Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GR-VER-01249
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
+ΟΟΟΒΕΡΟΙΑΣ
Λ63.
Άριθ. εἰς 6667/68
Ἐξ ἀγορᾶς
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 1953
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ ὀηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ
Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου
καὶ
Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζ — Π.

„Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται. — — —
Οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι συ' στεφανεῦνται.“

Ἡρόδοτ. Η. 59.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ζ—Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 1953

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ζ.

(Επεξεργασθὲν καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου.)

Ζ, ἡ ζ, ζῆτα, τό, ἀλλ. τὸ ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμτκ. σημεῖον ζ΄ = ἑπτά, ἢ ἕβδομος (διότι ἀντὶ τοῦ 6 λαμβάνεται παρεντιθέμενον τὸ ϛ΄.) οὗτω δὲ γραφόμενον ͵ζ, = 7000. Οἱ παλ, Γραμτκ. νομίζ. τὸ Ζ ματὸν γράμμα ἀπὸ τοῦ Σ καὶ Δ = σδ. καθὼς καὶ ἔγραφον οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς Σδεύς, μουσίσδω, ψιθυρίσδω κ. τ. λ. ἀντὶ Ζεύς, μουσίζω, ψιθυρίζω· οἱ δὲ Ἴωνες Δ, ἀντὶ Ζ· ὡς Δεὺς = Ζεὺς. Δόρξ = Ζόρξ. Δα = Ζα. (βλ. Δ, 3). Παῖον ὅμως τῶν δύω τούτων στοιχείων ἐτίθετο καὶ ἐπροφέρετο πρότερον ; τίνος προφορᾶ ητο ἐπικρατεστέρα ; πρὸς ταῦτα τὰ ἐρωτήματα δὲν ἐδόθησαν εἰσέτι αἱ ἀπαιτούμεναι λύσεις, καὶ βεβαιώσεις. Πιθανὸν εἶναι ὅτι κατὰ τὰς διαλέκτους, ἴσως καὶ καθ' ἑκάστην λέξιν, ἠλάσσετο ἡ χρῆσις τῶν στοιχείων αὐτῶν· τῆς ὁποίας ὅμως χρήσεως ἡ κατὰ τὰς περιστ. αὐτάι ἐναλλαγὴ καὶ διαφορὰ μᾶς εἶναι ἄγνωστος. Ἴσως οἱ μὲν τοὺς συρίζοντας ἤχους ἀγαπῶντες Δωριεῖς ἐπρόφερον οὕτως ὥστε νὰ ἀκούηται μᾶλλον τὸ Σ, οἱ δὲ Ἴωνες, ὥστε νὰ ἀκούηται μᾶλλον τὸ Δ, καὶ οὕτως ἐπλησίαζεν ἡ προφορὰ εἰς τὴν τοῦ Ἰτλκ. ϱ ὅταν εὑρίσκηται πρὸ τοῦ ε καὶ ι, Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἦτο, καθὼς καὶ τὸ Ζ τῶν νέων Ἑλλήνων (λόγοι τοῦ Π α σ σ ώ β) συριττικός τις καὶ πολὺ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος ἦχος παρ' ὅ,τι εἶναι τὸ ἡμέτερον (τῶν Γρμν.) τραχὺ Σ· μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὸς γραφὴν βαρβάρων λέξεων μεταχρζμν. τζ ἢ τσ τῶν νέων Ἑλλήνων· Τοῦτο βεβαιοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες μεγάλως τὴν γλυκύτητα τοῦ Ζ, Ἰδ. Διον. Ἁλικ. περὶ συνθ. Κεφ. 14, ε. 172. Schaef. Ἡ εὔκολος καὶ ἐλαφρὰ μετάβασις τοῦ ἤχου ταύτου εἰς τὸν τοῦ Δ φαίνεται ἐκ τοῦ Ζεύς = Δεύς. Ἀρίζηλος = ἀρίδηλος. Παίζω καὶ παιδνός, Ἀλαπάζω καὶ ἀλαπαδνός. Zeta, ceta, dlaata, Βουτμ. Λεξίλγ. 1. σ. 220. Orell Inscr. Lat. tit. 2620. Ζυγόν, δυγόν, Πλάτ. Κρατύλ. σ. 418. C. D. Ἡ εἰς τὸν τοῦ Σ μετάβασις διετηρήθη ἐν τῇ Ζιβύνη, Σιβύνη, Ζάκυνθος, Λατιν. Saguntum. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ι συνέρρεε καὶ διελύετο· ὡς ἐν τοῖς Ζόρξ, δόρξ, ἴορκος, παρβλ. ζῆλος. Ἰταλ. gelosia. Γαλ. jalousie. Ζάν, Janus, ζυγόν, jugum. βλ. Ζεὺς ἐν τῷ τέλει. Οἱ Ἀρκάδες τὸ ἔδεστον ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ Β, ὡς ζέλλω, ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον = βέρεθρον, βάραθρον.

Pors. Εὐριπ. Φοίνισ. 45. Ἐτίθετο δὲ καὶ ἀντὶ πνεύματος πρότιμον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων· βλ. Ζάγκλον, ζαγρεύς, ζαλαίνω, ζάω. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ζ καθ' ὅλας τὰς διαλέκτους ἦτο καὶ ἐπιφέρετο ὡς ἁπλοῦν σύμφωνον, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ μόνον ἤρκει νὰ κάμνῃ θέσει μακρὰν τὴν ἀμέσως προηγουμένην συλλαβὴν ὅταν αὕτη ἔληγεν εἰς βραχὺ φωνῆεν· μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκονται παρὰ τοῖς ἐν ἑξαμέτροις στιχουργοῦσι, ἐὰν καὶ σπανίως, χωρία, ἐν οἷς τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγμν. μένει πάλιν βραχύ. Ὅ Ὅμρ. μετεχειρίσθη τὴν ποιητκ. ταύτην ἄδειαν πρὸ δύω μόνων κυρίων ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο ἀλλέως νὰ τὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς ἑξαμέτρους του· ἤστυ Ζελείηις, Ἰλδ, Δ, 103. 121. καὶ οὔτε Ζάκυνθον, ὑλήεσσα Ζάκυνθος, ὑλήεντ Ζακύνθῳ ἐν συχνῇ χρήσει εἰς τὴν Ὀδσ. μάλιστα. Ἀπὸ ταύτην τὴν ἄδειαν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἔπρεπε βέβαια νὰ ὠφεληθῶτε συχνότερου καὶ εὐκολώτερου οἱ μετέπειτα ἀνηροί στιχουργοί. ἰδὲ Darv. Char. p. 670. Herm. Orph. p. 761. Spitzn. vers. Her. p. 99.

Ζα, μόριον ἐπιτατικόν, ἀχώριστον, προτιθέμενον τῶν λέξεων (μόνον παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει) σημαίνει τὸ μέγα, ἢ πολύ, ὡς καὶ τὸ, ἄρι, ἔρι, ἄγα, καὶ τὸ κατὰ τὴν προφορὰν μόνον διαφέρον, καὶ σπανιώτερον ἀπαντώμενον, Δα, τὸ ὁποῖον τινες παράγουσιν ἀπὸ τοῦ Διά, ὡς, καὶ τὸ Ζα. Ἡ ἀρκτικὴ τῶν λέξεων αὕτη συλλαβὴ εἶναι ἰδία τῆς γλώσσης τῶν ἀρχαιοτέρων Ποιητῶν. Ὅ Ὅμρ. τὴν μεταχειρίζεται εἰς τὰς λέξεις, ζαής, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζατρεφής, ζαυλεγὴς καὶ ζαχρηής, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπιζάφελος, ἄρα διόλου εἰς ἐπίθετα, ὁ δὲ Ἡσδ. τὴν μεταχρζτ. καὶ εἰς τὸ ῥῆμα, ζαμενέω. — (Ἐνίοτε δὲ ἐπέχει τόπον τῆς Διά, ὡς π. χ. Ζαβάλλειν, ἀντὶ, διαβάλλειν, Αἰολικ. Ἄραγε δὲν προκύπτει ἐκ τούτου τὸ τῆς συνηθείας ζάβαλλης, ἀντὶ τοῦ, διαβεβλημένος, ἐξηπατημένος, ἢ τλήμων);

Ζάβατος, ον (βάω, βάσκω). Καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ πολύφορβος, πολύκτητος.

Ζαβρός, όν. ἀντὶ ζάβορος. κατ' ἄλλους, δὲ ἀντὶ λάβρος. πολυφάγος, Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. Ζ, ζαρέω.

Ζάγκλη, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 180. καὶ, ζάγκλον τὸ, Μαχαίριον κυρτὸν ἤτοι δρεπανοειδές, δι' οὗ τρυγῶσι τὰς ἀμπέλους, Τρυγαλόγιος, Λατνς. falx. Θουκυδ. ϛ΄. 4. κατὰ τὸν Στράβ. ϛ΄. λέγεται ἁγκύλιον, ἢ ζάγκλον, τὸ σκολιὸν, (καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ ζηγκλὸς, καὶ ζέγκλα, ἐπὶ σκολιοῦ, ἀγκυλωτοῦ, καὶ κυρτοῦ) ἄρα συγγενὲς τῷ ἀγκύλος.

* Ζάγκλον, ου, τό. Θουκυδ. καὶ Στρβ. ἰδὲ τὸ πργμν.

* Ζαγμή, ἡ. ἀντὶ σαγμή. Ζώνη, ἁὰν καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγῇ ἡνία.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ παλαιοτέρου Βάκχου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μὲν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Περσεφόνης, ἐφόνευσαν δὲ οἱ Τιτᾶνες εὐθὺς μετὰ τὴν γέννεσίν του. Νόνν. δ, 162. καὶ ἀκολθ. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ ζωγρέω, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀγρεύς) Κατ' ἄλλους δὲ ἐπθ. καὶ τοῦ Πλούτωνος, ὁ πάνυ ἀγρεύων, Εὐρπ.

Ζᾰ΄ής, ές (ζα- ἄημι). Ὁ μεγάλως καὶ ὁρμητικῶς πνέων, ὁ πολλὰ σφοδρῶς φυσῶν, ὁ βίαιος ἄνεμος, ὁποιῶν ἀνεμοζάλην, Ἰλδ. Μ, 157. ͻζαὴς ἄνεμος καὶ Ὀδσ, Ε, 368. Ποιητκ. μόνον. Ἡ ἀνμλ. Αἴτκ. ζαὴν ἀντὶ, ζαέα, ζαῆ, εὑρίσκεται ἐν Ὀδσ. Μ, 313, ὦρσεν ἔπι ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, Ζητ. καὶ ζάω.

Ζάθεος, έη, εον. Παρ' Εὐριπ. καὶ διπταλήκτου (ζα, θεός) Ἁγαν θεῖος, θειότατος, πανάγιος, θαυμασιώτατος, παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. παρὰ δὲ Ἡσδ. (Θεογν. 2) καὶ Πινδ. ἐπὶ πάλαι μόνον, χωρῶν, τοποθεσιῶν, τόπων βουνῶν, καὶ ποταμῶν, ἐν οἷς διατρίβουσι πολλάκις, καὶ ἀσμένως οἱ θεοὶ. Παρ' Ἡσδ. Θεογν. 233. καὶ ἀπὸ ἀνέμων, διότι ἄλλα ταῦτα ἀνεφέροντο εἰς σχέσιν τινὰ καὶ ἀναφορὰν πρὸς τοὺς θεούς. Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς τούτοις δὲν μεταχρτζ. ἡ λέξις αὕτη καθὼς οὐδὲ τὸ ἠγάθεος, ὡς ἐπιθ. ζωντανῶν ἀντικειμένων (α).

Ζαθερής, ές. Παλαὶ θερμός, ζεστός. Ἀνθλγ. Ζήτ. Ἑρμο.

Ζαΐεν, ἀντὶ, ζαίησαν, γ΄. πλθντκ. πρσ. τοῦ Ἐνκτ. Ἐνεργτκ. Ἐνττ. τοῦ ζάω (ὡς ἐκ τοῦ ζῆμι) Ἀττκ. ζῷεν.

Ζαπαλλής, ές· καθ' Ἡσύχ. = περιπαλλής. ὡραιότατος. (ἐκ τοῦ κάλλος).

Ζαπελτίδες, αἱ· ἀντὶ, ζαπυγίδες. Ἀξήν. 9. Ὀλ. 369.

* Ζαμορεύω. Εἶμαι ζάμορος.

Ζάμορος, ὁ, καὶ ἡ, Ἱερεύς, ἱέρεια. Καθό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λου δέ. Ὁ τὸν ναὸν κορῶν, ἤτοι σαίρων. Ὑπηρέτης, δοῦλος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 217. (τινὲς ἔρμηη. τοῦτο διὰ τοῦ, Νεωκόρος, καὶ ἐκλαμβάνουτι τὸ Ζα, ἀντὶ τῆς Διὸς. Ἄρα, Διάκορος. ὁ Βούτυμ. Λεξίλογ. Ι. σ. 220. τὸ ἐκλαμβάνει = διάκονος, ἐπίκουρος. Ἀλλὰ διά τί οὐχὶ ἐκ τοῦ ζα- καὶ κορος, σημ. Ὁ πρῶτος ὑπηρέτης, ἀρχυπηρέτης, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ὑψίστου;) (ε)

Ζακοτος, ον (κότος). Μεγαλόκοτος, πολλὰ θυμωμένος, ὀργισμένος· ὀξύθυμος, ὀργίλος, δύσκολος. Υ̓λ. Γ. 220. «φαίης κε ζάκοτόν τιν' ἐμεμκέμεν καὶ Πινδ. Νμ. 6, 89. «ἔγχεος ζακότοιο. τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἐξηγοῦσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρατος αὐτοῦ, οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ φέροντος αὐτό.

Ζακυνθίδες, αἱ, Γογγυλίδες καὶ κολοκύνθαι ἐκ Ζακύνθου.

*Ζάκυνθος, ἡ. Μία τῶν νήσων τοῦ Κεφαλληνιοῦ Βασιλείου, τοῦ ὁποίου βασιλεύς ἦτο καὶ ὁ Ὀδυσσεύς· ἡ καὶ τὰ νῦν Ζάκυνθος ὀνομαζομένη. Ὅμ. Παντ. Θεόφρ. (υ—υ)

*Ζάλα, ἡ = ζάλη.

*Ζαλαίνω, = μωραίνω. Ἡσυχ. Κ. Μ. Ἐτυμλγ. πὸν. ἐκ τοῦ ἀλαίνω· ὅθεν τὸ τῆς συνδ. Ζαλάς, ἡ τολὸς, ἀντὶ μωρός.

Ζαλάω, ὦ, Ζάλην προξενῶ ἢ πάσχω. παράστομαι ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλην, κυμαίνομαι· «ζαλάωσαι. Νίκανδρ. Θηρ. 252. Ζητ. Ζάλη.

Ζάλευκος, ον (λευκός). Λίαν ἢ διόλου λευκός, κάτασπρος. Ζώσιμ. Β'. 6. καὶ Ὅμ. κύρ. (ε)

Ζάλη, ἡ. Συστροφὴ ἀνέμων μεγάλη, σύνομβρος πνοή, ταραχὴ ἀνέμων, ἀνεμοζάλη, (φουρτούνα, καιροκαιρία). Σοφοκλ. Αἰ. 352. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. «Ὀμβροκτύπες ζάλης, αἰφνίδιος βροχὴ μὲ μεγάλον ἄνεμον καὶ βροντὰς καὶ ἀστραπὰς (μπόρα) τὴν ὁποίαν ἐν Προμηθ. 371. «Πυρπάσσουσ' ζάλη, λέγει, «λίμματος ζάλην ταραχὴ τῆς θαλάττης, φουρτοῦνα. Αἰσχ. Ἀγμ. 662. (651). Πλάτ. Πολ. ς'. «Οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου· καὶ ἐν Τιμαίῳ «Ζάλη πνευμάτων ὑπ' ἀέρος φερομένων», καὶ Πλτχ. πολλάκις, ὅθεν τὸ ζαλάω, παρὰ Νικανδρ. Θηρ. 252. «Ζαλώσα χειμερίη χάλαζα» ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ «Χιονίζουσα, συστρέφουσα χειμερινόν», ἑρμηνεύων περιγράφει τὴν ῥῆσιν. «Ὥσπερ κρύος ζαλόεν περὶς βίβρωσκεν. Φαίνεται, ὅτι τινες, ἐπιστηρίζομενοι ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν, ἠρμήνευσαν τὴν λέξιν διὰ τοῦ χκλαζαι, καθὼς ὁ Ἐτυμολ. καὶ Σουΐδ. Καὶ καθόλου πᾶσα ταραχὴ ὑδάτος κίνησις, Πινδ. Ὀλυμπ. 12, 15. «Οἱ δ' ἀναιραῖς ἀντικύρσαντες ζάλαις, ἐπλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ· ἤτοι δὲ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι, ἐν μικρῷ χρονομετρήλλαξαν, εἰς βαθὺ καὶ μεγα ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς δυστυχίας παραγενόμενοι, οἱ Σχολ. καὶ «ταραχαῖς ἁλιρρόπαις», Μετρφκ. ἀλλὰ μόνον παρὰ ποιηταῖς. Συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ θαλάσσης μετχρξμ. σάλος, salum, Ἰδ. καὶ τὸ ἑσπμ (ε).

Ζαλόεις, ὁεσσα, ὁεν. Ταραχώδης, ἀνεμώδης. μόνον παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Νικάνδρου, Ζητ. ἐν τῷ, ζάλη

Ζαλος, ὁ = ζάλη. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 568. «Ζάλοι ὑλυόεσσαι, ἢ κατὰ τὰ χειρόγραφα, ὑλυόεσσαι. Ὁ σχολ. ἑρμηη. διά τοῦ, Κύμα, ὁ δὲ Ἡσύχ. διά τοῦ, Πηλόν. Κυρίως ὅμως σημ. τὸν βόρβορον, τὴν λάσπην (λούνη) τὴν ὁποίαν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁρμητικὸς τις ποταμὸς ἐν καιρῷ μεγάλης βροχῆς. Πρβλ. Σάλος (ε).

Ζᾶλος, ζωλόω, Διορικ. ἀντὶ, ζῆλος, ζηλόω. οὕτω καὶ τὸ ζηλωτὸς, ἀντὶ ζηλωτός.

*Ζαμβύκη, ἡ, ἀντὶ ζαμβύκη, σαμβύκη· Μουσικὸν ὄργανον, χυδ. τσαμπούνα, ἢ ζουρνᾶς.

*Ζαμελής, ές. Ἡσύχ. ἀντὶστ. τῷ μετρομελής.

*Ζαλίδης, ες (εἶδος). Ζάλῃ ὅμοιος. Ἐμφρθ.

Ζαμενάω, ῶ, Μλ -ήσα. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 928. ὀργίζομαι, ἢ, μεταχειρίζομαι ὅλας μου τὰς δυνάμεις, διακρεντεύομαι γενναίως, βάζω ὅλα μου τὰ δυνατὰ, πολεμῶ περισσότερον ὅμως ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ζαμενής.

Ζαμενής, ές, (μένος). Ὁ ἔχων μεγάλον μένος, (ψυχικὴν προθυμίαν), θάρρος, καρδίαν, πολλὰ ἀνδρεῖος, ἄγαν ἰσχυρὸς, τολμηρὸς, καρδιακλῆς, Ἁπλ. Ἐd. Α'. 1029. Εὑρισκτ. παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 307. τὸ ὑπερθτ. «ζαμενέστατον συχνώτερα παρὰ Πινδ. «ζαμενέστ» 0, 65. Νμ. 3, 111 καὶ 4, 21. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀργίλος, ἐχθρὸς, ἐχθρικὸς, ἄγριος. Μόνον παρὰ μτγστ. Ποιητ. Σοφ. Αἰ. 137.

*Ζαμενήχολος, ον (ζα, μένος, χόλος). Λίαν ὠργισμένος, ἢ θυμωμένος. Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 445.

*Ζαμερίτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ μακαρίτης, Φωτ. εἰς μακαρίτας.

Ζάν, Ζανὸς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ζήν, Ζηνὸς, συνήθ. Ζεὺς, ὅπερ, ἴδε, ὅθεν παραγτ. τὸ Λτνκ. Janus, φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ σύμπτ. ἐδέν ἦτο εἰς μεγάλην χρῆσιν, εὑρηται δὲ παρ' Ἀρστφ. Ὄρν. 573. «βροντᾶτω νὺν ὁ μέγας Ζάν.» ὅθεν

Ζανώ, όος, ἡ, τὸ Θηλυκ. τοῦ, Ζάν. Ἥρα, Juno καίτοι ὑπό τινων ἀμφίλεγ.

Ζάπεδον = ἔδαφος. παρ' Ἡσυχ. Μέγα ἔδαφος, Ξεν. παρ' Ἀθην. «Ζάπεδον καθαρόν».

Ζαπίμελος, ον (πιμελής), Πολλὰ παχύς, λιπαρός. Ἡσυχ.

Ζαπληθής, ές (πλῆθος). Ὁ πολλὰ πλήρης, κατάγεμάτος, πολὺ πλῆθος ἔχων. Αἰσχύλ. Περσ, 314. καὶ Ἀνάλ.

Ζαπλουτέω, ῶ, Μεγάλως πλουτῶ, εἶμαι κατάπολλὰ πλούσιος. Χρυσόστ. ἐκ τοῦ

Ζάπλουτος, ον (πλοῦτος). Ὁ πάνυ, ἤτοι κατὰ πολλὰ πλούσιος. Εὐρίπ. καὶ Ἡρόδ. Α'. 32.

Ζαποτής, ου, ὁ (ποτὴς). Ἰτυροποτής, ὁ πολὺ πίνων, τὸ τῆς συνδ. Κρεοσπαπέρας. Ἡσυχ.

Ζάπυρος, ον (πῦρ). Πολλὰ πυρώδης, ἢ ὁ κατὰ πολλὰ καίων, γεμάτος ἀπὸ φωτιάν. Αἰσχύλ. Πρμθ. 1092. «Ἕλικες δ' ἐλάμπουσι στεροπῆς ζάπυρου. Ποιητικ. μόνον.

Ζαρέω, ῶ. Ἀρκδ. ἀντὶ Βαρέω· ἰδὲ Ἐπιζαρέω.

*Ζαρός, ὁ. Ἴσως ἀντὶ τοῦ λαρός. Ἀρπακτικὸν ὄρνεον, παρὰ τῷ Σχολιαστ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Φοινισ. 45.

Ζατέω, Δωρ. ἀντὶ, Ζητέω, Ζητάω, Ἀλκμᾶν παρ' Ἀθην. φέρεται ἔτι καὶ παρὰ Θεοκρίτ. Α'. 85. ὅπου ἡ ἀνάγνωσις εἶναι πάνυ ἀμφίβ. ὑπὸ τῶν πλειόνων ὅμως κρίνεται ὀρθή, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ἐνεδρεύουσα, παραμυθεύουσα, παρακαλάττουσα, ζητοῦσα νὰ πείσῃ ἢ νὰ σύρῃ.

*Ζατράπης, ὁ· ἀντὶ σατράπης. Λξ. Περτσιν.

Ζατρεῖον, τὸ. Δωρικ. ἀντὶ ζητρεῖον, ὅπερ Ἰών.

Ζατρεύω. Ζήτ. ζητρεῖον.

Ζατρεφής, ές (τρέφω). Εὐτραφής, πολλὰ παχύς, πολλὰ θρεμμένος, γερός, δυνατός, παρ' Ὁμηρ. ἐπὶ ταύρων, χοίρων, αἰγῶν, καὶ φωκῶν. Ἰλ. Η. 223. Ὀδσ. Ξ, 106 καὶ 19, καὶ Δ, 451. Παρὰ Ποιητ. μόνον.

*Ζατρίκιον, τὸ. Ἐκ τῆς Περσικῆς φωνῆς μετατοπισθὲν, σημαίνον τὸ παιγνίδιον Σάχ. ἢ Σαντράτσι. Σχολ. Θεοκρίτ.

Ζαυείτροφος, ον (σαυκὸς, τρέφω). Ὁ τρυφερὸς, ἤτοι καλῶς καὶ ἀρχοντικῶς ἀνεθρεμμένος, ἀντὶ σαυκίτροφος.

Ζαφεγγής, ές (φέγγος). Μεγαλοφεγγὴς, πολλὰ λαμπρὸς ἢ ὁ μεγάλως λάμπων, φέγγων. Ἡσύχ.

Ζαφελής, ές, καὶ ζάφελος, ον. Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται μόνον τὰ σύνθετα. «Ἐπιζάφελος χόλος», καὶ «ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν» τ. ὀπ. ἰδὲ

Ζαφλεγής, ές (φλέγω). Πολλὰ πυρώδης, πολλὰ ζωηρὸς, γεμάτος πῦρ (ὅλος φωτιά), εὐθολής, αἰσθητός. Ὑδ. Φ, 405. «Οἳ (βροτοὶ) φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν τε ζαφλεγέες τε-

λέθουσιν', ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι», τὸ ζαφλγ. = θερμοὶ, εὐθαλεῖς, μεγαλόφρονες, εὐτυχεῖς, λαμπροὶ, θρασύτριοι. Ὅσοι εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς δυνάμεως καὶ ἡλικίας των, πλήρεις πυρὸς καὶ ζωηρότητος, ἐν τοῖς Ὕμν. 7. 8. ἐπὶ ἵππων γενναίων καὶ ἀρρένων. Παρὰ Μτγστρ. καὶ ἐπὶ τῆς κατ' αὐτὸ σημασ· τοῦ Μεγάλως ἢ πολλὰ καίων, μεγαλοφλεγής. μεγάλως φλέγων, λάμπων, φωτίζων, λαμπρός.

* Ζαφορέω, ἐκ τοῦ

* Ζάφορος, ον = πολύφορος.

Ζάχολος, ον (χολὴ) = ζάκοτος. Πολλὰ θυμωμένος, ἢ θυμώδης, Ἀνθλ·

Ζαχρειής, ές, ἕδ. ζαχρηής.

Ζάχρειος, οι, καὶ ζαχρεῖος, ον (χρεὼς) Πολλὰ χρεωστούμενός τι, ἔχων μεγάλην χρέαν τινος. Μετὰ τῆς γεν. «ὁδοῦ» ὁ ἐπιθυμῶν τὸν δρόμον, ζητῶν, ἐρωτῶν ἐπιμελῶς διὰ τὸν δρόμον· ἐπὶ σπανδοντος καὶ βιαίου ὁδοιπόρου, ὅστις χρειάζεται τρόπον τινα δρόμον· ἢ ἄστις ἔχασε τὸν δρόμον, δὲν ἠξεύρει ποῖον δρόμον νὰ πάρῃ, Θεόκρ. 25, 6. «Εἶκεν ὁδοῦ ζαχρείον ἐνήνησαι τις ὁδίτην».

* Ζαχρηής, ές· Πολλὰ ὁρμητικὸς, πολλὰ σφοδρός, μὲ μεγάλην ὁρμὴν ἐπιφερόμενος, σφοδρῶς προσβάλλων. ἐν Ἰλ. Ε, 525. ἐπὶ τῶν ἄγαν σφοδρῶς καὶ βιαίως πνεόντων ἀνέμων, «ὅτε αὐθησι μένος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων οἵτε νέφεα σκιόεντα διασκιδνᾶσιν ὁ Σχλ. οἱ ἄγαν ἐπιπίπτοντες, οἵ καὶ δύνανται μάλιστα σκεδάσαι τὰ νέφη. ὡς καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 1159. «Ζαχρηέσιν αὔραις», τὸ παρ' Ὁμήρ. ἑρμην. τινὲς καὶ διὰ τοῦ ἐξαπίνιος, καὶ ἄλλοι διὰ ταῦ, εὐχρηστος, παρέχοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ, χρεία. Ἐν Ἰλ. Μ, 347. κεῖται «ζαχρηεῖς καὶ ὑπμένειν» ἀντὶ τοῦ, Δισρεῖοι, ἰσχυροὶ, ἔντονοι, βαρεῖς, ἐμβριθεῖς, καὶ οὐ φρητοὶ· ὡς καὶ ἐν Ν, 684. «Ζαχρηεῖς γίνονται μάχη αὐτοί τε καὶ ἵπποι». Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ Πλέοντες (Ἡ πειρητρ. πραγγ. εἶναι ἡ ἐκ τοῦ χράω· ὡς καὶ ὁ Ἁπλ. Ἐd. «πέπεγκον αὔραις» ἔχει·

Ζάχρυσος, ον (χρυσός). Πολλὰ πλούσιος εἰς χρυσάφι, ὅ ἐστιν, ὁ πολλὰ φλωρία ἔχων. Εὐρ.

Ζάψ, ἡ = ζάλη. φουρτούνα τῆς θαλάσσης, Κλήμ. Στρωμ. Ε'. σ. 675. ἐξ Εὐφορίωνος, σπάνιος ποιητικ. λεξὶς, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥῆμα· ζάπτω, ζάψω, ἀντὶ τοῦ, σηροῦρως κεντῶ, δέρνω τινά, καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν βιαίως πραττομένων, ὡς π. χ ἀντὶ ταῦ, ῥουφῶ, πίνω.

Ζάω, ῶ, ζῇς, ζῇ. Ἀπρμφτ. ζάειν καὶ συνιζ. ζῆν. Πρτστκ. ζῇ· Ἑρμ. Σοφ. Ἀνατ. 1154. καὶ ζῆσι, Εὐκτκ. ζώην· Πρτστκ. ἔζων, ἔζης, ἔζη. εὐρίτκεται δὲ καὶ δεύτερός τις Πρτστκ. ἔζην, ὡς ἐκ τοῦ ζήμι, τὸ ὁποῖον καὶ πρατιμοῦσι τῶν Ἀττικιστῶν τινες. Σπανίως εὑρσκτ. ὁ Μ. ζήτω καὶ ζήτωμαι, Ἀόρ. ἔζησα, καὶ Πρκμ. ἐζηκα, τοὺς ὁποίους χρόνους οἱ κομψότεροι τῶν Ἀττικῶν ἀναπληροῦσιν ἀπὸ τοῦ βιόω. Ὁ Ὁμρ. μετχρζτ. παντοῦ τὸ Ἰωνκ. ζώω, ζῶ, ἀνάπνεω, κυρίως περὶ τῆς φυτικῆς ζωῆς, παρ' Αἰσχλ. φυτῶ, πνέω, ψυάττομαι, ἐκμαίνομαι, ἐπὶ καταγίδων, καὶ εἰτα Καθόλου, ζῶ, ἔχω ζωὴν, εἶμαι ζωντανὸς, ὑπάρχω, ὑφίστημαι, διατηροῦμαι, τρέφομαι· «ἀλλὰ ζῆν ἔζωον τὴν αὐτὴν ἐκείνοισι διαιτεύοντές τε καὶ λητζομενοι», Ἡρόδ. Δ. 112. «κἀγὼ τ' ἂν ἔζων χ' ἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον». Εὐρπδ. Ἄλκ. 654 (651). «Ζῆν ἀπό τινος, καὶ ἐκ τινος» τρέφομαι ἀπό τι, ἢ μέ τι, εὑρίσκω τὸ ψωμίον μου ἀπό τι, ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἀπό τινος. «Σὺν τραπέζᾳ ζῆν· ζῶ εἰς μίαν τράπεζαν, φέρω μαζύ μου τράπεζαν· οἱ ζῶντες», Ἀριστοτ. Νικ. 395. Ὅσοι ἔχουν νὰ ζήσουν, οἱ πλούσιοι, ἢ ὅσοι χαίρονται τὴν ζωήν τους. Μτφρκ. ὡς τὸ Λτνκ. vivere, valere, vigere, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῶν ζωϊκῶν μου δυνάμεων, αὐξάνω, με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάζω, εὐτυχῶς ἐκτελοῦμαι, ἀποβαίνω εὐτυχῶς, λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, ἔχω εὐτυχῆ ἀπακολούθησιν, Ert. Sφα. Οἰδ. Τ. 45. μαίνεσθε ζῇ ταῦτα Σοφ. Ἀντ. 457. «ὅτι ζῇν αἰσχρῶς, αἴσχιον τοῖς καλῶς πεφυκόσιν καὶ μίσχυόντασε καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κ' οὐνόσῳ βαρύνω καὶ »χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦνὲνθα τ' ζῶντι = τῷ ἐνεστῶτι, τὸ γὰρ ἐνεστὼς μόνον ζῇ, τοῦ μὲν παρεληλυθότος ὡς ἤδη θανόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος ὡς μήπω γενομένου ἐννοούμενον. Πλεονστ· »ζῆν καὶ εἶναι, ζῶν καὶ ὢν καὶ πάλιν. Schaef. Appar. Demosth. 4. p. 603. (Συγγν. τῷ ζίω, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται καὶ τὸ Ζεύς, καὶ τῷ ἄω, ἄημι, τὸ πνέω, διὰ δὲ τοῦ ζωός, ἔστι καὶ τῷ σάος, σοός συγγενές. Ἡ γνώμη τοῦ, ὅτι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς συλλαβῆς ζα – καὶ ἄω (σῴζω, πνέω) ἀναιρεῖται ἐκ τῆς προσῳδίας τῶν συλλαβῶν, διότι τὸ α τοῦ ζάω εἶναι βραχύ· ὅθεν καὶ ἡ ὑποτεθεμένη συγγένεια τοῦ ζᾰ-ων — καὶ ζαής εἶναι ἔμμεσος μόνον συγγένεια.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ε.

Ζε, Ἀχώριστος ἐγκλιτικὴ τελικὴ συλλαβὴ προσκολλωμένη εἰς τὸ τέλος λέξεών τινων, καὶ πρὸς ἔνα τόπον κίνησιν ἢ διεύθυνσιν σημαίνουσα. Τίθεται δὲ ἀντὶ τῆς ταυτοσημάντου-δε, ὅταν ἡ λέξις εἰς τῆς ὁποίας τὸ τέλος πρέπει νὰ προσκολληθῇ ἢ - δὲ τελειώνῃ εἰς – ας, ὡς Ἀθήναζε, Θήβαζε, Σύραζε, ἀντὶ Ἀθήνας δε, Θήβαςδε, Σύρασδε· εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας, Σύρας· διότι τὸ Σό=Ζ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἴκοζε, ἀγορήζε, ἀλλ' οἰκονδε, ἀγορήνδε.

Ζέα, καὶ, Ζειά, ἡ. Εἶδος γεννήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Διονύσιος **Triticum spelta**, ἐκλέγει, τὸ τῶν Ῥωμαίων **Far**, καὶ **Adoreum**, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀσπρσιτι, λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σπείρεται τὴν ἄνοιξιν, ἐξ οὗ γίνεται καὶ ὁ καλούμενος, Φάρος. Διον. Ἀλικ. 2, 25. Ζήτ. καὶ, Ὁλύρα. 2) Αἱ ζερωματιαὶ εἰς τὸν οὐρανίσκον τοῦ ἵππου. **Gradus**, παρὰ Οὐεγετίῳ. (Vegetius). 3) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης. Ἀθην. Ἡσυχ.

*Ζεγέριες, Λέξις Διβυακὴ = τῇ Ἑλλην. βουνοί. τῆς ὁποίας τὸ γένος ὅμως ἀγνοεῖται, ἐπίθ. γένους τινος μυῶν. «μυῶν δὲ γένεα τριζὰ αὖτέ· ἐστί. οἱ μὲν δίποδες καλέονται, οἱ δὲ ζεγέριες, οἱ δὲ ἐχινέεα» Ἡρόδ. 4, 192.

*Ζειὰ καὶ Ζεία, ἡ. Εἶδος γεννήματος μεταχειριζόμενον κατ' ἐξοχὴν εἰς τροφὴν τῶν ἵππων. Ὁσσ. Δ, 41. π. 604. (καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη πλθντκ. ἄλλου ἓεν τὸ μετχρτ. ὁ Ὅμρ.) ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀσπρσιτι. ἰδ. Ζέα. ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς μτγνστρ. πλθντκ. ὡς παρὰ Ξενφ. Ἀνβ. 5, 4, 27. «εἰς ταὐτὸν ἀγαγεῖν τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις» Ἡρόδ. Πρβλ. Ὁλύρκ. ὅθεν.

Ζειδώρες, ον, (ζειὰ, ὠρέομαι). Λέξις συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσ. ἀπαντωμένη, καὶ πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῆς γῆς μεταχειριζομένη, καὶ μετὰ τοῦ «ἄρουραι» συνδεομένη. Ἰλδ. Β, 548. «τὲκὲ δὲ ζειδώρος ἄρουραι ἔνθα τρόπον τινα τίθεται ὡς ἰδιαίτερον ἐπίθ. τῆς Ἀττικῆς, ἔνθ' ὡς λέγεται εὑρέσθαι οἱ καροποὶ τὸ πρῶτον (Ἱστρ. ἀρχ. Πυγμ.) καί, Θ, 486. Τ, 226. Ὁδσ. Γ, 3. Ε, 463. Ν, 354, Ι, 357. Δ, 309. Τ, 593. «μοῖραν ἔδηκαν ἄπτκατος δνητοῖσιν ἐπὶ ζειδώρον ἄρουραν.» Ἐξηγεῖται δὲ ἡ λέξις διττῶς· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ζειὰ καὶ ὠρέομαι παράγοντες, ἢ τῶν σπερμάτων δότειραι ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν ἐξηγοῦσι, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζάω, καὶ ὥρων ὡς βιόδωρος καὶ ὡρουμένη τὸ ζῆνει ἑρμηνεύουσι, τῶν δευτέρων ἡ ἑρμηνεία φαίνεται νὰ ἁρμόζῃ κάλλιον εἰς τὰ τελευταῖα τῶν ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ὀδσ. ἀναφερθέντων παραδειγμάτων. Περ Ἀρτεμιδώρ. Ὀνειροκρ. Β'. 44. κεῖται διὰ τοῦ, Η. «Ζηδώρος γὰρ ἡ γῆ καὶ Φερέπτριος καλεῖται καὶ Βιόδωρος, Παρ' Ἐμπεδοκλεῖ κεῖται, καὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 282. κεῖται «Νέ3ης ζειδώρος ὀπώρης ἀχραὶ» ἀντὶ τοῦ, Ἡ τὰ νόθα πωρικὰ διδοῦσα.

Ζειρά, ἡ. Εἶδος πλατέος ἐπανωφορίου, μὲ ζώνην εἰς τὴν μέσην ἐνῳγμένον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ Θρᾷκες ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν ποδῶν, καθὰ σὲ τὸν Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. δ'. 4. καὶ τὸν Ἡρόδοτον ἐν Ζ'. 75. καὶ ἐν παραπ. 69. καὶ οἱ Ἄραβες. Ἐκ τοῦ Ξενφ. ἀνωτρ. φαίνεται, ὅτι ἦτο διόλου διάφορος τῆς χλαμύδος, διότι ἡ ζειρὰ ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τοὺς πόδας ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἱππεύειν. Τινὲς γράφουσι τοῦτο, διὰ τοῦ ι, ζιρά, καὶ ἄλλοι, πειρά, ἢ σιρά. Alb. Ἡσχ. 1. σ. 1581. Valk. Adon. σ. 224. Β. Τινὲς τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, καθὼς ὁ Βοττιγέριος. (Vasengem. Α'. γ'. 185.) θέλουσι ὅτι ταῦτο τὸ φόρεμα ἦτον ἓν στενὸν βραικ, ψευδὲς ὅμως, διότι ὁ Ἡρόδ. λέγει ῥητῶς «ἀπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας. Ἡ λέξις εἶναι ἀκαμψιβόλως βαρβαρική, ὡς καὶ τὰ πράγματα ἦτο βαρβαρικόν.

*Ζειροφόρος, ον. (φέρω) ὁ φορῶν τὴν ζειράν.

*Ζείω, Ποιητ. ἀντὶ ζέω· ὡς πνείω ἀντὶ πνέω.

Ζέλλω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ Βέλλω = Βάλλω. παρὰ τοῖς Ἀρκάσι.

Ζέμα, ατος, τὸ. (ζέω) τὸ βεβρασμένον. **Decoctio**, = Ἀπόζεμα. 2) Χύτρα, ἀγγεῖον μαγειρικόν. ὅθεν τὰ τῆς συνθ. Ζεματίζω κ. τ. λ.

Ζέμος, ὁ, (ζέω.) = Θερμός. Ἐτυμολ. ὅπου ἐσφαλμένως κεῖται, ἀντὶ τοῦ, Ζέσιμος. Πρβλ. Ζύμη.

Ζέννυμι, καὶ, Ζεννύω, = Ζέω, ὡς τὸ κεράω, σβέω, κερόννυμι, σβέννυμι. ὅθεν, Ἀποζέννυμι, Ἀποβράζω, βεβράζω, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ βράζω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, σβέννυμι, καὶ, ζέω.

Ζεοπυρον, τὸ. Εἶδος γεννήματος ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ ζέας καὶ πυροῦ. Γαλην.

Ζέρεθρον, τὸ. Ἀρκάδες = Βέρεζρον = Βάραθρον.

*Ζέρνα, ἡ. = κύπειρος. Γεωπον. 2, 6, 25.

Ζέσις, εως, ἡ. (ζέω) τὸ βράζειν, θερμαίνειν, βράσις, ζεμάτισις, Παθτκ. τὸ ἀναβράζειν, χολίζειν, κυματίζεσθαι. Θερμότης, ζέστα.

*Ζέσπεν. γ'. ἑνν. Πρτπ. τοῦ Ἀορ. α'. ἐκ τοῦ Ζέω. Ἔπε. = ἀντὶ ἔζεσεν. Ὅμρ.

Ζεστολουσία, ἡ. (λούω) Τὸ πλύσιμον ἢ λούσιμον μὲ ζεστὸν ἤτοι βραστὸν νερόν. Γαλην. 6. σ. 108. Α.

Ζεστός, ἡ, ὁν. Μαγειρευμένος, βεβρασμένος, ζεματισθεὶς ἢ θερμός (ζεστὸς π. Κ.) καί

Ζεστότης, ἡ, Ἡ θερμότης τοῦ βράζοντος ὕδατος. ζεμάτισμα. Παυσν. 10, 11.

Ζευγάριον, τὸ. Ὑπονρ. τοῦ ζεῦγος, Τὸ μικρὸν καὶ ἀχρεῖον ζεῦγος, καὶ μέλιστα τῶν βοῶν. Ἀριστφ. Ὄρν. 585. καὶ ἀντὶ ζεύγους, ζευγάρι, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας. (Ξ)

Ζευγεκτήρ, ῆρος. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ιβ'. δ'. 16. ἐσφαλμ. ἀντὶν, «Ζευκτήρ ἵππων, τὸ λωρίον ὃ αὖ ζεύγουσι (δένουσι) τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγόν.

Ζευγεῖον, τὸ. = Ζεῦγος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ιβ'. δ'. 16. ἁμφ.

Ζευγελάτης, ου, ὁ (ζεῦγος, ἐλαύνω) ὁποιος ἐλαύνει, ἤτοι διώκνει, ἢ ἀσκεῖ (ὑπάγει κατόπι) ἕνα ζευγάρι βιβδια ἢ ἵππους, ὁπότε ἁμαξευτ. (ταξειδεύτ μὲ ἁμάξι) ἢ ὀργόνη τὴν γῆν. (Ξ).

Ζευγηλατέω, ῶ. Ἐλαύνω, διοικῶ τὰ ἐζευγμένα βιβδια ἢ τοὺς ἵππους, εἶμαι ζευγηλάτης, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἁμαξεύω, Ξενοφ. Ἀναβ ζ'. α'. 4. «Ὁ μὲν ἐπείρει καὶ ζευγηλατεῖ, ἐκ τοῦ

Ζευγηλάτης, ου, ὁ. = Ζευγελάτης. Ξενοφ.

*Ζευγήσιον, τὸ = Ζευγίσιον

Ζευγήτης, ου, ὁ, καὶ, Ζευγῆτις, ιδος, ἡ, Κυρίως, ὁ περὶ τὸ ἀροτρεύειν καταγινόμενος, γεωργός, ἔτι δὲ = Ζευγίτις, Ἡαλλμ. εἰς Ἀπολλ. 47. ἴδὲ Ζευγίτης. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ Μεταβάτης.

Ζευγίππης, ου, ὁ. (ἵππος) Ὅστις πολεμεῖ καθήμενος ἐπάνω εἰς ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν σύρουσι δύο ἵπποι, ὁ ἐπὶ ζεύγους πολεμιστηρίου μαχόμενος. Διοδ. Σικελ. 19, 106.

Ζευγίσεον, τό. ὑπακουομ. Τέλος, Τὸ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς πρώτης τάξεως τῶν ζευγιτῶν διδόμενον τίμημα εἰς τὴν κοινότητα τῶν Ἀθηναίων. Σχολ. Πλάτωνος Πολ. Η'. «Οἱ δὲ τὸ ζευγίσιον τελοῦντες ἀπὸ διακοσίων μέτρων διελέγοντο, ἀνήλισκον δὲ μνᾶς δέκα». Ἐτμ. Μ. Σουίδ. Φιλ. (– – υ υ) ἑκτοῦ

Ζευγέτης, ου, ὁ. Θηλκ. Ζευγῖτις, ιδος, ἡ (ζεῦγος) Ἐζευγμένος, ὅστις εἶναι εἰς τὸν ζυγόν. Ζευγαρωμένος, ὁ εἰς τὸν ζυγὸν, ἢ εἰς τὰ ζεύγος τοῦ γάμου ὢν, ὁμοίως καὶ ὁ ἐν τῇ μαχῇ. Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 23. ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν ἀνὰ δύω, ζευγαρωτά, ἐζευγμένων ὑποζυγίων, ὡς ἵπποι, ἡμίονοι ζευγίτικα Διόδ. Σικελ. 17, 7. ψ'. «Ζευγῖται καλαμοις, οἱ εἰς ζυγὸν (εἴδος τι αὐλῶν μὲ διπλᾶς τρύπας) ἐπιτήδειοι καλαμοι. Ζ. Ζεῦγος. Θηλκ. Ζευγέτες, ιδος, ἡ (ζεῦγος) Εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν εἰς τέτταρας τάξεις, καλοῦνται Ζευγῖται, ἢ Ζευγῖται, οἱ τῆς τρίτης τάξεως. Ἡ ὀνομασία των αὕτη προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι εἶχον ἕκαστος ἕνα ζευγάρι διὰ ἐργασμα ζεύγους ἤτοι ἡμιόνων, ἢ βοῶν, ἢ ἵππων. **Boeckh. Ath. Staatshaush.** 2. σ. 30. Ἡ λέξις σώζεται καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημσ. **Ζευγιτάδες**, παρὰ Θεττλ. Πρβλ. Ζευγίσιον. (ι)

*Ζεύγλε, ἡ. Ποιητ. ἀντ' Ζεύγλη.

Ζεύγλη, ἡ. = Ζεῦγος· Ζυγός, κυρίως ὅμως λέγεται τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ καθ' ὃ ἐντίθενται οἱ τράχηλοι ἑκατέρων τῶν ἐζευγμένων ζώων· ὥστε τὸ Ζυγόν, ἔχει δύω ζεύγλας. Ἰλδ. Τ. 406. «πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὖδας ἱκανεν καὶ Ρ, 4, ο. «ἑλεφὴ δὲ μιλτοῦτο χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτερωθενις καὶ Πίνδ Πυθ. 4, 404. «τοὺς (βόας) ἀγαγὼν ζεύγλᾳ πέλασσεν μούνοις Ζηνὶ Κορώνη. 2) Παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1552. «σπηδάλιά τε ζεύγλασι παρακεῖσθε» εἰσὶν αἱ Ζεύγλαι, ἀντὶ, Τὰ λωρία δι' ὧν σφίγγονται, στερεοῦνται τὰ πηδάλια.

Ζεύγληθεν, Ἐπίρ. Ἀπολλ. Ἀργ. = Ἐκ ζεύγλης, ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζευγληφι, Ποιητ. ἀντὶ τῆς γενκ. ζεύγλης, καὶ τῆς δοτκ. ζεύγλῃ. Καλλίμ.

Ζευγλόδεσμον, το. (δεσμὸς) Ὁ ἱμὰς, τὸ λωρίον τῆς ζεύγλης, τοῦ ζυγοῦ· τὸ καὶ Ζυγόδεσμον.

Ζεύγμα, ατος, τὸ. (ζεύγνυμι) Σεύξιμον, ζευγάρωμα, σύζευξις, σύνδεσις, συνάφεια δύο ἢ καὶ πολλῶν πραγμάτων διά τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ ἐν θαλάσσῃ, Γέφυρα, πλοιάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον εἰ οὗ διαβαίνουσι ποταμὸν ἢ πορθμὸν τινά, (περιεχάθ) = Ζυγὸν καὶ Ζύγωμα. Παρὰ Πλουτ. Θεμιστ. 15. «Δύειν τὸ ζεύγμα, χαλᾶν τὴν γέφυραν· ὡς καὶ τὸ τοῦ Στρίβ. Ε' σ. 183. τοιοῦτον τι καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Ζ'. 30. 2) Ἀντὶ τοῦ Δεσμός. «Τὰ ζεύγματα λύσομεν. Πολύαιν. Ε'. κβ'. 2. 3) Ἀποκλεισις, Κλεῖσιμον, καὶ κατ' ἐξοχὴν παρὰ Θκδ. Ζ, 69. καὶ 70. Ἀποκλεισις τοῦ λιμένος, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ εἰσπλέωσι μήτε νὰ ἐκπλέωσι πλοῖα. πεῖσαι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βαρίας

ἔκλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος βουλόμενοι διάσπασθαι εἰς τὰ ἔξω. καὶ «πέμπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ βύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς ἁλύσεις· μετὰ δὲ τοῦτο... οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο» 4) Περὶ τοὺς Γραμμτ. Σχῆμα λόγου, ὅταν ἐπὶ οὐδὲν ἢ καὶ πλειόνων ὑποπεσὸν ἓν μόνον κατηγορούμενον τίθεται, τὸ ὁποῖον κυρίως εἰς τὸ ἓν μόνον ἁρμόζει, διὰ δὲ τὸ ἑτέρου πρέπει νὰ ἐπινοηθῇ ἐπὶ τοῦ Ζεύς, τὸ ἕβδ., διότι τὸ ἄλτο κυρίως δὲν ἁρμόζει. Πρβλ. Σύλληψις.

*Ζευγνύμεν, καὶ ζευγνύμεν, Ὅμρ. Βλπ. Ζεύγνυμι.

Ζεύγνυμι, καὶ Ζευγνύω, Μ. ζεύξω, Ἀορ. ἔζευξα. Πᾶτε. Πραμ. ἐζεύγμαι. Μεσ' Ὅμρ., Ἀορ. Πᾶτε. Ἐζευχθην, παρὰ τοῖς τρτκ. μόνον ἐν χρήσει. συνήθως δέμτχρστ. ὁ Ἀόρ. 2. ἐζύγην, (—υ—) Ὁ Ὅμρ. μετχρστ. μάλιστα τὸν Ἐυρτκ. Ἀόρ. Ἰλιά. Ω, 277. καὶ, 690. («ἔζοστημείωτος εἶναι ἡ ἐν Ἰλιά. Π, 145. ἀνωμαλία «ζευγνύμενα ἡ ὡς ὁ Βττμν ἡγεῖται «ζευγνύμενα» Ἐυρτκ. Ἐνστ. τοῦ Ἀπρμμτ. ἀντὶ ζευγνύμεναι, ζευγνυναι, μέ ματρόνυμ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μοιη ἐξαίρε. τοῦ μετρικοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ υ εἶναι μακρὸν μόνον εἰς τὸν ἑνκ. τοῦ Ὀρστκ. Ἐνστ. Πρβλ. Βουστμν. Λεξίλγ. 2. σ. 55. 2. σ. 267) Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν «βόας, ἵππους, ἡμιόνους» προστειμένου ἐνίοτε καὶ τοῦ «ὑφ' ἅρμασιν, ὑπ' ὄχεσφιν, ὑπ' ἀμάξησιν» Ἰλιά. Ψ, 130. Ω, 14. 782. Ὀδσ. Γ, 478. Παρ' Ὅμρ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδσ. σύρεσθαι καὶ τὸ Μέσ. μετ' Αἰττκ. «ἵππους ζεύγνυσθαι» Ζεύγω τοὺς ἵππους πρός χρῆσίν μου, διά τὸν ἑαυτόν μου. Ὀδσ. Γ, 492. Ψ, 245. Ἰλιά. Ω, 281. Καὶ ἐπὶ τοῦ διά ἵππευσιν (καβάλλαν) ἵππου, Σελλιώνω, χαλινώω, Ξενοφ. Ἀρστρ. Εἰρ. 128, 135. 2) Καθόλου, Συνδέω, ἑνόω «σανίδες ἐζευγμέναι» Ἰλιά. Σ, 270. συνδεόμενα, στερεὰ κλειστρένα κανάστα τῶν Συρίων· ὁ Σχολ. κατελειομένα, καὶ ἡσφαλισμένα» ὡς οἷα ζυγὸς τοῖς μοχλοῖσιν (ἐκτὸς τούτου τοῦ χωρίου δὲν ἀπαντᾶται πουθενὰ παρ' Ὅμρ. ἄλλη σημα, παρὰ τὴν ἀρθμ. 1. Λέγεται ὅτι μερικώτερον καὶ ἐπὶ γάμου, Εὐριπ. Ἰων. 10. τὸ ὁμοίον ἡ συνήθεια, ζευγνύω, φέρω εἰς ζεῦγος, λέγει. ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 698. «Τίς ταύτην ἔζευξεν; τίς τὴν ἔλαβε δι' γυναῖκα; ἢ, Τίς τὴν ἐγγάστρωσε; 3) Γεφυρόω, ἑνόω διά γεφύρας δύο ἠπείρους, τὰς ὁποίας διαχωρίζει θάλασσα ἢ ποταμός τις· τὸ ὁποῖον λέγεται «γέφυραν ζεῦξαι, ἢ καί, ποταμὸν, πόντον ζεῦξαι, ἀλλὰ καὶ, γεφύρᾳ ζεῦξαι, «Ξέρξης βαρὺν ζεῦξας θαλάσσης αὐχένα» Ἑλλησποντιακὸς Πλτχ. 6. σ. 630. 11. Ἐτε. καὶ παρ' Ἡροδότ «Ζευγνύμι ποταμόν». Ἰσοκρ. Πανηγ. «Τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεῦξαι, τὸν δὲ Ἄθω διορύξαι», περὶ τοῦ Ξέρξου, (ἡ Ἱστορία παρ' Ἡροδότ. Ζ. 33. καὶ 34.). 4) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πάσης συνδέσεως, ἥτις γίνεται διά τινος πλαγίως τεθημένου ξύλου, τὸ ὁποῖον σταυροῖ καὶ συνδέει ἄλλα τινά, ὡς π. χ. τὰ ζυγὰ εἰς τὰ πλοῖα. Θουκυδ. Α'. 29. «Ζευγνύειν τὰς ναῦς, περιζώνω, δένω ὁλόγυρα τὰ πλοῖα μὲ σχοινία χοντρὰ (μὲ παράγγια), ἀλλὰ καὶ βάζω εἰς αὐτὰ καθίσματα ξυπηλατικά, οὕτως ὥστε νὰ συνδέωσι τὸ ἓν χεῖλος τοῦ πλοίου μὲ τὸ ἄλλο. καὶ ὁ Ἡσιόδ. παρὰ τῷ Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Γ. 21. λέγει περὶ τῶν Αἰγινητῶν «Οἳ δὴ πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας». Ζήτ. Ὑπέζωμα, καὶ τὰ παράγγια, Ζυγόν, καὶ Ζώννυμι.

5) «ν Ἀναλέκτ. Β, 370. «καταλύπας ζεύγνυσι ἰδ.» Ὑποζεύγνυμι. 6) Παθ. «πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἐζευκτὰς πόδας» Πλτχ 6 σ. 563. 5. καὶ 9. σ. 61. 2. καὶ «ζευχθεὶς ὑπὸ χρημάτων», νικηθεὶς, καταδουλωθείς, ὑποπεσὼν εἰς τὸν ζυγόν.

* Ζευγνύω = Ζεύγνυμι, ὅπερ ἴδε.

Ζευγοπρεῖα, ἡ, (ζεῦγος, ποιέω) τὰ πρόμνεια ἢ κατασκευάζειν ζυγόν, 2) τὰ νὰ κάμῃ τινὰς ζεύγος (ζευγάρι), ἡ ἕνωσις δύο πραγμάτων ὁμοίων εἰς ἕν. ὡς δύο αὐλῶν εἰς ἕνα διπλοῦν (ζεῦγος), τὸ νὰ κάμῃ τινες δύο ὅμοια πράγματα, π. χ. ὑποδήματα, σκουλαρίκια, χειρίδια κ. τ. τ. καὶ ἰδίως, τὸ ζευγεύειν ἅμαξαν τινὰ μὲ δύο ἵππους ἢ βόας, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 12. ἐκ τοῦ

Ζεῦγος, εος, τὸ, (ζεύγνυμι) Ζυγὸς ἤτοι ζευγάρι ἀπὸ δύο ἡμιόνους, ἵππους ἢ βόας σύροντας τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον, Ἰλιά. Σ, 543. καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἅμαξα, ἢ τὸ ἄροτρον, τὰ ὁποῖα σύρονται ἀπὸ δύο ζῶα, Ἱπποκρ. «Μήτε ἐφ' ἵππον, μήτε ἐπὶ ζεῦγος ἀναβῇ». 2) Ταυτόν τῷ, Ξυνωρὶς, ἐπὶ γάμου, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ λέξις ζευγάριον. Valck Εὐρπδ. Φοίνισσαι 331. «κατὰ ζεῦγος, ἤ, κατὰ ζεῦγη» ζευγαρωτά. Καθόλου δὲ λέγεται ἡ ἕνωσις δύο ὁμοίων πραγμάτων, ὁ ἐστί, πάν τὸ ἑζευγμένον, ἢ τὸ ἐκ δυοῖν τινων ζευγνυμενον. 3) Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο συνεζευγμένων καὶ συνεννοουμένων πραγμάτων ἢ προσώπων. π. χ. «ζεῦγος τριπάρθενον» τρεῖς ἀδελφαὶ παρθένοι. Εὐρπδ. «τριζυγὲς Χάριτες». Μενεδιν. ἐπιγρμ. 33. 4) Ζεῦγη, τὰ αὐτὰ ὀνομάζεται εἴδος τε αὐλῶν ἁπλᾶς ἐχόντων τὰς τρύπας, Δτνστ. tibiae pares. ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θεοφράστ. «Ζευγοποιεῖν ἢ κατατιλεύειν τῶν αὐλῶν, καὶ «Ζευγήτης κάλαμος». Κάλαμος ἐπιτήδειος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν τοιούτων αὐλῶν, τῶν ἐχόντων δηλ. ζευγαρωτὰς τὰς τρύπας, ὁ δὲ Πλίνιος λέγει καὶ, ὁ ἐπιτήδειος διὰ τὴν ἄρθρωσιν τῶν σπονδύλων.

Ζευγοτροφέω, Τρέφω ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων· Ἐπὶ ἵππων, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. 2. g. Τρέφω ἕνα ζευγάρι ἵππους διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν, ἐκ τοῦ.

Ζευγοτρόφος, ον, (τρέφω) Ὅστις τρέφει ἕνα ζευγάρι ἵππους ἢ βόας διὰ ἅμαξ· ἢ καὶ οἱ ἵππευμα.

* Ζεύκτειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ζευκτήρ. ἐξαιρτ. ἐκ Ἐπῃ τῆς Ἀφροδίτης. Ὀρφ. Ὑμν. 54, 3.

Ζευκτήρ, ῆρος, ὁ (ζεύγνυμι) Ὁ ζεύγων, ὁ συζεύγων, ὁ τιθεὶς εἰς τὸν ζυγόν· ὁ συνενώνων, ὁ συνδέων· ἰμάς, λωρίον, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸν βοῦν εἰς τὸν ζυγόν. Ζήτ. Ζευγητήρ. ὁ Ζεν.

Ζευκτήριος, ία, ον· Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ζεύξῃ, νὰ δέσῃ εἰς τὸν ζυγόν. Καθόλου δὲ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δέσῃ τι εἰς δεσμόν, νὰ συνδέσῃ, νὰ ἑνώσῃ τι· καὶ ἐντεῦθεν, ζευκτηρία, ἡ, ὁ δεσμός. Πρλξ. Ἀποστ. ΚΖ'. 40. ζευκτήριον, τὸ, ὁ ζυγός. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 540.

Ζευκτός, ἡ, όν. Ῥητκ. Ἐπᾶτ. ἐκ τοῦ, ζεύγνυμι, Ἐζευγμένος, συνδεδεμένος εἰς τὸν ζυγόν, (ζεμένος). Ξευγαρωμένος, ἡνωμένος, ὑπανδρευμένος· Γεφυρωτός, διὰ γεφύρας ἑνωμένος.

Ζευξίλεως, ὁ, ἡ (λεώς, ἀντὶ, λαός) ἐκεῖνος εἰς ὃν εἶσιν ὑποτεταγμένοι λαοί, ὡ ὑπεζευμένοι εἰσὶ λαοί. Βασιλεύς. Σοφοκλ. Ἀφν. ὁ ὑποδουλούμενος λαούς· (ι.)

Ζεῦξις, εως, ἡ (ζεύγνυμι) Τὸ ζεύγειν, ζεύξιμον (ζεῦγμον) ἕνωσις, σύνδεσμος δύο τινῶν διὰ τοῦ ζυγοῦ, γάμου, καὶ ἄλλων τρόπων, ὡς π. χ. διὰ γεφύρας, κ. τ. τ. ζευγάρωσις, ὑπάνδρευσις, γεφύρωσις.

*Ζευξώ, οῦς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πηλαγοῦ, Ἡσιόδ. Θγν. 352

Ζεύς, Γενικ. Διός, δοτκ. Διΐ, αἰττκ. Δία, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχαίου ΔΙΣ γινόμενα. Κατὰ Ποιητικώτερον σχηματισμ. Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, Δωρικ. Ζανός κ. τ. λ. ὡς ἐκ τοῦ ΖΗΝ, ΖΑΝ, Αἰολικ. Δεύς, (ὅθεν τὸ Λατιν. Deus) Σθνς. Ἡ Αἰττκ. Ζεὺν εὑρηται μόνον ὡς διάφορος γραφὴ ἐν ἑνὶ ἐπιγρμτ. τοῦ Αἰσχρίωνος ἢ τοῦ Σιμωνίδους, Ἀθήν. Ἡ. Ἀνθλ. Παλτ. 7, 345. 5. Ἰακβ. σλ. 300· = Zeus, Jupiter (ἐκ τοῦ Ζεῦ πάτερ, κατὰ Σαλμάσιον). Πατὴρ καὶ ἄρχων ἀνδρῶν τε θεῶν τε Τίδος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ὅθεν πολλάκις, Κρονίων, Κρονίδης, Ἀνὴρ τῆς Ἥρας. Ὁ Ὅμρ. μεταχρτζ. τὰς πλαγίας πτώσεις τάς τε ἀπὸ τοῦ ΔΙΣ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ ΖΗΝ ἀλλ' ἐκείνας συχνότερον. Ὁ Ζεὺς δεσπόζει κατ' Ὅμρ. εἰς τὴν κατωτέρω ἀτμοσφαῖραν, τὸν Ἀέρα, ὅθεν βροχαὶ καὶ κακοκαιρίαι προέρχονται ἁμέσως ἀπ' αὐτόν. Ζεὺς ὑει = Jupiter pluit καὶ ὑσεια ἁπλῶς, βρέχει. ἔθε Ἴων. Ἠδιαβεβαίωσις «οὐ μὰ Ζῆνα» εὑρηται παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν Ἰλιά. Ψ, 43. Ὀδσ. Τ, 339. συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττκ. «οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νὴ Δία καὶ μετ' ἄρθρου· «οὐ μὰ τὸν Δία» Ὁ Ὅμρ. θέλει τὸν Δία θεμελιωτὴν καὶ εἰσαγωγέα τῆς Βασιλείας, τῆς κατὰ νόμους ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας, ὑπερασπιστὴν καὶ πρόμαχον παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου, μάλιστα δὲ τῶν ὅρκων καὶ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἀνώτατον ἁπάντων κριτήν. 2) Ἡ χαμερπὴς κολακεία τῶν διεφθαρμένων αὐλικῶν ἐδίδε καὶ εἰς τοὺς Καίσαρας τῶν Ῥωμαίων τὸ ὄνομα Ζεύς· «Ἴδε Δουντ. Περγτ. 210. Ὀππν. Κυν. 1, 3. πρβλ. καὶ Sket. Domit. 13. Martial. 5, 8. Aurel. Vict. Caes. 11, 2. epit. 11, 6. Wernsd. Poet. Lat. min. T. 5, 1. p. 585. (ζεύς, Ζεύς, ζεύς, συγγενεῖαι μὲ τὰ ζέω καὶ ζάω. Πρβλ. τὴν «στείαν ἐτυμολογίαν τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ σλ. 395. Ε. Αἱ Ἀτκ. πλάγιαι πτ. Jovis, Jovi, Jovem, ἐγίνων ἐκ τῶν, Διός, Διΐ, Δία, διά τῆς αὐτῆς ἐναλλαγῆς τῶν γρμμτ. δι' ἧς καὶ τὸ jugum ἐκ τοῦ, ζυγόν.) Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἔνδιος. Τὸ Λατινικὸν Jupiter, δὲν ἔγινε κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ, Ζεῦ πάτερ, ὡς ὁ Σαλμάτιος ὑπέλαβεν, ἀλλ' οὕτω μετὰ ταῦτα ἐσχηματίσθη, ἐπειδὴ καὶ αἱ πλάγιαι πτώσεις Jovis, Jovi, Jovem, εἶχον ἐκ τοῦ, Ζεύς, τροπῇ τοῦ Ζ, εἰς J, καθὼς καὶ εἰς τὸ, Ζυγόν, Jugum. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι Ζαν, ἀντὶ, Ζῆν, Ζανός, ἢ Αἰτιατικὴ Ζεῦν, παρ' Ἄθην Η'. Ἰωνικῶς· Κυρίως κατ' Ἀριστοτέλη, ὁ Θεός. «Καλοῦσι δὲ τὸν Θεὸν καὶ Ζῆνα, καὶ Δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶ εἰ λέγαιμεν, Δί' ὃν ζῶμεν».

Ζεύω, = γεύω, καὶ, ζεύσασθαι, ἀντὶ γεύσασθαι. Ἡτύχ. καὶ Ἐτυμολ.

*Ζεφυρηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. σχῆμα ὑπλικοῦ εἴδ τὸ ζεφύριος. Ποιητ. «ζεφυρηΐς ἀκτή» τὸ ἀφωτηριον τῶν Ἐπιζεφυρίων· Ἀνακ.

Ζεφυρίη, ἡ· Ὑπαιθυμ. τοῦ, Πνοή· = Ζέφυρος· ὑγιαινὸς ἄνεμος. Ὀδσ. Η, 119. «ζεφυρίη πνείουσι τὰ μὲν φύλ, ἀλλ' δὲ πέσσειν ἐντεῦθεν μετχρζτ. ἐν τῇ ἄρσει μακρὰν τὴν πρώτην συλλαβήν, Πρβλ. ὄφις, σεῦσος. Wolf. praef. Ilad. p. LXXI.

Ζεφυρικός, ἡ, όν = τῷ ἑπμν.

Ζέφυριος, ον, ἐστιν ὅτε καὶ τριῶν καταλήξεων (Ζέφυρος) Ἀπὸ τὸν Δυτικὸν ἢ τὸν Ζέφυρον· εἰς τὸν Ζφρ. ἀνήκων· Καθόλου δὲ = Δυτικος, ἑσπέριος· «ὠὸν ζεφύριον» τὸ καὶ «ἀνεμιαῖον» Πρβλ. ζεφυρίη· καὶ

*Ζεφυρίτης, ου, ὁ, Θηλκ. ζεφυρῖτις, ίδος, ἡ = ζεφύριος· ἐκ τοῦ

Ζέφυρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου ἐκ δυσμῶν πνέοντος, ὁ παρ' Ἰταλοῖς Πνέϊντε καλούμενος. Ἀριστοτ. Κόσμ. «Ζέφυροι καλοῦνται οἱ ἀπὸ δύσεως πνέοντες ἄνεμοι, καὶ τούτων ἰδίως Ἀργέστης μέν· ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως λέγεται, ὃν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δέ, Ἰάπυγα. Ζέφυρος δὲ ὁ ἀπὸ τῆς Ἰσημερινῆς· Λίψ δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χειμερινῆς· Ὁ Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, κυρίως δὲ ὁ ἀφρικο-δυτικός, ὅθεν καὶ μετὰ τοῦ Βορέα ἀπὸ τῆς Θρᾴκης πνέων, Ἰλ. Ι, 5. ὡς ὅτ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῇκηθεν ἀέντον, ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ Νότου πνέων Ἰλ. Φ, 334 ναὶ τάρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο εἶσομαι ἐξ ἀλόσδε χαλεπὴν ὀρόουσα θύελλαν· ἀρα παρ' Ὁμρ. πᾶς ἄνεμος, ὅστις πνέει ἀπὸ τὸ δυτικόν· ἡμισφαίριον, ἀντιδ. τῷ Εὔρος, Ὀδσ. Ε, 332. Τ, 206. πολλάκις ἐμφαίνεται ὡς ὁρμητικῶς πνέων, καὶ μεγάλας προξενῶν καταιγίδας· Ὀδσ. Ε, 295. ἠξεφύρου δυσταέος Μ, 289. ὑπὸ κέντρῃ ὑπεκφύγοι αἴσιμον ἦλαρον, ἢν πως ἐξαπίνης ἔλαχε ἀνέμοιο θύελλα, ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, οὔτε μάλιστα τε διαρραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων καὶ ζώει αἶψα γὰρ ἠλθε κελαινεφὴς Ζέφυρος, μεγάλῃ τὸν λαίλαπι θυέων ἀλλὰ καὶ ὡς βροχὴν ἀγων. Ξ, 458 »Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος ὦρα· ἄρα Ζεὺς πάννυχος· αὐτὰρ ἂν Ζέφυρος μάρψει, αἰὲν ἐὐθρόοιο, ἀλλὰ καὶ ὡς παστρεύων τὴν ἀτμοσφαίραν· Ἰλ. Λ, 305· ὡς ὁπότε κέφια Ζέφυρος στυφελίζῃ καὶ ὡς γλυκὺ, καὶ ἀγάλλα πνέων. Ὀδσ. Δ, 567 ἠξεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτῃσι (Μέλιττα δὲ παρὰ τοῖς Μηνστρ.) ἐπαινεῖται δὲ ὁ ἄνεμος οὗτος ὡς ὑγιεινότατος καὶ ὠφέλιμος ἐπὶ πνοὴν ζωτικὴν συντελοῦν· Οὕτως ὀνομάζομεν καὶ ἡμεῖς Ζέφυρον πᾶσι ἄνεμον, ὅστις πνέει ἀγάλλα καὶ γλυκὰ μετριάζων τὴν ἀνυπόφορον καῦσιν τῶν μηνῶν τοῦ θέρους, ἀναζωογονῶν τοὺς ἀποκαμόντας ἀπὸ τὴν ζέσιν τοῦ μεσημερίου, καὶ δίδους νέας δυνάμεις εἰς τοὺς ἀδυατίσαντας ἐκ τῆς κατὰ τὴν καῦσιν τοῦ μεσημερίου ἐργασίας των.) Ὁ Ζφρ. ἦτον ὁ ταχύτερος ὅλων τῶν ἀνέμων· Ἰλ. Τ, 416. ὅθεν καὶ συμβολικῶς ταχύτητος ἐκλαμβάνεται 415· ἀλλ' ἐγὼ δὲ κάκιον ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο δέοιμεν, ἣν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἐν δὲ Ἰλ. Π, 150 λέγεται σύζυγος τῆς Ποδάργης (ταχύποδος) »τοὺς ἅπασε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ· Ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο· ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 200. ἐξείπονον παρ' αὐτῷ ὅλοι οἱ ἄνεμοι· »οἱ μὲν ἅρα Ζεφύροιο δυσαέος ἔρρον ἐνδον εἰλαπίνην δαίνυντο· Ὁδὲ E. R. Lange ἐν Jen. A. L. Z. 1823. Sept. nr. 166. p. 367. ἐναντιοῦται εἰς τὴν τῶν πλειόνων περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ζφρ. γνώμην· (ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ζόφος, ὡς ὁ Κύρος ἐκ τοῦ, ἕως. Πρβλ. Buttm. Lexilg. 1. p. 130.)

Ζέω, Μέλ. ζέσω. Ἀναβράζω, ζεματίζω, εἶμαι τόσον ζεστός ὥστε ζεματίζω, κοχλάζω· ἐπὶ ὕδατος, Ἰλ. Σ, 349. Ψ, 235 »ζέε δ' ὕδωρ ἐβράζεν, ἐχόχλαζε καὶ Ὀδσ. Κ, 360. Πινδ. Ὀλ. 1, 78. »ὑδάτος περὶ ζέοισαν (Δωρ. = ζέουσαν) ἄμφ' ἀκμάνι· ὁηλ. εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, »ἐν δὲ Ἰλ. Φ. 362. »Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Καλόλου, Ἀναβρύω, ἀναπηγάζω, ἀναπηδῶ, εἶμαι πλήρης ἀπότινος κ. τ. λ. »σωλῆνας Δκν. Ἀλέξανδρ. 59. 2) ἐπὶ πηγῶν· τὸ δὲ »χέων ἔζεεν Ἡσ. Θγν. 695. 847 = ἡ γῆ ἦτο πεπυρωμένη, ἐκαίε, ἔβραζε Τρπε. ἐπὶ βιαίων παθῶν ὡς τὸ ferrere παρὰ τοῖς ἐξηγητ. τῶν Ἀρστφ. Ἀχρν. 321. Juc. Phil. Thesm. ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. Ζεστένω, θερμαίνω, ζεστάνω, ζεματιστόν, ἡ βράζειν ποιῶ τι· Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 273. »τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον, »ἄλλοι δὲ ἐξεστίνεον τὰ λουτρά. Ζήτ. Ξενομ. (Συγγν. τῷ, Ζάω).

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Η.

*Ζῆ, Πρστκτ. ἀντὶ Ζήθι, ἴδε Ζάω.

*Ζηβύνη, ἡ Ζηβύνη, ἡ = ζιβήνη, ζιβύνη, σιβύνη.

Ζήδωρος, ον, Ζήτ. Ζείδωρος.

*Ζῆθι. Πστκτ. τοῦ Ζάω.

*Ζῆθος, ὁ. Ἀρχηγὸς Βοιωτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος. Ὀδσ.

Ζηλαῖος, αία, αῖον (ζῆλος) φθονερός, ζηλιάρης, ζηλότυπος. Ἀνάλεκτ. Β'. (Α. σ.) 517.

Ζηλευτής, ὁ· = ζηλωτὴς· ἐκ τοῦ

Ζηλεύω, Μ. εὐσω. = ζηλόω. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. στ. 212.

Ζηλέω, ῶ = Ζηλοτυπέω· ὅθεν τὸ Ζηλήμων. Γρμμτκ.

Ζῆλη, ἡ· Ἀντίζηλος, συναράστρια. Ξενοφ. Ἐφέσ. καὶ Ἀριστλν. Α'. ἐπ. 25.

Ζηλημοσύνη, ἡ. Ποιητ. = ζῆλος, ὁ Κοινῶν. Σμυρν. ἐκ τοῦ

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ζηλέω) = ζηλαῖος. Ἀνθολ. ἡ Ἀνάλ. 3, σλ. 130. Ζηλιάρης, φθονερός, ἐχθρικός. Ὀδσ. 118. »σχεδίοι ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔσχον ἅπαντες· Ἄλλοι δὲ ἔγραφον τοῦτο, ὀνλήμονες, βλαπτικοί.

Ζηλία, ἡ = ζήλωσις.

Ζηλοδοτήρ, ῆρος, ὁ (ζῆλος, δίδωμι) ὅστις δίδει, κινεῖ, ἢ προξενεῖ ζῆλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 517. ὁ πλουτίζων· ὅστις δίδει ὥρα ἄξια νὰ τὰ ζηλεύῃ τινάς.

Ζηλομανής, ές. Ὁ ζήλῳ μαινόμενος, ὅστις μαίνεται ἀπὸ ζῆλον ἢ ὀργήν. Ἀνθολογ.

Ζῆλος, ου, ὁ· Ζέσις ψυχῆς, προθυμία εἰς μίμησιν, μίμησις, aemulatio, Πάθος ψυχῆς, ἡ πάθος, διάθεσις διακαὴς πρός τι, Μακαρισμός, Θαυμασμός, ζηλοτυπία, ζοῦλια, φθόνος. Οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζουσι τοῦτον τὸν ὕστερον οὕτω· »Ζῆλος, λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καὶ οὐκ ἔχειν· Τρία δὲ τὰ εἴδη αὐτοῦ· ὁ μὲν ἐπὶ μακαρισμοῦ, ὁ δὲ ἐπὶ μιμήσεως, ὁ δὲ τρίτος φθόνῳ ὅμοιος. Ζήτ. ἐν τοῖς τοῦ Ἀμμωνίου· ἐκ τοῦ, ζέω, ζέελος, ζῆλος· Ἐκφράζει ἅρα κάθε πρόθυμον καὶ ὁρμητικὸν πάθος καὶ ἐπιθύμημα, τὸ ὁποῖον μὲ βρασμὸν καὶ ζέσιν ψυχῆς γίνεται, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀλέξ. 8. »Ὁ πρὸς σοφίαν ζῆλος καὶ πόθος· Διόδ. Σικ. »Διὰ τὸν εἰς ταῦτα ζῆλον.« Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών. 2. κεῖται »Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος«, κατὰ τὸν Ἀσιατικὸν τρόπον τοῦ λέγειν ἤτοι κατὰ τὸ ἰδίωμα τῶν Ἀσιανῶν. 2) Πάθητ Τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ, τοῦ ζήλου, τῆς μιμήσεως, καὶ ζηλοτυπίας· Ἀντικείμενον τῶν ἐπιθυμιῶν μας.

Ζηλοσύνη, ἡ. Ποιητ. = Ζῆλος. Ὁμηρ. Τμν. Ἀπλν. 99.

Ζηλοτυπέω, ῶ (ζηλότυπος) μετ' Αἰτιατ. = Ζηλόω, μιμοῦμαι, φθονῶ, Ζηλεύω, ἔχω ζηλοτυπίαν· ἐπίτηδ.· μετῶ τινα μεγάλως, κυνηγῶ τι μὲ ζῆλον· ὅθεν

Ζηλοτυπία, ἡ. Μετὰ προθυμίας μίμησις, Ζηλία, φθόνος, μῖσος, ἀντιζηλία, »λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε, καὶ οὐκ ἔχειν· Στωϊκ.

Ζηλότυπος, ον, Ὅποιος ζηλοτυπεῖ, ἔχει ζηλοτυπίαν· μιμεῖται, φθονεῖ, ζουλεύει· κυρίως ὁ ωριευθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ζηλίας, ἐκ τοῦ ζῆλος, τύπτω. Ἐπίρ. Ζηλοτύπως, μὲ ζηλοτυπίαν· Πλούταρχ. Περικλ.

Ζηλόω, ῶ. Μ. ώσω (ζῆλος). Ζηλεύω, Μετὰ προθυμίας μιμοῦμαι τινά. Ἐρίζω, συναγωνίζομαι· Πάσχω νὰ γένω κ' ἐγὼ ὡσὰν αὐτός, ἢ Πασχίζω μὲ πόθον νὰ ἀποκτήσω τι, Διώκω τι μὲ πόθον καὶ ζῆλον μετ' Αἰτιατ. ὡς π. χ. Ζηλῶ τὴν ἀρετήν, τὴν εὐδαιμονίαν, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ καλοῦ μέν, ἀντὶ τοῦ. Μακαρίζω, ἐπαινῶ καὶ τιμῶ τινὰ ὡς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ. Καλοτυχίζω, Θαυμάζω τινά. Εὐρπδ. Ἄλκηστ. 882 (903). »ζηλῶ δ' ἐγὼ μόνους, ἀτέκνους τε βροτῶν συχνάκις παρ' Εὐρπδ. ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης· οὕτω καὶ Σοφοκλ. Ἠλκτρ. »ζηλῶσε τοῦ τοῦ τῆς δὲ δουλείας στυγῶ (τινὰ τινος) Valck. Ἀμμών. σλ. 65. καὶ Thom. M. p. 162. Tittm. σπανιώτερον (τινά τι) Σοφ. Αἴ. 552 καὶ τοῦτο καὶ οὐν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, δᾶ' οὕνεκα Ἱπποκράτ. »Ὧν τὸς ὄβεας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις· — Παρ' Εὐρπδ. Μηδ. 59. »ζηλῶσ' ἀρνητικῶς καὶ περιπαικτικῶς, = Δὲ θαυμάζομαι. Δὲ θαμάζομαι· ἢ, Τί λόγος εἶναι αὐτά; Τί παράξενος εἶπα! Τί ἐρώτημα! Τί ἀπὸ αὐτὰ »ποῦ »μιλεῖς! Valck. Φοιν. 406. 3) Ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, Φθονῶ, Ἡσ. Ἔργ. 23. Τμν. Ὁμ. Δμτρ. 168. 223. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Μισῶ, Διώκω τι μὲ ζηλοτυπίαν ἢ μῖσος, ἢ εἶμαι ζηλότυπος, ἔχω ζηλοτυπίαν ἐπί τινα. Θεόκριτ. στ'. 27. »... ἀδ' ἄϊσσοι ζηλοῖ με καὶ τἀέτεται. Ἰσοδυναμεῖ κατὰ πάντα μὲ τὸ τῆς συνηθείας, Ζηλεύω· ὅθεν

Ζήλωμα, ατος, τὸ. Πράγματα, ἠθη τὰ ὁποῖα μιμεῖται τινάς. Ἀπὸν. στ'. σελ. 273. Ἀντιμν. τοῦ ζήλου ἢ τῆς μιμήσεως μας 2) ζηλοτυπία.

Ζήλωσις, εως, ἡ· Τὸ μακαρίζειν, θαυμάζειν σέβεσθαι καὶ ἐπαινεῖν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Μίμησις, φθόνος, ζηλοτυπία, ζήλευσις, Ζηλία, (ζούλια).

*Ζηλωτέος, έα, έον. Ἐμπτκ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ ζηλόω· Τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ μιμῆται, νὰ θαυμάζῃ, νὰ ἐπαινῇ, νὰ σέβηται, νὰ σπουδάζῃ νὰ γίνῃ ταὐτὸν αὐτός. Διογν. Ἀρτ. 5, 74.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θαυμάζει, μακαρίζει, τιμᾷ, καὶ ἐπαινεῖ, ὅποιος μιμεῖται τινά, πάσχει νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ἄλλος τις, ἢ νὰ γένῃ ὅμοιος τινί, Μιμητής. Καὶ ὁ φθονερός, ζηλότυπος, ζηλιάρης· ὅθεν

Ζηλωτικός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ζηλωτὴν (κατὰ τὰς διαφόρους σημασίας αὐτοῦ) εἶναι ἴδιον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ.

Ζηλωτός, ή, όν (ζηλόω) Μακαριστός, τὸν ὁποῖον ἄλλοι μιμοῦνται, σέβονται, ἐπαινοῦν, θαυμάζουν, ἢ φθονοῦν· 2) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπαινῇ, νὰ μιμῆται, νὰ φθονῇ, νὰ ζηλεύῃ τινάς, ἄξιος ζήλου.

Ζημία, ἡ. Βλάβη, χαμός· »ζημίαν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ἔλαβα ζημίαν· »ζημίαν ποιεῖν Ἀριστφ. Πλτ. 1125. προξενεῖν, καμνειν ζημίαν 2) Παιδεία διὰ χρημάτων, χρηματική ποινή, (Ντζερεμές, Τουρκ.) ποινή, παιδεία, καταδίκη· »ζημίαν ἐργάζεσθαι πάσχει, ἐπισύρειν, ἀξίζειν διάτινος ἀδίκου πράξεως. Ἰταῖος. 3) Καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἀεὶ μετ' ἐπίθ. ὡς »καθαρὰ ζημία = Κρεμαστάρι ἐπίθ. (ὡς ὑβριστικὸν, ἀνθρπ.) ἀνδραποδον, ἀνδρωπος παραλυμένος. Πρβλ. Ἀλκίφρ. 3, 21. ἐτυμολ. κυρίως ἡ τῆς ζωῆς ἢ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ὄντων, κέρδους δηλ. καὶ ὠφελείας μείωσις. Τὸ Λατινικὸν Damnum, ἔγινεν ἐκ τοῦ, ζαμία, Κρητικ. Δαμία, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ζημία συγγενεύει καὶ μὲ τὸ δαμάω.) ὅθεν

Ζημιόω, ῶ, = βλάπτω· μετ' Αἰτιατ. τοῦ προσ. Valck. Ἡρόδ. 7, 39. Αστ. Πλάτ. Νομ. 8, 11. 2) Παιδεύω, Ντζερεμετίζω, τιμωρῶ· »τινὰ τινων »τήν τε δὴ Σκλαπτσην ἐνετέλλετο τούτοισι ζημιοῦσι Ἡρότ. 7, 35. »τέταρτα καὶ εἰκοσι μναῖς Δυσίας. τοῦ ἐπήραν 24 μνᾶς ὡς χρηματικὴν ποινὴν (τσερεμέν) διὰ τὸ πταίσμά του· οὕτω καὶ »θανάτῳ τινα ζημιοῦνει. Λέγτ. δὲ καὶ »ζημιοῦσθαι χρημάτων, καὶ, εἰς χρήματα· Ἀλλὰ καὶ Πᾶτκ. »ζημιοῦσθαι τιν Valck. Ἡρόδ. 7, 39. Μέσ. Μ. ζημιώσομαι· δείπότε ὡς παθτκ. ἐν χρήσει· ἀλλ' εὑρηται καὶ ζημιωθήσομαι, Ξενοφ. Ἀπμν. 3, 9, 12. Ἰσῦ de Arist. haered. 16. Αυσίας κατὰ Φιλκρ. 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζημιώδης, ες. Ὅστις φέρει ἢ προξενεῖ ζημίαν, βλαβερός, ἐπιβλαβής.

Ζημιωδῶς, Ἐπίρ. Μὲ ζημίαν. Ἰδὲ τ. ἀντρ.

Ζημίωμα, ατος, τό (ζημιόω) Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διορίζεται διὰ ζημίαν, παιδείαν. Ζημία, χαμός, ποινή, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν, ἔπαθεν ἢ πρέπει νὰ παθῇ τινάς. Πλάτ. Νομ. «Ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω.»

Ζημίωσις, εως, ἡ· Παιδεία, ποινή, βλάβη, χαμός· τὸ ζημίαν προξενεῖν.

*Ζημιωτής, οῦ, ὁ· Ὁ παιδεύων, ὁ προξενῶν ζημίαν. Σχολ. Αἰσχύλ. Πρμθ. 77.

Ζήν, Ζηνός, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ Ζεύς, ὅπερ ἰδέ, Ὅμρ.

*Ζηνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (Ζήν, δίδωμι) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· = τῷ ἑπόμ.

Ζηνέφρων, ον, γενικ. ονος, (φρήν) Ὁ γινώσκων τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός. ὉΘεογν. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τῶν χρησμῶν του ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός. Ἀνέκδοτ. Β'. 518. ὅπου καὶ, Ζηνοδοτήρ, κεῖται, ἐπίσης ἀμφιβόλου σημασίας, μ' ὅλον ὅτι εὑρίσκονται καὶ ἄλλαι τινὲς σύνθετοι λέξεις, ὡς, ζηνόδοτος, ζηνόθεμις, ζηνόβιος, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν εἰς τὰ κύρια ὀνόματα· ἰδὲ τὸ πργμν.

*Ζηταρετηϊάδης, ου, ὁ (ζητέω, ἀρετή). Ὁ ζητῶν τὴν ἀρετὴν, ἀρετοδιώκτης. Ἠθικ. λξ. Ἀνέκδ. 3, σ. 112. (ἐπγρ. ἀδέσπ. 110, 6. κατὰ τὸν Σκαλίγερον virtutaucupida.

*Ζητεύω. Ποιητ. ἀντὶ ζητέω. Ἡσίδ. Ἔργ. 402. Ὅμρ. Ὕμν. Ἀπόλ. 215. Ἔρμ. 392.

Ζητέω, ῶ, Μέλ. ήσω· Ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, γυρεύω νὰ εὕρω τι· Ἄπαξ παρ' Ὅμρ. Ἰλιάδ. Σ. 258. Ἀπαιτῶ νὰ λάβω, ἢ ἐχνηλατῶ, ἀσχίζω νὰ εὕρω τὸ ποθούμενον, ἢ τὴν ἀλήθειαν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζητῶ. Λέγεται ἐπὶ κριτῶν καὶ φιλοσόφων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἀγαπῶ, θέλω, πάσχω ἢ πασχίζω νὰ εὕρω, νὰ μάθω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' εἰπτ. ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπρμφ. ὡς «Ζητεῖ εἰδέναι». Πλάτων, «Λαθεῖν ζητεῖν». Ἰσοκράτ. Ὅθεν Μετοχὴ «τὸ Ζητούμενον,» ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ τινάς. Ὅ,τι δὲν εἶναι ἀκόμη ἀποδεδειγμένον, καὶ βέβαιον· ὅθεν Ἀπροσώπ.. «Ζητεῖται». Εἶναι ζήτησις, ἐρώτησις

Ζήτημα, τος, τό. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ τινάς. Ἐρώτημα, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πρόβλημα.

Ζητημάτιον, τό. Μικρὸν ζήτημα· Ὑπερστκ. τοῦ, ζήτημα Λιβν. Δ. σλ. 639.

*Ζήτηρ, ῆρος, ὁ. Ὄνομα τοῦ Διὸς εἰς τὴν Κρήτην.

Ζητήσιμα, τά (ζητέω). Ξενοφ. Κυνηγ. στ. 6. Ὁ τόπος εἰς ὃν πρέπει νὰ ζητῇ τινάς τὰ ζῳρία, τὰ κυνήγια.

*Ζητήσιμος, ον· Ὅ,τι ζητεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ζητῆτις. Ὅ,τε εἶναι εὔκολον νὰ τὸ ζητήσῃ τις. ἢ ὅστις εἶναι εὔκολος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ζητῇ.

Ζήτησις, εως, ἡ· Τὸ ζητεῖν, ἀπαίτησις. Ἐρώτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις τοῦ ἀληθοῦς· Ἐπιθυμία, Φιλοσοφικὴ ὑπόθεσις, ἧτις χρειάζεται ἐξέτασιν καὶ ἀπόδειξιν.

*Ζητητέος, έα, έον. Ῥητκ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, ζητέω· Ὅσα πρέπει νὰ ζητῆτις. Πλτ, Πολτ. σλ. 264. Α. Κρατύλ. σλ. 415. Ἀρστφν. Θσμφρ. 604.

Ζητητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ζητεῖ, γυρεύει, ἀπαιτεῖ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, ἐρωτᾷ. 2) Ἐν Ἀθήναις ὠνόμαζεντο «ζητηταὶ» ἀρχαὶ τις ἔργον ἔχουσαι τὸ νὰ ἐρευνῶσι καὶ ἀνευρίσκωσι τοὺς χρεωστοῦντας εἰς τὸ κοινὸν· καὶ μάλιστα τοὺς νοσφιζομένους καὶ τρώγοντας τὰ δημόσια χρήματα. Οὕτως ὠνομάζοντο καὶ οἱ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀνάκρισιν ὁποιουδήποτε ἐγκλήματος «διαιτέρως διορίζόμενοι ἄρχοντες· Ἰδ. Θεόδ. 6, 53. (ἰδὲ καὶ τὸν Ἑλλνκ. Ἐρμηδ. τὸν Σωτῆρα Ἀρθμ. 21. τοῦ Α' ἔτους). (Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, Ζητητήρ, γίνεται τὸ, Ζητητήριος, ὁ ἀγὼν εἰς τὸ ζητητήν· ὅθεν παρὰ Σουΐδᾳ, «Τὰ τῶν ζητητηρίων ὄργανα», τὸ ὁποῖον ἑρμην· διὰ τοῦ Βασανιστήρια. Tormenti, Ἰταλ).

Ζητητικός, ή, όν. Ὁ ζητῶν καὶ ἐξετάζων, ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν καὶ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς. Λαέρτ, εἰς Ζήν. «Ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος.»

*Ζητητός, ή, όν. Ῥητκ. ἐπίθ. τοῦ ζητέω. Ὅποιος ζητεῖται, πρέπει, εἶναι ἄξιος, νὰ τὸν ζητῇ, καὶ νὰ τὸν ἐπιζυμῆτις. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 389.

*Ζητήτωρ, ορος, ὁ, ἡ = Ζητητής.

Ζητρεῖον, ἢ Ζήτρειον, τό· ταυτὸν τῷ, Ζάτρειον, ζήτριον, Ζώστειον (Τίς ἀμφιβολία, ὅτι ἐνταῦθεν παρήχθη καὶ τὸ τῆς συνῃθ. Ζωντάνι;) Ζώστειον τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, τόπος ὅηλ. εἰς ὃν ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται οἱ δεδεμένοι σκλάβοι, καθὼς π. χ. παρὰ τοῖς Τούρκ. ὁ Μπάνιος. Πολυδ. ἐν Γ'. 78. καὶ Ε'. 19. Ἐτυμ. Ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ Σουϊδ. ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα, Ζατρεύω, Ἐν τῷ μυλῶνι βασανίζω, βάλλω τὸν σκλάβον νὰ βασανίζεται γυρίζων τὸν μύλον. Θέλουσιν ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι Ἰωνική, ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ταύτης εἶναι τόσον ἀβέβαιος καθὼς καὶ ἡ ὀρθογραφία, ὥστε, κατὰ τὰ ἐμοὶ δοκοῦν, φαίνεται ὅτι ἔχει μᾶλλον καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν μὲ τὸ, Ζώγρειον· ἴδε.

*Ζητρεύω. Τιμωρῶ δοῦλον τινα, καταδικάζω αὐτὸν νὰ γυρίζῃ τὸν χειρόμυλον. Ἰδὲ τὸ πργμν.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ι.

Ζιβύνη, ἡ, = Σιβύνη. (ου-)

*Ζιβύνιον, τό. Ὑπκστκ. τοῦ Ζιβύνη. Ἡρδν. σ. 40.

Ζιγγίβερις, εως, ἡ· Φυτόν τι τῆς Ἀραβίας, τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν Ἰατρικήν. Διοσκορ. Β'. 190. Πλίν. 12. 7. Νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ παρὰ τοῖς Νεωτέροις Amomum Zingiber. Ἴσως τὸ Γερμνκ. Ingwer (Ἡ λξ. σώζεται καὶ ἐν τῇ συνῃθ.)

Ζιζάνιον, τό. Zizanium, Iolium. Χόρτον ἀχρεῖον, φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Αἶρα, καλεῖται. Εἶτέτι ἀγνοεῖται ἂν μετεχειρίζετο καὶ μετῳρκ. ὡς ἐν τῇ συνῃθ.

Ζίζυφον, τό. Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια οὕτωπως καλεῖ (τσιντσιφιά, τσιντσιρον) καὶ τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἰς πάς ἰατρικὰς ἀποθήκας Jujubae, καλεῖται. Γαλλ. Gigeolier. Ἰταλ. Giuggiolo Γερμ. Brustbeerbaum. Λιννμ. Ramnus jujuba.

*Ζιρά, ἡ. Βλπ. Ζειρά.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ο.

*Ζογγύλος = γογγύλος. Ὡς Ζάγελος ἀντὶ ἀγκύλος, Ἰδ. Κογχύλη.

Ζόη, Ἰωνικ. ἀντὶ, ζωή. Ἡρόδοτ. 2) Ταυτὸν τῷ, Γραῦς, ἡ ἐπάνω τοῦ γαλάκτος, κ. τ. τ. ἐφιστάμενη ἐπιδερμίς, Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Μ, σ. 906. ἐκ τοῦ, Ζέω.

*Ζοΐα, ἡ. Αἰολικ. ἀντὶ ζωή. Θεόκρ. 29, 5. ὡς κακοζοΐα καὶ κακοζωΐα. Ἀνθλ.

*Ζόμβρος, ὁ. Ἰδὲ Τραγέλαφος, 3.

*Ζούς, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ ζωός· παρὰ Θεόκρ. 2, 5.

Ζορκάς, άδος, ἡ. Καὶ, Ζόρξ, Ζορκός, ἡ, = δορκάς, καὶ, δόρξ, τὸ ζορκάδι. Ἡρόδοτ. Δ'. 192. καὶ Νικανδρ. Θηρ. 142.

*Ζόρκων, ή. Ἰδ. Δόρκων.

Ζόφερός, ά, όν, ή Ζοφερός, ρά, ρόν, (ζόφος) Σκοτεινός, μαυτός. Λέγεται καὶ ἐπὶ βαφῆς, καὶ χριώματος. Ἡσίδ. Θγν. 814.

*Ζοφηφορία ποντική, Ἡ ὁμίχλη τοῦ πόντου Γεωγρ. Ναζ. Ἐπστ. 7.

*Ζόφιος, ον. = Ζόφερος = Ζοφερός.

Ζοφοδορπίδας, ου, ὁ. (ζόφος, δόρπος)· Ὅποιος τρώγει, δειπνᾷ εἰς σκοτεινὸν τόπον, ἢ κεκρυμμένος, οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἀλκαῖος τὸν Πιττακὸν, Πλούταρχ. Βρβλ. Συμπ. Η'. 6. Διογ. Λαέρτ. Α'. 81. παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἐσφαλμ. ζοφοδερκής, καὶ, ζοφοδαπίδας, καὶ παρὰ Σουΐδ. ζοφοδορπίας, καὶ ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου ἀντιγράφῳ, ζοφοδερείας.

*Ζοφοείδελος, ου (ζόφος εἶδος). Σκοτεινός, σκιερός, σκοτεινὴν θεωρίαν, ἢ σκοτεινὸν (μυστικὸν) χρῶμα ἔχων. Νικάνδρ.

*Ζοφοειδής, ές. = Ζοφοείδελος. Ἱππκρ. θπ, 22. «ζοφώδ. ὀργὴ» ὅλα τὰ βλέπει σκοτεινά. Νικάνδρ.

*Ζοφοείς, εσσα, εν, = Ζοφοειδέλος, Νίκανδρ.

Ζοφομηνία, ἡ (μήνη) = Σκοτομήνη. Σκότος τῆς σελήνης, ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ἡσύχ. Σουΐδας.

Ζόφος, ὁ. Σκότος, κνέφας. Ὀδσ. Γ, 335. Ἀντθτ. «ᾧ φάος. ἔρτ. τὸ ὑπὸ γῆν σκότος· σκότος τοῦ "Αδου, τὸ βασίλειον τῶν σκιῶν καὶ τῶν φαντασμάτων. Ἰλιάδ. Ο, 191. Φ, 56. Ὀδσ. Λ, 57. συχνάκις ἐν τῷ εἰς Δημτρ. ὕμνῳ «πάντων. 2) Παρ' Ὅμρ. ὅστις διαιρεῖ τὴν σφαῖραν τῆς γῆς εἰς φαεινὴν (φωτεινὴν) καὶ σκιώδη (σκοτεινὴν) σημαίνει πρὸς τούτοις, Ἐσπέρα, σουρούπιασμα. Ὀδσ. Μ, 81. Ἀντθτ. τῷ "Ηώς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ μερῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τοῦ Ὁρίζοντος, = Δύσις, Ὀδυσ. Η. 190. «Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς· οὐ γὰρ ἴτμεν ὅπου αὖτις ἢ ὅπου ἀνατολή. Δὲν ἠξεύραμεν μήτε ποῦ εἶναι ἡ δύσις μήτε ποῦ ἡ ἀνατολή. «πρὸς ζόφον» ἀντθτ. τῷ «πρὸς Ἠῶ» Ἡλιόντεα. Ὀδσ. Ι, 26. Ν, 241. Ἰλιάδ. Μ, 240. Πίνδρ. Νμ. 4, 112. Ἰσθμ. 4, 3, 30. – Ἀπλ. δὲ ὁ Ῥέ. ἔχει οὐδετέρως τὸ ζόφος (Ἔστι δὲ συγγν. τῷ γνόφος, ὀνόφος, νέφος, κνέφας. Βρβλ. Buttmn. Lexilg. 2. p. 266). ὅθεν

Ζοφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω, σκοτεινὸν ποιῶ τι.

Ζοφώδης, ες, = Ζόφερος = Ζοφοειδής. Ἀνέκδ.

Ζόφωμα, ατος, τό, = Ζόφος, Σκοτείνιασμα, σκότισμα. Νικήτ. Χρον. 10'. 9.

Ζόφωσις, εως, ἡ (ζοφόω). Σκότισις, σκοτείνιασμα, τὸ ποιεῖν τι σκοτεινόν. Σκότος. Εὐστάθ.

*Ζόω, Σπάνιος Πτκ. καὶ Ἰων. σχηματσμ. ἀντὶ ζάω. Ἡρδτ. 7, 46. Θεοδωρίδ. ἐπιγρμτ. 8, 7.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Υ.

Ζυγάδην, Ἐπίρ. (ζυγόν). Ζευγαρωτά, συνεζευγμένως, ὡς εἰς ζυγόν. Σουΐδ. Φώτ.

Ζύγαινα, ἡ· Εἶδος ὠφελίου. Zygaena. Ἀριστοτ. Ζ. ἱστρ. Β', 11, 7.

Ζυγανός, ή, όν, = Ζυγιανός.

Ζυγάστριον, τό· Ὑποκορ. τοῦ ζύγαστρον.

Ζυγαστρον, τό, ἢ, Ζύγαστρος, ὁ· Κιβώτιον, σεντούκι ξύλινον. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. γ'. 1. «Χρήματα ἐν ζυγάστροις,» ἐκ τοῦ, ζυγός, παρὰ τὸ, ἐζυγῶσθαι, ὅ ἐστι, συνηρμῶσθαι τὰ σανίδια.

*Ζύγαστρος, ὁ, = τῷ ζύγαστρον. Σοφκλ. Τρχν. 692.

*Ζυγείς. Μτχ. Ἀορ. 2. Πτπτ. ἐκ τοῦ ζεύγνυμι. Εὐρπδ. Μήδ. 733. παρ' Ἡσυχ. = Ὑπανδρευθείς, γυμφευθείς.

*Ζυγέν. Τὸ αὐστρ. τοῦ ἐνπρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ζυγέω, ῶ· Ἵσταμαι ἢ εἶμαι ὠτὰν εἰς τὸν ζυγόν, Καὶ στρατιῶται, οἵτινες ἵστανται κατὰ μῆκος εἰς τὴν ἰδίαν ἀράδα ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου. Πολύβ. Γ'. 113, καθὼς καὶ τὸ, Στιχεῖν, ὁπότε ἵστανται ὁ ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου κατὰ βάθος εἰς τὴν ἰδίαν ἀράδα.

* Ζυγηδόν. Ἐπίρρ. Ζευγαρωτά, κατὰ δύω. Ἡλέρ. Αἰσχ. σ. 426. Κορ.

Ζυγηφόρος, ου. Ποιητ. ἀντὶ Ζυγοφόρος.

Ζυγειακῶναι, οἱ, ἡ, ζυγιακῶναι, αἱ, Ἰδ. Ζυγίτης.

Ζυγενής, ής, ές· Ὁποιος ἐγεννήθη εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ζυγοῦ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Βριανός. Ἀστρολγ.

Ζυγικός, ή, όν (ζυγός). Εἰς τὴν ζυγαριὰν ἢ εἰς τὸ ζυγιάζειν ἀνήκων.

* Ζυγικά, τά, = Ζυγική ἐπιστήμη· τὸ ζυγιάζειν τὰ σώματα, ἡ τέχνη τοῦ ζυγιάζειν. Νεκόμαχ.

Ζυγιμος, = Ζύγιος. Σωστὸς εἰς τὴν ζυγαριάν. Πολύβ. λθ'. 8. Καὶ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος διὰ ζεῦξιμον, ἤτοι διὰ τὸν ζυγόν.

Ζυγίον, τό· Ὑποκορ. τοῦ ζυγός. Μικρὰ ζυγαριὰ (Ζυγί λέγει καὶ ἡ συν3.)

Ζύγιος, α, ον (ζυγόν). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ζυγόν, ὁποιος ζεύγεται ἢ εἶναι διὰ ζεῦξιμον, ὡς, «Βοῦς, Ἵππος ζύγιος», ὁ ὑποβαλλόμενος τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τὸν ὁποῖον ζεύγουσι, βάλλουσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τραβᾷ τὴν ἄμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον. 2) Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς «Ζυγία Ἥρη», ἡ προστάτις τοῦ γάμου, τῆς ὑπανδρείας, = τῷ Λατιν. Juno jugalis. Λέγτ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων Θεοτήτων ὅταν ἐκλαμβάνωνται ὡς ὑπερασπισταὶ καὶ ἔφοροι τῶν γάμων. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 96. 3) ὁ Ζύγιος = Ζυγίτης, Σ. ζυγός.

* Ζυγίς, ή, = ἔρπυλος. Ἀθήν. σ. 681.

Ζυγίτης, ου, ὁ. Ὁ κωπηλάτης, ὅστις κάθηται εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν μεσαίαν τῶν τριῶν καθεδρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνίσταντο διὰ τοὺς κωπηλάτας μὲ ἐπάλου σῆς ἄλλης, καὶ κωπηλατεῖ. Ζήτ. Μετόνεοι. Πρβλ. Θαλαμίτης καὶ Θρανίτης. 2) = Ζευγίτης.

Ζυγκλέω, παρ' Ἡσυχ. Ζυγλεῖ, μύει, ὁρμᾷ, σκυθρωπάζει. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἐπιζυγκλείν, ἐπιτκαρδαμύτειεν, ἐπιστένειν, ἐπιεσταλλῆν, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἐπιζύγκουσα, ἐπικλείουσα, μύουσα. Συγγενὲς τούτου φαίνεται καὶ τὸ, ζικνῶσαι, σκυθρωπάσαι (πιθανώτατα συγγν. τῷ τῆς συν3. Τσικνώνω, διότι ὅλα ὅσα τσικνώνουσι, κοκκινίζουν τρόπον τινά)· ὁ δὲ Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Ζιγωσᾶαι, ἐχουσιν. Ἡ μετὰ τοῦ σ γραφὴ φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ὁπόταν παραχθῇ ἐκ τοῦ, στύζω, στύγω, Στυγέω· ὅθεν στυγνός, ἢ σκύζω, Σκυζάω· ὅθεν τό, σκυθρός. Ἄραγε, δὲν ἔχει συγγενειάν τινα μὲ τὸ ζίγκλη;

* Ζυγνίς, ίδος. Εἶδός τι σκώρας, γλουστερίτσας· λέγτ. δὲ καὶ Δυγνίς.

Ζυγόδεσμον, τό, = Ζυγόδεσμος.

* Ζυγόδεσμος, ὁ (δεσμός). Τὸ δέμα τοῦ ζυγοῦ· ὁ ζυγοδέτης, ὁ ἱμὰς (τὸ λωρὶ) τοῦ ζυγοῦ· δερμάτινον λωρίον δι' οὗ ἐδένετο ὁ ζυγὸς τοῦ ἵππου ἢ τῶν βοῶν μὲ τὸ ἅμαξι ἢ μὲ τὸ ἄροτρον, Ἰλδ. Ω, 270. ἐνθα διορίζεται καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ ἐνὸς πήχεως. Ἡ ἑρμηνεία τούτου κεῖται διεξοδικῶς παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. γ'. 11. Πρβλ. Μέσαβον.

Ζυγοδέτης, ου, ὁ (ζυγός, δέω). Τὸ λωρίον δι' οὗ δένουσι στερεῶς τὸν ζυγὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ῥυμοῦ τῶν ἁμαξῶν ἢ τοῦ ἄροτρου. Ζήτ. Μέσαβον. Ἴδε καὶ τὸ πρῳμν.

Ζυγοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ζυγῷ, σὰν ζυγός.

Ζυγοκρούστης, ὁ (κρούω, ζυγόν). Ὁποιος ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους μὲ ψεύτικην ζυγαριάν. Ἀρτεμίδ. Δ'. 6. (57.)

Ζυγομαχέω, ῶ. Εἶμαι ἐναντίος, μάχομαι, στασιάζω, διαφέρομαι (μαλώνω, κάμνω καυγᾶν) μὲ τὸν σύντροφον, φίλον, συζυγον, οἰκιακόν μου. Δημοσθ. Κατὰ Ὀλύμπου δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μάχομαι· μετὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Ζυγομαχία, ἡ· Ἡ τοιαύτη μάχη, διαφορά. Ἀριστων. Ἐπιστ. Β'. 2.

Ζυγόν, τό (ζεύγνυμι) τὸ Λτνκ. jugum. Ζυγὸς δι' οὗ ἐζευγνυντο δύο ἵπποι, βόες, ἡμίονοι εἰς τὸ ἄροτρον ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν· συχνάκις παρ' Ὁμρ. ὅστις τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων καὶ ἰδιαίτρ. «ζυγὸν ἵππειον» ἢ «ζυγὸν ἵπποιν» ὀνομάζει. Ἰλδ. Ε, 729. 891. Ψ, 392. ἐν Ἰλδ. Β, 730. ἀπαντᾶται καὶ χρυσοῦν ζυγόν. Ἰλ. Ν. 706. Π. 470. ὁμοίως καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. ω. 27. πληθυντ. «Ζυγὰ ἐπιτιθέναι τινί· βάζω τὸν ζυγὸν ἐπάνω τινός· «κατὰ ζυγὰ ζευγαρωτά, ζευγάρι, Θεόφρ. 13, 32. 2) Πλάντκ. Αἱ σανίδες ἤτοι οἱ πάγκοι ἐπὶ τῶν ὁποίων καθηνται οἱ κωπηλάται ἐν τοῖς πλοίοις καὶ κωπηλατοῦσιν (transtra. Ὀδσ. 1, 99. N, 21. 3) Πλάντκ. σημν. Ἡ ζυγαριά, τὸ ζυγίον, ὅτι οὗ ζυγιάζουσι τὰ βάρη, (ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγιάζω ἀντὶ τοῦ σταθμίζω). 4) ἐν Ἰλδ. Ι, 187. «ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἧεν» ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι «ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι· οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί· κατὰ δὲ τοὺς κριτικοὺς, λέγεται οὗτω καὶ ἑκάστου τὸ μικρὸν ἐυλάριον τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως πλησίον τῶν τρυπῶν τῆς λύρας ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐπιτεινομβῶσιν αἱ χορδαί. Ἔτι, Ζυγά, λέγονται καὶ κάθε δύο πράγματα καθ' ἑαυτὰ ἡνωμένα ἢ ὅμοια ἀλλήλοις, ὅ ἐστι, Ζευγαρωτά· οὕτω καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παιγνίδι, Ζυγά, ἢ Μονά. Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις, καθ' ὅλας τὰς παραγωγάς αὐτῆς, σῶμά τι πλαγίως ἢ ὀρθογωνίως ἐκτεταμένον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἢ καὶ εἰς τὴν μέσην εἰσὶν ἄλλα τινὰ σώματα συνδεδεμένα, κεκλῶς π. χ. ὁ ζυγὸς τῆς ἁμάξης, τοῦ ἀρότρου, τῆς ζυγαριᾶς, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, ζεύγνυμι. Ὁ Πλάτων εἰς Κρατύλ. 31. παράγει τοῦτο παλαιόθεν ἐκ τοῦ ὄγον, ὅ ἐστι, ὄνο ἄγειν, οἱονεὶ ὀνγός, καὶ ζυγός, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ Δ μετὰ τοῦ Ζ, Δωρικῶς, τὴν ὁποίαν ταύτην παραγωγὴν ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν τῇ ἐκ τοῦ Δημοκρίτου ἀναφερομένῃ παρ' αὐτῷ ῥήσει· ὀνοχοεῖ, τὴν ὁποίαν ἑρμην. διὰ τοῦ, πωματίζει, σκεπάζει, καὶ, ὀνοχώσαι, πωματίσαι, τὸ ὁποῖον εἶναι τετραγμένον ἀντὶ τοῦ, ζυγώσαι. Ζήτ. ἐν τῷ, ἀναζυγόω, καὶ, ζώνυμι. Ζήτ. καὶ, ζυγός, τὸ ὁποῖον μόνον μεθ' Ὁμρ. εὑρηται.

Ζυγοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος. Κωδιν. ὅστις πωλεῖ μὲ ψεύτικην ζυγαριάν = Ζυγοκρούστης.

Ζυγοποιέω, ῶ, Ζυγὸν ποιῶ, κάμνω ζυγόν. Ἔτι δὲ 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ζυγόω· Ζευγαρώνω, συζεύγνω· ἐκ τοῦ

Ζυγοποιός, όν· ὅποιος κάμνει ζυγόν, ἢ ζυγαριάν, κ. τ. τ. Ἀθήν.

Ζυγός, ὁ (ζεύγνυμι). Τμῆμα ξύλου, τὸ ὁποῖον πλαγίως ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῖς τραχήλοις τῶν ἵππων καὶ βοῶν συνδέει αὐτοὺς διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον, = Ζυγόν. Ὁμρ. Ἴμν. Δμτρ. 217. καὶ Ἐπίρ. ἀντὶ Γενικ. Ζυγῆφι, παρ' αὐτῷ. Καὶ ἐντεῦθεν, Πᾶν ὅ, τι συνδέει, συναπτει καὶ ἑνώνει δύο ἢ καὶ περισσότερα σώματα, καθὼς ὁ ζυγὸς τὰ βοΐδια· π. χ. ὁ περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς (λωρίον) κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαρτώμενον τὸν πόδα. Ἀριστοφ. Λυσ. 418. Δοκὸς πλαγίως βαλμένη διὰ νὰ συνάπτῃ ἄλλους δοκοὺς (γρεντιέ). 2) Τὸ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένον ξύλον ἢ σιδήριον τῆς ζυγαριᾶς, τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰς δύο πλάστιγγας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ζυγαριά, τὸ ζύγιον· συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττκ. 3) Ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται καὶ τὸ σέλμα, ἤτοι ὁ τόπος ἐφ' οὗ κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος (ἔνθα κάθηται ὁ κυβερνήτης, καὶ βαττᾷ τὸ τιμόνιον), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1629. ὅθεν Εὐρπδ. Φοίνισ. «ἐπὶ ζυγοῖς καθίζεσθαι ἀρχῆς», δηλ. εἰς τὸ πηδάλιον τῆς διοικήσεως καὶ «ὑψίζυγος Ζεύς» Ὁμρ. Ἱππόλυτ. δὲ, καὶ ἡ τῶν ἐρεττόντων καθέδρα, ὁ πάγκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενοι οἱ κωπηλάται κωπηλατοῦσι καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 249. «θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον». Τὸ ὕψος τοῦ πλοίου ἐφ' ᾧ εἰσὶ τεταγμέναι αἱ καθέδραι τῶν ἐρεττόντων. «Τὴν δὲ πρὸς τὸν ζυγὸν παλαιοῖς προσλαβεῖν». Πολυαιν. Λ'. 47. Κατὰ Πολυδ. Α'. 9. «Ζυγά, τὰ μέσα τῆς νεώς», καὶ ἐντεῦθεν, Ζευγίτης, ἐρέτης, καὶ, ζυγία κώπη. Ζήτ. ζευγνύω, καὶ, σέλμα, καὶ μεσόνεοι· 4) = τῷ Ζυγὸν σημτ. 4. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται οὕτω καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ζυγοστᾳμέω, ῶ, = Ζυγοστατέω. Σχόλ. Δυκόφ. 273. ἐκ τοῦ

Ζυγόστᾳμος, ὁ, (στάθμη) Ἡ ζυγαριά, τὸ ζύγι. (στατέρι, καντάρι). Πλουτ. 9. σ. 664.

* Ζυγοστασία, ἡ· Τὸ ζυγίζειν· ἐκ τοῦ ζυγοστατέω.

* Ζυγοστάσιον, τό· Ἀξίωμα, καὶ τόπος, ὅπου εὑρίσκετο ὁ ζυγοστάτης· ἀρχμ. 2.

Ζυγοστατέω, ῶ. Ἐν ζυγῷ σταθμίζω, βάλλω τι εἰς τὴν ζυγαριάν, ζυγιάζω. 2) Εἰς ἰσοστάθμιαν ἢ εἰς ἀμφιβολίαν βαστῶ, ἐξετάζω· ὅθεν Παρὰ Πολυβ. «ζυγοστατεῖ ὁ πόλεμος» ἀντὶ τοῦ, Ἰσορροπεῖ· (ἐκ τοῦ ζυγοστάτης.)

* Ζυγοστάτημα, τό· Ἡ πλάστιγξ. Φιλήμ. Λεξ. 254. σ. 177. ἐκ τοῦ

Ζυγοστάτης, ου, ὁ. (ἵστημι) Ὁποιος ζυγιάζει ὁ ζυγιστής· 2) Ἔφορος τῶν ζυγῶν, ἀξίωμα ἐν τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς. 3) Ὁ ζυγὸς τῆς ζυγαριᾶς καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ σταυρίου, τοῦ καυταρίου, ἐφ' ἣν εἰσὶ κεχαραγμέναι τὰ βάρη (αἱ ὁκάδες).

Ζυγοστροφέω, ῶ. Σοφρόν. παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. ὡς δ' ἐν τῷ σκότει τοξεύων αἰὲν ἁπτίνα ὧν (ἀντὶ, αὐτῶν) ζυγοστροφεῖ, ἤ ὅπου ζυγαστροφεῖ κεῖται. ἁμρ. σημασ.

Ζυγοτρυτάνη, ἡ. = Ζυγοστάτης. Φωτίου Λεξ. καὶ Σουϊδ. ἐν Λ. Ζυγός.

Ζυγουλκός, όν, (ἕλκω, ζυγός) Ὁποιος τραβᾷ τὸν ζυγόν, ἢ ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἕλκων, ὡς μόσχος ζυγουλκὸς βοῦς. «Μοσχίων παρὰ Στοβαίῳ, φυτ. σ. 244. Π.

* Ζυγόφιν, Ἐπκ. γενκ. ἑνκ. ἐκ τοῦ Ζυγόν. Ἰλδ. Ω, 576.

Ζυγοφορέω, ῶ· Φέρω, βαστάζω τὸν ζυγόν. παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Σουϊδ. 2) ἀντὶ τοῦ, Σταθμίζω, ζυγιάζω ἐκ τοῦ

Ζυγοφόρος, ον (φέρω). Ὁποιος φέρει, τραβᾷ τὸν ζυγόν. Εὐριπ. καὶ Ἡσύχ.

Ζυγόω, ῶ, (ζυγόν) Ζεύγνυμι, βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν· συνδέω, ἑνώνω τι μετ' ἄλλου τινός· κλείω, ἀσφαλίζω· βάλλω εἰς τὴν σφάδα, ζευγαρώνω. 2) Μετφρ. Ὑποζυγώνω, καταδουλώνω, ὑποτάττω. Ζήτ. ἀναζυγόω, καὶ ζυγέω.

Ζύγρα, ἡ· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκ τοῦ, Δίγρα, ὅ ἐστιν, ὁ ὑγρὸς καὶ ἕλώδης τόπος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀκαθαρσία. Εὐστάθ.

Ζυγωσρίζω, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 747. (737) ἑρμην. τινες τὸ ζυγώθρειον. διὰ τοῦ, «λέξτον Πολυδ· Γ'. 26. ἐκ τοῦ ζύγωθρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, Στοχάσου, ζύγιαζε διὰ τοῦ νοός σου, γυναρμοσον, ζυγοστάτησον, ἰσωσον, ἀκριβόπησον, ἐκ τοῦ ζυγός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ζύγωθρον, τό. (ζυγόω). Ὁ συνέχων τὰ δύο κανάτια τῶν ὑδρίων μοχλός, σύρτης, καταῤῥάκτης, ἢ τὸ παρὰ Τούρε. ξυμπερέκι. 2) Ἡ ῥάβδος τῆς ζυγαρίας, ἐξ ὧν ἄκρων τῆς ὁποίας κρέμανται ἀμφότερα αἱ πλάστιγγες. Ζήτ. Ἀναζυγόω.

Ζύγωμα, ατος, τό = Ζύγωθρον. Πολύβ. Ζ'. 16. «ζύγωμα τῶν πυλῶν.» Ζήτ. ἀναζυγόω. 2) Ἐν τῇ ἀνατομίᾳ λέγεται οὗτω καὶ ἓν ὀστοῦν τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον καὶ ζυγῶδες ὀστοῦν, λέγεται. Os jugale.

Ζύγωσις, εως, ἡ· Τὸ ζεύγειν, βάλλειν ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευξιμον, σύνδεσις, ἕνωσις διὰ τοῦ ζυγοῦ. 2) Ηλείτισμον, κ. τ. τ. Ἀθήν.

Ζυγωτός, ή, όν. (ζυγόω) Ἐζευγμένος, βαλμένος ὑπὸ ζυγόν. Συνδεδεμένος, ἡνωμένος διά τινος ζυγοῦ (καθ' ὅλας τὰς σημασίας), καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ζευκτός. Σοφοκλ.

Ζύθος, ὁ. γενικ. 3ου. ἡ Οὐδετ. εος, Τὸ ἐκ κριθῆς κατασκευαζόμενον ποτὸν ἀντὶ οἴνου, Μπίρα, πίβα. la bière, κατὰ τὸν Διοσκορ. Γ. 109. Στράβ. Θ'. (3. σ. 414.) καὶ Διόδ. Σικ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μούρμ. Πρβλ. καὶ Ἡρόδ. 2. 77.

Ζύμη, ἡ. ἐκ τοῦ, ζέω, ζύω, ὡς τό, ῥύμη ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥύω. Ζυμάρι, προζύμι, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο προξενεῖ τὴν ζύμωσιν εἰς τὸ ἄλλο ζυμάρι. βάλλει εἰς βράτιν τὸ ἀλευρῶδες φύραμα. Ζήτ. Ζυμόω.

Ζυμήεις, ήεσσα, ῆεν· Ζυμωμένος, ἀνεβασμένος, φουσκωμένος διὰ τῆς ζύμης.

Ζυμέω, (ζύμη) Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τῆς ζύμης, μυρίζω ὡσὰν προζύμι. Διοσκορ. Β'. 98. 2) Δίδω τοιαύτην γεῦσιν καὶ ὀσμήν.

Ζυμίτης, ου, ὁ· Ἀνεβατός, ζυμωμένος μὲ προζύμι, ὡς «Ἄρτος ζυμίτης.» Ἱπποκρ. καὶ Ξενοφ. ἀνεβατὸν ψωμί.

*Ζυμόω, αὐτὸ τοῦ Φυράω. Ἀθήν. γ'. 113.

Ζυμόω, ῶ. (ζύμη) Ζυμώνω, βάλλω τι εἰς ζύμωσιν διὰ τῆς ἑνώσεως τῆς ζύμης, βάλλω προζύμι εἰς τι διὰ νὰ ξυνίσῃ, νὰ ἀνεβῇ, νὰ φουσκώσῃ, καὶ βράτῃ, καθὼς π. χ. τὸ ζυμάρι, τὸ γλεῦκος, κ. τ. τ. παρ' Ἱπποκρ. καὶ αὐτὸ τοῦ, Φουσκόνω. «Ποιλίην ἔτι ζέουταν καὶ ἐζυμωμένην φουσκωμένην. Ὁ αὐτὸς ὀνομάζει οὕτω καὶ τὸ φούσκωμα τοῦ σκευστοῦ ἢ Τπκτος ζύμωσιν.» Ὁ Πλάτων ὁρίζει τὰ, ζέσις, καὶ, ζύμωσις, διὰ τοῦ «Ἡ τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις,» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλίνιος ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Θεοφράστου, ζυμοῦν, καὶ ἀναζυμοῦν, διὰ τοῦ, Fermentare. Ὁ Πλάτων λέγει ἔτι ἐν Τιμαίῳ «Τὴν τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κρᾶσιν.» Ἆρα, τὸ, ζύμη, ἔστι συγγενὲς τῷ, ζωμός. Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταστεναζω ἄρτον· ὡς καὶ παρ' Ἀθην. γ'. 113.

Ζυμώδης, ες = Ζυμήεις.

Ζύμωμα, τό· Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται διὰ νὰ προξενηθῇ ἡ ζύμωσις, τὸ πρὸς ζύμωσιν ἐπιτήδειον, καθὼς π. χ. τὸ προζύμι, φύραμα, τρυγία, κ. τ. τ. Fermentum. 3) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖται, γεννᾶται, γίνεται διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζυμώσεως· Οἴδημα, φούσκωμα. οὕτω π. χ. ὀνομάζει ὁ Νίκανδρ. «Ζύμωμα ἠϊὸς,» τὸ Μανιτάρι, τοὺς Ἀμανίτας. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἡ πρᾶξις τοῦ ζυμόνειν.

Ζύμωσις, εως, ἡ. Βάλσιμον τοῦ προζυμιοῦ καὶ τῶν τοιούτων πρὸς ἀνάβρασιν καὶ φούσκωσιν τοῦ ζυμαριοῦ καὶ τ. τ. Φούσκωσις, μύπατος ζύμωσις» παρ' Ἱπποκρ. φούσκωμα, πρόσιμον τοῦ σκωτιοῦ.

Ζυμωτικός, ή, όν· Καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς ζύμωσιν, καὶ φούσκωσιν. Διοσκλῆς παρ' Ἀθην. «Ζυμωτικὸς τῆς σαρκός.»

Ζυμωτός, ή, όν· Ζυμωμένος, ἀνεβατός, = Ζυμήεις.

Τὸ Ζ. μετὰ τοῦ Ω.

*Ζωά, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ ζωή. Θεόκρτ.

Ζωαγράφω, ἀναλελυμένως, ἀντὶ ζωγραφέω. Ἐσφλμν. ἀνῆνσ. παρ' Ἡρόδ. 4, 88. Id. Schaef. Διονσ. περὶ Συνθσ. σ. 289.

Ζωάγρια, ων, τά. (ζωὸς ἀγρεύω) Ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν λύτρωσιν, διατήρησιν, ἢ ὠφέλησιν τῆς ζωῆς (ἐν πολέμῳ) Τὰ διὰ τὴν ζωὴν τινὸς διδόμενα λύτρα. Ἡρόδοτ. Γ'. Ἡ ἀνταμοιβὴ, ἥτις δίδεται εἰς τὸν πόλεμον εἰς τινα τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν αὐτὸς ἐφείσθη· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσκότωσεν, ἀλλὰ τὸν ἔπιασε ζωντανόν, παρ' Ὁμρ. μετὰ τοῦ τίνειν καὶ ὀφέλλειν ὡς τό, Θρασυτήρεια, Ἀνταμοιβὴ ἢ σύχαριστία διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ περιποίησιν, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν εἰς τὴν παιδικήν μας ἡλικίαν. Ἰλιδ. Σ, 407. Εὐχαριστία διὰ φιλόξενον ὑποδοχήν. Ὀδσ. Θ, 462. ἐνθ' ὅμως ὁ Σχολ. κτὰ ὑπερ τῆς ζωῆς ὀφειλόμενα, ἀνθ' οὗ σε θηλάσθη ζωὴν ἀγεῖραι πεποίηκα, καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζώντας τινας ἀγρεύεσθαι· Ἀλλὰ καὶ προσφοραὶ καὶ θυσίαι τινες εἰς τὸν Ἀτελκηπιὸν καὶ ἄλλους Θεοὺς διὰ λύτρωσιν ἀπὸ κινδύνων ζωῆς. Διατήρησις τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἤτοι τοῦ ζωτικοῦ πνεύματος. Ζήτ. Ζωγρέω, 2.

Ζωάριον, τό· Ὑπκστκ. τοῦ Ζῶον. μικρὸν ζῶον. Σχολ. Ἀπολλών. 1, 1265.

Ζωαρκής, ές, (ἀρκέω, ζωή) Ὁ διατηρῶν τι ζωντανόν, φυλάττων τὴν ζωήν. «Τὰ ζωαρκῆ,» τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ζωοτροφίαι.

Ζωαρχικός, ή, όν. (ἀρχὴ, ζωή) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς, ἢ ὁ παρεκτικὸς ζωῆς, ἢ ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν· ἀμφ.

Ζωάρχος, ου (ἄρχω, ζωὴ). Ὅποιος διοικεῖ, ἐόντες, τροφῷ ζώοντι, ὡς π. χ. τὸν ἐλέφαντα. Αἰλν. ποικ. 22.

*Ζωγλύφος, ον = Ζωογλύφος.

Ζωγραφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον, τὸ δωμάτιον τοῦ ζωγράφου ἐν ᾧ ἐργάζεται, Πλούταρχ. 7. σ. 845.

Ζωγραφέω, ῶ (ζωγράφος). Ζωγραφίζω· καὶ ἐξετ. τὰ ζῶντα μετέχοντα ὄντα. Μέσως, Ζωγραφίζομαι, προσέτι, ἐμαυτόν μου, ἐν ἄλλου τινὸς ζωγραφίζω, ὡς καὶ τὸ Ποιέομαι. Πλουτρχ. Συμπρβλ. Δ, 2, 3. Πρόσοτ. Δ'. 88. «ζῶα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζευξινν, διαλελυμένως ἀντὶ, Ζωγραφήσας. 2) Καθ. Ἀλείφω, βάφω. «τὰς ὀφρῦς ἀσβόλῳ.» Ἀθήν. 13, 23. ὄθεν

Ζωγράφημα, τό. Τὸ ἐζωγραφισμένον, ἢ ζωγραφιά, ἢ εἰκών. Πλάτ. Ρητλ.

Ζωγρεφητός, ή, όν· Ζωγραφισμένος. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1191.

Ζωγραφία, ή. Τὸ ζωγραφίζειν, ἢ ζωγραφικὴ τέχνη.

*Ζωγραφιαῖος, ον· Ἐκ τῆς ζωγραφίας εἰλημμένος. Διονσ. Ἁλικρνσ. περὶ συνθ.

Ζωγραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ζωγραφίαν. «Ζωγραφικὴ, ἢ (ἔνμν. τέχνη,) ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ἡ τέχνη τῶν ζωγράφων. Παρὰ Διονυσ. περὶ συνθέσεως κεῖται καὶ ὁ σχηματισμός, Ζωγραφικίος. Ἐπίρρ. Ζωγραφικῶς.

*Ζωγράφισμα, τό (ζωγραφίζω, ἀντὶ ζωγραφέω) = Ζωγράφημα. Σχλ. Σοφκλ. Αἰ. 615. τοῦ παραμάσντ. Ἑλλνσμ. Εὑρηται δὲ καὶ ἐν τῇ Συνθ.

Ζωγράφος, ὁ, ἡ (ζῶον, γράφω). Ὅποιος ζωγραφίζει ζῶντα, ζῶα, ἀνθρώπους, φυτὰ κ. τ. λ. καθὼς ὑπάρχουσιν εἰς τὴν φύσιν. ὁ Ζωγράφος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. 2) Μτφρ. ὁ τοὺς λόγους αὐτοῦ διὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ μεταφορῶν κοσμῶν. Ἀριστείδ. Ζήτ. Ζῶον.

Ζωγρεία, καὶ, Ζωγρία, ἡ (ζωγρέω). Τὸ νὰ πιάσῃ τις τινα ζωντανὸν καὶ νὰ τὸν χαρίσῃ τὴν ζωήν, τὸ νὰ πιάνῃ τις ζῶα ζωντανά.

Ζωγρεῖον, τό. Κλωβίον, τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ζωντανὰ ζῶα. Ζωοτροφεῖον. «Ἐν ᾧ τὰ ὑηρία ἐμβάλλεται.» Πλούταρχ. 2) Ἰχθυοτροφεῖον. Σενεκ. σ. 50.

Ζωγρέω, ῶ, Μ. ήσω (ζωὸς, ἀγρέω). Πιάνω ζωντανὰ ζῶα. Ζωντανὸν λαμβάνω, ἢ ἄγω, φυλάττω. Πιάνω τινα ζωντανὸν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πιάνω αἰχμάλωτον χαρίζωντάς του τὴν ζωήν. Ὁ. Ζ. 46. Η, 318. Λ. 136. οὕτω καὶ «ζωοὺς ἀνάγειν.» Ὀδσ. Ξ, 272. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀγρεύω, πιάνω, καὶ ἀπὸ πολέμου «Ζωγρεῖν μηδέναν,» κάνένα νὰ μὴ πιάστε μήτε νὰ φυλάξητε ζωντανὸν, κάνενος τὴν ζωὴν τὰ μὴ χαρίστε. Ἡρόδοτος καὶ Θουκυδ. 2) Ἐκ τοῦ, ζωή, ἀγείρω, ἢ Ἄγρα, = Ζωπυρέω. Ὁ. Ε. 698. «. . . πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα, ἀνεζωπύρει, εἰς τὸ ζῆν ἤγεν· καὶ Ἀρεταῖος, Δ'. 3. οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ζώγρον, Ἐγρήγορον.

Ζωγρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖν καὶ ζωγρεῖσθαι.

*Ζωγρία, ἡ. Πτκ. ἀντὶ ζωγρεία.

Ζωγρίας, ου, ὁ. Ὄπτις ἐλήφθη, ἐπιάσθη ζωντανός. Κτησ. κ. Ζώσιμ. 1, 51.

Ζῶγρον, τό, καὶ, Ζῶγρος, ὁ. Ἡσύχ. = Ζωγρεῖον· παρὰ τοῖς Μτγνστρ. Βασίλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. Θ'.

*Ζῶγρος = Ζῶγρον.

Ζωδάριον, τό, = ζωάριον, ζώδιον, καὶ, ζωύφιον. Ἀριστοτ. Ἀθήν. σ. 210.

Ζωδιακός, ή, όν (ζώδιον). Ἀπὸ ζῶα ἢ μὲ ζῶα· ἐξετ. δὲ Κύκλος, ταινία τις κυκλική, ἢ λοξὸς κύκλος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὑποτεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀστρονόμων, ὅτι τις διχαίρεται εἰς δώδεκα σημεῖα, ἐξ ὧν τὸ καθ' ἓν ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν εἰκόνα ζώου τινός. Ἰδὲ Γεωγρφ.

Ζωδιογλύφος, ον (γλύφω). Ὅποιος γλύφει, κάμνει ζώδια. Πλουταρχ. = Ζωογλύφος.

Ζώδιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ ζῶον· ὄθεν κυρίως, Μικρὸν ζῶον ἢ Μικρὸν ζωγράφημα, Εἰκών, sigillum, καὶ μάλιστα διὰ τῶν ἀστέρων σχηματιζόμενον· ὄθεν, Ζωδιακός.

Ζωδιοφόρος, ον (φέρω). Φέρων ἢ βαστῶν ζῶα· ὁ προβλεμένος μὲ ζῶα· ἐξετ. ἐπὶ πραγμάτων, ἐφ' ὧν εἶναι ἐζωγραφημένα ζῶα, = Ζωδιακός.

Ζωδιωτός, ή, όν (ζώδιον) = Ζωωτός. Πολυβ. Ζ'. 55. «Ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἐστὶν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα, ὡς ζωωτὸς καὶ ζωδιωτὸς καλεῖται.

Ζαέσκον, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἔζων.

Ζωή, ἡ (ζάω). Τὸ ζῆν, ἡ τοῦ ζώου σύστασις, ἡ κατάστασις τοῦ ζώου τοῦ νὰ ἀναπνέῃ καὶ νὰ αἰσθάνεται. 2) Ἡ εἰς τὰ ζῆν κτῆσις καὶ περιουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἡ συστατικὰ, Βίος, βίοτος, Ὀδσ. Ξ, 96. 208. Π. 429. «Ζωὴ πολλὴ μενοεικής.» 3) Παρὰ τοῖς Ἀττκ. καθόλου ζωὴ, δίαιτα ὁ τρόπος τοῦ ζῆν.

Ζωηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, ὡσὰν τὰ ζῶα. Πολύβ. ς'. 5.

Ζωηρός, ά, όν. Ζωντανός. 2) Ἐνεργητ. Ὁ παρέχων, προξενῶν ζωήν. Σουϊδ.

*Ζωηβρυτος, ον. Ὁ ζωὴν ῥέων. Τμνσθ.

Ζωηφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων, δίδων ζωήν.

Ζωθάλμιος, ον (ἴσ. ἐκ τοῦ θάλλω). Ἔχων ἀκμαζούσας τὰς ζωϊκὰς του δυνάμεις. Εἰς τὸ ἄνθος τῶν ζωϊκῶν του δυνάμεων. Πίνδαρ. Ὀλύμ. Ζ. 20. καὶ Ἡσύχ. Ζώπυρος, ζώσιμος, βιώσιμος, θάλλειν ποιῶν. Παρὰ Νόννῳ Διονυσ. 16. κεῖται «Ζωθάλπιδες ὧραιαι.» Ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τό, φιτάλμιος, καὶ, βιοθάλμιος, ἐκ τοῦ θάλπω, ἢ θάλω, θάλδω. Κατὰ τοῦτο ἀγένετο καὶ τὸ παρ' Ὀρφ. Τμν. Πελυθάλμιος.

*Ζωθαλπής, ές (θάλπω). Ζωοπυρῶν, ζωοποιῶν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

* Ζωθαλπής, ές, ὁ, ἡ. Ἰδιαίτ. Θηλκ. σχηματισμ. εἰς τὸ Ζωθαλπής.
Ζωθήκη, ης, ἡ (Θήκη). Μικρὸν δωμάτιον ξεχωριστὸν καὶ διωρισμένον εἰς τὸ νὰ ἀναπαύηται τινὰς τὴν ἡμέραν, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Alcove. Πλίν. ἐπ. 2, 17. 21. Ἀντὶ τῷ dormitorium. κοιτῶν ἔνθα ἐκοιμῶντο τὴν νύκτα, ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Zothecula, ep. 5, 6, 38.
* Ζωΐα, ἡ, ἀντὶ ζοΐα, = Ζωή. Θεόκρτ.
Ζωΐδιος, α, ον. Ἄρατος 544. «Ζωΐδιος κύκλος», = Ζωδιοφόρος, καὶ, Ζωϊκός. (-ουν)
Ζωϊκός, ή, όν (ζῶον). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον, Ζωώδης. 2) Ἐκ τοῦ Ζωή, Ὁ ἀνήκων εἰς ζωήν.
Ζῶιον, τό. Πτκ. ἀντὶ ζῶον, ἰῶς τὸ, ῷον, ἐστί, ὠόν. Ἐτυμ. Μ. ἐκ Σημωνίδ.
Ζῶ-μα, ατος, τό (ζώννυμι). Εἶδος ἐσωτερικοῦ περιβλήματος μέχρι τῆς ζώνης φθάνοντος τὸ ὁποῖον φοροῦσιν οἱ πολεμισταὶ τοῦ Ὁμ. καθὼς π. χ. Θώρηξ, κνημῖδες, γελέαι, ἐσκυρίδιον (σκακίδ.), κ. τ. τ. Ἰλ. Δ. 187. 216. Ὀδσ. Ξ, 482. 2) = Ζώνη, ζωνάριον. Ὀδυσ. Σ. 482. καὶ Ἰλ. Ψ. 683. Σχολ. Φιλετ. 452. τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥάκος, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ παλαισταί· subligaculum. Ἰδ. Heyne Ἰλιάδ. Τ. 8. σ. 492.
Ζωμαλμηδασία, παρὰ Σουίδ. ἀμφ. «Θασίας ζωμὸς ἅλμης». Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρ. 671
Ζωμάρυστρον, τό, ἡ, Ζωμαρυστρος, ἡ (ζωμός, ἀρύω). Κουλιάρα δι' ἧς κενόνομεν τὰ φαγητά, ἡ κοχλιάριον μὲ τρύπας δι' οὗ καθαρίζομεν τὸν ζωμόν, ἤτοι ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀφρόν, Κουλιάρα ἐξαφριστική. Κεφές, Τουρκ. Τρυποκουλιάρα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 244. εὐχρηστότερον ὁμως τό, Ζωμηρυτις.
Ζωμευμα, ατος, τό. Ὁ ζωμός, τὸ ζωμί· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 279. ἔτι δὲ, = Ἐποζώματα ἰχθύος, ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρ. παίζει μὲ τὴν Λξ.
Ζωμεύω, (ζωμός). Βράζω, μαγειρεύω τι μὲ ζωμί, ἢ ἑτοιμάζω τὸ φαγητὸν διά τινος ζωμοῦ. Ποιῶ τι ζωμερόν. Ζήτ. Ζωμός.
Ζωμήρυσις, εως, ἡ (ζωμός, ἀρύω), = Ζωμάρυστρον.
Ζωμίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ζωμός, Ζωμάτιον. 2) Τροπκ. αἰμοπτυσία. Θεοφρτ. Χρκτρ.
* Ζωμίλη, ἡ. Χόρτον τι διὰ καλὸν ζωμόν, ἄρτυμα.
Ζωμοποιέω, ῶ. Ποιῶ, ἑτοιμάζω ζωμί, καὶ = Ζωμεύω. «Θερμὸν ἰχθὺν ζωμοποιῶ», Ἑτοιμάζω τὸ ψάρι μὲ ζεστὸν ζωμί. Ἀθην. ἐκ τοῦ
Ζωμοποιός, οῦ, ὁ. Ὁ μαγειρεύων, βράζων ἢ ἑτοιμάζων τὸ ζωμί, ὁ ποιῶν τὸ ζωμὸ νόστιμον διά τινος ἄρτυματος.
Ζωμός, ὁ. Ζωμίον, κυρίως τὸ ζωμὶ ἀπὸ τὸ βρασμένον κρέας, καὶ εἰτεῦθεν κάθε ἄλλο βρασμένον ζωμί, διὰ τοῦ ὁποίου ἑτοιμάζονται τὰ φαγητά. Σούπα, τζορβᾶς· ἐκ τοῦ, ζέω (ὅθεν τὸ ζέσις, ζέμα), Ζύω (ὅθεν τὸ ζύμη), καὶ Ζόω ἢ Ζώω, ταὐτὸν τῷ, Ζέω, βράζω, μαγειρεύω. 2) Μτφρ. Αἱματοχυσία. Casaub. Θῦρστ. Χρκτρ. Πρβλ. πέλανος παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 813.
Ζωμοτρίχος, ὁ, ἡ. Ζωμὸς παστωμένος, ταριχευτὸς (ἀπὸ παστωμένα ἁλατισμένα ὑδρόβια), τὸν ὁποῖον μετακειρίζονται εἰς τὰς ὁδοιπορίας, ἡτοιμασμένος καθὼς τὸ τζεκολάτον. Παρ' Ἀθην. Γ. «Ὑποκριτὴς ζωμοτρίχεως· ὁ παστωμένος, ταριχευτὸς ἢ λιπαρὸς ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ἀγαπῶν τὸν ζωμοτάριχον, σκωπτικῶς.
* Ζωναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς ζώνην· κατοικος μιᾶς τινος ζώνης τῆς γῆς. Συνέσ. σ. 324
Ζωνάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ζώνη.
Ζώνη, ης, ἡ (ζόω, ζννύω, ζώννυμι). Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ζώνη, καὶ Ζωνάριον, Πᾶν ὅ,τι τις περιζώννυται, Τρουβᾶς, κεμάρι Θώρακ διὰ τῆς ζώνης συγκρατούμενος, καὶ καθόλου Στρατιωτικὴ στολή, καὶ πᾶν φόρεμα, ὕφασμα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον δι' οὗ ζώνεταί τις, ἢ περιδένει τὴν μέσην τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὡς «Ζώνη χρυσίου», κ. τ. τ. Παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται ἔτι, Ζώνη, καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ἡ στρατεία· ὁ στρατιωτικὸς ζωστήρ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ζώνης τυχεῖν. Ἐπὶ τὴν ζώνην ἀγαγεῖν. Τὴν ζώνην ἀποθέσθαι». Χρυσόστομ. Σουίδ. ἐν Δ. Ἰόβιανος, Ἀνάλεκτ. Β'. 56. ὅπερ ἐστὶν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἐζώσθη τὸ σπαθίον. Παρὰ Λατίνοις εὑρηται καὶ αὐτὸ τοῦ, Humeri, ὃ ἐστὶ, Ζωνάριον ἐν ᾧ βαστάζουσιν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρυσία, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὁράτιος (Horatius) λέγει. Qui nonam perdidit, ὅστις ἔχασε τὴν ζώνην του, ὅπερ ἐστὶ, τὰ ἀργύρια, π. χωρὶς, δυστυχὴς· παρ' Ὁμήρ. ὅστις τὸ ζωνάρι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «ζωστῆρα» ὀνομάζει· σημαίνει. συνήθως ἡ ὑποκάτω ζώνη τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων, τὴν ὁποίαν ἔζωναν ἐπάνω τῶν μηρῶν, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐσύρετο ὁ πέπλος ὡσὰν ποδιά (φερτὴ,) καὶ ἐκρέματο μὲ πολλὰ διπλώματα ὡσὰν φουστανέλ. Ἰλιάδ. Ξ, 181. Ὀδσ. Β, 231. Κ, 544. ἐν δὲ Ἰλιάδ. Λ, 234. λέγεται «ζώνη» καὶ τὸ ζωνάρι τοῦ Ἀγαμ. «Ζώνην λύειν ἑλτ. περὶ τοῦ νυμφίου, ὅστις ὑπανδρεύετο τὴν νύμφην, καὶ ἐγίνετο σύζυγος αὐτῆς. Ὀδσ. Δ, 245. «λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχενεν». Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Μτγνστρ. οἵτινες μεταχρῶντ. ταύτην τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐπὶ τῆς Ἀρτμδ. ἥτις βοηθεῖ τὰς γενικὰς ἐλευθέρων αὐτὰς τοῦ βάρους αὐτῶν. Ἀλλὰ «ζώνην λύειν ἐπὶ ταξειδιωτῶν καὶ ὁδοιπόρων, ἀντὶ τοῦ κοιμᾶσθαι· ἀναπαύεσθαι, διακόπτειν τὴν ὁδοιπορίαν. Ἡρόδ. 8, 120.-Ἡ δὲ ἄλλη ἐπάνω ζώνη τῶν γυναικῶν ἐφορεῖτο ὑπὸ τὸ στῆθος καὶ ἄνωθεν. κάποτε καὶ μετρόμιον καὶ ταινίαν. «Εἷς ζώνην διδόναι, ἢ, δεδόσθαι». Ἀρμδ. δίδειν ἢ εἶναι δεδομένον πρὸς ἐκπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμὸν τῶν στολισμῶν μιᾶς γυναικός, πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐξόδων τοῦ στολισμοῦ της, περὶ Βατιλισσῶν τῆς Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐδίδοντο πόλεις καὶ χῶραι διὰ τὰς μικροτέρας χρείας των. Σνέιδερ Ἐνφ. Ἀγβσ. 1, 4, 9. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὸ ὑποκάτω τῆς ζώνης, ὁ τόπος καθ' ὃν ζωννύμεθα, ὅ ἐστιν, ἡ κοιλία, ἡ μήτρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 605. «Σ' ἔθρεψεν ἔντος ζώνης». οὕτω εὑρητ. καὶ παρ' Ὁμρ. ἤδη Ἰλιάδ. Β, 479. «Ἀρεϊ ζώνην ἐκέλοιμι οὕτω καὶ ὠφέρειν ὑπὸ ζώνην» ἐπὶ ἐγγύων. 3) Πᾶν ὅ,τι περιστρέφεται περί τι ὡς ζώνη· ὅθεν α) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, = Διάζωμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ζῶμα καὶ ζωνάριον, λέγει. Παυσαν. Ε'. 10. β) Ἐν τῇ Γεωγραφ. καὶ Ἀστρνμ. λέγονται ζῶναι, κύκλοι τινές, οἵτινες ὑποτίθενται ὡς περιζωννύντες τὴν γῆν καὶ διαιροῦντες αὐτὴν εἰς πέντε τμήματα. γ) Παρ' Ἰατρ. ἀρρωστία τῆς ἐπιδερμίδος (Γερμ. das heilige Feuer τὸ ἱερὸν πῦρ κατὰ λξ. μεθερμηνευόμενον) ἥτις περικυκλοῖ πᾶν τὸ σῶμα ὡς ζώνη· κατώτερόν τι εἶδος τοῦ, Ἕρπης.
Ζώνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ζώνη· Μικρὰ ζώνη.
Ζωνιοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁποιος πλέκει τὰς ζώνας.
Ζωνίτης, ὁ, καὶ, Ζωνίτις, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς ζώνης. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν ζώνην, ὁ ὁμοιος τῇ ζώνῃ, ὁ ἐζωσμένος.
Ζώννυμι, Ζωννύω, Ζωννύσκω, Μέλ. ζώσω, Ἀόρ. ἔζωσα. Μέσ. ζώννυμαι, Μ. ζώσομαι. Ἀόρ. ἐζωσάμην. Πτκ. Πρκμ. ἔζωσμαι. Ἐνργτκ. Ζώνω, περιδένω τινὰ μὲ τὴν ζώνην μάλιστα δὲ πρὸς πόλεμον. Περιβάλλω, ἐνδύω, ἑτοιμον ποιῶ τινα, ἁρματόνω, ὁπλίζω, κ. τ. τ. Ὀδυσ. Σ, 76. (ἄλλου δὲν εὑρτκ. παρ' Ὁμρ. ἐνεργτκ.) Ἡσιοδ. Ἔργ. 345. Μέσως, Ζώνυμαι, Ζώνομαι, περιβάλλω, ἑτοιμάζω ἑαυτὸν, ἁρματόνομαι, γίνομαι ἕτοιμος, ὁπλίζομαι, ἐν Ἰλ. Ψ. 130. «Χαλκὸν ζώννυσθαι· ταὐτὸν τῷ μετὰ ταῦτα. «Ἐν τεύχεσιν ἔδυνον», καθωπλίζοντο· ἐν Ὀδυσ. Σ. 30. «Ζώσασθαι νῦν· βάλλε, ὅσσα τὸ ζῶμα περὶ τὰ αἰδοῖα διὰ νὰ παλεύσῃς μαζύ μου. Μάλιστα δὲ διὰ πόλεμον, Ἰλιάδ. Δ, 15. Ψ, 685. 710. ὅθεν ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι. Ὀδσ. Ω, 89. «ζώννυσθαι ζωστῆρι, ῥάκεσι». Ἰλιάδ. Κ, 77. Ὀδσ. Σ, 67. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. ὡς ἀνωτ. «ζώνην, χαλκὸν, μίτρην ζώννυσθαι». Ἰλιάδ. Ε, 857. καὶ Ξ, 181. «Τοῖς ποσὶν εἶχεν ἐζωσμένα». Παυσαν. Ἀρκ. 40. ἐπεδείκνυσεν αὐτοῦ καὶ τὰ δύο ποδάρια, καὶ τοιουτοτρόπως ἐκράτει αὐτὸν, ἤτοι Ὑποσκελισμένους εἶχε καὶ τοὺς δύο πόδας αὐτοῦ. (Ἂν δεχώμεθα καὶ τὸν σχηματισμὸν Ζίω, Ζίνω, Ζίγω, τότε δυνάμεθα παράξει ἐκ τούτου μετὰ τοῦ Βοσσίου καὶ τὸ Λατινικὸν, Cingo).
Ζωννύσκατο, Ἰων. κ. Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρτπ. τοῦ Μέσ. Πρττκ. τοῦ Ζώννυμι, ἀντὶ, Ἐζώνυτο. Ἰλ. Ε, 857.
* Ζωννύω = Ζώννυμι.
* Ζωνογάστωρ, ὁ, ἡ· καὶ
Ζωνογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις ζώνεται ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν, εἰς τὴν μέσην.
* Ζωνοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος ζώνῃ, σὰν ζώνη. Ἀπολλών. Σοφ.
Ζωντεῖον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ζητρειον.
Ζωοβρύτης, ου, ὁ (ζωή, βρύω). Ὅστις εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ ζωὴν βρύων. Φιλῆς.
Ζωογενής, ές (ζῶον, γένος). Ὁ γεννημένος ἀπὸ ζῶον. Ζωώδης. Πλάτ.
* Ζωογλύφος (γλύφω). Ὁ ποιῶν ἀγάλματα ζώων, καὶ ἀνθρώπων, ἀγαλματοποιός. Γλύπτης. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 11.
Ζωογονέω, ῶ (ζωογόνος). Γεννῶ ζωντανά, ζῶα· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, Γεννῶ, τίκτω, φύω, βλαστάνω, προσφέρω, αὐξάνω, καμνω τι καρπὸν, ζωογονῶ. Παρὰ τοῖς Ο', ἀντὶ τοῦ περιποιοῦμαι, φυλάττω, ζωοποιῶ.
* Ζωογόνησις, εως, ἡ. Τὸ γεννᾷν ἢ προάγειν ζωντανά. Γένησις ζηρίων, σκωλήκων, καὶ καθόλου ζωντανῶν ὄντων. Καρπιμότης, καρποφορία, καὶ Μτφρκ. Ἀναζώωσις· ὅθεν
* Ζωογονητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ὁ δυνατὸς, ἱκανὸς νὰ ζωογονῇ.
Ζωογονία, ἡ. Ἡ ζώων, σκωλήκων γέννησις. Πλάτ. τὸ γεννᾷν ζωντανὰ ζῶα, = Ζωογόνησις.
* Ζωογονικός, ή, όν, = Ζωογονητικός.
Ζωογόνος, ον (ζωός, ΓΕΝΩ). Ὅποιος γεννᾷ ζῶα καὶ σκώληκας, ζωντανά. Καθόλου δὲ ὁ γεννῶν, τίκτων, φύων, βλαστάνων, καρποφόρος. 2) Ἐπίθ. τοῦ ἀρσ. Ἕπτά, διότι τὰ εἰς τὸν ἑβδομον μῆνα γεννώμενα τέκνα μερουσιν εὐκολώτερον ζωντανὰ παρὰ τὰ εἰς τὸν ὄγδοον.
* Ζωογράφος, ον. Πτκ. ἀντὶ Ζωγράφος. Θεόκρτ. 15, 81. Πρβλ. Ζωοτύπος
Ζωοδότειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ Ζωοδότης, ου, ὁ, ἡ, Ζωοδοτήρ, ηρος, ὁ, ταυτὸν τῷ, Χειδωρος, ὁ, ἡ (δόω, δίνδω, δῶρον, ζωή) Ὁποιος δίδει, χαρίζει, παρέχει τὴν ζωήν, ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.
* Ζωοδοτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ
* Ζωοδότης, ου, ὁ (ζωή, δίδωμι). Ἰδὲ Ζωοδότειρα.
* Ζωοδώρος, ου (ζωή, δωρέω). Ὁ διδοὺς ζωήν.
* Ζωοδώρητος, Ὁ δωρούμενος, χαριζόμενος ζωήν, Τιμνθ.
Ζωοειδής, ές (ζῶον, εἶδος). Ὁ τῷ ζώῳ ὅμοιος. Γεωπον. 10, 27.
Ζωοθετέω, ῶ. (ζωός, τίθημι) Τίθημι, βάλλω ζωήν, ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχόνω, ζωοποιεῦν τινά. Ἀρχέλαος Ἀντιγόνου Καρύστρ. 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Ζωοθηρία, ἡ. (Θήρα) Τὸ κυνηγεῖν τῶν ζώων, τὸ πεισιμον ζωντανῶν. Πλάτ. ὄθεν

Ζωοθηρικός, ἡ, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς ζωοθηρίαν. Πλάτ. Σοφιστ. 10.

Ζωοθυσία, ἡ. Ἡ τῶν ζώων θυσία, ἡ τὸ ζῶα θυσιάζειν. Θεοφύλακτ.

Ζωοθυτέω, ῶ. (ξῶον, θύω) Ζῶα θυσιάζω. Ἰσιδ. 45. 17.

*Ζωοκτονία, ἡ. (κτείνω) Τὸ κτείνειν ζῶα.

Ζωομορφος, ον, (ζῶον, μορφὴ) Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ζῴου. Πλούταρχ.

Ζῶον, τό. (ζωός) Κάθε ζωντανὸν πλάσμα, ἤτοι τὸ ζωὴν ἔχον Ζῶον λέγεται, εἰσεῖ, Ζωντανόν, ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατίν. Animal, ἀντὶ, Animale. Λέγεται καθόλου ἐπὶ πάντων τῶν ζώντων. Κυρίως εἶναι τὸ Οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, Ζωός. Ἐνίοτε σημαίνει ἡ λέξις, Ζῶον, καὶ Ζωγράφημά τι, ὡς τὸ Ζωγράφος, ὁ γράφων, ζωγραφίζων τὰ ζῶα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει συχνὰ »Ζῶα γράφειν, καὶ γράψασθαι ἀντὶ Ζωγραφεῖν, ζωγραφίζειν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δευτέρας Αἰττ. σημασ. τὸ ζωγραφημένον ἀντικείμενον ὡς »ζῶα γράψασθαι τὴν ζευξιν τοῦ Βοσπόρου. Ζωγραφίζειν τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνσπόντου διάβασιν κ.τ.λ. ὑπῆρξε τοιοῦτο φυσικὸς. Ἡρόδ. 4, 88. Ἀξιόν. Ε'. »Τραγικὰ καὶ κωμικὰ καὶ σατυρικὰ ζῶα ἀληθινὸν ἔχοντα ἰματισμόν. ὁ ἐστὶν, Ἐζωγραφισμένα πρόσωπα.

Ζωοπλαστέω, ῶ. Ζῶα πλάττω. 2) Κάμνω ἀγάλματα, Ἀναλγ. τῷ ζωγραφέω. Δυκόφρ. 844. ἐκ τοῦ

Ζωοπλάστης, ου, ὁ. (πλάσσω) Ὁ ζῶα πλάττων. Πρόκλ. παράφρ.

Ζωοποιέω, ῶ. (ζωοποιὸς) Ζωντατὸν ποιῶ, κάμνω τινὰ πάλιν ζωντανὸν, ἡ Ζωντανεύω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω τινά. 2) Ποιῶ, γεννῶ, κάμνω ζῶα ἢ σκώληκας. Λουκιαν. ὄθεν

Ζωοποίησις, εως, ἡ. Τὸ ζωντανὸν ποιεῖν, καὶ ἐμψυχόνειν. Καὶ τὸ γεννᾶν ζῶα ἢ σκώληκας. ὄθεν

Ζωοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ζωοποίησιν.

Ζωοποιός, όν, Ὁ ζωντανὸν ποιῶν ἢ ἐμψυχώνων τινά, καὶ 2) Ὁ γεννῶν ζῶα ἢ σκώληκας.

Ζωοπωλεῖον, τό. ὁ τόπος εἰς ὃν πωλοῦνται τὰ ζῶα.

Ζωοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω), τὰ ζῶα καὶ ἐξρτ. τὰ πρὸς θυσίαν πωλῶν. Ἡσύχ.

*Ζωοπώλις, ιδος, ἡ. (ἐνν. ἀγορὰ) Ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ πωλοῦνται τὰ ζῶα.

ωός, ή, όν. (ζάω) Ζωντανὸς, ζῶν, μετέχων ζωῆς· ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμρ. Ἀντθτ. τῷ »Θανώνι Ὀδσ. Γ, 115. »ζωὸν ἐλεῖν τινα καὶ πιάνειν τινὰ ζωντανὸν καὶ φυλάττειν αὐτὸν ὡς αἰχμάλωτον. Ἰλδ. Ζ, 58. Ὀδσ. Λ, 86. »τὴν (ταύτην) ζωὴν κατέλιπον ἀντὶ τοῦ ζωντανὴν ζῶσαν. Σπανιώτερος σχμτσμ. »Ζώσα, Ἰλ. Ε, 887. καὶ Ἡρόδ. 1, 194. κατὰ τὰ ἀξιοπιστότερα χειρόγρ. Ἄλλοι δὲ γράφουσι, οὐχὶ τοσοῦτον ὅμως ὀρθῶς, »ζῶσι τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραβάλληται μὲ τὸ σῶς ἐκ τοῦ σόος. Ξενφ.

*Ζωόσοφος, ον, (σοφὸς) Σοφὸς, ἰουνεχὴς εἰς τὰ' τῆς ζωῆς.

Ζωοστασία, ἡ. Τόπος εἰς ὃν ἵστανται τὰ ζῶα, Σταῦλοι. καί

*Ζωοστάσιον, τό (ἵστημι) Στάτις τῶν ζώων, τόπος ὅπου στέκονται ζῶα, σταῦλοι, ἀχυῶρι, ὀρνιθῶνας κ. τ. τ.

Ζωοτάμνω, Τέμνω, τχίζω, κόπτω ζῶα ἢ ζωντανά. Ὀρφ. Ἀργ. 313. ὅπου ἀναγνωστέον, Ζωταμών, εἰς Ἀόρ. Β'.

Ζωότης, ητος, ἡ Ἡ ζωϊκὴ ἤτοι ἡ τῶν ζώων φύσις, καὶ κατάστασις, ὡς τὸ, Θεότης. Πλούταρχ.

Ζωοτοκέω, ῶ. (ζωοτόκος) Τίκτω, γεννῶ ζῶα, ἤτοι ζωντανά. ὄθεν

Ζωοτοκία, ἡ. Τὸ ζωοτοκεῖν, τὸ γεννᾶν ζῶα ἢ ζωντανά.

Ζωοτόκος, ον, (τίκτω) Ὁποιος γεννᾷ ζῶα, ἢ ζωντανά.

Ζωοτροφεῖον, τό. Τόπος εἰς ὃν φυλάττονται καὶ τρέφονται τὰ ζῶα.

Ζωοτροφέω, ῶ. (ζωοτρόφος) φυλάττω, ἔχω, τρέφω ζῶα. ὄθεν

Ζωοτροφία, ἡ. Τὸ ἔχειν, φυλάττειν, τρέφειν ζῶα, κτήνη. Πλάτ.

Ζωοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέφειν ζῶα, κτήνη.

Ζωοτρόφος, ον, (τρέφω) Ὁποιος τρέφει, ἐπιμελεῖται, ἔχει ζῶα, κτήνη.

*Ζωοτύπη, ἡ, (τυπόω). Σχημάτισις ζώων καὶ ζωντανῶν.

*Ζωοτύπος, ον (τυπόω) Ὁ σχηματίζων, ποιῶν σχήματα καὶ μορφὰς ζώων ἢ ζωντανῶν ἀντικειμένων· Ἀγάλματα καὶ εἰκόνας ζώων ἢ ζωντανῶν ποιῶν. Ζώων ἢ ἀνθρώπων εἰκόνας κατασκευάζων.

Ζωοφαγέω, ῶ. Τρώγω ζῶα, κτήνη, ἤτοι τὰ κρέας αὐτῶν.

Ζωοφάγος, ον, (φαγεῖν) Ὁποιος τρώγει ζῶα, κτήνη, ἤτοι τὰ κρέας αὐτῶν. = Κρεωφάγος. Ἀρστοτλ. Πολτ. Α'. γ. 5. Κορ.

Ζωόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμὸς) Ὁ ζῴου ὄμματα ἔχων. 2) Ζωόφθαλμον, τό. εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ἄλλως, Βούφθαλμον, λέγεται.

Ζωοφθορία, ἡ. Ἡ τῶν ζώων φθορὰ, Ἐνεργητ. καὶ Παθητ. ἔτι δὲ καὶ ἡ μετὰ τῶν ζώων σαρκικὴ μίξις.

Ζωοφθόρος, ον, (φθείρω) Ὁ φθείρων, φονεύων τὰ ζῶα, καὶ 2) Ὁ μετὰ τῶν ζώων σαρκικῶς συνευριστόμενος.

Ζωοφορεῖν, Γεωπονικ. Ε'. 13. Τὸ ζωὴν φέρειν, ἄγειν, ζῆν. Ἐπὶ φυτῶν, πιάνειν ῥίζας, βλαστάνειν, εὐδᾳνειν.

*Ζωοφορέω, ὠδὲ τὰ ἀντρ.

Ζωοφόρος, ον, καὶ, Ζωφόρος, ον, (ζωὴ) Ὁ φέρων παρέχων ζωὴν, ὡς, πάνεμος ζωοφόρος. Ἐπιγράμμ. 2) ἐκ τοῦ, Ζῶον, ὁ φέριον, βαστάζων, γεννῶν ζῶα. »Ζωοφόρος κύκλος. ὁ Ζωδιακός. καὶ χωρὶς τοῦ »κύκλος. Sac AP. p. 819- 913. Εἰς τὰς καλιὰς λέγεται τὸ μέσον μέρος αὐτῆς, ὁπόταν ἔχῃ ζωκήριον. Ἰλδ. Ζωοφόρος.

Ζωοφυτέω, ῶ. (φυτεύω) Ζωντανεύω, ζωντανὸν ποιῶ, γεννῶ. Βλαστάνω, φύω ζωντανὰ βλαστήματα. Ἀθήν. ἐκ τοῦ

Ζωόφυτον, τό. (ζῶον, φύομαι) Τὸ ζωντανὸν κτίσμα, γέννημα. 2) (φυτὸν) Τὸ μεταξὺ ζώων καὶ φυτῶν, τὸ ὁποῖον ἐνταῦτῷ εἶναι καὶ ζῶον καὶ φυτόν. Piantanimale. 3) Ζῶον ἢ μέρος ζῴου γλυμμένον πρὸς στολισμὸν τῶν κορυφῶν στηλῶν καὶ τῶν οἰκοδομῶν. Γερμν. Thierarabeske.

Ζωόω, ῶ. (ζωὸς) Ζωντανὸν ποιῶ τινά, φυλάττω, κρατῶ τινὰ ζωντανὸν, ζωντανεύω, ζωοποιῶ. 2) Ζωγραφίζω, ἢ στίζω, κεντῶ ζῶα εἴς τι. ὄθεν Ζωωτὸς, ὡς καὶ, Στρουθωτὸς, ζωγραφισμένος ἢ κεντημένος μὲ ζῶα, μὲ στρουθία (πουλιά). 3) Παθτ. Ζωοῦμαι, ὡς τὸ, Θηριοῦμαι, Πάσχω ἀπὸ τοὺς σκώληκας, ἤτοι ἀποκτῶ ἐπάνω μου σκώληκας. Θεόφρ.

Ζώπισσα, ἡ. (πίτσα). Διοσκορ. Α'. 99. παλαιὰ πίσσα ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα μεμιγμένη μὲ ἁλάσσιον ὕδωρ καὶ κηρόν. Πλίνιος. 16. 12. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ξηρὰ ῥητίνη. Κηρὶ ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα.

Ζωονέω, ῶ. (ζῶον, πονέω) ταὐτὸν τῷ, Ζωγραφέω. Ἀναλεκτ. Β'. 225. Παριστάνω ζωντανόν. Φίλπ. ἐπγρ.

Ζωπυρέω, ῶ. (ζώπυρον) Φυσῶ καὶ ἀνάπτω πάλιν τὸ πῦρ, ἀναζῆν ποιῶ. Κυρίως τὸ ἐκ μικροῦ πυρὸς φυσῶντας μεγάλην φλόγα κινῆται. »Ζωπυρουμένη φρήν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1026. Ζωπυρᾶ, λαμπρᾶ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐμψυχόω, ἐγκαρδιόνω. ὄθεν

Ζωπύρημα, τό. Τὸ ὁποῖον ἄναψε πάλιν, ἐγκαρδιώθη, ἀνεζωοποιήθη. = Ζώπυρον. Σχολ. Λυκόφρ. 107.

Ζωπύρησις, ἡ. (ζωπυρέω) Τὸ πρὸς ἄναψιν τοῦ πυρὸς φύσημα, τὸ ἀνάπτον πάλιν τὸ πῦρ. Ἐμψύχωσις, ἐγκαρδίωσις. Πλούταρχ.

*Ζωπύριον. Ζ. Ζώπυρον.

Ζωπυρὶς θέρμη, Ἡ ζωντανεύουσα, ἀναζωογονοῦσα θέρμη. Ἰουλιαν. λ. 5. σ. 172.

Ζώπυρον, τό. (κυρίως Οὐδέτερ. τοῦ παρὰ τοῖς Μτγστρ. μόνον ἐν χρήσει ἐπίτ. Ζωπυρος, ἐκ τοῦ πῦρ, καὶ ζάω, Ὁ ζωντανεύων· ἤτοι ἀνάπτων τὸ πῦρ). Σπιθὴρ, κάρβουνον ἀναμμένον, λείψανον πυρὸς, (Κόβολη, ἡ Φώβολη) τὸ ὁποῖον φυλάττομεν σκεπασμένον μὲ τὴν στάκτην διὰ νὰ ἀνάψωμεν πάλιν τὴν φωτιάν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικῶς, Λείψανον, ἐναπομεινάριον, βλάστημα, γενεὰ, κορμὸς, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ὁ Φυσητὴρ, (φυσοῦνι, μουχάνι) δι' οὗ φυσῶντες ἐξάπτομεν τὸ πῦρ. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. ἔτι τό, Ζώπυρα, τά, διά τοῦ, τὰ τοῦ ζῆν ποιητικὰ (παρεκτικὰ, ὁ Τίμ.) ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ζωπύρια, ἀντὶ, Φυσητῆρα· ὁ Κλήμης ἔχει »Ζώπυρος θάνατος, καὶ, Ζώπυρα ὑπομνήματα.

Ζωπυρόω, = Ζωπυρέω ἀμφ.

*Ζωπύρωσις, εως=Ζωπύρησις. Μακ. Τύρ. 9, 7.

Ζωροποτέω, ῶ, Πίνω ἄκρατον οἶνον, ἢ πίνω μὲ ἰσχυρὸν ῥόφημα, πίνω ῥοφητὰ, πίνω πάρα πολὺ, τὸ τσούζω, εἶμαι κρασοπατέρας. ὄθεν

Ζωροποτης, ου, ὁ. (ζωρὸς, πίνω) Ὁ πίνων ἄκρατον οἶνον, ἢ ὁ πίνων αὐτὸν ῥοφητὰ, ἀμέτρως, παραπολὺ· ὁ κρασοπατέρας. Ἀθήν. καὶ Ἀνάλεκτ. Γ'. 82.

Ζωρὸς, όν. Ὁ ἄκρατος, καθαρὸς, ἀμιγὴς, (Puro. Ἰταλ.) μὲ ἀκμαζούσας δυνάμεις, μὲ μεγα πῦρ, δυνατὸς, πυρώδης, πυρὸς. συνθ. ἐπὶ οἴνου. ὅστις δὲν ἐμίχθη μὲ ὕδωρ, ὡς »Ζωρὸς οἶνος. ἄδολον κρασί· πολλάκις κεῖται καὶ ἄνευ τοῦ οἶνος. ὡς οὐδέτερον »ζωρόν καθὼς τὸ Λτν. merum μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ vinum· ὁ Ὅμρ. μτχρτ. μόνον τὸ Συγκρτκ. »ζωρότερον κέρασε κέρνα καθαρώτερα οἶνον ὀηλ. βάζε ὀλιγώτερον ὑερόν. Ἰλδ. 203. ἔνθα ἐκλαμβντ. ὡς οὐδτρ. καθὼς τὸ ἄκρατονα ἐννμ. πόμα, πρὸς ἀναπλήρωσιν Οὐσιαστ. »Ζωρότερον πίνειν, οἶνον, ὀηλ. ἢ, πόμα, πίνειν κρασὶ μὲ ὀλίγον ὑερὸν ἀναπατιμένον. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν μεγάλη ὀρέξεως καὶ ἀμετρίας μάλιστα σημεῖον τὸ πίνειν ἄνευ ὕδατος τὸν πυρὸν (ἰσχυρὸν) οἶνον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦτο τὸ μεθ' Ὅμρ. ἐν χρήσει τοῦτο πρόγμ. ἐσήμαινεν οὐχὶ μόνον τό, παστρικώτερον οἶνον παρὰ τὸν συνθ. πίνειν, ὡς παρ' Ἡρδτ. 6, 84. ἀλλὰ καθόλου, Ἰσχυρότερον ῥοφικτότερα, περισσότερον παρὰ τὸ σύνθ. καὶ τὸ πρέπον πίνειν μπεχριλιάζειν. Παρὰ τῷ Ἐμπεδ. 148. Sturz. λμβντ. τὸ Ζωρὸς, εἰς τὴν ἐκ διαμτρ. ἀντικειμένην σημσ. ὀηλ. τὴν τοῦ, μεμιγμένος, νερωμένος· καὶ εἶναι ἀντθτ. τοῦ ἄκρητος. Τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζωρὸν. (Ἰλ. Ι. 203.) ὁ Ἐμπεδοκλῆς παλαιόθεν ἡρμήν. διὰ τοῦ, Ἄκρατον, ἐπειδὴ λέγει (Ἀριστοτ. Ποιητ. 26. 19. »Ζωρά τε πρὶν κέκρηται, ἀλλ' ἄξαντα μελεύουσι, ἄλλοι δὲ ἡρμήν. τό, Ζωρὸς, διὰ τοῦ Θερμὸς, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, Εὔκρατος. ὁ Ἀθήν. Γ'. ἔχει ἔτι »Ζωροτέρῳ οἰνοχόῳ. (Πλησιάζει πργτ. ἐκ τοῦ Ζωὸς ἀντὶ ζωερὸς.)

Ζώς, Οὐδέτερ. ζῶν Γενκ. ζῶ. Σπανιώτερος Πτκ. σχμτσμ. ἀντὶ Ζωὸς, ὅπερ ἰδέ. Ἰλδ. Ε, 887.

Ζωσις. Πρστκτ. Μέσ. Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ Ζώννυμι. Ὀδσ. Σ. 887. 3ο Ζήτ. ἐν τῷ Ζώννυμι.

Ζωτικὸς, ἡ, όν, (ζάω), Ὁ ζῆν δυνάμενος. ὁ τὰς δυνάμεις τοῦ ζῆν ἔχων. vitalis.

Ζῶσις, εως, ἡ. (ζώννυμι) Τὸ ζώνειν, ἡ ζώνεσθαι.

Ζῶσμα, τό. = Ζῶμα. Ὁ δὲ Θμ. Μγστρ. σ. 411. ἀπορρίπτει τὸν σχμτσμ. τοῦτον.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. (ζώννυμι) Ζώνη, ζωναρίον, περίζωμα. Παρ' Ὁμρ. ἐν Ἰλδ., ἔνθα ἀπαντᾶται ἡ Δξ. συχνάκις, σημντ. πάντοτε ἡ ζώνη τῶν πολεμιστῶν, ἤτις εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ θώρακος καὶ ἄνω τῶν μηρῶν εὑρίσκεν. ἐκκρέμαζε τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς λαγῶνας. Συνείχετο καὶ ἐδένετο μὲ χρυσᾶς κόψιας. Ἰλδ. Δ, 132. »δῶκε ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχόντε. πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ὑπερράσπισιν ἦτο σκεπασμένη μὲ φύλλα μεταλλου (μεταλλίναις πλάκαις) ὅθεν ὀνμζτ. καὶ »δαίδαλεος, καὶ, παναίολος. Ἰλδ. Δ, 135. 180 κ.τ.λ. Τούτων οὕτως ἐχόντων φαίνεται ὅτι διέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ Σιλλίχι τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν. Ἐν Ὀδσ. σημντ. ἡ ζώνη δι' ἧς ὁ χοιροβοσκὸς στερεώνει καὶ σφίγγει τὸν χιτῶνά του, ὅταν ἐκβαίνῃ τῆς οἰκίας. Ὀδσ, Ξ, 72. »ὡς εἰπὼν, ζωστῆρι ᾗσιν συνέεργε χιτῶνα. βῆ δ' ἴμεν εἰς συφεούς. Μετέπειτα ὠνομάσθη οὕτω καὶ ἡ ζώνη τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμρ. ζώνην καλεῖ. Ἡρόδοτ. Θ'. 74. 2) Εἰς τὰ πλοῖα ἐλέγετο καὶ ἐν κάποιον ὕψος αὐτῶν »Ἄχρι καὶ ἐπὶ τρίτον ζωστῆρα. 3) Πάσο περὶ τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον περιζώνει τὸ σῶμα. Πρβλ. Ζώνη 4, γ Καὶ ἐν εἴδος θαλασσίου φύκου. ἀλλὰ καὶ = ζώνη, 4, γ. 4) ὡς Ἐπίτ. = ἐζωσμένος. Καλλιμ. ὄθεν

Ζωστήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς ζωστῆρα ἀνήκων, ὁ ζώνων.

Ζωστηροκλέπτης, ου, ὁ. Ὅστις κλέπτει τὰς ζώνας. Δυκόφρ. 1359.

Ζώστης, ου, ὁ. (ζώννυμι) = Ζωστὴρ, Ὁποιος ζώνει.

Ζωστὸς, στὴ, στὸν. (ζώννυμι) Ἐζωσμένος.

Ζῶστρον, τό. = Ζῶμα, ζώνη Ὀδσ. Ζ. 38.

Ζωστεῖον, τό. = Ζηστρεῖον.

Ζωτικὸς, κὴ, κὸν. (ζάω, ζῶ) Ὁ ἀνήκων, ἀφευκτος, ἢ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ζωήν. Ὁ ζωὴν παρέχων, προξενῶν. Ὁ ζωῆς ποιητικὸς, ὁ ζωντανὸν ποιῶν τινά. Ὁ τὴν ζωὴν διαφυλάττων καὶ διατηρῶν· ὡς »Ἄρτος ζωτικός. Δύναμις ζωτικὴ. 2) Ζωηρὸς, γεμάτος ἀπὸ ζωήν, ζωντανός. καὶ ἐπὶ τεχνουργημάτων, ἐν οἷς εἰκονίζεται πιστῶς ἡ φύσις, τὸ ἀληθὲς τοῦ εἰκονιζομένου ἀντικειμένου. »Τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν. πῶς δίδεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας αὐτὴν τὴν ζωηρότητα; Ξενφ. Ἀπομ. Γ'. ἰ. 6. 677. »ζωτικώτατα γράφειν διόλου πιστῶς καὶ φυσικῶς εἰκονίζειν, παριστάνειν δὶ εἰκόνος. Πλτχ. ὄθεν Ἐπίρ. »Ζωτικῶς ἔχειν. Πλούταρχ. Κάτ. Μικρ. 70. δύναμιν ἢ χάριν πρός τὸ ζῆν ἔχειν, πλήρη ζωηρότητος εἶναι. Τὰ ζωτικὰ πνεύματα, Gli spiriti vitali.

Ζωΰφιον, τό. Μικρὸν ζῶον, ζωάριον, Insetto, Ἰταλ.

Ζωφόρος, = Ζωοφόρος.

Ζώφυτος, ον, (φύω) Ὁ τρέφων, βλαστάνων, φύων φυτὰ, καρποφόρος, ὁ ζωὴν παρέχων εἰς τὰ φυτὰ, ζωογόνος. Πλούταρχ. Ῥωμύλ. 19. »Ζώφυτον αἷμα θάλλειν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870.

Ζώω, Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. = Ζάω, Ζῶ. Ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμρ., ὅστις μόνον αὐτὸν τὸν σχμτσμ. μτχρζτ. »αὖθι θανέειν ἠὲ βίον ζώειν. « Ὀδσ. Ο, 491. συχνάκις ἡ διπλῆ ἔκφρασις »ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. Ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸν Ἐνστ. καὶ Πρττκ. (Ὡς πρωτότυπον τοῦ Ζωννυω αὐχ εὑρηται.)

Ζωώδης, ες (εἶδος) Ὅμοιος τῷ ζῴῳ, ὡσὰν ζῶον. 2) Ζωντανὸς, ζωηρὸς, πλήρης ζωῆς. ὄθεν

*Ζωωδία. = Ζωότης. Ἡ φύσις καὶ οὐσία τῶν ζώων.

Ζωωνυμία, ἡ. (ὄνομα) Ὀνομασία κατα τα ζῶα. ὡς ἡ τῶν ζωδίων. ἀμφ.

Ζώωσις, εως, ἡ. (ζωόω) Ζωοποίησις, ζωοτένευσις 2) Διατήρησις καὶ λύτρωσις τῆς ζωῆς.

Ζωωτὸς, τὴ, τὸν. (ζωόω) Κεντημένος, πεποικιλμένος, ἢ ζωγραφισμένος μὲ ζῶα. Πρβλ. Στρουθωτός.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ζ.

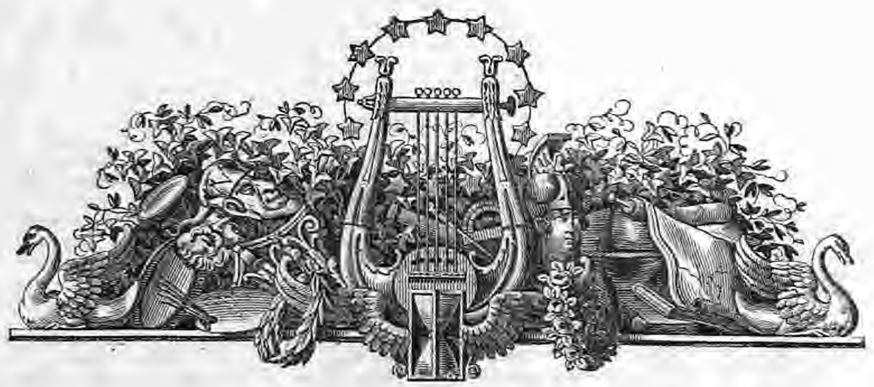

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η.

Ἐπεξεργασθὲν, καὶ πλείστοις παραδείγμασιν ἐπαυξηθὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη.

Η, η, ἦτα, τό, ἄκλιτ. τὸ ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει ὀκτὼ, καὶ ὀγδοος, Ἡ, καὶ ὑπογραφόμενον Η, σημαίνει ὀκτὼ χιλιάδας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους πρὶν τῆς ἐφευρέσεως τούτου τοῦ στοιχείου οἱ Παλαιοὶ ἀντὶ τούτου μετεχειρίζοντο τὸ Ε, μακρὸν, καθὼς καὶ ἀντὶ τοῦ Ω τὸ Ο, ὡς φαίνεται εἰς τὰς παλαιὰς ἐπιγραφάς. Ἡ προφορὰ καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ (τὸ παλαιὸν ἐγράφετο οὕτω Ξ—Ε καὶ μετὰ ταῦτα οὕτω Η) ἀποδεικνύουσιν ὅτι συνετέθη ἐκ δύο Ε, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ Δέελος, ἀντὶ Δῆλος, φαίνεται. Ἡ ἀρχαιοτάτη διάλεκτος εἶχε διὰ τὸν ψιθύγγον Ε ἓν μόνον σημεῖον, δηλ. τὸ ε, τὸ ὁποῖον παρέστηνε καὶ τὸν μακρὸν καὶ τὸν βραχὺν ψιθύγγον τοῦ Ε, ἕως ὅτου οἱ Ἀθηναῖοι ἐτελειοποίησαν τὸ Ἀλφάβητόν των ἐπὶ Εὐκλείδ. ἄρχοντος (403 πρὸ χριστ.) διὰ τῶν γραμμάτων η καὶ ω, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦτων Σαμίων ἀλφαβήτου. — Τὸ σημεῖον Η ἐχρησίμευε δὲ τὸ πάλαι, καὶ πρὶν νὰ ἐπέχῃ τὸν τόπον τοῦ διπλοῦ Ε, ὡς σημεῖον τοῦ δασέος πνεύματος, καὶ συνῳδεύε, καθὼς τὸ ἐκ τούτου προερχόμενον λατιν. H, ἔν ἑπομένων φωνῆεν, π. χ. ΗΟΣ, τουτ. ὃς· πρὶν δὲ νὰ εἰσαχθῶσι τὰ δασέα σύμφωνα Θ, Χ καὶ Φ, ἐτίθετο τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ μετὰ τὰ ψιλὰ σύμφωνα, ὅταν ἔπρεπε ταῦτα νὰ προφέρωνται μὲ ἰσχυροτέραν δασύτητα τῆς φωνῆς, ὡς ΚΗ, Χ, ΠΗ, Φ, ΤΗ, Θ. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινε τὸ σημεῖον τοῦτο ἰδιαίτερον φωνῆεν, τότε διῃρέθη τὸ σχῆμά του οὕτως, ὥστε τὸ μὲν Ι- ἐσήμαινε τὸ δασὺ πνεῦμα, τὸ δὲ -Ι τὸ ψιλὸν, καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν τὰ τὴν σήμερον ἐν χρήσει ὄντα σημεῖα τῶν πνευμάτων, τουτέστι τοῦ δασέος, καὶ τοῦ ψιλοῦ, — Τὸ Η ἦτον μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἴωσι, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δὲ ἐτρέπετο συχνὰ εἰς Ἄλφα μακρὸν, τόσον εἰς τὰς ῥίζας τῶν λέξεων, ὅσον καὶ εἰς τὰς καταλήξεις αὐτῶν· π. χ. πρήσσω, Ἀττ. πράσσω. Θώρηξ, Ἀττ. Θώραξ κ. τ. λ. ὅτι δὲ συχνότερα ἐγίνετο ἡ τροπὴ αὕτη εἰς Ἄλφα παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. Πρβλ δὲ τοῖς νεωτέραις Ἀτταικοῖς τρέπεται συχνάκις τὸ ει καὶ ηι εἰς η· π. χ. κλεῖθρα, κλῆθρα, Νηρηΐδες, Νηρῆδες, κ. τ. τ. Valk. Φοιν. σελ. 268. Περὶ τῆς προφορᾶς τούτου οἱ Λατῖνοι παρασυρθέντες ἀπὸ τὸν Ἐρασμον τὸν Ῥοτερδάμιον, θέλουσιν ὅτι ἐκφράζεται ὡς μακρὸν Ε, ἀλλ' ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν δὲν δύναμαι νὰ ἀποκριθῶ πρὸς αὐτοὺς περισσότερα, παρὰ μόνον τοῦτο, ὅτι ἡ συνήθεια εἶναι ὁ ἀληθέστατος μάρτυς, ἥτις ἐφύλαξε καὶ ἄλλας σχεδὸν τὰς πρωτοτύπους λέξεις ὅσας μετέπειτα οἱ Ἀττικοὶ μετέβαλον· ἐφύλαξε τόσους Διορισμοὺς, τόσους Ἰωνισμοὺς, καὶ ἄλλους τόσους Λἰολισμούς· ἡ αὐτὴ ἐφύλαξε τὴν προφορὰν ὅλων τῶν λοιπῶν στοιχείων, καὶ μόνον εἰς τὸ Η ἔπταισεν· Ἡμεῖς τὴν τοῦ Η προφορὰν, ἥτις ἐκφράζεται ὡς Ι μακρὸν, τὴν ἔχομεν παραδεδομένην, περὶ τῆς ὁποίας καὶ μάρτυρας φέρω αὐτοὺς τοὺς παλαιοὺς Λατίνους, οἵτινες τὸ »Κύριε ἐλέησον«, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Eleison, διὰ τοῦ I γράφουσι καὶ προφέρουσι, καὶ παλαιούς τινας Ἕλληνας, οἵτινες τὸ Λατινικὸν Scipio, Σκηπίων, ἔγραφαν. Οἱ Λατινισταὶ δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη ἱκανοὶ νὰ ἐξετάσωσι τὴν τοῦ V Λατινικοῦ προφοράν, καὶ ζητοῦσι νὰ διορθώσωσι τὴν τοῦ ἡμετέρου Η ὀρθοτάτην καὶ πατροπαράδοτον προφοράν!

Η', καὶ ποιητ. μάλιστα δὲ ἐπικ. μακρυνόμενον ἠέ, Σύνδεσμος ὅστις ἔχει τρεῖς κεφαλαιώδεις σημασίας, διαζευκτικὴν, δηλ. ἐρωτηματικὴν, καὶ συγκριτικὴν.

1) Ἤ, ὡς σύνδεσμ. διαζευκτ. σημαίνει ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἢ, ἤτοι, τὸ λατ. aut, καὶ τὸ Γερμ. oder Ὅμηρ. ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ Γερμ. sonst, ὅπερ σημαίνει εἰς ἄλλην, ἤτοι εἰς ἐναντίαν περίστασιν. παράβ. ἦπερ, ἤτοι, ἤτε. β) ἢ —, ἢ —, ἐπαναληφθὲν εἰς τὴν ἀρχὴν δύω προτάσεων, σχηματίζει ἀντίθεσιν ἀκριβῶς καὶ ἐντελῶς διαχωρίζουσαν. Γερμ. entweder —, oder —, λατ. aut —, aut —, Ὅμηρ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνονται δι' αὐτοῦ, ὡς κατὰ τὸ σύνηθες διὰ τοῦ πότερον —, ἢ —, μόνον δύω περιστάσεις πλησίον ἱστάμεναι καὶ ταὐτοσήμαντοι, ὡς διὰ τοῦ λατ. sive —, sive —, καὶ διὰ τοῦ Γερμ. gleichviel ob —, oder ob —, sey es nun dass, — oder dass —, es mag nun —, oder —, Ἰλ. Α, 27. 138. 145. Ζ, 671. Ὀδ. Ξ, 330, κ. τ. λ. Ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 480. Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. καὶ τὸ ἠμὲν —, ἠδὲ, —, ὁ Πίνδαρ. δὲ συνδέει καὶ οὕτως· ἢ —, ἤτοι —, Νεμ. Ζ, 8. Οἱ μεταγενέστεροι, μάλιστα δὲ οἱ Γραμμ. μεταχειρίζονται συχνὰ τό· ἤτοι —, ἢ —, καὶ εἴτε —, ἤ —, Schaef. mel. σελ. 5. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 891. Lob. Σοφοκ. Al. 178.

2) ἢ, ὡς σύνδ. ἐρωτηματικὸς, α) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐμμέσους ἐρωτήσεις, ὡς τὸ Γερμ. ob, ob etwa — ? Ἰλ. Θ, 111. Ὀδ. Π, 138, »ἦ λέγω ;« ἆρα νὰ τὸ εἰπῶ; »ἦ οὐχ ὁρᾷς« μήπως βλέπεις; ἐνίοτε δὲ καὶ διπλασιαζόμενον· ἢ —, ἢ —, Γερμ. ob wohl, ob etwa —, oder ob — ? λατ. utrum —, an? Ἰλ. Α, 190. Δ, 15. Κ, 342. Ὀδ. Ζ, 142. Σ, 175. ὅπου οἱ Ἀττ. συνήθως ἔχουσι τὸ εἰ ἤτοι τὰ πότερον —, ἢ —, Valk. Ἱππ. 276. τίθεται δὲ καὶ ἢ —, ἢ —, καὶ ὅτ' εἰς τοιαύτας προτάσεις, αἱ ὁποῖαι κυρίως δὲν περιέχουσιν ἐρώτησιν, ἀλλὰ μόνον ἀπορίαν τινὰ, π. χ. Ἰλ. Ε, 672. β) καὶ εἰς ἀμέσους ἐρωτήσεις, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν προηγήθῃ ἤδη ἐρώτησίς τις γενική, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἄλλη τις ἐρώτησις, ἥτις ὅμως εἶναι πλέον προσδιορισμένη, καὶ ἐμπεριέχει ὁπωσοῦν ἀπόκρισίν τινος, ὡς τὸ Γερμ. etwa. π. χ. Ἰλ. Δ, 203. ἀτὰρ εἰλήλουθας, ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος, »διά τί ἦλθες, μήπως διὰ νὰ ἰδῇς τὴν ὕβριν τοῦ Ἀγαμέμνονος; Ἰλ. Ε, 768. Ὀδ. Δ, 710. 5, 306. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ ἐρωτημ. ἐπίρ. ἦ, ὅταν εἶναι καὶ ὁ τόνος ἐνίοτε ἀμφίβολος· χάριν τῆς λογικῆς συνεπείας ἦτο καλὸν, νὰ γράφηται εἰς μὲν τὰς ἐμμέσους ἐρωτήσεις πάντοτε ἦ, εἰς δὲ τὰς ἀμέσους πάντοτε ἢ.

3) Ἤ, ὡς σύνδ. συγκριτικὸς μετὰ τὸ Συγκριτικόν σημαίνει, Παρά, Γερμ. als, λατ. quam, Ὁμ. πρὸς δ' τούτοις καὶ μετ' ἐκεῖνα τὰ Ἐπίθετα, τῶν ὁποίων τὸ Θετικὸν περιέχει κἄν συγκριτίν τινα, μάλιστα δὲ μετὰ τὸ ἄλλος· μετὰ τὸ ἄλλοῖος, Ὀδ. Τ, 267. μετὰ τὸ οὐδ' ὅσον, Θεόκρ. S. 21. παράβ. S, 34. 35. καὶ ἄλλα· παρομοίως καὶ μετὰ τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι τρόπον τινὰ σύγκρισιν ἢ παρομοίωσιν, μάλ. τὸ »βούλομαι ἢ — « Θέλω μᾶλλον, παρὰ — ἴδε βούλομαι, σημασ. 2. καὶ τὸ »ᾠδίκηκα ἢ — « ἄρχομαι προτήτερα, παρὰ —, Ὀδ. Δ, 58. Nitzsch Πλάτ. Ἴον. σελ. 70 καὶ ἀκολούθ. β) ἢ συνδέει ἐνίοτε δύω Συγκριτικὰ, διὰ νὰ φανερώσῃ, ὅτι εἰς τὸ πρῶτον Ἐπίθ. ἢ Ἐπίρ. εὑρίσκεται ἰδιότης τις ἢ ποιότης εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, παρὰ εἰς τὸ δεύτερον, π. χ. »πάντες« ἀρήσαιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, ἢ ἀρνειότεροι, ὅλοι ἤθελε προκρίνουν νὰ ἦναι μᾶλλον ταχύποδες, παρὰ πλούσιοι, Ὀδ. Α, 165, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ἀρστ. Ἀχ. 1077. Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 144. Β. συχνάκις τίθεται μετὰ τὸ Συγκρ. Heind. Πλάτ. Γργ. σελ. 500. C. γ) ἢ πλεονάζει ἐνίοτε παρὰ τῇ συγκριτ. Γενικῇ, Valk. Adon. σελ. 340. C. Herm. Vig. σελ. 787. μάλιστα Fäsi in Friedem. und Sub. misc. crit. 2, 4. σελ. 697. ἀκολ. δ) σπανίως ὅμως ἀπαντᾶται τὸ ἢ μετὰ τὸ Ὑπερθετ. »πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοίγε, Ἀπ. Ῥ. Γ, 91. 92. καὶ παρ' Ἀρστ. Ὀρν. 827. »λῷστον μὲν τὸ τὸ Φλέγρας πεδίονε, ὅπου ὅμως ὁ Dind. ἐκ τοῦ Rav. χειρογρ. γράφει οὖν. — Ὁ διαζ. καὶ συγκρ. σύνδεσμ. ἀπαντῶνται ὁμοῦ εἰς τὸ ἑξῆς χωρίον, Ἰλ. Ο, 511. »βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι καλλίονι εἶναι, ἢ νὰ ἀποθάνῃ τις μίαν φορὰν, ἢ νὰ ζήσῃ τις, παρὰ νὰ ταλαιπωρῆται πολὺν καιρόν.

Ὅταν ἐν τῷ στίχῳ εὑρίσκωνται ὁμοῦ ἢ οὔ, ἢ οὐκ, τότε αἱ δύω αὗται λέξεις συμπροφέρονται μονοσυλλάβως, καὶ δὴ παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. ποιητ. πάντοτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, π. χ. Ἰλ. Ε, 349. Ὀδ. Α, 298. παρομοίως ἢ αὐτός, Ἡσύχ. Δ φν. παρ Εὐστ. Ὀδ. Δ, 232.

*Η, Ἐπιφωνηματικὸν πρὸς ἔγερσιν τῆς προσοχῆς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ε' ἡ Μπρέ καὶ Βρέ. π. χ. »ἦ, ἦ, σιώπα,« Ἀρστ. Νεφ. 105 οὕτω γραπτέον καὶ τὸ Ἀρστ. Βάτρ. 274. »ποῦ Ξανθίας; ἦ, Ξανθίας!« ποῦ εἶσαι Ξανθία; μπρὲ, Ξανθία!

Η', (περιστωμ.) Ἐπίρ. μὲ δύω κεφαλαιώδεις σημασίας, βεβαιωτικὴν δηλ. καὶ ἐρωτηματικήν.

1) ὡς βεβαιωτικὸν Ἐπίρ. σημαίνει τὸ Ναί, πάντως, βέβαια, ἀληθῶς, ἀκριβῶς, τῷ ὄντι, μάλα, δῆτα, ἐπ' ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ, μὰ τὸν —κ. τ. τ. Μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται συχνὰ καὶ μοναδικὸν τὸ ἐπίρ. τοῦτο, ὡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὲ τὸ πλεῖστον ὅμως εἰώνεται μὲ ἓν ἢ καὶ μὲ δύο ἄλλα μόρια, καὶ ὁἡ χάριν δυνατώτερας βεβαιώσεως· αἱ συνηθέστ. τοιαῦται ἑνώσεις παρ' Ὁμήρ. εἶναι αἱ ἐφεξῆς. ἢ ἄρα, Ὀδ. Ω, 193. ἦ ἄρα ὁἡ, Ἰλ. Ν, 446. ἦ ἄρ καὶ ἦ ἄρτε, Ἰλ. Γ. 56. Ὀδσ. Ν, 357. Τ, 166. ἦ γάρ καὶ ἦ γάρ ἄν, Ἰλδ. Α, 231. 293. 312. 355. ἦ γάρ τοι, Ὀδ. Π, 199. ἦ ὁἡ, Ἰλ. Α, 518. Ὀδ. Δ, 253. ἦ ὁἡ μάν, Ἰλ. Ρ, 538. ἦ ὁἡ που, Ἰλ. Φ, 583. ἦ ἤν, Ἰλ. Ν, 813. ἦ μᾶλλ, Ἰλ. Τ, 204. Ὀδ. Β, 325. ἦ μᾶλα δή, Ἰλ. Σ, 12. φ, 55. Ὀδσ. Δ, 169. 333. ἦ μέν, Ἰλ. Β, 370. Ν, 354. ἦ μεν, Ἰλ, Ι, 252. Ὀδ. Κ, 65, ἦ μὲν δή, Ἰλ. Π, 398. Ὀδ. Σ, 257. ἦ μήν, Ἰλ. Β, 291. Η 393. Ι 137 καὶ εἰς λόγον πλάγιον, Σοφ. Φιλ. 893. Ιων. ἦ μὲν, ἴδε Μέν Α) ἐπὶ τέλους· ἦ νύ τοι Ἰλ. χ, 11. ἦ ῥα, Ἰλ. Π, 750. ἦ ῥα νυ, Ὀδ. Μ, 280. ἦ τάχα, Ὀδ, Σ, 73. 338. 389, ἦ τάχα καὶ, Ὀδ. Γ, 69. ἦτε, Ἰλ. Π, 687. Ρ, 136. Σ, 13. Ὀδσ. Τ, 194. Ω, 311. μετὰ τὸν Ὅμ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι εὔχρηστον τὸ. ἢ κἀρτα, Valck. Ἱππ. 1028. Σχεδὸν κἀμμίᾳ νεωτέρα γλῶσσα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ ἐντελῶς τὰς διαφόρους ἐντάσεις τῶν μορίων τούτων. Εἰς τὰς μετ' ὅρκου βεβαιώσεις ἦτο πάντα εὐχρηστον τὸ· ἦ μήν. π. χ. Η μὴν ἐγὼ ἔπαθον τοῦτον. ὁρκίζομαι, κἀμνω ὅρκον, ἦ μετ' ὅρκου βεβαιῶ, ὅτι ἐγὼ ἔπαθον τοῦτο. Σπανιώτερον ὅμως εὑρίσκεται τὸ ἦ παρὰ τῷ Ἀπαρμφ. εἰς τὸν πλάγιον λόγον, ὡς Ἰλ. Α, 77. «τὸ δὲ σύνθεο, καί μοι ὅμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν,» σύμπας ὁμοτόν μοι, ὅτι δή μοί βοηθήσῃς βεβαίως ἐν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ξενφ. Ἀναβ. Β, 3. 26. 27. Σοφ. Φιλ. 593. Τραχ. 1185. 86. ὁμως μόνον μετὰ τὸ ὄμνυμι, καὶ ἄλλα ταυτοσήμαντα ῥήματα. «Ὄμνυμι, ἦ μὴν ὥσειν. καὶ «Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς.» τὸ ἔλαβεν ἐπάνω του, καὶ ὑπεσχέθη μετ' ὅρκου, ὅτι δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ εἰς αὐτοὺς ἡ τροφή.

2) Ὡς ἐρωτηματικὸς σὺνδ σημαίνει τὸ Πῶς; βέβαια; ἀληθινά; μήπως; λατ. an? an? num. Γαλλ. N' est ce pas? Ὀδ. Κ, 330. Ἰλ. Λ, 666 Ο, 132. 504. 506. Ὀδ. Ν, 418. Ἰλ. Η, 26. Κ, 37. Ξ, 265, παρβ. ἦ, 2, β. παρομοίως, ἦ ῥα, Ὀδ. Ο, 431. ἦ ῥά νυ, Ἰλ. Δ, 98. καὶ ἦ ῥάτε, Ἰλ. Ε, 421. 762. Η, 446. Ι, 674. Ὀδ. Δ, 632. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρηστον τὸ· ἦ γάρ. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἑνέοτε καὶ ἰδιαιτεραν, καθ' ἑαυτὴν ὑπάρχουσαν προταστικὴν ἐρωτηματικὴν, ὡς ἦ γάρ; ἀλλ' ἐν εἶναι αὐτὸς; καθόλου ὡς τὸ λατ. nonne? παρομοίως καὶ τὸ· ἦ γὰρ οὔ; Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 256. D. Γοργ. σελ. 468. D. Σπανιώτερον εὑρίσκεται τὸ ἦ εἰς τὰς ἁπλὰς καὶ κατ' εὐθεῖαν ἐρωτήσεις. — Καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας γίνεται τὸ ἦ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προτάσεων, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν μέσην, π. χ. Εὐρ. 1067. 1268. Herm. Εὐρ. Ἠλ. 991.

*Ἦ, εἶπεν, 3 ἑνικ. παρατ. τοῦ ἠμὶ ἀντὶ ἔφη, συχνὰ παρ' Ὁμ. ἴδε Ἠμί.

*Ἦ, 1 ἑνικ. παρατ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦν, ἀρχαι. Ἀττ. ἐκ τοῦ Ἰων. ἔα· εἶναι δὲ σπάνιον, Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310. Ε.

*Ἦ, 3 ἑνικ. ὑποτ. ἐνεστ. ἐνεργ. τοῦ εἶμι.

Ἦ, ἄρθρον θηλ. οἷον Ὁ, Ἡ, Τό, ὅπερ ἰδέ. Εἶναι δὲ παρ' Ὁμ. καὶ προσκ. καὶ δεικτ. Ἀντωνυμία, ἀντὶ αὐτὴ ἡ αὐτη.

*Ἦ, θηλ. τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ὃς, ὅπερ ἰδέ. Ὁμ.

*Ἦ, ὁστ. ἑνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ὅς, ἥ, ὅ, παρ. Ὁμ. συνήθως, ὁἡ, ὁστ. θηλ. ἓξ.

Ἦ; ὁστ. ἑνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ὅς, ἥ, ὅ, Ὅμ. συχνὰ εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν α) παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐπὶ τόπου· ὅπου, διὰ ποῦ, εἰς ποῖον ἢ διὰ ποῖον, συχνὰ παρ' Ὁμ. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. πῶς, τίνι τρόπῳ, κατὰ ποῖον τρόπον. εἰς τὴν ὁποίαν σημασ. ἀπαντᾶται ἐνίοτε καὶ παρ' Ὁμ. π. χ. Ἰλ. Β, 73. «ἦ θέμις ἐστί,» ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι μὲν κατὰ τὸ ἐν Ὀδ. Ι, 268, Ω, 286c τὸ «ἦ θέμις ἐστίν,» παράβ. ὅμως Ἡσ. Ἔρ. 139. Παρὰ Θουκ. καὶ ἀπὸ τ. ἡ) ἐνωμένον μὲ τὸ Ὑπερξετικόν· «ἦ μάλιστα, ἦ «ἦ δυνατὸν μάλιστα, ὅσον δυνατόν, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον. «ἦ τάχιστα ὅσον τάχιστα· «ἦ ῥᾷστα, ἦ ἀριστονα, καὶ τ. τ. καθὼς τὸ· ὡς, ἡ, ὅ,τε μάλιστα, συχνὰ παρὰ Ξενοφ. ἰδὲ Jac. Ἀρ. σελ. 971.

*Ἦα, Ἐπικ. 1 ἑνικ. παρατ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦν, ἦμεν, Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. πρὸς δὲ τούτοις εἶναι ἐπιχρήσει παρ' αὐτῷ καὶ τὸ 3 ἑνικ. ἦεν.

*Ἦα, Ἀττ. συναίρ. τοῦ ἤϊα, Ἐπικ. παρατ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἤειν, ἐπῆα.

*Ἦατο, Ἰων. ἀντὶ ἧντο, 3 πληθ. παρατ. τοῦ ἧμαι, κάθομαι.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Β.

Ἠβαιός, αιά, αιόν. Ἰων. ἀντὶ βαιός, μικρός, ὀλίγος, παρ' Ὁμ. συνηθως μετὰ τοῦ οὐδέ, π. χ. «οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἠβαιαί», Ὀδ. Σ, 335. πλέον εὔχρηστον εἶναι τὸ οὐδέτρ. ὡς ἐπίθετ. οὐδ' ἠβαιόν, μήτε δι' ὅλου, ἐξ ἅπαντος, μηδαμῶς κ. τ. τ. λατ. ne tantillum quidem, Ἰλ. Β, 380. 386. Ν, 106. 702. Τ, 361. Ὀδ. Τ, 14. χωρὶς ἀρνησιν, «ἠβαιὸν ἀπὸ σπείουσι,» ὀλίγον τι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ὀδ. Ι, 482. (κατὰ μερικοὺς μὲν ἀπὸ τὸ βαιός, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ ἦβη.)

Ἠβάσκω, Μέλ. ἠβήσω, (ἦβη) Φύω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἄνδρας, ἀποκτῶ ἀνδρικὴν σύναμιν, ἤτοι ἀρχίζω νἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ γένειον. Ἔτι δὲ, Ἀποκτῶ καὶ τὰς φυσικὰς ἀνδρικὰς δυνάμεις, ὅ ἐστιν, Ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὰ αἰδοῖα, γίνομαι ἱκανὸς πρὸς συνουσίαν. Παράβ. ἠβάω.

*Ἠβάω, Μ. ἠσω (ἦβη). Εἶμαι εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ἢ τῶν χρόνων, ἀκμάζω, ἔχω τὰς ἐντελεῖς ἀνδρικὰς δυνάμεις, Λατ. pubescere, Ὅμ. ὅστις εἰς τὸν συχνὰ ἀπαντώμενον στίχον· «εἰδ' ὡς ἠβώωμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη», παρέχει τὴν καλλίστην ἐξηγητιν τῆς λέξεως, «ἀνὴρ μᾶλα ἠβῶσα ἀνὴρ ἐντελὴς, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του, Ἰλ. Μ, 382. μεταφρ. «ἡμέρις ἠβώωσαι, κλίμα εἰς ἐντελῆ αὔξησιν, Ὀδ. Ε, 69. Καὶ περὶ τῶν σωματικῶν σημείων τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ γένειον, ἢ εἰς τὰ αἰδοῖα. 2) μεταφρ. εὑρίσκομαι εἰς ἀκμὴν, εἰς ἐντελῆ ἀνάπτυξιν τῶν δυναμεών μου, κυριεύομαι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς νεότητος, «ἠβᾷ τοῖς γέρουσιν ἐμμαθεῖν, οἱ γέροντες ἐπιθυμοῦσι πολὺ, νὰ ἠξεύρωσιν ἀκριβῶς τὰ πάντα. Αἰσχ. Ἀγαμ. 395. «ἠβᾷ δήμος εἰς ὀργὴν πεσών», Βράζει, μαίνεται, ἀγριεύει ὁ δῆμος ἀπὸ θυμόν, Εὐρ. Ὀρεστ. 694. «Ἔτι δὲ καὶ χαίρομαι, εὐφραίνομαι ὡς νέος. Θέογν. 1229. Αἰσχ. Ἱκέτ. 621. «Ὡς ἂν ἠβήσαιμι γηρικῷ φρενὶ, ὥστε, καίτοι γέρων ὤν, νὰ ἤθελα χαρῇ ὡσὰν νέος. Θέογ. 857. «ἠβάοις, φίλε θυμέ». — Καθὼς τὸ ἠβάω σημαίνει τὴν διαμείνουσαν κατάστασιν, τὸ εἶναι, οὕτω τὸ ἠβάσκω σημαίνει τὸ γίνεσθαι ἢ τὸ ἀρχεσθαι. Piers. Moer. σελ. 180.

Ἠβη, ἡ· Ἀνδρικὴ ἡλικία, μάλιστα δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, καθὼς ἡλικία, ὅθεν συνήθ. νεότης, ἄνθος, ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ ἀκμάζουσα καὶ ἰσχυροτάτη ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, ἀνδρικὴ δύναμις καὶ ἰσχύς. Ὅμ. ὅστις ὀνομάζει ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τὸν ὡραιότατον τῆς νεότητος, ὅταν ἐκβαίνουν αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, Ἰλ. Ω, 348. Ὀδσ. Κ, 279. ἡ δύναμις καὶ ἰσχὺς τοῦ ἀνδρός, ὄντος περίπου 20 ἕως 50 ἐτῶν, Ἰλ. Ψ, 432. Ὀδ. Θ, 181. Π, 174. β') γενικώτ. δὲ περὶ πάσης ἀκμαζούσης, εὐτυχοῦς καταστάσεως, χαρᾶ — εὐφροσύνη τῆς νεότητος, Πίνδ. Πύθ. Δ, 525. «Θυμὸν ἐκόσσαι πρὸς ἦβαν» οὕτω καὶ τὸ παρ Εὐριπ. Κύκλ. 502. «Δαιτὸς ἦβης γάνυμαι» παράβ. ἡβητήριον· ἔτι δὲ καὶ Παίδος — ὁρμὴ — τόλμη τῶν νέων, Πίνδ. γ') αἱ τρίχες τοῦ αἰδοίου, ὡς σωματικὸν σημεῖον τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, λατ. pubes. 2) κόριος ὄρομα γυναικός, ἡ Ἥβη, θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἥρας, γαμετὴ δὲ τοῦ Ἡρακλέους. Ὀδ. Λ, 603. Ἡσίοδ. Θεογ. 950. κεράστρα τῶν θεῶν, Ἰλ. Δ, 2. ὑπηρέτις τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ε, 722. κατὰ τὴν νεωτέραν μυθολογίαν ἡ θεὰ τῆς νεότητος. ὅθεν.

Ἠβηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων, εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὅταν εἰσπίτις εἰς κατάστασιν νὰ βασταζῃ τὰ ὅπλα, καὶ νὰ παρατάχθῃ εἰς πόλεμον. β) συνήθως τὸ σύμπαν ὅλων τῶν δυναμένων νὰ βασταζωσιν ὅπλα, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν εὑρισκομένων, Ἡρδτ. Α, 172. Ζ, 21. «Πολίτας ἡβηδὸν ἀπέκτειναν, Ἀπέκτειναν ὅλους τοὺς πολίτας, ὅσοι ἦτον ἱκανοὶ νὰ βασταζωσι τὰ ὅπλα. γ) ὅλους χωρὶς ἐξαίρεσιν, ἀπρόσ. Ἡράκλητ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Θ'. 2. «Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, τὸ ὁποῖον ἑρμην. ὁ Σουΐδ. ὁρᾶς διὰ τοῦ, Ἀπρόσ. ὅ ἐστίν, «Ὅλους χωρίς τινα διαφορὰν, (ὅλους πέρα πέρα). Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν.

Ἠβητάω, ἧρος, ὁ, καὶ, Ἡβήτης, ὁ, καὶ Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, (ἦβάω) παρ' Ἀθην. ὁ νέος ἄρτις ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὑστερ. ἡβᾷ. (παλληκάρι) λατ. pubes. ὅθεν

Ἠβητήριον, καὶ Ἡβήτριον, τό. (ἡβητήρ) τόπος εἰς ὃν συνάζονται οἱ νέοι, ἐξαιρέτως δέ, ὅπου αὐτοὶ εὐωχοῦνται καὶ εὐφραίνονται, ὅπου ἀγλ. κάμνουσι τὰ συμπόσια αὐτῶν. Καθόλου δὲ, Κάθε τόπος, ὅπου χαίρεται καὶ εὐφραίνεταί τις, καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυναζοντο οἱ νέοι χάριν ἐπιστημονικῶν γυμνάσεων.

Ἠβήτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ἡβητήρ. Ἄλλοι γράφουσιν οὕτως· ἡβητής, ὡς ὁ Wolf. Ὅμ. Ὁμήρ. Ἑρμ. 56. Jac. Ἀρ. σελ. 665.

Ἠβητικός, ἡ, όν. καὶ ἡβικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἦβην, ἢ εἰς τὸν ἡβητῆρα, τὸ τοιοῦτο ἴδιον. Νεανικός, παλληκαρίσιος. λατ. juvenilis.

Ἠβητήριον, τό. ταυτὸν τῷ, Ἡβητήριον.

Ἠβήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ἡβητήρ. Ἀθην.

*Ἠβολέω, = ἀβολέω, πιθανῶς μόνον εὐχρηστον ἐν τῇ συνθέσει· συνηβολέω.

Ἠβυλλάω, ῶ. Κωμικὸν ὑποκοριστ. τοῦ, Ἡβάω, εἶμαι ὁπωσοῦν νέος· σπανι. λέξις, μόνη παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 516. Φερεκρ. Ἀπ. ὁ. σελ. 269. Β.

Ἠβώην, ἀντὶ, Ἡβάοιμι, Εὐκτ. τοῦ ἠβάω.

*Ἠβῶμι, Εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἠβάω, Ἐπικ. ἠβώοιμι, Ἰλ. Η, 157. μετοχὴ, ἠβώοντες, ἠβώωσα, Ὁμηρ. τύποι ἰδιαίτεροι κατὰ διαστολὴν ἀντὶ ἠβῷμι, ἠβῶντας, ἠβώωσα, ὅταν δὲν πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ἰδιαίτερος Ἐνεστώς, ἠβάω. Ἰδὲ Buttm. Ἑλλην. Γραμμ. §. 94. Σημ. 10.

Ἠβώοντες, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἡβῶντες. ἀμφ. μέντοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ Η μετὰ τοῦ Γ.

Η'γάασθε, Ἐπικ. 2. πληθ. συκκατ. τοῦ ἀγάεμαι· ἄγαμαι, ἀντὶ ἠγάασθε Ὀδυσσ. Ε. 122. ἔπαθον ἔτιος πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Ἠγάσσασθε, ἐπειδὴ καὶ μικρὸν ἀνωτέρω ἐν στίχ. 119. κεῖται, Ἀγάσσθε, ἐκ τοῦ Ἀγάομαι· ταὐτὸν τῷ, Ἀγάζομαι, τό, Φλογώδη (ἡ προπαραλήγουσα ὑποτίθεται ἐνταῦθα διὰ τὸν στίχον μακράν· ⏑⏑–⏑).

***Ἡγαγον**, ες, ε, καὶ ἠγαγόμην, ἀόρ. 2. ἐνεργ. καὶ μέτ. τοῦ ἄγω μὲ Ἀττ. διπλασιασμόν. Ὅμ.

Η'γάθεος, ἐη, εον (ἄγαν, θεῖος) ποιητ. Πάνυ θεῖος, πανάγιος, ἐνθεος· συχνὰ παρ' Ὁμήρ. ὡς π. χ. Ἰλ. Δ, 252. ὅστις ὅμως, καθὼς καὶ ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Πίνδ. τό μεταχειρίζεται μόνον ἐπὶ πόλεων, νήσων, ὑπαρχίων καὶ ὀρέων, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦταν ὑπὸ ἰδιαιτέρας τινὸς θείας προστασίας· παράβ. ἁγαθός. (Ἡ λέξις αὕτη συγγενεύει μὲν κατὰ τὴν ῥίζαν μὲ τὴν, Ἀγαθός, διαφέρει ὅμως οὐσιωδῶς ἀπ' αὐτὴν κατὰ τὴν σημασίαν). (α)

Η'γάλεος, έα, εον (ἄγνυμι). Συντετριμμένος, τζακισμένος, καὶ ὅστις συντρίβεται εὐκολα. Ἡσύχ. (ε)

Η'γαρον, τό. Παρὰ τοῖς Ἴωσι, ταὐτὸν τῷ, Τήγανον.

Η'γεμονεία, συχνότ. ἡγεμονία, ἡ (ἡγεμονεύω). Τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ ἀξία – τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡγεμόνος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχή, ἡ ὑψηλὴ ἐξουσία· εἰς τὸν πολιτ. σωφρονισμὸν τῶν Ἑλλήνων ἡ ὑπεροχὴ μιᾶς πολιτείας ὑπὲρ τὰς ἄλλας, περὶ τῆς ὁποίας ἐμάχοντο ἐξαιρετως μάλιστα αἱ Ἀθ. καὶ ἡ Σπάρ. Ἠκυβέρνησε ὅλων τῶν κοινῶν ὑποθέσεων. 2) Τάγμα τι εἰς ἐν στράτευμα ὑπὸ τὸν ἰδιαίτερόν του στρατηγόν, Πλούτ. 3) τὸ κύριον, κεφαλαιῶδες – τὸ οὐσιῶδες πράγματός τινος, ἤγουν ἡ οὐσία. Ἠγεμονεία τῆς τέχνης. Ἀθήν. Δ', τὸ κεφαλαιωδέστατον ἤτοι ἡ ὀντότης – ἡ οὐσία τῆς τέχνης.

***Ἡγεμόνευμα**, τος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία. Παρ' Εὐρ. Φοίνισσ. 1501. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἡγεμών.

***Ἡγεμονεύς**, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, = ἡγεμών, ποιητ.

Η'γεμονεύω, Μ. εύσω. Πηγαίνω ἐμπροσθά, ἡγέομαι, ὡσαύτ. Δοτ. Ὀδ. Γ, 386. Θ, 4. 421. Ψ, 293. παρομοίως, πρόσθε, ἡγεμονεύειν, Ὀδ. Χ, 400. πηγαίνω ἐμπροσθὰ εἰς τὸν δρόμον, ἡγεμονεύειν ὁδοῦ, Ὀδ. Ζ, 261. Η, 30. Κ, 561. λοιπὸν δείχνω τὸν δρόμον. ν' Ὁδὸν ταύταν ἡγεμονεῦσαι ἐπίστανται. Πινδ. Ὀλυμπ. Ϛ'. 142. ἡ ἐντελὴς ἔκφρασις, ὅλη. ἡγεμονεύειν τινὶ ὁδὸν εὑρίσκεται Ὀδ. Ω, 335. καὶ παρομοίως ὁρόσω ὕδατος ἡγεμονεύειν ὀχετεύω, προξενῶ ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, Ἰλ. Φ, 258. συνήθως ὅμως δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ἤτε δοτ. καὶ αἰτιατ. εἰς τὴν αὐτὴν πρόταση. Ἐκ τῆς σημασίας ταύτης πηγάζει ἡ σημασ. 2) ὁδηγῶ, καθοδηγῶ, ἄγω, μάλιστα δὲ στράτευμα, ὄχεν κυριεύω, προστάζω, ἄρχω καὶ ἄλλα ταυτοσήμαντα· μετὰ Γεν. τοῦ προσ. Ἰλ. Β, 527. 552. 645. 657. καὶ ἄλλου· ὅμως μετὰ δοτ. τοῦ προσ. μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 816. (ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις αὕτη εἰς τὴν Ὀδ. καὶ εἰς τὴν Ἰλ. λείπει σχεδὸν δ' ὅλου ἡ πρώτη σημασ. αὐτῆς)· παράβ. ἡγέομαι.

***Ἡγεμονέω**, Εἶμαι ἡγεμών, ἀρχιστράτηγος.

Ἡγεμόνη, ης, ἡ, Θηλυκ. τοῦ, Ἡγεμών, ἡ ὁδηγοῦσα, κ. τ. τ. = ἡγεμονεία. 2) κύριον ὄνομα, ἡ Ἡγεμόνη, ἡ Θεὰ τῆς ἡγεμονείας, τὴν ὁποίαν ἐπεμαρτύροντο οἱ Ἀθην. ὁρκιζόμενοι τὸν πολιτικὸν ὅρκον.

Η'γεμονίη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία· ἡ λέξις αὕτη ἐχαράσσετο ἐξαιρέτως κατ' αὐτὸν [τὸν τρόπον, ὅσαν ἐσήμαινε τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν μιᾶς Ἕλλην. πολιτείας ὑπὲρ τὰς ἄλλας, περὶ τῆς ὁποίας ἐμάχοντο ἐξαιρετως μάλιστα αἱ Ἀθ. καὶ ἡ Σπάρ. Ἠκυβέρνησε ὅλων τῶν κοινῶν ὑποθέσεων. 2) Τάγμα τι εἰς ἐν στράτευμα ὑπὸ τὸν ἰδιαίτερόν του στρατηγόν, Πλούτ. 3) τὸ κύριον, κεφαλαιῶδες – τὸ οὐσιῶδες πράγματός τινος, ἤγουν ἡ οὐσία. Ἠγεμονεία τῆς τέχνης. Ἀθήν. Δ', τὸ κεφαλαιωδέστατον ἤτοι ἡ ὀντότης – ἡ οὐσία τῆς τέχνης.

***Ἡγεμόνευμα**, τος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία. Παρ' Εὐριπ

ζωήν, ὅποιος ξῇ χαρούμενα, ὁ ἡδέως ζῶν. 2) Ἐνεργ. ὁ γλυκαίνων τὴν ζωήν· Πρόκλ., παράφρ. ἡδύβια, τά· εἴδος γλυκέων πλακουντίων. Ἀθήν. ΙΔ΄. (-υυ, εἰς ὅλας ταύτας τὰς συνθέσεις μὲ τὸ ἡδύς εἶναι τὸ υ βραχύ, καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἡ συλλ. μόνον θέσει μακρά.)

Ἡδυβάας, Δωρικ. ἀντὶ, ἡδυβόης (βοή, ἡδύς). Ὅποιος ἔχει γλυκεῖαν φωνήν, τραγῳδεῖ εὔμορφα.

Ἡδύγαιος, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ γλυκὺ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἔχων.

Ἡδύγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὁ προξενῶν γλυκὺν γάμον, ἡ συνουσίαν, Ἀνάλεκτ. Γ΄. 112.

Ἡδυγέλως, ων, γενικ. ω, ἡ

*Ἡδυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὁ γλυκὰ ἢ πρᾶος γελῶν, ὑμν. Ὁμ. 18, 37.

Ἡδυγλώσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ γλυκεῖαν γλῶσσαν ἢ φωνὴν ἔχων, Πίνδαρ.

Ἡδυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ἡδὺς κατὰ τὴν γνώμην, Ξενοφ. Συμπ. Η΄. 30. ὅπου ἀντίκειται τῷ, ἡδυσώματος.

Ἡδυέπεια, ἡ· γλυκεῖα ὁμιλία, γλυκὺς ὕμνος. Ἡσιοδ. Θεογον. 965. 1020. Ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν· ἔστι δὲ ὁ παλαιὸς ληκυθὸς σχηματισμὸς τοῦ

Ἡδυεπής, ἐος, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὁ γλυκὰ καὶ εὐάρεστα ὁμιλῶν ἢ ψάλλων· ὁ ἡδὺς ἐν τῷ λέγειν, Ὁ. Α. 248.

Ἡδύθροος, ὁ, ἡ, συνηρμ. ἡδύθρονς, ουν (θρόος). Ὁ ἡδὺς ἐν τῷ θρεῖν, ὁ γλυκὺν ἦχον ἀποτελῶν, γλυκόφωνος, Σοφοκλ.

Ἡδύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ γλυκὺν καρπὸν ἔχων ἢ γεννῶν.

*Ἡδύκοκκος, ον (κόκκος). Ὁ ἔχων γλυκὺν κόκκον (κουκούτζι).

Ἡδύκρεως, ων, γενικ. ω (κρέας). Ὁ γλυκὺ καὶ νόστιμον κρέας ἔχων.

Ἡδύκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὁ γλυκαίνων ἢ καλλωπίζων τὸν κῶμον. Πολυδ. καὶ Ἡσυχ.

Ἡδύλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἢ δέχεταί τις μετὰ χαρᾶς. Ἀνάλεκτ. Γ, 96.

Ἡδυλέξω, (ἡδύλεξ). Ταὐτόν τῷ ἡδυλογέω. Ὁμιλῶ πρός τινα γλυκεῖς καὶ ἀρεστοὺς λόγους διὰ νὰ κολακεύσω αὐτόν, κορίζομαι, κολακεύω, χαϊδεύω, μετὰ Δωρ. ὄθεν.

Ἡδυλισμός, ὁ. Μελλακαὶ πράξεις τινὲς (χαϊδίσματα) ὁμιλίαι καὶ κολακεῖαι, ἢ κατὰ τὸν Φώτιον, εἴδός τι κολακείας. Μένανδρ.

Ἡδυλογέω. ῶ (ἡδύλογος). Ὁμιλῶ γλυκὰ λόγια· εἰς ὧν ἀρέσκεταί τις, κολακεύω. Μετὰ Δωρ. Ἀθήν.

Ἡδυλογία, ἡ. Γλυκεῖα καὶ νόστιμος ὁμιλία τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τις, κολακεία, καλλιέπεια. Παραβάλλ. μὲ τὸ, ἡδυέπεια.

Ἡδύλογος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ γλυκὰ λόγια, γλυκύλογος, κόλαξ. Εὐριπ. Ἑκάβ, 234. Πίνδ.

*Ἡδύλος, ον. Ὑποκρστ. ἐπίθετ. τοῦ Ἡδύς, ὡς μικύλος ἀπὸ τοῦ μικός. 2) Κυρίου ὄνομα ἄρσεν. (-υυ)

Ἡδυλύρης, ου, ὁ (λύρα). Ὅποιος παίζει γλυκὰ καὶ νόστιμα τὴν λύραν, ἢ ὁ γλυκὰ ψάλλων μὲ τὴν λύραν. Ἐπιγρ. (χ).

*Ἡδυμανής, ές (μαίνομαι), Πλήρης ἡδείας μανίας, ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἡδεῖαν μανίαν.

Ἡδυμελής, ἐος, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ γλυκὰ ψάλλων.

Ἡδυμελίφθογγος, ὁ, ἡ (μελίφθογγος). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι φωνήν. Ἀνάλεκτ. Γ΄, 260.

*Ἡδυμέμνης, ές (μίμνω). Ὁ μιμνήσκων μὲ γλυκύτητα. Ἀνακ.

Ἡδυμος, ον. Ποιητ. ἀντὶ ἡδύς, γλυκύς, νόστιμος, πάντοτ. ἐπίθετ. τοῦ ὕπνου, Τύμ. Ὁμ. Ἑρμ. 241. 449. παρβλ. ἡδύμολος, ἀτώμαλ. συγκριτ. ἡδυμέστερος, ὑπερθετ. ἡδυμέστατος. Ἀλκμᾶν.

Ἡδυντήρ, ῆρος, ὁ (ἡδύνω). Ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων, νοστιμεύων, ἀρτύνων. 2) Κύριον ἐξ καὶ ἐπίθετον μὲ τὰς αὐτὰς σημασίας, ὡς Ἅλις ἡδυντήρ. ἐκ τοῦ

Ἡδυντήριος, ία, ιον. Ὅποιος ἡδύνει, ἀρτύνει, νόστιμον ποιεῖ τι, ὁ χαρᾶς καὶ ἡδονῆς πρόξενος. Σχλ. Εὐριπ. Ἐκ. 535.

Ἡδυντικός, κή, κόν (ἡδύνω). Ὅποιος εἶναι ἐπιτηδειος ἢ ἔχει δύναμιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ νὰ γλυκάνῃ, νὰ ἀρτύσῃ, νὰ κάμῃ τι νόστιμον.

Ἡδυντός, τή, τόν. Γλυκισμένος, νόστιμος κεκμωμένος, ἀρτυμένος· ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, (ἡδύς). Ποιῶ τι γλυκὺ ἢ νόστιμον, νοστιμίζω, ἀρτύνω. »Ἡδύνουσιν οἱ ἅλες, τὸ ἅλας κάμνει νόστιμον τὸ φαγητόν. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Β΄, 3, καὶ ἐντεῦθεν· Ἡδύσματα, τά· τὰ ἀρώματα, ἀρτύματα (τὰ Μπαχαρικά) μυριοδικά. 2) Μεταφορ. χαροποιῶ, εὐφραίνω τινά. Παθτ. εὑρίσκομαι εἰς ἡδεῖαν θέσιν, τέρπομαι, εὐφραίνομαι· ἔχω νοστιμάδα ἢ εἶμαι νόστιμος, νοστιμίζω, ὡς καὶ τὸ ἐγηδύνω· προξενῶ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Νοστιμεύομαι. Τίμων παρ Ἀθηναίῳ.

* Ἡδυόδμος, ον. Δωρ ἀδύοδμος = ἡδύοσμος, Σιμων. λεξ. 126. Gaisf.

Ἡδυοινία, ἡ. Ἡ ποιότης τοῦ γλυκοῦ καὶ νοστίμου οἴνου. Γλυκὺ καὶ νόστιμον κρασίον. Γεωπον. Ε΄, β΄. 19 ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ γλυκὺν οἶνον ἔχων ἢ φέρων. Ξεν. »Ἀμπελοι ἡδύοινοι, ἀμπέλια τὰ ὁποῖα κάμνουν καλὸν, γλυκὺ κρασί.

Ἡδυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁ γλυκὰ ὀνειράτα βλέπων. — 2) Ἔργ. ὁ προξενῶν γλυκὰ ὀνείρατα.

Ἡδυοσμία, ἡ (ἡδύοσμος). Γλυκεῖα καὶ νόστιμος ὀσμή.

Ἡδύοσμον, τό, Εἶδος φυτοῦ, ταὐτόν τῷ, Μίνθη, Mentha, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια οὕτω καλεῖ. Ὁ Διοσκορίδ. Γ, 41. περιγράφει δύο εἴδη τούτου, Ἥμερον καὶ Ἄγριον, ὁ δὲ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. ζ΄. 8, καὶ Ζ΄. 8. διακρίνει ἐκ τούτου τὴν Μίνθην, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὸ μὲν, ἡδύοσμον λέγει, τὸ δὲ, Καλαμίνθην, κυρίως εἶναι οὐδέτερ. τοῦ

Ἡδύοσμος, ὁ, ἡ, καὶ ἡδύοδμος, ον (ὀσμή, ὄδμή). Ὁ γλυκεῖαν ὀσμὴν, μυρωδίαν ἔχων. (ὁ Ἀμμιαν. ἐπιγρ. 20. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς τριτόλλ.)

Ἡδύοφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Γλυκομάτης, ταὐτόν τῷ, Μελίγληνος. Ἡσυχ.

Ἡδυπάθεια, ἡ (ἡδυπαθής). Τὸ νὰ χαίρῃ τις εἰς τὰς ἡδονάς, ἡδονικὴ ζωή, χαρὰ, εὐφροσύνη, ἢ ἀπόλαυσις τῶν ἡδονῶν (τὸ παρὰ Τουρκ. Ζεύκι). (α)

Ἡδυπαθέω, ῶ (ἡδυπαθής). Χαίρομαι εἰς τὰς ἡδονάς, ζῶ ἡδονικῶς, παραδίδομαι, ἀφήνομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ σώματος. Ξνφ. ὡς τὸ εὖ πάσχων, ὄθεν

Ἡδυπάθημα, ατος, τό. Τρυφή, τέρψις, ἀπόλησις ἡδονῆς καὶ νοστιμάδος τινός. Ἀνάλεκτ. Β΄, 257. (α)

Ἡδυπαθής, έος, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν, πάσχω). Ὅποιος ἀφήνει ἢ παραδίδει τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς ἡδονὰς, τρυφὰς καὶ εὐφροσύνας, ὁ καλῶς καὶ ἡδονικῶς ζῶν, σχεδὸν ταὐτόν ἐστὶ τῷ, εὖ πάσχων, ὁποιος εἶναι ὁσμένος εἰς τὰ ζευκτικ.

Ἡδύπναυστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ταὐτόν τῷ ἡδύπνους. Ἀνάλ. Β΄, 269.

Ἡδύπνοος, καὶ Συναλ. ἡδύπνους, ὁ, ἡ (πνοή) Ὁ γλυκὰ καὶ νόστιμα πνέων, ψυσῶν, καὶ ὁ γλυκεῖαν, πνοήν, ὀσμὴν ἐκπέμπων. ὁ εὐωδιάζων. — 2) »Ἡδύπνουν ἄρνίον, ἡ, ἡδύχρουν», κατὰ τὸν Φώτιον. »Ἡδύχρουν, τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας, ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγεται», μετὰ τοῦ ὁποίου συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἡσύχ. »Ἡδύπνουν, τὸ νεογνὸν καὶ ἁπαλόν, πρόβατον, τὸ γαλαθηνόν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον». Ἄρα, τὸ τρυφερὸν ἀρνάκι, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Νόστιμος, εὐάρεστος, χαρᾶς καὶ ἡδονῆς πρόξενος, Σοφοκλ. Ἥλεκ. 480. »Ὀνείρατα ἡδύπνοα». Πίνδαρ. Ὀλ. Β΄, 31. Ἰσθμ. Β΄, 38. »Μοῖσα, φωνᾷ ἡδύπνοος» κ. τ. τ.

Ἡδύπολις, ιος, καὶ εως, ἔτι δὲ καὶ ος, ὁ, ἡ (πόλις). Ἡδύς, χαρίεις, νόστιμος, εὐάρεστος εἰς τοὺς πολίτας ἢ εἰς τὴν πόλιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 510.

Ἡδυπορφύρα, ἡ· Εἶδος θαλασσίου κογχύλης. Ἀθήν. Β΄.

Ἡδυπότης, ου, ὁ (πόω, πίνω). Ὁ νόστιμος εἰς τὸ πίνειν, ἤτοι ὁ χαρᾶν προξενῶν (εἰς τοὺς λοιποὺς συμπότας, ὅστις μὲ χαρὰν καὶ ἡδονὴν πίνει, ὅστις ἡδύνεται, νοστιμεύεται νὰ πίῃ, καὶ ἐντεῦθεν.

Ἡδυπότις, ιδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, δι' οὗ ὁ οἶνος ἐπίνετο νοστιμώτερα. Ἀθήν. καὶ Ἀνάλ. Β΄. σλ. 517. 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ Κρόμμυον, τὸ ὁποῖον τρώγουσι διὰ νὰ πίωσι νοστιμώτερα, πεζῶς καὶ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 629. »Ἐπὶ δὲ κρόμμυον πότῳ ὄφενε,

*Ἡδύποτος, ον (πίνω). Ὁ ἡδὺς ἐν τῷ πίνεσθαι γλυκόποτος, π. χ. οἶνος, Ὀδσ. Β΄, 340. Γ, 391, Ο, 507. Τύμ. Ὁμ. ό, 36.

Ἡδυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσκπον). Ὅποιος ἔχει χαρούμενον πρόσωπον. Μάτρων παρ' Ἀθην.

Ἡδύς, εῖα, ύ. Παρ' Ὅμηρ. ἅπαξ καὶ ἀκατάλλ. »ἡδὺς αὔτμή», Ὀδσ. Μ., 369. καὶ μετὰ τῆς ἀνωμ. Δωρικ. αἴτιατ. ἑνικ. ἀδέα ἀντὶ ἡδύν, Θεόκρ. Τ 8. Μόσχ. Γ. 83. παράβλ. θῆλυς, Ἰων. ἁλυκ. ἡδέη καὶ ἡδείη. Συγκρ. ἡδίων, Τπερθ. ἥδιστος, Ὀδσ. Ν, 80. παρὰ τοῖς νεωτέρ. μὴ Ἀττ. συγγραφ. καὶ ὁμαλ. ἡδύτερος, ἡδύτατος. — 1) Γλυκὺς, γλυκὺς, κεχαρισμένος, χαρίεις, νόστιμος, κατ' ἀρχὰς πιθανῶς μόνον περὶ τῆς γεύσεως, ὡς Ὀδσ. Γ, 51. Ι, 197. Τ, 391, καὶ ἀλλοῦ· παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐπίθετ. τοῦ οἴνου· ἔπειτα καὶ περὶ τῆς ὀσφρήσεως, Ὀδσ. Δ, 446. Ι, 210. Μ, 369. καὶ περὶ τῆς ἀκοῆς, »ἡδεῖα ἀοιδή», Ὀδσ. Θ, 64. ἔπειτα περὶ πάσης νοστίμου σωματικῆς αἰσθήσεως, μάλιστα δὲ περὶ τοῦ ὕπνου, ἡδὺς ὕπνος, συχνὰ παρ' Ὅμ. καὶ »ἡδὺς κοῖτος», Ὀδσ. Γ, 510. »ἡδὺ κνώσσειν», Ὀδσ. Δ, 809. ἔτι δὲ καὶ »ἡδύ μοι ἔστιν ἢ »ἡδύ μοι γίνεται» μοὶ προξενεῖ χαρὰν, στέργω τι, ἀκκεῖ μοι, ἀρέσκει μοι, Ἰλιάδ. Α, 17. Η. 387. Ὀδσ. Ω, 435. τὰ ἡδέα, αἱ ἀπολαύσεις, αἱ ἡδοναί, ἡ ἡδυπάθεια· ὅμως »ἡδίω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖσθαι», παρέχω τινὶ χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Ἱππορρ. 2) Μεταφορ περὶ διαθέσ. τῆς ψυχῆς· εὐάρεστος, προσφιλὴς, εὐφρόσυνος, χαρούμενος, ἐπίχαρις, φιλικὸς, »καὶ ἡδίονς ἔσεσθε ἀκούσαντες», θέλετε τὰ ἀκούσει μὲ χαρὰν, Δημοσθ. ἐν τῇ Ἰλθ. συχνότ. τὸ ἡδὺ γελᾶν, γελᾶν μὲ κάποιαν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς, ἀντίθετ. εἰς τὸν ἄμετρον καὶ ἀκόλαστον γέλωτα, ἴσως δὲ καὶ περὶ σκωπτικοῦ καὶ χλευαστικοῦ γέλωτος.— 3) Μεθ' Ὅμ. περὶ ἀνθρώπων, χαριτωμένος, φιλικὸς, ἐπίχαρις, πρᾶος, εὐήθης, ὁ καλῆς ψυχῆς καὶ καρδίας ἄνθρωπος, Λατ. suavis, ὁμως καὶ μετὰ μεμπτικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ γλυκὺς καὶ εὐήθης, ηλίθιος, ἀβέλτερος, ἁπλοῦς, (μπουταλᾶς) Rubnk Tim. σλ. 131. — 4) Ἐπρ. ἡδέως, προθύμως, ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς π. χ. »ἡδέως πίνειν» κ. τ. τ. »ἡδέως μοί ἐστιν» στέργω τι καὶ ... ἐστιν, πρὸς χαρὰν καὶ εὐχαρίστησίν μου, Σοφ. Ἀντ. 70. Heind. Πλάτ. Ἱππ. σλ. 300. C, »ἡδέως, ἔχειν τινός, ἀγαπᾶν τινα, φιλικῶς καὶ ἀγαπητῶς φέρεσθαι μετὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος, Δημοσθ. »Ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴην, αὐτοὶ ἡδέλεον τὰ βλάπτη μᾶ χαράν, ὁ αὐτ. (συγγεν. μὲ ἅδος, ἥδομαι, ἀνδάνω.)

Ἡδύσαρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, εἰς λοβοὺς φέρον τὸν καρπόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ πελεκῖνος, λέγεται. Διοσκ. Γ. 147. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Η, 10. **Coronilla securidaca**, Διον.

Ἡδυσμα, τος, τό (ἡδύνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ἡδύνῃ, γλυκαίνῃ. νοστιμεύσῃ, μάλιστα φαγητόν τι, ἢ πιστόν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἄρωμα, ἄρτυμα, μυρωδικόν, (μπαχαρικόν), τὸ ὁποῖον προξενεῖ νοστιμάδα τινὰ εἰς τι πιστόν ἢ φαγητόν, (χωρὶς νὰ τὸ κάμῃ ἀναγκαίως γλυκὺ ὅθεν καὶ περὶ ἅλατος καὶ ὄξους λέγεται. παραβλ. ἡδος 3). Καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἔτι κάμνει τινὰς καὶ τὴν ὀσμὴν νοστιμοτέραν, καὶ εὐωδεύει παρὰ Γαληνῷ καλοῦνται ἔτι, ἡδύσματα, οἷά τὰ εὐώδη ἔλαια, καθὼς π. χ. τὸ τριανταφύλλινον, κ. τ. τ. Πλούταρχ. »παιδιὰ τοῦ πότου τὰ ἡδύσματα. »Ἡδύσματολήκυθοι ὀψαρίων γλίσχρων. Ἀρχίστρατος παρ' Ἀθην. σελ. 311. ὅπου ἀναγνωστέον »ἡδύσμασι λήκυθοι, γλίσχρων ὀψαρίων. Ἡδυσμα, παρὰ Ξενοφ. ἀπομν. Γ, ιδ'. 5, κεῖται ἀντὶ τοῦ ὄψου.

*Ἡδυσμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἡδυσμα.

Ἡδυσματοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀγγεῖον ἐν ᾧ βάλλουσι τὰ ἡδύσματα. Πολυδ. Γ, 93. τὸ παρὰ Γάλ. **la poivrière**.

Ἡδυσμός, ὁ. Τὸ γλυκαίνειν, κάμνειν τι νόστιμον, ἀρτύειν. Ἐξοδ. 30. ἔτι δὲ καὶ = ἡδυσμα.

Ἡδυσώματος. ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις ἔχει χάρίεν, ὡραῖον καὶ νόστιμον σῶμα, Ἀντίστρ. ἡδυγνώμων.

Ἡδύτης, ητος, ἡ (ἡδύς). Γλυκύτης, νοστιμάδα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 223. (ῡ)

Ἡδυφαγέω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν ἢ μὲ χαράν τι, διότι μοὶ φαίνεται γλυκὺ καὶ νόστιμον, κμφ.

Ἡδυφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ νόστιμα ἢ ὡραίως ἀστράπτων, ὁ ἡδὺς ἐν τῷ φαίνεσθαι, ὁ ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λαμπηδόνα. Διονύσ. Περιηγ. 317. Ὅπου ἄλλοι, ἡδυφανὴς ἀναγινώσκ.

*Ἡδύφανής, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ἡδύς.

Ἡδυφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (φάρυγξ). Γλυκύς, νόστιμος διὰ τὸν φάρυγγα, ὁ τὸν φάρυγγα γλυκαίνων. (ᾰ)

*Ἡδύφθογγος, ὁ, ἡ = ἡδύφωνος.

Ἡδυφιλέω, ῶ (φιλῶ). Γλυκοφιλῶ, μὲ χαράν φιλῶ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 19.

Ἡδυφραδής, ές. ὁ, ἡ (φράζω). »Ἡδυφραδὲς εἰσάλλεται. Νικητ. Χρον. Δ', 2. τὸ νόστιμον καὶ γλυκεῖαν ἔμφρασιν ἢ φράσιν ἐχον.

Ἡδυφωνία, ἡ. Γλυκεῖα, νόστιμος φωνὴ ἢ ἄσμα ἐκ τοῦ

Ἡδύφωνος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρρ. Ἡδυφώνως. (φωνή, ἡδύς) Ὁ γλυκεῖαν καὶ νόστιμον φωνὴν ἔχων.

*Ἡδυχαρής, ές (χαίρω). Ὅστις χαίρεται κατὰ πολλὰ ἢ μὲ τρόπον ἡδύν.

Ἡδύχροος, καὶ συναλ. ἡδύχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ γλυκὺ καὶ νόστιμον χρῶμα ἔχων. Ζήτ. ἐν τῷ ἡδύπνοος.

Ἥδω, Μλ. ἥσω (ἄδω, ἀνδάνω ὡς τὸ, λάθω, λαυθάνω, λήθω). Γλυκαίνω, γλυκὺ ποιῶ τι. Εὐφραίνω, τέρπω, χαρούμενον ποιῶ τινα. Συνέσ. Ἐπιστ. 154. Ταττέρως μεταχειρισθεὶς. Ἐνεργ. τοῦ ἥδομαι, ὅπερ ἰδέ. Μέσως, »Ἥδομαι, χαρούμενον κάμνω τὸν ἐμαυτόν μου. εὐφραίνομαι, χαίρομαι. ὡς ἀπὸ τὸ πλεῖστον μετὰ Μετοχ. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ', 2. ΙΔ', 3. »Ἥδομαι διηγησάμενος, καὶ, ἡ γῆ ἥδοιτο φυομένη καὶ τρεφομένη. Παρὰ Παρθεν. Β', »τῷ δὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ. ἀντὶ, »Ἥδετο αὐτὸς τῇ μονῇ. Ὁ Πλούταρχ. τάσσει τὸ ἡδόμενον, ἀντὶ ἡ χαρὰ, εὐφροσύνη, καὶ τὰ ἡδονται, ἀντὶ, αἱ ἡδοναί, αἱ χαραί, εὐφροσύναι. »Τὸν ναυλίαν ἥσει. Ἀλλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ, 48. εὐφραίνει, ἐχαροποίησε τὸν νέον. »Οἰνοχόου πόματος ἥσθην. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 715. εὐφράνθη ἡ ἀνέψυξεν, ἀναψυχὴν ἔλαβεν, μὲ τὸν οἶνον, ὡς παρ' Ὅμρ. τὸ τερπω. Ἔστι δὲ μετὰ τοῦ, ἄδω, τὸ χορταίνω, καὶ μετὰ τοῦ, γηθῶ, γηθέω, ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ζήτ. ἐν τῷ, ἄδω, καὶ γαίω.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ε.

Ἠέ, ταὐτόν τῷ, Ἤ, ἤτοι, Ποιητικ. μάλιστα δὲ Ἐπικ. συχν. παρ' Ὅμρ.

Ἦε, Ἐπικ. 3 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμι, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀντὶ ἦει, ἐκ τοῦ Ἰων. ἦϊε συνηρημ. Ἰλ. Μ. 371. Ὀδσ. Τ, 89. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Β', 198. »ἦε δ' ὑραζεν, αἰτί, εἶε, ἐπορεύετο.

Ἦεα, τὰ, ἐκ τοῦ, ἕως, ἀντὶ, τὰ ἀγαθά, Ἡσύχ.

Ἦεα, Ἰωνικ., ἀντὶ, ἦειν, ἐπορευόμην, ἐκ τοῦ, εἶμι.

*Ἦεε, 3 ἑνικ. παραταϊ. ἐκ τοῦ εἰμι, πορεύομαι, Ὅμρ.

*Ἦειδε, 3 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ ἀείδω, Ὀδσ. Α. 154. Θ, 514.

Ἠείδειν, Ἐπικ. ἐκτεινόμενον σχῆμα τοῦ ἤδειν, Ὑπερστλ, μὲ σημασίαν παραταϊ. ἐκ τοῦ οἶδα, παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται ἠείδης, Ἰλιάδ. Χ, 280. καὶ 3 ἑνικ. ἠείδη, Ὀδσ. Ι, 206. ὡς ἐκ τινος Ἀττ. σχηματ. ἠείδη, παραβ. ᾔδη. ὁ Μοσχ ἔχει καὶ 3 ἑνικ. ἠήδει. Ἰλιάδ. Α, 70. Ἠΐδη. »Ὅς ἠΐδη τά τ' ἐόντα, κ. τ. λ. ὅστις ἠπίστατο (ἤξευρε) καὶ τὰ ἐνοστῶτα καὶ. . ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Α. 205. κεῖται, ἠείδει, καθὼς καὶ παρ' Ἀπολ. Β', 824. Δ', 1700. Ἀνάλεκτ. Α, 202.

Ἠέλιος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Ἥλιος, Ποιητ. καὶ Ἰων. συχνότ. παρ' Ὅμρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαντᾶται μόνον ἅπαξ ὁ πεζικ. σχηματ. ἥλιος.

Ἠελιώτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. -ώτις, ιδος, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ἡλιώτης, ἡλιῶτις, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον. ἐν Ἀναλέκτ. Β, 506. »Αἴγλη ἠελιώτιδι, ἀντὶ τοῦ, ἡλίου, φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τοῦ ἡλίου.

Ἦεν, 3 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμί, ὑπάρχω, Ἐπικ. ἀντὶ ἦν. συχν. παρ' Ὅμ.

Ἠέπαρ. Ποιητ. ἀντὶ ἧπερ, Ὅμ.

Ἠέρα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. αἰτιατ. τοῦ ἀήρ, Ὅμ.

Ἠερέθομαι, ὡς Παθητ. κρέμαμαι, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. μετεωρίζομαι περὶ τῶν εἰς τὸν ἀέρα κινουμένων ζυσκίων ἢ κροσσῶν. Ἰλιάδ. Β, 448. περὶ τῶν πετωμένων ἀετῶν, Ἰλιάδ. Φ, 12. μεταφορ. πολλῶν πλοιαρίων φρένες ἠερέθονται, τῶν νέων ἢ διάνοια (τὰ φρονήματα) εἶναι ἀστατος, Ἰλιάδ. Γ, 108. Τοῦτο τὸ εἰς 3 πληθ. ἐνεστ. καὶ παραταϊ. ἠερέθοντας, ἠερέθοντο μόνον ἀπαντώμενον ῥῆμα εἶναι ἐπικὸς σχηματισμὸς κατὰ διαστολὴν ἐκ τοῦ ἀείρομαι, παραβ. ἠερέθομαι. Ἐν τῇ Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται, τὸ δὲ ἀερέθομαι εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ.

*Ἠέρι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. δοτ. τοῦ ἀήρ, Ὅμ.

*Ἠερίβοια, ας. Ἐπικ. ης, ἡ. Κύριον ὄνομ Θηλυκ. Ἰλ.

Ἠρινός, ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἠέριος, ία, ιον. Ἐπικ. ἀντὶ ἄέριος, ἐκ τοῦ ἀήρ, πρωϊνός, ὄρθριος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρωϊνὴν ὁμίχλην, λίαν πρωΐ, ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἀκόμη σκεπασμένα ἀπὸ τὴν πατηχνιὰν τοῦ βαθέος ὄρθρου, Ἰλιάδ. Λ, 597. 556. Γ, 7. Ὀδσ. Ι. 52. ὡς τὸ ἐξηγεῖ πρῶτος ὀρθῶς ὁ Voss ὁ Buttm. παράγει τὴν λέξιν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἠρι πρωΐ, καὶ τὸ ἐνόει μὲ ἡμέρ· ἡ ἐξήγησις ὅμως τοῦ Voss εἶναι πρακτικωτέρα, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸ τὸ ἠρι πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ ἀήρ (ἐν τῷ ἠέρι, διὰ τοῦ ἀέρος κ. τ. τ. εἶναι ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἁρμόζουν δ' ὅλου εἰς τὸ σχῆμα τοῦτο.)

*Ἠεριφοιτος, ον = ἠεροφοιτος, ἀμφ.

Ἠερόδινής, έος ὁ, ἡ, καί, ἠεροδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅστις περιστρέφει καὶ κλωβογυρίζει ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀέρα ὡσὰν ἡ δίνη. Ποιητ. »Ἠεροδινὴς αἰετός. Ἀνάλεκτ. Β', 256.

Ἠεροειδής, έος, ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροειδής (ἀήρ, εἶδος). Ὁ τό εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος ἔχων, ἀερώδης, ὁμιχλώδης, νεφελώδης, σκοτεινός, σύνηθες ἐπίθετον τῆς Καλυψοῦς, παρ' Ὅμρ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 744· μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ὀδσ., περὶ σκοτεινῶν σπηλαίων, Ὀδσ. Μ, 80. Ν, 103. 366. περὶ νεφελωδῶν ἀκρων τῶν ὀρέων, Ὀδσ. Μ, 233. ὅταν βλέπῃ τις πολλὰ μακράν, ὅπου ὀνλ. τὰ ἀντικείμενα φαίνονται ἠδὴ ἀμυδρὰ καὶ ἀπωσοῦν ὁμοια μὲ τὸν περιγελοῦντα αὐτὰ ἀέρα, ὥστε ἡ ῥῆσις. Ἰλιάδ. Ε, 770. »Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν — ἐπ' οἴνοπα πόντον, ἄλλως δὲν ἑρμηνεύεται, παρὰ διὰ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, (διὰ τῆς ἐξαιτερίας. ὁπότε ὀνλ. δύναταί τις νὰ ἰδῇ πολλὰ μακράν, μὴ ἐμποδιζούσης τῆς ὁμίχλης), ἀλλέως ἔπρεπε φυσικῶς νὰ ἐννοήσωμεν. »Ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ἂν δὲν ἦτο ἐνταῦθα ἐπίθετικός. Ζήτ. ἐντῷ, ἀήρ.

Ἠερόεις, όεσσα, όεν. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀερόεις, ἀερώδης, λυγαῖος, νεφαῖος, ζοφώδης, ὁμιχλώδης, νεφελώδης, σκοτεινός, παρ' Ὅμρ. σύνηθες ἐπίθετον τοῦ Ταρτάρου καὶ ζόφου, ὅθεν καὶ »ἠερόεντα κέλευθα, ἡ σκοτεινὴ εἰς τὸν Ἅδην κάτοδος, Ὀδσ. Τ, 64.

Ἠερόθεν, Ἐπίρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀερόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος.

Ἠερομήκης, εος. ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἀερομήκης (μῆκος). Μακρὺς ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Ὀρφ.

*Ἠερόμικτος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, ἀερόμικτος ἢ ἀερομιγής, Ὀρφ. λείψ.

Ἠεροπλαγκτος. ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ ἀντὶ ἀεροπλαγκτος (πλάζομαι). Ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Ὀρφ.

*Ἠεροπομπος, ὁ, ἡ = ἠεροφοιτος.

Ἠέροπος, ὁ, ἡ, καὶ ἠεροπους. Ταυτόν τῷ, ἀέροπος, ἢ ἀέροπους. Ἰων. Ἀντων. Διίφρ. 18.

Ἠερος, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἀερος γενικ. τοῦ, ἀήρ, Ἰλιάδ.

Ἠεροφαής, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροφαής. Ὁ ἐν τῷ ἀέρι φαινόμενος. »Ἄστρον ἠεροφαές. Θεανὼ Ἐπιστ. παρὰ Πορφυρ. Πυθαγ.

*Ἠεροφοίτης. ου, ὁ = ἠεροφοιτος, Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροφοίτης.

Ἠεροφοῖτις, ιδος, ἡ (φοιτάω). Ὁ ἐν τῷ σκότει πορευόμενος, βαδίζων, προσερχόμενος, Κρινάς, Ἰλιάδ. Ι, 571. Τ, 87.

*Ἠεροφοιτος, ον (φοιτάω) = τῷ ἠγουμ. ὡς ἀεροφοιτος. 2) ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, βαδίζων, πετῶν. Ἐπικ.

Ἠερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ διακρουῶν, διαβρεντῶν, φωνῆς πληρῶν τὸν ἀέρα, ὁ μεγάλως καὶ καθαρῶς φωνάζων, ὁ βροντώδη φωνὴν ἔχων. Ἰλ. Σ. 505. »Κύρυξ ἠεροφωνεῖο. Ἐπικ.

Ἠεροψ, οπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀεροψ, τὸ πτηνὸν τὸ καλούμενον, Μέροψ. Ἐπικ.

*Ἦεσαν, 3 πληθ. παραταϊ. τοῦ εἰμι, πορεύομαι.

Η μετὰ τοῦ Η.

*Ἤηδει, ποιητ. 3 ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ εἰδα, ἰδὲ ἠείδειν. Μοίρων παρ' Ἀθην.

Ἤην, 3 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμί, ὑπάρχω, Ἐπικ. ἀντὶ ἦν, ἦν, Ὅμ. Ὀδυσ. Τ. 283.

*Ἠήρ, ή, καὶ ὁ, νος – Ἰωνικ. Ὀνομαστική, ἥτις ἀπαντᾶται μὲν παρ' Ἱπποκρ. συχνὰ, παρ' Ἡρόδ. δὲ οὐδέποτε, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν σχηματίζονται αἱ Ἐπικ. καὶ Ἰων. πλάγιαι πτώσεις, ἠέρος, ἠέρι, ἠέρα ἐκ τοῦ ἀήρ, ἰδὲ ἀήρ.

Η μετὰ τοῦ Θ.

*Ἡαδίως, ον, ποιητ. ἀντὶ ἡδύς, Ὀππ. (α)

Ἡᾶτος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ Ἡδεῖος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. Β'. 69.

Ἡάλεος, ὁ, ἡ (ἥδος). Συνήθης, γνώρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πατρών

μος. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 307. καὶ ἐν Στίχ. 88. ἀντὶ τοῦ, Ἥμερος, Τιθασσός. (α)

Η'θάνιον, τό. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἠθήνιον, φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι τὸ ὑποκορστκ. τοῦ Ἤθμος, μικρὸν στραγγιστήριον, διέρραμα ἢ χωνίον. Ἰων. ἠθήνιον. Ἑλλάνικος παρ' Ἀθην. Β'. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. κεῖται ἀσφαλμ. Ἠθένειον. (α)

Η'θάς, άδος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Ἐθάς, (ἦθος, 2.). Συνήθης, οἰκεῖος, συνηθισμένος εἰς τι, εἰθήμων, μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. »Ἠθὰς εἰμὶ τῶν μαθόντων, συνηθισμένος εἰμὶ ἀπὸ μύθους. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 580. »Τοῖς ἠθάσιν εὐθυτριβέσιν, τοῖς γνωρίμοις, τοῖς πιστοῖς. »Τὰ καινὰ ἐκ τῶν ἠθάδων. Εὐριπ. Ἱκέτ. 250. ἐκ τῶν συνηθισμένων. »Ἐξ ἠθέων, ἐκ τῶν συνήθων τόκων. Ἡροδ. 2) Τιθασσός, ἥμερος. Παυσανίας Γ', 14. »Κάπρους ἠθάδεις, τιθασσούς, ἡμέρους κάπρους.

Η'θεῖος, α, ον. Ἀγαπητός, ἠγαπημένος, προσφιλής, ἀκριβός, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς προσφωνήσεις, ἠθεῖε, χωρὶς Οὐτιαστ. Ἰλ. Ζ, 518. Η, 37. Χ, 229. 239. Εἰς ἄλλα ταῦτα τὰ χωρία ὁμιλεῖ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς πρὸς τὸν γερεντέρουν, ὁ Μενέλ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμν., ὁ Πάρις καὶ Δηΐφοβος πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὥστε ὁπουδήποτε προσφωνήσεις ἀναμφιβόλως ἐμπεριέχει ἀγάπην τινὰ καὶ ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς ἐκεῖνον μὲ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ, ὡς τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀγαπητέ, ἀκριβέ μου φίλε, Καλέ, ψυχή μου κ. τ. τ. παρομοίως ὡς τῷ ὄντι ἐπίσεσον »ἠθείῃ κεφαλῇ, Ἰλ. Ψ, 92. ἀδελφεαῖς ἠγαπημένῃ κεφαλῇ, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθιος λεγει. »Ἠθεῖον μὲν γὰρ ἐνομάσει ἀδελφειὸς τὸν διαγενέστερον φίλον, εἰκ ἂν κάλοιμι. Ἐξ ἐναντίας λείπει ἐν τῇ Ὀδ. Ξ, 147. ἡ ἔννοια τῆς ἀδελφοσύνης, ἐπεὶ μένει μόνον ἡ φιλικὴ ὑπόληψις πρὸς τὸν ἀνώτερόν μου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζω φιλεκόν αὐθέντην μου. (Κατ' ἐνίους παράγεται ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Θεῖος, ὡς τὸ ἠβαιός ἀπὸ τὸ βαιός, πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Θεῖος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου· κατ' ἄλλους ὅμως ἀπὸ τὸ, ἦθος, ἠθάς, ὅπερ σημαίνει συνήθης, γνώριμος, καὶ ἡ παραγωγὴ αὕτη εἶναι προκριτωτέρα).

*Η'θελον, ει, ε, παρατατ. τοῦ, ἐθέλω, Ὅμ. ὅμως δὲ καὶ τοῦ Αστ. Θέλω.

Η'θεος, ὁ, Αττκ. Ἴθεος, ὅπερ ἰδέ.

Η'θέω, ῶ, Μ. ἠτω (ἠθμός). = διυλίζω, στραγγίζω, σακκελίζω, διαπεράσαι ποιῶ ὑγρόν τι διά τινος πάτου, ἢ στραγγιστηρίου· ὅθεν Μετοχ. παθητ. Ἠθημένος, αὐτὶ, στραγγισμένος· ὅθεν

*Η'θημα, τό, τὸ στραγγισμένον.

Η'θήνιον, τό, = Ἠθάνιον, Ἰων.

*Η'θητήρ, ῆρος, ὁ, = ἠθητής.

Η'θητήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἠθμόν· ὅθεν

Η'θητήριον, τό. Ὑπακουομ. Ἀγγεῖον, ταὐτὸν τῷ, Ἠθμός. Στρεβ. Γ'.

Η'θητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος στραγγίζει, σακκελίζει, στραγγιστής, καὶ ἠθητήρ.

Η'θίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἠθέω.

Η'θικός, ἡ, όν (ἦθος, 2.). Ὡς τό σύνηθ. ἠθικὸς, χρηστὸς κατὰ τὰ ἤθη, ὕστιος, καλὸς κἀγαθός, ἀπὸ ἠθικὸν τῆς φιλοσοφίας, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, ὅπερ καταγίνεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀξιωμάτων τῆς Ἠθικῆς, Διογ. λ. Α'. 18. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χαρακτῆρα, ὁ παριστάνων τὸν χαρακτῆρα προσώπου τινός, χαρακτηριστικός, ἐμφατικός, ἐμφανιστικός, ἐκφραστικός. Ἐπίρ. Ἠθικῶς, ὅθεν »Ἠθικῶς μεταδίδειν, ἢ γελᾶσαι, Ἡροκλῆς Πλούτ. Βρούτ. 51.

Η'θισις, εως, ἡ, ἡ, Ἠθισμός, ὁ (ἠθίζω). Στρόγγισμα, σακκέλισμα.

Η'θιστήριον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἠθητήριον, Ἠθμός.

Η'θμάριον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, Ἠθμός.

Η'θμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ἠθμῷ, ὅστις εἶναι ὡσὰν ἠθμός· ἐκ τοῦ

Η'θμός, ἡ, Ἠθμὸς, ὁ (ἠθέω). Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων. ἀρα, Διυλιστήρ, στραγγιστήριον, σακκελιστήριον, πανίον, ἢ ἄλλο τι δι' οὗ στραγγίζομεν καὶ καθαρίζομεν τὰ ὑγρά, (τζαντίλλα) κ.τ.τ. »Ἠθμὸς σχοίνινος, Στραγγιστήριον πλεγμένον ἀπὸ σχοίνους σχῆμα κάδου ἔχον. Κρατῖνος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147. 2) = φιμός.

Η'θμωδής, ές, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἠθμοειδής.

Η'θογραφέω, ῶ. Παραστήνω διὰ λόγου, γραφῆς, μιμικῆς τέχνης, ἢ ζωγραφίας, ὅ ἐστι περιγράφω, ζωγραφίζω τὰ ἤθη, τοὺς χαρακτῆρας· ἐκ τοῦ

Η'θογράφος, ον (ἦθος, γράφω). Ὁ γράφων, ζωγραφίζων, παριστάνων τὰ ἤθη ἢ τοὺς χαρακτῆρας δι' εἰκόνος, γραφῆς, λόγου ἢ διὰ τῆς μιμικῆς τέχνης. Ἀριστοτ. (α)

*Η'θολογέω, (ἠθολόγος). Παριστάνω τὰ ἤθη, τὰ σχήματα, τὰς πράξεις, τὸν χαρακτῆρά τινος· σημαίνει δὲ τὸ πολίτευμα μέρος τινός, τῶν τραγικῶν καὶ κωμικῶν ποιητῶν, ὅστις μιμεῖται τὰ ἤθη, τὰ σχήματα κ. τ. λ. τῶν ἄλλων. Διόδωρ. Σικελ. Κ'. 63. Κικέρ. Ἀττ. Β', 59. »Γενέσθαι πάσας ἠθολογεῖν. Ἰώσηπ. Μακκαβ. ΙΕ. μὲ φυσικὸν καὶ ἐγγιστικὸν τρόπον γράφειν.

*Η'θολογία, ἡ, Περιγραφὴ τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, μιμικὴ, μάλιστα δὲ κωμικὴ παράστασις τῶν σχημάτων, πράξεων κ. τ. τ. τῶν ἄλλων· λέγεται δὲ καὶ χαρακτηρισμός. Σενεκ. Ἐπιστ. 95.

*Η'θολόγος, ον (ἦθος, λέγω). Ὅστις περιγράφει, παριστάνει μιμικῶς, μιμεῖται τὰ ἤθη τοὺς χαρακτῆρας, τὰ σχήματα τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, μάλιστα δὲ διὰ τὰ παρακινήσῃ τοὺς θεατὰς εἰς γέλωτα, Καλεῖται ἐπὶ ὁ αὐτὸς ἄλλως, Ἀρετολόγος, καὶ Βωλόγος· ὥστε λέγεται ἐξαιρέτως περὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν.

*Η'θονόη, ἡ (ἦθος, νοέω). Ἥτις νοεῖ γνωστικὰ, φρόνιμα, ὡς παρωνυμία τοῦ ὀνόματος Ἀθήνη, Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 407. Β.

Η'θοποιέω, ῶ (ἠθοποιός). Σχηματίζω κατὰ μίμησιν τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἐκφράζω τὸ ἦθος διὰ λόγου, ἢ λόγους ἁρμόζοντας πρὸς τὸ ἦθος ποιῶ· ὅθεν

Η'θοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἠθοποιΐαν. Ἐπίρ. Ἠθοποιητικῶς.

*Η'θοποίητος, ον (ἠθοποιέω). Ὅστις παρίσταται τὰ ἤθη ἢ τοὺς χαρακτῆρας. Καλλίστρ. 10.

Η'θοποιΐα, ἡ. Μίμησις, σχηματισμός, παράστασις, ἔκφρασις τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος· ἐκ τοῦ

Η'θοποιός, ὐν (ἦθος, ποιέω). Ὅστις σχηματίζει, παριστάνει, μιμεῖται τὰ ἤθη καὶ τοὺς χαρακτῆρας. »Ἠθοποιὰ μαθήματα. Πλουταρχ. Ἀρατ. 9. τὰ σχηματίζοντα τὸ ἦθος κατὰ μίμησιν τινός.

*Η'θος, τό, ἀντὶ νοῦς, ὅθεν ἀντὶ ἤθεσι, (ὡς ζῆθος καὶ ζήτης) ἢ ἀντὶ ἤθος. Ἐμπεδ. Πλούτ. XIV. σελ. 161.

Η'θος, εος, τό (ἀντὶ ἔθος). Ὁ συνήθης τόπος τῆς διατριβῆς, ἡ συνήθης διατριβή, ὅθεν κατοικία, οἰκητήριον, Ἰλ. Ζ, 511. Ο, 268. Ὀδύσ. Ξ, 411. παρ' Ὅμ. ὅμως μόνον περὶ τῆς συνήθους διατριβῆς τῶν ζώων, καὶ δὴ ἐν τῇ Ἰλ. τῶν ἵππων, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. τῶν χοίρων, ὅθεν σταῦλος. Ὀδύσ. Ξ. 411. »Τὰς μὲν (σῦας) ἄρα ἔρξαν κατὰ ἦθεα κοιμηθῆναι. Περὶ τῆς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἔργ. 169. 527. Ἡρέτ. Λ'. 15. τῶν λεόντων, Ἡρότ. Ζ'. 125. παρέβ. Κοεπ. Greg. σελ. 494. Ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἀπαντᾶται ὡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ πληθυντ. ἀριθ. τὰς τοὺς Ἀττ. ὅμως φαίνεται ἄχρηστος ἡ σημασ. αὐτη. Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 81. Ε. 2) συνήθως ὅμως, Συνήθεια, τρόπος τοῦ ζῆν, ἔθος, Ἡσ. ἔργ. 189. ὅθεν ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι, ὁμιλεῖν, συναναστρέφεσθαι, ἐκφράζεσθαι, ὁ χαρακτὴρ, ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ ἠθικὴ ποιότης, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἔργ. 67. 78. συχνά, πρόσος, φιλόπολις, βελτίων τό ἦθος, ἔτι δὲ καὶ ὡς ἴδιον τό ἦθος, Ξενοφ. Συμπ. Θ'. 3. ὑστερότερος, τῷ ἤθει, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ὅπου τό ἦθος εἶναι μόνον εὔχρηστ. εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. Lobeck Phryn. σελ. 364. »ἤθεσι καὶ ἔθεσιν, ἐνένει ὁ Πλάτ. Νόμ. 12. σελ. 968. C. 3) ἑκάστη ψυχέρμοσις τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, π. χ. τὰ σχήματα τοῦ προσώπου ἐνίοτε φανερόνεται δι' αὐτῶν χαρακτήρ τις· μίμησις καὶ παράστασις τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων, μάλιστα δὲ ὅταν γίνηται τοῦτο ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἄλλοτε πάθος, παρὰ τοῖς Λατῖν. affectus, ἐπειδὴ ἡ μίμησις αὕτη ἀποβλέπει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν κατὰ τὴν φύσιν παράστασιν τῶν παθῶν· ὅταν ὅμως ἑνώνηται μετὰ τοῦ, Πάθος, τότε τοῦτο μὲν σημαίνει τὴν σφοδροτέραν, τὰ δὲ ἦθος τὴν ἀδόρυβον διάθεσιν τῆς ψυχῆς. Ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τό, ἐκ τῶν τοιούτων παραστάσεων προκῦψαν αἴσθημα. Καθόλου δέ, Ὅλαι αἱ φυσικαὶ ἀρεταὶ καὶ κακίαι ἢ τὰ ἐλαττώματα τῆς κράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀριστοτέλ. Προβλ. κδ'. 1. »Πλεῖστα ἤθη ποιεῖ πινόμενος ὁ οἶνος, οἷον ὀργίλους, φιλανθρώπους (πιθαν. παραγ. ἐκ τοῦ ἔζω).

*Η'θροισμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παραμ. παθητ. τοῦ ἀθροίζω Σωρηδὸν, ἀγεληδὸν, ἀθρόως, πυκνῶς (μαζωμένως).

Η'θω, σπάνιος ἰδιωτέρος σχηματισμ. τοῦ ἠθέω, ὅπερ ἰδέ. Γράφεται δὲ καὶ Ἴθω, καὶ τότε παρέχεται ἐκ τοῦ Ἔω, ἵημι· συγγεν. εἶναι τὸ σήθω.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ι.

Ηΐα, τά (εἰμι, παρατατ. Ἰων. ἦα, Αττ. ᾖα). τροφαί, φαγητά, βρώματα διὰ τὸν δρόμον, τὸ ταξείδι, Λατ. viatica, παρὰ τοῖς Πεζογράφ. ἐφέδια, Ὀδ. Β, 289. Δ10. Δ, 363. Ε, 266. Ι. 212. Μ. 329. καθόλου δὲ τροφή, φαγητά, »λύκων ἤια, βρώματα, βορά, διὰ τοὺς λύκους, Ἰλ. Ν, 103. 2) Ἄχυρα, ἢ τῶν ὀσπρίων καλάμη, ἢ κάλλιον, τὰ ἐξώφλοια τῶν ὀσπρίων καὶ καρπῶν τῆς γῆς. Ὀδ. Ε. 368. »Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἤια θημωνα τινάξῃ καρφαλέων. α (τό Ι εἶναι συνήθως παρ' Ὅμ. ἐν μὲν τῇ ἄρτει μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ. Ὀδ. Δ, 363. Μ, 329. ἐν τῇ συνιζήσει »ἤια πάντα·» πρὸς δὲ τούτοις ἀπαντᾶται ἡ λέξις ἐν τῇ καταλήξει τοῦ στίχου καὶ ὡς δισύλλ. Ὀδ. Ε, 266. Ι, 212. ὅπου ὁ Wolf γράφει καὶ ἤια. οὕτως πρέπει νὰ γράψηται ἴσως καὶ Ὀδ. Ε. 368. ἀντὶ τῆς γεν ἤιων, ἤιων, καὶ νὰ προφέρηται δισυλλάβως ἐν ᾧ κατὰ τὸν νῦν τρόπον τοῦ γράφειν ἔπρεπε τὰ ἦναι αἱ δύο πρῶται συλλαβ. βραχεῖκι παράβ. δηίος)

Ηΐα, Ἰων. παρατατ. τοῦ εἰμι ἀντὶ ἦειν, παρ' Ὅμ. εἶναι μόνον ἐν χρήσει τὸ 1 ἑνικ. Ὀδ. Δ, 427. Δ33. 3 ἑνικ. ἦτε καὶ 3 πλῆθ. ἦιον καὶ ἦιαν. (β)

*Ἧισαν, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ εἰμι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου μεταχειρ. ὁ Ὅμ. ἦσαν.

Ηἴθεος, ὁ, ἡ. Αττ. συνῃρμ. ἦθος, Ὁ ἄπειρος γάμου νέος, (ἀνύπανδρος, παλληκάρι) ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ, ἢ κατ' Εὐστάθ· »Ἠί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεος δὲ εἶδος ἐστὶν ἀνδρώδους ἡλικίας ναυτερικῆς, κατὰ δὲ τοὺς ἀκριβεστέρους, ὁ μήπω εἰς γένειον ἐλθών — ὅπερ δὲ ἐν ἀνδράσιν ἡίθεος, τοῦτο παρθένος ἐν γυναιξί. Rohde. Τιμ. σελ. 132. ὅθεν, «παρθένος ἡίθεός τε,» Ἰλ. Σ, 593. Χ, 127. παράβ. Ὀδ. Λ, 38, ὑστερώτερ. καὶ ὡς τῷ ὄντι Ἐπίζ. «κούρος ἡίθεος,» καὶ τ. τ. κατὰ τοὺς Γραμματ. ἀφάρτος πρὸς γυναῖκας, κατὰ Πλάτ. γάμων ἀγνός. Σπάνιον εἶναι τὸ Θηλ. ἡ ἡίθεος ἢ ἡίθεος κόρη, = παρθένος, ἡ ἡίθεη, Νικ. λείψ. Β, 64. (παίκιος ἄλλος σχηματιστ. τοῦ αἰζηός, ὅθεν ἐκ τοῦ ζάω, ζέω, κατὰ τὸν Doederlein ἀπὸ τοῦ αἴω, κατὰ τὸν Riemer δὲ ἀπὸ τοῦ ἠθεῖος. (ῡ)

Ἤϊκεεν, ἀντὶ, εἴκειν. ἐκ τοῦ, εἴκω. Παρακ. εἶκα,

* Ἴκτο, 3 ἑνικ. ὑπερσυντ. τοῦ ἔοικα, Ὀδ.

Ἤϊμεν, ἀντὶ, ἤειμεν. ἐκ τοῦ, εἶμι.

* Ἴτε, 3. ἑνικ. ἀορ. 1. τοῦ εἴσσω, Ὅμ.

Ἤκοεις, εσσα, εν, (ἠΐός). Ὅστις ἔχει ὀχθην, ὁ ἔχων ὑψηλὴν καὶ ἀπότομον ὄχθην, πεπηδότι Σκαμάνδρῳ,» Ἰλ. Ε, 36. ἐπειδὴ ὁ Σκάμανδρ. χείμαρρος ὢν εἶχε ὀχθην ὑψηλὴν καὶ κρημνώδη· ἔπρεπε λοιπὸν κυρίως νὰ λέγηται, ἠϊοχόεις· ἄλλοι τὸ παράγουσι κακῶς ἐκ τοῦ ἰόν, οἷα ἔχων. Κεῖται δὲ ὁ Σμυρν. Ε. 399. κιλεῖ, «ἠΐθεον πεδίον,» ἵνα χωρέῃ, ἐπὶ τὸ ὁμοίου βόσκουσι χῆναι καὶ γερανοί. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει ὁ Buttm. Lexil. π. σελ. 23. ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινε ποιητής, ἢ ὁ ἔχων βοτάνην, ἢ χάρτα πολλά, ἄρα ἡ σημασ. αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ καὶ ἐν τῇ Ἰλ. ὅστις ῥέει διὰ χωραφίων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰ χόρτα, ταῦτο δὲ μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἠΐων πρέπει νὰ ἔχῃ ἀναφοράν τινα εἰς τὴν ὀχθην τῆς Θαλάσσης, ἢ τὸ παραθαλάσσιον, ὅθεν ἀνάγει ὁ αὐτὸς καὶ τὸ ἠϊόεις εἰς τὸ εἰαμένη, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸ ἧμαι· παρέβλεψε δέ, ὅτι τὰ ἠΐων εἶναι πραγματικῶς ἐν χρήσει καὶ περὶ ὀχθης ποταμοῦ, ὅθεν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκλείνῃ τις ἀπὸ τὴν συνήθη παραγωγήν. (ῡ)

* Ἤϊον, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ εἶμι πορεύομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἦσαν, Ὀδ. (ῡ)

Ἠϊόνιος, ον. = ἠόνιος. Ἰων. (ῡ)

Ἤϊος, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, «εἴτε Φοῖβε,» Ἰλ. Ο, 365. Τ, 152. ἴσως ἀπὸ τὰ ἑκφωνητικ. ἠ. Φοῖβε, τῷ ὁποίῳ προσφωνοῦσι ἤ, τουτέστι τὸν ὁποῖον προσκαλοῦσι βοηδόν, παράβαλ. ἰήϊος, εὐϊος· ἴσως κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ εὖς ἠΰς, Franke ὑμν. Ὅμ. Ἀπόλ. Δηλ. 120. (ῡ)

Ἤϊόω, (ἤϊα) παρ' Ἡσυχ. Ἠϊώμεθα, ἐπισπεπτίσμεθα, πεπληρώμεθα. Ἄρα, ταὐτὸν τῷ, Κορέννυμι.

* Ἤισα, Ἀορ. 1 τοῦ ἴζω.

Ἤισαν, 3πληθ. παρατατ. τοῦ εἶμι, πορεύομαι, ἐπικ. ἀντὶ ἦσαν συχνὰ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Η, 197. (ῡ)

* Ἤισαν, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ οἶδα, ἐπικ. ἀντὶ ἤδεσαν, μόνον παρ' Ἀπ. Ρ. ἐν τῇ συνθέσει ἐπίσαν· ὁ ἔτυμολ. ἀνάγει ἐπῆσαν ἐγὼ, «ἀντὶ, ἠπιστάμην, ἐκ τοῦ, Ἴσημι· ὁ δὲ ἀπολλών. ἀργ. Α'. 1022. ἔχει· «νημερτὲς ἐπίσαν,» ἀντὶ, ἐπῆδεσαν, ἐκ τοῦ, ἐπείδα, ἤ, ἐπίσημι, ὁμοίως καὶ ἐν Β'. 193. ἔχει ἐπῆσαν, ἂν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαίω. (ῡ)

Ἤϊτε, ἀντὶ, ἤειτε· ἐκ τοῦ, εἶμι. Εὐριπ. κύκλ. 40.

* Ἴχθην, 3, ἑνικ. ἀόρ. 1. παθητ. τοῦ ἴσσω, Ἰλ. Γ, 368. πληθ. ἴχθησαν, Ἰλ. Π, 404.

Ἠΐών, ονος, ἡ. Ἀττ. ἰών Δωρ. ἀΐών, Ὁ αἰγιαλός, τὸ παραθαλάσσιον, ἀκτή, τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, περιγιάλι. Ἰλ. Β. 92. σπανιώτερ. δὲ περὶ τῆς ὀχθης τῶν ποταμῶν, Ἀπολ. Ῥ. Β, 659 Δ, 130. Εὑρίσκεται ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ τὸ ὡρικὸν, αἰών, ἐξ οὗ παράγουσι τὸ αἰόνιος μετὰ τῶν συνθέτων αὐτοῦ, ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ, ἀκτή, καὶ αἰγιαλός. 2) Ἡ αἰ ὀφθαλμῶν τὰ ὑπόκατω, διὰ τὸ κατ' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ ὄκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ ὄκρυα. Ἡσύχ. (ῡ)

* Ἠΐων, ονος, ἡ (αἴω). Ὅπερ ἠκούσθη, ἡ φήμη, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσε ὁ Ζηνόδοτ. Ὀδ. Β, 42. ἠίονα ἀντὶ ἀγγελίην· δὲν ἀπαντᾶται ἄλλου.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Κ.

Ἦκα, ἐπίρ. ῥῆμα, ἠσύχως, σιγῇ, (Σιγᾶ—σιγᾶ, ἐλαφρᾷ, ἀγαλ' ἀγάλλιχ). Ἰλ. Γ, 155. «ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,» ὠμίλησαν σιγὰ μεταξύ των. 2) περὶ τόπου ἢ κινήσεως, ὀλίγον, «ἦκ' ἐπ' ἀριστερά,» ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἰλ. Ψ, 336. «ἦκα παρακλίνας κεφαλήν,» ἐκλίνει ὀλίγον τι πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν Ὀδ. Γ, 3ο1. ὅθεν καθόλου πρᾶως, ἡμέρως, «ἦκα ἐλαύνειν,» ἀδίω ἐλαφρὸν κτύπημα, Ὀδ. Σ, 92. 84, (ὅπερ δὲ, εἶναι ἐκ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ συγκρινόμενον μὲ ἄλλο ἐλαφρόν.) «ἀπώσατο ἦκα γέροντα,» ἔσπρωξε μὲ πρᾶον τρόπον τὸν γέροντα πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Ω, 508. «Ἀθήνη πνοιὴ ἦκα μάλα ψύξασα,» ἐδρόσισε πραώτατα μὲ τὴν ἀπαυγήν της, Ἰλ. Τ, 440. «ἦκα κίοντες,» οἱ περιπατοῦντες ἀγάλια, Ὀδ. Ρ, 254. παράβαλ. ἥκιστος. Περὶ χρόνου, βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Sac. AP. σελ. 116. 3) Περὶ λάμψεως τῶν χρωμάτων ἢ αὐγάσματος, μαλακῶς, ἡπίως, μὲ νόστιμον τρόπον, «ἦκα στίλβοντες ἐλαίῳ,» λάμποντες μὲ νόστιμον τρόπον ἀπὸ ἔλαιον, Ἰλ. Σ, 596. ὅπου οἱ παλαιότ. Γραμματικ. τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἁπλῶς ὡς σύγκρισιν, μὲ τόσον τιμὸν τρόπον ὡς ἀπὸ ἔλαιον. Ἡ ἀρχικὴ σημασία εἶναι λοιπὸν ὀλίγον, ὄχι πολύ, ἀδύνατον, καὶ συγγενεύει ἀναμφιβόλως μὲ τὸ ἥκιστος, ἧσσων, ἥκιστος, τοῦ ὁποίου τὸ θετικὸν εἶναι τὸ ἦκα, πρὸς δὲ τούτοις καὶ μὲ τὸ ἀκέων, ἀκήν, ἀκαλός. Buttm. Lexil. 1. σελ. 13, 301. (ῡ)

Ἤκεσάρ. 1. τοῦ ἧμι. Ἰλ. 3. ἑνικ. ἧκε, συγκράπαρ' Ὅμ.

Ἠκαλόεις, οσσα, οεν· καὶ ἠκαλος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. ἐκ τοῦ ἦκα, ἐν ταῖς σημασ. τοῦ ἐπίρ. ἀπαντᾶται ὅμως μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ. (μὲ τὸ ἔκκλισις ὁμοιάζει μόνον κατὰ τύχην) Πράος, ἡσυχος, ἥμερος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἠκαλέος, καὶ ἀναφέρει ἐκ τινος ποιητοῦ «ἠκαλέοιο γελώσας,» ἀντὶ τοῦ, πρᾴως γελῶσα.

* Ἤκαχε, 3 ἑνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἀκάχω δέματος, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Ἤκεστος, έστη, εστον· (ἀντὶ, ἄκεστος, ἐκ τοῦ ἀρχαίου, κέω, κενω, κεντέω, κέστρα, κεστός), ὅστις δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη τὴν κέστραν ἢ τὸ κέντρον, περὶ βοῶν, αἵτινες δὲν ἐδοκίμασαν ἀκόμη τὸ κέντρον τοῦ ἐλαύνοντος, δὲν ἐσυνηθίσθησαν — ἀπειδεύκτησαν ἀκόμη εἰς τὸν ζυγὸν, εἰς τὸ νὰ σύρωσι τὸ ἄροτρον ἢ τὴν ἅμαξαν, ὅθεν ἀδάμαστοι βόες, ὡς λέγει ὁ Tacit. «nullo mortali opere contacti,» Ἰλ. Ζ, 94. 275. 309. τοιοῦτοι βόες ἐχρησίμευον ἐξαιρέτως διὰ θυσίας. Ἐὰν ὅμως ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς ἐννοεῖ ἀηδεῖαν βοῦν (ἀράλιν) τότε προτιμητέα ἡ ἑρμηνεία διὰ τοῦ, ἀνέχυτος.

Ἤκη, Ἰων. ἀντὶ Ἀκή, Ἀρχιλ. ἰδὲ Valck. Ἡρόδ. Δ. 198.

Ἠκηκόειν, ἀντὶ, ἀκηκόειν· ὑπερσυντελ. τοῦ, ἀκούω· ὅθεν ἀκήκοα, ὁ παρακείμ.

* Ἤκιστος, η, ον. Ὑπερθετ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ ἐπίρ. ἦκα, μόνον Ἰλ. Ψ, 531. «ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμα,» ἦτον βραδύτατος εἰς τὸ νὰ ἐλαύνῃ τοὺς ἵππους· ὅπου δὲ μερικοὶ γράψουσι καὶ ἧκιστος, καὶ τὸ ἐκλαμβάνουσι ὡς τὸ συνηθὲς ὑπερθετ. τοῦ ἥσσων ὁ πλέον ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐλαύνῃ τοὺς ἵππους· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἧκιστος δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ἄρα πρέπει τὸ ἥκιστος, νὰ διατηρηθῇ ὡς λείψανον τῆς παλαιοτάτης γλώσσης.

Ἤκιστος, ἴστη, ιστον. Ὑπερθετ. τοῦ συγκριτ. ἧσσων, ὁ χειρίστος, ἔσχατος, ὀλιγίστης, ἐλάχιστος, ἀδυνατώτατος ἥκιστα ἐπίρ. τὸ παραμικρότατον, μήτε τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν. «οὐχ ἥκιστα,» οχι ὀλιγώτατον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ πρισσότερον, ἐξαιρέτως, μάλιστα. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἀπαντᾶται μόνον τοῦτο τὸ ἐπίρ. Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. β'. 23. «πάντα μὲν οὖν ἐμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητέα εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σωφροσύνη·» παρ' Αἰλιαν. κεῖται «κήκιστος ἀμύνεσθαι,» δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν τοῦ νὰ ἀμυνθεντοῦτη τὸν ἑαυτόν του· ὡς καὶ τὸ, οἷος, (ἡ ῥίζα τῆς λέξεως εἶναι ἦκα, κατὰ μὲν τὴν σημασ. ἴστιμ. κατὰ τὴν χρῆσιν δὲ κακός καὶ μικρός.)

* Ἤκουν, Ἰων. καὶ Δωρ. ὅστι ἦπου, ὅπερ ἰδέ.

* Ἤκρι βωμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παρακ. παθητ. τοῦ ἀκριβόω, Ἀκριβῶς.

* Ἤκτας καὶ Ἤκτο, παρακ. καὶ ὑπερσ, παθητ. τοῦ ἄγω.

Ἤκω, παρατατ. ἧκον, μέλ. ἥξω, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀχρηστοι· εἰμὶ παρῶν, ἦλθον, ἐφθασα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς, ἐπὶ, ἢ μετὰ ἐπίρ. κίνησιν σημαίνοντος εἰς τόπον τινά· τὸ δὲ «ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα,» παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. Η, Χ, 2, 3. δὲν σημαίνει τὸ σύνηθες, ἔρχεσθαι εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλὰ καθὼς ἡ μετὰ μὲ τὴν αἰτιατ. ἔρχομαι ἕνεκα τοῦ στρατοῦ, τουτέστι διὰ νὰ τὸν παραλάβω· παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. ἁπλῶς, παρ' Ὅμ. μόνον δὶς Ἰλ. Ε. 478. Ὀδ. Ν. 324. ἄλλοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τὸ ἵκω, παρομοίως Πίνδ. ἰδὲ Boekh. Ὀλ. Δ'., 11. συχνότατ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἀκριβέστεροι δὲν μεταχειρίζ. τὸν Μεσοπατ. ἐπειδὴ ἔχει ὁ Ἐνεστ. ἡδὴ τὴν σημασ. ταύτην, Valck. Φοιν. 88. 1082. Thom. M. σελ. 416. «Ὅς ἐκ πατρώας ἦκων γενεᾶς ἄριστος Ἀχαιῶν,» Σοφοκλ. Αἴ. 637. Παρὰ δὲ τοῖς μὴ ἀκριβέσι καὶ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφ. ἐλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, φθάνω εἰς τόπον τινά, ὑπάγω, πορεύομαι πρός τινα διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω, ἢ νὰ τὸν κυνηγήσω, νὰ ἐπιπέσω ἐπ' αὐτὸν, ὁρμῶ ἐπί τινος, μάλιστα δὲ ἐπιστρέφω, Ἀριστοτ. Εἰρ. 265. 275. Πλάτ. Ῥητ. «πάρτι ἦκεις ἢ πάλαι;» τώρα φθάνεις ἢ πρὸ πολλοῦ; 2) ἐνήκειν, ἀποβλέπειν, ἀναφέρεσθαι συνήθως μὲ εἰς τι ἀναφέρεται ὁ λόγος; Seidl. Εὐριπ. Τρω. 155. «ἥκει πρὸς ἔπαινον» προξενεῖ ἔπαινον. Παυσαν. Α'. Δ'. 4. «ἃ μάλιστα εἰς μέγεθος καὶ κόσμον ἥκειν τὰ ὁποῖα, ἐπιδεικνύονται, φαίνονται ἐνόπλα, λαμπρὰ διὰ τῆς μεγαλειότητος καὶ τῆς ὡραιότητος· ἠτοι εἰς ἐμὲ ἥκον,» ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνήκει, τυγχάνει εἰς τὸ ἰδικόν μου μέρος. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. Ὅσον ἀπὸ μέρους μου· παρὰ Πολυβ. ΙΒ'. 25. ΡΙΓ. 15. «τὰ πρὸς ἔπαινον τὰ εἰς φιλανθρωπίαν ἥκοντα,» ὅσα φθάνουσιν εἰς ἔπαινον, ὅσα ἀνήκουσιν, ἁρμόζουσι, τυγχάνουσιν εἰς φιλίαν καὶ φιλανθρωπίαν· ἀπὸ εἰς ζωμα ἥκοντων,» ὅσα εἶναι ἄξια ζωμασμοῦ, Παυσαν. Η'. 18. 5) Ἁρμόζειν, πρέπειν, τινί, ἄλλοτε συνήθως προσήκειν, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ. Schaef. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 738. 4) Ἀναφέρεσθαι, ἁρμόζειν, εἰς ἢ πρός τι. ἔτι δὲ καὶ ἐπίτ. 5) Ἐπιτηρεῖσθαι, κρέμασθαι, παρὰ Δημοσθ. «ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκεν ὅσα ἐπετηρεῖτο, ἐκρέμαντο ἀπὸ τὴν πρεσβείαν τὴν ὑπὲρ τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας 6) Φθάνειν καταντᾶν, προβαίνειν, προχωρεῖν, ἐμπίπτειν εἴς τι, ὡς τὸ «ἀνήκειν, συνήθ. μετὰ τῆς εἰς, συχν. «εἰς τοῦτο τόλμης, σοφίας, ἡλικίας» καὶ τ. τ. ἡ «πορφύρα ἦκεν τενόρι προχωρεῖ - - προβαίνει εἴς τι μακρὰν, πρικόπτω, π. χ. «εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἦκω,» εἰς τόσον γέρων, εἰς τόσον γεροντικὴν ἡλικίαν ἐφθασα, ἡ «ἅλμη πορφύρα ἦλθεν,

διαφθορᾶς ἥκω,« εἶμαι πολλῶν χρόνων γέρων, παμπάλαιος· ἔφθασα εἰς τὴν ἐσχάτην διαφθοράν· »πόθεν παιδείας, σοφίας, δυνάμεως ἥκεις,« φθάνειν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, σοφώτατος γίνεσθαι, κ. τ. λ. παροιμίως, »πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; »Εὐρ. Ἠλέκτρ. 751. »εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως,« τόσον, ὅσον δύναμαι, Πτυσαν. Σπανίως δὲ μετὰ Γενικ. ἄνευ Ἐπιρ. π. χ. »σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης,« σὺ ἔχεις μεγάλην δύναμιν, Ἡρότ. Η'. 157, μάλιστα δὲ ἐκύνεται ἡ Γενικ. μετὰ τοῦ εὖ ἥκειν, ὡς, γένους, φύσεως, δυνάμεως, χρημάτων, σοφίας εὖ ἥκειν, καθόλου ὡς τὸ εὖ ἔχειν τινός, ὅποιος εἶναι ἀπὸ πολλὰ καλὰ γένος, ἔχει πολλὴ μεγάλην δύναμιν κ. τ. λ. Wgtt. sel. hist. σελ. 346. ὁμοίως εὖ ἥκειν ἄνευ γενικ. ταὐτὸν τῷ εὖ πράττειν, Ἡρότ. Α'. 30, σπανιώτερ. ὅμως εἶναι τὸ ἥκειν δυνάμεως ἄνευ τοῦ εὖ, Ἡρότ. Η'. 157. καὶ ὁμοίως ἥκειν τινός, διάκειμαι ὁμοίως ὡς ἄλλος τις, εὑρίσκομαι εἰς παρομοίαν κατάστασιν. 7) εἰς ταὐτὸν ἥκειν ἔρχεσθαι, καταντᾶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, ταυτέστ. συμφωνεῖν, συμφέρεσθαι, Valk. Ἱππ. 273. 8) ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον ὅπερ καὶ νῦν ἁπαντᾶται, ὅπερ συνήθως καὶ νῦν γίνεται, Πολυβ. Κατ'. β'. 11. 9) μετὰ τῆς μετοχ. μέλλ. ἥκω φράσων, ἄγγελῶν, κ. τ. τ. ὡς τὸ ἔρχομαι, θέλω εἰπεῖν, ἢ δὲ εἶπα, μέλλω ἀγγέλειν, Valk. Φοιν. 257. 713. 1802. ὅμως ἥκω φέρων ταὐτὸν τῷ φέρω, κομίζω. Παράβ. ἧκα, ἥκω· Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 953. »Ἰὼ ἧκει τὰ μαντεύματα,« ὁποῖον πέρας ἔλαβεν τὰ μαντεύματα, πῶς αὐτὰ ἐπραιώθησαν, ἐπληρώθησαν. Ὁ μέλ. ἀπαντᾶται πρὸς τοῖς ἄλλοις παρ' Αἰσχυλ. Προμ. »ἥξεις,« καὶ παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 18. τὸ εὐκτικ. »ἥξοιμι,« καὶ ὁ παρατατ. »ἧκον.«

Τὸ Η μετὰ τοῦ Λ.

Ἡλαίνω, (ἕλη, ἁλάω, ἁλαίνω). Ἰων καὶ ποιητ. ἀντὶ ἁλαίνω. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν, Θεόκριτ. Ζ'. 23. ὁπου Ἠλαίνονται, εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, Δωρικοῦ, Ἠλαίνοντι, περιπλανωμένῳ. 2) Μεταφορικ. ἐπὶ Νοός. ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ταραχμένος, πλανῶμαι, εἶμαι τρελός, μάταιος, ἀκατάστατος κατὰ τὸν νοῦν, μωραίνω. Καλλίμ. »ἠλαίνων ἠπείλησε-α εὐρίπεσ. δὲ καὶ ὡς Μέσ.

* Ἠλάκατα, ων, τά, τὸ νῆμα, ὅταν εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τοὺς κλωστῆρας, αἱ κλωστάί, αἱ ὁποῖαι τραβοῦνται ἀπὸ τὸν κλωστῆρα ἢ γνέθονται, ἴτε δὲ ἁπλῶς τὸ νῆμα, Ὀδ. Ζ, 53. 306. Ν, 105. Σ. 97. »ἠλάκατα, στρωφᾶν, »ἠλάκατα στωμύλ' ἀλιπόρφυρα,« Ἀλέξανδρ. Αἰτωλὸς παρὰ Παρθενίῳ Δ'. »ἠλάκατα ἑλίσσεσθαι,« ἔτι δὲ καὶ »ἠλ. στροφαλίζειν,« Ὀδ. σ, 315. μόνον ἐνεργητ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Παράβαλ. τὸ ἑπόμενον. (ε)

Ἠλακάτη, ἡ. Ἡ ῥόκα, εἰ ἧς γνέθουσιν, ἤτοι γίνεται ἀπὸ καλάμου (ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον τῶν γυναικῶν, ὃ περιελίσσουσι τὸ ἔριον, καὶ ἐξ οὗ τὸ νῆμα ἕλκουσιν.) λατ. colus, Ἰλ. Ζ, 491. Ὀδ. Λ, 357 καὶ ἀλλοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ κλωστήριον, ἢ ἄτρακτος, τὸ νῆτρον, ἀντιθέτ. τὰ ἠλάκατα. Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις μόνον ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. παρὰ δὲ τοῖς νεωτάρ. εἶναι ἐν χρήσει, ὡς τὸ ἄτρακτος, περὶ διαφόρων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἤτοι ὁμοιάζουν μὲ κλωστῆρα ἢ κάλαμον, ἤτοι εἶναι κατασκευασμένα, ἀπὸ καλάμ, ὅθεν 2) βέλος, τόξου, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ καλάμι, καθὼς καὶ τὸ Ἄτρακτος, τὸ ἀβράχτιον καὶ βέλος, καλεῖται· ὅθεν καὶ ἡ Ἄρτεμις, Χρυσηλάκατος, καλεῖται. 3) Ἴστοῦ μέρος τοῦ κατὰ τὰ πλοῖα, καθὼς φησὶν ὁ Ἀθην. ΙΑ. »Ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, πτέρνα, καλεῖται· τὸ δὲ εἰς μέσον, πρᾶγλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, κερχνίτιον, ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον Θωράκιον, τετράγωνον ὄν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα ἡ λεγομένη Ἠλακάτη,« ἤτις καὶ νῦν παρὰ τῶν ναυτῶν, Ἀδράχτι τοῦ καταρτίου (ἄτρακτος τοῦ ἱστοῦ) λέγεται, ὅπου ἐξαπλώνονται τὰ' πανιά. Ἀπολλών. Α. 565. »Κάδδ' αὐτοῦ λᾶας χεῦαι ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες,« Ὑψρίως λέγεται μηχανή τις, ἥτις κυκλικῶς περιστρέφεται, καὶ ἐντεύθεν καὶ ἐκείνη τὴν ὁποίαν βάλλουσιν εἰ ναῦται εἰς τὸ τέλος τοῦ καταρτίου, ἥτις περιστρεφομένη δεικνύει πόθεν φυσᾷ ὁ ἄνεμος. Λέγεται ὅτι αὐτὴ καὶ Ἠλακάτιον. Ἔτι καὶ μηχανή τις δι' ἧς ἐρίπτον τὰ βέλη. Ὁ Λέων ἐν τοῖς Τακτικοῖς Ε'. 7. καὶ 27. ἔχει Ἀλακάτια, καί, Ἠλακάτια, τὰ ὁποῖα ἐρμηνεύει διὰ τοῦ »Μαγγανικά, στρεφόμενα κύκλωσι, ἢ ἑκατέρωθεν.« 4) Παρὰ τῷ Σχολ. Θουκυδ. ἐν Ζ'. Εἶδος μηχανῆς (ὥσπ' ἡ Τζιαρίκα, ἢ ὁ Ἐργάτης) δι' οὗ οἱ ἁλιεῖς σύρουσι τὸ δίκτυον ἀπὸ τοῦ βάθος τῆς θαλάσσης ὁπότε αὐτὸ εἶναι μεστὸν ἰχθύων, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Ὄνος, καλεῖται· καθόλου δὲ κάθε μηχανή, ἥτις γυρίζει, ἢ στρέφεται κυκλοθεν. 5) γενικῶς, κάλαμος, ξυστόν, καυλός, κάμαξ, ἀνδερίς, ἔτι δὲ καὶ κάθε θύρσος, ἤτοι βλάστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει κόμπους (γόνατα) καθὼς ὁ κάλαμος, ἀρχικὸ ὁ κάλαμος (ἡ καλαμιά) τῶν γενημάτων, οἷον σίτου κ. τ. τ. παράβαλ. τὸ τοῦ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Β'. 2. καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. Γ'. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ ἠλάσκω, ὥστε ὁ μὲν κλωστὴρ ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ στρέφεσθαι, ὅθεν ἐξαρτᾶται ἡ σημασ. 3) καὶ 4), τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κλωστῆρος παρεῖχε τὰς σημασ. 2) καὶ 5), μ' ὅλον ὅπου καὶ τὸ βέλος στρέφεται εἰς τὸν ἀέρα. (Κατὰ Buttm. Μυθολ. 2. σελ. 362. ἀπὸ τοῦ ἕλκω.) (ε)

Ἠλακατῆνες, ων, οἱ· Εἶδος μεγάλων θαλασσίων ὑμαρίων, τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον (ἔκαιναν ἁλιατικά, παστά) ἴσως διὰ τὰ ἀτρακτοειδὲς αὐτῶν σχῆμα.

Ἠλάκατον, τό, ἄχρηστ. ἐνεστ. τοῦ ἠλάκατα, ὅπερ ἰδέ.

Ἠλακατώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅμοιος τῇ ἠλακάτῃ, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἠλακάτης.

* Ἠλάμην, ἤλατο, ἀόρ. 1. μέσ. τοῦ ἄλλομαι.

* Ἠλασα, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ.

Ἠλασκάζω, καί, Ἠλάσκω. Ἐπικ. σχηματ. τοῦ ἁλάομαι, ἁλαίνω, περιπλανῶμαι, κύκλῳ περιέρχομαι. »Ἠλάσκουσι χώρην εἰς ἑτέρην,« Διονύσ. Περιγ. 679. »ἠλάφοι κεῖ' ὕλην,« Ἰλ. Ν, 104. »μυῖαι κατὰ σταθμόν,« Ἰλ. Β, 470. ὅθεν ἐκτενόμ. πτωσῆτ. σχημ. ἠλασκάζω, περὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Σ, 281. παράβ. ὄμν. Ὅμ. 142. ὅμως μετὰ Αἰτιατικ. μετεχειρίζεται ὁ Ὅμηρος ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ, Ἀποδιδράσκω ἀπό τινος, ἀποφεύγω τινά. »κῆμον μένος ἠλασκάζει.« Ὀδ. Ι. 457. ἀποφεύγει τὸν θυμόν μου· ἴσως ὅμως λέγεται ἠλυσκάζει, Ἰων. ἀντὶ ἀλυσκάζει, παράβ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 439.

* Ἠλάτο, 3 ἐνικ. παρκτατ. τοῦ ἁλάομαι, Ὀδ. Γ, 302.

* Ἠλάσανε, 3. ἐνικ. ἀορ. 2. τοῦ ἀλδαίνω, Ὀδ.

* Ἠλειακός, ή, όν, (Ἦλις) ἐκ τῆς Ἤλιδος ἐν τῇ Πελοπον. 2) οἱ Ἠλειακοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Φαίδωνος ἐκ τῆς Ἤλιδος, Διογ. Α', 17. Β', 105. 126.

* Ἠλεμμαι καὶ ἠλειψα, Παρακ. τοῦ ἀλείφω.

* Ἠλεῖος, εἴα, εῖον, (Ἦλις) ἐκ τῆς Ἤλιδος, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἤλιδα, οἱ Ἠλεῖοι, ἐγκατοικεῖ τῆς Ἤλιδος, Ἰλ.

* Ἠλέκτρα, ἡ, ἰδὲ ἠλεκτρον, 3.

* Ἠλεκτρινός, λίνη, ταὐτὸν τῷ ἠλεκτρος, ἡ, ἀντὶ ἠλεκτρινος, κατὰ τὸ ερινός, κ. τ. λ.

* Ἠλέκτρινος, ον, Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἔγινεν ἀπὸ ἠλεκτρον, ἢ λάμπει ὡς τὸ ἠλεκτρον, ἐκ τοῦ Ἠλεκτρος.

* Ἠλεκτροειδής, ὁ, ἡ, (εἶδος). Ὁ ἠλεκτροειδας ἔχων, Φιλῆς.

Ἠλεκτρον, τό. καὶ Ἤλεκτρος, ὁ, ἡ ἢ Ἤλεκτρος, τὸ Βεχριμπάρι, Γαλλ. L'ambre jaune, λατ. Electrum, παρ' Ὁμ. τρὶς ἐν τῇ Ὀδ. Δ, 73. ὅπου ἀναφέρεται μεταξὺ χαλκοῦ, χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ἐλεφαντος ὡς στολισμὸς τῶν τοίχων ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Μενελάου, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 460. Σ. 296. ἐν τῷ πληθυντ. ὅπου λέγεται περὶ χρυσοῦ ὅρμου, »μετ' ἠλέκτροισιν ἔερτο,« καὶ »ἠλέκτροισιν ἐερμένον,« ἤτοι ἐνώμενος μὲ πετράδια ἀπὸ ἠλεκτρον· παρ' Ἡσυχ. 142. ὅμως εἶναι καὶ ἀσπὶς τις στολισμένη μὲ χρύσον, ἐλέφαντα, ἤλεκτρον καὶ χρυσόν· παρ' ἐπ. Ὅμ. Ο, 11. ὅπου μία πλουσία νύμφη στέκεται ἐπάνω εἰς ἠλεκτρον, ἄλλο δὲ ἐννοεῖται, εἰ μὴ πολύτιμος καλλωπισμὸς τοῦ ἐδάφους· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων τὸ ἠλεκτρον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ κεχριμπάρι, ὡς ἐνόμισαν μερικοὶ νεώτεροι, ἀλλὰ μεταλλικὸν τι μίγμα συνιστάμενον περίπου ἀπὸ τέσσαρα μέρη χρυσοῦ καὶ ἓν μέρος ἀργύρου, κατ' ἀρχὰς μὲν φυσικόν, ὑστερωτέρως δὲ καὶ τεχνικῶς κατασκευασμένον, Πανσαν. Ε'. Μ'. 6. Πλίν. φυσ. ἱστορ. 33. 23. Τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ ἠλεκτρος παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1038, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεκομίσθη ἀπὸ τὰς Σάρδεις εἰς τὴν Ἑλλάδα· διότι τὸ νὰ ἐκλάβῃ τις τὰς Σάρδεις ἀντὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, ὅπου πιθανῶς εὑρίσκοντο ἀποθήκαι ἠλέκτρου, δὲν τὸ συγχωρεῖ ὁ γνωστὸς τῆς λέξεως τρόπος τῶν Γεωγράφων· ἐκ τῆς Λυδίας ὅμως μητροπόλεως, τῆς ὁποίας τὰ πλούτη ἐγίνοντο παροιμιώδη διὰ τοῦ Κροίσου καὶ τοῦ παραρρέοντος χρυσίτου Πακτωλοῦ, ἦτον ἐνδεχόμενον, ὅτι μετεκομίσθη ἐκεῖθεν τὸ πολύτιμον μίγμα, παράβ. Virg. Αεν. 8, 402. Cir. 434. Ὁ Ἡρότ. Γ'. 115. λέγει μόνον, ὅτι τὸ ἠλεκτρον καὶ ὁ κασσίτερος μετακομίζεται ἀπὸ τὰ ἔσχατα αὐτικὰ μέρη εἰς τὴν Εὐρώπην, χωρὶς ὅμως νὰ σημειώσῃ τὴν αὐτόθι κτῆσιν αὐτῶν. 2) Ἡ ὁμοιότης τοῦ χρώματος καὶ ἡ ἰσοτιμία ἐστάθησαν αἰτία τοῦ νὰ προσαγορευθῇ οὗτως καὶ τὸ κεχριμπάρι, ὅπερ ἔγινεν ὑστεριτέρως γνωστὸν διὰ τῶν Φοινίκων, καὶ ἴσως ἀναφέρεται ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδ. χωρὶς εἰς αὐτό, ἰδὲ μάλιστα Voss alte Weltkunde, σελ. VII, XXXII. Ἰδίωτ. ἐρευνᾷ περὶ τοῦ ἠλέκτρου ὁ τοῦ Buttmann Mythol. 2. σελ. 337. ὅστις ἐπιστρεφόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον μῦθον περὶ τῆς γεννέσεως τοῦ ἠλέκτρου ὑπολαμβάνει, ὅτι ὁ μὲν Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ κεχριμπαρίου, οἱ δὲ ὑστερώτεροι περὶ τοῦ ῥηθέντος μίγματος, καὶ οὕτω παρῤῥητάζεται ἐκείνη ἡ ἐξήγησις ὡς ἀρχαιοτάτη. Dilthey de electro. 3) παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 532. λέγεται περὶ τοῦ γηράσκοντος Κρατίνου, »ἐκπίπτουσιν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος,« ὅπου ὁ σχολιαστ. νοεῖ τὰ Ἐνήλατα, ἢ τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ κρεβατίου, καὶ οἱ νεώτεροι τοὺς κόλλοπας τῆς λύρας του, ἤτις δὲν ἠχεῖ πλέον· εὑρίσκεται δὲ γραμμένον καὶ ἠλεκτρῶν καὶ ἠλέκτρα· καθόλου δὲ φαίνεται, ὅτι ἦτο πρᾶγμά τι καλλωπισμένον μὲ ἠλεκτρον ἢ κεχριμπάρι· ἰδὲ μάλιστα Buttm. αὐτόθι σελ. 346. Ἐντεῦθεν ἀνήκει τὸ παρὰ τῷ ἐτυμολογ. »ἠλεκτραι, (Θηλυκ.) τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὑμάτα, ἤτοι ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων,« ὁ Εὐσταθ. λέγει ὅτι ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενοι ἐξ ἠλέκτρου. Ὁ Σουϊδ. »ἠλεκτρα ἰδίως τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα ἐλεφάντινα οὕτως ἐκάλουν ἠλέκτρας· αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ὡφθαλμισμένους

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠὐθρεξῆ καὶ ἠλέκτρους, ὥσπερ νῦν ἀργύρῳ καὶ κασσιτέρῳ.» (καθὼς π. χ. τὴν σήμερον εἶναι αἱ πατερίτσαις τῶν ἀρχιερέων μὲ τὸ σεντέρι ἢ μὲ τὰ ψιλόβεργα καὶ μπαγιὰν πλουμισμένα). Ἆρα, ἐπρὸ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐσφαλμ. κεῖται νητγαλιτρισμένους,« ὅπου, ὡφθαλμισμένους, γραπτέον. 4) ἡ λέξις ἔλαβεν ἀρχὴν κατὰ τῶν πλειοτέρων τὴν γνώμην ἀπὸ τὰ ἠλέκτωρ, ὅπερ σημαίνει ἥλιος, μὲ τὸν ὁποῖον συγκρίνεται ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τὸ ἠλεκτρον, ὥστε ἐνδεχόμενον, ὅτε ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς κάθε πρᾶγμα, φέγγον ὡς ἥλιος· παρομοίαν σημασίαν ἔχουν τὸ τε ἀρτενεύριον ὄνομα Ἠλεκτρύων, τὸ Θυλ. Ἠλέκτρα, καὶ αἱ τῶν Θηβῶν πύλαι, ὀνομαζόμ. Ἠλέκτραι· ὁ Buttmann ὅμως αὐτόθι σελ. 354. παραδέχεται τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἔλκω διὰ τὴν ἑλκυστικὴν δύναμιν τοῦ κεχριμπαρίου, εἰονεί, ἕλκτρον, ἑλκτρον, ἠλεκτρον, οστις ἕλκει. 5) ὡς πρὸς τὸ γένος ὑπάρχει ἐκόμη μεγάλη ἀμφιβολία, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εἶναι τοῦτο δι' ὅλου ἀπροσδιόριστον, παρ' Ἡρόδ. ὅμως ῥητῶς οὐδέτερ. ὥστε φαίνεται νὰ ἦναι τοιοῦτον καὶ παρὰ τοῖς πρὸ αὐτοῦ Ἐπικ. παρὰ Σοφοκλ. εἶναι γέν. ἀρσεν. παρ' Ἀριστοτ. Θηλυκ. ἴσως ὅμως ἐνταῦθα αἱ ἠλεκτραι, οὐχὶ δὲ αἱ ἠλεκτροι, τὸ οὐδέτερ. ἦτον ὅμως τὸ πλέον εὐχρηστον, καὶ μετέβη μόνον εἰς τὴν Λατιν. διάλεκτον.

Ἠλεκτροφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὅποιος λάμπει ὡς ἂν τὸ ἠλεκτρον, ὁ ἠλέκτρου λάμψιν ἔχων. Εὐριπ. Ἱππολ.

*Ἠλεκτρυώνη, ἡ, Πατρωνυμ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Ἡσ. Ἀσπ.

Ἠλεκτρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἠλέκτρου, ὁμοιοειδὴς ἠλέκτρῳ.

Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ· ἐν Ἰλ. Τ. 398. κεῖται μετὰ τοῦ, Ὑπερίων, καὶ ἐν, Ζ. 513. κεῖται μόνον, ἐπίθετον τοῦ ἡλίου, ὁ λαμπρὸς ἥλιος, ὕμ. Ὁμ. Ἀπ. 369. ἰδὲ ἠλεκτρον, 4.

Ἠλέμα τος, ατη, ατον (ἥλη, ἠλεός). Εὑρισκόμενος παρὰ Κλήμεντι ἀντὶ τοῦ, μωρός, ματαιος 2) ψευδής, νοθος. Ἐπίρ. Ἠλεματως.

Ἠλεοποινος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 217. «πῆρας——νηλεοποίνους·» τὰ χειρόγρ. καὶ ὁ Στοβαῖος ἔχουσιν, ἠλεοποίνους· ὁ δὲ Ῥυγκίνιος ἐνταῦθα ἠθέλησεν ἀναγινώσκεσθαι, νηλιτοποίνους, καθὼς, καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 1363. ὁ αὐτὸς ἔτρεψε τὸ ἠλιτόποινον ἐριννύν, εἰς τὸ, νηλιτόποινον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ ἁλιτόμηνος, ἡ, ἠλιτόμηνος, ἁλιτήμερος, ἠλιτοεργός, ἁλιτόκαρπος, ἐπρεπε πολὺ πρωτότερον νὰ λέγῃ, ἠλιτόποινος. σημαίνει ἐκεῖνον, ὅστις ἐματαίωσεν, ἀδικήσασαν τὴν ποινὴν, ὁ ἀποτυχὼν τῆς ποινῆς, καὶ ὄχι ἐκεῖνον ὅστις ἠπήντησε πταίστην τινὰ καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν τοῦ πταίσματος, ἡ ὁποία αὐτη πρωτη σημασία ἐχει χώραν παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Ὀρφεῖ. Ἐγὼ λοιπὸν προτιμῶ τὴν λέξιν, ἠλεόποινος, καὶ εἰς τὰ δύο τοῦτα χωρία, ἀπὸ κάθε ἄλλην γραφὴν, ἐκ τοῦ, ἠλεός, καὶ ποινή, ἀντὶ τοῦ, Ὁ ἀποπλανῶν, ματαιον ποιῶν, σμικρύνων τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν τοιοῦτον σημασίαν ἀπαντεῖ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Ὁμήρου νηλίτης, ἐν τῇ σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἁλίτης, ἡ ἁλίτης περισσότερον εἶναι ἀμφίβολον. Ζήτ. καὶ, ἠλιτοεργὰς· καὶ Νηλεόποινος.

Ἠλεός, ά, όν (ἥλη). Ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἠλίθιος, μωρὸς, ματαιος, τρελὸς ὅπερ ἄλλως ἀφρένας ἠλεός,« λέγεται, Ὀδ. Β, 243. 2) ἐνεργ. μωροποιὸς, ὁ μωρὸν καὶ ἠλίθιον ποιῶν τινα. Ὀδύσ. Σ. 484. «οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεόν,« ἠλιτοποιὸς, ὁ πλανῶν κατὰ τὰς φρένας τοὺς πίνοντας αὐτόν.

*Ἠλεύατο, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. μέσ. τοῦ ἀλεύομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἠλεύσατο, Ἰλ.

*Ἠλήλαντο 3 πληθ. ὑπερσυντ. παθητ. τοῦ ἐλαύνω, Ἡσ. Ἀσπ. 143.

Ἠλήλατο, 3. ἑνικ. ὑπερσυντ. παθητ. τοῦ ἐλαύνω, Ἰλ. Ε, 490.

Ἠλήλιμμην, ἀντὶ ἠλίμμην, ἢ ἀλιλίμμην, ὅτ τοῦ ἀλείφω. Ὑπερσυντ. παθητ.

*Ἠλθον, ες, ε. ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι, ἀπὸ Ὅμ. εὐχρηστος.

*Ἠλθοσαν, 3 πληθ. ἀντὶ ἦλθον. Ἀλεξανδριν.

Ἠλιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ ἡλίου, ἡλιάδες, αἱ· αἱ θυγατέρες τοῦ ἡλίου.

Ἠλιάζω, Μ. άσω, καὶ-άξω· ταὐτὸν τῷ ἡλιόω, Ἀπλώνω τε εἰς τὸν ἥλιον καὶ ξηραίνεται, ἢ θερμαίνω εἰς τὸν ἥλιον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 769. ὅπου ὅρα τὸν Σχολιαστήν. 2) Μέτωπ. εἶμαι κριτὴς, διαιτητὴς, ἢ διαίζω εἰς τὴν ἡλιαίαν. Δημοσθ. ἐπίκρ. Α. 25. «κάθισον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους καὶ ἡλιάζου.«

Ἠλιαία, ἡ· δημόσιον, κυρίως ἐν Ἀθήναις. (Gallerie), ὅπου ἐγίνοντο αἱ Δίαιται, καὶ ὅπου ἀσυναθροίζετο τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ὁποῖον συνίστατο ἀπὸ πεντακοσίων, ἐνίοτε καὶ χιλίων, καὶ ἐνίοτε ἀπὸ χιλίων πεντακοσίων καθημένων κριτῶν, ὅτε ἐκρίνετο τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, καὶ αἱ κακουργίαι. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βαλλόμενον, ἢ παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι, συναθροίζεσθαι, ἁλιαία. Jo. Theod. Vomel de Heliaea Frkft. 1820. (ἀπὸ τὸ ἁλής, ἁλίζομαι, ἁλία, Subelis Παυσαν. 1, 18, 8. A. Bekk. σελ. 311. Σχολιαστ. Εὐριπ. Ὀρ. 659. EM.)

Ἠλιακός, ή, όν (ἥλιος). Ὁ ἐκ τοῦ ἡλίου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον. «ἡλιακὸς ἐνιαυτός,« χρόνος συνιστάμενος ἀπὸ τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας, ἓξ ὥρας, καὶ ἐνδεκα λεπτὰ, καὶ τινα δεύτερα, ὅστις διωρίσθη κατὰ τὸν χρονικὸν ὁρόμον τοῦ ἡλίου. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ τόπος ἢ δωμάτιον ὑπαίθριον, ὑπὸ τοῦ ἡλίου βαλλόμενον, τὸ ἡλιακὸν, τὸ παρ' Ὁμήρῳ αἴθουσα.

*Ἠλιάς, άδος, ἡ, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, συνηθ. εἰς τὸν πλθ. ἀριθμ. Ἡλιάδες.

Ἠλίασις, εως, ἡ. (ἡλιάζω) = Ἡλίωσις. 2) ἀπὸ τὸ μέσον, τὸ ἐν ἡλιαίᾳ διαίζεσθαι, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐν ἡλιαίᾳ δικαστοῦ.

Ἠλιαστήριον, τό (ἡλιαστήριος, ἐκ τοῦ, ἡλιαστὴρ). τόπος ἐπιτήδειος διὰ ἡλίασιν, διὰ νὰ ἡλιάζῃ τινὰς τι. Στράβ. ΙΣ΄.

Ἠλιαστής, οῦ, ὁ (ἡλιάζω). Ὅποιος ἡλιάζει τι, ἢ ἡλιάζεται, 2) ἀπὸ τὸ Μέσον, ὁ ἐν ἡλιαίᾳ δικαστής· ἴδετε

Ἠλιαστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡλιαστὴν, ἢ εἰς τὸν δικαστὴν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἡλιαίας, τοῦτο ἰδίως ἢ ἁρμόζον.

Ἠλιάω, ῶ (ἥλιος). Εἶμαι ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν λάμψιν καὶ κατὰ τὸ χρῶμα, εἶμαι ξανθός. Φιλόστρ. Ἀπολ. Τ. 42. Ἀνεκρέων Κῆ. 3. «κόμας ἐνδοθεν μελαίνας τὰ δ' εἰς ἄκρον ἠλιώσας.«

Ἠλιβάτας ταῦρος. Εὐστάθ. ἐξ Ἀντιγόνους παρὰ Στεφάνῳ, παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται ὑρθότερον (Θ΄. σελ. 420) «τράγος ὑλιβάτης.«

Ἠλίβατος, ὁ, ἡ. Ἀποκρημνος, προσάντης, κατάντης, κρημνώδης, ἀνωφερὴς, ὅμως καὶ κατωφερὴς, καθόλου δὲ ὑψηλὸς, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως τὰ μεταχειρίζεται ἐν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. μόνον ὡς Ἐπίθ. τῆς πέτρης, Ἰλ. Ο, 273. 619. Π, 35. Ὀδ. Ι, 243. (ὅπου φαίνεται, ὅτι σημαίνει μόνον τὸ δεινὸν μέγεθος ἢ ὕψος τῆς πέτρας, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποκλείει ὁ Κύκλωψ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου του.) Η, 88. Ν, 196. παρομοίως παρ' Ἡσ. Θεογ. 675. 786. Ἀσπ. 422. Θεόγν. 176. Πινδ. Ὀλ. Ζ΄. 110. Αἰσχ. Ἱκέτ. 354. ἐπίθετ. τοῦ, ὄρος καὶ ἄκρη, παρ' Ἀπολ. Ῥ. περὶ τοῦ ὄλυμπ. θρόνου τοῦ Διός, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ. 1732. καὶ ὡς φαίνεται, ἐπειδὴ τὸ χωρίον τοῦτο ὑπόκειται ἀόμη εἰς μεγάλας κριτικὰς ἀπορίας, περὶ ὑψηλῶν θείσεων ἐν τῷ τοῦ Ὁμ. ὑμ. Ἀφροδ. 268. Μ' ὅλον ὅτι ἠλίβατος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ποιητ. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λογῳ, «πέτραι ἠλίβατοι,« Ξενοφ. Ἀνάβ. Α΄. Δ΄. 4. «τόποι ἠλίβατοι,« Πολυβ. Δ΄. 41. «πέτρος ἠλίβατος,« Στράβ. ΙΣ΄. 1, 50. 2) ὡς ἀντίθετον τῆς ἐπικρατούσης σημασίας ταύτης παρήγησάζεται ἡ λέξις παρ' Ἡσ. Θεογ. 483. «πάντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ,« Στησίχ. λείψ. 10. «πάτρατος ἠλίβατος,« καὶ Εὐριπ. Ἱππ. 732. «ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσιν. Πιθανῶς εἶναι ἡ ἐξήγησις τοῦ ἔτυμ. τοῦ μεγ. καὶ τοῦ Σχολιαστ. τοῦ Εὐρ. ἠλίβατος, βαθύς, ἐνταῦθα ἡ μόνη ὀρθὴ, κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν δύο ἐννοιῶν ὑψηλὸς καὶ βαθὺς, ἧτις γίνεται ἐξαιρέτως ἐμφανὴς εἰς τὴν Λατ. λέξιν altus. (Ἡ πλέον συνήθης παραγωγὴ εἶναι ἐκ τοῦ ἥλιος καὶ βαίνω, ὁ τῷ ἡλίῳ βατός, τουτέστιν, ὁ ἀπὸ τὸν ἥλιον καταυγαζόμενος, ὁ καταφανὴς, ἢ ὁ τόσον ὑψηλὸς κείμενος, ὥστε ὁποῦ ἠμπορεῖ μόνον ἡ τοῦ ἡλίου ἀκτὶς νὰ τὸν φθάσῃ, ἢ ὅστις ἀναβαίνει πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ οὐρανομήκης· κατ' αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον ἡ ἐφαρμογὴ εἰς τὸ ἄντρον, τάρταρος, καυθμὼν, παύει νὰ ἦναι φυσικὴ· ὅθεν ἀποδέχονται ἄλλοι μὲ μεγαλητέραν πιθανότητα παραγωγὴν τινα ἐκ τοῦ, ἠλὸς, ἠλεός, ἁλιτηρός, ἁλιτεῖν καὶ βαίνω, ὅθεν συνωνυμίαν τινὰ μετὰ τοῦ, ἄβατος ἢ ὄυβατος, ἢ πλησιάζοντες ἐγγύτερα εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ, ἀποτυγχάνειν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, ὅστις εὐκόλως εἰς τὸ περιπάτημα, ὁ κεκμηκὼς ἢ κεκμηκυῖα αὐτὴν ἔχει μόνον, ὅταν πηγαίνῃ τις τὸν ἀνήφορον, ἀλλὰ καὶ τὸν κατήφορον· ὅθεν τὸ ἠλίβατος ἦτον συνεσταλμ. σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἠλιτόβατος, καὶ τοῦτο σχηματισμένον κατὰ τὴν Ἐτυμολογ. τοῦ ἠλιτόμηνος, ἠλιτοεργος, κ. τ. λ. παρὰβ. Buttm. λεξίλ. 2. σελ. 183. Ἄλλοι θεωροῦσιν ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως τὸ ἈΛΩ, ἁλώσομαι, ὅπου ὑπὸ ἀπολισθαίνει τὸ βῆμα, Lupa. Litt. Ztg. 1826. σελ. 2206. (-ουυ)

Ἠλιεῖον, τό (ἥλιος). Τόπος καὶ ἱερὸν (ναὸς) τοῦ ἡλίου.

*Ἠλιεύω, Ἀπλόνω, ψέρω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἢ θερμαίνω εἰς τὸν ἥλιον.

Ἠλίθα, Ἐπίρ. (ἁλις). Ἱκανῶς, ἀρκούντως, παρ' Ὅμ. πολλὰ ἠλίθα πολλὴ, πάνυ, λίαν πολλὴ, λατ. satis multum, Ἰλ. Δ, 677. Ὀδ. Ε, 483 καὶ ἀλλοῦ. 2) περὶ τοῦ καιροῦ, αἰγιαλίως, διὰ μιᾶς, ὡς τὸ ἀθρόως, Ἀπ. Ῥ. 3) (ἥλος, ἠλεὴς) ματαίως, μάτην. Καλλίμ. «ὅς αἴσιος, οὔτε πέτονται ἠλίθα. καὶ ποιῶν οὐκ ἀγαθαὶ πτερυγες.« Ἐκ τοῦ, ἄλης, ἄλις, ἀλίζω, ἀλία, καὶ ἐκ τοῦ, ἠλη, ἀλεὸς, ἄλιος, ἠλεὸς, ἠλεός, γραφεται ἐτι καὶ, ἠλιθα, ὡς καὶ τὸ, ἁλις. παράβ. ἠλίθιος, 2.

Ἠλιζομαι, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἠλίθιος.

Ἠλιοεργός, ὁ, ἡ· ὁ ἠλίῳ ἐργαζόμενος.

Ἠλίθιος, ία, ιον· μωρὸς, ἠλίθιος, ἐξεστηκὼς τὸν νοῦν, ἀνάλγητος, (ἀχάμακης, μπουταλᾶς, ξεχαμένος), ἁπλοῦς· ταὐτὸν τῷ, Ἐμβρόντητος, ἔννους, εὐήθης, ἄκακος, ἄπειρος. Πλάτων εἰς Ἀλκιβ. Β. φησὶ, οὕτω μὲν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειλημφότες εἰσὶ, καὶ τοὺς μὲν πλείστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Οἱ δὲ εὐφημοτάτους ὀνόμασε βουλόμενος κατονομάζειν, οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις· ἄλλοι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνηθεῖς.«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) Ταὐτόν τῷ, ματαίως, ἐσφαλμένος, παρὰ Θεοκρίτ. Ἐξ, 9. «... ἁλιτάων ὁδὸν ἦλθεν,» ματαίως ἐκπίπτων· ἔκπτωμα τοῦ κύκλου—εἰς τὰ χαμένα τὸν δρόμον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 374. «ἡλίου δρόμος, ἡλίου βέλος·» ἐκ τοῦ, ἅλη, ἁλεύς. (ἁλεόφρων), ἅλιος, ἠλός, ἠλεός, ἠλέματος, ἠλίθιος, ματαίως. (Υ) ὅθεν

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ· μωρία, ἀνοησία, ἀπλότης (ἀχμακοσύνη, μπουταλαλίκι, ξεχαμάρα).

Ἠλιθιόω, ῶ· ἠλίθιον ποιῶ τινά. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1069. ἀντὶ τοῦ, Ἐμβρόντητον ποιεῖν.

Ἠλιθιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ἠλιθίῳ, ὅποιος εἶναι ὡς ἂν ξεχαμένος. Φιλόστρατ. Σοφ. Β'. 1.

Ἠλικία, ἡ (ἥλιξ). Ὡς τὸ σύνηθες, ἡ ἡλικία, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἑπομένως οἱ διάφοροι, βαθμοὶ αὐτῆς, (ὅρα τὸν Εὐστάθ. ἐν Ἰλιάδ. Θ, 518.) Ἰλιάδ. Χ, 419. ὅπου νοεῖται τὸ γῆρας, ἀλλοτε συνήθως ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, περίπου μεταξὺ 18 καὶ 50 χρόνων, ὡς τὸ ἦβη, τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ὅστις εἶναι πλέον ἱκανὸς νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι, καὶ προσδιορίζεται ἤτοι διὰ τῆς συνεχείας, ἤτοι διά τινος προσθήκης, π. χ. «ἡλικία στρατεύεσθαι,» «ἡλικία γάμου,» Πρβτ. Δημ. 2) περιληπτικῶς, ὅλοι ὅσοι εἶναι τῆς αὐτῆς ἡλικίας, οἱ συνηλικιῶται, μάλιστα δὲ τὸ ἄθροισμα τῶν νέων, ὅσοι εἶναι ἤδη ἱκανοὶ νὰ βαστάζωσι τὰ ὅπλα (τὰ παλικάρια) λατ. juventa, Ἰλιάδ. Π. 808. παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ὅσοι ζῶσιν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν οἱ παρὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενοι, οἱ ἡλικιῶται, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Αἰών, ὁ χρόνος ἢ ὁ καιρός, «Ἕως εἰς τὴν νῦν ζῶσαι ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς.» Δημοσθ. εἷως εἰς τὸν παρόντα καιρόν, αἰῶνα, ὁ δὲ Θουκιδ. (Β', 36.) ἀντὶ τούτου, «Ἡ κατεστηκυῖα ἡλικίαν εἶναι, τὸ μέγεθος, τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος τρέπουσις (μπεῖ), Πρβτ. Γ'. 16. Πλούτ. Φιλοπ. 11. καὶ περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς π. χ. ἐπὶ στύλου, καλῶνος, Λουκιαν. Συρ. 28. ὅθεν

Ἠλικιάζομαι, Εἶμαι νέος, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1. σελ. 1098. Herm.

Ἠλικιώτης, ου, ὁ καὶ Θηλυκ. Ἡλικιῶτις, ιδος ἡ· Ὅστις εἶναι ἢ ἔχει τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὤν· καὶ ὅστις ἔζησεν εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. λατ. aequalis Διόδωρ. Σικ. Α'. 50. «πρᾶξεις ἡλικιωτίδες,» σύγχρονοι, τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος.

Ἠλίκος, ἡ, ον (ἥλιξ). Τόσον μεγάλος κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, καθόλου. Ποίας ἡλικίας, ποταπός, ὅ,τι λογῆς, ὁποίας λογῆς. ὁπόσος, ὁποῖος, πόσον μεγάλος, πόσον ἰσχυρός, πόσον κραταιός, πόσον δυνατός, λατ. quantus Ἀρ. Ἀχ 703. μᾶλιστα εἰς ἐκφωνήσεις θαυμασμοῦ· «ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε,» πόσον μεγάλος καὶ ὡραῖος ποιός. «Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντος·» εἶναι τόσον μεγάλος ὥστον τὸν λέοντα. Ἔτι δέ, «ἡλίκος πόνος» ἀντὶ τοῦ, Μεγάλ. «Θαυμαστὸς ἡλίκος. Μέγιστα ἡλίκων, ὡς τὸ, Θαυμαστὸν ὅσον, τόσον πολὺ θαυμαστὸν ὅτον ἠμποροῦσε νὰ ἦναι. Ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀντὶ τούτου συνηθέστερον τόσος ἐστὶ τὸ, Πηλίκος, καὶ ἐπὶ ἀναφορᾶς τὸ, Τηλίκος, συνηθέστ. τηλικοῦτος ὅθεν, Ἡλικιάζω κατὰ σώματα ἡλικιάζεται», τὰ σώματα φάνουσι τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἡλικίας, καὶ ἀποκτῶσι τὰς ἐγκρούσας δυνάμεις. Στοβ. (Υ)

Ἥλιξ, ικος, ὁ, ἡ Εὐριπιδόμενος εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ ἡλικιώτης, Ὀδσ. σλ. 373. ὅθεν σύντροφος, ἑταῖρος, ὁμήλιξ, ὁμήφιος, Ἑτεροτέρως μετὰ τῆς Γεν. ὁμοίως, ἴσος, Worn. Τρυφ. 637. «Ἥλιξ ἡλικα τέρπει, γέρων δέτε τερπει γέροντα,» ταύτην τὴν παροιμίαν ὁ Πλάτων «παλαιὸν λόγον» λέγει. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλους Α'. 18. ἑρμην. αὐτὴν διὰ τοῦ, «Ἡ γὰρ χρόνου ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται.» ἔστι δέ, ὡς τὸ κοινόν, Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ.

Ἠλιόβλητος, ἡ, Ἡλιόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω, ἥλιος) ὁ βεβλημένος, κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἤτοι ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ, ἡλιοκαυμένος, φλογωμένος, ἀναλυμμένος, κ. τ. τ. Εὐριπ. Βάκχ. 13.

Ἠλιοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἡλιοειδῶς, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὅμοιος τῷ ἡλίῳ κατὰ τὸ σχῆμα. Καθαρός, λαμπρὸς ὡσὰν ὁ ἥλιος.

Ἠλιοθερής, ὁ, ἡ· Θερμός, ζεστός, φλογισμένος, ξηρκμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον· ἐκ τοῦ Θέρω.

Ἠλιοκαής, ές, ὁ, ἡ (καίω, καῶ). Ὅστις ἐκάη ἀπὸ τὸν ἥλιον, κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιασμένος, ἡλιοκαυμένος· ὅθεν

Ἠλιοκαΐα, ἡ, τὸ καύσιμον τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, ἡ θέρμη, ζέστα τοῦ ἡλίου, 2) ἡλιάζεση, θερμαίνειν εἰς τὸν ἥλιον. Διογέν. Δαέρτ.

Ἠλιοκάμινος, ὁ (ἥλιος, κάμινος) ὠμοιάσθη (σύδας) πρὸς ἥλιον κείμενον, ὅπου κατοικεῖ (περᾷ) τὸν χειμῶνά τις. Πλύν. Ἐπιστ. Β'. 17. (Υ)

Ἠλιοκάνθαρος, ὁ, ἡ, ὁ κάνθαρος ὅστις κάμνει τὰς σφαῖρας ἀπὸ τὴν κόπρον· οὗτος παρ' Αἰγυπτίοις ἦν ἀφιερωμένος τῷ ἡλίῳ, καὶ τὸ Ἱερογλυφικὸν αὐτοῦ.

Ἠλιόκαυστος, ὁ, ἡ (καίω) ταὐτὸν τῷ Ἡλιοκαής.

Ἠλιόκεντρις, ιδος, ἡ (κέντρον) λέγεται ἓν ζωῴφυον τὸ ὁποῖον κεντρίζει εἰς τὴν μεγάλην ζέστην τοῦ ἡλίου. Λατιν. Solipuga.

*Ἠλιόκτυπος, ον, (κτυπέω) ὁ κτυπημένος ἢ κεκαυμένος, θερμαινόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον, Αἰσχ. Ἰκ. 146. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Wellauer.

Ἠλιομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι) Ὅποιος ἔχει μανίαν, ἤτοι εἶναι ἐρωτευμένος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ τὸν ἥλιον ἀγαπῶν μέχρι τρέλας· ὡς «Τέτιξ ἡλιομανὴς» Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092.

Ἠλιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ) ὅποιος ἔχει τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου (εἶναι καμωμένος ὡς ἥλιος). Ἀθήν.

Ἠλιόπη, ἡ ἐκ τοῦ, Ἥλιοπος, ὁπη, οπον (ἥλιος, ὤψ) ἡ ἔχουσα τὰ ὄμματα ὡσὰν τὸν ἥλιον. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Ἠλιόπη ταναώπις.»

Ἠλιόπους, οδος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Ἡλιοτρόπιον, ἐκ Διοσκορ. Δ. 193.

Ἥλιος, ὁ. Ποιητ. Ἠέλιος (ἕλη) τὸ λαμπρότατον ἄστρον, τὸ ὁποῖον προβαίνει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· παρ' Ὅμ. πάντοτε ἠέλιος, καὶ μόνον Ὀδ. Θ, 271. ἥλιος, ὡς κύριον ὄνομα. Περὶ ἀνατολῆς ἡλίου λέγει· ἀνείναι, ἄνορουσιν, καὶ ἀνανείσθαι, Ὀδ. Κ, 192. περὶ δύσεως δὲ δύναι καὶ καταδύναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον τὰς μετοχάς· φῶς ἠελίοιο σημαίνει παρ' αὐτῷ ποτὲ μὲν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ποτὲ δὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς, τουτέστιν αὐτὴν τὴν ζωήν· πρὸς Ἠὼ τ' Ἠελίοντε,» ὡς ἀντίθετον τοῦ, πρὸς ζόφον», σημαίνει, πρὸς τὰ μέρη τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἡλίου· εἶναι δὲ τοῦτο Ὁμηρικὸς προσδιορισμὸς τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχαιότατος καιρὸς ὑπέλαβεν μόνον δύω, τὸ μέρος ὅπου τὸ φῶς, καὶ τὸ τῆς σκιᾶς, ἤτοι τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Ἰλιάδ Μ, 239. Ὀδσ. Ι. 26. Ν, 240. καὶ ὁ Ἡρόδ. Ν'. 58. ἀντιθέτει τὸ «πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατολάς» εἰς τὸ, «πρὸς ἑσπέρην,» ὥστε ὅπου τὸ πρὸς ἠῶ δὲν εἶναι ἀντίθετον εἰς τὸ, πρὸς ἥλιον, ἀλλὰ ταυτοσήμαντον μὲ τοῦτο· ἡ ἄρκτος σημειοῦται ἀπὸ τοὺς τοὺς συγγραφ. ἀεὶ τοῦ, ἄνω καὶ ἡ μεσημβρία διὰ τοῦ, κάτω· ὑστερωτερ. ὅμως σημαίνει τὸ, πρὸς ἥλιον, τὴν μεσημβρίαν· β) ἡ ἡμέρα, ὡς τὸ λατ. sol, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, παρομοίως εἰς τὸ λατ. soles αἱ ἡμέραι, Sillig. epist. crit. σελ. 31. καὶ πρὸς τὸν Catull. 5, 4. 8, 3. 8. γ) οἱ ἡλιεσι, ταὐτὸν τῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ Λατ. soles, ἔτι δὲ ἀστροβλησία, Θεόφρ. «Ἥλιοι ἐκ νεφελῶν ὀξεῖς.» 2) κύριον ὄνομα, ὁ Ἥλιος, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅπου εἰς πολλὰ χωρία εἶναι ἀμφίβολον, ἂν ἐμιλῇ περὶ τοῦ οὐρανίου σώματος, ἢ περὶ τοῦ Θεοῦ· ὁ Wolf ἐπρόκρινε συνήθως τὸ κύριον ὄνομα, ὡς καὶ εἰς τὴν φράσιν: πρὸς Ἠὼ τ' Ἠέλιόντε, ὅπερ συμφωνεῖ μὲ τὴν κλίσιν τῶν Ἑλλήνων· τοῦ τὰ μετεχειρίζωνται συχνὰ τὴν προτωτοποίαν, Ὁ Ὅμ. τὸν ὀνομάζει κατ' ἐξοχὴν τὸν, πάντα ἐφορῶντα καὶ πάντα ἐπακούοντα, μάλιστα Ἰλιάδ. Γ, 277. Ὀδ. Δ, 109. ἔτι δὲ τὸν λέγει καὶ υἱὸν τοῦ Ὑπερίονος, καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης, ὑμ. Ὅμ. 31. Ὑστερωτέρως ὠνομάσθη οὕτως καὶ ὁ Ἀπόλλων ἢ ὁ Φοῖβος, οὐχ' ὅμως πρὸ Αἰσχ.

Ἠλιοσκόπιον, τὸ (ἥλιος, σκοπέω) = ἡλιοτρόπιον, κυρίως ὅ,τι βλέπει πρὸς τὸν Ἥλιον. 2) τόπος ὑψηλὸς ἢ ὄργανον εἰ οὗ σκοπεύουσι τὸν ἥλιον.

*Ἠλιοσκόπιος, ὁ, ἡ, Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἡλιοσκοπίου, ὡς πυθμάλλος.

*Ἠλιοστεγής, ὁ, ἡ, ὅστις σκεπάζει ἢ σκεπάζεται ἐναντίον τοῦ ἡλίου.

Ἠλιοσκόπος, ὁ, ἡ, Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τὸν ἥλιον.

Ἠλιοστερής, ές, ὁ, ἡ (στέρω). Παθητ. ἁρπαγμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος ἐστέρησεν· 2) Ἐνεργητ. ὁ στερήσιον τοῦ ἡλίου προξενῶν, ὁ ἀφαιρῶν, σκιάζων τὸν ἥλιον. Σοφοκλ. Ο. Κ. 313.

Ἠλιοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅστις ἐπατήθη, ὁηλ. ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον. Αἰσχυλ. Προμηθ. 797.

Ἠλιόστευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅστις ἔγινε, παρήχθη, ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον. ἀμφ. Διονύσ. Ἁρπ. «Ἠλιόστευκτοι αὐγαί, ἃς ὁ ἥλιος τεύχει.»

Ἠλιοτρόπιον, τὸ (ἥλιος, τροπή). Εἶδος φυτοῦ, Heliotropion, herba solaris, solstitialis, καλεῖται οὕτω, διότι στρέφει τὰ φύλλα, του καὶ τὰ ἄνθη πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου, Διοσκορ. Δ. 193. Heliotropion europaeum. Δινν. λέγεται ἔτι καὶ ἡλιόπους, ἡλιοσκόπιον καὶ, Σκοπίουρος, παρραβάλλ. τὸ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 3. καὶ 9. Τὸ μικρὸν τούτου εἴδους τοῦ Διοσκορ. Δ. 194. φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, Heliotropion supinum, ἢ κάλλιον τὸ, Croton tinctorium τοῦ Δινναίου. 2) Ἡλιακὸν ὡρολόγιον, γνώμων.

Ἠλιοφάνεια, Ἠλάμψις τοῦ ἡλίου, ὁπότε φαίνεται, λάμπει ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ· (Υ)

Ἠλιοφεγής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅποιος λάμπει, φέγγει ὡς ὁ ἥλιος· 2) Παθητ. καθαρὸς ὡς ὁ ἥλιος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

*Ἠλιόχρυσος, ὁ (χρυσός). Ὄνομα φυτοῦ, παρὰ Πλινίῳ 21, 25. ταὐτὸν τῷ, Ἑλειόχρυσος, ἢ ἑλίχρυσος.

Ἠλιόω, ῶ (ἥλιος). Ἠλιάω, βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον ἤτοι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Παθητ. ἡλιόομαι ἡλιάζομαι, φωτίζομαι, ξηραίνομαι, θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. «Τὰ ἡλιούμενα σκιάζειν.» Ξενοφ. καὶ σκεπάζῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καίει ὁ ἥλιος. «Ἡλιούμενος ἀνὴρ, ἁπλῶς, ὅστις ζῇ ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς, ὁ ὑπαίθριος ὁηλ. τὸν ὁποῖον καίει πάντα ὁ ἥλιος, ἀντίθετα τῷ, Ἐσκιατραφημένος ἢ ἐσκιατραφικός, (ἐκ τοῦ,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκιατραφέω) ὅστις ἀνατρέφεται εἰς τὸ δωμάτιον. Πλάτ.

Ἥλισκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Ἥλιος, καρφάκι.

*Ἥλιτε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἁλιτaίνω, Ἰλιάδ. Ι. 375. Ἡσ. ἀσπ. 80.

Ἡλιτενής, ές, ὁ, ἡ ὑψηλός. Σουίδ. τοῦτο δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ, Ἠλίβατος, ἂν ὅμως δὲν εἶναι διεφθαρμένη γραφὴ ἐκ τοῦ, Εἰλιτενής.

Ἡλετήμερος, ὁ, ἡ (ἁλιταίνω, ἡμέρα). Ὅστις δὲν ἐπιτυγχάνει τὴν πρέπουσαν ἡμέραν, ἰδὲ Ἠλιτόμενος.

Ἥλιτης, ου, ὁ (ἥλιος). Ἀπὸ καρφί, ὁ ὁμοιάζων εἰς τὸ καρφίον, ἢ ὅμοιος αὐτῷ. Ἐηλ. Ἠλίτις, ιδος, ἡ· (ῡ)

Ἡλετοεργός, ὁ, ἡ (ἁλίτω, ἔργον). Ἀναλεπτ. Β. 23. Ὦ Ζάνεν ἡλιτοεργοί. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. τοῦτο ὁρῶ διὰ τοῦ, Ὁ ἀπατυχὼν τοῦ ἔργου. Συνήθως ὅμως ἑρμηνεύουσι τοῦτο ἐσφαλμένως, διὰ τοῦ, Κακοῦργος, καθὼς καὶ τὸ, Ἠλιτόποινος, καὶ, Νηλιτόποινος, διὰ τοῦ, Ἐκδικητὴς τῶν κακούργων. Ἡ ἀναλογία ὅμως τοῦ, Ἠλιτήμερος, Ἁλιτήμερος, ὁ σφάλλων κατὰ τὰς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ, Ἁλιτόμηνος, Ἠλιτόμηνος, ὁ ἀποπλανηθείς, σφαλείς, κατὰ τοὺς μῆνας, ὁ ἐστὶν, ὁ γεννηθεὶς παρὰ μῆνα, ὁ ἀμαρτάνων τῆς γεννήσεως τοῦ ἐνδεχομένου καιροῦ ἤτοι τῶν ἐννέα μηνῶν. ὅστις ἐγεννήθη εἰς τοὺς ἑπτὰ μήνας· καὶ ἑπομένως, Ἁλιτόκαρπος, ὁ ἄκαρπος, ἀντίκειται εἰς ταύτην· ἑρμηνευτέον δὲ καὶ ταῦτα ὁμοίως τοῦ, Ἀποτυχὼν τῆς ἐκπλη, ρώσεως τῶν ἡμερῶν, μηνῶν, καρποῦ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι ἐσφαλμ. Ὠλιτήμερος, καὶ, Ὠλιτόφρονας, ἁλιτρούς, ἀνοήτους, ἀντὶ, Ἠλιτόφρονας. Ζήτ. καὶ ἡλεόποινος. Ἀντιπ. Πιθ. 63, 7.

Ἡλιτόμενος, ὁ, ἡ (ἁλιταίνω, μήν). Ὅστις ἀποτυγχάνει τὸν πρέποντα μῆνα. ὅθεν ὅστις ἐγεννήθη παρ' ἐκεῖνα καὶ παρὰ μῆνα. Ἰλιάδ. Τ. 116 Ζήτ. ἐν τῷ, Ἠλιτοεργός.

Ἡλιτόποινος, ἡ, πιθανῶς ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ ἠηλεόποινος.

*Ἡλιτόφρων, ονος, ὁ, ἡ = ἀνόητος.

*Ἥλιψ, ιπος, ὁ, λέγεται ὅτι ἦτον Δωρικὸν κάλυμμα τῶν ποδῶν, ἰδὲ ἀνήλιπος, Αἰσχύλ. Θεωρ.

Ἡλιώδης, εος, ὁ, ἡ (ἥλιος, εἶδος) = ἡλιοειδής, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὅμοιος μὲ τὸν ἥλιον

Ἥλίωσις, εως, ἡ (ἡλιόω) τὸ ἡλιάζειν, ἡλίασμα.

*Ἡλιώτης, ου, ὁ, Ἐηλ. Ἠλιῶτις, ιδος, ἡ, ποιητ. ἡλ. (ἥλιος) ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀνήκει εἰς αὐτὸν. ὡς ἀκτίς, αἴγλη ἡλιῶτις. Σοφοκλ. Τραχ. 2) ἡ Ἡλιῶτις καλεῖται παρὰ τοῖς Ἴωσι ἡ σελήνη, οἱονεὶ τὸ Ἐηλ. τοῦ ἡλίου, καθὼς ἐλατρεύετο ἐν ταῖς Κάρραις ἤτε Luna καὶ ὁ Luyus Sartian. Cavac. 7. Gesn. Θησαυρ. L. L. v.

*Ἥλκησε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. τοῦ ἑλκέω, Ὀδσ. σλ. 580.

Ἡλοειδής, ές, ὁ, ἡ (ἥλος, εἶδος) ὅμοιος τῷ ἥλῳ, ὅστις εἶναι ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὸ καρφίον, ὡσὰν καρφί.

Ἡλόκεντρον, τό· κεντρὶ ἀπὸ καρφί.

Ἡλοκόπος, ου, ὁ (κόπτω) Ὅποιος κόπτει τὰ καρφία, χαλκεύς.

Ἡλοκοπέω, ῶ· κόπτω (ψιαίνω) καρφία.

*Ἡλοπαγής, ές, (πήγνυμι) Ὅστις εἶναι στηριγμένος μὲ καρφία.

Ἧλος, ὁ, τὸ καρφίον, καρφί· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ὡς μέσον στηριγμοῦ, ἀλλ' ὡς στολισμός, ἐν τῷ σκήπτρῳ, Ἰλ. Α, 246. ἐν τῇ κώπῃ καὶ ἐν τῇ ζήκῃ τοῦ ξίφους, Ἰλιάδ. Λ. 29. ἐν ποτηρίῳ, Ἰλιάδ. Λ. 633. ὅπου λοιπὸν ἐννοοῦνται αἱ κεφαλαὶ τῶν καρφίων ἠκυρτωμαπόμοια μὲ ἐκεῖνας· ὅθεν καθόλου ὑψώματα, ἐξοχαί, ὡς π. χ. οἱ τύλοι εἰς τοὺς πόδας, ἐκφύματα μυρμηκιώδη εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ παρὰ Γαλλ. Clou.

*Ἦλος, τό, τοπος ἐν ᾧ σύδεν φύεται· Ἡσύχ. ὅθεν ταὐτὸν τῷ ἕλος· (ὡς ἦλος καὶ ἕδος, γῆρας καὶ γέρας, κ. τ. λ. ὅθεν ἠλιράτης).

Ἡλόε, ἡ, ὀν· ἐν Ἰλιάδ. Ο. 128. μετὰ τοῦ, Φρένας· ταὐτόν ἐστι τῷ, Ἠλεές, ἀνόητος, τρελός, χαμένος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἔκπρε τὸν νοῦν, καθὼς ἐν Π. 805. «Φρένας εἶλεν, εἶπεν. 2) ὑστερωτέρως καὶ μάταιος, κενός, διάκενος· μάλιστα ἐν τῇ κλητ. ἠλέ· ὅθεν ἠλοίς, ἠλέματος, ἠλίτα, ἠλίβιος, ῥίζα ἄλη, ἀλεός, ἀλάομαι) ὅθεν

*Ἡλοσύνη, ἡ (ἠλός) = ἠλιθιότης.

Ἡλότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ κτυπημένος μὲ καρφία, 2) καρφωμένος. Νόνν.

Ἡλόω, ῶ (ἦλος) καρφόνω, στερεόνω τι μὲ τὰ καρφία.

*Ἥλπετο, παρατατ. τοῦ ἔλπομαι, Ὁμ.

Ἡλσάμην, ἀόρ. 1. μέσα τοῦ εἴλω, καὶ ὁ πλέον ἀλλέκοτος ἀόρ. 2. Ἠλσόμην, φαίνεται ὅμως κατὰ τὸν Bullm. Lexil. 2. σελ. 147. ὅτι τὸ χωρίον τοῦ Σιμωνίδου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. σελ. 634, 6. εἶναι ἐφθαρμένον· παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται μόνον ἔλσαν, καὶ ἕλσαι, ἀπὸ τὸν ἀόρ. 1. ἐνεργ.

*Ἥλσατο, Λυρ. σχημ. ἀντὶ ἠλάσατο, ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω, μέσον παρὰ τῷ Ἰβύκῳ ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. σελ. 428, 29.

Ἡλυγάζω, (ἠλυξ) Σκάζω, σκοτίζω, κρύπτω, σκεπάζω, κ. τ. τ. Ἡσύχ.

Ἡλυγαῖος, αἶα, αῖον· Σκιώδης, σκιερός, σκοτεινός· ἐκ τοῦ

Ἠλύγη, ἡ (ἠλυξ) Σκότος, σκιά, ἴσκιος, κνέφας, Ἡσύχ. μεταφορ. ψεύδης ἠλύγης, ἡ σκοτεινὴ καὶ ἐμπερδευμένη προχώρησις μιᾶς κρισολογίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 684. δύνανται δὲ νὰ σημαίνῃ ἐντεῦθεν καὶ τὴν κρυφίαν ἀποφυγὴν (ἠλύτωσιν) ἀπὸ μίαν κρισολογίαν. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λύγη, Λυγαῖος. Ὁ Ἐρυέστιος ὅμως ἐκ τοῦ. Ἀλύκη, ὅ ἐστιν, ἐκ τοῦ, α στερητ. καὶ Λύκη, φῶς· ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. Allucinari, καὶ τὸ συνθετον, Ἐπηλυγάζω. Ζήτ. Λύγη· (ῡ)

Ἠλυγίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἠλυγάζω· ὅθεν

Ἠλυγισμός, Ὁ ἐπισκιασμός, ἴσκιωμα, ἐπισκέπασμα τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἴσκιον, σκότος, σκιά. Ὁ Ἡσύχ. καλῶ Σουίδ. ἔχουσιν ἠλυγισμένος, κεκρυμμένος, ἰσκιασμένος, ἐσκοτισμένος, καὶ ἐπηλυγισμός, ἐπισκιασμός. Ζήτ. ἐν τῷ Ἠλύγη.

Ἥλυθον, ες, ε. Ἐπικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι, ἀντὶ τούτου εἶναι ἐνχρηστ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἦλθον, συχνὰ παρ' Ὁμ. φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ σχῆμα ἀπαντᾶται μόνον ἡ ἀριστ. ἐγκλ.

*Ἠλύθω, φαίνεται ὅτι ἦτον τὸ Ἰων. σχῆμα τοῦ Ἐλύθω· ὅθεν ἠλυσις, ἠλύσιος· Παράβ. ἤπιος ἀπὸ τοῦ ἔπος.

Ἠλυξ, υγος, ὁ, ἡ. Σκοτεινός, σκιώδης· κνεφαῖος, ζοφερός· (ἤτοι ἀπὸ τοῦ λύγη, ἢ ἀπὸ τοῦ θέμα λυκη, Δατ. lux, λευκός, Ruhnk. Tim. σελ. 119. Piers. Moer. σελ. 163). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει νηλύγων ὀρίωνι· ἀλλ' ἴσως καὶ, ὠλυγίων, σκοτεινῶν, ἐν σκότῳ κατεχομένων.

*Ἠλυξε, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ ἀλύσκω, Ὁμ.

*Ἠλυσία, ἡ = ἠλυσις.

Ἠλύσιον, πεδίον, τό, Ὀδσ. Δ, 563. ὑστερωτέρως δὲ καὶ χωρὶς τοῦ, πεδίον. Ἐν τῇ Ὀδσ. σημαίνει πεδίον χαρίεν καὶ εὐδαίμον, εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου μεταπίζουσι ἄνευ θανάτου ἐπίσημοι ἥρωες, — μεταξὺ τῶν Ὁμηρικῶν μόνον ὁ Μενέλαος, ὡς τοῦ Διὸς γαμβρός — ὅπως διάγουσιν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν τοῦ Ῥαδαμάνθυος ἀρχὴν ζωὴν μακαρίαν καὶ ἀμέριμνον· ὁ Ἡσίοδ. ὅμως ἔρ. 173. λέγει ἀντὶ τούτου μακάρων νήσους, ὅπου δὲ ζῶσι κατ' αὐτὸν ζωὴν μακαρίαν ὑπὸ τὴν τοῦ Κρόνου ἀρχὴν πάντες οἱ ἐν Θήβαις καὶ Ἰλίῳ πεσόντες Ἥρωες, οὕτω καὶ Πίνδ. Ὀλ. Β'. 129. Οὗτοι οἱ ὡραῖοι μύθοι ἐξηκολουθήθησαν ἔπειτα διὰ τοῦ ὑστερωτέρου μύθου περὶ τῆς ἀνιγματώδους Ἀτλαντίδος. Περὶ τοῦ πεδίου τούτου λέγει ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ. 563. «Οὐ ψιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολύς, οὔποτ' ὄμβρος, Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Τῇ περ ῥηϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν. Ἐνομίζετο δὲ παρὰ τῶν Παλαιῶν ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἐκεῖ ὅπου κεῖνται αἱ τῶν Μακάρων νῆσοι, τὰς ὁποίας τὸ, Παναρίας νήσους λέγουσιν, ἀπέναντι τῆς Μαυρουσίας, ἤτοι τοῦ βασιλείου τοῦ Μαρόκ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν κειμένας· ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζ. Στηλιτ. Β'. περὶ τούτων οὕτωφη σίν. «Ὥσπερ ὁ Χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες - - - χωρίον, ὃ καλοῦσι, Μακάρων Νήσους, καλοῦσι δὲ αὐτὸ, ἠλύσιον πεδίον, κ. τ. λ. (ὅρα περὶ τούτου διεξοδικώτατα ἐν τῷ Μυθολογικῷ Λεξικῷ). Ἐκ τοῦ, Ἠλύσιος, ὅθεν Ἠλυσία, ταὐτὸν τῷ, Ὁδός, ἐκ τοῦ, Ἠλύω, ὡς τὸ, Ἐπηλυσία, καὶ Κατηλυσία 2) ὑστερωτ. ἐκαλοῦντο ἔτι Χωρία Ἠλύσια, καὶ, Ἐνηλύσια, τόποι τοὺς ὁποίους ἐκτησεν ἡ ἀστραπή, ἤτοι ὁ κεραυνός, ὅ ἐστὶ τὸ Κεκεραυνωμένοι χωρίον, τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ἠγίαζον διάφοροι ἐκτακτοι ἱερῶν τελετῶν, καὶ δὲν ἐπατοῦσε πλέον ποδάρι ἀνθρώπινον, Δατ Cidentalia, Casaub. Pers. 2, 22.

*Ἠλύσιος, ία, ιον, ὅστις εἶναι, ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἠλύσιον (παράγεται ἐκ τοῦ, Ἤλυσις, ἐλευσις, ἐλεύσομαι, ἐρχομαι)· (ῡ)

Ἤλυσις, εως, ἡ = ἔλευσις, τὸ ἐρχεσθαι, ἔρχεσθαι. Ἔρχομός, δρόμος, πορεία, ἔλευσις· Εὐριπ.

*Ἠλυσκάζω, ἰδὲ ἠλύσκω πρὸς τὸ τέλος.

*Ἤλφον, ἀόρ. 2. τοῦ ἀλφαίω, Ἰλιάδ. Φ. 79.

*Ἤλω, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. Ἰων. συγκοπὴ τοῦ ἁλίσκομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἑάλων, μὲ σημασ. παθητ. Ὀδ. Χ, 230.

*Ἠλώμην, παρατατ. τοῦ ἀλάομαι, Ὀδ. Δ, 91. Ν. 821.

*Ἠλωτός, ἡ, όν (ἠλόω). Καρφωμένος, ἢ ὁ ἔχων σχῆμα καρφίου.

Τὸ Η. μετὰ τοῦ Μ.

Ἧμα, ατος, τό (ἵημι). Τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἀκόντισμα, Δ. Φ. 891. 2) ὅπερ ἐρρίφθη, τὸ ῥίμμα, βλῆμα, βέλος, ἀκόντιον ὅθεν τὸ, Ἥμων, ὅπερ ἰδὲ.

Ἡμαθόεις, όεσσα, όεν (ἄμαθος). Ἰων. ἀντὶ ἀμαθοεις, ἀμμώδης, γεμάτος, ἀπὸ ἄμμον, παρ' Ὁμ. δεκαπενταπλῶς, πάντοτε δὲ ὡς Ἐπίθ. τῆς Ἠλείας πόλεως Πύλου, καὶ εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία γένους κοινοῦ. ὅπερ καὶ διὰ τοῦτο ἀξιοσημείωτον, ἐπειδὴ εἰς ἄλλα μόνον ἀπ' αὐτὰ τὰ χωρία ἁπαιτεῖ τὸ μέτρον τοιαύτην ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸν κανόνα, ὡς γίνεται τοῦτο ἑνίοτε εἰς τὸ ἡδύς καὶ Ἤλις. Παρ' ἑνίοις ἀρχαίοις ὠνομάσθη ἡ Πύλος οὕτως ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἄμαθον, ἐπειδὴ ἡ Ἤλις κυρίως δὲν εἶναι ἀμμώδης· ἡ Πύλος ὅμως ἔκειτο πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ, ἡμαθόεις ἀναφέρεται εἰς τοὺς ὄνους τοῦ αἰγιαλοῦ.

Ἧμαι, ῆσται, ῆστο, 3 πληθ. ἧνται, ἧντο, ἀπαρεμφ. ἧσθαι. μετοχ. ἥμενος, προστατ. ἧσο, ἧσθω, κ. τ. λ. παρατατ. ἧμην, ἧσο, ἧστο, 3 πληθ. ἧντο, οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ ἕζομαι καὶ ἵζομαι· ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ συνηθ. σχῆμα τοῦ 3 πληθ. μόνον ἅπαξ, Ἰλιάδ. Ι, 153 ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται ὅμως τὸ ἐπικ. σχη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα, εἶται, εἶατο, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἐνίοτε, καὶ τὸ Ἰων. ἧσται, ἧστο· (τὸ ἦμαι ἐκλαμβάνεται συνήθως ὡς παθητ. παρακ. τοῦ θέματος ΕΩ, τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἕζω, εἶτα. ὁ Buttm. ὅμως τὸ ἐκλαμβάνει ὡς τῷ ὄντι ἐνεστ. παθητ. θέματός τινος εἰς μι, καθὼς τὸ εἶζημαι καὶ κεῖμαι). Ἐκαθέσθην, κατεσθην, καθιδρύθην, ὅθεν κάθημαι, κεῖμαι, στόκεμαι, ἢ ἵσταμαι· συχνότ. παρ' Ὁμ. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον, κάθημαι· 2) Συχνὰ παρ' Ὁμ. μὲ τὴν σημασ. διαμένω, παραμένω, διατρίβω, κάθημαι ἥσυχα, εἶμαι ὀκνηρὸς ἢ ἀργός, σχολάζω, ῥᾳθυμῶ, ἀναπαύομαι· κάθημαι κρύφα, Ὀδσ. Θ, 503. 512. 3) Ὕστερως δὲ καὶ περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς ναῶν, οἰκοδομῶν, ἀπερισμάτων κ. τ. τ. Πρβλ. παράβ. Jac. AP. σλ. 932. ωἡμένος χώρα, εἰς εἰαμενή, χώρα βαθέως κειμένη, Θεόκρ. 13, 40. παράβ. κάθημαι· — Σπανίως μετ' αἰτιατ. ἡβρύτας ἥσθιεν, κάθημαι πλησίον τοῦ εἰδώλου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 418. «ἥσθαι σέλμα,» κάθημαι εἰς τὸ σέλμα, Αἰσχλ. Ἀγ. 176. παράβλ. ἕφημαι, ἐφέζομαι· Συνήθως μετὰ προθέτεως, σημαίνοντος τὸ ὑπάρχειν ἔν τινι τόπῳ· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς, ἑκ, ἰδὲ κάθημαι.

Ἥμαιθις, ὁ· παρ' Ἡσυχ. Ἡμαθος, τὸ ἡμιωβόλιον, μισὸς ἑβολός. Παρὰ Κυζικηνοῖς, τὸ Διωβόλιον, διπλοῦς, Ὀβολός. Φείδιξ. παρ' Ἀθην. Η'.

* Ἡμακτέω, ζήτει: Περιημακτέω.

Ἦμαρ, τὸ γενικ., ἡμέτος, ποιητ. ἀντὶ ἡμέρα, μάλιστα παρ' Ὁμ. εὐχρηστον, μᾶλλον ὅτι μεταχειρ. ἐνίοτε καὶ τὸ, ἡμέρη. Συνήθως λέγει οὕτος, αἴσιμον, μόρσιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς ἦμαρ, τουτέστιν, ἡ ἡμέρα τῆς μοίρας, εἱμαρμένης, τοῦ θανάτου· ἐλεύθερον, δούλιον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς σκλαβίας, ἐν ᾗ γίνεταί τις ὁηλ. ἐλεύθερος ἢ σκλάβος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἢ σκλαβία ὡς κατάστασις· νόστιμον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, συχνὰ ἐν τῇ Ὀδ. ἦμαρ ὀρφανικόν, ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανίας, ἡ χήρευσις, Ἰλιάδ. Χ, 490. καὶ περὶ τῶν ὡρῶν τοῦ χρόνου, ὀπωρινὸν, χειμέριον ἦμαρ, ἡμέρα τοῦ φθινοπώρου, χειμῶνος, Ἰλιάδ. Μ, 279. Π. 385. «ἐπ' ἦματι,» καθημερινῶς, Ὀδσ. Μ, 105, Ξ, 105. ὅμως Ἰλιάδ. Τ, 229. μίαν ἡμέραν, ὡς τὸ, ἐπ' ἤματι, οὕτως ἠν ἐν χρήσει καὶ τὸ, ἐπ' ἦμαρ, Σοφοκλ. Ο. Κ. 1455. Τραχ. 1127. ὅμως τὸ, παρ' ἦμαρ, σημαίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, λατ. perendie, alternis diebus. Herm. Σοφοκλ. Ο. Κ. 1454. καὶ Αἰσχ 470. Τστερτρ. ὡς τὸ ἡμέρα καὶ φῶς, Εὐτυχία, σωτηρία, Αἰσχ. Περσ. 399.

Ἡμαρτημένως, Ἐπίρ. (ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. μ. Ἁμαρτάνω) Ἐσφαλμένως, ψευδῶς, μὴ ὀρθῶς.

Ἡμάτιος, ία, ιον. (ἦμαρ). Ποιητικ. ἀντὶ, Ἡμέριος, ἡμερινός, αὐθημερινός, ἡμερούσιος. Ὀδ. 8, 104. Τ. 149. 2) καθημερινός, καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἰλιάδ. Ι. 72. (2)

*Ἡμβροτον, ἤ, ε. Ἀπαρμφ. ἁμβροτεῖν, ποιητ. ἀόρ. 2. τοῦ ἁμαρτάνω, Ὁμ.

Ἡμεδαπός, ὁ, ἡ (ἡμεῖς). Κυρίως ὁ ἡμέτερος, ὅθεν ἐγχώριος, ἐντόπιος, ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας πατρίδος, γῆς, χώρας ὤν, λατ. noatras, ἀντίκειται τῷ, ἀλλοδαπός, παράβ. ἡμεδαπός· (περὶ τῆς κατωλήξεως δαπος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἔδαφος, ἰδὲ Ap. Dysc. de prol. σελ. 298. καὶ ὅσα ἐτημειώθησαν εἰς τὴν λέξιν, πυδαπός).

*Ἡμέιρος, = ἤμειρος, ὅπερ ἰδέ.

Ἡμεῖς, ἀρχαίως - αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμες, Ὁμ. γενικ. ἡμῶν, Ἰων. ἡμέων, παρ' Ὁμ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται ἀεὶ ὅλον τὸ συνηθ. σχῆμα, πάντοτε διαύλλ. πρὸς τούτοις ἔχει ὁ αὐτὸς μόνον Ἐπικ. ἡμείων, δοτ. ἡμῖν, καὶ ἐνίοτε ὅταν τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, μᾶλιστα δὲ ἐν τῇ θέσει, ἡμιν, Ἰλιάδ. Γ, 415. 417. Ὀδσ. Θ, 569. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅταν ἡ λήγουσα πρέπει νὰ ἦναι βραχεῖα, ἡμῖν, ἤτοι καθὼς σημειώνουσιν ἄλλοι, π. χ. Thiersch. Ἕλλην. Γραμ. §. 204, 9. ἦμιν· ἀρχαίως, αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμε, ἄμμιν, Ὁμ. Αἰτιατ. ἡμᾶς, Ἰων. ἡμέας, ὁμοίως παρ' Ὁμ. ὅστις δὲν ἔχει δι' ὅλου τὸ συνηθ. σχῆμα, ὁμως ἡμας, Ὀδσ. Ξ, 372. ἀρχ.-αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμε, ἀρχμ. πληθ. τοῦ, ἐγώ.

Ἡμεκτέω, Ἰωνικ. εἶμαι ἀγανακτισμένος, εὐόργητος, εὐερέθιστος, μόνον ἐν τῇ συνθέσει, περιημεκτέω.

Ἡμελημένως, Ἐπίρ. Μὲ ἀμέλειαν καὶ ἀφροντιστίαν· ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακειμ. τοῦ, Ἀμελέω.

*Ἥμελλον, ες, ε. Ἀττ. παραπατ. τοῦ μέλλω, ἀντὶ ἐμελλον, ἤδη παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 478.

Ἥμεν, Δωρικ. ἀντὶ, εἶναι. Θεόδ. Ε. 77. 79. ἄλλως δὲ κεῖται πληθυντ. εἰς παραπατ. Ἰλιάδ. Τ. 135. ν. - - πολλὰ φέρτεροι ἦμεν· ἀντὶ τοῦ τῆς συνηθ. εἴμεθα, (ἐσμὲν).

Ἦμέν, (ἦ). Σύνδεσμ. παρὰ Ποιητ. ἐπαπολουθεῖ ἔχων τὸν, ἠδέ, ἀντὶ τοῦ, Καὶ — Καὶ. Τόσον - Ὅσον λατ. et — et — σύνδ. συμπλεκτικός. Ὁμ. ἐνίοτε δὲ καὶ διαζευκτικός, ἤτοι — ἤτοι — τὸ λατ. vel — vel — ἢ siva — sive —, οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. καὶ τὸ, ἦ — ἦ —. Συχνάκις δὲ τάσσεται ὁ, Ἠδὲ, καὶ ἄνευ τοῦ, ἠμέν, καὶ τότε σημαίνει τὸ, καί, ζήτει, ἠδέ. Σπάνιον ὅμως εἶναι τὸ ἠμέν, μὲ ἐπακολουθ. δέ, ἀντὶ ἠδέ, Ἰλ. Μ, 428. συχνότερ. εἶναι τὸ, ἠμὲν —, καὶ —, Ἰλιάδ. Ο, 664. 670. καὶ ἀλλοῦ.

*Ἥμεναι, Μεγαριικῶς ἀντὶ εἶναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 775.

*Ἥμενος, ἀντὶ εἴμενος, ἀνεγινώσκετό ποτε ἐν Θεοκρ. 13, 40.

Ἡμέρα, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἡμέρη, ὡς τὸ σύνηθες, ἡ ἡμέρα, παρ' Ὁμ. ὅστις μεταχρῆτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τούτου τὸ ποιητ. ἦμαρ, περίπου μόνον ἐξάπαξ παρὰ τοῖς ποιητ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ ἡμέρα τῆς ζωῆς, ἡ ζωὴ· μεταφορ. σωτηρία, εὐτυχία, ἀντίθετον εἰς τὸ, σκότος. Μετὰ προθέσ. ἀμ' ἡμέρᾳ καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, εὐθὺς πρὸς τὸ ξημερῶσαι, μαζὺ μὲ τὸ χαράσσειν τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. Γ, 86. λέγει δὲ καὶ «ἅμ' ἡμέρῃ διαφανεούσῃ». ἐφεξῆς πὰρ ἡμέρας πίνειν, «τὸ γὰ ἀρχίζη τις νὰ πίνῃ εὐθὺς ἀφ' οὗ ξημερώσῃ, Πολύβ. Η'. 29. 6. «δι' ἡμέρας,» καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Valck. Ἡρόδ. 6, 12. «ἐξ ἡμέρας,» ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ εἶναι ἡμέρα, Σοφοκλ. Ἀλ. 780. «ἐφ' ἡμέραν,» διὰ μίαν ἡμέραν, Θουκ. Δ, 69. ἔτι δὲ καὶ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Εὐρ. Κυκλ. 336. «κατ' ἡμέραν, καθημερινῶς, Seidl. Εὐρ. Ἀλ. 426. τὸ αὐτὸ ἐσήμαινε, καὶ τό, «τῆς ἡμέρας». τὸ καθ' ἡμέραν», Εὐρ. Ἡλ. 182. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1131. «μεθ' ἡμέραν,» ἐν ᾧ διαρκεῖ ἡ ἡμέρα, τὴν ἡμέραν, «πρὸς ἡμέραν,» πρὸς τὸ ξημέρωμα, «δέκα ἡμερῶν ὁδός,» ταξιδι δέκα ἡμερῶν· 2) ὡς κύριον ὄνομα, ἡ Ἡμέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, συγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 124. Seidl. Εὐρ. Τρω. 861.

Ἡμερεύω, Διατρίβω, περνῶ τὴν ἡμέραν· εἶμαι εἰς τόπον τινὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, μετὰ τῆς ἐν προθέσ. «Ἡμερεύω ἐν τῇ ἀγορᾷ, περνῶ τὴν ἡμέραν ἤτοι εἶμαι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ παζάρι· ἔτι δὲ καὶ μόνον μετὰ δοτ. τοῦ τόπου. «Ἡμερεύειν μακρῷ κελεύθῳ», Αἰσχυλ. Χοηφ. 730. «Ἡμερεύειν ἐν πόνοις», Εὐριπ.

*Ἡμερησία, ἡ, Εὐδιάλλακτος, εὐμενὴς, λατ. placabilis, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ.

Ἡμερήσιος, ία, ιον· ἡ, Ἡμερίσιος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Διὰ κάθε ἡμέραν, διορισμένος διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός. 2) ἐ μίαν ἡμέραν διαρκῶν. «Ἡμερήσιοι λόγοι», Ἱστορ. ὡς τὸ ἐφήμερος, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν περὶ ἀνθρώπων, ὀλιγοχρόνιος, φθαρτὸς, ἐνηπτός. 3) μίαν ἡμέραν μακράν, «διάστημα ἡμερήσιον», μακρὸς μιᾶς ἡμέρας δρόμου. Διονύσ. Ἁλικ. 4) καθόλου δὲ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἡμέραν. «Τὸ Ἡμερήσιον», τὸ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας πραττόμενον. «Ἡμερήσιον (μίσθωμα)», ἡμερομίσθιον, ἡμεροκάματο, ἡμεριάτικον, ἡμεροδούλειον, ὁ μισθὸς τὸ ὁποῖον λαμβάνει καθημέραν ὁ ἐργάτης. «Ἡμέρσιον (βιβλίον)». Journal, βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον γράφοντες τὰ συμβεβηκότα κάθε ἡμέρας. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, Καθ' ἑκάστην διάρκειαν.

Ἡμερία, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἡμέρα· μόνον παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 208.

Ἡμερίδιος, ον, ὁ (ἡμερος). Πρᾶος, ἡμερος· προσηνὴς, ἐπιεικὴς, Λατ. mitis, μᾶλιστα περὶ τοῦ οἴνου, παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται καὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου ἐκ τοῦ, ἡμερὶς, τὸ ἐλῆμα, Προβλ. συμπ. Δ. 1. καὶ, ε. 7.

Ἡμερίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἡμέρα, μικρὰ ἡμέρα.

Ἡμερινός, νὴ, νόν· ταυτὸν τῷ, ἡμερίσιος· μᾶλιστα δὲ, τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ διαρκεῖ ἡ ἡμέρα, προσδιωρισμένον διὰ τὴν ἡμέραν, ὅθεν νηφερινὴ φυλακήν.

Ἡμέριος, ὁ, ἡ, καὶ τρικατάλ. = ἡμερήσιος, μόνον ποιητ. Lobeck Phryn. σελ. 53. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἐφημέριος. «Ἡμέριοι», αὐτοῦ, οἱ ἄνηποι, οἱ ἄνθρωποι. «Ἀπείρεσίαι κοίρανος ἡμερίων», Ἐπιγράμ.

Ἡμερίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ἥμερος· μᾶλιστα περὶ δένδρων, ὁποῦ φέρουσι καρπὸν βρώσιμον, ὅθεν εἶναι ἡμερὶς συνηθ. ταυτὸν τῷ «ἄμπελος ἡμερίη», πρὸς ἐξαιτολὴν τῆς ἀγρίας καὶ μᾶλιστα ἡ ἀνηδενδρὰς. Vitis arbustiva. Ὀδυσσ. Ε. 69. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Γ'. 6. Ἀνάλεκτ. Β'. 165. καθόλου δὲ καὶ ἕκαστον ἥμερον ὀπώρισμον δένδρου, Ἀρ. Ἀχ. 997. Ἀντίθ. ἀγρίας, ὑπονοεῖται ἄμπελος. Παρ' Αἰλιαν. 2. Ἱστορ. ΙΕ'. 1. ἔστι συνώνυμον τοῦ, Ἀνηθών. Ζήτ. καὶ, Ἐρίφλοιος.

Ἡμεροβίοτος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, βίος). Ὅποιος ἔχει τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, ἢ ὁποῖος φροντίζει ἢ ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ μόνον διὰ μίαν ἡμέραν. Ἄρα, ἀργάτης, ζητιάνος, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν «Ἡμεροδοῦλοι, ἡμεροφαγοι», ἔτι δὲ καὶ, ὅστις ζῇ χωρὶς τινα φροντίδα. Παρ' Ἱεριωνύμῳ λέγεται καὶ ὁ Διογένης. Καὶ εἴδος ζωυφίων, τὰ ὁποῖα ζῶσι μόνον μίαν ἡμέραν.

*Ἡμερογράφος, ὁ. Πασῶν, ὅστις κατασκευάζει ἀστρονομικὰ Καλενδάρια. Mevin. vita Procli, σελ. 92.

Ἡμεροδανειστής, οῦ, ὁ (ἡμέρα, δανείζω). Ὅποιος δανείζει τὰ ἀργύρια διὰ μίαν ἡμέραν, καὶ καθημέραν λογαριάζει τὸ διάφορον αὐτῶν εἰς κεφάλαιον. Διοφ. Μένιπ.

Ἡμεροδρομέω, ῶ. Εἶμαι ἢ τρέχω ὡς ἡμεροδρόμος. Στράβ. Ε'. ἐν τοῦ.

Ἡμεροδρόμος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, δραμεῖν). Ὅποιος κάμνει τὸν δρόμον του εἰς μίαν ἡμέραν, π. χ. ὁ ἥλιος. 2) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ταχυδρόμος (ποστιλλιὼν, σαής, κουριέρης), κ. τ. τ.

Ἡμερόδρυς, υος, ἡ (ἥμερος, δρῦς). Ταυτὸν τῷ, ἡμερὶς δρῦς. Ἡσύχ. ἰδὲ Ἡμερὶς.

*Ἡμεροειδής, ές (ἡμέρα, εἶδος). Ὅστις εἶναι κατὰ τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας, ὅμοιος μὲ τὴν ἡμέραν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡμεροθαλής, ές, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ἡμεροθηλής.

* Ἡμεροθηλής, ές (θάλλω). Ὅστις ἀνθλαστάνει μέ ἡμέρον τρόπον, Graefe Mel. 1, 53.

Ἡμεροθηρία, ἡ (θήρα). Κυνήγι ἀπό ἡμερα ζῶα· ἔθεν

Ἡμεροθηρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἡμεροθηρίαν· ἡ ἡμεροθηρική, ἡ τέχνη τῆς ἡμεροθηρίας, Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 222. C.

Ἡμεροκαλλές, οὖς, τό· καί, ἡμεροκάλλις, ίδος, ἡ. Ὅποιος αὐθεῖ τήν ἡμέραν, εἶδος κρίνου, κύτρινα ἄνθη ἔχον, Διοσκορ. Γ'. 137. Hemerocallis flava, ἡ fulva. Λιν.

Ἡμεροκλέπτης, ου, ὁ. Ὁ τήν ἡμέραν κλέπτων.

* Ἡμεροκοίτης, ου, ὁ, = ἡμερόκοιτος. Ὀππιαν. Ἀλ. β', 119.

Ἡμεροκοίτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὅποιος κοιμᾶται τήν ἡμέραν, καί τήν νύκτα ἀγρυπνεῖ, ἐπίθετον τῶν Νυκτερίδων. Καί ὁ κλέπτης, Ἡσ. ἔργ. 607. Ὀππιαν. Ἀλ. Β'. 408. Ἔτι δέ καί εἶδος ὀφιώδους, τό ὁποῖον ἄλλως καλλιώνυμος, καί, εὐρυστεόπους, λέγεται. Ἡμερόκοιτοι βλαχαί τετράωνοι, Εὐρετ. Κύκλ. 58. ἀντί, ἡμερηκοίτων τετείων· Δωρικ.

Ἡμερολεγδόν, Ἐπίρρ. (λέγω). Τό ἐξαριθμεῖν, λογαριάζειν κατά τάς ἡμέρας, τό λογαριάζειν ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τουτέστι καθημερινῶς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 63. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 2) συμφώνως, σωστά ἐπάνω εἰς τήν ἡμέραν.

Ἡμερολεκτέω, ῶ. Ταύτόν τῷ, Ἡμερολογέω. ἀμφ.

Ἡμερολογεῖον, καί, ἡμερολόγιον, τό. Ἡ τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου ἐπαρίθμησις, βιβλίον ἐν ᾧ εἰσί γεγραμμένοι αἱ τοῦ χρόνου ἡμέραι, Καλενδάριον, Πλούταρχ. Καίσ. 59.

Ἡμερολογέω, ῶ (λέγω). Ἀριθμῶ, λογαριάζω, προσδιορίζω κατά τάς ἡμέρας. Ἡμερολογέω τόν χρόνον, Ἡρόδοτ. Α', 47. ἀριθμῶ ἤ διορίζω τόν χρόνον εἰς τόσας ἡμέρας, ὅθεν

* Ἡμερολογικά, ῶν, τά, καί

* Ἡμερολόγιον, τό, = ἡμερολογεῖον.

Ἡμερονύκτιον, τό (νύξ). Ταύτόν τῷ, νυχθήμερον. Βασίλ.

Ἡμεροποιέω, ῶ (ποιέω). Ταύτόν τῷ, ἡμερόω.

Ἡμεροποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν τάς ἡμέρας. Καί ὁ ἥμερον ποιῶν τινα, εἰρηνοποιός.

Ἦμαρος, ὁ, ἡ. Ὡς τό σύνηθες, ἦμερος, τιθασσός, χειροήθης, περί ζώων, ὡς ἀντίθετον τῆς ἀγρίας φυσικῆς καταστάσεως, Ὀδ. Ο, 162. τά ἥμερα, μετά καί ἄνευ τοῦ, ζῶα, τά οἰκεῖα ζῶα· ἔτι δέ καί φυτῶν καί δένδρων, ἥμερα δένδρα, τά ὁποῖα ἐφυτεύθησαν καί ἐθεραπεύθησαν ἀπό ἀνθρώπους, ἀντίθετ. ἄγριος, Ἡρόδ. Θ', 115. τά ἥμερα, ταύτόν τοῖς, ἥμεροι καρποί· ἐντεῦθεν μετηνέχθη καί περί ἀνθρώπων, ἀντί τοῦ, Πρᾶος, ἐπιεικής, ἀριστος, γλυκύς, εὐπρόσιτος, λατ. mansuetus. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι «Ὀδοί ὡς ἡμερόταται, δρόμοι ἵπται, πατρικοί, καί ἐλεύθεροι ἀπό κάθε ἄγριον θηρίον· περ' Ἡρόδ. Ε'. 82. καί τριπατάλ. 2) = ἡμερήσιος, ἡμέριος, θνητός, φθαρτός, Αἰσχύλ. Προμ. 945. Ἐπίρρ. Ἡμέρως, μέ ἡμερότητα.

Ἡμεροσκοπεῖον, τό· Τόπος εἰς ὃν φυλάττονται, σκοπεύονται κατά τόν καιρόν τῆς ἡμέρας, (βίγλα), λέγεται καί Ἡμεροσκόπιον, ἐκ τοῦ

Ἡμεροσκοπέω, ῶ (ἡμεροσκόπος). Σκοπῶ, φυλάττω εἰς τό ἡμεροσκοπεῖον, Αἰνέας. ὅθεν

* Ἡμεροσκόπιον, τό, = ἡμεροσκοπεῖον.

Ἡμεροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ ἐν ἡμέρᾳ φρουρῶν, ὁ φυλάττων τήν φυλακήν τῆς ἡμέρας. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1170. Ζήτ. Ἡμεροφύλαξ.

Ἡμερότης, ητος· ἡ (ἥμερος). Ἡ φύσις ἤ τό ἰδίωμα τοῦ ἡμέρου. Πλάτ.

Ἡμεροτροφίς, ίδος, ἡ (τρέφω). παρ' Ἀθην. Γ'. «Χοίνιξ ἡμεροτροφίς», ἀρκετή εἰς τό νά θρέψῃ τινά μίαν ἡμέραν.

Ἡμεροφορής, ὁ, ἡ (φάος). Ταύτόν τῷ, ἡμεροφανής. Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 1. Ὅστις φέγγει τήν ἡμέραν.

Ἡμεροφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ταύτόν τῷ, ἡμεροφαντος. Ἀριστοτ. Τοπ. ε'. 4. π'Ἡμεροφαντου ἄστρου.

Ἡμερόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνω). Ὁ κατά τήν ἡμέραν φαινόμενος, ὁρατός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 82.

Ἡμερόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ κατά τήν ἡμέραν φοιτῶν, περιερχόμενος. Βασίλ.

* Ἡμεροφυλακέω = ἡμερωρέω.

Ἡμεροφύλαξ, ακος, ὁ, = ἡμεροσκόπος, Ὅποιος φυλάττει κατά τόν καιρόν τῆς ἡμέρας (βάρδια, καραούλι), Ξεν. (υ)

Ἡμερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνέω). Ὁ τήν ἡμέραν φωνάζων, κήρυξ τῆς ἡμέρας, ὁ διά τῆς φωνῆς του κηρύττων τήν ἡμέραν, Ἐπίθ. τοῦ ἀλέκτορος, πετεινοῦ, Σιμωνίδης.

Ἡμερόω, ῶ, Μέλ. ώσω, καί Μέσως (ἥμερος). Ποιῶ τινα ἥμερον, ἡμερόνω, καταπραΰνω, κυρίως ἐπί ἀγρίων ζώων· ἔπειτα ἐπί φυτῶν καί δένδρων, ποιῶ δένδρον τι ἄγριον διά τοῦ ἐμβολίσματος κ. τ. τ. ἐπιτήδειον εἰς ἥμερον καρπόν, ἐξευγενίζω· ἐπί χώρας, ποιῶ γῆν τινα διά τῆς ἐπιμελείας, καί τῆς γεωργίας ἐργάσιμον, ἐπιτηδείαν εἰς καρπούς· οὕτω καί ἐπί μερῶν γῆς ἤτοι ἐπαρχιῶν, ἀντί τοῦ, Καθαρίζω, παστρεύω τόν τόπον ἀπό κλέπτας καί ἄγρια ζῶα, κ. τ. τ. «Χθόνα ἀνήμερον ἡμεροῦντες», Αἰσχύλ. Εὐμ. 14. ὡς τό παρά Πλάτ. «Ὁδοί ἡμερώτατοι», μεταφορ. καί ἐπί ἀνθρώπων, Ἡμερόνω, καταπραΰνω, μεταφέρω τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν ἀγρίαν, θηριώδη κατάστασιν, εἰς τήν ἡμερότητα καί παιδείαν· ἔτι δέ καί, ὑποτάσσω, δουλόω, μάλιστα ἐν τῷ Μέσῳ παρ' Ἡρόδ.

Ἡμέρωμα, ατος, τό. Τό ὁποῖον ἡμερώθη, παρά Θεοφρ. δέ καί ἀντί τοῦ, ἡμέρωσις.

Ἡμερωρέω, ῶ (ὥρη, ἡμέρα). Εἶμαι ἡμεροφύλαξ, Ἡσύχ.

Ἡμέρωσις, εως, ἡ (ἡμερόω). Τό ἡμερόνειν, ἥμερον ποιεῖν, ἐπί ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, κ. τ. τ. Διόδ. Σικ. Ζήτ. Ἡμερόω.

* Ἡμερωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἡμερόνει, ποιεῖ τι ἥμερον. Ζήτ. Ἡμερόω.

Ἦμες, Δωρικ. Ἀπαρμφτ. τοῦ εἰμί, ἀντί, ἦμεν, καί, εἶναι.

* Ἡμετέρειος, εία, ειον, Ἰων. Ἡμετερήιος, ηίη, ηίον, = ἡμέτερος, Ἀναπερ.

Ἡμέτερος, έρα, έρον (ἡμεῖς). Ἐδεκός μας, ἡ ἰδικός μας, συχνά παρ' Ὅμ. ἡεῖς ἡμέτερονδε, ὑπον. δῶμα, Ὀδ. Β, 55. καί ἀντί ἐμός, παρά τοῖς ἑπτάκ. Jac. Ap. σελ. 627. μ' ὅλον ὅτι μερικοί παραδέχονται τήν σημασίαν ταύτην ἤδη καί ἐν Ὀδ. Β, 262.

* Ἦμέων, Ἰων. καί Ἐπικ. γενικ. τοῦ ἡμεῖς, ἀντί ἡμῶν, Ὅμ.

Ἦμην, 1. ἀντικ. παρατατ. μέσ. τοῦ, εἰμί, ἀντί ἤν, σπανιώτ. ἐνίοτε ἀδίκως ἀμφισβητούμενος, Ἀττ. σχηματισμός, Ioh. Phryn. σελ. 152.

* Ἦμην, παρατατ. τοῦ ἧμαι, Ὅμ.

Ἦμί, ἐκ τοῦ ψημί, ἀφαιρέσει τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος, λέγω, λατ. inquam, ευχρηστον ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ ἐπί συφορᾶς ἐπαναλήψεως, «ναί, ἦμί, παῖ, ὡς τό τῆς συνηθείας ὁπόταν φωνάζωμέν τινα, παιδί, ἐσένα λέγω, παιδί λέγω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 37. τά λοιπά πρόσωπα τοῦ ἐνεστ. δέν ἀπαιτῶνται. Παρατατ. 1 καί 3 πρόσ. ἦν δ' ἐγώ, εἶπα ἐγώ, καί ἦ δ' ὅς, εἶπεν αὐτός, Ἀττ. ἐν τῇ διηγήσει τοῦ διαλόγου· ἔτι δέ καί μετά ἐπαναλήψεως τοῦ ὑποκειμένου, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων, Πλάτ. πολ. σελ. 327. Β. καί ἄλλοθι παρά Πλάτ. συχνά, ἰδέ Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 161. C. Koen Greg. σελ. 144. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον 3 παραταξ. ἦ, καί ἀεί πάντοτε ὅταν μεταβαίνῃ ὁ ποιητής ἀπό τινα ἀναφερομένην ὁμιλίαν εἰς πρᾶξίν τινα, ἥτις συνδέεται ἐπειτα μέ ἐκείνην διά τοῦ, καί, Ἰλ. Α, 219. 528. Γ, 292. κ. τ. λ. ἔτι δέ καί, «ἦ ῥα», Ἰλ. Γ, 355. 447. μετά τοῦ ὑποκειμένου του ἅμως μόνον ἅπαξ, «ἦ ῥα γυνή ταμίης», Ἰλ. Ζ, 390. ἐάν δέν πρέπῃ νά γραφθῇ ἐνταῦθα ψῆ· ἐν τῇ Ὀδ. καθόλου σπανιώτερ.

* Ἡμι —, ἐκ τοῦ ἥμισυ, εἰς πολλάς συνθέσεις, Γερμ. halb —, λατ. semi —. [τό Ι δύναται μόνον νά γίνῃ θέσει μακρά συλλαβή.]

* Ἡμίαμβος, ὁ (ἴαμβος). Ἤμισυς Ἴαμβος.

Ἡμιαμφόριον, τό. Μισός ἀμφορεύς.

* Ἡμιάνδριον, τό. Ἥμισυ ἀνδραπόδιον, Ὑποκορ. τοῦ

Ἡμίανδρος, ὁ (ἀνήρ). Μισός ἄνδρας, εὐνουχισμένος.

Ἡμιάνθρωπος, ὁ, ἡ. Μισός ἄνθρωπος. Λουκιαν.

Ἡμιάνθρωπος, ὁ, ἡ. Μισός ἄνθρωπος. Λουκιαν.

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ. Ταύτόν τῷ, ἡμίανδρος. (– υ – –)

Ἡμιάρπην, ενος, ὁ. Ταύτόν τῷ, ἡμίανδρος, Κτησίας Περσ.

Ἡμιάρτιον, τό (ἄρτος)· παρ' Ἀθην. Γ. καί παρ' Ἡσυχίῳ, ἡμίαρτος, εἶδος ἄρτου ἡμικυλλάδες, μισοστρόγγυλοι ψωμί.

Ἡμιασσάριον, τό. Μισόν ἀσσάριον. Πολύβ.

Ἡμιαστράγαλος, ὁ. Μισός ἀστράγαλος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Β'. 1.

Ἡμιβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Μισός βάρβαρος, ἤ ξένος. Στράβ.

* Ἡμιβαφής, ές (βάπτω). Μισοβαμμένος, μισοβρεγμένος, μισοχρωματισμένος.

* Ἡμίβιος, ον (βίος). Ὅστις ζῇ μόνον μισά.

Ἡμιβραχής, ές, ἡμίβρεχης, ες, καί, ἡμίβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Μισοβρεγμένος, μισομουσκεμένος. Θεόφρ. καί Διοσκορ.

* Ἡμίβροτος, ον (βροτός), = ἡμιάνθρωπος. Ὀππιαν. Κυν. β'. 7.

Ἡμιβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· καί ἡμίβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Μισοφαγωμένος.

Ἡμίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω)· παρά Φιλοστράτ. Σοφ. Α'. κε. 4. «Ἡμίγαμος γυνή», Μισή γυναῖκα, ἥτις κατά τούς νόμους εἶναι ἄχρηστος, τῆς ὁποίας ὁ γάμος δέν ἔχει ἐντελές κῦρος κατά τούς νόμους.

Ἡμιγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Μισογένης, ὅστις δέν ἔχει ἀκόμη ὅλα τά γένειά του, Θεόκρ. 6, 3.

Ἡμιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Μισοπλασμένος. 2) Ὅστις εἶναι ἀπό ἀτελές γένος, Πλάτ. Τίμ.

* Ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ (γέρων). Μισός γέρων. Λόγγ. ποιμ.

Ἡμίγυμνος, ὁ, ἡ (γυμνός). Μισογυμνωμένος, Λουκιαν.

(Ἡμιγύναιξ), αικος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις εἶναι μισός γυναῖκα. Σιμων. ἀχρηστον ἐν τῇ ὁνομαστ. (– υυ –)

* Ἡμίγυψος, ον, = τῷ ἥγυμ.

Ἡμιδαής, ές, ὁ, ἡ (δαίω). Ἡμικαής, ἡμίφλεκτος, μισοκαυμένος. Ἰλ. Π. 294. «Σκύβαλον ἡμιδαές». 2) Μισοχισμένος, μισοφαγωμένος. Λυκόφρ. Γ. 232. μισοφαγωμένον λεῖψανον· ἐκ τοῦ, δάω, δαίω. Ζήτ. καί ἡμιδάπτης.

Ἡμιδάϊκτος, ὁ, ἡ (δαΐζω). Μισοφονευμένος, μισοκομμένος. (ᾱ)

* Ἡμιδακτυλιαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ἔχει μάκρος ἤ μέγεθος μισοῦ δακτύλου, ἐκ τοῦ

Ἡμιδακτύλιον, τό (δάκτυλος). Μισός δάκτυλος. Πολύβ. (υ)

Ἡμιδαμής, ές, ὁ, ἡ (δαμάω). Μισοδαμασμένος, βιασμένος, φονευμένος.

* Ἡμιδάπτης, ές (δάπτω) = ἡμιδαής, 2. μισοφαγωμένος.

* Ἡμιδαρεικόν, τό, καί

Ἡμιδαρεικός, ὁ. Μισός δαρεικός. Ξενοφ. ὕ-

(Τόμ. β'.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στις μεταχειρίζεται τὰ, τρία ἡμιδαρεικά, διὰ ἕνα καὶ μισὸν δαρεικόν. Ἀναβ. Α', δ'. 21.

Ἡμιδεής, έος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων, τῷ ὁποίῳ λείπει τὸ ἥμισυ, γεμάτος ἕως εἰς τὰ μισά, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 5, 25. »Βάκους οἶνου ἡμιδεεῖς, μισὰ βαρέλια ἀπὸ κρασί. Ἀνέκδοτ. Β'. 48. »Ἡμίδεες χύτραι, βαρελάκια μισογεμάτων.

Ἡμιδιπλοΐδιον, τό· καὶ Ἀττ. συναιρ. Ἡμιδιπλοῦν (διπλοῦς). Εἶδος γυναικείου φορέματος, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὑποκάτω ἤτοι ἐνδόσει τῶν ἄλλων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 318. ἢ κατὰ τὸν Φώτιον, Γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα, ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τὸν μηρόν, Gonna, Ἰταλ.

Ἡμίδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ μισὸς σκλάβος. Εὐριπ.

*Ἡμιδραχμιαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ζυγίζει μισὴν δραχμήν, ἐκ τοῦ

*Ἡμίδραχμον, τό. Μισὴ δραχμή.

*Ἡμίειλος, ὁ (εἰλη). Ζήτ. ἡμίηλος.

Ἡμιεκτέον, τό, ἡ, ἡμίεκτον, τό. Μισὸς ἑκτεύς, τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως.

*Ἡμίεκτος, ὁ, = τῷ ἡγουμ. Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ 639.

Ἡμιέλλην, νος, ὁ, ἡ (Ἕλλην). Μισὸς Ἕλλην. Δουκιαν.

Ἡμιεργής, ές, καὶ Ἡμίεργος, οὐ (Ἔργω). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξειργασμένος, μισοκαμωμένος, μισοτελειωμένος. Ἀριστοτ.

Ἡμίετες, τό. Τὸ ἥμισυ ετος. Μισὸς χρόνος, κυρίως τὸ ὑστέρημα τοῦ, Ἡμιετής, ὁ, ἡ· ὅστις, εἶναι μισοῦ χρόνου.

Ἡμίεφθος, ὁ, ἡ (ἕψω). Μισοβρασμένος, μισομαγειρευμένος.

Ἡμιζώνιον, τό· Μισὴ ζώνη.

Ἡμίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Μισοζωντανός.

Ἡμίηλος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Μισηλιασμένος, μισοξηραμένος. Θεόφρ. Γ'. 28. ὅπου ἄλλοι, Ἡμίειλος, ἐκ τοῦ, Εἴλη, ἐπιδιορθοῦσιν.

Ἡμιθαλής, έος, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θάλλων, μισοπράσινος. Ἀνάλεκτ. Β'. 261.

Ἡμίθαλπτος, ὁ, ἡ (θάλπω). Μισοθερμαινόμενος, μισομαγειρευμένος· παρ' Ἰλιοδώρ. Αἰθ. Β'. σελ. 90. ἔταξεν ὁ Κοραὴς ἀντὶ »Ἡμίοπτα κρέα», μισοψημένα, τὸ συνώνυμον, ἡμίθαλπτα, ἡμιδαῆ, σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ τοῖς Τουρκ. Κιουλπαστή.

Ἡμιθνής, έος, ὁ, ἡ, Ἡμιθνής, ῆτος, ἡ, Ἡμίθνης, ητος (θανέω, θνήσκω). Μισαπεθαμένος· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός.

Ἡμιθέαινα, ἡ (Θέαινα). Μισὴ θεά.

Ἡμίθεος, ὁ. Μισὸς θεός, ὅ ἐστιν, ὁ γεγεννημένος ἐκ θεοῦ καὶ θνητῆς, ἢ ἐκ θνητοῦ καὶ θεᾶς, ὅστις μετὰ θάνατον εἰς θεοὺς ἀνάγεται. »Ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν». Ἰλ. Μ. 23. Ἡσ ἔργ. 162. ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, Ἡρώων, καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος Πύθ. Δ'. 19. 327. καὶ 375. τοὺς συνοδοιπόρους τοῦ Ἰάσονος »Ἡμιθέους ναύτας» ἀντὶ, Ἥρωας, καλεῖ, ὁ δὲ Ἡσίοδ. ῥητῶς εἶπεν· »Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται Ἡμίθεοι». Semidei. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἥρως. Τστερωτέρ. καὶ, ἡ Ἡμίθεος = τῷ ἡγουμ.

Ἡμίθηλυς, υ (θῆλυς). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηλυκὸς ὤν, γυναικώδης. Ἀνακρ. ιγ'.

Ἡμιθήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (θήρ). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον ὤν, θηριώδης.

Ἡμιθνής, ῆτος, ὁ, ἡ (θνήσκω) = ἡμιθανής, μισοπεθαμμένος, Ἀρστφ. Νεφ. 497. Κατ' ἄλλους δέ, Ἡμίθνης, ητος.

Ἡμίθνητος, ὁ, ἡ (θνητός). Ταὐτὸν τῷ, Ἡμιθανής, καὶ ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θνητός, ἡ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀθάνατος, Ἡμίθεος, ἢ ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν θνητὸς καὶ ἀθάνατος, ὃ ἐστι, τὴν μίαν ἡμέραν θνητός, καὶ τὴν ἄλλην ἀθάνατος, ὡς οἱ Διόσκουροι. Λυκόφρ. 511.

Ἡμίθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Μισοτζακισμένος.

Ἡμιθωράκιον, τό. Μισὸς θώραξ, Πολυδ. Α. 137. Β'. 155. Γ'. 142. καὶ Πολυαίν. στρατηγ. τὸ ἔμπροσθεν μέρος μόνον τοῦ θώρακος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ὅλον ἐλέγετο »στάδιος θώραξ». Ἀπολλών. Ῥόδ. Γ'. 1226 (α)

Ἡμιτουδαῖος, ὁ. Μισὸς Ἰουδαῖος.

Ἡμικάδιον, τό. Γράφεται δὲ καὶ ἡμικάδδιον, Μισὸς κάδος.

Ἡμίκακος, ὁ, ἡ (κακός). Μισὸς κακὸς, καὶ Ἐπίῤῥ. Ἡμικάκως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 449. μὲ μισὴν κακίαν.

Ἡμίκαυστος, ἡ, Ἡμίκυπτος, ὁ, ἡ (καίω). Μισοκαμμένος.

Ἡμίκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ κενός, ἄδειος.

Ἡμικέραμον, τό· Μισὸς κέραμος.

Ἡμίκεραος ἡμίονος (κέρας), Νικήτ. Χρον. Β'. 20. τὸ ὁποῖον ἐν ΙΕ'. 2. κόλουρον, λέγει, κολοβὸν μουλάρι, μισὴν οὐρὰν ἔχον.

Ἡμικεφάλαιον, ἡμικεφάλιον, ἡ, ἡμικέφαλον, τό (κεφαλή). Μισὸν κεφάλαιον, Φρύνιχ.

Ἡμικλάδευτος, ὁ, ἡ (κλαδεύω). Μισοκλαδευμένος.

Ἡμίκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Μισοκλασμένος, τζακισμένος, Πλούτ.

Ἡμίκλεις, ειδος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἡμίκλειστος, μισοκλεισμένος, Σουίδ. σπάνιον

*Ἡμίκλειστος, ὁ, ἡ (κλείω). Μισοκλεισμένος.

Ἡμικλήριον, τό (κλῆρος). Μισὸς κλῆρος, τὸ μισομοιρασμένον, τὸ ἥμισυ μερίδιον, ἡ μισὴ κληρονομία. Δημοσθ.

*Ἡμίκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Μισοκομμένος.

Ἡμικόριον, τό. Μισὸς κόρος, τουτέστι μέτρον 20½ μεδίμνων.

Ἡμικόσμιον, τό (κόσμος). Τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου. Ηλιομηδ.

Ἡμικοτύλη, ἡ. Μισὴ κοτύλη. (υ) ὅθεν

*Ἡμικοτυλιαῖος, α, ον. Ὅστις χωρεῖ μισὴν κοτύλην.

Ἡμικοτύλιον, τό. Ταὐτὸν τῷ ἡμικοτύλη.

Ἡμίκραιρα, ἡ (κραῖρα). Τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς. Ἀριστ. Θεσμοφ. 227. τὸ ἥμισυ τῶν παρειῶν καὶ τῆς σιαγόνος.

Ἡμικρανία, ἡ (κρανίον), Πόνος κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς· ὅθεν τό, Γαλλικ. Migraine, ἀντὶ Hemigraine. ὅθεν

Ἡμικρανικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ ἡμικρανίαν.

Ἡμικράνιον, τό (κρανίον). Τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κρανίου.

Ἡμίκρης, ητος, ὁ (Κρής). Μισὸς Κρητικός, Δυκόφρ. 150.

Ἡμικύαθος, ὁ. Μισὸς κύαθος (υ).

Ἡμικύκλιον, τό. Τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κύκλου, μισὸς κύκλος, κυρίως τὸ Οὐδέτ. τοῦ

Ἡμικύκλιος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ τὸ σχῆμα τοῦ μισοῦ κύκλου ἔχων, καὶ ἐνταῦθεν. — 2) Ἡμικύκλιον, τό, ὡς οὐσιαστ. τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κύκλου· μάλιστα δὲ θρόνος τις ἀναπαυτικὸς (θρονίον, σκαμνίον) σχῆμα ἔχων ἡμικυκλίου, ὡς εἰς τὰ ἀμφιθέατρα. »Καθέζεσθαι ἐν ἡμικυκλίῳ», Πλούτ. Ἀδολεχ. 2. Cicero Lael. C. 1. ἀλλ' ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβιάδ. λέγει ἔτι »ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι», καὶ εἰς Νικίαν 12. »Ἐν παλαίστραις, ἐν ἐργαστηρίοις καὶ ἡμικυκλίοις συναθέζεσθαι. Καθόλου δὲ καὶ τινες δημόσιοι τόποι, οἵ τινες εἶχον τοιαῦτα καθίσματα κτισμένα, (καθὼς π. χ. εἰς τὰ μέρη μας, εἶναι αἱ ἀγοραί, τὰ παζάρια) ὅπου ἐσυνάζοντο καὶ συνωμίλουσαν. Schneid. Vitruv. 5, 1. Ἔτι δὲ καὶ ελιττῆρες σχῆμα ἔχοντες ἡμικυκλίου· ὅθεν

Ἡμικυκλοειδής, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἡμικυκλίου. Στράβ. Γ', ἐκ τοῦ

Ἡμίκυκλος, ὁ (κύκλος). Ὁ μισὸς κύκλος. — 2) Ἐπίθετ. ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος μισοῦ κύκλου ἔχων. Ἡλιόδ. Η. »πρὸς ἐλίγμὸν ἡμίκυκλον τὸ ὕδωρ ἐκτραπένη».

Ἡμικυλίνδριον, τό, καὶ ἡμικύλινδρος, ὁ (κύλινδρος). Μισὸς κύλινδρος (υ).

Ἡμίκυπρον, τό. Μισὸς κύπρος.

Ἡμικύων, γεν. κυνός, ὁ. Μισὸς κύων. Ἡσύχ. παρὰ Στράβ. (υ)

Ἡμιλάσταυρος, ὁ, ἡ. Μισὸς λάσταυρος.

Ἡμιλέπιστος, ὁ, ἡ (λεπίζω). Μισολεπισμένος, μισοξεφλουδισμένος, μάλιστα ἐπὶ αὐγοῦ.

Ἡμίλεπτος, ὁ, ἡ (λέπω). Μισοεκβαλμένος ἐκ τοῦ αὐγοῦ. Διακρ. ΑΓ', ὡς τὸ ἐκλεπὸν.

Ἡμίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Μισὸς ἄσπρος.

Ἡμιλίτριαιος, αία, αῖον (λίτρα). Ὁ μισῆς λίτρας βάρος ἔχων. Στράβ. Γ, ἐκ τοῦ

*Ἡμιλίτριον, τό (λίτρα) καὶ

Ἡμίλιτρον, τό, Μισὴ λίτρα.

Ἡμίλουτος, ὁ, ἡ (λούω). Μισολουσμένος, μισοπλυμένος.

Ἡμιλοχία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, δεμοιρία, μισὸς λόχος, ὅθεν

Ἡμιλοχίτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, δεμοιρίτης, ὁ στρατηγὸς μιᾶς ἡμιλοχίας.

Ἡμιμαθής, έος, ὁ, ἡ (μανθάνω), Μισομαθημένος, ὅστις σηλ. ἐσπούδασε μόνον τὸ ἥμισυ τῶν μαθημάτων, Φιλόστρ. Σοφιστ. Β', ε. 4.

Ἡμιμαινής, άος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Μισομανιωμένος, μισοθυμωμένος.

Ἡμιμάραντος, ον (μαραίνομαι). Μισομαρασμένος. Λουκ. (ξ)

Ἡμιμάσητος, ὁ, ἡ (μασάομαι). Μισομασημένος (ξ).

Ἡμιμέδιμνον, τό. Μισὸς μέδιμνος.

*Ἡμιμεθής, ές (μέθω). Μισομεθυσμένος. Φιλ. Θεσσ. 11, 6.

Ἡμιμέθυσος, ὁ, ἡ. (μεθύω). Μισομεθυσμένος.

Ἡμιμερής, έος, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐκ μισοῦ μέρους συνιστάμενος, ὁ εἰς μισὸν μέρος διῃρημένος.

Ἡμίμεστος, ὁ, ἡ (μαστός). Μισογεμισμένος, μισογεμάτος.

Ἡμίμετρον, τό (μέτρον). Μισὸν μέτρον. Δημτρ Φαλ.

Ἡμιμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). Ὁ μισοῦ μηνὸς ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός.

Ἡμίμναιος, αία, αῖον (μνᾶ). Ὁ μισῆς μνᾶς βάρος ἔχων. »τὸ ἡμιμναῖον», τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, μισὴ μνᾶ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ, τὸ ἡμίμνεον, συνηρμ. ἡμίμναυν. Lobek Phryn. σλ. 556.

Ἡμιμοιριαῖος, αία, αῖον (μοῖρα). Ὁ μέγεθος μισῆς μοίρας διαστήματος ἔχων. Κλεωμ.

Ἡμιμόριον, τό, καὶ ἡμιμοίριον, τό (μοῖρα). Τὸ ἥμισυ μέρος, τὸ ἥμισυ πράγματός τινος. Ἱπποκράτ.

Ἡμιμόχθηρος, ὁ, ἡ. Μισὸς μοχθηρός, ἀχρεῖος. Πλατ. ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ὁ καλίζων ὅθεν τὴν ἁμαρτίαν, πράττων δὲ αὐτήν».

Ἡμίνα, ἡ (ἥμισυς). Τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἑκτέως. »Ἡμίνα βασιλικὴ», ὅθεν ταὐτὸν τῷ, ἡμικοτύλιον. Ἀριστείδ. Δ', (-υ-)

Ἡμίνηρος, ὁ, ἡ, συνηρμ. ἀντὶ ἡμινέαρος παρ' Αἰγυπτίοις »Ἡμίνηρος κεστρεύς», ἡ, κορακῖνος», μισοπράσφατος, μισοτζέτικος, ὅθεν καὶ μισοαλατισμένος, ἡμιτάριχος ἰχθύς τις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἡμιξέστιον, τό. Σχόλ. Ἀριστ. καὶ
Ἡμίξεστον, τό· Μισὸς ξέστης.
Ἡμίξεστος, ὁ, ἡ. Μισοξεσμένος.
Ἡμίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Μισοξηραμένος.
Ἡμιξύρητος, ὁ, ἡ (ξυράω). Μισοξυρισμένος, μισοξυραφισμένος, ητοι ὁ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος ξυρισμένον ἔχων. (ῠ)
*Ἡμισάβελος, ὁ = ἡμιοβέλιον, Ἐπιγρ.
Ἡμιοβόλιον, τό. Μισὸς ὀβολός, τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ. Ζήτ. ἡμιοβόλιον.
Ἡμισόδιον, τό. Μονοπάτι, δρόμος μικρός· ἀμφ.
Ἡμισόδιος, ὁ, ἡ. Ὁ φροντίζων, διορίζων διὰ τὸ ἥμιση τῆς ὁδοῦ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. Ἡμισόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα. ἀμφ.
Ἡμιολία, ἡ. Ὁ ἀριθμητικὸς λόγος τοῦ Ἑνὰμισυ. Πλάτ. Νομ. 12. σλ. 956. C. E. — 2) Ἡμιολία, ἡ, ὑπακουομ. ναῦς, ἐλαφρόν τι πλοιάριον, καὶ μάλιστα τῶν πειρατῶν. Λέγεται καὶ ἡμιόλιον, τό, ὑπακουομ. πλοῖον, φαίνεται τοῦτο ὅτι μίαν καὶ μισὴν ἁράδα κωπηλατῶν ἔδρων εἶχε. Ζήτ. τριηρημιολία.
Ἡμιολισμός, ὁ. Ἡ ὁσότης τοῦ ὅλου μετὰ τοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ· ἐκ τοῦ
Ἡμιόλιος, ον, καὶ τριακατάλ. Ἡρόδ. Ε', 88. σπανιώτερ. ἡμίολος, ον (ἡμι —, ὅλος). Ἑνάμισυς, κατὰ τὸ ἥμισυ μεγαλήτερος, κατὰ τὸ ἥμισυ περισσότερον, εὑρίσκεται ἡμιόλιον πάτι δώσειν οὐ πρότερον ἔφερον. Ξῦλ. Ἀναβ. Δ'. γ'. 21. τὸ ἥμισυ περισσότερον ἀπ' ὅ,τι ἐλάμβανον προτήτερα· εἶτα ἐπιφέρει, ἀντὶ ἀφεικοῦ, τρία ἡμιδαρικᾶ, ὥστε δῆλον, ὅτι Ἀριθμὸς ἑτέρου ἐστίν, ὁ περιέχων ἐκεῖνον, καὶ μέρος ἐκείνου τὸ ἥμισυ· οἷον τὰ τρία τῶν δύο, τὰ ἓξ τῶν τεσσάρων, κ. τ. λ., ὅθεν, ἡμιόλιον, τό. Πλοῖον ληστρικόν. Ζήτ. ἡμιολία. Ἡ βάσις τοῦ ὀνόματος τούτου κεῖται ἐπί τινος ἀγνώστου, τὰ νῦν ἀναλογίας μέτρου.
*Ἡμιονεία, ἡ, ὑπακουομ. Κύπρος = ἡμιονίς, ἐκ τοῦ
Ἡμιόνειος, α, ον (ἡμίονος). Ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίονον, παρ' Ὁμ. ᾑμαξα ἡμιονείη, ἅμαξα τὴν ὁποίαν σύρουσι τὰ μουλάρια, Ὀδσ. Ζ, 72. Ἰλ. Ω, 189. 266. ζυγὸν ἡμιόνειον, ζυγὸν διὰ μουλάρια, Ἰλ. Ω, 268. ὑστερώτερ. μᾶλιστα ἡζεύγος ἡμιόνειον, ζευγάρι ἀπὸ μουλάρια, ἡ ἅμαξα τὴν ὁποίαν σύρουσι τὰ μουλάρια.
Ἡμιονηγός, ὁ, ἡ (ἄγω, ἡμίονος). Ὅστις ὁδηγεῖ, διώχνει τὰ μουλάρια, κ. τ. τ. Στραβ. ΙΔ'.
Ἡμιονικός, ἡ, ὀν. Ταὐτόν τῷ, ἡμιόνειος, μουλαρίσιος.
Ἡμιόνιον, τό. Διοσκορ. Γ', 151. καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ', 10. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἀσπληνον, καὶ, σκολοπένδριον, λέγεται. Παρωνόμασται ἐκ τῆς ἡμιόνου, ἐπειδὴ φαγωθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν προξενεῖ τὴν ἀγονίαν, ὃ ἐστὶ τὴν στείρωσιν, **Asplenium hemionitis**, Διοσκ.
Ἡμιονίς, ἴδος, ἡ. Ἡ Κύπρος τοῦ μουλαρίου καθὼς ὀνὶς, ἡ τοῦ ὄνου. παρ' Ἱπκρ. παρὰ δὲ Σουΐδ. ἡμιονεῖη.
Ἡμιονίτης, ου, ὁ, καὶ Θηλυκ. ἡμιονῖτις. εἶδος, ἡ. Ὁ ἐξ ἡμιόνου, μουλαρίσιος. «Ἵππος ἡμιονῖτις», Θηλεία ἵππος ἥτις ὠχεύθεῖσα ὑπὸ ὄνου, φέρει ἡμίονον. Φοράδα τὴν ὁποίαν ἐπήδησεν ὁ γαϊδαρος καὶ ἀγέννησε μουλάρι. Στραβ. Ε. Παρὰ Διοσκορίδ. καὶ εἶδος ἡμιονίου (χόρτου ἥτοι Ἀσπληνίου). Παρ' Ἀριστοτέλ. καὶ Θεοφρ. «Ἡμιονῖτις συρίαν», εἶδος ἵππου. **Equus hemionus Pallas.**
Ἡμίονος, ἡ· σπανιώτ. ὁ (ὄνος) μισὸς ὄνος, τουτέστ. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν μουλάρι. συχνὰ παρ' Ὁμ. ὅστις ἀναφέρει αὐτὰ ὡς ὑποζύγια σκευοφόρα, καὶ πρὸς γεωργίαν χρήσιμα ζῶα, ἐτιμῶντο δὲ μάλιστα διὰ τὴν ἀκριβειαν των, ὄθεν, τὰ λαεργός, ἀδμήτη, ἀλλὰ καὶ παλαίστη ἁμαξαπόδη, Ἰλ. Ψ, 654. καὶ ἐπροκρίνοντο ἀπὸ τοὺς βόας, Ἰλ. Κ, 352. Ὀδσ. Θ, 124. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ὄνους, Θεόγν. 996. «ἡ Συρία ἡμίονοσα, εἶδος ἀγρίων ἵππων, **Dschiggetai.** Ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ Θῆλυ. Τὸ ἄρσεν. Ἰλ. Γ, 742. παράβλ. ὄρεος, οὐρεύς. — 2) ὡς Ἐπίθ. = ἡμιόνειος, «βρέφος ἡμίονον», Ἰλ. Ψ, 266.
Ἡμίοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Μισοαρματωμένος.
Ἡμίοπος, ὁ, ἡ (ὀπή). Μισοτρυπημένος, «ἡμίοποι αὐλοίη, ὡς τὸ δίοπος, μὲ δύο τρύπας, οὕτω καὶ τὸ ἡμίοπος, οἱ κατὰ τὰ ἥμισυ αὐτῶν τρύπας ἔχοντες αὐλοί, ἤ, οἱ ὀλίγας τρύπας ἔχοντες, πρὸς διάκρισιν ἐκείνων, οἵ τινες λέγονται, τέλειοι αὐλοί. Ἀθήν. Δ'.
Ἡμίοπτος, ὁ, ἡ (ὀπτάω). Μισοψημένος, μισοαμαγειρευμένος, μισοβρασμένος.
Ἡμιπαγής, ές, ὁ, ἡ (πηγνύω). Μισοπαγωμένος, μισοπηγμένος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, πηκτός. Πλάτ. Τίμ. σελ. 59. E. 60. D. «Ὠὰ ἡμιπαγῆ», μισοβρασμένα, μισόπηκτα, νιολά. Ἱππκρ. καὶ Πλάτ. — 2) Μισο-ἁρμοσμένος, ἑνωμένος.
Ἡμιπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ τὸ ἥμισυ πάθος ὑπομείνας ἢ παθών, ὁ τὸ ἥμισυ ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων.
Ἡμιπαίδευτος, ὁ, ἡ (παιδεύω). Μισοπαιδευμένος, ταὐτόν τῷ, ἡμιμαθής.
Ἡμιπαχής, ές, ὁ, ἡ (πάχος). Μισοπαχής. ἀμφ.
Ἡμιπέλεκκον, τό (πέλεκυς). Μετὰ δύο, κ, διὰ τὸ μέτρον. Ἥμισυς πέλεκυς, ὅστις κόπτει μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἀντίκειτ. τῷ ἀμφιπέλεκκον, Ἰλ. Ψ, 851, 858. 883.
*Ἡμιπέπαονος, ον (πεπανός). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος.
Ἡμίπεπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Μισοβρασμένος, μισοψημένος, μισωριμασμένος.
Ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον, ἤ, ἡμίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὅστις εἶναι ἢ ἔχει μισῆς πήχης μάκρος.
Ἡμίπλεθρον, τό. Μισὸν πλέθρον, 50 Ἑλλ. πόδες, Ἡρόδ. Η', 176.
Ἡμιπληγία, ἡ. Ταὐτόν τῷ, ἡμιπληξία.
*Ἡμιπληκτικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπληξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήττω). Μισοπληγωμένος, μισοκτυπημένος, Ἀπολλών. Ἀργ. Δ, 1683. ὅμως συνήθως, Ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ παράλυτος.
Ἡμιπληξία, ἡ. Μετὴ ἀποπληξία, ἤτοι παράλυσις τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος.
*Ἡμιπλήρης, ες (πλήρεω). Μισογεμισμένος.
Ἡμιπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Μισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον, τό (πλίνθος). Μισὴ κεραμὶς, ἢ μισὸς πλίνθος Ἡρόδ. Α', 50. — 2) Ὄγκος ἢ μᾶσσα τις τετράγωνος, ἥτις συντεθεῖσα μετ' ἄλλης τινὸς ἀποτελεῖ ἓν ὁλόκληρον πλίνθον, ὅ ἐστιν, ὑπόθεμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἐσχηματίζετο ὁ χρυσοῦς λέων. **Vitruvii B. 3. 4. σημ. Semilaterium.**
Ἡμίπνικτος, ὁ, ἡ (πνίγω). Μισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος, πνους, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ μισὴν πνοὴν ἔχων, ἡμιθανής, ἐγγὺς τοῦ θανεῖν, Βατρ.
Ἡμιποδίον, τό (πούς). Ἥμισυς ποὺς, μισὸν ποδάρι.
Ἡμίπολος, ὁ (πόλος). Ὁ ἥμισυς πόλος, ἤτοι ὁ μισὸς οὐρανός, Ἡσχ.
Ἡμιπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Μισὸς πονηρός.
Ἡμίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, ὁ ἡμίτους ποδὸς μάκρος ἔχων, καὶ ὁ ἥμισυς ποὺς.
Ἡμίπτωτος, ὁ, ἡ (πίπτω). Μισοπεσμένος.
*Ἡμιπύργιον, τό (πύργος). Μισὸς πύργος.
Ἡμίπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Ὁ μισοκαίων, μισοπυρωμένος.
Ἡμιπύρρος, ὁ, ἡ (πυρρός). Μισοκόκκινος, βαθὺς κόκκινος, κλίνων πρὸς τὸ μαῦρον, ἐστανάτος.
Ἡμιπύρωτος, ὁ, ἡ (πυρόω). Μισοκαυμένος, Ἀνθλ. (ῠ).
Ἡμιρόμβιον, τό. Ζήτ. ἡμίτομος, 2.
Ἡμιρραγής, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμαι). Μισορραγισμένος, μισοσκασμένος, ἢ μισοσυντετριμμένος.
Ἡμιρράπως, Ἐπίρ. (ῥοπή). Μὲ μισὴν ῥοπήν, τουτέστ, οὐχὶ ἰσχυρῶς· μετρίως, ἡσύχως, ἀντίκειτ. τῷ ἀῤῥώως, Ἱππκρ.
Ἡμίρρυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος). Μισορερυπωμένος, μισολερωμένος, Ἱππκρ.
Ἡμισάκιον, τό (σάκος). Ἥμισυς σάκος. Πολυδ. Γ', 156. (ᾰ)
Ἡμισάλευτος, ὁ, ἡ (σαλεύω). Μισοσαλευμένος, μισοκλονισμένος (ᾰ)
Ἡμισαπής, ές, ὁ, ἡ (ζαίνομαι). Μισοσαπισμένος. Ἱππκρ.
Ἡμίσεια, ἡ. Θηλ. τοῦ ἥμισυς, ὑπακουομ. Μοῖρα, ἡ μισή. Ζήτ. ἐν τῷ, ἥμισυς, Θουκυδ. «ἐξ ἡμισείας».
*Ἡμίσεον, τό = ἥμισυ. Τὸ μισόν.
Ἡμισέλπιδος, ὁ, (ἐλπίς). Ὁ μισὴν ἐλπίδα ἔχων· ἀμφ.
Ἡμίσευμα, ατος, τό. Τὸ ἥμισυ, τὸ ὁποῖον διῃρέθη, ἔγινε μισόν, ἐκ τοῦ
Ἡμισεύω (ἥμισυς). Διαιρῶ εἰς μισόν, φέρω τι σμικρύνω τι ὥως εἰς τὸ μισόν. — 2) Ἀμεταβ. εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ, εἶμαι μισός.
*Ἡμίσεως, γεν. τοῦ ἥμισυς.
Ἡμισίκλιον, τό. Μισὸς σίκλος.
*Ἡμίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Μισὸς σοφός.
Ἡμίσπαστος, ὁ, ἡ (σπάω). Μισοσπασμένος, μισοξεσχισμένος, μισοκρημνισμένος, μισοξεριζωμένος, ξεκολλημένος, τραβιγμένος.
*Ἡμισπίθαμιαῖος, αία, αῖον, καὶ, ἡμισπίθαμος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῆς σπιθαμῆς μῆκος ἔχων.
Ἡμίσταθμαῖος, αία, αῖον. Ὁ μισοῦ σταδίου διάστημα ἔχων.
*Ἡμιστάδιον, τό. Τὸ μισὸν σταδίου (ᾰ).
Ἡμιστατήρ, ῆρος, ὁ. Μισὸς στατήρ.
Ἡμιστίχιον, τό. Μισὸς στίχος.
*Ἡμίστιχος, ὁ (στίχος). Μισὸς στίχος, μισὴ ἁράδα, Διον. Ἁλικ.
Ἡμιστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Μισὸς στρατιώτης, Λουκ.
Ἡμιστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Μισοστρόγγυλος, Λουκ.
Ἥμισυς ἡμίσεια, καὶ, ἡμίσεα, ἥμισυ, Θηλ. Ἰων. ἡμισέη, καὶ ἡμισείη. Μισὸς, κατὰ τὸ ἥμισυ, ἢ ὥως τὸ ἥμισυ μέρος, ὁ περιέχων τὸ ἥμισυ μέρος τινός, ὁπότε διαιρεῖται εἰς δύο ἴσα μέρη. Λατ. **semis**, ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ οὐδέτ. ἥμισυ ὡς Οὐσιαστ. μετὰ γενικ. τὸ μισόν, οἱ Ἀττ. ὅμως λέγουσι ἀντὶ τούτου καὶ, ἡ ἡμίσεια, ὑπακουομ. μοῖρα, ἢ καὶ μεταφέρουσι τὸ τε γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ Ἑπόμενον, π. χ. τὸ ἥμισυς τεῦ βίου τοῦ χρόνου, οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων», κ. τ. τ. παράβλ. πολύς. Εἰς τὸν πληθ. λέγει ὁ Ὅμ. παρομοίως, «ἡμίσεες, ἡμίσεες λαοίι», Ἰλ. Φ, 7. Ὀδσ. Γ, 155. «ἡμίσεα ἐν χρόνῳ, ἐν τῷ μισῷ χρόνῳ, εἰς ἥμισυ κατὰ τὸ ἥμισυ, μισὰ τόσα. — Ἡ συνήθ. γενικ. ἀρσ. καὶ οὐδέτ. ἑνικ. εἶναι ἡμίσεως, σπανιώτερ. ἡμίσεος, Ἡρόδ. Β', 126. ὅθεν ὑστερωτέρως καὶ ἡμίτους, ἡ ὁποία συνήρημ. γενικ. τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῆς θηλ. ἡμισείας, **Lobeck Phryn.** σελ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

246. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, μάλιστα δὲ τοῦ ἡλ. ἰδὲ Buttm. ausführl. griech. Gramm. 2. σελ. 409. (κατὰ τὸν Κοραῆν ἀπὸ τοῦ μέσος, ὡς τὸ Λατιν. dimidius, ἀπὸ τοῦ medius.)

Ἡμισύτριτον, τό, ἡμιτυτρίτον, τό. Τὸ περιέχον τρία ἥμισυ μέρη ἀπό τινος, π. χ. ἡμισύτριτον τάλαντον, ἑνάμισυ τάλαντον, κυρίως, τρία μετὰ τάλαντα.

Ἡμισφαγής, ές, ὁ, ἡ (σφάττω). Μισοσφαγμένος.

Ἡμισφαίριον, τό (σφαῖρα). Τὸ ἥμισυ μέρος τῆς σφαίρας, μισὴ σφαῖρα.

Ἡμιτάλαντον, τὸ (τάλαντον). Ἥμισυ τάλαντον, ὡς σταθμὸς θεωρούμενος, «χρυσοῦν, Ἰλ. Χ. 751, 769. Ἡμίδραχμον, ἡμίμναιον, ἕνδεκα καὶ παρατηρητέον τὸν τακτικὸν ἀριθμόν. «Τέταρτον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ τοῦ, τρία καὶ ἥμισυ τάλαντα (3½) Ἡρόδ. Α', 50, «Ἕβδομον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ ἓξ καὶ ἥμιση τάλαντα (6½), ὁ αὐτ. «Ἔνατον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ, ὀκτὼ καὶ ἥμισυ τάλαντα (8½). «Τρίτον ἡμίδραχμον». Δείναρχ. καὶ δύο καὶ ἥμισυ δραχμαί (2½). Πολυδ. Θ, 62. Ἅρποκρ. «Τρίτον ἡμίμναιον», δύο καὶ ἡμίσεια μνᾶ (2½) αὐτόθ. Θ', 56. ἓξ ἐναντίας πληθυντικῶς «τρία ἡμιτάλαντα», Ἡρόδ. Α', 50. σημαίνει τρία ἥμισυ (μισὰ τρία) τάλαντα, ὅ ἐστι, 1½, ὁλόκληρον τάλαντον. Δημοσθ. Ἀνδροτ. «πέντε ἡμιτάλαντα», ἥμισυ πέντε, ὅ ἐστι 2½ τάλαντα. «Πέντε ἡμίμναῖα», δύο καὶ ἡμίσεια μνᾶ 2½. «τρία ἡμίμναῖα», μία καὶ ἡμίσεια μνᾶ, 1½, ὁ αὐτ. καὶ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Θ', 40. «Βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶς, ἢ τρία ἡμίχοα», (1½), τὰ δὲ ἐλάττονα δύο χοᾶς, ἢ πέντε ἡμίχοα (2½), τριῶν δὲ χοᾶς ἐλίττει. (ε)

Ἡμιτάριχος, ὁ, ἡ. (τάριχος). Μισοταριχευμένος, μισοπαλαιτισμένος. Ζήτ. ταριχεύω, καὶ, ταριχευτός. (υ)

Ἡμιτέλεια, τό. (ἡμιτελής). Ἡ ἄνεσις, ἄφεσις, ἐνδοσις, μείωσις τοῦ ἡμίσεως πράγματός τινος, π. χ. τοῦ φόρου, τοῦ πληρωτέου τιμήματος, κ. τ. τ.

Ἡμιτέλειος, εἶα, ειον. Τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, μισὸς τέλειος. «Ἡμιτέλειος φωνή», μισὴ φωνή. Διον. Ἁλικ.

Ἡμιτέλεστος, ὁ, ἡ, (τελέω) Θεοκριτ. ταὐτὸν τῷ, Ἡμιτελής.

Ἡμιτελής, ές, ὁ, ἡ. (τελεῖν, τέλος) μισοτελειωμένος, μισός. «Δίμοιρος ἡμιτελής», Ἰλ. Β. 701. μισὸς ἄνθρ, ὅ ἐστιν, ἐστερημένος ἀνδρός, καὶ μόνον ὑπὸ τῆς γυναικὸς κατοικημένος, χηρευμένος οἶκος, ὡς τοῦ ἑτέρου τῶν οἰκούντων ἐστερημένος. Ὅρα τὸν Εὐστάθ.

Ἡμιτετράγωνος, ὁ, ἡ. (τετράγωνος). Μισοτετράγωνος.

*Ἡμίτμητος, ὁ, ἡ = Ἡμίτμητος.

Ἡμίτμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω). Ταὐτὸν τῷ, Ἡμίτομος, εἰς δύο μεριτμένος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἢ εἰς τὴν μέσην.

Ἡμιτόμης, καὶ, Ἡμιτομίας, ου, ὁ. (τομή) Μισοκομμένος, μισοσυνουχισμένος, ἢ μισοπεριτετμημένος.

Ἡμιτόμιον, τό. Τὸ μισοκομμένον, τὸ ἥμισυ. Διοσκορ. Β'. ἐκ τοῦ

Ἡμίτομος, ὁ, ἡ. (τέμνω) κατὰ τὸ ἥμισυ διακεκομμένος, διηρημένος, μισός, εἰς δύο ἴσα μέρη διακεκομμένος, ἄσον «τὸ ἡμίτομον τὸ μισόν», Ἡρόδ. Η'. 39. Ι, 37. 2) ὡς Οὐσιαστ. Ἡμίτομον, τό, παρ' Ἱπποκράτ. τὸ δέμα πλητῆς τινος, φασκιά, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ, Ἡμιρόμβιον, ἀλλαχοῦ εἶπεν, Γαλλ. Bandage.

*Ἡμιτονειαῖος, αἶα, αἷον. Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ μισοὺς τόνους, ἐκ τοῦ

Ἡμιτόνιον, τό. Μισὸς τόνος, ἐκ τοῦ

Ἡμίτονος, ὁ, ἡ. (τόνος) = ἡμίφωνος. Ὁ ἥμισυν τόνον ἔχων. Ἐπιγράμ.

Ἡμιτραυλίζω, μισοτραυλίζω.

Ἡμίτραυλος, ὁ, ἡ. (τραυλὸς) Ὁ μισοτραυλίζων, ἥμισυς τραυλός.

Ἡμίτριβής, ές, ὁ, ἡ. (τρίβω) Μισοτριμμένος, καὶ ἐπὶ φορεμάτων, μισαποτετριμμένος, μισοκατατετριμμένος. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 729.

Ἡμιτρίγωνος, ὁ, ἡ. (τρίγωνος) Μισοτρίγωνος.

Ἡμιτριταῖος, αἶα, αἷον, παρ' Ἰατρ. «Ἡμιτριταῖος πυρετός», πυρετὸς ὅστις ἔρχεται μεθ' μίαν καὶ μισὴν ἡμέραν, μισοτριταῖος, ἢ ὁ τὸ ἥμισυ τῆς θέρμης τοῦ Τριταίου ἔχων.

Ἡμιτύβιον, καὶ, Ἡμιτύμβιον, τό. Ἰσχυρὸν ἦτοι δυνατὸν καὶ βασταγερόν τι ἐν λίνου ὑφασμα, (λινυρίτικον παπί) ἔτι δὲ καὶ λαιμομανήλιον, χειρόμακτρον, καὶ τὸ φόρεμα, τὸ ἐκ τοῦ τοιούτου ὑφάσματος. Πιθανὸν ὅτι κυρίως ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή. Ἡσύχ. «Δινοῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον δίπροστον», Φιλοστόργ. ἱστορ. Ἐκκλ. ζ'. 14.

Ἡμιτύμβιον, τό. (τύμβος) Μισὸν ἢ μικρὸν μνημεῖον. Σουΐδ.

Ἡμιτυμπάνιστος, ὁ, ἡ. (τυμπανίζω) Μισοφουσκωμένος, ἡμιβασής. Ἡσύχ. (ε)

Ἡμιΰπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) Μισοκοιμισμένος.

Ἡμιφαής, ὁ, ἡ. (φάος) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φέγγων, λάμπων. Στράβ. καὶ, Ἐπιγράμ.

*Ἡμιφαινής, ὁ, ἡ, (φαίνομαι) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φαινόμενος, ὅστις μισοφαίνεται, μισὸς ἐρατός.

Ἡμιφάλακρος, ὁ, ἡ (φαλακρός.) Μισοφαλακρός. (ε)

Ἡμιφάριον, τό. (φᾶρος) Μισὸς φάρος, ὅ ἐστι, μισὸν ἔνδυμα, τὸ ἥμισυ τοῦ ἱματίου. Σουΐδ. κάλλιον Εἶδος ὑφάσματος. καὶ τὸ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενον ἔνδυμα. «Ἀλουργὲς ἡμιφάριον». Ἀριστοφ. Α'. 4. (α)

Ἡμίφαστος, ὁ, ἡ, Ἥμισυς, Μισὸς, ὡς τὸ, δίφατος, τρίφατος. Ἡσύχ.

Ἡμίφαυλος, ὁ, ἡ. (φαῦλος) Ταὐτὸν τῷ, Ἡμιπονηρός. Λουκιαν.

Ἡμίφαυστος, ὁ, ἡ. (φαύω) Μισοφωτισμένος. Πολυδ. ς'. 160.

Ἡμιφλεγής, ές, ὁ, ἡ. ἡ, ἡμίφλεκτος, ὁ, ἡ. (φλέγω) Μισοκαιμένος.

*Ἡμιφόριον, τό, = Ἡμιφάριον. Ἐπιφάν.

Ἡμιφόρμιον, τό. (φορμὸς). Ἥμισυς φορμός. Πολυδ. Ι. 169.

Ἡμίφραστος, ὁ, ἡ. (φράσσω) Μισοφραγμένος. Πολυδ. ς'. 169.

Ἡμιφυής, ὁ, ἡ. (φύω) μισοφυτρωμένος, μισοβλαστημένος. Πολυδ. ς'. 161.

Ἡμίφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ὁ μισὴν φωνὴν ἔχων, ὁ ἡμίσειαν φωνὴν προϊέμενος. «Ἡμίφωνον, τὸν, τὸ ἓξ ἡμισείας φωνήεν.

Ἡμίχλωρος, ὁ, ἡ. (χλωρός) Μισὸς χλωρός, μισὸς πράσινος, καὶ μισὸς κύτρινος.

Ἡμιχαῖος, αἶα, αἷον. Ὁ μισὸν χόον περιλαμβάνων.

Ἡμιχοινίκιον, τό. Μισὸς χοῖνιξ. Ἱππουρ.

Ἡμιχοινίκιος, ὁ, ἡ. Ὁ μισὸν χοίνικα περιλαμβάνων. Ἡμιχοίνικον, τό, ταὐτὸν τῷ, Ἡμιχοῖνιξ, ἢ μισὸς χοῖνιξ.

Ἡμιχολώδης, ὁ, ἡ. (χολὴ) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ὀλίγον τι χολικός, ἢ χολός. Ἱππουρ. ἀμφ.

Ἡμίχοος, χους, ὁ, ἡ. Ὁ μισὸν χόον περιλαμβάνων. τὸ Ἡμίχοον, χουν. μισὸς χόος, παρ' Ἱππουρ. πληθυντ. Ἡμίχοα (τὰ) ἀγγεῖα, ὡς καὶ τὰ, Ἡμιδαρεικά, κ. τ. τ.

Ἡμιχόριον, τό. (χορὸς) Μισὸς χορός. ὁ σχηματ. ἡμίχορος, δὲν εἶναι Ἑλλην., Seidl! Εὐρ. Τρω. σελ. 21.

Ἡμίχρηστος, ὁ, ἡ. (χρηστὸς) Μισὸς καλός Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. Καὶ ὁ μισὸς ἐν χρήσει.

Ἡμίχρυσος, ὁ, ἡ. (χρυσὸς) Μισοχρυσωμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ χρυσός.

Ἡμίχωστος, ὁ, ἡ. (χώννυμι) Κατὰ τὸ ἥμισυ χωστός, ἀποχωννυμένος, ἐμπραγμένος.

Ἡμίψυκτος, ὁ, ἡ. (ψύχω) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ψυχραινόμενος, μισοκρυωμένος, μισοπαγωμένος, μισοξηραμένος ἢ μισοκαυμένος ἀπὸ τὴν ψύχραν. Στράβ. ΙΕ'. καὶ Γεωπον. Β'. 27. 9.

Ἡμίψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχὴ) Ἡμιθανής, ἢ Ἡμίψυκτος. ἀμφ.

Ἡμιωβέλιον, τό, Ζήτ. Ἡμιωβέλιον.

Ἡμιωβολιαῖος, αἶα, αἷον. Μισοῦ ὀβολοῦ ἀξιος. Ἀριστφ. Βάτρ. 562.

Ἡμιωβόλιον, καὶ, Ἡμιώβολον, τό. καὶ, Ἡμιώβολος, ὁ. Ὁ μιτὸς ὀβολός, τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ. Παρ' Ἀριστοτέλ. Τηπ. Α'. 14. ἀναγνώσκ. τινές, «Ἡμιωβέλια τρία ἱερά», ἐσφαλμ. ἐπειδή, καὶ ἡ ἔννοια ἐνταῦθα εἶναι περὶ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ ὅστις ἦτο διωρισμένος εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἡμιώριον, τό. (ὥρα) Μισὴ ὥρα, ἦτοι τὸ χρονικὸν διάστημα ἡμισείας ὥρας.

*Ἥμμαι, Παρακ. παθητ. τοῦ ἅπτω.

*Ἥμορος, ὁ, ἡ, Ταὐτὸν τῷ Ἄμορος. Θηλ. καὶ ἡμορίς, ἡμορίζω = ἀμοιρονπαιῶ. Αἰσχύλ. Ἡσύχ.

Ἥμος, Ἐτύμ. Ἰωνικ. καὶ ποιητ., καὶ, Ἅμος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰ Ἀττ. μεταχρῆσ. τὸ, ὅτε, ταὐτὸν τῷ, Ὅτε, ὁπότε, ἔπειτα, ἀφοῦ, ηνίκα, κ. τ. τ. περὶ παρελθόντος χρόνου, συχνὰ παρ' Ὅμ. καὶ πάντοτε ἐν τῇ προτάσει· ἡ δὲ ἀπόδοσις δηλοῦται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ, τῆμος, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ, καὶ τότ' ἔπειτα, καὶ τότε δή, δὴ τότε, Ἰλ. Α, 475. 477. Θ, 68. καὶ ἀλλοῦ. Ἥμος ὁ ξένος δροεῖ — τῆμος ἐξῆλθονις, Ὅτε — τότε. οὕτω καὶ τό, τότε μαινάδιν, Σοφοκλ. Τραχ. 156. ἔτι δὲ καὶ, ἄρα ἦρα, Ὀδ. Β, 1. Γ, 404. Τ, 428. τῆμος ἄρα, Ὀδ. Δ, 400. σπανιώτερα εἶναι ἡ ἀπόδοσις χωρὶς τινος μορίου, ὡς Ὀδ. Γ, 491. Ἔτι δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ, Ὅτε, Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1310. «Ἥμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς ὀρθὸς παμφαίνουσα.» Schaef. Greg. σελ. 367. 2) ἐπὶ ἐνεστ. χρόνου, Καθ' ὃν καιρόν, ὁπόταν, ἐν ᾧ Σοφοκλ. Τραχ. 531. ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Η. 4. 34. Ψ. 228. Ω. 789. (κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 228. ἐκ τοῦ, ἡμαρ.)

Ἡμός, μὴ, μόν. Ταὐτὸν τῷ, Ἡμέτερος, φαίνεται ὅτι παρελήφθη μόνον ἀπὸ τοὺς Γραμματικ. ὡς ἀρχικὸς σχηματισμὸς, τοῦ Αἰολ. ἄμμος, ὅπερ μεταχειρίζετ. πάντοτε ὅτε Ὅμ. καὶ Πίνδ.

Ἡμοσύνη, ἡ. (ἥμων) Ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης τοῦ ἀκοντίζειν, σφενδονίζειν, ῥίψις τοῦ ἀκοντίου. Ἡσύχ.

Ἡμύασις, ὄσσα, ὄεν. Ὅστις πίπτει, ὀλισθαίνει, κατανεύει, Νίκανδρ. Θηρ. 526 «Ἡφαιστοροι ἡμυόεντα», ὅπου ἄλλοι, Ἡμιευτα, ἀναγεώσκ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Μεμυκότα, ἐκ τοῦ

Ἡμύω, Μ. ὑσω. (μύω) Κλίνω (γέρνω, βαίζω), γυρίζω ἑμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, νεύω, «ἥμυσε κόρη», ἡ κεφαλὴ ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, περὶ ἀποθνήσκοντος, Ἰλ. Θ, 308. καὶ «ἥμυσε καρήατι», ἔ ἵππος ἔνευσε μὲ τὴν κεφαλὴν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἰλ. Τ, 405, παρομοίως καὶ περὶ χωραφίου, (οὐχὶ δὲ περὶ ἀνέμου) Ἰλ. Β. 148. «Ἐπεὶ τ' ἠμύσι ἀσταχύεσσι τὸ λήϊονε, τὸ χωράφι στρέφει τοὺς ἀστάχυας πρὸς τὰ κάτω. «Ἥμυσαν λοξοῖσι καρήασιν». Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 584. ἔκλιναν τὰς κεφαλὰς πλαγίως, ἔγυρισαν τὰ κεφάλια πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἐγύρισαν τὰ κεφάλια πρὸς τὸν ὦμον. μεταφορ. ἐπὶ πόλεων, πίπτω, καταπίπτω, συμπίπτω, κλίνω πρὸς ἐγκρεμισμόν.

Δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἰλ. Β, 373. Δ, 290. ὄθεν ὑστερωτέρ. καθόλου φθείρομαι, ἀποξυήσκω, μόνον ποιητ. τό παρά Παυσαν. Γ. 9. Ἠμύνοντι πόλιν, ἄρμην. διά τοῦ, Φθείρουσιν, ἀναιροῦσιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Ἀντιγράφων, Οὐλήσουσι μέν, πρέπει νά ἀναγνωσθῇ Ἠ, μέν συλήσουσινι. Ἐν Ἀναλέκτ. Α'. 247. »Οὔνομα σ' οὐκ ἤμυσε Λεωλίδουι, εἶναι ἀντί τοῦ, Τό ὄνομα τοῦ Λεωλίδου δέν ἔπεσε, δέν ἐβυθίσθη εἰς τό βάθος τῆς λησμονησίας. Ἐκ τοῦ, μύω, καί ἀ εὐφώνου, ἀμύω, Ἰωνικ. Ἠμύω (τό Τ ἐκρ Ὅμ. ἐν τῷ Ἐνεστ. βραχύ, καί ἐν τῷ μέλ. καί ἀορ. 1. μακρόν, παρά τοῖς ὑστερωτέρ. δέ καί ἀντιστρόφως ἐν μέν τῷ ἐνεστ. μακρόν, ἐν δέ τῷ μέλ. καί ἀορ. βραχύ, Jac. Ἀρ. σελ. 312. Wernike zum Tryph. 51. σελ. 57.)

Ἠμφιεσμένος, Μετοχ. τοῦ ἀμφιέννυμι, Ἐνδεδυμένος.

Ἠμωδία, Ἠμωδιάω, Ἰωνικ. ἀντί, Λιμωδία, Λιμωδιάω. Ζήτ. Περιτημεκτέω. κατά τόν Moeris δέ καί Ἀττ.

*Ἤμων, Πρατατ. τοῦ ἀμάω, Ἰλ. Ψ, 551. Ἡσ. Ἀσπ. 288.

Ἤμων, ονας, ὁ, (ἐω, ἦνμι) Ταὐτόν τῷ Ἀκοντιστής, σφενδονιστής· »ἥμονες ἄνδρες«, Ἰλ. Ψ, 886. ὄθεν ἥμα καί ἡμοσύνη.

Τό Η. μετά τοῦ Ν.

Ἤ ν, Σύνδεσμ. μετά Ὑποτακτ. ἐγκλίσ. συνηρημ. ἐκ τοῦ ἐάν, ὡς τό σύνηθ. ἐάν, ὁπόταν, τό δέ ἤν μή, ταὐτόν τῷ ἐάν μή, καί μετά τά ῥήματα τά σημαίνοντα, εἶναι, ἐρευνᾶν, ἐρωτᾶν, ἐξετάζειν, καθόλου δέ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσει ταυτόν τῷ εἰ, Ὅμ. ὅστις δέν μεταχρζτ. ποτέ τό ἐάν, οὗτος συμπλέκει δέ καί ὡς ἑξῆς: ἤ που, ἤν πως, ὅταν ἤ μήπως, ἤν τοι, ἐάν καί, ἤ ν περ καί ἤν περ καί, ἐάν, καί, ὅστις καί ἐάν, λέγεται δέ πάντοτε ἐπί μέλλοντος πράγματος, Vig. σελ. 854. β) μετά τῆς ὁριστ. ἐγκλ. εὑρέθη ἐνίοτε παρ Ἡρόδ., τά χωρία ταῦτα ὅμως ἐπιδιορθώθησαν ἤδη ἐκ χειρογρφ. Schweigh. var. lect. Ἡρόδ. 3, 69, ὁ. γ) μετά τῆς εὐκτικ. ἐγκλ. παρά Θουκυδ. Γ, 44. ἀμφίβ. Ἰδέ Herm. Vig. σελ. 822. ἀσφαλῆ παραδείγματα εὑρίσκονται ὅμως παρά Schaef. mel. σελ. 87. Παράβ. Ἄν.

*Ἤ ν, ὡς Ἐκφωνητ. ἰδέ, ἰδού, λατ. en, Ἀρστφ. καί »ἦν Ἰδούμ«, Ἀρστφ. Εἰρ. 327. παράβ. Ἠνί, Ἠνίδε.

Ἦν, 1 καί 3 ἐνικ. παραταττ. τοῦ εἰμί, Ὅμ.

*Ἠ ν, 1 ἐνικ. παραταττ. τοῦ ἠμί, ἀντί φημί.

*Ἠ ν, αἴτιατ. ἐνικ. Θλκ. αὐτων. ἀναφ. ὅς, Ὅμ.

Ἦ ν, αἴτιατ. ἐνικ. Θηλ. αὐτων. κτητ. ὅς, ἥ, Ὅμ.

Ἠναγκασμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς Μετοχῆς τοῦ παθητικοῦ Παρακειμ. Ἀναγκάζω. Μέ βιαστικόν ἤτοι βίαιον τρόπον. Ξενοφ.

*Ἠναίνετο, παραταττ. τοῦ ἀναίνομαι, Ἰλ. Σ, 450, ὕμν. Ὅμ. Δημ. 331.

*Ἤνεγκα, ὡς τό ἤνεικα, ἀόρ. 1. τοῦ φέρω.

*Ἤνεγκον, ες, ε, ἀόρ. 2. τοῦ φέρω, μετά τόν Ὅμ.

*Ἤ νεικα, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ φέρω, Ὀδ. μέσ. ἠνείκαντο, Ἰλ. Ι, 127.

Ἠνεκής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. Πναιέως, συνηρημ. Ἠνακώς, (ἐκ τοῦ ἐνέκω, ἐνέγκω, τό ἄγω, φέρω, τό ὁποῖον ἐκφράζει τήν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας κατά μῆκος, πλάτος, καί μάκρος) ἄρα, Μακρύς, πλατύς, φαρδύς, μακρυνός τόσον, ὥστε τέλος δέν ἔχει, ἐκτεταμένος κατά τό μῆκος, πλάτος ἤ φάρδος. Λέγεται καί ἐπί χρόνου, ἀντί τοῦ, Μακρός, ἀπέραντος, πολύς χρόνος (καιρός), κυρίως, ὅστις φέρει ἤ φέρεται εἰς τέλος, πέρας τι. »Διά τ' Εὐρυμέδοντος αἰζηρός ἠνεικέως τέτατται, διά τ' ἀπλέτου αὐγῆς«, μεγάλως ἤτοι φαρδυά καί πλατυά ἐκτεταμένος καί διακεχυμένος. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. Α'. Ἠνεκές, ταὐτόν τῷ, ἠνεκέως, καί, ἠνεκέως. Ἐπίῤ. ὄθεν τό, Διηνεκής. (ἔχει δέ οὗτος πρός τό φέρω, ὡς τό λατ. latus πρός τό fero, latum.)

Ἠνέμεον, τό. Ταὐτόν τῷ, Ἀνεμώνη. Διοσκορ. Β. 207.

Ἠνεμόεις, ἐσσα, ὄεν. (ἄνεμος) Ἀνεμώδης, ὁ εἰς τούς ἀνέμους ὑποκείμενος, ὁ ὑπό ἀνέμων καταπνεόμενος, ὄθεν ὑψηλός, παρ' Ὁμήρ. συχνάκις ὡς ἐπίθετον ὑψηλῶς κειμένων χωρίων, ἐρίων, ἀκρωτηρίων, μάλιστα δέ τοῦ τείχους τοῦ Ἰλίου· »πτύχες ἠνεμόεσσαι«, Ὀδ. Τ. 432. 2) Ὅστις ὑψόνεται εἰς τόν ἀέρα, πετᾷ ὑψηλά, »φρόνημα ἠνεμόεν«, μεγάλα, ὑψηλά φρονήματα, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 354.

*Ἤνεμος, ὁ = ἄνεμος, μόνον παρ' Ἡσυχ.

*Ἠνεμόφοιτος, ον, (φοιτάω) Ὅστις βαδίζει, προβαίνει ὡς ὁ σφοδρός ἄνεμος μέ ὁρμήν.

*Ἠνεμόφωνος, ον, (φωνή) Ὅστις ἠχεῖ ὡς ἡ λαίλαψ, ὁ σφοδρός ἄνεμος. Ἰωαν. Γαζ.

*Ἠνεμώδης, ὁ, ἡ. = Ἠχώδης. Ἡσύχ.

Ἠνέῳγα, Ἠνεῴχησαν, Ἀττικ. παρακ. 2. καί ἀόρ. 2. ἀντί, Ἀνέῳγα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ἀνοίγνυμι.

Ἤνθον, ες, ε, Δωρικ. ἀντί, Ἦλθον, ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι.

Ἤνί, Ἐπίῤ. = ἦν, Ἰδού, ἴδε, βλέπε, νά, ἔτι δέ καί, ἠνίδε, ἀντί, ἦν' ἴδε, καί, ἦν' ἰδού, ὡς τό Ἰταλ. Ecco, καί Γαλλικ. Voila, voici. Εὐριπ. Ἡρακλ. 867. καί ἐντεῦθεν τό Λατιν. En, en ecce. Ζήτ. καί, Νί. -υ)

*Ἤνία, ἰων, τά, = οἱ χαλινοί, συχνά παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. μόνον τό οὐδέτ. καί δή πάντοτε τόν πληθ. ἀριθμ. ὁ Ἐνικ. ἡνίον εἶναι νεώτερ. καί σημαίνει συνήθως μόνον τό ψαλίον ἤ τό στόμιον, ὡς μέρος τοῦ χαλινοῦ. Ἰδέ τό ἑπόμ. (-υυ)

Ἡνία, ἡ. Τό λωρίον τό ὁποῖον κρατεῖ τόν ἱμάθηρον τοῦ χαλινοῦ (δεξιόκλινες) εἰ οὗ διοικοῦσι τόν ἵππον, χαλινάρι, (γκεμί). καί δή ἐπί κελήτων, ἐπί δέ ὀχημ. ἵππων, τό λωρία, μέ τά ὁποῖα σύρουσι τό ἁμάξι, παρ' Ὅμ. μόνον τό οὐδέτ. ἰδέ ἀνωτέρω. 2) κάθε λωρίον δερμάτινον, μάλιστα δέ τό λωρίον εἰ οὗ δένουσι τά σανδάλια ἤ τάς καρβατίνας. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 532. 3) μεταφ. Πᾶν ὅ,τι χαλινᾷ, διοικεῖ, ἡ διοίκησις, ἐξουσία, δύναμις. 4) φράσεις: »ἀφ' ἡνίαων, ἀπό τά δεξιά πρός τά ἀριστερά· πεδ ἡνίαων, ἀπό τά ἀριστερά πρός τά δεξιά· »παρ' ἡνίαν ποιεῖν«, εἶναι ἐναντίον τοῦ χαλινοῦ, τουτέστ. ἀνυποτάκτους εἶναι, φιλόστρ. Εἰκόν. Β'. 18. (-υ-) ὄθεν

Ἡνιάζω, Μ. ἀσω. χαλινόω, βάλλω χαλινόν.

*Ἤνίδε, Ἐπίῤ. ἐκφων., (ἦν, ἰδέ) Ἴδε, ἰδού. Ἄλλοι γράφουσι, ἠνιδε, ὡς ὁ Γρηγ. Κορινθ. σελ. 286. Kiesel. Θεόκρ. 1, 149. (-υυ)

Ἡνίκα, Ἐπίῤ. Ὁπόταν, εἰς τόν αὐτόν καιρόν, ὅτε· ὡς ἐπί τό πλεῖστον μετά τῆς ὁριστ. ἐγκλ. παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Χ, 198. ὑστερωτέρ. καί μετά τῆς ὑποταικτ. ἐγκλ. Schaef. Θεόκρ. 23, 30, καί μετά τῆς εὐκτ. ἐγκλ. Δημ. ὅταν. Ἀντίθετ. τηνίκα, ἐρωτηματικῶς, πηνίκα. (-υυ)

Ἡνίον, τό. Ταὐτόν τῷ, Ἠνία, τά.

Ἡνιοπαίειον, τό. Τόπος ἤ ἐργαστήριον ὅπου κατασκευάζουσι τούς χαλινούς. Ξνφ. ἐκ τοῦ

Ἡνιοποιέω, ῶ. Χαλινούς ποιῶ. ἐκ τοῦ

Ἡνιοποιός, ὁ. (ποιῶ) Ὅστις ποιεῖ (κάμνει) τούς χαλινούς, ἤτοι τά τοιαῦτα λωρία.

Ἡνιοστροφέω, Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω τόν χαλινόν, διοικῶ μέ τούς χαλινούς. »Ἡνιοστροφεῖν τό ἅρμα«, διοικεῖν τό ἅρμα μέ τάς ἡνίας. Εὐριπ. Φοίν. 176. ἐκ τοῦ

Ἡνιοστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω, ἡνία) Ὅστις στρέφει ἤτοι διοικεῖ τάς ἡνίας, τούς χαλινούς, ἤ ὅστις διοικεῖ μέ τόν χαλινόν. Αἰσχύλ.

Ἡνιοχεία, καί, Ἡνιοχία, ἡ. (ἡνιοχεύω) Ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν διά τοῦ χαλινοῦ, τό κρατεῖν τόν χαλινόν, ἐλαύνειν, ἀμαξεύειν. 2) Ὁδηγία, διεύθυνσις, διοίκησις, κυβέρνησις, κ. τ. τ.

Ἡνιοχεύς, έως, Ἰων, ῆος, ὁ, ποιητ. ἀντί ἡνίοχος, Ἰλ. ἐκ τοῦ

Ἡνιοχεύω, Μ. εὐσυν. ἡ, Ἡνιοχέω, (ἡνίοχος) Κρατῶ τόν χαλινόν, διοικῶ τούς ἵππους, ἐλαύνω, ἀμαξεύω, χωρίς πτώσεως, Ἰλ. Δ, 103. Ψ, 641. Ὀδσ. Ζ, 319. Ξενοφ. Ἱππικ. Β'. 8. »Ἡνιοχεῖτο ἀνωτερω ταῖς χερσίν, κρατεῖται τόν χαλινόν ὑψηλότερα. Ὑστερωτέρ. καί μετά τῆς αἰτιατ. συστέλλω, κατέχω, διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, διεξέρχω, κ. τ. τ. π. χ. κραδίαν, ἄμπερον, κ. τ. τ. ἔτι δέ ὡς τό κρατεῖν μετά γεν. Jac. Ἀρ. σελ. 949.

*Ἡνιοχέω, ὑστερώτ. σχηματισμός ἀντί Ἡνιοχεύω, ὄθεν

Ἡνιόχησις, εως, ἡ. Ταὐτόν τῷ, Ἡνιοχεία.

*Ἡνίοχία, ἡ. = ἡνιοχεία.

Ἡνιοχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν ἡνίοχον, ἤ εἰς τήν ἡνιοχείαν, ὁ ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τό ἡνιοχεῖν, ἐκ τοῦ

Ἡνίοχος, ὁ, (ἡνία, ἔχω) ὅστις κρατεῖ τάς ἡνίας, τόν χαλινόν, ὁ διοικῶν, ἐλαύνων, διευθύνων, κυβερνῶν, σόφρων τούς ἵππους ἤ τήν ἁμαξαν. συχνά ἐν τῇ Ἰλ. ἅπου ἐνίοτε ἀντίκεινται ὅ τε ἡνίοχος καί ὁ παραιβάτης, οὗτος μέν ὡς ἐκ τῆς ἁμάξης μαχόμενος ἥρως, ἐκεῖνος δέ ὡς ἐμπρός, Ἰλ. Ψ, 132. ὄθεν καλεῖται αὐτός καί ὁ κατώτερος ἐκείνου, ἡνίοχος θεράπων, Ἰλ. Ε. 580. καί ἄλλου· ὁ τοιοῦτος ὅμως δέν εἶναι δοῦλος, ἀλλά παρομοίως ἐλεύθερος μαχητής, ἐνίοτε δέ καί ἥρως, ὡς π. χ. ὁ Πάτροκλος, ἡνίοχος ὢν τοῦ Ἀχιλλέως· ἔτι δέ καλοῦνται οὕτω καί οἱ ἥρωες τῆς πρώτης τάξεως, ὡς π. χ. ὁ Ἕκτωρ, ὅστις ἔχει μέν ἡνίοχον τόν τε Κεβριόνην, Ἰλ. Μ, 91. καί τόν Πηδάσον, Ἰλ. Θ, 120. καλεῖται ὅμως ὁ αὐτός, Ἰλ. Θ, 89. ἡνίοχος, παράβ. Ἰλ. Π, 225. Ψ, 460. ὄθεν γενικῶς, ὅστις εὑρίσκεται ἐπί τῆς ἁμάξης, πᾶς τις ὁ εὑρισκόμενος ἐπί τῆς ἁμάξης. 2) ὁ ἱππεύς, (καβαλάρης) Θέογν. 260. »ἡνίοχος νεώς«, ὁ κυβερνήτης τοῦ καραβίου. Valk. Ἱππ. 1223. 3) μεταφορ. πᾶς τις, ὅστις διοικεῖ, κυβερνᾷ, δαμάζει, ὁδηγεῖ εἰς τέλος ἤ πέρας τι, ὅστις εἶναι χρήσιμος, ὠφέλιμος εἴς τι, Πίνδ.

Ἡνίπαπε. 3 ἐνικ. ἀορ. 2. κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἐνίπτω, Δοιδορῶ, ἐπιπλήττω, Ὅμ. (ι)

Ἤνις, ιος, ἡ, ὁμοπλ. Ἤνις, (ἴνος) Ἐνιαύσιος, χρονικός, ἑνός χρόνου. π. χ. βοῦς, Ἰλ. Ζ, 94. 275. 309. Κ, 292. Ὀδσ. Γ. 382. (παρ' Ὅμ. εἶναι καί ἐν τῇ αἰτιατ. ἐνικ. ἤνιν ἤ λήγουσα μακρά.)

Ἤνοθα, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀνήνοθα.

*Ἤνον, παρατατ. τοῦ ἄνω, Ὀδ. Γ, 496.

Ἠνορέα, Ἐπικ. καί Ἰωνικ. Ἠνορέη, ἡ. (ἀνήρ) Ἀνδρειότης, ἀνδρία, τόλμη, θάρρος, δύναμις, ῥώμη, Ὅμ. μάλ. Ἰλ. ἔτι δέ καί αὐξητική ὡραιότης, εὐπρέπεια, Ἰλ. Ζ. 156.

Ἤνοχα, παρακείμ. τοῦ, Ἐνέγκω.

Ἠνοπή, οπος, ἡ, ἡ. »Ἠνοπι χαλκῷ«, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π. 408. Σ. 349. Ὀδσ. Η, 360. ἑρμην. διά τοῦ, Λαμπρόν, φαεινόν, ἔνηχον κατάπτυσις ἀρχαίους ἀντί τοῦ, Ἀνοψ, τόν ὁποῖον δέν δύναται τις νά τόν ἰδῇ διά τήν λάμψιν, δυσανταθάλμητον διά λαμπρότητα. κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ, Ἐνοπτρον, στίλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πνός, ὡς καθρέπτης· κατ' ἄλλους = ἐνηχος, ὅστις ἠχεῖ λιγέως. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Ἔνδιος, κεῖται «Τόφρα δὲ ἦν ὕλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἠνοψ. Ὁ Ὅμηρος ἄλλως λέγει τοῦτο συχνάκις «Νώροπι χαλκόν» τὸ ὁποῖον οἱ Γραμματικοὶ ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ τό, Ἠιόκπα, ἑρμηνεύουσι καὶ παράγουσιν.

* Ἤνσει, λακωνικ. ἀντὶ ἠνθει, Παραταξ. τοῦ, ἀνθέω. Ἀριστ. Λυσ. 1259.

* Ἤιτο, 3 πληθ. παραταξ. τοῦ, ἧμαι, Ἰλ. Γ, 153.

Ἠνυστρον, τό. (ἀνύω) Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 17. καὶ Ζώων Μορ. 14. ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκιζομένων ζώων ὅπου γίνεται ἡ τελεία χώνευσις τῆς τροφῆς αὐτῶν. Λατιν. Abomasus. Ἀριστ. Ἱππ. 356. 1184.

Ἠνωγα, Ἠνώγεα. Ἰων. Ὑπερσυντ. τοῦ ἄνωγα, ὅπερ ἰδέ. Ὀδυσ. Ι. 44.

* Ἠνώγει, 3 ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ ἄνωγα, Ὅμ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ξ.

Ἠξα, ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ, Αἴσσω, ᾄσσω, τὸ ὁρμῶ. Εὐριπ.

* Ἠξε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. τοῦ ἄγνυμι. Ὅμ.

Ἠξις, εως, ἡ (ἦκω). Ἐρχομός, ἡ ἄφιξις.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ο.

* Ἠ οῖ, δοτ. ἑνικ. τοῦ Ἠώς, Ὅμ.

Ἠοίη, ἡ· ὑπερκουμ. ὥρα, ἡ πρωϊνὴ ὥρα, ὁ ὄρθρος, ὁ ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι μεσημβρίας καιρός, Ὀδυσ. Δ. 447. «Πᾶσαν δ' ἠοίην», ὅλην τὴν πρωΐαν, ὅλον τὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας καιρόν, «πρὸς ἠοίην», πρὸς τὴν ἀνατολήν, ὑπακουσμ. γῆν ἢ χώραν, κυρίως Θηλυκ. τοῦ, ἠοῖος.

Ἠοῖος, οία, οῖον. Ἰων. ἠῷος (Ἠώς). Ταυτὸν τῷ, ἠῷος, πρωϊνός, ὄρθριος, ὀρθρινός, ἀνατολικός, Ὀδ. Θ, 29. ἀντίκειτ. ἑσπέριος.

* Ἠόμεν, 1. πληθ. παραταξ. τοῦ εἰμι, πορεύομαι, Ὀδ.

* Ἠονή, ἡ. Σχῆμα ἀρχαίων τοῦ ᾠδυνή, παρεχθὲν κωμικῶς ἐκ τοῦ ὄνησις, Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 419. C.

Ἠόνιος, νία, νιον (ἠιών) = ἠϊόνιος, ὁ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ εἱμενος, παραθαλάσσιος, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παραθαλάσσιον· εὐχρηστότ. ἐν τῷ συνηρημ. σχήματι.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Π.

Ἠπανέω, καὶ, ἠπανάω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. λέξις ὡρικὴ, ἀντὶ τοῦ, Πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν. Ἴσως τὸ Σπάνις, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, πανία, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀθην. Γ'. τὴν πλησμονὴν, δηλοῖ, τὴν ὁποίαν σημασίαν ἐφύλαξαν οἱ Μεσσάπιοι. «Πανὸς, ὁ ἄρτος, Μεσσάπιοι δὲ καὶ τὴν πλησμονὴν, πανίαν, καὶ πανία τὰ πλήσματα — καὶ Γωμαῖοι τὸν ἄρτον, πᾶνα, λέγουσιν. Ἀνθολ. «Οὐδὲ κλυτὰς φάμας ἔσσεται ἠπανίσαι· συγγεν. μετὰ τοῦ, σπάνις, πανία, πήχανο, ἠχανία· ὅθεν

* Ἠπανία, ἡ. Ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, Ep. ad. 522. 6. Paul. Sil. ep. 18. παράβ. Jac. AP. σελ. 108.

* Ἠπάομαι, Ζήτ. ἠπήσασθαι.

Ἠπαρ, ατος, τό. Σημότιον (ντζεϊρι, Τουρκ.), παρ' Ὁμήρ. Τὸ ἐποῖον ἔτι θεωρεῖται καὶ ὡς καθεδρα τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὁποίαν ταύτην σημασίαν ἐφύλαξε καὶ ἡ συνήθεια, διότι τὸ, σημότιον (σικότι) ἐξ οὐδενὸς ἄλλου προήλθεν, εἰμὴ ἐκ τοῦ, σημός, ὅθεν καὶ ἡ καρδία, Valck. Ἱππ. 1070. Εὐριπ. Ἱκέτ. 919. «Τῷ ἦπατος σ' ἐρέρουμ, ὡς τὸ τῆς συνῃ. Σὲ ἐβάστασα εἰς τὴν καρδίαν μου (ὅπ' ἐγγαστρίας. 2) ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, οὐθαρ, καρποφορία τῆς γῆς, ἡ καρποφόρος καὶ βαθύγειος γῆ. Διοσθρ. Σκε. Α'. 19. Σχολ. Ἀπολλων. Β'. 125. καὶ Ἡσυχ. ὅθεν

Ἠπατηρός, ρά, ρόν. Ταυτὸν τῷ, ἡπατικός, ἐξ ἐναντίας ἡπατήρια, τά, ὑπακουσμ. Φάρμακα, εἴτ' ἰατρικὰ τινα ἐναντίον τῶν παθῶν τοῦ ἥπατος. Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ἀμφ.

Ἠπατητικός, ἡ, όν. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 483. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ τρόπου τῆς ἡπατοσκοπίας. «Περὶ τοῦ ἡπατητικοῦ, καὶ τοῦ θυτικοῦ· ἐκ τοῦ ἥπατος, ἀντὶ, ἡπατικός· ἀμφ.

* Ἠπατιαῖος, αία, αῖον, = ἡπατικός, Ἱππ.

Ἠπατίας, ου, ὁ (καὶ, ἡπατιαῖος, παρ' Ἱππουρ. ἀμφ.). Ὁ ἐκ τοῦ ἥπατος, ἢ ὁ μετὰ ἥπατος, ὁ ἔχων σημότι. «Λοβοὶ ἡπατίαι». Πολυδ. Β'. 215. ἀντὶ, ἡπατικοί, καθόλου = ἡπατικός.

Ἠπατίζω (ἧπαρ). Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ.

Ἠπατικός, ἡ, όν (ἧπαρ). Ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἢ παρὰ τῷ ἥπατι, ὁ ὢν ἐκ ἢ μετὰ τοῦ ἥπατος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ, σημότι. «Νόσος ἡπατικὴ, ἀσθένεια, πάθος εἰς τὸ σημότι. Ἡπατικός, ὅστις ἔχει πάθος εἰς τὸ σημότι, ὁ τὸ ἧπαρ ἀλγῶν.

Ἠπάτιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, ἧπαρ, σημοτάκι.

Ἠπατίτης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ ἡπατικός· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἥπατος ὤν, ὅμοιος μὲ τὸ σημότι. Θηλυκ. ἡπατῖτις, ιδος, ἡ. Νόσος, κ. τ. τ. ἀκήκοντα εἰς τὸ ἧπαρ. 2) φλὲψ ἡπατῖτις, ἰδιαιτέρα τις φλὲψ τοῦ σώματος, Γερμ. die grosse Hohlader.

Ἠπατοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἥπατος, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ ἧπαρ.

Ἠπατος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ἀδιορίστου εἴδους.

Ἠπατοσκοπέω, ω. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ καὶ τὰ ἐντόσθια ὡς ἡπατοσκόπος· ὅθεν

Ἠπατοσκοπία, ἡ. Εἶδος μαντικῆς τέχνης διὰ τῆς τοῦ ἥπατος ἢ διὰ τῶν σπλάγχνων παρατηρήσεως γενομένης.

* Ἠπατοσκοπική, ἡ, = ἡπατοσκοπία, Phleg. Trall. 4.

Ἠπατοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ τὸ ἧπαρ σκοπῶν, ὅποιος παρατηρεῖ τὸ σημότι, καθόλου δὲ τὰ σπλάγχνα τῶν θυσιαζομένων ζώων, καὶ ἐκ τούτου μαντεύει καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα, λατ. Extispex.

Ἠπατουργός, ὁ, ἡ (Ἔργω). Ὅστις κατακόπτει τὰ πλέγχνα διὰ νὰ μαντεύσῃ ἐντεῦθεν, Λυκόφρ. 839. ὁ περὶ τὸ ἧπαρ ἐργαζόμενος, ἢ καταγινόμενος.

* Ἠπατοφαγέω, Μ. ήσω (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει τὸ ἧπαρ, σημότι.

* Ἠπαφε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἁπαφίσκω, Ὀδ. Ξ, 488.

Ἠπάω, εὐχρηστότερον μέντοι κατὰ μέσην διάθεσιν. Ἡπήσασθαι, ἐλαφρύνειν, καταπραΰνειν, θεραπεύειν, ἰατρεύειν, ἐπιδιορθώνειν (μπαλώνειν), ταυτὸν τῷ, ἀκέομαι. Φαίνεται ὅτι μετὰ τοῦ, ἥπιος, ἠπιόνη, ἠπεδανός, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν.

Ἠπεδανός, νή, νόν. παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. Θ, 311. καλεῖται οὕτως ὁ χωλὸς Ἥφαιστος, ὅ ἐστιν, Ἀσθενής, ἀδύνατος, ὅστις ἔχει κάνενα ἐλάττωμα περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ (σκωλότης), οἱονεὶ Ἀπεδανός, ὁ μὴ δυνάμενος ὑπ' ἀσθενείας ἐν τῷ πεζῷ, ὁ ἐστὶν ἐν τῷ ἐδάφει στῆναι. Ἐμπεδος γὰρ λέγεται ὁ ἐν τῷ πεζῷ δι' ἰσχὺν βεβαίως ἑστώς· ἐν δὲ Ἰλ. Θ, 104. καλεῖται οὕτως ὁ τοῦ Νέστορος ἡνίοχος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σαλεύσῃ ὀλίγωρα ἀπὸ τὸν τόπον. Παρ' Ἱππουρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀσθενής, ἀδύνατος, ἥμερος, πρᾶος, μαλακὸς, καὶ ἑπομένως παράγεται μετὰ τοῦ, ἥπιος, ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ἐν ᾧ τὸ παρ' Ὁμήρῳ παράγεται ἐκ τοῦ πάσσω, καὶ, ᾱ, στερητ. Ἀπέδανος, ὁ μὴ βεβαίως ἐν τῷ πέδῳ ἑστάμενος. Ὁ Ὀππιανὸς ἔχει ἔτι καὶ, Νηπεδανός, ἀπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὅθεν

Ἠπεδανόω, ῶ. Ἀδύνατον, ἀσθενῆ ποιῶ τινα.

Ἠπειρογενής, ους, ὁ, ἡ (ἤπειρος, ΓΕΝΩ). Ὅστις εἶναι γεννημένος, ἢ ζῇ εἰς τὴν ἤπειρον, στεριανὸς, ταυτὸν τῷ, ἠπειρώτης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 42.

Ἠπειρόθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τῆς ἠπείρου, Ἀριστ. 1094. ἐκ τοῦ

Ἠπειρος, ἡ. Ἡ στερεὰ γῆ, ἡ ξηρὰ, παρ' Ὁμ. συνηθ. ἀντίκειται τῇ θαλάσσῃ καὶ τοῖς νήσοις. ἠπειρόνδε, ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ἢ τὴν στερεὰν, ὅθεν καλεῖται Ὀδ. Ξ. 56. καὶ νῆσός τις, ἤπειρος· ἐξ ἐναντίας Ὀδ. Ξ, 97. 100. καλεῖται οὕτως καὶ ἡ στερεὰ γῆ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς διαστολὴν τῶν νήσων, καὶ δὴ εἰς τὰ δύω ταῦτα χωρία, ἢ ἀπέναντι τῆς Ἰθάκης, ἤτοι ὑστερωτερικῶς ἐλήφθη κατ' ἐξοχὴν μὲ κύριον ὄνομα, Ἤπειρος· παρ' Ἡρόδ. σημαίνει ἡ λέξις τὰ ἄνω χωρία πρὸς διαστολὴν τῶν παραθαλασσίων, μάλιστα ὑπόλις ἠπειρῶτις, πόλις ὀπομεμακρυσμένη ἀπὸ τὰ παράλια· οἱ Ἀττ. καλοῦσι οὐτω ποτὲ μὲν τὴν Ἑλλάδα, ποτὲ δὲ τὴν Ἀσίαν, ἀμφοτέρας δὲ καὶ δισσαὶ ἤπειροι, δηλ. τὰ δύω μέρη τῆς γῆς, ἡ Ἑλλὰς ἡ Εὐρώπη, καὶ ἡ Ἀσία, κατὰ τὴν ἀρχαίαν διαίρεσιν τοῦ κόσμου, ἥτις παρεδέχθη μόνον δύω μέρη τοῦ κόσμου, καταλογιζομένη τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἀσίαν, Σοφοκλ. Τρ. 101. Schaef. mel. σελ. 37. καὶ Ι. Βοσ. σελ. 531. Voss. Virg. Georg. 2, 116. Κυρίως σημαίνει τό, ἄπειρος γῆ (μεγάλη στερεὰ), ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ἐτι διὰ τοῦ ὁδὸς ἄπειρος· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἱππουρ. «Δίκυλοι, ἤπειροι, ἵπποι», ὅπου τὰ ὀρθότερα ἀντίγραφα, δίαυλοι καὶ ὑπήρειοι, ἔχουσι· ὅθεν

Ἠπειρόω, ῶ. Ἤπειρον ποιῶ, κάμνω τὴν θάλασσαν ξηράν, ὡς τὸ, θαλαττόω, τὴν ξηρὰν θάλασσαν ποιῶ.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ. Θλκ. ἠπειρώτις, ιδος, ἡ (ἤπειρος)· ταυτὸν τῷ, ἠπειρογενής, Ὅποιος ἐγεννήθη, κατοικεῖ, ἢ εἶναι ἀπὸ τὴν ἤπειρον, ἤτοι ἀπὸ τὴν ξηρὰν, τὴν στερεὰν γῆν, στεριανός, στερεώτης· ἀντίκειται τῷ, νησιώτης. «πόλις ἠπειρώτις», Ἡρόδ. Η'. 109. 2) Ὅποιος ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου, ἐγχώριος τῆς Ἠπείρου.

Ἠπειρωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἠπειρώτην ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ. «Ἔθνος ἠπειρωτικὸν», ἔθνος τῆς ξηρᾶς.

Ἠπειρῶται, ιδος, Θηλυκ. τοῦ, ἠπειρώτης. Ἡρόδοτ.

Ἠπειτα, Ποιητ. ἀντὶ, ἔπειτα· ἐσφαλμέν· τῆς γραφῆς τρόπος εἰς πολλὰ χωρία τοῦ τε Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὅπου ἄλλοτε ἐγράφετο δ' ἤπειτα, νῦν δὲ ὀρθότερ. δὴ ἔπειτα· μ' ὅλον τοῦτο διετήρησαν ὁ τε Geisf. Ἡσ. Θεογ. 562. καὶ ὁ Bekk. Πλάτ. Νομ. 4, σελ. 719. Α. τὸ ἤπειτα.

* Ἠπερ, ποιητ. ἤπαρ (ἦ). Ὡς ἄν, ὡς τάχα, ὡς ἤθη, ὡς καὶ, Σύνδ. συγκρτ. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

* Ἠπερ, Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς, ἀπαραλλάκτως ὡς, παράβ. ἦ.

Ἠπερόπευμα, ατος, τό (ἠπεροπεύω). Ἀπάτη, δελέασμα, γέλασμα. Ὁ Κριτίας παρ' Ἀθην. καλεῖ τὸν Ἀνακρέοντα «Γυναικῶν ἠπερόπευμα».

Ἠπεροπεύς, έως, καὶ Ἰων. ηος, ὁ· ἡ, ἠπεροπευτρὶς, ὁ· Ἀπατεώνων, ψεύστης, ὅστις ἀπατᾷ τινὰ μὲ ψευτιὰς Ὀδ. Λ, 364.

Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ. Τὸ ἀπατᾶν, γελᾶν.

* Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, = Ἠπεροπεύς. Ἰλ. Γ, 39. Ν, 769.

Ἠπεροπεύω, ἐξαπατῶ, ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (γελῶ, ξεπλανῶ, ξεμανλίζω). «Τινὰ μάλιστα δι' ἀπατηλῶν λόγων, καὶ πανουργιῶν. Ὅμ. «ψεύρας ἠπεροπεύει γυναῖξί, ν' Οδ. Ο, 421. Ἰλ. Γ, 399. ὑστερτρ. καί, τινά τινι, ἀπατῶ τινα διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 57. »Ἠπεροπεύειν τινί ὅλου τρίβωνι, τὸ νὰ γελάσῃ τινὰς τινα διὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του, ἀπλανᾷν τινα τῆς ὁδοῦ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ἀπάω, ἀπέω· ὄθεν τὸ, ἀπάτη, καὶ ἑπομένως, ἄπερος μετὰ τοῦ, ὤψ, ἀπέροψ, ἀπέροπος, ἀπεροπεύω· ἀλλὰ τὸ ἀπάτη, πιθανῶς γίνεται ἐκ τοῦ, πάτος, καὶ, ᾱ, στερητ. Οἱ παλαιοὶ καὶ αὐτοὶ ἀμφιβαλλον εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὑπεροπεύει, ψεύδεται, καὶ, ὑπεροπεύς, ψεύστης, ὑπερόπτης. Παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λεξ. ἠπεροπευτής. κεῖται ἐξ Ἀνακρέοντος »Βούλεται ἀπερόπους ἡμῖν εἶναι, τὸ ὁποῖον ἐ Ἡσύχ. ἐν Λεξ. ἀπερωπός, ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπάνθρωπος. Ζήτ. ἀπέρωτος· πιθανὸν δέ, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ἔπος, εἰπεῖν, ἀπύω, ἠπύω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ, ἀπάτη.) ὄθεν

Ἠπατροπής, ἰδος, ἡ, Ἦτις ἀπατᾷ, ἡ τέχνη τοῦ ἐξαπατᾶν. Πολυαιν. Στρατηγ. καὶ Στράβ. Δ'.

*Ἠπέω, ἀντὶ ἠπάω, Ζήτ. Ἠπεδανός.

Ἠπήσασθαι, Ἀκέσομαι, ῥάπτω, μπαλόνω, στουπόνω τὰς τρύπας, ἰατρεύω, σπάνιος σχηματισμ. παρὰ Γαλην. καὶ Ἀριστείδ. καὶ ἐξ Ἀρατ. λειψ. 28. Dind. ἀναφερόμ. ἀπὸ Φρυν. ἑλλ. σελ. 91. καὶ παραγόμ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου εἰεστ. ἠπάομαι, = ἠπιάω· ὄθεν

Ἠπητήριον, τό· ταυτὸν τῷ, ἠπίτριον. Λιβάν.

Ἠπητής, οῦ, ὁ. Ἀκέστωρ, ῥάπτης, μπαλιομαστὴρ. Ξενοφ. Κυρουπ. Α. καλόλου δὲ, ὅστις κάμνει τι τέλειον, ὡς ἀκεστὴς, Βατρ. σπανιωτάτη λέξις, ἀντὶ τῆς ὁποίας ευχρηστρ. τὸ, ἀκεστής, Lobeck. Φρυν. σελ. 91 ὄθεν

Ἠπήτρια, ἡ· Ἑλλ. τοῦ ἠπητής· ταυτὸν τῷ, ἀκέστρια, ῥάπτρια·

Ἠπήτριον, καὶ Ἠπητήριον, τό. Ἡ βελόνη, τὸ βελόνιον εἰ οὗ ῥάπτομεν.

Ἠπιαλέω, ῶ (ἠπίαλος). Ἔχω τὸν πυρετὸν τὸν καλούμενον ἠπίαλος. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1164. Ζήτ. ἠπίαλος.

Ἠπιάλης, ητος, ὁ· ταυτὸν τῷ, ἐφιάλτης, »Ἠπιάλητα πυίων Ἡρακλῆα. Σωφρόνιος παρ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ε. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημητρ. Φαληρ. 156. Παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1033. Ζήτ. ἐν τῷ, ἠπίαλος. (α)

Ἠπίαλος, ὁ (μετὰ τοῦ, πυρετός, καὶ ὀνευ). Τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος, Θεογν. 174. Θερμασιὰ, καυσοῦ εἴδους πυρετὸς ὁπότε εἶναι μεμιγμένον τὸ κρύος μὲ τὴν θέρμην, καὶ ποτὲ μὲν αἰσθάνεται ὁ πάσχων τὸ κρύος, ποτὲ δὲ τὴν θέρμην, ἥτις καὶ εἶναι ἐλαφροτέρα, καὶ μετριωτέρα, παρὰ τὸ κρύος. »Οἱ ἠπιαλοῦντες ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσιν. Ἀριστ. Ῥρβλ. ις'. 2. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Λουκιανὸς τάσσει σπουδαιότερον τὸ, ἠπίαλες, μᾶλλον ἀντὶ τοῦ, ῥίγους, κρύους. Ζήτ. Φρικώδης, μεταφορ. πάθῶν ἠπιάλοις, ποιητὴς ψυχρὸς, ὅστις προξενεῖ εἰς τὰ ἀηδόνια θέρμης κρύος, Φρυνιχ. — 2) Ταυτὸν τῷ, ἠπιάλης, ἡ, ἐφιάλτης (ι) ὄθεν

Ἠπιαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πυρετοῦ ἠπίαλος. Πυρετώδης.

Ἠπίαμα, ατος, τό. Ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον ἐλαφρύνει τὸν πόνον. Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Ἠπιάω, ῶ, Μλ. -άσω, ἡ, -ήσω (ἤπιος). Ἐλαφρύνω, καταπραΰνω, ἡμερόνω, ἰατρεύω, Ζήτ. Ἠπιόω. (ασω).

Ἠπιοδίνητος, ὁ, ἡ (ἤπιος, δινέω). Ὁ ἡμέρως στραφογυρισμένος, Ἀνάλεκτ. Γ. 72. »Ἠπιοδύνητα βλέφαρα. (δι)

Ἠπιόδωρος, ὁ, ἡ (ἤπιος, δῶρον). Ὅστις δίδει δῶρα εὐεργετητικὰ, ὅστις εἶδει σεμνὸς, ὁ φιλόφρων, εὐμενὴς, ἢ ὁποιος ἡμερόνει διὰ τῶν δώρων. »Μήτηρ ἠπιόδωρος. Ἰλιὰδ. Σ, 351. ἠπία καὶ ἥμερος μήτηρ, ἡ ἡ πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Ὁ Σχολ.

Ἠπιοδώτης, ου, ὁ (δίδωμι)· ταυτὸν τῷ, ἠπιόδωρος. Ὀρφ.

*Ἠπιόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Πρᾶος, ἤπιος.

Ἠπιόλης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ ἠπίαλος. Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. ὁ Φρύνιχος ὅμως θέλει τὸ ἠπιόλης, μόνον ἀντὶ τοῦ ἐφιάλτης, τὸ δὲ ἠπίολος, ἀντὶ τοῦ Ῥιγοπύρετος. ΑΒ. σελ. 42.

*Ἠπίολος, ὁ, = ἠπιόλης.

Ἠπίολος, ὁ· κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 26 πεταλούδα ἥτις καίεται εἰς τὸ κηρί· ἡ λατινικὴ ὅμως μετάφρασις αὐτοῦ ἔχει Ipniotis, ἄρα ὁ μεταφραστὴς, ἠπιλιώτης, ἀνέγνωσεν· ὁ Riemer παράγει ἐντεῦθεν τό, papilio.

Ἠπίομοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅμοιος ἔχει ἥμερον μοῖραν, τύχην. Ἀδὴν.

*Ἠπιόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ πρᾶον τρόπον.

Ἠπιόνη, ἡ. Ἐλέγετο ἡ σύζυγος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Παυσαν. Κορινθ. 29. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 144. ἡ θεὰ τῆς ἰατρικῆς, κυρίως, ἥτις ἠπεῖ, καταπραΰνει, ἐκ τοῦ

Ἠπιος, ία, ιον. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ ἤδη παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 407. συνήθ. διακαλ. Πρᾶος, μαλθακὸς, ἐπιεικὴς, καλὸς, ἥμερος, εὐνους, εὐμενὴς, Ὅμ. τινι φέρομαι εὐνοϊκῶς, φιλοφρόνως εἰς τινα, Ἰλ. Θ, 40. Ὀδ. Β, 337. καὶ ἀλλοῦ μάλιστα, »ἤπια εἰδέναι τινὶ», φέρομαι φιλικῶς, φιλοφρόνως εἰς τινα, συχνὰ παρ' Ὁμήρ. ὅστις μεταχρῆζ. τὴν λέξιν ἐπὶ χαρακτῆρος πατρὸς, ἢ ἐξουσιαστοῦ τινος καὶ ἄλλων ἀνθρώπων· ὄθεν, ἀπαθὴς, μέτριος, ἀτάραχτος, ἥσυχος, ἀντίκειται τῷ σκληρὸς, ἄγριος, ὀργίλος, Ὀδυσ. Ο, 556. κεῖται »Ἀνακτεσιν ἠπια εἰδώς», ἀντὶ τοῦ, ἥμιος, ἐπὶ ποιητῶν καὶ καλλιπροσωπείρων συβωτῶν. 2) Ἐνεργ. ὅστις καταπραΰνει, καθησυχάζει, μαλακύνει, ἀναπαύει, ἰατρεύει, »ἤπια φάρμακα», ἰατρικὰ καταπαυστικὰ τῶν ὀδυνῶν, Ἰλ. Δ, 218. Δ, 515. 830. ἐξ ἐναντίας, »ἤπιον ἦμαρ», μετὰ τοῦ Ἀπαρμφτ. ἡμέρα ἐπιεικὴς, ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ πράξῃ τις, ἢ νὰ ἐπιχειρισθῇ τι, ἡμέρα τυχηρὰ, Ἡσ. ἔργ. 789. ὅπου τὸ, ἁρμενος ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ. παρ' Ἱπποκρατ. »Ἠπιώτεραι θέρμαιαι. ἐλαφρύτεραι, ἡσυχώτεραι» Ἐπίῤῥ. Ἠπίως, συγκρτ. ἠπιωτέρως, Δημ. c. Dionysod. 44. (πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν ῥίζαν, ΕΠΩ, ἔπος, εἰπεῖν, καὶ δὴ κατὰ τὴν διπλῆν σημασ. καταπραΰνω μὲ λόγους ἐπῳδῆς, ἤτοι μαγικοὺς, σωματικοὺς πόνους.) ὄθεν

Ἠπιότης, ητος, ἡ. Πραότης, ἡμερότης, μαλακότης· ἀμφ.

Ἠπιόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, καὶ, ἠπιόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων καταπραϋντικὴν καὶ θεραπευτικὴν χεῖρα. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπέλλωνος, ὡς Ἰατροῦ. Ἀναλεκτ. Β', 516. καὶ Ὀρφ.

Ἠπιόω, ῶ. Ταυτὸν τῷ ἠπιάω. — 2) παρ' Ἱπποκρ. »Ἠπίωσε τὶ σώματων, τὸ τῶμὲ τὸν εὑρέσθη ὀλίγον τι καλλίτερα, ἐλάφρωσε κατὰ τὸ σῶμα.

Ἠπου, ἢ καθὼς γράφει ὁ Βόλφιος, ἤ που, = ἤ, εἰς τὰς ἐνν. σημασ. ἤτοι καὶ ὡς, ἐπισημαίνοντος δὲ τοῦ, που, τὸ μηπως, τάχα, ἆρα ἢ μήπως, ἢ τάχα, Ἰλ. Ζ, 438. Ὀδ. Λ, 459. μετὰ τὸ Συγκρτ. ἀντὶ τοῦ, Παρά

*Ἠπου, (περισπωμ.). Ἡ κατὰ τὸν Βόλφιον ἐν Ὅμ. ἢ που, ταυτέστ. τῷ, Ἢ, ἀληθῶς, βεβαίως, πάντως, ὄντως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτιγείται πρόστασίς τις πρὸς βεβαίωσιν, Ἰλ. Π, 830. Γ, 44. »Ὁπότε καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα — ἠπου ὑμῖν γε γενναῖα ἂν ταῦτα φανείημ, ὁπότε ἡμεῖς — τότε βέβαια καὶ σεῖς, κ. τ. λ. ἢ, βέβαια καὶ εἰς ἐσᾶς αὐτὰ ἤθελον φανῇ κ. τ. λ. Ξενοφ. »Τοῦτο γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἠπού γε ὅπ παρά γε συμοειδέσιν. Πόσῳ μᾶλλον, περιστότερον ἆρα, βεβαίως ὄρα. »Εἰ γὰρ αἱ — οὐκ ἐγείρονται τοῖς θυμοῖς, ἠπου τοῖς λόγοις προαχθήσονται». Διέθ. Συν. ΙΔ' 69. ἐν τῇ ἀρνήσει σημαίνει τὸ, πολλὰ ὀλιγώτερον. »Πόλις ἅμοι δοκοῦσιν — οὐκ ἂν διαφθαρῆναι, ἠπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ». Θουκυδ. ς' 37. Πολλὰ ὀλιγώτερον ἤθελον, κ. τ. λ. — 3) Ἐν τῇ ἐρωτήσει χρησιμεύει εἰς αὔξησιν τῆς ἐμφάσεως, καὶ εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἆρα γε; λοιπόν; οὐχ' οὕτως ἐστὶν; δὲν εἶναι ἔτζι; Ὅσο Ν, 234. οὕτω καὶ τὸ ἠπου οὐ. Ζήτ. ἐν τῷ, Η.

*Ἠπύτα, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ ἠπύτης· »ἠπύτα κήρυξ», ὅστις φωνάζει μεγάλως, Ἰλιὰδ. Η, 384. Κοϊντ. Σμυρν. Γ', 170. »Ἠπύτα σύριγξ», ὡς τὸ ἱππότα, καὶ τ. τ. (–υυ)

Ἠπύτης, ου, ὁ (ἠπύω). Φωνητικὸς, κραυτικὸς, μεγαλόφωνος, εὔφωνος, ὅστις φωνάζει μεγάλως. Ζήτ. ἀπύτης (ᾱ)

Ἠπύω, Μλ. -ύσω, Δωρ. ἀπύω, (ἔπος, εἰπεῖν). Φωνάζω, κράζω, μεγαλοφώνως, προσφωνῶ, προκαλῶ, μετὰ Δίτ. Ὀσσ. Ι, 399. Κ, 83. — 2) ἀμεταβ. κράζω, ὁμιλῶ, κραυγάζω, βοῶ, ἠχῶ, ἠχολογῶ, σμαραγῶ, ψοφῶ, παρ' Ὅμ. μόνον περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς περὶ ἀνέμου, Ἰλιὰδ. Ξ, 399. περὶ τῆς λύρας, Ὀσσ. Ε, 271. (τὸ υ εἰς τὸν ἐνεστ. πάντοτε βραχύ, μόνος δὲ ὁ Μόσχος, Β', 120. τὸ μεταχρῆζ. ὡς μακρόν. εἰς τὸν μέλ. πάντοτε μακρόν, π. χ. Εὐρ. Ἑκαβ. 152. Ἱκετ. 821.)

Τὸ Η. μετὰ τοῦ Ρ.

Ἦρ, ῆρος, τό. Ποιητ. ἀντὶ ἔαρ, κατὰ συναίρεσιν, ἡ ἀνοιξις, Λατ. ver. εἰς τὸν πεζὸν λόγον εἶναι ὅμως αὐχνηστ. μόνον ἡ γεν. καὶ δοτ. ῆρος καὶ ῆρι, Pierr. Ἡρόδ. σελ. 434. Schaef. mel. σελ. 35. κυρίως, ὁ πρωϊνὸς χρόνος καὶ ἡ πρωϊνὴ ἡμέρα, τουτέστι ἡ ἀνοιξις καὶ ὁ ὄρθρος· ὅμως ἡ τελευταία σημασ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιῤῥ. Ἠρι, ὅπερ ζήτει.

*Ἦρα, ἀντὶ ἔρα, ἡ, ἡ γῆ. Ζήτ. ἠρίον.

*Ἦρᾱ, 3 ἑνικ. παραταττ. τοῦ, ἔραω.

*Ἦρᾰ, ἀόρ. 1. τοῦ, αἴρω.

Ἦρα, τετράκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 132. Ὀδ. Γ, 164. Π, 375. Σ, 56 »ἦρα φέρειν τινὶν, καὶ ἐν τῇ Ὀδ. »φέρειν ἐπί τινα, ἢ ἐπιφέρειν τινί, ὑστερωτ. δὲ καὶ »ἦρα τίνειν, ἢ νομίζειν τινὶ», προσφέρω, ποιῶ εἰς τινα τὸ ἀρεστὸν, τὸ ἀσπαστὸν, (κάμνω τινὸς τὸ κέφι, τὸ χατήρι,) κάμνω εἴς τινα μίαν εὐεργεσίαν, φέρομαι φιλικῶς, εὐνοϊκῶς μετά τινος, ποιῶ τι πρὸς ἀρέσκειαν, χαρίζομαι, ὠφελῶ τινα, μάλιστα δὲ, βοηθῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ, συναγωνίζομαι, βοηθῶ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταυτὸν τῷ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, χαρίζεσθαι. Ὅθεν ἐκλαμβάνουσιν οἱ ὑστερτρ. τὸ, ἦρα = χάρις, εἰς ὅλας τὰς σημασ. καὶ τὸ συνέτασσον καὶ μετὰ τῆς γενικ. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, χάριν, οὐχὶ δὲ πρὸ τοῦ Καλλιμ. Jac. ΑΡ. σελ. 876. Ἀπολλών. Δ'. 407. »Ἐπὶ ἦρα φέρεσθαι, ἀπολαμβάνειν τὸν μοῖρον· ἐν δὲ Στίχ. 375. ἀντὶ τοῦ, ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί. »Ἦρι ἀρδίωνα, ἀντὶ, ἕκητι, χάριν τοῦ βέλους, (διὰ τὸ κατῆρι τοῦ βέλους). »Ἦρα φιλοξείνῃσι, Καλλίμ. Δείῳ. 42. ἀντὶ τοῦ, χαρίν, ἢ ἕνεκα. »Κομίζειν ἦραι, δίδειν, φέρειν βοήθειαν, ἐπικουρίαν. Ὀρφ. Λίθ. κ'. 3. »Ἦρα τίνων μηδοσύνησι. Σιμίας· ὄθεν ἤρτος, καὶ, ἤρασθαι. (ὁ Ἡρωδιαν. παράγει τὴν λέξιν ὡς Αἰτιατ. ἐκ τῆς ὀνόμ. ἦρ, καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. ἐξ ἐπιθέτου τινὸς, ἦρος· ἡ ἀληθὴς ῥίζα εἶναι ὅμως ἀναμφιβ. τὸ, ἄρω, συγγενεύει λοιπὸν μὲ τὸ, ἄρμενος, ἦρανος, ἐπιήρανος, καὶ ἀμέσως ἐκ τοῦ ἦρα ἡ ταύτοσημ. σύνθεσις, ἐπίηρα· αὗται δὲ αἱ λέξεις σημαίνουσι καθ' ἑαυτὸ τὸ, εὔκαιρον, ἐπικαίριον, ἄριστον, ἀσπαστὸν, κ. τ. τ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἥρα, ἡ. Ἰων. Ἥρη, Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός. Προστάτις καὶ θεὰ τῶν γυναικῶν. Λατιν. Juno. Ἰλ. Π, 432. συχνὰ παρ' Ὁμ ὅστις τὴν παριστάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλονεικοῦσαν μετὰ τοῦ Διός, φιλέρχον, ζηλότυπον, ποινήρην, πρὸς τούτοις δὲ ὡραίαν καὶ εὐπρεπῆ, ἐν τῇ Ἰλ. ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλ. Ἰδὲ μερικὰς ἀστείας παραγωγὰς τοῦ ὀνόματος παρὰ Πλατ. Κρατύλ. σελ. 404. B. ὄθεν

Ἡραῖος, αία, αῖον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν, ὡς, Ἡραῖον (δῶμα), τὸ ἱερόν, ὁ ναὸς αὐτῆς, Τὰ Ἡραῖα, (ἱερά), αἱ θυσίαι καὶ ἑορταὶ αὐτῆς.

Ἡρακλέης, καὶ συναιρέτ. Ἡρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπὸ Ὁμ. ὁ περικλεέστατος Ἥρως τῆς ἀρχαιότητος. Ἰων. Γεν. Ἡρακλέεος, καὶ συναιρ. Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἡρακλῆος, Ἰων, Δοτ. Ἡρακλέει, καὶ συναιρ. Ἡρακλέι, Ἡρακλεῖ, Ὁμ. Ἡρακλῆι, Ἰων. Αἴτ. Ἡρακλέεα, καὶ συναιρ. Ἡρακλέα, Ὁμ. Ἡρακλῆα, σπανία ὅμως διπλῆ συναίρ. Ἡρακλῆ, Σοφοκλ. Τρ. 476. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 89. C. Ὑστερωτέρ. δὲ καὶ Ἡρακλῆν. Ηλητ. Ἡράκλεες, Ἡράκλεις, καὶ κατὰ τὸν Ὑστερτρ. πεζ. λόγ. Ἡρακλες, Lobeck Phryn. σελ. 640. Ὁ ιομστ. πληθ. Ἡρακλέες, μόνον παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σελ. 169. B. Κατὰ Ἰων. καὶ ποιητ. ἐλλιψιν τοῦ ἑνὸς φωνήεντ. Ἡρακλέος, Ἡρακλέι, Ἡρακλέα, Ἡρότ. Β'. 42. 43. 44. 45. Ἡ Ηλητ. μάλιστα δὲ τὸ, Ἡράκλεις, καὶ Ἡρακλες σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφώνησιν θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀποστροφῆς, ὡς τὸ λατ. Hercle, καὶ Mehercle. (τὸ α εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνὰ μακρὸν, Pors. Εὐρ. Μηδ. 675.) ὄθεν

Ἡρακλείδης, ου, ὁ. υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἢ ἀπόγονος αὐτοῦ, Ἰλ. 2) Κύρ. ὄνομ.

*Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ, Ὄνομα κατ' ἀστεῖον τρόπον συντιθέμενον ἐκ τοῦ, Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίου τοῦ δούλου παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 490.

Ἡράκλειος, εία, ειον. καὶ δικατέλ. Σοφοκλ. Τραχ. 51. ὁ ἀνήκων εἰς Ἡρακλῆν, ἢ ὁ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἡρ., καὶ πᾶν, ὅ,τι ἐπράχθη παρὰ Ἡρ. Ἡράκλειον (δῶμα)ῶ, ναός, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ Ἡρακλειωτῶν· ἢ ἑορτὴ τοῦ Ἡρακλ. 2) Λίμνη Ἡρακλείαι, πέτρα, ἡ καλουμένη Μαγνήτις, ζήτ. Μάγνης, 2.

Ἡράκλειος, Ἐπίῤῥ. ἐπιῳώνησις, καὶ σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, θυμοῦ, καὶ βδελυγμοῦ, ἀποτροπιασμοῦ, ὡς, Ὦ τοῦ θαύματος! βαβαί! Θεέμου! εἰς τὸν Θεόν μου! τῇ ἀληθείᾳ, μὰ τὴν πίστιν μου, ἄπαγε, κ. τ. τ. τὸν Ἡρακλέα καλοῦντες πρὸς βοήθειαν ὡς ἀλεξίκακον.

*Ἡρακλείτειος, εία, ειον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλῆ· καὶ Ἡρακλείτειοι, οἱ μαθηταὶ ἢ ὀπαδοὶ τοῦ Ἡρακλείτου, Διογ. Λ.

Ἡρακλειτίζω, Κρατῶ μὲ τὸν Ἡράκλειτον, εἶμαι ὀπαδὸς αὐτοῦ, ὡς τὸ, Μηδίζω, Ἑλληνίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἡρακλείτου. Ἀριστοτ.

*Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, Ὁ μαθητὴς ἢ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου.

*Ἡρακλήειος, είη, ειον, Ἐπικ. σχῆμα κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ, Ἡράκλειος, Ὁμ. ὅστις ὅμως μεταχερίζ. μόνον τὸ Θηλ. καὶ ὁπόταν ἐν τῇ συνθέσει, οἷον Ἡρακληείῃ, ἀντὶ βίᾳ Ἡρακλῆος.

*Ἡρακλῆς, ὁ, Ἰων. Ἡρακλέης, γεν. Ἡρακλέους. Ἰων. Ἡρακλέους κ. τ. λ. Ἐπικ. Ἡρακλῆος, κ. τ. λ. διπλ. σύνδ. Αἴτ. Ἡρακλῆ, σπάν. Σοφοκλ. Τραχ. 476. ὑστερωτρ. καὶ Ἡρακλῆν· ἀντὶ τῆς συναιρέσ. ἀπαντῶσι ἐνίοτε καὶ ἐλλιψει τοῦ ἑνὸς φωνήεντος, π. χ. Ηλητ. Ἡρακλες, ἐν τῷ ὑστερτρ. πεζῷ λόγῳ, καὶ ποιητ. γεν. Ἡρακλέος, δοτ. Ἡρακλέι, λατ. Hercules, ζήτ. Ἡρακλέης. 2) τὸ τυχηρὸν ῥίψιμον μὲ τοὺς κύβους, καλεῖται δὲ καὶ Ἀφροδίτη καὶ Μίδας, παράβ. ἀστράγαλος.

Ἡρανέω, ὠ. ζήτ. Ἠρανος.

Ἡράνθεμον, τό. (ἔαρ, ἄνθεμον) Εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. Γ'. 154. ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἀνθεμὶς μὲ πορφυρόχροα ἄνθη.

Ἥρανος, ὁ, ἡ. Φίλος, φύλαξ, βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, διοικητὴς, προστάτης. Ἀπολλών. Β'. 513. «Μηλων ἤρανος», ὁ Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. καλεῖ τὸν Μουσαῖον, καὶ ὁ Ἡσίοδος τοὺς Ποιητὰς «Χαρίτων ἤρανον», καὶ, Ἱστορίης πόσης ἤρανον, φίλος τῶν Χαρίτων, διοικητὴς, προστάτης, ἐγκρατὴς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Τὸ ῥῆμα, Ἡρανέω, εἶμαι ἤρανος, ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ. οἵτινες τὸ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, βοηθῶ, χαρίζομαι. (ἐκ τοῦ ἤρα, κατὰ τὸ, κοίρανος, παράβ. ἐπιήρανος.)

Ἤρε, 3 ἑνικ. ἀορ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἄρω, Ὁμ.

*Ἤρατο, 3 ἑνικ. ἀορ. 1. μεσ. τοῦ αἴρω, Ὁμ.

*Ἤρατο, 3 ἑνικ. παρατατικ. τοῦ ἀράομαι, Ὁμ.

Ἠραρχικός, κή, κόν. (ἤρ, ἀρχομαι) ὅστις ἀρχεται μὲ τὸ ἔαρ, ἀμφ.

Ἡρέμβ. καὶ πρὸ Φωνήεντ. Ἡρέμας. Ἐπίῤῥ. Ἀπολλών. Γ'. 130. Ἡσύχως, ἠλαφρὰ, ἐλαφρὰ, σιγὰ, σιγὰ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μόνον ἀπ' ὀλίγου, ὀλίγον, βραδέως, ἀπήμως. Τὸ Ἐπίῤῥ. ἠρεμος, ἐκ τοῦ ὁποίου συνήθ. παράγεται, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Γραμτγρφ. καὶ δὴ ἐν τῷ θετικῷ· ἀντὶ τούτου δὲ τὸ, ἠρεμαίος· ἐξ ἐναντίας ἤτον ἐν χρήσει μὲ τὰς αὐτὰς σημασ. τὸ ἀνώμ. Συγκρ. ἠρεμέστερος, Ἐπίῤῥ. ἠρεμεστέρως, Ξενοφ. Κυρπδ. Γ'. 1, 30. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, ἀτρέμα, ἀτρέμας, ἢ καὶ μὲ τὸ ἔρημος.) ὄθεν

Ἡρεμαίος, αία, αῖον, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἠρέμα, ὅπερ ζήτ. ὄθεν.

*Ἡρεμαιότης, ητος, ἡ, Ἡ ἡσυχία.

Ἡρεμέστερος, α, ον, Ἐπίῤῥ. ἠρεμεστέρως, ὅστις εἶναι σιγηλότερος, ἡσυχώτερος, πραότερος, ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ἀχρήστου, ἤρεμος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ἠρεμαίος, ζήτ. ἠρέμα.

Ἡρεμέω, ὠ. Εἶμαι ἢ μένω ἤρεμος, ἥσυχος, σιωπηλὸς, ἀσάλευτος, ὄθεν

Ἡρέμησις, εως, ἡ, Ἡσυχία, τὸ νὰ ἦναι τις ἥσυχος, σιωπηλὸς, πρᾶος.

*Ἠρεμί, (ι) Ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἠρέμα, τὴν λέξιν ταύτην ἀποκατέστησεν ὁ Bekker παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 314. ἐκ τοῦ χειρογρ. τῆς Rav. ὅπου ἄλλοι γράφουσι, Ἠρεμεῖ.

Ἡρεμία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἠρέμησις.

Ἡρεμίζω, Φέρω εἰς ἡσυχίαν, καταπαύω, καταπραΰνω, παραμυθοῦμαι, κάμνω νὰ μένῃ τι ἥσυχον. Ξενοφ. Ἱππικ. Ζ'. 18. ὅπου ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς τὸ ἐν Δακεδ. Πολ. Α'. ἀντὶ τοῦ, Ἠρεμέω «Καθίστατο καὶ ἠρεμίζειν», Ἀριστοτ. Φυσ. Ζ'. 1. 2) Μέσ. = ἠρεμέω, εἶμαι σιωπηλὸς ἢ ἥσυχος, μάλιστα περὶ ἡσύχου βίου· ἴσως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. διαθ. ἐνίοτε ἀμεταβ. Ἀριστοτ. Φυσ. ζ'. 7. κεῖται «Κινεῖσθαι καὶ ἐν θ. 8. «Οὐκ ἐνδέχεται ἠρεμίζεσθαι τὸ ἠρεμοῦν».

Ἤρεμος, ὁ, ἡ. Ἐχρηστ. Θετικ. ζήτ. Ἠρέμα.

Ἠρεμόω, Εἰμὶ ἤρεμος, ἡτυχάζω. Στράβ. ς'.

Ἤρεσα, σας, σε. Ἀόρ. α'. τοῦ, Ἀρέω, Ἀρέσκω.

*Ἤρεσίς, ίδος, ἡ, ἐν τῷ Ἄργει ἡ ἀρχιέρεια τῆς Ἥρας, ΕΜ. ἴδε Idelers Chronol. 1. σελ. 372.

*Ἤρευν, Ἰων. παρατατ. τοῦ, αἴρεω, ἀντὶ ἤρουν, Ἡσ. Ἀσπ. 302.

*Ἤρη, Ἰων. ἀντὶ Ἥρα, Ὁμ.

Ἤρῆρει, 3 ἑνικ. ὑπερτυνπ. 2 τοῦ ἄρω, Ἰλ. Μ, 56. τοῦ, Ἐρείδω, Ἰλ. Γ. 358. ἠρμοστο, ἐπέπηκτο.

Ἠρι, Ἐπίῤῥ. Τὸ πρωΐ, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πρωΐας, τοῦ ὄρθρου (τὴν αὐγήν), Ὁμ. ὅστις ἐνοεῖ πάντοτε, μάλ' ἠρι ἢ ἠρι μάλα, Ἰλ. Π, 360. Ὀδ. Τ, 320. Τ, 156. Παρὰ Θουκυδ. Δ'. 117. «Ἅμα ἠρὶ τοῦ θέρους», εὐθὺς μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, εὐθὺς καθὼς ἄρχισε τὸ καλοκαίρι. Θεωρεῖται ἀρχικῶς ὡς ὀστ. τοῦ, ἠρ, ἔαρ, ἀνοιξις· ἐσφαλμένως ὅμως μεταφέρονται ἐκ τοῦ ἐπιῤῥήματ. τούτου σχήματος εἰς τὸ οὐσιαστ. αἱ σημασίαι, ὄρθρος, πρωϊνὴ ὥρα, ἀρχὴ, ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται τὰς σημασ. ταύτας. Συγγεν. δὲ μὲ αὐτὸ τὸ, ἠῆρ εἰς τὴν σημασ. κνέφας, καὶ τὸ Ἠώς, ὄθεν.

Ἠριγένεια, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἡ τὸ πρωΐ ἢ ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου γεννηθεῖσα, ἢ ἐκ τῆς ὁμίχλης τοῦ ὄρθρου, ἢ ἐκ τοῦ ὄρθρου γεννηθεῖσα, παιδίον τοῦ ὄρθρου, ἢ κατ' ἐνέργ. καὶ ἐνεργ. ἡ φέρουσα, ἢ γεννῶσα τὸν ὄρθρον, τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας, τὴν αὐγήν. Ἐπίθετον τῆς Ἠοῦς, ἢ, Ἠώς, ἤτοι τῆς Αὐγῆς. παρ' Ὁμήρ. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσεν ἔτι ἐξ Αἰσχύλου «Δέαινα ἠριγένειαν εἶφ' ἑρμηνείας», ὁ Ἀπολλών. Β'. 450. μεταχειρίζεται τὸ, Ἠριγενὴς, ἀντὶ τοῦ, Ἠριγένεια, ὁ ὄρθρος, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας· ἀλλ' ἐν Δ'. 981. «Ἠὼς ἠριγενὴς», ἐπίθετος. Ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἠριγένεια, ἡ Θεὰ τῆς αὐγῆς, Ὀδ. Χ, 197. Ψ, 347.

*Ἠριγενὴς, ἐς, = τῷ ἠγουμένῳ. «Ἠὼς ἠριγενὴς», Ἀπ. Ῥ.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ. (γέρων) Ὁ πρωΐ ἢ ὁ ἐν τῷ ἔαρι γηράσκων, εἶδος φυτοῦ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως ἀποκτᾷ τὴν ἠρικότητα, ἤτοι τὸν λευκὸν στέφανον. Διοσκορ. Δ'. 97. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσταρ. Ζ'. 7. τὸ παρὰ Γάλ. Senecon, Senecio vulgaris. Λιν.

*Ἠριδανός, ὁ, Ποταμὸς μυθώδης τῆς ἀρχαιοτάτης γεωγραφίας, ὅστις καταῤῥέων ἀπὸ τὸ Ῥιπαῖον ὄρος εἰῤῥάλλει πρὸς τὰ ἀρκτοδυτικὰ μέρη εἰς τὸν Ὠκεανόν, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 338. ἔπειτα Ἡρότ. Β'. 115. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξέλαβον τὸν Ἠριδανὸν ποτὲ μὲν τὸν Πάδον ποταμὸν, ποτὲ δὲ τὸν Ῥοδανὸν, καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸν Ῥῆνον· οἱ νεώτεροι τὸν Ῥαδωνὲν πλησίον τῆς πόλεως Δάντζικ, Voss alte Weltkunde σελ. XXXI.

Ἠριεργής, ὁ (ἠρίαν) ταὐτὸν τῷ, Τυμβωρύχος. Ἡσύχ.

Ἠριεύς, έως, ὁ, (ἠρίον) Ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ. Ἡσύχ.

Ἠρικαπαῖος, ὁ, ἐπίθ. μυστικῶν Θεοῦ τινος, πιθανῶς τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Πριάπου. Ὀρφ. Ὕμν. Ε'. 4. παράγεται ἴσως ἐκ τοῦ, ἠρι καὶ κήπος, ἄλλως ὅμως παράγει ὁ Walcf. sylv. cr. σελ. 110.

*Ἤρκε, 3 ἑνικ. ἀορ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἐρύκω, Ἰλ. Ρ. 295.

*Ἤριμος, (ἠρὶ) ταὐτὸν τῷ, ὀρθρινὸς, νέος, ἢ ἠρινὸς· ἀντίκειται τῷ, ὄψιμος. Παράβ. πρώϊμος, πρῶμος, ἑῶμος ἐν τῷ ἑωμύι.

Ἠρινέος, ὁ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἠρίνεος, Ἡρόδοτ. Α'. 195.

Ἠρινολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ ἔαρος ἀγγελος, ἀπὸ τὰ πτέρυξ. Ἡσύχ.

Ἠρινός, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ, Ἐαρινὸς, ἐν τοῦ, Ἔαρ, Ἠρ. Πίνδ.

Ἠρινοτόκος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν τῷ ἔαρι γεννῶν. Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἠρίον, τό. (ἔρα, ἡ τὴ. ἄρα, λόφος γῆς. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδ.) Ἰλ. Ψ. 126. Λόφος, ὕψωμα χώματος ἐπάνω τοῦ μνημείου, τάφος· ἐν τῷ πεζῷ λέγω σπάνιον, ἅπανταται ὅμως παρὰ Δημ. κατὰ Εὐβουλ. 67. Δείναρχ. κατὰ Ἀριστογ. 17. Δυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. ζήτ. ἡρία. ὅθεν, Κενήριον, κενὸς τάφος, ἄνευ λειψάνου, δηλ.

*Ἤρεπε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἐρείπω, Ὅμ.

Ἠρεπόλη, ἡ. (ἤρι, πολέω) Ἡ πρωὶ βαδίζουσα, ἡ ἐν τῷ ὄρθρῳ περιπατοῦσα, ὡς τὸ Ἠριγένεια, Ὄρθρος, πρωΐα, αὐγή. Ἀνθολογ.

*Ἠρισάλπιγξ, ὁ, ἀντὶ ἐρισάλπιγξ, ἰδίως πτηνοῦ, Ἡσυχ.

*Ἤρσε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. ἐνεργ. τοῦ ἐρίζω, Ἡσ. Θεογ. 928.

Ἠρίστριον, Ζήτ. Θερίστριον.

Ἁρμοσμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Παθητ. Παρακ. Ἁρμόζω. Ἐπιτηδείως, τεταγμένα, κατ' ἁρμοδίαν τρόπον.

Ἥρος. Ζήτ. Ἥρως.

*Ἦρσα, ἀόρ. 1. τοῦ ἄρω.

Ἠρύγγιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, Ἠρυγγος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 850. Εἶδος φυτοῦ ἀκανθοφύλλου, ἐκ τοῦ, Ἐρύγω, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καλεῖται, Ἐρύγεια, παρὰ Διοσκορ. Γ'. 24. ἓν εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. Eryngium Campestre, παραβάλλ. μετὰ τοῦ, παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστορ. Θ'. 3.

*Ἠρυγγίς, ίδος, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς ἠρύγγου, ἢ ἡ ἀνήκουσα εἰς αὐτὴν, ἐκ τοῦ

*Ἤρυγγος, ἡ, Εἶδος φυτοῦ ἀκανθοφύλλου, Γερμ. Manstreue. Ζήτ. Ἠρύγγιον.

Ἤρυγε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἐρεύγω, Ἰλ. ζήτ. ἐρεύγομαι, 3.

*Ἠρύκακε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἀρύκω, Ἰλ. (– – ω)

*Ἠρῶ, 2 ἐνικ. παραταϊ. τοῦ ἀράομαι, Ὀδ. Σ, 176.

*Ἤρῳ, ποιητ. δοτ. ἑνικ. τοῦ ἥρως, ἀντὶ ἥρωϊ, Ἰλ. Η, 453. Ὀδσ. Θ. 483.

Ἡρώειον, τό. ταὐτὸν τῷ, Ἡρῶον.

Ἡρωελεγεῖον, τό. σημ. μέλος, ἢ, μέτρον, τὸ συνιστάμενον ἀπὸ ἡρωϊκοὺς καὶ ἐλεγείους στίχους. Σουϊδ. Εὐσταθ. καὶ Σωνάρας, ἢ δίστιχον συνιστάμενον ἀπὸ ἓν ἑξάμετρον καὶ ἓν πεντάμετρον.

*Ἡρωελεγεῖος, ὁ, ὑπον. στίχος, = τῷ ἠγουμ.

Ἡρωΐζω, (Ἥρως) Εἰμὶ ἥρως, ἢ πράττω, ἀποδείκνυμι ἐμαυτὸν ὡς ἥρωα. 2) μεταβ. Ποιῶ ἡρωϊκόν τινα ὕμνον, ἢ φέρω αὐτὸν εἰς ἡρωϊκὸν μέτρον. Εὐσταθ.

Ἡρωϊκός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. Ἡρωϊκῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἥρωα, ὅμοιος αὐτῷ. »Στίχοι ἡρωϊκοὶ, οἱ συνιστάμενοι ἐξ ἡρωϊκῶν μέτρων, δηλ. ἑξάμετρα.

Ἡρωΐνη, καὶ, ἡρώνη, ἡ. Ἡμίθεος, ἡρωΐς, θηλυκ. τοῦ, Ἥρως. (ε)

Ἡρώϊος, ία, ῶϊον. ταὐτὸν τῷ, ἡρωϊκὸς, ἡρῷος, Πίνδ.

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. Θηλ. τοῦ ἡρωϊκὸς, ἔτι δὲ καὶ = ἡρωΐνη, Πίνδ.

*Ἡρωΐσσα, ἡ, Συγκοπ. Ἡρῶσα, = ἡρωΐνη.

*Ἠρώμην, παρακατ. τοῦ ἀράομαι, Ὀδ. Μ. 337.

*Ἡρωογονία, ἡ, Ἡ γενεὰ τῶν ἡρώων, πόνημα τοῦ Ἡσιόδου.

Ἡρωολογέω, ὦ. (Λέγω) Διηγοῦμαι ἢ ψάλλω τὰς πράξεις τῶν ἡρώων. Στραβ. Β', ὅθεν

Ἡρωολογία, ἡ. Ἡ διήγησις, ἱστορία τῶν ἡρώων. Ἀλκίν. Β',

Ἡρῷον, τό. θηλ. ἄθμα, ἢ ἕδος, ἢ ἱερὸν Ὁ ναὸς ἡρωός τινος, ὡς τὸ, Ἡρώιον, Ἡράκλειον. 2) Ὑπακουμ. τοῦ, ἔπος, Ἡρωϊκὸς ὕμνος. 3) Ὑπακουμ. Δεῖπνον, ἢ ἱερὸν, ἑορτὴ, εὐωχία,

(Τόμ. β'.)

συμπόσιον εἰς τιμὴν ἡρωός τινος. 4) καὶ τόπος, ἔνθα ἁπτονται οἱ νεκροὶ, κοιμητήριον. Μάρμ. Παρ. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Ἡρῶος, καὶ ἡρῶος, θηλυκ. ἡρῶα, καὶ, ἡρώα. Οὐδέτ. Ἡρῶν, ἢ ἡρῷον, ταὐτὸν ἔτῳ, ἡρώιος, καὶ, ἡρωϊκός.

*Ἡρωοφόρος, ὁ, ἡ, Ὅστις φέρει ἥρωας, Ἐπίζ. τῆς Ἀργοῦς ἢ καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἵππου. Ἔτυμ.

Ἥρως, ὁ, γεν. ἥρωος, δοτ. ἥρωϊ, αἰτ. Ἑνικ. καὶ πληθ. ἥρωα, ἥρωας, Ἀττ. συναιρ. ἥρω, ἥρως. Παρὰ τοῖς ποιητ. συναιρ. ἡ ἑνικ. δοτ. ἥρωϊ εἰς ἥρῳ, Ἰλ. Η, 453. Ὀδ. Θ, 483. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1477. ὡς καὶ ἀντὶ τῆς γεν. ἥρωος ἐτίθετο ἐνίοτε Ὀδ. Ζ, 303. ἥρωες, ὅμως ὁ Βέλφιος ἐπρόκρινε τὸ ἥρωος, βραχύνων τὴν μέσην συλλαβήν· ὁ Παυσανίας ἔχει καὶ τὴν γεν. ἥρω.

Παρ' Ὅμ. καλεῖται, οὕτως ἕκαστος ἀνὴρ κοινὸς καταθὸς τοῦ ἀρχαίου καιροῦ, ἐξαιρέτως μὲν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, οἱ προϋχοντες, οἱ στρατηγοὶ, οἱ θεράποντες, ὁπλῖται καὶ ἑταῖροι αὐτῶν, καθόλου οἱ μαχηταὶ καὶ πολεμισταὶ, ἄνδρες ἥρωες, ἥρωες Δαναοὶ, ἥρωες Ἀχαιοὶ, μάλιστα ἐν ταῖς παρατηρίαις τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ πρὸ τῆς Τροίας, Ἰλ. Β, 110. Τ, 34 41. 78. Ὀδ. Α, 101. καὶ ἀλλοῦ συχνά· ἡ λέξις ὅμως δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ τινες διέφερον κατὰ τὴν ἐξουσίαν, τὸ γένος, ἢ τὴν ἀνδρείαν, ἀπειδὴ Ὀδ. Θ, 483. καλεῖται οὕτω καὶ ὁ ἀοιδὸς Δημόδοκος, καὶ Ὀδ. Ξ, 423. ὁ κηρυξ Μούλιος, παραβ. Ἡρότ. Η'. 134. καὶ Ὀδ. Η, 44. καλεῖται οὕτως καὶ ἅπαν τὸ ἀπὸ ἕνα κοινὸν ἀπόλεμον γένος τῶν Φαιάκων· τὸ λοιπὸν ἀρχικῶς, ἕκαστος διά τινα αἰτίαν χρηστὸς καὶ ἀξιότιμος ἐλεύθερος ἀνὴρ ἐκ τοῦ πρὸ Ὁμήρου καιροῦ, ὅστις διὰ τοῦτο δικαίως ὀνομάζεται ὁ ἡρωϊκὸς καιρὸς, παράβλ. Ἀρ. lex Ὁμ. σελ. 335. Toll. καὶ Serv. παρὰ Virg. Aen. 1, 200. (ἴσως δύναται καὶ τὸ Γερμανικὸν Herr κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σημασίαν νὰ συγκριθῇ, μετὰ τοῦ, ἥρως, ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἥρα, καὶ τὸ λατ. herus, hera.) 2) καθ' ὅσον δὲ ἀπεμακρύνθη ὁ ἡρωϊκὸς καιρὸς, ἠλλαξε καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως, Ἥρως, καὶ ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε ἁπλῶς ἀξιότιμόν τινα ἄνδρα ζῶντον, ἤρχισε ὑστερωτέρως νὰ σημαίνῃ ἄνδρα γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, μάλιστα δὲ καὶ Ἡμίθεον· τὸ ἀρχαιότατον τεκμήριον τῆς σημασίας ταύτης εὑρίσκεται ἤδη παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 23. ὅπου οἱ Ἥρωες καλοῦνται, ἡμίθεων γένος ἀνδρῶν. Ἐμφανεστάτη ὅμως γίνεται ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς σημασίας πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ὅστις Ἔργ. 174 ὀνομάζει τοὺς τῆς τετάρτης γενεᾶς ἄνδρας, οἵτινες ἀπώλλυντο πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Ἰλίου, καὶ μετετέθησαν ἔπειτα εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους, ἥρωας μακάρους, μὲ τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται οἱ Δαίμονες, οἵτινες ἐπλησίαζον ἔτι περισσότερον εἰς τοὺς θεούς, Ἔργ. 124. 253. 3) Ἡ καθ' ἑαυτὸ ὅμως τῶν ἡρώων λατρεία, τὸ λοιπὸν εἰδός τι ἀποθεώσεως, ἐμφαίνεται πρῶτον παρὰ Πίνδ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἥρως εἶναι πάντοτε ταὐτοσήμαντος τῷ ἡμιθέῳ, καὶ ἀποτελεῖ μέσον τι γένος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν ἐξέλαβον ἐξαιρέτως ἥρωας ἐκείνους, οἵτινες ἦσαν κατὰ τὸ γένος μισὰ μὲν θεοί, μισὰ δὲ ἀνθρωποι, τοὐτέστιν ἦτοι ἐκ θεοῦ τινος καὶ θνητῆς γυναικός, ὡς π. χ. ὁ Ἡρακλῆς, ἢ ἐκ θεᾶς τινος καὶ θνητοῦ ἀνδρός, ὡς π. χ. ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Μέμνων· ἔπειτα δὲ καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἐκρίθησαν ἄξιοι λατρείας τινὸς μετὰ τὸν θάνατόν των ἐξ αἰτίας ἐπισήμων εὐεργεσιῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωποτητος. 4) Παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς εἶναι οἱ Ἥρωες κατώτεροί τινες θεοὶ τῶν μοναδικῶν ἐπαρχιῶν, πόλεων καὶ φυλῶν, ὡς οἱ ἥρωες ἐπώνυμοι ἐν Ἀθήναις, ὁ Κολωνός, ὁ Ἀκάδημος καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ σώματα εἶχον αἱ φυλαί, καὶ αἱ μοναδικαὶ χῶραι, συνηθῶς ἦσαν τοιοῦτοι οἱ κτίσται τῶν πόλεων, οἱ ἀρχηγέται καὶ οἱ εὐεργέται τοῦ τόπου, οἵτινες ἐλατρεύοντο ὡς θεοί, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερώνοντο ἀπὸ μέρος τῆς πολιτείας μικρότεροι ναοί, καλούμενοι ἡρῶα ἢ ἡρώσεα, Ἀριστοτ. Πολ. 7, 11, 4. πρὸς δὲ τούτοις καὶ θυσίαι, πομπαὶ καὶ ὕμνοι· ἐπειδὴ ἦτων ἡρώων λατρεῖα περιωρίσθη εἰς μοναδικὰς πόλεις καὶ χώρας, διὰ τοῦτο καλοῦνται ἐνίοτε καὶ ἥρωες ἐγχώριοι, καὶ διαφέρουσιν οὕτως ἀπὸ τοὺς τῆς πολιτείας θεούς, ἴδε Ἡρότ. Α'. 168. Ε'. 114. Σ'. 38. 69. Η'. 43. 117. Θ'. 38. 5) Οἱ νεώτερ. ἱστορικοὶ ὑπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων ῥοπῆς ἐξέφραζον διὰ τοῦ, Ἥρως τὸ λατ. divus· ὅθεν καὶ 6) Καθόλου ἀντὶ, μακαρίτης, Alcipr. 3, 37. Jac. AP. σελ. 341. Αἱ Ὁμηρικαὶ ἰδέαι παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Πινδάρῳ διόλου εἰσὶν ἠφανισμέναι, καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως διόλου διαφορετική. Ὁ Ἡσύχιος μετὰ τοῦ γραμματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐσημείωσαν ταύτην τὴν διαφορετικότητα διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων »Πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄνδρες, Ἥρωες ἐκαλοῦντο· ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Ιθ'. 49. λέγει. »Οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι, ὅπερ καὶ σύμφωνον μὲ τὰς Ὁμηρικὰς ἰδέας. Ὁ Ἀλκίφρ. Γ'. 37. εἶπεν ἔτι κατ' Ἥρωα Φαιδρίαν, ἀντὶ, Τὸν μακαρίτην, τὸν τεθνηκότα. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἡμίθεος Ἄραγε, τὸ τῶν Ἀλβανιτῶν. Βήρω, ἢ Μπήρω δὲν εἶναι ἰσοδύναμον τῷ, Ἥρως, Ἥρω, ἔχων τὸ Β. ὡς σημεῖον δασύτητος ἢ ἐμπρόσθεσις; ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ, Vir, viri τῶν Λατίνων.

Ἡρῶσσα, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡρωΐσσα. Ἀπελλ. Δ'. 1308.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Σ.

*Ἧς, 3 ἐνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμὶ, Διωρ. ἀντὶ ἦν, Θεόκρ. 6, 2.

*Ἧις, ἀντὶ αἷς, Θεόκρ. 18, 22.

*Ἧσα, ἀόρ. 1. τοῦ ἕζω.

*Ἧσα, ἀόρ. 1 τοῦ ἧδω.

*Ἦσαν, 3 πληθ. παραταϊ. τοῦ εἰμὶ, Ὅμ.

*Ἧσαι, 2 ἐνικ. τοῦ ἧμαι, Ἰλ. Β. 255.

Ἦσαν, 3 πληθ. ὑπερσυντ. (παραταϊ.) τοῦ οἶδα, Ἀττ. ἀντὶ ᾔδεσαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 451. Εὐριπ. Ῥῆσ. 855. 2) 3 πληθ. παραταϊ. τοῦ εἰμὶ, ἀντὶ ἦσαν, ἦσαν, σπάνιον καὶ μόνον ποιητ. παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῇ συνιζήσει, ἐπῆσαν, Ὀδ. Τ. 445.

*Ἧσατο, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. Ἐπικ. τοῦ ἧδομαι, Ὀδ. Ι, 353.

*Ἥσειν, ἀπαρμφτ. μέλ. τοῦ ἵημι, Ὀδ.

Ἧσθα, 2 ἐνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμὶ, Αἰολικ. ἀντὶ ἦσθ συχνὰ παρ' Ὅμ. εἶναι δὲ εὐχρηστ. ὁ σχηματ. οὗτος καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλώσσῃ.

*Ἧσθαι, ἀπαρμφτ. τοῦ ἧμαι.

*Ἧσθημα, τό, (ἧδομαι) ἡ χαρά.

Ἥσθην, Ἥσθεὶς, ἐχάρην, χαρεὶς, Δώριστ. α'. Παθητ. ἐκ τοῦ, ἥδω, ἥδομαι.

*Ἧσί, καὶ Ἧσίν, Ἀττ. ἀντὶ φησὶ, ζήτ. ἠμί.

*Ἧσι, καὶ Ἧσιν, Ἴων. Ὑποταικτ. ἀντὶ ᾖ τοῦ εἶμι.

*Ἧσι, Ἴων. Ὑποταικτ. ἀντὶ ᾖ τοῦ ἵημι· 2) ἀντὶ αἷς, Ἴων. ἐκ τοῦ ἧ.

Ἡσιεπής, ὁ, ἡ. (ἵημι, ἔπος) ὁ εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν. Ἐτυμολ. εἰς Πειστέτραπτον.

Ἧσις, εως, ἡ. (ἥδομαι,) χαρὰ, εὐφροσύνη, ἡδονή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἡσκεῖν, ἐν Ἰλιάδ. Γ. 388. ἀντὶ, Ἧσται, Ἧσκεν, ἐκ τοῦ, Ασκέω, 3 ἑνικ. παρατατ.

Ἧσμαν, 1 πληθ. ὑπερσυντ. (παρατατ.) τοῦ οἶδα. Ἀττ. ἀντὶ ἤδειμεν, ἠξεύρημεν, ἐγνωρίζαμεν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1090. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. »Θεὸς ἧσμεν ὄντες.« Piers. Moer. σελ. 174. ὡς τὸ ἴσμεν, ἀντὶ ἴδμεν, ἴδαμεν.

*Ἧσο, 2 ἑνικ. προστακτ. τοῦ ἧμαι. Ὅμ.

Ἥσσα, ης, Ἀττ. Ἧττα, ἡ. Χαμὸς, ζημία, ψθορὰ, τὴν ὁποίαν πάσχει ὅστις καταβάλλεται, νικᾶται. »Ἡ τῶν ἡδέων ἧττα.« Ἀριστοτ. Ἠθικ. Γ. 2. ὁπόταν καταβάλλεται τις ἀπὸ τὰς ἡδονάς (περὶ τῆς παραγ. ἴδε Ἧσσων) ἐκ τοῦ

Ἡσσάομαι, Μέλ. ἡσσηθήσομαι, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡττήσομαι, Δυσ. κατὰ Ἐργοκλ. 9. Πολυαιν. 32. Ἀττ. Ἡττάομαι, Ἰων. Ἐσσέομαι, συναιρ. ἐσσοῦμαι, Ἡρόδ. (ἧσσων) ὡς Παθητ. εἶμαι ἀδυνατώτερος, κατώτερος ἀπὸ ἄλλον, νικῶμαι ὑπό τινος, καταβάλλομαι, γίνομαι μικρότερος, πίπτω ὑποκάτω αὐτοῦ, δὲν δύναμαι νὰ ἀντισταθῶ εἰς αὐτὸν, ὑπερβαίνομαι ἀπὸ ἄλλον, πάντοτε μετὰ γενικ. τοῦ προσ. Valck. Ἱππ. 457. 724. ἐν τῇ διαιτικῇ, ὡς τὸ λατ. censa cadere, χάνω τὴν ἰσορροπίαν μου, ἀντίκειτ. τῷ, νικᾶν Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. δ'. 7. Valck. diatr. σελ. 261.— Τὸ ἐνεργ. Ἡσσάω, ἡττάω, μειρότερον ποιῶ τι, καταπονῶ, καταβάλλω, νικῶ, εἶναι πολλὰ σπάνιον, Διοσκ. ΙΕ'. 87. Valck. σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 1380. Append. ad. Arist. Plat. σελ. 524, sq. G. H. S.) ὄθεν

*Ἥσσημα, τό. Ἀττ. Ἧττημα, Σφαγὴ, διαφθορὰ, ζημία, χαμὸς, βλάβη.

*Ἡσσητέος, α, ον, Ἐπιῤῥήματ. τοῦ ἡσσάομαι.

Ἥσσων, ἧσσον, γενικ. ονος. Ἀττ. Ἧττων, ον, Ἰων. Ἔσσων, ον, Ἡρόδ. ὡς συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ, Μικρότερος, κατώτερος, χειρότερος, ἀχρηστότερος, ἀνεπιτηδειότερος, μάλιστα δὲ, κατώτερος κατὰ τὰς δυνάμεις, ἀδυνατώτερος, Ὅμ. Ἆρα, ὁ Καταβεβλημένος, καταπονεμένος, νικημένος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὑποκάτω ἐρριμμένος. Ἰλιάδ. Π. 722 »Αἴθ' ὅσον ἧσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος ἔην.« κατώτερος· μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ὡς τὸ λατ. minor, Ὁρτ. 1, 10. 35. »τὸν ἥττω λόγον ἀποφαίνειν κρείττω.« κάμνω τὸ ἄδικον δίκαιον. Τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκλαμβάνεται ἐπιῤῥηματικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ ὀλιγώτερον, καὶ κατώτερον. »οὐδὲν ἧττον, ἢ, Οὐχ ἧττονῶ, ἀντὶ τοῦ Οὐδ' ὅλως, Οὐδαμῶς, μήτε τὸ παραμικρότερον. Ὄχι ὀλιγώτερον· ἀπαραλλάκτως ἰσχ, μ' ὅλον ὅτι· »τὸ ἧττονι, ἡ ἔλλειψις, ζημία· Παράγεται ἐκ τοῦ, ἥμισυ, ἡμυσίων, καὶ συγκοπῇ, "Ησσων, καὶ Ἰωνικ. ἔσσων. Διογέν. Λαέρτ. »Ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἧττονα δὲ λέγωμεν, διὰ νὰ ἀκούωμεν περισσότερα, καὶ ὀλιγώτερα νὰ λέγωμεν. Ἥττων γαστρὸς, οἶνου, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ Δοῦλος, σκλάβος, ὑποδεδουλωμένος. Ξενοφ. — Ἐπίῤῥ. Ἥσσόνως, Ἀττ. Ἠττόνως. (Ἐν τῷ κοινῷ τὴν λέξιν τρόπῳ θεωρεῖται ὡς ἄνωμ. συγκρ. τοῦ Θετικ. κακὸς· τὸ καὶ ἑαυτὸ ὅμως ἐτυμολ. θετ. πρέπει πιθανῶς νὰ ζητῆται εἰς τὸ, ἧκα, ὑπερσυντ. ἧκιστος).

*Ἧσται, 3 ἑνικ. τοῦ ἧμαι, Ὅμ.

Ἧστε, 2 πληθ. ὑπερσυντ. (παρατατ.) τοῦ οἶδα, Ἀττικ. ἀντὶ, Ἤδειτε, σεῖς ἠξεύρατε.

*Ἧστε, Δωρ. ἀντὶ ἦτε, ἐκ τοῦ, εἰμί.

Ἥστην, 3 δυϊκ. παρατατ. ἀντὶ, Ἤτην, ἐκ τοῦ, Εἰμί, ὡς τὸ, Ἧττον, ἀντὶ, Ἦτον. Ἰλιάδ. Ε. 10. Ἡσ. Ἀσπ. 50.

*Ἡστικός, ἡ, όν. Ἐπίῤῥ. — κῶς, Ὅστις προξενεῖ ἡδονήν, ἡδυσμός.

*Ἧστο, 3 ἑνικ. παρατατ. τοῦ, ἧμαι. Ὅμ.

*Ἦστον, 2 δυϊκ. παρατατ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, ἦτον.

Ἡστός, ἡ ὀν. Ἐπίῤῥ. τοῦ ἥδομαι· χαιρόμενος, εὐφρόσυνος, ὁ πρὸς χαρὰν, ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην.

Ἡσυχα, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ, Ἡσύχως, Μὲ ἡσυχον τρόπον, κυρίως ὅμως οὐδέτ. πληθ. ἐκ τοῦ ἡσυχος, ταὐτὸν τῷ, ἡσυχῇ. Ἀριστοφ.

Ἡσυχάζω, (ἥσυχος). Εἶμαι ἥσυχος, ἤ ζῶ ἥσυχα. Σιωπῶ. Φίλ.

Ἡσυχαίω, καὶ ἡσυχάω, Χαρίτ. ταὐτὸν τῷ, Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαῖος, αία, αῖον. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἥσυχος, παρὰ Πλάτ. Νόμ. ς', »Ἁπλανὲς ἡσυχαῖον τε ξυνίστασθαι ἐν μέτρῳ· ὅπου ἡ τοῦ Ἀλδου ἔκδοσις, Ἡσυχικὸν, ἔχει.

Ἡσυχαίτερος, α, ον, ἀνώμ. Συγκριτ. τοῦ, ἥσυχος, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, ἡσυχαῖος, καθὰ συγκοπὴν, ἀντὶ ἡσυχαιότερος.

*Ἡσυχάνω, = ἡσυχαίνω, ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον, τό (ἡσυχάζω). Ὁ τόπος εἰς ὃν ἡσυχάζει τινὰς, κατοικία τοῦ ἡσυχαστοῦ, ἀναχώρημα, μοναστήριον.

Ἡσυχαστής, οῦ, ὁ (ἡσυχάζω). Ὅστις ἡσυχάζει, ὁ ζῶν ἥσυχος ζωὴ. Ἐρημίτης, Μοναχός.

*Ἡσυχάστρια, ἡ. Θηλ. τοῦ, ἡσυχαστής.

Ἥσυχος, Ἐπίῤῥ. κυρίως Δετικὴ τοῦ, ἡσυχοι, Ἡσυχα, σιωπηλὸς, πρᾶος, ἥμερα, σιγανὰ, ἀγέλια ἀγάλια, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, σχολαίως, εὐδιάτως. ἔτι δὲ καὶ κρυφίως, Πλουτ. Ἀλκιβ. 24. Ζήτ. ἡσυχος.

Ἡσυχία, ἡ. Παῦσις ἐργασίας ἢ πράξεις τινος, ἀνάπαυσις, ἡ κατάστασις τοῦ ἥσυχου, βαθυμία, ἄνεσις, ἀργία, σχολὴ, ἀπραξία, εἰρήνη, Ὀδ. Σ. 22. Ἴμν. Ὅμ. Ἑρμ. 356. Σιωπὴ, σιγὴ, μοναξιὰ, ἐρημία· »ἡσυχίαν ἄγειν.« εἶμαι ἥσυχος, »τὴν ἡσυχίαν ἄγειν.« ζῶ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ, Struve Iatt. Lucian. καὶ Seib. Misc. crit. 2, 2, σελ. 244. »ἡσυχίαν ἔχειν.« στέκομαι, μένω ἥσυχος, εἶμαι ἥσυχος, σιωπῶ, ἔτι δὲ καὶ, εἶμαι ἥσυχος ἐσωτερικῶς, ἀναπαύομαι, σχολάζω, εἶμαι ἀπράγμων, ἀργός. μετὰ γεν. »Ἡ τῆς σολοικίας ἡσυχία.« Ἡρόδ. ζ'. 135. »ἡ ἀνάπαυσις μετὰ τὴν πολιορκίαν, ἤτοι ἡ παῦσις αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α. 21. »Ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθήσθαι, ἐν Ἀνελέκτ. Β'. 101. » . . . κέκλιμαι ἡσυχίᾳ, ἀντὶ τοῦ, κεῖτη, στρωμνὴ, (γιατάκι· τουρκιβ.)

*Ἡσυχιαῖος, αία, αῖον, = ἥσυχος.

*Ἡσυχίδαι, οἱ, ἡ ἡσυχίδες, αἱ, Γένος τι Ἀσηναίων ἐσχηνωμένων, καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν Εὐμενίδων· Ἡσύχ. σχόλ. Σοφ. Οἰδ. Ἐ.

Ἥσυχμος, ἡ. Ἡσύχιος, ὁ, ἡ· σπανίως ὅμως καὶ τριτοκατ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ἥσυχος. Πίνδ. Ὀλύμ. Β'. 55. Πύθ. Θ'. 40. »Ἱσχίον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐνέπεμπε.« Ἰλιάδ. Φ. 598. σιγὴ, σιγὴ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τινάς· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζογρφ. ὡς Πλατ. Χαρμ. σελ. 159. Β. Δημ. καὶ ἄλλοις. Ἐπίῤῥ. Ἡσυχίως, Ἴμν. Ὅμ. Ἑρμ. 438. (-υυυ) ὄθεν

Ἡσυχιότης, τητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ ἡσυχία. Πλατ. Χαρμ. σελ. 159. Β.

Ἥσυχος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἡσυχάζει, ἄγει ἡσυχίαν, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, βραδὺς, Ἡσυχ. Θεογν. 763. ὅστις εὐρίσκεται ἐν εἰρήνῃ, Ἡσ. Ἔργ. 119. σιωπηλὸς, σῦρτος, μοναδικὸς, ἔρημος, ἀφανὴς, ἀπαρατήρητος, πρᾶος, ἥμερος. Οἱ Ἀττ. σχημτ. τὸ Συγκρ. συνηθως ἀνωμαλ. »ἡσυχαίτερος,« ἀπαντῶσι ὅμως παρ' αὐτοῖς καὶ, »ἡσυχώτερος.« Schaef. Σαφοκλ. Ἀντιγ. 1089. Ἐπίῤῥ. Ἥσυχος, ατι δὲ καὶ, Ἡσυχα, Ἡσυχη, ἡ Ἡσυχῇ τὸ τελευτ. μάλιστα ἐν τῇ σημσ. πρᾴως, ἡμέρως, σχολαίως, σιγανὰ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. »Ἔχε ἥσυχος.« Ἀρστφ. ἀντὶ, Ἡσύχασον, ὡς καὶ τὸ »Ἔχ' ἀπράμων· (σιδηνὸν ἐκ τοῦ, Ἴμαι, κατὰ τὸν Döderlein ὃ ἐκ τοῦ, Ἧκα ἡ Ἧσσον.)

*Ἡσχυμμένος, η, ον, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ αἰτχύνω, Ἰλιάδ. Σ. 180.

Ἧσω, Μέλ. ἐκ τοῦ, Ἔω. Ἴσημι. Ἰλιάδ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Τ.

*Ἦτε, ἡ καὶ, Ἰλιάδ. Τ. 148. παρβλ. Buttm. Lexil. 2. σλ. 230.

Ἦτε, ἡ ὡς γράφει ὁ Βόλφιος ἐν Ὅμ. Ἦ τε, Τῷ ὄντι, βεβαίως, τῇ ἀληθείᾳ· ἐν Ἰλιάδ. Γ. 236. »Νήπιοι· ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα, μ' ὅλον τοῦτο πολλῶν ἐπ' αὐτῷ ψυχὴν ἀφείλατο· Ε. 350. »Ἠτὲ σ' οἷόν περ ἐγήσεται.« Β. 450. Τ. 205. Σ. 13. »Ἦτ' ἐκέλευσα,« μ' ὅλον τοῦτο ἐπρόσταξα αὐτὸν, ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Εἶτα· Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 253. Δ. 1254. Β'. 449. Ζήτ. Ἦ.

*Ἦτε, 2 πληθ. παραταττ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦστε.

Ἥτην, 3 Παραταττ. δυϊκὸς, ἐκ τοῦ, Εἰμί.

*Ἤτην, 3 δυϊκ. παραταττ. Ἀττ. τοῦ, εἶμι, ἀντὶ ἤειτην, Heind. Πλάτ. Εὐθυδ. σλ. 294. D.

Ἦτοι, σύνδεσμ. (ἤ, τοι). Λοιπὸν, σήμερα, δήπου, δηλαδὴ, κ. τ. τ. σχηματίζει ἐπὶ τὴν μεταβασιν ἀπὸ μιᾶς προτάσεως μὲ ἄλλην· συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· ὁ δὲ Ὅμ. τὸ θέτει συχνάκις καὶ μετὰ μίαν ἢ καὶ πλειοτέρας λέξεις, καὶ σὴ μετὰ μίαν Ἀντονυμίαν, Ἰλιάδ. Β, 813. Δ, 237. Ὀδ. Μ, 86. καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην προτίθεται συχνὰ καὶ ἕνα, δὲ· Ἰλιάδ. Μ. 141. Σ. 378. Ἡσ. Ἔρ. 335. καὶ ἄλλου· ἔτι δὲ καὶ πάνυ ῥ' ἦτοι«, Ἰλιάδ. σλ. 237. ἢ μετὰ ἓν μόριον, μάλιστα, α) »ἠλλ' ἦτοι«, Ἰλιάδ. Α, 140. καὶ ἄλλου συχνά, β) »νῦν δ' ἦτοι«, Ἰλιάδ. Π, 399, 463. Ὀδ. Γ. 126, 141. κ. τ. τ. γ) »ὥφρ' ἦταια«, Ἰλιάδ. Ψ, 52. Ὀδσ. Γ, 419. δ) »ὡς ἦτοι«, Ὀδ. Ε, 22. Ρ. 157. ε) σπανιτρ. »καὶ νῦν ἦτοι«, καὶ, »νῦν δ' ἦτοι«, Ὀδσ. Δ, 151. Ἰλιάδ. Τ, 25. 67. Herm. Τμ. Ὅμ. Ἀφρδ. 226. — 2) = ἤ, ἤτοι, ἤτοι μέν· ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποδόσεως, »ἤτοι μὲν«, Ἰλιάδ. Γ, 213. ὁ Πλάτ. ἔχει, ἤ —, ἤτοι —, ὡς ἤ —, ἤ —, οἱ νεώτεροι θέτουσι καὶ ἑκατεραχοῦ τὸ ἤτοι· εἶναι δὲ σπάνιον καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Schaef. Schol. Par. Ἀττ. Τ. 4. 1239. (Greg. Cor. σελ. 643. G, H, S.) συχνότ. εἶναι τὸ, ἤτοι —, ἤ —· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἶναι εὔχρηστον τὸ ἤτοι εἰς τὴν σημσ. ταύτην· 3) ὅπου ἔχει τὴν αἰτιολογικὴν σημσ. τοῦ ἤγουν, λατ. scilicet, γραφουσι μερικοὶ, ἤτοι, παρομοίως ὅπου ἐπιβεβαιόνει· εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι ὅμως καλήτερον νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Βολφίου, ἤτοι, Ἰλιάδ. Β, 56. Τμ. Ὅμ. Ἑρμ. 368. καὶ ἄλλου.

Ἦτον, δυϊκὸς ἀριθμὸς τοῦ Παρατατικοῦ τοῦ Εἰμί, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται ἀντὶ ἑνικοῦ τρίτου προσώπου, ὅ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, Ἦν.

Ἦτορ, ορος, τό. Ἡ καρδία, ὡς μέρος τοῦ σώματος παρ' Ὅμ. μόνον Ἰλιάδ. Χ, 452. »τὸν ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα.« ἡ καρδία εἰς τὸ στῆθος πάλλεται (κτυπᾷ) ἕως εἰς τὸ στόμα· συνήθ. σημαίνει ἡ λέξις παρ' αὐτῷ ἐκεῖνο, ὅπερ αἰσθάνεται, θέλει ἢ συλλογίζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καλόλου δὲ τὸ ἐμψυχον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ζῳόνους τῆς ζωῆς, τὸ λοιπὸν ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, σχεδὸν ὡς τὸ, Θυμὸς, μόνον μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τοῦτο μὲν λέγεται συνηθεστέρως περὶ τῆς ζωοποιούσης δυνάμεως, ἢ καὶ περὶ τῶν διεγειρομένων παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, τὸ δὲ ἦτορ περὶ τῶν πρωτοτέρων τῆς ψυχῆς διαθέσεων, ὡς τὸ Γερμ. Herz καὶ Verstand, Ἰλιάδ. Α, 188. παρβλ. Ο, 252. ἄλλοτε καλόλου ὡς ὄργανον τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου, Ἰλιάδ. Σ. 9. Φ, 389. Χ. 166. Ὀδσ. Α, 48. 114. τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου, τῆς ἀνδρείας καὶ δειλίας, Ἰλιάδ. Γ, 31. Ε, 529. Ο,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

166. Π, 243. Τ. 169. Ὀδ. Δ, 374. 487. 481. τῆς ἰσχύος καὶ ἀδυναμίας. μάλιστα ἐν τῇ φράσει, »λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ· ὡς θρόνος τῶν εὐχῶν καὶ κλίσεων, Ἰλ. Τ, 307 Ὀδ. Τ, 136. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ζωή, Ἰλ. Ε, 250. Δ, 115. Ω, 50 Ὅτι δ' Ὅμ. ἐξέλαβε τὸ ἦτορ ὡς σωματικόν τι καὶ ψηλαφητὸν πρᾶγμα, τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ πολυάριθμα χωρία, ὅπου ἀποδίδεται εἰς τὸ ἦτορ θρόνος ἐν στήθεσι καὶ ἐν φρεσί· ἄπαξ δέ, Ἰλ. Τ, 169. καὶ ἐν κραδίῃ, τὸ ὁποῖον ἔχει λοιπὸν ἀνταῦθα πλατυτέραν σημασίαν, μ' ὅλον ὅτι εἶναι συνήθως ταὐτοσήμαντον τῷ ἦτορ· (ἐν Ἰλ. Φ, 386. »ἔνθ' ἀρεσσ' θυμὸς ἄητο,« συμπεραίνουσι, ὅτι τὸ ἦτορ παράγεται ἐκ τοῦ, ἄημι, τὸ λοιπὸν ὡς τὸ λατ. animus καὶ anima, ὅπερ σημαίνει καὶ τὴν ἀνεμώνην.)

Ἠτρεῖος, ἄμφ. Ἠτρειῶν, εἶα, εῖον (ἦτρον). Ὁ ἐκ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον. Τὸ ἠτρεῖον, τὸ ἐκ τοῦ ὑπογαστρίου τμῆμα, κομμάτιον· ὡς καὶ τὸ, ἡ ἠτρεῖα, ὑπακουσμ. Μερίς. Ἀδήν. Α'. 6.

Ἠτρίδιος, α, ον· Πολυδ. Β', 170. »Τεμάχη ἠτρίδια, πιθανῶς, ἐσφαλμ. ἀντιγρ. ἀντὶ, ἠτρεῖα, ἢ ἠτρεῖα.

Ἤτριον, τό. Μιτάριον τό εἰς τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον· καὶ ὁ στήμων (τὸ στημόνι) τὸ ὁποῖον εἶναι περασμένον εἰς τὰ μιτάρια διὰ νὰ ὑφανθῇ, Valck. Phoen. 1727. τὸ κροκίδιον ἐκαλεῖτο κρόκην. 2) Ταφασμά τι, Τφος, (κομμάτι, Stoff, Zeug) καὶ ἐξαιρέτως τὸ λεπτόν, τὸ φίνον· Λέγεται ἔτι καὶ σακκίον ἢ ἄλλοτι ὕφασμα δι' οὗ στραγγίζουσί τι, Ἠθητήριον· ὅθεν παρ' Ἱπποκρ. »Ἐξητριασμένος οἶνος· Ὁ διὰ ἠτρίου ἠθημένος, στραγγιστμένος. Ὁ Ἑρμείας ἐν σχολίοις χειρογράφ. εἰς Πλάτωνα Φαῖδρ. λέγει· »Ἤτριον, τὸ εὐῶφες ἱμάτιον καὶ ἀραιόν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐῶφες, τῷ δὲ καταυγοῦντι διαστηκὸς ἐστὶ καὶ ἀραιόν καὶ οὐκ εὐπαγές, ἀλλὰ ταχέως διαῤῥηγνύμενον. Ἐν Ἀτελεστ. Β'. 195. κεῖται »Ἠτριάμοι βύβλων χιονώδεα σὺν καλάμοισι πέμπειν· ἀντὶ τοῦ, Φύλλα παπύρου πρὸς γραφήν ἐπιτήδεια, τὰ ὁποῖα ἦταν σταυροειδῶς κολλημένα τὸ ἕνα ἐπάνω τοῦ ἄλλου, Leon. M. 25. παράβ. Ruhnk. Tim. σελ. 135. Ἄρα, ἐκλεπτέον τό, Ἤτριον, καὶ παρ' ἡμῖν ἀντὶ τοῦ, Κόλλα χαρτίου διὰ γράψιμον. (συγγεν. μὲ ἄττω, ἀττω, ἄϊσσω, οὐχὶ δὲ μὲ τὸ, διάζομαι.)

Ἤτρον, τό. (ἦτορ). Ὑπογάστριον, ὁ ἀπὸ τοῦ αἰδοίου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπος εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλδ. Ν. 597—569. Ὁ Ἀριστοφάν· ἐν Θεσμοφ. 516. λέγει Μεταφορ. καὶ »χύτρας ἤτρονα· τὴν κοιλίαν τῆς χύτρας ἢ τοῦ κεραμικοῦ σκεύους (τοῦ τζοκαλιοῦ). Νικανδρ. Θηρ. 595. »Παρ' ἠτρονι· ἀντὶ τοῦ, ἐντεριώνη. Ὁ Σουϊδ. ἑρμηνν. ὅτι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Μήτρα καλύμμα, ὅπερ ἄλλως ἔλυτρον, καλεῖται.

Ἧττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Ἧσσα.

Ἡττάομαι, ῶμαι, Ἀττ. ἀντὶ ἡσσάομαι.

*Ἡττάω, Ἀττ. ἀντὶ ἡσσάω, ζήτ. ἡττήσομαι.

Ἥττημα, ατος, τό. Βλάβη. ζημία, ζαμός, τὸ ὑπεράτω πάσιμον. Ἀττ. ἀντὶ ἧσσημα.

Ἧττον, ονος, τό, κυρίως οὐδέτερ. τοῦ, Ἧττων· Τὸ ὀλιγώτερον, παραμικρότερον, κατώτερον, χειρότερον. Ἐλλείψις, χαμός, ζημία· ἀντίκειται τῷ μᾶλλον, καὶ, πλέον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἧσσων.

Ἥττόω, Ζήτ. Ἡσσόω.

Ἧττων, ον, Ἀττ. ἀντὶ ἧσσων.

*Ἡτυλος. ἀντὶ Ἀήτυλος. ὅθεν λεγομένως τό, ἑτυλον. Hellad· Christ. καὶ Εὐστάθ.

Ἥτω, 3 ἑνικ. προστακτ. ἀντὶ, Ἔστω· ἐκ τοῦ, Εἰμί, ὡς εἶναι Ε. Δ. παρὰ Πλάτ. ἐμφ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Υ.

*Ἠΰ, οὐδέτ. τοῦ ἠΰς, ὅπερ ἴδε. Καὶ ἐν τῇ συνθέσει μὲ τό, εὖ —, εὔ —, εἶναι τὸ ἠΰ — εὐχρηστον ὡς Ἐπικ. ἐπίτασις.

Ἠΰγένειος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, Εὐγένειος, ὁ ἔχων μεγάλα γένεια, ηλίς,« Ἰλδ. »λέοντι, Ὀδσ. Δ, 456. οὐχὶ δὲ, ὡς λέγουσί τινες, ποιητ. ἀντὶ, εὐγενής.

*Ἠϋγενής, ές, Ἐπικ. ἀντὶ εὐγενής, Τμ. Ὅμ. Ἀφροδ. 94.

*Ἠΰδα, 3 ἑνικ. παρατατ. τοῦ αὐδάω, Ὅμ.

*Ἠΰξωνος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ εὔζωνος, Λείψ. Ὅμ. 54.

Ἠΰννα, ἀντὶ, Ἤνανα, ἐκ τοῦ, Αὐαίνω, ἀόρ. 1.

Ἠϋπέμελος, ον, καὶ, Ἠυπέμηλος, (εὖ, πέμελον) Ἐπικ. ἀντὶ εὐπέμελος, καλῶς πεμελωμένος. ὁ καλὸν πεμέλιον ἔχων. Ὁμηρ. Τμν. Δ'. 1. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἠυπέμιλος, ἀντὶ Ἠυπέμηλες.

*Ἠϋκαρήνος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ, εὐκαρήνος.

*Ἠΰκερως, Ἐπικ. ἀντὶ, εὔκερως.

Ἠΰκομος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, εὔκομος, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅμως πάντοτε ὡς Ἐπίθετ. τῶν θεῶν ἢ εὐγενῶν γυναικῶν.

Ἠΰς, οὐδέτ. ἠΰ, Ἐπικ. ἀντὶ, εὖς, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. τὸ ἄρσεν. μόνον ἐν τῇ ὄνομ. καὶ αἰτ. ἠΰν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συνθέσ. »ἠΰς τε μέγας τε,« καὶ τὸ οὐδέτ. ἐν τῇ ὄνομ. καὶ αἰτ. ὅμως μόνον ἐν τῇ συνθέτ. »μένος ἠΰν« (-ῠ)

Ἠῦσε, 2 ἑνικ. ἀόρ. 1. τοῦ αὔω, Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλδ. (--ῠ)

Ἠύτε, Ἐπικ. μόριον, = εὖτε, ὡς, καθὼς, ἐν τῇ παροιμίᾳ παρ' Ὅμ. συχνὰ μὲ τὴν σημασ. τοῦ, ὡς ὅτε· 2) ὡς καθ' ἑαυτὸ συγκρίσεως μέριον μετὰ τὸ συγκριτ. ἀντὶ, ἤ, ἤτοι, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, »κέφας μελάντερον ἠύτε πίσσα φαίνετον, Ἰλδ. Δ, 277. καθὼς ἐκλαμβάνεται καὶ εἰς τὸ Γερμαν. ἐνίοτε τὸ wie ἀντὶ τοῦ als. Τοῦτο μιμεῖται καὶ ὁ Ἀπολ. Ῥ. 1, 269. — Ὅτι τὸ, ἠύτε δὲν δύναται νὰ γραφθῇ ἀντὶ τοῦ, εὖτε, δεικνύει ὁ Buttm. Lexil. 2. σελ. 227. ἐξ ἐναντίας ἀπαντᾶται τὸ, εὖτε ἀντὶ τοῦ, ἠύτε, ἅπαξ, Ἰλ. Γ, 10. καὶ ἐκτὸς τούτου Ἰλ. Τ. 386. εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία ἀποδέχεται ὁ Buttmann συνηρημ. τι σχῆμα τοῦ ἠύτε, δηλ. ἠῦτε, ὅπερ προκρίνει καὶ Ὀδσ. Π. 216. (κατὰ τὸν Buttm. παράγεται τὸ ἠύτε, ἠῦτε, ἐκ τοῦ, ᾗ εὖτε, ἢ καὶ ἐκ τοῦ, ᾗ ὅτε)

Τὸ Η μετὰ τοῦ Φ.

*Ἡφαιστεία, ων, τά, = ἡφαίστια.

Ἡφαιστεῖον, τό, καὶ Ἡφαίστειον, ὑπον. Ἱερόν, ναός, Ἱερὸν τοῦ Ἡφαίστου. Δημοσ. κυρίως οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Ἡφαίστειος, εἶα, ειον· Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὁ ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.

Ἡφαίστια, τά. ὑπακουσμ. Ἱερά. Ἑορτὴ τοῦ Ἡφαίστου λατ. Vulcanalia.

Ἡφαιστῖτις, καί, . . . στῖτις. Εἶδος εὐγενοῦς λίθου Πλιν.

Ἡφαιστόπονος, ὁ, ἡ (πονέω). Πεπ ὅτι ἐξηργάσθη, ἔγινεν ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον. »Ὅπλα ἡφαιστότευκτα.« Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1071. καὶ Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην.

Ἡφαιστος, ου, ὁ. χωλὸς καὶ ἀδύνατος, Ἰλ. Σ. 397. παράβ. ἀμφιγυήεις καὶ ἠπεδανός, ὁ θεὸς τοῦ τεχνικοῦ πυρὸς καὶ διδάσκαλος πασῶν τῶν τεχνῶν, αἱ ὁποῖαι χρειάζονται τὴν βοήθειαν τοῦ πυρός, τὸ λοιπὸν μάλιστα ἐν τῇ τεχνικῇ ἐργασίᾳ τῶν μετάλλων· ὅθεν κατεσκεύασεν αὐτὸς διὰ τοὺς θεοὺς τὰς χαλκᾶς κατοικίας των, Ἰλ. Α, 606. Ξ, 166, 367. καὶ τοὺς θρόνους των, Ἰλ. Τ. 12. παραβ. Ο, 238. εἰς τὸν Δία ἐνσκηπτον, Ἰλ. Β, 101. καὶ τὴν Αἰγίδα, Ἰλ. Ο, 309. διὰ τοῦτο συρηλατεῖ καὶ διὰ τὸν Ἀχιλλέα τὰ ὅπλα, Ἰλ. Σ. 137. κ. τ.διὰ τοῦτο καλοῦνται ὅλα τὰ ἐκ μετάλλου τεχνικὰ πράγματα ἔργων αὐτοῦ, Ἰλ. Θ, 195. Ὀδ. Δ, 615. Ο. 117. Ἡσ. Ἀσπ. 123. 319. Μέσχ. Β'. 38. διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ ἴδιος »κλυτοεργός,« »κλυτοτέχνης,« καὶ »χαλκεύς,« Ἰλ. Ο. 309. καὶ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός· διὰ τοῦτο ὀνομάζει ὁ Ὅμ. συχνάκις τὸ πῦρ, »φλὸξ Ἡφαίστοιο.« Ἐν τῇ Ἰλ. εἶναι οὗτος ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων· περὶ τοῦ ἀτυχοῦς γάμου του μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἴδε Ὀδ. Θ, 267 κ. τ. (μερικὰς ἀστείας παραγωγὰς τοῦ ὀνόματος ἴδε παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 407. C.) 2) = πῦρ. — Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· λατ. Vulcanus.

*Ἡφαιστότευκτος, ον, σέλας, Σοφοκλ. Φιλ. 987. καὶ

*Ἡφαιστοτεύχής, ές (τεύχω). Ὅστις κατεσκευάσθη ἢ ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον.

Ἥφθα, Δωρικ. ἀντὶ, Ἧφθη, 3 ἑνικ. ἀόρ. 1. παθητ. ἐκ. τοῦ Ἅπτω, Θεόκριτ. 13'. 23.

*Ἧφε, ποιητ. μάλιστα Ἐπικ. ἀντὶ, ᾗ, Ἰλδ. Χ, 107.

Ἡφίουν, 1 παραταττ. ἐκ τοῦ, ἀφίημι, πολυ σπανιωτρ. ἠφίειν.

Ἡφωρίσθαι, ἀντὶ, Ἀφωρίσθαι, ἐκ τοῦ, Ἀφορίζω. Σουϊδ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Χ.

Ἠχενία, ἡ = ἀχηνία, Ἔλλειψις, πτωχία, ἀμφ. τῆς λέξεως τρόπος παρὰ Πανύλ. Σιλ. ἐπιστ. 18. παράβ. ἠπανία. Λυσλεκτ. Γ. 77. »Φορβῆς ἠχανίῃ φύγεται αὐτομάτως·« ὅπου ἄλλοι »Ἠπανίῃ ἀναγινώσκουσιν, ἀντὶ τοῦ συνήθους »Φορβῆς ἢ μανίης, Ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Ἠχῆνες, κενοί, πτωχοί·« καὶ, Ἀχῆνες, πένητες, καὶ, Ἀχηνία, ἀπορία. Ζήτ. ἐν, Ἀχανία. Ὁ Σουϊδας ἔχει, Ἠχάνω, πτωχεύω· ἐξ οὗ παράγουσί τινες τὸ Λατινικὸν Egeo, egenus. Ἐξ ἐναντίας πάλιν κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἐτυμολογικῷ, Ἠπανία, ἀπορία, ἀμηχανία, σπάνις, καὶ, Ἠπαναῖος, Ἠπανέως, ἀντὶ, Ἀπορέω, ἀμηχανέω, σπανίζω.

*Ἠχέεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ἠχήεις, Ἀρχίλοχ. παράβ. Meinecke quaest scen. 3. σελ. 63.

Ἠχεῖον, τό (ἠχος) Ἠχητικόντι ὄργανον ὡς τὸ Τύμπανον, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Χαλκεῖον, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο παρόμοιον ὡσὰν τὰ τῶν Τούρκων Τουμπελέκια, ὁ ἐστὶν εἶχε τὸ σῶμα κεκιλιωδὲς καὶ ἐπάνωθεν αὐτοῦ μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος δέρμα. Πλούταρχ. εἰς Κρασ. ὡς καὶ ὁ Θεόκριτ. Εἰδύλ. Β'. 56. »τὸ χαλκεῖον ἠχεῖν,« λέγει. κτυπᾶν, ἠχεῖν τὴν χάλκινον λεκάνην. 2) ἡ ἀντήχησις τῆς λύρας, τουτέστι τὸ πρὸς τῷ μαγάδι χάλκωμα, ὅπου τὸ σῶμα τῆς λύρας, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐκτείνονται αἱ χορδαί. (παρ' Ἡσυχ. ἐν Δ Ἠχεῖον, εὐήκοος, καὶ κάλλιμος.) ἦτοι τὸ κοίλον σῶμα αὐτῆς, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀντήχησιν καὶ αὔξησιν τοῦ ἤχου. 3) Κατασκευή τις εἰς τὰ θέατρα, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζοντο πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου. Vitruv. V. 5. καὶ I. 1. 4) Ἐν τοῖς Θεάτροις ἐλέγετο οὕτω καὶ μηχανή τις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὸν ἦχον τῆς βροντῆς, ὡς λέγει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 292. »Μηχανή ἐστιν, ὃ καλεῖται Βροντεῖον ὑπὸ τὴν σκηνήν, ὃ ἦν ἀμφορεὺς, ἔχων ψηφῖδας θαλασσίας· ἢ δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήρχοντο καὶ κυλιόμενοι ἦχον ἀπετέλουν.«

*Ἠχέτης, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἠχέτης, Ἐπίθ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τέττιγος, »ηχέτα τέττιξ,« ὁ λεγύφθογγος, Ἡσ. Ἔρ. 584. Ἀσπ. 393.

Ἠχέτης, ου, ὁ (ἠχέω). Ὅποιος ἠχεῖ, ψάλλει, δυνατά, μεγαλοφώνως.

Ἠχετικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως ἠχῶν, ψάλλων, τραγουδῶν.

Ἠχέω, ῶ, Μέλ. ήσω (ἠχή). Ἀμεταβ. Ἠχον ποιῶ, ἢ ἀποτελῶ, φωνὴν ἀφίημι, κωδωνίζω, ψάλλω, βοΐζω, ψοφῶ, σμαραγῶ, Ἡσ. Θεογ. 42. 2) μεταβ. κάμνω τι νὰ ἠχῇ, ἀνακρούομαι, ἀναβάλλομαι, μετά Αἰτ. Σοφ. Τραχ. 886. »Ἠχεῖτις κωκυτόν«, καὶ ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη πάλιν Μέσον μὲ ἀμεταβ. σημασ. »Τίς παρ' ὑμῶν ἠχεῖται κτύπος«; Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1500. τέλος τῆς φωνῆ (ἐκφώνησις) κωδωνίζει ἀπ' ἐσᾶς; Herm. de metr. Pind. σελ. 247.

Ἠχή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἦχος, φθόγγος, τόνος, φθέγμα, βοή, κραυγή, ψόφος, θόρυβος, κλόνος, Ὁμ. ὅστις τὸ μεταχειρίζεται περὶ παντὸς ὀξέος, ὅμως ἀνάρθρου ἤχου, μάλιστα περὶ τοῦ ἀκρίτου θορύβου μιᾶς ταραχώδους τοῦ ὄχλου συνελεύσεως καὶ περὶ κυμάτων τῆς θαλάσσης· ὑστερώτρ. δὲ καὶ μουσικὸς τόνος, ψαλμῳδία, ὁμιλία, φήμη, κενολογία· παράβ. ἦχος, ὄθεν

Ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν. Ταὐτὸν τῷ, Ἠχετικός, ὁ ἠχον ποιῶν ἢ ἐκδίδων, ὁ προξενῶν ψόφον, θόρυβον, κρότον, κλόνον, »θάλασσαι«, Ἰλ. Α, 157. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ ἠχολογῶν, ἀντηχῶν, ἀντιβοΐζων ὡς ἡ Ἠχώ· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Δ. 72. »Ἠχήεντα δώματα· ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ὀσπήτια ἢ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἠχολογοῦσι, καὶ Τμν. Ἱ. 5. »οὔρεα ἠχήεντα«. Τμ. Ὁμ. Δήμητ. 104. Wolf. Ἡσ. Θεογ. 767. Ὅστις ψοφεῖ, βομβεῖ, ψάλλει, ἀντηχεῖ.

Ἠχημα, ατος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἦχος· ἢ ἐκ τοῦ ἤχου προξενουμένη βοή. Θεοφύλ. Σιμοκ.

*Ἠχησις, εως, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ἤχου προξενουμένη βοή.

Ἠχητής, οῦ, ὁ, καὶ, Ἠχητικός, ἡ, όν, Γραμμ. ταὐτὸν τῷ, Ἠχέτης, καὶ, Ἠχετικός.

Ἠχί, Ἐπκ. ἀντὶ ἢ Ἐπίρ. Ἔνθα, ὅπου. Ὅμηρ. ἔστι δὲ τὸ χι μόριον ἐφελκυστικόν.

Ἠχικός, ἡ, όν (ἦχος) = Ἠχετικός. Ὁ ἠχῶν, ἦχον ἀποτελῶν. »Ἠχικὸς Αἰολίδεσσι«. Ἐπιγρ. Welck. 236, 4.

Ἠχόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενκ. ποδος (πούς). Τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἠχοῦσιν, ἢ ὁ διὰ τῶν ποδῶν ἠχῶν. Εὐστάθ.

Ἦχος, ὁ, = τῷ Ποιητικῷ, ἠχή. Φωνή, βοή. βρόντος, ψαλμῳδία, κ. τ. τ. (ἠχός).

Ἠχώ, ἡ, γενκ. όος, καὶ συναλ. ήχοῦς, = Ἦχος, καὶ, Ἠχή. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 109. καὶ ἐντεῦθεν ἰδίως τὸ ἀντηχολόγημα, ὁ ἀντιδιδόμενος, ἀνταναπαλώμενος ἦχος ὁπόταν τινὰς ὁμιλῇ κατέναντί τινος μεγάλου, στερεοῦ καὶ κοίλου σώματος, οἷον σπηλαίου, βράχου, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φήμη, τὰ λεγόμενα περί τινος, τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὄνομα, ὁποῦ ἔχει τις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. 2) Παρὰ τοῖς ὑστερον δὲ καὶ ὄνομα Ὀρειάδος τινὸς τῆς ὁποίας φωνὴν ἐνόμιζον τὸ ἀντηχολόγημα. Ἔτι δὲ καὶ ὄνομα Νύμφης τινὸς πολυλάλου. Ὅμηρ. Ἅμν. ΙΗ'. 21. »Ἠχώ, Πανὸς ἑταίρη«.

Ἠχώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκδίδων ἢ ἀποτελῶν ἦχον, ἠχητικός.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ω.

Ἤωθεν, Ἐπίρ. (ἠώς). Ἐκ τῆς πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν, παρ' Ὁμήρ. συχνάκις ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πολλὰ πρωΐ, ταῖς χαραγαῖς, τὰ ξημερώματα, Ἰλιάδ. Σ, 136. Ὀδυσ. Α, 372. Ο, 308. 506. 2) Ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, ἐξ ἀνατολῆς. Ἀττκ. ἕωθεν

Ἠῶθι, Ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, εἰς καιρὸν τοῦ ὄρθρου. Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ »Ἠῶθι πρόσω, π. χ. Ἰλιάδ. Λ, 50. Ὀδυσ. Ε. 469., πρὸ τῆς αὐγῆς, πρὸ τοῦ ὄρθρου, πρὸ τοῦ νὰ ξημερώσῃ. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

*Ἠώϊοιτος, ον (οἶτη). Ὁ κοιμώμενος τὴν αὐγήν, τὸ πρωΐ.

Ἠώϊος, α, ον, = Ἠῷος· ὅπερ ἰδέ.

Ἠῷος, α, ον. Ὁ γενόμενος τὴν αὐγήν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄρθρον, εἰς τὴν πρωΐαν, πρωϊνός, »Ἠῶιος ἀστήρ· ὁ Ἑωσφόρος. 2) Ὁ κείμενος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ἀνατολικός· ἐκ τοῦ

Ἠώς, ἡ, γενκ. Ἠόος, καὶ συναλ. Ἠοῦς, ἡ. Δοτικ. ἠόϊ, καὶ συνλφ. ἠοῖ. Αἰττκ. ἠόα, καὶ συνλφ. ἠῶ, παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωρ. ἐνίοτε καὶ ἠοῦν, ἠῶν· ὁ Ὅμρ. δὲ μόνον τούς κατὰ συνλφ. τύπους μεταχρζτ. Ἡ πρωΐα, ἡ αὐγή, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, ὁ ὄρθρος, τὸ λυκοχάραγμα. Ἀντιθέτως τῷ »μέσον ἦμαρ« καὶ τῷ »δείλη« Ἰλιάδ. Φ, 111. καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις παρ' Ὅμρ. Αἰττκ. ἠῶ ἀντὶ τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πρωΐας, τὸ πρωΐ, Ὀδυσ. β, 434. Ἐντεῦθεν ἐλήφθη ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ Ἡμέρα, ὡς »Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς« Ἰλιάδ. Α, 493. Φ, 80. Ὀδυσ. Τ, 192. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, τὸ φῶς τὸ ποιοῦν τὴν ἡμέραν, καὶ μάλιστ. ἐν τῇ ἐκφράσει »Ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς« Ὅσον μακρὰν διαδίδεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δηλ. πανταχοῦ, Ἰλιάδ. Η, 451. 458. καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Νεωτρ. γ) Παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται πρὸς τούτοις ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡ ἀνατολή, δηλ. τὸ μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. 2) προσωποποιουμένη δὲ λέγεται καὶ ἡ Θεὰ τῆς χαραγῆς, τοῦ λυκαυγοῦς, θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας. Ἡ μηνύουσα τὴν ἡμέραν, καὶ φέρουσα τὸ φῶς, συχνότατα παρ' Ὅμρ. Περὶ δὲ τῆς ἐκφράσεως »πρὸς Ἠῶς' Ἠελίοιο τε« Ζ. Ἥλιος. Κατὰ τὸν Ἡσδ. Θγν. 372. ἦτο Ἀττικ. λέγεται, Ἕως, Δωρικ. Ἀώς, καὶ Αἰολικ. Αὔως. (Ἔστι δὲ συγγενὴς τοῖς Ἠρι, αὔριον, αὖρος, αὔρα, ἀημι, ἠαρ).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Η.

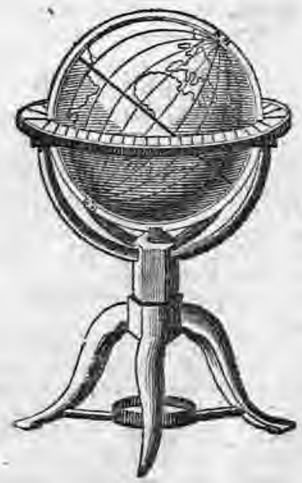

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θ.

Ἐπεξεργασία ἁπλῶς ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.

Θ, ἡ, ϑῆτα, τό, ἄκλιτον· τὸ ὀγδοον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον ϑ' γραφόμενον = 9. ἐννέα, 9. ὑπογραφόμενον δὲ τό ι ἔχον ϑ = 9000. ἐννέα χιλδ. ἡ χυδαία προφορὰ πλειόνων Δωρικῶν ἐθνῶν, ἐξαιρ. ἡ τῶν Λακώνων ἐχρῆτο ἀντ' αὐτοῦ ἐν πλείοσι λέξεσι τῷ σ, π. χ. σεῖος, Ἀσάνα, σάω, ἀντὶ ϑεῖος, Ἀϑάνα, ϑάω· ὡσαύτως εὕρηται ἐκφερόμενον καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· οἷον, βυσσός, ἀντὶ βυθός. Ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲ ἐχρῶντο οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς τῷ φ, ἀντὶ τοῦ ϑ, π. χ. φήρ, φλάω, φλίβω, ἀντὶ ϑήρ, ϑλάω, ϑλίβω, οὕτως ἐγένετο καὶ τὸ οὔφαρ ἀντὶ οὔθαρ. Κ. Γρηγ. σλ. 614. Ἡ Αἰολικὴ τροπὴ αὐτοῦ εἰς δ, ἐστὶ σπανιωτέρα, ἰδὲ Δ, 4. – Ἐνίοτε δὲ ἐτίθετο τὸ ϑ, καὶ ἀντὶ τοῦ δασέος πνεύματος, οἷον· ϑαμὰ ἀντὶ ἁμά, ϑάλασσα, ἀντὶ ἅλς. Ἐπὶ τὸ τιμητικὸν πινακίδιον, τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐν τοῖς δικαστηρίοις περὶ φονικῶν δικῶν, γραφόμενον τὸ Θ, ἐσήμαινε καταψήφισιν ϑανάτου, ὡς ἀρκτικὸν γράμμα αὐτοῦ, Casaub. Vers. 4, 13. Martial. 7, 36. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐναχάραττον αὐτὸ καὶ ἐπὶ στηλῶν τάφου συνήθως, Orell. Inscr. Lat. tit. 2555. 4471. fg.

Θα, Ἀχώριστος λήγουσα ἐπιῤῥηματικῶν τινων λέξεων, ὡς τὸ, ἐνϑα. Περὶ τῆς οὐκ ὀρϑῶς ἀναδεχϑείσης ληκτικῆς συλλαβῆς θα, ἐν δευτέροις τισὶ προσώποις τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων τοῦ ῥήματος, ἰδὲ σϑα.

Θᾶσσω, Ἐπικ. πρωτότ. τοῦ ϑάσσω, Κάϑημαι, Ἰλιάδ. Ι, 194. Ο, 124. Ὀδυσ. Γ, 336. κατὰ ἐνστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν χρήσει· παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 105.

*Θάεο, Προστκτ. τοῦ, ϑάομαι. Λ. Ταραντ. 37. (– ν υ)

Θαέομαι, Δρκ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ϑεάομαι, Ἰων. ϑηέομαι, Valck. ἐν Ἡρότ. 7, 146. ἀφ' οὗ

*Θάημα, τό, Δρκ. ἀντὶ ϑέαμα, Θκρτ. 1, 56. (υ – υ), ἡ βραχύτης μέντοι τῆς ληγούσης πάνυ ἀμφίβολος, καὶ πιϑανὸς ἀναγνωστέον ὡς ὁ Porson κατὰ πρῶτον ἐσημείωσε «Αἰολικὸν ϑάημαι ἐν Θκρτ.

*Θᾱητός, ή, όν. Δρκ. ἀντὶ ϑητός, ϑεατός, Πνδ.

(Θαίνω) = ϑείνω, Ἠτυπῶ καὶ ϑανατόνω, φονεύω, σκοτόνω τινά, ἤτοι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ϑανεῖν καὶ ϑάνατος παράγεται· ὁ τύπος οὗτος ὅμως φαίνεται ἄχρηστος κυρίως.

*Θαίρεος, ὁ, ἡ, ἰδὲ ϑαιρός.

Θαιρός, ὁ. Ὁ στροφεὺς τῆς ϑύρας, στρόφιγξ, τὸ τουρκβ. ρεζές, Ἰλ. Μ. 459 Κοϊντ. Σμυρν. Γ'. 27. καὶ Ἀγαϑίας Α. «οἱ ϑαιροὶ τῶν οὐδῶν ἐνηρμοσμένοι». – 2) Ἐν ἁμάξαις, αἱ πλευραὶ τοῦ δίφρου καὶ τὰ ταύτας συναρμόζοντα ξύλα· ἀφ' οὗ, «ϑαίρεα ξύλα ἐλέγοντο τὰ εἰς τοιαύτην χρῆσιν ἐπιτήδεια, Πολδ. 1, 144.

Θαχεύω, καὶ Θαχέω (ϑᾶκος). Κάϑημαι, καϑέζομαι «ϑακ. ἑδρανε. Ποιῶ, κάμνω συνεδρίαν, συνέδριον. «ἕδρας παγκρατεῖς ϑακεῖνα τὸ νὰ κάϑηται τις ἐπὶ τὸν βασιλικὸν ϑρόνον», Αἰτχλ. Πρμ. 889. ἔτι δὲ καὶ = ἱκετεύω· ἀφ' οὗ

Θάκημα, τό. Κάϑισμα, τὸ νὰ κάϑηταί τις. Θρόνος. (– – υ)

*Θάκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάϑηταί τις, καϑίσῃ· μόνον παρὰ Σφκλ. Κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Seidel. (– – υ)

Θάκος. Καϑέδρα, ϑρόνος, ϑρονί, σκαμνί, σαγιδί, τὸ ἰταλ. μπάγκα διὰ κάϑεσμα. Τόπος ἐπιτήδειος εἰς κάϑεσμα. Κάϑεσμα ἐπὶ τὸν ϑρόνον· κατοικία, ἄφοδος, ἀπόπατος, τὸ κοινῶς ἡ χρεία, τὸ ἀναγκαῖον, ὡς τό, ἔδρα. Ἔτι δὲ καὶ ϑῶκος, συγγν. τῷ ϑάσσω, ϑαάσσω. Ὁ Bekker παροξυτονεῖ τὴν λέξιν, ϑάκος, ἐν Πλάτ. Πολτ. 7, σλ. 516. Ε, ψευδῶς, κατὰ παραδρομὴν ὅμως, ὡς φαίνεται· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 105.

Θαλάμαξ, ακος, ὁ, = Θαλαμίτης. (υυ –)

Θαλάμευμα, τό (ϑαλαμεύω) = ϑάλαμος. Σκοτεινὸν, κατακεκλεισμένον κατοικητήριον. Εὐρίπ. Βακχ. 124. «ϑαλάμευμα Κουρήτων». (ᾱ)

Θαλαμεύτρια, ἡ, = Νυμφεύτρια. Ἡ φροντίζουσα περὶ τοῦ ϑαλάμου, περὶ τῆς κλίνης τῶν νυμφίων, παρά τὸ

Θαλαμεύω (ϑάλαμος). Εἰσάγω, φέρω τινὰ εἰς τὸν ϑάλαμον· ὄϑεν ἔχω, ἢ λαμβάνω γυναῖκα. Ἡλιόδ. Δ'. «οὐ γάρ τις ἕτερος ϑαλαμεύσει Χαρικλείαν». Μάσ. ϑαλαμεύομαι, Εἶμαι, διατρίβω, κάϑημαι εἰς τὸν ϑάλαμον· ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι ζῶσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ϑηρίων. Ζῷ κρυμμένον εἰς τρύπας, εἰς κρυφοὺς τόπους. Συνών. Ἀριστοτ. Β. 5. Φίλ. γ'.

Θαλάμη, ἡ. Φωλεός, φωλεά, καίτη, σπήλαιον, τρύπα, κρύφτρα, κρυφάνα, ὅπου διατρίβουσι ϑηρία, ζῶα. «ϑαλμ. πολύπλοδος». Ὀδυσ. Ε, 432. Valck. ἐν Φοίν. 938. παρβλ. ϑάλαμος, σημ. 2. – 2) καὶ ϑαλάμαια τὰ ῥουξούνια.

Θαλαμηγός, (ἄγω), ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει, κρατεῖ εἰς τὸν οἶκόν του ϑάλαμον· ἐξαιρ. τὸ ϑαλαμηγὸν Αἰγυπτιακόν τι πλοῖον εἶδος, τὸ ὁποῖον εἶχεν οἰκημάτια, τουρκβ. ὀντάδες, εἰς ἀνάπαυσιν τῶν ταξειδευόντων, νομίζεται δὲ παραπλήσιον μὲ τὰς γόνδολας τῶν Ἰταλῶν, καὶ ἐξαιρ. τῶν Ἐνετῶν, Βενετσιάνων.

Θαλαμήϊος, ία, ιον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ϑάλαμον. Ἡσιόδ. Ἔρ. 809. Ἰωνικ. κυρίως ἀντὶ ϑαλάμειος, ὅπερ ὅμως ἄχρηστον.

Θαλαμηπολέω. Εἶμαι ϑαλαμηπόλος.

Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ϑάλαμον· τὸ ἰταλ. καμαριέρα· κατὰ Σηλν. γένος ἐν Ὀδυσ. Η, 8. Ψ, 293.) – 2) Παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἱ ϑαλαμηπόλοι εὐγενῶν, ἐντίμων γυναικῶν ἦσαν εὐνοῦχοι· ὄϑεν ὠνομάζοντο καὶ οἱ εὐνουχισμένοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, οἱ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι ἱερουργοῦσαν εἰς τοὺς ϑαλάμους τῆς ϑεᾶς ταύτης, ϑαλαμηπόλοι – 3) σπανιώτ. ἐλέγετο καὶ ἡ σύζυγος γυνὴ οὕτω. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1208.

*Θαλάμιος, α, ον. Ἔτι δὲ καὶ ϑαλαμαῖος, α, ον. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ϑάλαμον. Ὡς οὐσιαστ. δὲ, ὁ ϑαλάμιος, = ϑαλαμίτης· ἀλλὰ – 2) ἡ ϑαλαμία, Ἰων. ϑαλαμίη, ὑπακ. κώπη, Τὸ κωπὶ τοῦ ϑαλαμίτου, ἔτι δὲ καὶ ἡ τρύπα εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, διὰ τῆς ὁποίας κινεῖται στρεφομένη ἡ κώπη αὐτὴ, Ἡρότ. 5, 33, ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ὀπή. (ᾱ)

Θαλαμίτης, ου, ὁ, καὶ ϑαλάμαξ, καὶ καὶ ϑαλάμιος, (ϑάλαμος, σημ. 3) ἐλέγοντο οἱ κωπηλάται μεγάλων πολεμικῶν πλοίων τρεῖς τάξεις ἐδώλιων (καϑίσματα κωπηλατῶν) μίαν ὑπεράνω τῆς ἄλλης ἐχόντων, ὅσοι ἐκωπηλάτουν εἰς τὸ κατώτατον ἐδώλιον καϑήμενοι, καὶ διὰ τὸ μὴ πολύπονον τοῦ ἔργου των ἐλάμβανον αὐτελέστατον μισθὸν, Σχλστ. Ἀριστφ. Ἀχ. 161. Βτρχ. 1074. παρβλ. ζυγίτης, ϑρανίτης (τινὲς ἐξηγοῦσιν, οὐχ' ὑγιῶς, τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν εἰς τὴν πρύμναν κωπηλατούντων). (ῐ)

*Θαλαμόνδε, Ἐπῤῥ. (ϑάλαμος). Εἰς τὸν ϑάλαμον, κινήσ. σημαντκ. Ὀδυσ. Φ, 8. Χ, 109. 161.

*Θαλαμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἑτοιμάζει τὸν νυμφικὸν ϑάλαμον. Αἰσχλ.

Θάλαμος, ὁ. Οἴκημα, τουρκβ. ὀντᾶς, εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου κείμενον καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν οἰκημάτων περικλειόμενον, πολλκ. παρ' Ὁμ. τριχῶς ἐν χρήσει. – α) Τὸ οἴκημα τῆς οἰκοδεσποίνης, οἰκοκυρᾶς, Ἰλιάδ. Γ, 127. Χ, 63. Ὀδυσ. Δ, 121. Η, 7. Ρ, 36. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἄλλο εἰς τὰ ἐνδότατα κείμενον οἴκημα, Ἰλιάδ. Ψ, 317. καὶ τὸ τοῦ οἰκοδεσπότου, οἰκοκύρη, ἐν γένει, Ἰλιάδ. Ζ, 248. Ι, 582. 588. Ὀδυσ. Β, 5. ὅπου συνυπακούεται καὶ ἡ ἑπομένη σημσ., ὡσαύτως καὶ παρὰ Πνδ. Ὀλ. 5, 30. 6, 2. – β') Τὸ εἰς ὕπνον διωρισμένον οἴκημα, δωμάτιον, ἐξαιρ. τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἄλλως καὶ παστὰς καὶ παστὸς λεγμ., Ἰλιάδ. Γ, 42. Ζ, 516. Δ, 227. Ξ, 338. Ρ, 36. Ὀδυσ. Η, 340. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τῶν νυμφίων ὁ κοιτών, Ἰλιάδ. Σ, 492. καϑ' ὃν σημσ. ἐγένετο παρὰ τοῖς ὑστέροις τὰ μάλιστα εὔχρηστος ἡ λέξις, δηλοῦσα καὶ τὸν νυμφικὸν, καὶ τὸν τῶν συζύγων κοιτῶνα, μάλιστα δὲ καὶ τὸν γάμον αὐτόν· ἔτι δὲ καὶ τὸν τοῦ ἀγάμου υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου, Ὀδυσ. Α, 425. Τ, 48. – γ'.) Ταμεῖον, τόπος ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου φυλάττονται ἱμάτια, φορέματα, ὅπλα, πολύτιμα πράγματα, στολισμοί, τὸ ἰταλ. καμπινέτον· ἔτι δὲ καὶ ὅπου φυλάττονται αἱ ζωοτροφίαι, οἶνος καὶ λ. τ. τὸ κοινῶς κελλάρι, τοῦ ὁποίου ἐπιστάτης ἦτον ἡ ταμίη, κελλάρισα καϑ' ἡμᾶς, Ἰλιάδ. Δ, 193. Ζ, 288. Ω, 191. ἐξαιρ. ἐν Ὀδυσ. Β, 337. Θ, 439. Ο, 99. Ξνφ. Οἰκν. 9, 3. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. πολλάκις τῷ, ὑψόροφος, συντεταγμένον. – 2) Πᾶν ἀπόκρυφον κατοικητήριον, σκηνή, ἀπόκρυφος τόπος, κρυφάνα, σπήλαιον, φωλεός, καίτη ἀγρίων ζώων, τρύπα, δίκτυον, ὡς τὸ, ϑαλάμη. – 3) Τὸ ἐσώτατον καὶ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου ἐκεῖντο τὰ ἐδώλια τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θαλαμιτῶν. – 2) Μικραίτινες νοσοι παρ' Αἰγυπτίοις (πιθανῶς παρὰ τὸ, Θάλπω). (υ υ υ)

Θάλασσα, ἡ. Ἀττ. Θάλαττα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ Θάλασσα, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· ὅπου δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. ὡρισμένως τῇ λέξ., ἐννοεῖται ἡ μεσόγειος Θάλασσα, ἡ γὰρ ἐξωτερική, Ὠκεανὸς παρ' αὐτῷ λέγεται καὶ ἀντὶ ποταμοῦ ἐννοεῖται. Ὁ Ἡρόδ. δέ, καλεῖ τὴν μὲν μεσόγ. Θάλ. οὐδὲ ἡ Θάλασσαν ἔτι δὲ καὶ, οὐ κατ' ἡμᾶς, ἡ ἔσω, ἡ ἐντὸς Θάλασσα, τὸν δὲ Ὠκεανόν, οὐ ἔξω, ἡ ἡ ἐκτὸς Θάλασσαν Larcher ἐν Ἡρόδ. 1, 1. ἁπέλαγος Θαλάσσης Ἀπλ. Τό. ἰδὲ ἐν Πέλαγος· ὁ Ἀττ. τύπος οὐκ ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., παρὰ Θεόδ. καὶ Πλάτ. Καὶ ταραχῶν πλήρης ἐπίγειος βίος τροπικ. ἀπαισταχοῦ ὑδατα καὶ Θάλασσαν τὸν βίον τοῦτον εὑρίσκομεν ὑπὸ τῆς γραφῆς ὠνομασμένον Βασλ. ἐν τῇ Ἑξαὴ γραφῇ δὲ, τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων, ὅθεν καὶ ἡ Τιβεριὰς λίμνη, Θάλασσα λέγεται ἐν αὐτῇ (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἅλς, ὥστε τὸ Θ, θεωρητέον ὡς ἐπιτάσεως ἄσημον πνεῦμα). (υ – υ) ἀφ' οὗ

Θαλασσαῖος, α, ον, = Θαλάσσιος. Πίνδαρ. Πύθ. Β'. 92.

*Θαλάσσειος, α, ον = Θαλάσσιος.

Θαλασσεύς, έως, ὁ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς. Ἡσύχ. παρὰ τό

Θαλασσεύω, Εἶμαι, διατρίβω, εὑρίσκομαι εἰς, ἡ ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, εἰς ὕδωρ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἰχθύων, πλοίων, ἁλιέων, καὶ ναυτίλων, ναυτῶν. «Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις Θαλασσεύειν. Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ε'. μεταχειρίζεται πολλὰς ἀλληγορίας ἀπὸ τῆς Θαλάσσης αὐτὰς λαβών, ὡτὰ Θαλαττεύοντα τῆς νεὼς μέρη. Τὰ μέρη τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπὸ τὸ ὕδωρ τῆς Θαλάσσης, τὰ σκεπάζει τὸ Θαλασ. νερόν. Πλούταρχ.

Θαλασσίας, ου. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀναπεπταμένον, ἢ ἡτοιμασμένον, κεκαμμένον μὲ Θαλάσσιον ὕδωρ. ἐξαιρ. Θαλασσίας οἶνος.

Θαλασσίδιος, ὁ, ἡ. Ποιητ. = Θαλάσσιος.

Θαλασσίζω, Μλ. – ίσω, ἐπὶ πραγμάτων. Μυρίζει, ἔχει μυρωδίαν, ποιότητα, ἢ γεῦσιν Θαλάσσης, ὡς Θάλασσα, ἢ Θαλασσάτερον – 2) σχηματίζει Θάλασσαν, ἐπὶ ὑδάτων.

Θαλάσσιος, α, ον, καὶ ὁ, ἡ (Θάλασσα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Θαλάσσης, ἀπὸ τὴν Θάλασσαν, εἰς, ἐπὶ τὴν Θάλ., ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν Θάλ. Παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ μόνον, «Θαλάσσια ἔργαα ὑποδύσεις, πράξεις ἐπὶ τὴν Θάλ., ταξειδία· τὸ ποιντ. Θαλασσοδουλαῖς, Ἰλιάδ. Β, 614. ἁλιεία, φαρεκυνήγημα, Ὀδύσ. Ε, 67. «Θαλάσσιον ῥίπτω, ἢ ἐκρίπτωω μετὰ αἰτ. ῥίπτω τινὰ εἰς τὴν Θάλ., Σφακ. – 2) = ἁλιπόρφυρος. ὅθεν «στρώματα Θαλάσσια». Διόσκορ. Τὰ βεβαμμένα μὲ πορφύραν, ἅλικα.

Θαλασσίτης, ου, ὁ, = Θαλασσίας. (ι)

Θαλασσοβαφέω, Μλ. – ήσω (βάπτω). Βάπτω, χρωματίζω τι μὲ πορφύραν καλὴν, γνησίαν, βάφω τι ἅλιον. Φίλων «τοῖς διὰ τῶν κογχυλίων Θαλασσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦνται.

Θαλασσοβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ζῇ εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, ἢ πλησίον τῆς Θαλ. Ὅστις ζῇ, ἔχει τὸν βιοπορισμὸν, τὸ ψωμί του, ἀπὸ τὴν Θάλ. (ι)

Θαλασσογενής, ὁ, ἡ (γενέσθαι). Ὅ,τι ἐγεννήθη, ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν, τὸ εἶναί του ἀπὸ τὴν Θάλασσαν. Ἀδην.

Θαλασσοειδής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν Θάλασσαν, εἶναι, φαίνεται ὡς Θάλ. ἔχει χρῶμα Θαλάσσιον.

Θαλασσοκοπέω, (κόπτω). Κυρίως κτυπῶ ἐπὶ τὴν Θάλασσαν τὰ κωπία, τὸ κοινῶ. πλωτοκαλλίζω μὲ τὰ κωπία. – 2) Τροπ. Δαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, πολλὰ, ἀνωφελῆ, μάτκια, με πολὺν θόρυβον, ψλυαρῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 830. παρβλ. πλατυγλῶσσ.

Θαλασσοκρατέω, (κρατέω). Εἶμαι Θαλασσοκράτωρ, ἔχω μεγάλην Θαλάσσιον δύναμιν, μεγάλον, δυνατὸν στόλον, ἐξουσιάζω ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, Ἡρόδ. 3, 122. ἀφ' οὗ

Θαλασσοκρατία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις μεγάλην Θαλάσσιον δύναμιν, νὰ ἦναι ἐξουσιαστὴς ἐπὶ τὴν Θάλασσαν μὲ τὸν μέγαν καὶ δυνατὸν στόλον του. Στραβ.

Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐξουσιαστὴς ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, ἔχει μεγάλην Θαλάσσιον δύναμιν. Ἡρόδ. 5, 83. (κρᾰ)

Θαλασσομέδουσα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἑπομ.

*Θαλασσομέδων, οντος, ὁ (μέδω) = Θαλασσοκράτωρ.

Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ. (μέλι). Εἶδος ὑδρομέλιτος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ Θαλάσσιον καὶ βροχῆς ὕδατος μετὰ μέλιτος μεμιγμένου. Διόσκορ. Ε'. 20.

Θαλασσόνομος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὅ,τι ζῇ, τρέφεται, βόσκει εἰς τὴν Θάλασσαν. Ὅ,τι τρέφεται, ἔχει τὸν βιοπορισμόν του, εὑγάζει τὸ ψωμί του, πορεύει ἀπὸ τὴν Θάλασσαν.

Θαλασσόπαις, ὁ, ἡ. (παῖς). Τέκνον τῆς Θαλάσσης. Ἀνακρ. 892.

Θαλασσόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται ἐπὶ, ἢ εἰς τὴν Θάλασσαν, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ.

Θαλασσόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ τι πλήττεται, κτυπᾶται ἀπὸ τὴν Θάλασσαν, ἤτοι ἀπὸ τὰ κύματα αὐτῆς· «νῆσος Θαλασσόπληκτος.α Αἰσχύλ. Πέρσ. 307.

Θαλασσόπλους, ὁ, ἡ· συνηρ. Θαλασσόπλους (πλέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πλέει ἢ κολυμβᾷ ἐπὶ τὴν Θάλασσαν.

Θαλασσοπορέω, Μλ–ήσω. Διαπλέω, περνῶ τὴν Θάλασσαν· πλέω, ἀρμενίζω, ταξειδεύω· σπαρ. τό

Θαλασσοπόρος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὅστις διαπλέει, ταξειδεύει ἐπὶ Θάλασσαν. Ἀνθολογ.

Θαλασσοπόρφυρος, ὁ, ἡ· = ἁλιπόρφυρος.

Θαλασσουργέω, (Θαλασσουργός). Μετέρχομαι τὰ Θαλάσσια ἔργα, εἶμαι ἁλιεύς, ψαρᾶς, ἢ ναύτης, ἢ ἐμπορεύομαι διὰ τῆς Θαλάσσης· ἀφ' οὗ

Θαλασσουργία, ἡ. Τὸ νὰ μετέρχηταί τις τὰ Θαλάσσια ἔργα, ἐξαιρ. τὴν ναυτιλίαν, ταξειδεύει, ἐμπορεύεται διὰ Θαλάσσης, τὴν ἁλιευτικὴν, ψαρικὴν εἰς τὴν Θάλασσαν.

Θαλασσουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Κυρίως ὅστις ἐργάζεται δουλεύει τὴν Θάλασσαν, τοῦτ' ἔστι καταγίνεται εἰς Θαλάσσια πράγματα, ἐμπορεύεται διὰ Θαλάσσης, ταξειδεύει, ἁλιεύει, ὅθεν, ὁ Θαλασσουργός, Ναύτης, ναυτίλος, καραβοκύρης, ταξειδιώτης, ναυτικὸς στρατιώτης, ἐξαιρ. ἁλιεύς, ψαροκυνηγός, ψαρᾶς.

Θαλασσόω, Ποιῶ, μεταβάλλω μέρος τῆς ξηρᾶς εἰς Θάλασσαν, τὸ πλημμυρίζω, σκεπάζω μὲ Θάλασσαν «ἠπείρους ἐθαλάττωσαν.α Φίλ. — 2) Πλύνω, ξεπλύνω, καθαρίζω τίποτε μὲ Θαλάσσιον ὕδωρ. μιγνύω, ἀναπατόνω τι μὲ Θαλάσ. ὕδωρ, ὅθεν οἱ οἶνοι τεθαλασσωμένοι = Θαλασσίας — «ναῦς Θαλασσοῦνται» γίνεται διάβροχος, τὸ παρ' ἡμῖν· τὸ καράβι κάμνει νερόν. Πολύβ. Ιϛ. 16.

*Θαλασσώδης, ὁ, ἡ = Θαλασσοειδής.

Θαλάσσωσις, εως, ἡ (Θαλασσόω). Θαλάσσης πλημμύρα, τὸ νὰ πλημμυρίσῃ, σκεπασθῇ κάποιος τόπος ἢ Θάλασσα. Πλούσιον, ξεκαθάρισμα, πάστρεμα μὲ Θαλάσσιον νερόν.

*Θάλαττα, Θαλαττεύω, Θαλάττιος κλπ., Ἀττ. ἀντὶ, Θάλασσα, Θαλάσσιος κλ.

Θάλεα, τὰ· μόνον ἐν Ἰλιάδ. Χ. 504. «Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.α Γεμίσας, κορέσας, χορτάσας τὴν καρδίαν του μὲ χαρὰν, ἡδονὴν, γλυκὰς ἀπολαύσεις, τρυφὰς· ἐπεὶ δὲ οἱ πάλαι ἑρμηνεύουσι τό, Θάλεα διὰ τοῦ ἡδέα, ἢ ἐτυμολογ. τῆς λέξ. παρὰ τό, Θάλλω, καὶ ἡ συγγν. αὐτῆς τῷ Θάλεια, Θαλία, ἐστὶν ἀναμφίβολος. (ᾰ)

Θαλέθω, ποιητ. κατ' ἐπίστρ. ἀντὶ τοῦ, Θάλλω, Ὀδύσ. Ψ, 191. ἐπ' ἀνθρώπων «ἡβῶσι θάλλοντες.α ἀμάζοντες, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των, Ὀδύσ. Ζ, 63. Τροπ. «σὺς θαλέθοντες ἀλοιφῇ χοίρους λάμποντες, ὑαλίζοντες ἀπὸ πάχος, Ἰλιάδ. Ι, 467, Ψ, 32. ἰδὲ Θάλλω.

Θάλεια, παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐν τῇ συντάξει, «δωτί Θαλείᾳ, καὶ ἔπειτα Θαλείαιν λαμπρά, ἀφθονος τράπεζα μὲ ἐξαίρετα, ἀξιόλογα, πλουσιοπάροχα φαγητά, Ἰλιάδ. Η, 475. ὡς τὸ, «εἰλαπίνη τεθαλυῖα» ἐξαιρ. ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν, ἀφθόνως παρεσκευασμένων δυσιῶν, συμποσίων, Ὀδύσ. Τ, 420. Θ. 76. 99. Παρὰ Πινδ. δὲ, καὶ «μοῖρα Θάλεια» Δαψιλὴς, ἀξιόλογον, πλούσιον μοιρασάκι. Ἐν ἅπασι τοῖς μαρτυρίοις τούτοις τό, Θάλεια, ἐστὶ σαφέστατα ἐπίθετον· εἰς τὸ νὰ ἐκληφθῇ ὅμως ὡς Θηλκ. τοῦ, Θάλειος, ἀντιβαίνει ἡ, τε προσωδία καὶ ἡ τόνωσις αὐτοῦ· ὅθεν ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἓν τῶν ὀλίγων μόνον κατὰ Θηλκ. γένος εὐρισκομένων ἐπιθέτων, ὡς καὶ τό, πότνια, τὸ δὲ ἀρσενικὸν ἔπρεπε νὰ ἦναι Θάλος, καὶ νὰ νομίζεται ὡς ἀρχαῖος παρασχηματισμὸς τοῦ Θήλυς, ἐλήφθη ὅμως αὐτ' αὐτοῦ τό, Θαλερός· (υ – υ, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ βραχ., ἐνίοτε, ἡ παραλγ., Jnc. Ἀνθλ. Παλατ. 580).

*Θαλεία, ἡ = Θαλία.

*Θαλεία, τ. Ὁμ. Ντηρίδος, Ἰλιάδ. Σ, 39. Ἡσιόδ. Θγν. 265. — 2) Μία τῶν Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θγν. 77. ἡ μετέπειτα «ἡ Μοῦσα τῆς κωμῳδίας» νομιζομένη, ἔτι δὲ καὶ ὡς προεδρεύουσα ἐν τοῖς παηγυρικοῖς συμποσίοις· κυρίως ἡ ἀκμάζουσα. (υ – υ)

Θάλειος, εία, ειον, = Θαλερός· ποιητ. παρβλ. Θάλεια (υ–υ)

Θαλερόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὅστις, ἢ ὅ τι ἔχει ὀμμάζοντα, ἢ καλὰ, ἐγρήγορα, ἀξυδέρκη, θελκτικὰ ὄμματα· ἔτι δὲ καὶ δεκτικὰ.

Θαλερός, ά, όν (Θάλλω). Πᾶν ὅ,τι ἀνθεῖ, πρασινίζει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀνθηρὸν, ἀκμαῖον, ὅθεν νεαρὸν, ζωηρὸν, ὀντατὸν, νέον, ὁ Ποιητ. οὐ χρῆται τῇ λέξει κατὰ τὴν κυρίαν σημασ. αὐτῆς ἐπὶ φυτῶν, ἀλλὰ τὰ πολλὰ ἐπ' ἀνθρώπων «θαλεροὶ πίδηοί· θαλερὰς πόσις ἢ παρακοίτης· θαλερὴ παράκοιτις.α ἔτι δὲ καὶ «θαλερὸς γάμος» ἀκμάζων, ἀνθηρὸς γάμος, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐν τελείᾳ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, Ὀδύσ. Ζ, 66. Τ, 74. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος, «θαλερὰ μηρία νεηροί, ὀντατοὶ μηροί, μηριά, Ἰλιάδ. Ο, 113. καὶ «θαλερὴ χειτὴν ἁβρὰ, πλουσία κόμη, πολλὰ μαλλιὰ καὶ εὐμορφα, Ρ, 239 — 2) Τῇ σημασ. τοῦ ἀκμαῖον συνέχεται φυσικῶς καὶ ἡ τοῦ, τρυφεροῦ, ἁβροῦ, δαψιλοῦς, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. «θαλερὸν ὕδωρ.α Πολλὰ ὕδατα· καὶ «θαλερὴ ἁλοιφὴ» Πολὺ λίπος, πάχος. Τροπ. «θαλερὸς γόος» Θρῆνος εἴτε γινόμενος μετὰ δακρύων, εἴτε γενικῶς πολύδακρυς, ἀκατάπαυστος, Ὀδύσ. Η, 457. Τὸ ὡσαύτως πολλάκις παρ' Ὁμ. ἀπαντώμενον, «θαλερῇ φωνῇ» σύνηθες συμαίνει καὶ δυνατῇ, μεγάλῃ· καὶ ὁμοίως ἐστρεμμένη φωνὴ, λιλιὰ, ὁμιλία· οὕτω καὶ «θαλεροὶ μῦθοι.α ἔτι δὲ καὶ «θαλερὸς ὕπνος» ὁ ὑγιεινός· τὸ δὲ «θαλερώτερον πεῦμα» Ἡπιώτερον, μετριώτερον πνεῦμα, φύσημα, Αἰσχύλ. ὥσπερ ἐν πλείοσι πράγμασι δύναται νὰ συννοηθοῦσι καὶ ἡ σημασ. τοῦ πρωτοτύπου συγγενοῦς αὐτῷ, Θάλπω — 3) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ὡσὰν καὶ ἐνεργητικῶς, Ὅσοις ἢ ὅ,τι κρατύνει, ἐνδυναμόνει, δίδει, προξενεῖ ἰσχύν, δύναμιν. (υυυ)

Θαλερώπις, ιδος, ἡ (ὤψ). = Θαλερόμματος.

Θαλέω, = Θάλλω. πάνυ ἀμφιβ. ἀνὰ οὗ χρῆται ὁ Πινδ. Θαλέω, ἀντὶ Θηλέω.

*Θαλής, ὁ, γεν. Θάλεω, ἐστ. Θαλῆ, αἰτ. Θα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λήν· ἀλλὰ καὶ Θάλητος, ητι, ητα, καὶ Θαλλοῦ· παρὰ τοῖς ὑστέρ. ὀνμ. Θάλης, ὁ γνωστὸς Φιλόσοφος. ὁ ἐκ Μιλήτου, ὁ Μιλήσιος.

Θαλία, ἡ. Μία τῶν Χαρίτων, Ἡσδ. Θγν. 909.

*Θαλία, ἡ (θάλλω). Κυρίως μὲν Ἄνθος· συνηθως δέ, ἀκμάζουσα εὐτυχία, χαρμόσυνος ζωή, εὐδαιμονία, ἀφθονία πάντων τῶν εἰς εὐδαίμονα καὶ εὐφρόσυνον ζωὴν συντεινόντων, ἐξαιρ. Συμπόσιον, πανήγυρις, χαρὰ πανηγυρική, Ἰλιάδ. Ι, 143. 285. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. Ὀδύσ. Λ. 603. Ἡσδ. Ἔρ. 115. Πρδτ. 3, 27. ἀφ' οὗ

Θαλιάζω, Μ. άσω, Συμποσιάζω, φιλεόμαι μὲ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν· ἑορτάζω, πανηγυρίζω.

Θάλικτρον, τό. Εἶδος χόρτου εἰσέτι ἀδιορίστου. Διοσκ. Δ'. 94.

*Θαλλίνω, = θάλλω, Πλτχ. ἀμφ. ἀνάγνω.

*Θαλλία, ἡ = θαλία, πάνυ ἀμφιβ.

*Θαλλίνος, ὁ, ἡ (θάλλος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ κλῶνας, κλωνάρια, ἢ βλαστούς, βλαστάρια.

*Θαλλίς, ίδος, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑξῆς,

Θαλλός, ὁ (θάλλω). Κλάδος, κλῶνος, κλωνάρι βλαστάρι, Ὀδύσ. Ρ, 22ρ. πρὸ τῆς ἐλαίας θαλλὸν ἐλαίας, μὲ τὸν ὁποῖον ἐστέφανιτο ἐν ἑορταῖς, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των οἱ πρὸς τινα καταφεύγοντες ἱκέται Εὐριπ. ἱκέτηρ θαλλός.« Ἱκετηρίας. Παροιμ. »θαλλὸν πρασείω τινί·« Ἐφέλκω, πείθω, σείρω, ἑλκύζω τινά, ὥσπερ αἶγα, γίδια, ἐκεινόων αὐτῇ κλάδον — 2) νοί θαλλοί φοίνικος, τουρκβ. χουρμαδιάς, φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων πλέκονται κάνιστρα, κανίστρια, σπυρίδες τὸ τουρκβ. ζεμπίλια καὶ λ. τ. τ. Γεωπον. Γ. 6. »ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκοῖτε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαίων ἐκτίλλομεν αὐτούς.« ὕδατι θαλλὶς σπυρίς,« παρ' Ἀριστοφ· ἀφ' οὗ

Θαλλοφαγέω, (φαγεῖν). Τρώγω νέους κλάδους ἐξαιρ. τῆς ἐλαίας· ἀφ' οὗ

Θαλλοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ τρώγων κλάδους, βλαστάρια.

Θαλλοφορέω, Φέρω, κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας κλάδους, ἐξαιρ. ἐλαίας· παρὰ τὸ

Θαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστᾷ εἰς τὰς χεῖρας θαλλόν, ἤτοι κλάδον, ἐξαιρ. ἐλαίας, καθὼς συνήθιζον νὰ φέρωσιν εἰς τὰ Παναθήναια οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες ἐν Ἀθήναις, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 100. Bornem. ἐν Ξενοφ. Συμπ. 4, 17.

Θαλλόχρυσος, ὁ, ἡ, Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Μέρ. Β. Ἀριθμ. 4. »θαλλόχρυσος στέφανος« χρυσοῦς στέφανος θαλλοῦ σχῆμα ἔχων

*Θαλλώ, οῦς, ἡ. Ἡ ἄφορος καὶ προστάτις τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς ἐπιδόσεως Θεά, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο μάρτυρα εἰς τὸν ὑπὲρ πατρίδος ὅρκον ἐν τῇ Ἀττικῇ· παρὰ τὸ

Θάλλω, Μλ. θαλῶ, καὶ θαλλήσομαι. Πρκμ. τέθηλα, Δρκ. τεθαλα. Ὁ Ποιτ. χρῆται μόνῃ τῇ μετχ. τοῦ Παρκ. κατὰ σημσ. ἐνστ. τεθηλώς, θηλκ. τεθηλυῖα, καὶ τῷ ἐνκ. γ'. πρσπ. τοῦ Τίρστ. τεθήλει, Τμ. Ὀμ. ΙΗ', 33. ἔτι δὲ καὶ τῷ ἐνκ. γ'. πρσπ. τοῦ β'. ἀορ. θάλε ἀντὶ ἔθαλε. Ὁ δὲ Ἡσδ. πλὴν τοῦ θηλκ. γέν. τοῦ μετχ. Παρκμ., χρῆται καὶ τῷ γ'. Ὁριστκ. πρσπ. τεθήλει, Ἔρ. 227. ἐπὶ φυτῶν. Λιθεῖ, πρκτικίζει, βλαστάνει· ἔτι δὲ καὶ φέρει ἀρθόνους, ἀφθονίας καρπούς, φύλλα· μετὰ δοτ. »ἡμερὶς σταφυλῆσι Ὀδύσ. Ε, 69. »φύλλοισι Μ, 103. παρβλ. Ἰλιάδ. Ι, 208. ἡ μετοχὴ κεῖται πολλάκις καὶ ἀπολύτως ὡς ἐπίθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. τρυφερός, πράσινος, θαλερός, ἄφθονος· »τεθαλυῖα ὑπώρη« ἐλικὴ, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἔφεδρη Ὀδύσ. παρβλ. θαλέθω, θαλερός — β'.) Τρπκ. εὐδαιμονῶ, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς εὐτυχίας, τῆς εἰς τὰ καλὰ ἐπιδόσεως· ἐπὶ ἀνθρώπων, πόλεων, ἐθνῶν, Ἡσδ. Ἔρ. 238. εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεως, τοῦ κάλλους, εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς εὐδαιμονίας· »ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ, πτῆμα θάλλον.« Σχκλ. παρβλ. ἀνθέω — 2) ὡς τὸ, ἀνθέω, μεταβ. Καμωτὰ ἀλσὴ, πρασινίζῃ, αὐξάνῃ, προκόπτῃ, Πινδ. Ὀλ. 3, 40. »θάλλει βίοτον Γενεᾷ, καρποφορεῖ, παρέχει ζωοτροφίας, Αἰσχλ. Πέρσ. 615., κατὰ τὴν ὑπὸ Blomf. καὶ Wellauer παραλήγως ἀμφιβαλλομένην ἀνάγνω. ἐν πᾶσι τοῖς Χειρογρ., ἐν γενεᾷ, Γενεᾷ, φῶτ, πρόβατ. (συγγν. τῷ, θηλῆ, θηλέω, θῆλυς, καὶ τῷ, θάλπω. Βατὰ τὴν ὑπὸ Πλάτ. ἀστείαν ἐτυμλ. δέ, σύνδετ. τῷ, θεῖν καὶ ἄλλεσθαι, Κρατλ. σλ. 44. Β.) ἀφ' οὗ

Θάλος, εος, τό· ὡς τὸ, θαλλός. Κλάδος, κλῶνος, βλαστός, τὸ τουρβ. φιδάνι, ἐξαιρ. ἐλαίας· ὁ Ποιτ. χρῆται τῇ λέξ. ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, Νέος γόνος, κατὰ παράσημ. ἀκμαίας δυνάμεως καὶ νεαρᾶς, νεανικῆς χάριτος· νέος εὔρωστος, χαρίεις, Ὀδύσ. Σ, 157. Ἰλιάδ. Χ, 87. Τμ. Δρτ. 66, 187. ὄζει ποιητ. κατὰ μεταφ. ἔκγονοι, υἱός, ἀπόγονος, Valck ἐν Φοιν 88. παρβλ. ἔρνος.

Θάλπημι, σπάνιος ποιητ. τύπ. ἀντὶ θάλπω· ἀφ' οὗ μόνον τὸ, θάλπησι παρὰ Βακχλ. λψν. 28, 2. εὑρηται.

Θαλπιάω, Μλ-άσω (θάλπω). Εἶμαι, γίνομαι θερμός, ζεστός· θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, πεῦ θαλπιόωσι Ὀδύσ. Τ, 319.

*Θάλπιος, ὁ· πρ. ὀνμ. Ἰλιάδ. Β, 620.

Θαλπνός, ἡ, ὀν, Θερμός, θερμαίνων, ζεσταίνων. Πλούταρ. Ὀλ. Α'. 8.

Θάλπος, εος, τό. Θερμότης, ζέστη, καύσων, καῦμα, κάμμα, ἔτι δὲ καὶ τρπκ. ἔρωτας ὁρμή.

Θαλπτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι θάλπει, θερμαίνει, ψυχαγωγεῖ, ἀναζωπυρεῖ, πραΰνει, παρηγορεῖ· παρὰ τὸ

Θάλπω, Μ. ψω. Θερμαίνω, ζεσταίνω Ὀδύσ. Φ. 179. 184. 246· Φλογίζω, καίω, ξηραίνω, στεγνόω τι, μεταβατ. — Τρπκ. — α) Ψυχαγωγῶ, παραμυθῶ, εὐφραίνω, χαροποιῶ — β'.) Τελαπωρῶ, κακουχῶ, βασανίζω, λυπῶ, πικραίνω, ἀνιῶ, προξενῶ μέριμναν, φροντίδας »ἐμὲ εὐδὲν θάλπει κέρδος« Ἀρστνφ. 1, 24. τὸ κοινῶς ἐκ τοῦ Ἰταλκ. σύνηθες, δὲν εἶμαι ἰντερεσάτος. 2) ἀμεταβ. εἶμαι θερμός, ζεστός, καίω, φλογίζομαι, »καῦμα ἔθαλπεν Ἕκειτ ἡ ζέστα, ἤτο μεγάλη ζέστα, Σφκλ. Ἀντ. 417. Ἐκκαίομαι, ἐκπυροῦμαι καταφλογίζομαι, »θάλψει ἄτης σπασμός« φλογερός, καυστικὸς ἐγείρετο, ἤτονό ἀνίατος σπασμός, Σφκλ. Τρ. 1082 — 3) παθ. κάθαλπομαι πρός τινος« Κατακαίομαι, καταφλογίζομαι ἀπό, ἢ διά τινα, διά τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, Αἰσχλ. Περ. 655. (συγγν. τῷ θάλλω, θηλῆ, θηλέω, θῆλυς.) ἀφ' οὗ

Θαλπωρή, ἡ· κυρίως Θάλψις, Θερμότης, ζέστα· παρ' Ὁμ. δέ, αἰεὶ τρπκ. Ψυχαγωγία, ἐγκαρδίωμα, καταπραΰνσις, ἀναψυχή. Ἰλιάδ. 2, 412. Κ, 223. Ὀδύσ. Α, 107. Παραμυθία, παρηγορία. ἐλπίς, χαρά· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιηταῖς.

*Θαλπωρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει, γεννᾷ, προξενεῖ θερμότητα, ζέστην.

Θαλυκρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν, καυστηρόν. — 2) Τροπκ. Ὅστις ἐπιφέρουται, ἀνάπτει, πυρεύεται ἀπὸ τὴν σφοδρότητα ψυχικῶν παθῶν· ἐξαιρέτως αὐθάδης, θρασύς, προπετής· »θαλυκρὸν κέντρον ὀργομανίης,« Ἐπιγράμ.

*Θάλυς, υια, υ, ἰδὲ θάλεια.

Θαλύσια, είων, τά, ὑπακ. Ἱερά, (θάλλω). Θυσία τῶν ὑπαρχῶν τοῦ καρποῦ τῶν ἀγρῶν, ἀπὸ πρωτοκαιρίσια γεννήματα· ἑορτὴ τοῦ θέρους, παρ' Ὁμ. τῇ Ἀρτέμιδι προσφερομένη, Ἰλιάδ. Ι, 534., παρὰ τοῖς ὑστέρους δέ, τῇ Δήμητρι, ὡς φαίνεται κυρίως Θκρτ. 7, 3. Spanh. ἐν Καλλ. Δημ. 20, 137. »θαλύσιος ἄρτος ὁ πρῶτος ἄρτος τῶν ὁποίων ἐπροσφέρον εἰς τὴν Δήμητραν κατ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τῶν Θαλυσίων ἐκ τῶν πρώτων καρπῶν τῆς συγκομιδῆς· ὡς ἐπίθ. δέ, ἐπὶ πάσης θυσίας ἀπαρχῶν ἐν χρήσει. (υ)

*Θαλυσιάδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Θαλυσίου, Ἰλιάδ. Δ, 458.

*Θαλυσιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θλκ τοῦ θαλύσιος· ὄζει »θαλυσιάς ὁδοῦ« εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους γινομένη, ἡ στράτα τὴν ὁποίαν ἐκαμναν διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν, Θκρτ. 7, 31.

*Θαλύσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰ θαλύσια· ἰδὲ θαλύσια (υ)

*Θαλύσιος, ὁ· κύρ. ὀνμ. (υ)

*Θαλύω, θαλύσσω, θαλύνω, θαλύζω, θρλύπτω, = θάλπω· ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. χρήσιμοι οἱ τύποι οὗτοι.

Θάλψις, εως, ἡ (θάλπω). Θέρμη, ζέστη, καῦσις, πύρωσις, πύρωμα, ζέσταμα. τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ τίς τι· τὸ νὰ προξενῇ τι θέρμην, ζέστην.

Θαμά, Ἐπίρ. (θαμά). Συχνά, πυκνά, σωρηδόν, μὲ τὸν ἕνα ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, στρωμωχτά. Ἰλιάδ. Ο, 470. — 2) συνήθως ἐπὶ χρόνου, Πολλάκις, συνεχῶς, ἐπαναληπτικῶς, ἀλλεπαλλήλως, πολλαῖς φοραῖς, καὶ ὀλιγωρημέναι μετὰ τὴν ἄλλην, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδύσ. καὶ παρὰ Πινδ. ἰδὲ Boeckh, Ὀλ. 7, 11, ἀφ' οὗ θαμάκις, θαμαιός, θαμινός, θαμίζω κλ. π. τ. (υυ)

*Θαμάκις, Ἐπρ = θαμά, σημσ. 2. Πινδ. (υυ)

*Θαμβαίνω, ὡς τὸ θαμβέω. Τμ. Ἀφρδ. 84. — 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. Τμ. Ἑρμ. 407.

Θαμβέω, Μλ-ήσω (θάμβος). Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, πτοοῦμαι, τρομάζω, ἐκπλήττω βλέπων, ἢ ἀκούων τίποτε, μετὰ αἰτ. Ὀδύσ. Π, 178. Ρ, 367 — 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ μεταβτ. ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκπλαγῇ, θαυμάσῃ, τρομάξῃ, ἐκπλήξῃ· ὅθεν καὶ παθτ. θαμβέομαι, ὡς κατὰ μεταβ. σημσ. διά τινος. Πλούταρχ. Καίσ. 45. »διὰ θείας ὄψεως τεθαμβημένος.« Ἐξεστηκώς, ἐκπεπληγμένος.

*Θάμβημα, τό. Ἔκπληξις. ἐκπάγωμα.

Θάμβησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπλαγῇ, θαυμάσῃ, ἐκπαγῇ τις· τὸ νὰ ἐκπλήξῃ, ἐκπάσῃ, τρομάξῃ τινά· Φόβος, τρόμος, θαυμασμός.

Θαμβητειρα, ἡ. ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων. Θάμβος, ἔκπληξιν, τρομάραν προξενοῦσα, Ὀρφ. Ἀργον. 970.

Θαμβητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκπληκτικόν, τρομερόν, φοβερόν νὰ τὸ ἰδῇ, ἀκούσῃ τις. Λυκόφρ. 532.

Θάμβος, εος, τό. Ἔκπληξις, θαυμασμός, ἐκπαγμός, φόβος, τρόμος, τρομάρα, Ὁμ., ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. χρῆται καὶ τῷ, τάφος, ὅπερ ἰδέ. (παρὰ τὸ θαῦμαι, συγγν. τῷ τέθηπα καὶ τῷ θαῦμα.)

*Θαμέες, οἱ, αἱ, δοτ. θαμέσι, αἰτ. θαμέας· κατὰ πλθ. ἀρθμ. μόνον ἐν χρήσει. ποιητ. ἐπθ. = θαμεινός. Ὁμ. ἂν ποτε ἦν καὶ κατ' ἐνκ. ἀρθμ. χρήσιμον, δύναται νὰ ἐλέγετο καὶ θαμής καὶ θαμὶς ὡσαύτως.

Θαμειός, ά, όν (θαμά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πυκνωμένον, σωρευμένον, συνεχές, κοντά, σφιχτά ὄζει μὲ τὰ ἄλλα, ὡς τὸ, πυκνός. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ πληθ. ἐνμτ. καὶ ἀντὶ τοῦ θηλκ. γένους.

Θαμίζω, Μλ -ίσω (θαμά). Συχνάζω, πηγαίνω, ἔρχομαι συχνά, πυκνά πρός τινα, ἢ περιστενά, Ἰλιάδ. Σ, 386. 425. Ὀδύσ. Ε, 88. Θ, 161. »θαμίζω ἐπί τινα.« Συχνάζω, τὸν ἐπισκέπτομαι συχνά, ἔτι δὲ καὶ τίμιος συχνός. »Οὔτι ἡμῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζόμενος γ' ἐθέμιζε. Δὲν τὸν ἐπερίποιοῦντο συχνά, δὲν ἐπεμελοῦντο, δὲν ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ πολύ. Ὀδ. Θ, 451.

Θαμινά, Ἐπίρ. Συχνά, πυκνά· ἔστι δὲ ἐνρίως πληθ. τοῦ οὐδετ. γέν. τοῦ Θαμινός.

* Θαμινάκις, Ἐπίρρ. = Θαμέως, Θαμά. παρὰ τὸ

Θαμινός, ἡ, όν = Θαμεινός, Ἐπίρρ. Θαμέως (υ υυ)

Θάμνας, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων δεύτερος οἶνος, τὸ κοινῶς λάγηρος.

* Θαμνάς, άδος, ἡ = ῥίζα. Ἐτυμ. μ. παρὰ τὸ Θάμνος.

Θαμνίζω, Μλ –ίσω. Πάπτω τοὺς θάμνους διὰ νὰ κάμω νέον χωράφι, ὁ ἐστὶ καθαρίζω γῆν τινα ἀπὸ τῶν θάμνων =θάμνους, ἀποκλυφῶνω Ἡτχ.

Θαμνίον, τό, καὶ, Θαμνίσκος, ὁ. Ὑποστ. τοῦ Θάμνος. Μικρὸν κοντόκλαδον, κοντοκλαδάκι.

Θαμνίτης, ου, ὁ. Θηλ. Θαμνῖτις, ιδος, ἡ (Θάμνος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ Θάμνον, Θαμνοειδές, φαίνεται, ὁμοιάζει ὡς κοντοκλάδι.

Θαμνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). = τῷ προηγμ.

Θαμνομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, ἢ ὑψηλὸν ὡς Θάμνοι. Ἴων. παρ' Ἀθην.

Θάμνος, ὁ (Θαμινός). Μικρὸν δενδράκι, τὰ ὁποῖον δὲν μεγαλόνει ποτέ, καὶ φυτρόνει πυκνωμένον, καὶ ἔχει πολλοὺς κλάδους, χαμόκλαδον. Ὀδ. Ψ, 190. Ἑρμῆς δείδρου, κούτσουρον, ὁ ὁποῖος μένει ἀφ' οὗ κόψωσι τοὺς κλάδους του καὶ πάλιν βλαστάνει. Πλουτ. Θάμνοι, τὰ πυκνὰ κλωνάρια δείδρου τινός. Ὀδ. Η, 285.

Θαμνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ἐπὶ ζώων. Ὅ,τι τρώγει Θάμνους. Σέξτ. Ἐμπ.

Θαμνώδης, ὁ, ἡ = Θαμνοειδής.

Θαμνών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ Θάμνους.

Θαμυνός, καὶ Θαμυρός = Θαμινός· παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον ἐν χρήσει.

* Θάμυρις, ιδος. ὁ. Ἀρχηγός τις τῶν Θρακῶν, καὶ ψάλτης. Ἰλ. Β, 595. (υ υυ)

Θαμός, ἰδὲ Θαμέες.

Θανάσιμος, ὁ, ἡ. Σπανίως τριγεν. (Θανεῖν, Θάνατος). Ἐνεργτ. Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν Θάνατον — 2) παθτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὸν Θάνατον. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Θανών, νεκρός, ἀποθαμένος, Σφκλ. Αἰ 517. Οἰδ. Τ, 959. «Θανάσιμα κρέα», Κρέατα ἀπὸ νεκρά, ψόφια, ζῶα. Ἐπίρρ. Θανασίμως. (υ υυυ)

Θανατάω. Ἔφτκ. ῥῆμα τοῦ, Θανεῖν, Θέλω, εὐχομαι νὰ ἀποθάνω, ἢ ἔχω σκοπόν, μέλλω νὰ ἀποθάνω.

Θανατηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = Θανατηφόρος, Ἀθην.

* Θανατηρός, ά, όν = Θανάσιμος.

Θανατήσιμος, ὁ, ἡ = Θανάσιμος.

Θανατηφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, προξενῇ τις ἢ τίποτε τὸν Θάνατόν τινος· παρὰ τὸ

Θανατηφόρος, ὁ, ἡ (Θάνατος, φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν Θάνατον καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. Ξεν. — 2) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ νεκρούς, λείψανα, Σφκλ. Ο. Τ, 181. φέρων τὸν Θάνατον, ὁ Θάνατον προξενῶν, ὁποιος Θανατόνει.

Θανατιάω. Ἔφτκ. τοῦ Θανεῖν = Θανατάω.

Θανατικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν Θάνατον. «Θανατικὴ κρίσις». Κρίσις φονέως, ἢ καὶ ἄλλως πως κακούργου ἀνθρώπου, ὅστις πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς Θάνατον, τὸ σωνηθέστ. ἰταλ. protsèto κριμινάλε· Τὸ Θανατικόν = λοιμός, πανούκλα, παρὰ τοῖς νεωτέροις. «Θανατικὰ νόσοι». Ἀδαμ.

Θανατόεις, όεσσα, όεν (Θάνατος). = Θανάσιμος, Σφκλ. Ἀντγ. 1363.

Θανατοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = Θανατηφόρος, Σοφκλ. Τραχ. 869.

Θάνατος, ὁ (Θανεῖν). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τόσον ὁ φυσικός, ὅσον καὶ ὁ βίαιος· πολλάκις παρ' Ὁμ. «Θανάτῳ Θανεῖν». Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπὸ βίαιον Θάνατον, νὰ τὸν φονεύσουν. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, καὶ ἡ διὰ τοῦ νόμου Θανάτου καταδίκασις, ἔστι «Θάνατον καταγιγνῶσκειν τινός», ἀποφασίζω, καταδικάζω τινὰ εἰς Θάνατον· «ἡ ἐπὶ Θανάτῳ, ὑπακ. ζημία, Ἡ διὰ Θανάτου τιμωρία· «ἀγὼν ἐπὶ Θανάτῳ» Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 1, 109. Schaef. Ves. all σλ. 110. «ἄγω ἐπὶ Θανάτῳ, Φέρω, πηγαίνω τινὰ εἰς τὸν Θάνατον, νὰ τὸν φονεύσω· Πλατ. οἱ Θάνατοι, Ὁ κατὰ διαφόρους τρόπους Θάνατος, Ὀδ. Μ, 341., συνήθως ἐπὶ βιαίου Θανάτου τρόπων, Σφκλ. Ἠλ. 206. Αἱ Θανατώσεις, οἱ θημόσιοι φόνοι, τοῦτ' ἔστιν οἱ διὰ τοῦ δήμου, τουρκβ, τσελάτη, γιουμένοι, πολλάκις παρὰ Εὐστ. Ιακ. Ἀνθλ. Παλτ. 413, 501. — 2) ὡς κύρ. ὄνμ. Θάνατος, Ὁ κατὰ προσωποποιΐαν ἐννοούμενος Θάνατος ὡς Δαίμων, Θεὸς τοῦ Θανάτου, καὶ παρ' Ὁμ. ἀπαντώμενος, δίδυμος, ἀδελφὸς τοῦ Ὕπνου, Ἰλ. Ξ, 231. Π, 672 — 3) = νεκρός, Τὸ λείψανον, Κρινγ, ἐπ. 35. Brum. Propert. 2, 19, 22. (υ υυ).

* Θανατούσια, ων, τά. ὑπὲρ ἱερά, Τὸ παρ' ἡμῖν μνημόσυνα. Δουκ.

Θανατοφόρος, = Θανατηφόρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. καὶ Ἀριστοφ.

Θανατόω, Θανατόνω, φονεύω, σκοτόνω τινά, ἤτι. — 2) Καταδικάζω τινὰ εἰς Θάνατον. Αἰσχύλ. Προμ. 1053.

Θανατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = Θανάσιμος.

Θανάτωσις, εως, ἡ (Θανατόω). Τὸ νὰ Θανατώσῃ, φονεύσῃ τίς τινα, ἤτι, καὶ ἡ εἰς Θάνατον καταδίκη (α)

Θανεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἔθανον, ἀόρ. α'. ἐνεργ. παρὰ τὸ, Θνήσκω, «ἀποθνήσκω» ἀνθ' οὗ χρῆται ὁ Ποιητ., πλὴν ἐν Ἰλιάδ. Β, 52. τῷ ἀσυναίρ. Θανέειν· ἀφ' οὗ Μλ. Θανοῦμαι, Ἀπρμφ. Θανεῖσθαι, Ὁμ. Θανέεσθαι. Ἐνεστ. Θάνω, οὐχ εὑρηταί που· τὸ γὰρ Θάνω, ὑποστ. ἀόρ. ἐστίν. (συγγν. τῷ, Θείνω, κτείνω· ἰδὲ καὶ Θαίνω).

Θέομαι, Μλ –ήσομαι, Δρε. Θάσομαι. Ἀπρμφ. ἀόρ. Θήτασθαι· μέσ. ἀποδ., Θυμάζω, ἐπλήττομαι τί, κυτάζω τι μὲ θαυμασμόν· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ εὐκτ. ἀόρ. Θησαίατο, ἐντὶ Θήσαιντο, Ὀδ. Σ, 191 — 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Θεῶμαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς· παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, «θᾶσας, Θάσθε, Θάσασθαι» ἰδὲ Η. Δρεγ. σλ. 222. ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθησαν τρεῖς ἐπικ. τσαμ. τύποι· τὸ σύνηθ. Ἀττ. Θεάομαι, ξένον τῷ Ὁμ., τὸ Ἰων. καὶ Ὁμρκ. Θηέομαι, καὶ τὸ Δρκ. Θᾱέομαι, ἅπερ ἰδὲ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστον· ἔστι δὲ συγγν. ἡ λέξ. ὅλως τῷ Θαῦμα καὶ Θάμβος· μὴ συγχεχύσθω δὲ τῷ, ΘΑΩ, Βυζάνω· (τὸ α ἐν τῷ Ἐνεστ. πιθανῶς βραχύ.)

Θαπα, καὶ Θάπος, νομίζονται ὡς διαλέκτων ἰδιωτισμοὶ ἐντὶ τοῦ, τάφος καὶ Θάμβος.

Θάπτεος, α, ον. Ἐπῶ. ῥῆμ. τοῦ Θάπτω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ ταφῇ.

Θάπτω, Μλ –ψω, Πρκμ. τεταφα, ἀόρ. παθτ. ἐτάφην (υ υ–) γ', ἐνν. πρσπ. Ὑπρτ. παῦ. ἐτέθαπτο, Ἰλ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θάπτω. παραχόνω νεκρὸν σῶμα, Ὁμ., ἄρα πρῶτον, Καίω, καταλαίω τὸ λείψανον, ὡς ἐν Ὀδ. Μ, 12, Ξ, 417. Ἰλ. Τ, 323. ὅθεν καὶ «πυρὶ Θάπτειν» Ιακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 445. εἶτα ἐξ, ἐπειδὴ τὰ κόκαλα τοῦ λειψάνου, γυμνωθέντα τῆς σαρκός, διὰ τοῦ πυρός, ἐτίθεντο ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν ὑδρίαις, καὶ Θάπτω, παραχόνω, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 52., Ἡσ. Ἀσπ. 4872. τεθάπται, ἐτάφη, ἐνταφιάσθη.

Θαργηλία, ίων, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἑορταζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα· παρὰ τὸ

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν παρ' Ἀθην. Ὅστις ἀναλογεῖ τῷ χρόνῳ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ἕως εἰς τὰ τοῦ Ἰουνίου. Ἐνομίζετο δὲ εὐτυχὴς μήν, διότι εἰς τὰς ἐξ ἐωρτάζετο ἡ Ἄρτεμις, καὶ εἰς τὰς εἰκοστρεῖς ἀγένετο ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας. Διον. Ἁλικ. καὶ Πλούτ.

Θαρραλέος, ἁ, έον (Θάρρος)· ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀττ. Θαρσαλέος· Ὅστις ἔχει Θάρρος, τόλμην, εἶναι Θαρραστός, τολμηρός, ἄπτοος, ἄφοβος.

Θαρραλεότης, ητος, ἡ· ἰδὲ Θαρσαλεότης. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 326.

* Θαρρέω, ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. Θαρσέω.

Θαρρητικός, ἡ, όν, ἰδὲ Θαρρητικός.

Θάρρος, τό· ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. Θάρσος.

Θαρρύντως, Ἐπίρ. ἰδὲ Θαρσύντως.

* Θαρρύνος, ὁ, ἡ· ἰδὲ Θαρσύνος.

Θαρρύνω, ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. Θαρσύνω.

Θαρσαλέος, έα, έον. Ἰων. καὶ Ἀρχ. Ἀττ. Θαρραλέος· νεώτ. Ἀττ. (Θάρσος). Ὅστις εἶναι Θαρρέτης, τολμηρός, τὸ κοινῶς καρδιακλής, ἔχει πεποίθησιν. Ὅμ., εὐτόλμος, ἄφοβος, ἔτι δὲ καὶ ψευτικῶς, Αἰδοῦς, τολμητίας, Θρασύς, ἀναίσχυντος, Ὀδ. Γ, 449. Τ, 991. — 2) Τὸ πρᾶγμα εἰς, ἢ παρὰ τὸ ὑπεῖκον ἠμπορεῖ τις νὰ εἶναι τολμηρός, Πλάτ. Πρωτ. σλ. 350. C. Συγκρτ. Θαρσαλεώτερος Ἐπίρ. Θαρσαλέως, Ὀδ. ἀφ' οὗ

* Θαρσαλεότης, ητος, ἡ· νεωτ. Ἀττ. Θαρραλεότης. Τὸ νὰ ἦναι τις Θαρρέτης, τολμηρός, Αἰδοῦς, ἀναίσχυντος· Θάρρος, πεποίθησις, εὐτολμία, αὐθάδεια, ἀναισχυντία, Θρασύτης.

Θαρσέω, Μλ. –θαρσήσω· νεώτ. Ἀττ. Θαρρέω. Θαρρῶ, ἔχω Θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν, δὲν φοβοῦμαι· δὲν δειλιάζω· ἐξαιρ. παρακελευσματικῶς, Θάρσει! Μὴ φοβεῖσαι! Ἔχε Θάρρος! μὴ δειλιάξεις! ἐλπίζε! τὸ κοινῶς· κάμε καρδιά! τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μὴ χάνες τὸ κοράζο! πολλάκις παρ' Ὁμ. ἄνευ πτωτικοῦ συνήθως χρωμένου τῷ λέξει, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 197, μετὰ αἰτιατ. «Θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον» «Ἔχε Θάρρος, καλὴν ἐλπίδα εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. Πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. «θαρτέω τινα». Ἔχω πεποίθησιν εἰς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι, εἶμαι χωρὶς φροντίδα περί τινος πράγματος· ἰδὲ Matth. Γραμμ. Ἑλλην. 2. σλ. 758. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 230. D. «θαρσέω τιν. Θαρρῶ, τολμῶ εἰς, ἢ διά τίποτε, Συνῳ. καὶ «θαρσ. τινι». Θαρρῶ εἰς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι· «θαρσ. ἐπί τινι, καὶ ἐπί τιν. Ἔχω πεποίθησιν εἰς τινα ἢ εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

* Θάρσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις Θάρρος, πεποίθησιν εἴς τι. Θεόδ. 7, 49.

* Θαρσητικός, ἡ, όν· νεώτ. Ἀττ. Θαρρητικός. Ὅστις εἶναι συνήθως Θαρρέτης, εὐτόλμος, ἔχει Θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν· Ὅστις συνηθίζει νὰ αὐθαδιάζῃ, νὰ φέρεται μὲ αὐθάδειαν, ἀναισχυντίαν.

Θάρσος, τό· νεώτ. Ἀττ. Θάρρος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Θάρροι, τόλμη, εὐτολμία, πεποίθησις, Ὅμ. ἔτι δὲ ψευτικῶς, αὐθάδεια, Θρασύτης, ἀναισχυντία, Ἰλ. Ρ, 570. Φ, 395. πρβλ. τὸ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ στοιχ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψεκτ. ἐν χρήσει Θράσος.

* Θαρσούντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς γενικ. τοῦ μτχ. ἐνστ. τοῦ Θαρσέω, νεώτ. Ἀττ. Θαρρούντως. Θαρρέτα, μὲ τόλμην, μὲ εὐτολμίαν, μὲ πεποίθησιν, καλὴν ἐλπίδα· ἔτι δὲ καὶ μὲ αὐθάδειαν, ἀδιστρόπα.

Θάρσυνος, ὁ, ἡ νεώτ. Ἀττ. Θάρρυνος. Ὅστις εἶναι Θαρρέτης, εὐτόλμος, τὸ κοινῶς καρδιακλής· ἔχει πεποίθησιν, χρηστὰς ἐλπίδας εἰς, ἢ διά τι· ὡς τὸ, Θαρσαλέος, Ἰλ. Π, 70. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ὅστις πέποιθεν, ἔχει ἐμπιστοσύνην,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κχιερένεται, ἀφίνεται εἰς τινα ἢ εἰς τι περί τινος πράγματος, Ἰλιάδ. Ν, 823.

Θαρσύνω, νεώτ. Ἀττ. θαρρύνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω τινα, τῷ δίδω θάρρος, τῷ κάμνω καρδιάν· τῷ ἐμπνέω τόλμην, Ὁμ. — 2) ἀμετβ. = θαρσέω, θαρρῶ, πέποιθα, ἔχω θάρρος, Σφκλ. Ἠλ. 915. (ῡ)

Θαρσύς, σεῖα, σύ = τῷ συνηθεστέρῳ θρασύς.

* Θᾶσαι, Δρκ. Πρτκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ θάομαι, ἀντὶ θῆσαι, Θεορτ. 1, 140. Ὡσαύτως καὶ θᾶσθε ἀντὶ θῆσθε, καὶ τοι ὑπ' ἄλλων, τούτου ὡς Δωρικ. καὶ Ἀττ. συναιρέσει τοῦ θέασαι, θεᾶσθε, παρὰ τὸ θεάομαι, νομιζομένου, ὥσπερ καὶ τὸ θᾶσαι, ὄντως ἀντὶ τοῦ θεάσασθαι εὑρηται.

* Θάσιος, ία, ιον. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐστὶν ἐκ τῆς νήσου, Θάσου· Θασιανός, Θασιώτης. ἐξαιρ., τὰ Θάσια, ὑπκ. καρύα, Θασιώτικα καρύδια· καὶ, ἡ Θασία, ὑπκ. ἔλμη, Ζωμός, ἔμβαμμα, ἤτοι σάλτα ἀπὸ θαλασσινὰ ψάρια, ὅπερ καναπαῖαν Θασίαν. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ τις τὸ τοιοῦτον ἔμβαμμα, Ἀριστφ. Ἀχ. 671.

Θάσσον, Ἀττ. θᾶττον, ἰδὲ θάσσων.

Θάσσω, Μλ. -θάξω. Κάθημαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, καταστρατοπεδεύω, εἶμαι ἡσυχος ἢ ἀργός· παρὰ τοῖς Ἴωσι., θάσσω, Ὅμ. σπανίως μετὰ αἰτ. καθέσσειν ἕδρανα Ἀριστ. Θτμφ. 889 καὶ καθέσσειν ἄκρανα Εὐρ. Ὀρ. 861. (τὸ α πιθανῶς φύσει μακρ. παραβλ. Ετμ. λεξ. 2, στλ. 105.)

Θάσσων, Ἀττ. θάττων, Οὐδτ. θᾶσσον, Ἀττ. θᾶττον. Συγκρτ. τοῦ ταχύς. Ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος, Ὅμ. θᾶσσον, ὡς Ἐπῤῥ. Ταχύτερα, ὀγλιγωρότερα, εὐκολώτερα· κἂν ἡ ἠὺ θᾶσσονα. Ὅσον τὸ δυνατὸν ὀγλιγωρότερα· ἰδὲ ἐν τῷ, ταχύς· (τὸ α, φύσει μακρόν).

Θάτερον, Ἀττ. Οὐδέτ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ, τὸ ἕτερον, πληθυντ. θάτερα· Ἄρσεν. ἄτερος, θάτερου, θάτερῳ· εὑρηται μέντοι καὶ, θάτερος, μάλιστα δὲ καὶ, ὁ θάτερος, Σηλκ. ἦτερ, σπανίως δὲ καὶ καταχρηστικῶς ἤτερα. Ἰδὲ ἕτερος, α', Ε. Ἓν τῶν δύω, τὸ ἕν ἢ τὸ ἄλλο· τὸ ἄλλο, ἢ τὸ ἐναντίον· ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα. Τὸ ἀντίθετον, τὸ ἐναντίον μέρος· ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα. Ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος πρὸς ἐδῶ. (α)

* Θάττων, θᾶττον, Ἀττ. ἀντὶ θάσσων.

Θαῦμα, ατος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν. Πρᾶγμα ἀξιοθέατον, σπάνιον καὶ ἐξαίρετον θέαμα, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀεὶ κατ' ἐνκ. ἀρίθμ. ἐξαιρ ἐν τῇ φράσει ὠιὰν' ἰδέσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. χρήσιμον μὲν ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς θαυμασμὸν κινοῦντος πράγματος, ἐξαιρ. ὅμως ἐπὶ πᾶν γοητευτικῆς ἀγυρτείας καὶ μαγγανευτικῆς παιδιᾶς πρᾶγμα, ἐπὶ παντὸς τεχνιτεύματος, τὸ Ἰταλ. καπὸ ὄπερα, Γερμ. Meisterstück. «θαύματα. Γοητεῖαι, μαγγανεῖαι, τὸ τουρκβ. γκιοζμπαζλίκ, χαρκγκιοζλίκ. Πλάτ. ἰδὲ Ruhnk ἐν Τιμ. στλ. 140 Δὲν ἐσήμαινεν ὅμως τὸ θαύματα, μηχανικὰ τεχνιτεύματα μόνον, ἀλλὰ καὶ σχοινοβατῶν καὶ κιβιττητήρων, σκιητῶν τέχνας, Ξνφ. Συμπ. 2, 1. παρβλ. 7, 2. Casaub. ἐν Θεορτ. Χρκτ. 6, 2. ὡς ἐν Ἀθην. στλ. 22. «ἐπιδείκνυμί τε ὡς ἐν θαύματι. Δεικνύω, δείχνω τι ὡς τι ἐκπληκτικώτατον ἔργον, ὡς τι τέρας. — 2) Θαυμασμός, ἐκπληξις, Ὀδσ. Κ, 326. ὦ θαύματος ἄξιοι· ἀξιοθαύματος — Ἰων θῶμα καὶ θᾶμα. Ἡρδτ. (πιθαν. παρὰ τὸ θάομαι)· ἀφ' οὗ

Θαυμάζω, Μλ θαυμάσομαι. Ποιητ. θαυμάσσομαι, σπανιώτ. καὶ ἐνεργ. διαλ. θαυμάσσω, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 14. καὶ ἀναγνωστ. ἐν Κυρπδ. 5, 2, 12. Ἀόρ. ἐθαύμασα ἀπολύτως, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Θαυμάζω, ἐξίσταμαι, Ὅμ. — 2) μτβ. μετὰ αἰτ. Ἀγαμαι, ἐκπλήττομαι, θεωρῶ, εὑτυχῶ τι μὲ ἐκπληξιν, μὲ θαυμασμόν, Ὅμ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, κατὰ περιληπτικωτέραν ἔννοιαν, Αἰδοῦμαι, τιμῶ, ἀγαπῶ, σέβομαι, θεραπεύω, λατρεύω δεξιώμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. καθ' ἡ σημσ. ὅμως εὕρηται καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ὀδσ. Π, 203. παρβλ. Valck ἐν Ἱππ. 106. Seidl ἐν Εὐρπ. Ἰλ. 514. Ἐπαινῶ, ζηλῶ, ζηλεύω, εὔχομαι νὰ εἶμην καὶ ἐγὼ ὡς αὐτός, ὄχι δέ, μιμοῦμαι ὡς ἄλλος τις ἐγγύτατα τὴν λέξιν· τὸ δὲ «θαυμάζω τί τινος. Θαυμάζω τινά διά τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔχει, ἢ κάμνει· θαυμάζω τινός ὅτι — Θαυμάζω ὅτι, ἢ διά τί τις. — 3) Θαυμάζω, μοὶ φαίνεται παρήθοξος, παράξενός τις, ἢ παραξενεύομαι τίποτε, μετὰ γεν., ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ἐνίοτε, σπανιώτ. πρός τι, Reisig enarr. Sophol. Oi. 1115. — 4) «Θαυμάζω εἰ, ὅπως, ὡς, ὅτιν. Θαυμάζω, μοὶ φαίνεται παράξενον ἄν, πῶς, διότι — καὶ μετὰ τοῦ εἰ, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἢ μέν δυνατόν, ὄχι βεβαίως ὅμως· μετὰ τοῦ, ὅ,τι δέ, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἢ βέβαιον, πεπραγμένον. — 5) παθ. Θαυμάζομαι, μὲ θαυμάζουν, κάμνω τινὰ νὰ θαυμάζεται, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ ἐπιφερομ. μετοχῆς «θαυμάζομαι μὴ παρών. Θαυμάζονται, ἢ θαυμάζει τις, διότι δὲν εἶμαι παρών, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 289.

Θαυμαίνω, Μλ -ανῶ, Ἐπκ. -ανέω = θαυμάζω, σημσ. 2., Ὀδσ. Θ, 108. Πνδ. Ὀλ. 3, 57. ἐξαιρ. Δωρικῶς. — 2) ἀμτβ. σπανιώτ. καὶ μόνον ποιητ.

* Θαυμακία, ἡ. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσλ.

* Θαύμακτρον, τό. Τὰ χρήματα, ἄσπρα, τὰ ὁποῖα δίδει τις διὰ νὰ ἰδῇ τῶν θαυματοποιῶν, τουρκβ. καραγκιόζιδων τὰς τέχνας.

Θαυμαλέος, ἑα, εον, Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος. Χρησιμεύει δὲ ἡ λέξ. καὶ εἰρωνικῶς πολλάκις, Παράδοξος, παράξενος, τὸ Ἰταλ. κουριόζος. Ἄτοπον, παράξενον πρᾶγμα.

* Θαύμας, αντος, ὁ· κύρ. Ὄνμ. ὁ πατὴρ τῆς Ἰριδος, Ἡσιόδ. Θγν. 237, 265. 780.

* Θαυμασία, ἡ. Θαυμασμός, τὸ νὰ θαυμάζῃ τίς τινα, ἢ τίποτε.

Θαυμάσιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ ὀνατλ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, προξενεῖ θαυμασμὸν εἰς τὸν ἀκούοντα, ἢ εἰς τὸν βλέποντα, Γμ. Ἔρ. 443 πολλ. μετὰ αἰτ. «γυνὴ θαυμασία τὸ κάλλος· Ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν εὐμορφίαν της. Ἐπῤῥ. θαυματίως, Ἀριστφ. Νφ. 1240. (α) ἀφ' οὗ

Θαυμασιότης, ητος, ὁ. Θαυμαστὴ ἰδιότης, τὸ νὰ ᾖναί τι ἀξιοθαύμαστον. — 2) Θαυμασμός, τὸ νὰ θαυμάζῃ τίς τι, ἢ νὰ θαυμάζηται διά τι.

Θαυμασιουργέω, = θαυματουργέω, L. Dind. ἐν Ξνφ. Συμπ. 7, 2.

Θαυμασμός, ὁ. Τὸ θαυμάζειν, τ' θαυμάζεσθαι.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θαυμάζει τι ἢ τινα· ἀφ' οὗ

Θαυμαστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θαυμαστούς· Ὅστις ἔχει ἰδίωμα, συνείθειαν νὰ θαυμάζῃ. Ἐπῤῥ. θαυμαστικῶς.

Θαυμαστός, ἡ, όν. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, ἐκπληκτικός, κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Δμτ. 10. Τεράστιος, παράδοξος, ἀσυνήθης, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν. Δὲν εἶναι θαῦμα, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις· «θαυμαστὸν ὡς Ἐπῤῥ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. «θαυμαστὸν ὅσοιι Μεγάλον θῶμα. «θαυμάτιον εἶδον οἱ τί θαῦμα· μετὰ τοῦ εἰ «θαυμαστά γ', ἐφη ὁ... εἰ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους δύνασαι. Ξνφ. Συμπ. 4, 3. Ἐπῤῥ. θαυμαστῶς.

Θαυμαστόω. Κάμνω τι θαυμαστόν, νὰ τὸ θαυμάζουν, νὰ φαίνηται θαῦμα Παθ. Τὸ νὰ νομίζεται, ἢ θεωρεῖται, φαίνηταί τις ἢ τι ὡς θαῦμα.

Θαυματίζομαι, μέσ. ἀπδ. Θαυμάζω, ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι, Ἡσύχ.

Θαυματικός, ἡ, όν. Ὅ,τι, ἢ ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θαῦμα, ἐξίζει νὰ θαυμάζηται. Ἐπῤῥ. θαυματικῶς.

* Θαυματάριος, εττα, εν = θαυματός, ποιητ.

Θαυματοποιέω (θαυματοποιός), κυρίως μέσ. θαυματουργῶ, κάμνω θαυματουργίας· σωνήθ., δὲ ἐπὶ τῶν γοήτων, ὅσοι παίζουσι θαυματὰς μὲ θαυματὴν τέχνην πράγματα, τὸ τουρκβ. γκιοζμπαζλίκια, καραγκιοσλίκια· ἀφ' οὗ

Θαυματοποιητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θαυματοποιόν, ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ταύτην τὴν τέχνην. Πλάτ. καί

Θαυματοποιία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἢ δείχνῃ θαυματὰ πράγματα ὡς θαυματοποιός. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θαυματοποιοῦ. Πλάτ. ἀφ' οὗ

Θαυματοποιϊκός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται, ὡς θαυματοποιία, ὁμοιάζει μὲ θαυματοποιίαν, εἶναι ἴδιον εἰς τὸν θαυματοποιόν. Ὅστις ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς θαυματοποιός. Πλάτ.

Θαυματοποιός, ὁ, ἡ (θαῦμα, ποιέω). Ὅστις κάμνει θαύματα, θαυματουργίας· ὡς οὐσιαστ. ὁ, ἡ. Θαυματοποιός, θαυματουργός· ἐξαιρ. Ὅστις κάμνει, ἢ παρεκτήνει παράδοξα πράγματα καὶ φέρει εἰς θαυμασμὸν τοὺς θεατάς, εἶναι ἀγύρτης, γόης, τὸ τουρκ. καραγκιάζης. «παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρωκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύουσιν. Πλάτ. Πολ. 7.

* Θαυματός, ἡ, όν, ποιητ. ἀντὶ θαυμαστός. Τμ Ἔρ. 80. 440. Βκχ. 34. Heinr. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 165. Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 1, 28.

Θαυματουργέω (ἔργον), = θαυματοποιέω, Πλάτ. Τίμ. στλ. 80. D. Ξνφ. Συμπ. 7, 2. — 2) Κάμνω θαυματουργίαι, θαυματουργήματα· ἀφ' οὗ

Θαυματούργημα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο, συνέβη τέλειον· ἔτι δὲ καὶ γοήτευμα, τὸ τουρκβ. καραγκιοζλίκι. Ἰλιάδ. Αἰσιοπ.

Θαυματουργία, ἡ, = θαυματοποιία.

Θαυματουργός, ὁ, ἡ (θαῦμα, ΕΡΓΩ), = θαυματοποιός.

Θαυσίριον, τό. Στενὴ ὑψωμένον μέρος, κατεσκευασμένον μὲ σανίδια κ. τ. τ. διὰ νὰ βλέπῃ τις που ἵστανται, ἢ καθήμενος ἐπάνω πιθαν. παρὰ τό, ἱστίον καὶ θεάομαι.) Ἡσύχ.

* ΘΑΦΩ, ἄχρστ. πρωτότ., ἀφ' οὗ ὁ Παρκμ. κατὰ σημτ. ἐνστ. τέθηπα, καὶ ὁ Ἀόρ. β'. ἔταφον, Ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι· ἰδὲ τέθηπα.

Θαψία, ἡ, = θάψος. Διοσκορ Δ'. 157. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 8.

Θάψινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι μὲ θάψον κιτριοβαμμένον, κίτρινον, ὠχρόν, χλωμόν· παρὰ τὸ

Θάψος, ἡ· καὶ, θαψία. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ ξύλον θάψος, μὲ τὸ ὁποῖον βάπτουν κίτρινον χρῶμα· καὶ τὸ ὁποῖον ἐφέρθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν νῆσον Θάψον. Σχολ. Θεορτ. 2, 878. καὶ περὶ οὗ ὁ Φωτιος λέγει, πξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας, ὁ Σαπφὼ Σκυλιτικὸν λέγει.

(Θάω), Ἐπκ. ἐλλειπές ῥῆμα ἀντὶ τοῦ λογγρφ. Σηλάζω Ἀπὸ τῆς Ἐνεργ. διαθ. εὑρηται μόνον ὁ Ἀπρμφ. Ἀόρ. ά. θῆσαι, καὶ οὗτος μόνον παρ' Ἡσύχ. Ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. δὲ, χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ παθητ. ἀπμφ. θῆσθαι «Τὸ νὰ βυζάνῃ, ἀρμέγῃ τις· ἐπιτετανύει θῆσθαι «Γάλα, τὸ ὁποῖον ἀρμέγεται κάθε ἡμέραν εἰς ἄλλον τὸν χρόνον, Ὀδσ. Δ, 89. καὶ τῷ γ'. ἐνκ. προσπ. τοῦ μέσ. Ἀορ. ά. «θῆσατο μαζόν· Ἐβύζαξε τὸ μητριακὸν γάλα ἀπὸ τῆς μητρός του τὸ βυζί, Ἰλιάδ. Ω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

58. παρβλ. Καλλμ. Ζεύς, 48. Μετχ. Ὑφηάμενος, Βυζάξας, Τμ. Ἀπλ. 123. »Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ κατὰ μεταβ. σημσ. Τὸν ἔβυζαξεν ἡ μήτηρ. (συγγν. τῷ θηλή, θηλία, θήλλω, τίτθη, θοίνη· αἱ ὁποῖαι λέξεις ἅπασαι εἰσὶ τοῦ, τρέφω, θηλάζω σημαντικαί)

(Θάω), Δακωνκ. σάω, Κυτάζω χρήσιμον μόνον κατὰ μέσην διάθ. θάομαι, ὑπερ ἰδέ.

(Θάω), Κλίνημαι· νομίζεται ὡς πρωτότ. τοῦ, θᾶκος, θάσσω, θαάσσω· φαίνεται ὅμως ὅλως ἄχρηστον.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ε.

*Θε, ληκτική, τῇ ληγούσῃ λέξεών τινων προσαπτομένη συλλαβή· ἰδὲ δεν.

*Θεά, ἡ· θηλκ. τοῦ θεός· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξ. καὶ ὡς ἐπίθ. οὐσιαστικῷ τινι· »θεὰ μήτηρ Ἰλδ. Α, 280. Φ, 109. καὶ »θεαὶ Νύμφαι, Ξ, 315. πρὸ θεᾶν σημαίνει παρ' αὐτῷ παντοῦ τὴν Δήμητρ. καὶ τὴν Περσεφ. (φυλάττει δὲ ἡ λέξις τὸ α παράτε τοῖς Ἴοσι. καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι καὶ ὅλας τὰς πτώσεις, καὶ τοι ἀεὶ μακρὸν ὄν, ὅθεν εὐθέτοτε γράφεται »θέη, θεῆς καὶ λ. ὅθεν καὶ κατὰ δοτ. πλθ. θεᾶϊς, Ὀδτ. Ε, 119. Herm. ἐν Τμ. Ἀφρ. Γ, 158. μέντοι κεῖται καὶ θεᾷς. (υ–, μόνον ἐν τῇ συντξ. »πότνια θεὰ« χρῆται τῷ α ὡς μερ. τρὶς ἡ Ποιτ. ἐν Ὀδτ. Ε, 215. Ν, 391. Τ, 61. ὅπου ἄλλοτε »πότνια θεὰ« ἀνεγινώσκετο.)

Θέᾳ, ἡ. (ἀντὶ θάα, παρὰ τὸ, θάομαι, ἀφ' οὗ, θεάομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θεᾶται, κυτάζη τίς τι. Θεωρία, ὄψις, κύταγμα. Θέαμα, θέατρον, ἔτι δὲ καὶ τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅθεν θεωροῦσιν, ἢ ὅπου κάθηνται οἱ θεαταὶ καὶ κυτάζουσι. Τμ. Δμτ. 64. παίδευσαί με θέας ὑπερτὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, διομοτικῶς. Εἰς τὴν ζωήν σου, στὰ μάτια σου, τίμα με, μὴ μὲ καταφρονεῖς· ὅπερ ὅμως ἀναγνωστέον, κατὰ Voss καὶ Herm. ὑπὲρ θεᾶς πιθανώτ. »θέας ἄξιος« ἀξιοθεώρητος, ὁ ὁποῖος ἀξίζει νὰ τὸν ἰδῇ, βλέπῃ τις. »Ἰημι ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν Πηγαίνω εἰς τὴν κωμῳδίαν, εἰς τὸ θέατρον.

Θεαγγελεύς, έως, ὁ. (ἀγγέλλω) "Οστις ἀγγέλλει, ὑηλοποιεῖ τὰς παινηγύρεις, καὶ ἑορτὰς εἰς τὸν λαόν. Ἡσύχ.

Θεαγωγέω, ῶ. Ἡ μαγικὴ ἐπίκλησις τῶν θεῶν. παρὰ τὸ

Θεαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, θεός). "Οστις ἐπικαλεῖται, κράζει τοὺς θεοὺς καὶ διὰ τῶν μαγειῶν του ἐμφανιζομένους παραστήνει αὐτούς. Γρηγ. Ναζ.

Θεάζω, Μλ.–άσω. Εἶμαι θεός, ἐκ τοῦ γένους τῶν θεῶν, ἢ θείκῆς φύσεως — 2) μετβ. = θειάζω.

*Θεαιδέστατος, νομίζεται ὅτι ἐχρῆτο ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ, θεοειδέστατος· ἄλλοι δὲ γράφουσι, θεειδέστατος.

Θέαινα, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, θεά. Ὅμ.

Θεαλίτητος, ὁ, ἡ (αἰτέω). "Ο,τι αἰτεῖται, ζητεῖτις ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ τῷ δώσωσι. — 2) ὁ Θεαίτητος, κύρ. Ὅμ.

Θεάμετωρ, ορος, ὁ (ἄγω). "Οστις ἄγει, ὁδηγεῖ, φέρει που τοὺς θεούς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1042. ἁμφιβ.

Θέαμα, τό (θεάομαι). Θεώρημα, ὅ,τι βλέπει, κυτάζει, θεωρεῖ τις, θέατρον, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι παραστήνεται εἰς τὸ θέατρον, τὸ ἰταλ. spettacolo.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Θεατής, "Οστις βλέπει, θεωρεῖ, κυτάζει τι, τὸ ἰταλ. spettatore.

Θεανδρικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἀνήκει εἰς τὸν θεάνδρου.

Θεάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). "Οστις εἶναι ἑνταυτῷ καὶ θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Θεανθρωπία, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ φύσις τοῦ θεανθρώπου. παρὰ τὸ

Θεάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). "Οστις εἶναι ἑνταυτῷ καὶ θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἔχει τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

*Θεανώ, οῦς, ἡ· ὄνμ. κύρ. κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. (παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, υυ–)

Θεάομαι, Μλ–άσομαι, Ἰων. θηήσομαι, μέσ. ἀποθ. (θέα, θάομαι). Θεῶμαι, κυτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω μὲ προσοχήν, ἐξαιρ. θέαμα, παράστασιν εἰς τὸ θέατρον. Ἀπὸ τοῦ παθτ. ἀορ. θεαθῆναι, εὕρηται κατὰ παθτ. σημτ. ἡ μετχ., τὸ θεαθέν, "Ο,τι εἶδεν, ἐκύταξέ τις, παρὰ Θκδ. 3, 38. Ἀπὸ τοῦ ἐνεργτ. θεάω, ὀλίγα τινὰ μαρτύρια μόνον ἐν τῇ Δακων. διαλέκτῳ διετηρήθησαι, Valck. Adon. σλ. 279. Β. (τὸ ἐν τῷ ἐνστ. βρχ. α, ἐν τῷ Μλ. ἐστὶ μακρ.)

Θεάρεστος, ὁ, ἡ (ἀρέσκω). "Ος τις ἢ ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν θεόν. Ἐπίρ. θεαρέστως.

Θεάριον, τό. Δωρκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου θεώριον, Ὁ τόπος διὰ τοὺς θεωροὺς, ἢ διὰ τὸν Θεώριον Ἀπόλλωνα. — 2) Ναῦς τοῦ Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ, Πνδ. (υ–υυ)

Θεάριος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Πιθεύς ᾠκοδόμησε τῷ θεῷ ἐν Τροιζηνίᾳ Ναόν, ὅστις ἦν ὁ παλαιότατος πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος. Παυσαν. Κορινθ. λά.

Θεαρός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, θεωρός.

*Θεάρσιος, ὁ, ἡ (ἄρσις). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται ἐκ θεοῦ ὁρθὸν, δίκαιον, πρέπον· ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ τὴν θείαν ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ.

Θεαρχία, ἡ (ἄρχω). Ἐξουσία τῶν θεῶν. ἀφ' οὗ

Θεαρχικός, ἡ, όν. "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν θεαρχίαν.

Θεάρχιος, ία, ιον. = θεαρχικός. Τμπωθ.

Θεαστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, ὡς ὁμιλοῦσιν οἱ θεοί, ἔτι δὲ καὶ θειαστί, παρβλ. Διαστί· ἐσχημτσμ. κατὰ τὸ, Ἰωνστί.

Θεαστικός, ἡ, όν (θεάζω). "Οστις εἶναι ἐν θεοῦ ἐνθουσιασμένος, ἐμπνευσμένος, πεφωτισμένος, διδαγμένος.

*Θεατέος, α, ον· ἐπίθ. ρμτ. τοῦ θεάομαι. "Ος τις, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ βλεφθῇ, νὰ βλέπηται, πρέπει νὰ τὸν ἰδῇ τις· »θεατέονα ὑπαμ. ἐστί. "Ο,τι πρέπει νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ τις.

Θεατής, οῦ, ὁ (θεάομαι). Θεωρητὴς, ὅστις θεωρεῖ, βλέπει τι, ἢ θεάματα. ἀφ' οὗ

Θεατικός, ἡ, όν. "Ο,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν θεατήν. »Θεατικὴ δύναμις. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. 6. ἡ εὐσαμις τῆς ὁράσεως.

Θεατός, ἡ, όν (θεάομαι). "Ο,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθέατος, ὁρατὸς, τὸν ὁποῖον βλέπει, ἢ δύναται νὰ ἰδῇ, ἢ εἰδε τις.

Θέατρεῖον, τό. = θέατρον. Σουϊδ.

Θεάτρια, ἡ· θηλκν. τοῦ, θεατήρ. Θεωρήτρια.

Θεατρίδιον, τό. Υπκρστ. τοῦ θέατρον, Θεατράκι, μικρὸν θέατρον. Σουϊδ.

Θεατρίζω, Μ. ἴσω (θέατρον). Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, παίζω εἰς τὸ θέατρον. — 2) μεταβ. Ἐκθέτω τι ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, παραστήνω θέατρον· ἐκθέτω τι ὁρατὸν εἰς ὅλους δημοσίως, νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι. Ἔτι δὲ καὶ κατ' κακὴν σημσ. Στηλιτεύω τινά, ἢ τίποτε, τὸ κάμνω δημόσιον παίγνιον, τὸ ὑβρίζω, περιπαίζω δημοσίως.

Θεατρικός, ἡ, όν. "Ο,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς, ἢ διὰ τὸ θέατρον· ὅθεν, πομπώδες, ἐπιδεικτικόν, μεγαλοπρεπές, καυχητικόν, ὑψηγορικόν, κομπαστικὸν ἀντιθ. τῷ, ταπεινός· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, καὶ ἐπὶ λόγων διὰ ζώσης φωνῆς, Πλτχ. Ἐπίρ. θεατρικῶς.

Θεατριστής, οῦ, ὁ (θεατρίζω). Ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, τὸ συνηθ. Ἰταλκ. κωμεδιάνος, ἀπὸ τοῦ κωμῳδός· ὅστις παίζει εἰς τὸ θέατρον. Σουϊδ.

Θεατροβάμων, ονος, ὁ, ἡ. "Οστις πηγαίνει συχνὰ εἰς τὸ θέατρον. Νικήτ. Χρον. Γ. 4.

Θεατροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). "Ο,τι εἶναι ὅμοιον μὲ, ἢ φαίνεται ὡς θέατρον. Ἐπίφ. Στατροειδῶς, Διόδ. Σικ.

Θεατροκοπέω, (θεατροκόπος). Ἀγαπῶ, ἐπιμελοῦμαι, παγχίζω νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τὸ θέατρον, νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιαν τῶν θεατῶν· ὅθεν κολακεύω τοὺς θεατάς. ἀφ' οὗ

Θεατροκοπία, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, ἀγαπᾷ, παγχίζῃ τις νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀρέσκειαν, τὸ χειροκρότημα, τὸ Ἰταλ. ἀπλάυζον τῶν θεατῶν. Ἀρτεμίδ. Β'. 75. καὶ

Θεατροκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). "Οστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται, ὡς θεατριστὴς, νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀρέσκειαν, τὸ χειροκρότημα τῶν θεατῶν, καὶ τοῦτον ἔστω κολακεύει τοὺς θεατάς, ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, δημοκόπος.

Θεατροκρατία, ἡ (κρατέω). Ἐξουσία τοῦ θεάτρου, τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις θέατρον. Ἐξουσία τῶν θεατῶν εἰς τὸ νὰ κρίνωσι, τὸ Ἰταλ. κριτιπάρωσι τὰ παριστανόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου· ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, ὀχλοκρατία. Πλάτ. Νομ. 3. σλ. 701. Α.

Θεατρομανέω, ῶ (μαίνομαι). Ἔχω μανίαν διὰ τὰ θέατρα, ὅ ἐστιν, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μανιώδη ἀγάπην καὶ κλίσιν πρὸς τὰ θέατρα.

Θεατρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή) = Θεατρειώδης. Δυσόφρ. 600.

Θέατρον, τό (θεάομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τόπος, οἶκος, οἰκοδομή, ὅπου παριστάνονται θεάματα· συνηθ. μὲν δράματα, κωμῳδίαι, τραγῳδίαι καὶ τ. τ. Ἀλλὰ καὶ τόπος ὅπου γίνονται δημόσια παίγνιδια, ἀγῶνες, πανηγυρικοὶ λόγοι καὶ λ. τ. τ. ὅθεν χρησιμεύει ἡ λέξ. καὶ ἀντὶ τοῦ, θέαμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, θεαταί· παρβλ. ἀμφιθέατρον (τὸ α, ἐν τῇ, θέατρον, ὡσπερ καὶ ἐν πάσαις ταῖς συνθέσεσιν αὐτοῦ, φύσει μακρόν).

Θεατροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). "Οστις ποιεῖ, συγγράφει θεατρικὰς παραστήσεις, δράματα· ἢ οἰκοδομεῖ, κτίζει θέατρον.

Θεατροπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = θεατρώνης.

Θεατροτορύνη, ἡ = τορύνη θεάτρου, Χαλάρα τοῦ θεάτρου, χλευαστικὴ ὁμοιοσία τῶν εἰς τὰ θέατρα ἐν Ἀθήναις συχναζουσῶν ἑταιρῶν. (υ–υυ–)

Θεατρώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). "Οστις ἀγοράζει, ἤτοι παίρνει μὲ ἐνοίκιον, μὲ πάχτωμα τὸ θέατρον, ἐν Ἀθήναις δὲ, ὅστις ἐλάμβανε τὸ θεωρικὸν, τοῦτ' ἔστι τὰ χρήματα, ὅσα πληρώνει πᾶς θεατὴς εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέατρον, ἀνθ' ὧν ὅμως ἔπρεπε νὰ διατηρῇ τὸ θέατρον εἰς καλὴν κατάστασιν, νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, καὶ νὰ πληρώνῃ μίσθωμα, ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν· ἐλέγετο δὲ καὶ θεατροπώλης, καὶ ἀρχιτέκτων.

*Θεάφιον, τό, καὶ

Θεάφος, ὁ, ἀντὶ τοῦ θείον, Θειάφι, τειάφι· νεωτερ. λέξ.

*Θεειδής, ὁ, ἡ (θεός, εἶδος) = θεοειδής, ἁμφιβ.

Θέειον, τό· ποιητ. ἀντὶ θείον, Θειάφι, Ὅμ. ταὐτὸν τῷ, θεῖον.

Θέειος, εἴη, ειον, Ἐπκ. ἀντὶ θεῖος. Μτχ.

Θεειόω, ποιητ. ἀντὶ θειόω, Θειαφίσω, τειαφώνω τι. Ὀδσ.

Θεεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ θεώμενος, Μτχ. τοῦ θεάομαι· πιθαν. ψευδὴς τύπος ἀντὶ θηεύμενος, Μτχ. Ἐνστ. τοῦ θηέομαι.

*Θέη, Ἰων. ἀντὶ θέα.

Θεηγενής, ὁ, ἡ (γένος) ποιητ. ἀντὶ θεογενής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Θεηγορέω, Λέγω, ὁμιλῶ περὶ Θεοῦ, παρὰ τὸ Θεηγόρος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω) = Θεολόγος. Ὅστις ὁμιλεῖ περὶ Θεοῦ.

Θεηδόκος, καὶ Θεηδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) ποιητ. ἀντὶ Θεοδόκος.

*Θεηΐς, ΐδος, ἡ, ἴον, Ἰων. ἀντὶ Θείειος, Θεῖος, Θεϊκός. Βίων. Θ, 9.

*Θεηκολεών, ῶνος, ὁ. Οἴκημα, κατοικία Ἱερέως· ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Παυσν. παρὰ τὸ Θεηκόλος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θεοκόλος. Ἱερεύς· ὡσαύτως καὶ παρὰ Παυσν.

*Θεηλασία, ἡ (Θεήλατος). Στάλσιμον ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸ νὰ στέλλῃ τι ὁ Θεός, Εἰμαρμένον, τὸ γραπτόν

*Θεηλατέομαι. Παραπονοῦμαι διά τι, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔστειλεν ὁ Θεός, τὸ κοινοτ. μ' ἤρθε 'ς τὸ κεφάλι μου, μ' εὑρῆκε· μόνον παρ' Ἡλιόδ. Αἰθιπ. 6. »Τί ταῦτα ἀωρὶ Θεηλατοῦμαι; παρὰ τὸ

Θεήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδιώχθη, ἐμυηγήθη, παρωρμήθη ἀπὸ τὸν Θεόν, Ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη κατὰ θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἐστάλθη ἀπὸ τὸν Θεόν, »ἔργον, πρᾶγμα, συμφορὰ καὶ λ. τ. τ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδιώχθη, ἐφέρθη εἰς τὸν Θεόν, ἢ εἰς βωμὸν Θεοῦ, ἐνυηγήθη ἕως εἰς Θεοῦ τινος τὸν βωμόν, Αἰσχλ.

Θέημα, τὸ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θέαμα.

Θεημαχία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Θεομαχία. παρὰ τὸ

*Θεημάχος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θεομάχος. (α)

Θεημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ Θεᾶται, κυτάζῃ, παρατηρῇ, Θεωρῇ τίς τι· σύνταγμα μὲ προσοχὴν Θεωρίας, παρατηρήσις. παρὰ τὸ

Θεήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Θεάμων.

Θεηπελέω. Εἶμαι Θεηπόλος.

*Θεηπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὑπηρετῶ, ἀουλεύω Θεόν τινα· ὡς σύσιστ. ὁ Θεηπόλος, Ἱερεύς, ἔξαιρ. τῆς Κυβέλης· ὅθεν καὶ μητραγύρτης, ὅπερ ἰδέ.

Θεητής, οῦ, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Θεατής.

Θεητόεος, ὁ, ἡ (τίετω) = Θεοτόκος· ποιητ.

Θεητός, ἡ, ὸν. Ἰων. ἀντὶ, Θεατός.

*Θέητρον, τό, Ἰων. ἀντὶ Θέατρον.

*Θεήτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Θεατής.

Θεία, ἡ· ἥηλυκ. τοῦ, Θεῖος ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ Θεία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. 2) Θεία, κύρ. ὄνμ. ἡ μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, Θυγάτηρ τῆς Γῆς, Ἡσδ. Θγν. 135. 371.

Θειάζω, (Θεῖος). Κάμνω τι Θεϊκόν, Θεοποιῶ τι ἢ τινα· ὑπάγω, ἀποδίδω τι εἰς τὸν Θεόν. 2) ἐνθουσιάζω τινά. »Θειάσας αὐτὸν πολλὰ καὶ προσκυνήσας. Δίων Κάτ. 3) ἐνθουσιασμένος, εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν μου προφητεύω τι. Θουκυδ. 8. 1. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. ιη'. 12. »Ὁ λόγος ἐθειάσθη ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Θειάομαι, ψευδ. ἀόριστ. ἀντὶ Θειάσμαι, Πινδ. Πῦ. 8, 64.

Θειασμός, ὁ (Θειάζω). Ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις Θεία. 2) Δύναμις μαντικὴ τοῦ προβλέπειν, προλέγειν τὰ μέλλοντα, Ὅρκος εἰς τὸν Θεόν. — 3) Δεισιδαιμονία, τὸ ἰταλ. φανατισμός, Θεόφρ. 7, 50.

Θειαστί, Ἐπῤῥ. = Θειαστί.

*Θεῖεν, γ'. πλῆ. πρσπ. Εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ τίθημι, Ἰλιάδ. Δ, 363.

Θείκελος, = Θέσκελος. Ἀριστοφ. Λυσ. 1252.

Θεϊκός, ἡ, όν. = Θεῖος, νεώτ. τύπος.

Θειλοπεδεύω, Ξηραίνω, στεγνόνω τι εἰς τὸν ἥλιον.

Θειλόπεδον, τό (εἶλη, πέδον). Τόπος ἀνθεμόεις εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅπου δύνανται τίς νὰ ξηράνῃ τι εἰς τὸν ἥλιον. Ἡλιακόν, ἡλιακὸς, ἡλιάστρια· ἔτι δὲ καὶ πλέγμα ἢ πλεγμένον τίποτε ἀπὸ καλάμια, βέργας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. λισσιᾶ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται καὶ ξηραίνεται εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τίποτε· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Η, 123. ὅπου σημαίνει ὁμαλόν, ἐπίπεδον, τόπον ἀμπελίου, τοῦ ὁποίου τὰ σταφύλια ἀφίνουν νὰ ξηραίνωνται εἰς τὸν ἥλιον στρύγητα, καὶ ἐξ αὐτῶν κατασκευάζουσι τὸ ἡλιασμένον κρασὶ λεγόμενον.

*Θεῖμεν, ά. πλῆ. πρσπ. ἐνεργ. Εὐκτ. Ἀόρ. β'. τοῦ, τίθημι, ἀντὶ Θεῖμεν, Ὀδσ.

*Θεῖναι, Ἄπαρ. Ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ τίθημι, Ὅμ. ἀλλὰ καὶ ἀπρμφ. Ἀορ. ὁ. τοῦ Θείνω.

Θεινός, ἡ, όν = Θεῖος. ἀμφβ.

Θείνω, Μλ. Θεινῶ, Ἀρστφ. Ὄρν. 584. Ἀόρ. ἀ. ἔθεινα. Ἀόρ. β'. (ἔθενον· μόνον ἐν τῷ ἀπρμφ. Θενεῖν, ἐν τῇ Μτχ. Θενών, ἐν τῷ ὑπτκτ. Θένω, καὶ ἐν τῷ πρστκτ. Θένε, χρτμ. Κτυπῶ, κρούω, κεντῶ, σουβλίζω, ἀμπωχίω, πληγόνω τινὰ ἢ τι, ὁ Ὅμ. συντ. τὴν λέξ. τῷ, »φαγάνῳ, ξίφεσι, ἄορι, μάστιγι, βευπλήγιι ὡς τὸ, τύπτω καὶ πλήσσω· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τῆς δοτ. ὀργανικῆς, Ἰλιάδ. Α, 588. Ὀδσ. Σ, 83. »ῥαίοισο θεινόμενος πρὸς οὐδεῖ. Νὰ σκορπιστῇς κατὰ γῆς, κτυπούμενος, τὰ μυαλά του, Ὀδσ. Ι, 450. Αἰσχλ. Πρτ. 301. ποιητ. μόνον χρησιμος ἡ λέξ. (Ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Πινδ. καὶ ἄλλων, εὕρηται μὲν καὶ παῦ ἐστιν. Θένω, ἀλλ' οὕτος τε, ὥσπερ καὶ ὁ, Σαλτνιω εἰσὶν ἄχρστ. γεννηθέντες μόνον ἐκ τῆς ψευδοῦς τονιάτεως τοῦ ἀπρμφ. ἀορ. Θένειεν, Ετμν. Ἐλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 148. ἐστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ, κτείνω καὶ Θανεῖν).

*Θειογενής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θεογενής.

Θειοδάμας, ὁ, ἡ (δάμαω). Ὅστις δαμάζει, νικᾷ τοὺς Θεούς· ἐξαιρ. ἐπὶ μαγειῶν, φαρμάκων, γοητευμάτων· ὅτι δὲ καὶ τραγν. εὑρηται ἐν χρήσει. (α)

Θειόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θεόκτιστον.

Θείομαν, Ἐπκ. ά. πλῆ. πρσπ. ἐνεργ. Εὐκτ. Ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ Θείωμεν, Σώμεν. Ὅμ.

Θεῖον, τό. Θειάφι, τειάφι· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ ποιητ. τύπῳ Θέειον, ἀπαξ δὲ καὶ Θήϊον (πιθαν. παρὰ τὸ, Θεῖος, Θεϊκὸν σύμμαμα, κάπνισμα, διότι τὸ ἀναπτόμενον Θειάφι ἐνομίζετο καθαρτικὴν καὶ τῶν κακῶν ἀπαλλακτικὴν δύναμιν ἔχον, Ἰλιάδ. Π, 228. Ὀδσ. Χ, 481. 493. παρβλ. Θειόω. Κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, Θύω, ἢ καὶ Θέω, σεύω).

*Θεῖον, τό, οὐδτ. τοῦ, Θεῖος, ὅπερ ἰδέ.

*Θειοποιέω, (ποιέω) = Θεοποιέω.

Θεῖος, εία, εῖον (Θεός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι Θεϊκόν, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς Θεούς, Ὅμ. — α) Ὅ,τι ἔχει τὴν ὁρχὴν, τὴν καταγωγὴν του ἐκ Θεῶν »Θεῖον γένος. Ἰλιάδ. Ζ. 180. Ὅ,τι πέμπεται, ἔρχεται ἐκ Θεοῦ »Θεία ὀμφή. Ἰλιάδ. Β. 41. Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ Θείαν βούλησιν, »Θεῖα μοῖρα Ὅς τις καθιστάνεται, διορίζεται εἴς τι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, »βασιλῆος Ὀδσ. Δ, 691. Ὅς τις ἐμπνέεται, φωτίζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ »ἀοιδός. Πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ., ὅπου ὅμως δύνανται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ β'. καὶ γ'. σημσ. — Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν, ἢ εἶναι ἱερόν· καταστήνεται, διορίζεται εἰς τιμὴν τῆς θεότητος, »ἀγών, χορός Ἰλιάδ. Η, 298. Ὀδσ. Θ, 264. Ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ὑπὸ Θείαν σκέπην, »ἄλς, πύργος Ἰλιάδ. Ι, 214. Φ, 526. Οὕτως ἐννοήσω παρ' Ὅμ. καὶ περὶ κηρύκων καὶ ἀοιδῶν, Θεῖοι, ὑπ' αὐτοῦ προσαγορευομένων. γ'.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὑπέργειον, τὰς δυνάμεις, ἢ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαίνον· ἐξαιρ., πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπερφυῶς μέγα, ἰσχυρόν, δυνατόν, λαμπρόν, κραταιόν, καλόν, θαυμπρέπον, διαφέρον, ὑπερβάλλον, λαμπρόν, θαυμαστόν καὶ τ. τ. ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι καθ' ἑαυτὸ ἔστι διαφερόντως ἄριστον, ἐξαίρετον· ὅθεν προσαγορεύονται παρὰ τῷ Ποιητ. οὐ μόνον οἱ Ἥρωες, οἷον, Ἡρακλῆς, Ὀδυσσεύς, καὶ λ. Θεῖος, ὧν ἡ ἐπωνυμία αὐτὴ δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ διὰ τὴν ἐκ Θεοῦ καταγωγὴν τοῦ γένους των, ἀλλὰ καὶ ἄψυχα πράγματα, ἔξαιρ. »Θεῖον ποτόν ἐν Ὀδσ. πολλάκις, ἀπαντώμενον. 2) κατὰ σύστ. γένος, τό Θεῖον, ὡς Σύσιστ. Ἡ Θεότης, ἡ Θεία οὐσία, ἡ Θεία πρόνοια· πρβλ. Θεός. — β'.) τὰ Θεῖα, τὰ ὑπέργεια Θεῖα πράγματα, τὰ τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ νομίζῃ, Θεωρῇ, πιστεύῃ τις ἱερὰ καὶ ἅγια, Ξνφ. Κρ π. 8, 8, 2. κτὰ Θεῖα ζητεῖναι τὰ ἀσχολῆται, καταγίνεται εἰς τὰ ὑπέργεια, νὰ σπουδάζῃ περὶ τῶν Θείων, οἱ περὶ τῶν ἐπιγείων καὶ ψεύστων πραγμάτων. 3) Ἐπῤῥ. Θεῖος, κατὰ Θεῖον τρόπον, Θεϊκά, ὡς Θεός· »Θεῖος λέγειιι τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις ὡς ἐκ Θεοῦ ἐμπνευσθείς, φωτισθείς, κατὰ Θείαν ἔμπνευσιν. Ἐπῤῥ. συγκρτ. Θειοτέρως, Θειοτέρα.

Θεῖος, ὁ. Ὡς καὶ παῤ ἡμῖν, ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, Σηλκ. Θείκ, ἡ. Ἡ πρὸς πατρός, ἢ πρὸς μητρὸς ἀδελφή. Ἡ λέξις εὑρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Ξνφ. πρότερον γὰρ ἐχρησίμευεν ἀντ' αὐτῆς τὸ, »πατρομητράγυητος, πατράδελφος, πάτρως· καὶ, μητρομασίγνητος, μητράδελφος. (πιθαν. τῷ, ἢ Θεῖος συγγν.)

Θειοτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὅ,τι εἶναι ὠκοδομημένον, κτισμένον ὑπὸ Θεοῦ, εἶναι Θεόκτιστον, ἔχει Θεόκτιστα τείχη. Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. »Θεοτεικὴς Τροίαι.

*Θειοτέρως, Ἐπῤῥ. συγκρτ. τοῦ Θείως· ἰδὲ Θεῖος.

Θειότης, ητος, ἡ (Θεῖος). Θεότης, Θεϊκὴ φύσις, οὐσία· ἐξαιρέτως Θείων μεγαλείων, κράτος, κάλλος, Θεία δόξα, ἀγαθοσύνη, ἐν γένει »ἀσκήσεις Θεότητος. Σπουδὴ περὶ γνώσεως τῆς Θεότητος, τοῦ Θεοῦ. Ἴσκρ.

Θειοφορητής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐδείχθη, ἐφανερώθη, ἐθεολόγησε, ἐχορηγήθη, ἐδόθη ἐκ Θεοῦ.

Θειόχροος, συναιρ. = χρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (Θεῖον, χρόα). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα Θείου, Θειαφίου, τειάφης. Διοσκορ. Ε'. 118.

Θειόω, (Θεῖον). Καπνίζω τι μὲ Θειάφι καὶ οὕτω τὸ καθαρίζω, Ὀδσ. Χ, 482. Μέτ. Ὀβδ. Ψ, 50. »δῶμα Θειοῦται περικλεὲς, Καθαρίζει τὸν οἶκον μὲ τὸν καπνὸν τῆς τειάφης (ὁ Ποιτ. χρῆται ἀμφιτεράκις τῷ Ἐπκ. τύπῳ, Θεειόω). 2) (Θεῖος). Ποιῶ, κάμνω τίποτε Θεῖον, ἱερόν, τὸ ἁγιάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν Θεόν. »νεὼν Διὸς ἐθείωσεν. Δίων Κάσ. ὡς τὸ Θειάζω.

Θείω, Ποιητικ. ἀντὶ τοῦ Θέω. Τρέχω, πηλαλῶ, Ὅμ.

Θείω, Ἐπκ. ὑπτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ Θέω, Σω. Ὅμ.

Θειώδης, ὁ, ἡ (Θεῖον, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ Θειάφι, φαίνεται ὡς Θειάφι, ἔχει χρῶμα Θειαφίου.

Θελγεσίμυθος, ὁ, ἡ (Θέλγω, μῦθος). Ὅστις Θέλγει, μαγεύει μὲ τοὺς λόγους του τὸν ἀκούοντα. Ἀνάλεκτ. Β'. 518.

Θέλγητρον, τό (Θέλγω) Πᾶν ὅ,τι θέλπει, εὐφραίνει, καταπραΰνει, ἡδύνει, παραμυθεῖ, καταγοητεύει, τέρπει, ψυχαγωγεῖ, παρέχει, ἐξαπατᾷ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. 2) Ἡδυλησις, Θεία ἡδονή, χάρις.

Θελγίν, ῖνος, ὁ, Ἰδὲ τελχίν. Ζητ. Τελχῖνες.

*Θέλγμα, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ψυχαγωγικόν, παραμυθητικόν, τερπνόν, χαρίεν· ἐν γένει = Θέλγητρον.

Θέλγω, Μ. ξω. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν. Ἐπαφῶμαι, καταψαύω, τὸ κοινοτ. χαϊδεύω· ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ τῆς ἁπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν· ἔξαιρ. γοητεύω, παγιδεύω, καταθαμάζω, ἀδυνατίζω, χαυνόνω, ναρκόνω ἢ ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω, ἠμερόνω, καταστοφίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξαπτῶ τινα διὰ γοητευμάτων, ἐξειρ. διὰ μαγικῶν ποτῶν, ἢ ἐπῳδῶν, μαγικῶν ἁσμάτων. Ἐπὶ παντοειδήποτε ἡδυπαθήματος, τερπνῆς, γλυκείας αἰσθήσεως, ἀνυποστάτως, ἀκαταστχέτως, τὰ πλείστα ἐπιβλαβῶς κατὰ τοῦ τοιούτ. ἢ κατά τῶν ὑγιῶς αἰσθητέων ἰσχύοντος. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. ἐξειρ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὃς τις διὰ τῆς θελκτικῆς, ἢ μαγικῆς ῥάβδουτου τοῦτ' ἐστι διὰ τοῦ ὕπνου κἀνδρῶν ὄμματα θέλγειιν. Ἀμαυροῖ, σκοτίζει τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, ἐπ δὲ καὶ τὰ καλύπτει μὲ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Ὀδσ. Ε, 47. Ω, 3. Ἰλιό. Ω, 343. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, «θέλξας ὄσσεν Σκετίτας, ἀμαυρώσας ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φοιτεύοντος· ὅπου ἡ ἔννοια τῆς θελκτικῆς τερπιότητος παραχωρεῖ τῇ τῆς ἀκαταστχέτου δυνάμεως, Ἰλιό. Ν, 435. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μαγίσσης Κίρκης, Ὀδσ. Κ, 291. 318. 326. καὶ ἐπὶ τῶν γοητευτικῶν ἁσμάτων τῶν Σειρήνων, Ὀδσ. Μ, 40. ὅθεν ἐν γένει, Καταπείθω, δολόω, ἐξαπατῶ, ἐχγελῶ τινα ἀκαταλήπτως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ μεταχειριζόμενος γλυκεῖς, κολακευτικοὺς τρόπους πιθοῦ, θυμόνα Ἰλιό. Μ, 255. Ο, 322. 594. ὁ τρόπος δι' οὗ ἐνεργῶ τοιοῦτόν τι τίθεται κατὰ ὀστ. πτῶσιν, «ἐπέεσσια Ὀδσ. Γ, 264. «μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν Α, 57. Σ, 282. «φαίδεσι, δόλῳσι Ἰλιό. Φ, 276. 604. Ἔτι δὲ καὶ σκώπτ. «ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐθελχθεὶν Ἐξέλχθη, ἐχρητεύθη ἡ καρδία των ἀπὸ τὸ θέλχητρον, τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, Ὀδσ. Σ, 212. ὥρα κατασχολάζω, ἐχγελῶ μὲ φλυαρίας, πλανῶ, ἀπατῶ, τυφλόω, ἢ τυφλοκαν/άζω τινά, Ὀδσ. Π, 298. Κολακεύω, ἀπατῶ τινα μὲ κολακείας, Ὀδσ. Ξ, 387. Δεηγούμενος τερπνόν τι εἰς τινα τὸν κάμνω νὰ προτιολληθῇ ὅλως εἰς ἐμέ, καταμαγεύω τὴν καρδίαν του, Ρ, 521. ὡσαύτως καὶ παθτ. «θέλγεται ἦτορ Ρ, 514. Παρὰ τοῖς μεταγιστ., ἐξειρ. ἐπὶ χάριτος τῆς εὐγλωττίας, ἐπὶ θελκτικῆς λόγου, ᾄσματος, κάλλους, ἐρωτος δυνάμεως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μαγικῆς ἐπαρῆς, ἢ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, τὴν ὁποίαν συνήθιζον οἱ τότε ἰατροὶ νὰ μεταχειρίζωνται εἰς ἀκεσίπονον, ἤτοι τῶν πόνων κατασπαυστικὸν μέσον, ἥτις ἐστὶν ἡ κυρία μάλιστα σημασία τῆς λέξεως.

Θέλεμος, ὁ, ἡ. Μόνον παρ' Αἰσχλ. Ἱκτ. 1040. «θέλεμον πομὰν Ἐπὶ τοῦ Νείλου, κατά τινας μὲν, παρὰ τὸ, θάλλω, θηλὴ, θηλέω, Τρέφων, καρποφορῶν, εὐφορίας πρόξενος, οἱονεὶ ἄνευ θήλιμος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, θέλω, Προθύμως φέρων, ἀφ' ἑαυτοῦ φῶν, γεννῶν· ὡς παρὰ Ἐνρ. «γῆ ἐθέλουσαν Ἀντὶ θέλημος.

Θέλεος, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις θέλει τι, εἶναι πρόθυμος εἴς τι· μόνον παρ' Αἰσχλ. Ἱκ. 875.

Θελέσκω, Ὁρ. Λξ. Π', 4. ἀντὶ, θέλω.

Θέλημα, τό (θέλω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι θέλει τις, θέλησις, ὄρεξις, ἀφ' οὗ

Θεληματαίνω, = θέλω· νεωτάτη λέξις· Νικήτ. Χρον. Ιϐ'. 4.

Θέλημος, καὶ, θελήμων, ονες, ὁ, ἡ. Ὅστις θέλει τι, εἶναι πρόθυμος εἴς τι, κάμνει τι ἑκουσίως, αὐτοπροαίρετα.

Θέλησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θέλῃ τίς τι· νεωτ. λέξις.

Θελητής, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις θέλει τι· «θελητὴς νόμου, ἐλέσθαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Θελητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εὔχεται, θέλει, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τις, παρὰ τοῖς Ο'.

Θέλιμον, τό· = θεμέλιον, καὶ, θέλυμνον. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σιμπλικ. εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστ.

Θέλκαρ, τό· = θέλγητρον. Ἡσύχ.

Θελκτήρ, ῆρος, ὁ (θέλγω). Ὅστις θέλγει, παραμυθεῖ, ἡδύνει, πραΰνει τι, ἢ τινα, «θελκτὴρ οὐδυνάωνις. Ὁμηρ. Ἴμν. Ἀφρ. 4. ὡσαύτως καὶ, θέλκτωρ· ἀφ' οὗ

Θελκτήριον, τό, Φάρμακον, γοήτευμα, μαγικὸν μέσον· ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἔχει μαγικὴν, θαυμαστὴν δύναμιν, ἐνεργεῖ γοητευτικῶς, καταγοητεύει τὴν καρδίαν, Ἰλιό. Ξ, 215. «θελκτήρια βροτῶνω. Ὑμέναι, ᾄσματα καταγοητεύοντα τοὺς ἀνθρώπους, Ὀδσ. Α, 337. «θεῶν θελκτήρια Ὅ,τι γοητεύει, χαρσπεύει, κινεῖ εἰς εὐμένειαν τοὺς θεούς, Ὀδσ. Θ, 509. ἄλλως δὲ καὶ, θέλγητρον καὶ θέλκτρον· ἔστι δὲ ἡ λξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ

*Θελκτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι παραμυθεῖ, ψυχαγωγεῖ, καταπραΰνει, καταπείθει, ἐξαπατᾷ, παράγει, ἀποπλανᾷ.

*Θελκτικός, ἡ, όν = τῷ προηγμ.

Θέλκτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ θελκτήρ, πάνυ ἀμφβ. Ἀπολλ. Α'. 512.

Θέλκτρον, τό· = θελκτήριον, Σχολ. Τρχ. 585.

Θελκτύς, ἡ. Γοητεία, τέρψις.

Θελκτῶ, όος, συναιρ. ους, ἡ, Θλκ. τοῦ θελκτήρ, Σουϊδ. Φώτ.

*Θέλκτωρ, ορος, ὁ, ἡ = θελκτήρ, θελκτήριος, Αἰσχλ. Γκτ. 1054.

Θελξίμβροτος, ὁ, ἡ (θέλγω, βροτός). Ὅ,τι γοητεύει, τέρπει, εὐφραίνει, ἁπανταχοῦ δὲ ἡδονῆς τοὺς ἀνθρώπους.

Θελξίνοος, ους, ὁ, ἡ· συναιρ. θελξίνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, γοητεύει, ἀποπλανᾷ δὲ ἡδονῆς τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, Ἀνθολογ.

*Θελξίπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὅ,τι θέλγει, ἡδύνει τινά, τῷ προξενεῖ ἡδονὴν μὲ πόνον πανημονιήν Ἐπγρ. ἀδσπ. 445.

Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· = θελξίνοος. Εὐρπ.

Θελοκαχέω· = ἐθελοκακέω· κατ' ἀνάγν. ἐν Ἡρόδ. 1, 127.

Θέλυμνα, ων, τά = θεμέλια. Τὰ θεμέλια, αἱ ἀρχαὶ· μόνον παρ' Ἐμπδ. 6. κατὰ τὴν ἀναμφίβ. διόρθωσιν ὑπὸ Peyron καὶ Geisf. Τῷ ἑνικ. ἀρσμ. τὸ θέλυμνον, χρῶνται μόνον οἱ Γραμματ. εἰς παραγωγὴν μόνον τοῦ, προθέλυμνος καὶ τετραθέλυμνος. Εὑρηται δὲ καὶ, θέλημνον, καὶ θέλιμον.

Θέλω, Μ. θελήσω, Ἀλεξδρ. παρκμ. τεθέληκα, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 332. Κατὰ τὴν σημσ., ταὐτοσήμαντον τῷ, ἐθέλω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θέλω, εὐχομαι, ζητῶ· ἐπιθυμῶ τι· πράττω, κάμνω τι ἐξ ἰδίας θελήσεώς μου, αὐτοπροαίρετα, πράθυμα· ἐπὶ πραγμάτων, Δύναται, ἠμπορεῖ, συνηθίζει, ὡς τό, φιλεῖ· «ἡ γῆ θέλουσα διδάσκειν, Ξενοφ. Οἰκον. 5, 12. ἀφ' ἑαυτῆς της ὁηλασή. Κυρουπ. Α'. 1, 3. «δοκοῦμεν ὁρᾶν τὰς ἀγέλας ἐθελούσας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσιν. Τείνει εἴς τι, δηλοῖ· «τί τοῦτο θέλεις; τὸ κοιντ. τί θέλει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ, τί σημαίνει τοῦτο, Τὸ θέλω, μόνον κατὰ τὸν τύπον διαφέρει τοῦ, ἐθέλω· τὸ μὲν γὰρ θέλω οὐχ' εὑρηται παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑποποιῶν πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρ. πίθνος, τὸ δὲ, ἐθέλω, οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἐν τοῖς Ἰαμβικ. τριμτρ. τῆς Ἀττ. τραγῳδίας. Ἔτι δὲ, τὸ ἐθέλω, ἐστὶν ὁ κυρίως παρὰ τοῖς Πεζογρφ. χρήσιμ. τύπος, μ' ὅλον ὅτι καὶ τὸ, θέλω, εὑρηται ἐξαιρ. ἐν τῇ συντξ. μετὰ θέλειν παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., Lobeck ἐν Φρν. σλ. γ. Εἰκότως δὲ ἐχρώντο ἐξαιρ. καὶ τῷ παρατ. ἤθελον καὶ τῷ ἀορ. ἠθέλησα, ὡς ἡ αὔξησις παρὰ τὸ, ἐθέλω ἐτυμολογητέα· οὐχὶ δὲ τῇ τοῦ, ἠβουλήθην, ἠδυνήθην, ἠμελλον συγτρίτεα.

Θέμα, τό (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἐβλήθη κάτι που, ἐστήθη, ἐξαιρ. α'.) ἡ ἀποφασισμένη γνώμη, τὸ ὄσημα· τὸ ἀξίωμά τινος, τὸ ἰταλ. sentenza. β') Καταβολή, ὅτι καταβάλλουσι, ἐξαιρ. τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἰ παῖζοντες παίγνιόν τι καταβάλλουσιν εἰς τὸ μέσον, διὰ νὰ τὰ λάβῃ ὁ κερδήσων· ἡ παρακαταθήκη, ἤτοι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα καταβάλλει, ἀσφαλίζει τις εἰς τινα τραπεζίτην, τὸ ἰταλ. deposito. Ἐπιτίθεται εἰς τινα βαγένερον. Τὸ ἐπιτιθέμενον βραβεῖον, τὸ ἰταλ. prémio· περὶ τινος κατορθωτέου πράγματος, ἐξαιρ. τὸ τῶν ἀθλητῶν. γ') Πρωτότυπος λέξις, παρὰ τοῖς Γραμματ. δ') Τὸ διῃρημένον μέρος ἐπαρχίας τινός εἰς μικρότερα τμήματα, τὸ ἰταλ. distrittoν, παρὰ τοῖς Βυζαντ. Κωνσταντ. Πορφυρογ. ἀφ' οὗ

Θεματίζω, Μλ -ίσω. Θέτω, στήνω, βάλλω τί που, ἢ εἰς τὸ μέσον· ἐξαιρ. προτείνω, ἢ προβάλλω λόγον, γνώμην τινά, κάμνω πρότασίν τινα· ἔτι δὲ καὶ γενσθλιολογῶ, ὡροσκοπῶ, τοῦτ' ἔστιν ἐξετάζω τὰ μέλλοντα τῆς ζωῆς ἀνθρώπου τινὸς συμπεραίνων αὐτὰ ἐκ τοῦ ζωδίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη.

Θεματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θέμα· τὸ θετικόν, τὸ Λατν. positivum. 2) Παυδήποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου τίθεται, διορίζεται βραβεῖόν τι, τὸ ἰταλ. prémio, π. χ. «ἀγὼν θεματικὸς, ἀντιθ. τῷ, στεφανίτης καὶ φιλλίτης. 3) ῥῆμα θεματικὸν Τὸ πρωτότυπον, Γραμματ.

Θεμετισμός, οῦ, ὁ (θεματίζω). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τις τίποτε που, ἤτοι· ὡς τό, θέσις τὸ ἰταλ. positivismo. 2) ἡ ἐκτέλεσις θεματός τινος. 3) τὸ θετικὸν, τοῦτ' ἔστιν, ὅ,τι ἐτέθη, ἐδιορίσθη, ἐνυρώθη ἅπαξ, ἀντιθ. τῷ, φύσις, κατὰ φύσιν ἀναγκαίον.

Θεμεθλον, τό (τίθημι, θέμα). Θεμέλιον, ὅθεν τὸ ἐνδότατον, καὶ βαθύτατον μέρος πράγματός τινος· οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ., δίς ἢ τρίς, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. κατὰ πλῆθ. ἀρσμ. τῇ λξ. χρωμένοις, «ὀφθαλμοῖο θεμεθλα. Τὸ ἐνδότατον τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἄλλως κόγχη λεγόμενον, Ἰλιό. Ξ, 493. «στομάχοιο Θεμεθλα, Ὁ πυθμήν, ὁ πάτος τοῦ στομάχου, Γ, 47. «Ὠκεανοῖο θεμεθλα Ἡσδ. Θγν. 816. Παρὰ Πινδ. πᾶσα χρηπὶς, ἐπὶ ὀρέων καὶ οἰκοδομῶν.

Θεμείλιον, τό· = θεμεθλον, ποιητ. Θεμέλιον, Ἰλιό. Μ, 28. «προβάλοντο θεμείλιαν Ἔβαλον τὸ θεμέλιον, Ψ, 255. τρὶς κατὰ πλῆθ. ἀρσμ., ἐνικῶς δὲ οὐδαμοῦ ἴσως.

*Θεμείλιον, τό = θεμεθλον, μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτ. Βυζαντ. ποιητ., Jac. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 612. Paul Sile ecphr. 1, 52. 55.

Θεμελιακός, ἡ, όν (θεμέλιον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεμέλιον, Σχολ. Δυσφ. 615.

Θεμελιόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων, ἀπὸ τὰ θεμέλια.

Θεμέλιον, τό· = τῷ ποιητ. θεμείλιον.

Θεμέλιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεμέλιον· «ὁ θεμέλιος ὑπακουσμ. λίθος, ἡ πέτρα, ἥτις βάλλεται εἰς θεμέλιον.

Θεμελιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει θεμέλιον. Ἡρακλ. 28.

Θεμελιόω. Θεμελιόνω, βάλλω τὸ θεμέλιον. ἀφ' οὗ

Θεμελίωσις, ἡ. Τὸ νὰ θέλῃ, βάλλῃ τις θεμέλιόν τι, νὰ θεμελιώσῃ τίποτε.

Θεμελιωτής, ὁ· ὡς κεῖ παρ' ἡμῖν. Ὅστις θεμελιόνει, βάλλει τὸ θεμέλιον εἴς τι.

Θέμεν, Δωρικ. καὶ Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀορ. β', ἐνεργ. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θεῖναι, Ὅμ.

Θεμερός, ὁ, ἡ = σεμνός. Σεβάσμιος, καταστηματικός· (πιθαν. παρὰ τὸ, τίθημι, ὅστις ἔχει καλὰς βάσεις, εἶναι στυθερός.) ἀφ' οὗ

*Θεμερόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει βάσιμα, ὀρθὰ φρονήματα.

*Θεμερύνομαι, Μλ -οῦμαι = σεμνύνομαι.

Θεμερωπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Σεμνόν, σεβάσμιον πρόσωπον, ὄμμα, βλέμμα ἔχουσα, Αἰσχύλ. Προμ. 134. «θεμερωπὶς κἀδώς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέμηλον, τό = θέμελον· πάνυ ἀμφβ.
Θεμίζω, Δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ, ὡς τό, θεμιστεύω. Μέσως, «θεμιτάμενοι ὀργάων εἴτε ἀμεταβάτως», οἱ κατὰ τὸ φρόνημα δίκαιοι, εἴτε ἐνεργτ., Οἱ τὰ φρονήματα αὐτῶν νομίμως καὶ δικαίως διατάξαντες, ὅπερ καὶ ὀρθότερον, Πνδ. Πῦ. 4, 250.
Θεμιπλεκτος, ὁ, ἡ (θέμις, πλέκω). Ὅ,τι ἐπλέχθη δικαίως, ἀπαστήτη, ἢ κατορθώθη δικαίως, μὲ δίκαιον τρόπον. Πίνδαρ. Νέμ. Θ', 125.
Θέμις, ἡ· ἡ ἀρχ. καὶ Ἐπκ. γενν. θεμίστος κλ. ὁ μόνος τύπος τῶν πλαγ. πτώσ. ὡ χρῆται ὁ Ποιητ., ὥσπερ καὶ τῶν τοῦ κυρ. ὀνμ. Θέμις, Θέμιστος, Θέμιστα, Ἀττ. δέ, Θέμιτος, Θέμει, καὶ κοινῶς, Θέμιδος· Ἰων. Θέμιος· κλητ. Θέμι, Ἰλιδ. Ο, 93 (πιθανῶς παρὰ τό, τίθημι)· ὄθεν 1) Πᾶν ὅ,τι ἐτάχθη, διετάχθη, διωρίσθη, ἐκυρώθη, ἡ καθεστῶτα διατάξεις τῶν πραγμάτων, τὰ καθεστῶτα ἤθη καὶ ἔθιμα· νόμος, ὡς τό θεσμός, οὐμέν τοι ὧς τι ἐρῶ καὶ δίκαιος τεταγμένον, ἀλλ' ὡς ἐκπαλαι, πρὸ πολλοῦ ὑπάρχον καὶ διὰ τῆς ἀνέκαθεν συνηθείας κυρωθέν, ὡς τό παρ' ἡμῖν συνήθ. λεγόμενον, τόπον συνήθειαι νόμου κεφάλαιον· ἐξαιρ. παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῇ συντξ. πολλκ. εὐχρστ. «θέμις ἐστίν εἶναι ὁράσθαι, δίκαιον, συγχωρημένον· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ ἀπρμφτκ. τοῦ πργμτ. προσκειμένου, π. χ. σοὶ μοι θέμις ἐστὶ ξείνον ἀτιμήσαι Ὀδσ. Ξ, 56. παρχβλ. Ἰλιδ. Ξ, 386. Ψ, 44. Ἔτι δὲ καί, μὴ θέμις ἐστίν ὡς εἶναι δίκαιον, ὡς συνειδέναι, Ἰλιδ. Β, 73. Ἡσδ. Ἔρ. 189. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γενκ. μὴ θέμις ἀνθρώπων πέλειν ὡς συνειδέναι οἱ ἀνθρωποι, κατὰ τὴν κοινὴν τοῦ κόσμου συνήθειαν, Ἰλιδ. Ι, 134. 277. Υ, 177. Κατ' ἄλλην δὲ σημσ. μετὰ δοτ. «ξείνια, ἅ,τε ξείνοις θέμις ἐστίν. Τὰ εἰς τοὺς ξένους δικαίως ἀνήκοντα, τὰ δίκαια τῶν ξένων τουρκβ. μουσαφίριδων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ψυλάττωνται ἀκριβῶς πρὸς τοὺς τοιούτους ξένους, Ἰλιδ. Λ, 779. ὡσαύτως καὶ κατὰ ονομαστικὴν «ἡ θέμις ἐστίν ἀντὶ, ἡ θέμις ἐστί. Σπανιώτ. δὲ κεῖται τό, θέμις, ἀντὶ τοῦ, τὸ πρέπον, Β. Thiersch ἐν Ἀρστφ. Βτρχ. 873. Νφ. 295. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, εὑρηται τὸ προσηγορκ. μόνον ἐν τῇ φράσει «θέμις ἐστίν ὅπου ἐμφαίνεται, ἐνίοτε, καὶ ὡς ἐπίρ. οὐδτ. γέν., ἢ ὡς ἄκλιτον· «φασὶ θέμις εἶναι, ὥστε μὴ θέμις εἶναι» Πλάτ. Γοργ., Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1101. οὐ γὰ ἀνάγνσ. ὅμως ἀμφίβ. Τό αὐτ' αὐτοῦ Ἀττ. κυρίως ἐστί, ἔθιμος. 2) Πληθ. «θέμιστες» παρ' Ὁμ., Διαιώματα, κρίσεις, κυρώματα, ψηφίσματα, καταψηφίσματα. «Διὸς θεμίστες» Αἱ νόμου τόπον ἐπέχουσαι, ὡς νόμος ἰσχύουσαι ψῆφοι, ἀποφάσεις τοῦ Διός, αἱ ὁποῖαι δύνανται καὶ χρησμοὶ εἶναι, Ὀδσ. Π, 403. Πνδ. Πῦ. 4, 90. λῦν. 101. Τὸ διὰ τῆς τύχης, μοῖρας, ἢ διὰ τῆς βελήσεως τῶν θεῶν διωρισμένον, εἱμαρμένον, γραπτόν, Σφκλ. Φιλ. 346. β'.) Τὰ δίκαια, πρωτερήματα, προνόμια, ἐξαιρ. τοῦ δικαστοῦ, κριτοῦ. Ὑδεν ἡ τῶν ἐν τέλει, ἀρχόντων ἐξουσία, κράτος, «σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστες» κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν συνηταγμένον, Ἰλιδ. Β, 206. ὡσαύτως καὶ Ι, 156. 298. κλιπραδ. τελεύνσι θέμιστας· Πληρονουσι νόμιμα, δίκαια θσιάματα, τὰ ὁποῖα νὰ ἀπαιτῇ ἔχει δίκαιον ὁ ἄρχων τῆς χώρας, τοῦ τόπου. γ'.) Οἱ καθεστῶτες, ὑπάρχοντες νόμοι, ἢ διατάξεις πολιτικοπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται· Οἱ τοὺς νόμους διατηροῦντες, περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν νόμων ἀπαγρυπνοῦντες, Ἰλιδ. Α, 238. παρβλ. Ἡσδ. Θγν. 235. «δίκαι καὶ θέμιστες· Τὸ δίκαιον καὶ νόμιμον, Ὀδσ Ι. 215. δ'.) Ἀμφισβητήσεις, φιλονεικίαι, διαφοραί, πράγματα ἐνδικα, κριτολογήματα, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται ἀμφίβληται, καταντῶσιν εἰς φιλονεικίαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐδῶν, τῆς συνηθείας καὶ πρέπει νὰ τὰ διακρίνωσι, διαδικάσωσι βασιλεῖς, κριταί· ὅθεν, κρίνειν θέμιστας» Ἰλιδ. Π, 387. Ἡσδ. Θγν. 85. ὅθεν καὶ, νόμου ἡ δικαστοῦ κρίσεις, διαδικασίαι· «οὐτ' ἀγοραὶ, οὐτε θέμιστες» Ὀδσ. Ι, 112. ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνκ. ἀρξμ. Ἰλιδ. Δ, 807. 3) Θέμις, ὡς κύρ. ὀνμ., ἡ θεὰ τῆς εὐνόμου, νομίμου εὐταξίας, ἡ προστάτις τοῦ καθεστῶτος δικαίου, τέλος δέ, ἡ προσωποπεποιημένη Δικαιοσύνη· παρ' Ὁμ. ὅμως, ὅπου τρὶς μόνον ἀπαντᾶται, ἤτον ἡ Θέμις, ἄγγελος, ἡ κήρυξ τοῦ Διός, τοὺς Θεοὺς εἰς συνελεύσεις, συνεδριάσεις συγκαλοῦσα, Ἰλιδ. Τ, 4. ἀλλὰ καὶ τῶν ἄνητῶν τὰς συνεδριάσεις λύει, καὶ συγκροτεῖ, Ὀδσ. Ε, 68. Τέλος δὲ ἐμφαίνεται ἐν Ἰλιδ. Ο, 87. ὡς πρόεδρος καὶ διατάκτωρ τῶν θείων τραπεζῶν, προσέχουσα περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς καθεστώσης συνηθείας, καὶ κοσμιότητος. Κατὰ τὰ τρία ταῦτα γίνεται μάλιστα κατάδηλος ἡ παρὰ τό, τίθημι ἐτυμλγ. τῆς λέξ. Ὁ Ἡσδ. Θγν. 16, συγκατηριθμεῖ αὐτὴν εἰς τοὺς πρωτίστους τῶν Θεῶν «ἀφ' οὗ
Θεμιστόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις σκοπεῖ τὸ δίκαιον, ἐπιστάτης τῶν δικαίων. Πίνδαρ. Νέμ. 7, 69.
Θεμιστρέων, οντος, ὁ (κρέων). Ὅστις ἐξουσιάζει, βασιλεύει, διοικεῖ νομίμως καὶ δικαίως. Πίνδαρ. Πῦθ. Ε', 38.
Θέμιστα, καὶ θέμιστας, Ἐπκ. ἐνκ, καὶ πλθ. αἰτ. τοῦ, θέμις. Ὁμ.
Θεμιστεῖος, εἶα, εἷον, Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, δίκαιον. Πίνδ. Ὀλύμ. Α'. 18.
Θεμίστευμα, τό· Νικήτ. Χρον. ιζ'. 7. ὀντὶ τοῦ Θέμις.
Θεμιστευτός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι διατεταγμένον, διωρισμένον, κεκυρωμένον διὰ τοῦ νόμου, διὰ τῶν ἐδῶν ἢ διὰ τῆς συνηθείας Ἡσύχ. παρὰ τό
Θεμιστεύω, Μ. εὐσω (θεμιστός). Νομοθετῶ, εἰδω νόμους, δικαιοδοτῶ, μετὰ δοτκ. Ὀδσ, Δ, 569. ὄθεν, Δικάζω, κρίνω, ἄρχω, ἐξουσιάζω, μετὰ γενκ, Ὀδσ. Ι, 114. 2) Συμβουλεύω, παραινῶ, ἢ χρησμοδοτῶ «θεμιστεύειν νημερτέα βουλήν τινι» Τμ. Ἀπλ. 253. 293.
Θεμιστέων, Ἐπκ. Γενικ. πληθυντ. τοῦ, θέμις· Ἡσίοδ. Θεογ. 235.
Θεμίστιος, ὁ, ἡ, Ὅστις σκέπει καὶ διατηρεῖ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον, τοὺς νόμους, τὴν δικαιοσύνην, ἐπὶ τοῦ Διός. 2) Ὀνμ. κύρ.
Θεμιστοσία, ἡ. Ἡ θεία δικαιοσύνη. Ἡσύχ.
*Θεμιστονόη, ἡ· Ὀνμ. κύρ. Ἡσδ. Ἀσπ. 356.
Θεμιστοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, μεθέρχεται τὴν δικαιοσύνην Ἐπίθ. τῶν δικαστῶν καὶ τῶν Βασιλέων, Ὁμ. Τμν. Δμτ. 103. 473. ὡς τό, δικαιπόλος.
Θεμιστός, ἡ, όν (θεμίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δίκαιον, νόμιμον, ἐπιεικές, συγχωρημένον, κατὰ τὰ θεῖα καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις δίκαια ἐπιτετραμμένον.
Θεμιστοσύνη, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ θέμις. Ὀρφ. Τμν. Ο#, 6.
Θεμιστοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ, διατηρεῖ, σκέπει τοὺς νόμους, τὴν δικαιοσύνην φροντίζων τοῦ νὰ μὴ παραβαίνωνται. Ἀπολλ. Δ'. 347.
*Θεμιστῶ, οῦς, ἡ· δημ. Νηρηίδος· Ἡσδ. Θγν. 261.
Θεμίστωρ, ορος, ὁ. Ὅστις διατηρεῖ τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης, γινώσκει τί ἐστὶ νόμος, δικαιοσύνη· παρὰ τό, θέμις, ἵστωρ. Ἡσυχ.
*Θεμιτεύω, = θεμιστεύω, ὀργια. Ἐορτάζω τὰ ὄργια νομίμως, ὡς διορίζει ὁ νόμος. Εὐρπ. Βακχ. 81. κατὰ τὴν ὑπὸ Musgr. διόρθωσιν.
Θεμιτός, ἡ, όν. ποιητ. ἀντὶ θεμιστός, Τμ. Δμτ. 203. Πνδ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 5, 72. καὶ Πλάτ. Ἀπλγ. σλ. 30. D. Ἐπρρ. θεμιτῶς.
*Θεμιτωάνης, ὁ, ἡ = θεμιστός.
Θεμός, ὁ· = δεσμός, παρ' Ἡσυχ. Παραίνεσις, νουθεσία, διαταγή, διάταξις.
Θεμόω, Θέττω, βάλλω, τοῦτ' ἔστι διορίζω, καταστήνω τι ἀναγκαῖον, βιάζω διὰ τοῦ νόμου· ὄθεν καὶ ἐν γένσι, βιάζω, ἀναγκάζω, ἵνηα θέμωσε χέρσον ἱεσθαι Ἐβίωσε τὸ πλοῖον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηράν, Ὀδσ. Ι, 486. 542. (ἐτυμολγ. μὲν συνήθως παρὰ τό, Θεμός = θεσμός, ἀλλὰ τό, θεμός μόνον παρ' Ἡσχ. εὕρηται· κυρίως οὖν ἔχει τὸ αὐτὸ πρωτοτ. ὅπερ καὶ τό, θέμις, τό, τίθημι, σπανία μέντοι εὑρηται ἡ χρῆσις αὐτοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς.)
Θεν, Δηκτική συλλβ. τοῦ οὐσιαστ., ἡ καὶ ἐπίρ. προσαρτωμένη, σημαίνουσα, ὡς καὶ ἡ Ἐκ πρόθ. τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, οἷον· «ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, οὐρανόθεν» κ. τ. τ. Ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐπὶ προσώπων, σπανίως χρήσιμον, ὡς τό Ὁμρκ. «Διόθεν, θεόθεν». Οἱ ποιηταὶ προτιθέασιν, ἐνίοτε καὶ τὴν Ἐκ ἢ τὴν Ἀπό, π. χ. «ἐξ οὐρανόθεν», Ἰλιδ. Θ, 19. καὶ «ἀπὸ Τροίηθεν» Ὀδσ. Ι, 38. ὥστε ἡ λήγουσα θεν, ἐκληπτέα ὥσπερ ἀρχαία τῆς γενικῆς πτώσ. λήγουσα· ἐν ἐνίαις λέξ. τρέπουσιν οἱ ποιητ. τὴν λήγ. θεν εἰς θε, οἷον ἐν «πένερθε, ἑκτοσθε, ἐντοσθε, ὄπισθε, πάροιθεν· ἀλλά, πλὴν τῶν Ὁμρκ. τούτων τύπων, ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐστὶ σπαν. τῶν νεωτ. ποιητῶν ἄθεια· ἀντίστ. τῇ ληγούσῃ –θε, ἐστὶν ἡ –δε.
Θέναρ, αρος, τό (θένω, θείνω). Ἡ παλάμη τῆς χειρός, μὲ τὴν ὁποίαν τύπτομεν, ῥαπίζομεν, τὸ κοιντ. κτυπῶμεν μπάτσους, Ἰλιδ. Ε, 339. κυρίως δὲ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς κλειδώσεως τῆς χειρός, ἡ κοιντ. χούφτα, ὄθεν καὶ «θέναρ βωμοῦ» τὸ κοίλωμα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βωμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλλοντο τὰ σώματα, Böckh. exp. Pind. Pyth. 4. 188. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πατοῦσα τῶν ποδῶν. — 2) Μετφ. Βάσις, κρηπίς, θεμέλιον· ἔδαφος, πυθμήν, βάθος, ὁ πάτος, π. χ. τῆς θαλάσσης. Πνδ. Ἰσθμ. Δ'. 97. ἀφ' οὗ
Θενερίζω, Τύπτω, κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην, ἀφ' οὗ ἐνθενερίζω, = Ἐγχειρίζω.
Θένω, Κατ' ἐνεστ. ὅλως ἄχρηστον· τὸ ἀπρμφτ. Θενεῖν ὅμως ἐκ τοῦ ἀχρστ. ἀορ. β'. ἔθενον παρὰ τό, θείνω εὑρηται σποράδην ψευδῶς τονούμενον θένειν, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Θηβ. 378. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 272. Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 645. Βτχ. 863. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πνδ. Ὀλ. 7, 51. Εὐρπ. Κλδ. 7. καὶ ἀλχ. ἐνιαχοῦ δὲ καί, θένων, ἀντὶ τοῦ ὀρθ. μτχ. ἀορ. θενών.
Θέο, Ἐπκ. β'. πρσπ. πρττκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέσο, σοῦ, Ὀδσ. Β, 333.
*Θεοβάδιστος, ὁ, ἡ (βαδίζω). Χώρα, τόπος ἐφ' οὗ ἐβάδισεν ὁ θεός, Τμνδ.
Θεοβλάβεια, ἡ (θεοβλαβής). Ἡ κατάστασις, ἡ διαγωγή, ὁ τρόπος, τὸ ἰδίωμα, τὸ πολίτευμα, φέρτιμον τοῦ θεοβλαβοῦς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὡς τιμωρία πεμφθεῖσα μοιρία, παραφροσύνη. Αἰσχιν. κατὰ Κτησ. (α)
Θεοβλαβέω, Εἶμαι θεοβλαβής, μωραίνω· ὁ θεὸς μὲ ἐτιμώρησε μὲ μοιρίαν, ἀνοησίαν, παραφροσύνην· Αἰσχύλ. Πέρσ. 828. παρὰ τό
Θεοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅστις εἶναι θεόθεν βεβλαμμένος, ἐξαιρ. κατὰ τὸν νοῦν· ὄθεν ὑπὸ θεοῦ μὲ μοιρίαν, παραφροσύνην τιμωρημένος· τὸ παρ' ἡμῖν, τοῦ ἐπῆρε, ἐσήκωσεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν· ἐν γένει, ὅστις εἶναι φρενοβλαβής, τὸ κοιντ. παρασκλισμένος, πράττει, πολιτεύεται ὡς μωρός, παράφρων, ἀνόητος, ἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ Heyne ἐν Ἰλ. I, 116. Ruhnk. Vellej. 2, 57. 3. Ἐπῤῥ. θεοβλαβῶς.

*Θεοβλᾰβία, ἡ = θεοβλάβεια, ποιητ.

*Θεόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅ,τι ἐῤῥίφθη, ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

*Θεογᾰμία, ἡ (γάμος). Γάμος τῶν Θεῶν· ἀλλὰ

Θεογᾰ́μια, ων, τά. Ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης Πολυδ. Α'. 37.

Θεογενεσία, ἡ. Ἡ θεία γένησις, ἢ διὰ Θεοῦ γένησις, τοῦτ' ἔστιν ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις, Διονύσ. Ἀρεοπαγ. παρὰ τὸ

Θεογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ, ἢ διὰ Θεοῦ γεννηθείς, ὕπαρξιν λαβών.

*Θεογένητος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

*Θεογεννής, ὁ, ἡ (γέννα). Ὁ ἐκ Θείου γένους γεννηθείς. Σχολ. Ἀντ. 834.

Θεόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει θεῖαν γλῶσσαν, ἢ ὁμιλίαν, τοῦτ' ἔστιν ὁμιλεῖ θεῖα, ὡς Θεός. Ἀνάλεκτ. Β'. 114.

Θεογνωσία, ἡ. Γνῶσις τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν Θεόν, παρὰ τὸ

Θεόγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἐγνώρισεν ὁ Θεός. Ἀνδρολογ.

Θεογονία, ἡ. Γέννησις, καταγωγή, γενεαλόγημα τῶν Θεῶν. Ἐπιγραφὴ Ἡσιοδείου τινὸς παραμυθητικοῦ ποιήματος· παρὰ τὸ

Θεόγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη, ἢ κατάγεται ἐκ Θεοῦ.

Θεόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

*Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

Θεοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέομαι) = θεοβλαβής. Ἀνέκδοτ. Γ. 250. «τῆς Θεοδηλήτου σκύλα μιαιφονίης».

Θεοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ ὑπὸ Θεοῦ διδαχθείς. (ε)

Θεοδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅ,τι ἐστρεφογυρίσθη, περιεφέρθη, περιελάσθη ὑπὸ Θεοῦ. «ῥίπτῃ Θεοδινήτης, ὁμφὴ Θεοδινήσι». Νόν.

*Θεοδῐφής, ὁ, ἡ (διφάω). Ὅστις ζητεῖ τὸν Θεόν.

Θεόδμητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι «ῳκοδομήθη, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὑπὸ τῶν Θεῶν, Ἰλ. Θ, 519. ἐν γένει, ὅ,τι ἐστηρίχθη, ἐθεμελιώθη, ἐκυρώθη ὑπὸ τῆς Θεότητος· παρὰ Πινδ. δέ, καὶ τραγῳδ.

Θεοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅστις δέχεται, ἢ ὑποδέχεται τὸν Θεόν. Εὐριπ.

Θεοδόμητος, ὁ, ἡ· = θεοδμήτος.

Θεοδοσία, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προσφέρει, δίδει, ἀφιερόνει τις εἰς τὴν Θεότητα, θυσία, προσφορά, ἀφιέρωμα. Στρέβων «ἱερείων θυσίας τε καὶ Θεοδοσίας».

Θεοδόσιος, ὁ, ἡ (δόσις). Ὅ,τι ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐδωκεν ὁ Θεός.

*Θεόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι) = θεοδόσιος.

Θεοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

Θεοδρομέω, Βαθίζω, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἁρέσκει τῷ Θεῷ, τὸ παρ' ἡμῖν ἐουντ. περιπατεῖ τὴν στράτειαν τοῦ Θεοῦ. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Θεόδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις βαθίζει κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, τὸ ἡμετ. περιπατεῖ τὴν στράτειαν τοῦ Θεοῦ· Ἐκκλ.

*Θεοδώρειος, ὁ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Θεόδωρον φιλόσοφον· ἄθεν, ἡ Θεοδωρεία, τὸ σχολεῖον τοῦ Θεοδώρου, καὶ οἱ Θεοδώρειοι, Οἱ μαθηταί, οἱ ἀκροαταὶ αὐτοῦ· Διογ. Α. 1, 19. 2, 97.

Θεοδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέομαι). Ὅ,τι ἐδώρησεν, ἐχάρισεν ὁ Θεός. 2) ὄνμ. κύρ.

*Θεοδώρος, ὁ. Ὄνμ. κύρ.

Θεοειδεία, ἡ. Ὁμοιότης μὲ τὸν Θεόν, παρὰτὸ

Θεοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὸν Θεόν· εἶναι θεῖος· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ὅστις ὅμως ἀεὶ κατὰ φυσικὴν σημ. χρῆται τῇ λέξει, ἐπὶ θεῷ ὁμοίας μορφῆς, ἐπὶ θείως εὐγενοῦς, καλοῦ, ἀξιοζήλου εὐδους, καλῆς ὄψεως, μεγαλοπρεποῦς, σεμνοῦ σχήματος, ἐξαιρ. ἐπὶ νεανικῆς, ῥωμαλέας, ἡρωϊκῆς μορφῆς, ὡς ἡ τοῦ Τηλεμάχου καὶ τοῦ Πάριδος· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σεβασμίων, ἐντίμων γερόντων, ὡς ὁ Πρίαμος, Ἰλ. Ω, 217. Ἐπὶ γυναικῶν δὲ οὐ χρῆται αὐτῇ ὁ Ποιητ. ὁ Ἡσιόδ. δὲ, ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρκνίας. Παρὰ τοῖς μετεγγυστ. δὲ καὶ κατ' ἠθικὴν σημ. Ἐπῤῥ. θεοειδέως· παρβλ. θεουδής.

Θεοείκελος, ὁ, ἡ (εἰκελος). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος τῷ Θεῷ, Ὁ Ποιητ. χρῆται αὐτῷ ὅλως ὡς τῷ, θεοειδής.

Θεοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) = θεοπέσιος. Γραμμτ.

Θεοεχθία, ἡ (ἐχθος) = τῷ ἑπμ.

*Θεοεχθρία, ἡ (ἐχθρα). Τὸ νὰ ᾖναί τι ἢ τις μισητὸς τῷ Θεῷ, νὰ τὸν ἀποστρέφεται ὁ Θεός.

*Θεόεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον μισεῖ, ἀποστρέφεται ὁ Θεός.

Θεοήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὑπὸ Θεοῦ διωγμένον, ἢ ἀποσταλμένον. Φίλ. Γ'. ὅπου, Σκέλατος κεῖται.

Θεόθεν, Ἐπῤῥ. (Θεός). Ἐκ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν Θεόν, Ὀδσ. Π, 447.

Θεόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅ,τι ἐθυσιάσθη τῷ Θεῷ, εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

Θεοίνιον, τό. Ὅ,τι εἶναι ἱερὸν τῷ Θεῷ τοῦ οἴνου Βάκχῳ, Λυσίφρ. 1247.

Θεοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις καπηλεύει τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. Γρηγόρ. Ναζ. «Θεοκάπηλοι, οἱ αἱρετικοὶ ὡς παρεμιγνύοντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόδοξοις δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι. (ε)

Θεοκαταστεύαστος, ὁ, ἡ (καταστεύαζω). Ὅ,τι κατεστεναξθη, ἡτοιμάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸν Θεόν. Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. Ι'. 11.

Θεοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις εἶναι κήρυξ, μηνυτὴς τῶν Θεῶν. Ἡσύχ.

Θεοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. (ι)

Θεόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ὅστις ἐκλήθη, ἐκράχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. 2) ἐνεργτ. Ὅστις καλεῖ, ἐπικαλεῖται, κράζει τὸν Θεόν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπων, ἐν οἷς ἐπικαλεῖται ὁ Θεός. «Θεόκλητος νησίς». Νόν.

*Θεοκλύμενος, ὁ· Ὄνμ. κύρ. περίκλυτός τις μάντις ἐν Ὀδσ. (υ)

Θεοκλυτέω, (Θεόκλυτος). Ἐπικαλοῦμαι ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν, ἢ ἐν συμβάσῃμοι ἀδικίᾳ τοὺς Θεοὺς μάρτυρας καὶ ἐκδικητάς, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ εἰσακούσωσι τῆς δεήσεώς μου, καὶ νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς εὐχάς, ἢ τὰς ἀράς, [κατάρας μου. Αἰσχλ. Προ. 408. μετὰ αἰτ. (κλύω) ἐπικαλοῦμαι, φωνάζω τοὺς Θεοὺς εἰς καιρὸν δυστυχίας, ὀλίγους, καὶ κλαυθμοῦ ὡς μάρτυρας τῆς ἀδείας· τὴν ὁποίαν πάσχω, καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς νὰ ἀκούσωσι τὴν εὐχήν ἢ κατάραν μου, καθὼς τὸ ἐν τῇ συνηθ. «ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸ εὕρῃς. Εὐριπ. Μήδ. 210. «Θεοκλυτεῖ δ' ἀδικα παθοῦσα Θέμινι. ἐν γένει, ἐπικαλοῦμαι· ἀφ' οὗ

Θεοκλύτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπικαλῆταί τις τοὺς Θεοὺς ἐν τῇ δυστυχίᾳ του εἰς βοήθειαν, ἢ εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀδικησάντων αὐτόν. (υ)

Θεόκλυτος, ὁ, ἡ (κλύω). Ὅστις ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν παρακαλῶν νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς του. Αἰσχλ. Θηβ. 143. β'.) παθ. Ὅστις εἰσηκούσθη εἰς τὸν Θεόν, Ἰσῳ.

Θεόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον, ἐξεργασμένον, φτιασμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· Θεῖον.

Θεοκολέω. Εἶμαι ἱερεύς. «Θεοκολήσασα Ἀρτέμιδι Ὀπίτιδι». Ἐπιγραφ. Χανδλερ. παρὰ τὸ

Θεοκόλος, ὁ, ἡ. Ἱερεύς, Ἱέρεια (παρὰ τὸ Θεός, καὶ τὸ ἔχρστ., κολέω).

Θεοκόρος, ὁ, ἡ (κορέω) = τῷ προηγμ.

Θεόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω). Ὅ,τι ἐτελεσθη, ἐπληρώθη, ἐτελειώθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1499. «ἀρέσαι Θεόκραντον», Ἀνάλεκτ. Β'. 459.

Θεοκρασία, ἡ (κρᾶσις). Ἡ μετὰ Θεοῦ μῖξις. Ἰαμβλ. Πυθ. 240.

Θεοκρατία, ἡ (κράτος). Κράτος, διοίκησις τοῦ Θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου, ὁ (κριτής). Ὅστις εἶναι κριτὴς τῶν Θεῶν, ἢ τῶν Θεαινῶν, κρίνει τοὺς Θεοὺς, ἢ τὰς Θεάς· ὁ Πάρις.

Θεόκρτιτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὅ,τι ἐκτίσθη, ἐδημιουργήθη, ᾠκοδομήθη ὑπὸ Θεοῦ. Πίνδαρ. Πυθ. 4. 365.

*Θεόκτιτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Θεοκτονία, ἡ. Φόνος τοῦ Θεοῦ. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Θεοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς τοῦ Θεοῦ, ὁ τὸν Θεὸν φονεύσας, Δαναΐδας.

Θεοκυνέω, Θεοκυνής = θεοσκυνέω, θεοσκυνής.

Θεολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅστις ἔχει θείαν λάμψιν, ἐξ τὸν ὁποῖον ἔδωκε λάμψιν ὁ Θεός.

*Θεόλημπτος, ὁ, ἡ = θεόληπτος. Μαν. 4, 284.

Θεοληπτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεόληπτον, ὁμοιάζει μὲ θεόληπτον, ἢ θεοληπτική, ὑπν. μανεία = θεοληψία, παρὰ τὸ

Θεόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχει θείαν ἔμπνευσιν, εἶναι ἐνθουσιασμένος, ἀλλὰ καὶ δεισιδαίμων, ἀφ' οὗ

Θεοληψία, ἡ. Ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις, φώτισις Θεοῦ· ἔστι δὲ καὶ δεισιδαιμονία, Ἡσχ.

Θεολογεῖον, τά (λογεῖον). Τὸ μέρος τοῦ Ἀθην. Θεάτρου, ἐν ᾧ ἐμφανίζοντο λαλοῦντες οἱ θεοί. Πολυδ. Δ'. 130. Ἀλλ', ὅσον ἡμῖν γνωστόν, μόνον ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ τοῦ Αἰσχ. χρήσιμ.

Θεολογέω, Εἶμαι Θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ Θεοῦ καὶ περὶ θείων πραγμάτων, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, διηγοῦμαι αὐτὰ εἰς ἄλλους. Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανοῦ. «τὰ Θεολογούμενα», Ἔρευναι καὶ ἐξετάσεις περὶ Θεοῦ καὶ περὶ θείων πραγμάτων, ἀφ' οὗ

Θεολογία, ἡ. Γνῶσις τῶν Θεῶν, τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Θεραπείας τῶν Θεῶν, τῆς Θεολατρείας. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, Τὸ νὰ γινώσκῃ τις τὸν Θεόν, ἢ διδασκαλία περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων.

Θεολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν Θεολογίαν, ἢ εἰς τὸν Θεολόγον.

Θεολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ, διδάσκει, συγγράφει, στιχουργεῖ περὶ Θεῶν, καὶ περὶ τῶν θείων πραγμάτων, καθὼς π. χ. ὁ Ἡσόδ. λέγεται Θεολόγος διὰ τὸ ποίημα του Θεογονία ἐπιγραφόμενον· ἀλλὰ καὶ οἱ ὡς προφῆται κατὰ θείαν ἔμπνευσιν λαλήσαντες προσηγορεύοντο Θεολόγοι. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, ὅστις διδάσκει περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῶν θείων πραγμάτων.

*Θεολώβητος, ὁ, ἡ = θεοβλαβής.

Θεομᾰνέω. Εἶμαι θεομανής. Πολυδ. παρὰ τὸ

Θεομᾰνής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις ἐγένετο ἐμμανὴς ὑπὸ τῶν Θεῶν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ Θεοὶ μαινόμενον, παράφρονα, τοῦ ἐπῆραν τὸν νοῦν. Εὐριπ. Ὀρ. 846. Αἰσχύλ. Θηβ. 655. ἀφ' οὗ

Θεομᾰνία, ἡ. Ἡ θεόθεν μανία, τὸ νὰ κάμῃ ἢ θεότης τινὰ μαινόμενον, παράφρονα. Φίλ. Δ'.

Θεομαντεία, ἡ. Ἡ διὰ θείας ἐμπνεύσεως μαν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεία, τὸ νὰ μαντεύῃ. προφητεύῃ τις φωτισθεὶς ὑπὸ τῆς θεότητος. Δίων Κασ.

Θεομαντεύω, Μλ -τήσω. Μαντεύω, προφητεύω κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, φωτισμένος ἀπὸ τὸν θεόν. Πολυδ. Δ'. 19. παρὰ τό

Θεόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ θείας ἐμπνεύσεως, ἀντὶ θ. τῷ, Συμόμαντις. Πλάτ.

*Θεομαρτύρητος, ὁ, ἡ· Ἐπθ. τοῦ Προδρόμου· ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαρτυρηθείς. Ἐμνθ.

Θεομαχέω, Μλ -ήσω (θεομάχος). Μάχομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν. ψέγω, μεμφομαι τὴν θεότητα, πράττων, πολιτευόμενος ἐναντίον τῆς καθεστώσης φυσικῆς διατάξεως.

Θεομαχία, ἡ. Τὸ νὰ μάχηταί τις κατὰ τῶν θεῶν, νὰ ἐναντιόνηται εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν. 2) Μάχη, πόλεμος τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐναντίους των. Πλάτ. παρὰ τό

Θεομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ θεοῦ, ἢ κατὰ τῶν θεῶν. (θ)

Θεομηνία, ἡ (μῆνις). Ὀργή, θυμὸς τῶν θεῶν.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήστωρ). Ὅστις συμβουλεύει ὡς θεός, θεϊκά· ἔχει θείαν σοφίαν καὶ φρόνησιν. Λίσχυλ. Πέρσ. 653.

Θεομητέω, Μλ ήσω (μῆτις). Θεοφοροῦμαι, ἔχω θείαν ἔμπνευσιν, θείαν σοφίαν. Σουιδ. καὶ Νόνν.

Θεομήτωρ, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ. Ἐκκλ.

Θεομιμησία, ἡ. Μίμησις θεοῦ, τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸν θεόν.

Θεομίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον, ὅμοιον μέ τινα θεόν. Ἐπῤῥ. θεομιμητος. (ι) Διον. Ἁλικ.

Θεόμιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις μιμεῖται τὸν θεόν. Στοβ. Δόγ. 147.

Θεομισής, ὁ, ἡ (μισέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μισητὸν τῷ θεῷ. Ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὅθεν δυστυχεῖ. Ἀλλά. 2) θεομίσης, ὁ, ἡ, ἐνεργ. Ὅστις μισεῖ τὸν θεόν, τοὺς θεούς.

*Θεομίσητος, ὁ, ἡ = θεομισής, σημτ. 1. (ι)

Θεόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅ,τι παρέχεται, χορηγεῖται, δίδεται, διορίζεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 2) Ὅστις μετέχει θείου τινὸς πράγματος.

*Θεομόριος, ία, ιον, Δρκ. θευμόριος, Ἁπλ. Γά. παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ θεόμορος.

*Θεόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ἔχει θείαν μορφήν, φαίνεται ὡς θεός.

Θεομυσής, ὁ, ἡ (μύσος). Ὅστις μιαίνεται διά τινος ἁμαρτήματος εἰς τὸν θεόν, ὅθεν μισεῖ, ἀποστρέφεται αὐτὸν ὁ θεός. Αἰσχ. Εὐμ. 40.

*Θεονόη, ἡ (νοῦς). Θείας νοῦς, θεία φρόνησις· ἰωνικὴ ἐτυμλγ. τοῦ Ἀθηνᾶ, παρὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. Β.

*Θεονύμφευτος, ἡ, καὶ

*Θεάνυμφος, ἡ (νύμφη). Ἡ νύμφη τοῦ θεοῦ, ἡ τὸν θεὸν νυμφευθεῖσα. Ἐμνθ.

Θεοξένιος, ὁ· Ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· Θεοξένεια, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν αὐτῶν, Πανσν. 7. 27. 2. Σχλστ. Πνδ. Ὀλ. 9. 146. Ἔτι δὲ καὶ εἰς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν τῇ Ἀκράγαντι τελουμένη, ἰδὲ Böckh Einleitung zu Vind. Ὀλ. 3. σλ. 135.

Θεοπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Παιδίον, τέκνον θεῶν, ἀπὸ θεῶν καταγόμενον. 2) θεῖον παιδί, θεῖον τέκνον. Μελάμπ. 11.

Θεοπαράδοτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τις παρὰ θεοῦ ἄνευ μαρτυρίου.

Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅστις παρήχθη, ἀπαραστράτησεν κατὰ θείαν βούλησιν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ θεοὶ νὰ παραστρατήσῃ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν. 2) Ὅ,τι παρήγαγον, ἐγαλαν εἰς φῶς, ἔκαμαν οἱ θεοὶ νὰ γεννηθῇ, γένῃ, νὰ φανῇ· ἄνευ μαρτυρίου.

Θεοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Τοῦ θεοῦ πατήρ, θεὸς ὁ πατήρ. Ἑκκλ.—ὁ πατὴρ θεῶν. (ε)

Θεοπείθεια, ἡ. Ἡ εἰς τὸν θεὸν ὑπακοὴ καὶ εὐπείθεια. Τὸ νὰ πείθηταί τις εἰς τὴν βούλησιν τοῦ θεοῦ, νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ.

Θεοπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει εἰς τὸν θεόν. εἰς τὰς βουλὰς τοῦ θεοῦ, ἐκπληροῖ τὰς θείας ἐντολάς.

Θεόπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πέμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοπλανησία, ἡ (πλανάω). Ἡ περὶ θεοῦ πλάνη, πεπλανημένη γνώμη, θεολογικὴ πλάνη, ἀθέσπιστος λέξις.

Θεοπλαστέω, Μλ -στήσω (θεοπλάστης). Πλάττω, ἐπινοῶ, ἢ σχηματίζω θεοὺς· εἰδωλα θεῶν. Περιστάνωτι ὡς θεόν. «Θεοπλασταῖν τὸν Νείλονα». Ἡλιόδωρ. καὶ Φίλ. ἀφ' οὗ

Θεοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, ἐπινοεῖ ἢ σχηματίζει θεούς, εἰδωλα θεῶν· ἀφ' οὗ

Θεοπλαστία, ἡ. Τὸ νὰ πλάττῃ, ἐπινοῇ τις θεούς, ἢ νὰ μορφώνῃ, σχηματίζῃ θεούς, εἰδωλα θεῶν.

*Θεόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Βασλ.

Θεόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), = θεοβλαβής. ἀφ' οὗ

Θεοπληξία, ἡ = θεοβλάβεια. Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε', 36.

Θεόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅ,τι ἐπλέχθη, συνεδέθη ὑπὸ θεοῦ, διὰ θείας χειρός. Νικητ. Χρον. Δ'. 2.

Θεόπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις εἶναι ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, πεφωτισμένος.

Θεοποιέω, (ποιέω). Πλάττω, πλάττω, σχηματίζω θεούς, εἰδωλα θεῶν, θεοπλάσσω, κάμνω τινὰ θεόν, τὸν συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεῶν· θεοποιῶ τι, ἢ τινα, τὸ κοινῶ παρ' ἡμῖν, τὸν μεγαλύνω, ὑψόνω, σηκόνω ἕως εἰς τὸν οὐρανόν.

Θεοποιητική, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμνῃ, σχηματίζῃ τις θεούς, εἰδωλα θεῶν, τοῦ νὰ θεοποιῇ, συγκαταριθμῇ τινα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεῶν.

Θεοποιητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸ θεοποιεῖν.

*Θεοποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι ἐποιήθη, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοποιία, ἡ. Τὸ νὰ ποιῇ, ἢ σχηματίζῃ τις θεούς· τὸ νὰ θεοποιῇ τίς τι ἢ τινα. 2) Τὸ νὰ ἐξεικονίζῃ, εἰκονίζῃ, ζωγραφίζῃ τοὺς θεούς.

Θεοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, σχηματίζει θεούς· θεοποιεῖ τι ἢ τινά.

Θεοπολέω. Εἶμαι θεοπόλος, παρὰ τό

*Θεοπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τοὺς θεούς. Ἱερεύς, ἱέρεια· ὡσαύτως καὶ θεηπόλος.

Θεοπομπέω, = εἰδωλολατρέω. Ἡσύχ.

Θεόπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω) = θεόπεμπτος. Πίνδαρ. 2) Ὄνμ. κύριον.

Θεοπόνητος, ὁ, ἡ (πονέω), = θεόπεμπτος. Εὐριπ. Τρωάδ. 953. Ἑλ. 590. «Λέσχη θεοπόνητος».

Θεοπραγία, ἡ (πράσσω). Θεία πρᾶξις, εὐποιΐα, ἐλεημοσύνη, κ. τ. τ.

Θεοπρέπεια, ἡ. Θεία εὐπρέπεια, ἀξία, λαμπρότης. Διόδ. Σικ. παρὰ τό

Θεοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς τὸν θεόν, ἢ εἰς τοὺς θεούς, εἶναι ἄξιον, ἀξίζει διὰ τὸν θεόν· τὸ θεοπρεπές, = θεοπρέπεια. Ἐπῤῥ. θεοπρεπος.

Θεοπρεπῶ, ῶ (θεοπρόπος). Προφητεύω, μαντεύω. Παρ' Ὁμ. καὶ Πνδ. μόνον κατὰ μτχ. ἀρτν. γεν. «θεοπροπέων ἀγορεύεις». Ἰλιάδ. Α, 109. Β, 322. Ὀδ. Β, 184. Πίνδαρ. Πύθ. 4, 339. ἀφ' οὗ

Θεοπροπία, ἡ. Μαντεία, προφητεία, θεία ἀγγελία· χρησμολογία. Ὁμ.

*Θεοπρόπιον, το. Προφητεία, ἀγγελία τοῦ μέλλοντος, χρησμός, Ἰλιάδ. Α, 85. Ζ, 438.—2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, χρηστήριον, ὁ τόπος ὅπου ἐδίδοντο οἱ χρησμοί.

Θεοπρόπος, ὁ. Ὅστις προλέγει θεῖα, τὰ ὑπὸ θεοῦ τινος αὐτῷ ἀποκαλυπτόμενα πράγματα. Προφήτης, μάντις, Ἰλιάδ. Μ, 228 Ὀδσ. Α, 416. ὡς ἐπίθ. Θεοπρόπος, ὁ, ἡ. Ὁ προφητεύων, ὅστις προφητεύει, προλέγει τὸ μέλλον, Ἰλιάδ. Ν, 70. καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. πολλάκις. — 2) Ὅστις πέμπεται ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον τίποτε ἐν ὀνόματι τῆς πολιτείας. Ἡρδτ. 6. 57. 7. 140 καὶ ἄλλχ., ἄλλως δὲ καὶ θεωρός. (ετυμολγ. συνηθως παρὰ τό, θεὸς καὶ πρέπειν· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὰ τοῖς θεοῖς πρέποντα εἰπόντες ἢ δὲ Ετμ. Λξ. ι. σλ. 19. ἐτυμολογεῖ αὐτὸ παρὰ τό, θεὸς καὶ πρέπω, ὅστις ἐξηγεῖ θείοντι σημείον.

Θεοπτεία, ἡ. Τὸ νὰ καθορᾷ, νὰ βλέπῃ, νὰ εἶδέ τις τὸν θεόν· παρὰ τό,

Θεόπτης, ὁ (θεός, ὁράω, ὄψομαι). Ὅστις καθορᾷ, βλέπει τὸν θεόν. 2) Ὅστις κάμνει δι' ἐπῳδῶν, μαγικῶν ᾀσμάτων τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφαίνωνται, νὰ γίνωνται ὁρατοὶ εἴς τινα· ἀφ' οὗ

Θεοπτία, ἡ, = θεοπτεία, — 2) Τὸ νὰ ἐπάγῃ τις δι' ἐπῳδῶν τοὺς θεούς, νὰ κάμνῃ τοὺς θεοὺς νὰ φαιερώνωνται ψάλλων, ἢ λέγων μαγικάς τινας ᾠδάς.

Θεοπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεοπτείαν ἢ εἰς τὸν θεόπτην.

Θεόπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεται ὁ θεός. Αἰσχύλ. Θῆβ. 606.

Θεόπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Ὅ,τι ἀνήφθη, ἐφλογίσθη ὑπὸ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἄναψεν ὁ θεός. «Θεόπυρος φλὸξ», Εὐριπ. Ἡλ. 732.

Θεόργητος, ὁ, ἡ (ὀργή), = θεομανής, Σχολ. Αἰσχύλ.

Θεορρημοσύνη, ἡ. Θεία διδασκαλία, κατήχησις. Φώτ.

Θεορρήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις λέγει, διδάσκει θεῖα πράγματα, τὰ περὶ θεοῦ καὶ περὶ θρησκείας.

Θεόρρητος, ὁ, ἡ (ἐρεῖν, ῥηθῆναι). Ὅ,τι ἐρρέθη, ἐλέχθη ὑπὸ θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ θεός. Ἀνάλεκτ. Β'. 521.

Θεόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, ἔρχεται, προέρχεται, πηγάζει ἐκ θεοῦ.

Θέορτος, ὁ, ἡ (ὄρνυμαι, ὄρω). Ὅ,τι παρήχθη, ὡρμήθη, ἐκινήθη, ἐγένετο ἐκ θεοῦ. Πνδ.

Θέος, τὸ, = θέαμα, Ἀνάλεκτ. Β'. 116.

Θεός, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, τὸ θεῖον. Παρ' Ὁμ. ἤδη ἐμφαίνεται ὁ θεὸς πάντα τὰ ἀνθρώπινα διοικῶν· ὅθεν ἀποδίδεται αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει καλόν, ἢ κακόν, πᾶσα ἀπροσδόκητος περίστασις, πᾶν ἀνέλπιστον πρᾶγμα, συμβεβηκός, τῶν ὁποίων τὸ αἴτιον δὲν δύναται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ ἐξηγήσῃ, εἰς τὰ ὁποῖα τίθεται ἡ λέξις ὁτὲ μὲν καθ' ἑαυτ. ἀριθ. ἀδιορίστως, ὁτὲ δὲ κατὰ πλθντ. ὥστε πολλάκις ἐγκειται μὲν αὐτῇ ἡ ἔννοια τῆς ὑπερτάτης θείας τύχης, ἢ μοίρας, ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς περιπτώσεως, τοῦ αὐτομάτου. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ὅμηρ. θεὸς νομίζεται ὡς τὸ ἐντελέστατον τῶν ἐμψύχων ὄντων, χρησιμεύει πολλάκις ὡς κανὼν τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνης δεινότητος, ἢ ἀρετῆς, ἐξαιρ. τῆς μεγίστης ἰσχύος, τοῦ κάλλους, καὶ τῆς ἐξωτερικῆς μεγαλοπρεπείας, λαμπρότητος ἐν γένει· ὅθεν, «θεὸς ὡς· ὥστε θεός· ἴσα θεῷ, ἢ θεοῖς· θεῷ ἐναλίγκιος» κλ. τ. τ. εἰς δήλωσιν τοῦ ὑπερτάτου καὶ ἐντελεστάτου ἐν ἀνθρώποις· ὑπὲρ θεόν. Περὶ τὴν θείαν, ἢ ἐναντίον τῆς θείας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βουλήτεως, Ἰλιδ. Γ, 327. »τὰ περὶ τοὺς θεοὺς καὶ, τὰ πρὸς τοὺς θεούς«. Τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, ἔθιμα. »σὺν τῷ θεῷ· καὶ ἐνάρξως, σὺν θεῷ« Μὲ τὴν βοήθειαν, μὲ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ· »ἄνευ θεῶν« Χωρὶς τὴν βοήθειαν, χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν »πρὸς θεῶν τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. Δι' ὄνομα θεοῦ, δι' ἀγάπην τοῦ θεοῦ, Ἀριστοτ. »εἰ θεὸς ἐθέλειε, Ξενοφ. »Ἂν θέλῃ ὁ θεός· »ἢν ὁ θεὸς εὖ διάθῃ, Ξενοφ. »Ἂν σώσῃ ὁ θεός· καὶ Ἀναβ. Δ', δ'. 11. »καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἄγει αὖτως«, Καὶ ὁ θεὸς ἴσως τὰ φέρει δεξιά, »θεῶν ἐν γούνασι κεῖται«. Εἰς τὸ χέρι, ἢ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ στέκονται — 2) Ὡς ἐπίθ. ἡ θεός, ἀντὶ θεά, θεᾶινα, πολλκ. παρὰ τοῖ Ποιητ., ἐν Ἰλιδ. Θ, 7. καὶ »μήτε θηλεια θεός, μήτε τις ἄρσην« λέγοντες, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., μάλιστα δὲ λογογρ. οὐκ ἄχρηστον· παραβλ. ἡ ἄνθρωπος — τῷ θεῷ, σημαίνει μᾶλ. τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην, Valck. ἐν Ἱππ. 53. — 3) Ὡς ὄντως ἐπίθ. ἐμφαίνεται τὸ, θεός, ἐν τῷ συγκρ. θεώτερος· »θύραι θεώτεραι« Αἱ πύλαι διὰ τῶν ὁποίων διήρχοντο τὸ πλεῖστον οἱ θεοί, Ὀδσ. Ν, 111. (συνήθ. ἐτυμολογ. ἡ λξ παρὰ τὸ, θέω, Τρέχω, τὴς θεότητος ἀεικινήτου ἐννοουμένης, διότι κατὰ πρώτον ἐγνώσθη ἐν τῷ Ἡλίῳ, ἐν τῇ σελήνῃ, ἐν τῇ γῇ, ἐν τοῖς ἄστροις καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο θεότητες, Πλάτ. Κρτλ. σλ. 397. D. Ὀρθοτέρα δὲ ἡ ἐτμλγ. παρὰ τὸ, Ζεύς, Διός· καθ' Ἡρόδτ. ὅμως, 2. 52. παρὰ τὸ, »ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον«· παρβλ. Wess.) (Παρὰ ποιητ. οὐ σπανίως κεῖται μονοσυλλάβως χρήσιμος ἡ λξ., κατὰ πρῶτον, θεοί, Ἰλ. Α, 18. θεῶν, Τμ. Δμτ. 55. 259. θεούς, αὐτόθι, 325. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 393)

Θεόσδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι), ποιητ. ἀντὶ θεόδοτος. Ὅ,τι ἐδόθη, ἐχορηγήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ἡσόδ. Ἔρ. 322.

*Θεόσδωρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεοδώρητος.

Θεοσέβεια, ἡ (θεοσεβής), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ σέβηται, φοβῆται τις τὸν θεόν. Ξενοφ. Ἀνβ. 2, 6, 13.

Θεοσεβέω, ῶ. Εἶμαι θεοσεβής, πράττω, πολιτεύομαι ὡς θεοσεβής.

Θεοσεβής, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ὅστις σέβεται, φοβεῖται τὸν θεόν· τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, θεοφοβούμενος, Συφ. Ἐπῤῥ. θεοσεβῶς. Ξενοφ. Κυρ. π. 3, 3, 26.

Θεόσεπτος, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ὅστις σέβεται, τιμᾶται, ἢ πρέπει νὰ τιμᾶται ὡς θεός. Ἀριστοφ. Νεφ. 291.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = θεοσεβής. Εὐριπ. Ἱππόλ. 1364.

Θεοσεχθρία, ἡ (ἐχθρός). Τὸ νὰ μισῇ, καταῤῥονῇ τις τοὺς θεούς — 2) παθτ. = θεοεχθρία. Τὸ νὰ ἦναί τις τῆς μισητὸς τῷ θεῷ.

Θεοσημεία, ἡ (σημεῖον). Θεῖον σημεῖον, προφητεία, χρησμός.

Θεοσκυνέω. Τιμῶ τοὺς θεούς, τιμῶ τινα ἢ τι ἰσικῶς· παρὰ τὸ

Θεοσκυνής, ὁ, ἡ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι τιμᾶται ὡς θεός· ἰδὲ προσκυνέω.

Θεοσοφία, Ἡ θεῖα σοφία, τὸ νὰ γινώσκῃ, ἐπίσταται, ἡξεύρῃ τις βασίμως καὶ ἐντελῶς τὰ θεῖα πράγματα· παρὰ τὸ

Θεόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις ἔχει θείαν σοφίαν, γινώσκει, ἐπίσταται τὰ θεῖα πράγματα.

Θεόσπαρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι ἢ ὄστις ἐσπάρθη, ἢ ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Εὐστάθ.

Θεόστυτος, ὁ, ἡ (σεύω). Ὅ,τι προῤῥιπτεῖ ἐκ θεοῦ, ὅ,τι πηγάζει, ἔρχεται ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ, θεόρτος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 116. 598. 644.

*Θεοστεφής, ὁ, ἡ (στέφω). Ὅστις ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐστεφάνωσε, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἔβαλε τὸν στέφανον, τὸ συνήθ. ἰταλ. τὴν κορόναν ὁ θεός· κορονιασμένος ἀπὸ τὸν θεόν.

*Θεοστήρικτος, ὁ, ἡ (στηρίζω). Ὅστις στηρίζεται εἰς τὸν θεόν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐστήριξεν, ἐστερέωσεν ὁ θεός.

Θεοστυβής, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅ,τι ἐπατήθη ἀπὸ τὸν θεόν, τόπος ὅπου ἐπεριπάτησεν ὁ θεός.

Θεόστοργος, ὁ, ἡ (στέργω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν θεόν· Νόν.

Θεοστυγής, ὁ, ἡ (στυγέω). Ὅστις μισεῖ τὸν θεόν — 2) παθτ. Τὸν ὁποῖον μισεῖ ὁ θεός, Εὐρπ. Τρῳ. 1213.

*Θεοστύγητος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. Χῳ. 631· (2)

Θεοστυγία, ἡ (θεοστυγής). Τὸ νὰ μισῇ τις τὸν θεόν, ἐσχάτη ἀσέβεια.

Θεοσύλης, ον, ὁ (συλάω). Ὅστις ἁρπάζει, κλέπτει τὰ τοῦ θεοῦ, ἢ τὰ τοῦ ναοῦ, τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, συνηθέστ. ἱεροσύλος· (2) ἀφ' οὗ

*Θεοσυλία, ἡ = ἱεροσυλία. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 8, 8.

Θεοσύναχτος, ὁ, ἡ (συνάγω). Ὅ,τι συνήχθη, ἐσυνάχθη, ἢ συνάγεται μὲ τὸν θεόν, τοῦτ' ἔστιν ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ· ἢ δὲ ὑποτινος ἄλλου ἐξήγησις, συναπτων μὲ τὸν θεόν, ἢ ἡνωμένος μὲ τὸν θεόν, ψευδὴς καὶ παράλογος.

Θεοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίστημι). Ὅστις εἶναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ εἰς τὸν θεόν συστημένος.

Θεόσυντος, ὁ, ἡ = θεόστυτος.

Θεόσταυρος, ὁ, ἡ (ταῦρος). Ἐπίθ. τοῦ Διός εἰς ταῦρον μεταμορφωθέντος. Μτχ. 2, 131. σχῆμα τοῦ ταύρου.

Θεοτείχης, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὅ,τι ἐτειχίσθη, ἐπεριτειχίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ποιητ. ἐπίθ. τῶν Θηβῶν.

Θεοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὅ,τι τέρπει, ἡδύνει, εὐφραίνει τὸν θεόν· Νόν.

Θεότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Πᾶν ὅ,τι ἐδημιουργήθη, κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἶναι θεοκατασκεύαστον.

*Θεοτευχής, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Θεότης, ητος, ἡ (θεός). Ἡ οὐσία, ἡ φύσις, τὸ εἶναι τοῦ θεοῦ.

Θεοτίμητος, ὁ, ἡ (τιμάω). Ὅστις ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐτίμησεν, ἢ εἶναι ἄξιος νὰ τὸν τιμήσῃ ὁ θεός· (2)

*Θεότιμος, ὁ, ἡ (τιμή) = τῷ προηγμ. Πνδ.

Θεοτόκος, ἡ (τίκτω). Ἡ τὸν θεὸν τέξασα γεννήσασα.

Θεότοκος, ὁ, ἡ, Ὅστις ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ θεοῦ.

Θεότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι ἔτρεψεν, ἀνέστρεψε, μετέστρεψε, μετέβαλε, μετεμόρφωσεν ὁ θεός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 901. Λίσχύλ. Πέρσ. 109.

*Θεότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη ὑπὸ θεοῦ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 809.

Θεοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέφει τοὺς θεούς. »ἀμβροσίᾳ θεοτρεφῆς«, Ἀνάλκτ.

Θεοτυπία, ἡ (τύπος). Ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν. Ἐκκλ.

*Θεοτύπωτος, (τυπόω). Ὅ,τι ἔχει, φέρει τύπον θεοῦ. Τμνδ.

Θεουδεία, ἡ, Φόβος θεοῦ, θεοφοβία, εὐσέβεια. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 586. παρὰ τό

*Θεουδής, ὁ, ἡ. Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, θεοσεβής, τὸ κοιντ. Θεοφοβούμενος. Ὅστις σέβεται, τιμᾷ τοὺς θεούς· ὅσιος, εὐσεβής, θεοφιλής· »νόος, συμφέρει Ὀδσ. Ζ, 121. Τ, 364. καὶ ἄλλχ. Ἔτι δὲ καὶ »βασιλεὺς θεουδὴς ἀνασσων« Ὀδσ. Τ. 109. Ἐν Ἰλιδ. οὐχ εὑρηταί πον ἡ λξ. (νομίζεται δὲ συνήθως ἡ λξις κατὰ συναίρ. τοῦ, θεοειδής, ὅπερ ὅμως ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ, διότι τοιουτοτρόπως ἔπρεπε νὰ ἦναι θεώδης, καὶ οὐ θεουδής, ἀλλὰ καὶ ἡ σημασ. ἀνάρμοστος τῇ τοιαύτῃ συναιρ.). Ὅθεν εὔλογως ἐτυμολογεῖ τὴν λξιν ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 169. παρὰ τὸ, θεὸς καὶ δέος, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν κατὰ ποιητ. μεταπλασμὸν τοῦ πρωτοτύπου, ἀχρήστου μέντοι μείναντος θεοδεής, θεοδής. Οἱ δὲ μεταγενστ. ποιητ., οἷον ὁ Κ. Σμυρν. χρῆται τῇ λξει θεουδὴς καὶ ἀντὶ θεῖος ἐν γένει.)

Θεουδόχος, ὁ, ἡ, = θεοδόχος. Νόνν.

Θεουργία, ἡ (θεουργός). Ἔργον θεοῦ, θεῖα πράξις. 2) Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ τέχνη τοῦ μάγου· μαντεία, μαγεία· ἀφ' οὗ

Θεουργικός, ἡ, όν. Ὅστις ποιεῖ, καίμενός τι ἢ τινα θεῖον, ἅγιον, μακάριον. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θεουργόν ἢ θαυματουργόν, εἰς τὴν τέχνην αὐτόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος τῆς θεουργίας, ἔχει κλίσιν εἰς αὐτήν, εἶναι μαγικός.

Θεουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις πράττει, ποιεῖ θεῖα ἔργα, θεῖας πράξεις. 2) Ὅστις διὰ τῆς δυνάμεως καὶ βοηθείας τῶν θεῶν ἐπιτελεῖ, πράττει ὑπερφυσικὰ ἔργα, θαύματα· μάγος.

Θεοφάνεια, ἡ (θεοφανής). Ἐμφάνισις θεοῦ τινος, τὸ νὰ φανερωθῇ, γένηται ὁρατὸς θεός τις. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, ἐξαιρ. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ φανέρωσις τοῦ Χριστοῦ. (2)

Θεοφάνεια, ων, τὰ (φαίνομαι). Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐμφανίσεως θεοῦ τινος· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ. »τὰ θεοφάνεια« ὑπερ. ἱερά, ἡ ἑορτὴ εἰς μνήμην τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦτον ἡ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, διότι ἐφάνη ἐν σαρκὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, νῦν δὲ, ἡ τοῦ κοιντ. ἑορτὴ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, τὰ Φῶτα. (2)

*Θεοφανής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐφανερώθη, ἐδείχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφανέρωσεν, ἔκαμε γνωστὸν ὁ θεός.

*Θεοφάνια, τά, ὑπκ. ἱερά, Ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς τελουμένη, καθ' ἣν ἐδεικνύοντο εἰς τοὺς λαοὺς ὅλα τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 1, 51. ὅπου ἄλλαι ἐκδόσεις, θεοφανίαι ἔχουσι· παρβλ. θεοφάνεια. (2)

*Θεοφανία, ἡ, ἰδὲ τὸ προηγμ.

Θεόφαντος, ὁ, ἡ, = θεοφανής.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ· καθ' Ἡσύχ. = θεῖλόγος.

*Θεοφάνωτος, ὁ, ἡ, = θεόφαντος. Τμνδ.

Θεόφατος, ὁ, ἡ· θεοφατίζω, = θέσφατος, θεσφατίζω, Γραμμτ.

*Θεοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει θεῖον φέγγος, θεῖαν λάμψιν. Τμνδ.

Θεόφεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φθέγγεται, ἠχεῖ περὶ τοῦ θεοῦ.

*Θεόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος) = τῷ προηγμ.

Θεοφιλής, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις εἶναι ἠγαπημένος ἀπὸ τὸν θεόν, τὸν ἀγαπᾷ ὁ θεός· ὅθεν εὐτυχής. Ἐπῤῥ. θεοφιλῶς.

*Θεοφίλητος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν θεόν, εὐσεβής, θεοσεβής. (2)

Θεοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία, ἡ, εὔνοια τοῦ θεοῦ, τῶν θεῶν, τὸ νὰ ἔχῃ τις τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν τὴν εὔνοιαν. Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 38. παρὰ τό

Θεόφιλος, ὁ, ἡ, = θεοφιλής.

*Θεοφιλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὁ θεός.

Θεόφιν, Ἐπῤῥ. γεν. καὶ δοτ. ἑνκ. καὶ πλθ. τοῦ θεός. Ὅμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συνταξ. »θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος« ὡς δατκ. πλθ.

Θεόφοβος, ὁ, ἡ (φοβέομαι). Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, θεοφοβούμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Θεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ θεῖα, θειακά.
*Θεοφορέω, Μλ. -ήσω (θεοφόρος). Θεοποιῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι θεόν· συνήθ. παθητ. θεοφορέομαι, ἕλκομαι, σύρομαι ὑπό τινος θεοῦ, ἔχω ἐνθουσιάζομαι, εἶμαι, ἢ γίνομαι ἐνθουσιασμένος.
Θεοφόρησις, εως, ἡ. Ἐμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμός. Διον. Ἁλικ. καί
Θεοφόρητος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος. 2) Ἐνεργητ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ θεόν, ἢ θεάν. Ἐπῤῥ. θεοφόρητος. Λουκιαν.
Θεοφορία, ἡ, = θεοφόρησις· παρὰ τό
Θεοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω. Ὅστις φέρει, ἔχει εἰς ἑαυτὸν τὸν θεόν, τοῦτ' ἐστὶν, ἐνθουσιασμένος.
Θεοφραδής, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅστις ὁμιλεῖ θεῖα, προφητεύει· ἀφ' οὗ
Θεοφραδία, ἡ. Θεία ἔκφρασις, γνῶσις, χρησμός, μαντεία.
Θεοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = θεοφραδής.
*Θεοφρονής, ὁ, ἡ, = θεόφρων.
Θεοφροσύνη, ἡ (θεόφρων). Θεία φρόνησις, θεῖος στοχασμός. Θεία ἢ εὐσεβής, ὁσία γνώμη, εὐσέβεια, θεοσέβεια. — 2) Θεία ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός.
Θεοφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φρουρεῖται, φυλάττεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει θεῖαν φρόνησιν, σοφίαν. Εὐτεβής, ὅσιος. — 2) Ἔνθεος, κατέχομος, ἐνθουσιασμένος.
Θεοφύλακτος, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ὅστις φυλάττεται, ὑπερκρατεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. (υ)
Θεόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι ἐφυτεύθη, ἐστήσθη, ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοφωνέω (φωνέω). Μαντεύω, προφητεύω. Ἡλιοδωρ. Αἰθ.
*Θεοφώνος, ὁ, ἡ = θεσπιῳδός. Ἐμνδ.
Θεογάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Ὅ,τι ἐχαράχθη, ἐτυπώθη, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. (α)
Θεοχολωτύνη, ἡ. Τὸ θεῖον μῖσος, ἡ θεία ὀργὴ· τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ· παρὰ τό
Θεοχόλωτος, ὁ, ἡ (χολόω) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Β'. 8.
Θεόχρηστος, ὁ, ἡ (χρῶ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἠγγέλθη, ἐμηνύθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· παρβλ. Πυθόχρηστος.
Θεόω, Μλ. -ώσω (θεός), = θεοποιῶ. — 2) (θεῖος) = θειόω, θειαφόω, τειμαρόω τίποτε.
Θεραπαινα, ἡ· Ὑηλ. τοῦ θεράπων. Ὑπηρέτησα, ἐδουλεύτρα. (ε)
*Θεραπαινίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θεραπαινίς, Δουλεύτρισσα.
*Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεράπαινα.
Θεραπεία, ἡ (θεραπεύω). Ὑπηρεσία, δούλευσις· ὑπηρέται, ἀκόλουθοι, ἔξαιρ. οἱ περὶ τὸν βασιλέα, αὐλικοί, δορυφόροι, ἢ σωματοφύλακες. Ἡρόδ. — 2) Φροντίς, ἐπιμέλεια, περιποίησις. ἔξαιρ. νοσοκομία, περιποίησις ἀῤῥώστου. Ὧν γένει, Ὑπηρεσία, περιποίησις, φιλοφροσύνη, κοσμιότης Πρὸς ἀνωτέρους δέ, Σέβας, τιμή· ὡσαύτως καὶ θεία λατρεία· ἔτι δέ, Καλλιεργία τῆς γῆς, γεωργία· ἐν γένει, τὸ νὰ φροντίζῃ, ἐπιμελῆται τις περὶ παντοσήποτε πράγματος. Παραμυθία, παρηγορία
Θεράπευμα, ατος, τό Τετελεσμένη ὑπηρεσία, δούλευσις, φροντίς, περιποίησις, ἴασις, ἰατρεύμα, ἰατρικὸν· ἔτι δὲ καὶ σάβας. (ε)
Θεραπευσία, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, θεραπεία· κατὰ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 5. Θεραπευσία γραπτέον.
Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ· καί
Θεραπευτέος, ἑά, ἑόν· ἐπῃ. ῥηματκ. τοῦ θεραπεύω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει, ἢ ἡμπορεῖ, ἢ ἀξίζει νὰ θεραπεύσῃς, θεραπευθῇ, ἤτοι νὰ ὑπηρετηθῇς, ὑπηρετευθῇ, περιποιηθῇς, περιποιηθῇ, ἰατρευθῇ· σέβηται, τιμᾶται, λατρεύεται.
Θεραπευτήρ, ῆρος, καὶ, θεραπευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θεραπεύει, ὑπηρέτης, δουλευτής, περιποιούμενος, νοσοκόμος, ἰατρός· πᾶς πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ, νὰ κάμνῃ ἐκδουλεύσεις, ἔτι δὲ καὶ κόλαξ.
Θεραπευτικός, ἡ, όν. Ὅστις ὑπηρετεῖ, δουλεύει, περιποιεῖται, ἰατρεύει, παραμυθεῖ, παρηγορεῖ τινα. Ὅστις εἶναι πρόθυμος, ἐπιτήδειος, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ, κάμνῃ ἐκδουλεύσεις, περιποιεῖται, παρηγορῇ, ἰατρεύῃ· ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν θεραπευτήν. — 2) Ὅστις ἔχει χρείαν θεραπείας, κατὰ τὰς διαφόρους σημτ. τῆς λέξεως.
*Θεραπευτής, ίδος, ἡ, = θεραπευτρίς.
Θεραπευτός, ὁ, ἡ (θεραπεύω). Ὅ,τι ἰατρεύθη, ἢ δύναται νὰ ἰατρευθῇ.
Θεραπεύτρια, ἡ, καί
*Θεραπευτρίς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ θεραπευτήρ.
Θεραπεύω, Μ. εὐσω (θεράπων). Ὑπηρετῶ, δουλεύω, περιποιοῦμαί τινα. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξει ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Ν, 265. Εἶμαι ἕτοιμος εἰς ἐκδουλεύσεις, ὑπηρετῶ, δουλεύω τινὰ μὲ προθυμίαν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Τμ. Ἀπολ. 390., ἀμφοτεράκις ἄνευ πτωτικοῦ. Κατὰ πρῶτον μετὰ αἰτ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 137. «Θανάτους θεραπεύω» Τηρετῶ, νὶ τιμῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, τοῖς προσφέρω θυσίας· ὡσαύτως εὐχρτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. Ἔλαβε δὲ ἡ λέξις παντοίαν χρῆσιν ἐν γένει. — α) Ἡ ἀρχαιοτάτη σημσ. αὐτῆς φαίνεται ὅτι ἦτον τὸ, εἶμαι ὑποχείριος, ὑποκείμενος εἰς τινα ἀνώτερόν μου, ἢ εἰς θεότητά τινα διὰ νὰ τῷ δουλεύω, ἔξαιρ. ἐπὶ σχέσεως δούλου πρὸς δεσπότην, ὑπηκόου πρὸς τὸν ἐξουσιαστήν, ἀνθρώπου πρὸς τὴν θεότητα. β') Ταύτῃ τῇ σημσ. ὅμως προσηφθη ἐπειτα ἡ τῆς αὐτοπροαιρέτου, ἐλληματικῆς ὑπηρεσίας, δουλεύσεως. Σέβομαι, τιμῶ, αἰδοῦμαι, προτιμῶ, προσκυνῶ τινα, τῷ κάμνω κάμμιαν χάριν, βοηθειαν, φιλοφροσύνην, εἶμαι πρόθυμος εἰς ἐκδουλεύσεις του, κατὰ τὰς διαφόρους σχέσεις τινὸς πρὸς φίλον, διδάσκαλον, σύζυγον, πατέρα, μητέρα, πρὸς πάντα γεροντότερον κλ. τ. τ., ἔτι δὲ καὶ περιποιοῦμαί τινα, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περὶ αὐτοῦ· «Θεραπ. τὸ πλῆθος» Φροντίζω διὰ τὸ πλῆθ. Θκδ. 1, 9. Μάλιστα δὲ καὶ ἐκ μέρους τῶν θεῶν «Θεραπεύουσι τοὺς ἀνθρώπους» Ξνφ. — γ') Ἀλλὰ κατὰ ψευτικὴν σημσ., Κολακεύω, Ψωπεύω, ὑποδουλεύομαι, διαφθείρω τινὰ μὲ τὸ κολακευτικὸν μου φέρσιμον, διακονῶ, τὸ ἰταλ. κάμνω τὴν κόρτε εἰς τινα. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων· π. χ. «ἡδονὴν θεραπεύω» Παραδίδομαι εἰς ἡδονάς· «τὰς ὕβρας τινὸς θεραπεύω» Συγχαίρω εἰς τὸν οἰκόν τινος, περιέρπω αὐτάς, τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν, παραστέκω ὡς δοῦλος εἰς τὴν ὕβραν τινός, τὸν γλείφω τὸν κατόφιλον. Ξνφ. — δ) ἔξαιρ. Νοσοκομῶ ἤτοι περιποιοῦμαι ἀῤῥωστόν τινα· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ἰατρῶν· Ἰατρεύω τινά. Ὅθεν ἐν γένει, Παραμυθῶ, παρηγορῶ, πραΰνω, μετριάζω· Σῴζω, ἀποκαταστήνω, διορθόνω, ἐπανορθῶ — ε') Ἐπὶ καλλιεργίας τῆς γῆς «γῆν θεραπεύω» Καλλιεργῶ, γεωργῶ «δένδρον θεραπ.» Περιποιοῦμαι κἀνεν δένδρον, φροντίζω διὰ νὰ αὐξήσῃ καλά. Πλὴν τῆς συνήθους συντάξεως αὐτοῦ μετὰ αἰτ., συντάσσεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Φροντίζω διὰ νὰ γένῃ, τελειώσῃ τι· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ὅπως, Θκδ. (κατὰ Donderl Lat. Synon. 4. σλ. 108. συγγν. τῷ, θέρω καὶ θάλπω.)
*Θεραπήνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ θεραπεία. Ἡρόδ.
Θεραπήϊος, ηια, ηΐον, Ἰωνικ. ἀντὶ θεραπευτικός.
Θεραπίς, ίδος, ἡ = θεραπαινίς. Πλάτ. Μυξ.

(Τόμ. β'.)

σλ. 244. Ε. ἡ ἀνάγνωσις ὅμως οὐ πάνυ βεβαία.
Θεράπνη, ἡ, Ποιητ. κατὰ συστολ. τοῦ θεράπαινα. Ὑπηρέτισσα, δούλη, δουλεύτρα, Τμν. Ἀπολ. 157. — 2) κυρὰ Νικόδ. Καποιείς, διατροβή, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον. — 3) Θεράπνη, ἡ. Ἀρχαία τις Λακων. πολις, ἀφ' ἧς προσηγορεύοντο Θεραπναῖοι, οἱ Διόσκουροι.
Θεραπνίδιος, τό. Ὑποκορ. τοῦ θεράπνη.
*Θεραπνίς, ίδος, ἡ. Ποιητ. συστολῇ ἀντὶ θεραπαινίς.
*Θεραπόντιον, τό. Ὑπερτ. τοῦ θεράπων, Δηγ. Δρτ. 4, 59.
Θεραποντίς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ θεράπων. Αἰσχ. Ἱκέτ. 992. παρὰ τό
Θεράπων, οντος, ὁ. Ὑπηρέτης, δοῦλος, ἐπιμελητής, συνεργός· παρ' Ὁμ. κεῖται πολλαχ. κατὰ σημσ. τοῦ ἑταῖρος, ὀπάων. Συμπολεμιστής, τὸ ἰταλ. κομεράτος· Ὅθεν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ θεράποντα τὸν φίλον του Πάτροκλον. Ἰλ. Π, 244. Σ, 152. Ὁ Μηριόνης ἀντὶ θεράπων τοῦ Ἰδομενέως. Ἰλ. Ψ, 113. καὶ Τ, 143. εἰσὶν ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατηγοὶ, θεράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος· Ἐν ἄλλοις χωρίοις δὲ καλεῖται ὁ ἁρματηλάτης οὗτος. Ἰλ. Θ, 113. ἡνίοχος θεράπων Ν, 366. Ἀλλὸ καὶ ὁ κήρυξ, Ὀδσ. Σ, 424. καὶ ἔξαιρ. ἐν Ὀδσ. προσηγορεύονται ὡσαύτως καὶ πάντες οἱ οἰκέται καὶ ὑπηρέται εἴκου τινός· ἀντὶ τοῦ, δοῦλος (σκλάβος), ὅμως οὐδαμοῦ κεῖται· ἀλλὰ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ φέρει ἐνγὲ οἱ τὴν παρασημασίαν αὐτοπροαιρέτου ὑπακοῆς εἰς τὴν θελητὴν τινος, ἐν τιμίοις ἐκδουλεύσεσιν· οὕτω ἐπικαλοῦνται οἱ βασιλεῖς. «Διὸς θεράποντες», Ὀδσ. Λ, 255. Πάντες οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταὶ «Ἄρηος θεράποντες» πολλαχ. ἐν Ἰλ., οἱ Τμνῳδοὶ καὶ οἱ Ποιηταὶ «Μουσάων θεράποντες» Τμ. Ὁμ. λβ', 20. Nacke ἐν Χοιρλ. σελ. 106. ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι λάτρις θεότητός τινός. (πιθανῶς παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω. υυ-).
Θέραψ, απος, ὁ. σπάνιος ποιητ. τύπος, ἀντὶ τοῦ θεράπων, ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ὅμως χρήσιμος μόνος,
Θερεία, ἡ. Ὑπακουομ. Ὥρα, θέρος, καλοκαίρι· ἰδὲ θέρειος ὥρα, ταὐτὸν τῷ, θέρος, καλοκαίρι.
Θερείβοτος, ὁ, ἡ (θέρος, βόσκω). Ὅ,τι χρησιμεύει τὸ καλοκαίρι εἰς βοσκήν. ἢ τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ βόσκωσι τὰ ζῶα τὸ καλοκαίρι· πεδίον θερείβοτον.
Θερειγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅ,τι γίνεται, φυτρώνει, αὐξάνει, ἢ ὅστις γεννᾶται τὸ καλοκαίρι, ὅθεν θερμῆς, ὀξείας φύσεως, ὀξύῤῥοπος. Νίκανδρ. Θηρ. 601,
Θερειλεχής, έος, ὁ, ἡ (λέχος). Τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ κἀθηται, κεῖται, πλαγιάζῃ τις τὸ καλοκαίρι.
Θερείνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅ,τι βόσκει τὸ καλοκαίρι· ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἐπιτήδειον εἰς καλοκαιρινὴν βοσκήν «θερεινόμος πόαν. Διον. Ἁλικ. Β'. 2. Καλοκαιρινὴ πρασιὰ, χλόη, πόα.
Θέρειος, εία, ειον· ὅτι δὲ καὶ δικατλ. (θέρος). Ὅ,τι εἶναι θερινὸς, καλοκαιρίσιος· ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸ καλοκαίρι· ἔχει, ἢ κάμνει ζέστην ὡς τὸ καλοκαίρι· ἐν γένει, θερμόν. ζεστόν· «ἡ θερεία» ὑπαι. ὥρα = θέρος, Ἡρόδ., ὡμλ. ὑπρλτ. θερείστατος, Νίκανδρ. παρὰ λογογρ. δὲ συνηθ. τύπος τό, θερινός.
Θερείπετος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὅ,τι ἐβράχη, ἐποτίσθη τὸ καλοκαίρι· Δυκόφρ. 847.
Θερείτατος, άτη, ατον· ἀνωμλ. Ὑπερθετ. τοῦ, θέρειος.
*Θερείω, νεώτ. ποιητ. τύπος, τοῦ, θέρω.
Θέρετρον τό (θέρος). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον περᾶ τις τὸ καλοκαίρι. ξενκλοκαιριάζει, Γαλην. Γλωσσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέρενς, Ἰων. γενικὴ ἀντὶ θέρεος, θέρευς.

Θερέω, Ἐπκ. ὑποτ. ἀόρ. β. παῦτ. ἀντὶ θερῶ, παρὰ τὸ θέρω, Ὀδσ. Γ, 23.

Θερήγεφιν, τό· συναιρ. θερηγινον (θέρος). Τὸ πλέγμα εἰς τὴν ἄμπελον, ὅπως τοῦ ὁποίου βάλλουσι τὰ θερισμένα σταφύλια καὶ τὰ μετακομίζουσιν ἐκ τοῦ ἀγροῦ· (ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ὡς συνήθους τῷ, ἀγω, σφαλερά).

*Θερηγενής, ές, ἡ = θερειγενής.

Θερίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (θέρος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Θερίζω, συνάγω, μαζόνω τοὺς καλοκαιρινοὺς καρποὺς τῶν ἀγρῶν· ἐν γενει, κόπτω, χωρίζω, ἀφανίζω, θανατόνω, σκοτόνω· ποιητ. — 2) Ἀμετβ. Διάγω, περνῶ τὸ καλοκαίρι, ξεταλοκαιριάζω, παρβλ. χειμάζω.

Θερικός, ή, όν = θέρειος.

Θερινός, ή, όν = θέρειος. Συνήθης παρὰ λογογρ. τύποις.

Θέριος, ία, ιον = θέρειος, Αἰσχλ. Ἱκέτ, 75. »Θερίας ἀπὸ γᾶς«.

Θερίσσω, Δωρ. ἀντὶ ταῦ, θερίζω.

Θερισις, εως, ἡ (θερίζω). Τὸ νὰ θερίζῃ τις. Θέρισμα.

*Θερισμός, ὁ = θέρισις.

Θεριστήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις θερίζει, θεριστής. Δυνόφρ. 840. ἀφ' οὗ

Θεριστήριος, ὰ, ὁν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θέρισμα· θεριστήριον, τό, ὑπακουομ. ὄργανον. Δρεπάνη, κ. λ. τ. τ.

Θεριστής, οῦ, ὁ = θεριστήρ.

Θεριστικός, ή, όν = θεριστήριος. ἀνήκων εἰς θερισμόν.

Θεριστός, ή, όν (θερίζω). Ὅ,τι ἐθερίσθη.

*Θέριστος, ὁ (θερίζω). Τὸ θέρος, τόσον ἡ πρᾶξις, τὸ θερισμόν, ὅσον καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται τὸ θέρος, τὸ θέρισμα, Spohn εἰ Νικφ. Βλμμ. σλ. 40. παρκβλ. ἄμητος.

Θερίστρια, ἡ θηλ. τοῦ θεριστήρ.

Θερίστριον, τό, καὶ, συστολ. θέριστρον. Θερινὸν ἱμάτιον, καλοκαιρινὸν φόρεμα, ἢ κατὰ Winkelmann. Gesch. d. Kunst, 6, 2, 2. λεπτόν τε πέπλῳ παραπλήσιον κεφαλῆς κάλυμμα Θρ. 15, 69. ὅπου ἄλλοι νομίζουσιν αὐτὸ τῷ, ἀμπεχόνην ταυτοσήμαντον, ἐξαιρ. δὲ ἀπεφήνατο τὴν περὶ τούτου γνώμην αὐτοῦ ὁ Spohn ἀλλ' ὅμως ἡ κατὰ τὸν Winkelmann σημσ. αὐτοῦ προκριτέα. Ἐν γένει δέ, τὸ θέριστρον σημαίνει παυδήποτε λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν ὕφασμα ἐπὶ καιρῷ τοῦ θέρους χρήσιμον εἴτε ὡς ἱματίον εἴτε ὡς κεφαλῆς κάλυμμα. — 2) Παρὰ τοῖς Ο'. Ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ θερίζειν χρήσιμον.

Θέρμα, τό. Ποιητ. ἀντὶ θέρμη, ζέστη. ἀμφβ. Lobeck εἰ Φρν. σλ. 331.

Θερμάζω, Μλ. -άσω = θερμαίνω. Nicd.

*Θερμαίνω, Μλ. -ανῶ (θερμός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε, Ὀδ. Ξ, 7 παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ξηραίνω, στεγνόνω, τίποτε, Τρπ. Ἐπὶ ἔρωτος, Φλογίζω, διακαίω, Παῦτ. Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, φλέγομαι, ἐκκαίομαι, ἐκπυροῦμαι, Ὀδσ. Ι, 376. Ἔτι δὲ καὶ πυρέττω, τὸ κοιντ. ἔχω ἢ πάσχω θερμασίαν, θερμαίνομαι. Τρπ. »θερμαίνομαι ἐλπίσι«. Ζωογονοῦμαι μὲ ἐλπίδας, »κότῳ θερμαίνομαι σπλάγχνα«. Ὁ θυμὸς καταφλογίζει τὴν καρδίαν μου, τὸ κοιντ. βράζω ἀπὸ θυμόν. Ὁ δὲ Αἰσχλ. καὶ »πολλὰ θερμαίνει φρενὶ λέγει ἀντὶ »πολλὰ πράττειν θερμῇ φρενίᾳ«. Τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ τις παράβολα, θρασέα πράγματα, νὰ γίνεται φιλοκίνδυνος, ριψοκίνδυνος, Ὁ Νικηφ. δὲ χρῆται καὶ τῷ τύπῳ θερμάζω· τὸ θερμάω ὅμως ὑστερότερον παρὰ τοῖς παλαιοῖς συγγραφεῦσι.

Θέρμανσις, εως, ἡ (θερμαίνω). Τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ τίς τι, ἢ νὰ θερμαίνεται, ζεσταίνηται τὶς· ζέσταμα.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ. Παῦ ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ζεσταίνῃ τις τίποτε ἐν αὐτῷ, οἷον λέβης ἢ ἄλλο τοιοῦτόν τι ἀγγεῖον, εἰς τὰ ὁποῖα ζεσταίνομεν νερόν, ἢ ἄλλο τι ῥευστόν· τὸ συνήθως θερμάρι λεγόμενον.

Θερμαντήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς θέρμασμα, ζέσταμα, διὰ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ· τὸ θερμαντήριον = θερμαντήρ.

Θερμαντικός, ή, όν = θερμαντήριος.

Θερμαστός, ή, όν (θερμαίνω). Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν, ζεσταμένον, ἢ ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ θερμάνῃ, ζεστάνῃ.

Θερμασία, ἡ. Θέρμη, ζέστη, οὐκ Ἀττικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ, θερμότης.

Θέρμασμα, τό. Ζέσταμα, πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου θερμαίνει, ζεσταίνει τις τίποτε· ζεστὸν κατάπλασμα.

Θερμαστέον, τό = θερμαστρίς· σημσ. 3. Λεπ. poliorc. Dim. παρὰ τό

*Θερμαστίς, ίδος, ἡ = θερμαστήρ. Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ζεσταίνομεν νερόν. Θερμάρι.

*Θερμάστρα, ἡ. Κάμινος, καμίνι τῶν χαλκέων, χαλκεῖδιον, Ἡσύχ. ἔθεν »θερμαστριωδενοῦ ἀπὸ τὸ καμίνι τοῦ χαλκέως. ἐτι δὲ καὶ, Θέρμαστρα λέγεται.

*Θερμαστρίζω, ἰδὲ θερμαστρίς, σημσ. 2.

*Θερμαστρίς, ίδος, ἡ. Πυράγρα, τὸ κοιντ. τσιμπίδι τῆς ψωτιᾶς, πυράγρα τῶν χαλκέων καὶ χρυσοχόων μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ πεπυρωμένα μέταλλα· ὅθεν πασαδήποτε λαβίς, τσιμπίδι, καὶ ἡ ὀδοντάγρα, δοντάγρι. Ἀρστλ. Ἔτι δὲ καὶ ἐργαλεῖόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέομεν, συφίγγομέν τι μέ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε, τὸ κοιντ. κλίππα. — 2) Ἀπὸ τὴν διαστανρώσεως τῶν σκελῶν τῆς λαβίδος, τσιμπιδίου, ἐλέγετο κατὰ μετωνυμ. καὶ τρόπος τις χορεύ, Θερμαστρίς, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶν εἰς ὕψος, ἵστ. ἀπίτω, ὁ χορεύων διασταυρόνει τοὺς πόδας του εἰς τὸν ἀέρα πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς· ὡς χορεύουσιν εἰς τὰ θέατρα οἱ Ἰταλ. γροτέσκοι, λεγόμενοι Εὐστάθ. »Θερμαυστρίζειν λέγονται οἱ ὀρχούμενοι ὅταν εἰς ὕψος ἀναπηδήσαντες πολλὰς παραλλαγὰς τοῖς ποσὶ ποιήσωσιν πρὸ τοῦ εἰς τὸ ἔδαφος κατενεχθῆναι ἀφ' οὗ τὸ ῥῆμα, Θερμαστρίζω, χορεύω τὴν Θερμαστρίδα — λέγεται δὲ καὶ θερμαυστρίς.

*Θερμαύστρα, ἡ = θερμάστρα· μὴ νομισθήτω δὲ ἡ λέξ. ὡς ἐκ τοῦ αὔω, τύνθετος.

*Θερμαυστρίζω, ἰδὲ θερμαστρίς, σημσ. 2.

*Θερμαυστρίς, ίδος, ἡ = θερμαστρίς· τελειότερος τύπος ἄνευ συνθέσεως τῷ αὔω ἢ φαύω.

Θερμερός, θερμερῶπις, ἰδὲ θεμερός, θεμερῶπις.

Θέρμη, ἡ. Ζέστα, πληθ. αἱ θέρμαι, θερμά, ζεστὰ λουτρά. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ νεώτ. Ἀττ. ἔγραφον ἡ θέρμα, παρβλ. Lobeck εἰ Φρν. σλ. 331.

Θερμηγορέω (ἀγορεύω). Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα, μὲ θυμόν, ὀργήν. Λουκ. Περεγρ.

Θερμημερίαι, ῶν, αἱ (ἡμέρα). Θερμαί, ζεσταί, καλοκαιριναὶ ἡμέραι. Ἀριστ.

Θέρμια, ων, τά. Ὑποκριτ. τοῦ θέρμος.

Θέρμινος, ίνη, ινον (θέρμος). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ θέρμονς, ἰδὲ θέρμος.

Θερμοβαφής, ὁ ἢ (βάπτω). Ὅ,τι ἐβουτήχθη, ἐχρωματίσθη, ἐβάφη ζεστὸν εἰς τίποτε· ἀντίθ. τῷ ψυχροβαφής. Θφρστ.

*Θερμόβλυστος, ὁ, ἡ (βλύω). Ὅ,τι ἀναβρύει, ἀναβλύζει ζεστόν.

Θερμόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὅστις εἶναι θερμός, ὁρμὲς εἰς τὸ φρόνημα, ἢ εἰς τινας ἀποφάσεις του. Ἀριστοφ.

Θερμοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις προσφέρει ἢ χαρίζει ζεστὸν νερόν, ζεστὸν ποτόν· πολλὰ ζεστὰ ποτά. Ἀναλκτ. Β', 423.

*Θερμοδότις, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ θερμοδότης.

*Θερμοεργός, ὁ, ἡ = θερμουργός· ἔχουσι τὰ ἄριστα χειρόγρφ. παρ' Αἰσχλ. Εὐμν. 40. ἐπαυ ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν γνώμην αὐτοῦ ὁ Vellauer.

Θερμοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἔχει θερμὸν στόμαχον.

Θερμοκύμος, ὁ, ἡ. Ἀθήν. Α'. Εἶδος ὀστρίων ἀκριβέστερ ἀγνώστου· παῦτ. μέσον εἶδος μεταξὺ κωμάμων καὶ θέρμων.

Θερμολουσία, ἡ (θερμολούστης). Θερμὸν ζεστὸν λούσιμον, λουτρόν. Τὸ νὰ λούηται τις εἰς θερμὰ λουτρά. Ἱππκρ.

Θερμολουτέω, Μλ. -ήσω. Λούομαι, κάμνω, λουτρὸν εἰς θερμὸν, ζεστὸν, νερὸν· παρὰ τό

Θερμολουτία, ἡ = θερμολουσία, Ἱππκρ.

Θερμολουτρέω = θερμολουτέω.

Θερμομειγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον μὲ θέρμην, ζέσταν, μετὰ θέρμης μεμιγμένος, Πλούτ.

Θερμόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὅστις ἔχει θερμὸν, ὀξὺν νοῦν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1183.

Θερμόπλα, ἡ (ὅπλη). Πᾶσα τι, ἁρμοστία τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ θερμότητος εἰς τὰς ὁπλὰς αὐτῶν, ἤτοι εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν των· τὸ κοιντ. εἰς τὰς μπίστακας.

Θερμοπότης, ου, ὁ. Ὅστις πίνει θερμὸν ὕδωρ, ἢ οἶνον, ἢ θερμὰ ποτά.

Θερμοπότις, ίδος, ἡ. Ποτήριον διὰ τοῦ ὁποίου πίνουσι τὰ θερμὰ ποτά. Ἀθήν. ια'· τὸ τουρκβ. φιλτζάνι.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ (πύλαι). Κυρίως θερμαὶ πύλαι,, πόρται, τοῦτ' ἔστι στενοὶ διαβάσεις μεταξὺ βουνῶν, ὅπου εἶσι θερμὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς λουτρά· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὁ διὰ τοῦ ἡμιλείου βανάτου σαῦ Λεωνίδα περίφημος στενὸς παραθαλάσσιος τόπος ὁ μεταξὺ τῆς Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Ζωτενίου. Ὅστις ἦτον κλειδὶ τῆς καθ' αὐτὸ Ἑλλάδος· λέγεται δὲ καὶ Πύλαι ἁπλῶς. Ἡρόδ. ζ, 176. 201.

Θερμοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ θερμὸ, ζεστὰ ποτά, ἢ φαγητά· τὸ τουρκβ. καφετζῆς, ἀχτσίδικο.

Θερμοπώλιον, τό. Τόπος, ὅπου πωλοῦνται θερμὰ, ζεστὰ ποτά, ἢ φαγητά· τὸ τουρκβ. καφενές, ἀχτσίδικο.

Θερμορρόη, ἡ (ῥέω). Ἀγγεῖον μὲ σωλῆνα χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ κυριώνται ἐξ αὐτοῦ θερμὰ ῥευστὰ πράγματα, τὸ τουρκβ. καφὲ ἰμπρίκ. Νικτ. Χρν. 5, 7.

Θερμός, ή, όν (θέρω). Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν, βραστόν, καυτόν, πυρωμένον,, Ὁμ. ἐπὶ χλιαρῶν λουτρῶν, Ἰλδ. Ξ, 6., θερμῶν δακρύων Ὀδ. Τ. 362. Ἐπὶ βράζοντος ὕδατος, Ὀδσ. Τ. 388. καὶ ἐπὶ ᾠῶν ὀλίγον κατακεκαυμένων, Ι, 388. — 2) Μεταφ. Ὀξύς, ὀξύρροπος, ὀργίλος, ὁρμητικός, παράφορος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. — β'. Ὅ,τι εἶναι θερμὸν ἀκόμη, ὅθεν ἀποψύχη, ὅθεν ἐκρύωσεν ἀκόμη, π. χ. ψωμί, φαγητόν, κλπ. τ. — 3) Τὸ θερμόν, ὑπακ. ὕδωρ, ζεστὸν νερόν, ποτόν, τὸ ὁποῖον συνήθιζαν νὰ πίνουν οἱ παλαιοὶ ὡς ἡμεῖς τὸν καφέ, τεῖ καὶ τ. τ. — τὰ θερμά, ὑπακ λουτρὰ· ὡσαύτως καὶ »τὸ θερμὸν« λεγόμενα, Meinecke εἰ Φιλμ. σλ. 370 — Σπανίως δὲ καὶ μόνον παρὰ ποιητ. εὑρηται καὶ δικαταλ. ἐν χρήσει ἡ λέξις, Γμ. Ἐρ. 110. Ἐπρρ. θερμῶς.

Θέρμος, ὁ. Εἶδός τι κουκίων, λουπινάρι παρὰ τισι κοινότ. λεγόμενον εἰς μέλαν καὶ λευκὸν δισ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρούμενον, τὸ λευκόν, lupinus albus κατὰ Δίνν. ἑτερογν ἀσμένως οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὺς βοῦς, τὰ τσώφλια, τσέφλας αὐτοῦ μετεχειρίζοντο ἐξαιρ. ὡς ἀντιφάρμακον τῆς μεθύσεως.

Θερμοποδία, ἡ (σποδός). Στακτωμένα κάρβουνα, ζεστὴ στάχτη, χώβολη, χώβολη. Διοσκορ.

Θερμότης, ητος, ἡ (θερμός). Ζέστα. 2) Τρπκ. Ὀξύτης, παραφορά, ἀπερισκεψία, ὀργιλότης.

Θερμοτραγέω, (θερμὸς, τρώγω). Τρώγω θέρμους, λουπινάρια· ἔχει δὲ καὶ θερμὰ φαγητά, ὡς ἐξηγεῖ ἄλλος τις τὴν λέξιν. Λουκιαν. Λεξιφ.

Θερμουργία, ἡ. Ὀρμητική, αὐθάδης, τολμηρὰ πρᾶξις· παρὰ τὸ

Θερμουργός, ὁ, ἡ (θερμὸς ΕΡΓΩ). Ὅστις κάμει θερμοὺς εἰς τὰς πράξεις του, κάμνει τὰ πράγματά του μὲ ὀξύτητα, ἀπερισκεψίαν, ὁρμητικά, μὲ τόλμην, αὐθάδειαν.

Θερμόω = θέρμω. Ἀμφιβ. ἀναγν. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 1081.

Θέρμυδρον, τὸ, καὶ, θέρμυδρα, τὰ (ὕδωρ). Τόποι ἔχουν θερμὰ ὕδατα. Ὡπωσοῦν ἐλέγετο λειμῶνες ἐν Τόσῳ.

* Θέρμω, ἄνευ Μλ. (θέρω). Θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε κάθαρμα, Ὀδσ. Θ, 426. Παθ. Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, Ὀδσ. Θ, 426. Παθ. Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, Ὀδσ. Θ, 437. Ἰλ. Ν, 381. Σ, 348. ἐ Ποιητ. χρῆται μόνοι τοῖς τύποις, θέρμετε καὶ θέρμετο.

* Θερμώδης, ὁ, ἡ (θερμὸς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι χλιαρὸν, χλιόν.

Θερμωλή, ἡ. Θέρμη, ζέστα, ἐξαιρ. ἡ τοῦ πυρετοῦ, τῆς θερμασίας.

Θέρος, τό (θέρω). Τὸ καλοκαίρι, ὁ καιρὸς τοῦ καλοκαιριοῦ, Ὅμ., ὄζειν καὶ — α'). Καυσων, καλοκαιρινὴ ζέστα, ἐπ γένει, ζέστα, ξηστὸς καιρός, ὡς τὸ χειμών, ἡ κρυάδα. — β'.) Ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, οἱ θερίζομενοι καρποὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ γενήματα, τὸ σπαρτά.

* Θερσανδρος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Πίνδ.

* Θερσίλοχος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. ἐντίμου τινὸς Λυκίου, Ἰλιὰδ.

* Θερσίτης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἕλλην τις τῶν πολιορκητῶν τῆς Τροίας, διὰ τὴν ἀναίδειαν, ἀσχημιὰν καὶ αὐθάδη βλασφημοσύνην, κακηγλωσσίαν του καὶ αἰσχρολογίαν χρησιμεύων, Ἰλιὰδ. Β, 212 (ε).

Θέρτος, τό = θέρος, Ἡσύχ.

Θέρω, Μλ. —πω. Θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε. ξηραίνω, στεγνώνω τι· ἀνίητω, φλέγω, καπακαίω τι. — β'.) Διατηρῶ τε θερμοὶ, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι τίποτε· Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ παθ. τυπῳ, θέρομαι, μέσ. Μλ θέρσομαι, ἀόρ. α'. ἐθέρην· ἀφ' οὗ ὑπτκτ. θερίω, Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, ἐξάπτομαι, ἐκπυροῦμαι, Ὀδσ. Τ, 64, 507. ὑπορ. ἐν ζεσταίνομαι εἰς τὴν φωτιὰν, Ὀδσ. Ρ, 23. Ἀλλὰ ὑπυρὸς ὀπίσω θέρσομαι. Καταμλέγομαι, κατακαίομαι εἰς τὸ φθοροποιὸν πῦρ, Ἰλιὰδ. Ζ, 331. Λ, 667. Πλὴν τοῦ ἐνστ. χρῆται Ὅμ. καὶ τῷ μτχ. Μλ. θερσόμενος, Ὀδσ. Τ, 507. καὶ τῷ ὑπτκ. ἀορ. β'. παθ. θερέω ἀντὶ θερῶ, Ὀδσ. Ρ, 23. (ἀφ' οὗ, θέρος, θερίζω, θέρμω, θερμὸς, θερμωλή, τερσαίνω· ἔτι δὲ ἐκ τέρκπων, θεραπεύω, ὥσπερ καὶ ὁ Νικ. φησί, κύριον ἕλκος ἢ θεραπεύων, ἰώμενος, ἰατρεύων τὴν πληγὴν, ἀντὶ θεραπεύων.

* Θές, Πρτπτ. ἀορ. β'. ἐνεργτ. τοῦ τίθημι, Ὅμ.

Θέσις, εως, ἡ (τίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ, τάττῃ, στήνῃ τις τί που ἢ πως· ὑπέρων θέσεων. Ἡ τεχνικὴ τάξις τῶν λέξεων ἐν τῇ στιχουργίᾳ. — β'.) Βάλσιμον, κατάστασις. — 2) Τὸ εἰς τραπεζίτην δι' ἀσφάλειαν παρακατατιθέμενα χρήματα· τὸ ἰταλ. deposito. Παρακαταθήκη, ἐνέχυρον, τὸ ὁποῖον δίδει τις λαμβάνων ἀνεια, τὸ τουρκβ. ἀμανέτι, ῥεμῦ. Καταβολὴ, πληρωμὴ χρημάτων. — 3) Τιθέτησις, τὸ νὰ παίρνῃ τις ξένον τέκνον ὡς ἐδικόν του, ψυχοπαίδι, τὸ ἰταλ. adottionè· ἡ κατὰ θέσιν πατρία. Ὅστις υἱοθετεῖ ξένον τεκνον, παρυπατέρας, ψυχοπατέρας, παρβλ. θετὸς, θέτης, σημσ. 3. ὄθεν ἐν γένει, ἀποσοχὴ, παράληψις. Τὸ νὰ ἀναδέχηται τίς τινα εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον θέν ἔχει ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ φύσεως, π. χ. τὸ νὰ δεχθῇ ἐξουσία τις ξένον τινὰ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν της, Meinecke Euphor. σλ. 5. — 4) Πρότασις, πρόβλημα, ἐξαιρ. ἀμφισβητήσιμον, διὰ νὰ διαφιλονεικηθῇ. Ζήτημα φιλοσοφ. ἢ ῥητορικὸν προτεθέμενον εἴς τινα διὰ νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇ. — 5) Παρὰ τοῖς ῥήτορσι· Βεβαίωσις, τὸ Γαλλ. affirmation, ἀντὶ. τῷ, ἄρσις — 6) Παρὰ γραμμ. ἡ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ θέσις τῶν διακριτικῶν τοῦ λόγου σημείων.

Θέσκελος, ὁ, ἡ (θεὸς, ἔσκω, ἴσκω). Κυρίως μὲν, Ὅμοιος, ἴσος θεῷ. Ἀλλ' ἡ σημασία αὐτὴ ἐσήλοιπο ἀπ' Ὅμ. ἤδη διὰ τοῦ πληρεστέρου καὶ σαφεστέρου τύπου, θεοείκελος, ὥστε τῷ θέσκελος ἐμεινε μόνον ἡ γενικὴ σημασ. τοῦ, θεῖος, ὑπὲρ ἄνθρωπον, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, ἀεὶ ἐπὶ πραγμάτων χρήσιμος, ὥσπερ ἐξ ἐναντίας τὸ, θεοείκελος μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. «Θέτελα ἔργα. Ἀξιοθαύμαστα, παράδοξα, Ἰλιὰδ. Γ, 130. Ὀδσ. Δ, 374. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 34. Θαυμάσιαι ἐργασίαι, Ὀδ. Λ, 610. Ἐπιῤῥμτκ. μέικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Τῷ ὁμοίαζε θαυμαστά, Ἰλιὰδ. Ψ, 107. ποιητ. μόνον· παρβλ. θέσπις, θεσπέσιος, θάσπατος, καὶ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 165.

Θέσμιος, ία, ιον. Ἔτι δὲ καὶ δικτλ., Δωρκ. τέθμιος (θεσμὸς). Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι κατὰ νόμον, κατὰ συνήθειαν. — 2) Τὸ θέσμιον, ὡς οὐσιαστ. Θεσμὸς, νόμος, διορισμὸς, ἔθος, συνήθεια, διάταξις, Ἡρόδ. 1, 59.

Θεσμοδοκέω (θεσμὸς, δέχομαι). Δέχομαι νόμον τινά, καθυποβάλλομαι, ὑπακούω εἰς αὐτόν.

Θεσμοδότειρα, ἡ. Ἡ δίδουσα νόμον, ἡ δοῦσα νόμους· Νομοθέτρια· Ἐπίκλ. τοῦ

Θεσμοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει, ἢ ἔδωκε νόμους, Νομοθέτης.

Θεσμόθειον, τό = θεσμοθετεῖον, πάνυ σπάνιον.

Θεσμοθεσία, ἡ (θεσμοθέτης). Τὸ νὰ δίδῃ, δώσῃ τις νόμους, νὰ θέσῃ νόμους.

Θεσμοθετεῖον, τό (τίθημι). Ἡ στοά, ὅπου συνήρχοντο οἱ θεσμοθέται, ἔτι δὲ καὶ, θεσμοθέτιον, Lobeck εἰς Φρυν. σλ. 519.

Θεσμοθετέω, Εἰμαι θεσμοθέτης, δίδω νόμους, Αἰσχιν. Ἐπιστ. παρὰ τὸ

Θεσμοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις δίδει νόμους, νομοθέτης. — 2) Θεσμοθέται ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο ἓξ ἀνωτάτων κρίσεων κριταί, τὸ ἰταλ. Iudizi criminali, οἵτινες μείναντες ἐν ἔτος εἰς ταύτην τὴν λειτουργίαν, μετέβαινον εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, ὅπου διερευνῶντο αὐτοὺς ἡ ἐτησία διερεύνησις καὶ ἐπιδιόρθωσις τῆς θεσμοθεσίας· ἰδὲ θεσμός, α. Ε.

* Θεσμοθέτιον, τό = θεσμοθετεῖον.

Θεσμολογέω. Ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, νεωτέρα λέξις· Βωστακτ. ὁ Πορφυρογ.

Θεσμοποιέω = θεσμοθετέω, νομοθετέω. Εὐρ. Φοίν. 1659.

* Θεσμοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω) = θεσμοπόλος.

Θεσμός, ὁ. Δωρ. τεθμός. Ἀπὸ Σοφκλ. παρὰ ποιητ. καὶ κατ' ἑτερογενῆ πλθ. ἀρθμ. τὰ θεσμὰ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι στατὸν, διωρισθὲν, ἐκυρώθη· νόμος, ἔθος, συνήθεια. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει κατά τινας νόμους, διορισμούς, διατάξεις· τὰ ἐπιτάγματα, παραγγέλματα, αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐξουσίας, τὰ νομίμως διατεταγμένα δικαστήρια· τύποι, τυπικά, καθ' ἃ πρέπει νὰ γίνεταί τι· τὰ καθεστῶτα νόμιμα, ἔθιμα, συνήθειαι, ἐπὶ θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὄθεν καὶ τυπικά. Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Ψ, 296. «Ἐλέκτρου παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντον. Ἤλθου εἰς τὴν συνήθειαν τῆς παλαιᾶς κοίτης, τοῦτ' ἔστιν εἰς συγκοίμησιν. Πλὴν τούτου εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ «θεσμοί εἰρήνης. Ἡ νόμιμος εὐταξία καὶ ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης, Τμ. Ζ, 16. Ἐν Ἀθήναις μισθάζοντο θεσμοὶ ἑξαιρ. οἱ τοῦ Δρακοντος νόμοι, διότι ἦρχοντο ἀπὸ τῆς λέξ. θεσμός, καὶ ὄθεν οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν νόμων ἐπεκαλοῦντο θεσμοθέται, οἱ τοῦ Σόλωνος δὲ, ἐνομίζοντο νόμοι. — 2) ὡς περιληπτ. ὀνμ. Οἱ διατεταγμένοι, καταστημένοι, ἀποδειχθέντες ἄρχοντες, ἐξουσιασταί, ἢ δικασταί, κριταί, Αἰσχλ· Εὐρ. 557. ἀφ' οὗ

Θεσμοσύνη, ἡ. Νομοθέτης, τὸ νόμιμον, ἢ κατὰ τοὺς νόμους διάταξις, ὡς τὸ δικαιοσύνη. Ἀναλέκτ. Γ'. 66. «Πελυκυδίστου θεσμοσύναις — 2) Νόμος.

Θεσμοφόρια, ων, τὰ (θεσμοφόρος) Ἀρχαιοτάτη τις ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ἀπὸ τῆς 11. τοῦ Πυανεψιῶνος ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος, ὡς αἴτιου τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς συστάσεως, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 171. De Aug. Wellauer de Thesmophoriis 1820. ἑορτάζετο δὲ καὶ ἐν Ἐφέσῳ, Ἡρόδ. 6, 16. ἀφ' οὗ

* Θεσμοφόριον, τὸ, Ὁ ναὸς τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος. Ἀριστ. ἀφ' οὗ

Θεσμοφοριάζω, Ἑορτάζω τὰ θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρος, ὁ, ἡ (θεσμὸς, φέρω) Ὅστις δίδει νόμους, νομοθέτης. ἑξαιρ. ἐπὶ. τῆς Δήμητρος καθ' ὅσον, διὰ τῆς καταστάσεως τῆς γεωργίας ἐγένετο πρωταίτιος τῆς πολιτικῆς ἑταιρείας, τῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ νομίμου γάμου· τὰ θεσμοφόρια, Ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, ἀμφότεραι διὰ τῶν θεσμοφορίων τιμώμεναι, Ἀριστοφ. Θεσμφ. 303.

Θεσμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ) Συνήθως κατὰ πλθ. ἀρθμ. θεσμοφύλακες, ὡς τό, νομοφύλακες. (ε) Διόδ. Σικ.

Θεσμωδέω, (ῴδή) Ψάλλω θεσμούς, ἢ περὶ θεσμῶν.

Θεσπέσιος, ία, ιον· παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ δικτλ. (θεὸς, εἶπεῖν, ἔσπετε.) Κυρίως μὲν ὅ,τι ἐῤῥέθη, ἢ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θείως ἠχοῦν. «Θεσπ. ἀοιδὴ Ἰλιὰδ. Β, 600. «Θειρηνεκὲς Ὀδσ. Μ, 158 — 2) Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὁμηρ. μαρτυρίων μέντοι φέρει ἡ λέξ. τὴν γενικὴν σημασ. τοῦ θείος, κατὰ τὴν κοινὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, Ἰλιὰδ. Α, 591. Ὀδσ. Ν, 363. Κατὰ δοτ. πεσὼν, ἐν θεσπεσίῃ, ὑπακ. βουλῇ, ἐπιῤῥήματι. Κατὰ τὴν θείαν βούλησιν, ἢ ἀποφασιν, Ἰλιὰδ. Β, 367. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ παντὸς μεγάλου, ἐξαιρέτου, διαπρεπούσης, λαμπροῦ, μεγαλοπρεποῦς προερχομένου ἐκ τῆς φύσεως ἢ καὶ ἐξ ἀνθρώπου, π. χ. ἐπὶ. ἐξαιρέτου μαλλοῦ, μαλλίου, Ὀδσ. Ι, 434. ἐξαιρέτου χαλκοῦ, Ἰλιὰδ. Β, 457. Θελκτικωτάτης, τερπνοτάτης εὐωδίας, Ὀδσ. Ι, 211. Ἔτι δὲ ἡ ἰδέα τοῦ δεινοῦ, περατώδους καὶ πᾶσαν ἀνθρώπινον δύναμιν ὑπερβαίνοντος, ἐξαιρ. ἐν τοῖς Ὁμηρ. παραδείγμασι «θεσπέσιος ἀλαλητός. καὶ ὅμαδος· θεσπεσίη ἠχή, ἰαχή, βοή. Ὅ,τι εἶναι μέγα, μεγαλοπρεπὲς, καλὸν, λαμπρὸν, ἐκπληκτικὸν — 3) τέλος δὲ σημαίνει καὶ πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμπόμενον, χορηγούμενον, ὑπό τινος τῶν θεῶν προερχόμενον, τοῦτο μὲν ὡς φυσικὸν φαινόμενον, «νέφος, λαίλαψ, ἀχλὺς» Ἰλιὰδ. Ο, 609. Ὀδσ. Η, 42. Ι, 68. Μ, 314. Ἰλιὰδ. Τ, 342. Τοῦτο δὲ ὡς συμβεβηκὸς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ ψυχὴ, φόβος» Ἰλιὰδ. Ι, 2. Υ, 118.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ικλ. ὀστ. Β, 630. Ὠκυόπους σύντακτ. ἐννοεῖται καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. πολλάκις «θεσπεσίῃ χάριτι» ἀπαντώμενον. Πάντα δὲ ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ μιᾷ εἰς τὴν ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἀρμοδιωτάτῃ σημασ., ἤγουν, Ὅ,τι μόνον ὁ θεὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ἀνθρώπ. γλῶσσα δὲ οὐ. ἀρχ. Ἀνέκφραστον, ὑπερ λόγον. παραβλ. Σέσφατος, ἀθέσφατος. Ἐπῴδ. Θεσπεσίοιο, Ἰλιάδ. Ο, 637. «Θεσπεσίῃ ἐφόβησεν» ἀντὶ, ἀρρήτως. παρβλ. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 166.

* Θέσπισα, ης, ἡ. Ἰλ. Β, 498. παρὰ Δογογρ. σνῃδ. πλῃ. Θεσπεσί, ὧν, αἱ. Πᾶλις τῶν Βοιωτίων. (συνῄδ. – υ υ)

* Θεσπισῳδός, ὁ, ἡ (θέσπις, ἀοιδή) = θεσπιῳδός.

Θεσπισάμενος, Ἠσ. λφ. 23. Ἰδὲ Schaef. ἐν Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Τὸ 1, 824. Ἀφ' οὗ τὸ παρὰ Γραμμ. χρήσιμ. ῥηματ. ἐπῳδ. θέσπτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τὸ Ὅμηρ. ἀποθέσπτος καὶ πολύθεσπτος (ἴσως παρὰ τὸ, τίθημι, κατὰ σημασ. τοῦ, ἱστεύω, Καθημαί που ὡς ἱστὴς, ἐνργτ. δὲ, ἱστεύω, ἐπικαλοῦμαι, ἐξιστοῦμαί τι. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 111.)

* Θεστορίδης, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ, Θέστωρ. Ὁ υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὁ μάντις Κάλχας. Ἰλ.

Θεσφατηλόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Χρησμολόγος, μάντις, προφήτης. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442. παρὰ τό

Θέσφατος, ὁ, ἡ. (θεός, φημί) Ὅ,τι ἀρρέτως, ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅθεν θεῖον παράγγελμα, θεία ἐντολὴ, προφητεία, ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θείᾳ βουλῇ, θείᾳ προνοίᾳ συμβαινόντων· μετὰ ὅσ. τοῦ πρτπ. «θέσφατόν ἐστί μοι» «Μοῖ εἶναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ διωρισμένον, εἱμαρμένον, γραπτόν, Ὀδσ. Δ, 561. Κ, 473. Ἀλλὰ καὶ ὡς οὔτε. μετὰ ὑστέρατος· Τὰ θεῖα παραγγέλματα, αἱ ἐντολαὶ τοῦ θεοῦ. Χρησμὸς δοὺσις. Ὀδσ. Ι, 507. Ν, 172. Ὡσαύτως καὶ Α, 151. Ἰλ. Θ, 477. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι πέμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γίνεται, συμβαίνει κατὰ θείαν βούλησιν, «κατὰ θέσφ.» Ὀδσ. Η, 143. παραβλ. Θέσπις.

Θετέος, ἑᾶ, ἑον. Ἐπῳδ. ῥημτ. τοῦ τίθημι. Πρέπει νὰ τεθῇ, ταχθῇ, βληθῇ, ἢ νὰ ὑποτεθῇ ὡς ὑπάρχον, δυνατὸν, ἐνδεχόμενον.

Θέτης, ου, ὁ. (τίθημι) Ὅστις θέτει, βάλλει στερεῶς, διορίζει, ἱστᾶττει τι. — 2) Ὅστις ὑίοθετεῖ, παίρνει ξένον τεκνον ὡς ἴδικόν του· ψυχοπτέρας· ἰδὲ Δοσμ. σημσ. 3. ἀρ' οὗ

Θετικός, ἡ, ὁν. Ὅστις θετει, διατάττει, διορίζει τι — Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θέσιν· ὅ,τι εἶναι πλῆρες θέσεων, ἢ προτάσεων, προβλημάτων. καὶ Ἐπίρ. Θετικως.

* Θέτις, ιδος, ἡ. Ὁμ. κύρ. Ἡ Συγάτηρ τοῦ Νηρέως, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως, πολλκ. παρ' Ὁμ· τῇ δοτκ αἰεὶ Θέτι, καὶ τῇ κλητκ. ὡσαύτως χρωμένῳ παραβλ. Ἡσ. ἐργ. 244. 1005.

Θετός, ἡ, ὁν. Ἐπῳδ. ῥημτ. τοῦ τίθημι. Ὅ,τι ἐτέθη, ἐβλήθη, διωρίσθη, διετάχθη, ἀποφασίσθη — 2) Ὅ,τι παρακατετέθη, ἀπέθη ὡς ὑπολήκη τὸ τουρδ. ἐμμανέτι, βεβαι — 3) Ὅς τις υἱοθετήθη, τὸ Ἰτλ. adottato. Ἡρότ. 6, 57. ἔζων ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀποδέχθη, ἐδέχθη τις ξένον, ἐπείσακτον — 4) Ὡς οὐσστ. τὸ θετόν, Γυναικείας τις κεφαλῆς στολισμός.

Θεύ, Δωρικ. καὶ Ἰων. Προστ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, τίθημι, ἀντὶ θοῦ, θοῦ.

* Θεσμορία, ἡ Δρκ. ἀντὶ, θεσμορίη. Θεία μοῖρα, τύχη, Καλλμ — 2) Ὡς ἐπῳδ. Ὅ,τι ἐθεσμίσθη, διωρίσθη, διετάχθη, ἐπεμφθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. παρὰ τό

* Θεσμορος, ὁ, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ θεσμόρος, Πνδ. Ὀλμ. 3, 18. Ὅ,τι ἐχορηγήθη, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅστις μετέχει θείου τινὸς πράγματος Δωρκ. πρέπεται ἐν γένει τὴ τῷ θεο-συγγετων λέξεων ἀρετειὴ συλλαβὴ ἐκ ἐξαιρ. τῶν ευρίων ὀνμ. εἰς θεύ, π. χ. Θεύγνις, Θευδότος, Θευδόσιος, Θεύπομπος, ἀντὶ Θεόγνις, Θεόδοτος, Θεοδόσιος, Θεόπομπος· ὁ δὲ Καλλμ. γράφει μάλιστα καὶ ἀντὶ τοῦ, θεὸς, θεοῦς· οἱ μετέγνωτ. Ἐπικ. ὡς Ἐπιγραμμτκ. χρώτκ ὡσαύτως τοῖς Δρκ. τούτοις τύποις· οἱ δὲ Ἀττ. εἰς ἐναντίας συγκρούστ τὸ, θεὸς, εἰς θεοῦ, π. χ. Θουκλῆς, Θουφραστος, ἀντὶ Θουκλῆς, Θεόφραστος. Mailt. de dial. σλ. 16. 217. Sturz, Boeck corp. inscr. Graec. 1. σλ. 353. b.

* Θεύς, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ, Θεός, Καλλμ. Ἰδὲ τὸ προηγμ.

Θεύσομαι, Μέλ. τοῦ θέω, Θέλει τρέξω, πηλκλήσω.

* Θεωφορία, ἡ. Δρκ. ἀντὶ Θεοφορία.

Θέω, Μλ. Θεύσομαι, Δρκ. Θευσοῦμαι· παρὰ Ἀορ. δέ, 119. καὶ Θεύσω. Τρέχω, πηλαλῶ, Ὅμ., ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων· ἔτι δὲ ἐπροσλήψει τοῦ, ποσί, ποδέσσι, Ὀδσ. Θ, 247. Ἰλ. Ψ, 523. πρὸς πεδίοιο Τρέχω εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ σύνηθ. Ἰτλ. εἰς τὸν κάμπον. Ἰλ. Χ, 23. «ἐπ' ἄκρον καρπὸν· ἐπ' ἄκρου ἀλὸς θέων Τρέχω ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ἀστάχυων, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἰλ. Τ, 227. 229. «περὶ τρίποδος θέων Τρέχω εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι ὡς δρομεὺς δεξ. κ. λάβω βραβεῖον τὸν τρίποδα. Ἰλ. Δ, 391. — Τρπ. «περὶ ψυχῆς Ἕκτορος Ζεῦσε Μάχομαι ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ Ἕκτ., οἱονεὶ ἀγωνίζομαι τρέχειν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἰλ. Χ, 161. Αὐτὴ ἡ χρῆσις μετεσχηματίσθη πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν μεταγνωστ. κτὸς περὶ τοῦ παντὸς ἅρμοσε θέων ἐπὶ δὲ καὶ παραλείφει ταῦ οὐστ. μετὸν περὶ τῆς ψυχῆς θέων καὶ λ. τ. τ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 57. Παρβλ. τρέχω. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἀντὶ τοῦ, ἱπτάμαι, πετῶ, Ἀρστφ. Ὄρ. 207. Ἐν γένει, τρέχω, σπεύδω, τὸ κοιτ. βιάζομαι, πηλαλῶ — β'.) Ἐπὶ παντοειδήτατα ταχείας κινήσεως, μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἐπὶ τὰ πλείστων ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Δ, 453. πολλκ. ἐπὶ τῆ Ὀδσ. Περὶ τοῦ ὑστέρου ἑᾶ, καὶ μετὰ αἰτ. πᾶλαττάν, πέλαγος, κύμα θέων ἀντὶ πλέω, ἁρμενίζω, Λατ. Ἀνδλ. Παλτ. σλ. 282. 642. Ἐπὶ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμαλύουν οἱ τσουκαλάδες, Ἰλ. Σ, 601. Ἐπὶ τεταγερομένων ἀποτόμων πέτρων, Ἰλ. Ν, 141. Ἐπὶ ἀκοντοβολίας, τὸ παρ' ἡμῖν, ῥίψιμον τῆς πέτρας «θέων ἀπὸ χειρὸς Πετρωτὰ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὁποῖον πετάχνει μὲ βίαν τὸ χέρι, Ὀδσ. Θ, 193. — γ'.) Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ευρίως κινήτων, ὡς κυλομένων μόνον ἐννοουμένων πραγμάτων, πρὸς ἀνάποδα τοῦ ζύγοτε, διακρίνει Σμωδίς, μολωμ, ἤτοι τόπος εἰς τὸ πλάγι τῆς ράχις μελανὲς ἀπὸ κτύπημα, Ἰλιάδ. Ν, 547. ἐξαιρ. ἐπὶ πεπτωλοῦντος κυκλοειδοῦς πράγματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπαύστως ἐν ἑαυτῷ περιφερόμενον «πάντοθ', ἡ πυμάτη ἀεὶν ἀσπίδος Ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, ἡ ὁποία περιστρέχει τὰς ἰσχατιὰς αὐτῆς. Ἰλ. Ζ, 118. παρβλ. Γ, 275. οὕτω καὶ «ὀδόντες λευκὰ θέοντες» Οἱ λευκοὶ ὡς ἐν στόματι περιφερόμενοι, περιφερείαν σχηματίζοντες ὀδ.. Heinr. ἐν Ἡσό. Ἀσπ. 146. καὶ «κάρη δέμας κίβισος θεεν Ἀσπ. 224. Jac. Ἀνδλ. 2, 2. σλ. 379. παρβλ. ἐλίσσω, σημτ. 3. β'. — δ'.) Ὡς μετχ. ἄλλῳ τινὶ ῥήμ. συτταγμ., ἐπίρρατκ. φέρει σημτ., Ταχέως, ἐγλίγωρα, σπουδαίως, βιαστκά, ἐξυπνα «θέων παρεστη. κέλεσον δέων κιπάλ. τ. τ. Ὅμ., καὶ ἀθλκ. πήλτε θεούσαν τὰ ἡμετ. τρεχάτος ἡλθε κράξαι νὰ ἔλθῃ ἐγλίγωρα· τρεχάτος ἦλθε, Ἰλιάδ. Ζ, 394. Ἀκριβέστατα δὲ δείκνυται ἡ φράσις αὕτη ἐν Ὀδσ. Γ, 288. «ἦξε θέων Ὀγλίγωρα ἀρῆκεν, ἀριβάρατε, τὸ Ἰτλ. συνῆ. ἐπὶ κατίλλων — Περὶ δὲ τοῦ, ἤβη δὲ θέων Ἰδὲ βλέπω, σημτ. 1. ζυγγν. ὁ αὐτὸς ἀστὶ τὸ, θοός, σεύω, κατὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 397. D. καὶ τὸ, Ζεύς.)

Θέω, Βλέπε, ἐλεύσ., Θεώρει! Πρτττ. τοῦ Ἐκθέομαι, ἀντὶ Ἐσάου. Ἀριστοφ. Ἐκρ. 131.

* Θῆ, ἀχρτ. πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγεται τὸ, τίθημι καὶ ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ λέξεις.

Θέωμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, Θῶμεν, ἀ. πλῦ. πρσπ. ὑπτκτ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι.

Θεωνυμίαι, ῶν, αἱ (ὄνομα) Θεῖα, θεϊκὰ ὀνόματα· ἢ ὀνομασίαι· αἱ θεῖαι ὀνομασίαι. Διον Ἁλικ.

Θεωρέω, Μλ. –ήσω. (Θεωρος) Ἴδε καὶ παρ' ἡμῖν, Θεωρῶ, βλέπω, κυτάζω, παρατηρῶ σί ποτε. ἐξαιρ. εἰμαι Θεωρός, τὸ Ἰταλ. spettatore ὁ δημοσίων ἀγώνων, παιγνιδίων, ἢ πανηγυρικῶν πραγμάτων εἴς τινα ἑορτὴν, π. χ. «Θεωρῶ τὰ Ὀλύμπια» Ἡρότ. 1, 59. ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικώς, κατὰ νοῦν σῆλ., Σκέπτομαι, στοχάζομαι περί γενος, ἐρευνῶ τι, μετὰ αἰτ. — 2) (Θεωρός) πορεύομαι πηγαίνω, ἔρχομαι εἰς τινα δημοσίων πανηγυρίν τόπον ἢ εἰς τι μαντεῖον ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας ὡς πρέσβυς, «Θεωρῶ εἰς τὰ Βίμπλα ἀπεσταλμένος ὡς θεωρὸς καὶ πηγαίνω εἰς πανηγυρίν τινα· τὸ ὁποῖον ὅμως ἐλέγετο καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου, ὅστις ἐπῆγαινεν εἰς τινα ξένον τόπον ὡς θεατὴς εἰς πανηγυρίν τινα ἢ εἰς τὸ θέαμα. παραβλ. Θεωρία. ἀφ' οὗ

Θεώρημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι εἶδεν, ἐαυτάξεν, ἐπαρατήρησέ τις, ὡς τὸ θέαμα. Schnel. appar. Demos Vh. 2. σλ. 106. — β'.) Ὅ,τι ἐσκέφθη, ἠρεύνησέ τις ἐν ἑαυτῷ· ὅθεν — γ'.) Ἴδια τεκέρειος καὶ νοερὰς ἐρεύνης ἐξευρεύσεις καὶ ἀνατεθεῖσα γνῶμη, διδασκαλία, ἀξίωμα, κανὼν τέχνης ἢ ἐπιστήμης — τὰ θεωρήματα· αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι. Πολβ. ἀφ' οὗ

Θεωρηματικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκεται, ἢ ἀνήκει εἰς τι θεώρημα, διδασκαλίαν, ἀξίωμα. Ὅ,τι περιέχεται εἴς τι θεώρημα, ἢ διδάσκεται κατά τι θεώρημα. — 2) Ἐπῳρ. Ὅστις χρῆται θεωρήμασι, διδάσκει κατά τι θεώρημα, ἢ μὲ θεωρήματα.

Θεώρησις, εως, ἡ. Σκέψις, παρατήρησις, θέα, κύτταγμα.

Θεωρητήριον, τό. Τόπος ἐε τοῦ ὁποίου βλέπειτις κἀνεὶς θέαμα. Πλούτ.χρ.

Θεωρητής, οὐ, ὁ = θεατής.

Θεωρητικός, ἡ, όν. Ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει, βλέπει, παρατηρεῖ. ηβίος θεωρητικώτ., Ὁ κατὰ θεωρίαν, ἀντιθ. τῷ, κατὰ πρᾶξιν, τῷ πραγματικῷ βίῳ, τῷ πραγματικαῖς βίοις.

Θεωρητός, ἡ, όν. Ὅ,τι εθεωρήθη, ἐευτέχη, εβλέφθη, παρετηρήθη· ἐπιδέχεται θεωρίαν, δύναται νὰ θεωρηθῇ, κυταχθῇ, παρατηρηθῇ· νὰ ἐξευρεθῇ, γνωσθῇ, γνωρισθῇ δι' ἐμπειρικῆς, ἢ διὰ νοερᾶς θεωρίας, σκέψεως.

Θεώρημα, τὰ. Τὰ νομιμα δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς τῇ νύμφῃ, ὅταν τῷ παρουσιάζετο κατὰ πρῶτον μὲ ἀκάλυπτον πρόσωπον, χωρὶς τὴν σκέπην.

Θεωρία, ἡ. Τὸ νὰ θεωρῇ, κυτάζῃ τίς τι. κύταγμα θεάματος, πανηγυρικῆς πομπῆς. ἐξαιρ. δὲ, καὶ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, σκέψις, ἔρευνα, τὸ Ἰταλ. speculazione, ἀντιθ. τῷ, πρᾶξις. τῇ πραγματικῇ ἀσκήσει ἀνατεθειμένων διδασκαλιῶν ἢ ἀξιωμάτων. συνῆ. ἐπὶ τῆς ῥητορικῆς θεωρίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ διέπρεψε κατὰ πρῶτον ὁ θεωρητικὸς τῶν Ἑλλήνων νοῦς. Ἐν γένει δὲ, Ἐπιστήμη. — 2) Δημοσίως τελουμένη καὶ πολλοὺς θεατὰς ἔχουσα πανήγυρις· ὁ πανηγυρισμὸς αὐτῆς εἴ ἀποστολὴς θεωρῶν, πρέσβεων ἐκ πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, οἱ τινες ἐγίνοντο συνῆθατοι ἐν ὀνόματι τῶν αὐτοὺς πεμπουσῶν πολιτειῶν καὶ ἐπρασσέρων καὶ θυσίας. Ἐνίοτε δὲ, καὶ οἱ πρέσβεις αὐτοί. Ἐξ Ἀθηνῶν ἐπέμποντο θεωροί ἐξαιρ. εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας ἐν Δήλῳ, καὶ εἰς τὸ Δελφ. μαντεῖον. παραβλ. G. T. Schumacher de veterum legationibus theoricis. Schlesw. 1827.

Θεωρικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεωρίαν (κατ' ἀμφότ. τὰς σημ.) ἐξαιρ. εἰς πανηγυρικὴν θεωρῶν ἀποστολήν, ἢ καὶ θεαμάτων, θεάτρων θεωρίαν, κύταγμα. — 2) Το Θεωρικόν, καὶ τὰ θεωρικά, ὑπακ. χρήματα· οὗτως ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις τὰ, ἐπὶ Περικλέους, ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ἀπὸ τὴν κάσαν τῆς πολιτείας, τῷ λαῷ διανεμόμενα χρήματα εἰς συνεόρτασιν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θεαμάτων, τοῦτο μὲν ἵνα καταβάλλωσι, πληρώσωσι τὸ θεωρικόν, ὅ,τι πρέπει νὰ πληρόνῃ ὁστις ἐμβαίνει εἰς τὸ θέατρον, (δύο ὀβολοὺς) τοῦτο δὲ ἵνα συπάσωσι καὶ συνδειπνῶσιν εἰς τὰ θυσιῶν συνήθη δεῖπνα. Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σλ. 169. 232.

Θεώριος, ἔτι δὲ καὶ θεώριος. Ἐπῳδ. τοῦ Ἀπολ. ὡς μαντικοῦ θεοῦ.

Θεωρίς, ίδος, ἡ. Μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, Τὸ ἱερὸν πλοῖον ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐπέμποντο οἱ θεωροί, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐχρηστίμευε καὶ εἰς πρεσβείας, ἀποστολὰς διὰ νὰ κομίζωσί που ἢ νὰ παραλαμβάνωσί ποθεν χρήματα, ἢ ἀνθρώπους καὶ λ. τ. τ., Ἡρότ. 6, 87. Wess. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαιρ. περίφημος ἦν ἡ Δηλιακὴ θεωρία ἀπὸ Θησέως ἤδη ὑπάρχουσα, καὶ ἀνομάζετο κατ' ἐξαίρετον θεωρίς, Boeckh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 217. «θεωρὶς ὁδός» τὴν ὁποίαν ὡδευον, ἐπηγαίνων, ἐταξείδευον οἱ θεωροί.

Θεωροδόκος, ὁ, ἡ. καὶ Δωρικ. Θεωροδόκος, Ὅστις δέχεται τοὺς θεωροὺς Ἐπίγραφ.

Θεωρός, ὁ. (θεάομαι) = θεωρητής, θεατής. Ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει τίποτε· ὅτι δὲ καὶ ἀκροατής, ὅστις ἀκούει τίποτε δημοσίως λεγόμενον, διδασκομένων. Συνήθως ὅμως ἔστις ἐπέμποτο ὑπὸ τῆς πολιτείας πρέσβυς εἴτε διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε τὸ μαντεῖον ἐν ὀνόματι καὶ κατ' αἰτησιν τῆς πολιτείας, παρβλ. Θεοπρόπος, σημσ. 2., εἴτε διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν ἢ ἀφιερώματ τι, εἴτε διὰ νὰ παρευρεθῇ ὡς θεατὴς εἰς τινα ἱερὰν τελετὴν, ἢ πανήγυριν, ἢ πανηγυρικὸν ἀγῶνας ξένης τινὸς πολιτείας, ὅπου ὡμφανίζοντο οἱ θεωροὶ ἐστεμμένοι καὶ ἐν λαμπρῇ τῇ στολῇ. Valck Amm. σλ. 92. Boeckh. Ath. Staatshausch. 1. σλ. 229. (τὴν παρὰ τὸ θεόω καὶ ὥρα ἐτυμλγ. τῆς λξ. ἀποδέχεται ἐκ μὲν τῶν ἀρχαίων ὁ Ἁρπκρ., ὁ Φωτ. καὶ τὸ μέγα Ἐτμλγ. ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ, ὁ Müller Aigin. σλ. 135. καὶ ὁ Welcker Theogn. σλ. XIIV. ὅθεν ἀναγκαίως πρέπει ν' ἀποδεχθῇτις δύο λέξεις τοῦ, θεωρός, ὧν τὴν μὲν παρὰ τό, θεάομαι παρομένην καὶ τὸν θεατὴν ἁπλῶς σημαίνουσαν, τὴν δὲ ἀναλόγως τῷ, θυρωρός, πυλωρός, σκευωρός, ὑλωρός καὶ λ. τ. τ. ἐσχηματισμένην, καὶ' ἡσυχὴν, εὑρηται τὰ πλεῖστα ἢ λέξεις ἐν χρήσει. Τὴν διαίρεσιν ταύτην τῆς λέξεως ὅμως δὲν εὑρίσκει ἀναπόδεκτον ὁ Passow.)

Θεωσέ, εως, ἡ. (θεόω) = ἀποθέωσις.

Θεώτερος, α, ον. Συγκρτ. τοῦ, Θεός· ἀντὶ θειοτικοῦ ταὐτοσημάντου τῷ Θείος, κεῖται ἐν Ὀδσ. Ν, 111. παρβλ. Βτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σλ. 379.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Η.

Θηβαγενής, ὁ, ἡ, (ΓΕΝΩ) Ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, κατάγεται ἐκ Θηβῶν, Ἡσό. Ἐργ. 530. ἔτι δὲ καὶ ὁ τύπος Θηβαιγενὴς ἔστιν Ἑλληνικὸς καὶ ὀρθὸς, Lobeck ἐν Φρν. 648.

* Θήβαξε, Ἐπῳρ. Εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας, κινήσεως σημαντικόν.

* Θῆβαι, ῶν, αἱ, παρὰ ποιητ. δὲ, καὶ Θήβη, ἡ. Αἱ Θῆβαι, ὀνομασία πλειόνων πόλεων, ὧν γνωστότεραι ἡ μητρόπολις τῆς Βοιωτίας, ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπικρατείᾳ πόλις τις, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, Θῆβαι, παρ' Ὅμ. ἤδη κατὰ τὸν ἐνικὸν καὶ κατὰ τὸν πληυντ. ἀριθμ., καὶ παρ' Ἡσό. ὡσαύτως ἀπαντώμεναι.

* Θηβαιγενής, ὁ, ἡ = Θηβαγενής.

* Θηβαιεύς, έως, Ἰων. εος, ὁ. Ἐπῳδ. τοῦ Διός, Ἡρότ. 1, 182. 2, 52. 4, 181.

* Θηβαῖος, αία, αῖον. Θηβαϊκός. Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὰς Θήβας, Ὅμ., ὁ Θηβαῖος. Κάτοικος τῶν Θηβῶν, γεννημένος εἰς τὰς Θήβας — 2) Ὅμ. κύρ., Ἰλιάδ. Θ, 120.

Θηβαῖς, ίδος, ἡ. Ἔμνος, ᾠδὴ, ποίημα περὶ Θηβῶν καὶ περὶ τῶν Θηβαϊκῶν πολέμων. (– υ υ)

Θηβάνας, ου, ὁ. Ἄνεμός τις ἐκ τοῦ μέρους τῶν Θηβῶν πνέων.

* Θηβαΐσδε, ποιητ. Ἐπῳρ = Θήβαζε. Ἰλιάδ. Ψ, 71.

* Θήβη, ἡ, ἰδὲ Θῆβαι. Ὅμ.

* Θηβήθεν, Ἐπῳρ. Ἐκ Θηβῶν, ἀπὸ τὰς Θήβας.

* Θήβηθεν, Ἐπῳρ. Εἰς τὰς Θήβας. Ἰλιάδ.

Θηγαλέος, έα, έον, (Θήγω) Πᾶν ὅτι εἶναι ὀξύ, ηὐκονημένον, κοπτερόν — 2) Ἐνεργτ. Ὅ,τι ὀξύνει, ἀκονεῖ, ἀκονᾷ τι. Ἀνάλεκτ. Ε. 496. κλίβος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων.

* Θηγάνεος, α, ον = τῷ προηγμ. (– υ υ υ) παρὰ τό

Θηγάνη. Ἀκόνη, ἀκονόπετρα – 2) Μεταφ. Παρρύσμιος, διερεθίζω, ἀκονῶ τὸ, τὰ παροξύνω, διερεθίζω, παρακινῶ, ἀνάπτω τίς τινα διὰ νὰ κάμῃ τίποτε. Αἰσχύλ. Εὐμ. 821 (– υ –).

* Θήγειν, τό = θηγάνη.

* Θήγεος, ὁ, ἡ, = θηγαλέος, σημσ. 2.

* Θήγανος, = θήγω, Ἡσχ.

Θήγη, ἡ, Μαλακοφωνότερος τύπος ἀντὶ τοῦ, θήκη, παρ' Ἡσχ. μόνον διατηρηθείς.

Θήγω, Μέλ. θήξω. Ἀκονῶ, ὀξύνω. «δόδοτας» Ἰλιάδ. Δ, 416. Ν, 475. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ., μετὰ αἰτ. μόρυ θηξάσθων Ἰλιάδ. Β, 382) (ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξ.) — 2) Τρπκ. Διεγείρω, ἐγκαρδίνω, ἐνθαρρύνω τινά. Ἔτι δὲ καὶ παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς ὀργὴν, σγανάκτησιν.

Θηέομαι, Μλ. –ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ θεάομαι, θάομαι, Δωρκ. Θεέομαι. Θεωρῶ, κυτάζω, μετὰ καὶ ἄνευ αἰτ. παρ' Ὅμ. τὰ πλεῖστα κατὰ παρασημασίαν τοῦ, κυτάζω μὲ δυναστμὸν, ἀρα ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, Ἰλιάδ. Π, 444. Ὀδσ. Β, 13. καὶ ἀλλχ., μετὰ τοῦ, Θαμβεῖ Ἰλιάδ. Ψ, 728 — Σπενίτο, Ἰων. γ'. πλῦ. πρσπ. ἀπρμ. ἀντὶ, ἐδηούντο, πολλκ. παρ' Ὅμ., ὡσαύτως καὶ, ἐδημόμεθα, ἀντὶ ἐδημούμεθα, Ὀδσ. 1218, ἀσυνήθες, ἐθησαίατο ἀντὶ, ἐθησαιντο, Ὀδσ. Σ, 191.

* Θήγω, Ἐπκ. β'. ἐνκ. πρτπ. ὑπτκτ. ἀορ. β'. ἐνργ. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θῇς, Ἰλιάδ. Π, 90.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, θεατής, (θηέομαι) Θεωρητής, ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει τι. «Θηητήρ τοξεύων θεωρητὴς καὶ ἐμπειρος τοῦ τοξεύειν, τῆς τεξευτικῆς, Ὀδσ. Φ. 397.

Θηητός, ἡ, όν. Ἰωνικ. ἀντὶ, θεατός. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυχὴν, ἐξαιρετὸν, ἠμπορεῖ νὰ κυτάχθῇ, εἶναι ἀξιοθαύμαστος, θαυμάτιος, θαυμασμοῦ πρόξενος. Ἡσό. Θγν. 31. Παρὰ Πνδ. δέ, Δρκ θαητός.

Θηήτωρ, ορος, ὁ. = θηητήρ, ποιητ.

Θηκαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἢ μέγεθος θήκης, εἶναι ὡς θήκη, χρησιμεύει εἰς νεκροθήκην· ποίημα θηκαῖον Θεολογιμτός τάφος, Ἡρότ. 2, 86. παρὰ τό

Θήκη, ἡ. (τίθημι) Πιὸ πιστότατ., εἰς τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ θέτωμεν, βάλλωμεν, φυλάττωμεν τίποτε, κίστη, τὸ Ἰταλ. cassa, τορκβ. scrigno, ἁρμάρι, θηκάρι, σακκούλα &c. ἄπορα καὶ λ. τ. τ. Παρ' Ἡρότ. 1, 67. 2, 148. ἡ σωρὸς ἤτοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεκροθήκη, τάφος ὡσαύτως καὶ παρὰ Σφοκλ. Ἠλ. 896. ἀφ' οὗ

Θηκίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Θήκη, Θηκίτσα.

Θηκτός, ἡ, όν. Ἐπῳδ. ῥῆμ. τοῦ Θήγω, Ὅ,τι εἶναι ἠκονισμένον· ὀξύ, κοπτερόν.

Θηλάζω, Μέλ. άσω. Δρκ. -άξω (Ξηλή) Βυζάνω, ἐπὶ μητρὸς ἢ τροφοῦ, τρέφω μὲ τὸ βυζί. Μέτ. δὲ, ἐπὶ βρέφους, Βυζαίνω, τρέφομαι μὲ τὸ μητρικὸν γάλα, Lubeck εἰς Φρυν. σλ. 468. Ὁ δὲ Θκρτ. χρῆται κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ τῇ ἐνεργητ. διαθ. «μασάσθω θηλάζειν» ἔστι δὲ ἡ λέξ. κατὰ ἀμφ. τὰς σημασ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπ' ἀλόγων ζώων χρήσιμος, ἀφ' οὗ

Θηλαμένος, Ὅστις, ἢ ὅ,τι βυζάνει, βυζαχτάρι. Ἡσυχ.

Θηλαμών, όνος, ἡ = Θηλάστρια, Βυζάχτρια. Δυκοφρ. 31.

Θηλασμός, ὁ. (Θηλάζω) Τὸ βύζαγμα ἐκ μέρους τῆς μητρὸς — 2) Ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ., τὸ βύζαγμα, ἐπὶ τέκνου.

Θηλάστρια, ἡ. Τροφός, βυζάστρα, βυζάχτρια.

* Θήλεα, Ἰων. Θήλε. τοῦ Θῆλυς, ἀντὶ Θήλεια, Ἡρῳδ.

Θήλεια, ἡ. Θήλυε. τοῦ Θῆλυς. Ὁμηρ. Θηλυκή, παρ' Ἀράτῳ 1068. δὲ, καὶ ἐν οὐδετέρου γένους πληθ. ἀρχ. ὡς ἀπὸ τοῦ Θέλειος, ἀφ' οὗ φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐπιθ. ποιητ. Θήλεος.

Θηλέω, Δωρ. Θελέω (Θηλή) = Θάλλω, ἐπὶ φυτῶν, Βλαστάνω, ἀφρίζω, ἀνθῶ, πρασινίζω· πλειόνως ἴου ἠδὲ σελήνου Θέλεον τὸ κοιν. Τὰ λειβάδια ἦσαν καταφορτωμένα, γεμάτα μὲ ἴσκια καὶ σέλινα, καταπρασινίζαν, μετὰ γενικ. Ὀδσ. Ε, 73. παρὰ τοῖς ὑστέραις δὲ καὶ μετὰ ὀστα.

Θηλή, ἡ. Ὁ μαστὸς, τὸ βυζὶ τῆς μητρὸς, καὶ ἡ ῥώγα τοῦ βυζίου, (συγγν. τῷ ΘΑΩ, Θάλλω, τεθηλα, Θῆλαξ, Πλατ. Κρατ. σλ. 414. Α.)

Θηλοειδής, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ βυζί.

Θηλυγενής, ές, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅς τις, ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους — 2) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ γυναικὸς, ἐκ θηλυκοῦ ζώου. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς γυναῖκα· «στολὴ θηλυγενὴς» Εὐριπ.

Θηλύγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) Ὅστις ἔχει γυναικείαν, τρυφερὰν γλῶσσαν, ἢ ὁμιλίαν. Ἀναλεκτ. Β' 114.

Θηλυγονία, ἡ. Τὸ νὰ γεννᾷ τις θηλυκὰ τέκνα — 2) γυναικεία σπορὰ — 3) γυναικεία, ἡ πρὸς μητρὸς καταγωγὴ· ἡ ἀπόγονοι ἐκ μέρους τῆς μητρός. «Ἀδριανοῦ ἔγγονος κατὰ Θηλυγονίαν». Ἡρωδιαν.

Θηλυγόνος, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις γεννᾷ θηλυκὰ τέκνα, ἐπὶ πατρός.

Θηλυδρίας, ου, ὁ. Ἰων. Θηλυδρίης (Θῆλυς) Τρυφερόβιος, γυναικώδης ἀνδρωπος· ὅστις ζῇ, εἶναι ὡς γυνή. ἀφ' οὗ

Θηλυδριώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὡς γυνὴ, ὁμοιάζει μὲ γυναῖκα, ὅ,τι ἀνήκει εἰς γυναῖκα, εἶναι γυναικὸς ἴδιον· «μέλος Θηλυδριῶδες», Ἀριστοφ. Θεσμ. 131.

Θηλυδριωτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ προηγμ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Ἀρδαβούριος. «Ἀνέσεις Θηλυδριώτιδι».

Θηλυκεύομαι, Πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς γυνὴ. νεωτέρα λέξις. Ἠλήμ. Στρωμ. Δ'. παρὰ τὸ

Θηλυκος, ἡ, όν. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους — 2) = Θηλυδριώδης. καὶ Ἐπῖρ. Θηλικός,

Θηλυκρανεία, καὶ Θηλυκρανία, ἡ. Τὸ θηλυκὸν σθένος κρανείας, κρανιᾶ.

Θηλυκρατής, ές, ἡ. (κρατέω) Ὅστις ἐξουσιάζει γυναῖκας. Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.

Θηλυκτόνος, ὁ, ἡ. (κτείνω) Ὁ ὑπὸ γυναικὸς φονευμένος.

Θηλυκτόνος, ὁ, ἡ. Ὅστις φονεύει γυναῖκας, καὶ ὅστις φονεύει διὰ μέσου γυναικῶν, Αἰσχυλ. Πιμπ. 857.

* Θηλύλεκτος, ὁ, ἡ (λαλέω) = Θηλύγλωσσος.

* Θηλυμανέω, Μλ. -ήτω, Μαίνομαι, λουλαίνομαι διὰ γυναῖκας, τὰς ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν. παρὰ τὸ

Θηλυμανής, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις ἔχει μανιώδη κλίσιν, ἀγάπην πρὸς τὸ θηλυκὸν γένος, εἶναι διόλου ἐκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας, τρελαίνεται διὰ γυναῖκας. Ἀνθολ.

Θηλυμελής, ές, ὁ, ἡ. (μέλος) Ὅστις ᾄδει, τραγωδεῖ τρυφερὰ, γλυκὰ ὡς γυνὴ. Ἀνάλεκτ. Γ'. 260. «Θηλυμελεῖς ἀηδόνες».

Θηλυμίτρης, ου, ὁ. καὶ

Θηλύμιτρις, ιδος, ὁ, ἡ. (μίτρα) Ὅστις ἔχει, φορεῖ γυναικείαν μίτραν, τὸ σύνηθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. σκούφιαν· ἐν γένει, ὅς τις ἐνδύεται, στολίζεται ὡς γυνὴ. Λουκ. Βάκχ. 3, 52. «Ἄρχων θηλύμιτρις».

Θηλύμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) Ὅστις ἔχει, μορφὴν γυναικὸς, εἶναι, φαίνεται ὡς γυνή.

Θηλύνους, συναιρ. Θηλύνους. ὁ, ἡ. οὐδέτ. ουν (νοῦς) Ὅστις ἔχει γυναικὸς φρονήματα· γυναικόφρων, γυναικόμαλος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1003.

Θηλύνω, Μλ. -υνῶ. (Θῆλυς) Κάμνω τινὰ γυναικώδη, τρυφερόβιον, δειλὸν, ἀδύνατον, τὸ ἰταλ. δελικάτον. ἀνανδρον. μαλακύνω τὴν καρδίαν τινός. «Θηλύνειν σακρούσιν». Νικήτ. Χρον. Γ'. 8. Σφκλ. Αἴ. 651. Μέσ. Ἐνδύομαι, ἢ προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς γυνὴ, Βίων, 15, 18. Στολίζομαι, σταφιλίζομαι, καμαρόνω ὡς γυνή· «τῇ μορφῇ» Θκρτ. 20, 14. Ὑπερηφανεύομαι, φέρομαι, παίζω τὸν ἀκατάδεκτον, καθὼς κάμνουν αἱ κόραι, τὰ κορίτσια· ὡς τὰ, Ῥώμτομαι.

Θηλύπαις, αιδος, ἡ (παῖς). Γυνὴ, μήτηρ, ἡ ὁποία ἐγέννησε κόρην, θηλυκὸν, τέκνον. Λυκόφρ. 851.

Θηλύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Βάδισμα, περιπάτημα, βῆμα, πατημασιὰ γυναικείου ποδός. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 421. «βάσις θηλύπους».

Θηλυπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς γυναῖκα, εἶναι ἴδιον τῶν γυναικῶν. — 2) Ὅστις ἔχει μορφὴν γυναικείαν, φαίνεται ὡς γυνὴ. Ἐπῤῥ. Θηλυπρεπῶς. Κύριλ. Ἀλ.

Θηλυπτερίς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. Δ'. 187. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 20. Ἡ θηλυκὴ φτέρη. Λέγεται δὲ καὶ Θηλυπτέριον, τό. Ἀλεξ. Τραλλ.

Θῆλυς. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους· εἰς δήλωσιν τοῦ γένους ἀντιθέτ. τῷ, ἄῤῥην· π. χ. «θήλεια θεός, θεὰ», Ἰλιάδ. Θ, 7. «θήλειαι ἵπποι. Φοράδες, Ὁμ., Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι γυναικεῖον, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰς γυναῖκας· «αὐτήν. Γυναικεῖα φωνὴ, κραυγὴ, Ὀδσ. Σ, 122. — τὸ Θῆλυ. Τὸ θηλυκὸν γένος· ἡ θήλεια. Θηλυκὸν ζῶον. Καὶ ἐπιθ. τὸ θηλυκὸν γένος διαφέρει τοῦ ἀρσενικοῦ διὰ τῆς γονιμότητος, ἢ πολυτεκνίας· δι' ἀφθόνου ἀναπτερικῆς ὕλης, διὰ τῆς τρυφερᾶς καὶ μαλακῆς φύσεώς του. — α') Εὔτοκος, γόνιμος, ἡ τίκτουσα, γεννῶσα πολλὰ τέκνα· ἐπὶ γυναικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, «θήλειαι τοκάδες», Ὀδσ. Ξ, 16. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ πολλῶν φυτῶν, ὅσα διακρίνονται τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν τοις εἰς πολυκαρπίας, ἢ καὶ δι' ἀδυναμωτέρας, τρυφερωτέρας αὐξήσεως. - β'.) Ὅ,τι εἶναι ἀρεπτικὸν, καταψυκτικὸν, γονοποιοῦν, ἐνεκρπίας πρόξενον· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ῥάσου, ὁροσιᾶς, «θῆλυς ἔερση». Ὀδσ. Ε, 467. Heinr. ἐν Ἡσιόδ. Ἀσπ. 395. - γ'.) Ὅ,τι εἶναι ἁβρὸν, ἁπαλὸν, λευκὸν, μαλακὸν, τρυφερὸν, ἀδύνατον, ἐνηγενὲς, ἀσθενὲς, ἀνανδρον, Σφκλ. Τρ. 1062. 1075. - δ'.) Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, οἰκοδομητικῇ τέχνῃ λέγονται θήλεια, τὰ μέρη ὅσα ἔχουσι κοίλωμα, ἢ τρύπαν καὶ ἐναρμόζεται εἰς αὐτὰ ἄλλου τινὸς πράγματος μέρος, καὶ οὕτω ἑνώνονται, συνδέονται, θηλυκόνονται. — Τὸ Θῆλυς, ἐξαιρέτως κατ' ὄνομτ. καὶ αἰτ. ἐνκ. κεῖται πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. διαπληκτικῶς, «Ἥρη, θῆλυς ἀούσα, θῆλυς ἐέρση, θῆλυς αὐτμή, θῆλυν ὄϊνιν· ἔτι δὲ καὶ «θῆλυς ἵππουρις, Ἰλιάδ. Ε, 269. Τῷ συγκρτ. θηλύτερος, α, ον (- υυ-) χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. ἀντὶ ὁποιουδήποτε θηλυκοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ὑσὶ φράσεσι «θηλύτεραι θεαὶ», καὶ γυναῖκες» ἐν οἷς ὅμως αἰνίσσεται ἢ σημασ. τοῦ γονίμου καὶ τρυφεροῦ γένους, ὥστε εἰς ταύτα τὸ θηλύτερος δύναται καὶ πρέπει νὰ μένῃ συγκρτκ. (συγγν. τῷ ΘΑΩ, Θηλή, θέλω, Θάλπω· παρβλ. Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Α.)

Θηλύσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ γυναικὸς, ἐκ θηλυκοῦ ζώου. Αἰσχύλ. Προμ. 861.

Θηλυστολέω. Φορῶ γυναικεῖα φορέματα. Στρᾴβ. ΙΔ'. καὶ ΙΑ'. ἐκ τοῦ

Θηλύστολος, ὁ, ἡ (στολὴ). Ὅστις ἐνδύεται, φορεῖ γυναικείαν στολήν. Εὐσταθ.

Θηλύτερος, έρα, ερον. Συγκριτ. τοῦ Θῆλυς, Ὅμ., ἰδὲ Θῆλυς περὶ τὰ τέλη.

Θηλύτης, ητος, ἡ (Θῆλυς). Ἡ ποιότης, ἰδιότης τοῦ θηλυκοῦ γένους, τῆς θηλυκῆς φύσεως, ἀντὶ τῷ ἀῤῥενότης. - 2) Τὸ νὰ ᾖναί τις θηλυπρεπὴς, ἁβρόβιος, ἀσθενὴς, ἀνανδρος, δειλός.

Θηλυτοκέω, (Θηλυτόκος). Τίκτω, γεννῶ θηλυκὰ τέκνα, ἐπὶ γυναικῶν, καὶ θηλυκῶν ἀλόγων ζώων.

Θηλυτοκία, ἡ. Τόκος, γέννησις, κύησις, ἡ θηλυκῶν τέκνων· παρὰ τὸ

Θηλυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ἡ τίκτουσα, γεννῶσα κόρας, ἢ θηλυκὰ τέκνα, θηλυκὰ ᾠά. — 2) προπαροξτ. ὁ, Θηλύτοκος, παθτ. ὅστις ἐγεννήθη θηλυκὸς, εἶναι θηλυκῆς φύσεως. Ἀριστλ. Πολτ. 7, 14. 4.

Θηλυφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς γυνὴ, εἶναι ὡς γυνὴ· ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς γυναῖκα. Ἀνθολ.

Θηλυφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὅστις φονεύει γυναῖκας, θηλυκὰ ζῶα.

Θηλύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει γυναικεῖα φρονήματα, τὸ κοιν. εἶναι γυναικοκέφαλος, γυναικόμυαλος. Ἀριστοφ.

Θηλύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει γυναικείαν φωνήν. Εὐσταθ.

* Θηλύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει γυναικείαν, λεπτὴν, μικρὰν χεῖρα. Εὐσταθ.

Θηλυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὅστις φορεῖ χιτῶνα, τὸ ἰταλ. ὑποκάμισον, ἢ τὸ ὑποκάτω φόρεμα γυναικεῖον. (- υυ -)

Θηλώ, όος, συναιρ. Θηλοῦς, ἡ. Τροφὸς, Θηλάστρια, βυζάχτρια, βυζάστρα, παρὰ τὸ, Θηλὴ. Ἡσυχ., ἰδὲ Valck ἐν Φοιν. 358. extr.

Θῆμα, τό (τίθημι) = Θήκη, Ἡσυχ.

* Θημολογέω (θημών, λέγω). Συλλέγω, συναθροίζω τε εἰς σωρὸν, Θημοεικέω. Ἀνθλ πάνυ ἀμφ.

* Θημονία, ἡ = Θημών.

Θημών, ῶνος, ὁ (τίθημι). Σωρὸς, Θημονία, Θημονιὰ. Ὀδσ. Ε, 368. ἔτι δὲ καὶ Σωρὸς ἀφ' οὗ

Θημωνία, ἡ, = Θημών.

Θημωνοειδέω (τίθημι). Σωρεύω, σωρόνω, σχηματίζω ἀπό τίποτε Θημωνιάν, Θημονιὰν. Σχολ. Θεοκρ.

Θήν, μόνον παρὰ ποιητ. χρήσιμ. ἐγκλτ. μόριον, συγγενέστατον τῷ, Δή, Βεβαιότητος, τελείας πίστεως, ἢ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου (subjectiv) ἀκριβείας, ἀσφαλείας μετρίως πως ἀληθοποιοῦ. Ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τὸ κοινὸν μὲ μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλιν μιλείματά σην νέαιν. Ἀλλ' ὅμως δὲν θέλετε ἀφήσει τὰ καράβια, Ἰλιδ. Ν, 620. ὡσ σην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Ὁμοίως μ' ὅλον τοῦτο θέλει ἀφανίσω καὶ ἐγὼ τὴν αὐθάδειάν -ου, τὸ κοινῶ. θέλει σὲ μάθω νὰ μὴν αὐθαδιάζῃς, Ἰλιδ. Ρ, 29. παρβλ. Φ, 568. Ὀδσ. Π, 91. Ἐπιτατικῶς, ἐπὶ βεβαιώσεως ὑποθέσεώς τινος. σὴ σην. Ὅμως βέβαια! Ἰλιδ. Λ, 365. Ν, 813. Τ, 452. Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ οὔ, οὐ σην. Μ' ὅλον τοῦτο, μὲ βέβαια σχι, Ἰλιδ. Β, 276. Γ, 448. Ξ, 480. Ὀδσ. Ε, 211. Ἐπιτατ. οὐ σὴν σὴν. Ἀλλ' ὅμως ὄχι μὲ τελειότητα, Ὀδσ. Γ, 352. -2) = σὴ-πανν ἀμφῤ.

Θήξις, εως, ἡ (θήγω). Τὸ νὰ ὀξύνῃ, ἀκονῇ τις τίποτε· ἀσύνηθ.

Θηπεῖο, β', ἐνε. προπ. εὐκτ. ἐνστ. τοῦ θηέομαι, Ἰλιδ. Ω, 418. Ἴσπ. ἀντὶ θεῖο.

(θήπω), ἀχρστ. πριστάτ. τοῦ παρακμ. τέθηπα, ὅπερ ἰδέ.

Θήρ, θηρός, ὁ. Ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι, μάλιστα ταρκοβόρον, ἐξαιρ. λέων καὶ λύκος, Ὀμ. ἐπὶ δὲ καὶ παν ἄγριον τέρας, τερατώδες, παρὰ φύσιν, π. χ. Κένταυρος, Σφκλ. Τρ. 1035. παρβλ. Φήρ. τὸ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ τοῦ θήρ, διὰ τῆς λιολεόσιρ. τροπῆς τοῦ θ εἰς φ ἔτι δὲ καὶ Σάτυρος. - 2) Σκωπτ. ἡμερον ζῶον, κτῆνος· ἐν γένει, ζῶον μὴ λογικόν, Σφκλ. Αἴ. 365. ὡς θηλ. οὐσιαστ. δέ, καὶ ἡ θήρ. Παρὰ λογογρ. δὲ εὔχρηστος μόνον ὁ τύπος θηρίον οὐχὶ δὲ θήρ· ἀφ' οὗ

Θήρα, ἡ. Ἰων. θήρη. Τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἀγριόν τι ζῶον· κυνήγι, Ἰλιδ. Ε, 49. Κ, 360. Ὀδσ. Τ, 429. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγρευθέν, τὸ πιασμένον, σκοτωμένον θηρίον, Ὀδσ. Ι, 158. - 2) Τρπ. Παραδήποτε σύντονος σπουδή, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἔρευνα, ἔφεσις τοῦ νὰ ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ τις τίποτε, π. χ. τιμήν, δόξαν, φήμην, χρήματα καὶ λ. τ. τ., τοῦ νὰ ἠξεύρῃ, ἀνακαλύψῃ, πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθειαν· ὁ τρόπος δι' οὗ καταγίνεταί τις εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τίποτε. - 3) Θηρίον, ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι, Ξνφ. Ηρ. π. 2, 25. παραβλ. Schaef. ἐν Γρηγ. Ηρδ. σλ. 126.

Θηραγρέτης, ου, ὁ (ἀγρεύω) = θηρατής. Κυνηγός, Εὐριπ. Βάκχ. 1008. ποιητ.

Θήραγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὅ,τι χρησιμεύει, ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ κυνήγημα, κυνήγι, εἰς τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἀγρίμια. Ἀθήν.

Θηραϊκόν, τό· καὶ Θήραιον. Ἱμάτιον, φόρεμά τι ποικιλόχρουν, παράλον, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τῆς νυκλδ. νήσου Θήρας τὴν ὁποίαν ἔχον.

Θήραμα, τό (θηράω). Τὸ πιασμένον κυνήγι. - 2) Τὸ ἀντικείμενον, τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κυνηγεῖ τις.

Θηραρχία, ἡ. Ἐπιστασία εἰς τὰ ἄγρια θηρία, ἐξαιρ. εἰς τοὺς ἐλέφαντας· παρὰ τό

Θήραρχος, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν ἀγρίων ζώων, ἐξαιρ. τῶν ἐλεφάντων.

Θηράσιμος, ὁ, ἡ (θηράω, θήρασις). Πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ, κυνηγήσῃ, πιάσῃ. Αἰσχύλ. (- ⏑ ⏑)

Θηρατέος, α, ον. Ἐπῤ, ῥημτ. τοῦ θηράω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ κυνηγῇ τις διὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ, κερδήσῃ.

Θηρατήρ, ῆρος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ θηρατής· ἀφ' οὗ

Θηρατήριος, α, ον = θηρατικός. Σφκλ.

Θηρατής, οῦ, ὁ (θηράω). Κυνηγός· ἀφ' οὗ

Θηρατικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς κυνήγι, ἢ πρόσφορον τινος πρὸς θηρατικὰ τῶν φίλων. Τέχναι, τρόποι, μέσα δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 33. - 2) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς κυνηγόν.

Θηρατός, ή, όν, ἐπῤ, ῥημτκ. τοῦ θηράω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐνυνηγήθη, ἐπιάσθη, δύναται νὰ κυνηγηθῇ πιασθῇ, ἀποκτηθῇ.

Θήρατρον, τό. Ἐργαλεῖον, μηχανὴ διὰ κυνήγι, δίκτυα, παγίδες, βρόχοι, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 4.

*Θηράτωρ, ορος, ὁ = θηρατής, ποιητ. (α)

Θηράφιον, τό. Ἑπτοριστ. τοῦ θήρ, θηρίδιον. Γαλην. περὶ Ἀντιδότ.

Θηράω, Μλ. - άσω· εὔχρηστ. Ἀττ. θηράομαι, Μλ. - άσομαι· ὅμως παρὰ Ξνφ. Κρ. π. 1, 4, 17. καὶ ἀλλχ. εὑρηται οὐ σπανίως καὶ κατὰ ἐνργ. διάθ. κείμενον (θήρ, θήρα). Κυνηγῶ ἄγρια ζῶα, πιάνω ἀγρίμια. Ἔτι δὲ καὶ, πιάνω ἀνθρώπους, αἰχμαλωτίζω, φυλακώνω, Σφκλ. Ἀντ. 433. Φιλ. 1005. ἐξαιρ. ἐπὶ διωγμοῦ, καταπερξίματος ὑπὸ τῶν Εὐμενίδων. Ἐν γένει, κυνηγῶ, εἶμαι εἰς τὸ κυνήγι. - 2) μετφρ. Κυνηγῶ πράγματι, τοῦτ' ἔστι σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω, ἀποκτήσω τι· ἐπὶ πάντων, ὅσα σπουδάζει, ἐπιμελεῖται τις νὰ ἀποκτήσῃ, κατορθώσῃ. στρανγίδιον. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 541. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐραστῶν, ὅσοι κυνηγοῦσι τὰ κορίτσια, Jac. ep. ad. 52. ὡσαύτως καὶ θηρᾶν γάμους, καὶ θηρᾶν γαμείαν. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 989. ὅταν καὶ πιάνοι μὲ ὅλον, ἐπιβουλεύω, καταοφίζω, καταγοητεύω, πλαιῶ, ἀπατῶ· παρβλ. θηρεύω, θηρῶ.

Θήρειος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρτλ. (θήρ). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄγριμι, ἀνήκει εἰς ἄγριμα· θήρεια κρέατα. Κρέατα ἀπὸ ἄγρια ζῶα, ἀπὸ ἀγρίμι. - 2) Ὅ,τι εἶναι θηριώδες, ἐπάγεται εἰς θηρίον.

*Θηρείτας, ου, ὁ = θηρίτης.

Θήρευμα, τό (θηρεύω) = θήραμα.

Θηρεύσιμος, ὁ, ἡ, = θηράσιμος.

Θήρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κυνηγῇ, πιάνῃ τίς τι, νὰ ἦναι εἰς τὸ κυνήγι, τὸ κυνήγημα.

Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, = θηρευτής.

*Θηρευτής, οῦ, ὁ (θηρεύω) = θηρατής. Κυνηγός. Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλιδ. ἀπαντώμενον, κεῖται ἀεὶ ἐπίθετ. κυνέσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν. Ἰλιδ. Μ, 41. παρβλ. Δ, 325. Ψσδ. Ἀσπ. 303. 388. Ὁ Πλάτ. σημαίνει διὰ ταύτης τῆς λέξ. ἐξαιρ. τοὺς οὐ περὶ τὸ ἀληθὲς ἀλλὰ περὶ τὸ φαινόμενον σπουδάζοντας.

Θηρευτικός, ή, όν, = θηρατικός.

Θηρευτός, ή, όν, = θηρατός· ἐπῤ, ῥημτκ. τοῦ

Θηρεύω, συνήθ. Μλ. - εύσομαι, σπανιωτ. - ενσω = θηράω, Ἰων. καὶ Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Τ, 465. θηρεύωνται. Ὁ κυνηγῶν, ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸ κυνήγι.

*Θηρέω = θηράω, Ἰων. καὶ Δρχ.

Θήρημα, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ θήραμα.

*Θηρήτειρα. Ἡ κυνηγός, θηλκ. τοῦ

Θηρητήρ, ῆρος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ θηρατής. Ἰλιδ. ὅπου κεῖται συνταγμ. καὶ ἄνδρες θηρατῆρες, Μ, 170. Φ, 574.

*Θηρήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ θηρητήρ. «θηρήτορες ἀνδρῶν». Ἰλιδ. 1, 544.

Θηριακός, ή, όν (θηρίον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον διὰ ἄγρια ζῶα, π. χ. παντίδοτος θηριακή, θηριακὴ ἰατρεύουσα τὸ ἄκραμα φαρμακερῶν θηρίων, ἀντιφαρμακον. «βίβλος θηριακή». Βιβλίον πραγματευόμενον περὶ φαρμακερῶν θηρίων.

Θηριάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐπιάσθη, ἥρπαγη ἀπὸ ἄγρια θηρία. (α)

Θηρίβορος, ὁ, ἡ (βορά) = θηρόβορος. Ὅστις ἢ ὅ,τι κατεβρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἄγρια θηρία.

Θηριδιον, τό. Ἑπτοριστ. τοῦ θηρίον, θήρ. ἀγριμάκι.

Θηρίκλεια, τά. Ἑπακουομ. ποτήρια, καὶ Θηρίκλειαι, αἱ, ὑπακουομ. κύλικες, Εἶδος ποτηρίων, ἀγγείων διὰ ποτὸν ἐκ χάλκινου ἢ καὶ ξύλου μαύρου, καὶ μὲ πλατεῖαν βάσιν, πάτον, κατεσκευασμένων, ὑπό τινος Κορινθίου κεραμέως, τασυκαλᾶ, ὅστις κατεσκεύασε αὐτὰ τὸ πρῶτον, οὕτω κληθέντα. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 4.

Θηριμάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ ἄγρια ζῶα, μὲ ἀγρίμια. Ἀνθολογ. (- ⏑ ⏑)

Θηριόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) = θηρίβορος. Στράβ.

Θηριόδηγμα, τό. Δάγκαμα φαρμακεροῦ τινος ζώου, ἢ θηρίου, ἐξαιρ. ὀφιδίου· νεωτ. λέξ. Διοσκορ. Β'. 97. παρὰ τό

Θηριόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις ἐδαγκάσθη ἀπὸ θηρία, καὶ μάλιστα ἀπὸ φαρμακερὸν ὄφιν.

Θηριοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω) = θηροκτόνος. Εὐστάθ.

Θηριομαχέω. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ ἄγρια ζῶα. Διόδ. Σικ. παρὰ τὸ

Θηριομαχής, ους, ὁ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μὲ ἄγρια ζῶα, ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ. Διόδ. Σικ. (β) ἀφ' οὗ

Θηριομαχία, ἡ. Ἡ μετὰ ἀγρίων ζώων μάχη.

Θηριομάχος, ὁ = θηριμάχος. (α)

Θηριομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅστις εἶναι μιγμένος μὲ θηρία, ἢ τοῦ ὁποίου ἡ μορφὴ εἶναι μεμιγμένη μὲ μορφὴν θηρίου, π. χ. ἡ Σκύλλα, οἱ Κένταυροι καὶ ἄλλα τοιαῦτα τερατόμορφα.

Θηριόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει μορφὴν θηρίου, ὁμοιάζει μὲ θηρίον.

Θηρίον, τό. Κατὰ τὸν τύπον μὲν ὑποκρστ. τοῦ θήρ, κατὰ τὴν χρῆσιν δὲ ταὐτοσήμαντον αὐτῷ, Ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι· οὕτως ὀνμ. ἐν Ὀδσ. Η, 171. 180. ἡ ἔλαφος «μέγα θηρίον» (ἄλλου δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ). Ἐξαιρ. ἐπιβλαβές, φθοροποιόν, ἁρπακτικόν, σαρκοβόρον, ἢ φαρμακερὸν ἄγριον ζῶον, τὸ Ἰταλ. μπέστια. - 2) Μέλις δὲ παρὰ τοῖς ὑστερ. ὡς ἐντὸς ὑποκρστ. Μικρὸν θηρίον, ζωΰφιον, ἐπὶ μελίσσης, Θεοκρ. 19, 6. ἔτι δὲ λέγονται θηρία καὶ οἱ εἰς τὰ ἔντερα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων σκώληκες, αἱ ἕλμινθες, χυδκ. γλίστρες - 3) παρ' Ἰατροῖς δέ, κακοφυές, καρκινῶδές τι ἕλκωμα, ἕλκωμα, πρῖσμα, φάγουσα, Θηρίωμα λεγόμενον. - 4) ἔτι δὲ καὶ ὡς ὑβριστικὴ ὀνομασία ἐπ' ἀνθρώπων χρήσιμον, ὡς τὸ ἰταλν. μπέστια, καναλιά. Οἱ Τρῳ. οὐδέποτε ἐχρώντο, ὡς φαίνεται, τῇ λξ. θηρίον, Ηεσπ. ἐν Σφκλ. Φιλ. 184.

Θηριοπρεπής, ές, ἡ (πρέπω). Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει, ἐπάγεται εἰς θηρίον, εἶναι θηρίου ἴδιον.

Θήριος, α, ον = θήρειος· ἀμφῤ ἀφ' οὗ

Θηριότης, ητος, ἡ. Ἀγριότης, τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα, ἡ φύσις, τὸ φυσικὸν τοῦ θηρίου.

Θηριοτροφεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ τρέφονται θηρία, ἄγρια ζῶα, ἀγρίμια, τὸ ἰταλν. μενατζερία· παρὰ τό

Θηριοτροφέω, Τρέφω, θηρία, ἀνατρέφω τινα ὡς θηρίον. Ἀλκίφρ.

Θηριοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις θηρία.

Θηριοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, κρατεῖ θηρία, ἔχει μενατζερίαν. - 2) πρόπαροξτ. ὁμοίως. Θηριότροφος, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέφεται μὲ ἀγρίμιον κρέας, καὶ τὸν ὁποῖον τρέφουσι θηρία.

Θηριοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω) = θηροφόνος.

Θηριόω, Μλ. - ώσω (θηρίον). Κάμνω τινὰ ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίποτε ἄγριον ὡς θηρίον, ἀφίνω νὰ ἀγριωθῇ, νὰ γένῃ ἄγριος. Τροπικ. Ἀγριαίνω, κάμνω τινὰ ἀγριόκαρδον, ἀσπλαγχνον, σκληρόκαρδον. Ἐπὶ πληγῶν. Ἀφίνω πληγὴν τινα νὰ πιάσῃ κακὴν κρέας. Παθητ. Ἀγριαίνομαι, ὀργίζομαι, Συμβουλὴ· ἐπὶ πληγῶν, Πάϊνει ξένον ἢ ἀχαμνὸν κρέας· ἔτι δὲ καὶ σκωληκοῦμαι, σκωληκιάζω μὲ κατατρώγουν τὰ σκωλήκια. Θεοφράστ. «τὰ σπέρματα θηριοῦται, καὶ, ζωοῦται.»

Θηρίτας, ου, ὁ. Ἀκκωνικ. ἀντὶ, ἐννάλιος. ἔτι δὲ καὶ, θηρείτας.

* Θηριωδεία, ἡ = θηριωδία.

Θηριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἄγριος ὡς θηρίον. Τόπος γεμάτος μὲ θηρία· τὸ θηριῶδες = θηριότης. Τρπκ. ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν· ἐπὶ ἑλεῶν, πληγῶν, πρισμάτων, κακουργιές. ψθοροποιόν, κινδυνώδες. Ἐπὶ θηριωδῶς· ἀφ' οὗ

Θηριωδία, = θηριότης. Ἀριστοτ. Εὐδημ. ξ. 1.

Θηρίωμα, τος, τό· = θηρίον σημτ. 3.

* Θηριώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις ἔχει θηρίου ὄνομα. Βυζαντ.

Θηρίωσις, εως, ἡ (θηριόω). Τὸ νὰ κάμνῃ, νὰ ἀφίνῃ τίς τινα νὰ γίνηται ἄγριος ὡς θηρίον. Τὸ νὰ ἀφίνῃ ἀῤῥωστίαν, ἢ πληγὴν νὰ καταντᾷ εἰς τὸ χαπφωμες, νὰ γίνηται κακή, νὰ χειροτερεύῃ· τὸ νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς ἄγριον θηρίον, νὰ μεταμορφώνῃ τινὰ εἰς θηρίον. Λουκιαν.

Θηρόβατος, ὁ, ἡ (θήρ, βαίνω). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εὑρίσκονται, διατρίβουσι ἄγρια θηρία. Διογ. Ἐπιστ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. 282.

Θηροβολέω, Κτυπῶ. φονεύω, σκοτώνω, τοξεύω ἄγρια θηρία, ἀγρίμια, Σφκλ. Φιλ. 164. παρὰ τὸ

Θηροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις κτυπᾷ, φονεύει, διαπάνει, τοξεύει ἄγρια θηρία, ἀγρίμια.

Θηροβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κατεβρώθη, κατεσπαράχθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἄγρια θηρία. Φωκυλ. 136.

Θηρόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅ,τι ἐβοσκήθη, κατεβοσκήθη ἀπὸ ἄγρια θηρία, τὸ κατέφαγον ὅλον ἄγρια θηρία.

Θηρόβρωτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω). = θηρόβοτος.

* Θηροδιδασκαλία, ἡ (διδάσκω). Τὸ νὰ διδάσκῃ, δαμάζῃ, ἡμερώνῃ τις ἄγρια θηρία.

Θηροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ὅμοιος μὲ θηρίον, ὡς θηρίον, θηριώδης,

Θηροθήρης, ου, καὶ α, ὁ (θηράω). Ὅστις κυνηγεῖ ἄγρια θηρία, κυνηγός. Lob ἐν Φρυν. σλ. 627.

Θηρόθυμος, ὁ, ἡ, (θυμός). Ὅστις κυριεύεται ἀπὸ θηριώδη ψυχικὰ πάθη, θυμόν, ὀργήν, ἐπιθυμίαν. Ἀνάλεκτ. Β', 221.

Θηροκόμος, ὁ, ἡ. (κομέω). Ὅστις περιποιεῖται τὰ ἄγρια θηρία, ἐπιστατεῖ, ἔχει τὴν φροντίδα περὶ τῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως ἀγρίων θηρίων.

* Θηροκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Βασιλεύς, ἐξουσιαστὴς τῶν θηρίων. (α)

Θηροκτόνος, ὁ, ἡ. (κτείνω). Ὅστις θανατόνει, σκοτώνει, φονεύει τὰ θηρία

Θηρολεκτέω, = λεξιθηρέω· ἀδέσπτ.

Θηρολέκτης, ου, ὁ· = λεξιθήρας, ἀδέσπτ. Ὅποιος κυνηγεῖ λέξεις.

Θηρολέξης, ου, ὁ = τῷ προηγμ. Ἡσύχ.

Θηρολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι). = θηροκτόνος.

* Θηρόλετος, ὁ, ἡ (ὄλλυμαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐφονεύθη ἀπὸ θηρία.

* Θηρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη θηρίων.

Θηρομιγής, καὶ θηρομικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). = θηριομιγής.

Θηρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις νέμει, βόσκει θηρία.

Θηρόνομος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐβοσκήθη, κατεφαγώθη ἀπὸ θηρία.

Θηρόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὅστις εἶναι τιλυγμένος μὲ, ἢ φορεῖ, ἐνδύεται θηρίου δέρμα.

Θηροπλαστέω, Πλάττω, σχηματίζω θηρία, παρὰ τὸ

Θηρόπλαστος, ον (πλάσσω). Ὅστις εἶναι πλασμένος, σχηματισμένος ὡς ἄγριον θηρίον — 2) ἐνεργ. Ὅστις σχηματίζει, μορφόνει θηρία, μεταμορφόνει τι εἰς θηρίον, Λυκρ. 673.

Θηροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις παραμονεύει τὰ θηρία, Τμ. Ὁμ. κζ'. 11.

Θηροσύνη, ἡ. Κυνήγι, τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἀγρίμια, ποιητ.

Θηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι τίκτει, γεννᾷ, ἄγρια θηρία, ποιητ. ἐπῳ. τῶν θαλασσῶν. Ἀνθολ.

Θηροτροφέω· = θηριοτροφέω. Ἀριστοτ. Β'. 20.

Θηρότροφος, ὁ, ἡ· = θηριότροφος

Θηροτρόφος, ὁ, ἡ· = θηριοτρόφος. «Διβύη θηροτρόφος.»

Θηρότυπος, ὁ, ἡ (τύπος)· = θηριόμορφος.

* Θηροφονεύς, έως, ὁ = θηροκτόνος· παρὰ τὸ

Θηροφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ἔτι δὲ καὶ κρτκλ. Θγρ 11. = τῷ προηγμ.

Θηρόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). = θηρόπεπλος. Δυκόφρ. 871.

* Θηρῶ, όας, συναιρ. οῦς, ἡ. Κύρ, Ὄνμ. Ἡσύχ. λφν. 21. 4.

Θής, θητός, ὁ. κυρίως δοῦλος, τοῦτ' ἔστι χωριστὸς, χωριάτης, ὅστις δὲν ἔχει ἴδιον ἔγγειον κτῆμα, χωράφι, ἀλλὰ γεωργεῖ, δουλεύει τοὺς ἀγροὺς ἄλλου, εἰς τὸν ὁποῖον πληρόνει διωρισμένον τι, Ὁσσ. 644. ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 604. Ἐλεύθερος μέν, μὴ ἔχων δὲ ἰδίαν τὴν ἀγρόν, καλλιεργεῖ τοὺς ἀγροὺς ἄλλου τινός, κατ' ἀρέσκειαν ἐπὶ μισθῷ, ἄρα ἐργάτης μισθωτός. Ὅτε ὅτήρεσεν ὁ Σόλων τὸν λαὸν τῆς Ἀττ. εἰς τέσσαρας κλάσεις, ἀνόμασε θῆτας τοὺς τῆς τετάρτης κλάσεως, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία δὲν συνίστατο εἰς 150 μεδίμνων εἰσόδημα ἀγρῶν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ ἐλαχίστη περιουσία τῶν ζευγιτῶν· Μ' ὅλον ὅτι δὲ οἱ θῆτες ἦσαν ἐλεύθερα τῆς πολιτείας μέλη, ἀπεκλείοντο ὅμως τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας, καὶ ὅθεν συνήθιζον νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ μισθῷ· κατ' ἀρχὰς δὲ ἦσαν καὶ τῆς στρατεύσεως ἀπόκλειστοι, δὲν τοὺς ἐκαμναν στρατιώτας· ἐπομένως ὅμως τοὺς μετεχειρίζοντο εἰς πελταστὰς, ἐλαφρὰ ὡπλισμένους, καὶ εἰς ναύτας, ἐν καιρῷ ἀνάγκης δὲ καὶ εἰς ὁπλίτας, βαρέα ὡπλισμένους στρατιώτας, Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σλ. 28. — Θηλ. θῆσσα, Ἀττ. θῆττα, ὅπερ ἰδέ· παρβλ. πενάστης. Κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 111. παρὰ τὸ ΘΕΩ, ΘΑΩ, τίθημι.

Θησάλατο, γ'. πλῦ. πρσπ. ἐλκτ. ἀόρ. ά. τοῦ θεάομαι, θηέομαι, Ἐπ. ἀντὶ ἐθηήσαντο, θήσαντο. Ὀδυσσ. Σ. 19.

* Θησάμενος, Μτχ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ πρωτοτ. ΘΑΩ.

Θήσατο, γ'. ἑνικ. πρσπ. μέσ. ἀορ. ά. τοῦ πρωτοτ. ΘΑΩ, ὅπερ ἰδέ. Ἰλιάδ.

Θησαυρίζω, (θησαυρός), Συνάζω, φυλάττω, ἀποταμιεύω· ἀφ' οὗ

Θησαύρισμα, τό. Ὅ,τι ἐσύναξεν, ἐφύλαξεν, οἰκονόμησεν, ἀπεταμιεύσατο, ἔβαλε κατὰ μέρος τις· κατασκευή, σκεύη, ἄπιπλα, τὸ κοινὸν, οἰκοκυράτον. νοικοκυριό· περιουσία. Σφκλ, Φιλ. 37. καὶ Εὐριπ.

Θησαυρισμός, ὁ. Τὸ νὰ θησαυρίζῃ τις, ἀποταμιεύηται, βάλλῃ κατὰ μέρος.

Θησαυριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θησαυρίζει, βάλλει κατὰ μέρος, οἰκονομεῖ.

Θησαυριστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνειθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν νὰ θησαυρίζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς θησαύρισμα· Ἀριστοτ.

Θησαυροποιέω, ῶ. Συνάζω θησαυρούς, πκρὰ τὸ

Θησαυροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις θησαυρίζει, συνάζει θησαυρούς, οἰκονομεῖ, βάλλει κατὰ μέρος.

Θησαυρός, ὁ. Ὅ,τι ἐθησαυρίσθη, ἐφυλάχθη, ἐβάλθη κατὰ μέρος, οἰκονομήθη, Ἡσιόδ. Ἔρ. 721. Πᾶν ὅ,τι ἐσύναξεν, οἰκονόμησεν, ἔβαλε τις κατὰ μέρος. — 2) Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον τίθενται, φυλάττεται τὸ θησαυρισθέν· ταμεῖον, τὸ κοινόν. κελλάρι, Ἰταλ. magazzi· σιτοβολῶν, τουρκβ. ἀμπάρι· θησαυροφυλάκιον, ἔπαιρ. εἰς φύλαξιν πολυτίμων ταῦ σκευῶν, ἢ καὶ ἀργυρίων καὶ ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων. «θησαυρὸς τριπόδων ἄδυτος.» Πίνδαρ. Πύθ. ΙΑ'. 8. Ὀλυμπ. Λ. Δ'. 1. 5'. 111. «θησαυρὸς μαιοτούνας.» Τὰ συναχθέντα ἀργύρια, καὶ ὥρα πολύτιμα· «θησαυροὶ ὕμνων τετείχισται.» Πύθ. 5'. 8. ὅπου τὸ, θησαυρός, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων καὶ λαῶν τῆς Ἑλλάδος ἀφιερώματα, ὡς ἀγάλματα, γραφίματα, στέφανοι, κ. τ. τ. Παρὰ Πλουτάρχ, Φιλοποιμ. 19. καὶ Λιβίῳ. 39. 50. ὑπογείοις τισὶ σκοτεινοῖς τόποις ἀλλὰ κομίσαντες αὐτὸν (τὸν Φιλοποίμενα) εἰς τὸ καλούμενον θησαυρόν, οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε ὡς ἔξωθεν, οὔτε θύρας ἔχον, ἀλλὰ μεγάλῳ λίθῳ περιαγομένῳ κατακλειόμενον, ἐνταῦθα κατέθεντο, κα τὸν Λίβυν ἀπιρράξαντες, ἄνδρες ἔνοπλοι κύκλῳ παρέστησαν.» ἄρα, τὸ Τουρκβ. ζοντάνι, ἢ μπεόρουμι· (παρὰ τὸ τίθημι, ἀν ὅμως εἶναι σύνθετον τῷ, αὖρον, πάνω ἀμφίβ., ἐπειδὴ ἡ λέξις αὐτὴ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι τόσον ἀρχαία ὡς τὸ θησαυρός.) ἀφ' οὗ

Θησαυροφυλακέω, (θησαυροφύλαξ). Εἶμαι φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, Διόδ. Σικ. ἐν γένει, φυλάττω ὅ,τι ἔχω, ἢ κερδαίνω, οἰκονομῶ, βάλλω κατὰ μέρος, τό ἰταλ. sparagnire.

Θησαυροφυλάκιον, τό. Τόπος εἰς ὃν φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα, οἰκονομούμενα πολύτιμα πράγματα· (ε) παρὰ τὸ

Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τοὺς θησαυροὺς, ταμίας, τό Γερμαν. schatzmeister. (ε) Διόδ. Σικ.

* Θησαυροώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θησαυρόν.

Θησεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Θησέως· ὅστις ἦτον καταφύγιον τῶν ἐποδιδρασκόντων, ἢ καταχρήσεις πασχόντων δούλων, τό σύνηθ. Ἰταλ. σελίβων, Πλούταρχ Θησ. 35. «τὰ Θησεῖα ὑπὸ ἱερά. Ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως.

Θησειότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω). Δοῦλος, ὅστις διατρίβει πάντοτε εἰς τὸ Θησεῖον. Ἀριστφ.

* Θησέλω, Ῥῆμα ἐντκ. τοῦ τίθημι. Θέλω, ἀγαπῶ, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ θέσω, βάλλω τι που ἢ πως.

Θησεύμεσθα, Δωρικ. ἀντὶ, θησούμεθα, θησόμεθα, μέσ. Μλ. τοῦ τίθημι

* Θησεύς, έως, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἀφ' οὗ

* Θησηΐς, ίδος, Πόνημα τὸν Θησέα ὑπόθεσιν ἔχον, Δγν. Ἀρτ. 2, 59.

Θῆσθαι, Ἀπρμφ. παθτ. ἐνστ. τοῦ πρωτοτ. ΘΑΩ. Ἀμέλγειν, τὸ νὰ ἀρμέγῃ τις· ἰδέ ΘΑΩ. Ὀδσ. Δ 89.

Θῆσσα, Ἀττ. θῆττα. Θηλ. τοῦ θής, Δουλεύτρια, ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, ἐργάτισσα· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπῳ. Θηλκ. = θητική. π. χ. «θῆσσα τράπεζα. Ἐρπ. Ἀλκ. 9.

* Θήσω, Μλ. τοῦ τίθημι.

* Θῆτα, τό, ἄκλιτον· ἰδέ Θ. Ὁ Δημαρτ. ἐχρῆτο καὶ ὑπερῳ. αὐτῷ. θήτατος· ὡς τὸ δέλτατος.

Θητεία, ἡ. (θητεύω). Ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία.

Θητέρη, ἰδέ θάτερον.

Θητεύω, (θής). Εἶμαι θής, μισθωτὸς ἐργάτης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ, Ἰλ. Φ, 444. Ὀδ. Σ, 357 μετὰ γοτκ. Ὀδ. Λ, 489. Εἶμαι δοῦλος, ἐξαιρ. βοστκ. — 2) ἐν γένει, δουλεύω, εἶμαι ὑποτεταγμένος εἴς τινα, κρέμαμαι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός.

Θητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον, πρέπον εἰς μισθωτόν, ἐργάτην· «τὸ θητικόν.» = τῷ θῆτες, ἡ πολιτικὴ κλάσις τῶν θητῶν τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον πλῆθος.

Θῆττα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ θῆσσα.

Θητώνιον, τό (ὠνος). Ὁ μισθὸς τοῦ θητός, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου, τοῦ μεσθωτοῦ ἐργάτου· τὸ κοιντ. ἡμεριάτικον, μεριάτικον.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ι.

*Θῐ. ἀχώριστος ληκτικὴ συλλαβὴ πλειόνων οὐσιαστ., ἐπιθ. καὶ Ἀντων. ἐπιρρήματ. σημασ. αὐτοῖς δίδουσα καὶ τὸ, ἐν τινι τόπῳ εἶναι δηλοῦσα. πάτρῳθι, οἴκοθι, ἄλλοθι, ἀμφοτέρωθι, αὐτόθεν κλ. τ. τ., πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐνίοτε δὲ καὶ λέγουσα τῆς γενν. πτώσεως, οἷον. «Ἰλιόθι πρό, ἠῶθι πρό.» Ἰλ. Θ. 557. Λ, 10. καὶ ἀλλαχοῦ.

Θιγέζω, = θειγίζω, Ἡσυχ.

Θιγεσάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἐπιστάτης ἢ ἀρχηγὸς θιάσου.

*Θίγεσις, ἡ = θίασος.

Θιασεύω, Εἶμαι παρών, περιερίσκομαι εἴς τινα θίασον, πανηγυρικὴν πομπήν, χορὸν ἢ θυσίαν, χαίρω, εὐφραίνομαι εἰς αὐτά.· «χοροῖς θιασεύειν Εὐριπ. Παῦτ. Καθιερῶ, ἁγιάσω, ἀφιερόνω, «θιασεύεται ψυχάν.» Εὐριπ. Βάκχ. 75.

Θιασίτης, ου, ὁ· = θιασώτης. Πολυδ. 6, 8. (υυ--)

Θίασος, ὁ. Παναθήποτε ἑταιρεία ἢ συνέλευσις ἀνθρώπων θυσίας, ᾠδάς, χορούς, πομπάς καὶ τ. τ. εἰς τιμὴν θεότητός τινος τελοῦσα καὶ εὐωχουμένη· ἔτι δὲ καὶ αἱ ᾠδαί, αἱ πομπαί, αἱ εὐωχίαι, οἱ χοροὶ αὐτοί. Ἐν γένει, Πλῆθος, ὄχλος, συνάθροισις ἀνθρώπων, πανήγυρις, ἑταιρεία, συστήματα ἀνθρώπων, τὰ ἰταλ. τροῦππαι «θίασος Διονύσου Ἐποχιτῶν ἑταιρεία, τὰ ἰταλ. κωμῳδῶν, κωμῳδιῶν τροῦππα. «θίασος Κενταύρων» Ὄχλος Κεντ., Εὐρπ. (πιθανῶς παρὰ τὸ θεός, θεῖος θειάζω· ἔστι δὲ ἠλξ. τῶν Ἰων. φυλῶν ἐξαιρ. ἰδέα) (υυυ) ἀφ' οὗ

Θιασόω, Διεγείρω, ἢ συναθροίζω ἀνθρώπους εἰς θίασον, κάμνω θιασώτας, ἀμφβ. Elmsl. ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 550. «πόθι Νύσης θυρσοφόρους θιασεῖς.»

*Θιασώτις, ίδος, ἡ. θηλκ. τοῦ θιασώτης. Ὀππ.

Θιασώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται κατὰ τρόπον θιάσου, ἐν γένει πανηγυρικός. Νόνν. «ὥρα θιασώδης.»

Θιασών, ῶνος, ὁ. Τόπος, οἶκος, ὅπου συνέρχονται, συναθροίζονται οἱ θιασῶται, κρυτεῖται θίασος, Ἡσύχ.

Θιασώτης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι μέλος, μέτοχος, κοινωνὸς θιάσου τινός· λάτρις θεατής τινος, «θιασῶται τοῦ Ἔρωτος» Ξνφ. Συμπ. 8, 1. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ὁπαδός, ἀκροατής, μαθητὴς ἢ γένει.

Θιασωτικός, ή, όν· Ὅ,τι ἐπάγεται, ἀνήκει εἰς θιασώτην· ὑπὸ θιασωτικόν.» οἱ θιασῶται

Θίβη, ἡ. Κόφινος, κάλαθος, πλεκτός, Κοφίνι, καλάθι, καυίστρι πλεγμένοι, παρὰ τοῖς Ο'. γράφεται δὲ καὶ θήβη, καὶ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ θήκη. (--.)

Θίβρος, ὁ, ὁν. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, θερμός· γράφεται δὲ καὶ, θίμβρος· ὅθεν τὸ Λακωνικὸν ὄνομα, Θίβρων καὶ Θίμβρων.

Θιγγάνω, Μέλ. Θίξω, συνηθ. θίξομαι, ἀόρ. ἔθιγον. Ψαύω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρᾷ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὅθεν, Κτῶμαι, ἀποκτῶ, καταβάλλω τι, γίνομαι μέτοχός τινος· μετὰ γενκ. Πνδ. σπανιώτ. μετὰ αἰτ. Τὸ δὲ «θιγγάνω πρός τι» Ἐγγίζω, πλησιάζω εἴς τι, Θκρτ. 1, 59. ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτκ. Πνδ. Πθ. 4, 528. 8, 33. 9, 75. Νμ. 4, 56. Τὰ ὁποῖα μαρτύρια ὅμως ἄλλος ἐξηγεῖ ὁ Dissen, παρβλ. Boekh. expl. Pind. Ὀλ. 1, 67 — Ἀπὸ τοῦ ἐνστ. θίγω, εὑρηνται παρὰ τοῖς Τραγ. ὀλίγα τινά, οὐ πάνυ βέβαια μέντοι παραδείγματα, οἷον· παρὰ Σοφκλ. Φιλ. 9. τὰ ὁποῖα ἡ Ἀλδ. ἔκδοσις προσθιγεῖν, ὀρθῶς, οὐχὶ δὲ πλείονες ἄλλαι νεώτ. ἐκδόσεις προσθίγειν, ἔχει. Ἀλλὰ καὶ παρ' Αἰσχλ. Πρ 855. ἀμφιβάλλεται ἡ ἀνάγνστ. τοῦ, θίγων καὶ θιγών. Παραβλ. περαιτέρω δὲ καὶ Αἰσχλ. Αἱ. 1027. Σοφκλ. Αἱ. 1410 Elmsl. καὶ Herm. ἐν Οἰδ Ἀ. 470. Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. σλ. 12. Γρηγ. Κορινθ. σλ. 990. Monk ἐν Εὐρπ. Ἄλκ. 1136. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βκχ. 304. Wunderl. ούθ. critt. σλ. 151. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 990. ὅθεν καὶ οἱ τύποι θίγειν καὶ θίγων, διορίζω μᾶλλον ὡς Δωρ. καὶ τονοῦσθαι θιγεῖν, θιγών· ἀφ' οὗ

Θίγμα, καὶ, Θίγημα, ατος, τό. Ἔγγιγμα, ψηλάφημα· ἔτι δὲ καὶ ἀναχρωτισμός, κοιντ. μόλυσμα, μόλυμα, Ἰταλικ, κοντάγιο· ὁ τύπος θίγημα, τὸ, (υ--υ) Αἰσχλ. Πρμ. 856. κεῖται μὲν κατὰ συμπέρασμόν, πλὴν πιθανόν ὅμως.

Θίγω, ἰδὲ θιγγάνω, περὶ τὰ τέλη.

Θιμβρός, ά, όν. Ἰδὲ θίβρος.

Θίν, ὁ καὶ ἡ, ἰδὲ θίς.

*Θινόω (θίς). Σκεπάζω τι μὲ ἄμμον, μὲ πηλόν. βορβορόω, κοιντ. λεύτνω, ἐπὶ ποταμῶν. Πολβ.

*Θινώδης, ὁ, ἡ (θίς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀμμώδη περιγιάλι, ὄχθην, εἶναι ἀμμώδης, βορβορώδες.

*Θίξις, εως, ἡ (θιγγάνω). Ψηλάφησις, ἔγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

Θίς· γενν. θινός, ὁ· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ θίν, ὁ, ἡ, Σωρός· «πολὺς ὀστέοισι θίς» Ὀδ. Μ, 43. ἐξαιρ. οἱ ἄμμον σωροὶ ἐπὶ τὴν ἀκτήν, περιγιάλι· ὅθεν ἐν γένει, Πτραλία, αἰγιαλός, ἀκροθαλαττιά, ἀκρογιάλι· οὕτως ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς Ὁμρκ. παραδείγμασιν 23. οὐσι, ἀεὶ μέν τοι κατὰ δοτ. ἡ αἰτ. ἑνκ. καὶ προσλήψει τοῦ, θαλάσσης, ἢ ἀλός, πλὴν τριῶν, ἐν Ἰλδ. Ψ, 693. «θὶν' ἐν φωκίεντιι, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ἀπολ. ῥδ. 1, 967. ἐν Ὀδσ. Π, 290. «ἐπὶ θινὶ καὶ Ι, 48. «παρὰ θῖνα» ἄνευ τινὸς τῶν ἀνωτὶ ἐκείνων ὁστινῆς πτώσεων κειμένων, τὰ ὁποῖον παράδειγμ. ὅμως, πλὴν τοῦ πρώτου, τὸ μόνον Ὁμρκ. ἔστι ἐν ᾧ δηλοῦται τὸ γένος· ὅθεν ἐνδεχόμενον ὅτι ἐντῷ ἀρχαιοτάτῳ Ἐπκ. ἰδιώματι τὸ θίς ἐχρησίμευε μόνον ὡς ὀνομστ. καὶ κατ' ἄρσεν. γένος ἄνευ ἐξαιρέσεώς τινος. Παρὰ Καλλμ. ἐξ ἐναιτίας καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα λογογρ. οἷον, παρὰ Πλτχ. καὶ Παυσν. ἐμφαίνεται ἡ λξις κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ ἐν τῷ θηλκ. γένει. Ἀπὸ Ἡρόδ. δὲ, χρησιμεύει ἐξαιρ. ἐπὶ ἄμμου σωρῶν, τὰ πλείστα προσλήψει τοῦ, ψάμμου, ἄμμου, γῆς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. «θῖνες νεκρῶν» Αἰσχ. «θῖνες» ἐπὶ τῶν ἀνύδρων καὶ ψαμμωδῶν χωρῶν τῆς Διβύας, Ἀπολ. Ῥδ, Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐξαιρ. Ἐπὶ τῶν σίρτεων· ἐν γένει Βυσσός, πάτος τῆς θαλάσσης, ἀμμώδης, ἢ ἰλυώδης θαλάσσιος τόπος· πρὸ θίς ὁ μέλας» Ἡ μαύρη λούνη τῆς θαλάσ., ἔτι δὲ καὶ κατὰ θηλκ. γένος, Σοφκλ. Ἀντγ. 591. Schneid. ἐν Ἀρστλ. Ζῴ. Ἱστ. Τ. 4. σλ. 600. — Ὁ Schneid. καὶ ἄλλοι τινὲς ἐξέλουσιν ὅτι τὸ θίς, διαφέρει τοῦ θίν, καὶ ἐκεῖνο μὲν τὸν σωρὸν δηλοῦ, ἐτυμολγ. παρὰ τὸ τίθημι, καὶ ἔστιν ἀεὶ ἄρσν. γέν. τὸ θίν δὲ, τὸν αἰγιαλὸν σημαῖνον, παρὰ τὸ θείνω· ἀεὶ κοινοῦ· γέν. εἰς τὴν ὁποίαν γνώμην τῶν ὅμως ἀντιβαίνει ἡ ἀνωτέρω σημανθεῖσα παρὰ τοῖς Ἀττ. χρῆσις τῆς λέξεως. Ὁ δὲ Ραθουν νομίζει ὅτι τὸ, θίς καὶ θίν εἰσὶ δύο διάφοροι τύποι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως, ὥσπερ καὶ τὸ ἀκτίς καὶ ἀκτίν, δελφίς καὶ δελφίν, ῥίς καὶ ῥίν κ. τ. τ., καὶ τὸ τίθημι ἐστὶ τὸ πρωτότ. τῆς ἐτυμολγ. ὅπερ βεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ σποραδὸν ἀπαντωμένου τῆς γραφῆς αὐτῶν τρόπου θεὶς καὶ θήν, τὰ ὁποῖα δὲν φαίνονται ἀτόρθογρ. παραετροπή, ἀλλὰ ἐτυμολογίας ἀπόπειρα. Ἐκ τῆς κυρίας σημασ. δὲ τῆς λξ., ὅτι τὸ θίν, ἀλλεπαλλήλως συντεθέν, συσσωρευθέν, ὑποστάθμην ἢ ἀφύλισμα θηλούσης, «περίζονται ῥαδίως τὰ παράγωγα τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν συσσωρευμένων καὶ κατὰ τὸ πρωτότυπον συγγενῶν, ἄμμου σωρῶν ἐπὶ τὴν παραλίαν, καὶ τοῦ ἐν τῇ θαλάσσῃ συσσωρευμένου ἄμμου ἢ τῆς ἰλύος· (τὸ Ἰῶτα ἐστὶν ἐν πάσαις ταῖς πτώσ. μακρ.)

*Θίσβη, ἡ. Πόλεως ὄνομ. ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Λ.

Θλαδίας, ου, ὁ, ἰδὲ τὸ ἑπμ.

*Θλαστίας, ου, ὁ, ἔτι δὲ καὶ θλαδίας (θλάω). Τεθλασμένος, συντετριμμένος, πιεσμένος, ζουλιγμένος, ἐξαιρ. ὁ τοὺς ὄρχεις συντετριμμένους ἔχων = εὐνοῦχος.

Θλάσις, εως, ἡ (θλάω). Τὸ νὰ πιέσῃ, θλάσῃ, ζουλίξῃ, συντρίψῃ τίς τι, ἢ νὰ πιασθῇ, θλασθῇ, ζουλιχθῇ, συντριβῇ τίπος. (υυ, ἁπαξ δὲ μόνον παρὰ Παῦλ. Σιλ. --υ)

*Θλάσμα, τό (θλάω). Πίεσμα, ζούλιγμα. παρβλ. φλάσμα.

Θλασπίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ θλάσπις.

*Θλάσπι, τό = θλάσπις.

Θλάσπις, εως, ἡ. Εἶδος καρδάμου, κοιντ. γκρούχως, τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι συντριβέντες ἐχρησίμευον ἀντὶ σινήπεως, σιναπίου· γραπτέα δὲ καὶ θλάσπι. εἶδος χόρτου, Διοσκορ. Β'. 186. Πλίν.

Θλάστης, ου, ὁ. Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει, ζουλίγει, στουμπίζει.

Θλαστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς θλάσιν, ζούλιγμα, στούμπισμα.

Θλαστός, ή, όν. Ὅ,τι ἐθλάσθη, ἐπιάσθη, ἐτσακίσθη, ἐζουλίχθη, ἐσυντρίφθη· ἐπῤ. ῥημτκ. τοῦ

Θλάω, Μλ -άσω. Πιέζω, ζουλίζω, στουμπίζω, κοπανίζω, συντρίβω, τσακίζω, Ἰλδ. Ε, 307. Μ, 384. Ὀδσ. Σ, 97. Ἡσόδ. Ἀσπ. 140. Μτχ. πρκμ. παθτ. τεθλασμένος, ἢ τεθλαγμένος, Θκρτ. ἀφ' οὗ οἱ τύποι φλάω, συγγν. τῷ, θραύω, κλάω καὶ ΤΡΑΩ, τιτράω, ἔτι δὲ καὶ θλίβω, φλίβω, τρίβω (τὸ α, ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις βρχ., ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐπκ. ὅπου ἀπαιτεῖται μακρ. συλλβ., ἀόρ. ἐθλάσσε, καὶ τ. τ. Ἰλδ.)

Θλιβαρός, ά, όν (θλίβω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις ἢ ὅ,τι θλίβει.

Θλιβίας, ου, ὁ = θλασίας· παρὰ τό, θλίβω·

*Θλιβοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρνει θλίψιν, Γρηγρ.

Θλίβω, Μέλ. ίψω. Πρκμ. παθτ. τέθλιμμαι, ἀόρ. παθ. ἐθλίβην· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θλίβω, πιέζω, ζουλίγω, σφίγγω, καταθλίβω, καταζουλίγω· Μέσ. «θλίβεται ὠμους» Θέλει κατατρίψει τοὺς ὤμους του, θέλει τρίψει τὴν ῥάχιν του εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας, διὰ νὰ διώξῃ τὰ ἐνοχλοῦντα τὸν ζωάρια, τοὺς ψύλλους καὶ ψείρας ἤγουν, Ὀδσ. Γ, 221. Τρπκ. Στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, λυπῶ, πικραίνω τινά· ἕτερος τ.πος αὐτοῦ ἐστὶ τὸ φλίβω, συγγν. τῷ τρίβω· πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραβλ. καὶ θλάω· (τὸ ἴδιον μετρ. ἐν τῷ παθτ. ἀορ. δὲ μόνον βρχ.) ἀφ' οὗ

Θλίμμα, τό. Ὅ,τι ἐθλίβη, ἐπειάσθη, ἐζρυλίχθη.

Θλιμός, ὁ = θλῖψις.

*Θλῖψις, εως, ἡ (θλίβω). Τὸ νὰ θλίβῃ, πιέζῃ, ζουλίγῃ τις ἢ τίποτε· ζούλιγμα, καταπίεσμα, σφίξιμον, καταδρομή, ἀγωνία, στενοχωρία (ἡ συνήθης παροξύτ. τόνωσις θλίψις, ἐστὶ ψευδής)

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ν.

Θνησείδιος, ὁ, ἡ· καὶ, θνησιμαῖος, αἷα, αῖον (θνήσκω). Ὅ,τι ὑπόκειται εἰς θάνατον, εἰς φθοράν, χαλασμόν, εἶναι θνητόν, φθαρτόν· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τις ἢ ὅ,τι ἀπέθανε, εἶναι νεκρός. νεκρὰ σώματα ἐκ θνησειδίων. Φιλόστρ. Φορέματα ἀπὸ δέρμα ἀποπνιγμένου, σκοτωμένου, σφαγμένου, ψόφιου ζώου. «Θνησιμαίων ἀπέχεσθαι», ὑπακουομ. κρεῶν, Ἱεροκλ. τὸ νὰ ἐγκρατεύηται τις, νὰ μὴ τρώγῃ κρέατα ἀποπνιγμένων, ψόφιων ζώων.

Θνήσκω, Μλ. θνοῦμαι, ἀόρ. ἔθανον, πρμ. τέθνηκα. ἀφ' οὗ οἱ συνήθως ἐν χρήσει κατὰ συγκεκ. τύπους, «τέθνημεν, τεθνᾶτε, τεθνᾶσιν. γ'. πλῦ. πρσπ. ὑπρσιτ. ἐτεθνᾶσαν, ἀπρμρ. Πρκρ. τεθνάναι, Ὁμ. (α) παρ' Αἰσχλ. δὲ καὶ, τεθνάνται, Εὐκτ. τεθναίην, Προστκ. τέθναθι, Πρκμ. τεθνεώς, ῶτος, Ἐλλ. τεθνεῶσα, οὐδ. τεθνεός, παρ' Ἡρόδ. 1, 112. θέ, καὶ τεθνεός, ὅπερ προαιρετώτερον ἴσως· ἰδὲ ἐστημι· Ὅμ. καὶ Ἰων. ἀρτ. καὶ οὐδ. τεθνηώς, ῶτος· παρ' Ὁμ. δὲ ἐνίοτε καὶ γνκ. τεθνηότες κλ. Ὀδσ. Ω, 56. Ἰλδ. Ν, 659. Τ, 300. Ω, 20. «Παρὰ δὲ χρῆται καὶ τῇ συνήθ. θοτ. τεθνεότε, τρισυλλάβως ὑμοι, Ὀδσ. Τ, 331. ἐν τῷ θηλκ. γένει μέντοι τεθνηκυῖα μόνον, Ὀδσ. Δ, 734. «ξιοσημειώτον δὲ παρ' Ἡρόδ. 1, 112. τὸ οὐδετ. τῆς μτχ. τεθνεός, ὅπερ πιθανῶς ἐστὶν ὀρθότ. καὶ ἀναλόγως τῷ, ἑστώς ἑσχηματσμ. (ὁ Ἀρίσταρχος, τῷ ὁποίῳ συνάδει καὶ ὁ Wolf προκρίνει παρ' Ὁμ. τὸν τύπον τεθνηώς, ὁ δὲ Βτμν. νομίζει Ὁμρκ. τὸν Βοιωτ. τύπον τεθνειώς, Wernikke Tryphiod. σλ. 193.) Τῶν λοιπῶν κατὰ συγκρ. χρόνων Ὁμρκ. εἶσι μόνον τὸ γ'. πλῦ. ὁρστ., τὸ α, β', καὶ γ'. ἐνκ. ενὰτ. καὶ τὸ β', καὶ γ'. πρτστ. πρσπ. ἐκ τοῦ, τέθνηκα προέκυψε καὶ ὁ Ἀττ. παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ Μλ. τεθνήξω, ἢ τεθνήξομαι, ὑπὸ Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 597. ἐκεῖνο μέν τοῖς πάλαι, τὸ τεθνήξομαι δὲ τοῖς νεωτ. Ἀττκ. ἀποδιδόμενον.— Ἀποθνήσκω, ἐπὶ φυσικοῦ τε καὶ βιαίου θανάτου, Μέ φονεύουσι, μὲ σκοτώνουν, εὑρίσκω τὸν θάνατόν μου, χάνω τὴν ζωήν μου, Ὁμ. πολιτίστῳ θανάτῳ θανεῖσθαι Ὀδσ. Λ, 412. καὶ «τεθνηὼς νεκρός, ἡ νέκυια Ὀδσ. Μ, 10. Ἰλδ. Σ, 173. Παρκ. ἀπέθανον, εἶμαι νεκρός. ἔθαν μετχ. Ὁ νεκρός, ὁ ἀποθαμμένος, Ὁμ., ὡσαύτως καὶ ὁ μτχ. ἀόρ. θανών. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. δὲ ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἐνστ, κατὰ σημσ. πρκμ., Σφκλ. Οἰδ. Τ. 118. καὶ μέλιστα ὁ μετχ. Schaef. ἐν Θωρ. 7, 2. Σφκλ. Φιλ. 1085. Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. 265. Τρπκ. ἐπὶ ἀψύχων. Φθείρεται, ἀφανίζεται, χαλᾷ, χάνεται, Ἀρστφ. Βτρ. 986.

Θνητογαμία, ἡ (θνητός, γάμος). Γάμος, ὑπανδρεία θεότητός τινος μὲ τινα θνητόν, μὲ ἄνθρωπον. Ἐλδ.

Θνητογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη ἐκ θνητῶν γονέων, ἐξ ἀνθρώπων, εἶναι θνητοῦ γένους.

Θνητοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ θνητόν, φαίνεται, εἶναι θνητός, φθαρτός.

Θνητός, ἡ, όν (θνήσκω). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς θάνατον, εἰς φθοράν, ἀντιθ. τῷ ἀθάνατος· παρ' Ὁμ. πολλαχ. γενικῶς Ἐπθ. πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι ἀποθνήσκει, φονεύεται, θανατόνεται· ἔθεν ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινον, πρόσκαιρον, φθαρτόν. 2) Νεκρός, ἀποθαμμένος, ἄμβρ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ο.

Θοάζω, (θοός) μετβτ. Κινῶ τι μὲ ταχύτητα, βάλλω εἰς ταχεῖαν, βιαίαν, σφοδρὰν κίνησιν, κατεπείγω, ταχύνω, βιάζω, διώκω βιαίως καὶ αὐστηρῶς, Ευῖ. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 2. β'.) ἀμτβ. Κινοῦμαι ταχέως, εὐρίσκομαι εἰς σφοδρὰν, βιαίαν, ὁρμητικὴν κίνησιν· βαδίζω, περιπατῶ ταχέως, ὀγλίγωρα, βιαστικά· τρέχω, πηλαλῶ, ὁρμῶ, πηδῶ, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, λυσσῶ, λυσσάζω, ὡς τὸ σῦν Εὐρπ. Βκχ. 216. 2) = θαάσσω, Καθημαι, Αἰσχλ. Ἱκτ. 610. εἰς ὃ ἐπάγεται συνήθως καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 2. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 105. Πλτχ. ὡς δεῖ ἐκ ποιητ. σλ. 22. Ε. Κατὰ Βτμν. ὁ μὲν Αἰσχλ. καὶ ὁ Σφκλ. χρῶνται τῇ λέξ. μόνον κατὰ τὴν β'. σημσ. ὁ δ' Εὐρπ. κατὰ τὴν α'. μόνον· (πτις ὅμως ἔστιν ὅλως ἀμφβ. καὶ εἴτε ἄλλην εἰλήγγισιν ἀπαιτοῦσα, εἴτε ῥᾳδίας διορθώσεως ἐπιδεκτική· ἔθεν ἥδελ' γνωσθῶσι ν' ἀποδειχθῶμεν παραλλήλως δύω διαφόρων μὲν, ἀλλήλοις μέντοι ἐξωτερικῶς ὁμοίων λέξ. εἰδῶν, θοάτω, καὶ θοάζω).

*Θόας, αντος, ὁ· κύρ. ὄνμ. πλειόνων παρ' Ὁμ., ἡ κλητ. Θόαν. Ἐλδ.

Θόασμα, τό. Τόπος εἰς ταχεῖαν, σφοδρὰν κίνησιν ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος. Ὀρφ. Τμν. ΜΗ'. 6. καλεῖ οὕτω τὸ ὄρος Τμῶλον, «καλὸν Λυδοῖσι θόασμα», ἐπὶ τῷ ὁποίῳ οἱ Λυδοὶ ἐώρταζον τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης.

*Θόη, ἡ, ὄνμ. τῶν Νηρηίδων τινός, Ἰλδ. Σ, 40. Ἡσδ. Θγν. 245.

Θοίματίδιον, Ἀττκ. συναλφ. τοῦ, τὸ ἱματίδιον, ὑπρστ. τοῦ ἐπμ. (ἴδιον, -ου, Ἀρστφ. Πλ. 986.)

Θοίματιον, τό. Ἱμάτια, τά, Ἀττκ. συλφ. τοῦ, τὸ ἱμάτιον, τὰ ἱμάτια.

*Θοίνα, ἡ· ναύτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, θοίνη.

Θοινάζω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ θοινάω· ἀφ' οὗ

Θοίναμα, τό. Εὐωχία, φιλιά, συμπόσιον, τὸ ὁποῖον ἡτοίμασεν, ἐδώκαν, ἐκαμέ τις. Εὐρπ.

Θοινατήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις οἶδε, κάμει εὐωχίαν, συμπόσιον, τράπεζαν, φιλαυτής, ξενοδόχος. 2) Ὅστις τρώγει εἰς συμπόσιον, εἰς κοινὴν τράπεζαν· ἀφ' οὗ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1495.

Θοινατήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν, συμπόσιον, κοινὴν τράπεζαν, «ζῶντα γυψὶ θοινατήριον στήσω». Εὐριπ. Ῥῆσ. 1072. Ὅστις ὁρίγεται, ἀγαπᾷ τὰ συμπόσια, εὐαρεστεῖται νὰ τρώγῃ εἰς κοινὴν τράπεζαν.

Θοινατικός, ή, όν· = θοινητικός. Ξενοφ.

*Θοινάτωρ, ορος, ὁ = θοινατήρ. (α)

Θοινάω, -ήσω καὶ -άσω· ἀλλὰ καὶ θοινάομαι, Μλ -ήσομαι καὶ -ώσομαι· ὡς ἀποστ. μετὰ παθτ. καὶ μέσ. ἀορ. Εὐωχῶ, φιλεύω, δίδω συμπόσιον, τράπεζαν, φιλιὰν· ἔνγτ. Εὐωχοῦμαι, τρώγω· «θοινάω ἰχθῦς» Τρώγω ψάρια, Ἡσδ. Ἀσπ. 212. Μέσ. δὲ ἄνευ πτωτικοῦ, Εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω, δσωτεύω, συντρώγω, ἅπαξ παρ' Ὁμ. «αὐτοὺς προτέρω ἆτε θοινησόμενοι» Πηγαίνετους παρεμπρὸς διὰ νὰ εὐωχηθοῦν, νὰ φάγουν, νὰ χορτάσουν. Ὀδσ. Δ, 36. ὁ μέσ. τύπος ἐστὶν εὐχρηστότερος· ἀφ' οὗ

Θοίνη, ἡ. Συμπόσιον, εὐωχία, τράπεζα, φιλιά, Ἡσδ. Ἀσπ. 114. ἐν γένει, τροφή, φαγητόν, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων· ἔξαιρ. ἡδύ, νόστιμον· «ἐν θοίνῃ ποιοῦμαί τινα» Προσκαλῶ τινα εἰς τὴν τράπεζαν, τὸν φιλεύω· ἐν γένει δέ, Τιμῶ, συγκαταλέγω, συγκατερίθμῶ τινα μεταξὺ τῶν ἄλλων, Πλάτ. Νόμ. Α'. «τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω». Δὲν συγκαταλέγω, δὲν συναριθμῶ, δὲν μετρῶ τοὺς γόητας μετὰ τῶν ἄλλων· τὸ, θοῖνα, ἡ, ἐστὶ νεώτερ. τύπος (συγγν. τῷ ΘΑΩ, θήσασθαι, τιθῆ, τεθῆναι.) ἀφ' οὗ

Θοίνημα, τό· = θοίναμα.

Θοινητήρ, ος, = θοινατήρ.

*Θοινητήριος, ὁ, ἡ = θοινατήριος.

Θοινητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὐωχῆται, ξεφαντόνῃ

Θοινητός, ή, όν. Ὅ,τι ἐφαγώθη εἰς τὸ συμπόσιον· ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν εἰς συμπόσιον, εἰς φαγί, διὰ ξεφάντωμα.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ = θοινατήρ, θοινατήρ.

*Θοινίζω, Εὐωχῶ, φιλεύω τινά· Ἡρόδ. 1, 129. ἡ ἀνάγνωσις ὅμως διαφορεῖται, οἱ μὲν γὰρ ἀναγιγώσκουσιν ἐθοίνισε, οἱ δὲ ἐθοίνησε.

*Θοῖτο, γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θείτο.

Θολερέω, Μλ -ήσω. ἐπὶ πραγμάτων, Θολώνω, εἶμαι θολόν. Ἡσχ. παρὰ τὸ

Θολερός, ά, όν (θολός). Ὅ,τι εἶναι θολωμένον, λασπώδες, πηλώδες, βορβορώδες, ἀκάθαρτον, ἄπαστρον, σκοτεινόν· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀκαθάρτων καὶ θολῶν ὑδάτων. Θουκυδ. Β'. 102. «ῥίπτομαι μέγα, καὶ πολύ, καὶ θολερόν». Πλάτ. «πιτεμοὶς θολερὸς καὶ πηλώδης· καὶ εἰς Τίμ. «αἰθὴρ τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην. αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος». 2) τροπκ. Ὅστις εἶναι ταραγμένος, συγχυσμένος, ὑπὸ ψυχικοῦ πάθους κυριευμένος, θορυβούμενος, ἐνοχλούμενος «θολερὰ λόγοις λόγοις συγκεχυμένοις, ἀσυναρτήτοις, τοὺς ὁποίους λέγει τις ὅταν εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τι ψυχικὸ πάθος· Αἰσχλ. Προμ. 891. ὠπαύτως καὶ «θολερὸς χειμὼν» Θόρυβος, ταραχή, ζάλη, ὁρμὴ τῆς ὑπὸ ψυχικοῦ τινος πάθους κυριευμένης καρδίας. Σφκλ. Αἴ. 206. Ἀττ. ὅλερος· Ἐπίῤῥ. θολερῶς. ἀφ' οὗ

Θολερώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται θολόν· εἶναι φύσει ῥυπαρόν, ἀκάθαρτον.

Θολία, ἡ (θόλος). Πλεκτόν τι θολοειδὲς κάλυμμα γυναικῶν κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων διὰ νὰ μὴ καῇ τὸ πρόσωπόν των ὁ καύσων τοῦ ἡλίου. Σκιάδι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καπέλλον πλατύ. Θερτ. 15, 39.

Θολοειδής, ὁ, ἡ (θόλος, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοιον μὲ θόλον, καμάραν· Ἐπῤῥ. θολοειδῶς.

*Θολόεις, εσσα, εν (θολός)· ποιητ. ἀντὶ θολερός· ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Νικ.

Θολομίγνης, ὁ, ἡ (θολός, μίγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, μὲ ῥύπον, ἀκαθαρσίαν, λάσπην, λούνην.

*Θολοποιέω, = θολόω. Αἰσπ.

Θολός, ὁ. Ἀκαθαρσία, ἀπαστρία, λάσπη, λούνη· ἐπὶ θολῶν, ἀκαθάρτων, βορβορωδῶν ὑδάτων, καὶ ἄλλων ῥευστῶν, «αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται». Ἀλήν. Σ'. ὑπὸ τοῦ θολοῦ ἤτοι λασπώδους νεροῦ στουπόνονται οἱ πόροι. 2) Ὁ μέλας χυλός, τὸ μελάνι, τὸν ὁποῖον χύνει ἡ σηπία, σουπιά· καὶ θολόνει τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ἀττ. ὁλός, καὶ ὡς ἐπιθ. ὅλερος, ἀντὶ θολερός.

Θόλος, ἡ· παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, καὶ ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θόλος, καμάρα στρογγύλη καὶ ὀξαρωτὴ σκέπη, τουρκβ. κουμπές, ἐν γένει δέ, πασαδήποτε στρογγύλη οἰκοδομή, Ὀδσ. Χ, 442. 459. 466. κατὰ τὸν Voss. Στρογγύλοντι κτίριον ἐπάνω εἰς στύλας μεταξὺ τοῦ κατοικουμένου μέρους τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιοχῆς τῆς αὐλῆς κειμένου, καὶ χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ φυλάττωνται εἰς αὐτὸ καθημερινῆς ζωοτροφίας ἐπιτη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεια καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν καλλάρι συνηθ. λεγόμενον. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ οἶκος ὅπου οἱ Πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνιστιῶντο, καὶ συνανεστρέφοντο. 3) ὁ Θόλος, τὸ δωμάτιον ἐν ταῖς λουτροῖς, ὅπου πρότερον καθήμενοι οἱ ἄνδρωποι ἱδρῶτουσι· τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Λακωνικὸν, λέγεται, κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐξαιρ. φαίνεται χρήσιμος κατὰ ἀρσεν. γένος ἡ λξ. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ὅλος.)

Θολόω, (Θολός). Θολόνω, ταράττω, ἀνακατόνω, κάμνω Θολόν, σκοτεινόν, βυπαρόν τίποτε. 2) Τροπ. Συγχίζω, ταράττω, λυπῶ, ἐνοχλῶ τινά.

Θολώδης, ὁ, ἡ (Θολός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς λάσπη. λούνη, ἀκαθαρσία, βόρβορος. 2) παρὰ τὸ Θόλος = Θολοειδής.

Θόλωσις, εως, ἡ (Θολόω), Τὸ νὰ Θολόνῃ, κάμνῃ τις τίποτε Θολόν, ἀκάθαρτον, σκοτεινόν.

Θοός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἔξυπνος, ζωηρός, ἔξαιρ. ὀξὺς εἰς τὰς πράξεις του, πολλ. παρ' Ὅμ., τὴν ἐν τῷ τρέχειν ταχύτητα μᾶλλον διὰ τοῦ, ταχὺς ἡ ὠκὺς ἐν φέροντι· ἐνίοτε μετ' Ἀπρμφ. »Θοὸς μάχεσθαι Ἰλ. Ε, 535, Ἄλλο καὶ ἐπὶ ἀψύχων »Θοὴ χεὶρ Ὀγλίγωρον χέρι, Ἰλ. Μ, 306. »Θοὸν βέλος« Ὀξέως φερόμενον, Ὀδσ. Χ, 83. »Θοὸς ἅρμα« Ὀγλιγωρακίνητον πολεμικὸν ἁμάξι, Ἰλ. Ρ, 458. ἔξαιρ. δὲ πολλάκις »Θοαὶ νῆες« ὀγλίγωρα, εὐκολοκίνητα παράβια, σύνηθες Ὁμηρ. ἐπίθετον τῶν πλοίων, τῶν ὁποίων τὸ μέγιστον προτέρημα ἦτον τὸ νὰ πλέωσιν ἐλαφρὰ καὶ ὀγλίγωρα· ἔτι δὲ καὶ »Θοὴ νύξ« Ὀγλίγωρος νύκτα, ἐπειδὴ ἐννοεῖτο ἀφ' ἅρματος ὀχουμένη, ἢ διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ἔρχεται καὶ παρέρχεται, περνᾷ ὀγλίγωρα, Ἰλ Κ, 394. Ἡσιόδ. Θγν. 481. Herm. ἐν Σφκλ. Τρχ. 94. ἀλλὰ κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 65. οὐ μόνον διὰ τὴν ταχείαν ὑπ' αὐτῆς ἐπιστασιν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φαβερὸν καὶ κινδυνώδες τῆς σκοτίας· »Θοὴ δαὶς« Τράπεζα ὀγλίγωρα ἑτοιμαζομένη, Ὀδσ. Θ, 38 Τὸ Θοὸς κεῖται συνταγμ. τῷ ὠκὺς, Ὀδσ. Η, 34. ὅπου ἐκεῖνο μὲν τὴν εὐκινησίαν, τὸ ὠκὺς δὲ τὴν ταχύτητα κυρίως σημαίνειν φαίνεται. 2) Ὅ,τι εἶναι διαπεραστικὸν, ὀξύ, σουβληρὸν, μυτηρὸν, »νῆσοι Θοαὶ« Ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, αἱ ὁποῖαι ἐξέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰσχωροῦσαι διὰ τῶν ὀξυτενῶν σκοπέλων, ἢ ἀκρωτηρίων των, Ὀδσ. Ο. 299. παρβλ. Θοάω. 3) τρπ. Ὅ,τι εἶναι ὀξύ, ὁρμητικόν, βίαιον· ἐπ' ἀνδρώπων δὲ, ἀνδρεῖος, »μάχαι, Ἄρηος« Ἰλδ. 4) ἐιρτ. Ὅστις ἐπιταχύνει, ἐπείγει, κάμνει τι νὰ γίνηται ὀγλίγωρα, πάνυ ἀμφ. ὅμως, διότι ἡ σημασ. αὕτη ὑπάγεται εἰς μαρτύρια, οἷα τὸ Ἰλδ. Ρ, 430. »μάστιξ Θοὴ« καὶ Σφκλ. Αἴ. 248. »Θοὸν ζυγὸν« ὅπου δύναται εἰσρεῖσαι καὶ ὡς, ἡ ταχέως κινουμένη μάστιξ, τὸ ἐν φορᾷ κινήσει ταχὺ ἁδιλιον, καλέσμα, τὸ Ιταλ. μπάγκα τῶν κωπηλατῶν, τοῦτ' ἔστιν ἡ σφοδρὰ κωπηλασία, καὶ ὡς, τὸ εἰς τὴν ταχείαν κίνησιν ἐιργοῦν. — Ἐπῤῥ. Θοὸς· Ταχὺς, ὀγλίγωρα, σφοδρὰ, ὁρμητικὰ, ἔξυπνα, ζωηρὰ, τὸ Ιταλ. σβέλτο, Ὅμ. εὐθὺς τώρα, τώρα εὐθύς, Ὀδσ. Ο, 216 (πιθν. παρὰ τὸ Θέω, Τρέχω, πηλαλῶ· παρβλ. ὠκὺς καὶ ὀξύς. ὁ Βτμν. ἀποδοιμάζει ταύτην τὴν ἐτυμλγ., διὰ τὴν σημσ. τοῦ ὀξυτενὴς, σουβληρὸν, καὶ ἐπέλει τὴν λξ. συγγν. τῷ Θήγειν.) ἀφ' οὗ

Θοόω, (Θοὸς σημσ. 2) Ὀξύνω, κάμνω τι ὀξὺ, σουβληρὸν, Ὀδσ. Ι, 327. ἔτι δὲ τρπ. 2) Ἐρεθίζω, παροξύνω. (ἡ σημσ. Ταχύνω, ἐπιταχύνω, κάμνω τι ὀγλίγωρα, φαίνεται ἄχρηστος.)

Θοραῖος, αἶα, αῖον (Θορός). Ὅ,τι ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα· »πόρος Θοραῖος« Ὁ πόρος, σωλὴν, δι' οὗ ἔρχεται σπέρμα. εἰς τὸ σπέρμα, ἢ εἰς τὴν σπορὰν ἀνήκων.

*Θόρε, Ἐπσ. γ. πρσ. ἀορ. β. τοῦ, Θρώσκω, Ἰλδ.

(Θορέω). Παραλόγως ἀποδεδεγμένος πυρασχηματισμὸς τοῦ Θρώσκω, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐν σπανιωτάτῃ χρήσει, Βτμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 151. παρὰ τοῖς ὕστερον ταὐτὸν τῷ Θόρω.

Θορή, ἡ· = Θορὸς, Ἡ σπορά.

*Θορικόνδε, Ἐπῤῥ. Πρὸς τὴν Θορικὸν, κινήσεως σημντ., Τμ. Δμτ. 126. παρὰ τὸ

*Θορικός, ἡ. Χωρίον, χωρὸ τῆς Ἀττκ. παραλιάσσιον.

Θορικός, ἡ, όν. = Θοραῖος, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα, περιέχει τὸ σπέρμα.

Θορίσκω, Μλ. Θορούμαι = τῷ ἐπμ. ἀδέσποτον.

Θόρνυμαι, καὶ παρ' Ἡρδτ. Θορνύομαι· Μέσ. ἀποθ. παραχρηματισμ. τοῦ Θρώσκω, Πηδῶ, σκιρτῶ· ἐξαιρέτως βατεύω, ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ἀλόγων ζώων, Helmst. ἐν Λουκ. Πρμθ. 4.

*Θορνύομαι = Θόρνυμαι, Ἡρδτ.

Θορός, ὁ. Τὸ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν ἀναδιδόμενον λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, ἐξαιρέτως τῶν ἐχόντων· τὸ κοιν. γάλα τῶν θαρίων· (παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ., παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, Θόρνυμαι, Θρώσκω, Θορεῖν.)

Θορός, ὁ. Ἡ γονὴ, τὸ σπέρμα τῶν ἀρσενικῶν λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, ἐξαιρέτως τῶν ἐχόντων· τὸ κοιν. γάλα τῶν θαρίων· (παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ., παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, Θόρνυμαι, Θρώσκω, Θορεῖν.) ἀφ' οὗ

Θορυβέω, Μλ -ήσω (Θόρυβος). Θορυβῶ, κάμνω Θόρυβον, κρότον, ἔξαιρ. ἐπὶ Θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, ὄχλου· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίαις καὶ συνελεύσεσι πολλῶν ἀνθρώπων εὐαρεσείας ἢ δυσαρεσκείας θορύβου, κρότου· ἐν γένει, δεικνύω διὰ κρότου, κραυγῆς ὅτι μοὶ ἀρέσκει, ἢ δυσαρέσκει τίποτε. 2) μεταβτ. Συγχίζω, ταράττω, βάλλω, φέρω εἰς ἀταξίαν τινὰ δεὶ θορύβου καὶ κραυγῶν· »θορυβεῖν τὰς Ἐκκλησίας« ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, παραπαίρω τινὰ, τὸ κοιντ., τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ.

Θορυβή, ἡ· ἀντὶ Θόρυβος· οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὴ ἡ λέξις· μ' ὅλον ὅτι κατ' εἰρωνείαν ἐν Σφκλ. Αἴ. 164. ἐσχημάτισαν αὐτὴν τινὲς καὶ παρέλαβον αὐτὴν πλείονα λξικά.

Θορυβητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι διεγείρει, προξενεῖ, ποιεῖ Θόρυβον, ταραχὴν, συγχυσιν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς Θόρυβον Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνηθίζει νὰ Θορυβῇ, συγχέῃ, ταράττῃ, ἐνοχλῇ.

Θορυβοποιέω. Ποιῶ, κάμνω, προξενῶ Θόρυβον, ταραχὴν· παρὰ τὸ

Θορυβοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις, ἡ ὅτι ποιεῖ, προξενεῖ, κάμνει Θόρυβον.

Θόρυβος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Σύγχυσις, ταραχὴ, ἐξαιρέτως ἡ διὰ φωνῶν καὶ κραυγῶν πολλῶν ἀνθρώπων γινομένη, ἢ ἐν ἐκκλησίαις, συναθροίσεσι τοῦ λαοῦ, εὐαρεσκείας, ἢ δυσαρεσκείας δηλωτικὴ κραυγῶν, φωνῶν, ψιθυρισμοῦ ταραχὴ, οἷα εἰώθεν ἀκούεσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐν γένει δὲ, σύγχυσις, ταραχὴ, ἀνησυχία· κατὰ πρῶτον εὑρῆται ἡ λξ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. (συγγν. τῷ Θρόος καὶ τύρβη, τυρβάζω, ταράσσω) ἀφ' οὗ

Θορυβώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ Θόρυβον, προξενεῖ, φέρει, γεννᾷ Θόρυβον, ταραχὴν, σύγχυσιν, εἶναι γεμάτον μὲ Θόρυβον. Ἐπίρ. Θορυβωδῶς.

*ΘΟΡΩ, Ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγεται τὸ ἔθορον, ἅπρμφ. Θορεῖν, ἀόρ. τοῦ Θρώσκω, Θόρνυμι.

*Θου- Ἀττ. ἀντὶ Θεο-, Ἰδὲ Θεύμορος.

Θουραῖος, αἶα, αῖον (Θοῦρος). Ὅστις εἶναι πηδητικός, ὁρμητικός, θαρσύς, τολμηρός, ὀξύθυμος, ὀργίλος· ὅ,τι ἀνήκει, -εἶναι ἐπιτήδειον εἰς ὀχείαν, βάτευμα· ὅστις εἶναι ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.

Θουρεύς, έως, ὁ, ἡ· ἰδιαίτ. Ἑλλ. τοῦ Θουραῖος· ἔξαιρ. = ἀκρατὴς, ἀσελγής.

Θουρήεις, ήεσσα, ήεν· = Θουραῖος. Ἀφροδίσιος, ἀσελγής, Ἡσχ.

Θουρήθρον, καὶ Θούρητρον, τὸ· παρ' Ἡσχ. = τῷ ἐπμ.

Θούρης, ου, ὁ. Ὀχευτὴς, τὸ κοιντ. βαρβάτον.

Θουριακός, ἡ, όν· = Θούριος.

Θουριομάντεις, ιος, ὁ (Θούριον, μάντις). Μάντις, προφήτης τοῦ λαοῦ, κοινὸς, δημόσιος, Ἀρστφ. Νφ. 331. Ὅπου ὁ Σχολ. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν κατ' ἀσαφῆ ἱστορικήν τινα παραγωγήν.

Θούριος, ία, ιον. = Θούρος. Jac. Ἀνθλγ. Παλτ. σλ. 633.

Θούρις, ιδος, ἡ· Ἑλλ. τοῦ Θοῦρος, ὅπερ ἰδὲ Ὅμ.

Θοῦρος, ὁ. Ὀστις εἶναι ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, ἀσεινὸς, ἀκατάσχετος, πολεμικῶς ἄγριος, βίαιος πολλαχ. ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως. (ἐν Ὀδσ. δὲ, οὐχ εὑρηταί που ἡ λξ.) Ἐν γένει, Ὁρμητικὸς, ὀξὺς, ὀξύρροπος, ὀργίλος, ταραχώδης, ἄμετρος, τολμηρὸς, πολεμικός. Τὸ Ἑλλ. Θοῦρις, ιδος, ἡ, πολλαχ. ἐν Ἰλδ., ἅπαξ δὲ καὶ ἐν Ὀδσ., τὰ πλεῖστα ἐπίθ. τοῦ αἰχμῆ, Ὁρμητικὴ, σφοδρὰ, ἀκατάσχετος δύναμις· ἔτι δὲ καὶ »Θοῦρις ἀσπὶς« Ὠθιστικὴ, τῇ ὁποίᾳ ἐχρῶντο οἱ μαχόμενοι ἐν ἐπιδρομαῖς καὶ προσβολαῖς, Ἰλδ. Δ, 32. Τ, 162. οὕτω καὶ »Θοῦρις αἰγίς« Πινδ. (τῷ ΘΟΡΩ, Θρώσκω, Θορεῖν, ἔτι δὲ καὶ τῷ Θύω συγγν.) ἀφ' οὗ

Θουρόω, Μλ. ώσω. Ὁρμῶ, ἐπιπηδῶ, καταπλακόνω τινά. Δυκόφρ. 85. »Θουρῶσαι ἐπὶ λέκτρα«.

Θόωκος, ὁ. Ἐπκ. κατ' ἐπέκτσ. τύπος τοῦ Θῶκος. Θρόνος· Ὀδσ. Μ, 318. Συνεδρία, σύλλογος, συνέλευσις, Ὀδσ. Β, 26. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 121.

*Θόων, ωσις, ὁ· Ὀνομ. κύριον πλειόνων ἀνδρῶν, παρ' Ὅμ.

*Θόωσα, ἡ (Θοὸς). Ταχύτης, ὀγλιγωρία, σπουδὴ, βία, προπέτεια, ἀλλογιστία, αὐτοσχεδίασμα, τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι μὲ ὀγλιγωρίαν, ὅπως φθάσῃ, χωρὶς σκέψιν καὶ συλλογισμόν, Ἐμπεδκλ. 2) Ὀνμ. κύρ. ἡ μήτηρ τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος, Ὀδσ. Α, 71.

*Θοώτης, ου, ὁ· Κύρ. ὀνμ. κήρυκός τινος Ἕλληνος ἐν Ἰλδ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ρ.

Θραγμός, ὁ. Ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον κάμνει σκληρόντι σῶμα, ὅταν διαῤῥήγνυται, τσακίζηται, σκάζῃ (πιθαν. παρὰ τὸ Θραύω, κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ Θράσσω.)

*Θρᾴκη, ἡ, Ἰων. Θρῄκη, Θρηίκη, Ἡ χώρα, ἐπαρχία Θρᾴκη.

*Θρακίζω, Μλ -ίσω (Θρᾷξ). Προβαίνομαι, πολιτεύομαι, ἐνδύομαι, ὁμιλῶ ὡς Θρᾷξ, μιμοῦμαι τὰ Θρακικὰ ἤθη.

*Θρακικός, ἡ, όν· καὶ

*Θράκιος, α, ον (Θρᾷξ). Ὅ,τι εἶναι ἴδιον Θρᾳκὸς, ὁμοιάζει εἰς Θρᾴκα, γίνεται κατὰ Θρακικὸν τρόπον.

Θρακιστί, Ἐπίῤῥ. Θρακικά, κατὰ τὸν Θρακικὸν τρόπον, κατὰ τὴν διάλεκτον αὐτῶν.

Θρακοφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὅστις συχνάζει εἰς τοὺς Θρᾴκας. Ἐρμπ. παρ' Ἀθην. 12. σλ. 551. Β. ὡς τὸ Αἰθοφοίτης. Gerylad. ἐν Ἀρστφ.

Θρανεύω (Θρᾶνος). Ἐκτείνω, ταυτίζω, τεντόνω τι ἐπάνω εἰς τὸν Θρᾶνον τῶν βυρσοδεψῶν, τὸ τουρκιβ. τεζάχι τῶν ταμπάκιδων· βυρσοδεψῶ, κοιντ. ἀργάζω δερμάτια. Ἀρστφ. Ἱππ. 369. (μὴ συγχυσθῶ δὲ ἡ λξ. τῷ Θρανόω καὶ Θρεύπτω.)

Θρᾶνίας, ου, ὁ = Θρανίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρανίδιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ θρανίον.
*Θρανίον, τό· Ὑποκρστ. τοῦ θρᾶνος.
Θρανίς, ίδος, ἡ. Ὁ ἰχθύς, φάρι, ξιφιάς· λέγεται δὲ καὶ ξυΐας.
Θρανίτης, ου, ὁ (θρᾶνος). Ὁ κωπηλάτης ὁ ἐπὶ τὸ ἀνώτατον τῶν τριῶν εὐωλείων καθημένος, τὰ ὁποῖα ἦσαν κατεσκευασμένα ἓν ὑπεράνω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς τριήρεις, πολεμικὰ παράβια τῶν Ἑλλήνων, Σχολ. Ἀριστφ. Βτρχ. 1074. Ἀχαρ. 161. παραβλ. ζευγίτης καὶ θαλαμίτης (κατὰ τὴν συνήθη δέ, ψευδεστάτην ἐξήγησιν ὅμως, ὁ κωπηλάτης ἐν τῷ ὑπισθίῳ μέρει τοῦ πλοίου, εἰς τὴν πρύμνην.) 2) Ὡς ἐπίθ., Ὅ,τι ἀνήκει, εὑρίσκεται εἰς τὸν θρᾶνον ἢ παλμὸς θρ. ἢ ἀνωτάτη σειρὰ τῶν κωπίων· Θηλκ. «Θρανῖται κώπην· Τὰ κωπία τοῦ θρανίτου, μὲ τὸ ὁποῖον κωπηλατεῖ, λέγουσι ὁ θρανίτης, τὸ ὁποῖον ἦτον μεγαλήτερον, μακρύτερον παρὰ τὸ τοῦ ζευγίτου καὶ τοῦ θαλαμίτου. (– – –)
Θρανιτικός, ἡ, όν (θρανίτης). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θρανίτην.
*Θρανίτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ, θρανίτης.
Θρᾶνος, ὁ. Ἕδρα, κάθισμα, ἔδαφ. ἡ σανίς, σανίδι, ἰταλ. μπάγκα τῶν κωπηλατῶν καὶ κυρίως ἡ ὑπερτάτη τῶν τριῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μία ὑπεράνω τῆς ἄλλης εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τριήρεις· κάθισμα τῶν θρανιτῶν· ἔτι δὲ καὶ ἡ βυρσοδεψικὴ σανίς, τὸ τουρεμπ. τεζάχι τῶν ταμπάκιδων, ἐπὶ τὸ ὁποῖον τανύζουν, τεντώνουν τὰ βυρσευόμενα, ἀργαζόμενα δέρματα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ ἡ ἄφοδος, ἐ ἀπόπατος, συνηθ. χρεία, ἀναγκαῖον, ἰταλ. ρέτιράτο, τουρεμπ χελές. 2) Τὸ ἔξεχον μέρος ἤτοι αἱ κεφαλαὶ ἐοικῶν, γρεντιῶν, ἐν οἰκοδομαῖς· ὁ τύπος, τὸ θρᾶνος παρ' Ἀριστφ. Πλτ. 545 ἀμφβ (συγγν. τῷ Ἰων. Θρῆνυς καὶ τῷ θρένος· Σχηματίζεται δ' ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἀχρστ. ὑπερθρηνίτρεν· ὡς πρωτότ. τῆς λέξ. νομίζεται τὸ ΘΡΑΩ.)
Θρανόω, ἰδέ συνθρανόω, Συντρίβω, τσακίζω. Τὸ ἁπλοῦν φαίνεται ἄχρηστον· ἰδέ καὶ τὸ ἑπόμ.
*Θρανύσσω, Μλ –ύξω. Συντρίβω, τσακίζω, κατακομματιάζω, καταλακίζω τι· Δυσ. (ἀναγέται, ὡς τὸ θρανόω, εἰς τὸ πρωτότ. θρανύω, (μὴ τοιγυνέσθω δὲ τῷ θρηνεῶ, θρᾶνος.)
*Θρᾷξ, ακός, ὁ· Ἰων. θρῆξ, θρήϊξ καὶ θρηϊξ. Κάτοικος τῆς Θράκης, ἐκ τῆς Θρᾴκης· Θηλκ. Θρᾷσσα· Θρᾴκισσα.
Θρασυζύγης, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 2. Λιποτάκτης, τολμηρός, ἄγριος, σκληροτράχηλος.
Θρασέω, = θρασύνομαι. Δίφιλος παρ' Ἀθην. Ε'. ἀμφβ.
Θρασέως, Ἐπίρ. τοῦ θρασύς. Μὲ θρασύτητα, τολμηρῶς.
*Θρασέως, ὁ, Κύρ. ὀνμ. Εὐγενοῦς τινος Παίονος, Ἰλιάδ.
Θρασκίας, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Θράκης πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτ. Κόσμ. «τῶν βορείων ὁ ἐξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι Καικίαν καλοῦσιν. Γραῖος ἢ Γραϊκός, παρ' Ἰταλ.
Θράσος, τό (θρασύς). Κυρίως μὲν τὸ θάρτος κατ' ἀναγραμματισμόν, πεποίθησις, ἐνθάρσημα, θαρραλεότης, θάρρος, ἀφοβία, Ἰλιάδ. Ξ, 416. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅμως κατὰ ψεκτικὴν σημσ. λύσθάδεια, προπέτεια, ῥιψοκινδυνος τόλμη, παράβολον ἢ προσποιητὸν θάρρος, ἀναίδεια. (ε)
*Θρᾷσσα, ἡ, Ἀττ. Θρᾴττα, Ἰων. Θρῇσσα, Θρήϊσσα, Δρκ. Θρέϊσσα. Κάτοικος τῆς Θράκης, ἐκ Θράκης, Θρᾴκισσα.
Θράσσω, Ἀττ. –ττω. Μλ –ξω· τό, παράστασις κατὰ συναλφ. Ἀττ. Ταράττω, συγχίζω, ἐνοχλῶ, «θράξαι φρένας Αἰσχλ. Πρμθ. 628. ἔτι δὲ καὶ συντρίβω, τσακίζω. (Τὸ α, φαίνεται φύσει μκρ. ὅθεν τονοῦσάω ἡ Μτχ. οὐδ. γέν. ἐνστ. θράττον, ἀπρμφ. πόρ. ἀ. θράξαι Βτμ. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 19. 23β. Λξ. 1. ξ. 212. γ. σλ. 198.)
Θρασυγλωττία, ἡ. Αὐθάδεια, προπέτεια γλώσσα, αὐθάδες στόμα, παρὰ τό
Θρασύγλωττος, ὁ, ἡ (θρασύς. γλῶσσα). Ὅστις ἔχει αὐθάδη γλῶσσαν, ὁμιλεῖ μὲ προπέτειαν, ἀναισχυντίαν, εἶναι αὐθαδόστομος.
Θρασύγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὅστις ἔχει ὀνδρείαν, δυνατὰ μέλη τοῦ σώματος, εἶναι ἀνδρεῖος, δυνατός, τό κοιν. γερος, γερόν κόκκαλον. Πλούτ. Πόπ. Η. 52.
Θρασύδειλος, ὁ, ἡ (δειλός). Ὅστις δειλὸς ὢν καυχᾶται εἰς τὴν ἀνδρίαν του, τό ἰταλκ. πολτρόνος. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ, 10.
*Θρασυθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Τολμηρόψυχος, ὅστις ἔχει αὐθάδη τόλμην, μεγαλοφροσύνην.
Θρασυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Τολμηρόκαρδος, θαρραλέος, εὐτολμος. Ἰλιάδ. Η, 41. Ν, 343.
Θρασυμάχανος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντί, θρασυμήχανος. Πίνδαρ.
Θρασυμάχας, ου, ὁ· καὶ Θρασύμαχος ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ θάρρος, εὐτολμίαν. Πίνδαρ.
Θρασυμέμνων, ονος, ὁ, ἡ (μένος, μέμονα). Ὅστις ἔχει τολμηρὰν, θαρραλέον φρόνημα εἶναι εὐτολμος, σταθερός, γενναῖος· ἐπθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλιάδ. Ε, 639. Ὀδσ. Λ, 267.
Θρασυμήδης, ὁ, ἡ (μῆδος). Ὅστις ἔχει τὴν κεφαλὴν του γεμάτην μὲ τολμηρὰς ἰδέας, εἶναι τολμηρός, εὐτολμος εἰς τὰ διανοήματα, βουλεύματά του, ἢ καὶ ὅστις ἔχει αὐθάδη, προπετῆ, ἀναίσχυντα φρονήματα. 2) Ὄνμ. κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Νέστορος, Ὅμ., ἔτι δὲ καὶ βασιλεύς τις τῶν Λυκίων, Ἰλιάδ.
*Θρασυμήτης, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις) = τῷ πρηγμ.
Θρασυμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις ἔχει τολμηρὰ βουλεύματα, τό ἰταλ. πιάνα συνηθ. πλάνους, μεταχειρίζεται τολμηρὰ μηχανήματα, ἐπιβουλάς. Πνδ.
Θρασύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος) = θρασύγλωττος. Πνδ.
Θρασύνω, Μλ –νῶ (θρασύς) = θαρσύνω. Ποιῶ, κάμνω τινὰ εὐτολμον, τὸν θαρρύνω, ἐγκαρδίνω «πλήθει τὴν ἀμαξίαν θρασύνοντες». Θκδ. Ἀλλά «θρασύνω τιν Καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλλαζονεύομαι μέ, ἢ διά τι. Πλβ. Παῦτ. δὲ καὶ Μετ. Εἰμαι τολμηρός, θαρραλέος, Ὁμ.ῶ, πράττω, φέρνομαι μὲ τόλμην, ἢ αὐθάδειαν· «θρασύνομαι πρὸς Θεμιστοκλέα». Πλτχ. δείχνομαι εὐτολμος, γενναιόκαρδος· μετὰ δοτ. δὲ «θρασύνομαί τινι». Ἔχω πεποίθησιν εἰς τιν, εἴς τι· ἀφιερώνομαι, εἶμαι πίστευ εἰς αὐτόν· «πρὶν ὅρμῳ τοῖν θρασυνθῆναι». Αἰσχλ. Ἱκτ. 772.
Θρασυξενία, ἡ (ξένος). Ἀποστοία, ἀδιαντροπία, αὐθάδεια ξένου τινός. Πλάτ. Νομ. Θ'.
*Θρασυπόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. Θρασυπτόλεμος (πόλεμος). Ὅστις εἶναι τολμηρός, εὐτολμος εἰς τὸν πόλεμον.
Θρασύπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις πονεῖ, κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει μὲ τόλμην, θάρρος· μάχεται, ἀγωνίζεται θαρραλέως. Πίνδαρ. Ὀλ. Α', 156.
Θρασύς, εῖα, ύ (θράσος). Ὅστις εἶναι τολμηρός, θαρραλέος, γενναιόψυχος, πράττει, κάμνει τι μὲ θάρρος, πεποίθησιν, ἀφοβίαν, παρ' Ὁμ. τὰ πλείστα ἐπθ. τῶν ἡρώων. Ἀλλὰ καὶ «θρασὺς πόλεμος». Ἰλιάδ. Ζ, 254. Κ, 28. Ὀδσ. Δ, 146. καὶ «θρασεῖαι χεῖρες» Παλλάκες παρ' Ὁμ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ κατὰ ψεκτικὴν σημσ., Δύσθάδης, προπετής, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, παράτολμος, ῥιψοκίνδυνος· κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. δύναται, ἴσως, ἐννοεῖσθαι καὶ ἐν Ὀδσ. Κ, 436. — 2) Ἀσφαλής, βέβαιος, ἀκίνδυνος, Σφκλ. Φιλ. 106. «οὐκ ἀρ' ἐκεῖνο προσμίξαι θρασύς». Δὲν εἶναι ἀσφαλὲς, βέβαιος, σίγουρος. Ἐπῤῥ. θρασέως.
Θρασύσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Τολμηρόκαρδος, γενναιόψυχος, ἄφοβος. Αἰσχλ.
Θρασυστομέω, (θρασύστομος). Ὁμιλῶ μὲ τόλμην, θάῤῥος, ἢ καὶ αὐθάδειαν, προπέτειαν. Σφκλ. Φιλ. 380.
*Θρασυστομία, ἡ. Τό νὰ ὁμιλῇ τις μὲ τόλμην, ἢ μὲ αὐθάδειαν. παρὰ τό
Θρασύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ θάῤῥος, τόλμην, ἢ μὲ αὐθάδειαν, προπέτειαν, εἶναι αὐθαδόστομος.
*Θρασύτης, τητος, ἡ (θρασύς). Τόλμη, θαρραλεότης· αὐθάδεια, ἀναίδεια, προπέτεια. (ῡ)
*Θρασύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει τολμηρὸν φρόνημα, τολμηρὰν καρδίαν.
Θρασυφωνέω, = θρασυστομέω.
Θρασυφωνία, ἡ = θρασυστομία. παρὰ τό
Θρασύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) = θρασύστομος.
*Θρασυχάρμης, ου, ὁ, ἡ (χάρμη) = θρασυπόλεμος.
Θρασύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει δυνατὴν, ἀνδρείαν χεῖρα. Ἀνθολογ. ἀφ' οὗ
Θρασυχειρία, ἡ. Τόλμη εἰς τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν, τό νὰ ἔχῃ τις τολμηρὸν μὲ τὰς χεῖρας του, νὰ ἔχῃ πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν του.
*Θρασύω, ους, συναιρ. εῦς, ἡ. Ἡ τολμηρὰ ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Δυσ.
Θράττα, ἡ. Εἶδος ἀθαρίου παραλίου, τό ὁποῖον ἄλλως καὶ, Θάττα, λέγεται. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 6. καὶ Ἀθήν.
*Θρᾴττα, ης, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Θρᾷσσα.
*Θραττίδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ θράττα. ὀλιγόν
Θράττω, Ἀττ. ἀντὶ θράσσω. Ἰδέ θράσσω.
Θραυλός, ή, όν (θραύω). Ὅ,τι συντρίβεται ἐύκολώτερα· ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτσάκιστον, εὐκολοτύρτητον· μαλακόν, ἁπαλόν· «πῦρ ἐνέντες ταῖς πίτραις ἅμα ἐπέχεον θραυλοτέρας ἐκ τούτου ποιήσαντες». Σουϊδ. ἰδέ θραυλός.
Θραῦλος, ὁ. Εἶδος δενδρου ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 7. καὶ Δ'.
Θραυπίς, ίδος, ἡ. Εἶδός τι πτηνῶν, μικρὸν τὸ ὁποῖον διατρίβει ἐπάνω εἰς τὰ ἀπαλώδη φυτά· παρ' Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστορ. Β'. γ'. ὅπου τὸ παρ' ἡμῖν τρυποσάκης· γράφεται δὲ διαφόρως, οἷον· Θλυπίς, καὶ Θλιπίς, παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ γράπις.
Θραυρός, ά, όν = θραυλός, Ἡσυχ.
Θραυσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ (θραύω, ἄντυξ). Ὅστις συντρίβει τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης. Ἀριστοφ. Νεφ. 1264.
Θραῦσις, εως, ἡ (θραύω). Τό νὰ συντρίβῃ τσακίζῃ, συντρίψῃ, τσακίσῃ τις, τό νὰ συντρίβηται, τσακίζηται, συντρίβῃ, ἐτσακίσθῃ τι, γίνεται, ἐγένετο τρίμματα. Ἐν τῇ Σεπτ. Γραφῇ δὲ, ἀντὶ σου, Πληγή, ὀργὴ θεοῦ, τραῦμα, φθορά, ἧττα ἐν πολέμῳ, Θάνατος, ἀρρωστία.
Θραῦσμα, τό. Τσάκισμα, Ὅ,τι ἐσυντρίφθη, ἐτσακίσθη τις ἀπό τίποτε, ἐσυντρίφθη, ἐτσακίσθη· κομμάτι.
Θραυστός, ή, όν. Ὅ,τι συντρίβη, ἐτσακίσθη, ἐγένετο τρίμματα, ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτσάκιστον. παρὰ τό
Θραύω, Συντρίβω, τσακίζω, λιανίζω, κατακομματιάζω τίποτε. 2) Τρπ. Ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω τινὰ, ἢ τίποτε. Πλούταρχ. «θραύειν τὴν δύναμιν». Ἡρωδιαν. Γ'. 2. «θραύειν τὴν ἐλπίδα· ἀλλ' οἵγε ἀσθενέοντες οὐ φέρειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυχροῦ ἀβλαβῶς· διὸ ὁ θραύσαν αὐτὸ θερμὸν ἐπιμιγνύτω. Γαλ. (συγγν. τῷ, θρύπτω, τρύω, τείρω· ἀπότινος ἀχρήστου παρασχηματισμένου τύπου, θρύζω, ἐτυμολογεῖται τὸ θραγμός· ἰδὲ καὶ θρανύσσω).

(Θρᾰ́ω), Θέτω, βάλλω τίπου ἤπως· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. θρήσασθαι, Κάθημαι, εὕρηται, Bach ἐν Φιλτ. λφν. 21. Χρησιμεύει δὲ ὡς καινὸν πρωτότ. τοῦ θρᾶνος, θρῆνος, θρόνος. Τινὲς δὲ ἐδέχθησαν περιττῶς, ὡς πρωτότ. τοῦ θράω, ἄλλην τινὰ διάφορον τούτου λέξιν).

Θρείσσα, Δωρικ. ἀντὶ, Θρήισσα, Θρῆσσα, Θείκρ. Ἐπιγ. 18, 1.

Θρεκτικός, ἡ, όν (τρέχω). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁπάγεται, ἢ ὁπωσδήποτε, ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν.

Θρέμμα, τος, τό (τρέφω). Παντὸς ἥποτέ τι, τὸ ὁποῖον τρέφει, ἀνατρέφει, ἐξέθρεψεν, διεξέθρεψέ τις· ἐπὶ ἀνθρώπων, τέκνον· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Κτήνος, Σνφ. Ἀγσ. 9, 6. Οἰκον. 20, 23. ἔξοχ. ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν ποιμνίου. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγρίων ζώων π. χ. ἐπὶ σκύμνου λέοντος, νέαν, μικρὸν λεοντάριον, Πλατ. Χαρμ. σλ. 155. Δ. παρὰ Μελγ. δὲ, 85, 7. καὶ ἐπὶ σμήνους μελισσῶν. ἀφ' οὗ

Θρεμμάτειαν, τό. Ὑποκορ. τοῦ θρέμμα. (α)

Θρεμματοτροφέω, (τρέφω). Ἔχω, τρατῶ, τρέφω κτήνη. Στραβ. καὶ Διόδ. Σικ.

Θρέξασκον, γ'. πλπ. προπ. ἀορ. ἀ. τοῦ, τρέχω, κατ' Ἐπκ. ἐπέκτσ. ἀντὶ ἔδρεξκν, Ἰλδ. Σ, 599. 602.

*Θρέξομαι, Μλ. τοῦ τρέχω.

Θρεοκάρδιος, ὁ, ἡ (θρέω, καρδία). Ὅστις ἔχει περίλυπον, ἀνήσυχον, τεταραγμένην τὴν καρδίαν. Λυκορ. 61.

*Θρέομαι, ἰδὲ θρέω.

*Θρέπτα, ων, τά, νεωτέρα εὐφραστοτέρα λέξις ἀντὶ τοῦ θρέπτρα, ὅπερ ἰδέ.

Θρέπτειρα, ἡ· θηλκ. τοῦ θρεπτήρ. Εὐριπ.

*Θρεπτέος, έα, έον. Ἐπδ. ῥμτκ. τοῦ τρέφω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ τρέφηται, ἀνατρέφηται, τραφῇ, ἀνατραφῇ. Ἀλλὰ τὸ παρὰ Σνφ. Ἱππ. Ὕ, 8. πάπο τῶν εἰρασμένων θρεπτέον. Πρέπει νὰ ζῇ τις ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἀπὸ τὴν δουλειάν του.

Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ (τρέφω). Ὅστις ἀνατρέφει, τρέφει τινὰ ἢ τι, ἀφ' οὗ

Θρεπτήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τίποτε. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τροφήν, ἀνατροφήν, ἀγωγήν· ἡτά θρεπτήρια. Ὁ μισθὸς τοῦ ἀνατρέφοντός τινα, τὸν ὁποῖον δίδουσαι αἱ γονεῖς εἰς τὰς θηλάστρας, τροφούς, ἢ εἰς τοὺς παιδαγωγοὺς τῶν τέκνων των, Τμν. Δμτρ. 168. 223. παραβλ. θρέπτρα. ἔτι δὲ καὶ ἡ εὐχαριστία, εὐγνωμοσύνη, γηροκομία τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γηράσαντας γονεῖς των, διὰ τὴν ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ των ὑπ' αὐτῶν φροντίδα των, Ἡσδ. Ἔρ. 186. Ἀντ. τροφεῖα. 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔτραφη, ἀνετράφη, εὗρε περιποίησιν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει, ἐπιμελεῖταί τις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως· π. χ. ἁπλόκαμος κεφαλὴ κόμα Αἰσχλ. 3) Ἐνεργ. Ὅ,τι εἶναι τρόφιμον, θρεπτικόν· ὕδωρ, τὰ θρεπτήρια = τροφή. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1263. μυηθῆναι θρεπτήρια.

Θρεπτικός, ἡ, όν (τρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον, ἀνήκον εἰς τροφήν, τρέφει καλά.

Θρεπτός, ἡ, όν· ἐπδ. ῥμτκ. τοῦ τρέφω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐτράφη, ἀνετράφη, εἶναι θρεμμένος, ἀναθρεμμένος, πρέπει, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ.

*Θρέπτρα, τά = θρεπτήρια, σημτ. 1. Ἰλδ. Δ, 478. Ρ, 302. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ θρέπτα, κατὰ Ζηνόδοτον καὶ τὸν αὐτῷ ἐν Τμν. Δμτ. 168. συνάδοντα Voss. Ὁ ἐνκ. ἀρδ. θρέπτρον, φαίνεται ἄχρηστος.

Θρέπτρια, = θρέπτειρα· θηλκ. τοῦ θρεπτήρ.

*Θρέσκος, θρεσκεύω, θρεσκεία, ἰδὲ θρήσκος, θρησκεύω, θρησκεία.

Θρεττανελό, Μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας διὰ τῆς φωνῆς γινομένη, ὡς τὸ κοιντ. τραλαρά, τεραρέμ, Ἀριστφ. Πλτ. 280.

Θρέττε, τό, μόνον παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 17. πούκ ἔνιμοι τὸ θρέττειν· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Σουίδ. = ταρράλειον, θρασύ, ἀνδρεῖον. Ἐγὼ δὲν ταλμῶ, τὸ κοιντ. δὲν μὲ κρατεῖ· ἡ ἐτυμολογ. τῆς λέξ. ἐστὶν ἀσαφὴς· καὶ ἡ λέξ. βαρβαρικὴ ἴσως.

*Θρέψα, ποιητ. ἀντὶ ἔθρεψα, Ἀόρ. α. τοῦ τρέφω, Ὅμ.

Θρεψίππας, ου, ὁ, = Ἱπποτρόφος. ποιητ.

Θρέψις, εως, ἡ (τρέφω). Τὸ νὰ τραφῇ, ἀνατρέφῃ τίς τι ἢ τινα. Τροφή.

(Θρέω). Ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀπαρτ. θρέομαι, καὶ τοῦτο κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. μόνον. Ἴχω, κάμνω τι νὰ ἠχῇ· ἐξαιρ. ψωμὸς κραυγάζει, κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ πάχνη. Αἰσχλ. ικακέπ. Εὐρπ. ὕδωρ κραυγάζω, ψωμάζω, ῥοιβδῶ, ἐξαιρ. θρηνῶ, ὀδύρομαι. Κατ' ἐνργ. διάφ. οὐχ εὑρηταί που βεβαίως τι μαρτύριον (ἀφ' οὗ, θρόος, θροῦς, θροέω, θρῆνος· τινὲς δὲ ἐξέλουσι τὴν λέξ. καὶ τῷ θραύω συγγν. ὡς τὸ, μεταξὺ θραύειν καὶ λαλεῖν ὠφωνὴν ῥηγνύοντα).

*Θρηικίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θρᾴκη, Ἰλδ.

*Θρηικικός, ἡ, όν, ποιητ. ἀντὶ Θρᾳκικός, Θρᾴκιος, Ἰλδ. καὶ Ἡσδ. (– ∪∪∪, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Ἀλεξάνδρ. ποιητ. καὶ – ∪∪, Ruhnk. cp. cr. σλ. 300). παρὰ τὸ

*Θρῄξ, ικός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Θρᾷξ, Θρᾳξί. Ἰλδ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δὲ, καὶ Θρηΐξ, ῑκος, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 585.

*Θρήισσα, ἡ, ποιτ. Θρῆσσα, Θρᾷσσα, Θράισσα, ἀπὸ τὴν Θράκην.

*Θρήκη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Θράκη, Ἰλδ. καὶ Ἡσδ. ἀφ' οὗ

*Θρήκηθεν, Ἐπῤῥ. Ἐκ τῆς Θρᾴκης, ἀπὸ τὴν Θρᾴκην, Ἰλδ. Ι, 5. 72.

*Θρήκηνδε, Ἐπῤῥ. Πρὸς τὴν Θρᾴκην, Ὀδσ. Θ, 361.

*Θρήϊος, ία, ιον, Ἰων. ἀντὶ Θρᾴτιος.

Θρηνέρως, ρωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅστις διὰ ἔρωτα κλαίει, παραβλ. δυσέρως, παρὰ τὸ

Θρηνέω, ῶ (θρῆνος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, χύω δάκρυα, ψωμάζω θρηνητικάς, Ὀδσ. Ω, 61. πάσισην θρηνεῖσθαι τὸ ἡμέτ. Μοιρολογῶ, Ἰλδ. Ω, 722. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ μεταβτ. μετὰ αἰτ. Θρηνῶ, κλαίω, οἰκτείρω τινά. ἀφ' οὗ

Θρήνημα, τό. Ὅ,τι θρηνεῖ, ἢ ἐθρήνησέ τις. Τὸ νὰ θρηνῇ, ὀδύρηται, μοιρολογῇ. κλάψιμον, μοιρολόγημα. Εὐριπ.

Θρηνητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ θρηνητής, οῦ, ὁ. Ὅστις θρηνεῖ, κλαίει, μοιρολογεῖ. ἀφ' οὗ

Θρηνητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, καὶ ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ θρηνῇ, μοιρολογῇ. καὶ Ἐπίρ. θρηνητικῶς.

Θρηνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ θρηνητήρ, ἡ θρηνοῦσα, μοιρολογίστρια.

*Θρηνήτωρ, ορος, ὁ, = θρηνητήρ, θρηνητής, ποιητ.

Θρῆνος, ὁ (θρέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θρηνῇ, ὀδύρηται, κλαίῃ τις, ἐξαιρ. διά τινα νεκρόν, νὰ μοιρολογῇ, Ἰλδ. Ω, 721. Μοιρολόγι, μοιρολόγημα, Τμ. Ὁμ. ιή, 18. Παρὰ τοῖς λογιωτ., κατὰ τὴν τελευτ. σημσ. μάλιστα εὐχρηστον, παρβλ. Franke ἐν Καλλιμ. σλ. 125.

Θρῆνυς, υος, ὁ (θράω, θρᾶνος). Ὑποπόδιον, τὸ μικρὸν χαμηλὸν σκαμνάκι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλει τοὺς πόδας του ὅστις κάθεται εἰς θρόνον, σκαμνί, καὶ λ. τ. τ., διὰ νὰ μὴ κρέμωνται οἱ πόδες του, πολλκ. παρ' Ὁμ. 2) ἐδώλιον, τὸ σανίδι, Ἰταλ. ἡ μπάγκα, ὅπου, κάθηνται οἱ κωπηλάται, ἢ ὁ πηδαλιοῦχος, ἰταλ. τιμονιέρης, Ἰλδ. Ο, 729, ὅπου ὁ Ποιητ. σημαίνει τὸ μῆκος αὐτοῦ ἑπτὰ γειωμτρ. ποδῶν· πιθανῶς δοκές τις πλαγίως κειμένη, ἐφ' ἧν ἐστηρίζοντο τὰ ἑδώλια.

Θρηνῳδέω, (θρηνῳδός). Ψάλλω θρηνῳδίας, μοιρολογῶ.

Θρηνῴδημα, τό. Ὠδὴ θρηνητική, μοιρολόγι.

Θρηνῳδός, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις συνεθίζει νὰ θρηνῇ, ἢ θρηνεῖ πολύ, κλαψιάρης, παραπονιάρης κοινότ.

Θρηνῳδία, ἡ. Τὸ νὰ θρηνολογῇ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ θρηνολόγημα, τὸ μοιρολόγι, παρὰ τὸ

Θρηνῳδός, ὁ, ἡ (θρῆνος, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει θρηνητικὰς ᾠδάς, μοιρολογεῖ.

*Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰων. Θρᾷξ, Ἰλδ. Θλκ. Θρῆξα, ἡ, ὅπερ ἰδέ.

Θρησκεία, ἡ (θρησκεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τιμή, λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀποδείκνυτις πρὸς τὸν Θεόν· τὸ πρὸς θεὸν χρέος, τέβας, Πίστις, τὸ ἰταλ. religione, τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἔτι δὲ καὶ δεισιδαιμονία.

*Θρήσκευμα, τό. Ἱερουργία, πρᾶξις θρησκευτική, Ἐκκλ.

*Θρησκεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λατρείαν καὶ τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

Θρησκευτήριον, τό. Τόπος, ἢ οἶκος εἰς τιμὴν τῆς Θεότητος, ὅπου τελοῦνται αἱ ἱερουργίαι, ναός, Θεῖος, Ἐκκλησία.

Θρησκευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις μὲ ζέβον καὶ σέβας τιμᾷ τὸν Θεόν.

Θρησκεύω, (θρῆσκος). Εἰσάγω, βάλλω εἰς πρᾶξιν, συνήθειαν, θρησκευτικά, θείας λατρείας ἢθη καὶ ἔθιμα, φυλάττω, τομίζω, σεφόμαι αὐτὰ ὡς ἱερά, ἅγια, Ἡρδτ. 2, 64. 65. — 2) ἐν γένει, Τιμῶ, τέβομαι, λατρεύω τὸ Θεῖον.

*Θρησκίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ θρησκεία, Ἡρότ. 2, 18. 37.

Θρῆσκος, ὁ, ἡ. Ὅστις φοβεῖται καὶ τέβεται τὸν Θεόν, φυλάττει ἀκριβῶς καὶ ἀπαρασάλευτα τὰ τῆς θρησκείας, ἐξαιρ. κατὰ ψυκτικὴν ἔννοιαν, Δεισιδαίμων, τὸ ἰταλ. bigotto. Κατὰ Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 2. παρὰ τὸ θρῄξ· ἐπειδὴ αἱ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Βάκχου, μεμυημέναι καὶ ἀφωσιωμέναι Θρᾷσσαι, Θράισσαι, ἦσαν ἐπιρρεπεῖς ἐξαιρ. εἰς θρησκευτικὰς ἐνθουσιάσεις καὶ παντοίας δεισιδαιμονίας. Κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ θρέω, τρέω, Φοβοῦμαι, τρέμω δι' εὐσέβειαν, ἐξ αἰτίας τῆς θεοφοβίας μου, ἢ παρὰ τὸ θρέω, θροέω, ψιθυρίζω δεισιδαιμονικὰς προσευχάς, ὡς παρὰ Περσ. 5, 184. Ὅθεν εὑρηται γραφόμενον καὶ θρέσκος, θρεσκεύω, θρεσκεία. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τῷ θεραπεύω, βεβαίως συγγν.

*Θρῆσσα, Ἰων. ἀντὶ Θρᾷσσα.

Θριάζω, Μλ– άσω (Θρίαι). Ἐνθουσιῶ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἐνθουσιῶν προφητεύω. 2) (θρίον) Φιλολογῶ, κόπτω, μαζεύω συκῆς φύλλα, συκόφυλλα.

Θρίαι, ῶν, αἱ. Αἱ νύμφαι ἐν τῷ Παρνασσῷ, αἱ τὸν Ἀπόλ. ἀνατρέψασαι, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξεῦρον, ἐφεύρηκαν ἰδιαίτερον τινα μαντείας τρόπον διὰ ψήφων, μὲ λιθαράκια, τὰς ὁποίας ἐρρίπτον εἰς τι ἀγγεῖον, καὶ ἐκ τοῦ ἀγγείου χύνουσαι αὐτὰς κατὰ γῆς ἐπροφήτευον παρατηροῦσαι τὴν θέσιν των, Herm. ἐν Τμ. Ἐρ. 552, ἔτι δὲ καὶ Ilgen. ὄθεν. β'.) αἱ ψῆφοι αὐταί, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἡ προφητεία, καὶ — γ'.) αἱ δι' αὐτῶν προφητεῖαι. Ἐν γένει δὲ, Προφητεία, μαντεία, χρησμός, Καλλιμ. παρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Lobeck Aglaoph. 2. σλ. 814. Ἦσαν δὲ αἱ Θρῖαι νύμφαι, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἀφ' οὗ ἐτυμολογεῖται, οὐ πάνυ πιθανῶς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

Θριαμβευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θριαμβεύει, κάμνει τὸν θρίαμβον.

Θριαμβεύω, (θρίαμβος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. 2) μετβτ. Πράττω, κάμνω τι μὲ θρίαμβον.

Θριαμβικός, ἡ, όν. Ὅτι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς θρίαμβον.

Θριαμβίς, ίδος. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ θριαμβικός.

Θρίαμβος, ὁ. Παρ' Ἕλλησι μὲν ἐλέγετο ὕμνος τις ᾁδόμενος τῷ Βάκχῳ ἐν ταῖς πομπαῖσεσι περιελεύσεσσιτῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτῶν· ὥστε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρτήσασα ἀπηχήσουσι. Κρατῖνος παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Τύττειν· ἐν γένει δὲ, Πανηγυρικὴ Βακχιακὴ πομπή, (νομίζεται δὲ ἐτυμολογουμ. παρὰ τὸ Θρῖον, ἀπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις πομπαῖς, τὸ ἰταλ. protostetiones, ἔφερον οἱ παῖδες συνῆς κλάδους εἰς τὰς χεῖρας· συγγενέστερα ὅμως τῷ, ἴαμβος καὶ διθύραμβος, φαίνεται ἡ λέξις). Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ἡ Ἐπίδειξις νίκης τινὸς, ἔ ἐστι, πανηγυρικὴ παράταξις καὶ πομπὴ συντροφεύουσα καὶ φέρουσα τὸν νικητὴν εἰς τὴν πόλιν μετὰ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ πράγματος καὶ τοῦ ὀνόματος, χωρὶς νὰ ᾖναι ἀναγκαῖον τὸ νὰ ἐτυμολογηθῇ τὸ Ῥωμαϊκὸν triumphus παρὰ τὸ θρίαμβος. (ι)

Θριγγίον, τό· νεώτ. μᾶλλον εὐπρόφορος τύπος ἀντὶ τοῦ, θριγκίον· μικρὸς Θριγκός.

*Θριγγός, ὁ, νεώτ. εὐπροφορώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ θριγκός.

*Θριγείον, τό, ὑποκορ. τοῦ, θριγκός.

Θριγκός, ὁ· καὶ Ἡσύχ. Σπεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἐπάνω τεῖχος, ἢ τοῖχον ἄκρον· συνῃθ. τὸ τῶν ἐξωτερικῶν οἰκοδομῆς τοίχων ἄκρον σκεπαζόμενον μὲ πλάκας λιθίνους, ἢ κεραμίδια διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ εἰς τοὺς τοίχους ἡ βροχὴ· ὡς τὸ, γείσον, Ὀδσ. Ρ, 267. Ἐπὶ τὸν θριγκὸν δὲ κεῖται ἡ στέγη, σκεπαστή. Ἀλλὰ τὸ ἐν Ὀδσ. Η, 87. «θριγκὸς κυάνοιο». Στολισμὸς τῆς ἔσω ἐπιφανείας τοίχων οἰκήματος συνιστάμενος εἰς κυανοῦν χάλυβα, τὸ κοιντ. τουρνεβ. βκμμένον τσελίκι, Γερμ. Sims, Friese, β.) καὶ ἐπειδὴ ὁ θριγκὸς εἶναι τὸ ὑπέρτατον μέρος τῶν τειχῶν, λέγεται τρπκ. πᾶν ὕψιστον, ἔσχατον ἄκρον, τὸ πέρας, ἢ ἐκτέλεσις πράγματός τινος. 2) Παρὰ τοῖς μετγνστ. Περιτείχισμα, περίφραγμα, περιχαράκωμα, περίβολος ἐκ ξύλων ἢ λίθων, φραγμὸς, φράχτης, ἀφ' οὗ

Θριγκόω, Κατασκευάζω, κάμνω τὸν θριγκὸν εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τείχους ἢ τοίχου· τοῦτ' ἔστι βάλλω στεφάνην, σκεπαστὴν ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδια ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ τείχους διὰ νὰ μὴ βλάπτηται ἀπὸ τὰς βροχάς· παύλην ἐθρίγκωσεν ἀχείρωσι Ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους τῆς αὐλῆς ἀγκάθια ὡς θρῖγκον, Ὀδσ. Ξ, 10. ἐν γένει, περιτειχίζω, περιφράττω, περικλείω, φρόζω τόπον τινά. 2) Τελειόνω τὴν οἰκοδομὴν, τὸ κτίσιμον οἴκου ἕως εἰς τὸν θρῖγκον τῶν τοίχων· ὅθεν τρπκ. Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον, τὸ φέρω ἕως τὸ ἔσχατον ἄκρον, τὸ Λατν. non plus ultra· πάτας θριγκώσω. Τελειόνω, φέρω εἰς τέλος τὴν δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1294. «δῶμα κακοῖς θριγκῶσα. Προβιβάζω τὴν οἰκιακὴν δυστυχίαν ἕως εἰς τὸ ἔσχατον, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1280.

*Θριγκώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ θρῖγκον, φαίνεται ὡς θρῖγκος.

Θρίγκωμα, ατος, τό (θριγκόω). Περιτείχισμα, περίφραγμα, περικλείωμα τόπου τινὸς μὲ τεῖχος, φράκτην, τοῖχον.

Θρίγκωσις, ἡ. Τὸ νὰ περιτειχίζῃ, περικλείῃ, περιφράττῃ τις τόπον τινὰ μὲ τεῖχη, τοῖχον, φράκτην.

*Θριγκάς, ὁ· νεώτ. τύπος ἀντὶ θριγκός.

*Θριδακηίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ θριδάκιος.

Θριδακίνη, ἡ. Θριδαξ, τὸ συνηθ. μαρούλι, τὸ λαχανικὸν τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα εἰς σαλάτας, Ἀττ. κυρίως τύπος ἀντὶ τοῦ συνήθους Ἰων. καὶ Δωρικ. θρίδαξ. 2) Εἶδός τι ζυμαρικῶν, Lob ἐν Φρν. σλ. 130. (υυ−−, ἴσως δὲ καὶ −υ−−)

Θριδακινίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ θριδακίνη.

Θριδάκινος, ίνη, ινον. Ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον, ἢ τοιμασμένον μὲ θρίδακας, ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θρίδακα. (υυυυ) Λουκιαν.

Θριδακίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ θριδακίνη.

Θριδακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς θρίδαξ, ὁμοιάζει μὲ θρίδακα. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρίδακος, ἢ γεμάτος ἀπὸ θρίδακας. ἐκ τοῦ

Θρίδαξ, ἡ καὶ θρίδαξ, ακος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ θριδακίνη, Μαρούλι, Ἡρόδ. 3, 32. (υ−, Φιλοσθ. επ. 30, 4. Λουκιλ. 117, 2. ὅθεν παροξυτοιοῦσι τὴν λέξ. σὺ χειρόγρ. καὶ οἱ ἐκδτ. τοῦ Ἡρ. Thom. Mag. καὶ ἄλλοι· ἀλλὰ κατὰ τὸν Δράκ. σλ. 76, 10. −−, ὥσπερ καὶ ὁ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 130. ἀεὶ θρίδαξ γράφει προπερισπ., ὅπερ πιθαν. ὀρθ., ἐπειδὴ μόνοι παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ἀπαντᾶται ἡ παραλγ. τῆς λέξ. βραχεῖα.)

Θρίζω, κατὰ ποιητ. συγκοπ. ἀντὶ τοῦ θερίζω, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 148.

*Θρινάκη, ἡ, = θρῖναξ, Σχλστ. Θερτ. 7, 155.

*Θρινακρία, ἡ· νεώτ. Θρινακρίς, ίδος, ἡ (θρῖναξ) κυρίως μὲν τρία ἄκρα, τρεῖς γωνίας, ἔχουσα, ὄνομ. γῆ, ἡ νῆσος· ἀρχικὴ ὀνομασία τῆς Σικελίας, τρία ἀκρωτήρια Πελωρὸν, Πάχυνον καὶ Λιλύβαιον σχηματιζούσης.

Θρῖναξ, ακος, ὁ (τρίς, ἀκή, ἄκρα, ἀντὶ τρίναξ). Τριπλοῦς, καρπολόγι διὰ τοῦ ὁποίου λικμίζουσι, λιχνίζουν ἢ γυρίζουν οἱ γεωργοὶ τὰ γενήματα εἰς τὸ ἀλώνι (οὐχὶ δὲ, πρόνη, λόγχη, ὡς ἐξηγήσετε τὴν λέξιν)· ἐγράφετο δὲ καὶ τρίναξ. (−−, Ἀρστφ. Εἰρ. 565. Νικ. Θηρ. 114. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δὲ, πιθανῶς καὶ θρίναξ, παροξτ., υ−, Ἀντφλ. ἐπ. 4, 3. Δρκ. σλ. 121.)

Θρίξ, γενικ. τριχός· δοτ. πλ. θριξί, Τρίχα, Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀλογ. ζώων ὡσαύτως, ἄρα κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, καὶ κομη, τὸ κοινὸ. μαλλακίφυλλα· ἔτι δὲ καὶ προσλαβεῖ τοῦ κεφαλῆς, Ὀδσ. Ν, 399. 431. Τρίχες γενείου, μαλλές, μαλλὶ προβάτων, Ἰλδ. Γ, 273. Ἡσιόδ. Ἔρ. 519. Χοίρου τρίχες, γουρουνότριχες, Ἰλδ. Ι, 254. Ὀδσ. Χ, 239. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 391. αὐρῆαι τρίχες, τῆς οὐρᾶς, Ἰλδ. Ψ, 519. παρὰ τοῖς μετγνστ. δὲ καὶ, πτερὸν. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 339. ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ πλθ. ἀρθ. χρῆται παροιμ. «θρὶξ ἀνὰ μέτωπον». Πλατὺ ἴσια μὲ τρίχα, Θκρτ. 14, 19. παρ' Ἡσιόδ. δὲ καὶ δεκτρίχος κρέμαται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμαται παρὰ Ξενοφ. Συμπ. ς. δὲ, «ἢ αὖ λέληθέ σε, ὅτι, μεταξὺ τοῦ ἡμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἄν τις παρίῃσιν Ἀντὶ τοῦ, οὔτε γρύ.

Θριοβόλος, ὁ, ἡ (Θριαί, β', βάλλω). Ὅστις βάλλει λιθαράκια εἰς τὸν μαγειρὸν κάδον διὰ τὰ προφητεύσῃ τίποτε, ἢ νὰ βάλῃ εἰς τὸ λαχνόν· ἐν γένει, Προφητεύω, βάλλω λαχνόν, παρβλ. Lobeck Aglaoph 2, σλ. 814.

Θρῖον, τό. Φύλλον συκῆς, συκόφυλλον, ἔτι δὲ καὶ βρῶμα, φαγητόν τι ἑτοιμαζόμενον μὲ βούτυρον, μέλι, αὐγὰ καὶ ἀλεῦρι σιταρίου, τὰ ὁποῖα ταῦτα συμμιγνύμενα ἐτυλίγοντο εἰς συκόφυλλα καὶ εἶτα ἐβάλλοντο εἰς τὸ πῦρ νὰ βρασωσι, Σχλ. Ἀρστφ. Βπτρ. 134. Ἀχ. 1100. Ὁ δὲ Νικ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ἐπ' ἄλλων φύλλων, Πιθανῶς παρὰ τὸ, τρίς, τρία, διὰ τὸ τρεῖς ἐντομὰς ἔχον συκόφυλλον (−υ, Ἀρστφ. Ἱπ. 954. Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 158. 1100. Νικ. Ἀλ. 55. 407. εὑρῆται μέντοι καὶ θρῖον, παροξτν., υυ, Θερτ. 15, 40. Ἔπγρ. ἀδσπ. 222, 2. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μαρτυρίοις ὅμως ἀναγινώσκεται ἡ λέξ. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς παρ' Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 622, κρεῖττον θρύον).

Θρίος, ὁ. Σχοινὶ τῶν πανίων καραβίου, τὰ ὁποῖα, ἀνοίγουν πρῶτον εἰς τὴν πρῴραν, ὅταν πνεύσῃ, περάσῃ ἡ ἀνεμοζάλη, φορτοῦνα, ἄλλως δὲ καὶ ἔκφορος λεγ. τὰ πλεῖστα κατὰ πλθ. ἀρσμ., οἱ θρῖοι ἐν χρήσει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 440. «θρίους παρίετε, παρβλ. τέρθριος, (υυ)

*Θριοφόρος, ὁ, ἡ (Θριαί, β'., φέρω). Ὅστις φέρει, κοβαλεῖ τὰ προφητικὰ λιθαράκια, προφητεύει δι' αὐτῶν, ὡς τὸ Θυρσαφόρος Lobeck Aglaoph. 2. σλ. 814.

*Θριπηδέστατος, ὁ, ἡ (θρίψ, εδος). Ὅ,τι εἶναι σκωληκοφαγωμένον σαρκοφαγωμένον, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 427. «θριπήδεττα σφαγίδια. Μικραὶ σφαγίδες, βουλὲς αἱ ὁποῖαι ἔχουν οὐτε λεπτὰ σκαλισμένα, εἶχον τόσον μικρὰ καὶ λεπτὰ σκαλίσματα, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν σκωληκοφαγωμένα, Lessing antiq. Br. 1. σλ. 179.

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ (θρίψ, βιβρώσκω) = τῷ προηγμ.

Θριποκοπέω, ῶ (θρίψ, κόπτω). Θεόφρ. «θριποκοπηδέντα ξύλα». Τὰ καταφαγωθέντα, κατατρυπηθέντα ὑπὸ τῶν σκωλήκων.

Θριποφάγος, ὁ, ἡ (θρίψ, φαγεῖν). Ὅ,τι τρώγει τοὺς θρίπας. (ᾱ)

Θριπώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει θρίπας, σαράκια, εἶναι σαρκοφαγωμένον, σκωληκοφαγωμένον, ἀφ' οὗ Θριπωδέστατον, παρὰ Θφρστ. Φτ. Ἰστ. ὅπου ὅμως ὁ Στφ. Θριπηδέστατον συμπεραίνει.

Θρίσσα, ἡ. Εἶδος ὀψαρίου, ἄλλως τριχίας, ἅρπ παρὰ τὸ θρίξ.

*Θρίσσος, ὁ = θρίσσα.

Θρίψ, γενικ. θριπός, ὁ. Σκώληξ ἐξαιρ. ὅστις καταπατῶν, διατρυπᾷ τὰ ξύλα, σκαράκιον, μαμοῦδι, οἱ δὲ θρίπες ὅμοιοι εἰσὶ τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα. Θφρστ. Ἴσως δὲ καὶ ἡ θρίψ, Lobeck ἐν Φρ. σλ. 400. (πιθαν. παρὰ τὸ, τρίβω, παρβλ. τίψ.)

Θρόεω, ῶ (θρόος). Θορυβῶ, φωνάζω ὁμοῦ, ὁμιλῶ σύναχα, κάμνω θόρυβον, κρότον, ταραχήν. 2) μεταβτ. λέγω, κοινοποιῶ, κάμνω νὰ διαδοθῇ τι, νὰ τὸ ἀκούσουν πολλοί· ἐν γένει, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἑταιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ ἐνεργ. σημσ. ἐν τῷ παθτ. τύπῳ «θρούμενος ἔποιο. Αἰσχ. Εὐμ. 486. — 3) = σοβῶ, ξυπνάζω τινὰ ἢ τι καὶ φευγει, παρὰ τοῖς ὑστάτοις, Νικτ.

Θρομβεῖον, τό, Ἰων. θρομβήιον, Ὑποκορ. τοῦ θρόμβος. Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πηγμένον, πηκτόν, Νικανδρ. Ἀλεξ. 295. πρὸβ κέον θρομβήιον.

*Θρόμβειος, ὁ, ἡ, Ἰων. θρομβήιος (θρόμβος). Ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι εἶναι πηγμένον, κομμένον.

Θρομβλίον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ θρόμβος, ὡς τὸ θρομβεῖον.

Θρομβοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θρόμβον, ὡς θρόμβος. Ἱπποκράτ.

Θρόμβος, ὁ. Βόλος, κοιτ. σκουβέλι, κομμάτι, θραῦσμα, τρῖμμα, σωρὸς, ἐξαιρ. ὄγκος πεπηγμένου αἵματος· ψιχίον, ψίχα, κόκκος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπιράκι, ψῆγμα, ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκ μικροτάτων μερῶν σχηματίζουσιν ὄγκον τινά, π. χ. ἄλας, ζάκχαρι καὶ λ. τ. τ. (πιθαν. παρὰ τὸ, τρέφω, τέτροφα). ἀφ' οὗ

Θρομβόω, Κάμνω τι νὰ πηκτώσῃ, νὰ γένῃ θρόμβος, νὰ κοπῇ· παθ. θρομβοῦμαι, ἐπὶ ῥευστῶν, πήγνυμαι, κόπτομαι, π. χ. γάλα, τυρί. Νίκανδρ. Ἀλ. 315.

Θρομβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = θρομβοειδής. Σφκλ. Τρ. 702.

Θρόμβωσις, εως, ἡ (θρομβόω). Τὸ νὰ κάμῃ τις ῥευστόν τι νὰ πηχτώσῃ, κοπῇ, γένῃ πηκτόν, ἢ τὸ νὰ πηχτώσῃ κοπῇ τι ἀφ' ἑαυτοῦ.

Θρονίζω, (θρόνος). Βάλλω τινὰ ἐπὶ τὸν θρόνον, σταμνί· τὸ κοινότ. θρονιάζω.

*Θρονίη, ἡ = Θρόνιον. Ἡσιόδ. ἔργ. 9.

*Θρόνιον, τό, ὑμ. πόλεώς τινος Δωρικῆς. Ἱλιάδ.

*Θρονίων, τό, ὑπερστ. τοῦ θρόνος.

Θρονισμός, ὁ (θρονίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα ἐπὶ τὸν θρόνον, σταμνί, κοινότ. θρονιασμα.

Θρονιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θρονίζει, βάλλει τινὰ ἐπὶ τὸν θρόνον.

Θρόνον, τό· κατὰ πλῆθ. ἀρίθμ. ὅλως τὰ θρόνα χρσμ. Ποικίλματα, παρδαλὰ πλουμίσματα, παρδαλούδια, παρδαλίσματα ὑφασμάτων ἢ κεντητῶν πραγμάτων, Ἰλιάδ. Χ, 441. — 2) Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Ἀνθη, λουλούδια καὶ βότανα, βοτάνια, χορταράκια, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο ὡς μαγικὰ μέσα εἰς μαγείας καὶ δαιμόνων ἐπαγωγάς, Θεόκριτ. 2, 59 »νῦν δὲ λαβοῖσα τὰ θρόνα ταῦτ', ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καὶ θυπέρτερον«. Ἔστι οὖν ἡ λέξ. ταύτ. ἑστηκυῖα τῷ, φάρμακον· χρωματιστικὸν καὶ μαγικὸν μέσον.

Θρονοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φτιάνει θρόνους, σκαμνία· σκαμνᾶς, παρὰ τὸ

Θρόνος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θρόνος, θρονί, σκαμνί, ἰταλ. συνηθ. καρέγλα· ἐξαιρ. πρόκλιτρον, θρονὶ εὐρύχωρον, ἔχον ἄνω τὰ ἄκρα πλάγια μέρη ἐμπρὸς ἐκτεινόμενα ξύλα, ἐπὶ τὰ ὁποῖα ἀκουμβᾶτις τοὺς βραχίονάς του, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐπὶ καθίσματος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὅτι δὲ τὸ θρόνος δὲν σημαίνει παρὰ τῷ Ποιητ. τὸν παρ' ἡμῖν συνήθως ὑψηλὸν εἰκονούμενον θρόνον, δεικνύει τὸ θρῆνυς, ὑποπόδιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενον ἵνα θέτῃ ἐπ' αὐτὸ τοὺς πόδας του. Ὁ θρόνος παρ' Ὁμ. εἶναι ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεντητὸς μὲ χρυσὸν ἢ ἄργυρον· ὅθεν, ποικίλος, ἀργυρόηλος. Ἔτι δὲ εἶναι ἐπικεκαλυμμένος καὶ μὲ λεπτὰ μαλλινα ὑφάσματα, μὲ ἁπαλὰ προβάτων ἔερματα· ῥιπάπτας, χλαίνας, ῥήγεα, κώεια. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνωστ., θρόνος βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, Σηφ., θρόνος κριτοῦ, διδασκάλου, βῆμα, ἤτοι ἄμβων, ἄμβωνας ῥητορικ. Τρπ. Βασιλικὴ, δικαστικὸν, διδασκάλου ἀξία· ὡσαύτως καὶ κατὰ πληθ. ἀρίθμ. οἱ θρόνοι. Τραγ. (ΘΡΑΩ, θρᾶνος, θρῆνυς). ἀφ' οὗ.

*Θρόνωσις, εως, ἡ = θρονισμός· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, ὅτε ὁ μυούμενος καθέζετο ἐπὶ θρόνου καὶ περὶ αὐτὸν ἐχόρευον οἱ μεμυημένοι, Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 277. Δ.

Θρόος, καὶ Ἀττ. συναιρ. θροῦς (θρέω, θροέω). Θόρυβος, ταραχή, κραυγαί, φωναί, ὁμιλία μεγάλη τῇ φωνῇ, μουρμουρητός, βοή· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον ἐπὶ θορυβώδους μουρμουρητοῦ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Δ, 437. Ἐπὶ ψιθυρισμοῦ ταραχώδους ὄχλου παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 35. — 2) Κεχολογία, ψήφη.

Θρυαλλίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ θρυαλλίς. Λουκ.

Θρυαλλίς, ίδος, ἡ. Ἐλλύχνιον, φωτίλι, φτύλι. 2) Εἶδος φυτοῦ τινος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν ἐλλυχνίων, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ βαμβάκι.

Θρυγανάω, ἡ θρυγενόω ἔτι δὲ καὶ τρυγονάω. Κτυπῶ, τσακαλίζω, μπόρανα. Κτυπῶ ἐλαφρά, (τὸν ψυχα) εἰς τὴν μύραν. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 34.

Θρύενος, ίνη, ίνον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ θρύον. (ῠυυ)

*Θρυλλέω, καὶ θρυλέω (υ) ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον φαίνεται (θρύλλος). Κάμνω μεγάλον θόρυβον, μεγάλην ταραχήν, ἐξαιρ. ὁμιλῶ πολλὰ, καὶ ψλυπρὰ· κάμνω νὰ διαδίδηται τὶ εἰς πολλούς, διαπείρω παντοῦ λόγον τινά, διαφημίζω τι τὸ τουρκ. κάμνω τί ταμπαζοῦρι· ἐν γένει = θροέω, θορυβέω. ἀφ' οὗ

Θρύλλημα, τό· καὶ θρύλιγμα (θρυλλίσσω). Ὅ,τι ἐσπασίθη, συντρίφθη, συντριμμένον, τσακισμένον. Ἀνακρ. 88α. (υ)

*Θρυλλιγμός, ὁ. Παραφώνημα, σφάλμα εἰς τὸ ᾄσμα, παίξιμον τοῦ αὐλοῦ, τῆς φλογέρας, παρὰ τὸ

*Θρυλλίζω, καὶ θρυλίζω, Μλ-ίστω (θρύλλος). Κάμνω παραφωνίαν παίζων κακῶς τὴν κιθάραν, Τμ. Ἐρ. 488.

Θρυλλίσσω, καὶ θρυλίσσω, Ἀττ-ττω. Μέλ. ξω. Συντρίβω, θραύω, τσακίζω, κομματιάζω τι. Ἰλ. Ψ. 396. »θρυλλίχθη δὲ μέτωπον« (συγγν. τῷ θραύω, θρύπτω, τρύω).

Θρύλος, καὶ θρύλλος, ὥσπερ θρόος καὶ θόρυβος, Ψιθυρισμός, μουρμουρητός, ὁμιλία μεγάλη τῇ φωνῇ, κραυγή, φωνή, κενολογία, ψήφη, θορυβώδης ὁμιλία, τὸ ἰταλ. μπισμπίλιο, σουσούρο. Βτρχμ. 135. (ἐν ταῖς Ἐκδόσ. γράφονται ἅπασαι αἱ λέξεις αὗται διὰ τοῦ λλ., πλεόνασι τῶν πάλαι ἰδρμμ. ὅμως προτιμῶσι τὴν διὰ τοῦ λ μόνου γραφήν· π. χ. Ἐτυμ. μέγ. σλ. 456. 39. Εὐστ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 398. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 588. Schaef. ἐν Δίον. συνέκ. σλ. 122. Bremi ἐν Δημοσθ. Ὀλυνθ. 2, 7. καὶ ὁ Bekker διετήρησεν εἰς πάσας τὰς ἐκδόσεις του τὴν διὰ τοῦ λ μόνου γραφὴν παντοῦ τῶν λέξ. αὐτῶν, καὶ τότε τὸ ὑ ἐστὶν ἀεὶ μακρ.).

Θρύμμα, τό (θρύπτω). Κομμάτι τσακισμένου τινὸς πράγματος, τρέμμα, ψιχίον, ψίχα, ἐρείπιον. ἀφ' οὗ

Θρυμματίς, ίδος, ἡ. Εἶδος πλακοῦντος, ζυμαρικοῦ τινος. Φώτ. ἐν Λεξ. Λουκιαν. καὶ Ἀθήν.

*Θρυόεις, εσσα, εν (θρύον). Τόπος γεμάτος ἀπὸ θρύον.

*Θρυόεσσα, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἠλείᾳ παρὰ τὸν Ἀλφειὸν οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, Ἰλιάδ. Λ, 311. κυρίως, Ἡ πλήθος θρύων ἔχουσα· ὀνομάζεται δὲ καὶ θρύον.

Θρύον, τό. Εἶδος φυτοῦ εἰς βαλτώδεις, καθύγρους τόπους φυόμενον, τὸ συνηθ. βούρλον Ἰλιάδ. Φ, 351. — 2) = στρύχνος μανιώδ. Διοσκορ. Δ', 74. Ὀρφ. Ἀργ. 914. (υυ)

*Θρύον, τό = Θρυόεσσα, πόλεως ἐνημ. Ἰλιάδ. Β, 592.

Θρυπτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι διὰ σύντριμμα, λίπασμα, τσάκισμα, κατακομμάτιασμα, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον. Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει, τσακίζει, λιανίζει, κατακομματιάζει τι. 2) παθ. Ὅ,τι τσακίζεται, συντρίβεται, κομματιάζεται, λιανίζεται εὐκόλα, εἶναι ἁπαλόν, εὐκολοτσάκιστον. 3) Τροπ. Ὅστις εἶναι φιλήδονος, τρυφερός, τὸ ἰταλ. delicato, γυναικώδης, παίζει τὸν ἀκατάδεκτον, καμαρώνει· ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι εἶναι πολυτελές, μεγαλοπρεπές, πολύτιμον. Ἐπῤῥ. θρυπτικῶς. παρὰ τὸ

Θρύπτω, Μέλ. ψω. Ἀόρ. παθ. ἐτρύφην. Συντρίβω, κατατσακίζω, κατακομματιάζω, καταλιανίζω τίποτε. Κατὰ ταύτην τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν σημασίαν τῆς ὀλίγον χρήσιμος φαίνεται ἡ λέξ. παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. σχεδὸν, τῷ, κλάω, αὐτὴν παραβάλλουσι, π. χ. Ἐτυμλ. μέγ. σλ. 771, 24. Boisson. ἐν Σχλ. Φλτρ. Ἐρ. σλ. 361. Boisson. Κύρηται μέντοι κατὰ παθ. μτχ. Ἐνστ. »ἐ πέτρα θρυπτομένα«, ἐν Ἐπγρ. ἀδσπ. 22, 2. καὶ ἐν ταῖς συνθέτ. »ἐ-ποθρύπτω, διαθρύπτω καὶ λ. τ. τ. εὐ σπανίως καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τῆς εὐχρηστου ἡ λέξις. 2) Τόσῳ μᾶλλον ὅμως ἐστὶν εὐχρηστος κατὰ μεταφορ. σημασ. ἠθικῶς, Ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω, ἀπομαραίνω, ἐλαττόνω παντοίαν διὰ πασηδήποτε ἠθικῆς ἐνεργείας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἐξαιρετως διὰ λύπης, τρυφῆς, ἀσωτείας, ἡδυπαθείας· ὅθεν, καταπλήνω, κάμνω τινὰ γυναικώδη, φιλήδονον, ἄσωτον, ἡδυπαθῆ, ἀσελγῆ, μαραθύμχον, καταπληκτικόν, μελαγχολικόν, δειλόν, ταπεινόφρονα. Κατ' ἐνεργ. διάθεσιν ὅμως μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ., οἷον, παρ' Αἰλ. ἑστ. η. καὶ Γρηγ. Ναζ., κατὰ παθ. ὄε, παρὰ Ξεν. Συμπ. 8, 8. παρβλ. Δουκ. Χαρὸν. 4. Πλούτ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 12. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 45. ἀλλ' οὐ μόνον ἐπὶ ἐναρξεως τοῦ πάθους, Ἐξασθενίζομαι, ἢ καταπλήνομαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐπὶ διαρκείας αὐτοῦ, Εἶμαι ἀδύνατος, ἀσελγής, ἢ ψελήδονος, ἡδυπαθής, Λουκ. Ἀλ. 31. Γυμν. 29. — Ἐπῤῥ. τοῦ παθ. παρκμ. τεθρυμμένως, Θηλυπρεπῶς, ἡδυπαθῶς, Πλουτ. Πολιτ., ὅθεν ἐξαιρ. α') Γίνομαι ἄβροβιος, ἁβροδίαιτος, φιλήδονος, ζῶ ἀσελγῶς, ἀσώτως, »εἰλην ἐκείνην τὴν εὐφρόσυνη ἐθρύπτετον Ἐξεφάστωνες, ἀσώτευεν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην«, Σφκλ. παρὰ Ἠλιανιστ. Ἀλογ. Στρμ. 5. σλ. 716. καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ τοιούτου βίου. β') Δι' ἀσωτείας, κολακείας, ἢ δι' ἐπαίνων τῶν κολάκων καὶ παρασίτων ὑπεραίρομαι, γίνομαι ἀλαζών, ὑβριστής, κομπαστής, ματαιόφρων, Ἠλιάρ. 4, 7, 10, 21. Dorv. Char. σλ. 472. μετὰ ὅστ. »ἠθρύπτομαί τινι« Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, καμαρώνω διά τι, Ἀντιφ. Σοφ. 83, 2. Perizon ἐν Αἰλ. πκλ. ἱστρ. 1. 19. ὅθεν καὶ γ') Μεγαληγορῶ, καυχῶμαι, Ἠλιάδ. 2, 10. δ') Προσφέρομαι ἀλαζονικῶς, τὸ κοινότ. παίζω τὸν μεγάλον πρὸς ἄλλους, προσποιοῦμαι τὸν σοβαρὸν, τὸν ἀκατάδεκτον, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι δείχνονται πρὸς τοὺς ἐραστὰς ὑπερήφανοι, ἀκατάδεκτοι, σκληρόκαρδοι, ἄκαμπτοι, τοὺς περιπαίζουσι, τὸ κοινότ. τοὺς κρατοῦν διὰ λωλοὺς, Βρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1165. Dorv. α, α. Ο. Πολλάκις δὲ συντάσσεται τῷ ταὐτοσημάντῳ ἀκκίζομαι ἢ τῷ ὡραΐζομαι, Ἀνεκδ. Bekk. 1. σλ. 43. 364. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 49. Boisson ἐν Φιλστ. Ἐρ. σλ. 361. ὅθεν ἐν γένει, Καλλωπίζομαι, σεμνύνομαι, γυναικίζομαι, ἁβρύνομαι, τὰ κοινότ. στραγγίζομαι, σλιβακόνομαι, κάμνω τσακίσματα, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. C. Ξηφ. Συμπ. 8, 4. Ὑποῤῥίνομαι, προσποιοῦμαι, δείχνομαι ἀλλέως τοῦ ὄ,τι φρονῶ, π. χ. ὅταν δείχνῃ τις ὅτι δὲν δέχεται προσφερομένην τῳ τιμήν τινα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν ἔτι περισσότερον νὰ τὴν δεχθῇ, Πλούτ. Μαρ. 14. Ἀντων. 12. »θρύπτομαι πρός τινα· Παίζω τὸν σκληρόν, καμαρώνω, Λουκ. διάλ. Ἑταίρ. 12. τῶν Ἁλσ. Ξεών 13, 1. Γαλλ. 14. Πλούτ. Φλαμ. 18. Παραβλ. Spohn. Coett. Theocr. 3. σλ. 4. (τὸ υ ἐν τῷ παθ. ἀορ. βρχ.) (ἀφ' οὗ τρυφῆ καὶ θρυπτικός, συγγν. τῷ τρύω καὶ θραύω). ἀφ' οὗ

Θρύψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συντρίβῃ, κατατσακίζῃ, καταλιανίζῃ τις τίποτε, τὸ νὰ συντρίβηται καταλιανίζηται, κατατσακίζηται τι. 2) Τροπ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαλακότης, τρυφερότης, γυναικισμός, θηλυπρέπεια, βίος ἄσωτος, ἡδονικός, ἀσελγής. πολυτέλεια, τὸ Ital. Xoυβος Ξενοφ. Κυρπ. 8, 8. 16. Πλουτάρχ. εἰς Δημοσθ. 4. Ἀδυναπία, ὀλιγοδρανία, ἀδυναμία.

Θρυώδης, ὁ, ἡ (θρύον, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θρύον, φαίνεται ὡς θρύον· Τόπος ἔχων πλῆθος θρύων. Στράβ. Π'.

Θρώσκω, Μλ -θοροῦμαι, Ἰων. θορέομαι Ἀόρ. ἔθορον. Ὑπτεπ. θόρω, ὄθεν ἐν Ὀδσ. Χ, 303. γραπτέον θόρωσιν ἀντὶ τοῦ παρὰ Wolf ἐσφαλμένου θορῶσιν. Ἀπρμφ. θορεῖν. Σκιρτῶ, πηδῶ, ῥίγνομαι, Ἰλδ. Κ, 528. Ο, 573, 684. Φ, 126. Μτφρ. ἐπὶ τοῦ βέλους ὅταν ἐξίπταται ἐκ τοῦ τόξου, πολλ. ἐν Ἰλδ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κλήρου, λαχνοῦ, ὅταν ἐκπηδᾷ ἐκ τῆς ἀσπίδος ὅπου τεθέντες ἐσείοντο οἱ κλῆροι, Ὀμ., καὶ ἐπὶ κυμάτων ὅταν ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τὸ λιμενοτήριον, λιγυστήσι, Ἰλδ. Ν, 589. — β') Ἐφορμῶ, πηδῶ καὶ καταπλακόνω τινά, κινοῦμαι ἐξαφνα ὡς μὲ ὁρμὴν ἐναντίον του· ἐπί τινι. Ὀμ. ἔστι δὲ καὶ, ἐν τινι, Ἰλδ. Ε, 161. Ὅπερ ὁμοίως ἀνάγεται ὀρθότερον, εἰς τὸ ἐνθρώσκω· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἀεὶ τῷ ἀορ. κατὰ τὴν πρώτην δὲ τῷ ἐνεστ., τῷ παρατ. καὶ τῷ ἀορ. ἐν Ὀδσ. δὲ σπανίως ἀπαντᾶται ἡ λέξις. 2) μεταβτ. ὡς τὸ θόρνυμαι, ἐπὶ συνουσ. τῶν ἀλόγων ζώων, Ὀχεύω, βατεύω, Αἰσχλ. Εὐμ. 630. παρὰ τὸ

Θρωσμός, ὁ. Τόπος οἱονεὶ εἰς τὰ ἄνω, ἐμπρὸς πηδῶν, ὑπερέχων, ἐξέχων, προέχων, ὑψηλός, τὸ κοιντ. ψήλωμα ἠθρωτμὸς πεδίοιο. Τόπος ἐκ τῆς πεδιάδος ὑψούμενος, γήλοφος, τὸ κοιντ. χωματεδούνι, Ἰλδ. Κ. 160. Λ, 56. ὡσαύτως καὶ ἠθρωτμὸς ποταμοῖο. Ὑψώματα, ψηλώματα γῆς ἐπί, ἡ παρὰ τὰς ἐχθὰς ποταμοῦ Ἀπολλ. Ῥδ. 823.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Υ.

Θύα, ἡ ἰδὲ Θυία.

Θυάζω (θύω). Θυμαστίζω, καπνίζω, θυτιάζω, ἐξαιρ. ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· ὄθεν 2) Μαίνομαι, θορυβῶ· νεωτέρα λέξις.

Θυελεία. Διαμαχία, μάλωμα, τσυπήματα, ῥαβδισμοί, λοιδορία, αἰσχρολογίαι. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Β'. ἐκ κώμου θυελεῖαι, ἐκ θυελείας δίκαι. ἔστι δὲ Λακων. ἡ λέξ. πίθαν. παρὰ τὸ θυέω· γράφεται δὲ καὶ σθυελία.

Θύαρος, ὁ = αἴρα. σημσ. 2. νεωτ. λεξ. Διοσκορ. Β'. 122.

Θυάς, άδος, ἡ (θύω). = θυιάς. Γυνὴ μαινομένη, βεβαιχευμένη, βάκχη.

*Θύασος, ὁ. Φαλλὸς τύπος ἀντὶ τοῦ θίασος. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βακχ. 670.

Θυάω. Χαρίζω, ἐπὶ χοίρων, ὅταν ὁρμῶνται εἰς συνουσιασμόν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. 18.

*Θυβριάς, άδος, ἡ = θυμβριάς· παρὰ τὸ

*Θύβρις, ιδος, ἡ = θύμβρις, ὅπερ ἰδὲ

Θυγάτηρ, ἡ. γεν. θυγατέρος, συνιζ. θυγατρός, δοτ. θυγατέρι, θυγατρί. αἰτ. θυγατέρα, Ἐπκ. δὲ, θύγατρα. κλητ. θύγατερ, ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς τύποις· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θυγάτηρ, θυγατέρα. Τρπκ. καλεῖ ὁ Πινδ. τὰ ποιήματα αὐτοῦ Μουσῶν θυγατέρας. Νμ. 4, 4. — 2) Ἐν γένει, κόρη, κοράσι. κορίτζι, ὡς τὸ παῖς, ἡ Βτ. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 1102. Ἔτι δὲ καὶ — 2) Θεράπαινα, θεραπαινίς, δούλη, δουλεντρα, σκλάβα, Lobeck ἐν Φρν. σ. 239. (ἀφ' οὗ τὸ Γοτθικὸν dauthar., τὸ Ἀγγλκ. daughter, τὸ Γερμ. Tochter.) (Τὸ υἱστὶ μὲν βρχ. κυρίως, ἀλλ' οἱ Ἐπικ. χρῶνται αὐτῷ ἐπ' Ὁμήρου, ἐν πάσαις ταῖς ὑπερτριτυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ μετρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ὡσαύτως καὶ ὅταν ἀποβολῇ, κατὰ ἀλίψιν, τῆς τετάρτης, ὡς ἐν Ὀδσ. Ο, 364.) ἀφ' οὗ

Θυγατρεδῆ, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρός, ἐγγονή, καὶ

Θυγατριδοῦς, οῦ, ὁ, Ἰων. θυγατριδέος, Ἡρόδ. 5, 67. Ὁ υἱὸς τῆς θυγατρός, ἐγγονός.

*Θυγατρίζω, Μλ -ίσω. Ὁτιμάζω τινά, θυγάτηρ.

Θυγάτριον, τό· Ὑποκορ. τοῦ θυγάτηρ (κοριτζάκι). Θυγατρίτσα, θυγατρούλα, κοριτσάκι.

*Θυγατρόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις ὑπανδρεύει, ὑπανδρεύεται τὴν θυγατέρα του.

*Θυγατρογάνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις γεννᾷ θυγατέρα, ἐπὶ πατρός τε καὶ μητρός.

Θυγατροδοτέω. Μλ -δοτήσω (τίθημι, δυγάτηρ). Δέχομαι κόρην τινὰ ὡς θυγατέρα μου, παίρνω ψυχοκόρη. Σχόλ. Δυκόφρ. 183.

Θυεία, ἡ. Τὸ γουδί· ἔτι δὲ καὶ θυία καὶ δισυλλβ. θυΐα. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν τύπων ἰδὲ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 165. (Πίθαν. παρὰ τὸ, θύω, διὰ τὸ βέλτιον κτύπημα καὶ κατατρίψιμον· ἀφ' οὗ

Θυείδιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ, θυεία.

Θύελλα, ἡ (παρὰ τὸ θύω, ὡς τὸ θέλλα παρὰ τὸ, ἄω, ἄημι). Ζάλη, ταραχὴ μεγάλη τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος, ἀνέμου συστροφή, καταιγίς, τὸ κοιντ. φορτοῦνα, πολλ. παρ' Ὁμ. καὶ πνέμοιο θύελλα· ἀνέμων θύελλαι· Ζεφύρου καὶ Νότου θύελλαι συντάσσουσι. Συνήθως δὲ ἐννοεῖ ὁ Ποιητ. σφοδρότατον, πᾶν προσπίπτον καθαιροῦντα, ἁρπάζοντα, συναρπάζοντα ἄνεμον, ὡς ὁ τυφών, κοιντ. τυφάνι, τουφάνις, τυφάνι· ὅθεν πολλάκις καὶ πλεοναστικῶς θύελλαι· Ἀλλὰ τὸ ἐν Ὀδσ. Μ, 68. πυρὸς θύελλαι σημαίνει πιθανῶς, ἀνέμους μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς. (υ–υ) ἀφ' οὗ

*Θυέλλειος, εἶα, εἷον = τῷ ἑπμ.

Θυελλήεις, ήεσσα, ῆεν. Καιρὸς μὲ σφοδρὸν ἄνεμον, ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμοζάλην.

*Θυελλόπους, ὁ, ἡ· πον, τό· γεν. ποδος (πούς). Ὁρμητικός, μὲ ὁρμητικὸ, ταχὺ ὡς ἄνεμος βήματα τρέχων, κινούμενος.

*Θυελλοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ θύελλαν. Ἰω. Γαζ. 248.

Θυελλοφορέω, Μλ -ήσω (φέρω). Φέρω, κυμάζω, κουβαλῶ τι μὲ θύελλαν, ἀνεμοζάλην, ἤτοι μὲ ἀκατάσχετον ὁρμὴν καὶ βίαν. Διοδωρ. Σικ. ιε'. 80.

*Θυελλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύελλαν, λαίλαπα, κλύδωνα· ἀνεμοζάλην, φορτοῦναν.

Θυέστης, ου, ὁ (θυείς). Γουδοχέρι, στούμπος, συνήθ. δοΐδυξ. 2) Ὄνομ. κύρ., ἀπ' Ὁμ. δὲ καὶ κατὰ βραχ. λήγουσαν θυέστα, ὁ, γραφόμ. Ἰλδ. Β, 107.

*Θυεστιάδης, ου, ὁ· Πατρνμ. τοῦ Θυέστης, ὁ υἱὸς τοῦ Θυέστου.

Θύεστος, ὁ. Ποτόν τι ἐκ συντετριμμένων, στουμπισμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον. Ἡσύχ. ἐξ Ἡροδότ.

Θυηείς, ήεσσα, ῆεν (θύος). Ὅ,τι εἶναι εὐώδες, ἀρωματικόν, θυμιασμένον, εὐωδιάζει, μυρίζει ἀπὸ θυμίαμα καὶ ἀπὸ κνίσσαν, κοιντ. βόκκαν εἰς θυσίαν κατομένων πρεκτῶν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Ἰλδ. Θ, 48. Ψ, 148. Ὀδσ. Θ, 363. Ἀλλ' ἐν Ἔμ. Ἔρ 237. καὶ ἐπὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρμοῦ.

Θυηπόος, ὁ = θυοσκόος.

Θυηλάομαι. Θέτω, βάλλω ἐπὶ τὸν βωμὸν, προσφέρω εἰς θυσίαν πέμματα, ζυμαρικά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα θυσιάσιμα ὥρα, παρὰ τὸ

Θυηλή, ἡ (θύω). Τὸ μέρος, ἡ μέλος τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκαίετο, Ἰλδ. Ι, 220. Ἐν γένει, θυσίας προσφορά, πέμμα, ζυμίαμα κλ. τ. τ. ὅσα συνήθιζον νὰ προσφέρωσιν εἰς θυσίαν. «Θυηλὴ Ἄρηος». Τὸ τῷ Ἄρει θυσιαζόμενον, τοὐτέστι, τοῦ φονευθέντος αἷμα, Σοφοκλ. Ἠλ 1422. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ θῦμα ὁλομελές, ὁλόκληρον, καὶ ἡ διὰ τοῦ κύματος μαντεία, προφητεία· ἀφ' οὗ

Θυήλημα, τό. Τὸ θυσιασθέν. ὅ,τι ἐπροσφέρθη εἰς θυσίαν, τὸ ἐθυσίασέ τις.

Θύημα, τὸ (θύω) = θυηλή (υ–υ).

Θυηπολέω. Εἶμαι θυηπόλος, ὁμιλῶ προφητεύω, ὡς θύτης, ἱερεύς, μάντις. Πλάτ. Πολιτ. Β'.

*Θυηπόλης, ου, ὁ = θυηπόλος.

Θυηπολία, ἡ. Τὸ νὰ θυσιάζῃ, προφητεύῃ, χρησμολογῇ τις. — 2) Τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.

Θυηπόλιον, τό. Βωμός, θυσιαστήριον, τὸ ἰταλ. ἄλτάρι.

Θυηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀσχολούμενος, καταγινόμενος ἱερεύς, μάντις.

Θυητής, οῦ, ὁ. Ὅστις θυσιάζει, προσφέρει θυσίας εἰς τὸν Θεόν, Naeckе ἐν Χρλ. σλ. 220.

Θυητός, ή, όν. Ὅ,τι ἐθυσιάσθη· ὅ,τι ἐπροσφέρθη θυσίᾳ.

Θυηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν)· Ὅστις τρώγει τὰ θυσίας. Αἰσχλ. Ἀγ. 608. (Ξ).

Θυΐα, καὶ θυία, ἡ (υ–) καὶ θύα (υ–) Δένδρον εὐώδους εἴδός τι ἐξ Ἀφρικῆς, τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο εἰς κατασκευὴν πολυτίμων ἐπίπλων, οἰκιακῶν σκευῶν. Ἀμφισβητεῖται δὲ ἂν ἦναι κέδρου εἶδος, ἢ τὸ δένδρον βράθυ, τὸ τοῦ Διν. Juniperus sabina, ἢ τὸ Ἀφρικανὸν Lebenbaum Γερμανιστί, δένδρον τῆς ζωῆς λεγόμ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε', ε', 1. ὑπὸ δὲ θύου, καὶ θυα παρ' Ἀμμωνί τε γίνεται, καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ, τὴν μὲν μορφὴν ὁμοίαν Κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ, κ.τ.λ. Παρὰ τοῖς ὑστάτοις δὲ πίθαν. ἡ κατρέα, κατρέας, ειον. Τὸ Ὁμηρ. θύον, φαίνεται ὅτι ταὐτὸ, σημαίνει (παρὰ τὸ, θύω, εὐωδιάζω). — 2) = θυεία, καὶ θυία. Goudi, Lobeck ἐν Φρν. σελ. 165.

*Θυΐα, ἡ· ἰδὲ θυία. — 2) = θυεία, καὶ θυία. Ὅλμος, γουδί. Ἀκάθη χρησιμεύουσα εἰς τὸ παιγνίδι κότταβος· ἰδὲ τὴν λέξ. ταύτην. (υ–) γάρ Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ 193, σφάλλει τὸ Ἰωτα μακρ. νομίσας. Ὅπου δὲ ἀπαιτεῖτο ἡ παραλγ. μακρά, μετεχειρίζοντο τὸν τύπον θυεία.

Θυέα, τά (θύω). Ἑορτὴ τοῦ Διονύσου παρ' Ἡλειεῦσι. Παυσαν. ς', 26.

*Θυῖαι, ῶν, αἱ, = θυιάδες. Στράβ. ἰδὲ τὸ ἑπμ.

Θυιάς, άδος, καὶ θυιάς, ἡ (θύω). Γυνὴ μαινομένη, ἐνθουσιασμένη, ἐξαιρ. μαινάς, βάκχη Ἢ ἑπθ. Γυνὴ θεοπνευστος, ἡμέρα ἑορτασίμου, πανηγυρική, βακχική. Ἐν γένει ἡ σπασμοὺς πάσχουσα, ὑπὸ σφοδροῦ τινος ψυχικοῦ πάθους κυριευομένη· ὄθεν ἐρωτομανίς, Λεξφ. 173. σπανιώτ. δὲ ὡς ἀρσενικ. γεν. ἐπθ. Jac. del epigr. 4, 45. (θυΐας, υνυ, καὶ θυάς, ὅταν ἡ παραλήγ. ἀπαιτῆται βρχ. παρβλ. Beatl. Hor. carm. 2, 19. 9.) Ταὐτὸν τῷ θυάς, ἰδὲ καὶ ἐν τῷ ἄνωτ.

Θυΐδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θυΐς (υυυ)

Θύϊνος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου τῆς θυίας ἢ θυίας ἢ ἐλάφρη, ἐπάρδη ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ (υυυ).

Θυΐον, τό = θύον, Ἀθην. Ε'.

Θυΐς, ίδος, ἡ = θυία. Goudi. Δημοκρ. παρὰ Γαλην. Ἀντιδότ. β' (υυ).

Θυίσκη, ἡ. Ἀγγεῖον διὰ θυμίαμα, κάπνισμα, θυμιατήριον. Ἐτυμ. μέγ.

Θυΐτης, ου, ὁ. ὑπκ. λίθος. Λίθοειδεῖς τις λίθος ἐκ τοῦ ἐδάφους τῶν καυστικῶν ἐρυκτῶν. Διοσκ. Ε', 154.

Θυΐω, = θύω, Μαίνομαι, θορυβῶ, ἐνθουσιῶ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος· ἐπὶ προφητικῆς μανίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τμ. Ἔρ. 560. Ἴσως δὲ ὑπῆρχε καὶ λέξ. Συΐω γραφμ. (υν-).

Θυλακίζω, Μλ -ίσω (Θύλακος). Σακκουλιάζω, βάλλω εἰς τὸ σακκούλι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπαιτῶν, ζητιάνων, οἱ ὁποῖοι γεμίζουν τὸ σακκούλι των ζητουλεύοντες.

Θυλάκιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ Θύλακος. Ἀριστφ. Βτρ. 1214. Σφκ. 314 (α)

* Θυλακίς, ίδος, ἡ· ὑποκρστ. τοῦ Θύλακος — 2) Ἡ κωδύα τοῦ μήκωνος, ἤτοι τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ Θύλακα.

* Θυλακίσκη, ἡ· ὑποκρστ. τοῦ Θύλακος.

* Θυλακίσκιον, τό, καὶ

* Θυλακίσκος, ὁ, ὑποκρστ. τοῦ Θύλακος.

Θυλακίτης, ου, ὁ. Ἐπιλυε. Συλακίτης, ίδος, ἡ. = τῷ ἐπμ.

Θυλακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει τὸ εἶδος Θύλακος. Ὁμοιάζει μὲ Θύλακα, σακκούλι, ἀσκόν, ἀσκί.

Θύλακος, ὁ. Σακκίον, σακκούλι, πήρα, τουρκβ. τορβᾶς· τραγετσίκα, τραγατσίκα· ἀσκός, ἀσκί. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοιούτων ἐκ δέρματος πραγμάτων. — 2) Αἱ πλατεῖαι ἀναξυρίδες, τὰ φαρδέα βρακία τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων, τσαχτσίρια, σαλβάρια. Ἀριστοφ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 181, 3. 3) Σφαῖρα δερματίνη, τό κοιντ. τόπι, τόπκα (υ) ἀφ' οὗ

Θυλακοτρώξ, τρώγος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι τρώγει, κατατρώγει, τρυπᾷ τοὺς Θύλακας.

Θυλακοφορέω. Φέρω, κουβαλῶ, Θύλακα, παρὰ τό

Θυλακοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει βαστάζων, φορεῖ, κουβαλεῖ Θύλακα.

Θυλακώδης, ὁ, ἡ = Θυλακοειδής.

Θύλαξ, ακος, ὁ, καὶ Θυλάς, άδος, ἡ = Θύλακος. Ἀντίπατρ. Σιδ. Ἐπιγράμ. 82, «Θυλάς σκίπωνι συνέμπορος».

Θύλημα, τό = Συνήλημα, Ἀριστφ. Εἰρ. 1044. (ῠ)

* Θῦλις, εως, ἡ, καὶ

* Θύλις, εως, ἡ = Θύλακος.

Θῦμα, τό (Θύω). Ὅ,τι ἐθυμιάθη, ἐθυσιάσθη, ἱερεῖον, σφάγιον, ἀλοιαύτωμα, θυσία.

Θυμάγροικος, ὁ, ἡ (Θυμός, ἀγροῖκος). Ὅστις εἰς τὸν θυμόν, εἰς τὴν ὀργήν του εἶναι ἀγροικος, φορτιές, τό κοιντ. χωρτός, χωριάτης.

Θυμαίνω, Μλ -αῖνῶ (Θυμός). Ὀργίζομαι, θυμώνω· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 263. μεσ. ἀόρ. ηὐθύμαι πολλὰ μάτην κεράεσσιν εἰς ἠέρα θυμήναται. Κικέρ. Ἄττικ.

Θυμαλγής, ὁ, ἡ. (Θυμός, ἀλγέω). Ὅ,τι προξενεῖ πόνον εἰς τὴν καρδίαν, εἶναι λυπηρόν, λυπεῖ, πικραίνει τὴν καρδίαν, πολλαπλ. παρ' Ὅμ., ἀντιθ. τῷ Θυμηδής, Θυμήρης.

Θυμαλίς, ίδος, ἡ = τιθυμαλίς, ἁμφ. Νίκανδρ. Θηρ. 617.

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. Μισοκαμμένον ξύλον, ξυλός, ξαυλί, ἄνθραξ, ἀναμμένον κάρβουνον, σωρὸς ἀνθράκων. Ἀριστφ. Ἀχρ. 320. Θεσμ. 729. (παρὰ τὸ τύφω, ὥστε Θυμάλωψ ευρίως ἐδεί γράφεσθαι. Περὶ τῆς πτώσεως παράβλ. μώλωψ καὶ αἱμάλωψ (- υ -)

Θυμαρέω. Εὑρίσκω ἀρέσκειαν εἴτι, τὸ ἐπαινῶ, τὸ ἀποδέχομαι, Θεόκρ. 26, 9, παρὰ τό

Θυμάρης, ὁ, ἡ (ἄρω, Θυμός). Ὅ,τι εἶναι τῇ ψυχῇ ἀρεστόν, προξενεῖ εὐχαριστησιν, ἡδονήν, ἀρέσκειαν εἰς τὴν ψυχήν, κάλλος. Ἰλιάδ. Ι, 336. Ὀδυσ. Ψ, 232. ἡσαΐπτρονις, Ὀδυσ. Ρ, 199. ἔτι δὲ καὶ, Θυμήρης, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. Κ, 362. Ὁπου τὸ οὐδετ. γέν. ἐπίρρμτ. κεῖται. Κατὰ τὸν Σχολ. οὗτος μὲν τοῦ οὐδετ. γεν. ὁ τύπος τοιωτέος Θυμήρες, ὁ ἕτερος δὲ Θυμαρές, τὸν ὁποῖον κανόνα διατηρητέ καὶ ὁ Wolf παρ-βλ. Εὐστθ. ἐν Ὀδυσ. Ψ. 232 (- - -)

* Θυμάρμενος, ὁ, ἡ (ἄρμενος) = τῷ προηγμ.

Θυμάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ Θῦμα (- υ υ).

Θυμβρα, ἡ. Δαχάνου εἶδος ἀρωματικοῦ ἁρμεῖαν καὶ πικρὰν γεῦσιν ἔχον. Τὸ ἰταλ. κοννέλλα, σαβορέζια, κατὰ τινας χώρας τῆς Ἑλλάδος λέγεται κονυζα.

* Θυμβραῖος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τιν' Τρωός.

* Θύμβρη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπικρατείᾳ παρὰ τὸν Θύμβριν ποταμόν, Ἰλιάδ. Κ, 430.

Θυμβρεπιδειπνος, ὁ, ἡ (Θύμβρα, ἐπί, δεῖπνον), Ὅστις τρώγει θύμβραν εἰς δεῖπνον, ἔχει ἀντὶ φαγητῶν θύμβραν εἰς τὴν τράπεζάν του πτωχικοῦ, ἐνδεοῦς βίου ὀηλωτικόν. Ἀριστφ. Νεφ. 420.

* Θυμβριάς, άδος, ἡ. Νύμφη τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ. — 2) Παρὰ τὸν Τίβεριν κατοικοῦσα, τοῦτ' ἔστι Ῥωμαία, κατοικήτρια τῆς Ῥώμης· γράφεται δὲ καὶ Θυβριάς· παρὰ τό

* Θύμβρις, ιδος, ἡ. Ὀνομασία πλειόνων ποταμῶν — α') ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, — β') ἐν Συρακουσαις, Θκρτ. 1, 118. ὅπου ἄλλοι ὄρος τι, βουνόν, ἐννοοῦσι. — γ') ὁ Τίβερις, ποταμὸς τῆς Ῥώμης, καὶ Θύβρις γραφόμ. Ἰησ. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 903.

Θυμβρίτης, ου, ὁ. Οἶνος κατασκευασμένος ἐκ Θύμβρης.

Θύμβρον, τό = Θύμβρα, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 234. Ὁ δὲ Schneid. ἐν Θφρστ. Φυτ. Ἱστ. Γ, 3, σλ. 539. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ οὐδ. γένους.

Θυμβροφάγος, ὁ, ἡ (Θύμβρα, φαγεῖν) = Θυμβρεπιδειπνος· «Θυμβροφάγον βλέπειν». Τὸ νὰ δείχῃ τις πρόσωπον ὡς νὰ ἔφαγε θύμβραν, τοῦτ' ἔστι κατηφῆ, δυστροστημένον, τὸ ἡμέτ. κοιντ, νὰ κρεμᾷ τὲς μοῦτες, νὰ κάμνῃ ξυνὰ μοῦτρα. Ἀριστφ, Ἀχ. 256 (ε)

Θυμελαία, ἡ. Θάμνος, κοντοκλάδι, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς «τόκκος Κυίδειος» εἶναι σφοδρὸν κινητικὸν τῆς κοιλίας.

Θυμέλη, ἡ (Θύω). Κυρίως μὲν, Βωμός, θυσιαστήριον· ἐν γένει δὲ, δημόσια λαμπρά, μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομή, π. χ. Τὸ Πρυτανεῖον, Παλάτιον δημόσιον τῆς κοινότητος, βουλεῖον, τὸ ἰταλ. μαγιστράτον Αἰσχλ. ἔτι δὲ καὶ τὰ κολοστσαῖα τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρπ. — 2) Ἐπὶ τὴν Δῆην. Θεάτρου σκηνὴν ὑψηλόν τι τετράγωνον, βαθμίδας ἔχον καὶ βωμῷ παραπλήσιον μέρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχηστρας κείμενον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἵστατο ὁ χορηγός, ὥστε πάντες οἱ χορευταὶ εἶχον αὐτὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκεῖσε τὰ κινήματα αὐτῶν διατάττοντα· ὅθεν 3) Παρὰ τοῖς μετέπειτα Θέατρον ἐν γένει, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 164. ἀφ' οὗ

Θυμελικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Θυμέλην. ἡ εἰς χορὸν, ἐξαιρ. οἱ Θυμελικοί, Οἱ ἐν τῇ Θυμέλῃ χορευταί, ἀντιθ. τῷ σκηνικοί, οἱ ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐμφανιζόμενοι, ὑποκριταὶ κυρίως.

Θυμέομαι, ἀντὶ τοῦ, Θυμόομαι, παίν. ἀμφβ. Valck. diatr. σλ. 231.

Θυμηγερέω, ὦ (Θυμός, ἀγείρω). Ἐμψυχόνομαι, ὀυναμόνομαι, κάμνω καρδίαν, συνέρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναψύχω, ἀναπαύομαι, μόνον κατὰ μετχ. ἀόρ. γέν. Θυμηγερεώντ, ἐν χρήσει, Ὀδυσ. Η, 283.

Θυμηδέω, καὶ μέσ. Θυμηδέομαι, Εὐφραίνομαι, εἶμαι χαρούμενος, καλοκαρδισμένος· παρὰ τό

Θυμηδής, ὁ, ἡ (Θυμός, ἥδος). Πᾶν ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, ἡδύνει, χαροποιεῖ τὴν καρδίαν. Ὀδυσ. Π. 389. ἀφ' οὗ

Θυμηδία, ἡ. Ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη τῆς καρδίας.

Θυμήρης, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Θυμάρης. Ὀδυσ. Κ, 362.

Θυμιάζω = Θυμάω.

Θυμίαμα, τό (Θυμιάω). Ἄρωμα, εὐώδες τι, δι' οὗ Θυμιάζουσι, καπνίζουσιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἐθυμιάθη.

Θυμίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ Θυμιάζῃ τίς τι. Θυμίασμα. — 2) Τὸ νὰ καπνίζῃ, ἐκδίδῃ εὐωδίαν τίποτε.

Θυμιατήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ σκεῦος, ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποίου Θυμιάζομεν τίποτε, Θυμιατήριον.

Θυμιατήριον, τό = Θυμιατήρ.

* Θυμιατήριος, α, ον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς Θυμίασιν, Θυμίτισμα.

Θυμιατίζω = Θυμιάω. Γεωπονικ. ξ' 12 καὶ 15.

Θυμιατικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς Θυμίασιν. 2) Ὅ,τι καπνίζει ἢ εὐωδιάζει πολύ, δυνατά.

Θυμιατός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι θυμιατισμένον, καπνισμένον· ὅ,τι εὐωδιάζει, ἐκδίδει εὐωδίαν καπνόν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ

Θυμιάω, Μλ -άσω (Θῦμα, Θύω). Θυμιάζω, Θυματίζω, καπνίζω τίποτε, κάμνω, ἀφίνω τι νὰ διαλυθῇ εἰς καπνὸν κάτω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος· μετὰ ἀόρ. — 2) ἀμετβ. ἐπὶ πραγμάτων, Καπνίζει, ἐκβάλλει, ἐκδίδει ἀτμόν, καπνόν, εὐωδιάσιν (- υ υ -, Μλ. Θυμιάσω, - υ - -)

Θυμίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ Θυμός (- υ υ)

Θυμικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ὀξύς, ὁρμητικός, ὀξύρροπος, ὀργίλος, Θυμώδης· Σαρδάλεος, εὐτολμος.

Θύμινος, ίνη, ινον (Θύμος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἑτοιμασμένον, κομμένον μέ, ἢ ἀπὸ Θύμον. (- υ υ υ)

Θύμιον, τό, = σμίλαξ. — 2) = Θύμος, σημ. 3. Τώρα τοῦ σύκου. (- υ υ)

Θυμίτης, ου, ὁ (Θύμος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ Θύμον· «Θυμῖται ἄλεκτρ» Ἄλας τριμμένον μὲ Θύμον. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1099. «Ἅλας Θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα», «Θυμίτης οἶνος» Ὁ μὲ Θύμον κατεσκευασμένος.

Θυμοβαρής, ὁ, ἡ (Θυμός, βάρος, βαρέω). Ὅ,τι βαρύνει, σλίβει, τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν· λυπηρόν.

Θυμοβορέω, Ἐπὶ μερίμνης, φροντίδος, λύπης καὶ τ. τ. ἐξαιρέτως. Τρώγει, κατατρώγει, καταθλίβει τὴν καρδίαν. Ἡσ. Ἔρ. 801. παρὰ τό

Θυμοβόρος, ὁ, ἡ (Θυμός, βιβρώσκω, βορά). Ὅ,τι κατατήκει, κατατρώγει, καταμαρκίνει τὴν καρδίαν. Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ ἔρις.

Θυμοδακής, (Θυμός, δάκνω). Ὅ,τι δάκνει, δαγκάνει, καταπονεῖ, καταλυπεῖ, κατατρέχει τὴν καρδίαν. Ὀδυσ. Θ. 185.

Θυμοειδής, ὁ, ἡ (Θυμός, εἶδος). Θυμώδης, ὀξύρροπος, ὀργίλος, Σαρδάλεος, εὐτολμος, ἄγριος, ἀψύς, συνών. ἐπίθ. τῶν ἵππων, πολλάκις παρὰ Ξεν., ἀντιθ. τῷ εὐπειθής. Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 25. Ἱππ. 1, 8, 9, 12. Συμπ. 2, 10. καὶ τῷ βλάξ, Ἱππ. 9, 1. Ἐπῤῥ. Συμοειδῶς.

* Θυμοειδής, ὁ, ἡ (Θύμος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς Θύμος, ὁμοιάζει μὲ Θύμον.

Θυμόεις, εσσα, όεν (Θύμος). Τόπος πλήρης γεμάτος μὲ Θύμους.

* Θυμοίτης, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Τρωός τινος ἔντιμου, Ἰλιάδ. Γ. 146.

Θυμολέαινα, ἡ, Σηλκ. τοῦ ἑπομ.

Θυμολέων, οντος, ὁ (Θυμός, λέων). Ὅστις ἔχει καρδίαν, θάρρος, τόλμην λέοντος, λεοντόκαρδος, Ὁμ. ὡς τὸ, λεοντόθυμος.

* Θυμολεπής, ὁ, ἡ (λείπω) = λειποθύμος.

Θυμομαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις προφητεύει ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως, προβλέπει, προγιγνώσκει ὡ' ἰδίας σκέψεώς του τὸ μέλλον· ἄρα ὅστις ἔχει προφητικὸν πνεῦμα. Αἰσχλ. Πέρσ. 224. «ταῦτα θυμόμαντις ὤν, σοὶ πρεσβεύσαμ ὡσαύτως καὶ θυμόσοφος, ψυχόμαντις, ἀντιθέτ. τῷ θεόμαντις.

Θυμομαχέω, Μλ. -ήσω (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ ὁρμήν, θάρρος, εὐτολμίαν, μὲ ἄφοβον καρδίαν· ἀφ' οὗ

Θυμομαχία, ἡ. Τὸ νὰ μάχηται, πολεμῇ τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέ θυμόν, ὁρμήν, ἀκράτειαν, ψυχῆς ἀφοβίαν. Πολυαιν. Β', κ. 19.

Θύμον, τό, = θυμός. (υυ)

Θυμοξάλμη, ἡ. Πετσί τι ἐκ θύμου, ὄξους καί ἅλμης κατασκευαζόμενον. Διοσκορ. Ε'.

Θυμοπληθής, ές, ἡ (πλῆθος). Ὅστις εἶναι πλήρης θυμοῦ, κατά πολλά θυμωμένος, ὀργισμένος, ἀκαταλυμωμένος, γεμάτος θυμόν. Αἰσχύλ. Θήβ. 688.

Θυμορραιστής, ὁ (θυμός, ῥαίω). Ὅστις φθείρει, ἀφανίζει τήν ζωήν κἄποιανος θυμοράν. Ἰλιάδ. Ν, 544. Π, 414. 580. κἠήθιοι, Π, 591. Σ, 220.

Θυμός, ὁ. Καρδία, ψυχή· τό ζῶν καί ζωοποιοῦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βουλόμενον, αἰσθανόμενον καί νοοῦν· ἐξαιρ. ὡς ἀρχή ὀρμητικῶν, ἐκτικῶν ψυχῆς κἀδῶν ἢ ἐπιθυμιῶν, μᾶλ ἐν κινήσει καί τά πλεῖστα περιπαθῶς, εἰς σφοδράν κίνησιν ἐννοούμενον· ὅθεν ὁρᾶσθαι, ἐτυμολογούμενον παρά τό θύω ἀπό τῆς θύσεως καί ζέσεως τῆς ψυχῆς, ὡς λέγει ὁ Πλάτ. Κρατλ. σλ. 419. Ε. ἀπό Ὅμ. πάντ' εὐχρηστος λέξις. — 1) Καρδία, ψυχή, ὡς ζωή φαινομένη, ζωτική δύναμις, ζωῆς ἀκμή, ζωῆς ῥώμη· ἔτι δέ καί πηγή τῆς ζωτικῆς δυνάμεως· ἰδιαίτερα ἐπί τό πλεῖστον παρ' Ὅμ. συνήθως φράσεις· ἠθυμόν ἀπανρᾶν, ἀφελέσθαι, ἐξαίνυσθαι, ὀλέσαι. Τό νά ἀφαρπάσῃ τις τήν ζωήν ἤ τήν ζωτικήν δύναμίν τινος, τοῦτ' ἔστι νά τόν φονεύσῃ· ἀσκάνως καί ἐξελέσθαι, Ὀδ. Χ, 398. ἤλιπεν ὅστέα θυμός· τόν λίπε θυμός ὡς Ἡ ζωτική δύναμις ἔλειφεν ἀπό τά ὀστᾶ τοῦ ἀνθρώπου· τόν ἀφῆκεν ἡ ζωτική δύναμις, τοῦτ' ἔστιν, ἀπέθανε, παρβλ. Ὀδ. Κ, 163. ἠθυμόν ἀποπείσειν Ἐκπείσω τήν ζωήν, ξεμέχρι ἐξ ἐναντίας δέ, ἠθυμόν ἀγείρειν Συνέρχομαι εἰς ἑαυτόν, ἀναλαμβάνω τάς δυνάμεις μου, ἐγκαρδιόομαι — β') Κατά ταύτην τήν κοινήν φυσικήν σημ., ἥτις τούτου ἕνεκα καί κοινή ἐστι πάντων τῶν ἐμψύχων, ἰδικώτερον ἐπί τοῦ ἀνθρώπου· ἐπί τοῦ ἀνθρώπου

καὶ „θυρῶσαι θύρας" Ἀριστφ. Ὄρ. 617. Παθ. Τόπος, οἶκος καὶ τ. τ. προμηθευμένος μὲ θύρας. «ἐξόδοις πολλαῖς τεθυρωμένων». Δουκιαν. Ἴππ. 8.

Θυρσάζω, Ἀεολ. θυρσάδδειν, θυρσαδδωΐν (θύρσος) Ἐορτάζω μὲ θύρσον τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. Ἀριστφ. Δυσ. 1313.

Θυρσάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, θύρσος. Πλουτ. προβλ. συμπ. Α'. ά.

Θυρσαχθής, ός, ής. (ἄχθος) Ὅς τις φέρει, βαστάζει, κρατεῖ θύρσον· ὅ,τι εἶναι φορτωμένον καταβαρυμένον μὲ θύρσον. Ὀρφ.

Θυρσοειδής, ής, ές. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύρσον, φαίνεται ὡς θύρσος.

Θυρσόλογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Δόγχη ἀπὸ θύρσον, τοῦτ' ἔστι περιτυλιγμένη μὲ θύρσον καὶ φύλλα ἀμπέλου. Στραβ. Α'. καὶ Ἀθήν.

Θυρσομανής, ές, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις εἶναι μαινόμενος, λυσσασμένος ἀπὸ θύρσον, παράφρων ἢ ἐνθουσιασμένος.

Θύρσος, ὁ. Ἐλαφρὰ τις ῥάβδος περιτυλιγμένη μὲ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου φύλλα, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὰς πανηγυρικὰς πομπὰς οἱ Ὀργιασταὶ τοῦ Βάκχου. Τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἦτον ὡς ἐλάτης στρόβιλος, κῶνος, καρπὸς ἀπὸ ἔλατον. Ἐπιγράμμ. «θύρσον χλοερὸν κισσοφόρον κάμακα». Ἰδιρίως δὲ πᾶσα ἐλαφρὰ καὶ ἴσια, ἰσία, ῥάβδος, κλάδος, καυλός, πεύκη, ἐξαίρετ. τῶν πλατυφύλλων καὶ μακροφύλλων φυτῶν, τῶν ὁποίων οἱ καυλοὶ ἀκμάζονται ἐξ ἑνὸς γενικοῦ κέντρου μὲ ἁβλὸς κώνου γραμμὰς ἁπροπλήκτους, ὡς ὁ νάρθηξ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. εὑρήκαμεν ἡ λέξις καὶ κατὰ ἑτερογενῆ πλῆθ. ἀριθ. τὰ θύρσα, Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 24. κατὰ πρῶτον δὲ ἀπαντᾶται ἡ λέξ. παρὰ τοῖς Τραγ. (ὡς πρωτότ. αὐτῆς ἐσχοντοῦται τὸ θύμα ΤΤΡΩ, ἀναβλαστάνω, φυστόω, ἀφ' οὗ τύρρις, τύρσις, τύρσος· ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν πιθανώτερον παρὰ τὸ, θύω, διότι ὁ θύρσος ἐνομίζετο ὡς σημεῖον Βακχικῆς ἐμπνεύσεως) ἀφ' οὗ.

Θυρσοτινάκτης, ου, ὁ (τινάσσω) Ὅστις τινάζει, σείει, ταράττει, κουνεῖ τὸν θύρσον. Ὀρφ.

Θυρσοφορέω, (θυρσοφόρος) Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ θύρσον ἢ τὴν Βακχικὴν βακτηρίαν. «θιάσους θυρσοφορεῖσι». Εὐριπ. Βακχ. 549.

Θυρσοφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κρατῇ, κουβαλῇ τις θύρσον, παρὰ τὸ

Θυρσοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει, κρατεῖ, βαστάζει, κουβαλεῖ θύρσον, ὥστε, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοχαρής, ές, ἡ. (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἀγαπᾷ νὰ φορῇ θύρσον, ἢ νὰ βλέπῃ θυρσοφόρους.

Θυρσόω, (θύρσος) Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς θύρσον, τὸ κάμνω νὰ φαίνεται ὡς θύρσος. Διοσ. Σικελ.

Θύρωμα, τό. (θυρόω) Τόπος, οἰκοδομή, δωμάτιον ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἔχει θύρας. Ἡρόδοτ. 2, 169. 2) = θύρα. Πληθυντ. θυρώματα, τά. Αἱ δικλίδες, τὸ τουρεβ. τὰ κανάτια τῆς θύρας. (υ—ν).

Θυρών, ῶνος, ὁ. (θύρα) = πυλών. Τὸ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, τὸ προπύλαιον, ὁ τόπος ἔμπρὸς εἰς τὴν θύραν, πύλην τοῦ οἴκου, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 328. Οἰδ. Τ. 1242.

Θυρωρεῖον, τό. Τόπος ἢ τέκτημα ἐν ᾧ κατοικεῖ καὶ διατρίβει ὁ θυρωρός.

Θυρωρέω, ῶ. Εἶμαι θυρωρός, παρὰ τὸ

Θυρωρός, ὁ, ἡ. (θύρα, ὠρέω, ἡ οὐρός) Ὅστις φυλάττει εἰς τὴν θύραν, πορτάρης. Κατὰ Πολυδ. δὲ, ἐλέγετο θυρωρός, καὶ ὁ τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου κλείων ἡκαλεῖτο· δέτις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων καὶ θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ὑφεστηκώς, καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ.

Θύσας, ων, αἱ (θύω) = θυιάδες, Αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, Δυκ. 106. (— ⏑ ⏑).

*Θυσανηδόν, Ἐπῤῥ. (θύσανος) Κατὰ τρόπον θυσάνου, ὡς θύσανος.

Θυσανόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι ἔχει θυσάνους, φούντας, εἶναι στολισμένος μὲ θυσάνους. Ὁ Ποιητ. χρῆται, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, τῷ Ἐπικ. τύπῳ μόνον, Θυσσανόεις, μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπῴ. τῆς Αἰγίδος. παρὰ τὸ

Θύσανος, ὁ. Κροσσός, φοῦντα· παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. μόναν, οἱ κρεμάμενοι καὶ ἐν τῷ βαλίζειν κινούμενοι στολισμοὶ περὶ τὴν αἰγίδα, καὶ οἱ τῆς ζώνης, Ἰλιάδ. Β, 448. Ξ, 181. παρβλ. Ἡρόδ. 4, 189. Οἱ μαλλοί, τὸ μαλλὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πινδ. Πῡθ. 4, 411. Ὁ δὲ Ὀππ. ὀνομάζει καὶ τὰς πλοκάμους τῆς σηπίας, τὰ μακρὰ καὶ λεπτὰ ποδάρια τῆς σουπίας, Θυσάνους, (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, θύω, διὰ τὴν τῇ λέξει ἐγκειμένην κινήσεως ἔννοιαν.) (υ υ) ἀφ' οὗ

Θυσανόουρος, ὁ, ἡ. (οὐρά) Ὅ,τι ἔχει οὐρὰν μαλλιαρὰν, πολύτριχον.

Θυσαρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύσανον, εἶναι κατεσκευασμένον, στολισμένον μὲ θυσάνους, κροσσοὺς, φούντας, ἐρσία, κλόσια.

*Θυσαρωτός, ή, όν. Ὡς ἀπό τινος ῥήματος θυσανόω ἐσχηματισμένη λέξις. Ὅ,τι ἔχει θυσάνους, φούντας.

Θύσθλα, ων, τά. (θύω) Τὰ ἱερὰ σκεύη ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Βάκχου, Σάτυροι, λαμπάδες, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἕφερον εἰς τὰς χεῖρας οἱ ὀργιασταί, Ἰλιάδ. Ζ, 134. δὲ, Τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν τιθηνῶν τοῦ Διονύσου, τὰ ὁποῖα ἔφερον αἱ τροφοὶ τοῦ Βάκχου — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τοῦ Βάκχου — 3) ἐν γένει, Θυσία εἰς τιμὴν παντοιόσημοτε Διοῦ ἢ ἥρωος τελουμένη, Διφῤῥ. 459. 720. 929. 1180.

Θυσία, ἡ. (θύω) Ἡ πρᾶξις τοῦ θυσιάζειν — 2) Τὸ θῦμα, ἱερεῖον, τὸ θυσιαζόμενον ζῶον, πολλάκις κατὰ πλῆθ. ἀρῖθμ. παρ' Ὅμ. Τμ. Δμτ. 312. 368. Πινδ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ὁμρκ. θύεα· γενικῶτ. καὶ δοτ. συντ. «θυσία Διοῦ· θυσία Διῒ» Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰλ. 1132 — 3) Ἔτι δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς θυσίας, ἡ ἑορτὴ τῆς θυσ. ἀφ' οὗ.

Θυσιάζω, Μέλ. άσω. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θυσιάζω, σφάζω τι εἰς θυσίαν, «βοῦν» — 2) Θυσιάζω Διῒ, Προσφέρω θυσίαν εἰς τιμὴν Διοῦ τινος, ἐν γένει λατρεύω θεόν τινα, ἐξαίρ. τὸ νὰ κάμνῃ τις Βακχικὰς πομπὰς, Διόδ. Σικ. 4. 3.

Θυσιάς, άδος, ἡ. = Βάκχη.

Θυσίασμα, τό. (θυσιάζω) = θυσία. παρὰ τοῖς Ο'.

Θυσιαστήριον, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Βωμός, ὁ τόπος ὅπου ἐτίθετο καὶ ἐκαίετο τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.

*Θυσιατήριον, τό = τῷ προηγμ. Boeckh ἐν Σχολ. Πινδ. σλ. 312.

Θύσιμος, ὁ. (θύω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς θυσίαν, Ὅ,τι συνηθίζεται ἢ χρησιμεύει εἰς θυσίαν· ὅ,τι ἀξίζει νὰ θυσιασθῇ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 784. 785. (υυυ)

*Θύσις, εως, ἡ (θύω) Ἦχος, θόρυβος, ταραχὴ, τὸ ἰταλ. romore, tumulto, strepito· βρασμὸς, «θύσις τοῦ ζωμοῦ». Πλάτ. (υυ)

Θυσκάριον, τό. Ὑποκ. τοῦ θύσκη.

Θύσκη, ἡ. Σκεῦος ἐπιτήδειον εἰς θυμίασιν, θυμίατήριον, θυμιατήρι.

*Θυσσανόεις, εσσα, εν, Ἐπικ. ἀντὶ θυσανόεις, Ἰλιάδ.

*Θύσσανος, Ἐπικ. ἀντὶ θύσανος.

Θυστάς, άδος, ἡ. = θυιάς. Ἐνθουσιῶσα, θείαν ἐμπνευσιν ἔχουσα, ἔξαρ. μαινάς, βάκχη. Ἔτι δὲ καὶ θυσιάζουσα ἱέρεια, καλλιγράφ. — 2) ὡς ἐπῴ. Γυνὴ ἐνθουσιασμένη, ἐξαίρ. βιβαχευμένη. «Θυστὰς βοᾷ» ἡ εἰς τὴν θυσίαν γινομένη φωνή. Αἰσχλ. Θηβ. 275. «λιτεία» ἡ ἐν τῇ θυσίᾳ προσευχή, Σφκλ.

*Θυτέος, ία, έον. Ἐπῴ. ῥημτ. τοῦ θύω. Ὅ,τι πρέπει, εἶναι διὰ νὰ θυσιασθῇ, Ἀριστφ. Ὄρ. 1229. Πλάτ. Πολτ. 2, σλ. 365. Ε.

Θυτήρ, ῆρος, ὁ. (θύω) Ὅστις θυσιάζει. Θυσιαστής. ἀφ' οὗ

Θυτήριον, τό. Σκεῦος εἰς θυμίασιν ἐπιτήδειον, θυμιατήριον — 2) = θῦμα. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 243.

Θυτήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θῦμα ἢ εἰς τὸν θυτῆρα, θύτην.

Θύτης, ου, ὁ. = θυτήρ. (υ—)

Θυτικός, ή, όν. (θύω) = θυτήριος. «Ἡ θυτικὴ», ὑπάκουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ θυτιάζειν, ἡ ἐπιστήμη τοῦ θυτῆρος.

*Θύψαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ τύφω.

Θύψις, εως, ἡ (τύφω) Τὸ νὰ καίῃ, πυρπολῇ, καψαλίζῃ· τὸ νὰ φυστόνῃ τίς τι· καῦσιμον, καψάλισμα, φύσεμα.

*Θύψω, Μλ. τοῦ τύφω.

Θύω, Μλ. θύσω, (— ⏑) Λόρ. ἔθυσα· Πρμ. τέθυκα (Δράκ. σλ. 46, 26. 87, 25.) παθ. ἀόρ. ἐτύθην (— ⏑). Τοῦ μέσ. ἀορ. δὲ, εὑρηται μόνον ὁ μετχ. θύμενος (υ υ). Προκτν. παρ' Ἀθην. 12, σλ. 617. D. — Α) μετεβτ. Θυσιάζω, προσφέρω, κάω θυσίαν, σφάζω θῦμα. «πάργματα θεάζει, Ὀδσ. Ξ, 426. ἐν γένει, Δεικνύω τὸ σέβας, τὴν εὐλάβειάν μου πρὸς τινα θεόν· προσεύχομαι αὐτῷ, τὸν παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του· δίδω θυσίας δαίτυος, τράπεζαν, ἥτις φιλεῖ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θυσίασα, Ἰλιάδ. Ι, 219. Ὀδσ. Ι, 231. Θ, 222. 260. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἑορτάζω τι ἅμα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας· μετὰ αἰτ. π. χ. γάμους θύω. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 1127. «παύτως καὶ εὐαγγέλια, διαβατήρια θύω», ἢ «ἐπ' ἐξόδῳ θύω» ἔτι δὲ καὶ, περί τινος. Μέσ. θύομαι, Διορίζω νὰ γένῃ θυσία· ἐπίτηνι, καὶ περί τινος. — β') Ἐξαιρ. διορίζω, προσάζω νὰ σφάξωσι θῦμάτι, ἵνα μοὶ προφητεύσῃ, ἢ ἵνα παρατηρήσω καὶ γνωρίσω ἐκ τῶν ἐντοσθίων τοῦ τὸ μέλλον, τὴν ἀποβασιν, τὸ ἀποτέλεσμα, πράγματός τινος καὶ τ. τ., ὅσον — γ'). Ἐπὶ θυσκόπων, παρατηρῶ τὰ ἐντόσθια τοῦ σφαγίου καὶ μαντεύω, προφητεύω ἐξ αὐτῶν, οἱ αὐτῶν — δ') «θύομαι περί τινος». Θυσιάζω διὰ νὰ μάθω, γνωρίσω διὰ τῆς θυσίας σημεῖά τινα περί τινος μελετωμένης μοι πράξεως. Καταχρηστικῶς μετ' ἀπρμφ. «θύομαι ἰέναι». Θυσιάζω διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν πρέπῃ νὰ πηγαίνω ποὺ ἢ οὔ. Σνφ. Ἀνβ. 2, 2, 3.

Β) ἀμετβ. Ἐπὶ πασιενήποτε σφοδρᾶς καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως· Ἐπελαύνω, ἐφορμῶ, ὁρμῶ, ἐπιφέρομαι μὲ βίαν, βαρυπχῶ, ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων· «ὑπὸ μεσαμβρίαν λαῖλαπι θύοντα». Ὀδσ. Μ. 400. 408. Ἐπὶ κυμαινομένων ποταμῶν, ἢ κλυδώνων, φορτούνας, Ἰλιάδ. Φ, 325. Ψ, 320. Ὀδσ. Ν, 85 ποιήματι θύοντι Μὲ ἐξογκούμενα, φουσκωμένα κύματα ὁρυβῶν, Ἰλιάδ. Φ, 234. Ἡσιόδ. Θεογ. 109. 131. «Ὑπαὐτῶν καὶ πόντος ἐθύετο αἵματι θύελ». Τὸ ὕδωρ ἔβραζεν, ἄφριζεν, ἐκυματοῦτο ἀπὸ αἷμα· τὸ κοινὸν, ἔτρεχαν τὰ αἵματα «σὰν αὐλάκι, σὰν ποτάμι», Ὀδσ. Δ. 420. Χ. 309. Ω, 184. ὅθεν ἐν γένει, Θορυβῶ, λυσσῶ, μαίνομαι· τρέχω ὁρμητικῶς, ἐφορμῶ. Ἐπὶ ἐμπαθῶς ἐπιφερομένων, κινουμένων ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Α, 342. «ἔγχει θύνει». Ἐλύσσα, ἔτρεχεν ὡς λυσσασμένος μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Δ, 180. Π, 699. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος. Ταὐτοσήμαντόν ἐστι τὸ, θύνω, καὶ τὸ Ἡσιόδειον θυνέω. Ἀμφότερα τὰ σημασ. τῆς λέξεως προκύπτουσιν ἀναμφιβόλως ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερoίας

ὥστε μὴ ζητεῖσθω ἡ ἀτυμολογία αὐτοῦ ἐκ δυοῖν ἑτερόρων ῥημάτων. Ἡ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν αὐτῶν συναπτικὴ ἔννοια φαίνεται νὰ ἦναι ἡ τοῦ ἐκκαίειν, ἐκφλέγεσθαι, ἀναφλέγεσθαι, ἀναφέρεσθαι, ἀναπτῆναι, ἢ ἐν τῇ πρώτῃ σημ. μεταβατικῶς ἐσχηματισμένη, (καίω, καταφλέγω, καταφλέγω, ἀνάπτω, ποιῶ τι νὰ καταπίπτῃ, ἀποθυμιᾶται, ἐξατμίζηται) ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν θυσίαν ἐξειρίτως, καὶ μάλιστα τὴν διὰ θυμιάσεων καὶ ὁλοκαυτώσεων τελουσα. Τῆς δευτέρας σημασίας δὲ πυρία ἔννοια ἐστὶν ἡ τοῦ φυσικῶς καίειν, φλέγειν, ἢ ἀποθυμιᾶν, μετενεχθεῖσα εἰς τὰς γενικωτέρας, ὑηλ. εἰς τὴν τῆς ὀξύτητος, τῆς ὁρμῆς, τῆς ὀργιλότητος, τῶν θεικῶν ἢ ὀξέων παθῶν. Αἱ ἀπὸ τούτου τοῦ πρωτοτύπου παραγωγαὶ εἰσὶ πλεῖσται· εἰς τὴν πρώτην σημασ. ὑπάγονται ἅπασαι αἱ λέξεις, ὅσαι τείνουσι τοῦτο μὲν πρὸς τὴν θυσίαν ἀμέσως, τοῦτο δὲ πρὸς τὰς τῇ θυσίᾳ ἀκριβῶς συνδεδεμένας θυμιάσεις, ἢ καπνίσεις· ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ ἐμφαίνεται πολλάκις ἡ μετὰ τῆς πρώτης σημσ. ἀκριβὴς συγγένεια αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐν λέξεσιν ὡς, ὁ θυσίας, θυστάς, θύσαιτο ὁηλοῦται ἡ ἔννοια τῆς ἐμπαθῶς κινουμένης, σπασματώδους καρδίας οὐχ ἧττον ἢ ἡ τῆς θυσίας. Ἀπὸ τῆς δευτέρας σημσ. δὲ πηγάζουσιν ἅπασαι αἱ οὐκ ὀλίγαι δηλώσεις σωματικῆς κινήσεως ἢ περιπαθείας, ψυχικῆς ταραχῆς, ψυχικῶν παθῶν. Εἰς τὴν πρώτην σημσ. οὐκ ὑπάγονται αἱ λέξεις ·θυηλή, θυσία, θυμέλη, θύσθλα, καὶ θύος, θυόω, θῦμα, θυμιάω οἷς πάλιν συνέχεται, διὰ τῆς ἐννοίας τοῦ εὐώδους καὶ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάματος τὸ ·θῦον, θυία, θύμον. Ἀπὸ τῆς δευτέρας δ' αὖ προκύπτει τὰ, ·θυμός, θυμόω μετὰ πολλῶν αὐτοῖς συνδετῶν· καὶ τὸ ·θύννος, θίσανος, θυελλα, θύελλα, θύρσος.α Οὐ κατ' ἀκριβῆ συγγένειαν δὲ φαίνεται τὸ ·θέω, θοός, θευω, θυαίω, θορεῖν, θοῦρος, θόρνυμι, ἰθύς, ἰθύω, ἀθύρω, εἰθίσσω.α) (Τῷ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. καὶ παρατ χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσόδ. πανταχοῦ μακρ. καὶ μόνον ἐν ταῖς τριπυλλάβ. πλαγίαις πτώσεσι τῆς μτχ. θύων βρχ., Ὀδσ. Ο, 260. Τμ. Ἀπλ. 491. 509. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σφκλ. καὶ ὁ Ἀριστφ. χρῶνται αὐτῷ μακρ., πλὴν τοῦ παρ' Ἀριστφ. ἀπερμφ. θύειν ἀπαξ μόνον ἐν Ἀχ. 790., ἐν τῇ ὁποίᾳ λέξει καὶ ὁ Εὐρπ. Ἠλ. 1156. βρχ. χρῆται αὐτῷ. ὡσαύτως κεῖται βρχ. καὶ ἐν τοῖς ποιμν. λειψάνοις παρὰ Meinecke Μενάνδρ. σελ. 254, Ὁ δὲ Πνδ. χρῆται αὐτῷ, ὡς φαίνεται, κατὰ μὲν τὴν πρώτην σημσ. βρχ., κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, μακρ., καθ' ὁ συνάδουσι τρόπον τινὰ καὶ αἱ παράγωγοι λέξεις, ὅπου γὰρ ἐπικρατεῖ διανενοημένως ἡ ἔννοια τῆς θυσίας, οἷς ἐν τῷ ·θυηλή, καὶ θυσίαω τὸ υ ἐστὶ βρχ., ὅπου δὲ δηλοῦται μᾶλλον ἡ τῆς κινήσεως, τοῦ πάθους ὡς ἐν τῷ θύω, θυελλα, θυμοειδ. μακρὸν κεῖται τὸ υ. Ἐν τοῖς μεταξὺ αὐτῶν δὲ μεσευούσαις διαφόροις λέξεσιν, ἡ προσῳδία ἐστὶν ὡσαύτως διάφορος· ὅθεν ἡ ὑπαγωγὴ αὐτῶν εἰς γενικὸν ἀκριβῆ κανόνα ἐστὶν ἀδύνατος. Ἐν τῷ ἐνργτ. δὲ μέλ. καὶ ἀορ. ἐστὶ τὸ υ ἀεὶ μακρ., μόνον παρὰ Τιμοθ. Ἐπιγρ. 3. κεῖται ἅπαξ ἐν τῷ μελ. βρχ., ἐν τῷ Ἐνεργ. παρατ. δὲ, καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἀεὶ βρχ.).

Θυώδης, ὁ, ἡ (θύος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς λιβανωτός, θυμία· ὅ,τι εἶναι εὐώδες· πίπμαται. Ὀδσ. Ε, 264. Φ, 52. ·πάλαμοχι. Ὀδσ. Δ, 121. καὶ ἐν ὑμ. Ὁμ. πολλάκις.

* Θυώσις, εσσα, εν = θυώδης.

Θύωμα, τό (θυόω). Θυμίαμα, ἄρωμα, (υ - υ)

* Θυωνεύς, έως, ὁ, ἰδὲ Θυώνη.

* Θυώνη, ἡ, Ἐπ. τῆς Σεμέλης, Ὁμ. Τμ. ἑ. 21. Ηστιτ. ἐν Πνδ. Πῦ. 3, 177. Valkc. dialr. σλ. 154. ὅθεν ὁ Βάκχος προσαγορεύεται Θυωνεύς· σαφέστατα παρὰ τὸ θύω.

Θυωρεῖ, ἴδος, ἡ· ὑπακουομ. τράπεζα, Τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ἡ θυσία, γράφεται δὲ καὶ θεωρίς. Ζήτ. Θυνηπόλιον. 2) Πελυδ. Δ'. 123. Ἀθήν. Ε. ἀφ' οὗ

Θυωρίτης, ου, ὁ. Ὑπηρέτης, εἷς τῶν Θυωρίδος τραπέζης. Δυσύφρ. ς3. 2) = τραπεζίτης, τὸ ἰταλ. μπαγιέρης, τουρκβ. σαράφης· παράβλ. τὸ ἑπομ.

Θυωρός, ὁ (θύω). Ἴπαπ. τράπεζα, = θυωρίς. 2) Τράπεζα, κοινοτ. τραπέζι, ψιλὰ· τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας τρῶγομεν. 3) Τράπεζα ἢ τοῦ τραπεζίτου, ἰταλ. μπάγκα. 4) Ἐν γένει, πασαδήποτε τράπεζα.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ω.

Θωή, ἡ. Διαρισμένη ποινή, τιμωρία ·θωὴν ἐπιθήσομεν. Ὀδυσ. Β. 192. ·θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν. Ἰλ. Ν. 669. τὴν ποινήν, κατηγορίαν, τὰ ὀνειδος, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἐπιτίμημα, τὸ ὁποῖον ἐπιθήκαν αὐτῷ οἱ Ἀχαιοί. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ ἡ προσαγθεῖσά τινι ποινή, ζημία, τιμωρία· (πιθανῶς παρὰ τὸ ΘΕΩ, τίθημι).

Θωκέω, = Ἑακέω, Καθήμαι. παρὰ τό

Θῶκος, ὁ, = Ἑάκος. Κάθισμα, Ὁμ. 2) Συνεδρία· κάθισμα ἐν συμβουλίῳ, ἢ ἐν ἐκκλησίᾳ, συνιλεύσει τοῦ λαοῦ, Ὀδσ. Β, 26. Ο, 468. Ἐπιῤῥηματικῶς δὲ, ·θωκόνδεω Εἰς τὴν συνεδρίαν, Ὀδσ. Β, 3. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. Ἐπκ. μόνον ἐν χρήσει, Ητμν. Λξ. 2. σλ. 111. κατ' ἐπτσ. δὲ, Ἑώκος, Ὀδσ.

* Θῶμα, τό, Ἰων. ἀντὶ Ἑαῦμα· παρβλ. Ἑωῦμα. ἀφ' οὗ.

* Θωμάζω, Ἰων. ἀντὶ Ἑαυμάζω.

Θωμεύω, (Ἑωμός). Ἑωρεύω, ἑωρόνω, Ἑυμονιάζω. Ἡσχ. 2) = Ἑωμίζω, Περιπλέκω εἰς τὰ δίκτυα, παγιεύω, πιάνω. Ἡφαιστ. σλ. 56. Ὅπου μέντοι ὁ Gaisf. Ἑυμιήσας ἔγραψε.

Θῶμιγξ, γγος, ὁ. Σχοινί, κοιντ. τριχιά, δεσμός, κλωστή, χορδή, κόρδα, ἐξαιρ. ἡ χορδὴ τοῦ τόξου· βρόχος, βράχι· μαστίξ, κυρίως τὸ λεπτὸν σχοινὶ τῆς μαστίγος, τουρκβ. καμτσικιοῦ. Εὑρηται δὲ γεγραμ. καὶ Ἑῶμιξ, καὶ Ἑῶμις, ἀφ' οὗ

Θωμίζω, Μλ-ξω, ἴσως δὲ καὶ Ἑωμίσσω. Δένω, σφίγγω, δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά. — 2) Μαστιγόνω, φέρνω μὲ τὴν μάστιγα, ἢ μὲ σχοινί.

* Θωμέσυ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τὸ ἡμέσυ. Ἡσόδ. Ἔρ. 561.

Θωμός, ὁ. = σωρός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 305.

* Θών, γεν. Θῶνος, ὁ. Ὁμ. κύρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ Θόων, Ὀδσ. Δ, 228.

Θῶος, ὁ (Ἑωή). Ἴπεύδυνος, ὑπόδικος, ἔνοχος πτώσματός τινος, πταίστης.

Θωπεία, ἡ (Ἑωπεύω). Κολακεία.

Θώπευμα, τό. Κολακευτικὴ ὁμιλία, κολάκευμα. ἀφ' οὗ

* Θωπευμάτιον, τό, ὑπκρ. τοῦ Ἑωπευμα.

Θωπευτικός, ἡ, όν. Κολακευτικός, ὅστις συνειθίζει νὰ κολακεύῃ. Ἐπῤῥ. Ἑωπευτικώς.

Θωπεύω, (Ἑώψ). Κολακεύω, εἶμαι κόλαξ, θεραπεύω, διακονῶ, ὑπηρετῶ, ὡς τὸ, θεραπεύω· μετὰ αἰτ· ἡκαιρόν Προφέρομαι, φέρτομαι κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸ κοιντ. καθὼς τὸ καλεῖ ὁ καιρός. Ψευδωκυλ., ὅθεν καὶ 2) Ἀπατῶ· ἐπαινῶ εἰρωνικῶς, περικαίζω.

Θωπικός, ἡ, όν (Ἑώψ). = Ἑωπευτικός. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1037.

* Θώπλα, Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ, τὰ ὅπλα. Ἀριστφ. Ὄρν. 452.

Θώπτω, Μλ. Ἑώψω = Ἑωπεύω· ἐξαιρ. κατὰ χσμερπῆ, οὐτιδανὸν τρόπον· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Ηρμθ. 980. Σίσυφ. Ἑών. 212.

* Θώπω = Ἑωπεύω, Ἑώπτω· μόνον παρὰ Γρκμμ.

Θωρακεῖον, τό. = Ἑωράκιον, στημ. 2. Αἰσχλ. Θηβ. 32.

Θωρακίζω, Μλ-ίσω (Ἑώραξ). Ἐνδύω τινά, τὸν ὁπλίζω, ἁρματόνω μὲ Ἑώρακα.

Θωράκιον, τό. Ἴπερστ. τοῦ Ἑώραξ. Μικρὸς Ἑώραξ. 2) Ἐν γένει. Ὅπλον προφυλακτικόν, σκέπασμα τοῦ στήθους. Ἐπαλξις εἰς τὸ τεῖχη, τὸ τουρκβ. μπαδέρια. Πρᾶγμα προφυλακτικὸν εἰς κακοκαιρίαν, προτέγισμα, γείσον, τὸ τουρκβ. τσιατί· τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης οἰκοδομῆς τινος· ἐξαιρ. 2) Ἡ πυργοειδὴς μηχανὴ ἐπὶ τὰ νῶτα ἐλεφάντων, ὅπου ἱστάμενοι στρατιῶταί τινες ἐμάχοντο. β'.) ἐπὶ πλοίου, τὸ κοινῶς σύνηθ. παπαφίγος, ἰταλ. γκέμπια. γ'.) Ἔτι δὲ καὶ ὁ κορμὸς κομμένου δένδρου, τὸ κοιντ. κούτσουρον. (- - υ)

Θωρακισμός, ὁ (Ἑωρακίζω). Τὸ νὰ Ἑωρακίζηται, ἐνδύηται τὸν Ἑώρακα, ὁπλίζεται, ἁρματόνεται μὲ Ἑώρακα.

Θωρακίτης, ου, ὁ. Ὅστις φορεῖ Ἑώρακα· σι ὑπερφερμένος κοινότ.

Θωρηκομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔχων τὰ στήθη του μὲ Ἑώρακα προφυλαγμένα. (μᾰ)

Θωρακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει Ἑώρακας· Ἑωρακοποιός.

Θωρακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = Ἑωρακίτης.

Θώραξ, ακος, ὁ. Ἴων. καὶ Ἐπκ. Ἑώρηξ, Ἑώρηκος. Τὸ σιδηροῦν ἔλασμα, σιδηρόπλακα, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτουσι, σκεπάζουν οἱ πολεμισταὶ τὸ στῆθός των ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως κάτωθι τοῦ ὀμφαλοῦ, πολλάκις ἐν Ἰλ. ἐν Ὀδ. δὲ οὐδαμοῦ· ἐν τῷ Ἰλ. σὺν Ξ. ἐπίθ. αὐτοῦ τό, χάλκεος, διὰ τὴν ὕλην ἐξ ἧς κατασκευάζεται· ·ποικίλος, παναίολος, πολυδαίδαλος δὲ, καὶ λ. τ. τ. διὰ τὴν τεχνικὴν κατασκευήν του· ·διπλόος Ἑώρηξ διὰ τὴν διπλῶ ἐλάσματι κατασκευήν του, Ἰλ. Δ, 133. Τ, 415. ἡ ὁποία συνίστατο εἰς δύω κομμάτια, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στῆθος, τὸ δὲ, τὰ νῶτα καὶ συνεδέετο μὲ ὀχεῖς, θηλυκώματα, θηλυκωτάρια εἰς τὰ δύω πλάγια μέρη τοῦ σώματος. 2) Ὁ κορμὸς, τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως περὶ τὰ αἰδοῖα, τὸν ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὁ Ἑώραξ. 3) Παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἰατροῖς, τὸ στῆθος, ἤτοι τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλίζεται ὑπὸ τῶν πλευρῶν καὶ χωρίζεται, διὰ τοῦ διαφράγματος, ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριλείεται ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες, τὸ κοιντ. στηθοκέλλιον λεγόμενον. — Προτομή, ἤτοι εἰκόνισμα, ἢ ἐκ γύψου ἀγάλμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἢ καὶ μέχρι τοῦ στομάχου, τῶν βραχιόνων κατασκευαζομένων, τὰ σύνηθ. Ἰταλκ. μπούστο. 5) Ποτηρίου εἰδός τι. Ἀριστφ. 6) ἐν γένει, ·τειχῶν Ἑώραξ. Τὸ ἐξώτατον στερεὸν μέρος πλατέος μὲν, ἐνδοθι δὲ κοίλου καὶ μὲ χῶμα γεμάτου τείχους· ἐν γένει ὡς τό, Ἑωράκιον, Ἐπαλξις, τουρκβ. μπαδένι. 7) Ὁμ. κύρ. τινος ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλευάδων, Πνδ. Πῦ. 10, 100.

* Θωρηκοφόρος, ὁ, ἡ. Ἴων. ἀντὶ Ἑωρακοφόρος.

Θωρηκτής, οῦ, ὁ = Ἑωρακοφόρος, Ἑωρακίτης Ἰλδ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. καὶ τὸ πλείστ. προσληφθὲν σοῦ, πύκα, Ἀσφαλῶς, καλὰ τεθωρακισμένος, σιδηροφορεμένος.

* Θώρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ Ἑώραξ. Ἰλδ.

Θώρηξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ Ἑώρακα. 2) Τὸ νὰ πίνῃ τις ἀκρατον οἶνον· ἢ ἐκ τῆς τοιούτης πόσιος γινομένη μέθυσις, παρὰ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θωρήσσω, Μέλ. ξω· ὡς τὸ, Ϝωρακίζω, Ἰλ. 2. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάϑ. Ϝωρήσσομαι, Μλ-ήξομαι· ἀόρ. ἐϜωρήχϑην· ἀπμφτ. Ϝωρηχϑῆναι. Θωρακίζομαι, ὁπλίζομαι, ἁρματόνομαι μὲ Ϝώρακα, ἐν Ἰλ. πολλκ., ἐν Ὀδ. δέ, ἅπαξ, Ψ, 369. «χαλκῷ ἐϜωρήσσοντο» ἐν Ἰλ. συνήϑ. «τεύχεσι Ϝωρηχϑῆναι ἐς πόλεμον· καί, «πόλεμον μετα» Τ, 329. «πρὸς τοὺς πολεμίους» Ἀρστφ. Ἀχ. 1135. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ ἐν γένει, Ὁπλίζω, ἁρματόνω — 2) Παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐνεργ. καὶ = μεϑύσκω, Μεϑῶ τινα, τὸν κάμνω νὰ μεϑύσῃ, Θγν. 804. Συνήϑ. κατὰ μέσ. διάϑ. Πίνων ἄκρατον οἶνον μεϑῶ, ὡς τὸ, μεϑύω, μετὰ καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ οἴνῳ, Θγν. 413. 470. 508. 880. καὶ Ἀρστφ. Ἀχ. 1135. Ἰων. ποιητ. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται συνεχόμενον τῷ, Ϝώραξ, σημτ. 5. εἰς τὸν ϑέλοντα νὰ ἐκλάβῃ τὴν ἔννοιαν κωμκ. Θωρακίζομαι μὲ οἶνον (Riemer).

Θώς, Ϝωός, ὁ, ἡ. Σαρκοβῶρόν τι ϑηρίον, τὸ ὁποῖον συνήϑως τσιακάλι ὀνομάζουσι, «ἀκφοινοὶ Ϝῶες» Ἰλ. Δ, 474., μετὰ παρδάλεων καὶ λύκων ἀναφερόμενον Ἰλ. Ν, 103. ἦτον δὲ καὶ ἕτερον εἶδος Ϝωὸς μεγαλήτερον καὶ παρδαλὸν τίγρις ἐν τῇ Ἑλλάδι ὀνομαζόμενον, παρ' ἡμῖν δὲ ὁ Ϝὼς ὀνομάζεται ἀγριόγατος κοινότερον. Ἀρστλ. Ζω. Ἱστ. 9, 44. Ἀρρν. Ἰνδ. σλ. 329. (πιϑαν· παρὰ τὸ Ϝοάς).

Θώσσω, = Ϝωρήσω. σημτ. 2., κατὰ μέσ. διάϑ. ἐν Σφκλ. Παρ' Αἰτχλ. ἑρμηνεύεται τὸ ϑῶσϑαι καὶ ϑώσασϑαι κατὰ σημτ. τοῦ εὐωχεῖσϑαι.

Θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ (ϑωΰσσω). Ὅστις βοᾷ, φωνάζει, Ϝορυβεῖ μὲ τὰς φωνάς του· φωναρᾶς, κράχτης, ζητουλιᾶς.

Θωῦμα, τό. Ὡς τὸ ϑῶμα, Ἰων. ἀντὶ ϑαῦμα· πολλάκις ϑώϋμα ψευδῶς γραφόμενον· ἀφ' οὗ

*Θωυμάζω, ὡς τὸ, Ϝωμάζω, Ἰων. ἀντὶ ϑαυμάζω, οὐχὶ δὲ Ϝωϋμάζω.

*Θωυμάσιος, ίη, ιον. Ἰων. ἀντὶ ϑαυμάσιος.

*Θωυμαστής, οῦ, ὁ. Ἰων. ἀντὶ ϑαυμαστής.

*Θωυμαστός, ή, όν. Ἰων. ἀντὶ ϑαυμαστός.

Θωΰσσω, Μέλ. ξω. Κράζω, φωνάζω· ἐν γένει ἐκφέρω μεγάλην φωνήν· ἐπὶ κυνῶν, σκύλων. Τλακτεῖ, γαυγίζει, ἐπὶ κωνώπων, Βομβεῖ, βοΐζει, Αἰσχλ. Ἀγμ. 887. κλ. τ. τ.

Θωῦτός, ή, όν. Ἐπκ. ἀντὶ ϑαυμαστός, ϑαυμαστός, Ἡσ. Ἀσπ. 165. ἀμφβ. ἀνάγν. (- ∪ ∪)

Θώψ, ϑωπός, ὁ. Κόλαξ, ὁ διὰ κολακείας ἀπατεών, ὅϑεν ἀπατεών — 2) ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίϑ. «ϑῶπες λόγοι» Καλακευτικοὶ λόγοι, κολακευτικαὶ ὁμιλίαι, Πλάτ. (φαίνεται δὲ, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. ϑάομαι, ϑαυμάζω, ϑωμάζω, ὅϑεν κυρίως ὅστις ϑαυμάζει, κυτάζει τι μὲ ϑαυμασμόν, χαίνων, χάσκωντας· ὅστις διὰ τὸ ὄφελός του, τὸ συνήϑ. Ἰταλ. interesse του, ἐπαινεῖ ὅλα ἂν καὶ οἱ ἐπαινοί του ὦσι καὶ ψευδεῖς).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Θ.

Ι.

Ἐπεξεργασία ἁπλῶς ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιαδου.

Ι, ἡ Ἰῶτα, τὸ ἔννατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἄλλιτον· ὡς ἀριϑμητ. σημεῖον ὀξυνόμ. μέν' = 10, ὑπογραφ. δέ, I = 10,000. Ἐκφέρεται δὲ ἀεὶ ὡς φωνῆεν, ἐνίοτε ὅμως παρὰ τοῖς ποιητ. συγκιρνᾶται τῷ αὐτῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι εἰς μίαν συλλαβήν· αὕτη ἡ κράσις καὶ ἀφασία αὐτοῦ μετὰ τοῦ ε, εὕρηται παρ' Ὁμ. ἠδέ· π. χ. πᾶς ἕναι ἐνὶ Θήβῃς Ὀδσ. Δ, 126. «οὐδέ τι πηδάλι' ἔστιν Θ, 558. Spitzn. de versu Her. σλ. 187. 190. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἰδέ Jac. Ἀνϑλ. Παλτ. σλ. 585. Seidl dochm. σελ. 385. Ὅπου δὲ χρησιμεύει ὡς μακρ., ἐκφωνεῖται παραπλησίως τῇ αὐτῷ συγγενεῖ διφϑγ. ει, ὅϑεν προέκυψαν οἱ ἀμοιβαῖ οἱ τύποι εἶλω καὶ ἴλλω, εἶλη καὶ ἴλη. Τὸ βραχὺ Ἰῶτα τίϑεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ε, οἷον· ἑστία καὶ ἱστίη· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ χρησιμεύει εἰς παρέκτασιν βραχείας κυρίως συλλαβῆς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ει διφϑγ. π. χ. εἶν, εἰς, ξεῖνος, κεινός, πνείω, ὑπείρ, διαί, παραί, ἀντὶ ἐν, ἐς, ξένος, κενός, πνέω, ὑπέρ, διά, παρά· ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν λέξεων δὲ τίϑεται ἀντὶ τοῦ γ, καὶ ἀνάπαλιν τὸ γ, ἀντὶ τοῦ Ἰῶτα, Βτμν. Λξ. 1. σελ. 130. 236. παραβλ. Alb. ἐν Ἡσχ. 2. σλ. 438.

Οἱ Ἀττ. εἰώϑασι προσάπτειν τῇ ληγούσῃ πασῶν τῶν πτώσ. πάσης δεικτικῆς ἀντωνμ. τὸ δεικτικὸν καλούμ. Ἰῶτα, ὅταν ἡ δεικτικὴ τῆς ἀντωνμ. δύναμις ἀπαιτῇ ἔμφασιν καὶ οἱονεὶ δακτυλοδειξίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου· π. χ. οὑτοσί, αὐτηΐ, τουτί, ἐκεινοσί, ὁδί, ταδί, τουτογί, ταυταγί, τοσουτονί, τοσονδί, κ. τ. λ. ὡσαύτως καὶ ἐν πλείοσι τῶν δεικτικῶν Ἐπῤῥ. οἷον· οὑτωσί, ὡδί, ἐνϑαδί, ἐνυρί, νυνί. Τούτων δὲ τῶν λέξεων ὅσαι ἔχουσι τὸ σ πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνουσι τὸ ἐφελκυστικόν ν. π. χ. οὑτοσίν, ἐκεινοσίν, οὑτωσίν· ἐν πάσαις δὲ, ἄνευ ἐξαιρέσεώς τινος, ἐστὶ μκρ. τὸ ἰῶτ. καὶ τονούμενον, Τῶν μακρῷ φωνήεντι ἢ διφϑόγγῳ ληγουσῶν δὲ πτώσεων ἡ πρὸ τοῦ δεικτικοῦ Ἰῶτα ληκτικὴ συλλαβὴ ὡς βραχεῖα νομίζεται, π. χ. αὐτηΐ, οὗτοΐ. Τῶν οὐκ ὀλίγων τῷ ι ληγόντων Ἐπῤῥ. ἡ προσῳδία ἐστὶν ἀδιόριστος καὶ εἰσέτι οὐδενὶ γενικῷ κανόνι ὑπαχϑεῖσα, Spitzn. de vers. Her. σελ. 47. παρβλ. Göttling. Theodos. σλ. 74. 229.

Ἐν ἐνίοις τῶν λέξεων τὸ Ἰῶτα τίϑεται πρὸ τῆς ἀρκτικῆς συλλαβῆς αὐτῶν, π. χ. αὔω, ἰαύω· ϑύω, ἰϑύω ἐν ἄλλαις δὲ προτίϑεται τοῦ ἀρκτικοῦ Ἰῶτα τὸ ἀ, οἷον, ἰγάη, λίγδος· ἰκμάω, λικμάω.

Τὸ ὑπογεγραμμέναν Ἰῶτα, ὠνόμαζον οἱ Γραμματ· προγεγραμμένον, διότι τὸ πάλαι δὲν ὑπεγράφετο, ἀλλὰ προσεγράφετο τοῖς στοιχείοις, τὸ γὰρ ὑπογράφεσϑαι αὐτὸ, περὶ τὸν ιγ'. αἰῶνα λέγεται ὅτι εἰσήχϑη.

*Ι', ἡ ἴ δασυν. οὐδέτ. γέν. ἀπαρχαιωϑείσης τινὸς δεικτικ. ἀντωνμ. ἵς, ἡ ἵς· ἀφ' οὗ χρῆται ὁ Σφκλ. ἐν τινι χορῳδίᾳ τῇ ὀνμστ· ἴ, τῇ δοτ. ἴν· ἰὼ Πνδ. «ἵν αὐτῷ» Λύτῳ τῷ ἰδίῳ, Ἡσχ. παρὰ τῷ Σχλ. Παρ. Ἀπλ. Ῥδ. 1, 17. Τὸ ἵν, ὡς αἴτηκτον Κύπριον, καϑ' Ἡσχ. ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματίσϑησαν τὰ, τίς, σφί, σφίν, μίν, νίν· τὸ ἀρϑμτκ. ἴα, καὶ ἵνα· (κατὰ J. H. Voss. ἐν Ὁμρ. Ὕμν. Δήμτ. 103. σελ. 36. παραβλ. Herm. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 781. καὶ σλ. 788.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ruhnk. ἐν Πνδ. Πύθ. 4, 36. Ἀπ. Δύσκ. περὶ Ἀντων. σελ. 329. 366.

Γά, ἡ, Ἰωνικ. Ἰή, = βοή, ἰωή, βοή, φωνή, κραυγή, ἀναφώνησις, κλαυγή, ἦχος, τόνος, θόρυβος· ἐπὶ ἐμφύχωντε καὶ ἀφύχων, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ., Τονοῦται δὲ καὶ παροξυτ. ἰά· (υ-).

Γα, ἰᾶς, ἰᾷ, ἴαν· ἀρχαῖον Ἰων. θηλκ. τοῦ εἷς, ἀντὶ μία. Ἰλιδ. Δ, 437. Ν, 354. Φ, 569. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· σπανιώτ. ἐν Ὀδσ. τοῦ ἄρσεν. ἷος, εὕρηται μόνον ἡ δοτ., ἰδὲ ἴση· (ὁμοτ. καὶ αὐτ. υυ)

*Ἰά, τά. Ἑτερογεν. πληθ. τοῦ ἰός. Βέλος. Ἰλιδ. Τ, 68 (-υ)

*Ἰα, τά, Πλθ. τοῦ ἴον. Ἴτσι, τουρκβ. μανουσάκι· Τμ. Δμτ. 6· (υυ)

Γάζω, Μλ. ἴσσω (Ἰάς). Ὁμιλῶ, ἐνδύομαι, φρονῶ, πράττω, φέρομαι ἢ ζῶ ὡς οἱ Ἴωνες ἢ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων· ἔτι δὲ καὶ Ἰωνίζω· (ι)

Γαβοῖ, Κωμ. ἀναβάσεις, ἀντὶ αἰβοῖ· Ἀριστφ. (ι)

Γαίνω, Μλ. ἰαννῶ, ἀόρ. ἴηνα· παθτ. ἀόρ. ἰάνθην. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἐκπυρῶ, πυρόνω τι, πυκλικὸν ἀμφὶ πυρὶν Ὀδσ. Θ, 326. νύδωρα Κ, 359 — β'.) Ἀπαλύνω, μαλάττω, κάμνω τι μαλακὸν, ἁπαλὸν ἢ ῥευστὸν θερμαίνων, ζεσταίνω, πυρόνωτάς το, »κηρὸς ἰαίνεται Ὀδσ. Μ. 175· — γ'.) Τρκ. »θυμὸν ἰαίνω« Καταλύττω, ἰλαρύνω, καταπραΰνω, κινῶ εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαι τὴν καρδίαν, Ἰλιδ. Ω, 119 — δ'.) παρ' Ὁμ. συνθέστ. Τέρπω, εὐφραίνω, καθηδύνω, χαροποιῶ τὴν καρδίαν, Τμ. Δμτ. 435. "Ετι δὲ καὶ »θυμὸν ἰαίνω τινί« Ὀδσ. Ο, 379· ἔξαιρ. ἐν ταῖς συνταξ. κατὰ παθτ. διάθτ. »ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰάνθη, καὶ, θυμὸν, κῆρ φρένας ἰάνθης, καὶ, φρενὶν ἰάνθης«. Μετὰ δοτ. δὲ, Χαίρω, εὐφραίνομαι ἐπί τι, διά τίποτε, Ὀδσ. Τ, 537· »μέτωπον ἰάνθην Τὸ παρ' ἡμῖν, Γίλατε τὸ πρόσωπόν του. Ἰλιδ. Ο, 108. Ταύτῃ τῇ μεταφορ. σημτ. τῆς λέξ. οὔτε ἡ κατ' ἐνοιαν διαχυτικῆς, θελκτικῆς χαρᾶς, τοῖς Ὁμηρικοῖς Ἥρωσιν ὅλως ξένης, οὔτε ἡ διὰ δρόσου ἢ βροχῆς ἀναζωπυρήσεως τῶν φυτῶν ἐξήγησις ἐστιν ἀρκούντως ἐρμοδία· ἀλλὰ προκύπτει πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου αὐτῆς, Ἰάομαι, Ἐλαφρύνω, μετριάζω τοὺς πόνους πληγῆς τινος διὰ θερμασμάτων, ἤτοι θερμῶν καταπλασμάτων· ἄρα θερμαίνω, ἰατρεύω, ἀναφύχω, ὠφελῶ καὶ ὁ Ρ. Σμρν. χρῆται τῇ λέξει ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, Ἰάομαι· ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρσμ. (τὸ ἴωτα κοινῶς βραχ. ὅπου ἡ χρονκ. αὔξησις δὲν ἐπεκτείνει αὐτὸ ὡς ἐν Ὀδσ. Π. 36ρ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Πίνθρ. εὕρηται ἅπαξ ὡς ἀρτικὸν τοῦ στίχου καὶ ἄνευ αὐξήσ. μακρ. Ὀδσ. Χ, 59. παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ πλεονάζει.

*Γαίρα, ἡ. Ὄνμ. τῶν Νηρηΐδων τινός, Ἰλιδ. Σ', 42. (υ-υ)

Γαῖος, ἡ, ὁν (Ἰάς) = Ἰωνικός· »ἡ Ἰακή«, ὑπαρ. διάλεκτος, ἡ Ἰωνικὴ διάλ. Jac. ἀνέκδ. Παλατ. σελ. 76. Ἐπῤῥ Ἰακῶς, Ἰωνικὰ, κατὰ τρόπον Ἰωνικόν· (υυυ)

Γάκχε, ἡ. Παρὰ Σκιωνίοις εἶδος στεφάνου, ἢ στεφάνωμα εὐώδες.

Γαγαγωγός, ὁ (ἄγω, Ἰακχος). Ὅστις φέρει, βαστάζει ἢ κουβαλεῖ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς πανηγυρικὰς Βακχικ. πομπάς (ι)

Γαγχάζω, = Ἰακχάω. Φωνάζω, κραυγάζω, ἀλαλάζω, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου· τὸ δὲ, ἀφράστων Ἰακχάζοντες ἀοιδήν εἰσωδεῖ· ἐν τοῖς Ὀρφικ. ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν πτηνῶν.

Γαγχαῖος, αία, αῖον. Ἰακχικός, Βακχικός, ὅστις καὶ ἀλαλάζων, ἐνθακχεύων (ι)

Γαγχεῖον, τό. Ἱερὸν τοῦ Βάκχου· (ι)

*Γαγχάω, = Ἰακχάζω. (ι)

*Γάγχιος, ὁ, ἡ = Ἰακχαῖος, Σφυλ. (υ-υυ)

Γαγχος, ὁ. Μυστηριώδες ὄνομα τοῦ Βάκχου, Valck. 8, 65 — β'.) Αἱ ἀγαλλιάσεως καὶ ἀλαλαγμοῦ κραυγαὶ, ἡ ὕμνος, ᾠδὴ ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· παρὰ τό, ἰάχω, Ἰαχέω, Ἰαχή, ὅθεν κυρίως ὁ ἀγαλλιάσεως θεός· — 2) ὡς ἐπῤ. Ἴαχος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τριπατλ. = Ἰάεχιος, Ἰακχαῖος· (υυυ)

Γ'αγχω, = ἰάχω. (υ--)

Γαλεμίζω, Μλ-ίσω, Ἰων. ἰηλεμίζω (ἰάλεμος). Θρηνῶ, ὀλολύζω, ὀδύρομαι. Ἡσχ. ἀφ' οὗ

*Γαλεμίστρια, ἡ. Γυνὴ θρηνοῦσα, ὀδυρομένη.

Γάλεμος, ὁ. Ἰων. Ἰήλεμος, Θρῆνος, λυπηρὸς ὕμνος, πένθιμος ᾠδή. Εὐρῖπ. Ἱκετ. 281. Τρωάδ. 600. Ζήτ. Παροιμ. »Ἰαλέμου ψυχρότερος· Ἐπὶ ἀνθρώπων ἅλιος ψυχρὸν καὶ ἀηδὲς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἐτυμολγ. συνῆθ. παρὰ τὸ Ἰάλεμος, ὅστις ἦτον υἱὸς τῆς Καλλιόπης καὶ ποιητὴς ψυχρῶν, λυπηρῶν ᾠδῶν· κρεῖττον ὅμως παρὰ τὸ Ἰή ἢ Ἰαῦ. — 2) ὡς ἐπίθ. Θρηνητικὸς, κλαυθμηρὸς, οἰκτρὸς, ἀθλιος· (υ-υυ)

Γάλλω, Μλ. ἰαλῶ, ἀόρ. ἴηλα, ἀπρμφ. Ἴηλαι (Ἴημι). Πέμπω, στέλλω, ῥίπτω, σφενδονίζω »ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς« Ἰλιδ. Θ, 300. 309. Τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συντάξει »ἐπ' ὠκείαισι χείρας ἰάλλων ἠπλώνας τὰς χεῖρας των εἰς τὰ φαγητὰ, ὡσαύτως καὶ »ἐπὶ σίτῳ« Ὀδσ. Κ, 378. τὸ δὲ »ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἰάλλεν« ἤπλωνε τὰς χεῖρας του κατὰ τῶν ἑταίρων, τὸ ἠμέτ. ἐστήκασι χέρι νὰ τοὺς κτυπήσῃ, Ὀδσ. Ι, 288. παρβλ. ἐπαίλλω· ἔτι δὲ καὶ »περὶ χερσὶ δεσμὸν ἰηλεῖ« ἔβαλε δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας, τὰς ἔδεσε, Ἰλιδ. Ο, 19. ἐπὶ τὸ πλεῖστον »ἐπὶ δεσμὸν ἰήλασε« Ὀδσ. Ἀστυθ. φράσεις »ἀτιμίησιν ἰάλλω τινά« Τβρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω καταχρῶμαι, λυπῶ τινα μὲ ἄτιμον τρόπον, Ὀδσ. Ν, 142. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐξαιρ. ὠφωνήν, γλώσσαν ἰάλλω φωνάζω, κύλακην ἐλλείπω Τλπατεῖ, γαυγίζει· »ἴχνος ἰάλλω Πατῶ, βάλλω τὸν πόδα μου, κάμνω νὰ φαίνεται τὸ ἴχνος ἢ πατημασιάν μου, κ. τ. τ, — 2) ἀμετβ. ὑπαρ. ἑαυτόν, Στέλλω τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι τρέχω, πηλαλῶ, πετῶ, Ἡσθ. Θγν. 269. ἐν γένει, Κινοῦμαι ταχέως· παραβλ. Ἰάπτω, σημτ. 2. ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μάλιστα Ἐπκ. — Ἀττικῶς δὲ ἤθελε γράφηται δασυνόμενον, ἱάλλω, ὡς ἐκ τοῦ συνῆθ. ἐφιάλλω δηλοῦται· (Τὸ Ἰῶτα ἐστὶ βραχύ, ὅπου δὲν ἐπεκτείνεται διὰ τῆς παρ' Ὁμ. οὐδαμοῦ ἐν χρήσει αὐξήσ. τοῦ ἁπλοῦ τύπου)

*Γάλμενος, ὁ. Κύρ. ὄν· στρατηγού τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλιδ.

Γαλτός, ἡ, ὁν. Ἐπίθ. ρμτκ. τοῦ ἰάλλω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπέμφθη· ἐσταλθη, ἐρρίφθη, ἐσφενδονήθη. Αἰσχύλ. Χοηφ. 20. (υ-υ)

*Γαλυσός, ἡ· ἰδὲ Ἠλυσός.

Γαμα, τό (ἰάομαι). Θεραπεία, ἰατρεία, ἰατρικὸν. Πλάτ. (υ-υ)

Γαμβειογράφος, ὁ (ἴαμβος, γράφω). Ὅστις γράφει ἰάμβους, λοίδορον ποίημα· ἐν γένει, λοίδορος, κακολόγος. Δμσθ. (α)

Γαμβεῖος, ὁ, ἡ (ἴαμβος). Ὅ,τι εἶναι ἰαμβικὸν, εἰς ἴαμβους συγγεγραμμένον· τὸ ἰαμβεῖον, ἰαμβικὸς στίχος, ἰαμβικὸν ποίημα· (ι) ἀφ' οὗ

Γαμβειοφάγος, ὁ, ἡ = ἰαμβοφάγος· (ε)

*Γαμβέλεγος, ὁ, ἡ. Ποίημα συνεστάμενον ἐξ ἰάμβου καὶ ἐλεγείου διστίχου, Ἡφαιστ. σλ. 91. Geirl.

*Γάμβη, ἡ. Δούλη, τὸ ἰταλ. σκλάβα του Καλεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐν Ἐλευσῖνι, Τμ. Δμτ. 195. ἀφ' ἧς, λέγεται, ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον· (υ--)

Γάμβηλος, ὁ, ἡ = λοίδορος. Ἡσύχ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. ἐν Ἰλιδ. Λ. = Ἴαμβος.

Γαμβιάζω, Μλ-άσω· = ἰαμβίζω.

Γαμβικὸς, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἴαμβον.

Γαμβιστής, οῦ, ὁ (ἰαμβίζω). Ὅστις ἁμιλεῖ, ἢ γράφει, συγγράφει εἰς ἴαμβους. λοίδορος, βριστής.

*Γαμβιογράφος, ὁ = ἰαμβειογράφος· (ε)

*Γαμβοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον, στιχουργημένον εἰς ἰάμβων τρόπον. Ἀριστδ. Quint.

*Γαμβοποιέω, Κάμνω, συγγράφω ἰάμβους· παρὰ τό

*Γαμβοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, ἢ στιχουργεῖ ἰάμβους.

Γάμβος, ὁ. Ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται ὁ ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς συλλβ. συγκείμενος πούς, υ — · 2) Ἰαμβικὸς στίχος, τῷ ὁποίῳ ἐχρώντο, ἔξαιρ. οἱ σκώπται καὶ λοίδοροι ποιηταὶ Ἀριστοτοχος καὶ Ἱππώναξ, καὶ οἱ Τραγ. καὶ Κωμκ. ἐν τοῖς διαλόγοις· — 3) Ἰαμβικὸν ποίημα, ἔξαιρ. λοίδορον καὶ χλευαστικόν· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ἐν πληθ. ἀριθμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· β'.) Εἶδός τι αὐτοσχεδίου, ἐξ ἀπροόπτου, τὸ ἰταλ. ἀδ ἠμπρεβίζο, δράματος, τὸ ὁποῖον παρίστανον οἱ αὐτοσχεδιάζοντες, τὸ ἰταλ. μπουφόνι· (Τὴν μυστηριώδη ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ἰδὲ παρὰ Ruhnk. ἐν Τμ. Δμτ. 195. κατὰ τὸν Riemer δὲ, οὐ πάνυ πιθανῶς, παρὰ τὸ, ἰάπτω. (υ-υ)

Γαμβοφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὅστις κατατρώγει, καταπίνει ἰάμβους· παρὰ Δημοσθ. σκωπτικὸν ὄνομα τραγικοῦ τινος ὑποκριτοῦ, ὅστις ἐπρεπε νὰ ἀποστηθίζῃ πολλοὺς Ἰαμβικοὺς στίχους καὶ νὰ ἐκφωνῇ αὐτούς· (ε)

Γαμβύκη, ἡ. Μουσικόν τι ὄργανον τριγωνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαιζον, ἔψαλλον τοὺς ἰαμβικοὺς στίχους· πιθανῶς συγγν. τῷ Σαμβύκη. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ· (ῠ)

*Γαμβώδης, ὁ, ἡ (ἴαμβος, εἶδος) = ἰαμβοειδής.

Γαμενοί, ῶν, οἱ. Ἐλῶδεις καὶ ἔνυδροι τόποι, βάλτοι, τὸ συνῆθ. τουρκβ. μπατάκια, νεωτέρως λέξεις ἀντὶ τοῦ εἰρημένη· (-υυ-) Νικανδρ. Θηρ. 29. 200. 537. 901.

*Γαμενός, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς Τρωὸς, Ἰλιδ. (-υυυ)

*Ἰαμνοί, ῶν, οἱ = ἰαμενοί· (υ--)

*Γάν, Ἰάνος, ὁ. ἔξαιρ. κατὰ πλθ. ὀρθμ. Ἴανες, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ἴαων, Ἴάονες. Ἴων, Ἴονες, Αἰσχύλ. (υ-)

*Γάνασσα, ης, ἡ. Νηρηΐδος ὄνμ. Ἰλιδ. Σ, 47 (υυ-υ)

*Γάνειρα, ης. ἡ. Νηρηΐδος ὄνμ. Ἰλιδ. Σ, 44 — 2) Ὠκεανίδος ὄνμ., Τμ. Δμτ. 421. Ἡσθ. Θγν. 356. (υυ-υ)

*Γάνθη, ἡ. Ὠκεανίδος ὄνμ. Τμ. Δμτ. 418. Ἡσθ. Θγν. 349. (υ--)

*Γάνθην, ης, ἡ. Παθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἰαίνω. Ὁμ.

Γάνθινος, ίνη, ινοι (ἴον, ἄνθος). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν ἴου, Ἰσχυρ. τὸ ἰταλ. βιολέττο· παρ' Ἡσχ. δὲ καὶ ὡς οὐστ. Ἰανθὲν, τὸ = ἴον. (υ-υυ)

*Γάννα, ἡ, Θλκ. τοῦ Ἰάν. Ἰωνίσσα, γυνὴ, γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν· (υ-υ)

Γάομαι, ὤμαι. Μέλ. ἰάσομαι. Ἰων. καὶ Ἑπτ. ἰήσομαι, Ἀόρ. ἰασάμην· μέσ. ἀποθ. τιν. Ἰατρεύω, Ἰλιδ. Μ, 2. νοσφιζόμενα Ὀδσ. Ι, 525. ἀπολύτως δὲ κεῖται ἐν Ὀδσ. Ι, 520. Ἀπὸ Πνδ. δὲ καὶ »νόσους ἰάσθαι« κυρίως μόνον ἐπὶ ἰάσεως, Ἰατρείας πληγῶν καὶ ἐξωτερ. σώματ. βλαβῆς· συγγν. τῷ, ἰαίνω, ὅπερ ἰδὲ· παρ'

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ὅμ. δὲ σπανίως εὑρηται. Παθτ. Ἰατρεύομαι, μὲ ἰατρεύεις· κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μόνον καθ' ὑστ., παραπ. καὶ αόρ. ἰάθην, Ἰων. ἰήθην, χρσμ. (--υ-) τὸ Ἰῶτα καὶ α, καθ' ὅλους τοὺς χρ. καὶ ἐγκλτ. ἀφ' Ὅμ. ἀεὶ μακρ., μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἀνθλγ. εὑρηται τὸ Ἰῶτα δίχρ.)

*Γαναῦ. Κωμικοβάρβαρος διαστροφὴ ἀντὶ Ἰάονες, Ἀριστφ. Ἀχ. 104.

Γάονες, οἱ, Ἐπικτεταμ. τύπος ἀντὶ Ἴωνες. Παρ' Ὅμ. Ἰλιάδ. Ν, 685. καὶ Τμ. Ἀπολ. 147. καλοῦνται οἱ Ἴωνες τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων, ἴδε Heyene ἐν Ἰλιάδ. Τ. 6. σλ. 287. οἱ δὲ Πέρσαι ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας, Αἰσχλ. Περσ. 176. 561· (υ-υυ) σπανιώτερ. δὲ χρήσιμ. ἡ λέξ. Ἰάων κατ' ἔνικ. ἀρθμ.

*Γαπετιονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, κοιλλκ. παρ' Ἡσιόδ. (υυ-υυ-) πατρωνμ. τοῦ

*Ἰαπετός, ὁ, Κύρ. ὀνμ. ὁ πατὴρ τοῦ Προμηθέως καὶ τοῦ Ἐπιμηθέως, Ἰλιάδ. Θ, 479. καὶ Ἡσιόδ. (-υυυ)

*Γαπτωσιαΐξ, Κωμ. Ἀλιγηδόνες, πόνου ἐκφώνησις, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν πα-πα-παπά, Ἀριστφ. Θεσμ. 945.

Ἰάπτω, Μλ-ψω = Ἰάλλω, Πέμπω, στέλλω, ὡς τὸ παρ' Ὅμ. προϊάπτω, ὅστις τῷ ἁπλῷ τύπῳ μόνον ἐν τῇ συντξ. κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν ὑπκ. ηχεῖρας, Ἑπεῖτα, ἁπλοΐνῃ τὰς χεῖρας τις εἰς τὸ καλὸν εὐμορφον σωμάτιόν του καὶ τὸ ἀσχημίζῃ τὸ βλάπτῃ ἀπὸ τῆς μεγάλης λύπης τις κυκαυμένη. Ὀδσ. Β, 376. Δ, 749. Πκρὰ τοῖς Τρωϊ. δ' ἐξαιρ. ηχερμάδα, βέλη ἰάπτουσι Τίπτω, σφενδονίζω πέτρας, τοξεύω· αὐτούτως λέγει καὶ ὁ Αἰσχλ. ναὶν ἐπ' ἀνδρὶ ἰάπτειν Πέμπω ὑμῖν πρὸς τὸν ἄνδρα, τοῦτ' ἔστι κάμνω νὰ ἠχῇ, ἀκουσθῇ· ἐν γένει οὖν, Βάλλωτι εἰς κίνησιν, ὅθεν καὶ ἰάπτω ὀρχήματα Κάμνω τὰς σειρὰς, τὰς τάξεις τοῦ χοροῦ νὰ σείωνται, τινάζωνται, κινῶνται, Σφκλ. Αἴ. 700. — β'.) Ἀσύνηθ. μετ' ἄλλ' ὅλως παρακπλήσιον τῷ πάτιμίγτιν ἰάλλω τινὰ παρὰ Σφκλ. λόγοις ἰάπτω τινὰ Ῥίπτω λόγους κακοὺς πρός τινα, τὸν ὑβρίζω, ἀτιμάζω, Αἴ. 501. ὅθεν ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀλξνδρ. ποιητ. τὸ πλεῖστον Ἐγγίζω τινὰ ἐχθρικῶς, τοὐτ' ἔστι τὸν ὑβρίζω, βλάπτω, ζημιόνω, πληγόνω, λυπῶ· (Τινὲς ἐδέχθησαν καὶ ἕτερον τῷ ἵπτῳ, ἅπτω, βλάπτω συγγν. ῥῆμα ἄνευ λόγου, ἡ γὰρ παρήγωγος σημτ. αὐτὴ προκύπτει φυσικώτατα ἐκ τῆς κυρίας σημασίας τῆς λέξ. καὶ ἔχει τὴν βεβαίαν ἀναλογίαν της ἐν τῷ, ἰάλλω· — 2) ἀμετβ. = ἰάλλω, σημτ. 2. Κινοῦμαι ταχέως, τρέχω, πετῶ, Αἰσχλ. Ἱκτ. 653. ὅπου ἀκριβῶς ἀναπληροῦται δεύτου, ἑαυτόν· (υ--)

Γάπυξ, υγος, ὁ, Ἰων. Ἰήπυξ, Ὁ ἐρετικοεδυτικός, καὶ ἀκριβέστ. ὁ δυτικο-ἀρκτικοδυτικὸς ἄνεμος. ὁ παρ' Ἰταλοῖς Μαΐστρος. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 819. 821. 765. καὶ 69. ὁ ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (τῆς νῦν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρίας) πνέων, ἢ καὶ ὁ Πονέντες λεγόμενος· (ᾰ)

*Γάρδανος, ὁ, Ὀνομασία ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ ἑτέρου ἐν Κρήτῃ, Ὅμ. (υ-υυ)

Ἴᾱς, άδος, ἡ, Ἐπίθ. Ἡλκ. Ἰωνικὴ· — 2) ὡς οὐσιτκ. δὲ — ἀ) ὑπακ. γυνή, Ἰώνισσα· —β'.) ὑπακ. γλῶσσα ἡ διάλεκτος, ἡ Ἰωνικὴ γλῶσσ. (υυ)

Ἔασι, γ'. πρόσωπον πληθυντ. τοῦ, εἰμι, Πορεύομαι, περιπατῶ, πηγαίνω, βαδίζω, Ἰλιάδ. Π, 160 (υ-υ) τὸ δὲ ἔασι (-υυ) ἀντὶ τοῦ εἰσί, παρὰ τὸ εἶμι, παρὰ Νενδ. λψν. 2, 2. ἀμφιβάλ. μέντοι ἡ ἀνάγνσ.

Ἔασι, γ'. πρόσωπ. πληθ. ἐνρ. τοῦ Ἴημι, ἀντὶ ἱέασι.

*Ἰασίδης, ου, ὁ, Πατρωνμ. τοῦ Ἴασος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἴασου, Ὀδσ. (-υυ-)

Γάσιμος, ος, ἡ (ἰάομαι). Ὅ,τι δύναται νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἴασιν, ἰατρείαν· (--υυ)

*Γασίνη, ἡ = ἐκτισιώνη (υυ--;)

*Γάσιος, ὁ = Ἰάσιων, Ἡσιόδ. Θγν. 970 (-υυυ)

Γάσις, εως, ἡ (ἰάομαι). Θεραπεία, Ἰατρεία (--υ)

*Γασίων, ωνος, ὁ, Κρὴς τις ἀγρότης, χωριάτης Κρητικός, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἡ Δημήτηρ Ὀδσ. Ε, 125· ἔτι δὲ καὶ Ἰάσιος παρ' Ἡσιόδ. (-υυ-)

Γασιώνη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, λευκὸ ἄνθη φέρον. ἀκριβέστ. ἄγνωστον· κατά τινας δὲ ἡ ἐλξίνη, κισσάμπελος. Λατ. Convolvulus. Θεόφρ. Α'. 21. (-υυ--)

*Γασμέλαιον, τό, καὶ

Γάσμη, ἡ. Εἶδος ἐλαίου εὐώδους παρὰ Πέρσαις, Ἀέτιος Α'. καὶ Διοσκορ. Α'. 76. ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν Ἰασουμόλαδον.

*Γασος, ὁ. Κύρ. ὀνμ. Ἰλιάδ. Ἀπότινος Πελοποννησίου στρατηγοῦ οὗτος ὀνομαζομένου, ἐπωνομάζετο τὸ Ἄργος, Ἴασον Ἄργος, Ὀδσ. Σ, 246 (-υυ)

Γασπίζω, Μλ-ίσω. Εἶμαι, φαίνομαι ὡς ἴασπις (ῐ) παρὰ τὸ

Γασπις, ιδος, ἡ. Εἶδος πολυτίμου λίθου. (υ-υ)

Γασπόνυξ, — νυχος (ὄνυξ). Πολυτίμου λίθου εἴδους τι· Εἶδος λίθου. Πλίν.

Γαστί, Ἐπίθ. (Ἴας). Κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον, ἢ, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον. Ἰωνικῶς, Ἰωνικά (υ-υ) ἀφ' οὗ

Γάστιος, α, ον. Ἰωνικός. Μέθημ. Τύρ. Α'. (υ-υυ)

Γαστώ, ους, συναιρ. οῦς, ἡ (ἰάομαι). Ἡ δεξιὰ τῆς ἰαματικῆς δυνάμεως, τῆς ὑγείας τῆς ἀνορθώσεως· ἀρχ. Ἰάσιων, ονος, ὁ, (ω--) κυρίως ὅστις ἰᾶται, ἰατρεύει· (---)

Γατήρ, ῆρος, ὁ. Ποιητ. Ἐπικ. ἰητήρ., Ὁμηρ. μιὴτήρ κτκ. ὡς Ὀδσ. Ρ, 384. (--, ἐν τῷ Ἀνθλγ. δὲ καὶ, υ--)

Γατήρεος, ία, ον. Ἰαματικός, ὅστις ἢ ὅ,τι ἰατρεύει· μιὴτηρίαν ὑπκ. τέχνη, Ἡ ἰατρική. (---υυ)

*Γατικός, ή, όν, = τῷ προηγμ. (--υυ)

*Γάτο, γ'. πρτπ. Ἵπρστ. τοῦ ἰάομαι, Ἰλιάδ. (--υ)

Γατορία, ἡ. (ἰάομαι). Ἐπικ. τέχνη, Ἡ Ἰατρική, Σφκλ. (--υυ)

Γατός, ή, όν (ἰάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἰατρεύθη, οἷος δυνατὸν νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἰατρείαν. (--υ)

*Γάτραινα, ἡ = Ἰατρίνη, Ἰκτ. (---υ)

Γατρεκλειπτης, ου, ὁ (ἀλείφω). Ἰατρός, ὅστις ἰατρεύει δὲ ἀλειφῶν, ἀλείψεων, τρίψεων καὶ γυμνασμάτων τοῦ σώματος· ἀφ' οὗ

Γατρεκλειπτική, ἡ, ὑπκ. τέχνη, Ὁ τρόπος ἰατρείας, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ ἰατρεκλείπτης.

Γατρεία, ἡ (ἰατρεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἰατρεύῃ, ἰατρεύσῃ τις τινα, ἢ τί. (----)

Γατρεῖον, τό. Κυριακὸν, ἐργαστήριον ἰατροῦ, ἢ χειρούργου. 2) Ὁ μισθὸς τῆς ἰατρείας, ἡ πληρωμὴ, τὴν ὁποίαν πληρόνομεν εἰς τὸν ἰατρὸν, κοιντ. ἰατρευτικά. (---υ)

Γατρευτις, εως, ἡ = ἰατρεία (---υ) παρὰ τὸ

Γατρεύω, (ἰατρός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Παθτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἰατρεύομαι, ἔχω ἰατρὸν ὅστις μὲ ἰατρεύει, Πλάτ. Πολτ. σλ. 298. C. (----)

Γάτρια, ἡ. Ἐπικ. τοῦ Ἰατήρ. Ἰάτρισσα, (--υυ)

Γατρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ· ὅσοις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἔμαθεν, ἠξεύρει, ἠμπορεῖ νὰ ἰατρεύῃ· ἡ ἰατρικὴν ὑπακ. τέχνη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐπρ. ἰατρικῶς. (--υυ)

Γατρίνη, ἡ· = Ἰατρία. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἡ μεῖα, μεμή. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 651, (----)

*Γάτριον, τό, = Ἰατρεῖον (—υυ)

Γατρολογέω, (λέγω). Δέγω, ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περὶ τῆς ἰατρικῆς. Δεσγ. λαέρτ.

Γατρομαθηματικοί, οἱ. Οἱ ἰατροί, οἱ τινες μετήρχοντο τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ ἀστρολογικὰς θεωρίας, ἐξαιρέτως, δὲ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πρόκλ. παράφρ. πτολεμ. σλ. 24.

*Γατρόμαια, ἡ (μαῖα). Ἠμαῖα, μαμή. Ἐπγρ. (—υ-υ)

Γατρόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις εἶναι καὶ ἰατρὸς καὶ μάντις, προφήτης· ὑφρενῶν Ἰατρόμαντιν Ψυχικὸς, τῆς ψυχῆς ἰατρός, Αἰσχλ. (--υ-υ)

Γατρον, τό. Ἰατρεῖον, σημτ. 2 (—υ)

Γατρονίκης, ου, ὁ. Ὁ νικητὴς ὅλων τῶν ἰατρῶν. Πλίν. 29. Κεφ. ά.

Ἰατρός, ὁ. Ἰων. καὶ ἐπικ. Ἰητρός (ἰάομαι). Ὁ, καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἰατρεύει, μετέρχεται τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ ὁ χειρούργος, Ὅμ. ἰητρὸς ἀνήρ, Ἰλιάδ. Μ, 514. — ἡ ἰατρος, Μαῖα, μαμὴ. (—υ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. δὲ καὶ ω-υ)

Γατροσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὅστις εἶναι σοφὸς εἰς τὴν ἰατρικὴν· (—υυ--)

Γατροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). = Ἰατρός. Ἀριστοφ. Νεφ. 332. (—υ--)

Γατταταί, καὶ ἰαττατταῖ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, φεῦ, βαβαί, ἀλολύμονον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1. (ῐ)

*Γάτωρ, ορος, ὁ = Ἰήτωρ, — ποιητ. ἀντὶ Ἰατρός. (---)

Γαῦ, Ἐπιτρόπημα χαρᾶς, ὡς καὶ τὸ, ἰώ, τὸ παρ' ἡμῖν, ἐχού! — 2) καὶ λύπης, ὡς τὸ, ἰοῦ, τὸ κοιντ. ὀχ! — 3) ὡς ἀποκριτικὸν εἰς ἐπιφωνήματι, ὁπόταν ὁ φωνηθεὶς ἀποκρίνεται, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Ἐδῶ εἶμαι! ἀκούω! ἠκουσα! (υ-)

Ἰαυβμός, ὁ (ἰαύω). Ὁ τόπος ὅπου κοιμᾶται τις· κοίτη, φωλεός, τρύπα, διατριβὴ ἐξαιρ. τῶν ἀλόγων ζώων, τῶν θηρίων. — 2) Ὁ ὕπνος. (ῐ)

Ἰαυοῖ. Ἐπιφωνηματ. = ἰαῦ, σημτ. 1. (υ—)

Ἰαύω, (αὔω). Κοιμῶμαι, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, Ἡσθάνομαι, διανυκτερεύω, ξενυκτίζω, περνῶ τὴν νύκτα κοιμώμενος, ἢ καὶ ἀγρυπνῶν· ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι, Ὅμ. παύπνους νύκτας ἰαύειν Ἰλιάδ. Ι, 325. ἐπὶ ἀλόγ. ζώων Ὀδσ. Ι, 148. Μ, 10. ὅθεν ἐν γένει, Καταλύω, κοιμίζω, διατρίβω που — 2) μεταβτ. νικάω πόδαις Ἀναπαύω τὸν πόδα μου, ἀφίνω τὰ ποδάρια μου νὰ ἀναπαυθοῦν, Εὐριπ. μετὰ γεν. ὡς τὸ, παύω, Λεξφρ. (υ—)

Ἴαφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι, ἰός). = Ἰοβόλος. Ἀνθολογ. (-υυ-)

*Γαχαῖος, α, ον (ἰαχή). Βοῶν, κραυγάζων, φωνητικὸς, ἀμφβ. ἀνγστ. παρὰ Σφκλ.

Γαχέω, Μλ-ήσω = Ἰάχω, Τμ. Δμτ. 20. ἄλλως δὲ σπανίως παρὰ τοῖς Ἑπικ., μᾶλλον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει, Herm. εἰς Ὅμ. Τμ. ιδ'. 18. ὁ ἐνστ. φαίνεται ὅτι οὐκ ἦν ἔλλως ἐν χρ. παρὰ τοῖς Ἑπικ., Ἰων. αόρ. ἔσχον (υυυ-, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. σπανιώς καὶ μακρ. τὸ α, Markl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1006. Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1222, καὶ Εὐρπ. Ἡρκλ. 752. παράβλ. χ.)

Γαχή, ἡ (ἰάχω). Κραυγή, φωνὴ· ἐν Ἰλιάδ. πολεμικὴ κραυγὴ τῶν ὁρμώντων, καὶ οἰμωγὴ τῶν διωκομένων, φευγόντων —Πανθ. ποτὲ οἰμωγὴ, ὀλοφυρμὸς ὀλολυγή, Ὀδσ. Δ, 43, ἐν γένει, Τψηλὴ, σφοδρὰ, μεγάλη, δυνατὴ φωνή, ἠχημα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. Φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἀλαλαγμὸς, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Θόρυβος, κρότος — 2) παροξύτονμ. Ἰάχη, ἡ, ὀνμ. Ὠκεανίδος, Τμ. Δμτ. 419. (υυ-, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. δὲ, καὶ υ--, πολλάκις, Elmsl. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 147. Βκχ. 149. καὶ Ἡρκλ. 752)

*Γάχημα, τὸ (ἰαχέω). Κραυγή, φώναγμα, πα-

κοιν. σκούξιμον, χούγιαγμα, βορύβημα, ἀλάλαγμα. (υυ–υ)

Ἰ'αχος, ὁ = ἰαχή, Ὀρφ. Τμν. (υυυ)

Ἰ'αχρός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐγένετο ἁπαλόν, μαλακόν, ἀνελύθη, ἄσηψε, πάπησε· σαπρόν. — 2) Τρπκ. εὐφρόσυνος, χαρούμενος· Ὑπάγεται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτοτ. ἰαίνω, ὅπερ ἰδέ. (ῐ)

Ἰ'αχυῖα, ἡ. Μεταχὴ παραλ. τοῦ Ἰάχω, Ἰλ. Β. 316.

Ἰ'άχω, Μλ.-ήτω. Παρκ. ἴαχε. Βοῶ, κραυγάζω, φωνάζω, κράζω, τὸ κοιν· σκούζω, χουϊάζω, παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐπὶ πολεμικ. κραυγῆς· παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ τὰ πλείστα, φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἀλαλαγμός — 2) ἐπὶ ἀψ. πράγμ. Ἠχεῖ, βορυβεῖ, κροτεῖ, βροντᾷ, ἠμνει παραχήν, κτύπον, βόρυβον, κρότον, ἦχον μέγαν, ὕστατον· παρ' Ὁμ. ἐπὶ βόρυβου, βαγμοῦ τῶν κυμάτων· ἐπὶ σφαιρηγοκοπτ. πριτσαλίσματος φλογῶν· ἐπὶ συριγμοῦ τοῦ εἰς νερὸν βουτιζομένου διαπύρου σιδήρου· ἐπὶ ἐλαφηβόλ. τῆς σάλπιγγος· ἐπὶ συριγμοῦ τῆς χορδῆς τόξου, ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ βράχου ἀντηχοῦντος, Ὀδσ. Ι, 395. — 3) μεταβ. Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ ἐκπέμπῃ ἦχον, βοήν, κρότον (ἡ πιθανῶς παρὰ τὸ ἴα, τὸ Φωνή, προκύπτουσα λέξις συνέχεται τῷ, ἰαχέω, Ἴαχος, Ἰαχέω, Ἰύζω, καὶ ἰαχή.)

*Ἰ'αωλκός, οῦ, ἡ Ἰλ. Β, 712. Ὀδσ. Δ. 256. Τμ. Ἀπλ. 218. συνηθ. τύπος δέ, Ἰωλκός, Παραθαλασσίου πόλεως τινος ὀνομασία ἐν Θεσσαλίᾳ κειμέν. (υυ–υ)

Ἰ'άων, ονος, ὁ = Ἴων, ἰδὲ Ἰάονες. (υ—) ἀφ' οὗ

Ἰ'α ωνίζω. Μλ. ἴσω = Ἰωνίζω.

Ἰ'α ωνιστί, Ἐπῤῥ. = Ἰαστί.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Β.

*Ἰ'βανατρίς, ίδος, ἡ (ἰβάνη). Τὸ σχοινί, εἰς τὸ ὁποῖον χρέμαται ὁ ἀμφορεύς φρέατος κοιντ. τὸ κακάβι, τουρκβ. κουβᾶς πηγαδίου.

*Ἰ'βανεύω, Εὐγάζω νερὸν ἀπο τὰ πηγάδι, ὡς τό, ἀντλέω, παρὰ τὸ

Ἰ'βάνη, ἡ, καὶ

Ἰ'βανος, ὁ. Ἀμφορεύς, κακάβι, τουρκβ. κουβᾶς μὲ τὸν ὁποῖον ἀντλοῦμεν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· παρβλ. ἴβηνος (ῐ)

Ἰ'βάη, ἡ. Τύλος, κουφοτύλι εἰς τὸν πυθμένα, πάτον τοῦ πλοίου, δι' οὗ χύνεται τὸ ἐκεῖ συρρέον, συναζόμενον νερόν, ἄλλως αὐλάκιος καὶ χείμαρος.

*Ἰ'βηνος, ὁ = ἰβάνη, ἴβανος· ἀφ' οὗ τιβήν, τίβηνος.

Ἰ'βήρ, ῆρος, ὁ. Ἰσπανός, Σπανιόλος· (ῐ)

*Ἰ'βηρία, ἡ. Τὸ ἀρκτικοανατολικὸν μέρος τῆς Ἰσπανίας· ἀφ' οὗ

*Ἰβηρικός, ή, όν. Ἰσπανικός, Σπανιόλικος.

Ἰ'βηρίς, ίδος, ἡ. Εἶδός τι παράμου, ἀκριβτ. ἄγνωστ. Διοσκορ. Δ'. 188. καὶ Β', 205.

Ἰ'βις, ίδος. Ἀττ. ἶβις, Ἰων. Αἰτ. ἶβιν, ἡ. Αἰγυπτιακόν τι λιμνόβιον ὄρνεον, τὸ ὁποῖον ζῇ εἰς τὰ νερά, εἰς τοὺς βάλτους, τρέφεται μὲ σκώληκας καὶ ἐνυδρόβια ζῶα, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς θεῖον, εἰστὶ δὲ δύο τὰ εἴδη αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2, 75. 76. (–υ)

Ἰ'βίσκος, ὁ. Διοσκορ. Γ'. 163. Εἶδος ἀγρίας μαλάχης, ἀγριομολόχα, ἄλλως ἀλθαία.

Ἰ'βύζω, ἰβυκινέω, Σαλπίζω, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, τρομπέταν. ἰβυκτήρ, ὁ καὶ ἰβυκινήτης, Σαλπιγκτής, μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ., διασωζόντας τύποι συγγενεῖς τῷ, ἰύζω ὀφειλόντας (ζ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Γ.

Ἰ'γδη, ἡ. Γουδί, τουρκβ. χαβάνι, λέγεται δὲ καὶ λίγδος· ἀφ' οὗ

Ἰ'γδίζω, Μλ.-ίσω. Κοπανίζω, στουμπίζω τι εἰς τὸ γουδί.

Ἰ'γδίον, τό· Ὑποκοριστ. τοῦ ἰγδις, ἴγδη· μικρὸν γουδί, γουδάκι.

*Ἰ'γδις, ή· ἀρχαιότ. Ἀττ. τύπος, ἀντὶ ἴγδη, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 165.

Ἰ'γδισμα, τό (ἰγδίζω). Κοπάνισμα, στούμπισμα εἰς τὸ γουδί — 2) Εἶδος χοροῦ, ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν καὶ τῶν λυγισμάτων τοῦ σώματος τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ λαβών, ἐν ᾧ ἔτριβον ἢ ἐπάτουν τὴν γῆν μὲ τὴν πτέρναν, ἢ ἐκίνουν τὴν πτέρναν, καθὼς τὸ γουδοχέρι ὅταν τρίβωσιτε εἰς τὸ γουδίον. λεξικ. χειρογρ. «Ἰγδισμα, λύγισμα ὀρχιατικὸν, ἐν ᾧ ἐλύγιζον τὴν ὀπὴν ἐμφερῶς τῷ δοίβυκι· ὡς ὁ παρ' ἡμῖν συγκαθιστὰς λεγόμενος.

Ἰ'γδοκόπανον, τό (κόπτω). = ἰγδη.

Ἰ'γμαι, Μτχ. ἰγμένος, παρκμ. τοῦ ἱκνέομαι, ἐπὶ τὸ πλειστον συνθέτ. χρησμ. ἀφῖγμαι.

Ἰ'γνητες, ων, οἱ· παρὰ Ῥοδίοις = αὐξιγενεῖς. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλών· Δύσκολ.

Ἰ'γνύα, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἑπκ. ἀλλὰ καὶ Ἀττ. ἰγνύη, ἡ ἀγκύλη, τὸ ὀπίσω, τὸ ὑποκάτω, ἤτοι τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπου γίνεται ἡ καμπή. Ἰλ. Ν, 212. «Ἰγνυῶν ὑψιρέσιεια ἐπὶ παλαιστῶν, τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ παλαιστὴς τὴν ἰγνύαν τοῦ ἀντιπάλου του, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πέσῃ κάτω, τὸ παλαιστικὸν τοῦτο μηχάνημα περιγράφεται ἐν Ἰλ. Ψ, 726. (ἐσχηματισμ. παρὰ τὸ γόνυ, ὡς τὸ γνὺξ καὶ πρόχυν (—–)

*Ἰ'γνύς, ύος = ἰγνύα. Τμ. Ἐρ. 152. ἡ αἰτιατ· ἰγνύν, ἀντὶ ἰγνύν, παρὰ Θηρτ. (–υ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Δ.

*Ἴ'δα, ἡ. ποιητ. καὶ Ἰων. Ἴδη Ὀνομασία μεγάλου τινὸς ὄρους, βουνοῦ ἐν Φρυγίᾳ, οὗ μακρὰν τῆς Τρωάδος, πολλάκις ἐν Ἰλ. ὡσαύτως ὠνομάζετο καὶ ἄλλον ἐν Κρήτῃ, Ἰλ. — 2) ὡς προσηγορ. Πᾶν κατάδρυμον ὄρος, ἐξαίρ. παρ' Ἡρόδ., παρὰ τῷ ὁποίῳ κεῖται πολλάκις καὶ δρυμόν, ἄσσος, ξύλα, σημαίνουσα ἡ λέξις, τὰ πλείστα κατὰ πλησ. ἀρσμ., π. χ. 4, 175. 7, 111. «ἴδην αὐπηγήσιμος» Ξύλα καλά, ἐπιτήδεια, ἁρμόδια εἰς κατασκευὴν πλοίων, Ἡρόδ. 5, 23. (—)

Ἰ'δαία, ἡ. Εἶδος ζάμνου Αἰγυπτίου. Διοσκορ. Δ'. 147.

Ἰ'δαῖος, αία, αῖον (ἴδα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ὄρους τῆς ὕης, Ἰλ. «Ζεὺς Ἰδαῖος» Ὁ ἐπὶ τὴν Ἴδην τιμώμενος. Ἰλ, Π, 605. «Ἰδαῖα ὄρεκτα πολλά. παρ' Ὁμ. — 2) Κύρ. ὄνμ. πλειόνων Τρῳαδιτῶν ἐν Ἰλ. ἐξαίρ. κήρυκός τινος. (—υ)

Ἰ'δάλιμος, ὁ, ἡ (ἴδος). Ὅ,τι προξενεῖ ἱδρῶτα, κάμνει τινὰ νὰ ἱδρώνῃ, εἶναι ἱδρωτικόν, «καῦμα» Ἡσδ. Ἔρ. 417. (–υυυ) — 2) = εἰδάλιμος. (υυυυ)

Ἰ'δάλλομαι, κα εἰδάλλομαι, = Ἰνδάλλομαι. Ἡσύχ.

Ἰ'δανικός, ή, όν (ἰδεῖν, Ἰδέα). Πᾶν ὅ,τι ὑφίσταται, εἶναι εἰς τὴν φαντασίαν μόνον, δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς, τὸ σύνηθ. Γαλλ. Ἰδεάλ, ἰντελεκτουέλ. (υυυυ)

Ἰ'δανός, (ἰδεῖν). Ὅστις εἶναι εὐσχήμων, εὐειδής, εὐπρεπής, τὸ κοινοτ. φανταζούμενος, καλοκαμωμένος, εὐμορφοκαμωμένος. Καλλ. (υυυ)

*Ἰ'δας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἀφ' οὗ ἡ Ἑπκ. γεν. Ἴδαο, Ἰλ. Ι, 558 (––)

Ἰ'δέ, Σύνδεσμ., Ἰων. καὶ Ἑπκ. ἀντὶ ἠδέ, Καί, Ὁμ., παρὰ τοῖς Τραγ. σπάνιον μέν, οὐκ ἄχρηστον δέ· ἰδὲ Passow mel crit. ἐν Αἰσχλ. Πέρτ. σλ. 43. (υυ, ὁ Ποιητὴς ὅμως τίθησι τὴν λέξιν τὰ πλείστα, ὥστε ἡ λήγουσα, ὅπου δὲν πάσχει ἔκθλιψιν, πίπτει εἰς τὴν ἄρτιν, καὶ διὰ τὴν θέσεως καὶ τῆς τομῆς λαμβάνεται ὡς μακρά. παρβλ. Voss, Τμ. Δμτ. 190. σλ. 60.)

Ἰ'δε, γ'. ἐνκ. προσ. ἀορ. β'. τοῦ εἶδον, Ἑπκ. ἄνευ αὔξ. ἀντὶ εἶδε. Εἶδεν, Ὁμ. (υυ)

*Ἰ'δε, ἡ ἰδέ, Προστακτ. ἀορ. εἶδον. Ἰδέ, κύταξαι, Ἰλ. Γ, 179. Ὀδσ. Θ, 443. (υυ)

Ἰ'δέα, ἡ. Ἰων. ἰδέη (ἰδεῖν). Εἶδος, μορφή, βλέμμα, σχῆμα, τὸ φαινόμενον τῆς μορφῆς σώματος, προσώπου, Ὄψις, χρῶμα τοῦ προσώπου — β') ἐν γένει, τὸ ἐκτός, ὁ τρόπος, τὸ εἶδος, καθ' ὃν παρίσταταί τι, ὡς ποιεῖ, κάμνει τις τί ποτε, τὸ Λατν. species, Θεογν. 128. — γ'.) Ἔτι δὲ καὶ γενικῶς ὁ τρόπος, ἡ ἰδιότης, Ἡρόδ. 1, 203. «Θανάτου» ὁ τρόπος τοῦ θανάτου, καθ' ὃν συμβαίνει ὁ θάνατος, Θνδ. 2, 19. 3, 62. 83. 102. 6. 76. καὶ ἄλλχ. — δ'.) Γένος, εἶδος. ε') Φιλοσοφικῶς δέ, μορφὴ τοῦ σώματος ἢ τοῦ προσώπου, θεωρία. 2) Τρόπος, συνήθεια, ὁμοιότης, ὑπόθεσις, καιρός. Ἰσοκρατ. πρὸς Νικοκλ. «δοκιμάζειν τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις· καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας περιπτώσεις τοῦ καιροῦ. Καταλήψις, εἴσησις, γνῶσις, ἀρχέτυπον, παράδειγμα, τύπος, τὸ ἰταλ. μοδέλλο. Εὐκρινής, καθαρά, ἁπλῆ, ἀψηρημένη ἔννοια πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον παρασταίνεται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τὸ ὁποῖον σχηματίζει καὶ ζωγραφίζει μόνον ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀντιθ. τῇ συγκεκριμένῃ — ζ'.) Παρὰ τοῖς ῥήτορ. Ἡ κατηγορία, αἰτία τῆς ὑποδέσεως τοῦ λόγου. (υυ–)

*Ἰ'δεῖν, ἄπρμφ. ἀόρ. β'. εἶδον, Ἑπκ. ἐπκτσ. Ἰδέειν, Ὁμ. Δωρκ. ἰδέμεν, Πνδ. (ῐ)

Ἰ'δέρως, (ἰδεῖν, ἔρως). Ὅς τις ἐρωτεύεται εὐθὺς ὡς ἰδῇ τινα.

Ἰ'δεσκον, ες, ε. Ἰων καὶ Ἑπκ. κατ' ἐπεκτ. τύπος ἀντὶ ἴδον, εἶδον, Ἰλδ. Γ, 217. (ῐ)

Ἰ'δέω, Ἰων ἀντὶ ἰδῶ, Ἀποτ. ἀόρ. β'. εἶδον. 2) Ἑπκ. ὑπτκ. προκμ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ εἰδῶ, ἠξεύρω, Ἰλδ. Ξ, 235 ὅπου ἄλλοι εἰδέω δισυλλ. ἀναγινώσκουσι. (ῐ)

Ἰ'δη, ἡ. ἰδὲ Ἴδα.

Ἰ'δηαι, β', ἐνκ. προσ. ὑποτκ. μέσ. ἀορ. β'. εἰδόμην, Ἑπκ. ἀντὶ ἴδῃ, Ὅμ. (ῐ)

Ἰ'δημι, = ἰδέω, βλέπω.

*Ἰ'δησεν, Ἐπῤῥ. (Ἰδη). Ἀπὸ τὴν Ἴδαν, Ἰλδ. (––υ)

Ἰ'δησω, Δωρικ. ἀντὶ ἰδήσω. Μλ. τοῦ εἶδον. Θεόκριτ. Γ'. 37. «ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆραγ' ἰδησῶ αὐτάν;» Παίζει τὸ δεξιὸν μου ὀμμάτι· ἆραγε θέλει τὴν ἰδῶ; (ῐ)

Ἰ'δία, ἰδὲ ἴδιος, σημπ. 5.

*Ἰ'διαζόντως, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἰδιάζω.

Ἰ'διάζω, Μλ – άσω (ἴδιος). Εἶναι ἴδιον, ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν. Εἶμαι διακεκριμένος, ξεχωρισμένος, μόνος, Ἡρόδ., Εἶμαι μόνος μαζύ μέ τινα· τινί· ὅδεν Ἐπῤῥ. μτχ. ἰδιαζόντως, Ἰδίως, ξέχωρα, χωριστά, κατὰ μόνας — 2) Σχολάζω, ἔχω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ κάμω τι· τινί. — 3) Μέσ. Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, συστερίζομαι, κάμνω ξένον τι ἐδικόν μου· μετὰ εἰτ. (ῐ)

*Ἰ'διαίτερος, ἰδιαίτατος, Συγκρ. καὶ Ὑπρθ. τοῦ ἴδιος.

*Ἰ'διασμός, ὁ (ἰδιάζω). Τὸ νὰ πράττῃ, προσφέρηται, πολιτεύηταί τις κατὰ ἴδιον, ἐξαιρετὸν τρόπον· ἰδίωμα· ὅ,τι εἶναι ἄτοπον, παράδοξον, παράξενον.

Ἰ'διαστής, οῦ, ὁ. Ξεχωρισμένος, ὅς τις ζῇ ξέχωρα, κατὰ μόνας, διὰ τὸν ἑαυτόν του. Διογ. Λαέρτ. 1, 25.

Ἰ'δικός, ή, όν. = εἰδικός, τὸ Γαλλ. σπετσιάλ. ἀντιθ. τῷ κοινός. Ἐπῤῥ. ἰδικῶς.

Ἰ'διοβουλεύω, (ἴδιος, βουλεύω). Συμβουλεύω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν μου, συμβουλεύομαι μόνος μου, πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου βούλησιν καὶ ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω ἄλλον τινά. Ἡρόδοτ. 1, 8, 4.

*Ἰ'διον βουλεύω, (ἴδιος, βουλή) = Τὸ προηγμ.

Ἰ'διογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλο, ξεχωριστόν, διαφορετικὸν γένος, ἀπὸ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος· ἀντιθ. τῷ κοινογενής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ'διόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶττα). Ὅστις ὁμιλεῖ ξεχωριστήν, διαφορετικήν, γλῶτταν.

Γ'διογνωμονέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἢ πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου γνώμην καὶ θέλησιν· παρὰ τὸ

Γ'διογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅς τις ὁμιλεῖ ἢ πράττει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην καὶ θέλησιν, δὲν ἀκούει συμβουλὴν ἄλλου τινός. αὐθάδης, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης.

Γ'διογονία, ἡ (γονή). Ἐπὶ πατέρων, ἄρσεν. ζώων. Τὸ νὰ γεννᾷ τις τέκνα τοῦ ἰδίου ἐδικοῦ του γένους. ἀντιδ. τῷ κοινογονία. Πλάτ.

Γ'διόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἰδιοχείρως, μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι.

Γ'διοθανέω, (ξνήστω, θανεῖν). Ἀποθνήσκω μὲ ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν τρόπον θανάτου, ὄχι φυσικόν. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Γ'διοθηρευτικός, ἡ, όν (θηρεύω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ ὄφελός του, διὰ χρῆσίν του.

Γ'διοθηρία, ἡ (θήρα). Τὸ νὰ κυνηγᾷ τις, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ κυνήγι διὰ ὄφελος ἐδικόν του, διὰ τὴν χρείαν του. Πλάτ. Σοφ.

*Γ'διόκοτος, ὁ, ἡ. Ἀντιδ. τῷ ἀλλόκοτος· ὅπερ ἴδε.

Γ'διόκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις ζῇ κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, καὶ γνώμην.

Γ'διόκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν, ἐκέρδησέ τις μόνος του· Στραβ.

Γ'διολογέομαι, Μεσ. ἀποθ. (ἰδιολόγος). τινί· Ὁμιλῶ μόνος, κατ' ἰδίαν, ξεχωριστὰ μετά τινος. Πλάτ. Τίμ. ἐφ' οὗ

Γ'διολογία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος μέ τινα ἄλλον μόνον, ξεχωριστὴ συνομιλία· ξεχωριστὴ ἀνάκρισις, σκέψις· Χαρίτων Δ'. 6.

*Γ'διολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ κατ' ἄλλον, ξεχωριστὸν τρόπον, ἢ ἐρευνᾷ, σκέπτεται τὰ ἰδίως.

*Γ'διομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι ἔχει ἴδιον, χωριστόν, διαφορετικὸν μῆκος, μέτρον.

Γ'διόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει ἰδίαν, ξεχωριστὴν μορφήν, ἴδιον σχῆμα.

Γ'διον, τό· ἰδέ ἴδιος σημτ. 2. Ὅ,τι εἶναι χωριστόν, ξεχωριστόν, ἀνήκει εἰς τινα μόνον, εἶναι ἐδικόν του, κτῆμά του, τὸ ἰταλ. particolare, proprietà·

Γ'διοξενία, ἡ. Ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, ἡ γενομένη μεταξὺ ἰδιωτῶν ἀνθρώπων ἢ μὲ ἰδιώτην τινά· παρὰ τὸ

Γ'διόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὅστις εἶναι κατὰ φιλοξενίαν φίλος ἰδιώτου τινός, τὸ ἰταλ. privato ospite. Ὅστις εἶναι κατὰ φιλοξενίαν φίλος ὅλης τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας φίλης. Εὐστάθ. πιθιδξένοι, οἱ μὴ δημοτῖαι, ἀλλ' ἴδιοι ξένοι ἀλλήλοις. ἢ Ἴδιοξένος, ὁ ἰδίᾳ καὶ ἑαυτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δέ, ὁ ὅλης τῆς πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις καταγόνται καὶ προσάγει τοὺς πρεσβεύοντας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ, καὶ διαπράττεται ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα, ἧς προξενεῖ.

Γ'διοπάθεια, ἡ (ἰδιοπαθής). Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ ψυχικὴ διάθεσις, τὸ νὰ αἰσθάνηται, ἀντιλαμβάνηται τίς τι κατ' ἰδιαίτερον, χωριστόν, διαφορετικὸν τρόπον· ἔστι δὲ καὶ ἀντιδ. τῷ, συμπάθεια. (ε)

*Γ'διοπαθέω. Πάσχω ἢ αἰσθάνομαί τι αὐτὸς κατ' ἐμαυτόν· ἔχω ἰδιαίτερα, χωριστὰ πάθη, ἢ αἰσθήματα. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 260. παρὰ τὸ

Γ'διοπαθής, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). Ὅστις ἔχει ξεχωριστὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ἢ ξεχωριστόν τι πάθος, ἢ ἰδιαίτερα, ξεχωριστὰ αἰσθήματα.

Γ'διοποιέω (ποιέω). Κάμνω τι ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν, δίδω τι εἰς τινα νὰ τὸ ἔχῃ ἐδικόν του. Μετ. = ἰδίωμαι, ἰδιοῦμαι· ἐφ' οὗ

Γ'διοποίημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐκαμέ τις ἐδικόν του, τὸ οἰκειοποιήθη, τὸ ἐσφετερίσθη.

Γ'διοποίησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ἰδιοποιῆται, οἰκειοποιῆται, κάμνῃ τίς τι ἐδικόν του, τὸ νὰ σφετερισθῇ, κάμνῃ ξένον τι ἐδικόν του.

Γ'διοπραγέω (πράσσω). Πράττω, κάμνω ἰδιαίτερα, χωριστά, ἐδικά μου πράγματα· καταγίνομαι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ μοί μέλῃ τί κάμνουν ἄλλοι — 2) Πράττω τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἐξ ἰδίας μου θελήσεως, χωρὶς νὰ προστάζωμαι ἀπ' ἄλλον τινά. Διόδ. Σικ. καὶ Πολύβ. ἐφ' οὗ

Γ'διοπραγία, ἡ. Τὸ νὰ ἀσχολῆται, καταγίνηται τις εἰς ἰδίας, ἐδικάς του ὑποθέσεις. Τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ τι αὐτεξουσίως, αὐτοβελήτως, χωρὶς νὰ ἦναι προστεταγμένος ἀπό τινα ἄλλον, ἀντιδ. τῷ ἀποπραγία.

Γ'διοπραγμονέω, = ἰδιοπραγέω· παρὰ τὸ

Γ'διοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἐπιμελεῖται, καταγίνεται εἰς ἐδικάς του ὑποθέσεις καὶ οὐχὶ εἰς ξένας· ὅστις ζῇ ἢ φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν τῷ μέλει διὰ τοὺς ἄλλους. Δεσγ. Διάτρ. μὴν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων.

Γ'διοπραξία, ἡ, = ἰδιοπραγία.

Γ'διοπροσωπέω (πρόσωπον). Ἔχω ἰδιαίτερον, ξεχωριστὸν πρόσωπον ἢ μορφήν. Ἀστρολογικὴ ἔκφρασις παρὰ Πρόκλῳ παράφρ. Πτολεμ.

Γ'διορρυθμία, ἡ. Ἴδιος, ξεχωριστὸς τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ νὰ ζῇ τις κατὰ τὴν γνώμην του. Μάρκ. Ἐρημίτης· παρὰ τὸ

Γ'διόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ζῇ, πολιτεύεται κατ' ἰδιαίτερον, ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον.

Γ'διος, ία, ιον. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δίγν. Ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ξεχωριστὸν τινος, ἐδικόν του, εἰς αὐτὸν μόνον ἀνῆκον· ὃς μόνος παρ' Ὅμ., Ὀδ. Γ, 82. Δ, 314. καὶ ἀμφοτεράεις ἀντιδ. τῷ δήμιος. Οἱ Ἀττ. τιθέασι συνήθως τὸ ἴδιος ἐπὶ παρελλήλων τῷ, δημόσιος ἢ κοινός· ὁ δὲ Ἡρόδ. τίθησι καὶ ἴδιος καὶ ἱερός, Valk. ἐν Ἡρόδ. 6, 9. Ὁ ἴδιος = ἰδιώτης, τὸ Ἰταλ. privato, Wolf ἐν Δημ. σλ. 225. ἀντιδ. τῷ, πολιτικός. — 2) Ὅ,τε εἶναι κτῆμα τοῦ αὐτὸ κεκτημένου, εἶναι ἐπὶ μόνου, ὅστις τὸ ἔχει, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τινα ἄλλον, τὸ Ἰταλ. proprio, ἀντιδ. τῷ, ἀλλότριος· ὅθεν ὑπὸ ἰδίονα Κτῆμα ἀνῆκον μόνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὰ ἔχει· πράττω τὰ ἴδια Καταγίνομαι εἰς τὰ ἐδικά μου ὑποκείμενα, κοινόν. κινῶ τὴν δουλειὰν μου, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 441. — 3) Ὅ,τι εἶναι ξεχωριστόν, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται δύο τινὰ ἢ πλείονα ἐκ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸ ἄλλον, ἀντιδ. τῷ, κοινός· π. χ. ἰδίως ἀνθρώπους Ξεχωριστούς, διαφορετικούς, ὁμοίως μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλος — 4) = κύριος· π. χ. ἴδια ὀνόματα, Τὰ κύρια ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων ὀνόματα, ἀντιδ. τῷ περιέχοντα, διὰ τῶν ὁποίων περιγράφεται, περιφράζεταί τι. — 5) Λογογραφικός, ἰδίοις λόγοις ἀντιδ. τῷ, ποιήσις, Πλάτ. Πολ. 2. σλ. 334. Ε. — 6) Πλὴν τοῦ συνήθ. Ἐπῤῥ. ἴδιος, Ξέχωρα, χωριστά, κατὰ μόνας, μέ, ἢ κατὰ χωριστὸν τρόπον, χρησιμεύει πολλάκις καὶ τὸ, ἰδίᾳ κατ' Ἐπῤῥητ. σημτ. ἀντιδ. τῷ, δημοσίᾳ· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. πίδιᾳ φρενῶν ἀντὶ ἄνευ φρενῶν Χωρὶς νοῦν, χωρὶς φρένας, χωρὶς σκέψιν. Ἀρστφ. Βτρχ. 102. Εἰς κίνδυνον ἢ ζημίαν τινὸς μόνου, τὸ ἰταλ. a spese, a rischio, a pericolo proprio. Λογογραφικῶς, ἀντιδ. τῷ, ὑπὸ ποιητῶν. Πλάτ. Πολ. 2. σλ. 363. Ε. — 7) Τὸ κυριώτ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. Ἰδιώτερος, Ἰδιώτατος εὑρῆται παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι μόνον, οἱ ἄριστοι δὲ χρῶνται τῷ ἀνωμ. Ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, παρβλ. Thom. M. σλ. 466. (ω ω)

Γ'διόστολος (στέλλω). Ὅ,τι ἡτοίμασεν, ἁρμάτωσέ τις μὲ ἐδικά του ἔξοδα, «ναῦς ἰδιόστολος τὸ δέ, «ἰδιόστολος ἔπλευσεν Ἐτοιμάσθησαν εἰς ἐδικόν του, μὲ ἐδικά του ἔξοδα ἡτοιμασμένον πλοῖον. Πλούτ. Ἀθήν. ΙΒ. «Συβαριτῶν δέ τις εἰς Κρότωνά ποτε βουληθεὶς διαπλεῦσαι, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἐμβήσεται ἕτερος».

*Γ'διοσυγκρασία, ἡ. Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ μῖξις, κρᾶσις τῶν χυμῶν, ἢ ἐκ τούτου προκύπτουσα ποιότης τοῦ σώματος, ὡς τὸ ἑξῆς.

Γ'διοσυγκρισία, ἡ. Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ σύνθεσις, ἡ ποιότης τοῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτοῦ. Διοσκορίδ. ς'. παρὰ τὸ

Γ'διοσύγκριτος, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Ὅ,τι εἶναι κατ' ἴδιον, ξεχωριστὸν τρόπον συνθεμένον, ἔχει ἐδικήν του ξεχωριστὴν σύνθεσιν καὶ σύστασιν. Στοβ.

Γ'διοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίσταμαι). Ὅ,τι συνίσταται αὐτὸ καθ' ἑαυτό, κατὰ ξεχωριστὴν ἐδικήν του ὑπόστασιν. Ἐπίῤῥ. ἰδιοστατίως.

Γ'διότακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἠτύχ. = ἰδιόῤῥυθμος.

Γ'διότης, τητος, ἡ (ἴδιος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ ξεχωριστὴ ὕπαρξις, ποιότης, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος, ξεχωριστὸν ἰδίωμά τινος.

Γ'διοτροπία, ἡ. Ὅ,τι εἶναι, ἢ τὸ νὰ ἦναί τις κατ' ἰδιαίτερον, ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον· παρὰ τὸ

Γ'διότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ὅστις ζῇ, προσφέρεται, πολιτεύεται μὲ ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον, μὲ ἐδικήν του ἦθη, φρονήματα, κατὰ τὴν ἐδικήν του γνώμην. Ἐπίῤῥ. ἰδιοτρόπως.

Γ'διότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφεται, τρέφει τὸν ἑαυτόν του μὲ ξεχωριστὸν τρόπον, ἢ μὲ ἐδικά του, ξεχωριστὰ φαγητά. — 2) παροξ. ἰδιότροφος, Ὅστις τρέφει τινὰ ἢ τὰ ἰδιαίτερως, ξεχωριστά, μόνον.

Γ'διότυπος, ὁ, ἡ (τύπος). Ὅ,τι ἐχει ξεχωριστόν, ἐδικόν του, ἢ εἶναι κατασκευασμένον κατὰ ξεχωριστόν τινα τύπον, Στοβ.

Γ'διοφυγής, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅ,τι φεύγει, λέμπει μὲ τὸ ἐδικόν του φῶς, ἔχει ἐδικήν του, ξεχωριστὴν λάμψιν. Στοβ.

Γ'διοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἰδίαν, ξεχωριστὴν φύσιν ἢ ποιότητα.

Γ'διόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον, συγγεγραμμένον μὲ τὸ ἴδιον χέρι τοῦ συγγραφέως· ἀπὸ ἰδιόχειρον ἢ πρωτότυπον γραφήν, τὸ χειρόγραφον τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Ἐπίῤῥ. ἰδιοχείρως.

Γ'διόω, ῶ (ἴδιος). Κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ τίποτε ἐδικόν του, διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνον, κτῆμά του ἴδιον ποιῶ, κάμνω τι ἴδιον. Μέτ. ἰδιοῦμαι, Κάμνω τι ἐδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαί τι, σφετερίζομαι, παίρνω ξένον τι καὶ τὸ κάμνω ἐδικόν μου. Προσκολλῶμαι εἴς τινα κακόβλου, τὸ κοντ. γίνομαι ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Γ'δίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἱδρύσῃ τις, ἱδρῶ, ἱδρώτας. (— ∪) παρὰ τὸ

Γ'δίω, Μλ. -ύσω (ἱδρώς). Ἱδρόω. Ὀδυσ. Γ. 20, ἱδίωσε ὡς ἐνόησαν. Ἵδρωσα, διὰ φόβον, ἀπὸ τὸν φόβον μου ἱδρωσα. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθως ἱδρόω. (— —, ἐν Ὀδ. δὲ μόνον ἐστὶν ἡ παραλγ. βρχ.)

Γ'δίωμα, τό (ἰδιόω), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἔχει τις ἢ τι ἴδιον, ξεχωριστόν, ὅ,τι εἶναι εἰς τινα ἢ εἰς τι ξεχωριστὸν ἐκ φύσεως. Ξεχωριστὴ διαφορετικὴ ποιότης.

Γ'διωματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἰδίωμα.

Γ'δίωσις, ἡ (ἰδιόω). Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ἐδικόν του, νὰ τὸ οἰκειοποιῆται· τὸ νὰ ἐδικαιῆται, παίρνῃ πάλιν ὀπίσω τὸ κτῆμά του, τὸ ὁποῖον ἀδίκως στερήθη. — 2) Μόνωσις, διαχώρισις πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς ὅλους, ἀλλὰ εἰς ἕνα μόνον ἢ εἰς ὀλίγους τινάς. Πλάτ. Πολ. 5. σλ. 462. Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰδιωτεία, ἡ. Τό νά ζῇ τις κατ' ἰδίαν, νά καταγίνηται εἰς τάς ἰδίας του ὑποθέσεις, ἡ ζωή ἀνδρώπου, ὅστις δέν ἔχει σημόσιόν τι ἐπάγγελμα ἡ ἔξιωμα· ἰδιωτική ζωή. — 2) = Ἰδίωμα· παρά τό

Ἰδιωτεύω, Εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ ζωήν ἰδιωτικήν, καταγίνομαι εἰς τάς ἰδίας μου ὑποθέσεις, δέν ἔχω πολιτικήν τινα ἀξίαν, δέν ἀναπατόνομαι εἰς τά κοινά, εἰς τῆς πολιτείας τά πράγματα, τό ἰταλ. πριβατιζάρω, ἀντίθ. τῷ ἄρχω· ἔτι δέ καί, δέν ἔχω τάς γνώσεις, δέν εἶμαι ἔμπειρος τῶν πραγμάτων, ὅσα πρέπει νά ἠξεύρῃ ὅστις πολιτεύεται, ἀναπατόνεται εἰς τά πράγματα τῆς πολιτείας· ὅθεν – 2) ἐν γένει, Εἶμαι ἄπειρος, ἀμαθής· τινός, καί τινί, ἔτι δέ καί, τί, καί μετά διαφόρων προθ. οἷον· κατά, περί, πρός — 3) Ἐξαιρ. Δέν μετέχειρίζομαι γυμνικούς ἀγῶνας, ἀντίθ. τῷ, ἀγωνίζομαι· παρά τό

Ἰδιώτης, ου, ὁ (ἴδιος). Ὅστις ζῇ ἰδιωτικόν βίον, τό ἰταλ. πριβατιζάρει, ἀντίθ. τῷ πολιτικός, λειτουργός. Ὅστις ἔχει πολιτικόν τι ἀξίωμα, καταγίνεται εἰς τά τῆς πολιτείας. Ἕνας μόνος ἄνδρωπος, ἀντίθ. τῷ, πολιτεία, πολῖται. – 2) Ἕνας ἐν τῷ ὄχλῳ, ὅστις διά τήν κοινήν κλῆσιν τοῦ λαοῦ, τῆς ὁποίας εἶναι μέλος, δέν ἠμπορεῖ, δέν τῷ εἶναι συγχωρημένον νά λάβῃ κάμμίαν λειτουργησίαν, ἤτοι ἀξίαν τινά εἰς δούλευσιν τῆς πολιτείας· πένης, πτωχός, χωρίς σημῆν καί ὑπόληψιν· ἐξαιρ. κατά πλῆθ. ἀριθμ. Ἰδιῶται, Ὁ χυδῆν λαός, ὁ ὄχλος, ἀντίθ. τῷ, εὐπατρίδαι — 3) Ὅστις εἶναι ἄπειρος, ἀμαθής ὅλων τῶν πολιτειῶν πραγμάτων, ἐσα πρέπει νά ἠξεύρουσιν οἱ πολιτευόμενοι· ὅθεν – 4) ἐν γένει, Ἀπαίδευτος, ἄμαθης, ἄπειρος, ἀδίδακτος, ἀνεπίστητος, λαϊκός, αὐτοσχεδιαστής, ὑλῆ. ὅστις δέν ἔμαθε, δέν ἠξεύρει ἐντελῶς τήν τέχνην ἡ τήν ἐπιστήμην, τήν ὁποίαν μετέρχεται — 5) Ἐξαιρ. Ὅστις δέν καταγίνεται εἰς τούς γυμνικούς ἀγῶνας καί τούτου ἕνεκα τοῦτο μέν ὀμελεῖ διά τήν ὑγείαν του, τοῦτο δέ ἡγνοεῖ ἀδέξιος, ἄρυθμος, σκαιός, ἀκαπιτήδειος, ἀντίθ. τῷ, ἀσκητής, ἀθλητής· ὅθεν κοινός, ποταπός ἀνδρωπος, διότι ἐνομίζετο ὡς κοινῆς, ποταπῆς ἀνατροφῆς σημεῖον ὅταν ἠμέλει τις, δέν κατεγίνετο εἰς τάς ἀναγκαίας ἀσκήσεις τοῦ σώματος. — 6) Πολεμιστής, στρατιώτης ἀγύμναστος ἀκόμι εἰς τά τοῦ πολέμου, Ξεν. — β) Ἔτι δέ κοινός στρατιώτης, ἀντίθ. τῷ, ἔντιμος, ἀξιωματικός, τό σύνθ. ἰταλ. ὀφιτσιάλος, Ξεν. Ἀνβ. 1, 3, 11. 3, 2, 32. καί Πολβ. 5, 6, 30. 10, 19, 4. — 7) Λογογράφος, ἀντίθ. τῷ, ποιητής. Ὅστις εἶναι ἄπειρος τῆς ποιητικῆς, ἐξαιρ. παρά Πλάτ. πολλάκις, ἰδί Heind. ἐν Φαίδρ. σλ. 258. D. — 8) Ἰδιῶται, ἀντίθ. τῷ, ξένοι. Ἀρστφ. Βτρχ. 460. — 9) Ἔτι δέ καί ὡς ἐπῶν., π. χ. Ἰδιώτης βίος, Ἡ ζωή τοῦ ἰδιώτου, ὅστις δέν ἀναπατόνεται εἰς τά πολιτικά, Πλάτ. Πολ. 9. σλ. 578. C. ἀφ' οὗ

Ἰδιωτίζω, Μλ. –ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς τόν κοινόν τρόπον, ἡ εἰς τό κοινόν ἰδίωμα τῆς γλώσσης, Εὐστάθ.

Ἰδιωτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἰδιώτην (καθ' ὅλας τάς σημσ. τῆς λέξ.) Ἐπῤῥ. ἰδιωτικῶς· ὅθεν, πῶς ἰδιωτικῶς τό σῶμά σου ἔχεις· Πῶς ἀμελεῖς τήν ἄσκησιν τοῦ σώματός σου, τό παρ' ἡμῖν κοινοτ. Εἶσαι, ἡ θέλεις νά εἶσαι καθόλου ἀπελέκητος, Ξεν. Ἀπμ. 3, 12, 1.

Ἰδιώτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμός, ὁ (ἰδιωτίζω). Ὁ τρόπος καθ' ὃν συνειθίζει νά πράττῃ, προσφέρηται, πολιτεύηται, ἐξαιρ. ἀμελῆ ὁ ἰδιώτης, ἡ ὁ κοινός ἄνδρωπος· ἐν γένει. Τό κοινόν ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ κοινός τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν· Ἔτι δέ καί ἐξωκριστός τρόπος καθ' ὃν ὁμιλεῖται παπαδάποτε γλῶσσα, διάλεκτος καθ' ἑαυτήν. Διογ. Λαέρ. Ζ'.

Ἰδιοψελής, ὁ, ἡ (ψελέω). Ὅστις κυπάζει μόνος τό ἐδικόν του ὄφελος, τό σύνθ. ἰταλ. ἰντερεσάτος, ἀντίθ. τῷ κοινοψελής. Στεβ.

Ἴδμεν, Ἴων. καί Δωρ. ἀντί ἴσμεν, α'. πλθ. πρτπ. τοῦ οἶδα, Ὅμ – 2) Ἐπκ. ἀντί εἰδέναι, Ἀπρμφ. τοῦ οἶδα, Ἰλδ. Λ, 719. Ὀδσ. Θ, 213. εὐχρηστότ. δέ, ἴσμεναι.

Ἰδμή, ἡ. Γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία· μόνον παρ' Ἡσχ.

Ἰδμοσύνη, ἡ. Γνῶτις, ἐμπειρία, εἴδησις, ἐπιστήμη, σύνεσις, ἐμπειρία, μάθησις, κατά πλθ. ἀρσμ. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 377. παρά τό

Ἴδμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδέναι, ἴδμεν). Ὅστις εἶναι ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμαθεν, ἐπίσταται, ἠξεύρει τι καλόν καί τέλειον· μετά γεν.

Ἰδνόω, Μλ. –ώσω. Καμπυλόνω, λυγίζω, λυγῶ, στραβόνω τι. Παθτ. Λυγῶ τό σῶμα μου ἐμπρός, τό τουρβ. καμπουριάζω. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. ἐνεστ. πρτπ. τοῦ παθ. ἀορ. ἰδνώθη καί τῇ μτχ. Ἰδνωθείς.

Ἴδοιατο, Αἰολ. καί Ἴων. ἀντί ἴδοιτο, Ὅμ.

*Ἰδομενεύς, έως, Ἐπκ. –ῆος, ὁ. Ὁ βασιλεύς τῆς Κρήτης, τῶν πρό Τρωάδος ὁρίστων Ἡρώων τις· πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. (– υ υ –)

*Ἴδον, Ἐπτ. ἄνευ αὔξσ. ἀντί εἶδον· α', ἐνκ. καί γ'. πλθ. πρστ. ἀορ. β'. Ὅμ,

Ἴδος, εος, τό. Ἱδρώς, θερμότης ἱδρῶτα προξενοῦσα, ὅθεν καύσων, μεγάλη καῦσις, ζέστα ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 397. (συγγν. τῷ, ὖδος, ὑδωρ.)

Ἴδοσαν, Ἀλεξάνδρ. ἀντί ἴδοι, παρά τοῖς LXX, ὡς τό, ἤλθοσαν, ἀντί ἦλθον, γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'.

Ἰδού, Πρστ. μσ. ἀορ. εἰδόμην. – 2) Ἰδού, ἐξυπ. Ἐπῤῥ. Βλέπε, κύταξε, ἰδέ, κύταξε· ἐδώ· ἐξαιρ. – α') ὡς παρομαρτοῦν δεῖσιν ἢ προσφοράν τινα, ὡς τό, σῆ, τό κοιντ. Νά, λάβε, πάρε, Ἀρστφ. Εἰρ. 2. 5. 12. – β') ὡς χάρισος, ὑπηρεσίας, καταπέσεως, ὀηλωτικόν, τό κοιντ. Νά, ἐ καλέ, σέ εἶπα, γίνεται, ἢ ὡς γείτ κατά τήν θελησίν σου, καλῶς ἀγαπᾶς, Ἀρστφ. Ἱππ. 121. 157. – γ') ὡς ἰδιαιτέρα λέξις σκωπτικῶς, χλευαστικῶς ἐκφερομένη, ἐξαιρ. ἐν ἀποκρίσει, τό παρ' ἡμῖν σύνθ. κοιντ. Κύταξε κύταξε! Ἀρστφ. Ἱππ. 87, 344. Εἰρ. 187. Νφ. 873. Ἐκκλ. 133. Θσμ. 218. Reisig conject. ἐν Ἀρστφ. σλ. 93.

Ἰδρείη, ἡ, Ἴων. ἰδρείη (ἴδρις). Γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, ἐξειδότης, ἐπιτηδειότης, ἄσκησις, ὑποπόλεμος Ἰλδ. Π, 359.

*Ἰδρείη, ἡ, Ἴων. ἰδρίη = τῷ προηγμ.

Ἴδρις, –ιος, Ἀττ. –εως, ὁ, ἡ· οὐδ. ἴδρι. (εἶδα, εἰδέναι, ἴδμεν) Ἐπιστήμων, ἔμπειρος, ἐπιτηδειος, κύδρις ἀνήρ, Ὀδσ. Σ, 283. Ψ, 150., μετά Ἀπρμφ. Ὀδσ. Η, 108., μετά γεν. Ἡσδ. Ἀσπ. 351. Ἀλλ' ἐν Ἔρ. 780. τό, ἴδρις κεῖται ἀντί τοῦ, μύρμηξ, Ὁ προνοητικός, μύρμ., ὥσπερ ἐν Ἔρ. 526. μανθάστοισι Χωρὶς κονκαλα, ἀντί τοῦ, πολύπους, παρβλ. αὐτεμουργός· ἐν γένει, Συνετός, νουνεχής, φρόνιμος.

Ἰδρίτης, ου, ὁ· ἀντί, ἴδρις, Ἀναλέκτ. Α'. 418. »Ἰδρίται καί γαίης, ἰδρῖται καί πελάγευσα.

Ἰδρός, ὁ· ποιητ. ἀντί ἱδρώς· δοκτ. ἱδρῶ, Ἰλδ. Ρ, 385. παραβλ. ἔρος, ἔρως. (_ ⏑) ἀφ' οὗ

Ἱδρόω, Μλ. ώσω, Ἱδρόνω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. Ἱδρόνω κοπιάζων, Ἰλδ. Σ, 372. διά φόβον, στενοχωρίαν, ἀγωνίαν, Δ. 119. Τοῦτο τό ῥῆμα, ὡς καί τό αὐτῷ ἀντ. ῥιγόω, πάσχουσιν ἀνωμ. συναίρ. τοῦ ω εἰς ω, ἀντί εἰς ου καί οι, ὄφεν, ἱδρῶ ἱδρῶσα, Ἰλδ. Δ, 27. καί ἱδρῶη, Ἱππ. Τοῦτο μέντοι Ἴων. μόνον, διότι παρα Ξεν. Ἑλλ. ζ, 5, 7. ἔχουσιν αἱ ἄριστοι ἐκδόσεις ἱδροῦτι καί οὐχί ἱδρῶντι. (_ ⏑ –)

Ἱδρῶμα, τό (ἱδρόω). Πᾶν ὅ,τι ἀτέξη, ἐβάλη κάτω που ἡ πως, ἐστήθη στερεά, ἐστερεώθη, ἐθεμελιώθη, ἐκτίσθη. Κάθεσμα, ἕδρα, οἰκοδομή, ναός, ὡς τό, ὕδος· παρ' Εὐρπ. πίδρυμα πόλεως Οἱ κάτοικες πόλεώς τινος, οἱ ἀπῳκισμένοι πολῖται.

Ἵδρυμι, = ἱδρύω, ἀμφβ. ἰδέ ἱδρύω.

*Ἱδρύνω, = ἱδρύω· φαίνεται ἄχρηστον καί μόνον εἰς παραγωγ. τοῦ παθ. ἀορ. ἱδρύνθη, παρά τό, ἱδρύω, ἀποδεδεγμένον.

Ἵδρυσις, εως, ἡ. Τό νά θέτῃ, βάλλῃ τίς τι κάτω, νά στήνῃ, στερεόνῃ, θεμελιόνῃ τι, ὅθεν καί τό νά κτίζῃ, οἰκοδομῇ, ἀφιερόνῃ τι (– ⏑ ⏑, παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί – ⏑⏑, Jac. Αἰλ. Παλτ. σλ. 242.)

*Ἱδρυτέος, α, ον, ἐπῤ. Ῥμτκ. τοῦ ἱδρύω. Ποθτ μοῦχ ἱδρυτέον δέν πρέπει νά κάθηται τις ἀργός, Σφκλ. Αἰ. 809.

Ἱδρυτός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥημτκ. τοῦ ἱδρύω, Ὅ,τι ἐτέθη, ἐστήθη, ἐβάλθη που στερεά, ἐθεμελιώθη, ἐκτίσθη, ἀφιερώθη, καθιερώθη.

Ἱδρύω, Μλ. –ύσω, παθτ. ἀορ. παρ' Ὅμ. ἱδρύνθην, ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττ. οὐκ ἀσυνήθως, Lobeck ἐν Φρν. σελ. 37. Ἀττ. δέ κυρίως, ἱδρύθην. Θέτω, βάλλω τι κάτω. προστίθω, βάλλω τινά νά καθεσθῇ, Ἰλδ. Β, 151. Ο, 142. Ὀδσ. Γ, 37. Ε, 86. Παθ. Κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, κάθημαι ἀργός. – 2) Στήνω, στερεόνω, θεμελιόνω τι, ὅθεν, οἰκοδομῶ, κτίζω ἱδρύω βίωσιν. Κτίζω οἰκίας· ἐξαιρ. κτίζω ναούς, στήνω ἀγάλματα, σῶν καί καθιερόνω, ἀφιερόνω, Valck ἐν Ἱππ. 31. ἥρωας ἱδρυμένους. Οἱ προπάτορες ἥρωες ἐν Ἀθήναις, τῶν ὁποίων τά ἀγάλματα ἦσαν καθιερωμένα, Δημγ. 1, 2. – β') Τρπκ. Κτίζω, οἰκοδομῶ κατοικήσεις, Ἐπί στρατοῦ. Στήνω στρατόπεδον, στρατοπεδεύω, βάλλω τό στράτευμα εἰς τό στρατόπεδον. Παθτ. πρκμ. Ἱδρυμαι, Κάθημαι στερεά, κεῖμαι, ἵσταμαι, στρατοπεδεύομαι. Ἐπί χωρῶν, τόπων, τοποθετοῦμαι, κεῖται, εὑρίσκεται. Ἐκ ταύτης τῆς κατά σημσ. ἐνστ., χρήσεως τοῦ παρκμ. προέκυψεν ἡ ἀποδοχή τοῦ, ἵδρυμι ῥήματος, τοῦ ὁποίου ὅμως οὐχ εὑρηται παρ' ἀρχαίοις παράδειγμα. – Μέσ. Κτίζω, οἰκοδομῶ τι διά τόν ἑαυτόν μου, διά χρείαν μου (παρά τό ἵζω, ὥσπερ ἕδρα παρά τό, ἕζω) (ύω, υ –, ύσω, – –, ύθην, υ –, Jac. Αἰλ. Παλτ. σλ. 500. υμαι, υ –, ἀλλά καί ἔδρυτας, Θκρτ. Ἀπό Νόννου δέ ἐχρώντο καί ἐν τῷ Μλ. καί ἐν τῷ ἀορ. βρχ. τῷ υ. Jac. Αἰλ. Παλτ. 242.)

*Ἰδρῶ, Αἰτ. τοῦ ἱδρώς, ἀντί ἱδρῶτα, καί ἱδρῷ, δστ. ἀντί ἱδρῶτι. Ὅμ.

Ἱδρώμα, ή ἱδρῶτα, τά (ἱδρώς). Αἱ ψυσταλλίδες, αἱ ὁποῖαι εὐγαίνουν εἰς τό σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος.

Ἱδρωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἱδρώνει, ἔχει τό σῶμά του κλίσιν εἰς τό νά ἱδρόνῃ. Ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον μέ ἱδρῶτα, προξενεῖ ἱδρῶτα.

Ἱδρώς, ῶτος, ὁ (ἴδος). Ἱδρώς, ἱδρῶτας, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἐπί τῆς ῥητίνης· ἡ κόμμις τῶν φυτῶν· ἐν γένει δέ χυλός, ὑπός, ὑγρότης. – 2) Τρπκ. Ὅ,τι κερδένεται, ἁπλῶς τι μέ κόπον καί ἱδρῶτα. Ἀρστφ. Ἐκκλ. 745. – Πρός τῷ συνήθει αἰτ. ἱδρῶτα, χρῆται ὁ Ποιητ. ἐν Ἰλδ. καί τῇ παρασχηματισμ. αἰτ. ἱδρῶ, παρά τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως χρησίμῳ, καί ἐν Ἰλδ. Ρ, 385. τῇ δοτ. ἱδρῷ ἀντί ἱδρώτι, ὡς παρά τό, ἱδρύς. Οἱ Αἰολ. δέ ἐχρώντο τῇ λέξει καί κατά ὀλιγ. γένος, Σχολ. Ἑνετ. Ἰλδ. Χ, 2. (_ –)

Ἱδρωσις, εως, ἡ (ἱδρόω). Τό νά ἱδρόνῃ τις, ἱδρωμα.

Ἱδρωτήριος, ε, ή. Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ἱδρῶτα.

*Ἱδρωτικός, ή, όν = τῷ προηγμ. Ἐπῤῥ. ἱδρωτικῶς.

Ἱδρώτιον, τό. Ὑποκοριστ. του, ἱδρώς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱδρωτοποιέω, (ἱδρωτοποιός). Προξενῶ ἱδρῶτα, κάμνω τινὰ ἢτι νὰ ἱδρώσῃ· ἀφ' οὗ

Ἱδρωτοποιία, ἡ. Τὸ νὰ προξενῇ τις ἢτι ἱδρῶτα.

Ἱδρωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ ἱδρῶτα.

Ἰδυῖα, ἡ, Ἐπκ. μτχ. πρμ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ εἰδυῖα, πρ. Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ἐν τῇ συντξ. «ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν. – 2) Ὁνμ. Ὠκεανίδος, Ἡσ. Θγν. 352. 960. (ῐ)

*Ἴδω, ὑπτκτ. ἀόρ. β. τοῦ εἶδον.

*Ἴ̓ΔΩ, Ἰδιαίτ. πρωτότ. τοῦ ΕΙΔΩ, ἐν τῷ Ἀορ. καὶ Πρκμ. β΄. εἰσέτι εὐθύλλες.

*Ἰδών, -οῦσα, -όν. Μτχ. ἀόρ. β΄. τοῦ εἶδον, Ὁμ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ε.

*Ἴ̓ε, ἰεν, Ἐπκ. γ΄. ἑνκ. προσ. Πρτ. Ἰων. καὶ Ἀττ. τοῦ εἶμι, Ὁμ. (υυ)

*Ἴ̓ει, γ΄. ἑνκ. προσ. Παρτ. Ἰων. καὶ Ἀττ. τοῦ ἴημι, Ὁμ. (υ–, σπανιώτ. ––, Ἱλδ. Γ, 221. Π, 152.)

Ἰείην, γ΄. ἑνκ. προστ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἶμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἰοι. Ἱλδ. Τ, 209. ὅπου ἄλλοι ἰείην, ψευδῶς γράφουσι. (ῐ)

*Ἴ̓εῖς, ἰείτω, ἰέν, Μτχ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ὀδσ. (ῐ)

*Ἴ̓εῖσι, γ΄, πλῆ. προσ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ἱλδ.

Ἴεμαι, Ἐνστ. πάσ. καὶ μέσ. τοῦ ἵημι.

Ἴ̓εμαι, ἰέμην, Ἐνστ. καὶ Παρτ. μέσ. τοῦ εἶμι, Σπεύδω, οἴχομαι, φεύγω, πηγαίνω τρέχοντας, ἀγλίγωρα· οἱ λοιποὶ χρόνοι σ᾽χρηστοι.

Ἴ̓έμεν, Ἐπκ. ἀπρμ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἰέναι, Ἡσ. Ἔρ. 598. (–υ ῐ)

Ἴ̓έμεναι, Ἐπκ. ἀπρμ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἰέναι, Ἱλδ. Χ, 206. (–υυ–)

*Ἴ̓έμενος, η, ον. Μτχ. παθ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ὁμ. (ῐ)

Ἴ̓εν, ἰδὲ ἴε.

*Ἴ̓εν, Αἰολ. ἀντὶ ἦσαν, γ΄. πλῆ. προσ. Παρτ. τοῦ ἵημι, Ἱλδ. Μ, 33. (υυ)

Ἴ̓έναι, Ἀπρμ. ἐνστ. τοῦ εἶμι, Ὁμ.

Ἴ̓έναι, Ἀπρμ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, νεώτ. Ἀττ. τύπος.

Ἱεράγγελος, ὁ, ἡ (ἱερός, ἀγγέλλω). Ὅς τις μηνύει, κηρύττει ἑορτὴν, θυσίαν τινά.

Ἱεραγωγός, ὁ, ἡ (ἱερόν, ἄγω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κομβαλεῖ ἱερεῖον, ἢ θυσίας σκεύη.

Ἱερακιδεύς, εως, ὁ (ἱέραξ). Μικρὸς ἱέραξ, γερακοπούλι. (ῐ)

Ἱερακίζω, Μέ. -ίσω (ἱέραξ). Ψωνίζω ὡς ἱέραξ. «πάντα κόρακες, ἐάντα κολοιοὶ ἄνω πέτωνται καὶ ἱερακίζουσιν, Θεοφράστ.

Ἱεράκιον, τό. Ὀνομασία βοτάνης, λαχάνου τινός, Ἱπποκράτους. Δσκρδ. (ᾰ)

Ἱερακίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, ἱέραξ.

Ἱερακίτης, ου, ὁ. Εἶδος λίθου. Πλίν. 37. 10. καί, 11.

*Ἱερακοβόσκος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις τρέφει ἱέρακας.

Ἱερακόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει μορφὴν ἱέρακος.

*Ἱερακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἱέρακα, φαίνεται ὡς ἱέραξ.

Ἱερανάγκη, ἡ. Ἱερὰ ἀνάγκη, τύχη, διορισμός, νόμος φυτικός· κηρόνοια καὶ ἱερανάγκην.

Ἱέραξ, ακος, ὁ. Ἰων. ἱέρηξ, καὶ συντολῇ ἴρηξ, ηκος, παρ᾽ Ὁμ. ἀεὶ ἴρηξ. Ἱεράκι, γεράκι· κατά τινας μὲν παρὰ τὸ ἱερός· οἱ γὰρ ἱέρακες ὡς καὶ πάντα τὰ καταιβάτα πετῶνται ὄρνεα, οἰωνοί, ἐνομίζοντο ἱερά, ταῦτ᾽ ἔστι τῶν ὁποίων τὴν πτῆσιν, πέτασμα παρεγηρεῦσαν καὶ ἐπραφήτευον δι᾽ αὐτοῦ οἱ οἰωνοσκόποι· κατ᾽ ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἴημι, διὰ τὴν ὁρμητικὴν καὶ ταχεῖαν πτῆσίν του· παρβλ. κίρκος. 2) Εἶδός τι βαλασσίου πτηνώτου, πτερωτοῦ, ἰχθύος. Πλίν. (υ–)

Ἱεραοσόος, ὁ. Θεῖος ποιητής, ψάλτης. Ἡσύχ.

Ἱεράομαι, Μλ. -άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱερός). Εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια· μετὰ γεν. τῆς θεότητος, Ἡρόδοτ. 2, 55. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς, Θκδ. 2, 2. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 148. Ἐπιγραφ. «Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱερασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ».

Ἱεραπόλος, ὁ (πολέω). Ἡ ὑπερτάτη ἱερατικὴ ἀξία, ἀρχιερωσύνη, ἀρχιερεύς, ἐν τισι τῶν Ἑλλην. πολιτειῶν.

Ἱεραρχέω, ῶ. Εἶμαι ἀρχιερεύς, πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἱερέων, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἰσχύν, ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, θείαν λατρείαν· παρὰ τό

Ἱεράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι πρῶτος, κορυφαῖος τῶν ἱερέων, καὶ πάντων τῶν περὶ τὴν ἱερωσύνην πραγμάτων, ἀρχιερεύς· ἀφ᾽ οὗ

Ἱεραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου.

Ἱεραρχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱεράρχην ἢ εἰς τὴν ἱεραρχίαν, Ἐπῤῥ. Ἱεραρχικῶς.

Ἱερατεία, ἡ (Ἱερατεύω). Ἱερωσύνη, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως.

Ἱερατεῖον, τό. Τόπος, εἰς ὃν διατρίβει ὁ ἱερεύς. 2) Τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κλῆρος, οἱ ἱερεῖς. Ἐκκλ.

Ἱερατεύμα, τό, = ἱερατεία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ κλῆρος, οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον· παρὰ τοῖς Ο΄. (υυ––υ)

*Ἱερατευματικός, ἡ, όν (ἱεράτευμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸ ἱεράτευμα. Schaef. ἐν Πλτχ. Μριλ. 5.

Ἱερατεύω, = ἱεράομαι· μετὰ γεν. τῆς θεότητος. Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀποθ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἱερατεύομαι, χρτμ.

Ἱερατικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱερέα, ἢ εἰς τὴν ἱερατείαν. – 2) Ὅ,τι εἶναι διωρισμένον εἰς ἱερὰν χρῆσιν. Ἐπῤῥ. ἱερατικῶς.

*Ἱεραφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κομβαλῇ τις τὰ ἱερὰ, θυσίας σκεύη· παρὰ τό

*Ἱεραφόρος, ὁ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κομβαλεῖ τὰ ἱερὰ, ἢ τὰ θυσίας σκεύη.

Ἱέρεια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ἱερεύς. Καλλιγρ. Ἀθηναΐοις· Ἱλδ. Ζ, 300.

Ἱερεία, ἡ (ἱερεύω), = ἱερατεία.

Ἱερεῖον, τό. Τὸ ζῶον, τὰ ὁποῖον θυσιάζουσιν, τὸ τουρκ. κορμπάνι· ἐν γένει σφάγιον, ζῶον διὰ σφάξιμον, Ὁμ., ὅστις ὅμως ἀεὶ τῷ Ἰων. τύπ. ἱερήϊον χρῆται. Ἀσυνήθως δὲ κεῖται ἐν Ὀδσ. Δ, 23. ἐπὶ θυσίας εἰς τιμὴν νεκρῶν, ἀνθ᾽ οὗ, κατὰ τὸν Σχολ., εὐχρηστότερον τό, τόμιον ἢ ἔντομον· ὡς σφάγιον δέ, κατὰ πλῆ. ἁρμ. ἐξκρ. χρτμ. Poppo ἐν Ξεν. Κρ. π. 1, 4, 17.

Ἱερείτης, ου, ὁ, = ἱερεύς.

*Ἱερείτις, ιδος, ἡ, θλκ. τοῦ ἱερείτης, Ἱέρεια, καλλιγραΐα. – 2) = ἱκέτις. Ἱππ. καὶ Αἰτχλ.

Ἱερεύς, έως, Ἰων. -ῆος, ὁ (ἱερός) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Ὁ τὰς τῷ θεῷ προσφερομένας θυσίας τελῶν, Ἱλδ., ὅστις ἠξιοῦτο καὶ νὰ προγητεύῃ διὰ τῶν φλογῶν τὰς ὁποίας ἐξέπεμπε τὸ καιόμενον δῶμα, Ἱλδ. Α, 62. Ξ, 221. Ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται καὶ τῷ κατὰ συγκ. τύπῳ ἱρεύς.

Ἱερεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον ἐπιτήδειον εἰς ἱερεῖον ἢ θυσίαν· παρὰ τό

Ἱερεύω (ἱερός). Ἁγιάζω, ἱερὸν ποιῶ τι· ἐξαιρέτως θυσίαν τινά, θυσιάζω, σφάζω τὸ θῦμα «βοῦς, ταύρους θεῷ» κλ. τ. τ. πολλ. παρ᾽ Ὁμ. καὶ τῇ μέσ. διάθ. ἅπαξ χρωμένῳ, Ὀδσ. Τ, 198. 2) ἐν γένει, σφάζω, ἐξαιρ. εἰς πανήγυρ. συμπόσιον, Ὀδσ. Β, 56. κίρ. ξείνῳ Εἰς τιμὴν τοῦ ξένου, τοῦ φίλου, τουρκ. μουσαφίρη, Ὀδσ. Ξ, 414. καὶ ἀλλαχοῦ· ἡδέϊκον ἱερεύσαι Ὀδσ. Ω, 215.–3) Ἁγιάζω τι, τὸ κάμνω ἱερὸν, ἅγιον, ὅσιον, ἀφιερόνω τι τῷ θεῷ, ἐπὶ παντοειδηποτοῦν ἀφιερώματος ἢ πασηδήποτε θυσίας. – 4) Εἶμαι ἀρχιερεύς, πράττω τὰ τοῦ ἀρχιερέως, (Ὀδσ. Ξ, 94. τὸ, ἱερεύουσι, τετραπλῆ. – – – υ, ἀναγνωστέον.)

Ἱέρη, ἡ, = ἱέρεια· παρβλ. Μελλίέρη, καὶ, παριέρη.

Ἱερήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἱερεῖον.

*Ἱερητεύω, Ἰων. ἀντὶ ἱερατεύω.

*Ἱερία, ἡ, Ἀττ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἱέρεια, Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ, 34. 1365. παρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρπδ. Βκχ. 1112. Schaef. mel. σλ. 42. (υυυ–)

Ἱερίζω, Μλ. -ίσω. Ἁγιάζω, καθαρίζω, ἁγνίζω τι.

Ἱερίς, ίδος, ἡ, = ἱέρεια. Πλουτ.

Ἱεριστής, οῦ, ὁ (ἱερίζω). Ὅστις ἁγιάζει, ἁγνίζει, κάμνει ἅγιον, ἱερόν τι· νεωτέρα λέξις.

Ἱεροβοτάνη, ἡ (βοτάνη). Βοτάνη, χόρτον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ἁγνισμοὺς, καθαρισμοὺς καὶ ὡς βασκάνιον, τὸ Γαλλ. amulette, ἁμουλέτ, ἐγκόλπιον, τουρκ. χαμαγλί· ἄλλως δὲ καὶ περιστερεών, τὸ παρ᾽ ἡμῖν σιδηροχόρταρον. (ᾰ)

Ἱερογλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅστις κάμνει, ἐγχαράττει, σκαλίζει ἱερογλυφικὰ γράμματα· ἀφ᾽ οὗ

Ἱερογλυφικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα· ἤτα ἱερογλυφικὰ ὑπαγόρ. γράμματα, Γράμματα, στοιχεῖα μορφὰς ζώων παριστάνοντα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐγχαραττόμενα, ἢ καὶ ζωγραφιζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ καὶ ὑπ᾽ ἄλλων διὰ προστυχῆς αὐτῶν εἰς δημόσια μνημεῖα, τὸ ἰταλ. μονομέντα.

Ἱερογλύφος, ὁ, = ἱερογλύπτης.

Ἱερόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει θείαν, ἱεράν καὶ προφητικὴν γλῶσσαν, Παυσαν. Ἠλιακ.

Ἱερογραμματεύς, έως, ὁ (γραμματεύς). Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις δευτερεύων ἱερεύς, ὅστις ἐξηγεῖτα ἱερὰ ἤτιμα, προσεῖχεν περὶ τὴς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἦτον εἰδήμων τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ συμβόλων καὶ ἐξηγοῦσεν αὐτὰ εἰς τὸν λαὸν· θεολόγος· ὁ Λουκ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ἐξηγητής.

Ἱερόγραφα, τά· καὶ Ἱερογραφούμενα (γράφω). Συμβολικαὶ ἱερῶν πραγμάτων εἰκόνες, Διονύσ. Ἀρεοπαγ. ἀφ᾽ οὗ

*Ἱερογραφέω. Εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἱερὰ, συμβολικὰ εἰκονίσματα.

*Ἱερογραφία, ἡ. Συμβολικὴ ἱερῶν πραγμάτων ζωγραφία.

*Ἱερογραφούμενα, τά = ἱερόγραφα.

Ἱεροδάκρυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τὸ (δάκρυ). Ἐπίθετον τοῦ λιβάνου, θυμιάματος· σίονελ, ἱερὸν δάκρυ. Δσκήν.

Ἱεροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις διδάσκει τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν· παρὰ Ῥωμαίοις Ποντίφξ, Pontifex. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἱεροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅστις δέχεται, λαμβάνει, παραλαμβάνει, ὅ,τι περιέχει θυσίαν ἢ ἱερὰ σκεύη. 2) προπαροξ. ἱερόδοκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι παρελήφθη, ἐδέχθη ὡς θεῖον, ἱερὸν δῶρον ἢ ἀφίερωμα. «Θεῶν λήμματα ἱερόδοκα» Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 364. Τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ναοὺς δεδεγμένα ἀφοσιώματα, ἀφιερώματα.

Ἱεροδούλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν θεότητα, ὑπηρέτης, διάκονος τοῦ θεοῦ. Ἐν Κορίνθῳ δὲ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι καὶ τόποις ἱερόδουλοι ἐλέγοντο καὶ οἱ θεότητί τινι ὡρισμένοι δοῦλοι καὶ δοῦλαι, σκλάβοι καὶ σκλάβαι, ὡρισμένοι εἰς τὸ νὰ δουλεύωσιν ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς. Hirt über die Hierodulen 1818.

Ἱεροθετέω, Διορίζω, διατάττω τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν. Διονύσ. Ἀρεοπ. παρὰ τό

Ἱεροθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις διορίζει, διατάττει ἢ εἰσήγαγε τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν, τὰ θρησκευτικὰ ἤτιμα. Διον. Ἀρεοπ.

Ἱεροθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, κιβωτὸς ἢ τόπος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέρος περιέχον ἱερὰ πράγματα, ἢ σκεύη. Γλωσσαρ. Φιλοξ.

Ἱεροθῡτέω, Θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς· παρὰ τὸ

Ἱεροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ἱερεὺς ὁ τὰς θυσιῶν προσφορὰς τελῶν. (ῡ)

Ἱερόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀφιερώθη ἢ ἐθυσιάσθη τῷ θεῷ· ἱερόθυτος θάνατος, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ὑπὲρ ἱεροῦ τινος πράγματος, ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, Πλούτ. Ἱερόθυτα, τὰ· ὑπακουμ. ζῶα. Θύματα, τὰ θυσιασμένα τῷ Θεῷ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. 20.

Ἱεροκαυτέω (καίω). Καίω θυσίαν ἢ εἰς θυσίαν τινά. «Ἄνδρας ἱεροκαυτεῖν». Διόδ. Σικελ. Β. 65. Παῦτ. Μὲ καίουσιν εἰς θυσίαν, μὲ θυσιάζουσι.

Ἱεροκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Κήρυξ τῶν θυσιῶν, ὅστις συνάζει τὸν λαὸν εἰς τὰς θυσίας· ἐν γένει, ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. δὲ, ὁ τὰ ἱερὰ λόγια κηρύττων, διδάσκων ἐπ' ἀμβωνος.

Ἱεροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ναὸν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περὶ τοῦ ναοῦ, Ἡσύχ.

*Ἱεροκρυφίως, Ἐπῤῥ. Μυστικῶς, μυστηριωδῶς, Ἑκκλ.

Ἱερολογέω (ἱερολόγος). Ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λέγω ἱερὰ καὶ ἅγια λόγια· ἱερολογεῖν ἐπὶ πρήγματιν. Λουκιαν. Συρ. 26.

Ἱερολογία, ἡ. Ὁμιλία περὶ ἱερῶν, θείων πραγμάτων, παρὰ τὸ

Ἱερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἱερῶν ἢ θείων πραγμάτων, ἢ λέγει ἱερὰς ῥήσεις, ἅγια ῥητά.

Ἱερομανία, ἡ (μανία). Ἱερὰ μανία, τὸ νὰ μαίνηταί, ἐνθουσιάζῃ τις περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ Βακχικῆς μανίας. Κλήρ. Ἀλεξ.

Ἱερομαντία, ἡ· (μάντις) = ἱεροσκοπία. Ἡ θεία τῶν ἱερείων μαντεία.

Ἱερομηνία, ἡ· καὶ Ἱερομήνια, τὰ (μήν, μηνὸς). Μυρίως, ἱερὸς μήν, ἢ ἱερά τις μηνὸς ἡμέρα· ὅθεν ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα· οὕτω καλεῖ ὁ Δημοσθ. Μισ. σλ. 175. τὰ Διονύσια, καὶ ὁ Πίνδαρ. ἐν Νεμ. Β', 4. τοὺς Νεμεσίους ἀγῶνας.

Ἱερομνημονέω. Εἶμαι ἱερομνήμων. Ἀριστοφ. παρὰ τῷ

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ, ἡ (μνήμων). Ὅστις ἐνθυμεῖται, ἠξεύρει τὰ περὶ τὴν θυσίαν, εἶναι εἰδήμων τῶν ἐπίμων εἰς τὰς θυσίας· ὅθεν, ἕκαστος ὅστις ὑπουργεῖ εἰς τὰς θυσίας. 2) Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀμφικτυονίοις πόλεσιν, ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεύς, ὅστις, πρὸς τῷ Πυλαγόρᾳ τῇ συμμαχικῷ πρόσβει κυρίως, ἐπέμετο ἐξ ἑκάστης συμμάχου πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· παρβλ. Lycrone in Mem. de l'Acad. des inscript. T. 6. καὶ Φιλ. Δῆ. 3) Ἐν Βυζαντίῳ ὁ πρώτιστος ἄρχων, ὅστις ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῶν θυσιῶν καὶ περὶ τῆς δημοσίου θείας λατρείας. 4) Παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ Ποντίφηξ Pontifex.

Ἱερόμυρτος, ἡ = ὀξυμυρσίνη. Διοσκορ. Δ'. 146.

Ἱερομύστης, ου, ὁ (μύω). Ὅστις μυεῖ, κατηχεῖ τινα τὰ τῆς θείας λατρείας· κατηχητής.

Ἱερόν, τό· ἰδὲ ἱερός.

Ἱερονίκης, ου, ὁ (νικάω). Νικητὴς, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς δημοσίους ἱεροὺς ἀγῶνας· τοὺς Ὀλυμπίους ἐλλ. καὶ Ἰσθμίους. (νι)

Ἱερονόμος, ὁ (νέμω) = ἱεροδιδάσκαλος. Διον. Ἁλικ.

Ἱερονουμηνία, ἡ (νουμηνία). Σχολ. Πινδάρ. Νέμ. Γ'. 4. Ἡ ἱερὰ νέα σελήνη, ἑορτὴ τῆς νέας σελήνης.

Ἱερόπλαστα, τὰ (πλάσσω) = ἱερόγραφα.

*Ἱεροπλαστία, ἡ = ἱερογραφία.

Ἱεροποιέω, (ἱεροποιὸς). Εἶμαι ἱεροποιὸς, θύω, ἢ φροντίζω περὶ τῶν θυσιῶν, ἢ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν· «εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι, καὶ θῦσαι καὶ καταρξαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀφ' οὗ

Ἱεροποιία, ἡ. Ἡ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἢ θυσιῶν φροντίς, ἐπιστασία.

Ἱεροποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τῶν ἱερείων καὶ θυσιῶν, διατάττει καὶ ἐκτελεῖ αὐτάς. 2) Ἐν Ἀθήναις δὲ ὠνομάζοντο ἱεροποιοὶ δέκα ἐν τῶν ἰσαρίθμων φυλῶν ἐκλελεγμένοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντιζον διὰ νὰ ἦναι ἄμωμα, νὰ μὴν ἔχωσι κἀνὲν σφάλματα εἰς δημοσίους θυσίας διωρισμένα ἱερεῖα. Δημοσθ. κατὰ Μειδίου. «περιειδὲ δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτὸν, καὶ καταρξάμενον τὰ ἱερεῖα. καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. «ἱεροποιοί, ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμόν, οἱ τότε μαντεύματα ἱεροθετοῦσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ, Μωμοσκόποι.

Ἱεροπόλεις, εως, ἡ (πόλις). Ἱερὰ πόλις.

Ἱεροπόμπος, ὁ (πέμπω). Ὅστις πέμπει ἢ συνάζει τὸν ἱερὸν φόρον, δάσιμον· οὕτως ἐκάλεῖτο πρόσβυς τις, ὅστις ἔφερεν ἐκ τῆς Ἰουδαίας τὸν ἱερὸν φόρον εἰς Ῥώμην, Φίλ. Ἰουδ.

Ἱεροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει, ἀνήκει εἰς ἱερὸν τόπον, ἱερὰν τελετὴν ἢ εἰς ἱερεύς τι πρόσωπον· εἶναι ἅγιον, σεβάσμιον· Συῤ. Συμ. 8, 40. Ἐπῤῥ. ἱεροπρεπῶς.

Ἱεροπρόσπλοκος, ὁ = θεοπρόσπλοκος.

*Ἱερόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὅστις παρατηρεῖ τὴν θυσίαν, τὰ θυσιαζόμενα ζῶα, προφητεύει διὰ τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ. Δίων Κάσ.

Ἱερός, ᾱσύνηθ. ἐτυπλλ. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 599. 807. καὶ ἐν τοῖς χρησμῷ παρ' Ἡρόδ. 8, 77. Ἱερὸς ἀστή· Ἴων. δὲ καὶ Ἐπικ. ἱρός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι θεῖον, ἅγιον, τῷ θεῷ ἀφιερωμένον, θεία τινὰ κοινωνίαν ἢ μετοχὴν ἔχον, Ὁμ. «ἱερὸν γένος ἀθανάτων» Ἡσ. Θγν. 21. «ἱερὸν λέχος» Τὸ ὁποῖον ἐπιβαίνει ὁ Ζεύς. 57. «ἱερὴ δόσις» Θεία δωρεά, θεῖον χάρισμα· ὅθεν καὶ, 93. «ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν πνεῦμα» ὡς θεοῦ ποιήματα. «ἱερὸς πόλεμος» Ὁ κατὰ ἱερονύλων. Ὅθεν, ὅ,τι ἀποκλείεται τῆς κοινῆς χρήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει, δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ, πλησιάσῃ καθείς, ἀντιθ. τῷ, βέβηλος. Ὅπου δὲ τὸ, ἱερὸς προσκειται τῷ, ὅσιος, ἐκεῖνο μὲν ὑπάγεται εἰς τὸ θεῖον, τὸ δὲ ὅσιον εἰς τὸ ἀνθρώπ. δίκαιον, Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 196. 2) Ὅ,τι ἠγιάσθη, ἀφιερώθη· ἐπὶ ἐπιγείων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τίθησι, βάλλει, στήνει, κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· κατὰ πρῶτον, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτηδειον, χρήσιμον ἀμέσως εἰς θείαν λατρείαν, «δῶμες, βωμὸς» Ἰλιάδ. «ἱερὰ ἑώμασιν» Τὰ τῷ θεῷ προσήκοντα, Ὀδύσ. Β, 420. ἐξαίρ. «ἑκατόμβη» Ὁμ. Δεύτερον, παιδήποτε τοπικὸν, πᾶς τόπος κατὰ τὴν φύσει κατάστασίν του, «καθ' ἣν ἐννοεῖται ὁσιότητί τις» ἱερός· π. χ. «ἱερὸν ποταμὸν» Ἱερὰ βήσται· «ἱερὸν ἕλσος» Ὁμ. οὕτω καὶ Ἰλιάδ. Π, 407. ἐννοητέον τὸ «ἱερὸς ἰχθὺς» ὅστις ὡς ἔνυδρον ζῶον τῷ Ποσειδῶνί ἐστιν ἱερός· ὡσαύτως καὶ «ἱερὰ κύματα» Τὸ ὁποῖον, ὁ Valck. ἐν Ἱππ. 1206. ἀντὶ τοῦ, μεγάλα, ἐξελαβε. Τρίτον δὲ, πᾶσα χώρα, νῆσος, πόλις, ἀκρόπολις, πᾶν φρούριον· διότι ἕκαστον αὐτῶν ἦτον ἀφιερωμένον ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν θεοῦ τινος· παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. «Ἴλιος, Πέργαμος, Θήβη, Εὐβοίη, πτολίεθρον, τείχεα». Ἀλλ' Ἰλιάδ. Σ, 500. «ἱερὸς κύκλος» Ὁ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμενος, τοῦτ' ἔστι τῶν δικαστῶν τὸ συνέδριον· «ἱερὴ ἐλαίη» Ἥτις ἦν τῇ Ἀθηνᾷ ἱερά, Ὀδύσ. Ν, 372. «ἱεραὶ ἀλωαὶ· ἱερὸν ἕλκετον» διότι οὔτε ἀγροὶ καὶ ὁ σῖτος ἦσαν τῇ Δήμητρ. ἱερά, Ἰλιάδ. Ε, 499. Λ, 630. Ἡσιόδ. Ἔρ. 599. 807. Ὁ Ποιητ. συστέλλει τὴν λῦ. μετὰ γεν. «ἱερὸν Ἀθηναίης, Νυμφάων» Ὀδύσ. Ζ, 321. Ν, 104. καὶ ἡ σύνταξ. αὐτὴ ἐπειράτησε μᾶλλον, Wolf ἐν Διατρ. σλ. 289. Οἱ δὲ μετάγνωστ. συντάσσουσιν αὐτὴν καὶ ὀρθ. πολλάκ. ἀντὶ αἰτ. «ἱερὸν εἶναί τινα». 3) ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, Σεβάσμιος, τίμιος, μεγαλοπρεπὴς, σεμνὸς· «ἱερὴ ἡ Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο» Ὀδύσ. ἂν μὴ ἐννοητέον κἀνταῦθα ὡς παρὰ Πινδ. «ἱεροὶ βασιλῆες» Οἱ ὑπὸ τοῦ Διὸς καταστηθέντες καὶ προστατευόμενοι. Τὸ δὲ «ἱερὸν τέλος, ἱερὸς στρατὸς» ἀντὶ τοῦ μεγαλοπρεπὴς, θαυμαστὸς, ἐξαίρετος, Ἰλιάδ. Κ, 56. Ὀδύσ. Ω, 81, καὶ «ἱερὸς ἀῤῥοχος» Ἐξαίρετος πολεμικὴ ἀμαξα, Ἰλιάδ. Ρ, 464. 4) τὰ ἱερά, ὡς οὐσιαστ., Θυσίαι, θύματα, ἱερεῖα, πολλάκ. παρ' Ὁμ. «ἱερὰ, ἱερὰ ῥέζων» Θυσιάζω, κάμνω θυσίαν· ὡσαύτως καὶ καθ' ἑκάστ. ἀρῆμ. Ἰλιάδ. Η, 571. ἀλλὰ καὶ «ἱερὰ ἰδέσθαι» Ὀδύσ. Π. 184. Παρὰ τοῖς μέτοχνστ. τὸ ἱερὸν σημαίνει, παιδήποτε τι θεῖον, ἅγιον, ἀφιερωμένον· θυσίαν, θῦμα, ναὸν, τέμενος, τόπον ἁγιον· παρβλ. ναός, σημασ. 2. β'.) τὰ ἱερά, Ἡ θεία λατρεία, ἱερὰ τελετὴ· ἑορτὴ, πανήγυρις εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· τὰ σπλάγχνα τῶν ἱερείων· τὰ ἐξ αὐτῶν συναγόμενα σημεῖα, ἢ σημασία καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἱεροσκόπων, ὅθεν, μαγεία, καλὰ, Εὐριπ. αὐτυχίαν προσμηνύοντα· ντα ἱερὰ γίγνεται ὑπὸ, εὖ, ἢ παρατήρησις τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου σημαίνει καλὸν, εὐτυχές τι· ὡσαύτως καὶ «προχωρεῖ χρηστὰ» Ἡρόδ. 5, 44. ἀντιθ. τῷ, ντα ἱερὰ οὐ γίγνεται· «Δεν δείχνουν καλὰ σημεῖα». 5) Παροιμ. «τὸν ἀφ' ἱερέως λεπτότερον δέ, πτὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς λέπτον κινεῖσι κάμετό ἔσχατοι ἀπελπισμένοι πέπτωκε, ἐπὶ σμηχανεύοντων καὶ ἐς ἔσχατην ἀνάγκην καταντώντων, («πέντε γὰρ ἦσαν αἱ γραμμαὶ ἐν τοῖς ἄβαξιν, οἷς ἐχρῶντο ἐν τῇ πεττείᾳ, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἐλθὼν Εὐστάθ.) Βr. ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 987. Schael, Bos. σλ. 91— Ἐπῤῥ. ἱερῶς. (Κατὰ τὸν Hemst. παρὰ τὰ ἀφιερωμένα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐλεύθερα νὰ βαδίζωσι παντοῦ, καὶ ὅθεν καὶ ἄνετοι ἐλέγοντο. ἄρα παρὰ τὸ, ἵημι·) (τὸ Ἰῶτα συνῄρηται, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ βραχ., ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται αὐτῷ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ ὡς μακρ. ὅταν ᾖ βραχ. ἢ λήγωσα τῆς λέξ., ὡς ἐν ταῖς ἀρχαῖς στίχων, «ἱερὸν ἦμαρ· ἱερὰ ῥέζειν· ἱεροῦ ἀλφίτου ἀτέμω, κ. τ. τ. ταύτην δὲ τὴν ἐλευθερίαν μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ μετέπειτα Ἕποπ. Ἐν τῷ ἱερός, τὸ Ἰῶτά ἐστιν ἀεὶ μακρ. ἐν ταῖς συνθέσ. δὲ, τὰ πλεῖστα βραχ. Οἱ ἐξαμτρ. ποιηταὶ ὅμως χρῶνται τῇ αὐτῇ ἐλευθερίᾳ ὡς καὶ ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ· ἰδὲ, π. χ. ἱερόφωνος.)

Ἱεροσαλπιγκτής, ὁ (σαλπιγκτής). Ὅστις σαλπίζει, φωνάζει μὲ τὴν σάλπιγκα, καθ' ὃν καιρὸν γίνεται ἡ θυσία. Ἐπιγραφ. Χπόλ. 34.

Ἱεροσκοπέω. Εἶμαι ἱεροσκόπος, παρατηρῶ τὰ σπλάγχνα τοῦ θυομένου ζώου, καὶ μαντεύω ἐξ αὐτῶν.

Ἱεροσκοπία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.

Ἱεροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντοσθία τοῦ θυομένου ζώου καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύει, ἐξηγεῖ καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα· «Θέτις ἱεροσκόπος ἀνδρῶν». Ὀρφ. Γμν. 23. ἀντὶ προφήτις.

Ἱερόστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω). Ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στέφανον ἐντίνι ἱερᾷ πράξει· «κλάδοις μὲ τοὺς ὁποίους ἐστέφοντο οἱ ἱκέται». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 23. ὅπου παραλόγως ἐμῤῥιβάλλεται, ἐριόστεπτος ἀναγινώσκεται δὲ ἀλόντων τινῶν.

Ἱεροστολιστής, ὁ (στολίζω) = ἱεροστολιστής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

*Γερόστολος, ὁ (στέλλω). Παρ' Αἰγυπτίοις, ἱερεύς τις ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῶν θείων ἀγαλμάτων, καὶ ἐν γένει νὰ παρασκευάζῃ τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν. Πλτχ. Ἴσις καὶ Ὄσιρ. 3.

Γερουλέω, (ἱερόσυλος). Κλέπτω τὰ ἱερὰ πράγματα, διαρπάζω τοὺς ναούς. ἀφ' οὗ

Γερσύλημα, τό. Συμβ. ἱερουλία, διάρπαγμα τῶν ναῶν. 2) Τὰ κλαπέντα, διαρπασθέντα πράγματα τῶν ναῶν. (υ)

Ἱερεσύλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλέψῃ τις ἱερὰ πράγματα, νὰ διαρπάσῃ ναόν, ἐκκλησίαν τινά. (υ)

*Γεροσυλία, ἡ = τῷ προηγμ. Ξνφ. Ἀπολ. 23. παρὰ τό

Ἱεροσύλος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὅστις κλέπτει τὰ ἱερά, ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, διαρπάζει ναόν, ἢ ἐκκλησίαν τινά. Ξνφ.

Γερόσυνα, τά. Ὅσα δίδονται συνήθως εἰς τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων των. Φώτ.

*Γεροσύνη, ἡ· ἰδὲ ἱεροσύνη.

Ἱερατελεστής, ὁ (τελέω) = ἱερομύστης. ἀφ' οὗ

Ἱερατελεστία, ἡ Μύησις, κατήχησις εἰς τὰ ἱερὰ πράγματα, εἰς τὰ περὶ τὴν θρησκείαν.

Ἱεροτροχος, ὁ, ἡ (τρέχω) ἱεροτρ. ἅρμα, Ἁμαξα χρησιμεύουσα εἰς ἑορτάς, πανηγύρεις, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται μόνον εἰς ἱερὰ πράγματα. Ὀρφ. Ἔμν.

Ἱερότυπος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει θεῖον, ἱερὸν τύπον ἢ εἰκόνα ἱεροτυπεῖα. Διονλσ. Ἀρεοπ.

Ἱερουργέω, ἡ (ἱερουργός). Θυσιάζω, ἐκτελῶ θυσίας, ἐν γένει, ἱερὰς θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας. ἀφ' οὗ

Ἱερουργία, ἡ. Τὸ νὰ θυσιάζῃ, ἐκτελῇ τις τὰ περὶ τὴν θυσίαν· ἐν γένει θεία, ἱερὰ ὑπηρεσία· λατρεία, θρησκεία· κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. Ἡρότ. 5. 83. 2) Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱερουργοῦ.

Ἱερουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἱερουργεῖ, θυσιάζει, τελεῖ τὰ περὶ τὴν θρησκείαν· ἐξαιρ. ὁ τὴν θυσίαν τελῶν ἱερεύς.

Ἱεροφαντέω. Εἶμαι ἱεροφάντης. 2) μεταφ. Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ἱερά, θεῖα, μυστηριώδη πράγματα.

Ἱεροφάντης, ου, ὁ· θηλυκ. ἱεροφάντις, ιδος, ἡ (φαίνω). Ὅστις δεικνύει, φανερώνει, διδάσκει τὰ ἔθιμα τῶν θυσιῶν· ἐν γένει τὰ ἔθιμα τῆς θεολατρείας, ὡς τό, ἱερομνήμων, ὅθεν ὁ ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων. 2) Ὅστις μυεῖ, κατηχεῖ τινα τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἐξαιρ. ὁ προστάτης τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Ἱεροφαντία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει, ἁρμόζει, ὑπάγεται εἰς τὸν ἱεροφάντην· Ἐπῤῥ. ἱεροφαντικῶς.

*Γεροφάντρια, ἡ· θηλκ. τοῦ, ἱεροφάντης. Ἐπιγρμ.

*Γεροφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὅστις βαδίζει, πηγαίνει, συχνάζει εἰς ἱεροὺς τόπους, ἢ ὅστις περιπατεῖ ὡς ἅγιος· ἐπῖδ. τῆς σελήνης κατὰ τὸν Baudini catal. Graec. Laurent. T. 2. σλ. 61. ἐν Μαξιμ. περὶ ὑπαρχῶν, ὅπου ὅμως ἡ ἐροφοιτος γραπτέον.

Ἱεροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει ἱερεῖον, ἢ θυσίας σκεύη.

Ἱεροφυλάκειον, τό. Τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ἱερά. (ᾰ) παρὰ τό

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις εἶναι φύλαξ ἱερῶν πραγμάτων, φυλάττει, ἔχει ὑπὸ τὴν ἀφορίαν του τὰ ἱερὰ σκεύη. 2) = ἱεροδιδάσκαλος, ἱερομύστης (υ) Διον. Ἁλικ.

Ἱερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ᾄδει ἱερὰ ᾄσματα (ὁ Ἀλκμ. λῴν. 12. ἔχει ἐν ἑξαμέτρ. τὸ Ἰωτὰ μικρ.)

Ἱεράχθωτ, ους, ὁ, ἡ (χθών). Ὅ,τι εἶναι ἱερᾶς γῆς. Ἀνάλεκτ. Β', 301. ἱερόχθων βῶλος.

Ἱερόχρηστος, ὁ, ἡ· ἰδὲ χειρόχρηστος.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ (ψάλλω). Ἱερὸς ψάλτης, ὅστις ψάλλει εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱερόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὅστις ἔχει ἱερὰν, ἁγίαν ψυχήν.

Ἱερόω, ῶ (ἱερός). Ἱερόνω, ἁγιάζω, ἀφιερόνω τι, μνῶ, κατηχῶ τινά.

Ἱέρωμα, τος, τό. Ὅ,τι ἱερώθη, ἡγιάσθη, ἀφιερώθη, ἐθυσιάσθη· παρὰ τοῖς Ο'. Μακκαβ. Β'. ιβ'. 40.

Ἱερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει ἱερόν, θεῖον ὄνομα. 2) κύρ. ὄνμ. πολλάκις παρ' Ἡρότ. καὶ Ξνφ.

Ἱερωστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ ἱερόν, ἅγιον τρόπον.

* Ἱερώσυνα, τά· ἰδὲ ἱερώτυνος.

Ἱερωσύνη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως. 2) Τὸ θῦμα, τὰ ἱερεῖα, Σχολ. Ἀρστφ. Εἰρ. 920.

*Ἱερώτενος, η, ον = ἱερατικός· ἐξαιρ. τὰ ἱερόσυνα, Ἡμερίς, τὸ μοιράδι τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τὸν ἱερέα ἐκ τῆς θυσίας· γίνεται μάλιστα ἱερώσυνα κωλῆ, τὸ πλευρόν, ἡ μηρὸς ἀριστερά. Ἀθην. 9. ἔτι δὲ καὶ τὰ τοῖς θεοῖς προσφερόμενα μέλη τοῦ θύματος· ἐν γένει ὅ,τι ἀφιερώθη, ἐθυσιάσθη θεῷ τινι.

Γεῦ. Χλευαστικόν, περιπαικτικόν, ἐπιφώνημα. Ἀριστοφ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ζ.

*Ἰζάνη, ἡ. Ἱμάτιον, φόρεμα ἐξ αἰγὸς δέρματος, ἀπὸ γιδοτόμερον, τὸ ὁποῖον ἐφορουσαν οἱ Σάτυροι εἰς τὰ δράματα. Πολλ. 4, 118.

Ἰζάνω, (ἵζω). Κάθημαι, Ἰλιάδ. Κ, 92. Ὀδσ. Ω, 209. ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Καταπαύζει, καταπαύεται, καταβαίνει, βουλίζει. 2) μεταβτ. Βυθίζω, βάλλω, λέγω, προστάζω τινὰ νὰ καθήσῃ, Ἰλιάδ. Ψ, 258.

Ἵζημα, τό. Κάθεσμα, καθίσι, τὸ νὰ κάθηται, καθήσῃ τις· τὸ νὰ καταπαύσῃ τις, καταπαύσιμα, βούλισμα· τὸ νὰ βάλῃ, διορίσῃ τίς τινα νὰ καθήσῃ.

Ἵζω, Παρτ. ἵζον, Μλ. ἱζήσω, Ἀττ. ἱῶ. ἀμετβ. Κάθημαι, Ὀμ., ὅστις χρῆται καὶ τῇ μέσ. διαθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημα. Ἐπὶ πολεμιστῶν, Κάθημαι εἰς τὴν ἐνέδραν, κοινε. εἰς τὸ καρτέρι, Ἰλιάδ. Σ, 522. Στρατοπεδεύομαι, Ἰλιάδ. Β, 86. Κάθημαι στερεά, καλά, ἔχω καλὴν βάσιν, Ἡρότ. 8, 52α. 71. παρβλ. Ἰλιάδ. Ι, 87. πίζειν ἐν μέσοισιν Ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην· Ἰλιάδ. Τ, 15. πίζω ἐς θρόνου Κάθημαι εἰς τὸ θρονί, σκαμνί, Ὀδσ. Θ, 469. ὡσαύτως καὶ πίζομαι εἰς τὸν Valck ἐν Ἡρότ. 8, 71. πίζειν ἐπί τινι Ὀδσ. Ξ, 365. πίζειν ἐπί τινος Ὀδσ. Ρ, 339. ἔτι δὲ καὶ Κάθημαι σιωπῶν, ἡσυχος, Τμ. Ἑρ. 457. Ἐπὶ πραγμάτων, Κάθηται, καταπάθηται, καταπαύζει, βουλίζει. Πλάτ. ηδl ὁ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποῶν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος ἰζομένη παρέσχετον. 2) μεταβτ. Καθίζω, βάλλω, προστάζω, ἀφίνω, διορίζω τινὰ νὰ καθήσῃ ἀμή μὲ ἐς θρόνου ἵζειν Ἰλιάδ. Ω, 553. Οὕτως ἐνέγνωσεν Ζηνόδ. καὶ ἐν Ἰλιάδ. Β, 53. ιβουλὴν ἵζειν ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Voss. Krit. Blät. 1. σλ. 235. παρβλ. Ἀπλ. Τέ 2, 36. (ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργτ. καὶ τῷ μέσ. ἔνεστ. καὶ παρτ. οἱ Ἀττ. λογογρφ. δὲ προκρίνουσι τὸ, καθίζω· ἐτυμολγ. παρὰ τὸ Δρκ. ἰσάω.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Η.

Γή. Χαρᾶς ἀναβόησις, σπανίως δὲ λύπης, ἢ πόνου. ἐξαιρ. κοῖ παιάνι, παρβλ. ἰήϊος. (υ–, ἀλλὰ καὶ – –, Σχολστ. Ἀρστφ. Εἰρ. 452. πρβλ. ἰώ.)

Γῆ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, ἰᾶ, φωνή, βοή, ἀλαγή, ἦχος, ψόφογγος, Ἡρότ. 1. 85.

Γῆ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἴα, σημ. ἡ, σοῦ· ἔστι μία, μιᾶ, μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἴωσι λογογρφ.

Γηδών, ἡ (ἰαίω). Χαρά, εὐφροσύνη, ἡδονή, Ἡσχ., ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀλγηδών.

Ἰήϊος, α, ον· ἐτι δὲ καὶ δισγν. (ἰή). Ὅστις παραπονεῖται, ὀδύρεται, παραπονιάρης· ἄλλως, ταλαίπωρος, οἰκτρός· λυπηρός, ὀδυνηρός· ἰήϊοι κάμπτουσι Θλιβεραὶ κλῆσεις, πόνοι τῆς γενεᾶς, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 174. ἰήϊος βοή· ἰήϊος μέλουσι λυπηρά, οἰκτρὰ φωνή, οἰκτρὰ, ὀδυνηρὰ ψαλμῳδία, λυπηρὸν τραγῳδί, Εὐρπδ. 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, παρβλ. Ἰήϊος· πεδεινῶς ἐ ἐν ἀλγηδόσι καὶ ἀνάγκαις, ἢ ὡς Παιάν δικ τοῦ, ἰὴ ἐπικαλούμενος· ἄλλοι δὲ παρὰ γουσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἰάομαι, ὁ ἰώμενος, ὅστις ἰατρεύει, θεραπεύει· καὶ ἄλλοι παλιν γράφουσιν ἰήϊος ἄνσμ. παρὰ τὸ ἵημι, Ὁ ταχύτης. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν δὲ τοῦ Ραββον, ἁπλογεῖ ἡ λέξ. τῷ, Κύριος. (υ – υυ).

Γήκοπος, ὁ, ἡ (ἰή, κόπτω). Ὅστις κτυπᾷ τὸν πόνον, τοῦτ' ἔστι νικᾷ τὸν πόνον, τὴν λύπην, ἢ παρὰ τό, κόπος, Πλήρης λύπης καὶ πόνου, τοῦτ' ἔστι μὲ πόνους καὶ μὲ λύπην, κωμ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Βτρχ. 1265. ἄλλοι δὲ ἑτυμολογοῦσιν, οὐχ ὑγιῶς, τὴν λέξ. παρὰ τὸ ἰάομαι, Ὅστις ἰατρεύει λύπην καὶ ἀνάγκην.

Γήλα, Ἀπρμφ. ἴνλαι· Ἀόρτ. τοῦ ἰάλλω. Ὅμ.

Γήλεμος, ὁ, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἰάλεμος κ. τ. τ. ἄπερ ἰδέ.

*Γήλυσός, ἡ, Ἰλιάδ. Β, 656. Ἀττ. Ἰκλυσός. Πόλις ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ Ἰκλυσοῦ ἥρωός τινος οὕτω κληθεῖσα. (υ – – υ)

Γῆμα, τό = ἵεμα. Ἰων. π. χ. Ἡρότ. 3, 130.

Γῆμι, ῆς, ῆσι, γ'. πλῆ. προσπ. ἰῆσι, ἰᾶσι, ἰεῖσι, τοῦτο μόνον (τὸ ἰεῖσι). Ὅμηρ., Ἀπρμ. ἰέναι, Ἐπκ. ἰέμεναι, Ὅμ. καὶ ἴεμεν, Ἡσ. Μτχ. ἰείς· Παρατ. ἰᾶν· ἐνικ. ἰεῖν· Προστ. ἰεῖς· Παρτατ. ἴην καὶ ἴουν· ὁ Ποιητ. χρῆται πὸ τοῦ πρώτου τῷ ἴεν μόνῳ, Λίολ. ἐντὶ ἴασαν, γ'. πλῆ. προσπ., Ἰλιάδ. Μ, 33. ἀπὸ τοῦ ἄλλου δὲ, τῷ γ'. ἑνικ. προσπ. ἴει, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Μλ. ἥσω· Ἀόρ. ἀ. ἧκα, Ἐπκ. ἔηκα, Ἰλιάδ. Δ, 48. ἀόρ. β'. πλῆ. ἕμεν, εἶτε, ἔσαν, καὶ αὐξσ. εἶμεν, εἶτε, εἶσαν, ὁ ἑκ. ἀρξμ. ἐστὶ ἄχρηστος, καὶ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ἀ ἀόρστ. Ἀπρμφ. εἶναι. Μτχ. εἰς· Παρατ. ἔουν· Ἐνικ. εἶην· Προστ. εἶς· (ὁ Ποιητ. οὐ χρῆται ἐκ τοῦ ἀναυξτ. τύπου τῷ ἀόρστ. β'.) Παρκμ. εἷκα, Ὑπραντ. εἵκειν, ἀμφτ. μεθωμηρικ. Παθ. καὶ μέσ. εἵστ. ἷεμαι· Παρτ. ἷεμην· ἀόρ. ἀ. παθ. εἵθην, σπανιώτ. μετ' αὐξσ. εἱέθην· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἡκάμην· μέσ. ἀόρ. β'. ἕμην, καὶ αὐξήσ. εἱμην· Παρκμ. εἷμαι, Ὑπραντ. εἵμην· (ἀπὸ τῆς παθ. καὶ τῆς μέσ. διαθ. χρῆται ὁ Ποιητ. πλὴν τοῦ ἔντος γ'. πλῆ. προσπ. του μέσ. ἀόρ. β'. μόνον τῷ ἐνστ. καὶ τῷ Παρτ.) Τὸ ἵημι προκύπτει ἀπὸ τῆς συζυγίας του, τίθημι ἐν πλείοσι συνθέσεσι δὲ ἐμφαίνεται διαφόρως ἡ λέξις· ἰδὲ ἀνίημι, ἀφίημι, καθίημι, μεθίημι, προίημι.

Κυρία σημα. τῆς λέξ. ἐστὶ τό, Κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, ἐξαιρ. εἰς ταχεῖαν, σφοδρὰν, βιαίαν κίνησιν. ἐπὶ α) Πέμπω, στέλλω· ἀποστέλλω, ἀποπέμπω, ἀφίνω, ἀπολύω, Ὅμ. ἐπὶ ἐμψύχων· ἀσυπήθως δέ, νέαν παρηορίην Πηδασον ἰεισι Πέμπει τὸν Πηδ. εἰς τὸ ζυγοσχοινον, τοῦτ' ἔστι ζεύγει αὐτὸν, τὸν βάλλει, δένει εἰς τὸν ζυγόν, Ἰλιάδ. Π, 152. ἔτι δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων, ὅσα χορηγεῖ, πέμπει ὁ Ζεύς, πίνναι ἐμένει οὖρον, στέλας, τέρας, ἐνύσσειν Ὅμ. β'.) Πέμπω, ἐκβάλλω φωνὴν, κτύπωτι τὸ κ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χη, ἐξαίρ. ὄπα, Ἰλιάδ. Γ. 152. 221. Ὀδύσσ. Μ, 192. «ἔπεκα Ἰλιάδ. 222. ἔτι δὲ καὶ «ίέναι φωνήν, γλῶτσαν, στόμαι Βάλλω εἰς κίνησιν τὴν φωνήν, τὴν γλῶτσαν, τὸ στόμα μου, ὃ ἐστὶν ὁμιλῶ, λέγω, φωνάζω, Ἡρόδ. 1. 57. 2, 2. 9, 16. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καταλιμπάνεται καὶ ἡ αἰτ. Wytt, cr. ep. σλ. 253. γ΄.) Βάλλω εἰς κίνησιν κείμενον, ἠρεμοῦν σῶμά τι, Ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, πλάσσω, πέτρον, βέλος, βέλεμνα, δόρυ, ἰόν, εἰστόνιν Ὅμ. Ῥίπτω τι κατά τινος διὰ νὰ τὸν κτυπήσω· τινός, Ἰλιάδ. Ν, 650. Σφκλ. Αἰ. 154. αἰτιατικῇ τοῦ πρσπ. κατὰ τοῦ ὁποίου ῥίπτει τις, Ξνφ. Ἀνάβ. ε, 5, 12. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παραλείπεται ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ αἰτ., ὥστε τὸ ἵημι μόνον ἔχει τὴν μεταβ. δοκοῦσαν σημσ. τοῦ, ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, Ὀδύσσ. Θ, 203, Ι, 499. Ἰλιάδ. Β, 774. Ρ, 515. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ λογογρφ. Wytt. ep. cr. σλ. 161. δ΄.) Ἀφίνω, κάμνω τι νὰ ἐκτανθῇ, ἐξαπλωθῇ· ἐπὶ ὕδατος, Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται, τρέχῃ που, νὰ ἀναβρυῇ, Ἰλιάδ. Φ, 158. καὶ παραλείφει τὴς αἰτ. ἀμεταβ. δοκοῦν, «ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν» ὑπκ. ὕδωρ «ὸ ποτμ. στέλλει τὸ «ερόν του ἐπὶ τὴν γῆν, ἀντὶ χύνεται, τρέχει ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀδύσσ. Δ, 239. ὡσαύτως καὶ «ικρήνη ἵησιν· «Ἡ πηγὴ ἀναβρύει, Ὀδύσσ. Η, 130. ε΄.) Γρπε. ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ἐξαίρ. ἐπὶ κόμης, μελετ. τῆς κεφαλῆς· «κάπ' δὲ κάρηος ἧκε κόμας» Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν κατεφέρετο, ἐκυματοῦτο κρεμαμένη ἡ κόμη, Ὀδύσσ. Ζ, 231. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου «ἐξείρας ἶσι ἀμφὶ λόφοιιι Ἄρῆκε τρίχας, μαλλιά, νὰ κυματοῦν κρεμάμενα περὶ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, Ἰλιάδ. Τ, 383. Χ, 316. Ἴτωι ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ ἁρμάκον ἶέναι ἐν τινι» Ὀδύσσ. Κ, 317. «ὰν τὸ, ἁρμακον, πρέπει νὰ ἐννοηθῇ μὲ ῥευστόν. Παραπλήσιον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ο, 19. «ἐκ δὲ πόδοῖν ἄκμονας ἧκε δύωιι Ἄρῆκε, ἄφησε νὰ κρέμωνται ἀπὸ τοὺς πόδας του δύω ἄκμονες, ἀμόνια, τοῦτ' ἐστὶ τοὺς ἐκρέμασε ἀπὸ τοὺς πόδ. ξ΄.) Ἀφίνω τίποτε νὰ πέσῃ κάτω που ἢ πως, ἐξαίρ. «ιδάκρυσιν Ὀδύσσ. Π, 191. Ψ, 33. παρβλ. Χ, 84. καὶ Ἰλιάδ. Μ, 205. «ήκε φερεσθαιιι Ἄφῆκεν, ἄφησε νὰ πέσῃ, Ἰλιάδ. Φ, 120. Ὀδύσσ. Μ, 442. η΄.) Κατὰ μέσ. διάθ. Μινοῦμαι, εἶμαι εἰς κίνησιν, ὅθεν, διώκομαι, βιάζομαι, ὁρμῶμαι, ἤτοι αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου ὁρμήν, ἐπιθυμίαν τινά· ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, εὐχομαί τι, πολλ. παρ' Ὅμ. εἴτε ἀπολύτως, εἴτε μετὰ ἀπρμφ. κείμενον, ἐξαίρ. «ιέμαι ἰυμῷ, καὶ ἔστω ἰυμὸς ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., μάλιστα ἐν τῇ Μτχ. ἱέμενος, Ἐπιθυμῶν, ποθῶν, ζητῶν ἐγκαρδίως, Ἰλιάδ. Λ, 168. Ψ, 371. Ὀδύσσ. Κ, 69. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, Ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω που· τὸ δὲ «ιέμενος ποταμοῖο ῥοάων», Ὀδύσσ. Η, 129. φαίνεται σημαῖνον μόνον τό, Ῥίπτων τὸ βλέμμα, κυτάζων πρὸς τὸν ποτμ., παρβλ. Nitzsch Ὀδύσσ. Λ, 58. ἄλλως δὲ συνηθ. μετὰ Ἐπῤῥ. «οἴκαδε, ἐρεβώδε, πρόσω ἱέμενος», Ὅμ. «ίέμενος Τροίηνδε» Ὀδύσσ. Τ, 187. δ΄.) Ἁπλ. πραπ. μέσ. ἀορ. βΐ. ἕντο, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ, πολλάκις ὅμως «ειμένῃ συντξ. «ἐπεὶ ποσὶς καὶ ἐὐητύος ἐξ ἔρον ἕντο». «Ἀφ' οὗ ἔστειλαν ἔξω τὴν ὁρμὴν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τοῦτ' ἐστὶν, ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· Ἐνταῦθα ὑπάγουσί τινες καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Τ, 402. «ἐπεὶ χ' ἕωμεν πολέμοιοιι «ὐ οὐ «εῶμεν καὶ ἔκμειν εὔρηται γεγραμμένον, Ἐπειδὴ ἐχορτάσαμεν τὸν πόλεμον. Κατὰ γραμματικὴν τινα παράδοσιν ὅμως ὑπάγεται, ὡς Ἐπκ. ὑποτκτ. ἀντὶ ἅωμεν, ὦμεν, εἰς τὸ, ἀω· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλ. Τμ. 7. σλ. 695. Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 86. καὶ Λξ. 2. σλ. 131. (Τὸ Ἰῶτα τῆς προπαραλγ. ἐστὶ παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴοπσ. συνήθως βραχὺ ἐν γένει· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, μκρ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. παρεκτρέπεται ἐκ ταύτης τῆς συνηθ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἐν τῷ, ἶει, Ἰλιάδ. Γ, 221. Π, 152., ἐν τῷ, ἱείσασι, Ὀδύσσ. Μ, 192. ἐν τῷ ἀπρμφ. ἱέμεν καὶ ἱέμεναι, καὶ ὅλως ἐν αὐτοῖς τύποις τοῦ ἐνστ. καὶ τοῦ παρτ. κατὰ παῦτ. τε καὶ μέτ. διάθτ. παρβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γρμμ. 2. σλ. 427. ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν αὐτῶν· παρβλ. Heyene Ἰλιάδ. Τμ. 7. 409. Malthy ἐν Morell thesaur. prosod. σλ. 938. 6.)

*Ἴηνα, ἀόρ. α΄. ἐνργ. τοῦ ἰαίνω· Ὅμ.

Γηπαιήων, ονος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς ἐπικλήσεως «ὴ παιάων Τμ. Ἀπλ. 272. ἔτι δὲ καὶ ὕμνος τις εἰς τιμὴν αὐτοῦ ᾀδόμενος, Τμ. Ἀπλ. 500. 517. (ι) ἀφ' οὗ

Γηπαιωνίζω, Μλ—ίστω. Ψάλλω τὸν ὕμνον Ἰηπαιήωνα, βοῶ, κραυγάζω, φωνάζω εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπλ. Τὴ παιᾶνι, Δρστφ. Ἱππ. 410.

Ἰήσασθαι, Ἀπαρμ. ἀορ. Ἰων. τοῦ ἰάσασθαι, Ἰλιάδ.

*Ἴησι, Ἐπκ. ἀντὶ ἵη, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ὑπτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἰλιάδ. Ι. 701.

*Ἰήσιμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἴασιμος.

*Ἴησις, ιος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἴασις.

*Ἰησονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, Ἰλιάδ. πατρωμκ. τοῦ

*Ἰήσων, ονος, ὁ· Ἀττ. Ἰάσων· ὀνμ. κύρ. Θεσσαλοῦ τινος στρατηγοῦ, καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀπ' Ὅμ. ἠδὲ, περιφημότατος ἥρως. (υυ—)

*Ἰή=ειρα, ἡ· Ἰων. ἀλλ. τοῦ ἰητήρ. Ὅμ.

*Ἰητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἰατήρ. Ὅμ.

*Ἰητορίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἰατορία.

*Ἰητρός, ὁ Ἰων. ἀντὶ ἰατρός, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἰήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἰάτωρ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Θ.

Ἰθαγενής, ὁ, ἡ· ποιητ. Ἰθαιγενὴς (ἰθύς, γένος). Ὅστις ἐγεννήθη κατ' εὐθυτητα, τοῦτ' ἐστιν ἐκ νομίμου γυναικός, γνήσιος, Ὀδυσ. Ξ, 203. ὅπου κεῖται ὁ τύπ. Ἰθαιγενὴς καὶ ἄνευ οὐσιαστ., ἀντιθτ. τῷ κάθαρος· ἐν γένει, εὐγενής, Αἰσχύλ. Περσ. 304. «Ἰθαγενέων πατέρωνιι παρ' Ἡρόδ. 2, 17. Ὅ,τι εἶναι αὐτόφυες, ἐγειγνήθη, ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς φύτεως, οὐχὶ κατὰ τέχνην· «αὐξ Ἰθαγενέα στόματά ἐστι, ἀλλ' ὀρυκτά, Δὲν εἶναι αὐτοφυῆ, φυσικά, ἀλλὰ τεχνικά, διὰ τῆς τέχνης ἀνοικτά, σκαμμένα. 3) Ὅστις ἢ ὅτι ἐγεννήθη, εἰς τὸν τόπον ὅπου ζῇ, εὑρίσκεται, ὡς τὸ, αὐτόχθων. (ι) Περὶ ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἰδὲ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 648.

*Ἰθαιμένης, εος, συναιρ. ους, ὁ, Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Λυκίων· Ἰλιάδ. Π, 685. (υ—υ—)

Ἰθαίνω, =ἰαίνω, Ἡσχ.

*Ἰθάκη, Ἡ καὶ νῦν οὕτω ὀνομαζομένη νῆσος ἐν τῷ ἀντικῷ παραλίῳ τῆς Ἑλλάδος, ἡ πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως, πολλκ. παρ' Ὅμ. (υυ—) ἀφ' οὗ

*Ἰθακήνδε, Ἐπῤῥ. κινήτ. σημαντκ. Εἰς, πρὸς τὴν Ἰθάκην· Ὀδύσ.

*Ἰθακήσιος, ία, ιον. Κάτοικος τῆς Ἰθάκης, Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, Ὅμ. ἐξαίρ. ἐν Ὀδύσ.

*Ἴθακος, ὁ. Ἥρως τις προπάτωρ τῶν Ἰθακησίων, κτίστης τῆς Ἰθάκης, Ὀδύσ. Ρ, 207. (υυυ)

Ἰθαρός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι καθαρόν, δὲν εἶναι βολόν, ἢ σιτεινόν. Σιμμίας Ῥόδ. Πέλεκ. «ἀλλ' ἀπὸ οὐρανὸν ἰταρὸν νᾶμα κόμιζει» παρβλ. ἰλαρός καὶ φιλαρός. (υυυ)

Ἰθέα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ἰθεῖα· ἰδὲ ἰθύς. (—υυ)

Ἰθεῖαν, Ὑπαθυμ. ὁδόν. Τὸν ἴσιον δρόμον τὴν σιαν στράτα· ἰδὲ ἰθύς.

Ἰθέκας, Ἐπίρ. τοῦ ἰθύς. (—υ—)

Ἰθι, Πρτκτ. τοῦ εἶμι. Πήγαινε, ἔλθε, ὕλα, ψύγε, Ὅμ. - 2) ὡς τὸ ἄγε, ὡς Ἐπῤῥ. παρκελευσματκ. Ἕλκ δὲ, τὸ τουρκβ. αἰντεντέ, Ἰλιάδ. Δ, 362. Ἔτι δὲ καὶ, Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, κρημίσ' ἀπ' ἐδῶ. (υυ)

Ἴθμα, τὸ (εἶμι). Ἴχνος, πάτημα, βῆμα, πατημασιά, περιπάτημα, βάσιτμα, πέταγμα, ἀν γένει, Κίνησις, κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Ε, 778. Τμ. Ἁπλ. 114. Ἰλ. Ε. 778.

Ἴθρις, ὁ, Ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 175.

Ἰθύ, οὐσ. τοῦ ἰθύς, ὅπερ ἰδέ.

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ (βάλλω) παθτ. Ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐπετυχήθη ἴσια, καλά. - 2) παροξυτ. Ἰθύβολος, ὅστις ῥίπτει, ἐπιτυχαίνει ἴσια, (—υυυ)

*Ἰθύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμα). Ὅ,τι ἔχει εὐθείας, ἴσιας γραμμάς, τὸ ἰταλ. λίνιας, Ἀγαθ. Ἱστορ. 5. σλ. σλ. 153. (—υ—υ)

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅς τις κρίνει ἴσια, ὀρθά, δίκαια. Ἡσίοδ Ἔρ. 232. ἀντιθ. τῷ σκολιὰς δίκας. (—υυ—)

*Ἰθύδικος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (—υυυ)

Ἰθυδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει ἴσια. (—υυυ)

Ἰθυέριξ, τρ. ιχος, ὁ, ἡ (ἔριξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιας τρίχας. (—υ—)

Ἰθυκέαστος, ὁ, ἡ, ἰδὲ Ἰθυπτίων.

Ἰθυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις πηγαίνει, πορεύεται, βαδίζει, περιπατεῖ ἴσια, τὰν ἴσιον δρόμον. (—υυ—υ)

Ἰθυκτίων, ὁ, ἡ, ἰδὲ Ἰθυπτίων.

Ἰθυκυφής, ὁ, ἡ (κύπτω). Ὅ,τε εἶναι ἴσια πρὸς τὰ ἔξω μέρη καμπύλον, καμπυλωμένον, λυγισμένον· ὅστις εἶναι κυφός, τουρκβ. καμπούρης, ἔχων ξωπετιγμένην τὴν ῥάχιν (—υυ—)

*Ἰθύκυφος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (—υυυ)

Ἰθύλοφος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἴσια πρὸς τὰ μέσα καμπύλον, κυρτόν, λυγιτμένον. (—υ—υ)

Ἰθυμαχέω. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα, τὸ ἰταλ. εἰς τὸν κάμπον· μετὰ ὀστκ. (—υυυ—) παρὰ τὸ

*Ἰθυμαχία, ἡ. Μάχη ἀνοικτή, ἡ ὁποία γίνεται εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα. (—υυυ—) παρὰ τὸ

*Ἰθύμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα, στῆθος πρὸς στῆθος. (—υυυ)

Ἰθυμβος, ὁ. Βακχικὸς ὕμνος καὶ χορός. Πολυδ. Δ΄. 101. καὶ 104.

*Ἰθύνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὅστις ἔχει ἴσιον, ὀρθὸν νοῦν, ὀρθὰ φρονήματα. (—υυυ)

Ἰθυνσις, εως, ἡ (ἰθύνω) = εὐθυνσις. (—υ—)

Ἰθύνταται, Ἐπῤῥ. ὑπρθτ. τοῦ ἰθύς, Ἰλιάδ. Σ. 508. Ἀρκτ. 44.

Ἰθύντειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ἰθυντήρ. (—υ—),

*Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ (ἰθύνω). Ὅστις ἰσιάζει, κάμνει τι ἴσιον, διοικεῖ, συβερνᾷ· ὡς τὸ εὐθυντήρ. (—υ—) ἀφ' οὗ

Ἰθυντήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ διοικῇ, συβερνᾷ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἰθυνσιν. (—υυ)

Ἰθυντής, οῦ, ὁ, = Ἰθυντήρ. (ι)

*Ἰθύντωρ, ορος, ὁ = ἰθυντήρ. (ι)

Ἰθύνω, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ εὐθύνω. Ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον «ρὸς σάθμην ἰθύνων. Ἰσιάζω τίποτε κατὰ τὴν σταθμην, τὸ κοιντ. κατὰ παραθωράν σταθμην, τὸ ζύγι, τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες διὰ νὰ κτίζουν ἴσια, Ὀδύσ. Ε, 245. καὶ ἀλλαχοῦ. Κάμνω τὸ πάλιν ἴσιαν, τὸ ξαναισιάζω, μεταισιάζω. Παθτ. Γίνομαι ἴσιος, ἰσιάζομαι, στεκομαι πάλιν ἴσια, ἀντὶ δ' ἰθυνθήτην. Ἐτέθησαν, ἐβάλθησαν, ἐστάθησαν πάλιν ἢ ἔτρεχον πάλιν ἴσια ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, Ἰλιάδ. Π, 475. - β΄.) Εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ϑύνω, ἰσιάζω, κρατῶ, διώκωτε ἴσιε, ὀρθή πρός τι· ἡ πρόσ τινα, ἐναντίον τινός, ἡβέλος, οἰστός, ἵππους, ἡμιόνους, ἅρμα, νῆα ἰϑύνειν. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάϑ. ἰϑύνεσϑον. Ὀδ. X, 8. παρβλ. Ε, 270. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Σ, 3. μετὰ γεν. ἡλλήλων ἰϑυνομένων δούρασι. Ἓν ᾧ ἁρπάσαν, ἔρριπτον τὰ κοντάρια ἴσια ἕκας κατὰ τοῦ ἄλλου ἀναμεταξύ των· παρβλ. ἰσύς, Ἐπῴμτ. Παϑ. Εὐϑύνομαι, τρέχω, πηγαίνω, ὁρμῶ ἴσια, ὀρθὰ ἐναντίον τινός. – γ'.) Διοικῶ, κυβερνῶ, κρίνω „Ζεὺς πάντ' ἰϑύνει. Ἰλ. Ρ, 632. Ἐπὶ δικαστῶν, κριτῶν, ῥημάδων ἰϑύνειν λέγω, ὁμιλῶ, ἀποφαίζω, ὀρϑά, ἴσια, δίκαια, ἡ κάμνω τὰ στραβὰ καὶ ἄδικα πάλιν ἴσια καὶ καλά, δίκαια, τὰ ὁσοῤῥόντα, Ἡσό. Ἔρ. 265. ἔτι δὲ καὶ Τιμωρῶ, παιδεύω τινά, „ἐπανόρϑωσιν. Ἡρῤ. 2, 177. παρβλ. ἰϑύω. (– – –, μόνον ἐν Ἔπιγρ. ἀδηπ. 467, 8. υ – –)

Γ'ϑυπορέω. Μ. ἤτω. Πορεύομαι, βαδίζω, περιπατῶ, ὀρϑὰ, ἴσια· (ι) παρὰ τὸ

Γ'ϑυπόρος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, πηγαίνει, περιπατεῖ ἴσια. (ι) Ἀλλὰ

Γ'ϑύπορος, ὁ, ἡ, προπαροξύτ. (πόρος). Ὅ,τι ἔχει ἴσιους πόρους, παράτμητα, ἐξόδους, διέβας διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνει, ἡ ῥημορεῖ νὰ εὐγαίνῃ τι ἤτις ἴσια, ὀρϑά. (ι)

Γ'ϑυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ. Μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 169. μελίην ἰϑυπτίωνα ἐρῆκε. Ἐπίϑτ. τοῦ κοντάριου, τὸ ὁποῖον κατετεμνάζετο συνήϑως ἀπὸ ξύλον τῆς μελίας, τὸ κοινότ. μέλεγον καὶ ἀγριοκρανιά· ἐτυμολογεῖται ὀρϑὸς παρὰ τὸ, πέτομαι. Πετῇ, φέρεται ἴσια, κατ' εὐϑείαν, παρβλ. Ἰλ. Τ. 99. οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, ΠΕΤΩ, πίπτω. Πηγαίνει ἴσια· ὁ Ζηνόδ. ἀϑέτησε τὸ ἀντίπερα, ἴσια ἀντικρύ, τὸ Γαλλ. vis-à-vis. Ἡρῤ. 9, 51. – 2) Ἰσὺς ὡς Ἐπῴρ. Ἴσια, ἴσια πέρα, ἴσιε ἐναντίον τινός, ἴσι' ἀνάμεσα, πολλαχ. παρ' Ὁμ., τὰ πλεῖστα γενικῇ τοῦ πράγματος, πρός ὃ ἡ εὐθύντις, τὴν λέξ. συντάσσοντι „Ἰϑὺς Δαναῶν· Ἰϑὺς Μενελάοιο καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ „Ἰϑὺς πρὸς τεῖχος Ἰλ. Μ, 137. „Ἰϑὺς ἐπίτινος Wess. ἐν Ἡρῤ. 5, 64. „Ἰϑὺς φρενῶν ὡς τὸ „Ἰϑὺς μεμαὼς Προϑυμούμενος νὰ ὁρμήσῃ ἴσια κατ' ἐπάνω, Ἰλ. „Ἰϑὺς μαχέσϑαι· Τὸ νὰ πολεμῇ τις ἀντιπρό, στῆϑος πρὸς στῆϑος, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Γ, 168. Τὸ Ἰϑὺ ἔμεινε καὶ μεϑ' Ὅμ. ἐν ἐπῤῥμτ. χρήσει. (τό Ἰῶτα, καὶ ὅλα μακρόν, τὸ δὲ υ, βρχ.)

Γ'ϑύς, ὑος, ἡ (ἰϑύω) Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἴσια, ὀρϑὰ πρός τινα, ἡ πρός τι· εὐϑεῖα, ἴσια, ἄφοβος ὁρμὴ ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ζ, 79. Ἐν γένει, Σκοπὸς, ἐπιχείρησις, Ὀδ. Δ, 434. ὄφρα, Ἔρεσις, ἐπιϑυμία, εὐχή, κλῆσις, πόϑος, Ὀδ. Π, 304. Τμ. Ἁπλ. 549. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ, 303. Ὀδ. Θ, 377. πάν ἰϑύν, = πάν ὀρϑόν. Ἴσιε ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, ἴσια τὸν ἀνήφορον· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ αἰτ. (– –)

Γ'ϑυσκόλιος, ὁ, ἡ. (σκολιός) Ὅ,τι εἶναι, κεῖται ἴσια πρός τι μέρος κυρτωμένον, στραβωμένον, κυρτόν, τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὀρθὴν, καμπὴν, γωνίαν. Ἱπποκράτης. (– – υυυ)

Γ'ϑυτένεια, ἡ. Ὀρθὴ, ἴσια διεύθυντις. (ε) παρὰ τὸ

Γ'ϑυτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἁπλώνεται ἴσια, ἔχει εὐϑεῖαν, ἴσιαν ἔκτασιν· εἶναι ὀρϑὸν, ἴσιον, κἀϑυτενὴς οὐδέν Ἐπῴρ. (ϑυτενὼς, (–υυ–)

Γ'ϑύτης, τητος, ἡ. (ἰϑύς) = εὐϑύτης (– υ –)

*Ἰυτμή, ῆτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ. (ι)

*Ἰϑύτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) Ὅ,τι εἶναι ὀρϑὰ, ἴσια κομμένον, ἢ διῃρημένον. ἴσιον (ι)

*Ἰϑύτονος, ὁ, ἡ = ἰϑυτενής. (ι)

Γ'ϑύτριχες, οἱ, αἱ, πληϑυντ. τοῦ, ἰϑύθριξ. Ἡρόδοτ. 70. „Οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰϑίοπες, ἰϑύτριχές εἰσι· οἱ δὲ ἐκ τῆς Λυβίης, οὐλότατοι τριχωμα ἔχουσι πάντων ἀνϑρώπωνι.

Γ'ϑυφαλλικός, ἡ, όν, καὶ Ἰϑυφάλλιος, ὁ ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, κλήνει εἰς τὸν ἰϑύφαλλον· Ὁ ἀνήκων εἰς ἰϑύφαλλον, ὁ ἐξ ἰϑυφάλλου. ἐκ τοῦ

Γ'ϑύφαλλος, ὁ. (φαλλὸς) Κυρίως, τὸ ἐντεταμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τοὺς ἰϑυφάλλους ἔγερον, κατὰ ἀρχαιοτάτην συνήϑειαν, πρεπρεπόμενοί τινες ἐν τοῖς ἑορτοῖς τοῦ Βάκχου, καὶ ἄλλοι πάλιν εἶχον κύτους δεδεμένους περὶ τὸ σῶμα των· ὅτε δὲ ἰϑυφάλλουτο καὶ ᾠδοί τινες κατ' ἰδιαίτερόν τι μέτρον ἐστιχουργημένοι, ἰδὲ Herm. el metr. σλ. 94. Ὡσαύτως ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ᾠδαὶ αὐταὶ ἰϑύφαλλοι Τοιαύτη τις συνήϑεια λέγεται ὅτι, ἐπικρατεῖ καὶ εἰς πόλιν τινα τῆς Θετταλίας, τῆς ὁποίας πάλαι οἱ κάτοικοι εἶναι περίφημοι διὰ τὰς ἀστειότητάς των. — 2) Τρπκ. παρὰ Δημοσϑ. λέγεται καὶ ὁ ἀσκώτως ζῶν, ἀκρατοχαρμόνως τὰ ἤϑη. (– υ – υ)

Γ'ϑυφάνεια, ἡ. (φαίνομαι) Ἡ κατ' εὐϑεῖαν ποῦ πτῶσις, ἡ λάμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός· τὸ νὰ φέγγῃ, πίπτῃ τὸ φῶς ἴσια εἴς τι μέρος. κατ' ἰσυφάνειαν ἐρῶτᾶεις. Ἡλιοδώρ. Ὀπτικ. (– υ υ – υ)

Γ'ϑύω, Μλ. –ύσω (ἰϑύς, ἰϑύσω) Φέρομαι, κινοῦμαι, ὁρμῶ κατ' εὐϑεῖαν, ἴσια κατά τινος· πίϑετε μάχην Ἠμάχη, ὁ πόλεμος ἐπροχώρησεν, ἐπῆγε, ἦλϑε πρὸ ἐμπρός, Ἰλ. Χ, 2. μετὰ γεν. πίϑυτε νεὸς ὥρμησεν, ὀρϑὰ, ἴσια πρὸς τὸ κράβι, Ἰλ. Ο, 693. Ἔτι δὲ καὶ, ἐπὶ τεῖχος ἰϑύνειν Ἰλ. Μ, 443. — Ἐφορμῶ, λυσσῶ — 2) Σπεύδω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ μεγάλην προϑυμίαν· φρονττίζω ἀπὸπάνω διά τι, ὁρμῶμαι πρός τι, ἑτοιμάζομαι νὰ μεταχειρισϑῶ τι μετὰ ἄπρμφ. Ὀδ. Λ, 591. Χ, 408. ὄφρα καὶ ἐπιϑυμῶ, ποϑῶ, αὔχομαι νὰ ἀποκτήσω, κατορϑώσω τι. Ἡρῤ. 7, 82. (κατά τε τὴν σημ. καὶ κατὰ τὸν τύπον φαίνεται πάνυ πιϑανὴ συγγέν. τῆς λέξ. τῷ Ἰϑύω.) (– υ –, ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ ἀορ. κεῖται τὸ υ καὶ ὡς μκρ)

Γ'ϑυωρία, ἡ. εὐϑυωρία. Ἴσια, ὀρϑὴ ϑέσις, κατάστασις, διεύϑυντις.

*Ἰϑώμη, ἡ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. (υ – –)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ι.

Γ'ἴζω, (ἰσ') Ὁμοιάζει μὲ σκωρίᾳ, εἶναι, φαίνεται ὡς σκωρίᾳ, σκωριά. Διοκορ. Ε', (– –)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Κ.

Γ'κανοδοσία, ἡ. Ἱκανοποίησις, τὸ σύνηϑ. ἰταλικὸν σοδισφακτζιόνη· τὸ νὰ διορϑώσῃ πώς τις σφάλμα του ἢ ζημίαν, ἀτιμίαν τινά, τὴν ὁποίαν ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἐπραξένησεν εἰς τινα. παρὰ τὸ

Γ'κανοδότης, ου, ὁ (δίδωμι) Ὅστις κάμνει ἱκανοδοσίαν, δίδει σοδισφακτσιόνην. παρὰ τὸ

Γ'κανός, ή, όν. Ὅ,τι προτείνει, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἢ διά τι — 2) συνήϑως, Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, φϑάνει, ἀρκεῖ· ἄ,τι εἶναι χρήσιμον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον εἴς τι· ὃς τις εἶναι εἰς κατάστασιν, δύναται, ἔχει τοὺς τρόπους, τὰ μέτα, τὴν ϑέλησιν, προϑυμίαν νὰ κάμῃ τι· μετὰ ἀπρμφ, ἱκανός ζημιοῦσϑαι εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ βλάπτῃ, ζημιοῦσϑαι τινά· ἱκανὸς τεκμηριῶσαι· Εἶναι πράϑυμος εἰς μαρτυρίαν, τὸ μαρτυρῇ· βεβαιώνῃ τι μὲ τὴν μαρτυρίαν του· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτ. Ἀξιόλογος, καλός, εὐπρεπής, κἰκανὴ γυνὴ τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν Ηλούτσικη γκαναίκα, εὐμορφούτσικη, εὐμορφολαν· νέφ' ἱκανάνι ὑπκ. χρόνου Ἀρκετόν, ἀκετούτσικον καιρόν· νεῦ ἱκανούν ὑπκ. χρόνου, ἀπό παρ' ἡμῖν, Ἀπό πολλῆς, ἀπό καλοῦ καιροῦ· ἀπό ἱκανοῦ ποιεῖνα Τὸ κάμνῃ, ὅλῃ τις ἱκανοποίησιν, τὸ σύνηϑ. ἰταλ. νὰ σοδισφάρῃ τινά, νὰ τῷ δίδῃ σοδισφακτσιόνην. Ἐπῴρ. ἱκανώς. Ἱκανά, ἀρκετά. ἀφ' – ἱκανὸς ἔχω Ἔχω ἀρκετόν, μοί ἀρκεῖ, μοί φϑάνει· εἶμαι ἀρκετὰ βεβαιωμένος· ἱκανὸν ἔχω τινός. Εἶμαι ἀνώτερος, δυνατώτερος, ὀρειότερος παράτινα. Πλάτ. (υυυ ἀφ' οὗ

Γ'κανότης, τητος, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἱκανεύω· ἡ τις ἱκανός, ἀρκετός, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἴς τι (ι)

Γ'κανόω Μλ. –όσω (ἱκανός) Κάμνω τινὰ ἱκανόν, ἄξιον, ἐπιτήδειον εἴς τι. Παϑτ. Ἱκανοῦμαι· Ἔχω τι ἀρκετόν, μοί ἀρκεῖ, μοί φϑάνει τι· ϑεν εὐχαριστοῦμαι μὲ τίποτα. μετὰ δοτ. (ι)

Γ'κάνω, κατ' Ἐπικ. ἐπέκτ. τύπος τοῦ ἱκνέομαι, Ἔρχομαι, πηγαίνω, φϑάνω που, εἰς κάποιον τόπον, πάνυ εὐχρστ. παρ' Ὁμ. συντάσσεται κατὰ τὸ αἰτιατικῇ τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πρᾶγματος, πρός, εἰς τὸ ὁποῖον, ὅπου ἔρχεται· φϑάνει τις, ἄνευ προϑέτου συνήϑ., ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς εἰς, σπανιώτερ. ἐπί τινος Ἰλ. Β, 17. Ἠκεύτος χρῆται καϑ' ὅλα τὰ τῇ μέσ. διάϑ., ἱκάνομαι, Ἰλ. Η, 118. Σ, 457. Ὀδ. Γ, 92. Δ, 322. Ψ, 7. 27. 108. παρβλ. ἵκω, ἱκνέομαι (υ – –, μέ υ – υ –)

*Ἰκάριος, ὁ. Ηύρ. ὄνμ. Ὁ πατήρ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. — 2) Ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (–υυυ ἀφ' οὗ

*Ἰκάριος, ἰα, ιον. Ἰκαριώς, ἄ,τι κάνῃ τις πάγεται εἰς τὸν Ἰκάριον. πέλαγος Μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, Ἰλ. Β, 145. (–υυυ)

Γ'κελος, η, ον. ποιητ. ἀντὶ εὐκελος, Ὁμοιος, παρόμοιος. μετὰ δοτ. Ὁμ. Ἐπῴρ. ἴκελος (υυυ) ἀφ' οὗ

Γ'κελόω, Κάμνω τι ὅμοιον, παρόμοιον μέ τι τίποτε (ι)

Γ'κεσία, ἡ. (ἱκέτης) Ἡ ϑέσις, παράκλησις, παρακάλεσις ἱκέτου, ὅστις ζητεῖ βοήϑειαν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαφέντευσα, προστασίαν, σκέπην κατά τινος κατατρεκτοῦ τινος· τό νά παρακαλῇ τίς τινα γονυπετῶς — 2) Ὡς ὄηλκ. παρά τό, ἱκέσιος = ἱκέτης. Εὐρπ. Μηδ. 705. (– υ υ – Ἐπκ. υ υ υ – – Ἀττ.) ἀφ' οὗ

Ἱκεσιάζω, = ἱκετεύω (– υ υ – – Ἐπκ., υ υ – – Ἀττ.)

Ἱκέσιος, ία, ιον, Παρά τοῖς Τραγ. ἀεί ἐκτλκ. (ἱκέτης) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην· ἱκεσία γίγνομαι ἀντί ἱκέτις, Εὐρπ. Μήδ. 708. Ζεὺς ἱκέσιος Ἐπῴ. τοῦ Διός ὡς προστάτου τῶν ἱκετευόντων. (– υ υ υ Ἐπκ., υ υ υ Ἀττ.)

Ἱκετᾰδόκος, ὁ, ἡ. (ἱκέτης, δέχομαι) Ὅς τις δέχεται, συγχωρεῖ τούς ἱκέτας. Αἰσχύλ. (ξ)

*Ἱκεταονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱός τοῦ Ἱκετάονος. πατρωμ. τοῦ

*Ἱκετάων, ονος, ὁ, Ὄνμ. κύρ. Ὁ ἀδελφός τοῦ Πριάμου, Ἰλιάδ. (υυ—)

Ἱκετεία, ἡ. Ἀρχαιότ. τύπος, ἀντί ἱκεσία. Poppo ἐν Θκδ. Τμ. 1. πλ. 243 (ξ)

Ἱκέτευμα, τό. Τό νά ἱκετεύῃ τις, νά παρακαλῇ ὡς ἱκέτης· ὁ τρόπος τοῦ ἱκετεύειν. (ξ) Πλούταρχ. Θεμιστ. 24.

Ἱκετευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην, εἶναι ἴδιον ἱκέτου. Ἐπίρ. ἱκετευτικῶς. (ξ) παρά τό

Ἱκετεύω, Μ. εὐπω. (ἱκέτης) Δέομαι, παρακαλῶ ἐπικαλούμενος, ζητῶ θερμῶς τήν βοήθειάν τινος, μετά αἰτ. Ὀδσ. Δ, 530. (ὅπου πρόσκειται καί ἀπαρέμφατον διά τοῦ, ἡμᾶς, ἀναπληρωτέον) ἐξαιρ. Προστρέχω, καταφεύγω ὑπό τήν σκέπην καί προστασίαν τινός· ἱκετεύω τινα, ἐν τῇ Ὀδσ. πολλάκις· καί εἰς τινα, Ἰλιάδ. Π, 574. Τό δέ ἱκετεύω τινόςα ἀμφίβ. L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1242. ἐξαιρ. ἱκετεύω, παρακαλῶ τινα διά νά μέ καθαρίσῃ ἀπό τι ἁμάρτημα, κακούργημά μου ἡ ἀπό τινα ἄδικον καταδρομήν, διά μεσιτείας, θυτίας καί τ. τ. (υ υ – –)

Ἱκετηριεύω, = Ἱκεσιάζω. (ξ) παρά τό

Ἱκετήριος, ία, ιον. (ἱκέτης) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην, ὡς τό, Ἱκετευτικός. ἐξαιρέτως — ἱκετηρίαι, ὑπακουμ. τοῦ, ἐλαία, κλάδος, ἡ ῥάβδος, ὁ κλάδος ἐλαίας, τόν ὁποῖον κρατῶν εἰς χεῖρας ὁ ἱκέτης, καταφεύγων ἐπικαλούμενος τήν βοήθειάν τινος κατά γινομένης τῳ ἀδικίας τινός Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 383.α ἱκετηρία ἐστί κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ περιπεπλεγμένος· οἱ γάρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον ἡδύ. ἱκετηρίαν λαμβάνω, τίθημι παρ' Ἡρότ. 5, 51. ὡσαύτως καί ἱκετηρίαν τίθημι παρά τινι ἡ προβάλλομαι Προστρέχω εἰς τινα ἐπικαλούμενος τήν σκέπην, τήν προστασίαν, τήν βοήθειάν του. Δημοσθέν.α οὐκ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος εὐδεὴς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν· καί ἱκετηρίαν τίθημι ὑπέρ τινος ἱκετεύω ἡ μεσιτεύω ὑπέρ τινος· ἱκετηρίαν λαμβάνω Δέχομαι τόν ὑπό τήν σκέπην μου καταφυγόντα ἱκέτην. (υ υ – υ)

Ἱκετηρίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. ὄηλκ. τοῦ ἱκετήριος. (ξ)

Ἱκέτης, ου, ὁ. (ἵκω) Ὅς τις καταφεύγει πρός τινα καί τόν παρακαλεῖ θερμῶς ἐξαιτούμενος τήν ὑπεράσπισίν του· ὅς τις ἔρχεται πρός τινα ζητῶν τήν βοήθειάν του· ὁ δυστυχής, ὅστις ἐπικαλεῖται, παρακαλεῖ νά καθαριστῇ ἀπό τινα μιαιφονίαν καί κρατῶν τά ἱκετήρια εἰς τάς χεῖρας του προστεθῇ εἰς τινα βωμόν ἤ ἑστίαν, ὅπου δέν ἐδύνατο νά τόν βλάψῃ κανείς, Ὅμ. μήνιν ἱκέτεω Ἰλιάδ. Ω, 158. Ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἐπαλλ. ἱερόν τι ἄβατον τοῦ ἱκετεύοντος, παραπλήσιον τῷ τῆς ξενίας, ὑπό τοῦ Διός προστατευόμενον, Ὀδσ. Ι, 270. ὅθεν λέγεται ὁ ἱκέτης ἐν Ὀδσ. Η, 165. αἰδοῖος· καί νομίζεται, θεωρεῖται, ὁμοίως ὡς ὁ ξένος, Ὀδσ. Θ, 546. Τ, 134. Τοιουτοτρόπως ἐγεννήθη μεταξύ τοῦ ἱκετεύοντος καί τοῦ ἱκέτου προστατευομένου ἡ αὐτή ἀναλογία τῇ μεταξύ τοῦ ξένου καί τοῦ ξενίζοντος· ἔθεν καί — 2) Προστάτης, ὁ τόν ἱκέτην ὑπό τήν σκέπην του δεχόμενος, Ὀδσ. Π, 422. ὥσπερ καί τό ξένος, τόν τε ξενίζοντα καί τόν ξενίζοντα ὀηλοῦν. (υ υ –) ἀφ' οὗ

Ἱκετήσιος, ία, ιον. Ἐπῴ. τοῦ Διός ὡς προστάτου τῶν ἱκετευόντων, Ὀδσ. Ν, 213. πυρά τοῖς ὕστερον δέ = ἱκέτιος, ἱκετήριος ἐν γένει. (ξ)

Ἱκετικός, ἡ, όν. = Ἱκετήριος. (ξ)

Ἱκέτις, ιδος, ἡ. Τό ὄηλκ. τοῦ Ἱκέτης. (ξ)

Ἱκετοδόκος, Ἱκετοδόχος, ὁ, ἡ. = Ἱκετᾰδόκος.

Ἱκετώσυνος, ὁ, ἡ. = Ἱκετήριος. ἀφ' οὗ τά νικετωσύνια, ὑπακ. Ἱερά. Καθαρτήρια, λυτήρια· θυσία δι' ἧς καθαρίζεται τις φονέα τινά ὡς ἱκέτην προτερχόμενον.

Ἱκνέομαι, β'. ἐνκ. προπ. ὑπτκτ. μορ. β'. τοῦ ἱκνέομαι, Ἐπκ. ἀντί ἵκω, Ὅμ. (υ – –)

*Ἱκμαδώδης, ὁ, ἡ (ἱκμάς, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν.

Ἱκμάζω, καί Ἱκμαίνω (ἱκμάς) Τρχαίνω, ποτίζω, μουσκεύω, καθιστῶ ὑγρόν, νοτερόν· ἔθεν Ἀπαλύνω, ἀναλύω, ἀναλνῶ, καθιστῶ τινα ἀναλυθῆ, ἀνάλυτη, οἷς τό, ἐμείνω, ἀλλά μόνον διά ὑγρασίας, διά ῥευστοῦ τινος ἀναλύω, μαλακύνω πίστε· ὁ Ἀπλ. Τά. χρῆται καί τῇ μέτ. διαθ. μετά αἰτ. ἡδέμας ἱκμαίνομαι Τρχαίνω τό σῶμά μου, ὅ ἐστίν ἀλείφομαι μέ εὐώδες τι, μέ ἔλαιον καί τ. τ.

Ἱκμαῖος, ὁ (ἱκμάς) Ἐπῴ. τοῦ Διός. Ὁ ὑγραίνων, νοτίζων, διότι ἔπεμπε τήν βροχήν, ἔκαμνε νά βρέχῃ, ἄλλως ὑέτιος.

Ἱκμαλέος, εα, εον. Ἔτι δέ καί διπτλ. (ἱκμάς) Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, βεβρεγμένον, νοτερόν.

*Ἱκμᾶλιος, ὁ, Ἡρ. ὀνμ. τέκτονός τινος, Ὀδτ. Τ, 57 (– υ υ υ)

Ἱκμάς, άδος, ἡ. Ἱκμάδα, νοτιά, ὑγρασία, βευστότης, ἐπί ἐλαίου, λάδι, μέ τό ὁποῖον νοτίζονται, ἀλείφονται δέρματα, Ἰλιάδ. Ρ. 392. ἐξαιρ. ὑγρασία δι' ἱδρῶτος ἐξατμίσεως προξενουμένη, ἡ δι' ἐκκλίψεως, στραγγίσματος μέ σφίξιμον· ἱκμάς Βάκχου ὑγρασία τοῦ Βάκχου, ὁ οἶνος, τό κρασί.

Ἱκμαστία, ἡ. = Ἱκμάς.

*Ἱκμαστώδης = ἱκμαστός. Ὅ,τι εἶναι ἡ φαίνεται ὑγρόν, νοτερόν, Σχολ. Ὀδσ. Δ, 7.

Ἱκμάω, = λικμάω.

Ἱκμενος, μόνον ἐν τῇ συντάξει ἱκμενος εὖρου Ἄνεμος φορός, εὐήνεμος, καλός διά τούς πλέοντας, ταξειδεύοντας, τό σύνηθ. Ἰταλ. πρίμος, Ἰλιάδ. Δ, 479. Ὀδσ. Ε, 420. Λ, 7. καί ἀλλαχοῦ. Ἀναφιβόλως παρά τό ἵκμας, ὡς ἐν Ὀδσ. Ε, 478. πάνεμοι ὑγρόν πέντεσιν ὑγρά, γλυκεῖα, καταψηκτική, τό ἰταλ. φρέσκα, πνοή πέμων, ἀντιθ. τῷ, ξηροί, ξηρασίαν διά τῆς πνοῆς των προξενοῦντες, σφοδροί ἄνεμοι ἡ κατά τόν Nitsch Ὀδσ. Β, 420. γλίτχροι, διαπερατικήν ὑγρασίαν φέροντες. Ἄλλοι δέ γράφουσιν ἱκμενος, δοτμ. παρά τό ἱκνέομαι. Ὁ ἀκολουθῶν, ὅ ἐστίν ὄπισθεν πνέων ἄνεμος.

Ἱκμή, ἡ. (ἱκμάς) Εἶδος φυτοῦ ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον. Θεόφραστ. Δ'. 11.

*Ἱκμιος, ὁ, ἡ = ἱκμενος. Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν.

Ἱκμόβωλον, τό. (βῶλος) Τρός βῶλος χώματος. Διοσκορ. Β'. 128.

*Ἱκμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὑγρᾶς ποιότητος, Σχολ. Πρμθ. 88.

Ἱκνέομαι, Παρ' Ὅμ. δίς κατ' ἔνστ. ἀπαντώμενον. Ὀδσ. Ι, 128. Ω, 339. Ἐπί τό πλεῖστον κατά Μελ. ἵξομαι καί ἀόρ. ἱκόμην. Παραμ. ἵγμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵκω) Ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω, καταντῶ που· παρ' Ὅμ. μετά αἰτ. τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πράγματος, πρός ὅ ἤ ὅπου φθάνει, ἐρχόμενος· σκηνικῶς, μετά τῆς εἰς καί ἐπί τά· ἔτι δέ καί, εἰς τινα, ἐπί τόν οἰκόν τινος, Ὀδσ. Τ, 372. Παρά τοῖς ἱστοριογρᾶφ. δέ, ἡ μετά αἰτιατ. ἁπλῶς ἄνευ προθέσ. σύνταξ. τῆς λέξ. ἔστί σπανία, Ὁ Ποιτ. χρῆται τῷ τύπῳ ἵκω συνηθ., ὅπερ ἰδέ· καί τῷ ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένῳ, ἱκάνω, οἱ δέ Λογογρᾶφ. ἐξαιρέτως τῷ συνθέτῳ τύπῳ ἀφικνέομαι. Ἰδιωτέρα χρῆσις τῆς λέξ. — α') Ἔρχομαι πρός τινα ὡς ἱκέτης, ἐπικαλοῦμαι τήν βοήθειάν του ἱκετεύων, παρακαλῶν, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Χ, 123. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 275. ὅθεν νῦν θυέστην ἱκνοῦμαι Ἐπικαλοῦμαι τήν βοήθειαν Διός τινος διά θυτιῶν, Θκρτ. — β'.) Φέρομαι, κινοῦμαι κατά τινος ἐχθρικῶς, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ — γ'.) Τείνει, προσήκει, ἀνήκει, ἁρμόζει τι. ὡς μέσος ἱκνέεται· Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει, Ἡρότ. 9, 26. ἀλλά καί μετά τῆς εἰς, Ἡρότ. 6, 57. ὅτο ἱκνεύμενον Τό ἁρμόζον, πρόσηκον, πρέπον, ἁρμόζον, Ἡρότ. 9, 84 — δ'.) Ἐπί χρόνου, Ὀδσ. Ρ, 497. τά ἱκνούμενα χρόνου Ὁ μέλλων, ὁ ἐρχόμενος καιρός, ἤ καθώς ἄλλοι ὀρθότερον ἐξηγοῦσιν, Ὁ ἁρμόδιος, πρέπων καιρός, Ἡρότ. 6, 86 — Χρητιμεύει δέ ἡ λέξ. ἐπί ἐμψύχων τε καί ἐπί ἀψύχων, π. χ. ἐπί πλοίων, ἐπί περιστάσεων, ἐπί διανοήσεων, ἤ λογισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τόν νοῦν ἤ εἰς τήν ψυχήν μου. Ἐπέρχομαι, ἔρχομαι, φθάνω· προσπίπτει, συμβαίνει, περιπίπτει, ἐγκαταστήπτει· παραβλ. ἵκω, ὅ. (τό ἵωτα ἐν τῷ ἀορ. βρχ., ἄν ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ὀρστ. ἐγκλ. μή γένηται δι' αὐξ. μερ. τῇ ὁποίᾳ οὐ χρῆται ἐπί τό πλεῖστον ὁ Ποιτ.) ἀφ' οὗ,

Ἱκνουμένως, Ἰωνικ. ἱκνεομένως, ἱκευμένως, Ἐπρρ. μετχ. ἐνστ. τοῦ ἱκνέομαι. Κατά πρέποντα, ἁρμόδιον, ἀνήκοντα τρόπον· μόνον παρά τοῖς Ἰωσι λογογρᾶφ. χρήσιμον.

Ἱκρια, τά. Ἔτι δέ καί παροξτ. ἰκρία Αἱ ἐξέχουσαι πλευραί τοῦ πλοίου, Ὀδσ. Ε, 252. Περί τοῦ δυσχεροῦς τῆς κατ' ἀκρίβειαν ἐξηγήσεως τοῦ μαρτυρίου τούτου ἰδέ καί τάς ἐν τῷ, ἐπηνεγκίνες σημειωθέντα — β.) Τό ἐπί τάς πλευράς ταύτας κείμενον κατάστρωμα συνήθως, τό κοινότ. σκαλωσιά, Ὅμ. ὅτις χρῆται τῇ λέξ. ἀεί ἐν τῇ συντάξει· πίκρια νηῶν, ἴκρια νηός, ἡ νηός ἐπ' ἰκριόφιν· ἐχρησίμευεν δέ τά ἴκρια εἰς τό νά καιμῶνται ἐπ' αὐτά κατακλινόμενοι οἱ ναυτιλούμενοι, οἱ ταξειδεύοντες, Ὀδσ. Γ, 353. Ν, 74 — 2) Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ εὑρῆται καί κατ' ἐνκ. ἀρθ. τό ἴκριον ἤ ἰκρίον — α) Πᾶν ὑψωμένον, ὑψηλά, ὀρθά τεταμένον πρᾶγμα, οἷον δοκός, πάσσαλος, χάραξ, τά κοινότ. γραπτά, πάλοικες, στύλοι, στανροί, καί τ. τ. — β'.) Παιδιᾶπτοτε σανίδωμα, ἐρεβάτι, ἐξαρ. ἐπί τοῦ ἀπείου δύνανται νά σταθῶσι ἤ νά καθίσωσι ξεσται διά νά βλέπωσί τι. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 395. ὅπου ἄλλοι ἐθέλουσιν ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τό ὑπερῷον, πρῶτον πάτωμα, ἀνώγι οἴκου, ὅπου κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες — γ'.) παρά Στρέβ. ὁδ. Πύργος, τά σύνθ. Ἰταλ. τορρίνι.

*Ἰκρίδιον, τό, ὑποκορτ. τοῦ ἴκριον.

*Ἴκριον, τό, ἰδέ ἴκρια, σημ. 2.

Ἰκριοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω μι) Ὅστις κατασκευάζει, στήνει ἴκρια σημ. 2. α'. β'.

Ἰκριόω, ὦ. (ἴκρια) Κατασκευάζω τι ἐκ ξύλων ἤ σανίδων, κατά πρόσωπα σανιδώματος, καταστρώματος· σανιδόω, καταστρώνω, στρώνω ἐδαφός τι μέ σανίδια.

Ἱκτάριος, = Ἱκετήριος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 350. ἅπαξ.

Ἵκταρ, Ἐπίρ. (ἵκω) Συγχρόνως ἀτύπημα ἤ ἐπιτυχημα δύο ἤ πλειόνων πραγμάτων ἐν τούτῳ· τό νά ἀτυπωθῇ ἤ ἐπιτυχαίνωσί τι πέντε ἤ ῥιπτέμενα δύο ἤ περισσότερα πράγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετα εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὑπεραυνεῖ ἵκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντος Ἡσ. Θγν. 691 — 2) Ἐπὶ τόπου. Εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, ὅθεν, ἐγγύς, πλησίον, συμπ., κοντά που, εἴς τι· μετὰ γεν. Αἰσχλ. Ἀγμ. 117. Εὐμ. 996. ποῦδ' ἵκταρ βάλλεις τὸ κοινόν. Οὔτε ζυγὸς ἐπ' ἴσης τὸ σημεῖόν, ὀχ., ἢ πολὺ ὀλιγώτερον θὰ τὸ κτυπήσῃ, ἐπιτυχῆ. (ἐπὶ τοξεύματος κυρίως, ἢ ῥίψιμον εἰς τὸ νυσσόμ.)

Ἱκτεράω = Ἰκτεριάω.

Ἱκτερίας, ου, ὁ. παρὰ Πλινίῳ λζ'. Ἰκτερίας λίθος. Εἶδος λίθου κιτρίνου.

*Ἰκτεριάω, (ἴκτερος) Ἔχω τὸν ἴκτερον ἢ πάσχω ἴκτερον, κιτρινιάσω.

Ἱκτεριάς, ἡ, ὁ. Ὅστις πάσχει ἀπὸ ἴκτερον, ἔχει τὴν κιτρινάδαν.

Ἱκτερώδης, ὁ, ἡ. = Ἰκτερικός.

*Ἰκτερόεις, εσσα, εν = τῷ προηγμ.

Ἱκτερόομαι, παθ. ἀνευ ἐργτ. ἀορ. Γίνομαι κίτρινος, μὲ πιάνει, μ' ἔπιασεν ἡ κιτρινάδα. παρὰ τὸ

Ἴκτερος, Τὸ πάθος, ἡ ἀρρώστια κιτρινάδα. — 2) Εἶδος πτηνοῦ κιτρίνου χρώματος, τὸ ὁποῖον βλέπων ὁ πάσχων ἔχανε τὴν κιτρινάδαν, ἐπιστρέφετο· τὸ ἴδιον ἐνόμιζετο καὶ περὶ τοῦ χαμαιζήλου· ἰδὲ αὐτό.

Ἰκτεριώδης, ὁ, ἡ = Ἰκτεριώδης, Ἰκτερικός.

Ἱκτήρ, ῆρος, ὁ, = Ἱκτης. — 2) Ὅστις δέχεται, λαμβάνει ὑπὸ τὴν σκέπην του, βοηθεῖ, διαφεντεύει τὸν ἱκετεύοντα, Αἰσχλ. Ἱκτ. 174.

*Ἱκτης, ου, ὁ (ἱκέτης) Ὅστις ἱκετεύει, καταφεύγει εἰς τὴν ὑπεράσπισιν, παρακαλεῖ ζητῶν βοήθειαν, διαφέντεσιν. — 2) Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπιθ. = ἱκετικός. ἀφ' οὗ

*Ἱκτήριος, α, ον = ἱκετήριος.

*Ἱκτωρ, ὁ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ, Αἰσχλ. Ἱκτ. 661. καὶ κατὰ Herm. Verm. bei Lycophr. 1164. αὐτὶ ἱκέτις.

Ἱκτίδεος, ἑα, εον. (ἱκτὶς) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν ἱκτῖδα. — 2) Ὡς οὐσιαστ. ἱκτιδέη, ἡ, συναιρ. ἱκτιδῆ, ὑπκ. δορά. Δέρμα ἱκτῖδος, νυφίτσας, τὸ ἡμιτουρβ. νυφιτσοτόμπορον, παρκβλ. κτίδεος.

Ἱκτῖν, ῖνος, ὁ. καὶ Ἰκτῖνος, ου, ὁ. Εἶδος ἱέρακος. Τὸ παρ' ἡμῖν Περδικιέρακον, κοιν. κληκλής, ἀνεμογάμης. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Α'. 5. — 2) Εἶδος λύκου. Ὀππ. (– –)

Ἱκτὶς, ῖδος, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 880. καὶ — ῖδος, ἡ. Τὸ ζῷον Νυφίτσα κοιν. (– υ)

*Ἵκτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. Ἵπτσυντ. τοῦ ἱκνέομαι, Ἡσιόδ.

Ἱκτορεύω. ποιητ. ἀντὶ ἱκετεύω. Ἡσύχ. ἐν Σοφοκλ. παρὰ τὸ

*Ἵκτωρ, ορος, ὁ = ἱκτήρ, ποιητ. αὐτὶ ἱκέτης.

Ἵκω, Παρτ. Ἱκων, ἀόρ. ἶξον. πρωτότ. λέξ. τοῦ ἱκνέομαι, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ παρὰ τῷ Πινδ. ἀπαντωμένη ὅπου διὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται βραχεῖα συλλβ. Boeckh. κατ' ἀνάγν. ἐν Πινδ. Ὀλ. 4. 11. Ὁ Ποιητ. χρῆται τὰ πλεῖστα τῷ, ἵκω καὶ τῷ ἀπ' αὐτοῦ ἱκάνω, σπανιώτ. τῷ ἱκνέομαι. Ἀόρ. ἱκόμην, πάνυ εὐχρηστ. παρ' Ὁμ. κατ' Ὁριστ., Ὑποτακτ., Εὐκτ. καὶ Ἀπρμφ. ἐγκλ., ἅπαξ δὲ κατὰ Προστκτ., ἱκέτθω, Ἰλιάδ. Σ, 178. κατὰ μετοχ. δὲ οὐδαμοῦ. Ἔχουσι δὲ οἱ τρεῖς αὐτοὶ τύποι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημτ., ὅθεν τὴν παρ' Ὁμ. χρῆσιν αὐτῶν περιλαμβάνομεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Ἐκ τοῦ ἴκω δέ, προέκυψε τὸ παρὰ τῷ Ποιητ. σπάνιον ἥκω.

Κυρίᾳ σημτ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, Ἔρχομαι, πορεύομαι, πηγαίνω, φτάνω, καταντῶ ἕως εἴς τι μέρος, ἕως εἴς τινα καιρὸν που, κατὰ τοπικὴν τε καὶ κατὰ χρονικὴν ἔννοιαν. Κατὰ πρῶτον οὖν ἐπὶ πάντας ἐμύχου, εἶτα δὲ ἐπὶ πάντων ἓν γένος, ὅσα σύνατ' αἰ ἐννοοῦνται ἐγκινήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πράγματος, ὅπου πορεύεται, ἔρχεται, πηγαίνει τις, ὅπου, πρὸς τὸ ὁποῖον κινεῖται παθητικῶς, ἄνευ προθέσεως· ἐνίοτε δὲ μετὰ τοῦ, οἴκαδε, Πηλείωνά δε καὶλ. τ. τ. Ἰλιάδ. Ι, 393. Ω, 338. καὶ μετὰ τῆς Εἰς, σπανιώτ. μετὰ τῆς Ἐπί, Μετά, Πρός, Κατὰ Τπό τι, ὑπαύτως σπαν. καὶ μετὰ δοτ. αὐτὶ τῆς αἰτ., Ἰλιάδ. Μ, 374. Ὀδύσ. Φ, 209. καὶ ἐν τῇ ἀναπαλιν σημ. τοῦτ' ἔστι κατ' ἐπιστροφὴν ἀπόπαθεν μετὰ τῆς Ἀπό, Ἐκ, Παρά τινος. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προθέσεως ἢ ἄλλου τινὸς μορίου προσλήψεως, ὡς τὸ, νοστεῖν, Ὀδύσ. Λ, 104. — Ἰδιαιτέρα χρῆσις τῆς λέξεως — α'.) Ἐπ' ἀνθρώπων. Πηγαίνω, καταφεύγω πρός τινα ὡς ἱκέτης· ὡς τό, ἱκετεύω· μετὰ αἰτ. καὶ εἴς τινα, Ἰλιάδ. Ξ, 260. Χ, 123. 417. Ὀδύσ. Π, 424. Ρ, 516. ἐξαιρ. γόνατά σὰ γούνας' ἱκάνω· τὰ σὰ γούνας' ἱκόμεθα Ἱκετεύων, θερμῶς παρακαλῶν προστρέχω εἰς τὰ γόνατά σου· ἐπειδὴ δ' ὡς ἱκέτης πρός τινα καταφεύγων συνήθιζε νὰ ἐγγίζῃ, πιάνῃ τὰ γόνατα τοῦ, πρὸς ὃν καταφεύγει, Ὀδύσ. Γ, 92. Ε, 449. Ι, 264. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἔρχομαι, πηγαίνω, προστρέχω εἰς τινα ζητῶν τὴν σκέπην, τὴν βοήθειαν του, Ἰλιάδ. Σ, 406. Ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἔχθρ. σημτ. ἡσὶ χεῖρας ἱείσασιν Ἰλιάδ. Η, 248. καὶ κατὰ παντοίας μεταφοράς. π. χ. μήδεα Ἰλιάδ. Ω, 728. Ὀδύσ. Ο, 366. καὶ μῆδος μέτρον Ἰλιάδ. Λ, 225. Ὀδύσ. Λ, 317. Σ, 217. γήρασς οὐδὸν Ὀδύσ. Ο, 246. Ψ, 212. πολέμοιο πείρατα Ἰλιάδ. Ζ. 148. στέλος μύθων, Ἰλιάδ. Ι, 56. — β'.) οὐρανόν, ἢ ἐς οὐρανὸν ἵκειν, ἱκάνειν Τὰ νὰ ὑψώνεται, σημαίνει τὸ πρὸς τὸν οὐρανόν, πολὺ ὑψηλά· ἐπὶ πάντων ὅσα ὑψόνονται εἰς τὸν ἀέρα, π. χ. κονίστη, καπνός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀτεκμήτων πραγμάτων, π. χ. ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπέλου, Ὀδύσ. Μ, 73. Ἔτι δὲ ἐπὶ πάντων ἐν γένει ὅσα ἐκτείνονται, διαδίδονται μακρὰν, ἐξαιρ. ἐπὶ φωτὸς καὶ ἠχου ἀκτῖνες, σέλας· καὶ, αὐτὴ, ὁρμηγόνος, κλέος, ἀγγελίη. Τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν, ὅτα ψάλουσι, καταιτῶσιν εἰς τὸ ἄκρον, εἰς ἔσχατον βαθμόν, εἰς μεγίστην ὑπερβολὴν κύβρεις τε βίητε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκεις Ὀδύσ. Ο, 329. — γ'.) Ἐπὶ πλείων, Ὀδύσ. Ι, 128. Μ, 66. Ἐπὶ περιουσίας, ἀτιμάτων, θησαυρῶν κτήματα ἵκει Φρυγίην Ἔρχονται, φέρονται, μεταχομίζονται εἰς τὴν Φρ., Ἰλιάδ. Σ, 292. ὁπότι χείρας ἱκοιτο Ὅ,τι ἔλθῃ, πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τινος, τὸ κοινόν, ὅ,τι βάλῃ εἰς τὰ χέρι, Ὀδύσ. Μ, 351. ψαλὸν αὐχέν' ἱκάνει Ἡ φλέβα ἐκτείνεται, φθάνει ἕως εἰς τὸν αὐχένα, Ἰλιάδ. Ν, 547. ἀχαλκὸς ἵκετο χρὼς τὸ κοινόν. Τὸ μαχαίρι ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ κόκκαλον, Ἰλιάδ Λ, 352. καὶλ. τ. τ. — δ'.) Ἐπὶ πάσης ἀδήποτε περιστάσεως, ἀχρεῖα ἵεσαν μὲν τὸ ἡμέτερον, Μὲ πλακόνει ἡ ἀνάγκη· ἀλλὰ, καὶ ἄνευ αἰτ., ἀπολύτως, Ἰλιάδ. Β, 142. — κῦπνος, τῆρας, μόρος ἱκάνει μεν Μὲ πλάκωσε ὁ ὕπνος, τὰ γηράματα, ὁ θάνατος· πλέσματα ἱκάνει μεν Οἱ χρησμοί, αἱ προφητεῖαι ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουν εἰς ἐμε, ἔρχονται εἰς τὸ κεφάλιμόν, Ὀδύσ. Ι, 507. ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, αἰσθημάτων, ἐννοιων, ἀτυχημάτων, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν πειράζουν, τὸν ταράττουν, ὑπνώτης, κῆδος, σέβας, ποθὴ, τάφος, πένθος, ἄχος, ἄλγος, ἄδος, χόλος ἱκάνει με· ἱκάνει φρένας καὶ θυμόν· ἱκάνει με φρενῶν πολλάκις παρ' Ὁμ., σπανιώτ. μετὰ ὀστ. τοῦ πρτπ., Ὀδύσ. Τ, 228., ἐνίοτε δὲ συντάσσει καὶ μετοχὴ τὴν λέξ. ὁ Ποιητ. πίκανον φευγόν, θέων, νέων, ἰὼν, ξυνιόνα Ἔρχομαι τρέχων, πηλαλῶντας, κολυμβῶν, πορευόμενος, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἐπίθ. νῦ πότροπον ἱκάνειν Ἰλιάδ. Ζ, 501. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. (τὰ Ἰώτα ἐν τῷ, ἵκω μὲν ἐστὶ παρ' Ὁμ. συνηθ. μακρ., ἐν τῷ, ἱκάνω δέ, ἀεὶ βραχ., ἂν ἐν τῷ παρατ. μὴ ἐπεκταθῇ δι' αὐξήσεως χρονικ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ, ἱκνέομαι ἔστι καὶ αὐτὸ βραχ., καὶ μόνον ἐν τῷ ἀοριστ. ἀορ., διὰ τῆς αὐτῆς αὐξητ. μακρ., τὴν ὁποίαν Ποιητ. παρελείπε ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Παρὰ Πινδ. δ' ἐξ ἐναντίας ἐν τῷ, ἵκω, ἀεὶ βραχ. Boeckh. v. l. Pind. Pyth. 2, 36.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Λ.

Ἴλα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Ἴλη. (– –)

Ἱλαδόν, Ἐπίῤῥ. (Ἴλη) Σωρηδόν, ἀγεληδόν, μὲ τὸν σωρόν, καθὼς κοπάδι. Ἰλιάδ. Β, 93. ἐν γένει, Εἰς, μὲ πολὺ πλῆθος, Ἡσιόδ. Ἔρ. 289 παρβλ. Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 158. (– υυ)

Ἱλάειρα, ἡ. παρ' Ἐμπεδοκλ. Ἡ σελήνη, τὸ φεγγάρι. πιθαν. παρὰ τὸ ἱλαρός. (υυ – ν)

*Ἴλαθι, ἰδὲ Ἴλημι.

Ἱλάμαι, σπανιώτ. παρεσχηματισμ. τύπος τοῦ ἱλάομαι, ἱλάσκομαι, Ὁμ. Ὕμν. ν'. 5. παρβλ. Ἴλημι. (υ –)

*Ἱλάομαι, Ἐπικ. ἀντὶ Ἱλάσκομαι, Ἰλιάδ. Β, 550. Ἀττ. ἱλέομαι. (υυυ –)

Ἵλαος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἱλαρύνει, κατευπραΰνει, ἐξιλεώνει· ὅθεν ἐπὶ θεῶν, Εὐμενὴς, εὐνους, ἵλεως, Ἰλιάδ. Α, 583. Ἐπ' ἀνθρώπων. Φιλόξενος, πρασφιλὴς, φιλόκαλος, πραΰς, ἐπιεικὴς, εὐεργετικὸς, συμπαθητικὸς, Ἰλιάδ. Ι, 639. Υ, 178. Ἐν γένει, Φαιδρὸς, εὔθυμος, Ὕμν. Δημτρ. 284. — Ἀττ. ἵλεως, ὁ, ἡ, ὠν, τό, παρὰ τοῖς μεταγιστ. ἱλαρός. (Τὸ Ἰῶτα ἀπὸ μακρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Ἀλλὰ καὶ τὰ α εὕρηται ἐνίοτε, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Δ, 533. Ὕμν. Δημτρ. 204. καὶ Voss, ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 342. μακρὸν Thiersch. Grammt. Ἑλλ. σλ. 288. πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ, λεώς, λαός, Μενέλεως, Μενέλαος, ἵλεως, ἵλαος.)

Ἱλάρια, ἡ. (ἱλαρὸς) = Ἱλαρότης (υυυ)

Ἱλάρια, ὠν, τὰ, ὑπκ. ἱερά, Χαρμόσυνος ἑορτὴ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ ἔαρος. Μακροβ. Σατουρν. α. 21.

Ἱλαρός, ά, όν. (ἵλαος) Φαιδρός, εὔθυμος, καλοκαρδισμένος. (υυ) ἀφ' οὗ

Ἱλαρότης, ητος, ἡ. Φαιδρότης, εὐθυμία, καλοκαρδισμα. (ῐ)

Ἱλαροτραγῳδία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ καὶ τοῦ κωμικοῦ μεταπεποιημένη τραγῳδία. ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Rhinthon (ῐ)

Ἱλαρύνω, (ἱλαρὸς) Ἱλαρὸν ω, κάμω τινὰ ἱλαρόμουσον, τὸν καλοκαρδίζω (ῐ)

*Ἱλαρύνω = τῷ προηγμ. (υυ – –)

Ἱλάρχης, ου, ὁ. (ἴλη, ἄρχω) Ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης, τάγματος ἱππέων, τὸ ἐκαλ. καὶ μαντάντας ἑνὸς σκαδρονίου καβαλλαρίας. (ῐ) ἀφ' οὗ

Ἱλαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱλάρχου.

Ἱλαροδέω, Εἶμαι ἱλαροδός. (ῐ)

Ἱλαροδία, ἡ, Τὸ φαλάτσιμον, ἢ ἡ ὠδὴ τοῦ ἱλαροδοῦ. (ῐ)

Ἱλαροδός, ὁ. (ἱλαρὸς, ὠδὴ) Ψάλτης, ἢ ποιητὴς ἱλαρῶν, τροπικῶν, χαροποιῶν ὠδῶν. (ῐ) Ὠδὴν. Ιδ'.

Ἱλάσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἱλαρύνει, καταπραΰνει, ἡμερόνει, ἐξιλεόνει τινά. (– υυυ) παρὰ τὸ

Ἱλάσκομαι, Μλ. Ἱλάσομαι (ᾰ) Ἐπικ. Ἱλάσσομαι, Δωρ. Ἱλάξομαι, καθ' αὐτὸ μέσον ῥῆμα ἄνευ ἐνργ. διαθ. (ἵλαος) Ἱλαρύνω, Ἱλεόνω, ἐξιλεόνω τινά, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ θεῶν· θεοὺς, Ἀθήνην, Ἔργον ἱλάσκεσθαι, ταύροις, μολπῇ· Ἐξιλεοῦν θεὸν τινα διὰ θυτίας, διὰ ὕμνων, θυσιάζοντας, ὑμνοῦντας, δοξολογοῦντάς τον, Ἰλιάδ. Α, 454. παρβλ. Β, 550. μετὰ μετχ. Ἱλάσκομαι παρ' ἐμοὶ τιν' ἐπὶ τῷ Ἐξέλασσε, ἐξανακερδαίνω τὴν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναιαν, τὴν ψιλίαν πυός παλιν, πεμπωντάς τω τι ὡς ῥωρον, Πνδ. Ὀλμπ. 7. β. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἠδίκησεν, ἐβλαψέ τις κατά τινα τρόπον, καὶ προσφέρωντάς τοις ξεοῖς οἰκείας τιμὰς μετὰ τὸν θάνατόν των τοὺς ἐξιλεόνει, Ἡρότ. 5, 47—2) Τὸ παρὰ τοῖς μεταγνστ. κατὰ ἔνργ. διάθ. ἱλάσκω. φέρει τὴν ἀμετβ. σημσ., Εἶμαι, γίνομαι εὐμενὴς, εὐνους πρός τινα· ἰδὲ ἱλήκω. (τὸ Ἰῶτα μκρ. συνίθως· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ παρ' Ὁμ. βρχ. Ἰλθ. Α, 100. 147. 448. Τμ. Δμτ. 204. οἷ οὗ

Ἵλασμα, τό. Ἱλέωμα, ἐξιλέωμα. Θυσία. (ι)

Ἱλασμός, ὁ. Ἐξιλασμός, ἐξίλασις, τὸ νὰ ἐξιλεώσῃ, ἀποκτήσῃ τις πάλιν τὴν εὐνοιάν τινος, ἐξαιρέτως τῶν ξεῶν. (ι) »Θεῶν ἱλασμός«. Πλούταρχ. Ὀρφ. Ἀργ. 552. »Ἱεροὶ ἱλασμοί«.

Ἱλαστήριος, ία, ιον. καὶ, Ἱλαπτικός, ἡ, ὁν = ἱλάσιμος. »τὰ ἱλαστήρια« ὑπὲρ ἱερᾶ. Θυσίαι ἐξιλέωσιν προσφερομένη· (τὸ πρῶτον Ἰῶτα μκρ.)

Ἱλάω, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἱλάομαι καὶ ἱλάσκομαι, ἅπερ ἰδέ.

*Ἱλέομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἱλάομαι. (ι)

*Ἱλεόομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἱλάομαι, ἱλάσκομαι, (ι)

Ἵλεός, ὁ, = εἵλεος, σημσ. 1 καὶ 2. (ι)

Ἵλεος, ὁ. ἡ, ποιητ. αἰτὶ ἵλαος, ἵλεως (ι)

Ἵλεως, ω. ὁ, ἡ. εν, τὸ, Ἀττικ. ἀντὶ, Ἵλαος. (ι)

Ἱλέως, Ἐπίῤῥ. τοῦ, Ἵλεος. Ἱλαρῶς, εὐμενῶς, εὐθύμως, φαιδρῶς, εὐνοϊκῶς, (ι)

Ἵλη, ἡ = εἴλη (ἵλλω, εἴλω) Ὅμιλος, ὄχλος, πλῆθος. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἀγέλη, κοπάδι· κανάποτε πλῆθος ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ, ἐξαιρ. ἱππέων τάγμα εἰς 128 στρατιώτας συνιστάμενον, τὸ ἰταλ. Ἰσκαδρόνε, Γαλλ. ἐσκαδρόν. Συνέλευσις πολλῶν εἰς συμπόσιον, Πνδ. πασαθήποτε σύττασις, συῤῥοὴ πολλῶν ἀνθρώπων· ὡς τὸ ἵλλω, εἰλω. παρβλ. Ετμν. Λξ. 2. σλ. 158 (——)

*Ἱληθόν, Ἐπῤῥ. = ἱλαρόν. (ι)

Ἵληθι, Πρστκτ. τοῦ ἵλημι.

*Ἱλήϊον πεδίον, τό, Ἑπικ. ἀντὶ Ἴλειον (Ἴλος) Ἡ πεδιάς, ὁ κάμπος τοῦ Ἰλίου, τῆς Τρωάδος, ὅπου ἐκειτο θαμένος ὁ Ἴλος, Ἰλθ. Φ, 558. (——υυ)

Ἱλήκω. (ἵλαος) Εἶμαι ἵλεως, εὐμενὴς, εὐνοϊκός. Ἐπὶ θεῶν, Ὀδσ. Φ, 365. ὅπου κεῖται τὸ ὑποκτ. ἱλήκηαι· πρὸς τῷ ὁποίῳ φαίνεται ἐν χρήσει καὶ τὸ εὐκτ. ἱλήκοιμι. (ι)

*Ἵλημι = τῷ προηγμ., ἐκ τοῦ ὁποίου εὑρηται χρήσιμον μόνον τὸ πρστκτ. ἵληθι, ὡς ἐπίκλησις θεότητος, Ἱλάσθητί μοι, ἐλέησόν με, Ὀδσ. Γ. 330. Π, 184. (——ν) καὶ ἵλαθι (—υ υ)

Ἱλιακός, ἡ, όν. Ἐξ Ἰλίου, ἐκ τῆς Τρωάδος, Τρωαδίτης, Ἐπιγραμ. (—υυυ)

Ἱλιάς, άδος, ἡ. ἐπαίτ. ἔλλ. τοῦ Ἰλιακός — 2) ὡς οὐσιαστ. — α) Ἱλιάς, ὑπκ. γυνή, Τρωάς, Τρωαδίτισσα — β.) Ἱλιάς, ὑπκ. ποίησις, ἡ Ἱλιάς, ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις περὶ τοῦ κατὰ τῆς Τρωάδος πολέμου τῶν Ἑλλήνων. Παροιμιακῶς, »Ἱλιὰς κακῶν« ὡς τὸ ἡμέτ. ἄπειρα, ἄμετρα κακά, δυστυχίες μὲ τὸ φορτίο, Δμσθ. (—υυ)

Ἱλιγγιάω, ῶ. Ζαλίζομαι, ἀντραλίζομαι, ἔχω ζάλην, ἀντράλιαν, Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀπορίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω· δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὸ κεφάλι. Ἀριστφ. Ἀχ. 581. 1218 (——υ—) παρὰ τὸ

Ἵλιγγος, ὁ (ἵλλω, εἴλω) Ζάλη, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε φαίνεται εἰς τὸν πάσχοντα, ὅτι ὅλα τὰ περὶ αὐτὸν στρεφογυρίζουν, ἀντράλα. 2) Ἕλιγμός, δίνη, στρόβιλος. Ἀπολλών. Δ'. 142. Τὸ στρεφογύρισμα, κουλούριασμα τοῦ ὀφεως, (——υ)

Ἵλιγξ, ιγγος, ἡ, = τῷ προηγμ. Δίνη, γύρος, συστροφὴ, κουλούριασμα, ἀντράλα, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς. (——)

Ἱλιόθεν, Ἐπίῤ. Ἐκ τοῦ Ἴλιον, ἀπὸ τὸ Ἴλιον, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, Ὁμ. (—υυυ)

*Ἱλιόθι. Ἐν τῷ Ἰλίῳ, εἰς τὴν Τρωάδα, στάσεως, ἡρεμίας σημαντ. »Ἱλιόθι πρόσ« Ἔμπρὸς εἰς τὴν Τρωάδα.

Ἵλιον, τό. = Ἴλιος, παρ' Ὁμ. κατὰ οὐδ. γεν. ἅπαξ μόνον, Ἰλθ. Ο, 71. (—υυ)

*Ἱλιονεύς, έως, Ἑπικ. — ῆος, ὁ. Ὁμ. κύρ. ἐντίμου τινὸς Τρωαδίτου. Ἰλθ. (—υυ—)

Ἱλιορυίστης, ου, ὁ. (ῥαίω) Περῶντὴς, φθορεὺς τοῦ Ἰλίου. τῆς Τρωάδος.

*Ἴλιος, ἡ, Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἴλου κτισθεῖσα μητρόπολις τῆς Τρωικῆς ἐπικρατείας, Τρωὰς, Τρωάδα, Ὁμ. (—υυ)

Ἱλλαίνω, (ἱλλὸς) Εἶμαι ἀλήθωρος, »ὀφθαλμὸς ἱλλαίνων« Ὀμμάτι ἀλήθωρον, Ἱππκ. ὅσον, Διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς, κυτάζω μὲ τὲς ἄκρες τῶν ὀμματιῶν, στραβοκυτάζω.

Ἱλλάς, άδος, ἡ. (ἵλλω, εἴλω) Σχοινὶ κλωσμένον, στρεφογυρισμένον, τριχὸν, συρτοσήλιδ. ἱλλάρι, κατὰ πλ. ἀρσ. Ἰλθ. Ν, 572. Ἔτι δὲ καὶ ἑλλάς. 2) Εἶδος πτηνοῦ ὁμοίου τῇ κίχλῃ. Πλίν.

Ἱλλίζω. (ἱλλὸς) Βλεφαρίζω, στραβοκυτάζω, εἶμαι ἀλήθωρος, ἐπάλξεος· μόνω, ὅτοι ζαβίζω τὰ ὀμμάτια ὅταν κυτάζω, εἴτε ὡς μόνῳ, κοιτόφθαλμος, εἴτε ἀπ' ἔρωτα τὸ κοιτ. κάμνω μὲ τὸ ὀμμάτι. παρβλ. ἱλλωπάω.

Ἱλλίς, ίδος, ἡ. Θλκ. τοῦ ἱλλὸς. Ἀλήθωρη, διάλοξη.

Ἱλλος, ὁ. Ὀφθαλμὸς, ὀμμάτι· ὡς Ἰων. λέξις ὑπὸ τοῦ Πολδ. 2. 54. μόνον ἀναφερομένη, ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, ἵλλω, εἴλω, ἀφ' οὗ ἀπεόλλιλος,

Ἱλλὸς, ὁ (ἵλλω). Ὅστις στραβοκυτάζει, ἀλήθωρος, διάλοξος, »ἱλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν.« Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 853. τὸ κοιτ. ἐστράβωσαν τὰ ὀμμάτιά μου κυτάζωιτας· ἔλλως στραβός.

Ἱλλω, Περιστρέφω, στρεφογυρίζω, φέρω ὁλάγυρα, κουλουριάζω, περιτυλίγω, κουβαριάζω τίποτε· δένω τι ὁλόγυρα εἰς τίποτε· φαπκιόνω, περικυκλόνω κυκλώ τίποτε· διώκων συμμαζόνω πολλοὺς ἢ πολλὰ εἰς ὅλον τι· συνάγω, συναθροίζω εἰς ἓν ὅλον διάφορα· συσφίγγω, στοιβάζω, στοιβαρόνω τίποτε· στερεόνω, πάμω τι στερεὸν συμμαζόνωντας, συσφίγγωντάς το· ἡγῆ ἱλλομένην ἢ γῆ στρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά της· ὡσαύτως καὶ »ἅπερτρα ἱλλόμεναι« Τὰ ἀλέτρια, τὰ ὁποῖα, τελειόνοντας τὴν αὐλακιάν οἱ ὀργωταί, στρέφουσι πάλιν καὶ ἀρχίζουν ἄλλην αὐλακα, Σφκλ. Ἀντ. 134. ὅπου ὅμως ἐνεργητικῶς ἐκλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν, ἐξηγοῦντες, Τὰ τὴν γῆν ἀνατρέποντα· ὁ Ald. μέντοι ἔγραψεν ἐξ ἀξιοπίστου τινὸς χειρογράφου »παλλομένων ἀρότρων« ὅπερ νομίζεται ἀληθέστερον »ἱλλόμενος ὁμίλῳ« Περικυκλούμενος, συνωθούμενος, στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους· ὡσαύτως καὶ »ὑέσμοῖς ἀλυκτοπέδησιν ἱλλόμενος« Περισθεμένοι, συνεσφιγμένοι, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 69. — 2) ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Περιστρέφω τὰ ὀμμάτια, στραβοκυτάζω, κυτάζω ἀλήθωρα, διάλοξα, μὲ τὲς ἄκρες τῶν ὀμματίων, ζαβίζω τὰ ὀμμάτια, ἀεὶ μέντοι διὰ συνθέτων τύπων τῆς λέξεως. (εἰλω, εἴλεω, εἰλύω· ἱλλὸς, ἱλλαίνω, ἱλλιγγος, ἱλιγγιάω· ἑλλάς, ἑλλαδανός· ἕλιξ, ἑλίσσω· οὖλος, ἴουλος, οὐλαμός· ἴλη· παρβλ. Ετμν. Λξ. 2. σλ. 150.)

Ἱλλώδης, ὁ, ἡ (ἱλλὸς, εἶδος). Ἀλήθωρος, διάλοξος, ὅστις στραβοκυτάζει, ζαβίζει τὰ ὀμμάτια.

Ἱλλωπέω, ἱλλωπίζω, ἱλλώπτω· = ἱλλίζω, Διαστρέφω τὰ ὀμμάτια, στραβοκυτάζω, βλεφαρίζω, τὸ κοιντ. ζαβίζω, ζαβόνω τὰ ὀμμάτια, μωσπάζω, ἤτοι κυτάζω ὡς μόνῳ, κοιτόφθαλμος· κυτάζω μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα· κυτάζω μὲ καταφρονητικὸν, μὲ ἀλαζονείαν, περιγελαστικὸν βλέμμα· ἐνίοτε δὲ τὰ μέτα τῶν βλεφάρων καβέλκουσι, τὰ δὲ ἐπιτερῶσι ἀναπώσι καὶ ἅμα ἱλλώπτουσιν, οὓς καὶ αὐτοὺς μοιχικοὺς λέγων οὐκ ἂν ἁμάρτοις.« Ἀθαμαντ. φυσιογνμ. α'. (ἐτυμολογεῖται δὲ ἡ λέξ. παρὰ τό, ἕλλω, καὶ ὦψ, ὀρθότερον ὅμως ἄνευ συνθέτ. παρὰ τὸ, ἱλλὸς ἁπλῶς, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 607.)

Ἱλλωσις, εως, ἡ (ἱλλω). Διαστροφὴ, τὸ νὰ διαστρέφῃ τίς τι, ἐξαιρ. τὰ ὄμματα. Ἱπποκρ. Κωακ. ΙΑ'. »Ἱλλωσις ὀφθαλμοῦ.«

*Ἵλος, ὁ. Ὁ κτίστης τοῦ Ἰλίου, τῆς Τρωάδος. Ἰλθ. = 2) καὶ ἕτερός τις ἐκ τῆς Ἐφύρας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς φάρμακα, Ὀδσ. Α, 259.

Ἵλυσμα, τος, τό. (εἰλύω). Φύλλον δένδρου Ἡσύχ.

Ἱλύες, άεσσα, έεν (ἱλύς). Ὅ,τι εἶναι γεμάτον ἰλύν, λούνην, λάσπην, ἀκάθαρτον, ἄπαστρον, βορβορῶδες, λασπώδες (—υ—)

Ἱλύς, ύος, ἡ. Λούνη, λάσπη, λέρα, ἀκαθαρσία, Ἰλθ. Φ, 313. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τρύξ, κατακάθισμα λασπώδους ὕλης ὑγροῦ τινος εἰς τὸν πάτον τοῦ ἀγγείου του, ἀντιδέτ. τῷ πηλός, ἡ λάσπη ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται τὰ κεράμεια ἀγγεῖα. Πιθαν. παρὰτό, εἴλύω, ἵλλω (—, τὸ υ παρ' Ὁμ. καὶ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι, μακρ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ βχρ. Δείων Τ. 39)

Ἱλυσπάομαι, ἱλύσπωμαι, ἱλύσπασις· = εἱλυσπάομαι, εἱλύσπωμαι, εἱλύσπασις.

Ἱλύω, (ἱλύς). Σπιλόνω, μολύνω, μιαίνω. τὸ ἰταλ. σπορκάρω, τουρκβ. μουρτταρεύω τι, ἔτι δὲ καὶ λασπόνω, σκεπάζω τίποτε μὲ λάσπην. — 2) = εἰλύω (—υ—)

Ἱλυώδης, ἐς, ἡ, = Ἱλυόεις (—υ——)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Μ.

Ἶμα, τό· = εἶμα· φαίνεται ὅμως ἄχρηστον.

Ἵμα, ἡ. = Ἰμονία· ἁμμᾶ.

Ἱμαῖος, αία, αῖον (ἱμάω). Πὲν ὅ,τι ἀντήκει εἰς τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς· »μέλος ἱμαῖον.« Ἄσμα τραγῳδ., τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν οἱ ἀντληταί, ἐν ᾧ ἠντλοῦν, εὐγαζον ὕδωρ ἀπὸ πηγάδι (υ—υ) Ἀθήν. ΙΔ'. παίδει καὶ ποντις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.«

Ἱμαλιά, ἡ. Ἀφθονία ἀλεύρου, πολύ, τὸ τουρκβ. μπερεκέτι ἀπὸ ἄλευρι· εἰ γένοι, ἀφθονία τροφῆς· (οὐχὶ δὲ προσθήκη ἀλεύρου, ὡς ψευδῶς ἐξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἄλλος τις.) παρὰ τὸ

Ἱμάλιος, ία, ιον. Ὅ,τι εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ, περιττόν. Ἡσυχ.

Ἱμαλίς, ίδος. ἡ. Θεότης τις προστάτις τῶν μύλων — 2) Ἄσμα τῶν μυλωθρῶν, τραγῳδιῶν μυλωνάδων. Δωρκ. λέξις.

Ἱμαντάριον, ὑποκορίστ. τοῦ ἱμάς.

Ἱμαντελικτεύς, έως, ὁ (ἱμάς, ἑλίσσω). Σχοινοπλόκος, σχοινᾶς, ὅστις κλώθει σχοινία. — 2) Τρπκ. Σοφιστὴς, ὅστις ὁμιλεῖ μὲ σοφίσματα.

*Ἱμαντίδιον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ ἱμάς.

Ἱμάντινος, ίνη, νον (ἱμάς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἱμάντας, λωρία, Ἡρότ. 4, 189. (υ—υυ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρους

Ἱμαντόδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμοί, δέμα, ἀποθ. ἡ μὲ ἱμάντα, λωρί. — 2) ὡς ἐπῳδ. Ὅ,τι εἶναι δεμένον μὲ λωρί. Ἡσύχ.

Ἱμαντοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμός, ἡ δηλυά ἀπὸ ἱμάντα, λωρί. Ἀνάλεκτ. Β΄, 373.

Ἱμαντόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Πτηνόν τι εὐθύρον, μακροποδον, νεροπούλι, Ὀππιαν. Ἰξευτ. Β΄, 9.

Ἱμαντώδης, ὁ, ἡ (ἱμάς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ὁμοιάζει μὲ ἱμάντα, λωρί.

Ἱμάντωμα, τό. Δέτιμον, κομπόδεμα μὲ λωρί. ἰδὲ ἐντῷ ἑπομένω. Ἀριστ. 2.

Ἱμαντωτός, σεως, ἡ. Τὸ νὰ δένῃ, κομποδένῃ, σφίγγῃ τίς τι μὲ λωρί — 2) Τὸ ζωνάρι ἀπὸ σταυρωτὰ ξύλα, τὸ ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὰ τείχη οἱ οἰκοδόμοι.

Ἱμαοιδός, ὁ. (ἱμάω, ἀοιδός). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ ἐνῶ ἀντλεῖ, εὐγάζει νερὸν ἀπὸ πηγάδι.

Ἱμάς, αντος, ὀρθότερον -άντος, ὁ. Λωρί, Ἰλ. Κ, 262. Φ, 30. Χ, 397. ἐξαιρ. τὰ λωρία μὲ τὰ ὁποῖα ζεύγουν τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἁμαξαν, Ἰλ. Θ, 544. Ι, 475, 489, 567. τὰ λωρία εἰς τὰ ὁποῖα ἐρέμαται ὁ ὤμφαξ, ἡ καλαστρα, κεντημένα μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Ἰλ. Ε, 727. τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, ἡ μάστιξ αὐτὴ, πλεγμένη μὲ λωρία, Ἰλ. Ψ, 68. ἐπομένως οἱ ἐγένοντο βαρύτεραι καὶ κινδυνωδέστεραι αἱ μάστιγες προτηφθέντων αὐταῖς καρφίων, καὶ ἐκαλοῦντο μύρμηκες. Τὸ λωρί, μὲ τὸ ὁποῖον ἔδενον τὴν περικεφαλαίαν ὑπὸ τὴν σιαγόνα, εἰς τὸ κατασιάγνιον. Ἰλ. Γ, 371. 375. ἔτι δὲ καὶ ἡ θελκτικωτάτη ζωνη τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ξ, 214. 219. ἐν Ὀδσ. δέ, τὸ λωρὶ τῶν Συρων, μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν τὸν σύρτην, οἰακόμορον καὶ τὸ τύλιγον εἰς τὴν κορώνην. Ὀδσ. Α, 442, Δ, 802. Φ, 48. Παρὰ τοῖς μετ' Ὅμ. ἐξαιρ. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἔδενον τὰς καρβατίνας, τὰ τσαρούχια, καὶ τὰ λωρί, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνέλκυσαν νερὸν ἀπὸ πηγάδι, τὸ ἄλλως ἱμονιὰ λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ τὸ λωρὶ ἢ κομμάτιον δέρματος, τὸ ὁποῖον ἐτσέπαζε τὴν τρύπαν τοῦ κλείθρου, τῆς κλειδωνιᾶς· χειρώτια, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν εἰς πυγμάχοι. Ἀπολλων. Β. 27. Παυσανίας Ἀρκαδ. 40. «τοῖς πυκτεύουσιν οὐκ ἦν που τυλωσαῦτα ἱμάντα ὀξύς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἑκατέρας, ἀλλὰ ταῖς μειλιχίαις ἔτι ἐπίκτενοι ὑπὸ τὸ κύλιον δέοντες τῆς χειρὸς, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίγγοιεν ἀπολειπωνται γυμνοί· ἐκ βοείας δὲ ὠμῆς ἱμάντας λεπτοί, τρόπον τινὰ ἀρχαίου πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μειλίχιαι (πρωτοτ. τῆς λέξ. ἐτεί τό, εἶπημι, ἀφ' οὗ καὶ τα, ἱμάω, ἀφίω, κρεμῶ τὸν κάδον, τραβῶ κοβᾶν εἰς τὸ πηγάδι διὰ νὰ βγάλω νερὸν· ἀπὸ τῆς σημασίας δὲ τοῦ λωρίου τῆς μάστιγος, παράγεται τὸ ἱμάσω, ἱμάσθλη, μαστιξ. (υ –, ὁ Ποιητ. μετοτ χρῆται καὶ τῷ Ἰῶτα μακρ. τετράκις, Ἰλ. Θ, 544. Ι, 475. Ψ, 363. Ὀδσ. Φ, 46, ἐν τοῖς περιττωγοις δὲ καὶ ἐν ταῖς συνθετοις λέξεσι φαίνεται ἀεὶ βραχ.) περὶ δὲ τῆς πιθανῶς ὀρθοτέρας τονώσεως ἱμάντος καὶ τλ. ἰδὲ Lobeck in Wolfs. Anal. 3. σλ. 59. Dind. ἐν Ἀρτεμ. Ἀχ. 724.

Ἱμάσθλη, ἡ. (ἱμάς, ἱμάσσω). Τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, ἡ ἀπὸ λωρία πλεγμένη μάστιξ, τουρκβ. καμτσίκι. Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις κάθε λογῆς λωρί. (υ – –)

Ἱμάσσω, Μλ. ἱμάττω (q). Μαστιγόνω, κτυπῶ, θέρω τινὰ ἢ τι μὲ τὴν μάστιγα ἢ ἵππους, ἡμίονους κ.τ.λ. Ὅμ. ὁπληγὶς ἱμάσσω τινά. Ὀδσ. Ο, 27. ηχειρίη Τμ. Ἀπλ. 340. Τροπ. ηχαῖοι Πτυπᾷ τὴν γῆν μὲ κεραυνούς, Ἰλ. Β, 782. παρὰ τὸ, ἱμάς, ἡ μάστιξ. (ι)

Ἱματαιωπερίβαλλος, Ἀθήν. Δ΄. Ὅς τις φορεῖ ἐπαισχόρεμα.

Ἱματηγός, ὁ, ἡ (ἱμάτιον, ἵμα, εἶμα, ἄγω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ἱμάτια, φορέματα. Θεόφρ. περὶ Αἰθ. «νεὺς ἱματηγός.» (– υ – υ)

Ἱματιάριον, τό. Τποκορ. τοῦ, ἱμάτιον, μικρὸν φόρεμα, φορεματάκι. (– υ υ υ υ)

* Ἱματίδιον, τό = τῷ προηγμ. (– υ – υ)

Ἱματίζω, (ἱμα). Ἐνδύω, φορένω τινά. (– υ – –)

Ἱματιοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἁρμάρι, ἢ κιβώτιον, τὸ τουρκβ. σενδούκι, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττονται φορέματα· (τὸ ἀρτκ. Ἰῶτα μακρ.)

Ἱματιοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις πωλεῖ ἱμάτια, φορέματα. (ἱ μ. τ ε)

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅς τις κλέπτει φορέματα. (ἱ μ.)

Ἱματιομίσθης, ου, ὁ, ἡ (μισθός). Ὅς τις δίδει, δανείζει φορέματα μὲ μισθόν, τὸ τουρκβ. κιραλί. (ἱ μ) Πολυδ. Ζ, 78.

* Ἱματιομισθωτής, οῦ, ὁ (μισθόω). = τῷ προηγμ. (ἱ μ α)

Ἱμάτιον, τό, κατὰ τὸν τύπον ὑπερ. τοῦ, ἱμάτου ἐν χρήσει = εἶμα. Φόρεμα, ἐξαιρ. ἐπανωφόρεμα πανθήποτε, οἷον τὰ συνήθ. ἰταλ. καπότον, μαντέλλον· «ἐν ἱματίοις τὸ σύνηθ. ἰταλ. Τσιβίλε, ἐνκόντο· ὅταν τῶν ἐντίμων, ἢ τῶν ἀξιωματικῶν τις, ἢ βασιλεύς, ἡγεμὼν φορῇ τὸ συνηθες τῶν πολιτῶν φόρεμα καὶ ὄχι τὸ τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πλουτ. Καμιλ. 10 — 2) Ἐν γένει, Ῥοῦχον, ὕφασμα, σκέπασμα, πάπλωμα, τραπεζόλινον ἢ τραπεζομάνδιλον· σκέπασμα τῶν ἵππων, τό κοιντ. τσιολί, σάγμα, τσιολτάρι· ὕφασμα, διὰ τοῦ ὁποίου περαγγίζομεν τίποτε, στραγγιστήρι, τσαντίλι κοιντ. Ἡρδτ. Δ, 23. «τοῦτο ἐπειδὴ γένηται πέπλος, πακιέουσι ἱματίοισι.» (– υ υ υ)

Ἱματιοπάλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ φορέματα (ἱ μ α).

Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ. Θλ. τοῦ προηγμ. ἀγορὰ ἱματιοπωλίς. «Παζάρι, ὅπου πωλεύονται φορέματα (ἱ μ.)

Ἱματιοφορίς, ίδος, ἡ (ἱμάτιον, φέρω). = Φάσκελος. Ἀμμων. (ἱ μ α).

Ἱματιοφυλακέω, ῶ. Φυλάττω τὰ ἱμάτια. (ἱ μ α).

Ἱματιοφυλάκιον, τό. Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ ἱμάτια, φορέματα· (ἱ μ α)· παρὰ τὸ

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅς τις φυλάττει τὰ ἱμάτια. (ἱ μ· τ ε)

Ἱματισμός, ὁ. Ἐνδυματιά, φορεσιά, φορέματα. Πλούταρχ. Ἀλεξ. 39. 2) Στρώματα, σκεπάσματα, ῥοῦχα. Θεόφρ. Χαρ. 23. (– υ – υ)

Ἱματιοποιία, καὶ ἱματοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ, φτιάνῃ τὰ φορέματα. (ἱ μ. τ ε)

Ἱματουργικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ φορέματα· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἱματοποιίαν· ἀφ' οὗ, ἱματουργική, ὑπον. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἱμάτια, ἡ ῥαπτική. παρὰ τὸ

Ἱματουργός, ὁ, ἡ. (ἜΡΓΩ). Ὅς τις φτιάνει φορέματα· ὡς οὐτιαστ. ὁ, ῥάπτης. (– υ – υ)

Ἱμάω, Ἀττ. ἀπρμφ. ἱμᾶν (ἱμάς). Σύρω, τραβῶ τι πρὸς τὰ ἄνω μὲ λωρί, σχοινί· ἐξαιρ. εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· ἔτι δὲ καὶ = βάλλω. (υ υ —)

* Ἱμβρασίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου, Ἰλ.

* Ἱμβριος, ὁ. Ῥύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς Τρωαδίτου, Ἰλ.

* Ἴμβρος, ὁ. Ἡ Αἰολικ. νῆσος Ἴμβρος, οὐ μακρὰν τῆς Λήμνου κειμένη, Ἰλ.

Ἰμείρω, (ἵμερος). Μετὰ γενικ. ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐρῶ, ἐρέμαι. Ὀδυσ. Κ, 431. 555. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 31. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Σοφοκλ. Ἠλ. 1053. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ.

Ἰμείρομαι, ἀποδτ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. συντεταγμένων δὲ ἀπρμφτ. Ἰλ. Ξ, 163. Ὀδσ. Δ, 41. 43. καὶ μετὰ γεν. Ἰλ. Ξ, 269. Ἡρδτ. 3, 123. 6, 120. Πλὴν τῶν Ἑποκ. χρωνται τῇ λέξει καὶ οἱ Ἴωνες λογογρφ., παρὰ τοῖς ὁποίοις εὑρηται καὶ ὁ ἀόρ. ἠμείρην, Ἡρδτ, 7, 44. παρ' Ἱππκ. ἐξαιρ. κατὰ σημασ. ἀφροδισιασμοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Ξ, 163. (τό Ἰῶτα ἀεὶ μακρ.)

Ἶμεν, ἀ πλθ. πρτπ. ἐνστ. εἶμι.

* Ἴμεν, Ἐπικ. ἀπρμφ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἰέναι, πολλαπαρ' Ὅμ. (υ υ)

* Ἰμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφ. τοῦ εἶμι, ἀντὶ ἰέναι, Ὅμ. (υ υ)

* Ἰμέρα, ἡ· ἀρχαῖος παρασχηματσμ. τύπος τοῦ ἡμέρα, κατὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 418. C. D.

* Ἱμεροδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅστις κυτάζει μὲ ἐπιθυμητικὸν, ἐρωτικὸν βλέμμα, τὸ κοινοτ. λυγόνει τὰ ὀμμάτια. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 275.

Ἱμερόεις, όεσσα, όεν (ἵμερος). Ὅ,τι διεγείρει ἐμπνέει ἐπιθυμίαν, πόθον, ἐξαιρ. ἐπιθυμίαν ἀφροδισιασμοῦ, Ἰλ. Ε, 429. Ξ, 170. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τερπνῆς ᾠδῆς, ψαλμῳδίας, τραγῳδίας, καὶ ἐπὶ θεατρικοῦ χοροῦ, Ἰλ. Σ, 570. 604. Ὀδσ. Σ. 193. 304. μετὰ δοτ. Ὅ,τε ἕλκει, θέλγει, ἡδύνει τινά, Ὀδσ. Κ, 398. Ρ, 519. παρβλ. μύνει ὑποδύω, ὀρθότερον γὰρ τὸ ἐξαρτᾶσθαι τὴν δοτ. ἀπὸ τοῦ ῥήματος. ἐνγένει, ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαρίεν, ἀξιέραστον· παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ πραγμάτων, οὐχὶ δὲ ἐπ' ἀνθρώπων χρήσιμον. (– υ υ –)

Ἱμεροθέλκης, ὁ, ἡ (θέλγω). Δωρικ. ἀντὶ ἱμεροθελκής. Ὅ,τι θέλγει, ἀναπαύει, βλαστάνει τερπνῶς· ἐπὶ ἀνθέων. (ε)

Ἱμερόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὅστις εἶναι ἀξιέραστος διὰ τὰ φρονήματα, διὰ τὴν καλὴν ψυχήν του. (ι) Ὀρφ. Ἀργ.

* Ἱμερόομαι = ἱμείρομαι· μετὰ γεν. Ἱππκ. (ι)

Ἵμερος, ὁ. Πόθος, ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν αἰσθανεται τις διά τινα ἄνθρωπον, ἢ διά τι πρᾶγμα· μετὰ γεν. Ὅμ. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, συνήθ. Ἐπιθυμία ἀφροδισιασμοῦ, Ἰλ. Γ, 446, Ξ, 328. ἐν συντάξει, ἠφιλότης, καὶ ἵμερος Ἰλ. Ξ, 198. 216. «πόθου ἵμερος Ἰλ. Λ, 189. «πόθου ἵμερος παρ' Ὅμ. ὄπιθεν, Ὀδσ. Δ, 113. καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου «παιτρόκλου. Παρὰ Πινδ. δέ, ὅλως ὡς τό, ἔρως, ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ θεὸς τῆς ἀγάπης (κατὰ Homer. παρὰ τὸ ἱμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ.) (– υ υ)

Ἱμεράφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει τερπνήν, γλυκεῖαν φωνήν. (ε) Θεόκριτ. ΙΗ΄, 7.

* Ἱμερόω, Αἰόλ. ἀντὶ ἰμείρω, Σπφ. (ι)

Ἱμερτός, ή, όν (ἰμείρω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ποθητόν, ἐπιθυμητόν, αὐτόν· προξενεῖ, διεγείρει πόθον, ἐπιθυμίαν· ἄρα, χαρίεν, τερπνόν, Ἐπικοτικ. χρῶμ, (– – υ)

* Ἱμερωπίς, ίδος, ἡ (ὤψ). Ἡ αντίζουσα μετὰ θέσ. μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα, Ἐμπέδ. (– υ – υ)

Ἱμάω, παχὺ Σουΐδ. = ἱμάω. ἀμφ.

Ἱμητήριον, τό (ἱμάω). Σχοινίον ἢ οὐ ἀνασπωμενον, εὐγαζόμενον νερὸν ἀπὸ πηγαδ. (ι)

Ἱμητός, ή, όν. Ὅ,τι ἐτράβηξεν, εὐγαλέτις κτιτώδων, ἀπὸ τὸ βάθος, ἐξαιρ. νερὸν ἀπὸ πηγάδι (υ – υ)

Ἱμμεναι, ποιητ. ἀντὶ ἶμεναι, ἶέναι, ἀπρμφ. τοῦ εἶμι, Ἰλ. Τ, 365.

Ἱμονία, ἡ (ἱμάς). Τὸ σχοινὶ εἰς τὸ ὁποῖον κρέμανται οἱ κάδοι, τὸ τουρκβ. ὁ κουβᾶς πηγαδίου· ὁ τύπος ἱμονιά, ὀξύντ. οὐκ ἔστιν Ἀττ. (ι) ἀφ' οὗ

Ἱμονιοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις περιστρέφει τὴν ἱμονίαν. Ἀρστφ. Βτρ. 1297. (ι)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ν.

Ἰν, Δωτ. ατων. τῆς πάλαι προπ. Ἀντωνυμ. ἡ ἵς, ὅπερ ἰδέ. Πινδ. πύθ. 4, 63. ναῦδ' ἀπίθησεν ἰν.» Νέμ. 1, 99. «τὸν ἐχθρότατον φᾶσεν ἰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιώσειν μ' ρον. ἡ Ἡσιόδ. νῷ αὐτῷ ἀντί, ἑαυτῷ.
* Γ'ν, Ἀρκτικῶς ἀντὶ ἐν· ἀφ' οὗ τὸ Λατ. in, intus.
* Ι'ν, ὁ = ἰς, Ἰσχύς, δύναμις· ἐλλείπουσι ὅμως ὅλως παραδείγματα τοῦ καὶ κατὰ τὸ γένος πάνυ ἀμφιβόλου τύπου τούτου.
Γ'να, Σύνδ. διὰ νά, κοινῶς γιενά, νά, Ὅμ. συντάσσεται — 1) μετὰ ὑποτκ. Ἐγκλ. — α) κατ' ἔνστ., Ὀδ. Α, 302. Β, 111. Ε, 91. Ἰλιάδ. Β, 381 — β!) κατὰ Μελ., Ὀδ. Β, 307. Δ, 591. Ἰλιάδ. Ο, 31. — γ!) κατὰ παρωχηκ., εἰς δήλωσιν ἐνεστῶτος ἢ μέλλοντος πράγματος, Ἰλιάδ. Α, 203. Ω, 264. 553. Ὀδ. Ε, 91. Ι, 356. ἢ εἰς δήλωσιν τῆς διαρκείας πράξεως ἢ περιστάσεώς τινος, Ὀδ. Γ, 77. ἐν τοῖς τοιούτοις πρόκειται τῷ ἵνα παρὰ τοῖς Ἑπτ. καὶ Ὀρτικ. ἐγκλ. ὁκοῦν ῥῆμα, ἐπειδὴ τὸ ὑποτακτ. ῥῆμα τρέπει πολλάκις παρ' αὐτοῖς τὸ η καὶ ω εἰς τὸ ε καὶ ο. π. χ. Ἰλιάδ. Α, 365. Β, 232. Φ, 314. Ψ, 207. Ὀδ. Η, 165. ἐν τοῖς ὁποίοις καὶ αὐτοῖς ὁμοίως παρόδειγμάτιν τὸ τῷ, ἵνα προσκείμενον ῥῆμα οὐκ ἔστιν ὀρτκ. ἀλλ' Ἑπτ. ὑποτακτ. ἐγκλτ. — 2) μετὰ Εὐκτ. ἐγκλ. — α!) κατὰ παρωχκ., εἰς δήλωσιν ἀληθοῦς τινος παρωχηκότος πράγματος, Ὀδ. Γ, 1. 438. Ε, 1. 492. Ζ, 50. Ἰλιάδ. Ε, 2, καὶ ἄλλχ. — β!) ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἔνστ. εἰς δήλωσιν τῆς γνώμης ὅτι δύναται νὰ συμβῇ τι, οὐχὶ δὲ ὅτι γέγονέ τι, πραγματικῶς ἤθελε συμβῇ, Seidl. ἐν Εὐρ. Ἱλ. 59. Herm. ἐν Σοφκλ. Ἠλ. 57. — 3) κατὰ παρωχκ. ὁριστκ., εἰς δήλωσιν — α!) ὅτι ἤθελε συμβῇ τι ἂν συνεβαινε πρότερον ἄλλο τι — β!) Ὅτι ἐμέλλε νὰ γένῃ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι κατὰ τὸ παρόν, ἢ δὲν ἤθελε εἶναι, μετὰ παρκμ. καὶ ὑποτακτ. ὁριστκ. κατὰ παρεμβεβλημένην σημτ. τῆς διαιρούσης· μετὰ ἀορ. ὁριστκ. δὲ, κατὰ παρεμβολὴν σημτ. τῆς τετελεσμένης πράξεως, Herm. Vig. σλ. 850., κατὰ Βρ. δὲ, ἐν Ἀριστφ. Νεφ. 1466. καὶ μετὰ μέλλ. ὁριστκ. (οἱ μεταγενέστ. καὶ ἧττον ἀκριβολόγοι συγγραφεῖς παρεκβαίνουσι οὐ σπανίως τοὺς κυρίους κανόνας τούτους ἐν τῇ χρήσει τῆς Εὐκτ. καὶ τῆς ὑποτκ. ἐγκλτ. Herm. ἐν Ὀρφ. σλ. 812) — 4) ἵνα, μή, Διὰ νὰ μή — α.) μετὰ ὑποτκ. Ἰλιάδ. Η, 195. Ξ, 483. Τ, 180. Υ, 34. — β'.) μετὰ εὐκτ. Ὀδ. Δ, 70. Ε, 490. Ἰλιάδ. Ν, 670. Ἡ συντάξ. τοῦ ἵνα μὴ μετὰ ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἐγκλ. ἐστιν ἡ αὐτὴ τῷ τοῦ, ἵνα. — γ'.) αὐτὶ τοῦ, ἐὰν μή, ἀνάγκα ὁ Ἡρόδ. ἵνα μὴ. Ἰλιάδ. Η, 353. ὁ στίχος ὅμως ἀπεδοκιμάσθη ὅλως, ἰδὲ Heyne Τμ. 6. σλ. 309. φαίνεται ὅμως κατὰ παράδοσιν τῶν Γραμμ. ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἵνα ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ἔχει ἀληθῶς καὶ τοῦτο ἴτιος διὰ τὴν δοτὴν δύναμιν τῆς λέξεως καὶ ὡς σύνδεσμ. καὶ ὡς ἐπῤῥ. λαμβανομένης· ὅθεν περιττὸν ἐστὶ τὸ γράφειν παρὰ Διογχ. ἐν Δημτρ. εἰσαγ. κατὰ τὸν Στεφ. καὶ κατὰ τὸν Reiske ἡ ν, ἀντὶ τοῦ διὰ πάντων τῶν χειρογράφων βεβαιουμένου ἵνα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀτιοκατάστασιν παρῆγητατο καὶ ὁ Bekker — 5) μετὰ μορίων ἄλλων. ἵνα δή, Ἰλιάδ. Η, 26. Ψ, 207. ἵνα περ, Ἰλιάδ. Ω, 382. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅς καί, ἵνα τίς ὑπακ. γένηται, Διὰ νὰ γένῃ. συμβῇ τίποτε; τοῦτ' ἔστι, διὰ τί; εἴτε ὡς ἀπόλυτος πύστις, ὡς ἐν Ἀριστφ. Ἀκαρν. 718. εἴτε ἐπιφερόμενον ῥῆμα ἔχον, Ἀριστφ. Εἰρ. 403. Herm. Vig. 840. Β) ἵνα, ὡς Ἐπῤῥ. — α) τοπικῶς, Ὅπου, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., μετὰ γενκ. ὡς καὶ ἄλλα τόπου Ἐπῤῥ. οἷνα τῆς, χώρας· καὶ τ. τ., Valk. ἐν Ἡρόδ. 2. 133. Σοφκλ. Αἰ. 380. οἷνα τῆς πόλεως· οὐχ ὁρᾷς, ἐν οἷ κακοῖ; ἃ Δὲν βλέπεις τὸν ἄσχατον βαθμὸν τῆς δυστυχίας, ὅπου εἶσαι, εἰς τὸν ὁποῖον κατήντησες; Σοφκλ. — β'.) Ἐν τόπῳ κινήσεως σημαντικόν. Ποῦ, εἰς ποῖον, εἰς τί, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος. Ὀδ. Δ. 821. Ζ, 55. ὡσαύτως καὶ παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1311. 1315. κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ὅμως κεῖται τὸ ἵνα μόνον ὡς ἀναβάθμισις οὐχὶ δὲ ὡς πρῶτος κατ' αὐτό. — γ'.) χρονικῶς, Ὅταν, καθ' ἣν ἐμπειρίαν, Ὀδ. Ζ, 27. Schaef. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 617 Τρχ. 1157. Ὁ Doederlein μέκτοι ἐν Σοφ. Οἰδ. Κ. 817. ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξ. καὶ ἀποδέχεται ἀντ' αὐτῆς τὴν κατὰ τοπικὴν σημτ. — δ'.) Ποιότητος ἢ τρόπου. Πῶς, Ὀδ. Θ. 313 αἱ κατὰ β, γ, δ. σημτ. τῆς λέξ. αὗται ὅμως εἰσὶ σπανιώτεραι. (Πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστὶν ἡ ἀρχαία πρωτοπκ. ἀντωνμ. ἑ ἢ ἵ ὥσπερ δὲ τὸ ὑποτακτ. ἵνα ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ὑποτακτ. ὁπῶς, οὕτω ἀναλογοῦσι τῷ Ἐπῤῥ. ἵνα, τὰ Ἐπῤῥ. ὅπου, ὁποι, ὁπόταν, ὁπως) (ν ν)
Γναία, ἡ. = ἰς, δύναμις. Ἡσυχ.
Γνάω, ῶ. = Ἰνάω.
* — Ἰνδα. Συνήθης ἐπῤῥήματ. καταλήξις ἐσχηματισμένη ἐκ λέξεων παιγνιδίου τινὸς ὑπολοτικῶν· ὅθεν συντάσσεται συνήθ. τῷ, παίζειν, Πολδ. 9. 110. Θεογνωστ. παρὰ Bekk Ἀνεκδ. 3. σλ. 1353.
Γνδάλλομαι, ἀποτκ. κατὰ ἔντ. καὶ παραταρ. μόνον ἐν χρήσει (εἶδος, εἰδάλλομαι, εἰδάλλομαι) Καταφαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, Ἰλιάδ. Ψ, 460. τινί. Ἰλιάδ. Γ, 214, Ὀδ. Γ, 246. Τμ. Ἀφρδ. 179. κατὰ παρεμβεβλημ. σημτ. τοῦ φαίνεσθαι ἐν ὡρισμένῳ τινὶ σχήματι, εἴδει, ὡρισμένῃ τινὶ μορφῇ, ἐξαιρ. καθ' ὁμοιότητα τινί· ἐκ γένεσ. Φτίνομαι, δοκῶ, ὁμοιάζω, δεικνύομαι, ἐμφανίζομαι, ὡς μοι ἰνδάλλεται ἥτορ. Καθὼς μοὶ φαίνεται εἰς τὴν καρδίαν μου, καθὼς σταχάζομαι νομίζω, φαντάζομαι, Ὀδ. Τ, 224. ὅπου ὅμως καὶ ἀπὶ παλιν παρωτπάτσως εἰκοτ τινὸς ἐν τῇ μνήμῃ χρησιμεύει· ἀφ' οὗ
Γνδαλμα, τό. Μορφή, ὁμοίωμα, εἰκών, φάντασμα, δόκησις, οἴησις· ἀφ' οὗ
Γνδαλματίζω, Μλ-ίστω. Σχηματίζω, εἰκονίζω, μορφόνω, ὁμοιόνω τι· ὡς αὖλιο καλλει τὸ πρόσωπον ἰνδαλματίσαι. Λιβάν, Δ'. σελ. 1069.
* Ἰνδαλμάς, ὁ = ἴνδαλμα. Οὕτως ἐπωνομάζετο ποίημά τι τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. Ἀναλεκτ. Brunckii, 2, σλ. 76. παρβλ. Δγ. Λρτ. g. 65. 103.
* Ἰνδία, ἡ. Ἡ χώρα Ἰνδία.
* Ἰνδικοπλεύστης, ου, ὁ (πλέω). Ὅστις πλέει, ταξειδεύει εἰς τὴν Ἰνδίαν.
Ἰνδικός, ή, όν, Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Ἰνδίας, ἐν τῇ Ἰνδίᾳ. — 1) τὸ ἰνδικόν, χρῶμά τι βαθὺ γαλάζιον, τὸ συνήθ. λουλάκι, ἰταλκ. indigo, τὸ ὁποῖον νομίζεται ὅτι σχηματίζεται, γανώνεται εἰς τὸν ἰνδικὸν κάλαμον· ἑτοιμάζεται κλπ. κατασκευάζεται ὅμως καὶ ἐκ τοῦ λαχάνου Ἰσάτις λεγομένου. Διοσκορ. Ε'. 107. Πλίν. 35. 6. καὶ 35. 3 Vitruv. 7. 10.
Ἰνδολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι). Νικητὴς, φονεὺς, ἐξολοθρευτὴς τῶν Ἰνδῶν.
* Ἰνδός, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἰνδίας, Ἰνδιάνος· ἔτι δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν. — 2) ὡς ἐπθ. = Ἰνδικός.
* Ἰνδῷος, α, ον = Ἰνδικός.
Ἰνάω, καὶ ἰνάω, Ἀδειλῶ, εὐκαιρόνω, παντρεύω, καθαρίζω, κενόνω τι· σπανία Ἰων. λεξις, ἀφ' ἧς παράγεται τὸ Λατν. in nis (υ υ —;) ἀφ' οὗ
Γνημός, ὁ. Κένωσις, ἄδειασμα, καθαρισμα, πάστρευμα,
Γνησις, ἡ. = Ἰνημός. ἔρωτ. Γλωσ.
Γνίον, τό. (ἰς). Οἱ μυῶνες εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ λαιμοῦ· ὁ τράχηλος, τὸ γυδίον σβέρκος, ζνίχι, Ἰλιάδ. Ε, 73. Ξ, 493. (- υ υ)
Γνιε, ὁ. Τέκνον, παιδί. Ἡ ἰνιε, θυγάτηρ, θυγατέρα. κορίτζι, ποιητ. ἐξαιρ. Τρχγ. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἰε)
Γ'νος, ίννος καὶ ἰνός, ὁ = γίννος, ὅπερ ἰδέ. (Γ'νυμι) ὡς ἁπλοῦν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει· ἰδὲ καθέ.νυμι.
Γνοειδής, ὁ, ἡ (ἴς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι νευρώδες, ἰνώδες, ἔχει νεῦρα, ἴνας, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς νεῦρον, ἴνα. (ι).
* Γ'νώ, όος, συναιρ. οῦς. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου· παρὰ τοῖς μετέπειτα ὡς θαλασσ. θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομ. Λευκοθέα τιμωμένη. Ὀδ. καὶ Ἡσιόδ. (--)
* Γνώδης, ὁ, ἡ = Ἰνοειδής. (ι)
* Γνωπος, ὁ. Ποτάμιον ἐν Δήλῳ, Ἐτμ. Ἀπλ. 18 (- - υ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ξ.

Ἰξ, καὶ ἶ, ἡ, γεν. ἰκός. Σκώληξ τις ἢ κάνθαρος βλάπτων τὸ ἀμπελόκλημα· ἴσως ἑτεροῖος τύπος τοῦ ἰψ. (τὸ Ἰῶτα ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μικρ.)
Ἰξαλῆ, (οὐχὶ δὲ ἰξάλη). Δέρμα αἰγός, τὸ σύνηθ. ἡμιτουργβ. γιδοτόμπρον· ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀλωπεκῆ, λεοντῆ καὶ τ. τ. παρὰ τὸ
Ἰξαλος, ὁ, ἡ. ἐπιθ. τῆς δορκάδος, ἢ τοῦ αἰγάκερω. Ἀγριαίγιδα, ἀγριοκατσίκα. Ἰλ. Δ. 105. ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου· ἢ τινὲς μὲν ἐτυμολογ. τὴν λέξ παρὰ τό, αἴσσω. οἱονεὶ ἀντὶ αἰξαλος· ἄλλοι δὲ παρὰ τό, αἴσσω καὶ ἄλλομαι, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ, πηδητικός· καὶ ἄλλοι πάλιν παρὰ τό, ἰξύς· οἱ μεταγεν. στ. ποιητ. χρῶνται τῇ λέξει ἀντὶ τοῦ, εὐτυφοῦς.
Ἰξευμα, τό (ἰξεύω). Τὸ ἰξευμένον, πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ, κυνηγ.
Ἰξευτήρ, ῆρος, καὶ ἰξευτής, οῦ, ὁ (ἰξεύω). Ὅς τις μεταχειρίζεται τὰ ἰξόβεργα — 2) ὡς ἐπθ. ὄστις πιάνει πτηνά, πουλιὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα.
Ἰξευτήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ἰξευτήν, ἢ εἰς τὸ νὰ πιάνῃ τις πτηνὰ μὲ ἰξόβεργα.
* Ἰξευτής, οῦ, ὁ = ἰξευτήρ.
* Ἰξευτικός, ή, όν = ἰξευτήριος.
Ἰξεύτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἰξευτήρ.
Ἰξεύω, Μ. εὐτω. (ἰξός). Πιάνω πτηνά, πουλιὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα.
Ἰξία, ἡ· καὶ ἰξός, Εἶδος φυτοῦ φυόμενον ἐπὶ τῶν δρυῶν, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὁ ἰξός, ἤτοι ἡ κόλλα, δι' ἧς πιάνουσι πτηνά. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 2δ. 2) τὸ φυτὸν χαμαιλέων καλούμενον, τοῦ ὁποίου δύω εἴδη διεκρίναν οἱ παλαιοί, μέλαν καὶ λευκόν, Νικανδρ. Θηρ. 279. καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 19. Διοσκορ. Γ'. 10. 3) = κιττός· κίττα, ὅπερ ἐνίοις λεγόμενος κιττός, ἔστι δὲ αἷμα νεοστοὸς, ὀνομαζόμενος ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστρωμα εἶσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρέει, ἃ Φωτ.
Ἰξίας, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ἰξώδης χυλὸς εἶναι φαρμακερὸς· ὡς τό, ἰξία, σημτ. 2. Διοσκορ. στ.
Ἰξιβόρος, = Ἰξοβόρος.
Ἰξίνη, ἡ. Εἶδος ἁμπωΐδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ἐξ οὗ συναίρεται εἰδός τι ματτίχης. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 4. (- - -)
Ἰξιόεις, όεσσα, όεν. Ὅ,τι κατασκευάζεται ἐκ τοῦ φυτοῦ Ἰξία λεγομένου· ὡποτὸν ἱξιόεν. Νικανδρ. Ἀλ.
* Ἰξιόνιος, ίη, ιον. Ἐπθ. τοῦ Ἰξίων, πάλοκος Ἰξιονίην. Ἰλιάδ. Ξ. 317.
Ἰξίς, ἡ ἴξις, εως, ἡ (ἶμαι). Ἔρχομός, ἄνοιξις, ἔλευσις· βάσιμα, περιπάτημα, πήγιμός· ροή, ὁρμή· ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἀττ. εὐθεῖα, κατ' εὐθὺ· τόπος, χωρίον, κλίμα· ὄρεξις, χώρα, τόπος. Ἵππακρ.
Ἰξιφάγος, ὁ, ἡ· = Ἰξοφάγος.
* Ἰξίων, ονος, ὁ. Θετταλός τις στρατηγός. (---)
Ἰξοβολέω. Εἶμαι ἰξοβόλος· πιάνω πτηνὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα. Ἀνάλεκτ. Β'. 154. οἱδέν μελέτην ἰξοβολῶσι παρὰ τὸ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰξοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις βάλλει, στήνει ἰξούς· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, ὀρνιθοθήρας.
Ἰξοβόρος, ὁ, ἡ (ἰξός, βορά, βιβρώσκω). Ὅστις τρώγει τὸν ἰξόν, ἤτοι τὸν καρπὸν αὐτοῦ. νεκίχλη ἰξοβόρος.« — ὡς οὐσιαστ. ὁ δὲ, εἶδός τι μεγάλων κοσσύφων.
Ἰξοεργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις μετερχειρίζεται τὰ ἰξόβεργα, πιάνει πτηνά, πουλεύ μὲ τὰ ἰξόβεργα. Ἀνάλεκτ. Β'. 138.
* Ἴξομαι, Μλ. τοῦ ἰνέομαι, Ὅμ.
Ἴξον, Ἐπικ. ἀόρ. τοῦ ἴσω, πολλάκις παρ' Ὁμ.
Ἰξός, ὁ. Τὸ φυτὸν ἰξός 2) Ὁ καρπὸς αὐτοῦ. 3) Ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα, δι' ἧς ἀλείφουσι τοὺς ἰξευτικοὺς καλάμους, τὰ ἰξόβεργα 4)Οὐτιδανὸς, φιλάργυρος, ἀνελεύθερος, αἰσχροκερδὴς ἄνθρωπος, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 3ι9. — 5) ὡς τὸ, ἰξία. Πάσχω τι σπασμῶδες τῶν φλεβῶν, ἄλλως κιρσὸς λεγόμενον (συγγν. τῷ κισσός· ἴσως παρὰ τὸ ἰσχω· ὅ,τι κολλᾷ, προσκολλᾶται.)
Ἰξοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). = ἰξοβόρος. (ε)
Ἰξοφορεύς, έως, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτ. Γ'. 235. καὶ
Ἰξοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ ἰξόν, ἰξόβεργα.
* Ἰξμόθεν, Ἐπῤῥ. (ἰξύς). Ἀπὸ τὴν ὀσφύν, ἀπὸ τοὺς λαγῶνας, λαγόνια.
Ἰξύς, ύος, ἡ. Ὁ λαγών, τὸ λαγόνι· τὸ μέρος ἐπάνω ἀπὸ τὰ λαγόνια, μεταξὺ εἰς τὰ ἰσχία καὶ εἰς τὰς πλευράς, ὅπου ζώνεται τις περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐοι κατὰ ποιητ. συστολὴν τῆς ὀστ. ἀντὶ ἰξύϊ, Ὀδ. Ε, 231. Κ, 549. ἐπὶ ζώνης γυναικῶν, εἰς ἀμφότερα τὰ παραδείγματα ταῦτα. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἴδια ἰσχία. Τὸ δὲ ἐγγιστα πρὸς τὰ πλάγια καὶ πρὸς τὰ κάτω κείμενον μέρος, τὰ ἰσχία μετὰ τῶν γλουτῶν, τὰ λαγόνια μαζὶ μὲ τὰ κοιλομέρια, ὀνομάζεται ὀσφύς. (ἴσως τῷ, ἰσχύς συγγν.) (τὸ υ ἐν μὲν τῇ ἐνε. ὀνομστ. καὶ αἰτ., μακρὸν· ἐν ταῖς τρισυλλ. πτώσεσι δὲ, βραχύ.)
Ἰξώδης, ὁ, ἡ (ἰξός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἰξόν, κολλῶδες καὶ σύρεται ὡς ἰξός, ὡς κόλλα — 2) Τρπε. Αἰσχροκερδὴς, φιλάργυρος, ἀκριβὸς, παρβλ. γλοιός.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ο.

Ἰαβάκχεια, τά. Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, παρὰ τό(ε)
Ἰάβακχος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ μετὰ τοῦ ἰὼ ἐπικαλουμένου Βάκχου.
Ἰοβάπτης, ου, ὁ (ἰον, βάπτω). Βαφεύς, ὅστις βάπτει, χρωματίζει πράγματα ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, ἰστίου, τό ἰταλ. violetto. (ε)
Ἰοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι εἶναι βαμμένον, χρωματισμένον ὡς τὸ ἴον· σκοτεινογάλαζον. (ε)
Ἰοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει σκοτεινογάλαζα, μελανὰ ὀμμάτια. (ε)
Ἰοβολέω, Ῥίπτω βέλη, σαΐτας· σαΐτεύω. — 2) φαρμακεύω, φαρμακόνω. (ε) παρὰ τὸ
Ἰοβόλος, ὁ, ἡ (ἰός, βολή, βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, βέλη, σαΐτεύει — 2) Ὅστις ἤ ὅ,τι ἐνήργει ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του φαρμάκι, φαρμακόνει. (ε)
Ἰοβόρος, ὁ, ἡ (ἰός, βορά, βιβρώσκω). Ὅστις τρώγει φαρμάκι. (ε)
Ἰοβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος) = Ἰοπλόκαμος.
Ἰόγληνος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. (γλήνη). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει σκοτεινογαλάζιαν, σκοτεινογάλαζον τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει μελανὰ, σκοτεινογάλαζα ὀμμάτια. (ε)
Ἰόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις εἶναι δεδεμένος, πεπλεγμένος μὲ ἴα, ἴστια. (ε)
Ἰοδνεφής, ὁ, ἡ (ἰον, νέφος, ὀνόφος). Ὅ,τι εἶναι βαθὺ γαλάζιον, ἐν γένει μελανοχρώματον, μελανόν, μαῦρον. νεφέεσι Ὀδ. Δ, 135. Ι, 426 (ε)
Ἰοειδής, ές, ὁ, ἡ (ἰον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἴον, ἴστι· ἔχει τὸ χρῶμα ἴου, εἶναι σκοτεινογάλαζον, τό ἰταλ., violetto., παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν θαλασσ. ὑδάτων, ἐν γαλήνῃ τε, Ὀδσ. Ε, 56. Ἰλιάδ. Λ, 298. καὶ ἐν χειμῶνος, ἀνεμοζάλης καιρῷ, Ὀδσ. Δ, 107. κύματα κρήνης Ἱππ. 9γν. 3. (ε)
Ἰόεις, όεσσα, όεν. (ἰον). Ὅ,τι ἔχει τὴν βαφὴν, τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, εἶναι σκοτεινογάλαζον, μελανόν, αἰθήρ Ἰλιάδ. Ψ, 850. Ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἰός, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν ἰώδες, σκωριασμένον, ἤ ὅ,τι χρησιμεύει εἰς βέλη· τοιουτοτρόπως δὲ ἔπρεπε νὰ ἦναι μακρ. τὸ Ἰῶτα, παρβλ. ἰόμωρος· ἐδὲ Νικ. χρῆται τῇ λέξ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἰοειδής, ὡς ἐπ. τῆς θαλάσσης (υ υ –)
Ἰόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὅστις ἔχει, φορεῖ σκοτεινογάλαζον ζώνην (ε)
Ἰοπαλλής, ὁ, ἡ (πάλλω). Ὅ,τι ἀνδρεῖ ἴα, ἴτσια, εἶναι γεμάτον μὲ ἴα. Ἄδην. νέκυσι πέπαλλής στέφανος.«
Ἰόπελμα, ὁ, ἡ (κόλπος) = ἰόζωνος. πέπλοισιν ἅμμι τὰν ἰόκολπον.« Ἀλκαῖος παρ' Ἀπολλ. Δυσκόλ. (ε)
* Ἰολάεια, τά, ὑπκ. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἰολάου. Φίλ. Δξ. 105 (λα) παρὰ τό
* Ἰόλαος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. ὁ ἀδιάλειπτος ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, πολλάκις παρ' Ἡσιόδ. (υ υ – υ)
Ἰολόχαυτος, ὁ, ἡ (ἰός, λοχεύω). Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ φαρμάκι (ε). Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β', 442.
Ἰόμενος, Ἐπικ. ἀντὶ ἰώμενος, ἀ. πλ. πρσπ. ὑπκτ. ἐνοτ. τοῦ εἶμι. Ἂς πηγαίνωμεν, ἔλα, ἐλᾶτε νὰ πηγαίνωμεν, Ὅμ. (υ υ υ, σύνηθες ὅμως χρῆται ὁ Ποιητ. ἐν τῇ ἄρσει, μακρ. τῷ Ἰῶτα.)
Ἰομιγής, ές, ὁ, ἡ (ἰός, μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀναπεπλασμένον μὲ φαρμάκι, φαρμακωμένον (– υ υ –)
Ἰόμωρος, ὁ, ἡ. Πληθ. Ἰόμωροι, Ἰλιάδ. Δ, 242. Ξ, 479. Ἐπιθ. τῶν Ἀργείων, κατά τινας μὲν, παρὰ τό, ἰός, ὡς τό, ἐγχεσίμωρος· Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ βέλη. Ἀλλὰ τὸ βέλος δὲν ἦτον τὸ σύνηθες ὅπλον τῶν Ἑλλήνων, ἔτι δὲ ἔπρεπε τὸ Ἰῶτα, τὸ ὁποῖον εἰς ἀμφότερα τὰ μαρτύρια κεῖται βραχύ, νὰ ἦναι μακρόν· τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ, ἰός, γινομένας ἑρμηνείας· ὅθεν ἄλλοι δέχονται πρωτότ. τό, ἴον καὶ τό, μόρος καὶ ἐξηγοῦσι τὴν λέξιν, Ὁ τὴν μοῖραν τοῦ ἰοῦ ἔχων, τοὐτ' ἔστι βραχύβιος, ὀλιγοχρόνιος, ὀλίγον διαρκῶν, ὥσπερ τὸ εὐθὺς μαραινόμενον ἴον· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, οἰέναι ἐπὶ τὸν μόρον. Ὅστις τρέχει, πηγαίνει εἰς τὴν φθοράν, εἰς τὸν ἀφανισμόν του· καὶ κατ' ἄλλους πάλιν σκωπτικῶς παρὰ τό, Ἰά, Φωνή, κραυγή, καὶ μορός, Ὅστις μωρολογεῖ, μάχεται μὲ τὸ στόμα, τὸ κοινὸν μὲ πολλὰ λόγια, τοιοῦτοι δειλός· ἢ παρὰ τὸ μόρος· Ὅστις μόνον μὲ τὸ στόμα, μὲ ξηρούς λόγους, οὐχὶ δὲ μὲ ὅπλα πολεμεῖ, τό ταυρηδ. λαμπαζάνης, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει μάλιστα ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 479. ἐξαιρέτως. ὁ Riemer ἀποδέχεται τὴν ἐξήγησιν, Ὁ διὰ βελῶν μαχόμενος, ὡς σκωπτικὴν λέξιν, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀνδρεῖος ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ ξίφος καὶ λόγχην, ἡ δὲ διὰ βελῶν μάχη τῶν δειλῶν καὶ τῶν βαρβάρων ἐστὶν ἰδία· ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐστὶν ἁρμοδία.
Ἰόν, τό. Τό ἄνθος, λουλούδακι ἴον, κοινότ. ἴτσι, ταυρηδ. μενεξές, Ὀδσ. Ε. 72. ἴον μέλαιναν. Τὸ κοινὸν μελανὸν ἴτσι· ἴον λευκόν, ἄπρον ἴτσιν· ἴον ἐρυθρόν. Τὸ βαθὺ κιτρινοπράσινον ἴτσι· παραβλ. (υ υ) ἰόεις καὶ ἰοῦς.
Γονόεις, όεσσα, όεν. Ὅ,τι εἶναι μαλλιαρόν, τριχωτόν, Ἐπ. τῆς δρυάδος, ἀγριάγιδας, Ὀδσ. ι, 50. (ε) παρὰ τό
Γονόεσσα, ὁ. Ἡ ῥίζα τῆς τριχός, ἡ ἰδία θρίξ, τρίχα. — 2) Εἶδός τι ἐξανθημάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τὸ πρόσωπον, ὅταν οἱ νέοι φθάνουσιν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Πολυδ. Δ'. 194. ἔθεν λέγονται καὶ ἄκμαι, Κάσσιος προβλημ. 153. Ἀέτιος, Η', 13. (πιθαν. παρὰ τό ἀνθέω) (ε)
* Ἰόνιος, α, ον (Ἰώ). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἰώ, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν Ἰώ, ἐξαιτ. ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἐν χρήσει, ὅπου λέγεται ὅτι διέπλευσεν ἡ Ἰώ, Πίνδ. Πθ. 3, 121. Νέμ. 4, 87. 7, 99. Αἰσχλ. Πρμ. 837, παρβλ. Στφν. Βυζ. τὸ Ἰόνιον, καὶ Cell. not. orb. ant. 1. σελ. 1003. (– υ υ υ)
Ἰοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει πλοκάμους, πλεξούδας, ἰσιάρες, καλῶς τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, Πίνδαρ. (ε) = ἰοβόστρυχος.
Ἰοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει τι μὲ ἴα, ἴτσια· ἄλλ. — 2) Ἰόπλοκος, ὁ, ἡ. προπαρξτ., ὅ,τι εἶναι πλεγμένον μὲ ἴα.
Ἴορκος, ὁ (ὅρκος, ὁρκίζω). Ζῶόν τι ὅμοιον μὲ ἔλαφον, τό κοινότ. ζορκάδι.
Ἰός, ὁ (ἶημι). Ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐτοξεύθη, ῥιγμένον, τοξευμένον, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τό βέλος, ἡ σαΐτα· χρῆται δὲ καὶ τῷ ἑτερογενεῖ πληθ. ἰοί, τά Ἰά, ὁ Ποιητ. Ἰλιάδ. Τ, 68. συγγενὲς τῷ βιός, Τὸ τόξον, δοξάρι. — 2) Σκωρία, σκωριά, Θέογν. 451. ἐξαίρ· ἡ τοῦ χαλκοῦ. — 3) Παιδόπουτσ ὀθλητήριον, φαρμάκι ἐκ ζωτικῶν, φυτικῶν ἢ ὀρυκτῶν, μεταλλικῶν πραγμάτων κατασκευαζόμενον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σημ. αὐτὴ ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ὡς εἰς τὰ τρία αὐτὰ εἴδη κοινῆς ἐννοίας τοῦ ἐκπέμπειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκβάλλειν τε, ὠσμάτων, οὐκ ἐπεικότως, καὶ ὁ Πισδ. Ὀλ. 6, 80. τὸ μέλι οἷόν ἐμφυσᾷ μελισσῶν (πρ. Ἰῶτα, μακρὸν ἐν τῷ, ἰον δέ, Τὸ ἴτσι, ἐστὶ βραχύ. διατηρεῖται δὲ ἀκριβὴς ἡ διαφορὰ αὐτὴ καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι λέξεσι).
Ἴος, Ἰα, Ἐπικ. ἀντὶ εἷς, μία· ἰδὲ ἔα· ἐκ τοῦ ἄρσ. γένους εὑρίσκεται μόνον ἡ δοτ. Ἰῷ, ἀντὶ ἑνί. Ἰλιάδ. Ζ, 422 (ε).
* Ἰόπτερος, ὁ, ἡ (στέφω) = τῷ ἑπομ. (ε).
Ἰοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις εἶναι ἐστεφανωμένος, φορεῖ στέφανον ἴων, πλεγμένον ἀπὸ ἴτσια, Ἐπιθ. τῆς Ἀφρ. Τμ. Ὁμ. Ε, 16. τῶν Μουσῶν, Θέογν. 250. ἑξαιρ. ἐπὶ τῶν Δηλιάδων καὶ τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1334, Ἀχ. 636. (ε)
Ἰότης, ητος, ἡ. Θέλησις, βούλησις, γνώμη, πρωτίνησις, ἐντολή, ἀεὶ σχεδὸν ἐν ἑορτ. παρ' Ὁμ τὰ πλείστα κυρίως ἰότητι, Κατὰ τὴν θέλησιν, ἀποστασιν τῶν θεῶν, ἢ κατὰ τὴν τῶν θεῶν εἱμαρμένην. τὸ κατ.. καθὼς εἶναι γραπτὸ ἀπὸ τὸν θεόν· μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνεργίαν τῶν θεῶν. Δύναμις τῆς θείας βουλήσεως. Ἐπὶ τῆς θείας εὐμενείας, ἔλεως εἰς τὸ, ἐκπτ. Ἰλιάδ. Τ, 9. Ὀδσ. Π, 214. Λ, 341. Μ, 190. Π, 232. καὶ ἀλλαχοῦ· σπανιωτ. ἐπ' ἀνθρώπων, κυριότ. ἐμῆς ἰότητι. Κατὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρός μου, Ἰλιάδ. Σ, 366. κακῆς ἰότητι γυναικός. Διὰ συνεργείας κακῆς γυναικός, Ὀδ. Δ, 384. ἀμυνστήρων ἰότητι Ὀδ. Σ, 234. κλλήλων ἰότητι. Μὲ μηχανήματ. παιουργίας μεταξύ των, ἐνῶ ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀμοιβαίως, Ἰλιάδ. Ε, 884. Κατ' αἰτιατ. δὲ μόνον Ἰλιάδ. Ο, 41. οὐδ' ἐμὴν ἰότητα· ἀντὶ ἐμῇ ἰότητι. ὁ Ἡσ. ἐξηγεῖ τὴν λέξ. διὰ τοῦ, βουλήσεσι, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτες· (πιθαν. παρὰ τό, ἰῶ) (υ –)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γοτόεις, ό, ή (ἰός, τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, ἢ ἐκβάλλει, εὐγάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του φαρμάκι. Ὄππιαν.

Γοτυπής, ό, ἡ (ἰός, τύπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη μὲ βέλος, ἢ μὲ φαρμάκι, ἐφαρμακώθη (ι)

Γοῦ. Ἀλιγηδόνος, πόνου· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Οὐχ, ὄχ· ἢ καὶ δυσαρεσκείας, ἀναβόησις, συνήθως· κατ' ἐπανάληψιν νιοῦ ἰοὺ· σπανιώτερον δὲ ὡς τό, ἰώ, χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως ἀναβόησις. Ἀρστφ. Ἱππ. 1102. Ἔτι δὲ ὡς θαυμασμοῦ, Br. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 317. Heind. ἐν Πλάτ. Γορ. σλ. 499. B. Ἐνίοτε μετὰ γεν. Wytt. ep. cr. σλ. 251. Ἡ συνήθης τάνυσις τῆς λέξ. ἰού, ὄξυτον· οὐ πάνυ ὀρθή, Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 317. 345. Ὀδὲ Σουΐδ. ἐθέλει τὸ μὲν νιοῦ ἰοὺ ἀλγηδόνος, πόνου, δυσαρεσκείας, τὸ δὲ νιοῦ ἰοὺ ἀναβόησιν. (υ-)

Γουδαΐζω. Φρονῶ, ἀκολουθῶ τὰ τῶν Ἰουδαίων, μιμοῦμαι τοὺς Ἰουδαίους κατὰ τὰ ἤθη, γλῶσσαν, κ. τ. τ. ἢ εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ἰουδαίων.

Γουδαϊσμός, ὁ. Τὰ ἤθη καὶ ἡ θρησκεία τῶν Ἰουδαίων.

Γουλίζω, (ἴουλος). Ἀπαρτῶ ἴουλον, χνουδιάζω, ἀρχίζουν νὰ φυτρώνουν τὰ γένεια μου. Τρυφιόδ. (υ-)

Γουλίς, ίδος, ἡ. Εἴδος τι ἰχθύων κόκκινον, κοκκινόψαρον (υ-υ)

Γουλόπεζος (πέζα). Ὅ,τι ἔχει πολλοὺς πόδας, πολλὰ ποδάρια, ὡς τὸ ἴουλος, σημασ. 4. (ι)

Γουλος, ὁ. Ὁ χνοῦς, τὸ χνοῦδι των γενείων, ἤτοι αἱ πρῶται τρίχες, ὅταν ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν τὰ γένεια, συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀρίθμ. μίαν ἴουλοι ὑπὸ κροταφοισιν. Τὰ γένεια ἐπὶ τὰς παρειάς, κοινῶς εἰς τὰ μάγουλα, τοῦ Ἰταλ. favorita, Γερμ. Backenbart. ἔθεν αὐτῇ, τῷ, γένυς, Ὀδύσ. Δ, 319. 2) Τὸ δερμάτι ἀσταχύων, τὸ ὁποῖον καὶ οὖλος λέγεται, καὶ νομίζεται ὅτι ἐπωνομάσθη ἀπὸ τῆς Δήμητρος Οὔλιδ, Ἴουλώ· ὅθεν καὶ ἴουλος, ὕμνος εἰς τιμὴν αὐτῆς. Ἀθην. ΙΔ'. ηκαλὰς ηείδεν ἰουλουσιν. 3) Τὸ ἄνθος, λουλούδι ἀρσενικῶν φυτῶν. 4) Εἶδός τι ἐντόμων ζωϋφίων, μὲ πολλοὺς πόδας, διαφορετικὸν τοῦ, ὀνίσκος, ὄνος πολύπους. Ἡσύχ. ἔχει ἡ ἴουλος καὶ ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν Ὄνος· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον, Ὄνον, πολύποδα, καὶ συστρεφόμενον, Ἴουλον καλοῦσιν. Ὁ δὲ Φώτιος ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ, πολύπουν δέ τι ζῶον — καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος, κ. τ. λ. Ὁ δὲ Μοσχοπ. »ὁ περὶ τὰ τείχη ἀνέρπων πολύπους«. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπλ. Ἀργ. Β. 979. »Λέγεται δὲ Ἴουλος, καὶ ζώοντι, θηρίδιον πολύπουν, ἑκατοντάσκελον γάρ ἔχει πολλοὺς πόδας ὥσπερ ἡ Σκολοπένδρα· ὁ δὲ Θεόφραστος καὶ Ὄνον καλεῖ αὐτόν.« (παρὰ τὸ οὐλος. υ-ν)

Γουλοφυέω = ἰουλίζω.

Γουλώ, οῦς, ἡ (ἴουλος, σημ. 2). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, Θεὰ τῶν ἀρχιμάτων. (ι)

Γουλώδης, ὁ, ἡ (ἴουλος, σημ. 4, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ πολύπουν ζωΰφιον Ἴουλον. (ι)

Γόφ. Ἀηδίας, σκεχασίας, συγχασιᾶς, συγχαμάρας ἀναβόησις, ὡς τὸ Γερμ. Pfui! τὸ Γαλλ. fi donc! Αἰσχλ. Ἱκέτ. 834. (υυ)

*Ἰοφόρος, ὁ, ἡ (ἰός, φέρω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φέρει, ἔχει, περιέχει φαρμάκι. (ι)

Ἰοχέαιρα, ἡ (ἰός, χαίρω). Ἡ χαίρουσα τοῖς βέλεσι, ἀγαπῶσα τὰ βέλη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὁμ. πάνυ εὐχρηστον. ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. Ἰοχέαιρα, Ἰλιάδ. Φ, 480. Ὀδύσ. Λ, 198. 2) Παρὰ Νικάνδρ. δὲ, ἐπιθ. τοῦ ὄφεως (τὸ Ἰῶτα, παρὰ τοῖς Ἑβδομ. ἀεὶ μαρ., μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 2, 16, βραχ.)

Γόω, (ἰός, σημασ. 3). Ἀρύω, κάμνω τι νὰ σκωριάσῃ. Παθητ. Σκωριάζει τι, πιάνει σκωριάν (-υ-)

Τὸ Ι. μετὰ τοῦ Π.

Ἰπεύω, Μλ -εύτω (ἰπεύς). Ξηραίνω, στεγνώνω, φρυγανίζω τι εἰς τὸν ἰπνόν, τὸ ἰταλ. συνήθ. φούρνον.

Ἴπνη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ τὰς ψιλοὺς τῶν ξηρῶν δένδρων μὲ τὸ ράμφος του· τὸ κοιν. τσιμπλιτάρα, τσιπουλτάρα. λέγεται δὲ καὶ ἵππα καὶ πιπώ.

Ἰπνιος, ία, ιον (ἰπνός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ ψήνεται, φρυγανίζεται εἰς τὸν ἰπνόν, εἰς τὸν φοῦρνον, πίτναιαι 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν σταῦλον, ἢ εἰς τὴν χρείαν, εἰς τὸ ἀναγκαῖον.

Ἰπνίτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἑτοιμάζεται, ψήνεται, φρυγανίζεται εἰς τὸν ἰπνόν, Τιμόθεος παρ' Ἀθην. Γ'. »Ἰπνίτης ἄρτος«. Ψημένος εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἰπνοκαής, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι ἐκάη, ἐκαυαλίσθη, ἐφρυγανίσθη, ἐψήθη εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἰπνοκαυστής, ου, ὁ. Ὅστις ἀνάπτει, θερμαίνει, ζεσταίνει τὸν φοῦρνον.

Ἰπνοκαυστον, τό. Ἡ τρύπα ἀπ' ἧς ἀνάπτεται ὁ φοῦρνος.

Ἰπνολέβης, ητος, ὁ (λέβης). Ὁ λέβης, τὸ χαλκωμα, τουρκιβ. καζάνι, τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένον ὁλόγυρα ἐν εἴδει φούρνου καὶ ζεσταίνουσιν εἰς αὐτὸ νερόν, ἐξαιρέτως εἰς τὸ βαλανεῖον, ἤτοι εἰς τὸ λουτρὸν χρήσιμον.

*Ἰπνολεβήτιον, τό, Ὑπερστ. τοῦ ἰπνολέβης.

*Ἴπνον, τό. Φυτόν τι φυτρῶνον εἰς ἐλώδεις, βαλτώδεις τόπους.

*Ἰπνοπλάθης, ου, ὁ, καὶ

*Ἰπνοπλάστης, ὁ = ἰπνοπλάστης.

*Ἰπνοπλάσσης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, σχηματίζει τίποτε καὶ τὸ ψήνει, ξηραίνει εἰς τὸν ἰπνόν, ὡς ὁ κεραμεύς, κεραμιδᾶς, τσουκαλᾶς· ἀναγινωσκόμενον παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 147. Α. Ὅπου ὁ Becker ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ τὴν λέξ. ἰπνοπλάθης. ἰδὲ κεροπλάσσης. (ᾰ)

Ἰπνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ἰπνούς, φούρνους. — 2) = ἰπνοπλάστης.

Ἰπνός, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῖν εἰς τοῦ Ἰταλ. συνήθως φοῦρνος, στοῦπα, Οὐγγρικὶ σόμπα. ἐξαιρ. ὁ τῶν βαλανείων, διὰ τοῦ ὁποίου ζεσταίνουσι τὸ λουτρὸν καὶ τὸ εἰς λούσιμον ἀναγκαῖον νερόν, Ἀρστφ. Σφκ. 141. Ὄρν. 436. 2) Λεβης, χαλκωμα, τουρκιβ. καζάνι κτισμένον ὁλόγυρα ὡς φοῦρνος· ἢ ἑστία, περιστικὶ μαγειρείου· τὸ μαγειρεῖον· ἡ καπνοδόχη, τὸ τουρκιβ. ὀτζάκι, Ἀρστφ. Εἰρ. 841. Πλούτ. 816. ἄλλως καὶ φανὸς λεγόμενος. 4) = κυπρῶν. Ὁ τόπος ὅπου ῥίπτονται αἱ κόπρια. σταῦλος, τὸ τουρκιβ. ἀχούρι· ἀναγκαῖον, χρεῖα (πιθαν. συγγε. τῷ, ἰπτομαι).

Ἴπνοω, (ἰπνός, σημασ. 1). Ξηραίνω, στεγνόω, ψήνω, φρυγανίζω, καίω τι. Αἰσχλ. Πρμθ. 365. ὅπου ευδεμιᾶς ἀλλοιώσεως χρεία.

Ἰποκτόνος, ὁ, ἡ (ἴφ, κτείνω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει σκώληκας, σκωληκοφονευτής. (ι)

Ἴπος, ὁ, καὶ, ἡ (ἵπτομαι). Τὸ ξύλάκι, συνήθως σκανταλος εἰς τὴν μυαγραν, ποντικοπαγίδαν, ξυλόγυταν· ὅτι δὲ καὶ ἡ μυάγρα αὐτή. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐλίβει, βαρύνει τινά· βάρος, φορτίον· πιεστήριον, κοινῶς γαλάγρια, ἐξαιρ. τὸ πιεστήριον εἰς τὸ ὁποῖον πιέζουσι, σφίγγουν φορέματα οἱ κναφεῖς, Τρπ. ὀνομάζει ὁ Πσ· Ὀλ. 4, 11. Τὸ ὄρος τῆς Δίκτυνης »ἵπος ἀνεμόεσσα«. Ἀνεμώδης παγίδα, ἢ τὸ τὸν Τυφῶνα καταπιέζον φορτίον, μάγα βάρος· Ἀριστ. Πλούτ. 815. ἀφ' οὗ

Ἱππάω, ῶ. Θλίβω, πιέζω, βαρύνω, στενοχωρῶ τινα ἢ τι. Τρπ. πειράσθαι ἱππούμενος. Θλιβόμενος ἀπὸ δοσίματα, Ἀρστφ. Ἱππ. 920. (ι)

*Ἵππα, ἡ, ἰδὲ ἵπνη.

Ἱππαγρέται, ῶν, οἱ (ἱππεύς, ἀγείρω). Παρὰ Λακεδαιμοσι τρεῖς στρατηγοί, οἵτινες ἐκλέγοντες ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφήβων τοὺς ἀξιωτέρους τριακοσίους, ἐσχημάτιζον δι' αὐτῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱππεῖς, τοὺς σωματοφύλακας τῶν βασιλέων ἐν καιρῷ πολέμου. »Λέγουσι δὲ τοίνυν αὐτῶν οἱ Ἔφοροι ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας· οὗτοι δὲ Ἱππαγρέται καλοῦνται, τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει, διασαφηνίζων, ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν πρωτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει, Ξνφ. Ἑλλην. 3, 3, 9.

Ἵππαγρος, ὁ = ἄγριος ἵππος.

Ἱππαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, μεταβιβάζει, φέρει, μεταφέρει ἵππους ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον. ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, καραβίων, τὰ ὁποῖα εἶναι διωρισμένα νὰ μεταφέρωσιν ἱππεῖς, καβαλλαρίαν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, »ναῦς, πλοῖα ἱππαγ.« Ἡρόδ. 6, 48. 95. 7, 97. Θκδ. 2, 56. 4, 42. 6. 43. Δημοσθ. Φιλ. 1. 16.

Ἵππαετος, ὁ (ἀετός). Εἶδος ἀετοῦ (ᾰ).

Ἱππάζομαι, Μλ -σομαι, μέσ. ἀπθ. (ἵππος). Κυβερνῶ, ὁδηγῶ, διοικῶ ἵππους ὀχουμένους, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἅμαξι, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Ἰλιάδ. Ψ. 426. παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. κάθημαι ἐπὶ ἵππων, τὸ ἰταλ. καβαλλικεύω, Ἡρόδ. 4, 110. 114, Παθητ. ἐπὶ ἵππων, Καβαλλικεύεται, εἶναι καλὸς, χρήσιμος διὰ καβάλλαν, Ξνφ. Ἱππ. 3, 1. Τὸ δὲ ἐνεργ. ἱππάζω, Κυβερνῶ, διοικῶ ἵππους, σπάνιον, καὶ μόνον παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει.

Ἱππαιχμία, ἡ. Μάχη, πόλεμος δι' ἵππων, τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καβαλλαρίας. Σχολ. Πινδ. Νέμ. Α', 29. παρὰ τό

Ἱππαιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Πινδ. Νέμ. Α', 5. Ὅστις ἀγωνίζεται, μαχεται, πολεμεῖ ἔφιππος, καβαλλάρης.

Ἱππάκη, ἡ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἱππάκης, ου, ὁ. Τυρός, τυρὶ ἀπὸ γάλα ἵππων, παρὰ τοῖς Σκύθαις συνήθης. 2) Ἡ πυτία, πυτιὰ τῶν ἵππων. 3) Ὀσπρίων εἶδός τι οὕτω καλούμενον. (ᾰ).

Ἱππακοντιστής, οῦ, ὁ (ἀκοντιστής). Στρατιώτης ἔφιππος λογχοφόρος, ἁρματωμένος μὲ λόγχην, κοντάρι, καθὼς οἱ παρὰ τοῖς εὐνομουμένοις Εὐρωπαίοις Οὐλάνοι λεγόμενοι.

Ἱππαλεκτρυών, όνος, ὁ (ἀλεκτρυών). Μυθικός τις, μέγας ἀλεκτρυών, πετεινός, ἐπὶ Περσικοὺς τάπητας, Ἀριστφ. Βατ. 937, παραβαλ. Εἰρ. 1176.

*Ἱππάλεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ ἱππικός.

Ἱππαλίδας, ου, ὁ. Κατὰ ποιητ. ἔπεκτασ. ἀντὶ Ἱππεύς, Θαρτ. 24, 12. ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, δρεπετίδας, ἀντὶ δρεπέτης, Schaef. ἐν Μοσχ. 1, 3. 2) Κατ' ἄλλους δὲ, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἱππάλου (ᾰ)

Ἱππάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος) = κένταυρος.

Ἱππαπαί. Κωμ. ἀναβόησις τῶν ἵππων παρ' Ἀρστφ. Ἱππ. 605. σχηματισθὲν κατὰ τὸ, βυππαπαί· ἐπιφώνημα τῶν ἱππηλατῶν.

Ἱππάριδιον, τό (πάρδος). Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1. ἡ καμηλοπάρδαλις.

Ἱππάριον, τό. Ἵπποκορ. τοῦ ἵππος, ἀλογάκι, πωλάρι. (ᾰ)

Ἱππαρμοστής, οῦ, ὁ (ἁρμοστής) Λακων. ἀντὶ Ἵππαρχος, τὸ συνήθ. ἰταλ. κομαντάντης τῆς καβαλλαρίας.

Ἱππαρχεω. Εἶμαι ἵππαρχος. Ἡρόδ. 9, 20, 69.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ'ππάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) = ἵππαρχος. Ἡγεμών, διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ.

Γ'ππαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφίκιον τοῦ ἱππάρχου. Ξενοφ. — 2) Τάξις ἱππέων, μέρος καβαλλαρίας. Ἀρρίαν.

Γ'ππαρχικός, ἡ, όν, Πάνυ ὡς τε ἀνήκει, ἁρμόζει, ὑπαγεται, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἵππαρχον ἢ εἰς τὴν ἱππαρχίαν. Ὅστις εἶναι γυμνατμένος, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὴν ἱππαρχίαν, ἐξαιρέτως, εἰς τὸ νὰ κομανταρῇ καβαλλαρίαν, ἱππαρχικὸν ἔντιμα. Εἶναι ἴδιον καλοῦ, ἐπιτηδείου ἱππάρχου. Ξενοφ.

Γ'ππαρχος, ὁ (ἄρχω). = ἱππάρχης. Ξυφ. Ὁ Ἵππαρχος, ἐξουσιαστής, ἢ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ.

Γ'ππάς, άδος, ἡ. Κυρίως ἰδιαίτερ. δηλ. ἐπθ. τοῦ ἱππικός, Ἡρόδ. 1, 80. ἱππὰς στολή. Ἰμάτιον, ὑφασμα, τὸ ἰταλ. αὐτοῦρμα ἱππεῖος, καβαλλαρίας. — 2) ὡς οὐσιαστικ. δὲ, —ά.) Τάξις τάξις. Ἡ κλίτις, ἢ ἀξία τῶν ἱππέων, τὸ ἰταλ. καβαλλιέρων· ὅστις, ἱππάδα, ἢ εἰς ἱππάδα τελεῖν. Τὸ νὰ ἀνήκῃτις εἰς τὴν κλάσιν τῶν ἱππέων, νὰ ᾖναι καβαλλιέρης. Ἀρποκρ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 18. Δίων Κάσ. — β'.) = ἡ ἵππος. Τὸ ἱππικόν, οἱ ἔφιπποι στρατιῶται, καβαλλαρία.

Γ'ππαστία, ἡ (ἱππάζομαι). Τὸ νὰ καβαλλικεύῃ τις· καβάλλα, γύμναστις εἰς τὴν καβάλλαν. ἱππασίαν ποιοῦμαι = ἱππάζομαι. — 2) = ἡ ἵππος, ἢ Οἱ ἔφιπποι στρατιῶται, ἡ καβαλλαρία, Ξενοφ. Ἱππ.

*Ἱππασίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Ἱππασος, Ἰλιάδ.

Γ'ππάσιμος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τραγ. παρ' Ἡρόδ. (ἱππάζομαι). Ἐπὶ τόπου· Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, εὐρύχωρος, καλὸς διὰ καβαλλαρίαν, Ἡρόδ. 5, 63. 9, 13. ἀντὶ τῶ, ἄνιππος, Ἡρόδ. 2, 108. Τρπκ. πτοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικὼς ἱππάσιμον. Πλούταρχ. Ἀλλῆς. 23. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν. Ἀφῆτε τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν καβαλλικεύσουσι οἱ κόλακες (α).

*Ἱππασμα, τὸ. Καβαλλίκευμα, τὸ νὰ καβαλλικεύῃ, ἐκαβαλλίκευσέ τις.

*Ἵππιξος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμων Τρωὸς τινος· Ἰλιάδ.

Γ'ππαστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἱππαστής, οῦ, ὁ (ἱππάζομαι). Ἔριππος, καβαλλάρης. — 2) ὡς Ἐπῳδ. Ὅστις ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἱππαστήν, εἰς τὸ ἱππικόν.

Γ'ππαστί, Ἐπῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον ἱππέως, καβαλλιέρου. ὁ ἐστί, μὲ ἀνοιατὰ σκάλη.

Γ'ππάστριαι κάμηλοι, αἱ. Κάμηλοι, καμήλες διὰ καβαλλίκευμα χρήσιμοι. Πλούταρχ. Κύμεν.

Γ'ππάφεσις, εως, ἡ (ἀφίημι). Τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄφνων νὰ τρέχωσιν ἄλογα καὶ ὀχήματα, ἁμάξια εἰς τὸν ἱππόδρομον, τὸ τουρκβ. εἰς τὸ ἀπ μεϊδάν. (α) Πολύβ.

Γ'ππεία, ἡ (ἱππεύω). Τὸ νὰ ἱππεύῃ, καβαλλικεύῃ τις, ἐπιτηδειότης τοῦ καβαλλικεύειν. Τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων εἰς τὸ στάδιον, Σφοκλ. Ἠλ. 505. - 2) Τὸ ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία. — 3) Ἱπποτροφία, τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις ἄλογα, ἵππων ἀγέλην, τὸ τουρκβ. ἐργαλεῖον· ὡς τὸ πωλεῖα. Στραβ. Ε'. σελ. 330.

Γ'ππειος, α, ον (ἵππος). Ὅ, τι εἶναι ἀπὸ ἵππον, ἢ ἀνήκει εἰς ἵππον, εἶναι ἀλογίσιον ἡμίονος, φάτνη, ὅπλη. Ἰλιάδ. πλάπλη Ὀδυσ. ἡμίονος λόφος. Ὁ λόφος, ἡ φοῦντα ἀπὸ ἀλογότριχας εἰς τὴν περικεφαλαίαν, Ἰλιάδ. Ο, 537. - 2) ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὡς πλάστου, δημιουργοῦ τῶν ἵππων.

Γ'ππελάστειρα, ἡ. Τὸ, δηλυκ. τοῦ, Ἱππελατήρ. Ὀρφ. Ἅρμ.

*Ἱππελατήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ἱππελάτης, ου, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, κυβερνᾷ, ἁμάζει ἵππους, ἱππαστής. (α)

Γ'ππέλαφος, ὁ (ἔλαφος). Εἶδος ἐλάφου ἀκριβέστερον ἀπροσδιόριστον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1.

Γ'ππεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους.

Γ'ππερος, ὁ. Ἱπποκενίς, τὸ νὰ μένηται, τρελλαίνηται τις δι' ἄλογα, κωμικῶς ἐσχηματισμένον ὡς τό, ἱκτερος, ὕδερος κατὰ συνέμφατιν τοῦ ἀρχαίου ἔρως. Ἀριστοφ. Νεφ. 75. (οὐχὶ δέ, ἱππικὴ τόσος, ὡς ἄλλος τις ἐξηγεῖται τὴν λέξιν).

Γ'ππευμα, τὸ (ἱππεύω). Τὸ ἱππάζεσθαι· καβαλλίκευμα, καβάλλα. Ὁδοιπορία, δρόμος δι' ἵππου, ἢ δι' ὀχήματος· τὸ νὰ ἀδοιπορῇ, στρατεύηται μὲ ἄλογον, καβαλλάρης, ἢ ὀχούμενος, μὲ ἁμάξι.

Γ'ππεύς, έως, Ἰων. - ῆος, ὁ (ἵππος). Ἱππαστής, καβαλλάρης, ἀντιθ. τῷ, πεζός, Ἰλιάδ. Β, 810. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. τῇ λέξει μόνῃ ἐπὶ ἱππηλατῶν ἢ ἁρματηλατῶν, τὸ κοινὸν ἁμαξάδων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἅρματος μαχομένων, Ἰλιάδ. Μ, 66. Ο, 253. 270. καὶ ἐπὶ τῶν ἁρματοδρόμων, Ἰλιάδ. Ψ, 262. ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις. - 2) Ἐν Ἀθήναις ἐτυμηάτιζον τὴν δευτέραν κλάσιν τῶν πολιτῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, οἱ ἱππεῖς, Ἀττ. Ἱππῆς, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἐτήσιον εἰσόδημα 300. μεδίμνους, καὶ νὰ τρέφωσιν ἵππον ἀγωνιστὴν, ἄλογον διὰ πόλεμον, καὶ δεύτερον ἅμα διὰ τὸν ἱπποεύμον, τὸ τουρκβ. διὰ τὸν στίζην· ἐν καιρῷ πολέμου δὲ ἐσχηματίζετο ὑπ' αὐτῶν τὸ ἱππικόν, ἢ καβαλλαρία. - 3) Εἶδος καρεύνων, καραβίδων, καβούρων, οἱ ὁποῖοι τρέχουν, περιπατοῦν πολλὰ ὀγλίγωρα. - 4) Εἶδός τι κομητῶν.

Γ'ππευσις, εως, ἡ (ἱππεύω). Τὸ νὰ ἱππάζηται, καβαλλικεύῃ τις ἵππον, καβαλλίκευμα.

Γ'ππευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ Ἱππευτής, οῦ, ὁ, = ἱππαστήρ.

Γ'ππεύω, Μ. εὐτ. Εἶμαι ἱππεύς, καβαλλάρης, ἢ ἁρματηλάτης, κυβερνῶ, διώκω τὰ ἄλογα ἁμάξης, ἁμαξᾶς· εἶμαι στρατιώτης εἰς τὸ ἱππικόν, εἰς τὴν καβαλλαρίαν, Ἡρόδ. 1, 136. 7, 84. 87. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄνων καβαλλικεύομένων, γομάρι· διατριβῶ περὶ τοὺς ἵππους, καταγίνομαι εἰς ἄλογα, ἡμίονος, ἀμάξας, μεταχειρίζομαι ἄλογα. Τρπκ., ἐπὶ παντοδήποτε ταχείας κινήσεως, Ὁρμῶ, φέρομαι, κινοῦμαι βιαίως, ὁρμητικά, μὲ σφοδρότητα· π. χ. ἐπὶ ἀνέμου, Εὐρκδ. Φοιν. 219. - 2) Εἶμαι ἱππαστής, καβαλλάρης· ἔτι δὲ καὶ κατ' μετ. διπλ. ὡσαύτως κατὰ τὰς αὐτὰς σημτ., Ἡρόδ. 1, 27. 79.

Γ'ππηγέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὅστις ὁδηγεῖ, κυβερνᾷ, διώκει ἵππους, Ἐπῳδ. τοῦ Ποσειδῶνος· ποιητικ.

Γ'ππηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = ἱππαγωγός.

Γ'ππηδόν, Ἐπῤῥ. Κατὰ τρόπον ὡς ἵππων, ἀλογίτικα, ὡσὰν ἄλογον. - 2) Κατὰ τρόπον ἱππαστοῦ, καβαλλάρη. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 434. Ἀριστοφ. Εἰρην. 81.

Γ'ππηλασία, ἡ (ἱππηλάτης). Τὸ νὰ κυβερνᾷ, διώκῃτις ἵππους, διώξεμον τῶν ἀλόγων ὡς καβαλλάρης ἢ καὶ ὡς ἡνίοχος, ἁμαξᾶς.

Γ'ππηλάσιον, τό, = ἱππηλασία. Νικήτ. Χρονικ. Θ'. 1.

Γ'ππηλάσιος, α, ον (ἐλαύνω) ὡς καλτὸ, Ἱππήλατος. Ὅ, τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς ἱππηλασίαν· ἱππηλασίη ὁδός. Δρόμος, στράτα ἐπιτηδεία, καλὴ εἰς τὸ νὰ διώκῃτις ἵππους, νὰ τρέχῃ, ὁδοιπορῇτις μὲ ἵππους, μὲ ὄχημα, ἁμάξι. Ἰλιάδ. Η, 340. 439. (α)

*Ἱππηλάτα, ὁ, Ἐπκ. τύπος, ἀντὶ ἱππηλάτης, πολλάκις παρ' Ὁμ. (- ⏑ ⏑)

Γ'ππηλατέω, Διώκω ἵππον, ἵππους· ὡς καβαλλάρης, ὡς ἡνίοχος, ἁμαξᾶς.

Γ'ππηλάτης, ου, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, κυβερνᾷ ἵππους καβαλλικεύων, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἢ μαχόμενος ἐφ' ἅρματος, ἀπὸ τὸ ἁμάξι, παρ' Ὁμ., ἀεὶ τῷ Ἐπκ. τύπῳ, Ἱππηλάτα, χρωμένῳ, κεῖται ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον ἡρώων παραβλ. ἱππότης. (α)

Γ'ππηλεγέτης, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ, τι εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ διώκῃ, κυβερνᾷ τις ἵππους· ὅπου δύναται τις νὰ τρέχῃ, ὁδεύῃ ἔφιππος, ὀχούμενος, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἁμάξι, Ὀδυσ. Δ, 607. Ν, 242.

*Ἱππημολγία, ἡ (ἀμέλγω). Τὸ νὰ ἀμέλγῃ, ἀρμέγῃ τις, ἵππους, φοράδας.

Γ'ππημολγοί, οἱ (ἀμέλγω). Ὅστοι ἀμέλγουν τὰς ἵππους. Σκυθικόν τι ἔθνος, οἱ ὁποῖοι, ὡς πάντες οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Τάταροι πίνουσι τὸ τῶν ἵππων γάλα, Ἰλιάδ. Ν, 5. ὡς ἐπθ. δὲ, ὅστις ἀρμέγει φοράδας, Ἡσύχ. λεξ. 17.

*Ἱππιάζω, Μλ. - άσω. Ὁμιλῶ, ζῶ, πολιτεύομαι ὡς ὁ σοφιστὴς Ἱππίας· ἐν γένει, Μιμοῦμαι τὸν Ἱππίαν, Φιλοστρ. βίος Σοφιστ. 2, 21.

Γ'ππιάναξ, κτος, ὁ (ἄναξ). Ἵππων ἡγεμών, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, τὸ ἰταλ. γενεράλης, κομανταντης τῆς καβαλλαρίας, Αἰσχύλ. (- ⏑ ⏑ -)

Γ'ππιατρία, καὶ, Ἱππιατρεία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους.

Γ'ππιατρος, ὁ (ἰατρός). Ἵππων ἰατρός. (ι_)

Γ'ππίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἵππος, Ἀλογάκι, πωλάρι. - 2) Ἰχθύων εἶδός τι. (- ⏑ ⏑ -)

Γ'ππικός, ἡ, όν (ἵππος). Ὅ, τι εἶναι ἀπό, ἀνάγεται, ἀνήκει εἰς ἵππον. 2) Ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἱππάζεσθαι, ἢ εἰς τὸν ἱππέα· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὴν ἱππασίαν, καβάλλαν ἢ ἱππικήν· ὑπὸ τέχνην, Ἡ τέχνη, ἐπιτηδειότης εἰς ἱππασίαν καὶ ἱππικόν. Στρατευμα ἔφιππον, καβαλλαρία· ἢ ἵππας, ἢ τάξις τῶν ἱππέων, τὸ ἰταλ. τῶν καβαλλιέρων. Ἔτι δὲ ὠνομάζετο ἱππικόν, καὶ τόπος τις στάδιον ἕκτον ἔχων, Πλούτ. Σολ. 23 μετὰ δὲ ἱππικὸν δεύτερον τέτταρον ἦν στάδιον. Ἑπῤῥ. ἱππικῶς· ὑπερθ. ἱππικώτατα, Ὁμοίως ὡς ἱππεύς, καβαλλάρης, Ξεν.

Ἱππικός, α, ον· ἔτι δὲ καὶ ὁνομ. Boeckh. cat' ἀνάγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 1, 101. (ἵππος) Ὅ, τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ὑπάγεται εἰς ἵππον, ἱππασίαν, εἰς ἱππαστήν, καβαλλάρην, εἰς ἱππέα καβαλλιέρου, 2) = ἱππειος ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 1070

Γ'ππιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὅστις ἔχει φοῦντα ἀπὸ ἀλογότριχας, Φοῦντα κατεστασμένη μὲ ἀλογότριχας ἱππιοχ. λόφου. Ἰλιάδ. Ζ, 549.

Γ'ππιοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ὅς τις μάχεται ἐκ τοῦ ἅρματος, καθήμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης, Ἰλ. Π. 257. Ὀδυσ. Α, 259. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔφιππος, καβαλλάρης.

Γ'ππίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τοῦ ἵππος. Ἀλογάκι, ἀλογόπουλον, πωλάρι, πωλαράκι, πωλαρόπουλον.

Γ'πποβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὅστις πορεύεται, βαδίζει, περιπατεῖ, τρέχει ἔφιππος καβαλλάρης. Σοφοκλ. Τραχ. 1095. αστρατος ἱπποβάμονι. Καβαλλαρία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 299. - 2) Τρπκ. Μεγαλόρρημων, κομπαστής, καυχησάρης. Ἀριστοφ. Βατρ. ῥήματα ἱπποβάμονα, Ψηλόφρονα, ὑπερηφανα, κομπαστικά. (α)

Γ'πποβάτης, ου, ὁ, = Ἱποβήτης. (α)

*Ἱποβήτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις ἀναβαίνει, καβαλλικεύει ἵππον· καβαλλάρης, καβαλλιέρης. - 2) ἐπὶ ἵππων καὶ ὄνων, Βατικ, βαρβάτον, τὸ τουρκβ. ἀτι, ὡς τὸ, ἱποβήτωρ.

Γ'ππόβενος, ὁ (βινέω). Κωμικ. διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Ἱππόβιος, ἐξ ἧς, τὴν σημ. ἱπποπόρνος, φέρει. Ἀριστοφ. Βατρ. 429.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱπποβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει ἵππους, Σουίδ.

Ἱππoβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ὅστις τρέφει ἵππους. Ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας προσηγορεύοντο ἱππoβότα: οἱ ἀριστοκράται, διότι ἔτρεφον, ἐτρατοῦσαν εἰς τοὺς οἴκους των ἵππους, Wesse. ἐν Ἡρόδ. 5, 77. 6, 100. 7, 155. παραβλ. ἱππεύς, σημ. 2.

Ἱππόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Τόπος ὅπου ἐβόσκησαν ἵπποι· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ νὰ βόσκουν ἵπποι· ἔχει πολλοὺς ἵππους, Ὅμ., ὡς Ἐπθ. τῆς Τρίκκης, ἤτοι τῶν Τρικάλων, τῆς Ἠλιάδος, καὶ ἐξαιρ. τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον παρεῖχε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τοὺς ἀρίστους ἵππους διὰ τῶν Λερναίων νομῶν

Ἱπποβουκόλος, ὁ (βουκόλος). Βοσκὸς ἵππων, ὅστις βόσκει ἄλογα, Valck ἐν Φοιν. 28. Καλλ. Ἐλεγ. λφν. σλ. 75.

*Ἱππόβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὡς τό, ἱππάνθρωπος. Ἀλογάνθρωπος, ἀνθρωπος καὶ ἄλογον ἅμα· ἱπποκένταυρος.

Ἱππόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, ἐφαγώθη ἀπὸ ἄλογα· ἀλογοφαγωμένον.

Ἱππογέρανος, (γέρανος). Ἐπιβάτης, καβαλλάρης γεράνου· ὅστις καβαλλικεύει εἰς τὸν γέρανον, Λουκ.

Ἱππόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅ,τι ἔχει γλῶσσαν ἵππου.

Ἱππογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῶν ἵππων, γνωρίζει, ἠξεύρει νὰ διαλέγῃ τοὺς καλοὺς ἵππους· ἀλογογνωριστής, τὸ τουρκβ. τσιμπάνης. 2) Μεταφρ. Ὅστις μεγαλοφρονεῖ, τὸ κοινῶς κρατεῖ τὴν μύτην του ὑψηλά, ὡς τὸ, μεγαλογνώμων. Σχόλ. Σφκλ. Αἰ. 143.

Ἱππόγυπας, ὁ (γύψ). Ἐπιβάτης, καβαλλάρης γυπός. Λουκιαν. περὶ ἀλογ. Ἱστορ.

*Ἱππoδάμας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων. Ἰλιάδ. (-υυ-)

*Ἱππoδάμεια, ας, Ἐπικ. ης, ἡ. Κύρ. ὄνμ., πολλάκις παρ' Ὅμ. (-υυ-υ)

Ἱππoδαμαστής, οῦ, ὁ, καὶ Ἱππόδαμος, ὁ (δαμάω). Ὅστις δαμάζει ἵππους, ἱππαστής, καβαλλάρης· ἱππεύς, καβαλλάρος· εὔχρστ. παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν, ἐξαιρ. τοῦ Κάστορος, τοῦ Νέστορος, τοῦ Τυδέως· ὡσαύτως καὶ συμπάντων τῶν Τρώων· παρ' Ἡσθ. δέ, λφν. XXII. ἐπθ. τῶν Γερανέων τῆς Μεγαρίδος. — 2) Ὄνμ. κύρ. Τρωός τινος ἐντίμου, Ἰλιάδ.

Ἱππόδασυς, εία, υ (δασύς). Ὅ,τι εἶναι κατασκεπασμένον μὲ τρίχας ἵππου, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ὑπερ. ἱππoδάσειαι· ἔστι δὲ τὸ ὄηλ. γένος ἐν χρήσει κυρίως. Lobeck ἐν Φιν. σελ. 358.

Ἱππόδεσμα, ων, τὰ (δέω). Δεσμὰ τῶν ἵππων, σίδηρα, τὸ τουρκβ. κουστέλια· χαλινοί, μόνον παρ' Εὐρ. Ἱππ. 1275.

Ἱππoδέτης, ου, ὁ (δέω). = ἱπποδέτης ρυτῆρ. Διορί διὰ τοῦ ὁποίου δένουν τὸν ἵππον καὶ σύρουσιν αὐτόν, τὸ Ἰταλ καπίστρι Σφκλ. Αἰ 240. 2) Ἐπθ. τοῦ Ἡρακλέους.

Ἱππoδιώκτης, ου, ὁ, Δρν. ἱπποδιώκτας (διώκω) = ἱππηλάτης, Καβαλλάρης, ὀχούμενος, ἀμαξ.

*Ἱππoδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει ἵππους, χρησμ. Σβλ. Σωφ.

Ἱππoδρομία, ἡ (ἱππόδρομος). Τὸ νὰ τρέχῃ τις ἀφιππος, ἢ ἐπὶ ὀχουμένοις, καβαλλάρης, καθημένος εἰς ἅρμα, ἁμάξι. Πνδ.

*Ἱππαδρόμεον, τὸ = ἱππόδρομος. 2) Τὰ ἱππoδρόμια. Τὸ νὰ τρέχῃ ἄλογον, τὸ τουρκβ. νὰ κοτσύνῃ· ἔστι δὲ κυρίως αὐτ. τοῦ

Ἱππoδρόμεος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι διωρισμένος, εἰς ἱππoδρομίαν ἢ ἱππoδρόμους μήν. « Ἡσθ ὃν ἀγίνοντο τὰ ἱππoδρόμια· παρὰ τὸ

Ἱππoδρομος, ὁ (δραμεῖν, δρόμος). Στάδιον, τόπος διωρισμένος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέχουν ἄλογα, τὸ τουρκβ. ἀτ μεϊδάν· καὶ εἰς τὸ νὰ ἀγωνίζωνται τρέχοντες ἐφ' ἁμάξης, Ἰλιάδ. Ψ, 330. Τὸν Ὀλυμπιακὸν ἱππόδρομον περιγράφει ὁ Παυσανίας ἐν Βιβλ. ς' Κεφ. 20. — 2) Τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων, τουρκβ. κοσί, κόσεμα.

*Ἱππoδρόμος, ὁ (δραμεῖν). Ὅστις τρέχει ἐφιππος· Τάγμα τι ἱππικὸν παρὰ τοῖς Σικελοῖς, πιθανῶς διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων περίφημον, Ἡρόδ. 7, 158. Schaef. ἐν Γρηγ. Κορ. σλ. 31, 870. ὡς τὸ Γαλλ. chasseur a cheval.

Ἱππoζώνη, ἡ (ζώνη). Ἡ ἵππος, φοράδι, ἡ ὁποία ἐβύζαξε μὲ τὸ γάλα της ὄνον.

Ἱππόθεν, Ἐπίρ. (ἵππος). Ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπὸ τὸ ἄλογον εἰς τὰ κάτω, ἀπὸ τὸ ἄλογον πρός που

Ἱππoθήλης, ὁ (θηλάζω). Ὁ ὄνος, ὅστις ἐβύζαξε τὸ γάλα ἵππου, φοράδας, καὶ εἶναι διωρισμένος νὰ ὀχεύῃ, βατεύῃ τὰς ἵππους. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς' 23.

Ἱππόθοος, ὁ, ἡ (θοός). Ὅστις τρέχει ἐφιππος, τὸ τουρκβ. κοσεύει. — 2) Κύρ. ὄνμ. πλειόνων Τρώων, Ἰλιάδ. — 3) Ἱππoθόη, ἡ. Ὄνμ. Νηρηϊδος, Ἡσθ. Θγν. 251.

Ἱππoθόρος, ὁ (θόρνυμι). Ὀχευτής, βατευτής τῶν ἵππων, φοράδων. ἐξαιρ. ὁ ὄνος ὅστις βατεύει φοράδας. Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Βίκτωρι εἰς Ἰλιάδ. Ω, 277. 2) Ἐπίθ. ἱπποθόρος νόμος. Ἆσμα, τραγῳδία, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν ἐν ᾧ βάτευεν ὁ ὄνος τὴν ἵππον, Πλουτ. ταῖς δὲ ἵπποις μαινομέναις, οἷον ὑμέναιος, ἐπαυλεῖται νόμος αὐλῳδίας, ἱπποθόρον τοῦτον κεκλήκασιν οἱ μουσικοί. Κλήμ. παιδ. β', 4.

Ἱππoθυτέω (θύω), Θυσιάζω ἵππους.

Ἱππoιάν, Ἐπι. ουϊκ. ἀρῶμ. τοῦ, ἵππος, ἀντὶ ἵππoιν, Ὅμ.

Ἱππoκάμπη, ἡ καὶ Ἱππόκαμπος, ὁ (κάμπτω). Ἱππόμορφον μυθολογούμενόν τι θαλάσσιον ζῶον, κυρτὴν ἰχθύος οὐρὰν φέρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνηθίζουν νὰ παριστάνωσι τοὺς θαλασσίους θεοὺς ἐποχουμένους. — 2) Εἶδός τι ἰχθύων, Αἰλιανὸς Ζῴων. Ἱστορ. ιθ'. 20. παρβλ. κάμπος.

Ἱππoκάμπιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἱππoκάμπη. 2) Εἶδός τι ἐνωτίων, σκουλαρικίων.

*Ἱππόκαμπος, ὁ· ἴδε ἱππoκάμπη.

Ἱππoκάνθαρος, ὁ (κάνθαρος). Εἶδός τι μεγάλων κανθάρων, Ἀλογοκάνθαρος· κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστοτ. Εἰρ. 181.

Ἱππoκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ἐξοιπορεῖ, στρατεύει ἐφιππος, ἢ ὀχούμενος, καβάλλα ἢ μὲ ἁμάξι. Ἁρματηλάτης, φορτηγός, ἁμαξᾶς, ἀγωγιάτης, τουρκβ. κεραντζής. Ἰλ. Π, 126. 684. 830. Ἐπθ. τοῦ Πατρόκλου, τὸν ἐφ' ἅρματος μαχόμενον ἀντιθ. τῷ, πεζὸς ὀηλοῦν, ὡς τὸ ἱππεύς, ἱππότης, ἱππηλάτης. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἱππoκελεύστης.

Ἱππoκένταυρος, ὁ, ἡ (Κένταυρος). Τέρας τι ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος. Συν. Ηιν. π. 4, 3, 5. ἐμυθολογεῖτο γὰρ καὶ Ἰχθυοκένταυρος, ἰδὲ αὐτό. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ἐν γένει, Γέννημα, πλάσμα τῆς φαντασίας.

Ἱππoκομέω. Τρέφω, κρατῶ ἵππους, ὡς τὸ ἱπποτροφέω· ἐν γένει, Περιποιοῦμαι ἵππον ἡμέγιστον καύθαρον, κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν. Ἀριστγ. Εἰρ. 74. παρὰ τὸ

Ἱππoκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις περιποιεῖται τρέφει, κρατεῖ ἵππους. — 2) ὡς οὐσιαστ. Ὑπηρέτης ἵππων, τὰ τουρκβ. σεΐζης· ἐξαιρ. ὁ ἐν πολέμῳ περὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἱππέως φροντίζων, περιποιούμενος, ἑτοιμάζων αὐτὸν, Ἡρόδ. 3, 85. Θκδ. 3, 17. 7, 75. 78.

Ἱππόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = Ἱππόδασυς, Ὅμ. ὠκύρι καὶ τριφάλεια ἱππoκόμοιο. Ἐπθ. τῆς περικεφαλαίας, Ἰλιάδ. Μ, 359. Ν, 132. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδσ. δὲ, οὐδαμοῦ.

Ἱππoκορυστής, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις ἑτοιμάζει, ἐξοπλίζει ἵππους καὶ ἅρματα, πολεμικὰ ἁμάξια εἰς μάχην· παθητ. δέ, Ὅστις ὁπλίζεται, προμηθεύεται μὲ πολεμικοὺς ἵππους, τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ τῷ, χαλκοκορυστής· πανύρες ἱπποκορυσταί. Πολεμισταί, μαχηταί, ἱππεῖς, ἔφιπποι, ἐφ' ἵπποις, ἀφ' ἵππων μαχόμενοι, Ἰλιάδ. Β, 1. Ω, 677. Ἐπίθ. τῶν Μαιόνων, Ἰλιάδ. Κ, 431. καὶ τῶν Παιόνων, Π, 287. Φ, 205. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἱπποκόρυστος, παρὰ τό, κόρυς, Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν λόφον ἱππείων τριχῶν ἔχουσαν.

Ἱππoκόων, ωντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Θρακός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ.

Ἱππoκρατέω, Μλ-ήτω (κρατέω). Ἔχω τὴν δύναμιν μεγαλητέραν εἰς τὸ ἱππικόν. Εἶμαι ἀνώτερος, δυνατώτερος τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὸ ἱππικόν· νικῶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, Παῦ. Νικῶμαι ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ, ἀπὸ τὴν καβαλλαρίαν τοῦ ἐχθροῦ, ἀφ' οὗ

Ἱππoκρατία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις περισσότερον, δυνατώτερον ἱππικὸν παρὰ ὁ ἐχθρός του· τὸ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν μὲ τὸ ἱππικόν, μὲ τὴν καβαλλαρίαν του. Ξεν. Κυρουπ. 1, 4, 24.

Ἱππόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅ,τι εἶναι κατὰ πολλὰ, ὑπερβολικὰ κρημνώδες· ῥῆμα ἱππόκρημνον· Λέξις, λόγος βαρύφθογγος, τραγικός, καυχησιακός, ἢ δεινότατος, ἐπαισθυνίας, αὐλάδης. Ἀριστοφ. Βάτρ. 929. παραβλ. ἱποβέρμων.

Ἱππoκρότεομαι, Ὅ,τι ἠχολογεῖ, ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ βήματα, πατήματα, κτυπήματα τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, παρὰ τὸ

Ἱππόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ἠχολογεῖ, ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦ κτύπου τῶν ποδῶν τῶν ἵππων Εὐριπ. Ἱππόλ. 229. Ἀνάλεκτ. Β'. 46. «Συρία ἱππόκροτος». καὶ Πνδ.

Ἱππολάπαθον, τό (λάπαθον). Λαχανώδες εἶδός τι· ἀλογολάπατον, Πλίν. 20. 21. (α)

Ἱππολείχην, ηνος, ὁ (λείχω). Εἶδός τι βρύου, ἀκριβέστ. ἀγνώστου· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 945. Ἱππειος λειχήν.

Ἱππολεχής, ὁ, ἡ (λέχος). Ἡ μὲ ἵππον συνουσιασθεῖσα, ἵππον τέξασα, Παυσαν. Ἀρκ. 42. ἱππολεχὴς Διώ.

*Ἱππολοφία, ἡ. Ἵππου χαίτη. παρὰ τὸ

*Ἱππόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅ,τι ἔχει, ἢ εἶναι στολισμένον μὲ τρίχας ἵππου ὠκύρου. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 194.

*Ἱππόλυκος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Τρωὸς καὶ Λυκίου τινός, Ἰλιάδ.

*Ἱππόλυτος (λύω). Ὅστις ἀπολύει, ξεζεύγει τοὺς ἵππους· ἀφίει ἀπολυμένους τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων. 2) Ὄνμ. κύρ.

*Ἱππομανές, τό, ἰδὲ ἱππομανής, σημ. 4.

*Ἱππομανέω, Μλ-ήσω. Μαίνομαι διὰ ἵππους, ἀγαπῶ τοὺς ἵππους ὑπερβολικά. 2) Ἐπὶ πολ. ἵππων, φοράδων, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ βατευθοῦν, τὸ κοινῶς σέρνουν· μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρ. γυναικῶν. παρὰ τὸ

Ἱππομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις μαίνεται, λουλαίνεται διὰ ἵππους, ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τὰ ἄλογα. — 2) Ἵππος, φοράδα, ἡ ὁποία θέλει νὰ ὀχευθῇ, βατευθῇ, συνηθ. ἡ ὁποία σέρνει. Τρκ. ἐπ' ἀσελγῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γυναικῶν. παρβλ. ἵππος, σημ. 5. — 3) «Λειμὼν ἱππομανής». Λειβάδι εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται, βόσκουν πολλοὶ ἵπποι, Σφκλ. Αἰ. 143. κατ' ἄλλους δέ, διὰ τὸ ὁποῖον τρελλαίνονται οἱ ἵπποι, τὸ ζητοῦν, τρέχουν εἰς αὐτὸ μὲ με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάλην προθυμίαν, ὄρεξιν. — 4) ὡς οὐσ. ἱππομανές, ους, τὸ, Μανία, λύσσα, ἵππων. — 5.) Λάχαινά τι ἐν Ἀρκαδίᾳ φυόμενον, τὸ ὁποῖον ζητοῦν οἱ ἵπποι ὡς μανιώμενοι, λυσσασμένοι, Θεόφρ. 2, 47. Ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦνται τὴν λέξ. διὰ τοῦ, φαγόντες αὐτὸ ἐλύσσαζαν οἱ ἵπποι — β'.) Φάρμακόν τι χρήσιμον εἰς μαγικὰ ποτά, διὰ τῶν ὁποίων ἐμαίνοντο οἱ πόντες. Δέμφος, μυξώδες τι ὑγρὸν ῥέον ἐκ τοῦ αἰδοίου τῶν ἱππομανῶν φοράδων, καὶ εἰς μανίαν διὰ μαγικῆς ποτοῦ κατασκευῆς τοὺς πόντας κινοῦν, Voss Virg. Εργ. 3, 280. — γ'.) Μικρόν τι ἐρυθρὸν ἔκφυμα, μικρὸν μικρὸ φουσκαλίδα ἐπὶ τὸ μετωπον τοῦ πωλαρίου ὅταν γεννηθῇ, τὸ ὁποῖον γλείφουσα ἡ μήτηρ κατέπινε, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστρ. 8, 23, 5. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ ἰσαύτως εἰς μαγικὰ ποτὰ ἑταιρισμοῦ καὶ γαμοκλοπίας. — 2) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη ἵππων, τὸ νὰ μαίνεται, τρελαίνεται τις δι' ἄλογα. ἀφ' οὗ

Ἱππομᾰνία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνεται τις διὰ ἵππους νὰ ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς ἵππους, τὴν ἱππασίαν, τὴν ἱπποδρομίαν καὶ λ. τ. τ.

Ἱππομάραθρον, τό (μάραθρον). Ἄγριον, κυρίως μέγα, ὑρηλὸν μάραθρον, ποικ. μᾶλλον ὁμοιάζει ἵππος, σημ. 7.

Ἱππομαχέω (ἱππομαχος). Μάχομαι ἔφιππος, πολεμῶ καβαλλάρης.

Ἱππομαχία, ἡ. Μάχη ἐφ' ἵππων, ἀφ' ἵππων, τὸ νὰ πολεμῇ τις καβαλλάρης, πόλεμος τῆς καβαλλαρίας. παρὰ τὸ

Ἱππόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔφιππος στρατιώτης τῆς καβαλλαρίας — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐντόπου Τρωικὸ τινος, Ἰλιάδ.

Ἱππόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῶν ἵππων, τῆς ἱππασίης, χωρίζει τοὺς καλοὺς ἵππους, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν καβαλλαρ. Πινδ. Ἴσθμ. Ζ' 12.

Ἱππομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἔχει μέτρον ἵππου καὶ ἀνθρώπου μορφήν.

Ἱππομολγία, ἡ = ἱππημολγία· παρὰ τὸ

Ἱππομολγός, ὁ, ἡ = ἱππημολγός.

Ἱππόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει μορφὴν ἵππου, φαίνεται ὡς ἵππος, ὁμοιάζει μὲ ἵππον.

Ἱππομύρμηξ, ηκος, ὁ. Μυρμηκοκαβαλλάρης. Δουκιαν.

Ἱππονομεύς, έως, ὁ (νέμω). Ὅστις βόσκει ἵππους, ἀλογοβοτεύς, τὸ τουρκ. χεργκελετσής.

Ἱππονόμος, ὁ, ἡ (νέμω) = ἱπποκομεύς. — 2) Ἱπποκόμος, ὁ, ἡ προπαροξ. πάντ. ὅ,τι ἐβοσκεῖτο ἀπὸ ἵππους.

Ἱππόνοος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἕλληνός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ. — 2) Ἱπποναύη, ἡ. Ὄνομ. Νηρηΐδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 251.

Ἱππονώμας, ου, ὁ (νωμάω). Ὅστις κυβερνᾷ, διώκει ἵππους. Εὐρπδ.

Ἱππόνωμος, ὁ, ἡ (νωμάω) = τῷ προηγμ. Hesm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 228.

Ἱππόομαι, ἰδὲ ἱππόω.

Ἱπποπεδή, ἡ (πέδη). Κυρίως δεσμὰ ἵππου, τὸ τουρκ. κιουρτέικα. — 2) παρὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. Κεφαλὴ τις γραμμή, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς Κυστοειδοῦς· περὶ ἧς ὁ Πολυδ. λέγει. Πέδη δὲ ἱππακτία, ἡ κυκλοτερής. Ἐπιμήκης δὲ πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσα.

Ἱπποπειρής, οῦ, ὁ (πεῖρα) = ἱππομητις. Ἀνωνυμ. Ἐξ. ὁ Ἱππεπείρης, ἐπεμβάτης. Ἐπιτήδειος, ἐποστήμων, ἱππεύς.

Ἱππόπῆρα, αἱ (πήρα). Δισσάκι· μόνον ἐν τῷ πληθ. ἀρθμ. οὐχὶ δὲ ἐνικῶς χρήσιμον.

Ἱπποπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις δαμάζει, ἡμερόνει τοὺς ἵππους, τὸ τουρκ. τσιαμπάζης· ἐπὶ τῶν Ὁρμεῶν, Ἰλιάδ. Ν, 4. Ξ, 277. ἐν γένει, ὅστις ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἵππους, ἐπιτήδειος εἰς τὴν καβάλλαρ., εἷς τὸ νὰ ἐνβρυχᾷ κλοτσάμαξον.

Ἱππόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ἀσελγέστατος πόρνος, ἀσελγεστάτη πόρνη· παράβλ. ἱππόβινος, καὶ ἵππος, σημ. 7.

Ἱππποποσειδῶν, ῶνος, ὁ = Ἵππιος Ποσειδῶν.

Ἱππποπόταμος, ὁ (ποταμός). Ἵππος τοῦ ποταμοῦ, ζῶόν τι μέγα ἐν τῷ ποταμῷ Νείλῳ εἰ τὸ πλεῖστον εὑρισκόμενον. Ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἡρόδ. Β', 71.

Ἱππποπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πραγματεύεται μὲ ἵππους, πωλεῖ ἵππους· ἀλογοπραγματευτής.

Ἵππος, ὁ. Τὸ τετράπουν ζῶον ἵππος, κοινῶς ἄλογον. ἡ ἵππος, Φοράδα· πολλάκις παρ' Ὁμ., κατ' ἀμφότερα τὰ γένη χρωμένῳ τῇ λέξει, κατὰ τὸ θηλ. ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ αἱ φοράδες εὑρέθησαν χρησιμώτεραι παρὰ τοὺς ἵππους εἰς τε τὴν ἁρματηλασίαν καὶ εἰς ὄχησιν, καὶ εἰς τὰς ἀγέλας αἱ φοράδες ἦταν πολυαριθμότεραι ἢ οἱ ἵπποι· Ὅπου δὲ ἐθήλει ὁ Ποιητὴ νὰ δηλώσῃ ἰδιαιτέρως τὰς ἵππους λέγει «θήλειαι ἵπποι», Ἰλιάδ. Ε, 269. «ἡ μὲν ἵππου θήλειαι Δ, 681. Ὀδύσ. Δ, 636. ἐξ ἐναντίας δὲ «ἄρτενες ἵπποι» ἐν Ὀδύσ. Ν, 81. Ὁ πληθ. ἀριθμ. «ἵπποι» σημαίνει παρ' αὐτῷ πολλάκις τοὺς εἰς ἅρμα, ἅμαξαν ἐζευγμένους ἵππους, οὐ σπανίως δὲ καὶ τὴν ἅμαξαν αὐτὴν π. χ. «ἀφ' ἵππων». Ἐκ τοῦ ἅρματος, ἤτοι ἀπὸ τὸ πολεμικὸν ἁμάξι, Ἰλιάδ. Ε, 13, 19. «ἵππων ἐκβιβησόμενος.» Ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἁμάξι, Ε, 46. «καθ' ἵππων ἄλτο». Ἐκπήδησε ἀπὸ τὸ ἁμάξι, κάτω, Ε, 111. «τοὺς ἐξ ἵππων βῆσεν». Τοὺς ἐξέωσε ἀπὸ τὸ ἁμάξι, Ε, 163. καὶ ἀλλαχοῦ. ἀντὶ τῷ, πεζοί, Ὀδύσ, Ξ, 267 ὁμοίως καὶ Ὀδύσ. Ι, 49. «ἵπποι τε ταὶ ἀέρσιν», Ἰλιάδ. Β, 554. Π, 167. Τ, 157. ἠλασέ τε καὶ ἵπποισι», Ἰλιάδ. Σ, 153. ὅπου σημαίνονται Ἥρωες μαχόμενοι ἐκ τῶν ἁμαξῶν, ἀντὶ τῷ, πεζός τρατός· τὸ γὰρ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία, δὲν ἀπαντᾶται που παρ' Ὁμ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, ἵπποι καὶ πεζοὶ σημαίνει τὴν καβαλλαρίαν καὶ τὴν πεζοῦραν. — 2) ἡ ἵππος, ἐφιππος στρατιώτης, καβαλλαρία, παρ' Ἡρόδ. κατὰ πρῶτον ἰσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ κατ' ἐνικ. ἀρθμ., καὶ εἰς ὁλωσὶν πλῆθος ἱππέων· μάλιστα χρησιμεύοντα, π. χ. «χιλίη μυρίη ἵππος», 1000, 10000 ἱππεῖς, Ἡρόδ. 7, 41. 42. «ἵππος τρισμυρίη» Αἰσχ. Πέρσ. 313. «ἡ δικαιοσία ἵππος» Θεόκ. 1, 62. — 3) Θαλάσσιός τις ἵππος, πιθανῶς ὁ Ἱπποπόταμος. — 4) Ἑνὸς ἀτελοῦς. — 5) Τὸ αἰδοῖον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. — 6) Πάθός τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ἀνοιγοκλείωνται ἀκατάπαυστος. — 7) Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ λέξις ἵππος, ἐνίοτε, τὸ μέγα, ὑπέρμετρον, τεράστιον. παρ' ἡμῖν ἐφέρετο συνήθως, ἡ ἰδέα αὕτη διὰ τοῦ, γόμαρο, — Ἰδὲ ἱπποκρήμνος, ἱππομάραθρον, ἱπποσέλινον, ἱπποτυφία, Ἱππόπορνος. παράβλ. βου-

Ἱπποσέλινον, τό (σέλινον). Εἶδός τι πάνυ μεγάλου σελίνου. Ἀλογοσέλινον, γομαροσέλινον. Θεοφρ. Ζ'. 26.

Ἱππόσαος, ου, ὁ (σεύω). Ὅστις ἐλαύνει, διώκει, βιάζει τοὺς ἵππους νὰ τρέχωσι. Πινδ.

Ἱππόσοος, α, ον (σεύω) = τῷ προηγμ. Πινδ. Ὀλ. 3, 47.

Ἱππόστασία, ἡ· καὶ, ἱπποστάσιον, τό, καὶ ἱπποστάσις, εως, ἡ (στάσις). Τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. Σταῦλος, τουρκ. ἀχούρι. — 2) Ἀναπαύσεις τῶν ἵππων, ὁ καιρὸς καθ' ὃν βάλλονται οἱ ἵπποι εἰς τὸ ἱπποστάσιον, παύουν τοῦ νὰ δουλεύωσι. «Λελλου ἀνεμπλα ἱποστάσεις. Ἡ ἐσπέρα, ἡ ὁποία φέρει ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς ἵππους, Εὐρπδ. Ἄλκ. 598. παρ' Εὐρπδ. δὲ, Φαέθ. λόγ. 1. τὸ ἀνάπαλιν ἡλίου ἱπποστάσεις. Ἡ πρωΐα, ἡ αὐγή, ὅτε ζεύγουσι πάλιν τοὺς ἵππους, τοὺς ἐγάζουσιν ἀπὸ τὸν σταῦλον διὰ νὰ δουλεύωσι.

Ἱππόστρᾰτηγος, ὁ (στρατηγός). Στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, τὸ συνηθ. ἰτάλ. γενεράλης κομαντάντης τῆς καβαλλαρίας (ε).

Ἱπποσύνη, ἡ (ἵππος). Ἡ τέχνη τοῦ ἐνβιρνοῦντος ἵππους, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ἐνβιρνᾷ, διώκῃ τοὺς ἵππους, καὶ νὰ μάχηται ἐφ' ἁρμάτος, Ἰλιάδ. Δ, 303. Λ, 503. ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθμ., Ἰλιάδ. Π, 776. Ψ, 307. Ὀδύσ. Ω, 40· παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύεσθαι, τὸ νὰ ἐξεύρῃ τις νὰ καβαλλικεύῃ. 2) Τὸ ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία, Ἡρόδοτ. 7, 141. — 3) Τόπος ἐπιτήδειος, εὐρύχωρος εἰς τὸ νὰ ἱππάζηται· ἡ ὀχηταὶ τις Εὐρπδ. Ὀρτ. 1383. (-υυ-) ἀφ' οὗ

Ἱππόσυνος, η, ον = ἱππικὸς, ποιητ. — 2) ὁ ἱππόσυνος, ἐπιτήδειος, καλὸς, ἄξιος ἱππεύς, ἡ ἁρματηλάτης.

*Ἱππότᾱ, ὁ. Ἑπκ. τύπος, ἀντὶ ἱππότης, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. (-υυ)

*Ἱποτάδης, ου, Ἑπκ. ας, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ, Ἱπότης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἱππότου Αἰολος, Ὀδύσ.

Ἱπποτεύκτων, ονος, ὁ (τέκτων). Ὅστις κατασκευάζει ἵππους. Ὁ κατασκευαστὴς τοῦ ἁρματείου ἵππου.

Ἱππότης, ου, ὁ (ἵππος). Ἡνίοχος, ἁρματηλάτης, ἁμαξὶς ἵππεύς, καβαλλάρης· ἱππεύς, καβαλλάρης· Ἡρόδ. 9, 49. 69, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τὸ Ἐπί. τύπ., ἱππότα χρωμένῳ, τιμητικὸν ἐπίθ. περιβλέπτων Ἡρώων, ἐξαίρ. τοῦ Νέστορος παντοῦ κατ' ὁμοιοτέλευτ. — 2) ὡς ἐπθ. Ἱππικός, εἰδήμων τῆς ἱππικῆς ἐν γένει.

Ἱππότιγρις, ιδος, ὁ (τίγρις). Εἶδός τι μεγάλης τίγριδος.

Ἱππότιλος, ὁ (τιλάω). Νόσος τῶν ἵππων. ὁταν πάσχωσι διάῤῥοιαν, ἔχουν αἴνησιν. Τίβ. ριος Ἱππιατρ.

*Ἱππότις, ιδος, ἡ, ὁλκ. τοῦ ἱππότης.

*Ἱπποτίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Φρυγός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ. (-υυ-)

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ (τοξότης). Στρατιώτης ἔφιππος μὲ τόξον ὡπλισμένος. Ἡρόδ. 9, 49. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1175.

Ἱππότραγέλαφος, ὁ (τράγος, ἔλαφος). Ἀλογότραγος, μυθώδες τι ζῶον, Ἀθήν.

Ἱππότροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται ἵπποι, παρὰ τὸ

Ἱππότροφέω, (ἱπποτρόφος). Τρέφω, κρατῶ ἵππους. Ἰσοκρατ. εγ'. «Τὸ ἱπποτροφεῖν τῶν εὐγενῶν μονεττικὸν ἔργον ἐστίν». — 2) Μεταχειρίζομαί τι εἰς τροφὴν, τροφὴν ἵππων. Διοδώρ. Σικ. Δ, 15. «βοὰς ἱπποτροφεῖν», ἀφ' οὗ

Ἱππότροφία, ἡ. Τὸ νὰ τρέφῃ ἡ κρατῇ τις ἵππους, παρ' Ἀθηναίοις, ἐξαίρ. ἔτρεφον οἱ πλούσιοι ἵππους σταδιοδρόμους, διὰ τρεξίματα καὶ τοὺς ἀγῶνας· ἔτι δὲ καὶ πολεμιστηρίους, διὰ τὴν καβαλλαρίαν, εἰς χρῆσιν τῆς πολιτείας ἐν καιρῷ πολέμου. Heind. εἰς Πλάτ. Λυσ. σελ. 205. C. Ξενοφ. Οἰκον. Β', 6.

Ἱππότροφικός, ή, όν. Ὅστις κάνει, ἁρμόζει εἰς τὸν ἱπποτρόφον ἢ εἰς τὴν ἱπποτροφίαν.

*Ἱππότρόφιον, τό = ἱπποτροφεῖον.

Ἱππότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, κρατεῖ ἵππους, Πινδ.

Ἱππότυφία, ἡ (τῦφος). Μεγάλη, ὑπερβολικὴ ἀλαζονεία, ὑπέρμετρος ὑπερηφάνεια, τὸ κατ' ἐξοχὴν περηφάνεια. Διογ. Λρτ. καὶ Λουκ.

Ἱππουρήτη, ἡ (κρήνη). Ἡ κατὰ τὸν Ἑλικῶνα τῶν Μουσῶν πηγή, τὴν ὁποίαν ἐποίησε νὰ ἐναβρύσῃ, ὡς μυθολογεῖται, ὁ Πήγασος πατήσας τὸ ἔδαφος μὲ τὴν ὁπλὴν τοῦ ποδός του. Ἡσιόδ. Θεογ. 6.

Ἱππούριον, τό = ἵππουρις.

Ἱππουρεύς, έως, ὁ. Εἶδός τι ἁλιαστικοῦ ἰχθύος.

Ἱππουρις, ιδος, ἡ (οὐρά). Ὡς ἐπίθετον, ἡ ἵππου οὐρὰν ἔχουσα, μὲ ἵππου οὐρὰν ἀστολισμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νη, πάνυ εὔχρο. παρ' Ὅμ. ἐπίθετον τοῦ ἥλιου, κυνίη καὶ τρυφάλειαι ἐξαιρ. ἐν Ὑδ., μόσον κατ' ἔνκ. ἅρμα. καὶ αἰτιατ. πτῶσιν, ἵππουριν. — 2) ὡς οὐσιαστ. δὲ, Ἵππου οὐρά, ἀλογοουρά. — β) Φυτόν τι λιμναῖον, νεροχόρταρον, ἴναι παρηρμοίας μὲ τρίχας ἵππου οὐρᾶς φέρον.

Ἵππουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅ,τι ἔχει ἵππου οὐρά ν — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἵππουρος — α') Θαλάττιός τις ἰχθύς. Θαλασσόψαρον — β') = σκίουρος. — γ') Ἑστομός τι, τὸ ἰταλ. σύνηθ. ἐνσέκτον, παρόμοιον μὲ μυΐαν, μυΐγαν, τριχίνην ἔχον οὐράν.

Ἱππόφλεξ, ἐος, τό. Φυτόν τι ἀκριβέστερον ἀγνωστον. Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. Ἱστορ. ε΄ 1 καὶ 5. Διοσκορ. Δ΄, 162. Πλίν. 22, 12.

* Ἱππόφαιστον, τό. Φυτόν τι ἀκριβέστερον, ἄγνωστον.

* Ἱππόφεως, ω, ὁ (φίω). Φυτόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον.

Ἱπποφοβᾶς, ἀδος, ἡ (φοβέω). Μυθικόν τι φυτόν, τὸ ὁποῖον φοβίζει τοὺς ἵππους. Πλίν. 24, 17.

Ἱπποφορβεύς, έως, ὁ = ἱπποφορβός.

Ἱπποφορβία, ἡ = ἱπποτροφία.

Ἱπποφόρβιον, τό = ἱπποτρόφιον, ἱπποτροφεῖον. Τόπος ὅπου τρέφονται ἵπποι· ἔτι δὲ καὶ Ἀγέλη ἵππων, τὸ τουρκβ. ἐργκελές. Ἡρόδ. 4, 110.

Ἱπποφορβός, ὁ (φέρβω) = ἱπποτρόφος. Ὅστις τρέφει, κρατεῖ ἵππους.

Ἱππόχαρμης, ου, ὁ (χάρμη) = ἱππιοχάρμης. Πίνδ.

Ἱππόω, (ἵππος). Μεταμορφόνω τίποτε εἰς ἵππον. Παθτ. Μεταμορφόνεται τι εἰς ἵππον. Μέτ. Φαντάζομαι, ὅτι εἶμαι. ἢ φαντάζομαί τι ὅ,τι εἶναι ἵππος· ἀντιθ. τῷ ὄντως ὑπάρξει αὐτοῦ πάνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοίχον οὐ λέγουτιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωπεῦσθαιω. Πλούταρχ. 10, σλ. 607. Ἐπὶ τῶν Ἀκαδημαικῶν, οἱ τινες ἐφαντάζοντο μόνον τὴν παράστασιν τοῦ τοίχου, τοῦ ἵππου, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἦσαν πραγματικῶς.

* Ἵππος, ὁος, συναιρ. οῦς, ἡ. Ὅμ. Ὠκεανίδαι, Ἡσδ, Θγν. 351.

Ἱππώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἵππος, φαίνεται παρόμοιον μὲ ἵππον.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Τὸ σύνηθ. σταῦλος, τουρκβ. ἀχούρι. — 2) Τόπος καθ' ὁδόν, ὅπου ἀλλάζουν οἱ ταχυδρόμοι τοὺς ἵππους, τὸ σύνηθ. ἰταλ. πόστα, τουρκβ. μανζίλ χανές. Ξνφ. Κυρ. π. 8, 6, 17.

* Ἵππωνα, ἡ. Ἡ θεὰ τῶν ἵππων· Λατν. Epona Orell inscr. lat. 1, σλ. 239. nr. 1702 — 04. Equejas, παρβλ. Juvenal. 8. 157. καὶ Gaetano Cattaneo Fquejade. Mail. 1819. ἐξαιρ. παραγρ. 19.

Ἱππωνεία, ἡ (ἱππώνης) = ἱππωνία.

Ἱππωνέω (ἱππώνης). Ἀγοράζω ἵππους.

Ἱππώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει ἵππους.

Ἱππωνία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις ἵππους.

Ἵπταμαι, Μλ -πτήσομαι, ἀορ. ἔπτην, καὶ ἐπτάμην· μέσ. ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β΄, Πετῶ, ἀπετῶ. Ἄττκ. τύπος τοῦ πέτομαι. ὅπερ ἴδε. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἀπὸ Λουκιν, σχεδὸν πάνυ εὐχρηστον. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 325.

Ἵκτομαι, Μλ ἵξομαι μέσ. ἀποθ. Πιέζω, θλίβω, στενοχωρῶ. συνήθ. κατὰ μεταφρ. στήμ. Τυραννῶ, προξενῶ ταλαιπωρίας. μεγάλην δυστυχίαν, κακοπαθείας εἰς τινα. «Μέγα ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶνα μεγάλας δυστυχίας, πολλὰ δεινὰ κατεφόρτασας τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλδ. Λ, 454. Π. 237. ψεύτης καὶ πταίχα ἵψεται υἱὸς Ἀχαιῶν. Ταχέως, σφάλλεται σβλ. τιμωρήσει μὲ δεινάς, βαρείας τιμωρίας τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλδ. Β, 193. ἐνγείει, βλάπτω, λυμαίνομαι, πληγόνω τινά. ἢ τίποτε, Θερτ. 30, 19. Ἡ ἐνεργ. διάθεσις φαίνεται ἄχρηστος παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγρφ. παραβλ. Ετμν. Δξ. 1, σλ. 285. (συγγν. τῶ, ἵπος, ἰπύω, ἀφ' οὗ ἐνίπτω, ἐνιπή, ἅπερ ἴσε (υ--).

* Ἰπύα, ἡ = σιπύα, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 301.

Ἴπωσις, εως, ἡ (ἰπόω). Θλίψις, πίεσις.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ρ.

Ἱρά, τά. Ἰων, καὶ Ἐπκ., ἀντὶ ἱερά. Ὅμ. (-υ).

* Ἱρά, ἡ. Ἐπκ. καὶ Ἰων. Ἱρή. Πόλις ἐν Μεσσήνῃ, Ἰλδ. (--).

Ἱραί, ἵραι καὶ ἴραι, ᾶν, αἱ. ἀναγνωστκμ. ἐν Ἰλδ. Σ, 531. ἀντὶ εἰραι ἰδὲ εἰρη (ι)

* Ἱραξ, ακος, ὁ. Κατὰ συναίρ., ἀντὶ ἱέραξ (ι)

Ἱράομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἱεράομαι.

* Ἱραφιώτης, ου, ὁ = Εἱραφιώτης.

* Ἱρέα, ἡ. Δρκ. ἀντὶ Ἱέρεια, Καλογραία, καλογριά, Boeckh ἐν Πνδ. Πθ. 4, 5. ἂν μὴ ἡραπτέον ἱρία, παρὰ τὸ, ἱερία (-υ-)

* Ἱρέη, ἱρείη, ἱρηίη, ἡ Ἰων, ἀντὶ ἱέρεια, παρ' Ἡρόδ.

Ἱρεύς, Ἀναγνωσκμ. ἀντὶ εἴρερος· (ι)

* Ἱρεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἱερεύς, Ὅμ. (ι)

Ἱρεύω, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἱερεύω, Ὀδσ. Γ, 181. Τ, 198. καὶ ἀλλαχοῦ. (ι)

* Ἱρηίη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ἱέρεια, Ἡρόδ. 2, 53, 55.

Ἱρήιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ἱερεῖον (- - υ μ).

* Ἱρήν, ένος, ὁ. Ἡρόδ. 9, 85. Ἰων. ἀντὶ εἰρην.

Ἱρηΐς, ηκος, ὁ. Ἰων, καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἱέραξ, Ὅμ. καὶ Ἡσδ. (ι)

* Ἱρία, ἡ. ἰδὲ ἱρεύ.

Ἱρηνομικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀναμεμιγμένον μὲ τὴν ἀλειφὴν ἴρινον (-υυ-υ) παρὰ τὸ

Ἴρινος, η, ον (ἶρις, σημ. 3). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἢ μὲ τὸ φυτὸν ἶριδα· τὸ ἴρινον ὠνόν, ὑπκ. μύρον, Μύρον, ἀπὸ τὸ φυτὸν ἶριδα (-υυ)

Ἱρισειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν Ἶριν, φαίνεται ὡς ἡ Ἶρις (-υυ--) παρὰ τὸ

Ἶρις, ιδος, ἡ. αἰτ. Ἶριν. κλτ. Ἶρι. Ἡ θεὰ Ἶρις ἀγγελιαφόρος τῶν Θεῶν, ἡ ὁποία φέρει τὰς πρὸς ἀλλήλους βουλήσεις, προστάγας, διατάγας τῶν Θεῶν, Ἰλδ. Β, 398. Θ, 144. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγγελιαφόρος τῶν Θείων βουλήσεων καὶ προστασμάτων πρὸς τοὺς Θνητούς, Ἰλδ. Β, 786. Γ, 121. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλδ. Ψ, 198, δὲ, τὸ ἀναπαλιν, ἀγγελιαφόρος τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Θεόν· ὡς ὑπουργικὴ Θεράπαινα τῶν Θεῶν ἐμφαίνεται ἐν Ἰλδ. Ε, 353. 368. Τὰ Ὁμρκ. ἐπίθετα αὐτῆς σημαίνουσι παντοίαν ταχύτητα. ἀελλόπους, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, ταχεῖα, χρυσόπτερος. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηταί που, τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς μόνος ἐμφαίνεται ὁ ἄγγελος τῶν Θεῶν, Böttiger Vasengem. 2. σλδ. 113. Ὁ Ἡσδ. Θγν. 780. καλεῖ αὐτὴν Θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος. (ἐτυμλγ. συνήθ. παρὰ τὸ, ἐρῶ, εἴρω· Ἀγγέλλω, μηνύω· παραβλ. Ἶρος. ὁρᾶτ. μέντοι παρὰ τὸ εἴρω, Συνάπτω, συνδέω, κατὰ Herm.) ἀφ' οὗ

* Ἶρις, ιδος, ὁ. Τὸ πολύχρουν, ποικιλόχρουν οὐράνιον τόξον, τὸ κοιντ. Δόξα, ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τὸν αἰθέρα εἰλιτοε μετὰ βαγδαίαν βροχὴν ἐν καιρῷ καλοκαιρίου. Ἡ ὁποία ἐν τῇ Ἰλδ. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ σήμ Γραφῇ ἐνομίζετο ὡς ἄγγελος τῆς Θεότητος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ἰλδ. Δ, 27. ὅπου οἱ δρακοντες ἐπονομάζοντο «ἱριτσιν ποικότεροι διὰ τὸ ποικιλόχρουν τοῦ δέρματός των. 2) Πᾶς ποικιλόχρους κύκλος περὶ τι σῶμα· οὕτω περὶ τὴν σελήνην, περὶ φλόγαν πυρός, λύχνου καὶ τ. τ. ἐξαιρ. ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις μάλιστα καὶ ἶρις λέγεται. — 3) Εἶδός τι φυτῶν ὅμοιον μὲ τὸ κρίνον, αὐτοῦ ῥίζαν ἔχον ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ ἴριον μύρον· κατὰ ταῦτην τὴν σημτ. ὀξυτονοῦσί τινες τὴν λέξιν, Ἶρις, ἴδος γράφοντες, Νικ. Ἀλ. 406. Ἡ αἰτιατ. πτῶσις τῆς λέξ. κλίνεται καὶ ἶριν καὶ ἶρίν, καὶ ἶριδα καὶ ἰρίδα· ἀφ' οὗ

* Ἰριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν Ἶριδα, φαίνεται ὡς Ἶρις, οὐράνιος τόξος. Ἀριστ. Μετ. 3, 4 (- υ - -)

Ἱρμός, ὁ = εἱρμός, Ἡσχ.

* Ἱρο — συναιρ. ἀντὶ ἱερο —, ὅθεν ἀεὶ μκρ. τὸ Ἰῶτα, Ἰωνικ. τε καὶ Ἐπικῶς.

Ἱροδρόμας, ὁ (δρομεῖν) ποιητ. ἀντὶ ἱεροδρόμος. Ὅστις ἀγωνίζεται εἰς τοὺς ἱεροὺς, ἁγίους ἀγῶνας. Ἀναλ. Β. 58. (ι)

* Ἱρόν, τό, Ἰων. ἀντὶ ἱερόν (-υ).

Ἱρουργίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἱερουργία, Ἡρόδ. 5, 83. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἱρουργίη.

Ἱρός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἱερός, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς συνθέσεσιν αὐτοῦ. (ι)

Ἱρος, ὁ. Ὄνομ. ἐπαίτου, ζητούλα τινός ἐν Ἰθάκῃ ὅστις ὠνομάζετο Ἀρναῖος κυρίως, καὶ οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἐπωνόμασαν αὐτὸν Ἶρον· Οὐ Σ, 5. πιθανῶς παρὰ τὸ Ἶρις, Ἀγγελιαφόρος, μηνυτής, ἐσχηματισ. — 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐν γένει, Πτωχός, ἐνδεής, ζητιάνος.

Ἱροφάντης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἱεροφάντης (ι).

* Ἱρωστί, Ἐπῤῥ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἱερωστί. Καὶ ἱερᾶν, ἁγίου τρόπου.

* Ἱρωσύνη, Ἰωνικ. ἀντὶ ἱερωσύνη, Ἡρόδ. 4, 161, 6. 56.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Σ.

* Ἴς, ἡ καὶ ἴς, δασν. αρχαϊκ. ἄχρηστος θεωτ. Ἀντ. Οὗτος· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. is, ἰδὲ Ἴ,

Ἴς, ἡ, γεν. ἰνός, αἰτ. Ἶνα. πλθ. σημτ. ἶνες, ὅτκ. ἶνεσι. Τώρα σωματικὴ, τοῦ σώματος δύναμις, τὸ σύντονον τῶν νεύρων, εὐτονία, ἡ δύναμις τῶν μυώνων, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, ἐξαιρ. ἐπὶ φυσικῆς δυνάμεως μεταφορ. τῇ λέξ. χρωμένου μετὰ τοῖς Ἐπθ. μεγάλη, μεγάλη, κραταιὰ, κραταιά, ἀπέλεθρος. 2) = βία, μέτος, σθένος, περιφραστικῶς. ἐξαιρ. περὶ τῆς Τηλεμαχοιου, Ἡ ἱερὰ τοῦ Τηλεμ. δύναμις, ἀντὶ ὁ δυνατὸς Τηλεμ. Ὀδσ., ὡσαύτως καὶ περὶ Ὀδυσῆος, Ἰλδ. Φ, 720. καὶ ἀπτῆς ἐμφάσεως περὶ βίης Ἡρακληείης, Ἡσδ. Θγν. 332. — 3) Ἡ βάσις τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως, ἡ ἡ εὐτονία, Νεύρον, τένων, μυών, τὰ νεῦρα τῶν μυών, τῶν ἁρμῶν, ἐξαιρ. τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου, Ἰλδ. Ρ. 522. ὅθεν, τὸ ἰνίον. Ἄλλως δὲ χρῆται κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ὁ Πειητ. τῷ πληθ. ἀρθμ. ἶνες, Ἰλδ. Ψ, 191. Ὀδσ. Λ, 219. Ἁπαξ δὲ κατὰ τὴν ἰδίαν σημσ. χρῆται καὶ τῷ, νεῦρα, Ἰλρ. Π, 316. ἡ ὁποία λέξις ἐγένετο ἐν ἐπαρατεστέρᾳ χρήσει παρὰ τοῖς μεταγνστ. — 4) παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἀρτλ. αἱ ἶνες σηλοῦσι τὰς σαρκώδεις ἶνας τοῦ κρέατος καὶ τοῦ αἵματος τῶν ζώων, παρὰ Θεοφρ. δὲ καὶ τὰς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ξύλων (συγγν. τῷ ἶνες καὶ ἰσχύς) (τὸ Ἰῶτα ἀεὶ μκρ.)

Ἴσα καὶ ἴσα, ὡς Ἐπῤῥ. πλθ. ἀρθμ. τοῦ ἴσος, ἴσες, ἅπερ. ἰδὲ, Ὅμ.

Ἰσάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος παρόμοιος, μὲ ἄγγελον, φαίνεται ὡς ἄγγελος.

Ἰσάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις εἶναι ὡς ἀδελφὸς πρός τινα, ἴσια μὲ ἀδελφόν, ὡς νὰ ἦτον ἀδελφός του.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσάζω, Μλ. ἰσάσω (ἴσος). Ἰσάζω, καίμαι τι ἴσιον, ὅμοιον μέ ἄλλο τι· ζυγιάζω τι, Ἰλιάδ. Μ, 435. Μέσ. Νομίζω, στοχάζομαι, χρατῶ τόν ἐαυτόν μου ἴσια μέ ἄλλον τινά, ὅμοιον μέ αὐτόν· τινί. Ἰλιάδ. Ω, 607. νἱσάσκετο Δηϊοΐλῳ Παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί, Εἶμαι, γίνομαι ἴσιος, ὅμοιος, Νίκανδρ. Θηρ. 286. Πολύβ. στ'. 29. (τό Ἴσιτα παρ' Ὁμ. μέν μκρ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ ὅλως βρχ.)

Ἰσαῖος, αία, αῖον. ποιητ. ἀντί ἴσος. Καλλ. (--υ)

Ἰσαίω· ποιητ. ἀντί ἰσάζω. Ἰταζω. Νικάνδρ, (υ--)

Ἰσάκις, Ἐπίρ. (ἴσος). Ἐξίσου, ἴσια τόσον, ἴσια τόσες φορές. (υυυ)

Ἰσάλη, ἡ· — ἰξάλη. Ἡσύχ.

Ἴσαμι, Δωρικ. ἀντί, ἴστημι, ὅπερ ἰδέ.

Ἰσάμιλλος, ὁ, ἡ (ἀμιλλα). = ἰσόπαλος, μετά δότ. (ᾱ)

Ἴσαν, Ἐπορεύοντο, ἐπήγαινον, γ'. πληθ. πρσπ. παρτ. τοῦ εἰμι· πολλάκις παρ' Ὁμ. (υυ — 2) Ἐγίνοντον, ἠξεύρον, γ'. πλθ. πρσπ. Ὑπρστ. Ἐπκ. τοῦ οἶδα, Ἰλιάδ. Σ, 405. Ὀδσ. Δ, 772. Ν, 170. Ψ, 152. (υ υ)

Ἰσανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μέ ἄνδρα, εἶναι φαίνεται ὡς ἀνήρ, ὁμοιάζει μέ ἄνδρα. — 2) Ὄνμ. κύρ. Ὁ υἱός τοῦ Βελλεροφόντου. Ἰλιάδ. (ι)

Ἰσάνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἄνεμος κατά τήν σφοδρότητα· ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τόν ἄνεμον, τοῦτ' ἔστι ἀστραπές, ὀλιγοχρόνιον. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 207. (ᾰ)

Ἰσάξιος, ία, ιον (ἀξιος). Ὅ,τι ἀξίζει ἴσα μέ ἄλλο τι. Ὅστις εἶναι μέ ἄλλον τινά ἴσος, ὅμοιος κατά τήν ἀξίαν. Πορφύρ.

Ἰσαπόστολος, ὁ, ἡ (ἀπόστολος). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ τούς ἀποστόλους, Ἐκκλ.

Ἰσάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἄργυρον, φαίνεται ὡς ἄσημ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 568.

Ἰσαριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ὅ,τι εἶναι κατά τόν ἀριθμόν, κατά τήν ποσότητα ἴσον μέ ἄλλο τι, μέ ἄλλα τινά.

Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ (ἀρτάω). Ὅ,τι κρέμαται ἴσια, εἶναι ἴσια κρεμασμένον. Φίλ.

*Ἴσασι, γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ οἶδα, Οἴδασι, γινώσκουσιν, ἐπίστανται, ἠξεύρουν. Ὅμ. (υ--υ)

Ἰσάσκετο, γ'. ἑνε. πρτπ. μέσ. παρτ. τοῦ ἰσάζω, Ἐπκ. ἀντί ἰσάζετο, Ἰλ. Ω. 607. παρεβάλλετο, ἐξισοῦτο, ἔβαλε τόν ἑαυτόν του ἴσια μέ τούς ἄλλους. (--υυ)

Ἰσάστερος, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἄστρον, λάμπει ὡς ἄστρον, Ἰώαννπ. Μακ. 17.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι, διά τοῦ ὁποίου βάπτουσι πράγματα γαλάζια. Θεόφραστ. περί Αἰσθήτ. Διοσκορ. Β. 215. 217. Πλίν. 20. 7. (υυυ;) ἀφ' οὗ

Ἰσατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἰσάτιδα

*Ἰσαύδης, ὁ, ἡ (αὐδή). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς ἄλλος τις, ὁμοια μέ ἄλλον τινά. Ὅ,τις ἤ ὅ,τι ἔχει ὁμοίαν φωνήν, ὅμοιον τόνον μέ ἄλλον τινα, μέ ἄλλο τί.

Ἰσαχῶς, Ἐπίρ. (ἴσος). Ἴσια τόσων λεγιῶν, ἴσια κατά τόσας ἐννοίας, σημασίας, κατά τόσους τρόπους. (υυ-) Ἀριστοτέλ.

Ἴσειον, τό. Ὁ ναός τῆς Ἴσιδος. Ἴσεια, τά· ὑπαίθρια ἱερά, Ἑορτή τῆς Ἴσιδος. (ῐ)

Ἰσενύω, (ἔνος). Ὅστις ἔχει τήν ἰδίαν ἡλικίαν μέ ἄλλον τινά, εἶναι ὁμήλιξ. συνομήλικός του. ἀμφβ. ἀναγινωσκμ. παρ' Ἵππκ.

Ἰσηγορέω, συνηθ. κατά μέσ. διάθ. Ἰσηγορέομαι (ἀγορεύω). Λαλῶ, ὁμιλῶ ἴσα μέ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. ἔχω τήν ἰδίαν ἐλευθερίαν, τό ἴδιον δίκαιον νά ὁμιλῶ καί ἐγώ· ἀφ' οὗ

Ἰσηγορία, ἡ. Τό νά ἔχῃ τις τό ἐλεύθερον, τά δίκαιον εἰς τό νά ὁμιλῇ ἴσα, ἐξίσου μέ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. περί δημοσίων πραγμάτων, περιτῶν, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τήν πολιτείαν, περί δικανικῶν πραγμάτων, Ἡρότ. 5, 78. ἐπειδή δέ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Ἀθηναίων εἶχον ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται ἴσον δίκαιον, ἡ λέξις ἐχρησίμευε καί ἀντί τοῦ, ἰσονομία, ἡ ἐλευθερία.

Ἰσήλιξ, ικος, ὁ, ἡ. Ἰσηλιξ.

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά, ἡ μέ ἄλλο τι κατά τήν ἡλικίαν, κατά τό μῆκος, κατά τό ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ξενοφ. Συμ, Η'. 1. νἱσῆλικον τάφρον κατά βάθος. Μαθημ. Παλ. σελ. 91.

Ἰσημερία, ἡ. (ἡμέρα). Ἡ ἰσότης τῆς ἡμέρας μέ τήν νύκτα, ὅταν ὁ καιρός τῆς ἡμέρας ἤναι ἴσος μέ τόν τῆς νυκτός, ἐξαιρ. τήν ἀκριβῆ· ἀφ' οὗ

Ἰσημερινός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν ἰσημερίαν. νὁ Ἰσημερινός Ὁ μέγας κύκλος τῆς σφαίρας, ὅστις ἀπέχει ἐξίσου καί ἀπό τούς δύο πόλους. Ukert. alte Georg. 1. 2. σλ. 116.

*Ἰσημέρεος, ία, ιον· καί

Ἰσήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι ἔχει τάς ἴσας, τάς αὐτάς ἡμέρας, εἶναι τόσων ἡμερῶν, ὡς καί ἄλλο τι. — 2) = τῷ προηγμ. ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τήν Ἰσημερίαν, συμβαίνει, γίνεται ἐν καιρῷ τῆς Ἰσημερίας. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. δ'. 12. νἰσήμερος πυρός. « Σιτάρι, τό ὁποῖον σπείρεται εἰς τόν καιρόν τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας.

Ἴσημι, Γιγώσκω, ἠξεύρω, γνωρίζω· ἐξ οὗ ὅμως μόνον σ' Δωρ. ἐντ. ἴσαμι εὑρηται παρά Πιθ. καί Θεόκρ. β'. ἑνε. πρσπ. ἴσασι, γ'. ἑνε. ἴσασι, ἀ. πλθ. ἴσαμεν Πιθ. Νμ. 7, 21. Μτχ. ἴσας, Πιθ. 3, 52. Τούς ἀκούοντας εἰς αὐτό ὑπαγομένους τόπους ἴσμεν, ἴδμεν, ἴσασι, ἴσᾶσι, ἴσαν, ἰδέ ἐν τῷ, οἶδα. (ῐ)

Ἰσήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). ἐπί πλοίων. Μέ ὅμοια ἢ ἰσάριθμα κωπία.

Ἰσήρης, εος, ὁ, ἡ (ἀρω). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἴσια ἡρμοσμένον, συνηρμοσμένον, κατεσκευασμένον, κεκμοσμένον, ὅθεν = ἴσος.

Ἰσήριθμος, ὁ, ἡ· = Ἰσάριθμος.

Ἴσθι, Προσταικ. τοῦ οἶδα. Γίνωσκε, ἠξεύρει, Ὀδσ., παρά τοῖς Ἀττ. δέ ἐπί τό πλεῖστον ἐν τῇ συνάξει «εὖ ἴσθ' ὅτιι ἄνευ ἄλλου τινός ῥήματος, τῷ ὄντι, βεβαίως· ἔτι δέ καί μεθ' ἑαυτοῦ. Ἔσο βέβαιος, ἠξεύρε καλά, πολλάκις ὡς παρένθεσις καθ' ἑαυτήν, ἀνεξάρτητον, Schaef. mel. σλ. 4. — 2) Προστακτ. τοῦ εἰμί. Ἔσο, νά εἶσαι, ἄς εἶσαι, Εὐρπδ. Ὀρ. 1320., συνδέτως δέ, ὑποκρισιμα παρ' Ἡρότ. 1, 118.

*Ἴσθμια, ων, τά, ὑπκ. ἱερά. Οἱ Ἰσθμοί ἀγῶνες, παρβλ. Ἰσθμιον, σημ. 3. ἀφ' οὗ

Ἰσθμιάζω, Μλ. -άσω, Ἑορτάζω τούς, παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών εἰς τούς Ἰσθμιούς ἀγῶνας, ἀγωνίζομαι εἰς αὐτούς.

Ἰσθμιακός, ή, όν. = Ἰσθμικός.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Ἰσθμιαστής.

*Ἰσθμιαστής, οῦ, ὁ (ἰσθμιάζω). Ὅστις εἶναι θεατής, συμπανηγυριστής, συνεορτασταίς τῶν Ἰσθμιακῶν ἀγώνων.

Ἰσθμικός ή, όν. (ἰσθμός). Ὅ,τις ἤ ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν Ἰσθμόν.

Ἴσθμιον, τό (ἰσθμός). Πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τόν λαιμόν ἢ εἰς τόν λάρυγγα, ἐξαιρ. περιδέραιον, λαιμοδαίτης, τό τουρκβ. γκιουρτάνι, Ὀδσ. Σ, 300. — 2) Ὁ λαιμός πίθου, πιθαρίου, οἰνοφορείου τό κοιντ. βαυίον, ἡ εἴσοδος οἰνώνος, τό κοιντ. ὑποδρομίον, μπουδρομίον, τό ἔνδοθι περιτείχισμα πηγαδίου, πασαδήποτε στενή εἴσοδος· ἔτι δέ καί ἀγγεῖον γαστρώδες, ἤτοι τό ὁποῖον ἔχει κοιλίαν μεγάλην καί στενόν λαιμόν, Panofka In Nieb. Rhein. Mus. 2, 3. σλ. 451. — 3) τά Ἴσθμια, ὑπκ. ἱερά, Οἱ εἰς τόν Κορινθ. Ἰσθμόν πανηγυριζόμενοι ἱεροί ἀγῶνες. (κυρίως δέ, σύστ. τοῦ ἴσθμιος)

Ἰσθμιονείκης, ου, ὁ (νικάω). Ὅστις ἐνίκησε εἰς τούς ἰσθμιακούς ἀγῶνας, (- υυ --)

Ἴσθμιος, ία, ιον· ἔτι δέ καί ουγ. (ἰσθμός). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν λαιμόν ἢ εἰς τόν φάρυγγα — 2) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν Ἰσθμόν· εἶναι ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ· πτά Ἴσθμια ὑπκ. ἱερά, Οἱ ἰσθμικοί ἀγῶνες, παραβλ. ἰσθμιον, σημ. 3.

Ἰσθμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τόν Ἰσθμόν, φαίνεται ὡς Ἰσθμός.

Ἰσθμός, Ἐπίρ. εἰς τόν Ἰσθμόν. Ἀνθολ.

*Ἰσθμοῖ, Ἐπίρ. = τῷ προηγμ. Πιθ. παραβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 837.

Ἰσθμός, ὁ. Λαιμός, φάρυγξ, λάρυγξ. ὅθεν πασιδήποτε στενή εἴσοδος, ἐξαιρ. γῆς στενόν μέρος, ὡς γλῶσσα μεταξύ δύο θαλασσῶν, τό ὁποῖον ἑνώνει χερσόνησόν τινα μέ τήν ἤπειρον ἤτοι δέ καί στενή, ὀρεινή ὀφρύς, κορφοβούνι, ἀφ' ἑνός μέρους μόνον ὑπό τῆς θαλάσσης περατουμένη, Διονσ. Περιηγ. 23. — 2) ὡς κύρ. ὄνμ. δέ, τό στενόν μέρος τῆς Κορίνθου, διά τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μέ τήν χέρσον τῆς Ἑλλάδος, τό κοιντ. Ἑξαμίλι λεγόμενον· ἔτι δέ καί κατά θηλ. γένος, ἡ Ἰσθμός, Πιθ. Ὀλ. 8. 64. Νμ. 5, 60. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 789. (παρά τό, εἶμι, ἴθμα, ὥσπερ καί θυσμή, θύσμή παρά τό θύω.)

Ἰσθμοώδης, ὁ, ἡ = Ἰσθμοειδής.

*Ἴστι, γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ εἰμί, ποιητ. ἀντί ἴασι, Θέογν. 716. κατά τόν Brunk. ἰδέ μέντοι καί Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 429..

Ἰσιακός, ὁ, ἡ, Ὅ,τις ἤ ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν Ἴσιδα. — 2) ὁ Ἰσιακός, ὡς οὐσιαστ., Ἱερεύς τῆς Ἴσιδος. (-υυυ)

Ἰσίκιον, τό (- υ υ υ) καί

*Ἰσικος, ὁ. Βρῶμα, φαγητόν τι, κατασκευασμένον μέ λεπτολαιπισμένον κρέας, ὡς παρ' ἡμῖν τό τουρκβ. κιφτές· ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ λατ. insicium. Ἀθην. πτά ἐκ σώρκων εἰς λεπτά στανικιζόμενα καί μετά πεπερίδων συμπλαστόμενα.

Ἴσις, ιος, ἡ, γεν. Ἴσιδος, Ἴων. Ἴσιος, δοτ. Ἴσι, αἰτ. Ἶσιν. Ὄνμ. θεᾶς τινος τῶν Αἰγυπτίων, ἥτις καθ' Ἡρότ. 2, 59. 156. παραβάλλεται τῇ τῶν πάλαι Ἑλλήνων Δήμητρι· ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις ἐτιμᾶτο καί ἐν Ῥώμῃ, ἐξαιρ. ὑπό τῶν γυναικῶν· (ἡ ψευδής παροξύτονος τύπωσις Ἶσις εὑρηται καί ἠδέ σποράδην).

Ἴσκα, ὡν, αἱ. Τό σπογγῶδες ἔνυρμα δένδρων, τῶν· τό κοιντ. δενδρομαυσάρια, δενδρομάντηρα· ἀφ' οὗ τό συνθ. ἴσκα, ἴσινα, μέ τήν ἔπειτα πίσω μου φωτιάν. Παῦλ. Αἰγιν. στ. 49.

Ἴσκε, Εἶπον, ὡμίλησεν, ἰδέ ἴσκω.

Ἴσκελος, = ὄσκελος.

Ἴσκω, Παρομοιάζω τι μέ ἄλλο τίποτε· τί τινι. Ὀδσ. Δ, 279. φωνήν ἀλόχοιο αὐτή φωνῇ φωνῇ ἀλόχοιο Παρομοίαζε τήν φωνήν της μέ τήν φωνήν τῶν συζύγων των· ὥστε ψεύδεα πολλά λέγουν ἐτύμοισιν ὁμοῖα· Πολλά ψεύματα λέγει, τά ὁποῖα μοιάζουν μέ τήν ἀλήθειαν, τοῦτ' ἔστιν ἠξεύρει νά τά παρασταίνῃ ὡς ἀλήθειαν, ὡς νά ἦσαν ἀληθινά, Ὀδσ. Τ, 203 — 2) Παρομοιάζω εἰς τόν νοῦν μου, ἡ στοχάζομαι, φαντάζομαι ὅμοιον μέ ἄλλο τίποτε, μέ σοί ἐοικοτες Παρομοιάζοντές μα μέ ἐσένα, ὄνλ. ἐνόμιζαν ὅτι σύ εἶσαι ἐγώ, σ' ἐκρατοῦσαν δι' ἐμέ, Ἰλιάδ. Π, 41. ὡσαύτως καί ποσί τῷ ἴσοντας ἐνόμιζον, σ' ἐκρατοῦσαν ὅτι σύ εἶσαι ἐκεῖνος, ὄνλ. ἀντί ἐκείνου, Ἰλιάδ. Δ, 799. — ἀπολύτως, ἴσκων ἕκαστος ἀνήρ. « Καθείς, καθένας ἐφαντάζετο τίποτε, τοῦτ' ἔστι ψευδές τι ὡς ἀληθές, Ὀδσ. Χ, 31. ὅθεν, Νομίζω, στοχάζομαι, πι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στεύω· (παρὰ τὸ, ἴσος, ὡς καὶ τὸ ὡσαύτως ἐσχηματισμ. εἴσκω παρὰ τὸ, εἶσος·) — 3) ᾠσκε, ἴσεννε. Τὸ εἶπεν, ἐλάλησεν, ἔλεγεν, εἶπεν, παρ' Ἀπ. Ῥόδ., παρὰ Θερ., παρὰ Λυκφ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις Ποιητ., παρ' Ὁμ. δὲ, δύο μόνον παραδείγματα φαίνεται ταύτης τῆς ἐξηγήσεως χρήζοντα, Ὀδσ. Τ, 203. καὶ Χ, 31. ἀλλὰ περὶ τοῦ πρώτου ἀναφέρουσιν οἵ τε Σχολιαστ. καὶ ὁ Εὐστθ. ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη ψευδῶς ἀντὶ τοῦ, ἔλεγεν, καὶ πρέπει να ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, εἰκάζειν· τὸ δεύτερον δὲ θέλουσιν οἱ νεώτ. Κριτικοὶ ὡς ἐπενθέσιν διασκευαστοῦ τινος, ὥστε διὰ παρεκδοχὴν, ψευδῆ καὶ οὐκ ὀρθὴν ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρ. μαρτυρίου προέκυψεν ἡ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἑποπ. χρῆσις ἐκείνη τῆς λέξεως. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σελ. 157. Λξ. 2. σλ. 83. ὅπου συμπεραίνεται ὅτι τὸ ἐν Ὀδσ. ἴσκε ἀναγνωστέον ὡς Παρατ. τοῦ, εἰπεῖν.

Ἴσμα, τό (ἴζω) = Ἵδρυμα. Δυκόφρ. 731.

*Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, Ὀδσ.

Ἴσμεν, ἀ. πλῆ. πρσπ. τοῦ οἶδα, ἀνθ' οὗ τῶν, ἴδμεν ἀεὶ χρῆται ὁ Ποιητ.

Ἰσοβαθής, ές, ὁ, ἡ (βάθος). Ὅ,τι εἶναι βαθὺ ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε, τόσον βαθὺ, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλο τό.

Ἰσοβαλλίων, ὁ. Ὅστις ὁμοιάζει, φαίνεται, εἶναι ὅμοιος μὲ βαλλίωνα, τὸν ἐν κωμῳδίαις τὸ πρόσωπον μαστροπεύοντα ὑποκρινόμενον. Ἄσωτος, οὐτιδανός, ποταπὸς ἄνθρωπος. Κυρ.

Ἰσοβαρής, ές, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι τόσον βαρὺ, ὅσον καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοβασιλεύς, έως, ὁ, ἡ (βασιλεύς). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ βασιλέα, φαίνεται, εἶναι ὡς βασιλεύς. Πλούταρχ. Ἀλέξ.

Ἰσόβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ὅ,τι ἀξίζει ἴσιε μὲ ἕνα βοῦν, ὅσα ἀξίζει ἓν βόδι.

Ἰσόγαιος, ὁ, ἡ (γῆ, γαῖα). Ὅ,τι ἔχει ὁμοίαν ἢ τόσην γῆν, τόπον ὡς καὶ ἄλλο τι· ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν γῆν.

Ἰσογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὅμοιος, ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ ἄλλο τι κατὰ τὴν γενεὰν ἢ κατὰ τὴν γένησιν.

*Ἰσόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό, γεν. εω, Ἀττ. αντὶ ἰσόγειος.

Ἰσογονία, ἡ (γόνος). Ἴση, ὁμοία, παρομοία γέννησις.

*Ἰσόγραφος, ἡ ἰσογρᾶφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει τ' ὁμοιον, σπαραλλάκτων μὲ ἄλλο τίποτε· μετὰ δοτ. «ἰσογ. τετρίγεσιν ἀντὶ εὐφώνως ὡς τέττιξι. Δγν. Δαρτ. 3. 7. ἐκ τοῦ Τιμ. Φλσ.

Ἰσογώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὅ,τι ἔχει ἴσας, ὁμοίας γωνίας.

Ἰσοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ θεόν, ὁμοιάζει, εἶναι ἴσα μὲ τοὺς θεούς, Αἰσχ. Περ. 635. — 2) Ὅστις ἔχει ὁμοίαν μὲ ἄλλον τινὰ Μοῖραν, τύχην. Πίνδαρ. Νέμ Δ'. 136.

Ἰσοδαίτης, ου, ὁ (δαίω). Ὅστις διανέμει, μοιράζει ἴσα, δίδει εἰς ὅλους ἴσκε μερίδας ἡ δῶρα, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Πλούτωνος — 2) ἐξαιρ. ὅστις ἐπὶ τραπέζης δίδει ὁμοίας μερίδας εἰς τοὺς παρακαθημένους.

Ἰσοδένδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ δένδρον.

Ἰσοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ἔχει, φυλάττει δίαιταν, τρόπον ζωῆς ὡς καὶ ἄλλος τις· ὅστις εἶναι ὁμοτράπεζος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους· ὅ,τρώγει, ὅ,τι ἢ ὅσον τρώγει καὶ ἄλλος.

Ἰσοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια ᾠκοδομημένον, κτισμένον — 2) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ δέ, ὅ,τι εἶναι κτισμένον μὲ συμμέτρους, ὁμοίως μεγάλας πέτρας, ἀντιθ. τῷ ψευδισοδόμῳ.

*Ἰσόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ δοῦλον, σκλάβον, Σχλστ. Αἰσχλ. χοφ. 132.

Ἰσοδρομέω, Μλ-ήσω. Τρέχω, πηλαλῶ ἴσια, ὅμοια. Ἀριστοτ.

Ἰσόδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δέδρομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ ἴσα, ὅμοια. Πλάτ.

Ἰσοδυναμέω, Μλ-ήσω (ἰσοδύναμος). Εἶμαι ἰσοδύναμος, ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, περιουσίαν καλῶς καὶ ἄλλος τις· ἐπὶ λέξεων· Ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν· ἐπὶ πραγμάτων. Ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἰσοδυναμία, ἡ, Ἴση, ὁμοία δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, περιουσία, σημασία, ἀξία, ἄξισμα.

Ἰσοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὅστις εἶναι μὲ ἄλλον τινὰ ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν, περιουσίαν· ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν, τὸ ἴδιον νόημα καλῶς καὶ ἄλλο τι· ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοδυνάμως (ῠ)

Ἰσοελκής, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἕλκει, τραβᾷ ἴσα μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε. Ὅ,τι εἶναι ἴσα βαρύ, ζυγιάζει τόσον, ἴσον καὶ ἄλλο τί. Νίκανδρ.

*Ἰσοέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν, ὁμοίαν ἡλικίαν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο.

Ἰσοζυγέω, Μλ-ήσω. Ζυγιάζω ἴσια, ὁμοια. Νίκανδρ. Θηρ. εἶμαι ἴσος κατὰ τὲ ζυγὸ, καλῶς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε· παρὰ τό

Ἰσοζυγής, ὁ, ἡ· καὶ Ἰσόζυγος, καὶ, ἰσόζυξ, γενκ. — υγος, ὁ, ἡ (ζυγός). Ὅ,τι εἶναι ἴσια, ὅμοια ζευγμένον, ζευγαρωμένον — 2) Ὅ,τε ἔχει ἴσον βάρος μὲ ἄλλο τίποτε· ἐν γένει ἴσος. ὅμοιος.

* Ἰσόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ

* Ἰσόζυξ, υγος, ὁ, ἡ = ἰσοζυγής.

Ἰσόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὅς τις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, παρόμοιος μὲ θεόν· παρ' Ὁμ. πάνυ ἐγκρτσ. ἐπθ. Ἰσχυρῶν, κραταιῶν, δυνατῶν, ἐνδόξων, περιβλέπτων ἀνδρῶν, οἱ ὁπαῖοι ὑπερβαίνουσι κατὰ τὰς ἀρετὰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐξισοῦται μὲ τοὺς θεούς.

Ἰσοίκος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ ἰδίου ἢ ἐξ ὁμοίου οἴκου, ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φαμιλίας. Στοβ. Λόγ. 66. «ἰσοίκοις νόμοις.»

Ἰσοκαταλήκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ἐπὶ λέξεων. Ὅσαι ἔχουσι τὴν ἰδίαν λήξιν, ἢ τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλη τις ἢ καὶ ἄλλαι.

* Ἰσοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ὁδεύει, βαδίζει, περιπατεῖ ἴσην, ἴσιαν, ὁμαλὴν ὁδόν. Ἰ. Γαῖ. 215.

Ἰσοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν κεφαλὴν ὁμοίαν μὲ ἄλλου τινὸς τὴν κεφαλήν.

Ἰσοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς ὅμοιον ἢ εἰς τὸν ἴδιον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι καὶ ἄλλος τις — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ κίνδυνον, φέρει ἐν ἑαυτῷ κινδύνους, εἶναι κινδυνώδες· ὅστις ἀνθίσταται εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν καταφρονεῖ· παρὰ Θεόδ. 6, 34. Ὅστις διακινδυνεύει, ἀντιτάσσεται προθύμως, ἀφόβως εἰς τὸν ἐχθρόν. Παρὰ Θεόδ. στ. 34.

Ἰσοκινάμωμος, ὁ, ἡ (κινάμωμον). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ κινάμωμον, τὸ σύνηθ. ἱστόρ. μὲ κανέλαν· φαίνεται, ὁμοιάζει ὡς κινάμωμον· Πλιν 12. 20. (ᾰ)

Ἰσοκλεής, ές, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅστις ἔχει ἴσον, ὅμοιον κλέος, φήμην, δόξαν καλῶς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσόκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει ἴσον, ὅμοιον κλῆρον, μοῖραν, κληρονομίαν, ἢ περιουσίαν καλῶς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοκλινής, ὁ, ἡ (κλίνω) Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, ἴσα, ὅμοια.

Ἰσόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια κοῖλον, βαθυλές καθ' ἑαυτό, ἢ καὶ μὲ ἄλλο τι.

Ἰσοκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Ὅ,τι ἔχει ἴσην, ὁμοίαν κορυφὴν, εἶναι ἴσα, ὁμοίως ὑψηλὸν, μεγα ὡς καὶ ἄλλοτι. «πόλεις ἰσοκόρυφοι.» Διονύσ. Ἁλικαρν. Γ'. 9.

Ἰσοκρᾶτής, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι ἴσια, ὅμοια, ἀξίσου, συγκερασμένων, ἀνακατωμένων, μεμιγμένον.

Ἰσοκρατία, ἡ (ἰσοκρατής). Ἴση, ὁμοία δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἴσον κράτος τινὸς μὲ τὸ κράτος καὶ ἄλλου τινός.

*Ἰσοκρατέω, Ἔχω τὴν ἰδίαν, ἴσην, ὁμοίαν ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν καλῶς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοκρατής, ές, ὁ, ἡ (κράτος). μετὰ δοτικῆς. Ὅστις ἔχει ἴσην, ὁμοίαν, τὴν ἰδίαν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν, τὰ ἴδια δίκαια καλῶς καὶ ἄλλος τις, Ἡρόδοτ. 4, 26 — 2) Κύριον ὄνομα.

*Ἰσοκρατία, ἡ = ἰσοκράτεια — 2) παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 1. = ἰσονομία, δημοκρατία.

Ἰσόκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν κριθὴν, με τὸ κριθάρι, κατὰ σχῆμα, μέτρον, μέγεθος, τιμὴν, Πολβ.

Ἰσόκτιτος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια κτισμένον, κατεσκευασμένον, δημιουργημένον, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ἰσοκωλία, ἡ. Ἰσότης, ὁμοιότης τῶν κώλων ἢ μελῶν· παρὰ τό

Ἰσόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια κῶλα, ἢ μελή· «τὰ ἰσόκωλα Ὅμοια ἀλλήλοις ἀνάλογα ἢ ὁμοίως ἐσχηματισμένα κῶλα τοῦ λόγου.

* Ἰσολεχής, ὁ, ἡ = ὁμόλεχος. Ἀπολλ. Σοφ.

Ἰσολογία, ἡ. (λέγω) = Ἰσηγορία. Πολύβ.

*Ἰσολύμπιος, ὁ, ἡ (Ὄλυμπος). Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ τὸν Ὄλυμπον, Ἐπιγρμ.

Ἰσόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅ,τι ὁμοιάζει, εἶναι ὅμοιον μὲ λύραν, φαίνεται ὡς λύρα — 2) Ὅστις παίζει τὴν λύραν μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτηδειότητα καλῶς καὶ ἄλλος τις. Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 655.

Ἰσόμαλος, ὁ, ἡ (ὁμαλὸς) = ἀγχόμαλος. Σνφ. Ἀγγλ. 2, 9.

Ἰσομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν πόλεμον.

Ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι τόσον μεγάλος, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλοτε· ἔχει τὸ ἴδιον μέγεθος, ἀνάστημα τοῦ σώματος.

Ἰσομερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὅ,τι ἔχει ἴσα μέρη, συνίστανται εἰς ἴσα, ὅμοια, εἰς τόσα μέρη, εἰς ὅσα καὶ ἄλλοτε — 2) = ἰσομοιρος. Ἀστρ. δ'.

Ἰσομέτρητος, ὁ, ἡ (μετρέω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια μετρημένον.

Ἰσόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ,τι εἶναι ἴσον μὲ ἄλλο τι κατὰ τὸ μέτρον· ἔχει τὸ ἴδιον μέτρον, ἢ χωρεῖ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τι. Ἐπῤῥ. ἰσομέτρως.

Ἰσομέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἔχει ἴσον, ἴσιον μέτωπον· ὅ,τι ἔχει τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἴσον, ὅμοιον.

Ἰσομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι τόσον μακρὺ, ὅσον καὶ ἄλλο τι, ἔχει ὅμοιον, τὸ ἴδιον μάκρος.

Ἰσομήτωρ, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅς τις εἶναι ὡς μήτηρ, ἐπέχει τόπον μητρός. Θεοκρ. Η'. 14.

Ἰσομιλήσιος, ὁ, ἡ (Μίλητος). Ὅστις εἶναι ὡς Μιλήσιος, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κάτοικος τῆς Μιλήτου. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ Μιλήσιον πρᾶγμα π. χ. «ἰσομιλήσιον ἔριον.» «ἰσομίλητον ἱσομιλήσιον.» Διόδ. Σικ. ΙΒ'. 21.

Ἰσομοιρέω, Μλ-ήσω (ἰσόμοιρος). Ἔχω ἴσον, ὅμοιον μερίδιον, μοῖραν δι' μὲ τό, ὅσον ἐχει καὶ ἄλλος τις· τινί καὶ πρός τινα τινος. «ἰσομοιρεῖν τινί κακῶν.» Διον. Ἁλ. στ'. 66.

* Ἰσομοιρής, ὁ, ἡ=ἰσόμοιρος. Δγν. Δαρτ. 8, 26.

Ἰσομοιρία, ἡ. Ἴση μοῖρα, ἢ μέρος, ἴσον δίκαιον.

Ἰσόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει ἴσον, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴδιον, τόσον μερίδιον, μοιράδι, ὅσον καὶ ἄλλος τις, ἀπό, ἢ εἰς τίποτε, ἐξαιρ. εἰς περιουσίαν, πλούτη, δύναμιν, ἐξουσίαν, ἐλευθερίαν, εἰς δικαίωμα· ὅθεν ἐν γένει ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἴσος μέ ἄλλον τινά ἢ μέ ἄλλο τι· γῆς ἰσόμοιρος ἀνήρ Ὁ ἀνήρ ὅστις περιέχει τόσον τόπον, ὅσον καὶ ἡ γῆ, ἢ ὁ ὁποῖος ἀνήκει συμμέτρως εἰς ὅλην τὴν γῆν. Σφκλ. Ἠλ. 87.

*Ἰσόμορος, ὁ, ἡ (μόρος). = τῷ προηγμ. Ἰλδ. 1, 209.

Ἰσόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ὄνειρον. ὡς ὄνειρον, κενόν, ματαιον, ἀνύπαρκτον.

Ἰσόνεκυς, υος, ὁ, ἡ (νέκυς). Ὅστις εἶναι ὡς καὶ ἄλλος νεκρός· ἴσος, ὅμοιος μέ νεκρόν, ὡς νεκρός· ὅστις ἀπέθανεν ὡς καὶ ἄλλος τις, κατά τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρ. Ὀρ. 200.

Ἰσονομέω, Μλ.-ήσω (ἰσόνομος). Διανέμω, ἰσομοιράζω τίποτε ἴσα, ἐξ' ἴσου· ἀφίνω τινά νά ἔχῃ τό ἴδιον δίκαιον εἰς τι ὡς καὶ ἄλλος τις· παθτ. ἰσονομέομαι. Ἔχω τά ἴδια δίκαια, δικαιώματα, τήν ἰδίαν ἐλευθερίαν, ὡς καὶ ἄλλος τις· συνήθης λέξις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, ἐν ταῖς ὁποίαις ὅλοι οἱ πολῖται εἶχον ἴσα, τά αὐτά δίκαια, τήν αὐτήν ἐλευθερίαν· ὅθεν, ζῶ εἰς ἐλευθέραν, αὐτόνομον πολιτείαν· ἀφ' οὗ

Ἰσονομία, ἡ. Ἰσότης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν πολιτικῶν δικαίων ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις — 2) Ἡ κατ' ἰσονομίαν διατεταγμένη πολιτεία· διοίκησις· αὐτόνομος πολιτεία, δημοκρατία. Ἡρόδ. 3, 80, 5, 37.

Ἰσονομικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν ἰσονομίαν· ἰσονομικός ἄνηρ Ὁ ἐν ἰσονομίᾳ ζῶν ἐλεύθερος πολίτης. καὶ Ἐπῤῥ. ἰσονομικῶς. Πλάτ.

Ἰσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅ,τι διαμερίζεται, διανεμῆται, ἐμοιράζεται ἴσα, ὅμοια — 2) Ὅστις ζῇ εἰς πολιτείαν ἔχων μέ ὅλους ἴσην ἐλευθερίαν καὶ ἴσα, ὅμοια, τά ἴδια δίκαια· ἐξαιρ. ἐπί πολιτῶν τῶν Ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν.

Ἰσόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μέ παιδί, ὡς παιδί.

Ἰσοπάλαιστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἴσον μέ μίαν παλαιστήν, παλάμην, τοῦτ' ἔστι φραδύ ἴτια μέ μίαν παλάμην.

Ἰσοπαλαίω, Μλ.-ήσω. Εἶμαι ἴσος, ὅμοιος, μέ ἄλλον τινά κατά τήν δύναμιν εἰς τήν πάλην.

Ἰσοπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, ἰσοδύναμος μέ ἄλλον τινά εἰς τήν πάλην, εἰς τό πάλευμα· ἐν γένει εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα· παλαίει, μάχεται, πολεμεῖ, ἀγωνίζεται μέ ἴσην δύναμιν, μέ τήν ἰδίαν τύχην. Ἡρόδ. 1, 82. 5, 49. ὅθεν ἐνγένει, ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος εἰς τι μέ ἄλλον τινά. Ἐπῤῥ. ἰσοπαλῶς.

*Ἰσόπαλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἰσοπαχής, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅστις ἡ ὅ,τι εἶναι τόσον παχύ, ἢ παχύ, ὡς καὶ ἄλλος ἢ ἄλλο τι· ἔχει τό ἴδιον πάχος, χόντρος.

Ἰσόπεδος, τό. Ἔδαφος, πεδίον, τό ἰταλ. κάμπος, ἴσος, ὅμοιος· ἰσπέδι, ἰτζωμα. Ἰλδ. Ν, 142. κυρίως δέ οὐδέτ. τοῦ

Ἰσόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἔδαφος, πόπον ἴσιον, ὅμοιον, ὁμαλόν· ἴσην, ὁμαλήν ἐπιφάνειαν. Ἡρόδ. 4, 201.

Ἰσοπέλεθρος, ἑ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει τόσα πλέθρα, στρέματα, κατά μῆκος ἢ πλάτος, ὅσα καὶ ἄλλο τι, ἔχει τήν ἰδίαν ἔκτασιν.

Ἰσοπενής, ὁ, ἡ (πένης). Ὅστις ἔχει ὁμοίαν, τήν ἰδίαν λύπην, λυπεῖται, εἶναι ἴσα λυπημένος ὡς καὶ ἄλλος τις. Αἰσχύλ. Εὐμ. 785.

Ἰσοπερίμετρος, ὁ, ἡ (περιμετρέω) καὶ

*Ἰσοπερίμετρος, ὁ, ἡ (περίμετρος). Ὅ,τι ἔχει τήν ἰδίαν περίμετρον, περιοχήν, ὡς καὶ ἄλλος τι. Εἶναι ἐπίτηδες ἐκτετσμένον ὁλόγυρα ὡς καὶ ἄλλο τι.

Ἰσόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα.) Ὅ,τι εἶναι ὡς πέτρα. Σοφοκ.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅ,τι εἶναι μακρύ ἢ πλατύ ἕνα πῆχυν, μίαν πήχην· ἢ καὶ ὅτι συνίστατε εἰς τόσους πήχεις ὡς καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοπλατής, ές, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι ἴσον μέ ἄλλο τό κατά τό πλάτος, φάρδος.

*Ἰσόπλατυς, ε, ή, υ, τό = τῷ προηγμ.

Ἰσοπλάτων, ωνος, ὁ. Ὅστις εἶναι ὅμοιος μέ τόν Πλάτωνα, ὡς ἄλλος Πλάτων. (Ξ)

Ἰσόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια, ἴσια πλευρά, πλάγια μέρη.

Ἰσοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι εἶναι τόσον πολύ, ὅσον καὶ ἄλλο τι. — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοια, ἐξ ἴσου γεμάτου, ὡς καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοπολιτεία, ἡ. Ἰσότης τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν, τό νά ἔχωσιν ὅλοι οἱ πολῖται τά ἴδια δίκαια, ἕνα καὶ τόν αὐτόν νόμον χωρίς τινος διαφορᾶς τῆς εὐγενείας, τῆς ἀξίας κ. τ. τ., ἐξαιρέτως ἐν δημοκρατουμένῃ πολιτείᾳ. 2) Συνήθης μεταξύ δύο πολιτειῶν περί ἰσονομίας τῶν πολιτῶν των, τοῦτ' ἔστιν, ὅσοι πολῖται τῆς μιᾶς διατρίβουσιν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς ἑτέρας νά ἔχωσι τά ἴδια δίκαια, τά ὁποῖα ἔχουσι καὶ οἱ αὐτόχθονες· παρά τό

Ἰσοπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Πολίτης ἰσονομούμενος, ἐξαιρ. ἐν δημοκρατουμένῃ πολιτείᾳ. — 2) Ὅστις ἔχει τά ἴδια δίκαια, τά ὁποῖα ἔχουσιν οἱ αὐτόχθονες, ἐξαιρ. ἐπί τῶν παρά Ῥωμαίοις municipii. Ἱστορικῶν· ὅθεν, ὑπάλληλος ἰσοπολίτικος Ἡ κατά τό Ῥωμαϊκόν δίκαιον κυβερνουμένη. Ἀππ. (λε)

*Ἰσοπολῖτις, ιδος, ἡ (πόλις). Ἰδέ ἰσοπολίτης, σημσ. 2.

Ἰσόπρεσβυς, ὁ, ἡ· υ, τό, γεν. εως (πρέσβυς). Ὅστις ἔχει τήν αὐτήν ἡλικίαν ἄλλου τινός, εἶναι ὁμήλιξ, συνομήλικός του. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἰσόχρονον, ἴσου τόσον παλαιόν, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλο τίποτε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 76.

*Ἰσόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ πτέρυγα· ταχύ, ὀγλίγωρον ὡς πτέρυξ. Ὅ,τι εἶναι ὡς πτερόν, ὡς πτερυγωτόν· ὅ,τι ἔχει ἴσας ἀμφοτέρας τάς πτέρυγας.

*Ἰσόπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις). Ἐπί λέξ., Ἡ συμφώνους ὅλας τάς πτώσεις ἔχουσα. Γραμμ.

Ἰσόπυρον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ', 121. Πλίν. 27. 11.

*Ἰσορρεπής, ὁ, ἡ = ἰσόῤῥοπος.

Ἰσορροπέω, Μλ.-ήσω, (ἰσόῤῥοπος). Ζυγιάζω, εἶμαι βαρύς ἴσα μέ ἄλλο τί.

Ἰσορροπία, ἡ, Ἡ. ἰσότης τῆς βαρύτητος ἢ τοῦ μέτρου, ἢ τῆς ἀξίας· τό νά ἡναί τι, βαρύ, νά μετρᾶται, νά ἀξίζῃ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τι.

Ἰσόῤῥοπος, ὁ, ἡ. (ῥοπή). Ὅ,τι εἶναι κατά τό βάρος, ἢ κατά τήν ἀξίαν, ἴσον, ὅμοιον μέ ἄλλο τίποτε· ζυγίζει, ἀξίζει ἴσια μέ ἄλλο τι. Πλάτ. Φαίδ. ἀτοπώτερον γάρ πρᾶγμα ὁμοίου τινός ἐν μέτῳ τεθέν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδέ ἧττον ἀνθεμότε κλιθῆναι, ὁμοίως δ' ἔχον ἀκίνητος μένειν ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἰσοδύναμος μέ τινα, τόσου δυνατός, ὅσου καὶ ἄλλος τις· μετά θαύ. Ἡρόδ. 5, 91. ἔτι δέ καὶ ὡς τό, ἴσος. Ἐπῤῥ. ἰσορρόπως.

Ἴσος, ἴση, ἴσον· παρά τοῖς Ἀττ. συνήθ. παροξυτ. ἶσος, ἴση, ἶσον. Ἐπκ. δέ καὶ, εἶσος. Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει τήν ἰδίαν ποιότητα, δύναμιν, ὄψιν, ἤτοι τό ἴδιον σχῆμα, τόν ἴδιον ἀριθμόν ὡς ἔχει καὶ ἄλλος ἢ ἄλλο τίποτε· παρ' Ὅμ. ἐνίοτε καὶ ἀντί τοῦ, ὅμοιος· συντάσσεται συνήθ. ὁστε, εὕρηται ὅμως πολλάκις καὶ ἀπολύτως κείμενον, π. χ. ἴσον θυμόν ἔχων Εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, φρονῶ τά ἴδια, Ὀδ. Ν, 704 Ρ, 720. Ἡ μετά γενκ. δέ σύνταξις αὐτοῦ ἀντί μετά ὁστ. μεθομηρκ. ἐστί καὶ σπανίας χρήσεως, Ἡρόδ. 3, 37. Valck ἐν Ἱππ. 302. Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 485. Thom. Mag. σλ. 649. παρβλ. ὅμοιος· τό δέ ἴσου ὥσπερ ἐγώ αὐτί ἴσον ἐμοί, μόνον παρά Σφκλ. Ἠλ. 532. εὕρηται· ἐν ἀφαρμοζούσαις ἐπαναφοραῖς δέ πολλάκις, ἐπαναλαμβάνεται ἡ λέξις, ἴσαι πρός ἴσους. Σφκλ. Ἀντ. 142. παρβλ. Vessel ἐν Ἡρόδ. 1, 2. κῖτος ὅπως κυρίως ἐπί συγχράσεως, μίξεως τοῦ οἴνου· καὶ ἐκτούτου μεταφορ. καὶ ἐπί παντός ὑγροῦ· ἄλλου ἀναλόγως γινομένου συγκράματος ἢ μίξεως. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 362. — 2) ἀξιοσημείωτος δ' ἐστίν ἡ διά τοῦ, ἴσος συντομία τῶν φράσεων, ἐν αἷς τό ἀντικείμενον τῆς συγκρίσεως παραλείπεται, ὡς διά τοῦ ὑποκειμένου ἀναπληρωτέου, καὶ ἀντί τῆς ὁστ. τοῦ πράγμ. τίθεται ἡ ὁστ. τοῦ πρτπ. π. χ., Ἰλδ. Α, 163. νοῦ μέν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ἀντί, οὐ μέν ἔχω γέρας τῷ σῷ γέρατ ἴσον ὡσαύτως καὶ Ρ, 51. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι· ἀντί, κόμαι κόμαις χαρίτων ὁμοῖαι· αὐτη ἡ σύνταξις μετηνέχθη ἀπ' Ὁμήρου καὶ εἰς τούς μετέπειτα συγγρφ., καὶ ἀπαντᾶται καὶ παρά τοῖς Λογγιν. οὐ σπανίως· Schaef. mel. σλ. 57. 139. Διον. Ἀλ. συντσ. σλ. 170. καὶ Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥό. 2, 477. σλ. 164 — 3) Ὅ,τι εἶναι ἴσα μοιρασμένον, διανεμῆται, ἐμοιρασθῆ ἴσα· κῖτος μοῖραν τό κοινόν, σύνηθ. ἰταλ. ἴσια πορτσιόνι. Ἰλδ. Ι, 318. Ὀδσ. Τ, 282. ἔτι δέ καί, ἴσα ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ, μοῖρα, Ἰλδ. Δ, 705. Μ. 423. Ὀδσ. Ι, 42. παρβλ. ἑάσος, ἀ., ητο ἴσον καὶ τά ἴσα· Τό ἴσον μέρος, μοιράδι· τό ἴσον μέτρον, ἢ τό ἀνάλογον πτῶν ἴσων μετίχω τινία Ἔχω μετοχήν, μετέχω ἀπό τίποτε τόσον, ὅσον μετέχει καὶ ἄλλος τις· μεῖς τό ἴσον ἀφικόμην τιεῖ τῇ ἱππικῇ· Εἰς τήν ἱππικήν, εἰς τήν καβάλλαν ἐγερόμην, εἶμαι τόσον ἄξιος, ἠεύρω νά καβαλλικεύω τόσον καλά, ὡς καὶ ἄλλος τις, ἴσια μέ ἄλλον τινά, Ξεφ, Κρ. πδ 1, 4, 5. — 4) Παρά τοῖς Ἀττ. εἰαιρ ἐπί τῆς ἰσονομίας, ἰσότητος τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν αὐτονόμου πολιτείας, ὀξυνομοῦνται ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις· Ἡ τῶν, Ἀθην. δημοκρατία, Ξεφ. ητό ἴσον· Ἡ πολιτική ἰσότης, ἡ ἰσονομία, τό δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, τό εἰκός, Valck ἐν Φοιν. 541 »ἐπ' ἴσοις« Μέ δικαίας, μετρίας συνθήκας· νῖσος ἀνήρ· Ὁ δίκαιος ἀνήρ, Σφκλ., Φιλ. 685. παρβλ. Ετγ. ἐν Οἰδ. Τ. 673. »ἴσα πρὸς ἴσαν Ὅμοιον μέ ὅμοιον, τό νά κάμνῃ ἢ εἴπῃ τις τό ἴδιον μέ τό, ὅ,τι τῷ ἔκαμεν ἢ ἔδωσεν ἄλλος τις· κῆ ἴστω ὑπκ. τιμωρία, Ἡ εἰς τό σῶμα ἀνάλογος, δικαίως πρέπουσα. »ἴσια ὑπκ. φῆσαι. — 5) Ἐπί τόπου. Ἴσιος, ὁμαλός, ἰσιάδι, ἴσιμα· »εἰς τό ἴσον καταβαίνειν ἐπί στρατοῦ, στρατεύματος, Ξεφ. ἀλλά τό, »ἐν ἴσῳ προτίεσθαι Τό νά πορεύωνται, ὑπερχωνται, κινῶνται βάδην, μέ ὁμοια βήματα οἱ στρατιῶται. Ξεφ, »ἐξ ἴσου Εἰς ἴσην ἀπόστασιν, διάστημα, »εἰς ἴσα διαλείμματα· εἰς τό ἴσον καταβαίνω. ἢ καθίσταμαί τινιν Ἐναντιόνομαι, ἀντιπαρατάττομαι κατά τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀνοικτόν τόπον, εἰς πεδιάδα, μετά θαύ. »ἐν ἴσῳ προσίημι· Προχωρῶ μέ τό στρατευμα βάδην, μέ ὁμοια βήματα τῶν τάξεων — 6) Ἐπῤῥ. ἴσως. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπῤῥματῷ οὐδέτ. γεν. ἐνια ἴσον μετά ὁστ. »ἴσον ἔπρηξα ἴσια μέ τόν δύνατον, Ἰλδ. Γ, 454. »ἴσον ἐμοί βασίλευεν Ἐκτόλιεσσι κελεύσας ἐγώ, ἴσια μέ ἐμένα, Ἰλδ. Ι, 616. ἐπί τό πλεῖστον ἐστί πλέθρ. ἄρδμ. ἴσα, Ἰλδ. Κ, 71. Ο, 389. Ὀδσ. Δ, 433 Λ, 309. Ο, 520. ὡσαύτως καὶ παρά τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρήστου τό, ἴσον καὶ ἴσα· Ὁμοίως, ἴσια· ἔλεγον δέ καὶ »ἴσα καὶ »ἴσα· »ἴσα καὶ ὀδυρόμενοις ὡσάν ἵνας ὄστις ἐλεεῖ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παντν. Συνήθως δὲ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. τό, ἴσα, μέν, Ἰωνίκ., τὸ δὲ ἴσως ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Περιφραστικ. τοῦ Ἐπῤῥ. »κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα, Ἰλιάδ. Λ, 336. Μ, 436. ἀμφοτεράκις ἐπὶ ἀμφιβόλου, ἰσορρόπου, μάχης, ἀνὸ οὗ χρῆται ὁ Ἡρόδ. 1, 74, τῷ »ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον« Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον τό, ἐξ ἴσου »ἐξ ἴσου εἰμί τινι« Τὸ κοινὸ. Εἶμαι ἴσα μὲ κάνενα. — 7) Ἀττ. συχνότ., ἰσάλτερος. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τῇ λέξει ἐνίοτε καὶ διαταλ. σπάνιον μέντοι τοῦτο. παραβ. ἴσως. (τὸ Ἰῶτα παρ' Ὁμ. μακρ. ἀνευ ἐξαιρέσ., βραχὺ δὲ ἄπαξ μόνον παρ' Ἡσὶ. Ἔρ. 754 ὅπου ὅμως ἀμφιβάλ. ἡ ἀνάγν. καὶ παρὰ Θεογν. 678. ὠσαύτως· ἀεὶ δὲ βραχὺ παρὰ Πινδ., δίχρονον δὲ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρὰ τοῖς Ἀξιόν. καὶ τοῖς μετέπειτα ποιητ., ὡσαύτως ἔχει καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι γενικῶς, πλὴν ὅ,τι ἐν αὐταῖς χρῶνται οἱ Τραγ., ἐξαίρ. ἐν τῷ, ἰσόθεος μακρ. τῷ Ἰῶτα ἐνίοτε, καθ' Ὅμηρον. Ἰδὲ Αἰσχλ. Πέρσ. 80. Σφκλ. Ἀντ. 830. Pors. ἐν Εὐριπ. Ὀρ. 9.)

*Ἴσος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων, Ἰλιάδ.

Ἰσοσθένεια, ἡ, (ἰσοσθενὴς) Ἰσότης, σθένους, δυνάμεως, ἰσχύος.

Ἰσοσθενέω, Μλ. -ήσω, Εἶμαι ἰσοσθενὴς, παρὰ τό

Ἰσοσθενὴς, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσον σθένος, ἴσην δύναμιν, ἰσχύν, εἶναι τόσον δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ὅσον καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλο τίποτε. »Μικρὰ γὰρ ὄρεξις ποιέειν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσειν. Δημόκριτ. Παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. Β'. 406. μετὰ Γενικ. Ἐπῤῥ. ἰσοσθενῶς.

*Ἰσοσθενία, ἡ = ἰσοσθένεια.

Ἰσοσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια τὰ σκέλη, ἤτοι τὰ ποδάρια ἀπὸ τοὺς γόφους καὶ κάτω ἕως εἰς τὰς πατοῦσας· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τριγώνων, ὅσα ἔχουσι τὰ πλάγια ἴσα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· παρὰ Πλάτ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, ὅσοι εἰσὶν ἄρτιοι, ζυγὰ, ἢ καὶ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, ἀφ' οὗ

Ἰσοσκελία, ἡ. Ἰσότης, ὁμοιότης τῶν σκελῶν. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 178.

Ἰσόσπριος, ὁ, ἡ. (ὅσπριον) Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ κύαμον, κουκί· »ὅλος ἰσόσπριος Ὁ σκωλήξ, τὸ σκωλήκι σαραντοπόδαρον κοινῶς λεγόμενον, ὁ ὁποῖος συμμαζώνεται καὶ γίνεται ὡς κουκί. Σφκλ.

Ἰσοστάθην, Ἐπῤῥ. (ἵστημι) Μὲ ἴσην δύναμιν, ἢ ἀντίπτασιν. Σουιδ. ἐν τῷ, Ἀνταγωνιστής.

Ἰσοσταθμέω, Ἔχω ἴσον βάρος, ζυγιάζω ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. παρὰ τό

Ἰσοσταθμία, ἡ = ἰσορροπία.

Ἰσόσταθμος, ὁ, ἡ. (σταθμὸς) Ὅ,τι εἶναι βαρὺ ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε, ἔχει τόσον βάρος, ὅσον ἔχει καὶ ἄλλο τί. Ὅστις ἔχει ἴσην δύναμιν μὲ τὴν δύναμιν ἄλλου τινός.

Ἰσοστάσιος, ὁ, ἡ. (στάσις) Ὅ,τι εἶναι ἴσον κατὰ τὸ βάρος, κατὰ τὸ ζύγι, ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, Ἴσος. (ᾱ)

Ἰσοστατέω, ῶ. = ἰσοσταθμέω.

Ἰσόστοιχος, ὁ, ἡ. (στοῖχος) Ὅ,τι ἔχει ἴσους ἢ τόσους στείχους, τόσας σειρὰς, τάξεις ἢ ἁράδας, ὅσας καὶ ἄλλο τίποτε, ἂν γένοι = ἀντίστοιχος. Σχολ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσόστροφος, ὁ, ἡ. (στρέφω) Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ἴσα στρεμμένου, στρεφογυρισμένου, κλωσμένου. — 2) (στροφὴ) Ὅ,τι ἔχει ἴσας, τόσας στροφὰς, ὅσας καὶ ἄλλο τίποτε· ἰδὲ στροφή.

Ἰσοσυλλαβέω, (ἰσοσύλλαβος) Ἐπὶ λέξεων, ὅσαι ἔχουν ἴσην συλλαβήν· ἰδὲ ἰσοσύλλαβος.

*Ἰσοσυλλαβία, ἡ, Τὸ νὰ ἦναι λέξεις τινὲς ἰσοσύλλαβες.

Ἰσοσύλλαβος, ὁ, ἡ. (συλλαβὴ) Λέξις ἢ ὁποία ἔχει τόσας συλλαβὰς, ὅσας ἔχει καὶ ἄλλη τις· Λέξις, ἡ ὁποία εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις της φυλάττει τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, ὅσας ἔχει εἰς τὴν ὀνομαστικήν· ἀντιθ. τῷ, περιττοσύλλαβος. Ἐπῤῥ. ἰσοσυλλάβως.

Ἰσοτάλαντος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) = ἰσοστάσιος. (α)

Ἰσοταχέω, Εἶμαι ἐξίσου ταχύς, τρέχω τόσον ὀγλίγωρα, ὅσον καὶ ἄλλος τις. Ἰλιάδ. Π, ἐν τοῦ

Ἰσοταχής, ές, ὁ, ἡ. (τάχος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τόσην ταχύτητα, ὀγλιγωράδαν, ἢ τρέχει, κάμνει τι τόσον ὀλίγωρα, ὅσον καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοταχῶς.

Ἰσοτέλεια, ἡ. Ἡ κατάστασις, ἀξία, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσοτελοῦς. Ἰσότης εἰς τὰ δημόσια δοσίματα, Ξνφ. Ἑλλ. 2, 4, 16.

Ἰσοτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω) παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κ. 1221. λέγεται ὁ θάνατος, »ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος Αἴδου πιτνών,« ὁ συνεργὸς τοῦ Ἅδου, ὅστις ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ ὅσα καὶ ὁ Ἅδης· κατ' ἄλλους δέ, ὁ ἴσα τῷ Ἅδῃ τιμώμενος, ἢ τιμητός.

Ἰσοτελής, ὁ, ἡ. (τέλος) Ὁ ἐξίσου τὰ κοινὰ ἤτοι τῆς πολιτείας τὰ βάρη βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο ἰσοτελεῖς οἱ μέτοικοι, οἱ τινες χωρὶς νὰ ἦναι πολῖται, κατηριθμοῦντο εἰς τὴν τάξιν τὴν δευτερεύουσαν τῆς κλάσεως τῶν προξένων, καὶ δὲν εἶχον χρείαν προστάτου, καὶ δὲν ἐπλήρωνον μετοίκιον, ἐχρηματίζοντο ἀμέσως μὲ τὸν λαὸν καὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει, τοὺς ἡτον ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχωσιν ἔγγεια κτήματα, ἀνὸ' ὧν ἐπλήρωνον τὰ κοινὰ δοσίματα ἴσα μὲ τοὺς ἀστοὺς, πολίτας, Boeckh Staatshaush. 2. σλ. 77. καὶ μόνον δὲν τοῖς ἐπετρέπετο τὸ νὰ δίδωσι τὴν ψῆφόν των εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ νὰ τιμῶνται μὲ λειτουργησίας, ὡς περ οἱ ἀστοὶ, ἔτι δὲ δὲν κατεγράφοντο καὶ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἀστῶν, οὔτε εἰς δῆμον ἢ εἰς φυλήν τινα συγκατηριθμοῦντο. — 2) Ὅστις δύναται, ἐξοδεύει ἴσα μὲ ἄλλον τινά.

*Ἰσοτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια τανυσμένον, τεντωμένον, Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 158. 230.

Ἰσότης, ητος, ἡ. (ἴσος) Τὸ νὰ ἦναί τι ἴσον, ἴσιον, ὁμαλὸν, σύμμετρον, ἀνάλογον. Δικαιοσύνη, ἐπιείκεια, μετριότης.

Ἰσοτιμία, ἡ, Ἴση, ὁμοία τιμὴ ἐξαίρ. ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ· τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐξίσου, νὰ ἔχωσιν ἴσα, τὰ ἴδια δίκαια, δικαιώματα· νὰ λαμβάνωσιν ὅλοι, ὅσοι εἶναι ἄξιοι, ἄνευ διαφορᾶς λειτουργησίας, πολιτικῆς ἀξίας. παρὰ τό

Ἰσότιμος, ὁ, ἡ. (τιμὴ) Ὅστις τιμᾶται ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ ἄλλους· ὅ,τι ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. — 2) Ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τιμὴν, τὰ ἴδια δίκαια, τὰ ὁποῖα ἔχουσι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὰ νὰ μεταχειρίζηται, πράττῃ ὅσα ἐπιτρέπουσιν οἱ καθεστῶτες νόμοι· καὶ εἰς τὸ νὰ γίνηται λειτουργὸς τῆς πατρίδος κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ ἱκανότητά του ἄνευ διαιρορᾶς τῆς καταστάσεως ἢ τῆς γεννέσεως. Ἐπῤῥ. ἰσοτίμως.

Ἰσόστοιχος, ὁ, ἡ. (τοῖχος) Ὅ,τι ἔχει ἴσους τοίχους.

Ἰσότονος, ὁ, ἡ. (τείνω, τόνος) = ἰσοτενὴς — 2) (τανύω, τόνος) Ὅ,τι ἔχει ἴσον τόνον ἢ τάνωσιν, εἶναι τανυσμένον ἴσα, ὅμοια μὲ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοτόνως.

Ἰσοτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ τράπεζαν. — 2) Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τράπεζαν, τὰ ἴδια φαγητὰ, καθὼς καὶ ἄλλος τις. (α)

Ἰσοτρεβής, ὁ, ἡ. (τρίβω) Ὅστις δοκιμάζει, μένει που, ἢ διατρίβει τὸν καιρὸν, καταγίνεται εἴς τι τόσον, ὅσον καὶ ἄλλος τις· μετὰ γεν. »σελμάτων ἰσοτριβὴς« Ὅστις κοιμᾶται ἅμα μὲ ἄλλους ἐπὶ τὰ ἐδώλια, ἐπάνω εἰς τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1454.

Ἰσότυπος, ὁ, ἡ. (τύπος) Ὅ,τι ἔχει ἴσον, ὅμοιον τύπον, σχῆμα καθὼς καὶ ἄλλο τι· ἢ εἶναι ἴσα, ὅμοια τυπωμένον, ἐσχηματισμένον.

Ἰσοτύραννος, ὁ, ἡ. (τύραννος) Ὅστις εἶναι ἴσος μὲ τύραννον, προσφέρεται καθὼς τύραννος. »ἰσοτύραννος ἀρχή« Διόδωρ. (χ)

*Ἰσόϋλος, ὁ, ἡ (ὕλη) Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν ὕλην, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλο τίποτε, εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὕλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλο τι.

Ἰσουργέω, Μλ. ήσω, Ἐργάζομαι, κάμνει τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον κάμνει καὶ ἄλλος τις. παρὰ τό

Ἰσουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ) Ὅστις ἐργάζεται, ποιεῖ, πράττει, κάμνει τὸ ἴδιον, ὅ,τι κάμνει καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοϋψής, ὁ, ἡ. (ὕψος) Ὅ,τι εἶναι τόσον ὑψηλὸν, ὅσον καὶ ἄλλο τίποτε.

*Ἰσοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι) Ὅστις, ἢ ὅ,τι φαίνεται ὡς καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλο τί.

Ἰσοφαρίζω, (ἴσος, φέρω, ἄρα ἀπὸ ἰσοφερίζω) Ἐξισόνομαι, κάμνω, στοχάζομαι, κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ἴσον μὲ ἄλλον τινά· φιλοτεχνῶ μετ' αὐτοῦ περὶ προτιμήσεως· τῷ ἐναντιόομαι, ἀντιστέκομαι μὲ τόλμην, παρρησίαν· μετὰ δοτκ., Ἰλιάδ. Ζ, 102. Ι, 300. Ψ, 411. ὅπου τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ γίνεται ἡ φιλονεικία κατ' αἰτ. κεῖται. — 2) Εἶμαι ἴσος, ὅμοιος, ὁμοιοῦμαι, περιγελῶμαι μὲ τινα· μετὰ δοτκ. Ἰλιάδ. Φ, 194. Ἡσιόδ. Ἔρ. 491. — 3) μεταβτ. Κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον, Νικ. Θηρ. 572. παραλλ. ἀντιφερίζω (— υυ —)

*Ἰσόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος) Ὅ,τι ἔχει τὸν ἴδιον φθόγγον, τόνον, τὴν ἰδίαν φωνὴν, καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ, ἢ ἔχει τὴν ἰδίαν σύναμιν καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τί. »βόας ἰσοφόρους« Οἱ ὁποῖοι τραβοῦν τὴν ἁμάξαν μὲ ἴσην σύναμιν, Ὀδσ. Σ, 373. »οἶνος ἰσοφόρος« Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράσῃ, τὸ κοινὸ, ὅστις σηκόνει ἄλλο τόσον νερὸν· ἅρα δυνατός.

Ἰσοφυής, ὁ, ἡ. (φυὴ) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως, ἔχει τὴν ἰδίαν φύσιν, φυσικὴν κατάστασιν, καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τί.

Ἰσοχειλής, ὁ, ἡ. (χείλος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χείλη, ἢ μὲ περιστόμιον· ὅ,τι εἶναι γεμάτον ἴσα μὲ τὰ χείλη του, Ξνφ. Ἀνβ. 4, 5. 26. »ἔνηναν τοῖς κρατῆρσι κριθὰς ἰσοχειλεῖς.«

*Ἰσόχειλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἰσόχνους, ὁ, ἡ. (χνόος) Ὅ,τι ἔχει ὅμοιον χνοῦδι, μαλλί.

Ἰσοχορδός, ὁ, ἡ. (χορδὴ) Ὅ,τι ἔχει ἴσας, ὁμοίας χορδὰς, κόρδας — 2) Ὅ,τε ἔχει τόσας χορδὰς, ὅσας καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοχρονέω, (ἰσόχρονος) Ζῶ, διαιρῶ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι· ἔχει τὸν ἴδιον ῥυθμὸν καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοχρόνιος, καὶ Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ. (χρόνος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ζῇ ἴσα μὲ ἄλλον τινά, ἢ μὲ ἄλλο τι· ὅ,τι διαρκεῖ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τί· ὅ,τι ἔχει ἴσον, τὸν ἴδιον ῥυθμὸν καθὼς καὶ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοχρόνως.

Ἰσόχροος, καὶ συνηρ. ἰσόχρους, ὁ, ἡ. ους, τὸ, (χρόα) Ὅ,τι ἔχει τὸ ἴδιον χρῶμα, τὴν ἰδίαν βαφὴν καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσόχρυσος, ὁ, ἡ. (χρυσὸς) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χρυσὸν, μάλαγμα, τιμᾶται, ἀξίζει ἴσα μὲ χρυσὸν — 2) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ὁμοιον, ἀπὸ ἴν εἶδος μαλάγματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσοψηφία, ἡ. Ἰσότης τῶν ψήφων, τό νά ἦναι αἱ καταφατικαί ψῆφοι ἴσοι, ἰσάριθμοι μέ τάς ἀποφατικάς. — 2) Τό νά ἔχῃ τις τό δίκαιον νά δίδῃ τήν ψῆφον, τήν γνώμην του, καθώς καί ἄλλος τις. παρά τό

Ἰσόψηφος, ὁ, ἡ. (ψῆφος) Ὅστις ἔχει ἡ δίδει τήν ψῆφον, τήν γνώμην του σύμφωνον μέ τάς ψήφους τῶν ἄλλων· ὅστις ἔχει τό δίκαιον νά δίδῃ, καθώς καί ἄλλος τις τήν ψῆφόν του — 2) Ἰσόψηφα, τά. Ἀρτεμίδ. Γ. 34. καί Δ'. 26. Λέξεις ἡ ἔπη, τῶν ὁποίων τά στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκεινται ἀποτελοῦσιν ἀριθμόν τῶν ἄλλου τινός μοναδικοῦ στοιχείου, εἰς π. χ. τό ρ. σημαίνει ἀριθμητικῶς τόν ἀριθμόν ἑκατόν καί τῶν λέξεων μένε, πέδαι, νέμε ἑκάστης τά στοιχεῖα ἀριθμητικῶς λογαριαζόμενα ἀποτελοῦσιν ὡσαύτως τόν ἀριθμόν ἑκατόν· διότι, μ=40, ε=5, ν=50, ε=5· ὅθεν 40+5+50+5=100. ὡσαύτως καί σλ. Παραδείγματα τοῦ πολυκόνου αὐτοῦ σοφίσματος εὑρήσεις παρά Λεοντ. Ἀλεξ. ἐπῃ. 11. 13. 14. 16. 18. 21. 40.

Ἰσόψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχή) Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά κατά τήν ψυχήν, κατά τόν νοῦν, κατά τά φρονήματα· ἔχει τά ἴδια φρονήματα, τήν ἰδίαν καρδίαν.

Ἰσόω, ῶ. (ἴσος) Ἰσάζω, ἰσιάζω, τίποτε. κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον μέ ἄλλο τί. Παθτ. Γίνομαι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά εἰς τίποτε· μετά ὄστ. νἰσοῦμαι τινι ἀλγεσιν Εἶμαι ὅμοιος μέ τινα, ἔχω, πάσχω τά ἴδια πάθη, τούς ἰδίους πόνους, ὁμοίαν λύπην, Ὀδσ. Η, 212. Τό δέ παρ' Ἡσθ. Ἀσπ. 253. «ὄνυχας χειράς τε ἰσώσαντου ἴσασαν ἀναμεταξύ των τάς χεῖρας καί τούς ὄνυχες των, τοῦτ' ἔστιν, ἐμάχοντο, ἐπολεμοῦσαν ἕνας κατά τοῦ ἄλλου μέ τά ὄνυχια καί μέ τούς γρόνθους. (– υ – Ἔπ.)

Ἴσ Π Ω, Περιττῶς ἀποδεδεγμένον θέμα εἰς παραγωγήν τοῦ ἐνίσπω.

Ἵστ ἄνω, Σπάνιος καί μόνον παρά τοῖς μεταγενεστ. ἀπαντώμενος παρεκτεταμένος τοῦ ἵστημι.

Ἰστάθας, ἡ κάλλιον, Ἰστάδας, (ἴσος, ἴσα) ἔλεγον οἱ Δέλφιοι αὐτί τοῦ, Ἠλληρούσαι, Ἡσύχ. ἐξ οὗ ἠρμήνευσάν τινες τήν ἐν τῇ Λέσβῳ πόλιν, Ἴσσαν. Ὁ δέ Σουΐδ. ἐν Δ. Ἴστα, λέγει, ὅτι αὕτη ἡ λέξις ἐπίθεμα ἦν παρά Μενάνδρῳ ἀνθρώπου τινός, ὅστις ἐν τῷ κληροῦσθαι ἐξέβαλλε τόν κλῆρον ζ', ἡ τόν ἀριθμόν ἓξ, ὅστις ἦτον ὁ εὐτυχής.

Ἰστάριον, τό, ὑποκορστ. τοῦ ἱστός.

Ἱστάω, Σπάνιος παρασχηματισμός τοῦ ἵστημι. Petav ἐν Θεμιστ. ον. 2. σλ. 46. ἄλλως δέ μόνον κατά τόν Ἰων. τύπους, οἷον τό, ἵστα, γ'. ἑνικ. προσπ. Παρακ. χρήσιμον.

Ἴστε, β'. πλθ. προσπ. τοῦ οἶδα. Ἠξεύρετε.

Ἱστέον, Ἐπιθ. ῥητικ. τοῦ οἶδα. Πρέπει νά ἠξεύρῃς, νά ἠξεύρῃ τις, νά ἠξεύρητε, ἠξεύρωμεν κλ.

Ἱστεώων, ωνος, ὁ = ἱστών.

Ἵστημι, παρατ. ἵστην. γ'. ἑνικ. προσπ. Ἐπικ. ἵσταμαι, Ὀδσ. Τ, 574. Μλ. στήσω, ἀόρ. ἀ. ἔστησα, οὐ τό γ'. πλθ. προσπ. ἕστασαν κατ' Ἐπικ. συστλ. ἀντί ἔστησαν, ὡς τό, ἔπρεσε ἀντί ἔπρησε, Ἰλιάδ. Β, 525. Ὀδσ. Τ, 382. Σ, 306. ἐξαιρ. Ἰλιάδ. Μ, 55 56 (ἀναιρετέον τοῦ γ'. πλθ. προσπ. κατά ὑπερσυντ. ἕστασαν, δασυν.) Πρεμ. ἕστηκα, ὑπρστ. ἑστήκειν, καί Ἀττικ. ἑνίοτε, ἑστῆν ἀόριστ. εἱστήκειν. Ἀπό Ὁμ. εἰσί πρός τούτοις πάνυ εὔχρηστοι οἱ ἰσοδύναμοι κατά συγκοπ. τύποι τοῦ Πρεμ., πλήν τοῦ ἑνικ. ὁ δυϊκ. ἕστατον καί ὁ πλθ. ἕσταμεν, ἕστατε, ἀφ' ὧν ἐν Ἰλιάδ. Δ, 243. 246. καί ἕστητε, γ'. πλθ. προσπ. ἑστάσι, ὑπτκ. ἑστῶ, Εὐκτ. ἑσταίην, Προστκ. ἕσταθι, Ἀπρμφ. ἑστάναι, ὥσπερ ὁ Ποιητ. ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ ἑστάμεν καί ἑστάμεναι χρῆται, (ξ). Μτχ. ἑστώς, ἑστῶσα, ἑστώς, ἐν τῷ οὐδ. γέν. ὅμως ὀρθ. ὁ τύπος ἑστός, τόν ὁποῖον ὁ γράφει ὁ Bekker ἐν Πλάτ. παρβλ. Dind. Ἀρστφ. Ἱππ. 557. καί ὑπό τοῦ Herm. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 633. σεσῳ ἀποδεδεγμένον· ὁ Alb. ἐν Ἱκτ. 1. σλ. 503. ἐξ ἀναντίας ἀπολογεῖται περί τοῦ τύπου ἑστώς ὡς προκριτωτέρου· ἰδέ καί τεθνεώς· ἡ γενική ἑστῶτος, Ἰων. ἑστεώς – ῶτος· ὁ Ποιητ. τῇ μέν ἑνικ. ἀόριστ. οὐδαμοῦ χρῆται, ἀλλά τῇ γεν. ἑστῶτος, τῇ αἰτ. ἑστῶτα, καί τῇ ὁνμστ. πλθ. ἑστῶτες, ὡς ἀπό τοῦ, ἑστεώς· ὡσαύτως κατά ὑπρστ. τῶν ἀνύκ. ἕστατον, ἕστατην, καί τῷ πλθ. ἕσταμεν, ἕστατε, ἕστασαν, πρό Πολβ. παρά τοῖς ὑστέροις μᾶλις χρήσιμ. – Ἀόρ. β'. ἔστην μετά τοῦ Ἐπικ. παρεγχηπισμ. τύπου στάσκον, ες, ε, Ἰλιάδ. Γ, 217. Σ, 160. πρός τῷ γ'. πλθ. προσπ. ἔστησαν, εὐχρστ. παρ' Ὁμ. ἔστην καί ἀνευξ. στάν. (ε) Ἀπό τοῦ ὑπτκ. στῶ, χρῆται τῷ β'. καί γ'. ἑνικ. προσπ. στήῃς, στῇ, ἀντί στῇς, στῇ, Ἰλιάδ. Ε, 598. Ρ, 30. πρός τούτοις δέ καί τῷ ἀ. πλθ. προσπ. στέωμεν, Ἰλιάδ. Χ, 231. Δ, 348, δισυλλβ. ἀναγινωσκόμ., καί τῷ στείομεν, Ἰλιάδ. Ο, 297. ἀντί στῶμεν· τέλος δέ τῷ ἀπρμφ. στήμεναι, ἀντί στῆναι, Ὀδσ. Ε, 414. Ἰλιάδ. Γ, 167. — Παθτ. ἵσταμαι, Παρτ. ἱστάμην, Μλ. στᾰθήσομαι, ἀόρ. ἐστάθην (ᾰ) Πρεμ. ἕσταμαι Ὑπρστ. ἑστάμην, μέσ. Μλ. στήσομαι, ἀόρ. ἀ. ἐστησάμην, Μλ. γ'. ἑστήξω καί ἑστήξομαι, ἐκεῖνο μέν παρά τοῖς πάλαι, τό ἑστᾰῖσομαι δέ παρά τοῖς μετέπειτα Ἀττ., Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 597. ὡς τό, τεθνήξω, τεθνήξομαι παρά τό, θνήσκω. Ὁ μέσ. Μλ. καί ὁ Ἀόρ. ἀ. εἰσίν Ὁμηρ. ὁ γ. Μλ. δέ παρά τοῖς ὑστέρως χρήσιμ., Ὁ ἐστάμην ἀόρ. β'. οὐχ εὑρηται παντοῦ· ἐλλειπής Ἐπικ. τύπος ἐστί τό, στεῦμαι, ὅπερ ἰδέ. — Ἐπίθ. ῥηματικ., στατός.

Οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος ἵστημι διακρούονται εἰς μεταβατικήν καί ἀμεταβάτου σημασίας δηλωτικούς — Α) μεταβ. Στήνω, σταίνω, κατ' ἐνεργητ. ἐνστ., Παρατ., Μελ. καί ἀόρ. ἀ. καί μέσ., ὧν ὁ μέσ. τό πλεῖστον κατά σημσ. τοῦ ἱδρύω, ἀνεγείρω, κτίζω, καί καθ' ὅλους τούς χρόνους τῆς παθτ. διαθέσεως· ἱδρύεται, ἀνεγείρεται, κτίζεται. — Β) ἀμεταβ. Ἵσταμαι, στέκομαι, ἀόρ. β', Παρκ. καί Ὑπρστ. ἐνεργ. ἕστηκα, καί ἑστήκην κατά σημτ. ἐνστ. καί Παρκτ., Παθ. ἐνστ. καί Παρτ. μετά μέσ. Μλ., παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καί Μλ. γ'. Θέλει στᾰθῶ. Ἀλλ' ὁ ἐνστ., ὁ Παρτ. καί ὁ μέσ. Μλ. κατά τε ἀμεταβ. καί κατά μεταβ. σημσ.

Α) μεταβτ. Στήνω, σταίνω, προστάζω, διωρίζω νά στήσῃ τις τίποτε, νά βάλῃ τίπου ἤ πως, νά στεφῇ τις· ἐπί ἐμψύχων τε καί ἀψύχων, Ὁμ. Τόπτιω, βάλλω, παρατάττω, συντάττω στρατιώτας εἰς μάχην, Ἰλιάδ. Β, 525. Δ, 298. Π, 199. Παρά τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. ηχορόν, ἀγῶνα Ἵστημι Καθιστάνω, καταστάνω, διατάττω ἀγῶνας, δίδω, παραστήνω χορόν ἐκτηκιόν. — 2) Κάμνω, προστάζω νά σταθῇ τις ἤ τι, κοιτ. σταματῶ, ἐμποδίζω τόν δρόμον, τό τρέξιμον ἤ τήν κίνησίν τινος· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἡνίοχ, ἵππους, ἡμιόνους, λαόν ὡσαύτως καί ἡμίλλην Σταματῶ τόν μόλον, Ὀδσ. Τ, 111. ἐνίοτε δέ παραλείπει ὁ Ποιτ. καί τήν αἰτ. ὁδόν, ἵππους, ἤ ἡμιόνους Ὀδσ. Η, 4. Τ, 186. καθ' ἃ τό, στῆσαι δοκεῖ λαμβάνον τήν ἀμεταβ. σημτ. τοῦ, στῆναι, ἱστασθαι, ἐξ οὗ καί ὁ Damm Λεξ. σλ. 2246. ἠπατῆσθη ἀμεταβατον καί τοῦ ἀορ. ἀ. τήν σημτ. κοιτ. Ἡ αὐτή χρῆσις παρατηρῆσθη καί ἐν τῷ ὅλως τῷ, ἵστημι ἀντιθέτῳ ῥήματι ἑλαύνω, σημτ. 1, β'. — β'.) Παρά τοῖς μετέπειτα, εἰ γένει Ἱδρύω, στερεόνω, κάμνω τι στερεόν, ἀμεταβλήτον, ἀφίνω ῥυστόν τι καί πηκτόν, νά ἀκτρομβωθῇ, κοιντ. κοπῇ. Τρπκ. «ὑστησί τις τά ὄμματα» Προσηλόνει, στηλόνει τούς ὀφθαλμούς εἰς τι, κυτάζει τι μέ ἀκίνητον βλέμμα, κοιντ. κάμνει τά ὄμματά του τέσσερα. — 3) Στήνω, βάλλω τίποτε που, «ἔγχεα», Ἰλιάδ. Ο, 126. «πρός τιν Βάλλω τίποτε πλησίον που, τό ἀκουμβῶ εἰς τι, Ὀδσ. Α, 127. Ρ, 29. Παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί δίκτυα, παγίδα, βρόχια στήνω — 4) Στήνω τι ὀρθόν, κτίζω, παρ' Ὁμ. ἀεί σχεδόν «ἵστημι» Στήνω τόν ἱστόν, τό κοιντ. τόν ἀργαλειόν, ἀργαλειόν, διά νά ἀρχίσω νά ὑφάνω τίποτε, ἐπί τό πολύ ὅμως Στήνω τόν ἱστόν, ἤτοι τό κατάρτι εἰς τό πλοῖον καί ἐπί τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ μέν ἀεί κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐνργ. ἐπί τοῦ καταρτίου δέ κατά ἐνεργητικόν τε καί κατά μέσ. ἀόρ. Πρός τούτοις δέ, «κρητῆρας στήσασθαι» Τό νά στήνῃ τις κρατ. κρατῆρια, ὡς σημεῖον πανηγυρικοῦ συμποσίου, Ὀδσ. Β, 431. τινί. Εἰς τιμήν τινος, Ἰλιάδ. Ζ, 528. Παρά τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. Ἐπί οἰκοδομῶν, ἀγαλμάτων, τροπαίων καί τ. τ. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ πολλάκις «ἵστημι τιν χαλκοῦν, χρυσοῦν» καί τ. τ. τοῦτ ἔστι Στήνω τ ἀγαλμά τινος χρυσοῦν, χάλκινον καί τ. τ. «τρόπαιον ἵστημι» Ἀλλά «τρόπαιον ἵστασθαι» Τ νά στήνῃ τις τρόπ. διά τόν ἑαυτόν του, εἰς τιμήν του. Στήνω, στερεόνω, κάμνω, κρατῶ τι ἀκίνητον· «ἵστημι τό πρόσωπον Σεμνοπροτωπῶ, κάμνω, δείχνω σοβαρόν σχῆμα προσώπου, σουφρώνω το μέτωπον. — 5) Ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνακινῶ, κάμνω νά σηκωθῇ, ἀνορθώνω, ἀρχίζω τι, «πανύχις ὁμίχλης» Ἀνταίρει ἀπό κοιμητοῦ, Ἰλιάδ. Ν, 336. «κῦμα» Φ, 313 «πεφέλικα» Ε, 523. Ὀδσ. Μ, 405. Τρπ «φυλόπιδα» Κάμνω νά ἀρχίσῃ ἡ μάχη, Ὀδσ. Α, 314. ὡς παρ ἀμεταβ. «φύλοπις ἵσταται» Ἀρχίζει ἡ μάχη Ἰλιάδ. Σ, 172. Κατά μέσ. διά δέ «ἵσταμαι πόλεμονε» Ἀρχίζω τόν πόλεμον ὡσαύτως καί «ἵστάμενος μάχην» Ὀδσ. Ι, 54. «πόλεμους ἵστασθαι» Ἡρόδ. 7, 9. 2. Ἔπ δέ καί ἐπί παθῶν καί ψυχικῶν διαθέσεων «ἔρα στῆσαι» Τό νά διεγείρῃ, κτῇ τίς τι εἰς φιλονεικίαν, νά ἀρχίζῃ φιλν. νά γίνηται αἴτιος φιλονεικίας, Ὀδσ. Π, 292. Τ, 11. ὡσαύτως καί «μῆνιν, ἐλπίδας στήσαι» καθ., τ. Ref. ἐν Oid. T. 692. «βοήν ἵστημι» Ἀρχίζω νά φωνάζω, καίτ. τ. — 6) Στήνω, βάλλω τις τό ζυγί, ζυγιάζω, Ἰλιάδ. Τ, 247. Χ, 350. Ψ, 232.

Β) ἀμτβ. Ἵσταμαι, στέκομαι, ἐπί ἐμψύχων τε καί ἐπ ἀψύχων. π. χ. ἐπί πλοίων, σταθμῶν κλπ. τ. τ. Ὁμ. ἐπί τά πολύ ἐπ' ἀλλήλοις ἀντιπαρατεταγμένοι πολεμισταί· παλαιστῆρες, ἡ ἱστίοις ἕστηκεν Ἰλιάδ., πολλάκις τό ἀληθῶς ὑπάρχειν ἤ παρίστασθαι σημαίνον, ἄρα τό, εἶναι καί ἐπίτασιν ὡς ἐν Ὀδσ. Η, 89. «ἀμφ' ὀρεσι σταθμοί ἐν χιλιάδι ἕστασαν» οὐδέν Π, 209. πέστασι ἐν ἀίδι δόμοισι. Οὕτω καί ἕστηκα αὐτί τοῦ, ἕστωσ κατ' ἔπτ. παρά Σοφκλ. Αἰ. 1063. ὡσαύτως ἐν τῷ παροιμ. «ἐπί ξηρᾶ ἵστασθαι» ἀκμῆς Τό κοιντ. παρ ἡμῖν Ἀπό τήν τρίχα κρέμασαι, ἤ καί, τό μαχαίρι ἔχασες τό κοκκαλον, Ἰλιάδ. Κ, 173. — β) Στέκομαι, πατῶ, στηρίζομαι που, ἐνίοτε μετά αἰτ. τοῦ τόπου· «τίπτ' αἰζηόν ἕστηκε πέτραν ὑπερ Ἰατ. 987. — 2) Στέκομαι, μένω, δέν κινοῦμαι, Ἰλιάδ. Δ, 348. Χ, 231. Ὀδσ. Ζ, 211 ἐξαιρ. κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπί τό πολύ· ἔτι δέ καί, ἐμπήγεται τί που, «δοῦρα ἐν γαίῃ» Ἰλιάδ. Δ, 574. Ο, 317. — 3) Στέκομαι, μένω ἄργος, Ἰλιάδ. Ε, 485. Η, 480. ἐν γένει, Ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι, παύω ἀπό τίποτε. — 4)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στέγεται, ἀντείνεται τι· ὑψηλά, εἶναι ὑψηλὰ πρὸς τὰ ἄνω στερεά, ἀκίνητα σημαινόντων «κεκημοῖα» Ἰλ. Μ, 55. «ὀρθαὶ τρίχες» Ω, 359. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν «ὀφθαλμοὶ ἑστασανω Ἐναριώθηταν, ἔμειναν ἀκίνητοι, Ὀδσ. Τ, 221. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἐν γένει Ναρκόνομαι, μένω ἀκίνητος, στάκομαι ὡς ἀναίσθητος, ὡς ξύλον, δὲν παράζομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου· πηκτόνει τίποτε· εἶναι στερεόν, ἀσφαλές, ἀκλόνητον, ἀμετακίνητον, δὲν κινεῖται παρεμπρός-5) Ἐγείρεται, ἀναφέρεται, σηκόνεται ὑψηλά, γίνεται, ἀναφαίνεται τι· «κονίη» Ἰλ. Β, 151. Ψ, 366. «κῦμα» Φ, 240. ὅθεν καὶ ἄρχεται, ἀρχίζει «ρύλοπις, νεῖκος ἵσταται,» Ἰλ. Ν, 333. Σ, 172. ἐξαιρ. ἐπὶ δηλώσεως χρόνου, διορισμοῦ τοῦ καιροῦ «ἑβδόμος ἑστήκει μείκα Ἄρχσεν ὁ ἑβδομος μήνας, Ἰλ. Τ, 117. καὶ «τοῦ μὲν ψδίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο Ὅταν τελειώνῃ ὁ ἑνας μήνας καὶ ἀρχίζῃ ὁ ἄλλος, Ὀδσ. Ξ, 162. Τ, 307. παρβλ. Ἡσό. Ἔρ. 782. ὡσαύτως καὶ «ἔαρος νέον ἱσταμένοιο Ἀρχομένης πάλιν τῆς ἀνοίξεως, Ὀδσ. Τ, 519. Κατὰ τὸ μετέπειτα Ἀττ. ἡμερολόγιον, καλενταρι, τὸ «μὴν ἱσταμενος» σημαίνει τὴν πρώτην δεκάδα, τὰς πρώτας δέκα ἡμέρας τοῦ ἀρχομένου μηνός· τὸ «μὴν μεσῶν δὲ, τὴν δευτέραν δεκάδα, ἤτοι τὰς ἡμέρας τοῦ μηνός ἀπὸ τῆς δεκάτης ἕως τῆς εἰκοστῆς· καὶ τὸ «μὴν φθίνων» τὴν τρίτην δεκάδα, ἤτοι ἀπὸ τῆς 20. μέχρι τῆς 30. Καὶ Ἡσό. δέ, Ἔρ. 782. τὸ «μὴν ἱσταμενος» σημαίνει τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ὄχρι τῆς 15. ἀφ' ἧς ἤρχετο, ἄνευ παρενθέτεως τοῦ «τὸ μεσῶν» τὸ φθίνων μήνα οὕτως ἐννοητέα καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἡ φράσις αὕτη. — β) μετὰ προσκειμένου Ἐπιῤῥήματος, Διάγω, πράττω, προσφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι· π. χ. «ὀρθῶς, εὐλαβῶς, ἀγενῶς, ἀδίκως στῆναι Ἀττ.

* Ἴστ|αια, ας, Ἐπι. ης, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, Ἰλ. Β. 536. (ὅπου τριτυλλβ. ἀναγιγνώσκεται ἡ λέξις. – ∪)

Ἱστιάτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. κυρίως ἀντὶ ἑστιάτωρ. παρ' Ἐφεσίοις ὁ ἐπιστάτης τοῦ μετὰ τὴν θυσίαν δείπνου. (σ) Παυσαν. Ἀρκ. 13.

Ἱστίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἑστία. ὅπερ ἰδέ· ἐν Ὀδσ. δὲ εὑρηται καὶ ἑστίη, ψιλμ. — 2) Ἰστίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἑστία. Ἡσό.

Ἱστιητήριον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἑστιατήριον.

* Ἱστιητήριον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ ἑστιατόριον, Ἡρόδτ. 4, 35.

Ἱστιοδρομέω, (ἱστίον, δραμεῖν) Τρέχω, ταξειδεύω, πλέω μὲ γεμάτα ἄρμενα, πανιά. Ἱπποκρ.

Ἱστιοκώπη, ἡ. Πλοῦς, ταξείδι μὲ πανιὰ καὶ μὲ κωπιά. Πολιδ. Α'. 103.

Ἱστίον, τό. Κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκροτ. τοῦ ἱστός. Πανδήποτε ὕφασμα, ὑφασμένον πρᾶγμα, Θεόδ. Κάλυμμα, σκέπασμα, στρῶμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, φόρεμα· παρ' Ὅμ. δὲ, τὰ πλεῖστα κατὰ πληθ. ἄρτμ. χρωμένῳ τῇ λέξει, σημαίνει τὰ ἄρμενα, πανιὰ τοῦ καραβίου, σὺν τοῖς ῥήμασι «πετανύναι, ἀνπετανύναι, ἐντίθεσθαι, ἀνερύειν, καὶ ἕλκειν Ὀδσ. Β, 426. Ἔτι δὲ καὶ «στέλλειν, μηρύεσθαι, καθελεῖν. Αὕτη ἡ παρ' Ὅμ. σημσ. τῆς λέξεως ἔμεινεν ἐπικρατεστέρα καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. (– ∪∪) ἀφ' οὗ

Ἱστιοποιέω, (ποιέω) Ποιῶ, φτιάνω, ἄρμενα, πανιὰ καραβίου — 2) Προμηθεύω τὸ πλοῖον μὲ ἄρμενα· «ναῦν ἱστιοπ.» Στρβ.

Ἱστιορράφος, ὁ, ἡ. (ῥάπτω) Ὅστις ῥάπτει τὰ ἄρμενα, τὰ καραβίων πανιά· ὁ Ἀρστφ. Θεσμ. 935. ὀνομάζει οὕτω Αἰγύπτιόν τινα λιυοποιὸν, ὑφαντὴν, ἁλαζόνα, ψεύστην καὶ ἀπατεῶνα ὑπεμφαίνων αὐτὸν ἅμα (α)

(Τόμ. β'.)

Ἱστοβοεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (βοεύς) Ὁ ῥυμὸς τοῦ ἀρότρου, τὸ κοινῶς συντηρ. ἡ ῥουδά, τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ἀλετρίου. Ἡτό. Ἔρ. 437. — 2) Παροιμ. «ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην» κατὰ λέξιν, Εἰς τὸ παλαιὸν ἀλετρι βάλλε καινούριον κομπί, κεφαλάρι, τοῦτ' ἐστιν, εἰς τὸν γέροντα δῶτε νέαν γυναῖκα, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν νοεῖται, Παλαιὸς γάτος ἀγαπᾷ τὰ τρυφερὰ ποντίκια.

* Ἱστοβόη, ἡ = ἱστοβοεύς.

Ἱστοδόκη, ἡ. (ἱστὸς, δέχομαι) καθ' Ἡτύχ. ἡ ἱστοθήκη, τὸ διὰ μέσου νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος ὁ ἱστὸς ἐντίθεται, Ἰλ. Α, 434. κατ' ἄλλους δὲ, ἡ τρύπα εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπηγόμενον στήνεται τὸ κατάρτι.

* Ἱστοθήκη, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἱστοκεραία, ἡ (κεραία) Ἡ ἀντένα, τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν τὰ πανὶ πλοίου· Ὀρφ. Ἀργ. 692.

Ἱστοπέδη, ἡ. καὶ ἱστοπέδης, ου, ὁ (πέδη) Ξύλον, ἢ πάσσαλος, παλούκι, ἡ τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ καραβίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μὲ τὸ ὁποῖον ἐστερεοῦτο τὸ κάτω ἄκρον τοῦ καταρτίου ὅταν ἐστήνετο ὀρθόν. Ὀδσ. Μ, 51. 162.

Ἱστοπόνος, ὁ, ἡ. (πονέω) Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει εἰς τὸν ἱστόν, ἐργαλειόν, ὑφαντής.

Ἱστόπους, οδος, ὁ, (πούς) ἑξαίρ. πλ. ἱστοπόδες = κελεύστες. Τὰ δύο μακρυὰ ξύλα εἰς τὸν ἀργαλειὸν παραλλήλως κείμενα, τὰ κοινῶς ἀντιά, εἰς τὰ ἐν τῶν ὁποίων εἶναι τυλιγμένον τὸ στημόνι, καὶ εἰς τὸ ἄλλο τυλίγουν τὸ ὕφασμα.

Ἱστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστωρ) Μανθάνω, πληροφοροῦμαι τι βλέποντας τὸ μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου, ἢ ἐρωτῶντας· διὰ τῶν αἰσθητηρίων, ἢ διὰ τοῦ νοὸς καταννοῶ, παρατηρῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω, πληροφοροῦμαί τι· ὅθεν, Γινώσκω, ἐπίσταμαι, ἡξεύρω, καταλαμβάνω, πολλάκις παρ' Ἡρόδτ. καὶ τῇ μέσ. φωνῇ. ἱστορέσθαι ἀντὶ τῆς συνηθ. ἐργ. ἀπαξ χρωμένῳ, 1, 24 — 2) Ὅ,τι ἤκουσα, ἅμαθον, πρώτην καὶ μοῦ εἰπέ τις τὸ διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ, τὸ ἐξηγῶ, τὸ κοινοποιῶ διὰ ζώσης φωνῆς ἢ ἐγγράφως, ἑξαίρ. ἐπὶ ἱστορικῶν πραγμάτων, τῶν ὁποίων τὸ βέβαιον καὶ ἀληθὲς ἐρευνήσας τις πρωτύτερα ἐξεῦρεν, ἐπληροφορήθη. — 3) Μαρτυρῶ περί τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσταμαι, ἡξεύρω ἀκριβῶς, ἢ περὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι καλὰ πληροφορημένος, ὅτι οὕτως καὶ ὄχι ἄλλως ἔχει. μετὰ ὁτιοῦν. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις πᾶσαν γνῶσιν καὶ μάθησιν, τὴν ὁποίαν ἀπαντῶ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων· ἐξαιρέτως ὅμως τὸ, Βλέπω, παρατηρῶ, κυνηγῶ, θεάομαι, διερευνῶ, ἐξετάζω, πυνθάνομαι, ἐρωτῶ ἀκριβῶς. Εὐριπ. καὶ Σοφοκλ. μετέπειτα δὲ διηγοῦμαί τινα ἐξ ὧν ἔμαθον ἢ εἶδον εἰς ἄλλους διὰ φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς· ἢ Διέρχομαι, καταμανθάνω τόπους, καὶ τοῖς ἄλλοις παραδίδωμι διηγούμενος. Στράβ. — Ὡς εὐθύμιον, καὶ ὡς ἵστωρ, ἤτοι ὡς εἷς τῶν εἰδότων (ὡς ἕνας ὅστις εἶδε, ἔμαθε καὶ ἠξεύρει) μαρτυρῶ τι· καὶ ἐντεῦθεν πιστορεῖ ἀλλήλοις, ὅτι οὕτως ἔχει· ταῦτα τὰ πράγματα εἴδουσι μεταξὺ των ἀμοιβαίαν μαρτυρίαν καὶ ἀπόδειξιν. Ἐντεῦθεν ἅτε, ἱστόριον, τὸ. μαρτυρία, ἀπόδειξις. ἀφ' οὗ

Ἱστόρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἰδέτις, ἔμαθεν, ἤκουσεν ἀκριβῶς· ἐρεύνησεν, ἐξέτασεν αὐτὸ ἢ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐπληροφορήθη· ὅ,τι ἐδιηγήθητις· τὸ πραγματικῶς συμβάν. — 2) = ἱστορία. Ἱστορία, διήγησις.

Ἱστορία, ἡ. Τὸ νὰ παρατηρήσῃ, ἰδῇ, κυτάξῃ, ἐρευνήσῃ, ἐξεύρῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε· ἐξεύρημα, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἀνάκρισις, ἐρώτησις· ὅθεν, ἀγγελία, εἴδησις, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν, ἔμαθε, περὶ τῆς ὁποίας ἐπληροφορήθη μὲ ἀκρίβειαν τὸ ἀληθὲς — 2) Διήγησις διὰ στόματος ἢ ἐγγράφως περί τινος πράγματος, συμβεβηκότος, τὸ ὁποῖον εἰδέτις ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, ἢ ἤκουτε, καὶ τὸ ὁποῖον διηγεῖται περαιτέρω κατὰ τὴν γνῶσιν ἢ κρίσιν του περὶ αὐτοῦ· «οὐκ ἀκοὴν λέγω, ἀλλ' ἱστορίαν.» Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ἰστ. 42. Λέγω, διηγοῦμαι οὐχὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤκουσα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδα μὲ τὰ ὄμματά μου· οὐχὶ λόγια ἁπλῶς εἰ ἀκοῆς, ἀλλὰ πράγματα μαρτυρημένα, τὰ ὁποῖα εἶδα· — 3) Ἡ ἱστορία, τοῦτ' ἔστιν πύμπαντά τε ἢ ὑπόθεσις τοῦ παρελθόντος χρόνου, ὅσα ἐπὶ συνεθήσαν εἰς τὸν περασμένον καιρόν, καὶ ἡ ἐν μέρει διήγησις ἰδιαιτέρων συμβεβηκότων, καὶ διαδεδομένων λόγων.

Ἱστορικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν· — 2) Ὁ ἱστορικός, ὡς οὐσ. Ὅστις συγγράφει, συνέγραψεν ἱστορίαν· Ἐπῤῥ. ἱστοριακός.

Ἱστοριογράφος, ὁ (γράφω) = τῷ προηγμ. σημσ. 2. (α)

Ἱστόριον, τό. (ἵστωρ) Ἱστορικὴ μαρτυρία· πρᾶγμα, συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον ἐγένετο, συνέβη, τοῦτ. τὸ ἱκνλ. συνήθ. ψάλτο, Γερμ. τάτζάχε, καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀπόδειξιν ἢ εἰς σαφηνισμόν· ἀξιόπιστος, βεβαία ἀπόδειξις, ἔλεγχος ἀναμφισβήτητος.

Ἱστοριοσυγγραφεύς, έως, ὁ = ἱστοριογράφος, κατὰ συνήθη παρασημασίαν ὅμως ἀντιγραφέως, ὅστις ἀντιγράφει καὶ συνάγει ἱστορίαν τινὰ χωρὶς νὰ ἐχῃ ἰδέαν γνῶσιν αὐτῆς ἢ νὰ ἐξερεύνησεν αὐτήν, τὸ λατ. compilator.

Ἱστορίς, ίδος, ἡ = ἱστορία, σημσ. 3. Εὐστάθ.

Ἱστός, οῦ, ὁ (ἵστημι). Κατάρτι, Ὅμ. «ἱστὸν στῆσαι, στήσασθαι, ἀειρέσθαι» Τὸ νὰ στήνῃ, βάλλῃ τις τὸ κατάρτι ἐρθὸν εἰς τὴν τρύπαν, εἰς τὸν τόπον του· — 2) Ὁ ὑφαντικὸς ἱστός, κοινῶς ἐργαλειός, ἀργαλειός· ὁ ἐστὶ τὸ ἀπ' ἐπάνω ξύλον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρεμῶσι κατὰ κάθετον τὸ στημόνι, καὶ ὑφαίνουσι, καθὼς π. χ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑφαίνουσι τοὺς τάπητας, ἐν τοῦ παρ' ἡμῖν ἀντιῤῥόπως κειμένου εἰς τὸ Ἀντίον κοινῶς Ἀντί λεγομένου, Ὀδσ. ὅθεν ἱστὸν στήσασθαι· Τὸ νὰ στήσῃτις τὸν ἐργαλειὸν διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ὑφαίνῃ. Οἱ νεώτεροι ἰδιώμασαν τὸν ἐργαλειὸν αὐτὸν, «Ἱστὸν ὀρθιον, ἠχθη εἰς χρῆσιν ὁ παρ' ἡμῖν συνήθης ὀρειόντιος· — 3) Ὁ στήμων, τὸ στημόνι, εἰς τὸ ὁποῖον ὑφαίνουσιν· ἐν γένει τὸ ὕφασμα, τὸ ὑφασμένον κομμάτι· πολλάκις παρ' Ὅμ. τὰ πλείστα ἐν Ὀδσ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει ἱστὸν ὑφαίνειν· ὁ δὲ Θκρτ. γράφει καὶ ἱστὸν καθελεῖν· Τὸ νὰ συντάξῃτις τὸ ὑφασμένον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἐργαλειόν· ἱστὸς ἀρχόμενος· Τὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἀρχησέτις νὰ ὑφαίνῃ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμι εἰς τὸν ἐργαλειόν. Παρὰ Πολβ. δὲ, καὶ τὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον ὑφάνθη, ἐτελείωσε, καὶ ἠμπορεῖτις νὰ τὸ αὐγάλῃ ἀπὸ τὸν ἐργαλειόν. ἱστὸς πρὸς ἑκτομὴν ὧνια Ἀπὸ τῶν κατὰ κάθετον ὀρθῶν ἐργαλειῶν, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ἀκόμη ἐν Ἰνδίᾳ ὑφαίνοντες τοὺς τάπητας, πρὸλθεκηλέξεις στήμων. Περὶ τῶν ἰδιαιτέρων μερῶν τοῦ ἐργαλειοῦ ἰδὲ μίτος, καιρός, κανών, ἄντλον, ἄγνυθες· ἀφ' οὗ

* Ἱστότατος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, βαλμένον εἰς τὸν ἐργαλειόν. Ἀρστφ. Βτρ. 1315.

Ἱστουργεῖον, τό. Ὁ ἐργαλειός· παρὰ τὸ

Ἱστουργέω, Εἶμαι ἱστουργός, ὑφαντής, ὑφαίνω. ἀφ' οὗ

Ἱστουργία, ἡ. Τὸ ὑφαίνειν, ἡ ὑφαντικὴ τέχνη.

Ἱστουργικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱστουργόν, ἢ εἰς τὴν ἱστουργίαν. Ὅστις εἶναι ἐπιτηδειος εἰς τὴν ὑφαντικήν· «ἡ ἱστουργικὴ» ὑπν. τέχνη, Ἡ ὑφαντική.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱστουργός, ὁ, ἡ (ἱστός, ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει εἰς τὸν ἐργαλειόν, ὑφαντής.

*Ἴστρος, ὁ. Ὁ ποταμὸς Δούναβις συνήθως ὀνομαζόμενος κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 339.

Ἵστω, γ'. Ἐνν. πρτπ. προστκ. τοῦ οἶδα, Ὅμ. ἔξαιρ. ἐν τῇ πιστωτικῇ καὶ ὁμωτικῇ φράσει ἱστω Ζεύς· Ὁ Ζεὺς ἠξεύρει, μάρτυρόμου ὁ Ζεύς.

Ἱστών, ῶνος, ὁ (ἱστός). Ὁ τόπος, ὅπου κεῖται ὁ ἐργαλειὸς καὶ ὑφαίνουσι· ἔτι δὲ, καὶ ἱστοί, Πολυδ. Ζ'. 28.

Ἵστωρ, ορος, ὁ (εἰδέναι). Ὅστις γινώσκει, ἐμαθεν, ἠξεύρει τι· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος. Ἔτι δὲ καὶ ἱστωρ. ἔξαιρ. Ὁ εἰσήμων τοῦ δικαίου καὶ τῶν νόμων· ὅθεν, Διαιτητής, αἱρετὸς κριτής, Ἰλιάδ. Σ, 501. Ψ, 486. μετὰ γενκ. Σοφοκλ. Ἠλ. 845. ἔπου κατὰ Ἐηλ. κεῖται γένος· Μάρτυς, αὐτόπτης πράγματός τινος. Εὕρηται δὲ καὶ ἵστωρ γραφόμ. π. χ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 794.

Ἰσχάδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἰσχάς. (α).

Ἰσχεδοπάρυα, τά (ἰσχάς, κάρυον). Ξηρὰ, στεγνωμένα σύκα μὲ ἀμυγδάλια ἢ καρύδια ἀνακατωμένα. Ἀρίφρων. Ἐπίκ. Γ'. 9. (υ)

Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ σύκα, πραγματεύεται μὲ σῦκα.

Ἰσχαδώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει σῦκα Πολυδ. Ζ'. 198.

Ἰσχαιμος, ὁ, ἡ (ἴσχω, αἷμα). Ὅ,τι κωλύει, ἐμποδίζει, καταπαύει τὸ αἷμα, τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματος.

Ἰσχαίνω, ποιητ. ἀντὶ ἰσχάνω, ἴσχω. Εὐριπ. Ὀρέσ. 892. ὅπου ὁ Porson ὡς ποιητ. τύπον τοῦ Ἰσχναίνω νομίζει τὴν λέξιν· περὶ τοῦ ὁποίου ἐδύνατο νὰ παραβλέψῃ τὸ παρ' Αἰσχλ. Πρμθ. 380.

Ἰσχαλέος, έα, έον. Ποιητ. ἀντὶ ἰσχνός. Ξηρὸς, στεγνός, καταξήρας. Ὀδσ. Τ. 233.

Ἰσχανάω, Ἐπκ. κατ' ἔκτσ. παρεγχηματσμ. τύπος τοῦ ἴσχω, Κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, κρατῶ τι ἢ τινα ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ε, 89. Ο. 723. Ὀδσ. Ο. 346. Παθτ. κωλύομαι· ἐμποδίζομαι, μὲ ἐμποδίζει τις ἢ τίποτε, Ἰλιάδ. Μ, 38. ὅθεν, Βραδύνω, ἀργοπορῶ, διστάζω, Ἰλιάδ Τ, 234. Ὀδσ. Η, 161· — 2) ἀμετβ. Μένω, ἐπιμένω εἴς τι, τοῦτ' ἔστιν ἐπιζυμῶ, ἐφίεμαι, ἀγαπῶ νὰ ἔχω, ἀπολαύσω, κατορθώσω τίποτε· μετὰ γενκ. ἱσχανάαν δρόμου, φιλότητος, Ἰλιάδ. Ψ, 300. Ὀδσ. Θ, 288. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. ὠμοῖα ἰσχανάᾳ ὀκέειν Ἡ μυῖα ἐπιμένει, ἐπιθυμεῖ νὰ δαγκάσῃ, τὸ κοινὸ τσιμπήσῃ, Ἰλιάδ Γ, 572. παραβλ. ἔχομαι καὶ ἀντέχομαι· (Ἡ ἐτυμολγ. τῆς λέξ. κατὰ τὴν 2. σημσ. παρὰ τὸ, ἀχήν, ἠχήν, ἰχανάω, ἄνευ λόγου.)

Ἰσχανάω, ποιητ. κατ' ἔκτσ. παραγχηματσμ. τοῦ ἴσχω, Κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω τίποτε, Ἰλιάδ. Ξ, 387. Ρ, 747. Ὀδσ. Ι, 42. μετὰ γεν. Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἢ τι ἀπὸ τίποτε, Ἡσιόδ. Ἔρ. 497. (α)

Ἰσχάς, άδος, ἡ (ἰσχνός). Ξηρὸν σῦκον· — 2) Φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιθυμαλίδος, κοινῶς γαλατσίδας — 3) Ἀπόφυσις ἐν εἴδει σύκου γινομένη εἰς τὸν πρωκτόν.

Ἰσχιαδικός, ή, όν (ἰσχίον). Ὅστις πάσχει, κάμνει πόνους εἰς τὰ ἰσχία. Διοσκορ. Δ'. 351. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν εἰς τὸ πάθος αὐτό. Ὁ αὐτ. Β'. 205.

*Ἰσχιακός, ή, όν = τῷ προηγμ.

Ἰσχιάζω, πάσχω εἰς τὰ ἰσχία. ἅμφ. Ὁ Σουΐδ. Ἡτύχ. καὶ Φώτ. ἔχουσι τὴν λέξ. κατὰ τρπκ. σημσ. μὴ ἰσχιάζεις ἐν τῷ βαδίζειν ἢ ἐν τῷ ἑστάναι ἐπὶ πολὺ ἑκατέρους ἑαυτὸν μεταφέρεινε Τὸ νὰ κινῇ τις τὰ ἰσχία ἐν τῷ βαδίζειν, τὸ κοινὸ νὰ σείῃ, παράξῃ τὸν ὀπισθινὸν, νὰ περιπατῇ ὑπερόγκως· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν σχεδὸν ἐπί τινος ἐν λαγνείᾳ στάσεως, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις, Σ', μὴσχιάζουσα βωμολόχως.»

Ἰσχιάς, άδος, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰ ἰσχία· ὡς οὐσστ. δέ, ὑπτ. νόσος. «Ὁ πόνος τῶν ἰσχίων· παρὰ τὸ

Ἰσχίον, τό, Κυρίως ἡ κλειδωσις τοῦ γόφου, ὅ ἐστιν ἡ τρύπα εἰς τὴν ὁποίαν στρέφεται ἡ κορυφὴ τοῦ κοκκάλου τοῦ γάφου, τοῦ μηροῦ, ἥτις καὶ κοτύλη λέγεται, Ἰλιάδ. Ε, 305 — 2) συνῆθ. δὲ, ὁ μηρὸς, τὸ μηρί, ἔξαιρ. τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, κοινῶς κωλομέρι, Ἰλιάδ. Λ, 389. Ὀδσ. Ρ, 234. κατὰ πλθ. ἄρθμ., Ἰλιάδ. Θ, 340. Τ, 170. πίπτειν· παρὰ τὸ, ἰσχύς, ἰσ. (συγγν. τῷ, ἰξύς·) ἀφ' οὗ

Ἰσχιορρωγικός, ή, όν (ῥώξ). Ὅστις εἶναι χωλὸς, κουτσὸς, κουτσαίνει εἰς τοὺς γόφους, τὸ κοινὸ μασκομμένος, ξεγυφιασμένος — 2) ἔξαιρ. ἐν τῇ Μετρικῇ ὀστίχος ἰσχιορρωγικός· Ὅστις ἔχει σπονδεῖον πόδα οὐκ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, τοῦτ' ἔστι, τὸν δεύτερον, τέταρτον, ἕκτον, ἀλλ' οὗ χάνει τὸν ῥυθμὸν τοῦ παραβλ. χωλίαμβος.

Ἰσχναίνω, Μλ.- ανῶ (Ἰσχνός). Ξηραίνω, στερεόνω, Ἱππ. 3, 24. Ξηραίνομαι, γίνομαι λυγνὸς, χάνω τὸ πάχος μου· Τρπκ. «σφιγγώντα ὑμὸν ἰσχναίτῃ βίῃ. Προμηθ. 382. εἰ μὴ ὀρθτ. ἰσχαίνῃ, γράφεσθαι.

Ἰσχνέλεος, έα, έον. = ἰσχαλέος. Ξηρὸς, λεπτὸς· ἄπαχος, λυγνός.

Ἰσχνασίς, εως, ἡ (ἰσχναίνω). Τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνώνῃ, λεπτώνῃ, λυγναίνῃ τί τι. Τὸ νὰ γίνεται τις, ἢ τις ξηρὸς, λυγνός· λύγνημα, τὸ τουρβ. ζαμπονσιμα.

Ἰσχναντικός, ή, όν. Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειον, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προξενῇ ἰσχνανσιν.

Ἰσχνασία, ἡ· Ξηρασία, λυγνότης, λεπτότης Ἀριστλ. Μετεωρ. 8, 6.

Ἰσχνοεπέω, (ἔπος). Ὁμιλῶ μὲ λεπτὴν, λυγρὰν φωνὴν· ἢ μὲ λεπτολογίαν, μὲ ἀκρίβειαν, σοφιστικὰ, τὰ ἰταλ. με φινέτσαν.

Ἰσχνολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὅστις εἶναι λεπτολόγος, ψλάπορος, σοφιστής.

*Ἰσχνολογέω = ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνολογία, ἡ· = λεπτολογία, παρὰ τὸ

Ἰσχνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) = ἰσχνολέσχης καὶ λεπτολόγος.

Ἰσχνομυθέω, (μῦθος) = ἰσχνολογέω· ἀφ' οὗ

*Ἰσχνομυθία, ἡ = ἰσχνολογία.

*Ἰσχνοπάρηος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ἰσχνὰς, λεπτὰς, λυγνὰς παρειὰς, τὸ χυδαϊκ. μάγουλα· λυγνὸν, ἄπαχυ πρόσωπον· (α) Ψελλ.

*Ἰσχνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι ἰσχνόν.

Ἰσχνόπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει τοῦ σέρματος τοὺς πόρους ἰσχνοὺς, λεπτούς, στενούς.

Ἰσχνός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄπαχυς, λεπτός, λυγνός, ξηρός, — β'.) Ὅ,τι εἶναι λεπτὸν, στενὸν, στειωμένον, συντετμημένον — 2) Τρπκ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου· ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον, εἰρημένον συνοπτικῶς, συντόμως, ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, μὲ λεπτολογίαν, σοφιστικῶς· μὴ ἰσχνὸς εἰπεῖν Τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις μὲ ξηρὰς λέξεις, χωρὶς ῥητορικῆς ὑφράσεως, Πολβ. 1, 2, 6. ὡσαύτως καὶ μὴ ἰσχνῶς ἰδεῖν Δινργ. 19. 2. (ἀναμφβ. παρὰ τὸ, ἴσχω, ἰσχάνω, κατὰ σημσ. τοῦ συστέλλω, συστέλλω, περιορίζω· ἄρα ἀντὶ ἰσχανός· ἀφ' οὗ, Ἰσχναίνω, Ἰσχναλέος, Ἰσχάς.)

Ἰσχνοσελὴς, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὅστις ἢ ὅτι ἔχει ἰσχνὰ, λεπτὰ, λυγνὰ, ἄπαχα σκέλη.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ (ἰσχνός). Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τις ἰσχνὸς, λεπτὸς, ξηρὸς, λυγνὸς, ἄπαχυς — 2) ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ, εἰς τὴν ὁμιλίαν. Τὸ νὰ μὴν ἐκφέρῃ, προφέρῃ τις, τὸ κοινὸ νὰ καταπίνῃ· ἢ νὰ ἀφίνῃ στοιχεῖά τινα εἰς τὴν ὁμιλίαν του, νὰ ὁμιλῇ σφίγγων τὰ χείλη, ἀντὶ τῷ, πλατειασμός· — 3) ἐν τῇ συγγραφῇ· Συντομία, σύνοψις, ἀκρίβεια, λεπτολογία.

Ἰσχνουργικός, ὁ, ἡ (ἰσχνός, ΕΡΓΩ). Ὅ,τι εἶναι λεπτά, τὸ ἰταλ. φίνα ἐξειργασμένον, δουλεμένον· Σχολ. Σοφοκλ.

Ἰσχνοφωνία, ἡ. Λεπτή, ἀδύνατος, σιγαλὴ φωνὴ ἐν τῷ λαλεῖν· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ λεπτὴν, ἀδύνατον, ἀγαλινὴν φωνὴν — 2) Βατταρισμός, ψελλισμός, τὸ κοινὸ τραύλισμα, τσιβδισμα εἰς τὴν ὁμιλίαν· παρὰ τὸ

Ἰσχνόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ μὲ λεπτὴν, ἀδύνατον, σιγαλὴν φωνὴν, Τρπκ. Ὅστις συστελλόμενος, φοβούμενος, ἐντρεπόμενος ἐκφράζεται, ὥστε μόλις ἀκούεται ἡ φωνή του· ἀντιθ. τῷ μεγαλόφωνος, λαμπρόφωνος· — 2) Βατταριστής, ψελλὸς, τὸ κοινὸ τραυλὸς, τσιβδὸς· εἰ μὴ ἀρέττον γράφεσθαι τὴν λέξιν κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Ἰσχνόφωνος, Οὐσιαστ. ἰσχνοφωνία· ἰδὲ Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 4, 155.

Ἰσχνόω, (ἰσχνός). Κάμνω τινὰ, ἢ τι ἰσχνὸν, ξηρὸν, λεπτὸν, λυγνόν.

*Ἰσχομένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. ἐνστ. παθτ. τοῦ ἴσχω, Ἀναχαιτισμένα, ἐμποδισμένα, Πλουτ. Κρτ. σλ. 415. C.

Ἰσχουρία, ἡ (ἰσχω, οὖρον). Τὸ νὰ κρατῆται ἐμποδίζηται τὸ οὖρον, τὸ κατουρον, νὰ μὴν ἠμπορῇ τις νὰ κατουρῇ· δυσουρία.

Ἰσχοφωνία, ἡ. Βατταρισμός, ψελλισμός, τὸ τραύλισμα, τσιβδισμα εἰς τὴν ὁμιλίαν· παρὰ τὸ

*Ἰσχόφωνος, ὁ, ἡ (ἴσχω, φωνή). Βατταριστής, ψελλὸς, ὅστις ὁμιλῶν τραυλίζει, τσιβδίζει, τραυλὸς, τσιβδός. Ἱππόκρ. 4, 155. μετ' ἐγκλ. ἔρχονται τοῦ φωνεῖν, κατ' Ἀριστλ. Πρβλ. 11. 35. παρβλ. ἰσχνόφωνος, σημσ. 2.

Ἰσχυρεῖον, Ἐφτκ. ῥῆμα τοῦ, Ἰσχυρίζομαι· Ἔχω ἀφετον, ἀγαπῶ νὰ ἰσχυρίζωμαι, ἐπιμένω εἴς τι βεβαιόνωντάς το.

Ἰσχυρίζομαι, Μλ.- ίσομαι, Ἀττ. — ιοῦμαι, Ἀόρ. ἰσχυρισάμην, μέσ. ἀποθτ. (ἰσχυρός) Παλαιόθεν· κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, ἢ δείχνομαι τοιοῦτος· μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ ἀνδρείως, θαῤῥαλέως· Ἐπιμένω βεβαιόνωντι μὲ σταθερότητα· ἔτι καὶ πέποιθα, ἔχω σταθερὰν πίστιν, ἐμπιστεύνην, ἀφιερόνομαι ὅλως, ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας μου· εἰς τινα, εἰς τίποτε.

Ἰσχυρικός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὁμοιον μὲ ἰσχυρόν.

Ἰσχυρίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Ἰσχυρός, Μικρὸς ἰσχυρογνώμων.

*Ἰσχυριστέον, ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἰσχυρίζομαι. Πρέπει νὰ ἰσχυρίζηται τις κλ. Πλατ. σλ. 633. A.

Ἰσχυροβελής, ὁ, ἡ (βέλος). Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν πρὸς τὰ βέλη, δέν τὸ διαπερᾷ βέλος· ὅστις ἀντέχει εἰς τὰ βέλη, δέν φοβεῖται, δὲν δειλιάζει. Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ. Τὸ κοινὸ ἰσχυρογνωμία.

Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὃς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἔχει σκληρὰν, στερεὰν γνώμην, ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του, δέν πείθεται, δέν ἀλλάζει τὴν γνώμην του, Δγν. Ἀρτ. 2, 24.

Ἰσχυρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἰσχυρὰ, δυνατὰ, στερεὰ δεμένος. Σχολ. Αἰσχλ.

Ἰσχυροπαθέω, = δεινοπαθέω. Σχόλ. Ἀριστ. Φαιν. 71.

Ἰσχυροποιέω, = ἰσχυρόω, παρὰ τὸ

*Ἰσχυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅτι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι ἰσχυρὸν, δυνατὸν, στερεόν.

Ἰσχυροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις πίνει πολύ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ'σχνά-πρᾶγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις σοφεῖ, πράττει, κάμνει, κατορθόνει ἰσχυρὰς, ἀμαρείας πράξεις. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 403.

Γ'σχυρόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα) Ὅ,τι ἔχει ἰσχυρὰ, δυνατὰς ῥίζας.

Γ'σχυρός, ά, όν (ἰσχύω) Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι δυνατὸς, δυναμωμένος· ὅστις μεγάλην, πολλὴν δύναμιν ἔχει, ἐξουσίαν. Ὅ,τι εἶναι σκληρὸν, στερεὸν, διαρκὲς. Ὅστις εἶναι ὁρμητικὸς, βίαιος, δεινὸς, μέγας· κατὰ ἰσχυρὸν Μὲ φανεράν, ἀνυπόστολον βιαν, ἀντὶ τοῦ, δόλῳ, Ἡρότ. Ἐπῤῥ. ἰσχυρῶς. Δυνατὰ, σφοδρὰ, στερεὰ, βιαστικὰ, μὲ μεγάλην βίαι, ὁρμὴν, δύναμιν, σφοδρότητα.

Γ'σχυρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχὴ) Γενναιόψυχος, μεγαλόκαρδος.

Γ'σχυρόω, (ἰσχυρὸς) Ποιῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ἰσχυρὸν, δυνατὸν, στερεὸν· δυναμόνω, στερεόνω, ὀχυρόνω.

Γ'σχύς, ύος, ἡ. (ἴς, ἴσχω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δύναμις σωματικὴ, Ἡσό. Θγν. 146. 823. Κράτος, ἐξουσία· στερεότης, διάρκεια. ἐξαιρ. δύναμις πολεμικὴ (Τὸ υ ἐν μὲν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ βρχ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ Ὀνομστ. καὶ ἐν τῇ αἰτ. ἰσχύν παρα Πνδ. Νεμ. 11, 41. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ὅλως μκρ., Αἰσχλ. Θηβ. 1077. Πέρσ. 12. Χοφ. 717. Σφκλ. Αἰ. 118.)

*Ἴσχυς, υος, ὁ, Ὄνομ. κύρ. Ἴτ. Ἀπλ. 210. Ἡσί. λύν. 29, 2. Πνδ. Πυθ. 3, 44. (κατ' αἰτιατ. ἰσχυν.

Ἰσχυτήριος, ία, ιον. Δυναμωτικὸς, δυναμωτικὸν· ὅστις ἢ ὅ,τι δίδει, προξενεῖ δύναμιν, ἐνδυναμόνει. Ἱπποκρ.

Ἰσχύω, Μλ. -ύσω (ἰσχὺς) Εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἔχω ἰσχὺν, δύναμαι, ἠμπορῶ, ἐπιμένω, δικρκῶ. (τὸ υ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις μκρ. Σφκλ. Αἰ. 1409. Ἀρστφ. Σφκ. 376. Ὀρν. 488. 1607. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ βρχ. ἐνίοτε κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. Ἀσκλπ. ἔπη 19. 2.)

Γ'σχω, μόνον κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. Ἴσχον, ἀπαντώμενοι παρεστχηματισμένοι τύποι τοῦ ἔχω, καὶ ὡρισμένην σημ., Κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, πολλάκις παρ' Ὅμ., ἐνίοτε μέντοι καὶ Δαμβάνω, π. χ. τέκνοιν, ἡ σύζυγός μου τίκτει, Ἡρότ. 5, 41. κατὰ μέσ. διάθ. Ἔχω, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, κατέχω, ἐπέχω, παύομαι, στέκομαι, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ ἐπιφωνήσει νίσχεσθ Ἡρότει εἰς τὸν ἑαυτόν σου, τοῦτ' ἔστι, χαλίωσαι τὸ πάθος, τὸν θυμόν σου. Ἔτι δὲ καὶ κρατῶ τοὺς λόγους μου, σιωπῶ, Ὀδσ. Λ, 251. μετὰ γεν. νίσχομαι τινοιν Ἀφίομαι, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε, παραιτοῦτι, Ὀδσ. Σ, 347. Ω, 323. 581 τὸ δὲ πρᾶγμα ὡς ἤτον. Ξνφ. Ἀνβ. 6, 3, 9.

Γ'σωνία, ἡ. (ἴσος, ὠνὴ) Ἴση, ὁμοία τιμὴ εἰς τὸ πώλημα ἡ ἀγόρασμα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227. — 2) Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἴσον, τὸ ἴδιον δικαίωμα καθὼς καὶ ἄλλος τις εἰς τὸ νὰ ὠνῆται, ἀγοράζῃ τίποτε. Πολυδ. Γ'. 15.

*Ἰσωνυμία, ἡ Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ἴδιον ἄλλου τινὸς ὄνομα. παρὰ τὸ

Γ'σώνυμος, ὁ, ἡ, (ἴσος, ὄνομα) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα, ὀνομάζεται ὡς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε, τὸ κοινὸ συνενόμκτος. Πνδ.

Γ'σως, Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἴσος. Ἴσα, ἴσια, σύμμετρα, πάρομοια, κατὰ ἴσον τρόπον. σπανιωτ.= ὁμοίως — 2) Ἐπιεικῶς, ἀναλόγως, ἐξ ἴσου, κατ' ἰσότητα, ἐξαιρ. τῆς πολιτικῆς ἰσότητος ἐν δημοκρατουμένοις χώραις. ἴδεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσι πολλάκις = δικαίως — 3) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὡς φαίνεται, πιθανῶς ἐνδεχομένως· βεβαίως, τῷ ὄντι, ἀναμφιβόλως· κατὰ ταύτην τὴν βεβαιωτ. σημ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Schaef. ἐν Σφκλ. Τρχ. 301. Heind. ἐν Πλάτ. Φδρ. σλ. 235. E. Doederl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 657. Ἐν ἀριθμοῦ ὁρισμοῖς. Σχεδόν, περίπου· ἐνίοτε δὲ· μετ' εὐκτ. ἐγκλ. ἀντὶ τοῦ, ἂν, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1025.

Γ'σωτις, εως, ἡ. (ἴσος) Ἐξίσωσις, ἰσότης, ἰτιμησις, τὸ νὰ ἐξισάζῃ, ἐξιτώνῃ, ἰσάζῃ, ἰσιάζῃ τίς τι, νὰ τὸ κάμνῃ ἴσιον, ὁμαλὸν, ὁμοιον.

Τὸ Ι. μετὰ τοῦ Τ.

*Ἰταλία, ἡ. Ἡ χώρα, ἡ ἐπικράτεια τῆς Ἰταλίας (υ υ υ –) ἀφ' οὗ

*Ἰταλιάζω, Μλ. -άσω, Ζῶ, διατρίβω εἰς τὴν Ἰταλίαν.

*Ἰταλίδης, ου, ὁ = Ἰταλιώτης, ποιτ.

*Ἰταλίς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Ἰταλός, ποιητ.

*Ἰταλιώτης, ου, ὁ. Ἰταλός, Ἰταλιάνος, αὐτόχθων τῆς Ἰταλίας. Θουκυδίδ. 6, 15. 2) ὡς ἐπίθ. Ἰταλικὸς, ἐξαιρ. Θηλ. Ἰταλὶς –ίδος, ἡ (ῡ υ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Jac. Διδλ. Παλτ. σλ. 505. ὡσαύτως καὶ Ἰταλὶς, Ἰταλία· κυρίως ὅμως ἡ προσῳδ. ἐστὶ βραχεῖα.)

Γ'ταλός, ὁ. Μάσχος, μοσχάρι, ἀφ' οὗ ἐθέλουσιν ὠνομάσειν ἡ Ἰταλία. Βάῤῥων de Re Rustic. II. 5. Γέλλιος XI. 1. (υ υ υ)

Γ'ταμεύομαι, μέσ. ἀποθ. Εἶμαι ἰταμὸς· Ζῶ, διάγω, προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς αὐθάδης, ἀναίσχυντος, Ἰουλιαν. (υ υ – υ –)

Γ'ταμία, ἡ = ἰταμότης, παρὰ τοῖς Ο'. (ξ) παρὰ τὸ

Γ'ταμός, ἡ, όν (εἶμι, ἴτης). Τολμηρὸς, ἄπτοος, ἀφοβος, ἀπτόητος, ἀπόκοτος· συνῃ. δὲ κατὰ ψεκτ. σημ. Αὐθάδης, ἀναίσχυντος, ὑβριστὴς, προπετὴς· χαριτίων Εἰς τὸν ἀφροδισιασμὸν αἰσιδής. Ἐπῤῥ. ἰταμῶς. (υ υ υ) ἀφ' οὗ

Γ'ταμότης, ητος, ἡ. Θρασύτης, ἀφοβία, ἀπτοησία· ὡς ἰταμότης τῆς ψυχῆς. Πλουταρχ. Πομβλικ. Αὐθάδεια, ἀναισχυντία, προπέτεια. (ξ)

Γ'τέα, ἡ, Ἰωνικ. Ἰτέη καὶ ἰτείη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ δένδρον ἰτέα, ἰτιά, Ἰλδ. Φ, 850. πίτέαι ὠλεσίκαρποι διότι εἰσὶν ἄκαρποι, Ὀδσ. Κ, 510. 2) Ἀσπὶς ἐκ κλώνων ἰτέας πεπλεγμένη καὶ μὲ γύψον, δέρμα βοὸς ἢ μὲ χαλκὸν ἐπιπυτυμένη, τουρνβ. καπλωτισμένη, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Εὐριπ. Ἱκέτ. 695. Τρωάδ. 1193. (– υ –) ἀφ' οὗ

Γ'τέινος, η, ον· ὡς παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, ἢ πλεγμένον μὲ κλωνάρια ἰτέας, ῥάβδους Ἡρόδ. 4, 67. ποιήκειαι Θκρτ. (– υ υ υ)

Γ'τέον, Ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ εἶμι. Πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις, νὰ πηγαίνωμε, κλ.

Γ'τεών, ῶνος (ἰτέα), Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἰτέας. (– υ –)

*Γ'τηλος, η, ον. Ἐθέλουσιν ὅτι ἐχρῆτο ὁ Αἰσχλ. ἀντὶ τοῦ, ἔμμονος, Herm. opusc. 2. σλ. 64.

*Γ'την, Ἐπκ. γ'. ὀνικ. πρσπ. παρατ. τοῦ εἶμι. Ὅμ. (υ –)

Γ'της, ὁ (εἶμι). Ὅστις πηγαίνει ἀφόβως, ἀπτοήτως, τολμηρῶς πρός τε ἐπιχείρημα ἢ πρός τινα κίνδυνον. Ἔτι δὲ κπί ψεκτ. Θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδὴς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰταμός. Πλάτ. ἐν Πρωταγόρ. δίδει τὴν παραγωγὴν αὐτοῦ· πίτας γε, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι. (υ –)

Γ'τητέον, = Ἰτέον, Ἀττ. (ι)

Γ'τητικός, ἡ, όν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ'. 11. = ἴτης, ἰταμός. (ξ)

Γ'τζέλη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ διφθέρα. Ἡσυχ.

Γ'τρια, καὶ ἰτρία, τά. Εἶδος πλακούντος· κατ' Εὐστάθ. Πέμμα λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, ἐξαιρ. εἰς θυσίας προσφορὰν· ἡ τόνωσις τῆς λέξεως ἀμφιβλ., Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 1092. ἀφ' οὗ

Γ'τριεπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἰτρια τὸ σύνηθ. τουρνβ. μπουρεκτσής.

Γ'τω, Βοιωτικ. ἀντὶ, ἴστω, γ'. ἐνκ. πρσπ. προστακτ. τοῦ οἶδα· ἐξαιρ. «ἴττω Ζεύς, ἀντὶ ἴστω Ζεύς» Valck. ἐν Εὐρπδ. Φοιν. 1671. Heind. ἐν Πλάτ. Ψαιδ. σλ. 62. Α. ἔτι δὲ καὶ «ἴττω Ἡρακλῆς» Ἀρστφ. Ἀχ. 860.

*Ἰτυμονεύς, έως, Ἐπν. ῆος, ὁ. Ἡύρ. ὄνμ. ἀντίμου τινὸς Ἠλείου. Ἰλδ. (– υ υ –)

Γ'τυς, υος, ἡ. Πᾶσα περιφέρεια, γύρος, χεῖλος στρογγύλων πραγμάτων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἡ περιφέρεια τοῦ τροχοῦ, ἡ ἄψις, Ἰλδ. Δ, 486. Ε, 724. (ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται ἡ λξ.) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐξαιρ. ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, τὸ χεῖλος τῆς ἀσπίδος, καὶ ἡ στρογγυλὴ ἀσπὶς· «ἴτυς βλεφάρων» Τὸ κύρτωμα τῶν ἀφρυάδων· (πιθανῶς οὐ παρὰ τὸ ἴσ-αι, Τὸ περιπορευόμενον, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ἰτέα. (υ υ)

*Ἴτυς, υος, ὁ· Ἡύρ. ὄνμ. ἔτι δὲ καὶ τρισυλλάβ. ἴτυλος, Ὀδσ. Τ. 522. (συνῃ. υ υ, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Ἀγ. 1112. ἀν τῷ ἀντλ. ῥωμῷ μὲν τοι λαμβάνεται καὶ μκρ. τὸ υ, Σφκλ. Ἠλ. 148. Dind. ἐν Ἀρστφ. Ὀρ. 214.)

Γ'τω, ῆ. ἐνκ. πρπ. προστακτ. τοῦ, εἶμι. Ἄς πηγαίνῃ, Ὅμ., οἱ δὲ Ἀττ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔστω, Ἄς εἶναι, καλὰ καλὰ, χρῶνται αὐτῷ· Σφκλ. Φιλ. 120. Elmsl. ἐν Εὐρπδ. Μηδ. 780. (υ –)

*Ἰτωνη, ωνος, ἡ· Ἠλδ. Β. 696. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνῃ. Ἰτώνη, ἡ, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. (ι)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Υ.

Ἰυγή, ἡ· = Ἰυγμὸς, ὁ, Φωνὴ, κραυγὴ, βοὴ· ἀλαλαγμὸς, Ἡρόδ. 4, 43. ἐπὶ τῆς κραυγῆς τοῦ Φιλοκτήτου, Σοφοκλ. Φίλ. 752. ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ Βασιλίσκου, Νικ. Θηρ. 404. καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ὄφεως, Ὀππ. Ἀλ. 1, 565. (ἡ λέξις προέκυψε πιθανῶς ἐκ τινος ἐπιφωνήματος, ἰδὲ ἰύζω) (– – – Ἐπκ. υ – – Ἀττ. Σφκλ. Φίλ. 752.)

*Ἰυγμός, ὁ (ἰύζω). Κραυγὴ, ἀγαλλίασις, ἀλαλαγμὸς, Ἰλδ. Σ, 572. ἄλλο καὶ εἰρωγὴ, στεναγμὸς, ὠρυγμὸς, ὀλολυγμὸς, ἐν γένει δυνατὴ, τραχὺ φωνὴ, Σόρυβος. (– – υ)

Ἰυγξ, γγος, καὶ ἴυγξ, ἡ. Τὸ πτηνὸν σεισούρα, καὶ σεισοπυγὶς, κεινότ. κωλεσοῦσα λεγόμενον, ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἴυγξ ὀνομασθὲν· τὸ ὁποῖον δένουσαι αἱ μάγισσαι εἰς μετάλλινοι τριχὸν καὶ περιστρέφουσαι τὸν τροχὸν μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, ἤτοι βοηθητικὸν μέσον εἰς τὸν ἔρωτα, ἐξαιρέτως κατὰ ἀπίττου ἐρωτοῦ διὰ νὰ ἀναζωπυρήσουν πάλιν τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν παραιτηθεῖσαν ἐρασμίαν του· ἰδὲ Θεοκρ. Εἰδλ. 2. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 113. Voss. Virg. Ecl. 8, 68. ὄθεν 2) Τρπκ. Θέλγητρον, χάρις ἐπαφροδίσια, παιδήποτέ τι ἐπαγωγικὸν, ἐξελκυστικὸν· ἀκατάσχετος ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἔφεσις. 3) Ὁ μαγικὸς τροχὸς ἐπὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφετό δεδεμένη ἡ ἴυγξ. «ἐλίκων ἴυγγα ἐπὶ τινι Γυρίζω τὸν μαγικὸν τροχὸν κατά τινος, διὰ νὰ τὸν κινήσω εἰς ἔρωτα νὰ ἀναψω πάλιν τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος εἰς τὸ στῆθός του, νὰ τὸν κάμω νὰ ἀγαπήσῃ πάλιν τὴν παραιτηθεῖσαν ἀγαπητικήν του· (– – Ἐπκ. καὶ παρὰ Πνδ. υ – Ἀττ. ἰδὲ Ἀρστφ. Δυσ. 1110.)

Ἰύζω, Μλ. ἰύξω. Κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ, Ἰλδ. Γ, 66. Ὀδσ. Ο, 162. ἀμφοτεράκις ἐπὶ ζώων ἐκπτουομένων ὑπὸ σφοδρᾶς τινος φωνῆς, κραυγῆς· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀγαλλιάσεως, χαρᾶς, ἀλαλαγμοῦ φωνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ὀλολυγμοῦ· ἐν γένει, Προξενῶ σφοδρὸν Σόρυβον, τραχεῖαν διὰ τραχεῖας φωνῆς, σφοδρῶς ἠχῶ, τὸ κοινότ. σκούζω. χουίζω· (παρὰ τοὺς φυσικοὺς ὑφηγητὰς ἡ ἀναφωνήσεις ἰή, ἰού, ἰώ ἀφ' ὧν καὶ τὸ οὐσιαστ. ἰά, ἰή, ἡ φωνή· (τὸ ἰῶτα παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ παρὰ τῷ Πιδ. μκρ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βρχ., Σφκλ. Τρ. 787.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Γυκτά, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἰυκτής, Θκρ. (– ⏑ ⏑)
Γυκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἰυκτής, ὁ (ἰύζω). Ὅστις φωνάζει, βοᾷ, κραυγάζει. Κράχτης· ἔτι δὲ καὶ ὁ Σαλπιγκτής.
*Γυκτής, οῦ, ὁ (ἰύζω). Ὅστις βοᾷ, κραυγάζει, φωνάζει δυνατά· φωναρᾶς ἐν γένει· ἔτι δὲ καὶ ψάλτης, τραγῳδιστής, αὐλητής, σαλπιγκτής. (ι)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Φ.

*Ἰφεύς, έως, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινὸς τῶν Λυκίων, Ἰλ. (– –)
Ἰφθίμος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ δικατάλλ. Ὅστις εἶναι ἰσχυρός, δυνατός, ἀνδρεῖος, κραταιός, πολλάκις παρ' Ὅμ., τὰ πλείστα ἐπίθ. τῶν ἡρώων τῆς ποιήσεώς του· ἰφθίμου ψυχαί, Ἀνδρείας, τοῦτ' ἔστιν ἀνδρείων ψυχαί, Ἰλ. Α, 3. ἐξαίρ. ἐπὶ φυσικῆς δυνάμεως, ὅθεν πολλάκις καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ἐπῶν., Ἰλ. Γ, 336. Σ, 204. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπίθ. ὁρμητικοῦ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ, 749. ἔτι δὲ καὶ γυναικῶν, ἰφθίμη βασίλεια, παράκοιτις, ἄλοχος καὶ τ. τ. κατὰ γενικήν, τιμητικὴν σημασίαν γυναιξὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος ἁρμοδίαν. Τῷ ⏑ηλκ. γένει, Ἰφθίμη χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ γυναικῶν κυρίως, τῷ δὲ, ἡ ἰφθιμος, ποιητκ. μόνον ἐν τῷ, ἰφθίμους ψυχάς, ἰφθίμους κεφαλάς. 2) Ἰφθίμη, ἡ· Κύρ. ὄνομ. Ὀδσ. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἰφι ἐτυμολογητέον ἀμέσως ὥστε τὸ –θιμος ἐννοεῖσθαι κλίσεως συλλαβάς· κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ ἰφι καὶ θυμός, ἢ ἐκ τοῦ ἰφι καὶ τιμή σύνθετον.)
Ἰφι, Ἐπίρρηματικ. Ἰσχυρῶς, καρτερῶς, ἀνδρείως, δυνατῶς, μὲ κράτος, μὲ ἐξουσίαν, μὲ βίαν, πολλκ. παρ' Ὅμ., ἀεὶ μέντοι ἐν συντάξει μετὰ τῶν ῥημάτων μόνον· ἰφι νίκησε· ἰφι μάχεσθαι· ἰφι δαμῆναι· ὡσαύτως καὶ ἰφι κτάμενος, Ἰλ. Γ, 375. ποιητκ. μόνον· ἐπὶ τὸ πολὺ κεῖται ἐν συνθέσει κυρίων ὀνομάτων, π.χ. τῶν παρ' Ὅμ. Ἰφιθάμας, Ἴφαλος, Ἰφίνοος, Ἴφιτος, Ἰφιτίων, Ἰφιάνασσα, Ἰφιμέδεια καὶ τοῦ μεσομυκηναϊκοῦ Ἰφιγένεια· (ἔστι δὲ πιθαν. ἡ λέξ. παλαιὰ ὅστε. πτῶσις ποιητ. τοῦ ἶς κυρίως· κατ' ἄλλους δὲ οὐδέτ. τοῦ ἄρχαίου ἐπίθ. ἴφις.) ἀφ' οὗ
*Ἰφιάνασσα, ἡ· Κύρ. ὄνμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμν. Ἰλ. Ι, 145. 287. παρβλ. τὸ ἐπόμ. (– ⏑⏑ –)
*Ἰφιγένεια, ἡ, Ὅνμ. κύρ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμν. (– ⏑⏑ –, ἀπαξ μέντοι καὶ Ἰφιγενείη, Αἰσχλ. Ἀγ. 1524. παρβλ. Dind. ἐν Ἀρστφ. λόγ. σλ. 51.)
Ἰφιγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάσθαι). Ὅστις, ἢ ὅτι ἐγεννήθη, ἀνεμφύτως μὲ ἰσχύν, δύναμιν, ὑπὸ ἰφιγενήτων. Ὀρφ. (– ⏑⏑ –)
*Ἰφιδάμας, αντος, ὁ· Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος τῶν ἐντίμων, Ἰλ. (– ⏑⏑ –)
*Ἰφικλείδης, ου, ὁ, Πατρνμ. τοῦ, Ἰφικλος· Ἡσδ. Ἀσπ. 111. (– – – –)
*Ἰφικλείος, εία, ειον, Ἐπκ. ἰφικλήειος, εἰη, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ἰφικλον, Ὀδσ. (τὸ ἄρκτκ. ἴδιον μκρ.) παρὰ τὸ
*Ἰφικλεύς, έως, Ἐπκ. –ῆος, ὁ = τῷ ἐπμ., Ἡσδ. Ἀσπ. 54.
*Ἰφικράτιδες, αἱ. Σανδάλιόν εἴδός τι ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους ὀνομασθέντων. (– ⏑⏑⏑⏑)
*Ἰφιμέδεια, ας, Ἐπκ. ης, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Ὀθσ. (– ⏑⏑ –)
*Ἴφιονος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. ἐντίμου τινὸς Ἕλληνος, Ἰλ. (– ⏑⏑⏑)
Ἴφιος, α, ον (Ἰφι). Ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἰσχυρόν, ἀνεμπόδιστον. Ἐπκ. ἐπίθ., τῷ ὁποίῳ ὡμοιωκότως χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ μόνον ἐν τῇ συντάξει ἴφια μῆλα· Πράβατα δυνατά, παχέα, λιπαρά, καλοθρεμμένα. (– ⏑⏑)
*Ἴφις, ιδος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. ἡ ἐρασμία τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ.
*Ἰφις, ιος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Θηβαΐος τις στρατηγός, ὁ πατὴρ τοῦ Εὐαδνέως, Εὐρπ. Ἱκτ. 1011.
*Ἰφιτίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος τῶν ἐντίμων, Ἰλ. (– ⏑⏑ –)
*Ἰφιτίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἴφιτου, Ἰλ. (– ⏑⏑ –) πατρνμ. τοῦ
*Ἴφιτος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. παρ' Ὅμ. Ἑλλήνων τε καὶ Τρωων. (– ⏑⏑)
*Ἰφιων, ωνος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Πιθ. (– ⏑ –)
Ἴφυον, τὸ. Εἶδός τι λαχάνου βρωσίμου (– ⏑⏑, Ἀρτστφ. Θεσμφ. 910.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Χ.

Ἰχβύα, Ἰων. ἰχθύη (ἰχθύς). Δέρμα ἰχθύος, τὸ χονδροκοτοδερκὲς φαρετόμερον, πραχύ, κατεσκεπασμένον, ὡς ῥίνη, ῥινὶ χρησιμον εἰς τὸ λεύκωσιν, ἀπαξίωσι τὴν ἐπιφάνειαν πραγμάτων. Ἱππ.
*Ἰχβυάζω, Μλ –άσω = ἰχθυάω. Ἀισθ.
Ἰχβυάριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἰχθύς. Ἀσχν. ς. 4. Ψαράκι, μικρὸν ψάρι. (α)
Ἰχβυάω, Μλ –άσω (ἰχθύς). Ἁλιεύω, πιάνω ψάρια, ψαρεύω, Ὀδσ. Μ, 95. Ἐπκ. παρατ. ἰχθυάασκεν, Ὀδσ. Δ, 368.
Ἰχβυβολεύς, έως, ὁ = ἰχθυβόλος, Ἡσδ.
Ἰχβυβολέω. Κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὀψάρια.
Ἰχβυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ψαρεύει μὲ τρίαινα, ἢ μὲ ἅρπη, κτυπῶντας τὰ ψάρια μὲ τὸ καμάκι.
Ἰχβυβόρος, ὁ, ἡ (βορά, βιβρώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρώγει, κατατρώγει ψάρια· ψαροφάγος, ψαροφαγᾶς.
*Ἰχβύβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Τόπος, μέρος βοσκημένος ἀπὸ ψάρια, ὅπου εβόσκησαν ψάρια.
*Ἰχβυγόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἢ ὅ,τε γεννᾷ ψάρια, αὐξάνει τὴν γένεσιν τῶν ἰχθύων. Ἰων. Γαξ. 429.
Ἰχβύδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἰχθύς. Μικρὸν ψάρι, ψαράκι, ψαρόπουλον (κατὰ Dawes misc. σλ. 214. – ⏑⏑ –, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀρχστρ. Ἀδ. σλ. 111. C. παρ' ἄλλοις δὲ ἀεὶ – ⏑⏑ –, Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 160.)
Ἰχβυδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι εἰσδέχεται ἢ περιέχει ψάρια.
*Ἰχβύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἰχθύα.
Ἰχβυήματα, τὰ (ἰχθύα). Δέπη, λέπια ἰχθύων. 2) Ῥινίσματα, ῥινίδια πραγματός τινος ξυσμένου μὲ τὴν ἰχθύαν. Ἱπποκρ.
Ἰχβυηρός, ὰ, όν (ἰχθύς). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἰχθῦς· ψαρίσιον, ψαρίτικον, ψαράδικον. Ἀριστοφ. Πλουτ.
*Ἰχβυία, ἡ (ἰχθύς). Ἁλιεία, ψάρευμα, τὸ νὰ ψαρεύῃ, πιάνῃ τις ψάρια.
*Ἰχβυΐδιον, τὸ· ποιητκ. Ὑπκρστ. τοῦ ἰχθύς.
Ἰχβυϊκός, ή, όν = ἰχθυηρός· παρὰ τοῖς Ο'. μπύλη ἰχθυϊκή. Β'. Παραλειπ. 15.
*Ἰχβυΐνος, ή, όν = ἰχθυηρός.
Ἰχβύκεντρον, τὸ (κέντρον). Ἄρπη, τρίαινα, κάμαξ, καμάκι μὲ τὸ ὁποῖον πιάνουν ψάρια.
*Ἰχβυμέδων, οντος, ὁ (μέδων). Βασιλεὺς τῶν ἰχθύων.
*Ἰχβυνόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἰχθύων ἐξουσιαστής.
Ἰχβυοβολεύς, έως, ὁ = ἰχθυβολεύς.
*Ἰχθυοβολέω, = ἰχθυβολέω. παρὰ τὸ
*Ἰχθυοβόλος, ὁ, ἡ = ἰχθυβόλος.
*Ἰχθυόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). = ἰχθύβοτος.
Ἰχθυόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἰχθύς· ψαροφαγωμένον.
*Ἰχθυογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). = ἰχθυγόνος.
Ἰχθυοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, παρόμοιάζει μὲ ἰχθύν, φαίνεται ὡς ψάρι· ἔχει τὴν ποιότητα, τὴν γεῦσιν ὡς νὰ ἦτο ἰχθύς, Ἡρότ. 7, 61. 2) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλῆθος ἰχθύων.
Ἰχθυόεις, εσσα, εν (ἰχθύς) = τῷ προηγ. παρ' Ὅμ. πολλκ., ἐξαίρ. δὲ ἐπίθ. τοῦ Πόντου· ἰχθυόεντα κέλευθα· Ὁδοὶ ἰχθύων, τοῦτ' ἔστι Ναυτιλία, πλεύσιμον, ταξείδευμα εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Γ, 177. 2) Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἰχθῦς, εἶναι ἡτοιμασμένον, κατεσκευασμένον μὲ ἢ ἀπὸ ψάρια.
Ἰχθυοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ἁλιεύς, ψαροκυνηγός, ψαρᾶς.
*Ἰχθυοθηρευτής, οῦ, ὁ (θηρεύω) = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ
Ἰχθυοθηρευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἁλιείαν, εἰς τὸ ψάρευμα· μὴ ἰχθυοθηρευτικὴν ὑπκ. τέχνη, Ψαρική, ἢ τέχνη τοῦ νὰ ψαρεύῃς.
Ἰχθυοθηρευτήρ, ῆρος, ἰων. ἰχθυοθηρητής οῦ, ὁ = ἰχθυοθήρας.
Ἰχθυοθηρικός, ή, όν = ἰχθυοθηρευτικός.
Ἰχθυόθηρον, τό· καὶ ἰχθυόθηρος, ὁ = κυκλάμινος. Φυτόν τι ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς λάρευμα· τὸ παρ' ἡμῖν Ψαροβότανον, Διοσκ. Β'. 194.
Ἰχθυοκένταυρος, ὁ, ἡ (κένταυρος). Ἀνθρώπου καὶ ἰχθύος σύμμικτον μορφὴν ἔχων. Ἐπίθετον τοῦ Τρίτωνος, Σχολ. Λυκόφ. 34.
Ἰχθυοκέλλα, ἡ (κέλλα). Ψαροκόλλα, τὸ κοινῶς τουτχάλι, ταλί, Διοσκορ.
*Ἰχθυοληϊστήρ, ῆρος, ὁ (ληϊστής). Ληστὴς τῶν ἰχθύων, ψαρολῃστής, Δ. Ταρντ. 91. ὃ τοῖς χειρογρφ. ὅμως κεῖται Ἰχθυσιληϊστήρ, ὅπερ προκρίνει ὁ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 687.
Ἰχθυολοιός, ὁ (ἕλκω). Ὅστις ἕλκει, σύρει, τραβᾷ ἔξω ἰχθῦς, ψαρᾶς ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἀγκιστρον.
Ἰχθυολογέω, (λέγω). Λαλῶ, ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων· ἀφ' οὗ
Ἰχθυολογία, ἡ. Ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία, πραγματεία, παρὰ τὸ
Ἰχθυολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ περὶ ἰχθύων ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος.
Ἰχθυολύμης, ου, ὁ (λύμη). Ψαροπανοῦκλα· κομψ. ἐπίθ. ἀνθρώπου τινὸς ἀσεμνέως τοὺς ἰχθῦς τρώγοντος, ψαροφαγᾶς. Ἀριστοφ. Εἰρ. 814. (– ⏑⏑ –)
Ἰχθυομαντεία, ἡ. Μαντικὴ διὰ τῶν ἰχθύων· τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις παρατηρῶν τὰ ψάρια· παρὰ τὸ
Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ παρατηρήσεων τῶν ἰχθύων, ἢ ἐκ τῶν ἰχθύων.
*Ἰχθυομέδων, οντος, ὁ (μέδων). = ἰχθυμέδων.
*Ἰχθυονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). = ἰχθυονόμος.
*Ἰχθυοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι κατασταίνει, ἀγκυλόνει, καλᾷ τοὺς ἰχθύς, ἐπίθ. τοῦ ἀγκίστρου. Ἀνθλ.
Ἰχθυοπωλαινα, ἡ (πωλέω). Ψαροπωλήτρια, ψαροῦ. Φερεκράτ, παρ' Ἀθην. ιδ'.
Ἰχθυοπωλεῖον, καὶ ἰχθυοπώλιον, τὸ. Τόπος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια· ψαροπάζαρον, τουρλὶ παρὰ τὸ
Ἰχθυοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἰχθῦς, ψαρᾶς, ψαροπωλητής. ἀφ' οὗ
Ἰχθυοπωλία, ἡ. Τὸ νὰ πωλῇ τις ἰχθῦς.
*Ἰχθυοπώλιον, τό, = ἰχθυοπωλεῖον.
Ἰχθυόρροος, ὁ, ἡ (ῥέω). Τόπος πλήρης ὑγρασμάτος ἀπὸ ψάρια. Τιμοκλῆς παρ' Ἀθην. Η'.
Ἰχθυοτροφεῖον, τό (ἰχθυοτρόφος). Τόπος ὅπου τρέφονται, φυλάττονται τὰ πιασμένα ὀψάρια.
Ἰχθυοτροφικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, συμβάλλει, εἶναι ἐπιτήδειον, καλὸν εἰς τὴν τροφὴν, διατήρησιν, αὔξησιν, πολλαπλασίασιν τῶν ἰχθύων· παρὰ τὸ
Ἰχθυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, περιποιεῖται τοὺς ἰχθῦς, φροντίζει περὶ τῆς τροφῆς, διατηρήσεως, πολλαπλασιάσεως τῶν ἰχθύων.
Ἰχθυουλκός, ὁ = ἰχθυολοιός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰχθυοφαγέω, Μλ. -ήσω (ἰχθυοφάγος). Τρώγω ἰχθῦς, ζῶ ἀπὸ ψάρια, τρέφομαι μὲ ψάρια.
Ἰχθυοφαγία, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἰχθῦς, νὰ τρέφηται μὲ ὀψάρια· παρὰ τό
Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει ἰχθῦς, τρέφεται μὲ ψάρια. (ε)
*Ἰχθυοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, γεννᾷ, ἔχει, περιέχει ἰχθῦς. Γρηγ. Ναζ.
*Ἰχθυπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι)=ἰχθυοπαγής.
Ἰχθύπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα). Πλοῖον ἔχον ἐπὶ τὴν πρῶραν ἰχθύος τύπον.
Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ψάρι. Ὅμ. 2) κατὰ πλῆθ. ἀριθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, καὶ ἀντὶ ἰχθυοπωλεῖον. Ἀντὶ τῆς αἰτκ. ἰχθύν εὕρηται παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ ἰχθύα· Πλῆθ. ὀνομστ. καὶ αἰτ. ἰχθύας, ἰχθῦας, συνῃ. δὲ κατὰ συναίρ. ἰχθῦς, παρ' Ὅμ. ἤδη ἐν Ὀδσ. (τὸ μὲν ἐν μιᾷ ἐνκ. ὀνμστ. καὶ τῷ, ἰχθύν αἰτιατ., μακρ., Ἰλιδ. Φ, 127. Ὁ δὲ Πνδ. μόνος χρῆται τῇ αἰτ. ἰχθύν κατὰ βρχ. λήγτ. ἐν ταῖς τρισυλλβ. πτώσεσι δὲ, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς παρὰ τό, ἰχθύς παραγώγ. καὶ αὐτῷ συνῆτ. λέξεσι, βραχύ.)
*Ἰχθυσελήνιστήρ, ῆρος, ὁ, ἰδὲ ἰχθυοληνιστήρ.
*Ἰχθυφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν)=ἰχθυοφάγος. (α)
*Ἰχθυφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι φονεύει τοὺς ἰχθύας.
Ἰχθυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)= ἰχθυοειδής. Ἡρόδ. 7. 109. Ἐπῤῥ. ἰχθυώδως.
Ἴχμα, τό· =ἶμα. Ἡσύχ.
Ἰχνάομαι, μέσ. ἀποθ. =ἰχνεύω. Πλτχ.
Ἰχνεία, ἡ (ἰχνεύω). Τὸ νὰ ἰχνεύῃ, ἐξετάζῃ, παρατηρῇ τις τὰ ἴχνη τινός.
Ἰχνελάτης, ὁ=ἰχνηλάτης. (ε)
Ἴχνευμα, τό. Ὅ,τι ἴχνευσε, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη ἐξεῦρεν, ἀνεκάλυψέ τις.
Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, κυρίως. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἰχνεύει τίποτε. α) Αἰγυπτιακόν τι ζῶον τῇ ἰκτίδι, μὲ τὴν νυφίτσαν παρόμοιον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ εὑρὸν κατατρώγει τὰ ᾠὰ τῶν κροκοδείλων, β'.) Πτηνόν τι τοὺς σκώληκας, καὶ γ'.) Σφηκῶν τι εἶδος τὰς ἀράχνας καταβιβρώσκον.
Ἴχνευσις, εως, ἡ· =ἰχνεία.
*Ἰχνεύτειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἰχνευτήρ. Ἐπιγρ. παρὰ Welcker syll. n. 32. 9.
*Ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ=ἰχνευτής.
Ἰχνευτής, ὁ. Ὅστις ἰχνεύει, ἐρευνᾷ, παρατηρεῖ τὰ ἴχνη τινός· κυνηγός· κἰχνευτὴς κύων Σκύλος τοῦ κυνηγίου, τὸ τουρκβ. ζαγάρι. 2) ὁ ἰχνεύμων, Ἡρόδ. 2, 67. παρὰ τό
Ἰχνεύω (ἴχνος)· κυρίως, Ἐρευνῶ, ζητῶ τὰ ἴχνη τινός· ἐν γένει δὲ, ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ, ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, κατασκοπῶ, ἔκειτο ἄλλοτε παρὰ Πνδ. Πυθ. 8, 48. ὅπου ὁ Boeckh νῦν ἰχνέων γράφει· ὀρθότ. ὅμως φαίνεται τὸ οἰχνέων τοῦ Ἑρμάνου Hermann· τὸ δὲ ἰχνεύω πάνυ εὐχρηστον παρὰ Ξνφ. καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττ.
*Ἰχνέω, ἰδὲ ἰχνεύω.
Ἰχνηλασία, ἡ (ἰχνηλάτης). Τὸ νὰ ἐλαύνῃ, διώκῃ, ζητῇ νὰ εὕρῃ τις τὰ ἴχνη τινός· τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξερευνᾷ, ἀναζητῇ, κατασκοπῇ τις τίποτε· ὡς τό, ἰχνηλατέω.
Ἰχνηλατέω. Διώκω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινός· κατασκοπῶ τι· παρὰ τό
Ἰχνηλάτης, ου, ὁ (ἴχνος, ἐλαύνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἰχνηλατεῖ· κατάσκοπος. (α) ἀφ' οὗ
*Ἰχνηλατία, ἡ=ἰχνηλασία.
Ἴχνιον, τό. Κατὰ τὸν τύπον Ἠοκρστ. τοῦ ἴχνος, Ὅμ. ηρετ' ἰχνί' ἔτινος βαίνω τὸ κοινῶς ἀκολουθῶ τινα εἰς τὴν ὁμηλὴν (ὁπλὴν) δέν τὸν ἀρίθμει ἀπὸ τὸ κοντόν· ἐν Ὀδσ. δὲ καὶ ηκατ' ἰχνία τινες βαίνων.
Ἰχνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις ἀκολουθεῖ εἰς τὰ ἴχνη τινός. (ε)
Ἰχνογραφία, ἡ (γράφω). Σχεδίασμα διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνεται ἡ διαίρεσις τόπου τινός, ἢ ὁ τόπος τὸν ὁποῖον διαλαμβάνει πρᾶγμά τι κατὰ τὰ μέρη αὐτοῦ.
Ἰχνοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμὰ τῶν ποδῶν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κισστένκα, τρομπούκι.
Ἴχνος, εος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινῶς πατημασιά, ὀμπλή, τυρός, Ὀδσ. Ρ, 317. Ἡσιόδ. Ἔρ. 682. Τρπκ. Βῆμα, βάδισμα, διασκήλι, περιπάτημα. Πούς, πέλμα, ποδάρι, πατουνα· πτέρνα. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ηἴχνη ὑποδημάτωνη. Τὸ χονδρὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὴν πτέρναν τῶν ὑποδημάτων διὰ νὰ ἴσταται ὑψηλότερα τὸ ἀπισθεν μέρος αὐτῶν· ὡς τὸ σύνηθ. τουρκβ. ἀλτσάδες. ηἄρτου παρούσης οὐκ ἐπιζητήσω τὰ ἴχνηη. Παροιμία, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς. Τὸν λύκον βλέπομεν καὶ τὸν τουρὸν γυρεύομεν. (παρὰ τὸ, ἴκω, ἵκνέομαι· ὡς τὸ, ἶσμα παρὰ τὸ, εἶμι.) ἀφ' οὗ
Ἰχνοσκοπέω, (σκοπέω). Ἐρευνῶ τὰ ἴχνη τινός· κατασκοπῶ τι.
Ἰχνοσκοπία, ἡ· =ἰχνεία.
Ἰχώρ, ῶρος, ὁ. Θεῖον ἢ τῶν θεῶν αἷμα· τὸ αἰθέριον αἷμα τι παραπλήσιον ὑγρόν εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλιδ. Ε, 340. ἀνώμλ. αἰτ. Ἔπκ. ἰχῶ, ἀντὶ ἰχῶρα, μόνον ἐν Ἰλιδ. Ε, 416. ὡς τὸ, τέλω ἀντὶ γέλωτα καὶ ἰύρω ἀντὶ ἰδρῶτα. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος νερουλιάρικον αἷμα. ηἸχὼρ ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῥῶσθαι καὶ ἀπὸ ὑδατώδες τοῦ αἵματος διὰ τὸ μήπω πεπέφθαι, ἢ διεψῶρθαιη. Ἀρσττλ. ἔτι δὲ καὶ ἔμπνοι, καὶ αἱ κακορμίαι, καὶ ἀκάθαρτον, ἀπαστρον νερόν. (--) ἀφ' οὗ
Ἰχωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἰχῶρα, μὲ ἔμπνοι. (ε)
Ἰχορρέω, (ῥέω). Ἐπὶ ἕλκῶν, πληγῶν. Χύνει, εὐγάζει ἰχῶρα, ἔμπνοον, ἐμπυάζει, τὸ κοινῶς μαζόνει. Διοσκορ. Γ. 26. (ε)
*Ἰχωρώδης, ὁ, ἡ=ἰχωροειδής. (ε)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ψ.

Ἰ^ψ, ἰπός, ὁ· πληθ. ἶπες, οἱ (ἵπτομαι). Σκώληξ, ἢ ἐντομόν τι, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. ἰνσέκτο, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ κέρατα καὶ βλάπτει τὰς ἀμπέλους. Ὀδ. Φ, 395. ἔτι δὲ καὶ = ἰξ. (τὸ ἴωτα μκρ. ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι.)
Ἴ^ψας, βδ. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. τοῦ, ἵπτομαι. Ἰλιδ.
Ἴ^ψος, καὶ ἰφός, ὁ, Τὸ ἀγνδρον φελλόδρυς, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον χρησιμεύει ἐπὶ τοῦ πλείστου εἰς φελλούς, στουπώματα, ἀγγεῖον, εἰς τὰ ὁποῖα βάλλονται πνευματώδη ὑγρά· κατ' ἄλλους δὲ, κιττός, ἄρα συγγενὲς τῇ λέξει ταύτῃ.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Ω.

Ἰ^ω, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ εἶμι· ὥσπερ τὸ Ἔω. πρωτότ. τοῦ, εἶμι.
*Ἴω, Ἴοτκτ. τοῦ, εἶμι, Ὅμ.
Ἰώ. Ἀναβόησις, χαρᾶς ἐξαιρ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ἐχοῦ! ἰουχά! σπανιώτ. λύπης, Graefe Mel. 108. 5. 2) Προσφώνημα ἢ ἐπιβόημα ἁπλῶς, ὡς τὸ κοινῶς Ἐ! ἀκούεις! ἀκούς! τὸ Γαλλκ. he! hola! (υ –, ἀλλὰ καὶ – –, Seidel. dochm. σλ. 277.
*Ἰώ, ἰών, συνῃ. ἰώγα. Ἀρστφ. Ἀχ. 898. καὶ ἰώγα, Βοιωτ. ἀντὶ ἐγώ, ἐγών, ἔγωγε.
*Ἰώ, Ἰοῦς, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως ἐν Ἄργει. 2) Ὀνομασία τῆς σελήνης παρὰ τοῖς Ἀργείοις. (--)
Ἰωγή, ἡ. Σκέπη, ἄμυνα, φύλαξις. Ὀδυσ. Ξ, 533. ηβορέω ὑπ' ἰωγῆιη. Σκέπη διαφέντευσις ἐναντίον τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος τοῦ Βορέου· ὡς τό, σκέπας, ποιητ. παραβλ. ἐπιωγαί. (ε)
Ἰωάδης, ὁ, ἡ (ἰές, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς σκωριά· ὅ,τι εἶναι σκωριασμένον. 2) Ὅ,τι εἶναι ὡς φαρμάκι, φαρμακερόν. (ε)
*Ἰώδης, ὁ, ἡ (ἰός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἰόν, ἴτσι, πουρκβ. μενεξέν· ὅ,τι ἔχει χρῶμα ἰοῦ, εἶναι γαλάζιον ὡς τὸ ἴτσι, τὸ σύνηθ. ἰταλ. βιολέτο. (ε)
Ἰωή, ἡ (ἰάω, ἰώ). Κραυγή, βοή, φωνὴ τραχὺ ἀνθρώπων, Ἰλιδ. Κ, 139. τῆς φορμίγγος ὁ λαμπρὸς, ὀξὺς ἦχος, Ὀδσ. Γ, 261. ὁ θόρυβος, κρότος τῆς πυοῆς τοῦ ἀνέμου, Ἰλιδ. Δ, 276. Λ, 308. καὶ τῶν βημάτων ὁ κρότος, Ἡσιόδ. Θγν. 682. (ε)
*Ἰῶκα, ἰδὲ τὸ ἑπόμ.
Ἰωκή, ἡ. Ἡ ἐν μάχαις ταραχὴ τῶν διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων, ὁ θόρυβος τῆς προσβολῆς, Ἰλιδ. Ε, 521. ἐν τῇ αὐτῇ ῥαψῳδ. 740. ἐμφαίνεται προσωποποιημένη ἡ ἰωκὴ μετὰ τῆς Ἔριδος καὶ τῆς Ἀλκῆς. Εὕρηται δὲ καὶ ἡ αἰτιατ. τῆς λέξ. κατὰ μεταπλσμ. ἰῶκα ἀντὶ ἰωκήν, ὡς παρὰ τό, ἰώξ, Ἰλιδ. Δ, 801. (ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν λέξ. τινὲς μὲν ὡς περ καὶ τό, ἰωχμός καὶ ἰωξὶς παρὰ τὸ δίω, διώκω, παραβλ. παλίωξις, προίωξις· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἐπιφωνηματικὸν ἰώ, ἀλλὰ καὶ τό ἰώ, ἐστὶ συγγν. τῷ δίω, ἐπεὶ δύναται ἐκλαμβάνεσθαι τὸ ἰὼ καὶ ὡς ἀποσοβητικόν, ἀπελαστικὸν φθόγγος. (ε)
*Ἰωλκός, ἡ, Ἀττ. τύπ. ἀντὶ Ἰαωλκός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 997.
Ἰών, ἰωνγα, ἰδὲ ἀνωτέρω τὸ τέταρτον ἰώ.
*Ἴων, ωνος, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ξούθου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀφ' οὗ προέκυψεν ἡ Ἰωνικὴ γενεά· ὅθεν 2) ὁ Ἴων, ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος, οἱ Ἴωνες, τὸ Ἰωνικὸν ἔθνος. (υ–)
Ἰωνία, ἡ· καὶ ἰωνία (ἴον). Ὁ τόπος ὅπου φύονται, φυτρόνουσι τὰ ἴα, ἴτσια. (ε)
Ἰωνία, ἡ (Ἴων). Ἡ χώρα τῶν Ἰώνων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. (ε) ἀφ' οὗ
Ἰωνίζω, Μλ. -ίσω. Δαλῶ, ὁμιλῶ, Ἰωνικά, ζῶ ὡς Ἴων, τοῦτ' ἔστι τρυφερῶς. Ἰωνιστὶ ὁμιλῶ ἢ ξῶ, ὡς καὶ τὸ Ἑλληνίζω.
Ἰωνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς Ἴωνας, εἶναι Ἰώνων ἴδιον· Ἐπῤῥ. Ἰωνικῶς· Ἀρστφ. Θσμ. 163.
*Ἰώνιος, α, ον· =Ἰωνικός.
Ἰωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. Ἑλλ. τοῦ Ἰωνικός. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐξαιρ. γυνή, ὑπκμ. Ἰώνισσα, καὶ γτ ὑπκ. ἡ Ἰωνία.
Ἰωνίσκος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ὅς τις καὶ, Χρυσοφρυς, λέγεται. Ἀθην. Ζ'.
*Ἰωνιστί, Ἐπῤῥ. (Ἰωνίζω). Ἰωνικά, κατὰ τρόπον τῶν Ἰώνων· ὡς τὸ Ἰαστί.
Ἰῶξις, εως, ἡ=ἰωκή. (υ–υ)
Ἴωρος, ὁ· καὶ Ἠσύχ. Ὀρεινὸν χωρίον, ὄρος, οἶκος, οἶκου φύλαξ. Ὁ Σονιὸ. ἔχει τὴν Παροιμίαν πούδ' ἐντὸς ἰωροῦ· καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς νόμος ἐξώριζε τοὺς φονεῖς ἐκτὸς Ἰωροῦ. Ἀπολλών. ὁ Δύσκ. ἑρμην. τὸ Ἰωροί, διὰ τοῦ, Οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες, παραγτ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἰς καὶ ὥρα ὥρος.
Ἰῶτα, Ἰδὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν τῷ στοιχείῳ τούτῳ ἀρχομένων λέξεων· ἀφ' οὗ
*Ἰωτακίζω, Μλ. -ίσω. Ἐκφέρω τραχύτερον τὸ ἦτα καὶ ἀκούεται δυνατὰ τὰ ἰῶτα εἰς τὴν προφοράν μου· Spald. Quinctil. 1, 5, 32. ἀφ' οὗ
*Ἰωταχισμός, ὁ. Αὐτὴ ἡ σφαλερὰ προφορά.
*Ἰωτογραφέω (γράφω). Γράφω λέξιν τινὰ διὰ τοῦ ἰώτα.
Ἰωχμός, ὁ· =ἰωκή. Ἰλ. Θ, 89, καὶ 158. Ἡσιόδ. Θγν. 683. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε', 247. (– –)
Ἴωψ, ἰωπος, ὁ. Ἰχθύων εἶδός τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. (υ–)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ.

Ἐπεξεργασθὲν καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου.

Κ ἡ κ. Κάππα, ἄκλτ. τὸ δέκατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον κ', οὕτω γραφόμενον, σημαίνει εἴκοσι, καὶ ὑπογραφόμενον κ, οὕτω, σημαίνει εἴκοσι χιλιάδας. 2) Ἔτι δέ, συγγενὲς τῷ γ καὶ τῷ χ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ διακρίνεται κατὰ τὴν σκληρὰν αὐτοῦ καὶ δυνατὴν προφοράν, διὸ καὶ τὸ χνόος ἐλέγετο ὑπὸ τῶν πλτρ. Ἀττικῶν κνόος, τὸ γνάπτω, κνήπτω· τὸ ῥέγχω, ῥέγκω, καὶ ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ χιτών, κιθών, τὸ δέχομαι, δέκομαι κ. τ. τ. οὕτως ἔγινε καὶ τὸ Γερμνκ. Knie ἐκ τοῦ Ἑλλ. γόνυ, πρβλ. Lobeck Phryn. p. 173. 307.

Κ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικοῦ κε, = τῷ Ἀττικῷ ἄν· συχνάκις παρὰ Θκρτ.

Κάβαισος, καί, κάβασος, ὁ, ἡ. Πολυδ. ξ'. 43. = ἄπληστος, ἐκ τοῦ κάβος.

Καβάλλης, ου, ὁ· ἐργάτης ἵππος, (ἀγωγιάτικον ἄλογον). Ἀχρεῖος ἵππος. Ἀνάλεκτ. Β'. 6. καὶ Πλούταρχ. Ἀσιανὴ λέξις = τῷ Δτνκ. caballus ὅθεν τὰ τῆς συνηθείας καβάλλα, καβαλάρης, καββαλικεύω.

*Καββαίνων, Πτκ. ἀντὶ καταβαίνων, παρ' Ἀλκμ. λφν. 34. εὕρηται δὲ καὶ καβαίνων. Ἡσαϊστ. σ. 44.

Κάββαλε, ἀντὶ, κάτβαλε· ὃ ἐστὶ κατέβαλε. κατ' ἀποκοπήν. Ἰλ. Ε, 3443.

Καββαλικός, ἡ, όν· ἀντὶ, καταβαλικός, (καταβάλλειν). Ἐλέγετο ὁ καλὸς παλαιστής, ἡ πύκτης, ὁ καταβάλλων τὸν ἐναντίον. 113. Δτνκ. Πλούταρχ. καὶ ἡ τέχνη, Καββαλική, = γυμναστική. Γαλην. καὶ Ἀντωνῖν. Ζ', 52. Ἀραγε δὲν παράγεται ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ καββαλικεύω, ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, κ, τ. λ.

*Καββαλικώτερος, συγκρ. τοῦ πτρ. ἀντὶ καταβαλικώτερος, τοῦτέστιν ὁ μᾶλλον ἑτέρου καταβάλλειν δυνάμενος. Μάρκ. Ἀντ. ζ'. 52. Ἰδ. Πλουτ. Λακων. ἀποφθ. τὸ τέλος. Σημ. Κορ.

Καββάς, ᾶτα, ἀντὶ, κατβάς, ὅ ἐστὶ, καταβάς. Πνδρ.

*Καββάσι, Λακων. = καταβῆναι.

*Καββάλος· Ζ. αὐτοκάβδαλος. Ὡσαύτως κίβδηλος καὶ κάβος.

*Καβειραῖος, αία, αῖον (Κάβειροι) = Καβειρικός.

Καβειριάζομαι, Μιμοῦμαι τὰς συνηθείας, ἢ τὰ ὄργια τῶν Καβείρων, ἑορτάζω τὰ ὄργια των. Στεφ. Βυζαντ.

*Καβειριάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ Καβειραῖος.

Καβειρικός, ἡ, όν. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Καβείρων.

*Καβειρίς, ίδος, ἡ = Καβειριάς.

*Καβειρίτης, ου, ὁ = Καβειραῖος· ἐκ τοῦ

Κάβειροι, οἱ. Δαίμονες τινές, τιμώμενοι ὡς υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Δήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ, τῶν ὁποίων ἡ μυστηριώδης λατρεία ἐξετάσθη ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδα, καὶ εὑρίσκετο καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. τοὺς ἐσχημάτιζον νάνους μὲ μεγάλα αἰδοῖα, καὶ εἰς Ἑρμαφρόδιτον μορφήν. Αὐτοῖς ἀποδίδονται ἔτι καὶ τινα μυστήρια. Ἡρόδοτ Β'. 51. Γ'. 37. Ὁ Φώτ. ἔχει Κάβειροι, δαίμονες ἐν Δήμνου διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ Ἥφαιστοι, ἢ Τιτᾶνες. Ὁ Ἡσύχ. Κάβειροι, Καρκῖνοι, πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Δήμνῳ ὡς θεοί· λέγονται δὲ εἶναι Ἥφαίστου παῖδες. (Αἱ νεώτεραι ἐξετάσεις περὶ ταύτης τῆς λατρείας, ἥτις εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξια πρὸς ἐντέλειαν τῆς Ἑλλην. Θρτετκ. ἱστορίας εἶναι αἱ τοῦ Schelling, Ouwaroff. Creuzer καὶ Welcker Aeschyl. Trilogie Prometheus 1824. ὅθεν

*Καβειρώ, οῦς ἡ· = καβειριάς, καβειρίς.

Κάβηξ, καὶ κάβαξ, κος, ἡμάρτημ. γρφ. ἀντὶ, καύηξ. Σουΐδ.

*Καβησσθεν. Ἑπρμ. ἀπὸ τὴν Καβησον, πόλιν τῆς Θράκης ἐν Ἑλλησπν.

Καβιόθυρα, τά. Μαθημ. Παλ. σελ. 47. Δτνκ. ἐκ τοῦ Cavea καὶ θύρα· κλαβανὴ, (θύρα σηκωτή). Κιουπέγκι, Τουρκ.

Κάβος, ὁ· πιθανῶς εἶναι τὸ Ἑβραϊκὸν Κάβ. ἢν δὲ τοῦτο μέτρον σιτικὸν ἀναλογοῦν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν χοίνικα· ἴσως συγγν. τῷ κάδος.

Κάγ. Ἑπκ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ γ, «κάγ γόνυα» ἀντὶ κατὰ γόνυ, Ἰλιδ. Τ, 458. τὸ ὁποῖον ὅμως ἴσως εἶναι καὶ τὸ μόνιν πρθγμ. ἰδὲ ἐν τῷ, Κάκ.

Καγγαίνω, καγκαίνω. ἰδὲ κάγκω.

Καγκαλέος. ἰδὲ κάγκανος.

Κάγκαμον, τό. Ἀτταικόντι κόμμι ἢ ξύλον ἄκρνον, πρὸς κάπνισμα, καὶ πρὸς ἰατρικὰ χρήσιμον. Διοσκορ. Δ'. 23.

Καγκανέος, α, ον. «καγκανέης ὕλης πελεκητορες». Μανέθ. Δ'. 374. = καγκάνου, ἢ, καγκάνης. ἰδ. τὸ ἀκλθ.

Κάγκανον, τό. Παρὰ Γαληνῷ, Παύλῳ Αἰγιν. καὶ Ἀετίῳ, τὸ ψυτόν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. Καπαλλα, ὀνομάζει· ἡ σημασία, κατὰ τὸν Ἐτυμολ. εἶναι ἡ αὐτή· διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καπάλεα, κατακεκαυμένα· οὕτω καί, καγκαλέος, καί, κάγκανος.

Κάγκανος, ον (καίω). Καύσιμος, ξηρὸς, στεγνός· παρ' Ὁμηρ. Ὀδσ. Σ, 308. Τμ. Ἑρμ. 136. «καγκανα κᾶλα» καὶ 112. καὶ Ἰλ. Φ, 364. «Ξύλα κάγκανα· ἀντὶ τοῦ, Ξηρά, κατάξηρα· ὅπου τινές, ἄγανα, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν. Ὁ Σουΐδ. λέγει «ἄγανον, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον. ἰδὲ κάγκω.

Καγκω, Ξηραίνω, στεγνώνω. Λέξις, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν πρὸς παραγωγὴν τῶν Ὁμηρ. κάγκανος καὶ πολυκαγκής· τὰ ὁποῖα ὅμως ἀνήκουσιν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ καίω, ὡς τὸ ἀανός καὶ ἀαλός εἰς τὸ ἀαίω· παρ' Ἡσυχ. κεῖται «καγκομένης, ξηρᾶς τῷ φόβῳ· καὶ καῶς ἄλλως». Αὗος τῷ φόβῳ· μεταφορικῶς· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάγκανος.

Καγχάζω, Μ. ἀσω. Δωρικ. -αξῶ καὶ διὰ τὸ μέτρον, καχαξῶ. Θκρ. Εἰδ. 5. 142. Ἀλόρ. ἐκάγχασα· ἀόρ. καὶ ἀμέτρως ἡ μεγαλοφώνως γελῶ· χαχαλίζομαι, καὶ ἐντεῦθε. ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι περί τινι· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ μόνης τῆς αἰτιτ. ἄνευ πρθσ. 2) Περιγελῶ, περιπαίζω, καταγελῶ. Σοφοκλ. Αἰ. 200. ἰδὲ γαγγαλίζω.

Καγχαλάω, ῶ (καγχάζω). Μεγαλοφώνως γελῶ, ἀλαλάζω, μετὰ ὑπερηφανίας καὶ θριάμβου γελῶ· ὅθεν καὶ περιγελῶ, περιπαίζω. Ἰλιδ. Κ, 565. Παρὰ τοῖς μτγστρ. μετὰ ὁστκ. χαίρω καὶ γαυριῶ διά τι.

*Καγχας, αντος, ὁ. Ὁ γελῶν διὰ τὸ παραμικρόν. Κωμικὸν πρσπ. τοῦ Δωρκ. Θεάτρου. Δτνκ. cachinnator, ἰδ. Müllers Dorier. Τμ. 2. p. 357.

Καγχασμός, ὁ (καγχάζω). Ἔκχυτος, ἤτοι ἀθρόος γέλως· τὸ μεγάλως γελᾶν.

Καγχαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεγάλως γελᾷ. Περιγελαστής· ὅθεν

Καγχαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ γελᾶν, ἢ περιγελᾶν, γελαστὴς, περιγελαστής.

Καγχλάζω, = καχλάζω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀθρόως γελῶ. Ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ, καγχάζω. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Δηναίου Γ'. τό, καγχλάζων, ὅπου γὰν, καγχάζων, κεῖται. Ἂν ὁ σχηματισμὸς εἶναι ὀρθὸς, βέβαια προκύπτει ἐκ τοῦ, καγχαλάω.

*Καγχρν, νος, τό = κάγχρνος.

Καγχρυδίας, ὁ. Ὁ ἐκ πεφρυγμένης, καψαλισμένης κριθῆς κατεσκευασμένος ἄρτος. 2) Εἶδος σίτου, παρὰ Θεοφράστ. Γ'. 26. ἐκ τοῦ

*Καγχρύδιον, τό. Τὰ ἄχυρα ἢ αἱ φλοῦδαις τῆς στεγνωμένης κριθῆς, κάγχρνος, συνθ. ἐν τῷ Πλθντκ. (χ)

*Καγχρυόεις, εσσα, εν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὅμοιος μὲ καψαλισμένην κριθήν. Ἰδ. τὸ ἀκλθ.

Κάγχρυς, νος, ἡ. Ἠέφθημένη ἤτοι καψαλισμένη καὶ ἐκλελεπισμένη κριθή, (τὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι, τὸ κεσκέκι) ἀφ' ἧς ἔπειτα ἡ πτισάνη. Στράβ. ΙΕ'. «φρύγεσθαι καθάπερ ἐν ἵπνῳ τὰς κάγχρυς» ὅπου ἐσφαλμένως κέγχρους, κεῖται. 2) Ὁ νέος καρπός, ἢ ὁ σπόρος, ὅστις φαίνεται εὐθὺς καθὼς πέσει τὸ ἄνθος, δένδρου τινός, ἢ φυτοῦ. 3) Καρπὸς τοῦ ῥοσμαρίνου καὶ ἄλλων τοιούτων φυτῶν.

Καγχρυφόρος, ον. Ὁ κάγχρυν φέρων.

*Καγχρυώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν κάγχρυν. (ἐν τῇ Ω σημσ.)

Κᾄγω, ἀντὶ καὶ ἐγώ. Ἰλ. Φ. 108. Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττκ. (α)

Κάδας, καὶ κυαμώμου. Ἡλιόδωρ. Γ'. ὅπου, κασίας, ἀναγνωστέον.

Κάδ, ἐπκ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ, δ. συχνότατα παρ' Ὁμρ. ἀλλὰ πάντοτε πρὸ τοῦ Συνθσμ. δὲ, ὡς καδδὲ καὶ οὐδέ ποτε πρὸ λέξεως ἀπὸ τοῦ δ' ἀρχομένης, καὶ μόνον ὅταν τὸ καδ' σύνηγε ὡς ἐπίρρημα εἰς τὸ ῥῆμα, (ὡς, καδ' ἔβαλεν. ἀντὶ κάτω ἔβαλε. καδ' δ' ἔπεσε, ἀντὶ κάτω ἔπεσε· καδ' δ' ἔδυσε, καδ' δ' εἶσαι κ. τ. λ.) καὶ οὐδέ ποτε ὅταν ἡ κατὰ εἶναι τῷ ὄντι προθέσις. Ἀλλ' ὁ Ἡσ. Ἔργ. 338. ἔχει καὶ «καδ δύναμιν». Ἡ γραφὴ, καδδὲ καδδύναμιν, εἶναι ἐσφαλμένη.

Καδδίζω (κάδδος). Λακωνικ. διὰ ψήφων ἐκλέγω ἢ ἀπορρίπτω· ὅθεν κεκαδδίσθαι, Πλούταρχ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυκ. 12. ἡ, κεκαδίσθαι, κεκαδίχθαι, διὰ ψήφων ἐκλέγεσθαι ἢ ἀποῤῥίπτεσθαι.

*Καδδίον, τό. = κάδιον. ἐξῆρτ. Λεγκ.

Καδδίχος, ὁ. Μέτρον τέσσαρας χοίνικας χωροῦν.

*Κάδδος, ὁ. = κάδος. Τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔσυνάζοντο αἱ ψῆφοι. Δάκν.

Καδδραθέτην, ἀντί, κατεβραδέτην. Ποιητ. 3. ἔνλκ. πρτπ. Ἐργτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καταδαρθάνω. Ὀδσ. Ο, 494.

Κἀδδύναμιν, ἀντί, κατὰ δύναμιν· ἰδὲ κἀδ.

Καδδῦσαι, ἀντί, καταδῦσαι. Πλουτ. Ὀνομτκ. τῆς Ἡλλ. μτχ. τοῦ ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. καταδύω.

*Κάδεμῶν. Δωρ. ἀντὶ κηδεμών.

*Καδεστής. Δωρ. ἀντὶ κηδεστής.

Κάδιον, τό, Ὁ μικρὸς κάδος.

*Καδίσκος, ὁ. Ὑποκορτ. τοῦ κάδος.

Καδμεία, ἡ. Ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις.

Καδμεία, καί, καδμία, ἡ· γῆ ἡ ἄμμος δι' ἧς κατασκευάζουσι διά τοῦ χαλκοῦ τὸν πάμφιλον, καὶ τὸν μαγνήτην. cadmia. Galmey.

Καδμεῖος, εία, εῖον, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου. Πλουτ. οἱ Καδμεῖοι. Ὅμρ. καὶ Ἡσδ. »Καδμεία νίκη« Παροιμ. νίκη πολλὰ ἀκριβά, μὲ ἰδίαν ψυχὴν ἠγορασμένη, ἀπεκτημένη ὡς ἡ ἀμοιβαία τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Valck. Ἡρδτ. 1, 166.

*Καδμείων, ωνος. Ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, Θηβαῖος.

*Καδμήϊος, η, ον. Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Καδμεῖος.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ. = καδμεία, τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν.—2) Ἐπίθ. Ἠλκ. τοῦ Καδμείος. Τμν. Ὅμρ. 6, 57. Ἡσδ. ἔργ. 164.

*Καδμία = Καδμεία. (γῆ)

Κάδμος, ὁ. Τὸς ἦν τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων, ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ὅστις ἔκτισε καὶ τὰς Θήβας ἐν τῇ Βοιωτίᾳ περὶ τὸ, 2300. ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτος, ἢ 300. ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, συγχρόν 1550. πρὸ Χριστοῦ. Εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι καὶ τὴν τῶν Γραμμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσκομιδήν. Ἡρδτ. 5, 58. 59.

Καδοποιός, ὁν. Ὁ τοὺς κάδους ἢ τὰς λαγήνους ποιῶν· ἐπ τοῦ

Κάδος, ὁ. Ἀγγεῖον διὰ νερὸν, κρασί, κ. τ. τ. ἀμφορεύς, λάγηνος, κουβᾶς· πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 3, 20. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους καθιᾶσιν. ἰδὲ καδδίζω. »πλέκτοι κάδοι. Μαθημ. Παλ. 37. γράφεται καὶ κάδδος, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. »κάδδοι εἰς ἀλλήλους ἁρμοττοντες«. Φαίνεται ὅτι προήλθη ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, χάω, χάζω, χανδάνω, ἔχαδον.

Κάδουλος. Ἰδὲ ἐν τῷ, κάδωλος.

Καδύτας, Φυτόν τι τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἁπάνω εἰς ἄλλα φυτά. Θεόφρ. Ἰδὲ κασύτας.

*ΚΑΔΩ, ἄχρστ. ἐξ οὗ δανείζονται χρόνους τινὰς τὰ κάθομαι, κήδω καὶ χάζω.

Κάδωλοι, οἱ· ἢ, κάδουλοι, οἱ. Παιδία, τὰ ὁποῖα ὑπηρέτουν εἰς τὰς λατρείας τῶν Καβείρων, τὰ ὁποῖα Διονύσιος ὁ Ἁλικ. (Ἱστορ. Ῥωμ. Β'. 22.) παραβάλλει μὲ τὰ τῶν Ῥωμαίων Camilli.

*Κάειρα, ἡ. Ἐπίθ. Ἠλκ. τοῦ Κάρ. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν. Ἰλδ. Δ, 142. 2) Ἐπίθ. Ἠλκ. ἀντὶ Καρική· ὡς »Βάειρα ἀσπὶς« Ἡρδτ. 5, 87. (υ—υ)

*Καεῖς, μτχ. ἀορ. 2. πθτκ. ἐκ τοῦ κάω, καίω.

ΚΑΖΩ, Μ. ἀσω, Κοσμῶ, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, προβλέπω τὰ ἀναγκαῖα, ἐντρεπίζω, παρασκευάζω· μόνον ἐν τῷ Πθτκ. Πρκμ. χρήσιμον. »Πανοπλίαις ἀρτιαζ κεκασμένος. ὁπλοισι κεκασμένος φρουραῖς κέκασται«. Εὐριπ. Ἡλ. 612. — 2) Ἰλ. Β. 530. »Ἔγχεϊ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας· ἀντὶ τοῦ, Ὑπερέβαινεν, ἐνίκα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. »κέκασται ἰσύνειαι« ἀντὶ τοῦ, ἐδύναντο νὰ ἐνοικήσῃ· ὅλον τὸ, κεκτῦς, ἐντὸς παλαιοῖς ὀνόμασιν, Ἰσοκτήτη, καὶ, Μηδικάστη. Ἰδὲ ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Καήμεναι, ἐν Ἰλ. Ψ. 198. καὶ, 210. ἀντὶ τοῦ, Καῆναι, ἐκ τοῦ κάω, καίω· δύναται ὅμως νὰ σχηματισθῇ ὁ ἐνεστὼς ἐκ τοῦ κάημι, κάημαι, ὡς καὶ τὸ, ἀήμεναι, ἐν στίχ. 214. ἐκ τοῦ ἄημαι.

Καθά, Ἐπίῤῥ. οὗ τὸ πλῆρες, καθ' ἅ, ταὐτόν τῷ, καθώς, συνήθως δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ, περ, οἷον, καθάπερ.

Καθαγιάζω, = καθαγίζω.

*Καθαγίζω, Μ. ἴσω (ἁγίζω). Ἀφιερόω, ἱερὸν ποιῶ, διόλου ἁγιάζω, ἐξαιρετως δὲ διὰ τοῦ καυσίματος θυσίας τινός. Ἡρδτ. 1, 86. 7, 54. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατακαίω, ἐπὶ θυσίων. »Ὅτ' οὖν καθαγίζοιεν τοῦ ταύρου τὰ μέλη«. Πλάτ. ὁπότε αὐτοὶ ἤθελον κατακαύσῃ ὅλα τὰ μέλη τοῦ ταύρου. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, κατακαίω τὰ σώματα τῶν νεκρῶν· ἢ καθόλου ἀντὶτοῦ, ἐνταφιάζω, θάπτω αὐτὸ ὑπὸ τὴν γῆν. Σοφκλ. Ἀντγ. 1081. — 2) Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ καθαίρω, ἁγνίζω τόπον τινὰ βεβηλωμένον, καὶ εἰς μετάνοιαν, ἢ πρὸς ἐξιλέωσιν κακοπραγίας τινὸς προσφέρω θυσίας. lustrare, expiare.

Καθαγιασμός, ὁ. Ἀφιέρωσις, ἁγιατμός.—2) Κατάκαυσις, θυσία. — 3) Ὁ ὑπὸ γῆν ἐνταφιασμός. — 4) Ἡ ἐξιλέωσις. ἰδὲ καθαγίζω.

*Καθαγισμός, ὁ. = καθαγιασμός.

Καθαγνίζω, Μ. ἴσω. Ἁγνόν, καθαρὸν ποιῶ, διόλου ἁγνίζω, καθαρίζω, παστρεύω ἀπὸ κακοπραγίαν τινά, ἐξιλεόνω. Σχολ. Εὐρπδ. Ἰλδ. Δ, 115. = καθαγίζω — 2).

Καθαιμακτός, όν. Ὁ ὑπὸ αἵματος μεμολυσμένος, διόλου αἱματωμένος, καὶ ὄχι ἐμβῆκεν εἰς αἷμα· ὁ φόνου ἕνοχος· ἐκ τοῦ

Καθαιμάσσω, Μ. ἄξω (αἷμα, κατά). Αἱματώδη ποιῶ, μολύνω τινὰ δι' αἵματος· δι' ὅλου τινὰ αἱματωμένον ποιῶ.

*Καθαιμάτοιν, = τῷ προηγμν. Ἀριστφ. Θσμῳρ. 695.

Καθαίμιος, ὁ, ἡ. Αἱματωμένος, γεμάτος ἢ διόλου αἷμα.

Καθαίρεσις, εως, ἡ (καθαιρέω). Κατάλυσις, καταστροφή, τὸ διόλου ῥίψιμον κάτω πράγματός τινος, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις· παρ' ἰατροῖς, ἡ σύντηξις καὶ ἰσχνωσις πρίσματός τινος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φόνος, θάνατος.

*Καθαιρετέος, έα, έον. Ῥηκτ. Ἐπῤῥ. τοῦ ῥμτ. καθαιρέω. Ὅποιος πρέπει νὰ κρημνισθῇ, νὰ ἀφανισθῇ.

Καθαιρέτης, ου, ὁ. Ὁ τοὺς καθαίρει, καταστρέφει, ῥίπτει, κάτι τι· κάτω ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής, νικητής, φονεύς. Ὅθεν

Καθαιρετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καθαίρεσιν, ἀφανιστικός, φονικός.

Καθαιρέω, ῶ. (κατὰ, αἱρέω) Ἰωνκ. καταιρέω, Μ. ήσω. Μ. 2. καθεῖλον, ἀορ. 2. καθεῖλον. Ἀπρμφτ. καθελεῖν (αἱρέω, ἁιμλ.) Καταβάζω, κατίζω Ὀδσ. 1, 149. »ὥστε, ὀφθαλμοὺς καθελεῖν« ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀποδιωτος. Ἰλδ. Α, 453. Ὀδσ. Ω, 296. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. ἔχει καὶ ἁπαξ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν. 2) Καταβάζω μὲ ὁρμὴν, διόλου ῥίπτω τι κάτω· καταλύω, καταστρέφω, νικῶ, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἀφανές, ἄευρον, ἢ οὐδὲν ποιῶ τι. Κατακρημνίζω, ὡς π. χ. τεῖχός τι. Ξενοφ. Κύρου. πδ. α. 20. »Τάχιστα γενέσθαι μηχανὰς εἰς τὸ καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη« καὶ ἀντὶ τοῦ Φονεύω, θανατόω, Ὀδσ. Β, 100. Γ, 238. ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. γ'. 16. »Ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖναι ἡπιωτέρως δὲ, ἀντὶ τοῦ, Χαυνόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐλαττόω, καταβάζω ἀπὸ ὕψος τι. π. χ. ἀπὸ τῶν θρόνων, ὄθεν, ἐκθρονίζω. Ἡρδτ. 2, 147. 7, 8, 1. πηγαίνω καὶ καταβάζω τι ὡς βραβεῖον καὶ ἀναμοιβὴν τοῦ ἀγῶνός μου. »καθαιρεῖσθαι ἀγῶνα ἢ ἀγώνισμα« Ἀποκτῶ, ἀναβαίνω καὶ παίρνω τι. Ἡρδτ. 7, 50, 2. ἔνθα μτφρ. κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἡσδ. Ἔργ. 291. Καταβάζω τι κρεμάμενον. »καθαιρεῖσθαι τὰ τόξα« σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ αἴρειν, παίρνω. »καθαιρεῖν ναῦν« παίρνω πλοῖον ἀπὸ τοὺς ἀγκύρους. Ἡρδτ. 6, 41. συχνάκις τὸ Μέσ. Παρὰ Δικανικοῖς, καταδικάζω, κατακρίνω. Musgr. Σοφ. Ἀντγ. 275.

Καθαίρω, Μ. ᾶρῶ. Π. ἀρκα. Ἀόρ. Α'. ἐκαθῆρα, παρὰ τοῖς μτγνστ. καὶ ἐκάθηρα Ἀπρμφτ. καθᾶραι, καθαρίζω, παστρεύω, λαγαρίζω, ξεγλουτίζω, καθαρὸν ποιῶ, σκουπίζω, πλύνω, κ. τ. τ. »χρόα, πρόσωπα, κρηπῖδας, θρόνους, τραπέζας« Ὅμρ. Ἀντδτ. τῷ ἑταίρου. Ὀδσ. Τ, 263. ἀλλὰ καὶ »λύματα, ῥύπα, αἷμα καθαίρειν ἀποπλύνω καὶ καθαρίζω τινὰ ἀπὸ αἵματα, λέπρας κ. τ. τ. Ἰλδ. Ξ, 171. Π, 667. Ὀδσ. Χ, 93. ὅθεν καὶ Θρησκευτκ. »θεσπίῳ καθῆραι καθαρίζω καπνίζοντας μὲ θειάφι. Ἰλδ. Π, 228. ὅθεν καθαρίζω ἐκ κακοπραγίας, ὃ ἐστὶν, ἐξιλεόω, πλεωποιῶ.—2) Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 119. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Μαστεύω, τυπτω, δέρω τινὰ μὲ τὴν μάστιγα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Τιτάζω τινὸς τὴν προβιάν. »Καθαίρομαι γῆρας. Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκδύομαι, καθ' Ἡσύχ. καθαρίζομαι ἐκ τοῦ γήρατος, καθὼς ὁ σίδηρος ἐκ τῆς σκωρίας· μένω καθαρὸς καὶ παστρικός. Πλάτ. Φαίδ. σ. 114. C. Πθτκ. εἰμαι παστρικός, παστρεύομαι.

Καθάλλομαι, Μ. καθαλοῦμαι. πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, καὶ Μτφρ. ἐπὶ ἀνεμοζάλης, ἥτις διὰ μιᾶς ἐφορμῆ. Ἰλδ. Δ, 298.—2) παρὰ τοῖς Μτγνστρ. καὶ μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, Πηδῶ ἐχθρικῶς ἐναντίον τινός, πηδῶ κατά τινος, ἐφορμῶ.

Καθάλμης, ές, γεν. ους (ἅλμη). Δίαν ἁλμυρὸς. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 514.

Καθάλος, ον, (ἅλς) Λίαν ἁλμυρός. καταλατισμένος. »Καθαλα ποιῆσαι παῖτα ἐσκορδισμένα«. Δίφιλος παρ' Ἀθην.—2) ὁ Ποσείδιππος (Ἀθην. ι. δ'.) λέγει περὶτίνος μαγείρου »Καθαλος, κάτοξος«. ὅλα τὰ ἁλατίζει, ἢ τὰ ἔκαμεν ἁλμυρά, ὅλα τὰ φθείρει διὰ τὸ πολὺ ἅλας καὶ ὄξος, ὡς καὶ ὁ Γρότιος, ἀντὶ τοῦ, καθ' ἁλὸς, καὶ, κατ' ὄξος, ἀνέγνωσε.

Καθαμαξεύω, (κατὰ, ἅμαξα) Περιπατῶ, ὑπάγω εἰς δρόμον τινὰ μὲ τὸ ἁμάξι, ἐκβαίνω μὲ τὸ ἁμάξι εἰς δρόμον τινά· τακτοποιεύω, καταπατῶ ὁδόν τινα διὰ τῆς ἁμάξης· ὅθεν Παθητ. »Ὁδὸς καθημαξευμένη«, δρόμος κατατετριμμένος, καταπατημένος ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης. »Σώμματα καθημαξευμένα«, ταὐτόν ἐστὶ τῷ »Τὸ ἐξ ἁμάξης«. ἰδὲ πομπεύω. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζομαι πρᾶγμα τι τόσον πολὺ ὥστε γίνεται ἄχρηστον, ἀναφέλες· ὅθεν παρ' Αἰλιαν. »Γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ τυχόντος« γυνὴ ἥτις στέκεται εἰς ὁποιον τύχει καὶ τὴν καβαλλικεύει· ὁ ἐστὶ, ἡ μετὰ τοῦ τυχόντος συνευρισκομμένη. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Γ'. 41. συνέπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Εὐλος, Ὁ Εὐλάπ. ἔχει, »Κατεστόρεσεν εἰς τοσοῦτο δὲ καὶ καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς« ἀντὶ τοῦ, Κατέφερε, κατεχρημάτισεν, ἔφερεν εἰς φθοράν, κρημνισμόν.

Καθαμμα, τό. (καθάπτω) Τὸ ἡνωμένον, συνδεδεμένον, θηλυκωμένον. δεσμός, κόμπος. Εὐριπ. Ἱππόλ 676.

Καθαμμίζω, Μ. ἴσω (ἄμμος) Σκεπάζω ἢ πασπαλίζω τι μὲ ἄμμον. Ἀριστοτ.

*Καθανύω, Ἀττκ. ἀντὶ κατανύω διάφρ. ἀνάγνσ. παρὰ Σοφκλ. Ἠλκτρ. 1451.

Καθάπαν, ἀντί, Καθ' ἅπαν. Ἐπίῤῥ. Δι' ὅλου, καθόλου, παντελῶς. (υυυ)

Καθάπαξ, Ἐπίῤῥ. (ἅπαξ) Μία φορά, καθόλου ἐξ ἀντὶ τοῦ Παντελῶς, ἐξολοκλήρου, μὲ τὴν ὁλότητα. Ὀδσσ. Φ. 34ῳ. »Αἴκ ἐὐλοιμι καὶ ἁπάπαξ ξείνῳ δόμοισι τάδε τόξα φερεσθαι· ὅπου ἔρμηνεύει διὰ τοῦ συλλήβδην καὶ παντελῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἄτιμος ἔστω καθάπαξ». ὁηλ. Ἐν γένει, γενικως, καθόλου, παντελῶς. »Οὐδὲ καθάπαξ. Πολύβ. μήτε μίαν φορὰν. (υ υ –)

Καθάπερ, Ἐπίρ. = Καθά, καθώς. Ἐπίσετο δὲ καὶ καθαπερεί, καὶ, καθαπερκυεί, μετὰ τοῦ, εἰ, καὶ ἄν, παρομοίως, ὡς ἄν, ὡς ἀν τά.

Καθαπλόω, ῶ (ἁπλόω) Διόλου ἁπλόω, ταπεινόω· ἐξαπλόω, ἐκτείνω, ἀναπτύσσω.

Καθαπτικός, ἡ, όν. Ὁ καθαπτόμενος, ὁ ἅπτων, ἐγγίζων, ἁπτικὸν. Πιστικὸς, ἐγγιστικὸς, πειρακτικὸς, ἀγωνιάρης. ἐκ τοῦ

Καθάπτομαι, (ἅπτομαι, κατά) Ἐγγίζω τινά. »Καθάπτεσθαί τινος τῇ μαστιγι». τύπτω, δέρνω τινὰ μὲ τὴν μάστιγα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἐγγίζω, κτυπῶ τινα μὲ λόγους, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, παριγελῶ, περιπαίζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω· σφόδρα λυπῶ τινα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιλαμβάνομαι, δυναστικῶς καὶ ἐχθρικῶς πάνω, ἁρπάζω τινά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Συντάσσεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ. τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος δι' οὗ τις καθάπτεται· ὡς »καθ. τινος μαστιγι» καὶ »αὐτῇ εἴκαι ἢ μοί». Ὅμρ. ἐπειρατήσασα σκμτ. τῆς λξ. — 2) Παρ' Ὅμρ. ἀντὶ τοῦ ἀποτείνομαι πρός τινα μὲ λόγους, ὁμιλῶ· καὶ προσπειμένου μὲν τοῦ »ημαλκοῖς ἢ μειλιχίοις ἐπέεσσιν» ἀντὶ τοῦ Χαϊδεύω, καταπραΰνω, μαλακύνω, ἡμερόω. Ἰλ. Α. 582. »Ἀλλά σὺ τοι γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν». προτείμενον δὲ τοῦ »ἀντιβίοις ἢ χαλεποῖς ἐπέεσσιν» ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω. Ὀδσ. Τ, 323. Ἡσδ. Ἔργ. 334. ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς δοτ. »καθάπτεσθαί τινα» Ὀδσ. Τ, 22. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ Ἰλδ. Π, 421. Ὀδσ. Β, 39. 3) Παρ' Ἡροδοτ. Η. 65. »Δημοκρίτου τε καὶ ἄλλων μαρτύρων κατεπτόμενος· ἐκραζεν, ἀνέφερεν εἰς μαρτυρίαν· οὗτω καὶ 6, 68. Ἐνεργητ. Καθάπτω, συνδέω, συμβάπτω, δένω, κομποδένω· ὅθεν »Σῶμα ἐμοὶ καθάφομαι σκευῇ πρεπόντωσιν». Εὐρπ. Ῥῆσ. 203. ἀντὶ τοῦ, Καταστολίσω, κοσμήσω, ἐνδύσω· ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. »Ἡ κόρη καθῆψεν ὡμοις τοῖς ἐμοῖς ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον». ἐστόλισεν, ἔβαλε. Τὸ δὲ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Γ. 20. »Τοῦ τραχήλου καθάπτωνται». ἀμφ. ὅθεν.

Καθαπτός, ἡ, όν. ἡ κάθαπτος. Συνδεδεμένος, ἡρμοσμένος, ἐνδεδυμένος, Ἀριστοφ. Ἀπ. 1213. ὅπου ἄλλοι, κάθαπτος, ἀναγν.

Καθάπτω, Νεώτρ. ἐνεργ. τύπος εἰς τὸ καθάπτομαι. Δένω τι πρός τι, συνδέω, ἐπιβράπτω, καταρμόζω, ἡδυκόνω, εὐτρεπίζω, τερπίζω. ἰδὲ ἐν τῷ, καθάπτομαι.

Καθάρειος, ον, = καθάριος. Ἐπίρ. Καθαρείως. ὅθεν

*Καθαρειότης, ητος, ἡ = καθαριότης.

*Καθαρευτέος, έα, έον. Διὰ νὰ καθαρισθῇ, ὅστις εἶναι, ἢ πρέπει νὰ καθαρισθῇ· »τινος» ἀπὸ τίποτε. Δουκιν. περὶ συγγρφ. Ἱστρ. 6. Τμτ. Ἐπίστ. ἐκ τοῦ

Καθαρεύω, Εἶμαι καθαρός· ἀγνεύω, ἐν καθαρότητι διάγω· μετὰ Γενικ. »τινος» Heind. Πλτ. Φαίδ. σ. 58. Β.

Καθαρεύω, Εἶμαι καθάριος. ἀμφ. ἰδ. Valck. Ξνφ. Ἀπμ. 2, 1, 22.

Καθαρίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ῶ. = καθαίρω. Γρηγόρ. Ναζ.

Καθάριος, ον, καὶ Ἐπίρ. Καθαρίσιος. Καθαρός, καστρικός· ὁ ἑαυτόν ἢ ἄλλον τινὰ ἢ πρᾶγμά τι καθαρὸν φυλάττων, ἔχων· ὁ τὴν καθαρότητα (πάστραν) ἀγαπῶν. Παστρικός, εὔμορφος, ἐξαίρετος, νόστιμος. Νet. elegant. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. 7. 8. »οἱ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι νομίζουσί τε οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχέουσι, καὶ διδόασι, τοῖς τρισὶ δακτύλοις ἔχοντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν. 2) Μτφρ. παστρικός, ἀβόλος, ἀμιγής· μὴ ἐνκεκτωμένος, χωρὶς μίγμα, καὶ ἀνκεκτωτικὸ. ὅθεν

Καθαριότης, ἡ. Πάστρα, νοστιμάδα, κ. τ. τ. καὶ

Καθαρισμός, ὁ· ἡ κάθαρσις, καὶ ἡ πρὸς κάθαρσιν προσφερομένη θυσία. Δουκιν. = Καθαρμός.

*Καθαριστήριον, τό. Ὁ τόπος ἐν ᾧ καθαρίζονται, ὁ πρὸς κάθαρσιν ὡρισμένος τόπος.

Κάθαρμα, τό (καθαίρω). Τὸ ἐν τῷ καθαίρειν ἔξω ῥιπτόμενον, σκουπίδι, ἀποσκουπίδι, σύβαλον, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἀπορρίπτονται ὡς ἄχρηστα ἢ ἀχρεῖα ἐκ τινος πράγματος, ὁπότε καθαρίζουσιν αὐτό· καθὼς ἐστι καὶ τὰ ἐκ τῆς κοιλίας διὰ τοῦ καθαρτίου ἀποῤῥιπτόμενα. 2) τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἢ τὸ πρὸς ἁγνισμὸν καὶ κάθαρσιν προσφερόμενον ζῶον ἢ ἄλλο τι ὑλικὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν συνήθη τῆς θυσίας τελετὴν, ἀπορῥίπτουσιν ὡς μεμολυσμένον καὶ ἀκάθαρτον. 3) Μεταφορ. ὁ ῥυπαρὸς καὶ ἀπόβλητος, ὁ ἐπιβλαβὴς ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὡς συγχωρεμὸν, ὡς σύβαλον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἀποστρέφονται, καὶ καταφρονοῦσι. Δημοσθ. 4) Παρ' Ἀρστφ. Ἄχρ. 44. »ἱκέτευε τὸ διὰ θυσιῶν ἡγιασμένον, κεκαθαρμένον διαττήριον».

Καθαρμόζω, (κατά, ἁρμόζω). Καθόλου ἁρμόζω, συνάπτω, συγκολλῶ, τερμάζω, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὑπό τινι ἁρμόζω· ὡς »ἑτέρῳ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθῆρμοσαν». Εὐρπ. Βάκχ. 917.

Καθαρμός, ὁ. Κάθαρσις, πάστρευμα, ἐξιλέωσις. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ. 35. ἔβρτ. ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν γινομένη θυσία »καθαρμὸν τῆς χώρας ποιεῖσθαί τινα» φονεύει τινὰ ὡς θῦμα ἐξιλεώσεως ὑπὲρ τοῦ τόπου. Ἡρδτ. 7. 197. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ κατώτατος βαθμὸς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

*Καθαρολογέω (λέγω). Ὁμιλῶ παστρικὰ, ἢ χωρὶς περιττολογίαν. Εὐστθ.

Καθαροποιέω, ῶ· (καθαρὸν ποιῶ), Καθαίρω.

Καθαρός, ρά, ρόν, παστρικὸς (ἀντίστ. τῷ ῥυπαρὸς). Ἀμιγὴς ἄλλων τινός, ἄσπιλος, ὅστις δὲν εἶναι μεμιγμένος, λαγαρισμένος. »καθαρὸς Τίμων» ὁ παστρικὸς, γνήσιος Τίμων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1549. 2) »ἐν καθαρῷ ὑπάκουσον. τόπῳ» ὁ αὐτ. Ἐκκλησ. 320. εἰς παστρικὸν, πλυμένον τόπον, ἢ εἰς τόπον ἔρημον, ὅπου δὲν εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι (ἀντίστ. τῷ πλήρης, μεστός). 3) »λόγος καθαρός» ἀντὶ τοῦ, Σαφὴς, ὡς καὶ τὸ »γνῶναι καθαρῶς». Ἀριστοφ. καὶ »ἐκλῆναι καθαρῶς». Διόδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ Σαφῶς, ἀριβῶς, κεδ' »Ἡσυχ. »καθαραὶ ψῆφοι». Δημοσθ. λογαριασμὸς ἑπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγουσιν ὅλα παστρικὰ καὶ κατὰ τάξιν. Σημαίνει δὲ καθόλου τὰ αὐτὰ, ἅπερ φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. 4) Παρ' Ἡροδότ. Δ'. 138. »σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατεύματος» μὲ τὸ ὑγιὲς μέρος τοῦ στρατεύματος, ἢ κατ' ἄλλους· τὸ ἀμιγὲς ἑτέρων ἐθνῶν· ὡς καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Ε'. 8. »τῶν γὰρ Ἀθηναίων — τὸ καθαρὸν ἐξῆλθεν· ὅπου ὁ Σχολ. φησιν. Οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. »μῖσος καθαρόν». Πλάτ. Μενέξ. 17. οὐ μιεβάρβαρον, ἀμιγὲς βαρβάρων. 5) παστρικὸς (ἐν ἠθ. σμσ.) ἀπαιτηγόρητος, ὅστις δὲν ἔχει ἐπάνω του σπίλον, ἢ λεκέ τινα, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ διά τίποτε· »καθαρὸς θάνατος» τίμιος θάνατος, διὰ τῆς σπάθης, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ σχοινίου. Ὀδσ. Χ, 462. (ἀντίστ. τῷ μυσαρός) Ἐπίρ. καθαρῶς, ἁγνῶς καὶ καθαρίως. Ἴμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 121. Ἡσδ. Ἔργ. 339. (τὸ καθαρὸς εἶναι πρωτότυπος λξ. καὶ δὲν παρήχθηται ἀπὸ τοῦ αἴρω, καθὼς οὐδὲ τὸ καθαίρω, τὸ ὁποῖον παρῆχθ. ἀπὸ τοῦ καθαρός). ὅθεν

Καθαρότης, ητος, ἡ· Πάστρα, ἀμολυνσία, ἀλλειψις ῥυπαρότητος, καὶ ἐπὶ βίου καὶ φρονημάτων. Ἀμωμος, χρηστός.

Καθαρουργικός, ὴ, όν. Καθαρὰ κομωμένος, »καθαρουργικὴ γύρις», καθαρὸν, ἢ λεπτῶς ἀλεσμένον ἄλευρον. Γεωπον. Κ'. 35. ἐκ τοῦ

Καθαρουργός, όν. (ΕΡΓΩ) Ὁ καθαρὸν ποιῶν, ἢ καθαρὰ ἐργαζόμενος, ὅς τις κάμνει παστρικὴν δουλιάν.

Καθαρπάζω, Μλ. Ἀττ. άσω, ποιη. ἄξω, (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Βιαίως ἢ πρὸς τὰ κάτω ἁρπάζω.

Καθάρσιος, ὁ (καθαίρω) = καθαρτήριος. Ὁ καθαρίζων, παστρεύων, ἐξιλεώνων. Αἰσχλ. Εὐμ. 575. – 2) Παν ὅ,τι δύναται νὰ καθαρισθῇ, παστρευθῇ, ἐξιλεωσθῇ· ὡς »καθάρσιον αἷμα». ὁ αὐτ. Ἱκετ. 682. – 3) »καθάρσιοι, τόν» (ὑπαίουρ. Ἱερόν, ἢ Ἱερεῖον), Ἡρόδοτ. Δ'. 35. ἢ πρὸς καθαρισμὸν προσφερομένη θυσία, τὸ εἰς θυσίαν ζῶον, καὶ τὸ ἀπορῥιπτόμενον σκύβαλον. Ὑπομν. δὲ φάρμακον τὸ καὶ ἐν τῇ συνδ. λγμν. καθάρτιον.

Κάθαρσις, εως, ἡ (καθαίρω). Τὸ καθαρίζειν, πάστρευσις, ἐξιλέωσις.

Καθαρτήρ, ῆρος, ὁ, = καθαρτής. ὅθεν

Καθαρτήριος, ον, = καθαρτικός.

Καθαρτής, οῦ, ὁ (καθαίρω)· Ὅστις καθαίρει, καθαρίζει, παστρεύει, καὶ ἐχρτ. Ὅς τις ἀποδιώκει, ἀποστρέφει νόσον ἢ ἄλλο κακὸν διὰ θυσιῶν, κ. τ. τ. Ἱππουρ. ὅθεν

Καθαρτικός, ἡ, όν· Ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἁρμόδιος, ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καθαίρειν, παστρεύειν.

Καθαρύλλος, οι, ὑποκορ. τοῦ, καθαρός, (καθαρευτικὸς). Ἄλεξις καὶ Εὐπόλις παρ' Ἀθην. Γ'.

Καθαυαίνω, Ἀττ. ἀντὶ καταυαίνω, διόλου ξηραίνω, ἢ ξηρὸν ποιῶ. Δουκιν. ἰδὲ ἐν τῷ

*Καθαυτό, ἀντὶ καθ' αὐτό· ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. αὐτὸ καθ' ἑαυτό ἀπολύτως.

Καθαυτόν, ἀντὶ, καθ' αὐτόν· Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, μόνος, κατ' ἰδίαν, ἰδίως· π. χ. ποιεῖν τι ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἢ ἐθελουσίως, θελληματικῶς, χωρὶς ξένην παρακίνησιν· κατὰ τὸ θέλημά του· ἄνευ τινὸς ἄλλου βοηθείας· αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ.

Καθαύω, Ἰδέ, καταυστής. = καταύω εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀφανίζω.

Καθέδρα, ἡ· Τόπος ἐφ' ᾧ κάθηταί τις, θρόνος, θρονίον, σκαμνίον, (καρέκλα, ἢ καθέκλα) ὡς ἡ καθέδρα τῶν γραμματικῶν, ἢ καθέδρα τοῦ διδασκάλου. – 2) καὶ ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος ἐφ' ὃν καθήμενοι χέζομεν. – 3) καὶ τὸ καθέζεσθαι, τὸ κάθισμα, ἡ στάσις ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ καθεζόμενου· τὸ ἡσύχως καθέζεσθαι, ἀναπαύεσθαι, κεῖτεσθαι, ἀργοπορία, ἐπίσχεσις, διατριβή, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, μονὴ, κατοικία, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κοῦτη (γρεία) ὡς π. χ. τοῦ λαγοῦ. Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Καθέδρα, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τῷ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ Καθέδρα, ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Μακαριά.

Καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, καὶ καθεδήσομαι, Δγν. Δρτ. (ἄζομαι, ἀνμλ.) Βάλλω ἀμαυτόν ἐπί τι, ὅ ἐστι, κάθημαι, καὶ ἐπομένως κατοικῶ, μένω, διατρίβω, ἀργοπορῶ, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὀδσ. Ζ, 295. Α, 372. Η, 378. πρβλ. 575. ἐὰν ἐντεῦθεν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγινωσθῇ, καθίζετο (οἱ Ἕλληνες. ἐγρτ. χρύνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν ῥμτ. καθίζω, καθιδρύω, καθείσα, ἀντὶ τοῦ ἀχρστ. καθέζω).

Καθέηκα, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, καθῆκα, ἐκ τοῦ καθίημι. Ἰλδ.

*Καθεῖκτο, Ἐπικ. 3. πλ. πρσπ. τοῦ πρτικ. ἀντὶ, ἐκάθηντο, ἐκ τοῦ κάθημαι. Ἰλδ.

Καθείμαρμαι, (εἱμαρμαι). Ὑπὸ τῆς τύχης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προωρισμένον εἶναι, μάλιστα δὲ πρὸς ὀυστυχίαν· καθειμαρμένου ὁ διὰ τῆς εἱμαρμένης ἐναντίον τινὸς διωρισμένος. Πλούταρχ. Ἀλέξ. 52. καθείμαρται ὅλον τὸν βίον αὐτῷ. Λουκιαν. Φιλοπ. 14. διὰ τῆς εἱμαρμένης διωρίσθη καὶ διετάχθη.

Καθειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Παθητ. Παρακ. τοῦ καθίημι· ἀφειμένως, ἐνδεδομένως, μὴ τεντωμένως· ἡμέρως, πράως, τεταπεινωμένως, ἥσυχα, ἁπαλά.

Καθειργνυμι, καὶ καθειργνύω, Ἀττικ. ἀντὶ κατειργνυμι καὶ κατειργνύω, κλείω, περικλείω, ἀσφαλῶ, εἰς φυλακὴν βάλλω, περιλαμβάνω, διόλου κλείω.

* Καθειργω, Ἀττικ. ἀντὶ κατείργω = τῷ πργμν. ὄδεν

Καθειρξις, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ κατειρξις. Κλεῖσιμον, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα, περίκλειστις.

Καθεῖς, ἀντὶ, καθ' εἷς· μέσων ἢ μετὰ τοῦ προηγουμένου εἷς, ὡς παρὰ Μέτρ. ΙΔ'. »εἷς καθ' εἷς«. Ἕκαστος, καθ' ἕνας ἀπὸ ἕνας ἕνας ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Εὐριπ. Λευκάν. »ἡμῶν δ' ὅσα καθ' τὰ σώματα ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν, καθεὶς τοιοῦτους ἐστὶ καὶ τρόπους ἰδεῖν· (τινὲς ἀποθέσουσι τοῦτον τὸν στίχον εἰς τὸν Φιλήμονα).

* Καθεῖσα, Ἀορ. 1. ἀπὸ τοῦ ἀχρ. ἑστ. καθέζω (εἶπα). Ἔβαλα κάτω, ἔβαλα νὰ καθίσῃ φυτὰ ἐπὶ χρόνου. Ἰλιάδ. Σ, 389. καθῆλον, ἔβαλά τινα νὰ ἀποικίσῃ, νὰ κατοικήσῃ, νὰ μείνῃ, νὰ ἀργοπορήσῃ. Ἰλιάδ. Ε. 36. Ξ, 204. »σκοπὸν καθεῖσεν« Ἔβαλε κατάσκοπον. Ὀδύσ. Δ, 524. (οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ καθίζω).

Καθεκάστην, ἡ. »καθ' ἑκάστην«· ὑπακουομ. ἡμέραν. Κάθε ἡμέραν, καθημεριὸς.

Καθεκαύσιος, ον, = ἑκούσιος, παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα.

Καθέκτης, ου, ὁ (κατέχω). Σκωπτικὴ ἥβη, κλαβαὴ ἢ κοπέγγι εἰς τοὺς περιστερῶνας. Γεωπον. ΙΔ'. 6.

Καθεκτικός, ἡ, ὀν. Ὁ κρατῶν· ὁ στερεῶς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κρατῶν καὶ οὕτως ἐμποδίζων τινά.

Καθεκτός, ἡ, ὀν (κατέχω) καὶ Ἐπίρ. καθεκτῶς. Ὁ κρατημένος καὶ ἐμποδισμένος, ὅστις πρέπει ἢ εἶναι νὰ κρατηθῇ καὶ οὕτως ἐμποδισθῇ.

* Καθελεῖν, Ἀπρμφτ. τοῦ Ἐνεργτ. Ἀορ. 2. καθεῖλον εἰς τὸ ῥμ. καθαιρέω.

Καθελάσσω, (ἐλάττω). Διόλου ἐλάσσω, περιτυλίσσω, σπλίγω ὁλόγυρα. Ἡρόδοτ. Β'. 76. »τὰς κνήμας ῥάκεσι κατειλίχατον«. Ἰωνικ. ἀντὶ, καθειλιγμένοι ἦσαν.

* Καθελκάω, ῶσω (ἑλκύω)...

Καθελκυσμός, ὁ. Ὁ πρὸς τὰ κάτω ἕλκυσμός. ἐκ τοῦ

Καθελκύω, ἤ, καθέλκω (ἕλκω, κατά). Σύρω, φέρω, τραβῶ πρὸς τὰ κάτω· καταβιβάζω, καταβάζω· »τὰς ναῦς καθέλκειν«. καταβάζειν τὰ κάτεια ἀπὸ τὴν στερεὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὰ στεγνὰ τῶν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 544. Ξενοφ. Ἀναβ. Β, 1. 19.

* Καθέλκω, ἰδὲ τὸ ἀντρ.

Καθεμία, τὰ (καθίημι). Τὸ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενον, τὸ ὁποῖον τις ἀφίνει νὰ κρέμεται πρὸς τὰ κάτω (κρεμαστοῦλι ἢ κρεμαστάρι) ὡς π. χ. ἡ ἐπὶ τοῦ στήθους καταβαίνουσα τοῦ ὄρμου ἅλυσις, κ. τ. τ. κοσμήματα. Οὕτω καὶ τὸ καθετήρ. Ἠλιάμ. Παιδ. Β'.

Καθέννυμι, (ἕννυμι). Ἐνδύω. ἰδὲ καταδύνω.

Καθεξῆς, Ἐπίρ. = ἐφεξῆς· ὃ καὶ εὐχρηστότερον.

Κάθεξις, ἡ (κατέχω). Κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδισις· τὸ στερεῶς κρατεῖν, ἔχειν· κατοχή, κράτησις, διατήρησις ἀσφάλεια. Θουκυδ. Γ'. Ἰλιάδ. κατέχω.

* Καθέξω, Μλ. τοῦ κατεχω ἐν Ὁμρ. ἤδη εὑρισκόμενος.

* Καθέρμα, τό = ἔρμα, 3. Mehlhorn Ἀνακρ. σ. 227.

Καθερπύζω, Μ. ὑτω (ἑρπύζω). = καθέρπω.

* Καθέρπω, (ἕρπω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω ἕρπω, ὑπάγω. Μτφρκ. καταβαίνω, ἀποκλίνομαι πρὸς τὰ κάτω· ἐπὶ τῶν πρώτων τριχῶν αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τας παρειάς. Ξενοφ. Συμπσ. 4. 23. Ππβλ. Ἀσκληπδ. Ἐπγρ. 1.

* Κάθες. Προστκτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ καθίημι.

Κάθεσις, ἡ (καθίημι). Ἡ πρὸς τὰ κάτω ἄφεσις· ἀπόλυσις, τὸ ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐπὶ τὰ μέσα ἐμπιγμα. 2) ἐκ τοῦ καθέζομαι, ἀντὶ τοῦ κάθισμα, τὸ καθέζεσθαι, (καθεστὸ). Ἵδρυσις, κατάστασις, οἴκησις ἢ καθέδρα.

Καθεσμός, ὁ. = κάθεσις, 2).

Καθεστηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, καθεστηκώς, Μετοχ. τοῦ καθίστημι. Στερεώς, στερεωμένως, θεμελιωμένως. 2) εἰσαγμένως, ἐν χρήσει, νομοθετημένως. 3) ἡσύχως, τεταγμένως, ὡρισμένως, ἀρεμένως, στερεῶς, κ. τ. τ. ἰδὲ καθεστῶτα.

Καθεστήκω· ὄδεν ὁ Μέλ. καθεστήξω. Ἵστημι ἢ στήκω στερεὸς, ἱστάσθαι ἢ ὑπάρχειν ποιῶ. Σοφοκλ. »δείσα μὴ καθεστήκει φόβος«· ὅπου δὲν εἶναι φόβος.

* Καθεστηκώς, υῖα, ός. Μτχ. τοῦ Πρκμ. ἀπὸ τοῦ καθίστημι.

* Καθεστήξω, Μλ. 3. ἀμτβτ. σημτ. εἰς τὸ καθίστημι.

Καθεστῶτα, τά· ἀντὶ καθεστηκότα. Ἡ παροῦσα κατάστασις· τὰ παρόντα πράγματα· αἱ ἐν χρήσει συνηθείαι, τάξεις, διοικήσεις, νόμοι, ἔθιμα, κ. τ. τ. τὰ ἐνεστῶτα, τὰ συνήθη, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄντα. Πλούταρχ. Φωκ. »ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς« εἰς τοὺς παρόντας χρόνους. ἰδὲ καθίστημι.

* Καθετή, ἡ. ἰδὲ καθετος.

Καθετήρ, ῆρος, ὁ (καθέω, καθίημι). Πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τινὰς νὰ κρέμεται πρὸς τὰ κάτω· ἢ διὰ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ βάθος τινός, διὰ νὰ ἐξετάσῃ διὰ τούτου τι· ὡς π. χ. τὸ σχοινίον ὅπου ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (τὸ σκανδάλι)· ἢ τῶν χειρούργων μήλη· ἢ τὸ περιτιλιγμένον, τὸ στρεπτὸν πανίον, μᾶλλον ἢ ξαντὸς (Charpie) ὃ οὗ ἐμβάλλουσι τὸ ἰατρικὸν εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς. οὕτω λέγει ὁ Ἱπποκρ. »ὁμολοῦν ὁμολογίων καθετῆρι«· παρὰ Γαλην. λέγεται ἔτι καθετὴρ, καὶ τὸ ἴσιον καὶ λεπτὸν κυστῆρι ἀφ' οὗ ποιοῦσιν ἐπιῤῥιψίν τινα ἐν τῇ κύστει· ὅ ἐστὶ, σύριγξ. ἰδὲ καὶ, κάθετος, ἡ.

Καθετηρισμός, ὁ. Ἡ τοῦ καθετῆρος εἰσβολὴ, καὶ ἡ διὰ τούτου ἔρευνα, καὶ ἐξέτασις.

Καθέτης, ου, ὁ. = καθετήρ. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ μέχρι τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης βαλλομένη ὁρμιὰ δι' ἧς ἀγρεύουσι τοὺς ἰχθύας, ἢ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις κελουμένη βόλτα. Ἀρτεμίδ. Β'. 14.

Κάθετος, ον (καθέω, καθίημι). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω ἀφημένος, βαλμένος, κρεμασμένος· ὡς πάμπολυς, βοῦς κάθετοι· ἀφημένος, βαλμένος εἰς τὸ βάθος (ὁ κολυμῶν εἰς τὸ πέλαγος) τῆς θαλάσσης ὡς ὕυπλ. τοῦ Ποσειδῶνος. – »ὑδρίαι κάθετοι«. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115. αἱ, καὶ καθέται αἱ, ὑπὸ δὲ τῶν νεωτέρων πτερὰ καλούμεναι αἱ κλαβαναί. »μόλυβδος κάθετος«· τὸ σκανδάλι ὃ οὗ ἐρευνῶσιν οἱ ναῦται τὰ βάθη τῆς θαλάσσης· »ἡ καθετος«, ὑπακουομ. γραμμή· παρὰ Γεωμέτραις, ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη γραμμή· ἔτι δὲ καὶ ἡ ὁρμιὰ ἡ μόλυβδον πρὸς τὸ τέλος πλητίον τοῦ ἀγκίστρου ἔχουσα, ἡ βόλτα. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 77. καὶ 138. »τριχίνης καθέτους«. Ἐπιγρ. »τις παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Β'. 14. καθετὴρ, καλεῖται.

Καθευδέω, Ὁμρκ. Πρττκ. καθεύδον, Ἀττικ. καθηῦδον καὶ ἐκάθευδον. Μ. καθευδήσω, (εὕδω ἀνωμ.) (εὐδάω, κατά). Κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι, Ὀδύσ. Ζ, 1. Ἡρόδ. 2, 95. εἰς ὕπνον καταλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· κεῖτομαι εἰς τὴν κλίνην, Ἰλιάδ. Δ, 611. Ὀδύσ. Δ, 304. καὶ μάλιστα, »ἡδὺ φιλότητι καθευδέμεν«. Ὀδύσ. Η, 313. Μτφρ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· εἶμαι ἐλεύθερος φροντίδων, ἀμελὴς, ἔννοιος.

Καθεύρεμα, τό. = εὕρεμα. ὅμρ.

Καθευρίσκω, Μ. ήσω. = εὑρίσκω. Λουκιαν.

Καθεφθος, ον. Λίαν ἢ καλῶς ἑφθὸς, βρασμένος. »χρυσὸς καθεφθος«. καθαρισμένος, λαγαρισμένος. ἐκ τοῦ καθέψω.

Καθεψέω, = καθέψω, ὅδεν

* Καθεψής, ές. = κάθεψος.

Καθέψησις, εως, ἡ (καθέψω). Ἡ μεγάλη ἕψησις, βράσις, ἢ διὰ τῆς μεγάλης βράσεως ἀνάλυσις σώματός τινος· χώνευσις.

Καθεψιάομαι, Μ. –ήσομαι (ἑψιάομαι, κατά). = Ἐμπαίζω. περιπαίζω »τινός«. Ὀδύσ. Τ. 372. μετὰ γενικ.

Καθέψω, Μ. –ήσω (ἕψω, ἀνωμ.). Κατὰ πολλὰ βράζω, ἀφίνω τι νὰ βράσῃ τόσον πολὺ ὥστε νὰ ἀναλύσῃ, χωνεύω. Ἀριστοφ. Σφ. 795. διὰ τῆς βράσεως καθαρίζω. 2) Μτφρ. Καταπραΰνω, μαλακύνω, μετριάζω· συντεταγμν. μετὰ τοῦ πρώτου. Ξενοφ. Ἱππικ. 9, 6. πρβλ. πέσσω, 4)

Καθῆ, ἀντὶ, καθήσει, 2. Ἀττικ. προσπ. τοῦ καθήμαι.

Καθηβάω, ῶ. = ἡβάω· ὅμρ

Καθηγεμονικός, ἡ, όν. = ἡγεμονικός, ἐκτός

Καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ. = ἡγεμών, Ὁδηγὸς, ἀγωγὸς, ὅστις δείχνει τὸν δρόμον εἰς τινα (καλαγούζης, Τουρκ.) ποιητ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 128. »καλέσας τοὺς καθηγεμόνας τῆς ὁδοῦ, εἰρώτων. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο »κάλος, ἀρχηγός.

Καθηγέομαι, Μ. ήσομαι. Ἀπτκ. Μτ. (ἡγέσμαι). Ὁδηγῶ, δείχνω ἐναρόμην. Ἰωνικ. καθηγέομαι. Ἡρόδοτ. Δ'. 125. »καθηγέοντο οἱ Σκύθαι εἰς τὸν Ἀνδροφάγων τοὺς χώρους« Ἡρόδ. Ε, 42. Η, 130. μετὰ μετχ. Η, 8. ὅδεν εἰσάγω, ὁδηγῶ εἰς τι, δίδω ὁδηγίαν ἢ διάταξιν εἴς τίποτε· μετὰ γενικ. τοῦ πργμτ. »τοῦ λόγου«. Πλατ. Συμπσ. καθόλου, δεικνύω »τινί τι« Wessel. Ἡρόδ. 7, 183. ἡ σύνταξις ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ ἁπλοῦ, παρ' Ἀττικοῖς σημαίνει καὶ τὸ προηγέομαι, προπορεύομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ὅδεν τὰ καθηγούμενα, παρ' Ἐπικτ. ὅδεν

Καθηγήτειρα, ἡ. Ὁ ἐπίσης, τοῦ καθηγητήρ.

* Καθηγητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ

Καθηγητής, οῦ, ὁ. = καθηγεμών.

Καθηδύνω, (ἡδύνω, κατά). Λίαν ἡδύνω, καταγλυκαίνω. καθόλου, γλυκύ, ἡδὺ ποιῶ = τῷ ἁπλῷ.

Καθηδυπαθέω, (ἡδυπαθέω) Διόλου ἡδυπαθέω· φθείρω ἐμαυτὸν ἢ τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς ἡδονὰς· περιῤῥίπτω μου τὴν ζωὴν ἀσώτως, κατὰ λογικὴν ἡδονὴν μετέρχομαι (ξεφαντόνω)· εἰς ἡδονὰς καταναλίσκω, κακῶς ἐξοδεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. Γ'. 3. »Κῦρος ἔδωκέ μοι μυρίους δαρεικούς, οὓς οὐ καθηδυπάθησα· δὲν τοὺς ἔφθειρα εἰς τὰς ἡδυπαθείας (εἰς τὰ ζεύκια). παρὰ Σουίδ. καὶ μετὰ γενικ. »βίου καθηδυπαθεῖν«.

Καθήκον, οντος, τό (καθήκω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθ' ἑαυτὸ πρέπον, ἁνῆκον, σύμφωνον, ἁρμόδιον· ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμένος τινὰς ἢ διὰ νόμου ἢ διὰ συνηθείας, ἢ δι' ἐπαγγέλματος, ἢ δι' ἀξίας καὶ τιμῆς, χρέος, ὑποχρέωσις τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ. Ξενοφ. »τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν« τὰ τεταγμένα χρὴ ἐκπληρεῖν· τὸ νὰ κάμῃ τινὰς τὸ χρεωστοῦν. Officium Lat. Dovere, Ἰταλ. ἰδὲ καθήκω.

Καθηκόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. καθή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κως. Κατὰ τὸ καθῆκον, κατὰ τὸ χρεών, πρέπον, πρεπόντως, ἁρμοδίως, χρεωστουμένως. ἰδὲ καθήκω.

Καθήκω. Μ. ήξω (κατά, ἥκω). Φθάνω, ἔρχομαι μέχρι τινος, ἢ εἴς τι· ὡς «καθήκει ὁ Ἴστμὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν.» Ἡρόδ. 2, 32. φθάνει, ἐκτείνεται ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. «καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος·» ἦλθεν, ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς. Αἰσχίν. ἐπὶ χρόνου· «ὁ χρόνος καθήκει» ὁ καιρὸς φθάνει ἔρχεται. «ἑορτὴ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης.» «ἔφθασεν, ἔπεσε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἑορτή τις· «ἀκάμπτου μένει καθήκειν.» Αἰσχύλ. Χοηφ. 452. ἔρρηγν. διὰ τοῦ, εἰσβάλλειν, ἐπιχειρεῖν, βέλτιον δὲ τό, καταντᾶν, ἰδὲ ἐν τῷ, καθίκομαι. «τὸ καθῆκον ἐκ Θεοῦ·» τὸ ἐκ Θεοῦ ἐρχόμενον, καταβαῖνον. 2) ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, ἢ ἱκανὸν ἐπιτήδειον διά τίποτε· «τοιοῦτο 3) «καθῆκον χρέος.» «ὁ ἀνήκων, ὁ ἁρμόδιος, ὁ διορισμένος καιρός.» «καθήκουσαι ἡμέραι.» αἱ διορισμέναι ἢ αἱ ἁρμόζουσαι ἡμέραι, ἢ ὁ συνηθισμένος καιρός· «καθήκει μοι.» «ἀνήκει, προσήκει, ἁρμόζει εἰς ἐμέ, εἶναι τεταγμένον χρέος μου· ὅθεν τὸ, καθῆκον. Ἀλλ' Ἰωνικ. «τὰ καθήκοντα,» «ἀντὶ τὰ καθήκοντα, παρ' Ἡροδοτ. Ε'. 49. Α'. 97. Η'. 19. εἶναι ἀντὶ τοῦ αἱ παροῦσαι περιστάσεις μου, ἡ νῦν κατάστασίς μου, ἡ παροῦσα μορφὴ καὶ θέσις τῶν πραγμάτων. παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδωνα. «καθῆκε τὰ σκέλη.» «ἀντὶ τοῦ συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σεμνότερον. ἐπῆρμ. Μτχ. καθηκόντως καλῶς πρέπει, ἢ κατὰ χρέος.

Καθηλιάζω (κατά, ἡλιάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηρανθῇ, ἢ λευκανθῇ, ἀσπρισθῇ 2) Ποιῶ τι διὰ τοῦ ἡλίου φωτεινόν, καθαρόν. Ἐπιγράμ.

Καθηλόω, ῶ (κατὰ ἥλόω). Συνδέω, στερεόνω τι μὲ τοὺς ἥλους, τοῖς ἥλοις σφίγγω, καταπερφόνω· ὅθεν

Καθήλωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ἥλων σύνδεσις καὶ στερέωσις· στερεὸν κάρφωμα.

Καθηλωτής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐκτις στερεῶς καρφώνει, καρφωτής.

Καθηλωτός, ἡ, όν. Μὲ καρφία στερεῶς καρφωμένος.

Κάθημα, τό· = κάθεμα. ἀμφ.

Κάθημαι, Ἀπρμφτ. καθῆσθαι. Πρτκ. ἐκαθήμην. Ἀπτκ. ἐν τῷ ἐνστ. καὶ πρτκ. μόνον χρήσιμοι (κατά, ἧμαι). Βάλλω ἢ ἁφίνω ἐμαυτὸν κάτω, κάθομαι· μένω τινι, παρά τινι, ἐπί τινι, «ἐπί τινος καί, ἐς τινος» Ὀδσ. Φ, 420. Πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 411. μάλιστ. καθῆμαι ἐν σιγῇ, ἡσύχως, μετ' ἐξαιρέτου ὡς ἐπὶ θρόνου. Ὀδσ. Π, 264. μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐν δικαστηρίῳ καθημ. κριτῶν. Wolf. Λεπτ, σ. 387· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ἡσυχάζω, εἶμαι ἀργός, ἢ οἰκηνός· ἀρτιπροσ. ἐμποδίζομαι, μένω εἰς ἕνα τόπον ἀργοπορῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ καὶ παραμυθεύω, κάθημαι ἐνεδρεύων. Ἡρόδ. 2, 36, ὑπὸ Valck. προτμέν. τίποτε. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ χαμηλοῦ καὶ κοίλου τόπου· οἱ τιθέμενοι κάθηνται πρόσω τινὰ πρὸ τῶν ὑψηλοτέρων, οἵτινες ἵστανται. καλλίμαχ. εἰς θήλ. 168. αἰλιαν. 2, ἱστορ. ιε'. 12. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἶναι ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει τὸ σύνθ τοῦτο παρὰ τὸ ἁπλοῦν ἧμαι· ἀσχολοῦμαι περί τι καὶ διατρίβω (Γαλλ. s'amuser à quelque chose) ὡς κοινῶς λέγομεν, Βλέπετε ὁ δεῖνα καὶ μὲ καταγγρεῖ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐρωτηματικῶς, τί κάθησαι καὶ λέγεις; τῆς σημα. τοιαύτης πράγμ. εὑρεῖ, ὁ Βορ. εἰς Πλουτ. Ἀλεξ. 22. (ἰδὲ Πλτχ. Μέρ. Δ. σ. 419) μετὰ τοιαῦτα ἀνειδη προξενῶν κάθηται τί κάθηται καὶ μ' ἀνειδίζει οὕτως;

Καθημαξευμένως, Ἐπίρ. καταπεπατημένως, καταπεπατημένως, καταμετωχειρισμένως, μιροῦδρου ἀξίως· κ. τ. τ. ἰδὲ καθαμαξεύω.

Καθημέραν, Ἐπίρ ἀντί, καθ' ἡμέραν, καθημερινῶς· εἰς ὅλας κατὰ τάξιν τὰς ἡμέρας· «τὸ καθημέραν.» «ἡ καθημερινὴ ἐργασία, δουλειά· τὸ καθημερούσιον.

Καθημερεία, ἡ. Πολύβ. ς'. 33. Τὸ διατρίβειν, περιῆν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἢ τὸ καταγίνεσθαι, περᾶν τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας περὶ τι· τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας· ἐκ τοῦ

Καθημερεύω, (ἡμερεύω). Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας.

Καθημερινός, ἡ, όν· Ὁ καθ' ἡμέραν ἢ ὁ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας γινόμενος, ἀποτελούμενος. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καθημερινή, ἡ ἐργάσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ἐργάζονται· ἀντίκειται τῷ, ἑορτή.) Μετγστρ. σχμτσμ. = τῷ ἑπμν.

Καθημέρος, ίκ, ων· ἀλλ' ὀηγενές· (ἡμέρ) = καθημερινός. Σοφοκλ. «μοῖρα καθημερία φθίσεσε.» κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει. Ὁ Σχολ. Ἰλ. 1414.

Καθημερόβιος, ον, (βίος). Ὅστις ζῇ διὰμίαν καὶ μόνην ἡμέραν, καὶ δὲν φροντίζει διὰ τὴν αὔριον.

* Καθήραι, Ἀπρμφ. καὶ καθῆραι, Μτχ. ἀορ. 1. ἐκ τοῦ καθαίρω, Ὁμρ.

Καθησυχάζω, Μ. άσω. Λίαν, διπλοῦν ἡσυχάζω Πολύβ. Β'. 32.

Καθίγνυμι. ἰδὲ καθίνυμι.

* Καθίδρος, ου = καθίδρως.

Καθιδρόω, ῶ (κατὰ καὶ ἱδρόω). Καταβρέχω μὲ τὸν ἱδρῶτα. 2) Λίαν ἱδρόω, καταϊδρόνω.

Καθίδρυμα, τό, (καθιδρύω) = ἵδρυμα.

Καθιδρύνω, = καθιδρόω.

Καθίδρυσις, εως ἡ. = ἵδρυσις.

Καθιδρύω, καὶ καθίζω μι, Ἀορ. 1, Πτκ. καθιδρύθην (ἰδρύω ἀπρλ.) Βάζω κάτω, βάζω τινὰ νὰ καθήσῃ. Ὀδσ. Γ, 257. Παθτκ κατοικῶ, ἢ ἀποικῶ εἰς τόπον τινός Ἀρστρ. Ὀρ. 45 (ἡ προσωδία τῶν συλβ. ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ ἁπλοῦ.)

Καθίδρως, ωτος, ὁ, ἡ· καὶ, καθίδρος, ὁ· (κατὰ καὶ ἱδρώς) Πλήρης ἱδρῶτος, γεμάτος ἀπὸ ἱδρῶτα· «ἱδρωμένος, κουρασμένος, κεκοπιακώς, κεκμηκώς, κοπιασμένος. 2) Ἐνεργητ. κουράζων, προξενῶν ἱδρῶτα.

Καθίεμαι. ἰδὲ καθίημι.

Καθιερεύω, (ἱερεύω, κατά) Ἱερὸν ποιῶ, ἁγιάζω, ἀφιερόω, θυσιάζω.

Καθιερουργέω, τῷ πτρ. Διόδρ. Σκλ.

Καθιερόω, = καθιερεύω.

Καθιερώσις, εως ἡ· Ἱεροποίησις, ἀφιέρωσις, ἁγίωσις.

Καθίζάνω, (ἰζάνω). Κάθημαι, κατοικῶ, μένω ὡς κάτοικος. Ὀδσ. Κ, 8. καὶ Πλάτ. φαίδρ. 5. «ὅπου καθιζησόμεθα.» «ἐδῶ

Καθίζησις, εως, ἡ· Κάθισμα. καθίδρυσις, βάλσιμον.

Καθίζω, (ξω, ἔζω, ἴζω, κατά). Πρτκ. καθίζον, εὑρηται δὲ καὶ ἐκάθιζον. Ὀδσ. Π, 408. Μ. καθίζησω, Δωρ. «ντ καθίξω, Ἀττ. καθιῶ Ἀορ. 1. ἐκάθισα ἄλλα καὶ καθίσα, Θεόκ. 6, 66. 7, 82. Ἀρστρ. Βπχ. 911. Ἐπε. μετχ. καθίσασα. Ὁμρ. τίθημι βάλλω τι κάτω ἢ ἐπάνω τινός, βάζω τινὰ νὰ καθήσῃ συχν. παρ' Ὁμρ. «ἀγορὰς καθίζειν συνέζω τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν, συγκαλῶ τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν ὅθεν παρὰ τοῖς Μτγνστρ. «καθίζω δικαστήν τινα, ἢ, δικαστήριον.» «διορίζω, καμνω, βάλλω τινὰ δικαστήν, ἢ βάλλω τοὺς δικαστὰς νὰ καθήσωσιν. «καθίζω βουλήν.» «συνάζω τὴν βουλήν. (κάμνω διβάσ). Δινύσ. Ἀλικ. καὶ ἐντεῦθεν καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ, στερεώνω, «θημι στερεῶς, φέρω τινὰ εἰς κατάστασίν τινα, ἄρα ποιῶ, κάμνω, μετά τινος ἐπιδέτου ἢ μετοχῆς, «κλέοντας καθίζω.» «κάμνω τινὰ νὰ κλαύσῃ. Κύρ. πδ. Β, 2, 14, 15. 3) οὐδέτερως = κάθημαι, κάθομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Πκρ' Ὁμρ. συχνάκις καὶ ἀντὶ Διατρίβω, ἀργοπορῶ, κατοικῶ, μένω καθήμενος, σταίνω εἰς κανὲν μέρος τὴν κατοικίαν μου, πίπτω, βυθίζομαι, ἐπὶ οἰκοδομημάτων. Νεώτρ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ μέσον καθίζομαι εἰς ταύτην τὴν σημ. πκδ. εἰς Valck Ἡρόδ. 8, 71.

Καθίημι, Μ. καθίσω, Ἀορ. 1. καθῆκα, Ἐπτ. καθέηκα, (ἵημι) Ἀφίνω τι κάτω ἢ ἐπὶ τὰ κάτω, βάλλω ἐπὶ τὰ κάτω· ἐμβάλλω, καταβάλλω, χαλῶ, καταβιβάζω. «οἱονλευκανίης καθέηκα.» Ἰλ. Ω. 642. καταβίβασα, ἀλλὰ «καθίετε ἔπους ἐν δίνῃσι» ῥίψατε τοὺς ἵππους εἰς τὰ εὐμματα, ὡς Θυσίαν τοῦ ποταμίου θεοῦ. Ἰλδ. Ψ, 132. Ῥίπτω κάτω, ταταβυθίζω π. χ. τὸν καθετῆρα· ὅθεν «καθιέναι πείραν.» Λίλιαν. ὀκνῶ μὴν ποιεῖν· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς μήλης ἢ ἀπὸ τοῦ σκανδαλίου. ἰδὲ ἐν τῷ, καθετήρ. 3) Εἰς τὸ βάθος ῥίπτω διὰ νὰ στερεωθῇ νὰ σταθῇ στερεά, ὅθεν στερεώνω, στερεόν, βεβαιον καὶ ἀμετακίνητον ποιῶ. «σπονδὰς οἱ ἐμπόρων καθιέναι.» Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 6. «οὐ καθεῖτε τείχη.» Θουκυδ. Δ'. 103. Ε'. 52. καταβιβάζειν, μακρύνειν, ἐκτείνειν τὰ τείχη μέχρι τινός, ὡς καὶ τό, καθήκω, καὶ τό «καθίημι τὸν πώγωνα.» ἀφίνω τὰ γένεια νὰ μεγαλώσωσι· οὕτω καὶ τὸ «καθεῖτο τὴν ὑπήνην.» μακρὸν εἶχε τὸ γένειον. «φωνὴν καθιέναι.» ἀφίνειν φωνὴν, φωνάζειν· χωρὶς καθειμένα.» τὰ ὁμαλά. Μέσ. στέλλομαι, πηδῶ κάτω. 2) πλτμ., ἢ ἀποστέλλω, βάλλω εἰς ἀγῶνα «καθιέναι ἅρματα, ἵππους, ἅρμα» μετὰ καὶ ἄνευ τὸν εἰς ἀγῶνα καταβαίνω εἰς ἀγῶνα, νὰ ἀγωνισθῶ μέ τινα. καθόλου ἀποστέλλω κατά τινος. Μέσ. προετοιμάζομαι διὰ νὰ ἀρχίσω τὸν ἀγῶνα, κινοῦμαι κατά τινος ὑπό τινα» Ἡρόδ. 7, 138. (Ἡ προσῳδ. τῶν συλβ. ὡς εἰς τὸ ἁπλ. ἵημι.)

Καθικετεύω, Λίαν, θερμῶς ἱκετεύω. τὸ Μέσ. παρ' Εὐρπ. Ὀρ. 317.

* Καθιμαίνω = κατιμαίνω.

Καθικνέομαι, οῦμαι. Μέλ. ἵξομαι. Ἀορ. καθικόμην. Ἀπτ. Μέσ. Ἔρχομαι κάτω, ἐκεῖ, ὅθεν φθάνω, ἔρχομαι, ἐγγίζω μέχρι τινός, ἢ εἴς τι. Ἐπὶ λόγων λέγεται ὡς καὶ τό, καθίπτομαι· ἐπὶ κακοῦ ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κ. τ. τ. ὡς «καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας.» ἀντὶ τοῦ, μαστιγόω, τύπτω, δέρω· ὡς· «μάστιγι, ῥάβδῳ τινός καθικνέομαι.» ὡς τό τῆς συνηθείας, ἦλθαν εἰς τὰ λόγια· ἦλθαν εἰς τὸ ξύλον, ἢ, εἰς ταῖς ξυλιαῖς, ἀντὶ τοῦ ἄρχισαν νὰ ὑβρίζωνται, νὰ δέρωνται· «τὴν ἔμελε καθικνέομαι.» κοπτει μὲ τὸ σπαθί. Σπάνιον δὲ τὸ παρὰ πᾶσαν. Ε'. 18. «εἰς ὅλμους καθικνουμένας ὑπέρους.» οἱ μετὰ τῶν ὑπέρων ἐπὶ τῶν ὅλμων κτυποῦντες.

Καθίκομαι, = καθικνέομαι· ὅθεν ὁ Μέλ. καθίξομαι, καὶ ὁ ἀορ. Β'. καθικόμην, σὺν τοῖς ἐκ τούτου παραγωγοῖς ἐν χρήσει χρόνοις. «πέλαγος καθίκετο μεμ εὖρε μ' ἐκυρίευσε λύπη. Ὀδσ. Δ, 342. καὶ «μάλα πώς μι καθίκετο θυμὸν ἐνίπῃ.» πελλὰ μεῦ ἔγγιξε τὴν ψυχήν μου μὲ τὸν ἐνειδισμόν σου. Ἰλδ. Ξ, 104. ἀνάλ. οἱ Λίτ. Ἤσταν διὰ τὴν ἐν τῷ ῥήματι ὁμοῦσιν, κλίσιν, καὶ ὄχι διὰ μεταβατικὴν τινα σύνεσιν τῆς λξ. ἐν τῷ ποιῷ ἀχρηστότερ. μετὰ γενικ. ὡς παρ' Αἰλιαν Ποικ. Ἱστορ. ΙΔ'. 3. «πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ.» ὑβρίζων, λοιδορῶν (ἐγγίζων μὲ τοὺς λόγους) αὐτοῦ πικρότατα· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑβρίσαι· = καθίπτομαι, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Καθιλλερύω, Διελεν ἢ λίαν Πλαρύνω. Σουΐδ.

Καθιμάω, ῶ (ἱμάω, κατά). Δένω τι εἰς τὸ σχοινίον καὶ κρεμῶ, ἁφίνω αὐτὸ ἐπὶ τὰ κάτω· καταβιβάζω διὰ τοῦ σχοινίου· καὶ καθόλου, ἁφίνω τι κάτω καταβιβάζω (Ἀριστ. Στγ. 379. 396 ἔχει τὸ 1 μακρόν.) ὅθεν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθίμησις, εως, ἡ· Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω ἄφησις. καταβίβασις, ἐξτ. διὰ σχοινίου τινός, Πλούταρχ.

Καθιμονεύω, (ἰμών, ταύτὸν τῷ, ἱμάς, ἢ ἱμονία) = καθιμάω. Ἡσύχ.

Καθίννυμι, Μέτ. καθίννυμαι καὶ καθίγνυμι, καθίγνυμι γρφμν. = καθίζω, καθίζομαι. Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. ὅπου εἶς ἔτι κεῖται καὶ τὸ, καθίγνυσθαι. Τὸ ἁπλ. εὕρ. μόνον παρὰ Γρμτκ.

Καθιππάζομαι, Μ. ἀσομαι. Ἀπὸτ. Μέσ. (κατὰ ἱππάζομαι) Τπάγω ἔφιππος εἰς πομπήν τινα· καὶ ἐντεῦθεν τό, καθίππαξις πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡσύχ. ὡς ἡ καρὲ Γαλ. Cavalcade. -3) Μεταφορικ. καθιππάσασθαι τῆς Φιλιτοσίας.« Διογ. Λαέρτ. ἀντὶ τοῦ ἐφορμῶν κατὰ τῆς Φ. κατηγορ. τὴν Φ. ὑβρίζειν, καταπατεῖν διὰ λόγων· παρ' Αἰσχυλ. Εὐμ. 728. καὶ 734. καθιππάζεται νόμους· ἢ πρεσβύτην νέος.« καταπρέχω, καταπικρῶ, ὑπερτάσσω (καβαλλικεύω). ὡς καὶ τὸ ἠλᾶς πατεῖν.« παρ' Ἀθην. «ἑταίρας καθιππάζεσθαι.« συνουσιάζεσθαι μὲ τὰς ἑταίρας· ὅθεν

Καθίππευσις, εως, ἡ. Τὸ ἐφιππον ὑπάγειν κατά τινος· εἰσβολή, μάχη διὰ ἵππων-2) ἡ ἐφ' ἵππων πομπή.

Καθιππεύω, (ἱππεύω) = καθιππάζομαι, 2) Ἡρωδιαν. ξ'. 7. «οἱ ποταμοὶ παλιρρεύονται.« ἡμπορεῖ νὰ τοὺς περάσῃ καβάλα· σύνηθες τὸ ἔφιππος διαβῦναι αὐτούς.

Καθιππαρτέω, Μ. ήσω. (ἱπποκρατέω) Διὰ τῆς ἱππασίας, ἢ τοι καβαλαρίας νικῶ. Πολυδ.

* Καθιππομαχέω, Μ. ήσω (ἱππομαχέω) = τῷ ἀντρ.

* Καθιπποτροφέω, Μ. ήσω. (ἱπποτροφέω) Κατεξοδεύω εἰς ἵππους.

Καθίπταμαι, καί, καθίπτημι· Πετῶ ἐπὶ τὰ κάτω ἰδὲ καταπέτομαι.

Καθίσις, εως, ἡ· Τὸ νὰ καθῆταί τις, καθιστό· καὶ τὸ καθίσμα, τὸ σκαμνίον. 2) τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα νὰ καθήσῃ.

Καθίσμα, τό (καθίζω). Τόπος ἐφ' ᾧ κάθηταί τις. σκαμνίον, θρονίον, κ. τ. τ. καὶτὸ καθέζεσθαι.

Καθιστάνω καὶ καθιστάω, ὦ· παρὰ τοῖς Μεγαστρ. ἀντὶ τοῦ ὁρίστρ. καθίστημι.

Καθίστημι, (ἵστημι, κατά). Μ. καταστήσω, Ἀορ. 2 κατέστην, ἐναστ. Προστατ. καθίστα Ἰλιάδ. Ι, 202 καὶ καθίστη ἀντὶ καθίσταθι. 1). Μτβτ. τίθημι κάτω, κατατίθημι, ἐκβάλλω «κρατῆρα.« Ἰλιάδ. «σπᾶν βάζω πλείονι εἰς τὸ ἀκροκλάδιον. Ὀδύσ. Μ, 185. συνηφρ. τῆς πρός τι κινήσεως. «Πύλωνι δὲ καταστῆσαί τινα.« Ὀδύσ. Ν, 274. φέρω εὐγάζω τινά εἰς τὴν Πύλον. Μτφρκ. Διατάσσω, διορίζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, ποιῶ τινὰ ὑπόρρῆγ, νομοθετῶ, μάλιστ. ἐπὶ πολιτειῶν, βάλλω εἰς ἁρμονίαν, σύνταξιν, καὶ καλὴν κατάστασιν· εἰς ἡσυχίαν καὶ τάξιν φέρω Wolf. ἐν Λεπτν. σ. 229. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασίν τινα, ἐξτ. φέρω εἰς σύναμιν καὶ ὑπάληψιν, ἐνδυναμόω. Πλτ. Πολτ. 8. σ. 569. Α. «καθιστάνει τινὰ εἰς φόβον, εἰς δέος.« Θκδ. 4, 84. 108. ἐνίοτε καὶ μετ' ἀπρμφτ. «κατεστήκει φεύγειν.« Θκδ. 4, 84. ὡσαύτως καὶ μετὰ μτχ. «καλέσαντα καθιστάναι τινὰ« Ξεν. Ἀναβ. Β, 1, 12. Πστκ. Φθάνω, καταντῶ εἰς κατάστασίν τινα, εἶμαι εἰς κατάστασιν ἢ θέσιν τινά. Μέσ. διορίζω ἢ διατάσσω τι ἐλέγω διʼ ἐμαυτοῦ, π. χ. ἀρχηγόν. Ξενφ. Ἀνάβ. 3, 1, 10. 2) Ἀμτβτ. ἵσταμαι, ὑπάρχω ὡς Σοφοκλ. Οἰδ Τύρ. 703. «ποιεῖσθαι καθιστάναι« ἵσταμαι στερεός, ἥσυχος· ἐπίρρτκ. σημτ. εἶμαι ἀκίνητος, π. χ. περὶ ἱσταμένου ὕδατ. Ἀριστφ Ἱππ. 872. «πνεῦμα καθιστηκὸς γαλήνη. Ἀριστφ. Βτρχ. 1014. Μτφρκ. εἶμαι εἰς ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν «ὁ θόρυβος κατέστημε ἠτύχασε. Ἡρόδ. 3, 80. ἐξτ. εἶμαι, ἐν συνηθείᾳ, συνηθίζομαι, ὅθεν «καθεστηκὼς« ὁποιοντοῦν ὑπάρχων «οἱ καθεστηκότες ἄνθρωποι μεσημβρίας ἡλικίας, καὶ «ἡλικία καθεστῶσα« ἡ μεταξὺ ἡλικία· τὰ καθεστῶτα, ων, ἡ παροῦσα κατάστασις. συνηθισμένα, τὰ ὑπάρχοντα ἤθη καὶ ἔθη. ἐξτ. ἡ ὑπάρχουσα πολιτικὴ διοίκησις ἐπικρατείας τινός. Wolf, ἐν Δπτν. σ. 234. Ἐπρ'. καθεστηκότως. — Εἰς τὴν Μτβτκ. σημτ. ἀνήκουσιν ὁ Ἐνστ. Πρτκ. Μλ. καὶ Ἀόρ. 1. Ἐνργτ. καὶ Μέσ. ὁλόκληρον δὲ τὸ Πστκ. ὁ Πκρμ. Τροπλ. καὶ Ἐνργτ. λορ. 2. εἰς τὴν Ἀμτβτ. εἰς ἀμτρ. ὁ Ἐνστ. Πρτκ. καὶ Μλ, Μέσ.

Καθιστήριον, τό (καθιστήρ καθίζω). Τόπος ἐφ' ὃν κάθηταί τις, κάθισμα· σκαμνίον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 720.

Καθιστορέω, ῶ· καὶ ἐπίστ. τὸ ἱστορέω. Γεωπον ΙΕ'. β'. 31.

Καθό, ἀντὶ, καθ' ὃ· Ἀκολούθως, ἑπομένως, μετὰ τοῦτο, ἢ κατὰ τοῦτο· = καθά.

Καθοδηγέω, ῶ. Μ. ήσω, Δείχνω τὸν δρόμον εἴς τινα, ὁδηγῶ· αὐτὸν, κ. τ. τ. (ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἔτι σημαίνει καὶ τό, κουβετῶ, συμβουλεύω τινά.)

* Καθοδηγία, ἡ· = ὁδηγία.

* Καθοδηγός, ὁ· (ὁδηγός) = ὁδηγός, ἀρχηγός.

Κάθοδος, ἡ (ἐξ ὁδός). Τὸ ὑπάγειν, πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ κάτω ἢ καταβαίνειν, καταβασις ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἄγουσα ὁδός, κατέβασμα. 2) Ἐπιστροφή, ἔρχομος εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ μάλιστα ἐξωρισμένου τινός. Δ, 61. Ξενφ. Ἑλλ. 1. Ἡρόδ. 1, 22. 4, 4, 15. Ὁ Φώτιος ἔχει, καθόδους, ἀγωγάς, περιόδους· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ κύκλους.

* Καθοίμεθα. Εὐκττ. τοῦ κάθημαι. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 149.

Καθολικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. καθολικῶς (κατά, ὅλος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ὅλον, γενικῶς τὸ Συγκριτ. καθολικώτερος. Πολύβ.

* Καθολευς, έως, ὁ (καθέλκω). Ὅστις σύρει πρὸς τὰ κάτω.

Καθολκή, ἡ (καθέλκω). Τὸ σύρειν, τραβᾶν, ἕλκειν ἐπὶ τὰ κάτω. ἐξτ. ἐπὶ πλοίων· «καθολκὴ τῶν νεῶν· τὸ κατέβασμα τῶν πλοίων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Μαθημ. Παλ. σελ. 264. «καθολκὴ καὶ καθολκή.« τὸ ἀνέβασμα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κατέβασμα τῶν πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχντ.

* Καθολκός, ὁν (καθέλκω). Σῦρων, ἕλκων πρὸς τὰ κάτω. Lobeck Φρύνιχ. σ. 316.

Καθολος, ον (ὅλος) Ὁ πολλὰ ἐνεαυτῷ περιλαμβάνων, ὁλόκληρος, Διόδωρ. Σικ. ΙΖ'. 13. «καθόλων δὲ τῶν οἴκων σὺν ὅλαις ταῖς συγγενείαις ἁρπαζομένων.« καὶ ἐντεῦθεν τό, καθόλου, Ἐπιρρηματικῶς, Δεύλου, καθολικῶς, γενικῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλατελῶς, ὁλάτελα, τὸ ὁποῖον πιθανῶς κεῖται αὐτὶ τοῦ, καθ' ὅλου. Ξενφ. Ἱππ. 8, 1. «καθόλου γράφειν τὰς πράξεις.« καὶ «ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις.« Πολύβ. Ἡ γενικὴ Ἱστορία· οἱτινες καθόλου τῶν πραγμάτων λέγοντας.« Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. καὶ «ἡ καθόλου προσωδία« ἡ γενικὴ τῆς προσῳδ. διδασκαλία.

Κάθομα, «ξώοντες,« παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Ἐπαιρεῖη· ἀντὶ τοῦ, ὁμοίως. Ἰδὲ ὁμός. ἐν τοῖς Γεωπονικ. Γ. β'. 3. κεῖται καθομάδα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

* Καθομάδα, ἰδὲ τὸ πργμν.

Καθομαλίζω, (ὁμαλίζω κατὰ) Διόλου ὁμαλίζω, ἰσιάζω. Μτφρ. «ἦθη καθομαλίζειν.« ἡμερόνειν τὰ ἤθη. Πλούταρχ. Καίσ. 15.

Καθομηρίζω, ω (κατὰ καὶ ὁμηρίζω) = ὁμηρίζω. Ἀριστηνέτ. Α'. 3. «καθομηρίζειν τινά.« περιγράφω ἢ ὑμνῶ τινα μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους, καθ' Ὁμηρον λέγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καθομηρεύω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

* Καθομηρεύω = τῷ πργμ.

Καθομιλέω, ῶ (κατὰ, ὁμιλῶ). Μετὰ Αἰσκιν. Κερδαίνω, λαμβάνω, πάσχω, ξητῶ ν' ἀποκτήσω τινὰ εἰς τὴν συναναστροφήν μου διὰ συνομιλίας, συναναστροφῆς, προσαρμόσεως, πολιτεύματος καὶ γλυκῶν λόγων μου· ἤτοι μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν.« Ἀριστοτ. τοὺς μὲν γνωρίμους νὰ κερδαίνῃ τις διὰ τῆς συναναστροφῆς, τὸ δὲ πλῆθος διὰ τῶν λόγων. Παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 70. ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας μετὰ Δωτικ. ἀμφ. 2) καθομιλημένος Πᾶς ὅ,τι ἔγινε τύνηθες εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι γλώσσα εἰς καινὴν χρῆσιν· καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς χρήσεως ἤλθεν εἰς παροιμίαν, πᾶν ὅ,τι καθολικῶς ἤτοι ἀπὸ ὅλους κοινῶς ὁμιλεῖται, ὡς π. χ. «καθομιλημένη γλῶσσα.« Πολύβ. Γ. 5. «ὁδὸς καθομιλημένη.« γνώμη, ἤτις διὰ τῆς ψήφου παντχοῦ ἐξεπλώθη, ἤτοι ἔγινε κοινή.

Καθομολογέω Μ. ήσω (ὁμολογῶ, κατά) Διόλου ὁμολογῶ, φανερόνω, ὑπάρχομαι, ἐγγυῶμαι μεθ' ὅρκου ἢ μετὰ βεβαιότητος νὰ ἔλθω πρός τινα τι· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἀρραβωνίζω, συμβιβάζω. Πλούταρχ. «Ἰουλίᾳ Σκηπίων καθομολογημένος καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν.«

Καθοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω, κατά). Διόλου ὁπλίζω, ἁρματόνω προετοιμάζω, Herm Σοφ. Ἰλ. 1074. 2) δί ὅπλων κατακτρίευω, νικῶ, βάζω πολλὰ ἐμφίβολον.

Καθόπλισις, εως, ἡ· Ἡ διὰ ὅλων ὁπλίσις. ἁρμάτωμα, ἑτοιμασία, Ξενοφ. Κ. Π. 8, 5, 6.

* Καθοπλισμός, οῦ, ὁ = τῷ πργμν.

Καθοπτρικός, ἡ, όν· Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλέπειν ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐν' ὅλα τὰ μέρη· ὅστις βλέπει ἁπανταχοῦ, ἤτοι ὅλα τὰ πράγματα προστατικῶς, πολλὰ προστατικός, συνετός, ὀξύνους· ἐκ τοῦ

Καθοράω, ῶ Μλ - κατόψομαι, Ἀόρ. κατεῖδον, Ἀπρμφτ. κατιδεῖν Πρκμ. καθεώρακα, (ὁράω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἐκ τινος ὑψηλοῦ τόπου βλέπω· «κε τινος.« Ἰλιάδ. Η, 21. Λ, 337. 2) Μτβτκ. Θεωρῶτι ἀπ' ἐπάνω κάτω, παρατηρῶ τι, γνωρίζω, κατανοῶ· εἰς ταύτην τὴν σημ. μτχζτ. ὁ «Ὅμ. μόνον τὸ Μέσ. «καθορώμενος αἰεὶ« Ἰλιάδ. Ν. 4. ἐν τῇ Ὀδύσ. οὐχ' εὑρηται ἡ λξ. οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρου. π. Γ'. β'. 10. «ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 291. «Τρῶας κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται.« καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Προσεκτικῶς βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ξ'. 7. «τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι βαδίως καθορῶσιν, εἰς δὲ τὸν Ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν.« 3) καθορᾶν τι ἐν τινι« ἐννοεῖν τι διά τινος, συμπεραίνειν τι ἀπό τινος. Πλτ. 2. σλ. 376. Α. σπανίως μετὰ γεν. Ἀριστφ. Ἱππ. 803.

Καθορίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. (κατὰ ὁρίζω) Διορίζω, ὁρίζω ὅρους, σύνορα.

Καθοριστικός, ἡ, όν· Ὁ διορίζων, βάλλων ὅρια καί· -2) ὁ διωρισμένος, βέβαιος.

* Καθορμάω Μ. ήσω = ὁρμάω.

Καθορμίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κατὰ ὁρμίζω) Καταγω, καταβιβάζω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα. Αἰσχυλ. Προμ. 973. Ἐπίκτ. Σ'. 13 Ἁράζω. ὅθεν καθόλου, Ἀγίω, στέλλω. ῥίπτω τι μέσα. Αἰσχ. Προμ. 965. Μέσ. εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, ἁράζω· «εἰς τόπον« Θκδ. 3, 32, 45. 7, 34.

Καθόρμιον, τό = ὅρμος, παρὰ τοῖς Ο'.

Καθοσιόω, ῶ (κατὰ ὁσιόω) = καθιερόω. Ἁγιάζω, ἁγιεράω, θυσιάζω. «καθοσιούμενος μεθυμένων.« Ἡρωδιαν. Ζ'. 96. ὡς τὸ Ἰτ. Consacrato, delicato, διόλου ἀφιερωμένος· ὅθεν

Καθοσίωσις, εως ἡ· Καθιέρωσις, ἁγίασις, ἀφιέρωσις, θυσία. Λέγεται καθοσίωσις καὶ τὸ παρὰ Λατίνοις Crimen laesae majestatis.

Καθόσον, ἀντὶ, καθ' ὅσον, = καθ' Ὅσον, τόσον μακράν· τόσον, ὅσον· καθόσον εἰδέχεται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιόν τε ἐστί, συγχωρεῖω ὅσον εἶναι δυνατόν. ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. προσῆγε τῷ τείχει, καθόσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῦ εὐρακ, τόσον μακρὰν, ὅσον αὐτὸς ἔβλεπε τὴν πόλιν αὐτοῦ. Θουκυδ. Ζ. 37.

Καθότι, ἀντί, καθ' ὅ,τι· Ὡς καθώς, μὲ ποῖον ἢ κατά τινα τρόπον. ἐπαίω εἰς τινα τρόπον, ἐπειδή πῶς, ὅπου, πόσον πολύ ἢ μακράν, κ.τ.τ. Θουκυδ.

*Καθοῦ, ἀντὶ καθέσω. Μέσ. Πρτκτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ καθίημι.

Καθυβρίζω, Μ. ίσω. (κατὰ ὑβρίζω) Λίαν ὑβρίζω, ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἢ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. ἰδὲ ὑβρίζω· παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 153. μετὰ Δοτικ. ἄλλως δὲ μετὰ γεν. καὶ αἰτ.

Καθυγίασις, εως, ἡ (καθυγιάζω) Ἡ ὁλόλου, παντελὴς ὑγίασις· καὶ τῶν ὄψεων καθυγίασις· ἢ τελεία ἴατρία τοῦ προσώπου. Ἀντίγονος Καρίστρ. 187.

Καθυγραίνω, (κατὰ ὑγραίνω) Βρέχω, ὑγρὸν ποιῶ, καταβρέχω, ὅλον.

*Καθυγρατμός, ὁ. Βρέξιμον, νότισμα.

Κάθυγρος, ον (ὑγρός) Λίαν ὑγρός· μουσκευμένος, βρεγμένος.

*Κάθυδρος, ον (ὕδωρ) Κατὰ πολλὰ ὕδατ-ώδης, ἢ ὁ ὕδατα πολλὰ ἔχων· γεμάτος ἀπὸ νερά. κρατὴρ κάθυδρος. ἀ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 158. ποτήριον μετὰ ὕδατος, ἤτοι γεμάτον νερόν.

Καθυλακτέω, ῶ Μλ-ήσω (ὑλακτέω) Ὑλακτῶ, γαυγίζω πρός τινα ἢ κατά τινος. μετὰ γενκ.

Καθυλίζω, Μ. ίσω (ὑλίζω). Διόλου ὑλίζω, σακελλίζω, στραγγίζω, κατεσίζω.

Καθυλομανέω, ῶ (ὑλομανέω, κατὰ) Αὐξάνω, βλαστάνω πολὺ κατὰ τὴν ὕλην, ἤτοι κατὰ τοὺς κλώνους, κατὰ τὰ ξύλον, καὶ κατὰ τὰ φύλλα· (ἐπὶ δένδρων) Ἱππ.

Καθυμνέω, ῶ Μ. ήσω. (ὑμνέω) = ὑμνῶ 2) Λίαν ἢ συχνὰ ὑμνῶ. Κλεανθ. Γιμν.

*Καθύπαρ = καθ' ὕπαρ = ὕπαρ.

Καθυπάρχω, = ὑπάρχω μετ' ἐπιτσ. τινος Πλούταρχ.

*Καθυπείκω = ὑπείκω μετ' ἐπιτσ. τινος.

*Καθυπεμφαίνω, = ὑπεμφαίνω. Σημαίνω ὑποκεκριμένως.

Καθυπενδιδώμι, = ὑπενδίδωμι. Νικήτ. Χρον. στ. 2. ὑποχωρῶ, ἀφίνω, συγχωρῶ, παρεχωρῶ.

Καθυπεραποντίζω, Μλ. ίσω. = ὑπεραποντίζω. Ἀρστφ. Ὄρν. 829.

Καθυπερέχω, Μ. ἐξω. = ὑπερέχω Στοβ. Λογ. Α'. μετὰ γενκ. καὶ κατωτέρω μετὰ αἰτ.

Καθυπερηφανέω, = ὑπερηφανέω. Ὑποδεικνύω ἁμαυτὸν ὑπερήφανον κατά τινος. Εὐσταθ. πτινόμ.

Καθύπερθε, καὶ πρὸ φωνήεντ· καθύπερθεν. Ἐπίρ. (ὕπερθε) κυρίως, Ἀνωθεν, ἀπὸ τὸν ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω· ἀπ' ἐπάνω κάτω Ἰλιάδ. Γ, 337. Χ, 196. Ὀδυσσ. Μ, 442. μετὰ Γενκ. Ὀδυσσ. Θ, 279. β) Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος, πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωτερω, συχνάκις παρ' Ὁμρ, ωΦρυγίη καθύπερθεν ἢ ἄνω Φρ., Ἰλιάδ. Ω, 545. καὶ μετὰ γενκ. καθύπερθε Χίου, Ὀρτυγίης ἐπάνω ἀπὸ τὴν Χ. τὴν Ὀρ. ὀηλ. πρὸς βορρᾶν τῆς χίου τῆς Ὀρ. πρὸς ἄρκτον. Ὀδυσσ. Γ, 170. Ο, 404. Ἀντθ. τῷ ὑπένερθε, Ὀδυσσ. Ε, 353. Παρὰ τοῖς Μτγνστρ. καθύπερθε γενέσθαι = ὑπεροχὴν λαβεῖν, κρατῆσαί τινος· κυρίως περὶ παλαιστοῦ, ὅστις ὑποβάλλει τὸν ἀνταγωνιστήν του, ἔρχεται ἐπάνω του. 2) ἐπὶ χρόνου, = πρότερον, πρό, μετὰ γενκ. Ἡρόδ. Ε, 28. πρβλ. ἄνω.

Καθυπερτερέω, ῶ. Μ. ήσω = ὑπερτερέω. Εἶμαι ἀνώτερος· ὑπερτερῶ ἐκ τοῦ

Καθυπέρτερος, έρα, ερον, (ὑπέρτερος) Συγκρ. τοῦ καθύπερ, καθύπερθε. Ὑπερθετ. καθυπέρτατος ὑψηλότερος, ἀνώτερος, ὅστις ὑπερβαίνει, ὑπερτερεῖ κατὰ τὴν φύσιμ, κ. τ. λ. Ἡρόδοτ. Ζ', 233. πῶς δὲ εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα.

*Καθυπηρετέω, Μ. ήσω. = ὑπηρετέω μετ' ἐπτσ. τινος.

Καθυπισχνέομαι, οῦμαι· ἀμλ. = ὑπισχνέομαι μετ' ἐπτσ. Ὑπόσχομαι, ἀρραβωνίζω, δίδω ὑπόσχεσιν περί τινος, ὡς καὶ τὸ, καθομολογέω.

Καθυπνηλής, ές. Ὅστις βορέως κοιμᾶται, ἢ ἀγαπᾶ τὸν ὕπνον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀμελής, ἀφρόντιστος.

Καθύπνιος, ον. (ὕπνος) Ὁ γινόμενος, φαινόμενος, εὐρισκόμενος εἰς τὸν ὕπνον. ἰδὲ ἐν τῷ, παράπταισμα.

*Καθύπνος, ον = καθυπνηλής.

Καθυπογόω, ῶ Μλ-ώσω. Παρέως, ἢ βαθέως κοιμῶμαι, εἰς ὕπνον τρέπομαι, ὑποκοιμῶμαι, Ἡρότ. 7, 12, 15. καὶ Μέσ. 7, 14, 17. καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'.

Καθύπνωσις, εως, ἡ· Τὸ ὑποκοίμισμα. Ἀρστ. Προβλ. ΙΑ'. 17.

Καθυποβάλλω, (ὑποβάλλω ἀμλ). Διόλου ὑποβάλλω, βάλλω τινὰ ὑποκάτω, ὑπατάσσω. Πᾶτε. πίπτω, τὰ βάζω κάτω. 2) = ὑποβάλλω.

Καθυπογράφω, Μ. ἀφω = ὑπογράφω, μετ' ἐπτσ. Εὐσταθ.

Καθυποδείκνυμι, = ὑποδείκνυμι· μετ' ἐπτσ. Εὐσταθ.

*Καθυποδέχομαι, Μ. ξομαι (ἀμλ.) = ὑποδέχομαι μετ' ἐπτσ.

Καθυπόκειμαι, = ὑπόκειμαι. ἀμφ.

*Καθυποκλέπτω, Μ φω = ὑποκλέπτω μετ' ἐπτσ.

Καθυποκρίνομαι, = κατοχέω, καὶ, καταυλέω τινά· ὅ ἐστι, διὰ ὑποκριτικῆς φωνῆς καὶ διὰ τεχνασμάτων ἀπατῶ τινα, καὶ ἀποκτῶ τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ. Ὑποκριτικῇ φωνῇ καταγοητεύω τινά. Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. καὶ τοι καὶ περὶ τῆς φωνῆς, ἴσως εἰπεῖν ἀνάγκη· πάνυ μὲν γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ τούτῳ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω ὡς καθυποκρινόμενον ὑμᾶς· διὰ τῆς ὑποκρίσεως σῶς κατεδούλωσε, σᾶς ἐμάγευσε καὶ σᾶς ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. 2) Ὀλόμαλος παρ' Εὐστθ. Ε'. 26. καθυποκρίνομαι τὰ μαντεῖα· εἰς τὰ μαντεῖα παίζω τὴν ῥόλλα τῶν θεῶν, ὑποκρίνομαι ὅ,τι εἶμαι θεός· παρὰ Διονσ. Ἁλικ. στ'. κεῖται μετὰ τοῦ, διαχείρω. 3) καθυποκρίνεσθαι εἶναί τινα· τὸ νὰ κάμνῃ τι ὡς νὰ ἦναι τὸ π. χ. Λουκιαν. καθυποκρίνεται Ἐπιπὼς εἶναι· ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἐπιπεύς.

*Καθυποπίπτω, (ἀμλ.) = ὑποπίπτω μετ' ἐπτσ. Λογγ. (ι)

Καθυποπτεύω, Ἀριστοτ. Ῥητ. εἰς Ἀλέξ. Ε'. παθημάτων καθυποπτευθέντων τὰ ὁποῖά τινας μόνον ὑποπτεύεται εἰς τινα, ὅ ἐστιν, εἰς ὑποψίαν μόνον ἐλθόντων.

Καθύποπτος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑποψίαν ἐλθών· παρὰ Πολυδ. Β'. 27. ἡμαρτημ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ κατύποπτος.

*Καθυποσαίνω, = ὑποσαίνω μετ' ἐπτσ.

Καθυποστιβίζω, Μ. ίσω = στιβίζω μετ' ἐπτσ. ἰδὲ ἐν τῷ, καταξυρίω.

*Καθυποστρέφω, Μ. ψω. = ὑποστρέφω μετ' ἐπτσ.

Καθυποτάσσω, καὶ Ἀττκ. άττω. (ὑποτάσσω) Διόλου ὑποτάσσω.

Καθυποτοπέομαι, = ὑποτοπέομαι μετ' ἐπτσ. ἰδὲ καθυποτοπέομαι.

*Καθυποτρέχω, (ἀμλ.) = ὑποτρέχω μετ' ἐπτσ.

Καθυπουργέω, Μ. ήσω = ὑπουργέω, μετ' ἐπτσ.

*Καθυποφυρίζω, Μ. ίσω. = ὑποφυρίζω μετ' ἐπτσ.

Καθυστερέω, ῶ = ὑστερέω, Πολλὰ ἀργὰ ἔρχομαι, μένω ἢ στέκομαι ὀπίσω· μετὰ γενκ. πτινόμ.

*Καθυστερίζω, Μ. ίσω = τῷ πρηγμ.

Καθυφαίνω, Διόλου ὑφαίνω.

Καθύφεσις, ἡ, Ἡ διόλου ὕφεσις, ἀμέλεια, προδοσία τοῦ ἐπιστάτου τῶν πραγμάτων· κρυφὴ αἰτιατέκρισις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, Collusion, Γαλλ. καὶ

Καθυφετήρ, ῆρος, ὁ ἐξελόσακας, ὁ Ἐπιστάτης πράγματός τινος· ὅστις ἔχει κρυφὴν ἀνταπεκρισιν μὲ τὸν ἐχθρόν, ἤτοι εἶναι ἀγροικημένος μετ' αὐτοῦ, προδότης, ἄπιστος. Praevaricatur Collusor, Λατ. ἐκ τοῦ

Καθυφίημι, (ὑφίημι). Μ. υφήσω. Ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, ντιλέτιν, δίδω, ἢ ὑποβάλλω ἑμαυτόν τινι, ἀκολουθῶ τοῖς θελήμασιν αὐτοῦ· ἀμελῶ ντιν, προδίδω, ἐξελοσακιῶ τὸν τινα ἀφίνω τὴν ὑποδεσιμου ἢ τὴν ἐπιστασίαν τὴν ἔχω ἐπὶτι, καὶ φέρομαι τόσον ἀμελῶς, ὥστε δίδω χώραν εἰς τὸν ἐναντίον καὶ προχωρῶν αὐτὸς κερδαίνει καὶ ὠφελεῖται. Τοῦτο ἀντιστοιχᾷ τὸ Λατ. Praevaricari, ὅ ἐστιν, Ἔχω κρυφὴν ἀνταποκρισιν (εἶμαι ἀγροικημένος) μετὰ τοῦ ἀντιδίκου μου, καὶ ὑποχωρῶ μὲ τρόπον ἵνα κερδήσῃ αὐτὸς ντιλέτιν. ἐπὶ Ῥητόρων (ἀβουκάτων.) πολλῶν πραγμάτων καιρὸν ἐᾶν τὰς ἐκών καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶσι. Δημοσ. καὶ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων· ἐὰν ἡμεῖς ἀμελήσωμεν καὶ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸν ἐναντίον· ὁ αὐτ. καθυφεῖκε τὰ πράγμα. γραφάς. τὰ τῆς πόλεως· παρὰ Δεινοφ. Θουκρ. ἀφεῖναι, παραιτεῖν τὰ πράγματα καὶ λαμβάνειν χρήματα διὰ τοῦτο. Ὁ Πολυαιν. Π'. κδ'. 1. ονομάζει τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ἀμελεῖς στρατιώτας, καθυφιεμένους ἐν ταῖς μάχαις. Μέσ. καθυφίεσθαί τινος ὑποκλίνω, ἢ ἐνδίδω εἰς τινα ἐκ λιᾶς καὶ ἀπειξίας. Δημοσθ. Ὀλυνθ. 3, 8. καθυφίεσθαι ἐν τινι ἀποκάμνω εἰς τίποτε, χάνω τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου π. χ. ἐν μάχαις.

Καθυφίστημι, = ὑφίστημι. μετ' ἐπτσ. Ἰουλιαν. Λόγ. Ε'.

Καθυφηλός, ή, όν = ὑψηλός ἀμφ. παρὰ Διονσ. Ἁλ. Β'. 43. τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ορθότερον τὸ ἁπλοῦν, ὑψηλός.

Καθύω, Καταβρέχω. ἀμφ.

Καθωμηρευμένα, καθ' Ὅμ. εἰρημένα. ἰδὲ καθομηρίζω. Ἡσύχ.

Καθωραίζομαι, = ωραίζομαι Λίαν ὡραΐζομαι.

Καθ' ὥραν, Ἐν πάσῃ ὥρᾳ· κατὰ καιρόν, εἰς κάθε ὥραν.

Καθώς, Ἐπίρ. = καθά, καθό, καὶ καθάπερ. (οἷς, κατά). Ὃν τρόπον, παρομοίως, κατὰ πῶς.

Καί, Σύνδεσμ. συμπλεκτικός. 1) συνδέει λξ. καπρτ. Ἐξ ἀνακολουθίας συνδέει μετχ. καὶ πρχμτ. ῥῆμα, Ἰλιάδ. Χ, 247. πῶς φαμένη, καὶ ἠγήσατο· ἀντὶ πῶς ἔφη καὶ ἠγήσατο. 2) Παρὰ τοῖς Πζγρφ. συνδέει τὸ τε — καὶ δύο λξ. ἢ πρτσ. ὅταν μεταξὺ τῶν δύο ἐνυπάρχῃ ἐσωτερικήτις συγγένεια· π. χ. πάρεστι τε καὶ λέγειν ἐγὼ, τὰ ὁποῖα ὡς εἰς τὰ ῥηθέντα ἄμφω ἀνήκοντα συγγενῆ εἶσι πρὸς ἄλληλα. 3) ἀλλ' ὄχι μόνον λέξεις καὶ προτάσεις συνδέει, ἀλλὰ τίθεται καὶ πρὸς ἐμφασιν πρό μιᾶς μόνον λέξεως ἢ ἑνὸς μέρους τῆς περὶ. καὶ τότε ἔξγτ. ποτὲ μὲν πάλιν διὰ τοῦ καί, ποτὲ διὰ τοῦ οἷς καὶ π. χ. ἠτάχασιν καὶ ὀναίτιον αἰτιόωντο Ἰλιάδ. Δ, 654 καὶ Μ, 301 κελεται ἡ θυμός, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν· ἐπιτρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς καὶ (ἢ καὶ εἰς αὐτόν) εἰς τὴν στερεὰν καὶ ὠχυρωμένην κατοικίαν· οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ· οἱ Ἀττκ. δὲ καὶ οὐ μόνον — ἀλλα, χωρὶς τὸν καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐμφασιν, καὶ τοῦτο ὡς καὶ ἐν τῇ σιδ. 4) Μετὰ μτχ. ἢ ἐπίτ. ἔξγτ. πολλάκις διὰ τοῦ, ἀν καὶ, ἀγκαλά, μόλον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν· π. χ. Ἰλιάδ. 1, 655 «Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ἄνωθεν = καίπερ ἢ καίτοι. Ἀλλὰ καὶ = ὅτε, ὡς ἦλθε μοι ἦμαρ ἦδη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεύτερον καὶ κατηγόρημα· Σοφκλ. Φιλ. 355. καὶ = καὶ ταῦτα, καὶ μάλιστα. καὶ = κἂν, τοὐλάχιστον. 5) μετὰ τὰ, ὅμοιος, ἴσος, ὁ αὐτὸς τίθεται ὃ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἡ ὥσπερ σημαίνῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺα ἀντὶ ὥσπερ σύ. Ἡρότ. 7, 50, 2. ἐνθα κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦναι μεθ' ἑαυτοῦ καὶ σὺ ἐχρέοντο ὁμοίῃσι γνώμῃσιν καὶ οἱ νῦν τε καὶ πάλαι ἀντὶ τῶν νῦν καὶ ὥσπερ πάλαι· 6) ἐπὶ ἀριθμήσεως ὅτε σμτ. τὸ σχεδόν καὶ ἐς ἑβδομήκοντα, αὐξανόμενος γίνεται καὶ ἐς ἑπτακαίδεκα πήχεας Ἡρότ. 2, 60, 68. — Ἀλλ' εἰς τὸν Ἕλληνα μαθητήν, ἡ καλλίστη καὶ ἀσφαλεστάτη ὁδηγός, καὶ ἐνταῦθα θέλει εἶσθαι ἡ μητριὴ τὴν γλῶσσα, ἥτις μεγάλως βέλαι τοῦ εὐκολύνει τὴν μάθησιν καὶ ἐντελῆ κατανόησιν τῆς τῶν προπατόρων του γλώσσης, ἐὰν μόνον ἠξεύρῃ καὶ θέλῃ νὰ ὠφεληθῇ τὰ εὐδοχούμενα ὑπ' αὐτῆς, παρεμβάλλων ὁηλ. πάντοτε τὴν νέαν μὲ τὴν παλλαιάν, ὡς ὁ σοφὸς Ὁρατὴς συνεβούλευεν, καὶ εἰς τὰς ἐκβάσεις του ἠκολούθησε· μετὰ τοῦ, ἐν, κατὰ συγκοπ. γίνεται κἂν. ἰδὲ. τοῦτο, ὁμοίως κ.τ.λ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ τάξει τῶν γραμμάτων αὐτῶν. π. χ. καὶ γάρ, καί γε καὶ ταῦτα, κ. τ. λ.

Καιάδας, ου, ὁ. Παρὰ Λακεδαιμ. Βάραθρον, ὄρυγμα, ὅπου τοὺς κακούργους, ἢ τὰ νεκρὰ σώματα αὐτῶν ἐρρίπτον. Παυσαν. Μεσσην. ΙΗ'. Στράβ. Ε'. καὶ Η'. Εὑρηται δὲ καὶ, κεάδας. καιατας, καί, καιέτης, γεγραμμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ικκίατα, ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγέντα χωρία. ἢ Ὥρα καὶ Ἄμμων, ἐν Λιξ. Βάραθρον. (Συγγν. τῷ κοῖς καὶ καίας)

*Καί ἔν, Ναί βέβαια, ναὶ διόλου βέβαια, Ὀδσ. Στ. 300. Ἰλδ. Ε. 362 = τῷ Ἄττ. καὶ

Καίαρ, ατος, τό. Ὄρυγμα, χάσμα, βάραθρον, τρύπα εἰς τὴν γῆν, μάλιστα δὲ ἡ πάλαι ἐκ σεισμῶν προελθοῦσα. 2) Βάσος, γούρνα, κοίλωμα εἰς τὴν σφενδόνην ἔπου βάλλουσι τὴν πέτραν καὶ σφενδονίζουσιν αὐτήν. Ἀριστοτ. μηχαν. καὶ κύαρ, λεγόμ.

Καὶ γάρ, διότι, ἐπειδὴ βεβαιώνει τὸ καὶ καθ' ἑαυτὸ κυρίως μὴ ἀμφιβαλλόμενον· Ἰλδ. Γ, 188 Δ, 43. 58. Ὀδσ. Σ. 260. κυρίως εἶναι ἐκ τοῦ καὶ γε ἄρα· συντεθημένον. Μετ' ἔπτ. καὶ πλείονος ἐμφ. καὶ γάρ δὴν· ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἀληθῶς λοιπόν· καὶ τῷ ὄντε λοιπόν· τὸ δὲ καὶ δὴν μᾶλλον, σημαίνει σχεδὸν τὸ νῦν δὴ τε τώρα, πρὸ μικροῦ· καὶ ἑπομένως τὸ καὶ γὰρ οὖν. καὶ γὰρ τοι· καὶ ποιητ. καὶ γὰρ ῥα καθόλου ἐστὶ ταὐτὸν τῷ αὐτάρ· καὶ γάρ δὴν· ἢ τοι, τοιγαροῦν.

Καί-γε. Καὶ πρὸς τούτοις, καὶ ἀκόμη ἐπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ μάλιστα. Εὐριπ. Φοίν. 1695. καὶ ξυνδυνοῦμαί γε· οὗτος ἔστιν ἐπιτατικὸν καὶ ἐν Ὀδσ. Λ. 46. καὶ λὴν κείνός γε δοικότι κεῖται ὀλέθρῳ. Ναί βέβαια, καὶ μάλιστα αὐτὸς ἀπέθανε θάνατον καλὸς τῷ ἔπρεπε, λίαν ἔξοχος ὑπῆρχε τοῦ θανάτου, ἢ πολλὰ τῷ ἔπρεπε ὁ θάνατος· τὸν ὁποῖον ὑπέφερε. καὶ μάλα γε ἀπειλῆς ἐορτῆς· καὶ μάλιστα. καὶ τῷ ὄντε ἀληθῶς. 2) Περιοριστικὸν τῆς καταφάσεως οἷον ᾧ Ἑλληνικὸν τι τὸν ὁμόδεν τιμᾶν ἄδικον λέγει ὁ Μενέλαος παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 487. Ὅτε γίνεται ἡ ἀπόκρισις καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι δέλτιον. Ναί, ἀλλ' ἔτι νὰ μὴ θέλῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ ἦναι ἀνώτερον τῶν νόμων, τό γε τίθεται πάντοτε τοὐλάχιστον μίαν λέξιν μετὰ τὸ καί.

*Καὶ δέ, Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Ἰλδ. Ξ, 364. λγτ. πρὸς τούτοις καὶ καὶ δέ τε Ἰλδ. Τ, 28. καὶ δένυν Ἰλδ. Χ. 420. καὶ δέκεν Ὀδσ. Ο, 449. Ἰλδ. Ω, 370. Οἱ Ἀττ. βάλλουν συνδ. μίαν ἢ καὶ περιστρ. λέξεις μεταξὺ τοῦ κ αὶ καὶ τοῦ δέ

*Καὶ δὲ καί, = τῷ προηγ. καὶ πρὸς τούτοις. Καὶ δή, Σχεδὸν τώρα, πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ, νῦν ἤδη· συγχέεται πολλάκις μετὰ τοῦ ἤδη. τὸ δὲ καὶ δὴν σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, ἀστέον, ἀξ ὑποδύσομεν. καὶ δὴ παρεῖκεν· εἶτα πῶς; Καλά, ὡς ὑποδύσομεν ὅτι τὸ παρέβλεψεν. Εὐρ. Ἑλ. 1065. οὕτω καὶ ἰτὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1065. καὶ δὴ δέδειγμαι· τὶς δέμοι τιμὴ μένειν; Εὐριπ. Μήδ. 388. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ. 9. καὶ δὴ καὶ καὶ πρὸς τούτοις ἀκόμη, Ἰλ. Α, καὶ τέλος ἔτι, καὶ ὅτι ἀκόμη. Ἆρα ἔτι, καὶ λοιπὸν ὅτι. Τοιοῦτοι εἶναι κατὰ τὴν σημασίαν καὶ τὸ, καὶ δὴ οὖν.

Καὶ εἰ, Καὶ ἐάν, καὶ ἄν, καὶ ἀνίσως, ἐὰν καὶ· ἀγκαλά, μ' ὅλον ὅτι.

Καιετάεις, ετσα, εν (καῖαρ, καιάδας). Χασματώδης, λακκώδης· ὅστις ἔχει πολλοὺς λάκκους, πολλὰ χάσματα ἢ βαράθρα καιετάεσσαν Λακεδαίμονα, ἐν Ὀδυσ. Δ. 1. ἀνέγνωσεν ὁ Ζηνόδοτος (ἔνθα τώρα κατὰ τὸν Ἀριστρχ. καιετώεσσαν γράφεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Καλλίμαχ. καιετήεστος ἀπ' Εὐρώταο εἶπεν. κατ' Εὐσταθ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κοίλον. Στρβ. Η'.

*Καίκε, καί κεν. Ἐπκ. ἀντὶ καὶ ἄν, κἂν. Ὅμρ.

Καικίας, ου, ὁ· Ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Θερμὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτ. ἀτολικὸς. (Γραῖος). Ἀριστοτ.

*Καΐκος, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ. Ἡσδ. Θγν. 343. (υ-υ)

Καὶ μάλα, Καὶ μάλα γε· καὶ μάλιστα πάνυ.

*Καὶ μᾶλλον, Ἀκόμη πολὺ περσσ. Ὅμρ.

*Καὶ μέν, Καὶ βέβαια, χωρὶς ἄλλο, ἀφεκτικῶς. Ἰλδ. Ι, 632.

Καὶ μὲν δή, καὶ μὲν δὴ καὶ· ἀλλ' ἔτι, καὶ πρὸς τούτοις ἀκόμη· καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ, ἑπτὸς τούτων ἔτι.

Καὶ μήν, Καὶ τῷ ὄντι, βέβαια, καὶ ἔτι, καὶ πρὸς τούτοις, καὶ ἀκόμη, ἀλλ' ἔτι. 2) Συνήθως ὅμως ὁπόταν γίνεται ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, κεῖται αὐτὶ τοῦ, ἀλλὰ, ὅμως, ἀμμή, μὲ ὅλον ὅτι, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ λοιπόν. 3) καὶ μὴν καὶ· ἀλλ' ἔτι ἀλλὰ καὶ ἔτι, ἀλλὰ προσέτι, καὶ ἀκόμη περισσότερον.

Καινίζω, Μ. ἰσω Ἀττ. ἰῶ (καινὸς). Ἀνανεόω, καινουργόω, νέον ἢ ἀσύνηθες ποιῶτι. Σοφοκλ. Τραχ. 867. καὶ τι καινίζει στέγην· εἰς τὸν οἶκον ἀκολουθεῖ, γίνεται τι ἀσύνηθες· κάτι παράξενον γίνεται εἰς τὸ σπήτι· ἢ ὁ οἶκος φαίνεται παρηλλαγμένος, ἀλλοιώτικος· 2) Καθαγιάζω, ποιῶ ἱερὸν ἅγιον, ὡς τὸ τῆς συνδ. ἐγκαινίζω ἢ ἐγκαινιάζω. Παρὰ Καλλιμ. πρῶτος τὸν ναὸν ἐκαίνισεν· καθηγίασεν. Οὕτω καὶ τὸ, καίνισον ζυγόν· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1079. ἰδὲ καινὸς.

Καινίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Δουκιαν. ἐμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, κοπίς· ἢ πρὸς σφαγὴν μάχαιρα.

Καίνισμα, τό. Τὸ ξανανεσμένον ἐς νέον γενόμενον. Μανέθ. Δ'. 191. καὶ θροχαρσὶς σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες· οἱ ποιοῦντες ἐκ ξύλων κέρνον νέους σορούς.

Καινισμός, ὁ· Νεωτερισμός, ἀνανέωσις.

Καινιστής, οῦ, ὁ· Νεωτεριστής, ἀνανεωτής, ὁ καινίζων.

*Καινογραφέω, (καινὸς γράφω) Νέα καὶ ἀσυνήθη γράφω. Τζετζ.

Καινοδοξέω, ῶ· παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰστ. 11. μὲ μῖσος ἐκαινοδόξει τὴν ἐξουσίαν. Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν. καὶ καινοτόμει· ἀνενεώνε καὶ ἐδίδει αὐτῇ μίαν νέαν διεύθυνσιν.

Καινοδοξία, ἡ, Ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἀνανέωσιν· ἀρχ.

Καινολογία, ἡ. (λέγω) Νέα καὶ ἀσυνήθης ὁμιλία, νέος καὶ ἀσυνήθης τρόπος τοῦ λέγειν. Διονύσ. Ἁλικ.

Καινοπαθέω, ῶ· παρὰ Πλουτ. ἀρχ. μετὰ τοῦ, ὀδύρομαι· = ξενοπαθέω, καὶ, δεινοπαθέω. Νέα καὶ ἀτελκοντα πάσχω.

Καινοπαθής, ές. (πάσχω) Ὁ νεοϋποφερμένος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαθε τις ἄλλοτε ἀλλὰ πάσχει τώρα πρώτην φορὰν· ὅθεν = ἀνήκουστος, οὐ· ἀπήκατα καινοπαθῆ· ὦ νέας δυστυχίας, νέα ἀνήκουστα πάθη. Σοφοκλ. Τραχ. 1277. ὅπου ἄλλοι καινοπαγῆ, ἀνέγνωσαν.

Καινοπηγής, ές, (πήγνυμι) Νεοκαμωμένος, νεοσυνθεμένος, νεοπαγγμένος. Αἰσχ. Θήβ. 648.

Καινοπήμων, ον, γενν. ονος (πῆμα) = καινοπαθής, ἢ ὁ ἐκ νέου, καὶ πάλιν πάσχων. Αἰσχύλ. Θήβ. 369. καινοπήμων ὁμωῖς· ἢ ἄρτι δυστυχήσασα. Ὁ Σχολ.

Καινοποιέω, ῶ· (καινοποιὸς) Νέον ποιῶ ἀνανεόω, ξαναζωνω, ἐκ νέου ἐφευρίσκω· ἀπὸ καινοποιηθὲν λέγεται· τὶ νέα διηγήσαι; τί νέα λέγεις; Σοφοκλ. Τραχ. 837. ὅθεν

Καινοποιητής, οῦ, ὁ· Ὁ νέα ποιῶν, ὁ καινίζων, νέα ἢ καινοτομίας ἐφευρίσκων, ὁ νέα λέγων, ὁ νεας ηδονὰς μηχανώμενος. Ξενοφ. Κυρου π. 8, 8, 8.

Καινοποιία, ἡ. Τὸ νέον ποιεῖν, καινούργωσις, ἀνανέωσα, νέα ἐφεύρεσις, καινοτομία.

Καινοποιός, όν. (ποιέω) Ὁ νέα ποιῶν, ὁ ἀνανεόων, καινουργῶν, νέα ἐφευρίσκων, καινοτόμος.

Καινοπραγέω, ῶ (πράσσω, πρᾶγος). Νέα πράττω, ποιῶ, κάμνω· κάμνω νέα καὶ ἀσυνήθη πράγματα· κάμνω ἢ ζητῶ νὰ ἐφεύρω νεωτερισμούς. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, κοινοπραγέω.

*Καινοπραγία, ἡ. Νεωτερισμός, ἐπιθυμία τοῦ νεωτερίζειν.

Καινοπρέπεια, ἡ. (καινοπρεπὴς) Τὸ πρέπον, ἡ θεωρία τοῦ νέου, ἢ τοῦ νεωτερισμοῦ, τὸ παλίτευμα ἢ τὸ φαινόμενόν τινος νέου, ξένου ἀσυνήθους, καὶ ἀγνώστου ἀνθρώπου ἢ πράγματος, ἢ στενοχωρία καὶ δυτκολία ἀπείρου τινὸς εἴς τι ἀνθρώπου.

*Καινοπρεπεστέρως, Ἐπίῤῥ. Συγκρτ. ἐκ τοῦ

Καινοπρεπής, ές, καὶ Ἐπίῤῥ. καινοπρεπῶς (πρέπω). Ὅστις ἔχει τὸ φαινόμενον ἢ τὸν πρέποντα τοῦ νέου, νέας, ἀσυνήθους, παράξενος — 2) Ἐπὶ προσώπων, ἐκεῖνος ὅστις φέρεται, πολιτεύεται ὡς ξένος, νέηλις, ἀσυνήθης, καὶ εἶν ἠξεύρει νὰ συμπεριφέρηται μὲ τὰ πράγματα. Πλουτ..

Καινός, ἡ, όν, Νέος, καινούριος, ξένος, παράξενος, ἀσυνήθης, νέηλις, ἀγνώριστος, νέα καινὴ (ἀρχῆς)· ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καινεία πράγματα. Νεωτερισμοὶ οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων· Συφ. Ἀπομν. 1, 1, 3. Ἐπίῤῥ. καινῶς.

Καινόσπουδος, ον (καινὸς, σπουδή). Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ἀγαπᾷ τοὺς νεωτερισμούς, τὰ νέα, τὰ καινόσπουδον· Δογγίν. Σ'. ἡ ἐπιθυμία διὰ νέας μεταβολὰς· ἢ τῶν νέων ἀγάπη, καὶ καταφρόνησις τῶν παλαιῶν.

Καινοσχημάτιστος, ον (σχηματίζω) καὶ

Καινοσχήμων, ον, γεν. ονος (σχῆμα). Ὁ κανόν, ἀσύνηθες σχῆμα ἔχων, καινοσχημάτιστος. Εὐστάθ.

Καινότερος, ον. Ἐν Ἀχίλλειτ. Β'. 420. σχῆμα καινότερον, ἀντὶ, σχῆμα καινοῦ τινος.

Καινότης, ητος, ἡ (καινὸς). Τὸ εἶναι τοῦ καινοῦ, νέου, καινουργότης, ἀνωριμία, ἀπειρία κ. τ. τ.

Καινοτομέω, ῶ. (καινοτόμος) Τέμνω, κόπτω, ἐκ νέου ἢ νέοντί πρᾶγμα, παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 27. καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδὲν ἥττον ἔξεστι τοῦτο· αὐτὶ τοῦ καινὴν λατομίαν σήμνει, ἀνοίγω ἕνα νέον μεταλλεῖον, κόπτω τὰς ἐκ τοῖς μεταλλείοις πέτρας, καὶ ἀνοίγω λάκκους ζητῶν τὸν ἄργυρον ἢ χρυσόν· καὶ ἐντεῦθεν — 2) καθόλου αὐτὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω νέον τι, ἀνακαινίζω, καπουργεύω, νεωτερίζω, ἀλλάζω τι, μο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιστα ἐπὶ πολιτείας ἢ γλώσσης τινός καινὸν ποιῶ, ὅθεν

Καινοτόμημα, τά. Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν ἐκ νέου, ἢ τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε νὰ νεώσῃ τις, νεωτέρισμα, καινὸν ἐπιτήδευμα, καί

Καινοτομία, ἡ, Νεωτερισμός· ἡ ἐκ νέου, ἢ νέα ἐπιχείρησις, ἀρχή· ἐκ τοῦ

Καινοτόμος, ον, καὶ Ἐπίρρ. καινοτόμως (καινὸς, τέμνω). Ὅστις κάμνει καινοτομίας, νεωτερισμούς, καινότομος, δὲ καὶ Παῤῥ. Ὁ ἐν νέοις ἀρχαιρεσίοις, πραχθείς, νέος, ἀσυνήθης, ὁ νεωστὶ ἐν χρήσει ἐλθών.

Καινότροπος, ον (τρόπος). Ὁ καινούς, νέους τρόπους, συνηθείας, ἤθη ἔχων, ἢ τρόπου καινοῦ καὶ ἀσυνήθους ὤν, Ἀπ.

Καινουργέω, ῶ (καινουργός). Ξανατεύχω καινόν, νέον ποιῶ τι. — 2) Νέα πράγματα ἐργάζομαι, ἢ ἀρχίζω νὰ κάμω, ἀνανεόω, καινουργάνω, μεταβάλλω, νεωτερίζω, Ξυφ. Ἑλλ. 6, 2, 16. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ κατηγορίας, περὶ νεωτερισμῶν τῶν ἐν πολιτείᾳ τισὶ γινομένων. «τὴν σαγήνην καινουργεῖν. Ἀλκίφρ. Γ, 3. κάμνειν καινούριαν τὴν σαγήνην, ὅθεν

Καινούργημα, τό. Τὸ νέον ἔργον ἀρχαῖου, ἀνανέωσις, μεταβολή, ἀνακαίνισις, τὸ ἐκ νέου γειόμενον.

*Καινουργής, ές = καινουργός.

*Καινούργησις, εως, ἡ. Τὸ νέον ποιεῖν τι. ξανακαινούργωσις.

Η Καινουργία, ἡ = καινουργησις, καινουργισμός.

Καινουργίζω = καινουργέω, ὅθεν

Καινουργισμός, ὁ = Καινούργησις, καινούργημα, νεωτερισμός, ἀνανέωσις, μεταβολή.

*Καινουργιστός, ἡ, όν. Νεοκαμωμένος, ἀνανεωμένος.

Καινουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀρχίζει ἢ σκοπεῖ κάμῃ νέον ἤτοι καινούριόν τι· ὁ καινὸν ἔργον ποιῶν. Παραδεξοποιός, ὁ καινὰ καὶ ἀπροσδόκητα ἐργαζόμενος, ἢ σκοπῶν.

Καινοφανής, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται καινουργίως, νεοφανής· ὁ τὴν τοῦ νέου δεωρίαν ἔχων.

Καινόφιλος, ον (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα, τὰ καινούρια, ἢ τοὺς νεωτεριστάς. — 2) Ὁ καινὸς ἤτοι καινούριος φίλος. Ὁ Φωτ. ἔχει. «καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεὶ· ἄρχ ὁ συχνάκις ἀλλάζων τοὺς φίλους.

Καινοφωνέω, ῶ (φωνή). Μεταχειρίζομαι νέας λέξεις.

Καινοφωνία, ἡ. Τὰ νέον, ἢ τὸ ἀσυνήθιστον τῶν λέξεων.

Καινόω, ῶ (καινὸς). Καινίζω, καινὸν ποιῶ τι· καινουργάω, μεταβάλλω. 2) Παρ' Ἡρόδ. Β', 100. «ποιησαμένην οἴκημα ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ = ἐγκαινίζω, ἐγκαινιάζω, ἀφιερόω τῇ Θεᾷ. Ἰδὲ καινίζω, — 3) Παθτ. παρὰ Θουκυδ. Γ', 82. «καινοῦσθαι τὰς διανοίας· ὅτι αἱ διάνοιαι αὐτῶν ἔγινον ἐπιρρεπεῖς εἰς τοὺς νεωτερισμούς ἄρα, λαμβάνω ελίσιν, διεγείρομαι, γίνομαι ἐπιρρεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.

*Καὶ νύκα. Καὶ τώρα ἔθελεν ἀκολουθήσῃ βέβαια τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, μετὰ τῆς Ὀρστκ. καὶ τοῦ μὴ εἰς τὴν ἐπρ. πρότασιν. Ἰλδ. Γ, 373. Θ, 90. Ὀδσ. Ω, 50. «ἀλλὰ καὶ νύκα ὀΐω, Ἰλδ. Ρ. 550. Ψ, 490. Διτὶ δὲ τοῦ ἐπρ. «ελμὴ «εὕρηται καὶ τὸ «εἰκ μόνον. Ὀδσ. Δ, 317. καὶ τὸ «ἀλλάων Ὀδσ. Δ, 630. Μ, 71. — 2) καὶ νύκα, μετὰ εὐτικῆς, καὶ ἄνευ ἐπιρ. προσ. = καὶ τώρα (οὕτως) ἠδύνατό τις βέβαια νὰ κάμῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ὀδσ. Ξ, 325, Σ, 294.

Καίνυμαι, ἄνευ Μλ. καὶ Ἀορ. Ἀπθτ. ἐκ τοῦ καίνω, καίνυμι. Καταβάλλω, νικῶ, φονεύω, διαφθείρω, κόπτω τὸν νικηθέντα. ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, μετὰ τῆς αἰτπ. τοῦ προπ. τὸ δὲ πρᾶγμα καθ' ὃ τίθεται ἐν ἀπρμφτ. «ἐκαίνυτο φυλ' ἀνθρώπων κυβερνῆσαι· «ὑπερέβαινε ὅλους τοὺς ἀνθρπ. εἰς τὸ κυβερνᾶν. Ὀδσ. Γ. 282. καὶ μετὰ ὁστ. τοῦ πργμτ. «τινά τινι, Ἡσδ. Ἀσπ. 4. Πολλῷ εὐχρηστότερος ὁ Πρκμν. καὶ ὁ Ὑπρτλ. «κέκασμαι, «ἐκεκάσμην, Δωρ. «κέκαδμαι ἔχοντες σημσ. ἐνστ. καὶ Πρτ. καὶ πργμν. ἀμφτρ. ἀπὸ τοῦ ΚΑΖΩ· «κεκάσθαι τινί τῳ ὑπερβαίνειν τινὰ εἰς τίποτε, κατὰ τι, Ἰλδ. Β, 530. Π, 808. Ὀδσ. Τ, 305. καὶ μετὰ ἀπρμφτ. ἀντὶ τῆς ὁστ. ἁπαξ Ὀδτ. Β, 158. — 2) Ἐνίοτε εὑρηται τὸ «κεκασμαι μόνον, μετὰ τῆς ὁστ. τοῦ πργμτ. ἄνευ τῆς αἰτπ. τοῦ προπ. καὶ τότε ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ, εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα, εἰς τίποτε. Ἰλδ. Δ, 353. Ε, 54. Ὀδσ. τ, 509. κ. τ. λ. «ἐν Δαναοῖσιν, Ὀδσ. Δ, 726. μετὰ ὁμοιώσεως Τ, 82. «πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Ἰλδ. Ω, 535. ὄχι παρὰ τοῖς μεγίστοις, καὶ αὐτὸ τοῦ εἶμαι στολισμένος, προτετιμένος, μὲ τίποτε, Ἡσδ. Θεογ. 929. Πινδ. Ὀλ. 1, 41. Ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ ἀπρμφτ. μόνον. Εἶμαι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς, εἶμαι εἰς κατάστασιν. Ἀπλ. Ῥδ. (Πινδ. ἀπὸ τοῦ καίνω, κτείνω, ΚΕΝΩ.)

*Καίτοιγε. Καὶ τώρα. Ὅμρ. ὅστις συνήθως μεταχειρίζεται τὸ καὶ γὰρ ὅταν φέρῃ πρόγμ. ἀναγκαῖον, τὸ ὁποῖον εἶπε πρωτήτερα γενικῶς, Ἰλδ. Λ, 109. Β, 239. Ὀδσ. Α, 35. «καὶ νῦν γέτεον. Ὀδ. Δ, 151. = αὐτὴν τὴν ὥραν, πρὸ ὀλίγου. Ὀδσ. Ι, 195.

Καίνω, Μλ καινῶ. Ἀορ. 2. ἔκανον. Ἀπρμφ. κτανεῖν. Προχτσμ. τοῦ κτείνω ἢ κτέω, Φονεύω τὸν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντα, καὶ καθόλου, φονεύω. Πτ. μάλιστα παρὰ τοῖς Τρῳκ. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. λγγρφ. οὐκ ἀσύνηθες· ὅθεν

*Καίνων, ὁ. Ὄνομα σκύλου, Ξυρ. Κυνηγτκ. 7, 5.

Καινῶς, Ἐπίρρ. (καινὸς). Μὲ καινούριον τρόπον, ξένως, ἀσυνήθως. «καινῶς εἰπεῖν, κατὰ τὸν νέον τρόπον, ἤτοι, μὲ νέας ἐκφράσεις καὶ ἰδιώματα· ἀντίστ. τῷ, ἀρχαίως εἰπεῖν «ἀρχαιοτρόπως, ἀρχαίως οἰσμοσι χρῆσθαι. Ἰδὲ ἐν τῷ κειαπλήττομαι.

Καίνωσις, εως, ἡ (καινόω). Καινούργησις, νεωτερισμός, ἀνανέωσις.

Καίπερ, Σύνδεσμ. Μ' ὅλον ὅτι, ἀγαλὰ καί, μετὰ Μτοχ. «καὶ μάλα περ συμφῶ «εχολομένῳ. παρ' Ὁμήρ. ὅπου τό, καὶ περ, κεῖται ἀεὶ διαχωρισμένον ὑπό τινος λξ. ἁπαξ δὲ ἀόρτ., Ὀδσ. Π, 224. Εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ εἰς τὸ πεζόν, πλὴν οὐχὶ ἀηρημένος «καίπερ — ὁμοῦ Δίσχ. Ἑπτ. Θηβ. 714. καὶ ὁμοῦ καίπερ» Λυκργ. 18, 1. ἐστὶ δὲ = εἰ καὶ· παρ' Ἀπλ., Ἀργ. Β'. 359. «τοῦ καὶ περ εὐχαριστοῦσται· εἶναι αὐτὶ τοῦ ἁπλοῦ, καί, ἰδὲ καὶ ἐν τῇ. περ.

*Καὶ πῶς, = καὶ πως ἠμπορεῖ νὰ γένῃ τοῦτο δυνατόν, μετ' ἐπιπλήξεως ἐρώτησις· παρὰ τοῖς Ἀττ.

*Καὶ ῥα, φανερώνει παρὰ τοῖς Ἑπ. ἐν τῇ ἀφηγήσει ἐλαφράν τινα μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς πράξεως εἰς ἄλλην = καὶ τότε, καὶ οὕτω. Ἰλδ. Δ, 360. 569. κ. τ. λ.

Καιρικός, ἡ, όν (καιρός). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καιρὸν, πῶν ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει εἰς τὸν καιρὸν, ἢ φανερώνει τὸν καιρόν.

*Καίριμος, η, ον = καίριος, ἁρμ.

Καίριος, α, ον (καιρός). Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὀπτλκτ. καὶ Ἑπρ. καιρῖος. 1) Ὁ ἐν καιρῷ τῷ πρασήκοντι ὤν· ὅστις εἶναι ἢ γίνεται εἰς τὸν καιρὸν του· χρήσιμος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος εἰς τὸν προτσκοντα, ἤτοι εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττ. — 2) Εἰς τὸν πρέποντα τόπον, ἐκεῖ ὁπού ἔπρεπε γενόμενος, τὸν πρέποντα τόπον ἐπιτυχών, καὶ εὐτυδῶν, ἐπὶ στυπήματος, πληγῆς κ. τ. τ. αὐτὶ τοῦ, κτυπημένος καλῶς πρέπει, ὁ ἐστὶν ἐπιτυχημένα. ἄρα, ἐπικίνδυνος, θανάσιμος, θανατηφόρος. Ξενοφ. Κυρου. π. Ε', δ. 5. «παίει αὐτὸν, καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει· δέν τὸν ἐπέτυχεν εἰς καλὸν τόπον, δέν τῷ ἔκαμε θανατηφόρου πληγήν. παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐπὶ τῆς 2. ταύτης σημσ. καὶ ἀεὶ ἐν οὐδτρ. καίριον, τόπος τοῦ σωμ. ὅπου αἱ πληγαὶ γίνονται θανατηφόροι. Ἰλδ. Θ, 84, 526. «ἐν καιρίῳ καὶ «κατὰ καίριον εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦ κακοῦ μέρος, Ἰλδ. Δ, 185. Λ, 439 (ἐν τῇ Ὀδσ. οὐχ οὕρτ.) «καιρίαν λαβεῖν. πληγήναι· ὑπνμν. πληγὴν = θανατηφόρως πληγωθῆναι· παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ, Schaef. L. Bos. p. 385. «ἡ ψυχὴν ἔστι τῶν καιρίων· ὁ ψυχὴν εἶναι εἰς ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ σωμ. ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ πληγαὶ εἶσι θανατηφόροι. Πρβλ. ἀνταῖος. (τινὲς πρῳ. τὸν λξ. μόνον εἰς τὴν 1. σημασ. ἀπὸ τοῦ «καιρός εἰς δὲ τὴν 2. ἀπὸ τοῦ «κήρ· διότι ὁ Ὅμρ. δέν ἔχει τὸ οὐσιαστ. «καιρός). Ἰδὲ καὶ Ξυρ. Ἱππικ. IB', 2. καὶ 8. Ὁ Εὐριπ. Ἀνδρ. 1116. ἀντὶ τοῦ, καιρία, «εἰς καιρὸν τυποῖσι εἰπεῖν, ὡς καὶ ὁ Φιλόστρατος Εἰκ. Γ, 10. «τὸ εἰς καιρὸν τοῦ τραύματος». ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, καιρός. Ἀριθμ. 4.

Καιρομανέω, ῶ (μαίνομαι). Εἶμι τὸν ἁρμόδιον καιρὸν εἰθουσιάζω, δίδω τινὰ στοχασμὸν εἰς τινα, παρατρύνω τινὰ «εἰς τέχνην». Ἱππιατρ. Θεωρ. 4, 4. ἀμφ. Ἀναλεκτ. Β', 158. «τὸ δὲ εἰς τέχνην ὁρμᾶ καιρομάνειαν, ὅπου ἡ ἀνάγκωσις ἐκαιρονόμεις, ἐκ τοῦ καιρονόμειο, εἶναι ὁρλοτέρα.

Καιρονομέω, ῶ. Τρέφω τινὰ διὰ τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν, τὸν ὁδηγῶ, τὸν διευθύνω εἰς τὸν πρπτ. καιρόν.

Καιροπτία, ἡ. Παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. Β', 11. διεφθαρμένη ἀνάγνωσις.

Καιρός, ὁ. Καθόλου λέγεται τὸ ὁρθὸν μέτρον, Ἡσδ. Ἔργ. 696. «ἡ ὁρμὴ καὶ ἁλπὶς ἀναλογία πράγματος τινος πρὸς ἄλλα, μάλστ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν σκοπόν· ὡς παρὰ Λατ. τὸ, Modus ὅθεν 1) ὁ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος καιρὸς πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἐπιχείρ. τινος καὶ θεὶ πλησιεστρ. διορισμοῦ «καιρὸς χρόνου» εὐκαιρία, Opportunitas. 2) Ὁ ὑπὸ τῶν περιστάσεων φερόμενος ἐπιτήδειος καιρὸς εἰς τὸ πράττειν, ὁμιλεῖν κ.τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν «πάντων καιρῶν ἄκαιρος, παράκαιρα, ἔξω τοῦ καιροῦ. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ φρ. «ἐπὶ καιροῦ, καί, πρὸς καιρόν, Σοφ. Αἰ. 38. 1316. καὶ «ἀνευ πρὸσ. «καιρόν, Σοφ. Αἰ 34. εἰς τὸν ὀρθὸν ἢ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν, ὅταν «ἀνεῖς ἔχῃ καιρὸν, ὅταν τῷ ἔρχηται καλήτερα, Wolff εἰς Ἀτ. σλ. 508. οὕτω καὶ «εἰς καιρῶν, ἢ εἰς καιρὸν εἰς τὸν εὐτυχῆ βοηθητικὸν καιρὸν (στὴ χειρλήδι κατὰ τὴ ὥρα) = opportune· «κατὰ καιρόν κατὰ τὰς περιστάσεις, κατ' εὐκαιρίαν. Ἡρόδ. 1, 30. «ἐπὶ καιροῦ λέγειν. Πλούταρχ. Δημοσθ. τὸ νὰ ὁμιλῇ τις «ἀπρομελετήτως εἰς κάθε καιρὸν, εἰς κάθε περίστασιν, ὁ ἐστὶν, ἐκ τοῦ προχείρου καὶ «ἐκ καιροῦ ὅπως τὸ φέρῃ ὁ καιρὸς = τῷ πργμν. «ἡμεῖς τοσοῦτοι ἐστὲ μέγιστον ἔχετε καιρὸν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', α. 36. σεῖς ἔχετε τὴν μεγίστην εἰσροὴν καὶ ἐνέργειαν. 2) Εἰς διωρισμένος, ὡμιλημένος, στερεὸς καιρὸς, ἤτοι ἡ ὥρια. — 3) Τὸ θεωρούμενον μέτρον εἰς τὰ πράγματα, ἐπιθυμίας, πάθη καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν. «ἐμπίπλασθαι ὑπὲρ καιρόν· «αὐτὶ τοῦ, χορτάσαι ὑπὲρ τὸν μέτρον. «ὑπὲρ καιρὸν σῖτος. «φαγητὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον. «μείζον τοῦ καιροῦ γαστήρ· ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλη κοιλία. «Προσωτέρω τοῦ καιροῦ· «πέραν τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον. «καιροῦ πλουσιώτερος· περισσότερος τοῦ δέοντος ἢτὸ ὑπερβάλλον τὸν καιρόν, ὑπὲρ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δίκαιον καὶ σύνηθ. — 4) Καιροὶ ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Tempora, αἱ περιστάσεις τοῦ χρόνου, τὰ περιστατικὰ καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ χρόνου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ένι. Συμφ. Ἀναβ. 3, 1, 44. «ἔσχατος καιρὸς» ὁ μέγιστος κίνδυνος. Ὁ Ἱπποκράτ. κάμνει τὴν ἑρμενείαν τοῦ, καιρὸς οὗτος. «χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς· καὶ καιρὸς ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς·» καὶ ἐντεῦθεν τὸ τοῦ χρόνου ὡρισμένου διάστημα· ὃ καὶ ὁ ἐνιαυτὸς διαιρεῖται εἰς τέσσαρας καιροὺς ἤτοι χρόνου διαστήματα. Λέγεται ἔτι δὲ καὶ ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅθεν τὸ, καλοκαιρία, καὶ, κακοκαιρία, ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ παρὰ Στράβ. Ε', α' 12. «πέρων καιροῖσι» ἀπὸ τῆς πρώτης σημασίας ἐξήρτηται ἔτι τὸ «καιρὸς χρόνου» τὸ ὁρὸν μέτρον, ἢ τὸ ἀποφελὲς καὶ ἐπιτήδειον μέρος τοῦ χρόνου. «ἐν καιρῷ εἶναί τινι (ἢ καὶ γίνεσθαι)· εἰς καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ γίνεταί τις εἰς τινα βοηθὸς, ὠφέλιμος· νὰ βοηθῇ τινὰς τινι ὁπόταν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ὅταν πρέπῃ. Ξεν. Ἑλλ. καὶ ἐντεῦθεν. «τὸ καίριον πειεῖν ξένοις. Σοφοκλ. Φιλ. 525. = «ἐν καιρῷ εἶναί τινι.» «Τὰ ἔνδικα οὐ ποικίλων δεῖ ἑρμηνευμάτων, ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρίνα. Εὐρ. Φοίν. 481. τὸ δίκαιον πρᾶγμα ὁμιλεῖ μόνον του διὰ τὸν ἑαυτόν του. «ἐκ καιροῦ· ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως, κἂν ὡς ἔτυχε λέγω τι. «κατὰ καιρὸν μέν — δέν· εἶπε, μερικῶς φορᾶς. «παρὰ καιρὸν· καὶ «ἀπὸ τοῦ καιροῦ, παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ. «κατὰ τὸν καιρὸν» κατὰ τὰς περιστάσεις, «πρὸς αὐτὸν τὸν καιρὸν· εἰς ὀλίγου χρόνου διάστημα. «εἰς καιρὸν τυπεῖσα· ἀντὶ τοῦ, εἰς ἐπικίνδυνον τόπαν, μέρος· ἀναπίμπλ. ἴδε ἐν τῷ, καίριος. — 5ι «καιροὶ σωμάτων· ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος θεωρουμένη εἰς τὸν μαλακὸν, τρυφερὸν καὶ σκληρὸν τρόπου τοῦ ξηροῦ, (εἰς τὴν ὑγίανσιν.) Ἀριστοτ. Πολ. Ζ', 16. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, ὄφελος, τὸ κέρδος. Εὐρπ. Ἀνδρ. 130. «τίς σοι καιρὸς,» τί σοὶ ὠφελεῖς; τί κερδαίνεις; καὶ ἐντεῦθεν τὸ. «ἐν καιρῷ τινι γίγνεσθαι». Ξενοφ. Ἑλλην. νὰ γίνεσθαί τις εἰς τινα ὠφέλιμος, χρήσιμος = «ἐν καιρῷ τινι εἶναι». Ὁ δὲ Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. ζ'. 18. ἀντὶ τούτου «ὑμῖν ἂν ἐν καιρῷ γενοίμην» εἶπε· ἴδε ἐνωτέρ. Ἀριθμ. 4. καὶ ἐν τῷ. καίριος. (Πβν. συγγν. τῷ κάρη, κάρα κεφαλὴ ἄ, τι κτυπᾷ, καὶ τυχαίνει τὸ σωτῆρ καὶ ἐρμεῖον μέρος, ὅ, τι κτυπᾷ τὸ πρᾶγμα στὸ κεφάλι, πρβλ. καίριος. Λτν. capitalis· οὕτως ἀντιστοιχεῖ καὶ τὸ tempora (οἱ μηλίγγες) τῶν Ἑλλην. κατὰ καίριον = τὰ μέρη τὰ θανάσιμα, ὅηλ. ὅπου αἱ πληγαὶ γίνονται θανατηφόραι).

Καῖρος, ὁ. Κατὰ τὸν Tibull. Α', ς' 79. Firmaque conducta, annecti licia lelis μίτος, τὰ λεπτὰ σχοινία εἰς τοὺς ἱστοὺς (εἰς τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα) δι' ὧν συνδέονται παραλλήλως τὰ στημόνια τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ἄτρια, τὰ ὁποῖα κεῖνται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐργαλείου, αὐτὴ λοιπὸν ἡ σύνδεσις τῶν στημονίων, καιρῶσαι (καὶ ἐν τῇ συνηθ. δέσαι τὸ πανίον εἰς τὸν ἐργαλειόν) λέγεται, ὅθεν καίρωμα, τὸ τὰ στερεῶς συνδεδεμένον διὰ τοῦ καίρου εἰς τὸν ἐργαλειὸν στημόνιον, ἤτοι τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῷ στήμονι σχοινίον ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχέεσθαι τοὺς στήμονας· ἢ κατὰ Φώτ. «καιρώματα, τὰ διεχωρητικὰ τῶν στημόνων πλέγματα· ὅστις ἔχει ἔτι, «καίρος σειρὰ τις ἐν ἱστῷ, ἐξ' ἧς οἱ στήμονες διείργονται. Ὁ δὲ Εὐστάθ. καίρωμα, τὸ μέτωπον ἢ τὸ διάπλεγμα τὸ μὴ ἐῶν τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, εἴτουν ἡ ὁπλακὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες κεῖνται· ἢ δὲ πρᾶξις, καίρωσις ἔλεγε ἡ ὑφαίνουσα γυνὴ ἤτοι ἡ ὑφάντρια, καιρωστὶς, ἡ, καιρωστρὶς, παρὰ Καλλιμάχῳ λέγεται (συνήθως ἐλλιβιτ. τὸ καῖρος οὐθτρ. ἀλλ' ἴδε Ἡσύχ. Τ, 2. σλ. 110.) ἐνθν

Καιροσέων ἀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. Ὀδσ. Η, 107. Ἐπί τινος ἐκ λίνου τόσον πυκνοτάτου ὑφάσματος, ὥστε τὸ ὑγρὸν ἔλαιον δὲν ἐδύνατο νὰ διαπεράσῃ, τὸ ὁποῖον τινες ἀντὶ, καιροσοσῶν, ἐκ τοῦ καιρόσεις, ἐκλιβιτ. Ἄρα, εὐ κεκαιρωμένων, ἢ μεμιτωμένων, καλῶς ὑφασμένων. Τινὲς φαίνεται ὅτι ἔγραψαν, κρωσσωτῶν· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἡρμήν διὰ τοῦ «τὰς παρυφὰς τῶν ἀμπεχόνων. Ἐνταῦθα φαίνεται ὅ,τι ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ ἄλλη ῥῆσις τοῦ Ἡσυχίου, «κηροσσαίων, παλαιῶν.

Καιροσκοπέω, ῶ (καιρὸς, σκοπέω). Σκοπέω, παραφυλάττω, προσμένω τὸν καιρὸν, παραφυλάττω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν.

Καιροτηρέω, ῶ (τηρέω) = καιροσκοπέω, καιροφυλαττέω.

Καιροφυλακέω, ῶ (φυλακὴ). Ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν· προσμένω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν. «καιροφυλακεῖν τὴν πόλιν». Δημοσθ. «καιροφυλακεῖν τὴν χρῆσιν». Ἀριστοτ. Πολ. Η', 3. προσμένειν τὸν πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειον καὶ ἁρμόδιον καιρόν.

*Καιροφυλακία, ἡ. Τὸ παραφυλάττειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν, τὸ προσμένειν εὐκαιρίαν.

Καιροφυλαττέω, ῶ = καιροφυλακέω, Δουκ. καὶ Ἀπ. Μτγνστρ. λξ.

Καιρόω, ῶ (καῖρος). Ὅθεν καίρωμα, τὸ, καίρωσις, ἡ, καιρωστὶς, καὶ, καιρωστρὶς, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, καίρος, τὸ.

*Καῖσαρ, αρος, ὁ. Ὁ Καῖσαρ, καὶ = Αὐτοκράτωρ.

*Καισάρειος, εία, ειον. Αὐτοκρατορικὸς, τοῦ Καίσαρος.

*Καισαρεύω. Εἶμαι Καῖσαρ, ἡ, Αὐτοκράτωρ, πολιτεύομαι, ὡς τοιοῦτος.

*Καιτάεις, συνῤῥ. ἀντὶ καιετάεις. Βουτμν. Λεξίλγ. 2. ρ. 95.

Καίτοι, Ἐπῤῥ. καὶ μάλιστα, καὶ βέβαια, τῷ ὄντι· κυρίως, ἰδίως, ἐξαιρετικὰ, ἀγκαλὰ μ' ὅλον ὅτι· «καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα μετὰ μακρὸν λόγον, ἢ μακρὰς ἀποδείξεις = Ἔτσι πηγαίνει τὸ πρᾶγμα, οὕτως, ἔχει.

*Καίτε, ἰδὲ καί, σημ. 2.

Καίτοι, σχεδὸν = καὶ μήν, μ' ὅλον τοῦτο. «Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσλαμβάνει καὶ τὸν γε, ὡς, «καίτοι γε· καὶ μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ, κ. τ. τ. καὶ λοιπὸν. Ἡρόδ. 8, 53.

Καίω, Ἀττ. κάω (α) Πρτπ. ἔκαιον, Ἀττ. ἔκαον, Μλ καύσω, μεθ' Ὁμρ. ἀορ. 1. παθτ. ἐκαύθην, καὶ μεθ' Ὁμρ. ἀορ. 2. ἐκάην (ᾱ). Ὁμρ. Οἱ Ἑπ. ἔχουσι διπλοῦν ἀορ. 1. ἐνεργ. καὶ μέτ. ἔκηα, ἐκήαμεν, καὶ, ἔκεια, ἐκείαμεν ἀπὸ τοῦ πρώτου εὑρηται παρ' Ὁμρ. 3. ἐνε. πρστ. ἐνεργτ. Ὀρστ. ἔτσης, κήεν, Ἰλδ. Φ, 349. 3. ἐνε. καὶ πλθ. εὐκτ. κήαι, κήαιεν, Ἰλδ. Φ, 336. Ω, 38. 1. πλθντ. ὑπτκτ. κήμεν, Ἰλδ. Π, 377, 306. Ἀπρμρ. κήαι, Ὀδσ. Ο, 97. 3. πλθντκ. Ὀρστ. μέσ. κήαντο, Ἰλδ. Ι, 88. μτχ. κηάμενοι, Ἰλδ. Ι, 234. ἐκ τοῦ ἔκεια μόνον ἐν Ὀδσ. Ἐνεργτ. μτχ. κείαντες, Ι. 231. Ν, 26. πρστκτ. κείον, Φ, 176. μτχ. μέτ. κειάμενος, Π. 2. Ψ, 51. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ ἔκεια, μτχ. κἆς, Ἀρστφ. Εἰρ. 1133. Σχλ. Ἰλ. 757. (ἐδῶκ πρὸ τοῦ Πεττιαπὶν τὸ ἐπ. κεῖος ἔκειτο). Ῥμτκ. ἐπᾶτ. καυτός, καυστές, καυστέος. Ὡς Ἑπ. προχμτκμ. τοῦ Ἔσστ. ἐκλιβνσ. τὸ κἠω καὶ κέω ἀλλ' ἀμφτρ. ταῦτα εἶσιν ἀχρηστα. καὶ τὸν Ἑπ. Πρτ. ἔκηον μετέβαλε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἔκειον ὁ Βάλκιος ἐν Ὀδσ. Ι, 553. — 1) Καίω, ἀνάπτω, εἰς φλόγα ἢ εἰς πῦρ βάλλω, πυρπολῶ «πῦρ, πυρὶ» Ὁμρ. — 2) Κατακαίω, διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω· «ηρά, μηρία, ὀστέα, «ειρους, δένδρα, ὕλην» κ. τ. τ. Ὁμρ. — Μτγν. = ureo. Προέχω καυστικὸν πόνον, πλήσσω, βλάπτω, ἐγγίζω περικαυτικῶ, ἀφανίζω. μάλιστα ἐπὶ ὡρισμένου φύσεως. Valk Adon. p. 224. C. — 4) Μέσ. ἀνάπτω πῦρ διὰ χρῆσίν μου, δι' ἐμαυτόν. Ὁμρ. — 5) Παθ. Ἀνάπτομαι, κατακαίομαι, πιάνω φωτιὰ, φλογίζομαι, γίνομαι διάπυρος, ἀνάπτω καὶ μτφρ. «καίεσθαί τινος». ὑπακουσμ. ἔριστι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἔχω πρὸς τινα. Ἀσῃν. Η'. «Μίμναρμος ἐκαίετο Ναννοῦσι· ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἤτοι ἐράτο. ὠρίγετο. Ruhnk. ep. cr. p. 29. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Θεοκρίτ. Δ', 59. «νενισᾶῆναί τινος.» ἰδὲ ἐν τῷ, κιζω.

Κάκ, ὅ ἐστὶ κάτ, τὸ κατ' ἀποκοπὴν, κατὰ, (ὡς τό, πάρ, ἀντὶ, παρὰ) τροπῇ τοῦ τ, εἰς κ, πρὸ τῶν ἀπὸ κ ἀρχομένων λέξ., οἷον «κὰκ κεφαλῆς» καὶ «κὰκ κεφαλήν» καὶ «κὰκ κόρυσσα» Ἰλδ. Λ, 351. καὶ κὰκ κορυφήν Ἰλδ. Θ, 83. Πρβλ. κάτ, καὶ, κάδ.

Κάκ, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐκ. Ἡσ. Θγν. 447. ἔρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ.

*Κάκα, ἡ = κάκη.

Κακάβη, ἡ· κάπαβος, ἡ· κακάβιον, τὸ, = κακκάβη, κάκκαβος, κακκάβιον. καὶ, κάκκαβος. ἰδὲ κακκάβη.

*Κεκαγγελέω, (κακάγγελος). Φέρω κακὰς εἰδήσεις. Δημοσθ. ἀντιθ. τῷ εὐαγγελέω. ὅθεν

Κεκαγγελία, ἡ. Ἡ κακὴ ἀγγελία, εἴδησις. Ἀντίγον. ΙΒ'.— 2) Κακολογία, καταλαλιὰ· παρ' Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, καταγγελία, ἀναγνωσκουσι.

Κακάγγελος, ον (κακὰ ἀγγέλων). Ὁ κακὴν ἀγγελίαν φέρων, ὁ δυστυχίας τινὸς ἄγγελος. Πλουτ.

Κεκάγγελτος, ον (ἀγγέλλω). Κακῶς καὶ δυστυχῶς εὐεπορηθείς. Σοφοκλ. «ἄχος κακαγγέλτου». ἢ διά τινος δυστυχοῦς, κακῆς ἀγγελίας προξενηθέντα λύπη.

Κάκαλα, τά· = τείχη. Αἰσχύλ. καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Κακαλία, ἡ. Εἶδος χόρτου. Διοσκορ. Δ'. 123. ἴσως τὸ παρὰ Λιννῷ. Tussilago, ἢ Cacalia ἰδὲ κάγκανον.

Κακανδρία, ἡ (κακὸς, ἀνήρ). Δουλία, ὀλιγοψυχία (ἀκαρδιά). Εὐριπ. καὶ Σοφκλ. παρ' Ἡσύχ. δύναμις ἐπὶ κακά.

Κακανάω, ῶ. παρὰ Πλουτάρχ. «κακαναῖν τὴν ψυχήν». ἀντὶ τοῦ, ἐμψυχολογίζειν, εὐθυναμύνειν. ἀμφ. καὶ διαφθαρμ. τινὰ χειρόγρ. ἔχουσι, κακανεῖν, ἀντὶ, κατακονᾶν, γαργαλίζειν, διεγείρειν, ἀναφλέγειν. ἰδὲ καὶ κατακονά, ἡ.

*Κακανθήεις, εσσα, εν (κακὸς, ἄνθος). Κακῶς ἀνθῶν, μὲ βλαβερὸν, φαρμακερὸν ἄνθος.

Κακάω. Χέζω, κάμνω τὴν χρείαν μου· (ὅθεν ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ βρεφικὴ λέξις, κακά, ἀντὶ τοῦ, σκατός.) Ἀριστοφ. καὶ κακάω.

Κακελπιστέω, ῶ (ἐλπίζω). Κακὰς ἐλπίδας ἔχω, κακὸν τι φοβοῦσθαι, προσμένειν. Ἀρρίαν Ἐπίκτ. Δ'. 5. ἐκ τοῦ

Κακελπιστής, οῦ, ὁ. Ὁ κακὰς ἐλπίδας ἔχων.

Κεκέμφατος, ον· καὶ Ἐπῤῥ. κακεμφάτως (ἔμφατος, κακός). Ὁ κακῆς φήμης ὤν, ἄδοξος, δυσκλεὴς· καὶ 2) ὁ κακὴν σημασίαν ἔχων, ἀμφίβολος.

Κακεντρεχεία, ἡ. Δόλος, πονηρία, ἐκ τοῦ

Κακεντρεχής, ές (ἐντρεχής). Ὁ κακῶς ἐντρεχὴς, δόλιος, πονηρός· ὁ μὲ δολιότητα ἀπατῶν. Πολύβ. Δ'. 87. Ἐπῤῥ. κακεντρεχῶς.

*Κακεργασία, ἡ (ἐργάζομαι). Κακὴ 'ργασία ἢ χώνευσις.

Κακεργάτης, ου, ὁ· καὶ κακεργάτις, ἡ· Ὁ κακὰ ἐργαζόμενος· καὶ

Κακεργέτης, (ΕΡΓΩ) ὁ, καὶ κακεργέτις, ἡ. Ὁ κακὰ ἔργα πράττων· ἐργαζόμενος, ὅ τῶν κακῶν ἐργάτης.

*Κακεργέτις, ιδος, ἡ. Ἡ κακὰ ἔργα πράττουσα.

*Κακέρως, ωτος, ὁ (κακὸς, ἔρως). Ἡ παιδεραστία. Εὐστθ. σ. 315.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακεστώ, οῦς, ἡ (κακός, εἰμί). Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐεστώ. κακῶς εἶναι, διάκεισθαι. Ἡσύχ.

Κακέσχατος, ον (ἔσχατος). Ὁ εἰς τὸ ἔσχατον, ἄκρον κακός, ἢ ἀκροτάτως ἔχων τὰ ἠθη. «ὕπνος δὲ παῖναν τὴν κακέσχατον θαμάζει. Γνωμ.

Κάκη, ἡ (κακός). Κακία, ἀχρειότης, πάθημα, ἡ ἀχρεῖος καὶ οὐτιδανὸς χαρακτήρ, τὸ ἀχρεῖον ῥᾴσιμον, πολίτευμα, Ἀρτιτρ. Ὀρν. 544. Ast. Πλτ. Ν. 5, 8. σ. 8. καὶ μάλιστα πολεμιστοῦ τινος, ὅθεν, φόβος, δειλία. Πλάτ. Φῆρ. σ. 273. C. πολλάκις παρ' Εὐρηδ. 2) ἀχρειότης καὶ κακὴ κατάστασις, κακουχία, ἀτέχνεια, ἀμέλεια, δυστυχία. Εὐριπ. Μηδ. 1057. παρὰ Πλάτ. Νόμ. Η'. ἰσοδυναμεῖ τούτῳ σχεδὸν τῷ τῆς συνηθείας κάκωσις.

Κακηγορέω, ῶ (κακήγορος). Κακῶς λέγω, κακολογῶ, ὑβρίζω, καταλαλῶ· ὅθεν

Κακηγορία, ἡ. Κακολογία, καταλαλιά, ὕβρις, κ. τ. τ.

*Κακηγορίου, δίκη. Ἔγκλημα εἰς τὸ κριτήριον διὰ συκοφαντίαν ἢ ὕβριστικά, διὰ λόγους ὑβριστικοὺς καὶ ἀδίκους ὅπου κατὰ τοῦ ἐγκαλοῦντος ἐλέχθησαν.

Κακήγορος, ον· καὶ Ἐπίρ. κακηγόρως, (κακός, ἀγορεύω). Ὁ κακῶς λέγων, ὁμιλῶν, κακολόγος, ὑβριστής· ὑβριστικὸς, κακηγορίστερος, καὶ τὸ Ὑπερ. κακηγορίστατος. Πολυδ. Ε', 127.

*Κακήθης, ές. Ποιητ. ἀντὶ κακοήθης.

Κακηπελέω. (πέλομαι) Εἶμαι ἀχμηρὸς, εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν, εἶσι τὰ πάγκακαλά. ἡ μτχ. κακηπελέων μόνον ἐν χρήσει. ἐσχμτσμν. ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου κατὰ τὸ Ὅμηρ. ὀλιγηπελέων ὅθεν

*Κακηπελία, ἡ. Τὸ κακῶς ἔχειν, τὸ νὰ ᾖναί τις εἰς κακὴν κατάστασιν. ἀντὶ. τῷ εὐπελία.

*Κάκης, ου, ὁ. Ἄρτος τις τῆς Αἰγύπτου, Στραβ. 17,, ὅπου εἰκάζει ὁ Ἡρ., Κάϊτος.

Κακία, ἡ. (κακὸς) Ἡ δειλία, ἀνανδρία· καθόλου δὲ ἡ ἀνικανότης, ἀχρηστία, ἀνεπιτηδειότης. —2) Κακὴ, ἀχρεία κατάστασις δυστυχίας, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐδαιμονία, ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ. 26. καὶ, 29. οἱ μὲν ἀμοὶ φίλοι, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μεσοῦντες, ὑποκορίζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν.ω Οὕτω τάττει καὶ ὁ Θουκυδίδ. (Γ. 53.) τὰ, ἡδονῆς, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, κακία· ἄρα, δυσαρέσκεια, λύπη, πάθη. —3) Κακοήθεια, φαυλότης, ἐλάττωμα, ἀδικότης, πονηρία, ἀχρεία κατάστασις τῆς γνώμης, κάκη, ἔλλειψις ἀρετῆς.—4) Ἀτιμία, ὕβρις, ἀδικία, ζημία.—5) Μόχθος, ἔχθρα, δυσμένεια, κάκηται. — Ἀστεῖον ἔτυμλγ. τῆς λέξεως ἔχει ὁ Πλάτ. ἐν τῷ Κρατύλ. σ. 415. β. (ὁ Ὅμ. δὲν ἔχει τὴν λέξιν ἀλλὰ μαχητ. πάντοτε τὸ κακότης.)

Κακιζότεχνος, ον, (κακίζω, τέχνη) Ὁ πάντοτε κακίζων εἰς τὸ τεχνίτημα ἢ ἐξεργάζεται, ὁ μηδέποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ καταφρονῶν καὶ κατηγορῶν αὐτὸ ὡς μὴ καλῶς ἐξειργασμένον. Οὕτω καλεῖται παρὰ Πλινίῳ (34. 19. 35. 8.) Ὁ ἀκριβέστατος καὶ ἐπιμελέστατος τεχνίτης Καλλίμαχος· ὁ δὲ Βιτρούβιος (40. 8.) ἀντὶ τούτου τὸ μετριώτερον, καιότεχνος, μετεχειρίσθη id. καὶ Παυσν. 1, 26, 7. Τὰ χειρόγρ. τοῦ Πλτ. ἔνθα ἀνωτέρω ἔχουτι «κατατηξίτεχνος, ἡ, κατατηξότεχνος ἐξ ὧν τὸ πρῶτον δύνανται νὰ ᾖναι ἡ ἀληθὴς γραφή· ὡς ἀκριβέζουσα μεγάλως εἰς τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τοῦτον τὸν τεχνίτην. σημ. ἀναλύλων, ποιῶν ἀδύνατον τὴν τέχνην. πρβλ. Δουσσ. Ἀλκρν. Περὶ Ἰσχ. Δμσθν. Τ. 6. σ. 1114. Ω.

Κακίζω, Μ. Ἰσω (κακὸς) Ἐνεργητ. Τρίζω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ, κακὸν ἀποδεικνύω τινά. Μέσ. κακίζομαι.ω ῥαθυμῶ, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ῥᾴθυμον, δειλὸν· ἢ πράττω, πολιτεύομαι ὡς δειλὸς, ἀνανδρος, ἄκρατος. Ἰλ. Ω. 214. πέπει οὐ ἐ κακιζομένοιγε κατέτακεν. οὐ δειλιῶντα αὐτὸν. τὸν πρτ. ἀόρ. μὴ κακισθῆναι ἔχει Εὐρηδ. Μήδ. 1246. 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει ἐνεργητ. τὸ, διεγείρω τινὰ εἰς κακίαν. Οὐδετέρ. δὲ ἀντὶ τοῦ λαμβάνω διάθεσιν ἔχθρας, μίσους, ἢ ἀποστροφῆς κατά τινος, κακίομαι, καὶ κακίζω, λέγουσα.

Κακίμηνος, ον, = Ἀτυχὴς. Ἡσύχ. ἀμφ.

*Κακιότερος, Ἀνωμ. Συγκρτ. τοῦ κακὸς, ἀντὶ κακίων. Στράτων.

Κακισμός, ὁ. (κακίζω) Λοιδορία, κακολογία, ὕβρις, ὀνειδισμός. Στρᾴβ. Θ'.

*Κάκιστος, η, ον. Ἀνωμ. Ὑπρτ. τοῦ κακός. Ὅμηρ. (Ξ)

Κακίων, ονος, ον. Ἀνωμ. Συγκριτ. τοῦ, κακός. Ἡρόδ. Ζ'. 104. Ὅμηρ. (Τὸ Ι παρὰ μὲν Ὅμ. καὶ τοῖς Ἐπτ. βραχὺ παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Ποιτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὸν, παρὰ τοῖς Μτγνητρ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου.)

Κακκάβα, καὶ, κακκάβη, ἡ. Ἡ πέρδιξ, ἐνεκεν τῆς φωνῆς αὐτῆς· παρὰ τὸ κακκαβίζειν, κατ' ὀνοματοποίαν. 2) Ἄγγειον τρίπουν χάλκινον ἢ πήλινον πρὸς μαγείρευμα, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. «κακκάβα ξέουσαν. βράζουσα. Ἀθην. λέγεται ἔτι, κάκκαβος, καὶ κάκκαβος. Ὁ Φώτ. ἔχει «κακκάβην δεῖ λέγειν, οὐχὶ κάκκαβοι, σημαίνει δὲ τὴν χύτραν· ἔστι δὲ λοπαδοειδες, ἔχον ἐξ αὐτοῦ τρεῖς πόδας.ω ἰδὲ καὶ σκάπτη. (—ν) ὅθεν

Κακκαβίζω, Μ. —ίσω. Κακκαρίζω ὡς αἱ πέρδικες. ἰδὲ καὶ κακκαβίζω καὶ κακκάζω.

*Κακκάβιον, τό. Ὑπρστκ. τοῦ κακκάβη, (—ιου)

Κακκαβίς, ίδος. ἡ. Θηλ. τοῦ κακκάβη, θηλυκὴ πέρδιξ. 2) = κακκάβης, (τὸ ἀγγεῖον). κακκαβάκι.

Κάκκαβος, ἡ. ἰδὲ κακκάβα. Τὸ δὲ ὁ κάκκαβος εἶναι πολλὰ ἁμφ.

Κακκάζω, Μ. —άσω. Κακκαρίζω, μίμησις τινος τῶν ὀρνίθων φωνῆς. καὶ Ἡσύχ. κατὰ δὲ Πολυδ. τῶν περδίκων. Πρβλ. κακκαβίζω.

*Κακκάλεα, ἀντὶ καγκάλεα.

*Κακκάμιον, ου, τό. Δορβάνι· ὁ Κορπίθ. τότ. Ἡσχ. κακκώνιον, ἐκ τοῦ κάκκη καὶ ἀμμίον. σημ. δὲ κοπροδόχον ἀγγεῖον. Ζ. Πλουτ. Μέρ. Γ. σ. 18.

Κακκάω. ἰδὲ. κακκίω.

*Κακκεῖαι, Ἐπτ. Ἀπρμρ. Ἀορ. 1. Ἐνργτ. ἀντὶ κατακείαι, ἐκ τοῦ κατακείω. Ὀδτ. Δ. 74.

Κακκείω, ἀπτ. κατακείσω, ὁ ἐπτ. κατακείμαι. κατακειτόμενος. Ἰλδ. Α. 606. καὶ Ὀδυτ. Δ. 43. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν. = κατακείοντες Σητόμενοι· ὑπῆγαν νὰ κοιμηθοῦσι.

Κακκεφαλῆς, ἀντὶ, κατὰ κεφαλῆς, Ἐνταῦθα μὲ τὸ νὰ ᾖναι δύο λέξεις ἄτρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ διεστραμένως, οἷον, κὰκ κεφαλῆς. Ἰλδ. Σ. 24. ἰδὲ. ἐν τῷ, κεκ.

Κάκκη, ἡ. Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, κακκὶ σκατά, ἀποπάτημα. Ἀριστοφ.

Κακκῆαι, ἀντὶ κατακῆαι = κατακεῦσαι. Ὀδσ. Δ. 74. «πλλὰ μὲ κακκήας σὺν τειχέσιν. ὅπου καίειν ἀντὶ τοῦ, κατέπαυσαν. Καλλιον ὅμως κακεῖαι ὅπερ ἰδέ.

Κακκονέω. ἰδὲ. κακκαίνω.

Κακκόρυσα, ἀντὶ, κατὰ κόρυσα· ὅπου γραπτέον, κὰκ κόρυσα. Ἰλ. Δ. 351.

Κακκορυφήν, ἀντὶ, — κατὰ κορυφήν. γράφ. κὰκ κορυφήν.

Κακκρύπτω, ἀντὶ, κατακρύπτω. Ἡσύ. Θγν. 473.

*Κακκυνηγέτις, ίδος, ἡ, ἀντὶ καταικυνηγέτις· ἡ κυνηγός. οὕτω γρφ. ὁ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Εὐμν. 222. κατὰ τὸν Ἡσύ. τ. Μεδ.

*Κακκώνιον, σκαφίον. Ἡσχ. ἰδὲ κακκάμιον.

Κακοαναστροφος, ὁ, ἡ, Ὁ μὴ εὐαναστροφος.

Κακοβάκχαυτος, ον, = κακῶς βακχεύων Σχολ. Εὐρηπ.

Κακόβιος, ον, (βίος) Κακὸν, ἀχρεῖον, οὐτιδανὸν, ἐνδεᾶ, περίλυπον, βίον ζῶν. Ἡρόδ. 4, 95. Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 24.

Κακοβλαστέω, ῶ. Κακῶς ἢ δυσπόλως βλαστάνω, ἢ ἀποβαίνω.

Κακοβλαστής, ές, ές, Ὁ κακῶς ἢ δυσπόλως βλαστάνων.

*Κακόβλαστος, ον (βλαστάνω) = τῷ πρμν.

Κακόβλητος, ον, (βάλλω) Ὁ κακῶς ἐσφαλμένος, ἢ ματαίως ῥιφθείς. Σουΐδ.

Κακοβουλεύω, καὶ Μέσ. κακοβουλεύομαι. Πράττω ὡς κακέβουλος, βέβω κακὴν συμβουλὴν, πράττω σύνοπτα. Παθητικ. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 877.

Κακοβουλία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ κατάστασις τοῦ κακοβούλου. κακὴ βουλὴ ἢ συμβουλὴ, ἀνοησία, τρέλα. ἢ διὰ τοῦτο πρελθοῦσα κακὴ κατάστασις.

Κακόβουλος, ον, (βουλὴ) — 1) Ὁ κακὴν βουλὴν, στοχασμὸν ἐν ἑαυτῷ ἔχων· ὁ κακὰ βουλευόμενος, — 2) Ὁ κακὴν συμβουλὴν δίδων, μωρὸς, ἀνόητος, τρελός. Ἀντϊστ. τῷ εὔβουλος Ἐπρ. κακοβούλως. ὅθεν.

*Κακοβουλοσύνη, ἡ. Πτ. ἀντὶ κακεβουλία.

Κακόγαμβρος, ον, (γαμβρὸς) Ὁ δυστυχὴς διὰ τὸν, ἢ κατὰ τὸν γαμβρόν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 200.

*Κακογαμία, ἡ. (κακόγαμος) Δυστυχὴς ἢ ἐναντίον τῶν νόμων γενόμενος γάμος.

Κακογαμίου, καὶ, κακογαμίας δίκη. Ὁ ἐστὶ, κακοῦ γάμου δίκη, κρισολογία ἕνεκεν δυστυχοῦς, κακοῦ, ἢ ἐναντίου τῶν νόμων γάμου. Ὅρα περὶ τούτου τοῦ γάμου Ξενοφ. Λακεδαιμ. Πολιτ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Δυκοῦργ.

Κακόγαμος, ον, (γαμέω) Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος, κακοπαιδευμένος, ηγαμος καὶ γαμικὸς, ἢ δυστυχὴς ὑπανδρία.

Κακογείτων, ονος, ον, (γείτων) Κακὸς, ἀχρεῖος ἢ δυστυχὴς γείτων, ἐνοχλητικὸς εἰς τὸν γείτονα «πάνυ κακῶν. Σοφκλ. Φλκτ. 892. ἀναστενάγμοι οἱ ὁποῖοι εἶναι πικροὶ γείτονες εἰς τὸν στεναζοντα· ἀλλ' ὁ Λόσσιγγ. ἐξηγεῖ ὀρθότερον ἴσως διὰ τοῦ γείτων, σύντροφος τῆς δυστυχίας.

Κακογένειος, ον, (γένειον) Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον, ἢ λεπτὸν γένειον ἔχων. Σουΐδ. ἐν Δ. Εἰστροιζήναι.

Κακογενής, ους, ές, (γένος). Ὁ ἐκ κακοῦ γένους καταγόμενος ἀντίκειται τῷ, εὐγενής.

Κακογλωσσία, ἡ. Ἡ κακὴ γλῶσσα, ὁμιλία, καταλαλιά. Σχολ. Πινδ. Πύθ. Δ'. 504 ἐν τοῦ

Κακόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) Ὁ κακὴν καὶ δυστυχίας προξενοῦσαν γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἔχων· ὁ καταλαλητής — 2) ὁ κακὰ προμαντεύων. Εὐριπ. Ἑκτβ. 657.

Κακογνωμονέω, περί. (κακογνώμων) Κακὴν γνώμην ἔχω περί τινος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 8. Ἔχω κακὸν σκοπόν.

Κακογνωμοσύνη, ἡ. Κακὴ γνώμη, στοχασμὸς, κακὰ φρονήματα. κακὴ συμβουλή. Αἴσωπ. Μῦθ. 286. ἐν τοῦ

Κακογνώμων, ονος, ον. (γνώμη) Ὁ κακὸν σκοπὸν ἢ στοχασμὸν ἔχων, κακόγνωμος. — 2) φθονερὸς, ἐχθρός.

Κακόγονος, ον, (ΓΕΝΩ) Ὁ διὰ θλίψεις καὶ δυστυχίας γεννημένος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 27.

Κακογύναιος, ον. (γυνὴ) Ὃς τις εἶναι δυστυχὴς μὲ τὰς γυναῖκας. Προκλ. παραφρ. σ. 228.

Κακοδαιμονάω, ῶ. (κακοδαίμων) Εἶμαι κατακεκλιμμένος ἢ κυριευμένος ἀπὸ τινα κακὸν δαίμονα· πράττω ἢ φέρομαι ὡς δαιμονισμένος, μανιώδης. = δαιμονάω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ, 5.

Κακοδαιμονέω. Δυστυχὴς, κακότυχος εἰμί. ἔχω ἢ ὑποφέρω δυστυχίαν, δυστυχῶ. Ὁ Δημοσθ. Χρον. σ. 93. συνάδει τοῦτο μετὰ τῶν ὑπερβόλλειν ἀνοίαν. Ἐνταῦθα γράφ. ἄλλοι κακοδαιμονῶσι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ᾽κοδαιμονία, ἡ. Δυστυχία, κακοτυχία, συμφορά. Σιφ. — 2) Ἐκ τοῦ κακοδαιμονάω, τὸ νὰ ἤναι τις κυριευμένος ἀπὸ δαίμονα τινὰ κακόν. μανίκ. Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄. γ΄. 18.

Κ᾽κοδαιμονίζω, Μ. Ἰσω. Ἀτρ. ιῶ. Κακοτυχίζω, νομίζω, ἢ κρατῶ τινὰ διὰ δυστυχῆ. Ἀντίκειται τῷ, εὐδαιμονίζω.

*Κ᾽κοδαιμονικός, ἡ, όν. Ὁ δυστυχίαν φέρων. Διογ. Λρτ. 7, 104.

Κ᾽κοδαιμονιστής, οῦ, ὁ. ἰδέ. Νουμηνιαστής.

Κ᾽κοδαιμοσύνη, ἡ = κακοδαιμονία, Πτκ.

Κ᾽κοδαίμων, ονος, ον (δαίμων). Ὅστις ἔχει κακὸν δαίμονα, δυστυχής, κακότυχος, καὶ ἐπὶ ἤθ. σμ. = τλήμων, μοῦρος, οὐδαμινός. Ἐπ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1168. Ἐπίρ κακοδαιμόνως, 2) Ὁ κακὸς δαίμων. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Δ΄ 4.

Κ᾽κοδάκρυτος, ον (δάκρυω). Ὁ κακῶς κλαίων, ἢ κλαυσθείς.

Κακοδεκτεύω. Κακῶς δέχομαι. Ἡσύχ.

*Κ᾽κόδερμος, ον (δέρμα). Μὲ ἀχρεῖον δέρμα.

Κ᾽κοδιδασκαλέω, ῶ (διδασκαλος). Κακῶς διδάσκω. Σέξτ. Ἐμπ. κατοὺς νέους κακοδιδασκαλεῖν Διδάσκω τὰ κακά, τὰς κακοηθείας.

Κ᾽κοδιδασκαλία, ἡ. Ἡ κακὴ διδασκαλία.

Κ᾽κοδικία, ἡ (δίκη). Κακὴ δίκη· κακὴ κρίσις, ἤτοι ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, κακῶς διοικηθεῖσα ἐξ ἀγνοίας τοῦ κριτοῦ.

Κ᾽κοδμος, ον (ὀδμή). Ὁ κακὴν ὀδμὴν ἐκδίδων, βρωμερός.

Κ᾽κοδόκιμος, ον (δόκιμος). Ὁ κακῶς δοκιμαστηθείς, ἀποβριμμένος. Ἀδην.

Κ᾽κοδοξέω, ῶ (κακόδοξος). Εἶμαι ἢ μὲ ἔχουσιν εἰς κακὴν δόξαν, φήμην. Ξνφ. Ἀπομ. 1, 7. 2, β, 6, 17. — 2) Ἔχω κακὴν, ἢ ἐναντίαν γνώμην. Ξνφ. ὅθεν

Κ᾽κοδοξία, ἡ. Κακὴ ὑπόληψις, φήμη, δυσφημία. — 2) Κακὴ καὶ ἐναντία γνώμη, ἢ διδασκαλία.

Κ᾽κόδοξος, ον (δόξα). Κακῆς φήμης ὢν· δύσφημος, κατηγορημένος. Ξνφ. Ἀγησ. 4, 1. καὶ ὁ κακὴν δόξαν, διδασκαλίαν ἔχων. — 2) Ἄδοξος. Θέογν. 195.

Κ᾽κοδούλωτος, ον (δούλος). Κακὸς, ἀχρεῖος δοῦλος. Λουκ.

*Κ᾽κοδρομία, ἡ (δρόμος). Δυστυχὴς δρόμος, ἢ ταξείδιον. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 396.

Κ᾽κόδωρος, ον (δῶρον). Ὁ πρὸς δυστυχίαν, ἢ δυστυχῆ δῶρα στέλλων. Σουΐδ. Ὁ πρὸς δυστυχίαν χαρισθείς.

Κ᾽κοειδής, έος, ές (εἶδος). Ὁ κακὸν εἶδος ἔχων, ἀσχήμων.

Κ᾽κοεπιμονία, ἡ. Ἡ κακὴ καὶ ἀχρεία φορεσιά. ἐκ τοῦ

Κ᾽κοεπίμων, ονος, ον (εἶμα). Ὁ κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένος, κακοενδεδυμένος, Ὀδσ. Σ, 41.

Κ᾽κοελκής, ές (ἕλκος). Μὲ κακὰς πληγὰς ἢ Ὀχθους κακοελκέας. Μανέθ. Α΄. 54. ἐπιφύματα (φρίσματα) ἐμπυασμένα.

Κ᾽κοέπεια, ἡ. (ἔπος) κακὴ, ψευδὴς, ἐσφαλμένη ὁμιλία, ἔφρασις. — 2) Λοιδορία, ὕβρις, κακολογία, ἐπιθυμία καὶ συνήθεια τοῦ κακολογεῖν καὶ λοιδορεῖν.

Κ᾽κοεπὴς, ους, ές, Κατοὺς λόγους ὁμιλῶν.

*Κ᾽κοεργασία, ἡ. = κακεργασία.

Κ᾽κοεργέω, ῶ. Κακὰ ἐργάζομαι. Πτκ.

*Κ᾽κοεργὴς, ές = κακοεργός. Πτκ.

Κ᾽κοεργία, ἡ. Πτκ. ἀντὶ κακουργία· τὸ κακῶς πεσεῖν, πράττειν, κακὴ πρᾶξις. Ὀδυσ. Χ. 374. (ἔνθα τὸ Ι μακρὸν ἔχει ὁ Ὅμρ.) ἐκ τοῦ

Κ᾽κοεργὸς, όν, (ἔργον). Ὁ κακὰ ἔργα ἐργαζόμενος «Κακοεργὸς γαστὴρ». Ὀδυσ. Σ. 54. ἢ κακὴ πεῖνα· ἐκ τοῦ δὲ αὐτὴν τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἐπὶ πολὺ κακουργεῖν. Ὁ Εὐσταθ. Πρβλ. Κακοῦργος.

Κ᾽κοζηλία, ἡ. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἀνεπιτήδειος καὶ κακὴ μίμησις. — 2) Μίμησις κακῶν καὶ ἀχρείων πραγμάτων, δυσφήμων ἰδιωμάτων, καὶ μὴ δοκίμων λέξεων, κ. τ. τ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐζηλία. Δημήτ. Φαλ.

Κ᾽κόζηλος, ον, (ζῆλος) καὶ Ἐπίρ. Κακοζήλως· ὁ κακὸν καὶ δυστυχῆ ζῆλον ἔχων· ὅστις μιμεῖται τινα δυστυχῶς, ἀνεπιτηδείως καὶ ψυχρῶς, ἤτοι ὑπερτείνει τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως. — 2) Ὁ ἔχων ζῆλον εἰς οὐτιδανὰ, ἀχρεῖα, καὶ ἀξιοκατάκριτα πράγματα. «Τὸ κακόζηλον ἡ κακὴ κρίσις καὶ ἐκλογὴ τοῦ καλοῦ, δηλ. τὸ μιμεῖσθαι οὐτιδανὰ καὶ ἀχρεῖα παραδείγματα, ἢ κακὰς ἰδιότητας εἰς παραδείγματα καλά. Ἀντίκειται τῷ εὐζήλος.

Κ᾽κοζοΐα, Πτκ. = κακοζωΐα, ἡ, Δυστυχὴς, ταλαίπωρος ζωή.

*Κ᾽κοζωΐα = τῷ ἀντρ. ἐκ τοῦ

Κ᾽κόζωος, ον, (ζωὴ) Ὁ κακῶς, Δυστυχῶς, ταλαιπώρως ζῶν.

Κακοήθεια, ἡ. (κακοήθης) Ἡ τῶν ἠθῶν καὶ ἐξίμων ἀχρειότης καὶ διαφθορά. Ξνφ. Κυνητ. 13, 16. — 2) Κακοτροπία, ἀχρειότης, κακία, ἀπάτη, πανουργία. Λέγεται καὶ ἐπὶ νόσων, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον τροπή. Παρ Αἰσχίν. «Αἱ κακοήθειαι λεγόμεναι· ταύτον ἐστὶ τῷ ἀλλαχοῦ «ἀντίθετα ἐπιβεβουλευμένα καὶ κακοήθεια, τεχνάσματα, μηχαναὶ, ἀπατηλαὶ καὶ δόλιαι ὁμιλίαι.

Κακοήθευμα, τό. Κακὴ, πονηρὰ πρᾶξις, ὁμιλία. Πλούταρχ. Πομπ. 37. ἐκ τοῦ

Κακοηθεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. Κακῶς, δολερῶς καὶ ἀχρείως πράττω, ὡς κακοήθης πολιτεύομαι. Σχολ. Ἀριστοφ.

Κακοήθης, εος, ες (ἦθος) καὶ Ἐπίρ. κακοήθως. Ὁ διεφθαρμένος κατὰ τὰ ἤθη, ὅστις ἔχει κακὸν ἦθος, ἀχρεῖον χαρακτῆρα, ὅστις στοχάζεται κακῶς, ἢ κακὴν καὶ ἀχρείαν γνώμην ἔχει. Κακότροπος, δόλιος, ἀπατηλός, ὁ τὴν κακὴν κεκρυμμένην ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Ἐπὶ δὲ νόσων, ἀντὶ τοῦ, πονηρὰ, σκληρὰ, δυσίατος. Ἀντᾷ. τῷ εὐήθης.

*Κακοηθία, ἡ Πτκ. ἀντὶ κακοήθεια.

Κακοηθίζομαι, Ἀπτκ. Μέσ. Κακοτρόπως, καὶ κακογνώμως, καταβιβάζω τινὰ ἀπὸ τὴν τιμὴν του· τὸν ἀτιμάζω διὰ τῶν κακῶν φρονημάτων ἢ τοῦ ἀχρείου χαρακτῆρός μου, καταισχύνω τινὰ τὸν κάμνω περιγέλοιον. «κακοηθιζομένους τὴν φιλοσοφίαν» Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σ. 40. καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ΄, 16. εὑρήται συντεταγμένον μετὰ τοῦ κώπτειν καὶ γελοιάζειν, καὶ ἐν Δ΄, ξ΄. 31. «κακοηθισάμενος ἄλλον».

Κ᾽κοηχής, ές (ἠχος). Ὁ κακῶς ἠχῶν. Γρμτκ.

*Κ᾽κοήχος, ον = κακοηχής.

Κ᾽κοθελπής, έος, ές, (θάλπω). Ὁ κακῶς θάλπων.

*Κ᾽κοθανεσία, ἡ. Κακὸς ἢ δυστυχὴς, φοβερὸς θάνατος· ἐκ τοῦ.

Κ᾽κοθάνατος, ον. Ὁ κακῶς βασανισμένος, ἢ δυστυχῶς ἀποθνήσκων. — 2) Ὁ κακὸν καὶ ἀχρεῖον θάνατον φέρων, προξενῶν, ἢ εὑρίσκων, Πλουτρχ.

*Κ᾽κοθέλεια, ἡ = κακοθελία.

Κ᾽κοθελής, έος, ές (θέλω). Ὅστις θέλει τὸ κακὸν, κακογνώμων, κακοθελητής, ἐχθρικὸς, χαιρέκακος, καὶ ὁ πρὸς τὸ κακὸν θέλησιν, κλίσιν ἔχων. Θεόφιλ.

Κακοθελία, ἡ. Θέλητις, κλίσις πρὸς τὸ κακόν.

Κ᾽κόθεος, ον (θεός). Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. Ὁ κακοὺς θεοὺς ἔχων, ἢ ὅστις κρατεῖ. νομίζει αὐτοὺς ὡς κακούς. — 2) Παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. = ἀνόσιος, καὶ κακοδαίμων.

Κακοθεραπεία, ἡ. Κακὴ ἰατρεία. Ἱπποκρ.

Κακοθημοσύνη, ἡ. Παρ' Ἡσὶ. Ἔργ. 472. τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐθημοσύνη· ἢ διὰ τῆς ἀφροντισίας ἀταξία, ἀμέλεια ἐκ τοῦ

Κακοθήμων, ονος, ον (τίθημι). Τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐθήμων. Κακὰ θεμένος, εἰς κακὴν θέσιν, εἰς κακὴν τάξιν, ἄτακτος. — 2) Κακὴν τάξιν ἔχων ἢ ἀκολουθίαν, ἄφροντις, ἄτακτος. — 3) Εἰς κακὴν κατάστασιν.

Κακοθηνέω, ἀντίστ. τῷ, εὐθηνέω, Εἰς κακὴν κατάστασιν εἶμαι. Ἀΰπνος, ξηρὸς, ἄκαρπος εἶμαι, δὲν εὐφραίνω, δὲν καρποφορῶ. Ἀριστ. Ἱστρ. Ζώων. 6, 19. Ἔπρεπε νὰ λέγητας, κακοσθενεῖν ἰδὲ εὐθηνέω.

Κ᾽κόθρους, ὄθρους, oον, ουν (θρόος). Κακῶς ἠχῶν, ὁμιλῶν. — 2) Ὁ δυστυχὴ προμαντεύων, Σοφκλ. Αἴ. 137. «λόγος κακόθρους». — 3) Ὁ συκοφαντῶν, ἀδίκως κατηγορῶν.

Κ᾽κοθυμέω. Εἶμαι κακόθυμος.

Κ᾽κοθυμία, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθυμία. — 2) Παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ Μίσος, συντεταγμένον, ἀντὶ τοῦ κακεγνωμία, ἀντιπάθεια, ἔχθρα, ἐκ τοῦ

Κ᾽κόθυμος, ον (θυμός). Ὁ κακὸν στοχασμὸν, γνώμην ἔχων. Κακόγνωμος, ἀντιπαθὴς, ἐχθρὸς, κακότροπος. καὶ 2) Ὁ κακὴν διάθεσιν (κακὸν κέφι) ἔχων. Ἀντίκειται τῷ, εὔθυμος.

Κ᾽κοθυμοσύνη, ἡ = κακοθυμία. Ἡσὶ.

*Κ᾽κόθυτος, ον (θύω). Κακῶς θύων.

Κακοίλιος, ἡ. Τὸ κακὸν, δυστυχὲς Ἴλιον. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστέον Ὁ.Τ, 260, 597. Ψ, 19. ὡς τὸ Αἰνόπαρις κ. τ. τ. (υ - υυ).

Κ᾽κοκαρπία, ἡ. Ἡ κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, ἀκαρπία· ἐκ τοῦ

Κ᾽κόκαρπος, ον (καρπός). Ὁ κακὸν καρπὸν ἔχων, ἢ ὃ ἐκ κακοῦ καρποῦ ὤν, ἄκαρπος.

Κ᾽κοκέλαδος, ον (κέλαδος) = δυσκέλαδος. Ἡσίοδ. Ἔργ. 194. Κακῶς ἠχῶν, ἢ καὶ ὑβριστικός.

Κ᾽κοκέρδεια, ἡ. Ἀχρεῖον, κακὸν, ἢ ἐπιβλαβὲς κέρδος. — 2) Αἰσχροκέρδεια, Ἡσίοδ. Θεογν. 225. ἐκ τοῦ

Κ᾽κοκερδής, ές, (κέρδος) Ὁ μὲ κακὸν, ἀχρεῖον τρόπον κερδαίνων, αἰσχροκερδής.

Κ᾽κοκλεής, έος, ές = Δύσφημος. Κακοφημισμένος.

*Κ᾽κόκνημος. Δωρ. = κακόκνημος.

Κ᾽κόκνημος, ον, (κνήμη) Ὁ κακὰς, ἀχρείας κνήμας ἔχων. Ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κακόφθαρτος καὶ κακόσιτος. Θκρτ. Δ΄. 65.

Κ᾽κοκοίμητος, ον, (κοιμάομαι) Ὁ κακῶς κοιμώμενος. Γραμ.

Κ᾽κοκρισία, ἡ. Κακὴ κρίσις, σὺ κακῶς, καὶ μὴ ὑγιὼς κρίνειν. Πολύβ.

*Κ᾽κόκριτος, ον (κρίνω) = δύσκριτος.

Κ᾽κοκτερής, ές παρ' Ἡσυχ. = τῷ

Κ᾽κοκτέριστος, ον (κτερίζω, κτερειζῶ) παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Ὁ κακῶς τεθαμμένος, κακοθαμμένος· ἄθαπτος.

*Κ᾽κόλεκτρος, ον, (λέκτρον) = κακόγαμος.

*Κ᾽κολίμενιστος, ον = τῷ ἑπμν. Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 422.

Κ᾽κολίμενος, ον, (λιμὴν) Ὁ κακὸν λιμένα ἔχων.

Κακολογέω, ῶ (κακολόγος) Κακοὺς λόγους λέγω, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κατηγορῶ, συκοφαντῶ κ. τ. τ. ὅθεν

Κ᾽κολογία, ἡ· Τὸ ὁμιλεῖν, λέγειν κακοὺς λέγους, κακὴ ὁμιλία, ὕβρις, κατηγορία, συκοφαντία κ. τ. τ.

Κακολογικός, ἡ, όν· Ὁ φύσει κακολόγος, ὁ εὐαρεστούμενος εἰς τὸ κακολογεῖν.

Κ᾽κολόγος, ον (λέγω) Ὁ κακολογῶν, ὑβρίζων, κατηγορῶν, συκοφαντῶν, καὶ ὁ εὐαρεστούμενος εἰς ταῦτα. Πίνδ. κ. τ. τ.

Κακομαθής, έος, ές (μανθάνω) Ὁ κακῶς, βαρέως μανθάνων· ὁ ἀνεπιτήδειον φύσιν πρὸς μάθησιν ἔχων, καὶ ὁ κακῶς μαθὼν, κακομαθημένος, κακὴν μάθησιν ἔχων.

Κακομανθάνω, Κακῶς μανθάνω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Κακόμαντις, εως, ὁ, ἡ Κακὸς μάντις, ὁ δυστυχίαν προφητεύων. Αἰσχύλ.

Κακομαχέω, ῶ (μάχη) Κακῶς μάχομαι, ἀποδεικνύω ἑαυτὸν εἰς τὴν μάχην ἀμελῆ, ἀνανδρον, ἢ ὀλεθρον.

Κακομέλετος, ον, πλὰ (μέλος, κακός). Αἰσχύλ. Περσ. 932. Ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ᾄδων, ὁ δυστυχίαν προμαντεύων (μήπως πρτ. ἀπὸ τοῦ μελετάω).

Κακομετρέω, ῶ (κακόμετρος) Κακῶς, οὐκ ὀρθῶς μετρῶ. Λουκιαν. ὅθεν

Κακομέτρητος, ον, Ὁ κακῶς, μὴ ὀρθῶς μετρηθείς· κακομετρημένος. Εὐστάθ.

*Κακομετρία, ἡ· Κακὸν, ἀχρεῖον, ψεύτικον μέτρημα ἢ μέτρον· ἐκ τοῦ

Κακόμετρος, ον, (μέτρον) Ὁ κακῶς, μὴ ὀρθῶς μετρῶν· ἢ ὁ κακὸν, μὴ ὀρθὸν μέτρον ἔχων. Λέγεται καὶ ἐπὶ στίχων. 2) Ὁ κακῶς μὴ ὀρθῶς μετρημένος.

Κακομηδής, ές, ές (μῆδος) Δόλιος, ἀπατηλὸς, κακότροπος, ὁ κακὰ ἐν ἑαυτῷ βουλευόμενος. Ὁμηρ. Ἰλ. Β'. (Ἔρμ.) 389.

Κακομήτηρ, ερος, ἡ· Κακὴ μήτηρ, ἢ ἡ δυστυχὴς κατὰ τὴν μητέρα· ὀρφ.

Κακομήτης, ου, ὁ· = τῷ κακομηδὴς, καὶ κακόβουλος. Εὐριπ. Ὀρ. 1603.

*Κακόμητις, ιος (μῆτις) = τῷ πρτμν. ὅθεν

*Κακομητία, ἡ. Πανουργία, δόλος Ποιητ.

Κακόμητος, ὁ, ἡ· (μῆτις) Ὁ κακομήτης. Ὀρφ. ἀμφ.

Κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) Ὁ κακὴν ἢ δυστυχῆ μητέρα ἔχων. = ἀμήτωρ. Γραμμ.

Κακομηχανάομαι, ῶμαι· Μεταχειρίζομαι μηχανὰς καὶ δολιότητας, κακῶς μηχανῶμαι, ἀπατῶ διὰ μηχανῶν. «Τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμεναι.» Ἰλιήμ. Παιδ. Γ. μετερχόμεναι τὴν ἄλλην δυστυχῆ τέχνην τῆς ἡδυπαθείας. Ἀμφ. ὑπὸ πολλῶν.

*Κακομηχανέω, ῶ (κακομήχανος) Πατρῶς, ὀλεθρῶς, πράττω, ποιῶ τὰ τεχνάζομαι· ὅθεν

Κακομηχανία, ἡ· Δόλιος, ἀπατηλὴ μηχανὴ, πρᾶξις· τὸ δολίως φρονεῖν· κακὴν ἐφεύρεσις, ἐφευρετικὴ κακία, ἢ διὰ μηχανῆς, καὶ δολιότητος πρᾶξις. Λουκιαν.

Κακομήχανος, ον, (μηχανὴ). Ὁ κακὰς μηχανὰς ἐφευρίσκων· ἀπατηλὸς, δόλιος· κακόβουλος, κακὰ ἐργαζόμενος. Ὁμηρ. Ἰλιάδ. 2, 344. 1, 257. Ὀδ. 11, 418.

Κακομιλία, ἡ (ὁμιλία) ἀντὶ, κακομ. Κακὴ ὁμιλία, ἤτοι συναναστροφὴ μετὰ κακῶν καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων. Διόδ. Σικ. ΙΒ'. 12. Ὁ δὲ Lobeck Φρυκ. 8. 677. προκρίνει τὴν γρφ. κακομιλία.

Κακομίμητος, ον, (μιμέομαι) Καὶ Ἐπίρ. κακομιμήτως. Ἀριστοτ. Ποιητ. Κστ'. ὁ κακῶς μιμούμενος τινα.

Κακόμισθος, ον, (μισθὸς) Ὁ κακὸν μισθὸν δίδων, ἢ λαμβάνων. Σχολ. Αἰσχύλ.

Κακομοιρία, ἡ (κακόμοιρος) Δυστυχὴς μοῖρα, κακοτυχία, κακομοιριά. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 862. ὅθεν

Κακομοίριος, ον, ἡ (Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 138) καὶ

Κακόμοιρος, ον (μοῖρα) Ὁ κακὴν μοῖραν ἔχων· κακότυχος, δυστυχής.

*Κακόμορος, ον (μόρος) = τῷ πρτμν.

Κακομορφία, ἡ κακὴ μορφὴ, ἀσχημότης· ἐκ τοῦ

Κακόμορφος, ον (μορφὴ) Ὁ κακὴν μορφὴν ἔχων, ἀσχήμων.

Κακομουσία, ἡ. παρὰ Πλουτ. Ἡ ἀχρεία, διεφθαρμένη μουσικὴ· ἐκ τοῦ

Κακόμουσος, ον. (Μοῦσα) Σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἄμουσος. Ἰκανὸς, ἐχρεῖος κατὰ τὸν ὕμνον, κατὰ τὴν μουσικήν.

Κακόμοχθος, ον, (μόχθος) Ὁ κακῶς ἢ ματαίως μοχθῶν, ὁ δυστυχὴς κατὰ τὰ ἔργα, καὶ τοὺς μόχθους. Μὲ κακὸν, δυστυχῆ, μάταιον, τρόπον.

Κακονοέω, ῶ (κακόνους) Κακὰ νοέω, στοχάζομαι. Ἀντίκειται τῷ, εὐνοέω. Ἐχθρεύομαι.

Κακόνοια, ἡ (κακόνους) Κακὸς στοχασμὸς, κακογνωμία, ἔχθρα, δολιότης. Ἀντίκειται τῷ, εὔνοια.

Κακονομέομαι, Ὠφελ. Δ'. Ἀπθτκ. ὡς Πθτ. ὄπου εὐρέτκ. Κακοκυβερνῶμαι, κακοδιοικοῦμαι. «Πολιτείας εὐνομουμένης τε καὶ κακονομουμένης.» Εἰς μὲν καλῶς ἢ κακῶς διοικουμένην πολιτείαν· ὅπου ἄλλοι, καλοκαγαθουμένης, ἔχουσιν.

Κακονομία, ἡ. Ἀχρεία, κακὴ νομοθεσία, ἢ ἡ διὰ κακῶν νόμων διοίκησις. Ξενοφ. ἀνομία ἀντθτ. εὐνομία.

Κακόνομος, ον (νόμος) Ὁ κακοὺς νόμους ἔχων, ὁ κακοῦ συστήματος, διοικήσεως, καὶ ἠθῶν ὤν. Ἡρόδοτ. 1, 65. Ἀντθτ. εὔνομος.

Κακόνους, ον, καὶ συνηλ. κακόνους, ουν, Ἀττ. Πλθτ. κακόνοι, (νόος, νοῦς) Ὁ κακὸν νοῦν, σκοπὸν ἔχων· κακόβουλος, κακογνώμων· ἀντίκ. τῷ εὔνους. Ἐχθρικὸς πτωτὸν Ξενοφ. Ἀνβτ. 25, 16. 27. Ἀπομ. 2, 2, 9. ὑπερλθτ. κακονουστατος. Δημοσθ. Ἐπίρ. κακοῦσοι, Ἀττ. ἰκακόνως, σπάνιον.

Κακονύμφευτος, ον, (νυμφεύω) Ὁ δυστυχὴς κατὰ τοὺς γάμους, κακοῦπανδρευμένος· καὶ

*Κακόνυμφος, ον (νύμφη) = τῷ πρτμν.

Κακόνως. Ἐπίρ. μὲ κακὸν νοῦν.

Κακοξενία, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, κακοξενία· ἐκ τοῦ

*Κακόξεινος, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ κακόξενος. Τὸ ἀνωμλ. Ἐπικ. Σγρτκ. κακοξεινώτεροι. Ὀδσ. Τ, 376.

Κακοξενία, ἡ. Ἡ κακὴ δεξίωσις τῶν ξένων. φιλοξενία· ἐκ τοῦ

Κακόξενος, ον, (ξένος). Ὅστις κακῶς δέχεται τοὺς ξένους, ὁ μὴ φιλόξενος, ὁ ἐστὶν, ὁ ἐχθρικῶς κατὰ τῶν ξένων, ἢ φίλων τῆς τραπέζης φερόμενος, καὶ 2) ὁ δυστυχὴς μὲ τοὺς ξένους του. Ὀδυσ. Τ. 378. «Οὔτις σεῦ κακοξεινώτερος ἄλλος.» κακῶς ξένων ὑποδοχεύς. Ὁ Σχολ.

Κακοξύνετος, ον, (ξυνετὸς). Ὁ πρὸς τὸ κακὸν συνετὸς, δόλιος, ἀπατηλός. Θεοκρ.

Κακοοινία, ἡ (οἶνος) Γεωπον. Ε'. 43. Κακὴ κατάστασις, ποιότης τοῦ οἴνου, ἔλλειψις οἴνου. Ἀντίθτ. τῷ εὐοινία.

Κακοπάθεια, ἡ (κακοπαθὴς). Πάθος, φροντὶς, δυστυχία, κόπος, κούρασις, ταλαιπωρία· τὸ κακῶς πάσχειν.

Κακοπαθέω, ῶ· Κακῶς ἢ κακὰ πάσχω· δυστυχῶν, θλίβει, πάθος, βλάβην, ζημίαν, κόπον, ταλαιπωρίαν ὑποφέρω, κακοπαθέω. Ξνφ. Ἀντίγον. Παρύστ. 57. ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κακοπαθοῦσα· τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 40. πονεῖν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ εἶπεν.

Κακοπαθής, ὁος, ές, (πάθος, πάσχω) Διον. Ἁλικ. καὶ Φίλ. Μηχαν. καὶ Ἐπίρ. κακοπαθῶς. Ὅστις κακοπαθέει· ἢ πάσχει κακὰ, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, κ. τ. τ. καὶ

*Κακόπαθος, ον = κακοπαθὴς.

Κακοπαρθενεύτως, Ἐπίρ. = ἀπαρθενεύτως. Σχολ. Εὐριπ.

Κακοπάρθενος, ἡ (παρθένος) = «ἀπάρθενος παρθένος.» Εὐριπ. Κακὴ, ἐχθρικὴ, δυστυχὴς, ταλαίπωρος παρθένος· ὡς τὸ, βίος ἀβίωτος. «Μοῖρα κακοπαρθένου.» Σχολ. ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. δυστυχὴς μοῖρα τῆς παρθένου. 2) ὡς ἁπλῶτ. Ὁ μὴ ἐπιτήδειος, μὴ πρέπων εἰς παρθένον.

Κακοπάτρης, ιδος, ὁ, ἡ (πατὴρ, πατρὶς) Ὁ ἐξ ἀχρείας, οὐτιδανῆς, δυστυχοῦς πατρίδος, ἢ οὐτιδανοῦ, ἀγενοῦς καὶ δυστυχοῦς πατρὸς ὤν. Θεόγν. 195.

Κακοπετής, ές (πέτεσθαι). Ὁ κακῶς πετῶν, δύσκολως εἰς τὸ πέτεσθαι. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 15. ὅπου ἐ Αἰλιαν. Δ'. 47. κακοπετὴς, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωστε.

Κακόπηρος, ον (πῆρα). Ὁ κακὴν πήραν ἔχων. Ἐτυμολ.

Κακόπηρος, ές (πῆνος). Καταλελειρωμένος. Μεταφρ. ῥύπαρος, αὐτόθι. Σοφοκλ. Αἰ. 381.

Κακοπιστία, ἡ. Κακὴ πίστις, ἀπιστία.

Κακόπιστος, ον (πιστὸς). Ὁ κακὴν πίστιν ἔχων.

Κακόπλαστος, ον (πλάσσω), καὶ Ἐπίρ. — πλάστως. Ὁ κακῶς ἐσχηματισμένος· κακοπλασμένος, τὸν ὁποῖον κακῶς ἐφαντάσθη, ἐφεῦρεν ἢ ἐπλασέ τις εἰς τὸν νοῦν του. Παρὰ τῷ Σχολ. Δυκόφ. ἐξ Ἑρμογέν. Ὁ λίαν περιπλανώμενος.

Κακοπλοέω. Κακῶς ἢ δυστυχῶς πλέω· κακὸν πλοῦν (ταξείδευμα εἰς τὴν θάλασσαν) ἔχω.

*Κακόπλοος, ον, συγκρ. κακόπλους, ουν (πλέω). Ὁ κακῶς ἢ δυστυχῶς πλέων.

*Κακοπλώω, Ἰων. καὶ Πτ. ἀντὶ κακοπλοέω.

Κακόπνοος, ον, Ἀττ. κακόπνους, ουν (πνοὴ). Κακῶς ἢ δυσκόλως ἀναπνέων· ὁ κακὴν ἢ βαρεῖαν πνοὴν ἔχων.

Κακοποιέω, ῶ (κακοποιὸς). Μετὰ Αἰτιατ. κακῶς ποιῶ τινα, ὁ ἐστὶ, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω· π. χ. τὴν βασιλέως χώραν· Ἐρημῶνω, καταπορθῶ, ἀφανίζω, ἐχθρικῶς φέρομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαι ὡς ἐχθρὸν. Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 5, 26. 2) Ποιῶ κακόν τι εἰς τινα, τοῦ καμνω κανένα κακὸν· ντινά τιν. 3) Οὐδτ. κακας ποιῶ πράξεις, κακῶς ποιῶ τὰ πράγματά μου, Ξενοφ. Οἰκον. Γ'. 11. ὅθεν

Κακοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ποιεῖν κακὸν, ζημίαν· εἰς τὸ ἀφανίζειν, ἢ κακῶς μεταχειρίζεσθαι τινά.

Κακοποιός, όν. Ὁ κακὰ ποιῶν· ὁ βλάπτων, ζημιῶν, φθείρων· ὁ βλαβερὸς, ἐπιζήμιος. Πλτθ.

Κακοπολιτεία, ἡ (πολιτεία). Κακὴ πολιτεία, κακὴ διοίκησις, ἢ κατάστασις τῆς πολιτείας. Πολύβ. ΙΕ'. 21.

Κακοπονητικός, ἡ, όν (πονέω). Ὁ μὴ ἱκανὸς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πόνους καὶ κακοπαθείας. Ἀριστοτ. Πολ. Ζ'. 16. «κακοπονητικὴ ἕξις τοῦ σώματος· ἢ κατάστασις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον ἐξεσυνήθισε νὰ ἐργάζηται.

Κακοπότμος, ον (πότμος). Δυστυχὴς, κακοτυχὴς, κακόμοιρος.

Κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τὸ (πούς). Ὁ κακοὺς, ἀδυνάτους, ἢ ἀσχήμονς πόδας ἔχων. Ξενοφ.

Κακοπραγέω, ῶ. Μ. ήτω, (κακοπραγὴς). Κακῶς πράττω· εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, δυστυχῶ εἰς τὰς πράξεις μου. καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Δυστυχῶ, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, πήγαινω ἄχαμνά.

Κακοπράγημα, τὸ. Δυστυχία, δυστυχὴς πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις. Νικήτ. Χρον. δ'. 4.

Κακοπραγὴς, ές, ές (πρᾶγος). = κακοεργὴς. Δυστυχὴς, καὶ ἐξρτ. εἰς τὰς ἐπιχειρ. του. Ἡτύχ. ὅθεν

Κακοπραγία, ἡ· Δυστυχὴς, ταλαίπωρος πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις. καθόλου δὲ, Δυστυχία, δυστυχὴς κατάστασις.

Κακοπραγμονέω, ῶ (κακοπράγμων) = κακομηχανάομαι· Μὲ κακίαν, μὲ δόλους, ἢ πανουργίαν πείθω τι. Πολύβ.

Κακοπραγμοσύνη, ἡ· Κακομηχανία, κακία, δόλος, πανουργία.

Κακοπράγμων, ον. γενκ. ονος (πρᾶγμα, πράσσω) Ὁ κακῶς πράττων, = κακομήχανος, πανοῦργος, γεμάτος ἀπὸ μηχανὰς καὶ ἀπάτας (γεμάτος ἀπὸ διαβολιάς). Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 36. (25.)

Κακοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ κακὸν ἢ ἀσχήμον πρόσωπον ἔχων, κακὸς, ἀσχήμος. Σχολ. Πινδαρ.

Κακόπτερος, ον (πτερὸν). Ὁ κακὰ πτερὰ ἔχων, κακῶς ἐπτερωμένος, κακῶς πετῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κακοῤραφής, ές = κακοῤάφος.
Κακοῤαφία, ἡ. Δολιότης, ἀπάτη, κακομηχανία, δυστροπία, κακοβουλία, πανουργία· δυστυχία, ἡ βλάβη τις, συρραπτομένη, καὶ προστοιμαζομένη ἀπὸ κακίαν, Ἰλιδ. Ο, 16. Ὀδσ. Β, 236. ἡ ἀπὸ ἀνοησίαν. Ὀδσ. Μ, 26. ἐκ τοῦ
Κακοῤάφος, ον (ῥάπτω). Ὁ κακὰ ῥάπτων· παρ' Ἡσυχ. Κακοποιός, κακοπράγμων, ἄδικος, ἀπατηλός, πανοῦργος, ὁ ἑτοιμάζων δολιότητας καὶ δυστυχίας διά ἄλλον τινά. Ἐκ τοῦ κακοῤαφέω φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ. »Ἔχω ῥάμματα διά τὴν κάπασσιν«, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐκλαμβανόμενον.
*Κακοῤέκτειρα, ἡ. Θηλ. τοῦ
Κακοῤέκτης, ου, ὁ (ῥέζω) = κακοῦργος. Κακοποιός. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 595.
Κακοῤημοσύνη, ἡ, = κακολογία, Τβρις ἡ κλίσις εἰς τὸ ὑβρίζειν· ἐκ τοῦ
Κακοῤήμων, ονος, ον (ῥῆμα). Ὁ κακῶς ἐκφραζόμενος, ἡ ὁμιλῶν· μὴ γυμνασμένος εἰς τὴν προφοράν. 2) Συκοφάντης, λοίδορος, ὑβριστής, κακολόγος. 3) Ὁ δυστυχίας προμηνύων, λέγων, ἀγγέλλων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1186.
Κακοῤοδέω, ῶ (ῥόδος) = κακολογέω, κακοὺς λόγους ἐκφέρω, Ἀρστφ. Ὄφιν, Τβρίζω, καταβρίζω, ἀτιμάζω, μετ' αἰτιατ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 896, καὶ Ἀχαρν. 577· ὅθεν
Κακοῤοδία, ἡ, = κακολογία.
Κακοῤύγχος, ον, (ῥύγχος). Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον, ἄτιμον ῥύγχος ἔχων. »Παιδίον κακοῤύγχονα«. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. κβ'. 77. παιδίον προσωπον μαίμοις ἔχον.
*Κακοῤυθμος, ον. Γαλ. Η 258. D. ἐπὶ σφυγμοῦ, ὅστις δὲν φυλάττει ῥυθμόν.
Κακοῤύπαρος, ον (ῥυπαρός) = κακόπινος. Σχολ. Σοφοκλ. Παλλὰ ῥυπαρὸς, μυριτάκτρι.
Κακός, ἡ, όν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἡρόδοτ. Ζ. 39. »Ὦ κακὲ ἄνθρωπε«. 1) Ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καταστάσεων ἔμψ. χωρὶς τε καὶ ἄψυχων πραγμάτων· κακὸν, ἀχρεῖον, ἄχρηστον, μὴ ἱκανὸν, ἐσφαλμένον, ἐλλιπὲς· ἐν γένει, μὴ ἔχον ἄλλα ἐκεῖνα, ὅσα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ ἦναι ἐκεῖνο, ὁποῦ ὡς ἐκ τῆς φύσεως ἢ τοῦ προδιορισμοῦ του ἔπρεπε νὰ ἦναι· κακὸν εἰς τὸ εἶδός του· ἐπὶ πργμτ. παρ' Ὁμρ. μάλιστ. »κακὰ εἶμαται ἀχαμνὰ φορέουσα· ὅπου θεωρεῖται μόνον τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον πράγματος ἢ προσώπου τινός· ἄσχημος, ἀχρεῖος, βδελυρός· ἀντιθ. τῷ καλός. Ἐπὶ πρτπ. α) Μὴ ἱκανὸς εἰς ἐργασίαν τινὰ, ἀνάξιος, χωρὶς νὰ θεωρῶνται ποσῶς τὰ ἴδια αὐτοῦ του πρτπ.· ὡς »κακοὶ νομῆες«, Ὀδσ. Ρ, 246. »κακὸς ἀλήτης« κακὸς ἀγύρτης, δηλ. ὅτις δὲν ἐξασκεῖ καλὰ τὴν τέχνην του, δὲν εἶναι ἄξιος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του. Ὀδσ. Γ, 378. πρβλ. Ὀδσ. Θ, 214. Ρ, 217. ἐξεφρ. ἐπὶ πολεμιστῶν, καὶ ἐὰν γένει ἐπὶ ἀνδρῶν· = δειλὸς· φοβητσιάρης, ἄθυμος, μικρόκαρδος, μὴν ἀξίζων διὰ πόλεμον· συχνότ. παρ' Ὁμρ. ὅστις καὶ τὸ συνοδεύει μὲ τὸ ἄναλκις καὶ ἀνήνωρ β) Ὁ ἐξ ἀγενῶν προγόνων ἢ ἐκ ποταπῆς γενεᾶς ὤν, μὴ εὐγενὴς, πατάπος, ἰδιώτης, καὶ πτωχός. Ὅμρ. συνήθως ἀντὶ τῷ ἀγαθός, παρ' Ὁμρ. καὶ ἐσθλός. — 2) Ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἢ τῶν φρονημάτων· κακὸς, ἀχρεῖος· ἐξρτ. χαμερπὴς, οὐτιδανὸς, τοῦ οὐδενὸς ἄξιος, ἢ κακοῦργος, ἀχαμὰς, ἀκοινώνητος, κακοφημισμένος, ἄγριος, ἀθλιος, σκληρὸς, φιλόνεικος· καθόλου δὲ, ἐναντίος τῆς ἠθικῆς, ἀμοίρος πάσης ἀρετῆς, καὶ μέτοχος πάσης κακίας. — 3) Ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐξωτερικῶν πραγμάτων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν καταστάσεων καὶ τῶν τυχῶν αὐτοῦ. Ὅμρ. κακὸν γίγνεσθαι περί τινα· κακῶς πολιτεύομαι πρός τινα· ἄρα τρόπον τινὰ ἐν Ἐνργτ. χρήσει· κακοήθης, ψευδοποιὸς, πονηρὸς, πρόξενος δυστυχιῶν, δυσμενὴς· καὶ Πᾶτκ. ἄτυχὴς, ἄθλιος, δυστυχὴς, θλιβερὸς, ἀξιολύπητος, συχνότ. παρ' Ὁμρ. μετὰ τοῦ, Δαίμων, μοῖρα, αἶσα, κῆρες, μόρος, οἶτος, πῆμα, κήδεα, θάνατος, νόσος, ἕλκος, φάρμακα, ὀδύνη· χόλος, ἔρις· πόλεμος, κυδοιμός, κλόνος, πόνος, κόναβος, φύξις· μῦθος, ἔπος, ἔργον· ἦμαρ, νύξ, ἄχλυς, ἄεσμος, ὄιζυς· μάλιστα περὶ προμαντεύσεων, προγνώσεων, οἰωνῶν καὶ πάντων τῶν ἀνηκόντων εἰς ταῦτα. Ἀπαίσιος, μὴ εὐτυχὴς, δυστυχὴς, δυστυχίας πνομηνύων, κακῶν πρόδρομος, κακὰ συνεπιφέρων, παρ' Ὁμρ. μετὰ τοῦ, ὄναρ, ὄρνις, σῆμα, ἔπος, ἦμαρ. — 4) Τὸ κακὸν καὶ τὰ κακὰ ὡς οὐσιαστ. Δυστυχία, βλάβη, ζημία, φθορὰ, ὄλεθρος, θλῖψις, λύπη. Ὅμρ. σωματικὰ κακὰ, ἀρρωστίαι, πληγαὶ, Ὀδσ. Ρ, 884. Ἡρόδ. 2, 203. Εὐρπδ. Ἑκ. 375. καὶ ἀπὶ ἠθικῆς σημασ. τὸ κακὸν καὶ ἄδικον, ἡ κακία, ἡ κακοήθεια, ἡ ἀχρειότης, ἡ κακεντρεχία, ὑπὸ κακὰς Διελλ. Ξενοφ. Ἀνβτ. 3, 1, 25. κακοποιεῖν τινα· »κακόν τι ἔρδειν ἢ ῥέζειν τινά« Ἰλιδ. Β, 195. Γ, 351. Δ, 31. Ω, 370. κ.τ.λ. καὶ ἀντιθ. Ὀδσ. Ξ, 289. παρὰ Λογγῖν. »κακόν τι ποιεῖν τινα« σπνρ. τοῦτ. Πᾶτκ. »κακὸν πάσχειν ὑπό τινος«. — 5) Ἐπῤῥμ. κακῶς, Ὅμρ. — Ἀττ. ἐκφράσεις »κακῶς ποιῶ τινα«, Κατομεταχειρίζομαί τινα, τὸν πειράζω, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν βλάπτω, τὸν τυραννῶ· »κακως ποιεῖν τινα« Βλάπτω, ἀφανίζω, διαθείρω τε, προξενῶ εἰς αὐτὸ ζημίαν· τὸ δὲ, »κακῶς ποιῶ τινὰ« τὴν Προξενῶ εἰς τίνα κακόν τι. Ἀλλὰ τὸ »κακῶς ποιῶ ἄνευ πτωτκ. = Ἔμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀχαμνά, δὲν τὰ πηγαίνω καλὰ, τὰ ὁποῖα λέγ. καὶ »κακῶς πράττω« σπνρ. »κακῶς πάσχω« ὁ Φιλόστρατος χρῆται τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ ἡδοικοῦ πολιτεύματος· π. χ. εἰς Ἀπολλ. Ϛ. 42. »κακῶς εἶδεν Συχνάκις συνδέεται τὸ Ἐπῤῥμ. μετὰ Ἐπίτ. »κακὸς κακῶς«, καὶ κακῶς κακῶς κ. τ. τ. Berg! Ἀρστφ. Ἱπ. 2, 189. 190. Εὐρπδ. Κύκλ. 268. Τηρπτκ. κάκιστα Ἀρστφ. Βπρχ. 1456. — 6) α) Τὸ Ὁμλ. Συγκρτκ. κακώτερος, Ὅμρ. Ἀπολ. Ἀργν. γ'. 421, καὶ τὸ Τηρπτκ. κακώτατος, μεθ' Ὅμρ. εἰσὶ δίολον ξεῖνα τοῦ περὶ λόγου. β) Τὸ ἀνωμλ. Συγκρτκ. κακίων, ον, Τηρπτκ. κάκιστος, η, ον, παρ' Ὅμρ. τε καὶ τοῖς Ἀττ. μὴ κάκιστεν οὐτιδανὲ! ἀπὸ κάκιστον τινος, ἢ, ἐν τινι τῷ χείριστον, τὸ ἀπόῤῥιμμα ἀπό τινος. Συγκρτκ. κακιότερος, μόνον παρὰ Στρατ. 6, 6. πρβλ. Jac. AP. p. 733. Ἀλλα καὶ, χείρων, χείριστος καὶ, ἥσσων, ἥκιστος εἶναι ἐν χρήσει ἀπὸ Συγκρτκ. καὶ Τηρπτκ. τοῦ κακός. — 7) Ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἐνεργοῦσι ἐνίοτε ἐλάττωμά τι προερχόμενον ἀπὸ τὸ κακὸν πολὺ ἀπὸ τὴν περίσσειαν, ὑπερβολὴν μιᾶς ἰδιότητος, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ἄγαν. συνήθως ὅμως φανερώνει μόνον, ὅτι πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ καλὸν, εἶναι κακὸν, ἄρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμφωνεῖ μὲ τὴν σημασ. τοῦ δυς — συνυπακ. καὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐπιβλαβοῦς, τοῦ ῥοπροποιοῦ, δυστυχοῦς. Συχνάκις ὅμως φανερώνει καὶ ὅτι πρᾶγμά τι ἐλλείπει τοῦ ὄντος, δὲν εἶναι ὅσον πρέπει, εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ἦναι.
*Κακόσημος, ον (σῆμα) κακὰ προμηνύων.
Κακόσηνος, ον (σίνομαι). Λίαν, κατὰ πολλὰ βλαβερὸς, καταπολλὰ βεβλαμμένος. Ἱπποκρ.
Κακοστιτία, ἡ. Ἐλλειψις ὀρέξεως τοῦ φαγεῖν, ἐκ τοῦ
Κακόστιτος, ον (σῖτος). Ὁ κακῶς ἢ ὀλίγον τρώγων, ἤτοι μὴ ἔχων ὄρεξιν πρὸς τὸ φαγεῖν. 2) Ὁ ἀχρεῖα, οὐτιδανὰ φαγητὰ τρώγων, ἀχαμνὰ τεθραμμένος, ὅθεν ἰσχνός. Ἀρρίαν. Κυνηγ. Η. 2.
Κακοσκελής, ους, ές (σκέλος). Ὁ ἀχρεῖα, ἄσχημα, ἢ ἀδύνατα σκέλη ἔχων.
Κακοσκηνής, ές (σκῆνος). Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον, ταλαίπωρον, ἀσθενὲς σαρκίον, σῶμα ἔχων. Κριτίαν. 34, 7. Ἀνάλεκτ. Β'. 150. »Ἀνὴρ κακοσκηνήσει«.
Κακοσμία, ἡ. Κακὴ ὀσμὴ, δυσωδία, κακὸς βρῶμος· ἐκ τοῦ
Κακόσμος, ον (ὀσμὴ). Ὁ κακὴν ὀσμὴν ἔχων, ἐκδίδων, βρωμερός.
Κακόσπερμος, ον (σπέρμα). Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον σπέρμα, σπόρον ἔχων, ἢ φέρων.
Κακόσπλαγχνος, ον (σπλάγχνον). Ὁ κακὰ σπλάγχνα ἔχων, ἀειλὴς, ἰδὲ σπλάγχνον.
Κακόσπορία, ἡ (σπεῖρα). Ἀχρεῖα ἢ ἀτελειτήδειος σπορά. Ἀνέκδοτ. Γ'. 246.
Κακοσσόμενος, οὔτως ἀνέγν. τινὲς ἐν Ἰλ. Λ, 105. ἀντὶ, κακὸ ὀστόμενος, ὅ ἐστι, κακῶς ὀσσόμενος, δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Ὁ Σχολ. κακῶς ὑποβλεψάμενος. Ἀπολλών. Λεξ. Δεινῶς ἐμβλεψάμενος. Ἡσύχ. — ἀγριοεκύτταρος.
*Κακοστᾰθέω, Κακῶς ἵσταμαι, εἶμαι κατάστατος· ἐκ τοῦ
*Κακοστᾰθής, ές (ἵσταμαι). Κακῶς ἱστάμενος, ἀκατάστατος. Ἀνεῤῥ. τῷ εὐστᾰθής.
Κακοστατέω, ῶ (στάσις). Κακῶς ἵσταμαι. Νίκανδρ. Θηρ. 431. ἐπὶ δὲ ἀνέμων, ἐν Στίχ. 289. ἀντὶ τοῦ, ἀκαταστατέω, ἀκατάστατος εἰμί.
Κακοστένακτος, ον (στενάζω), Ὁ κακῶς στενάζων. Σχολ. Αἰσχύλ. Ὁ πολλὰ ἢ βαθέως ἀναστενάζων.
Κακοστομαχέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν στόμαχον, πάσχω ἀπὸ κακοστομαχίαν. Σέξτ. Ἐμπειρ. ἐκ τοῦ
Κακοστομαχία, ἡ. Ἡ διαθρσὰ, χαλασμὸς τοῦ στομάχου, ὁπότε κακῶς γίνεται ἡ χώνευσις· ἐκ τοῦ
Κακοστόμαχος, ον (στόμαχος). Ὅστις ἔχει ἀσθενῆ, κάκιστον τὸν στόμαχον. 2) Ἐνεργητ. Ὁ τὸν στόμαχον κακὸν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον ποιῶν. Ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα ῥοπροποιοῦσι τὸν στόμαχον, ἢ δυσκόλως χωνεύονται. Ἀντίκειται τῷ εὐστόμαχος.
Κακοστομέω, ῶ (κακόστομος). Ἔχω κακὸν στόμα, ὅ ἐστιν, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακῶς ὁμιλῶ περί τινος. Καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 528. (597.) ἔχω κακὴν προφοράν· ὅθεν
Κακοστομία, ἡ. Κακολογία, ὕβρις. 2) Κακὴ ὁμιλία, ἔκφρασις, κακὴ προφορά.
Κακόστομος, ον (στόμα). Ὁ κακὸν στόμα ἔχων, ὅ ἐστιν, ὁ κακοὺς λόγους ἐκφέρων, ὁμιλῶν, κακολόγος, ὑβριστὴς, συκοφάντης, φιλοκατήγορος, κ. τ. τ. 2) Κακῶς προφέρων. 3) Κακὴν ἔκφρασιν ἔχων, κακόφωνον, μὴ εὔφωνον, δηλ. ὅ,τι δὲν ἐκφωνεῖται καλῶς, εἶναι δυσκολοπρόφορτον καὶ ἀηδὲς εἰς τὴν ἀκοήν τινα.
Κακόστροτος, ον (στρώννυμαι). Ὁ κακὰ ἐστρωμμένος, κακοστρωμμένος· κακῶς διακοσμημένος, πασπαλισμένος, λιθοστρωμμένος. Κακὴν κλίνην, ἢ κατάλυμα ἔχων· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ 565.
Κακοσύμβουλος, ον. Κακὸς σύμβουλος. Δημ.
Κακοσύνετος, ον = ἀσυνέτητος.
Κακοσυνθεσία, ἡ. Ἡ κακὴ σύνθεσις. 2) Κακὸς σύνδεσμος, συμμαχία. 3) παρ' Ἡσυχ. καί τισιν ἄλλοις τῶν Ἑρμηνευτ. ἐξηγεῖται διὰ ταύτης ἡ λξ. κακορῥαφία. — Αἱ δύο πρῶται σημασ. δὲν ἐβεβαιώθησαν μέχρι τοῦδε ἀπὸ παράδειγμά τι· ἐκ τοῦ
Κακοσύνθετος, ον (συντίθημι). Ὁ κακῶς συντεθειμένος. Ακν. Ἐπῤῥμ. κακοσυνθέτως.
Κακοσύστατος, ον. Ὁ κακὴν σύστασιν ἔχων.
Κακοσφυξία, ἡ (σφύζω). Κακὸς σφυγμὸς· ἀτακτον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.
Κακοσχήμων, ονος, ον (σχῆμα) καὶ Ἐπῤῥ. κακοσχημόνως. Ὁ ἐκ κακῆς σχήμα ἔχων, ἄπρεπης, ἀνάρμοστος. Πλατ. Νόμ. Ε'. κακοσχημονέστατα· ἀπρεπέστατα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κακοσχολεύομαι = κακοσχολέω.

Κακοσχολέω, Μ. ήσω (κακόσχολος). Κακῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἐξοδεύω τὸν καιρόν, τοῦ κάκου χάνω ἢ μεταχειρίζομαι τὸν καιρὸν μου· ἄργος ὢν ἄτακτῶ, καὶ ποιῶ ἀνόητα ἔργα· ἐκ τῆς ἀργίας συνηθίζω τὸν ἐμαυτόν μου κακῶς, ὅ ἐστι, γίνομαι ῥᾴθυμος, ἀνόητος, κ. τ. τ. Πλούταρχ. «τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσινε.

Κακοσχολία, ἡ. Ἡ κακὴ χρῆσις τῆς ἀργίας μετὰ τῶν αὐτῇ ἑπομένων, χαμὸς τοῦ καιροῦ εἰς μάταια πράγματα.

Κακόσχολος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. κακοσχόλως. (σχολή). Ὅστις κακῶς μεταχειρίζεται τὴν σχολήν, ἀργίαν του· ὅστις χάνει τὸν καιρόν του εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. 2) Ἐνεργ. ὁ ἐπὶ κακῷ ποιῶν σχολάζειν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 301. «Κακόσχολοι πυκάιν· αἱ προξεινεῦσαι κακὴν ἀργοπορίαν. Ὁ ἐμποδίζων, ἀργοπορῶν τινά. Ἀνάλεκτ. Β'. 266.

Κακότακτος, ον. Ὁ κακῶς τεταγμένος. ἀμφ.

*Κακοτεκνία, ἡ. Ἀντθτ. τῷ Εὐτεκνία. Δυστυχία μὲ τὰ παιδία· τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ παιδία.

Κακοτελεύτητος, ον (τελευτάω). Ὁ κακῶς τελευτήσας, ἢ ὁ κακῶς τελευτῶν. Σχόλ. Αἰσχύλ. Ὅν τινα κακῶς ἐτελείωσαν.

Κακότερμων, ον (τερμα). Ὁ δυσκόλως ἢ δυστυχῶς καταπαύων· κακὸν τέλος ἔχων. Ποιητ. Παλ. περὶ χόρτων· «ψυχμὸς κακοτέρμων».

Κακοτεχνέω, ῶ (τεχνίω). Κακοτεχνίας ἐπιτηδεύομαι ἢ μετέρχομαι· εἶμαι δολερός, ἢ πονηρός. Ἡρόδ. 6. 74. «εἰς τύραννον φέρομαι μὲ πανουργίας καὶ πονηρίας πρός τινα· ἔξρτ. ψευδομαρτυρῶ. 2) Μετῴτ. διὰ πανουργιῶν ἀπατῶ, ἀποπλανῶ, παραμορφώνω, νοθεύω, διαφείρω. 3) Ἐπιτηδεύω πολὺ ἢ ἀνάρμοστα· θέλων νὰ δείξω εἶλην τὴν τέχνην μου καλυνῶτ χειροτέρα· καλλωπίζω τι τόσον ὥστε χάνω· ἀηδές· ἄρα = κακοπραγμονέω, κακομηχανεύομαι. Δημοσθ.

*Κακοτεχνής, ές. = κακότεχνος.

Κακοτεχνία, ἡ. Δολιότης, ἀπάτη, πονηρία, κακία, πανουργία, ψευδὴς καὶ ἐπιπλαστος τέχνη, νόθευσις, καπηλία. Δινν. ψευτιά, ψευδομαρτυρία. 2) Κακὴ, ἀχρεία τέχνη. κακοτεχνίας σημεῖον τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν. Ἀλκίφ. 3) Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον τέχνη ἢ καλλωπισμὸς πράγματός τινος, ὥστε φθάνει εἰς ἀηδίαν. Διαφθορὰ τῶν τεχνῶν. Δημήτρ. Φαλ. §. 27. ὁ αὐτὸς §. 28. ἔχει καὶ τὸ κακοτεχνεῖ, τεχνεύει ὑπὲρ τὸ δέον τι.

*Κακοτεχνίζω, Μ. ίσω, = κακοτεχνέω.

Κακοτέχνιον, τό, = κακοτεχνία. «Κακοτεχνίου δίκη, καὶ, κακοτεχνιῶν, καὶ, ἐλεῖν τινὰ κακοτεχνίαν, δίκης ὄνομα ἔστιν, ἣν εἰσήνεγκαν οἱ λέγοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρῶν, κατὰ τῶν παρασκομένων τοὺς ψευδομάρτυρας».

Κακότεχνος, ον (τέχνη). Ὁ κακὰς τέχνας μεταχειριζόμενος· ἀπατηλός, δόλιος, πονηρός, κακότροπος. «Δόλος κακοτέχνως». Ἰλ. Ο. 15. Ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνασμένος δόλος, πονηρία, τέχνευμα. Καὶ δόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, ἀπατηλός, ὅστις ἀπατᾷ (γελᾷ) τοὺς ἀνθρώπους μὲ πανουργίας καὶ ψευτιάς, ψεύστης, κάπηλος, νοθευτής. 2) «Κακότεχνοι ὦδαι καὶ κακόζηλοι». Πλούταρχ. κακῶς, ἀχρείως ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτηδευμένα· ὡς καίνημα, καί, σχῆμα κακοτεχνότατον· κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτηδευμένον. Ἀνάλεκτ. Β'. 87. καὶ 208. Ἀνμλ. Συγκρισ. Ἀττικ. κακοτεχνέστερος. Λουκιαν. ὡς ἐκ τοῦ κακοτεχνής, ἀλλ' εἰς τὸ ὑπρλτ. πάλιν τὸ ὁμλ. κακοτεχνότατος, ἐν χρήσει.

Κακότης, ητος, ἡ (κακός). Ἀχρειότης, ἀναξιότης, ἀχρηστία, ἡ πρὸς μεταχείρισιν πράγματός τινος ἢ προσώπου ἀνικανότης, ἀναξιότης· μλστ. ἐπὶ ἀνδρῶν, στρατιωτῶν, δειλία, ἀκαρδία, ἀναπαστης εἰς πόλεμον. Ἰλ. Β. 368. Ο, 721. Ὀδσ. Π, 455. 2) Ἠθικὴ ἀχρειότης, ἐλλειψις ἀρετῆς, κακία, πονηρία, χαμέρπεια, οὐτιδανότης, ἀδικία, κακουργία, Ἰλ. Γ, 366. 3) συνδ. Δυστυχία, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, συμφορὰ, βλάβη, κακὸν, ἔξρτ. ἢ ἐν τῷ πολέμῳ ταλαιπωρία. Ἰλ. Α, 382. Μ, 382. καὶ Ἡρόδ. Ε, 7.

*Κακοτροπεύομαι, Ἀπθτ. Μέσ. = τῷ ἑπμν.

Κακοτροπέω, Μ. ήσω (κακότροπος). Κακῶς πράττω, κακοτρόπως, δολερῶς φέρομαι πρός τινα = κακοπραγμονέω, κακοτεχνέω. Πολύβ. Ε'.

Κακοτροπία, ἡ. Τὸ κακοτρόπως φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι. «Φθονερὰ κακοτροπίαε· φθονερὸς τρόπος τοῦ στοχάζεσθαι, κακογνωμία· ἐκ τοῦ

Κακότροπος, ον (τρόπος)· καὶ Ἐπίῤῥ. κακοτρόπως. Ὅστις μεταχειρίζεται κακοὺς τρόπους. Ἄρα, κακογνώμων, κακοήθης, πονηρός, ἀπατηλός, ψεύστης, δόλιος, πανοῦργος, ἀχρεῖος κατὰ τὰ ἤθη.

Κακοτροφέω, ῶ (κακότροφος). Κακῶς τρέφω τινά. 2) Οὐθτ. τρέφομαι κακῶς, ὅσον ἔχω, τὴν λαμβάνω κακὴν τροφήν. Οὕτω καὶ Πθτ. ὅθεν ὁ ἐνργτκ. Ἀορ. 1. τῆς Μτχ. κακοτροφήσας καὶ ὁ Πθτκ. κακοτροφηθείς τῆς ἰδίας εἰσὶ σημασίας.

Κακοτροφία, ἡ. Ἀχρεία τροφή, ἡ φαγητὸν ἐκ τοῦ

Κακότροφος, ον (τρέφω). Ὁ κακῶς τρέφων. 2) Ὁ κακῶς ἐθρεμμένος.

*Κακοτρεία, ἡ (ὅσσα, -ττα) = κακοφημία, βλασφημία. Φώτ.

Κακοτυχέω, ῶ. Εἶμαι κακοτυχής, δυστυχῶ. Θουκυδ. ἐκ τοῦ

Κακοτυχής, ές, ὲς (τύχη). Ὁ κακὴν τύχην ἔχων, δυστυχής, κακότυχος· ὅθεν

Κακοτυχία, ἡ. Κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοϋπονόητος, ον (ὑπονοέω). Πολλὰ ὑποπτος.

Κακουργέω, ῶ, Μ. ήσω (κακουργός). Κακὰ ἔργα, ὅ ἐστι, κακουργίας πράττω, κακοποιῶ, μεταχειρίζομαι κακίας, πανουργίας, δολιότητας, ἀπατῶ, βλάπτω, ζημιῶ, π. χ. Ἵππους τις, ὅστις κλωτσᾷ, ἀτιμᾷ μὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας του. Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 11. «καὶ ἵππος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἢν κακουργῷ, τὸν ἵππέα κακίζομεν· ἀνίππη κλωτσᾷς. Ἐπὶ ἀχθοῦ, ὅστις ἀφανίζει, ἐρημόνει τόπον τινά. Ὁ αὐτ. Ἑλλην. Ε'. ὃ. 42. «καταθρομὰς δὲ ποιούμενος ἐκακούργει τὴν χώραν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Δ'. ἡ. 7. Ἐν τῷ συνδιαλέγεσθαι καὶ φιλοσοφεῖν μεταχειρίζομαι σοφίσματα, καὶ ἀπατηλὰ ἐπιχειρήματα. Wolf εἰς Λπτν. σ. 334. Ηα3' ὅλως τὰς σημασ. μετ' αἰττκ. ὅθεν

Κακούργημα, τό. Ἡ κακὴ, ἀχρεία πρᾶξις, τὸ κακὸν ἔργον, κακοπραγία, κακία, ἀπάτη, καὶ ἡ προξενηθεῖσα ζημία.

Κακουργία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ κακούργου, κακία, ἀπάτη, δολιότης, ἀχρεία πρᾶξις, ἀνάπδεια, ζημία, βλάβη, βλάψιμον.

Κακούργος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. κακούργως (κακός, ἔργον). Ὁ κακὰ ἐργαζόμενος, ὁ κακὰ ὀργὰ πράττων, ὅστις κάμνει κακά· κακός, ἀχρεῖος, φθορεύς, ἄδικος, κακότροπος, ἀπατηλός, δόλιος, ταραχοποιὸς, ὑβριστὴς, ἄτιμος, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἱέρ. Τ. 4. 2) Ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, ὅστις φέρει ζημίαν. «Κακούργον εἶναί τινος» βλάπτειν τινά.

Κακουχέω, ῶ. (ἔχω) Κακῶς ἔχω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα· κατατυραννῶ, βλάπτω, ζημιῶ, κατατρέχω. Θουκυδ. ὅθεν

Κακουχία, ἡ. Κακομεταχείρισμα, ἐπὶ πργμτ. βλάβη. «Κακουχία χθονὸς». Αἰσχύλ. Θήβ. 670. ἐρήμωσις τῆς γῆς· καὶ Πλάτ. Πολ. Γ'. Τὸ κακὰ πάσχειν ὑπὸ ἀνθρώπων, Φθορὰ, ζημία, βλάβη τόπου, χώρας τινός, ὁπότε εἰσβάλλει ὁ ἐχθρός. Ἡ διὰ τούτου προξενηθεῖσα κακὴ κατάστασις ὅσον ἐσωτερικῶς, τόσον καὶ ἐξωτερικῶς (κατὰ τὸ ἔνδυμα) τοῦ σώματος· ἄρα, ἀθλιότης, ταλαιπωρία, κούρασις, ἀσθένεια, ἀμέλεια, ἀδιαφορία, πτωχία, ἔνδεια, κ. τ. τ.

Κακόφατις, ιδος, ἡ (φατὶς). Ἡ κακὴν φάτιν ἔχουσα, ἢ κατηγοροῦσα, ἢ κακὰ προφητεύουσα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 939.

Κακόφατος, ον (φημί). Τὸ κακῶς ἠχοῦν, κακόηχον, ἔτι δὲ = κακέμφατος. Ὁ κακὴν σημασίαν, προφητείαν ἔχων. 2) Τὸ κακόφατον· ἡ κακοφωνία. Πᾶσα λξ. κακὴς, αἰσχρᾶς, σημασ.

Κακοφημέω, = κακολογέω.

Κακοφημία, ἡ. Κακὴ φήμη, δυσφημία, ἢ κακὴ εἴδησις περίτινος. 2) Ἐνεργ. κακολογία, ἐκ τοῦ

Κακόφημος, ον (φήμη). Ὁ κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα ἔχων, δύσφημος. 2) Ὁ κακὴν σημασίαν ἔχων. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ἀ. 3. Ἐν Ὀδυσ. Β. 35. 3) Ὁ εἰς κακὴν φήμην φέρων τινά, κακολόγος. Ἐπίῤῥ. κακοφήμως.

Κακόφθορτος, ον (φθείρω). Διόλου, παντελῶς, ἐς τὸ ἄκρον διαφθαρμένος.

Κακοφθορεύς, έως, ὁ. = τῷ ἑπμν. Πτκ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 465. καὶ

Κακοφθόρος, ον (φθείρω). Ὁ κατὰ πολλὰ ἢ σπουδαίως φθείρων, βλαβερός, ἀναστηφόρος. Νικανδρ. Θηρ. 795.

Κακόφλοιος, ον (φλοιός). Ὁ ἀχρείαν φλοιὸν ἔχων. Νικανδρ. Ἀλεξ. 331. «Κύτισος κακόφλοιος· ἐν τοῖς αὐτοῦ σημ. ἢ δυνατὰ, βαρέως μυρίζουσα, ἢ βρωμοῦσα.

Κακοφραδής, ές, ές (φράζομαι). Ὁ κακῶς διανοούμενος, στοχαζόμενος, ὅστις ἔχει κακὸν σκοπὸν εἰς τὸν νοῦν του, κακόβουλος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ μορ. ἀνόητος. Ἰλ. Ψ. 483. Ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ κακολόγος, ἡρμήν. Ἀπολλών. Γ'. 956. Πτκ. μόνον· ὅθεν

Κακοφραδία, ἡ. Κακὴ διάθεσις, κακὴ ἦθη, κακία· κακὸς ἢ μωρὸς σκοπός. Νικανδρ. Θηρ. 348. μωρία, ἀνοησία. Πλάντκ. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 227. Πτκ.

*Κακοφραδεμοσύνη, ἡ = τῷ πργμν. Πτκ. ἐκ τοῦ

Κακοφραδήμων, ον, γενκ. ονος = κακοφραδής. Πτκ.

*Κακόφραστος, ον = κακοφραδής.

Κακοφρονέω, ῶ (κακόφρων). Κακῶς φρονῶ, κακῶς ἢ μωρῶς στοχάζομαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1184. Ἀντίκειται τῷ εὐφρονέω.

Κακοφροσύνη, ἡ. Κακὸν φρόνημα, κακία, μωρία, ἀνοησία· ἐκ τοῦ

Κακόφρων, ονος, ον (φρήν). Ὁ κακῶς φρονῶν, στοχαζόμενος, μωρὸς, ἀνόητος, πονηρός.

Κακοφυής, ές, ές (φυή). Ὁ κακῆς φύσεως, φύσεως, μορφῆς, κακῆς σμτκ. ἢ πνευματικῆς καταστάσεως ὢν· μλστ. κακῆς ἀνέρησεως, ἢ κακοῦ ἀναστήματος· 2) (φύω) κακῶς ἢ δυσκόλως γενόμενος, ὅτι κακῶς ἢ δυσκόλως γεννᾶται· ὅθεν

Κακοφυΐα, ἡ. Ἡ κακὴ φύσις, μορφὴ, αὔξησις, ἀνάστημα σώμ.

Κακοφωνία, ἡ. Κακὴ φωνὴ, ἢ προφορὰ, ἀχρεῖος, ἄνοστος, σκληρὸς ἦχος· ἐκ τοῦ

Κακόφωνος, ον (φωνή). Ὁ κακὴν, σκληρὰν, ἄνοστον φωνὴν, ἢ προφορὰν ἔχων. Ἐπίῤῥ. κακοφώνως, μὲ κακοφωνίαν.

Κακόχαρτος, ον (χαίρω). Ὁ ἐπὶ κακοῖς χαίρων, ὅστις χαίρεται εἰς τε κακὰ τοῦ ἄλλου χαιρέκακος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 28. 198. 2) Τὸ ὑποκείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ κακοὶ χαίρονται. Ἡσίοδ. Ἔργ. «Ἔρις κακόχαρτος· τὴν ἐπὶ οἱ κακοὶ ἀνθρωποι χαίρονται νὰ τὴν βλέπουσιν.

Κακοχράσμων, ονος, ον, = κακοχρήμων. Θεόκριτ. Δ'. 22. πτωχὸς, ἔνδεής.

*Κακοχρήμων, ον, γεν. ονος, (χρῆμα). Πτωχὸς, ἔνδεής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακοχροέω, ῶ. (κακόχροος) Εἶμι κακόχροος, ἔχω κακὸν χρῶμα.

Κακόχροιαι. Ἀχρεῖον χρῶμα, κακὴ βαφή. ἐκ τοῦ

Κακόχροος, ον, συναλ. όχρους, ουν, (χρόα) Ὁ κακὸν χρόαν ἔχων· ὁ κακὴ βαφῆς ὤν, χλωμός, ξηχρωματισμένος, ξεβαμμένος, καθόλου, ἀσχημος.

Κακόχυλος, ον, (χυλὸς) Ὁ κακῆ χυλοῦ ὢν· ἢ κακὸν χυλὸν ἐκδίδων.

Κακοχυμία, ἡ. Κακὸς χυμός, ἡ κακὴ κατάστασις, ἡ ἐπισώρευσις τῶν κακῶν χυμῶν.

Κακόχυμος, ον, (χυμὸς) Ὁ κακοὺς χυμοὺς ἔχων 2) Ὁ κακὸν χυμὸν γεννῶν.

Κακόψογος, ον, (ψέγω) Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει ἰδίωμα νὰ ψέγῃ, νὰ περιγελᾷ, καὶ νὰ κακολογῇ τοὺς ἀνθρώπους· ὁ ἐκ κακίας καὶ χαιρεκακίας κατηγορῶν. Θέογν. 287.

Κακοψυχία, ἡ. Δειλία, ἀναιδρία, ἀκαρδία. Ἀντίκ. τῷ εὐψυχία. ἐκ τοῦ.

Κακόψυχος, ον, (ψυχὴ) Μικρόψυχος, δειλός, ἀναιδρός. Ἀντίκειται τῷ, εὐψυχος.

Κακόω, ῶ. Μ. ώσω. (κακὸς) Κατῶς μεταχειρίζομαι, εἰς κακὴν φέρω κατάστασιν, κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι, ποιῶ δυστυχῆ, Ὅμρ. ὅστις πάντοτε περὶ προσπ. τὴν λέξιν μχρίτ. παρὰ τοῖς Μετγστρ. καὶ περὶ πραγμάτων. Βλάπτω, προξενῶ βλάβην ἢ ζημίαν, ζημιόω, ἀφανίζω, φθείρω, ἐρημόω. Αἰσχλ. Προμ. 974. Ὀδσ. Δ, 754. Π, 212. Μέσ. κακόομαι, κακοπαθέω, κακῶς ἔχω, διάκειμαι· πάσχω, ἢ ὑποφέρω κακά, ἢ δυστυχίας. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. σ. 35. »Ἐκεπάκωτο γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος) »Ἐκακοπάθησεν, ἐταλαιπωρήθη, ἦλθεν εἰς κακὴν κατάστασιν. β) Φθείρομαι »κεκακωμένες ἅλμῃ» παραμορφωθείς, δυσμορφος γενόμενος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ὀδσ. Ζ, 137.

Κακτάομαι, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ, Κατακτάομαι, ἀντὶ, κατακάνω. ἐκ τοῦ κατακτείνω. Ἡσ. Ἀσπ. 453.

Κάκτανε, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ 3. ἐνικ. πρσπ. τοῦ Ἀορ. β. κατέκτανε, ἢ ἐκ τοῦ Προτκτκ. Λόρ. 2. κατάκτανε Ἰλ. Ζ. 164.

*Κάκτεινε, Ἐπικ. 3. ἐνικ. τοῦ Πρτκ. ἐκ τοῦ κτείνω, ἀντὶ κατέκτεινε.

Κάκτος, ὁ. καὶ, ἡ. Ἀκανθώδές τι φυτόν. Θεόκριτ. Γ. 4. »Ὥσπερ ὅτις πείρινας, ἀς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν». Ὅρα Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 4. καὶ Ἀθήν. Β'. 27.=ἰσοδύν. ἢ τῷ Λατ. Cardnus, κάρδος.

Κακύνω, =κακόω. Κακὸν ἢ ἀχρεῖον ποιῶ, ἀφανίζω. Εὐριπ. Πλτκ. Γίνομαι κακὸς, δεικνύω ἑμαυτὸν κακὸν ἢ δειλὸν, παροκλέπτω, δὲν ἐκτελῶ τὸ χρέος μου. — 2)=κωλύω. Ἐμβρίζω, περιχαλῶ, καταμρφῶ. Εὐριπ. Ἐκ. 251.

Καλαχάζω, = καγχάζω.

Καλαχεῦσαι, ἡ, καλαχεῦαι, Ἐπικ. ἀορ. 1. ἀπρμφ. ἀντὶ, καγχάσαι.

Καλεώδης, εος, ες, (ὀζω) Ὁ κακῶς ὄζων, βρωμῶν, δυσώδης, ὀδών

Κακοδία, ἡ. Κακὴ ὀσμὴ, βρῶμα, δυσωδία.

Καλόλεθρος, ον. (ὄλεθρος) Ὁ λίαν, ὁ διόλου ὄλεθρος, πολλὰ βλαβερὸς Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 698.

Καλώνυμος, ον. (ὄνομα) = δυσώνυμος.

Κάκωσις, εως, ἡ. (κακόω) Κακὴ μεταχείρισις, κακοπραγία, ἔλλειψις πρώτης τινὸς καλῆς καταστάσεως, ὀλιγορία, θλῖψις, ταλαιπωρία, κακὴ κατάστασις, ἀπώλεια, ζημία, ἐρήμωσις, παραμόρφωσις, βλάβη, φθορά, νόσος, κ. τ. τ. »κακώσεως δίκην» δίκης ὄνομά ἐστιν ταῖς τε ἐπιλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γεγενῆσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων ταῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν. Φώτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κάκωσις, δείνωσις, ταπείνωσις.

Κακωτικός, ἡ, όν. (κακόω) Ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ καὶ πρξετικὴν ζημίαν, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος. τινὲς Ἑρμμ.

*Καλαβίδια, ων, τά. Ἰδὲ τὸ ἀλλ.

Καλαβίς, ἡ, Καλλαβίς, ίδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. ὅθεν καλαβίδια, τά. Ἡ ἑορτὴ τῆς Δεραιτίδος Ἀρτέμιδος ἐν Λακεδαιμονίᾳ· καὶ, καλαβοῦσαι, χορεύειν ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ. Ὁ μὲν Παυσανίας (Λακων. Γ'. 20.) τὴν πόλιν ταύτην Δέρριον, λέγει, ἐνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος. Ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος ἔχει »Δέρρα, τόπος Λακωνικῆς· τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἡ Δερρεάτης, ἀφ' οὗ »Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος Ἱερόν».

*Καλαβόομαι, Μ. ώσομαι, χορεύω τὸν ἀστρ. χορόν.

Καλαβρίζω, ὅθεν, καλαβρισμὸς, ὁ. ἰδέ. κολαβρίζω.

*Καλαβρισμός, ὁ. ἰδ. κολαβρισμός.

*Καλάβροψ, ἡ. Παρὰ τοῖς Μτγνστρ. ἀντὶ Καλαῦροψ.

Καλαβώτης, ὁ.=ἀσκαλαβώτης.

*Καλαθηφόρος, ον, (κάλαθος, φέρω) Ὁ κουβαλῶν, βαστῶν καλάθι.

Καλάθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κάλαθος. Μικρὸν καλάθι, καλαθίσκον.

*Καλαθίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Καλαθίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάλαθος.

Καλαθισμός, ὁ. Ἀθήν. ΙΔ'. Εἶδος χοροῦ, ἢ τρόπος χειρισμοῦ ἐν τῷ χορεύειν· πρέπει ὅμως, Καλαθίσκος νὰ λέγηται, καθὼς ὁ αὐτὸς ἐν Βιβλ. Θ'. ἔχει, καὶ Πολυδ. Δ'. 105. καὶ Ἡσύχ.

Καλαθοειδής, ἐος, ές, (εἶδος) καὶ Ἐπῤῥ. καλαθοειδῶς, Ὁ τὸ εἶδος, σχῆμα τοῦ καλάθου ἔχων, ὁ ὡς ὁ πλεγμένος κάλαθος ὤν.

*Καλαθοποιός, ὁν, (ποιέω) Ὅστις κάμνει καλάθια.

Κάλαθος, ὁ. Ὁ διὰ τῶν καλάμων ἢ ἄλλου τοιούτου κυκλοειδῶς πεπλεγμένος κόφινος. (καλάθι, κοφίνι). τὸ ὁποῖον φέρουσι διὰ χειρῶν βαστάζοντες ἐν αὐτῷ καρπούς, ἢ καὶ Ἡσύχ. Σκεῦος γυναικεῖον, εἰς ἔριων παρέθεσιν. — 2) =Ψυκτήρ. Ἡσύχ. καὶ — 3) Ἄγγειον ἐν ᾧ ἀναλύουσι καὶ χύνουσι σίδηρον. — 4) Μέρος τοῦ στύλου (κολώνας). Ἀθήν. Ε'. — 5) Εἶδος πετηρίου.

Καλάϊνος, ἡ, καλλάϊνος, η, ον. Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ λίθου καλαΐς λεγομένου ἔχων. Ὁ ἐστὶν, ὁ θαλάσσιον χρῶμα ἔχων, καθαροπράσινος. Λατιν. Venetus, κατὰ τὸν Σαλμάσιον Exercit. P. 167.—2) κυανοκύτρινον, ποτὲ μὲν κυανοῦν, ποτὲ δὲ κύτρινον φαινόμενον, ὡς τὰ πτερὰ τοῦ παγωνιοῦ, τοῦ πετεινοῦ, καὶ ἄλλων πτηνῶν, καθόλου, Ὡραίως χρωματοποικίλων (ἀλλάζουν τὰ χρώματα ἄλλοτε ἄλλως κατὰ τὰς προσβολὰς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων) Μεγαλοπρεπῶς χρωματοποικίλους, ἀλλὰ καὶ Πορφυροῦς. Καθ' Ἡσύχ. »χρῶμα καλλάϊνον (ὅπου καλαϊνόν, κεῖται) ἐστὶ, Αἰγυπτιακή τις βαφή. ἰδὲ κάλλαϊνα. Παρὰ Μαρτιάλῃ τὸ, Calainae, ἀντὶ τῷ Albae. Οἱ Ἑρμμτικοὶ ἑρμην. τὸ, καλλὴ, διὰ τοῦ, ἄλφη, καὶ, πορφυρᾶ ἱμάτια, φέροντες εἰς μαρτυρίαν ἐξ Αἰσχύλ. τὸ, Ἐν ποικίλοις καλλεσι. Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ψ. ἀναφέρει »χιτὼν καλλαΐνεος» ἄνευ τινὸς ἑρμηνείας, ἢ ὁποία ῥῆσις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ, ποικίλλον (παρδαλὸν) τι ἔνδυμα, ὑποκάτω τῶν ἄλλων φορουμένου, ἐκ τοῦ Καλλος, παραγόμενον, ὡς καὶ ὁ Μελέαγρος (Ἐπίγραμ. 113.) τῷ Ἀλέκτορι »καλλαΐνων πτερύγων δίδειν. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει »πέραμος καλλαΐνοις» ἄνευ τινὸς ἑρμηνείας· καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ᾖναι »Τὰ σκεύη τὰ Ἀλεξανδρινοτικὰ, τὰ καλλαϊνὰ καλούμενα», τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ Συνθέσ. Φαρμ. Α'. 5. ὅπου, τὰ μέλανα, κεῖται. Ὁ Αἴτιος (ς'. 65.) ἀντὶ τούτου »Τὰ κλαγγὰ ὄστρακον ἔχει. Παρὰ Γαληνῷ (ἐνθ. ἀνωτέρ. 9.) Ὁ Ἀπολλώνιος λέγει »Ὄστρακον καλλαϊνοῦν· ὁ δὲ Ἰωάννης Δαμασκήνος ἐν τῷ περὶ Mensibus. p. 46. καὶ 73. ἑρμην. τὸ, καλλαΐνες, διὰ τοῦ Venetus. καὶ σιδηροβαφος. Παρὰ Διοσκορ. Ε'. 163. εἶναι τὸ, τερεβινθίζουσα, καὶ, καλλαΐνου χρώματος, ἐν καὶ τὸ αὐτό. — Ὁ δὲ ἡμέτερος Κοραὴς (Σημειωσ. εἰς Μάρκ. Ἀντών. ά, ε'.) λέγειν Τὸ βένετον τὸ καὶ καλαΐνον λεγόμενον, ἄλλων ἄλλως ἐξητασμένων, ἔοικεν εἶναι τὸ παρ' ἡμῖν ὀνομαζόμενον Γαλλίζιον· καὶ γὰρ τὰς αὐτὰς κεχρωσμένας ἐσθῆτας, καλλαΐζειν καὶ γαλλαΐζειν ἔλεγον, ὡς φησὶν Οὐάρρων.»

Κάλλας, ὁ, καλλαΐς, Callais, Εἶδος λίθου, κυανοκύτρινον, θαλάσσιον, ἢ οὐράνιον χρῶμα ἔχοντος.

Καλαμάγρωστις, εως, ἡ, (κάλαμος, ἄγρωστις) Εἶδος ἀγρωστίως (ἀγριάδας) χοντρὴν καλάμην ἐχούσης, βούλαρος, ἢ ἀβούλαρος. Διοσκορ. Δ'. 31.

Καλαμαδίας, ου, ὁ, ἡ. (κάλαμος), Πλήρης καλάμων, γεμάτος ἀπὸ καλάμια, καλαμώδης. Δίων Κάσ. »Τόπος καλαμαδίαις».

*Καλαμαία, ἡ. Εἰς τοὺς μτγνστρ. = καλάμη. Σχόλ. Θκρτ. 1, 52.

Καλαμαῖος, αία, αῖον. (καλάμη) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάλαμον ἢ εἰς τὴν καλάμην, καὶ ὁ ἐν τῷ καλάμῃ ζῶν, διατρίβων. — 2) καλαμία, ἡ εἶδος ἀκρίδος, ἢ καὶ Μάντις, καλουσι. Θεόκρ. Γ'. 18. ὡς ἡ τοῦ Λιν. Mantis oratoria, ἢ religiosa.

*Καλαμαιών, Ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Κυζικηνῶν, ἀρχόμενος κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλλίου.

Καλαμάομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (καλάμη) Καλάμας ἢ ἀστάχυας συλλέγω, σταχυλογῶ, καρφολογῶ, σταφυλολογῶ, σπειρολογῶ. Παθέλου δὲ, μετὰ τὸν συνήθη θερισμὸν, τρυγητὸν, καὶ παντὸς ἄλλου καρποῦ συλλογὴν, συναζω τὰ ἐναπολειφθέντα λείψανα αὐτοῦ· ὅθεν καὶ τρπκ. μετὰ πόνου καὶ κόπου συνάζω, τὰ ἀπομεινάρια συναθροίζω ἀφ' οὗ ἄλλοι ἐσύναξαν προτήτερα τὰ καλλήτερα. »Ἐὰν ἐλαιοληγήτης, οὐκ ἐπιτρέψῃς καλαμῆσασθαι τὰ ὄπιθο αὐτοῦ». Δευτερον. ΚΔ'. »καλαμώμενος ἐπίσω τρυγητῶσι». Ἡσαΐας ΚΔ'. »ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι». Πλούταρχ. Ἀντίγον.

Καλαμάριον, τὸ. (κάλαμος) Θήκη ἐν ᾗ βάλλομεν τοὺς καλάμους, τὰ κονδύλια, καθόλου δέ, γραφείων ὕφη, ἐν ᾗ περιέχονται ὅλα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Ἱερώνυμ.

Καλαμαύλης, ἡ, καλαμαυλητὴς, ὁ. (αὐλέω) Ὅστις φυσᾷ, παίζει τοὺς ἐκ καλάμων αὐλοὺς. Ἀθήν.

Καλαμεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἀγρεύει (πιάνει) ἰχθῦς με τὸ καλαμίδιον. Παγκράτης παρ' Ἀθην.

Καλαμευτής, ὁ. Ὅστις θερίζει, κόπτει τὴν καλάμην, θεριστής. Θεόκρ. Ε'. 111. 2) Ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, καλαμεύς. Λυκόφρ.

Καλαμεύω, (καλάμη) Κόπτω, θερίζω τὴν καλάμην, ἢ ἁπλῶς, τρυγῶ. — 2) (κάλαμος) Ἀγρεύω (πιάνω) ἰχθῦς, ψαρεύω με τὸ κάλαμον.

*Καλαμεών, ῶνος, ὁ=Καλαμών.

Καλάμη, ἡ. Ὁ μικρὸς καυλὸς, ἤτοι τὸ καλαμι καὶ τὸ ἄχυρον τῶν σπερμάτων, τῶν σπαρτῶν, οἷον σίτου, κριθῆς, κ. τ. τ. Ἰλιάδ. Τ, 222. »Οὐκ ἄνευ πυρῶν καλάμης θυούσας τὰ ἱερά». Ἡρόδ. Δ'. 33. — 2) Μεταφορ. ὅς, καὶ τὸ Λεῖψανον παντὸς πράγματος· ἐπειδὴ καὶ εἰς τοὺς θερισμοὺς, οἱ θερισταὶ μόνον τοὺς στάχυας θερίζουσι καὶ συνάζουσι, τὸ δὲ ἁπλοῦπον τοῦ σπαρτοῦ, ἤτοι τὴν καλαμιάν, τὴν παραιτοῦσι, ἀφήνουσιν. Οὕτω εἶπεν ἐν Ὀδυσ. Ξ. 214. τὸ »Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσοροιῶτα γνώσεσθαι» ὅπου τὰ γεγηρακότα σώματα παραβάλλονται μὲ τὴν σταχυολογίαν· καθὼς πάλλιστα εἶπε καὶ ὁ Σχολ. »Καλάμην», τὸ γῆρας, τὸ λείψανον ὥσπερ τοῦ σώματος, κατὰ μεταφο-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράν· ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν ἰνοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοῆσαι· ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 222. »καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν«. Τὸ δὲ »Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι« Συμπεραίνω ἀπὸ τὰ λείψανα, ἀπὸ ἐκείνου ὁποῦ ἔμεινε. — 3) Καλάμη κυρίως τὸ ξυλώδες τῶν ἀτταχύων, ἀλληγορικῶς, τὰ σώματα τῶν ἀνηρημένων. Ὁ δὲ Εὐστάθ. συντομώτερον λέγει. »Καλάμη, Μεταφορ. τὰ σώματα τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, καὶ τὰ ὑπὸ γήρως διαφθαρέντα«. Παραβάλ. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ. 10. Τὸ παλαιὸν χρηστήριον ὀνομάζει τὸ λείψανον »Ῥήσου καλάμην« τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα »Σῶμα Ῥήσου« εἶπεν. Πολυαιν. ς'. 53. »Ἐπὶ καλάμης ἀρόσιμα, ἀχαμνίζειν, ἀδυνατίζειν τὸ χωράφιον διὰ τῆς ἀδιακόπου σπορᾶς, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων αὐτὸ καρποῦ, καλάμην μόνον φέρει. Παροιμ. ὡς ἡ τῆς συνηθ. »Βυζάνειν τινὰ ἕως εἰς τὸ κάκαλον.« Λυσίας — 4) = Διοκαλάμη, λιναρίον, κεῖται παρὰ Καλλιμ. ὅπου ὁ Σχολ. τοῦ Πινδάρ. (Πύθ. Δ'. 376.) καὶ, »Διουργῆσαι τὴν καλάμην«, λέγει.

*Καλαμηδόν, Ἐπίῤῥ. Ὡσὰν καλαμος, εἶδος θρυσμάτος ὀστέου. Παῦλ. Αἰγ. 6. 89.

Καλαμητομέα, ἡ. Ὁ θερισμός, τὸ κόψιμον τῆς καλαμιᾶς, τὸ θέρος, ὁ θερισμός, "Αναλλεκτ. Β'. 117. ἐκ τοῦ

Καλαμητόμος, ον, (τέμνω), Ὁ τὴν καλάμην τεμνων, θεριστής.

Καλαμήτρια, ἡ, (καλαμάομαι) Ἡ σταχυολόγος, ἡ συνάζουσα τοὺς ἐναπολειφθέντας στάχυας, ἡ ταῖς καλαμιαῖς. Πλτρχ. Ἰδὲ καλαμάομαι.

*Καλαμητρίς, ίδος, ἡ = τῷ πρηγμ.

Καλαμηφέγγος, (φαγεῖν). Ἡ τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον τρώγουσα, σῆλ. θερίζουσα, "Αναλεκτ. Γ'. 87.

Καλαμηφορέω. Καλάμην φέρω, παρὰ Θεμιστ. ΚΓ'. Φέρω τὸ σύσσημον (essera Λατιν. Γραμματίδιον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἔσθεγκτο ὁ ἐπιφέρων, ἐλάμβανε γεννήματα) τῶν γεννημάτων, διὰ νὰ λάβω γεννήματα. Ἰλιάδ. καλαμοι, σημα. ζ. ἐκ τοῦ

Καλαμηφόρος, ον, (φέρω) Ὁ καλάμην φέρων.

Καλαμίζω, Μ. ίσω (κάλαμος) Φυτῶ τὸν καλάμινον αὐλόν. (παίζω τὸ συράβλιον) συραυλίζω. Ἀθήν. Ἰς'.

*Καλαμίνθη, ἡ, καὶ

Καλαμίνθος, ἡ. (καλὸς, μίνθα) εἶδος φυτοῦ εὐώδους, εἰς πολλὰ εἴδη διαιρουμένου, ἐξ ὧν ἓν καὶ τὸ κοινῶς ἀγριοηδύοσμον. Διοσκορ. Γ. Mentha, nepeta, nipotella. Ἔστι δέ, ποία τις ὁμοία ἡδυόσμῳ. ἄδων

Καλαμινθώδης, εος, ες, (εἶδος) Ὅμοιος τῇ καλαμίνθῃ, ἡ γεμάτος ἀπὸ καλαμίνθας.

Καλάμινος, ίνη, ινον. (κάλαμη) Ὁ ἐκ καλαμιᾶς κατασκευασμένος. — 2) (κάλαμος) Ὁ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένος, ἀπὸ καλάμινον, καλαμίσιος. Ἡρόδ. Ε'. 101. ὡς καὶ, »καλάμινον πλέγμα« καὶ »καλάμινος αὐλός«. τὸ Συραῦλιον. καὶ »καλμν. ἱστόλα Λεν. ἀληθ. Ἱστρ.

Καλάμιον, τὸ. ὑποκορίτε. τοῦ κάλαμος, ἡ καλάμη, καλαμάκινν. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, αὐτὸς ὁ κάλαμος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, καλαμίς.

Καλαμίς, ίδος, ἡ. (κάλαμος) Τὸ καλάμι τῶν ψαράδων, τὸ καλαμίδιον, (κάλαμος ἁλιευτικὸς). — 2) Σίδηρον τι με τὸ ὁποῖον καπίμενοι ἰσόλωναν (κατσάρωναν) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ἐλέγετο οὕτως, ἐπειδὴ κούφιον, ὅμοιον καλάμῳ ἦν. Λατιν. Calamistrum. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου ἔχει ἔτι, κχμακίς, καμαρίς, καὶ κάλυξ. — 3) Ἐργαλεῖόν τι οὗ ἐβάλλον τὸ στέμμα εἰς τὰ ὄρρύδια. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. καλλίβαντες. — 4) Παρὰ Συνεσ. Φιλάνθρ. στλ. 65. καὶ 66. εἶναι τὸ, κάλαμος, ἐργαλεῖόν τι πρὸς καλλωπισμὸν τῶν τριχῶν ἐπιτήδειον. »καλαμόντινα ἔχουσι φαὶ ἐν αὐτῇ τῇ κόμῃ ὡξαίνουσιν αὐτὴν, ὅταν ἡ σχολὴ· καὶ »ὁ τῷ καλάμῳ καλλύνων τὴν κόμην· τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. κοσμαρίδιόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους, λέγει, σχεδὸν = στένιον. — 5) = καλαμάριον. — 6) = καλαμών. Τόπος ἐν ᾧ φυτρώνουσι πολλὰ καλάμια, ἅδρος ἀπὸ καλαμιαῖς, καὶ κλίνη ἀπὸ καλαμιᾶς. — 7) Ὀδοντοκαλιστήριον. — 8) καλάμι μὲ ἰξούς. Παῦλος Αἰγ. ς'. καλεῖ »καλαμίδας ἀπὸ πτερῶν χηνείων«, τὰ ἀπὸ τῶν χηνείων πτερῶν κονδύλια, τὰς ἐκ τῶν πτερῶν γραφίδας. — 9) πλθντκ. καλαμίδες, καλαμος διὰ νὰ ἐπιπλώνται αἱ ἐκ γύψου σεσηπασται.

Καλαμίσκος, ὁ. = καλάμιον. Ἀρστφ. Ἀχρν. 1034.

Καλαμίτης, ου. ὁ. = καλαμαῖος. 2) Ἥρως τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ. 270. ἄδων

Καλαμῖτις, ίδος, ἡ Θλ. τ. πργμ. = καλαμιαία. — 2) Παρὰ Λεωνίδ. Ταραντινοῦ Ἐπιγρ. 65. εἶδος Ἀτρίδος.

Καλαμοβόας, ου, ὁ. (βοάω) Ὅστις φωνάζει μὲ τὸν κάλαμον, ἢ φυσᾷ, παίζει αὐτόν. -2) παρὰ Πλουτάρχ. Χλευαστικόν τι ἐπίθετον τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου, ὅσπερ ἐφθόγγετο μόνον διὰ γραφῆς (ἐβόα μόνον διὰ τοῦ καλάμου, κονδυλίου) μετὰ τοῦ Καρνεάδου.

Καλαμογλυφέω, ῶ. Κόπτω τοὺς καλάμους, φκιάνω τὰ κονδύλια. καλάμους γλύφω. ἐκ τοῦ

Καλαμογλύφος, ου, (γλύφω). Ὅστις γλύφει, κόπτει, φκιάνει τὰ κονδύλια διὰ γραφίμον. καὶ

Καλαμογλυφίς, ίδος, ἡ. Τὸ κονδυλομάχαιρον.

Καλαμογραφία, ἡ. (γράφω) Ἡ διὰ τῶν καλάμων γραφή, τὸ γράφιμον. Μανέθ. Δ'. 72.

Καλαμοδύτης, ου, ὁ. (δύω) Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον κρύπτεται εἰς τὰ καλάμια, Αἰλιαν. ς'. 46.

Καλαμοειδής, ές, ες, (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς καλάμης, ἢ τοῦ καλάμου ὡς, ὅμοιος αὐτῷ, πλήρης καλάμων.

Καλαμόεις, εσσα, εν· Ἀπὸ κάλαμος, ἢ πλήρης καλάμων. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1036.

*Καλαμοκαπέλον, τό, (κόπτω) Μάχειρα, διὰ τῆς ὁποίας κόπτουσι καλάμια.

Καλαμοκόπιον, τό. (οὐχὶ καλαμοκόπον, ὡς καὶ τὸ, χορτοκόπιον) τόπος (καλαμῶν) ὅπου κόπτουσι τὰ καλάμια. Γεωπον. Β'. ς'. 31.

Κάλαμος, ὁ. Καλάμι, καὶ ὡς ἐκ τῆς κυριωτέρας αὐτοῦ χρήσεως α) Τὸ καλάμινον βέλος, τὸ ὁποῖον κατασκευάζετο ὄχι ἀπὸ τὸ κοίλον (κούφιον) καλάμι, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μὲ ψύχαν, ἐντερώνην, ἢ μυελὸν γεμάτον, τὸ τῆς συκ. τσεπόκαλαμον. ὅθεν καὶ »Κάλαμος ἱστός«, καὶ, μεστοκάλαμος« ἐλέγετο· ἔτι δὲ καὶ »Τοξικὸς. καὶ, βελίτης« καὶ ὡς ἐκ τῆς πατρίδος του »Κρητικός« Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 12. (Calamus Gnassius παρ' Ὁρατίῳ β) Ὁ καλάμινος αὐλός, ἢ φλογέρα, ἢ συρίχτρα, ἢ συραῦλι. Εἰς ταύτην μόνον τὴν σημασ. μτχρῆτ. τὴν λέξιν ὁ Πίνδαρος. Ὀλ. 10 (11), 99 αὐτὸν καλάμοισι βοᾷν Νμ. 5, 71. γ) Ἡ ἐκ καλάμου γραφίς, τὸ καλάμινον κονδύλι, τὸ ὁποῖον πολλῶν καιρῶν ἐμτχρῆτ. αὐτὶ τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους πτεροῦ, ὡς καὶ τώρα ἀκόμη τὸ μτχρῆτ. οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ ἡμέτεροι Μουσταῖοι. Ὅθεν ἐπειτα ἔμεινε τὸ ὄνομα κάλαμος καὶ εἰς τὸ παρ' ἡμῖν κονδύλιον, τὸ ὁποῖον σὲν εἶναι πλέον καλάμινον δ) Ἐνίοτε καὶ αὐτὸ τοῦ, Ῥάβδος ἐξουσική, ἢ ἰξόβεργα. 2) = καλάμη. Ὁ τοῦ σίτου ὑψηλὸς, μακρὺς καυλὸς, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ὅμοιον τῷ καλάμῳ, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γενόμενον ἄχυρον. Λατιν. Culmus 3) Κάθε φυτὸν, τὸ ὁποῖον σὲν εἶναι μήτε δάμνος, μήτε δένδρον. Ξενφ. Ἀνβτ. 1, 51, 3.-4) Ῥάβδος μετρικὴ ἐκ καλάμου καὶ αὐτὴ γειομένη, καὶ διωρισμένον τι μέτρον 6 ½ πήχεων. 5) Ῥάβδος ἁλιευτική, ἤτοι τὸ καλαμίδι τῶν ψαράδων. 6) Καὶ χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ἢ μήλη. 7) Κατὰ τὴν 4 ἑκατοντ. ἀπὸ Χριστοῦ σύσσημόν τι, τὸ ὁποῖον ὅς τις εἶχεν ἐλάμβανε γέννημα. Πρβλ. καλαμηφόρος. Καθόλου δὲ, πᾶν τὸ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον. Μετεχειρίζοντο ἔτι τὸν κάλαμον, ὡς καὶ τὴν καλάμην εἰς σκέπασμα ὀρύγων, καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ χωρικοί. Ἡρόδοτ. Ε'. 101. »Ἔσαν ἐν τῇτι Σάρδιτι οἰκίαι, αἱ μὲν πλεῦνες, καλάμιναι. ὅταν δὲ αὐτέων καὶ πλίνθιναι ἔσαν, καλάμου εἶχον τὰς ὀροφάς.« Ἰδὲ ἔτι, καὶ, καλαμὶς, Ἀριθμ. 2. καὶ κάμαξ.

Καλαμοστεφής, ές, ες, (στέφω). Ὁ στεφανουμένος ἢ σκεπασμένος μὲ κάλαμον, ἢ μὲ κάλαμην. Βατρχμ.

Καλαμοτυπος, ον (τύπτω) Ὁ ἐξευτής, ὁ διὰ τῶν ἰξοβέργων τύπτων τὰ πτηνά.

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ. (φθέγγομαι) Ὅστις διὰ τοῦ καλάμου φθέγγεται, ὅς τις παίζει, φυσᾷ τὸν αὐλὸν, τὴν καλάμην, τὸ συράβλι, τὴν σύριγγα.

Καλαμοφθεγγος, ὁ. (φθέγγομαι) = καλαμοφθέγγης. 2) Ὅς τις ἐψάλλει, ἐπαίζετο μὲ τὸν αὐλὸν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 232.

Καλαμοφόρος, ον, (φέρω). Ὅς τις φέρει κάλαμον, ἢ καλάμην. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάμαξ.

Καλαμόφυλλος, ον (φύλλον) Καλάμου φύλλα ἔχων. Καλαμόφυλλον δὲ, τὸ φύλλον τοῦ καλάμου.

Καλαμόω, ῶ. (κάλαμος) Δένω μετὰ καλάμων ἓν συντετριμμένον ὀστοῦν, βάλλω σανίδια ἢ καλάμια δίδυγρα εἰς ἓν τσακισμένον κόκκαλον ποδὸς ἢ χειρὸς, καὶ τὸ δένω διὰ νὰ ἰατρευθῇ. Γαλην. ὡς καὶ τὸ, Ναρθηκίζω· τὸ δὲ

Καλαμοῦσθαι, λέγεται ἐπὶ φυτῶν ὁπόταν ἐμβάλλουσι, βλαστάνουσιν, ἀποστώσι, καλάμην, ὁπότε καλαμόεσσι. Θεόφρ.

Καλαμυρίζω, παρ' Ἀθην. Ἰδὲ καλαβρεύομαι.

Καλαμώδης, ει. Ὅμοιος καλάμῳ, γεμάτος ἀπὸ καλάμια, ὁ ἐπὶ τὸν ὁποῖον εἶναι φυτρωμένα καλάμια. = καλαμοειδής.

Καλαμών, ῶνος. Ὁ τόπος ὅπου εἶναι φυτρωμένα πολλὰ καλάμια καὶ καλαμεών λγμ.

Καλαμωτὸς, ἡ. Ὁ ἐκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων ἐκ καλάμων ἢ ἄλλης τινὸς τοιαύτης ὕλης γινόμενος φραγμός. Εὐστάθ. καὶ τραπεζοειδὲς τι πλέγμα ἐκ καλάμων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνατρέφουσι τοὺς τῆς μετάξης σκώληκας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Εἶδος ὀσχάρας, εἶπε.

*Καλάνδαι, ῶν, αἱ. Αἱ τῶν Λατιν. Calendae, Διονυσ. Ἁλικρ. καὶ Πλουτ. (Ἰδὲ Λατιν. Γραμματ. τοῦ Ι. Λιναστ. Παλλαττίου ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τῷ 1834. σ. 315.)

Καλανδρα, ἡ. ἡ καλανδρος, ὁ, Ὀππιανὸς Ιξ'. γ', 15. Εἶδος κορυδαλοῦ

*Καλάνη, αὐτὶ καλή, λέγει ὁ Τριβαλλὸς ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1662.

Καλαποδιον, τό. = καλόποδες, καὶ καλοποδίον.

*Καλάπους, οδος, ὁ. = τῷ πρηγμ.

Καλάσιρις, ιος, ι. Παρ' Αἰγυπτίοις ἐλέγετο ἓν μακρὸν λινοῦν φόρημα, ἔχον ὑποκάτω φάσσας μακράς, ἤτοι πλεύρια. Ἡροδοτ. Β'. 18. Ἰδὲ κιθών. Ὁ δὲ Δημόκριτ. παρ' Ἀθην. τὸ λέγει καὶ ὡς Περσικόν.

Καλαυρίτης λίθος τρυφίτου. εἶδος ἀργυρίτου λί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του ἐν Καλαυρίᾳ φύρισκομένου. Διοσκορ. Ε', 107.
*Καλαυρόπιον, τό. Ὑποχρτ. τοῦ Καλαύροψ. 2) Ἄρτεμις.
Καλαύροψ, οπος, ἡ. ποιμενική τις ῥάβδος μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποστειρώτατα κατ' ἄλλους δέ, κατὰ τὸ ἕτερον μέρος (ἀπὸ τοῦ ἕνα μέρος) ῥοπὴν, κύρτωμα ἔχουσα, ὡς ἡ τῶν ὑπὸ ποιμένων Στραβελάκα, καλουμένη. Ἰλ. Ψ. 845. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 974. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ καλαύροψ.
*Καλέσκον, ες, ε. Ἰωνικ. Πρτττκ. τοῦ καλέω, Ἰλιάδ. Μέσ. καλέσκετο, Ἰλιάδ. Ο, 338.
Καλέσης, ὁ. παρὰ Ξενοφ. ἑτταλμ. ἀντὶ Κασάς.
Κλῆσις, εως, ἡ. Ἡ κλάσις. Διον. Ἁλ. Δ'. 18. Ἰδὲ ἐν τῷ, Κλῆσις.
Καλεσίχορος, ον, καὶ, καλεσσίχορος, ον, Πτκ. (καλέω, χορὸς) Ὅστις καλεῖ τὸν χορὸν, ἢ ὁ προσκαλῶν, διεγείρων εἰς τὸν χορόν. Ὀρφ. Ὕμν.
Καλέω, ῶ. Μ. ἑσω, Μέσ. ἑσομαι καὶ Ποιητ. ἑσσω, ἑσσομαι. Ἀττ. καλῶ. καὶ Μέσ. καλοῦμαι, Ἀόρ. ἐκάλεσα, Ποιητ. κάλεσα. Μέσ. Ἀόρ. ἐκαλεσάμην, Ποιητ. καλεσσάμην. Παρακ. κέκληκα. Παθητ. κέκλημαι. Εὐκτ. κεκλήμην. Ἀόρ. ἐκλήθην. Μέλ. κληθήσομαι. καὶ ὁ Β'. κεκλήσομαι. Ἰων. Παρατ. καλέσκον, ὅθεν τὸ Λατιν. Colo, Calare. καλῶ, κράζω, κράζω νὰ ἔλθῃ πλησίον, προσκαλῶ. καὶ ὅταν ὁ λόγος ᾖναι περὶ πολλῶν συναθροίζω, συνάζω εἰς συνέλευσιν, συγκαλῶ. Ὅμηρ. θεοὺς ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς. ἱλάσκω εἰς ἀγορὴν, εἰς Ὄλυμπον, εἰς Ἑ, Ὑσσ. Α, 90. Ἰλ. Α, 402. Ψ, 203. καὶ ἀγορὴν δε, ξύλλογον δε, θάνατόν δε, εἰκὸν δεν Ὅμηρ. καὶ χωρὶς πρῶτ. μετ' Αἰττκ. «Κεκλήκατο βουλὴν» Ἐπροσκαλέσθησαν εἰς συμβούλιον. ἀντὶ ἐκέκλητο. Ἰλ, Β, 195. Μετὰ Ἀπαρμφ. = Προτρέπω, παραινῶ τινα εἰς τί σπουδὴν, τὸν παροτρύνω εἰς κάμψ τίποτε. κομμητιάσθαι Ἰλ. Β, 197. Συχνάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἀόρ. Μέσ. καλεσασθαί τινα. Προσκαλῶ τινὰ εἰς ἐμαυτὸν, τοῦ μηνύω νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ, Ἰλ. Δ, 64. 270. Γ, 161. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὑρηται συχνάκις ἀντὶ τοῦ καλεῖν τὸ Μέσ. καλεῖσθαι ἐπὶ τῆς σημασ. Ἐπικαλοῦμαι, προστατρύω, κρῖζω κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, δίδω ὄνομά τις τινα ἢ εἰς τι. Αἰτχλ. Χοηφ. 190. 214. Εὐμ. 488. Ἑρμ. Σοφοκλ. Αἰτιγ. 228. Παθτκ. Εἶμαι προωρισμένος, ὑπὸ τὴν μοῖραν, ἐκλελεγμένος, ἢ ὡρισμένος μόνον ἐν Ὀδσ. Ζ, 244. — Ἐμφατ. α) Προσκαλῶ, ἢ παρακαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ εἰς τὸν οἶκον μου. Ὀδσ. Κ, 231. Γ, 38α. μετὰ τοῦ δέμοι δε, Ὀδσ. Λ, 187. ἀλλ' ἐν Ἰλ. τοῦδεμοῦ. Παρὰ τοῖς Μεταγενστ. συχνάκις προσκεμένου τοῦ ἐπὶ δεῖπνον. β) Παρὰ τοῖς Δικολόγοις, Προσκαλῶ ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, ἐγκαλῶ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰς δίκην vocare in jus. ἐπὶ τοῦ Κριτοῦ. Προσκαλῶ, μηνύω τινὰ νὰ παρῇ ἐμπροσθέν μου διὰ νὰ κριθῇ. 2) Φωνάζω κατ' ὄνομα, καλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαί τινα ὀνομαστί, ὅθεν καθόλου Ὀνομάζω, Ὅμηρ. «Καλεῖν τινὰ ἐπώνυμον, καὶ, ἐπίκλησιν ὀνομάζω τινὰ μὲ τὸ παρώνυμα, τὸ ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, τὸν κράζω ὀνομαστί, Ὅμ Ζ. Ἐπίκλησις, καὶ, Ἐπώνυμος. Καὶ μετὰ διττῆς Αἰττκ. «Τινὰ τι καλεῖν» Ἰλ. Ε, 306. καὶ «Ὀνομ' ὅτι σε κείθι καλέουσι τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον σὲ ἐδέχθη. Ὀδσσ. Θ, 550. Οὕτω καὶ Αἰττκ. «Τοῦτό με ἐκάλουν οὕτω με ὠνόμαζον. Schaef. Δογγ. σ. 309. «Καλεῖν κατά τι, ἀπό τινος, ἐπί τινων Παρομοιάζω κατά τι, διά τι, ἀπό τι. Πλάτ. Τιμ. Ὀνομάζομαι, καὶ ἐν τῷ Πρκμν. εἶμαι ὠνομασμένος, ὅθεν, λέγομαι, μὲ ὀνομάζουν, μὲ λέγουν, ἔχω τὸ ὄνομα, συχν. παρὰ Ὁμρ. ὁ καλούμενος ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος, Ἀττκ. Παρὰ Ποιητ. παθητικ. ἐκλαμβάνεται καὶ αὐτὸ τοῦ, εἶμαι, εἰμί, ὑπάρχω. διότι κυρίως ὀνομαζόμεθα ἐξ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἴμεθα, ἢ φαινόμεθα νὰ εἴμεθα. Ἰλ. Δ, 61. Ὀδσσ. Η, 313. κ.τ.λ. ὡς κεκλημένη ἦν ἤθελεν ἦναι καὶ ὀνομάζεται Θυγάτηρ σου. Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 324. Οὕτω καὶ «πατρὸς κεκλῆσθαι» Πίνδρ. Πύθ. 3, 119. Σοφ. Ἰλ. 366. Καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 141. 122. καὶ 715. Θεογν. 410. Καλλίμαχ. Τμ. εἰς Δία 20. καὶ εἰς Δῆλον, 231. «Μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι. 3) ἐπὶ ἀψύχων Ἀπαιτεῖ, ζητεῖ, χρειάζεται. ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνδ. «Ὅπως τὸ καλέσει ὁ καιρός».
*Καλὴ, ἡ, καί, καλήτης, ου, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κλὴ, κλητής.
Καλήμενας, Ποιητ. ἀντὶ, καλεῖν. ἐκ τοῦ καλέω. Ἰλ. Κ, 125. ὅθεν, καλήμενος, ἀντὶ, καλούμενος, τὸ ὁποῖον καὶ ἀμφιβάλλεται, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Παθητικὸν, ὁ σχηματισμὸς τοῦτου εἰς μι, δὲν εὑρίσκεται.
Καλήμερος, ον. (καλὸς, ἡμέρα) Ὁ καλῆς, εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔχων. ὃ ἐστὶν, εὐτυχής. Ἀνθλ.
*Καλήμι, Αἰολ. ἀντὶ καλέω. Σαπφ. Ἔμραψον δὲ καὶ καλλημι, τὸ ὁποῖον ὅμως δικαίως δὲν κρίνει τοιοῦτον ὁρῶν ὁ Schaef. ἐν Διονσ. π. Σιζ. σ. 352.
*Καλήτης, ου, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κλητής.
*Καλητορίδης, ου, ὁ. Πτρμκ. Ὁ υἱὸς τοῦ Καλήτορος. Ἰδ. Ἰλ. Ν, 541. Ο, 419.
Καλήτωρ, ορος, ὁ. (καλέω) Ὅς τις καλεῖ, προσκαλεῖ, φωνάζει τινὰ νὰ ἔλθῃ. Κράκτης. Calator, Datio. ἢ φωνάζει πρὸς συνέλευσιν. Ἰλ. Ω, 577. «Ἓς ὁ ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος». ὅπου ὁ Σχολ. φησὶν «Ἐπισήμως τὸν κήρυκα (καλήτορα) ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητ. κατωτέρω ἐν στίχ. 701. «Ἀστυβοώτην» λέγει, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἄστυ βοᾶν.
Καλιά, ἡ. Ἰωνικ. καλιή. ξύλινος κατοικία. καλύβη. Ἡσιόδ. Ἔργ. 503. μάλιστα Σιτοδοχεῖον, σιτοφυλακεῖον. ὡς ἐν στίχ. 301. καὶ 307. ὡς καὶ Ἀρτεμίδ. Β'. 29. ὀνομάζει. ταῦτα, σιροὺς, καπάτους, καὶ καλίας. Καβάλου, κατοικία, διατριβὴ, μονὴ, κοίτη τῶν θηρίων, φωλεὰ τῶν πτηνῶν. Ἡρόδοτ. καὶ ἑπομ. Ἐπὶ δεῖπ, ἄπιτ τοῦ, Σπήλαιοτ, ὕπας, ἱερὸν τέμενος, (ξύλινα τινα περιέχοντα ἀγάλματα θεῶν). (συνδ. υ – –, ἀλλὰ παρὰ τῷ Ψευδοφωκλ. 80. καὶ υ υ –) (ἴσως ἐκ τοῦ κάλιν, ἐπὶ καὶ ἡ ἐρχομένη τὴν ὀρατικὴ συλλαβὴν ἀντιλέγει εἰς τὴν ἑπομέν. ταύτην.) Ὅθεν
Καλίας, άδος, ἡ. = καλιά. Διον. Ἁλικ. Β'. 57. Sacellum, Capella.
Καλίδιον, τό. Μικρὸν καλιά. Ὑποκοριστ. τοῦ καλιά.
*Καλίζομαι, τὸ ἁπλοῦν εἰς τό, Προκαλίζομαι. Ὀππ. κνν. δ. 539.
Καλίκιοι, οἱ. Παρὰ Πολυβ. Δ. 56. τὸ Λατιν. Calcei, παπούτζια, ὑποδήματα κοντά. Ἰδὲ κάλτιος.
Καλινδέω, ῶ. Κυλίω Συνδ. Παθτκ. καλινδέομαι, μετὰ Μέσ. Μ. ἤτοι, καὶ Ἀλινδέομαι = κυλινδοῦμαι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διαφέρει μόνον κατὰ τὴν φωνὴν. Κυλίομαι, περιστρέφομαι, περιτρέχω, περιφέρομαι ὁλογυρα εἰς τι, συχνάζω εἰς τινα τόπον. «ἐν τῇτι στοᾷσιν Ἡροδ. Γ, 52, – Τορπν. Ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι διά παντός, ἀδιακόπως εἴς τι «ἐν τινι» Ξενοφ. Κπδ. Α'. ὁ. 5. ὕθεν
*Καλινδήθρα, ἡ. = κυλινδήθρα.
*Καλίνδησις, εως, ἡ. = κυλίνδησις. Ἀλεφρ. 3. ἐπ. 42.
Καλῖνος, ίνη, ινον. (κάλυς) Ξύλινος. Δυκφρ. 1418. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καλινοί, δοκίδες.
Καλιός, ὁ. ἡ καλιός, ὁ. Καλύβη, κατοικία. 2) = κύφων, καὶ, δεσμωτήριον. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 476. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καλιον, βακτηρίδιον, καὶ, καλιάσαι, πατάξαι. Ντρ. Δεξ.
*Καλιστρέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰωνικ. ἀντὶ καλέω ἀλλὰ μετ' ἐπτσ. Ἀρπερ. ἐκ Δημοσθ. Καλλίμ. Ἅρτ. 67.
*Καλίω, ομαι = κυλίω. Ἡσύχ.
*Καλλαβίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. καλαβίς.
Κάλλαια, τά. Οἱ πώγωνες, ἤτοι τὰ γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, (τὰ λερὰ, τὰ χαρκάλια τοῦ πετεινοῦ) Palea, Λατιν. Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 49. Ἀριστοφ. Ἱππ. 495. εὑρίσκεται ἔτι καὶ, κάλλεα, ἐκ τοῦ κάλλις, παρ' Αἰλιαν, ὃς τις ἔτι ἅπαξ ἐν Ε'. 5. κάλλη, ἔχει. Σημαίνει ἔτι καὶ τὰ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τὰ κρυπτὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς του. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Καὶ πᾶν τὸ πορφυροειδὲς χρῶμα ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, χρῶμα καλλάϊνον (γρ. καλλάϊνον). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μύρου. «Καλλαι, τὰ βαπτὰ ἔριαν. (πᾶν. ἐκ τοῦ κάλλος, κάλλαις.)
Καλλάϊνος. Ἰδὲ καλλῖνος.
*Κάλλαις, ιδος, ὁ. Ἰδ. Κάλλις.
Καλλαρίας, ὁ. Ὄπτιαν. Ἁλ. Α'. 105. = Γαλλαρίας, εἴδος ἰχθύος, Μπακαλᾶς, Κόπανος, Gadus Morbua. Διον.
*Κάλλεα, τά. Συναλφ. κάλλη. = κάλλαια.
Καλλείβομαι, κατ' ἀποκ. ἀντὶ, καταλείβομαι.
*Καλλείπω, Ἐπτ. ἀντὶ καταλείπω. Ὅμηρ.
*Κάλλι - Οὗτος ἀρχίζουσι μέγα πλῆθος λέξεων, ἐν αἷς εἰς τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς ἁπλῆς προσπαθοῦσιν καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ὡραίου. Ἰδ. τὰς ἀκλ. λξ.
*Καλλίαρος, ον. Πόλις τῆς Λκρ. (– υυυ)
Καλλίας, ὁ. (κάλλος) = Πλήκτος, (μαιμοῦ), παρ' Ἀθηναίοις, ὡς λέγει Δίφιλος. «Οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες». παρὰ τοῖς Δακεδαιμονίοις, Καλλίαρ, ἐλέγετο. Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ παίζει ὁ Πίνδ. ἐν Πύθ. Β'. 132. 2) Κύρ. Ὄνομα.
Καλλιβλέφαρος, ον. Βλέφαρον. Ὁ καλὸ, ἤτοι ὡραῖα βλέφαρα ἔχων. «Τὸ καλλιβλέφαρον» ὑπακουσμ. Φέρμακον, τὸ ποιοῦν ὡραῖα τὰ βλέφαρα, ἤτοι ὡραίαν βαφὴν εἰς αὐτὰ διδόν. Γαλην.
Καλλιβόας, ου, ὁ. (βοὴ) Ὁ καλῶς κράζων, βοῶν, ἠχῶν. «Αὐλὸς καλλιβόας». Ἀριστοφαν. Ὄρν. 682. Σοφοκλ.
Καλλίβοτρυς, υος, υ. (βότρυς) Ὁ καλὸς βότρυς φέρων. «Νάρκισσος καλλίβοτρυς» Σφκλ.
Καλλίβωλος, ον. (βῶλος) Ὁ καλὸν, καρποφόρον βῶλον, ἔδαφος τῆς ἔχων. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1382.
Καλλιγάληνος, ον. (γαλήνη) Ἡ καλὴν γαλήνην ἔχουσα, σ' ἐστὶν, ἥμερον, χαρίεν, ὡραῖον, ἥσυχον καὶ θελκτήριον πρόσωπον. Εὐριπ. Τροχ. 837.
*Καλλιγάμος, ον. (γάμος) Εὐτυχῶς ὑπανδρευθείς, ἢ ὑπανδρεύων.
*Καλλιγένεθλος, ον. (γενέθλη) Ὡραίως γεννηθείς, ἀπὸ καλὸν γένος καὶ μορφήν. 2) Ἐπιγρ. ὁ καλὰ καὶ ὡραία γεννῶν, ἢ προάγων. Πρόκλ. Ὕμν.
Καλλιγένεια, ἡ. Τὸ θηλυκ. τοῦ καλλιγενὴς, ἢ ἀπὸ ὡραίου, καλοῦ γένους τὴν καταγωγὴν ἔχουσα, ἢ ἀπὸ καλὴν γένναν οὖσα, καλεγεννημένη. 3) Ἡ καλὰ καὶ ὡραία γεννῶσα. Μήτηρ ἀξιολόγων πραγμ. παρὰ Πλουτάρχ. λέγεται ἡ Δήμητρα, κατ' ἄλλους δέ, ἡ Γῆ. καὶ κατ' ἄλλους δούλη τῆς Δήμητρ. Ἀπλλδ. λιν. σ. 396. ὑπὸ Heyn. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. παράβαλ. μετὰ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 306.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Καλλιγενής, ές. (ΓΕΝΩ) Ἀπὸ καλὴν γενεάν.
Καλλιγέψυρος, ον. (γέφυρα) Ὁ καλὴν, ὡραίαν γέφυραν ἔχων. Εὐρ. Ῥῆσ. 348.
*Καλλίγιον. Ἰδ. κάλτιος.
Καλλίγλουτος, ον. (γλουτός) Ὁ καλοὺς, ὡραίους γλουτοὺς (κωλομερία) ἔχων. Νίκανδρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρ. 53. = καλλίπυγος.
*Καλλίγνωτος, ὁ. Εὐρ. Ὀνομ.
Καλλίγονος, ον. (ΓΕΝΩ) Ὁ ἐκ καλοῦ γόνου, γένους ἢ γεννήτεως ὤν. = καλλιγέννεθλος.
Καλλιγραφέω, ὦ. Μ. ῆσω. (καλλιγράφος) Καλῶς, ὡραίως, γράφω, συγγράφω, ἢ ζωγραφίζω. 2) Μέσ. Καλλωπίζω, ὡραίζω τὸ πρόσωπον, ψιμυθίῳ, φυκιστιδίῳ. ὄθεν
Καλλιγραφία, ἡ. Τὸ καλῶς, ὡραίως γράφειν. καλὸν, εὔμορφον γράψιμον· καλὴ γραφὴ, καλὴ συγγραφή. Καλὸν ὕφος. 2) Ψιμυθισμός.
Καλλιγράφος, ον. (γράφω) Ὅς τις καλῶς, ὡραίως γράφει, ἢ ζωγραφίζει· ἐξαιρ. λέγεται, ὅς τις ἀντιγράφει τὰ βιβλία μὲ καλλιγραφίαν.
(Καλλιγυναῖξ, αικος), ὁ, ἡ. (γυνὴ) Ὁ ὡραίας γυναῖκας, εὔμορφα κοράσια ἔχων, ὁ πολλὰς ὡραίας ἔχων. Παρ' Ὁμρ. Ἐπιθ. τῆς Ἑλλ. καὶ τῆς Σπάρτης. Ὁ Ὅμρ. μετεχρ. μόνον τὴν Λίτιατ. καλλιγύναικα. Ὁ Πίνδ. τὴν Δτ. Ἡ δὲ Ὁμητ. ὡς φαίνεται, δὲν ἦτο πατὲ ἐν χρήσει. Μόνον Πτκ.
Καλλίδενδρος, ον. (δένδρον) Ὁ καλὰ, ὡραῖα δένδρα ἔχων.
*Καλλιδίκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ Βασιλέως τινὸς τῆς Ἐλευσῖνος, Ὁμηρ. Τιμ. Δμτρ. 109. 146. (– υυ –)
Καλλιδίνης, ου, ὁ. (δίνη) Ὁ καλὰς δίνας ἔχων, ὁ ὡραίους ῥέων, ἢ ὡραῖα ῥεῖθρα ἔχων. Εὐρ. Ἡρκλ. Μνμ. 368. (– υ – –)
Καλλιδίφρος, ον. (δίφρος) Ὁ καλὸν, ὡραῖον δίφρον (ἁμάξι, ἢ κάθισμα ἐπὶ τῆς ἁμάξης) ἔχων, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἁμαξεύων. Εὐρ. Ἐκ. 987.
Καλλιδόναξ, ακος, ὁ, ἡ. (δόναξ) Ὁ καλοὺς, ὡραίους δόνακας ἔχων, καὶ καλῶς διὰ τῶν δονάκων ὑμνῳδῶν, τρέφων πολλὰ καὶ καλὰ καλάμια· ἀπὸ καλλιδόνακος Εὐρώτα. Εὐριπίδ. Ἑλλ. 439.
Καλλιέθειρα, ἡ. (ἔθειρα) Ἡ καλὴν κόμην, καλὰ, εὔμορφα μαλλιὰ ἔχουσα.
Καλλιέλαιος, ἡ. Ὑπακουμ. Ἐλαία, καλὴ, ἥμερος, καρποφόρος ἐλαία. Ἀντίκειται τῷ, Ἀγριέλαιος. 2) Ἔλαιον Ἐπιθτκ. ὁ, ἡ. Ὁ καλὸν καὶ πολὺ ἔλαιον ἔχων, ἀκόλουθον.
Καλλιέπεια, ἡ. (καλλιεπὴς) Τὸ καλῶς ὁμιλεῖν, γράφειν, ψάλλειν.
Καλλιεπὴς, ἐας, ές. (ἔπος) Ὅς τις ὁμιλεῖ, ψάλλει πολλὰ εὐμορφα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 49. καὶ 60.
Καλλιεπέω, ὦ. Μ. ήσω. (καλὸς, ἔπος) Ὁμιλῶ μὲ εὔμορφα λόγια, μὲ ὡραίας καὶ ἀνδρικὰς λέξεις, καλῶς ὁμιλῶ, ἢ ψάλλω, ἢ συγγράφω. «Ἠκαλλιεπημένοι λόγοι». ἀντὶ τοῦ, κεκαλλωπισμένοι. Πλάτ. Παρμ. Θουκ. ς. 83. ὅπου νῦν «Καὶ οὐκ ἄλλῳ ἑπόμενον», κεῖται, εἰς ἕνα ὀρθὸν ἀντιγράφων εὑρίσκεται ἡ ἀληθὴς γραφὴ «Καὶ οὐ καλλιεπούμενον». τὸ Μέσον ἀντὶ Ἐνεργητικοῦ.
Καλλιεργέω, ὦ. Καλῶς, ἢ ἐπιτηδείως ἐργάζομαι, δουλεύω, ὡραῖον ἔργον ποιῶ, ἐξεργάζομαι, κατεργάνομαι εἰς τὸ νὰ κόμω τε εὔμορφον.
Καλλιεργία, ἡ. Ἡ ὡραία, καλὴ καὶ ἐπιτηδεία ἐργασία.
Καλλιέργος, ον. (ΕΡΓΩ) Ὁ καλὸν ἔργον ἐξεργαζόμενος, ὅ τις καλλιεργεῖ, ἐπιτηδείως ἐργάζεταί τι. 2) Ὁ καλῶς δουλευθείς, καλῶς καὶ ἐπιτηδείως ἐξεργασθείς, κατασκευασθείς, ἐκτελεσθείς.
Καλλιερέω, ὦ, Μ. ήσω. (καλὸς ἱερὸν), Καλῶς τὰ ἱερὰ ποιῶ. Λέγεται ἐπὶ θυσίας, ὁπότε αὐτὴ εἶναι δεκτὴ εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζώου εὑρισκόμενα σημεῖα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι εἶναι σύμφωνα μετὰ τοῦ ἐπιχειρήματος, ὅ ἐστὶν, εἶναι κατὰ σκοπὸν, πρὸς ὄφελος καὶ εὐτυχίαν. ὄθεν, Θυσιάζω μὲ καλοὺς οἰωνοὺς, ἀπολαμβάνω καλὰς προμαντείας περί τινος ἐπιχειρήματος litare, perlitare. Μετὰ Ἀπαρεμφ. Ἡροδ. ς'. 76. «Ἀπαιόμενος δ' ὧν ὁ Κλεομένης ἐπὶ τὸν ποταμὸν (Ἐρασῖνον), ἐσφαγιάζετο αὐτῷ· καὶ, οὐ γὰρ οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν». Δὲν ἠμπόρει καλὰ σημεῖα διὰ νὰ ἀπεράσῃ τὸν ποταμὸν, τὰ σημεῖα τοῦ προελεγον δυστυχίαν ἂν ἀπεράσῃ τὸν ποταμὸν. Καὶ ἀμτβτ. «Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο» δηλ. τὰ ἱερὰ εἰς τοὺς τὰς θυσίας προσφέροντας δὲν ἦσαν εὐτυχῆ τὰ σημεῖα. Ἡρόδτ. 7, 134. Ἐξ ἐναντίας «Καλὰ ἐκρίνετο τὰ ἱερὰ». Ἡρόδτ. 9, 36. καὶ «Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν». Ἀφοῦ ἔγιναν αἱ θυσίαι μὲ εὐτυχῆ σημεῖα. Ἡρόδτ 9, 19. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 22. «Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ θύσαντες ἐκαλλιέρησαν». ἔγιναν καλὰ τὰ ἱερά. Λέγεται καὶ Μέσ. ὁ Ἀόρ. καλλιερήσασθαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ξενοφ. ὄθεν
Καλλιέρημα, τό. = Καλὰ ἱερὰ. Ἡ εὐτυχίαι καὶ ὄφελος προμηνύουσα θυσία, εὐπρόσδεκτος θυσία.
Καλλιζυγής, ές, ές. (ζεύγνυμι) Ὁ καλὸν ζυγὸν ἔχων, ὁ καλῶς ἐζευγμένος. Εὐρ. Ἀνδρ. 277.
Καλλίζωνος, ον. (ζώνη) Ὁ καλὴν ζώνην ἔχων, ὁ καλῶς, εὐμορφα ἐζωσμένος. Ἰλ. Β, 138.
Καλλιζέμεθλος, ον. (θεμέθλιον) Ὁ καλὲν θεμέλιον ἔχων, ὁ καλὰ (εὔμορφα) τεθεμελιωμένος.
Καλλίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Ὁ καλὰς, ὡραίας τρίχας, μαλλιὰ ἔχων. Ἐπὶ προβάτων ἐν Ὀδυσ. Ι. 386. καὶ ἐπὶ Ἵππων. Ἰλ. Ψ, 525.
Καλλιθυτέω, ὦ. Καλῶς, ἢ εὐτυχῶς θύω, προσφέρω καλὴν, ὡραίαν τινὰ θυσίαν, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 224. ἀκάπρουν ἐκ τοῦ
Καλλίθυτος, ον. (θύω) Ὅς τις καλῶς, ὡραίως, ἢ εὐτυχῶς ἐθυσίασεν, ἢ ἐθυσιάσθη, καλοθυτιασμένος. Εὐριπδ. «Καλλίθυτος βωμὸς», ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ὡραῖαι θυσίαι φέρονται, τίθενται.
Καλλικαρπέω, ὦ. (καλλίκαρπος) Καλοὺς, ὡραίους ἢ πολλοὺς καρποὺς φέρω.
Καλλικαρπία, ἡ. Τὸ φέρειν, ἢ βαστάζειν καλοὺς, ὡραίους καρπούς. Ἡ εὐτυχὴς καρποφορία, καὶ ἡ ὡραιότης τῶν καρπῶν. Τὸ νὰ ἦναί τις προβλεμμένος μὲ ὡραίους καρπούς.
Καλλίκαρπος, ον. (καρπὸς) Ὁ καλοὺς, ὡραίους ἢ πολλοὺς καρποὺς φέρων. Πλούταρχ.
Καλλικελαδος, ον. (κέλαδος) Καλῶς κελαδῶν, ἠχῶν. ὁ καλὸν, νόστιμον κελάδημα ἔχων, εὔφωνος.
Καλλικέρως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) Ὁ καλὰ, ὡραῖα κέρατα ἔχων.
Καλλικόιτη, ἡ. (κοίτη) connuba Ἀρισταίν. Α' 12. ἀμφ. Πολλάκις κεῖται ὡς οὐσιαστικὸν τοῦ
Καλλίκοιτος, ὁ, ἡ. Ὁ καλὴν κοίτην ἔχων. ἀμφότερ.
Καλλίκοκκος, ον. (κόκκος) Ὁ καλοὺς κόκκους φέρων, ἢ ἔχων.
Καλλικολώνη, ἡ. Ὡραῖος λόφος, ὄνομα τόπου ὑψηλοῦ, κοντὰ εἰς τὴν Τρῳάδ. ἐν Ἰλιάδ. Τ, 53, 151.
Καλλίκομος, ον. (κόμη) Ὁ καλὴν, ὡραίαν κόμην ἔχων, Ἰλιάδ. Ι, 449. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν. 2) Ἐπὶ φυτῶν = Καλλίφυλλος.
Καλλικοτοβέω, ὦ. = καλῶς κοτοβίζω, καὶ κατὰ τοῦτο νικῶ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Ἰδ. Κίττινος.
Καλλίκρεας, κρέως, τό. (κρέας) Καλὸν, νόστιμον κρέας. Ὁ Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Μετεντέριον.
Καλλικρήδεμνος, ον. (κρήδεμνον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον κρήδεμνον ἔχων. Ὀδυσ. Δ, 623. «Πλεκ. ἄλοχος.»
*Καλλίκρηνος, ον. (κρήνη) Καλὴν ἔχων πηγήν.
Καλλίκρουνος, ον. (κρουνὸς) Ὁ καλοὺς κρουνοὺς, πηγὰς ἔχων. «Δίρκη καλλίκρουνος.» Νικ. Χρον. Γ'. ά.
Καλλίκτυπος, ον. (κτυπέω) Ὁ καλὸν κτύπον, ἦχον ἔχων, ὁ καλῶς ἠχῶν. Εὐριπίδ. Βάκχ. 129.
*Καλλιλαμπέτης, ου, ὁ. (λαμπὸς) Ὁ καλῶς λάμπων. Ἀνακρ.
Καλλιλεκτέω, ὦ. (λέγω) = Καλλιλέγω. Σέξτ. Ἐμπ. Δγν. Λρτ. 5, 66. ὄθεν
Καλλιλεξία, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. Συμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Θεσμφ. 52. = Καλλιλεπεία.
Καλλιλογέω, ὦ. (λέγω) Καλῶς ὁμιλῶ, ἐκφράζομαί τι, καλοὺς λόγους λέγω. Μέσως. εὔμορφα καὶ ἐπιτηδείως ἢ προσφυῶς καὶ ἁρμοδίως ὁμιλῶ. Παρὰ Διον. Ἀλικρν. Η'. 37. κεῖται μετὰ τοῦ, Εἰρωνεύσασθαι, καὶ σημαίνει τὸ, Ὑπομελῶν ὡραίους καὶ καλοὺς λόγους ὑποκρύπτω κακὴν καὶ ἀχρείαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν· ὅ ἐστὶ, μὲ νόστιμον, μὲ εὔμορφον τρόπον ὑβρίζω. περιπαίζω κ.τ.τ. ὄθεν
Καλλιλογία, ἡ. Καλὴ, γλυκεῖα, νόστιμος ὁμιλία, ἐπιφρασις, προφορά, Εὐγλωττία.
*Καλλιμάρτυς, υρος, ἡ. Ἡ καλὴ μάρτυς. Ἐκκλησ.
*Καλλίμαχος, ὁ. Κύρ. Ὀνομ. παρὰ Πινδάρ. τὸ πρῶτον.
Καλλίμηρος, ον. ὁ. (μηρὸς) Ὁ καλοὺς, ὡραίους μηροὺς ἔχων. ὅτις ἔχει εὔμορφα μηρά.
Καλλίμορφος, ον. (μορφὴ) Ὁ καλὴν, ὡραίαν μορφὴν ἔχων, Εὔμορφος. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 925.
Κάλλιμος, ον. (κάλλος) Ποιητ. ἀντὶ καλὸς. Ὀδ. Λ, 639. «Πρώτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.» Πρώτα ναυπηλασία, μετέπειτα δὲ καλὸς ἄνεμος. ὅπερ εἰς παροιμίαν ἐλθὸν, σημαίνει τό, Πρῶτα κόπος, ἔπειτα ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις. Ὀδυσ. Δ, 130. «Κάλλιμα δῶρα». λίαν καλὰ, κάλλιστα. «χρύα, ὅπα κάλλιμον.» Ὀδυσ. Λ. 29. Μ, 192.
Καλλίνηος, ον. (νᾶος) Ὁ καλὸς ῥέων, τρέχων. Ὁ καλὸν ὕδωρ ἔχων. Ὁ ὡραῖον, διαυγὲς ὕδωρ ἔχων. Εὐριπδ. Ἄλκ. 589. Μηδ. 835. Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 1228. «Πηγὴ, Κρήνη καλλίναος.» καλὰ ῥέματα ἔχουσα.
Καλλινίκιος, ον. (νίκη) Ὁ καλὴν νίκην ἔχων. Ὅς τις καλῶς ἐνίκησεν, ἢ νίκην κακὴν ἀπέκτησε. καλὸς, ἔνδοξος νικητής. Πίνδ. Π. 1, 63. 11, 70. 2) Παθητικῶς, στολίζων τὴν νίκην, ἢ δοξάζων, πανηγυρίζων π. χ. ὡστέφανος καλλίνικος καὶ κιθαρ. ὕμνος Πίνδαρ. Νμ. 4, 26. Τὸ καλλίνικον Πανηγυρισμός, Ἑορτασις τῆς νίκης. Πίνδ. Νμ. 3, 31. Ἰδ. καὶ Εὐριπδ. Βακχ. 1150 Μηδ. 44. Ἠλέκτ. 865.
*Κάλλινος. Ἰδ. Κάλινος.
Καλλιοινία, ἡ. (οἶνος) Ἡ ὡραιότης, καλωσύνη τοῦ οἴνου. Γεωπον. 3) Πλουσία παραγωγὴ, καρποφορία τοῦ οἴνου.
Κάλλιον, τό. Οὐδέτ. τοῦ, Καλλίων, Συγκρ. τοῦ, καλὸς. καλλίτερον, ὡραιότερον. καὶ Ἐπίῤῥητ. ἀντὶ τοῦ, καλλίτερα, ὡραιότερα, λαμπρότερα. Ὅμρ. παρὰ τ. Ἀττ. συνῳδ. καλλιόνως. Πλάτ. Θεαίτ σ. 160. Ε. Ἐν τινι λεξικῷ Χειρογρ. εὑρηται, «Κάλλιον, λυπρὰς καὶ ἐξ αὐτοσχεδίου γινόμενος.» καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυδ. Η'. 10. «Μητίχου κάλλιον.» Δικαστηρίου τι ἐν Ἀθήναις. καὶ, «Μητίχειον τέμενος.» καὶ, «Μητίχειον.» ἀπὸ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὸ ὀνόματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Καλλιόνυμος. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Καλλίων, Συγκρ. τοῦ καλός, καλλιώτερα, καλλίτερα. Ἰδ. τ. πργμν.

Καλλιόπη, ἡ. (σύ) Ἡ καλὴν φωνὴν ἔχουσα· καὶ ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, τῆς ἐφόρου καὶ ἐφευρετοῦ τῆς Ποιητικῆς. Ἡσθ. Θεογν. 79. Τμν. Ὁμηρ. 31, 2. Λγτ. καὶ Καλλιόπεια.

* Καλλιότερον, αὐτὶ κάλλιον. Θκδ. 4, 118.

Καλλίουλος, ὁ. Τμνος ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὴν Δήμητρα. Ἀθήν. = Ἴουλος.

* Καλλιουργέω, ὦ. Στολίζω, κοσμῶ. Θεμίστ. σ. 251.

Καλλιόω, ὦ. (καλλίων) Καλλίτερον ποιῶ τι. καλλιτερεύω, ποιῶ τι ὡραιότερον. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Καλλύνω. ἄμφ.

Καλλιπαιδία, ἡ. Ἡ καλῶν παιδίων κτῆσις. καὶ ἡ τῶν παιδίων ὡραιότης. ἐκ τοῦ

Καλλίπαις, αἴδος, ὁ, ἡ. (παῖς) Ὁ καλὰ, ὡραῖα παιδία ἔχων. 2) Τὸ ὡραῖον, εὔμορφον παιδίον.

* Καλλιπάρειος, ον. Νεώτερ. σχηματισμὸς αὐτὶ Καλλιπάρθος,

Καλλιπάρθενος, ον. (παρθένος) Ὁ καλὰς παρθένους, (εὔμορφα κοράσια) ἔχων. καὶ 2) ὁ καλὸς, καθαρὸς, ἢ ὡραῖος ὡς ἡ παρθένος (εὔμορφος ὡς τὸ κοράσιον) – Ἐπίθετον τοῦ, Δέρη, καὶ, Τροία, παρ' Εὐριπδ. Ἰφγν. Αὐλ. 1574. Ἑλέν. 1. Ἔτι δὲ καὶ ἡ καλὴ, ὡραία, καθαρὰ παρθένος.

Καλλιπε, Κατὰ συγκοπ. τοῦ Κατέλιπε, ὡς καὶ τὸ, καλλιπον, καλλιπες, Ἰλ. Μ, 92. Τὸ ἀπαρέμφ. καλλιπεῖν, αὐτὶ καταλειπεῖν, Ὀδσ. Π, 296.

Καλλιπέδιλος, ον. (πέδιλον) Ὁ καλὰ πέδιλα ἔχων. Ὅστις ἔχει εὔμορφα παπούτσια. Ὁμηρ. Ἴμ. Ἑρμ. 57. Πτκ. μόνον.

Καλλίπεπλος, ον. (πέπλος) Καλὸν πέπλον ἔχων. Ἐπίθετον τῶν γυναικῶν, τῶν καλὰ ἐπανωφόριον ἐχουσῶν, καλῶς ἐνδεδυμένων, καλοφορεμένων. Πίνδρ. Πτκ. μόνον.

Καλλιπέτηλος, ον. (πέτηλον) Ὁ καλὰ πέτηλα, φύλλα ἔχων. Ἐπιγράμ.

Καλλίπηχυς, εως, ν. (πῆχυς) Ὁ καλοὺς πήχεις, βραχίονας (εὔμορφα πρόττα) ἔχων. Εὐρπ. «Καλλίπηχυς βραχίων.»

Καλλιπλόκαμος, ον. (πλόκαμος) Ὁ καλοὺς, ὡραίους πλοκάμους ἔχων, ἢ ὁ καλῶς, ὡραίως πεπλεγμένους, ἐστολισμένους αὐτοὺς ἔχων. Ἰλ. Ξ, 325. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν. Ὅμηρ.

Καλλίπλουτος, ον. (πλοῦτος) Ὁ καλὰ, ὡραῖα πλούτη ἔχων. Ὁ ἐστολισμένος μὲ καλὰ πλούτη. Πίνδρ. Ὀλ. 13. 159.

Καλλίπνοος, ον. καὶ σοαλ. ἴπνους, συν. (πνέω) Ὁ καλῶς πνέων, ψυσῶν, ἢ ἀναπνέων ὁ καλῶς ἐμπνέων, εὐωδιάζων, καλὸν ἦχον ἐκδίδων. ὡς «Αὐλὸς καλλίπνοος.» Ἀθήν.

Καλλίπολις, εως, ἡ. (πόλις) Καλὴ, ὡραία, εὔμορφος πόλις, Μητρόπολις. Παρὰ Πλάτ. Πολ. 7'. ὅπου τὴν «Καλλίστη πόλιν» κεῖται. 2) Ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ. Ὁ καλὰς, ὡραίας πόλεις ἔχων.

Καλλιπον. Κατὰ συγκ. αὐτὶ τοῦ κατέλλιπον. Ὅμηρος.

* Καλλίπονος, ον. (πόνος) Καλῶς ἢ ὡραίως εἰργασμένος.

Καλλιπόταμος, ον. (ποταμὸς) Ὁ καλοὺς, ὡρχίους ποταμοὺς ἔχων. ἢ ὁ ἀπὸ καλοῦ ποταμοῦ ὤν. Εὐριπ. Φοίν. 648. «Καλλιπόταμον ὕδατος νοτὶς Δίρκης.»

Καλλιπρόβατος, ον. (πρόβατον) Ὁ καλὰ, ὡραῖα πρόβατα ἔχων.

Καλλιπρόσωπος, ον. (πρόσωπον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον, εὔμορφον πρόσωπον, ἢ καλὴν θεωρίαν ἔχων.

Καλλίπρωρος, ον. (πρῷρα) Ὁ καλὴν, εὔμορφον πρῷραν ἔχων, ἐπὶ πλοίων, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων = Καλλιπρόσωπος.

Καλλιπτόλεμος, ον. Καλὸς, ἀνδρεῖος πολεμιστὴς. ἀμφβλ. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐκειτο ποτὲ ἐν Ἐπιγράμ. Ἀνάλεκτ. Β'. 147. «Καλλιπτολέμων» ὅπου νῦν διϊστάμενος «Καλεῖ πτολέμων» ἵσταται.

Καλλίπυγος, ον. (πυγὴ) Ὁ καλὴν, ὡραίαν πυγὴν, ἢ καλοὺς γλουτοὺς ἔχων. Εἰς τὴν Ἱστορ. τῶν τεχνῶν γνωστὸν ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης. Μυλλέρου Ἀρχαιολογία. σ. 499.

* Καλλίπυλος, ον. (πύλη) Μὲ ὡραίας πύλας

Καλλίπυργος, ον. (πύργος) Ὁ καλῶς πυργωμένος, ἢ καλοὺς, δυνατοὺς πύργους, ἢ καλὰ τείχη ἔχων· καθόλου δὲ, στερεὸς, ἐχυρὸς ἢ ὑψηλός. Εὐριπδ. Βάκχ. 1200. «Καλλίπυργον ἄστυ.» Καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 102, «Σοφία καλλίπυργος,» αὐτὶ τοῦ, Ὑψηλή.

* Καλιπύργωτος, ον. (πυργόω) = τῷ προηγμ.

Καλλίπωλος, ον. (πῶλος) Ὁ καλοὺς, ὡραίους πώλους ἢ ἵππους ἔχων. Πίνδρ. Ὀλ. ΙΔ'. 2.

Καλλιρέεθρος, ον. (ῥέεθρον, αὐτὶ, ῥεῖθρον) Ὡραίως ῥέων. Ἐπὶ καλοῦ ὕδατος. «Καλῆρ. κρήνη» Ὀδσ. Η, 107. Πτκ. μόνον.

Καλλίρροος, ον. καὶ Συναλ. Καλλίρρους, ταί, Καλλιρόη, ἡ. Ὁ καλῶς ῥέων, ὁ καλὸν ῥεῦμα, ἢ καλὰ ῥείθρα ἔχων. Ὀδσ. Ε, 441. Γ, 206. Πτκ. αὐτὶ Καλλίρροος. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 419. Ἡσθ. Θγν. 288, 351, 981.

Καλλιρρήμειέω, ὦ. (καλιρρήμων) = Καλλιλογέω.

Καλλιρρημοσύνη, ἡ. = Καλλιλογία παρὰ Λουκιαν. καὶ αὐτὸ τοῦ, Κομπασμὸς, μεγαλογραφία ἐκ τοῦ

Καλλιρρήμων, ονος, ον. (ῥῆμα) Ὁ ὡραίως ὁμιλῶν. Ὁ καλὰ ῥήματα, καλοὺς λόγους, καλὰς ἐκφράσεις προφέρων.

Καλλίρροος, ον. Συνίζ. καλλίρρους, ουν, (ῥέω) Ὡραίως ῥέων ὕδωρ, κρουνός» Ἰλ. Β, 752. Μ, 33. Χ, 147. Ζήτ. Καλλίροος.

Καλλισθενής, ους, ές. (σθένος) Ὁ καλοὺς σθένος ἔχων, δυνατὸς. Ὡραίως διὰ τῆς δυνάμεως, μὲ δύναμιν στολισμένος. Πτκ. μόνον.

Καλλιστάδιος, ον. (στάδιον) Ὁ καλοὺς στάδιον ἔχων. Ἐπίθετ. τοῦ Δρόμου. Εὐριπδ. Ἰφγν. 437.

Καλλιστεῖον, τό. (καλλιστεύω) Τὸ βραβεῖον τῆς ὡραιότητος, τοῦ ὡραίου (κατὰ τὸ ἠθικὸν) τῆς ἀρετῆς, τῆς χρηστοηθείας. Καλλιστεῖα, τὰ. Ἡ περὶ ὡραιότητος ἅρις καὶ φιλονεικία. ἀλλὰ μεγρν. καὶ = ἀριστεῖα. βραβεῖον, ἀνταμοιβὴ, βραβεῖον τῆς νίκης. Σοφοκλ. Αἴ. 430.

Καλλίστευμα, τό. Τὸ βραβεῖον ἢ ἡ προτίμησις τῆς ὡραιότητος, τὸ νὰ ἦναι τινὰς κατὰ τὴν εὐμορφίαν ἀνώτερος ἄλλου τινός. αὐτὶ τοῦ, Κάλλιστος, ἔστη, ιστον. Εὐριπδ. Φοίν. 223. Τὸ ὡραιότατον. ἐκ τοῦ

Καλλιστεύω, καὶ Μέσ. (κάλλιστος) = Κάλλιστος, Καλλίστη εἰμί. Εἶμαι ἢ νομίζομαι ὁ ὡραιότατος, εὐμορφώτατος. Ἔτι καὶ μετὰ Γενικ. Ἡροδότ. 8, 124. καὶ 6, 61. 7, 180. Εἶμαι ὁ κάλλιστος τῶν ἄλλων. «Ὅπου καλλιστευόμενα Πιερία, μούσειος ἕδρα.» Ὅπου ἡ Πιερία, ἐκεῖ καὶ ὁ κάλλιστος τῆς μούσης θρόνος. Εὐριπίδ. Βάκχ. 403. «Ὧραι αἳ καλλιστεύονται τῶν νύν.» Μηδ. 946. τὰ ὁποῖα ὧρα νομίζονται τὰ κάλλιστα.

Καλλιστέφανος, ον. (στέφανος) Ὁ καλὸν στέφανον, (στεφάνι, κορώναν) ἔχων. Ἐπίθετ. τῆς Δμτρ. Τμν. Ὁμρ. 252. 296. Ἐπὶ πόλεων, Ὁ καλὰ τείχη, ἢ περιχαράκωμα ἔχων. 2) Ἐνεργ. ὡς οὐσιατκ. ἐκαλεῖτο οὕτω ἡ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ποτὲ οὖσα Ἀριαδνὰ, ἀφ' ἧς ἐλάμβανον τοὺς στεφάνους. Ἀριστοτ. Θαυμ. 52. σημ.

Καλλιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετικ. τοῦ, Καλός. Πάνυ, λίαν καλός, πολλὰ καλός.

* Καλλιστρέω, ὦ. ἢ Καλλιστράω. Ἰωνικ. αὐτὶ Καλέω.

Καλλιστρούθια σῦκα. Εἶδος σύκων τὸ εἶδος τῶν στρουθίων τῶν καλουμένων κυδωνίων ἐχόντων. Ἀθην. Γ'.

* Καλλιστώ, οῦς. Ἡ Διγάτηρ τοῦ Λυκάωνος Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος.

* Καλλίστως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ καλλιστος. Ἀλεξ. Τρ. σ. 431, 478, 509. κτλ.

Καλλίσφυρος, ον. (σφυρὸν) Ὁ καλὰ, ὡραῖα σφυρὰ ἢ πόδας ἔχων. Ἡσιόδ. Θεογν. 536. Ὁμ. Ι, 553. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν.

* Καλλιτέα, ἡ. Ἡ καλὴ ἰτέα. Ἡσύχ.

Καλλιτεκνία, ἡ. Τὸ ἔχειν, ἢ γεννᾷν ὡραῖα, καλὰ παιδία. ἐκ τοῦ

Καλλίτεκνος, ον. (τέκνον, καλὸς) Ὅστις ἔχει, ἢ γεννᾷ καλὰ, ὡραῖα παιδία.

Καλλιτεχνέω, ὦ. (καλλίτεχνος) Καλὴν, εὔμορφον τέχνην ἐργάζομαι. (εὔμορφα δουλεύω.)

* Καλλιτέχνης, ου, ὁ. Ὁ ὡραίως ἐργαζόμενος, δουλεύων.

Καλλιτεχνής, ὁ, ἡ. = Καλλίτεχνος. Ἀνθρ. Πτ.

Καλλιτεχνία, ἡ. Τὸ ὡραίως ἐργάζεσθαι, δουλεύειν. Ἡ ἐπιτηδειότης, ἢ ὡραιότης τῆς τέχνης, ἢ τοῦ ἐξειργασμένου πράγματος. Ἐκ τοῦ

Καλλίτεχνος, ον. (τέχνη) Ὅστις ἐξεργάζεται, δουλεύει τὰ πολλὰ ὡραῖα. Ὁ καλὴν τέχνην δουλεύων, ἐξεργαζόμενος. Στράβ.

* Καλλιτόκεια, ἡ. Ἱστρ. Ποιητ. Ἐπιλ. τοῦ, Καλλιτοκος. = τῷ Ἀριτοτόκεια. Ὄππι.

Καλλιτόκος, ον. (τίκτω) Ὁ καλῶς γεννῶν, εὐτεκνος. Ὁ καλὰ, ὡραῖα, παιδία, τέκνα, γεννήματα ἔχων.

Καλλίτοξος, ον. (τόξον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον τόξον ἔχων. Εὐριπδ. Φοίν. 1168.

Καλλιτράπεζος, ον. (τράπεζα) Ὁ καλὴν, ὡραίαν, λαμπρὰν (μὲ πλουσιοπάροχα φαγητὰ) τράπεζαν ἔχων. Ἀθήν.

* Καλλίτριχον, τό. = Καλλίφυλλον.

Καλλίτριχος, ον. Νεώτερ. τύπος αὐτὶ τοῦ, Καλλίθριξ. Ὁ καλὰς τρίχας ἔχων, ἢ ποιῶν. Διοσκορ. Α'. 179.

* Καλλίφ', αὐτὶ καλλίπε, σ. ε. κατέλιπε, Ἰλ.

Καλλίφαρος, ον. (φάρος) Ὁ ὡραίως ἐνδεδυμένος. μὲ ὡραίαν στολήν. Εὐριπδ.

Καλλιφεγγής, ους, ές. (φέγγος) Ὁ καλὸν φέγγος, ὡς ἔχων ὁ ὡραίως φωτίζων. Εὐριπδ.

Καλλίφθογγος, ον. (φθόγγος) Ὁ καλὸν φθόγγον ἔχων.

Καλλιφλοΐς, γος, ὁ, ἡ. (φλοῦς) Ὁ καλῶς φλοιζίων, ὡραίως καίων ἢ φωτίζων, ὁ καλὸν φλόγα ποιῶν, ἔχων, ἀποδίδων. Εὐριπίδ. Ἰων. 706. «Πέλαιον καλλίφλογα ἐπὶ πυρὶ κεδαγίσας,» αὐτὶ τοῦ πεζοῦ Καλλιεργῆ.

* Καλλιφυής, ές. (φυή) Ὡραίως αὐξημένος. Ὡραίου ἀναστήματος, ὡραίου σχήματος. Νόνν.

Καλλίφυλλον, τό. = Καλλίτριχον καὶ Ἀδίαντον. Εἶδος χόρτου. ἐκ τοῦ

Καλλίφυλλος, ον. (φύλλον) Ὁ καλὰ, εὔμορφα φύλλα ἔχων. Ἀνακρ.

Καλλιφυτεύντος, ον. (φυτεύω) Ὁ καλῶς φυτευμένος. Νικήτ. Χρον. Κδ'. 9.

Καλλιφωνία, ἡ. Ἡ καλὴ φωνὴ, ἢ ὁμιλία. ἐκ τοῦ

Καλλίφωνος, ον. (φωνή) Ὁ καλὴν φωνὴν, ἦχον, ὁμιλίαν ἔχων. Ὡραίως ὁμιλῶν ἢ ἠχῶν.

Καλλίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (χείρ) Ὁ καλὰς, ὡραίας χεῖρας ἔχων. «Ὠλένας καλλίχειρας.» Χαιρέμ. παρ' Ἀθην. ἀγκάλας μετὰ ὡραίων χειρῶν.

Καλλιχέλωνος, ον. (χελώνη) Ὅπλον ἔχων χελώνην ἐπικεχαραγμένην. Ἡσύχ. κυρίως, ὁ ἔχων ὡραίαν χελώνην.

Καλλίχθυς, νος, ὁ. (ἰχθύς) Ὡραῖος ἰχθύς. Εἶδος ἰχθύος, ὃς τις ἄλλως Ἀνθίας λέγεται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλίχοιρος, ον. (χοῖρος) Ὁ καλοὺς χοίρους γενναίους, ἢ ἔχων.

Καλλίχορος, ον. (χορός) Ὁ καλοὺς χοροὺς ἔχων, ἢ ἀπὸ καλοῦ χοροῦ τιμώμενος, καὶ καλῶς χορεύων. «Παιὰν καλλίχορος. Εὐρπ. Ἡρακλ. 690. 2) Ἔτι δὲ = τῷ, εὐρύχωρος, ἐπὶ τόπων καὶ πόλεων, εὐφροσύνων καὶ ὡραίων. Ὀδσ. Δ, 580. καὶ Τμν. ΙΔ', 2. «Πανοπῆος καλλιχόρου.» Καλοὺς τόπους ἐχούσης. Πλάτ. Πόλ. 12, 45. πρβλ. εὐρύχωρος. Τὸ παρ' Ἡσυχ. Καλλίχωρος εἶναι ἡμαρτημ. ἀνάγνωσ.

* Καλλίχορος, ὁ. Φρέαρ παρὰ τῇ Ἐλευσῖνι. Ἱερόν. Ὁμηρ. Τμν. Δημητρ. 273.

Καλλίων, ον, Γεν. ονος. Συγκρτ. τοῦ καλός. Ὁμ.

Καλλιώνυμος, ον. (ὄνομα) Ὁ καλὸν, εὐμορφον ὄνομα ἔχων. 2) Εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἄλλως, Οὐρανοσκόπος λέγεται.

Καλλιώτερος. Συγκριτ. τοῦ καλός. Θουκιδ. Δ'. 118.

Καλλονή, ἡ. (κάλλος) Ὡραιότης, εὐμορφία, εὐπρέπεια. Ἡροδ. 3, 106. Πλτ. Νομ. 12. Σπανιώτρ. τύπος, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτέρου Κάλλος. Θεοφρ. καὶ ἐπὶ φυτῶν.

* Καλλοποιΐα, ἡ. = Καλλωπισμός. Τμν.

Κάλλος, εος, Ἀττ. ους, τό. (καλός) Ὡραιότης, εὐμορφία, ἡ ἐμφαινομένη συμμετρία οὐ μόνον εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, μετά τινος εὐαρέστου χρώματος, Ὁμ. ὅστις μεταχερ. τοῦτο ἐπί τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μεθ' Ὁμηρ. καὶ ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καὶ πραγμάτων. Ὀδσ. Σ, 192. «Κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάτηρεν ἀμβροσίῳ, οἷῳ κυθέρεια χρίεται.» Ἐδῶ ἐννοοῦσι διὰ τοῦ Κάλλος ἓξ αἰτίας τοῦ τελευταίου ῥήματος, ἐνῶ ἄλλοι τὰ μύρον· ὡς ἐποίησε καὶ αὐτὸς ὁ Voss ἐν Τμν. Ὁμρ. Δήμητρ. 276. Ἀλλὰ παρ' Ὁμρ. ὑποτίθεται τὸ κάλλος ὡς σωματικόν τι καθ' ἑαυτὸ ὑφιστάμενον, τὸ ὁποῖον οἱ θεοὶ δύνανται νὰ τὸ ἐνδύσωσι τοὺς ἀνθρώπους ὡς φόρεμα καὶ πάλιν νὰ τοὺς τὸ ξενδύσωσι, καὶ τὸ χρίσματι ἔχει καλῶς, ὡς τιθέμενον ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἢ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος, καὶ ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ μύρου. Οὕτω καὶ «Κάλλεί τε στίλβων καὶ εἴδεσιν Ἥλ. Γ, 392. πρβλ. Ὀδσ. Σ, 237. 2) Τὸ ὡραῖον, ὡραῖόν τι πρᾶγμα, καὶ πλῆθντκ. κάλλεα, καὶ, κάλλη. τὰ ὡραῖα, ἢ ὡραῖος, εὐμορφα χρωματισμένα, καὶ βεβαμμένα σώματα, ἱμάτια, Αἰσχλ. Ἀγμ. 932. ἐντέχνως εἰργασμένα πράγματα, τεχνουργήματκ. π. χ. «Κάλλεα κηροῦν ὡραίας κηρίδρας. Μελεαγρ. Ἐπιγ. 110. «Κάλλη ἱερῶν» Ἡ μεγαλοπρέπεια, ὁ καλλωπισμὸς τῶν ἐκκλησιῶν. Δημοσθν. Ὀλ. 2. σ. 35. β) Ἡ ὡραία, ἡ καθὼς λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ἡ ὡραιότης τ. ε. ὡραία γυνή. Λουκ. εἰκόν 2. πλησιόστ. ὡραῖαι μορφαί. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Τερέντιος, Εὐνούχοι. 2, 3, 70. 3, 5, 18. forma, ἀντὶ puella formosa. Πρβλ. Κάλλαια.

Καλλοσύνη, ἡ· Πτκ. ἀντὶ κάλλος. Εὐριπ. Ἑλ. 389.

Καλλόσυνος, η, ον. Πτκ. ἀντὶ καλός. Εὐριπ. Ὀρ. 1387. Ἰδρίος.

Καλλόφυλλος, ον (φύλλον)· ταυτόν τῷ, καλλίφυλλος.

* Καλλύνησις, εως, ἡ = καλλυσμή. Σχολ. Ἡσιόδ. Ἄσπ.

Καλλυντήρ, ῆρος, ὁ (καλλύνω). Ὅστις καλλύνει, κάμνει ὡραῖον, στολίζει, καθαρίζει, παστρεύει. ὅθεν

Καλλυντήριος, ον. Ὅστις ἀνήκει, ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καλλύνῃ. Καλλυντήριον, τὸ· αὐτὸ τοῦ, στολισμός, καλλωπισμός. Καλλυντήρια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τῶν Θαργηλιῶνος μηνός. Ὁ Φώτιος ἔχει, «καλλυντήρια καὶ πλυντήρια ἑορτῶν ὀνόματα. Γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια· δευτέρᾳ δὲ ὀγδόῃ τὰ πλυντήρια. Τὰ μὲν πλυντήρια φασὶ διὰ τὸν Θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι ἐσθῆτας, εἰς οὗτο πλυθείσας, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γενομένη ἱέρεια τοὺς Θεοὺς κοσμῆσαι, διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν.

* Καλλυντής, οῦ, ὁ, = καλλυντήρ.

Κάλλυντρον, τό. Κάθε ἐργαλεῖον δι' οὗ καλύνομεν, καλλωπίζομεν, στολίζομεν, ὡραῖον ποιοῦμέν τι· κοσμητήριον. Ἆρα ἔτι καὶ τὸ σάρωθρον, ἢ σκοῦπα. 2) τῷ, καλλυντήριον· ὁ στολισμός, μλστ. ὁ γυνκ. τ. κεφαλῆς. ἐκ τοῦ

Καλλύνω, (καλός). Ὡραῖον, εὐμορφον, παστρικὸν ποιῶ τι· καλλωπίζω, ὡραΐζω, στολίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω, εὐτρεπίζω, παστρεύω, σκευπίζω, σαρόω. Μτφρκ. θέλω νὰ σκεπάζω τί ποτε, διὰ τὸ ὄπιθεν ἐντρέπομαι. Σοφκλ. Αἴτν, 496. θέλω νὰ ἀποδείξω τι καλόν. Παθητικ. καὶ Μέσ. καλλύνομαι· καλλωπίζω, στολίζω ἐμαυτόν· ποιῶ τὸν ἐμαυτόν μου εὐμορφον· καὶ ἐνεύθυν ἀντὶ τοῦ, Καυχῶμαι, ἢ ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, τιμήν τινα ἀναφερω εἰς ἐμαυτόν· νομίζω τι διὰ τιμήν μου, σεμνύνομαι. ἐπί τινι.

* Καλλόω, ωσις, ἐ. Ζ. καλλαίνω.

Καλλωπέω, Μ. ἴσω (ῶ). Τὸ πρόσωπον εὐμορφον ποιῶ· εἶδω καλὴν ἢ ὡραίαν ὄψιν, θεωρίαν, καὶ τ. λ. ὡς καὶ τὸ, καλλύνω· Πλάτ. Μέσ. Ὑποκρίνομαι, προπροσοῦμαι, καμαρώνω, καλλωπίζομαι, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλορρήμονῶ, σεμνύνομαι διάτι· τινί ἢ ἐπί τινι. Νομίζω τι ὡς τιμήν μου, ὄθεν

Καλλώπισμα, τό. Στόλισμα, κόσμημα, ὡράϊσμα καὶ καλλωπισμὸς τῆς ὁμιλίας.

Καλλωπισμός, ὁ. Τὸ καλλωπίζειν, στολίζειν, παστρεύειν· ἀλλὰ καὶ 2) = καλλώπισμα.

Καλλωπιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις καλλωπίζει, στολίζει, φκιασιδώνει, εὐμορφίζει ἄλλους ἢ ἑαυτόν. Ἰσοκράτ. Δημόν. «εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής.» Καλλωπίστρια, ἡ· ἐκ τοῦ, καλλωπιστήρ, ἐκείνη ἥτις καλλωπίζει, στολίζει, εὐμορφίζει ἄλλας ἢ τὴν ἑαυτήν της.

Καλλωπιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ καλλωπίζειν. = καλλυντήριος.

Καλλωπίστρια, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, καλλωπιστής.

Καλοβάθρον (καλόν, βαίνω). Πατερίτσα. πατῆκι. Ζήτ. ἐν τῷ ἑπομένῳ. Echasse la, Γαλλικ.

Καλοβάμων, γεν. ονος, ον (κάλον, βαίνω). Ὁ ἐπὶ τοῦ ξύλου βαίνων, ἤτοι περιπατῶν, καλοβαθριστής. Μανέθ, Δ'. 287. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. (Γ'. 15.) Κωλόβαθρον, λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο ξύλον μακρὸν ἔχον καὶ ἕτερον ἐν τῷ μέσῳ πλαγίως κείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατῶντες δύνανται νὰ περιπατήσωμεν αὐτοῦ, καθὼς καὶ μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς πόδας· ὄθεν, καλοβαθρίζω, περιπατῶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ξύλων· καὶ, καλοβαθριστής, οῦ, ὁ, Ὁ ἐπὶ τοῦ τοιούτου ξύλου περιπατῶν, Grallator, Ἀπτ. Che va su i trampoli, Ἰταλ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. Δ'. 104. «οἱ δὲ γύπωνες ξυλίναν κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο».

* Καλοβάτης, ου, ὁ = καλοβάμων.

* Καλόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις περιῇ καλὴν ζωήν. Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτ. Μ. 2.

Καλογνώμων, ονος, ον, (καλός, γνώμη). Ὁ καλοὺς, εὐγενεῖς στοχασμοὺς καὶ φρονήματα ἔχων. καλόγνωμος. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Καλοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. Καλὸς διδάσκαλος, ἢ ὁ τῶν καλῶν διδάσκαλος. ἀμφ.

* Καλοεργός, όν. Ἡμῶν καλὰ ἢ ἀγαθά. Μανέθ. 4, 291.

Καλοήθης, ες (ήθος). Ὁ καλόν ἦθος, ἢ καλὰ ἤθη ἔχων. Ἀντίκ. τῷ κακοήθης· Ἀντωνῖν. Α'. 1.

Καλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ = καλλίθριξ. Γραμματ.

Καλοιωνιστος, ον (οἰωνίζομαι). Ὁ καλοῦ οἰωνοῦ ὤν. μὲ καλὰ σημεῖα· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 721.

Καλοκαγαθία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ καλοκἀγάθου· ἐγκαθότης, εἰλικρίνεια, δικαιοσύνη, ἐμπιστοσύνη.

Καλοκἀγαθικός, ἡ, όν· κυρίως. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν καλοκἀγαθον· ὑποαίρεσις καλοκἀγαθικὴ. Πολύβ. Ζ'. 12. ἀλλὰ παρὰ Πλουτάρχ. καὶ ἄλλοις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ καλοκἀγαθος.

Καλοκἀγαθος, ον. Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός· καὶ θόλου δὲ ἐκφράζει τὸν καλὸν καὶ τίμιον ἄνδρα, τὸν γενναῖα καὶ εὐγενῆ φρονήματα ἔχοντα τὸν ἄνδρα, καθὼς πρέπει νὰ ἦναι. Ἀνὴρ, ἀγαθὸς, τίμιος, εἰλικρινής, ὁ καθαρὸν καὶ ἀδόλου καρδίαν ἔχων· ὁ πρὸς τὸ καλὸν πάντοτε κλίσιν ἔχων. καλοπροαίρετος, ὁ πρὸς τὸ καλὸν προαίρεσιν ἔχων. Ἔστε δὲ ἐκλαμβάνεται ἰδιαίτερως καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἀνδρεῖος, γενναῖος, ὡς καὶ τὸ, Ἀνδραγαθία. 2) Ἐξαιρέτως θέ τ' Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι ἐνεγέντο καλοκἀγαθοι, οἵπερ Λατῖν. Optimates, οἱ ἐκ καλοῦ γενοῦς (καλῆς φαμιλίας) κατάγόμενοι· οἱ εὐγενεῖς, οἱ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν ἔχον ες· οἱ ἐκ μεγάλου γένους ὄντες, ἤτοι Πατρίκιοι. παρὰ τῶν ὁποίων ἀπητεῖτο νὰ ἦναι τὸ ἐξωτερικόν τους ἀνάλογον μὲ τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ Ξενοφ. (Κυρουπ. Α'. ε'. 11.) μεταχειρίζεται ἔτι τὸ «καλὰ κἀγαθὰ ἔργα», ἀντὶ τοῦ καλὰς καὶ ἀγαθὰς πράξεις, ἐπιχειρήματα. Ὁ Πλάτ. ἐν Γοργ. 465. συνάπτων τοῦτο μετὰ τοῦ «ῥήτορα νομον ἄνδρα περὶ γῆν καὶ καλὸν καὶ ἀγαθὸν» δηλοῖ τὸν, Γεωργικὸν, τὸν ἐπιτήδειον δηλαδὴ καὶ καλὸν γεωργόν, τὸν τὰ περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμελούμενον. Συχνότατα ἀνελύετο εἰς τὸ καλὸς καὶ ἀγαθός. Ὁ τονισμὸς καλοκἀγαθός ἐπιφαλῆς ἐστι.

Καλοκοπέω, ῶ (κάλον, κόπτω). Κάλα, ἤτοι ξύλα κόπτω. Ἡσύχ.

Καλολογία, ἡ· = καλλιλογία. ἀμφ.

Καλομασχαλος, ὁ, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 9. Ἐσχόλιν. ἀνεγν. ὅπου ὁ Πίνιος, κοιλομασχαλος, ὀρθῶς ἀνέγνωσεν.

Καλομορφος, ον, = καλλίμορφος.

Κάλον, τό, Ξύλον. μᾶλστ. δὲ ξηρὰ ξύλα δι' καῦσιμον. ἢ στερεὰ ξύλα πρὸς κατασκευὴν τραπεζῶν κ. τ. τ. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 112. Ἡσιόδ. Ἔργ. 429. Συνδ. πλουτ. «Πέλλ' ἐπιπαμπύλου κάλαι, καὶ Ἰων παρ' Ἀθην. «Καὶ τὰ κάλα καὶ τοὺς ἀνθρακας». ὅπου πρότερον, κάλα, ἔκειτο ὄθεν, κάλινος, ξύλινος· πρβλ. καὶ κήλον. (Ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, κυρίως τὸ καύσιμον, πρὸς καύσιμον χρησιμεῦον, ἀντὶ καίλον· ὡς θάλος, ἀπὸ τοῦ, θάκω).

* Καλόν, ὡς Ἐπίρ. Ζ. Καλός.

Καλοπάδιλα, τά. Παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ'. 103 ἀντὶ, καλὰ πέδιλα· ὡραῖα παπούτσια.

Καλοπόδιον, τό. Σκυτοτομικὸν ἢ σκυτικὸν (παπουτσίδικον) ἐργαλεῖον, ὁ ξύλινος ποὺς παπουτσιοῦ, καλόπιον. Πλάτ. Συμπ. 15. «Ἔχω τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸ καλόποδα λαιάνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας». Γαλην. Θεραπευτ. Θ'. «ἔπειδοι μὲν οὐτε ζητοῦσιν οὔτε ἴσασιν· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἐνὶ καλαπόδι πάντας ὑποδύουσιν» ὡς τὸ τῆς συνηθείας νοεῖς ἕνα καλόπι τὰ ἀπεριόστ. (ἢ τὰ βάλλουσιν) ὅλους. Ὑποκορ. τοῦ καλόπους.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλοποιέω, ῶ. Καλόν, ὡραῖον ποιῶ· καλῶς πράττω, καλὸν ποιῶ. ἀμφ.

*Καλοποιός, όν (ποιέω). Καλῶς ποιῶν, ἢ πράττων.

Καλόπους, οδος, ὁ (κᾶλον, πούς). Ὁ ἑλίνους ποῦς, τὸ καλούμενον τῶν ὑποδημάτων, γράφεται καὶ καλάπους, καὶ καλαπόδιον. Ζητ. ἀνωτέρω.

*Καλόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδος, (καλός, πούς). Μὲ καλὰ ποδάρια.

Καλοπρόσωπος, ον· = καλλιπρόσωπος.

Καλορρημοσύνη, ἡ· = καλλιῤῥημοσύνη. Σχόλ. Ὁμήρ.

Καλός, ἡ, όν· ταυτὸν τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὡραῖος, Ἀπὸ Ὅμρ. συχνότατα ἐν χρήσει, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, πρωτίμων, ἐν συντόμῳ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἐπὶ παντὸς ὑποπίπτοντος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ὅθεν, ὡραῖος κατὰ τὴν θέαν. »Καλὸς δέμας« Ὅμρ. ὡραῖος κατὰ τὸ εἶδος, τὸ σῶμα· καὶ παρὰ τ. Λυγῥρ. »καλὸς τὸ εἶδος« οὐχὶ σπανίως καὶ μετ' ἀπρμφτ. ὡς »καλὸς εἰστοράσασθαι« κ. τ. τ. Ὅμρ. Ὅταν ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. τὴν Λξ. ἐπὶ ἀνδρῶν, τὴν συνδέει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὴν ἡμέτερα Ἰλδ. Φ, 108. Ὀδσ. Ζ, 276. Α, 301. Γ, 199. Εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὅμρ. καὶ ὡς ἐπίθ. Ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος, ἡ ὅπλων, σκευῶν, ὡρῶν, οἰκοδομημάτων, τοποθεσιῶν, τόπων. Πολλαχοῦ πρέπει καὶ νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ θελκτικοῦ, ἐρασμίου, φιλικοῦ, χαριτωμένου, ἡδονικοῦ. »Τὸ καλούμενον ὡς τὸ κάλλος. Ἡ ἀρετὴ· ὅθεν πᾶν ἐν ἀνθρώποις καλὸν· καλὸν χωρίον ὡραῖος, ἡδονικὸς τόπος, ὡραία, θελκτικὴ τοποθεσία· »τὰ καλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. λέγονται αἱ ἀπολαύσεις, τὰ θέλγητρα, αἱ ἡδοναὶ τῆς ζωῆς, ὅ,τι κάμνει τὴν ζωὴν ὡραίαν, καὶ ἡδονικήν· οὕτως ἔχει ἤδη ὁ Ἡρδτ. Ι, 207. Schneid. Ξενφ. Κπ. 7, 2, 13. ὅθεν »καλὰ πάσχω, ὡς τὸ μεῦ πάσχω« εὑρίσκομαι καλά. Ἐπὶ συνιόντων, εὐτυχεῖς, εὐτυχῶς προλέγουσαι. 2) Ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χρῆσιν· ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, καλὸς πρὸς διωρισμένον τινὰ σκοπόν. »Λιμὴν« Ὀδσ. Ζ, 263. Ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα εἰς τὰς ἀκολούθους ἐκφράσεις. »ἐν καλῷ ὑπκτ. τόπῳ ἢ χρόνῳ. Εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν ἢ τόπον, καὶ μετὰ τ. γενικ. »ἐν καλῷ τινος ἁρμόδιος, ἱκανός, καλὸς διά τι πρᾶξιν· »ἐν καλῷ τοῦ πολέμου εἰς τόπον πολλὰ ἐπιτήδειον διὰ πόλεμον. Θκδ. Γ, 92. Παυτν. Ζ, 18. Οὕτω καὶ »καλόν εἰστι, ἢ, πρός τι« καὶ »εἰς καλόν, ἢ, εἰς κάλλιστον« εἰς τὸν ἁρμόζοντα καιρόν. Σοφ. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 275. Β. Bornem. Ξενοφ. Συμπσ. 1, 4. πρβλ. 5. καλῶς. 3) Ἐπωτερικὸς καὶ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος. Ζητ. Ἀγαθός. 2) Ἠθικῶς, λέγεται ὁ χρηστοήθης, καλοήθης, πρέπων, τίμιος, δίκαιος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐγενής, ἐξαίρετος, ἀξιέπαινος, θαυμάσιος παρ' Ὅμρ. τὸ αὐτὸ μόναν »καλὸν, καὶ, οὐ καλὸν ἄστιν πρέπει, ἁρμόζει ἢ δὲν πρέπει, δὲν ἁρμόζει· παρὰ τοῖς Ντρ. ἐπὶ πασῶν τῶν ἐσωτερικῶν ἰδιοτήτων, ἐξαίρετος, ἔντιμος, ἐπαινετός. Τὸ καλὸν τὸ ἠθικῶς ὡραῖον, ἡ ἀρετὴ, ἡ τιμιότης· οὕτω καὶ τὰ καλὰ = τὰ καλὸν, τὸ ἔνδοξον, τὸ ἔντιμον, καὶ ἐπαινετόν· ἀλλὰ καὶ = αἱ καλαὶ, εὐγενεῖς, ἔνδοξοι, γενναῖαι πρᾶξεις, ὅτε καὶ τὰ κακὰ ἔργα λγτ. καὶ ἀντίκτ. τῷ τὸ αἰσχρὸν ἢ τὰ αἰσχρά· τὸ δὲ τὰ καλὰ τινος = τὰ προτερήματά τινος· πρβλ. Καλοπάγαθος. 4) ὁ καλὸς ἢ καλὴ, καὶ χωρὶς δὲ ἄρθρου = ὁ ἐρώμενος, ἡ ἐρωμένη· ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. »Νίκησε καὶ ὁ καλὸς μου« καὶ παγκτν. Μέ ταύτην τὴν προσθήκην ἐνέγραφον συνήθως οἱ ἐρῶντες τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωμένων τους εἰς δένδρα, εἰς τοίχους καὶ παράθυρα. Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχρ. 104. Σφκ. 98. Creuzer Platin de pulcro, p. XXV. β) τὸ καλόν = καλῶς. Valck Θερτ. 3, 3. Jac. Καλλμ. ἐπ. 8. Πλτρχ. Ἐρωτ. Αἰλν. π. ἱστ. Γ, 10. 5 Ἐπρ. καλῶς, Ὡραίως, εὐπρεπῶς, κοσμίως, ἡδονικῶς, εὐαρέστως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ εἰς ἠθκ. σημασ. ἁρμοδίως, πρέπων, καθὼς ἁνήκει, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον. Ὀδσ. Β, 63. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. παντοῦ τὸ καλὸν καὶ καλὰ ὡς ἐπῤῥ. μάλστ. »Καλὸν ἀείδειν ἐνδόξως, ἐξαίρετα, ἔντιμος. »Καλῶς ἔχειν« Εὑρίσκομαι καλὰ, χαίρομαι ἄκρον ὑγείαν, εὐδοκιμῶ, πηγαίνω καλὰ εἰς τίποτε, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. Στέκεται καλὰ, ἁρμόζει, προξενεῖ τιμήν. »Καλῶς ἔχειν εἶναι καλὰ, πηγαίνει καλὰ, καλὰ καὶ ἅγια· ὡς συγκατάνευσις καὶ συναίνεσις· καὶ ὅταν θέλωμεν νὰ φανερώσωμεν εἰς τινα, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ· φθάνει, εἶναι ἀρκετόν· ὅθεν καὶ πολιτικῶς καὶ κοσμίως ἀποβάλλοντες, ἢ μὴ δεχόμενοί τι· καλὰ καλὰ, τὸ τῆς συνθ. ἀλλὰ καὶ πάνυ καλῶς, ἀμέλει καλῶς, κάλλιστα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνότατα εἰρωνικῶς, καὶ μετὰ πολιτικῆς ἀρνήσεως, ἀποδοκιμάσεως, Bergl. Ἀριστφ. Ἱππ. 344. Σχόλ. Ἀριστφ. Βπρχ. 511. 515. Εἰρ. 1225. Θκρτ. 15, 3. Casaub. Δγν Λρτ, 2, 76. — »Καλῶς γίγνεται« πηγαίνει, ἀποβαίνει καλῶς. »Καλῶς ποιεῖς« μετὰ Μτχ. Καλὰ κάμνεις, ὅπως, ὅτι· ἢ ἔχεις δίκαιον, ὀφείλεις, ὅτι... Μετὰ τ. γενικ. »καλῶς τινος καθίστασθαι, κεῖσθαι, ἔχειν« Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν διά τίποτε. Εἶμαι, πηγαίνω καλὰ διά τίποτε, ὡς πρὸς αὐτό. Συχνὰ συνεδέετο καὶ τὸ εὖ, ὡς, μεῦ καὶ καλῶς Συχνὰ εὑρίσκεται καὶ τὸ κακλῆ καλῶς Ἀριστφ. Ἀχρν. 254. Εἰρ. 1330. Ἐκκλ. 730. ὡς καὶ τὸ Λτνκ. bella belle. Πλαῦτ. 6) Παραθετικά· Συγκρ. Καλλίων, ον, Ὅμρ. ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τὸ ἑνώνῃ μὲ τὸ, ἀμείνων, καὶ, μείζων. Ὑπρθτκ. κάλλιστος, η, ον. Ὅμρ. τὸ σπάνιον καλλιώτερος (τῷ καὶ τῆς συνθ.) ἔχει ὁ Θκδ. 4, 118. ἀλλ' ὁ Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 136. τὸ λέγει ἴδιον μόνον τῶν μετγιστρ. 7) Ἐν ταῖς συνθέσεσιν μτχρζτ. οἱ ἄριστοι Συγγραφ. πάντοτε τὰς ἀρχικὰς συλλβ. καλλι- μέσον οἱ πολλὰ Ντρ, μάλιστα δὲ Ερμτγρ. καλο- (κατὰ τὸν Doederl. συγγν. τῷ καινός· ἀστεῖαν ἐτμλγ. δίδει ὁ Πλτ. Ηρατ. σ. 416.) Β.) [Παρ' Ὅμρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἰαμβγρφ. ἔχει τὸ καλὸς τὴν πρώτην συλλβ. πάντοτε μακράν, ἀλλὰ παρ' Ἡσθ. ἐξ ἐχει αὐτὴν βραχεῖαν· Ἐργ. 63. Θγν. 585. παρὰ Πινδρ. καὶ τ. Ἀττ. ἔχει αὐτὴν συνθ. βραχεῖαν, ἐξαιρ. σπανίων τινων χωρίων τῶν Τραγικῶν. Αἰσχ. Ὁ. Λξ. 14. σ. 652. C. Herm. Σοφ. Φιλκτ. 1287. παρὰ τοῖς Ἐλγ. ἐπιγρ. καὶ τοῖς Βουκολ. ποιηταῖς διφορεῖται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ἐν τῇ θέσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχεῖα. Jac. Αρ. p. 761. Εἰς τὰς ὁλίγας συνθ. ἐκ τοῦ καλὸς εἶναι τὸ Α πάντοτε βραχύ.)

Κάλος, ὁ· συνηθέστ. τὸ. Ἀττ κᾶλως, ω, ὁ. Σχοινίον, σχοινὶ τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 260. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. πλθντκ. (υυ)

*Καλόστροφος, ὁ (κᾶλως, στρέφω). Ὁ στρέφων τὸ σχοινί.

Καλοσύμβουλος, ον. Ὁ καλὴν συμβουλὴν δίδων· Πρόκλ. παράφρ.

Καλότης, ητος, ἡ· = κάλλος. Πλούταρχ. Σπν. Λξ.

Καλοτίθηνος, ον (τιθήνη). Καλότροφος, ὁ καλῶς τιθηνῶν, καὶ ὁ καλῶς τιθηνούμενος, (κακοκείρης.

Καλοτύπος, ὁ· = φρυαλλίπτης. Ἡσύχ.

*Καλούφαντος, ον (ὑφαίνω). Ὡραίως ὑφασμένος. Σχόλ. Σοφ. Τρχν. 603.

*Καλοφόρος, ον (κᾶλον, φέρω). Ὅστις φέρει ξηρὰ ξύλα.

Καλόφρων, ονος, ων (φρήν). = εὔφρων. Βαλλωνιῶν. Ἡσύχ.

Καλπάζω, Μ. άσω (κάλπη). Ποσσεύω, πηλαλῶ. Λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὁπόταν τρέχει εἰς τὰ τέσσαρα, ὡς λέγομεν, ὁ ἐστὶ πηδητικῶς τρέχει. Γαλ. Galoper. Ζητ. κάλπη, ἡ· καὶ, παρακαλπάζω.

Κάλπασος, ἡ. Ζητ. κάρπασος.

Κάλπη, ἡ. Τὸ πρέξιμον, κόσσευμα, πηλάληθρα τῶν ἵππων. »Ὧν« κάλπηισιν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνίζεται ἱππικοῖ, ὁπότε ὁ ἀγωνιστὴς ἐφ' ἵππου τρέχων, ἀφ' οὗ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σκοπὸν (εἰς τὸ σημεῖον) ἐπηδοῦσε κάτω, καὶ πιάνων τὴν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἐπλησίαζε δρομαίως μετ' αὐτῆς εἰς τὸ σημεῖον. Παυσαν. Ἠλιακ. Β'. 9. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἵππος, κάλπη, καὶ, κάλπις, λέγεται. 2) = κάλπις. Στάμνι ἐκ χερὸς, φιάλη.

*Κάλπιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κάλπις.

Κάλπις, ιδος, ἡ. Τρία, στάμνος, σταμνίον διὰ νερόν· αὐτλημα, κουβᾶς. Ὀδσ. Η, 20. Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 107. ἐν Ὀδσ. ἡ Αἰτν. κάλπιν παρὰ Πινδρ. κάλπιδα. Ἔτι δὲ, καὶ εἶδος ποτηρίου, φιάλη ἐν ᾗ ἐῤῥίπτοντο οἱ ψῆφοι ἐν τῷ ψηφηφορεῖν. Jac. ap. p. 309. καὶ Στάμνος, ἡ ἀγγεῖον τι εἶδος κεφαλῆς ἔχει, ἐν ᾧ ἐναποτίθεσται τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων νεκρῶν σωμάτων στάκτην. Πλούταρχ. Μαρκελ. Παρὰ τοῖς Ντρ. καὶ κάλπη. Ἡ λέξις εἶναι κατὰ τινας συγγενὴς τοῦ, καλύβη, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ κοίλος, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πολλὰ ἀμφβ.)

*Κάλπος, ὁ = κάλπις. Σπανιώτ. τυπός.

Κάλτιος, ὁ. Ὅθεν τὸ Λατιν. Calceus, τὸ Ῥωμαϊκὸν ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον οἱ λοιποὶ Ἕλληνες κυπόδημα κοίλον ἔλεγον· ἐπειδὴ καὶ τοῦ, κάλτιος, κυρίως εἶναι Σικελικόν. Σαλμάσ. εἰς Τερ. Πελυδ. Σ'. 90. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ, καλτίεις, καὶ, καλτίειος, παρὰ Πλουτάρχ. γεγραμμένου· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κάλτσα, καὶ κάλτσα, ἡ· τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἐξ ἐρίων ἢ ἐκ βόμβακος ὑποδημάτων λέγεται.

Καλύβη, ἡ (καλύπτω). Οἰκίσκος χωρικὸς, καὶ πᾶν ἀγροικικὸν οἰκοδόμημα· μικρὸν καὶ ποταπὸν σπητάκιον, στεγὴ· ταρσῶκι, οἰκίσκος ἁπλοῦς εἰς τοὺς στύλους. Ἡρόδοτ. Κ', 16. Ἔτι δὲ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Παστὰς, καὶ, Θάλαμος. Ἀπελλιόν. Ἀργ. Α'. 775. ἀνώμφαι ἐεργόμεναι καλύβῃσιν. Ἐλέγετο ἔτι καὶ ὁ ἐν τοῖς θεάτροις οἰκίσκος, ὅπου ἐνεδύοντο οἱ ὑποκριταί.

Καλύβιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, καλύβη. Διον. Ἁλικ.

Καλυβίτης, ου, ὁ (καλύβη). Ὁ ἀπὸ τῆς καλύβης ὤν· ὁ ἐν καλύβῃ κατοικῶν. Στράβ. Ζ'.

Καλυβοποιέω, ῶ (ποιέω) καὶ, καλυβοποιοῦμαι, καλύβην ποιῶ.

Καλύβος, ὁ· = καλύβη. Ἡσύχ.

*Καλύβων. Θεμετικὸν τοῦ καλύπτω τ. ὁ. 8.

*Καλυδναῖος, = ἀρχαῖος. Ἡσύχ.

*Καλυδών, ῶνος, ἡ. Περίφημος πόλις τῆς Αἰτωλίας. Ἰλ.

*Καλύκειος. Ἐπῖτ. ἐκ τοῦ καλυξ.

Καλύκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κάλυξ.

Καλυκοστέφανος, ον (στέφανος). Στέφανος ἐκ καλύκων ἢ ἐκ ῥόδων συνθεμένος. Λυδολογ. Ὁ ἔχων τοιοῦτον στφν.

Καλυκώδης, εος, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κάλυκι, ἢ ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κάλυκος ὤν. Θεόφρ. Γ'.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ τὸ πρόσωπον ῥόδῳ ὅμοιον ἔχουσα, τῆς ὁποίας ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, εἶναι ὡσὰν τριαντάφυλλον. Ὅμηρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τμ. Δήμητρος, 8, 420. Ἀγροδίτης 285. καὶ Ὀρφ. ἐν Τμ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καλύωπος, εὐόφθαλμος.

Κάλυμμα, τό (καλύπτω). Σκέπασμα, πᾶν ζητ. καλύπτει, σκεπάζει τι, μάλιστ. α) Γυναικείας στολισμός, κουκούλιον, (καυκούλα, καστιούλα) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 530. καὶ Ἰλιάδ. Ω, 93. περὶ τῆς λυπημένης Θέτιδος «κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων κυάνεον». τοιοῦτον ἐνεδύετο ἐν καιρῷ λύπης δι' ἀποθανόντα ἀντὶ τῶν «κρηδέμνων». Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 42. πρβλ. καλύπτρα. Ὁ Δικαίαρχος (Hudsoni p. 16.) ἀναφέρει περὶ τῶν γυναικῶν τῶν Θηβῶν οὕτω· «τό τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε προσωπεῖόν δοκεῖν πάντα τὸ πρόσωπον κατεληφέναι· εἰ γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαίνονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱματίοις· φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσαι λευκά». Ἆρα τὸ κάλυμμα ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ἓν μέρος τοῦ ἱματίου, ὥσπερ ἐκεῖνο τῆς κάππας, τὸ κουκούλιον ἢ καστιούλα, λεγόμενον, τὸ ὁποῖον περισκεπάζει ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, καθὼς καὶ τὸ Μαμούδι τῶν γυναικῶν. β) στρογγυλόντι δίκτυον τῶν ἁλιέων ἐν εἴδει σάκκου. γ) τό κρανίον, ὡς σκέπασμα τοῦ ἐγκεφάλου. δ') ἡ τσέγλα, ἡ πέτσα τῶν καρπῶν. ε) ὁ τύμβος, ὁ τάφος, τὰ μνημόρι.

Καλυμμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κάλυμμα.

Κάλυξ, υκος, ἡ (καλύπτω). Ἄνθος ῥόδου μεμυκός· ἢ ἄνθος ῥόδου μήπω ἀνεῳγός (βομβοῦκι). Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο κάθε λερός, ἐμφύλλιον, ἀπκάριον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον περικλείει τὸν σπόρον, καρπόν, τό βλάστημα ἢ τό ἄνθος τοῦ φυτοῦ· ὅθεν παρ' Ὁμρ. Τμν. Δμτρ. 428. «καλύκεσσ λαχεμάκαια καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1402. «σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν». ὁπότε ὁ σπόρος ἐκβάλλει φύτρον, ἤτοι ἄρχεται τό φυτρώνη. πρβλ. Σοφ. Οἰδ. τ. 25. «Γῆς ἐχούσης πολὺν καὶ καλὸν ἐν κάλυκι σπάχνην». Πλουτάρχ. Εὐμ. 6. «Πάντ' ἐν γαίᾳ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1065. «Κάλυκες ἔγκαρποι χθονός». Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 25. ἐξαιρέτως δέ λέγεται ἐκείνη ἡ θήκη τοῦ φυτοῦ, ἤτις περικλείει τό ἄνθος, τό ὁποῖον ἡ συνήθεια, βομβύκιον καὶ βομβυκίου, λέγει, διότ ἔχειν τό εἶδος τοῦ βόμβυκος. Ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἀλιευτ. Α'. 123. διαιρεῖ τό κάλυκες, καὶ Ἀνθεμ· καὶ ὁ Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Ε'. 22. «Ἐν κάλυκι ἀπείου». λέγει. Ἆρα λέγεται καὶ τό, ἀνοίγειν ἀρχόμενον ἄνθος. 2) Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ. 401. κάλυκες. = κόσμημά τι γυναικεῖον, ἢ λεγομένη σύριγξ, ἤτις, περιλαμβάνει τούς πλοκάμους, ἢ εἰς ἣν καταλείεται ἡ πρύμνη· περὶ τῶν ὁποίων δέν εἶναι τε περισσότερον γνωστόν, ἐκτός ὅτι ἦσαν μεταλλινοι, ὡς ἐκμαζόμενοι «ἔργα Ἡφαίστοιο» ἴσως εἴδος σεσυλαμένου ὁμοιαζόντων μέ κάλυκας καὶ Τμν. Ἀφρδτ. σ. 7. 164. (υ–) τό νύπεϊ κάλυκας». Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διά τοῦ, ὑπό τήν ηλείδα.

* Καλύπτειρα, ἡ, ὡς τό καλύπτρα. Σκέπη, κυρίως δέ Θηλκ. τοῦ ἑπμν.

Καλυπτήρ, ῆρος, ὁ (καλύπτω). Κάλυμμα, σκέπασμα, σκεπαστή. 2) Καὶ τό κερκιδίον δι' οὗ σκεπάζουσι τούς ὄρφνους τῶν οἰκιῶν. Διονύσ. Ἁλικ. ε'. 92. ὅθεν

Καλυπτήριον, τό. Ἐπίθημα, πῶμα, σκέπασμα, κάλυμμα, σκεπαστή, ἰδ. τ. τ. τοῦ καλυπτήριος, Οὐδέτ.

Καλυπτός, ή, όν. Ῥητ. Ἐπστ. ἐκ τοῦ καλύπτω. Σκεπαστός, σκεπασμένος. 2) Περίτι ὠν, περικυκλῶν τι, περιδεδεμένος 'περικεκαλυμμένος περίτι. Σοφ. Ἀντγ. 1011. ὅπλα ὁ Βρ. ἀσφλμν. ἐξηγεῖ. Σκεπάζων, καλύπτων.

Καλύπτρα, ἡ. Σκέπασμα· ὡσὲ ἀνοιγερᾶς καλύπτρας. Αἰσχύλ. Χοηφόρ. 807. ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος σκότους. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἓν γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πολλὰ λεπτόν, τό ὁποῖον ἐκάλυπτε τό πρόσωπον, ἀλλ' ἐδύνατο διά τούτου καὶ νά βλέπωσι (καθὼς π. χ. ἡ σκέπη, τό Ζαβόνιον) Ἰλ. Χ, 406. «--ἡ δέ νιν μήτηρ τίλλε κόμην, ἀπό δέ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην τηλόσε». Ὀδσ. Ε, 232. Κ. 545. Πρβλ. κάλυμμα, κρήδεμνον. ἐν (καιρῷ θρήνου ἦ αὕτη μαύρη, ὡς ὁ Πολυαιν. Γ', ς, 3. λέγει «καλύπτραν ἔχων μέλαιναν. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α', 760. «καλύπτρης ἐρύεινα». = πειρᾶν. 2) «θαλερὰ καλύπτρα» = Σκότος περισκεπάζον. ἢ νύξ. Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Καλύπτω, Μ. ψω. Σκεπάζω, κρύπτω· περικαλύω, περιλαμβάνω. Ἰλ. Π. 735. «Πάτροῦ περὶ χεῖρ' ἐκάλυψεν», περιέλαβεν, ἔπιασεν ὅλην τήν πέτραν μέ τήν χεῖρα του. «Τέλος θανάτοιο, γαῖα ἐκάλυψέ νιν ὁ θάνατος, ὁ τάφος τόν ἐσκέπασε. Ὅμρ. ὅστις καὶ μετφρ. ἐπί βαθείας λύπης, καταλαμβανούσης ψυχήν σήν λέ. μετχρζτ. «Πένθος, ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψέ νιν. Ἡ συνδ. Σύντξ. τινά τινι καλύπτειν Σκεπάζω τινά μέ τίποτε· καὶ μετά δοτῆς Αἰτκ. «τόν δέ σκότος ὅσσε κάλυψεν. Ἰλ. καὶ τινί τι· «κάππαλυψεν οἱ πτύγμα πέπλοιο ἐξάπαλυστεν ἐπ' αὐτόν» ὡς σκέπην τήν ὄψιν τῆς σκέπης. Ἰλ. Ε. 715. καὶ πᾶσιν οἱ καλύψωσι Ἰλιάδ. Φ, 321. οὔτε καὶ «πάσας ἀμφίτυτε», καὶ, προσθετικός «καλύπτεινα βάζω πρό τινος ἢ περί τινα τήν ἀσπίδα μου διά νά τόν ὑπερασπισθῶ. Ἰλ. Ρ, 132. Χ, 313. Μέσ. Σκεπάζομαι μέ τίποτε πτηνόν καὶ ἐν τινι· Ὅμρ. καὶ ἄνευ πτωτ. Ὀδτ. Κ, 53. 2) Μετφρ. = ἀμαυρόω. Σκοτίζω, ἀτιμάζω, ἀμαυρόνω τήν τιμήν τινος. Ὑπερβάλλω· ἀλλά καὶ, ταπεινόνω, ῥίπτω εἰς δυστυχίαν, ποιῶ δυστυχῆ. Σοφ. Οἰδ. Κ, 385. (Σχγν. τῷ Καλύφη, κέλυφος, κρύπτω, κλέπτω· Πρβλ. Doederl. Lat. Synon. 1. p. 21. 4. p. 69.)

Καλχαίνω, (κάλχη). Κυρίως, φαίνομαι πορφυροῦς, σκοτεινόχρωμος, μελανόχρωμος, ἢ μέλας, σκοτεινός. ἐξετ. Ἔχω τήν θεωρίαν, γαίνομαι, ὡς ἡ κυματοκμένη θάλασσα. Εἶναι δέ ἐν χρήσει μόνει ἡ μετοχ. σημαστ. Εἶμαι εἰς σκοτεινήν καὶ τετραγμένην διάθεσιν, κατά βάθος μερικῶς, εἶμαι εἰς βαθεῖς στοχασμούς, μεγάλους στοχάζομαι, συλλογίζομαι περίτινος· μεγάλην καὶ βαθείαν σκέψιν ποιοῦμαι. ἐγκωμιῶ περίτινος· συλλογίζομαι τήν μέν οὕτω, τήν δέ ἀλλοίως. φοβοῦμαι· «μή τινος Εὐριπ. Ἡρακλ. ζρ. καὶ Μτβτ. μετά τῆς Αἰτκ. στοχάζομαι, ἐγκωμιάζω κατά νοῦν, καὶ τό στοχάζομαι, κάμνω περί αὐτοῦ κρίσεις. Σοφ. Ἀντγ. 20. καὶ μεγαλως ἐπαινῶ. Δυσερ. 1457. Νίκανδρ. Θηρ. 641. «καλχαίνεται» πορφυροῦς βάπτεται, ὅπου νοῦν. Πορφύρεται, κατά Γλῶσσ. κείται. Πρβλ. Πορφύρω.

Κάλχη, καὶ χάλκη, ἡ. Ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἤτις ἐκ τοῦ βυσσοῦ τῆς θαλάσσης ἀνίσυσα, βαπτει τήν καλλίστην πορφύραν. 2) Ὁ χυλός αὐτῆς, ἤτοι ἡ πορφυρᾶ βαφή. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 391. Ζήτ. ἐν τῷ, Χρυσανθέμου παραβαλ. καὶ τό τοῦ Στράβ. Ιβ'. Σελ. 802. 3) Εἰς τούς Ἰωνικούς στύλους λέγεται ὁ ἑλικοειδής ἢ σπειροειδής κύτος κατά περιφῆν στέφανος, Voluta, Δατιν. Ἐπίτραχ. Χανδλερίου Ἀττικ. Σελ. 38. «Τάς κάλχας τάς ἐπί ταῖς ἐπιστυλίοις ἐξεργάσασθαι». (Συγγν. αὐτ. τό Λτν. cochlea.)

* Κάλχιον, τό. Χῶμα πορφύρας. Σχολ. Νικάνδρ.

Καλχίς, ἡ = χαλκίς. Παρθέν. 13. ἀμφ.

* Καλχόκρηνος, ον (κρήνη). Ὁ ἐκπηγάζων ἀπό τάς κοχύλας τῆς πορφύρας. Αἰσχύλ. Λῦν.

Καλώδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, καλως· μικρόν, ἢ λεπτόν, λαπτόν, σχοινίον, τρχιλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 398. Παρ' Ἀριστοτέλ. κεῖται καὶ Ὄρα μή ἀπορρήξωμεν πάντα τείναντες τό καλώδιον». ὡς τό τῆς συνηθείας ἡμῆ τραβᾷς τό σχοινίον τόσον πολύ διά νά μή κοπῇ. μεταφορικ.

Καλωπός, ή, όν (ὤψ). Ὅστις ἔχει ὡραίαν ὄψιν, εὔμορφον πρόσωπον.

* Καλῶς, Ἐπῤῥμ. ἐκ τοῦ καλός· ὅπερ ἰδέ.

Κάλως, γεν. κάλω, Αἰτ. κάλων, ὁ. Σχοινίον χονδρόν τοῦ πλοίου, παράγγι, γούμενα. Κάθε σχοινίον, κάθε τριχιά. «Ἀπό κάλω πλεῖν». Θουκυδ. = Ῥυμουλκέω, τραβῶ, σύρω τό πλοῖον ἐπί τά ἐμπρόσθεν μέ τό σχοινίον ἀντί μέ τά κωπία. ἀπό τῆς ξηρᾶς, μέ τό Γενδέκι. Πρμθ. «Πάντα κάλων κινεῖ, ἐντείνειν, ἐξιέναι, ἀνασείειν. βάλλειν ὅλας τάς δυνάμεις, πασχίζειν μέ κάθε τρόπον, μέσον, διά νά βάλῃ εἰς κίνησίν τι. Hüsler ἐν Ἀρατῷ. Ἱππ. 766. «Σείειν κάλωσι ἁπλοΐου τά παιδί. Πλάτ. εἰς Σίσυφ. «Πάντα κάλων ἐφέντες». ἐντείναντες ἢ κινήσαντες. Παροιμ. ἐπί τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. Παρῆκται δέ ἀπό τῶν τά σχοινία ἢ τά ἄρμενα χαλώντων ναυτῶν. ὅ Ὅμρ. καὶ ὁ Ἡρόδ. μετχρζντ. τόν Ἴωνα. τύπον, ὁ κάλος μάλιστ. πλθντ. «ἄλφει, κάλουσι. Ὁ δέ Ἀπλ. Ῥῆ. ἔχει καὶ τό πλθντ. κάλωσι. (υ–) ὅθεν

Καλωστρόφος, ον (στρέφω). Ὅστις στρέφει, στρίφει τά σχοινία, τά παράγγια, ταῖς τριχιαῖς· σχοινᾶς, (χαλάστης, Τουρκ.) Πλούταρχ. Περικλ. 12.

* Κάμ, Ἐπ. κατά συγκ. ἀπό τῆς κατά πρό τοῦ μ, κάμ μένω, Ὀδσ. Τ, 2. Ἡσδ. Ἔργ. 411. κάμ μέσσον. Ἰλιάδ. Λ, 172.

Καμακίς, ου, ὁ (κάμαξ). Παρά Θεοφράστ. Η'. Εἶδος σίτου, τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος γίνεται πολλά ὑψηλός, καί διά τοῦτο τόν κουρεύουσιν, ὁ δέ καρπός πολλά μικρός.

Καμακόω, ον (κάμαξ). Ὁ ἐκ τῆς κάμακος κατασκευασμένος· ὅθεν εὔθρυπτος. Ξενοφ.

* Καμάκιον, τό, Ὑπερτκ. τοῦ ἀλλ.

Κάμαξ, ακος, ἡ, καί, ὁ. Καμάκι, Ἐν κομμάτι ἀπό ξύλον μακρόν, ὀρθῶς ἱστάμενον, καθώς π. χ. τά ξύλα δι' ὧν στυλόνομεν τά κλήματα, καί τάς δενδράδας· καί ἑπομένως, Δόρυ, κοντάρι, ῥάβδος, βέργα, λοῦρος, στύλος παλούδι, σταντσιά· κ. τ. τ. ἐκ τοῦ καμάω, σφενδονίζω· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καμάσσομαι, πτερύσσομαι. Ἡσδ. Ἀσπ. 298. Ἰλ. Σ. 563. «Μέλιναι δ' ἀνά βότρυες ἦσαν· Ἐστήκει δέ κάμαξι δικαιπερὲς ἀργυρέηισιν· ὅπου ὁ Σχολ. γρητ. «Πάσα δέ ἐκεχάραχτο ἡ ἄμπελος, κάμαξιν κύν στύλοις, ἃ εἶσι ξύλα ὀρθά, παραπεπηγότα παῖς ἀμπέλοις· ἢ καὶ Ἡσύχ. τά ὑποβαστάζοντα τάς ἀμπέλους ξύλα. Ἦσαν ἔτι ὁ κάμπιες καὶ ὁρατία ἱππικά, καθώς π. χ. τά τῶν Ἀσιακῶν Δοκρίτια, λεγόμενα. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις βαβδοειδές βλάστημα διωρισμένου φυτοῦ τινος, ἢ ἰσχυρόν τι εἶδον καλάμου, καθώς καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. τό, κάμακαι, διά τοῦ, καλάμους ὄρεις, ἠρμήνευσεν, αἵτινες ἦσαν Δοράτια μακρά ἐκ μαστοκαλάμου· ὅθεν καὶ τό παρά Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. α'. 2. Καλαμοφόροι, εἰ τά τοιαῦτα δοράτια φέροντες· διότι ὁ αὐτός ἐν τῷ Ἱππικ. Ιβ'. διακρίνει τό «Καμάκινον ὄζον ὡς ἀσθενές καί εὔθραυστον, ἐκ τοῦ «Κρατεῖν παλτόν· παρ' ἡμῖν δέ κυριολεκτεῖται ἐπί τῆς προσκολλημένης τῇ τριαίνῃ ῥάβδου, δι' ἧς ἐγρεύουσι οἱ ἰχθύες.

Καμάρα, ἡ. Ὡς καί ἐν τῇ Συνηθ. κάθε τοξοειδές κτήριον, Θόλος· καί ἑπομένως κάθε δωματίον, τοῦ ὁποίου ὁ ὄροφος εἶναι τοξοειδής, ἤτοι ἔχει θόλον· καί ἐντεῦθεν καθόλου, δωμάτιον, ὀνδάκ. καλλάριον, ἀφ' οὗ τό Λατινικ. Camara, τό Ἰταλ. Camera, καί τό Γαλ. Chambre. Γερμ. Zimmer. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Καμάριον, κοιτῶνα· καμάραι (σφαιρικόν ἢ θόλοι) ἴχνος· καί πάλιν. Καμάριον, δῶμα καμαρωτόν· καί ὅλως ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καμάρα, Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. Ἐντεῦθεν κἀθὲ τόπος, ὅστις ἔχει τοιοῦτον καμαρωτὸν ἠτοι τοιοῦτο ξοειδὲς σκέπασμα· ὡς π. χ. παρ' Ἡροδότ. Α'. 199. ρία τοιουτοτρόπως σκεπασμένη ἅμαξα. »Πολλὰ δὲ (γυναῖκες) ἐπὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι· καὶ παρὰ Στράβ. ΙΑ'. Σελ. 758. πλοιάριόν τι ὑποκάτω πλατύ, ἄνωθεν δὲ τοιουτοτρόπως σκεπασμένον, καλῶς καὶ τὰ ἐν τῇ Βενετίᾳ, Γόνδουλαι, λεγόμενα· παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ζ'. κεφ. 5. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, κοιτών. Παρ' ἰατροῖς καὶ τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός. (υυ–) ὄθεν

*Καμαρεύω. Θολόω, ποιῶ τι ὡς καμάραν, συνάζω καὶ βάλλω τι εἰς τὴν καμάραν. Ἰδ. καμαρόω.

*Καμάρινα, ἡ. Λίμνη κ. πόλις τῆς Σικελίας· ὅθεν πρμδ. ἡμὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ μένουσιν ἐπὶ πργμτ. συγχαμερῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι καλήτερων τὰ σιωπώμενα.

Καμάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, καμάρα.

Καμαρπειθής, ἐος, ές (εἰδος). Ὁ καμάρας εἶδος ἔχων.

Κάμαρος, ὁ. Ζήτ. κάμμαρος.

Καμερόω, ῶ· Μ. ὡσω (καμάρα). Ποιῶ τι ὡς καμάραν· καμαρῶ ποιῶ· (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἀδετέρως, καμαρόω, ἀντὶ τοῦ, Ἐναβρύνομαι, καὶ Ἀντέζομαι· μεταφορ. ἐκ τοῦ καμαρωτὸν ποιεῖν τὸ σῶμα.) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καμαρεῖον, σωρεύω, συνάγω, φιλοπονῶ, πορίζω· ὅ ἐστι, φέρω, συνάζω, βάλλω εἰς τὴν καμάραν. = ἐναποτιμεύω.

Καμάρφις, ἡ· = τιμαλφίμιος. Αἰολικ. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, καμάστης, καὶ, καμαστὶς, ἀντὶ τούτου ἔχει.

Καμάρωμα, τό. Τὸ τοξοειδὲς κτήριον, δόλος.

Καμάρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ δόλου κυρτωσις. Τὸ ποιεῖν κυρτόν.

Καμαρωτός, ἡ, όν. Τμτκ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ καμαρόω. Ὁ καμάραν ἤτοι τοξοειδῆ τοῖχον ἔχων· ὁ μὲ καμάραν κτισθείς.

Καμασῖνες, ἡ καμασῆνες, ων, οἱ. Ἰχθύες, σφάιρα. Ἐμπεδοκλ. Λγτ. ὅτι καὶ καμαστῆνες.

Καμάσσω, καὶ Καμασσύω, Σείω, Δονέω, βαστῶ τι μετέωρον καὶ τὸ ταράζω, τινάσσω· ἐκ τοῦ κάμπτω, ὡς καὶ τὸ δονέω, ἐκ τοῦ δόνεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καμάσαι, σεῖσαι· ἐκ τοῦ καμάω, ἢ, καμάζω· καὶ, καμάσσυται, πτερύσσεται· καὶ, καμάτος, βάραθρος· ὅθεν, καμάσιον, καὶ κουμάστιον, τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα.

*Κάματηδόν, Ἐπῤ. (κάματος). Κοπιαστικῶς.

Καματηρός, ά, όν. Ἐπῤ. καματηρῶς (κάματος). Ἐπιμελὴς, ἐπίμοιος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς ἢ ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζεται, νὰ κοπιᾷ, νὰ πονῇ, δουλευτάρης, δυνατός, γερός, παρ' Ἡροδότ. Δ'. 135. »Οἱ καματηροὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅπου ἀπ' ἐκεῖνες κεῖται τὸ, Ἀσπονής. 2) Κοπιαστικὸς, βαρύς, ὁ κόπος, κάματος καὶ κούρασιν προξενῶν, ἀδυνατίζων· ἠγήραιε Ὅμ. Ἴλμν. Ἀφρ. 257. 3) »Καματηρὸν αὐτμένα φυσιόωντες«. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 87. Κεκοπιασμένη καὶ βαρεῖαν ἀναπαυσην ἀναπαύοντες (ὡς τὸ τῆς συνηθ. Λαχανιάζω). Ὡς καὶ παρ' Ἀρρίαν. »Καματηροὶ καὶ πεπονημένοι. κεκοπιακότες, κουρασμένοι. Ἐπὶ δὲ καὶ αὐτοῦ, Ἀθλιος, ταλαίπωρος, δυστυχὴς, ἢ ἀτυχὴς. Ἡρδτ. 4, 135. Ζήτ. κάματος· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ ἐργάτης βοῦς, καὶ ὁ τῆς μετάλλης σκάλης, καὶ καματηρὴ (ημρ.) ἡ μὴ ἑορτάσιμος.

Κάματος, ὁ (κάμω, κάμνω) Ἐργασία (δουλιά). Πόνος, κόπος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, νόσος. 2) Ἡ τῶν μελῶν ἔκλυσις, κούρασις, κοπίασις, ἀδυναμία καὶ νέκρωσις τῶν μελῶν ἢ ὅλου τοῦ σώματος ἀπό τινα μεγάλον κόπον. Σύγκ. παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Ε. 811. 3) καὶ ἡ μετὰ κόπου ἀπεκτημένη περιουσία. Ὀδσ. Ξ, 417. Καὶ' ἔλα = πόνος. (υυ) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀρ' οὗ καὶ τὸ Ἡμερακάματον· ὅ ἐστιν, ἡ πληρωμὴ, ὁ μισθὸς τοῦ κόπου, τῆς δουλιᾶς τῆς ἡμέρας, ὅστις πληρώνεται εἰς τοὺς ἐργάτας· ὅθεν

Καματόω, ῶ· = κάμνω, κοπιάω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καματῶν, κοπιῶν.

Καματώδης, εος, ες (εἶδος). Ὁ κάματον, κόπον προξενῶν, κοπιαστικὸς, κουραστικός. Ἡσόδ. Ἔργ. 586. Κόπον, ταλαιπωρίαν, ἐργασίαν, ἢ ἀσθένειαν προξενῶν. 2) Πάτκ. Κεκοπιακώς, ἀποκαμών, ἀδυνατισμένος, δυστυχὴς, ἀῤῥωστος, φιλάσθενος, ὅστις εἶναι πάντοτε ἀῤῥωστος.

Καμβαίνω, Ἐπν. ἀντὶ, καταβαίνω. Βίων. Εἰσύλ. Δ'. 9. ὅπου, βαμβαίνω, ἐγραφαντίνες, πολλὰ ἀμῤῥίβολον· ὡς καὶ ἄλλαι αἱ λοιπαὶ λέξεις, ἐν αἷς ἡ κατὰ πρὸ τοῦ β, μτβλτ. εἰς κῤῥ. Ἔπρεπε νὰ ἦναι καββαίνω κ. τ. λ.

Καμβαλόν, ἀντὶ, καββαλόν, ὅ ἐστὶ, κατέβαλον. ἀμφ.

Καμβατηθείς, = καταπονηθείς. Ἡσύχ. ἀμφ.

Κάμβει, ταυτὸν τῷ, Παύεται. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, τέμμει, καθέζει, ἔχει.

Καμβολία, ἡ· = καταβολία. Κακολογία, λοιδορία. Ἡσύχ.

Καμβός. Ζήτ. Γαμψός.

Καμβρίζω, ἀντὶ, καταβρίζω, ἀμελῶ. Ἡσύχ.

*Κάμβω. Θεματικὸν τοῦ κάμπω, κάμπτω, κλίνω γόνυ, κάθημαι, ἡτυχάζω· ὅθεν τὸ καμβεῖ.

*Κάμε, ἀντὶ ἔκαμε· ἐκ τοῦ κάμνω. Ὅμρ.

*Καμείρος, ου, ἡ. Πόλις τῆς Ῥόδου. Ἰλ. Β, 656. (υ–υ)

*Καμεῖται, γ'. ἑνν. πρσπ. τοῦ Μέλ. ἐκ τοῦ κάμνω. Ἰλ. Β, 389.

Καμέω, ἀντὶ τοῦ Ἐιεστ. κάμεω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. καμήσω, κέκμηκα, κ. τ. λ.

Καμήλειος, εία, εον (κάμηλος). Ὁ ἐκ τῆς καμήλου, ἀπὸ κάμηλον.

Καμηλέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Κυρίως, ὁ μὲ καμήλους ταξειδεύων παρὰ Στράβ. ΙΖ'. σελ. 1170. Ὁ ἐπὶ καμήλων (ἤτοι μὲ τὰ καμήλια) φέρων τὰς πραγματείας του.

Καμηληλασία, ἡ (ἔλασις). Ἡ ἔλασις, ὄιωξις, ἡ καβαλίκευμα τῶν καμήλων. ἐκ τοῦ

Καμηληλάτης, ὁ (ἐλάτης, ἐλαύνω). Ὅστις διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τὰς καμήλους, καμηλάρης· ἢ ὁ καβαλάρης τῶν καμήλων.

Καμηλίζω, Μ. ἰσω. Τῇ καμήλῳ ὁμοιάζω, ἢ μιμοῦμαι τὴν κάμηλον. Ἡλιόδ. Αἰθ. Γ. σελ. 496.

Καμηλίτης, ου, ὁ· = καμηλοκόμος. Καμηλάρης, ὅστις χειρίζει, ἐπιμελεῖται τὰς καμήλους· παρ' Ἡλιοδ. Γ. σελ. 401. Ὁ ἐπὶ τῇ καμήλῳ καθήμενος, ὁ καβαλάρης τῆς καμήλου.

*Καμηλοβόσιος, ον (βόσκω). Ὁ καμήλους τρέφων, ἔχων, διατηρῶν.

*Καμηλοκόμος, ον (κομέω). Ὁ ἐπιμελούμενος, περιποιούμενος, βαστῶν καὶ ἔχων καμήλους.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ. Εἶδος τετραπόδου ζώου ὁμοίου τῇ καμήλῳ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος καὶ τῇ παρδάλει κατὰ τὸ ποικίλον δέρμα· ἢ παρ' Ἄραψι Ζιράφφε (Giraffe) λεγομένη.

Κάμηλος, ὁ· τὸ ἀρσεν. καὶ, Κάμηλος, ἡ· τὸ θηλυκ. Ἡ καμήλα. Εἶδος τετραπόδου ζώου μακρούς πόδας ἔχοντος, μακρὺν λαιμὸν, μικρὰν κεφαλὴν, κοντὰ αὐτία (ὦτα), καὶ ἐν εἶδος κέμπουρας ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν του. Τὸ θηλ. λγτ. καὶ περιληπτικῶς εἰς καὶ τὸ, ἡ ἵππος ἀντὶ τοῦ ὅλαι αἱ καμῆλοι ὅταν εὑρίσκονται εἰς ἓν στράτευμα, ἔτι δὲ καὶ ὡς Θηλ. ἐπίθετον. Ἡρδτ. 1, 80. 3, 103. 7, 125. 2) Ἰδ. Κάμηλος.

*Καμηλοσφαγέω, ῶ. Καμήλους σφάζω, συσιάζω. ὅθεν

*Καμηλοσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν, συσιάζειν καμήλους.

Καμηλοτροφέω, ῶ (τρέφω). Καμήλους τρέφω, ἐπιμελοῦμαι.

Καμηλωτή, ἡ· ὑπνμ. θηρά. Δέρμα τῆς καμήλου· ὡς, Μηλωτή, τὸ δέρμα τοῦ προβάτου.

Κάμηλος, ὁ. Τὸ παχὺ σχοινίον ἐν ᾧ δεσμεύουσι τὰς ἀγκύρας οἱ ναῦται, Παράγγ. γούμενα. Ματθ. ΙΘ'. 27.

*Καμηνιαῖος, α, ον, = καμηνιαῖος.

Καμηνεία, ἡ (καμηνεύω). Τὸ ἐν τῇ καμίνῳ ἀναλύειν, ἢ περὶ τὴν κάμινον καταγίνεσθαι πρὸς ἀνάλυσιν τινες. Ἡ τὸ πῦρ τῆς ἀναλύσεως τε καμίνου. Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 10.

Καμηνεύς, έως, ὁ, καὶ Καμηνευτής, καὶ καμηνευτήρ, ὁ· τὸ θηλυκ. καμηνεύτρια, ἡ (καμηνεύω). Ὅστις καταγίνεται περὶ τὴν κάμινον, ἤτοι ὁ παρὰ τῇ καμίνῳ ἐργαζόμενος, ὅστις δουλεύει εἰς τὸ καμίνι, τὸν φοῦρνον, εἰς τὴν ψωτιάν, ὅ ἐστι, ψήνει, καφαλίζει, μαγειρεύει ἀναλύει, καίεται· μάλιστα δὲ ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα καὶ ὁ κεραμεύς. παῦλος καμινευτήρ. Οὕτω καλεῖται ὁ Ἀγαθαρχίδης, κεραμεύς, καὶ καμινεύς. Διόδ. Σικ. Κ', 6ά. ἐκ τοῦ

*Καμινευτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Καμινευτής, οῦ, ὁ. ἰδ. καμινεύς.

*Καμινεύτρια, ἡ· Θλκ. τ. καμινευτήρ.

Καμινεύω, (κάμινος). Ψήνω, βράζω, καίω, ἀναλύω τι εἰς τὴν κάμινον, ὅ ἐστι, περὶ τὴν κάμινον καταγίνομαι, ἐτοιμάζων τι.

Καμινία, ἡ· = καμινεία.

Καμιναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον. Ἔξοδ. Θ'. »Αἰθάλη καμιναίαι· αἰθάλη ἀπὸ τὸ καμίνιον.

*Καμίνιον, Ὑπερτκ. τοῦ κάμινος.

Καμινίτης ἄρτος. »Ψωμὶ ἀπὸ τὸν φοῦρνον, ἤτοι ὁ εἰς τὴν κάμινον ἐψημένος ἄρτος.

*Καμινόθεν. Ἐπῤ. Ἀπὸ τὴν κάμινον.

Καμινοκαυστής, ὁ (καίω). Ὅστις καίει τὴν κάμινον.

Κάμινος, ἡ. Τὸ καμίνιον, φοῦρνος εἰς ὃν ψήνουτι ψωμίον, ἢ καίουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ ἀναλύουσι τὰ μέταλλα, ἢ ἐργάζονται τὰ σίδηρα, ἢ μαγειρεύουσι, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἐπ. Ὑμ. 14. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἦν τοῖς δωματίοις κάμινοι πρὸς θερματίαν, οὐκ ἦν ἐν χρήσει. ὅθεν

Καμινώ, οῦς, ἡ· ἐν Ὀδυσ. Σ. 27. »Γρηῒ καμινοίτε καμινευτρίᾳ, φρυγεύσῃ κριθάς. Ὁ Σχολ. Λέγεται ὅμως ἐπί τινος γραὸς πλησίον τῆς καμίνου καθημένης, τὸ ὁποῖον καὶ διαφόρως ἐξηγεῖται· ποτὲ μὲν διὰ τοῦ, καμινεύτρια, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, καμινοῦσα, καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ, Λιθαλοῦσης, βυπαρᾶ (μουτζουριασμένης). Τὸ πιθανώτερον ὅμως φαίνεται, ὅτι εἶναι πρμδ. ἐπὶ διαστροφῇ τινος ἀνθρώπου.

Καμινώδης, ες (εἶδος) ἀντὶ, καμινοειδής, ὅμοιος τῇ καμίνῳ.

Κάμμα, τό. Ζυμαρικὸν μὲ φύλλα δάφνης. Παρ' Ἀθην. Δ'. »Κάμματα, ἄλφιτα ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα· κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρ' ὃ καὶ καμματίδας προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα αὐτά.

Κάμμαρος, Cammarus, gammarus. Εἶδος καραβίδας. Ἐπίχαρ. καὶ Σώφρων παρ' Ἀθην. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. καμμαρος, ἐχουσιν· εἶδος καρίδος. Κατὰ τὸν Παῦσ. Ῥωμαϊκ. Κ, Κ. 3. 11. 3. καὶ Κολουμέλλαν, 8. 15. 6. καὶ, 8. 17. 4. εἶναι ἡ τοῦ Αἰνιάλου Cancer Pulex, ἡ ὄμοιον αὐτῇ εἶδος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, καμάρους, διὰ τοῦ, Ἐρυθρὰς καρίδας· ὁ αὐτὸς ἔχει, κόμμαρα, καὶ κομάρας, καρίδες, ὅπου προσθέτει ὅτι ἡ λέξις εἶναι Μακεδονική. Πρβλ. κάραβος, Σκάραβος.

Καμμάρωσαι, ἀντὶ, Καταμάρωσαι. Ἡσύχ.

*Καμματίδες, ων, αἱ. Τὰ φύλλα τῆς δάφνης εἰς τὸ κάμμα, ὅπερ ἰδέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κάμμει, ἀντὶ Κάμβει, δηλ. καθέζει. Ἡσύχ.
Καμμέν, Ἐτυμολ. γραφὴ ἀντὶ Κάμ μέν. Ἐπιχ. ἀντὶ, κατὰ μέν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 421. Ἰδ. Κάμ.
Καμμένειαν, ἀντὶ, Καταμένειν. Ἡσύχ.
*Κάμμερος, ὁ, ἡ, Κήμμερις, ἡ = σκληρὸς, ὁ μοχθηρὸς. Ζ. Κίμμερος.
Κάμμες, Αἰολ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἄμμες, Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἡμεῖς.
*Καμμίξας, Ἐπικ. Μετοχ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ Καταμίγνυμι, ἀντὶ, καταμίξας· διάφορ. ἄγνωσ. ἐν Ἰλιάδ. Ω, 529. ἔνθα ὁ Wolf. κ' ἀμμίξας ἀντὶ, ἀναμίξας, ἐκ τοῦ Ἀναμίγνυμι ἔχει.
Καμμονίη, ἡ (ἀντὶ, καταμονή, ὡς καὶ τὸ, καββαλεῖν, ἀντὶ, καταβαλεῖν) ἡ ἐπιμονὴ, καρτερία, σταθερότης ἐν τῷ μάχεσθαι, καὶ ἡ ἐκ ταύτης νίκη. Ἰλ. Χ. 257. Ψ. 661. Ἀποστολ. Λεξ. «καμμονίην εἶκην, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας, καλοῦσιν Αἰολεῖς». Οὕτω καὶ ὁ Εὐστάθ.
Κάμμορος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ, κακόμορος (κατ' ἄλλους ἀντὶ καταμορος, δηλ. ἀπερρίμμενος καὶ ἐγκαταλελειμμένος τρόπον τινὰ εἰς τὴν κακὴν μοῖραν του) κακόμοιρος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχής. Ὀδ. Β, 351. Ε. 180. κ. λ. π. πανταχοῦ ἐπὶ ἀνδρῶν. (ἐν Ἰλιάδ. οὐχ' εὑρηται ἡ Λξ.) ἀφ' οὗ παρ' Ἡσυχ. καὶ ῥῆμα καμμορέω, κακοπαθῶ· καὶ, κομμορεύων, μοχθῶν. 2) Ἤμμορον, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 40. καὶ Διοσκορ. Δ'. 77. ταυτὸν τῷ, Ἀτέλειτον. 3) παρ' Ἱπποκράτ. τὸ, Κάμμορον, εἶδος, καταφυκτικόν τι ἰατρικὸν, πιθανῶς ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, Κώνειον. 4) Κάμμορος, ὁ. = Κάμμαρος.
Καμμύω, Ἐπικ. καὶ Πτκ. ἀντὶ Καταμύω· ἐκ τῶν Ἀττ. μόνον ὁ Ξηρ. Ἑ. π. 8, 3, 28. μτχρζτ. τὴν λέξιν. Lobeck Φρύνιχ. σ. 339. ἀλλ' ὁ Poppo γράφει Καταμύων. Εὑρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ο'.
Κάμνω, Μέσ. Μέλ. καμοῦμαι, β'. ἐνκ. κάμε, Σοφ. Τρχν. 1215. Ἀορ. ἔκαμον Ἀττ. καμεῖν, Ἐπικ. Τπτκτκ. κατ' ἀνακόλουθ. κεκάμω, κεκάμῃσι, κεκάμωσι, Ὁμηρ. Μέσ. Ἀόρ. Ἐκάμοιμι. Πρκμν. κεκμηκα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμηρ. μτχρζτ. μᾶλιστα τὴν Ἐπικ. μτχ. κεκμηώς, κεκμηῶτι, κεκμηῶτα, ἀλλὰ πλῆτκ. κεκμηότας. 1) Ἀμτβτ. διὰ τῆς ἐργασίας κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀποστεύνω, ἀπαυδῶ. Ὁμηρ. «Κάμνειν γυῖα, χεῖρας, ὤμους Ἀτρείζειν κατὰ τὰ μέλη, τὰς χεῖρας, ἢ κατὰ τὸν ὦμον. Κουράζομαι, κοπιῶ, ὑπὸ τοῦ κόπου ἀδυνατίζω. Ἰλ. Β. 389. ---περὶ δ' ἔγχει χεῖρα κεμεῖται. Κοπιάτες δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαστάζουσα τὸ δόρυ. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. δ'. 27. «Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρουν» καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Νοσῶ, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 16. «τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στρατευμα, τοῦτον σοὶ δεῖ μέλειν». Καθόλου δὲ = πάσχω, ὑποφέρω πόνους καὶ ταλαιπωρίας. Ξενοφ. Ἀποκάμνω ἢ ἡττῶμαι εἰς μάχην τινα. Πίνδρ. Πύθ. 1, 151. «Μήδειοι κάμονι καὶ 155. «πολεμίων καμοντων». Αἰσχ. Θῆβ. 212. β) Κοπιάζω, βάνω τὰ δυνατά μου, ἀγωνίζομαι, ἱδρώνω ἐπάν' στὴ δουλειά. Ἰλ. Θ, 22. 448. μετὰ τ. μτχ. «οὐκ ἔκαμον τανύουσι. Δὲν ἐκοπίασα πολὺν καιρὸν διὰ νὰ τανύσω τὸ τόξον. τ. ε. τὸ ἐτάνυσα χωρὶς κόπον, δηλ. εὐκολα. Ὀδσ. Φ, 426. γ) Συχνάκις ἑνοῦται μὲ μτχ. ἄλλου ῥήματος, ὡς κάμνει πολεμίζων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων, δακρυχέουσα, θέουσαν αὐτὸς ἢ αὐτὴ κοπιάζει, ταλαιπωρεῖται, ἐν ᾧ πολεμεῖ, λάμνει, ἐρεθίζει, κλαίει, καὶ τρέχει· δηλ. αὐτὸς ἢ αὐτὴ πολεμεῖ, κωπηλατεῖ, μαλώνει, καὶ πειράζει, κλαίει, ἢ τρέχει ὅσο ὅτου κουράζεται. Ἀποκάμνει. Ὅμηρ. Περιπ τοῖς Δγγρ. καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς δυσχερείας, τῆς ἀποστροφῆς, τῆς ἀπιλίας, ἢ ἀργοπορίας. «Μὴ κάμῃς ποιῶν, ἢ, λέγων». Μὴν σκύψῃς νὰ τὸ κάμῃς ἢ νὰ τὸ εἰπῇς. Εἰπέ το, ἢ Κάμετο μὲ εὐχαριστησιν, καὶ ὄχι μὲ δυσαρέσκειαν, ἀφοῦ καὶ δὲν ἐνοβλοῦς. Οὕτω καὶ παρὰ Ποιητ. «Μὴ κάμῃς λέγων». Εὐρπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 1142. Ὅθεν = εὑρίσκω τι ἐνοχλητικὸν, βδελύσσομαι, δὲν τὸ θέλω πλέον κ. τ. τ. — δ) «Οἱ κάμοντες, Κεκμηκότες, Ἐπικ. Κεκμηότες καὶ συχνότερ. Κεκμηῶτες· ἐξαιρέτως λέγονται οἱ Νεκροὶ, οἱ ἀπεκαμμένοι, οἱ Τεθνεῶτες. Ὅσοι ὑπέφεραν τὰ βάρη καὶ τὰς κακοπαθείας τῆς ζωῆς. καὶ τώρα πλέον ἔπαυταν καὶ ἔλαβον τέλος τὰ πάντων. Ὅμηρ. κεκμηκότες καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Απ. χ. Αἰσχλ. Ἱκτδ. 164. Πλτ. Νομ. 4. Ἀρσττ. Ἠθικ. 1, 11. Θουκυδ. Γ, 59. Ἰλιάδ. Γ' 278. Ψ, 72. Κατὰ δὲ τὸν Βουττμ. ἐν Λεξίλογ. 2, σλ. 237. σημ. τοῦτο, τοὺς ἀποκαμόντας, ἀτονίσαντας, ἀδυνατίσαντας, καὶ ἐλέγετο κατ' εὐφημίαν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς λυπηρᾶς λξ. θανόντες, τεθνηκότες, καὶ κατ' αὐτὸν δὲν ἐκφράζει τὴν καθ' αὐτὸ διάλυσιν καὶ φθορὰν, ἀλλὰ μόνον τὸν κατώτατον βαθμὸν τῆς ζωῆς, τὴν πρὸ τοῦ θανάτου κατάστασιν. Παρὰ δὲ Εὐρπδ. Τρδ. 96. εἶναι τὸ «Κεκμηκότεσσι = τῷ Dii manes τῶν Ἀτν. Αἱ σκιαὶ, τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόντων. — Ὁ Πρκμν. μτχρζτ. πάντοτε εἰς ἀμτβτ. σημασ. — 2) Μεβτκ Μετὰ κόπου καὶ πόνου ἐργάζομαι, ἐκτελῶ, ποιῶ τι μετὰ κόπου διέρχομαι, διαπερῶ φέρω εἰς κατάστασιν, ἀποτελῶ τι. Ἐπὶ πασῶν τῶν τεχνῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς τῶν μεταλλων ἐργασίας. Αἰσχλ. Εὐμ. 870. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κάμνω, φκιάνω. Ἀπολ. Ἀργ. 1, 111. «Νῆα ξυὴν κάμεν» καὶ 1322. Ὀδσ. Ο, 105. ἀλλὰ καὶ «Κάμε τεύχων». Ἰλ. Ε, 101. Θ, 195. β') Διὰ τῆς ἐργασίας ἀποκτῶ· με πόνους καὶ ταλαιπωρίας τὸ ἀπολαμβάνω. Ἐν τῷ ὁποίῳ σημασ. ὁ Ὅμηρ. τὸν Μέσ. Ἀορ. μτχρζτ. Ἰλ. Σ, 341. «Τὰς αὐτὸς κεμόμεσθαι. Μετὰ κακοπαθείας καὶ πόνου ἐκτησάμεθα. ὁ Σχολ. σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. «ἔκαμα χρήματα». Ὡς τὸ ἐργάζομαι παρὰ Πλάτ. Ἱππ. καὶ Ξενοφ. «νῆσον ἐκάμοντο» Ἐδούλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, ὠργωσαν πρὸς ὠφέλειάν τους τὴν νῆσον. Ὀδσ. Ι, 130. γ) μετὰ μόχθου καὶ πόνου διάγω. Ταλαιπώρως ζῶ· ὅθεν τὸ Κάματος, ὅπερ ἴδε.
Κάμοί, ἀντὶ, Καὶ ἐμοί. Ἰλ. Φ, 110.
*Κάμορος, ἀντὶ, Κίμμερος.
Καμπαλέος, ἁ, ὀν (καμπὴ) = καμπτός.
Καμπεσίγυιος, ον (κάμπτω, γόνυ). Ὁ τὰ γόνυ κάμπτων. «Ἐρινὺς καμπεσίγυιος» ἡ σκοτεινοῦσα, καταβάλλουσα. Ζήτ. Γόνυ, καὶ καμψίπους.
Καμπεσίγυιος, ον (κάμπτω, γόνυ). Ὁ τὰ γόνυ κάμπτων. «Ἐρινὺς καμπεσίγυιος» ἡ σκοτεινοῦσα, καταβάλλουσα. Ζήτ. Γόνυ, καὶ καμψίπους.
Καμπεστρία, τὰ. Ἱππικ. Μαθημ. σιδηραῖ τινες κυρταὶ πλάκες.
Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Κάμπια (εἶδος σκώληκος πολύποδος καὶ τρυχοτοῦ, τὰ φύλλα τῶν δένδρων τρώγοντος) καὶ λέγεται οὕτω διὰ τὸ κάμπτεσθαι ἐν τῷ πορεύεσθαι. Κυρίως, παρ' Ἀριστ. Ζ. πορείας, Θ'. λέγεται ἡ τοῦ Δυναίου. Phal. Geombrumata. Πρβλ. καμπή.
Καμπή, ἡ (κάμπτω). Λύγισμα, κύρτωμα, καὶ τὸ μέρος ἔνθα γίνεται τὸ λύγισμα. 2) ἐν τῷ Δρόμῳ, = Καμπτὴρ. Εὐριπ. Ἠλ. 859. «πάλιν τὸν μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω». Ὅπου ὁ Σχολ. φησι. Καμπή, συστροφή· ἐνταῦθα δὲ τὸ τέλος, μεταφορικῶς παρὰ τῶν δρομέων, οἱ τὸν δρόμον τελευτῶντες εἰς βαλβίδας κάμπτουσι τοὺς ἵππους «καμπὴν ποιοῦνται». Ὅθεν καὶ Καμπτὴρ, ἡ νύσσα. Λέγεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Πρβλ. Καμπτήρ.
Κάμπιμος, ἴμη, ιμον (καμπὴ). καὶ κάμπειος, ἡ, κάμπιος. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. καμπυλωτός, ὁ δυνάμενος καμπυλωθῆναι, καὶ ὁ καμπὰς ἔχων. «δρόμοι καμπιμοι». Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 81. κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 904. = Διαυλοι.
*Κάμπος, εος, τὸ. Πλωτκ. μᾶλστ. κάμπη. Θαλάσσιον τετραπῶδες ζῶον. Κῆτος, βάλαινα. Λυκόφρ. 414. ἔνθεν Ἱπποκάμπος.
Καμπτήρ, ῆρος, ὁ. Κύρτωμα, λύγισμα, στρέβωμα· ἡ κορυφὴ τῆς γωνίας ἔνθα γίνεται τὸ λύγισμα τῶν πλευρῶν. Γωνία, Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. ὁ. 2) ἡ καμπὴ τοῦ δρόμου, ἤτοι τοῦ σταδίου. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. θ. «διόπερ ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται· καὶ ἀντεύθεν «βίου καμπτῆρα». Ὅταν αἱ δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ ὀλιγοστεύουν παρὰ Στοβ. Λόγ. 263. Ζήτ. κάμπτω, καὶ καμπὴ, ἀρθμ. 2.
*Καμπτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς λύγισμα ἁνήκων. «καμπτικὴ κίνησις» Ἡ κίνησις τοῦ λυγίζειν. Ἀριστ. Ι, 466.
Καμπτός, τὴ, τὸν (κάμπτω). Καμπύλος, καμπουρωτὸς, λυγισμένος, στρεβός. 2) ὁ δυνάμενος καμπυλωθῆναι.
Κάμπτρα, ἡ. = κάμψα. (κυρίως δὲ, ἀντὶ τοῦ κάπτρα. ἐκ τοῦ, κάπω).
Κάμπτω, Μέλ. κάμψω. Λυγῶ, λυγίζω, καμπύλον, κυρτὸν ποιῶ τι. Ἰλ. Δ, 486. Ω, 274. ἐξαρτ. Γόνυ, γούνατα, ἡ κῶλα κάμπτειν. Ἰλ. Η. 115. Υ, 72. ἀντὶ τοῦ, Καταελλίσσεσθαι, λυγίζειν τὰ γόνατα καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν καθέζεσθαι, ἀλλὰ καὶ «γούνατα χειρὸς τεῦ Ἐλύγισε τὰ γόνατα καὶ τοὺς βραχίονας, δηλ. ἀποκαμὼν ἐτράπη εἰς ἡσυχίαν. Ὀδσ. Ε, 453. Αἰσχύλ. Προμηθ. 32. Σοφοκλ. Οἰδ. Βολ. 19. καὶ ἄνευ τοῦ γόνατα, ἐν στίχ. 85. καὶ ἐντεῦθεν «κᾆτ' κάμψω; Εὐριπ. Ἑκ. 1079. ποῦ νὰ κυθήσω; ποῦ νὰ στραφῶ; ποῦ νὰ γυρίσω; ποῦ νὰ εὕρω τόπον ἀναπαύσεως; β) Παρὰ τοῖς Ντρ. ὑγιὲς κάμπτειν Γουνπετῶ, κλίνω τὸ γόνυ, ἐπὶ ἱκεσίᾳ ἢ ἐπὶ τιμῇ. γ) Στρεβλόω, στραβόνω, καμπουρόνω δ) γυρίζω, γυρίζω τι πρὸς τὰ μέσα. Συχνα. Χωρὶς Λίττ. Γυρίζω, ἐπιστρέφω· ἴδετ. εἰς τὸ ἔξωτατον τέλος τοῦ σταδίου γυρίζω περὶ τὸ τέρμα, καὶ ἐπιστρέφων περιτρέχω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἔνθα καὶ πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ἔξωθεν «ἅρμα, ἢ, ἵππους». Πρβλ. καμπὴ ἀρθμ. 2. Ὅθεν «κάμπτω τι. Στρέφω ὁλόγυρα εἰς τι, ὄπισθεν, περιπλέω, περιέρχομαι κ. τ. λ. «ἀκρωτηρίου κάμπτειν· πλέειν, περᾶν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, πλέειν ὁλόγυρα, γυρίζειν ἀπ' ὀπίσω. Εὐριπ. Βάκχ. 1223. «κάμπτειν εἰς ὁρμήν. Ἐπιστρέφειν, γυρίζειν εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπανέρχεσθαι· ὡς καὶ ἐν Τῆν. 235. «κάμψασα πάλιν Σιμέλας οἴκων πάτραν». Ἐν Ἑλέν. 1682. καὶ Ἠλ. 956. «βίον κάμπτειν». Κεῖται Μεταφορ. ἀναφερόμενον εἰς τὸν καμπτῆρα τοῦ σταδίου, ὡς καὶ τὸ «καμπτὴρ βίου» Πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Τὸ παρ' Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταυρ. 814. Μέσον. «σὺγχις τῶν ἐμῶν κάμπτη φρενῶν» εἶναι ἀντὶ τοῦ, Πλησιάζεις εἰς τὴν καρδίαν μου. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «εἰ τις κάμψας τινα καμπήν». Ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰ κεκλεισμένη τῇ φωνῇ τὴν ὠδὴν διενεγκοιτο». Ὅθεν παρὰ Σουΐδ. «ᾠδὰς κάμπτειν». Λυγίζειν καὶ στρέφειν. δ) Μτφρκ. «κάμπτειν τινα. Τὸν κλίνω, σὺ γυρίζω τὸ κεφάλι, τὴν γνώμη, τὸν κινῶ, τὸν καταπείθω, τὸν μαλακύνω, τὸν στρέφω εἰς ἔλεος· καὶ = Ἀπάγω ἀπό τινος, δηλ. τὸν μεταπείθω, τὸν κάμνω νὰ μὴ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποὺ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ κάμῃ· καὶ καθόλου. Ὁδηγῶ, κινῶ· ἀλλά, καὶ = Ταπεινώνω, κάμνω τινὰ νὰ σκύψῃ, νὰ καταβάσῃ τὸ κεφάλι. Πίνδρ. Πύθ. 2, 94. «ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν». 2) Οὐδτ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Γυρίζω καὶ βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω μου. β) Εἶμαι καμπύλος (καμπούρης) Εἶμαι λυγισμένος. (Συγγν. τῷ, Γκάμπτω, γαμψός).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καμπυλαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ καμπύλον αὐχένα ἔχων (στραβολαίμης).

Καμπυλέω, παρ Ἱππokρ καὶ Ἀρετ. Ἰων. = κάμπτω. ἀμφβ. ἴσως, Καμπύλλω, ἐγράφη ποτε.

Καμπύλη, ἡ, ὑπακούετ. βακτηρία. Κυρτή, στραβὴ βακτηρία, (στραβολέκα). Φιλοξέν. Γλωσ. καὶ Πλούταρχ. ηκαμπύλη γραμμή. Ἡ κυρτή, στραβή, τοξοειδής.

Καμπυλίζω, = κάμπτω, Σευῆδ. ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθ. καμπουριάζω. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ.

*Καμπυλλίζω, Μ. ἴσω = τῷ ἀκολ.

*Καμπύλλω. Ἰωνικ. ἀντὶ καμπτω. λυγίζω, στραβόνω, κυρτόνω.

Καμπυλόγραμμος, ον (γραμμή). Ὁ ἐκ καμπύλων γραμμῶν συνιστάμενος ἢ ἐσχηματισμένος.

Καμπυλοειδής, ἐος, ἐς (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ καμπύλου ἔχων, κυρτός, στραβός.

Καμπυλόεις, ὑεσσα, ὑεν. Ποιητ. = καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος, ον (πρύμνα). Ὁ καμπύλην πρύμναν ἔχων.

Καμπυλόρρινος, ον, ἐνος, ὁ, ἡ. Ὁ καμπύλην, κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων, γερακομύτης, καὶ

*Καμπυλόρρις, ον (ῥὶς) = τῷ πρηνν.

Καμπύλος, λη, λον (κάμπτω). Κυρτός, στραβός, καμπουρωτός, λεξῆς, Ὁμρ. ἐξηρτ. Ἐπίθ. τοῦ τόξου· τοξοειδής, ἀοξαρωτός, ὅστις εἶναι ἐσκὺ τὸ ὀοξάρι. 2) καμπύλη, ἡ. Ἰδ. ωστὸ.

Καμπυλοσαλπισταί, οἱ. Οἱ φυσῶντες τὰ στραβὰ κέρατα, τὰς τρομπέτας. Φιλόξεν. Γλωσ.

Καμπυλότης, τητος, ἡ. Τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος τοῦ καμπύλου· κυρτότης, στρεβλότης.

Καμπυλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. Κλήμ. Στρωμ. Ε'. μεταφέρεται καμπυλόχρωσια. = κροτρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καμπελόχειες, κροτρεῖς.

Κάμπω. Ζήτ. ἐν τῷ, κάμπτω.

*Καμῦς, ἡ Καμμύς, ὁ. Ὀνομ. κύριον καὶ ὑποκορ. ὡς Διονῦς. Ἐλληνικ. Καρῦ, ὡς, Διονῦ.

Κάμψα, ης, ἡ· καὶ κάψα, καὶ κάμπτρα. Κίστη, Σπάγξ (κλίφις, Τουρν.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιρράζει κλαδῶν τινα, ἢ ἄλλα τε τοιοῦτον πεπλεγμένον ἀγγεῖον. Ἐνίοτε δὲ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ξυλίνου τινὸς κιβωτίου. Ἄρα, Κιβωτός, σεντούκι (κούφαρον, μπαοῦλε), ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Capsa· ὅθεν τὸ Ἑπικορ. Καμψίον. Τενὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ κάμπτω, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, κάπω, (καβω, καύω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. καβός, γαβός, καὶ γαβός, ὁ τὸ ὑγρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐστερημένος, καὶ κοῖλον ἢ κενὸν τὸν τόπον αὐτοῦ ἔχων· καὶ τὸ Λατιν. Cavo, κυλόω καὶ κάμπτω). καὶ Capio, περιλαμβάνω (τὸ νὰ εἶναι τι κοῖλον, ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ, νὰ πέρνῃ μέσα τι). Τὸ μ εἶναι κατὰ παρένθεσιν, καθὼς καὶ πρὸ τοῦ β, καὶ πρὸ τοῦ π, γίνεται, ὡς π. χ. κύμβη, ἀντὶ κύβη, κύβος. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ, κῦφος.

Καμψάκης, ου, ὁ· καὶ Καψάκης (κάπτω). Ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἰουδὶθ Κεφ. Γ'. 5. κεῖται ηκαμψάκης ἐλαίου. Ἀντὶ τοῦ, Ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἶχον ἔλαιον, Λαδικόν. Καὶ καθόλου. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐτίθεντο ὑγρά. Στάμνα. Κατὰ τὸν Ὀριβάσιον ὁ ξέστης ἐχώρει (ἔπερνε μέσα) εἰκοσιτέσσαρας οὐγγίας ὕδωρ, καὶ ἦτον ὅμοιος μὲ δύο ἡμίνες. = ἐδὲ καμψάκης ἐχώρει τέσσαρας ξέστας. ἡ 8. ἡμν. ἡ 96. οὐγγίας.

Καμψιδίαυλος, ον, (δίαυλος, κάμπτω). Ὁ τὸν δίαυλον τρέχων καὶ ἐν ταύτῳ καμπτῶν, περιστρεφόμενος περὶ τὸ τέρμα. Μεταφορικ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'. Ταχέως ἄνω καὶ κάτω τρέχων.

Καμψιζίζω, Μ. ἴσω = Βαρβαρίζω. Ἡσύχ.

Καμψίον, τό. Ἑπιωριστικὸν τοῦ κάμψα.

Κάμψίουρος, οι, (κάμπτω, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν καμπτων. ἐξηρτ. δὲ ἐλέγετο οὕτω ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Λυγίζων τὸν πόδα. Ποιῶν τινα νὰ πέσῃ, ῥίπτων κατὰ γῆς, ταπεινώνων, παρ Αἰσχύλ. Ἱκετ. 798. ηἐρινὺς καμψίπους. = Καμψίγουνος, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ ηἡ κάμπτουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας· οἱονεὶ ἡ συμποδίζουσα καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν, οὐδὲ τιμωρεῖται.

Κάμψις, εως, ἡ (κάμπτω). Λύγισμα, κυρτωσις, στράβωσις, ἐπιστροφή.

Καμψόδυνος, ον (ὀδύνη). Ἀνθολογ. δάκτυλος, ὅστις ἐκ τοῦ πόνου εἶναι ἢ γίνεται κυρτός.

Καμψός, ἡ, ὁν = γαμψός (ἐκ τοῦ κάμπτω). Λυγισμένος, κυρτός, στραβός.

Κάμω. Ζήτ. κάμνω. Ἰλ. Σ, 341. ηὅτε αὐτοὶ καμόμεσθα. Ἀντὶ τοῦ, μετὰ κόπου κτώμαι, κερδαίνω.

*Κάμων, ωνος, ὁ = σκαμωνία. Πτν.

Κᾶν, = Καὶ ἂν, καὶ ἐὰν ἀκόμη, καὶ μ' ὅλον ὅτι, καὶ πρὸς τούτοις, προστὸ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 359. ἂν ὅμως. ηκἂν εἶω. Καὶ ἐὰν ὅτι ηκἂν = κἂν. Εἶτε, εἴτε. Ὁπόταν τὸ, κἂν, εἶναι ὑποθετικὸν συντάσσεται Ὑποτακτικὴ Ἐγκλίσεως· ὅλως δὲ καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν, ὡς καὶ τὸ, Ἂν. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρηται τὸ κἂν ἐλλειπτικῶς, ὥστε ἐκ τοῦ πρηνν. κἀλλου πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ῥῆμα ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸ κἂν π. χ. Πλτ. Νομ. 1. σ. 646. Β. πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; κἂν, (ἐννοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀκουσόμεθα) ἐὰν μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ Φανμαστοῦ. Ἐνθα δὲν πρέπει να γραφηται ηκἂν εἰσ Πρβλ. Heind. Πλτ. Σοφ. σ. 247. Δ. 3) κἂν, καὶ κἂν = ηκαὶ ἐνν. Καὶ εἰς.

*Κᾶν, Συντετμημένον κατὰ προ τοῦ ι ηκανόμουι ἀντὶ κἀτ νόμου, ὀηλ. κατὰ νόμον. Πίνδρ. Ὀλ. 8, 103.

Κανάβευμα, τό. Παράδειγμα, σχέδιον (μοντέλ). Ζήτ. Κάναβος. σημσ. 2.

Καναβῆνος, ἡ, ον. Εἰς τὸ σχέδιον ἀνήκων, εἰς τὸ σχεδιάζειν χρήσιμος. Ζήτ. ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Κάναβος, ὁ. Τὸ ξύλον, περὶ ὃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν, τὸν γύψον, ἢ τὸν πηλὸν τινέασιν, ὁπόταν θελουσι νὰ σχηματίσωσι (νὰ πλάσωσιν) ἄγαλμά τι. Ἄρα, Καλοῦπι, Modèle. 2) Σχέδιά τινα ἀνατομικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἰς τὰ ὁποῖα κυρίως, παριστήνονται αἱ μεγάλαι φλέβες καὶ Σκελετὸν, ὅθεν, Μτφρ. 3) οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι ἀνθρωποι, εἰς τῶν ὁποίων τὸ σῶμα παρατηροῦνται ὅλαι αἱ φλέβες. 4) πηγαὶ εἰς πολλοὺς ῥύακας διῃρημέναι. Αὕτη ἡ σημασία προέκυψεν ἐκ τινος σκοτεινοῦ ἰσνήματος, παρ' Ἀριστοτ. Ζώοις Ἱστορ. Γ. 5. καὶ Γενέσ. Β'. 6. Τὸ Γαλλικὸν Canevas, ἐκφράζει παρομοίως, σχέδιόν τε, καὶ ἔτι τὸ ἄρμιον καὶ χοιτρον πανίον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, Καναβᾶν, λέγει. Ἐντεῦθεν ηκηρὸς καναβιόεις. Κηρὸς δὲ οὗ κατασκευάζουσι τὰ παράδειγματα. ησῶμα καναβήνον. Λεπτὸν καὶ ἄσαρκον σῶμα, σχεδὸν ὡς σκελετόν. 5) Εἴδωλον, πρόπλασμα (Modèle) Σχέδιον τὸ ὁποῖον οἱ Ἀγαλματοποιοὶ καὶ οἱ Ζωγράφοι ἔχοντες ἐμπροσθέν των, σχηματίζουσιν ἢ ζωγραφίζουσι κατὰ τοῦτο τὸ νεον. Ἄρα, Εἴδωλον (Modèle) ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ κηρου, ἢ ἐξ ἄλλου τινος τοιούτου· ἢ Σχεδίον τι διὰ γραμμῶν, καθὼς τὰ τῶν Ζωγράφων· καὶ ἐντεῦθεν πρεκύπτουσιν ἔτι αἱ ἄλλαι σημασίαι. (Πθν. ἐκ τ. Κάννα).

Καναζίζω, Μ. ἀέω. Ἰσύκιον, κρότον ποιῶ· ἠχῶ, βοῶ, κρανγάζω. Ἐβγάζω τόνον ἢ ἠχον τινα· ἐξηρτ. ποιῶ κρότον ὡς ὅταν καταιβάζῃ τις τίποτε ὑγρὸν βιαίως εἰς τὸν λάρυγγα, τὸ καταπίνῃ· ὅθεν Καταπίνω, πίνω ὡς τὸν πάτον. Ἐκκαναξειν, ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ καινοῦ ηορυβήσειν· ταχέως ἀποπίνειν τὸ ποτήριον μετά τινος ἠχου τοῦ φάρυγγος. Ἰταλ. Tracannare, καὶ Ἐγκανάζαι, μετὰ κρότου, ἠχου ἐγχύσαι. Ἐπεγκανάζαι, προσεγχύσαι, ηἐκκανάξε τὸν λάρυγγα. Μετὰ ἠχου καὶ κρότου ἀπῆλθεν, ἤγουν ἐγουργούλισε τὸν λάρυγγα. Ἡσυχ. Εὐριπ. Κύκλ. 157. Ἀριστοφ. Ἱππ. 105. Ἀλκίφρ. Γ'. 36. Αἰλιαν. Ἐπ. 4. καὶ = Ταράσσω, διὰ κρουστῆς καὶ κτύπου ἐνοχλῶ, συγχύζω, φερω εἰς ἀταξίαν καὶ ταραχήν. (πλν. πρτπ. λξ. τοῦ, καναχή, καναχίζω). Ἐν μεγίστῃ δὲ χρήσει ἐν ταῖς συνθσι. Διακαναζω, ἐγκαναζω, ἀπεγκαναζω, ἐκκαναζω.

Κάναθρον, τό (κάνη). Κυρίως, ὁ τῶν ἀμαξῶν κάλαθος· ὅ ἐστι, τὸ ὀπὶ τὴν ἅμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα, ἐφ' ᾧ τίθενται τὰ φορτία. Καλάθρα· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἅμαξα ἢ τοιοῦτον κάλαθον ἔχουσα. Ξενοφ. Ἀγησ. Β'. 7. ηπερὶ πολιτικοῦ κατάρου κατῆρε εἰς Ἀμύκλας ἡ Θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀγησ. 19. Γράφεται ἔτι καὶ κανάθρον. Ζήτ. καὶ ἐν τούτῳ· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, χαντής, ὅ, ἔχει.

Κανάστρον, τό. = κανοῦν, κάνεον, (κάνη) κυρίως, πλεγμένον τι κάλαθιον οὐχὶ τοσοῦτον βαθὺ. Κάνιστρον, πανέρι. 2) Ὀστράκινον ἢ πήλινόν τι ἀγγεῖον, τρυβλίον, πιάκι. Ἠπειρ. Ὁμρ. 14, 3. ἔνθα ὁ Wolf κανάστρα τοιζει. ὅθεν, Κανιστραῖα, κοίλα ἀγγεῖα, Σουίδ. ὁ δὲ Πολυδ. Γ'. 36. ἔχει ἔτι καὶ, Κάνιστρον.

Κανανταῖος, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 12. 17. Ζήτ. καυσάπη.

*Κανάχας, ὁ. Κύρ. ὀνομ. ἀντὶ Κανάχης.

Κανάχεω, ὦ. Μ. ἤσω. Θόρυβον, βοὴν, κτύπον προξενῶ, βοίζω, ἠχολογῶ, ψοφῶ, κωδωνίζω ὡς ὁ χαλκὸς, ὀρείχαλκος. Ὁδσ. Τ. 469. ἡ ὡς οἱ ἐδόντες, τρίζω τοὺς ὀδόντας. 2) ἠχον ἀφίημι, Ἀπολλών. Δ'. 907. ηΜέλος ἀοιδῆς κανάχειν. η ἀφήνω τὴν φωνὴν μου νὰ ἠχήσῃ.

Κανάχη, ἡ. (κανάζω) Κτύπος, ψόφος, ἠχος, βοὴ, ἠχος τοῦ στόματος Ἰλιδ. Π, 105. Ηρέτεο τῶν ποδῶν τῶν ἡμοίων. Ὁδσ. Σ, 82. ηΠανάχη ἐδόντων. η τρίξιμον τῶν ὀδόντων. Ἰλιδ. Τ, 365. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 164. Πλάτ. 160. ηπανάχαι αὐλῶν ἠχος τῶν αὐλῶν. Πίνδρ. Πυθ. 10, 60. οὕτω καὶ ἐπ. παρὰ Σοφκλ. ὄθεν

*Κανάχηδά. Ἐπίρ. Μὲ κτύπον, ψόφον, βρόντον, τόνον, ἠχον. Ἡσιόδ. Θεογν. 367, Πίνδαρ. Νμ. 8, 25. (νυ – ν)

Κανάχηδόν. Ἐπίρρ. Μετὰ κτύπου, ψόφου, ἠχητικῶς.

Κανάχηπους, οδος, ουν, τό. (πούς) ὁπὶ ἵππων, οἵτινες εἰς τὸ πάτημα προξενοῦν ἦχον διὰ τῶν ποδῶν αὐτῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 441.

Κανάχης, ἐος, ἐς. (κανάζω) Αἰσχύλ. Λεγῳ. 150. η Δάκρυον κανάχες. η δάκρυον συντρομευμένον μὲ στεναγμούς, φωνὰς καὶ ὀδυρμούς. Παρ' Νικάνδρ. η Βάτραχοι κανάχοι. οἱ φωνοῦντες, βοῶντες, ὀδυρμὸν προξενοῦντες. Ησύχιου δέ, Φωνὴν, ἠχὼν, κρότων κτλ.

Κανάχίζω, Μ. ἴσω. = κανάχεω. Ἰλ. Μ. 36. Ὀδσ. Κ, 399. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 373. Πρωτότυπον τοῦτον φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, κανάζω, κανάζαι.

Κανάχος, ἡ, ὁν. = κανάχης.

*Κάνδαος, ὁ. Ὀνομά τι τοῦ Ἄρεως Λεξῆρ. 328.

Κάνδυλος, ὁ. καὶ, κάνδυλος, ὁ. καὶ κανδύλη, ἡ. Εἶδος Δυδικοῦ ἐσκευασμένου ἀρτύματος. Ζωμός τις, Σάῤῥι, Sauce τὸ ὀπ. ἐγίνετο πολλῶν εἰδῶν, Πλουταρχ. προβ. Συμπ. Δ'. 3. ὁ Φιλόξ. ἔχει, Κάνδυλος, σκευασία ὑφοπωλική μετὰ γαλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. Οὕτως Ἀρτεμ. ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι ἐσκευάζετο ἐξ ἄρτου, Φρυγίου τυροῦ, ἐλαίου τε, καὶ ζωμοῦ πίονος ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψθοῦ χρεατος συιόντος, περὶ οὗ φησὶ καὶ Ἀλεξις παρ' Ἀθην. «Ὡς κἀνδαύλων ἂν παραθῶσι, προτκάτεδῃ τοὺς δακτύλους.» Θέλεις φάγῃ καὶ τὰ δάκτυλα, ἢ κοινότερον, σὺ ἠλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλα.

Κανδήλα, ἡ. καὶ κανδήλιον, τό. Ταὐτόν τῷ, λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος· ὅθεν, Κανδηλάπτης, ὁ τὰς κανδήλας ἁνάπτων. Προέκυψα δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ κάω, κάνδω, κανδάρω, κάνδαρος ὁ αἰθραῦ κατ' Ἡσύχ. ὡς καὶ κατ' Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Δ. ζσελ. 437. 12. Ἐκδ. Ῥώμ.) ἐκ Πανσ. Λεξ. ὡΕκ τοῦ καίειν καὶ ἀκίειν, Κανδέλιον, ὁ Ἄρης, διὰ τὴν καυστειρὰν μάχην καὶ τὴν ἀφιδα.» βέλτιον ὅμως ἐκ τοῦ κάω, κάνδω, ὅπερ = κάω, καὶ Ἕλλιον, κανδέλιον, κάνδηλα, κανδήλιον. Παρ' Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Η, σελ. 1571. 22. κεῖται καὶ ἐν ἀποσπασμάτιον τοῦ Δειπνοσ. Ἀθην. ἀναφέρον τὴν λέξιν

Κανδύκη, ἡ. = Κανδύς. Περσικόν τι ἐπανωφόριον· χιτὼν Περσικός.

Κανδύλη, ἡ. = Κανδύλας.

*Κάνδυλος, ὁ. Id. Κάνδαυλος.

Κάνδυς, υος, ὁ. Μηδικὸς καὶ Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μπενίσιον, λεγόμενον. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. γ'. 2.

Κανδύταλες, ιδος, ἡ. καὶ Κανδυτάλη. Κανδύτανος, καὶ Κανδυτάνη, ἡ. Ἱματιοθήκη, τόπος ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἐβάλλον. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Πολυδ. Χ'. 79. Γ'. 637. οὗτος ὁ τελευταῖος λέγει, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Περσική. Ἀμφιβολ. μέντοι ἡ γραφή.

*Κανδυτάνη, ης, ἡ. Id. τ. πρηγμν.

Κάνειον, τὸ. Ἰωνικ. ἀντὶ Κάνεον. κάνιστρον, πανέρι, ἢ τρυβλίον, πινάκι. Ὀδυσ. Κ, 355. 2) Σκέπασμα ἀγγείου τινος.

Κάνεον, τό. Σπιτρ. κάνειον. Ὀδυ. Ἀττ. Σιρτ. Κανοῦν, τό. (κάνη) Καλάθιον, τὸ ἐκ καλάμου πεπλεγμένον κανίστριον, καλάθιον, πανέριον. Ἔτι δὲ καὶ πήλινόν τι ἀγγεῖον ἢ ἐξ ἄλλης τινος ὕλης κατεσκευασμένον, πινάκιον, τρυβλίον, καὶ καθόλου πᾶν ἀγγεῖον ἐφ' οὗ ἐφέρετό τι Ὀδυσ. Κ, 355. «Κάνεια χαύσια.» Ἡ φράσις αὕτη ἐνήργεια τὰ κανᾶ, ἐστὶ δὲ ἐν τῷ, Ἐκάρχεσθαι, Ἐν τῷ κανέῳ ἦσαν αἱ ἐλαῖαι, ἢ ἐλεγχόμεναι, ὁ πέλανος, καὶ τὰ στέμματα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας. Ὀδυσ. Γ, 441. Ἀριστοφ. Εἰρ. 948. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1567.

Κάννη, ἡ. Σπάνιος τύπος αὐτὶ κάνεον ὅθεν

Κάννης, ητες, ἡ. Σκεπαστὸ, σκέπασμά τι ἢ ψιάθα ἐκ καλάμων πεπλεγμένων, = Κάννα· γράφεται ἔτι καὶ κάνης. Τοιαῦτα πεπλεγμένα ψιάθια ἔφερον αἱ Ἀτταικαὶ γυναῖκες μεθ' ἑαυτῶν ὁπότε ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας, τῶν ὁποίων ὁ νόμος τοῦ Σόλωνος διορίζει τὸ μέγεθος, ὡς ἕνα πῆχυν. Πλουτ. ἐν Σόλ. 21.

Κανήτιον, τό. Ὑποκ. τοῦ κάνης. Μικρὰ κάνης.

Κανηφορέω, ῶ. Κάνειον φέρω· ὅθεν, κανηφορία, ἡ. καὶ, κανηφορὶς, ἡ. ἡ. Κατὰ Φώτιον. «Κανηφόροι, παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν.» Ἐν Ἀθήναις ποτὲ εἶχον εἰς μεγάλην τιμὴν παρθένοι τινὲς, ἥτις μετὰ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της ἐκλέγετο εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πομπὴν τῶν ἑορτῶν τῆς Δήμητρος, τοῦ Βάκχου, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς φέρουσα τὸ κάνειον ἐν ᾧ ἦσαν τὰ μυστήρια, ἢ ἐφ' ᾧ ἐπέκειντο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν ἐπιτήδεια αὐτῶν τῶν θεῶν. Ἡ τοιαύτη Περσέως λοιπὸν, Κανηφόρος, ἡ. ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ πρᾶξις, Κανηφορία. Αὕτη ἐπορεύετο ἐν τῇ πομπῇ λευκὰς ἔχουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς διὰ τοῦ ἀλφίτου, Ζήτ. Ἀλφιτον. (Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 732.) Ἐκράτει εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα αὐτῆς καὶ ἓν ὁρμαθὸν σίκων ξηρῶν. (ὁ αὐτ. Λυσιστρ. 647.) Ὀπισθεν αὐτῆς ἀκολουθοῦν-

τες ἐβάσταζε τὸ σκεύδιον (ἀνθήλιον). Ὁ αὐτ. Ὀρνιθ. 1551. Οἱ τεχνῖται ὅμως παραστήσουσι τὰς Κανηφόρους ἐχούσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ βασταζούσας τὸ Κάνεον. Εἰς τὴν ὁποίαν παράστασιν ἐφημίσθησαν μάλιστα ὁ Πολύκλειτος καὶ ὁ Σκόπας. Πρβλ. Müllers Archaeol. p. 590. 592.

*Κανηφορία, ἡ. Τὸ φέρειν τὰ ἅγια κάνιστρα. Id. κανηφορέω.

*Κανηφόρος, ον. (κάνη, φέρω) Ὁ βαστάζων καλάθιον. Id. Κανηφορέω.

*Κανθάρεος, ον. Ἐπίθετ. εἴδους κλήματος ἀμπέλου, ὅθεν «Κανθαρίτης οἶνος» Θεόφρ. Ἱστ. φ. 2, 20.

Κανθαρίζω, Μ. ἰσω. = Τανθαρύζω. Τρέμω. Γραμματικ.

Κανθάριον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ κάνθαρος.

Κανθάριος = Κανθάρεος. Εἶδος ἀμπέλου, Θεόφρ. Β'. 20.

Καντθαρὶς, ἴδος, ἡ. Εἶδος κανθάρου. Διον. Cantharis, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ἰατροὶ εἰς τὰ βεζικατόρια λεγόμενα. 2) Ζωῦφιόν τι λυμαντικὸν σίτου, ἀμπέλου, καὶ κηπων.

Κανθαρίτης οἶνος, ὁ. Οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου Κανθάρεος λεγομένης.

Κάνθαρος, ὁ. Εἶδος ζωῦφίου, τὸ ὁποῖον ὑποσκεπάζει τὰ πτερὰ αὐτοῦ διά τινων πλακῶν, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διατρίβον, σφαῖρας ἐκ τῆς κόπρου τῶν ζώων κυλίει, Scarabaeus Aliacr. Z. Ἱστορ. Γ. 15. «Ὁ κάνθαρος ἄθλιόν ζῶόν ἐστι, σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν ἣν κυλίει.» Παρ' Αἰγυπτ. εἶχε θείας τιμάς. 2) Εἶδος ποτηρίου. 3) Εἶδος ἰχθύος τῆς θαλάσ. 4) Εἶδος πλοιαρίου, μάλιστα παρὰ Ναξίοις Ἀριστοφ. Εἰρ. 143. Πρβλ. Κάραβος. 5) Σημεῖόν τι μέλαν ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ βοὸς Ἄπις λεγομένου, τὸν ὁποῖον ἐτίμων οἱ Αἰγύπτιοι.

Κανθαρόλιθρος, ὁ. (ὄλεθρος) Θάνατος, ἀφανισμὸς τῶν κανθάρων. Ἐλέγετο οὕτω τόπος τις, ὅπου οἱ κάνθαροι ἐφθείροντο. Στράβ. Σ'.

Κανθήλια, ων, τὰ. (κάνθος) Τὰ σάγματα, τὰ παμάρια τῶν φορτικῶν ζώων, ἐπὶ τῶν ὁποίων φορτώνονται τὰ βάρη. 2) Μεγάλα καλάθια (λύγινα πλέγματα, κόφινοι, γαλίκια) ἐν οἷς περὶ τὸν τρύγον φέρουσι τοὺς βότρυς ἢ τὰς σταφυλὰς, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, Κανθίλια, λέγονται. Γεωπον. Γ'. 11. Ἀρτεμίδ. Δ'. 6.

Κανθήλιος, ὁ. (κάνθος) Μεγάλος ὄνος διὰ σαμάρι. διὰ φορτώματ· ὁ τὰ βάρη φέρων ὄνος, κατ' ἀρχὰς βέβαια ἐπιθ. ὄνος σύνθ. μετὰ τοῦ οὐδετ. Πλάτ. Γοργ. σ. 299. Β. Συμπ. σ. 221. Ε. Rulnk Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 37. Πρ. 7. 5, 6. Πλάτ. 2) Μωρὸς, ἠλίθιος, ἀνάξηντος ἀνθρωπος. (γομάρι, γαϊδαρος) Ζήτει Κάνθιλος.

Κανθία, ων. = κανθήλια.

Κανθὶς, ίδος, ἡ. Μικρὰ ὄνος. Ὑποκορ. τοῦ ἑπομ.

Κάνθος, ὁ. Ὄνος, γαϊδαρος διὰ φορτώματ.

Κανθὸς, ὁ. Ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἀνατομ. Εἰσαγ. «Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ πίπτοντα, καθ' ἃ αἱ συμφύσεις τῶν βλεφάρων, Καὶθοὶ καλοῦνται· ὁ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα ὁ μέγας, μικρὸς δὲ ὁ πρὸς τὸ οὖς. Παρὰ Καλλμ. καὶ Ὀργ. Ἀργ. 931. καὶ αὐτὸς ὁ ὀφθαλμὸς. «Γλαυκοὶς ἀμφ' ὀστοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἐλίτσων.» 2) Ὁ ὀξυσθεν τὸν τροχὸν τῆς ἁμάξης κατέχων σίδηρος, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμρ. Ἐπίσσωτρον, ἐν Ἰλ. Ε, 725. λέγει.

*Κανθύλη, ἡ. Πρίσμα, πρίσιμον, πληγή. Αἰσχύλ. Σαλαμ. λφν. 197.

*Κανθώδης, ες. (κανθὸς) Καμπύλος, γωνιώδης. Καλλμχ. λφν. 205.

Κάνθων, ωνος, ὁ. (κάνθος) Μεγάλος ὄνος, γαϊδαρος, = Κανθήλιος, ὃς πάλιν ἀπὸ τῶν Κανθηλίων, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ ἐπιπαπῶν ξύλων, τοιοῦτος, σαγμάτων, ὀνομάζεται οὕτως ὅθεν Κανθήλιοι, Πλάτ. Συμπ. 3γ. οἱ βρεχθεῖς εἰς τὸ κεῖται καὶ ἀφυξὶς, χοιδροί. 2) Ταὐτόν τῷ, Κάνθαρος. Ἀριστοφ. Εἰρ. 82. Ησυχ.

Κανίας, ὁ. (κάνη) Ἐκ καλάμων πεπλεγμένος κάλαθος. Ἡσύχ.

*Κανίλειον, = Κάνειον. Εἰς τοὺς μεταγεν. = Καλαμάριον.

Κανίσκιον, τὸ. καὶ, Κάνιστρον, τό. = Κάνιστρον. Ὑποκορ. τοῦ Κανίας, καλαθάκιον, πανεράκιον, πινάκιον.

*Κάνιστρον, τό. Id. τ. πρηγμν.

Κάνιτρον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ Κανίας. = Κανίσκιον. Ἡσύχιος.

Κάννα, ης, ἡ. καὶ Κάνη, Κάνη. Σκέπασμα ἢ σκεπαστή τις ἐκ καλάμων ἢ βούλων, ὡς ψιάθα πεπλεγμένων. Κυρίως δὲ ὁ κάλαμος, περικαλάμιον, ὅθεν τὸ Λατιν. Canna. Παρὰ Σοφ. «Κάνναις καὶ καλάμοις χρῶνται οἱ Νομάδες εἰς τὴν σκηνοποιίαν.» Ἔπρεπεν ὅμως νὰ γράφηται, Κάνα, κατὰ ἀποδεικνύουσι τὰ ἐκ τούτου Κάνεον καὶ Κάναβρον παράγωγα. 2) Πᾶν τὸ ἐκ καλάμων ὡς ψιάθα πεπλεγμένων καὶ χρήσιμον διὰ σκέπασμα, ἢ ὡς δασμὸς, ἐξ οὗ περιφράττουσιν ἢ σκεπάζουσιν ἀγαλμά τι, ἢ βάλλουσιν εἰς τὰ ἁρπαστοπλοῖα, κ. τ. τ. ὡς περιφράγματα, Ψιάθοι, σκιάδες, πανέρια καὶ σέρβες. Ἀριστοφ. Σφῆν. 394. Πολυδ. Γ'. 184. τὰ ὁποῖα ἄλλως καὶ σέρβα καλοῦνται. Ἡ συνήθεια Καλαμωτὴν, ταύτην καλεῖ.

Κανναβεῖος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κανάβεως. (– υ υ) ἐκ τοῦ

Κάνναβις, ιος, ἡ. (κάννα) Τὸ κανάβιον. Φυτὸν λίνῳ παραπλήσιον ἐξ οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται· ἧς τὸ σπέρμα ξυμιώμενον ἰδρῶτα ποιεῖ πάντας. Φώτ. Λέγεται ὅτι καὶ Κάνναβος· Ἡρόδ. Δ, 74. 2) Τὸ ἐξ αὐτοῦ ἡτοιμασμένον στυππίον. 3) Ἔνδυμα, φορεμα ἀπὸ κανάβεως. Ἡρόδοτ. Δ'. 74. Ὅστις ὅμως ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ τὴν γενικ. ιος, καὶ τὴν αἰτιατ. ιδα ἔχει. Ζήτ. καὶ Κάνναβος.

Κάννασρον, τό. = Κάνναβρον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Κάνναβρα, ἀστράβη, ἢ ἁμαξα. πλέγματα ἔχουσα, ἐφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπέωσιν. Ἔνιοι δὲ ἔχειν εἰδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν.» ὁ δὲ Πλούτρχ. Ἀγησ. «Κάνναβρα δὲ καλοῦσιν εἰδωλα γρυπῶν (Ἰσ. γυπῶν) ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν αἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς.»

*Κανεύσας. Ἐπκ. ἀντὶ Κατανεύσας. διάφρ. ἀνάγν. Ὀδυσ. Ο, 464. παρεληφθέσα εἰς τὸ εἰμένει ὑπὸ Βολγίου.

Κάννη, ἡ. = Κάννα.

Κανν ητοποιός, ὁ. (κάννη, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, πλέκει, κάμνει τὰς κάνας, ψιάθας, ἤτοι τὰ τοιαῦτα σκεπάσματα καὶ περιφράγματα. Πολυδ. Γ'. 184. Ζήτ. Κάνης.

*Κανόμον. Κακῶς γραφμ. ἀντὶ Κάνονομον, ὅηλ. κατὰ νόμον. Πλάτ.

Κανωτὸς, ἡ. Καυωτὸς, ἡ, ὁν. (κάνναι) Ὁ ἐκ κάνης ἢ καλάμων κατεσκευασμένος.

Κανοστάρχης, ὁ. Ὁ κανόνος ἄρχόμενος· ὁ διεγείρων τοὺς μετεχεῖν πρὸς τὸ ψάλλειν τοὺς κανόνας. Οὕτως λέγει, ἀναγινώσκει, πρῶτος ἐν τοῦ βιβλίου, ὁ δὲ ψάλτης ἀκούων αὐτοῦ, ψάλλει τὰ λεχθέντα.

Κανονίζω, Μ. ἰσω (κανών). Ἀνθρωπικ. παρ' Ἱπποκρ. ὁ μερὸς καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶναι σὰν βέργα, σὰν κυπαρίσι, σὰν λιγίρι. ad amussim factus· ἐκ τοῦ Κανών

Κανονίζω, Μ. ἰσω (κανών). Κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ, σημειῶ, κρίνω, ἀποδεικνύω ἢ διευθύνω τι· κρίνω καὶ ἀποφαίζω τι ὡς κανόνα· θεσπίζω. 2) Παρὰ τοῖς Γραμτκ. ἁρμόζω τι εἰς κανόνα. ἔξρ. κανονίζεται πηγαίνει κατὰ τὸν κανόνα, εἶναι ὁμαλόν. 2) Παράπτ. Ἐκκλησ. Διὰ τινων κανόνων διατάττω· κανόνας καὶ τάξιν βάλλω, διὰ κανόνων θεσπίζω· ζεῖχομαι εἰς τὸ κανονικὸν τῶν ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν συνόδων. Εἰς ἀγγράφους καινας φέρω. εἶδεν «κεκανονισμένα βιβλία» τὰ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, τὰ ὁποῖα διὰ κανόνων συνοδικῶν ἐπευρώθησαν ὡς γνήσια.

Κανονικός, ή, όν. (κανών) Ὁ κατὰ τὸν κανόνα γενόμενος, ἢ κατὰ κανόνα ὤν. 2) «Μουσικὴ τέχνη» κατὰ Πρόκλον εἰς Εὐκλείδην σελ. 12. εἶναι «ἡ τὰς τῶν κανόνων κατατομὰς ἀνευρίσκουσα.» ἢ καταμετρῶσα τοὺς τόνους ἐπάνω εἰς τὴν τονικὴν κλίμακα (εἰς τὴν σκάλαν) κατὰ τὰς διαφόρους ἁρμονίας. Ἀρα, ἡ Θεωρητικὴ μουσική· ἢ τῆς μουσικῆς Θεωρία. «Κανονικοί, οἱ» Θεωρητικοὶ μουσικοί. 3) Κανονισμένος. «Κανονικὰ βιβλία» τὰ κεκανονισμένα. «Κανονικὰ γράμματα» τὰ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς γραφόμενα περί τινος ζητήματος ἐκκλησιαστικοῦ· ἐτι δὲ καὶ τὰ συστατικὰ ἢ ἀπολυτικὰ γράμματα. Ζωναρ. Λέγονται ἐτι Κανονικοὶ οἱ ἐν τῷ Κανόνι ἐξεταζόμενοι, οἷον οἱ κληρικοί, οἱ μοναχοί, καὶ μοναχαί. Βασίλ. 4) «Κανονικὸν» ὡρισμένος τις φόρος πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ὑπὸ τῶν ἐνοικιαστῶν διδόμενος. Βασίλικ.

Κανόνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Κανών. = στεμμίν. Πολυδ. Α'. 92. 2) Παρὰ Σουΐδ. καὶ Σύγγραμμα, βιβλίον, γραμμάτιον.

Κανονίς, ίδος, ἡ. Ἐν Ἐπιγράμ. Φιλίππου 17. «Κανονὶς ὑπάτη» = Κανὼν, (λινεάλ). Κατὰ Σουΐδ. = ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν.

Κανόνισμα, τό. Πτε. = Κανών. Ἀναλ. Β'. 52. «Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον» (λινόρισμα)

Κανονισμός, ὁ. Τὸ κανονίζειν, τὸ διορίζειν, ἢ οἰκοδομεῖν κατὰ κανόνα. 2) Παρὰ Μανεδ. Α'. 299. Δ'. 151. καὶ 242. ἀποδεικνύει ἓν μέρος τῆς οἰκίας, συντεταγμένον ὃν μετὰ τοῦ, Θριγκοῦ.

Κανοῦν, τό. Ἀττικ. Συνηρμ. ἀντὶ κανέον

Κανυσινός, ὁν, ὑπαιθυρον. Φαινόληρ. Ἀθην. Γ'. φανέλλης κατεσκευασμένος ἀπὸ τριχῶν, μαλλίων τῆς Κανυσίου πόλεως.

*Κάνυστρον, τό = Κανίστριον. Ὑπερτ. τοῦ Κανίς.

*Κανεῖν. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καίνω.

*Καγῶ. Μέλ. τοῦ Καίνω.

Κάνω, Ἰδ. ἐν τῷ, Καίνω

*Κανωβίζω. Ἰδ. Κάνωβος. ὄδεν

*Κανωβικός, ἡ, όν· ἀνήκων εἰς τὸν Κάνωβον. Στράβ. 17. σ. 795.

*Κανωβισμός, ὁ. Ἰδ. τὸ ἀνλῆ.

Κάνωβος, καὶ, Κάνωπος, ὁ· Πόλις ἐν τῇ κατωτέρω Αἰγύπτῳ, διαβήτος διὰ τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαπτοίκων της· καὶ ἐντεῦθεν, κανωβίζω, τρυφηλῶς ζῶ, καὶ κανωβισμός, ὁ, ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ ζῆν. Στράβ. Ιζ'.

*Κανών. Μτχ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καίνω. Εὐρ. Ἡρακλ. μαινμ. καὶ Ποιῆτ. Λῴν.

Κανών, όνος, ὁ (κάνη, κάννα). Κυρίως λέγεται πᾶν ἴσιον ξύλον, διὰ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τὰ ἴσια, ἢ ὕστατα ὀρθὰ, στερεὰ· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Ἰκέτ. 652. «Ἀκμαιρὸν ἀστὶς ἡλίου κανὼν σφῆς·» αἱ ἴσιαι, αἱ κατ' εὐθεῖαν ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ μεσημέρι. Κάθετος. 2) Εἰς τὴν ζυγαριὰν, λέγεται ἡ στάθμη, ἤτοι τὸ ἐπάνω τῆς τριπλίνης καὶ εἰς ἰσότητα ἄγον, τὸ ὁποῖον ἄλλως Πῆχυς λέγεται. Ἀριστοφ. Βάτρ. 799 ἀλλὰ καὶ Ἡ ἀνωμοιοσιδηρᾶ βιργίτσα, ἢ καὶ γλῶσσα κοινῶς λεγμ. 3) τὸ ἴσον ξύλον ἢ ἡ γωνία (νέρμα) τῶν τεκτόνων, δι' οὗ ἀπορθοῦσι καὶ ἰσάζουσι τὰ στραβλὰ καὶ λοξὰ μέρη τῶν ἄλλων. Περικτιδέντες γὰρ τὸν κανόνα τοῖς παρ' αὐτῶν ἐργαζομένοις, δι' αὐτοῦ, εἴ τινα εὑρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς λοξότητα, εἰσοχάς τε καὶ ἐξοχάς, εἰς εὐθύτητα ἀποξέουσι, καὶ ὀρθοῦσι τὸ ἐργαζόμενον. 4) τὸ ἐργαλεῖον τῶν καλλιγράφων, δι' οὗ σύρουσι καὶ σημειοῦσι τὰς γραμμὰς διὰ νὰ γράψωσιν, ἴσιαι, (ρίγε, λινίρ, λινεάλ). Ἀναλεκτ. Β. 496. 5) Τὰ πλαγίως κείμενα ξύλα εἰς τὴν ἀσπίδα ἀντὶ τοῦ ὀχάνου διὰ νὰ κρατῆται στερεῶς. Ἰλ. Θ. 193. καὶ Ν. 407. ἢ τὰ δύο σταυροειδῶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τιθέμενα ξύλα, ἐπὶ τὰ ὁποῖα ἠπλώνετο τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος. β) Ῥάβδος, κάλαμος, ὡς μετρικὸν ἐργαλεῖον. Ῥάβδος μετρική. γ) Μτφρ. Κανὼν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διορίζει τὸ μέτρον, τὸν τρόπον, τὸ ὁρισμόν, τὴν τάξιν τινος· ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι διωρισμένον κατά τινα τρόπον ἢ μέτρον, ἢ ῥυθμόν. Regula. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περισσότερον διορισμὸν, καὶ διορίζει σχέσεις τινας καὶ ἀναφορὰς, καὶ μᾶς χρησιμεύει ἀντὶ παρέγμτ. Στάθμη, παράδειγμα, νόμος, κανών, πρωτότυπον. Οὕτως ὠνομάζετο ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλεί του «Κανὼν διότι ἀνεγνωρίζετο καὶ ἀπεδέχετο ὡς κανὼν καὶ πρᾶγμ. τῆς ἀποτελούσης τὴν ὡραιότητα συμμετρίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Οὕτω καὶ παρὰ Μουσικοῖς ἐλέγετο «Κανὼν τὸ μονόχορδον, καθ' ὃ διωρίζοντο ὅλαι αἱ λοιπαὶ σχέσεις τῶν τόνων. Οὕτως ἐλέγοντο ἀξιόμαστα τινα ἐπικεκυρωμένα μάλιστ. εἰς τοὺς Ῥτρ. καὶ Γραμματεργ. Κανόνες καὶ κανόνες χρονικοὶ χρονολογικοί τινες κυριώτεραι περίοδοι, αἱ ὁποῖαι ὑπετίθεντο στάθεραὶ καὶ βέβαιαι, καὶ κατ' αὐτὰς ἠριθμοῦντο τὰ μεταξὺ κείμενα διαστήματα. 8) Κανόνες παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Γραμματεργ. ὠνομάζοντο αἱ Συλλογαὶ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων, τὰς ὁποίας ἀνεγνώρισαν ὡς πράγμ. ἀξίας μιμήσεως. Ruhck hist. crit. orat. Graecc. p. XCIV. Ἰλιαδ Ψ. 761. «ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο στήθεός ἐστε κανών, ὃν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ πηλίον ἐξέλουσα παρεκμίτον, ἀγχόθι δ' ἔχετε στήθεος·» τινὲς ἑρμην· τοῦτο διὰ τοῦ κάλαμος μίτων, περὶ ὃν εἴλεῖται ὁ μίτος ὁ ἱστουργικός. Ὁ Εὐστάθιος ἀπορῶν λέγει. «ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν τορευτῶν οἱα εἰκός, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεσμένα κανόνι· χρήσιμον γυναιξὶν ἢ κλώθειν ἢ ἄλλως νήμα ἐξέλκειν ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἱστατεῖσθαι· σκοπὲς γάρ τι οὐκ εὐχρεμὲν γινέναι ἀπὸ τοῦ μακεῖν κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἀργαλεῖον ἁρμοττῶδες εἴτε ἠλακατῶδες. Τανύεται δὲ χρεία ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, τετανυσμένος εἰς ὀρθὸν ἵσταται· καὶ διὰ τὸ ἐξελεγμένον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύσθαι, εἴρηται «ἡ ἄρα, κατ' Εὐστάθιον εἶναι ὁ ἐν τῇ σαίτῃ κάλαμος, ἐφ' οὗ περιτυλίνεται τὸ φᾶσμα, ἤτοι τὸ μιτοῦριν· ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία σαίτα. Οὕτω τάττει καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 822. τὸ ἀντίον καὶ κανών, ἀμφότερα ὡς ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα· ὡς καὶ Πολυδ. ἐν Ζ'. 36. Φαίνεται ἄρα ὅτι ὁ κανὼν ἐντεῦθεν οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἡ ὑπὸ τῶν ὑφαντῶν καλουμένη Σαίτα, ἡ τὸν κάλαμον μετὰ τοῦ πρὸς ὕφασιν νήματος περιέχουσα, ἥτις καὶ μεχρὶ τῆς σήμερον ὑπὸ τινων Κανὸν λέγεται. Παρὰ Πλουτάρχ. εὑρίσκεται ἔτι καὶ τις ἀξιόλογος ῥῆσις· «κατόνωσις διάτασις καὶ ἀνέγερτις ἀγνῶτος ἐν τῇς ὁποίας δύναται νὰ συμπερανθῇ τις, ὅτι πολλοὶ κανόνες ἦσαν εἰς ἓν ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, διὰ τὰ ποικίλα χρώματα τῶν νημάτων. 10) Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς λέγεται Κανὼν, σύμπασὰ τις βιβλίων, ἢ διατάξεων, τὰ ὁποῖα ἡ ἐκκλησία ἐδέχθη ὡς στάθμην, διεύθυνσιν, καὶ τάσιν, διὰ τὴν καλὴν ἁρμονίαν καὶ εὐταξίαν αὐτῆς, διαταγὴ, θέσπισμα. Χρυσόστμ. «ὁ κανὼν οὔτε πρόσθεσιν, οὔτε ἀφαίρεσιν δέχεται, ἐπεὶ τὸ κανὼν εἶναι ἀπόλλυται» Μεταφορ. ἡ τοῦ Θεοῦ διδασκαλία. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ς'. 16. «Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν» ἐντὰ ἐ Θεοδώρ. «Κανόνα ἐκάλεσε τὴν προκειμένην διδασκαλίαν, ὡς εὐθύντηι κοσμουμένην, καὶ μήτε ἐλλείπον τι, μήτε περιττὸν ἔχουσαν.» Οἰκουμέν. «Ὅτοι τῷ κανόνι καὶ τῇ διδαχῇ ταύτῃ ἐρκατέσχεν Θεοδώρ. «Κανόνα ἐκάλεσε τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα· ὁ δὲ καινὸς εὐθύτητος ὅρος, οὐδένος προσδεόμενος.» Θεοφύλακτ. «Τῷ αὐτῷ κανόνι τῇ αὐτῇ πίστει, τῷ αὐτῷ ὁρίῳ Κλμ. Στρμ. ς'. «Κανὼν ἐκκλησιαστικὸς, ἢ συνοδία καὶ συμφωνία νόμου τε καὶ προφητῶν τῇ κατὰ τὴν παρουσίαν παραδεδομένῃ διαθήκῃ. β) Θέσπισμα, διάταγμα Συνοδικόν. Σωκράτ. ἐκκλ. ἱστρ. α'. 13. «Τότε οἱ ἐν τῇ Συνόδῳ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράψαντες ὡ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασιν, αὐδις κατὰ πόλιν τὴν ἑαυτῶν ἐχώρησαν·» λέγονται ἔτι οὗτοι καὶ νόμοι. Σωζόμ. ἐκκλ. ἱστορ. α'. 23. γ) Τμῆμος, κατὰ τὴν τάξιν τῶν ὠδῶν τοῦ ψαλτηρίου. Ζωναρ. «Κανὼν λέγεται, ὅτι ὡρισμένοι καὶ τετυπωμένον ἔχει τὸ ἑμμετρον ἑννέα ᾠδαῖς συντελούμενον.» d) Τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν· οὕτω τὸ «Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι» ἀντὶ τοῦ «οἱ ἐν κλήρῳ τεταγμένοι» οὕτω καὶ τὸ «Ὁ ὑπὸ κανόνα ὢν» καὶ «Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἑστὼς τοῦ κλήρου, τοῦ τάγματος. ε) Φόρος, δόσιμον. Ἀξιωνάσ. ἀπολογ. β'. «Ὡς ἐμοὶ καινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβάλλοιτο» ὅπερ ὁ Ζωζύμ. ἐν β' 21. «Ὡς φόρον ἐπιτεθεῖς Αἰγυπτίοις λέγειν οὐδὲν τὸ Κανονικόν. σημ. ζ. 11) Παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται καὶ τι προβόλιον χοντρὸν καὶ μακρὸν ὄργανον, εἰς μάχας καὶ πολιορκίας χρήσιμον, Κανόνιον Canon. 12.) Παρὰ Γραμματικοῖς ὁ, Κανὼν ἐστὶ νόμος ἀπαράβατος καὶ μετρὸν ἀδιάψευστον πᾶσαν πρόσθεσιν καὶ ἀφαίρεσιν μηδαμῶς ὑποδεχόμενον· ἢ λόγος ἔντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητα πρὸς τὸ καθόλου τὸ διεστραμμένον τῶν λέξεων.

Κάνωπον, τό· Τὸ ἄνθος τῆς κουφοξυλιᾶς. Sambucus Πολλ. Δίγιν. Ε'.

*Κάνωπος, ὁ. Ἰδ. Κάνωβος.

Κανωτός, ἡ, όν (κάνης, κάννη, κανόω). Ἀριστοφ. Σφῆκ. Σχολ 840. «Ἀγγεῖον κανωτόν.» = πλεκτόν. Ἰδ. Κανωτος.

*Κάξ. Συλφ. ἀντὶ Καὶ ἐξ.

*Κάος, τ Κόος = Χάος. Πρβλ. Κώς.

*Κάπ, Ἐπικ. συντετμμν. κατὰ πρὸ τοῦ π, ὡσὰν πεδίον· Ἰλ. Ζ, 201. Δ, 167. καὶ πρὸ τοῦ φ ὡσὰν φάλαρα· Ἰλ. Π, 106.

*Κάπαέξεται, ἀντὶ, καὶ ἐπαίξεται,

Καπακτώσαμεν, ἀντὶ, καθεπακτώσαμεν, τ' ἐστὶ, κατησφαλίσαμεν.

Καπάκιξ, ακος, ὁ, (καπάνη) = Καπάνη, ἀρθμ. 2

Κάπανη, ἡ (κάπη). Ἡ φάτνη, κυρίως τὸ κατὰ μετάθ. Παχεῖ τῆς συνδ. 2) Θεσσαλική τις ἁμαξα· ἀντὶ ἄπηνη· ἐντεῦθεν. Ἀριστοφ. περὶ Ἀθην. Γ'. καὶ τὰ Θεττελικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα δεῖπνα,» εἶπεν, ἀντὶ του, λαμπρότερα, μεγαλήτερα· πεῖζων μὲ τὴν λέξιν διὰ τὰς λαμπρὰς καὶ μεγάλας ἁμάξας τῶν Θεσσαλῶν, ὅ ἐστιν, ἁμαξιαῖα. 2) Παρὰ Πολυδ. Δ'. 142. εἰσὶ, «καπάναικες» οἱ· τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν δύο ξύλα, ὅπου κάθηται ὁ ἁμαξᾶς· τὸ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν πλαγίως κείμενον, καπάνη, λέγεται. Ὅλον τοῦτο τὸ κάθισμα ἦτο σκεπασμένον (καπλατισμένον) μὲ δέρμα, καὶ τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ, ὅπου εἶναι ἡ συνάρμωσις τῶν κυριωτέρων ξύλων τῆς ἁμάξης, ἦτον δεδεμένον μὲ λωρία· καὶ ἐντεῦθεν λέγει ὁ αὐτὸς «ἡ μὲν ἱμάντωσις τοῦ ἅρρου τόνος καλεῖται. 4) Περικεφαλαία ἐκ τριχῶν ἢ δερμάτος. (Ἐντεῦθεν ἑρμηνεύονται καὶ τὰ τοῦ Ἡσυχίου, καπάνια, ὀρπεδόνες· καὶ Καπαλευτάς, ὀνηλάτας· ὡς καὶ τὸ, καπαλίζει, ξυγηλατεῖ· ἀντὶ καπανευτάς, καὶ καπανίζει.)

*Καπανηιάδης, ου, ὁ. Ἐπικ. Πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ Καπανεύς. Ὁ υἱὸς τοῦ Καπανέως. Ἰλ. Ε, 109.

*Καπανήϊος, ίη, ίον. Ἐπικ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Καπανεύς· Ἀπὸ τὸν Καπ. εἰς αὐτὸν ἀνήκων, ἀναφερόμενος. Ἰλ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Καπανικός, ή, όν (καπάνη). Εἰς ἅμαξαν ἀνήκων 2) Μτφρκ. ὑψηλόφρων, μεγαλοπρεπής, πομπώδης. Ἀριστοφ. Ἰδ. Καπάνη

Καπεστα, ἀντί, καὶ ἔπειτα.

Καπέτις, ιδος, ἡ, = χοίνιξ. Πολλ. Ονομ. Πρβλ.

Κάπετος, ὁ (σκάπτω,) ἀντί, σκάπετος. Λάκκος ἐσκαμμένος, τάφρος, Ἰλιάδ. Ο, 356. τάφος. Ἰλ. Ω. 79 »— ἐς κοίλην κάπετον θέσαν.« Καθόλου, Ἐκβούλιωμα, κοιλότης χαραγματική, χάσμα, σπήλαιον, τρύπα. Ἰλιάδ. Σ, 504. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 1165

Κάπη, ἡ (κάπτω). Φάτνη (παχνίον) μετὰ τροφῆς διὰ τὰ ζῶα. Ἰλ. Θ. 434. Ὀδύσσ. Δ, 40. καὶ τὰς δύο φορὰς Πλουτ. Καὶ τοὺς μὲν (τοὺς ἵππους) κατέθεσαν ἐπ' ἀμβροσίῃ τε κάπῃσιν φάτνας τε παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἐστᾶμένους τοὺς ἵππους κάπτειν, ὅ ἐστιν, ἐσθίειν. Ὁ Σχολ. »κάπηθεν« ἐκ τῆς φάτνης· πέρα ἀπὸ τῆ φάτνη.

Καπηβόλος, Ἰδ. Ἐγκαφαιβόλος.

Κάπηλεία, ἡ, καπήλιον, τό· Τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου, τόπος ὅπου πωλοῦνται λιανικῶς τὰ πράγματα· καπηλεῖον μεταβολικόν. »Ἡρακλείδ. Ποντικ. Ἐξαιρέτως λέγεται ὁ οἰνότοκος ἐνθα πωλεῖται ὁ οἶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Λατ. Taberna, ταβέρνα, πρατοπωλεῖον.

Καπηλευτής, οῦ, ὁ (καπηλεύω)· = Κάπηλος· ὅθεν

* Καπηλευτικός, ἡ, όν· ὡς τὸ καπηλικός. Πλτ, Νμ. Β. σ. 842. C. Καθὼς ὁ κάπηλος.

Καπηλεύω, (κάπηλος). Εἶμαι κάπηλος, ὅ ἐστί, μετατοπράττω, μεταπωλῶ τὰ πρὸς τροφὴν καὶ πόσιν· ἐξαιρέτως δὲ Οἰνοπωλῶ, τὸν οἶνον πιπράσκω, πωλῶ κρασί. 2) Ἔχω διά παλλήκι, πραγματεύομαι, καπηλεύω, ἀπὸ ἐνα ἕνα, μοναδικά, λιανικά πωλῶ, πωλῶ κάθε τι διὰ νὰ ἀποκτήσω χρήματα· καπηλεύειν βίον, μαθήματα δίκας, εἰρήνην, χρυσίον, Ἡρόδ. Αἰσχυνόμενοι διὰ μέσου τούτων »τὴν μάχην.« Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 547. φεύγω μὲ ἀπατηλὸν τρόπον, ὑποχωρῶ ἀποφεύγων τὴν μάχην. 3) Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, τοκίζω, κιβδηλεύω, διαφθείρω· καὶ μᾶλλ. τὸν εἶδος. Ψευδῶς ὀνομάζωται· καὶ ἐντεῦθεν τὸ καπηλεύτος γνώμη.« Valk ἐν Ἰππερ. 982.

* Καπήλη, ἡ· Ὁ τόπος, ὅπου ὁ κυβερνήτης κάθηται· πάσσαλος, περὶ ὃν ἐπιτίθηται τὰ σχοινία· καὶ τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κοίλωμα, ἐνθα οἱ ναῦται πάντα ἀποτίθενται, Ἡσύχ.

Καπηλικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Καπηλικῶς· πρὸς ὅ,τι ἀρέσει, ἢ εἶναι ὅθεν εἷς τὸν κάπηλον· ὁ εἰς τὸ καπηλεῖον ἐπιτήδειος· ἀσκητικός, παντοῦργος. Ἀριστοφ. »καπηλικῶς χρῆται τοῖς λόγοις.« Αἰσχρότερόν μέ τίποτε, τὸ μεταχειρίζομαι διὰ νὰ συνάξω δι' αὐτοῦ αἰσχρὰ κέρδη. π. χ. »τῷ καλλίστῳ πραγματεύομαι, πωλῶ τὴν ὡραιότητά μου.

Καπήλιον, τό· = Καπηλεῖον.

Καπηλίς, ίδος, ἡ· καὶ Κάπηλις· τὸ ὑηλ. τοῦ, κάπηλος· Καπήλισσα. Ἀριστοφ.

Καπηλοδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ πάντοτε ἐρχόμενος, κείμενος, διατρίβων.

Κάπηλος, ὁ (κάπτω, κάπη) Κυρίως, ὁ τὰ πρὸς κάπην (τροφὴν) πιπράσκων· ὅθεν, μεταπράτης, μεταπωλητής· ἔστι δὲ διάφορος τοῦ ἔμπορος, διότι ὁ μὲν ἔμπορος πωλεῖ τὸ πραγμα ὅλον ὁμοῦ, ὁ δὲ κάπηλος ἀγοράζων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐμπόρου, μεταπωλεῖ αὐτὸ λιανικῶς. Ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν αὐτὸ ἐν τῇ χώρᾳ· κατὰ ψηστ καὶ Πλάτ. Πολ. Β. »κάπηλόν κιλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν ἐμπειρότερον ἱδρυμένους ἐν τῇ ἀγορᾷ· τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους· καὶ Ξεν. Ἀπ. 4, 5, 42. ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Σιτοκάπηλος, βιβλιοκάπηλος, ἱματιοκάπηλος, κ. τ. τ. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται, ὅποιος πωλεῖ τὸν οἶνον, Κρητοπώλης· ὁ τὸν οἶνον χέων, κιρνῶν· ἢ κατὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. 156. ὁ οἶνον παρασκευάζων. Καὶ ἐπειδὴ οὗτοι οἱ μεταπωληταὶ διαφθείρουσι καὶ κιβδηλεύουσι τὰ πωλούμενα πράγματα, ἀπατῶντες τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ κερδήσωσι χρήματα περισσότερα, διὰ τοῦτο ἡ λέξις σημαίνει. 1) Πανοῦργος, δόλιος, νοθευτής, κιβδηλευτής, ὡς ἐπίτ. ἀπατηλός· καὶ Πλατ. νοθευμένος. Αἰσχύλ. »κάπηλα τεχνήματα.« καὶ Δημοσθ. »εἰδὲ κάπηλος ἦντι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολεύς.« Ἰδ. ἐν τῷ, καπηλεύω.

Καπήρια, τά· Εἶδος πλεκουντος, ὅστις ἄλλως, Καπύρια, γράφεται.

Καπητόν, τό. (κάπη) Ἡ ἐν τῇ φάτνῃ τροφὴ τῶν ζώων, παράβλημα ἀλέγων.

* Κάπι. Ἀντὶ καὶ ἐπὶ

Κάπια, ων, τά· Τὰ κρόμμυα· ὅθεν τὸ Λατ. Caepa.

Καπίδη, ἡ (κάπτω). Ἀγγεῖον μέτρου χωροῦν ἀττικὰς δύο χοίνικας, παρὰ τοῖς Περσικοῖς μάλιστα. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε. 6. »ἡ δὲ καπίδη δύο χοίνικας ἀττικοὺς ἔχουσι· ἐντεῦθεν σημαίνει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Καπέτις, Χοίνιξ. Κατὰ τὸν Πολυκιν. Δ'. γ'. 32. Καπέτις, ιδος, ἡ· = τῷ ἀττικῷ χοίνικι.

* Καπίστριον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῇ Σοφ. καπίστρι.

Καπναυγής, ὁ· = καπνόμαντις· Ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ μαντεύων. Ἐπιγρ.

Καπνεῖν, Πτκ. ἀντὶ τοῦ, Καπνέω, Καπνίζω. Νικάνδρ. Θηρ. 36.

Καπνέλαιον, τό (ἔλαιον). Ἡ ῥητίνη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Κιλικίᾳ, διὰ τὸ αὐτόῤῥυτος εἶναι. Γαλην. κατὰ τόπ. Β'.

Κάπνη, ἡ. = Καπνοδόκη. »πτηνείου κάπνη.« Ἀθήν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 143. Ἰδ. ἐν τῷ, Ὀπή.

* Καπνηλός, ὁν (καπνός). Καπνώδης, καπνισμένος· ἔχων ὀδμὴν ἢ γεῦσιν καπνοῦ. Νικάνδρ. Θηρ. 36.

Καπνίας, ου, ὁ (καπνός). καπνοσμένος, πλήρης καπνοῦ, γεμάτος ἀπὸ καπνόν. 2) οἶνος καπνίας.« Οἶνος τις, τοῦ ὁποίου ἡ γεῦσις ἦτον ὡς ἡ τοῦ καπνοῦ ἀσμή· διότι ἐφυλάττετο εἰς τὸν καπνόν, καὶ μένων ἐκεῖ πολὺν καιρὸν ἐγίνετο καλός· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Καλός, Νεκτκριώδης, παλαιός· ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 151. λέγει ὅτι καὶ εἶδός τι σταφυλῆς ἦν, καπνία λεγομένη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ὁ καπνίας οἶνος. Περὶ τοῦ ἑτέρου εἴδους τῆς ἀμπέλου, κάπνιος, λεγομένης, ἀναφερομένης εἰς τὸ τῶν ῥοιῶν χρῶμα, ἴδε Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 4. Ἀριστοτ. ζώων γενέσ. Δ'. 4.

Καπνιάω, ῶ· Καπνίζω. »σμῆνος καπνιᾶν.« Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 131· καπνίζω τὸ μελίσσιον 2) Οὐδετ. καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἀφίημι, ἐκβιδῶ. Πλουτ. ταρχ.

Καπνίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ. Καπνὸν ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ ἀνάπτω πῦρ, κάμνω φωτιάν. Ἰλ. Β, 393. Καπνίζω κρέας· κάμνω καπνὸν μὲ ἀρώματα κ. τ. τ., καπνίζω μὲ τὰ θυμιατήρια· καπνίζειν αὐτοὺς ὀφομενουμένους.« Δημοσθ. »καπνισάντε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο.« Ἰλ. Β. 399. Πλουτ. Πάσχω ἀπὸ τὸν καπνόν, γίνομαι καπνὸς καὶ ἐξώφθαλμος καπνίζονται μᾶλλον πάσχουσι περισσότερον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΛΑ'. 6.

Καπνίον, τό· Μικρὸς, ὀλίγος καπνός· ὑπομορ. τοῦ Καπνός.

Κάπνιος, ἡ καὶ Καπνία· μετὰ, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ ἀμπελος. Εἶδος κλήματος μὲ μελανωδῆ καὶ ὄμοιον καπνῷ σταφύλια. Ἰδ. ἐν τῷ, καπνίας.

Καπνίσις, εως, ἡ (καπνίζω). Τὸ καπνίζειν· ὅθεν καὶ

Κάπνισμα, τος, τό· Ὁ καπνός, τὸ θυμιατήριον, αἱ ὕλαι δι' ὧν καπνίζομεν, καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ καπνίζειν. Ἐπιγράμ.

Καπνιστός, ἡ, όν (καπνίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καπνισμένον, ἢ ἐξηραίνθη εἰς τὸν καπνόν· ὡς »κρέατα καπνιστά.« 2) Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν εὐῶδες διὰ καπνοῦ. »ἔλαιον καπνιστόν.« κεκαυμένου δι' ἀρωμάτων καὶ διὰ τοῦτο εὐῶδες ἔλαιον. Ἀέτιος.

Καπνοβάτης, ὁ· παρὰ Στράβ, Ζ'. ὄπον, καπνοπάται, ἐπιδόρσωσαν, ὅ ἐστιν, οἱ καπνοῦ δαπανισταί, οἱ συχνάκις τὸν καπνὸν μεταχειριζόμενοι· ὡς καὶ τὸ, Σαυροπάτιδες.

Καπνοδόκη, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττ. Ἡρόδ. 4, 103. Πρβλ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 307. = Καπνοδόχη. (καπνός, δέχομαι) καπνοδόχος, ὁπή τις (τρύπα) κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. Τοιοῦτος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς τῶν χωρικῶν καὶ πτωχῶν οἰκίας, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσήρχοντο καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δωματιον, ὁ παρὰ τοῖς Μακεδόσι τὰ νῦν φέγγος λυμν. καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Η'. 137. Ἠνάρ κατὰ τὴν καπνοδόκην εἰς τὸν οἶκον ἔσεχων ὁ ἥλιος.« Παρὰ τοῖς νεωτέροις γίνεται σωληνοειδής, καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς χωρεῖ ὡς πυργίδιον εἰς τὸ ὕψος, τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι Μποχαρί λέγουσι

* Καπνοδοχεῖον, τὸ = τῷ πρμν. καὶ

* Καπνοδόχη, ἡ (δέχομαι). Ἰδ. Καπνοδόκη

Καπνοδόχος, ον (δέχομαι). Ὁ τὸν καπνὸν δεχόμενος. = Καπνοδόκη.

Καπνόμαντις, δ. = Καπναυγής.

* Καπνοπάτης, ου, ὁ. Ἰδ. Καπνοβάτης.

Καπνοποιός, όν (ποιέω). Ὁ καπνὸν ποιῶν, καπνίζων.

Καπνός, ὁ, Καπνός, ατμός, (ἀναθυμίασις) ἀπὸ τῶν καιομένων ὕλων, ἢ καὶ ἄλλων σωμάτων ἐξερχόμενος. Ἰλ. Α. 315. ἐκ τοῦ, Κάπω, ὅθεν, κάπος, καὶ, κάφω. ἀφ' οὗ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ε'. 698. »—κακῶς κεκαφηότα θυμόν.« ἢ δυσκόλως ἀναπνέουσα ψυχή. Ὁ Ἡσύχιος ἐχειμάτι, καπύσσουν, ἐπνίγων, καὶ ἀκολούθως, κάπυκτα, πνέοντα· ὅθεν καπυρός, ξηρός. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Δ. Καφηρεύς, ἀναφέρεται, κεκαφηότα νίκη, ἀντὶ. Πνευστιῶντα· παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 444. κεῖται, κεκαφηότα, ἀντὶ, ὀλιγοψυχοῦντα. Ὀππιαν. κυν, Δ. 206. »γυῖα κεκαφηότα.« ἀντὶ τοῦ κεκμηκότα, κουρασμένα, κοπιασμένα μέλη. Κόϊντ. Σμυρν. ς. 523. »ψυχὴ οὔτι κάπυσσεν.« ἰς καὶ τὸ »κάπεκάπυσσε ψυχήν.« ἀντὶ τοῦ Ἀπέπνευσε, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Χ. 467. 2) Χόρτου εἶδος. 3) Μτφρκ. Ἀπάτη, μάταιαι ὑποστάσεις.

Καπνοσφράντης, ου, ἡ — τής, οῦ, ὁ. (ὀσφραίνομαι). Ὁ καπνὸν ὀσφρανόμενος· παροιμιακῶς παρ Εὐπολ. ὁ φειδωλός, ἀκριβὸς ἀνθρωπος.

Καπνοῦχος, ὁ. Ὁ καπνὸν ἔχων, καπνοδόχος ἀμφ.

Καπνόω, ῶ (καπνός). Καπνίζω. Ποιῶ καπνόν, ποιῶτι καπνόν, Κατακαίω. Πίνδ. Πυ. 5. 111. »καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδοσι Ἀφ' οὗ εἶδε τὴν πατρίδα τους νὰ καλύπτηται ἀπὸ τας φλόγας. Πλουτ. διὰ πυρὸς φθείρομαι, εἰς καπνὸν ἐξατμίζομαι. Εὐριπ. Τρωάδ. 8. καὶ, 585, ὑπὲλις ἢ νῦν καπνοῦται.« Οὐδετ. = καπνίζω.

Καπνώδης, ες (καπνός, εἶδος). Καπνοειδής, ὁ καπνοῦ εἶδος ἔχων· εἴληπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Σκοτεινός.

Κάπος, καὶ Κάφος, ὁ. Αἰσλ. ἀντὶ Κάπυς. παρ' Γραμματικοῖς εὑρίσκεται μόνον ἀντὶ τοῦ πνεῦμα, ἀναπνοή· ἢ δὲ τοῦ Εὐριπ. Φοίν, 858. ῥῆσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἀνῆκει ἐνταῦθα· διότι ἐκεῖ ἀναγινώσκουσί τινες «κάπος ὀδοῦ· ἀντὶ καὶ ὄπος. (Ἐκ τούτου παράγουσιν ἔτι οἱ γραμματικοὶ καὶ τό, κῆπος, ὅ ἐστιν, ὁ περιπνεόμενος τόπος.) Δήγεται ἔτι κάπος, καὶ ὁ τοῦ φοίνικος φλοιός, ἐν ᾧ κέκριπται ὁ καρπὸς καὶ ἡ πρώτη ἔκφυσις, ἥτις ἄλλως Σπάθη, λέγεται.

Κάππα, Ἰδ. ἀνωτέρω τὸ Κ.

* Καππαδόκης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας. Συν. Καππάδοξ, οκος. ὁ· ἔδεν

* Καππαδοκίζω. Φέρομαι ὡς Καππαδόκης. ὀηλ. εὐηνιῶς, ἀειλῶς, ἢ αἰσχροκερδῶς πράττω, πολιτεύομαι. Πτκ. Γίνομαι Καππαδόκης, λαμβάνω τὰ ἤθη τοῦ Καππαδόκου.

* Καππαδοξ, οκος, ὁ. = Καππαδόκης.

Καππάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κάππαρι.

* Κάππαρις, εως, ἡ. Τὸ φυτὸν κάππαρις, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ. ά.

Καππαύω, συγκρ. ἀντὶ, Καταπαύω.

* Καππεδίον, κάλλιον, Κάπ πεδίον = Κατὰ πεδίον.

Κάππεσον, ες, ε. συγκρ. ἀντὶ, Κατέπεσον, σες, σε, Ὅμηρ.

Καπποφόρος, ον (κάππα, φέρω). Ὁ τὸ σημεῖον, Κ. ἐπ' αὐτῷ φέρων, ὁ σημειοφόρος μὲ τὸ κάππα = Κοππατίας Ἀριστφ. Νεφ. 15. Ἰδ. Κάππα.

Καππυρίζω, ἀντὶ Καταπυρίζω. Πιάνω φωτιά, ἀνάπτω καὶ καίομαι· μόνον παρὰ Θεοκρ. Β', 24. ὅπου ὁ Βαλκεναίριος, κάππυρος εὖσα· ὀηλ. κατάπυρος οὖσα· ἀνεγίνωσε χωρὶς ὅμως εὔλογον αἰτίαν.

Καππώτας, α, ὁ. Ἰδ. ἐν τῷ, Λευς.

* Καπρᾶ, ἡ. Συνῤῥ. ἀντὶ Καπρεά. Ἀσέλγεια. Πασχητισμός. Ἡσύχ. Παρβλ. Bach Φιλκτ. λφν. 32.

* Κάπρα, ἡ. Ἡ γίδα, παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς. ὅθ. καὶ καπρὶ ἐν τῇ συνῃ.

Καπραινα, ἡ. Θηλν. τοῦ κάπρος· ἀγρία, τῆς ἀγρίας γουρούνα, σκρόφα. — 2) Μεταφορικ. ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερὴς, ἤτοι ἀκόλαστος γυνή.

Καπράω, καὶ, καπριάω, ῶ. Καπρίζω, καπρίζω (κάπρος). Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγρίων συῶν, ὁπόταν ἔχουσιν ὄρεξιν σαρκικῆς μίξεως, ὅ ἐστιν, ὀργῶσι πρὸς τὰς μίξεις. Κάπρου ὀρέγομαι. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. «Καὶ αἱ ὗες δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὃ καὶ καπρίᾶν καλεῖται». — 2) Μεταφορικ. καὶ ἐπὶ ἀκολάστων καὶ ἀπελῶν γυναικῶν· ὡς τὸ παρὰ Σμυρναίοις γαυριάω, τὸ ὁποῖον καὶ κατὰ παραφθορὰν τοῦ καπριάω ἐσχηματίσθη· ὅθεν «καπρώσα γυνὴ», ἡ γαυριῶσα, ἡ μίξεως ὀρεγομένη. Ἀριστοφ. Πλτ. 102. Ἡ συνήθεια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τούτου τό, καυλάω· καὶ, καυλόνω, μεταχειρίζεται, τὸ μὲν παρὰ τὸν κάπρον, τὸ δὲ παρὰ τὸν καυλόν.

Καπρεά, ἡ, καὶ, καπριά, ἡ. Παρὰ Σουϊδ. καπρίαι· παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ', 50. Κκπριαὶ· τὰ ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν σκροφῶν καὶ ἡμιόνων ὠοφόρα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποτεμνόμενα ἀγωνον καὶ ἀσυνουσίαστον ἀποκαθιστῶσι τὸ ζῶον.

Καπρειος, α, ον (κάπρος). Ἀπὸ κάπρον, ὅμοιος μὲ κάπρον.

* Καπριά, ἡ = καπρεά.

Καπριάω = καπράω. Ἀριστοτ.

* Καπρίζω = καπρίω.

* Καπρινός. Χειρίως. μετφρ. ἀσελγής, ἀκόλαστος.

Κάπριος, ὁ. Μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ σῦς. Πτκ. ἀντὶ, κάπρος. Ἰλδ. Δ. 239. «τοὺς κάπριους» Ρ, 202. Ἰλδ. Δ, 414. Μ, 42. — 2) Ἐπίθτ. = κάπρειος, ἀπὸ κάπρον. Ἡρδτ. Γ', 59. «Νίσα καπρίους πρώρας ἔχουσαι», ὁμοίας κάπρῳ, ἤτοι ἐκείς κάπρειν εἰς τὴν πρῴραν ἔχουσαι.

Καπρίσκος, ὁ. Ὑποκρστ. τοῦ κάπρος. — 2) Ὄνομα ὀρεινοῦ τινος, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὡς κάπρος.

Κάπρος, ὁ. Ὁ ἀρτενικὸς χοῖρος, σύαγρος, ἀγριογούρουνον, (καπρί) Ὅμρ. ὅστις καὶ «τοὺς κάπρους» ἔχει, Ἰλδ. Ε, 783. — 2) Τὸ τῶν ἀῤῥένων αἰδοῖον, = πόσθη. — 3) Θαλάσσιος ἰχθὺς ὡς κάπρος φωνάζων.

Καπροφόνος, ον (φονεύω), Ὁ τοὺς κάπρους φονεύων. Ἀνθλ.

Καπρώζω = καπράω, κατ' Εὐστάθ. «Ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται» παρ' Ἄθην.

Καπτήρ, ῆρος, ὁ. Παρὰ Θεοφρστ. αἰτ. φυτ. Ε', 6. γηπόνοις σωλὴν· ἀμφ. Ἴσως κακιεγράφη ἀντὶ Καλυπτήρ.

Κάπτω, Μὴ κάψω. Χειδόν ἐστίν, ταχέως ἢ μετ' ὀρέξεως τρώγω, ἢ καταπίνω· ἐξ οὗ τό της συνῃ. Χάπτω καὶ τὸ Γερμ. schnappen. — (τροπὴ τῶν σκεόν εἰς φιλά) ὄδεν, κάπη καὶ βουκάπη, ἡ φάτνη. Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ μεταχειρίζεται ἐπὶ τῆς πόσεως τῶν πτηνῶν, «κάπτειν ὕδωρ» λέγων· ἐπὶ δὲ τῶν ζώων τό, λάψει. Ζώων Ἱστορ. Η, 6. καὶ ἐπὶ ἑτέρων τό, σπάσειν καὶ ἐπὶ ἄλλων τὸ «κάψει πίνειν». Τιμοκλῆς δὲ ὁ Ῥωμαῖος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κακῶνον ἀντὶ τοῦ, πίνειν. «Μὴ τὸν Διόνυσον, σὺ κάπτεις ἴσον, ἴσῳ». Σημαίνει δὲ περισσοτέραν ἐπιθυμίαν τροφῆς παρὰ τὸ φαγεῖν, Ἀριστφ. Κίρ. η. (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κάπω). Ζήτ. ετ, ἀνακάπτω, καὶ, ἐγκάπτω.

* Καπύη. Πόλις τῆς Ἰταλίας, τὴν σήμερον Κάπουα.

Καπύρια, ων, καὶ, καπυρίδια, τά. Τὰ πρὸς κατασκευὴν ὀρεκτικῶν φαγητῶν ἐπιτήδεια. Ἀθήν. Γ', σλ. 113.

* Καπυρίδια, ων', τά. Ἰδ. τὸ πργμν.

Καπυρίζω, Μλ. -ίσω. Ξηρόν, στεγνόν, παστρικόν, νεσρόν, νωπόν, ἀέρα ἀπανθύω. Καθόλου, τρυφῶ, σπαταλῶ, ἀσωτεύω, καλοζῶ· ἀλλὰ καὶ = γελῶ. Στραβ. ΙΖ', καὶ Βιβλ. ΙΔ'. «Τρυφητῶν καὶ καπυριττώντων» ἐκ παραλλήλου, Ζήτ. καπυρ. Παρὰ Θεοκρ. Β', 24. «Καπυρίσασαι· ἀναγινώσκουσι τινες «Κάππυρος εὖσα»· ὁ ἐστὶ «Πατάπυρος οὖσα· εἶδος θερμῆς. Ζήτ. καπυρίς.

Καπυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ εἰς σπαταλὴν ἐκδότος. Ζήτ, καπυρίζω.

Καπυρός, ά, όν. Ὁ εἰς τὸν ἀέρα ἐξηραμένος, ξηρός, στεγνός. Ὁ Ἀριστοτ. (Προβλ. ΚΛ', 3.) μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἀλεύρου. Παρὰ Θεοκρίτ. Β', 85. «Καπυρὰ νόσος· φλεγμώδης, καυστή, πεπυρωμένη ἀσθένεια, ἔρως. Ἀρώστια, ὁποὺ φθείρει, ἀφανίζει, ξηραίνει τινα. «Καπυρὰ χαῖται» ς', 16. ξηρὰ ἢ κατεξηραμένα ἄτομα. — 2) Μτφρ. περὶ τόνου, λιγυρός, λιγύς, ὀξύς, παστρικός, βροντώδης. «Καπυρὸν γελᾶν» ἀντὶ τοῦ ξηροπαπαγίζεσθαι ὡς τὸ «κραμβαλέος γέλως», ὀηλ. ξηρὸς γέλως· οὕτω ἀποδίδεται καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς. «Καπυρὸν στόμα» Ζ, 37. = φθὴ λιγυρὰ, καὶ βραντοφώνος· οὕτω καὶ παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 536. «Κραμβότατοι στόμα» ταυτὸν τῷ κομψόν, εὐχρη. «Καπυρὸν συρίζω». Δουκιαν. λίαν καλῶς, ἢ νόστιμα ψάλλω, φυσῶ τὴν σύριγγα. Ὁ Λεξήναιος τάσσει τό, Σπουδαίως, ἀπεναντίας τοῦ, ὠδὰς καπυρωτέρας, ὄδεν = ἀστείας ὠδάς. Ἄλλοι ἐξηγοῦσιν εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας. Λεπτός, ἀγχίνους, πρέπων, ἀφελής. Παρβλ. Κραμβαλέος (ὄχι ἀντὶ κατάπυρος, ἀλλ' ἐκ τοῦ κάπω, καπύω, ἐκ τῆς ξηραντικῆς δυνάμεως τῆς τοῦ ἀέρος πειτῆς, ὡς τὸ αὖος ἀπὸ τοῦ ἄω, ἀημι. Παρβλ. Herm. de emend. graec. Grammat. pag. 59. ὄδεν

Καπυρόω, ῶ. Ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω, Πλτ. Σηραίνομαι, καταξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός. «Τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκιὰς καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μη νεοξεμένην. Στραβ. Δ', διὰ τὸ μὴ πίπελε ξηραινθῆ τὸ ξύλον καὶ σχισθῆ, ἤτοι χαραμάδας ἀποκτήσῃ. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας καπυριάζω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Καπυροτρώγονα κάρυα. Παρ' Ἀθην. Β', ἀμφίβολος σημασία καὶ ἀνάγνωσις.

* Καπυρώδης, ες (εἶδος). Εἶδους ἢ ὁμοιότης ἐγκρὰς. Ξηρός, Φύτ.

* Κάπυς, υος, ὁ. Ὑπόρ. ἐνμ. Ἰλδ. Τ, 239.

Καπύω, Μλ. -ύσω (κάπω). Ἀναπνέω, φυσῶ. «Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν» ἐξέπνευσε τὴν ψυχήν, Ἰλδ. Χ, 467. ἔνθα ὅμως ὁ λόγος εἶναι οὐχὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸ τοῦ θανάτου, περὶ ἀναπνοῆς καὶ ἀτεμπος — anima magebat. Πρβλ. Κοϊντ. Σμυρν. 6, 523. Σπάτιος λέξις καὶ τῶν ποιητῶν ἰδία (τὸ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ). Ἰδε καπνός, καὶ, κάπος.

Καπφάλαρα, Ἰλδ. Π, 186. ὅπου πρέπει διεστιμένως, καπ φάλαρα, νὰ ἀναγινώσκηται.

ΚΑΡΩ. Ἀπηρχαιωμένη πρωτπ. λέξις, ὅθεν τὸ, κεκαφηώς, Ἰλδ. Ε, 698. Ὀδσ. Ε, 468. καὶ καπύω. Ἰδὲ καπνός, καὶ κάπος.

Κάπων, ωνος, ὁ. Ὁ ἑκτομίας ἀλέκτωρ, κάπων.

* Κάρ. Συτμν. Κατὰ πρὸ τοῦ ῥ, «κὰρ ῥόον», Ἰλδ. Μ, 33. «κὰρ ῥα», Ἰλδ. Τ, 421.

Κάρ, Φαίνεται ὅτι ἦτο ἀρχαῖος τύπος τοῦ κάρη, κάρα, κεφαλή. Ἐμεινε δ' ἐν χρήσει μόνον τὸ Ἐπὶ κὰρ· ἐν Ἰλδ. Π. 392. καλλίτερον ὅμως τό, ἐπικάρ, συνθέτως, ὡς καὶ τὸ, ἀνακάρ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, κατακάρα, καταπέρατα.

* Κάρ. Φαίνεται ὅτι ἦτον ἀρχαία λέξις ἀντὶ τοῦ δρῦς, μᾶλλον τῆς μεγάλης· συγγν. τῷ κάρπος ἐξ οὗ, Ἰλδ. Ι, 378. «Τὼ δέμεν ἐν κάρεϊ πίτυν, τὸν τιμὸν ἴσα μέγα τρίχα. Τὸν ἔχω σὺν μιᾷ τρίχα. ὀηλ. διὰ κλιτύπους. (Ἡ παρηγν. αὕτη δὲν εἶναι μὲν πολλὰ ἀσφαλὴς, μόλον τοῦτο ἔδοξεν ἡμῖν, ὅτι ἔχει τὴν ἰδίαν πρωτπ. λέξιν μὲ τὸ Ἀκαρνὰς, ὥστε τὸ μὲν καρὲς πέτρα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Δτνκ. nec hilum. Τῶν παλαιῶν, τινὲς μὲν τὸ ἐξέλαβον Δωρκ. ἀντὶ κηρός = τὸν ἔντομον, τ. ε. τὸν μισὸν, ὅτα μὲ τὸν θάνατον· ὡς τὸ «ἴσον ἀπέχετο κηρὶ μελαίνῃ», Ἰλδ. Γ, 454. τινὲς δὲ ἔγραφον «ἐν Καρὸς πίσῃ». Τὸν ἐτίμων ὡς ἕνα Κᾶρα· ὀηλ. τὸν καταφρονῶ· ἐπειδὴ καὶ οἱ Κᾶρες κατεφρονοῦντο, ὡς μισθωτοὶ ὄντες, στρατεύονται (μὲ λουφὲν)· ἀλλ' ἀμφότερα συμβαίνουσι κατὰ τοῦ μέτρου, ἐπειδὴ καὶ τὸ κὰρ = κήρ, καὶ τὸ Κᾶρ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι μακρὸν α. Καὶ ἐκτὸς τούτου οἱ Κᾶρες μόλις μετὰ τὸν Ὅμρ. ἤρχισαν νὰ γίνωνται μισθωτοὶ στρατιῶται.)

Κᾶρ, αρός, ὁ. Πλοῦτ. Κᾶρες· Ὁ ἐκ τῆς Καρίας ὢν (ἔστι δὲ αὕτη ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.) Ἰλδ. Β', 867. Μεθ' Ὅμρ. κατεφρονοῦντο ὡς μισθοφόροι καὶ ἐπὶ μισθῷ στρατευόμενοι. Valck. Ἡρδτ. 5, 66. Hemsi. Ἀριστφ. Πλουτ. «ἐν Καρί, ἢ, ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν». Ῥημν. ἐπὶ κινδύνων, τοὺς ὁποίους τις ἀποβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τούτου, ὅτι θυσιάζει τι κατωτέρας τιμῆς πρᾶγμα. ἑξῆς. τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ λόγου ἀξίου ἀνδρὸς ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ. Μuegr. Εὐρπ. Ἡρακλ. 647. καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ ξένης βοηθείας ἐπιχειρεῖ μένου νὰ πράξῃ τι. Πρβλ. Ruhnk praef. Ἡσχ. p. 7. Cic. pro Flacc. 27. οὕτω καὶ ἐδεῖ ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν γίγνεσθαι» Πολύβ. 10, 32, 32, 11. ὄδεν καὶ «ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν» Ἀριστείδ. 1. σλ. 163. (Τὰ μόνον παρὰ τοῖς Νεωτάτοις βραχύ, Ἰαν. Δ. Π. p. 441) Θλκ. Καείρω.

Κάρα, τό. Αττ. καὶ παρ' Ὅμρ. Ἰωνικ. κάρη, τό. Ἔστι δὲ ἄκλιτον. Ἡ κεφαλή, ζώου τε καὶ ἀνθρώπων, Πτκ. μόνον. Πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ μόνον ἀνμττκ. καὶ αἰττκ. ἑνικ. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 42. «Ἦκεν δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου». Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. σπν. εἰς ταύτην τὴν σημασ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ κεφαλὴ πρὸς διὰ περιφράσεως φανέρωσιν προσώπου τινος. «Ἀηδὼν κάρα, Ἰσπάστης κάραι κ. τ. τ. — Εἰς τὸ Κάρη ὡς εἰς Ἑλλ. τῆς α'. κλίσεως (κατὰ τὴν εἰς τρεῖς κλίσεις διαίρεσιν) ἐσχημάτισαν ἔπειτα οἱ Νεώτεροι τὰς ἐλλειπούσας πτώσεις κάρης, κάρῃ, κάρην λέγοντες. Θέογν. 1024. Μόσχ. 4, 74. Valck Ἑλλ. Καλλιμ. σλ. 130. οὕτω καὶ εἰς τὸ κάρα, τὴν ὀπτ. κάρῃ, Σοφ. Οἰδ. Κ. 564. Ἀντιγ. 1272. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία ὑπάρχει «ἔμῳ κάρα» δὲν ἠλλάζετο βέβαια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γένος. Αἰτπτ. κάραν. Αἰσπ. 94. Schneid. Παρ' Ὁμ. δὲ Τμν. Δμτρ. 12. εὕρηται καὶ ἡ ὁμαλὴ σερμ. Ἐπκ. ὀνμστκ. πλθντκ. κάρα, διότι εἰς χωρία ὡς τὸ Ἰλιδ. Κ. 269. κάρῃ ἢ Σφκλ. Ἀντγ. 391. δὲν ἔχομεν ἀμμίαν αἰτίαν δι' ἣν νὰ βιασθῶμεν νὰ ἐκλάβωμεν τὸ Ἀττκ. κάρα ὡς πλθντκ. — Ἐκτὸς τούτου ἀκήκοεν εἰς τὸ κάρη καὶ ἡ Ἐπκ. Γενκ. κέρητος καὶ ὀστ. κέρητι, Ἰλιδ. Ο, 57. Ὀδσ. Ζ, 230, Ψ, 157. Ἐκ τούτου ἔγιναν ἔπειτα εἰς ἐκτπν. τύποι κερήατος, κερήατι, Πλθντκ. κερήατα, Ἰλιδ. Ρ, 437. Χ, 205. Ψ, 44. τῶν ὁποίων χωρὶς ἀμμίαν αἰτίαν ὑπέθεσαν ὀμοτκ. μηδαμοῦ ἀπαντωμένην κάρηαρ, ὡσὰν ὁποῦ τὸ κάρητος γίνεται ἀπὸ τοῦ κάρηαρος κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ σώματος ἀπὸ τοῦ σῶμα, μέλιτος ἀπὸ τοῦ μέλι κ. τ. λ. (εἰς τὸ κάρη, κάρα, ἀκήκοε καὶ τὸ κάρηνον, κάρηνος, ἴσως δὲ καὶ τὸ κρᾶρα.) Παρὰ τοῖς ὑστέροις, τὸ, κάρα, ἡ· εὑρίσκεται.

Κερέβιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κάραβος καθ' ὅλας τὰς σημασίας του. Ἡ συνήθεια δὲ ἐξέλαβε τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῶν μεγάλων πλοίων.

Καραβίς, ίδος = κάραβος, Καραβίδα θαλάσσιος, Ἀλεξ. Τραλλ.

Καραβοειδής, έος, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ καράβῳ.

Καραβοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ καράβου ἔχων· καραβιοπρόσωπος ἢ καραβοπρόσωπος. Λουκ.

Κάραβος, ὁ. Εἶδος καντάρου, κυρίως ὅμως ὁ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις εὐροτκέμενος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 7. — 2) Εἶδος θαλασσίου καρκίνου ἀκανθώδες σῶμα (καύκαλον) ἔχοντος, ὁμοίου τῷ ὀστακῷ, μεγαλητέρου ὅμως τῆς καραβίδος· ὁ παρὰ Λατῖν. Carabus, Ἰταλ. Locusta, καὶ Γαλ. Langouste, λεγόμενος. Διιν. cancer bomarus. — 3) Εἶδος πλοίου. Ἰσίδωρ. Θ', 31. Πρβλ. κένταυρος.

Καραβώδης, εος, ες = καραβοειδής. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ καράβου ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους του καράβου ὤν.

Καραγός, ὁ. Ὁ διὰ τῶν ἁμαξῶν καὶ τριβόλων καὶ τῶν ἄλλων μηχανῶν γινόμενος περιορισμὸς εἰς ἀσφάλειαν τοῦ στρατοῦ. Δέων. αὐτκρ.

*Καραδάλη, ἡ = ἁρμενοδήκη. Ἡσύχ.

Καραδοκέω, ῶ (κάρα, δοκεύω). Προσεκτικῶς κυττάζω ὁλόγυρά μου διὰ νὰ ἴδω τινά, καιροφυλακτῶ, τὸ κεφάλαιον τοῦ πράγματος ἐπιτηρῶ, ἐπιζητῶ καὶ ἐπισκοπῶ ὅπως χωρήσῃ· προσμένω, καρτερῶ, ἀπαντυχαίνω, ἐπιδημῶ, ποθῶ, ἐλπίζω, ἐκδέχομαι, Ἡρόδ. 7, 163. Εὐριπ. ἐκ τοῦ, κάρα, δοκέω, δοκεύω· κυρίως, μὲ σηκωμένην κεφαλὴν (εἰς ὕψος ἀνατεταμένην) παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, προτέχω νὰ ἴδω τι, προσεκτικῶς παρατηρῶ, Ἡρόδ. Ζ', 131. «καραδοκήσουσα τὴν μάχην ἢ πεσέεται». Ἱππ. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 668. ὅθεν

Καραδοκία, ἡ. Τὸ προσμένειν τι, ἀπαντοχή, προσοχή, ἐπιτήρησις, ἐλπίς, κ. τ. τ.

Καραιβαράω, καὶ, καραιβαρέω = καρηβαρέω. Κύστιδ, καὶ Λουκ. Λεξιφ. ἀμφ.

Καραλλέων, ὁ, καὶ, καράλλων Σκούφια, κυκοῦλλα, Γλωσσάρ.

Καράμβειος, ὁ = κάραβος, στμκσ. 1. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε', 19.

*Καρανιστήρ, ῆρος, ὁ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 177. καὶ

Καρανιστής, οῦ, ὁ (κάρα). Ὁ τὴν κάραν κτυπῶν, ὁ τὴν ζωὴν κοστίζων, ὁ ἀποκεφαλίζων. «Καυκασιστὴς μόρος, δίκης». Εὐριπ. Τῆσ. 817.

*Κάρανον, τὸ. Δωρκ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κάρηνον.

Κάρανος, ὁ (κάρα). Ἡγεμών, κεφαλή, κορυφαῖος, πρῶτος. Αἰσχλ. Χοηφ. καὶ Ξεν. Ἑλλην. Α', δ', 3. «Καταπέμπω Κῦρον, κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἠθροιζομένων». τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Ἀναβάσ. Α', ἀ, 2, καὶ Θ, 7. Στρατηγὸν, εἶπε· ἐκ τοῦ κάρα, ὡς τὸ κάρηνον ἐκ τοῦ κάρη· ὅθεν

Καρανόω, ῶ. Τελειόω, ἐπιτελῶ, ὡς τὸ κεφαλαιόω. Αἰσχλ. Χοηφ. 526, 701. Λόγος καρανοῦται· ἀντὶ, κεφαλαιοῦται, τελευτᾷ, τελειόνει, ἀποτελεῖται· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 703.

Καρατομέω, ῶ (καρατόμος). Τὴν κάραν τέμνω, τὴν κεφαλὴν κόπτω, ἀποκεφαλίζω, Εὐριπ. «τινά».

Καρατομία, ἡ. Τὸ καρατομεῖν, τὸ τῆς κεφαλῆς κόψιμον. Σχόλ. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ

Καρατόμος, ον (κάρα, τέμνω). Ὁ τὴν κάραν τέμνων· ὅστις κόπτει τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλιστής. Τὸ δὲ

Καρατόμος, ου. Παθητκ. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν· ἀποκεφαλισμένος. — 2) Κομμένος ἀπὸ τὴν κεφαλήν. «Καρατόμοις χλιδαῖς» τοῖς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τετμημένοις βοστρύχοις. Σφκλ. Ἠλκτ. 52.

*Καρβάζω, καὶ

*Καρβαΐζω = βαρβαρίζω. Ἡσύχ. Μήπως προῆλθεν ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνδ. καρβαριώτης;

*Καρβάν, ᾶνος, ὁ = κάρβασος.

Καρβανίζω = βαρβαρίζω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Κάρβαρος, ου = βάρβαρος. Αἰσχλ. Ἱκετ. 124, Ἀγμν. 1018. «Καρβάνα αὐδάνα βαρβαρικήν, ξένην, φωνὴν, ὁμιλίαν. Ἄραγε, δὲν προκύπτει ἐκ τούτου καὶ ἡ λέξις, καρβάνιον, ἥτις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ πλῆθος πραγματευτῶν μετὰ πραγματειῶν περιερχομένων ὁμοῦ ἐκ τόπου εἰς τόπον, ὡς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἔθνεσι συνηθίζεται; ἢ δὲν ὑποψιάζεται ταχὺ καὶ ὁ Ποιητὴς τὴν τούτων φωνήν;

*Κάρβασα, ων, τά. Παντὶα καραβίου ἐκ λίνου κατεσκευασμένα. Ἴδ. κάρπασος.

Καρβατίνη, ἡ. Ἀγροικικὸν ὑπόδημα, μονόδερμον, ἐξ ὅμοῦ δέρματος πεποιημένον, τὸ ἰδιωτικῶς, τσαρούχι, λεγόμενον. Ξεν. Ἀναβ. Δ', ε' 14. «Καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατῖναι, πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοιῶν». Γράφεται ὅτε καὶ, καρπατίνη. Κυρίως δὲ ἐπίθ. τοῦ ἀκλ.

*Καρβάτινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ ὅμοῦ δέρμα· δερματίνος· ὅθεν «καρβάτιναι οἰκίαι» σκηναὶ δερματίναι. Μάμτ. παλ. σ. 191.

Καρβατειών, ῶνος, ὁ. Τοξευτικὴ μηχανή, ἅρπη. «Βάλλειν ἐκ τῶν καρβατειώνων λίθους ὡς μεγίστους». Φίλ. Μαθημ. παλ. σλ. 92. ὅπου τὰ χειρόγρ. Καβαστειώνων, καρβατιώτων, καὶ, καρβατιώνων. ἔχουσιν. Ἐκ τῆς ῥήσεως ὅμως τῆς ἐν σελ. 101. «Καρβατῖναι δέ σοι εἰκῆαι, καὶ, ἐκ τῶν καρβατειῶν βάλλοντες φαίνεται, ὅτι πρέπει καὶ αὐτὸ, καρβατειῶν, νὰ ἀναγνωσθῇ, ὅ ἐστιν, ἐκ τῶν καλυβῶν, τῶν ἐκ βοείων δερμάτων ἐπὶ τὰ ὕψη κατασκευασμένων.

Καρδαμάλη, ἡ. Εἶδος ἄρτου. Ἀθην. Γ', Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ μάζα· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει «καρδαμάλη, μάζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ καρδαμάλη λέγουσιν.α

Καρδαμίζω, Μλ -ίσω (κάρδαμον). Εἶμαι ὅμοιος τῷ καρδάμῳ· ὁ ἐστὶ πικρός, ἢ ξυνὸς φαίνομαι, ὀρμὴν βλέπω, ἀλλως δὲ, «καρδάμου βλέπειν» λέγεται. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 624. «Τί καρδαμίζεις; τί περὶ καρδάμων τόσον ὀμελεῖς; ἐπὶ ἀνοφελῶν φλυαριῶν.

Καρδαμίνη, ἡ. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῷ καρδάμῳ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Ἰβηρὶς καὶ Λεπίδιον, λέγεται.

Καρδαμίς, ίδος, ἡ = καρδαμίνη. Τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, σισύμβριον, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ ἰβηρὶς.

Καρδαμογλύφος, ον (γλύφω). Ὁ κόπτων, σχίζων, καρδαμον, δηλ. φιλάργυρος, ἀεριδὸς, μικρολόγος· καὶ ὡς οὐσστ. ὡς τὸ κυμινοπρίστης, Ἡσμ. λξ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1357.

Καρδαμον, τὸ. Χόρτου εἶδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια αὐτὸ καλεῖ Nasturtium. ἐξευρέτως ἔτρωγαν τοῦτο οἱ Πέρσαι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ τοῦ Περσικοῦ Chartam, παράγεται· ὅτι δὲ ἔτρωγαν τοῦτο ὡς τὸ ἠμέτρ. σιναπι κεπανισμένον, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Πολυαίνου, Δ', γ', 32. «καρδάμου κεκομένου καὶ σεσηπμένου λεπτοῦ· ἀλλὰ τοῦτο ἐννοεῖται περὶ τοῦ σπόρου αὐτοῦ. «Καρδάμου βλέπειν» = καρδαμίζειν, ὁ ἐστὶ, ὀρμὴ βλέπειν. Ἀριστφ. Θσμφ. 824.

*Καρδαμύλη, ἡ. Πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ. Ἰλ. (-υυ-).

Καρδαμύττειν. Συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, ὁ ἐστὶ, Καρδαμίζειν.

Καρδάμωμον, τό. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ', 7. Διοσκ. Α'. 5. Εἶδος ἀρώματος. Kardamum Πλίν.

Κάρδαξ, ακος, ὁ. Συν. Πλησ. καρδακες, οἱ παρὰ τοῖς Πέρσαις εἶδος στρατιωτῶν, Κορνήλ. Νέπως εἰς Δάτην, 8. κατὰ Δίλιον δὲ τὸν Διονύσιον. Οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι. Πρβλ. Καρ.

Καρδία, ἡ, Ἰων. καρδίη καὶ ποιητ. κραδία, κραδίη. τὸν τελευταῖον τοῦτον τύπον μεταχρίζ. ἑξῆρ. ὁ Ὅμρ. «καρδίην» ἔχει μόνον εἰς ἕνα στίχον τῆς Ἰλ. Β, 452. ὅστις ἐπαναλμβντ. δύο ἀκόμη φορᾶς (ἀνμρβλ. συγγεν. τῷ Κέαρ.) Ἡ καρδία ὡς ἡ καθέδρα, ἀρχὴ, καὶ πηγὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ σφυγμοῦ· ἐπμν. δὲ καὶ τῆς ζωῆς, Ἰλιδ. Κ, 94. Ν, 282, 442. — 2) Μτφρ. ἡ καθέδρα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, μάλιστα δὲ τῆς δυνάμεως. Ἰλιδ. Β, 452. τοῦ θυμοῦ Ἰλιδ. Ι, 646. τῆς ἀνδρείας καὶ θειλίας Ἰλιδ. Α. 225. Μ, 247. Φ, 547. τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης. Ἰλιδ. Δ. 395. Κ, 10. Ψ, 47, Ὀδσ. Δ, 548. Ρ, 489. καὶ Ἀριστλ. Ὀρμὴ, κλίσις φυσικὴ, ἐπιθυμία, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα τοῦ νοός, τῆς δυνάμεως τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ἀποφασίζειν· φρένησις, καὶ ἀφροσύνη. Ἰλιδ. Κ, 444. Φ, 441. «ἀραὶ Διὸς», ψυχὴ καθέλου. Ὁ Ὅμρ. συντάσσει πολλάκις καρδίη καὶ θυμῷ. Πρβλ. τὰ ταύτασημαίνοντα Ἡτορ. — 3) Τὸ ἀνώτερον στόμιον τοῦ στομάχου· καὶ Καθ' ὃν ὁ στόμαχος· — 4) ὁ μυελὸς, ἡ ψύχα, ἡ καὶ ποιωδὴς λημν. καρδία τῶν φυτῶν, τό καὶ ἐγκάρδιον λημν. Θφρς. Ἱστ. φ. 3, 17 (ἔνθα τὰ δισύλλ. Αἰσχλ. ἐπτ. Θηβ. 244. Ἱκετ. 75) ὅθεν

Καρδιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν. 2) = καρδιαλγής. Ἐπίῤῥ. Καρδιακὸς.

Καρδιαλγέω, Κυρίως, πάσχω πόνον εἰς τὴν καρδίαν· συνήθως ὅμως, αἰτῶ τοῦ, Πάσχω εἰς τὸν στόμαχον. Ζήτ. Καρδιώσω· ἐκ τοῦ

Καρδιαλγής, ές, ες (ἄλγος). Ὁ καρδιαλγίαν πάσχων· ὅστις ἔχει πόνον εἰς τὸν στόμαχον· ὅθεν

Καρδιαλγία, ἡ. Καρδιόπονος. Συν. ὁ εἰς τὸ στόμιον τοῦ στομάχου πόνος, ὅστις προέρχεται ἀπὸ κακοχωνευσίαν τῶν φαγητῶν, καὶ ἑτέρων ὑγροτήτων· ὅθεν

Καρδιαλγικός, ή, όν. Ὁ εἰς καρδιαλγίαν ἀνήκων· ὁ προξενῶν αὐτὴν, ἢ ὁ πάσχων ὑπ' αὐτῆς, ὁ συνδεδεμένος μὲ αὐτήν. Ἐπῤῥ. καρδιαλγικοί.

*Καρδιάτης, ίδος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Πυθαγορείους ἡ παντὸς. Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 32.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρσιας

Καρδιάω, ω = καρδιαλγέω, καὶ, καρδιώσσω· πάσχω ἀπὸ πόνου τοῦ στομάχου· ὅθεν καρδιόωνται παρὰ Νικάνδρ.

Καρδίημα, τό· Ἐσφαλμ. Ἀνάγν. ἀντὶ, κορδίημα, ἡ σκορδίνημα.

*Καρδιοβολέομαι. Κτυποῦμαι, ἢ πληγόνομαι εἰς τὴν καρδίαν, πάσχω ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ Μτφρικῶς λυποῦμαι. Ἔχω στενοχωρίαν καὶ ἀλίψιν τῆς ψυχῆς. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ τὴν καρδίαν βάλλων, κτυπῶν, πληγώνων· καὶ ὅλον, ὁ ἐπενεργῶν εἰς τὴν καρδίαν· π. χ. ψάρμακον κ. τ.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ (γιγνώσκω). Ὁ τὰς καρδίας γνωρίζων· ὁ ἐστὶν, ὁ γνωρίζων τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρυμμένα, ἤτοι τοὺς διαλογισμούς, Πράξ. Ἀποστόλ. Α'. 24.

Καρδιόδηκτος, ον (δάκνω). Ὁ κατατρώγων, ὁ δάκνων, ὁ ὀλίβων τὴν καρδίαν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1482. ὅπου καρδία δηκτὸς κεῖται.

Καρδιοπονέω, ῶ (πονέω). Πόνον εἰς τὴν καρδίαν ἔχω, μάλιστ. ἀπὸ ἀγωνίαν. Ἐκκλησ.

Καρδιουλκέω, ῶ (ἕλκω, καρδία). Τὴν καρδίαν τοῦ σώματος ἕλκω· τραβῶ, σύρω ἔξω τὴν καρδίαν τοῦ ἱερείου διὰ νὰ τὴν περιτελιξω μὲ πάχος καὶ νὰ τὴν καύσω. Δοικιαν. ὅθεν

Καρδιουλκία, ἡ. Τὸ ἐξέλκειν τὴν καρδίαν τοῦ ἱερείου, καὶ καπνίζειν αὐτὴν, Ἰώλημ. Ἀλεξ.

Καρδιουργέω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῷ καρδιόω = καρδιουλκέω.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὴν καρδίαν· ἡ περὶ τὸ στῆθος ἀσπὶς, ἥτις ἐφύλαττε καὶ διεσώζετο τὴν καρδίαν. Πολυβ. ς'. 28. κατὰ Σουίδ. ἢν οὕτως ὠνόμασε σκαλκμαῖος, ὃ προσετίθετο πρὸ τῶν στέρνων.

Καρδιόω, ῶ· καὶ καρδιοῦμαι, = καρδιουλκέω· ὅθεν ὁ Ἐτυμολ. καὶ Σουίδ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἀναφέρουσι τὸ, καρδιωσάμενος· καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὅστις τὸ ἑρμηνεύει, διὰ τοῦ καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερείων· ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, καρδιουλκεῖν, ἂν ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ὀρθή.

Καρδιωγμός, ὁ, = καρδιαλγία· ἔστι δὲ δῆξις τῆς καρδίας, ἤτοι τοῦ στόματος τῆς γαστρὸς, τοῦ στομάχου· ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω, καὶ, -ώττω, = καρδιάω, καὶ, καρδιαλγέω· ἀλγῶ τὴν καρδίαν, πάσχω ἀπὸ τὸν στόμαχον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ, ναυτιῶ. Ἡσυχ.

Καρδοπεῖον, τό. Σκέπασμα τοῦ σκαφιδίου. (τῆς καρδόπου) 2) = Παυσικάκη. Πολυδ. Γ'. 112.

Καρδοπογλύφος, ον (γλύφω). Ὁ τὰς καρδόπους γλύφων τεχνίτης· ἐκ τοῦ

Καρδοπος, ἡ. Ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ κάμπτρα, ὅπου (ἢ ἐφ' ᾗ) τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Ἡσύχ. τὸ σκαφίδιον, ὅπου ζυμώνεται τὸ ψωμὸν, καὶ κάδε ξύλινον κοῖλον (βαθυλὸν) ἀγγεῖον ὡσὰν τὸ σκαφίδιον· καδόλου δὲ, σκάφη, κανκίον, ξυλοπινάκα. Ἐπιγρ. Ὁμ. 15. 6. = μάκτρα, Ἀρστφ. Βάτραχ. 1170.

*Καρεεῖον, τό. Πτε. ἀντὶ Κάρα, κάρη, Νικόδρ. σπάνιος καὶ σχεδὸν ἀμφιβ. λξ.

Κάρη, τό. Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀντὶ Κάρα. κεφαλή. (ἄκλιτον). Ἰλ. Χ. 74. ὁ Καλλίμαχ. εἶπε ποτὲ κάρηνα δηλιν. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ζήτ. Κάρα.

ΚΑΡΗΑΡ, ἄχρστ. ὑμστ. ἀφ' ἧς ἐσφλμ. παρήχθησαν τινὲς τοὺς ἑπτ. τύπους κάρητος, καρήατι, καρήατα, Ἰδ. κάρα.

*Καρηβάρεια, ἡ, = καρηβάρησις· ἐκ τοῦ

Καρηβαρέω, ῶ, Μ. ήσω (βαρὺς, κάρη). Ἔχω βαρὺ κεφάλι, βαρὺς ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν· πονῶ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ μέθης οἴνου. Ἀστ. καρηβαρῶν.

*Καρηβαρής, ές. Μὲ βαρεῖαν κεφαλὴν, ὅστις ἔχει βάρος εἰς τὴν κεφαλήν· ὅθεν

Καρηβάρησις, ἡ. Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5. 19. = καρηβαρία, καὶ καρεβάρεια.

Καρηβαρία, καὶ καρηβάρεια, ἡ. Τὸ τῆς κεφαλῆς βάρος, κεφαλόπονος. «Ὀζαλέῃ βάκτρου καρηβαρίαι· ἢ βαρεῖα κεφαλὴ (τὸ βαρὺ κεφάλι) τοῦ ῥόζον ἔχοντος ῥοπάλου· ὅθεν

Καρηβαρόω, = καρηβαρέω. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυβ. Β'. 41.

Καρηβαρικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων καρηβαρίαν. 2) Ὁ καρηβαρίαν προξενῶν.

Καρηβαρίτης οἶνος. Ὁ καρηβαρίαν προξενῶν οἶνος.

Καρηβοάω, ῶ. Ἀπὸ κῆχυ καὶ βοὴς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ, καὶ ἰλιγγιῶ· πονῶ τὸ κεφάλι ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομόωντες, οἱ (κομάω). Συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τῶν Ἀχαιῶν· οἱ τὴν κεφαλὴν γεμάτην ἔχοντες ἀπὸ μαλλιὰ, καὶ μὴ κόπτοντες αὐτὰ ἀπ' ἔμπροσθεν, ὡς οἱ Ἄβαντες, οἵτινες, διὰ τοῦτο καὶ «Ὀπισθεν κομόωντες», λέγονται. Ἰλ. Β. 11. ὅπου ὅρα καὶ τὸν Σχολ. (Τὸ ῥῆμα καρηκομάω δὲν εὑρίσκεται ἑπτὸς τούτης τῆς Μτχ. ἤτις ὅμως ἦτο καλήτερον νὰ γραφῇ διὰ τοῦτο καὶ διχρημένως κάρη κομόωντες.)

*Καρῆναι. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Πθτ. ἐκ τοῦ κείρω.

Καρηνον, το. Παρ' Ὁμρ. πλθντκ. πάντοτε κάρηνα (κάρη). Κορυφὴ, κεφαλὴ. Ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, παρ' Ὁμρ. ὅστις καὶ ἐν περιφράσει μτχρῆτ. τὴν λξ. ναυβάτων κάρηνα = ἄνδρες, Ἰλδ. Π, 500. νεκύων κάρηνα, Ὀδσ. Κ. 521. βοῶν κάρηνα, καθὼς καὶ τὰ τῆς συνθ. Πεντακόσια κεφάλια πρόβατα, βόδια κ. τ. λ. ἀντὶ Πεντακόσια πρόβατα, βόδια κ. τ. λ. Ἰλδ. Ψ, 260. 2) Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους· ἢ ἄκρα τοῦ βουνοῦ· παρ' Ὁμρ. ἐξρτ. «Ὀλύμπιοι κάρηνα», Ἰλδ. Α, 44. 3) Καὶ ἐπὶ πόλεων, τὰ ὑψηλότατα αὐτῶν μέρη, τὰ τείχη, οἱ πύργοι, τὰ παλάτια, αἱ ἀκροπόλεις. Ἰλδ Β, 117. Ι, 29. ὅρα πᾶν τὸ ὑψηλότον καὶ ἀνώτατον.

Κάρητι, καὶ κάρητος. Δοτικὴ καὶ Γενικ. ἐκ τοῦ, κάρη. Ὁμρ. Ζ. κάρα.

*Καρηβόμος, ὁ· ἀντὶ Σκαρβόμος.

*Καρεδέριον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ καρίς.

Καρίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, καρίς.

Καριδόω, Μ. ώσω (καρίς). Καμπυλόνομαι ὡς ἡ καρίδα. Ἀθην. Γ'. «Καριδοῖ τὸ σῶμα· κάμνει τὸ κορμί του ὡσὰν τὴς καρίδας, ἤτις νυφὴ, κυρτὴ καὶ καμπύλη, λέγεται.

*Καρίεντο. Λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀρστφν. Θσμφρ. 1210. ἀντὶ χαρίεν.

*Καρίσα, Λέγει ὁ σούδης παρ' Ἀρστφν. Θσμφρ. 1195. ἀντὶ χαρίσω.

Καρίζω, Μ. ίσω (Κήρ). Τὰ τῶν Κηρῶν φρονῶ ἢ πράττω ὡς οἱ Κῆρες.

Καρικοεργής, έος, ές (ΕΡΓΩ). Ὁ ὑπὸ τῶν Κηρῶν ἐξεργασθείς.

Καρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς Καρίας· ἔστι δὲ ἡ Καρία, ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. 2) «Τὸ καρικὸν» εἶδος χρίσματος, ἐλαίου τινος. 3) «Καρικὴ μοῦσα», καὶ «Καρικὸν μέλος· ᾠδὴ, ὕμνος ἐπιτάφιος. Ζήτ. ἐν τῷ Καρίνη.

*Καριμοιρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Κάρ.

Καρίνη, ἡ Ἡ εἰς τὴν ἐκφορὰν τῶν νεκρῶν θρηνώδης· θρηνήτρια, μοιρολογίστρια (ἐντεῦθεν τὸ «Καρικὴ μοῦσα» ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος, ἤτοι τὸ Μοιρολογικὸν τραγούδι). Ὁ Ἡσύχ. ἐχει. «Καρίναι, θρηνῳδοὶ μουσικαὶ, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς, καὶ τὰ κήδη· παρελαμβάνοντο δὲ ἀπὸ Καρίας, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐκαὶ μισθῷ ἐθρήνουν». Μένανδρ. καὶ Ἀθην. Δ. Λατιν. Praefica.

*Κάριος, α, ον, = Καρικός.

Καρίς, ίδος, Ἀττ. ίδος, ἡ. Εἶδος θαλασσίου καρκίνου, μακρὸν ἀλλὰ μικρὸν σῶμα ἔχοντος, τὴν ὀπσίαν καὶ ἡ συνήθεια, καρίδα, λέγει· ταύτης διάφορα εἴδη εἰσὶν, ὡς, καρὶς νυφὴ ἡ τοῦ Λιν. Cancer squilla. Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Δ'. 2. (Σπ. καὶ κατ' ἐξοχὴν Ἰων. -, Ἀττ. -ν)

Καρίστι, Ἐπίρ. (Καρίζω) Κατὰ τὸν Καρικὸν τρόπον, εἰς τὴν Καρικὴν διάλεκτον. Στραβ. ΙΔ'.

*Καρίων, ωνος, ὁ. Ὑψηλὸς μικρὸς μισθοφόρος ἀπὸ τὴν Καρίαν· καὶ ἐνταῦθεν συνήθως, ὄνομα δούλων, παρὰ τοῖς Ἕλλησι βωμολόχοις, ὡς ἐν Ἀρστφ. Πλουτ. καὶ παρὰ Πλαύτῳ mil. glor.

Καρκαίρω, Ἠχῶ, κροτῶ, ταράσσομαι, σείομαι, τρανταζομαι. Ἰλ. Τ. 367. «--κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδεσσιν· ἐκινεῖτο, ἀντήχει, ἢ ἐτραβαίνετο, ἐσείετο, ὁ Σχολ. Κυρίως ἐκφράζει τὸν τρόμον, κλόνον, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν ἐκ τούτου προξενουμένην βοήν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, γαρυαίρω.

Κάρκαρον, τό. Παρὰ Σώφρονι ἢ εἰρητὴ, τὸ δεσμωτήριον· παρὰ δὲ Γνώσωι, = Μάνδρα· ὅθεν τὸ Δατ. Carcer.

Κάρκαρος, ὁ. Ζήτ. καρχαρος.

Καρκαρεύς, άδος, ἡ = καρκίνιον.

Καρκινευτής, οῦ, ὁ. Ὁ τοὺς καρκίνους κυνηγῶν, ἁγρεύων, πιάνων. Ἀρτεμίδ. Β'. 14. ὡς καὶ τό, πορφυρευτής· ἐκ τοῦ

Καρκινεύω, Καρκίνους ἁγρεύω.

Καρκίνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ καρκίνος· Μικρὸς καρκίνος.

*Καρκινοβαίτης, ου (βαίτη). Ἐνδυόμενος ὡσὰν καρκῖνος, μὲ ἀρωρόϊν κάλυμμα.

Καρκινοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὡς ὁ καρκίνος πορεύομαι· περιπατῶ ὡς ὁ κάβουρας. Ἀριστοφάνους παρ' Ἀθην. Ζ'. ὁ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, καρκινοβαίνης, ἔχει.

Καρκίνος, ὁ. Ζῶον θαλάσσιον ἢ ποτάμιον, ὁ κάβουρας, τσαγανός· κυρίως ὁ ἔχων δέκα πόδας, ὅ ἐστιν, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀνὰ πέντε, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ τὴν οὐρὰν γυρισμένην ἐπὶ τῷ κοιλίᾳ ἔχων. Cancer, Λατ. τούτου τὰ ἐπίθετα ἴδε ἐν τῇ Βατραχομυομαχ. στίχ. 285. Τὸν ἔτερον. Πλθντκ. ὅτι καρκίναι ἔχει ὁ Φαιάκων ἐπτ. 3, 5. 2) Ἀστερισμός τις ἐν τῷ οὐρανῷ. 3) Πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα περὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γιγνόμενον, τό καὶ καρκίνωμα, λεγόμενον. 4) Εἶδος πυράγρας (μασσιᾶ) τῶν χρυσοχόων μάλιστα. Ἀνθολογ. καὶ ἄλλο εἶδος ἔτι τοιοῦτον δι' ἧς ἐπλανον πέτρας καὶ τὰς ἐσήμηναν ὑψηλὰ· παρωνομασθεῖσα ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ζώου, δι' ὧν πιάνει, κρατεῖ καὶ σφίγγει τι. Λατιν. Forfices. Γαλλ. Louve. Αἰνέας πολ. 32. ἔτι δὲ ἐσήμαινον διὰ τούτου τοῦ καρκίνου καὶ τὴν βάλανον εἰς ὕψος, ἐκβάλλοντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν κλειδωνιὰν τῶν θυρῶν. Αἰνέας αὐτ. 20. 5) Εἶδος ἀλύσσων, Εὐριπ. Κύκλ. 605. 6) Εἶδος διαβήτου (ὀργανου) ὅ τις ἄλλως, κίρκινος, λέγεται. Δεόντιος. «Διὰ τοῦ διαβήτου τοῦ λεγομένου καρκίνου. 7) Καὶ στίχος ἑμμετρος κατ' ἀναπόδισμόν· ὅλη τὸν ὁποῖον εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἴτε ἀπὸ τὸ τέλος τὸν διαβάσῃ τις εὐγαίνουν αἱ ἴδιαι λέξεις. (Τὸ Ι τὸ εὑρίσκω (ὁ Πασσώβ) ὡς εἰς ὅλας τὰς παραγωγὰς καὶ συνθέσεις παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀεὶ βραχύ, τὸ ὁποῖον βεβαιώνει καὶ ὁ Ἐτυμλ. Μ. σ. 488, 5. Μὲ ὅλον τοῦτο ἄλλοι Γρμτκγρ. π. χ. ὁ Ἀραιὰδ. σ. 65, 16. Σέλουσι τὰ γράφωμεν καρεῖνος, τὸ ἐποῖον καὶ εὑρίσκεται συνήθως εἰς τὰς ἐκδόσεις τῶν Λγγρφ., καὶ ἴσως προῆλθε μόνον ἐξ ἀναλογίας ἐκ τοῦ ἐχῖνος, ἐν ᾧ ἄλλοι ὡς ὁ Schneider ἐν Λεξτλ. προκρίνουσι ὀρθῶς τὰ κερκίνος· τὸ δὲ κάρκινος ἁπλοῦν ἐσφαλμένον· ὅθεν

*Καρκινόχειρες, ων (χείρ). Οἱ μὲ καρκίνων κέρατα εἰς τὰς χεῖρας. Λατ. ἀλλ. Ἰστρ

Καρκινόω, ῶ. Μ. ώσω (καρκίνος). Ποιῶ τι ὅμοιον τῷ καρκίνῳ (κάμνω τι ὡσὰν κάβουρα)· ὅθεν καμπυλόω, στραβόω. 2) Προξενῶ τὸ πόδος τοῦ καρκίνου. 3) Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Α'. 13. «Αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίζει καρκινοῦνται· ὁπόταν αὗται μεταξύ των περιπλέκονται καὶ περιτιλύονται.

Καρκινώδης, ες, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καρκίνου ὤν.

Καρκίνωμα, τό (καρκινόω). Δυσίατον πάθος τι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὰς μήτρας καὶ περὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γινόμενον· ἔστι δὲ σκληρώμα μετὰ φλεγμονῆς ἐπαλγὲς· ἑλκούμενον δὲ ὑπερῦθρον ἢ πελιδνὸν γίνεται.

*Καρκώ, ἡ. = λαμία, Ἡσ. (ἆρα ἀντὶ καρχώ).

*Κάρμαρος, ὁ, ἡ. = καρίμορος. Ἡσ.

Καρναβάδιον, τό, = κάρης, κύμινον.

Κάρνεια, καὶ, κάρεια, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, ἥτις ἑωρτάζετο ὑπό τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Δωρικῶν φυλῶν, ἐξαιρέτως δὲ ὑπό τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ μὴν κατὰ τὸν ὁποῖον ἑωρτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ ἐκαλεῖτο καρνεῖος μήν. Θουκυδ. Ε'. ὅς τις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τῶν Ἀθηναίων, Μεταγειτνιῶνα, τὸν ἡμέτρ. Αὔγουστον. Ἔπιπτεν ἄρα εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἡρόδοτ. Ζ'. 206. καὶ Η'. 72. καὶ οἱ νικηταὶ τούτου τοῦ καρνείου ἀγῶνος, καρνεονῖκαι, ἐκαλοῦντο. Museo Sparta 1, 2. σλ. 214.

*Καρνεοῖκαι, ῶν, οἱ. Ἰδ. τὸ πρηγ.

Κάρνον, τό. Ἡ Γαλατικὴ σάλπιγξ. Διόδωρ. Σικ. Ε'. 30. καὶ

*Κάρνυξ, ὁ, = τῷ πρηγ.

Κάρεινον, τό· καὶ, καρύινον, καὶ, κάρυνον, τό. Γλυκύς τις καὶ βραδμένος (ἐφημένος) οἶνος Παλλάδιος.

*Κάρον, τό. Ἰδ. κάρος.

Κάρος, καὶ, κάρον, τό. Διοσκορ. Γ'. 66. τὸ κύμινον (χόρτον), Ἰταλ. Caro. Γαλ. Carvi. τὸ τοῦ Διιν. Carum Carvi.

Κάρος, ὁ. Ὁ βαθὺς ὕπνος, τὸ νὰ κοιμᾶται τις ὡς νεκρὸς· σχεδὸν = κατωρρά. Λήθαργος, σκότωσις. Ἀπολλ. Ἀρχ. Β'. 203.

*Καρούχιον, τό, καὶ καροῦχος, ὁ. Ἀμάξιον. Ἀτν. carruca.

Καρόω, ῶ. Μ. ὠσω (κάρος). Βάλλω τινὰ εἰς βαθὺν ὕπνον, προξενῶ βαρεῖαν κεφαλὴν καὶ χαυνότητα εἰς τὸ σῶμα· σκοτίζω τὴν κεφαλήν, ζαλίζω· ποιῶ τινὰ νὰ ἡμιθανῇ. Πάτ. Πίπτω εἰς βαρὺν καὶ βαθὺν ὕπνον.

*Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης· ὁ Ὅμρ. Ἰλιὰδ. Β, 676. ἔχει διὰ τὸ μέτρον κωράπαθος. Ὁ συνήθης τύπος εὑρηται κατὰ πρῶτον Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 43.

Κάρπαι, αἱ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. Γ'. 22. Εἶδος σκωλήκων, ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἐλαιῶν εὑρισκομένων.

Καρπαία, ἡ. Εἶδος μιμητικοῦ τινος χοροῦ, εἰς ὃν παριστάνεται χωρικός τις, ὅς τις παλαίει μετά τινος λῃστοῦ· ὡς ὁ Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ς'. ά. 7. »Μετὰ τοῦτα Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἐστησαν, οἳ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. Ὁ μὲν παραδόμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ πυκνὰ μεταστρεφόμενος, ὡς φοβούμενος· λῃστὴς δὲ προσέρχεται· ὁ δ' ἐπειδὰν προίδηται, ἅπαντα ἁρπάσας τὰ ὅπλα, καὶ μύχεται πρὸ τοῦ ζεύγους· (καὶ οὗτοι ταῦτ' ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐλόν), καὶ τέλος ὁ λῃστὴς δήσας τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ζεῦγος ἀπάγει, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστήν· εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τῷ χείρε δεδεμένον ἐλαύνει.« Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, καρπαία, ὄρχησις Μακεδονική.

*Καρπάλεος, ὅθεν καρπαλέον = κάρπωμα. Ἡσ.

Καρπάλιμος, ον. Ἐκ τοῦ ἁρπάζω, ἀντὶ ἁρπαλίμος· καὶ Ἠπίρρ. καρπαλίμως. Ταχύς, ἐγλίγωρος· βίαιος, ὁρμητικός. Ἰλ. Π. 342. καὶ Δ. 359. Ἐπῶν. ποταμῶν

Καρπάσινος, ίνη, ινον. Ἐκ λεπτοῦ λιναρίου τῆς Ἰσπανίας. Ζήτ. κάρπασος, ἡ.

Κάρπασος, καὶ, κάλπασος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ χυλὸς εἶναι φαρμακερός, ὅς τις ἄλλως, ὁποκάρπασος, ἢ καρπάζου ὁπός, καλεῖται. Ζήτ. ὁποκάρπασος· καὶ

Κάρπασος, ἡ. Εἶδος λεπτοτάτου λινοῦ (φίνου λιναρίου) Ἰσπανικοῦ. Carbasus, Λατιν. ὅθεν καρπάσινος. Ὁ ἐκ τοῦ τοιούτου λινοῦ κατεσκευασμένος χιτών. Σουίδ. ἐν Λ. Ἀμοργίς, Διονύσ. Ἀρχ. Β'. 68. Στράβ. Ζ'. ».Ἐφαπτὶς καρπασίνη«. Πρβλ. κάρβασος.

*Καρπατίνη, ἡ. Ζήτ. καρβατίνη.

Καρπεία, ἡ (καρπεύω). Ὠφέλεια, ἀπόλαυσις, κέρδος, εἰσόδημα, εἰσοδιά. Νίκανδρ.

Κάρπευμα, τό, = καρπός, ἀπόλαυσις, Σωσιβίου ἀποσπάσμ. ἐκ τοῦ

Καρπεύω, καὶ ἐξαιρέτως κατὰ Μέσ. διάθ. καρπεύομαι (καρπός). Ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, καρπὸν ἀπολαμβάνω, κατὰ Ἐνεργητ. διάθεσιν κεῖται παρὰ Πολυδ. Ζ'. 149. ἐξ Ὑπερίδου.

*Καρπησία, ἡ. Ἰδ. τ. ἑπῶν.

Καρπήσιον, τό· καὶ καρπησία, ἡ. Ἀρωματικόν τι ξένιον ξύλον φερόμενον μάλιστα ἀπό τὴν Ἀσίαν, τὸ ὁποῖον ὁ Γαληνὸς κατὰ πρῶτον αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ μετεχειρίσθη αὐτὸ τοῦ, ἀπαρεν, καὶ, φοῦ, Γαλην. κατὰ τόπ. καὶ ἀντιδότ.

Καρπίζω, Μ. ίσω (καρπός). Τοὺς καρποὺς συλλέγω, τοὺς καρποὺς ἀποδέρεσθαι καὶ προσδέχομαι (συναίζω τὴν εἰσοδιάν)· καθόλου δέ, δερίζω, τρυγῶ. Διτκερ. Γ'. 37. 2) »Καρπίζομαι· ἀπολαμβάνω τῶν καρπῶν, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω. 3) »Καρπίζεσθαι γῆν· ἀδυνατίζειν, ἐχανίζειν ὑπὸ τῶν καρπῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Η'. 9. ἐξ ἐναντίας τό, καρπίζειν, σημαίνει τὸ καρποφορεῖν ἢ εὐκαρπον ποιεῖν. Εὐριπ. Βάκχ. 402. καὶ Ἐλίν. 1344. »καρπίζουσα ἀρότοις«. Οὐδετέρως δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διότι λέγομεν »καρπίζει τὸ δένδρον, τὸ χωράφιον« ὅ ἐστι, καρπὸν φέρει. – 4) Ἀντὶ τοῦ, καρφίζω, κηρύττω ἐλεύθερον τινα διὰ τῆς ἐπιθέτου τῆς ῥάβδου καρπίς λεγομένης, κατὰ τὴν συνθ. τῶν Ῥωμαίων.

*Καρπίζω. Μ. ίσω (καρπίς), = vindicare in libertatem. Ἰδ. τ. πρηγ. ἀρθμ. 4.

Κάρπιμος, ίμη, ιμον (καρπός). Καρποφόρος, ὠφέλιμος· ὁ καρπὸν φέρων. Διαλεκτ. Β'. 146. »Ἀκροδρύου παντὸς κάρπιμοι«. »Τὰ κάρπιμα« ὥριμοι καρποὶ τῆς γῆς.

Καρπίον, τό. παρὰ Κτησίᾳ Ἰνδικ. 28. ἴσως = καρυόφυλλον, τὸ ὁποῖον ἑλληνιστί, μυρρόδα. ἔπρεπε νὰ λέγηται.

Καρπίς, ίδος, ἡ. Καρφίς, ἡ ῥάβδος, ἥτις παρὰ Ῥωμαίοις βινδίκτα (Vindicta) λέγεται, μεθ' ἧς ὁ ἄρχων ἢ ὁ πραίτωρ τὴν τοῦ ἐλευθερωμένου κεφαλὴν ἐπαιον φάσκοντες· »Φαμὲν τὸν παρόντα ἄνδρωπον εἶναι ἐλεύθερον καὶ πολίτην Ῥωμαίων. Profitemur hunc praesentem hominem esse liberum et civem Romanum. Πλίν. Ἐπιστ. Ζ'. 16. καὶ Ἀρμενόπ.

*Καρπισμός, ὁ (καρπίς) = emancipatio. Ἰδ. τὸ πρηγ. ἀρθ. 3.

Καρπισμός, ὁ (καρπίζω). Ἡ τῶν καρπῶν σύναξις. 2) Ὄφελος, κέρδος, εἰσόδημα. – 3) Ἀντὶ τοῦ, καρφισμός· ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος δεδεῖσα διὰ τῆς καρπίδος ἐλευθερία. Ζήτ. καρπιστής.

Καρπιστεία, ἡ· ἀντὶ τοῦ, καρφοττεία, ὅπερ = καρπισμός, Ἀπελευθέρωσις.

Καρπιστής, οῦ, ὁ (καρπίς). Ἀντὶ τοῦ, καρφιστής. Ὁ διὰ τῆς καρπίδος ἐλεύθερον κηρύττων τινά, Vindex. Ὁ Τερτυλλιανὸς καὶ Βαλεντῖνος συνάπτουσιν ἐκ παραλλήλου τό, Lytroten et Carpisten, ἐστὶ, λυτρωτὴν καὶ ἀπελευθερωτήν. Ὁ Ἐπιφάνιος ἔχει »Ὀροδέτης χαριστήριος, μεταγωγεύς, καρπιστής«. Ὁ Χαρίσιος ἑρμην. τό, καρπιστία, διὰ τοῦ vindiciae. Περὶ Βλήμεντ. Στρωμ. Ε'. εἶναι τὸ καρπισμός, αὐτὶ τοῦ, ἀνδραποδισμός. Ζήτ. καὶ, κάρπος.

Καρποβάλσεμον, τό (βάλσαμον). Ὁ καρπὸς τοῦ βαλσάμου.

Καρποβριθής, ές (βρίθω), Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 9. ὁ βρίθων καρποῖς, ὁ φορτωμένος ἀπὸ καρπούς.

Καρπόβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ὁ βρωσίμους (φαγωσίμους) ἢ καταφαγωμένους καρποὺς ἔχων. Δευτερον. 20. σημ.

Καρπογένεθλος, ον (γενέθλη), = καρπογόνος. Ἀνθολ.

Καρπογονέω, ῶ (καρπογόνος). Καρπὸν γεννῶ, φέρω.

Καρπογονία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν γένεσις, καρποφορία· ἐκ τοῦ

Καρπογόνος, ον (ΓΕΝΩ). Ὁ καρπὸν γεννῶν, φέρων, καρποφόρος.

Καρπόδεσμα, ων, τά (δεσμός). Ὁ δεσμὸς τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, τὰ βραχιόλια. Λουκιαν. Λεξιφ. ὅθεν

Καρποδέσμιος, ον. Ὁ ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς δεσμὸν, ἢ βραχιόλια ἔχων, Ὡραπόλ. Ἱερογλ. Β'. 98. ἐπὶ ταύρου.

Καρποδότειρα, ἡ· θηλυκ. τοῦ, καρποδοτήρ, ὅπερ ἰδέ.

Καρποδοτέω (καρποδότης). Καρπὸν δίδω. Νικήτ. Χρον. Ε'. 7.

*Καρποδοτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Καρποδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ἢ φέρων καρπούς.

Καρπολογέω, ῶ (καρπολόγος). Λέγω, θερίζω, τρυγῶ, συναίζω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν φυτῶν.

Καρπολογία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν σύναξις. Γεωπον. Γ'. 78. ἐκ τοῦ

Καρπολόγος, ον (λέγω). Ὁ τοὺς καρποὺς συλλέγων, συναίζων. Πολυαίν. Γ'. ι'. 9.

Καρπομανής, ές (μαίνομαι). Ὁ πολὺν ἤτοι κατὰ κέρον καρπὸν φέρων, γεννῶν· ὡς καὶ τό, ὑλομανής· ὅθεν

Καρπομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη καρποφορία.

Καρποποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ καρπὸν ποιῶν, γεννῶν ἢ δίδων. »Δήμητηρ καρποποιός«. Εὐριπ. Ῥῆτ. 963.

Καρπός, ὁ. Τὰ γεννήματα τῶν δένδρων, φυτῶν, καὶ τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· ἐξαιρέτως δέ, »Καρποὶ λέγονται τὰ γεννήματα τῶν χωραφίων, τὸ σπαρτὰ, οἷον σῖτος, κριθή, ὄσπρια, κ. τ. τ. τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμρ. πλησιέστερον διορίζει διὰ τοῦ »ἀρούρης«. Μεταχειρίζεται δὲ τὸν ἕνα μόνον, ὡς Ἰλ. Ζ, 142. »οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν«· ἐντεῦθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Δ', 8. »Γῆν πλήρη δένδρων καὶ καρπῶν«. Ζήτ. ἐν τῷ, εὔκαρπος. Πᾶν γινόμενον, κάθε γέννημα· ὅθεν ἰδιαιτέρως. α) Καρπὸς σωματικὸς, οἷον, τέκνα Ruhnk. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 23. β) Πνευματικὸς καρπὸς, στοχασμός, φρόνησις. »Καρπὸς φρενῶν« Πίνδ. Νμ. 11, 50. Ὀλ. 7, 15. Πύθ. 2, 135. Νμ. 10. 32. γ) Καθόλου, καρπός, ὠφέλεια, κέρδος, ἀπόβασις· ἀποτέλεσμα πράξεως τινός, »Κἰ καρπὸς ἔσται ἀσφαλὲς τοῖσι Λοξίου. Αἰσχύλ. Θηβ. 603. ἀντὶ ἡ προφητεία πληρωθῇ (ἢ εὐτυχῆ). »Ἐπέων καρποὶ οὐ κατέφθινεν. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Η', 101. 2) Τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος. Θεόφραστ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 3. »Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου«. 3) Μέρος τῆς χειρός, ὅ ἐστι, τὸ ἀπὸ τοῦ πήχεως μέχρι τοῦ σχίσματος τοῦ μεγάλου δακτύλου, ἤτοι τὸ ἔπάνω μέρος τῆς παλάμης ἀπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον συνηθίζουσι νὰ φιλῶσιν. Ἰλ. Σ. 594. 4) Παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. Β'. 22. »Καρπὸν μήλων ἐναθέων· τοῦτον ἐστὶ τῷ Ὁμηρ. »Οἷός ἀωτον ἐν Ἰλ. Ν, 599. τὸ ἔριον, ὁ μαλλός. (ἐκ τοῦ κάρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φω, καρπός. Κυρίως τὸ ἐξηκμάκοτον, στεγνόν, ὥρα τὰ ὥριμον.)

*Καρποσπόρος, ον (σπείρω). Ὁ σπείρων καρπούς, γεννήματα.

Καρποτελέω. Καρπὸν τελῶ, φέρω, τελειόω, ὥριμον ποιῶ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 688. ὅπου ἄλλαι ἐκδόσεις »Καρποτελῆ γᾶνα ὀρεότερον ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καρπὸν τέλειον ἥτοι ὥριμον φέρουσα, ἢ τὸν καρπὸν τέλειον ἀποτελοῦσα. ἐκ τοῦ

*Καρποτελής, ές (τελέω). Καρπὸν τέλειον ἢ ὥριμον ποιῶν· ἢ καρπὸν φέρων, προσφέρων. ἰδ. τὸ πρῆγμ.

*Καρποτόκεια, ἡ. Καρποὺς γεννῶσα. Νόνν. Διον. 21, 26.

Καρποτοκέω. ῶ. Τίκτω, γεννῶ, φέρω καρπόν.

Καρποτοκία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, καρποφορία. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Καρποτόκος, ον (τίκτω). Ὁ καρπὸν τίκτων, γεννῶν, φέρων.

Καρποτρόφος, ον (τρέφω). Ὅστις τράφεται μὲ καρπόν. 2) Ἐνεργητ. δέ, καρποτρόφος, ὁ καρποὺς τρέφων, φέρων, γεννῶν· ἔτι δὲ καὶ ὁ μὲ καρποὺς τρέφων.

Καρποφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ καρποὺς τρώγων· ὁ ἐκ τῶν καρπῶν ζῶν.

*Καρποφόρος, ον (φορέω). Ὁ ἀφανίζων τοὺς καρπούς.

Καρποφορέω, ῶ (καρποφόρος). Καρπὸν φέρω.

Καρποφορία, ἡ. Τὸ καρπὸν φέρειν, γεννᾶν, εὐκαρπία. ἐκ τοῦ

Καρποφόρος, ον (φέρω). Ὁ καρπὸν φέρων, γεννῶν. Πίνδ.

Καρποφυέω, ῶ (φύω). Καρπὸν φύω, καρποφορέω.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τοὺς καρποὺς φυλάττων. Ἀνέκδ.

Καρπόω, ῶ· Μ. ώσω (καρπός). Καρπὸν ποιῶ, ἢ προάγω, φέρω, κάμνω καρπόν. »Ἔβρεξ ἐκάρπωσε σταχυν ἀτηεῖ. Αἰσχύλ. Πρσ. 818. Μτφρ. καὶ Ἐπτ. Θηβ. 602. ἔνθα μτχρτ. παρομοίως καὶ τὸ Ἐκκαρπίζομαι. Σπανιώτρ. ἀντὶ τοῦ φέρω τὸν καρπόν, τὸ ἀποτέλεσμα πραξεώς τινος. 2) Προσφέρω καρποὺς εἰς Θυσίαν. »Τοῖς θεοῖς τὰ νενομισμένα ἱερὰ καρπάσειν. Δώριχ. Ἐπιγρφ. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Λευιτικ. Β', 11. Μέσ. καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν, τὸ κέρδος, τὸ ὄφελος ἢ τὴν ζημίαν πράγματός τινος· καὶ τὸ Ἀπολαύειν, ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. »Καρποῦσθαι τὴν χώραν ἢ τὴν γῆν· ἐπὶ ἐχθρῶν, οἵτινες πέρνουσιν, ἁρπάζουσι τοὺς καρποὺς καὶ τὰ εἰσοδήματα τόπου τινος, βυζάνουσι τὸν τόπον. Ξενοφ. Καὶ μτφρκ. »Καρποῦσθαι βασιλέα ἄλλοις διὰ φρενῶν. Αἰσχ. Ἐπτ. Θήβ. Πστκ. Γίνομαι καρπός, αὐξάνω. »Τὰ ῥιζώματα καρποῦσθαι Θεόκλλ. Αὔξησαν, ἠλόησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τὰ κάμωσι, νὰ δώσωσι καρπόν.

*Καρπύκη, ἡ. Ἰνδικὸν φυτὸν ὅμοιον τῷ βουνλώσσῳ, Πλούτ. περὶ Ποταμ.

*Καρπυρός, = καρφυρός.

*Καρπώ, οῦς, ἡ. Ζ. Θαλλοί.

Καρπῶ. Ζήτ. κάρφω.

Καρπώδης, ες, ες (εἶδος). Καρπιμος, ὠφέλιμος.

Καρπωμα, τό (καρπόω). Ὁ καρπός. »Στάζοντα καρπώματα. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1014. μᾶλλστ. δὲ ὥριμοι καρποί, ἕτοιμοι νὰ πέσωσιν ἀπὸ τοῦ δένδρου· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Ὄφελος, κέρδος, εἰσόδημα. 2) Προσφορὰ, θυσία, ἁγιασμός, δῶρον εἰς τὸν Θεόν.

*Καρπώνης, ου, ὁ (καρπός, ὠνέω). Ὁ ἀγοράζων καρποὺς, ἢ μᾶλλον ὁ ἀγοράζων ἀλώνι μὲ συγκομιδὴν καρπῶν ἀπὸ κύρου ὑποστατικοῦ. Spon, Voyage de la Grèce, Tom. II. p. 274.

Καρπώσιμος, ον. Ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δύναται νὰ ἔχῃ καρπὸν, κέρδος, ὄφελος. »Τὰ καρπώσιμα τῆς γῆς. Ἄδην. οἱ καρποὶ τῆς γῆς, τὰ φαγώσιμα ἀηλαδή.

Καρπωσις, εως, ἡ. Χρῆσις, μεταχείρισίς τινος. Ἡρόδοτ. ἀπ' αὐτοῦ. 2) Προσφορὰ καρπῶν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ καῦσις, τὸ θυσιάζειν, ὡς τὸ καρπωμα.

Καρπωτός, ὁν, (καρπός, 3). Ὁ φάνων ἢ ὡς εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. »Καρπωτὸς χιτὼν, χιτὼνες, τοῦ ὁποίου αἱ χειρίδες (τὰ μανίκια) φθάνουσιν ἕως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός.

*Καρράξον, ἀντὶ κράξον, Κυπρ. (σημειωτέον δὲ ἄλλας περιπτώσεις, ὡς κολάπτω ἀντὶ γλάπτω, γλάφω κ. τ. λ.)

Καρρέζω, ἀντὶ, καταρέζω, κατὰ συγκοπήν. »Καρρέζουσαι, ἀντὶ, καταρρέζουσαι. Ἰλ. Ε, 424. Ἰδ. καταρρέζω.

*Καρρολεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ παλήτερον τόπον ἢ μέρος.

Κάρρον, τό. Ἅμαξα, ἅρμα, ὄχημα, ἢ ἁμαξάκι μὲ δύο τροχούς· παρὰ τοῖς Ο'. ὅπου τὸ Ἰταλ. Carro, καὶ Carretta, καρρέττα. καρρόττα κοινῶς.

Κάρρων, ονος, ον. Κρείττων, βελτίων, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἰσχυρότερος. Δέξις Δωρικὴ ἐκ τοῦ, κάρτος, κάρτα, κρατύς, ἀνωμάλως σχηματισθεῖσα· ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. κρεσσων, Ἀττικ. κρείσσων. »Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες. Ζήτ. ἐκ τῶ, Χορός. Τὸ ὁμαλὸν τούτου εἶναι, κάρτιστος, ἢ, κρατίστος, ἐν τῷ Ὑπερθετ. τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συνῆθες. Ὁ Δεμόστκιος παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. κάρρων, ἔχει »Καρρόνεσι, ἀπὸ καλλίτερόν τε μέρος.

Καρσία, ἡ. Ἡ πλαγία διεύθυνσις. ἅμφ. ἐκ τοῦ

Κάρσιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. καρσίως· ὃ καὶ συνηθέστερον, = ἐγκάρσιος, καὶ ἐπικάρσιος. Γρμτκῆς.

Κάρσις, εως, ἡ (κείρω). Κούρευσις, κούρευμα, κούμμον, περιτομή.

Κάρτος, Ἐπίρ. (κάρτος). Λίαν, ἄγαν, καταπολλὰ, μεγάλως, καὶ τὸ κάρτιστα »Τὸ πολὺ πολύ, εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, Ἡρόδ. 6, 52. 8, 27. ὡς Ἀντῆτ. τοῦ αἰεί. Ἐνίοτε κεῖται καὶ ὡς κατηγορικὸν, ἀντὶ τοῦ, πάνυ, βεβαιότατα, ἀληθέστατα, ἀκαμψιβόλως, ὅτε καὶ συνηθέστερ. τὸ καὶ κάρτα ἐξαιρέτως δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, κάρρων, καὶ κάρτιστος, ἢ κράτιστος.

Καρτάζομαι, παρ' Ἡσυχ. = καρτύνομαι, διϊσχυρίζομαι, διαμάχομαι· καὶ

*Καρταίνω, = καρτύνω.

Καρταιπους, ους, ουν, = κραταίπους, ὑπακουμ. Ταῦρος. Πίνδαρ. Ὀλυμ. Ι'. 114.

Καρταλάμιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, κάρταλος.

Κάρταλλος, καὶ κάρταλος, ὁ. Πλεκτόν τι ἀγγεῖον, κάλαθος, κόφινος, παρὰ τοῖς Ο'. κατὰ Σουΐδ. κόφινος οὐῦς τὰ κάτω.

Κάρτιμος, ἐρωτικὸν. Νικήτ. Χρον. Θ'. 5. ἅμφ.

Καρταραίχμης, ου, ὁ (αἰχμή). Δυνατὸς, γενναῖος ἐν τῇ αἰχμῇ· ἀνδρεῖος μαχητὴς, πολεμιστής. = κρατερόχμης.

Καρταραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Καρτερὸς, δυνατὸς κατὰ τὸν αὐχένα. Ὁ δυνατὸς λαιμὸν ἔχων. = κρατεραύχην.

Καρτερέω, ῶ, Μ. ήσω (καρτερός). Καρτερὸς εἰμὶ· εἶμαι δυνατὸς, ἀνδρεῖος, γενναῖος. 2) Διαρκῶ, ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ μὲ ἀνδρίαν καὶ ὑπομονήν· παιῶτι ἀθλιακῶς καὶ σταθερῶς· μετὰ αἰτιατ. »τιὰ σπανιώτερ. »πρός τιν. 3) Ὁ Λίλιαν. π. Ἱστορ. Γ'. 13. ἔχει »καρτερεῖν ἀπὸ τοῦ ὑπνουν ἀντὶ τοῦ, Ἐγκρατεύεσθαι, ἀπέχεσθαι. 4) Μετὰ Μτχ. »καρτερῶ πεινῶν, ὑπομένω, βαστῶ τὴν πεῖναν κ. τ. λ. (Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τοῦτο ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Προσμένω, ἀνέχομαι.) ὅθεν

*Καρτέρημα, τό. Πολίτευμα μετὰ σταθερότητος· γενναῖα πράξεις, ἀπόδειξις ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς. Σταθερότης· Ἐγκράτεια.

Καρτέρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ὑποφέρῃ, ὑπομένῃ τις μὲ γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν. Ὑπομονή, γενναιότης, σταθερότης, ἐξαιρέτως δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀνοχή, Ἐγκράτεια.

*Καρτερία, ἡ· = καρτέρησις, ὅθεν

Καρτεριάζομαι, Μ. άσομαι καὶ Λακων. καρτεριπάδομαι· = καρτερέω. Ἡσυχ. ἴσ. Δ. Οὐ καρτεριάζει.

Καρτερικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. καρτεριῶς. Ὁ ἀνήλων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καὶ γυμνασιν εἰς καρτερίαν· ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τι μὲ γενναιότητα. Ξενοφ.

Καρτεροβρόντης, ου, ὁ (βροντή). Ὁ δυνατός, ἰσχυρὸς εἰς τὰς βροντὰς, ὁ δυνατὰ βροντῶν. Πίνδαρ.

Καρτερόθυμος, ον (θυμός). Ὁ σταθερὸς καὶ ὑπομονητικὸς· παρ' Ὁμήρ. καλεῖται ὁ Ἡρακλῆς. ὁ Ἀχιλ. καὶ ὁ Τυδεύς, καὶ οἱ Μυσοί. Ἰλ. Ε, 277. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 225. »Ἔρις καρτερόθυμος· σκληρά, πειστματική. Καθολου, δὲ = παλαπίφρων. Ἡσδ. Θγν. 378, 470.

Καρτεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἰσχυρῶς, δυνατῶς πλήττων, κτυπῶν. Διόδ. Σικ. Ε'. 33.

Καρτερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. καρτερῶς· (κάρτος) = κρατερός. Κραταιὸς, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἀνδρεῖος, γενναῖος, σταθερὸς, παράμονος, ὅστις ἀντέχει, βαστᾷ εἰς τοὺς κόπους καὶ πόνους, γερὸς· ὁ κρατῶν καὶ ἰσχύων μετ' ἁπρμφ. Ἰλ. Ν, 483. καὶ ἐν πολέμῳ Ἰλ. Ι, 53. Μετέπειτα δὲ συνθ. μετὰ Γενικ. ὁ δύναμιν καὶ κράτος ἔχων· ὅ ἐστιν, ὁ ἐξουσίαν καὶ κυριότητα ἢ δεσποτείαν ἔχων εἰς τὰς χεῖρας του, ὁ κύριος πράγματός τινος ὤν. Ἡρόδ. Ο, 94. Πρᾶγμάτι ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ἐξουσιάζων, ἀρα Νικητής· καὶ ἐντεῦθεν Μετκφ. ὅστις ἐξουσιάζει, νικᾷ τὰ πάθη του, εἶναι κύριος τῶν παθῶν του. Ἄρα, Ἐγκρατής, ὑπομονητικὸς, ὅστις ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴν, δὲν ἐνδίδει εἰς τοὺς κόπους, πρᾶος, ἀτάραχος. Ὅμηρ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἔρτ. ἀλλὰ καὶ »καρτερὰ ἔργατα Ἰλ. Ε, 872. βίαια, σκληρά, ὀλέθρια, ἀποτρέπαια, βδελυρά, ἔργα, ἀνασιουργίαι. »Καρτερὸς ὄρκος· σταθερὸς, φοβερὸς ὅρκος. Ἰλ. Τ, 108. Ὀδυσ. Δ, 253. καὶ ἐν Ἰλ. Π, 517. »Ἕλκος καρτερόν· ἀντὶ τοῦ, μεγάλη, δυνατὴ ἢ βαρεῖα πληγή· ὅθεν »Καρτερὰ ἔργατα· τὰ βίαια, σκληρά, ἰσχυρά, ὀλέθρια, ἀφανιστικά. Συγκριτ. »Καρτερώτερος τυφὼ μαχῆς. Αἰσχύλ. Θηβ. 502. καθόλου, = δυνατός, στερεός, διαρκής, »τὸ καρτερόνειν ὡς οὐσιαστκ. = καρτερία. Ἡρόδ. 1, 212. 3, 65. »τὸ καρτερὸν τῆς τόλμης· = ἡ μεγίστη τόλμη. Τὸ δὲ κατὰ τὸ καρτερόν· ὡς ἐπρμ. ὑπρθτκ. Δυνατώτατα. Ἀρστφ. Ἀχρν. 622. Τὸ ὑπερθτκ. καρτερώτατος ἔχει ὁ Αἰσχ.

Καρτερούντως, Ἐπίρ. Ἐκ τῆς Μετοχ. Ἐνστ. τοῦ καρτερέω· Μὲ γενναιότητα, ἀνδρίαν καὶ ὑπομονήν, μὲ καρτερίαν.

Καρτερόφρων, ονος, ον (φρήν) = κρατερόφρων.

Καρτεροχείρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ καρτερὸς κατὰ τὰς χεῖρας· μὲ δύναμιν καὶ ὁρμὴν πολεμικὴν. Ὅμηρ. Τιμ. Ζ', 3. Ἐπθτ. τοῦ Ἄρεως.

Καρτεροψυχία, ἡ. Σταθερότης, γενναιότης, ἀμφ.

Καρτερόω, ῶ (καρτερός)· = κρατύνω.

Καρτερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. Ἡ, καρτερώνυχος, ον, Ὁ καρτερούς, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχων.

*Καρτερώνυχος, ον (ὄνυξ)· = κρατερώνυξ.

*Κάρτη, ἡ· Ἑβρ. = βοῦς καὶ γυνή. 2) ἔνδυμα, πιθανῶς, δερμάτινον· καὶ κόρτη τὸ αὐτό. Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καρτιστος, = κράτιστος. Ἰλ. Α, 266.

Κάρτον, τό (κείρω)· παρ' Ἀθην. Θ', 3. εἶδος δαύκου, πεπανὸν ὅμως ὅτε ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐστραλμ. ἀντὶ, κεκριτόν. παρὰ Γάλ. Carotte· ἐν τοῖς Γεωπ. Β', 5· 32. εἶναι, κάρτον, τό Portum sectivum, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. Μεθοδ. ΙΒ'. «Κρόμμυον καρτόνι εἶπε.

Καρτός, ή, όν (κείρω). Κουρευμένος, κεκομμένος· ἐπιτήδειος ἢ πρέπων διὰ κούρευμα, κόψιμον. Ζήτ. ἐν τῷ πργμν.

Κάρτος, εος, τό· Ἐπικ. καὶ Ἰων. = κράτος, ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, ἀνδρία, γενναιότης· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδ. ὅθεν

Καρτύνω, Ἐπικ. ἀντὶ κρατύνω, κραταιὸν ποιῶ, ἐνδυναμόνω, δυνατὸν, στερεὸν, ἀνδρεῖον, γενναῖον ποιῶ· = ἰσχυρίζω. Μέσ. κρατύνομαι· = ἰσχυρίζομαι. ὁ Ὅμηρ. μεχρζτ. μένον τὸ Μέσ. Ἐνδυναμώνω τε δί ἐμέ, πρὸς ὄφελός μου· «κρατύνανιο φάλαγγας» ἐνεδυνάμωσαν τοὺς στίχους, τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, Ἰλ. οὕτω καὶ «χεῖρας ἐκρατύναντο» ἐνεδυνάμωσαν, καθωπλισαν τὰς χεῖρας των, Θκρτ.

Καρύα, ἡ, Ἡ καρυά, ἡ καρυὰς (δένδρον). ὅθεν

Κάρυον, τό· Ὁ καρπὸς τῆς καρύας, τὸ καρύδιον, (κοινόσια).

Καρυάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κάρυον, καρυδάκι.

*Καρυάτιδες. ων, αἱ. Αἱ γυναῖκες, ἢ αἱ παρθένοι τῶν Καρυῶν, πόλεως τῆς Λακωνικῆς. 2) Εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν λέγονται οὕτω σχήματα γυναικεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπεβάλλοντο ὡς στῆλαι (∪∪–∪∪) εἰς δοκοὺς (γρεντιαῖς, περασταῖς) καὶ εἰς ἄλλα βάρη.

Καρυατίζω, Μ. ἴσω. Χορεύω τὸν καρύον λεγόμενον χορόν. Τοιοῦτον χορὸν ἔκαμον οἱ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἕκαστον χρόνον ἐν Καρύαις, εἴς τινα ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσαν. Λακ. Δουκικ. περὶ Ὀρχηστ.

*Καρυατίζω, Μ. ἴστω (κάρυον). Παίζω καρύδια.

Καρύδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κάρυον, ἢ τοῦ, καρύα.

*Καρύη, ἡ· ἀντὶ καρύα.

Καρυηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καρύου, ὡσὰν καρύδιον. Οὕτω καλεῖται ἀγμός τις ὀστέου τινος, ὅπόταν τὸ ὀστοῦν συντριβῇ εἰς πολλὰ μικρὰ μέρη· ἄλλως δὲ καὶ Ἀλφητιδόν, λέγεται.

Καρυηρός, ά, όν (κάρυον). Ἀπὸ καρύδιον, ἢ ἀπὸ καρυδιάν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καρύδιον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρυδίων ὤν.

Καρυΐνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, κάρσινον, ἢ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐβράζετο.

Καρύϊνον, τό· Ζήτ. κάρσινον.

Καρύϊνος, η, ον· = καρυηρός. Θεόφρ. περὶ ἀκοῆς. «Τὸ καρύϊνον χρῶμα ἐκ χλωροῦ καὶ κυανοειδοῦς».

Καρυΐτης, ὁ· Ὑπερτκ. τοῦ καρύα, καὶ, κάρυον. 2) Ποτήριον ἔχον τὸ εἶδος τοῦ καρύου. Ἔξοδ. ΚΕ', 33.

Καρυκάζω, = καρυεύω. Ἡσύχ.

Καρυκεία, ἡ (καρυκεύω). Ἡ ἑτοιμασία φαγητοῦ τινός διά τινος περιέργου καὶ ἐλαφροῦ ζωμοῦ· καθόλου δέ, ἡ τεχνικὴ καὶ ὀρεκτικὴ ἑτοιμασία τῶν φαγητῶν, ἤτοι ἡ διὰ τῆς καρύκης· Ἡ ἡδύτης, τὸ ἄρτυμα τῶν ζωμῶν,

Καρύκευμα, τό. Καρύκη, δί ἧς καρυκεύουσι τὰ φαγητά.

Καρυκεύω. Ἑτοιμάζω τὰ φαγητὰ διὰ τῆς καρύκης. Μτφρ. καλλωπίζω ἐπιτηδείως διηγησίν τινά. ἐκ τοῦ

Καρύκη, ἡ· κατὰ Γαλην. Λύδιόν τι ἔδεσμα ποικίλον ἐξ αἵματος κατασκευαζόμενον· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «Περίεργος ζωμός, βρῶμα Λύδιον, ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον». Ἄρα, βαθέος καὶ σκοτεινοῦ χρώματος ἦν. (Σῶσι, Sauce). Καθόλου δὲ λέγεται κάθε ἡδύσμα καὶ ἄρτυμα τῶν φαγητῶν διὰ ζωμοῦ καὶ ὀξους, ἢ λεμονίου, ἢ οἴου ἢ καὶ ἄλλων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, ἵνα διεγείρῃ καὶ θέλξῃ τὴν ὄρεξιν. ὅθεν

Καρύκινος, η, ον. Ὁ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς καρύκης ἔχων· αἱματοειδής, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα, ὁ βαθὺ ἤτοι σκοτεινὸν, κόκκινον χρῶμα ἔχων. Ἱπποκρ. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. γ', 3. τὸ χρῶμα, καρύκινον, διακρίνεται ἐκ τῶν, Φοινικικῆς, Πορφυρᾶς, καὶ, Ὀρχινοῦ.

Καρύκιον, τό· = καρύκευμα. ἀμφ.

Καρυκοειδής, έος, ές (εἶδος) = καρύκινος.

Καρυκόν, τό· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, καρικόν. Ἱπποκρ.

Καρυκοποιέω, ῶ· = καρυκεύω. Ἀρτεμ. Ἱππ. ἐκ τοῦ

Καρυκοποιός, όν (ποιέω). Ὁ τὴν καρύκην ἢ τὰ καρυκεύματα τῶν φαγητῶν ποιῶν. Ἄρα, Μάγειρος.

Κάρυμνον, τό· Ζήτ. κάρσινον.

Καρυμνός· Ζήτ. ἐν τῷ, καρυοβαφής.

*Κάρυξ, κάρυσσο. Δωρ. ἀντὶ κήρυξ, κήρυσσο.

Καρυοβαφής, έος, ές (κάρυον, βάπτω). Ὅστις εἶναι βαμμένος μὲ τὰ κάρυα, ἤτοι μὲ τὰ ἐξώφλοια τῶν καρυδίων. Ἄρα, μελανοβαφής, μαῦρος.

Καρυοκατάκτης, ου, ὁ (κάρυον, κατάγνυμι). Τὸ ὄργανον, δί οὗ κατάγνυομεν (τσακίζομεν) τὰ καρύδια. 2) Εἶδος πτηνοῦ, κοκκοθραύστης.

Καρυοκοκκύμηλα, τά. Κοκκύμηλα ἐμφυλλισμένα ἐπάνω εἰς τὴν καρύαν. Nuciprunum. Πλίν. 15. 13.

Κάρυον, τό. Κάθε εἶδος καρυδίων, ὁ ἔστιν, ὅσα εἴδη κερπῶν ἐκ δένδρων ἔχουσι σκληρὸν τὸ ἐξώφλοιον, κάρυα, λέγονται, ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καρύδιον καὶ κοκκύστιν. Παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. «κάρυοι πλατύν» καὶ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 7. «κάρυον Εὐβοϊκόν», τὸ κάστανον. 2) Ὁ λιθώδης ἐστωτηριὸς κόκκος κάθε ὁπώρας, κοκκούτζιον. 3) Ὁ κερπὸς ἤτοι ὁ κόκκος τῆς κοκκουναρίας, τὸ κοκκουνάριον. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. Α'. 23. 4) Ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται σῶμά τι σφαιροειδές, ἐν ᾧ περιτειλίσσεται τὸ σχοινίον ἐκ σχήματι καρυδίου. Μαθημ. παλ. σελ. 45. Σ. καὶ Τροχαλία.

*Καρυοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ πλέων ἐπὶ καρυδίου· καρυδοναύτης. Δικ. ἀλλ. Ἱστρ.

Καρυόπος, ὁ. Ὁ ὀπὸς τοῦ καρύου.

Καρυόφυλλον, τό (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς καρύας. 2) Καὶ ἰνδικόντι φυτόν, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ καρπὸς καρύου φύλλου καλεῖται, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Μοσχοκάρυον, λεγόμενον. Παῦλ. Αἰγιν. 7.

Καρυόχρους, ουν (χρόα)· = καρυοβαφής.

*Καρυστος, ἡ. Πόλις Εὐβοίας· ὅθεν πέτρα ἐν Καρύστῳ· ἧτις γνέθεται νῆμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαίνεται τὸ ἀσαυστον πανίον, Πλουτ. περὶ τῶν ἑλλεν. χρηστ. ξ. 43.

Καρυτίζομαι, = εὐφραίνομαι· παρ' Ἡσυχ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 4. Φαίνεται ὅτι εἶναι παιδιὰ, παιγνίδιόν τι διὰ τῶν καρυδίων· καὶ = καρυατίζω.

Καρυώδης, εος, ες (κάρυον, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων, ὅμοιος τῷ καρύῳ· ὅστις εἶναι ὡσὰν καρύδιον.

Καρυωτικός, ή, όν· = καρυωτός. Στράβ. 12'.

Καρυῶτις, ιδος, ἡ. Caryotis, Πλίν. ΙΒ'. 18. εἶδος φοινίκων (χουρμάδων) ὁμοίων τῷ καρύῳ. Λέγεται ἔτι καὶ, «καρυωτὸς φοινιξ». Palmula caryota· ἐκ τοῦ κάρυον. Τοῦτο τὸ εἶδος τῶν φοινίκων ἐφυλάσσετο μόνον, ὅπερ καὶ ἄνευ κόκκου ἦν, ἦσαν δὲ τούτου τρία εἴδη, μικελαί, ἀδελφίδες, καὶ, πατητεῖα.

*Καρυωτός, ὁ ἡφοίνιξ ἡ Ἰδ. τὸ πργμν.

Καρφαλέος, α, ον (κάρφω). Ξηρὸς, στεγνὸς, κατακεκαυμένος, κατάξηρος. Ποιητ. Ὀδσ. Ε, 369. ἐπὶ τοῦ ἤχου «καρφαλέον ἀσπὶς αὐσεῖ ἐβγαλε ξηρὸν ἦχον. Ἰλ. Ν, 409. Μεταφορ. δὲ ὡς καὶ τὸ, Δύος, ἀντὶ τοῦ, Δυσμενὲς, ἐνδεὴς, πτωχός· παρὰ Στοβαίῳ. 2) Ἐνεργτ. Ξηραίνων, στεγνώνων, κατακαίων «πῦρ» Νικάνδρ.

Καρφάματιον, τό (ἁμάω, κάρφος). Ὀργανόν τι, δί οὗ διερίζουσι, ἢ ἀφ' οὗ διερισμοῦσι συνάζουσιν εἰς ἓν τοὺς ξηροὺς ἢ ὡρίμους στάχυας· σχεδὸν ὡς τὸ Λατιν. Merga.

Καρφεῖον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ κάρφη. 2) Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 118. = κάρπος.

Κάρφη, ἡ· = κάρφος. ἐξετ. στεγνὸν στέχυ, ἢ καλάμι. Σκφ. Ἀνβ. 1, 5, 10.

Καρφηρός, ά, όν (κάρφος). Ἀπὸ τσάκια, ἢ ξηρὰ καλάμια. Ζήτ. κερφυρός.

Καρφίζω· Ζήτ. ἐν τῷ καρπίζω.

Καρφίον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ κάρφος, ὡς καὶ τὸ καρφεῖον.

Καρφίς, ίδος, ἡ. Καρφίτσα, καρφοβελόνη. = καρπίς.

Καρφίτης, ου, ὁ (κάρφος). Ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς καλάμης (καλαμιᾶς) κατεσκευασμένος. «Θάλαμος καρφίτης» ἢ φωλεὰ τῆς χελιδόνος. Δνδολογ.

Καρφοειδής, ές, ές (κάρφος, εἶδος). Λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς τὸ κάρφος, ὅ ἐστὶν ἢ καλάμη τῶν σπαρτῶν, ἢ ἓν ξυλάριον· ὅμοιος μὲ κάρφος.

Καρφολογέω, ῶ (κάρφος, λέγω). Κάρφη λέγω, συνάζω, συναθροίζω, καλαμιάν, ξυλάρια, χλωνία, φλοιοὺς, κ.τ.λ ὡς ἐν τῷ κάρφος ὅθεν

Καρφολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, νὰ κόπτῃ τινὲς τὰ κάρφη, τὰ ἄχυρα, τὰ χλωνία. τοὺς φλοιοὺς, καὶ τ. τ. καθὼς κάμνουσι καὶ οἱ ἀνήσυχοι ἀσθένειαι, ὅταν ἔχωσι μεγάλην θέρμην. Γαλην.

Κάρφος, εος, τό (κάρφω). Ἡ λέξις καθόλου σημαίνει κάθε λογῆς ξηρὸν σῶμα, ἐξαιρέτως ὅ, τὸ λεπτὸν ξύλον καὶ ξηρὸν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἰδιωτικῶς, Τσάκνον, λεγόμενον, οἷον, τὸ ἔστιν τινος φυτοῦ κεκομμένον χλωνάριον, καλάμη, ἄχυρον, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 14. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κάρφος, ἄχυρον, χόρτος, κερπὶς ξύλου λεπτοῦ» καὶ «Κάρφη, ξύλα λεπτὰ καὶ ξηρά» ὅ ἐστὶ, Ξύλα μικρὰ καὶ ξηρά, ξυλαράκια, (τσάκνα, τσακνάκια, χλωναράκια), ἢ ἄχυρα, καλαμάκια ἐκ σπαρτῶν ἢ χόρτων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, «Κάρφη, φρυγάνια, ὅ ἐστὶ, κάθε τμῆμα ξύλου ἢ χόρτου ξηρὸν. χλωνάρι ἀποκειμμένον ἐκτὸς, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ σύρει ὁ ἄνεμος. Ὁ Δουκικ. ἐν Ἑρμοτ. 33. τάσσει ὡς συνώνυμον τούτου τὸ, Φρύγανον, ὅπου ἐν παραλλήλου κεῖται «κάρφος». Μετὰ τοιαῦτα κάρφη, οἷον ξυλαράκια, ἄχυρα, καλάμας ξηρὰν χόρτ. καὶ τ. τ. κάμνουσιν αἱ χελιδόνες καὶ ἄλλα διάφορα πτηνὰ τὴν αὐτοῦ φωλεὰν, ἥτις ἐντεῦθεν «Κάρφίτης Θάλαμος» καὶ «Εὐναῖος κάρφυρος» καλεῖται· καὶ παρ' Ἀριστοφάν. Ὀρν. 641. λέγει ἓν πτηνὸν «Εἰσελθεῖν εἰς νοττιάν γε τὴν ἐμὴν καὶ τἀμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα». 2) Ὁ Πολυβίος, ς. 36. ὀνομάζει, κάρφος, καὶ τὸ, Πτυκτίδιον, ἐφ' ᾧ εἶναι γεγραμμένον τὸ σύστημα τῶν στρατιωτῶν. 2) Καλεῖται ἔτι καὶ ἡ ῥάβδος, δί ἧς ἄρχων σκήπτρου τὸν δοῦλον ἐλευθερόνει· = κερπὶς, κερπίς. Ζήτ. ἐν τῷ, κερπιστής. 4) Ὁ Νίκανδρ. μεταχειρίζεται τὸ, κάρφος, καὶ κάρπιον, κερπὸς, ὡς ἐν Ἀλεξ. 330. «Μηλίδες ἄγρια κάρφη» καὶ Θηριακ. 893. «Κάρφεα ὀρμίνοιο». (Ἀμφότερα ἄρα αἱ σημαίναι αὗται ἀποδεικνύουσι τὴν ὀρθότητα τῆς παλαιᾶς παρατηρήσεως, ὅτι τὸ, κερπὸς, καὶ κάρφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν.) Ὁ Διοσκορ. ἐν Γ', 27. 29. καὶ 40. καὶ ἑπομένως ἐν Δ'. 8. ἐνομάζει, Λεπτόκαρφα, ἐκεῖνα τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα βλαστάνουσι καὶ ἐκφύουσι λεπτὰ καὶ ἀδύνατα κλωνία ἢ καλάμας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χιος ἅρμην. τὸ, καρποῖς, διὰ τοῦ Βλαστήμασι, κάρπη, διὰ τοῦ, Σπέρματα, καὶ καρπία, διὰ τοῦ, κλωνία. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τὸ Ὑποκοριστ. τούτου καρφίον, ἀντὶ τοῦ, Ὅλος. ὄζων

*Καρφόω, = κάρφω, Φιλ. Θησ. ἐπ. 75, 6.

*Καρφύω, = κάρφω, Ἡσύχ.

*Καρφυρός, ά, όν, = καρφηρός. ἀμφβ.

Κάρφω, Μ. κάρψω, παρ' Ἡσυχ. Ποιητικὸν ῥῆμα, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Γρμτκγρ. ποτὲ μὲν διὰ τοῦ Συσπῶ, Συστέλλω· ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Μαραίνω, Ξηραίνω, ἐξηγοῦσι· ὁ Ὅμρ. ἔχει αὐτὸ μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. Ν. 398. καὶ 430. «Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐπὶ γιαμπτοῖσι μέλεσσιν, καὶ «Κάρφα μὲν οἱ χρόα κα. Συστέλλω τὴν ἐπιδερμίδα τῶν μελῶν· σῆλ. ποιῶ ῥυτιδωμένην, ἄρα μαραίνω, ξηραίνω. Ἡ πρώτη σημασία πρέπει νὰ εἶναι τοῦ, Θερμός, καυστηρός, ξηρὸς εἰμί, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λεπτόν, στεγνόν, ξηρόν, ζαρωμένον, ῥυτιδώδη ποιῶ πρᾶγμα· ἀφήσω νὰ ξηρανθῇ, νὰ γένῃ ὡς κάρφος· καὶ ἐντεῦθεν καυλίζω, Ἐκλείπει τῆς πρωτέρας μορφῆς ἢ τοῦ πρώτου χρώματος ποιῶ. Δύσμορφον καὶ δύσχροον ποιῶ. Ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. 7. ἔχει «Ζεὺς ἀγήνορα κάρψει· ὅπου ἅρμην. διὰ τοῦ, Κύτελη καὶ ταπεινὸν ποιεῖ· καὶ 577. «Ἥλιος χρόα κάρψει ὁ ἥλιος ξηραίνει, κατακαίει, μαραγγιάζει τὸ ἔδαφος. Ὅθεν «Καρφαλέος δίψῃ, ἄστραγξ, ἥλιω ξηρός, στεγνός, κατάξηρος, καμένος ἀπὸ τὴν δίψαν. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 691. καλεῖ, καρφαλέον, τὸ πῦρ, διότι ξηραίνει, καταικίζει· ἐν Ἰλ. Ν. 409. κεῖται «Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἄὐσεν. ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ξηρύντι ψοφήσαντος· (ἐπὶ ἠχου ξηροῦ τινος σώματος κτυπηθέντος) ὡς τοῦ ὕδατος πληγὲν μὲν οὐ ποιήσαντος, ἐπιπολῆς δὲ (τῆς ἀσπίδος) ῥαμνόντος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξιφ. 383. «Τειρόμενος καμάτοις κάρφουσιν. ἐκμοιράζει τὴν ξηρασίαν καὶ τὴν δίψαν. Πδτκ. Μαραίνομαι, γίνομαι ἰσχνός, ψθείρομαι, σφανίζομαι, καταξηραίνομαι, ὡς ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 328. ἔχει «Αὐαλέῃ περὶ χροῒ καρφομένη ὑρίξω· ὅπου εἶναι περισσότερον, παρά, κατεξηραμένη· ὅθεν τὸ «Ὑποκορίζεται ἐπὶ ξηρασίας. πιθανὸν φαίνεται, ὅτι τὸ κάρψω ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ Ἁρπάζω, Ἅρπη, ὅθεν ἡ καθ' αὐτὸ καὶ πρώτη σημασία Συναρπάζω, συστέλλω. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συστολὴ ἐπιφανείας τινὸς γίνεται ἐξαιρτ. διὰ τοῦ πυρός, διὰ τοῦτο προήλθεν ἐκ τούτου καὶ ἡ σημασ. τοῦ Ξηραίνω· ὅτε ὅμως ἡ ἔννοια τῆς θερμότητος εἶναι μόνον κατὰ τύχην συνεννοουμένη, μὴ ἐνυπάρχουσα ὅμως κυρίως εἰς τὴν λέξιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τινα παράγωγα ἐπικρατήσασα· ἐξετ. ἐν τῷ Κάρφος. Οὐσιώδης ὅμως ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡ ὑστέρα σημασ. ἡ τοῦ Συναίρω, συλλέγω, ἁφαιρῶ, θερίζω, τρυγῶ, συνάζω τὰ κέρνη, ἡ ὁποία σημασ. φαίνεται κυρίως εἰς τὸ καρπός, καρπίζω κ. τ. λ. διὸ καὶ δὲν πρέπῃ καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἀπαλείψωμεν ἀέλιον καὶ τὴν συνυπακμ. ἔννοιαν τῶν ὡρίμων καὶ διὰ τοῦτο στεγνῶν καρπῶν. Ἐντεῦθεν ἐξηγτ. καὶ ἡ ὑπὸ τὸν ἄρτμ. 3. σημασ. τοῦ καρπός, ὡς πρελθοῦσα ἐκ τοῦ κρατεῖν, ἢ, ἅπτεσθαι· ὡς τὸ Λτν. carpus ἐκ τοῦ carpo· Συγγν. τῷ κάρφω εἶναι τὸ μάρπτω καὶ κείρω. Ὁ Σχηματσμ. κάρπω εἶναι ἀχρηστοι.

Καρφώδης, ους, ες (εἶδος) = καρφοειδής. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ καρφου ἔχων.

Καρχαλέος, α, ον (καρχαρος). Τραχύς, ξηρός. Ἰλ. Φ. 541. «Δίψῃ καρχαλέοιμι, ξηρὸς ὑπὸ δίψης· εἰς παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Δ'. 1442. ὅπου ἄλλοι καρχαλέος, ἀνάγτ. Τὸ κάρχαλος, καρχαρίας, καὶ, καρχάδης, παρ' Ἡσυχ. = τραχύς. 2) ὄζων, κακός, παρωργισμένος, ἀγαγκανάρης, ἄγριος, ἐν τῇ ὁποία σημασ. ἀναγεωσανουσι τινες καὶ καρχαρέος· π. χ. Ὁ Ἀπολλων. ἐν Γ'. 1058. ἔχει «Καρχαλέοι κύνες» ὅπου ὁ Ἐτυμολ. καρχαρέοι, ἔχει· περὶ οὗ Ζήτ. ἐν τῷ, κάρχαρος.

Καρχαρέος, α, ον. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρω. ἄρθρ. 2.

Καρχαρίας, ὁ, ἡ. Ἰχθὺς ποιός, καὶ κήτους θαλασσίου εἶδος. Σκυλόψαρον, ἢ θαλάσσιος κύων διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀδόντων του οὕτως ὀνομασθείς. Canis Carcharias.

Καρχαροδόους, οντος, ὁ, ἡ (κάρχαρος, ὀδούς). Ὅστις ἔχει ὀξεῖς, σουβλιρούς τοὺς ὀδόντας, καθώς π. χ. ὁ σκύλος, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα, καὶ οὐχὶ πλατέα καὶ πυκνὰ ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἰλ. Ν, 198. Χ. 360. «Κυνῶν καρχαροδόντων· ὀξεῖς καὶ ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἐχόντων. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῷ περὶ Ζώων μορίων Θ'. λέγει· «Καυλιόδοντα (ζῶα) μὲν λέγονται ὅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, οἷον ἐλέφας καὶ χοῖρος, καρχαροδόντα δὲ, ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχουσι τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ οἷον κεχορηγμένους, οἷον λέων, πάρδαλος, λύκος, κύων. Καθόλου δὲ ὀξὺς, κοπτερός, «ἀρπτμ Ἡσδ. Θγν. 180. Οὐδέτερον «καρχαρόδουν» ἔχει ὁ Ἀρττλ. Μερ. ζώ. 3, 1. ἐὰν ἡ ἀναγνωσις ἔχῃ ὀρθῶς.

*Καρχαροδόων, οντος, ὁ, ἡ· = τῷ πρημν.

Κάρχαρος, ον, κυρίως, Μὲ ὀδόντια, μὲ χαράγματα. ἐξετ. μὲ κεχαραγμένα, ὀξέα ὀδόντια. Καθόλου δὲ Τραχύς, ὀξύς, σουβλερός, Μτφρκ. ἀγανακτιάρης, ὀρμητικός, κακός, ὡς ὁ κύων. (τὸ κάρχαρος, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ χάρω, χαράσσω, ὀξύνω· ἴδετε Χάραξ, τὸ δὲν καὶ σουβλερὸς παλαιοὶ· καὶ καρχαρίας, ὁ θαλάσσιος κύων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. λέγει, κάρκω, λάμια· ἢ καλλιον συνδέτως, καρκωλάμια.)

*Καρχαρώδης. Διορθωσις εἰς τὸν Ἡσύχ. ἀντὶ καρχωώδης.

Καρχηδονιάζω, ὡς τὸ, Βοιωτιάζω. Ἔχω, κρατῶ τὸ μέρος τῶν Καρχηδονίων, τὰ τῶν Καρχηδόνων φρονῶ.

Καρχηδόνιος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὢν. 2) Εἶδος πολυτίμου λίθου. Carbunculus.

*Καρχηδών, όνος, ἡ. Περίφημος πόλις τῆς Λιβύης. 2) πολυτιμός τις λίθος. Karfunkel Γερμ.

Καρχήσιον, τό. Εἶδος ποτηρίου, τοῦ ὁποίου ἡμίσυ ἦτο στενώτερα ἑκατέρων τῶν ἄκρων. 2) Εἰς τὸ κατάρτιον τῶν πλοίων λέγεται τὸ ἐπάνω μέρος, ἤτοι τὸ ἄκρον αὐτοῦ, ὅπου στερεοῦται ἡ ἀντέννα. Ὁ Πολυδ. λέγει περὶ τούτου «Τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ (λέγεται) ἠλακάτη, καὶ Σωράκιον, καὶ καρχήσιον. ὁ Γαληνὸς «Τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ ἔχοντι τροχηλάνην καὶ καρχήσιον ἐπ' αὐτοῦ, κάλον οἱ τεταμένοις, ἄλλοι ξύλοισι, ὅτι λέγεται τὸ Σωράκιον ἢ τὸ παρ' Ἰταλ. Calcese καὶ Γαλ. Calcet λεγόμενον, Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 565. Εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν σημασίαν ἐπιστηρίζεται ἡ ῥῆτις τοῦ Λουκιαν. (Πλεόνων ἢ Εὐχαί. 9.) «Ἐπικαθῆσαι τῷ καρχησίῳ καὶ κατευθύνειν τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος» καὶ (Ἔρωτ. 6.) «Τὸν ἱστὸν ἐν τῶν μεσοκοίλων ἀπάραιτες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν» καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται τινα σχοινία καὶ κάμιλοι, καρχήσιοι. Ἔτι δὲ καὶ οἱ τῶν χειρουργων δισμοί, αἱ φασκιαί. Ὁ Ἡσύχ. λέγει, ἔτι ὅτι καὶ ἐργαλεῖόν τι τεκτονικὸν δελτοειδές, ἤτοι τρίγωνον, οὗτινος ἐκπλεῖτο. Ὁ Ἡρων ἐν τοῖς Μαθημ. παλ. σελ. 129. οὕτω λέγει. «Τὸ καρχήσιον πῆγμά ἐστιν ἐκ τεσσάρων ταξίων συμπεπηγός, ὧν οἱ μὲν πλάγιοι τμήματα ἔχουσιν, κ. τ. τ. ἔπου, χαλκίσιον, ὀσφλμ. κεῖται· καὶ ὁ Φίλ. αὐτὸ σελ. 74. «Καρχήσιον εὐμηκες. ἐν ᾧ ἡ σύριγξ ἐπολειτουργεῖτο καὶ ὁ Σχολ. Πινδ. Νεμ. Ε'. 94. «Καρχήσιον, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι . . τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας· τοῦτο τὸ ἱστίον προσαιτείουσιν ὅταν θέλωσι θαρρεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι ὑπὲρ ὁριοδρομοῦντες. 3) Μηχανὴ δι' ἧς ἀνεβάζουσι τὰ φορτία εἰς τὸ καράβιον. Vitruv. 10, 5, 10.

*Καρχήσιος, ὁ Συῤῥ. πλάντκ. οἱ καρχήσιοι. Τὰ σχοινία τοῦ καραβίου. 2) τὰ ἐρμάτα τῶν χειρούργων. Ἰδ. τ. ἀνωτερ.

Κάρω, Μέλ. κάρσω· = κείρω. Ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀπὸ τῆς ὁποίας παράγουσι συντόμως τὸν Πστ. Πρκμ. κέναρμαι, καὶ τὸν Ἀόρ. ἐκάρην. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, κάρφω.

*Καρωσύνης, ες (κάρος, εἶδος). Νυστάζων, βαθὺν ὕπνον προξενῶν, ὅμοιος μὲ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου. Ἀντρᾶλαν ἔχων, ἢ προξενῶν, ζαλισμένος. Ἱπποκρ. σ. 265.

*Καρωσῶς, Ἐπίρ. τοῦ πρτρ. Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 775.

Κάρωσις, εως, ἡ (καρόω). Σκότωσις τῆς κεφαλῆς μετὰ ὕπνου, ζάλης, βάρους, ἢ πόνου συντροφευμένη.

Καρωτίδες, ων, αἱ, καὶ, καρωτικαὶ ἀρτηρίαι (κάρωσις). Αἱ τὸν ὕπνον προξενοῦσαι, ἢ οἱ ὧν τρέχει τὸ αἷμα, καὶ κτυπᾷ εἰς τοὺς σφυγμούς, αἱ ἀρτηρίαι τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν μυίγγων. Ἰδ. π. πργμν.

Καρωτικός, ή, όν (καρόω). Ὁ κάρισιν παρέχων, καὶ εἰς βαθὺν ὕπνον φέρων, καθὼς π. χ. τὸ Ἀφιόνιον.

Καρωτός, ή, όν. Κεφαλωτός, κεφαλὴν ἔχων· παρ' Ἀθην. Θ'. τὸ καρωτόν· = καρτοι, ἡ ῥίζα τῆς παστερνακης, ἥτις τοῦ ἀγρίου. Carotte, Γαλ.

*Κᾶς, Συῤῥμν. εἶτι Καὶ ἐς. Παρὰ τοῖς Ἰωμα. ὡς παρ' Ἀρστφν. Ἀχρ. 184. Ὀρν. 949. Βατρχ. 1529. Παρὰ τοῖς Τρχ. Κεῖς. Ἀλλὰ Κὲς ἐξάμου εἴρηται.

Κασαλβάζω (κασάλβη) Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς πόρνη, ἢ εἶμαι πόρνη. Σχολ. Ἀριστφ. Σφηκ. 1184. 2) Μτβτκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 355. «Κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς». Ὁ Σχολ. Λοιδορήσω, ἔστιν ὅμως ἐκφρασις τις τοῦ Κλέωνος ὑπερηφανείας, μεγαλορρημοσύνης καὶ ἀναιδείας ἐμπλεως, ὡς τὸ χυδαϊκὸν «Τπᾶγω τὰ τοὺς γαμήσω τὴν μάνα· κατ' ἄλλην τινα ὁμοιοτέλευτον ἐκλαμβάνει τοῦτο ὁ Ἑρμιππος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1164. Περιπατῶ ὑπερηφανα ἢ καμαρώτα (παράξω τὸν πῶλόν μου) ὡς ἡ πόρνη· ὡς τὸ. Διασταλκώσιτον.

Κασαλβάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐπὶ μισθῷ χαρίζουσα πόρνη. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1106. καὶ

*Κασάλβη, ἡ· = τ. ἀντρ. Συγγεν. τ, κασάρα, κασαυρᾶς, κατωρίς, κάσσα· ὅθεν

Κασάλβιον, τό. Πορνοστάσιον.

Κάσαμον, τό· = κυκλάμινος. Διοσκορ.

Κάσας, ου, ὁ, ἡ κασης, ἡ καλλιον, κασᾶς, ὁ, παρὰ Ξενοφῶντι Κυρουπ. Β', γ'. 6. πολυτιμόν τι σκέπασμα τοῦ ἵππου ὑφαντὸν ἢ ἐκ δέρματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηνται ὅταν ἱππεύωσιν, ὅπερ εἰσέτι καὶ πρὸ τοῖς Τούρκοις κασᾶς, καὶ, χασᾶς, λέγεται. «Κάσας ἐφιππείους». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κάσας, ἀμφιτάπης πιλωτός· καὶ ἔτι «Κάσσον, ἱμάτιον, τραχὺ καὶ πυκνὸ περιβόλαιον. Ὁ δὲ Ἀρκάδ. «Τὸ δὲ κάσσος, ἀπὸ τοῦ κάσος γίνεται κατὰ πλεοασμὸν τοῦ σ, ἐστὶ δὲ εἶδος τινος ἱματίου οὕτω καλουμένου ἄλλοι δὲ κασᾶς τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον. Πιθανὸν ὅμως, ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ, κάς, κώς, κῶας, τὸ ἔδαφος· ἀφ' οὗ τὸ, κάττυμα, κάσσυμα, καὶ, κατυΐς.

Κασαύρα, ας, ἡ· καὶ

*Κασαυρᾶς, άδος, ἡ· = καπάλβη, Πόρνη.

Κασαυρεῖον, τό· καὶ, κασαύριον, τό. Οἴκημα, ἐν ᾧ αἱ πόρναι· Περιστάσιον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285. Παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 81. κεῖται «Ἑτέραις ταῖς ἐπὶ καυστηρίοις ἑστώσαις· ἀναγνωστ. κασαυρίοις· = κασαλβίοις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καστανρίς, ίδος, ἡ. = Κασαύρα. ἰδὲ Καταλβάς.

Κᾰσία, ἡ. = Κασσία. Ἡρόδ.

Καστιγνήτη, ἡ. Ἡ ἀδελφή. Αὐταδέλφη. Ὅμρ. Θηλ. τοῦ Καστίγνητος. Εὐρ.

Καστιγνητικός, ἡ, όν. Ἀδελφικός. ἐκ τοῦ

Καστίγνητος, ὁ (κάσις γεννάω). = Γνήσιος κάσις· ὁ γνήσιος, ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός. παρ' Ὁμήρ. 2) Ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς υἱός. Ἰλιάδ. Ο, 545, Π, 456. 3) Συγγενής. Ἔτι δὲ = Ἀδελφός. καὶ Ἐπίθετ. ἡκαστίγνητον κάρα. Εὐρ. Ὀρ. 237. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 1164. Καστόλου δὲ Καστίγνητος, ἡ, ον = ἀδελφικός, ζευγαρωτός, ἀγαπημένος, σύμφωνος, ὁμοιος ἐπὶ ὁμοίων, ἢ εἰς ἓν ἠνωμένων πραγμάτων. Πρβλ. Ἀδελφός.

Καστόπνους, συν, γενκ. ου. (κασία, πνέω). Ὁ πνέων, μυρίζων ὡς κασία. Ἀντφ. Κωμ. εἰς Ἀθην. σ. 449.

Κάστις, ιος, ὁ, καὶ, ἡ Ἀδελφός, ἀδελφή· ἐξετ Αἰσχλ. Ἱκετ. 496. Εὐρεπ. Ἑκ. 361. καὶ 943. Ἀλκ. 410. Λυκόφ. 399. ΙΙεῖθ' Ἡσύχ. 2) Ὡς τὸ Καστίγνητος. = ἡλικιώτης, ἀλλ' = καὶ Ἀνεψιός, ἤτοι ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· 3) παρὰ τοῖς Λακεδ. τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης παιδίον.

Κάτσα, ἡ = καταλβάς· ἐντεῦθεν τὸ, κατάκατσα, κατωμερής, διόλου ἄσωτος. Καλλίμ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ψέυρ.

*Κασσάνδρᾱ, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Κασσάνδρη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου. Ὅμρ.

Κασσία, ἡ. Διοσκορ. Α'. 12. Πλίν. 12. 19. ἀρωματικός τις φλοιὸς ὡς ἡ κανέλλα, ἐκ τοῦ ὁποίου, εἰς ἔλλειψιν κανέλλας, ἁπλῶν δόσιν ἐλλάμβανον. Ὁ Ἡρόδ. 2, 86. καὶ 3, 110. ἔχει κασίη. »Κασσία σύριγξ. Cassia fistula, πιθανῶς καλεῖται οὕτω, ἐπεὶ, Ἀφ' οὗ ἐξηραίνετο, εἰς σωλῆνας μετεσχηματίζετο. Ζητ. Κυνάμωμον.

*Κασσιέπεια, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Κυρίως. Θηλκ. τοῦ κασσιεπής, Στολίζων μὲ λόγους καὶ ἔπη.

Κασσίζω, Μλ. ἴσω. Κίμαι ὅμοιος κατὰ τὴν ὠχρίαν, ὠχριῶ, ἢ γεύσιν μὲ τὴν κασσίαν. Διοσκορ. Α'. 13.

*Κασσιτερίδες, ων, αἱ. Αἱ εἰς τὰ ἑσπάτα ἄκρα τῆς δυτικῆς Εὐρώπης κείμεναι νῆσοι, ἐξ ὧν ἐφέρετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ κασσίτερος Ἡρόδ. 3, 115. Καττίτιναι ἢ νῦν Βρεττανίαι.

Κασσιτέρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ κασσιτέρου κατεσκευασμένος, καλαίσιος. »Ἀσπὶς κασσιτερινόν.« Γαλην.

Κασσιτεροποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ τὸν κασσίτερον ποιῶν, χύνων. Πρόλ. σκυφορ. σελ. 261. = κασσιτερουργός.

Κασσίτερος, ὁ, Ἀττκ. Καττίτερος. Εἶδος μετάλλου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Βάλαϊ, λεγόμενον. Λατ. Plumbum album. ἐν Ἰλιάδ. Σ. 474. Μαλακύνεται διὰ τοῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκός, ὁ χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκμονος διὰ τῆς σφύρας ἐξεργάζεται. »Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, καὶ χρυσὸν τιμήεντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἐπ' ἀκμοβόῃσι μέγαν ἄκμονα, κ. τ. λ.« (Ἐκ τῆς Χοάνης) καὶ μάλιστα ἦσαν αἱ κνημῖδες ἐκ κασσιτέρου κατεσκευασμέναι, ὅστις ἐν στίχ. 613. Ἐκεῖνος, λέγεται. »Τεύξε δὲ οἱ κνημῖδας ἑκτοὸν κασσιτέροιο· λαμπρὸν, δηλαδὴ, εὐχύτου, ἁπαλοῦ. Παρομοίως καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 592. ἐμποδίζει ἡ »κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο τὸ χάλκειον ἔγχος, ἠχοῦσα ἀπὸ τοῦ κτύπου. »Σμερδαλέον ἀνάβησε.« Εἰς τὴν πρώτην ῥῆσιν ἐν Ἰλ. Σ. 565. εἶναι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἡ ἄμπελος, περιφραγμένη μὲ φραγμοὺς τινα ἐκ κασσιτέρου.. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν κασσιτέρου· Αἱ ἐπὶ ταύτῃ βόες ἦσαν ἐξηργασμέναι ἀπὸ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου, ὡς ἐν στίχ. 574. »Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο, κασσιτέροιο τε. Εἰς τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἐν Ἰλ. Δ. 24) ἦσαν πολλοὶ »Οἰμοιὼ δρόμοι, ζῶναι, περιφέρειαι (ῥάβδοι, ἀράδες), δέκα ἐπ. ἐξ μέλανος κυάνοιο· δώδεκα ἐκ χρυσοῖο· καὶ »εἴκοσι κασσιτέροιο·« καὶ περὶ τὴν μακρὰν ἀσπίδα (στίχ. 34). δέκα χάλκειοι κύκλοι ἦσαν, ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο, λευκοί, ἓν δὲ μέσοισιν ἦεν μέλανος κυάνοιο·« ἐν Ἰλ. Ψ. 561. ὑπόσχεται ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ δώσῃ ἕνα θώρακα χάλκεον πρὸ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται· τοῦ ὁποίου ὁ γύρος, ὁ κύκλος, ἦ ἄκρα ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν κασσίτερον· ὅπου καὶ ἡ λέξις ἀμφιδεδίνηται, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ »Χεῦμα κασσιτέροιο· διὰ νὰ σημαίνῃ τὴν τοῦ χαλκείου θώρακος κασσιτέρωσιν, ἀλλὰ τὸν ἐκ κασσιτέρου περὶ τὰ ἄκρα τοῦ θώρακος κύκλον. Ἐν Ἰλ. Τ. 270. συνίσταται ἡ ἀσπὶς τοῦ Αἰνείου ἀπὸ πέντε πτυχῶν (φύλλα μεταλλίου ἑνὸς ἑπάνω τοῦ ἄλλου) δύο ἐκ χαλκοῦ, δύο ἐκ κασσιτέρου, καὶ ἓν ἐκ χρυσοῦ· ὅπου ὁ Ποιητὴς οὕτω λέγει. »Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, Τὴν δὲ μίαν, χρυσείην· καὶ »Δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν· . . . χρυσὸς γὰρ ἐρύτραιε· μὲ τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο ὑποδοεῖ, εἰ μὴ, ὅτι αἱ δύο πτύχαι, αἵτινες ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κατεῖχον τὸ ἐσώτερον μέρος τῆς ἀσπίδος, αἵτινες καὶ ὡς βάσις τῶν χαλκείων ἔκειντο· ἡ δὲ ἐκ χρυσοῦ πτύξ ἦτις καὶ ἐρύτραινε (ἐμπόδιζε) τὴν λόγχην, ἀφ' οὗ διεπέρασε τὰς ἐκ χαλκοῦ δύο πτύχας, εὑρέθη πιθανῶς ὑπὸ τῶν δύο τοῦ κασσιτέρου. Εὑρίσκεται ἔτι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ἰλ. Ψ. 503. »Ἄρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε. Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου ἐανός, δέν δύναται τινὰς νὰ συμπεράνῃ μετὰ βεβαιότητος, ἀλλ' ἐκ τῶν λοιπῶν ῥήσεων φαίνεται, ὅτι ὁ κασσίτερος ἐμαλακύνετο εἰς τὸ πῦρ, ἐσυρηλατεῖτο εἰς πτύχας, καὶ ἐξ αὐτῶν κνημῖδας κατεσκεύαζον· διότι, ἂν ὁ τοῦ Ὁμήρου κασσίτερος ἦτο μαλακὸς ὡς ὁ ἡμέτερος, βέβαιον ἀχρείαν ἀντίστασιν ἤθελεν ἔχῃ εἰς τὰς προσβολὰς τῶν λογχῶν· ὅθεν καὶ μεγάλη ἀμφιβολία εἶναι, καὶ ζήτημα· ἂν ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα κασσίτερος, τὸ ἡμέτερον παλάϊον, ἐνοεῖ, ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν Stannum, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς Μολύβι λεγόμενον, καθὼς οἱ περισσότεροι πιθανολογοῦσι, καὶ καθὼς ὁ Στράβ. περὶ τούτου ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ὁμοίου, λέγει ἐν Βιβλ. Γ'. »Ἰσόνδστι μέταλλον ὀρυκτοῦ μολύβδου· παραμίσγεται δέ τε καὶ τούτῳ τοῦ ἀργύρου μικρὸν, οὐχ ὥστε λυσιτελεῖν ἀποκαθαίρειν αὐτόν. Ὀρα διεξοδικῶς περὶ τοῦ Ἰωάννου Βεκμάννου συνεισφορὰς εἰς τὴν ἱστορ. τῶν ἐφευρέσεων, Τόμ. Δ'. Τμῆμ. Γ'. — (Τὸ πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ παρ' Ὁμρ. ἐκ κασσιτέρου οὗτος ὁπλισμὸς, δέν ἦτον ὅλος ἐκ κασσιτέρου ἀλλὰ μόνον ἡ ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως εὑρίσκετο σιληρότερόν τι μέταλλον.—Πρβλ. Χρύσεος. Ἰδ. Ἀριστοτ. Πτε. 17. Ἐν τῇ Ὀδσ. δέν ἀπαντᾶται ἡ λέξις.

Κασσιτεροσυργός, ὁ (ΕΙΤΩ). Ὁ ἔργα ἐκ κασσιτέρου, ἢ ὁ τὸν κασσίτερον ἐργαζόμενος, ὅστις κάμνει καλάϊνα (καλαΐνια) ἀγγεῖα.

Κασσιτερόω, ῶ· Μ. ώσω. Γανόω, γανόνω μετὰ κασσιτέρου τὰ χάλκεα ἀγγεῖα· ὅθεν παρὰ Διοσκορ. Α'. 38. »Λέβης κεκασσιτερωμένος· τένζερης γανιομένος.

Κάσσυμα, καὶ Ἀττικ. κάττυμα, τὸ (κασσύω). Τὸ χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα τὸ ἐποῖον βάλλεται ὑποκάτω τῶν σανδαλίων, καὶ ὑποδημάτων, πόρι, πέλμα· ἢ καὶ τὰ ἐκ τούτου ὑποδήματα, (κεσελές, ὁ). Κυρίως δέ, Πᾶν ὅ,τι ἐκ δέρματος συνεῤῥαμένον ἐστί. Παρὰ τοῖς Παλ. Μαθηματ. τελ. 102. »Μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήματος καὶ κασσύματος. Ἰδὲ ἐν τῷ, Ἔμβλημα. 2) Μεταφορικ. Μηχάνημα, μηχανορραφία, συσκεύασμα, δολοπλοκία, δολιότης, ἐμπέρδεμα ὑποθέσεων, Intrigue, Γαλλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 3) Παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Μουσικ. »Κάσσυμα καλλύμαται. εἶδος μουσικοῦ τρόπου ἢ σχήματος τῶν κιθαρῳδῶν. (Κυρίως – ∪· ἀλλ' ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 315. καὶ – ∪∪)

*Κασσύῤῥοος, συγκοπ. ἀντὶ καταῤῥόος.

Κασσύω, καὶ Ἀττικ. κατσύω (κῶ, κῶας, κάσας). Κυρίως, Ῥάπτω, συῤῥάπτω δέρματα, καθὼς π. χ. ὁ σανδαλοῤῥάφος, (παπουτζῆς)· καὶ ἐντεῦθεν 2) Μεταφορικ. συντίθημι, συσκευάζω, δολοπλέκω, μηχανήματα, ἢ δόλους περιπλέκω, κάμνω μηχανορραφίας· κάμνω ἐμπερδεύματα. Ἀριστοφ. Ἱππ. Καὶ ἐντεῦθεν παράγουσι τὴν λέξιν καὶ ἐκ τοῦ κατὰ καὶ σύω.

Κασσωρεῖον, καὶ

*Κασσωρίς, ίδος, ἡ· = καττωρεῖον, κασωρίς. Πόρνη, πορνοστάσιον.

*Κάστανα, τὰ. Πόλις ἐν Πόντῳ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· τὴν ἐν Θεσσαλ. γράφει ὁ Ἡρόδ. καὶ Κασσάναιαν, 7, 183, 188. ἔθνη

*Κάστανα, ων, τὰ. Ὁ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτω λεγόμενος κερπός.

*Καστάναια, ων, τὰ = Κάστανα. Στραβ. ἐν τῷ ἐνκ. τὸ καττάνειον.

Καστάνεια, καὶ, καστανία, ἡ. Τὸ τὰ κάστανα φέρον δένδρον, ἡ Καστανιά· καὶ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐν Πόντῳ, ἥτις καὶ, Κασσάναια, Ἰωνικ. γράφεται. Ἡρόδ. 7, 183. (Τινὲς καὶ κάστανα, τὴ. γράφ.) ὅθεν

Καστανεικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ κάστανον, ἢ ἐκ τῆς πόλεως Κάστανα. Διόδ. Σικ. Β', 5. »Κίρσον καστανεικὸν τὸ κάρυον τῆς καστανείας, ὃ ἐστὶ τὸ κάστανον· ἐν Βιβλ. Γ., 19. ἀντὶ τούτου, »καστανοῦν κάρυον κεῖται.

Καστανεών, ῶνος, ὁ. Τόπος γεμάτος ἀπὸ καστανιάς. Δάσος ἀπὸ καστανιάς. Γεωπον. Γ', εἰ', 7.

Κάστανον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς καστανίας (τοῦ δένδρου). Θεόφρ. »Τῶν δὲ καστάνων, τὸ μὲν σαρδιὸν, τὸ δὲ λώπιμον, τὸ δὲ μαλακὸν, τὸ δὲ γυμνολικόν. Ποιητικῶς, κάστηνον, Νίκανδρ. ἀλεξίφ. κκάρυον κάστηνον· ἀντὶ, κάστανον· ὁ αὐτὸς αὐτόθι. »δυσλεπέος καρύοιο, τὸ καστανὶς ἔτρεφεν αἶαν· ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ. Κάστανα, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ καστάνια, ἀπὸ τῆς καστανίας γῆς, ἤτοι τῆς περιχώρου τῆς πόλεως. Λέγεται τὰ κάστανα ἔτι, Εὐβοϊκὰ καρυα· καὶ Διὸς βάλανοι.

*Κάστον. Ἀττκ. σκλῆ. ἀντὶ Καὶ ἑαυτόν Ἀριστοφ. Ὄρν. 326.

Κᾰ̀στην, ἀντὶ, Καὶ ἑαυτήν.

Καστόρειος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τοῦ Κάστορος, ἢ ἐφευρέθη ὑπ' αὐτοῦ. Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν εἰς τιμὴν τοῦ Κάστορος· ὡς »καστόρειος μέλισσα· Τὸ ὁποῖον οἱ Λάκωνες ἐν μάχαις ὑπὸ τὸν ὁμβατήριον ῥυθμὸν ἔψαλλον. Πολυδ. Boeck expl. Pind. Pyth. 2, 57. καὶ de metr. Pind. 3, 15. σ. 276.

*Καστόρειος, ον, (κάστωρ) = Καστόρειος. Ἀπὸ καστόρχι.

Καστόρεια, ων, αἱ καὶ, Καστορίδες κύνες· εἶδος λαγωικῶν ὑπὸ τοῦ Κάστορος τὸ πρῶτον μετηχειρισθέντων. Ξενοφ. κυνηγ. Γ'. 4. »Ἔχουσι δὲ αἱ καστόρειαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι Κάστωρ ἠσκήσε τῷ ἔργῳ, μάλιστα αὐτὰς διεγύμνασεν. Παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. Δ. 396. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Θ'. 50. Τζέτζ. Χιλ. ς'. 47. καὶ 341. Φιλόπ. Α'. Γενέσ. εἰσὶ καστορίδες, αἱ· Θαλάσσια τινὰ ζῶα, ὅτως αἱ φῶκαι. Παρὰ τοῖς Ο'.

Καστορίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω κατὰ τὴν δο

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὸν, ἢ κατὰ τὴν γεῦσιν ὡσὰν τὸ καστόριον. ἐκ τοῦ

Καστόριον, τὸ. Ὁ ὄρχις τοῦ κάστορος ζώου, Castoreum, καστόρχιον, κατὰ τὸν Διόσκορ. Β'. 26. »Τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, καστόριον ὀνομάζουσιν. Ἔστι δὲ τοῦτο κυρίως, οὐχὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον, ὄρχις, ἀλλ' ὕλη τις βαρεῖαν ὀσμὴν ἔχουσα, καὶ παρ' ἰατροῖς εὔχρηστος, γινομένη ἐντὸς σακκίῳ πλησίον τῶν γεννητικῶν μορίων τοῦ ζώου. Κυρίως οὐθτ. τοῦ

Καστόριος, ία, ιον. (κάστωρ) Πᾶν ὅ,τι προέρχεται, ἢ γίνεται ἐκ τοῦ κάστορος ζώου· ὡς κώμιτια καστόρια, τὰ ἐκ τῶν τριχῶν τούτου τοῦ ζώου κατατευχζόμενα. Ἀμβρόσιος περὶ Ἱερωσ. Δ'. Ἰσίδωρ. 16'. 22. Ὀλυμδιαν. Ἐπιγρ. 92.

*Καστορίς, ίδος, ἡ. Ζ. Καστόριαι.

Καστόρνυμι, ἀντὶ, καταστόρνυμι, ὡς τὸ, καθέζω. Ὀδυσ. Ρ. 32. »Κώεα καστορνῦσα δρόνους ἐνιαυ.

*Καστορνῦσα, Ἐπι. ἀντὶ καταστορνῦσα. Μτχ. Ὑπλ. Ἔνστ. τοῦ καταστόρνυμι. Ὀδυ. Ρ, 32.

*Καστός, ρημ. τοῦ κάζω, μόνον εἰς κύρια ὀνόμ. Ἰάκαστος κ. τ. τ. καὶ εἰς τὸ Λατ. castus. καὶ μεταγεν. εἰς τὸ Καστεία = ἁγιστεία. Μαρίν. βίῳ Πρόκλου.

Κάστωρ, -ορος, ὁ. Ὁ ἐν τῇ μυθολογίᾳ γνωστὸς υἱὸς τοῦ Τυνδάρου (ἢ τοῦ Διός) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Ἑλένης. Ἀπολλόδ. Γ'. 10. Ἰδὲ. Διόσκουροι. – 2) Ἀμφίβιόν τι ζῶον τετράπουν, τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι σὺν ἐχθύσι καὶ καρκίνοις τρεφόμενον. Τούτου τὸ οἴκημα τεχνικώτατον.

Κασύτας, ου, ὁ. καὶ Καδύτας παρ' Ἡσυχ. Συριακόν τι βοτάνιον (χόρτον). καὶ παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. Φυτ. Β'. 23. »Τὸ συριακὸν βοτάνιον ὁ καλοῦμεν καδύταν· ὡς καὶ παρὰ Πλινίῳ 16. Τμῆμ. 92. ὅπου ἄλλοι Cassytas, ἔχουσιν, ἀφ' οὗ ὁ Δινατὸς ἰσχημάτισε τὸ, Cascuta.

Κάσχεθε, ἐν Ἰλ. Δ. 701. Ἐπι. ἀντὶ τοῦ, κατέσχεθε, κατὰ συγκοπ. ὅ ἐστὶ, κατέσχεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κάσχετο, ἀντὶ τοῦ, κατέχετο, ἢ κατέσχετο.

*Καπωρεῖον, τὸ. Πορνοστάσιον. ἐκ τοῦ

Καπωρεύω, παρὰ Δυκόφρ. 772. = πορνεύω. ἐκ τοῦ

Καπωρίς, ίδος, ἡ. (κάσσα) Δυκόφρ. 1386. »Κόρη καπωρίς· ἡ πόρνη, διὰ τὸ κάσαι, ὅ ἐστι, κοσμῆσαι τὴν ὥραν οὗ θεόντος. Εὐστάθ.

Καπωρῖτις, ἡ. = Καπωρίς, ἡ πόρνη, παρ' Ἱππώναξ. Ἰδὲ, κάσαυρα.

Κατά, πρόθεσ. μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς. Ἡ πρώτη σημασία εἶναι τὸ Κάτω. (Ἐνόμισαν τινὲς, ὅτι οἱ ποιηταὶ συντάσσουσι τὴν Κατὰ καὶ μετὰ ὀστιοῦν, πλανηθέντες ἀπότινα κατὰ ἐντοπιότητα χωρία, π. χ. Ὀδυσ. Λ. 238. Β, 425. Ο. 299. »Κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυον καὶ »Κατὰ δὲ πρυτόνοιιν ἔδησαν ἔνδα ἡ πρόθεσις δὲν ἀνήκει εἰς τὰ Οὐσιαστ. ἀλλ' εἰς τὰ ῥήμ. χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τῆς τμήσεως ἀντὶ »συφεοῖς κατεέργνυ, πρυτόνοις κατέδησαν Herm. Vig. p. 860.) Ποιητ. σχηματισμ. Κατὰ εἰ ἐέργναι μόνον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυστλ. ἀναφερόμενοι.

Α'.) Μετὰ γενικῆς σημαίνει, 1) Κίνησιν ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· ὡς Ὅμρ. Ἰλ. Λ, 44. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνωνι καὶ »Κατ' Ἰδαίων ὀρέων, κατὰ πέτρης, καὶ' ἵππων· ἀλλὰ καὶ »Δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν Οὕτω καὶ »Ἴατ' ἄφρων· Ἀπ' ἐπάνω κάτω. συνυποκειμένης καὶ τῆς ἄνωθεν ἕως κάτω ἐπιτάσεως, ὅλου, πέρα πέρα, Ἰλ. Ν, 772. Ἡρόδ. 6, 18. ἀλλοῦ ἐξηγοῦσιν, Ἀπὸ ὑψηλᾶ, ἀπὸ τὸ ὕψος κάτω, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀκροπόλεις ἔβοσι εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν πόλεων, ἄρα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ἀλλ' ἰδ. Ὀδυ. Ε, 313. Πρβλ. Κατάκρας, καί, Κρήδεμνον. — 2) Διεύθυνσιν ἐπί τι κατωτέρω κείμενον, Κάτω εἰς, παρ' Ὅμρ. ἔξρτ. ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· Σκότος τοῦ θανάτου ἐχύθη, ἐβυθίσθη, ἔπεσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· οὕτω καὶ »Κατ' ὀφθαλμῶν χεῦεν ἀχλύν, κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, καί, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι νὰ βυθίζῃ, νὰ ῥίπτῃ, καὶ νὰ κρατῇ τὰ ὄμματα προσηλωμένα κατὰ γῆς, ἐπὶ βολῆς »Κατὰ γαίης ὄχεσφι· ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆς ἀποχωρισθείσης ψυχῆς, »ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤχετο ἐπήγεν ὑποκάτω τῆς γῆς. Ἰλ. Ψ, 100. Σοφ. Αἰτγ. 24 οὕτω καὶ »Δύναι, ἢ, ἴέναι κατὰ γῆιν ἀλλὰ καὶ νὰ κατὰ γῆιν ὁ ἀποθανών, ἐνταφιασθείς, Ξενοφ. Κιν. 4, (Γ'.) 6, 5. »Κατὰ χειρός, καὶ κατὰ χειρῶν διδόναι· ὅηλ. ὕδωρ. = χύνειν νερὸν διὰ νίψιμον, δίδειν νίψιμον. Ἀπολλόδ. 2, 7, 6. — 3) Καθόλου, Κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρός τι πέρας, ἢ τέρμα πρὸς ὃ κεῖ, διέκει κ.τ.τ. Ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. συκδ. μετ' αἰτιατικῆς συντάσσεται. Ὀδυ. 6, 102. 9, 330. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Τοξεύειν κατά τινος, κατὰ σκοποῦ κ. τ. τ. »Εὔχεσθαι, ἢ, ὀμόσαι κατά τινος· Ὁρκίζομαι εἰς τίποτε, ἐπάνω εἰς τίποτε. Τάσσω τε ὁρκιζόμενος εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο δι' ἐτάσεως, ἢ ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς ἐπ' αὐτό. Διάφορον τούτου εἶναι τὸ »εὔχεσθαι κατὰ βοός, καὶ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων. Ὁμηρ. ὑποσχέσθαι, τάζειν εἰς θεὸν θυσίαν, βοός, ἑκατόμβης, κ. τ. λ. Ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 660. »Πλεῖν κατά τινος· κτυπῶ πρός τι. »Κατὰ κόρρης = ῥαπίζω. τὰ δάκρυα καταστάζει κατὰ τῶν πέπλων· πίπτουν ἐπάνω εἰς τὰ ἱμάτια· ὅθεν — 4) Μτφρκ· σημαίνει, ἀναφοράν, ἔκτασιν ἐπὶ ὅλον τι »λέγειν κατά τινος· = ὡς πρός τι, διότι, ἢ περί τινος ἐμιλεῖν, Ξενοφ. Πρβλ. Math. Ἑλλην. Γρμτκ. 2, σ. 1151. Πλάτ. Μέμν. »ἓν κατὰ πάντων τὸ ὁποῖον ἀνήκει, ἁρμόζει, διαφέρεται εἰς ὅλα, καὶ ἐν Ἴων. »κατὰ παιῶν τῶν τεχνιῶν ἀναφερόμενοι εἰς ὅλας τὰς τέχνας. »Τάττειν κατά τινος· Βάζω ὑποκάτω εἰς τι, συναριθμῶ εἰς κλάσιν τινα, φέρω εἰς μίαν κατηγορίαν, εἰς ἕνα κατάστιχον. Schaef. Διονσ. περὶ Συνθ. σ. 423. — 5) Παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνότατα ἐπὶ ἐχθρικῶν ἀναφορῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ἐπενεργειῶν = ἐναντίον »λέγειν, εἰπεῖν, ψευδεσθαι κατά τινος· ὁμιλῶ ἐναντίον τινος, πρὸς βλάβην του, κ. τ. τ. ἔξρτ. »Λόγος κατά τινος· ὅθεν αἱ ἀνήκουσαι ἐντεῦθεν συνθέσεις »κατηγορεῖν, καταλέγειν μετὰ γεν. τοῦ Προπ. συντάσσονται. — 6) Μετ' ἐπιτ. ἐν περιφράσει ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος. ἔξρτ. εὐχρηστον τὸ »Κατ' ὄλον, καὶ, κατὰ παντός· ἀντὶ »ὅλως, πάντως. — 7) Παρὰ Δινειαν. »Κατ' ἱερῶν τελείων ἐστέχνη, τὸ ὁποῖον ἄλλαχου παρ' αὐτὸς, »ἐφ' ἱερῶν, ἢ, ἀφ' ἱερῶν τελείων· κείται· ὅ ἐστὶ, να τάμῃ, νὰ δώσῃ ἐν μεγα καὶ πολυτελὲς συμπόσιον μετὰ θυσίας.

Β'.) Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει — 1) Τὸν τόπον εἰς ὃν, ἢ δι' οὗ διευθύνεταί τι νὰ ὑπάγῃ, ἢ κινεῖται εἰς αὐτόν· ἀπὶ ἠρεμίας, καὶ ἐπὶ ἐτάσεως ἕως εἰς τινα τόπον, ἐπὶ κινήσεως, ἢ διευθύνσεως ἀπὶ τέρμα τι. εἰς, κοντὰ εἰς, πλησίον, εἰς τὸν τόπον τοῦ, πρὸς, ἀπὸ μέσα πέρα, διὰ μέσου, μάλιστα παρ' Ὅμρ. συχνότατα. π. χ. »Κατὰ γαῖαν Ἑλλάδα, Ἀχαιΐδα, Ἴλιον, Τροίην — Κατὰ κέλευθον, ὁδὸν, κῦμα, πόντον, ῥόον, ὕλην — Κατὰ πτόλιν, ἄστυ, οἶκον, μέγαρα, δώματα — Κατὰ λαὸν, δῆμον, πληθὺν, ὅμιλον, ἀνθρώπους — Κατὰ πόλεμον, ὑσμίνην, μάθον, κλόνον — Ἔξρτ. συχνάκις »Κατὰ στρατὸν, κατὰ νῆας, κατὰ κλισίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς σημασίας, κατ' ἔτασιν τοῦ ὅσον τρανεῖ τὸ διὰ τοῦ πτωτικοῦ σημαινόμενον. »Κατὰ τὴν πόλιν· διὰ τῆς πόλεως, πέρα πέρα εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Οὕτω καὶ »Κατὰ τὴν χώραν. Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμρ. τὴν κατὰ καὶ διὰ νὰ σημαίνῃ τὸν τόπον, ὅπου ἔγινε πληγὴ τις. »Βάλλει, νύσσειν, οὗτᾶν κατὰ στῆθος, γαστέρα, λαπάρην, ἰσχίον, μηρὸν, ὑπαρ, ὦμον, αὐχένα, χεῖρας κ. τ. τ. ἄλλα καὶ »Βάλλειν κατ' ἀσπίδα, αἰχμὴν, κατὰ ζωστῆρας, Τίπτω, τοξεύω κατὰ τῆς ἀσπίδος κ. τ. τ. »Βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν· κτύπησεν εἰς ἀχαμοὺς μέρος. Ἰλ. Λ, 439. Ἔστες τοῦτου πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τὸ παρ' Ὅμρ. ἐν συχνῷ χρήσει ὑπάρχον »κατὰ θυμὸν εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν· καὶ »κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Πρβλ. ὅμως σημασ. 4. Παρὰ Δογγρφ. »κατὰ νοῦν καὶ εἰς τούτους τοὺς τοῦ τόπου διορισμοὺς ἐμφαίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἡ ἔννοια τοῦ κάτω, πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω ἡ κατὰ εἶναι ἀντίθ. τῇ Ἀνά, ὡς τὸ κάτω τῷ Ἄνω. π. χ. »κατὰ ῥόον σημαίνει τὸ κάτω καθὼς τρέχει ὁ ποταμός· τὸ δὲ »Ἀνὰ ῥόον ἐπάνω, τὸ ἐναντίον παρὰ καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, ὅηλ. τὸν ἀνήφορον. Ἡρόδ. 2, 96. Ὅθεν καθόλου σημαίνει ἀπροσδιόριστως τὸν τόπον χωρὶς νὰ φανερώνῃ ἀκριβέστερα στερεόν τι καὶ ἀμετακίνητον σημεῖον, ἢ ἔκτασιν καὶ ἐξάπλωσιν τινὰ ἐπάνω εἰς, ἢ, διὰ μέσου διαστήματός τινος, καὶ εἶναι = τῷ Ἐνώπιον, ἀπέναντι, ἀντικρύ. Θεόδ. Β, 30. »Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνὶς κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα καὶ Ἡρόδ. 3, 14. 1, 80. 8, 85. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἑστάχατο Φωκιέες — κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες. »Οἱ κατὰ τινα οἱ ἱστάμενοι ἀντικρὺς εἰς τινα, οἱ πλησίον εἰς τινα ὄντες κ. τ. τ. ἐνδε. ἐννοεῖται τὸ τεταγμένοι »κατὰ γῆν, καὶ, κατὰ θάλατταν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἢ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, κατὰ τὴν ἐπιφάνειάν των. »Τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν Ὅσα εἶναι, ἢ γίνονται εἰς τὸν οὐρανόν, ὅηλ. τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ. — 2) Σκοπόν τινα, καὶ θέλησιν, συμφωνίαν μὲ τι. π. χ. »Κατὰ μοῖραν, ἢ κατ' αἶσαν, καὶ κατὰ κόσμον καθὼς πρέπει. Ἀντθ. τῷ »παρὰ μοῖραν κ. τ. λ. Ἰδ. καὶ ἀρθμ. 4. »Κατὰ νόον, νοῦν, »κατὰ θυμὸν· καθὼς στοχάζεται τινας, καθὼς θέλει, καθὼς ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὴν καρδίαν του. »Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς. Ἡρόδοτ. Η'. 80. καθὼς παρήγγειλεν, ἢ καθὼς ἤθελεν, καθὼς ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ Θεμιστ. ὅ ἐστι, = διὰ τὰς ἐντολάς. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. »Τὴν τοιαύτην βιοθησειαν καλὴν μὲν λέγεις, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σώσαι οὓς εἶεν· ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὴν, ἢ ὡς πρὸς τὴν ἔπιχ. »Κατὰ θεὸν· ταὐτὸν τῷ κατὰ τύχην, κατὰ θεῖαν βουλὴν καὶ νεῦσιν, ἢ διὰ μέσου τοῦ θεοῦ, εὐκαίρως, ἐξαίφνης, ἀνελπίστως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Ἀριστοφ. — 3) Τὸ ἕνεκεν, Ἡρόδοτ. Θ'. 30. καὶ 38. »Κατά τε τὸ ἐχθος τὸ Λακεδαιμονίων, καὶ »κατὰ τὸ κέρδος· ἕνεκεν τοῦ μίσους, διὰ τὸ μῖσος· — ἐντεῦθεν συχνάκις κεῖται μετὰ τῶν ῥημάτων, τὰ ὁποῖα κίνησίν τινα σημαίνουσι, διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτῶν, ὡς παρ' Ἡροδότ. Β'. 152. »Ἀναγκαίη κατέλαβε Ἰωνας τε καὶ Κῆρας κατὰ λιμὸν ἐκπλώσαντας ἀπεχθήσει εἰς Αἴγυπτον· ἕνεκεν λιμοῦ, ἤτοι διὰ νὰ λησιτήσωσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Η' 85. »Τριήρης, ἢ κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀποδημησασα· τῶν Αἰακιδῶν ἕνεκα· ἤτοι, διὰ νὰ ἐπιπλεύσωσι τοὺς Αἰακίδας, καθὼς ἐν τῷ §. 64. αὐτοῦ. ἀριδήλως φαίνεται. οὕτω καὶ »Κατὰ χρεὸς ἐλθεῖνι Νὰ ἔλθῃ τις διὰ χρησμόν, διὰ νὰ λάβῃ χρησμόν. Ὀδυ. Λ, 479. »Ἐλθεῖν κατὰ τιν Νὰ ἔλθῃ τις διὰ νὰ λάβῃ τι μαζύ του,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς καὶ ἡ μετὰ μετ' Αἰτ. Wess ἐν Ἡρόδ. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ', 87. «Οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσητικὸν προτεγένετον.» Κεῖσε τῆς ἡμετέρας δειλίας, ἤτοι διὰ τὴν δειλίαν καὶ ἀνανδρίαν ἡμῶν· ὃ ἐστιν, Ἐξ αἰτίας τῆς δειλίας μας· καὶ τὸ Ὁμηρικόν. «Ἦτι κατὰ πρῆξιν — ἀλείτητον.» Ὀδύσ. Γ. 72.—4) Ἔφαρμοσις ὁμοιότητος καὶ ἰσότητος τινός, πυραβολῆς, ἀναλογίας, συμφωνίας, καὶ δυνάμεως. Ἡρόδοτ. Α'. 121. «Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μῆδα δάτην τε τὸν βουκόλον, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· οὐχ' ὁμοίους, ἀλλὰ διόλου διαφορετικοὺς ἀπὸ τὸν Μῆδη. καὶ Θουκυδ. Β'. 62. «Ὁ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν. καὶ Πλάτ. Πολ. Η'. «Ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὸν ὀλιγαρχούμενην πόλιν ὁμοιότατον τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Γ'. ἐν Συμπατ. καὶ Γοργ. καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 102. καὶ τὸ «Λευκὸς κατὰ χρόνον· ἄπορος ὥσκν τὸ χιόνι. οὕτω καὶ «Κατὰ τρόπον λέγειν» Πλάτ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἀνάλογος μὲ τὸ πρᾶγμα. «Καθ' εἰκότα» Μὲ φιλοπροσωπίαν, ἀπὸ εἰκόνων. «Κατὰ τρόπον χρῆσθαι» Τὸ νὰ μεταχειρίζῃ τι, προτιμῶντας, καὶ ἀναλόγως μὲ τὸ πρᾶγμα. Στραβ. «Κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, κατὰ τὰ συγκείμενα.» Κατὰ ἀπαιτοῦσι τὰ συμβόλαια, αἱ συνθῆκαι. Ἴδε καὶ κρᾶμα. 2. «Τὰ κατὰ πόλεμον ὅλα ὅτα ἀναφέρονται εἰς τὸν πόλεμον, ὁ πόλεμος καὶ τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα. «Τὰ κατὰ τὴν πόλιν» Ὅλα ὅτα ἀνήκουν εἰς τὴν πόλιν, ὡς πρὸς τὴν πόλιν, αἱ σχέσεις καὶ ἡ κατάστασις τῆς πόλεως. «Κατ' ἐμὲ» ὅτων ἐκ μέρους μου, τὸ κατ' ἐμέ. «Κατὰ σὲ» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. «Τὸ κατὰ τοῦτον, εἶναι Ὅσον τὸ ἐκ μέρους του, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. «Κατὰ τοῦτον Κατ' αὐτό, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ κατ' αὐτὴν τὴν γνώμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ σύνταξις τῆς κατὰ μὲ οὐδέτ. ἐπίθ. «Κατὰ μικρὸν, κατ' ὀλίγον» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. «Κατὰ πολὺ» μὲ μεγάλην διαφορὰν κ.τ.τ. Ἐνταῦθα καὶ τὸ «Κατ' ἐμαυτὸν» καὶ τὸ «Κατ' ἐμὲ» καὶ τὸ «κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον· περομοίως ὥσκν ἐ' ἐμὲ, κατ' ἐμὲ ἐγώ, ἴσος, ὁμοίως ἐμοί. Πλάτ. Συμπατ. Ὅτε δὲ εἶπε μετὰ ἄρθρου τινος, τότε ὑπακούεται ἡ Ὑπαρτιατικὴ Μοιρχή, ὡς π. χ. «Οἱ κατ' ἀγορᾶν» οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὄντες. «Οἱ καθ' ἡμᾶς» ἄνθρωποι τῆς ἡμετέρας κατασκευῆς, οἱ ὁμοιοί μας, οἱ τοῦ ἡμετέρου χαρακτῆρος ὄντες. Καὶ μετὰ Συγγραπτικοῦ. «Μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον.» Πλάτ. Πολ. Β'. περιττότερον παρὰ ὅ,τι ἀναλογεῖ, ἢ συνηθίζει νὰ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρ' ὅ,τι εἶναι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δυνάμεως. Ἡρόδοτ. Δ'. 95. «Βελτίστη ἢ κατὰ Θρήϊκας· ἡ ἔστιν. Ἡ εἷς Θρήϊκες ἔχουσιν· παρὰ ὅ,τι ἔχουσιν οἱ Θρᾷκες. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 598. «Τί γὰρ μεῖζον ἢ κατὰ ἄνδρα νοσεῖν; τί περιττότερον ἀρ' ὅστον, ἢ ἀρ' ὅ,τι ἀνήκει, ἀναλογεῖ, ἢ εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον; Εὐριπ. Μήδ. 873. «Ξυμφέρει ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἑπτὰ· ἀντὶ τοῦ, ὥστε ἄνδρα συμβαλεῖν· καὶ ἡμεῖζω ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ εὕρεσιν» Πλάτ. ἐνῷ πρότερον καὶ ἀπρμρτ. Πολλάκις κεῖται «ἢ πρόσ. Θουκυδ. Ζ'. 75. «μεῖζω ἢ κατὰ δάκρυσι· τὸ ὀφεῖλον ὁ Ἡρόδοτ. εἶπε μείζω κακὰ, ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Οὕτω καὶ τὸ «καθ' ὃν τρόπον· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, περομοίως. «Δεινὸς κατὰ λογοποιεῖν, μεγας εἰς τὴν Ῥητορικήν· δυνατὸς εἰς τὸ λέγειν, ὅτε καὶ παρελείπετο ἡ Κατά, οἷον, "Ὃν τρόπον, Δεινὸς τὸν λόγον. Οὕτω καὶ τὸ «καθ' Ἡρόδοτον» κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδ. ἢ Καθὼς διηγεῖται ὁ Ἡρόδ. ἢ Κατὰ τοῦ Ἡροδότου εἰπεῖν. Καθὼς λέγει, ἢ καθὼς ἔγραψεν ὁ Ἡρόδ. Οὕτω καὶ «κατ' ἀμαυτόν» κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ἢ μέθοδον· ἢ καὶ κατὰ τὴν δύναμίν μου. Πλάτ. Συμπ. ε'. 9. τοιοῦτον καὶ τὸ «κατὰ τοῦτο» κ. τ. λ.—5) Χρόνου διορισμόν. Ἡρόδοτ. Β'. 137. «Κατὰ τὸν πόλεμον.» εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ἐγίνετο ὁ πόλεμος. «κατὰ Κροῖσον ὁ αὐτ. Α'. 67. 131. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κροίσου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ε'. 10. Οὕτω καὶ «Κατὰ τὸν βίον, κατὰ τὴν εἰρήνην, κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους» κ. τ. τ. «Οἱ καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρωποι» οἱ σύγχρονοι. αὐτῶν οὕτω καὶ τὸ «Οἱ καθ' ἡμᾶς» οἱ σύγχρονοί μας. «Οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνα» μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γεγενημένοι, οἱ σύγχρονοι τοῦ Πλάτ. «Οἱ κατά τινα. Οἱ σύγχρονοί του. Ἡρόδ. Β, 134. Ε, 4. ς'. 58. Η, 17. οὕτω καὶ τὸ «Κατὰ καιρὸν· εἰς τὸν διωρισμένον καὶ προτήκοντα χρόνον.—6) Τὸ Σχεδόν, Περί που. Ἡρόδοτ. Β'. 143. «Κατὰ ἑξήκοντα ἔτεα καὶ χιλίας· σχεδὸν 1060 χρόνους. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ς'. 44. 79. 117. «Ἀπέκτανον τῶν βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους ἄνδρας» σχεδόν, ἕως 6400. ἄνδρες. Ὅθεν καὶ «κατ' οὐδέν» = Σχεδὸν τίποτε. Β, 101. — 7) Ἰδιαιτέραν δὲ χρῆσιν ἔχει ἡ Κατὰ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι τοὺς καλουμένους Διανεμητικοὺς ἢ Διαιρετικούς, ὁπότε ἀριθμός τις κάθε φορὰν αὐξάνει τόπον, ὅτε καὶ ποσοῦ μέρος διωρισμένον σημαίνει, ὡς παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 104. «Λακεδαιμόνιοι, κατὰ μὲν ἕνα μαχεσόμενοι, οὐδαμῶν εἰσὶ κακίονες ἀνδρῶν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἕνας μὲ ἕνα· ἢ ἕνας καὶ ἕνας. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ'. 32. «Διέστησαν κατὰ δικοτίους· ἤτοι, ἀνὰ δικοτίους· οὕτω καὶ τὸ «κατ' ἑπτάς». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079. καὶ ἄνευ ἀριθμητικοῦ ὀνόματος, ὡς τὸ «Οἱ περκυραῖοι κτεὶς τε καὶ κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες· ἀπ' ὀλίγας· ἤτοι κάθε φορὰν ἀπὸ ὀλίγα πλοῖα· οὕτω καὶ τὸ «κατὰ μῆνα, κατ' ἐνιαυτὸν, καθ' ἡμέραν. Κάθε μῆνα, κάθε ἡμέραν· ἀνίστε παρίκειται καὶ τὸ, ἕκαστος, ὡς «κατὰ πόλεις, κατὰ κώμας ἑκάστους. Ἡρόδοτ. Α'. 193. εἰς κάθε πόλιν, εἰς κάθε κώμην. «Καθ' ἓν συλλέγειν, ἄγειν· ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλέγειν, καὶ ὁμοῦ γίνεσθαι ποιεῖν, εἰς ἓν σῶμα φέρειν. — 8) Συχνάκις μετὰ τῆς πτώσεως αὐτῆς ἔχει ἐπιρρηματικὴν σημασίαν· ὡς παρ' Ὁμήρ. «Κατὰ μοῖραν. Ἰλ. Π. 387. καὶ Τ. 256. ἀντὶ τοῦ, πρεπόντως, Ἁρμοδίως, Ἀνηκόντως, καθὼς τυχαίνει. «Κατὰ μικρὸν· ὀλιγάκις, οὕτω καὶ τὸ «κατ' ὀλίγον· ἀπ' ὀλίγον. «Κατ' ἠγυιᾶς, κατὰ τάχος = ἠντχος τυχέως. Ἡρόδ. 1, 9. 124. 7. «κατὰ κράτος» βιαίως, μετὰ δυναστείας, μὲ βίαν καὶ δύναμιν· διόλου, ὁλοτελῶς. «Κατὰ μέρος» ὡς καὶ τὸ «κατ' ἰδίαν, ἰδίως, ξεχωριστά, ἀμοιβαίως. «Κατὰ πόδας, ἀκολούθως, ἀπὸ τοτὲ, κατόπιν (εἰς τὸ κοντό). Ὅτε καὶ τὸ ὀπίσω, σημαίνει Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. ε'. 20. «Κατὰ τὸ ἰσχυρόν, σφοδρῶς, βιαίως, δυναστικῶς· ὅτε καὶ ἐπίτασιν σημαίνει. — 10) «Καθ' ἑαυτόν» μόνος, μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν του, οὕτω καὶ «κατὰ τρόπον μόνος τους. Πλάτ. καὶ «Οἱ καθ' αὑτοὺς Ἕλληνες» Θεσ. 1, 138. Ἐνίοτε παρέκειτο καὶ τὸ, αὐτός, οἷον «αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.» Ὁ ἴδιος, μόνος του πρὸς τὸν ἑαυτόν του. — Τίθεται δὲ ἡ Κατὰ καὶ μετὰ τὸ πρωτικὸν καὶ τῶν δύο πτώσεων, ἀλλὰ μὲ ἀναβιβασμένον τόνον Κάτα.

Γ'. Κατά, Ἄνευ πτωτικοῦ, τίθεται ὡς Ἐπίρρ. εἰς ὅλας τὰς ἀναφερθείσας κυρίας σημασίας, ὁ ἐναντ. ὡς τὸ κάτω. Πρὸς τὰ κάτω. Ἀπ' ἐπάνω κάτω, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. Πολλάκις δὲν δύναται νὰ διηγηθῇ πάλιν δι' Ἐπίρ. καὶ τότε ἀποδίδεται εἰς τὸ ῥῆμα. Ὅταν δὲ ἐπιφέρηται τῷ ῥήματι, μεταβάλλεται διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τὸν τόνον εἰς τὸ κάτα. Ἰλ. Ρ, 91. Ὀδύσ. Ι, 6.

Δ'. «Κατὰ ἐν συνθέσει σημαίνει.—1) Τὸ κάτω, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπάνω εἴς τι, κατὰ γῆς. Καταβαίνω, καταβάλλω, καταπλάω, καταπέμπω, καταπίπτω, κατάκειμαι. — 2) Τὸ ἐναντίον, ἐναντίαν κίνησιν, ἢ διεύθυνσιν. «Καταδέω, καταβληχάομαι, καταβαύζω, καταβαίνω.—3) Ἐχθρικήν, ἐπιβλαβῆ, ἐπὶ κακῷ γενομένην ἐνέργειαν. Καταγιγνώσκω, κατηγορέω, καταλέγω, κατελαύνω, καταιρίνω, καταψηφίζομαι· ὡς ἐν τῷ Α'. ἀρθμ. ς. Σπανιώτρ. πρὸ Οὐσπ. «καταδίκη.—4) Ἔπίτασιν τῆς σημασ. τοῦ ἁπλοῦ. Κατακόπτω, κατέρχομαι, καταλέγω, ἐκλέγω μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, καταβρέχω, κατακτείνω· αὐτὸ καὶ πρὸ οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθ. ὡς «κατάδηλος». Ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ ἐναντίον. — 5) Δίδει ἐνίοτε εἰς ἄμτβτ. ῥῆμα μεταβατικὴν σημασ. π. χ. «Καταβοᾶσθαι, καταῤῥηγνύω».

Ε'. Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ ἐξαιτ. παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ἐποποιοῖς, εἴς τινας σπανίους περιστάσεις, μεταβάλλεται ἡ κατὰ πρὸ τοῦ γ εἰς καγ, πρὸ τοῦ δ εἰς καδ, πρὸ τοῦ κ εἰς κακ, πρὸ τοῦ μ εἰς καμ, τοῦ ν εἰς καν, τοῦ π καὶ φ εἰς καπ καὶ πρὸ τοῦ ῥ εἰς καῤ, ἴδὲ ταῦτα ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Τινὲς ἑνώνουσιν εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις τὴν πρόθ. μὲ τὴν ἑπομ. λέξιν «καγχόνη, καδεῖ, κακαυχᾶς, καππεδίον, καπφάλαρα, καῤῥάδε, καττάδε, καττόνη κ.τ.τ, ἀλλ' ἐναντίον καὶ τῆς ἀναλογίας τῆς γλώττης καὶ τῆς φύσεως τῆς προθέσεως. Πρβλ. Buttm. ausf. Gr. Gramm. 1. p. 91. 2. p. 293. Εἰς σύνθετα δὲ ῥήματα μεταβάλλεται ἐνίοτε ἡ κατὰ πρὸ μὲν β εἰς καμ πρὸ δὲ β εἰς κατ, πρὸ τοῦ λ εἰς καλ, καὶ πρὸ τοῦ ῥ εἰς καρ. «καββλα, βατθαι, καλλιπε, καῤῥέζουσαι, πρὸ τοῦ στ, καὶ σχ, ἀποβάλλεται διόλου ἡ δευτέρα αὐτῆς συλλαβὴ ὡς «καστορνῦσα, κἀτχαβεν ἀντὶ κατεστορνύσα, κατέσχεθε. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι μόνον σπάνια τινὰ παραδείγματα, μάλιστα παρ' Ὅμρ. ἀπαντώμενα, τὰ ὁποῖα ἡ μετέπειτα καλλιεργηθεῖσα γλῶττα δὲν κατεδέχθη νὰ μεταχειρισθῇ. (υυ, Εἰς τινας συνθέσεις μετὰ τῶν βαίνω ἁπλῶν μεταβάλλεται εἰς Κατται διὰ τὸ μέτρον, οἷον κατταιβάτης, καττβάτοσι κ. τ. τ. Πρβλ. καὶ Παρά.)

Κᾶτα, κατά Συγκοπ. ἀντὶ, καὶ εἶτα, ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐρωτήσεως τινὸς μεθ' ὁρμῆς καὶ πάθους.

Κατά, Ἰων. ἀντὶ καθ' ἁ. Ἡρόδ. Πρβλ. Koen. Γρηγορ. Κορνθ. σ. 493. καὶ Struve quaest. Herodot. 1. σ. 34.

Καταβᾶ, ἀντὶ τοῦ, Καταβηθι. Ἀριστοφ. Ἐτρ. 36. (υ-υ)

Καταβάδην, Ἐπίῤῥ. (καταβαίνω) Κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω καταβαίνων, ἀντίθ. τῷ, Ἀναβάδην, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 411. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

Καταβασμός, ὁ. Τὸ πρὸς τὰ κάτω καταβαίνειν. — 2) Κατηφορικὸς τόπος, ἤτοι κατήφορος. — 3) Τόπος τις μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Αἰγύπτου. Ἰδὲ καταβασμός. ἐν τοῦ

Καταβαίνω, Μέλ. καταβήσομαι. Πρμν —βῆναι, Ἀόρ. κατέβην, ὅθεν καταβὰς, Ἐπκ. Τπτκτ. ἀντὶ καταβέβηκα, Ἰλιάδ. Η, 97. κατάβα, Ἀττ. Πρτατκ. ἀντὶ καταβηθι, Ἀριστοφ. (υυ-) Μέσ. Ἀόρ. καταβησάμην, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. ἀδιαφόρως μετχρίζ. καὶ τὸ κατηβήσατο καὶ τὸν ἁπλ. καὶ Ἰων. τύπον κατεβήσετο. Πρτατκ. καταβήσεο, Ἰλιάδ. Ο Ὅμρ. μετχρίζ. καὶ τοὺς δύο ἀορίστους· (βαίνω, Ἀνμλ.) Κυρίως, Ἔρχομαι, ὑπάγω ἄνωθεν πρὸς

τὰ κάτω. Κατέρχομαι, καταβαίνω, Ὅμρ. συνήθως «καταβαίνειν» ἐκ τινος εἰς τι ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς γενικ. μόνης Ἰλιάδ. Ω. 329. «ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαινον, ἀφ' οὗ κατέβησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἦλθον εἰς τὸ πεδίον. Οὕτω καὶ «δίφρου καταβαίνειν Ἰλιάδ. Ε, 109. καὶ μετὰ τῆς Αἰττκ. χωρὶς πρόσ. «ἅλαμον κατεβήσατο» Ὀδυσ. Β, 337. Κατέβη κάτω εἰς τὸν ἅλαμόν του. Διάλου διάφορος ὅμως εἶναι ἡ Αἰτιατικὴ «κλίμακα κατεβήσατο» = Κατέβη τὴν σκάλαν. Ὀδυσ. Α, 330. ὁμοίως καὶ «κατέβαινε ὑπερώϊα» Κατέβαινεν ἀπὸ τοὺς ἄνω ἁλάμους της. Ὀδυσ. Σ. 206. Ψ, 85. καὶ «ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβῆναι» καταβαίνειν ἐπὶ τοῦ τημωνίου, ἐπάνω εἰς τὸ τημώνι. Ὀδυσ. Ξ, 350. — 2) Εἰς ἰδιαιτέρας ἀναφοράς, παρατηρουμένης πάντοτε ἀκριβῶς τῆς θέσεως τοῦ τόπου, ὅταν τις ἀπὸ ὑψηλότερα εἰς κατώτερα κείμενον ἔρχηται τόπον· ὅθεν α) Ἀπὸ τὴν μεσόγειον, ἢ ἀπὸ τὰ ἐνδότερα ἐπικρατείας τινὸς εἰς τὴν θάλατταν ἔρχομαι, καὶ ἐξπτ. ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρω τῆς Ἀσίας μερῶν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐρχομένων. Ἡρόδ. — β) Πορεύομαι εἰς τὸν κατωτέρω κείμενον τόπον τῆς μάχης, καὶ εἰς τὸ στάδιον· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰς ἀγῶνα Σοφοκλ. γ) Ἐπὶ Ῥητόρων. καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὑψηλὰ κείμενον βῆμα, σπανίως μετὰ προσθήκης τοῦ, βήματος. Wolf. ἐν Δημ. p. 373. — 3) Μεταφορ. α) «Καταβαίνειν εἴς τινα» Εἰς τὴν ὁμιλίαν καταπτῶ εἴς τι, ἔρχομαι νὰ ὁμιλήσω περί τινος, ἐπιχειρίζομαι τι. Ἡρόδ. Α, 116. συνῆθ. μετὰ Μτχ. Α, 90. «Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινεν αὖτις παρακαλέσων· ἄρχισε πάλιν νὰ παρακαλῇ· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν §. 118. αὐτόθι καὶ Θ'. 94. «Εἰς ἃ κατέβαινον συλλυπούμενοι τῷ πάθει» β) Ταπεινοῦμαι, καταβαίνω εἰς τι γ) «Εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν» Πίπτειν εἰς τὸν ἴδιον καιρόν, Ἀριστοτ. καλόν δέ, ταὐτόχρονον ἢ σύγχρονον εἶναι τινι «εἴς τι» Ἀριστοτελ. «Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν· πρέπει νὰ συμφωνῇ, νὰ τεριάζῃ μὲ τοὺς χρόνους τούτους. — Μτβτ. Κάμνω τινὰ νὰ καταβῇ, τὸν καταιβάζω, τὸν ταπεινώνω. Πίνδρ. Πύθ. 8, 111. «Δαίμων δὲ παρίσχει, ἄλλοτ' ἄλλην ὑπερβὰ βάλλων, ἄλλοτ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνεια. Σπανίως Πᾶτκ. «ἵππος ταχὺ καταβαίνεται» Ξενοφ. Ἱππικ. 11'. 7. «ἠλίγωρα ξεκαβαλλικεύεται, ὀλιγώρα καταβαίνει τις ἀπὸ αὐτόν. Πρβλ. τὸ ἀντίθ. Ἀναβαίνω.

Καταβακχεύομαι, ὡς Πᾶτκ. (βακχεύω) Διάλου βακχεύομαι, πίπτω εἰς τὴν βακχικὴν μανίαν· παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. Βακχεύων. Εὐριπ. Βάκχ. 109. «καταβακχιοῦσθε ὄρους ἐν κλάδοις» ἀντὶ, καταβακχεύσασθε, λάβετε ἐν τῇ βακχικῇ μανίᾳ κλάδους ὄρους εἰς τὰς χεῖρας. Τὸ ἐνεργητικὸν ἔχει μοῦσα ὁ Εὐμάθιος.

*Καταβακχιόομαι, ὡς Πᾶτκ. (βακχεύω) Εἶμαι ἐνθουσιασμένος τὸν βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, ἰδ. ἀνωτέρω.

Καταβάλλω, Μ. βαλῶ, Ἀόρ. κατέβαλον (βάλλω, Ἀγωλ.) Κάτω βάλλω, τίθημι, βάλλω, ῥίπτω τι κάτω, μετὰ βίας καὶ δυνατείας ἢ ὁρμῆς ῥίπτω, βάλλω τι κατὰ γῆς, ἢ ἐπὶ τινος. Ἀποῤῥίπτω. Ὅμρ. — β) Καταβιβάζω, ἀφίνω τινὰ νὰ πέσῃ, Ἰλιάδ. Ε, 343. Θ, 249. ὅθεν ἐπὶ κολακευόντος (χαϊδεύοντος) σεύλου «Οὔτοι καββάλλειν Κατέβασε τ' αὐτοῖ, Ὀδυσ. Ρ, 302. ἀλλὰ καὶ «τὰς ὀφρῦς, τὰ βλέφαρα καταβάλλειν» Καταιβάζειν τὰ μάτια. Εὐρπ. Κύκλ. 166. τὸ δὲ ὑπρᾶτον ἰούλου ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων Θκρτ. 15, 85. = Ἀφίνω τὰ πρῶτα γένεια τῶν παραιῶν νὰ κυματοῦνται τὸν κατήφορον. (ὁ Ὅμρ. μτχζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Ἐπικ. Ἀόρ. Κάββαλε, ἀντὶ Κατέβαλε.) — γ) Νικῶ, ταπεινόνω τινά, τὸν βάλλω ὑποκάτω μου. Φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτόνω, θανατόνω. Ξενοφ. «ἡκόντιζον καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον», καὶ Ἡρόδ. — δ) Καταλύω, καθαίρω, ἀφανίζω, χαλνῶ. «Ἐξουσίαν, πολιτείαν καταβαλεῖν. ε) Φέρω εἰσόδημα, δίδω, εὐγάζω ὡς εἰσόδημα. Ἡρόδ. Β, 149. «ἡ δὲ τότε τοὺς ἓξ μῆνας ἐς τὸ βασιλήϊον καταβάλλει ἐπ' ἡμέρην ἑκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων» ὅθεν καὶ Ἐντίνω, κατατίθημι, πληρόνω. «Ἀργύριον, δραχμήν, τάλαντον, πορθμία, ζημίαν καταβαλεῖν. ς'.) Κάτω φέρω, μεταχομίζω, καὶ ἔξπτ. φέρω εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἡρόδ. 7, 25. ζ) Ἀποῤῥίπτω, ἀποδοκιμάζω, καταδικάζω. ὅθεν «οἱ καταβεβλημένοι» Οἱ ἀπερῥιμμένοι, καταφρονεμένοι, χαμερπεῖς. Ἰσοκρ. — η) Ἀφήνω, ἢ ἐνεργῶ νὰ πέσῃ τι ὑποκάτω ἢ ἔνδον τινός· ὡς «καταβάλλειν τῇ γῇ σπέρματα», αὐτὶ τοῦ, σπείρειν. «Καταβάλλε ἐνὶ πόντῳ, βάλλε μέσα εἰς τὴν θάλατταν· καὶ μεταφορ. «καταβάλλωσε εἰς συμφοράν». — 8) Μέσως. Καταβάλλομαι, βάλλω ἐμαυτόν, ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν τί, ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ κάτω. Θεμελιόνω, ῥίπτω, βάλλω θεμέλιον, ἀρχὴν ποιῶ· ἀρχίζω, ὡς, «καταβάλλομαι λόγους». Πλάτ. κτίζω, ἀποκαθίστημι, συνιστημι. κτίστης, δημιουργός, ἀρχηγός, κτίτωρ γίνομαι τινός, stiften, Γερμαν. ὡς «καταβάλλεται βιβλιοθήκην» παρ' Ὁκάλ. Ε'. «Μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προσοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι». Τὸ θεμέλιον εἰς τὴν γέννησιν τῶν παίδων πρέπει νὰ βάλλεται μὲ μεγίστην προσοχήν. «Τὴν Κυρηναϊκὴν καταβάλετο φιλοτοφίαν». Στράβ. ΙΣ'. ἐσύστησεν, ἐξεμελέτησε.

Καταβαπτίζω, Μ. ἴστω, Ἀτκ. ίσω (βαπτίζω) Μέσα ἢ ὑποκάτω βουτῶ, διάλου βαπτίζω. Πινίγω, καταποντίζω. Χρωμπίζω, καὶ Πᾶτκ. Πνίγομαι, καταποντίζομαι, ἀφανίζομαι. «Τὸ ζῆν μοι καταβαπτισθήσεται». Ἀλκίφρ. Β'. 3.

Καταβαπτιστήριον, τό. Τόπος ἔνθα καταβαπτίζονται. ἀμφ.

Καταβαπτιστής, οῦ, ὁ. (καταβαπτίζω) Ὅς τις καταβαπτίζει, ἢ πνίγει.

Καταβάπτω, Μ. ἅψω, (βάπτω) = καταβαπτίζω, βουτῶ τι μέσα εἴς τι, διάλου βάπτω· Χρωμπίζω. Λουκιαν. εἰκ.

Καταβαρέω, ῶ. Μ. ήσω (βάρος) Διά τοῦ βάρους ὀλίβω, μεγάλως ἢ διάλου βαρύνω, καταπλακόνω, ἐπιφορτίζω, ἐνοχλῶ.

Καταβαρής, ές, (βάρος) Λίαν, πολλὰ βαρύς. Δίων ἔργ. ἴσως ἀντὶ τούτου πρέπει νὰ γράφεται κατάβαρυς Lobeck Φρύνιχ. σ. 540. Κάσ.

Καταβάρησις, εως, ἡ. (καταβαρέω) Ἡ διὰ τοῦ μεγάλου βάρους γινομένη ὀλίψις· μεγάλον βάρος, πεῖρξις, ἐνόχλησις, καταπίεσις.

Καταβαρύνω, = Καταβαρέω.

*Κατάβαρυς, υ, Ἰδ. Καταβαρής.

Καταβασανίζω, Μ. ἴστω. Λίαν, μεγάλως βασανίζω. Ἱππουρ.

Καταβάσιον, τό = Κατάβασις. Σουϊδ. ἐν Λ. Πορθμήϊον. Εἴσοδος, ἔμβασμα, κατέβασμα εἴς τι ὑπόγειον, σπήλαιον, ἢ ὁδὸς ἢ φέρουσα εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον. — 2) Ἡ ὁδός, ὁ δρόμος, ἡ πορεία πρὸς τὰ κάτω. — 3) = Καταβασμός, κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. Δημήτρ. Φαλῆρ. §. 228.

Καταβάσιος Ζεύς. = Καταιβάτης. ἀμφ.

Κατάβασις, εως, ἡ, (καταβαίνω) Τὸ καταβαίνειν, μάλιστα ἀπὸ τῆς μεσογείου ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρω χώρας τινὸς πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀντίθ. τῷ Ἀνάβασις. β) Ὁ δρόμος, ἡ ὁδός, ἢ ἡ πορεία πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἴσοδοι ὑπογείου τινὸς σπηλαίου. γ) Κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. Ἰδέ, Καταβάσιον.

Καταβασκαίνω. Μ. ανῶ. Λίαν, διάλου βασκαίνω.

Καταβασμός, ὁ. Αἰσχύλ. Προμ. 810. Ἰωνικ. ἀντὶ Καταβασμός.

*Καταβατέον. Ῥητ. Ἐπιθ. τοῦ Καταβαίνω. Πρέπει νὰ καταβῶμεν, τὰ καταδεχθῶμεν. Πλάτ. Πολιτ. 7. σ. 520. C.

Καταβατεύω. Ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 480. ἑρμην. διὰ τοῦτον τὸ, καταστείβων· Πατῶ, περιπατῶ ἐπάνω.

Καταβάτης, ου, ὁ. (καταβαίνω) Λέγεται ἐ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχητὴς, πολεμιστὴς, ὅς τις ἔτι καταβαίνει ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πεζὸς πολεμεῖ. Πλάτ. Κρίτ. — 2) = Καταιβάτης.

*Καταβατός, ἡ, όν, (καταβαίνω) Καταβαίνων, κατηφορικός, κρημνώδης.

Καταβαύζω, Μ. ξω (βαύζω) Κατά τινος βαύζω. Ἀνάλεκτ. Α'. 246. «Ὁ καὶ τοκέων καταβαύξειε· ὅς τις ἔτι ἐγαύγισε καὶ τοὺς γονεῖς του, ἰδέ. Βαύζω.

Καταβαυκαλάω, καὶ Καταβαυκαλέω. Διὰ ᾠδῶν τινῶν ἀποκοιμίζω τινά· καταβαυκαλήσεις ᾄδων. Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. ΙΔ'. 20. ἐκ τοῦ

*Καταβαυκαλέω, = τῷ πρμν. ὅθεν

Καταβαυκάλησις, εως, ἡ. Τὸ ἀποκοιμίζειν τινὰ διά τινων ᾠδῶν, ἢ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδή· τὸ πρὸς ἀποκοίμησιν τῶν βρεφῶν τραγούδι τῆς βυζαστρας. Ἀθήν. ΙΔ'. Ἓν τοιούτων εἶπε καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. ΚΔ'. 7. «κεὔδετ' ἐμὰ βρέφεα ἡλιτερεν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, σὺ δ' ἀδελφεὸ, εὕσσα τέκνα. Ὄλβιοι εὐνάξοισθε, καὶ ὄλβιοι αἰὲν ἐόντες.

Καταβαυκαλίζω, Μ. ίσω. = Καταβαυκαλάω. Σουϊδ. καὶ Φωτ. 2) ὁ Σώπατρ. παρ' Ἀθηναίῳ. Λείψ. ΙΔ'. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, καταινέσει, ἐκ τοῦ Βαυκαλις, εἴδους ποτηρίου, παραγόμενον.

Καταβδελύσσομαι, Ἀπῆτκ. Μέσ. Λίαν, διάλου βδελύσσομαι.

Καταβεβαιόω, (βεβαιόω). Λίαν, διάλου βεβαιόω, στερεόνω, ὀχυρόνω. Μέσ. στερεῶς ἐξασφαλίζω τι· ἀσφαλῶς καὶ σταθερῶς βεβαιῶ τι. ὅθεν

Καταβεβαίωσις, εως, ἡ. Λίαν, διάλου βεβαίωσις.

Καταβεβλαμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, Καταβλακένω, ἀντὶ τοῦ, Ἀμελῶς, βραδέως, ὀκνηρῶς· ἀμφ. παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ.

*Καταβείομεν, Ἐπκ. 1. πλθντκ. προσπ. τοῦ Ὑπτητ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καταβαίνω, ἀντὶ καταβῶμεν. Ἰλιάδ. Β, 97.

Καταβελής, ές, (βέλος). Διάλου γεμάτος ἀπὸ βέλη. Διον. Ἁλ. Β'. 42.

Καταβήμι. Ζήτ. Καταβαίνω.

*Καταβῆναι, Ἐπκ. καταβήμεναι. Ἀπρμφτ. ἀορ. 2. τοῦ Καταβαίνω. Ὅμρ.

*Καταβήσεο, β'. ἑνκ. Πστατκ. μέσ. Ἀορ. τοῦ ῥμτ. Καταβαίνω. Ἰλιάδ.

Καταβήσομαι, εἰς Ἐνεστῶτα ἐκ τοῦ Μέλ. τοῦ καταβαίνω, ἔχει ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογ. 757. Ὅμρ. Ἰλ.

Καταβησόμην, = Καταβησάμην· ἀφ' οὗ τὸ, καταβήσεο· προστακτ. Ἰλ. Ε. 109. αὐτὶ τοῦ, καταβήσει. Ἰδ. Καταβαίνω.

Καταβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπῆτκ. Μέσ. (βιάζομαι). Λίαν, διάλου βιάζω, στενοχωρῶ, καταπιέζω· αὐρηται καὶ Παθητικ. «ἀπ' ἐκείνου καταβιάζεται». Πλουταρχ. Θησ.

Καταβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Πρός τὰ κάτω φέρω, ὁδηγῶ, ἢ ἀφήνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ κάτω. Πείθ, κάμνω ἵνα ἔλθῃ, ὑπάγῃ, φερθῇ, ῥιφθῇ, ἀφεθῇ τι πρὸς τὰ κάτω. Ἡρόδ. 1, 87. «εἰς κοίλην νῆα». Ἡρόδ. 8, 109. Φέρω, διώκω, ἢ ῥίπτω κάτω. Ξενοφ. Ἑλλην. 4. 6.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5. 7. ἀφ' οὗ τὸ κατὰ παραβόρειν ἐν τῇ συνηθείᾳ, Κατεβάζω ἢ κάλλιον Καταβαίζω. ὅθεν

Καταβιβασμός, ὁ. Τὸ καταβιβάζειν, καταβασμός, κατέβασμα, τὸ ῥίπτειν πρὸς τὰ κάτω.

*Καταβιβαστέος, ἑα, ἑον. Ῥητ. Ἐπιτ. τοῦ Καταβιβάζω. Ὅ,τι πρέπει νὰ φερθῇ κάτω. Πλάτ. Πολιτ. 7. σ. 539. Ε.

Καταβιβρώσκω, Μ. καταβρώσω, Δώρ. κατέβρων (βιβρώσκω, Ἀνωμ.) Κατατρώγω, καταπίνω. Ἔμπ. Ἀπολ. 127. ὁ Δώρ. Καταβρώξειε, Διονσ. Περιτ. 604. πρέπει νὰ διορθωθῇ «καταβρόξειεν» Ὅπερ ἰδέ.

*Καταβινέω, Μ. ήσω, = Βινέω. Ἀριστοφ. Θσμφορ. 1215. ἄμφ.

Καταβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι (βιόω, Ἀνωμ.). Διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου. Περνῶ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, ἢ τελειόνω αὐτήν. ὅθεν

Καταβίωσις, εως, ἡ. Ἡ διαγωγὴ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς· καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς.

Καταβλακεύω, (βλακεύω). μετὰ Αἰτιατ. Ἀμελῶτ, ἐξ ἀμελείας (ἀπὸ ἀμέλειαν) παραβλέπω, ἢ ῳθείρω, χαλνῶτ· ντίν Ξνφ. Ἀνβσ. 7, 6, 16. Ζήτ. Καταδειλιάζω. Μέσ. Καταβλακεύομαι. Εἶμαι, ἢ γίνομαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀκηρός. Πράττω ἢ φέρομαι οὕτω.

Καταβλάπτω, Μ. ἅψω. Λίαν βλάπτω. Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 93.

Καταβλέπω, Μ. βλέψω. Κυττάζω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω. Βλέπω τι προσεκτικῶς, καὶ ἐξετάζω αὐτό· ὃ ἐστί, κατὰ πρόσωπον βλέπω. Πλούταρχ.

*Καταβλέω, ὅθεν ὁ Πρκμν. τοῦ Καταβάλλω.

Καταβλημα, τὸ (καταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι καταβάλλει, ῥίπτει, ἢ βάλλει ὑποκάτω τινός, καὶ ἰδικώτερ. α) Προπήνιον, πυραπάτασμα. β) Βάσις, θεμέλιον, καὶ τὸ τεθεμελιωμένον, ἐπιστηριγμένον ἐπ' αὐτῶν. γ) τὸ ἐπιτεῖνον, ἢ ἐπιτραμπεῖν· πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, ἢ βάλλει τινὰς ἐπί τι. Πᾶν ὅ,τι κρεμᾷ, ἢ ἀφήνει τινὰς νὰ κρέμανται πρὸς τὰ κάτω. Ἰταλ. Πολυδ. Δ'. 127. καὶ 131.

Καταβλής, ῆτος, ὁ (καταβάλλω) = Ἐπιβλής. Μάνδαλος. Ἡσύχ. ὃς τις ὅτι ἔχει κλεῖν, Ἠάβλης, μάνδαλος τῶν θυρῶν, Πάφιοι.

Καταβλητικός, κή, κόν (καταβάλλω). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταβάλλειν. ἐξαιρτ. εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ τὸν ἐναντίον ἀπὸ τὴν πάλλαν, καὶ νὰ τὸν ῥίπτῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογον. Ξενφ. Ἱππικ. 8, 11.

Καταβλιχάομαι, Μ. ήσομαι. Ἀπόστ. Μέσ. Λίαν, διόλου βλιχάομαι. Θεόκριτ. Ε'. 42.

Καταβλώσκω, Μ. καταμολοῦμαι, Δώρ. κατέμολον, (βλώσκω, Ἀνωμ.) Διαπορῶ, πηγαίνω πέρα πέρα. Κατέρχομαι. Ζήτ. Βλώσκω. Ὀδυσ. Π. 466. μετὰ τῆς Αἰτιατ. «ὦσσον.

Καταβοάω, ῶ. Μ. ήσομαι, Ἰωνικ. βώσομαι (βοάω, Ἀνωμ.) μετὰ γενικ. Λίαν βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Ὑβρίζω, ὀνειδίζω, Κατηγορῶ, κακολογῶ, ἐναντίον τινὸς φωνάζω, Ἡρόδ. 4, 85. 2) Μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, Φωνάζω τόσον δυνατά, ὥστε δὲν ἀκούεται διόλου ἡ φωνὴ τοῦ ἐναντίου. Ἀριστοφ. Ἀχρν. 311. Ἱππ. 286. «καταβοήσομαι βοῶν σεω. Ζήτ. Κατακράζω. 3) Θρηνῶ διά τι «καταβοᾶτο ἀσημέραιος Νικόλ. Δμστκν. σ. 232. Ἐκδ. Κορ. ὑπεμνήσατο, ἀνελυμίζετο μὲ βοάς. ὅθεν

Καταβοή, ῆς, καὶ, Καταβόησις, ἡ. Τὸ μεγαλοφώνως βοᾶν, κραυγὴ κατά τινος, ὃ ἐστίν, ὕβρις, ὀνειδισμός, κατηγορία, κακολογία, παρόπτωσις.

*Καταβόησις, εως, ἡ. Ἰδ. τὸ ἀντρ.

Καταβολάς, άδος, ἡ. = Ηλάδος. Ἡσύχ. ἐν τῇ συνηθείᾳ δέ, ὁ ελάδος δέσερον τινός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουσι, (παραχώνουσι) εἰς τὴν γῆν ἐπὶ βλαστήσει νέου φυτοῦ.

Καταβολεύς, έως, ὁ. Ὃς τις καταβάλλει, πληρωτής. Γλωσσ. 2) «Ἀγῶνος καταβολεύς». Ὁ Θεμελιωτής. Σχολ. Πνδ. Ὀλ. Γ'. 1. Stiller, Germ. Fondateur, Gal. ἐκ τοῦ

Καταβολή, ἡ (καταβάλλω). Τὸ ῥίπτειν κάτω. 2) Ἡ βάσις τοῦ θεμελίου, θεμέλιον, κεφάλαιον, ἡ ἀρχή. παίτιος καὶ καταβολὴς συγγενικῆς τινος συνεπιθεμένης». Ἕκτινος συγγενικῆς αἰτίας καὶ θεμελιωδοῦς σφάλματος τῆς γεννήσεως, τὸ ὀπίσθον ὀηλ. εἶχον καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ. Πλούταρχ. Τιμολ. «ἐκ καταβολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἀνακαίνισιν». Ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὸ θεμέλιον, (ἀπὸ θεμελίου). Πολυβ. Α'. 36. «καταβολὴν ποιοῦμαι. Βάλλω θεμέλιον, κάμνω ἀρχήν. 3) Ἐπίτασις, ἀπάτησις, πλησμονή, ἀπόδοσις, εἰσφορὰ ἀργυρίου. Τὸ χρεών, τὸ καθῆκον. Καπάλυσις, καθαίρεσις, φόνος, τὸ βάλλειν, ῥίπτειν κάτω. Ὁρμή. Καταχυρίευσις, Καταπλάκωσις, «καταβολὴ πυρετοῦ». Ἡ περιοδικὴ λῆψις τοῦ πυρετοῦ, Πρβλ. Καπηβολάω· καὶ ἐντεῦθεν, Πᾶν τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον. Πλάτ. Γοργ. ζ) Πάσσε τὸ ὀφθαλμικόν, συνήθως παρὰ τοῖς νῦν Ἰατροῖς Kataract λεγόμενον. Πλτρχ. Τιμολ. 37. Ζήτ. Καταβάλλω.

Καταβολικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταβολήν. ἄμφ.

Καταβόλος, ὁ (καταβάλλω). = Καταβάλλων. ἄμφ. Κατὰ τὸν Σχολ. Θουκυδ. Α'. 30. λόγος τις. Τόπος ἐν ᾧ ἄραζαν τὰ πλοῖα.

Καταβομβέω, ῶ (βομβέω). Λίαν βομβῶ. Ἀγαθίας Ἱστορ. Β'. «τῇ σάλπιγγι καταβομβέω». Περιηχῶ μὲ τὴν σάλπιγγα.

Καταβορβόρωσις, εως, ἡ (βορβορόω, βόρβορος). Ἡ διόλου βορβόρωσις, καταλέρωσις διὰ τοῦ βορβόρου.

*Καταβόρειος, ον (Βορέας). Κάτω τοῦ Βορέως, ὁ ὀπισθεν ἔχων τὸν Βορέαν, ἀσφαλισμένος ἀπ' αὐτοῦ, μὴ ὑποκείμενος εἰς αὐτόν· ὅθεν πρὸς νότον ἐστραμμένος, πρὸς μεσημβρίαν κείμενος, Ἀντιτ. τῷ πρόβορρος.

Καταβόρρος, ου (Βορέας, κατά). = Καταβόρειος. Ἀντιτ. Παράβορρος, καὶ Πρόσβορρος, παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. Α'. «Καταβόρρος οἰκία». Ἡ ἐκ τοῦ ὀπισθεν αὐτῆς ἔχουσα τὸν βορέαν, ἐμπροσθεν δὲ τὸν νότον· ἢ πρὸς νότον βλέπουσα· ἐπειδὴ καὶ τό, Πρόσβορος σημαίνει τὸν πρὸς Βορέαν κείμενον. Ἄρα, ὡς τὸ «κατὰ ποταμόν».

Καταβοσκέω, ῶ· ἐξ οὗ ὁ Μέλ. τοῦ Καταβόσκω.

*Καταβόσκω, Μ. βοσκήσω (βόσκω, Ἀνωμ.) Ἐπὶ τοῦ κείμενος, Ἀφήνω τὰ κτήνη νὰ φάγωσιν ὅλον τὸν χόρτον λειβαδίου τινός. Μέσ. Καταβόσκομαι· διόλου βόσκω, τρώγω. Καταπρώγω τι. Ἁλλῆν. Ἄρτεμ. 125. «κτήνεά φιλοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνης. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Κ. 162. «——ξύλοχον καταβοσκομένάων». Ἀντὶ, κατά τινα ὑλώδη καὶ σύδενδρον τόπον βοσκομένων.

Καταβόστρυχος, ον (βόστρυχος). Ἁλιῶς ἢ διόλου πεπλεγμένος, ὁ πολλοὺς βοστρύχους (πλεξούδας) ἔχων. Ἀριστοφ. Β'. 19. ὅθεν

*Καταβοστρυχόω. Πλέκω, κάμνω πολλοὺς βοστρύχους, προβλέπω τι μὲ πολλοὺς βοστρύχους.

Καταβουκολέω, ῶ (βουκολέω). Διόλου ἢ καλῶς βουκολέω. Ἀποπλανῶ, παροδηγῶ, ἀπατῶ.

Καταβραβεύω, (βραβεύω). Κατακρίνω, καταδικάζω. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 25. Ὁ Φώτ. ἔχει: Καταβραβευέτω, παραλογιζέσθω, καταιρινέτω, καταγωνιζέσθω. Λεξικ. χειρόγρ. Καταβραβεύειν, ἐπηρεάζειν, καὶ ἀποστερεῖν τοῦ βραβείου. Παρακρίνειν.

Καταβραχύ, ἀντὶ, κατὰ βραχύ. Ἀπ' ὀλίγου ὀλίγου· ἀλλὰ καὶ «καταβραχυτί». Lobeck Φρύνχ. σ. 540.

*Καταβραχύνομαι, Εἶμαι βραχύς, ὀλίγος, ἢ μικρός. Φιλόστρ. Ἐκκ. Ἱστ. 10, 11.

Καταβρέμω, = περιβρέμω, περιηχῶ, καταβροντῶ. Ἀνακρ. ς'. 5.

*Καταβρεξις, ἡ· Μαλάκωσις (μούσευμα) σώματος τινός, μέσοντος χρόνον τινὰ εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρόν.

Καταβρέχω, Μ. βρέξω (βρίχω). Διόλου ἢ λίαν βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω σῶμά τι εἰς ὑγρόν, μουσεύω. Μτφρ. «ναύχημα συχὶ καταβρέχειν». Νὰ βρέχωμεν τὰ ταξιδεύματά μας μὲ σιωπὴν, ὀηλ. νὰ σιωπῶμεν, καὶ οὐχὶ νὰ ταξιδεύωμεν. Πίνδρ. Ἰσθμ. 5, 65.

Καταβρίζω, Μ. βρίξω (βρίζω). Διόλου βρίζω, ἀποκοιμοῦμαι, Καταποντίζομαι. Ἡσυχ. ὅστις ἐμνήσθη ἔτι καὶ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν, Καμβρίζω. 2) Μτφρτκ. Ἀμελῶτ.

Καταβρίθω, Μ. ἴσω, (βρίθω). = Καταβαρύνω, διὰ τοῦ βάρους, (ἢ διὰ τὸ πολὺ βάρος) ἐπὶ τῇ πλάστιγγι τῆς ζυγαρίας κείμενον, βαρύνω πρὸς τὰ κάτω τὸ ἓν μέρος αὐτῆς· καὶ Οὐδετ. Σταθμῷ ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, μτφρκ. «ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίσει βασιλῆας». Θεόκρ. 17'. 95. «ὅπου ἄλλοι σφάλμ. Καταβερβρίζει, ἔχουσι. Πρμν. Καταβέρβρισα, εἶμαι φορτωμένος βαρειὰ μὲ τίποτε πτιθι». Ἡσόδ. Ἔργ. 236.

Καταβροχίζω, = Καταβροχίζω. Ἱπποκρ. ἄμφ.

*Καταβρόχω, ἢ Καταβρόχω. Καταπίνω· ὅθεν «καταβρόξειε, καταβροχίσειε». Ὀδυσ. Δ, 222.

Καταβροντάω, Μ. ήσω (βροντάω). Σφοδρῶς βροντῶ· διὰ τῶν βροντῶν φοβίζω, τρομάζω, ἐκστατικόν ποιῶ τινά. Ζήτ. Καταστράπτω.

*Καταβρόξειε, ἡ. ἔνν. Εὐκτκ. Ἀορ. 1. Ἐνργτ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου Καταβρόχω (συγγν. τῷ Βιβρύσκω). Καταπίνω «φάρμακον». Ὀδυσ. Δ, 222. ἐνῶ ὅμως οἱ Σχολ. θέλουν νὰ τὸ ἀποδώσουσιν εἰς τὸ Καταβράσσω. Οὕτω καὶ «ἀναβρόξειεν» Ὀδυσ. Μ, 240. Ἡ γραφὴ «Καταβρώξειεν» εἶναι ἀσφαλεστέρα. Πρβλ. Buttm. Lexilg. 2. p. 121. Ἀόρ. τῆς Μέτχ. Καταβρόξας, Ἀπλν. Ῥέ. Ἐκτὸς τούτου εὑρηται παρὰ Λυκφρ. καὶ ὁ Πθτκ. Ἀόρ. τῆς Μτχ. Καταβροχθείς.

Καταβροτόω, ῶ (βρότος). Μετὰ αἵματος μολύνω. ἄμφ.

Καταβροχή, ἡ (καταβρέχω). Τὸ καταβρέχειν, ὑγραίνειν, μουσεύειν πέρα πέρα.

Καταβροχθίζω, Μ. ίσω (βροχθίζω). Καταπίνω καὶ κατατρώγω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 505. ὅθεν

Καταβροχθισμός, ὁ, ἡ. Ἐνέργεια τοῦ καταπίνειν, καὶ κατατρώγειν.

Καταβρόχω, καταπίνω, ἀφ' οὗ τό, Καταβρόξειεν, Ὀδυσ. Δ. 222. καὶ, καταβροχθείς. Λυκόφρ. 55. καὶ 742. Ἰδ. Καταβρόξειε.

Καταβρύκω, Μ. ὕξω (βρύκω). Βιαίως, ἢ σφοδρῶς δάκνω, καταδάκνω, κατατρώγω.

*Καταβρυχέομαι, Ἀπόστ. μετὰ μέσ. μλ. = ήσομαι, καὶ πάντ. ἀορ. Καί

Καταβρύχω, Μ. ὕξω (βρύχω). Λίαν βρύχω, οὐρλιάζω. 2) Κτυπῶ τοὺς ὀδόντας μὲ τφοδρότητα.

*Καταβρύω, (βρύω). Πλουτοπαροχῶ βλαστάνω, ἢ πρασινίζω. Εὔβουλος παρ' Ἀθην. 11. p. 471. Δ.

Κατάβρωμα, τό. Καταφάγωμα, φαγητόν. ἄμφ.

*Καταβρώξειε. Ἰδ. Καταβρόξειε.

Καταβρωσις, εως, ἡ (καταβιβρώσκω). Τὸ καταβιβρώσκειν.

Καταβρώσκω, καὶ καταβιβρώσκω (βρόω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διόλου τρώγω, κατατρώγω, καταπίνω· ὅθεν τὸ, κατέβρως. Ὅμηρ. Τμν. Ἀπόλ. 127.

*Καταβρώσω, Μέλ. τοῦ καταβιβρώσκω.

Καταβυθίζω, Μ. ἰσω (βυθίζω). Ὑποκάτω βυθοῦ, φέρω ἢ βάλλω τι εἰς τὸν βυθόν, πνίγω, βουλῶ, βυθοῦ. ὅθεν

Καταβυθισμός, ὁ. Ὁ διόλου βυθισμός, πνίξιμον, βούλτσμα.

Καταβυρσόω, ῶ (βυρσόω). Περικαλύπτω, σκεπάζω (καπλατίζω) τι μὲ δέρμα. ὅθεν

Καταβύρσωσις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς βύρσης περικάλυμμα.

Καταγαιος, ον (γαῖα). = Κατάγειος. Ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὤν. Ἡρόδ. Δ'. 175. »στρουθοὶ καταγαιοι. Οἱ στρουθοκάμηλοι· διὰ τὸ διατρίβειν ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ πετῶσι· ἐντεῦθεν καὶ τὸ κατώτατον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὄν, τὸ Κατώγειον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον· ὃ καὶ ἐντίκ. τῷ Ἀνώγαιον· καὶ ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν, ὑπόγειος. Ἡρόδ. Δ'. 95. »καταβαὶς κάτω εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα.

Καταγανόω, ῶ. Λίαν γανόω, γανιωμένον ἢ λαμπρὸν ποιῶ τι. Κλήμ. Ἀλεξ.

*Καταγεπάω, Μ. ήσω. Τὸ Ἀγαπάω μετ' ἐπιτ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Δρτ. 10, 94. 116. Schaef. Πλουτ. 5. p. 28.

*Καταγαργαλίζω, Μ. ίσω. Τὸ γαργαλίζω μετ' ἐπιτάσεως.

Καταγγελεύς, έως, ὁ. = Ὁ καταγγέλλων, κατάγγελος.

Καταγγελία, ἡ. Φανέρωσις, εἰδοποίησις. 2) κατηγορία, αἰτίασις, (μαντατούρεμα), ἀγκάλεσμα. Ζήτ. Κακαγγελία. ἐκ τοῦ

Καταγγέλλω. Μελ. ελῶ (ἀγγέλις). Κηρύττω, μηνύω, φανερόνω »πόλεμον καταγγέλλειν. Κηρύττειν πόλεμον »τινίν. 2) κατηγορῶ, αἰτιάω, (μαντατεύω, ἢ μαντατορεύω) ἐγκαλῶ, διαβάλλω, προδίδω. Ἡρωδιαν. Ε'. 2.

Καταγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις μηνύει, φανερόνει, φέρει εἰδήσεις, κήρυξ, μηνυτής. 2) καὶ ὁ ἐγκαλῶν, κατηγορῶν, διαβάλλων, προδότης. ὅθεν

Καταγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ καταγγέλλων, κηρύττων. Ἠλιόδ. Γ'. σελ. 128.

Καταγγελτος, ον. Κηρυγμένος, εἰδοποιημένος, φανερωμένος διὰ μηνυμάτων καὶ εἰδήσεων. 2) Προδεδομένος, διαβεβλημένος, κατηγορημένος, ἐγκαλεσμένος. Θουκυδ. Σ'. 48. »τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι.

Καταγγίζω, Μ. ίσω (ἄγγος). Βάλλω, ἢ χύνω εἰς τὸ ἀγγεῖον. Μεταγγίζω. Διοσκορ. Ε'. 22.

Κατάγειος, ον (γέα, γῆ). = Κατάγαιος, Ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν· ἐπίγειος, ἢ ὑπόγειος. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἐ. 25. »αἱ δὲ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὥσπερ φρέατος, κάτω δὲ εὐρύχωροι. Ὑπόγειοι, μέτα εἰς τὴν γῆν ἐσκαμμέναι.

*Καταγέλα, ἡ. Κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα πλαστῆς τινος πόλεως, ἀναλόγως μὲ τὸ Σεκελικὸν Γέλα Ἀριστφ. Ἀχαρν. 606. Πρβλ. Ἀθην. 7. σ. 315.

Καταγελάσιμος, ον. Τὸ γελάσιμος μετ' ἐπιτάσεως, Διόλου γελοιώδης.

Καταγέλασμα, τό (καταγελάω). Περιγέλασμα, πορηγέλοιον.

Καταγελαστικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. καταγελαστικῶς. Ὁ αὐτὸκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων ἐλπίδι εἰς τὸ καταγελᾶν (περιγελαστής).

Καταγέλαστος, ον. καὶ Ἐπίρ. Καταγελάστως. Περιγελασμένος, ἄξιος περιγελάσματος, γελοῖος. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Καταγελάω, ῶ. Μ. άσομαι, καὶ άσω, (γελάω). Μετὰ Γενικ. Κατά τινος γελῶ, σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ. Ὁ Ἡρόδοτ. συνάπτει τοῦτο συχνάκις καὶ μετὰ Δοτικ. 7. 9, 5. 3, 37. 38. 2) καὶ ἀμτβτ. = Γελῶ. Ξενοφ. Ἀνβσ. 1, 9, 13.

*Καταγελος, ὁ, ἡ (ἀγέλη). Τόπος γεμάτος ἀπὸ ἀγέλαις. Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 206.

Καταγέλως, ωτος, ὁ (γέλως). Τὸ καταγελᾶν, περιγέλοιον. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 75. »ὁ καταγέλως τῆς πράξεως. Πλάτ. Ἱππ. 5. τὸ πλέον ἀξιοκατάγελαστον, τὸ πλέον γελοιῶδες τοῦ πράγματος.

Καταγέμω, Λίαν γέμω, εἶμαι γεμάτος ἀπότι, ἀφιλῶς ἔχωτι. Εἶμαι καταφορτωμένος μὲ αὐτό. »τινός. Μόνον ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρτπ. ἐν χρήσει.

Καταγεύω, (γεύω). Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν γεῦσιν. Παρὰ Σουϊδ. Καταγευσάμενος, τῇ γεύσει νικήσας. Μέσ. Γεύομαι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς. Μετὰ γενκ.

Καταγεωργέω, ῶ. Διόλου γεωργῶ, σπείρω, φυτεύω, καλλιεργῶ τὸ χωράφιον. 2) Εἰς γεωργίαν μεταχειρίζομαι. Στράβ. Θ'.

Καταγεωστής, ἡ, καταγεωστής, ὁ (γ'α). Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν φέρων· ἅπτων τοὺς τελευτῶντας. Νεκροθάπτης. Οἰκοῦσι δὲ οὗτοι ἔξω τῶν πόλεων. Ἡσύχ.

Καταγήραιος, ον, παρὰ Διον. Ἁλικ. Β'. 46. καὶ καταγήρατα σώματα. = Κατάγηρως. ἀμφ.

Καταγηράσκω, ἡ, καταγηράω, λίαν γηράσκω, γίνομαι γέρων, παμπάλαιος, Ὀδσ. Τ, 360. 2) περνῶ, διάγω τὸ γηράς μου, ἢ περνῶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου ὥστε φθάνω εἰς τὸ γῆρας. Τὸ Ἀπαρέμφ. καταγηράναι, εἶναι ἐκ τοῦ, καταγηράνω.

*Καταγηράω, Ὀδσ. Ι, 510. Μ. άτομαι, (γηράω, γηράσκω, Ἀνμλ.) = τῷ πρτμν.

Καταγηρως, ων, γενκ. ω, (γῆρας). Λίαν γηραιός, πολλὰ γέρων.

Καταγιγαρτίζω, Μ. ίσω (γίγαρτον). Ἐκβλίβω, ἐκβάλλω τὸ γίγαρτον, 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 275. ἐπὶ ἀσχήμου καὶ ἀναιδοῦς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, Πλύφω τὴν τιμὴν κόρης τινός. Γίγαρτον γὰρ ἔτι καὶ τό, Αἰδοῖον.

*Καταγίγνομαι, Προκριτοτέρα γραφὴ, παρὰ τὸ καταγίομαι, ὅπερ ἴδε.

*Καταγιγνώσκω, Προκριτοτέρα γραφὴ παρὰ τὸ καταγινώσκω, ὅπερ ἴδε.

*Καταγίζω, Μ. ίσω, ίσω. Ἰωνικ. ἀντὶ καθαγίζω, ἁγιάζω, ἱερώνω. Ἡρόδ. 1, 86. Λουκ. Μάλ. Μέσ. Καθαρίζομαι, Ἡρόδ. 1, 198.

Καταγινέω, Ἰωνικ. = Κατάγω· ἐκ τοῦ Ἀγινέω ἀντὶ, Ἄγω· ἐν Ὀδυσ. Η. 104. »— ἅμαξαι — ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην». Κατέφερον, κάτω ἔφερον, ἐκουβαλοῦσαν.

Καταγίνομαι, Μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ παλαιοτέρου Ἀττικοῦ καταγίγνομαι (Γίνομαι, Ἀνμλ.) Εὑρίσκομαι, εἶμαι, διατρίβω, πουθενά, »ἔν τινι τόπῳ». Διάγω, περνῶ τὸν καιρόν μου ἐπί τι· ἐνασχολοῦμαι, σύνειμι »περί τι, καὶ περί τινος». Δημοσθ. 2) Ἔρχομαι, ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω, καταιτῶ· »εἰς βυθὸν καταγίνεσθαι. Πλούταρχ.

Καταγινώσκω, Μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ παλτρ. Ἀττικοῦ καταγιγνώσκω. = Γιγνώσκω, κατὰ ταύτην τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἡ, κατά, σημαίνει κακήν τινα καὶ ἀχρείαν ἢ μετὰ πονηρίας παρατήρησιν· οἱ τινος ὡς »καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους». Ἀριστοφ. Ἱππ. 46. »ἀφ' οὗ μὲ πονηρίαν ἐπαρατήρησεν, ἐκατάλαβε τὸν γέροντος τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Α', γ'. 10. καὶ, Η'. δ'. 9. »καὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνωμεν; Καὶ καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, συνυπονοῶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιβλαβοῦς, τοῦ γελοίου, τοῦ μὴ πρὸς καλὸν ὄντος »καταγιγνώσκω αὐτὸς ἐμαυτοῦ». Τὸ αἰσχύνομαι μόνος μου εἰς ἐμαυτόν. Ξενοφ. β) γνωρίζω, ἐννοῶ ὀρθῶς καὶ ἀκριβῶς, ἀφευρίσκω, εὐγάζω στὸ φανερόν. Αἴλιαν. ζώων Ἱστορ. Ιστ. 36. »καταγνῶναι τὸ μέγεθος». ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἢ διαστραμμένως κρίνω, κακὴν ἢ σφαλερὰν ἰδέαν ἔχω περί τινος. Καθόλου, παραχαζομαι, κρίνω, νομίζω, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ κακοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Καταφρίνω ὅηλ. κ. τ. τ. 2) »καταγινώσκω τινός ἀδικίαν». Ἔνοχον ποιῶ, κατηγορῶ, ἐπιφορτίζω εἴς τινα ἀδικίαν τινά· ῥίπτω ἀδικίαν τινὰ ἐπί τινα. Συνηθέστρ. ὅμως μετὰ αἰττκ. τοῦ πρσπ. καὶ γενκ. τοῦ πργμτ. »τινά τινος». Σπανιώτρ. »τινά τι καὶ »τινά τινι». Lobeck. Αἰ. p. 341. καὶ Φρύνιχ. p. 475. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ Ὑποπτεύομαί τινα διά τι. Ἡρόδ. 6, 2. τὸν νομίζω κακόν, τὸν καταφρονῶ »τι ὀρθῶς». »Ἄγνοιαν καταγινώσκειν τινος». Νομίζειν τινα αἰσχύντον καὶ ἀμαθῆ. 3) »καταγινώσκω δίκης· ἀποφασίζω, κόπτω τὴν κρίσιν διὰ τῆς ἀποφάσεως, καὶ μάλιστα ἐναντίον τινός, τὸν ὁποῖον καὶ καταδικάζω. Ἀριστοφ Ἱππ. 1360. »μ' ὅλον τοῦτο παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 560. 543. »ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη». κεῖται μόνον ἡ γενικὴ ἰδέα τοῦ, Ἀποφασίζειν, Κρίνειν, ἐπὶ τῆς διὰ τῆς κρίσεως ἀποφάσεως, ὅθεν. 4) καταερίνω, καταδικάζω, ἀποφασίζω τινα ἔνοχον. »καταγινώσκειν τινὰ θανάτου». Τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον. Διοδρ. Σικελ. ὡς τὸ Λτν. aliquem mortis damnare. »θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη». Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. 5) ὁ Ἡσύχ. ἔχει καταγνωσκω, μέμφομαι. Πλάτ. Θεαίτ. ὡμὴ τοίνυν ῥᾳδίως καταγνῶσόμαι τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηναμένον ἐπιστήμην, ὃ νῦν σκοπούμεθα. Ἀντὶ, μὴ καταγνώσεσθαι τοῦ ἀποφηναμένου τὸ εἰρηκέναι· ἤ, ὅτι μηδὲν εἴρηκε.

Καταγκυλόω, ῶ. Ἀγκυλωτόν, κυρτὸν ποιῶ· ἀμφ.

Καταγλαΐζω, Μ. ίσω. Λίαν ἀγλαΐζω.

Καταγλισχραίνω, Μ. ανῶ. Λίαν γλισχραίνω.

Καταγλυκαίνω, Μ. ανῶ (γλυκαίνω). Λίαν γλυκαίνω, »τὴν ἀκοὴν καταγλυκαίνειν». Διὰ τινος εὐαρέστου ἤχου κολακεύειν ἢ γαργαλίζειν τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς »ἐν χορδαῖς καταγλυκαίνεσθαι». Ἀθήν. ΙΔ'. ἡδέως, εὐχαρίστως παίζειν.

Καταγλυφή, ἡ (γλύφω). Ἡ κατὰ βάθος γλυφή.

*Καταγλωσσαλγέω, Ὁμιλῶ μὲ μεγίστην αὐθάδειαν. Τὸ γλωσσαλγέω κατ' ἐπίτασιν.

Καταγλωττίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ττῶ (γλωττίζω). Περιέργως καὶ ἐρωτικῶς, ἤτοι μετὰ τῆς προσηγίσεως τῆς γλώττης φιλῶ τινα, (καθὼς π. χ. φιλοῦνται αἱ περιστεραί). Ζήτ. Καταγλώττισμα. 2) διαβάλλω, κατηγορῶ, φλυαρῶ, κινῶ τὴν γλῶσσάν μου, ἤτοι ὁμιλῶ ψευδῶς ἐναντίον τινός. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 379. »διέβαλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου». 3) »καταγλωττίζω τινά». Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἀποστομόνω τινά. Ἀριστοφ. Ἱππ. 352. καὶ Θσμφρ. 131. κατὰ Μέσην διάθεσιν. Νουμένιος παρ' Εὐσεβ. προπαρ. ΙΔ'. 6. 4) »ποιήματα κατεγλωττισμένα, καὶ καταγλωττικά. Πλήρη, γεμάτα ἀπὸ γλώσσας, ἤτοι σπανίας λέξεις. Ζήτ. Γλῶσσα. ὅθεν

Καταγλώττισμα, τό· Εἶδος αἰσχροῦ, καὶ περιεργοτέρου φιλήματος, ὅπου θηλ. ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. Ἀριστοφ. Νεφ. 57. 2) Ἡ χρῆσις τῶν γλωσσῶν, ἤτοι τῶν σπανίων λέξεων. Ἴδ γλῶσσα.

*Καταγλωττισμός, ὁ. = τῷ πργμ.

Καταγλωττος, ον. (γλῶσσα) »Ποιήματα καταγλωττα». Ζήτ. ἐν τῷ, Καταγλωττίζω. ἀριθμ. 4. Ἀνέκδ. καὶ Διονσ. Ἁλικ. στ'. 2) Παρὰ Γελλίῳ, Δ'. 15. Ὁ φλύαρος, ὁ ἀδόλεσχος.

Κάταγμα, τό. (κατάγω) Τὸ ἐξεσμένον, λι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωρισμένον, καὶ ἕτοιμον διὰ νὰ γνατρῇ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Μύρυμα, καλεῖται. Σοφ. Τρχ. 695. Πλάτ. Πολιτικ. 23. «Τὸ περὶ τὴν ξυστικὴν ἔργον μηνυθέν τε καὶ σχεῖν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τιν· Λέγεται δὲ καὶ τὸ μάλλιον ἐγνεσμένον νῆμα, ἢ κλωστή.

* Κάτεγμα, τό (κατάγνυμι). Θραῦσμα, τσάκισμα, συντρίμμα κοκκάλου. Ἱππокр.

* Καταγματικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς κάταγμα. Γαλην. Χ. 152.

Καταγνάπτω, Μ. ψω. (γνάπτω) Τσουκρανίζω. Valck καὶ Schweigh ἐν Ἡρότ. 3, 108. Εὐρπ. Τρωάδ. 1252. «Ἐλπίδας βίου ἐπὶ σοι κατέγναψε.» ὅπου ἀναγνωστ. Κατέγναμψε, ἐκτοῦ Γναμπτῶ· κάμπλιω, λυγίζω, καὶ στερεῶς δένω· ἵνα ἡ ὁ νοῦς.» Εἰς σὲ ἢ εἰς τὴν ἰδικήν σου ζωὴν ἦτο στερεῶς ὁρμένη ἡ ζωὴ αὐτῆς. Τὸν σχηματισμὸν καταγνάφω, ἀναφέρει ὁ Βαλκεναίριος ἐκ τινος ἀντιγράφου.

* Καταγνάφω = Καταγνάπτω.

* Καταγνόω, ἡ - ώσω, κ. - γνωμι. Δίδουσι χρόνους εἰς τὸ Καταγινώσκω.

Κατάγνυμι, καὶ, Καταγνύω. Μέλ. ἄξω. Ἀόρ. Κατέαξα (ἄγνυμι, Ἀνωμλ.) = Κατέσσω. Σιωτρίβω, θραύω, τσακίζω, Ἰλιδ. Ν, 257. Ὀδυσσ. Ι, 233. καὶ τὰς δύο φορὰς ἐν Ἀορ. - β) Μετὰ γενικ. Πλάτ. Γοργ. σ. 520. D. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1166. Εἰρ. 71. Σφηκ. 1428. «τῆς κεφαλῆς» ἔνθα ὁ Elmsley ἐννοεῖ ἔξωθεν τὸ ὀστοῦν, Κάλλιον ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ἡ γενικὴ, ὡς διαιρετικὴ (συνεκδοχική), δηλ. νὰ ἐντοιχίσῃ ἔξωθεν τὸ μέρος. γ) Ποιῶ σαθρὸν, εὐθρυπτὸν, ἀδυνατίζω· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοῦτο τὸν ἐτσάκισε πολύ. Πρὸς εὐκολωτέραν διάκρισιν ἀπὸ τοῦ κατάγω εὑρηται παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ Μέλ. Κατεάξω, καὶ Ἀόρ. Μετοχ. Κατεάξας. καὶ Παθ. Ἀόρ. Ἀπαρεμφ. Κατεαγῆναι. Hesiod. Πλάτ. Φαίδ. σ. 86. D. Γοργ. σ. 479. D. Καὶ ὁ τοῦ Ἡσιόδ. ἐν «Κυνάξαις» Ἔργ. 668. 695. εἶναι τῶν ἀρχαίων Ἐπικ. ἐνικ. β'. προσφ. Ἐκτικ. Ἀορ. 1. ἀντὶ Κατέξαις, ἐκ τοῦ Δειγάματος ἀπὸ τοῦ «Κατεάξαις» γενόμενον, Πρβλ. εἰδοῦν ἐν τῷ Ἀνθάνω. Παρακμ. Μετχ. Κατεαγώς, ὡς τὸ Λατιν. fractus καὶ ὡς τὸ τῆς συνηθείας τσακισμένος = ἀδυνατισμένος, κομμένος, ἀποσταμένος. Ἀόρ. 2. Παθτκ. Καταγῆ, Καταγείη, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 928. 944. Κατεαγὼς τὰ ὦτα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὠτοκάταξις.

Καταγνυπόω. (γνυπόω) Ἀδυνατίζω, ποιῶ ἀνίσχυρον. Ζήτ. Γνυπετός, καὶ Καταγρυπόω.

Καταγνωμι. Ταυτόν τῷ, Καταγινώσκω.

Καταγνώσις, εως, ἡ. (καταγινώσκω) Μέμψις, κατηγορία, ἐνειδισμός, καταδίκασις, κατάκρισις, κ.τ.τ. Ζήτ. καταγινώσκω. Ξενφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. «Τὴν κατάγνωσιν τοῦ Σωκράτου πρώτατα καὶ ἀνδραδίστατα ἐνεγγών.» τὴν εἰς θάνατον ἀπόφασιν, δηλ.

Καταγνωστός, όν. (καταγινώσκω) Κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, ὠνειδισμένος, κατηγορημένος· ἢ ἄξιος κατακρίσεως, καταδικάσεως, καὶ κατηγορίας.

Καταγογγύζω, Μ. ύσω. (γογγύζω) Γογγύζω κατά τινος.

Καταγοητεύω, (γοητεύω) Λίαν, διόλου γοητεύω, μαγεύω· καὶ Μετφρκ. κακῶς γοητεύω, ἀπατῶ, μετὰ πανουργίας καὶ δολιότητος πλανῶ τινα. Ξενφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 9. Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ φέρειν εἰς Φᾶσιν.» Ὑποθετέον, ὅτι ἐγὼ σᾶς ἀπατῶ μὲ πανουργίας διὰ νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμόν· καὶ Κ.π. Β, 1, 20. Μετ' Λίττ.

Κατάγομος, ον. (καταγέμω) Πλήρης γόμου, γεμάτος ἀπὸ φόρτωμα. Διόλου φορτωμένος. Διόδ. Σικ. Ε'. 35.

Καταγομφόω, ῶ. (γομφόω) Διόλου γομφόω, καταναρτῶ, (καθηλόω)· στερεὰ ποιῶ τι διὰ τῶν γομφίων (καρφίων)

Καταγοράζω, Μ. άσω. (ἀγοράζω) Ἀντὶ τοῦ ἐκλεισμένου ἀγορίζω· διὰ τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐδάνεισα εἰς τινα πρᾶγμα. ωφορτία» Δημοσθ. πρὸς Φορμ. 7. ὄθεν

Καταγορασμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀγοράζῃ, νὰ πέρνῃ τινας πρᾶγμα ἀντὶ τῶν δεδανεισμένων χρημάτων. 2) Καθόλου = Ἀγορασμός. Διόδ. Σικ.

Κατηγόρευσις, εως, ἡ. = Κατηγορία. Πλούταρχ. ἐν τοῦ

Καταγορεύω, (ἀγορεύω). Φανερόω (μαντεύω), εἰδοποιῶ κρυφόν τι, μηνύω, προδίδω. 2) Ἴσως καὶ = Κατηγορέω. Θουκδ.

Καταγραπτός, ον. (καταγράφω) Διόλου γεγραμμένος, ἐζωγραφισμένος, σημειωμένος. Ζήτ. Κατάγραφος. Ησυχ. κεῖται, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ποικίλος. Γεωπ. Γ. 14, 47, καὶ 60.

Καταγραφή, ἡ. Γραφή, σημείωσις, ζωγραφία, χάραγμα, γράμμη, ἡ σχέδιόν τινος ἐν τινι, ἢ ἐπί τι, ἄρα, περιγραφή. Γραφὴ τοῦ ὀνόματος τινὸς εἰς τὸν κατάλογον, κατάστιχον. Πλούτρ. 2) Τὸ κατάστιχον ἢ ὁ κατάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν, ἢ ἄλλων τινῶν, καὶ αὐτὸ τὸ Καταγράφειν, συνάζειν στρατιώτας. Πολύβ. 3) Ἡ ἐπαστικὴ ἤτοι ἡ τοῦ κριτηρίου ἐπιβεβαίωσις καὶ ἢ εἰς τὸν κώδηκα γραφὴ πωλημένου τινὸς πράγματος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ νέου κτήτορος. Mancipatio Λατιν. Χριστιν. Ἀορ. καὶ ἐντεῦθεν τό, Καταγράφειν, Mancipare, κατὰ γλῶσσαν. 4) Ἐξειρέτως λέγεται ἡ ζωγραφία ἐκείνη, ἥτις παριστάνει τὸ ὕψος προσώπου τινος. ὅ ἐστι τὰ μέχρι τῆς ῥινὸς μέρος, ὡς ὅταν πλαγίως βλέπῃ τις· τὸ παρὰ Γάλ. Profil λεγόμενον. Πλάτ. Συμπ. 13. «Ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες.»

Καταγράφος, ον. = Καταγραπτός, ἐξειρέτως δὲ ὁ εἰς καταγραφὴν Profil ἐζωγραφισμένος. Ὄρκ. ἀνωτ. ἀριθ. 4.

Καταγράφω, Μ. ἄψω. (γράφω) Γράφω, σημειῶ τι, χαράττω, ἐν τινι ἢ ἐπί τι. Πλούτρχ. «Νόμους καταγράψαντες εἰς ξυλίνους ἄξονας.» σχεδιάζω, περιγράφω. 2) Γράφω, ἢ περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν κώδηκα, ἢ εἰς τὸν λογαριασμόν τι, ὄθεν συνάζω τὰ ὅσα μοὶ χρεωστοῦσι. 3) Γράφω στρατιώτας καὶ συνάζω αὐτούς, ὅ ἐστι, Στρατολογῶ. 4) Γράφω τι εἰς τὸν κώδηκα διὰ βεβαίωσιν, Ἰδὲ Καταγραφή, ἀριθ. 3. Πλούτρχ. ὄθεν 5) Μεταφρκ. ἐλπίζω, προσμένω τι ὡς βέβαιον. Αἰλιαν. Ἱστ. ζώων, Ζ'. 11. «Κατέγραψεν ἑξεῖν ἐπιτιμίου.» ἐλογάριασε, ὅτι θέλει ἔχει καὶ συμπόσιον. Σουίδ. «Καταγράψων ἑαυτῷ λύτρα πλείστα.» 6) Καταζωγραφίζω, καταστολίζω μὲ ζωγραφίας. 7) Σχεδιάζω, ποιῶ καταγραφὴν κατὰ τὴν σημασ. 4. Γαλλ. profiler. Παυσαν. 1, 28, 2. 8) Ζουγραφίζω, γρατσουνῶ, ξεσχίζω διὰ τῶν ὀνύχων. Ἡρόδτ. Γ'. 108. ἐπὶ σκύμνων, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ. 3. «Τοῖς ὄνυξι τὰς μήτρας καταγράφουσι.»

Καταγρεύω, ῶ. = Κυβερνῶ, καὶ, Καταλαμβάνω. Ἡσύχ. «Ὅτα πάνυχος ἄσχε καταγρεῖ.» Σαπφὼ, παρὰ Διονυσ. τῷ Δυσκόλῳ.

Καταγρυπόω, ῶ. (γρυπόω) Λίαν γρυπόω. Ὁ Πλούτρχ. ἐκφέρει, «Λύσιππον καὶ καταγρυπωμένον.» αὐστηρὸς καὶ ὑβριστικὸς, ὑπερήφανος, ἀλαζών. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Γρυπὸς, καὶ, Γρυπὸς, διὰ τοῦ, Στυγνὸς, Κατηφὴς καὶ, Ἐγκυπωμένον, ταλαίπωρον, κατηρές. Ὁ Φωτ. ἔχει «Κατεγκυπωμένους, νωθροὺς, ἀνάνδρους.» Ζήτ. ἐν τῷ, Γυπετός.

Καταγυιόω, ῶ. Λίαν ἀσθενῆ ποιῶ, ἀδυνατίζω τινά. Ἱππокр. Τὸ γυιόω κατ' ἐπίτα.

Καταγυμνάζω, Μ. άσω. (γυμνάζω) Λίαν γυμνάζω, διὰ τῆς γυμνάσεως ποιῶ ἵνα συναθροίσῃ τίς τι. 2) Διὰ τῆς γυμνάσεως ἢ εἰς τὰ γυμνάσματα ἐξοδεύω, ἀπόλυμι, χάνω τι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κατεγυμνάσατο» καὶ ἐξηγεῖ οἷον γυμνασίαν ἀνάλωσεν.»

Καταγύναιξ, αικος. καὶ, Καταγύναικος, καὶ, Καταγύνης, ὁ. Γυναικώδης. 2) Ὁ διόλου ἐκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας. Ἀμφβλ. καὶ σχεδὸν ἄχρηστον.

* Καταγύναικος, ου, ὁ. = Καταγύναιξ.

* Καταγύνης, ου, ὁ. = Καταγύναιξ.

* Καταγύνικος, ον. = Καταγύναιξ.

* Κατάγχω, Μ. ἄξω. (ἄγχω) Πνίγω, συσφίγγω. ὄθεν 2) ἐμποδίζω, ἀνακόπτω.

Κατάγω, ἀνεὶ τούτου εἶναι ἐν χρήσει ὁ Ἑλληνιστὴς, καταγεύω, καὶ κατέγνυμι, καὶ κατάσσω, ἀφοῦ τὸ κατέαξα, κατέαγα, καὶ κατεαγμένος, Συντρίβω, τσακίζω, μετ' ἐπιτάσεως.

Κατάγω, Μέλ. ἄξω. Ἀόρ. κατήγαγον (ἄγω, Ἀνωμλ.). Φέρω, ὁδηγῶ, σύρω πρὸς τὰ κάτω. Ὁμηρ. π.χ. εἰς τὸν ᾅδην. Ὀδσ. Ω, 100· κατὰ ὅλου δὲ φέρω εἰς τι μέρος, ὥστε νὰ πρόσωπ. γίνεται διόλου ἀσήμαντος. Ἰλιδ. Ζ, 53. Ὀδσ. Τ, 163. μ' ἄλον τοῦτο πάντοτε ὑπενντ, Ἀπὸ μέρους ἀνωτέρου εἰς κατώτερον· ὄθεν ἐξαιρ. φέρω πρὸς τὸ παραθαλάσσιον. Ἰλιδ. Ε, 26. Φ. 32. ἐπὶ θαλασσίων ἀνέμων, ὅταν πέρνουν ἕνα πλοῖον καὶ τὸ ἀποπλανοῦν, τὸ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν δρόμον του. Ὀδσ. Τ, 186. «Καὶ γάρ τὸν Κρήτην γε κατήγαγεν ἢ ἀνέμοιο, ἱέμενον Τροίην δε, παρεπλάγξατο Μαλεῖων.» 2) Κατεβάζω, τραβῶ, καὶ ἐξαιρ. τὸ νῆμα, τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὴν ῥόκαν, ὁπότε γνέθω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ γνέθω, ὄθεν, κάταγμα, τό. Τὸ νῆμα, τὸ φαΐ. Λουκιαν. «Ἔρια ἐξαινεῖς καὶ τὴν ῥόκην κατῆγες.» καὶ «Πρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα.» 3) Φέρω ὀπίσω κ. χ. φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξωσμένον βασιλέα εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἀποδιωγμένον ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ἀξίαν του. Θουκδ. 4) «Κατάγω τὴν ναῦν.» εἰς τὸν λιμένα ἀ.χ. φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ πλοῦ. Δημοσθ. ἀντίθ. τῷ, ἀνάγω· καὶ ἐντεῦθεν Μέσ. κατάγεσθαι, ἐμβαίνειν, ἔρχεσθαι, καταβαίνειν εἰς τὸν λιμένα· ὁ Ὁμηρ. μετχρτ. μόνον τὸν μέσον κατάγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀράζειν, ἐπὶ πλοίων, Ὀδσ. Γ, 178. Π, 322. καὶ ἐπὶ ἐπιβατῶν, Ὀδσ. Γ, 10. ἀλλὰ καὶ ὡσὴ κατάγεσθαι» Ὀδσ. Η, 130 καὶ ἔτι «Κατάγομαι ὡς αὐτόν, εἰς τὴν οἰκίαν.» καταλύω, κοιμῶμαι παρ' αὐτῷ. 5) Ἐπὶ ναυτῶν λέγεται ἔτι «Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον.» φέρειν τὸ φόρτωμα (τὸν γόμον τοῦ πλοίου) εἰς τὴν Χίον· καὶ ἐντεῦθεν «Καταγόμενα, τὰ» αἱ πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι εἰσάγονται εἰς τόπον τινὰ διὰ τῶν πλοίων. 6) «Κατάγειν τὰ πλοῖα.» παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. ἡ. 3ζ. καὶ Δημοσθ. περὶ Κίτ. 63, 19. Ἀλεξνδ. Συμμ. σ. 227. σημαίνει ὅτι βιάζει τὰ πλοῖα διὰ νὰ κατέβωσι, νὰ ἐμβώσι εἰς τινα λιμένα, καὶ ἐκεῖ νὰ πωλήσωσι τὰς πραγματείας αὐτῶν, ἢ νὰ πληρώσωσι τελωνεῖον· καὶ ἐντεῦθεν ὅτι ἀντὶ τοῦ, βιαίως ἁρπάζω τὰ πλοῖον τινός, καθὼς π.χ. ἁρπάζουσιν οἱ πειραταὶ (οἱ κουρσάροι) Πολβ. Ε'. καὶ Πλούτρ. Κάμ. 8. «Ἐληίζοντο καὶ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους.» παρ' Αἰλιαν. π. ἱστ. ιά'. 7. «Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν.» = εἰσάγειν. 7) Μεταφρ. παράγω, ἔλκω, ἢ ἔχω τὸ γένος μου ἀπό τινος· εἶμαι ἀπὸ τὴν γενεὰν τινος, ἔχω τὴν καταγωγήν· «Οἱ καταγόμενοι ἀπὸ γένους.» Ἡρόδτ. Δ'. Ἀλλὰ καὶ = ἐκτείνω, διαγράμμαι, ἀπόκτυσσω. Ὄθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Καταγωγεῖον = καταγωγή, καταγώγιον
Καταγωγή, ἡ. Τὸ πρός, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω φέρειν, ἢ ἔργεσθαι, τὸ καταβαίνειν, ἔχειν ἡ ἔλκειν τὸ γένος ἐκ τινος γενεᾶς· ἔρχομός, κατέβασμα εἰς τινα τόπον. 2) Ἡ εἴσοδος τοῦ πλοίου εἰς τοὺς λιμένας, καταπλους. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀράζουσι τὰ πλοῖα, ἢ ξεφορτώνουσι, φέρουσι τὰς πραγματείας, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον καταλύουσι, κοινεύουσιν οἱ ὁδοιπόροι ἐπὶ τῇ ὁδοιπορίᾳ· ὅθεν κατάλυμα, πανδοχεῖον. Ἡρόδτ. Δ, 181. «Μεσοῦντος δὲ τῆς ἀναβάσιος ἐστὶ καταγωγή» = καταγώγιον διατριβή, τόπος διατριβῆς, καταυλία, καταῦγιον, τρύπα, εἰς ἣν κρύβεται τις, σπήλαιον, φωλιά· ὡς Λογγ. ἐπὶ τῆς καλιᾶς τῶν πτηνῶν «Καταγωγὴν» εἶπε. 3) Ἐπιστροφή, ἔρχομός, ἢ φέρσιμον τινος εἰς τὸ ὀπίσω, κάθοδος, ὡς «Καταγωγὴ τῶν φυγάδων.» ἢ ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστοφὴ τῶν διωγμένων· ἰδ. καταγὼ ἀρισ. 3. 4) Τὸ ἔλκειν, ἐντείνειν τὸ τοῖχο, ἢ ἄλλο τι ὄργανον χρήσιμον εἰς τὸ τοξεύειν καὶ βάλλειν.
Καταγώγιον, τό. Τόπος καταλύματος, καταύλημα, πανδοχεῖον, (κονάκι, χάνι, Ταυρκ.) 2) «Τὰ καταγώγια.» ἑορτὴ τῆς ἐκ τοῦ πλόου εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅθεν ἐξῆλθον ὁηλ. ἐπιστροφῆς. Ἰδέ ἀναγώγια.
Καταγωγίς, ἡ. Φιλ. Μαθημ. σελ. 74. σχοινίον τι, ὃ οὐ σύρουσι, καὶ καταιβάζουσί τι πρὸς τὰ κάτω. 2) Τὸ μέρος τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πρὸς τάνυσμα τῆς χορδῆς.
*Καταγωγός, ὀν. Σύρων πρὸς τὰ κάτω, καθέλκων. 2) Μετφρ. μαγεύων, ἐπειδὴ οἱ μάγοι ἐνομίζοντο, ὅτι ἠδύναντο νὰ καταβάζωσι τὴν σελήνην ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
Καταγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἀττ. ἰοῦμαι, Ἀπστκ. Μέσ. (ἀγωνίζομαι) Νικῶ εἰς τὸν ἀγῶνα, καταπονηστεύω, ὑποτάσσω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀνώτερος γίνομαι τινός. ὅθεν
Καταγώνισις, εως, ἡ. καὶ καταγωνισμός, ὁ. Καταπολέμησις, νίκη εἰς τὸν ἀγῶνα, ὑπεροχή, καταδυνάστευσις κ.τ.τ.
*Καταγωνισμός, ὁ. = τῷ προηγμ.
Καταδάζομαι. Διανέμω, διαμερίζω, διαμοιράζω, καταξεσχίζω, ἢ κατατρώγω Ἰλιδ. Χ, 354. «Βόες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.» 2) Μερίζω, μοιράζω, δίδω μέρος τινί ἀπό τινος. Πίνδ. Ἡρακλ. σελ. 265. «Κατεδασσάμεσθα Ἴλιον.» Ἀρχιτ. εἰδικὸ χρόνου εἰς τὸ καταδέω.
Καταδαίνυμι, = καταδαίνω, Μ. δαίσω, (δαίνυμι, Ἀνμλ.) Φιλεύω, τρέφω τινά. Μέσ. καταδαίνυμαι, κατατρώγω. Θεόκρτ. Δ', 34. «Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδάσατο μάσδας.» ὁ Ἡτύχ. ἔχει ὅτι, καταδίδασται, καταβέβρωται· ἐκ τοῦ καταδάομαι. παρ' Ἡρόδτ. Ζ'. 215. ἡ τοῦ Ἄλδου ἐκδοσις ἔχει, καταδέδαιτο, ὅπου νῦν, κατεδέδεκτο, κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ὑπεδειγμένον ἦν. ἐκ τοῦ δαίω, δάω, μανθάνω, ἢ γινώσκω.
*Καταδαίω, Μ. δάσομαι, (δαίω, 2. Ἀνμλ.) = τῷ ἐχρήστῳ· καταδάζομαι.
Καταδάκνω, Μ. δήξομαι. (δάκνω, Ἀνμλ.) Λίαν δάκνω. Ἐπιχ. 45.
*Καταδακρυχέων, ουσα. Ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ «κατὰ δάκρυ χέων,» κ.τ.λ.
Καταδακρύω. Λίαν δακρύω, κλαίω διά τι. Ξενφ. Κυρουπ. Ε'. «Καταδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην.» 2) Δακρύω, κλαίειν ποιῶ, φέρω τινὰ εἰς δάκρυα.
*Καταδακτυλίζω, Μ. ίσω, (δακτυλίζω) Δείχνω τι μὲ τὸ δάκτυλον, μετὰ Αἰτιατ. 2) = σκιμαλίζω, κτυπῶ μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν μύτην, καταφρονῶ. 3) = σκιδρακτέω. Ἰδέ τὸ ἀπόλουθον.
Καταδακτυλικός, ἡ, όν. (καταδακτυλίζω) Ἀριστφ. Ἱππ. 1381. ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡτύχ. Σουϊδ. καὶ Φώτ. ὡς συνώνυμον τοῦ, σιφνιάζω, καὶ σκιμαλίζω, ἐκλαμβάνουσιν, ὅ ἐστι, τὸ ἀσχημόνως καὶ ἀκολάστως ψηλαφᾶν, καὶ ἅπτεσθαι τῷ δακτύλῳ τῆς τῶν παίδων πυγῆς. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἔννοιαν παίζει τὴν λέξιν ὁ κωμικός· ἄλλως δὲ ὁ σχολ. Ἀριστφ. ἐν Εἰρ. 548. μεταχειρίζεσθαι τοῦτο ἀντὶ τοῦ, σκιμαλίζω.
Καταδαμάζω, Μ. άσω. (δαμάζω) Διόλου δαμάζω, νικῶ, καταβάλλω, ταπεινόνω.
*Καταδάμναμαι, (δάμναμαι) = τῷ προηγμ. Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 137.
Καταδάνειος, ον. (δάνειον) Ἐπιφορτισμένος ἀπὸ χρέη, κατακρεωμένος. «Οὐσία καταδάνειος.» Διόδ. Σικλ. 17, 109. περιουσία, κτήματα, ὑποστατικὰ εἰς μεγάλα χρέη ὑποκείμενα· ὅ ἐστιν, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβε τινὰς δανεικὰ χρήματα, καὶ τὰ ἔχει ὡς ἐνέχυρον εἰς τὸ χρέος του.
Καταδάομαι. = καταδαίομαι.
Καταδαπανάω, Μ. ήσω. (δαπανάω) Διόλου, ἢ κακῶς δαπανάω, κακῶς ἐξοδεύω, κακῶς μεταχειρίζομαι τὴν περιουσίαν μου, κατεξοδεύω, φθείρω. ὅθεν
Καταδαπάνη, ἡ. Τὸ μεγάλως ἢ κακῶς ἐξοδεύειν τὰ ἴδια ἔξοδα, ἢ τῆς περιουσίας φθορά.
Καταδάπτω, Μ. δάψω, (δάπτω) Κατακόπτω, καταξεσχίζω, κατεσθίω, κατατρώγω. Ἰλιδ. Χ, 339. «Μήμε ἐα παρὰ κυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.» Ὀδσ. Γ, 259 2) Μετφρ. «καταδάπτεται ἦτορ.» Ὀδσ. Π, 92. = «Δαίεται ἦτορ.»
*Καταδαρδάπτω, Ἰων. ἐπέτασιν ἀντὶ καταδάπτω.
Καταδαρθάνω, καὶ καταδαρθέω, καὶ, καταδάρθω, Μέλ. δαρθήσομαι, Ἀόρ. κατέδαρθον, Πτ. κατὰ μετάθεσιν, καθέδρθον, Ὁμηρ. ὁ ὁποῖος Ἀόρ. ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τὸν παθ. τύπον κατεδάρθην. Ἀπλν. Ῥδ. Β', 1229. Μτχ. καταδαρθείς, Ἀριστφ. Πλουτ. 300. (δαρθάνω, Ἀνμλ.) Καθυπνώττω, κοιμῶμαι βαθύ. Ὀδσ. Ο, 493. «Καδδαρθέτην οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον» ἀντὶ κατεδαρθέτην, κατεκοιμήθησαν· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπάγω, ἢ πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, εἰς ὕπνον τρέπομαι. Ξενφ. Ἀγησ. Ὀδσ. Ε, 47. ἔνθα εὑρηται «Καταδαρθὼν.» Ἴποτπ. Παθτ. Ἀόρ. τὰ δὲ λοιπὰ μετχρ. ὁ Ὁμηρ. κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἐνεργ. Ἀόρ. Ἐπὶ συγκοιμήσεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικὸς μετχρ. τὴν λέξιν ὁ Ὁμηρ. Ὀδσ. Θ, 296. τὸν σχηματισμὸν καταδαρθάω, ἔχει ὁ Χαρίτων, τὸν Ἀόρ. Β'. ἔχει ὁ Ἀριστφ. συχνάκις ἐν ταῖς Νεφέλ. 28. «Ἔσαν ὦ δαιμόνες καταδαρθεῖν τί μᾶλλον Ὁ σχολ. παρατηρεῖ, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ παρέξυτόνως, καταδάρθειν, προφέρουσιν, ἐπιφέρει καὶ τό, κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ θέρμαστος κοιμᾶσθαι.
Καταδεδίττομαι. = καταφοβοῦμαι. Ἡσύχ.
*Καταδεέω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ καταδέω τὸ ἐλλείπω.
Καταδεής, ές. (καταδέω, δεήτω) Ἐλλειπής, ἀτελής, μὴ ὅσος, ὅστις ὑπερτερεῖται ἀπ' ἄλλον κατὰ τὸν ἀριθμόν, ἢ τὸ μέγεθος τινός, ὅ ἐστιν εἶναι ὑποδεέστερος, ταπεινότερος, μικρότερος, ὀλιγώτερος. συντίθεται δὲ ὡς συγκρίτ. μετὰ γενικ. εὑρηται καὶ συγκρ. καταδεέστερος.
*Καταδεήσ. Ἐπίρ. τοῦ καταδεής.
Καταδεῖ, ἀπρόσ. Ἐλλείπει, ἐλλείπεται. «Καταδεῖ δύο νηῶν εἰς τὸν ἀριθμόν.» Ἡρόδ. ἐλλείπουσι ἀκόμη δύο νῆες, διὰ νὰ ἦνε σωστὸς ὁ ἀριθμός. Ἰδέ καταδέω.
Καταδείδω, Μέλ. δείσομαι. Λίαν φοβοῦμαι, καταφοβέομαι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 759. «Οὐ κατέδεισα» δὲν ἐφοβήθην. 2) Φοβίζω τινὰ μεγάλως, τὸν κάμνω νὰ τρομάξῃ.
Καταδείκνυμι, καὶ, καταδεικνύω, Μέλ. δείξω. Διόλου δεικνύω, δείχνω, φανερὸν ποιῶ. Ἡρόδ. Ζ'. 215. «Ἓν τε τόσου δὴ κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστήν.» ἀντὶ τοῦ, μανθάνω. Ἰδὲ ἐν τῷ, καταδαίνυμαι· παρὰ τῷ Δίων. Κασ. καὶ ἀντὶ τοῦ, δημοσίως ἀποδεικνύω, διδάσκω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσβάλλω.
Καταδειλιάζω, Μέλ. άσω. Ἀπό φόβου καὶ δειλίαν παραβλέπω, χαλνῶ, ἀμελῶ, ἀποκάμνω τι, μετὰ Αἰτιατ. «Οὔτε καταβλακεύσαμεν τὰ τούτων; οὔτε μὴν καταδειλιάσαμεν οὐδέν, ἐφ' ὅτι ἡμᾶς παρεκάλεσε.» Ξενφ. Ἀναβ. Ζ'. ς'. 23. Πρβλ. καταβλακεύω. Καί
*Καταδειλιάω, ῶ. Μ. άσω = τῷ προηγμ.
Καταδειπνέω, Μέλ. ήσω. (δειπνέω) Καταβιβρώσκω, καταπρώγω. Πλούτ. ὅθεν
*Καταδείπνον, τό, = Δεῖπνον. Μανέτ. 4, 200.
Καταδένδρος, ον. (δένδρον). Πλήρης δένδρων, γεμάτος ἀπὸ δένδρα· Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα δένδρα.
Καταδέομαι, Μ. δεήσομαι, Ἀπστκ. Μέτ. μετὰ Μέσ. Μέλ. χρειάζομαι μεγάλως, ἔχω μεγάλην ἀνάγκην τινός, ὅθεν λίαν, μεγάλως παρακαλῶ. Πλάτ. Ἰδ. Καταδέω. δεήσω.
Καταδέρκομαι, Ἀπστκ. Μέσ. (δέρκομαι, Ἀνμλ.). Βλέπω, θεωρῶ πρὸς τὰ κάτω. Τμ. Ὁμρ. Ὀδσ. 70. Μτβτκ. ἀναδέω ἐπὶ τὰ κάτω θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπειν τι μετὰ προσοχῆς καὶ παντοχόθεν. Ὀδσ. Λ, 16. «οὐδέποτ' αὐτοὺς Ἥλιος φαέθων καταδέρκεται ἀντιόωντας» Ποιητικ. = Καθορῶ.
Καταδερματόω, ῶ. Μετὰ δέρματος περικαλύπτω, σκεπάζω (καπλωτίζω) τι.
Καταδέσις, εως, ἡ (καταδέω). Τὸ δίόλου ἢ στερεῶς δένειν τι, ἁπλῶς τὸ δεσμεύειν τι εἴς τι.
Καταδεσμεύω, (δεσμεύω). Διόλου, στερεῶς, σφιχτὰ δένω, συνδέω, ἁλυσοδένω.
*Καταδεσμέω = Καταδεσμεύω.
Κατάδεσμος, ὁ, (δεσμός). Ὁ στερεὸς δεσμός, τὸ δέσιμον, τὸ σύνδεσμα. 2) Τὸ μαγγανεῦσαι, ἤτοι ἡ μαγεία, ἥτις γίνεται διά τινος εἰς κόμπον δεσμοῦ. Ὀρφικικὸς οὗτος δεσμός, κόμπος. Ἀπ. ἐν Πλάτ. Πολτ. 2, 7. σ. 364. C. Ἀμπόδεσμα, Κομπόδεσμος, ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ Κομποδένω, ῥῆμα· καὶ Κομποδεσμα, ἡ πρᾶξις.
Καταδέτης, ὁ. Ἀπολλόδ. Μαθημ. Σελ. 15. «κάμπας δὲ ἀλλήλων καταδέτῃ ἐζευγμένους» ἀντὶ τοῦ, Δεσμῷ· ὅπου τὰ Χειρόγρ. Καταδέτους, ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ Δεδεμένους.
Κατάδετος, ον (καταδέω). Διόλου ἢ στερεῶς δεδεμένος. Συνδεδεμένος.
Καταδεύω, (δεύω). Διόλου ὑγραίνω, μουσκεύω ψωμὸν οἴνῳ· Ἰλιδ. Ι, 490. Ἡσδ. Ἔργ. 558. 2) Ἀφίνω τι νὰ ὑγρανθῇ, νὰ μουσκευθῇ, τὸ βάλλω νὰ μουσκευθῇ. Ἡσδ. Ἔργ. 548.
Καταδέχομαι, Ἀπστκ. Μέσ. (δέχομαι, Ἀνμλ.) Μετὰ χαρᾶς δέχομαι, συγκατανεύω, στέργω εἰς τι, μετὰ ταπεινώσεως δέχομαί τι· 2) Δεξιοῦμαι, φιλικῶς δέχομαι 3) Δέχομαι, λαμβάνω, περνῶ τι ἐπάνω μου, ἐπιχειρῶ τι. 4) Πάλιν δέχομαι, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Ἀναδέχομαι. Δημοσθ. σελ. 1317. (ἔκδ. Ῥείσκ.). ἢ δέχομαι πάλιν τὸν ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν πατρίδα φυγάδα. Ἰσοκρ. 5) Ἐπὶ βρωμάτων καὶ ποτῶν ἀντὶ προσφέρομαι, τρώγω, ἢ πίνω Ἱππτρ. 1221. D.
Καταδέω, Μ. δήσω, (δέω, Ἀνμλ.) Στερεῶς συνδέω, σφιχτὰ δένω, σφιχτὰ ἑνώνω, τίθημι, βάλλω σύνδεσμον τινά· δεσμόν, δέμα, δέσιμον ἢ κόμπον βάλλω, Κομποδένω. Ὁμρ. «ἐν δεσμῷ κατακόπτειν» Ὀδσ. Ο, 443. -2) Ἐγκλείω, ἀποκλείω «ἀνέμων κέλευθα» Ὀδσ. Ε, 383. Κατέχει, ἔπαυσε τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων. Κ, 29. οὕτω καὶ «ἐμοὶ κατέδησε κέλευθα» Ψ, 272. Πρβλ. Ξ, 61. ὅθεν = ἐμποδίζω, κατέχω, σταματῶ. 3) Δέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πληγῆς. Δένω τὴν πληγὴν μὲ δέμα 4) Μαγεύω τινὰ διὰ τοῦ μαγικοῦ κόμπου (δεσμοῦ). Ἰδὲ Κατάδεσμος, ἀριθμ. 2. Ἀμποδεύω. 5) Μτφρ. Καταχρίνω, καταδικάζω, διότι τοιοῦτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀθηναίων, ἐτίθετο εἰς ἕερμα. Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 68. «ἢν μὲν καὶ αὐτοὶ κατασήσωσιν ἐπιορκήσαντα» καὶ 2, 174. «ὅσοι μὲν ἀπέλυσαν μὴ ὡρα εἶναι — ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν ὥρα εἶναι.» Οὕτω τάττει καὶ ὁ Ἀντιφῶν τό, Καταλιπεῖν, στερεῶς, σφιχτὰ κρατεῖν, ἀπειλοῦντας τοῦ, ἀπολύσαι, ἀφῆσαι, συγχωρῆσαι. Πρβλ. Καταλαμβάνω.

Καταδέω, Μ. δεήσω, (δέω, Ἄνμλ.) = ἐνδέω, καὶ, ἐπιδέω. Δέομαι, ἐλλείπω, πάσχω ἐλλειψιν, ἔνδειαν, ἔχω χρείαν, μοὶ ἐλλείπει τι. 2) Ἄπροσπ. Καταδεῖ, Λείπει. «καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος. ἕνδεκα μυριάδες» «ἔλλειπε μία χιλιὰς τοῦ νὰ εἶναι ἑνδεκα μυριάδες σωσταί· ὁ ἐστί, μία χιλιὰς ὀλιγώτερον· (ὅπερ ἐστὶ κυρίως, ἑκατὸν ἑνὶσι χιλιάδες). Ἡρόδ. «τριάκοντα μυριάδες καταδέουσαι τετρακόσιαι» «ἔλλειπαν ζ. μυριάδ. ἀπὸ τῶν τριάκοντα, ὅπερ ἐστὶν, Εἰκοσιἑξ μυριάδ. 3) Καθόλου δὲ = Κατασεὶς εἰμί. Εἶμαι κατώτερος τινός. Εἶμαι ἢ ἵσταμαι ὀπίσω αὐτοῦ, «τινὸς εἰς τιν» ὑποτάσσομαι αὐτῷ. ὑπερτερῶμαι ὑπ' αὐτοῦ, ὑποχωρῶ, «ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέουτα εἰς εὐδαιμονίαν.» Παυσαν. Η'. 33. καταδεεῖς εἰσὶν εἰς ὅσα ἀφορῶσι πρὸς εὐδαιμονίαν, κακὴν κατάστασιν. Μέσ. Καταδέομαι, ὅπερ Ἰδ.

Καταδεῶς, Ἐπίρ. τοῦ, καταδεὴς· Ἐλλειπῶς, κατωτέρως, ὑποδεεστέρως.

Καταδηλέω, (δηλόω), Διόλου δηλόω, λεηλατῶ πορθῶ, ἁρπαίζω, κατερημάζω, κουρσεύω ἐχθρικὸν τινα τόπον.

*Καταδηλέομαι, Ἀπθετ. Μέσ. (δηλέομαι). Ἁρπαίζω, καταβεῖρω, βλάπτω μεγάλως.

Καταδήλος, ον (δῆλος). Λίαν δῆλος, διόλου σαφὴς, φανερὸς. Ξενοφ. καὶ Πλάτ Τίμ. σ. 62. Α. Ἀπολ. σ. 23. Ε.

*Καταδήλως, Ἐπίρ. τοῦ καταδήλος. Πολυδε.

Κατάδημα, τό. Ἀριστοτ. προβλ. ΚΕ'. 2. Τὸ μαλλὸν δύστιτον δίκτυημα. ἄμφ.

Καταδημαγωγέω, ὦ. Μ. ήσω (δημαγωγέω). Διὰ μέσου δημαγωγικῶν μηχανημάτων καὶ πασουργιῶν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου τὸν λαόν· ὅπερ ἐστὶ, μεταχειρίζομαι πανοῦργους τρόπους διὰ νὰ ἐξαπατήσω τὸν λαὸν, νὰ λάβω τὴν εὐνοιάν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου. Διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων νικῶ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 35.

Καταδημοβορέω, ὦ. Μ. ήσω (δημοβόρος). Κακῶς ἐξοδεύω, φθείρω, καταδαπανῶ, κατατρώγω τὴν περιουσίαν τοῦ λαοῦ, ἢ τὰ δημόσια πράγματα. 2) ἐπὶ Ἰλ. Σ. 201. ἐπὶ τοῦ ἰδίου λαοῦ. «—λαοὶ δ' ὅτω καταδημοβορῆσι· ὅτω αὐτὰ (τὰ κοινὰ δηλ.) τῷ πλῆθει κατακαλῶσι.

Καταδημοσκοπέω, ὦ. Μ. ήσω. Διὰ τῆς πρὸς τὸν λαὸν κολακείας κερδαίνω, καὶ διαφθείρω αὐτὸν· σχεδὸν ὡς τό, ἐκδημοσκοπέω· παρὰ Χίων. Ἐπιστ. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀπιανὸν εἰς Μιθριδάτ. 19.

Καταδημοφορίσαι, μερίσαι τῷ δήμῳ. Ἡσυχ.

Καταδηόω, ὦ. = Καταδηϊόω.

Καταδηριάομαι, Ἀπθετ. Μέσ. Λίαν ἐρίζω, φιλονεικῶ, μάχομαι. Ἰλ. Π. 96. Ἐνθα τῶρα γράφεται ὀρθότερον διηρημένως.

Καταδιαιρέω, ὦ. Μ. ήσω. (διαιρέω, Ἄνμλ.) Ἐχθρικῶς, ἤγουν λάφυρα διαιρῶ, καταμερίζω, διαμοιράζω. Πολύβ. Β'. 45. Μέσ. Μεριζόμεθα τί ποτε, ὀλ. μοιράζομαι μεταξύμας.

Καταδιαιτάω, ὦ· Ὡς διαιτητὴς ἀποφαίζω κατά τινος, καταδικάζω, καταγρίω· μετὰ γενικ. οὗτω καὶ Μέσ. Δημοσθ. κατὰ Καλλικ. 2.

Καταδιαλάσσω, καὶ — άττω. Μ. άξω. Πάλιν διαλάσσω. Ἀριστοτ. Σφῆκ. 1284. ἐξιλεώνω, φιλιόνω

Καταδιαπλεκέω, ὦ· = Σπλεκέω, καὶ διαπλεκέω μετ' ἐπιτάσεως. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1082.

Καταδιαστάω, Μ. άξω (διϐάσω, Ἄνμλ.) κακῶς διϐάτω· ἀπατηλὰς διδασκαλίας εἰσφέρω παρὰ τοῖς Ο'.

Καταδιαστάω, Μ. άσω, (διϐάσω, Ἄνμλ.) φεύγω, ἀποφεύγω· παρὰ τοῖς Ο'.

Καταδίδωμι, Μ. δώσω (δίδωμι). Διαιρῶ, διαμοιράζω, δίδω. 2) Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκδίδω ἑμαυτόν, χύνομαι εἰς τὴν θάλασσαν, «ἐπὶ ποταμῶν. Ἡρόδοτ. Δ'. 85. «Ἡ Προποντὶς καταδίδοῖ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

*Καταδιήγησις, ἡ = Διήγησις. ἀπαρίθμησις.

Καταδιίστημι, Καταχωρίζω, ξεχωρίζω, ξεχωρίστα βάλλω· = Διίστημι μετ' ἐπιτάσεως.

Καταδικάζω, Μ. άσω, (δικάζω). Κυρίως, Δίκην, ἀπόφασιν ποιῶ κατά τινος, κατακρίνω, καταγινώσκω, κρίνω, ἀποφαίζω τινα ὡς ἔνοχον, πταίστην· μετὰ γενικ. τοῦ πρπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. «καταδικάζουσι ζημίαν, θάνατον» «ἀποφαίζω διὰ τῆς κρίσεως, ἵνα ὡς ἔνοχος πταίσματος τινὸς πληρώσῃ ζημίαν, ἢ ἵνα θανατωθῇ· μ' ὅλον τοῦτο λέγεται καὶ «καταδικάζω σε θανάτῳ» «σὲ ἀποφαίζω εἰς θάνατον· ἀλλὰ σπανιώτερον τοῦτο ὡς καὶ τὸ μετὰ Γενικ. πρπ. καὶ πράγμ. Παυσαν. 6, 3, 3. Lobeck. Φρυνιχ. σ. 475. Μέσ. Καταδικάζομαι. Νικῶ τὸ ἐγκλημα, ὅ ἐστι, κερδαίνω τὴν κρίσιν, καὶ ποιῶ τινα καταδικασθῆναι· «ὡς παρὰ Πλουτ. 6, 3. «Ὅτι χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἑκατέρου τῶν Ἑλλανοδικῶν ὅτι ὁ Λέων ἀπέδειξε πταίστας καὶ τοὺς δύο Ἑλλανοδίκας, καὶ τοὺς ἑκατὸν λίκτα διὰ τοῦ κριτηρίου νὰ πληρώσωσι ζημίαν. 2) Ἀμεταβτ. Ἐξηγῶ, λέγω δίκαιον· ὅθεν

Καταδικαστής, οῦ, Ὅστις καταδικάζει, καταγρίνει τινά· ἢ ὡς τις κερδαίνει τὴν κρίσιν κατά τινος· ὅ ἐστιν· ὡς τις νικᾷ τὴν δίκην καὶ αἴτιος τοῦ καταδικασθῆναι τὸν ἐγκεκλημένον γίνεται.

Καταδίκη, ἡ. Κατάκρισις, ἡ διὰ τοῦ κριτηρίου ἀπόφασις κατά τινος, παιδεία· ὅθεν

Καταδικος, ον (δίκη). Κατακεκριμένος, ὁ καταδίκης ἄξιος, «καταδίκως φυγῆς, θανάτου» «ἀποφασισμένος διὰ τοῦ κριτηρίου ὡς πταίστης, κακοῦργος, διὰ φυγὴν, ἐξορίαν, ἢ διὰ θάνατον. Διοδ. Σικ.

Καταδικόω, = Καταδικάζω. ἄμφ.

Καταδιφθερόω, ὦ (διφθερόω). καλύπτω, σκεπάζω (καπλατίζω) τι μὲ διφθέρας, δέρματα· ὡς καὶ τὸ καταβυρσόω.

Καταδιψάω, Μ. ψήσω (διψάω, Ἄνμλ.). Λίαν διψῶ· ἐκ Ξενοφ. 2). Προξενῶ δίψαν, κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ.

Καταδιώκω, Μ. ώξω (διώκω). Πίπτω, τρέχω ὀπισθεν τινός, καὶ διώκω, κυνηγῶ αὐτόν. Καταδρέχω.

Καταδοκέω, ὦ. Μ. δόξω (δοκέω). Ἄνμλ.) = Καταδοξάζω, νομίζω, ἡγοῦμαι τι, ἢ πιστεύω, στοχάζομαί τι περί τινος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὀρθόν, Ἔχω τινα εἰς ὑποψίαν, τὸν ὑποπτεύω. πρβλ. Ἡρόδ. 9, 99. καὶ 6, 16. «πᾶν ὄχθος ἀφεὸς καταδέξαντες εἶναι κλῶπαςι» (τοὺς Χίους). Καθόλου = δοκέω. Στοχάζομαι, νομίζω, δοξάζω. μετ' Αἰτιατ καὶ Ἀπρμφ. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτιατ. μόνης. Ἡρόδ. Πρβλ. Καταφρονέω. 3) Πᾶσι. Καταδοκοῦμαι· Νομίζομαι ὑπό τινος· κάποιός τις στοχάζεται τι περὶ ἐμοῦ ἢ διὰ ἐμέ, μὲ ὑποπτεύεται, ἤτοι μὲ ἔχει εἰς ὑποψίαν. μετ' Ἀπρμφ. «αὐτὸς καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι.» Ἀντιφῶν· τὸν ὑποπτεύθηναν ὡς φονέα.

Καταδολεσχέω, ὦ. Μ. ήσω (ἀδολεσχέω). Μετὰ Γενικ. λίαν, ἢ ἐμπροσθεν τινός ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, διὰ τῶν ἀδολεσχιῶν μου γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα· ἰδὲ ἀδολεσχέω.

Καταδοξάζω, Μ. άσω, = καταδοκέω· Ἔχω κακὴν γνώμην, ἢ στοχασμὸν (δόξαν) ἢ ὑποψίαν τινὰ κατὰ τινος, κακὸς πρῶτο. Ἰάμβλ. Πυθ. Α'. 27. Συμπεραίνω, στοχάζομαι, νομίζω, πιστεύω τι περὶ τινος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὀρθόν· τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι οὕτω καλῶς ἐγὼ τὸ στοχάζομαι· κακῶς δοξάζω· στοχάζομαι περὶ τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ζ. 30. 2) Καθόλου δέ, πιστεύω τι περὶ τινος Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. 10. 3) Λίαν δοξάζω· περίφημον ποιῶ τινα.

*Καταδουλίζω, Μ. ίσω, = Καταδουλόω, ὅθεν

Καταδουλισμός, = καταδούλωσις· Χανδλερ. Ἐπιγραφ. σελ. 150. καὶ ἀκολούθ. «φάπτεσθαι τινος ἐπὶ καταδουλισμῷ» τὸν ἐξαγορασμένον σκλάβον πέρνειν πάλιν ὀπίσω ὡς ἴδιον.

Καταδουλόω, ὦ· καὶ καταδουλόομαι, οῦμαι (δοῦλον). Δοῦλον ποιῶ τινά, σκλαβόνω, ὑποτάσσω, καθυποβάλλω τινὰ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, νικῶ. Ζητῶ νὰ λάβω ὡς ἰδιόν μου τὸν ἐξαγορασμένον σκλάβον. Ἰδ. τὸ ἀντρ. 2) Ποιῶ τινά, ἵνα ἔχῃ δουλικὰ φρονήματα, ἀμελῆ, ἀνήκουστον, ἀνανδρον, ἄχαρδον ποιῶ. «οἱ δὲ οὐτε — μᾶλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου;» Ξενοφ. κυρουπ. Γ'. α'. 23. ὅθεν

Καταδούλωσις, εως, ἡ. Τὸ νικᾶν, ὑποτάσσειν, δοῦλον ποιεῖν τινα, σκλάβωσις.

*Καταδουπα, ως, τά. Ἰδ. Καταδουπος.

Καταδουπέω, ὦ. Μ. ήσω (δουπέω, Ἄνμλ.) Πίπτων καταγῆς κουδουνίζω, ἠχῶ, ἤχον, ψόφον ποιῶ· ὅθεν το «κατέδουπεν,» μετὰ ἤχου κατέπεσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, κατέδουπεν, διὰ τοῦ, ἐτυπήσησαν, ἔκεσαν κάτω, καὶ ἀπέθανον. 2) ἀντὶ τοῦ, ξεκουφαίνω, ξεπιάζω, ζαλίζω τινὰ διὰ τοῦ ἤχου, κρότου· ἔχει ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. Β'. γ. ὅθεν

Καταδουπος, ὁ· ἢ κύλλιον καταδουπεῖ, οἱ Τὰ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ ἔθνη· ἢ, καταδουπος, τὰ τόπος ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ὅπου ὁ Νεῖλος ἀπὸ τοὺς πετρώδεις ἀνωδεν πρὸς τὰ κάτω πίπτων, προξενεῖ μεγάλον κρότον· καταράσσεται. Ἡρόδ. 2, 17.

Κατεδοχή, ἡ (καταδέχομαι). Ἡ εἰς δεύτερον πάλιν εἰσδεξις, ἡ εἰς τὴν ἐξορίαν ἀνακάλεσις καὶ δεξίωσις. Πλάτ. Νομ.

Καταδράσσω, ἰδὲ καταδραττάνω.

*Καταδραθῶ. Τπτικ. Ἀόρ. 2. τοῦ καταδαρθάνω, Ὅμρ. Ὀδσ. Ε, 471.

*Καταδραμεῖν. Ἰδ. Κατατρέχω.

Καταδράμω, ἀφ' οὗ τό, κατέδραμον· ἰδὲ κατατρέχω.

Καταδρέπω, Μ. δρέψω (δρέπω). Διόλου δρέπω, κόπτων συνάζω. Ἡρόδ. 8, 115.

Καταδρομέω, = Κατατρέχω· ἄμφ.

Καταδρομή, ἡ (κατατρέχω). Τὸ τρέχειν κατὰ τόπι τινός, ἢ κατ' ἐπάνω τον ἐχθρου, τὸ κυνηγεῖ τινά. Ἔφοδος, ὁρμητικὴ κίνησις κατά τινος· (γεροῦσι, Τουρκ.) ἐπιδρομή, λεηλάτησις, ἁρπαγή, κουρσεύματα τῶν ἐχθρικῶν τόπων· καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινός.» Πολύβ. 12. 23. καὶ Μτφρκ. ἐπιδρομὴ διὰ λόγων, ἀντιλογία, σφοδρὰ κατηγορία, καὶ ἔκφρασις τῆς δυσαρεσκείας. 2) Παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἰτπρ. Β'. 9. «καταδρομὴ δόμου» ὁ οἶκος, εἰς ὃν καταφεύγει τις νὰ γλυτώσῃ ἀπό τινα κίνδυνον· καταφυγή, κρύπτρα, κρυφὸν καταφύγιον· ὅθεν

Καταδρομος, ὁ, ἡ· ὁ Σουετώνιος, εἰς Νέρωνα 11. τὸ στάδιον εἶπεν· φύσως ἡμιόνων τὴν λέξιν καὶ αὐτὸς ὁ Βουλαῖος, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο καταδρομος, σχοινίον τι ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω πλαγίως φερόμενον, ἀφ' ὧ οἱ σχοινοβάται ἀναβιβασθέντες, κατῶς μαρτυρεῖ καὶ Δίων ὁ Κασ. περὶ τοῦ Νέρωνος λέγων· «ὥστε δὴ καὶ ἐλθόντας ἀνήκειν εἰς τὴν ἀνωτάτω τοῦ θεάτρου ἀψῖδα· καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ σχοινίων κατέδρομεν ἀναβάτην φέρων»

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερροίας

σχεδὸν ὡς τὸ, ἐπίδρομος. 2) Ἐπιθετ. Ὁ ἐφ' ὅλα τὰ μέρη τρέχων, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος ὁρμος, καταφερὴς· καὶ ὁ παντοχόθεν κατατρεχόμενος· «Μαλερὰ μέλεδρα πυρὶ κατέδρομα.» Εὐριπ. Τρωαδ. 1300. = Καταπεκαυμένα.

*Κατάδρομος, ον. Ἰδ. ἀντρ. ἄρθμ. 2.

Κατάδρυμα, τὸ· καὶ κατάδρομμα (κατασύρτω). Κατέξεσμα. Εὐριπ. Ἰκετ. 51. «χειρῶν κατάδρυμα.» τὸ ξεσχίζειν, ζουγκανίζειν, κατασπαράττειν. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, δρύμμα, δρυμμόσω, ἐκ τοῦ, δρύπτω.

Κατάδρυμος, ον (δρυμός). Πλήρης δρυμῶν, γεμάτος ἀπὸ ἄσην.

Κατασύρπτω, Μ. δρύψω, (δρύπτω). Κατασπαράττω, καταξέω, καταξεσχίζω, ζουγκανίζω. «παρεικὰς κατασύρπτω.» Ἡσίοδ. Ἄσπ. 243.

Κατασύρυφάσσω, Μ. ἄξω, (δρυφάσσω). Περιφράττω, περιτειχίζω, στερεόν καὶ ἀσφαλὲς ποιῶ. Δυσόφρ. 239. ὅπου ἄλλοι, κατασύρυξε, ἀναγιν. ἰδὲ δρυφάσσω.

*Κατάδυμι. Ἰδ. Καταδύω.

Κατασύναστεία, ἡ· Ἐνέργεια, ἡ χρῆσις τῆς δυναστείας, ἡ τῆς ἐξουσίας καὶ κυριότητος κατά τινος, τὸ καταβλίβειν καὶ βιάζειν τοὺς ὑπηκόους· ἐκ τοῦ

Κατασυναστεύω, (δυναστεύω). Ἐνεργῶ, μεταχειρίζομαι τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν, καὶ κυριότητά μου κατά τινος· βιάζω καὶ καταβλίβω αὐτόν. Ξενοφ. Συμπ. μετὰ Λίτιατ. «μὴ μὲ καταδυναστεύσῃ· μὴ μεγάλως μὲ βιάσῃ· μετὰ γενικ. αὐτοῦ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τινὰ καὶ καταβλίβω αὐτόν· «τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καταδυναστεύει.» Opprimere, Ἰταλ.

*Κατασύνω, = Καταδύω, Ἀμπτ. Τμν. Ὁμρ. Ἔρμ. 237. ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Λογογρ.

*Κατασύσεο· προστετ. τοῦ καταδύσομαι, ἀντὶ, καταδυσόμην, Πρβλ καταβήσεο.

Κατάδυσις, ἡ· Δύσις ἐν ὕδατι, βύθισις, καταπόντισις, βούλισμα, βούτημα. 2) Σπήλαιον, τρύπα, κρύπτρα, ἀρυφὸν κατοφύγιον, ὁ λάθριος τόπος καὶ βαθὺς, φωλεός.

Κατασύσομεν, ἄθεν τὸ, καταδύσεο, ἀντὶ τοῦ, κατεδυσάμην. Ἰλ. Σ. 134. εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ.

Κατασύσω πέω, ὦ· Λίαν δυσωπῶ, ποιῶ τινα κόκκιον ἀπὸ ἐντροπὴν, καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλους καλητέρους ἀτοχασμούς· τὸν διορθώνω, τὸν φέρω εἰς τὸ ὀρθὸν ἰδὲ δυσωπέω.

Κατασύω, Μ. δύσω, Ἀόρ. 1. Κατέδυσα, Ἀόρ. 2. Κατέδυν (δύω, Ἀνμλ.) Ἐνεργτ. Καταποντίζω, βυθίζω, εἰς βυθὸν φέρω, βουλῶ· «καταδύουσι μίαν ναῦν.» Κυρίως σημαίνει τὸ «κατασύω ναῦν» μόνον ὁπόταν ναῦς τις πολεμικὴ κρούεται καὶ τυπᾶται ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐχθρικῆς, καὶ διὰ τοῦ σιδηροῦ τούτου τυπήματος τρυπᾶται καὶ ἀνοίγει τοιουτοτρόπως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιδιορθωθῇ· καὶ οὕτω μὴ δυναμένη νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ὕδατα, βυθίζεται ἕως εἰς τὸ χεῖλος αὐτῆς, ὅ ἐστι, γεμίζει νερόν· καθὼς ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ Θουκυδ. ἐν Α'. 50. «οἱ Κορίνθιοι τὰ πλεῖστα μὲν οὐχ εἵλκυσαν, ἀναδύσαντες τῶν νεῶν, ἃς καταδύσαντες·» καὶ ὁ Σχολ. ἐσημείωσε· καὶ ἡ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 35. «δεδιὼς—πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους.» καὶ Μτφρκ. «καταδύω τινὰ τῷ ὄχεϊ τὸν βυθίζω εἰς λύπας καὶ φροντίδας. Ξενοφ. Κυρ. 6, 1, 37. 2) Οὐδετ. ἐξαφανίζω ὁ σχημ. καταδύνω ἀπὸ δὲ τοῦ Καταδύω τὸ Μέσ. μετὰ τοῦ ἐνεργτ. Ἀορ. 2. Πρκμ. καὶ Ὑπερσυντλ. ὑποκάτω βουτῶ, βουλῶ· ὑπάγω εἰς τὸν βυθὸν, εἰς τὸν πάτον· καταβυθίζομαι, πλήττομαι· καττεύω ἢ ναῦς· «ἐβουλίσαν, ἐβυθίσθη, ἐνίκην· καὶ ἐνεδύσθην· «κατέδυ ἡλίος·» καὶ «καταδύντα ἡέλιον ὑπὲρ ἠλίῳ καταδύντι·» παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου δύσεως· ἀντὶ τοῦ, ἐβασιλεύσαν, ἔδυ, ἐκρύφθη· ὁ ἥλιος ὑποκάτω τοῦ ὁρίζοντος, ἀλλ' ἀεὶ ὁ Ἐνργτκ. Ἀόρ. 2. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ «Ἥλιος καταδύομενος» Τμν. Ὁμρ. Ἔρμ. 197. ὅθεν 3) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα βαθέως βουτῶσι, βουλιοῦσιν, εἰς βάθος ἐμβαίνουσι· «Ξύλου κατὰ τέρψιν πολλῆς καταδυκός.» καὶ «καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος.» Πλούταρχ. 4) καταδύομαι, καὶ, καταδύομαι, ὑπάγω κρυφίως εἴς τι μέρος, κρύπτομαι· μετ' Αἰττκ. «μνηστήρων καταδῦναι ὁμίλον.» Ὀδυσσ. Ο. 327. ὡς καὶ τὸ, ὑπείσδυμι, καὶ ὑπείσειμι· κρυφίως ὑποκρύπτειν καὶ μιγνύειν ἑαυτοὺς μεταξὺ τοῦ ὁμίλου τῶν μνηστήρων· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Κρυφίως χώνομαι μέσα εἰς ἄλλους. Σπανιώτρ. ὁ Μέσ. Ἀόρ. «καταδύσασθαι ὁμίλου.» Ἰλιάδ. Κ, 517. «Καταδύτω μιόλον Ἀργείων» Ἰλιάδ. Σ, 134. «μάχην καταδύμενοι ἀνδρῶν.» Ἡσιόδ. Ρ, 241. σημαίνει μόνον τὸ Ταπήγειν, ἐμβαίνειν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης, εἰσέρχομαι. Οὕτω καὶ «ὁδόν, πόλιν καταδύειν» σπανιώτ. «καταδῦσαι» Τεύχεα καταδύειν ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα, τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Ἰλιάδ. Σ, 504. Ὀδυσσ. Μ, 228. καὶ «καταδύσασθαι» Ἰλιάδ. Η, 103. «σπαρήγια κατέδυνεν» Τμν. Ὁμρ. Ἔρμ. 237. καὶ «καταδύσομεν» εἰς Ἅϊδαο δόμους τὰ καταβῶμεν εἰς τὸν Ἅδην. Ὀδυσσ. Κ, 174. «καταδύονται εἰς φάρυγας·» κρύπτονται, χώνονται. Ξενοφ. Κυνηγ. 5) Μτφρκ. Κρύπτομαι ἀπὸ ἐντροπὴν, «τὸν μυχὸν τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς.» Λουκιαν. καὶ Ξενοφ. Κηδ. 6, 1, 35. «καταδύεσθαι δὲ ὑπὸ τῆς αἰσχύνης.» Ἀναβάσ. Β'. ς'. 8. «κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα· «ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ὑπ' αἰδοῦς.» Καταδ. ἐν τινι, κατά τινος, εἰς τὶ ἔρτ. ὁ Πρμν. Καταδέδυκα καὶ τὸ Μέσ. Δημοσθ. σελ. 578. «οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ, καὶ μίτριον παρέσχεν ἑαυτόν.» καὶ σελ. 616. «παρανάπηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις.» καὶ «καταδύομαι ἀτενίσας.» κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, Τοιοῦτόν τε ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Ζωσίμου, Ε'. 50. «Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ.» (Περὶ τῆς προσῳδίας ἰδ. Δύω, παρ' Ὁμρ. τὸν ἀεὶ μακρόν.)

Κατάδω, Μλ -άσω, συνθ. -άσομαι, Ἰωνικ. κατοείδω (ἀδέω), «Ἀοιδοὶ, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶσα. Λουκ. = ἐπάδω, ψάλλω, τραγουδῶ κατ' ἐμπροσθεν τινός, ντιπαίς. — 2) Τραγουδῶ εἰς τινα ὥστε γίνομαι εἰς αὐτὸν ἐνοχλητικὸς καὶ βαρετὸς· τὸν ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδια μου· ντιτὸς, ἀλλὰ καὶ, τινὰ· Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α', 20, — 3) Μετὰ Λίτιατ. καταπραΰνω, ἡμερόω, ἱατρεύω διά τινος ἐπῳδῆς, ὅ ἐστὶν, ὕμνου, ᾠδῆς, ἢ μαγευτικοῦ τινος λόγου. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1337. «Ἀιολόλυρᾳ, καὶ κατῳδὲ βάρβαρα μέλη ματεύουσαν. Παρ' Ἡρόδ. Ζ', 191. καὶ μετὰ Δοτικ. «Καταείδοντες γοῦσι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι, ἐξορκίζοντες, καθὼς ἔτι συνιστάντες καὶ τὸ, καταγελᾶσα. οὕτω καὶ «μέλη καταδεῖσαι τραγωδεῖν. = 4) «Κατάδειν τόπον, ἢ, χωρίον» Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ τὰ τραγούδια μου· τὸν καταψάλλω, τὸν κάμνω νὰ ἀντηχῇ. «Τὸ δεῖπνον κατάδειν· ψάλλειν, τραγουδεῖν· εὐάρεστον καὶ εὐφρόσυνον ποιεῖν τὸ δεῖπνον διὰ τῶν ὑμνων, τραγουδίων. Αἰλιν. Ζ. Ἱστορ. 7, 2.

Καταδωροδοκέω, Μλ -ήσω, (δωροδοκέω). Λίαν δωροδοκῶ, διόλου ψεύδω τινὰ διὰ τῶν δώρων, Ἀριστοτ. Πολ. Β', Πότε. δωροδοκοῦμαι, ὅθεν λαμβάνω δῶρα ἀπό τινος. Ἀριστοφ. Βατρχ. 854. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. τὸ Ἐνργτκ. Ἀριστοφ. Σφκ. 1036.

Καταείδω, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. = κατῴδω.

Καταειλύω, Λίαν, διόλου εἰλύω.

Καταειμένος, η, ον. Μετσχ. τοῦ Παθητ. παρακ. τοῦ, καταέννυμι, καθέννυμι. Ἐνδεδυμένος, φορεμένος, σκεπασμένος. Ὀδ. Ν, 351. «Ὄρος καταειμένον ὕλῃ·» κατασκεπασμένον, διόλου πεκλυμμένον. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ', 939. «Ἰσθμὸς καταειμένος.» Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «καταῤῥεόμενος, καταπεσόμενος, καὶ πεκαλυμμένος·» ὀρθοτέρα ὅμως φαίνεται ἑρμηνεία ἡ τοῦ Ἡσυχ. «Καταπείμενος· ἀναγν. αὖ· δὲν ἐγράφη ποτὲ «καπειμένος.» — 2) Ἐκ τοῦ καθίημι, ἀφημένος πρὸς τὰ κάτω, τρεμάμενος εἰς τὰ κάτω. Ἀπολ. Ῥ. Γ', 830. «—ξανθαὶ μὲν ἀνήφατο χερσὶν ἑῇσιν. Αἱ οἱ ἀτιμελῶς καταειμένοι ἠερέθοντο. (Παρὰ Παύλῳ Σελ. παρέγουσι τινὲς τὸ «κατειμένων ὑμοίως» ἀπὸ τοῦ καθίημι, μὲ ὀλίγην ὅμως πιθανότητα.

*Καταείρυον, Ἐπικ. Πρτττ. τοῦ καταείννυμι. Ἰλιάδ. Ψ, 135.

Καταείσατο, γ', ἐνικ. Μέσ. Ἀόρ. 1. Ἐπικ. ἀντὶ καθείσατο, ἐκ τοῦ καθίζω «ὁδὸν καταείσατο.» Ἰλιάδ. Δ, 358. κατηνέχθη, κατῆλθε.

Καταείνυμι, Πτκ. ἀντὶ καθείνυμι (ἕννυμι, Ἀνμλ.). Περιβάλλω, ἐνδύω, φορέω, διόλου καλύπτω, σκεπάζω. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 135. «—νέκυας καταείνυον ὁπλίτας ὡς ἀπὸ τοῦ εἵνυμι, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκτὸς τούτου μόνον παρ' Ἡρόδ. ἐν τῷ ἀπρμ. «πεπείσθαι σώζεται ὅπου ἄλλοι, καταείλουν, ἀναγιν. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β', 673. «Νηυσὶ καπὼ κατείνυον» καὶ παρ' Ἀπολλ. Α', 918. «κατειμένου. Παρ' Ὁμρ. μοιεῖ ἐν τῇ μτφρκ. σημασ. «Ὄρος καταειμένον ὕλῃ· Ὀδυσ. Ν, 351. Τ, 431. καὶ ἐν τοῖς Τμν. ἑξῆς. τοῦ ἀνωτέρου Ἰωνικ. «καταείλυον.»

*Καταεννύω = καταείνυμι.

Καταζαίνω (ἀζαίνω). Λίαν, διόλου ἀζαίνω ἢ ἀζαίνω, καταξηραίνω, κατάξηρον ποιῶ. Ὀδυσ. Δ, 586. «Δείδρεα καταζήνασκε. Βάζω τινὰ ξηρανθῇ.

Καταζάω, Ἀπρμφ. καταζῆν, (ζάω, Ἀνμλ.) = καταβιόω.

Καταζεύγνυμι, καὶ, καταζευγνύω. Μλ -εύξω (ζεύγνυμι, Ἀνμλ.) Συζεύγω, ἢ ζευγώ, δένω τὰ ζῶα εἰς τὸν ζυγὸν, εἰς τὴν ἅμαξαν. Καθολου, δένω, σφίγγω, στενοχωρῶ. Ἡρόδ. 8, 22. — 2) Καταλύω, κοιλαίνω, ἡσυχάζω, κάθημαι ἢ ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι· καὶ ἐπομένως, ἐπὶ μὲν στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω, ἐπὶ δὲ ἀποικίας, ἀντὶ τοῦ ἀποικίζω.

Καταζευγοτροφέω, ὦ. Μλ -ήσω (ζευγοτροφέω). Διὰ τὸ ἔχειν, τρέφειν, ἢ κρατεῖν ἵππους διὰ ζευξίμου, ἢ ἡμιόνους διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν κατεξοδεύω, καταδαπανῶ, ψείρω τὴν περιουσίαν μου· Φθείρω τὴν περιουσίαν μου εἰς τὸ τρέφειν ζεύγη. Ἰσαῖος. «Οὐ μὴν οὐδὲ ἐπιτροφήσας, οὐδὲ καταζευγοτροφήσας.

Καταζευξις, εως, ἡ (καταζεύγνυμι). Σύζευξις, ζεύξιμον. Πλούταρχ. — 2) Κατάλυσις, ἀνάπαυμα, ἀναπαύσεις, στρατοπεδεύσεις.

Καταζητάσκω. Ὀδυσ. Δ, 583. Ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, καταζάω, ἢ, καταζαίνω.

*Καταζωγραφέω. Μλ -ήσω (ζωγραφέω) = ζωγραφέω.

Καταζωμεύω, (ζωμεύω). «Τὸ γάλα. Ἡσυχ. = τυρεύω, ἢ, ὥσπερ ζωμὸν ἑκροφέω.

Καταζώννυμι, καὶ, καταζωννύω, Μλ -ζώσω (ζώννυμι, Ἀνμλ.) Περιζώνω, διόλου ἢ σφιχτὰ ζώνω. ἔθεν

Καταζώσασθαι, ὁ. Ζώνη τις, ἢ λωρίον δι' οὗ στερεῖς ζώνεται, ἢ σφίγεται τι· ὁ τὰ ταπία ἢ τὰ ἐφίππια τῷ ἵππῳ καταζωννύουσιν ἱμάς· ἢ ἱγγλα· ὅθεν

Καταζωστήρ, ὁ. Ζώνη τις, ἢ λωρίον δι' οὗ στερεῖς ζώνεται, ἢ σφίγεται τι· ὁ τὰ ταπία ἢ τὰ ἐφίππια τῷ ἵππῳ καταζωννύουσιν ἱμάς· ἢ ἱγγλα· ὅθεν

Καταζωστήρια, τὰ. Ἰδ. Καταζωστήρ.

Καταθαλαττόω, (θαλαττόω). Διόλου πλημμυρίζω, σκεπάζω τι μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς θάλασσαν ποιῶ. — 2) Παρὰ τῷ Σχολ. Δυσκφρ. 712. ἀντὶ τοῦ, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν.

Καταθάλπω, Μλ -ψω. Λίαν, διόλου θάλπω, Δγν. Ἀρτ. 7, 152.

Καταθαμβέω, ὦ. Θάμβος, καὶ φόβον προξενῶ· παρὰ Πλουτ. εἰς Νουμ. 15. «Σειρηνῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κατατεθαμβημένη τὴν δύναμιν· θαυμάζουσα· Ἐκ τοῦ μέσου, καταθαμβέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος καὶ φόβον. «κατατεθαμβημένοι καὶ μακαρίζοντες» ὁ αὐτ. εἰς Φάβ. 26. «Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν», φοβούμενος, Θεμιστ.

* Καταθανεῖν, Ἀπρμφ. Ἐνεργτκ. ἐκ τοῦ καταθνήσκω.

Καταθάπτω, Μ. ἅψω (θάπτω, Ἀνμλ.) Παραχώνω, ὑποκάτω τῆς γῆς θάπτω. Ἰλ. Τ. 228. Ω, 611.

Καταθαρρέω, καὶ καταθαρσέω, ῶ· Μετὰ γενικ. εἶμαι θαρραλέος, ἀνδρεῖος, τολμηρὸς κατά τινος, ὡς καταθαρρῶ τῶν πολεμίων· 2) μετὰ Αἰτιατ. Τολμηρῶς καὶ αὐθαδῶς ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω τι· ὃ ἐστὶ, δὲν προσέχω, δὲν φοβοῦμαι, δὲν τὸ ἔχω διὰ σύνεργον. 3) μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ, ἐμπιστεύομαι, ἀρήνω ἑαυτὸν ἐπί τι· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Καταθαρσύνω (θαρσύνω). Θαρρετὸν ποιῶ τινα· παροξύνω, διεγείρω αὐτὸν κατά τινος.

Καταθεάομαι, Μ. ῶμαι· Ἀπρτ. Μέσ. (θεάομαι, Ἀνμλ.) κυρίως, Ἀνοίγω πρὸς τὰ κάτω βλέπω. 2) Προσεκτικῶς θεωρῶ, κυττάζω τι, τὸ ζητιάζω καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου.

* Καταθεῖο, 2. ἑνικ. Εὐκτκ. Μέσ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ κατατίθημι. Ἡσιόδ.

Καταθείομαι, ἀντὶ τοῦ καταθῶμαι· ἐκ τοῦ, κατατίθημι. Ἰλ. Χ. 111.

* Καταθείομεν, Ἐπκ. 1. πληθντκ. Ὑποτακτ. Ἐνεργτκ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ κατατίθημι, ἀντὶ καταθέωμεν, καταθῶμεν. Ὁδσ. ι.

Καταθέλγω, Μέλ. ξω (θέλγω). = καταθελκύω· Καταμαγεύω, πρᾶον καὶ ἥμερον ποιῶ, καταπραΰνω, διὰ μαγείων. Ὁδυσ. Κ. 213. ὄφιν

Καταθελξις, εως, ἡ· Καταπράϋνσις, ἡμέρωσις διά τινος μαγείας, μάγευσις.

* Καταθέμα, τό, = Καταθέμα. Ν. Δθ ὄφιν

Καταθεματίζω, Μ. ἴσω. Οὕτως ἔχουσιν ἀντίγραφα τινὰ τοῦ Ματθαίου, Ἡερ. Κ΄. 74. ἀντὶ καταναθεματίζω· καθὼς ἀναφέρει καὶ Στεφ. ὁ Κρήτ. ἐξ Ἰουστίνου μάρτ. τό, καταθεμα, καταθεματισμὸς· ἀντὶ καταθεμα, καταθεματισμὸς κ.τ.λ.

* Καταθεματισμός, ὁ Ἰδ. τὸ πρῳτμ. Ν. Δθκ

* Καταθεῖς, ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς. ἐπιγρφ.

Κατάθεος, ον (θεὸς). Εὐσεβὴς, θεοσεβὴς. Κατὰ θεόν. Πολυδ. Α΄, 20.

Καταθεραπεύω, Λίαν θεραπεύω.

Καταθέρω, Λίαν θέρω. Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 191.

Καταθέσιον, τό (κατατίθημι). Ἡ καταθετὴ καὶ τόπος, εἰς ὃν κατατίθεταί τι πρὸς φύλαξιν ἀμφ.

Κατάθεσις, εως, ἡ (κατατίθημι). Τὸ τιθέναι, βάλλειν τι κάτω, ἢ ἐπί τι, ἢ ἐνώπιον τινός. 2) Πρστφορὰ, πληρωμή. 3) Παραστατικὸ, ἀνάπτυξις. 4) Τὸ δίδειν, ἐμπιστεύεσθαί τι εἰς τινα πρὸς φύλαξιν. 5) τὸ ἐνδύεσθαι.

Καταθέω, Μ. θεύσομαι, (θέω, Ἀνμλ.). Τρέχω κάτω, ὁρμῶ, βιαίως πίπτω πρὸς τὰ κάτω· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα. 2) Μτβτκ, Διατρέχω, διαπερῶ, διαπρίων ἐρημώνω, διαχωμίζω, μετ' αἰτιατ. 3) Μτφρκ. Παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 22. «Ἐν τῷ φιλονεικεῖν ἀποδεικνύω τινὰ ψεύστην, καὶ καταισχύνω αὐτόν. Μετ' Αἰτιατ.

Καταθεωρέω, ῶ. Μ. ἥσω (θεωρέω). Ἀπ' ἐπάνω βλέπω, παρατηρῶ. ταυτὸν τῷ, καταθεάομαι. Φίλ.

Κατάθημαι, Ἐνεστκ. ἀντὶ, καθέζομαι, κάθημαι. ἐκ τοῦ, κατατίθημι.

Καταθήγω, Μ. ἥξω (θήγω). Λίαν θήγω, ὀξύνω, ἀκονῶ. 2) παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδιόνω.

Κατάθηκη, ἡ, (κατατίθημι). Τὸ τεθημένον, ἢ βλημένον κάτω· = Παρακαταθήκη. Ἡσιόδ.

Καταθηλύνω, (θηλύνω). Διόλου θηλύνω, γυναικώδη ποιῶ τινά. «καταθεθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ» ὁ διόλου διεφθαρμένος διὰ τῶν ἡδονῶν, Λουκιαν.

Καταθήπω, Ἄχρηστος Ἐνεστ. ἐξ οὗ ὁ παρακείμ. κατατέθηπα.

Καταθλάω, Μ. άσω (θλάω), Διόλου συντρίβω, κατατσακίζω.

Καταθλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἆθλέω). Νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πλούταρχ.

Καταθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Δίαι, διόλου θλίβω, συντρίβω διὰ τῆς θλίψεως. Θεόφρ. «τὰς ᾄδας, κ' τοὺς ἀνθρακας καταθλίβειν» 2) Μτφρκ. Καταπιέζω, πυρσεύω· ὅθεν

Κατάθλιψις, εως, ἡ. Τὸ καταθλίβειν. 2) τὸ ὑποτάσσειν, καταπιέζειν.

Καταθνήσκω, Μ. καταθανοῦμαι, Ἀορ. κατέθανον, Ἐπκ. κατθάνον, Πρκμ. κατατέθνηκα, Μτχ. κατατεθνηκὼς, πκρ' Ὁμρ. πάντοτε, κατατεθνηὼς, ῶτος. Ἀπρμφ. κατατεθνάναι, Ἐπκ. κατατεθνάμεν, Ἰλδ. (θνήσκω, Ἀνμλ.) = Θνήσκω. Ἰλ. Χ, 355. Ὁμρ. μτχρζτ. ἐξρτ. τοῦ πλθντκ τοῦ Πρκμ. τῆς Μτχ. ὡς οὐσιαστκ. ἀντὶ τοῦ οἱ νεκροὶ, οἱ ἀποθαμένοι. Συνδέει δὲ πολλάκις καὶ, τὸ νεκροὺς καὶ νέκυας μὲ τὸ κατατεθνηῶτας.

Καταθνητός, ἡ, όν. = Θνητός, Ὁμρ. Ἰλιάδ. Ε. 901. Τὸ θηλ. μόνον ἐν τοῖς Ἴωσι.

Καταθοινάω, ῶ. Μ. ήσω, καὶ άσω (θοινάω) Κατατρώγω.

Καταθολόω (θολόω). Διόλου θολόω, θολόν, σκοτεινὸν ποιῶ.

Καταθορεύω, Πρὸς τὰ κάτω ἢ κατέναντι τινὸς πηδῶ· = Καταθρώσκω. «ἀπὸ τῶν ἵππων καταθορόντες» Ἡρόδοτ. πηδήσαντες κάτω ἀπὸ τοὺς ἵππους. Ἀπρμφτ. Ἀορ. Καταθορεῖν.

Καταθορυβέω, ῶ. Μ. ήσω (θορυβέω). Θέρυβον ποιῶ κατά τινος, ἀλλὰ καί, προφέρω λέγω τι μὲ θόρυβον, καὶ φιλονεικίαν, μετ' Αἰτιατ. «τὴν ἀπὸ ἀμάξης πομπείαν πᾶσιν καταθορύβει» Νουμήνιος παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. Ιβ΄. 16. ἐπέφερεν, ἢ μετεχειρίσθη κάθε λογῆς ὕβρει, καὶ αἰσχρολογίαις ἐναντίον αὐτῆς. Παρὰ Πολυδ. Β΄. 158. 2) Φέρω ζήτορα τινὰ εἰς συωπὴν διὰ θερύβων, μετ' Αἰτιατ.

Καταθραασύνω, = καταθαρσύνω.

Καταθραύω, (θραύω). Διόλου θραύω, φέρω τι εἰς τρίμματα.

Καταθρέω, ῶ. Μ. θρήσω, (ἀθρέω). = Καθορῶ, καὶ, καταθεάομαι.

Καταθρηνέω, ῶ. Μ. ήσω (θρηνέω). Λίαν θρηνῶ, διά τι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀππιαν. Δυποῦμαι δι' αὐτό. Κακοτυχίζω τινα.

Καταθροέω, Μ. ήσω (θροέω). Πολυδ. Η΄. 154. = καταθορυβέω. Καὶ

* Καταθρυλλέω, ἢ ὀρθότρ. καταθρυλέω, Μ. ήσω (θρυλλέω) = Καταθορυβέω.

* Καταθρυπτος, ον. Πολλὰ ἁπαλὸς, τρυφερὸς, ἢ τρυφηλὸς. Δημπρ' στολισμένος. Ἀθήν. 12, σ. 555. ἐκ τοῦ

Καταθρύπτω, Μ. ὑψω, (θρύπτω, Ἀνμλ.). Λίαν, διόλου θρύπτω, κατασυντρίβω, κατατσακίζω. Ἡμῶν διόλου ἁπαλὸν ἢ εὐθραυστον, ἁπαλύνω, ὥριμον ποιῶ. 2) Μτφρκ. Διόλου ἐκθηλύνω, γυναικώδη, τρυφηλὸν ποιῶ.

Καταθρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Ἀορ. 2. κατέθορον, Ἀπρμφ. καταθορεῖν, (θρώσκω, Ἀνμλ.). = Καταθορεύω· κάτω, εἰς τὸ πέραν πηδῶ, κτην αἰφνιδίαν καταθρώσκειν» Ἡρόδοτ. Μετ' Αἰτιατ.

Καταθυμέω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν, διόλου θύνω. Ξενοφ.

Κατάθυμος, ον, ἡ, καὶ-ία, ον, παρ' Ἡρότ. (θυμὸς) καὶ Ἐπίρ. Καταθυμίος, Ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ καρδίᾳ ὤν· «καταθύμιόν μοι ἐστὶ τοῦτο καὶ «μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.» Ἰλ. Κ. 383. μὴ στοχάζεσαι, μὴ βάλλῃς ποτὲ τὸν θάνατον εἰς τὸν νοῦν σου. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 201. 2) Ὁ κατ' εὐχήν, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ τινας, τὸν ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, ὁ ἀρέσκων τῇ ψυχῇ τινὸς, θυμήρης, εὐάρεστος. Ὁδσ. Χ, 392. Ἡρότ. 5, 39.

Καταθυμορορέω, ῶ. Μ. ήσω. Ζήτ. Θυμορρέω. Τρώγω τὴν καρδίαν μου, τὸν ἐμαυτόν μου, τρώγομαι. «Ζωὴν καταθυμορροῦσι» Τὰ ἀπερίφρητα τὴν ζωὴν μὲ φροντίδας, αἱ ὁποῖαι τρώγουσι τὴν καρδίαν, ὁ χειριάζουσι τὸν ἄνθρωπον. Πυθαγόρ.

Καταθύω, (θύω ἀνμλ.) Θυσιάζω, σφάζω, καταβρώγω. 2) «καταθύσασα τινὰ» ἐπὶ τινος μαγικῆς θυσίας βιάζειν τινά· καταγοητεύειν, κινεῖν αὐτὸν εἰς ἔρωτα, Θεόκριτ. Β΄. 3.

* Καταθωπεύω, ἡμερώνω μὲ κολακείας. Ἀγαθ. βιβλ. ε.

Καταθωρακίζω, Μ. ίσω. Διόλου θωρακίζω.

* Καταί. Σπάνιος Πτ. τύπος ἀντὶ κατά. Ἀπολ. Δύσκ. περὶ Συνιέ. σ. 309, 28.

Καταιβασία, ἡ. Πτκ, ἀντὶ Κατάβασις. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Καταιβασίαι, εἰσὶν αἱ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ· ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ μαγείας γινόμενα φαινόμενα ὡς καὶ Ζεὺς καταιβάτης» ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων.

Καταιβάσιος, ον, «πῦρ καταιβάσιον» πῦρ ἀστραπῆς. Νικητ, Χρον. ΙΘ΄. 5.

Καταίβασις, εως, ἡ, Πτκ. = κατάβασις.

Καταιβάτης, ου, ὁ. Πτκ. ἀντὶ καταβάτης, Ὁ καταβαίνων, καὶ ὁ ἐν βροντῇ καὶ ἀστραπῇ καταβαίνων, «Ζεὺς» ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων. Πκρ' Αἰσχλ. Πρμθ. 359. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς ἰδίας ἀστραπῆς. «καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπεσὼν φλόγαν ἐντεῦθεν τὸ «πληγεὶς καταιβάτης» ὁ αὐτ. κεραυνῷ. Νικήτ. Χρον. ΙΒ΄. 2. 6) «Ἀχέρων καταιβάτης» ὁ Εὐριπ. Βάκχ. 1340. πρὸς τὸν ὁποῖον καταβαίνουν οἱ νεκροὶ· ἢ ὅς τις βαίνει, ῥέει πρὸς τὰ κάτω. 7) «Ἀπόλλων καταβάτης» Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 1416. τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τινὰς διὰ τὴν εἰς πατρίδα αὐτοῦ καταβασιν, ὁ εἰς τὴν πατρίδα καταγόν.

Καταιβάτις, ιδος, ἡ, Ἡ καταβαίνουσα. ἐπίθετ. τοῦ, κελευθος, καὶ οἶμος, παρ' Ἀπολλων. Ῥόδ. καὶ Νόν. ἀντὶ τοῦ, κατωφερὴς· ὁδὸς, κατηφερὴς δρόμος, ἢ ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. 2) Ἐνεργτκ. ἡ πρὸς τὰ κάτω φέρουσα· «σελήνην ἢ τὴν σελήνην καταβιβάζουσα διὰ τῆς μαγείας. Πτκ. πρβλ. καταιβασία.

Καταιβατός, ἡ, όν. Πτκ. ἀντὶ, καταβατός· Δι' οὗ καταβασις ἀνθρώποις ἐστὶ· δι' οὗ δύναταί τινὰς νὰ κατέβῃ. Ὁδυσ. Ν. 110. «Θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποιτε.»

Καταιγάω, Ἐπίρ. (καταίσσω) Μετ' ὀρυῆς καὶ βίας τρέχω κατά τινος. Ἀπολλών, Ῥόδ. Α΄. 64.

Καταιγιδώδης, ες. (καταιγὶς, εἶδος). Ὅμοιος τῇ καταιγίδι.

Καταιγίζω, Μ. ίσω (καταιγὶς) Καταιγίδα πρέξενῶ. Ἐφορμῶ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κατά τινος, «ἔρως με καταιγίζει μὲ ταράσσει, ἐφορμᾷ μὲ βίαν ἐπάνω μου. Πτκ. Ταράσσομαι, φέρομαι τριγύρω καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὰς καταιγίδας, καὶ τριαυμίας» ὅθεν

Καταίγιος, ον = καταιγιδώδης· ἀμφ.

Καταιγὶς, ίδος, ἡ (αἴθω, 2) ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος, ἥτις φέρεται ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· ἀνεμοζάλη, ἀνεμοστρόβιλος, ὡς τὸ, Λίγις. Ζήτ. «ἁπαγίζω» ὁ Ἀριστοτέλ. Κοσμ. «Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν πίπτον ἐξαίφνης.» 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ζάλη, (φουρτοῦνα) χειμὼν· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «καταιγὶς πραγμάτων.» Νικήτ. Χρον. Γ΄. 7. καὶ «καταπόνων.»

Καταιγισμός, ὁ· Ὁ Ἐπίκουρος ἐκάλεσε τὸν σωματικὸν πρὸς ἡδονὴν ὁρμητισμὸν αὐτοῦ. Ἀπὸ παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, Χειμῶνες, ἢ ζάλη τοῦ ἀέρος, φουρτοῦνα· = Καταιγὶς.

Καταιδέω, εῖ. Μ. ήσω (αἰδέομαι) Καταισχύνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταντροπιάζω· »κατήδεσαν αὐτόν·« παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἡσυχ. »τῶν καταιδέσαι δυναμένων« Ἡλιόδ. Δ'. πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ διὰ τῆς αἰσχύνης καὶ ἐντροπῆς. 2) Μέσ. καταιδέομαι, Μ. ἐσομαι· αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἔμπροσθεν τινός. ὅθεν τὸν σέβομαι· »τινὰν φέρω, ἢ ἔχω σέβας, καὶ αἰδῶ πρὸς αὐτόν. Ἀρστφ. Νεφ. μετανοῶ ἐπί τι.« »τινι

Καταιθαλόω, ῶ (αἰθαλόω). Καίω τι, ὥστε γίνεται αἰθάλη, στάκτη, σποδός, ἁλείφω τι μὲ τὴν αἰθάλην, καὶ τὸ κάμνω μαῦρον. Ἀρστφ. Ὄρν. Η 234. 1240. 2) Φοβίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ. Ἀρστφ. Ὄρν. 1253.

Καταιθύσσω, Μ. ύξω. Λίπ., πάνυ αἰθύσσω. συννπκμ., Ἀνοῖξεν ἐπὶ τὰ κάτω· ὅθεν ὁ Πούχ. »κατέθυε, ὄμβρος, ὁ καταιθύσσων·« ἐκ τινος Τραγικοῦ. »πλόκαμοι νῶτον καταιθύσσον.« Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 147. ἐκμάτιζον περὶ τὸν νῶτον. μεύδιανός τεὰν καταιθύσσει ἐσθίαν· αὐτόθ. Ε'. 13. καθαρός, γαλήνιος περιαστράπτει, καταφωτίζει τὸν οἶκον, τὴν φαμιλίαν σου.

Καταίθω, (αἴθω). Κατακαίω, κατακαίω, κατακαίω. 2) Μτφρτ. Γεμίζω μὲ ἤχους καὶ κραυγάς. Κάμνω νὰ ἀντηχῇ. καὶ να ἀντικρυτῇ Λυκόφρ. 249.

Καταικίζω, Μ. ίσω (αἰκίζω). Κακῶς μεταχειρίζομαι, καὶ διὰ τῆς κακῆς μεταχειρίσεως δυσμορφόω. Καθόλου, ἀφανίζω, ἀγνώριστον ποιῶ, ἐπὶ κακισμένων καὶ σκουριασμένων ὅπλων. Ὀδσ. Π, 290. Τ, 9. Ζήτ. Αἰκίζω.

Καταίκισις, εως, ἡ· Συμφωνία, συγκατάθεσις, ἔπαινος, 2) ὑπόσχεσις. 3) ἐγγύησις, ἀρραβών· ἐκ τοῦ

Καταινέω, Μ. έσω. Πτ. ήτω (αἰνέω, Ἀνμλ.) συγκατατίθημι, στέργω, συμφωνῶ, ἐπαινῶ, Ἡρόδ. Γ'. 53. »καταινέσαντος τοῦ παιδὸς ἐπὶ τούτοισι.« Ἀντδτ. Ἀναίνομαι. Συγκατανεύω, δίδω τὸν λόγον μου. Ὑποσχομαι »τινὶ τὶ« ἄλλα καὶ μετ' Ἀπρμφ. Πίνδρ. 3) Ἱστρ. Δίδω τὸν λόγον μου, ἐπὶ ὑπανδρείας· ἀρραβωνιάζομαι. 4) »Καταινεῖν τινα τοῦ γένου Κηρύττω, ἀποφαντίζω, ἐκλέγω τινα ἀρχηγόν. Ἀνδλγ.

Καταίξ, ικος, ἡ (αἴξ.). = Καταιφής· »Θοὴ βορέης καταίξ· »παρὰ Σουϊδ. »πάνυμος καταίκες·« Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1376. (ᴗ—, Γενκ. ᴗ—ω)

Καταιονάω, καὶ, —έω, ῶ. Μ. ήτω, (αἰονάω) χύνω ἐπὶτι· καταβρέχω· ὅθεν

*Καταιόνημα, τό. Τό χυθέν, τὸ ὡς ἰατρικὸν χυνόμενον ὕδωρ. Αἰλ. ἰδ. ξ. 8, 22.

Καταιόνησις, εως, ἡ· Κατάχυσις, καταβρεξις.

*Καταιρέω, Ἰων. ἀντὶ Καθαιρέω. Ἡρδτ.

Καταίρω, Μ. αρῶ, (αἴρω, Ἀνμλ.) Κυρίως, φέρω κάτω, = κατάγω· 2) συνηθως ὅμως οὐδετ. ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι, καταβαίνω, εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχομαι, ἀράζω. Πολυβ. Ε'. »κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου εἰς Κόρινθον· καὶ αὐτὸ τοῦ καταλύω, κοιμῶμαι, φθάνω, ἔρχομαι εἰς τόπον τινά, ἢ εἰς τὸ κατάλυμα καὶ στρατοπεδεύω, ἀναπαύομαι.

Κατ' αἶσαν, κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον. Ἰλ. Γ. 59.

Καταισθάνομαι, Μ. σθήσομαι. Ἀπδτκ Μέσ. (αἰσθάνομαι, Ἀνμλ.) = Αἰσθάνομαι κατ' ἐπίτασ. Σοφοκλ.

Καταίσιμος, ον, = αἴσιμος. Ἡσύχ.

Καταισιμόω, ῶ· ὡς τό, ἀναισιμόω. Λεξήν. Γ. »καταισιμοῦν πῶμα·« κατεξοδεύειν, σίτειν ὄλον. Ἴσως ἀπὸ τοῦ αἶσα. Τὸ ἁπλοῦν αἰσιμόω οὐδαμοῦ εὑρηται.

Καταίσιος, ον, = Αἴσιος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598. »ἔργον οὐ καταίσιον.«

Καταίσσω, Μ. ίξω (αἴσσω). Μετ' ὁρμῆς πέφτω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐναντίον τινός· ἰρημιζομαι, πηδῶ, ῥίπτομαι κάτω· ἀντίθ. τῷ ἀναίσσω· 2) Μτβτκ. Διαπερῶ μὲ βίαν, διατρέχω, περῶ ὡς ἀπειτῶν, μὲ μεγάλην ταχύτητα καὶ ταραχήν· μετ' Αἰτκ. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀμμων. »γῆρυν φρονίσι κόσμου ἅπαντα καταίσσουσα ἀοῖσι·« (Ἐπτ. υ——, Ἀττ. συνδ. υυ—)

Καταισχυμμός, ὁ (καταισχύνω). Ἐντροπή, ἐντρόπιασμα· τὸ διὰ ὑβριστικῶν ἢ ἀνειδιστικῶν λόγων ἐντρέπεσθαι ποιεῖν τινα. Ἡλιόδ. Ἀλεξ.

Καταισχυντήρ, ῆρος, ὁ· Ὅστις καταισχύνει, ὑβρίζει, ἐντροπιάζει τινά. Καὶ

*Καταισχυντής, οῦ, ὁ, Αἰσχύλ. = τῷ ἀντρ. ἐκ τοῦ

Καταισχύνω, (αἰσχύνω). Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. Ὀδυσ. Ω, 507. »πατέρων γένος« καὶ 812. »ἄδικα« Ὀδσ. Π, 293. Τ, 12. Παρὰ Πινδρ. Ὀλ. 10, 10. »Ἀμὸν καπήτχυιε βαθὺ χρέος« »Μὲ ἐπέπληξε, μὲ ἔκαμε νὰ ἐντραπῶ διὰ τὸ μέγα χρέος μου. Προξενῶ ἐντροπὴν εἴς τινα, δεικνύομαι ἀνάξιος αὐτοῦ »τινὰν« Ξενῳ. Ἀνβσ. 3, 2, 14. Ἀλλὰ καὶ καταιτχύνω τινα, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ. Πλάτ. Πολιτ. σ. 268. D. Μέπως, καταισχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἀτιμάζομαι. Συντέλλομαι ἀπό τινα, μετὰ Αἰτιατ.

Καταΐσχω, ἐκ Ὀδυσ. Ι. 122. Πτκ. ἀντὶ Κατίσχω, Κατ' ἔχω

Καταιτιάομαι Μ. ά'σομαι. Ἀπδτκ. Μέσ. (αἰτιάομαι). Ὑπὸ αἰτίαν βάλλω τινά, κατηγορῶ· ῥίπτω σφάλμα τε ἐπάνω εἰς τινα· ἔσχον ποιῶ ἔνοχόν, μέμφομαι. Ἐν τῷ Πδτκ. Ἀορ. 1. καὶ ἐν Πδτκ. σημασ. »καταιτιαθείς· Ὁ κατηγορηθείς ἐγκληθείς. Θκδ. 6, 60.

*Καταίτιασις, εως, ἡ. Οὐσιστ. τοῦ προτέρ. Μαρι. Ἀντ. σ. 16.

Καταΐτυξ, υγος, ἡ. Εἶδος περικεφαλαίας καταφερούς, ὡς πρὸς τὴν ὠλισθαίνουσα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν ὁρμὴν (γιουρούσι) τῆς μάχης, διὰ τὸ χαμηλὴν καὶ ἄνευ φάλου καὶ λόφου εἶναι. Ἰλιάδ. Κ, 258. «— ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε τευχεΐην, ἀφαλὸν τε, καὶ ἵππιον· τῆς καταΐτυξ κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.» ἀπὸ τοῦ, κάτω καὶ (τεύχω) τετύχθαι. ὡσανεὶ κάτω τευκτή.

*Καταιχμάζω, Μ. άσω. (αἰχμάζω) Καταφρονῶ, καταισχετιάζω, καταπτύω.

Καταιωρέομαι, ὡς Παθτκ. (αἰωρέω) Αἰωροῦμαι, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὸν ἀέρα πλέω, κρέμαμαι. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 225. »Θύσανοι δὲ κατηωρέοντο φαεινοί

Καταναγχάζω, Μ. άσω. (καγχάζω) Καταγελῶ, μεγάλως καγχάζω, γελῶ, μετὰ Γενικ. Ἀνθολ.

* Καταπάμεν, Δωρικ. καὶ Λακων. ἀντὶ καταπαῆναι, ἐκ τοῦ καταπαίω.

Καταπαίδω, Πτκ. ἀντὶ καταπαίω. Ὀρφ. Ἀργ. 569. ἀμφ.

*Καταπαίεμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἐνεστ. Ἐνεργ. ἀντὶ καταπαίειν, ἐκ τοῦ καταπαίω. διάφορος ἀναγν. ἐν Ἰλ. Η, 408.

Καταπαίνω, (καίνω) = καταπαίνω, φονεύω· ἐξαιρ. κατὰ Σεπτ. Ἀναβ. Γ'. κ. 2. κ. λ. π. ἐν συχνῇ χρήσει.

Καταπαίριας, ον. Θανατηφόρος· = καίριος Ἰλ. Λ, 439. «Ὃ οἱ αὖτι βέλος κατακαίριον ἦλθε.» ὅπου ἄλλιον διτταμένος «Κατὰ καίριον.» ἀνγν. ἵνα ἡ «Εἰς καίριον τόπον ἦλθεν.»

Καταπαΐω, Ἀττ. πᾶω, Μέλ. αύσω, Ἐπικ. Ἀόρ. 1. κατέπηα. (καίω, Ἀνμλ.) Διόλου καίω. Ἰλιάδ. Ι, 211. «Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πύρ ἔκαθ.» ἀφ' οὗ ἐκάησαν τὰ ξύλα, ὑφ' οὗ ἔγινεν ἡ φωτιά. Πέρ' Ὁμρ. ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ καταλύσεως τῶν θυσιῶν, καὶ τῶν νεκρῶν σωμάτων, «Ἐκαίετο». Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. 1. ἀντὶ καταπεῖται. Ὀδσ. Λ, 74. ἔσω

*Καταπεκαυμενίτης, ου, ὁ. «Οἶνος» Ὁ γινόμενος εἰς τὰς ὑπωρείας Ἡφαιστείων ὀρῶν. Στρβ. Ζ. Δαυΐδ.

Καταπελέω, ῶ. (πελάω, Ἀνμλ.) Κράζω τινά πρὸς τὰ κάτω, ἔξω, ἢ πρὸς ἐμέ. 2) Πρὸς ἐπιστροφὴν καλῶ, ἢ πρὸς βοήθειαν.

Καταπελλύνω. Διόλου, πάνυ πελλύνω, Καθωρμίζω, σταλίζω.

Καταπέλυμμα, τό. Σκέπασμα, πάλυμμα. ἐκ τοῦ

Καταπέλυτω, Μέλ. ψω. (πελύτω) Διόλου πελύτω, σκεπάζω, κρύπτω. 2) Διὰ προφάσεων κρύπτω τι. ὅθεν

Καταπέλυσις, ἡ· Τὸ κρύπτειν, σκεπάζειν τι. 2) Πρόσχημα, προφασις.

Καταπεμφρόω, (καμαρόω). Παρ' Ἡσυχ. Καταπαρύνω. λίαν καμφρένω· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. κυρίως δὲ, ποιῶ τι καμπρωτὸν· καμάρι, ὅλον ποιῶ.

Καταπεπάμπτω, Μέλ. μψω. (κάμπτω) Πρός τα κάτω κάμπτω, λυγίζω· κυρτόν, καμπύλον ποιῶ, καμπουρόνω. Πλάτ. Τίμ. ὁ δὲ Στρβ. Ε'. «Τοὺς δὲ νόμους συνιόμῳ λίθῳ καταπεπαμφθέντας.» καὶ ἀλλαχοῦ »ψαλίδας καταπεπαμφθέντας·« ἐπὶ κυρτῶν, καμαρωτῶν, ἤγουν καμάραν, ὅλον ἐχόντων τοίχων, κ. τ. τ.

Καταπέπαμψις, εως, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω κάμψις, λύγισις, κύρτωσις.

Καταπαπηλεύω (καπηλεύω). Πάνυ, διόλου καπηλεύω, πωλῶ ὡς καπηλος. 2) ιουδαΐζω.

Καταπάρδιος, ον (καρδία). Ὁ πρὸς τὴν καρδίαν, ἢ κατὰ τὴν καρδίαν ὤν, ὁ ἐως εἰς τὴν καρδίαν φθάνων. »καταπάρδιος πληγή.« Ἡρωδιαν. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Ἐπίρ. Κατὰκαρδα. 2) = καταθύμιος. Καθὼς θέλει ἡ καρδία τινός, ἢ ἐπιθυμία του.

Καταπάρπιον, τό· = Καρπός. Ἡ φλοῦδα, τσέφλα τοῦ καρποῦ· ἐκ Θεοφρ. ἀμφ.

Καταπάρπος, ον (καρπός). Καὶ Ἐπίρ. καταπάρπως. Καρποφόρος, πλήρης, γεμάτος καρπῶν. Πλούσιος· ὅθεν

Καταπαρπόω, ῶ. Θυτέαν καὶ ἐξέρτ. ἐκ καρπῶν καταπαίω, καταφλέγω· παρὰ τοῖς Ο', ὡς καὶ τὸ, ὁλοκαρπόω· ἀντὶ, ὁλοκαυτέω· ὅθεν

Καταπάρπωσις, εως, ἡ· Τὸ θυσίαν καταπαίειν, καὶ τὸ κεκαυμένον ἱερεῖον· ἐπὶ θυσιῶν ἐκ καρπῶν· παρὰ τοῖς Ο', ὡς καὶ τὸ ὁλοπάρπωσις, καὶ, ὁλοκάρπωμα, ἀντὶ, ὁλοκαύτωμα. 2) Ἡ στάκτη τῆς κεκαυμένης ἐκ καρπῶν θυσίας.

*Καταπαρυκεύω, Συνέσ. σ. 2. »ἡ μαγειρικὴ καταπαρυκεύουσα.« Διὰ τεχνικῶν μέσων κατασκευάζω τρόπιμα τὰ φαγητά.

Καταπάρφω, (πάρφω). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 80. καταξηραίνω 2) Μτφρ. καταναλίσκω, καταπράσσω, Ζήτ. ἐν τῷ, πάρφω.

Καταπασσα· = πάσσα.

Καταπαυμα, τό (καταπαίω). Τὸ ἀναμμένον, καταπεπαυμένον, πυρκαϊά, ἢ τὸ καταπαίομενον, φυλάς. 2) καὶ ἡ ἐκ τοῦ καυσίματος γινομένη φυσκελίς. Δουκιαν.

*Καταπαυματόω. Βάλλω εἰς φωτίαν, ἀνάπτω, καταπαίω.

Καταπαυσις, εως, ἡ (καταπαίω). Τὸ καταπαίειν.

Καταπαύτης, ου, ὁ. Ὁ καταπαίων.

Καταπαυχάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. Ἀπδτκ. Μέσ. (παυχάομαι)) μετὰ Γενικ. καυχῶμαι κατά τινος. Καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαι τινά.

*Καταπαύω, δίδει χρόνους εἰς τὸ καταπαίω.

Καταπεάζω, Μ. άσω = Πεάζω.

*Καταπεαίνω = τῷ πργμν. Αἰλιαν.

*Καταπεῖται, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. Ἐνεργτ. τοῦ ρμτ. καταπαίω, Ὀδσ. Η, 533. Λ, 46.

Καταπειέμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, καταπαίειν, καταφλέγειν. Ἰλιάδ. Η. 408. ἔνθα ὁ Wolf καταπιέμεν, ἄλλοι καταπαιέμεν, ἀναγνώσουσι.

Καταπείμαι, Ἀπδτκ. Μέσ. ἐκτός τοῦ Ἐνεστ. καὶ Πρτ. ἐν τῷ Μέλ. μόνον χρήσιμοι (κεῖμαι, Ἀνμλ.) κάτω κεῖμαι, κεῖτομαι, καταπείτομαι = κε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθέλωμαι α) ἐπὶ ἀσθενῶν, ὅταν τὸ ἐν τῇ Συνῇ. κατάκειταῖ ὁ ἀσθενής. β) ἐπὶ τῶν ἄρτων ἐσθιόντων, ὅ ἐστι, καθημένων ἐν τῇ τραπέζῃ. Πλάτ. πολ. Β'. «ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι· καὶ Συμπος. 2. «δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο·» καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐξαπλωμένος, καθεύδω, ἢ κάθημαι. Ἰλ. Ρ. 677. καὶ Ω. 10. 3) Κεῖμαι κρυμμένος, Ὀδύσ. Τ, 439. Κεῖμαι φυλαγμένος, εὑρίσκομαι. Ἰλ. Ω. 527. Ἡσιόδ. 306. ὅθεν 3) Κεῖμαι ἐξαπλωμένος, κάθημαι ἀργός, εἶμαι ἀφρόντιστος, περὶ οὐδενὸς μέλει μοι. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', ἀ. 14. 4) «Τὸ κατακείμενον· Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ παραθαλάσσια κείμενον.

Κατακείρω, Μέλ. -ερῶ (κείρω). Κατακόπτω, κατακουρεύω 2) Συνῇ. = κατακαλίσκω, καταδαπανῶ, μὲ τὴν ὁλότην κόπτω· διόλου φαίρω, πρὸς ἀφανισμὸν κόπτω, λεηλατῶ, «βίοτον, εἶκον, μῆλα» Ὀδύσ. Δ. 686. Χ. 36. Ψ, 356. Ἰδὲ εἰ τῷ, Κείρω. Ἀριστμ. 4.

Κατακείω, = κατακαίω. Ἰδὲ ἐν τῷ κέω. 2) (κεῖω) Ἐρετικὸν ἐκ τοῦ κατάκειμαι. Ἐπίτομῶ, θέλω νὰ πλαγιάσω. Καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κατάκειμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ. Ἰλ. Ω. 527. Ὀδύσ. Η. 188. «νῦν μὲν ἀλισμένοι κατακείρετε οἶκαδ' ἰόντες» καθευδήσατε, κατακοιμήθητε, πλαγιάσατε νὰ κοιμηθῆτε. «κακείοντες» ἀντὶ κατακείοντες. Ὅμρ.

*Κατακεκαυμένη, καὶ — μενίνη, ἀ. Ζ. κατακαίω.

*Κατακεκραάκτης, ου, ὁ (κατακράζω). Ὁ κατακραυγαστής, ὁ μὲ τὰς φωνὰς του καταπιέζων τοὺς ἄλλους. Ἀρστφ. Ἱππ. 305. κατὰ Herm. καὶ Dind.

Κατακελευσμός, ὁ· Προσταγή, μεγαλόφωνον φώναγμα, φωνή, κραυγὴ ἐγκαρδιωτική καὶ διεγερτική, ἐγκαρδίωμα· ἐκ τοῦ

Κατακελεύω, (κελεύω). Προστάζω, παραγγέλλω, μεγαλοφώνως κελεύω, ἐγκαρδιόνω, διὰ κραυγῶν ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ. Δίδω τὸ σημεῖον (τὸ τάκτικον) εἰς τοὺς κωπηλάτας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 208. Ἰδ. Κελευστής· ἐκ τοῦ

Κατακελευστής, Ὁ κατακελεύων, ὁ τὸ σημεῖον τοῦ κωπηλατεῖν (τὸ τάκτον) δίδων, τοῦ νὰ κωπηλατῶσι ὁμοῦ. ἀργότερα, ἢ ταχύτερα.

Κατακενόω, ῶ, Δίαν κενόω.

Κατακεντάνυμι, Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ κατακεντῶ. Διατρυπῶ πέρα πέρα τρυπῶ, συμβλίζω· διόλου κεντῶ, φονεύω, τιτρώσκω. Δευτερον. Φιλόπ. Ζ. ὅθεν

*Κατακεντάω, Κκί

*Κατακεντέω, Μ'. ήσω (κεντέω) Ἰδ. Κατακεντάνυμι.

Κατακέντημα, Τό· τὸ τιτρώσκειν, συμβλίζειν, διατρυπᾶν. 2) τὸ διατρυπηθέν, τρωθέν, συμβλισμόδε, ἢ τρύπα. Πλάτ. Τίμ.

*Κατακεντίζω, Μ. ίσω, = Κατακεντέω. Διατρυπῶ, κατατοξεύω, τρυπῶ, πυκτόνω μὲ τὴν σοῦγλαν. Αἰλ. Ἰδ. ζ, 7, 8.

Κατακεντρόω, ῶ (κεντρόω). Διὰ τοῦ κέντρου κεντῶ, κτυπῶ, συμβλίζω· καλύπτω τὰ μὲ κέντρα, ἢ ποιῶ τι κέντρα ἢ μυτηρὰς ἄκρας ἔχειν. Διόδ. Σικ.

Κατακέομαι, = κατάκειμαι

Κατακεράννυμι, Μ. άσω, (κεράννυμι, Ἀνωμ.) Μιγνύω, ἀναπτόνω, συγκεράω, μετριοπάθειαν ποιῶ τὴν δύναμιν τινος διὰ τινος μίξεως· ὅθεν

Κατακέρασις, εως, ἡ· Μίξις, μετρίασις ἰσχυροῦ τινος.

Κατακερασταικός, ἡ, όν· Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατακέρασιν, μίξιν· ἐπικερασταικός.

*Κατακερκνοβολέω, (βάλλω) = τῷ ἑπτμν.

Κατακεραυνόω, (κεραυνόω). Ῥίπτω τι κάτω διὰ τοῦ κεραυνοῦ, κτυπῶ, φονεύω μὲ τὸν κεραυνόν.

*Κατακεράω, Δίδει χρόνους εἰς τὸ κατακεράννυμι.

Κατακερδαίνω, Μ. ανῶ, καὶ ήσω (κερδαίνω). Ἔλεγεν κέρδους ἀμελῶ, παραβλέπω, ἢ ὀλίβω τι. Ξενοφ. Οἰκον. Δ'. 7.

Κατακερματίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ττῶ (κερματίζω). Κατακόπτω τι εἰς κέρματα, μικρὰ μέρη, καταβραύω, κατακομματίζω, καταδιαιρῶ, μερίζω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια· ἐπὶ δὲ μεγάλων νομισμάτων, ἀντὶ τοῦ, χαλκῶ, μεταλλάττω αὐτό· δίδω π. χ. μίαν δραχμὴν, καὶ λαμβάνω λεπτά. Δίδω ἕνα γρόσι ἢ φλωρίον, καὶ λαμβάνω μικρὰ, παράδες ὁηλ. ἢ τι τοιοῦτον Ἰδὲ κέρμα.

Κατακερτομέω (κερτομέω). Λίαν, διόλου κερτομέω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω· μετὰ Αττκ. καὶ Ἰων. Πολυαιν. Α'. λδ'. 2, Σπανίως μετὰ Δωτ.

Κατακεφάλα, Ἐπίρ. ἀντὶ, κατὰ κεφαλῆς· ἀμάποδα, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήντερον ἢ πρὸς τὰ κάτω. Γεωπον. Γ'. 30. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κεφαλήν.

Κατεκεχύαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατακέχυνται.

Κατακηδέμεν, ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἐνστ. ἐν Ἰλιάδ. Η. 409. ἀντὶ, κατακαίειν.

Κατακηλέω, ῶ, Μ. ήσω (κηλέω). Κατασαγεύω, κατασγοητεύω, καταπραύνω, καταθέλγω· κηλεῖσθαι γὰρ λέγεται, τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι. 2) Ἰατρεύω, θεραπεύω δι' ἐπῳδῶν· ὅθεν

Κατακηλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακηλεῖν, καταθέλγειν.

*Κατακήομεν, Ἐπκ. 1, Πλαντν. Τπτκτ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥήμ. Κατακαίω, ἀντὶ κατακήωμεν, Ἰλ. Η, 333. «πάρ' κατακήομεν αὐτούς.»

*Κατακηπεύω = κηπεύω.

Κατακηρόω, ῶ (κηρόω). Διόλου κηρόω, περικαλύπτω μὲ τὸ κηρίον, κηρόνω. Ἡρόδοτ. Α'. «κατακηρώσαντες τὸν νέκυν χρῷ κρύπτουσι» καθὼς π. χ. τὴν σήμερον κηρόνουσι τὰ αὐγοτάριχα, οὕτω καὶ οἱ Πέρσαι ἐκήρωναν τὰ νεκρὰ σώματα, ἵνα μὴ σήπωνται. Βαλσαμόνω.

Κατακηρύσσω, καὶ Ἀττκ. —ρύττω Μ. ύξω (κηρύσσω). Διὰ τοῦ κήρυκος εἰδοποιῶ, φανερόνω, ἢ προσπάζω, ἀπαγορεύω τι. 2) Πλούταρχ. εἰς Σύλ. Παράλ. «ὃς ἐν φανερῷ ποτὲ τοῦ δήμου περιεστῶτος, οὐσίαν μεγάλην ὠνησάμενον τιμῆς τῆς τυχούσης εἰς ἕνα τῶν φίλων ἐκέλευε κατακηρύσσειν» ἐπὶ τοῦ κήρυκος (τελάλι) ὁπόταν πωλεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιβεβαιῶν λέγει, ὅτι ἐπωλήθη τὸ πρᾶγμα διὰ τόσην τιμὴν εἰς τὸν δεῖνα, ὡς τὸ τῆς συνῇ. «καλὰ πωλημένον εἰς τὸν δεῖνα.»

Κατακήρωσις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ κηροῦ περικάλυψις, ἔλειψις.

Κατακιδνάω, ῶ. Μ. ήσω. Τό κιδνᾶν κατ' ἐπίτασιν· ὅθεν

*Κατακίδνησις, εως, ἡ. Τό κίδνησις κατ' ἐπίτασιν.

Κατακιρνάω, ῶ (κιρνάω, Ἀνωμ.) Καὶ

*Κατακέρνημι, Πτκ. ἀντὶ κατακεράννυμι.

Κατακισσηρίζω, Μ. ίσω (κισσηρίζω). Τρίβω, ἢ τελειόνω, υαλίζω τι μὲ τὴν κίσσηριν, ἐλαφρόπετρα.

Κατάκισσος, ον (κισσός). Πλήρης κισσοῦ· περικεκλωμένος, γεμάτος ἀπὸ κισσόν. Ἀνακρ. ς'.

Κατακλίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Προσκοιτοῦμαι, κοιμοῦμαι (κάμνω τσαπίσματα). = ἀκλίζομαι κατ' ἐπίτασιν.

Κατακλάζω, Μ. ξω. Δωρικ. ἀντὶ κατακλῆζω. Κατακλείω, κλειδόνω, ἀσφαλίζω. Θεόκριτ. 18, 5. Η', 84. «νῦν ἴκα Τυνδαρέω κατεκλῄξατε τὰν ἀγάπατον μναστῆσας Ἑλέναν ὁπεώτερος. Ἀτρέως υἱέος ἀντὶ τοῦ κατέκλεισε μετ' ἐαυτὸν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον

Κατακλαίω, Ἀττκ. κλάω, Μ. κλαύσομαι (κλαίω, Ἀνωμ.). Λίαν κλαίω, ὀρηνῶ. 2) Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 66. «Ὃν τινα οὐ κατέκλαυσε» τὸν ὁποῖον οὐ διήγειρεν εἰς θάρρος· ὅπου ὁ Ἐρρίκ. Στέφαν. «Οὐ κατέκλαυσε ἀνέγν. 3) «Μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν». Ἀρίστων. Ἐπίστ. Γ'. 24. καὶ Α'. 23. Θέλεις νὰ κλάψῃς ἔμπροσθεν ἡμῶν.

Κατάκλασις, εως, ἡ (κατακλάω). Κατατύπτησις, θραῦσις, κατατσάκισμα· ὁ ἀγμός. 2) Παρ' Ἱπποκρ. Στρεβλότης, στράβωσις, στραμβόλισμα. 3) Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΑ'. 23. ἔστι διάφορον τοῦ, Ἀνάκλασις· ἐκεῖνο μὲν σημαίνει τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴν μετὰ τὸ κτύπημα σωματός τινος, ἢ τὸ Ἀνακρούημα· τοῦτο δὲ, τὸ πρὸς ἄλλο τι σῶμα κτύπημα καὶ τὸ μετὰ ταῦτα συντρίμμα καὶ διασκορπισμόν. Ἐπὶ τῶν ἀπτίνων τοῦ ἡλίου.

Κατακλάσσεις, εως, ἡ (κατακλαίω). Τὸ κατακλαίειν.

*Κατακλαύω, Μ. αύσω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ — κλαίω.

Κατακλάω, Μ. άσω (κλάω, Ἀνωμ.). Διόλου θραύω, κατατραύω, συντρίβω, κατατσακίζω. Ἰλ. Ν. 508. «κατεκλάσθη δ' ἐπὶ σακλῷ ἔγχος». 2) Μτφρ. Ἐγγίζω, εἰς συμπάθειαν διεγείρω, παραινῶ. «Ἐμοὶ κατεκλάσθη ἦτορ». Ὀδύσ. Δ. 538. ὡς τὸ τῆς συνῇ. «Ἐτσακίσθη, ἢ ἀράγισεν, ἐπόνεσεν, ἔκοψη ἡ καρδία μου. Συγκάκις ἐν Ὀδύσ. καὶ μετὰ προσκειμένης Γεν. «Ἡμῖν κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δειστάντων». Ι, 256. Ἐπὶ λύπης, ἢ καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως. Καλλίμ. εἰς Δῆλον, 102. Παρὰ τοῖς Μτγνστρ. καθόλου = Ἀδυατίζω, ἀτονίζω, κατανέπτω, ἐκθηλύνω, ἀπαλύνω. (Τὸ α ἐκ' ὀλιγοτοὺς χρόνους βραχύ.)

*Κατακλάω, Ἀττκ. ἀντὶ Κατακλαίω. (υυ – –)

Κατακλείζω, Ζήτ. Κατακληίζω.

Κατακλείς, εἴδος, ἡ (κλείς). Εἶδος κλειδαριᾶς, κλειδωνιᾶς, ἢ κλειδότρυπας. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 154. 2) Κατὰ Πελυδ. ἡ σύνδεσις, κλεῖσις τῆς ὠμοπλάτης μετὰ τοῦ στήθους. Ὁ Ἡρώδιαν. Δ'. 13. ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸ, Σφαγή. 3) Παρὰ Κυπρ. Ἀττικ. Θ'. 18. Ἡ σφραγὶς, τὸ τέλος, ἢ ἀπόφασις.

Κατάκλεισις, εως, ἡ (κατακλείω). Τὸ κατακλείειν, κλείδωμα, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα· καὶ

Κατάκλειστος, ον. Ὁ κατακεκλεισμένος, ἀσφαλισμένος, φυλακωμένος· καὶ ὁ ἄξιος τοῦ νὰ κλεισθῇ, νὰ φυλαχθῇ· ἐκ τοῦ

Κατακλείω (κλείω). Διόλου, ἢ πανταχόθεν κλείω, κλειδόνω, περικλείω, κλείω τινα μέσα εἴς τι, π. χ. εἰς τὸ τεῖχος (εἰς τὸ κάστρον), καὶ πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. «Κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἅρμα» «νόμῳ κατακλείειν» διὰ νόμου ἐντός ὁρίων τινῶν κατέχω, ἀναγκάζω, βιάζω. Δημοσθ. Φιλπ. 1, 33. σ. 49, 15. 2) Μτφρ. Ἀποφασίζω, ἐπισφραγίζω, τελειόνω.

Κατακληίζω, Μ. ίσω. Ἰων. Ἰωνικ. ἀντὶ, κατακλείω, καὶ, κατακλείζω. Κλειδόνω διόλου, κατακλειδόνω, περικλείω. 2) Διόλου, πανταχοῦ, ἢ πάνω κλείζω, περίφημον ποιῶ· ἐξ ὑμνων ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Κατακληίς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κατακλείς. Τόπος ἔνθα κλειόμενοι, φυλακή. Καλλίμ.

Κατακληροδοτέω, ῶ. Μ. ήσω (κληροδοτέω). Διὰ τοῦ κλήρου δίδω, διαμοιράζω, = κατακληρουχέω.

Κατακληρονομέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρονομέω). Διὰ τῆς κληρονομίας λαμβάνω, ἀποκτῶ, κυριεύω τι ὡς κληρονομίαν, ἢ ὡς κληρονόμος. β) Ποιῶ τι εἰς κληρονομίαν, ὡς κληρονομίαν δίδω, 2) Καταληρόω, διαμερίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Κατακληρουχέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρουχέω). Μὲ κλήρους διαμερίζω· λέγεται ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς διαμοιράσεως γῆς τινος ὑπὸ τῶν ἀποικιῶν κυριευμένης. Ὁ Διόδ. Σικ. ἐν Ιβ'. 2. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τὸ κατακληρόω. 2) Μὲ κλῆρον λαμβάνω, λαμβάνω εἰς κληρουχίαν.

Κατακληρόω, (κληρόω). Διὰ τοῦ κλήρου με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ρίζω, μοιράζω. Μέσως κατακληροῦμαι, διά τοῦ κλήρου ἐκλέγομαι· ἢ λαμβάνω, περιωσι εἰς μερίδιόν μου διά τοῦ κλήρου.

Κατακλησία, καί, κατάκλησις, ἡ (κατακλέω). Ἡ συγκάλεσις τῶν πολιτῶν, τῶν εἰς τούς ἀγρούς ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων. Τοιοῦτον ἐστί καί τό «κατάκλητος ἀλίαν· σύναξίτε τοῦ πλήθους. Πλ. Ἡρακλ. Ὀρκ Ἀμμών. ἐν Α. Βακλησία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατακλησία, ὅταν τῶν μειζόνων τι δέῃ πρᾶγμα ἐπιφέρειν, κατακλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων.

* Κατάκλησις, εως, ἡ. Ἰδ. αὐτρ.

* Κατάκλητος, ον (κατακαλέω). Συγκαλεσμένος.

Κατάκλιμα, τό· Παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΕ'. 5'. 3. ἡμαρτ. ἀφάγ. ἀντί, περιάλειμμα.

Κατακλιτής, ές (κατακλίνω). Ὅστις κεῖται εἰς τήν κλίνην, κατάκειτος, ἀσθενής, ἐξαιρτ. ὅστις κάθηται εἰς τήν τράπεζαν, καί τρώγει. 2) Ὁ ἔχων κλίσιν, κατωφερής, κατηφορικός.

Κατακλινοβατής, ές. Λουκιαν. Τραγοπ. 197. Ἡ περί τούς κραββάτους ἐρχομένη, ἡ μέρουσα τούς ἀνθρώπους εἰς τά κρεββάτια· ἐπίθετ. τῆς νόσου.

Κατακλίνω (κλίνω). Κλίνω, κυμπυλόω, πλαγιάζω τι πρός τά κάτω· πεπί γαίῃ Ὀδσ. Κ, 155. εἶθημι, βάλλω κάτω ἐπί τό ἔδαφος παρά τῇ τραπέζῃ, ἢ ἐπάνω εἰς τόν κράββατον (εἰς τό στρῶμα)· καί κατ' ἔξοχήν ἐπί τῶν ἀσθενῶν, τούς ὁποίους κατέβετον εἰς τούς ναούς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Σαραπίδος, τῆς Ἴσιδος, διά νά ἰατρευθῶσι διά τοῦ ἐκεῖ ὕπνου (βλέποντες ὄνειρον), «Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτόν εἰς Ἀσκληπιοῦ· Ἀριστοφ. Πλουτ. 911. 662. Πρβλ. ἐγκοιμῶμαι. Μέσως, κατακλίνομαι· κλίνω ἢ πλαγιάζω βάλλω ἑμαυτόν πρός τά κάτω, κάθημαι εἰς τήν τράπεζαν, ἢ πίπτω εἰς τόν κράββατον ὡς ἀσθενής, ἢ ἁπλῶς, πλαγιάζω, κείτομαι κατά γῆς. Πλάτ. Φαίδρ. 6. «Ἐκεῖ σκιά ἐστί καί πνεῦμα μέτριον, καί πού καθίζεσθαι, ἤ, ἐάν βουλώμεθα κατακλιθῆναι· ὡς τό τῆς συνηθ. «Νά ἐξαπλωθῶμεν ἐπάνω εἰς τά χόρτα». Τοῦτῳ ἀντιστοιχεῖ τό Λατιν. Accumbo, ὅθεν καί τό ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀκουμβῶ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. «Κατακλιθέντες ἐπί ταῖς κοίταις». Ἀθήν. «Κατακλιθέσθαι ἐπί εἰσιτητ». Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ', «Κατακλίνεται εἰς γόνατα· κάθεται εἰς τά γόνατα, γονατίζει· καί Παθητικ. «Κατακλίνομαι ὑπό τῆς ἡδονῆς». ὅθεν

Κατάκλισις, εως, ἡ. Τό κατακλίνειν, ἢ κατακλίνεσθαι, πλάγιασμα, πρός ὕπνον, ἢ βρῶσιν, κάθισμα. «Τόμου κατακλίσεως. Ἡρόδοτ. 6. 129. τό συμπόσιον ὅπου ἐκτελεῖται ὁ γάμος, εἰς τό ὁποῖον παρακαλοῦνται οἱ καλεσμένοι τοῦ γάμου, ἢ ἡ συγκοίμησις, ὁ νυμφικός κραββάτος.

Κατάκλιτος, τό (κατακλίνω). Κραββάτος, κοίτη, καθέδρα, στάμνος, τόπος ἐπί τοῦ ὁποίου κατακλίνεται, κάθηται, ἀκουμβᾷ, ἀνακαύεται τις.

* Κατακλυδωνίζομαι, Μ. Ἰσομ. Ἀπθτκ. Μέσ. Τό Κλυδωνίζομαι κατ' ἐπίτασιν. Εὐμαθ 7. καί 8.

Κατακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὕδατος γεμίζω τι, πλημμυρεῖν ποιῶ, σκεπάζω, κολυμπίζω τι διά τοῦ ὕδατος, ἢ βάλλω τι ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, διόλου πνίγω, καταποντίζω, βυθίζω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 324. «Ὁ μεγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς. Ἀνά δέ λαίφος ὡς τις ἀκάτου δοὰς τινάξας ἀέλμων, κατέκλυσε, ἀείσιν πόνων, ὡς πέπτου, λάβροις ὀλιγρίοις κύμασιν. 2) Ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐκπλύνω· καταβρέχω, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε. 1. «Οἱ ὑετοί κατακλύζουσι τά ἴχνη. Πλάτ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 843. «Τήν πύελον κατάκλυζε καί διέρκει· ὕδωρ· πλύνε, ἢ γέμισον τήν πύελον. 3) Μεταφορ. Ἐπισωρεύω, ὑπερπερισσεύω, πλημμυρῶ. Γεμίζω τινα ἀπό τίποτε «πινέω «Πάνυ μικρά περίσσιτες κατακλύσειαν ἐν ἀφθονίᾳ τήν ἐμήν δαπάνην. Ξενοφ. Οἰκον. Ε'. 8. πτήν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἠλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν. Εὐριπ. Τρωάδ 986. «Νῦν μέν τοι τό βασιλικόν χρυσίον ἐπικέκλυκε τήν δαπάνην αὐτοῦ. Αἰσχίν. κατά Κτησ. τώρα λοιπόν τό βασιλικόν χρυσίον ἐπροξένησε μεγάλην ἀφθονίαν εἰς τάς δαπάνας του· «ταῖς πολυτελείαις περί τά δέατρα τάς πρό ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίαις. Πλούταρχ. Καίσ. 5. ἀντί τοῦ, ὑπερέβη, τάς ἐξέπλυνε, τάς ἐξήλειψεν ἀπό τήν μνήμην τῶν ἀνθρώπων. Ζήτ. ἐπιλύζω· ὅθεν

Κατάκλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρησις, ἐπισώρευσις· καί

Κατάκλυσμα, τό, = κλυστήρ. Ἱπποκρ. καί

Κατακλυσμός, Πλημμύρα ὕδατος, καταπλάνωσις, πλεῖσμον, γέμισμα τόπου τινός διά τοῦ ὕδατος· περίσσευμα, ἐχεχίλισμα ὕδατος, Diluvio, Ἰταλ. ἐπισώρευσις.

Κατάκλυστρον, τό. Τόπος, εἰς ὃν τό βρόχινον νερόν συναγρεύεται λιμνάζει. Ἐλωσ. Φιλοξ.

Κατακλώθες, αἱ (κατακλώθω). Κυρίως, αἱ κατακλώθουσαι, ἐν Ὀδυσ. Η. 197. «Ἄσσα οἱ αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ· ἀηλ. ἢ Κλωθώ καί αἱ λοιπαί μοῖραι, τάς ὁποίας ἔπλαττεν οἱ Ἕλληνες γνεθούσας τήν κλωστήν τῆς ζωῆς ἑκάστου ἀνθρώπου· ὅπου ἄλλοι ναῖσα κατακλώθησι βαρεῖαι· ἀνέητ. ἀλλ' ἄνευ εὐλόγου αἰτίας.

* Κατακλώθω (κλώθω). Γνέθω, κλώθω, ἔξρτ. ἐπί τῶν μοιρῶν.

Κατακναίω, ῶ· καί κατακναίω (κναίω, Ἀμπλ.). Κατοξέω, καταξεσχίζω διά τῶν ὀνύχων, εἰς μικρά τμήματα, ἢ χωρίσματα σχίζω. Διοσκορ. Β'. 149. «ὀλωσκικῶς κατακνησθείσαν· διαιρεθείσας, διαχωρισθείσας εἰς μικράς σχισμάδας. Παρά Δουκιαν. Ὑπόθ. 91. = κατατέμνω· ἀλλά καί = ἀμβολιάζω. Παρά Θεμιστ. Λέγ. ΛΒ'. ἀντί τοῦ, βαστυλίζω, τυραννῶ, ζλίβω· «κατακναίοντα ἑαυτόν». Πύθ. αἰσθάνομαι κνησμούς, καί ἔξρτ. ἀσελγεῖς.

* Κατακνήθω (κνήθω), = κατακνάω.

Κατακνησεύω, (κνίδη). Εἰς κνησμόν φέρω διά τῆς κνίδης (τσικνίδιζω), ἀμφ. καί ἄνευ παραδείγματος.

Κατακνίζω, Μ. ίσω (κνίζω) = κατακνάω. 2) Γαργαλισμόν, κνησμόν, ξυσμόν, κάυσιμον (ὡς ἡ κνίδη, τσικνίδα) προξενῶ. 3) Μεταφορ. χορατεύω, ἀστειεύομαι περιπαίζω τινα, ἐρεθίζω, διεγείρω αὐτόν εἰς ζηλοτυπίαν· ἔτι δέ καί αὐτί τοῦ, ἐρεθίζω ὁμιλῶ κατά τινος· μέ εἰρωνικόν τρόπον νεκτῶ τινα· ὡς τό τῆς συνηθ. Ῥίπτω πετριαῖς. Ζήτ. κνάω, καί, κνίζω· ὅθεν

Κατακνισμός, ὁ· = κνισμός. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 195.

Κατακοιμάσσω. Κοιμῶμαι, ὑπνώττω. Ζήτ. ἐν τῷ αὐάσσω, Εἰς Ἀπολλών. Ἀργ. Γ'. 690. ὁ Βρυγκιος ἔγραψεν εἰς Ἀόριστ. Δ'. «Τοῖα κατακοιμάσσα λιτσσου ὀνείραται· ὅπου οἱ Ἐκδόσ. «κατακοιμάσσουσαι· Ἡ δέ τοῦ Βενκίου ἀνάγν. «κατακοιμάσσα λεσσα ἐστιν ἡ ἀνορθοτέρα. 2) Κοιμῶμενος ἀμελῶ τι· = κατακοιμῶ. 2.

Κατακοιμάω, ῶ. Μ. ήσω (κοιμάω). Εἰς ὕπνον τρέπω, φέρω, ἀποκοιμίζω, Ἡρότ. 8, 134. 2) Κοιμώμενος ἀμελῶ τι, κοιμώμενος ἀπερνῶ· «κατακοιμήσαντος τήν φυλακήν». Ἐπειδή ἀπεκοιμήθη καί ὅν καιρόν ἔπρεπε νά φυλάττῃ. Πρβλ. Κατακοιμίζω. 3) Μτφρκ. Ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἡσυχάζω, ἀναπαύω. Μέσ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι. Ἰλ. Β. 355. «παρά τινι· Ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀεί ἐν τῷ Δορ. «Κατακοιμηθήναι.

Κατακοιμητής, τοῦ, ὁ = κατακοιμιστής· ἀμφ.

Κατακοιμητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τό κατακοιμίζειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Κατακοιμίζω, Μ. ίσω (κοιμίζω). Φέρω εἰς ὕπνον, ἢ βάλλω τινά νά κοιμηθῇ· καί ἐπομένως αὐτί τοῦ, καθησυχάζω, καταπραΰνω, ἀναπαύω, φέρω εἰς λήθην. 2) «Φυλακήν κατακοιμίζω· ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τήν φυλακήν, ἤτοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ φυλάττειν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 2. «κατακοιμίζειν τῆς ἡμέρας τό χρησιμώτατον». Νά κοιμᾶσθε τόν πλέον καλήτερον καιρόν τῆς ἡμέρας. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ. 30. 5) Νυστάζειν ποιῶ τινα, ἀποκοιμίζω· ὅθεν

Κατακοιμιστής, Ὅστις φέρει τινά εἰς τό κραββάτιον διά νά κοιμηθῇ, ὅστις κοιμίζει τινά· ὑπηρέτης, ὁ ἐπί τοῦ κοιτῶνος. Πρβλ. Κοιτωνίτης.

Κατακοινόω (κοινόω). Ποιῶ κοινόν, ὅθεν, μεταδίδω· ντά τῆς πόλεως Μοιράζομαι μέ ἄλλον τινα τά κοινά, τά ἐξοδεύω, τά τρώγω μαζύτου. Αἰσχίν.

Κατακοινωνέω, ῶ (κοινωνέω)· παρ' Αἰσχίν. κατά Κτησ. «Κατακεκοινωνήσαντες τά τῆς πόλεως ἰσχυρᾶ· καταλώσαντες, ψεύσαντες, τοῦ κόσμου ἐξολεύσαντες τά τῆς πόλεως διά ἀπάτης καί κέρδους ἰδιαιτέρου.

Κατακοιρανέω, ῶ. Μ. ήσω (κοιρανέω). Προστάζω, ἐντέλλομαι ὡς ἐξουσιαστής. Κατακυριεύω, ἐξουσιάζω, διοικῶ ὡς κύριος καί ἐξουσιαστής. Ζήτ. ἐν τῷ, κοιρανέω.

Κατάκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ εἰς τήν κοίτην κείμενος· ὅστις κοιμᾶται εἰς τήν κοίτην. Ἡσαΐος· παρ' Ἀθην.

Κατακολλάω, Μ. ήσω (κολλάω). Σφιντά, στερεῶς κολλάω.

Κατάκολλος, ον (κόλλα). Ὁ μετά κόλλας μεμιγμένος, ἢ ἐκ κόλλας κατεσκευασμένος. Αἰνέας Τακτ. 32. «Μέλαν κατάκολλον».

* Κατακολλυβίζω, Μ. ίσω (κόλλυβος) Μεταβάλλω εἰς μικρά χρήματα. Χαλκᾶ κάνεν φλωρί ἢ ἄλλο τι μεγάλον νομισμα. καί πέρνω μικρότερα· ὡς τό κατακερματίζω.

Κατακολουθέω, ῶ, Μ. ήσω. Κατόπι τινος ὑπάγω, ἀκολουθῶ τά ἴχνη, ἢ τά ξελήματα αὐτοῦ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. Μετά Δοτκ.

Κατακολούω, Λίαν, πάνυ κολούω.

Κατακολπίζω, Μ. ίσω (κολπίζω). Ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς κόλπον τινα. Θουκυδ. Η'. 92. ὅθεν, κατακόλπισις, εως, ἡ· τό εἰσέρχεσθαι, ἐμβαίνειν εἰς τόν κόλπον, εἰς τόν λιμένα· παρά Σουΐδᾳ εἶναι συντεταγμένον μετά τοῦ, ἐπιβάθρα, καθώς καί παρά Πολυβ. ΔΔ'. 12. Παρά Νικήτ. Χρον. ΚΔ'. «κατεκολπίζοντο νήσοις· εἶναι ἀντί τοῦ, Ἀρζω, ῥίπτω τήν ἄγκυραν.

* Κατακολπισις, εως, ἡ. Ἰδ. ὑπτρ.

Κατακολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω (κολυμβάω). Διόλου κολυμβῶ, βουτῶ· ὅθεν

Κατακολυμβητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολυμβᾷ, βουτᾷ εἰς τό βάθος, βουτιστής.

Κατακομάω, Μ. ήσω (κομάω). Διόλου κομάω· ἔχω μακρά μαλλιά, ντύ μύστακα κατακομᾶν ἤθελον». Προκόπ. Ἀιτσλ. 2'. ἤθελον νά αὐξάνωσι, καί νά μεγαλώνωσι μεγάλως αἱ τρίχες τοῦ μύστακος, καθώς π. χ. τά παρά Τούρκ. Γιασεκλίδικα μυστάκια νά ἔχωσι.

Κατακομιδή, ἡ. Τό φέρειν πρός τά κάτω, καταφορά, κατέβασμα· Ἔξρτ. ἐξαγωγή ἀπό τόπου τινός, ἀντίστ. τῷ Ἀνάληψις. Εἰσαγωγή· «χαλεπωτέραν ἔξουσι τήν κατακομιδήν τῶν ὡραίων, καί πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῷ ἠπείρῳ δέδωκεν. Θουκυδ. Α'. 120. 2) Τό φέρειν ὀπίσω.

Κατακομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Πρός τά κάτω φέρω. 2) Φέρω ὀπίσω. Ἡρωδιαν. Μέσως, κατακομίζομαι· φέρω ἑμαυτόν ὀπίσω, ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω. Ἔτι δέ καί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ τοῦ, Μοὶ φέρειν ὀπίσω, ἢ λαμβάνω ὀπίσω τι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ, Αἰσχίν.

Κατάκομος, ον (κόμη). Ὁ διακορπισμένην, πολλὴν, καὶ πρὸς τὰ κάτω κρεμαμένην ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Εὐριπ. Βάκχ. 1165. Ὁ πολλὰ ἔχων μαλλιὰ· ἐπὶ φυτῶν = δασύφυλλος.

Κατακομψεύομαι (κομψεύομαι). Κομψῶς ἀμελῶ περί τινος ἢ κατά τινος. Βασίλ.

Κατακονά, ᾶς. Δωρικ. παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 821. «κατακονὰ μὲν οὖν ἁβίωτος βίοτα· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, καταφθορά, λείπει δὲ τὸ, κατέλαβέ με. Ὁ δὲ νοῦς· καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με, θάνατος θηλαδή· ἐκ τοῦ, κατακένω, κατακαίνω, ἄλλοι ὅμως ἀναγιν. κατακονᾷ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, καταναλίσκει, ἵνα ᾖ οὗτος ἡμερολογεμένη ἡ ἀνατυχία τοῦ βίου.» ἐκ τοῦ

Κατεκονάω, ῶ. Λίαν ἀκονῶ, ὀξύνω, καταθήγω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατατρίβω, φθείρω, καταναλίσκω, μαραίνω.

Κατακονδυλίζω, Μ. ἴσω (κονδυλίζω). Λίαν, σφοδρῶς κονδυλίζω, διὰ τοῦ κονδύλου, διὰ τοῦ γρόθου ἢ διὰ τοῦ κόλαφου κτυπῶν συντρίβω. Αἰσχίν.

Κατακοντίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ίττω (ἀκοντίζω). Τὸ κατακόπτειν, τὸ εἰς μικρὰ τμήματα, ἢ κομμάτια κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις, καὶ τὸ διόλου κόψιμον τινός· σάνδρων κατακοπήν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 18.

Κατάκοπος, ον. Ὁ εἰς μικρὰ κομμάτια κομμένος· κατακεκομμένος, καταχωρισμένος. 2) Ὁ ὑπὸ τῶν βοτρίδων καταφαγένος. 3) Συντετριμμένος, πεποιημένος, κουρασμένος, ὑπὸ κόπου καὶ παιδείας ἀδυνατισμένος, κεκοπιακώς· κατάκοπος καὶ τετρυμένος ἐκ πορείας· κομμένος ἀπὸ τὸν δρόμον. Πλούταρχ. Εὐμεν. 15. ἐκ τοῦ, Κόπος.

Κατακόπτω, Μέλ. ψω (κόπτω). Διόλου, ἢ εἰς μικρὰ κομμάτια κόπτω, κατακομματιάζω, εἰς τμήματα διαιρῶ, χωρίζω. 2) Κατατρώγω, ἐπὶ βοτρίδων (σητῶν) αἱ τὰ ἱμάτια κατατράγουσι, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 731. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. 3) Κόπτωτι καὶ πίπτει κάτω, κόπτω διὰ τοῦ ξίφους, θανατόνω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ'. 5. «Χρήσιμον δὲ — καὶ τὸ ἀναμένειν ἐπὶ ταῖς διαβάσεσιν, ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι, τὸν ἡγεμόνα ἀμώσαντες.» 4) Καταπονῶ, κουράζω, κακοπαθότα ποιῶ τινα, ἀδυνατίζω, κάμνω νὰ ἐκλείψωσι, νὰ κοπῶσιν αἱ δυνάμεις του. Ταβθίζω, ξυλίζω, σφοδρῶς δέρνω τινά. Μέσως, κατακόπτομαι· λίαν κόπτω ἐμαυτόν, κ. τ. λ. Μετὰ Αἰτιατ. λοπῶμαι, θρηνῶ, ὀδύρομαι, διότι συνήθως κλαίοντες ἔτυπτον ἐν ταυτῷ τὸ στῆθος. ἐν τῷ Πλτκ. Ὁ Μετ' ὀλγ. Μέλ. =τῶ ά. Μέλ. μετ' ἐπιτάσ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 5, 16.

Κατακορέννυμι, καὶ κατακορεννύω, Μέλ. ἴσω (κορέννυμι, Ἀνμλ.). Πάνυ, κατὰ πολλὰ χορτάζω τινά.

Κατακορέως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ

Κατακορής, ές, = κατάκορος. (κόρος). Ἐνεργ. Ὁ λίαν χορτάζων τινά. 2) Παθητ. λίαν χορτασμένος, πτυέσθω σπανιώτερ. πτυέλια γεμάτως σχεδὸν μέχρις ἀηδίας. 3) Ἐπὶ χρωμάτων ἀντὶ τοῦ, Σκοτεινὸς, βαθὺς, ἀμιγής. Πλάτ. Τίμ. «Χρῶμα ὅμοιον ῥόδῳ κατακορέστερον· ὡς τὸ παρὰ Λατ. Saturatus. 4) Ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες μετέρχονται ὑπερμέτρως πρᾶγμά τι, ἢ πρᾶξιν τινα, ἀντὶ τοῦ, Ὑπερμέτρος, πλεονάζων· κατακόρεις καὶ περίεργοις ἱερουργίαις». Πλούταρχ. Ἀλέξ. 2.

Κατακορμάζω, Μ. άσω (κορμίζω). Εἰς κορμούς, κουτσούρα, κορμάτια κόπτω, κατακόπτω, εἰς μικρὰ τέμνω τὰ ξύλα.

*Κατακορμίζω, = τῷ πργμ.

Κατάκορος, ον (κορέννυμι, κόρος)· καὶ Ἐπίῤῥ. κατακόρως, = κατακορής.

Κατακόρρος, παρ' Ἀριστοτ. Οἰκ. ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, καταβόρρος.

Κατακοσμέω, ῶ, Μ. ήσω (κοσμέω). Διατάττω, καλλωπίζω, εἰς τάξιν φέρω, ἡβάλλω. «Ἡρόμονα Ὀδυσ. Χ. 452. (Μέσ.) «νόστον ἐπινευρήν, Ἰλιάδ. Δ. 118. ὅθεν ἑτοιμάζω, ὀρθοποδίζω, ὁπλίζω, ἁρματόω. Πολύβ. Γ'. 114. «κατεκοσμοῦντο πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην». Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ἀντὶ τοῦ, διευθύνουν ἑαυτούς, διευθύνοντο. 2) Εἰρηνεύω, καθησυχάζω, ἡσυχίαν προξενῶ. Πλτρχ. εἰς Λυκοῦργ. καὶ Νουμ. 14. οὕτως ἐκφέρει συντεταγμένον καὶ ἐν Βρούτ. 13. «κατέχειν τὴν διάνοιαν καὶ κατακοσμεῖν» ὅθεν

Κατακόσμησις, ἡ. Τὸ φέρειν ἢ βάλλειν εἰς τάξιν, διάταξις, διαταγή, ἑτοιμασία, ὅπλισις, ἁρμάτωσις, καὶ τὰ λοιπά.

Κατακοτταβίζω, Μ. ἴσω, πτευόω. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 111. παίζω τὸν κότταβον ἐν συμποσίῳ εἰς τιμήν τινος τῶν παρὰ τῇ τραπέζῃ καθημένων, ὀνομάζων αὐτὸν ἐν ταυτῷ, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Πίνω διὰ τὴν ὑγείαν τινος. Ζήτ. Κόττταβος.

Κατακουσμός, εως, ὁ (κατακούω). Τὸ ἀκούειν, ἄκουσμα, φήμη, ὁ ἀφόμενος λόγος. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'. 7.

Κατακουστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει, ἢ κρυφίως ἀκηύει. ἐκ τοῦ

Κατακούω, Μ. σομαι. Κυρίως δυνάμει τῆς, κατά, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀκούω κρυφίως τί λέγει τινάς, ἀπακροάζομαι, προσεκτικῶς ἀκούω, καὶ κατὰ παραφθοράν, ἀφικρίζομαι, παρακολουθῶ κρυφίως ἢ ἀκούω τι διὰ νὰ τὸ προδώσω· οὕτω λέγει ὁ Θουκδ. ἐν Γ'. 22. «Ἀντιπαπτησθέντος τοῦ ἄέρος οὐ κατακουσάντων αὐτοὶ δὲν ἤκουσαν, δὲν παρετήρησαν τὴν διάβασιν τῆς τάφρου καὶ τὸν εἰς τὰ τείχη ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἐν καιρῷ. 2) Καθόλου δὲ = ἀκούω, μετὰ γεν. ἀκούω, καταλαμβάνω, ὑποτάσσομαι, ἀκροάζομαι, κατ' ἐπίτασιν τῆς, κατά· ἀλλὰ καὶ μετὰ Δοτκ. εἶμαι εὐπειθής, ὑπήκοος εἴς τινα. Ἡρόδοτ. 3, 82. Θουκδ. 3, 22.

Κατακραδάω, Μ. ήσω. (κραδάω)=Κατασείω, ἐκσείω. Πολβ. ΙΙΙ'. ά. 16. «ἐξὸν ἄλλοι κατακρατῶ ἀναγινώσκουσι.

Κατακράζω, Μέλ. κατακεκράξομαι. (κράζω, Ἀνμλ.) Πρός τὰ κάτω κράζω, ὑπερβάλλω τινα κατὰ τὴν κραυγήν. Μετ' Αἰτιατ. Ἀριστ. Ἱππ. 287. ὡς καὶ τὸ, κατιβοήσομαι, ἐν Ἀχάρν. 711. καὶ Ἱππ. 86.

Κατάκρας, Ἰωνικ. κατάκρης. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ κατ' ἄκρας, Ἰωνικ. κατ' ἄκρης, (ἄκρα) Ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω. Ὀδυσ. Ε'. 313. «Ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης.» ὅπου ὁ σχολ. ἑρμην. ἐπάτησεν, ἐνέκρουσεν, ἔπληξε κατὰ κεφαλῆς, ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλου, ὅ ἐστι, κατακέφαλα. Μετὰ ταῦτα μετάκειται τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ τῆς τῆς Τρωάδος ἁλώσεως καὶ ἀρημώσεως. «Αἴρειν, πέρσειν, πυρὶ σμύχειν κατ' ἄκρης.» ὡς καὶ Ἡρόδ. στ'. 18. καὶ 82. «Τὴν Μίλητον αἱρήσουσι κατ' ἄκρης.» ἐπειδὴ καὶ αἱ μεγάλαι πόλεις εἶχον προαιρεμένην ἄκραν τινά, (λόφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ κάστελλι) τὴν ὁποίαν ἔστω, ἀκρόπολιν καὶ κεφαλὴν ἔλεγον, ἧτις ἀφ' οὗ ἐκυριεύετο μεθ' ὁρμῆς, ἡ πόλις ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ὡς αἰχμάλωτος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεθρημίζετο· ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ τοῦ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ ἐξ ἐφόδου, καὶ τὸ αἰφνίδιον. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Θουκδ. ἐν Δ'. 112. «Βρασίδας μὲν οὖν καὶ τὸ πλῆθος εὐθὺς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν αὐτήν» Πρβλ. κατάκρησιν.

Κατάκρασις, εως, ἡ. = κατακρατις.

Κατακρατέω, ῶ, Μ. ήσω. (κρατέω) Μετὰ Γενκ. Στερεῶς, σφιγτὰ κρατῶ. βιαστῶ, ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· νικῶ, καταδυναστεύω, ὑποτάσσω, βιαίως φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καταχειρίζω. ὀπίσω κρατῶ τι, ἐμποδίζω ὁρμήν τινα. 3) Ἀμετβτ. ἐπικρατῶ, ὑπερτερῶ, ὑπερισχῶ, ὑπερέχω. Ἡρόδτ. 7, 129. διέρχομαι, προχωρῶ εἰς πρᾶγμά τι, τὸ ἐννοῶ καλῶς. ὅθεν

Κατακράτησις, εως, ἡ. Τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατητικός, κή, κόν. Ὁ κατακρατῶν, ἐμποδίζων, ἡσυχάζων, κ. τ. τ.

Κατακρατικός, κή, κόν. = κατακρατητικός. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἐπικρατικός.

Κατακρατός. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ κράτος· ὅσον εἶναι δυνατόν, μὲ δύναμιν, ὁρμήν, ἐφοδον, μὲ ὅλην τὴν ἰσχύν, καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις· ἰσχυρῶς, ἀνδρείως, προθύμως. Θουκδ. Α'. 118. ἐξ ὁλοκλήρου, δι' ὅλου, παντελῶς, σφοδρα.

Κατακραυγάζω, Μ. άσω. (κραυγάζω) Μετὰ Γενκ. = κατακράζω.

*Κατακρέμαμαι. (κρέμαμαι, Ἀνμλ.) Κρέμαμαι εἰς τὰ κάτω.

Κατακρεμάννυμι, καὶ κατακρεμαννύω. Μέλ. άσω, (κρεμάννυμι, Ἀνμλ.) Διόλου κρεμάω, κάμνω τι νὰ κρέμηται πρὸς τὰ κάτω. Τμν. Ὁμ. 27, 16. Παθητ. κρεμασμένος ἵστημαι πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζομαι. ὅθεν

Κατακρέμαστος, ον. Ὁ διόλου κρεμασμένος· ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμασμένος, ὁ κατακρεμάμενος.

Κατακρεμάω, ῶ. = κατακρεμαννύω. – πρωτότυπ. τοῦ κατακρεμάννυμι.

*Κατακρεμής, ές. = κατακρέμαστος.

Κατακρεουργέω, ῶ, Μέλ. ήσω. (κρεουργέω) Κατακόπτω, λιπίζω τι ὡς ὁ μάγειρος τὰ κρέατα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 181.

Κατακρῆσεν, ἡ, κατάκρησεν. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, κατ' ἄκρησεν, ἢ κατὰ κεφαλῆς, ἐκ τοῦ ΚΡΑΣ. ὅθεν καὶ κατέκρησεν εὑρηται ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ κεφάλι κάτω. Ὀδυσ. Λ, 588. Τμν. Ὁμηρ. Δμτρ. 182. Ἡσιόδ. Θεογ. 574. – Μεταφρ. ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ ποδάρια· καθόλου, διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου. Ἰλιάδ. Π, 548. «Κατάκρησεν λάβε πένθος.» σημαίνει μεγάλον καὶ σφοδρὸν πένθος, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε τοὺς Τρῶας· ὡς τὸ κατ' ἄκρης. (πιθανώτερα εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ κρῆσεν παραγωγή, τὰ ὁποῖα εὑρίσκεται καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ ὡς ἀρχαίας τῶν Ἐπικ. Γενικ. τοῦ ΙΡΑΣ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 7. ἐν ᾧ τὸ ἄκρησεν δὲν εὑρίσκεται πούποτε· ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἀδιάφορος ἐστὶν ἡ παραγωγή, ἰδὲ ἐν τῷ κρῆσεν.

Κατακρημνάω, Μ. ήσω. καὶ, κατακρημνίζω, = κατακρεμάω, καὶ, κατακρεμαννύω. Ἀριστοφ. Νεφ. 378. ἐπὶ τῶν κρεμαμένων κεφαλῶν μετεώρως, καὶ εἰς βροχὴν κλινουσῶν· τὸ Παθτ. Τμν. Ὁμρ. 6, 39.

Κατακρημνίζω, Μέλ. ίσω. (κρημνίζω) Κατὰ κρημνοῦ ῥίπτω· ῥίπτω τι ἀπό τι κρημνώδες καὶ ὑψηλὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω, κάτω κρημνίζω. ὅθεν

Κατακρημνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κρημνίζει, ῥίπτει πρὸς τὰ κάτω.

Κατακρημνος, ον. (κρημνός) Κρημνώδης τόπος, κατήφορος, λίαν κρημνός. Βατρχ. 154.

Κατάκρης. Ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ κατάκρας.

Κατακριβόω. Λίαν ἀκριβόω.

Κατακριδεύω. Ἰδὲ ἐν τῷ, κριδεύω.

Κατάκριμα, τό. Κατάκρισις, καταδίκη, ἀπόφασις θανάτου ἢ καταδίκης, ἢ ἀποφασισθὲν ζημία. Δοσιθ. Ἀλκμ. ἐκ τοῦ

Κατακρίνω, Μ. ινῶ. (κρίνω) Καταδικάζω, ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναντίον τινός κρίνω, ἀποφασίζω τινὰ ὡς κατάδικον εἰς θάνατον, ἔνοχον πταίσματός τινος ἀποδεικνύω τινά. Ξενοφ. Ἀπομν. «Τινὶ ἡ δὲ παιδεία τίθεται ἐν Ἀπρμφ. Ἡρόδ. 6, 85. οὔτω ματ' Αἰτιατ. καὶ Ἀπαρμ. ἀλλὰ καὶ «Τινὶ θάνατον ἀποφασίζω τινά εἰς θάνατον» καὶ μετὰ διττῆς Αἰτιατ. τοῦ προσπ. ὕλη. καὶ τῆς ποινῆς κερβλ. καταγιγνώσκω. Παθτ. «Κατακρίνεταί μοι, ἢ, κατακρίνομαί τιν καταδικάζομαι, μὲ καταδικάζουν εἰς τίποτε. ὅθεν

Κατακρίσιμος, ον. Καταδικος, καταδικασμένος, ἀποφασισμένος εἰς θάνατον. Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. ἄξιος, ἡ ὅς τις πρέπει, νὰ καταδικασθῇ.

Κατάκρισις, εως, ἡ. Τὸ κατακρίνειν, ἢ ἐναντίον τινὸς κρίσις καὶ δικαστικὴ ἀπόφασις ἔνοχῆς πταίσματός τινος.

Κατάκριτος, ον. Καταδικασμένος, ὡς καὶ ἐν τῷ συν. Κιθόλου = κατακρίσιμος.

*Κατακροπίνω, (κροπίνω) Πατῶ, καταπατῶ, διατρέχω. Γρηγ. Ναζ. Ἐπίγ. 6, σ. 770.

Κατακροάομαι, ῶμαι, Μ. ε'σομαι. Ἀποθτ. Μέσ. = ἀκροάομαι, ἀμφ.

Κατακροτ̣αλίζω, Μέλ. ίσω. (κροταλίζω) Δίαν, ἢ κατά τινος κροταλίζω, περιηχῶ, περιθορυβῶ τινα.

Κατακροτέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (κροτέω) Δίαν κροτῶ, θορυβέω, ἢ ἐπαινῶ, κατενφημῶ, Ἡσύχιος. ὅθεν

Κατάκροτος, ον. (κρότος) Ὁ λίαν κεκροτημένος, κατηφημισμένος. «Κατάκροτος ἠχή.» Ἡλιόδ. Α'. σελ. 55. κατὰ τὸν Καραῆ, = θορυβώδης.

Κατακρουνίζω, Μ. ίσω. (κρουνίζω) Κρουνίζω, βρύω πρός τὰ κάτω, ῥέω, χέω πρὸς τὰ κάτω. 2) Παρ' Ἀθην. ἀντὶ τοῦ, καταττάζω, καταστάλάζω, χύνω ἢ στάζω εἰς σταλαγματίας τι ἐπί τι.

Κατάκρουσις, εως, ἡ. (κατακρούω) Ἡ πρὸς τὰ κάτω κρούσις, κτύπημα. Ἀριστοφ. Προβλ. Γ'. 24. καὶ

Κατακρουστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακρούειν. «Οὗος κατακρουστικός.» Ἀριστοτ. Προβλ. Γ'. 18. ἀντὶα. τῷ, ἐπιπολαστικός, ὅς τις καταβάλλει, ῥίπτει κάτω τὴν ἐπιπολάζουσαν καὶ ἀναδυομώσαν θερμότητα καὶ ὑσμὴν ἄλλου τινὸς οἴνου· καὶ ἐντεῦθεν κεῖται ἐν Γ'. 24. «Κατάκρουσις τῆς ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ.» ὅπου ἐν 12. ἡμαρτημ. παράκρουσις, κεῖται. ἐκ τοῦ

Κατακρούω, (κρούω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἔνδον κρούων, κτυπῶν ἀνοίγω, σπρώχνω. «Ἐπιούρων κατακρούειν.» Γεωπον. Γ'. 23. καὶ, 61. κτυπῶ ἐπάνω ἐπὶ τὸν παλοῦν ἢ τὸν ἦλον διὰ νὰ ἐμβῃ. 2) Κατατρίβω, συντρίβω κτυπῶν τι διὰ τοῦ ἰγδίου, ἢ διὰ τοῦ φλεβοτόμου μαχαιριδίου, ὅ ἐστί, κατασχάζω τὸ θέρμα· ἄρα, ἀνοίγω τρύπαν τινα, ἢ σχίζω (σχίζω) τὸ θέρμα. (καθὼς π. χ. ὅταν πέρνωσιν αἷμα) ὅθεν = ἀμβολιάζω. 3) Παρὰ Πλάτ. Νομ. Η'. «Κατακρούων φείδεται.» ἐπὶ μελισσῶν, τὰς ὁποίας πιάνουσιν, ὅταν φεύγωσιν. ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ, ἀπατῶν, παρακρούων, καὶ ἄλλοι ὀρθότερον διὰ τοῦ, κτυπῶν, κρούων στέγρᾶ τινα σκεύη οἰκειοποιεῖται, πιάνει οὕτας, ἑρμηνεύουτι.

Κατακρύπτω, Μ. ψω. (κρύπτω Ἀνμλ.) Κρύπτω, σκεπάζω. " μηρ. 2) Ἀμετβ. κρύπτομαι, Ὀθτ. Η, 205. Μεταφρ ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι. Ὀθτ. Δ, 243. ὅθεν

Κατακρ̣φή, ἡ. = κατάκρυψις. Σοφελ. Οἰδιπ. Κολ. 217. 2) Κρυφὸς τόπος, κρυφάκι, τόπος καταφυγῆς. 3) Μετφρ. καταφύγιον.

Κατακρύφω, =κατακρύπτω. Κόιντ. Σμυρν. Β'. 477.

Κατάκρυψις, εως, ἡ. Τὸ κατακρύπτειν, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτουσι πράγματα, κρυψίνοια· τύποι κρυφοὶ, εἰς τὸν ὁποῖον καταφεύγων τινάς κρύπτεται, καταφύγιον. Σοφελ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ὑποκρισία, τὸ ἑαυτὸν κρύπτειν.

Κατακρώζω, Μ. ώξω. (κρώζω) Λίαν κρώζω, φωνάζω. ἐπὶ κοράκων καὶ κολοιῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020. ὅπου πρότερον, κατακράζω ἐκειτο.

*Κατακταίνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. κατέκτανον. = κατακτείνω.

*Κατακτάμεν, καί, κατακτάμεναι. Ἐπκ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. Ἀπρμφ. τοῦ ῥμτ. κατακτείνω. Ὅμηρ. ἐξαιρ. Ἰλιάδ.

Κατακτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθετικ. Μέσ. (κτάομαι, Ἀνμλ.) Διόλου κτῶμαι (ἀποκτῶ) ἐν τῷ Πρκμν. = τὸ ἀπεκτημένον κυριεύω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Σοφελ. 2) Μετφρ. καὶ ἐπὶ ἀφοσιῶν, Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Γ'. 8. ὡς καὶ τὸ, Ἀνακτάομαι.

*Κατακτάς, Ἐπκ. Μτχ. Ἐνεργ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. κατακτείνω, Ὅμηρ. Πίνδ. Κατακτάμενος, Ὀθσ.

Κατακτενίζω, Μ. ίσω (κτενίζω). Λίαν κτενίζω. Ἐν τῷ Πρκμν. Ἔχω τὸ ἀπεκτηξεν. Μέσ. Κατακτενίζομαι. = Κατακτάομαι. Ἀπολλ. Γ'. 136.

Κατακτενίνω, Μ. κτενῶ, Ἰωνκ. κταμνῶ, Ὅμηρ. κταμένω, Ἀόρ. 1. κατέκτεινα, Ἀόρ. 2. κατέκτανον, Πίνδ. κατεκτάθην, Ποιητ. Ἀόρ. κατέκταν, ας, α, Ἀπρμφ. κατακτάμεν, καί, κατακτάμεναι. Μετχ. κατακτάς. Πίνδ. Ἀόρ. κατεκτάμην, Μετχ. κατακτάμενος. Ὀθσ. Ὁ Ὅμηρ. μετχρ. ἀδιαφόρως ὅλους τούτους τοὺς Ἀορ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου (κτείνω, Ἀνμλ.) Διόλου κτείνω, φονεύω, Ὅμηρ. πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων «Κάκτανεν» Ἐπικ. Προστκτ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. ἀντὶ κατάκτανε, Ἰλ. Ζ, 164.

Κατακτενίζω, Μ. ίσω. (κτενίζω) Λίαν κτενίζων κολλωπίζω, περιξύω, τιμαρεύω. ὅθεν

*Κατακτενισμός, ὁ. Τὸ συχνὸν κτένισμα, διόλου κτένισμα.

Κατάκτενος, ον. (κτείς) Παλῶς κτενισμένος, καλλωπισμένος. «Κατάκτενος κόμη.» Ἡσύχ. εὐμορφοκτενισμένη.

*Κατάκτημι. = κατακτάω.

Κατάκτης, ου, ὁ. (κατάγω) Ὅς τις κατάγει, φέρει πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· ὅς τις κατακρίβάζει μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὴν πατρίδα. 2) Ἐκ τοῦ κατάγνυμι, ὅς τις συντρίβει, τσακίζει.

Κατάκτησις, εως, ἡ. (κατακτάομαι) Ἀπόκτησις, ἀπόλαυσις, τὸ ν' ἀπεκτήσῃ τίς τι, καὶ νὰ τὸ ἔχῃ, νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Πολβ. στ'. 48. ἐπιβεβαίωσις, διαφέντευσις, κατοπτράτησις.

Κατακτός, τή, τόν. (κατάγω) Πᾶν, ὅ,τι ἀφήνεται, ἢ εἶναι διὰ νὰ φέρῃ, τραβᾶῃ, σύρῃ τινὰς πρὸς τὰ κάτω. 2) (κατάγνυμι) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως συντρίβεται, τσακίζεται· θραυστός. Pragilis, Λατ.

Κατάκτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κατάκτης κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας· ἀλλὰ καὶ = ἐριουργός, γνέστρια. Ἡσύχ. βέλτιον ὅμως, ἡ στιβάκτρια, ἡ τὰ ἔρια τινάσσουσα.

Κατακτυπέω, ῶ, Μ. ήσω. (κτυπέω, Ἀνμλ.) Διόλου κτυπῶ, κροτῶ, θορυβῶ, ἢ κτυπῶν συντρίβω, χαλᾶ, διασκορπίζω. «Κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι.» Ἀλκίφρ. Α'. 23. οἱ ἄνεμοι μετὰ βοῆς ἐκτύπων ἐναντίον εἰς ἡμᾶς

Κατακυβεύω. (κυβεύω) Ἤτοι κυβεύω, χάνω εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, κατοξοδεύω εἰς τοὺς κύβους.

Κατακυβιστάω, ῶ, Μ. ήσω. (κυβιστάω) Αἰλιακ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 54. μετὰ τοῦ, κατορχέομαι, συντετάχμ. Ἀπὸ χαρὰν, καὶ διὰ νὰ περιπαίξω τινὰ χορεύων κάμνω τρακλάδες, ἢ στραφοῦδες, κατρακυλίσματα.

Κατακυδρόω. Λίαν κυδρόω, τιμῶ. Νικητ. Χρον. Β'. 3.

Κατακυκάω, ῶ, Μέλ. ήσω. (κυκάω) Διόλου κυκάω, ἀναλύω, καὶ μιγνύω. Ἱπποκρ.

Κατακυκλόω, Πανταχόθεν κυκλόω.

Κατακυλινδέω, Μ. ήσω. καὶ κατακυλίνδω, καὶ κατακυλίω. Κυλίω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω. Πθτκ. κατακυλίομαι, ἐπὶ τὰ κάτω κυλίομαι, πίπτω κάτω, κατρακυλῶ. Ἡρόδοτ. Κ'. 16. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. «Ἀπὸ τῶν ἵππων κατακεκυλισμένων.» ἐρριμένων κάτω.

*Κατακυλίνδω. (κυλίνδω) = κατακυλινδέω καὶ

*Κατακυλίω, Μέλ. ίσω. = κατακυλινδέω.

*Κατακυματόω. (κυματόω) Κτυπῶ, κάμνω κύματα, σκεπάζω μὲ κύματα.

Κατακυμβαλίζω, Μέλ. ίσω. (κυμβαλίζω) Διὰ τοῦ κτυπήματος, διὰ τοῦ ἤχου τοῦ κυμβάλου εὐφραίνω, ἢ καὶ κατακωφεύω (ξεκουφένω) τινά· ὡς καὶ τὸ καταυλέω. Ἰουστίν. Μάρτ.

*Κατακυπτάζω, Μέλ. άσω. (Θαμιστικὸν ἢ ἐπαναληπτικὸν τοῦ κατακύπτω. ὅπλ. πολλάκις κατακύπτω.) Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 263.

Κατακύπτω, Μ. ψω. (κύπτω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ λίαν κύπτω, Ἰλιάδ. Π, 611. Ρ, 527. Παρὰ τοῖς μετγνστρ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ ἐκτείνω, ἐξαπλώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ κάτω βλέπω ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω, ἢ μέσα εἰς τι μὲ τανισμένην ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κεφαλὴν καὶ καμπυλωμένον σῶμα. »Ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος.« Λουκιαν. εὐθὺς αὐτὸς, ἀφοῦ ἔβαλε μόνον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μέσα ἕως εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τρύπας. »Κατακύψας εἰς τὸ ἄσσυ προσεκήρυττε.« ἔβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐφώναζεν, ἢ κατέβη εἰς τὸ ἄστυ καὶ ἐφώναζε· ἀντίκ. τῷ, ἀνακύπτω.

Κατακυριεύω. Βιαίως, ἢ μετὰ συνάμεως κυριεύω, διόλου ἐξουσιάζω, καταβάλλω, κτλ. Ψαλμ. Θ'. 33.

Κατακυρόω. (κυρόω) Ἐπιβεβαιῶ, δίδω τὰ χέρι μου εἰς σημεῖον συμφωνίας. (ἐπὶ ὠνῆς) Ἰώσηπ. παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατακρίνω. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Εὐριπ. Ὀρ. 1006. τὸ κατακυρωθεὶς ἀντὶ τοῦ κατακριθείς.

*Κατακυρτόω. Τὸ κυρτόω κατ' ἐπίτασιν.

Κατακωκύω, Μ. ύσω. (κωκύω) = καταβρηνέω· Ἡσύχ.

Κατακωλύω, Μ. ύσω. (κωλύω) Ἐμποδίζω, μετ' Ἀπαρμφ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1088. σταματῶ, κρατῶ ὀπίσω.

Κατακωμάζω, Μ. άσω. (κωμάζω) Ἐφορμῶ, μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν ἐμβαίνω. Μετὰ Δοτικ. Εὐριπδ. Φοίν. 355. »Δώμασι κατεκώμασε τὰ δαιμόνιον.« Ἐπὶ δυστυχίαις, ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπῆλθε· τῶν κακῶν ἄχη εἰς ἐμὲ ἔσκηψαν (ἀνάγν. σκῆψαν).

Κατακωχή, ἡ. (κατέχω) = κατοχή, κατάσχεσις. Παρὰ Πλάτ. ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐμπνεύσεις. Ἰδὲ ἀνακωχή, καὶ κάτοχος.

Κατακώχιμος, ον. Ὅς τις κρατεῖ ἑαυτὸν, ἢ ἀφήνει τὸν ἑαυτόν του νὰ κυριευθῇ. »Ποιήσαι κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς.« νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ'. »Πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῶν γυναικῶν.« καὶ Πολιτ. Β'. ἀντὶ τοῦ, κατωφερῆς, ἐπιδεκτικὸς, ἔχων κλίσιν εἰς τι. »Τινός, ἀλλὰ καὶ, πρός τι.«

*Κατάλαβεύς, έως, ὁ. = πάτσαλος. Ἡσύχ. Φώτιος.

Κατάλαβέω, ὅθεν τὸ, καταλελάβηκε = καταλαμβάνω.

Καταλαγνεύω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. καταλαγνεύσεις, εἰς ἡδονὰς κατενεχθεῖς, βυθισθεῖς, παραδοθεῖς. Ἰδὲ λαγνεία.

Καταλαζονεύομαι, Ἀπθτ. Μέσ. (ἀλαζονεύομαι) Ἀλαζονεύομαι κατά τινος ἢ περί τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράγματος. Ἰσοκράτ. ἀλαζονικῶς, κομπαστικῶς διηγοῦμαι. Πλούταρχ. Λευκουλ. 22.

Καταλᾱθιστής, ὁ. (ἀλαθίζω) Ἐξηγητής. Ἡσύχιος.

Καταλακτίζω. Κατά τινος λακτίζω, κλωτσῶ. Γλωσσ.

Καταλᾰλέω, ῶ. (λαλέω) Γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα μὲ τοὺς λόγους μου, καταθλίβω, ξεκουφαίνω αὐτὸν μὲ τὴν πολυλογίαν μου· μετὰ Γεν. 2) Μετὰ Δίτιατ. κακῶς λαλῶ κατά τινος, καταγλωττίζω τινά, κατακρίνω, κατηγορῶ, Πολύβ. 3) Δι' ὁμιλίας κερδίζω τινά, ἀνλ. τὸν εὐχαριστῶ, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, τὸν καταπείθω, μὲ τὰς φλυαρίας μου. «Τινά.» 4) Λέγω τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῶ, ἔπρεπε νὰ τὸ φυλάξω μυστικόν, καὶ ἐγὼ τὸ προδίδω ἐξ αἰτίας τῆς φλυαρίας μου. Ἀριστφ. Βπρχ. 760. ὅσον

Καταλᾰλιά, ἡ. Κατηγορία, κακολογία.

Καταλᾰλος, ὁ, Ὁς τις καταλαλεῖ, κακῶς ὁμιλεῖ κατά τινος, κατήγορος.

Καταλαμβᾰ́νω, Μέλ. ἥσομαι, (λεμβάνω, Ἀνμλ.) Προφθάνω, δ' ἐστὶ τρέχω κατόπι τινός, τὸν φθάνω καὶ τὸν πιάνω. Ἴλ. Μ, 226. 2) Πιάνω, ἁρπάζω, πιάνω καὶ κρατῶ σφιχτά. Ὅσον ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ἡρόδτ. Α'. 46. «Ἑαυτόν.» Κρατοῦμαι ὀπίσω, ἐμποδίζομαι. Ἡρόδοτ. Γ, 36. ὅσον δέκω, δένω σφιχτά, δένων τφίγγω τι, συσφίγγω· ὡς «Ἱμᾶσι καταλαμβάνειν» καὶ μετφρ. ὑποχρεώνω, οἷον «Ὅρκῳ καταλαμβάνω τινά» δι' ὅρκου δένω, ὑποχρεώνω· ὅσον «Καταλαβεῖν αὐξανομένην τὴν δύναμιν.» 3) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, κατέχω, καὶ Μέσ. κυριεύω δ' ἐμαυτόν, προλαμβάνω, ἁρπάζω τι προτήτερα· ὅσον ἐπὶ συγγραφέων διηγοῦμαι, ἢ ἐξηγοῦμαι τι πρὶν νὰ τὸ ἐξηγηθῇ ἄλλος. Ἡρόδτ. 6, 55. 4) Ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω. 5) Εὑρίσκω, ἐννοῶ, πιάνω μὲ τὸν νοῦν, σπλ. ἐφευρίσκω, δι' ἐμπειρίας μανθάνω· σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 6) Δέχομαι, διορίζω τι ἀπὸ νόμου, συγκατατίθεμαι καὶ αὐτὸ εἰς τὰ διὰ τοῦ νόμου διατεταγμένα. Ἀριστοτ. Πολτ. 7, 2, 8. ἐπόσο. Κορωθ. 7) Ἀκούω, σημαίνω, καταλαβαίνω τι. «Καταλαμβάνω διαφοράς.» = ἐξετάζω, καταπαίνω. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 9, 2. Πρβλ. 3, 128. «Διορίζοντες» τοὺς καταδησυχάζω, τοὺς κάμνω νὰ πάψουν τὰς φιλονεικίας των. 8) Τριτοπρσπ. = ἀποβλέπει· «Καταλαμβάνει τὴν πάλιν» ἀποβλέπει τὴν πολιτείαν, μέλει τὴν πολιτείαν. Wytt. ep. cr. σ. 201. 9) «Καταλαμβάνει (ἡ τύχη).» συμβαίνει, τυχαίνει, ἀκολουθεῖ, κατὰ τύχην, ἢ κατὰ συμβεβηκός, ὅσον «Τὰ καταλαβόντα» = τὰ συμβάντα, ὅ,τι μοῦ συνέβη. Ἡρόδτ. 9, 49. Οὕτω καὶ μετβτκ. «Καταλαμβάνει με.» Μοῦ συμβαίνει· «Καταλαμβάνει μιν» τὸν συμβαίνει. Μετ' Ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 2, 152, 105. «Κατέλαβε ἐλλείπειν τὴν χώραν πᾶσαν ὑπὸ ὀφίων.» 8, 38. «Καὶ σφέας (τοὺς παῖδας) καταλαμβάνει πάντας ἅμα σεῖ στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» ὡς τὸ Λατ. «Συμβαίνει μοι.» «Καταλελάβηκε ἐμέ, τοῦτο ἐς ὑμέας ἐπιθῆναι.» κατήντησα, μοὶ ἤλθε, παρεκινδύνευσα, ἠτόλμησα, ὅτι πρέπει νά... Ἡρόδ 3, 65. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἡρόδ. 6, 120. «Ἔχοντες πολλὴν σπουδὴν καταλαβεῖν νὰ προφθάσουν· ὡς καὶ ὁ Ἡρωδιαν Α'. 15 «Ἐπεὶ κατέλαβον αἱ ἡμέραι» ἐν' οὗ ἔφθασαν, ἔπεσον, ἦλθον αἱ ἡμέραι. 10) Συνεπαιτῶ. 11) Παρ' Ἡρόδτ. Γ'. 127. «Καταλαμπτέος ἐστὶν ἡμῖν θανάτῳ.» ἄξιος εἶναι, ἢ πρέπει νὰ πιασθῇ, καὶ νὰ συρθῇ εἰς θάνατον. Ἴσως δὲ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ «Πρέπει νὰ τὸν προλάβωμεν μὲ τὸν θάνατον.» τοῦτο μοὶ φαίνεται πιθανώτερον διὰ τὸ προηγούμενον πρίν καὶ πρέπει νὰ καταδικασθῇ ἐπ' ἐμᾶς εἰς θάνατον· κατὰ τὸ καταθέω, σημασ. 3. μὲ ὀλίγην ὅμως πιθανότητα. Ὁ δὲ Πασσώβ. εἰς τὸ Λεξικόν του λέγει

*Καταλαμπτέος, έα, έον. Ρηματ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ καταλαμβάνω, Ἰωσεπ. ἀντὶ καταληπτέος. Ὅς τις πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ καταπαυθῇ.

*Καταλάμπρος, ον. Λίαν λαμπρός, Ἡσυχ.

Καταλάμπω, Μλ - λάμψω (λάμπω). Διόλου λάμπω, φωτίζω. «Ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπει.» Πλάτ. Πολ. στ'. πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος φαίνεται καὶ φωτίζει αὐτά. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. 2) Οὐδετ. λίαν λάμπω, εἶμαι λαμπρός, ἀστράπτω. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἑλ. 581. Λάμπω ἀντιπερὶ, ἢ ἐναντίον τινός. Πλάτ. Πολτ. 6. σ, 110. μετὰ γενικῆς.

*Καταλαμψις, εως, ἡ. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκ τοῦ ἀπέναντι λάμψις.

Καταλανθάνω, λίαν λανθάνω. Χαρίτ.

*Κατάληψις, εως, ἡ. Δωρι. ἀντὶ Κατάληψις. Τιμ. Λεξ.

Καταλγέω, Μλ-ήσω (ἄλγέω). Λίαν ἀλγέω, σφοδρὸς πόνους αἰσθάνομαι Σφαλ. Φιλ. 368. Παρὰ δὲ τοῖς Δογογρ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πολβ. Γ. 80. 4.

Καταλγύνω, Σφοδροὺς πόνους προξενῶ, πολλὰ λυπῶ, λίαν ἀλγύνω· «τινά»

Καταλεαίνω, (λεαίνω). Λίαν λεαίνω, τρίβω, ψαλίζω· 2) Μτφρ. Ἀπομακρύνω, σηκώνω ἀπὸ τὸ μέσον ὅλας τὰς ἀνωμαλίας, καὶ ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Καταλέγω, Μλ - ξέω (λέγω, Ἀνμλ.). Ἐκλέγω, διαλέγω· μετὰ γεν. Ἡρόδτ. 7, 6. 2) καταπάσσω, εἰς τάξιν βάλλω, γράφω, περιωρίζω τι εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὸ κατάστιχον· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ πολιτῶν, οἵτινες διορίζονται εἰς ἐκδουλεύσεις πολεμικὰς· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ στρατολογῶ, συνάζω στρατιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων συστήνω ἕνα στρατόν, Recruter, Γαλ. ἐντεῦθεν, κατάλογος, τὸ κατάστιχον, τὸ ἐντερὶ ἐν ᾧ εἶτε γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν εἰς πολεμικὰς ἐκδουλεύσεις ὡρισμένων πολιτῶν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ψηφοτροφεῖν κατέλεξε τοὺς πλουσιωτάτους.» Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 24. Ἑλλην. Γ'. δ', 16. 3) Πρός τι, ἢ ἐπί τι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μετρῶ ἢ λογαριάζω, ἀριθμῶ, συναριθμῶ, συχνάκις παρὰ τοῖς Λατ. «ἐνεργείαις κατελεγειν· τὸ ἐμπροῦσον ὡς μίαν ἐνεργείαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. στ'. 27. 4) Παρ' Ὁμήρ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, τίθημι, βάλλω κάτω, δ' ἐστὶ, βάλλω ἢ φέρω εἰς τὴν κοίτην τινὰ νὰ κοιμηθῇ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μέσως, «καταλέγομαι πλαγιάζω ἢ κεῖμαι εἰς τὸ στρῶμα, εἰς τὸ κρεβάτι, καθεύδω, κοιμοῦμαι· εἰς ταύτην τὴν σημασ. μτχρτ. ὁ Ὅμ. κοντὰ εἰς τὸν ἀ. Ἀορ. κατελεξάμην συχνότατα καὶ τὸ 3. ἑνικ. προσπ. κατέλεκτο ἐκ τοῦ κατὰ συγκοπὴν Ἀορ. Κατελέγμην· καὶ τὴν Μετχ. καταλέγμενος, Ὀδυσ. Ἀπρμφτ. καταλέχθαι, Ὀδσ. οὕτω, Ἴλ. Ι. 658. «ἐπὶ δ' ὄγερων κατέλεκτοι» 5) Ἀποστόμωτος λέγω, ὀνομάζω, διηγοῦμαι, παριστάνω, ἀπαριθμῶ, μετρῶ. Ἐντελῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπαγγέλλω. Συχνάκις παρ' Ὅμ. καὶ πάντοτε ἐν τῷ Μέλ. ἢ Ἀορ. 1. Ἐιρτ. κατέλεξα, συχνάκις μετὰ τοῦ εὖ καὶ ἀτρεκέως ἀλλὰ καὶ κατελέξει τινά, θέλει διηγηθῇ περίτρισις, Ὀδσ. Δ, 832. — παρ' Ἡροδοτ. στ'. 53. καταλέγοντι τοὺς ἄνω αἰεὶ πατέρας· καὶ καταλεγομένους ὀρθῶς = τῷ γενεαλογέω. ἀπαγγέλω, ἀριθμῶ τὴν γενεαλογίαν μου εἰς συνεχῆ καὶ ἀδιάπαυστον σειράν.

Καταλείβω, Μ, ψω (λείβω). Χύνω ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ἐπί τι, κάμνω τι νὰ στάζῃ εἰς κόμπους ἐπί τι. — Μέσ. καὶ Παθ. χύνομαι κάτω, καταπάζω, καταρίω· Ησιοδ. Θγν. 786. «ἐκ πέτρης καταλείβεται» καὶ Ἰλιάδ. Β, 109. 2) Διαλύων διαφείρω, καταναλίσκω. Εὐρπ. Ἀνδρομαχ. 130. «δόμος ἀστικλίων καταλείβων· ὡς καὶ τὸ κατατήκω.

Κατάλειμμα, τό (καταλείπω). Ἀπομεινάριον, λείψανον.

Κατάλειπτος, ον (καταλείπω). Ὅστις ἔμεινεν, ἐπερίσσευσεν ἀπό τι ὡς ἀπομεινάριον, λείψανον.

*Κατάλειπτος, ον (καταλείφω). Διόλου ἀλειμμένος, χρισμένος. Ἀρστφ.

Καταλείπω, Μλ-ψω (λείπω). Ἀφήνω τι ὀπίσω, ὀπισθέν μου ἀφήνω, μετὰ Δίτιατον ὡς κληρονομίαν ἀφίνω, ἔξερτ. ἐπὶ μισουόντων, ἀναχωρούντων καὶ ἐπὶ ἀποθνησκόντων. Ὅμρ. 2) Ἐγκαταλείπω, ἀφήνω ὀπίσωμου, ἀφήνω τι ἀπὸ βίαι, ὅπως φεύγω· οὕτω ἔχει Ὅμρ ἐπὶ φευγόντων, εἰς φυγὴν τρεπομένων· «πολλοὺς καταλείψομεν.» Θα ἀφήσομεν πολλοὺς εἰς τὸν τόπον, θὰ χάσωμεν πολλοὺς εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλιάδ. Μ, 226. Ἀφήνω λοιπόν, ἀφήνω τε καὶ δέν τὸ πειράζω, τὸ ἀφήνω ἥσυχον, ἀνέγγιχτον· δέν τὸ κάμνω· τὸ παραιτῶ 3) Παρέχω, ἀφήνω τι εἰς τινα νὰ κάμῃ μὲ αὐτὸ ὅπως θέλει· «τινί τι» Ὀδσ. Γ, 371 Ε, 344. «τχεδίην ἀνέμοισι κάλλιπεν ἄφησε τὸ πλοῖον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων. 4) Ἐλλείπω, διαλείπω, Μεσ' Ὁμηρ. 5) Ἀφήνω νὰ γίνῃ τι, στέργω, τὸ σέχομαι· μετ' Ἀπρμφ ὡς τὸ λείπω καὶ, ἐδῶ. Αἰλν. πκλ. Ἱστρ. 12, 21. — Μέσ. Ἀφήνω ὀπίσω· β) «Καταλείπομαι ἑαυτῷῶ διατηρῶ φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν· Πλάτ, μετὰ Μέσ. Μλ. Ἀπομένω, μένω λοιπόν, ἀνλ. ὡς λείψανον, ἀπομεινάριον. Ἐπιμένω, μένω σταθερὸς εἰς τι· β) Μένω, ἐπίκειμαι, εἶναι ἀγύμνη, τριτοπροσώπως. δέν μένει ἄλλο παρ' αὐτό. Ὁ Ὅμρ. μτχρτ. καὶ τοὺς Ἐπκ. τύπους καλλείπω, καλλείψω, κάλλιπον.

Καταλειτουργέω, ῶ Μλ-ήσω (λειτουργέω) Κακῶς λειτουργέω, κακομεταχειρίζομαι τὸ ἀξίωμα τῆς λειτουργίας· ἐξοδεύω, κακομεταχειρίζομαι τὸ ἔχειν μου εἰς τὴν διοίκησιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν· ἴδε λειτουργέω.

Καταλείφω, Μλ - ψω (ἀλείφω). Διόλου, ἢ ἐπάνω, ἀλείφω, χρίω. Ἱππιρ.

Κατάλειψις, εως, ἡ (καταλείπω). Τὸ καταλείπειν, παραιτεῖν ὀπίσω, ἀφήνειν· ἐναπομενόν, λείψανον.

Καταλεπτολογέω, Μλ - ήσω (λεπτολογέω). Διόλου λεπτολογέω, ἢ εἰς λεπτολογίας μετχειρίζομαι τὴν ὁμιλίαν· κρίνω σοφιστικῶς καὶ μὲ δολερὰν φλυαρίαν· μὲ πανουργίας καὶ σοφίσματα ἀφανίζω, κατακρημνίζω «πευμόνων πόνου.» Ἀριστοφ. Βάτρ. 828.

Καταλεπτύνω, (λεπτύνω). Διόλου λεπτύνω. Σχόλ. Ἀπολ. Β'. 197.

Καταλευκαίνω, Μλ - ανῶ (λευκαίνω). Λίαν λευκαίνω, κατασπρίζω. Λίνεας Τακτ. 31. «καταλευκώσαι πινάκιον.» μετὰ γύψου, ἢ μετά τινος ἄλλης λευκῆς ὕλης ἀπ' ἐπάνω ἀλείφαι· 2) Μτφρ. ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Ηὐρλ. Ἀλεξάνδρ.

*Καταλεύκος, ον. Κάτασπρος. Κωνστ. Μανασσ. Χρονικ. σ. 20. Βενετ.

*Καταλευκόω, = καταλευκαίνω

Καταλεύσιμος, ον. Ἄξιος λιθοβολίας· ἐκ τοῦ

Καταλεύω, (λεύω). Λιθοβολῶ, διὰ τῆς λιθοβολίας θανατόνω τινά. Πλάτ. Ἡρόδτ. 1, 107. 9, 5. Ἀριστοτ. Ἀχρτ. 235. Δημοσθ. 17, 4. 2) Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τὸν, ὅτι τὰ μέταλλα βάλλειν, ῥίπτειν τινὰ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ εἰς τὰς λατομίας διὰ τοὺς δούλους ἐπειδὴ κατάδικοι.

Καταλέω, ῶ· Μλ-έσω (ἀλέω, ἀνμλ.). Διόλου σπάω, εἰς τὸν μύλον κατατρίβω, ἀλέθω· «κατὰ πυρὸν ἄλεσεν.» Ὀδσ. Τ, 109. καὶ Ἀθην. 83α· τὸ, κατήλεσεν, παρ' αὐτῷ.

Καταλήγω, Μ, ξω, (λήγω). Παύω, τελειώνω· Ζήτ. καταληκτικός.

Καταλήθομαι, Ἀπὸτκ. Μέσ. (λήθομαι, ἀνμλ.) Λίαν, ἀόλου, λησμονῶ. Ὅμ. Χ. 389. μετὰ γεν.

Καταληίζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἀπὸτκ. Μέσ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(λιζόμαι). Δούλου λαηλατῶ, κατερημόω, κουρσεύω, διαρπάζω.

Καταληκτικός, ή, όν (καταλήγω). Ὁ παύων, ὁ τελευτῶν, τελειῶν· »ὁ καταληκτικὸς οὗτος λέγεται στίχος, τοῦ ὁποίου λείπει εἰς τὸ τέλος μία, ἢ καὶ περισσότεραι συλλαβαί, καὶ ὅταν λείπῃ ἀκέραιος πούς »βραχυκαταλήκτου« λέγεται· ὅταν δὲ λείπῃ εἰς πούς καὶ πρὸς τούτοις καὶ μέρος τι τοῦ προηγουμένου »ὑπερκαταλήκτου« λέγεται· (παρβλ. καὶ τὴν λατινικὴν γραμματικὴν τοῦ Ἰατροῦ Ἀναστασίου Παλλατίδου ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τῷ 1834. σλ. 344). = Ἐπίρρ. καταληκτικῶς Τελευταίως, χωρὶς ἄλλο, ἀποκλειστικῶς, παστρικὰ παστρικά. Ἀντωνίν. Θ'. 42. »μὴ καταληκτικῶς ἐθωκάσῃς καταληκτικῶς ἔχειν περὶ ταῦτα.« Ἀρρίαν. Ἐπικ. Β'. 23. οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀρρίαν. Δ'. ὁ'. 19. »Αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν, τί λέγεται· ἐὰν μένομεν, στενοχωρεῖται ἡμεῖς καὶ μακρύτερα δὲν ἐρευνῶμεν, δὲν γυρεύομεν ἄλλο τί·τοτε.

Κατάληξις, εως, ἡ (καταλήγω) Τέλος, καταπαυσις καὶ ἔξαρτ. ἡ τελευταία συλλβ. στίχου τινός.

*Καταληπτέος, έα, έον. Ῥητ. Ἐπιτ. τοῦ καταλαμβάνω· Πρέπει νὰ ληφθῇ, νὰ πιασθῇ, π. χ. τόπος τις κ. τ. λ.

Καταληπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Καταληπτικῶς (καταλαμβάνω). Ὁ ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ καταλάβῃ, ἐννοήσῃ, ἢ νὰ φθάσῃ, πιάσῃ τι.

Καταληπτός, ή, όν. Ῥητ. Ἐπιτ. τοῦ καταλαμβάνω· καὶ ἐπίρ. καταληπτῶς· ὁ ἀνήκων εἰς καταληψιν, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ, φθάσῃ, πιάσῃ, ἐννοήσῃ τινάς· εὔκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς· 2) Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1347. »πέλας θεόθεν καταληπτὸν« φαίνεται ὅτι κεῖται ἐνεργητ. τὸ ὁποῖον συνέβη, ἠκολούθησεν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ Θεοῦ, ἤτοι διὰ τῆς Θείας βουλῆς· ἴσον = ἐφορμῶν, κατέχων, κυριεύων.

Καταληρέω, ῶ, Μλ-ήτω (ληρέω) Μετὰ γενκ. ἐμπροσθεῖ ἡ ἐναντίον τινὸς φλυαρῶ. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. ΦΘ'. 2) Μετ' Αἰτκ. »κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα« μὲ τὰς τρέλας, μὲ τοὺς χωρατάδες, ἢ μὲ τὰς μωρολογίας μου ἔχασα τὴν ἐξωμίδα. Ἀθήν. Π'.

Καταλήψιμος, ον. Ὅστις δύναται νὰ καταληφθῇ, ἐννοηθῇ, νὰ ἐρασθῇ, πιασθῇ, ἢ νὰ κατακριθῇ. Λυτιφ. ἀπτέ. τῷ, Ἀπολύσιμος· ἐκ τοῦ

Κατάληψις, εως, ἡ (καταλαμβάνω) Τὸ καταλαμβάνειν, φθάνειν, προφθάνειν, πιάνειν, σφιχτὰ κρατεῖν 2) Τὸ κυριεύειν, ὑπ' ἐξουσίαν ἔχειν, λαμβάνειν, »καταλήψις χωρίων« κυριεύσις τόπων. Πλάτ. Πολτ. Τ. σ. 526. D. τὸ κρατεῖν, πιάνειν, αἰχμαλωτίζειν, ὡς αἰχμάλωτον περιεῖν. 3) Νόησις, γνῶσις, εὕρεσις, αἴσθησις, τὸ ἐν νῷ λαμβάνειν. 4) Κράτησις, προσβολή, κυρίευσις νόσου τινός, κατοχή. 5) Παρὰ μουσικοῖς, καὶ ἡ ἐπιμονή, ἀργοπορία (βάσταξις) ἐπί τινα τόνον, φωνήν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 317.

Καταλιθάζω, Μ. άσω (λιθάζω) Λιθοβολῶ, ῥίπτω πέτρας κατά τινος.

Καταλιθοβολέω, ῶ. Μ. ήσω (λιθοβολέω) Λίθους βάλλω κατά τινος, λιθοβολῶ.

Κατάλιθος, ον (λίθος) Πλήρης λίθων, γεμάτος ἀπὸ πέτρας κοιλάς, ἢ αὐγενεῖς, πολυτίμους.

Καταλιθόω, (λιθόω) = λιθοβολέω. Δημοσθ.

Καταλιμπάνω, = καταλείπω.

Καταλιπαίνω, Μλ - ανῶ (λιπαίνω) Λίαν λιπαίνω, παχύνω ποιόν τινα· τρέφω τινὰ νὰ παχύνῃ.

Καταλιπαρέω, Μ. ήσω (λιπαρέω) Λίαν λιπαρέω, ἐκτενῶ.

*Καταλίπω, Δίδει χρόνους εἰς τὸ καταλείπω.

Καταλίσκω, Ἡρόδοτ. Β'. 174. »πολλὰ μὲν δὴ κατηλίσκετο· ὅπου ἄλλοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας »καὶ ἠλίσκετο· ἀναγκ. ἐκ τοῦ, Ἁλίσκω.

*Καταλιχώζω, Γλεῖφω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Καταλιχνεύω, (λιχνεύω). Λίαν, ἢ κακῶς λιχνεύω· ἀπὸ λαιμαργίαν κακοῤῥεύω.

Καταλλάγάδην, Ἐπίρ. (καταλλάσσω). Κατ' ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως, ἀναποδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, τὴν ἀντίτινος διδομένην ὡραν.

Καταλλαγή, ἡ (καταλλάσσω). Ἐναλλαγή, ἀλλαξις πράγματός τινος. Ἀριστ. Οἰκον. Β'. »τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν« τὸ παρ' ἰταλ. Cambio· καὶ τουρκ. Σαραφλίκ. Καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς κέρδος τοῦ τραπεζίτου. Δίφιλος παρ' Ἀθην. στ'. 2) Εἰρήνη, φιλία, ἐξιλέωσις.

Καταλλάκτης, ου, ὁ (καταλλάσσω) Ὅστις εἰρηνεύει, φιλιόνει, ὁ εἰρήνης πρόξενος, ὁ μεσίτης· 2) Παρὰ Ντρ. ὅστις ἀλλάζει τὰ νομίσματα, σαράφης, ἀργυρεμπορίς. Cambiatore. Ἰταλ.

Καταλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταλλαγήν, εἰρηνευτικὸς, εὔκολος εἰς εἰρηνευσιν, ἐξιλέωσιν. 2) Ὁ εἰς ἀλλαγὴν νομισμάτων ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων.

Καταλλάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. άξω (ἀλλάσσω) Ἐναλλάσσω, ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν. — Μέσ. νομίσματα καταλλάττομαι· ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ ἀλλάζω τὰ νομίσματα, κάμνω τὸν σαράφην, Gambiare, ἰταλ. 2) Ἐξιλεόω, εἰρηνοποιῶ, κάμνω νὰ μεταβάλῃ τινὰς τὴν ἔχθραν εἰς φιλίαν. Μεσιτεύω, ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον διὰ νὰ φιλιώσω δύο ἀντιμερόμοια μέρη. Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ Πληκτ. Ἀορ. Φιλιώνομαι μέ τινα »τινὶ καὶ πρός τινα« ὅθεν Ἡρότ. Α'. 61. »καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στρατιώτῃσι· εἰρήνευσε, κατεπραύνει, ἐξιλέωσεν ἑαυτὸν, καὶ ἐφιλιώθη μὲ τοὺς στρατιώτας· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Σχολ. Αἰ. 744. »θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.« παρβλ. διαλάσσω.

Καταλλήλως, ον (ἀλλήλων) Καὶ Ἐπίρ. καταλλήλως· ὅστις ὅπτασαι, κεῖται ἀμοιβαίως, ἀπ' ἐναντίας ἄλλου τινός· »καταλλήλα σημεῖα« καταλλήλοις πόροις Ἀριστοτ. Προβλ. Ἰσσ. 13. ἀμοιβαίως πρὸς ἀλλήλους ἀντικείμενοι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ἀμοιβαίως προσηρμοσμένος, κατὰ τάξιν βτλμένος. 2) Καθόλου δὲ ἀντίκειται τῷ, παράλληλος, καὶ σημαίνει τὸ, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, σύμφωνος, ἀντίστοιχος· ὁ σύμφωνος ἀναφορὰν καὶ ἀναλογίαν ἔχων μετ' ἄλλου τινός. Σύγχρονος. Πολυβ.

Καταλληλότης, ητος, ἡ. Τὸ ἁρμόζειν, συμφωνεῖν, ἀντιστοιχεῖν· σύμφωνος, ἁρμοδία συνέχεια, ἐπιτήδειος ἀναλογία, ἀκολουθία, τάξις.

Καταλοάω, Μ. ήσω (ἁλοάω) Διόλου θραύω, συντρίβω, κατασακίζω, ἀλονίζω, παιδεύω, δέρω, σχλαπατῶ, φονεύω, θανατόω. Αἰσχὶν. »κατηλόησαν τοὺς σμήρους« ἰδὲ ἁλοάω. Λουκ. Ἰκαρομ. 15. »τοὺς χρυσῷ τὴν ὀῤῥὺν κατηλοημένους« διακεκοσμημένους.

Καταλογάδην, Ἐπίρ. (λόγος) Πεζῶς, τὰ πεζῷ τῷ λόγῳ γραφόμενα, εἰς τὸ πεζόν. In prosa, Ἰταλ. Πλάτ. Δύσ. 3. ἀντὶ τοῦ, εἰς διαλόγους, κατὰ διαλόγους.

Καταλογεύς, έως, ὁ (καταλέγω, 2) Ὅστις ἐκλέγει τοὺς πολίτας, καὶ καταγράφει αὐτούς. Ὁ καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον τοὺς στρατευσομένους· δυναμένους, ἢ τοὺς συνεισφορὰς φέροντας· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κατάλογος.

Καταλογέω, ῶ (ἀλογέω) Λίαν ἀλογέω, καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι· δὲν τιμῶ, δὲν μετρῶ· ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, μετὰ γενκ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 133. παρὰ δὲ Ἡρότ. Α'. 144. Γ' 121. μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ νόμον κατηλόγησε· κατεφρόνησεν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, (δὲν ἐμέτρησε τὸν νόμον διά τίποτε), τὸν κατεπάτησε· ἐν δὲ Δ'. 84. καὶ μετὰ γενκ.

Κατάλογος, ὁ (καταλέγω) Ἐκλογή, καὶ εἰς τοὺς διαίρεσις, ἡ καταγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον· 2) Παρ' Ἡσυχ. ἔτι »τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλη λέγειν« ἢ ἄρα τὸ ἀναγινώσκειν ᾠδήν τινα καὶ μὴ ψάλλειν αὐτήν.

Καταλογία, ἡ. Ἐσχυλμν. ἀνάγν. ἀντὶ, καταλόχεια.

Καταλογίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, Ἀπτκ. Μέσ. (λογίζομαι) Συγκαταλέγω, συναριθμῶ, περνῶ εἰς τὸν ἀριθμὸν, εἰς τὸ κατάστιχον· βάλλω, γράφω τι εἰς τὸν λογαριασμὸν, λογαριάζω, κάμνω λογαριασμὸν. Λουκιαν. »εἰς ἐργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει·« θέλεις τὸ λογαριάσει κάμμη ὡς εὐεργεσίαν εἰς ἡμᾶς, ὕστερα ἀπὸ ὅλας ταύτας τὰς ὕβρεις, θέλεις μᾶς γνωρίσῃς καὶ χάριν διότι τόσον μεγάλως σὲ ὑβρίσαμεν. Πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ μεταξὺ εἰς τοὺς ἄλλους ἐριθμῶ, λογαριάζω. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. β'. 1. »Ἐν τοῖς ἀθίοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους· βάλλειν εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) Κατὰ τὴν σειρὰν, ἢ τὴν τάξιν διηγοῦμαι, κατὰ τ' τάξιν τῆς καταγραφῆς λέγω. 3) Συλλογοῦμαι, ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι. Ἀππιαν. ὅθεν

Καταλογισμός, τὸ καταλογίζεσθαι, συναρίθμησις, λογαριασμὸς· ἀριθμητὶς, ἀριθμός.

Κατάλογος, ὁ (καταλέγω). Ἡ ἀπαρίθμησις, ἢ ἡ καταγραφὴ τῶν προσώπων, οἵτινες ἐκλέγονται διά τινα ὑπηρεσίαν, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, καὶ διὰ τὰ πολεμικά. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ἢ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἐξαρίθμησις« Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1366. »πάλαι, ἐφ' ᾧ ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα.« Ὁ Φωτ. λέγει ἐν λεξ. καταγραφεύς, »Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες τῶν ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πραγμάτων. Οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ὅτε ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας·« ἐντεῦθεν ἡ ἀπογραφὴ, ἐκλογὴ καὶ συναξις τῶν ἀνδρῶν διὰ τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας. Θουκιδ. στ'. 26. »κατάλογους ποιεῖσθαι, ὡς τὸ γαλ. Faire les recrues, la recrue· ἴτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ καταγραφὴ αὕτη, καὶ συναξις τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἡ ἰδία πολεμικὴ ἐκδουλευσις, ὑπηρεσία· ἐντεῦθεν τὸ »οἱ ἐν καταλόγῳ« οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν πολιτικὸν κατάλογον· καὶ »ἐκ καταλέγουσι« ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον, ἀπλ. ἀφ' ὅ,του δουλεύει τις τὸ κοινόν· »οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον« οἱ γέροντες, οἵτινες δὲν εἶναι πλέον ἱκανοὶ διὰ τὸ στρατιωτικόν, οἱ πεπαυμένοι τοῦ στρατεύεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἡ κατὰ τάξιν καταγραφὴ, κατάστιχον, διεξόδι.

Καταλοιδορέω, ῶ. Ἑπτκ. τοῦ λοιδορῶ, Ἐμμήν. 8.

*Κατάλοιπος, ον (λοιπός). Λειπόμενος, μένων, περισσεύων.

Καταλοκίζω, Μ. ίσω (ἀλοκίζω). Διόλου ἀλοκίζω, κάμνω αὐλακιαῖς, καταυλακίζω· καταξύω, ἐσχίζω διὰ τῶν ὀνύχων· = ἐρύπτω. Εὐριπ. Ἱκετ. 825. »κατὰ μὲν ὄψεις ἠλοκίσμεθα« ἀντὶ τοῦ, ὀνυξὶ μὲν κατηλοκίσμεθα.

Καταλούω, (λούω, ἀπλ.). Διόλου λούω, πλύνω, ξεπλύνω, πλύνω τε τόσον πολύ, ὥστε ἀποβάλλει τὸ χρῶμα αὐτοῦ· 2) Ἀριστοφ. Νεφ. 840. »καταλούει μου τὸν βίον« καταναλίσκει, φθείρει, κατεξοδεύει τὴν περιουσίαν μου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ κωμικὸς ἐνταῦθα παίζει τὴν λέξιν εἰς τὸ ἑνωτέρω, λουσόμενος.

Καταλοφάδια, Ἐπίρ. (λόφος). = κατὰ λόφον· ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα, εἰς τὸν τράχηλον. Ὀδυσ. Κ. 169. «βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν· ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βακτάζων, Εὐστάθ. (ἐν Ὀδσ. ν-υ-υ πρβλ. συβάσιον) ἐδὲ καὶ, λόφος.

Καταλόχεια, ἡ = λόχος, παραλειπ. Γ', ὅπου ἄλλοι, καταλογία, ἀνέγνωσαν.

Καταλοχίζω, Μ. ἰσω. Εἰς λόχους διαιρῶ, ἡ συνάγω· παρὰ Πολυδ. Α'. 173. κεῖται, καταλοχῆσαι, ἀντὶ, καταλοχίσαι· ἀμφ. ὧδεν

Καταλοχισμός, ὁ, Ἡ εἰς λόχους διαίρεσις. Παρὰ Πλουτάρχ. Κα. 15. ἀντὶ τοῦ, στρατολογία, σύναξις στρατιωτῶν· καταλογος τῶν λόχων.

Καταλοχος, ὁ = λόχος· πάνυ ἀμφ. Ἰδ. Poppo Θκδ. Μ. 1, 1. p. 244.

Κατάλτης, ες (ἅλτος). Γεμάτος ἀπὸ ἅλτη, ἡ ὁ ἅλτη ἔχων. Στράβ. Ε'.

Καταλυγίζω, Μ. ἴσω, Στρέφω, δεσμεύω, διόλου λυγίζω. Ἡσύχ.

Καταλυκουργίζω, Μ. ἴσω· ητικός, ὡ. Φέρω, εἰσάγω κατάπτυστους τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἀλκίφρ. Β'. 1.

Κατάλυμα, τό (καταλύω). Δωμάτιον, καμάρα, (οἰκίας, τζίμερ, κάμερα), κατοικία, οἴκημα· καταγώγιον, πανδοχεῖον· Μάρκ. ΙΔ'. 14. Λουκ. Β'. 7. Ζώσιμ. Δ'. 48. τὸ παρὰ Τούρκ. κονάκ, ἡ χάνι. Ζήτ. καὶ, κατάλυσις. Ὁ Εὐστάθ. λέγει. «Κατάλυμα, ὁ τῆς ξενοδοχήτεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἱπποζύγια, ἢ τὰ φορτία λύονται.

Καταλυμαίνομαι. Δίαν λυμαίνομαι, ἐρημόω· φθείρω, βλάπτω. Ξενοφ. Οἰκον.

Καταλυμακόω, Πίν. Ἡρακλ. Α'. 9. Δίαν ἀγρεύω, κυρίως αὐξάνειν πιέω.

Κατάλυμανσις, εως, ἡ. Μεγάλη φθορά, βλάβη. Ἐρήμωσις.

Καταλύσιμος, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλύσῃ, φθείρῃ, χαλάσῃ τινάς· ὁ δυνάμενος εὐκόλως καταλυθῆναι.

Κατάλυσις, εως, ἡ (καταλύω). Διάλυσις, φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, καταστροφή ὧδεν ἑξῆς. α) Τελείωσις, τελευτή, τέλος Ξενοφ. «Πολέμου κατάλυσιν καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Θάνατος. β) Τέλος τῶν ἐχθροπαθειῶν, ἑξίωσις, ἐξιλέωσις, φιλίωσις, εἰρήνη. γ) τὸ κονεύειν, κάμνειν κοῦπες παρά τινι· ὧδεν δ) Καταγώγιον, Πανδοχεῖον. Ἡρόδοτ. Ε', 52. «Σταθμοῖτε παντοίῃ εἰσὶ βασιλήιοι καὶ κατάλυσιες κάλλισται, ὅσοι ἀπεομένης τε ἡ ὁδὸς ἅπασα καὶ ἀσφαλέος». Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Εὐριπ. Ἠλ. 398. «Δεξώμεθα οἴκων καταλύσεις». φιλικὰς δεξιώσεις, κονάκια· κυρίως ἀντιστοιχεῖ τῷ Τουρκικ. Χάνι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κονάκι, Hotel· Γαλ. Ζήτ. κατάλυμα.

Καταλυσσάω, καὶ . . λυττάω. Μ. ήσω. Δυσσάω κατά τινος· ἢ δεδιλου λυσσασμένος εἰμί· ἀμφ.

Καταλυτήριος, τό· = κατάλυμα.

Καταλυτής, οῦ, ὁ. Ὁ καταλύων, φθείρων. Ὁ διαλύων.

Καταλύτης, ὁ. Ὁ ξένος, ὅστις ἔρχεται καὶ κατοικεῖ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ κατάλυμα· παρόδιος, Μισαφίρης, Τουρκ. Πολύβ. Β'. 15. Πλούτ. εἰς Σύλ. 25.

*Καταλύτος, ὁ· = καταλύτης.

Καταλύω, Μ. ύσω (λύω). Διόλου, ὁλοτελῶς λύω, ὅ ἐστὶ, Διαλύω, ξεχωρίζω τι ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς αὐτοῦ, καταβάλλω, καταστρέφω, καθαιρέω· ἐκ θεμελίων χαλνῶ, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἰλ. Β, 117. «Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, πολλὰς ἀκροπόλεις κατέστρεψεν, ἐρήμωσε. Παρὰ τοῖς Μτγνστρ. ἐξρτ. = Ἀπολύω τὰς συνελεύσεις, τὰς διαλύω, ἀφήνω τοὺς συνελθόντας νὰ χωρισθῶσι, νὰ ὑπάγῃ ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. «Καταλύειν τὴν στρατιάν». Ἀφήνομαι ἀπὸ ἐκστρατείαν τινά, ἢ τὴν τελειώνω. Καὶ ἀντὶ τοῦ καταπαύω, παύω, ἢ παύεσθαι ποιῶ· ὡς «Καταλύω τὴν φυλακήν, τὸν πόνον· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. Π'. Στοβ. καὶ Ἰσοκράτ. «Καταλύω τὴν θεωρίαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Τελειώω, φέρω εἰς τέλος· ὡς «Καταλύω τὸν πλοῦν, τὸν πόλεμον, τὸν λόγον, τὸν βίον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Αἴρω ἐκ μέσου, Θανατόω· «Καταλύω τινὰ τῆς ἀρχῆς». Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 9. ταυτὸν τῷ, Παύω τινὰ τῆς ἀρχῆς, κάμνω νὰ παύσῃ τινὰς ἀπὸ τοῦ νὰ βασιλεύῃ, ἐκβάλλω, καθαιρέω αὐτόν. Οὕτω καὶ τὸ «Πύκτης ὢν κατέλυσεν· ἔπαυσε τοῦ νὰ εἶναι πύκτης. «Ὅσοι καθόλου ἀντὶ τοῦ Ἀφανίζω, μηδενίζω, ἀναιρῶ, ἀχρηνῶ· π. χ. «δῆμον, νόμον, δημοκρατίαν». Ἐπὶ ζώντων, ἀντὶ τοῦ Φανεύω· ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· καὶ ἐξρτ. τελειώνω ἐχθροπαθείας, τὰς κατηυχάζω, καταπαύω φιλονεικίας, παρατῶ ἢ καταπαύω πόλεμόν τινα· π. τ. τ. Θκδ. 5. 23. 8, 58. ὀδε:, Μέσ. Διαλλάττομαι, ἐξιλεοῦμαι, φιλιόνομαι μετά τινος· Θκδ. 1, 81. 4. 16. 5, 15. 17. Πρβλ. Poppo Θκδ. 1, 1. σ. 245. Οὕτω καὶ τὸ Ἐνρτκ. ἀμεταβάτως. «Καὶ θεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὶς τοὺς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται». Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. α'. 10. «Καταλύομαι τινὸς· ἀπολύω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ὅ ἐστὶ παραιτοῦμαι, ἀφήνω, ἀξίωμα ἢ ἐπαγγελμά τι· ὧδεν «Εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίοτον οἱ ἀποθανόντες, οἱ τελειώσαντες τὸν ἑαυτῶν βίον εἰς ἀρετήν. Εὐριπ. 2) Κάτω λύω. Λύοντες ἀπό τινος, ἀφήνω αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω. Ἀπολύω, ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἐλευθεροῦ· Ὀδυσ. Δ, 28. «Σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους· ἀποζεύξομεν, λύσομεν τοῦ ἅρματος, καὶ ἐντεῦθεν Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Ξενοδοχοῦμαι. Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι εἰς τὸ κατάλυμα. «Καταλύω ἐν τόπῳ τινί, ἢ, παρά τινι· ὅτα καὶ προσυπακούεται τὸ, «Πορείαν, ἢ, Ὁδόν· τελειόνω τὸν δρόμον, παύω τὴν πορείαν, καὶ κατάγομαι εἰς οἴκημα, ὅ ἐστὶν εἰς τὸν ἀναπαυτήριον τόπον, κονεύω, κάθημαι νὰ ἡσυχάσω, νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ ἀπὸ τοὺς κόπους. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', Γ, 19. «Πρὶν καταλῦσαι τὸ στρατεύμα πρὸς ἄριστον». 3) Παρὰ τοῖς Ἑκλησ. «Καταλύω» ἀντὶ τοῦ, Λύω τὴν νηστείαν, παύω τοῦ νηστεύειν, τρώγω, εὐχοῦμαι.

Καταλωβάω, ῶ· Μ ήσω (λωβάω). Διόλου λωβάω, κολοβόω. Πολύβ. ΙΕ', 33.

Καταλωφάω, Μ. ήσω (λωφάω), καὶ καταλωφέω, ῶ. Παύεται ποιῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ, τελειόω, καθησυχάζω. Ἀπολλών. Γ', 616. «Οὐρὴν δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος». 2) Οὐδετέρ. ὡς καὶ τό, λωφάω, καταπαύω, καθησυχάζω.

Καταμάγειον, τό (καταμάσσω). Τφασμά τι ἐν τοῖς λουτροῖς (πανίον) διὰ τρίψιμον, σφουγγισμα· (πεστεμάλι) Ἀρτεμίδ. Α'. 64.

Καταμαγεύω, (μαγεύω). Διόλου μαγεύω.

*Καταμαθέω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ καταμανθάνω.

*Καταμαθηματικεύομαι τὴν φύσιν. Διαφθείρω τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐφαρμογῆς τῆς μαθηματικῆς μεθόδου, καὶ ἀποδείξεως. Ἐπιπλῆξις κατὰ Πλάτωνος (κ. Νεύτωνος!)

Καταμάθησις, εως, ἡ (καταμανθάνω). Μάθησις, κατάληψις, γνῶσις, τὸ νὰ μάθῃ τίς τι καλῶς καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ, ὅπου γνωρίσῃ. Ἑρμογ.

Καταμαθητικός, ἡ, ὁν (καταμανθάνω). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλῶς μανθάνειν, καταλαμβάνειν, γνωρίζειν. Πολυδ. Θ'. 154.

Καταμαίνομαι, ὡς Παθτκ. (μαίνομαι). Κατά τινος μαίνομαι.

*Καταμαχαιρίζω, Μ. ἴσω. Ἐκλεγῶ, καλοτυχίζω. Ἐὐστάθ.

Καταμάχτης, ὁ (καταμάσσω). Ὅστις καταμάσσει, ἀποσπογγίζει.

Καταμαλακίζω, Μ. ἴσω· Ἀττκ. ίττω. (μαλακίζω). Δίαν μαλακίζω, μαλακὸν ποιῶ τινά. Μέσως, «Εἶμαι μαλακός, ἰωβρός, ὀκνηρός, ἀμελής. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΔ'. 12. «Ὀρθῶς δὲ ἐπιμελουμένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ μᾶλλον εἰκὸς τὸν οἶκον αὐξεσθαι· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. μεγ. Ἠθικ. Β', 6.

Καταμαλάσσω, Ἀττ. καταμαλάττω, Μ. ἄξω (μαλάσσω). Μαλακύνω, καταπραΰνω, ἀπαλύνω, ἐγγίζω,

Καταμαλδύνω. Δίαν ἀμαλδύνω· Κοϊντ. Σμυρν. ΙΔ', 73.

*Καταμαλθακίζω, Μ. ἴσω, = τῷ πργμν.

*Καταμαλθάττω, Μ. ἄξω· = τῷ πργμν.

Καταμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (μανθάνω, Ἀνμλ.). Καλῶς, ὀρθῶς μανθάνω, κατανοῶ, καταλαμβάνω, γνωρίζω, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ· Ξενοφ. Πλούταρχος· καὶ Ἡσὺχ. 7, 140.

Καταμαντεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (μαντεύομαι). Μαντεύω, ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Μαντεύομαι, χρησμολογῶ περί τινος. ἢ κατά τινος· μετὰ Γενικ. παρ' Ἀθην. καὶ Δοτ. παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. Η', 77. 2) Προμαντεύω, ἐννοῶ, ἀπεικάζω· μετ' Αἰτιατ.

Καταμεραίνω, Μ. ανῶ (μαραίνω). Διόλου μαραίνω, ἀδύνατον, ἀσθενῆ ποιῶ τινα. Πλτ. Μαραίνομαι, μαρασμοῦμαι· ἐπὶ πληγῶν, ὅταν συμπίπτουν, ἐλαττοῦνται, ἔρχονται κοντὰ νὰ κλεισουν. Ἱπποκρ. σ. 80. G.

Καταμαργάω, Ἰωνικ. καταμαργέω· Μ. ήσω (μαργάω). Ἀπὸ φθόνου μανικὸς γίνομαι, εἶμαι λυσσασμένος. Ἡρόδοτ. Η', 125. «Φθόνῳ καταμαργέωνται· ὅπου πρότερον, καταμαρπτέω, ἡ μαρτημ. ἔκειτο.

Καταμάρπτω, Μέλ. ψω (μάρπτω, Ἀνμλ.). Καταλαμβάνω, καταπίνω, αἰφνιδίως φθάνω, καὶ πιάνω τινά. Ἰλ, 2, 364. καὶ ἐξρτ. ἐπὶ ὀλωλότων, ὅταν φθάνωσι, πιάνωσιν ἐκείνους, ὁποὺ διώκουσι. Ἰλ. Ε, 65. Π, 598.

Καταμαρτυρέω, ῶ· Μ. ήσω (μαρτυρέω). Κατά τινος, ἢ ἁπλῶς μαρτυρῶ· ἀποδεικνύω τινὰ ὡς πταίστην, ὡς ἕνοχον πταίσματός τινος· μετὰ Γενικ. Δημοσθ. 2) Ἀλλ' ὁ Διόδ. τάττει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, κατακρίνω, καταγρονῶ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω. Παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Παθτ. Ἐλέγχομαι διὰ μαρτύρων, ἢ μαρτυριῶν. «Ὁ δὲ κρινόμενος καταμεμαρτύρηται ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας».

Καταμασάομαι, καὶ, καταματσάομαι, Μ. ήσομαι· Ἀπτκ. Μέσ. (μασάομαι). Διόλου μασῶ, κατατρώγω.

Καταμάσσω, Μ. ἄξω (μάσσω). Ἀποσπογγίζω· Παλαίφ. ΝΒ'. 2. τὸ ὁποῖον ὁ Νόννος, Ἀπομάσσω, εἶπε.

Καταμαστεύω. Ἐπιζητῶ, προθύμως ψηρεύνω νὰ εὕρω τι, ἰχνηλατῶ, πάνυ μαστεύω. Συνών.

*Καταμαστίζω, Μ. ἴσω, Ἀττκ. ίττω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, ἢ δαίρω εἰς τὸ πρόσωπον. Φιλόστργ. Ἐκκλ. Ἱστρ. 10, 6.

Καταματεύομαι, καταματτεύομαι, καὶ, καταμάττομαι (ματεύω, μάσσω). Παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τῆς προσκειολλημένης Δοτικ. ᾧ, Πτερῷ, κ. τ. τ. Βάλλω σῶμα τι μέσα εἰς ἄλλον τινὸς τρύπαν διὰ νὰ ἐγγίξω, ἐρεθίσω, ἀποπλύνω, ἀποπογγίσω, κ. τ. τ. αὐτὸ, καθὼς π. χ. εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνουσι οἱ χειροῦργοι διὰ τῶν πτερῶν, κ. τ. τ. ὁπόταν θέλωσι νὰ παστρεύσωσι τὴν τρύπαν πληγῆς τινος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξιφ. 516. λέγει «Χεῖρα κατεμματέουσ· βάλλε τὴν χεῖρα μέτα.» Ὅθεν, =γαργαλίζω, ψαύω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μάτταω.

*Κατᾰμᾰχέομαι, οὔμαι· καὶ

Κατᾰμάχομαι, Μ. ᾰχοῦμαι· Ἀπθτκ. Μέσ. (μάχομαι, Ἀνμλ.). Λίαν μάχομαι, καταθλίβω, κατακιῶ.

Κατᾰμάω, ῶ· Μ. ήσω (ἀμάω). Ἐπισωρεύω, ἐπισυνάγω, ἐπάνω τινός, ἢ πρός τι σωρεύω· Ἰλ. Ω, 165. «...Τὴν καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν, ὅπου ὁ Εὐσταθ. φησι. Καταμήσασθαι, ἀντὶ τοῦ, Συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. Ὁ Ὅμηρ. μτχρζτ. μόνον τὸ Μέσον.

Κατᾰμβλᾰκεύω (ἀμβλακεῖν). Ἀμελῶ· Ζήτ. Ἀμβλακεῖν.

Κατᾰμβλέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, καταμβλύνω. ἀμφ.

Κατᾰμβλύνω, (ἀμβλύνω). Λίαν, διόλου ἀμβλύνω, ἀμβλὺ ποιῶ, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Δ'. καίτοι, καταμβλωμένον, ἀντὶ, καταμβλυμένον, ἐκ τοῦ, καταμβλύω.

*Κατᾰμβλύω, =τῷ πργμν. ὅπερ ἰδέ.

Κατᾰμβώ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ὀπισαμβώ.

Κατᾰμεγαλαυχάω, ῶ. Λίαν μεγαλαυχῶ, ἢ μεγαλαυχῶ κατά τινος. Ἡσύχ.

Κατᾰμεγᾰλοφρονέω, ῶ· Μ. ήσω (μεγαλοφρονέω). Λίαν μεγαλοφρονῶ, ἀλαζονικῶς καταφρονῶ· «τινός.» Κλὴμ Ἀλεξ.

Κατᾰμεθύσκω, Μ. μεθύσω (μεθύσκω, Ἀνμλ.) Μὲ ἄκρατον οἶνον λίαν μεθύω, ἤτοι μεθυτμέσω ποιῶ τινά. Πολύβ. Ε'. λβ'. 2. καὶ Ἡρόδτ. 1, 106.

*Κατᾰμεθύω, (μεθύω, Ἀνμλ.). Εἶμαι μεθυσμένος, μεθῶ.

*Κατᾰμείβομαι, ὡς Μέσον (ἀμείβομαι). Ἀποκρίνομαι. Διόδρ. Σικελ. 15, 6.

Κατᾰμειδάω, ῶ· Μ ήσω (μειδάω). Καταγελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω· «τινός.» Ἰωσήφ. πόλ. Ἰουδ. Γ', ξ', 33. «Θανάτου καταμειδιᾶν.»

Κατᾰμειλίσσομαι, καὶ Ἀττκ. -ττομαι. Μέλ. ξομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (μειλίσσομαι). Καταπραΰνω, ἐξιλεοῦμαι.

Κατᾰμελειστί, Ἐπίῤῥ. (μελειστί). Μὲ κατακεκομμένον τρόπον, εἰς μικρὰ τμήματα, εἰς κομμάτια κομμένα τὰ μέλη. ἀπὸ κομμάτι, κομμάτι. Ἀρατ. 624. (παρὰ τοῖς Ἑπτ. υ – υυ – υ)

Κατᾰμελετάω, ῶ· Μ. ήσω (μελετάω). Λίαν μελετῶ, γυμνάζομαι, διὰ συνεχοῦς γυμνάσεως μανθάνω, ἐν τῇ γυμνάσει κρατῶ, νικῶ. Πλάτ.

Κατᾰμελέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀμελέω). Λίαν ἀμελῶ, Ἀφίνω χωρὶς φύλαξίν τι· διὰ τῆς ἀμελείας χάνομαι πρόξενος κακοῦ τινος. 2) Δὲν προσέχω, δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου. Σοφοκλ. Αἴ. 45.

Κατᾰμελιτόω, ῶ (μελιτόω). Ἀλείφω τι μετὰ μέλιτος, ἢ γλυκὺ ποιῶ τι μὲ τὸ μέλι. 2) Μτφρ. Κάμνω ἡδύ, νόστιμον, εὐάρεστον, θελκτικόν· θέλγω, εὐφραίνω. «Τὴν λόχμην καταμελιτοῦσιν.» Ἀριστοφ. Ὄρν. 224. πληροῦν, γεμίζειν τὴν λόχμην μὲ ὕμνους ὡς ἂν τὸ μέλι γλυκείς.

Κατᾰμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, Ἀνμλ.). Λίαν μέλλω, πολλὰ ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρόν, δὲν θέλω νὰ ἐπιχειρήσω τίποτε· παρὰ Πολυβ. συχνάκις ἐπὶ θαλλῶν πολεμιστῶν, οἵτινες φοβοῦμενοι τὸν κίνδυνον, ἢ τὴν μάχην, ἀναβάλλουσι τὸν καιρὸν καὶ δὲν ὄρχονται εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ ἐχθροῦ. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ, καταμελέω.

Κατᾰμέμπτος, ον. Λίαν μεμπτός, μεμητός, καταφρονεμένος, ὠνειδισμένος· καὶ ὁ μώμου ἄξιος. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Κατᾰμέμφομαι, Μ. μψομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (μέμφομαι). Μέμφομαι, ὀνειδίζω, καταφρονῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, ἔτυχον παιδεύματος ποιῶ, μετὰ Δοτκ. ἢ καὶ Αἰτιατ. Πίνδρ. ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας, Τβρίζω τινὰ διά τι εἴρηται ἐντάμα ἀμφότεραι αἱ πτώσεις «Τινά τινι Θκδ. «Καταμέμφεσθαι ἑαυτόν· κατηγορῶ, ἢ λυποῦμαι τὸν ἑαυτόν μου.

Κατᾰμέμψις, εως, ἡ. Μέμψις, ὀνειδισμός, ὕβρις, ὑποπαράστασις. Θουκυδ.

Κατᾰμένω, (μένω, Ἀνμλ.). Ὀπίσω μένω, ἐπιμένω, μένω σταθερός. 2) Ἀργοπορῶ, διατρίβω. Ζῶσ.

Κατᾰμέργω, Μ. ξω (ἀμέργω). Διόλου ἀμέργω, μὲ τὰ ὄνυχα τὰ ἄκρα. Πολυδ. Α'. 125.

Κατᾰμερίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (μερίζω). Διόλου μερίζω, εἰς τμήματα κόπτω, διαμερίζω, διαμοιράζω.

Κατᾰμερίς, ἡ. Τμῆμα, μέρος ἔκτινος. ἀμφ.

*Κατᾰμερισμός, ὁ· =τῷ πργμν. Ο'.

Κατᾰμέρος, κυρίως. Κατὰ μέρος. ἐπίῤῥ. Μὲ διαιρετικὸν, ἢ μεριστικὸν τρόπον· ξεχωριστά, εἰς τμήματα, εἰς μέρη. Διοσκορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατὰ μόνας.

Κατᾰμέσταιος, ον· Πτκ. ἀντὶ μεστός. Πλήρης, λίαν μεστός, γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 45.

*Κατᾰμεστος, ον. Τὸ μεστὸς κατ' ἐπίτασιν. Σχολ. Βιατ. Ἀρστφ. Ἱππ. 977.

*Κατᾰμεστόω, Μ. ώσω (μεστόω). Καταγεμίζω, γεμίζω ἕως ἐπάνω. Ἀρστφ. παρὰ Πλτρχ. περὶ Μουσ. σ. 1142. Α'.

Κατᾰμετρέω, ῶ· Μ. ήσω (μετρέω). Διόλου μετρῶ· μετρῶ κάτω, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν τινός, Δίδω τε εἰς τινα διὰ μέτρου· «τινί τινι.» Ἡρόδτ. 3, 91. Στράβ. ὅθεν

*Κατᾰμέτρημα, τό· =τῷ ἐπμν. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογν. Ἀρτ. 10, 59.

Κατᾰμέτρησις, εως, ἡ. Ἡ τῆς ἐπιφανείας τινός μέτρησις.

Κατᾰμήκης, ες. Λίαν μακρύς· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἡροδότ. Δ'. 72. ὅπου νῦν «Κατὰ τὰ μήκεα ξύλινα ὀρθότερον κεῖται.

Κατᾰμηλόω, ῶ (μηλέω). Τῇ μήλῃ χρῶμαι· βάλλω τὴν μήλην μέσα εἴς τι, διὰ νὰ ἐξετάσω δὲ αὐτῆς αὐτό. Ἀλλὰ καὶ ἐμβάζω τι ὡς μήλην, π. χ. τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἰς τὸν λαιμὸν (καθὼς οἱ ἰατροὶ τὴν μήλην εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς) διὰ νὰ ἐρεύσω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1150. «Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶναι· ὅπου ἀντὶ τοῦ, δακτύλου, τὸν κημὸν ἔταξεν, ὅηλ. τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ οἱ δεσπόται τὰς ψήφους ἔβαλλον. Ἄρα, θέλω καταδικάσει αὐτόν, καὶ τόσον θέλω τὸν βιάσει, ὥστε νὰ ξεμάσῃ ὅλα, ὅσα αὐτὸς ἔκλεψεν. Ὁ Φώτ. ἔχει «Μηλῶσαι κελεύσειν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλῃ κελεῖναι που· ἦν δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῶν τὰ ἀηδῆ τεθμαιρομένων. Λέγεται δὲ, καταμηλοῦν, καὶ τὸ βάπτειν ἕρια, ὅταν πιέζηται κινούμενα.

Κατᾰμήνιος, ον (μήν). Ὅστις εἰς κάθε μῆνα γίνεται, μηνιάτικος. «Τὰ καταμήνια» ἡ περὶ τὰς καθ' ἕκαστον μῆνα διὰ τῆς ῥοῆς γινομένη κάθαρσις τοῦ αἵματος εἰς τὰς γυναῖκας. Menstrui, Ἰταλ. ὅθεν

Κατᾰμηνιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς καταμηνίοις τῶν γυναικῶν, εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Κατᾰμήνυσις, εως, ἡ. Εἴσηγσις, φανέρωσις, μαρτυρία, κατηγορία, προδοσία, ἐγκάλεσις εἰς τὸ κριτήριον. ἐκ τοῦ

Κατᾰμηνύω, Μ. ύσω (μηνύω). Εἰσοποιῶ, φανερόω, μαρτυρῶ, δίδω εἴσηγσιν περί τινος, προδίδω, μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 30. 2) Παρακινοῦμαι διά τινα =κατακρύσσω, Ξενοφ. Ἀναβ. Β', β', 20. «Ὅς ἂν τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον εἰς τὰ ὅπλα καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίου· καὶ μετὰ Γενικ. ἐν Ἑλλην. Γ', γ', 2. «Μάλα σου ψευδομένου καταμάντευνε. Λακωνικῶς, ἀντὶ, Σοῦ ψευδομένου κατεμήνυσεν. Σὲ κατεκήρυξεν, ἀπέδειξεν, ὡς ψεύστην, ὡς νόθον.

Κατᾰμιαίνω, Μέλ. ανῶ (μιαίνω). Λίαν ἢ διόλου μιαίνω, μιαρὸν, ἀκάθαρτον ποιῶ. Πίνδρ. Πθτκ. καταμιαίνομαι, καταλερώνομαι, ζω μὲ λέρκς, καὶ ἐν πένθει εἰμί, πένθιμον στολὴν ἀναλαμβάνω, πενθοφορῶ. Ἡρόδοτ. 6, 58.

Κατᾰμίγνυμι, καί, καταμιγνύω. Μέλ. ίξω (μίγνυμι, Ἀνμλ.). Λίαν μιγνύω, ἀνακατόνω. Ἀριστοτ.

Κατᾰμικρόν, ἐπίῤῥ. Κυρίως, κατὰ μικρόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· κατὰ μέρος, ἀγάλι ἀγάλια.

Κατᾰμῑμέομαι, Μ. ήσομαι (μιμέομαι). Μιμοῦμαι τι διὰ νὰ τὸ περιπαίξω, νὰ τὸ κάμω γελοιωδες· «τὰς σπουδαίας κινήσεις.» Διονύσ. Ἁλικ. Ζ', 72. Διὰ σατυρικῶν μιμήσεων καὶ σοβαρῶν παραστάσεων καὶ κινήσεων διαφθείρω, καὶ γελοιωδες ποιῶ.

Κατᾰμεμνήσκομαι, =μεμνήσομαι. ἀμφ.

Κατᾰμῐξις, εως, ἡ (καταμίγνυμι). Μῖξις, ἀνακάτωσις.

Κατᾰμίσγω, = καταμίγνυμι. Τὸ Μέσ. ἔχει, Ὅμηρ. Τμν. ΙΗ'. 26.

Κατᾰμισθοδοτέω, ῶ, Μ. ήσω (μισθοδοτέω). Εἰς μισθούς, πληρωμὰς κατεξοδεύω, εἰς τὸ δίδειν μισθοὺς ψεύδω. Διον. Ἁλικ.

Κατᾰμισθοφορέω, ῶ, Μ. ήσω (μισθοφορέω). Εἰς μισθούς διαφθείρω. «Μὴ καταμισθοφορεῖσα συνεξαναλωθῇ τοῖς χρήμασιν.» Διον. Ἁλικ. Δ'. 23. διὰ νὰ μὴ ἤθελε κατεξοδεύσῃ ὁμοῦ καὶ τὰ ἴδιά της χρήματα εἰς τοὺς ὑπερμέτρους μισθοὺς τοὺς εἰς ξένους στρατιώτας διδομένους.

Κατᾰμνημονεύω (μνημονεύω). Εἰς ἐνθύμησιν φέρω, ἔχω εἰς τὴν μνήμην, καλῶς ἐνθυμοῦμαι. «Εἴτε γραφάμενος κατεμνημόνευσας.» Πλούταρχ.

*Κατᾰμνηστεύομαι, ὡς Μέσ. (μνηστεύω). Προξενῶ εἰς γάμον, μεσιτεύω εἰς γάμον.

Κατᾰμολίσκω, = τῷ παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 322. καταβλώσκω. Σοφοκλ.

*Κατᾰμολύνω (μολύνω). Λερώνω.

Κατᾰμομφος, ον (μομφή) =τῷ κατεμεμπτος. 2) Ἐνεργητ. ὁ ἐλέγχων, ὀνειδίζων, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 149.

Κατᾰμόνᾰος, ἐπίῤῥ. Κυρίως, Κατὰ μόνας, μοναδικῶς, κατ' ἰδίαν, ξεχωρισμένος, καθ' ἑκάστου ξεχωριστά· εἰς μοναχός. Θκδ.

Κατᾰμονή, ἡ (καταμένω). Διατριβή, ἀργοπορία. Πολύβ. Γ. 70.

Κατᾰμονομᾰχέω, Μ. ήτω (μονομαχέω). Ἐκτὸς μονομαχίαν νικῶ.

Κατᾰμόνος, ον (καταμένω). Ὁ ἀπομένων, ἀργοπόρων, ἀτορκής, παντοτεινός. Πολύβ.

Κατᾰμόσχευσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως, ὅηλ. διὰ παραφυάδων πλήθυνσις.

Κατᾰμοσχεύω, (μοσχεύω). Ἐπαυξάνω ποιῶ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως· ὅηλ. διὰ παραφυάδων, καταβολάδων.

Κατᾰμουσόω, (μουσόω). Λίαν μουσόω, καλλωπίζω· διὰ τῆς παιδείας ἢ ποιητικῆς στολίζω. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. Λ.

Κατάμπελος, ον (ἄμπελος). Κατάφυτος ἀπὸ κλήματα, γεμάτος ἀπὸ ἀμπέλους· πλούσιος εἶνον.

Κατᾰμπέχω, (ἀμπέχω, Ἀνμλ.). Ἐνδύομαι, περιβάλλομαι. 2) Περικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω. Εὐριπ. Ἑλ. 859. Πλούταρχ. «τὰ κράνη καταμπέχειν, καλύπτειν.

*Κατᾰμπίσχω, =τῷ πργμν. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ Ἀορ. κατήμπισχον ἐν χρήσει.

Κατᾰμυθολογέω, Μ. ήσω (μυθολογέω). Διηγοῦμαι μύθους, «τινά· εὐφραίνω, ἡδύνω τινὰ διὰ τῶν μύθων, διὰ τῆς μυθολογίας. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Α'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

*Καταμυκτηρίζω, Μ. ἴσω (μυκτηρίζω). Περιγελῶ, καταγελῶ.

*Καταμύνομαι, ὡς Μέσ. (ἀμύνομαι). Ἐκδικοῦμαι. Αἰλιαν. Ἱστ. ξ. 5, 11.

Καταμυρίζω, (μυρίζω). Χρίω, ἀλείφω μὲ μύρον. Κυρίλ. κατὰ Ἰουλιαν. καὶ Τιμ.

Καταμύσις, εως, ἡ, (καταμύω). Τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι, ἢ εἰς τὸν θάνατον.

Καταμύσσω, καὶ Ἀττ. ύττω. Μέλ. ξω (ἀμύσσω). Γραμμὰς ποιῶ διὰ τῶν ὀνύχων, ξουγραυίζω· διὰ τοῦ ξουγρανίσματος πληγόνω. Μέσ. «Καταμύξατο χειρὶ» ἔξουγράνισε τὸ χέρι της. Ἰλιάδ. Ε, 425. Πρβλ. Ἡρόδ. 4, 71. καὶ «Ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες». Ἀθήν. Δ'. ὅπου πρότερον, καταμύξαντες, ἔκειτο.

Καταμυττωτεύω, (μυττωτεύω). Ἀριστοφ. Εἰρ. 247. «Ἐπιτρίψεσθε καταμυττωτευμένοι· σεῖς θέλετε διόλου γένει, μεταβληθῆ εἰς μυττωτόν, διὰ τῆς τρίψεως, Σκορόδων δίκην κατατετριμμένων, λοπανισμένων εἰς τὸ ἰγδίον.

Καταμύω, Μ. ύσω (μύω). Κλείω, ἀσφαλῶ τὰ ὄμματα μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «βλέφαρα, ὀφθαλμούς κ. τ. τ. Ἀνοιγοσφαλῶ, ἢ κάμνω νεῦμα μὲ τὰ μάτια· τὰ συχνοσφαλῶ καὶ μάλιστα ἀπὸ φόβον ἢ κόπον· ἄρα κοιμῶμαι, ἀποθνήσκω. Παρὰ Ποιηταῖς συχνάκις ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ καταμύω Εὐτρχμ. 192. (Τὸ υ ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρττκ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. ἐξεῖ βραχύ, ὥστε ἡ συλλαβὴ ἐγίνετο μακρὰ μόνον διὰ τῆς ἀναδιπλώσεως τοῦ σ. Πρβλ. Μύω.)

Καταμφιέννυμι, Μ. έσω, Ἀττκ. ῶ. Ἐνδύω, φορέτω, σκεπάζω, περικαλύπτω.

*Καταμφίζομαι. Διαιροῦμαι, διακόπτομαι, Εὐστάθ.

Καταμωκάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι, Ἀπόστ. Μέσ. (μωκάω). Καταγελῶ, περιγελῶ, σκώπτω, χλευάζω «τινὸς» καὶ

*Καταμωκεύω, = καταμωκάομαι.

Καταμώκησις, εως, ἡ (καταμωκάομαι). Περιγέλοιον, χλεύασμός.

Καταμωλύνω. Δίαν μωλύνω, καταπραΰνω. Ἱπποκρ. Ζήτ. Μωλύνω.

Καταμωλωπίζω, Μ. ίσω (μελωπίζω). Διόλου μωλωπίζω, γεμίζω μὲ πληγάς. Σουΐδ.

Καταμωμέομαι, Μ. ήσομαι Ἀπόστ. Μέσ. (μωμέομαι). Δίαν μωμέομαι· πολλὰ κατηγορῶ. Κυρίλ. κατὰ Ἰουλιαν.

Καταμωραίνω, Μ. ανῶ (μωραίνω). Διόλου μωραίνω, ζῶ, ἠξοδεύω εἰς μωρίας, ἀτοπίας, καὶ παίζη. Χαιρέμων παρὰ Στοβ. Λόγ. 118.

Καταναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Λίαν ἀναγκάζω, βιάζω, καταλίβω, στενοχωρῶ, συσφίγγω. Εὐριπ. Βάκχ. 643. «Ὅς ἄρτι δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένοις. παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ὡς καὶ τό, Διαναγκάζω, τὰ ἐξηρθρωμένα μέλη ἢ ὀστέα ἐμβάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον των διὰ καταλίψεως καὶ βίας. 2) Παρὰ Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ Πιέζω, Θλίβω, βιάζω, δυναστεύω. 3) Ἀναγκάζων τινὰ λαμβάνω τι, ζ) Παρὰ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, βασανίζω, παιδεύω, θλίβω. «Τὸ σῶμα καταναγκάζειν» ὅπου κεῖται συντεταγμένον τὸ ποιεῖν καὶ μοχθεῖν. ὅθεν

*Καταναγκασις, εως, ἡ. Τὸ ἀναγκάζειν, βάλλειν πάλιν εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐξηρθρωμένα (ἐνγαλμένα) μέλη, ἢ ὀστέα.

Καταναγκη, ἡ. Βίαιος ἀνάγκη, δυναστεία, βία, θλῖψις, στενοχωρία, βίαιον μέσον. «Ἐρωτικαὶ καταναγκαι. ἐρωτικὰ φάρμακα, ἢ φίλτρα. Συνέσ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι. 2) τὸ εἰς τοῦτο χρήσιμον φυτόν, τὸ χόρτον σήλ. δι' οὗ κατεσκεύαζον τὰ εἰς ἔρωτας ἐπιτήδεια φάρμακα. Διοσκορ. Δ'. 134.

Καταναθεμα, τό (ἀνάθεμα). Κατάρα. ὅθεν

Καταναθεματίζω, Μ. ίσω. Λίαν ἀναθεματίζω, καταρῶμαι. Ν. Δ.

Καταναιδεύομαι, Ἀπόστ. Μέτ. (ἀναιδεύομαι). «Τινὸς, Ἀναιδῶς, ἀσυντρόπως μεταχειρίζομαι τινά, ἀναιδῶς φέρομαι κατά τινος. Εὐστάθ.

*Καταναισίζομαι, Ἀπόστ. Μέσ. = τῷ πργμν. ὅθεν

Καταναισιστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. Μανεθ. Δ'. 235. Λίαν ἀμφ.

*Καταναιστόω, ῶ. Κατοικῶ· Εὐσ. Ἐκκλ. Προπερ. 5, 31. σ. 225.

Καταναισιμόω, ῶ (ἀναισιμόω). Καταχράομαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω· Ἱππ.

Καταναισχυντέω, ῶ, Μ. ήσω· = καταναιδεύομαι.

*Καταναίω, (ναίω, Ἀνμλ.) Κατοικῶ, πηγαίνω πουθενὰ νὰ κατοικήσω, κάμνω ἀποικίαν. Τὸ Μέσ. ἔχει ὅλας τὰς σημασ. τοῦ Ἐνργτκ. Ἀπολ. Β. 520. 2) Ἐπκ. Ἀόρ. κατέναισσα, Μτβτκ. Ἔβαλα τινὰ νὰ κατοικήσῃ, ἀπώκισα, ἔβαλα εἰς τι μέρος κατοίκους, ἔγεμισα ἀπὸ κατοίκους· ὁ δὲ Αἰσχύλ. Εὐμν. 918. μτχρτ. τὸ Μέσ. καταναισσαμένη ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κατοικίζω· μετὰ τῆς εἰς καὶ ὑπὸ μετὰ Γεν. Ἡσδ. Ἔργ. 170. Θγν. 620. (ἴσως καταναέω ποτὲ δὲν ὑπῆρξε.)

Καταναλείχομαι, Ἀπόστ. Μέσ. Διόλου λείχω, ἁλείφω.

Καταναλίσκω, Μέλ. ώσω (ἀναλίσκω, Ἀνμλ.) Διόλου ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, κακῶς φθείρω, κατεξοδεύω, κατατρώγω. Ξενοφ. καὶ Λκρτ. 22, 2.

*Καταναλόω. Σπάνιος Ἐνστ. ἀντὶ καταναλίσκω.

*Καταναλωσις, εως, ἡ. Τὸ καταναλίσκειν, διαφθείρειν· κατεξόδευσις, φθορά, χαμός.

*Καταναρκάομαι, Πθτκ. (ναρκάω). Διόλου μουδιάζω. «καταναρκῶνται τὸ σῶμα» νυρίευονται ἀπὸ νάρκην, ἀναισθησίαν, Ἱπποκρ. σ. 816. Foes88.

Καταναρκάω, Παῦλ. Ἀπόστ. μετεχειρίσθη τοῦτο μετὰ Γενικ. καὶ κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώττης θέλει νὰ εἰπῇ, Ἐκ ῥᾳθυμίας ὀμελῶ, ῥᾳθύμως καὶ ἀμελῶς κατάστικος φέρομαι, μὲ ὀκνηρίαν, νάρκην ἐνεργῶ, πράττω.

Καταναστύλλω, (στύλλω). Διησυχάζω, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, καταλίβω, καταβαρύνω, πειράζω. Αἰτιῶπ. Μῦς. 293.

Καταναύσσω, Μ. νάξω (νάσσω, Ἀνμλ.). Στερεῶς πατῶ, κτυπῶ, καταπόνω, καταπατῶ. «Κατανύξαντες τὴν γῆν». Ἡρόδοτ. Ζ'. 36.

Καταναυμαχέω, ῶ· Μ. ήσω (ναυμαχέω). Μάχομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης μὲ τὰ πλοῖα, καὶ νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην. μετ' Αἰττκ.

Καταναύω, Ἀχρήστων δίμα τοῦ καταναίω, ὅπερ ἴδε.

Καταναφαίσσω, = κατακτείνω. Ἡσύχ. Ὅς τις ἔχει ἔτι, Ἀνδραφάσσειν, κατ' ἄνδρα ἁφάπτεσθαι· καὶ, Ἀνδραμοστεῖν, φεύγειν, ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν.

Κατανδρίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπόστ. Μέσ. (ἀνδρίζω). Ἀνώτερος ἀνδρός τινος γίνομαι, καταπαλαίω, νικῶ, καταβάλλω, μετὰ Γενικ.

Κατανδρολογία, ἡ (κατ' ἄνδρα λέγω). Κατ' ἄνδρα συλλογή· σύναξις, στρατολογία ἄνδρα πρὸς ἄνδρα. Β'. Μακαβ. 12.

Καταναυαιεύομαι, Ἀπόστ. Μέσ. = ναυαιεύομαι. Ἡσύχ.

Καταναυείσσομαι. Ἐσφλμν. ἀντὶ καταναίσσομαι.

Καταναμέσησις, εως, ἡ (ναμεσάω). Δυσαρέσκεια. Κλήμ. Παιδ. Α'. Indignatio, Λατ.

*Καταναμόω (ἀναμόω). Διαφυσῶ· Πθτ. Φυσοῦμαι, μὲ φυσᾷ ὁ ἄνεμος.

Καταναμω, Μ. νεμῶ (νέμω, Ἀνμλ.). Διαμοιράζω, μοιράζω. Ἡρόδ. 5, 69. καὶ ἐξηρ. διαμοιράζω μέρος γῆς διὰ βοσκὴν τῶν κτηνῶν, ὅθεν 2) Μὲ τὰ κτήνη, ζῶα, καταγίνομαι, ἐκβάλλω, ὑπάγω αὐτὰ εἰς τὴν βοσκήν. 3) Μέσ. καταγέμομαι, μετ' ἄλλου τινὸς μοιραζόμενός τι· κτῶμαι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, καρποῦμαι, Δημοσθ. 4) Διαχωρίζω, διαιρῶ. 5) Ἀφήνω τὰ κτήνη νὰ βόσκουν ἐπὶ τινος τόπου. Μέσ. καταβόσκω, κατατρώγω, λέγεται ἐπὶ ζώων καὶ πυρός.

Καταναίομαι, καὶ Συνίζ. καταυεῦμαι, Ἀπόστ. Μέσ. (νέομαι, Ἀνμλ.). Ἔρχομαι, πηγαίνω κάτω. 2) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ὁ ἐνστ. εὑρίσκεται συχνάκις ἐν τῷ σημασ. τοῦ Μέλλοντος.

Καταναύσιμος, ον (καταναύω). Τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τὸ κάμῃ, νὰ καταναύσῃ, νὰ στέρξῃ.

Καταναυσις, εως, ἡ. Τὸ καταναύειν, στέργειν· ἐν τοῦ

Καταναύω, (ναύω). Πρὸς τὰ κάτω νεύω, τὴν κεφαλὴν σκύπτω, κάμνω νεῦμα, Ὁμρ. ὅθεν σκύπτων τὴν κεφαλὴν ὁμολογῶ, ὅτι δέχομαί τι, στέργω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑπόσχομαι. «τινὶ νία ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἀπρμφτκ. Μέλ. Ἰλιάδ. Ψ, 303. Ν. 369. Παρ' Ὁμρ. συνήθως. «Ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν ὑπισχνεῖσθαι, καὶ βεβαίωσε τὴν ὑπόσχεσίν του μὲ τὴν κατάνευσιν τῆς κεφαλῆς, ἔβγαλε ἐπὶ τοῦ Διός. Καθόλου δέ, δίδω σημεῖον τι διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ὀδσ. Ο. 464. καὶ ἐντελῶς «Κεφαλῇ, ἢ, κρυτὶ κατανεύσας». Ὁμρ. Μέλ. κατανεύσομαι, Ἰλιάδ. Α. 524. Κανεύσας, Ἐπκ. ἀντὶ κατανεύσας, Ὀδσ. Ο. 464. Κόιντ. Σμυρν. Β'. 148. «Ὑποσχεθὴν κατανεύσμενον ἐδώκαμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας, τὸν λόγον μας. 2) Κλίνω πρὸς τὰ κάτω, σκύπτω. Γεωπον. Β', δ', 2. καὶ Ἐνεργητ. παρὰ Πολυδ. Α'. 205. «Τὴν κεφαλὴν κατανεύειν» κρεμνῶ, βαίζω, πρὸς τὰ κάτω ποιῶ τὴν κεφαλήν. (Κατανεύων, ἁπαξ, Ὀδσ. Ι, 490.)

Καταννεφόω, ῶ (νεφόω). Ὁλοτελῶς σκεπάζω μὲ τὰ νέφη· διόλου σκοτίζω, συννεφιάζω.

*Καταννέω, Σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ καταννήω.

Καταννη, ἡ. Κατὰ τὸν Πλούταρχ. εἶς Διονύσ. 58. = τυρόκνηστις, Σικελικῶς.

Κατανῆσαι, Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. τοῦ καταινέω. ἐπισωρεύσαι· ἐξ Ἡροδότ.

Καταννήχομαι, Μ. νήξομαι· Ἀπόστ. Μέσ. (νήχομαι). Κάτω, καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, πρὸς τὰ κάτω νήχομαι, πλέω.

*Καταννήω, Μ. ήσω (νέω, νήω, Ἀνμλ.) Ἐπισωρεύω, στρωματηδὸν ἐπιβάλλω. Ἡρόδ. ὁ 97. Σπανιώτρ. καταινέω.

Καταντίζω, Μ. ίσω (ἀντίζω) «χρώματι». Διόδ. Σικ. βάπτω, στολίζω τι μὲ χρώματα ἢ ἄνθη, ποικίλλω ποιῶ.

*Καταντρακίζω, Μ. ίσω (ἀνθρακίζω) καὶ

Καταντρακόω, (ἀνθρακόω). Ἀνθολογ. Εἰς ἀνθρακας μεταβάλλω, καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1602. » — ἅπαν καταντηθρακώθηκε. 2) Διόλου, ἤτοι ὁλοτελῶς καίω, κατακαίω. Εὐριπ. Κύκλ. 659. «Ὄμμοι· κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλαος.

Καταντίζω, Μ. ψω (νίζω, Ἀνμλ.). Ποτίζω, βρέχω· ἀπ' ἐπάνω τινος χύνω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω· = καταντίπτω· Ἱππουρ.

*Καταντικάω, Μ. ήσω. Τὸ νικῶ κατ' ἐπίτασιν. Διόδ. κατὰ κράτος νικῶ. Σοφοκλ. Λεξικ.

Κατάντιμμα, τό (καταντίζω). Τὸ ἐπάνω τινος χυνόμενον ὕδωρ διὰ πλύσιμον, νίψιμον, ξέπλυμα. Δηλ. Α'. τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. καταντισμα, ἀναφέρει.

Καταντίπτης, ου, ὁ. Ὁ καταντίπτων, ὅστις χύνει νερόν, καὶ νίπτεται, πλύνεται, βρέχεται, ῥαντίζεται τινάς. Ἐτυμολ.

Καταντίπτω, Μ. ψω. Ἐπανίπτω. Ἐνστ. ἀντὶ τοῦ καταντίζω.

Καταντίσσομαι, Ἀπόστ. Μέσ. (ντίσσομαι). Ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω κάτω. 2) Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. Πρβλ. καταντίσσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Καταπίστα μαι, ὡς Μέσ. μετά τῶν Ἔυρητ. τύπων Ἀόρ. καταπέστην, καί, Πρκμν. καταπέστηκα (ἵστημι). Μετά Γενικ. ἀνίσταμαι, σημόνομαι κατά τινος, ἀπ' ἐναντίας ἀνίσταμαι. Ἐναντιοῦμαι, ἀποστατῶ, σημόνω κεφάλι, ἀντιστέκομαι, διά τι, Πολυβ.

Καταπίφω, Μ. φω (πίφω). Διάλου πίφω, σκεπάζωτι μέ τό χιόνι. καταχιονίζω. Ἀριστφ.

Κατανοέω, ῶ· Μ. ήσω (νοέω). Παρατηρῶ, θεωρῶ, διά τοῦ νοός. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, μανθάνω. Ἡρδτ. 2, 94. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ζυγιάζω τι μέ τόν νοῦν μου. 2) Παρ' Ἱππικρ. Οὐδετ. Εἶμαι εἰς τόν ἐμαυτόν μου, εἰς τόν νοῦν μου. εἶμαι εἰς τάς φρένας μου, εἰς τά λογικά μου· ὡς καί τό καταφρονέω, ὄθεν

Κατανόημα, τό. Τό ὁποῖον ἐπαρατήρησεν, ἐθεώρησε τινάς διά τοῦ νοός· θεώρημα, παρατήρημα. 2) Κατανόημα χρηματιστικόν = τῶ Γαλλ. Spéculation. Ἀριστλ. Πολ. Α, ἅ, 5. Ἐκδ. Βοραῆ.

Κατανόησις, εως, ἡ. Θεώρησις, παρατήρησις· κατάληψις, γνῶσις.

*Κατανοητέον, Γρμτ. Ἐπθτ. τοῦ κατανοέω. Νά ἐννοήσωμεν, νά αἰσθανθῶμεν, νά γνωρίσωμεν, νά καταλάβωμεν. Πλάτ. Πολτ. σ. 305. C.

Κατανοητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό κατανοεῖν· ὀξύνους, λίαν νοητικός.

*Κατάνομαι, ὡς Πθτκ. (πίνω). «Πολλά κατάπιαται πολλά θά τελειώτων, θά πάγουν ἐπάνω εἰς αὐτό, θά φαγωθοῦν. Ὀδσ. Β, 58. Ρ, 537. Τό Ἐνργ. κατάνω, Τελειόνω, ἑτοιμάζω, εὑρίσκεται,

Κατανομιστεύω, (νομιστεύω). Μεταβάλλω τί εἰς νομίσματα. Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. Α'.

Κατανομοθετέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἐξ ἐναντίας ἤ κατά τινος δίδω νόμον. Πλάτ.

*Κατάνομος, ον (νόμος). Κατά τόν νόμον, ἔννομος, νόμιμος. Ἀντίθτ. τοῦ παράνομος.

Κάτανος, ὁ. Τήγανον, τηγάνι· ὄθεν τό Λατιν. Catinus.

Κατανοστέω, ῶ· Μ. ήσω (νοστέω). Ἐπιστρέφω, ὀπίσω γυρίζω. Πολύβ. Δ'. 17.

Κατανοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Αττ. ιοῦμαι. ὡς Μέσ. (νοσφίζομαι). Κρυφίως κλέπτω, οἰκειοποιοῦμαι. Διον. Ἁλικ.

Κατανοτίζω, Μ. ίσω, Αττ. ιῶ (νοτίζω). Τηραίνω, βρέχω. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 832.

Κατανουθετέω, ῶ· Μ. ήσω. Διά νουθεσίας ἀδηγῶ καί διδάσκω τινά. Συνθσ. τό νουθετέω κατ' ἐπίτασιν.

Κάταντα, Ἐπίρ. ἀπό τοῦ κατάντης. Πρός τά κάτω· εἰς τόν κατήφορον. Ἰλιάδ. Ψ, 116. «Πολλά δ' ἄναντα, κάταντα, παρπετά τε, δόχμιά τ', ἠλόεντα, αὐτοί ἐπέρασσαν μίαν πολλά μακρυνήν ὁδόν, ἀνωφερῆ (ἀνήφορον), κατωφερῆ (κατήφορον), πλαγίαν καί λοξήν. Ζήτ. ἐν τῶ, Ἄναντα.

Καταντάω, ῶ· Μ. ήσω (κατά, ἀντάω). Φθάνω, ἔρχομαι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, τελευτῶ, τελειόνω ἐμαυτόν· φέρω τέλος εἰς τι, ἤ φέρω αὐτό μέχρι τινος. Φθάνω μέχρι τινος καί ἐξρτ. κατά τήν ὁμιλίαν, ἤ κατά τήν διήγησιν, φθάνω εἰς διωρισμένον τινά σκοπόν. «Εἰς, ἤ, ἐπίτιν Καπανέα. 2) Ἀπροσώπ. δέ, ἀντί τοῦ, Συμβαίνει, τυχαίνει, ἀκολουθεῖ. 3) Ἔτι δέ καί ἀντί ταῦ, Ἐπιστρέφω. Πᾶσαι αὗται αἱ σημασ. παρά Πολυβ. ὄθεν

Κατάντημα, τό. Τό ὁποῖον συνέβη, ἔγινεν, ἠκολούθησε. Τό ἀποτέλεσμα, τό τέλος. Ἰουστίν. Μάρτ. καί Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1026. Ἀποβαστις, τέλος. Ἔκβασις, σύμβαμα. ἴδ. καί καταπάω.

*Κατάντην. «Οὔτε ἄντην, οὔτε κατάντην». Θεμίστ. ἴδ. τό ἴκμην.

Κατάντης, ες (ἄντα). Ὅστις ὑπάγει πρός τά κάτω· κατήφορος, κατωφερής· Θρτ. 2) Μτφρ. ἔχων κλίσιν, ἐπιρρεπής.

Καταντήσαν, (ἀντί, ἀντάω). Ἐπίρ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον, ἀντικρύ. Ὀδυσ. Τ, 387. ὅπου ἄλλοι, κατ' ἀντησιν, κατάντησιν, καί, κατ' ἀντήσειν, ἀνέγνωσαν.

Καταντία, ἡ (κατάντης). Κατωφερής θέσις. Ἱπποκρ.

*Καταντίαν. Ἐπίρ. = κάταντα, Ὀππν.

Καταντιβολέω, ῶ· Μ. ήσω. Δίαν ἀντιβολῶ. Ἰώσηπ.

Καταντικρύ (ἀντικρύ). Ἴσια κάτω· Κυρίως, κατά ἀντικρύ. Ὀδυσ. Κ, 558. «Καταντικρύ τάγος πέσεν Δ, 64, (καί εἰς τά δύο χωρία τό ν ἐν τῇ ἄρσει μακρόν). 2) Παρά τοῖς Ἀττκ. κατ' αὐθείαν, ἀντικρύ, ἴσια ἀντικρυς, μετά Γενκ. Lobeck Φρύνχ. σ. 444.

*Καταντίος, α, ον = ἐναντίος. Ἀντιπρυνός· ὄθεν τό Ἐπίρ. καταντίον μετά Γενκ. Ἡρδτ. 6, 103. 118. 8, 52. καί μετά Δοτκ. 7, 33. Ἄνευ πτωτικοῦ παρά Σοφκλ. Ἀντγ. 512. Ἀλλά καί καταντίᾳ = κάταντα.

*Καταντιπέρας, Ἐπρμ. (ἀντιπέρας) = καταντικρυ, μετά Γενκ. Ξενφ. Ἀνβσ. 1, 1, 9. 4, 8, 3.

*Καταντιπνέω, Μ. εύσω = ἀντιπνέω (Ἀνμλ.)

*Καταντλάζω, ἀντί καταντλέω, ὅπερ ἰδέ.

Καταντλέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀντλέω). Ἐπάνω τινός χέω, πτίνω, ὄθεν Μτφρ. καταφορτώνω, καταπλακώνω τινά μέ τίποτε, τόν ἐπισωρεύω. «Καταντλεῖν λόγον τινός· «Γέλωτα κατ. τινός· = καταγελᾶν, κ. τ. τ. Ἀελ. Πλάτ. Πολτ. 1, 17. σ. 344. D. Heind. Δυσ. σ. 204. D. καταχέω, κατηγορῶ. Ἀριστοφ. 2) Βρέχω, ποτίζω, χύνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑπεραντλῶ, μέ νερόν καταβρέχω, μουσκεύω, θάλπω, θερμαίνω τι· λέγεται ἐπί θερμῶν ἐπισωμάτων εἴς τι ὑγρόν μουσκευμένων, τά ὁποῖα τίθενται ἐπί τοῖς ἕλκεσι. «Κατ. τινί, ἤ, τί. Διοσκορ. Τόν σχηματισμόν καταντλάζω. «Ζωμόν βρομέοντα καταντλασον». ἔχει ὁ Ἀθήν. Γ'. ὅτις καί ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ, καταμίγνυε· ὄθεν

Καταντλημα, τό. Τό ἐπάνω τινός χυνόμενον ὕδωρ, καί τό ἐν τῷ θερμῷ ὕδατι βεβρεγμένον κατάπλασμα, ἐπίσωμα· ἤ διά τοῦ θερμοῦ ὕδατος θάλψις. Διοσκορ. Fomentum. Λατ.

Καταντλησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταντλεῖν.

Κάταντλος, ον, = ὑπέρκοπλος. Πολυδ. Α'. 113.

Καταντυγώδης, ες (εἶδος). Ὁ κατά τόν τρόπον τοῦ ἄντυγος ὤν, στρογγυλός. Νικητ. Χρον. 12', 2.

Καταινατικός, ή, όν (καταινύσσω). Ὁ καταινύσσων, καταδακνῶν, καταλυπῶν, καταπρώγων· ὁ ἀνήκων ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταινυξιν· Συνιδ. ἐν Α. Γοσρόν.

Καταινυξις, εως, ἡ (καταινύσσω). Ἡ διόλου νύξις, διατρύπησις, κέντησις καί ἡ πρόξενος αἰτία, σφοδρότητος πόνου τῆς καρδίας, ἤ λύπης τινός. Θερμότης τῆς καρδίας μετά πόνου καί λύπης πρός μετάνοιαν ὡς καί ἐν τῇ Συνιδ. Compunzione, Ἰταλ.

Καταινύσσω, καί, Αττκ, καταινύττω. Μέλ. ύξω (νύσσω). Διατρυπῶ, σουβλίζω, κεντῶ, ἐγγίζω, καταπρώγω, φείρω, ἀφανίζω, Μτφρ. ἐρεθίζω, εἰς θάκρυα διαγείρω, λυπῶ, εἰς κατάνυξιν φέρω. Πθτκ μετά Πτκ. καί Μέσ. Μέλ. κυριεύομαι, κατέχομαι σφοδρῶς ὑπό πόνου, ἤ ἄλλου ὁποιουδήποτε σδυνηροῦ αἰσθήματος. Ζήτ. ἐν τῷ, καταμύσσω.

Καταννυστάζω, Μ. άσω, καί ἄξω (νυστάζω). Διόλου νυστάζω, ἔρχίζω νά μέ κυριεύῃ ὁ ὕπνος. 2) ἐνεργητ. Εἰς ὕπνον φέρω τινά· κάμνω νά νυστάξῃ. ἀπεκοιμίζω. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Π'. 22. 1Δ'. 20.

Κατανύω, καί Ἀττ. Κατανύττω, Μ. κατανύσω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, τελευτῶ, τελειόω, εἰς τέλος φέρω. β) προτεκμένου, ἤ προσυπακουομ. τοῦ, Ὁδόν. Τελειόνω δρόμον τινά· ὄθεν ὅταν ἡ Αἰττκ. λείπῃ φαίνεται ὡς Ἀμτβτ. καί ἐξηγεῖται, Φθάνω, καταντῶ, ἔρχομαι εἰς τόπον τινά, κονεύω πουθενά, «εἰς καί ἐπίτιν. Wesseling ἐν Ἡρδτ. 6, 140. Πρβλ. 7, 183. Διφδρ. 14, 103. Παρά Ποιηταῖς καί μετ' Αἰττκ. τοῦ τόπου ἄνευ πρᾶξεσ. ἀλλ' ἀτύπτησεν «κατήνυσαν προξένουσι ἐνντ. «δόμονδ. Σοφκ. Ἠλκτρ. 1461. ἐντελῶς παρά Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ς. 17. «ἐπιεψάμενος γάρ, πόσην ἂν ὁδόν ἵπποι κατανύττοιτῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενοι». Πόσον δρόμον ἠμποροῦσε νά κάμῃ, νά πάρῃ τήν ἡμέραν. γ) τελειόνω, ἀφανίζω, φοιεύω τινά· μετ Αἰττκ. d) Πθτκ. Ἐκπληροῦμαι, τελειοῦμαι, ἐπί ὀνείρων καί χρησμῶν, κτό τέρας κατηνύσθη εἶδος, ἀντί, Ἐτελεύτα· ἡ σημασία τοῦ τέρατος ἔπαυσεν, ἐτελείωσεν. Δαμάσκιος παρά Φωτίῳ.

Κατάνω, «τά δέ πολλά κατάνυται». Ὀδυσ. Β, 58. Καταναλίσκεται, ψθείρεται Ἰδ. Κατάνομαι.

Καταναστικίος, αία, αῖον (κῶτος). Ὅστις κοίτει, φέρεται ἐπί τῶν ὠότων, ἐπάνω, ἤ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις. Νικοφόρος.

Καταναστίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (νοστίζω). Κατά τῶν ὠότων φέρω, ἐπισθεν ἤ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις φέρω. Πλούταρχ. φ. σελήν· καί Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. καί ἐντεῦθεν. 2) Μτφρ. Καταφρονῶ, ταῖς πλάταις μου γυρίζω· ὄθεν «καταναστασθαι πάντος δικαίου. Δικαίαρχ. ἀντί τοῦ, καταφρονηταί· ὡς καί Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. «τήν σύλληψιν καί κόλασιν καταναστίζεται». Ἀντί τοῦ, καταφρονεῖ.

*Καταναστιστής, οῦ, ὁ. Ὁ καταφρονητής. Ἰδέ τό πρτμν.

Καταξαίνω, (ξαίνω). Διόλου ξαίνω, κατατρίβω, καταχίζω, καταζουρανίζω, καταπέπτω, καταπελεκῶ. Διόδ. Σικ. 12'. 71. «πέτρα κατεξεμένη». Βράχος κατατελεκημένος, εἰς βάσιν κομμένος. «τό ὅπλα κατέξαινεν». Ὁ αὐτ. 12'. 97. κατετρίβησαν, ἄχρηττα ἔγιναν. 2) «πληγαῖς καταξαίνειν τό σῶμα». Καταμαστίζειν, καταδέρειν, καταβασανίζειν. Ὁ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 320. λέγει. «εἰς φοινικίδα καταξαίνειν». Μαστίζειν, δέρειν τόσον, ὥστε νά κακοκόψῃ, νά αἱματώσῃ τό δέρμα (ὥστε φοινικοῦν ποιῆσαι τό σῶμα). Παίζων τήν λέξιν ἐπάνω εἰς τό, Ξαίνειν τά μαλλία, καί γνέθειν αὐτά διά τήν τῶν πορφυρῶν ἱματίων κατασκευήν. Οὕτω καί «πέτροις καταξαίνεσθαι». Εὐρπ. Ἰκτιδ. 503. καταξαίνεσθαι βολαῖς. Φοίνισ. 1152. ἀλλά «πέτρα κατεξαμένη». Ἰδ. ἀντρ. τό παρόμ. 3) «πόνοις καταξαίνειν». Δι' ἐργασίας (δουλιᾶς) θλίβειν, βασανίζειν, ἀδυνατεῖν. Εὐρπ. Τρωάδ. 755. (ἐπί ξηρασίας, λεπτύνσεως καί λιγνότητος τοῦ σώματος, τῆς διά τῆς θλίψεως καί λύπης γιομένης. Παρθέν. Ἔρωτ. 17.) «δακρύοις καταξαίσσειν». Εὐρπ. Τρωάδ. 508. «δάκρυσι παρειάς καταξαίνειν». Ἀντίπατρ. Ἐπιγρ. «τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τήν παλαιπωρίαν». Διόδ. Σικ. «ὅπου ἁπλῶς σημαίνει μόνον τό, Ἠσθένουν τήν παλαιπωρίαν διά τῆς βαρύτητος τῶν ἔργων. Πθτκ. Ἀφανίζομαι, κατατρίβομαι. Ὄθεν Μεταίνομαι, σώνομαι, τό Λτνκ. alterere καί atteri.

Καταξενόω, (ξενόω). Δέχομαι ὡς φίλον. Ὄθεν τό, κατεξενωμένος, παρ Αἰσχύλ. Χοηφ. 702. ὅστις ἦλθεν, ἐκόνευσεν ὡς ξένος εἰ, τινα, καί ἐδεξιώθη.

Καταξέω, Μ. έσω (ξέω). Διόλου ξέω, καταξύω, καταζουρανίζω, ἀποξέω· καί διά τοῦτο, Ἀσχημίζω, παραμορφώνω. 2) τεχνικῶς ξύω ἤ πελεκῶ, κόπτω τι, ἤ στολίζω τι μέ τορνευτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴν, ξυστικὴν ἐργασίαν, (καθὼς π. χ. ἡ τῶν Ταλιαδούρων). Ἀριστοτ. Θαυμασ. 104.

Καταξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω). Λίαν, ἢ διόλου ξηραίνω.

Κατάξηρος, ον (ξηρός). Λίαν, διόλου ξηρός.

Καταξιοπιστεύομαι, (κατὰ, ἀξιόπιστος). Πολύβ. ΙΒ'. 17, 1. μετὰ Γενικ. ἐμφιβάλλω, ἢ κακὴν ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὴν ἀξιοπιστίαν τινός. Ἄλλως, Ζητῶ τυφλὴν πίστιν πρὸς ζημίαν τινός. Ἀφελοῦμαι ἀπὸ τὴν ἀξιοπιστίαν, ὁποῦ ἔχω διὰ νὰ βλάψω τινά. Λέγω ἀπίθανα κατά τινος. Πρβλ. καὶ Lobeck. Φρύνιχ. σ. 567.

Κατάξιος, ον. Τὸ ἄξιος κατ' ἐπίτασ. ντικέζιε. Ὅσον, καταξίως, Ἐπίρ. παρὰ Πολυβ. καὶ Σοφκλ. Κατὰ τὴν ἀξίαν, κατ' ἀξίαν. ὅσον

Καταξιόω, ῶ. Λίαν ἀξιῶ, ἄξιον κρατῶ, νομίζω· ἄξιον ποιῶ, Τιμῶ, σέβομαι ντινά καὶ Μέσ. ἐν χρήσει. Ἄνευ πτώσεως. »Ἂν δίκη προσείδε καὶ κατηξιώσατοις, Ἀντὶ, Προσιδεῖν κατηξιώσατο. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 669. 2) παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, Δέομαι, ἐπιθυμῶ. 2) παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1095. = Διορίζω, ἀποφαίζω. ὅσον

*Κάταξις, εως (καταγνυμι). Τὸ συντρίβειν.

Καταξίωσις, εως, ἡ (καταξιόω). Τὸ ἄξιον νομίζειν, τιμή, σέβας, 2) ἀξία, ἄξίωμα. Πολύβ.

Καταξυράω, Μ. ήσω (ξυράω). Διόλου ξυράω, ξυρίζω, ξυραφίζω, κουρεύω, κόπτω. Ἀθήν. καὶ Νικόλ. Δαμασκ. »κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένοις. Διόλου ξυρισμένος, ξυραφισμένος, μὲ στίμμι ἀλειμένος, ζωγραφισμένος, καὶ ὡς ἄλλοπρόσωπος παρεστημένος.

*Κατάξυσις, εως, ἡ (καταξύω). Τὸ ξύειν, τσουγρατίζειν.

Καταξυσμός, ὁ. Τὸ καταξύειν, διόλου ξυσμός. Τετριειμμένον τι τέγγασμα.

Καταξύω, Μ. ύσω (ξύω). = Καταξέω.

*Κατάρος, ον = Κατήορος, Ἀμφβ.

*Καταπαγγεύω (παγίς). Περιτριγυρίζω μὲ παγίδας, Βάζω παγίδας εἰς τινα.

*Καταπάγιος, Ἐπῤμ. (πάγος). Πολλὰ στερεὸ, κτῆνος κ. οἰκεῖον. Τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς μίαν πόλιν ὡς σταθερὰν, ἀμετάβλητον, καὶ παντοτεινὴν κατοικίαν του. Ἱστορ.

Καταπαιδεραστέω, ῶ (παιδεραστέω). Διὰ τῆς παιδεραστίας καταναλίσκω, διατρίβω τὸν καιρόν. Ἰσαῖος. Πρβλ. καταπορνεύω.

Καταπαίζω, Μ. παίξομαι, καὶ παιξοῦμαι (παίζω, Ἀνμλ.) Διόλου παίζω, ἐπί τι ἀστεῖζομαι, χωρατεύω, περιπαίζω, περιγελῶ· μετὰ Γενικ. Ἀριστοφ. καὶ Ἀρποκρ. ἐν Λ. Βωμολοχευέσθαι.

Καταπαίω, (παίω, Ἀνμλ.). Ἐπάνω τινὸς κτυπῶ, κατακτυπῶ· παρ' Ἡσυχ. Μαστίζω, τιμωρέομαι.

Καταπακτός, τὴ, τὸν (καταπήγνυμι). Ἡρόδοτ. Ε'. 16. »Θύρα καταπακτή». = Καταπηκτή· Θύρα ἥτις πίπτει, κλείει ἀπ' ἐπάνω, καθὼς π. χ. ἡ Κλαβανή, τὸ Κιονόπηγα. Ζήτ. Καταῤῥακτός.

Καταπακτόω, ῶ. Λίαν, διόλου πακτόω.

*Καταπαλαιόομαι, οῦμαι. Γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν παλαιὸς, ἄχρηστος. Γαλην. ΧΙΙ. 208. Β.

Καταπαλαίω, (παλαίω). Καταβάλλω, νικῶ τινά εἰς τὴν πάλην, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταμαρκτῶ, νικῶ, καταγωνίζομαι. Πλάτ. Πολ. Β.

*Καταπάλλω, (πάλλω). Ταράσσω πρὸς τὰ κάτω, Πατρ. Αἰωροῦμαι, τεινάσσομαι, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω. Καταβαίνω, ἐφορμῶ. »οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτος. Ἰλιάδ. Τ, 351. Ἐπικ. Σχημ. ἀντὶ Κατεπάλλετο. Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τοῦ Καταφάλλομαι, πρέπει νὰ τὸ τονίσῃ Κατεπάλτο. Πρβλ. Ἀνεπάλτο.

Καταπανυχίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπόκ. Μέσ. (πανυχίζω). Παρῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, διατρίβω τὸν καιρὸν, ἔξω, εἰς τὰς πανηγυρικὰς καὶ ἑορταστικὰς ἀγρυπνίας, διανυκτερεύω. Θεοφ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 1. καὶ Ἐνεργητ. παρ' Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 39. »Τοὺς ἑραστὰς κακῶς καταπανυχίσασιν. Τοὺς ἔκαμαν νὰ ἀγρυπνήσωσιν ὅλην τὴν νύκτα.

Καταπανουργέω, (πανουργέω). Μετὰ Γενικ. Πανούργως φέρομαι κατά τινος. 2) ὁ Σουϊδ. ὁμοῦ ἐκφέρει τοῦτο μετὰ Αἰτιατ. καὶ τότε σημαίνει τὸ, Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς πανουργίας. Ἀπατῶ ἐκεῖνον, ὅστις πάσχει μὲ τὰς πανουργίας του νὰ μ' ἀπατήσῃ.

Καταπαρσις, εως, ἡ (καταπείρω). Διατρύπησις.

Καταπασμα, τὸ. Κάνις τις ἰατρικὴ, καὶ πᾶν ὅ,τι πάσσεται ἐπί τινος ἐκ τοῦ

Καταπάσσω, καὶ, Ἀττ. ἀττω. Μέλ. άσω. καὶ άξω (πάσσω). Κατά τινος πάσσω, παστίζω σκόνην τινὰ ἐπί τινος, μετὰ Γενικ. πρσπ. καὶ Αἰτιατ. πργμτ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 99. »λεπτὴν τέφραν καταπάσαις. Παπαλίσας, διαστορπίσας, ῥίψας.

Καταπαστός, ον. Διόλου πασσητμένος, πασπαλισμένος· Κατάμαστος, πλήρης, πεποικιλμένος, ἢ κεντημένος. Ἀριστοφ. Ἱππ.

*Καταπατάγέω, Μ. ήσω. Τὸ πατάγω, κατ' ἐπίτασιν.

Καταπατέω, ῶ. Μ. ήσω (πατέω). Διόλου πατῶ· στερεῶς πατῶ, ἢ πατῶντι συντρίβω αὐτό. Ἡρόδ. 7, 173. Πατρ. Ἡρόδ. 7, 123. β) Μτφρκ. μὲ τοὺς πόδας πατῶ, (τζαλαπατῶ), καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαί τι, δὲν τιμῶ μετὰ Γενικ. ὅσον

*Καταπάτημα, τὸ. Τὸ πατητὸν, καταπατηθέν.

Καταπάτησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταπατεῖν.

Καταπαυμα, τὸ (καταπαύω). Τὸ ὁποῖον καταπαύει· ἡσυχία, Ἀνάπαυσις ἀπό τι κόπου. Ἰλιάδ. Ρ, 38. 2) Παῦσις, τέλος.

Καταπαύστιμος, ον. = Καταπαυστικός. Γρηγ. Νυσ.

Καταπαυσις, εως, ἡ (καταπαύω). Ἡ διόλου παῦσις, ἢ τῆς ἡσυχίας αἰτία· τὸ παύειν, ἡσυχίζειν ποιεῖν, ἡσυχίαν, τέλος. 2) καθαίρεσις, ἀφαίρεσις ἀξίας τινὸς ἀπό τινος. Ἡρόδ. 5, 38. 6, 67. ὅσεν

Καταπαυστικός, κὴ, κόν. Ὁ καταπαύων, ὁ εἰς ἡσυχίαν φέρων, πᾶν, ὅ,τι κάμνει, ἐνεργεῖ διὰ νὰ καταπαύσῃ τι. ἐκ τοῦ

Καταπαύω, (παύω). Παύειν ποιῶ, κάμνω νὰ παύσῃ τι· τελειόω, εἰς τέλος φέρω, ἀποκόπτω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, ἡσυχίαν προξενῶ, ἀναπαύω, ἡσυχάζω, καταπραΰνω. σχολὴν ἄγω. Ὀδυσ. Δ, 583. μηνιθμόν. Ἰλιάδ. Π, 63. πόλεμον. Ἰλιάδ. Η, 36. »Ἔγχος κατέπαυσε σθένος. Ἰλιάδ. Π, 618. καὶ ἐτρ. Κάμνω τινὰ νὰ ἀφεθῇ ἀπό τι. Τὸν κρατῶ ὀπίσω, τὸν ἀποτρέπω, τὸν ἐμποδίζω ἀπό τίποτε ντικὰ ἀγρεσυνόων, ἀγνοήσης ἀλεγεινῆς. Ἰλιάδ. Χ, 457. Ὀδυσ. Ω, 457. Ἄνευ γενικ. Ἐμποδίζω, βαστῶ εἰς χαλινόν. Ὀδυσ. Β, 168. 244. Ἰλιάδ. Ο, 105. Παρὰ τοῖς Μτγιστ. = καθαιρῶ, καταιβάζω τινα ἀπὸ ἀξιώματός τι. Ἡρόδ. 6, 71. 7, 105. καὶ Πολύβ. μετὰ γενικ. »καταπαῦσαι τινά», καὶ, παυσθῆναι τῆς βασιλείας, τῆς ἀρχῆς, τῆς τιμῆς. Ἡρόδ. 1, 130. 4, 1. 6, 64. Πατρ. καὶ Μέσ. Παύομαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. Παύω, τραβῶ χέρι ἀπό τι. »τινός».

Καταπειθής, ές. Ὅστις καταπείθεται, ὑπήκοος, εὐπειθής. ἐκ τοῦ

Καταπείθω, Μ. πείσω (πείθω). Πείθεσθαι ποιῶ· κάμνω τινὰ νὰ πειθῇ, πληροφορῶ, παραμυθῶ. Πατρ. μετὰ Μέσ. Μλ. Καταπείθομαι, πείθομαι, πληροφορῦμαι, α) Πιστεύω, εἶμαι βέβαιος. β) περιεικονίομαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ τινά.

Καταπειλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπειλέω). Λίαν ἀπειλῶ, ἢ ἐξ ἐναντίας, κατά τινος ἀπειλῶ, φοβερίζω »ἔπη». Λέγω φοβεροτύπους λόγους. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 690. 659.

Καταπείσιος, ον (πεῖνα). Καταπεινασμένος· ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἀριστοτέλ. Πολ. Η'. 1.

Καταπείρα, ἡ (πείρα). Δοκιμὴ.

Καταπειράζω, Μ. άσω (πειράζω). Δοκιμάζω· πείραν, δοκιμὴν ποιῶ· συνυπακουομένης τῆς σημασίας, ἂν δύναμαι ν' ἀπατήσω, νὰ ὠφεληθῶ, κ. τ. τ. τινά. Δυσίας. ντὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες». Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. Προσανανεωσάμενος, »τῆς ἐλπίδος καταπειράζειν». Δοκιμάζειν τὴν ἐλπίδα. ὅσεν

Καταπειρασμός, ὁ. Δοκιμὴ, ἐξέτασις.

Καταπειρατήρ, ῆρος, ὁ· παρ' Ἡροδότ. Β'. 5. καὶ Ἡσυχ. Ἰωνικ. Καταπειρητήρ, ὁ, Τὸ Σκανδῆλι τῶν ναυτῶν, εἰ οὗ δοκιμάζουσι τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Βολὶς, λέγεται ἐκ τοῦ, Καταπειράω, δοκιμάζω τὰ κάτω, ἢ τὰ βάθη. Ἰσίδωρος Orig. 16'. 4. Catapirates linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur.

*Καταπειρατηρία, ἡ. Ἰωνικ. Καταπειρητήριν. = τῷ πρηγμ. Ἡρόδ. Β, 5.

Καταπείρω, Μ. περῶ (πείρω). Διατρυπῶ, σουβλίζω, κατακεντῶ.

Καταπελματόω, ῶ (πέλμα). Διόλου πελματόω. »Σανδάλια παλαιὰ καὶ κατατιπεπελματωμένα. καταμπαλωμένα. Ἰδ. καταπελτόω.

Καταπελτάζω (πελτάζω). Κυριεύω τι μὲ ἔλαφρα ὡπλισμένους στρατιώτας. Ὁ Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 160 μτχρῦτ. τὸ καταπελτάζομαι ὡς Ἀπόστ. Μέσον. »Καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην». Ζήλουσι κατακοντίσαι, καταπολεμῆσαι καὶ ἁλῶσαι ὡς πελτασταὶ ὅλην τὴν Βοιωτίαν.

Καταπελταφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφήνει, ῥίπτει τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ καταπέλτου.

Καταπέλτης, ου, ὁ (πάλλω). Πολεμικὴ τις μηχανὴ μετὰ νευρᾶς, εἰ ἧς ἐρρίπτον τὰ δόρη, βέλη, κ. τ. τ. 2) Καὶ εἶδος βασανιστηρίου, ἐν ᾧ ἐξαρροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Ἡσυχ. καὶ Χαρίτ. Γ'. 4. ὅσεν

Καταπελτικός, ἡ, όν. Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν καταπέλτην, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καταπέλτου ὤν. 2) παρὰ Πολυβ. »Τὰ καταπελτικά». προσυπακουομ. Ὄργανα, ἀντὶ τοῦ, οἱ καταπέλται.

Καταπελτόω, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, καταπελματόω.

Καταπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Στέλλω, ἀφήνω, βυθίζω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω εἰς ἔρεβος». Ἡσύχ. Θγν. 515. 2) ἀποστέλλω. 3) εἰσπέμπω. »Τὸ πνεῦμα εἰς τὸν αὐλὸν καταπέμπειν». Πολυδ.

Καταπενθέω, Μ. ήσω (πενθέω). Λίαν πενθῶ, θρηνῶ, κλαίω.

Καταπεπαίνω, Λίαν πεπαίνω. Γλώσσ.

*Καταπεπτηνία, Ἐπικ. Θηλκ. Μτχ. Πρμν. τοῦ ρμτ. καταπτήσσω, Ἡσύχ. Ἀσπ. 265.

Καταπέπτω. Διόλου πέπτω, βράζω, χωνεύω. Πίνδ.

Καταπεπυκασμένως, ἐπίῤῥ. Πανούργως, ἐκ τῆς τοῦ Πατρ. Πρκμ. Μετοχ. τοῦ καταπυκάζω.

*Κατάπερ, Ἰωνικ. ἀντὶ καθάπερ, Ἡρόδ. Πρβλ. Struve quaest. Herodot. 1. p. 34.

Καταπεραιόω, ῶ (περαιόω). Ὑπερτίθημι, εἰς τὸ πέραν φέρω, Κύπρ. ὅσεν

Καταπεράωσις, εως, ἡ. Ὑπέρθεσις. ἡ εἰς τὸ πέραν φορὰ, πέρασις. Εὐστθ.

Καταπέρδω, Συνδ. ἐν τῷ Μέσ. Πέρδομαι, Ἀόρ. κατέπαρδον, Πρκμ. καταπέπορδα, (πέρδω, Ἀνμλ.). Ἀπέναντι τινος πέρδω· κλάνω ἔμπροσθεν τινός, μετὰ Γενικ. 2) Παρὰ τοῖς Κωμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Μτφρκ. Καταφρονῶ, ὑβριστικῶς καὶ μὲ καταφρόνησιν μεταχειρίζομαι. «τοῦ ξιφουργοῦ» Ἀριστφ. εἰρ. 551. «τῆς πενίας» Ἀριστφ. Πλτ. 618. Ἐπίκτητ. Ἀδήν. 2. σ. 59. Ἡ ἰδία μεταφορὰ ἐφυλάχθη καὶ ἐν τῇ Συνῳ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις oppedere = contemnere. Hor. sat. 1, 9, 70.

Καταπερίειμι, = περίειμι, μετὰ Γενικ. παρὰ Πολυβ. ΙΒ'. 67. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνω, ὑπέρτερος εἰμί.

Καταπερίξυσις, εως, = κατάξυσις, ἡ, περίξυσμ. Σχολ. Ὁμήρ.

Καταπερονάω, ῶ, Μ. ήσω (περονάω). Διὰ τῆς περόνης στερεώνω, καρφώνω, Πολυβ. ς'. 23.

Καταπερπερεύομαι, κατὰ Σουϊδ. χρηματίζομαι· = περπερεύομαι.

*Καταπέσσω, Ἀττ. πέττω, Μ. πέψω, (πέσσω, Ἀνμλ.). Καταβράζω, χωνεύω· «Καταπ. χόλοιο Βαστῶ ἐν ἐμαυτῷ τὸν θυμόν, τὸν βράζω μέσα μου Ὑδ. Α, 81. «Καταπ. ὄλβον» χωνεύω τὴν εὐτυχίαν, ὑποφέρω, τὴν ἀπολαμβάνω ἐν ἡσυχίᾳ. Πίνδρ. Ὀλ. 1, 87.

Καταπετάννυμι, μι, καὶ καταπετανύω, Μ. άσω (πετάννυμι). Καταπαλύπτω, σκεπάζω· ἐξαπλόνω, ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. γ. 12. καί, 16. «Ἵπποι καταπεπταμένοι φοινικίσι ἱματίοις.» Μὲ ἀπ' ἐπάνω ἐξαπλωμένα ἱμάτια σκεπασμένοι δηλ. ὡς καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Θησ. 25. «Ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπετασθὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον.»

Καταπετάομαι, = καταπέτομαι

Καταπέτασμα, τὸ (κατὰ πετάννυμι). Κάλυμμα, σκέπασμα, στρῶμα, παρακάτασμα, (περδές.)

*Καταπέτομαι (πέτομαι, Ἀνμλ.). Κάτω, πρὸς τὰ κάτω πτῶ.

Καταπετροκοπέω, ῶ. Μ. ήσω (πετροκοπέω). Εἰς τὸ κάψιμον, σύντριμμα τῶν πετρῶν κατασυντρίβω, διαφθείρω. 2) παρὰ Διοδ. Σικ. Ἰ'. 60. κατασυντρίβω, κατατσακίζω εἰς τὰς πέτρας.

Καταπετρόω, ῶ (πετρόω). Λιθοβολῶ, πετροβολῶ, πέτρας ῥίπτω κατά τινος· (πέτρινο τινὰ μὲ τὰς πέτρας) Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. γ'. 2. 2) Κρημνίζω κατὰ πετρῶν, κατακρημνίζω.

Καταπεύτω, Ἀττ. ἀντὶ — ἐστω· ὅπερ ἰδέ.

Καταπέφνω, Ἀχρηστος ἐνστ. τοῦ Θέμτ. Πέφνω· ἐκ τοῦ ὁποίου ἔστιν ἐν χρήσει μόνον ὁ Ἀόρ. Κατέπεφνον. Ἐφόνευσα, ἐσκότωσα. Ὅμρ. Ἡ Μτχ. τοῦ Ἀορ. τονίζεται ὡς Μτχ. Ἐνστ. καταπέφνων, Ἰλιάδ. Ρ, 539. φονεύω, θανατόω. Ἰλ. Γ. 281.

Καταπεφρονηκότως, Ἐπίρ. καταφρονητικῶς, μὲ καταφρονητικὸν τρόπον. ἐκ τοῦ Πρκμν. Μετοχ. τοῦ ῥμτ. καταφρονέω.

*Καταπεφρονημένως. Ἐπίρ. Μτχ. Πθτκ. Πρκμ. τοῦ ῥμτ. Καταφρονέω. Καταφρονημένα.

Καταπήγνυμι, καὶ, καταπηγνύω, Μ. ήξω (πήγνυμι, Ἀνμλ.). Ἐμπήγω τι, ἢ φυτεύω κατὰ γῆς. «ἐπὶ χθονὶ» Ἰλιάδ. Ζ, 213. Στερεώνω τι μέσα. Ἰλιάδ. Η, 441. Ι, 350. Πθτκ. μετὰ Πρκμν. καὶ Ὑπρτλ. 2., Ἵσταμαι στερεά, εἶμαι στερεὸς ἐμπηγμένος «ὡσὰν γρίφι» Ἰλιάδ. Δ, 378. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 2) Πήγνυσθαι· ποιῶ τι· κάμνω τι νὰ πήξῃ, ἢ νὰ παγώσῃ. Πθτκ. μετὰ Πρκμν. καὶ Ὑπρστλ. 2. Παγώνω, γίνομαι πάγος.

Καταπηδάω, ῶ. Μ. ήσω, (πηδάω). Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω πηδῶ.

Καταπηκτός, = κατασπαστός.

Καταπημαίνω (πημαίνω). Καταβλάπτω, ζημιῶ, λαβόνω, μετὰ Αἰτκ.

Καταπήξ, ῆγος, ἡ Κατάπηξ, ηγος, ὁ (καταπήγνυμι). Τὸ ἐν τῇ γῇ κτυπημένον παλοῦκι, δοκός, εὖλον, κ. τ. τ. Σουΐδ. καὶ μαθημ. παλ. σελ. 41. 2) = ἐπίπηξ, βλαστός, καυλός, διὰ ἀμφιλλιτρῶν, Γεωπον. Ι. 65. 3) παρ' Ἰωσήπ. πολ. Ἰουδ. ς'. Ε. ἐν μέρος τῆς ὕρας, ὁ μανδαλος, ἴσως, = ἐπιβλής.

Καταπηρος, ον (πηρός). Διόλου πηρός, χωλός, κολοβός, συντετριμμένος (κατατσακισμένος).

Καταπήσσω, ταυτὸν τῷ καταπήγνυμι.

Καταπιαίνω (πιαίνω). Λίαν πιαίνω, παχύνω.

Καταπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Καταθλίβω, καταζουλίζω, καταπατῶ, καταφίγγω· ὅθεν

Καταπίεσις, εως, ἡ· τὸ καταπιέζειν.

Καταπιθανεύω (πιθανεύομαι). Διὰ πιθανότητος καταπείθω, διαγείρω, καὶ ἐνδυναμόω τινά. Σέξτ. ἐμπ.

*Καταπικραίνω. Τὸ πικραίνω κατ' ἐπίτσ.

Καταπίκρος, ον (πικρός). Λίαν πικρός, στιφός.

*Καταπιλέω, Μ. ήσω (πιλέω). Καταπεριτυλίγω, κατασκεπάζω· κυρίως, συμμαζώνω, συμπεριπλέκω, πυκνὰ συμπιέζω, συμπυκνώνω.

Καταπίμελος, ον (πιμελής). Λίαν παχύς.

Καταπιμπλάω, καταπίμπλημι, καὶ, καταπιπλάω, καταπίπλημι, (πίμπλημι, Ἀνμλ.). Μέλ. — πλήσω· ἐκ τοῦ, καταπλέω, καταπλάω, διόλου πληρόω, γεμίζω.

*Καταπίμπρημι, Ἰδ. τὸ πργμν.

Καταπιμπράω, καὶ, καταπίμπρημι, Μ. πρήσω (πίμπρημι, Ἀνμλ.). Κατακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω.

Καταπίνω, Μέλ. πίομαι, (πίνω, Ἀνμλ.). Τρώγω, ἢ πίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω διὰ τοῦ φάρυγκος εἰς τὸν στόμαχον τὸ φαγητόν, καὶ τὸ ποτόν. Ἡσ. Θγν. 459. 467. Ἡρδτ. 2, 93. Μτφρκ. «Καταπίνω, Εὐριπίδην» Τὸν συνηθίζω πολλά, τὸν κάμνω διόλου ἐδικόν μου, συνήθη. Ἀριστφ. Ἀχρν. 484. ὡς τὸ Λτνκ. imbibere. Ἀλλὰ καὶ καταφθείρω διὰ τοῦ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ. Αἰσχίν. «Τὴν πατρῴαν οὐσίαν καταπίνειν» καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κάπτω, ὁλόκληρον χάπτω, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω.

Καταπίπλημι, Πτκ. ἀντὶ Καταπίμπλημι. Ζήτ. Καταπιμπλάω.

Καταπιπράσκω, Μ. κατεπράσω, Ἀττκ. περῶ, (πιπράσκω, Ἀνμλ.). Πωλῶ

Καταπίπρημι, Πτκ. ἀντὶ Καταπίμπρημι.

*Καταπίπτω. — Ζήτ. ἐν τῷ Ὑποπίπτω.

Καταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἀόρ. κατέπεσον, Ἐπκ. κάπεσον, Ὅμρ. (πίπτω, Ἀνμλ.). Πίπτω κάτω, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω. Ἀριστοφ. Νεφ. «ἀπ' ὄρου καταπεσὼν· «ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ εἰς γῆν, εἰς φρέαρ.» Καὶ μεταφορ. «τῷ θυμῷ καταπίπτων· χάνω τὸ θάρρος, τὴν καρδίαν, ἀπελπίζομαι· «καταπίπτομαι φρονήσει· ὑποπίπτω, καταπλακόνομαι, βυθίζομαι. 2) Ξεπίπτω, δυστυχῶ, γίνομαι δυστυχής. 3) Τὰ καταπτωτικὰ παθος ἔχω, σελινιάζομαι· Λουκιαν. Τόξ. (ι)

Καταπισσόω, καὶ -πιττόω (πισσόω). Διόλου πισσόνω, ἀλείφω μὲ τὴν πίσσαν, καὶ καίωτε. Helnd. Πλάτ. Γοργ.

Καταπιστεύω (πιστεύω). Πιστεύω, ἐμπιστεύομαι.

Καταπιστόω, ῶ· = πιστόω. διδω ἐγγύησιν, πίστιν· «ὑπέρτιτος πρός τινα». 2) Πρὸς βλάβην καὶ ὑπὸ κακοῦ τινος πιστεύω, Δίων Κάσ. Μέσως, καταπιστόομαι, οὖμαι· ἐγγυῶμαι ἐμαυτόν, γίνομαι ἐγγυητὴς εἰς τινα ὑπάτι· ὅθεν

Καταπίστωσις, εως, ἡ. Ἡ δι' ἐγγυήσεως βεβαίωσις, πίστωσις. Πλούταρχ. Πελοπ. 18.

*Καταπιττόω. Ἰδ. Καταπισσόω.

Καταπίττωμα, τὸ (καταπιττόω). Πίσσωμα, τὸ διὰ τῆς πίσσης ἄλειμμα. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πίσσα. Νικήτ. Χρον. 18'. 9. ὅθεν καὶ

Καταπίττωσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τῆς πίσσης ἀλείφειν.

Καταπιτύσκω, καὶ, καταπιτύω. Ζήτ. ἐν τῷ, καταπυτίσκω.

Καταπίω, = καταπίνω· κυρίως ὅμως ἐνεργητ. ὡς καὶ τὸ, Πίω.

Καταπλαγής, ές (καταπλήσσομαι). Τρομαγμένος, δειλός, = καταπλήξ· ὅθεν

Καταπλαγία, ἡ. Φόβος, τὸ χάνεσθαι ἀπὸ τὸν φόβον.

Καταπλασις, εως, ἡ (καταπλάσσω). Τὸ καταπλάθειν, ἀλείφειν, βάλλειν ἔμπλαστρον. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Καταπλασμα, τό· ἔμπλαστρον, (μπλάστρι) Τὸ καταπλαττόμενον· οἷον, ἄλειμμα, χρίσμα, ἀλειφή, κ. τ. π. ἐκ τοῦ

Καταπλάσσω, καὶ, Ἀττκ. —λάττω, Μ. άσω (πλάσσω). Ἀλείφω, χρίω μετὰ ἀλειφῆς ἢ ἰατρικοῦ, ἢ ἄλλου ἀλείμματος τινός. Ἡρόδοτ. Δ. 75. βάλλω ἔμπλαστρον, ἐπίθεμα, καὶ Ἰατρεύω δι' αὐτῶν· ἀπ' ἐπάνω ἀλείφω, χρίω, ἀτουπόνω· «καταπλάττειν τὰ ὦτα κηρῷ». Πλούταρχ. ὅθεν

Καταπλαστός, στή, στόν. Ὁ ἀπ' ἐπάνω χρισμένος, ἀλειμμένος, ἢ ὁ εἰς τὸ χρίειν ἐπιτήδειος. 1) Πεπλασμένος, πεποιημένος, ψκιασμένος, ψευδής, μεθ' ὑποκρίσεως παρεστημένος. Μένανδρος παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Ἀπαμφισάντες.

Καταπλαστός, ύος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ καταπλασμα. Ἡρόδοτ. Δ'. 75.

Καταπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Διόλου πλέκω, κομβοδένω, κυρίως ὅμως, Περιπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω μαζὺ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου· καὶ Μεταφορ. Ἐμπερδεύω· ὡς «πινὰ προδοσίαν Ἐμπερδεύω τινὰ εἰς τὴν ὑποψίαν τοῦ ὅτι εἶναι προδότης. Ἡρόδ. 8, 128. Μτφρκ. Τελειών. Ἡρόδοτ. 4, 205. «οὐκ εὖ τὴν ζόην καπλέξεις· δὲν ἐτελείωσε καλῶς τὴν ζωήν· ὡς τὸ «καπλέκειν τὸν βίον» ἀντὶ τοῦ, Διάγειν. «Καταπλέξας τὴν ῥῆσιν» ὁ αὐτ. 8, 83. ἐπεσφράγισεν, ἐτελείωσε τὸν λόγον. Ζήτ. ἐν τῷ, Καταπλήσσω.

Καταπλεονεκτέω, ῶ, Μ. ήσω (πλεονεκτέω). Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς παιουργίας· ἀπατῶ, γελῶ τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κερδαίνω· «τινός». Ἱππουρ. 2) Καθόλου, Ἔχω προτερήματα ὑπὲρ ἄλλον τινα, τὸν ὑπερβαίνω, τὸν ἀπερνῶ· «τινός».

Καταπλεος, ον, ἀλλὰ καὶ τρικατάληκτον (πλέος). = κατάπλεως, πλήρης, πολλὰ γεμάτος. «Κατάπλεος γίγνομαι ἀπό τινος» Γεμίζομαι, μουρκεύομαι ἀπό τι.

Καταπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, Ἀνμλ.). Πλέω κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω, δηλ. Ἀπὸ τὴν μετέωρον θάλασσαν, ἀπὸ τὸ πέλαγος, πλέω πρὸς τὸ περιγιάλιον, ἀράζω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα. Ὀδσ. Ι, 142. ὅθεν καὶ πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, ἢ καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, κατὰ τὸ ῥεῦμα πλέω. Ἡρόδ. 1, 185. 2) Ἐπὶ τὰ ὀπίσω, ἢ εἰς τὸ πέραν πλέω, ἀναπλέω, πλέω, κολυμβῶ, Ἡρόδ. 1, 185. 9, 98. καὶ Πλουτ. Λουκουλ. Ζήτ. Καπλεύσω.

*Καταπλεως, ων, Γενκ. ω, Ἀττκ. ἀντὶ Κατάπλεος.

Καταπλημμός, ὁ = κατάπληξις. Ἑκλησ. 21.

Καταπλήσω, Μέλ. ήσω, (πλήθω, Ἀνμλ.). Διόλου πληρόω, γεμίζω. Εἶμαι διόλου γεμάτος ἀπό τι· «τινός», σπανιώτ. τινί.

Καταπληκτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Καταπληκτικῶς (καταπλήσσω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάπληξιν. Φόβον, ἢ θαυμασμόν προξενῶν.

Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (καταπλήσσω). Καταπεπληγμένος, καταπτοημένος, καταπτοβισμένος, καὶ ὁ ὑπ' αἰδοῦς δειλός. Ἀριστοτ. μεγ. ἠθικ. Δ'. 30. Νικομαχ. ΙΔ'. 7. Χαμένος τὸν νοῦν, μωρός.

Καταπληξις, εως, ἡ. Φόβος, δειλία, τρόμος, θαυμασμός, τὸ χάσιμον τοῦ νοός, τῶν αἰσθήσεων, τῶν δυνάμεων, τὸ ὡς κεραυνωμένον γίνε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαι. 2) Ἡ τοῦ καταπλήττειν ἐνέργεια, τό ποιεῖν τινα καταπλῆγα.

Καταπλήσσω, καὶ Ἀττ. ἤττω, Μ. ξω (πλήσσω, Ἀνμλ.). Κυρίως, βτυπῶ τινὰ καὶ πίπτει κάτω. Μεταφορ. εἰς ἐκπληξιν, θαυμασμόν, εἰς φόβον καὶ δειλίαν βάλλω τινά, τρομάζω. Πθτκ. Καταπλήσσομαι, π. χ. Ἰλ. Γ. 31. «Κατεπλήγη φίλον ἦτορ· κατεπλάγη, ἐφοβήθη, ἐδειλίασε, ὁ Σχολ. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ μτχρῆνται εἰς τὴν σημασ. ταύτην τὸν Ἀόρ. Κατεπλάγην. Ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει εἶναι καὶ ὁ Πρκμν. Καταπεπληγώς, παρά Δνσ. Ἀλκρν. ἀρχ. 0, 25. Πλουτ. 5. σ. 34. «Καταπλήττομαί τινα, ἤ, τινι Διά τινα ἢ ἀπό τι τρομάζω, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, κυριεύομαι ἀπό θαυμασμόν, συχνάκις παρά τοῖς Ἀττκ. Ἀλλά καὶ Μέσως, Καταπλήττομαι τινά· φοβίζω, τρομάζω τινά ἢ ἄλλου ἢ διά τῆς παρουσίας μου· Διόδωρ. Σικ. Κ'. 107. «Καταπλησσόμενος τοὺς ἐνδον παρέλαβε τὴν πόλιν· διά τὸν φόβον καὶ τὴν τρομάραν τῶν ἐγκατοίκων ἔλαβε τὴν πόλιν ὑπό τὴν ἐξουσίαν του. Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Δυσ. «Ὀνομάτων γλωσσημ. καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχημ. τῇ ἀλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ καινολεγίᾳ καταπλήττομενοι τὸν ἰδιώτην· ἀντὶ τοῦ, Εἰς θαυμασμὸν βάλλειν τινά διά τινος.

Καταπλιγμέω, Μ. ήσω (πλίγμα). Ἐπὶ παλαιστῶν, πεδοκλόνει τὸν μαχητήν, καὶ τὸν ῥίπτω κάτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πλίσσω.

Καταπλοκή, ἡ (καταπλέκω). Πλέξιμον, κομβόδεσμα, ἐμπλοκή. 2) Ἐν τῇ Μουσικῇ (Πτολεμ. ἁρμον. Β'. 12.) ἡ συμπλοκὴ τόνων πολλῶν, οἵτινες ἁρμονικῶς ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου καταβιβάζουσι τὸν ἦχον (θηλ. εἶναι κατ' ἐντ.) αὐτόθι. τῷ, ἀναπλοκή· αὐτόθ.

Κατάπλοος, καὶ συναλφ. κατάπλους, ὁ (καταπλέω). Ὁ πρὸς τὰ κάτω πλοῦς, πλεύσιμον, κολύμβημα ἢ ἁρμένισμα· προόρμησις, κατέβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· Τόπος εἰς ὃν καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ πελάγους τὰ πλοῖα καὶ ἁράζουσιν. Ἐπιστροφή, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω πλοίου, ἢ στόλου.

Καταπλουτέω, ῶ, Μ. ήσω (πλουτέω). Λέσ. πλουτῶ· εἶμαι καταπολλὰ πλούσιος, καὶ μετά αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, εἶμαι πλούσιος κατά τι.

Καταπλουτίζω. Μ. ίσω, Ἀττκ. ίττω (πλουτίζω). Λέσ. πλουτίζω, ποιῶ πλούσιον.

Καταπλουτομαχέω, ῶ, Μ. ήσω (πλοῦτος. μάχομαι). Διά πλοῦτου καταμάχομαι, νικῶ. Διόδ. Σικ. Ε', 38.

*Κατάπλυμα = κατάπλυσις· ἐκ τοῦ

Καταπλύνω, (πλύνω). Μέλ. υνῶ. Χύνω νερὸν ἐπί τι, ἢ καὶ πλύνω αὐτό, ἀποπλύνω, ξεπλύνω. Πθτκ. Ξεπλύνομαι, ἀμαυρώνομαι. Μεταφορ. «Νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα.» Θεόφρ. τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἢ τιμὴ ἐπαλιώσει, ἐγήρασεν, ἐξέπεσεν, ὡλιγόστευσε, καθὼς π. χ. παλαιόνει καὶ ξεβάπτεται, τρίβεται, ξεπλύνεται, ἐν χρωματισμένον καὶ παλαιὸν φόρεμα· ὅθεν

Κατάπλυσις, εως, ἡ. Τὸ ἀποπλύνειν, ξεπλύνειν. Ξενοφ.

Καταπλώω, Πτ. καὶ Ἰων. ἀντὶ καταπλέω. Συγγρ. παρ' Ἡρόδ.

*Καταπνεΐω, Πτκ. ἀντὶ καταπνέω. Τμ. Ὁμρ. Δμτρ. 259.

Καπάπνευμα, τό. Τὸ καταπεπνευσμένον, τὸ ὁποῖον ἐφύσησεν, ἢ ἐφύσησε τινὰς διά τοῦ φυσήματος. «Δωτοῦ καπάπνευσμα.» Εὐριπ. Φοίν. Ὁ ἐκ λωτοῦ αὐλός.

Καταπνέω, Μέλ. εὐσω (πνέω, Ἀνμλ.). Ἐπάνω τινὸς φυσῶ, ἐμφυσῶ, καπάτινος πνέω, πανταχόθεν πνέω, διαφυσῶ· ἠχόραν μετρίοις ἀνέμων ἡδυπόοις αὔραις καταπνέειν.» Εὐριπ. Μηδ. 837. Καὶ καθόλου = πνέω.

Καταπνίγω, Μέλ. ξω. καὶ πνιξοῦμαι, (πνίγω, Ἀνμλ.). Λέσ. ἢ διόλου πνίγω· ὅθεν

Καπάπνιξις, ἡ. Ἡ διόλου πνίξις, πνίξιμον.

Καπάπνοή, ἡ (καταπνέω). Τὸ καταπνέειν. Πίνδαρ. Πυθ. Ε'. 161.

Καπάπνους, ον, συνλφ. νους, ουν, Οἵτις καταπνέεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ παντοχόθεν καταπνεόμενος. Πολυδ. Α'. 240.

Καταπόδα, καὶ καταπόδας, Ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ πόδα, κατὰ πόδας. Κατόπι, ἐπάνω εἰς τὴν πατημασιάν, καταπόδι, (εἰς τὸ κουντό,) παρ' εὐθύς. Ἰδὲ ἐν τῷ πούς. (Ὁ Φωτ. ἔχει. Παρ' αὐτά, κατὰ τάξιν· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, κατ' ἀξίαν, ὀπίσω.)

Καταπόθρα, ἡ (καταπίνω). Τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, καταπιόνας. Παῦλ. Αἰγιν.

Καταποικίλλω, (ποικίλλω). Διόλου ποικίλλω, ἢ διαφορετικῶς ποικίλλον ποιῶ· ἐπὶ δὲ ζωγράφων, ἀντὶ τοῦ, καταζωγραφίζω. Πλάτ. Καλλωπίζω, διαφόρως ποιῶ.

Καταπολαύω, (ἀπολαύω, Ἀνμλ.). Κατὰ κόρον ἢ κακῶς ἀπολαμβάνω. Ἱππιατρ.

Καταπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω). Εἰς τὸν πόλεμον βιάζω τινά. Διά τοῦ πολέμου ἀδυνατίζω, ἢ καταβάλλω, νικῶ τινά· ὅθεν

Καταπολέμησις, εως, ἡ. Τὸ καταβάλλειν, νικᾶν διόλου τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ διά τοῦ πολέμου ἀδυνάτισις καὶ νίκη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

*Καταπολιορκέω, Μ. ήσω = Πολιορκέω.

Καταπολιτεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (πολιτεύω). Διά τῶν πολιτικῶν μέτρων καὶ ἐπιχειρημάτων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων βιάζω καὶ νικῶ, ἤτοι καταβάλλω τινά, φέρω ὑπό τὴν ἐξουσίαν μου. «Καταπολιτεύομαι τὸν δῆμον·» μεταχειρίζομαι τὴν πολιτικήν μου κακῶς, ὅ ἐστι, πρὸς ἰδικόν μου ὄφελος, καὶ γελῶ, ἀπατῶ, ὑποτάττω, ἐξουσιάζω τὸν δῆμον. Πολυδ. Δ'. 36. «Τὴν πλουτεξίαν.» Πλούταρχ. Λυκουργ. 9, διά πολιτικῶν ἑτοιμασιῶν εὑρίσκω καιρὸν νά καταπολεμήσω, κατασιγάσω, καταπαύσω τὴν πλουτεξίαν.

Καταπολύ, Ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ πολύ· Κατὰ πολλά, λίαν, πάρα πολύ· διά πολλά, ἢ εἰς πολλά.

Καταπομπεύω (πομπεύω). Εἶμαι, ἢ εὑρίσκομαι καὶ ἐγὼ εἰς πομπήν τινά, πομπὴν ἄγω. Περιφέρω τινα μὲ παράταξιν· μετ' Ἀττκ. 2) Καυχῶμαι κατά τινος, κομπάζω· μετά Γενικ. Λουκιαν.

Καταπονέω, ῶ, Μ. ήσω (πονέω). Δι' ἐργασίας, ἢ κόπου, καυράζω τινά· κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, ν' ἀποκαμῃ ἀπό τὸν πολύν κόπον, καταβαρύνω, ἀσθενῆ ἢ ἀδύνατον ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, καταβάλλω, καταπροπώνω· ὅθεν

Καταπόνησις, εως, ἡ. κούρασις, κοπίασις, ἢ διά τοῦ κόπου ἀδυναμία.

Κατάπονος, ον (ποινέω). Διόλου πονεμένος, κεκοπιακώς, κουρασμένος, κοπιασμένος. Πλουτ. Σύλ. 29. καὶ εἰς Μάρ. 45. 2) κοπιαστικός, ὁ αὐτ. εἰς Τιμολ. 36. «Ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε τὰ ζωγραφήματα.»

Καταποντίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ίττω, (ποντίζω). Βυθίζω, φέρω, ἢ ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν βυθόν, εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης· καθόλου δέ, Ἐπὶ τὰ κάτω βυθίζω, πνίγω. Ἰώσηπ. ἀρχ. Η'. ζ'. 5. «Εἰς βόρβορον καταποντίζειν.» πνίγειν τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν

Καταποντισμός, ὁ. Τὸ εἰς τὴν θάλασσαν πνίξιμον, βύθισμα.

Καταποντιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις βυθίζει, πνίγει τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ πειρατῶν.

Καταποντόω, ῶ· = καταποντίζω, Ἡρόδ. 3, 30. Πλάτ. καὶ Ἀππιαν.

Καταποπάρδω, Συνθ. ἐν τῷ Μέσ. Κατακισπέρδομαι, (ἀποπέρδω, Ἀνμλ.).=Καταπέρδω μετὰ Γενικ.

Καταπορεύομαι, Ἐπὶτὰ κάτω πορεύομαι· ἔρχομαι, ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω. 2) ἐπιστρέφω, κοτέρχομαι, ἐπιστρέφω ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τὴν πατρίδα. Πολβ.

Καταπορέω, Μ. ήσω, = ἀπορέω, παρ' Ἱπποκρ. «Ἦν κατηπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ·» ἂν ἀπό ἀμέλειαν, ἀπειρίαν, ἢ ἀμέλειαν παραβλέψωσι τὴν ἐξάρθρωσιν.

Καταπορθέω, Μ. ήσω, (πορθέω). Λέσ. ἢ διόλου πορθέω, καταλεηλατίζω, ἐρημώνω, κατεξουσιάζω.

Καταπόρνευσις, εως, ἡ. Ἡ διά τῆς πορνείας προξενουμένη βλάβη καὶ ψθορά τῶν ὑπαρχόντων· ἢ κατάχρησις τῆς πορνείας· ἐκ τοῦ

Καταπορνεύω, (πορνεύω). Κακῶς καὶ ὑπέρ τὸ μέτρον πορνεύω· ψθείρω τὰ ὑπάρχοντά μου, ἢ βλάπτω ἑμαυτὸν διά τῆς πορνείας. 2) διά τῆς πορνείας ἀτιμάζω γυναῖκα τιμίαν τινά. 3) Φέρω, ἢ διείρζω γυναῖκα τινὰ εἰς πορνείαν, ἢ εἰς τὸ πορνοστάσιον. Ἡρόδοτ.

Καταπορνοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (πορνοκόπος). Ψθείρω τὰ ὑπάρχοντά μου μετὰ πορνῶν. Πολυδ. Γ. 117.

*Καταπορσαίνω, Ὁμρ. Τμν. Δμτρ. Ἡ κατὰ ἀπόδοτ. εἰς τὰ Δώματα. Ζ. τὸ ἁπλοῦν.

Καταπορσύνω, Μέλ. υνῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 17. ἀμφβλ. ἀνάγν. αὐτί, πορσύνω.

Καταπόσις, εως, ἡ (καταπίνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ καταπίνειν τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. 2) ὁ φάρυγξ, καταπιόνας, ἐσωφάγος. Διοσκορ.

Καταπότης, ου, ὁ. Ὅς τις καταπίνει, φαγᾶς.

Καταπότειον, τό· καὶ, κατάποτον, τό· Πᾶν ὅ,τι καταπίνεται· π. χ. ἓν σφαιρίδιον (χάπι) ἢ ποτόν. Ἑτερ. κυρίως εἶναι σύδετερον τοῦ, κατάποτος, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ διωρισμένος, ἀνήκων εἰς τὸ καταπίνεσθαι.

*Κατάποτον, καὶ κατάποτος. Ἰδ. τὸ πρηγμ.

*Καταπότρα, = καταπόθρα.

Καταπόω, ἰδὲ καταπίνω.

Καταπραγματεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (πραγματεύομαι). Ἐφευρίσκω μέσα, καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ ἐναντίον τινός· μετὰ Γρηγ. Ναζ. «τοῦ λιμοῦ»

Καταπραικτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. κτικῶς (καταπράσσω). Ὅς τις εἶναι ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φέρνῃ εἰς πρᾶξιν, εἰς κατάστασιν, εἰς ἔργον, ἢ εἰς τέλος· νὰ τὸ τελειώσῃ.

Καταπρανής, ές, Δωρ. ἀντὶ καταπρηνής.

Καταπράξις, εως, ἡ. ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, τὸ διόλου βάλλειν εἰς πρᾶξιν. «Ἐντολῶν καταπράξεις.» Ἐλλήν. Ἄλεξ.

Καταπράσσω, καὶ Ἀττ. — ἄττω. Μ. ξω (πράσσω). Ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ ἐνεργῶν, διόλου πράττω, ἀποτελειόνω ἐπιχείρημά τι· ἢ ἀπολαμβάνω, ψθείνω, ἀποκτῶ τὸν σκοπόν μου. Μέσως ἀντὶ τοῦ, κτῶμαι, ἀποκτῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ. ε'. 78. «Ἀρχὴν καταπράξαι.» ἀντὶ, καταπρῆξαι.

Καταπρόνησις, εως, ἡ. Ἡμέρωσις, ἡμεροποίησις, ἡσυχία.

Καταπραΰνω, (πραΰνω). Καθησυχάζω, ἡμεροποιῶ.

Καταπρέμνος, ον (πρέμνον). Καθ' Ἡσύχ.= κατάκλαδος, εὐρίως, πολυπρεμνος.

Καταπρεσβεύω, (πρεσβεύω). «Τινός.» Πολυβ. ΚΓ'. 11. δέχομαι καὶ φέρω, ἢ ἄγω πρεσβείαν τινὰ πρός τινα.

Καταπρήθω, Μέλ. πρήσω (πρήθω). = καταπίμπρημι, κατακαίω.

Καταπρηνής, ές, (πρηνής). Κατωφερής, κατηφορικός, κατήφορος, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, ἢ κρεμάμενος, κατεστρεμμένος. Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κατακρεμάμενος, κατακλινόμενος. «Κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

πρηνεῖ χειρίᾳ. Ἰλ. Π. 702. Ο, 114. καὶ Ὀδύσ. Ν. 164. 199. μὲ ἀνοικτὴν παλάμην. Πρβλ. καὶ Ὀδ. Τ, 467.

Καταπρηνίζω, Μ. ἴσω. Ῥίπτω τινὰ κάτω ἀπό τινα κρημνόν, ἢ κατηφορικὸν τόπον, κατακρημνίζω. Ἐπιγράμ.

*Καταπρηνόω, = τῷ ἀντρ.

*Καταπρηνῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ Καταπραΰνω.

Καταπρίω, (πρίω) Δίδλου πρίω, καταπριονίζω. Ἡρόδ. 7, 36. Κατακόπτω, κατακάνω, διαχωρίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, μὲ τὸ πρίονον. »Τεῖς ὀδοῦσι καταπρίων

Καταπροδίδομαι, Δίδλου προδίδω, εἰς προδοσίαν, ἢ εἰς κίνδυνον βάλλω τινά. Λουκιαν.

*Καταπροδίδωμι, Μ. ὦσω (προδίδομαι) Προδίδω, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ. Ἀριστφ. Σφκ. 1080.

Καταπροΐημι, (προΐημι) Ἐχθρικῶς, ἢ μετ' ὀργῆς ῥίπτω, ἀφήνω τι κατά τινος· μετὰ Γενικ. καὶ ἐντεῦθεν Μέσως, καταπροιεμαι· ἀπορρίπτω, καταφρονῶ. »Καταπροΐεσθαι ἀλλήλων« ἀντὶ τοῦ, παραιτεῖσθαι, ἀπιστοι γίνεσθαι. Προκόπ. Ἀνέκδ. Β'. (Περὶ πρσωδ. ἰδ. τὸ Ἵημι.)

Καταπροΐξομαι, Ἀττκ. χωρὶς σημεῖον διαιρέσεως, καταπροΐξομαι. Μέλλων ἄνευ λοιπῶν χρόνων, παρὰ τὸν Ἀόρ. 1. Καταπροΐξασθαι, παρὰ Θεμιστ. λογ. 14. ἀρχ. ἀλλ' ἀμφιβλ. (προΐξ) Κυρίως, Μάταια, εἰς τὰ χαμένα, δηλ. χωρὶς ἀνταμοιβήν, ἢ παιδείαν ποιεῖν τι. Ἔστι δὲ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κακοῦ, πάντοτε ἐπὶ διαβεβαιώσεων καὶ μετὰ τῆς ἀρνήσεως ἢ κίλλιοι, καταπροΐσταμαι, ματαίως προτείνω, δωρεὰν δίδωμι, χαρίζω τὸ σφάλμα τινός. ὅθεν Μελ. καταπροΐξομαι. Ἐὰν δὲ μετὰ Γενικ. τοῦ πάσχοντος τὴν ἀδικίαν πρσπ. »Ἐμοῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται Ἀρχίλ. λῦρ. 23. Ἀριστφ. Νεφ. 1240. Σφκ. 1396. »Οὐ καταπροΐξει ἐμοῦ«. — 2) μετὰ Μετοχ. »Οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται Ἡρόδ. 3, 156. »Οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες« Δὲν διὰ μείνουν ἀτιμώρητοι διὰ τὴν ἀποστασίαντους. Ἡρόδ. 5, 05. Πρβλ. 7, 17. Ἀριστφ. Σφκ. 1366. Θσμφρ. 566, Ἱππ. 435. »Οὐ καταπροΐξει ποιήσας· μὴ, στοχάζεσαι, ὅτι τὸ κάμνεις ματαίως, ἐγὼ βέβαιος ἔθλω τὸ ἐνύμηδῆ εἰς ἄλλον κιφρόν — 3) Καὶ ἀπολύτως »Οὐ ὠφρεὰν γελάτεις«, ὅ ἐστί, ματαίως καὶ ἀπαιδεύτως καταφρονήσεις. Δὲν θέλεις μείνει ἀπαίδευτος· ὡς τὸ, »οὐ κατὰ πρᾶξιν ποιήσας ἔσχε. Ἡρόδοτ. 3, 56. 4, 103. καὶ Ἀριστοφ. Οὕτως καὶ νοῦ καταπροΐξεσθαι ἔφην Ἡρόδ. 3, 66. ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλήν. γλώσσῃ »οὗτοι καταπροΐξει« — Κατὰ πρώτην φορὰν φαίνεται νὰ μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ἀρχίλοχος, συχνότατα εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ ἄξιρτ. παρ' Ἡρόδ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὴν μετεχειρίζετο μόνον ὁ κοινὸς λαός, ὅθεν ἐξρτ. παρ' Ἀριστφν. καὶ μόλις εἰς πολλὰ μεταγεν. συγγραφεῖς ἐγίνετο ἡλέξις κοινή. Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 36. Lobeck Φρύνχ. σ. 169.

Καταπρολείπω, Μέλ. ψω, (προλείπω) Διὸλου παραιτῶ, ἀφήνω ὀπίσω, ἀφήνω, ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἀνάγκην, εἰς κίνδυνον. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ'. 1164. »Οὐδὲ τούς γε καταπρολιπὼν ἑλιόεσσαν.

Καταπρονομεύω, Διόλου προνομεύω.

Καταπροτερέω, ῶ. Μ. ήσω (προτερέω) μετὰ Γενικ. Λίαν προτερέω, εἶμαι πρότερος, ἀνώτερος τινὸς κατὰ τὰ προτερήματα, ὑπερβαίνω τινά. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 35. καὶ Πολύβ.

Καταπροχάω, Μέλ. εὔσω. Παρ. κέχευκα. (προχέω, Ἀνμλ.) καταχέω, κατὰ πολλὰ χύνω. ἀπό τινος π.χ. »Δάκρυα παρειῶν Ἀπλν. Γ'β. 3, 1118. προσυπακουομ. τοῦ ἐπίτ, ἢ κατά τι, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐνώπιον.

Καταπρωκτίζω, Μ. ἴσω (πρωκτός) = καταπυγίζω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1155.

Καταπρωτος, ον, (πρωτος), = καταπύγος, Ἀριστοφ. ἐκκλησ. 364.

Καταπτακών, ῶντος, ὁ. Μετχ. Ἀορ. 2. τοῦ ὁρμ. καταπτήττω. Ὁ κρύπτων, σκύπτων, φοβίζων ἑαυτόν· ὁ κρυφίως ἕρπων. Αἰσχλ. Εὐμν. 240. ἐνῶπ πρότερον ἐσφλμν. καταπτακὼς ἀνεγιγνώσκετο.

Καταπτάω, ῶ. Συνηθέστερον τὰ, καπτάπτημι. μέσως, καπτάπταμαι. μέλ. -ήσομαι, ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω πετῶ. Λουκιαν.

Καταπτερος, ον. (πτερόν) Λίαν πτερωτός, ὁ πτερὰ ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 797. ὅθεν

*Καταπτερόω, κάμνω τι μὲ πτερὰ, τῷ δίδω πτερὰ, τὸ κάμνω πτερωτόν.

*Καταπτήσομαι, Μ. τοῦ καταπέτομαι.

Καταπτήσω, Μ. ήξω, Πτ. Ἀορ. 2. κατάπτην. 3. ἐνικ. προσπ. καταπτήτην. Ἰλιάδ. Θ, 136. Πρμ. κατέπτηκα, καὶ κατέπτηχα, Πτ. Πρμ. καταπεπτηώς, υῖα, ός. ὅθεν κλιμῶ καταπεπτηυῖα« Ἡσιόδ. Ἀσπ. 265. (πτήσσω) Ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικὸς, σκύπτω, καταφοβίζομαι Ἰλιάδ. Θ, 136. πρβλ. Ὀδύσ. Θ, 190 κρύπτομαι, ἕρπω κρυφίως. Ἰλιάδ. Χ, 191. καθόλου δὲ, εἶμαι δειλὸς, φοβιτσάρης, ἐντροπαλὸς, καταφοβισμένος, πράττω τι ὁμιλῶ ὡς τοιοῦτος. ἐξρτ. συχνάκις ἐν τῷ Μέσ, διόλου εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐνργτκ. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰττκ. »καταπτήσσομαί τινα, ἢ, τιν φοβοῦμαι ἀπό τινα, ἢ ἀπό τι. Ἡλιόδ. Θ'. »κατεπτηχέναι τὴν ἐπέλυσινα.« = Ὥστε φοβεῖσθαι τὴν ὅσον οὔπω ἀπειλουμένην ἐπέλυσιν· ὡς τὸ καταπλήσσομαι. πρβλ. Καταπτώσσω.

Καταπτίσσω, Μ. ἴσω (πτίσσω) διόλου πτίσσω, συντρίβω, κοπανίζω. Πλούταρχ.

Καταπτοέω, ῶ. Μ. ήσω (πτοέω) Λίαν φοβίζω, τρομάζω. Γεωπον. Β'. β'. 5.

*Καττάπτομαι, ἀντὶ Καθάπτομαι, Ἡρόδ.

*Καταπτόω, Μ. ὦσω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ καταπίπτω.

Καττάπτυστος, ον, (καταπτύω) Διόλου ἐμπτυσμένος, (φτυσμένος), ἐξουδενημένος, ἄξιος ἐμπτυσμοῦ, μίσους καὶ ἀποστροφῆς, συκχαμερός. Δημοσθ. καὶ Εὐρετ. Τρωικ. 1024. Ὁ Ἀνακρέων ἔχει καὶ θηλυν. καταπτύστην. Πολυδ. Β'. 103.

Καταπτυχής, ές, (πτυχή) Ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων. Θεόκριτ. ΙΕ'. 35. »Καταπτυχὲς ἐμπερόνευμαι. Ἄρα, φαρὸν, μακρὸν· τὸ πολλὰς διπλωματίας ἔχον.

Καταπτύω, Μ. ύσω, (πτύω) μετὰ Γενικ. κατά τινος πτύω, ἐμπτύω, φτύω ἐπί τινος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συκχαρίας, ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Συκχαίνομαι. ἀποστρέφομαι. Lobeck Φρύνχ. σ. 17.— 2) Μετ' Αἰττκ. καταπτύω, γεμίζω τινα ἀπὸ πτυσίματα.

Καττάπτωμα, τό. (καταπίπτω) Τὸ ὁποῖον ἔπεσεν, ἐρημνίσθη κάτω, κρέμνισμα, ἐρείπιον, —2) Τὸ ξεπεσμένον εἶναι, ἢ ἀδύνατος καὶ σθλία κατάστασις· μεγάλη ἀδυναμία τοῦ ἀσθενοῦς.

Καττάπτωσις, εως, ἡ. (καταπίπτω) Τὸ κάτω πίπτειν, κρημνίζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω πτῶσις, πέσιμον.

Καταπτώσσω, = καταπτήσσω. Σκύπτω, εἶμαι δειλός, φοβοῦμαι. Ἰλιάδ. Δ, 224. 340. Ε, 254. 476.

Καττάπτωτος, ον, (καταπίπτω) Ὁ κάτω πεσμένος, ἢ πίπτων.

Καταπτωχεύω, (πτωχεύω) Διόλου πτωχὸν ποιῶ τινα. Πτκ. »Τύχαι καπεπτωχευμέναι· πάμπτωχαι περιστάσεις τῆς τύχης, εἰς τὰς ὁποίας καταντᾷ τινὰς νὰ ζητῇ, νὰ δεικνεύῃ. Διον. Ἁλικ. Θ'. 51. »Τῶν μὲν ἐν δόξῃ καπεπτωχευμένων εἰς θέατρα καὶ δεῖπνα καὶ φιλαρχίας· αὐτοὶ ἐξόδευσαν κακῶς τὴν περιουσίαν των καὶ ἔγιναν πάμπτωχοι. Πλούταρχ. Κικέρ. 10,

Καταπυγέω, ὁ Σουϊδ. ἔχει καπυγῶν, καταγελαίων. ἀμφ. = καταπυγίζω.

Καταπυγή, ἐς, ὁ καταπύγων, ὁ μέσος δάκτυλος, καὶ ὁ κατωφερὴς. Ἡσύχ.

Καταπυγίζω, Μ. ἴσω = πυγίζω, κατ' ἐπίτασιν. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Καττάπυγος, ον, = καταπύγων. ὅθεν

Καταπυγοσύνη, ἡ. ἀτέλεια, ἐξαιρέτως δὲ, ἡ εἰς τὸ παρὰ φύσιν· ἀρσενοκοιτία. Ἀριστοφ. Νεφ. 1023.

Καταπυγόσυνος, η, ον = καταπύγων. Ὁ ἀτελὴς περὶ τὴν πυγήν. Ὁ Ἡρακλῆς (Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 24.) ἐπὶ γυναικείου γένους »καὶ καταπυγοσύννη πολλακὴν κυνώπιδα.« λέγει.

Καταπύγων, ονος, ὁ, ἡ. Ἀριστφ. Ἱππ. 644. Θσμφ. 220. οὐδτρ. καταπύγον, καὶ πτκ. καταπυγῶν, ῶνος, ὁ (πυγή) ὁ λίαν ἀσελγὴς, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παρὰ φύσιν, ὅ ἐστὶ περὶ τὴν πυγήν, ἀρτεριακοίτης, (κωλεμπαρᾶς). Ἔτι δὲ καὶ ὁ εὐρύπρωκτος, ὁ καταπεπορνευμένος, ὁ τὴν μιαρὰν ταύτην πρᾶξιν πάσχων. Αἱ πλάγιαι πτώσεις εἶναι ὀρθότερον νὰ γράφωνται διὰ τοῦ ο. Ἰδ. Lobeck Φρύνχ. σ. 195. Τὸ Ἀνμλ. Συγκρ. καταπυγωνέστερον. Ἀριστοφ. Δυσ. 776.

Καταπύθω, Μ. ύσω (πύθω) Σήπεσθαι ποιῶ. κάμνω τι νὰ σαπήσῃ, νὰ γίνῃ σάπιον, ἀφήνω τι νὰ καταπαπήσῃ. Τμν. Ὁμρ. Παθητικ. Σήπομαι, σάπιος γίνομαι, σαπίζω. Ἰλ. Ψ, 328. »Ξύλον, οὐ καταπύθεται ὄμβρωι.

Καταπυκάζω, Μ. άσω (πυκάζω) Πυκνὸν ποιῶ, καλὰ γεμίζω, ἢ σκεπάζω τι.

Καττάπυκνος, ον, Λίαν πυκνός, ἢ πολλὰ στερεός, ἢ σκληρός. Ἱπποκρ. »Καττάπυκνος κοιλίη«.

Καταπυκνόω, ῶ. διόλου πυκνόω, πυκνὸν ἢ γερὰτον ποιῶ. Ἐπιστωρεύω, ἐνδυναμώνω, πληθύνω, ὅθεν

*Καταπύκνωσις, εως, ἡ. Ἐνδυνάμωσις, Ἐπιστώρευσις, αὔξησις, πλήθυνσις. Διονσ. Ἁλ. Ἡ πυκνοτάτη πύκνωσις. Ἀλκίφρ. 3, 55.

Καταπυκτεύω, (πυκτεύω) πυκτευόντων νικᾶ.

Καταπυρίζω, (πῦρ) κατακαίω, διόλου πυρώδες ποιῶ. Ἀναπτω, ἀμφ.

Καττάπυρος, ον, (πῦρ) Ὅλος πῦρ, κάπως ὡς τὸ πῦρ. Λίαν θερμός. — 2) Ἀνεμμένος, καιόμενος.

Καταπυρπολέω, ῶ. Μ. ήσω (πυρπολέω) διόλου πυρπολέω, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω, φλογίζω. Ἀριστφ. Θσμφ. 243.

*Καττάπυρρος, ον (πυρρός) Πολλὰ κόκκινος, κατακόκκινος.

Καταπυτίσκω, (πυτίσκω) Καταῤῥαντίζω, διὰ τοῦ ῥαντίσματος ψεκάζω. Ἱερ.

Καταπώγων, ον, γενικ. ωνος (πώγων) ὁ μικρὰ γένεια ἔχων, γενάτος. Διοδ. Γ'. 63.

Καταπωλέω, Παλλ. Κυρλ. Ἀλεξανδρ.

Κατάρα, ἡ. κακὴ ἀρά, ἢ κατά τινος ἀρά. ἰδὲ Ἀρά.

Καταρᾳθυμέω, Μ. ήσω. = καταῤῥᾳθυμέω.

Καταραίζομαι, ὡς Πθτκ.

*Καταραιρημένος, Ἰωνικ. Μτχ. Πρκμ. Πθτκ. ἐκ τοῦ καθαιρέω, ἀντὶ κεκῃρημένος. Ἡρόδ.

Καταρακόω, = καταῤῥακόω.

Καταράκτης, ου, ὁ, κάλλιον καταῤῥάκτης. Τὸ ὕνωθεν κάτω φερόμενον, πιπτόμενον ὕδωρ. Πτῶσις, πέσιμον, κρέμνισμα τῶν ὑδάτων μεγάλου τινὸς ποταμοῦ ἀπό τινος ὑψηλοῦ καὶ πετρώδους μέρους ἐπὶ τὰ κάτω. — 2) παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. 2'. 7. φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ τῶν ποταμῶν, διορυγμάτων, καναλίων, κλεῖθρον, ἔστι δὲ τοῦτο εἶδος ῥύμης, δι' οὗ ἀναίγουσι καὶ κλείουσι τὸ ῥεῦμα αὐτῶν. ἰδὲ Καταῤῥάκτης — 3) Παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Διοδώρ. Σικ. ΙΖ'. 97. λέγεται ἡ τοῦ ὕδατος στροβὰ περιστροφή, ἡ δίνη. — 4) Εἶδος θύρας ἐπὶ τὰ κάτω κλειούσης, κλαβανή, ἡ καὶ θύρα καταῤῥακτὴ καὶ ἐπιῤῥακτὴ λεγομένη. Πλτρχ. εἰς Ἄρατ. 26., Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. καταπακτός. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. — 5) Τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας συρόμενον ἐκ τοῦ τείχου ξύλον, δι' οὗ κλειδόνουσι, καὶ ἀσφαλίζουσι τὴν θύραν. »Κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας καταῤῥάκταις«. Πλούταρχ. Ἀντών. 77. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Διάδρομος. — 6) Εἶδος θαλασσίου ὀρνέου, τὸ ὁποῖον ὁρμητικῶς ἐπὶ τὰ κάτω φέρεται. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 12. Pelecanus bassanus. Δίνν.

*Καταῤῥακτικός, ἡ, ὸν (καταῤῥάσσω) Σφοδρῶς κτυπῶν. Ὁρμητικός. Ἐπῤῥ. Καταῤῥακτικῶς.

Καταῤῥέομαι, οῶμαι. Μ. οσομαι, Ἰωνικ. ήσομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (ἀρχομαι, ἀνμλ.) Εὐχομαί τι εἰς τινα, καὶ ἐξῤῥ. κάποιον τι »Ἀλγεά τινιν Ὀδ. Τ, 330. χωρὶς Δοτκ. μόνον μὲ τὴν Αἰτκ. τοῦ πργμτ. »Πολλὰ κατηρᾶτον εὐχετο καὶ γήιον πολλὰ κακά, ἑκαμνε μεγάλας κατάρας. Ἰλιάδ. 1, 454. Μετ' Ἀπρμφ. »Καταρῶνται δ' ἀπολεσθῆναι Τὸν καταρῶνται νὰ χαθῇ, νὰ ἀφανισθῇ. Θεόγν. 277. Μόνον μετὰ Δοτκ. τοῦ πρσπ. Καταρῶμαι τιμὰ, Ἀρστφ. Ἱππρχ. 746. ἐν δὲ τῇ Ν. Διθ. εὑρίσκεται ἀντὶ τῆς Δοτκ. ἡ Αἰτκ. ὡς καὶ ἐν τῇ Συνδ. ὅθεν

Καταῤῥάσιμος, ον, ἄξιος καταῤῥᾶς, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καταῤῥῶσι τινές. (υ−−υ) ἐκ τοῦ

Κατάῤῥασις, εως, ἡ. τὸ καταῤῥάσσει, κατάῤῥα. (υ−−υ)

Καταῤῥάσσω, καὶ Ἀττκ. ἀττω, Μ. ξω (ἀῤῥάσσω) ταὐτὸν τῷ, καταῤῥήγνυμι. κρημνίζω, ῥίπτω κάτω συντρίβων, σαρίζω.

Καταῤῥατος, ον, (καταῤῥαομαι) Καταῤῥαμένος, ὁ ὑπὸ καταῤῥαῶν, ἄξιος καταῤῥᾶς. Ἀρστφ. Εἰρ. 33. (Ἐπῤῥ. υ−−υ, Ἀττκ. υυ−υ. Herm. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 1337. Seidl. dochm. σ. 71.)

Καταῤῥεῳδέω, Μ. ήσω = φλυαρίω. Ἡσύχ.

Καταῤῥυλος, ον, (ἀῤῥύλη) παρὰ Σοφοκλ. »Χλαῖνα καταῤῥυλίς.« = Ποδήρης, ἡ μέχρι τῶν ὑποδημάτων φθάνουσα.

Καταργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀργέω) Ἀμελῶ, δὲν κάμνω τι, δὲν ἀφελοῦμαι ἀπ' αὐτό, δὲν τὸ μεταχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου »τοὺς καιροὺς ἐᾶσεν — 2) Ἀφήνω ἀμεταχείριστον, ἄχρηστον, ἀργὸν, ἀφήνω τι νὰ ἡσυχάσῃ, δὲν τὸ κινῶ. Εὐρπδ. Φοίνισ. 760. »Ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρας Διά νὰ μὴ σταυρώσωμεν τὰ χέρια, νὰ τὰ ἀφήσωμεν ἀργὰ καὶ ἀνενέργητα. Διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζωμεν τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μας, δηλ. τὸν πόλεμον. — 3) Ἀφαιρῶ ἀπό τινας τὸ εἶναι ἐνεργὸν ἢ ἔχειν τὸ κῦρος, ἀκυρώνω, καταπαύω, σηκώνω, ἐξαλείφω.

*Καταργητέος, τέα, έον. Ῥητκ. Ἐπίστ. τοῦ πργμν.

*Καταργίζω, Μ. ίσω (ἀργός) Ἀφήνω τι νὰ βραδύνῃ, ἢ νὰ διστάζῃ, Αἰχλ. Ἐπτ. Θηβ. 376. κατὰ Herm. »Οὐ καταργίζει πόδαν ἀντὶ τοῦ ἀκατανοήτου ποδὸς ἀπαρτίζει πόδα.«

Κάταργμα, τὸ. (κατάρχω Μέσ.) Πλουτ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Θηγ. 21. αἱ ὡς θυσίαι προτερόμεναι ἀπαρχαί. — 2) Θυσία καθαρά, = πρόθυμα. Παῦ, ὅτι πρὸ τῆς θυσίας προσφέρεται, ἢ διὰ οὗ καθαγιάζεται τὸ θῦμα· τὸ παρὰ Ῥωμαίοις mola salsa. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 40. καί, (2 33) 244. ἰδέ. κατάρχομαι.

Καταργυρος, ον, (ἄργυρος) διόλου ἀργυροῦς, ἠργυρωμένος, ἀσημωμένος, ἢ ἀσημένος. ὅθεν

Καταργυρόω, ῶ. Διόλου ἀργυροῦν ποιῶ, ἀσημόνω ἢ χρυσόνω, μετ' ἀργύρου ἐπαλείφω, ἠνύω τι. 2) Μτφρκ. »Καταηργυρωμένοις« Ὁ δὲ ἀργυρίων ἀγαπᾶσαι, ἤτοι ἀωροδοκησεῖς. Σοφοκλ. Ἀντ. 1077.

Καταρδεύω, (ἀρδεύω) βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω, = Κατάρδω. ὅθεν

Καταρδευτος, ον, βεβρεγμένος, μουσκευμένος, ὑγρός, ποτισμένος.

Καταρδω, (ἄρδω) = Καταρδεύω. καὶ μεταφορ. ταὐτὸν τῷ, εὐφραίνω, καὶ ἐξῤῥ. ἐπισωρεύω, καταπλακώνω μ' ἐπαίνους Ἡσύχ. ἐξ Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 658. παρέλληλον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρ. Ἰσθμ. ε'. 94.

Καταρέζω, = Καταῤῥέζω.

*Καταρέομαι, ἡ καταρέωμαι, Ἰωνικ. ἀντὶ καταράομαι, Ἡρόδ. 2, 39.

Καταρέσκω, (ἀρέσκω, Ἀνμλ.) Λίαν ἀρέσκω. Μέσ. καταρέσκομαι, ὅθεν. Καταρέσαντος, ἀντὶ καταινέσαντος· ἐν χειρογρ. Ἡροδότ. Γ'. 53.

Καταρης ἔνεμος. Ὁ ἀνωθεν καταπίπτων, ὁρμητικός, ἄνεμος. Ἀνεμοστρόβελος. Ὁ συνεστραμμένος καὶ καταῤῥάσσων. Εὐστάθ. ἐξ Ἀλκαίου καὶ Σαπφοῦς λύρ. 94. (καταῤῥήγνυμι) ὅπου ἄλλοι, κατέρτης, ἐκ τοῦ, καταίρω, ἀναγινώσκεσθαι παραινοῦσι.

Καταρρόω, (ἀῤῥέω) διαλύω τὰ ἄῤῥρα.

Καταριγηλός, ἡ, λόν. (ῥιγέω). Λίαν ῥιγηλὸς, ψυχρὸς, φοβερὸς, μισητός. Ἀντστ. τῷ φίλος, Ὀδυσ. Ξ. 226. (ἐν Ὀδ. υ−−υ)

Καταριθμέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀριθμέω) ἐμπροσθεν τινός ἀριθμῶ, μετρῶ, ἀπογράφομαι, μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ, συναριθμῶ, κυρίως ὅμως, λογαριάζω τι ἐμπροσθεν τινός, δείχνω, παριστάνω αὐτῷ τὸν λογαριασμόν, ἢ λογαριάζω καθ' ἕνα ἐξεχωριστά. ὅθεν

Καταρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταριθμεῖν.

*Καταριπίζω (ῥιπίς) καταφυσῶ, καταπνέω. Εὐμαθ. 7.

Καταριπτάζω, καὶ, καταρίπτω, Ἰδ. καταῤῥίπτω.

Καταριστάω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀριστάω) διὰ τοῦ ἀρίστου φθείρω, καταξοδεύω εἰς τὸ ἄριστον, εἰς τὸ γεῦμα. Ἀθήν. Ι'. ς'.

Καταριστεύω, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ἄριστον, ἀνδρεῖον κατά τινος. (κάμνω παλληκαριὰν, μπραβοῦραν). Πολυδ. Α'. 176.

Καταρκέω, ῶ. Μ. ήσω. = ἀρκέω κατ' ἐπίτασιν, Ἡρόδ. καὶ Εὐριπ.

Καταρκής, ές, = τέλειος, ἀσφαλής. Ἡσύχ. ὅπου ἡμαρτημ. καταρχὴς, κεῖται.

Καταρκτικός, ἡ, όν. (κατάρχω) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ εἰς τὸ καταρχειν. »Αἴτιον καταρκτικὸν«. Πλούταρχ.

*Καταρμάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθαρμόζω.

*Καταρνέομαι, Ἀπτκ. μετὰ μσ. Μέλ. ήσομαι καὶ Πσπτκ. Ἀορ. (ἀρνέομαι) Ἀρνοῦμαι, Σοφκλ. Ἀντ. 442.

Καταρόω, ῶ. (ἀρόω) διόλου ἀρόω, αὐλακίζω, σύρω, τραβῶ αὐλακιαῖς, ἀροτριῶ (κάμνω χωραφι), Σπείρω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 582. Μεταφορ. Γεωπ.

*Καταῤῥαγείς, εῖσα, έν. Μετχ. ἀορ. 2. πσπτκ. τοῦ καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαγή, ἡ. Τὸ ἔσχισμα, τὸ σχάσμα. Τὸ ξεσχίζειν. = καταῤῥήξις.

*Καταῤῥαθῡμέω, ῶ. Μ. -ήσω (ῥαθυμέω) διὰ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας ἀμελῶ, παραβλέπω χάνω, ἀμελῶ τι. Πσπτκ. »τὰ καταῤῥαθυμηθέντα τὰ ἐξ ἐλαφρογνωμίας, ἀφροντισίας ἀμεληθέντα, ἢ ἀπερισκέπτως. Δημοσθ. Φιλ. 1, 7. 2) Ἀμτβτ. »Καταῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσι· δι' ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀφροντισίαν καὶ ἀκηδίαν μένουσιν ὀπίσω. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ε'. 13. — 3) Εἶμαι διόλου ἀφελής, ἢ ἀνηρός.

*Καταῤῥαίζω, Μ. ίσω, Καταπραΰνω, πόνον. Κύρλ. Ἀλεξάνδρ.

Καταῤῥαίνω, (ῥαίνω) Μ. ανω. Ραντίζω, βρέχω ἀπ' ἐπάνω.

Καταῤῥαπτόω, (ῥαπτέω) Καταξεσχίζω, κάμνω παλιοῦρι, ἢ ῥάκος. Σοφκλ. Τρχν. 1103.

*Καταῤῥαπτήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος τοῦ καταῤῥάπτης.

Καταῤῥάπτης, ου, ὁ. (καταῤῥήγνυμι) = καταῤῥάκτης. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1590. »Καταῤῥάπτης ὁδός«. Ἐπτκ. = οὐδὸς Δρόμος κατωφερὴς καὶ κρημνώδης.

Καταῤῥάπτος, κτή, κτόν. (καταῤῥήγνυμι) Καταπίπτων »καταῤῥακτὴ θύρα« Πλουτρχ. πρὸς Ἡγεμόν. ἀπαίδτ. ἡ. Κλαβανή. Ἰδ. καταῤῥάκτης.

*Καταῤῥαυτίζω, Μ. ίσω = καταῤῥαίνω.

Καταῤῥαφτω, Μ. ψω. (ῥάπτω) διόλου ῥάπτω, συῤῥάπτω. συγκολλῶ, συνδέω. ῥάπτω ἐπάνω εἰς τίποτε »τινία π. χ. χρυσὸν καὶ λίθους εἰς τὴν ζώνην (σιλιάχι) Πλούτρχ. Ἀντών. 81. — 2) Μτφρκ. Μηχανῶμαι, προετοιμάζω μὲ δόλους τι »μόρον τινιν Αἰσχλ. Εὐμν. 26. ὅθεν

Καταῤῥάσσω, καὶ, Καταῤῥάττω, Μέλ. ξω. = καταῤῥήγνυμι, καὶ, καταῤῥήσω, Μετβ. εἰας καὶ ὁρμῆς ῥίπτω, κρημνίζω ἐπὶ τὰ κάτω. ἰδὲ ἐν τῷ, καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαφή, ἡ. (καταῤῥαπτῶ) Τὸ συῤῥάπτειν, ἡ ἁπλῶς ῥάπτειν. — 2) Ἡ πρὸς τὸ κάτω ῥαφή. — 3) Μτφρκ. παρὰ Παύλω Αἰγιν. ς'. καλεῖται οὕτως ἡ ἀνοιξις πληγῆς, ἢ οἱῳδήποτε τινος, ὁπότε γίνεται ὑποκάτω τῶν ὀμματοφύλλων, ὅτε δὲ ἀπ' ἐπάνω, καλεῖται Ἀναῤῥαφή· ὁπότε καὶ ἡ πληγὴ κλείει ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἀπὸ κάτω.

Καταῤῥαφος, ον. (ῥαφή) Ὁ διόλου ἐῤῥαμένος, ἢ διὰ ῥαφῆς συνδεδεμένος. συνημμοσμένος καὶ ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ ῥαφαίς, καταμπαλωμένος.

Καταῤῥαψῳδέω, ῶ, Μ. ήσω. (ῥαψῳδέω) Ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, = καταῤῥαψῳδέω.

Καταῤῥέζω, Μ. ξω. (ῥέζω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω ῥέζω, χαϊδεύω τι μὲ τὸ χέρι ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ τραβῶ τὰ φύλλα βλασταρίου τινός, καὶ οὕτω καταβάλλω αὐτὰ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ καταψαύω. »Καταῤῥέζει ἀκέοντι ῥίπτε κάτω τὰς ὀρμὰς ἀκάνθου. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ'. 611. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὸ τοῦτο, χαϊδεύω, καταπραΰνω, ἡμερον ποιῶ. »Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν.« Παρ' Ὁμρ. πολλαχοῦ· ἐν Ἰλιάδ. Ε, 424. κεῖται. »— τόνδε νῦν ἐκπαγλ' ἁψῖδος, τῶν τινι καῤῥέζουσα.« ἀντὶ, καταῤῥέζουσα, καταψῶσα τῷ χειρί, χαϊδεύουσα· ὅθεν προέκυψε τὸ Γαλλικ. Caresser.

Καταῤῥεμβεύω. (ῥεμβεύω) Πλανῶν περιφέρω τινά, παρὰ τοῖς Ο'.

Καταῤῥεπτης, ες. Ὁ ῥέπων, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερὴς, κατηφορικός. Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τὸ ἓν μέρος κλίνων. ἐκ τοῦ

Καταῤῥέπω, Μ. ψω. (ῥέπω) Ἐπὶ τὰ κάτω ῥέπω ἐμαυτὸν, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, (βάζω) καθὼς π. χ. ἡ πλάστιγξ τῆς ζυγαριᾶς. Πολύβ. »Ἵνα μὴ νεύῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον.« 2) Μεταφορ. καταβιβάζω μὲ ὁρμὴν, καταχρημνίζω. Σοφοκλ. Ἀντγν. 1158.

Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι, καὶ ῥυήσομαι. (ῥέω Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω ῥέω, χύνομαι. Ἰλιάδ. Δ, 149. Ε, 870. »Καταῤῥυεῖν ἐπὶ ἀνθρώπου, = καταπεσών. Ἀριστοφ. Εἰρ. 71. Μετφρκ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον πίπτω, ὀλιγοστεύω, χαλῶ, σαρίζομαι, ἀναλίσκομαι, διαφθείρομαι, ἀπὸ μεταφορὰς τοίχου τινὸς παλαιοῦ, ὅταν ὑπὸ τῆς παλαιότητος καὶ τοῦ χρόνου αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκβιβρώσκηται καὶ ἀναλύσκεται. Ξενοφ. »Καταῤῥέω, ἢ καταῤῥέομαι ἱδρῶτι καταιδρώνω, στάζει ὁ ἱδρὼς ἀπ' ἐπάνω μου. »Καταῤῥεῖ εἰς τινα« παρὰ Θεοφρ. 1, 5. ἀντὶ τοῦ, πίπτει εἰς αὐτόν, ἢ τοῦ δίδεται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταῤῥήγνυμι, καὶ, καταῤῥηγνύω, Μέλ. ήξω. (ῥήγνυμι, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω σχίζω, συντρίβω, κρημνίζω, σαρίζω, σπάω, κάτω ῥίπτω, κατεδαφίζω, φέρω τι εἰς ὄκρηξιν. »Καταῤῥῆξαι τὴν γαστέρα, νὰ ἀνοίξῃ τὰς διὰ χορτικῶν τὴν ἐστουπωμένην καὶ ὑπὸ ἐμφράξεων πάσχουσαν κοιλίαν. Καθόλου δέ, φέρω τι εἰς ὄρμὴν, εἰς κίνησιν, εἰς ἐκβολὴν βιαίως ἐκβάλλω, ἐκχέω τι. Οὕτω »Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας.« Ἡσύχ. Πατκ. καὶ ἔξαιρ. ἐν τῷ Δερ. κατερράγην, = κρημνίζομαι, πίπτω κάτω, ἐπὶ βροχῆς, ἐπὶ καταῤῥακτῶν κ. τ. τ. καὶ μάλιστα ξεσχίζω, ξεσκάνω, ἀναπηδῶ, ξεσπῶ, ἔξαφνα γίνομαι· οἷον »Πόλεμος κατερράγη.« ἑρμηνευτικῶς ἐκινήθη, ἐξέσπασε. Ἀριστοφ. Ἱππ. 640. ἄλλα καὶ »Ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη.« Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 528. Οὕτω καὶ »ἡ γαστὴρ κατερράγη.« Ἀλλιαν. ξ. Ἱστρ. 3, 18. ἐπὶ τινος σφοδρᾶς διαῤῥοίας· καὶ »κατερράγημον θάτερον.« Σοφοκλ. ἠγέλωτος πολλοῦ κατερραγέντος.« Ἀδὴν. βιβλ. Ε'. ὄθεν

Καταῤῥηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰνήκων ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταῤῥήξεις· ὁ κίνησιν κοιλίας προξενῶν· καὶ

Καταῤῥήξεις, εως, ἡ (καταῤῥήγνυμι). Ἱπποκρ. »κοιλίης καταῤῥῆξις.« ἡ σφοδρὰ διαῤῥοια, κίνησις τῆς κοιλίας, ἡ διὰ τῆς τέχνης γινομένη, καὶ ἡ ὑπὸ πάσους τινός.

Καταῤῥήσεις, εως, (καταῤῥῆσσαι, κατεσπεῖν). Κατηγορία, καταλαλιὰ, κακολογία, κατάρα, καταβόησις, κατάγνωσις. Σουϊδ.

Καταῤῥήσω, καὶ— ῥήξω. = καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥητορεύω, ῶ (ῥητορεύω). Ὁμιλῶ, λέγω, ῥητορεύω κατά τινος. 2) καταβάλλω τινὰ μὲ τὰ λόγια, νικῶ τινὰ εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ· διὰ τῶν λόγων ξεκουφαίνω, κουράζω τινά. Ἡρόδοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, καταπλήττω.

Καταῤῥιγέω, ῶ. Μ. ήσω. Δίαν ῥιγέω. Ἀπολλων. ἀρχ. Γ'. 1131.

Καταῤῥίζος, ον (ῥίζα). Γεμάτος ἀπὸ ῥίζας, καλῶς ῥιζωμένος· ὄθεν

Καταῤῥιζόω, ῶ (ῥίζόω). Ῥιζόνω, εἰς τὸ βάθος ῥίζας ἀποκτῶ ποιῶ. Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ. Τίμ. σ. 73, Β.

Καταῤῥικνόω, ῶ (ῥικνόω). "Οθεν παρὰ Σουϊδ. »κατερῥικνωμένος« Κατεξηραμένος, καταζαρωμένος, ῥυτιδωμένος, καμπύλες, στραβός.

Καταῤῥιπάω, ῶ· ἤ, καταῤῥιπέω, διὸλου ῥιπίζω, ξέω, μὲ τὸ ῥιπὸν, ῥιπάριον καλλωπίζω, ἢ λεπτύν, ὁμαλὸν ποιῶ τι. Μεταφορ. λεπτύν καὶ φιλοτεχνῶ τι, λεπτύνω. Ἀριστοφ. Βάτρ. 901. ὅπου τινὲς ἐκδοσ. καταῤῥαίζω, ἐχουσι· παραλλήλοι τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἰκετ. 761.

*Καταῤῥιπάω (ῥιπάω). Καὶ

*Καταῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἰδὲ καταῤῥιπάω.

*Καταῤῥιπόω (ῥιπὸς). Καπλατίζω μὲ δέρμα ἢ μὲ πετσί.

Καταῤῥιπτάζω, Μ. άσω. Κάτω ῥίπτω, κρημνίζω, κατεδαφίζω, διατορπίζω, ῥίπτων κάτω συντρίβω, ῥίπτω μέσα.

*Καταῤῥιπτάω, Μ. ήσω, καὶ

*Καταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω (ῥίπτω, Ἀνμλ.). Ἰδὲ καταῤῥιπτάζω.

*Καταῤῥοὴ, ἡ (καταῤῥέω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω, ἢ κάτω ῥέειν.

Καταῤῥοιζέω, Μ. ήσω (ῥοιζέω). Δίαν ῥοιζέω. Κροτῶ πρὸς τὰ κάτω.

Καταῤῥοίζομαι, Μ. ίσομαι (καταῤῥοος). Καταῤῥουν ἔχω, εἶμαι συναγχωμένος· ὄθεν

Καταῤῥοϊκὸς, ἡ, όν· καὶ, καταῤῥοϊτικὸς· (καὶ ἔτι, καταῤῥουητικὸς, ἀμφ. μέτοι). Πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ καταῤῥοῦν, ὁ εἰς καταῤῥοῦν ἀνήκων.

Καταῤῥοος, ον, σνλφ. ῥρους, συν (καταῤῥέω). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω ῥέων, καταῤῥοή, συναγχη, τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς καταβαῖνον ὑγρόν. τὸ καταῤῥέειν, ὅταν ὕλη τις ἀσθενείας ἐξαπλώνηται, καὶ καταῤῥέῃ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος· οὕτω δὲ λέγεται κυρίως, ὁπόταν ἡ ῥοὴ, τὸ ὑγρὸν, καταβαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα. Κόρυζα, δὲ, ὁπόταν καταβαίνῃ εἰς τὴν μύτην (ῥῖνα). Βράγχος, ὁπόταν εἰς τὸν λάρυγγα, ὅτε καὶ ὁ ἀσθενὴς βραχνιάζει, ἢ σβραχνὰ ὁμιλεῖ. Σταφυλὴ, ὁπόταν ὁ σταφυλίτης πίπτῃ, καὶ, Ἀντιάδες ὁπότε φουσκώνουσιν αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ.

Καταῤῥοπία, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ῥοπὴ, κλίσις, ἡ κατηφορικὴ διεύθυνσις, κατήφορος, ξεπεσμὸς· ἐκ τοῦ

Καταῤῥοπος, ον (καταῤῥέπω). = Καταῤῥεπὴς, Γαλην. Παῤ Ἱπποκρ. ὁ ὀλιγοστεύων, ξεπευτὸς,

Καταῤῥοος, ήμαρτ. ἀναγν. παῤ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, κατάῤῥοος.

Καταῤῥοφέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥοφέω). Ἐπὶ τὰ κάτω ῥοφῶ, καταπίνω.

Καταῤῥοώδης, ες Ὁ ἐν τοῦ εἴδους τοῦ καταῤῥοῦν. Ὁ ὑπὸ τῆς καταῤῥοῆς συναγχης, πάσχων,

*Καταῤῥυῆναι, Ἀπρωφ. Ἀορ. 2. Πατκ. τοῦ ῥμτ. καταῤῥέω.

*Καταῤῥυὴς, ές (καταῤῥέω). = Καταῤῥέων, Καταπίπτων· ὁ κατεχεόμενος, καὶ παθητικῶς ὁ καταχυθείς. Μεταφορ. ὁ γυμνωθείς, γυμνὸς στεγνὸς. Σοφοκλ. Ἀντγ. 1010.

Καταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω (ῥυθμίζω). Φέρω εἰς ἁρμοδίαν καὶ πρέπουσαν μορφὴν, εἰς συμμετρίαν, ῥυθμὸν (τάκτον) μέτρον, ἢ εὐφωνίαν, εἰς τὴν ὀρθὴν σχέσιν, ἢ συμμετρίαν τῶν μερῶν· ὅτα κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων,« Λογγίν. Μ'. 2, τὰ ὁποῖα παρεστήσαμεν καὶ ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸν ῥυθμὸν, κατὸ τὸ μέτρον, καὶ τὸν κανόνα τῆς εὐφωνίας.

*Καταῤῥυθμὸς, ον (ῥυθμὸς). Ὁ εἰς συμμετρίαν, ἢ εὐρυθμίαν ὢν. Ῥυθμικὸς, εὐήχος, εὔφωνος· ὅπαντα τὰ καταῤῥύθμια.« Λογγ.

Καταῤῥυπαίνω, Μέλ. ανῶ· καὶ καταῤῥυπόω, ῶ (ῥύπος). Διόλου ῥυπαίνω, λερώνω.

Καταῤῥύτος, ον (καταῤῥέω). Πᾶν ὅ,τι ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω χύνεται, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του ῥευστὰ ὑδατα. 2) Ὁ παντοθεν ὑπὸ ὑδάτων περιῤῥεόμενος, βρεχόμενος. Ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου δέλτα παῤ Ἡρόδ. 2, 15. Γεμάτος ἀπὸ νερὰ τριχάμενα, ἀρδευσιμος 3) Μεταφορ. Ἀφθονος, περισσὸς καὶ Μτβτκ. ὁ ἔχων ἀφθονίαν, περίσσειαν. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, ἀεραμοτος· ἐκ τοῦ

Καταῤῥύω, = καταῤῥέω, — ῥυέω, — ῥύημι.

*Καταῤῥωγὴς, ές ὄθεν — ῥῶγες = Καταῤῥώξ.

Καταῤῥωδέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀῤῥωδέω). Φοβοῦμαι, δειλιάω ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τινός· μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 38. 139.

Καταῤῥώξ, ῶγες, ὁ, ἡ (καταῤῥήγνυμι). »Πέτρα κατερῥῶξε· ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταῤῥαγεῖσα, κατασχισθεῖσα, καταφαγωθεῖσα, κρημνώδης γειομένη = ἀπερῥῶξ. Τὸν σχηματισμὸν, κατερωγέα, ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γῆν τινα πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὔθετον.

Κάταρσις, εως, ἡ (καταίρω). Ἐρχομὸς, ψθάσιμον, ἄραγμα. — 2) Ὅρμος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος· ὁ ἐστὶν εἰς τὸ νὰ κατέβῃ, νὰ ἀράξῃ· ἢ νὰ εἰσπλεύσῃ τινές. »Κατάρσεις ἐπιφόρους.« Πλούταρχ. Πομπ. 65. ἀπάγγιον, τόπος ὑποκάτω τοῦ ἀνέμου, ὁ ἐστὶν, ὅπου διά τινος ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου κόπτεται (ἐμποδίζεται) καὶ δὲν φυσᾷ ὁ ἄνεμος. Ὁ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Θ', 17. συνάπτει τὸ, κατάρσεις, μετὰ τοῦ, ὅρμοις, καὶ, καταγωγαῖς.

Καταρτάω, ῶ, Μλ -ήσω (ἀρτάω). Ἀρτῶ, χρεμῶ, ἁρμόζω τι ἐπί τι, ἢ πρός τι, ἐξαρτῶ. — 2) »Χρημα καταρτημένον· πρᾶγμα καλῶς διατεθειμένον, ἀναπαυτικὸν, ἁρμόδιον, εὐχρήστως καὶ ἀναλόγως μὲ τὸν σκοπὸν κατασκευασμένον.« Ἡρόδ. 5, 80. Οὕτω καὶ »καταρτημένοι λέγειν.« Νὰ ὁμιλῇ τις τακτικὸν, εὔτακτον, καὶ φρόνιμόν τι. Ἱπποκρ. Πρβλ. καταρτίζω, καὶ καταρτύω· ὄθεν

Καταρτησις, εως, ἡ. Ἡ ἐπί τι, ἢ πρός τι ἄρτησις, κρέμασις, ἁρμοσις.

*Καταρτία, ἡ. Ἰδ. καπάρτιος.

Καταρτίζω, Μλ -ίσω (ἀρω, ἀρτίζω). Ἀπαρτίζω, ἑτοιμάζω, ἑτοιμον, τέλειον ποιῶ, διευθύνω, ἄρτιον ποιῶ, εἰς καλὴν κατάστασιν φέρω. Φέρω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, τὸ ἀντιπαταστάνω Ἡρόδ. 5, 106. Βάλλω τὸ ἐξηρθρωμένον, ἐμβλημένον μέλος πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Φέρω πάλιν ἐν πρᾶγμα εἰς τάξιν ἢ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Ἐπιδιορθόνω, εἰς τάξιν βάλλω, ἀνανεόω, ἀνεγείρω, ἁρμόζω, ἐξιλεόω, καταπραΰνω, κ. τ. τ.

*Καταρτιον, τὸ. Ἰδ. τ. ἑπμν.

Καταρτιος, ἡ. παῤ Ἀτμιδ. Γ', 34. ὁ ἱστὸς τοῦ πλοίου· ὅ ἐστὶ τὸ εἰς ὕψος ἀπαταμένον χονδρὸν ξύλον ἐφ' ᾧ κρεμῶται τὰ ἁρμενα παῤ αὐτῷ, ἐν Β', 58. κεῖται, καταρτία, ἡ, παρὰ δὲ Ἑλλήν. Ἀλεξ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καταρτιον, τὸ.

Καταρτισις, εως, ἡ (καταρτίζω). Τὸ καταρτίζειν, τελειοποίησις, ἑτοιμασία, ἀνόρθωσις, ἁρμοσις, καλὴ κατάστασις, ἐξιλέωσις, κ. τ. λ. ὡς ἐν τῷ, καταρτίζω.

Καταρτισμὸς, ὁ = καταρτισις.

Καταρτιστὴρ, ῆρος, καὶ, καταρτιστὴς, οῦ, ὁ (καταρτίζω). Ὁ καταρτίζων, διευθύνων, ἑτοιμάζων, τελειοποιῶν. Ὁ ἀνακαπίζων, ἀποκαθιστάνων, φέρων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Θεμιστ. Λόγ. Α'. Ὁ εἰς τάξιν φέρων, ἐξιλεόνων, εἰρηνοποιῶν, ὁ αἱρετὸς κριτὴς, δικαστὴς. Ἡρόδοτ. 4, 161. 5, 28. 106.

*Καταρτύζω = καταρτύω. Σουϊδ.

Καταρτυσις, εως, ἡ. Ἡ διόλου ἄρτυσις, σκευασία, παρασκεύασις, ἑτοιμασία, διεύθυνσις, τάξις, ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ. Ὁ Πλούταρχ. Θεμ. 2. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, παιδεία, ἰδὲ παιδαρτάω· ἐκ τοῦ

Καταρτύω, Μλ -ύσω (ἀρτύω). Διόλου ἀρτύω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω (ἐπὶ φαγητῶν) τέλειον, σωστὸν ποιῶ, ἐκπληρώ. 2) Διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, φέρω· μετ' εὐταξίας, ἢ μετὰ τάξεως, ἐντελῶ, ἑτοιμάζω, διατίθημι. »Καταρτύεται νόος ἀνδρὸς τὸ φρόνημα, ὁ νοῦς τοῦ ἀνδρὸς ἁρμαζει, ἔρχεται εἰς τάξιν, καθησυχάζει, ἐλευθερούται ἀπὸ τὰς ταραχὰς, καὶ τὰς τρικυμίας τῆς νεότητος· καὶ »ἵππον χαλινῷ καταρτύειν. Καταδαμάζειν, χειραγωγεῖν διὰ τοῦ χαλινοῦ· ὄθεν »ἵππος καταρτυθείς« ὁ δεδαμασμένος, χειραγωγὴς, καὶ ἥμερος χειόμενος. Σοφ. Ἀντ. 478. — 3) Κατηρτυκώς, Μτχ. ἐνεργτκ. Πρμν. ἐν Ἀμπτ. σημασ. Ὁ ἐν τάξει ὢν· ὄθεν Παρὰ Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. 2, 23. καλοῦνται »κατηρτυκότες ἵπποι« οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι, ὁπότε αὐτὰ τὰ ζῶα ἀλλάξωσι τοὺς ὀδόντας, καὶ γίνωσιν ἐπιτήδεια εἰς μεταχείρισιν. Ἄρα, μεγάλα, τέλεια κατὰ τὴν ἡλικίαν (εἰς τὸν καιρὸν των) εἰς τὸ νὰ φορτόνωνται, ἢ νὰ καββαλικεύωνται, καὶ ἐντεῦθεν παῤ Αἰσχύλ. Εὐμ. 470. »Κατηρτυκὼς ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου Μεταφορ. τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Σχαλ. διὰ τοῦ τέλειος τὴν ἡλικίαν, ἠρμήν. »Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ κατηρτυκέναι.« Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. Ε', 33. 4) Μεταφορ. παῤ Εὐριπ. Λεῖψ. 167. »νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμὶ, καὶ κατηρτυκὼς κακῶν· αὐτὶ, εἰμὶ συνηθισμένος, ἢ ἐσυνείθησα εἰς τὰς δυστυχίας.

Καταρύημι, καὶ, καταρυέω = καταῤῥέω.

Καταρχαιρεσιάζω, Μλ -άσω (ἀρχαιρεσιά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω). Ἐν ᾧ πρόκειται νὰ ἐκλέξω διά τινα ἀρχὴ ἀρχοντα, ἀμελῶ τινα καὶ δὲν τὸν ἐκλέγω. Διόδ. τὴν ψῆφον ὑπὲρ ἄλλου τινος.

Καταρχάς, Ἐπίρ. κυρίως, κατ' ἀρχάς, εἰς τὴν ἀρχήν, ἐξ ἀρχῆς. Δοῦγ. δὲ καὶ τὸ καταρχάς, Δημοσθ.

* Καταρχή, ἡ (ἀρχή). Ἀρχή. 2) Πληθυντ. καταρχαί, λέγονται αἱ πρῶται θυσίαι ἀπό τινος = αἱ ἀπαρχαί. 3) = Σπονδή.

Καταρχω, Μλ -ξω (ἄρχω). Ἀρχὴν ποιῶ, ἀρχίζω, ἀρχηγῶ, βάλλω χέρι· ἔθεν τὸ παρὰ Χίοις, καταρχίζω. Μετὰ Γενικ. πάσσυ καταρχῶν Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1019. προηγοῦ, προπορεύου, ὕπαγε ἐμπροστά, καὶ δεῖξον μοι τὸν δρόμον. Οὕτω καὶ Μέσ. μετ' Αἰττκ. Εὐρπδ. Ὀρ. 949. — 2) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, γίνομαι κύριος τινος, τὸν καταναγκάζω, τὸν βιάζω· μετὰ Γενικ. σπανίως μετ' Αἰττκ. οὐ φιλοτιμία, κατῆρχε τὴν ἡλικίαν Διοδ. Σικελ. ΙΔ', 74. ἀμφιβλ. μέντοι. — 3) Μέσ. κατάρχομαι, ἐπὶ θυσιῶν ἀποδεικνύει τὰ ἐθιμα, καὶ τὰς συνηθείας, δι' ὧν ἐν ταῖς θυσίαις ἐποίουν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἐτι τὸ, Θύω, θυσιάζω, καὶ πολλὰς ἄλλας πράξεις ἐκτελῶ, αἵ τινες ἐν τῷ θύειν συμβαίνουσι· μετὰ Γενικ. οἷον καταρχόμενοι τῶν ἱερῶν. Δημοσθ. Ὁ Ὅμηρος ἐκφέρει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατκ. οἷον χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετον· Ὀδσ. Γ, 445. (Ἐκτὸς τοῦ χωρίου τούτου δὲν μετεχειρίσθη ὁ Ὅμηρος ἄλλου τὴν λέξιν)· ἄρχισε τὴν πρᾶξιν τῆς θυσίας μὲ τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν του, καὶ μὲ τὸ πασπάλισμα τῶν οὐλοχυτῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου. Παραλληλον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν τοῖς Σχολ. τοῦ Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 40. «κατάρχομαι εὐλογιτὰς, τουτέστι προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν, εἶτα μεμιγμένων οἱονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχὼ τοῖς βωμοῖς· ὅπου ὁ Εὐριπ. φησι· «κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.» Ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 244. λέγει «χέρνιβας καὶ κατάργματα· δι' ὧν τὸ θῦμα ἡγιάζετο, καὶ ἐν στίχ. 621. ἁγιάζεται (ἁγνίζεται) διὰ τοῦ μετὰ τοῦ ὕδατος ῥαντίσματος. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Λουκιαν. «καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· Ἐκ τοῦ παρδγμτ. τούτου καὶ τοῦ ἀντρ. τοῦ Ἑρπδ. φαίνεται, ὅτι τὸ κατάρχομαι λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ καθαγιάζω, εὐλογῶ, διορίζω· δηλ. μόνον τὰ ζῶα πρὸς θυσίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ σφάζω μόνος. Λύτη ἡ πρᾶξις ἐκαλεῖτο κυρίως, νίπτειν τὸ θῦμα· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ἀνάρχομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ κατάρξασθαι διὰ τοῦ, τῶν τριχῶν τοῦ ἱερείου ἀποσπάσαι, ἐπὶ τοῦ κουρεύματος τῶν τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματος, αὐτὶ τοῦ, σφάζω, κτυπῶ διὰ τοῦ πελέκεως· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Λουκιαν. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Μεταφορ. «σκυτάλην λαβὼν οὐ πρόσω μου κατήρξατο· μὲ ἐκτύπησε μὲ τὴν σκυτάλη, καὶ μὲ καθηγίασε παρομοίως τοῖς θυσιαζομένοις ζώοις καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καθιερώσεως. Πλτρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν· «ὡς περ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας. Ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Σύρω τοὺς ἁγίους χορούς, δηλ. εἶμαι πρῶτος τοῦ χοροῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ σημασ. μετεχειρίσθησαν οἱ Νεώτεροι καὶ τὸ Ἐργτκ. Valck Φοιν. 543. 576.

Κατάπαρκος, ον (σάρξ). Πλήρης σαρκός, γεμάτος ἀπὸ κρέας, παχύς, καλοθρεμμένος, χονδρός. — 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἀντὶ τοῦ, γυμνός· ὅθεν

Καταπαρκόω, ῶ. Σαρκώδη, παχύν, χοντρόν ποιῶ τινα.

Καταπάττω, Μλ -ξω (πάττω). Ἐπί τι στερεῶς ἐλίβω, στουπώνω, ἢ πατῶ.

Καταπάτυμι, Μλ -πάτεσω, καὶ, καταπάτημι, -πατήσω (πάτημι, Ἀνμλ.) Διόλου πατῶ, καταπατῶ ποῦρι Ἰλιδ. Φ, 381. Ἀριστοφ. «τοὺς λύχνους καταπάτησαν καὶ Μτφρκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 952. «τὴν θάλασσαν καταβέβηκα· ἐξανελήσαι, ξηρὰν ποιῆσαι· ὡς καὶ «πάρβατος πόρος Ὠκεανοῦ κατεστρέσθην. ἐν Προμηθ. 532. καθησυχάζω, ἐξαμβλύνω. Μετὰ Δοτικῆς Αἰτιατ. «καταπαπαίνειν τινὶ βοήν. Βρύω, καταπαύω τὰς φωνὰς τινός. Σοφοκλ. Αἴ. 1148. Ἀφανίζω. — Πάτκ. μετὰ τοῦ Ἀμτβτ. Ἀορ. καταπαπῆναι. σβύνω, καταπαύομαι, τελειοῦμαι· ὅθεν

Καταπάπεσις, ἡ. Ἡ σβέσις, σβύτιμον. Ἡσυχία, γαλήνη. Ἀφανισμός.

Καταπαπέω· ὅθεν τὸ, καταπαπεννύω, καὶ, -πάπεννυμι, εὔχρηστα μόνον εἰς τὸν Ἐνεστῶτα.

* Καταπαπολέω (ἀπολέω). Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, ἢ κάπνιαν. — 2) Μτφρκ. ἀφανίζω.

Καταπάσεις, εως, ἡ. Τὸ καταπείσειν, τὸ διὰ τοῦ σείειν διαπερνᾶν τι, ὡς ἀπὸ τὸ κόσκινον. Τὸ σείειν τὰς χεῖρας· καὶ τὸ καταπαράζειν. Ἰδὲ καταπείσιον.

Καταπείσιον, Μλ -σείτιον (σείω, Ἀνμλ.) Σείω, διατείνω, κουνῶ, κλονίζω, κουνῶν ῥίπτω τι κάτω, τινάζω, σαλεύω τὸ δένδρον, καὶ πίπτουσιν οἱ καρποὶ αὐτοῦ. — 2) Ταράττω. — 3) Τρομάζω, εἰς τρόμον καὶ φρίκην βάλλω. — 4) Καταπείειν τινὶ τὴν χεῖραν κουνῶ, σείω τὴν χεῖρα διὰ νὰ δώσω σημεῖον τι εἰς τινα διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρός, π. χ. κάμνω σημεῖον εἰς τινα μὲ τὴν χεῖρα διὰ νὰ σιωπήσῃ. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «καταπείειν τινί· δίδω σημεῖον τι εἰς τινα (κάμνω νεῦμα) διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρός. Ξενοφ. Κυρου. π. Ε', δ', 4. 4. Αὐτοῦ τὰ ἑξῆς «καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέσεισεν. — 5) Ἀναγκάζω τινὰ νὰ πίῃ ἕως οὗ νὰ μεθύσῃ, τὸν μεθῶ. Casaub. Ἀθήν. 10. σελ. 431, C. «Καταπείειν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων· τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν ἀκροπόλεων καταπειόντων· νὰ πίῃ δηλ. τινάς τόσον πολύ, ὥστε νὰ κλονίζεται, νὰ τρέμῃ, νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν μέθην. Πρβλ. Meinecke Μέναν. σλ. 4.

* Καταπεύομαι, (πεύω, Ἀνμλ.) Κάτω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω. «Ὧμμα, κατέσσυτο βέεθρα· τὸ κύμα ἔσκευδε, ἔτρεχε, ἐπίστρεφε πάλιν μὲ βίαν καὶ χρότον εἰς τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ, Ἰλιδ. Ψ, 382. Πτκ. καταπεύομαι, Νόνν.

Καταπέω, ἡ, καταπήω (πήω). Διόλου σήω, κοσκινίζω. Γεωπον. ΙΒ', 17.

* Καταπημαίνω, Μλ ῶ (πημαίνω). Καταπημαίνω· σημεῖον βάλλω, σημαδεύω. Ἐπισφραγίζω, σφραγίδα βάλλω ἐπί τι, βεβαιόνω. Μέσως βουλώνω τι διὰ νὰ τὸ φυλάξω, τὰ τὸ κρύψω. Ξενοφ. Κυρου. π. Η', β', 16. «γράψαντες δὲ καὶ καταπημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν δοῦναι. ὅθεν

Καταπημαντικός, ἡ, όν. Διόλου σημαντικός. Λογγῖν. ΑΒ', 5. Σαφῶς σημειωμένος.

Καταπήπω (πήπω). Σπήσσω ποιῶ, ἀφήνω τι νὰ σαπίσῃ. Ξενοφ. Κυρουπ. Η', β', 21. Παθητικ. Σήπομαι, σαπίζω, εἰς ἣν σημασ. ἀνήκει καὶ ὁ 2. Πρωτ. καταπέσηπα.

* Καταπηνέω, Μλ. -ήτω (ἀπηνέω). Ἀδυνατίζω.

Καταπημαίνω, (πημαίνω). Χρηματίζω, φυσῶ κατά τινος, πρός τι. «χαλινῶν ἵππον. Αἰσχύλ. Ἵππος, ὅστις ὀσμᾶται τὸν χαλινὸν· μυσῶν τὸν γεμίζει μὲ ἀφρόν.

Καταπιγάζω, Μλ -άσω (πηγάζω). Προστάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, εἰς σιωπήν, σιγὴν καὶ ἡσυχίαν φέρω, ἡσυχάζω, μαρτύνω.

Καταπιγάω, Μλ -ήσω (πηγάω) = καταπιγάζω. — 2) Ἔτι δὲ καὶ Οὐδέτερ. ἀντὶ τοῦ, διόλου πηγάω, σιωπῶ. Πλάτ. Φαίδρ.

Καταπιδηρόω, ῶ (σιδηρόω). Διόλου σιδηρόω, σιδηρόνω, περικαλύπτω τι (καπλατίζω) μὲ σίδηρον, διόλου σιδηροῦν ποιῶ. Διόδ. Σικ.

Καταπιελίζω, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 940. μετὰ τοῦ Τυρὸς, ἀντὶ, Σικελικὸν τυρὸν ἢ κατὰ τὸν Σικελικὸν τρόπον καταπρώγω.

Καταπιλλαίνω, (πελλαίνω). Χλευάζω, διασύρω, περιγελῶ.

Καταπίμος, ον = σιμός. Γλωσσαρ.

Καταπινάζω, Μλ -άσω = τῷ ἀπολῶ. Ἀμμ. Ἀνάγν. παρὰ Θκρτ. 30, 32. «καὶ μὲν καταπινάζει ἔνδοθεν τὸ Παλατ. χειρόγρφ. «καὶ μὲν σιναζε κραντῆρι ἔχει.

* Καταπίνομαι, Ἑλλειπτικὸν Ἀπθτκ. (σίνομαι). Βλάπτω, ζημιῶ.

Καταπιτέομαι, οῦμαι, Μλ -ήσομαι Ἀπθτ. Μέσ. (πιτάω). Καταπτῶ, καταπτώσσω.

Καταπιωπάω, ῶ Μλ -ήσω (σιωπάω). Διόλου σιωπῶ — 2) Καταπιωπάω, καὶ, καταπιωπάομαι = καταπιγάω. Πολύβ. Ιῒ'. 29. εἰς σιωπὴν φέρω, προστάζω νὰ σιωπήσῃ τινά. — 3) Διων. Χρυσ. Δόγ. 32. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς σιωπῆς νικῶ, ἢ καταπιγχύνω τινά. — 4) Καταπιωπᾶν πρός τι. Δημοσθ. σιωπᾶν πρός τι, περὶ τινος ὅθεν

* Καταπιωπή, ἡ. Βαθεῖα σιωπή. Ἐπιγρφ. παρὰ Boeck Ath. Staatshaush. 2. pag. 398. καὶ Osann auctar. pag. 91. ἀμφβ.

Καταπλάζω, = σκάζω, ἀμφ.

Καταπλείρω, Ἐπί τι, πρός τι, ἢ ὑπέρ τι πείρω, πηδῶ.

Καταπλάπτω (πλάπτω). Διόλου, ὁλοτελῶς σκάπτω, λάκκον ποιῶ, καταχώνω, παραχώνω — 2) Ἐφαρμόζω, ἐκ θεμελίων σκάπτω, ῥίπτω κάτω, διασκορπίζω, ἀνατρέπω, ἐξολοθρεύω. Δημοσθ. «οἰκίαν, ἱερά, πόλιν κ. τ. τ. Ἡρδτ.

Καταπλαφάω, ῶ. Μλ -ήσω (σκαριφάομαι) Ζουγραφίζω, καταξεσχίζω, σκαλίζω. Ἀθήν. ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνίθων.

Καταπλαφή, ἡ (καταπλάπτω). Τὸ καταπλάπτειν, λάκκος ἐσκαμμένος, παράχωμα, ἐκθεμελίωσις, ῥίψιμον κάτω, κρέμνισμα, διασκορπίσις, τείχους τινὸς ἀνατροπή, καθαίρεσις, ἐξολοθρευμος. «Ὑργῶν καταπλαφάς. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 92. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 920. «πανόντων καταπλαφαὶ· οἱ τάφοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1010. καὶ 1039.

Καταπλαφής, ές. Κατεσκαμμένος, παραχωμένος, ἐξωλοθρευμένος. — 2) «Οἴκησις καταπλαφεῖα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. = καταπλαφὴ ὁ τάφος.

Καταπλεδάζω, καταπλεδάννυμι, καταπλεδάνω, καὶ, καταπλεδάω, Μλ -πλεδάτω (πλεδάννυμι, Ἀνμλ. πλεδάζω). Ῥίπτω, διασκορπίζω, πασπαλίζω τὶ, χύνω κατά τινος, ἢ ἐπί τινος. Ἐπιχέω, ἢ καταχέω· «τί κατά τινος» ἀντὶ τινος». Piers. Moer. σελ. 286. «ὕδωρ τινος καταπλεδ.» βρέχειν τινὰ μετὰ ὕδατος, χύνειν νερὸν ἐπάνω εἰς τινα. Ὁ Φώτιος ἔχει «ἔζος ἢ Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τὸν οἶνον οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον καταπλεδάζειν· οὕτως Ξενφ. Ἀναβ. Ζ', γ', 32. «ἀναστὰς ὡς αὐδὺς συνέπιον καὶ συγκατεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας». καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «ὄβριν τινὸς καταπλεδ.» ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, ὑβρίζειν, Παρβλ. καταιτλέω. — 2) Διασκορπίζω, διόλου σκεδάζω, ὅθεν καί, ἐξαπλώνω· ἀπ' ἀλλήλων διώκω, ἀποδιώκω, ὅθεν — β) Διασκορπίζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, γ) Ἐναντιοῦμαι εἰς ψῆφόν τινα, τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύω, ἀναιρῶ τὸ ψηφισθέν.

Κατασκελετεύω (σκελετεύω). Διόλου σκελετεύω, ὁλοτελῶς εἰς σκελετόν ποιῶ, τὰς σάρκας καταπατῶ, φθίνω. Δογχίν. ς'. »τὰ φυσικὰ ἔργα, παντὶ δειλότερα καθίστανται, ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμεναι. Ἆρα, ξεψαχνίζω, ξηρόν, λεπτόν, ἄπαχης, ἄνευ κρέατος ποιῶ τι, καταξηραίνω, σκληρύνω, μαραίνω. »Κατασκελετεύειν ἑαυτὸν ἐν παιδεύμασιν». Πλουταρχ. φθείρειν, μαραίνειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ἐμμενοῦς σπουδῆς, μεθ' ἧς καταγίνεται τινάς. — 2) Καθαρίζω σκελετὸν ἀνθρώπου τινός.

*Κατασκελετέω = τῷ πρτμν. Σχολ. Αἰσχ. Πρμθ. 431.

Κατασκελής, ές. Κατεξηραμένος, ξεψαχνισμένος, κατάξηρος καὶ ἄνευ κρέατος ὡς τὸ σκελετόν, σκληρός, ἄπαχνς, λυγνός, ἄσαρκος, ὡς ὁ ψῆσιόδ, καὶ Μεταφορ. αὐτὸ τοῦ, ὀχαρις, ἐπὶ ἐκφράσεων. Διονύσ. Ἁλ. εἰς Ἰσοκρ. 5. ἐκ τοῦ

Κατασκέλλω, (σκέλλω, Ἀνμλ.) = κατασκελετεύω, Αἰσχύλ. Προμ. 480. — 2) Ἀμτβ. Πρμν. κατέσκληκα. Εἶμαι διόλου ξηρός, στεγνός, ἰσχνός, ξεψαχνισμένος, ἄσαρκος, σκληρός, στερεός, τραχύς.

Κατασκεπάζω (σκεπάζω) = τῷ ἁπλ.

Κατασκέπτομαι, (σκέπτομαι). Διόλου σκέπτομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω. Πλτρχ.

*Κατασκέπω = κατασκεπάζω.

Κατασκευάζω, Μλ -άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, ἑτοιμοποιῶ, τέλειον ποιῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, οἰκοδομῶ, σκιάνω, εἰς τάξιν βάλλω· πλάττω, ἐφαρμόσω, τεχνάζομαι. Διορίζω, διατάττω, προστάζω, παραγγέλλω. Ἁρματόνω, στολίζω, καλλωπίζω· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἀντὶ τοῦ, διδάσκω. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 10, ἀεὶ πεφυκὼς ἢ κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν. Καθόλου δέ, στερεῶς καὶ ἀμεταβλήτως διατάττω, διορίζω, συστήνω τι, ἀποδεικνύω, ἀποκαθίστημι· ὡς »πολιτείαν, νόμους· ἢ δημοκρατίαν κατασκευάζειν», κατασκευάζ. πρόφασιν. Ἐφευρίσκω μίαν πρόφασιν, πανουργεύομαι, προφασίζομαι, ψεύδομαι. Μέσως, κατασκευάζομαι, ἑτοιμάζω διέμαυτόν ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ· παρὰ Θουκυδ. Β', 17. Δ', 75. καὶ Η, 24. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζω κατοικίαν διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἐκλέγω τόπον τινὰ διὰ κατοικίαν μου. Ἀποικέω, εἰς ἀποικίαν ἐκλέγω τόπον τινά, ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τόπον τινὰ ὡς ἄποικος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ καταβάλλω τὰ σκεύη μου, κατεκβάζω τὰ πράγματά μου. Παράλληλον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρὰ Λυσίᾳ, σελ. 754. καὶ ἐν Λεῳ. 3. »τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι· διευθύνω ἐμαυτόν, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, καμόνομαι, ὅτι εἶμαι μυρεψός. Λυσίας παρ' Ἀθην. σελ. 611. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', β'. 24. »ἀλλὰ κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας». Ὅθεν

Κατασκευασαίω, Ἑφτκ. τοῦ κατασκευάζω. Ἐφίεμαι, ἀγαπῶ, θέλω, ἢ ἔχω σκοπὸν νὰ κατασκευάζω. Ξενοφ. Ἑλλην. Β', γ', 36. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι, κατασκευάζων, καὶ ἄλλοι, κατεσκευάζεν, ἀναγινώσκ.

Κατασκεύασμα, τὸ (κατασκευάζω). Τὸ κατεσκευασμένον, ἡτοιμασμένον, φκιασμένον, ἐξρτ. οἰκοδόμημα, σωματικὸν, κέραμα (ὑάδες), μηχανή, τεχνασμα. — 2) Παρὰ Πολυβ. Πληθυντ. κατασκεύασματα, τὰ· ἀντὶ τοῦ, τὰ κινητὰ πράγματα τῆς οἰκίας, οἷον, ὑφάσματα, ἀγγεῖα, ἐφαλαῖα, μηχαναί, ἐφόδια, κ. τ. τ. τὰ σκεύη, τὰ ἔπιπλα. Les ustensiles, Γαλ. le supellettili, Ἰταλ. — 3) Ἰατρικὸν, βοηθητικὸν μέσον, κατανόημα, σόφισμα, ἐφεύρεμα, Ἀριστοτ.

Κατασκευασμός, ὁ = τῷ ἀνωτέρ. ἐξρτ., Μέσον, ἐφεύρεσις. Δημοσθ.

Κατασκευαστής, οῦ, ὁ. Ὁ διατάσσων, ἑτοιμάζων, οἰκοδομῶν, ἐφευρίσκων, προξενῶν, προσάγων· ὅθεν

Κατασκευαστικός, ἡ, όν, καί, Ἐπίρ. -στικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν, κ. τ. λ.

Κατασκευαστός, ή, όν. Διά τῆς τέχνης κατεσκευασμένος, φκιασμένος, κ. τ. λ. ἴδε κατασκευάζω.

Κατασκευή, ἡ. Κάθε τεχνικὴ ἑτοιμασία, ἐκτέλεσις· ἡ πρᾶξις τοῦ κατασκευάζειν (ἰδὲ κατασκευάζω)· καὶ τὸ κατεσκευασμένον, καὶ ἐντεῦθεν, ἡ πρὸς οἰκοδομὴν, καὶ ἐκτέλεσιν πράγματός τινος ὕλη. Στραβ. Ε', διάταξις, εὐταξία, καλλωπισμὸς, (καὶ ἐπὶ λόγων) τέχνη. »Ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε', 38. ἀντὶ τοῦ, χωρὶς τέχνης τινός· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὰ εἰς κατασκευὴν ἐπιτήδεια σκεύη, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, ἐφόδια βασιλέως, ἢ στρατηγοῦ. Πρότ. θ, 82. ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀττ. συνηθ. »παρασκευή» ἔχουσι. καθόλου = ἐφόδια, κ. τ. τ. παρὰ Θευκυδ. Α', 10 = κατασκευασμα.

Κατάσκεψις, εως, ἡ (κατασκέπτομαι). Τὸ κατασκέπτεσθαι, παρατήρησις, θεωρία, ἔρευνα, κατασκόπευσις.

Κατασκεύω, ῶ. Μλ -ήσω (ἀσκεύω). Λίαν ἀσκεύω. 2) Λίαν, ἀκριβῶς, τ' ἑτοιμοποιῶ, ἐκτελῶ, κάμνω τι. »Δίκαιος ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη», Πλούταρχ. Ἀγησίλ. 33. ἀκριβὴς, καὶ ἐπιμελὴς διαγωγὴ τῆς ζωῆς.

Κατασκηνάω, ῶ. Μλ -ήσω καὶ, κατασκηνάομαι, ῶμαι. = κατασκηνόω. Πλάτ. Πολιτ. Γ'.

*Κατασκηνέω, Μλ -ήσω (σκηνέω) = κατασκηνόω, ὅθεν ὁ Λορ. κατεσκήνητα παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 3. 4, 32. 7, 4, 11. Ἑλλην. 4, 5, 2.

Κατασκηνόω, ῶ (σκηνόω). Στήνω τὰς σκηνὰς, τὸ στρατόπεδον· (βάλλω ταῖς τέντας) στρατοπεδεύω, ὑπάγω εἰς τὰς σκηνὰς, ἤτοι εἰς τὸ στρατόπεδον, κάθημαι ἢ κεῖμαι ὑποκάτω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ ἡσυχάσω, ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἴς τινα τόπον, καὶ βάλλω ἐκεῖ τὴν σκηνήν μου, στήνω τὴν τέντα μου, κονεύω. Ξενοφ. ὅθεν

Κατασκήνωμα, τὸ. Κατοικία ὑποκάτω τῶν σκηνῶν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 998. παραπέτασμα, σκέπασμα. Ὁ αὐτ. Εὐμ. 631. ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ κεῖται τὸ »ἥφαρος παρασκήνησενε». ἀμφ. σημασ.

Κατασκήνωσις, εως, ἡ. Τὸ στήνειν τὰς σκηνὰς, ἢ διὰ τῶν σκηνῶν γινομένη κατοικία, στρατοπέδευσις, ἢ ὑπὸ τὰς σκηνὰς ἀνάπαυσις. Πολύβ. 1Α', 26. — 2) Σκηνή, στρατόπεδον, κατοικία.

Κατασκήπτω, Μλ -ψω (σκήπτω). Σχεδὸν = τῷ, ἐπισκηπτω, κατακτυπῶ, μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας ἐξέρχομαι καὶ πίπτω, ἢ ἐμπίπτω, φέρομαι, ἐρήγνυμι κατά τινος· »εἴς τι, εἰς τινα». Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ βροντῶν, ἀστραπῶν, τυφώνων, πολεμικῆς ὀργῆς καὶ κινήσεως παθῶν καὶ νόσων, ὡς τὸ ἀποσκήπτω. Ἡρότ. Ζ', 134. »τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε». — 2) Μεταφρ. »κλίνω πρὸς», ἀποφασίζω ὑπέρ τινος· ὅθεν — 3) Θουκυδ. Β, 49. »κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νόσος) καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα, καὶ εἰς ἄκρας χεῖρας, καὶ εἰς πόδας» ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »ἔβαινεν, ἢ ἐκτυποῦσεν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω τέλος, ἢ ἔκβασιν, ἀποβαίνω, καταντῶ. »Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψεν Διονύσ. Ἁλ. Γ', 54. »κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα», Παρθέν. 18. — 4) »Ἰκνοῦμαί καὶ κατασκήπτω λιταῖς». Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 1011. ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, καταπλακώνω τινα μὲ δεήσεις· ὡς καὶ τὸ ἐπισκήπτω. 5) »Πρὶν κατασκῆψαί τιναν» ἀντὶ, »εἰς τινα». Εὐριπ. Μήδ. 93. ὅπου ὁ Σχολ. ἡρμήν. διὰ τοῦ, βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ, τοῦ σκήπτρου, οἷον κεραυνῶσαι. Μέσως, νόμισαν αὐτοῦ που κατασκήψαντες πνεῦσαι μὲν αὐτόν», Ἡλιόδ. Η', ἀντὶ τοῦ, κατασκηψάσαι· ὅθεν

Κατάσκηψις, εως, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς φορά, πτῶσις. Ἡ μεθ' ὁρμῆς ἔξοδος, ἔφοδος, ἐξέλασις, ἔκρηξις. Ἔκβασις, τέλος, κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρ.

Κατασκιάζω, Μλ -άσω (σκιάζω). Διόλου σκιάζω, ἰσχνὸν ποιῶ, περικαλύπτω, σκεπάζω. Ἡσ. Θγν. 116. »κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσι Τιτῆνας». ὅθεν »νόμοι κατασκιάζειν τινὰ» ἀντὶ τοῦ ἐντυφλώζειν, παραχώρειν τινὶ». Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 406. »κατεσκίασεν αἰῶνα σαρκὶ τῇ ἐσπα». Πλατ. ἐσκέπασε τὰ κόκκαλα μὲ τὸ κρέας. Καὶ

*Κατασκιάω, Πτκ, ἀντὶ, κατασκιάζω. Ὀδσ. Μ, 436.

Κατασκιόναμαι (σκιόναμαι). Πτκ. ὡς Πθτκ. τοῦ κατασκεδαννυμι, ὅπερ ἴδε

Κατάσκιος, ον (σκιά). Ὁ παντοχόθεν σκιὰ ἔχων. Ὁ παχὺν, χοιτρὸν, ἰσχνὸν ἔχων. Ἡρόδ. Σκιώδης σκεπασμένος μὲ τίποτε »τινὶ» Ἡσ. Ἔργ. 514· μετὰ ταῦτα καὶ »τινός». — 2) Μετβτκ. »ἀνῶδεν ἐπὶ τὸ κάτω σκιάζων», ποιῶν ἰσχνὸν, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 390. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165.

Κατασκιρρόω, (σκιρρόω). Γράφεται καὶ μὲ ἓν ρ. Λίαν σκιρρόω, πολλὰ σκληρὸν ποιῶ.

Κατασκιρτάω, Μλ -ήσω (σκιρτάω). Πηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἢ πατῶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, σκιρτῶ, ἐκπηδῶ καὶ βάλλομαι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως πηδῶ ἐπάνω. Πλούταρχ. 91, σλ. 158. »τέως ὄντα κατασκιρτᾶν τοῦ βήματος». Ὅθεν ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, χλευάζω, καταφρονητικῶς περιπαίζω, τινός». Πολύαιν. 8, 23, 7. ὡς καὶ τὸ καταρχέομαι.

Κατάσκληκα, ὅθεν Παρακ. Κατέσκληκα, Εἶμαι διόλου κατεξηραμένος, σκληρός, καταξαρωμένος, τραχύς, λυγνός, ἄπαχνς, κατασκελής. »Βύρσοι ξηραὶ καὶ κατεσκληκυῖαι». Πλούταρχ. δέρμα καταξαρωμένον· παρὰ Σουΐδ. εὑρίσκεται. Κατεσκληκτενμένος, ἀντὶ τοῦ, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος, ἀμφ. ἐν τοῦ, σκέλω, σκέλλω, σκελέω, σκάλλω, σκλῆμι, σκλῆμι.

Κατασκόπευσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κατασκοπεύειν. ἐξ τοῦ

Κατασκοπεύω (σκοπεύω). Ἀκριβῶς θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω· ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου ἐπὶ τὰ κάτω σκοπεύω, βλέπω. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς διὰ νὰ μάθω τι περὶ τινος· παραφυλάττω τὰ ἴδιά τι, καὶ τὰ δώσω εἴδησιν περὶ τούτου. Εἶμαι κατάσκοπος· Καὶ

*Κατασκοπέω, καὶ ὡς Μέσ. κατασκοπέομαι, ἐν χρήσει (σκοπέω) = τῷ πρτμν· ὅθεν

Κατασκοπή, ἡ = κατασκόπευσις, παρατήρησις, ἐξέτασις, παραφύλαγμα, παραμόνευμα. Σοφκλ. Φιλκτ. 45.

*Κατασκόπησις, εως, ἡ = τῷ πρτμν.

Κατασκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκοπεύειν.

Κατασκόπιον, τό. Ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ κατασκόπευσις, καὶ πλοῖον τι εἰς τὸ κατασκοπεύειν διωρισμένον. Ηικέρ. Ἀττ. 5.

Κατάσκοπος, ὁ. Ὅστις κατασκοπεύει· Ὁποιος παρατηρεῖ, βλέπει, ἐξετάζει, ἐρευνᾷ ἀκριβῶς τι· ὁποιος παρατηρεῖ, καὶ παραφυλάττει τὰ ἴδιά τι, καὶ νὰ δώσῃ εἴδησιν περὶ τούτου. — 2) ὡς Οὐσιαστ. Δόλων ἐξιχνευτής, δολερὸς (σπιόνος, τζιμπίτης), ἐξεταστής, ἐρευνητής.

Κατασκορπίζω, Μλ -ίσω (σκορπίζω). Διό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λου, ἢ καὶῶς σκορπίζω, ἀπ ἀλλήλων χωρίζω, ῥίπτω. Διόδ. Σικ.

Κατασκυθρωπάζω, Μλ -άσω (σκυθρωπάζω). Μετὰ γενικ. φέρομαι, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν σκυθρωπὸν κατά τινος ἢ πρός τινα· παρ' Ἰωσηπ. Ἀρχ. ΙΑ'. ε', 6. ἀντὶ τοῦ, λίαν σκυθρωπάζω.

*Κατασκυθρωπάω, Μλ -ήσω = τῷ πρηγμ.

*Κατασκυλεύω (σκυλεύω). Λαφυραγωγῶ, σουρσεύω, πέρνω τι μαζύ μου ὡς λάφυρον.

Κατασκύλλω (σκύλλω). Κατασχίζω, λίαν ἢ διόλου σκύλλω. Κλήμ. Παιδαγ. Γ'.

Κατασκώπτω, Μλ -ψομαι (σκώπτω). Κακῶς σκώπτω, περιπαίζω τινά. Ἡρόδ. 2, 123.

Κατασμικρίζω, Μλ -ίσω = κατασμικρύνω. Ἀριστ. Νικομ. Η' 13.

Κατασμικρολογέω, ῶ. Μλ -ήσω (σμικρολογέω). «Μὴ κατασμικρολόγει πλουσίην τὴν φύσιν ἑαυτοῦ· μὴ μέμφου, μὴ κατηγόρει τὴν φύσιν ὡς φειδωλόν, ἥτις εἶναι τόσον πλουσία, Δημόκρ. Ἐπιστολ. εἰς Ἵπποκρ. Ἆρα κατηγορῶ τρόπον ὡς φειδωλόν, σμικρολόγον.

Κατασμικρύνω, Μλ -υνῶ (σμικρύνω). Λίαν, ὁλοτελῶς σμικρύνω, μικρύνω, εὐτελὲς ποιῶ τι. Πατρ. Μικρότερος, ἢ ἀδυνατώτερος γίνομαι.

Κατάσμυρνος, ον (σμύρνα). Ὁ ὀσμὴν σμύρνας ἔχων. Διοσκορ. Α, 26.

Κατασμύχω, (σμύχω, Ἀνμλ.). Διόλου σμύχω, κατακαίω, Ἰλιάδ. Ι, 653. Κυρίως, διά τινος καπνώδους πυρός. καὶ Μτφρ. κατατρώγω, κατακαίνω. Θεόκριτ. Γ, 17. «Ὃς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκάνει. Πατρ. κατακαίομαι, κατακαίομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐξαρτ. Μτφρ. Φθείρομαι, σβύνομαι, συρκνοῦμαι ἀπὸ τὸ κρύφιον πῦρ τοῦ Ἔρωτος, παρ' Ἡλιοδώρ. Ζ'. σλ. 342. «σεσηρὸς τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα· μὲ καταφρονητικὸν καὶ πικρὸν χαμογέλοιον· ἀνῆ ἀνάγνωσις εἶναι ἐρθή· ἴδε σμύχω.

Κατασμώχω (σμώχω). Κατατρίβω. Νίκανδρ. Ἀλέξ. 331.

Κατασοβαρεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (σοβαρεύομαι). Μετὰ γενικ. Ἀποδεικνύω ἐμαυτόν, φαίνομαι, ἢ φέρομαι πρός τινα σοβαρῶς, ὑπερήφανος, ἀλαζών. Λκερτ.

Κατασοβέω, ῶ, Μ. ήσω (σοβέω). Λίαν σοβέω καταδιώκω. Ἡσύχ. «εἰς φρέαρ κατασοβεῖσθε· Πεφρεάν. ΙΔ. κάτω ἢ μέσα εἰς τὸ φρέαρ διώκειν, φυγκρεύειν.

Κατασοφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπτκ. Μέσ. Πολλῷ σπανιώτ. τὸ ἐνργ. κατασοφίζω (σοφίζομαι) διά σοφισμάτων ἀπατῶ, ποιῶ τινά. Πάσχω νὰ ἐφεύρω σοφίσματα, δόλους, πανουργίας, μηχανὰς (διαβολικὰς) τέχνας διὰ νὰ ἀπατήσω τινά, ἢ νὰ ἀποφύγω τι. Πλτχ.

*Κατασοφισμός, ὁ. Ἡ διὰ τῶν σοφισμάτων ἀπάτη, κλέπη.

Κατασοφιστεύω, (σοφιστεύω). Μετὰ γενικ. φιλονεικῶ, μάχομαι κατά τινος διὰ σοφισμάτων. 2) μετὰ Λίτ. ποιῶ τινά διὰ τῶν σοφισμάτων.

Κατασπάζομαι, Μ. άσομαι Ἀπτκ. Μέσ. (ἀσπάζομαι) Λίαν ἀσπάζομαι, ἀγαλλιάζω, γλυκοκλαίω· ἐγκαρδίως ἢ φιλικῶς χαιρετῶ, δέχομαι, ἢ μεταχειρίζομαι τινά. Πλτχ. Κορτολ. 9. Δίτων. 85· Ἡλιοδ. σλ. 187.

Κατασπαθάω, ῶ, Μ. ήσω (σπαθάω). Διόλου ἢ κατὰ σπαθάω, καιῶς ἐξοδεύω, εἰς τὰς ἡδυπαθείας, καὶ ἀσωτείας φθείρω.

Κατασπαράσσω, καὶ Ἀτ. ἄττω. Μλ -ξω. (σπαράσσω). Λίαν ἢ διόλου σπαράσσω, καταξαγίζω, σχίζω τὰς σάρκας.

Κατάσπασις, εως, ἡ (κατασπάω). Τὸ κατασπᾶν, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω τράβιξις, κατέβασις, ἢ σχίσις· καὶ

Κατάσπασμα, τό. Τὸ ἐπὶ τὰ κάτω ἑσπασμένον, τραβηγμένον, σχισμένον.

Κατασπασμός, ὁ = κατάσπασις· ὅθεν

*Κατασπαστικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ κατασπᾶν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνῆκων.

Κατασπαταλάω, ῶ, Μ. ήσω (σπαταλάω). Ἀνέλκυστ. Β'. 309. ἀφανίζω, φθείρω τὴν ζωήν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς τρυφάς, εἰς τὰ ξεφαντώματα.

Κατασπάω, ῶ, Μ. άσω (σπάω). Ἐπὶ τὰ κάτω σπάω, σύρω, τραβῶ, ἢ σχίζω· «κατασπᾶν τινα τῶν τριχῶν· Τραβῶ τινα ἀπὸ τὰ μαλλιά, Ἀρστφ. Λυστρ. 725. «γάλα κατασπάω· «ἐθήμωνα ἕλθῃ νὰ κατέβῃ τὸ γάλα εἰς τὸν μαστόν, εἰς τὸν βυζί. Ἀριστοφ. Ἱππ. ὅπου ὁ Σχολ. φησιν· ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν κατασπᾶν λέγουσι καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, καταπίνειν· ὡς «κατασπᾶν τὰς σύριγγας· Ἀρστφ. Ἱππ. 718. 3) Ἀντὶ τοῦ καταβιβάζω, πρός τὰ κάτω σύρω, φέρω. Ἡρόδ. 7, 193. «κατασπάσαντες τὰς νῆας, ἔπλεον· κατεβίβασαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. 4) Ἀντὶ τοῦ βραχύνω, μετχειρίζομαί τι ὡς βραχὺ ἐν τῇ προφορᾷ = τῷ Λατιν. corripere. Schaef. Διονσ. περὶ Συνθ. σλ. 282.

*Κατασπειράω, Μ. ήσω (σπειράω). Συμπεριστρέφω, συμπεριτυλίγω, συμπεριδένω ὡσὰν κατεσπειραμένον παρὰ Διογν. Λρτ. 10, 101. ἑρμηνεύεται ὑπό τινων, Ποιητὸν τεχνητὸν φῶς.

Κατασπείρω, (σπείρω). Πασπαλίζω, διασπείρω, διασημίζω, σπείρω, σπόρον ῥίπτω· καὶ μεταφορ. γεννῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 406. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δίωνα, 25.

Κατάσπεισις, εως, ἡ. Χύσιμον τῆς σπονδῆς, σπονδή, βρέξιμον, ἢ ῥάντισμα διά τῆς σπονδῆς, ἢ τοῦ ἡγιασμένου ὕδατος. 2) Θυσία, προσφορά, ἁγιασμός, ἀφιέρωσις. 3) Ὁ Πλούταρχ. Σερτών. 14. ὀνομάζει οὕτω τὴν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκείνων, οἵ τινες ἀφιέρωναν ἑαυτοὺς εἰς τινα ἡγεμόνα ἢ ἀξιωματικόν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ἐξήρχοντο μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ὡς ἀδιαχώριστοι φίλοι διήγαν τὴν ζωήν αὐτῶν, καὶ τέλος μετ' αὐτοῦ ἀπέθνησκον· Καίσαρ. πόλ. Γαλλ.

Κατασπένδω, Μ. σπείσω (σπένδω, ἀνμλ.) Σπονδὴν χέω· «τὸν οἶνον κατασπένδω· «διὰ τῆς σπονδῆς χύνω, ἐξοδεύω τὸν οἶνον, ὅθεν 2) Διὰ τῆς κατασπείσεως, ἐπιχύσεως τῆς σπονδῆς, ἁγιάζω, ἀφιερώνω· καὶ καθόλου, ἀφιερόνω, θυσιάζω, ἁγιάζω· «πρόβατα κατεσπεισμένα.« Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 50. τὰ ὁποῖα ἤδη διὰ τῆς ἐπιχυθείσης ἐπ' αὐτῶν σπονδῆς ἡγιάσθησαν, καὶ πρὸς θυσίαν ἀφιερώθησαν. Συνθ. «κατασπένδειν τινί τι, ἢ καί, τινά τινι = τιμῶ τινα διὰ θυσιῶν, ποιῶ εἰς αὐτὸν θυσίας. Εὐρπδ. Ὀρ. 1237. σπανιώτ. «κατασπένδειν τινὶν ἐναφιερώνω τινὰ διά ἄκρων. Ἀνάλογ. παράλληλον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν προβλ. συμπ. Η'. 8. καὶ «κατασπένδειν ἑαυτόν.« Πλούταρχ. Σερτ. παρὰ δὲ Λογγῖν. Α'. «ἕρωτι ὦ παῖδες κατέσπεισθε.« Ἡγεσάνδρα, εἶσθε ἡγιασμένοι, καθιερωμένοι.

Κατασπέρχω, Μ. ξω (σπέρχω). Κατεπείγω, βιάζω = κατασπεύδω. Θουκυδ. Δ'. 129. «ὄφει καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον.«

Κατασπεύδω, Μ. σω (σπεύδω). Λίαν σπεύδω· ἐνεργ. = κατεπείγω, καὶ, κατασπέρχω· ἀναγκάζω, βιάζω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, παρακινῶ, ἐπιταχύνω, στενοχωρῶ. 2) Οὐδετέρ. βιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, μὲ ζῆλον ἐπιχειρῶ τι, σπεύδω, ὀγλιγωρεύω· παρ' Ἀρτεμιδ. Ε'. 78. «κατασπεύδων ἀγωνοθέτης.« καὶτοι ὡς καὶ τὸ, σπεύδω, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τινός· ὅθεν

Κατάσπευσις, εως, ἡ. Ταχύτης, βία, ὀγλιγωροσύνη.

Κατασπιλάζω, Μ. άσω (σπίλος). Λίαν, ἢ διόλου, σπιλάζω, σπίλον ποιῶ ἐπί τι, μολύνω, λερόνω. 2) Κατακερύπτω, σκεπάζω, Ἑνμολ. παρὰ τοῖς ὕστερον σημαίνει τό, αἰφνιδίως ἔρχομαι, καὶ πλακώνω τινά· πτινὶν (καθὼς π. χ. αἱ σπιλάδες εἰς τὴν θάλασσαν) «ὁ δὲ ἀπροσδοκήτως τοῖς βαρβάροις κατεσπίλασεν· Θεοφύλ. Σιμοκρ. Ζ'. 3. καὶ, Δ'. 5. «πνεύματος λάβρου κατασπιλάζοντος.« Εὐσέβ. καὶ Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. σλ. 185.

Κατασπλεκόω, ῶ = καταλαίνω, σπλεύω. Ἡσύχ.

Κατασποδέω, Μ. ήσω (σποδέω). Ἀριστοφ. Θεσμ. 560. «τὸν ἄνδρα πελέκει κατασποδήσειν· τὸν ἔρωτα, τὸν ἔρωτα κάτω μὲ τὸν πέλεκυ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κατελῶν. ἰδὲ σποδέω. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων μαχητῶν, κατασποδεῖσθαι. Αἰσχύλ. Θῆβ. 811.

*Κατασποδέω, Νεώτρ. τύπος ἀντὶ κατασποδέω.

Κατασπορά, ἡ (κατασπείρω). Τὸ κατασπείρειν, σπορά.

Κατασπουδάζω, Μ. άσω· καὶ ἐν τῷ Μέσ. κατασπουδάζομαι, χρῆσιμον (σπουδάζω) = σπουδάζω· μετὰ γεν. δέ, «κατεσπουδασμένην τοῦ υἱοῦ εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἐκοπίασα πολλὰ διὰ τὸν υἱόν. Πατρ. ἀντὶ τοῦ εἶμαι σπουδάζων, σοβαρός, ἐργητικός, ἐνασχολημένος. Ἡρόδ. 2, 178. «κατεσπουδάσθαι ἄμεινον· τὸ προθύμως ἐνεργεῖν καταγίνεσθαι πάντοτε περὶ τι· ὅθεν «ἀραστήριος καὶ κατεσπουδασμένος λίαν· παρὰ Πραικοπ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρηματικός, καὶ θερμός· «δῆμος κατεσπουδασμένος.« ὁ αὐτ. ἀνέκδ. 76. ἀγαπητός, εὐνοϊκός, πρόθυμος· καὶ Ἡρόδ. 2, 174. «κατεσπουδασμένος ἀνὴρ ὑσπουδαίως, καὶ μεγάλως, ἐνασχολημένος.

*Κατασσεύομαι, Πτκ. ἀντὶ κατασσύομαι, Νόν.

*Κατάσσυτος, ον (κατασσύομαι). Καταπίπτων ἐπὶ τὰ κάτω σπεύδων, κατά τινος πίπτων, ἐφορμῶν.

Κατάσσω, Κέλσος παρ' Ὑριγ. Ζ'. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐπιθῆλαι· Νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατάγω, κατάγνυμι, καὶ, καταγνύω, ὅπου τινές καὶ, κατάζω, εἶπον· ὁ Ἀρτεμίδ. μετεχειρίσατο συχνάκις τὴν λέξιν.

Κατασταγμός, ὁ, ἡ. Ἠπρέξις τοῦ καταστάξειν, ὁ ἐπί τε σταλαγμός· ἐκ τοῦ

Καταστάζω, Μλ. άξω (στάζω). Στάζω ἐπί τι, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω 2) Οὐδετέρ. ῥέω, χύνομαι, σταλάζω, τρέχω, βρέχω ἐπὶ τὰ κάτω. Εὐριπ. Ἑλ. 991. Ἰφ. Ταυρ. 72. παράλληλον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν Ἑκάβ. 241. καὶ Ἱκέτ. 587. καὶ παρὰ Ξενοφ. Κ. 6, 1, 2. «δάκρυα καταστάζοντα.«

Καταστάθμεύω, (σταθμεύω). Φέρω, βάλλω εἰς τὸν σταθμόν, ἐπὶ ζώων, φέρω αὐτὰ εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν μάνδραν. Εἰς τὸν σταθμὸν βάστω, φυλάττω, κλείω. Στράβ. Ιστ. 2) Ἐπιφορτίζω, καταβαρύνω, καταθλίβω μὲ ἐνοικιάσεις στρατιωτῶν, μὲ κονάκια, ἐπιβάλλω εἰς τινα κονάκια.

Καταστάθμίζω, Μ. ίσω (σταθμίζω). Ζυγιάζω, κατὰ τὸ ζύγιον διαιρῶ, μοιράζω· ὅθεν

Καταστάθμισμός, ὁ. Τὸ ἀεριβῶς ζυγιάζειν ἢ κατὰ τὸ ζύγιον διαιρεῖν, μοιράζειν.

Καταστᾶλάω (σταλάω) = καταστάζω, Πτκ.

Καταστάλσις, εως, ἡ (καταστέλλω). Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ὄλισθις, κράτησις, ἀργοπορία, ἐμπόδιον, ἡσυχία, καταπράυνσις, καταβλιψις, κατάθλιμμα· ὅθεν

*Καταστᾶλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταστολτιν.

Καταστᾶμνίζω, Μ. ίσω (στάμνος). Ἐπὶ οἴνου· τραβῶ τὸν οἶνον ἀπὸ τὸ βαρέλι, καὶ τὸν βάλλω εἰς ἄλλα μικρότερα ἀγγεῖα στάμνους θηλ. κ. τ. λ. μεταγγίζω αὐτόν· «ὁ καταστᾶμνισμένος οἶνος δὲν ἔχει τὰς τῶν πρακτικῶν ὀσμὰς, διὰ τὴν ὀλιγότητα καὶ τὸ γυμνόν.« ὁ εἰς μικρὰ ἀγγεῖα μεταγγισμένος οἶνος, λαμβάνει τὴν ὀσμὴν τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρακειμένων αὐτῷ σωμάτων, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῆς ποσότητός του, καὶ διότι δὲν εἶναι σκεπασμένος. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 25. Πολυδ. Η'. 262. παρ' Ἀθην. Β'. κεῖται, «κατεσταμνισμένοι λάγυνοι·» λάγυνοι ἐκ τῶν ὁποίων μετηγγίσαν τὸν οἶνον.

*Καταστᾰμνισμός, ὁ. Τὸ κατασταμνίζειν.

Καταστᾰσιάζω, Μ. άσω (σταιάζω). Σχηματίζω ἐναντίαν φατρίαν εἰς τὴν πολιτείαν, Δι' αὐτῆς καταπαύω, καταστροπώω, καταπιέζω, ἐμποδίζω ἐπαναστατίνα τινα, ἢ δόλους καὶ μηχανορραφίας, ἢ στασιασμούς· ἢ Νικῶ τὸν ἐναντίον μου, ἢ τὴν ἐναντίαν φατρίαν, δι' ἀντιπολιτεύσεως. Πλατ. νικῶμαι ὑπό φατρίαν τινα. Συφ. Ἑλλην. 1, 6, 4 ὄδεν

*Καταστᾰσιαστικός, ή, όν = ἐπαναστατικός, φατριαστικός.

Κατάστᾰσις, εως, ἡ (καθίστημι). Μτβτκ. τὸ καταστῆσαι, καθιστάνειν, στερεῶς τιθέναι. Διάταξις, διορισμός, θέσις, τάξις, παραγγελία, ἐρώτησις «κρίνω» Ἀριστφ. Θσμφ. 958. τὸ φέρειν, βάλλειν, διορίζειν τινα εἴτε ἐπάγγελμα· ἐκλογὴ πολίτου τινος Ἀθηναίου εἰς τὴν ἱππικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὸ διδόμενον αὐτῷ ἀργύριον ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ (ἐκ τῆς κάσσης) διὰ τὰ ἐφόδια, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἀρποκρ. καὶ Φώτ· νέοιεν ἡ κατάστασις ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ καταστᾶντες ἱππεῖς ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ δημοσίου, ἐπὶ τῇ καταστάσει·» οὕτω Λυσίας, ἀλλὰ καὶ Εὐπολις φησὶν· ποῦκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν τὴν δὲ λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν·» ἀπεδίδετο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅτε ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπῄτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.— Μιτθὸς τῶν Ἀθηναίων ἱππεὺς ἐν καιρῷ εἰρήνης. Boeck Staatsh. 1. p. 269. ἔρτ. δὲ, ὑποδοχή, εἰσαγωγὴ τῶν πρέσβεων ἐν τῇ ἐθουσυνελεύσει πρὸς ἀκρόασιν τῆς πρεσβείας των. Γαλλ. Audience. Ἡρόδ. 3, 46, 8, 141, 9, 9 ητης ὑστάτης καταστάσιος μελλούσης ἐσεσθαι καὶ καθόλου = εἰσαξις, παράστασις· β) Ἀμτβτκ. στάσις, θέσις εἰς τὴν ὀφείλουσαν εὑρίσκεσθαι τις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Ἡρόδ. 2, 173. 5, 92, 2. καὶ ἀλλαχοῦ. Θέσις ἢ κατάστασις, καὶ ποιότης τῶν πραγμάτων. Ἰδιότης, τάξις, καὶ ἰδιτρ. Διοίκησις, πολιτεία, τρόπος τοῦ διοικεῖσθαι, (Constitution) Ἡρόδ. 2, 173. Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 3, 17. «κατάστασις λοιμικὴ» καταστάσεις, καιρὸς πενώλης· «νυκτὸς ἐν καταστάσει» Εὐριπ. Ῥῆσ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Ἰδὲ κατάστημα. β) Ἀναπαυσις, ἡσυχία, εἰρήνη, κοίτη.

*Καταστᾰτέος, ᾱ, έον. Γραμτκ. Ἐπίτ. καθιστάμι. Νὰ διαταχθῇ, στερεωθῇ, διορισθῇ, ἐλεγχθῇ, ἀναγορευθῇ, ἐντεχθῇ, Πλατ. Πολιτ. 3, σλ. 414, Α. Ξενοφ. Κυρ. 8, 1, 3.

Καταστᾰτής, οῦ, ὁ (καθίστημι). Ὅστις βάλλει εἰς τάξιν, εἰς καλὴν θέσιν, στήσιν, τὰ πράγματα· ὁ διορίζων, παραγγέλλων. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀποκαθιστάτων, ἐντρεπίζων, ὁ πάλιν φέρων, βάλλων τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Καταστᾰτικός, ή, όν. Ὁ ἐκτινος, ἢ εἴς τινα κατάστασιν ὡν. 2) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάστασιν, εἰς βεβαίαν στάσιν, θέσιν, εἰς ἡσυχίαν, καταπραύνων, ἀνάπαυσιν· «ἔννοιαι καταστατικαί» αἱ ἀναπαύουσαι ἐπιλογικῶς τὰ προειρημένα.

Καταστεγάζω, Μ. άσω (στεγάζω). Καλύπτων σκεπάζω, στέγην (σκέπαστρον) βάλλω, ἐπίτ. Ἡρόδ. 471. παρὰ Διοδ. Σικ. Β'. 8. γέφυραν βάλλω ἐπίτ· ὄδεν

Καταστέγασμα, τό. Τὸ σκεπασμένον, τὸ στέγην ἔχον. 2) Στέγη, σκέπασμα, σκεπαστή, Ἡρόδ. 22, 155. «τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπικέεται λίθος, ἔχων τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν.»

*Καταστέγνος, ον (στεγνός). Καταστεφανωμένος, πυκνὰ σκεπασμένος.

*Καταστεγνόω, ῶ (στεγνόω). Πυκνῶς σκεπάζω, = καταστεγάζω, Γεωπονικ. Π'. κδ'. 7. «κηπος διὰ τεραμίδων μολυβδαίνων κατεστεγνωμένος.» Ἀθην. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἀποστεγνόω.

Κατάστεγος, ον (στέγη). Ὁ στέγην ἔχων, σκεπασμένος· «καλὰ καταστεγοις» Ἡρόδ. 2, 148. ἔνθα παράβαλλε τοὺς σχολιαστάς, καὶ ἑρμηνευτάς.

*Καταστεγόω, Καταστεφάζω, κρύπτω.

Καταστείβω, Μ. ψω (στείβω), Πατῶ, καταπατῶ. Σοφοκλ. «πέδον καταστείβω.»

Καταστείχω, Μ. ξω (στείχω). Πτκ. = κατέρχομαι.

Καταστέλλω, Μλ. στελῶ (στέλλω). Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω στέλλω, σΐθημι, βάλλω· «τὸν πλόκαμον ἐξεστηκότα καταστελοῦμεν.» καταβιβάζομαι. Εὐριπ. Βάκχ. 930. 2) Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, περιορίζω· 2) Ἁπτυχάζω, καταπραΰνω· «τὸν θόρυβον τῇ χειρὶ καταστέλλωνα» παρὰ Σουΐδ. Ἰδὲ ἐν τῷ, καταστολή, καὶ, ἀναστέλλω. 3) Ἐνδύω, περικαλύπτω, ἑτοιμάζω, ἁρματόνω. Βάζω εἰς τάξιν, διατάσσω, προτάζω.

Καταστενάζω, Μ. άξω. Λίαν, ἢ ἐπίτι, ἢ κατά τινος στενάζω· μετ' Αἰτκ. Νικήτ. Χρον. ΙΔ'. 2. 2) γενικ. στενάζω ὑπέρ τινος, διά τινα. Καὶ

*Καταστένω, (στένω) = τῷ πργμν.

Καταστερίζω, Μ. ίσω (αστερίζω). Καταστερον ποιῶ, πολλοὺς ἀστέρας, ἢ ἀστερίσκους ποιῶ ἐπίτι, εἰς ἀστέρας μεταβάλλω, στολίζω τι μὲ ἀστέρας. 2) Μεταξὺ τῶν ἀστέρων βάλλω, τάσσω τινά· ὄδεν

Καταστέρησις, εως, ἡ· καὶ συνηθέστερον.

Καταστερισμός, ὁ. Τὸ ἀστέρας ποιεῖν· ἢ μεταξὺ τῶν ἀστέρων τάξις, ἢ εἰς ἀστέρας μεταβολή, ἢ τῶν ἀστέρων ὑπό τι σχῆμα σύνταξις· καὶ Βιβλίον τοῦ Ἐρατοσθένους ὑπό τὸ ὄνομα καταστερισμοί, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ἀστερισμούς, καὶ δηγεῖται τοὺς ἀστρολογικοὺς μύθους.

Κατάστερος, ον (ἀστήρ). Πλήρης, γεμάτος, ἀστέρων· ὁ ἀστραπτῶν ὡς ἀστήρ· ὄδεν

Καταστερόω, ῶ = καταστερίζω.

Καταστεφανόω, ῶ. Ἐπίτι στέφανον βάλλω, στεφανόνω.

Καταστεφής, ές. Ὁ ἐστεφανωμένος, στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων. Σοφοκλ. Ὁ σκεπασμένος· ἐκ τοῦ

Καταστέφω, (στέφω) = καταττεφανόω. 2) Σκεπάζω.

Καταστηλιτεύω, (στήλη) Διά τινος δημοσίου προγράμματος, ἐγγεγραμμένου ἐπί τινα στήλην, δημοσιεύω τι πρὸς καταισχύνην. Σημειῶ τινὰ εἰς τὸ μέτωπον διά τινος κεκαυμένου σιδήρου, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος· καθὼς ἔτι βάλλω τινὰ εἰς τὸν στύλον ὡς κακοῦργον, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος· ὡς τὸ τῆς συνηθ. «ἐξβάλλω τινὰ εἰς τὸ παζάρι, ἢ βάλλω τινὰ εἰς τὸν γάϊδαρον.» 2) Καθόλου δέ, πομπεύω, κυκλαλῶ, ὑβρίζω, ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω, θεατρίζω.

*Καταστηλογραφέω, Μ. ήσω = στηλογραφέω.

Καταστηλόω, ῶ (στηλόω). Στήλας βάλλω, πλήρες στηλῶν ποιῶ τι, στήλας ἀνεγείρω, στολίζω τι διὰ τῶν στηλῶν, καθὼς π. χ. μνημεῖόν τι· ἢ σημειῶ διὰ τούτων τὰ μίλια, τὸ μῆκος τοῦ δρόμου. Πολύβ. ΛΔ'. 12.

Κατάστημα, τό (καθίστημι). = κατάστασις· ἰδιότης, ποιότης, καὶ μάλιστ. τῆς ἀτμοσφαίρας. Πλτρχ. περὶ Ποτσμ. «καταστήματι τῷ θερινῷ» δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους· καὶ Ὁ Πολύαιν. Ε'. ιβ'. 3. μετεχειρίσθη τοῦτο διότι τοῦ, χειμῶν· ὄδεν

Καταστηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς κατάστασιν ἀνήκων, ἥσυχος· καλῶς διατεθημένος. Πλούταρχ. Γραχ. 2.

Καταστήμιος, ον (στήμων). Πλήρης στήμονος· γεμάτον, ἀπὸ δυνατὸν στημόνι, ἐπὶ πυκνοῦ ὑφάσματος.

Καταστηρίζω, = καταστηκτῶ. Ἰπτ. ὅδεν καταστηριγμοί, παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Ἵππαρχος, καὶ Ἐρατοσθένης, ἡμερτημ. αὐτὶ τοῦ, καταστερισμοί. 2) Μτβτκ. ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζομαι.

Καταστηρής, ές = καταστατικός. Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Κατάστιγμα, τό. Τὸ κατεστιγμένον, τὰ κεντήματα, ἢ στίγματα ἔχον· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Καταστίζω, Μ. ξω (στίζω). Μετὰ στιγμάτων, κεντημάτων, ἢ στιγμῶν σημειῶ, σκεπάζω τι· διόλου ποικίλλον, καταστίκτον ποιῶ· ὄδεν

Κατάστικτος, ον. Ὁ πλήρης στιγμάτων ὤν· ὁ σημειωμένος, σκεπασμένος μὲ στίγματα, κεντήματα, ἢ στιγμάς· διόλου ποικίλλος διὰ κεντημάτων, κεντημένος· Πολυδ. Ε'. 55. «ὃ δὲ καττάστικτος χιτὼν ἐστίν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα.

Καταστίλβω, Μ. ψω (στίλβω). Λίαν, ἐπίτι, ἢ κατά τινος στίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, φωτίζω. 2) Ἐνεργητ. «πηρὸν καταστίλψον σέλας ὑφόθεν.» Ὅμηρ. Τμν. εἰς Ἀρτ. 10. = ἀποστέλλω.

*Καταστοιχειόω, = τῷ ἀκλθ. Ὅδεν «τόπος κατεστοιχειωμένος» στοιχειώδης ἱστοριογραφία, ζωγραφία. Ἐπίκουρ. Διογν. Δοτ. 10. 35.

Καταστοιχίζω, Μ. ίσω (στοιχίζω). Διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὰς πρώτας ἀρχάς. Πλτρχ.

Καταστολή, ἡ (καταστέλλω). Ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδιον, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ. 2) Καταβιβασμός, ἄφημα τοῦ ἐνδύματος ἕως κάτω. π. χ. «καταστολὴ περιβολῆς.» Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. καταβιβασμὸς τοῦ ἐνδύματος ἕως κάτω· ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ πλατέων ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα σύρονται μέχρι γῆς. Ἄρπα, ἢ τῶν μακρῶν ἐνδυμάτων στολή, ἐνδυμασία, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἱππ. διακρίνεται ἐκ τοῦ, Περιστολή. 3) «Καταστολὴ πρὸς οὐδὲν ἐκταττομένη πάθος ἐν τῷ λέγειν·» ὁ ἥσυχος καὶ σκεπτικὸς ἐν τῷ ὁμιλεῖν τρόπος (ἦθος, φερσιμον). ,Ο Ἀρρίαν· εἰς Ἐπίκτ. Β'. 10. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, αἰδώ, καὶ ἡμεροτητα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἀλλ' ἐν Β'. 21. ἔχει «ἔρχομαι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφὸς·» αὐτὶ τοῦ, λαμβάνεις τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἄξίωμα τοῦ φιλοσόφου· ὁ αὐτὸς ἐν Γ. κγ'. 16. ἔχει «κατέσταλται» ἐφρονίμευσεν, ἔγινε φρονιμώτερος; Ἄρα, = καταπράυνσις, ἡσυχία, πραότης, ἡσυχον καὶ μεγαλοπρεπὲς στάσιμον κ. τ. τ. 4) Ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ κεῖται καθόλου αὐτὸ τοῦ, ἔνδυμα, φόρεμα, ἐνδυμασία, φορεσία. Παῦλ. πρὸς Τιμ. Α'. β'. 9.

Καταστολίζω, Μ. ίσω (στολίζω). Διόλου τι, ἕως κάτω στολίζω, ἐνδύω, φορέω. Πλούταρχ.

Καταστομίζω, Μ. ίσω· = ἐπιστομίζω. Πλούταρχ. Ἀριστ. 4. ἀλλ' οὐχὶ καὶ βεβαίᾳ ἀναγνωσις.

Κατάστομος, ίδος, ἡ (στόμα). Μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι. Ἴσως ἔσω τὸ, Τρῶλμιον.

*Καταστομόω, ῶ· Εὐμνθ. φ. Ζ. τὸ ἁπλοῦν.

Καταστοναχάω, ῶ· Μ. ήσω (στοναχάω). Λίαν, ἢ πικρῶς ἀναστενάζω, θλίβομαι, παραπονοῦμαι, δηλ. διά τι.

*Καταστοναχίζω, Μ. ίσω (στοναχίζω) = τῷ πργμν.

καταστορέννυμι, καὶ καταστορεύνυμι. Μέλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔτω. ἐκ τοῦ καταστορέω, (στορέννυμι. Ἀνωμ.). Ἐπὶ τὸ κάτω, ἢ ἐπὶ τὴν γῆν ῥίπτω· φονεύω, σκοτόνω, στρώνω, ἐξαπλόνω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἡρόδοτ. 8, 53. σκεπάζω τινὰ τινι π. χ. »Ἕκτορα λάεσσι κατεστόρεσαν Ἰλιάδ. Ω, 798. Πρβλ. Ὀδυσ. Ρ, 32. »Ἐπεὶ δέσφι πάντες κατέστρωντον, ἐστρώσησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφονεύθησαν· καὶ Θ'. 60, 76. »Ἐκπεπτώτες δὲ κατεστόρεσαν αὐτέων ἑξακοσίους· παραλλήλοι τοῦτο ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ, γ', 28. 64. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1000. Μεταφορ. καταστορέσει τὴν θάλασσαν· ἡσυχάζει, καταπραΰνει γαληνίζειν τὴν κυματοῦσαν καὶ τεταραγμένην θάλασσαν. Οὕτω καὶ ἀκατάστ. τὸν θυμόν, ὡς καὶ τὸ, Στρωννύω.

*Καταστόρνυμι (στόρνυμι, Ἀνωμ.) = τῷ πρημ. »Ἐλθὼν καστορνύσαι Ἐπικ. Θηλκ. τῆς Μετχ. τοῦ Ἐιστ. ἀντὶ καταστορνῦσα. = Προβάτων θοὰς καταστρωννύουτα, Ὀδυσ. Ρ, 32.

Καταστοχάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (στοχίζομαι). Μετὰ Γεν. κατὰ σκοποῦ βλέπω, κατὰ σκοπὸν βάλλω. σκοπεύω, βάζω τι μὲ τὸ μάτι· ἐπιβλέπω, ἀπειλάζω· ὅθεν

Καταστοχασμός, ὁ. Τὸ καταστοχάζεσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Συμπέρασμα, καὶ

Καταστοχαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐκ καταστοχάζεται, (ἀπειροκαλής, ἀπειροκάλος), παρὰ Σουιδ. ἐν Λεξ. Προσηγορία.

Καταστοχαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι.

Καταστραγίζω, Διόλου στραγίζω.

Καταστράπτω, Μέλ. ψω (ἀστράπτω). Διόλου, ἢ σφοδρῶς ἀστράπτω. Τίπτω πρὸς τὸ κάτω ἀστραπάς. Σοφοκλ. Τρχν. 437. 2) Μεταφ. διὰ τῆς ἀστραπῆς φωτίζω, λαμπρύνω, ἢ διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ἀστραπῆς σκοτίζω, τρομάζω. Θεμίστ. Λόγ. ΚΖ'. ὅστις καὶ τὸ, καταβροντῶ, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς βροντῆς ἐκπλήττω, τρομάζω τινά, μεταχειρίζεται.

Καταστρατεύομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (στρατεύομαι). Ἐξέρχομαι κατὰ τινος εἰς πόλεμον, ἐξαποστέλλω εἰς πόλεμόν τινα, καταπολεμῶ αὐτόν· μετὰ Γενικ. Ἡλιαν. Ἀλεξ. 2) Διαπερῶ, περιέρχομαι, ἀναβαίνω τόπον τινὰ μὲ πόλεμον, ὡς πολεμιστής· μετ' Αἰτκ. γῆν, χώραν, κ. τ. σ. »Καταστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν πόντον· ὅστις περιῆλθε (περιηγήσατο) ὅλον τὸν πόντον ὡς στρατιώτης. Χίων Ἐπιστ. Β'.

Καταστρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγέω). Διά τινος στρατηγήματος ἀπατῶ, ἢ κλαῦ τι· διά παιγνιώδους ἀπάτης. Πλούταρχ.

Καταστρατοπεδεία, ἡ. Τὸ καταστρατοπεδεύειν. Δίωνικ. Π. Ἱστορ. Θ'. ἐκ τοῦ

Καταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Κάτω στρατοπεδεύω, καθίζω, ἢ εἰς καταγώγιον φέρω τὸν στρατόν, βάλλω τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ κονάκια διὰ νὰ ἀναπαυθῶσι. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. Β'. 8. »Ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ, ὅπου ἐδόκει τὰ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῇ πόλει, μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλε καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. Μέσ. καταστρατοπεδεύομαι, ὑπάγω, ἢ ἐμβαίνω εἰς τὰ κονάκια, εἰς τὰ κουαρτήρια. Λέγεται, ὅταν οἱ στρατιῶται ὑπάγουσιν εἰς τινα πόλιν καὶ διαμοιράζονται εἰς τὰ ὀσπήτια. συχνάκις παρὰ Ξενοφ.

Καταστρεβλόω, ῶ (στρεβλόω). Λίαν στρεβλόω, βασανίζω, παιδεύω. Πλούταρχ. 2) Σραμπουλῶ (ποδάρι ἢ χέρι) εὐγάζω μέλος τι, φθείρω.

Καταστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Διόλου στρέφω· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στρέφω, τρέπω, γυρίζω, στρέφω, μεταβάλλω· ἐπὶ τὰ κάτω στρίφω, γυρίζω, ἀναποδογυρίζω, κατακυλίω, (κατρακυλῶ), καταπατῶ. Ὁμηρ. Ἴλιαν. εἰς Ἀπόλ. 73. »Μὴ νῆσοι ἀτιμήτῃ ποσὶ καταστρέψωσιν.

καὶ Ἱστορ. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. 12', 10. λέγεται καὶ ἐπὶ χωραφίων, ἀντὶ τοῦ, στρέφω ἐπὶ τὰ κάτω, φέρω τὸ ἀπ' ἐπάνω ὑποκάτω, γυρίζω τὸ χῶμα, καθὼς π. χ. ὅταν σκάπτωμεν ἢ ὀργώνωμεν τὴν γῆν. »Χλόης γενομένης ὑπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρίψῃς αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίνεται σῖτος τῇ γῇ· τὸ ὁποῖον μικρὸν ἀνωτέρω εἶπε· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, Σκορπίζω, ἀναστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἀριστοφ. Ἱππ. »Πόλιν καταστρέφειν· ἀναποδογυρίζειν· καὶ 3) Καθόλου, ἀντὶ τοῦ, τελευτῶ, καταπαύω, φέρω ἢ ἔρχομαι εἰς τέλος, Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ὡς παρὰ Παυσαν. »Τοῦ ἐναντίου καταστρέψειν τοὺς λόγους, ἐπὶ τὸ τέλος ὁρᾶν· εὖ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος, καὶ Πολβ. 4, 2, 8. »Καταστρέφω τὸν βίον· τελειόνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω. Λέγεται ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ, βίου. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 30. οὕτω καὶ τὸ »Καταστρέφω τὸν λόγον. Πρβλ. καὶ σημασ. 7 4) Μάσω, καταστρέφομαι, ὑποδουλόω, ὑποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, πορθῶ, κατεξουσιάζω. Θουκυδ. Δ', 65. »Ἐξὸν αὐτοῖς τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι· καὶ παρ' Ἡροδ. σ-χνάκις. 1, 6, 64. 2, 182. 3, 88. καὶ ἀλλαχοῦ. »Καταστραμμένος πολλὴν γῆν· καταστρεφόμενος τοῦ βασιλέως χώραν. Ἀλλὰ καὶ Πάσσ. Ὑποδουλοῦμαι, κατεξουσιάζομαι ὑπ' ἄλλου Ἡρόδ. 1, 68. 130. 141. καὶ ἀλλαχοῦ. 5) Ἀνακαλῶ, φέρω ὀπίσω· ἢ Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· παρὰ Διβαν. 6) Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ. 9. »Καταστραμμένη λέξις, ἀντὶ τοῦ, Εἰρομένη· ὅπου ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύων αὐτὰς φησι· »ἐστὶ δὲ ἡ μὲν καταστραμμένη, ὁμοία τοῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστρόφοις, καὶ ἡ ἐν περιόδοις· Εἰρομένη δέ, ἡ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' ἑαυτήν ὃ μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειοῖ. Ἔστι δὲ ἁπλῆς διὰ τὸ ἄπειρον· τὸ γὰρ τέλος πάντες βούλονται καθορᾶν, κ. τ. λ. Οὕτω καὶ »Καταστρέφειν τὴν σύνταξιν καὶ μάλιστ. ἐπὶ παρεπτώσεων τοῦ συνηθους. Διόδ. 11, 37. »Καταστραμμένας χορδάς· κατεπαλλὰ ἐστραμμένας, κλωθογυρισμένας, στριμμένας. Ἀριστοτ. 7) παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. 477. »Νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφουσ· καλῶς σαυτὴν διάθες, γενναῖος φέρε αὐτήν, καὶ ἐπὶ πέρας ἄγε, καλῶς πέρασον, τελείωσον.

Καταστρηνιάω (στρηνιάω). Φέρομαι μὲ ἀλαζονείαν, καὶ ὑπερηφανεύομαι κατά τινος πτωχοῦ Ν. Διθκ.

Καταστροφή, ἡ (καταστρέφω). Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω στροφή, ἀναποδογυρισμός. 2) Γυρισμός, στροφή, μεταβολὴ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 3) »Νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων· νῦν γίνονται μεταβολαὶ τῶν νόμων, ὁ ἐστὶν, ἀνατρέπονται οἱ παλαιοὶ, καὶ γίνεται νέα νομοθεσία. Αἰσχύλ. Εὐμ. 481. = Ἀνατροπή. 3) Ἔκβασις, τέλος, π. χ. »τοῦ βίου· τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Θουκυδ. Β'. 42. καὶ Σοφοκλ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ, τοῦ βίου. Καὶ ἱστρ. ἐν τοῖς δράμασι λέγεται καταστροφή, ὅταν διὰ τῆς στροφῆς τῆς πράξεως, ἀρχεται ἡ λύσις τοῦ δράματος. 4) Ἡ ὑποδούλωσις, καταπόνησις. Ἡρόδ. 1, 6, 91. 4, 167. 6, 27.

Καταστροφικός, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς καταστροφῆς, τῆς στροφῆς, τοῦ τέλους, ἐξαιρέτως ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ.

Κατάστρωμα, τό. Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς νεώς, ἐν ᾧ ἑστῶτες ναυμαχοῦσιν. Ἡρόδ. 8, 118. 119. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 7. Ἡσύχ. τὸ παρ' Ἰταλοῖς κοβέρτα τοῦ καραβίου. Σκέπασμα, κώτι, στρῶμα. Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ', 2. ἐκ τοῦ

Καταστρώννυμι, καὶ καταστρωννύω, Μέλ. στρώσω (στρώννυμι, Ἀνωμ.). = καταστορέννυμι. ὅθεν

Κατάστρωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀπ' ἐπάνω, ἢ κάτω τινὸς στρῶσις, στρώσιμον, σκέπασις, τὸ καταστρώνειν.

*Καταστρωτέω, Μ. ήσω (στρωτέω, Ἀνωμ.). Ἀόρ. κατέστρωτον. Ἀμτβτ. Εἶμαι λυπημένος, ταραγμένος, τρομαγμένος. Τρομάζω. Ἰλιάδ. Γ, 693. Ἐκπλήττομαι, τρομάζω διά τι, ἢ ἀπό τι, φρίττω, ἀνατριχιάζω, ἀποστρέφομαι, Ἰλιάδ. Ρ, 605. καὶ μετ' Αἰτκ. »Κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, Ὀδυσ. Τ, 113. καταπλάγησαν, ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν· ἡ γὰρ Στὺξ ἐκπληκτικὴ ἐστιν. Ἀμβρ. — Τὸ ἔστυγον αὐτήν, ἀντὶ τοῦ ἔφριξαν, κατὰ τὸ, »στυγερὴ δὲ καὶ ἄλλοισι Ἰλιάδ. Α. 186. Ἰστέον δὲ ὅτι παλαι μὲν φρίκην ῥιγεδόνην ἔθελον τὸ στυγεῖν, οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι, διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν μῖσος τοῖς στυγουμένοις. Εὐστθ. 2) Ἀόρ. 1. »Κατέστυξαν. Μτβτκ. Φοβερόν ποιῶ τινα. Ποιῶ νὰ φοβοῦνται τινά. Παρὰ δὲ Ποιητ. καὶ ἐν τῇ α'. σημσ.

Καταστυγνάζω, Μ. άσω. Λίαν στυγνάζω, θλίβομαι, εἶμαι λυπημένος, κατηφής. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 8. ἐκ τοῦ

Κατάστυγνος, ον (στυγνός). Θλιμμένος, λυπημένος, κατηφής. ὅθεν

*Καταστυγνόω. Κατὰ πολλὰ θλίβω, λυπῶ τινά. Σχόλ. Εὐριπ. Ὀρστ. 1317.

Κατάστυξον, ὅθεν ὁ α'. Ἀόρ. εἰς τὸ καταστυγνόω, σημασ. 2.

Καταστυφελός, ον (στυφελός). Λίαν στυφελός, σκληρός, κατάξηρος. Ἡσιοδ. Θεογν. 806 ὅπου »Τὸ δ' ἴσισι καταστυφέλου διὰ χώρου βέλτιον ἑκφράζεται συνδέτως »Κατ' εἰσι στυφελοῦ διὰ χώρου. Τμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 124. οὕτω καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1428. »Πέτρας καταστύφλους.

*Καταστυφλός, ον (στυφλός)· = τῷ πρημ.

Καταστύφω, Μ. ψω (στύφω). Στυφὸν καὶ ξηρὸν ποιῶ. »Τὸ αὐστηρὸν καὶ καταστυμμένον. Πλούταρχ. Κάτ. μικρ. 46. ἡ στυφὴ καὶ ξυστὴ οὐσία, ἡ σκυθρωποτής, ἀγριότης. Πάσσ. καὶ Μέσ.

Καταστωμύλλω, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καταστωμύλλομαι (στωμύλλω). Μετὰ Γενικ. καὶ ἄνευ, Μ' εὔκολον γλῶσσαν ὁμιλῶ πολλὰ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ψελλίζει ἡ γλῶσσά μου, κόπτει πολλά. »Οἷα κατεστωμύλλατο οὐκ ἄνωρα. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 481. μὲ πόσην εὐτολμίαν καὶ ἐπιτηδειότητα ῥητορείας, καθ' ἡμῶν ἡ κατὰ πρόσωπον ἐλάλησεν. ὁ αὐτ. Βατρ. 1160. »Ὦ κατεστωμυλημένε· ὦ φλύαρε, ὦ φλυαρία.

Καταστωμυλτέω, Μ. ήσω (συβωτέω). »Ἡ ψυχήν. Πλούταρχ. παχύνω, παχαίνω ποιῶ τὴν ψυχήν, ὡς ἂν τὸν χοῖρον· τὸ ἁπλοῦν Συβωτέω εὑρίσκεται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ ὡς ἑρμηνεία τοῦ Τοπολέω.

*Καταστυλάω, Μ. ήσω. Ἐπιστατ. τοῦ στυλάω. Ἐμμάθ. 4.

*Καταστυλλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπτ. Μέσ. (συλλογίζομαι). Κάμνω συλλογισμόν τινά τινος. Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Προτ. 2, 19.

Κατασύομαι, Ἐμπροσθεν, ἢ ἐπί, ἢ κατά τινος σύομαι, ὁρμῶ, πηδῶ, ὁρμητικῶς κινοῦμαι. Ἰλ. Φ, 382. Ἰδ. κατασύομαι.

Κατασυρίττω, Μέλ. ξω. Μετὰ Γενικ. Κατά τινος συρίττω, περιπαίζω· ἄλλως δὲ ἀντὶ τοῦ συρίττω, συρίζω, συραυλίζω, κατ' ἐπίτασιν.

Κατασύρω, (σύρω). Πρὸς τὰ, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ἢ σχίζω· σύρω τι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, σβαρίζω. 2) Λεηλατῶ, ἐρημώνω, κουρσεύω. Ἡρόδοτ. 5, 81. 6, 33. »Κατὰ μὲν ἔσυραν Φίλιππον. Ὁ Πολύβ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἐπιτρέχειν. Πάσσ. καταπίπτω, καταῤῥέω, ἐπὶ ποταμῶν.

Καταφαγή, ἡ. Ἡ διόλου σφαγή, ἀποκεφαλισις. ἐκ τοῦ

Καταφάζω, ἤ, -έττω. Μέλ. ξω (σφάζω).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διόλου σφάζω, ἀποκεφαλίζω, φονεύω, κατακόπτω· Ἡρόδ. 1, 45. 8, 122. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 1, 17. ὄθεν

Καταστρατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστρατηγεῖν.

Καταστρεβλίζω, Μ. ίσω (κατρεβλίζω). Στερεόν, ἢ ἀσφαλῶς ποιῶ τι, σφίγγω δένω. «Τοὺς πόδας πάσχει καταστρεβλίζειν.

*Καταστρέπτω, (στρέπτω) = καταστρέφω.

Καταστρεφενδονάω, ῶ· Μ. ήσω (στρεφενδονάω). Μετὰ Γενικ. κατά τινος στρεφενδονάω· ρίπτω πέτρας μὲ τὴν στρεφενδόνην ἐναντίον τινός, πετροβολῶ. 2) Μετ' Αἰτιτ. Φονεύω, κρημνίζω τινὰ ἢ τί, μὲ τὴν στρεφενδόνην.

Καταστρηνόω, ῶ (στρηνόω). Στερεόνω, (τζιβικόνω), στερεῶς κατρώνω τι, Ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Τρυφιόδωρος ἀντὶ τοῦ, καθηλῶ, ἔχουσι. 2) Συγκλείω, στενοχωρῶ.

*Καταστρηνόω (στρηνόω). Ἑνώνω, προσκρμόζω μὲ σφῆνα, δένω στερεά. Ἱππιατρ.

Καταστρίγγω, Μ. γξω, (στρίγγω). Λίαν στρίγγω, σφίγγω δένω, σκλήνω. Ἰωσηπ.

Καταστραγγίζω, Μ. ίσω (στραγγίζω). Διόλου στραγγίζω, βουλόνω· ἐπὶ τοῦ στραγγίδα βάλλω.

Καταστράζω, Μ. άσω (σκάζω). Σχίζω, ζουγρανίζω, ἀμυχὰς ποιῶ· κατανύττω, μὲ τὸ νυστέρι σχίζω, ἀνοίγω φλέβαν τινά Ἰδ. Σκάζω. ὄθεν

Κατάστραγμα, τό. Τὸ γινόμενον σχίσμα διὰ τοῦ νυστερίου, ζουγρανισιά, πληγή.

Καταστραγμός, ὁ. Ἡ πρᾶξις τοῦ σχίζειν, ἢ κεντῶν, πληγόνειν· ἐξαιρετως δὲ διὰ τοῦ νυστερίου, Φλεβοτομία, Ἀμπόλιασμα.

*Καταστρατεύω· Ἐμπτ. Ἐπιτ. ἐκ τοῦ καταστρώννυμι. Ἰδ. σκάζω.

Καταστράω, Μ. άσω (σκάω). Ἀφήνω ὀπίσω, ἢ παρακάτω, καταβιβάζω.

Καταστρεβλίζω, Μ. άσω. Μετὰ Γενικ. παρ' Ἰωσήπ. πολ. Ἰουδ. Γ', ή, 9. = καταφλναρέω, καταφευδομαι.

Καταστρέβω (σκέβω). Ἕτερος σχηματισμ. τοῦ κατεχω. ἀπὸ τοῦ Ἀορ. 2. κατασχεῖν γενόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. «Χειρὶ κατασχέβειν. κρατεῖν, βιαστῶν. «Θεριστὰν δὲ κατέσχεθον ἔπλεον πρὸς Θορικόν. Ἴων. Ὅμηρ. Δημτρ. 126. — Κάσχεθε, ἐπκ. ἀντὶ κατέσχεθε. Ἰλιάδ. Δ, 702. Σοφοκλ. Ἠλ. 754. Ἀντγ. 1200.

*Κατασχεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ρμτ. κατέχω.

Κατάσχεσις, εως, ἡ (κατέχω). Ἡ διόλου κράτησις, βάσταξις, ἐμπόδιον, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, κατοχὴ, διατριβή. 2) κατακράτησις, κατακυρίευσις, εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις. 5) κατοχή, φυλακισμός.

Καταστρατλιάζω, Μ. άσω (στρατλιάζω). Μετὰ Γενικ. δυσαρεστοῦμαι, ἢ ἀγανακτῶ κατά τινος.

Κατάστρατος, ον (κατέχω). Πτκ. ἀντὶ κάτοχος. Ὁ ἐν καταστρώσει ὤν, καταπυριευμένος, καταπραττόμενος, προληπτικός, δαιμονιστμένος, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τινος δαιμονίου, ἐνθους, (φανατικὸς, Fanatique). «Ἀνὴρ ἐννυμφῶν κατάστρατος. ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῶν νυμφῶν, ὡς καὶ τὸ κάτοχος. Παυσαν. «Μήτε κατάστρατον καλύπτει καρδίαν. αὐτὸ τοῦ, Μανιώδες. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1253. Οὕτω καὶ ημανίας κατάστρατος.

Καταστρέω, = κατέχω, καὶ κατίσχω. Ἡρόδοτ. Η', 42. «Κατέστρεον τὰς νέας εἰς Σαλαμῖνα· ἀντὶ τοῦ, Ἄραξαν, προσώρμισαν.

Καταστρηματίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (σχηματίζω). Σχηματίζω, ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφὴν φέρω, ἐνδύω. μορφώνω.

Καταστρημονάω, ῶ· Μ. ήσω (στρημονάω). Μετὰ Γενικ. Λίαν ἀσχημονῶ, ἀσχημόνως πράττω· ἄπρεπως καὶ ἀσχημόνως μεταχειρίζομαί τινα· ἀσχημόνως κατά τινος φέρομαι.

Καταστρίζω, Μ. ίσω. Διόλου σχίζω, κόπτω, ξεσχίζω, εἰς συντρίμματα φέρω τι, οἷον ξύλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. «Τὰς θύρας καταστρίζειν. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 1, 10. Δημοσθ. Μέσ. «Τὰς πύλας, τὸν μοχλόν. Ἀρριαν. συντρίβειν, τζακίζειν. ὄθεν

Κατάστρισις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταστρίζειν, ξεσχίσιμον, κατακύψιμον· καὶ

Κατάστρισμα, τό. Τὸ κατεξεστρισμένον, κατακομμένον· τὸ διὰ τῆς καταστρίσεως γενόμενον τμῆμα.

Καταστρολάζω, Μ. άσω (στρολάζω). «Χρόνου τιν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 127. διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν ἀμελῶς καὶ ἀργῶς. 2) «Καταστρολάζειν τινός· κατατινος φλυαρεῖν. Ἀθην.

Καταστρολέω, Μ. ήσω = ἀσχολέω. Βασίλ.

Καταστρώγω, = κατέχω.

Καταστρωρεύω, (στρωρεύω). Λίαν σωρεύω.

Καταστρωτεύω, καὶ | Μέσ. καταστρωτεύομαι (ὁ καὶ εὐχρηστότερον). Δι' ὑπότου ζωῆς (καταφθείρω· διὰ τῶν ἀσωτειῶν φθείρω τὴν περιουσίαν μου. Ἰωσήπ. Π Ἰουδ. Δ', ά, 3.

Καταστώχω, (στώχω). Διόλου καταρρίβω, ἀλλόω. Ἡρόδοτ. 4, 75. ὄθεν «Κατεστωχέωνται. τὸ κατατετριμμένον. αὐτόθ.

*Καταστάκερος, ον. Λίαν τακερός. Ξενοκράτ.

Καταστάμνω, Δωρικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, κατατέμνω.

Καταστανύω, Μ. ύσω (τανύω) = κατατείνω.

Κατάστασις, εως, ἡ (κατατάσσω). Τὸ κατατάσσειν, βάλλειν, φέρειν, γράφειν τι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν τάξιν, ἢ εἰς τὴν στάσιν του.

Καταστράσσω, καὶ -άττω· Μ. άξω. Λίαν, διόλου ταράττω, συγχίζω, εἰς ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν, καὶ ἀνησυχίαν φέρω.

Καταστρατηρόω, ῶ (τρατηρόω). Τίπτω, ἢ κρημνίζω εἰς τὸν Τάρταρον. Ἀπολλόδ. καὶ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κατάστασις, εως, ἡ (κατατείνω). Τάνυσις, πρὸς τὰ κάτω ἐξάπλωσις, ἢ διὰ τῆς τανύσεως διεξένυσις, ἐμβολὴ στρεβλοῦ, εὐγαλμένου τινὸς μέλους. Σύντασις, τὸ νὰ βάζῃ τις ὅλα τὰ δυνατά του. 2) τὸ πρὸς τὰ κάτω σύρειν, πρὸς τὸ κάτω τανύσειν.

Καταστάσσω, καὶ -τάττω. Μ. άξω (τάσσω). Εἰς τάξιν βάλλω, παρατάσσω· «στρατιὰν» Ξενοφ. Κυρ. 5, 3, 8. φέρω, βάλλω τι εἰς τόπον, εἰς στάσιν τινα· καταλέγω, καταγράφω, συναριθμῶ, εἰς τὸν κατάλογον περνῶ. 2) «Καταξιοῦσθαι τοῖς φυλάταις ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος. Δείναρχ. ἀπόδειξιν καὶ βεβαιότητα διδόναι.

Καταταχέω, ῶ· Μ. ήσω (τάχος). Ὑπερβαίνω, ἐξαπερνῶ τινὰ εἰς τὴν ταχύτητα· ταχέως τρέχω κατόπιν τινός καὶ τὸν προφθάνω. μετὰ Αἰτιατ. ἢ καὶ Ἀπαρεμ. ἀντὶ τοῦ προφθάνω, ἀρχομαι, ἢ ποιῶ τι πρωτύτερα, ὀγλιγωρότερα ἀπὸ ἄλλον τινα. Πολύβ. Β', 18. γ', 16. «Κατατάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβιξ. 2) καθόλου = Ταχέως ἔρχομαι, ἢ ποιῶ.

Καταταχύνω, (ταχύνω) = καταταχέω.

Κατατέγγω, Μ. γξω (τέγγω). Διόλου τέγγω, βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω, μουσκεύω. Ζήτ. Τέγγω.

Καταταθαρρηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. Τολμηρῶς, μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν· ἐκ τοῦ, καταθαρρεῖν.

*Κατατέθηπα, (τέθηπα) Πρκμ. μὲ σημασ. Ἐνστ. Θαυμάζω τινα, τὸν θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν. Ἀόρ. κατέταφον. Οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει.

*Κατατεθνηώς, ῶτος. Ὅμηρ. Μετχ. Πρκμ. τοῦ ρμτ. καταθνήσκω.

Κατατείνω, Μ. τενῶ, Πρκμ. τέτακα (τείνω). Λίαν τείνω, καταπολλὰ τεντόνω, τανίζω, τανῶ. Ἡρόδ. 1, 189, 36. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω ἐπὶ τι, ἐξαπλόω. Βασιλίζω. Ἔτι, διευθύνω, βάλλω εἰς τὸν τόπον του διὰ τῆς τανύσεως τὸ ἐστραβλωμένον μέλος. 2) Φέρω ὀπίσω, τανύζω πρὸς τὰ ὀπίσω· κρατῶ, ἐμποδίζω, χαλνόω, βαστῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καταδαμάζω· (ἐπὶ ἱππικῶν ἵππων τῶν συρόντων τὴν ἅμαξαν). Πλούταρχ. Πομπ. 13. 3) Πρὸς τὰ κάτω τανύζω, καταπιέζω, καταλλίβω, στενοχωρῶ, βαίζω, κάτω ρίπτω. Πλτρχ. Περικλ. 15. — 4) Μτφρκ. Ἐντείνω, ἐπιτείνω, βάζω ὅλα τὰ δυνατά μου, Πβτκ. «Δόγοι κατατεινόμενοι. «Δόγοι ἐναντίοι ἀλλήλων· οἱ τινες ἀνθίστανται, πολεμοῦσιν, ἀναιροῦσιν ἀλλήλους. Εὐρπδ. Ἑλέν. 132. «Κατατείνομαι ὑπό τῆς βασάνου, ὑπὸ τῆς ποδάγρας, ὑπὸ τῶν πόνων = τυραννοῦμαι, βαίζομαι, θλίβομαι. «Δρώμενα κατατεταμένου βιαζομένου. 5) Ἀμτβτ. Ἐκτείνω ἐμαυτόν, ἐξαπλοῦμαι, τανύσσομαι πρός τι· ὄθεν 6) Ἐκτείνομαι, κεῖμαι κατ' ἔκτασιν, ἐκτεινόμενος φθάνω εἰς τι «πρὸς ἑσπέρην». Ἡρόδ. 7, 113. πρβλ, 8, 37. 9, 15. Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 4, 7. Φθάνω ἕως εἴς τι· «ἐπί τιν «Κατατείνει ἄχρι τῆς θαλάσσης» φθάνει ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. β) Μετὰ βίας, καὶ ὁρμῆς, ἢ ταχέως περεύομαι, ὑπάγω, Ἐπιθυμῶ, ἢ ἔχω σκοπὸν πρός τι· ἐπιθυμῶ νὰ προχωρήσω. «Κατατείνω ἐπὶ τὸν λιμένα». γ) Ἐπιστρέφομαι εἴς τι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι εἴς τι. δ) Βαστάλου, βάζω τὰ δυνατά μου, κοπιάζω μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου. «Κατατείνων φεύγει ὅσον δύναται, βαίως, ὅσον τάχος. — Τὸ δὲ «Κατατείνας λόγῳ, ἐρῶ = Μακρὰν διεξελεύσομαι λόγον· διὰ μακρὸν τὸν λόγον μου. — «Αἱ ἐπιθυμίαι παύονται κατατείνουσαι ὁπόταν πολλὰ ταυσθῶσι.

Κατατειχίζω, Μ. ίσω· = ἐντειχίζω. Ὑμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ξενοφῶντ. Ἀγησ. Β'. 10. ὅπου ἄλλοι, ἀνατειχίζειν, ἀνέγν. ἀλλ' ἴσως, «Α ἐτετειχίκεσαν ἐγράφη ποτέ.

Κατατειχογραφέω, μετὰ Γενικ. Στράβ. ΙΔ'. γράφω εἰς τοὺς τοίχους τι κατά τινος· (πασκουίλια γράφω)· καλλίων ὅμως τὸ, κατατοιχογραφέω.

*Κατατελέα, Ἰδ. τὸ ἀτλ2.

Κατατελής, έος, ὁ, ἡ. Ὅθεν τὸ, κατατέλεα, ἐξ Ἡροδότ. καὶ Ἀρριαν. ἀνενεγκόμενον, τὸ ὁποῖον ἐρμην. διὰ τοῦ, Ἀναλώματα, τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχαῖς, τὰ λείψανα, Ἄλλα παρ' Ἡροδότ. Α', 103. Ζ', 211. Θ', 20. καὶ 22. καθὼς καὶ παρ' Ἀρριαν. «Κατὰ τέλεα ὁρδῶς κεῖται διϊσταμένως· ὅπου σημαίνει τὸ, κατὰ τάξεις, κατὰ στίφη, κατ' ἴλας. Turmatim. Dat, Par compagnies, Γαλλ.

Κατατεμαχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τεμαχίζω). Εἰς τεμάχια, τμήματα, κομμάτια κόπτω. Νικήτ. Χρον. Κά'. 3.

Κατατέμνω, Μ. τεμῶ, Ἀόρ. κατέτεμον (τέμνω, Ἀνμλ.). Διόλου τέμνω, εἰς τμήματα διαιρῶ, εἰς κομμάτια κόπτω· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. διαιρῶ, ξεχωρίζω, χωρίζω· καὶ ἐπομένως, κατακόπτω, φονεύω. ὡς τὸ κατακόπτω Παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ', 27. τὸ «Κατατετμημένα» ἀντὶ τοῖς «Ἀτμήτοις» ἐπὶ μεταλλείου, τὰ ὁποῖα τινὰς ἀσκαφε καὶ ἐδούλευσε· καὶ «Ἀτμητα τὰ μήπω ἐσκαμμένα καὶ δουλευμένα· ὅθεν τὸ, καινοτομεῖν, ἀντὶ τοῦ, σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν τὴν ἀργυρίτιν. καὶ, Ἐπικατατέμνειν, παρ' Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ, κατακρούειν.

Κατατέρπω. Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον τέρπω.

*Κατατετραίνω, Ἀττ. ἀντὶ καττατραίνω.

Κατατεύχω, = κατατυγχάνω. ἀμφ.

Κατατεφρόω, ῶ. Μετὰ τέφρας, στάκτης σκεπάζω· Στράβ. 5,

*Κατατεχνικῶς (τεχνικός). Καθ' ὑπερβολὴν τεχνικῶς, ἐπιτετηδευμένως· λίαν ἄμφβ. ἀνάγν. παρὰ Πλτρχ. Περικλ. 2. ἀντὶ καὶ τεχνικῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατατεχνολογέω, ῶ· Μ. ήσω (τεχνολογέω). Τεχνικώς πραγματεύομαι, διορίζω, περιγράφω. Τρηγ. Ναζ.

Κατατέχνος, ον, καί Ἐπίρρ. κατατέχνως (τέχνη). Πλήρης τέχνης, γεμάτος ἀπό τέχνην, ἀπόλυτον τεχνευμένος· Ἰδ. Müllers Archaeol. μαρ. 103. τό Ἐπίρ. κατατεχνικῶς. παρά Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 3. ὁ Στέφαν. μετέβαλ. εἰς τό ὀρθότερον, κατατέχνως.

Κατατήκω, Μέλ. ξω (τήκω). Διόλου τήκω, ἀναλίσκω. Ὀδυσ. Τ. 205. «Ὡς δέ χιών κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ἣν τ' εὖρος κατέτηξεν. Θεόκρ. Ἐπιτρ. «Ὅπως διάτρυσι κατατήκειαν· καταλύειν, φθείρειν· καθόλου δέ σημαίνει τό, Σμικρύνω, ἀδυνατίζω· κατ' ὀλίγον φθείρω. Διονυσ. Ἁλικ. ε'. «Τάς τέχνας εἰς ταῦτα κατατήκειν. ἐξοδεύειν, κακομετακειρίζεσθαι τήν τέχνην εἰς ἕνα τοιοῦτον ἄλλον καί κομιστικόν τρόπον. Πτκ. Ἀναλίσκω. «Χιών κατατήκεται» Ὀδσ. Τ, 205. καί Μτφρ. «κατατήκομαι ἤτορι, ἀπό ἐπιθυμίαν καί πόθον τινός καταμαραίνομαι, σώνομαι, τυραννοῦμαι. Ὀδσ. Τ, 136. κατατήκομαι ἔρωτα τινός, Θεόκρ. 14, 26.

*Κατατηλίτεχνος, ον, Ἰδ. κακοτέχνος.

Κατατίθημι, Μ, καταθήτω. Τίθημι, ἵτημι, βάλλω, θέτω κάτω. Μετά τῶν, ἐπί, κατά, ἐντινος· ἐν, ἐπί, παρά, ὑπό τινι· εἰς, καί, ὑπό τι, Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 293. «Καί τούς μέν κατέθηκεν ἐπί χθονός», τούς ἔβαλε κάτω ἀπάνω εἰς τήν γῆν. Πολλάκις συνυπακμν. τοῦ δικά νά τό φυλάξω. «Ἀπόλλωνι Διορίζω βραβεῖον τι. Ὀδσ. Τ, 572. «Εἰς Ἰθάκην» ἀπό τό πλοῖον ἐβάλλω εἰς τήν ξηράν, ἐκτίθημι. Ὀδσ. Π, 230. 2) Ἀποτίνω, πληρόνω, βάλλω τά ἀργύρια κάτω, (πληρόνω πεσίνι), ὡς «Κατατίθημι χρήματα, μισθόν, τιμήν, κ. τ. τ. καί Ἰδτρ. πληρώνω τό ὅ,τι χρεωστῶ· ὅθεν Μτφρ. κρατῶ τόν λόγον μου. Ἐκπληρώνω, ὅ,τι ὑπεσχέθην. Σοφ. Οἰδ. Κ, 227. Ἀλλ' ἴτως κάλλιον νά ἐξηγηθῇ, ποῦ θά βάλεις τάς, ἤ τί θά κάμῃς μέ τάς ὑποσχέσεις σου· Ἐξοδεύω, μετακειρίζομαι. 3) Κατατίθεμαι, ἀποβάλλω ἀπό τόν ἐμαυτόν μου, ἀφήνω, πατρικῶ, ἀποφορτίζομαι, βάλλω κάτω τι, τό ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου. Ὅμρ. ἐπί νεκρῶν, Ἐνταφιάζω, παραχώνω. Ὀδσ. Ω, 190. 4) Βάλλω κάτω τι ἀπό τόν ἐμαυτόν μου ἤ ἐπί τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ· ἤ τό ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ· ὡς π. χ. «ἐπί δόρατα» Ὀδσ. Σ, 45. καί ἐξετ. ζητευρόντινα· ἤ ὡς παρακαταθήκην. Ἀλλά καί δίδωτι εἰς τινα νά μοί τό φυλάξῃ· καί ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Δοκοῦντες μεγάλην χάριτα καταθήσεσθαι. Ἡρόδτ. 6, 41. ἐπίστευον, ὅτι ἤθελον φέρῃ εἰς τόν ἑαυτόν των, ἤ ἤθελον τούς γνωρίσει μεγάλην χάριτα. «Τῇ πόλει χάριν καταθέσθαι. Ἀντιφῶν, νά γίνωσιν ἄξιοι, ὥστε νά τούς γυρίζῃ χάρη ἡ πόλις (νά κάμωσι μέριτα). «Ἔχθραν φανεράν πρός ἐκείνους καταθέσθαι, Λυσίας· νά ἐπισύρωσι, νά ἐπιφέρωσι διά τοῦτο ἔχθραν εἰς τόν ἑαυτόν των. «Ἃ μή κατέθου μή ἀνέλουν· παροιμία. ὡς ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ὅπου δέν ἔβαλες μή ἀπλώνῃς· ἤ «Ὅπου δέν ἔδωκες μή γυρεύῃς. 5) Δίδω εἰς ἐμαυτόν, ἤτοι λαμβάνω δέσιν, σχέσιν, ἤ ἀνοφοράν τινα πρός τινα· «Κατατίθεμαι τινά ἐν ἀμελείᾳ» δέν φροντίζω δι' αὐτόν. «Κατατίθεμαι εἰς τό ἴδιον δέτερον, ἤ μεταχειρίζομαι τι δι' ἐμαυτόν. — Συγγενεῖς ἀπαντῶσι παρ' Ὅμρ. οἱ Ἑπκ. τοῦ Ἀορ. τύποις κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεν, κατθέμεθα, κατθέτην, κατθέμενος, ἀντί κατεθέμεν κ. τ. τ. — Καταθέομαι, Τπτκτ. Ἀορ. ἀντί καταθῶμαι, Ὀδυσ. καταθείομαι, Τπτκτ. Ἀορ. Μέσ. ἀντί καταθῶμαι, Ὅμρ.

Κατατιλάω, (τίλαω). Μετά Γενικ. καταχέζω, κατακοπτολογῶ, καταπιπλίζω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1050. ἀλλά καί μετά τῆς κατά.

Κατατίλλω, (τίλλω). Διόλου τίλλω, μαδῶ, ἐκβάλλω βεβίας τάς τρίχας, ἤ τά πτερά. Ἀριστοφ.

Κατατιτραίνω, Ἀττκ. καί, καταιτραίω, Μ. τρῆσω (τιτράω, Ἀνμλ.). Διόλου τρυπῶ.

Κατατιτρώσκω, Μέλ. κατατρώσω (τιτρώσκω, Ἀνμλ.). Κατακληγόω, γεμίζω τινά μέ πληγάς.

*Κατατιτύσκω (τιτύσκω). Σκοπῶ, σημαδεύω τι. «τινός».

Κατατοιχογραφέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετά Γενικ. Κατά τῶν τοίχων, ἤ εἰς τούς τοίχους γράφω τι κατά τινος, γράφω ὕβρεις εἰς τούς τοίχους ἐναντίον τινός, γράφω παστβίλια. Scriver pasquinate, Ἰταλ. Στράβ. ΙΔ'. σλ. 992. ὅπου ἡμαρτ. κατατειχογραφέω, κεῖται· ὅθεν

Κατατοιχογραφία, ἡ. Τό εἰς τούς τοίχους κατά τινος γράφειν. Pasquille, pasquinade, Γαλ. Σατυρική (χλευαστική) τις γραφή καλλημένη εἰς τούς τοίχους κατά τινος.

Κατατοιξω, Μ. ἴσω (τοιξῶ). Ἀφανίζω τινά μέ τό διάφορα τῶν ἄτπρων. «Ἅπαντας Αἰγινήτας κατατοιξῶν ἀναπτατους ἐποίησαν. Μερκελλίν. εἰς βίον Θουκυδ. διά τῶν τόκων ἐκ τοῦ δανεισμένου κεφαλαίου τῶν χρημάτων ἔφερε τούς Αἰγινήτας εἰς μεγαλωτάτην πτωχίαν, τούς ἔκαμε νά διακονεύωσι, νά πάρωσι τόν τρουβᾶν καί νά περιέρχωνται ζητοῦντες ἐλεημοσύνην. ὅθεν 2) Πτκ. «Κατατοιξόμενοι, οἱν. Ἀριστοτ. Πολιτ. οἱ διά τῶν μεγάλων τόκων ἐκ τῶν δανείων χρημάτων εἰς πενίαν καί χρέη ἐμπεσόντες.

Κατατολμάω, ῶ. Μ. ήσω (τολμάω). Φέρομαι πρός τινα μέ τόλμην, αὐθάδειαν· μετά Γενικ. «Κατατολμῶ τῆς θαλάσσης». ριψοκινδυνεύω, ἐμβαίνω μέ κίνδυνόν μου εἰς τήν θάλασσαν. «Κατατολμῶ τοῦ κακῶς ἔχοντος». Δαμβάνω δί ἐμαυτόν περισσότερον ἀπό ὅ,τι πρέπει. Τολμῶ ὑπέρ τό δέον. Πολύβ. 40, 6, 9. 2) Τό τολμάω κατ' ἐπίτασιν, μετ' Ἀπαρεμφάτου.

Κατατομή, ἡ (κατατέμνω). Τό κατατέμνειν, κατακόπτειν· κύψιμον, χασμαμτιά, ἐγχάραξις, «Ἐπέγραψαν ἐπί τήν κατατομήν τῆς πέτρας». Φιλόχορος παρ' Ἁρποκρατ. καί ὁ Πολυδ. Δ', 123. καλοῦσι οὕτω καί μέρος τι τοῦ θεάτρου. «Δεῖα ἐκπεποιημένα ἄνευ κατωγραφῆς». Χαιρέδρ. Ἐπιτρ. 2) = καταγραφή.

Κατατονος, ον (κατατείνω). Ὁ παρακάτω κατεβαινόμενος, χαμηλός τόνος. Πρός τά κάτω τανυσμένος, ἤ διευθυνόμενος. Βιτρούβ. Γ', 15. 2) Ὀλιγώτερον ὑψηλός παρά ὅσον ἔπρεπε νά εἶναι.

Κατατοξεύω, (τοξεύω). Κατά τινος τοξεύω, κτυπῶ, διατρυπῶ τινα μέ τό δοξάρι, σκίτσω. «τινά». Ἡρόδτ. 3, 36. ἀλλά καί «Τῷ λοιμῷ τούς Ἀχαιούς κατετόξευσεν. διά τοῦ βριμάτος τῶν βελῶν ἔφερε τόν λοιμόν (τήν πανούκλαν) μεταξύ εἰς τούς Ἀχαιούς, τούς ἐφόνευσε διά τοῦ λοιμοῦ. Λευκιαν. 2) Διά τῶν τόξων φθείρω, ἐξοδεύω.

*Κατατραγεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Ἐνργτ. τοῦ ρμτ. Κατατρώγω.

*Κατατραγῳδέω, Μ. ήσω (τραγῳδέω). Παριστάνω, περιγράφω τι τραγικῶς, ἤ μετά πομπῆς καί ὑπερβολικῶς.

Κατατραυματίζω, Ἰωνκ. κατατρωματίζω· Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (τραυματίζω). Διόλου, πάρα πάρα πληγόνω· καταπλώπτω μέ πληγάς. Πρόκτ. 7, 212. Θκδ. 7, 80. 2) Λέγεται καί ἐπί βεβλαμμένων καί κατατρυπημένων ἐν τῷ πολέμῳ πλοίων. Θουκυδ. Ζ, 41. Η', 9.

Κατατρώω, ῶ = κατατιτράω.

Κατατρέπω, Μ. ψω (τρέπω, Ἀνμλ.). Καί ἐξαιρέτως κατά μέσην διάστιν, κατατρέπομαι, εἰς φυγήν τρέπω τινά, διόλου γυρίζω αὐτόν εἰς τά ὀπίσω, καί τόν βάλλω εἰς φυγήν.

Κατατρέχω, Μ. δραμοῦμαι· Ἀόρ. κατέδραμον (τρέχω, Ἀνμλ.). Ἐπί τά κάτω τρέχω· μετ' ὁρμῆς τρέχω κατά τινος, κατόπι τινός πίπτω, καί ἐχθρικῶς διώκω αὐτόν· Ἡρόδτ. 7, 191. Ξεν. Ἀνβ. 7, 1, 13. πανταχόθεν τρέχω περικυκλόω, πειράζω (ἀττακίρω) τόν ἐχθρόν· ἐπιδρομάς ποιῶ, (κάμνω γερουσί). Δί ἐπιδρομῶν κατεξουσιάζω, κυριεύω. Πλούταρχ. Περικλ. «Κατέδραμον τήν χώραν». 2) Λέγεται ἔτι καί ἐπί ἀριθμολογίας, ὁπότε ὁ ἐχθρός ἔμπροσθεν τοῦ κριτηρίου διά στόματος, ἤ διά γραφῆς πιάνει τινά, διασύρει, καταγορεύει καί περιπαίζει αὐτόν, μετά Γενικ. τοῦ Πρσπ. σπανιώτερ. «Κατά τινος». 3) Διατρέχω, διέρχομαι, περιτρέχω. 4) Μτφρ. ἐπιπέπτω, παρατηρῶ, βλέπω.

Κατάτρησις, εως, ἡ (κατά, τράω). Ἡ διόλου (πέρα πέρα) τρύπησις. 2) Τρύπα, χάσμα, στόμιον.

Κατατρεμακοντοντίζω, Μ. ίσω (τριακοντούτης). Κωμικῶς λέξις ἐκ τοῦ πτριακοντούτιδες σπουδαῖ τήν ὁποίαν ἀνακωχήν ὁ Ἀριστοφ. παρέστησεν ἐπί σκηνῆς ἐν τῇ μορφῇ καί τῷ σχήματι πορνῶν, αἰσιδή τινα καί ἀσελγῆ ἔννοιαν ἔχουσα κατά τό ἀκοντίζω, δηλ. περαίνω, Ἀριστοφ. Ἵππ. 1391.

Κατατριβή, ἡ· = ἐντριβή. Τρῖψις, φκαπίδωμα. Ἡλιόδ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Κατατρίβω, Μέλ. ψω (τρίβω). Διόλου τρίβω, εἰς λεπτά τμήματα φέρω τι· τρίβων φθείρω. 2) Μτφρκ. Ἐλαττόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, φθείρω, π. χ. τόν καιρόν, τήν περιουσίαν, τά φορέματα παλαιόνω. κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. Α'. 22. καί, 15'. 10. Θεογν. 55. Καταπονῶ, καταβρύω, καταθλίβω, καταπιέζω. Ξενφ. Ἀπομν. 1, 2, 37.

Κατατρίζω, Μ. ίσω. Λίαν τρίζω· λέγεται ἐπί τῆς λεπτῆς καί ὀξείας φωνῆς τῶν μυῶν καί ἄλλων ζώων. Βατραχομυομ.

Κατατρίχιος, ον (θρίξ). Λεπτός ὡς ἡ τρίχα. Ἡσύχ.

Κατάτριψις, εως, ἡ (κατατρίβω). Ἡ διόλου τρίψις.

Κατατροπόομαι, οῦμαι. Δωϊκώ, εἰς φυγήν βάλλω, κτυπῶ τινα, νικῶ. Δίσωπ. 145. Ζήν. Τροπόω.

Κατάτροπος, ον (κατατρέπω). Γυρισμένος· πρός τά κάτω ἐστραμμένος· χρηματώδης. = κατάντης· ὡς καί τό, Πρόστροπος, = ἀνάντης. Ἡσύχ. ἔστις ἔτι καί κάτροπος, ἀντί τούτου ἔχει. Πελασγῶς ἀντί τοῦ κατάροπος.

Κατατροχάζω, Μ. άσω = κατατρέχω.

Κατατρόχαστος, ὁ, ἡ. Ἐπί τοῦ ὁποίου δύναται νά περάσῃ ἅμαξα. ἅμφ.

*Κατατροχίζω, Ἴσως, σημαίνει, Ἐκσυλίω τόν τροχόν. Σχολ. Ἀπλν. Ῥοδ. 1, 572.

*Κατατρυγάω, Μ. ήσω (τρυγάω). Τρυγῶ, περίζω.

Κατατρύζω, Μ. ύσω (τρύζω). Ἀναλεκτ. Β'. 223. μετά Γενικῆς· Μέ φωνάς ἤ ὁμιλίας κατεβκρύνω τινά. «Ἄλλων κατατρίζοντες». Κατεφλυαροῦντες.

Κατατρυπάω, ῶ. Μ. ήσω (τρυπάω). Διόλου τρυπῶ.

Κατατρυφάω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν τρυφάω, σπαταλῶ. «Κατατρυφῶ τοῦ λόγου, τοῦ διηγήματος». Γρηγ. Ναζ. εἰς τινα διήγησιν ἐντρυφῶ, ἐκτείνω τήν διήγησιν, καί ἰδιαιτέρως ἀρέσκομαι εἰς αὐτήν· ἔτι δέ = ἐντρυφάω.

Κατατρύχω, Μ. ύξω (τρύχω, Ἀνμλ.). = καταπτρίβω. Ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, καταπονῶ, κοπράζω, κουράζω, ἀδυνατίζω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ. ἐλαττόω, καταπιέζω. Ἰλ. Γ. 225. «Δώροισι καί ἐδωδῇ λαούς κατατρύχωσι· καταδαπανῶ, ἀνῶ, εἰς παλαιοτέραν ἄγω· ὃ ἐστί· καταπονῶν τούς Τρῶας ἀναγκάζω παρέχειν τοῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρας

συμμάχοις ὡραῖς καὶ εὐωχίαις· ὁ Σχολ. γίνομαι ὀχληρός, βαρετὸς εἰς τὸν λαόν, ἢ θλίβω τὸν λαὸν μὲ τὴν ἀπαίτησιν τῶν θώρων καὶ εὐωχιῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο. 308. καὶ Π. 84. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 4, 3. 6. Θεοκρίτ. Α'. 98. Ζήτ. Τρύχω, καὶ Τρύω.

*Καταπρύω (πρύω) = τῷ πρημν.

Καταπρώγω, Μ. πρώξομαι, Ἀορ. 2. Κατέπραγον, ἀλλὰ καὶ Ἀορ. 1. Καταπρώξαντες, Τιμαν. λέξ. 7. (πρώγω, Ἀνμλ.) Διόλου, μὲ τὴν ἐλάτην, ἤτοι τὰ πάντα πρώγω.

*Καταπρωματίζω, Ἰων. ἀντὶ καταπραυματίζω. Ἡρόδ.

Καταπυγχάνω, Μ. πεύξομαι (πυγχάνω, Ἀνμλ.) = Ἐπιτυγχάνω· μετὰ Γενικ. Ἐπιτυχαίνω, ἢ ψαύω τὸν σκοπόν, ἀποκτῶ. Εἶμαι εὐτυχὴς εἴς τι.

Καταπυραννεύω, (πυραννεύω). Μετὰ Γενικ. κατεξουσιάζω, κυριεύω ἐκ τυραννικῆς ἐπιτηδειότητος, ἢ ὑπερμέτρως, βιάζω καὶ καταδυναστεύω τινά, λίαν τυραννῶ. Στράβ.

*Καπάτυρος, ον (τυρός). Τυρώδης, σὰν τυρί, μεταβαλμένος εἰς τυρί.

Καταπυφλόω, (τυφλόω). Διόλου τυφλόω.

Καταπωδάζω, Μ. άσω. μετὰ Γενικ. = Τωθάζω. Ἡσιόδ. Ε'. σ. 265. ἐκδ. Κοραῆ.

Καταραίνω, (ἀραίνω). Καταξηραίνω, καταξηρὸν ποιῶ.

Καταυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Ἐπί τι φωτίζω, λαμπρύνω, λάμπω. Ἡλιόδ. Ε', «Χαρίκλειαν στολῇ χρυσοΰφει καταυγάζουσαν». Ἤτις ἤστραπτε, ἔλαμπεν ἐν τῇ χρυσοκεντημένῃ ἐνδύματι. 2) Μτβτκ. Λαμπρύνω, φωτίζω. Μέσ. Βλέπω, θεωρῶ, ὄψει

Καταυγασμός, ὁ. Λάμψις, φώτισις.

Καταυγάστειρα, ἡ. Ἐκ τοῦ ἐπμν. ἡ λαμπρύνουσα, φωτίζουσα, λάμπουσα.

*Καταυγαστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ λαμπρύνων, φωτίζων.

*Καταύγεια, ἡ. Λαμπρότης. Ἀριστέας Φιλοκρ.

Καταυδάω, Μ. ήσω (αὐδάω). Πτκ. ἀντὶ κατειπεῖν· φανερόω, λέγω πρός τινα εἴσησιν τινά. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 86. ὄψεν

Καταύδησις, εως, ἡ. Κραυγή, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, ἡ φανέρωσις. Ἱπποκρ.

*Καταυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι = τῷ ἐπμν.

Καταυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. Ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης, ἰδιότροπος εἰμί, ὁμιλῶ οὕτως, ἢ γίνομαι κατά τινος τοιοῦτος. Μετὰ Γενικ. Σουΐδ. ἐν Α. Ἐπειτρυφήσαντος.

Καταῦδι, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, καταυτόθι. Ὀδυσ. Η. 567. Φ. 55. ἐσφλμν. ἀντὶ κατ' αὐτόθι. Παρευθύς. ἢ αὐτοῦ, εἰς τὸν τόπον.

Καταυλαχίζω, Μ. ίσω, = καταλοχίζω, αὐλακιαῖς ποιῶ.

Καταυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Ἀλλῶ πρός τινος τὸν αὐλὸν ἀντινόος. 2) ἡδύνω, θέλγω, καταβομβῶ, κυριεύω, κλέπτω τινὰ διὰ τοῦ αὐλοῦ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 871. «χορεύσωσε καὶ καταυλήσω φόβῳ». Ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς κινήσεως μαινομένου τινός· ὡς τό τῆς συνηθείας, «θέλω σὲ χαμὲ νὰ πηδήσῃς ὡς τρελός, καὶ εὐτυθέν. 3) «κατακυλούμενον διάγειν». Περᾶν τὴν ζωὴν μόνον μὲ τὴν ἡδονὴν τοῦ ψυσᾶν τὸν αὐλόν. «νῆσος κατηυλεῖτο, καὶ κατεψάλλετο». Ἠχολογεῖ ὅλη ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς κιθάρας. Πλούταρχ. Ἀντών. 56. Οὕτω καὶ τὸ, κατορχέομαι, καὶ καθυποκρίνομαι. ὄψεν

Καταύλησις, εως, ἡ. Τὸ φυσᾶν, παίζειν τὸν αὐλόν· τὸ περιηχεῖν, ἠχολογεῖν, βαρύνειν τινὰ διὰ τοῦ φυσήματος τοῦ αὐλοῦ. Τὸ ἡδύνειν ἢ εὐφραίνεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ.

Καταυλίζομαι, Ἀπθτκ. μετὰ Μέσ. Μλ. καὶ Ἀορ. Πτκ. σε καὶ Μέσ. (αὐλίζομαι). Εἰς καταγώγιον, ἢ εἰς αὐλὴν ἔρχομαι, (κάμνω κοιτάν),

καταστρατοπεδεύω. Πλούταρχ. Πουβλικ. Ξενφ. Ἀνβρ. 7, 5, 9.

Καταυλος, ὁ, ἡ· καθ' Ἡσύχ. Καταυλημένος καὶ καταπεπτωμένος.

Καταύστηρος, ον (αὐστηρός). Λίαν αὐστηρός, ὁρμώς, ἀψύς, σοβαρός, σκληρός. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. 25.

Καταυστηρός, ὁ· παρ' Ἡσυχ. = Καταδυστής. Ὁ αὐτ. ἔχει ἔτι, Καταῦσαι, καταυλῆσαι· ὁ δὲ Φώτ. Καταντλῆσαι· καὶ ἐξῆς ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καβαῦσαι, ἀφανίσαι, ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. ἀναφέρει ἐξ Ἀλκμᾶνος «τὰν Μοῦσαν καταυσεις.» Ἀντὶ τοῦ, Ἀφανίσεις.

Καταυτίκα, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Αὐτίκα, ἐκ Θεοκρίτου Γ'. 21. ἀλλ' αὐτάδει βέλτιον ἀναγινώσκεται αὐτίκα τίλαις.

*Καταυτό, ἡ κατ' αὐτό. Ἐπίρ. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ χρόνου, ἢ τόπου, ἐνλ. εὐθύς, ἢ αὐτοῦ. Ἡρωδ. 1, 12, 7.

Καταυτόθι, Ἐπίρ. = Αὐτόθι. Ἰλ. Φ. 201. Πρέπει ὅμως νὰ γράφηται Κατ' αὐτόθι.

Καταυχάομαι, ῶμαι, = καταπαυχάομαι, ἐκ τῆς Ἐπιστ. Ἰακώβ. Β'. ὅμῳ.

Καταυχένιος, ία, ιον· ἡ, — ένιος, ον (αὐχήν). Ὁ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ὁ ἐπάνω τοῦ αὐχένος ὤν. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 392. «καταυχενίους λυσαμένη πλοκάμους».

*Καταυχέω, Μ. ήσω (αὐχέω). Μεγάλως καυχῶμαι, ταιριῶ, ὑπερηφανεύομαι διάτι, Μετὰ Δοτκ. «ἠπλήσθη καταυχήσας νεῶν». Αἰσχύλ. Πέρσ. 351. ἀντὶ τοῦ, Λίαν αὐχήσας.

Καταυχμός, ον (αὐχμός). Λίαν ξηρός, καταξηρός, «τὸ καταυχμὲν τῆς ὑδρεύσεως». Θεοφυλάκτ. Σιμοκρ. Ε'. 4. ἡ τοῦ ὕδατος ἔλλειψις ἐνεκεν τῆς ξηρότητος τῆς γῆς.

Καταύω, διόλου αὔω, κατακαίω, καφαλίζω. Ἀφανίζω. Ζήτ. Καταυστής.

*Καταφαγᾶς, οῦ, καὶ, ᾶ, ὁ, Ναί

Καταφαγάς, άδος, ὁ, ἡ (καταφαγεῖν). Πολυφαγάς, λαίμαργος, ἀχόρταγος. Πολυδ. ς'. 40. Αἰσχ. καὶ Μενανδρ. Περὶ τῆς ἀρδάτητος τῶν τοιούτων σχηματισμῶν ἰδὲ Lobech. Φρύνχ. p. 433. 2γτ. Κατωφαγάς.

Καταφαγεῖν, Ἐγρττκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. Κατεσθίω, ἐκ τοῦ ἀχρήστου Καταφάγω. = Κατατρώγειν, καταπίνειν. 2) διὰ τοῦ τρώγειν ἀφανίζειν, διαφθείρειν τὴν περιουσίαν κ. τ. τ.

Καταφαίνω, καὶ καταφαίνομαι (φαίνω, Ἀνμλ.) = Φαίνω, καὶ Φαίνομαι. Ἡροδότ. 1, 58. 3, 69. 7, 51. «ἐς ὑμὸν ὧν βαλεῖ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὡς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαι». Ἴμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 431.

*Καταφαμίζω, Μέλ. ίξω. Δωρκ. ἀντὶ Καταψηφίζω.

Καταφάνεια, ἡ. Τὸ διόλου φαίνεσθαι, καθαρότης, σαφήνεια. ἐκ τοῦ

Καταφανής, ές, ὁ (καταφαίνω). Ὁρατός, φανερός, σαφής, καθαρός, ὅστις κεῖται εἰς τὸ φανερόν, καὶ τὸν βλέπει ὁ καθ' εἷς, πρόδηλος. Ξενοφ.

Καταφανταζω, Μ. άσω. Παραστήνω εἰς τὸ φανερόν.

*Καταφαντικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. — ως. Ὁ καταφαίνων· ἢ ὁ καταφάσκων.

*Καταφάντος, ον. Ἀλλὰ καὶ

Καταφαντός, ἡ, όν (καταφημι). Ὁ εἰς κατάφασιν, βεβαίωσιν ἐπιτήδειος, ἁρμόζων ἀντίκατὰ τῷ, Ἀποφαντός, ὁ εἰς ἄρνησιν ἐπιτήδειος. Διογ. Λαέρτ. Ζ'. 65. ἀντὶ τοῦ, Ὁρατός.

Καταφανῶς, Ἐπίρ. τοῦ, Καταφανής, ὁρατῶς, φανερῶς, προδήλως.

Καταφαρμακεύω, διά τινος ἰατρικοῦ, ἢ μαγείας, ἢ μὲ φαρμάκι ἀλείφω, ὄψεν α) μαγεύω, βιάζω, καταυριεύω, β) φαρμακόνω, βλάπτω τινά. γ) διόλου φαρμακεύω, γοητεύω. Πλάτ. Φαίδρ. 44. καὶ δ) ἰατρεύω.

Καταφαρμάσσω, καὶ — άττω. Μ. ξω. = καταφαρμακεύω. Ἡρόδοτ. Β'. 181. «οὐ γίνεται κατάμε ἐφαρμαξαιμι. Ὡς τὸ τῆς συνηθ. κατὰ μὲ φαρμάκωσες, μὲ κατεμάγευσες.

Κατάφασις, εως, ἡ (κατάφημι). Τὸ καταφάσκειν· βεβαίωσις, πρότρησις διὰ συγκαταθέσεως. Οὐ ἐναντίον τό, Ἀπόφασις.

Καταφάσκω, = κατάφημι.

Καταφατίζω, Μ. ίσω. Ἐπιβεβαιῶ, μετὰ συγκαταθέσεως ἢ ἔργου ὁμολογῶ, λέγω τὸ ναί, ὑπόσχομαι, τάζω. Πλούταρχ. Σόλ. 25. «ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴτε παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνεῤῥιμμένα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀνάθημα ἐν Δελφοῖς».

Καταφατικός, ἡ, όν (κατάφημι) καὶ Ἐπίρ. Καταφατικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάφασιν. Ὁ καταφάσκων.

Καταφαυλίζω, Μ. ίσω. Φαῦλον, ποταπὸν ποιῶ, σμικρύνω τὴν ὑπόληψιν, τὴν τιμήν, ἐξουδενίζω.

*Καταφαύω, Μ. σω. = Καταλάμπω. Εἶναι δὲ λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου (πρὸς Ἐφεσ. ε. 4). Ἐπιφαύω. Ἡσυχ. ἐν Πλτρχ. Μιρ. Δ. σ. 353.

Καταφέγγω, Μ. καταφέγξω. Διόλου φέγγω, φωτίζω, λαμπρύνω. 2) σκοτίζω, σκεπάζω μὲ τὸ πολὺ φῶς. Δογγίν. ΛΔ'. 5.

Καταφέρεια, ἡ. Κατηφορος, ἡ ἐπὶ τὰ κάτω φορά· ἐκ τοῦ

Καταφερής, ές (καταφέρομαι) καὶ, Κατωφερής, ὁ, ἡ. Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, ὑπάγων, κατηφορικός, χαμηλόθεν. «καταφερὴς ἥλιος». Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω κλίνων, ὑπάγων, καταβαίνων, ἤτοι δύων (βασιλεύων) ἥλιος. Ἡρόδοτ. 2, 63. 2) Μτφρκ. Ὁ κλίνων, ἢ ἐπιτρεπτικὸς πρός τι ἔχων πρός τι, ὁ ὁρμητικῶς πρὸς τὰ πάθη φερόμενος, λάγνος· ὁ εὐκόλως εἰς τι ἐλάττωμα, καὶ μάλιστα εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη πίπτων. Ἀκέρτ. Πρβλ. Κατάφορος.

Καταφέρω, Μ. κατοίσω, καὶ Μέσ. κατοίσομαι (φέρω, Ἀνμλ.) Ἐπί τα, ἢ πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὸν κατηφορον, ἢ εἰς τὸ βυθόν, ἢ εἰς τὰ ἔνδον ῥέρω, καταβιβάζω. «ἀχος με κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω». Ἰλιάδ. Χ, 415. (Ἀλλαχοῦ δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὁμρ.) «καταφέρω τὴν πληγήν. Τὴν πληγὴν, τὸ κτύπημα φέρω ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα, ὅ ἐστι, Κτυπῶ, μαστιγόω. Τὸ δὲ «καταφέρειν πλέοντας εἴς τινα τόπον». Φέρω, σύρω, διώκω τοὺς πλέοντας πρὸς τόπον τινά. β) καταιρῶ, ἐρημίζω, κατασύρω, ῥίπτω κατὰ γῆς, κάμνω νὰ πέσῃ. γ) πληρώνω, μετρῶ κάτω, ὡς τὸ καταβάλλω, καὶ τὸ, κατατίθημι. Πάσσητα. Καταφέρομαι, ἔρχομαι, ὑπάγω, ἢ πίπτω κάτω, ἢ μέσα εἰς τι· ἐκπίπτω, ἢ γλυστρῶ, καὶ πίπτω, Βυθίζομαι, βουλιῶ, εἰς τὸν βυσσόν, εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. Ἔρχομαι, κατεκῶ, ψθάνω, εἰς τὸν λιμένα, ἤτοι ἀράζω, προσορμίζομαι· ἐξαιρέτως δὲ, κλίνω ὁρμητικὴν ἔχω πρός τι, εἶμαι παρασκευασμένος, π. χ. εἰς τὰ πάθη ἐπί τινι ἀλλὰ καὶ ἐπί τι, ἄρα, Χωρὶς τὸ θέλω, ἢ κατὰ τύχην σύρομαι, ἢ φέρομαι εἴς τι· ὡς «καταφέρομαι εἰς ὕπνον, εἰς ὕπνον». Πίπτω εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ μάλιστα, εἰς λήθαργον, ὅθεν τὸ, καταφορά. — Μετὰ Γενικ. «καταφέρομαι τινὸς πολλοῦ. Ἀντὶ τοῦ, Ἐλέγχω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐναντίον ἢ κατόπι τινὸς φέρομαι. Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἐγρτκ. Καταφέρω, «τινός τι.» Παρὰ Πλουτάρχ. «Ὁ λύκιος καταφέρεται. Καίει πρὸς τὰ κάτω.

Καταφεύγω, Μ. ξομαι (φεύγω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω τινός, ἢ ἐπί τινα φεύγω, διὰ ν' ἀποφύγω κίνδυνον τινά· προστρέχω, καταφυγὴν λαμβάνω ἐπί τινα. «καταφεύγειν ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοι, ἡ, πρὸς τοι, ὑ, εἰς τιν. Ἡρόδ. 2, 113. 5, 46. ὄζειν

Καταφεξις, εως, ἡ. = Κατηφεια. Θουκυδ.

Καταφημι, μετὰ συγκαταθέσεως, ἢ τοι κλίσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω ὁμολογῶ, βεβαιῶ, λέγω τὸ Ναί, ὑπόσχομαι, τάζω. 2) τὸ Ἀπαρεμφ. Καταφάναι, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, κατειπεῖν· καὶ, καταφαντικός, ἀντὶ τοῦ, καταφατικός, ἐκ τοῦ, καταφαίνω· ἀντίκ τῷ Ἀναίφημι, καὶ Ἀπόφημι.

Καταφημίζω, Μ. ἴσω (φημίζω). Φήμην τινὰ περί τινος, ἢ κατά τινος ἐξαπλόνω, μετὰ Γενικ. 2) παντοχοῦ φημίζω, λέγω τι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Πλούταρχ. Κιμὰρ. 41. Πολύβ. Ἐστ. 12. ⁂κατεφήμιξε μὴν καλεῖσθαιι. Πλάδαρ. Ὀλ. ς. 94. καὶ τὸ ἐκήρυξε παντοχοῦ, ὅτι οὕτως ὀνομάζεται. Καταπεφημίσται. Ἐὰν ἐν λόγος, ἐφημίσθη.

Καταφημος, ον (φήμη). Κακῶς φημισμένος, δυσφημισμένος.

Καταφθάνω, προφθάνω, καταπλαιόνω. ⁂τινά⁂ (ανω, —, Ἐπικ. υ—, Ἀττκ.).

Καταφθορτοῦμαι, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 395. ⁂καταφθαρτομένη, ἀντὶ, καταφθάνουσα, καταστρεφομένη, Διαπεφῶσα, ἀπεφῶσα μὲ βίαν ἀπ' ἐπάνω. ἀμφ. κυρίως ἐκ προκαταλήψεως, καθ' Ἡσύχ.

Καταφθείρω, Μ. φθερῶ. Διόλου, παντελῶς φθείρω.

*Καταφθινέω. Παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. Δ'. 11, 2ῆ. ⁂τὴν κόμην κατεφθινηκώς⁂. Ἀμελημένην ἔχων τὴν κόμην του.

Καταφθινύω, = καταφθίω, διόλου, παντελῶς φθείρω, φθίνω, καταναλίσκω, Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 354. (υ—υ—)

*Καταφθίνω, = καταφθίω. Συνθ, Ἀμετβτ. Λαμβάνει τοὺς χρόνους του ἀπὸ τὸ Παθητκ. τοῦ καταφθίω. (ίνω, — — Ἐπικ. υ— Ἀττκ.)

*Καταφθίω, Μ. ἴσω, Πρμ. Ἐνεργτ. Καταφθίνομαι, Παθτκ. κατέφθιμαι. Ὑπερσυτλ. κατεφθίμην, ὁ ὁποῖος Συγκρ. γίνεται Ἀόρ. Μτχ. καταφθίμενος, καὶ Ἀπρμφ. καταφθίσθαι (φθίω, Ἀνμλ.) Ἐνεργτκ. Ἀφανίζω, διὰ τῆς φθίσεως ἢ κατ' ὀλίγον, φθείρω, καταναλίσκω, καταρρίγω, μηδενίζω, φονεύω. Ὀδσ. 5, 341. 2) Οὐδτ. καὶ Παθητκ. Ἀφανίζομαι, χάνομαι, φθιτικὸς γίνομαι, καταμαραίνομαι, ἀποθνήσκω. Ὁ Ὅμρ. ἔχει ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. μόνον τὸν κατὰ Συγκρ. Ἀόρ. ⁂ἦλα κατέφθιτον αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἐφόδια τοῦ δρόμου ἐσώθησαν, ἐφαιδρύνησαν. Ὀδσ. Δ, 363. ⁂ὡς κατεφθίσθαι ὤφελεν. Ὡ εἴθε νὰ ἐχάνοντο, νὰ ἠφανίζοντο. Ὀδσ. Β, 163. Συνθ. ἐν τῇ Μτχ. Ἀφανισμένος, ἀποθαμένος, φονευμένος. Ἀλλὰ καὶ ⁂νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν⁂ Ὀδσ. Λ, 491. παρ' Αἰσχυλ. Πέρτ. 315. ⁂φέγγος κατέφθιτον⁂. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐξέλιπε. — Ὁ ἐνστ. Καταφθίω εὑρηται μόνον παρ' Ὅμρ. ὁ Μέλ. Καταφθίσω, καὶ ὁ Ἀόρ. Κατέφθισα δὲν λαμβάνονται οὐδέποτε ἐν οὐδετρ. σημασίᾳ. (Τὸ ι ἔτ μὲν τῷ ἐνστ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. 1. μακρόν, καὶ ἐν τῷ Πρμ., Ὑπρστλκ., καὶ κατὰ Συγκρ. Παθτκ. Ἀορ. παντοχοῦ βραχύ).

Καταφθορά, ἡ (καταφθείρω). Τὸ καταφθείρειν, ἡ καταφθείρεσθαι· ἡ παντελὴς φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, βλάβη, ζημία, θάνατος, φόνος. Παραμόρφωσις, ἀμορφία, δυσμορφία, ἀτίμωσις, καταισχύνη, ἀτιμία.

*Καταφίημι, (ἀφίημι, Ἀνμλ.) Ἀφήνω τι νὰ γλυστρήσῃ πρὸς τὰ κάτω· ⁂τὸ δόρυ διὰ χειρὸς⁂. Ἀφήνω τὸ δόρυ νὰ ἀγλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Πλάτ. Δάχ.

Καταφιλέω, ῶ. Μ. ήσω. Διόλου, γλυκὰ, ἢ ἐγκαρδίως φιλῶ. Ξενοφ.

Καταφιλοσοφέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος φιλοσοφῶ, συλλογίζομαι. Βασίλ. καὶ παρ' Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Δ'. κ. 167. ⁂πάνυ πτώσεως⁂. 2) Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ς'. 56. ⁂Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰνδῶν. Περὶ τῶν Ἐλεφάντων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἰνδοὶ διὰ τῆς σκέψεως, καὶ τῶν πανουργιῶν ὑπερβαίνουσι, καὶ ἐξαπατῶσιν αὐτούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Διὰ τῆς σιγῆς νικῶ.

Καταφλαω, = Κατακόπτω. Ἡσύχ.

Καταφλέγω, Μ. ξω. Ὁλοτελῶς φλογίζω, καίω, ⁂πυρὶ⁂ Ἰλιάδ. Χ, 512. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 18. Παθητκ. Κατακαίομαι, ἀναπτω. ὄζειν.

Καταφλεκτος, ον. Διόλου φλογισμένος, κατακεκαυμένος.

Καταφλεξιπολις, ὁ, ἡ. Ὅστις καταφλέγει τὰς πόλεις. Αἰσχολ.

Καταφλεξις, εως, ἡ. Κατάκαυσις.

Καταφλογοειδής, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀναγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, Φλογοειδής.

Καταφλυαρέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος φλυαρῶ· βαρύνω τινὰ, ἢ γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα μὲ τὰς φλυαρίας μου. Στράβ. ΙΒ.

Καταφοβέω, ῶ. Εἰς φόβον καὶ τρόμον βάλλω τινά. Παθτκ. μετὰ Μέσ. μέλ. Λίαν φοβοῦμαι, εἰς μεγάλον φόβον πίπτω. Ἀριστοτ.

Καταφοβος, ον (φόβος). Λίαν πεφοβισμένος, χεμάτος ἀπὸ φόβον. Μετ' Αἰττκ. ⁂τινά, ἢ τίν. Πολύβ. 1, 39, 12. 2, 21, 6. 3, 107. 15. 5, 42, 4. ⁂κατάφοβος ὢν τοὺς Κελτούς⁂. Ἀντὶ τοῦ, καταφοβούμενος. Πρβλ. Φόβος.

*Καταφοιβάζω. Ἐπιτατ. τοῦ Φοιβάζω.

Καταφοινίσσω, Μ. ξω. Ποιῶ ὁλοτελῶς κόκκινον, κοκκινίζω, Βάφω τι κόκκινον.

Καταφοιτάω, καὶ Ἰωνικ. Καταφοιτέω, Μ. ήσω. πρὸς τὰ κάτω ὑπάγω, παραγίνομαι, καταβαίνω, κατέρχομαι· ἢ ὑπάγω ἴσια ἐπάνω εἰς τινα. Ἡρόδοτ. 7, 125. ⁂καταφοιτόντες οἱ λέοντες τὰς νύστας, τὰς καμήλους ἐνεραίζουμούναμεν.

Καταφονεύω, ὁλοτελῶς φονεύω. Δίων Κάσ. καὶ Ἡρόδ. 1, 108. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Καταφονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἄξια φόνου πράξας. Ζήτ. Φόνος.

Καταφορά, ἡ (καταφέρω). Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω φορά, τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρεσθαι, φέρσιμον, κατέβασμα, π. χ. ⁂ὄμβρων καταφορά⁂. Τὸ πέσιμον τῆς βροχῆς· οὕτω καὶ τὸ μετ' ἐρμῆς πέσιμον, τὸ διὰ τῆς σπάθης πτύπημα, ⁂τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς⁂. Πλούταρχ. Διον. 34. βαθεῖας δηλ. πρὸς τὰ κάτω· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, μάχη. 2) Ἐνεργητ. τὸ ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ κάτω ῥίπτειν, μαστίγωσις, κτύπημα, ἁρμὸς, κόψιμον, σπάθισις, κ. τ. τ. 3) ⁂ἡλίου καταφορά⁂. = Διάληψις ἡλίου· δύσις, βασίλευμα, Διον. Ἅλικ. Β'. 43. 4) ἐπὶ δὲ Ὕπνου, = κάρος, βαθὺς ὕπνος· ὡς καὶ τὸ Καταφέρεσθαι· εἰς βαθὺν ὕπνον, εἰς λήθαργον πίπτειν.

Καταφορέω, ῶ. Μ. ήσω. = Καταφέρω. Φέρωτι τὸν κατήφορον, μάλιστα ὀψάρια, ἐπὶ παταμῶν. Ἡρόδ.

Καταφορικός, ἡ, ὸν (καταφορά). καὶ Ἐπίρ. Καταφορικῶς· πὰν ὅ,τι γίνεται μὲ καταφοράν. Ἄρα, ὁ ὁρμητικῶς καταπίπτων, φερόμενος κατόλου δὲ, Ὁρμητικός, Σφοδρός, βίαιος, ταραχώδης. 2) καροτιές, ὁ εἰς κάρον, ὕπνον βαθὺν καταπίπτων, ὁ μετὰ βαθέος ὕπνου, μετὰ λησάργου συνδεδεμένος, καθόλου δέ, ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταφοράν.

Καταφορος, ον (καταφέρω) = τῷ συνηθεστέρῳ, καταφορής, καὶ Εὐκαπτόφορος. 2) παρ' Ἀριστοτ. προβλ. ΒΓ'. 41. κεῖται τὸ, καταφορον, ἀπεναντίας τοῦ, Γαληνίζον. Ἄρα, ἀνήσυχος, τεταραγμένος. Πρβλ. Φρύγ. σ. 2, 39. Lobeck.

Καταφορτίζω, Μ. ίσω. Μεγάλως ἢ βαρέως φορτίζω.

Καταφορτικός, ἡ, όν. Ἐνοχλητικός, βαρύς. 2) παρ' Ἡσυχ. = Σφοδρός· ἴσως ἐγράφη ποτέ, καταφορικός.

Καταφορτος, ον (φόρτος). Καταφορτωμένος· μετὰ Γενικ. Ἰδίστρ.

Καταφραγμα, τό (καταφράσσω). Σκέπασμα, περίφραγμα, παραπέτασμα, χαράκωμα, ὀχύρωμα.

Καταφράζομαι, Μ. άσομαι, Ἀπτκ. Μέσ. μετὰ Πτκ. Ἀορ. (φράζω, Ἀνμλ.). Θεωρῶ, παρατηρῶ, στοχάζομαι, βουλεύομαι, ἐννοῶ. Ἡσιόδ. ἔργ. 248. καὶ Ἡρόδ. 4, 76.

Καταφρακτης, ου, ὁ (καταφράσσω). Ὁλοσίδηρος θώραξ.

Καταφρακτος, ον. Καταφραγμένος διόλου, ὁ ἐστίν, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν τεθωρακισμένος, σκεπασμένος μὲ σίδηρον, ὡς, ⁂ἵππος καταφράκτος⁂, πάνοπλος, Ὁπλιβανάριος. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τῆς καταφράκτου ὁπλίσεως παρ' Ἡλιοδώρ. Δίθιοπ. Θ'. 15.

Καταφράσσω, καὶ Ἀττκ. — ἀττω, Μ. ξω. Σκεπάζω, καλύπτω, περιφράττω, περικλείω· διά τινος καλύμματος σκεπάζω, φυλάττω, ἢ στερεώνω, (διευθετεύω). Ὀχυρώνω τι.

*Καταφρονέστερον. Μὲ περισσοτέραν καταφρόνησιν. Ἰσαῖος, σ. 195. Συγκρτ. οἱονεὶ ἐκ τοῦ καταφρονης, τὸ ὁποῖον ὅμως οὐχ εὑρηται. Ἐκ τοῦ

Καταφρονέω, ῶ. Μ. ήσω (φρονέω). Μετὰ Γενικ. κακῶς φρονῶ κατά τινος, ὅ ἐστίν, ὑβρίζω, ἀποστρέφομαι· μεταχειρίζομαι τινὰ μὲ καταφρόνησιν ⁂τινός⁂. Ὡς τὸ καταγιγώσκω, ἀλλὰ καὶ κτινῶν. Ἡρόδ. 8, 10. Θκδ. 6, 34. ὄζειν. 2) δὲν τιμῶ, δὲν ψηφῶ, στοχάζομαί τι ὀλιγον τὸ οὐδέν. Δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, δὲν τὸ ἐπιχειρίζομαι. Δὲν τὸ φοβοῦμαι. ⁂ὁς τοῦ κινδύνου καταφρονήτε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναιι. Πλάτ. Ἀπολογ. 16. 3) παρ' Ἡροδότ. 1, 59. 8, 10. Φρονέω, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω τι· στοχάζομαι, συλλογίζομαί τι· μετ' Αἰττκ. καὶ καθόλου στοχάζομαι, κρίνω, νομίζω, δοξάζω, ὑπολαμβάνω· μετ' Ἀπρμφτ. Ἡρόδ. 1, 66. Πρβλ. Καταυοέω καὶ καταδοκέω. 4) παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὰ λογικά μου· ἀντίκ τῷ, Παραφρονέω. Πλούταρχ. Φαιτιδαιμ. 3. ⁂ξεπαστάντες οὐ κατεφρόνησαν⁂. Δὲν ἤλθον εἰς νοῦν, δὲν ἐπτοχάστησαν. ὄζειν

Καταφρόνημα, τό. = καταφρόνησις. Ἡ ἐκ τῆς καταφρονήσεως προερχομένη θρασύτης, αὐθάδεια. Θαῤῥος, καὶ ἀνδρεία, τὴν ὁποίαν κτᾶται τις ἐμπρὸς εἰς τινα, ὅταν συναισθάνηται τὴν ὑπὲρ τοῦτον ὑπεροχήν του

Καταφρόνησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταφρονεῖν, ὕβρις.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ. Ὅστις καταφρονεῖ.

Καταφρονητικός, ἡ, όν. Καὶ Ἐπίρ. καταφρονητικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταφρονεῖν, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαι τι· ὁ καταφρονῶν. Παρ' Ἀππιαν. Πολ. Β. 45. κεῖται ἡμαρτ. ⁂καταφρονικῶς καὶ ἀφρόνως⁂.

Καταφρονις, εως, ἡ (φρονις) = καταφρόνησις. Ζήτ. Φρόνις.

Καταφρονττίζω, Μ. ἴσω, Ἀττκ. ττῶ. Διόλου σπουδάζω, μελετῶ, καταδαπανῶ τὸν καιρόν εἰς τὴν σπουδήν, παιδείαν· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 859. κωμικῆ τις ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ ἐξόδευτα, ἢ τὸ ἐπάλωτα εἰς τὸ σπουδάζειν. 2) παρὰ δὲ Πολυβ ἀντὶ τοῦ, Δίαν φροντίζω.

Καταφρύαγμα, τό, ἀλαζονεία. ἐκ τοῦ

Καταφρυάττομαι, Μ. ᾶξομαι. Ἀπτκ. Μέσ. κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅς τις φρυάττει, ἐναντιοῦται εἰς τὸν χαλινόν, καὶ καταδύνει κύτόν. Ὅθεν Μτφρκ. 2) Πολιτεύομαι, φέρομαι ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς ἐναντίον προσώπων ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πραγμάτων, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ. Σχολ. Αἰσχυλ. Ἀγ. 399. Ἀντωνίν. Ζ. γ. β. καὶ 14.

Καταφρύγω, Μ. ξω. Καφαλίζω, καταφρίγω, καταφλέγω, καταξηραίνω. Ἀριστοτ. Νεφ. 396.

*Καταφρύσσω, Ἀττκ. — ττω. = τῷ πρηγμ.

Καταφυγγάνω, = καταφεύγω. Ἡρόδοτ. ς'. 26. πούτοι δὲ ὡς ἐδιώκοντο καταφυγγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάληνιν.

Καταφυγή, ἡ (καταφεύγω) καὶ τὸ ἐν τούτου Ὑποκρ. Καταφύγιον, τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τινὰς διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κίνδυνον τινά, ἢ νὰ εὕρῃ βοήθειαν εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

Καταφυλαδόν, Ἐπίρ. (φυλή, φῦλα). Ἀντὶ κατὰ φυλάς, κατὰ ἔθνη. Ἰλ. Β. 668. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ. 644.

Καταφυλάσσω, καὶ Ἀττκ. άττω. Μ. ξω. Πάνυ, ἢ καλῶς φυλάττω. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482.

Καταφυλλορρέω, ὦ. Μ. ήσω. Λίαν φυλλορρέω· ἀποβάλλω, ἢ ῥίπτω τὰ φύλλα, μαραίνομαι, μαραγγιάζω. Πίνδαρ. Ὀλ. ΙΒ'. 22. ποτὶ μὰ κατεφυλλορόησε ποδῶνις.

*Καταφύλλας, ον (φύλλον). Πλούσιος, γεμάτος ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ λαχανικά.

Καταφύξιμος, ον (καταφεύγω). Πρὸς ὃ, ἢ πρὸς ὃν δύναται νὰ καταφύγῃ πλοῖον· ἐν Πλουτάρχ.

*Καταφύομαι, ὄσθην, κατέφυν, καταφυής. Ἡσύχ.

Καταφυσάω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος, ἤτοι ἐπί τι φυσῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, φυσῶν ῥαντίζω, ὡς τὸ Τουρκ. Πουσκιουρδίζω. Ἐμφυσῶ.

Καταφύτευσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταφυτεύειν, φύτευσις. ἐκ τοῦ

Καταφυτεύω, Κατὰ στερὰν. ἢ πυκνῶς φυτεύω, μεταφυτεύω, διὰ τῆς μεταφυτεύσεως ἐξαπλόνω, πληθυσθῆναι ποιῶ.

Κατάφυτος, ον (φυτόν). Λίαν πεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν, γεμάτος ἀπὸ φυτά, δένδρα· σύνδενδρος τόπος.

*Καταφυτουργέω, Μ. ήσω. = φυτουργέω, ἐμφυτεύω.

Καταφωνέω, Μ. ήσω. Διηχῶ, ἠχολογῶ, διά τῆς φωνῆς γεμίζω, π. χ. ὑπὸ ἀλσος. Γρηγορ. Ναζιανζ. ὡς τὸ Κατᾴδω. παρ' Ἡσυχ. ταυτόν τῷ, Τερπόμενος ἀοιδῇ.

Καταφώνησις, εως, ἡ. Τὸ γεμίζειν τὸν ἀέρα διὰ τῆς φωνῆς, τὸ μεγάλως φωνάζειν.

Καταφωράω, ῶ. Μέλ. άσω (φωράω). Ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω, πιάνω τινὰ ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀποδεικνύω, ἐξελέγχω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερόν, καταμανὲς ποιῶ. Θουκυδ. Δ'. 82. «ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καταγινώσκω, ὑπεύθυνον ποιῶ, καταδικάζω. Φίλ. εἰς Ἰώσ. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ, κατανοῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. Η. ζ'. 17. «—ἀλλ' οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) εἰς οὖσαν κατεφωράτευν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει. διὰ τοῦ, Ἐρευνῶν, ἐπιζητεῖν.

Καταφωρός, ὁ (φώρ). Ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασμένος, κατεγνωσμένος. 2) ἀποδεδειγμένος, διόλου φανερός, σαφής.

Καταφωτίζω, Μ. ίσω. Διόλου φωτίζω, καταλαμπρύνω.

Καταχαίνω, Μ. νοῦμαι. Λίαν χαίνω, μετὰ Γενικ. χλευάζω, περιπαίζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἢ μὲ μέγαν γέλωτα, χάσκω κατά τινος· ὅθεν, καταχήνη.

Καταχαίρω, (χαίρω, Ἀνωμ.) Κανών, ἢ κατά τινος χαίρω, χαίρω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός. Ἡρόδοτ. 7. 239. «πάρεστε δὲ εἰκάζειν εἴ τε εὐνοίῃ ταῦτα ἐποίησα, εἴ τε καὶ καταχαίρων. καὶ 1, 129. = Χαιρεκακῶ, εἶμαι χαιρέκακος.

Καταχαλαζάω, ῶ. Μ. ήσω. Χαλάζαν ῥίπτω κατά τινος, διά τῆς χαλάζης βλάπτω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λιθοβολῶ «λίθους τινός». Λουκιαν. μετὰ Γενικ.

Καταχαλάω, Μ. άσω. Ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω, πρὸς τὰ κάτω ἀφήνω. Ἰησ. Ναυ. Β'. «διὰ δυρίδος αὐτοὺς κατεχάλασεν».

Καταχαλκεύω, Μ. εύσω. Συροκοπῶ. «σίδηρον καταχαλκεύω». Ἐξεργάζομαι, δουλεύω τὸν σίδηρον διὰ τοῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκεύς, καὶ κάμνω ἐξ αὐτοῦ ἐργαλεῖα. Ἀναλύω. 2) Πλεύτραρχ. Δύσ. 17. «τὸν τόπον κατεχάλκευσαν δυρίσιν. Ἐφύλαξεν, ἐκλεισαν τὸν τόπον μὲ σιδηρᾶς θύρας. Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην.

Καταχάλκος, ον (χαλκός). Διόλου χαλκοῦς, σκεπασμένος (καπλατισμένος) μὲ χάλκωμα· πλήρης χαλκοῦ, γεμάτος χάλκωμα, σκεπασμένος μὲ χαλκωματένια ὅπλα, θωρακισμένος. Εὐριπ. Φοίν. 110. «καταχάλκου ἅπαν πεδίονα· γεμάτον ἀπὸ ὡπλισμένους, θωρακισμένους. ὅθεν

Καταχαλκόω, ῶ. Κατακαλύπτω, σκεπάζω (καπλατίζω) μὲ χάλκωμα· διόλου χαλκοῦν ποιῶ. Ἡρόδ. 6, 50. Δωδ. Σπα.

Καταχαρίζομαι, Μ. ισθην. Μετὰ Αἰτιατ. Κατὰ χάριν, ἢ χαριζόμενος τινὶ ποιῶ τι· κάμνω τι διὰ χατῆρι, ἢ ἀπὸ εὐνοιαν· τὰ δίκαια καταχαρίζομαι. Πλάτ. ὁμιλῶ τὸ δίκαιον κατὰ τὴν ἀρεσκειάν μου, ἢ κατὰ χάριν. «ταλήθειάς τοῖς πολίταις καταχαρίζεσθαι». Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. ΙΔ'. 15. κρύπτω τὴν ἀλήθειαν διὰ (τὸ χατῆρι) τὴν ἀρέσκειαν τῶν συμπολιτῶν. «Καταχαρίζομαι τοὺς ἀγῶνας. Χάριν τινὸς παραιτῶ, χαρίζω κρισολογίαν τινά, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς κρίσεως ἠμποροῦσα νὰ κερδήσω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παραχωρῶ, συγχωρῶ, ἀφίνω τί τε χάριν τινός· ὡτινί τιν. Καθόλου δὲ ἀντιστοιχεῖ τῷ ἰδιωτικῷ. «κάμνω τὸ χατῆρι τινός». ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τό, χαρίζω ἐκ τῶν ἐμῶν· ἤ, διόλου χαρίζω τὰ ἐμά. ὅθεν

Καταχαριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, χάριν δίδειν, ὅστις κάμνει τὸ χατῆρι τοῦ ἄλλου, ἐλευθέριος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ χαρίζῃ.

*Καταχαριτόω, = χαριτόω.

Κατάχαρμα, τό (καταχαίρω). Ἡ ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις τῶν ἄλλων χαρά, πικρὸν περιγέλοιον. Θεογν. 1063. (1107.) «Ἐχθροῖς κατάχαρμα, ἢ ἐπὶ τῇ βλάβῃ τοῦ ἄλλου χαρά· ἢ τὸ χαρᾶς πρόξενον τοῖς ἐχθροῖς.

Καταχάσκω, Ἀνοίγω τὸ στόμα μου μὲ ἐπιθυμίαν, χάσκω μὲ λαχτάραν πρός τι· μὲ ἐπιθυμίαν μεγάλην ζητῶ, ἢ προσμένω τι. Νικήτ. Χρον. Δ'. 6. Θ'. 11. μετὰ Γενικ.

Καταχάσμα, τό· = χάσμα. Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ.

Καταχασμάω, ῶ· Μ. ήσω· καὶ, καταχασμάομαι, = καταχαίνω. 2) Ἀνοίγω, σπάω ἐμαυτόν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 14. ἐπὶ ὀσπρίων, ὅθεν

Καταχάσμησις, εως, ἡ· = καταχήνη. Περιγέλοιον.

Καταχέζω, Μ. έσω (χέζω, Ἀνωμ.) Κατά τινος χέζω, χέζω ἐπί τι, ἢ διόλου. Ἀριστοφ. Νεφ. 173. 174. μετὰ Γενικ.

Καταχειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπῶτ. Μέσ. (χειρίζω). Αἰσχύλ. κατὰ Κτησιφ. «Ἀγῶσι καταχειρίζομαι. Μὲ σκοπόν, ἢ κατὰ σκοπόν τινα παραιτῶ, ἀφήνω κρισολογίαν τινά· ὅπου, καταχειριζόμενος, ἠμάρτηκε. κεῖται, 2) παρὰ Δίωνι. Κασ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀποκτείνω, φονεύω· ὡς τὸ Διαχειρίζομαι.

Καταχείριος, ον (χείρ). Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Δ'. 1189. «Ἔρετμοὶ καταχείριοι. Σύμφωνος, ἁρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ὁ κατὰ τὴν χεῖρα (κατὰ τὸ χέρι) ὤν, τυχερός.

Καταχειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Γενικ. = καταψηφίζομαι. «Θάνατον τινός καταχειροτονεῖν· Καταψηφίζομαι. καὶ καταδικάζειν τινὰ διὰ τῆς καταχειροτονίας εἰς θάνατον. (Πάντοτε ἐννοεῖται ὡς διὰ τῶν ψήφων ὅλου τοῦ πλήθους γινόμενον, καὶ οὐχὶ μεριῶν κριτῶν). ὅθεν

Καταχειροτονία, ἡ. Ἡ διὰ ψηφηφορίας τοῦ δήμου, ἢ τοῦ πλήθους καταδίκη, καταψηφισμός, κατάγνωσις. «Ἡ καταχειροτονία ἐγένετο οὕτως. Ἔλεγεν ὁ κήρυξ, π. χ. Ὅτῳ Μηδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα οἱ λέγοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία. Εἶτα πάλιν δεύτερον ἔλεγεν ὁ αὐτὸς κήρυξ. Ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μηδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτειναν τινες, καὶ ἐκαλεῖτο, Ἀποχειροτονία· καὶ λοιπὸν ἠρίθμει πόσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ, τῶν τε πρώτων καὶ καταχειροτονούντων, τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων· καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ.

Καταχεύω, καὶ ὡς Μέτ. Καταχεύομαι, Ἡσ. Ἔργ. 544. Ἀόρ. 1. Ἐπκ. Κατέχευα. = Καταχέω, Ὅμρ.

*Καταχέω, Μ. χεύσω, Ἀόρ. 1. κατέχεα, Ἐπκ. κατέχευα (χέω, Ἀνωμ.). Μετὰ Γενικ. ἀπ' ἐναντίας, ἀπέναντι, ἐπάνω τινός, ἔνδον, ἢ πρὸς τὰ κάτω χέω, χύνω, βρέχω· κατά τινος χύνω, ἐπιχέω, ἐγχέω, κυρίως ἐπὶ ῥευστῶν. «Ἐλαίου τινι χαιτῶν καταχ.» Ἰλ. Ψ. 282. Καθόλου δὲ, καταπορπίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συνυπκμν. τοῦ πλουσιοπαρόχως, λίαν. «Καταχ. χιόνα, νιφάδας, ψιάδεσσι Ὀδ. Τ, 206. Ἰλ. Μ, 158. Π, 459. Ῥίπτω κάτω «καταχ. Διὸς δλαν Ἰλ. Ζ, 134. «Καταχ. ὅπλα εἰς ἄντλους Ὀδ. Μ, 411. «καταχ. τείχος εἰς ἅλα Ἀρημίζω τὰ τείχη μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰλ. Η, 461. Καταστέλλω, καταφίπτω, ἐξαπλώνω ἐπάνω εἴς τι. «Καταχ. ἀχλύν, ὁμίχλην τινί» Ὀδ. Η, 42. Ἰλ. Γ, 10. πρβλ. 8, 50. «Καταχ. πέπλον ἐπ' οὐδεσι Ἀρήνω τὸ φορεμάτου νὰ κυματίζηται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἰλ. Ε, 734. «καταχ. χάριν τινὶ συγχωρῶ ἐν Ὀδ. Διόθεν εἰς τινα θελγητρα· οὕτω καὶ Ἰλ. Β. 670. «Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Κατέπεμψεν, ἔβρεξεν· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 408. «Σφῶϊν ἐλεγχίην καταχεῦμι. Αἰσχύνην ἐπισωρεύω, ὄνειδος ἐπιβάλλω. πρβλ. Ὀδ. Ξ, 38. καὶ Δ. 433. Χ, 463 Ἀναλύω, ὡς καὶ ἐν τῇ Συνηθείᾳ τὸ Χύνω. Ἰδὲ κατωτέρω τὸ μέσ. Νεωτρ. μηχρότ. συνήθως τὴν Γενικ. τοῦ προσώπου ἀντὶ τῆς Ὁμρκ. Δοτ. Ἀρστφ. Ἱππ. 1097. ἀλλὰ καὶ «τί τινος». Χύνω τίποτε ἐπάνω εἴς τι. Ἀρστφ. Ἀχρν. 246. 1040. Μέσ. Ἀφήνω τι νὰ καταῤῥέῃ, νὰ κυματίζηται πρὸς τὰ κάτω· καὶ ἔῤῥετ. «Καταχεῖσθαι χαίτην». Ἀλλὰ καὶ Ποιῶ τι ῥευστόν, ἀναλύω· ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. «Παταχεάμενος χρυσόν. Ἀλλὰ Β'. 75. «Αἱ ἄκανθαι (τῶν ὄφεων) καταχεῦνται. Πλουσίως κεχυμέναι, διεστραμμέναι εἰσίν. — Ὁ Ὅμρ ἔχει μόνοι τὸν Ἐπκ. Ἀόρ. Κατέχευα, καὶ ἅπαξ, Ὀδσ. Μ, 411. τὸν καὶ αὐτὸν μόνον παρὰ τοῖς Ἑπ. ἐν χρήσει κατὰ συγκοπὴν Πᾶτκ. Ἀόρ. Κατέχυντο.

Καταχήνη, ἡ (καταχαίνω). Λοιδορία, χλεύη, περιγέλοιον. Ἀρστφ. Σφηκ. 575. Ἐκκλ. 631.

Καταχηρεύω, Μ. εύσω. «Τὸν βίον». Δημοσθ. διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου ὡς χήρα, ἢ ὀρφανός.

Καταχής, ές. Δωρικ. ἀντὶ, Κατηχής (ἠχέω). Ὁ ὑπνατὰ ἠχῶν. Θεοκριτ. Α'. 7.

Καταχθέω, Μ. ησω. Καταβαρύνω, καταφορτίζω. Νεωτρ. λέξις. Ἰωσηπ. ἐκ τοῦ

Κατάχθης, ες (ἄχθος). Καταβεβαρυμένος, φορτωμένος μέτι. «Καρποῖσι καταχθής». Μὲ καρποὺς καταφορτωμένος. Ἀρατ. 1044.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταχθόμαι, ὡς Πατ. Λίαν ἄχθομαι, καταβαρύνομαι, καταφορτίζομαι, ἀηδιάνομαι ἐμαυτόν βεβαρυμένον. Παραπονοῦμαι, κλαίομαι, λυποῦμαι διά τι.

Καταχθόνιος, ον, (χθών) Ὁ ὑπό γῆν ὤν, Ὁμηρ. Ἰλ. Ι, 457. «Ζεὺς καταχθ. Ὁ Πλούτων. 2) γήϊνος, ἐπίγειος.

Καταχλαινόω, ῶ. Ἐνδύω, περιβάλλω, κυρίως, ἐνδύω τινά μὲ τὴν χλαῖναν.

Καταχλευάζω, Μ. άσω. Λίαν χλευάζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ, περιπαίζω.

Καταχλιδάω, ῶ. Ἰων. Καταχλιδέω, Μ. ήσω. (χλιδή) μετὰ Γενικ. Ἀδήν. Ε. καυχῶμαι, ἐπιδεικνύω ἐμαυτόν κατά τινος, ἢ ἐπίδειξιν ποιῶ διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν ἐνδυμάτων μου καὶ τῆς ἡδυπαθείας μου.

Κατάχλοος, ον, (χλόη) Λίαν, ἀτόλου χλοερός, πράσινος. Ἑρωτιαν. Γλωσ. Ἱπποτρ. ὁπου ὧν. Καπάχολος, κεῖται.

Κατάχλυσις, εως, ἡ (ἀχλύω) Ἡ διὰ τῆς ἀχλύος (καταιγίδος) σκότωσις, κατεχνίας περίχυσις. Σκύτισμα.

Καταχολος, ον, (χολή) Κύτρινος ὡσάν ἡ χολή.

Καταχορδεύω, (χορδεύω), Κατακόπτω τὰς χορδάς, τὰ ἔντερα, ὡς οἱ ἀλλαντοποιοί. «Ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησεν· ἔκτυπήθη μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰ ἔντερα, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφόνευσεν ἑαυτόν. παρὰ Σουϊδ. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρ' Ἡροδοτ. ϛ'. 75. «Τὴν γαστέρα καὶ τὸ παρὰ Νικητ. Χρον. Ε. 6. «Ἐκχορδεύειν.» Μτφρκ. παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΚΔ'. «Ἐν ταῖς βατάνοις ταχαχορδώ· κατακόπτειν, καταξαγχειν, καταβασανίζειν. Ὁ Φώτ. ἔχει «κατεχορδεύθη, καθηδύνθη, κατεβομβήθη, ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν.

*Καταχορδόω, Μ. ήσω (χορδή) ἴδ. τὸ πργμν.

Καταχόρευσις, εως, ἡ. Παρὰ Πολυδ. Δ'. 84. ὁ ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ἀποκτησθεῖσαν νίκην. ἢ δι' ἄλλο τι γινόμενος χορός. ἐκ τοῦ

Καταχορεύω. «Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου διάτε χορεύω. Σουϊδ. Ὁ δὲ κατεχόρευε τῶν Ῥωμαίων συμφορῶν· ἐχόρευε ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ ἐπαρχέλα τὰς Ῥωμαϊκὰς ἀνατυχίας· ὡς καὶ τὸ, κατορχέομαι, καὶ, καταχαίρω.

Καταχορηγέω, ῶ. Μ. ήσω. ὡς χορηγός, ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, καταπαλίσκω, ἐξοδεύω. ἴδ. Χορηγία. Πλούταρχ. Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, πολὺ ἐξοδεύω, ἐλευθερίως προσφέρω, δίδω, χαρίζω, καταδαπανῶ, Πλούταρχ. Εὐμεν. 13. Δυσιμ. 9.

Καταχόω, = Καταχώννυμι, εἰς ὃ καὶ δίδει τοὺς χρόνους.

*Καταχραίνω, καὶ Καταχραίνομαι, Μέσ. (χραίνω) Καταῤῥαντίζω. Jacobs Λεωνίδ. Ἐπιγρ. 8, 9, 9.

Καταχράω, Μέσ. Καταχράομαι, — ρῶμαι. Μ. ήσομαι. τὸ Ἐνεργητ. κεῖται μόνον παρ' Ἡροδοτ. ἀπροσπ. Κατέχρη, καταχρήσει, κατέχρα· εἶναι ἀρεστόν, θέλει εἶναι ἀρεστόν, ἀρεσθῇ, ἀρεστὸν γενήσεται. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χρησιμεύω, ἐμβαίνω, ἢ εἶμαι εἰς τόπον τινός. «Ἀντὶ λόφου ἢ λοφιᾶ κατέχρα· ἐχρησίμευεν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 70. πρβλ. Χρή, καὶ Ἀποχράω. — 2) Καταχρῶμαι, μετὰ Δοτικ. χρειάζομαι, ἢ μεταχειρίζομαί τι εἰς τι πρᾶγμα. «εἰς τιν. «Οὐκ ἐρῶ καταχρῆται δωρεᾷ». Πλάτ. ὅλον. Ἁμῶ τι εἰς ἕν πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, τὸ μεταχειρίζομαι, τὸ κάμνω ὅ,τι θέλω. «Καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι· κάμετε εἰς ἐμὲ (ἢ μετ' ἐμὲ) ὅ,τι θέλετε, ἂν ἐγὼ φαίνομαι ἄξιος κατὰ τοῦτο· αὐτὸ ἄξιος. σημ. Αἰσχίν. 3) Καταναλίσκω, καταδαπανῶ, κακῶς χρῶμαι, καπνεξοδεύω· μετὰ Αἰτιατ. «Ἀργύριον κατεχρήσαντο.» Λυσίας. 4) Κακομεταχειρίζομαι, κακῶ, ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσιν κάμνω εἰς πρᾶγμά τι, καταχρῆσις ποιῶ, κακῶς μεταχειρίζομαι τινά, ἢ τι. «Φκίη ἂν τις καταχρώμενος· προσυπακουομ. τῷ ὀνόματι· ὃ ἐστὶ καταχρηστικῶς, εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν, δηλ. Στραβ. Ε'. Πρβλ. Καταχρηστικός. 6) Ἐπὶ ἐμψύχων, Φουσάω, σκοτώνω «κατεχρήσατο λέοντα». Ἡρόδοτ. 6, 125. Πατ. Φουσάομαι.

Καταχρέμπτομαι, Βύρίσκεται βέβαια μόνον εἰς τὸν Ἀόρ. καταχρησθῆναι Ἡρόδ. 9, 120. καὶ εἰς τὸν Πρκμν. Καταχεχρῆσθαι. Ἱπποκρ. Πυρετ. 74. μετὰ Γενικ. κατά τινος χρέμπτομαι, καταπτύω, πτύω τινα κατὰ πρόσωπον. Ἀριστοφ. Ἀπάτ.

Καταχρεός, ον, καὶ Ἀττικ. Κατάχρεως, ων, (χρέος) πλήρης χρεῶν, γεμάτος, καταφορτωμένος ἀπὸ χρέη, καταχρεωμένος. Ἀθήν. «Διὰ τὴν τοῦ βίου πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο».

*Καταχρῆ, Καὶ

*Καταχρήσει. Ἴδ. Καταχράω, σημασ. 1.

Καταχρήσις, εως, ἡ. (καταχράομαι) μεταχείρισις, χρῆσις. 2) Κακὴ μεταχείρισις, ἀδικος, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσις. Λέγεται καὶ ἐπὶ λέξεως, ὅταν τινὰς μεταχειρίσηται αὐτὴν εἰς μὴ κυρίαν σημασ. Ζήτ. ἐν τῷ, καταχράομαι. Ἀριστ. 4.

Καταχρηστικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Καταχρηστικῶς· Ὁ κακῶς μεταχειριζόμενος, ὁ ἀδίκως χρώμενος, ὁ κατέχρησιν ποιῶν, ὁ εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν, τόπον, λαμβάνων, ὁ καταχρώμενος, ἐν Ἐνεργ. καὶ Πατ. σημασ. Στράβ. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καταχρηστικῶς, ὅταν καταχρῆται τις ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα καταστοχαζόμενος, ὅ ἐστι, μὴ ἀδίκως, ἤτοι μὲ μὴ ὀρθὴν χρῆσιν, μὲ μὴ ὀρθὴν καὶ κυρίαν σημασίαν, ἐννοιαν.

Καταχρῖσις, εως, ἡ. (καταχρίω) ἡ γινομένη χρίσις ἐπὶ τοῦ σώματος, χρῖσις, μύρωμα, ἄλειμμα.

Καταχρισμα, τό. (καταχρίω) Τὸ ὁποῖον χρίεται, χρίσμα, ἄλειφή, μύρον.

Καταχριστος, ον. ἀτόλου χρισμένος, ἀλειμμένος, μυρωμένος. ἐκ τοῦ

Καταχρίω, Μ. ίσω. Μετὰ χρίσματος, μύρου, ἀλείφω. χρίω, ἀλείφω τι ἐπί τι, ἢ τί διά τινος χρίσματος. Γαλην.

Καταχρόω, = Καταχριόζω.

Καταχρυσος, ον, (χρυσός) χρυσωμένος, 2) ὁ πλήρης χρυσοῦ, γεμάτος ἀπὸ μάλαγμα, ὡς ὑγιῆ κατάχρυσον. Πολυδ. Ζ'. 97. Πρβλ. ἐπίχρυσος, καὶ, Περίχρυσος.

Καταχρυσόω, ῶ. Διόλου χρυσοῦν ποιῶ, ἐπάνω χρυσόνω, μαλαγματόνω, χρυσὸν ἐπιβάλλω. Ἡρόδοτ. 99. 56. «Λέγεται Πολυκράτεα ἐπιχώριον νόμισμα κόψαντα πολλὸν μολύβδου, καταχρυσώσαντα, δοῦναί σφι.» καὶ ἄλλαχοῦ.

Κ'αταχρώζω, καὶ, Καταχρώννυμι, ἢ, Καταχρωννύω, Μέλ. ώσω. Χρωματίζω, βάπτω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥυπόω, λερώνω, τὸ χρῶμα ἀφαιρῶ, ἢ σκεπάζω αὐτὸ διὰ τοῦ ῥύπου. Εὐρ. Ἱππ. 910. «Κατὰ δ' αἰθάλῳ κέχρωσται· δεῖ τοῦ κηπουροῦ ἀπομελανώσης, ἔχοντες τὸ χρῶμα σου.

*Καταχρώτην, Ἐπόμ. (χρῶτη) ἀντὶ ἀμυστί, Ἀθήν. σ. 447. ἐξ Ἀνακρ. = Μὲ τὸ καράβι.

Καταχυμα, τό. (καταχέω) τὸ ἐπάνω τινος χυνόμενον, μάλιστα δέ, ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον περιχύνεται ἐν τῷ ἐμβαίνειν ἐκ τοῦ λουτροῦ. Πρβλ. Κατάχυτμα.

Καταχυσις, εως, ἡ. (καταχέω) τὸ χύνειν ἐπί τι, ἢ ἐπάνω τινὸς χύσις, πότισμα, βρέξιμον, ἔβριμον 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐξ οὗ καταχέουσι, χύνουσι.

Καταχυσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινος, καὶ τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 530. 1624. ὡς τὸ κατάχυμα. Ἐκαλοῦντο δὲ ἐξαιρέτως καταχύσματα, τὰ κάρυα, σῦκα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τραγήματα, τὰ ὁποῖα, ὅταν εἰσέφεραν εἰς τὸν οἶκον νέον σκλάβον τινα ἢ νύμφην, ἔῤῥιπτον καὶ διεσκόρπιζον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς σημεῖον δεξιώσεως, καὶ καλοῦ εἰσοικου τοῦ ἐλευσομένου πλούτου, καὶ εὐλογίας εἰς τὸν οἶκον. Παρὰ Ῥωμαίοις ὁ νυμφίος ἔῤῥιπτε κάρυα ἐμπροσθεν τῆς νύμφης, καὶ ἔντεῦθεν παρ' αὐτοῖς τὸ Sparge, marite, nuces. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «καταχύσματα, τραγήματα, ἔθος γὰρ εἶχον κατὰ τῆς κεφαλῆς κάρυα, καὶ ἰσχάδας καταχέειν τῶν νεωνήτων δούλων, περὶ τὴν ἑστίην καθεζόντων, κατεχεῖτο δὲ καὶ τοῦ νυμφίου· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζωμοῦ. Ὁ δὲ Φώτιος, «ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν παντοσπερμίας, ἰσχάδων, καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ, ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρώτον πρεσβευόντων, καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν». Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα, καταχέει ἐπὶ τοὺς νεονύμφους τραγήματα, κριθάς, βαμβακόσπορον, κ. τ. τ. ὡς σημεῖον εὐλογίας, καὶ εὐδαιμονίας τῆς εἰς τὸ ἑπιὸν ζωῆς αὐτῶν· ὅθεν τὸ Τποκοριττικ.

Καταχυσμάτιον, τό. Παχὺς τις ζωμός, ἔρτυμα (σῶστι, ἐξελί), τὸ ὁποῖον χύνεται ἐπὶ τῶν φαγητῶν.

Καταχύτλον, τό. (καταχύω) Τὸ ἀγγεῖον ἐξ οὗ καταχέουσι. Τὸ παρὰ Τουρν. Ἰμπρίε, ἰμπρίκιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «τὸ βλαισευτικὸν σαφίσιον.» Τὸ ἀγγεῖον ἐνῷ μὲ τὸ ὁποῖον περιχύνοντο οἱ λουόμενοι. Ἴδ. κατάχυμα.

Καταχυτρίζω, Μ. ίσω = ἐγχυτρίζω, κατὰ τὸν Σχόλ. Ἀριστοφ. σφῆκ. καὶ Κυμολ. = καταβλάπτω.

Καταχύω, = καταχέω.

Καταχωλεύω, χωλὸν (κουτσὸν) ποιῶ. — 2) Οὐδέτερ. = χωλαίνω, εἶμαι χωλός, κουτσαίνω. Γρηγόρ. Ναζ.

*Καταχωλος, ον = χωλός.

Καταχωνεύω, ἀλοτελῶς χώνευω, ἀναλώω.

Καταχώννυμι, καὶ, καταχωννύω, μελ. καταχώσω. = καταχώνω, παραχώνω, ὑποκρύπτω χώνω, κρύπτω ὑπὸ γῆν, σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, κατέχωσιν ποιῶ.

*Καταχωρέω, Μ. ήσω. Παραχωρῶ, ἢ παραδίδωμι εἰς τινα. «τινί τινος.» Διογ. Λρτ. 5, 71.

Καταχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. (χωρίζω) Κατὰ χώραν φέρω, βάλλω τι εἰς τόπον ἢ τάξιν τινά, ξεχωριστὰ βάλλω καθ' ἓν εἰς τὸν τόπον του, συνάζω. Ξενφ. Κ. πό. 2, 2, 2, 8. 5, 3. Ἀνβσ. 6, 5, 6. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Μτφρ. καταγράφω, ἐγγράφω, σημειώνω, ἄρα = καταπάσσω, διατάττω, καὶ καταγράφω. ὅθεν

Καταχωρισμός, ὁ. τὸ καταχωρίζειν, βάλλειν τι εἰς τὸν τόπον του, κατάταξις, καταγραφή, σύναγμα.

Καταχώσις, εως, ἡ. (καταχώννυμι) παράχωμα, ἢ διὰ τοῦ χώματος, ἢ ἄλλου τινὸς χῶσις, σκέπασις, καταχωτιά. Γεωπον. Δ'. γ'. 2.

Καταψαίρω, = καταξέω. παρ' Ἡσυχ. = κινέομαι.

Καταψάλλω, Ψάλλων, κτυπῶν, παίζων τὴν κιθάραν ἠδύνω. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Πρβλ. Συμπ. συνάπτει τοῦτο μὲ τὸ, καταυλεῖν. Πατ. Ἐνεχειρεῖτόπος τις ἀπὸ τὸ λάλημα τῆς κιθάρας. ἰδὲ καταυλέω.

Καταψάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐπίτασις ψάω, ἠσύχως τρίβω, τρέμω διὰ τῆς χειρὸς ψαύω, χαϊδεύω, τὸν ἵππον, τὸ παιδίον, διὰ νὰ κολακεύσω ἢ νὰ ἡμερώσω αὐτά. μετ' Αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 6, 61. Ἀριστοφ. Εἰρ. 75. Ξενφ. Ἀπολγ. 28. ὡς τὸ καταῤῥέζω. ἰδὲ καὶ καταψήχω. — 2) Ὁμαλὸν ποιῶ τι. Πολυδ. 4, 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταψεκάζω, Μ. άσω. ψεκάδας, στελαγματίας ρίπτω επί τι, ραντίζω, βρέχω.

Καταψελλίζω, Μ. ίσω, (ψελλός) τραυλίζω. «τὴν φωνὴν κατεψελλισμένος». Φιλόστρ. Εἰκόν. Α'. 25. τραυλὴν ὁμιλίαν ἔχων, (ραπελτέκης).

Καταψεύδομαι, Μέλ. εύσομαι, ψεύματα ἐμπλώ, πλάττω, «τῶν Δέγωτι περὶ τινος ψευδῶς, πλαστοὺς καὶ ψευδεῖς λόγους λέγει κατά τινος, «τί τινος». Πλάτ. Πολ. Β'. καὶ 3, 15. 7, 21. καθόλου, ὁμιλῶ ψευδές τι, καὶ μὴ ἐρθὸν περὶ τινος πράγματος. — 2) Ψεύματῶ «τινά». Λέγω εἰς τινα ψεύματα, τὸν ἀπατῶ.

Καταψευδομαρτυρέω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Γενικ. ψευδῆ μαρτυρίαν λέγω κατά τινος. Δημοσθ. Μέσ. Φέρω ψευδομάρτυρας πρὸς ὑπεράσπισίν μου.

Κατάψευσις, εως, ἡ. (καταψεύδομαι) ὁ κατά τινος ψευδής, καὶ πλαστὸς λόγος, τὸ καταψεύδεσθαι. Στραβ. Α'.

Καταψεύσμα, τὸ. ἡ μὴ ἀληθὴς, ἤτοι ἡ ψευδὴς, καὶ πλαστὴ ἀφήγησις, ὁμιλία, ἔξρ. τὰ κατά τινος ψευδῶς λεχθέν Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β'. 20.

*Καταψευσμός, ὁ = κατάψευσις.

*Κατάψευστος, ον. Ψευδῶς εἰρημένος, πεπλασμένος, μυθώδης «Ἡρόδοτα κατάψευστα» Ἡρόδ. 4, 191. κατὰ Reiz καὶ Schaef.

Καταψέφω, παρ' Ἡσυχ. «καταψεφεῖ, κατασκοτίζει, ψεφὰς γάρ, τὸ σκότος· παρὰ τὸ, ψαφᾶσθαι, τὸ μεταμελείσθαι, καὶ οἷον σκότος περιτιθέναι τοῖς λεγομένοις, τὸ καταψεφεῖν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ Φροντίζειν οὕτω λέγουσι.

Καταψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, ὡς Μέτ. μετὰ Γενικ. κατά τινος ψηφίζομαι, κατακρίνω, καταδικάζω, ταύτου τῷ καταχειροτονέω. Ξενοφ. καὶ Δημοσθ. — 2) ὡς Πλτκ. = καταδικάζομαι, ὅθεν

*Καταψήφισις, εως, ἡ, καὶ

*Καταψηφισμα, τὸ = καταψηφισμός.

Καταψηφισματέον, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. λόγ. ΜΔ'. πρέπει νὰ καταψηφίζῃ τινάς· ἐκ τοῦ καταψηφισμάζω, ἢ μᾶλλον ἀν ἡ ῥῆσις εἶναι ὀρθή. καὶ

Καταψηφισμός, ὁ, ἡ διὰ τῶν ψήφων γινομένη κατάκρισις, καταδίκη.

Καταψήχω, Μ. ήξω. = καταψάω. Εὐρίπ. Ἱππόλ. 110. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρίβω, συντρίβω, διαιρῶ, συκερύνω, κάμνω εἰς μικρὰ τμήματα, καταλεπτύνω, καταμερίζω, καταπρίω, πριονίζω. Σοφοκλ. Τραχ. 696. «Κατέψηκται χθονὸς πάσης, κατεπρίσθη, κατεπριονίσθη. Πρβλ. καταρρέω.

Καταψιθυρίζω, Μ. ίσω Ψιθυρίζω πρός τινα κατά τινος, διαβάλλω, βάλλω μυναφιλίαν πρός τινα ἐναντίον τινός, συκοφαντῶ τινὰ εἴς τινα «τινὸς πρός τινα» Πλούταρχ.

Καταψιλόω, ῶ. διάλου ψιλόν, γυμνόν, ἢ φαλακρὸν ποιῶ τινα.

Καταψοφέω, ῶ. Μ. ήσω. = διηχέω, «καταψοφεῖν τὰς ἐκκλησίας φιλήμασιν. Κλήμ. Ἀλεξ. κηλολογεῖν ποιεῖν τὰς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν ἠχούντων φιλημάτων. «τί τινι» Πρβλ. καταψωφέω.

Καταψυκτικός, ἡ, όν (καταψύχω) Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταψυξιν· ὁ καταψύχων, ὁροτίζων.

Καταψυκτος, ον, (καταψύχω) Κατεψυγμένος, καταπαγωμένος, κρυωμένος, κρύος, ὁροτερός, καταψυχος. Ὃν πρέπει νὰ καταψυχθῇ τις.

Καταψυξις, εως, ἡ. Ἡ ἐνέργεια, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ καταψύχειν, ὁρόσιμα, κρύωμα, πάγωμα.

Καταψυχρος, ον, Λίαν ψυχρὸς, κρύος.

Καταψύχω, Μέλ. ξω. Κρύον, ψυχρὸν ποιῶ ὁροτίζω, ἀναψυχὴν δίδω διὰ τοῦ ὁροσισμοῦ, ἢ τῆς ψύχρας. — 2) Διόλου ψυχρὸν ποιῶ, καταπαγώνω, κρυόνω. — 3) σημαίνει ἔτι καὶ τὸ διόλου ξηρὸν ποιῶ διὰ τῆς ψύχρας, καταξηραίνω, ὡς Πλούταρχ. «πράγματα ξηρὰ καὶ κατεψυγμένα· οὕτω καὶ τὸ «ζῶντα κατεψυγμένα καταπαγωμένη, καταξηρος ὑπὸ τοῦ πάγου, καὶ τῆς ψύχρας.

Καταωρος, ον, Τὸ ἄωρος κατ' ἐπίτασιν, παρ' Εὐρίπ. Τρωάδ. 1090. «Τέκνων δὲ πλῆθος ἐν πύλαις δάκρυσι κατώρα στένειν· ὅπου ἄλλοι, κατώρα, πανώρα, κατήωρα, κατ' ἄκρας, καὶ κατ' ἀέρα, ἀνεγνωσαν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ, κατώρα κεῖται ἐπιῤῥημ. καὶ σημαίνει τό, κατὰ ὥραν· κατὰ ἡλικίαν· ἢ τὸ, δι' ὅλης τῆς ὥρας, ἀδιακόπως, ἀμφ. μέντοι· ἴσως, Πάρωρα, ἐγράφη ποτέ, ὁ καὶ πιθανώτερον.

Κατέαγα, καὶ, Κατέαξα, ὁ Ἀττικ. Παρακείμ. καὶ ἀόρ. ἐκ τοῦ, κατάγω, κατάγνυμι, ἢ κατάττω. Συνετρίβην (ἐτσακίσθην), εἶμαι συντετριμμένος, τοιουτοτρόπως ἐτυχηματίσθη καὶ τὸ, κατέαγην, κατεαγήναι, Πλτκ. Ἀόρ. καὶ, κατέαξε, Ὀδυσ. Ι. 283. Ἐνεργητ. συνέτριψα, ἔτζέ ἐν τοῖς ἀνωμάλοις.

*Κατεαγώς, ῶτος, καὶ Ἰωνικ. κατεηγώς. μετχ. τοῦ 2. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. κατάγνυμι. Ὁ στρακισμένος, συντετριμμένος, παρὰ Διονσ. Συνδ. ιε'. «Κατεαγότες ἀνθρωποειοὶ ὀηλυδρίαις.

*Κατεάσσω, Νεώτρ. τύπος τοῦ Κατάσσω. Αἰσχ.

Κατέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθῆνται.

Κατεβλακευμένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παρακειμ. τῆς παθητ. μετοχῆς τοῦ καταβλακεύω. Ἀριστοφ. ἀμελῶς, ἀφροντίστως, ὀκνηρῶς.

Κατεγγυάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐγγύησιν ποιῶ, δίδω, ὑπόσχομαι, τάζω, ἀῤῥαβωνίζω, π. χ. «Τὴν κόρην κατεγγυῶν Πολυβ. Ε'. 15. β) Ἀναγκάζω τινὰ εἰς ἐγγύησιν, καὶ ἀσφαλῆ βεβαίωσιν. ὅθεν, «κατεγγυήσας αὐτὸν πρὸς εἶκοσι ταλάντων, τὸν ἐβίαζε νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ 20. τάλαντα. «Κατεγγυῶ τινὰ πρὸς δίκην λαμβάνω παρά τινος ἐγγύησιν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν κριτῶν ἀποφασισθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ποινήν. Μέσως, κατεγγυώμαι, ῶμαι, ἐγγυάω ἐμαυτόν, ἐγγυητὴς γίνομαι, ἀῤῥαβωνίζομαι, δί ἄλλου τινός δίδω ὑπόσχεσιν νὰ ὑπανδρευθῶ μετά τινος. β) Μεταφορικ. Βεβαιώνω, ἐξασφαλίζω πρᾶγμά τι δι' ἐμαυτόν, τὸ λαμβάνω, τὸ κατακυριεύω πρὸς χρῆσιν μου. π. χ. «Κατεγγυῶμαι τὴν ὑπόθεσιν ἀποφασίζω νὰ ἐξετάσω ἐγὼ μόνος μου ἱστορικόν τι ἀντικείμενον, τὸ ἐκλέγω καὶ τὸ διορίζω δι' ἐμέ. Πολυβ. ὅθεν.

*Κατεγγύη, ἡ. Ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, ἀῤῥαβώνισμα, Δημοσθ. ὅθεν

Κατεγγυητικὸς, ὠ, ὸν, Τὰ πρὸς ἐγγύησιν (χόρης τινος ἀῤῥαβῶνα) διδόμενα, ἀνήκοντα· τὰ πρὸς ἐγγύησιν καὶ ἀῤῥαβῶνα διδόμενα γράμματα. Τὸ προικοσύμφωνον. — 2) Ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ἀῤῥαβῶνι γινομένη.

*Κατεγγύς, Ἐπίῤῥ. Λίαν ἐγγὺς, πλησιέστατα. Ἐπιγρμ.

Κατεγκαλέω, ῶ. Μ. έσω. = ἐγκαλέω, κατηγορῶ.

Κατέγκειμαι, Στρυμόνομαι, πολλὰ πλησίον τινὸς κεῖμαι, θλίβω, στενοχωρῶ· παρ' Ἱπποκρ. γυν. νόσ. ἀντὶ τοῦ, κατάκειμαι. ἀμφ.

Κατεγκλημα, τό. = ἔγκλημα, Ἐγκάλεσμα, κατηγορία διὰ κριτηρίου.

Κατεγκονέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐπείγομαι, βιάζομαι.

Κατεγκυπωμόκως. Ἰδὲ γνυπετὸς. Νωθρῶς.

Κατεγχαίνω, Μέλ. ανῶ. μετὰ δοτικ. χλευάζω, περιγελῶ. Ἀριστοφ.

Κατεγχέω, Μ. χεύσω. κατά τινος ἐγχέω, κερνῶ, χύνω μέσα. Ἡρόδ. 2, 96. καὶ Λεῖν.

Κατεγχλιδάω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Δοτικ. ἀστεϊσμάτα (τσακίσματα) καμαρώματα, ἢ ἀλαζονείαν μετέρχομαι, μεταχειρίζομαί τινα ὑπερήφανα, καίμε ἀλαζονείαν «τινὶ = ἐντρυφάω. Ἀθήν. Π'.

Κατεδαφίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ξῶ. Ἐπὶ τὸ ἔδαφος ῥίπτω, κρημνίζω τε ἕως θεμελίων, κάμνωτι ἴσια μὲ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἀφανίζω.

Κατεδέω, = καταπρώγω. Μέλ. κατεδήσομαι, καὶ κατεδέσω. Παρακ. κατεδήδοκα καὶ Ἀττκ. κατέδηκα (ἔδω, Ἀνωμλ.) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 834. καὶ Αἰσχίν. «Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς». Ὁ καταφαγὼν τὴν πατρικὴν οὐσίαν. «Πολλὴν πάνυ οὐσίαν κατεδήδοκεν· κατέφαγεν. Ὁ αὐτ. Ὁ Ὅμηρ. μεχρῖτ. τὴν λέξιν εἰς μὲν τὴν κυρίαν σημασ. μόνον ἐπὶ ζώων, σκύλων, μυῶν, καὶ σκωλήκων. εἰς δὲ τὴν Μτφρ. σημασ. ἔχει «οἶκον, βίοτον, κτῆσιν κατ.» συχνάκις ἐν τῇ Ὀδσ. Ἀλλὰ καὶ «δυμὸν κατέδειν». Ἰλ. Ζ. 202. = καταθυμοβορεῖν, καταπρώγειν τὴν καρδίαν. Μτχρῖτ. δὲ τὸν ἐνασ. μόνον καὶ τὸ 3. πρόσπ. τοῦ Μέλ. κατέδονται.

Κατεηγώς, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατεαγώς.

Κατεϊδίζω, Μ. ίσω. Συνεϊδίζω τινὰ εἴς τι. Πολύβ. Δ'. 21. τινά τινι, ἀλλὰ καὶ τινί τι.

Κάτει, 2. πρσπ. ἑνικ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ, κάτειμι.

Κατειάδιον, τό. παρ' Ἀρεταίῳ, Ε'. 2. = κατῆστηρ, ἐκ τοῦ, κατίημι, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθίημι. ἰδὲ ἐν τῷ, κατιεις.

Κατείβω, Πτκ. ἀντὶ καταλείβω. Ἀφήνω, κάμνω νὰ ῥέυσῃ κάτω, χύνω «ὕδατι κατείβεται» Ὀδσ. Φ, 86. Μέσ. Καταῤῥέω, χύνομαι κάτω παρ' Ὅμηρ. ἐπὶ ποταμῶν, καὶ ἐπὶ ταχέως καταῤῥεόντος ὑδατος. Ἰλ. Ω. 794. «Θαλερὸν κατείβετο δάκρυ παρειῶν· κατεψέρετο, κατέῤῥει, καὶ Ἰλ. Φ. 261. «ὕδωρ κατεβόμενον καταῤῥέον. Ἀλλὰ καὶ Μτφρ. — 2) Τήκω, διαῤῥήγνυμι, ἀναλόω «λίθον κατείβεται Ἠδωὴ τὸν ἐμαραίνετο, ἐῤῥήγνυτο, κατέῤῥεε Ὀδσ. Ε, 152.

*Κατειδέναι, Ἀπρμφ. τοῦ κατοίδα, ὅπερ ἰδέ.

Κατείδον, Ἀπρμφ. κατιδεῖν. Μτχ. κατιδών, Ἀόρ. 2. τοῦ ῥμτ. καθοράω. Ἐπὶ τὰ κάτω βλέπω, παρατηρῶ, κυττάζω, προσεκτικῶς θεωρῶ. Ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω βλέπω. Ἰλιάδ. Δ. 508. Ρ, 187. Καταναοῶ, παρατηρῶ, ὅτι γίνεται τι. Πλάτ. Σοφ. 16. «κατειδόταν, βεβαίως ἐξεύροιτα, γνωρίζοντα. «Οὐ κατειδώς· οὐ συνεὶς, μὴ γνωρίσας, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ. Εὐρίπ. Μήδ. 995. Μέσ. Ἀόρ. 2. Κατειδόμην, ἀπρμφ. κατιδέσθαι. Πρκ. Μτχ. κατειδώς, καλῶς γιγνώσκων. Ἰδ. κάτοιδα.

Κατείδωλος, ον, πλήρης εἰδώλων, γεμάτος ἀπὸ εἴδωλα. Πράξ. Ἀποστ. Ιβ'. 16. ὡς καὶ τό, κατάμπελος.

Κατειδὲν. Ἰδὲ ἐν τῷ, εἶω, τὸ πορεύομαι.

Κατεικάζω, Μ. άσω. Διόλου εἰκάζω, Κυρίως μὲν, ποιῶτι ὅμοιον μέ τι, συνήθως ὅμως ἀντὶ τοῦ, προμαντεύω, ἀπεικάζω, συμπεραίνω καὶ μάλιστα πρὸς κακόν τινος, ὡς τὸ ἐν Ἡροδότ. 6. 112. «Ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατεικάζουσι· ταῦτα ἐσυμπέρνουν, ἀπεικάζον (ἐνοιοῦσαν), προέβλεπον τὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν περὶ αὐτοὺς ζημίαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν 9, 100. «Μὴ καὶ πρὶν κατεικαζούσῃ τὰ γινόμενα. Παθτκ. κατεικάζομαι τινί τι. Μιμοῦμαι τινά· γίνομαι ὅμοιος μέ τινα κατά τι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 338.

Κατεικής, ές, = Ἐπεικής. Ἡσυχ.

Κατειλέω, ῶ. Μ. ήσω. διόλου εἰλέω, τυλίττω, περιτυλίσσω, κουβαριάζω, συμμαζόνω, περιμαζόνω, σφιγτὰ στρυμόνω, καὶ περικλείω. Ἡρόδοτ. Α'. 116. «Κατειλημένους εἰς τὸ ἄστυ». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν παραγρ. 190. περιμαζωχθέντες καὶ περικλεισθέντες, ἐτραβίχθησαν μέσα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, συνεχθέντες, καταβληθέντες. Ὁ αὐτ. ἔχει καὶ Κατειλῆσαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

συνέστελλον· καί, κατειλεῖν, κατέχειν, καταβαλεῖν· καί, κατείλεα, τὰ ἐσώτερα οἰκήματα. Ἡρωδιανός.

Κατείλημμαι, Ἀττ. παθητ. παρακ. ἐκ τοῦ, καταλαμβάνω, = λήβω, = λαμβάνω.

Κατείλησις, εως, ἡ. (κατειλέω) περιτύλιξις, περιμάζωξις, στρύμωσις, πύκνωσις.

Κατειλίσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατειλίσσω. Ἡρόδ. 7, 181. ὅθεν

Κατειλίχατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατειλιγμένοι, ἢ κατειλιγμένοι ἦσαν. Ἡρόδ. 7, 76.

Κατείλλω, = Καθείργω, καὶ, κατακλείω, κατειλέω. Ἱπποκρ.

Κατείλοχε, Ἀττικ. ἀντὶ, καταλέλοχε, ἐκ τοῦ καταλέχω.

Κατειλυσπάομαι, ῶμαι. Πάτκ. μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ Πρτκ. ἐν χρήσει (εἰλυσπάομαι) Διέλου εἱλυσπῶμαι, κυλίομαι, κατακυλῶ. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 722.

Κατειλύω, ἕτερος σχηματισμ. τοῦ κατειλέω, Ἡρόδ. 2, 8. τυλίττω, περικαλύπτω. Ἰδὲ ἐν τῷ, κατατείνυμι.

*Κατείλω, = Κατειλέω.

Κατειλωτίζω, Εἰς Εἱλωτα ποιῶ, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Σουίδ.

Κάτειμι, Ἐπὶ τὰ κάτω ἔρχομαι, καταβαίνω. Ὅμηρ. καὶ ἕξρτ. Εἰς τὸν Ἅιδην καταβαίνω. Ἰλιάδ. καὶ εἰς τὴν θάλατσαν, Ὀδυσσ. Θ, 504. Ἐπὶ ποταμοῦ = καταῤῥέω. Ἰλιάδ. Λ, 492· ἐπὶ πλοίου = κατοπλέω, πλέω ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὸ περιγιάλι. Ὀδυσσ. Π, 432. — 2) Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι πάλιν, ξανάρχομαι. Ὀδυσσ. Ν, 267. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ κατιόντων, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστρέφοντας φυγάδας. Ἡρόδ. 1, 62. Καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ Ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, ὡς καὶ ἐν τῇ Συνθ. τὸ καταβαίνω. Νὰ καταβῶμε στὴν πατρίδα. Ἰδὲ ἐν τῷ, εἶμι.

Κατεῖναι, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθεῖναι. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ καθίημι.

Κατείρυμι. Ἰδὲ ἐν τῷ, καταείρυμι.

*Κατεῖπον, Ἀκρμφ. κατειπεῖν. (εἶπον, Ἀνμλ. ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήστου.) Ὁμιλῶ κατά τινος, ἐναντίον τινός· μετὰ γενικ. ὅθεν Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ ἐπὶ κριτηρίου. — 2) Λέγω ἐλεύθερα, καὶ ἄνευ σιωπῆς, φανερώνω, προδίδω, ὁμολογῶ. μετ' Αἰττικ., ἀλλὰ καὶ μετὰ Γενικ. Πλάτ. Θεαίτ. τ. 149. A. Locell. Ξενοφ. Ἐφτ. σ. 184.

*Κατείργνυμι. Ἰδ. τὸ ἀκόλουθον.

Κατείργω, καὶ Κατείργνυμι, καὶ Κατειργνύω (ἔργω, εἴργω) Μ. ξω. Διώκω μέσα, εἰσάγω, ἐγκλείω, περικλείω, περιτυλίγω, περιβάλλω, κλείω, φυλακώνω, συμπιέζω, τρέπω, διώκω εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡρόδ. 5, 63. »Εἰς τὰς νέας κατέῤῥαπτον, ἐβίασαν αὐτοὺς καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὰ πλοῖα. — 2) Καθ. Βιάζω, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ. Θουκυδ. Λ'. »Ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τοῦ ἦσσω ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ κατείργεσθαι. Τιεύντο καὶ τὸ ἐν Δ'. 98. Ἡρόδ. 6, 102. Ἰωνικ. κατέργω.

*Κάτειρξις, εως, ἡ. Τὸ ἐγκλείειν, κλείειν, περικλείειν, περιτυλίγειν, περιβάλλειν, περιλαμβάνειν.

*Κατειρύω, Ἰωνικ. ἀντὶ κατερύω Ἡρόδ. 8, 96.

Κατειρωνεύομαι, Ἀπτικ. Μέσ. μετὰ Γενικ. κατά τινος εἰρωνεύομαι· μεταχειρίζομαι τὴν εἰρωνείαν ἐναντίον τινός, διὰ νὰ περιπαίξω, ἢ νὰ ἀπατήσω αὐτόν. Ἀπατῶ, ἢ περιγελῶ τινὰ διὰ ὑποκρίσεως, καὶ εἰρωνείας, καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ἡρμήν. — 2) διὰ τοῦ, καθυποκρίνομαι, δολεύομαι, δι' ὑποκρίσεως κρύπτω· μετὰ Αἰτιατ. Πλούταρχ. Φωκ. 2η. »Ἰδιώτου προσώπῳ, καὶ φυλότητι χλαμυδίου, καὶ διαίτης εὐτελείᾳ, κατειρωνευόμενος τὴν ἐξουσίαν· μετεσχημάτιζε, καὶ ὑπέκρυπτε τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐλευθερίαν του.

*Κατεισάγω, Μ. ἄξω (εἰσάγω, Ἀνμλ.) Φανερώνω, ἐκβάλλω τι εἰς τὸ φῶς πρὸς ζημίαν μου, προδίδω. π. χ. ημωρίανα Παλλαδ. 71, 2.

Κατεκκλησία, ἡ. Παρὰ Πολυδ. σύναξις τοῦ πλήθους, ἢν ἐξαίφνης ἐποίουν, μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης.

Κατεκλάσατο, Δωρικ. Ἀόρ. Α'. Μέτ. ἐκ τοῦ, κατακλαίζω, = κατακληίζω,

Κατεκλᾶσθης, Δωρικ. = κατεκλείσθης. Θεόκρ.

Κατεκλύω, Μ. ὑσω. διὰλου ἐκλύω, ἀδυνατίζω, ἀσθενῆ ποιῶ. Πολύβ.

Κατεκπλύνω, = καταπλύνω.

*Κατέκτα, = Κατέκτεινε. Ζ. Καταπτάω (καὶ Κατακτείνω.

Κατέκτασθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, κατεκτάθησαν. ἐκ τοῦ, κατακτείνω. 3. πλ. ὑποτ. τοῦ Παθ. Ἀορ. 1. Ἰλιάδ.

*Κατεκτελέω, = Ἐκτελέω. Ἐπιγρ. ἐν τῇ συλλγ. τοῦ Welck. 9, 12.

Κατεκφεύγω, Μ. ξομαι. ταχέως φεύγω, ἀποφεύγω. φεύγω διὰ νὰ γλυτώσω. Εὐριπ. Κύκλ. 488.

*Κατέλαιος, ον (ἔλαιον) Ἐλαιώδης, ὁ περιέχων πολὺ λάδι.

*Κατελάσιμα, τά. Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἱππεύειν.

Κατελαύνω, Μ. άσω, Ἀττ. Κατελῶ (ἐλαύνω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ μέσα, ἢ καὶ κάτω ἐλαύνω, διώκω, σπρώχνω νὰ ἔμβῃ, ἢ νὰ καταβῇ τι. — β) Βάζω κάτω, καὶ σέρνω. »τινὰ Θερτ. 5, 116. γ) = Βινεῖν, ὡς τὸ Ἐλαύνω, 1. ε. Μετὰ Γενικ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 711. »Κατελάσας τῆς Ὀπώρας· ὡς καὶ τὸ, ἐπιβαίνω, καβαλλικεύω, καβαλικεύσας (ἐπὶ συνουσίας) τὴν Ὀπώραν· ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰττικ. δ) ὡς Ἀμπτρτ. ἐπὶ τὰ κάτω ἱππεύω, ἢ ἁμαξεύω· ἀλλ' ἐνοεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἅρμα, ἢ, ἵππον. — 2) Οὐδτ. Ἐπίτασις, ἢ κατά τινος ἐλαύνω, τρέχω, ἱππεύω, ἁμαξεύω »τινός. Καὶ μετφρ. Καβαλλικεύω τινά, δηλ. τὸν κατηγορῶ, τὸν ἐπιπλήττω κ. τ. λ. ὡς τὸ Ἀτικ. invehi in aliquem.

Κατελέγχω, Μ. ξω. Λίαν, φανερά, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχω. Ἔχει ὅλας τὰς σημασ. τοῦ ἁπλοῦ, Ἡσόδ. Ἔργ. 716. »Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἰδοσι Τὸ ἐξωτερικόν σου ἂς μὴ ἀποδεικτὴν ψεύστην τὸ ἐσωτερικόν σου. δηλ. τὰ σχήματα τοῦ σώματός σου, αἱ χειρονομίαι σου, τὰ κινήματά σου, ἡ μορφή σου, καὶ οἱ λόγοι σου νὰ μὴν ἦναι ἐναντία καὶ ἀνόμοια τῶν φρονημάτων, καὶ τοῦ νοός σου· ἢ νὰ μὴν ἐντροπιάζουν τὸ φρόνημά σου. Πρβλ. Τυρτ. 1, 9. Οὕτω μὲν ὁ Ρασσων ἄλλοι δ' ἄλλως ἐξήγησαν π. χ. Ἂς μὴ σὲ συγχύζῃ τὸ φαινόμενον. Λέξ. τοῦ Riemer ὑπὸ Κούμα.

Κατελεῖν, Ἰωνικ. ἀντὶ καθελεῖν.

Κατελεέω, ῶ. Τὰ ἐλεέω κατ' ἐπίτ. Εὐσπλαγχνίζομαι. Διόδ. Σικ. »τινά.

Κατέλευσις, εως, ἡ. Ἐπὶ τὰ κάτω ἔλευσις, ἔρχομός, ἐπιστροφή.

*Κατελεύσομαι, Μέλ. τοῦ κατέρχομαι. Ὀδυσσ. 1, 303.

*Κατελθεῖν, Ἐπικ. καταλθέμεν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ κατέρχομαι, Ὅμηρ.

Κατελίσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθελίσσω.

*Κατελκύω, Ἰωνικ. ἀντὶ καθελκύω.

*Κατελόμενος, ελοῦσα. Ἰωνικ. ἀντὶ καθελόμενος, κ. τ. λ.

Κατελπίζω, Μ. ἰσω. Ἡρόδοτ. Η'. 136. = Ἐλπίζω βεβαίως. Πάνσα, μετὰ Ἀπρμφτκ. Μέλ. Ἡρόδ. 8, 136. ἐνίοτε δὲ ὡς παρὰ Πολυβ. ἔχει συνυπακουομένην καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ, καταφρονεῖν. ὅθεν

Κατελπισμός, ὁ. = Ἐλπίς. Βεβαία ἐλπίς. παρὰ Πολυβ. Γ', 72. ὅπου τινὰ ἀντίγραφα, κατεπελπισμός, ἐχουσιν· ἀντὶ τοῦ, βέλτιστον, βέλτιον· ἂν δὲ καὶ προτιμώτερον.

Κατεμβλέπω, Μ. ψω. κατὰ πρόσωπον ἐμβλέπω. Τὸ ἐμβλέπω κατ' ἐπίτ.

Κάτεμεν, ἐν Ὀδυσσ. Ι, 72. Ἰωνικ. ἀντὶ, κατέλθωμεν. Ἀορ. 2. Ἐνεργτκ. τοῦ ῥμτ. καθίημι· ἔβαλα ἐμὼς ὁ Βόλφιος διετήρησε τὴν συνθ. γραφὴν κάθεμεν.

Κατεμέω, ῶ, Μ. έσω· μετὰ Γενικ. Καταξερνῶ, ἐμετὸν ἐκβάλλω κατά τινος. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Δυσφημίζω. Ἀριστφ.

Κατεμματέω, = Ἐμματέω, ἐμματεύω, Νίκανδρ. Ζήτ. Καταματεύομαι.

Κατεμπάζω, Μ. άσω (ἐμπάζομαι)· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 695. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνω, κατεπείγω, ἢ κατοπάζω.

Κατεμπεδάω. Τὸ ἁπλ. κατ' ἐπίτ. »ὅρκοις τινά. Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, διὰ νὰ ἐμπιστευθῶ, ἀφεθῶ εἰς τὴν πίστιν του.

*Κατεμπίπρημι = Ἐμπίπρημι. Συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας τοῦ καταλαίειν. L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1151.

Κατεμπρήθω, Μέλ. πρήσω· καταλαίω, καταφλογίζω.

Κατεναίρω, Μ. αρῶ. Σπάνιον ὅμως τὸ Ἐνεργτκ. τοῦ ὀπ. τὸν Ἀόρ. Κατήναρον ἔχει ἁπαξ ὁ Σοφκλ. Ἀντγν. 871. »Θανὼν ἔτ' οὐσαν κατήναρίς μοι· Εὐχρηστότερον τὸ Μέσ. Κατεναίρομαι ἀναιρῶ, φονεύω. »Κατενήρατο χαλκῷ Ὀδυσ. Δ, 519. καὶ παρὰ Νικάνδρ.

*Κατέναντα, Ἐπῤῥμ. Καί

Κατέναντι, Κατεναντίον, καὶ, Κατεναντία. Ἐπιῤῥ. (κυρίως ὅμως Οὐδέτ. τοῦ Κατεναντίος). Ἀντιπέρα, ἐναντίον, ἔμπροσθεν, ἀγωνία· »τινός Ἰλ. Φ. 564. καὶ »τινόςκ Ἡσόδ. Ἀσπ. 73.

*Κατεναντίος, α, ον (ἐναντίος). Ἔμπροσθεν, ἀγνάντια, ἀπέναντι, ἔμπροσθεν, ἐνώπιον.

Κατενάρίζω, Μ. ξω. = κατεναίρω. Σοφοκλ. Αἴ. 26.

*Κατένασσε, Ἐπικ. 3. ἑνικ. Ἀορ. 1 τοῦ Τμ. Καταναίω, Ἡσόδ.

Κατενδεής, ές, = Ἐνδεής.

*Κατένεγξις, εως, ἡ (καταφέρω, κατενεγκεῖν). Καί

Κατενέγκω, = καταφέρω, καὶ, καταφορὰ νέφους κατενεχθέντος· Τροπέντες, ἐλθόντες, πλησιάσαντες νὰ κοιμηθῶσι.

Κατενεχυράζω, Μ. άσω. Εἰς ἐνέχυρον βάλλω· ὅθεν

Κατενεχυρασμός, ὁ. Τὸ εἰς ἐνέχυρον βάλλειν.

Κατενήνοθε, = Ἐπῆλθε. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 209. »πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμοισιν. Κονιορτὸς ἐπῆτο, ἐσκέπαζε, ἐπέκειτο εἰς τοὺς ὤμους καὶ ὡς Πλάντκ. Τίμ. Ὁμήρ. Δμτρ. 280. »Ὤμῳ κατενήνοθεν ὠμοιν. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐσκέπαζον τοὺς ὤμους, ἐνθα ὁ Franke ἀποδέχεται τὸν ἑνικ. τύπον· ἐκ τοῦ, Θέω, τὸ τρέχω, καὶ μετὰ τῆς ἐν, Ἐνθέω, καὶ κατὰ μεταθεσιν, Ἐνέθω, Μέλ. ἐνέσω, Παρακ. ἐνήνοχα, καὶ Μέσ. ἐνήνοθα, καὶ Ἀττικ. Ἐνήνοχα, ἐνήνοχας, ἐνήνοχε, καὶ μετὰ τῆς Κατά, Κατενήνοθεν, ἐπέτρεχεν. Τὸ ἁπλοῦν Ἐνήνοθε οὐχ εὑρηται. Ὁ Σχολ. πιθανώτερα δὲ ἢ ἐκ τοῦ, ὄθω, παραγωγή. Ζήτ. Ἀνενήνοθε· καὶ, Ἀνήνοθα.

Κατενθεῖν, Δωρικ. ἀντὶ, Κατελθεῖν.

Κατενιαύσιος, ον (ἐνιαυτός). Χρονιός, ἐτήσιος. Ἀξία τις ἐν τῇ Γέλῃ τῆς Σικελίας.

Κατεννύω. Ζήτ. Καταένυμι.

Κατεντείνομαι, Ἑπτκ. τοῦ ἁπλ. = Κατατείνομαι. Ἀντωνῖν.

Κατεντευκτής, οῦ, ὁ (κατεντυγχάνω) Κατήγορος. Ἰώβ. 7.

Κατεντρυφάω, Μ. ήσω. Ἑπτκ. τοῦ ἁπλοῦ, = κατεγχλιάω.

Κατεντυγχάνω· Μ. τεύξομαι. »Τινί Τι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νός· προσκλαίομαι πρός τινα κατά τινος· κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινί εἴς τινα. Βατίλ.

*Κατεντύνω (ἐντύνω). Ἐναντίον ἑτοιμάζω. = Ἐντύνω.

Κατενώπα, καί, Κατένωπα, Ἐπίρ. (ἐνωπή)· ἐς Ἴλ. Ο. 320. μετά Γενικ. = Κατεναντίον, ἀντικρύ, κατά πρόσωπον. Ὁ Ὅμηρ. μτχρτ. οὕτω καί τό ἐνωπῇ, καί ἐνωπαδίως. Ὀρφ. Λιθ. ΙΑ'. 120. καί, 16'. 8. Ὀφεων κατένωπα δύναπθαι· ἀντί τοῦ, Ἐναντίον.

Κατενώπιον, Ἐπίρ.=Κατενῶπα, καί, Κατέναντι.

Κατεξανάστασις, εως, ἡ (κατεξανίσταμαι). Ἡ κατά τινος ἐξανάστασις, τό νά σηκωθῇ τινας κατ' ἐπάνω τινός· ἀπανάστασις (ρεμπελιοῦ), ἀπείθεια, ἀνθίστασις, καταφρόνησις. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 158. 2) Ἡ λήθη, τό λησμονεῖν· ὅθεν

Κατεξαναστρεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς κτῆν. ἡ ὁ πρόξενος κατεξαναστάσεως· μετά Γενικ. Ἀντωνίν. Η'. 3ρ.

Κατεξανίσταμαι, μετά Ἀορ. 2. Ἐνργτ. Κατεξανέστην· κατά τινος ἐξανίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, σηκόνομαι ἐναντίον τινός, μετά Γενικ. Ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, μάχομαι ἐναντίον τινός, ἤ μετά τινος. Πλουτ. Φωκ. 10. Ἀνθίστημαι (σηκόνω κεφάλι, ρεμπελεύω) κατά τινος. «Κατεξ. τοῦ μέλλοντος» Εἶμαι τεταραγμένος διά τό μέλλον, ἤ ζητῶ νά προφυλαχθῶ, νά ἀποφύγω τό μέλλον. Πολυβ. λῦν. Ἱστρ. 5. μετά Γενικ. = Ἐπανίσταμαι.

*Κατεξενωμένος, ὁ. Ὁ ἐλπίων καί φιλόφρονηθείς, τόν ὁποῖον ἐδέχθη τις εἰς τόν οἶκόν του ὡς φίλον (μουσαφίρην) Αἰσχύλ. Χοηφ. 695.

Κατεξεράω, Μ. άσω· «τινός τό φλέγμα. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ. 13. καί 21. Ξερνῶ, χέζω, καταπτύω, κατουρῶ, ἐκβάλλω, ἀποῤῥίπτω ἀπό τόν ἐμαυτόν μου ἐναντίον τινός. Ζητ. Ἐξεράω.

Κατεξετάζω, Μ. άσω. Λίαν, ἤ ἀκριβῶς ἐξετάζω. Παυσάνι.

*Κατεξευμαρίζω, Μ. ίσω. Τό ἐξευμαρίζω κατ' ἐπίτσ.

Κατεξουσιάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι, ἤ μετέρχομαι τήν ἐξουσίαν, δύναμίν μου κατά τινος. Μετά Γενικ. Ματθ. Κ'. 25. ὅθεν

Κατεξουσιαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς μεταχείρισιν, καί ἐκτέλεσιν τῆς δυνάμεως, ἐξουσίας, ἀνήκων, ἤ ὁ φανερῶν καί ὑποσημαίνων αὐτήν. «Ῥάβδος ἀρχική καί κατεξουσιαστική». Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. Α'. ὅτι ἡ ἀποδεικνύεται ἡ διοίκησις καί ἐπέκτέλεσις τοῦ ἐξουσιαστικοῦ ἐπαγγέλματος. Τό παράστημον τῆς ἐξουσίας.

Κατεξούστερος, ον· ἀντί τοῦ, Αὐτεξούστερος· ἄμφ.

Κατεπαγγελία, ἡ. Ὑπόσχεσις, ὁπόταν δηλ. τινάς δώσῃ τόν λόγον του εἰς τι· ἐκ τοῦ

Κατεπαγγέλλομαι (ἐπαγγέλλω). Πάνυ, ἤ βεβαίως ὑπόσχομαι, δίδω τόν λόγον μου, πρός χρῆσιν τινά ὑπόσχομαι. «Κατεπαγγέλλεται διδάσκειν», Αἰσχίν. ἐπαγγέλλεται νά διδάσκῃ, νά πάμῃ τόν διδάσκαλον εἰς τινα τέχνην. «Τῇ φιλίᾳ τήν πολιτείαν κατεπαγγέλλεται». Πλούταρχ.

Κατεπάγω, Μ. ἄξω. Κατά τινος ἐπάγω. Πλούταρχ. «Πᾶσι τήν τιμωρίαν κατεπάγειν», = Ἐπιτίθημι, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω.

Κατεπάδω (ἐπάδω)· μετά Γενικ. ἐνώπιον τινός ᾄδω, ἐμπροσθεν τινός τραγουδῶ, ἤ λέγω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως. «Κατεπάδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τήν τοῦ Καίσαρος εἰς αὐτόν εὔνοιαν». 2) Παρά Σουίδ. μετά Αἰτιατ. ἀντί τοῦ, Γοητεύω, μαγεύω, καταπρώτιν, δί ἐπῳδῶν καί γοητευμάτων βιάζω, κερδίζω, φέρω ὑπό τήν ἐξουσίαν μου, ἡμερόνω τινά.

Κατεπαίρομαι, ὡς Πάτρ. (ἐπαίρω, Ἀνμλ.). Κατά τινος σηκόνομαι, ἤ ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι. Μετά Γενικ.

Κατεπακολούθημα, τό· ἤμαρ. ἀνάγν. ἀντί, Κατ' ἐπακολούθημα. Κλήμ. Ἀλ.

Κατεπάλληλος, ον = Ἐπάλληλος, μεταβλητός. Σχόλ. Ἀπολλων.

*Κατεπάλλομαι, Ἰωνικ. ἀντί Κατεφάλλομαι· Εἰς ὕψος ἅλλομαι, ὑψηλά πηδῶ. Ὀππιαν. Καί

Κατεπάλμενος, Ἐπικ. κατά συγκ. Μτχ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. κατεφάλλομαι. Ἰλιάδ. Δ, 94.

*Κατέπαλτο, Ἐπικ. κατά συγκ. 3. ἑνικ. Πφτκ. Ἀορ. ἐκ τοῦ καταπέλλω. Ἰλιάδ. Τ, 351.

*Κατεπεγείρω (ἐγείρω, Ἀνμλ.). Παρεξύνω, διεγείρω, ἐξυπνῶ, τινά κατά τινος.

Κατεπείγω, Μ. ξω. Λίαν ἐπείγω, βιάζω, ἀναγκάζω, Ἡρδτ. 8, 126. Ἐπιταχύνω, ποιῶ τι σπουδαίως, θλίβω, στενοχωρῶ, «τά κατεπείγοντα». Τά βιάζοντα, στενοχωροῦντα, τά ἀναγκαῖα, τά χρεωδῆ· ὅθεν ἀνάγκη, χρεία, πρβλ. Ξενῳ. Ἀπομν. 2, 12. Μέσ. Ἔχω κατεπείγουσαν, δηλ. μεγάλην καί σφοδράν ἐπιθυμίαν τινός· ὡς ὁ Πολύβ. ἐν 5, 37. καί, 11, 5. λέγει· «κατεπείγεσθαι τινός». Χρείαν, ἀνάγκην ἔχειν πράγματός τινος καί καταγίνεσθαι εἰς ἀπόκτησίν του. 2) Οὐδτ. Σπεύδω, βιάζομαι, Ξενῳ. Ἑλλην. 4, 2, 11. ὅθεν

*Κατέπειξις, εως, ἡ. Μεγάλη βία, ἐπιτάχυνσις· «κατέπειξις ξωνῆς» ταχεῖα, ὀλιγόχρονος ὁμιλία. Διογ. Ἀρτ. 7, 113.

Κατεπεισόδειος, = Ἐπεισόδιος, ἄμφ.

Κατεπελπισμός, Ζητ. Ἀπελπισμός.

Κατεπευφημίζω, Μ. ίσω. Ἀφιερώνω τι εἰς τινα, δίδω εἰς αὐτό τό ὄνομα τοῦ πρός ὃν ἀφιεροῦται· «τινί τι». Πλούταρχ. Εὔμ. 13. «Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ κατεπευφημισμένον». Ζητ. Ἐπιφημίζω, καί Κατεπιφημίζω.

*Κατεπιβαίνω (βαίνω, Ἀνμλ.). Δίδλον ἐπάνω ἀναβαίνω.

Κατεπιγάστριος, ον, = ἐπιγάστριος.

Κατεπιδείκνυμαι, ὡς Μέσ. Ἐπίδειξιν ποιοῦμαι κατά τινος, καυχῶμαι. Ἀττικῶν. ΙΑ'. 13.

*Κατεπιδηλόω, ῶ. Φανερώνω, ποιῶ δῆλον.

*Κατεπιλίβω, Μ. ίψω. Μεγάλως θλίβω, πιέζω.

*Κατεπιθύμιος, ον (ἐπιθυμέω). Ἀξιοεπιθύμητος, ὁ ἐπιθυμίας καί εὐχῆς ἄξιος.

Κατεπίθυμος, ον (ἐπιθυμέω). Ὁ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχων τινός.

*Κατεπίκειμαι, Κεῖμαι, ἤ ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι, Εὐμάθ. Ἰσμην. σ. 44.

*Κατεπικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Καταπλημμυρῶ. Εὐμάθ. 7.

Κατεπιλαμβάνω, λάν, δίολου ἐπιλαμβάνω παρά τοῖς Ο'.

Κατεπιορκέω, ῶ, Μ. ήσω. Δι' ἐπιορκίας ἐπιμελοῦμαι, πράττω, διεξέρχομαι, ἤ νικῶ. Δημοσθ.

*Κατεπισκήπτω, Μ. ψω (σκήπτω). Παραγγέλλω, ἐπιφορτίζω τι εἰς τινα· τινί τι.

*Κατεπιτήδευμα, τό. Ἐπιτετηδευμένη ἐκφρασις· δηλ. βεβιασμένη, ἤ πολλάκις μεταχειρισθεῖσα ἔκφρασις· ἐκ τοῦ

Κατεπιτηδεύω, παρά Διονυσ. Ἁλικ. ἐπί ἐκφράσεως, ὅτις γίνεται μετά παρπολλά μεγάλης ἐπιμελείας καί τέχνης, ἤ εἶναι καταβεβαρυμένη ἀπό ἠθαγκασμένην, καί ἄκαιρον γλαφυρότητα καί τέχνην.

*Κατεπιτίθημι, Μ. κατεπιθήσω. Ἐπιβέτω, ἐπιβάλλω. Ἐνμαθ. ἐν τοῖς καθ' Ἱσμηνίην καί Ἰσμηνίαν, 8.

*Κατεπιτρέχω. Τρέχω ἐναντίον τινός. Εὐμάθ. 3.

Κατεπιφεύγω, Μέλ. ξομαι, = καταφεύγω. Δίων Κάσ.

*Κατεπιφημίζω, Μ. ίσω (φημίζω). Ἀφιερώνω, καί ὀνομάζω τι κατά τινα. Δίδω εἴς τι τό ὄνομα τοῦ εἰς ὃν ἀφιεροῦται. Πολύβ. καί Πλτρχ. Ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἦτο ἐν χρήσει καί τό Κατεπευφημίζω.

Κατεπιχειρέω, ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω χεῖρα ἐπί τι, εἰς τό χέρι βάλλω, πιάνω, ἐπιπίπτω, μετά Γενικ. Εὐστάθ.

*Κατεπιχέω, Μ. χεύσω (χέω, Ἀνμλ.). Χύνω τι ἐπάνω εἴς τι.

*Κατεπιχρώννυμι, Μ. χρώσω (χρώννυμι, Ἀνμλ.). Ἐπιζωγραφίζω, πρός τούτοις, ἤ ἐπάνω ζωγραφίζω. Εὐστάθ.

Κατέπω, «Κατεπεῖν τινός· κατά τινος λέγειν, κατηγορεῖν, διαβάλλειν» καί μετά Αἰτιατ. δείκνυμι, φανερόνω, ἐγκαλῶν καί προσκλαιόμενος εἰδοποιῶ, ὁμολογῶ. «Εἰ μέν οὖν μοι συνοίσει κατεπεῖντι τήν ἀλήθειαν». Ἰσοκράτ. Ἰδ. Κατεῖπον.

Κατεράω, Ἐπί τά ἔξω, ἐπί τά κάτω, ἐπί τά μέσα χύνω, ἐκ τινος ἀγγείου χύνω μέσα εἰς τό ἄλλο.

Κατεργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπτικ. Μέσ. Διόλου ἐργάζομαι, πράττω, ἐνεργῶ, ἐπιτελῶ, φέρω εἰς κατάστασιν, εἰς τέλος. 2) Νικῶ, καταβάλλω, καταπονῶ, φονεύω. «Κατεργάζεσθαι ἑαυτόν» = Αὐτόχειρα γίνεσθαι· καί Ξενοφ. Πορουπ. Δ'. 5'. 4. «Ὁ παῖς κατειργάσατο τόν λέοντα». Καθόλου, καταβάλλω, ὑποτάττω, Πρόδοτ. 5'. 2. «Σπεύδω τήν μεγίστην νῆσον κατεργάσασθαι τοιοῦτο καί τό ἐν Η'. 100. «τήν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι». β) Ἐπί καλοῦ δέ, ἀντί τοῦ, κατασπείω, φέρω τινά εἰς τά θελήματά μου, κερδαίνω αὐτόν, τόν κάμνω νά κλίνῃ πρός τι, παραπείθω αὐτόν εἰς τι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 11. «Εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ἐπότε ἥδοι, καλεῖσε ἐπί δεῖπνον· νά τόν κάμῃς νά σέ καλέσῃ εἰς τό δεῖπνον· καί κατωτέρω, 16. «Τούς δέ καλούς κἀγαθούς ἀνδρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἄν κατεργάσαιο· ἤθελες τους κερδήσῃ. γ) Ἐπί πραγμάτων· «κατεργάζομαί τι»· κερδαίνω τι ἐπί τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ, διά τόν ἐμαυτόν μου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. 5'. 18. «Εἰ οὖν ἐπισυμεῖς εὐδοκιμεῖν τε καί δυνάμεσθαι ἐν τῇ πόλει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὡς μάλιστα τό εἶδέναι, ἃ βούλει πράττειν· πάσχισαι νά κερδήσῃς εἰς τόν ἑαυτόν σου, νά ἀποκτήσῃς, ὅ ἐστι, νά μάθῃς, τό εἰδέναι, τήν γνῶσιν, ἐπιστήμην, νά μάθῃς διά νά ἐξευρῇς, σχεδόν ὡς καί ἐν τῇ Συνθ. κάμε νά ἐξευρῇς, νά κάμῃς τρόπον, ἤ καί ἁπλῶς, κάμε νά ἐξευρῇς. Ἔτι δέ ἀντ. τοῦ, Ἐξεργάζομαι, κἀλλιεργῶ καί δουλεύω, ἀποτελειόνω, ἑτοιμεν ποιῶ, κατασκευάζω· ἐξ οὗ καί τό ἐν τῇ Συνθ. ἀργάζω. 2) Ἐπί γαμητῶν = Χωνεύω. Ξενοφ. Ἀπομνημ. 3) Ἐν Πάτρ. σημασ. εὑρηται ὁ Πάτρ. Ἀόρ. 1. «Κατεργάσηται Ἐνεκήθην», ἤ ἐκερδήθην· παρ' Ἡρδτ. 9, 108.

Κατεργάω, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 563. Κατεργάζομαι, Ἀττικ. ἀντί τοῦ, κατείργω.

Κατεργασία, ἡ (κατεργάζομαι). Ἡ πρᾶξις, κατασκευασία, ἐργασία (βουλῆς) ἑτοιμασία, ἀποτελείωσις, τελειοποίησις, κέρδος, ἀπόκτησις, ἐξεργασία, τέρμις, χώνευσις, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ κατεργάζομαι.

*Κατεργαστέον, Ῥματ. Ἐνθτ. τοῦ κατεργάζομαι. Πρέπει νά κατορθώσωμεν, νά ἀποτελειώσωμεν, χωνεύσωμεν, κερδήσωμεν κ. τ. λ. Ἰδ. κατεργάζομαι.

Κατεργαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατεργασίαν.

Κατεργαστός, στή, στόν. Κατεσκευασμένος, ἐξεργασμένος μετά πόνου καί ἐπιμελείας. Τινές δέ κατεργαστός γράφουσι.

Κατεργός, ού (κατά, ἔργον). Δουλευμένος, εἰργασμένος· πεπαλαιωμένος, τετριμμένος. 2) Ἡσιόδ. Δ. 16. καί ὁ ὑπό τοῦ ἔργου (ἀπό τήν δουλειάν) ἀδυνατισμένος. Λγτ. καί Ἐτεργός.

Κατέργω, παρ' Ἡρεόδ. 5'. 103. κεῖται. κατέργοντες, Ἰωνικ. ἀντί Κατείργοντες.

Καταρεΐζω, Μ. ίσω. Λίαν, διόλου ἐρείζω.

Καταρείδω, Μ. σω. Ἀπ' ἐναντίας ἐρείδω, στήνω, στερεῶ στηλόνω. 2) Οὐδτ. = Ἐνορμῶ, ἀκουμβῶ, στυλώνομαι ἐπάνω εἴς τινα ἤ εἰς τι· «καταρεισάντος ἀνέμους». Βιαίως ἐπιπεσόντος· ὡς τό κατασκήπτω. Δίων Λόγ. φθ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατερεικτός, όν. Κατεθραυσμένος, κατεσχισμένος, κατατετριμμένος, ὡς ἔρεγμα κομμένος. Γρφτ. καὶ Κατέρειστος ἐκ τοῦ

Κατερείκω (ἐρείκω, Ἀνμλ.). Διόλου ἐρείκω, καταθραύω, κατασχίζω, καταξεσχίζω· π. χ. φορέματα, ἐνδύματα, σκέπας, πρὸς ἐκφρασιν καὶ φανέρωσιν τῆς λύπης· συνηθέστερ. ἐν τῷ Μέτ. Ἡρόδ. 3, 66. »κατερείκοντο τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα· ἐξέσχιζον τὰ ἐνδύματα αὐτῶν· καὶ »Χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμενοι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 537. 2) Καταπρίζω, κατακόπτω εἰς τὸν μύλον, ἐρεύγομαι, ἢ ἐκπτύω. Ἀριστοφ. Σφῆκ.

Κατερείπω, Μ. ψω· μετὰ Γενικ. Ἐναιτίου τινὸς ἐρεύγομαι, ἢ ἐκπτύω. Ἀριστοφ. Σφῆκ.

Κατερεφής, ές = κατηρεφής. Ἀμφ.

Κατερέφω, Μ. φω. Σκεπάζω, ὄροφον ἐπιβάλλω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1075.

Κατερέω (ἐρῶ, κατά), Ἰωνικ. ἀντὶ κατερῶ· Μέλ. τοῦ ἀορ. κατεῖπον. Θέλω φανερώσει, εἰδοποιήσει, κατηγορήσει, ἐγκαλέσει, διαβάλῃ· μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτιατ. »Αὐτός ἐγὼ σφέας κατερέω πρὸς τὸν μάγους. Ἡρόδοτ. Γ'. 71. ἐγὼ μούνος θέλω σᾶς ἐγκαλέσει, σᾶς προδώσει εἰς τὸν μάγον· σπανιώτ. »τινά τινος Ἡ ἐυρία καὶ πρώτη σημασ. εἶναι, Θέλω ὁμιλήσει κατά τινος. 2) Λέγω, λέγω τι ὡς διωρισμένον, βέβαιον· ἐπαγγέλλω, ἀφηγοῦμαι.

Κατερήριπε, Ἰλ. Ξ, 55. ἀντὶ, κατήρικε. Παρακ. τοῦ κατερείπω· ἐπείχε· κατερήριπεν· κατηνείχθη, κατέπεσεν, ἐκρημνίσθη, ἔπεσε. Παρὰ Ποιητ. μόνον.

Κατερητύω, Μ. ὑσω. Ὀπίσω κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, κατέχω. Ἰλ. Ι, 465. Ὀδυσ. Ι, 31. Τ, 545. Μουσαίος, 300.

Κατεριδεύομαι, Ἀπτ. Μέσ. δεύλου ἐριδεύομαι, διὰ μηχανευμάτων γίνω, καταβάλλω τινά. Ζήτ. Ἐριδεύομαι.

Κατερικτός, ὁν = κατερειστός, κατέρικτος. Ἀρστυ. Βτρχ. 506 Γρφτ. δὲ καὶ

Κατερυπόω, = κατερείπω· παρὰ Σουΐδ. καὶ παρ' Ἡλιοδ. Θ'. »Κατηρειπωμένου. Νεώτερ. τύπος.

Κατερύπωσις, εως, ἡ. Κρέμνισις. Σουΐδ.

*Κατέρυνης, ες (ἔρυος). Ὁ πολλοὺς κλάδους ἔχων.

*Κατέρυτα, Αἰολ. = ἔρυτα. Ἐπίρρ. ἀντὶ καὶ ἄλλοτε· ἐκ τοῦ ἐταρρύτα, ἀντὶ ἐτερρύτα. Ἰδ. Κατερύτα.

Κατερυθραίνω, Καταβάπτω ἐρυθρῷ βάμματι, κοκκινίζω. Ἡσύχ.

Κατερυθριάω, ῶ, Μ. άσω. Λίαν, διόλου ἐρυθριάω. ξηροκλακνίζω ἀπὸ ἐντροπήν. Ἡλιόδ.

*Κατέρυθρος, ον, Πολλὰ ἐρυθρός. Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. ις.

Κατερυκάνω, Πτκ. ἀντὶ, κατερύκω, = κωλύω, ἐμποδίζω. Ἰλ. Ω. 218.

*Κατερύκω, Μ. ξω. Ἀόρ. κατερύκαμον (ἐρύκω, Ἀνμλ.), = τῷ πρτμ. Ὅμηρ.

Κατερύω, Μ. ὑσω. Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, τραβῶ· καθελκύω. Ὀδυσ. Ε. 261. »— τὴν γε (νῆα) κατέρυσαν εἰς ἅλα δῖαναὐ· τὴν καταβίβασαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν τῇ Ὀδυσ. ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημασίας.

Κατέρχομαι, Ἀπτ. Μλ. Κατελεύσομαι, Ἀόρ. κατῆλθον, Ἀπρμφ. κατελθεῖν (ἔρχομαι, Ἀνμλ.). Εἰς τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἔρχομαι, ὑπάγω, καταβαίνω· καὶ ἐξέρτ. εἰς τὸν Ἅδην, ἢ εἰς τὰ κατώτερα μέρη παράλια. Ὅμηρ. Καθίλου, Ἀπὸ ὑψηλότερον τόπου εἰς χαμηλότερον ἔρχομαι· καὶ ἐπὶ αὐχένων = Πίπτω, καταπίπτω. Ὀδυσ., Ι, 484. 541. ἐπὶ ποταμοῦ, πλημμυρεῖ, ξεχειλίζει, ὡς καὶ ἐν τῇ Συνῴ. καταιβάζει καταβρσε. »Κατέρχεται ὁ Νείλος. Ἡρόδ. 1, 19. 2) Ξαναέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ὀπίσω. Ὀδυσ. Δ, 188. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξέρτ. ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἐξορίας ἐπιστροφῆς, Γυρίζω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. Οὕτω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 5. 30. πολλάκις παρὰ Θκδ. Ξενφ. καὶ Ῥήτρ. καὶ Εὐριπδ. Φοίνισ. 1011. Σοφοκλ. Ἀντγ. 200. Πρβλ. Κάτειμι καὶ κάβλ. Ἐπιστρέφω, καταβαίνω στὴν πατρίδα. 3) Μτφρ. Ἐντῇ ὁμιλίᾳ καταντῶ εἰς τι, φθάνω εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσω περὶ τινος.

Κατερῶτα, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Καὶ ἐτερῶθεν, καὶ ἄλλοτε, ἄλλως δὲ καὶ, Αἰολικ. Σαπφῶ, παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ Συνθέσ. 23. ἐκ τοῦ, Ἑτερῶτα, ἀντὶ τοῦ Ἑτερῶθε· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατερότα, καὶ ἄλλοτε, ὅπου προτιμητέον τὸ Αἰολικ. Κατέρυτα.

Κατεσθίω, Μ. κατέδομαι = Κατατρώγω. Ὅμηρ. ὅστις πάντοτε τὸ μτχρζτ. ἐπὶ τεράτων, δρακόντων δηλ., Δελφίων, ἐπὶ τῆς Σκύλλης νώμων κατεσθίειν τινὰν Ξενφ. Ἀνβσ. 4, 8, 14. Ἀόρ. Κατέφαγον, Ἀπρμφ. Καταφαγεῖν.

*Κατέσθω, Πτκ. ἀντὶ Κατεσθίω.

*Κατέσκληκα, Ἀμτβτ. Πρκμ. τοῦ Κατασκέλλω. Κατεξηράνθην, εἶμαι κατάξηρος.

Κατεσπευσμένως, Ἐπίρ ἐκ τοῦ, Κατασπεύδω, Μὲ βίαν καὶ ταχύτητα, ταχέως, σβλίγωρα, ἐν τάχει.

Κατεσπουδασμένος, καὶ Ἐπίρ. -σμένως (κατασπουδάζω). Σπουδαίως, ἐπιμελῶς. »Δέησις κατεσπουδασμένη· ἐνθερμος. Διονύσ. Ἁλικ.

*Κατέσυμα, τό. Πλούτ. 12. σ. 14. Ἀμφ. ἀνάγνωσις καὶ σημασ. ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ Κάσσυμα.

*Κατέσυτο, Ἐπκ. 3. ἑνε. Ἀορ. Πθτκ. κατὰ Συγκοπ. ἐκ τοῦ Κατασεύομαι, Ἴλδ.

Κατέστασεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ, Κατεστάθησαν. Ἡσδ. Θγν. 674.

Κατεστεώς, Ἰωνικ. ἀντὶ, Καθεστεώς, καθεστηκώς· ὡς τό, καθεστήκει, καθεστήκει.

Κατεστραμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Καταστρέφω, Ἀνάποδα, ἀναποδογυρισμένα.

Κατεστράφατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, Κατεστραμμένοι, ἦ — μένα ἦσαν.

Κατεσχαρόω (ἑστχαρόω). Μὲ τὴν ἐσχάραν, πέτραν, ἐπιδερμίδα, καλύπτω τὴν πληγήν. Ἡσύχ.

*Κατευαρεστέω, ῶ. Ἰγνατ. Ἐπιστ. 3, σ. 56. = Εὐαρεστῶ.

Κάτευγμα, τό (κατεύχομαι). Εὐχή, τάξιμον, τάμμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 216. »Κατεύγματα· καὶ ἐν Θηβ. 699. ἀντὶ τοῦ, Κατάρα. 2) Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 920.

Κατευδαιμονίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ῶ. Λίαν, πάνυ εὐδαιμονίζω. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. Α'. λγ'. 8.

Κατευδοκέω, Μ. ήσω. Μετὰ Δοτικ. συγκατανεύω, στέργω, ἀρέσκομαι, εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, ἢ ἐπαινῶ τι. Πολύβ.

Κατευδοκιμέω, Μ. ήσω· παρὰ Διοδ. Σικ. μετὰ Γενικ. ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐδοκίμησιν, τὴν καλὴν ὑπόληψιν, τὸν ἔπαινον, καὶ τὴν δόξαν.

*Κατεύδω, ἀντὶ καθεύδω, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφ. 1193.

*Κατευημερέω, Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. = Κατευδοκιμέω.

Κατευθικτέω, Μ. ήσω (εὔθικτος). Εὐκόλως, ἢ καλῶς ἅπτομαι, ἐπιτυγχάνω. Μακκαβ. Β'. ιδ'. 43.

Κατευθύ, Ἐπίρ. κυρίως, κατ' εὐθύ, κατ' εὐθείαν, ἴσια πρός τι, ἴσια ἔξω, ἢ ἴσω ἀντικρύ. Ξενοφ. Συμπ. Ε', 2. Τὸ αὐτὸ καὶ Κατευθύς.

Κατευθυντήρ, ῆρος, ὁ. Καὶ

*Κατευθυντής, οῦ, ὁ (κατευθύνω). Ὁ κατευθύνων, εὐθύ ποιῶν τι, ἢ ὑψώνων, ἐγείρων, ἢ διορθῶν· ὄφιν

Κατευθυντηρίε, ἡ. Προσυπακουομ. τοῦ Κάθετος, ἡ. κυρίως Ἁλιε. σοῦ, Κατευθυντήριος· = σταθμὸς· ἐστὶ δὲ ἡ στάθμη, ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ κανονίζεται τὸ ξύλον (σταφνή).

Κατευθύνω, Εὐθύνω τι πρός τι, ἴσιάζω, κατ' εὐθείαν γραμμὴν φέρω, διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ· ἴσια ὁδηγῶ· π. χ. »Κατευθύνω τὸ σκάφος· κυβερνῶ τὸ πλοῖον, βάλλω τὴν πρῷραν του νὰ ὑπάγῃ ἴσια ἐπάνω εἰς τι σημεῖον. Ὄφελον Κρίνω, κατηγορῶ, παιδεύω, τιμωρῶ. »Κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὐθυνον. Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. = Καταδικάζειν. 2) Οὐδετέρ. »Κατευθύνειν. Προσυπακουομ. Βίον, εὐτυχῶς ζῶ, ἢ, εὐτυχὴς εἰμί· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Εὐοδοῦμαι. Κυρίως δὲ ἀντὶ τοῦ Διευθύνομαι ἴσια ἐπί τι, δηλ. τρέχω ἴσια πρὸς αὐτό, ἐφορμῶ ὄφεν »τῇ πτήσει ὄρνις ἐπὶ τοὺς πολεμίους κατευθύνεται. Πλούταρχ. ἴσια, ὀρθὰ κατ' ἐπάνω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς πετᾷ.

*Κατευθύς, Ἐπρμ = κατευθύ.

*Κατευθυσμός, ὁ (κατευθύνω) Διεύθυνσις, κυβέρνησις. Ἡλιόδ. Παιδ. 1, 7, σ. 130.

Κατευκαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. Εὐρίσκω, κατανοῶ καλὴν εὐκαιρίαν διάτι. Κάμνω τι εἰς καλὴν εὐκαιρίαν. Πολύβ. ΙΒ'. 4, 13. »Κατευκαιρήται ἀπέχειν· εἰς καλὴν εὐκαιρίαν (ὁπόταν εὑρίσκει ἁρμόδιον καιρὸν) τὴν ἀπομακρύνει.

Κατευκλεέω, Μ. ήσω. (εὔκλεος) καταπραύνω, καθησυχάζω, ἡσυχον ποιῶ. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1089.

Κατευκτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. Κατευκτικῶς. Ὁ εὐχόμενος, ἢ καταρώμενος.

Κάτευκτος, ὁ, (κατεύχομαι). Ἡ ἐπί τινι εὐχὴ ὑπόσχεσις, τάμμα· ταγμένος, ἢ τὸν ὁποῖον ἐξήτησέ τις, ἠξίωσε εἰς τὸν ἑαυτόν του. — 2) Καταρεμένος. Ἡσύχ.

Κατευλογέω, Μ. ήσω. Λίαν, διόλου εὐλογῶ.

Κατευμαρίζω, Μ. ίσω. καὶ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. = κατευχειρίζω, εὐκολύνω, εὐχειρον, ἐπίπαδον ποιῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἅπτ., κατεξευμαρίζοντος, κατευδύνοντος, εὐκολεν ποιοῦντος. = τῷ ἁπλ. μετ' ἐπιτάσεως.

Κατευμενέω, Μ. ήσω (εὐμενέω) μετὰ Γενικ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. = καταδυναστεύω. Νικήτ. Χρον. ΚΔ'. 9. καὶ Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. Ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος, ἢ τὴν δύναμιν.

Κατευναζω, Μ. άσω. Εἰς εὐνὴν (εἰς τὸ στρῶμα) εἰς τὴν κλίνην, ἢ εἰς ὕπνον φέρω. Ἀποκοιμίζω καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καθησυχάζω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, καταπραύνω. = Καταπαύω. »Μεγάλων κατευνάζων. Ἀπόλεκτ. Β'. 101. Πθτκ. Πληγιάζω νὰ κοιμηθῶ. Ἰλδ. Γ, 448. Πηγαίνω νὰ ἡσυχάσω, ἡσυχάζω. ὄφεν

Κατευνασμός, ὁ. Τὸ εἰς εὐνὴν, ἡσυχίαν, ὕπνον φέρειν, καθησύχασις. Πλουτ.

*Κατευναστήρ, ῆρος, ὁ = Κατευναστής. ὄφεν.

Κατευναστήριος, ον, (κατευναστήρ, ἀντὶ κατευναστής) = Κατευναστικός. — 2) Τὸ κατευναστήριον, Ὁ κοιτών, τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ κοιμώμεθα.

Κατευναστής, οῦ, ὁ. Ὁ κατευνάζων, εἰς ἡσυχίαν φέρων, καταπραΰνων· ἔτι δὲ = Καταπαυστήρ.

Κατευναστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ κατευνάζειν ἁρμόδιος, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, γυμνασμένος.

*Κατευνάστρια, ἡ. Ἰδιάλτρ. τύπος Θηλ. τοῦ κατευναστής. Μοσχόπ. εἰς τὰ Ἔργ. τοῦ Ἡσιόδ. 464.

Κατευνάω, ῶ. Μ. ήσω. (εὐνάω) Ἰλδ. Ξ, 245. 248.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ δὲ Πᾶτκ. Ὀδσ. Δ, 414. 221. = Κατευνάζω, καὶ Κατευνάζομαι. ἴδε.

*Κατευνήτειρα, Θλ. τοῦ ἑπμν.

*Κατευνητής, οῦ, ὁ = Κατευναστής.

Κατευοδόω, ὦ. Δίαν, διόλου εὐοδόω, ὡς Ἐνεργητ. ἡ Ουδέτ. εὐτυχῆ τινα ὁρόμον, ἢ ἐξακολούθησιν, πρόσδον, ἐγγυῶμαι, ἢ ἀφῆκω τινὰ ἀπὸ ἡμῆ ἐμπροστά, τὰ αὔξησ. »Κατευοδοῦμαι». ἔχω εὐτυχῆ ὁδὸν, ὑπάγω, ᾠδάνω καλῶς, εὐτυχῶς καταλύω τὴν ἀδοιπορίαν μου. »Κατευοδοῦσι ἡ ὁδὸς ἡμῶν· ὁ ὁρόμος (τῆς ταξειδίς) ἡμῶν εἶναι εὐτυχῆς· καλόλου δὲ, καλῆν, εὐτυχῆ πρόσδον ἔχω εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὅ, ἐστὶν, ἐκβαίνουν, ἢ ὑπάγουν καλά. ἴδε.

Κατευόδωσις, εως, ἡ. καὶ, Κατευόδιον, τό. Εὐτυχῆς πρόσδος, καλῆ ἔκβασις τοῦ ὁρόμου, τοῦ ἐπιχειρήματος, τὸ νὰ κάμῃ τινὰς εὐτυχῶς τὴν ἀδοιπορίαν του, τὸ ταξείδιον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Κατευαρκέω, ὦ. Μ. ήσω. Ἀληθῶς, ἢ πανηγυρικῶς, δημοσίως ὁρκίζομαι εἴς τινα Σεόν. Γοργίας παρ' Ἀριστοτλ. Ῥητ. Γ, 3. ὅπου ἀντὶ τούτου καὶ, κατευορκίζω, κεῖται.

*Κατευορκίζω, Μ. ίσω = Κατευορκέω, ὅπερ ἴδέ.

Κατευόροφος, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἀντιπάτρ. Ἐπιγρ. 19. ἀντὶ, κατ' εὐόροφες.

*Κατευπαθέω, Μ. ήσω (εὐπαθέω) Ζῶ μὲ τρυφὴν καὶ ἀσωτείαν.

Κατευπορέω, ὦ. Μ. ήσω. = Εὐπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα, συνυπακουομένης τῆς σημασίας τοῦ, κατατίνει. Διόδ. Σικ. ΙΒ'. 45.

Κατευρύνω, διόλου εὐρύ ποιῶ. ἐξαπλόνω, φαρδύνω, πλατὺ καὶ φαρδὺ ποιῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 4, 4. ἀμφ.

Κατευστοχέω, Μ. ήσω = Κατευτυχέω. φθάνω τὸν σκοπὸν (κτυπῶ τὸ σημάδι), εὐτυχῶ ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐτυχῆς εἰμὶ εἴς τι πτιόδ. Διόδ. Σικ.

Κατευτελίζω, Μ. ίσω, Δίαν εὐτελίζω. ἐξευτελίζω. Πλούταρχ.

Κατευτονέω, ὦ. Μ. ήσω. Παλίν τόνον, δύναμιν ἔχω, Δίαν εὐτονέω. Ἱπποκρ.

Κατευτρεπίζω, Μ. ίσω. Δίαν, διόλου εὐτρεπίζω. φέρω πάλιν εἰς καλὴν τάξιν. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. 5. 14. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510.

Κατευτυχέω, ὦ. Μ. ήσω. μετὰ Γενικ. Εὐτυχῆς εἰμὶ κατά τι πρᾶγμα. ἢ ἐναντίον τινός.

Κατευφημέω, ὦ. Μ. ήσω. Δίαν εὐφημῶ, ἐπαινῶ, εὐχὰς καὶ εὐφημίας ἀποδίδω. Συγχαίρομαί τινα. παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ Δίτιατ. τοῦ προσπ.

Κατευφραίνω, Μ. ανῶ. Δίαν, διόλου εὐφραίνω. Λευκιαν.

Κατευχειρίζω, Μ. ίσω. = Κατευμαρίζω. Σουϊδ.

Κατευχή, ἡ. Εὐχή, προσευχή. — 2) »Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς» τὰς ἐπίτινι εὐχῆ ὑποσχέσεις, τάματα. Πλούταρχ. Δίων, 24.

Κατεύχομαι, Μ. ξομαι. Ἀπτκ. Μέσ. Εὔχομαι, παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι πτίν· ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀπρμφ. Ἡρότ. 1, 132. β) Ὑπόσχομαι ὁρκιζόμενος ἑαυτῷ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου εἴς τινα Σεόν, ἢ καὶ εἴς τι πρᾶγμα τῶν ἡμῶν· μετὰ Δοτκ. πτίνι γ) Κατά τινος εὔχομαι, = Καταράομαι »τινὸς» ἀλλὰ καὶ »ἀράς τινι». Valck Φοινσ. 70. δ) Προσεύχομαι, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Σεοὺς τοῦ Ἅδου, παρὰ τοῖς Τργκ. — 4) Καυχῶμαι, φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι διάτι· πτίνι ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀπρμφ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. καὶ Θεοκριτ. Α'. 97.

Κατευωχέω, ὦ. Μ. ήσω. (εὐωχῆ) Τρώγω πολὺ εἴς τι τυμπόσιον, ὥστε χορταίνω. (καίμνω ξεῦνε) ο Ἀριστοτ. Εὐδημ. Γ', 1. συνάπτει τὸ, μεθύων, μετὰ τοῦ, κατευωχημένος· συνήθως ὅμως, κατὰ μέσην διάθεσιν, κατευοχοῦμαι ὡς παρ' Ἡρότ. 1, 216. καὶ Πλούταρχ. — 2) παρὰ Ἰλιήμ. Ἀλεξ. κεῖται καὶ ἐνεργητικ. ἀντὶ τοῦ, Φιλεύω, εὐωχίαν δίδω.

*Κατεφάλλομαι, (ἐφάλλομαι, Ἀνμλ.) Πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπάνω εἴς τι πηδῶ, καταπηδῶ, καὶ ἐφορμῶ εἴς τινα· »κατεπάλμενος» Μτχ. Ἀορ. 2. συγκρ. Ἰλδ. Δ, 94.

Κάτεφθος, ον, = καθεφθος. Ἀθήν. ΙΒ'.

Κατεφίστημι, Κατά τινος, ἢ πρός τινα ἐφίστημι. Μέσ. μετὰ Ἀορ. 2. Πρεμ. καὶ Ὑπρσυντλ. ἐίρχτ. Ἀμτβτ. ἵσταμαι ἐναντίον τινος, ἀνθίσταμαι εἰς τινα· παρρησιάζομαι ὡς ἐναντίος τον.

Κατεχθρεύω, Ἔχθραν ἔχω κατά τινος, ἢ πρός τινα, ἐχθρεύομαι, μισῶ. Ἰουλιαν. Λόγ. ε'.

Κατεχμάζω, Μ. άσω (ἐχμάζω) Κρατῶ, πιάνω, ἐμποδίζω. Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει καὶ »κατέχμασον αὐτὶ, καταφόνευσον, πιάσε νὰ προφθάσῃς ἐκ τοῦ, καταμχάζω. ἴδε ἔτι, κατοχμάζω.

Κατέχω, Μέλ. καθέξω, ἢ, κατασχήσω. (ἔχω, Ἀνμλ.) ἐνεργτκ. Κρατῶ, πιάνω, σταματῶ, ἀργοπορῶτι, τὸ βαστῶ σφιχτὰ, καὶ δέν τὸ ἀφίνω. Ἰλδ. Ο, 186. Ὀδσ. Γ, 284. Ο, 200. — β) Ἐμποδίζω, κωλύω, Ὅμρ. οὕτω καὶ Πᾶτκ. »ἠέρι κατέχοντο» ἐμποδίζοιτο ἀπὸ τὴν κατεχιὰν, Ἰλδ. Ρ, 368. 644. ὡς ἐπὶ τε πλείστον μετ' Αἰτκ. Caisf. ἐν Στοβ. Ἀνθλ. 1, σ. 531. Meinecke ἐν Μενάνδρῳ σ. 417. ἀλλὰ καὶ μετὰ Γενκ. συχνότατα μετ' Ἀπρμφ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ὡς τὰ μὴ καὶ τοῦ Ἀπρμφ. Ξενοφ. Ἀπμν. 2, 5, 11. γ) Καταιρατῶ, κατέχω, ἔχω ὑποκάτω μου, σκεπάζω, συχνάκις παρ' Ὅμρ. »Νὺξ κάτεχ' οὐρανόν». Νὺξ κατεῖχε, ἐσκέπαζε τὸν οὐρανόν. Ὀδσ. Ν, 269. οὕτω καὶ Πᾶτκ. »οὐρανὸς ἠερέεσσι κατείχετο» Ὀδσ. Ι, 145. καὶ »κατασχομένη ἐαυτῷ» Ἰλδ. Γ, 419. καὶ Μέσ. »πρόσωπον κατέσχετο» ἐσκέπατε τὸ πρόσωπόν της, Ὀδσ. Τ, 361. ἐίρχτ. ἐπὶ τοῦ χώματος τοῦ καλύπτοντος καὶ κατέχοντος τοὺς νεκρούς. Ἰλδ. Γ, 243. Τ, 333. Ὀδσ. Δ, 301. 549. καὶ ὡς φοβερισμός· »πρὶν καί τινα γαῖα καθέξαι πολλοὺς δὲ σκεπάσει ἀκόμη ἠγῆ ἕως οὗ νὰ γίνῃ τοῦτο. Ἰλδ. Π, 629. Ὀδσ. Ν, 427. Ο, 31. Καλόλου δὲ = Κρύπτω, κρατῶ τι κεκρυμμένον. — δ) Βαστῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, εἰμαι κύριος τινός. Κατακυριεύω, κατακτῶμαι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, κατεξουσιάζω, πέρνω, ἢ κάμνω τι ἐδικόν μου. Συνῴ. μετὰ Γενκ. παρὰ Πολβ. Διοδ. Σικ. καὶ Ἀππιαν. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. κατὰ διαφόρους λόγους καὶ τροπολογίας. π. χ. Δεσμεύω, ἀλυσσοδένω· καὶ ἐίρχτ. Μτφρκ. »φοβοῦ τὸν κατακυριεύσε, τὸν δεσμεύει. Οὕτω καὶ »ἐχθρὰ Φάλαρις κατέχει φάτιν» Πίνδρ. Πῦθ. 1, 187. »Λάθε κατέχει αὐτόν» Νέμ. 8, 48. καὶ »ἄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχουτ' ἀγαθαί» Ὀλμ. 7, 18. ἐνῶ τὸ κατέχοντ' εἶναι ἀντὶ τοῦ, κατέχοντι, Δωρκ. ἀντὶ κατέχουσι. »Κατέχω τινὰ ἐπί τινι» Δετμεύω, βαστῶ τινα προσκολλημένον εἴς τι, τον βαστῶ ὅλη. προσεκτικὸν εἰς αὐτό. Σοφκλ. Αἴ. 142. »Κατέχω τὸ θέατρον» καταγοητεύω, εὐφραίνω εἰς ἄκρον τοὺς θεατὰς· τοὺς κάμνω εὐνοϊκούς, τοὺς κερδίζω δι' ἐμαυτόν, ἐξασφαλίζω τὴν πρός με εὐνοιάν τους. »Τοιαῦτα κατέχει τὸν δῆμονα τοιαῦτα φρονήματα, ἢ τοιαύτη ψυχικὴ διάθεσι δεσμεύει, ἢ κατακυριεύει τὸν λαόν. »Κατέχω τὸ στρατόπεδον» δυσημέρευσιν κατακυριεύω, ἢ γεμίζω τὸ στρ. μὲ τόνους, φωνὰς, ἢ πηγύματα δυστυχίας. Σοφκλ. Φίλκτ. 10. Ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, Dav. Schulz ἐν Ἡρότ. 6, 129. Ἐπὶ θεότητος τινὸς λέγεται ἀντὶ τοῦ, κυριεύω, ἔνθεον ποιῶ, ἐμπνέω, φωτίζω. καὶ ἐίρχτ. τὸ Πᾶτκ. Πλάτ. Ἴων. »Πάντες γὰρ οἵ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα, κυριευόμενοι ὑπὸ θεοῦ πεφωτισμένοι, κάτοχοι ὄντες. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 10. ἔνθα κεῖται καὶ ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ. παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. »μανέντι καὶ κατασχομένῳ». Σπανίως ἀντὶ τοῦ ἐξαπλῶνω κατὰ γῆς, ὅλη. φρενῶ. — Ὁμοίως σπάνιος εἶναι καὶ ὁ Μέσ. Ἀόρ. »Κατεσχόμην» παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν Πᾶτκ. σημασ. τοῦ Κυριεύομαι, ἵσταμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 244. Ε. Εὐρπδ. Ἱππλ. 27. Ἑλέν. 42. — 2) Ἀμτβτ. ἀντὶ τοῦ Σταματῶ, ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι, παύω, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ἀρστφ. Εἰρ. 935. — β) Προσορμίζω, ἐλλιμενίζω, καταβιβάζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, πιάνω εἴς τινα ξηράν, καὶ πράξ. ὡς ἐν Ὀδσ. Γ. 284. »Κατέσχεν εἰς Δῆλον, εἰς Σαλαμῖνα». Ἡρόδ. Η'. 40. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλύω, (κοινεύω), ὡς καὶ τό, κατάγομαι. Εὐρπ. Ἴων. 551. »Προξένων δ' ἐν τῷ (οἴκῳ) κατέσχεις. Διατρίβω πουθενά, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Μέσ. Ἡρότ. 8, 117. Ἐνταῦθα ἀναπληροῦσι συνήθως διὰ τοῦ ἅρμα, ἢ ναῦν Πρβλ. Κατασχέθω. — γ) Γίνομαι, ἀκολουθῶ, συμβαίνω πεῦ κατασχήσειε. Σοφκλ. Ἠλ. 503. ἀντὶ τοῦ, ἔξει, θέλει προκόψει, εὐτυχῶς προχωρήσει. Τφίσταμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ ὡς πόλογος κατέχειν λόγος ἐπικρατεῖ, λέγεται. »Τὰ κατέχοντα πρήγματα αἱ ὑπάρχουσαι, καθεστῶσαι καὶ ἐπικρατοῦσαι σχέσεις, αἱ συμβᾶσαι περιστάσεις, τὰ συμβάντα, Ἡρότ. 6, 40. ὅσον καὶ αὐτὸ τοῦ διαρκῶ, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, νὰ ἐπικρατῶ, ὅηλ. ὁλονένα ἐπικρατῶ, ἐπιστηρίζομαι, μένω στερεὸς εἴς τι, δέν ἀφήνομαι ἀπ' αὐτό, δέν ἀποκόπτομαι, ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς Μτχ., ὡς »κατέχει διώκων» ἐξακολουθεῖ νὰ κυνηγᾷ, δέν παραιτεῖται ἀπὸ τὸ νὰ κυνηγᾷ, πρβλ. Schweigh. Ἡρότ. 6, 41. — δ) Κυριεύω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ἐξίζω περισσότερον, Θέογν. 262. — 3) Μέσ. ἀντὶ τοῦ Βαστῶ δι' ἐμαυτόν, κρατῶ, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, πτό χρήματαν, Ἡρότ. 7, 164. — β) Περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύβ. 9, 21, 7. γ) Βαστῶ ἐμπροσθά μου, σκεπάζομαι, κρύπτομαι, μένω κρυμμένος.

Κατέψησις, εως, ἡ. = Καθέψησις, Διόδ Σικελ. ἐκ τοῦ

*Κατέψω, = Καθέψω (Ἀνμλ.)

Κατέω, = Κάτειμι. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἔω, τὸ πορεύομαι.

Καταβολέω, ὦ. Μ. ήσω. Τπό σέρμης, παροξυσμοῦ, κυριεύομαι· πίπτω εἰς λειποψυμίαν, λειποψυμῶ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Καταβολή, ἡ. (καταβολή, 2) Καταβολή, σέρμης κατακυρίευσις, ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος καὶ ὁρμή, καὶ ἡ ἱερὰ νόσος· λειποψυμία, λειποψυχία· τὸ ἐπιβάλλον, μερὶς, μερίδιον, καὶ τάλος, ἀπόδοσις τῶν χρεῶν, τὸ καθῆκον, Συσία, τελέτη, τὰ νομιζόμενα. Ὁ Γαλην. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, περιοδικὴ ἀρχὴ τῶν παροξυσμῶν.

*Καταβολίς, ίδος, ἡ, = Καταβολή, παρὰ Γαλην.

Καταγεμόω, όνος, ὁ, Ἴων. ἀντὶ, Καθαγεμών. Ἡρότ.

Καταγέομαι, Ἴων. ἀντὶ, Καθαγέομαι, Ἡρότ.

Καταγορεύω, ὦ. (ἀγορεύω) Πρός τινα, ἢ κατά τινος ὁμιλῶ· λέγω, ὁμιλῶ πρός τινα περὶ ἑνός, ἢ κατά τινος· κακῶς λέγω περί τινος, ὑβρίζω, ἐλέγχω, διαστύρω αὐτόν· ὅτε δὲ ἐπὶ κριτηρίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγεται, σημαίνει τό, προτκλαίομαι περί τινος, ἐγκαλῶ, παραδίδω τινά εἰς τό κριτήριον, ὡς ἔνοχον πταίσματος ἤ ἀδικίας τινός. Μετά γενκ. τοῦ πρτπ. καί Δίτ. τοῦ πργμ. Ἀναφέρω, διαβάλλω, ὁμολογῶ εἰς τόν κριτήν, ἀγορεύω· καί ἐντεῦθεν 2) ἀντί τοῦ, ἀποδεικνύω, φανερόνω, δίδω μέ σημεῖα νά γνωρίσῃ, νά καταλάβῃ τί τι. εὐγάζω τι εἰς τό φανερόν, προδίδω, μετ' Αἰτ. τοῦ πράγμ. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. δ'. 3. »Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεαρόν, ὁ κατηγορεῖ τήν ἀλικοστίαν. – 2) Ἐν τῇ λογικῇ ἀντί τοῦ, Λέγω περί τινος προσώπου ἤ πράγματος, βεβαιῶ, παραστήνω βεβαίωσιν τινά, ἤ ἄξίωμα. — Παθητ. Κατηγορούμαι, ὑπό κατηγορίαν εἰμί, εἶμαι ὑπεύθυνην, ἤ ἐγκαλεσμένος εἰς τό κριτήριον. ὅθεν

Κατηγόρημα, τό. Ἡ αἰτία τῆς δίκης, ἤ τῆς κατηγορίας (νάβᾶς, Τουρκ.) κακούργημα, πταῖσμα, ἔνοχή, αἰτία, δι' ἥν ἐγκαλεῖται τινάς εἰς τό κριτήριον. Διονυσ. Ἁλ. Ιά'. 12. »Κατηγόρημα τρόπων. Δημοσθ. ἐκεῖθο τό ὁποῖον ὡς αἰτίαν εὑρίσκει τις εἰς τόν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου διά νά τόν κατηγορήσῃ. 2) Παρά Κικέρ. Tuscul. Δ'. 9. καί τοῖς Γρμτκγρ. τό, κατηγορούμενον, ἤ κατηγορία. Praedicatum, Δατ. καί

Κατηγορία, ἡ. Κακολογία, ἔλεγχος κατά τινος, ἐγκλεσμα εἰς τό κριτήριον, αἰτία τῆς χρισολογίας, εὐθύνη, ἔνοχή πταίσματος, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου καί ἐγκαλεῖται τινάς εἰς τό κριτήριον. »Κατηγορίας ἔχω· ἀντί τοῦ, κατηγοροῦμαι. Δημοσθ. καί ἐντεῦθεν 2) ἀντί τοῦ, Μέσον δέ οὗ γνωρίζεταί τι, ἀπόδειξις, φανέρωσις. Παρά Φιλοσοφ. Ἡ Ἰδιότης, τήν ὁποίαν ἀποδίδουσιν εἰς τι πρᾶγμα, ἤ πρόσωπον, ἤ ὀνομάζουσιν, ἀναφέρουσι περί αὐτοῦ. Adtribu-tum, Δατ. Praedicat, l' attribut, Γαλλ. καί Praedicamenta, Δατ. αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους. καί

Κατηγορικός, ἡ, όν. καί Ἐπίρ. Κατηγορικῶς· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κατηγορίαν· ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τό νά ἐγκαλῇ εἰς τό κριτήριον, νά βάλλῃ τινά ὑπ' εὐθύνην. 2) Ὁ ἀνήκων, ἁρμόδιος, εἰς κατηγορίαν. Praedicat, ἡ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κατηγοριῶν ὤν.

Κατήγορος, ὁ, ἡ. (κατηγορέω) Ὁ κατηγορῶν.» Ὁ δέ κατήγορος (πέρυκε) μηνύειν τούς ἐνόχους τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις καθεστῶσιν. Λυσιοῦργ. κατά Λεωκρ. 2) Προδότης, Λυκόφρ. 58.

Κατήκοος, ον, (κατακούω) Ὅς τις προσεκτικῶς ἀκούει, ἀκροάζεται. 2) Ὅς τις δουλικῶς ὑπακούει, ποιθαρχικός, εὐπειθής, ὑποκείμενος, καί ὡς οὐσιστ. ὑπήκοος ἐξουσίας τινός Sudito, Ἰταλ. ραΐάς, Τουρκ. Παυσαν. Ἀττ. »Ἀθηναίων κατήκοοι ὄντες. — 3) ὡς Οὐσιστ. Ὠτακουστής, ὅς τις κρυφίως ἀκροάζεται (ἀφικράζεται) νά ἀκούσῃ τί θά νά τό εἰπῇ εἰς τινα, κατάσκοπος. (μανταταύρης, σπιώνος). Ἡρόδοτ. καί Δίων Κάσσ. 4) Ὅστις ἐπακούει, ἀκούει, ψυχολῇστις Αἰσχύλ.

Κατήκω, Ἰωνικ, ἀντί, καθήκω. Ἡρόδοτ. Η'. 40.

Κατῆλιψ, ιφος, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτραχ. Τινές ἑρμην. διά τοῦ, μεσόδμη, μεσότειχον, δοκός, ἡ ὑπό τινος βασταζουσα τόν ὄροφον, ἱκρίωμα τό ἐν τῷ οἴκῳ, καί ἄλλοι διά τοῦ, μεσόδομος, ἡ κλίμακα· πιθανώς ὅμως, τό ἀνωτερον πάτωμα τοῦ εἴκου, ὅπερ ἐστί τό ταβάνι Τουρκ. λεγόμενον. Παρά Θεοκρίτ. Δ'. 56. καλεῖται, ἀνάλιπος, ἄνηλιπος, ἀνάλιπος, ὁ ἀνυπόδετος, ὁ ἄνευ ὑποδημάτων ὤν· Παρέχεται ἐκ τοῦ, Ἅλιφ, ὑπόδημα (παπούτσιον). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καί, καπάλιφ, μεσόδμη. Ζήτ. Νήλιπος.

Κατηλογέω, Μ. ήσω. Ἰωνικ. ἀντί, καταλογέω, Ἡρόδ. 3, 121. ἰδ. Καταλογέω.

Κατήλυς, ηλυδος· ὁ, ἡ. (κατέρχομαι, κατελύσμαι) κατήφορες, κατηφορικός, ὁ ἐπί τά κάτω φέρων. Νόν. »Κατήλυδα πέζει ὀθενοῦν. ὅθεν

Κατηλυσία, ἡ. καί

*Κατήλυσις, εως, ἡ. Τό ἐπί τά, ἤ πρός τά κάτω ἔρχεσθαι, πορεύεσθαι, κάθοδος, κατέλευσις, ὁδός, δρόμος, ἔρχομος εἰς τά κάτω. Ἀρετ. 536.

Κατηλωκυΐα, Ἰωνικ. ἀντί, καθηλωκυΐα, ἐκ τοῦ, καθηλόω, ἀντί, καθαλίσκω.

*Κάτημαι, Ἰωνκ. ἀντί, Κάθημαι.

Κατῆμαρ, Ἐπίρ. ἀντί τοῦ, κατ' ἦμαρ, κάθε ἡμέρα, καθημερινῶς.

Κατημελημένως, Ἐπίρ. Μέ τήν ὁλότην ἠμελημένως, ἀρροντίστως, ἀμελῶς. Ζήτ. κατημελέω.

Κατημύω, Μ. ύσω. (ἡμύω, Ἀνμλ.) Ἐπί τά κάτω κλίνω, ὑηλ. καταπίπτω, βυθίζομαι. 2) Μετβτ. ἐπί τά κάτω κλίνω, βυθίζω, ἀφήνω τι νά βυθισθῇ, ἤ νά κλίνῃ πρός τά κάτω. Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 862. Κατήμυσαν ζυμόν ἀχεσσιν, ἐστύγνασαν ταῖς λύπαις, (ἔχασαν τό θάρρος) κατελλιθησαν. Ζήτ. Ἡμύω.

Κατηναγκασμένως, Ἐπίρ. Βεβιασμένος, μέ ἀνηκαστικόν, καί βίαιον τρόπον. Ζήτ. καταναγκάζω.

Κατήνεμος, ον, (ἄνεμος) Ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἤ κατέναντι τοῦ ἀνέμου κείμενος, ὁ ἐκτεθημένος ἤ ὑποκείμενος εἰς τόν ἄνεμον.

Κατήνοχα, Μέτ. Παρακ. τοῦ κατενέκω, ἤ κατανέγκω.

Κατῆξις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί, κάταξις. Θραῦσις, σύντριψις, (τζάκισμα). 2) ἀντί τοῦ, κάθηξις, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος· ἅμφ.

Κατήορος, ἡ Κατήορος, ον, (αἴωρέω) = Ἐπήορος· μετέωρος, κρεμασμένος εἰς τόν ἀέρα πρός τά κάτω.

*Κατηπεσγμένως, Ἐπίρ. τῆς Μετχ. τοῦ Πρτκ. Πρτμν. τοῦ ρμτ. Κατεπείγω, Ταχέως, βιαστικά.

Κατηπιάω, ῶ. Μ. άσω (ἠπιάω) Διόλου ἤπιον ποιῶ, κατασπρώνω, καταγλυκαίνω, Ἰλ. Ε. 417. »Ἄλλοτε χείρ, οὐδέ νύ κατηπιώοντο βαρεῖαι.

Κατήρεε, Ἰωνικ. ἀντί, Καθήρει.

Κατηρεμέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἠρεμέω) Διόλου ἥρεμον, ἤμερον ποιῶ, καθησυχάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ά. 22. Τόν κατωτέρω σχηματισμόν ἔχουσι τινά Χειρόγρ. αὐτόθι παραγράφ. 24. κατηρεμίσησαν, ἀντί, κατηρεμήσησαν· καί παρά Πλουτάρχῳ.

*Κατηρεμίζω, Μ. ἰσω = τῷ προηγμ.

Κατηρεφής, ές (ἐρέφω) Σκεπασμένος ἀπ' ἐπάνω, κατεστεγασμένος, καλῶς ὠροφωμένος, ἤ περισκεπασμένος, ὁ ὀρυφήν ἔχων, ὑπερον Ὀδσ. Ν, 349. χθαμαλόν, κατακαλύπτον καί κατασκέπτον ὀηλ. – ποημοίη, Ἰλδ. Σ, 589. »σμήνεσι Ὑπό. Θγν. 594. »μέγα κῦμα κατηρεφές, μέγα καί μέ ὀροφήν καί ὄλον (καμάρα) κῦμα, Ὀδσ. Ε, 367. οὐ μόνον τό ὑψηλόν ἁπλῶς, ἀλλά καί τό καλύπτον δίκην ὀρόφου, ἤτοι ἐπικός ὀρόφω, τό καλύψαν τήν τε σχεδίαν, καί τόν ἄνδρα Εὐστάθ. ὡς καί τό »κῦμα κυρτόνει Μετά δέ τῆς ὀστ. »Διάφυσιν κατηρεφέες ἀντί τοῦ Κατεστεγασμένον ἀπό ὀάφνας, ἤ κατάστεγον ἀπό ὀάφνας, τό ἐστεπτμένον οἱονεί ὀρόφῳ ταῖς ὀάφναις, Ὀδσ. 1, 183. Ὑπό. Θγν. 788. ὅθεν καθόλου, Ἐστεπασμένος, κεκαλυμμένος, κατάσκιος, ἔνθα οἱ Νεώτ. συντάσσουσι καί γενικῇ. »Δόμος κατηρεφής. Εὐριπ. Ἱππ. 468. ἐπί δένδρων, τό πυκνά φύλλα ἔχον, κατάσκιον, πολύφυλλον. »ὄρθον πόδα ἤ κατηρεφῆ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 28ῃ. καμπύλον, κυρτόν ἐν τῷ καθίζεσθαι· ἄν δέν πρέπῃ νά ἀναγνωσθῇ κατηρεπῆ. 2) Μεταφορ. Πλήρης, γεμάτος ἀπό τι. »τράπεζα κατηρεφής. Ἀθήν. Α. σκεπασμένη μέ φαγητά. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστι καί τό παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 874.

Κατήρης, ες (ἄρω). Ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἕτοιμος, τέλειος· προικισμένος, προβλεμένος μέ τίποτε »πινυτ. Εὐριπ. Ἱκέτ. 110. Ἰφιγ. Ταυρ. 1346. ἐν Ἠλέκτ. 498. »Κατῆρες ὁσμῇ. = ἀνθοσμίας. καί ἔρτ. Ὁ κώπας (κωπία) ἔχων. Ἡρόδοτ. 8, 21. »Πλοῖον κατῆρες, ἔνθα φαίνεται συγγενές μέ τό πρωτότυπον ἐρέσσω· ὡς καί τό, Τριήρης. Ζήτ. καί συνήρης.

*Κατήριπε, 3. ένικ. Ἀορ. 2. τοῦ ρμτ. κατερείπω, Ἰλδ. Ε, 92.

Κατῆρκται, Παρακειμ. παθητ. τοῦ, κατάρχω.

*Κάτηρυς, ὁ, ἡ (ἔρω). »Ἄμπελοι κατήρυες, Ἡσύχ. κλήματα ἀμπέλου κρεμάμενα κάτω διά τό βάρος τῶν σταφυλῶν.

*Κατήφεια, ἡ· Ἰωνκ. καί Ὁμρκ. κατηφείη, (κατηφής). Κυρίως τό καταιβάζειν τά ὄμματα· ὅθεν καθόλου, αὐτή τοῦ σκυθρωπότητος, λύπη αἰδώς, ταπείνωσις, στυγνότης τοῦ προσώπου αἰσχύνη, ὄνειδος. Ἰλ. Γ, 51. Μετά τοῦ ὀνείδος ἐν Ἰλδ. Π, 498. Ρ, 556.

Κατηφέω, ῶ· Μ. ήσω. Κατηφής εἰμί, κατήφειαν ἔχω, ἤ κατηφῆς γίνομαι. Ἰλ. Χ. 293. Ὀδσ. Π, 342. ἐκ τοῦ

Κατηφής, ές. Κυρίως, Μέ καταιβασμένα ὄμματα, ὅθεν καθόλου ἀντί τοῦ, σκυθρωπός, λυπημένος, ἐντροπιασμένος, ταπεινωμένος. Τινές παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κάτω τά φάη (ὄμματα) ἔχοντες· καί ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. ὁρίζει τήν κατήφειαν οὐσιωδῶς »Λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν. Ὁ δέ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ὀ. Ρ. 556. φησί »κατωπιήν ἀπό τοῦ, κάτω τούς ὤπας ἔχειν τους ἐπί τούς αἰσχρούς κατηφεῖς γινομένους.« Ἄρκ, ταύτόν ἐστί τῷ, κατωπός, καί, κατωπιάω.

Κατηφία, ἡ. Καί Ἰωνικ. κατηφίη = κατήφεια. ὅθεν

Κατηφιάω, ῶ Μ. άσω. Ἀφ' οὗ Μετοχ. κατηφιῶν = κατηφής.

Κατηφών, όνος, ὁ. Ὁ Πρίαμος ἐν Ἰλ. Ω. 253 ὀνομάζει οὕτω τούς υἱούς αὐτοῦ, ψευδῆ τέκνα κατηφόνες »ἠ ἐπιορκίστους, ἀνάισχυντους, κατηφείας ἄξια πρᾶττοντες· ὁ Σχολ. Ὀρθ καί Εὐσταθ. παρεκβατικώτερον· εὐρίσκω ὅμως ὡς ἐμοί δοκεῖ, Σέλεις νά εἰπῇ· κακά τέκνα, τά ὁποῖα προξενεῖτε εἰς τούς γονεῖς αἰσχύνην καί λύπην. Τινές ἐξέλαβον τοῦτο ὡς Ἐπίθ. ἀντί τοῦ, Ἀναίσχυντοι· καί Κράτης, κατηφάς, ἀνέγνωσεν· ὁ δέ Ἀρίσταρχος ἐξέλαβε τό, κατηφόνες, ἐπί ζήλνε. ἔνοιεν ἐκ τοῦ, κατηφείας.

Κατηχάω, ῶ, Μ. –ήσω (ἠχέω). Ἀντιχῶ, ἠχολογῶ, περιηχῶ, γεμίζω ἀπό ἦχον καί κρότον· ὅθεν μετ' Αἰτκ. ὡς τό κατάβω καί καταυλέω, ἀντί τοῦ Καταγοητεύω, εὐφραίνω, ψυχαγωγῶ, ἤ ἐκπλήττω, ξεπλοφαίνω. »Μητροί κατήδουσι, καί μύθους κατηχοῦσι τούς ἀκουσταῖς· καταγοητεύουσι καί καθηδύνουσι τούς ἀκούοντας διά τῶν ἐμμέτρων στίχων, καί καλῶς ἠχούντων ἤτοι εὐρύθμων μύθων. Λουκιαν. 2) Συνήθως ὅμως σημαίνει τό, διά ζώσης φωνῆς διδάσκω, νουθετῶ, μανθάνω τινά τι, καί εἰσρήτως τά δόγματα θρησκείας τινος, καί τά μυστήρια αὐτῆς· ὅθεν κατηχούμενος, ὁ διδασκόμενος τά δόγματα θρησκείας τινός· ἀλλά καί ἀντί τοῦ, εἰδοποιῶ, εἴδω τήν εἴδησιν· 3) ἐξ ἐναντίας ἠχῶ, δέν συνηχῶ, δέν συμφωνῶ, εἰς τόν ἦχον, ὅθεν, Διαφωνῶ, παραφωνῶ, κάμνω διαφωνίας, καί ἀπηχῶ, χαλνῶ τό, ἦχον. Παρά Vitruv. 5, 8. »Τύποι κατηχοῦντες.« οἱ καταβάλλοντες, ἤτοι ἐκ τῶν ἄνω ἐπί τά κάτω διακεκομμένως ῥίπτοντες τόν ἦχον· ἀντίκ, τῷ, Συνηχοῦντες· ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατήχημα, τό. Ἀντήχημα, ἀπήχημα, κακοφωνία.
Κατηχής, ές (ἠχέω). Ἠχῶν, ἢ ἠχολογῶν ἀπότε, συνατῶς ἠχῶν. 2) Ἀντηχῶν, ἐξ ἐναντίας ἠχῶν. Καταχής.
Κατήχησις, ἡ. Ἡ διά τοῦ ἤχου γοήτευσις, μάγευσις, ἢ ἐκκώφωσις. 2) Τό διδάσκειν, διδασκαλία, νουθεσία. Ἱππκρ. γνῶσις. Διον. Ἁλικ.
Κατηχητής, οῦ, ὁ. Ὅστις διδάσκει, ἢ τουθετεῖ. Ὁ διδάσκαλος, κατά τήν ἀρχαιοτάτην τοῦ διδάσκειν μέθοδον, καθ' ἣν ὁ διδάσκαλος ἐπανελάμβανε τό διδασκόμενον (τό μάθημα) ἕως οὗ νά δυνηθῇ ὁμαθητής νά τό εἰπῇ καί αὐτός, νά τό ἀποστηθίσῃ.
Κατηχητός, ον. Ὅστις διδάσκεται, ἢ διδάσκεται.
*Κατηχίζω, Μ. ἰσω, = κατηχέω, 2ον ὅδεν
Κατηχισμός, ὁ. Ἡ διδασκαλία, τό δόγμα, τό ὁποῖον διδάσκεταί τις.
Κατηχιστής, οῦ, ὁ = κατηχητής· ὅδεν
Κατηχιστικός, ή, όν. Ὁ κινῶν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό νά κατηχῇ, νά διδάσκῃ.
Κατηχουμένια, ἡ, Κατηχουμενεῖα, τά. Τόπος ἔνθα ἵσταντες οἱ κατηχούμενοι. Τά κατηχούμενα, ποιμός.
Κατηχούμενος, μετοχ. τοῦ, κατηχέομαι, ἰδέ κατηχέω. Ὅστις διδάσκεται τάς ἀρχάς, τά δόγματα, καί τά μυστήρια θρησκείας τινός.
Κάτθανε, κατά Συγκ. ἐπκ. ἀντί, κατέθανε, ἐνκ. Ἀορ. 2. τοῦ Ἔμ. καταθνήσκω, Ὅμρ. Ἰλ. ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττκ. Ποιητ. Εὐρπδ. Κύκλ. 201.
*Κατθάψαι, Ἐπκ. ἀντί καταθάψαι, ἀπρμφ. ἀορ. 1. Ἐνεργτ. τοῦ ῥμτ. καταθάπτω, Ἰλ.
*Κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι, Ἐπκ. ἀντί καταθεῖναι, ἀπρμφ. ἀορ. 2. ἐνεργτ. κατέθεμεν, 1. πλθντ. Ἀορ. 2. ἐνεργτ. τοῦ ῥμτ. κατατίθημι, κ. τ. τ. Ὅμρ.
*Κάτθεο, Ἐπκ. Προστκτ. ἀορ. 2. μέσ. τοῦ κατατίθημι, ἀντί κατάθου, κατάθου.
Κατιάπτω, Μ. ψω (ἰάπτω). Διαθείρω, χαλνῶ, βλάπτω. Παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τμήσει ὡς Ὀδσ. Β. 376. κατά χροϊ καλόν ἰάπτων. Ἰδέ Ἰάπτω.
Κατιδής, ἀδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί, καθιδής, παρά Παῦλ. Αἰγ. στ'. 73. καί 74. χειρουργικόντι ἐργαλεῖον διά κύψιμον, ἢ διαίρεσιν. Ζήτ. κατειδίου.
Κατίεισι, Ἰωνικ. ἀντί, κάτεισι, 3. πλθντκ. ἐνστ. τοῦ χατείμι, εἶμι.
*Κατιᾶσι, Ἰωνκ. 3. πλθντκ. ἐνεργτ. ἐνστ. τοῦ καθίημι, Ἰωνκ. κατίημι, ἀντί καθιᾶσι.
*Κατιδεῖν, ἀπρμφτ. τοῦ ἀορ. 2. κατεῖδον· καί
*Κατιδέσθαι, ἀπρμφτ. τοῦ μέσ. ἀορ. 2. κατειδόμην, ἰδ. καθορᾶσθαι.
*Κατ' ἰδίαν, ὡς Ἐπιῤῥ. χωριστά, μυστικά.
Κατίζω, Ἰωνικ. ἀντί, καθίζω.
*Κατίημι, Ἰωνκ. ἀντί καθίημι, Ἡρδτ.
Κατιθύ, Ἐπιῤῥ. ἀντί κατ' ἴθυ, κατευθύ, τά ἴσια ἀπό πέρα, ἀντιπρύ. Μετά γενκ. λέγ. δέ καί κατιθύς· (υ-υ)
Κατιθύνω, Ἰωνικ. καί Ἐπκ. ἀντί κατευθύνω.
Κατιθυτεύω, Ἰωνκ. ἀντί, καθιθετεύω. Ἡρδτ.
*Κατιχμάζω, Μ. άσω = τῷ ἑπμ.
Κατιχμαίνω, (ἰχμαίνω). Βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρόν, μαλακόν ποιῶ τι. Λυκόφρ. 1053.
Κατιλλαίνω, (ἰλλαίνω). Κυττάζω τινα περιπαικτικῶς μέ τήν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ, γλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ διά τοῦ παιξίματος τῶν ὀμματίων· μετά Δοτκ. Πωρβλ. κατιλλώπτω· ὅδεν
Κατιλλαυτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπί γλευασμῷ βλέπει, ὅστις γαλλιουρίζων τά ὀμματα χλευαστικῶς βλέπει, ὅστις γαλλιουρίζει, ἤτοι κλείων τά ὀμματα βλέπει ἀπό τά πλάγια μέρη. Ἀρστ. Φυσιογν. οἱ κατιλλανταὶ ὠραῖσταίι· ιι ὅπου, κατιλλαντιωρίαντε, ἐκειτο.
Κατίλλω, (ἰλλω) = κατείλω, Ὁ Παυσαν. ἑρμην. τό κατείλαδα γύκταν διά τοῦ, κατίλλουσαν, καί τοῦτο πάλιν διά τοῦ, καθαίρουσαν. Παρ' Ἱππκρ. ἑρμην. ὁ Ἐρωτιαν. τό ὠφωναί κατείλλουσαιι διά τοῦ, κατεχόμεναι· ὁ δέ Διοσκορ. τό, κατίλλειν, διά τοῦ, κατείργειν, κατακλείειν· ὅστις καί κατίλλουσαι, ἀνέγνωσαν. Ὁ Γαλην. διά τοῦ, κατακλειόμεναι, ἐνειλούμεναι, δεδεμέναι· ἰδέ ὅτι, κατειλέω, καί, ἐξίλλω.
Κατιλλώπτω, (κατά, ἰλλώπτω). Σκαρδαμύττω, βλέπω μέ σκαρδαμυκτικά ὄμματα (γαελλιουρίζω) πρός τι. α) διά νά θεωρήσω αὐτό ἀκριβῶς ὅδεν Ἀκριβῶς θεωρῶ, προσεκτικῶς βλέπω, συντάζω. Αἰσχύλ. παρά Πολυδ. Α'. 30. »Εὖ κατιλλώψας ἄθρει« παίζω τό ὄμμα καθώς οἱ τά τοῦ ἔρωτος ἀσκούμενοι (κάμνω μέτ' ὀμμάτι, κάμνω νεῦμα εἰς τινα »τινίν ὅδεν Ἐρωτικῶς βλέπω, ἢ παίζω τό ὄμμα, κάμνω ὀμμάτι. Φιλήμ. παρα Ῥλήμ. Ἀλ. »τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων.« Ἀνθολ. »κατιλλώπτων Πριάπου« ὁ ἐρωτικά, καί ἀσελγῆ βλέμματα ἔχων· βλέπω τινα περιπαικτικῶς μέ τήν ἄκραν τοῦ ὀμματιοῦ, τόν περιπαίζω καταμύττων καί παίζων τά ὄμματα· καί ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατιλλάσθη, κατεμυκτηρίσθη, ἰδέ ἐγκατίλλω, καί, ἐπιλλίζω.
Κατιλύω, Μ. ὑσω (ἰλύω). Ἰλύν ἐπιχέω, καλύπτω, σκεπάζω, γεμίζω τι μέ λάσπην, κόπρον, ἀκαθαρσίαν, λούνην. Ξενοφ. Οἰκ. 12'. 13. (υ-υ-)
*Κατίμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνεργτκ. ἐνστ. τοῦ ῥμτ. κατειμι, ἀντί κατιέναι, Ἰλδ. Ξ, 457.
*Κατιμονεύω, Ἰωνκ. ἀντί καθιμονεύω.
Κατιόω, ῶ (ἰός). Ἐπικαλύπτω τι μέ ἰόν, ἀφήνω τι νά σκουριάσῃ, κατιόρυπόω, σκουριάζειν ποιῶ. Ἰδέ, Ἐπιστ. Ε'. 3. Πδτκ. σκουριάζω, λαμβάνω ῥύπους ἰοῦ.
Κατιππάζομαι, Ἰωνκ. ἀντί, καθιππάζομαι.
Κατιρόω, Ἰωνκ. ἀντί, καθιερόω. Ἡρδτ.
Κατίστασθαι, κατιστέατο, Ἰωνκ. ἀντί, καθίστασθαι, καθίσταντο. Ἡρδτ.
*Κατίστημι, Ἰωνκ. ἀντί καθίστημι, Ἡρδτ.
Κατισχναίνω, Ποιῶ τι ἰσχνόν ἰσχνόν, λιγνόν, ξηρόν. Αἰσχύλ. Εὐρ. 134. Προμ. 269. κατατρώγω, ἀδυνατίζω, σμικρύνω, γράγτ. δέ καί κατισχαίνω.
Κάτισχνος, ον (ἰσχνός). Λίαν ἰσχνός, λιγνός, καταξηρος, ὅδεν
Κατισχνόω, ῶ = κατισχναίνω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. ε. 5.
Κατισχύω, Μ. ύσω. Ὑπερβαίνω τινά εἰς τήν δύναμιν· ὅδεν καταβιάζομαι, καταβάλλω, κατακρατῶ, νικῶ, ὑπερτερῶ, μετά γενκ. Αἰλιαν. Ξ. Ἱστορ. ε. 19. 2) Παρά Διονυσ. Ἁλικ. μετά Αἰτκτ. Βίαν προξενῶ εἰς τινα, διά βίας καί δυναστείας βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀδικῶ τινά. β) ὁ αὐτ. ἐν σ. 65. χρῆται τῇ λέξει καί ἀντί τοῦ, ἐνδυναμόω τινά, ἢ, τίνι 3) Ἀπολύτως καί ἄνευ πτωτικοῦ, ἀντί τοῦ, ἔρχομαι εἰς τάς δυνάμεις μου, λαμβάνω δυναμιν, ἐνδυναμόομαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 346. κατίσχυσε δέ μαζιν τό σῶμά της ἔλαβε δυνάμεις· ὅδεν καί ὑπερέχω, ἔχω, ἢ λαμβάνω ὑπεροχήν, ἢ κατακρατῶ, διατηρῶ αὐτήν· (τό μακρόν καί αὐτό, παράβλ. ὁμως Ἰσχύω)
Κατίσχω, (ἴσχω). Ἕτερος σχηματισμ. τοῦ, κατέχω, Ἐμπεδίζω, κρατῶ ὀπίσω, κρατῶ στερεῶς, Ἰλδ. Ψ, 321. Μέσ. Βαστῶ, κρατῶ κοντάμου, Ἰλδ. Β. 233. »ἠὲ τ' αὐτός ἀπονόσφι κατίσχειαι« 2) Κέκτημαι, ἔχω εἰς τήν κτῆσιν μου· κατοικῶ, »οὐ ποίμνην κατασχεταιι Ἥνησος δέν κατοικεῖται, δέν σκεπάζεται μέ ποίμνια, δέν βόσκεται, δέν χρησιμεύει εἰς βοσκήν τῶν ποιμνίων, Ὀδσ. Ι, 122. 3) Κατατινος κρατῶ, διευθύνω πρός τι μέρος εἰς πατρίδα γαῖαν« Ὀδσ. Λ, 456. 4) Ἀμτβτ. παρ' Ἡροδότ. 3, 28. »κατίσχει σέλας ἐξ οὐρανοῦ« ἀντί τοῦ, κατέρχεται, καταβαίνει.
Κατιτήριος, α, ον (κάτειμι). Ὁ εἰς τόν ἐπί τά κάτω ἐρχομόν, ἢ ἐπιστροφήν ἀνήκων, ἁρμόδιος, »κατιτήριαι προτυπακουομ. Ἱερά, Θυσία διά τήν εὐτυχῆ ἐπιστροφήν· ἢ ἐπί καθόδῳ θυσία. Ἡσυχ.
*Κατιχνηλατέω, Μ. ήσω = ἰχνηλατέω· Ζητῶ διά τῶν ἰχνῶν νά εὕρω, ἐξετάζω κατόπιν τά ἴχνη.
*Κάτοδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί κάθοδος. Ἡρδτ.
Κατοδύρομαι, Ἀπτκ. Μέσ. Δίαν ὀδύρομαι, κλαίω.
Κατόζω, Μ. ζήσω (ὄζω, ἀμλ.). Καταβρωμῶ. Ἀρίστ. Ἐπκ. Δ'. ιά. 16. »κατόζων σεαυτόν« προξένει βρῶμαν μόνος εἰς τόν ἑαυτόν σου.
Κατοιάδες αἶγες, (οἶς). Αἱ ἐν ταῖς ποίμναις ἡγούμεναι τῶν προβάτων αἶγες, Παυσ. 9, 13, 2.
*Κατοιδα, καί ἀπρμφτ. κατειδέναι (οἶδα, ἀμλ.). Γινώσκω καλῶς, ἀκριβῶς γινώσκω, Σοφ. Ἀντγ. 1064. πωρβλ. κατείδον.
Κατοίησις, εως, ἡ (κατοίομαι). Ὑπερηφανία, φαντασία· ὁ Πλούταρχ. συναπτει τοῦτο μετά τοῦ, μεγαλαυχία.
Κατοικάς, άδος, ἡ. Ἰδιωτ. Ποιητ. Θηλκ. τοῦ κατοικίδιος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 60. καί, 595. ὅστις ἐν τοῖς Θηρ. 557. αὐτί τούτου, κατοικίς, εἶπε.
Κατοικεσία, ἡ = κατοίκησις.
Κατοικέσια, ίων, τά. Τ' παιουομ. Ἱερά. Ἐπισυσίωτις ἑορτή εἰς μνήμην τοῦ ἐρχομοῦ, ἤτοι κατοικήσεως εἰς τινα τόπον. Ἱρηγ. Ναξ. ἐκ τοῦ
Κατοικέω, ῶ. Μ. ήσω (οἰκέω). Ἔχω τήν οἰκίαν μου εἰς τινα τόπον· κατοικῶ, μάλιστα ἀφ' οὗ ἄφησα τόν προτητερινόν τόπον τῆς κατοικίας μου, καί κατοίκησα ἐκ νέου εἰς τόπον τινά. »Οἱ τόπον κατοικοῦντες« οἱ κάτοικοι τόπου τινός. Πδτκ. Ἀποικῶ, ἀποφασίζω νά κατοικήσω πουθενά, ἐκλέγω τόπον τινά ὡς κατοικίαν μου, ὅθεν ἐν τῷ Πδτκ. πρκμ. ἁπλῶς, ἀντί τοῦ κατοικῶ, Ἡρδτ. 4, 8. »κατοικημένον τήν Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθείαν νῆσον,« καί 116. »κἀπικάμενοι δέ ἐς τούτον τόν χῶρον ἐν τῷ νῦν κατοίκηνται, οἴκησαν τοῦτον« καί 5, 49· ὅδεν
Κατοίκησις, εως, ἡ. Τό κατοικεῖν. 2) Κατοικία, διατριβή, καί ὁ κατοικημένος τόπος. Λεξ.
Κατοικητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κάτοικος· ὅδεν
Κατοικητήριον, τό. Ἔνμν. χωρίον = κατοικία. Ν. Διαθ. Κυρίως δέ οὐθτρ. τοῦ
Κατοικητήριος, α, ον. Τόπος κατοικημένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατοικίαν.
Κατοικία, ἡ. Οἰκία, εἰς τήν ὁποίαν κατοικεῖ τις (κοινκ. Τουρκ.) εἰς τήν πόλιν, ἢ εἰς τούς ἀγρούς, ἀγροκτήμιον, ὑποστατικόν, χωρίον (τζιφλίκ) ἀποικία, παροικία, ἢ σύστασις ἀποικίας καί κληρουχία. Στραβ. πολλαχοῦ.
Κατοικίδιος, ον. Ἀλλά καί τριτσταλήκτου (οἰκία). Ὅστις εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει εἰς τήν οἰκίαν, οἰκιακός, π. χ. »ὄρνις κατοικίδιος« ἢ εἰς τούς οἴκους διατρίβουσα ὄρνιθα.
Κατοικίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (οἰκίζω). Εἰς κατοικίαν φέρω, φέρω τινά ἀπό τινα τόπον διά νά κατοικήσῃ εἰς ἄλλον. Ἀριστοφ. Εὐρ. 250. »εἰς ῥῶς ἥλιον κατοικίζειν.« Εὐριπ. Ἱππόλ. 617. φέρω, ἐκβάλλω εἰς τό φῶς. 2) »Κατοικίζω πόλιν, γῆν« φέρω ἀνθρώπους ἀπ' ἄλλους τόπους διά νά κατοικήσωσιν, ἀποικίαν, ἐγκατέλευσιν φέρω, αὐξάνω τούς ἐγκατοίκους πόλεως, ἢ γῆς τινος· καί οὕτω γίνομαι αἴτιος τοῦ νά καλλιεργηθῇ ὁ τόπος, ὡς π. χ. θέλει γίνῃ τώρα εἰς τήν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἑλλάδα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 196. Εὐριπ. Φοίν. 645. 3) Φέρω πάλιν ἐπίσω εἰς τὴν κατοικίαν, καμνω τινὰ πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ· ὡς τὸ κατέρχομαι ἐξ ἐναντ. ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφω. Αἰσχλ. Ἐύμ. 753. Μέσ. ἑτοιμάζω εἰς ἐμαυτὸν στερεὰν κατοικίαν, κατοικῶ πουθενὰ μὲ ὅλον τὸν οἶκον μου, Θηκ. 2, 17. — ὁ ἀορ. εὕρηται χωρὶς διαφορὰν τῆς σημασ. ἐν τε Πστε. καὶ Μέσ. τύπῳ.

Κατοικίς, ίδος, ἡ. Ἰδιώτ. Ποιητ. Ἐπιλ. τοῦ κατοικίδιος. Ἰδ. Κατοικίς.

Κατοίκισις, εως, ἡ. (κατοικίζω). Τὸ κατοικεῖν τόπον τινά, φέρειν ἀποικίαν διὰ νὰ κατοικηθῇ τόπος τις. ἀποικία, καλλιέργεια τοῦ τόπου διὰ προσηλύτων ἢ νέων κατοίκων.

*Κατοικισμός, ὁ = τῷ πργμν.

Κατοικιστής, οῦ, ὁ. Ὁ κατοικίζων, ὅστις φέρει ἀποικίαν, συνάζει ἀνθρώπους, καὶ τοὺς φέρει νὰ κατοικήσωσι τόπον τινα, καὶ οὕτω καλλιεργεῖ αὐτόν. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς ἀποικίας, ἢ πολιστὴς πόλεως τινός.

Κατοικοδομέω, ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω, οἰκοδομῶ, κατοικίαν ἀνεγείρω ἐπὶ τόπου τινός, μετ' Αἰτκ. 2) Δι' οἰκοδομήσεων κακοξοδεύω, καταναλίσκω τὰ χρήματά μου, Schaef. appar. Demosth. 3. pag. 607. καὶ Plut. 4. p. 327. 3). Εἰς οἴκημα, ἢ δι' οἰκήματος καταλείω, καὶ ἀποστείνω. Ἰσαῖος. Ἰδὲ ἐγκατοικοδομέω.

Κατοικονομέω, ῶ, Μ. ήσω. (Οἰκονομικῶς, ἢ φειδωλῶς διαιρῶ, ζαμερίζω, διατάσσω, διοικῶ. Menager, Γαλλ. Πλούταρχ.

Κάτοικος, ον (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς οἰκίαν, ἢ τόπον τινά, καὶ ὡς οὐσιτ. Ὁ ἐγκάτοικος.

Κατοικοφθορέω, ῶ, Μ. ήσω (οἰκοφθορέω), Διόλου φθείρω, ἀφανίζω οἰκίαν τινά· ὃ ἐστί, κάμνω νὰ χάσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτῆς, χαλῶ, ἐξολοθρεύω μίαν φαμιλίαν, ἕνα ἀσπήτιον, μετ' αἰτκ. «Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν» ἐμπειρεν, ἀφάνισε τὴν πόλιν, ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ἐχάλασεν, ἀφάνισε τὴν χώραν, τὴν πολιτείαν. Πλούταρχ. Ἀλκ.

Κατοικτείρω, Συλλυποῦμαι, συμπονῶ, λυποῦμαι, οἰκτίρω Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 13. 2) Ἀμτβτ. Αἰσθάνομαι, ἢ δείκνυμι οἶκτον καὶ συμπάθειαν, Ἡρόδ. 7, 46.

*Κατοικτίζω, Μ. ίσω (οἰκτίζω) = τῷ προηγμν. Συμπάθειαν ἔχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ, ἀποδεικνύω πρόσκαιρα τὴν συμπάθειάν μου. μετ' Αἰτκ., Αἰσχ. Εὐμ. 119. καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 384. «ὅπου θεοὶ τοὺς σοὺς πόνους κατοικτίσουσιν· ὅπου ἡ συμπάθειαν τῶν θεῶν θέλει φέρῃ τέλος εἰς τὰ παθήσου, καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰς συμπάθειαν, καὶ κατανύξει κιτ., διεγείρω. Μέσ. δὲ ἀντὶ τοῦ Προσελαύνομαι, παραπονοῦμαι, διὰ νὰ κινήσω τὴν συμπάθειαν τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 3, 156. ἔθεν

Κατοίκτισις, εως, ἡ. Τὸ προσελαύνεσθαι, παραπονεῖσθαι, ἢ τὸ συμπάσχειν, ἢ τῆς συμπαθείας ἀπόδειξις.

*Κατοίκτισις, ἡ = τῷ πργμν.

Κατοιμώζω, Μ. ώξομαι. Λίαν, ἢ ἐπί τι οἰμώζω, στενάζω.

Κάτοινος, ον, (οἶνος). Πλήρης οἴνου, μεθυσμένος· ὅθεν

Κατοινάω, Δίδω τινὶ οἶνον νὰ πίῃ, ὥστε νὰ μεθύσῃ.

Κατοίομαι, Ἀπθτε. Νομίζω ἐμαυτὸν μέγαν, ὑπερηφανεύομαι, φαντάζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀββακούμ. β'. ὅθεν, κατοίκησις.

Κατοίσεται, κατέξει· ὁ Ἡσύχ. Ὁ δὲ Σχολ. κατοίσει, ἀποκομίσει. Ἰλ. Χ. 435. συρίσας ἐκ τοῦ, καταφέρω· ἰδὲ ἐν τοῖς Ἀνωμαλ. Φέρω.

Κατοιστράω, Διόλου οἰστρέω, ἐξάπτω. Αἰσχυλ. Ἀναγν. παρ' Εὐριπ. Ἱφ. Αὐλ. 77. «καθ' Ἑλλάδα οἰστρήσας» Εἰς κίνησιν καὶ ἀποστασίαν βάλλω. Ἰδὲ Herm. ἐν τῇ φιλολογικῇ ἐφημερίδι τῆς Λειψίας (Leipziger Litteratur Zeitung) 1819. ἀρθμ. 247. σ. 1974.

Κατοίχομαι Μ. ήσομαι. Ἀπθτε. Μέσ. Πρὸς τὰ κάτω πορεύομαι, ὑπάγω, καταδύομαι, ὅθεν ἀποθνήσκω· (ὁ Ἐνεστὼς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει σημασίαν παρακειμένου)· ὅθεν, κατοιχόμενοι, οἱ· οἱ προαπελθόντες, οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροί, οἱ ἀποθανόντες. Πλούταρχ. «Ὅπασμοὺς προσφέρειν τῶν κατοιχομένων» ὡς καὶ τὸ οἱ θνήσκοντες ἀντὶ οἱ θανόντες.

Κατοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττε. ιξῦμαι, Ἀπθτε. Μέσ. Οἰωνὸν λαμβάνω, ἢ ἔχω. Συμπεραίνω ἐκ τινος. Φάλαρ.

Κατοκλάζω, = σκλάζω, καὶ Μέσ. ἐν χρήσει, Στρέβ. 3, σλ. 47.

Κατοκνέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἐξ ἀμελείας καὶ ὄκνου, ἢ φόβου παραιτῶ, ἀμελῶ τι. 2) Λίαν ὀκνέω, δειλιῶ, φοβοῦμαι.

Κατοκωχή, ἡ = κατοχή, 3. Πλάτ. Φαίδρ. «κατωκωχή τε καὶ μανία ἀπὸ Μουσῶν» ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις τῶν Μουσῶν· ὅπου ἄλλοι, κατακωχή, καὶ κατοχή, ἀναγινώσκ.

Κατόλεθρος, = πατώλεθρος· ἀμφ.

Κατολιγωρέω, ῶ, Μ. ήσω. Λίαν ἀμελῶ, μετὰ γενκ. Πολύβ.

Κατολισθαίνω, Μλ -ήσω. Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ ἔνδον γλυστρῶ, πίπτω, βυθίζομαι, καταφέρομαι, κατέρχομαι, καταντῶ, ψάλλω μέσα, εἰς τι.

Κατολολύζω, Μλ -ύξω (ὁλολύζω). Κατά τινες ὁλολύζω, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμν. 1126. «γένει κατολελύζων = τῷ μετὰ ταῦτα «ἐπορθίζω διάπυρον. Μὲ λυπηρὰς φωνὰς, καὶ στεναγμοὺς καταρῶμαι τινά.

Κατολοφύρομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (ὁλοφύρομαι). Λίαν ὀλοφύρομαι, κλαίω.

Κατομβρέω, Μλ -ήσω. Λίαν ὀμβρέω, βρέχω, «Τὸ κατομβρῆσαν ὕδωρ· τὸ βρέχιον, τὸ νερὸν τῆς βροχῆς. Θεοφύλ. Ἐπισ. ὅθεν

Κατομβρία, ἡ (ὄμβρος). Ἡ ὑπερβολικὴ βροχὴ, ἢ πλημμύρα.

Κατομβρίζω, Μλ -ίσω = κατομβρέω. Γεωπ. Β', ή, 4.

Κάτομβρος, ον (ὄμβρος). Λίαν, διόλου βεβρεγμένος, ἢ ὁ εἰς τὴν βροχὴν ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος.

Κατόμνυμι, καὶ κατομνύω, καὶ κατόμνυμαι, Μέσ. Μλ κατομοῦμαι, Ἀορ. κατώμοσα (ὄμνυμι, ἀνμλ.). Ὀμνύω, διά τινος ὅρκου ἐνδυναμόνω, ἰσχυρὸν δίδω, ἢ βεβαιόνω τι· ἀπὸ τινὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 447. «κατόμνυμαι τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν» κάμνω ὅρκον, ὀμνύω, ὡς τὸ τῆς συνηθ., μὰ τὸν θεόν, μὰ τὸ κεφάλι μου· ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. «θεοὺς κατομόσαι». Τὸ νὰ ἐπικαλῆται τις τοὺς θεοὺς μάρτυρας τῶν λόγων καὶ τοῦ ὅρκου του. — 2) Ὀμνύω ὡς κατήγορός τινος τὸν διωρισμένον ἀπὸ τοὺς νόμους ὅρκον, ὅτι δηλ. ἡ κατηγορία μου εἶναι δικαία, καὶ δὲν προῆλθεν ἀπὸ πάθος τι, ὅθεν μετὰ γενικῆς σημαίνει τὸ, κατά τινος μετὰ βεβαιότητος καὶ καταφάσεως ὀμνύει, καὶ κατηγορεῖ αὐτόν, καὶ ἐν τῷ Μέσ. Ἡρόδ. 6, 65. «Δημαράτου κατόμνυται» ἀντίκ. τῷ ἀπόμνυμι.

Κατομφάλιος, ον (ὀμφαλός). Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ ἀφεδρῶνος, ὡς καὶ τὸ καταμάδιος. Νίκανδρ. Θηρ. 290. «κατομφάλιος τεκάνυσται οὐρή».

Κατονειδίζω, Μλ -ίσω. Λίαν, ἢ κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζω· ὅθεν

*Κατονειδιστήρ, ῆρος, ὁ = ὀνειδιστήρ.

Κατονειδίομαι, (ὀνεύω). Διὰ τῆς περιστροφῆς τῆς μηχανῆς Ὄνος καλυμένης ἐκτείνω, ἐξαπλόνω. Γαλην. Γλωσσ.

Κατονέω, καὶ, κατόνημι, ἰδὲ ἐν τῷ, κατονόω

*Κατονίνημι, Μλ -ήσω (ὀνίνημι, ἀνμλ.) Ὠφελῶ. Μέσ. Ἔχω ὄφελος, ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, τινός, Ἀριστφ. Ἐκλ. 917.

Κατονομάζω, Μλ -άσω. Ὀνομάζω, δίδω ὄνομά τινος εἰς τινα. — 2) Λέγω, ὅτι τοῦτο εἶναι τοῦ δείνος, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν δεῖνα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κατεγγυάω, ἀρραβωνιάζω. Πολύβ. Ε', 43. «Παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην» καὶ ἀντὶ τοῦ, διορίζω, ἀφιερόω, ἁγιάζω.

Κατόνομαι, (ὄνομα, ἀνμλ.). Κατηγορῶ, κατηγορικῶ, νομίζω τι ὀλίγου ἄξιον, μετ' Αἰτκ. Ἡρόδ. 2, 136, 172. ἰδὲ καὶ κατανόω.

*Κατονόμαξις, εως, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ κατονομασία, Ἀρχιμήδ.

Κατονομασία, ἡ (ὀνομάζω). Ὀνομασία ἐπί τινος, ἤγουν εἰς τὸ ὀνόματινος, Διορισμός, ἀφιέρωσις, καθιέρωσις.

Κατονόω, ῶ. Συνηθεστέρως δὲ, κατόνομαι, ἐκ τοῦ, ὄνομαι. Καταφρονῶ, ἐξευτελίζω, ἐλέγχω, μέμφομαι· παρ' Ἀριστ. 1142. «τῶν μηδὲν κατόνητον». Ὁ Σχολ. ψόγον· διὰ τοῦ, κατεμεμψάμενος· ἄρα, αὐτός, κατόνησε, ἀνέγνωσε, καθὼς ἔτι καὶ ἐν τισι χειρογράφοις εὑρίσκεται ἐν ἄλλοις ὅμως, κατόνωσε· ὁ πρῶτος σχηματισμός, κατόνησα, ἔπρεπε νὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ, κατονέω, κατόνημι, καθὼς ἔτε ὁ Ἄρατος καὶ ἐκ τοῦ, ποιέω, πεποίνησα, ἐσχημάτισεν· ἀλλ' εἶναι καλλίτερον νὰ ἀναγνωσθῇ, κατόνωσον καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β', 36. «μήμε κατονοσθῆναι ἔχειν» ὅπου καὶ ἡ ἑρμηνεία τούτου εἶναι τὸ, καταμέμφεσθαι.

Κάτοξος, ον (ὀξύς). Διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ὀξύνω ὑπὲρ τὸ μέτρον ξυνός γενόμενος· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάλλος.

Κατοξύνω, Λίαν ὀξύνω, πολλὰ ὀξύ, σουβληρόν, ἢ ταχύ, σφοδρὸν ποιῶ τι βιάζω, ἐπιτείνω. Ἀθην.

Κάτοξυς, εῖα, υ. Λίαν ὀξύς, σουβληρός, κοπτερός, καὶ μεταφρκ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, πολὺ ὀξεῖα, λαμπρά, βροντώδης, διαπεραστική· καὶ ἐπὶ χρώματος, πολλὰ λαμπρόν. Ὀξύς, ταχύς, σφοδρὸς εἰς τὸ ὑπάγειν, προχωρεῖν. — 2) Ἐπὶ τοῦ νόσημα Ἱπποκρ. Ἀφορμ. 1, 2. Καθ' ὑπερβολὴν ὀξεῖα ἀρρωστία, παύουσα εἰς 4 — 7. ἡμέρας, Γαλην. 8, 489.

Κατοπάζω, Μλ -άσω (ὀπάζω). Ἀκολουθῶ, κατόπιν ὑπάγω, ἀποδιώκω, διὰ τῆς διωξεως ὑπερνικῶ, καταβάλλω. Ἡσ. Ἔργ. 325. = διώκω· ἐκ τοῦ

Κατόπιεν, κατόπισθε, καὶ πρὸ φωνήεντος, κατόπισθεν· ἄνευ πτώσεως. Πλτ. πολ. Β', ήγουν κατόπισθεν λείπεσθαι, καὶ Ὀδσ. Φ, 116. καὶ μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, ὀπίσω, ὄπισθε, ἀπ' ὀπίσω, κατὰ πόδας, κατοπόδ, ἀπὸ κοντά, ἢ εἰς τὸ κοντό, Ἰλ. Ψ, 503, ηγίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν». Ὀδσ. Χ, 92. Δ, 6. Μ, 148, καὶ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ». — 2) Ἐπὶ χρόνου σημαίνει τὸ, μετὰ, ὕστερον, μετέπειτα· ὡς Ὀδσ. Χ, 40. καὶ Ω, 546. «ὥρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθ εἰς τὸ μέλλον ἑρμηνεύει, ἐντεῦθεν καὶ τὸ κατόπιν ἑορτῆς· τὸ ὁποῖον καὶ εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ἐπὶ τῶν ὑστερούντων τινὸς καλοῦ καὶ μὴ παραγινομένων εἰς δέον, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας. «Ἀπέρασε τὸ πανηγύρι». Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ μεθ' Ὁμήρου ἐν χρήσει κατόπιν· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθ. χρησιμοπ. «κατόπι τῆς ὥρας» καὶ ἐντεῦθεν «κατόπιν χρόνου» ὁ μετὰ ταῦτα καιρὸς, ὁ ἐπιὼν χρόνος, εἰς τὸ ἔξῆς, εἰς τὸ μέλλον. (Τοῦτο τὸ, κατόπιν, ἀνόπιν, καὶ μετόπιν, εἶναι ἐκ τοῦ, ὄπιθε, τοῦτο δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἕπω, ἀκολουθῶ, ἐντεῦθεν τὸ «κατ' ὄπιθεν» εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὰ ἐ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιόν. Ἐκ τοῦ, ἔπω προυλήφθαι ἔτι τὸ, ὀπάζω καὶ κατοπάζω).

Κατοπτάω, ὦ. Μλ. -ήσω. Λίαν ὀπτάω, καταπολλὰ ψήνω. Ψήνω, βάλλω τι εἰς τὴν θέρμην διὰ νὰ σκληρυνθῇ. «Κατοπτᾶν τὰ κέραται, Ἀρστοτ.

Κατοπτευσίς, εως, ἡ (κατοπτεύω). Τὸ κατοπτεύειν, ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου βλέπειν, παρατηρεῖν, παραμονεύειν.

*Κατοπτευτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ παραμονεύων, παρατηρῶν· ὅθεν

Κατοπτευτήριος, ον. Ὁ εἰς τὸ κατοπτεύειν ἐπιτήδειος, ἡ ἁνήκων. Ὁ παραμονεύων, κατοπτεύων. Κατοπτευτήριον, τὸ = σκοπιά. Σχλ. Εὐριπ. Φοιν. 230. τὸ ὁποῖον παρὰ Στράβ. Θ'. «κατοπτήριον, κεῖται».

Κατοπτεύω (ὀπτεύω). Ἀκριβῶς ἀφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ τι καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατασκοπεύω, παραφυλάττω, παραμονεύω νὰ ἰδῶ τι, καὶ τὰ τό μαρτυρήτω, νὰ τὸ προθάσω, καὶ ἐπιμένως ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ μάθω τι ὀρθῶς διὰ νὰ τὸ φανερώσω εἰς τινα. Ἀρρίαν. Κυνηγ. 15 καὶ 20. «Ἐκπέμπουσιν εἰς τὰ χωρία τὰ ὑπόπτα τοὺς κατοπτεύσοντας», ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεοῦ, καταλαμβάνω, συμπεραίνω τι· παρὰ Ξεν. Οἰκον. Γ, 8. «ὑπὸ λυκοῦ κατωπτεύθησαν· ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες πλύνονται καὶ ἀλείφονται εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἐκ τούτου γίνονται ψυχροί, προδίδονται δηλ. ὑπὸ τοῦ λουτροῦ.

Κατοπτήρ, ῆρος, ὁ (ὀπτήρ). Ὅστις κατοπτεύει, κατάσκοπος. Ὁμρ. Ἰλιν. Β'. 372 Παρατηρητής, Αἰσχ. Ἑπτ. Θ. 41. — 2) Χειρουργικὸν ἀργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτείνουσι τὸ ἔντερον τοῦ πρωκτοῦ, Ἱπκρ. 884. D. τοῦ Γαλην. τὸ γλωσσ. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ ἐδροδιαστολεύς· ἴδε.

Κατοπτήριος, ον. Παραμονεύων, κατασκοπεύων, ἐξετάζων = κατοπτευτήριος, Στρβ. Θ.

Κατόπτης, ὁ = κατοπτήρ, Ἴλιν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 372.

*Κατόπτησις, εως, ἡ (ὀπτάω). Τὸ καταπολλὰ ψήνειν.

Κατόπτητος, ον. Λίαν ἐψημένος, διόλου ὀπτός.

Κατοπτίς, ἡ = κατόπτευσις, ἀμφ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, σκοπιά.

Κατοπτίλλεταί μοι = δοκεῖ μοι, Διὸς παρὰ Στοβ. Λόγ. 64. ἐκ τοῦ Δωρκ. ὀπτίλος· ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τό, ποτοπτίλλουσιν, ἀντὶ, προσοπτίλλουσιν, καθὼς ἐπὶ τῶν ἐπιφανῶν ἔταξεν αὐτὸς ὁ Τουκυδίδης ἀντὶ τοῦ, ποτοκέλλουσι. ἰδὲ Γρηγ. Κορινθ. ἐκδ. Κοεν. σλ. 248.

Κατόπτομαι = κατοπτεύω.

Κάτοπτος, ον (ὄψομαι). Ὁρατός, ἔστις φαίνεται, βλέπεται, ἢ δύναται νὰ τὸν ἰδῇ τις. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κατόπτητος, ἐκ τοῦ κατοπτάω· ἀμφ.

Κατοπτρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (κάτοπτρον). Δείχνω τι εἰς τὸν καθρέπτην, ἀποδεικνύω, παραστήνω τι ὡς εἰς καθρέπτην. Πλούταρχ. «Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἴριν». Μέτ. κατοπτρίζομαι, βλέπω, παρατηρῶ ἐμαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην· παρὰ τοῖς Ἑκλην. τὸ ἐν αἰσθήσει φαντάζεσθαι, καὶ ὁρᾶν.

Κατοπτρικός, ἡ, όν, καί, Ἐπῖρ. -κῶς (κάτοπτρον) Ὁ ἁνήκων, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸν καθρέπτην. «Κατοπτρικὴν ὑπάτουμεν. Τέχνη, ἡ, ἐπιστήμη, ἢ «περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία, κατὰ τίνα δηλ. λόγον ἀνταναλῶνται ὑπὸ τοῦ καθρέπτου καὶ πορεύονται εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἰδωλον τοῦ ἀντικειμένου.

*Κάτοπτρις, ἡ = κάτοπτρον, Ποιητ.

*Κατοπτροειδής, ἐς (εἶδος). Ὅμοιος κατόπτρῳ· ὥστε καθρέπτης, ἢ ὡσὰν εἰς καθρέπτην. Στοβ.

Κάτοπτρον, τὸ. Ὁ καθρέπτης, σῶμά τι ὑάλινον, ἢ μετάλλινον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀνταναλάσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς παριστάνει εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἴδωλον τοῦ ἀντικειμένου. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦσαν οἱ καθρέπται ἐκ μετάλλου, καὶ ἔφτ. ἐκ χαλκοῦ· οἱ περιφημότεροι ἦσαν οἱ Κορινθιοι. «Τὶ τυφλῷ καὶ κατόπτρῳ, Παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων τι καὶ μηδεμίαν χρῆσιν αὐτοῦ δυνάμενων ποιῆσαι, παρ' Αἰσχυλ. Ἀγ. 317. τινὲς ἐκδόσ. ἔχουσι, κάτοπτρον, ἀντὶ κάτοπτον, ὁ Ἡσύχ. ἐσημ. καὶ κάτοπτρον, ἀντὶ, αὔρατον.

*Κατοράω, Ἰων. ἀντὶ καθοράω, Ἡρόδ.

Κατοργάνίζω, Μλ. -ίσω (ὄργανον). Ἐν Ἀναλέκτ. Β. 138. «τὴς ἐρημίας κατοργανίζεινω εὐφραίνω, ἡδύνω τὴν ἐρημίαν, δηλ. διὰ παιγνιδίων ἢ τραγουδίων κάμνω τὴν ἐρημίαν ὑποφερτὴν, καὶ τρόπον τινὰ ἀρεστὴν καὶ προτφιλῆ.

*Κατοργάς, ἡ = ὀργάς τ. ε. ἄρουρα.

Κατοργάω = ὑπερκμάζω. Ἡσχ. καὶ Φώτ.

Κατοργιάζω, Μλ. -άσω (ὀργιάζω). Εἰς τὰ ἄργια, ἢ μυστήρια, καθοδηγῶ τινα, ἢ τὸν καθαγιάζω, τὸν ἑτοιμάζω διὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας· Διδάτκω τινὲ τὰς ἑορτὰς ταύτας· ποιῶ τινὰ ἔνθουν, τὸν ἐνθουσιάζω διὰ ταύτας τὰς ἑορτάς. Πλουτχ. καὶ ἐν τῷ Μεσσ.

Κατορθόω, ὦ (ὀρθόω). Ὀρθόν, ἴσιον ποιῶ· σηκόνω, στήνω τι ὀρθὸν ὀρθῶς κρατῶ τι· διορίζω, διατάττω, παρηγγέλλω, εἰς τάξιν, ἢ τοι εὐταξίαν, βάλλω· ὀρθὸν ἢ καλὸν ποιῶ τι· εὐτυχῶς, ὀρθῶς, ἢ καλῶς ἀποτελῶ ἢ φέρω εἰς ἔκβασιν, εἰς τέλος, ἢ εἰς κατάστασίν τι· π. χ. ὁδόν, Δημοσθ. Τιμοκρ. σλ. 703. Πάτκ. Ἀποτελειοῦμαι εὐτυχῶς, εἶμαι εἰς εὐταξίαν, εἰς καλὴν κατάστασιν, ἢ ἰδιότητα· εἶμαι καλῶς διατεθειμένος, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 510. «κατώρθωσαι φρενῶν, ἐτελείωσας, ἀπεφάσισας καλῶς καὶ γενναίως; — 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ὀρθός, καὶ ἐν γένει εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, Ἰσοκρ. Παναγ. 48. 69. 124. Beckh. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1487· «κατορθοῦντος φρενῶν. δηλ. κυβερνῶντος, καὶ διοικοῦντος τοὺς στοχασμοὺς κατ' ἀρέτκειαν, ὀρθὸν καὶ γενναῖον φρόνημα ἔχοντος· τινὲς δ' ἐξηγοῦσι καὶ διὰ τοῦ, ὀρθὰς τὰς φρένας ἔχοντος· ὅθεν

Κατόρθωμα, ατος, τὸ. Τὸ ὀρθῶς, ἢ καλῶς, γεγενημένον, πεπραγμένον. Ἆρα, ἡ καλὴ καὶ ὀρθὴ πρᾶξις, ἡ εὐτυχῶς καὶ ἀνδρείως πεπραγμένη καὶ τετελεσμένη πρᾶξις, ἀνδραγάθημα, καὶ ἐν γένει πᾶν εὐτυχῶς ἀπερβάν. — 2) Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λέγεται τὸ καθόλου ἐντελὲς κατόρθωμα, recte factum παρ' Ἱκκερ.

Κατόρθωσις, εως, ἡ. Τὸ ἴσιον, ἢ ὀρθὸν ποιεῖν, ἐπιδιόρθωσις, εὐτυχὴς ἐκτέλεσις, κ.τ.λ. — 2) Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὁ Κικέρων διὰ τοῦ Λατιν. recta effectio. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀρετῆς.

Κατορθωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κατορθοῖ, φέρει εἰς τέλος, ἢ εἰς καλὴν κατάστασίν τι, ὁ διορθωτής· ὅθεν

Κατορθωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἁνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατόρθωσιν, καὶ διόρθωσιν.

*Κατορόω (ὁρόω). Κινοῦμαι δρομαίως πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω μὲ ὁρμήν, Ἴλιν. Ὁμρ. Δμτρ. 342.

*Κατοροφώω = ὀροφόω.

Κατορρωδέω, ῶ, Μλ. -ήσω (ὀρρωδέω). Πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδ. — 2) Καὶ ἄνευ πτώσεως, ἀπό τινος φόβου ἀργοπορῶ, ἰσταμαι εἰς ἀμφιβολίαν, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐκτελέσω τι, μικροψυχῶ, πειζομαι, Ἡρόδ. ὅ, ῳ.

Κατορυκτός, ἡ, όν (κατορύσσω). Διόλου ὀρυκτός, ὑπὸ τὴν γῆν παραχωμένος, κεκρυμμένος.

Κατόρυξις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κατορύσσειν, ἐκ τοῦ

Κατορύσσω, καὶ Ἀττκ. -ύττω, Μλ. -ξω Πάτκ. Μ. κατορύχθομαι, Ἀρστρ. Ὀρν. 394. (ὀρύσσω). Διόλου ὀρύσσω, σκάπτω, λάκκον ποιῶ, Σκεπάζω, καλύπτω, παραχώνω ὑποκάτω τῆς γῆς· ὅθεν

Κατορυχή, ἡ = κατόρυξις· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λάκκος, ὁ τάφος, ἢ τὸ χαλάκι, λαγοῦμι δ' Ἡσύχ. ἔχει, κατορυχάς, θησαυρούς.

Κατορφνάω, ῶ, Μλ. -ήσω (ὀρφνη). Σκοτεινὸν ποιῶ. Ἡσύχ.

Κατορχέομαι, Μλ. -ήσομαι Ἀπτκ. Μέσ. Διὰ τῆς ὀρχήσεως καὶ τῶν χειρονομιῶν αὐτῆς εὐφραίνω τινά, μαγεύω καὶ γοητεύω αὐτὸν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βιάζω, κατεξουσιάζω, ὑποχείριον ποιῶ αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως μετ' Ἀττκ. Λουκιαν. — 2) «Τινός» καταπαίζω, μεταχειρίζομαί τινα καταφρονητικῶς, καὶ ἀτίμως. Κυρίως δὲ, ἐπιχειρεταικῶν χορεύω διὰ νὰ λυπῶ καὶ νὰ πικραίνω τὸν δυτυχήσαντα. Ἰδὲ ἔτι καὶ, καταχωρεύω.

Κατοσσόμαι, Ἀπτκ. Μέσ. ἐν τῷ Ἔντ. καὶ Πρτ. μόνον χρήσιμον (ὄσσομαι). Κατοπτεύω. Ἀναλεκτ. Β', 1. «ὀφθαλμοὶ πάντα κατοσσόμενοιν. Θεωροῦντες δηλ.

*Κατότε, ἐπῤῥμ. Ἰωνκ. ἀντὶ καθότι, καθ' ὅ, τι, Ἡρόδοτ.

Κατουδαῖος, ον (οὐδας). Ὑπὸ γῆν, ὑπόγειος. Ἴλιν. Ὁμρ. Ἑρμ. 112. «γίγας» ἐπὶ τοῦ γίγαντος, Βριάρεω, Καλλιμχ. Δῆλ. 142. 2) Ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπίγειος, ὡς τὸ καταχθόνιος, καὶ κατάγειος.

Κατουλάς, άδος, ἡ· ποιῶ = ὁλοὴ νύξ· σκοτεινὴ νύκτα. Ἀπολλών. Ἀργον. Δ'. 1695. καὶ Σοφοκλ. ἐν Ναυπλ. παρὰ Φωτίῳ. Τινὲς γράφουσι, κατειλάς, ἐκ τοῦ εἴλω, ἐν ᾧ τὸ κατειλάς πρτ. ἀπὸ τοῦ Οἶλος, ὅλος. Ἡ σημασ. ὅμως μένει ἡ αὐτὴ, δηλ. τὸ πυκνὸν, καὶ ὡς συνήθως λέγομεν, ψηλαφητὸν σκότος, ερίβοια νοχ. — ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, κατουλάδα, τὴν κατόλεθρον, ἢ ζοφώδη καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων· καὶ, κατειλάδα, ἡμέραν χειμερινὴν, καὶ, εἰλάς, σκοτεινὴ, καὶ, εἰλύ. μέλαν· καὶ ἐξηλυσμένα, ἄμπελος μέλαινα· ἐλίβοτρυς, ἄμπελος τις μέλαινα.

Κατουλόω, ῶ. Κάμνω νὰ γίνῃ οὐλὴ, δηλ. Ἰατρεύω τὴν πληγὴν, ὥστε νὰ μένῃ μόνον τὸ σημεῖον της. Ἀνάλεκτ. Β'. 221. Πάτκ. Γίνομαι οὐλὴ, ἰατρεύομαι, κλείω, ἐπὶ πληγῶν· ὅθεν

Κατουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ κατουλόνειν ἁνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Κατουρανόθεν, ἠμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ὀρφέως Λιθ. Κοράλ. 92. ἀντὶ «κατ' οὐρανόθεν πταμένην.

Κατουρέω, Μ. ήσω (οὐρέω). Οὐρῶ κατά τινος ἢ τινά· κατουρῶ τινός ὅθεν 2) μεταφρ Μεταχειρίζομαί τινα καταφρονητικῶς καὶ ἀτίμως, διὰ νὰ δείξω πρὸς αὐτὸν τὴν καταφρόνησίν μου.

Κατουρίζω, = Μ. ίσω (οὐρίζω) = ἐπουρίζω. Δώκω τε πρὸς τὸ τέρμα, πρὸς τὸν σκοπόν του, ἐπὶ βοηδητικοῦ καὶ οὐρίου ἀνέμου· ἀλλὰ καὶ ἐμτβτ. κατ' οὖρον πλέω. Σοφοκλ. Τραχ. 827. ἰδὲ ἐπουριάζω.

Κατουρόω, ῶ (οὐρόω). Κατ' οὖρον πλέω, πρῦμον ἄνεμον ἔχω, ἢ οὐρίῳ ἀνέμῳ χρῶμαι. Πολύβ. Α'. 61. «ἐπαραμείνειν τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρῶσαν.»

*Κατουτάω, Μ. ήσω = οὐτάω.

Κατοφείλω, = ὀφείλω, ἐκ Δημοσθ.

*Κατοφρυάομαι, Μλ. -ήσομαι = τῷ ἑπμ.

Κατοφρυόομαι, ὡς Πάτκ. μέν· ἀντὶ τοῦ Ἔχω ὀφρύδια, εἶμαι προβλεμμένος μὲ ὀφρύδια. «Κατωφρυῶνται μᾶλλον». Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ'. 8. ἔχουσι δυνατώτερα ἀπὸ τὸ σύνηθες ὀρρώδια. Ὡς ἅπαντ. δὲ Μέσ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφάνως ἀνέλκω τὰς ὀφρῦς· σημαίνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδια· ἄρα ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλοφρονῶ· καὶ μετὰ γενικῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως κατά τινος φέρομαι.

Κάτοχα, ων, τά (κατέχω). Ὁ κάτοχος (τὸ χερούλι, μανίκι) τοῦ τρυπάνου, τῆς ἀρίδας. Ἡσύχ. ἔστι δὲ καὶ, κατωχάνης, καὶ κάτοχος, ἔχει.

Κατοχεύς, έως, ὁ· ὃς τις στερεῶς κρατεῖ, ἢ ἐμποδίζει· «πυλαῶνα ὁ μοχλός, ὁ διάφραμος, τὸ κλεῖθρον, ὁ μανδαλος τῆς θύρας, Καλλιμ.

Κατοχεύω, (ἐχεύω). Πρὸς ὀχείαν ἀφίημι, ἀφήνω νὰ βατευθῇ τὸ ζῶον. Λευιτικ. ΙΘ'. 19.

Κατοχή, ἡ (κατέχω). Τὸ στερεῶς κρατεῖ, κατάληψις. «Τὴν κατοχὴν καὶ μνήμην τῶν διαδοθέντων.» Πτολεμ. περιωράτησις, θλῖψις, κώλυσις, ἐμπόδιον. 2) τὸ κατακρατεῖν, κατέχειν, κέκτησθαι, ὑπ' ἐξουσίαν ἔχειν, κατακυριεύειν, καταστρέφεσθαι, ὑπερισχύειν, καὶ ἐξῆρτ. 3) Ἡ κατάστασις ἐμπνευσμένου, ἐνθουσιασμένου τινός, ἢ τοι κατακυριευμένου ὑπό τινος πνεύματος, ὃ ἐστὶ κατεχομένου τινός, μανίας, ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. Ἀλεξ. 2. συνεκφέρει «Κατοχὰς καὶ ἐνθουσιασμούς.» ἰδὲ κατακωχὴ καὶ κάτοχος, 2. 4) καὶ ἀσθένειά τις, ἢ τις ἄλλως, κάτοχος, καὶ, κατάληψις, λέγεται· ὁπότε σημ. κοιμᾶται τινὰς μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα, καθὼς π. χ. ὁ λαγωός.

Κατόχιμος, ον = κάτοχος· Ὁ κατακυριευμένος ὑπό τινος δευτέρου ἢ πνεύματος, ἐνθους, ἐμπνευσμένος· καὶ καθόλου ἐπὶ κτήσεως, κατακυριεύσεως κτήματός τινός. Λευϊτικ. ΚΕ'. 46. «Ἵνα κατόχιμον γένηται τὸ χωρίον, καὶ ἀναγκασθῇ τῷ ὀρφανῷ ἀποστῆναι.» Διὰ νὰ ληφθῇ, νὰ κυριευθῇ, νὰ κρατηθῇ.

Κατοχίον, τό· Ἰατρικόν τι ἢ μέσον εἰς τὸ στερεῶς καταπραϋτεῖν, κωλύειν. Διοσκορ. Ε'. 101.

Κατοχμάζω, Μ. ἀσω. τὸ ὀχμάζω κατ' ἐπίτασιν. Στερεώνω, σφιχτὰ δένω. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 226, ἰδὲ κατεχμάζω.

Κάτοχος, ον, καὶ Ἐπῖρ. κατόχως (κατέχω). Ὃς τις κατέχει, στερεῶς κρατεῖ, βαπτῇ, κωλύει. β) Παθητ. Ὁ στερεῶς κρατούμενος, ἐμποδιζόμενος· ἢ 2) ὁ κατακυριευμένος ὑπό τινος πνεύματος, θεότητος, ἢ πάθους. Ἔνθους, ἐμπνευστός, ἐνθουσιασμένος. Εὐριπ. Ἐκάβ. 1075. 3) τὸν ἀποίον τις κατέχει, ἔχει ὡς κτῆμά του, κυριευμένος, βεβιασμένος, ὑποταγμένος, ὑπήκοος, Αἰσχύλ. Περσ. 222. ἢ καὶ ὁ ἑκάστος, ὁ ἐχων κλίσιν, ὁ παραδεδομένος εἴς τι, ὡς, «Ἄρει κάτοχοι·» παραδεδομένοι, ἑκάστοις εἰς τὸν Ἄρην. 4) Καὶ ὁ κατακυριευμένος ὑπὸ τοῦ πάθους κάτοχος κατοχῆ, καὶ κατάληψις λεγομένου, ὅς τις σημ. κοιμᾶται μὲ τὰ ὄμματα ἀνοικτὰ καὶ ὡς οὐσιαστ. ἡ κάτοχος, αὐτὴ ἡ ἰδία ἀσθένεια, πρβλ. κατοχή. 4. 5) ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τοῖς μνήμασι τεθέμενοι λίθοι. Ἰων. Β'. 6.

*Κατοψέ, Ἐπῖρ. Πολλὰ ἀργὰ τὸ ἑσπέρας, Ἀλλέξ. Τραλλ. 2. σ. 147.

Κατόψιος, ον (ὄψις). Ὁρατός, ὁ πρὸ τῶν ὀμμάτων κείμενος. 2) μετὰ Γενικ. ὁ ἀπέναντι (ἀντιπρὺ) κείμενος, ἢ ἱστάμενος. Εὐριπ. Ἱππόλ.

*Κάτοψις, εως, ἡ (ὄψις). Θεωρία.

*Κατόψομαι (ὀψομαι). Μέλ. τοῦ καθοράω, Ἀόρ. κατεῖδον, Θέλω θεωρήσει, παρατηρήσει, ἐξετάσει, ἀνακαλύψει, παραμονεύσει, κατασκοπεύσει κ. τ. τ.

Κατοφοφαγέω, ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰ φαγητά· ἰδὲ ὀφοφαγέω· ὅθεν

Κατοφοφαγία, ἡ. Τὸ φθείρειν τὴν περιουσίαν εἰς τὰ φαγητά.

Κατρεύς, ὁ. Αἰλιαν. Ζ, Ἱστορ. ΙΖ'. 23. Εἶδος Ἰνδικοῦ ταῶ· παγώνι τῆς Ἰνδίας.

*Κάττα, ἡ. Ἡ γάττα, ἡ γαλῆ. Λέξις ἡ τις ὡς φαίνεται, ἄρχισε νὰ γίνει ἐν χρήσει σχεδὸν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἀπὸ χρ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἡ τις, σώζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐν Χίῳ καὶ Σμύρνῃ, ἐνῶ ἀντὶ ἡ γάττα, ὁ Κάτης λέγουσι.

Καττάδε, Δωρικ. ἀντὶ, κατὰ τάδε· κάλλιον ὅμως νὰ γράφηται κατ' ἰῶτα, παρὰ Θεόδ. 5, 77.

*Καττέκυσαν, Ἑπτ. ἀντὶ κατεκύησαν, 3. πλ. ἀορ. α'. ἐργτ. τοῦ ρημ. κατατανύω, Τμν. Ὁμηρ. 6, 34.

Καττίτερος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, κασσίτερος.

Κάττυμα, τό. Ἀττ. ἀντὶ κάσσυμα.

Καττύπτεσθαι, συγκ. τοῦ, κατατύπτεσθαι.

Καττύς, ύος, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ κασσύς, Ἀπότριμμα (τριμμα) δερματίου, βαλλόμενον εἰς τὴν στειλειάν, ὅταν μὴ σφίγγῃ τὸ στελεόν. Κομμάτιον δέρματος. Ἡσυχ. καὶ Φώτ. ὅθεν,

*Καττύω, Ἀττ. ἀντὶ κασσύω.

Κατυπερθε, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθύπερθε, Ἡρόδ.

*Κατυπέρτερος, η, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ καθυπέρτερος, Ἡρόδ.

Κατυπνόω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθυπνόω.

Κάτω (κατά). Ἐπῖρ. Πρὸς τὰ κάτω ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 146. «κάτω ἕλκεται σύρεται πρὸς τὰ κάτω. Ὀδσ. Ψ, 91. «ἦτο κάτω ὁρόων» Βλέπων πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὴν σημασ. ὅμως ταύτην εὑρηται σπανίως παρὰ τοῖς λογογρφ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἀλλὰ καὶ παρὰ Δημοσθ. ἠθη. 2) Ἀντιθ. τῷ ἄνω ἐπὶ στάσεως, κάτω· ὡς Ἡτέ. Θην. 301. «Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλη ὑπὸ πέτρῃ» συνήθης παρὰ τοῖς λογογρφ. σημασ. οἱ κάτω σημ. οἱ ὑπὸ γῆν, οἱ ἀποθανόντες, ἢ οἱ παρακάτω, οἱ εἰς χαμηλὰς καὶ μᾶλλον πεδινὰς θέσεις, καὶ ἐξαιρέτως, οἱ εἰς τὰ παραθαλάσσια κατοικοῦντες· ἀντίθ. τῷ «οἱ ἄνω,» οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ξηρᾶς, ὅ ἐστι, μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ εἰς ὑψηλοτέρας, καὶ μᾶλλον ὀρεινὰς τοποθεσίας· ὅθεν «Κάτω πορεύεσθαι» ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν. «Ἄνω καὶ κάτω» ἢ «ἄνω κάτω» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπὶ ἐμπράγτως ἄκρας συγχύσεως· «ὁ κάτω νόμος» ὁ ἑπόμενος νόμος, ἢ πλησιεστέρα ἀκόλουθος ῥῆσις τοῦ νόμου, Δημοσθ. «Κάτω διαχωρεῖ τινι» ἔχει διάρροιαν, καὶ ἐπὶ βαθμῶν, ὡς «τὰ μὲν κάτω ἀτέτακτον ἦτο κατωτέρου βαθμοῦ. β) Ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀντὶ τοῦ οἱ μετέπειτα, ὡς «Οἱ κάτω τοῦ χρόνου γεγενημένοι.» Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ'. 22. οἱ μετὰ ταῦτα, οἱ μεταγενέστεροι· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ χρόνου, αὐτόθ. ΙΑ'. 10. καθὼς καὶ «οἱ ἄνω τοῦ χρόνου» οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι· αὐτόθ. Γ'. 50. 3) Μετάγειν. κάτω κάτω, ἢ ὑποκάτω ἀπό, Εὐρπδ. Κύκλ. 447. «πετρῶν ὅσαι κάτω τοῦ Συγκριτ. κατώτερος· τὸ ὑπερθ. κατώτατος· ὅθεν Ἐπῖρ. κατωτέρω, καὶ, κατωτάτω.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ (βλέπω). Ὑπακουομ. Ταῦρος, παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 5. καὶ, Ἀθηναῖος. Ε'. «Κατωβλέπον, οντος, τὸ, ὑπακουομ. Θηρίον, καὶ Ἀρχέλαος παρ' Ἀθην. Θ'. Κατωβλέψ επος, ὁ, καὶ παρὰ Πλατ. Η'. 21. Κατωβλέπος· ὁ κάτω βλέπων ταῦρος· εἶδος ζώου τῆς Ἀφρικῆς εἰσάπαξ ἀγνώστου παρὰ τοῖς Νεωτέροις, μεγάλην καὶ ἐπὶ τὰ κάτω κρεμαμένην ἔχον τὴν κεφαλήν.

Κατωγεως, ον, Ἀττ. κατώγεως, ων, γενικ. ω, = κατάγειος.

Κατωδύνασω, ἀντὶ, κατοδυνάω· ἐμῤῥ.

Κατώδυνος, ον (ὀδύνη). Ὁ μεγάλην ὀδύνην ἔχων.

Κάτωθε, καὶ πρὸ φωνήεντος κάτωθεν· ἐπῖρ. Ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω· ἔτι δὲ 2) καὶ ἀντὶ ἐκεῖ κάτω, καὶ 3) μετὰ Γενικ. ὑποκάτω ἀπό, παρακάτω ἀπό

Κατωθέω, ῶ. Μ. κατώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Ἐπὶ τά, ἢ πρὸς τὰ κάτω ὠθῶ, σπρώχνω, ἢ ῥίπτω.

Κατωκαρα, Ἐπῖρ. κυρίως, κατὰ κάρα· Μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον. Καταπέφαλα, κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχων, Ἀντίστ. Ἀνακαρ. ⏑–⏑–

Κατωκισθεν, Αἰολικ. ἀντὶ, κατωκίσθησαν.

Κατωλεθρος, ον. Διεφθαρμένος, ἀμφ.

*Κατωμάγουλον, τό. Τὸ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ μάγουλον μέρος, ὁ πώγων, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 364.

Κατωμαδίος, ία, ιον (κατά, ὦμος). Ὃς τις εὑρίσκεται, εἶναι ἁπλῶς εἰς τοὺς ὤμους, φέρεται ἐπὶ τῶν ὤμων· 2) Ἀπὸ τοὺς ὤμους, ὡς Ἰλ. Ψ. 431. «Δίσκος κατωμαδίως» Ὁ ἀπὸ χειρὸς ἀνατεινομένης ἐπὶ τῶν ὤμων ἀφιέμενος (ῥιπτόμενος) δίσκος, δηλ. τὸν ὁποῖον θέλοντες νὰ ῥίψουν, ἀνέτειναν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοὺς ὤμους, διὰ νὰ τὸν σφενδονίσουν οὕτω μακρύτερον, ὡς κάμνουσι καὶ τώρα ἀκόμη, ὅσοι θέλουν νὰ ῥίψουν τὴν πέτραν.

*Κατωμαδίς, ἐπῖρ. = τῷ ἐπιν.

Κατωμαδόν, Ἐπῖρ. (ὦμος). Κατὰ τῶν ὤμων, ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους, «Κατωμαδὸν ἐλαύνειν» Ἰλιάδ. Ο, 352. καὶ Ψ, 500. Νὰ κτυπῇ τοὺς ἵππους τις μὲ ὁρμὴν, ὑψώνων σημ. τὴν χεῖρα του, ἔως ὑπὲρ τοὺς ὤμους του, καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν ὤμων του πρὸς τὰ κάτω καταφέρων τὰ κτυπήματα. 2) Ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, εἰς ταῖς πλάταις. Περὶ τοὺς ὤμους.

Κατωμίζω, Μ. ίσω (ὠμίζω). Βάλλω τοὺς ὤμους ὑποκάτω τινός, καὶ κρατῶ, ἢ σηκόνω αὐτόν, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρω· βάλλω τοιουτοτρόπως εἰς τὸν τόπον του τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος τοῦ σώματος.

Κατωμίς, ῆ. Ἰδὲ κατωτίς.

Κατωμισμός, ὁ (κατωμίζω). Τὸ βάλλειν τὸν ἐκβεβλημένον ὦμον, ἢ καὶ πᾶν ὁτιδήποτε ἄλλο μέλος τοῦ σώματος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, ὁπότε τινὰς μὲ τὸν ὦμόν του κρατεῖ εἰς τὸ ὕψος τὴν ἐξαρθρωμένην χεῖρα, ἢ τὸ μέλος ἐκεῖνο.

Κατωμιστής, ὁ κέπφος· Ὁ ἐμπροσθεν ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἐφιππον ἵππον. Ἡσύχ.

Κάτωμος, ον. Ὁ χαμηλοὺς ὤμους ἔχων.

Κατωμοσία, ἡ (κατόμνυμι). Ὅρκος κατά τινος, ἢ μαρτυρία δι' ὅρκου κατά τινος, ὁ ὁρκισμός, δηλ. τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ κάθε κατήγορος ὅταν ἤθελε νὰ ἐγκαλέσῃ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ἀγωγή, ἐγκάλεσμα. Ἡρόδοτ. 6, 63. 2) Ὅρκοι ἐπάνω εἰς τινα θεόν.

*Κατώμοσις, εως, ἡ = τῷ πρηγμ.

Κατωμοτικός, ή, όν. Ἐκ τοῦ κατώμοτος, ον, (κατόμνυμι). «Ὅρκος κατώμοτος» ὅρκος, τὸν ὁποῖον κάμνει τινὰς εἰς τὸ ὄνομα θεοῦ τινός, ἐπικαλούμενος αὐτὸν εἰς μαρτυρίαν, ὃς τις γίνεται διὰ τοῦ «Νή, ἢ ναί μὰ Δία, κ. τ. λ.» καὶ ἐντεῦθεν τὰ τοιαῦτα μόρια, τὸ Νή, ἢ τὸ Ναί μά, κ. τ. λ. λέγονται κατωμοτικά, ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν κατώμοτον ὅρκον. Τὸ δὲ μά, ἢ τὸ οὐ μά, λέγονται ἀπωμοτικά, ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἀπωμοτικὸν ὅρκον· λέγεται λοιπὸν, κατωμοτικὸς ὅρκος, ὁπότε κάμνει τινὰς ὅρκον, π. χ. ὅτι βέβαια θέλει πράξει τι. Ἀπωμοτικὸς δέ, ὁπόταν βέβαια δὲν θέλει πράξει αὐτό· ὁ μὲν πρῶτος δηλαδὴ σημαίνει τὸ ναί, ὁ δὲ δεύτερος τὸ οὔ. Ἐπῖρ. κατωμοτικῶς, μὲ κατωμοτικὸν, ἢ τοι καταφατικὸν ὅρκον.

*Κατώμοτος, ον. Ἰδ. τὸ πρηγμ.

Κατωνάκη, ἡ (κάτω, νάκος). Εἶδος ἀνδρικοῦ καὶ γυναικείου δουλικοῦ ἱματίου ἔχον ὑποκάτω λωρίδα τινὰ νάκους ἤτοι προβατείου δέρματος. Ἄρστφ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Ἱμάτιον ἔχον ἐκ τῶν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάτω μερῶν νάκος προσερραμένον, ὃ ἐστὶ μηλωτή· Δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναίοις τῶν περὶ Περισίστρατον τύραννον ἐπαναγκασάντων, ἵν᾽ ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται· ὅθεν

Κατωνακοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κατωνάκην φορῶν. Ἀθήν. ς'. «Πατωναποφόρους καλεῖσθαι παρὰ Σικυωνίοις, δούλους τινάς, παραπλησίους ὄντας ἐπεννάκτοις.»

Κατωπιδόω, ῶ. Μ. ἀσω (κάτω, ὠψ.). Καταιβάζω τὰ ὄμματα, καὶ καθόλου, εἰμαι κατηφὴς καὶ ἐντροπιασμένος, πρβλ. κατηφιάω. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 24. ἐκ τοῦ

*Κατωπός, ὀν (κατά, ὠψ). Μὲ καταβασμένα ὄμματα· καὶ καθόλου, περίλυπος, κατεντροπιασμένος, πρβλ. κατηφὴς.

Κάτωρ, ορος, ὁ. Διαθεκρμένη τις λέξις ἐν τοῖς τοῦ Ὁμήρ. Ἴλιμ. 6, 55. Τινές παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κάζω, κέκαμαι, καὶ ἑρμην· διὰ τοῦ κάστωρ, τοίραινος· ὁηλ. ἐξουσιαστής, κύριος· ἄλλοι δ' ἀναγινώσκουσιν ἄκτωρ.

Κατώρα, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθώρα, ἐκ τοῦ καθοράω.

Κατωραΐζομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθωραΐζομαι, ὅπερ = σεμνύνομαι. Ἡσύχ.

Κατωρής, ές, καὶ κατωρίς, = κάτω ῥέπων. Ἡσύχ. ἐν ταῖς Ἐπιγραμ. τοῦ Χανδλερ. μέρ. Β'. 4. 1. μεταξὺ τῶν ἄλλων στολισμάτων καὶ «κατωρίδες (ὅ ἐστὶ, κατωρήτη) δύο ἀναγινώσκεται· σημαίνει δ' ὡς φαίνεται χρυσᾶ δέματα εἰς τὸν στέφανον τοῦ ἀνδριάντος τῆς Θεᾶς Νίκης.

*Κατώρυγος, ον = κατώρυχος, ἀμφ.

Κατῶρυξ, υχος, ὁ, ἡ (κατορ.σσω). Κατωρυγμένος, εἰς τὴν γῆν μέσα βαλμένος, κάτω εἰς τὸ βάθος τεθειμένος, ὡς θεμέλιοι βαλμένοι. Ὀδυσσ. Ζ. 167. καὶ Ι. 185. «καταρυχέεσσι λίθοισιν ἔνδα ὁ Σχολ. «Κατωρωχέες, οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν εὖ τεθεμελιωμένοι· ἢ ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται·» 2) Παραχωμένος, κατακεχωσμένος, ὅθεν ὑπόγειος, ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. «Κατώρυχες ἔνοικα· οἱ εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς τρύπας, εἰς τὰ σπήλαια κατοικοῦντες, οἱ ἔγκατοικοι τῶν ὀπῶν τῆς γῆς. 3) Ὡς οὐσιαστ. ἡ κατῶρυξ, ὁ λάκκος, τὸ χάσμα, τὸ σπήλαιον, ἡ ὀπὴ τῆς γῆς, ὡς Σοφ. Ἀντγ. 774. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 992. «Χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες·» τὸ ὁποῖον ἑρμην· ὁ αὐτὸς κατωτέρ. ἐν στίχ. 1133. διὰ τοῦ «Κεκρυμμένας ζήκας χρυσοῦ·» παρ' Ἀράτ. κατώρυχα, Ἐπίρ. ὑποκάτω τῆς γῆς. = Καταβολάς, Παραφυάς (Ἡ Δοτιε. κατωρυχέεσσι, ἀντὶ κατωρυχέσι. Ποιητικ.)

*Κατωρύομαι, Μ. ὑσομαι, Ἀπστκ. Μέσ. (ὠρύομαι) Λίαν ὠρύομαι, Ἀπολλόδρ. γ'. 4.

*Κατωρυχής, ές. Ἰδ. Κατῶρυξ.

*Κατώρυχος, ον = Κατῶρυξ.

*Κατώτατος, η, ον. Ἐπλτ. τοῦ

*Κατωτάτω, Ἀπστκ. ἐπρμ. ἀπὸ τοῦ Κάτω. Ἡ σημασία των εἶναι ὁλος νὰ ἐννοηθῇ.

Κατωτεριπός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὰ κάτω φέρων, καὶ ἐπὶ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, κινητικός. Ἱπποκρ.

Κατώτερος, α, ον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ δὲ χρόνου ἀντὶ τοῦ μεταγενέστερος, νεώτερος, ἐπλτ. τοῦ

*Κατωτέρω, Συγγρτκ. ἐπρμ. ἀπὸ τοῦ Κάτω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅθεν

*Κατωτέρωθεν, περισσότερον ἀπὸ κάτω, ἀπὸ βαθύτερα.

Κατωτίς, ίδος, ἡ (οὖς). Παρ' Ἡσυχ. «Κατωτίδες, ὅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσι δέρματα,» (κατσιούλα, κουβούλα, τὰ ὦτα καλυπτουσα) πιθανῶς ὅτι, κατωμίς, ἐγράφη ποτέ.

Κατωφεγᾶς, οῦ, ἡ, ά, ὁ (φαγεῖν). Ὅστις ἔχει πάντοτε κρεμασμένην τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τρώγει, πολυφαγᾶς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 388. ὅπου παίζει μὲ τὴν λέξιν ἐννοῶν τὸ, κατωφαγᾶς· καὶ δι' αὐτοῦ τὸ Σκατοφάγος.

Κατωφελής, ές, (ὄφελος) Λίαν ὠφέλιμος ἀμφ.

Κατωφέρεια, ἡ. Τόπος κατηφορικὸς, κατήφορος. ἐπὶ τὰ κάτω ῥοπὴ, κλίσις· καὶ μετφρκ. ἐπιθυμία, κλίσις.

Κατωφερής, ές (φέρομαι). Καὶ Ἐπίρ. κατωφερῶς· Ὁ κάτω φερόμενος, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω κλίσιν ἔχων, κατήφορος, 2) Μεφρκ. ὁ ἔχων κλίσιν πρός τι, ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἴς τι, πρβλ. καταφερής.

Κατωφόρος, ον (φέρομαι). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, κινούμενος.

Κατωχάνης, ου, ὁ = κάτοχα, τά. Ἰδὲ καὶ κατοχάνης.

Κατωχριάω, ῶ, Μ. άσω, σπανιτρ. κατωχράω· Ὠχρὸς, χλωμὸς γίνομαι, χλωμάζω· ὁ Λουκιαν ἐν Φιλοπ. 23. ἔχει τὸ παθητικ. κατωχριωμένος.

*Καυαλέος, καὶ Καυαλής, ἐκ τοῦ καύω, ὡς αὐαλέος καὶ αὐαλής ἐκ τοῦ αὔω, Ἡσυχ.

Καύαξ, ακος, ὁ· καὶ Ἰωνικ. Καύηξ, ηκος, καὶ ἐν Ὀδσ· κηξ, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Καύης, καὶ κάβηξ. Δττ. Coyx, καὶ Gaia Ἀδδηφάγον τι θαλάσσιον πτηνὸν, ὁ λάρος, γλάρος.

Καυάξαις, Ἡσιοδ. Ἔργ. 666. καὶ 695. ἀντὶ καταξαις, ἐκ τοῦ, κατάγω, κατάγνυμι, ἢ, κατάσσω, συντρίβω· ἐκ τούτου γίνεται ὅλον, ὅτι τὸ, ἄγω, ῥῆμ. ἐγράφετο ποτὲ διὰ τοῦ διγράμματος Γαγω, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα μετηχθὴ εἰς ω ὅπερ καὶ ἐλάμβανε τὸν τόπον τοῦ πρὸ αὐτοῦ σ (ἐν τῷ, ΚατΓαξας). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ θῆγμμα ματεβάλλετο εἰς υ καὶ εἰς τὸν τύπον εὐαδεν, κ. τ. λ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καυάζοντα, ἀποσχάζοντα, ὅ ἐστὶ, κατάσσοντα.

Καυαμός, ὁ (καίω). Τὸ καῖειν, ἡ πυρκαϊὰ· ἰδιαιτρ. δὲ ἀσθένειά τις ἢ πάθος τῶν δένδρων ὑπὸ τῆς μεγάλης τοῦ ἡλίου θερμότητος προερχόμενον· = καυμός.

*Καυκαλίας, ὁ. Πτηνόντι, Ἡσύχ.

Καυκαλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος κηπευτικοῦ φυτοῦ, καυκαλίδα, Caucalis. Παρὰ Διοσκορ. Β'. 169. καλεῖται ὅτι καὶ, καύκας, ὅθεν παρῆκται ἡ καυκαλίς, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσυχ. ἐσημείωσε, καθὼς ἔτι καὶ, καυκαλίας, ὄρνεις ποιός, 2) = βαύκαλις.

Καυκαλόω, Ἀρεταῖος. Β'. 11. ἀντὶ, βαυκαλόω· ἀμφ.

Καύκαλον, καὶ, καυκάλιον, = βαυκάλιον· ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ κοῖλον· καὶ ἐξαιρέτως τὸ κρανίον.

*Καυκίδες, ων, αἱ = βαυκίδες· Ἰδ. Καυκίς.

Καυκίζομαι, Μ. ίσομαι παρ' Ἀθην. Δ'. = βαυκίζω.

*Καυκίον, τό. Τὸ καυκί. Ἀναλ. καὶ Σχολ. Ἀρστφ. Νεφ. 397.

Καυκίς, ή· = βαυκὶς, καὶ Πληθ. καυκίδες, αἱ· Εἶδος γυναικείου ὑποδήματος.

Καυκών, τό· παρ' Ἡσυχ. καυλίον καὶ ἄγριον λάχανον.

*Καῦκος, ὁ = καυκαλίς.

Καυλεύω, Μ. ήσω (καυλός). Καυλὸν ἐκφέρω. Θεόφρ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. καὶ ἐπὶ ἀστελῶν ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ, ὀχείας ἐπιθυμεῖν, καὶ ἀνατεταμένον ἔχειν τὸ αἰδοῖον.

Καυληδόν, Ἐπίρ. (καυλός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ· παρ' ἰατροῖς, καλεῖται «Καυληδὸν κάταγμα, καὶ, σικυηδόν, καὶ, ῥαφανηδόν·» ὁπότε θραύεται (τσακίζεται) ἓν ὀστοῦν, ἢ ξύλον, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἀγκίδας, ἢ ἴνας, ἀλλ' ὁ τόπος τῆς θραύσεως μένει λεῖος, καθὼς π. χ. καὶ ἡ συνήθεια λέγει· «Ἐκόπη ὡσὰν τὸ ἀγκοῦρι, ἢ ὡσὰν ῥεπάνι·» καὶ οἱ Γάλ. Comme un navet.

Καυλίας, ου, ὁ. Ὄρτις ἔγγιον ἀπὸ καυλὸν, ὡς καὶ τὸ ῥιζίας.

*Καυλίζω, Μ. ίσω. Χαρκιάνω, στηρίζω, ὡς καὶ τὸ ἀποκαυλίζω.

Καυλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλὸν ἢ ὁμοιος αὐτῷ.

*Καύλινος, η, ον. Ὅστις ἔγινεν ἀπὸ καυλὸν, πρβλ. καυλίας.

Καυλίον, τό· καὶ, καυλίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, καυλός, Μικρὸς καυλός. 2) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, 3) ἐν τῇ συνηθ. = βάλανος, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου.

*Καυλίσκος, ὁ = Ἰδ. τοῦ πργμ.

Καυλοκινάρα, ἡ. Γεωπον. Β'. 31. Ὁ καυλὸς τῆς κινάρας· ἀμφ.

Καυλομύκητες, ων, οἱ (μύκης). Οἱ καυλοὶ τῶν μανιταρίων· παρὰ δὲ Λουκιαν ἀληθ. Ἱστορ. οἱ μακρὸν καυλὸν ἔχοντες μύκητες· καυλομανιτάρια.

Καυλοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τοὺς καυλοὺς πωλῶν.

Καυλός, ὁ, στελεὸν (στειλειάρι). Ἐν δὲ τῇ Ἰλ. πάντοτε σημαίνει τὸ ἄκρον τοῦ ὁράτος, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σίδηρον τῆς ἐπιδορατίδος. Ἰλ. Ν. 162. καὶ τὸ ξύλον, τὸ ξυστὸν τοῦ ὁράτος, οὕτω καὶ Ξενφ. Κυνηγτκ. 10. 3. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Π, 338. σημαίνει τὴν λαβὴν, τὸ μανῆκι τοῦ ξίφους· «περὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη» ἐν δὲ τῇ Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις διόλου, ἀλλὰ καὶ «καυλὸς πτεροῦ» ὁ κορμὸς τῶν πτερῶν, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 251. 13. καὶ Ἀριστοτ. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, στέλεχος, ὁ τρυφερὸς βλαστὸς φυτοῦ τινός, καὶ κορμὸς αὐτοῦ. 3) τὸ τοῦ αἰδοίου προμηκες (ἤτοι ἡ βέργα αὐτοῦ) εἰ οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπερρεῖ· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ βάλανος αὐτοῦ. Νίκανδρ. = πόσθη. (Ἐκ τοῦ αὐλός· πᾶν γὰρ ἐπίμηκες αὐλὸς λέγεται, τὸ κ θαπέως κείμενον).

*Καυλοτομέω, ῶ. Εὐνουχίζω, Θεοφάν. παρ' Ἄλεμ. εἰς Προκόπ. σ. 60.

Καυλωδής, ες (εἶδος). Ὁ καυλὸν ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καυλῶν ὤν.

Καυλωτός, ή, όν. Ὁκατάτον τρόπον τοῦ καυλοῦ ὤν, ἢ ὁ καυλὸν ἔχων. «Ταυτλίον καυλωτόν.» Ἀθην.

Καῦμα, τό (καίω). Θέρμη, ζέστα, κόψιμον, κατάκαυμα, πύρωσις· καὶ ἰδιαιτρ. ἡ θερμότης τοῦ θέρους, Ἰλιάδ. Ε, 865. Ἡσιοδ. Ἔργ. 417. ἐνίοτε δὲ καὶ πληθντ. Ξενφ. Κυνηγτκ. 5, 9. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· καὶ ἡ καῦσις τοῦ ψύχους 2) καὶ ἡ θέρμη τοῦ παροξυσμοῦ. 3) καὶ μεφρκ· Τὸ πῦρ, ἡ φωτιὰ τοῦ ἔρωτος.

Καυμασία, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, καυσία.

Καυματηρός, ά, όν· = καυστηρός· Καυστός, καίων, θερμὸς, πυρός.

Καυματίας, παρὰ Διογ. Λαερτ. ἰδὲ 154. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, κλιματίας.

Καυματίζω, Μ. ίσω. Διὰ τοῦ κα μ ματος ἐξηραίνω. Πλτ. καυματίζομαι, πάσχω ἀπὸ τὴν μεγάλην καῦσιν τοῦ ἡλίου, τῆς θέρμης, κ. τ. τ. ἱδρωτοποιοῦμαι.

Καυματόω, = καυματίζω.

Καυματώδης, ες (εἶδος) = καυματηρός.

Καυμός, ὁ = καυθμός.

Καυνάκη, ἡ· ἢ, καυνάκης, ὁ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137. καὶ, 1149. Βαβυλωνικὴ, ἢ Περσικὴ τις ἠθοῦσα, ἐκ δερμάτων μυῶν τινων ἢ γαλεῶν. Ἀρριαν. Ἀναβ. ς'. 29. «Καυνάκας πορφυροῦς ὑποστρώματα.» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ καυνάκαι, διὰ τοῦ στρώματα, ἢ ἐπιβόλαια ἐτερομαλλή· ὁ Φώτ. ἔχει, καύνακας, ἔνδυμα ποιόν· ὁ δὲ Αἰλιαν. Ζώων. Ἱστορ. 12. 17. «Καναυτᾶνες,» τὸ ὁποῖον τινές, εἰς τὸ, καυνάκας, οὐχ' ὑγιῶς ἤνεγκαν, παράξαντες αὐτὸ ἐκ τοῦ, καῦμα καὶ νάκος· ἔστι

ἀημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βεροίας

δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσική, ἥτις σημαίνει λαμπρόν τι καὶ μεγαλοπρεπές, ἢ ἔντιμον ἔνδυμα, δι' οὗ ἐνδύουσι τὸν εἴς τι ἀξίωμα τιμώμενον, ἢ προβιβαζόμενον, τό ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. καναυτὰκ καὶ συγκοπῇ καυφτᾶς, ἢ καφφτᾶς, λέγεται. ἄρα, ὀρθότερα ἡ τοῦ Αἰλιανοῦ ἀναγνωσις.

*Καυνάκης, ου, ὁ = καυνάκη.

Καυνιάζω, Μ. άσω. Τὸν κλῆρον σύρω, κληρόω. Ἀριστοφ.

Καῦνος, ὁ· = κλῆρος, λαχνός. Πολλὰ σπανίως λέξις.

Καυρός, ά, όν. Κοῦφος ταῖς φρεσίν, οἱονεὶ αὔρος τις ὤν· βέλτιον δὲ τὸ γαῦρος· ὁ Φώτιος ἑρμην· διὰ τοῦ, κακός· λφν. Σοφοκλ.

Καυσαλίς, ίδος, ὁ (καίω), Καυσαλίδα, φλύκταινα, φουσκαλίδα· ὁ Ἡσύχ. καὶ καυχαλίς, ἔχει.

*Καύσησις, εως, ἡ (καίω). Τὸ καταπαίειν, πυρπολεῖν· καύσιμον.

Καυστμός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, καυσμός· ἀμφ.

Καυσία, ἡ. Σκιάδιον, πῖλος, Μακεδονικόν τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μὲ πλατέα πτερύγια, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου. (ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα.) (καππέλλα). Ἡ τῶν βασιλέων εἶχε ἕνα ἢ δύο σταυούς, ἥτις καὶ ἐκαλεῖτο, Διαδηματοφόρος, καὶ δίμιτρος καυσία.

Καύσιμος, ον (καίω). Ὅστις εὐκόλως καίεται, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καῇ, Ξενοφ. Ἀνάβασ. 6, 3, 9. 13. «Καύσιμος ὕλη» ξύλα διὰ καῦσιμον, ἐκ τοῦ

Καῦσις, εως, ἡ (καίω). Ἡ ἐνέργεια τοῦ καίειν, θέρμη, ζέστα, διὰ τοῦ πυρός, ἢ τοῦ ἡλίου προξενουμένη· τὸ καταπαίειν, ἢ πυρκαϊά· πτῶσιν ἴσως λέγω Ἱπποκρ. 2, 40. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐπαλείψεως θερμοῦ γενομένη λειοτής. Vitruv. Ζ'. 9. ὅθεν

Καυσόομαι, οῦμαι. Πάσχω ἀπὸ τὴν καίουσαν θέρμην, ζέστην, ἢ ἀπὸ τὸν παροξυσμόν. Καυσόω. ἐκ τοῦ

Καῦσος, ὁ· = καῦμα. Εἰς ταύτην δὲ τὴν σημασ. λέγ. καὶ καῦσος, τό. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 2) Εἶδος ὄφεως, ὅπερ ἄλλως καὶ δίψας λέγεται, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκασμα προξενεῖ μεγάλην φλόγωσιν, καὶ ὑπερβολικὴν δίψαν. 3) Κεκαυμένον ἐδαφος τῆς γῆς, ἐπεξηγημένος τόπος, ὅστις φαίνεται ὡς στάκτη. «Πῦρι ἐν τοῖς καύσοις λεγομένοις ἐπισπειρόμενοι». Ἀδὴν. πορ' Ὀριβασ. Κολλ. Α'. 2. 4) Ὁ πυρετός, ἡ θερμη.

Καυστειρός, ά, ον· = καυστηρός. Ὁ καίων, θερμαίνων, ἐμπυρος, θερμός, διαπυρος. «Μάχη καυστειρὴν». Ἰλ. Δ, 342. Μ, 316. ἐναντ, καυστική = σηπτής.

*Καυστέον, Ῥητ. ἐπρ. τοῦ ῥήματ' καίω, Πρέπει νὰ καύσωμεν.

*Καυστήρ, ῆρος, ὁ· = καυτήρ. ὅθεν

Καυστηριάζω, Μ. άσω. = καυτηριάζω.

*Καυστήριον, τό· = καυτήριον.

Καυστηρός, ά, όν· = καυστειρός.

Καύστης, ου, ὁ (καίω). Ὅστις καίει, ἢ καταπαίει.

Καυστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταπαίειν, θερμαίνειν, ζεστοποιεῖν, ἢ κατατρώγειν, φθείρειν.

Καυστός, ή, όν (καίω). Πεκαυμένος, καμμένος. Ἐπιτήδειος διὰ καύσιμον, ἕτοιμος καίεται.

Καύστρα, ῆ. Ὁ τόπος, ὁπου καίουσι τὰ νεκρὰ σώματα, ἢ ἄλλα τινά. Στράβ. Ε'. Λατιν. Bustum, ustrina.

*Καύστω. Μέλ. τοῦ καίω.

Καυσωδής, ες (καῦσις, εἶδος). = καυματώδης.

Καύσωμα, τό (καυσόω)· = καῦσος, καί, καῦμα.

*Καύσων, ωνος, ὁ· = τῷ πργμν. 2) Ἄνεμος, ὅστις κατακαίει καὶ ξηραίνει τὰ φυτὰ κ. τ. τ. 3) Τὸ σιδήριον, ἥτοι τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, δι' οὗ καίουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς στρεπτὰς κατασκευὰς ποιοῦσιν αὐτάς.

Καυτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις καίει, καύτης, ὁ κατακαίων, Πίνδ. 2) = καυτήριον, τὸ σίδηρον δι' οὗ καίουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κ. τ. τ.

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Μετὰ ἐμπύρου σιδήρου καίω, ὅ ἐστι, σημειῶ τι ποιῶ διὰ τοῦ καυμένου σιδήρου ἐπάνω εἰς τὰ ζῶα ἢ εἰς ἄλλα τινὰ σώματα. Στράβ. Ε'. σελ. 215. ἐκ τοῦ

Καυτήριον, τό (ὑπακουομ. σιδήριον). Σιδήριόν τι, ἔχον ἐπ' αὐτῷ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ καυθῇ, καὶ γίνῃ ἔμπυρον, σημειοῦσι δι' αὐτοῦ τὰ ζῶα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα. 2) Καὶ αὐτὰ τὰ ἰδία καυμένα σημεῖα, τὰ στίγματα. Ζήτ. ἔτι καί, καταύριον. Κυρίως δὲ Οὐδετρ. τοῦ

*Καυτήριος, α, ον· = καυστικός.

Καύτης, ου, ὁ· = καύστης, καυτήρ. «Τριεσπέριοι καύται». Ὅστις ἔκαυσε τὸν Πρακλῆν, Φιλοκτήτης, Δοσιάδ. ἀρ. 2.

Καυτικός, ή, όν· = καυστικός.

*Καυτός, ή, όν· = καυστός.

Καυχάεσκε, Ποιητ. ἀντὶ, καυχᾶσαι, = καυχᾶ, Β'. προσ. ἐνικοῦ ἐνεστ..

*Καυχαλίς, Ζ. καυσαλίς.

Καυχάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀπόκ. Μέσ. Ποιητ. = εὔχομαι, εὐχέτομαι, περὶ ἐμαυτοῦ λέγω, ἢ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν. Κομπάζω, ἐπαινοῦμαι, μεγαλορρημονῶ. Πίνδρ. Μετὰ τοῦ ἀπρμπτ. Ἀορ. Ἡρόδ. 7, 39.

Καυχᾶς, ᾶδος, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις καυχᾶται, καυχησιάρισσα.

Καύχη, ἡ· = καύχησις, Πίνδρ.

Καύχημα, τό. Ἔπαινος ἑαυτοῦ, τὸ καυχᾶσθαι, καὶ τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ καυχᾶται τινάς. Πίνδρ. ὅθεν

Καυχημᾰτίας, ὁ. Ὁ καυχησιάρης. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 40.

Καύχησις, εως, ἡ (καυχάομαι). Τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός.

Καυχητής, οῦ, ὁ. Καυχησιάρης, ὅστις ἐπαινῶν τὸν ἑαυτόν του θέλει νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἶναι μέγας ἢ ἄξιος· ὁ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτοῦ λέγων.

(Καύω), ἄχρστ. ἐξ οὗ ὁ Μέλ. καύσω. τοῦ ῥμτ. καίω.

(Καφέω), ῶ· ἄχρστ. ὅθεν «Κεκαφηότα θυμόν» Ἰλ. Ε, 698. Ζήτ. κεκαφηὼς καὶ καπνός.

Καφουρά, ἡ. Ἀραβικὴ λέξις, κάμφορα, εἶδος ἀνατολικοῦ κομμιδίου, τοῦ ὁποίου ἡ ὀσμὴ εἶναι κατὰ πολλὰ ὄξεία καὶ σφοδρά. παρ' Ἀετίῳ καὶ Σιμεὼν Σήθ.

Καφώρη, καί, σκαφώρη, ἡ. Ἀλώπηξ, ἀλεπού. Αἰλιαν. Ζώων Ἰδιορ. Ζ'. 47. ὑπὸ Schneid.

Καχάζω, Μ, άσω, Δωρ. ἀντὶ καχάζω. ὅθεν

*Καχασμός, ὁ = καγχασμός. Ἀριστοφ. Νεφ. 1072.

Καχεκτέω, ῶ. Μ. ήσω (καχέκτης). Καχεξίαν ἔχω, κακῶς διάκειμαι κατὰ τὸ σῶμα. Εἶμαι ἀχαμνὸς κατὰ τὴν ὑγείαν μου. 2) Ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. Εὑρίσκομαι εἰς κακὴν διάθεσιν, καὶ ψυχικὴν κατάστασιν. Κακῶς διάκειμαι, κατὰ τὴν ψυχήν, καὶ κατὰ τὸ ἠθικόν, κακῶς τὴν ἕξιν διατίθεμαι. Ἔχω κακὰ, καὶ ἐχθρικὰ φρονήματα. ὅθεν

Καχέκτημα, τό. Ἡ κακὴ ἕξις, διάθεσις, ἢ κακὴ κατάστασις. Νικήτ. Χρον. Δ'. 10.

Καχέκτης, ου, ὁ (κακός, ἔχω, ἕξω). Ὅστις ἔχει, ἢ πάσχει καχεξίαν, εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν τοῦ σώματος, τῆς ὑγιείας, τῆς περιουσίας του, ὅλου τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ τῆς ψυχῆς, ὁ κακῶς φρονῶν, κακῶς στοχαζόμενος. Ὁ Πολύβ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, σπασιώδης, καὶ, κινητικός, ὅπου σημαίνει τὸ, ἑνδεής, καθὼς καὶ ἐν Ηγ'. 2. τὸ, καχέκτας ἀντὶκ. τῷ, εὐπόρους.

*Κάχεκτος, ον = τῷ πργμν. ἀμφ.

Καχεληκής, ές, γενκ. ους (κακός, ἕλκος). Ὁ κακὸν, ἥτοι δυσίατον ἕλκος ἔχων. Ἱπποκρ.

Καχεξία, ἡ (καχέκτης). Ἡ κακὴ ἕξις, ἢ τὸ κακῶς ἔχειν· ἡ κακὴ διάθεσις καὶ κατάστασις τοῦ σώματος, τῆς ὑγείας, τῆς ψυχῆς, τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, τοῦ νοός, κ. τ. τ. λέγεται ἐπὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως. Τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ καὶ ἐχθρικὰ φρονήματα, κακὴν διάθεσιν κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κακὴ κατάστασις τῶν τυχηρῶν περιστάσεων, τῆς περιουσίας κ. τ. τ.

Καχεταιρεία, ή (κακός, ἑταῖρος). Κακὴ ἑταιρεία, κακὴ συντροφία· τὸ νὰ ἔχῃ τις καὶ νὰ συναναστρέφηται μὲ κακοὺς συντρόφους. Θεογν. 1171.

Καχήμερος, ου (κακὸς, ἡμέρα). Ὁ κακὰς ἡμέραι ἔχει, ὁ κακῶς ζῶν. Αἰσθλ.

Καχλάζω, Μ. άσω (χλάζω). Κρότον, ἦχον, ψόφον ἀποτελῶ. Πίνδρ. Ὀλ. 7, 2. ταραττόμενος βράζω, ἔχω, χοχλάζω, καθὼς π. χ. τὰ εἰς τὸ παραπλάσσιον προσκρούοντα κύματα· τὸ βράζον ὕδωρ, ἢ καταπίπτουσα βροχή, ὁ ἐγχεόμενος οἶνος κ. τ. τ. Valck. Ἱππηρ. 1210. πρβλ. καυάζω, καί, παφλάζω, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διονυσ. Ἀλ. ξ. μητρ. Ἀναβράζω, αὐτηχῶ, σπαρατρομῶ, ὡς «Νᾶμα πλούσιον καὶ τας μεγάλας κατασκευὰς καχλάζειν». Ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ καὶ ὑψηλοῦ ἦχου τοῦ λόγου, ὅστις μὲ ὁρμὴν ἡδέως καὶ σεβασμίως ῥέει, ὡς τὸ λαμπρὸν νᾶμα ποταμοῦ τινος. ὅθεν

Καχλάσω. Μετὰ ἦχου καὶ κρότου κινῶ.

Κάχλασμα, τό. Ἡ μετὰ ἦχου κίνησις, καὶ ταραχή, ἀναβρασμός, ἔκπτωσις τοῦ βράζοντος ὕδατος, χοχλασμα, κρότος τῶν ῥηγνυμένων κυμάτων, κ. τ. τ.

Καχλασμός, ὁ· = κάχλασμα. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀνάβρυσις πηγῆς τινος, ἢ ἀναβρύουσα πηγή.

Κάχληξ, ὁ· καί, κάχλιξ, Πετρα μικρὰ, λιθάριον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὸ βάθος τοῦ στρώματος τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Θουκυδ. ἐν Δ'. 28. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὰ χείλη τῆς θαλάσσης εὑρισκομένων λιθαριδίων. Ὁ Στράβων ὁμοίως ἐν Δ'. σελ. 182. ἐπὶ ποταμῶν μόνον, ὅστις καὶ ψῆφος, λέγεται. Ἐπὶ τῶν τῆς θαλάσσης φαίνεται, ὅτι κυριολεκτεῖται ὁ Χάλιξ. Ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς τὸ νὰ σημαίνῃ τὰς ἰδίας ὄχθας τῶν ποταμῶν, καὶ τὰ παραθαλάσσια. (Παραγτ. δὲ κατάτινες μὲν ἀπὸ τοῦ καχλάζω, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κάλχη, κόχλος, κόγχος). Ζήτ. καὶ, κόχλαξ.

Καχορμισία, ἡ (κακὸς, ὁρμισις). Κακὴ ὁρμισις, δυστυχὴς εἰσέλευσις (ἐμβασμα) ἀραγμα εἰς τὸν λιμένα. Ἀνάλεκτ. Β'. 122. 2) Δυστυχὴς μὲ τὸ πλοῖον στάσις, Jacobs del epigr. 11, 59, 6.

Καχρυδίας, ου, ὁ (κάχρυς) = καγχρυδίας.

*Καχρύδιον, τό. Ὑπερτ. τοῦ κάχρυς.

Καχρυόεις, εσσα, εν· = καγχρυόεις. Ὅμοιος μὲ πεφρυγμένην, καψαλιστμένην, κριθήν. ἐκ τοῦ

Κάχρυς, υος, ἡ. = καγχρυς, ἡ πεφρυγμένη κριθὴ Θεόφρ. Γ'. 7.

Καχρυφόρος, ον· = καγχρυφόρος.

Καχρυώδης, ες· = καγχρυώδης.

Καχυποντος, ον (κακὸς, ὑποτείνω). Παρὰ Πολυδ. Β'. 57. ἐκ Πλάτ. ἀμφ. = τῷ ἑπομένῳ.

Καχύποπτος, ον (κακὸς, ὑποπτος). Ὁ διὰ πάντα ὑποπτος· ὁ πάντα κακόν τι ὑποπτεύων, Ἀριστφ. λφν. 627. Πλάτ. Πολτ. 3. Ἀριστ. Ῥητρ. 2, 13. 2) Παθητ. ὁ ὑπὸ κακὴν ὑποψίαν ὤν, τὸν ὁποῖον ὑποπτεύεται τινὰς εὐκόλως, ὁ πολλὰ ὑποπτος. Ζήτ. ἐν τῷ, ταχύποπτος.

Καχυποτοπέομαι, Ἀπρτ. Μέσ. καταμέσ. Μέλ. ήσομαι (ὑποτοπέομαι). Κακὰ ὑποτοπεόμαι, ὑποπτεύω, κακὰ πράγματα συμπεραίνω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοχάζομαι, ὑπονοοῦμαι. Ἀλλὰ καὶ διηρημένως «κἀχ' ὑποτοπεύσαιμι. Ἀριστοφ. Βάτραχ. 968. ὅθεν

Καχυπότοπος, ον, = καχύποπτος. Ὁ κακὴν ὑποψίαν ἔχων, ὁ κακὰ ὑπονοούμενος, στοχαζόμενος. Ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 38. ὑπὸ τοῦ Bekker παραδεχθέν.

Κάψα, ἡ, καὶ Καψάκης, ὁ· καὶ Ὑποκορ. Καψάκιον, τό. Θήκη, κίστη (κλίφι) κουτίον, σεντούκιον, ἁρμάρι, σεπέτι, (μπαοὺλι; ὀοχεῖον, ἀγγεῖον, ἡ θήκη εἰς ἣν ἐμβάλλομέν τι. Ζήτ. Κάμψα. — Καψάκης, ὁ· κεῖται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Γ'. τῶν Βασιλ. Βεν. 17. Καψάκιον δὲ, παρ' Ἡσυχ. ὅστις καὶ διὰ τοῦ, γλωσσόκομον, ἑρμηνεῖ· καὶ παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. Α'. 7. ὅπου πρότερον, Ἀξπρίχιοι, ἔκειτο, καὶ ὁ Καπουβώιος εἰς τό, Ἀρρίχιοι, ἔτρεψε.

*Καψάκης, ου, ὁ. Καὶ

*Καψάκιον, τό. Ὑπκρτικὸν τοῦ Κάψα, ὅπερ ἰδέ.

Καψεδρώτιον, τό (κάπτω, ἱδρώς) Ὕφασμά τι ἢ τοι μανδήλιον διὰ τὸν ἱδρῶτα, σουδάριον· Πολυδ. Β'. 71. καὶ Ἡσύχ. εἶδος χιτωνίσκου.

Καψικηδάλους, ου = ἐγκαψικηδάλους, Ἡσύχ.

Καψις, εως, ἡ (κάπτω). Τὸ καταπίνειν, χάσκειν, χαψιά· τὸ βιαίως καὶ ὀξέως καταπίνειν τι· λέγεται δὲ ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν. Ἀριστοφ. «Κάψει πίνειν» ἰδέ, κάπτω.

*Καψός, ὁ, ἡ κάψος, τ. κάσσος, τό Δτικ. capsus = μολγός.

Κάω, Ἀττ. ἀντὶ, καίω, κάομαι, Μέλ. Β'. κατήσομαι, Ἀορ. Β'. ἐκάην· ἐσφαλμένως γράφ. κάω.

Κάω, τὸ πρωτότυπον τοῦ καίω, καὶ κτάω, τὸ φονεύω.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ε.

Κε, πρὸ συμφώνου, καὶ, κεν, πρὸ φωνήεντος, ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ λογογραφικοῦ ἄν, Ὅμρ. ὅστις ὅμως συχνάκις καὶ τὸ ἄν μεταχειρίζεται, προστιθεὶς ἐνίοτε εἰς αὐτὸ καὶ τὸ κε, ἄνκε δηλ., καθὼς νεωτεροι ἐπκ. κεν ἂν ἔχουσιν, Id. Ἂν Η, 1. Ὁ Herm. Τὴν. Ὅμρ. Ἑρμ. 288. δοξάζει, ὅτι τὸ κεν τίθεται καθ' ἑαυτό, διὰ νὰ φανερώσῃ πρᾶγμά τι ὡς ἀβέβαιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπιφορὰν τινα εἰς τὴν τοῦ ῥήματος ἔγκλισιν, ὅταν δὲ τὸ ἂν εἶναι συντεταγμένον μὲ τὸ αἰ, εἰ, ἐπεί, ὅτε, ὁπότε, τότε ἡ ἔγκλισις τοῦ ῥήμ. χρεμάται οὐχὶ τοσοῦτον ἀπὸ τὰ μόρια ταῦτα, ὅσον ἀπὸ τὸ ἂν ἐστι δὲ τὸ κε ἀεὶ ἐγκλιτικόν. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι τα, ἔστι δὲ τὸ κε συγγενὲς τῷ γε Δωρ. γα.

*Κεάδας, ἡ = καιάδας, ἐκ τοῦ κεάζω ὅπερ ἰδέ.

Κεάζω, Μ. άσω (κέω, κείω). Διασχίζω, διακωρίζω, διακόπτω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ σχίζειν τὰ ξύλα, Ὅμρ. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀστραπῆς, κατκείω, καταστυντρίβω, Ε, 138. καὶ Η, 250. «νῆα δὲ νῦν ἐρύτητε κεραυνῷ Ζεὺς ἕλσας ἐκέασσε» «Κεφαλὴ ἐκεάσθη κατεστυντρίβη, διῃρέθη, διεχωρίσθη, Ἰλδ. Π, 412. καὶ ἀλλαχοῦ, 2) συντρίβω, τρίβω τι εἰς μικρὰ τμήματα Νίκανδρ. Ποιητκ. μόνον, ὅθεν κέφαρνον, σκέπαρνον, κέασμα, κεάζω, σκεδάζω,

*Κεαίνω, Σπαιώτρ. τύπος τοῦ κεάζω, Ποιητκ.

Κεάνωθος, ὁ· Εἶδος ἀγρίου ἀκανθώδους φυτοῦ Serratula arvensis. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 11.

Κέαρ, ἄτος, τό· καὶ κατὰ συναλ. κῆρ, καρδία· καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ γνώμη, νοῦς, σκέψις, στοχασμός, φρόνημα, διάθεσις, Πίνδ. καὶ Ἡσύχ. οἱ Πάφιοι κορζία, ἀντὶ καρδία, ἔλεγον, ὅθεν τὸ Λατιν. Cor. ἐκ τοῦ, κεαρ, κῆρ, κᾶρ, κορ· παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις πάντοτε τὸ ε ἢ ῆ ἔχει, εἶναι τοῦτο, ἡ καθέδρα τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς ὀργῆς, τοῦ θάρρους καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχικῶν παθῶν. Ἐντεῦθεν ἔτι «Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.» Ἰλιάδ. Χ. 504. καὶ, Τ. 319 «Ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος» ἡ λυπημένη μου καρδία μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὰ φαγητὰ καὶ ποτά· ὡς καθέδρα τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, τοῦ στοχασμοῦ, καὶ καθόλου τοῦ νοός, εἶναι ἐν Ἰλιάδ. Β. 851. Π. 554. «Λασίου κῆρ» ἐν Ὀδ. Η. 82. Σ. 343. «Πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε» καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Ο. 52. «Καὶ' ἐμὸν καὶ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν ἐμὴν καὶ σὴν γνώμην, κατὰ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον.

Κέαρνον, τό (κεάζω). Εἶδος ἀξίνης = σκέπαρνον.

*Κέασμα, τό (κεάζω). Τὸ διακεκομμένον καὶ διαχωρισμένον, διεσχισμένον τμῆμα = Κλάσμα, Ἡσύχ.

Κέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεῖνται, ὡς καὶ

Κέατο, ἀντὶ, κεῖτο· παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 658. καὶ Ν. 703. ἀλλὰ καὶ παρὰ Μητνστρ. Ἰωτικ.

Κεβλη, ἡ κεβλή, κατὰ Συγκ. ἀντὶ, κεβαλή, κεφαλή· Μακεδόν· καὶ Ἀλεξανδρικῶς· ὅθεν

Κεβλήγονος, ον (κέβλη, γόνη). Ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνυ, τὸν σπόρον ἔχων, φέρων· παρὰ Νικάνδρ. «Μήκων κεβληγόνος»

Κεβλήπυρις, ἄγνωστόν τι πτηνόν· παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 308.

*Κέβλος, ὁ, ἀντὶ κέφαλος, Ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος ἰχθύς.

Κεβρεόνης, ου, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ τινός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556.

Κεγχρελετης, ου, ὁ (κέγχρος, ἀλέω). Ὅστις ἀλέθει τὸν κέγχρον.

Κεγχρεμιθώδης, ες (εἶδος). Πληθ. τὰ κεγχραμιδώδη. Ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τῆς θεωρίας τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεμίς, ίδος, ἡ = κέγχρος, 2. Τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπερμάτιον, συκόσπορος. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 25. Frumenta fici. Ὁ τῆς ἐλαίας κόκκος.

*Κέγχρεμος, ὁ Ζ. κύγχραμος.

Κεγχρειοισιν, Ἄρατ. 986. Ποιητκ. ἀντὶ κεγχροις.

Κεγχρεών, ῶνος, ὁ (κέγχρος)· Τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρίων ἀναφερομένη ἄμμος· παρὰ Δημοσθ. Παιτκίνετ. «Κἄπειτα ἔπεισε τοὺς ἐμοὺς εἰς τὸν κεγχρεῶνα καθέζεσθαι» ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ καθαρτήριον (τόπος ἐν τοῖς μεταλλουργείοις) ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διεύκρινον· ἢ ὅπου τὰ μέταλλα ἐγίνοντο ὡς κόκκοι· ἰδὲ ἐν τῷ, χαλκάνθῃ.

Κεγχρεαῖος, αία, αῖον (κέγχρος). Ὁ κέγχρου μέγεθος ἔχων· ἤτοι, μεγάλος, ὡς ἂν τὸ κεγχρί, ἢ ὁ ὡς κεχρὶ ὤν· ὅθεν

Κεγχρίας, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τῆς θεωρίας τῶν κέγχρων· καὶ ἰδιαιτρ. 1) «Ἕρπης» ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, ὡσὰν τὸ κεγχρί. 2) εἶδος ὄφεως, ὁ καὶ κεγχρὶς, κεγχριδίας, κεγχρίνης.

Κεγχρεοειδής, ες (εἶδος). Εἶδος ὄφεως, ὡς, καὶ κεγχρίας, 2.

*Κεγχρίνης, ου, ὁ = κεγχρίας, 2.

Κέγχρεος, ίνη, εον (κέγχρος). Ὁ ἐκ κέγχρου, ἤτοι ἀπὸ κεγχρὶ κατεσκευασμένος· ὅθεν κεγχρίνη, ἡ, κεγχρίνη, ζωμός τις ἐκ κέγχρου βεβρασμένος· τὸ ἐκ κέγχρου δηλ. ὄψημα καθὼς π. χ. ὁ παρὰ Τούρκ. Μπουζᾶς. Ἡσύχ. ὅστις ἔχει καὶ κεγχρινοπώλης, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεῖ· διὰ τοῦ, τραγηματοπώλης.

Κεγχρὶς, ίδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ πολυποικίλλου ἱράκιος. 2) Πτηνόν τι μικρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἡδίστη τροφὴ εἶναι ἡ κέγχρος. 3) Εἶδος ὄφεως· ἰδὲ κερχνη, καὶ, κέρχνο.

Κεγχρίτης, ου, ὁ· καὶ—ῖτις, ίδος, ἡ, Ὅμοιος κέγχρῳ, πλήρης μικρῶν κόκκων «Λίθος κεγχρίτης.» Miliaris lapis. 2) «Κεγχρῖτες ἱσχάδες· τὰ ξηρὰ σῦκα μὲ τὸν σπόρον των, τὰ ὁποῖα ὅτι καὶ, κεγχραμίδες, λέγονται. 3) βοτάνη τις, Ψευδοπλούτυξ.

Κεγχροβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κέγχρον βάλλων, ῥίπτων, σκορπίζων.

Κεγχροειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ κεγχρου ἔχων.

Κέγχρος, ὁ, ἡ. Κεγχρίον (κεχρί). Σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερές. Πλάντκ. συνῳ. ὡς περ ἔχει ἤδη ὁ Ἡσόδ. Ἀσπ. 398. 2) Τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπέρμα, τὰ σπειρία τοῦ σύκου διὰ τὸ ὅμοια τῷ κέγχρῳ εἶναι. 3) Πᾶν κοκκοειδὲς, καὶ ἰδιαιτρ. Οἱ κόκκοι τῶν μετάλλων. 4) τὰ ὠὰ (αὐγὰ) τῶν ὑψιρίων. Ἡρόδοτ. Β'. 93. «Τῶν γὰρ ὠῶν ἀπορραίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, εἰ δὲ κέγχροι οὗτοι, ἰχθύες· ἐκδὲ τῶν περιγενομένων. καὶ μὴ καταπινομένων κεχγρων, οἱ τρεφόμενοι ἰχθύες γίνονται· Πρβλ. τὸ συγγενὲς κέρχνος, τὸ ὁποῖον εὕρηται παρὰ Πολυδ. ς'. 61. ὅθεν

Κεγχροφόρος, ον. (φέρω) Ὁ κέγχρον φέρων, γεννῶν.

Κεγχρώδης, ες. = κεχροειδής.

Κεγχρώματα, ων, τά. Οἱ μικροὶ λόφοι, τὰ ὑψώματα, ἢ αἱ τρύπαι ἐν τῷ περιφερείῳ, ἢ ἐν τῷ χείλει τῆς ἀσπίδος, Εὐριπ. Φοιν. 1401. Ἰδὲ ἐν τῷ, κερχνώματα.

Κέγχρων, ονος, ὁ. Ἄνεμός τις ἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐπιπνεων. Ἱππокр. Ἀέρ. Τόπ. Η'.

Κεδάζω, καὶ κεδάννυμι, Μέλ. κεδάσω, Ποιητ. ἀντὶ σκεδάννυμι (κεάζω) Διαμερίζω, διακωρίζω, σχίζω, διαιρῶ, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, διασκορπίζω, καταξεσχίζω. Παρ' Ὁμηρ. ὅστις ὅμως δὲ μετχρζτ. τὸν Ἐνεστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ζώων, ἐξαιρ. «Ἐκέδασσε φάλαγγας» διεχώρισε, καὶ διεσκέρπισε τὰς κεκλεισμένας στίχας τῆς μάχης, Ἰλιάδ. Γ', 285. οὕτω καὶ «κεδασθείσης ὑμμένων» ὅταν, ἡ ἀφ' οὗ διεχωρίσθην ἡ μάχη, δηλ. ὅταν ὄχι πλέον σειρὰ στρατιωτων με σειράν, ἀλλ' ἀνὴρ μὲ ἄνδρα ἐμάχοντο, Ἰλ. Ο, 328. Π, 306. σπανιώτρ. ἐπὶ ἀψύχων. διαχωρίζω. σχίζω, κατακομματιάζω «Χείμαρρος ἐκέδασσε γεφύρας» ἔρριψε κάτω τὰς γεφύρας, τὰς διεχώρισε Ἰλ. Ε, 88.

*Κεδαίω. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ κεδάζω.

*Κεδάννυμι. Ἰδὲ ἐν τῷ κεδάζω.

*Κεδάω. = κεδάζω, Ἀπλ. Ῥδ.

Κέδματα, ων, τά. Αἱ χρονιώτραι ἐκ ῥεύματος διαθέσεις, ἤτοι νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα· ῥευματισμοί, καὶ οἱ ἐκ τούτων προξενούμενοι πολυχρονιοὶ πόνοι, καὶ μάλιστα περὶ τοὺς μηροὺς· ἢ περὶ τὰ αἰδοῖα. Ἱπποκρ. ὁ Ἀρεταῖος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν αὐτὴ τοῦ, ἀνευρίσματα· ὁρα τὸν Κωακὴν εἰς τὸν Ἱπποκρ. περὶ ἀέρων, τόπων. ξ. 108. σελ. 340. ὅθεν

Κεδματώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεδμάτων, ἢ ὅμοιος αὐτοῖς, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ κέδματα.

Κεδνός, νή, νόν. (πιθν. ἀπὸ τοῦ κήδομαι, κῆδος) Ἐνεργ. φροντιστικός, συνετός, φρόνιμος, στοχαστικός, νουνεχὴς, ἀξιόπιστος, πιστὸς, συχν. παρ' Ὁμρ. ὅστις μεταχειρίζ. τὴν λέξιν πάντοτε ἐπὶ τοιούτων προσπ. εἰς οὓς ἡτο ἐπιφορτισμένη ἡ πιστὴ ἐκτέλεσις ἐργασίας, ἢ ὑποθέσεώς τινος, ἐπὶ ἡγεμόνων, γονέων, οἰκοδεσποινῶν, θεραπαινῶν· ἐπὶ πραγμάτ. μόνον ἐν τῇ φράσει «Κεδν' εἰδυῖαι νουνεχῆ, ἔμπειρος εἰς τὰ ἐπιμελεῖσθαί τι, Ὀδυσ. 2) Παθητκ. ὁ διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια, ἐξιος φροντίδος καὶ τιμῆς, πολύτιμος, ἀξιοσέβαστος, σεμνὸς, σεβάσμιος, κόσμιος, τίμιος· «Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν» οἵτινες τῶ ἦτον οἱ σεβαστότατοι καὶ φίλτατοι, Ἰλιάδ. Ι, 586.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὕτω καί »Θεμεσὶ κεδνότατος πεφυκώς«. Ὀδσ. Κ, 225. Ὅλα τὰ λοιπὰ Ὁμηρ. χωρία ἐξηγοῦνται κάλλιον κατὰ τὴν ἐνεργητ. σημασ. 3) Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου εὑρηται ἡ λέξις καὶ παρὰ ποιηταῖς οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ Παθητ. σημασ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἄξιον, ἀκριβές, πολύτιμον. Ὀλυμπ. Η, 105. »Κεδνὸν χάρις« ἔντιμον, ἀξιοτίμητον δόξαν καὶ τιμήν. »Θέλουσα ὁρᾶν τι κεδνὸν βαρβάροις« Εὐριπ. Ἰφγ. Αὐλ. 371. καὶ »Κεδνοὺς λόγους.« Ἀλκ. 39. καὶ »Κεδνόν τι πράσσειν«. Τρωάδ. 678. ἀντὶ τοῦ εὐτυχὴς εἶμαι· καὶ ἐπὶ ἀγγελιῶν = εὐτυχὴς, αἴσιος, ἀρεστός, Ἡσ. 272. »Κεδνοὺς λόγους« καλὰς, ἀγαθὰς εἰδήσεις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. ἐν γένει πάσσει τὰ κεδνὰ, ἀπεναντίας τοῦ, κακὰ· (ὁ Buttm Lexilg 1. σ. 276. κρίνει τὸ κεδνὸς συγγν. τῷ καθαρὸς, ὡς τὸ ψεδνὸς τῷ ψαθαρός.)

Κεδρέλαιον, τό. (κέδρος, ἔλαιον) Τὸ ἐκ τῶν κέδρων σταλάζον ἔλαιον, κατρᾶμι, πίσσα ρευστή.

Κεδρελάτη, ἡ. (ἐλάτη) Ἡ μεγάλη κέδρος. Πλίν. ΙΔ', 5.

Κεδρία, ἡ. Τὸ ἐκ τῶν κέδρων ξύλον, καὶ τὸ ἐκ τούτων ἔλαιον (ῥητίνη, πίσσα.)

*Κεδρέινεος, α, ον. = κέδρινος.

*Κέδριον, τό. = κεδρέλαιον.

Κεδρίς, ίδος, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδρίδακτον. Ἀριστφ. Θσμφρ. 486.

Κεδρίτης, ου, ὁ. οἶνος.« Ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κέδρου κατασκευασμένος, εἰς ὃν ἐτέθη μέσα κέδρος.

Κεδρόμηλον, τό. Διοσκορ. προοίμ. Δ'. Θηρικ. ὅπου πρέπει νὰ λέγῃ, κιτρόμηλον.

*Κέδρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κέδρου.

Κέδροπα. Ἰδὲ ἐν τῷ, χέδροψ.

Κέδρος, ἡ. Τὸ γνωστὸν δένδρον κέδρος, Διοσκορ. καὶ Θεόφρ. τὸ τοῦ Διὸς. Pinus cedrus. Τοῦτον τοῦ δένδρου τὸ εὐῶδες ξύλον ἐκαίετο ὡς θυμίαμα καὶ κάπνισμα, Ὀδσ. Ε, 60. πρβλ. Θύον. 2) Ἓν εἶδος ἀρκεύθου, οὗ τινος ὁ καρπὸς, ἀρκευθὶς λέγεται Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 12. Διοσκορίδ. Α' 103. Juniperus oxycedrus Linn. 3) Πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ ξύλου τῶν δύο τούτων φυτῶν γίνεται, καλεῖται κέδρος· ὡς, λάρναξ. παρὰ Θεοκρ. Σ'. 80. καὶ ἐντεῦθεν, κέδροι, παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 366. οἱ σοροὶ, (σεντούκια διὰ τὰ νεκρὰ σώματα) »Κέδρινοι δόμοι« αὐτόθ. 158. ξύλινα κιβώτια.

Κεδροχρὴς, ές. Ἰδὲ καίνισμα.

Κεδρόω, ῶ. Χρείω, ἀλείφω, βαλσαμόω μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κέδρου. Διόδ. Σικελ.

Κεδρών, ῶνος, ὁ. Τόπος περιέχων κέδρους, δάσος ἐκ κέδρων.

Κεδρωστὶς, ίδος, ἡ. = λευκάμπελος. Διοσκορ. Δ'. 184.

Κεδρωτός, τή, τόν. (κεδρόω) Ὁ ἀλειμμένος μὲ τὸ ἔλαιον τοῦ κέδρου. 2) Ὁ ἐκ κέδρου κατασκευασμένος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1511.

*Κέεσθαι, κέεται, Ἰωνικ. ἀντὶ κεῖσθαι, κεῖται, ἐκ τοῦ κεῖμαι.

*Κειάμενος, Ἐπικ. Μετοχ. Μέσ. Ἀόρ. 1. τοῦ ῥημτ. κείω, ἀντὶ καυσόμενος, Ὀδσ. καὶ

Κείαντες, Ἐπικ. Ἀόρ. Α'. = καύσαντες. Ὀδσ.

Κείαται, κείατο, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. 3. πλθντκ. ἀντὶ κέαται, κέατο, τ.ε. κεῖνται, ἔκειντο, Ὁμ.

Κείθεν. Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκεῖθεν. Ὁμηρικ.

Κείθι. Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκεῖτε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Ὁμηρ. 2) = κεῖσε, πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ἡσιόδ. λφν. 39. Ιαν. ΑΡ. σ 49.

Κεῖμαι, κείσαι, κεῖται. Ἰωνικ. κέεται, Ἡρόδτ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ κεφτεροι καὶ κέαται ἔχουσι. 3. πλθντκ. κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρ. κεῖοί Ἰωνες κείαται καὶ κέαται ἔχουσι, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον μόνον παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς νεωτέροις Ἴωσιν εὑρίσκεται, ἀλλὰ καὶ τὸ κέονται ἔχει ὁ Ὅμηρ. ὡσαύτως εὑρηται καὶ 3. πλθντκ. τοῦ Περτικ. ἐκείμην, ἔκειντο, Ὁμηρικ. καὶ Ἰωνικ. κείατο καὶ κέατο, ἀλλὰ καὶ κέκειτο, Ὀδυσ. Φ, 41. Ἀπαρμφτ. Ἐνεστ. κεῖσθαι, Ἰωνικ. κέεσθαι, Ἰπποκρ. Μετχ. κείμενος. Ὑποτκτκ. κέωμαι, κέῃ, κέῃ, ὡς 3. ἑνικ. ὁ μὲν Βόλφιος ἐν Ἰλιάδ. Τ, 32. καὶ Ὀδσ. Β, 102. κῆται ἔγραψε, ὁ δὲ Βουτμάνος ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ Γραμματικ. σ. 567. ἐγκρίνει μᾶλλον τὸν παλαιὸν Ὑποτακτκ. τύπον κεῖται, Εὐκτκ. κοίμην, Προστκ. κεῖσο, κείσθω, κ. τ. λ. Ὅτι δὲ ἀντὶ τοῦ κεῖσαι οἱ Ἑπτοποιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ τὸ κεῖαι, φαίνεται ἐκ τοῦ Ὁμηρικ. ὕμνου εἰς Ἑρμῆν, στίχ. 254. Μ. κείσομαι — ἐφετικὸν κείω, ὅπερ ἰδέ.

Κείτομαι, κατάκειμαι, ἐπί τε ζώων καὶ ἀνθρώπων, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἀψύχου. Εἶμαι πλαγιασμένος κατὰ γῆς, ὅθεν καθόλου, εὑρίσκομαι εἰς τόπον τινα, ἀλλὰ πάντοτε ὑπεμφαινομένης διαρκείας τινὸς· καὶ οὕτως ἰδιαιτρ. σημαίνει 1) Κείτομαι κοιμώμενος, κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Ἰλιάδ. Ξ, 340. »Ἐνθ' ἴεμαι κείονταιν κοιμησόμενοι, δηλ. ἐν συχνῇ χρήσει, ἀπὸ Ὁμήρ. 2) Κείτομαι ἄρρωστος, καὶ κάμνοντος, ἀναπαύομαι, εἶμαι ἀσθενὴς, ἄρρωστος, καὶ ἀπράγμων, Ἰλιάδ. Ι, 556. Β, 688. Η, 230. Σ, 121, 178. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πτοχεύω, καθῆμαι· ἀποστάσιμ. 3) Κείτομαι κάτοικος καὶ ἀσθενὴς διὰ τὸ γῆρας, ἢ ἀποστάμενος, ἄρρωστος, πληγωμένος, ἢ λυκοθυμημένος, Ἰλιάδ. Β, 721. Θ, 537. Λ, 659. Ο, 240. Σ, 485. Ὀδσ. Ε, 467. 4) Κείτομαι νεκρὸς, ὡς λείψανον δηλ. καὶ νεκρὸν σῶμα, ὡς τὸ Λατιν. jacere, συχνάκις παρ' Ὁμρ. 5) εὑρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, καὶ μάλιστα διαρκῆ καὶ πολυχρόνιον, Ὀδσ. Α, 46. Φ, 88. Σφκλ. Φιλκτ. 181. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων, αἵτινες κατεδαφίσθησαν καὶ ἠφανίσθησαν, ἀντιστ. τῷ ἵσταμαι, Jac. Ἀνθλ. σ. 561. 6) Κείτομαι ἠμελημένος, ἀπαρρίμμενος, καταφρονημένος, Ἰλιάδ. Ε, 685, 848. Σ, 338. Ὀδσ. Γ, 296. Τ, 130. ὅθεν 7) Ἰδιαιτρ. ἐπὶ νεκρῶν, μένω ἄθαπτος, καὶ ἀνεκταφίαστος, Ἰλιάδ. Τ, 32. ἐνίοτε δὲ καὶ προσκειμένου τοῦ ἄθαπτος καὶ ἀκηδής. 8) Ἐπὶ τόπων, χωρίων, νήσων καὶ πόλεων, Ὀδσ. Η, 244. »Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται« καὶ Ι, 25. Κ, 196, Ν, 235. ἀλλὰ καὶ ἐν περιφράσει »ἣν τῇ γῇ κείμενα ἔστι τὰ Σούσαν« ἀντὶ τοῦ κεῖται, Ἡρόδ. 6, 49. 9) Ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκομαι, εἶμαι, ἢ κατέχω τόπον τινα, »Δίψιος, ὀρῆνος κεῖται« Ὀδσ. Ρ, 331, 410. »Εὐννὴ« Ὀδσ. Π, 35. πρβλ. Θ, 277 οἶκος, Ὀδσ. Ω, 358. καὶ ἀντὶ τοῦ διὰ πάντα εὑρίσκεσθαι εἰς τόπον τινὰ, ὡς »κάσκετο μνῆμα« Ὀδσ. Φ, 41. ἔνθα ὁ τύπος κάσκετο αὐξάνει τὴν ἔννοιαν τῆς διαρκείας. Καθόλου ἀντὶ τοῦ, εἶμαι βαλμένος, θεμένος, στέκομαι, καὶ ἐπὶ τῆς εἰς τὸν τοῖχον κρεμασμένης λύρας, Ὀδσ. Θ, 255. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κριοῦ κρεμαμένου Ὀδυσσέως, Ὀδσ. Ι, 434. ἐν τῇ Ὀδσ. τίθεται ἡ λέξις συχνότατα ἐπὶ πραγμάτων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων »πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται, λύπη κατέχει τὴν ψυχήν«, Ὀδσ. Ω, 428. ἐν συχνῇ παρ' Ὁμρ. χρήσει ἐστὶν ἡ ἔκφρασις »Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, κρέμαται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, στέκεται εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Παρὰ τοῖς ὕστερον »Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι, θέλω εἶμαι εἰς τὸ στόμα τῶν Ἑλλήνων, δηλ. πολὺν καιρὸν, διηνεκῶς, Ἀνθλ. 10) Ἐπὶ ἔχειν καὶ περιουσίας, ἐπὶ ὑποστατικῶν καὶ κτημάτων, εἶναι ἀναποτεθειμένα, φυλαγμένα, καὶ προβλεμμένα, συχνάκις παρ' Ὁμρ. καὶ μάλιστα »Κτήματα, κειμήλια κεῖται ἐν δόμοις«, σπανιώτερον ἐπὶ τῶν μὴ κινητῶν κτημάτων· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ ἀριερωμάτων, τὸ ὁποῖα ἐτέθεντο, ἢ ἐκρεμῶντο εἰς τοὺς ναοὺς· »Ἀνάθημα κεῖται θεῷ« κ. τ. τ. 11) Κίμαι· διωρισμένος, διατεταγμένος, ἀποφασισμένος, ὡς, »Κεῖται ἄεθλον ἐδιορίσθη, ἐστάθη τὸ βραβεῖον, Ἰλιάδ. Ψ, 273. ὕστερον ἐξ ἰδιωτρ. »Κεῖται νόμος« ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει νόμος, Ἀριστφ. Βατρχ. 761. καὶ, »Κεῖται ὄνομα«, τὸ ὄνομα διωρίσθη, ἐτέθη, ἐδόθη, καὶ μένει, Valck. Ἡρόδ. 7, 200, ἀλλὰ καὶ μόνον τὸ κεῖσθαι, χωρὶς τοῦ, ὄνομα, Πλάτ. Κρατύλ. σ. 392. D. 12) Καταπαύω, ξεπαύω, ὀλιγοστεύω, καταπραΰνομαι, χάνω τὴν ὀξύτητα, καὶ σφοδρότητά μου, Σοφ. Οἰδ. Κ, 510. 13) »Κεῖμαι ἐν τινι. Ἀφιδρύομαι, ἀφιερώνομαι, ἀποστηρίζομαι εἴς τινα, δηλ. ἔχω εἰς αὐτὸν ὅλην μου τὴν ἐλπίδα, ἀλλ' ἐν τῷ οὐδετρ. γένει »Κεῖται ἐν τινι (πράγματι)« ἀντὶ τοῦ, κρέμαται ἀπὸ αὐτό, Schaef. Διονσ. περὶ Συνθ. σ. 3, 29 — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρ. μετὰ τὸ κεῖμαι ἐξαιρτ. τὰς προθσ. ἐν, ἐπὶ, παρὰ, πρός, ὑπό τινι, ἀλλ καὶ ἐπί τινος· σπανίως κεῖμαι τούτων χωρὶς πρόθσ. Σοφ. Φιλκτ. 145. Παρὰ τοῖς Νεωτ. εὑρηται καὶ »Κεῖμαι εἰς τια« Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 605. Ἀγαθ. ἐπιγρ. 51, 6. Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 677, 3.

Κειμηλιάρχης, ου, ὁ. (κειμήλιοι, ἄρχω) Ὁ ἐπιστάτης τῶν κειμηλίων, ὁ θησαυροφύλαξ. ὅθεν

Κειμηλιάρχιον, τό. Συλλογὴ, ἢ ἀποθήκη τῶν κειμηλίων, τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ κειμήλια. ἐκ τοῦ

*Κειμηλιάρχης, ὁ. = κειμηλιάρχης.

Κειμήλιον, τό. (κεῖμαι, σημασ. 9) Πᾶν σπάνιον, καὶ πολύτιμον σῶμα, πρᾶγμα, ἢ δῶρον, τὸ ὁποῖον τινὰς φρονιστικῶς καὶ ἐπιμελῶς φυλάττει, καὶ ἀποταμιευμένον καὶ ἀποκείμενον ὡς θησαυρὸν, ἢ πρὸς ἐνθύμησιν κρατεῖ, Ὅμηρ. ὃς τις ἐννοεῖ δία ταύτης τῆς λέξεως ἐξαιρέτ. πολυτίμους ἐκ μετάλλου ἐργασίας, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 47. Ι, 330. Ψ, 816. Ὀδσ. Δ, 613. Ἀπλίστ. τῶν κινητῶν κτημάτων, τῶν ποιμαίων, »Πρόβασιν« Ὀδυσ. Β, 75. πρβλ. Δ, 600. »Δῶρον ὅσοι κειμηλίοισιν ἔσασιν, τὸ ὁποῖον θέλει σοὶ μένει διὰ παντὸς πολύτιμον κτῆμα, καὶ πολλοῦ ἄξιον ἐνθύμημα, Ὀδυσ. Δ, 311. οὕτω καὶ Εὐριπδ. Ῥησ. 656. »Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σεω καὶ ἀλλαχοῦ· Ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ἀγρῶν, καὶ λοιπῶν γηπέδων φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε πώποτε εἰς χρῆσιν. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Κειμήλιος, ον, (κεῖμαι, σημασ 9.) Πᾶν ὅ,τι κεῖται, καὶ ὡς πολύτιμον πρᾶγμα φυλάττεται, καὶ τιμᾶται. Πλατ. Νομ. Β', ὅθεν

Κειμηλιόω, ῶ. Φυλάττω, ἐναποταμιεύω τι ὡς σπάνιον, καὶ πολύτιμον. Νικήτ. Χρον. Γ. 8. ὅθεν

Κειμηλίωσις, ἡ. Ἡ ἐναποταμίευσις καὶ φυλαξις τῶν κειμηλίων.

Κείνη, ἀντὶ, ἐκείνη. (ὁδῷ) Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἢ τὴν ὁδόν, Ὀδσ. Ν, 111.

Κεῖνος, κείνη, κεῖνο. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐκεῖνος, παρ' Ὁμρ. ὁ συχνότερος τύπος εἶναι ἡ κείνη, ὅπερ ἰδέ. Ἐνίοτε εὑρηται τὸ κεῖνος καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Λογογρ. Σοφ. Αἰ. 219. Elmsl. Εὐρπ. Μηδ. 88. Lobeck Φρύνιχ. σ. 7. Αστ. Πλάτ. Νομ. σ. 22. Bornem. Σοφοκ. Συμπ. 3, 12. 2) Οἱ δὲ Κρῆτες ἔλεγον οὕτω τὸν ἐρωμένον τὸν ἀγαπητικόν.

Κενεός, ἡ, όν. Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, κενός. Ἅπαξ μέντοι παρ' Ὁμρ. Ἰλιάδ. Δ, 181. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδτ. Ἰδὲ Wesse. ἐν Βιβλ. 7. 131. ὅθεν

*Κενεόω, Ἰωνικ. ἀντὶ, κενόω, ἀδειάζω, ποιῶ ἄδειον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κείνως, Ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐκείνως, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Ἡρόδ. Α, 120
Κείπας, ὁ. Εἶδος πώγωνος. Ἰδὲ καὶ κῆπος.
*Κείρα, ἡ κείρα, ἡ. = ἡλικία, παρὰ τοῖς μεταγενστρ. λέξεις σχηματισθεῖσα ἴσως ἀπὸ τοῦ κειρός.
κειρία, ἡ. Ταινία, δεσμός, δέμα, φασκία, δι' ἧς περιδένουσι τὰ βρέφη, ἢ ἄλλως σπάργανον καλουμένη. 2) Σχοινίον τι, δι' οὗ δένουσι (δεσμοῦσι) τὰς σανίδας τῶν κρεβατίων κ.τ.τ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 816. Ἰδὲ Κηρία. Τινὲς λέγουσιν ἔτι καὶ γράφουσι, καιρία, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ, καίρος, ὁ· χειρούργ. Παλ. σελ. 157.
κείρις, εως, ἡ. Εἶδος ὀρνέου χερσαίου, καὶ θαλαττίου. Ciris.
κειρύλος, ὁ. Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 310. κωμικὴ παραμόρφωσις τοῦ, κηρύλος, ἀποτεινομένου ὀνομ. τοῦ κωμικοῦ πρὸς τὴν λέξιν κείρω.
κείρω, Μέλ. κερῶ, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. κέρσω, Ἀόρ. ἔκερσα, Παθητ. Παρεμ. κέκαρμαι, Παθτ. Ἀόρ. ἐκάρθην, κυρίως μὲν, Ἀφαιρῶ, λαμβάνω, πάρνω μέρος ἀπό τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀποκόπτω, κουρεύω. «Σοί τε κόμην κερέειν.» Ἰλιάδ. Ψ, 146. καὶ Μέσ. αὐτόθ. στίχ. 46. καὶ Ὀδυσσ. Δ, 198. Ω, 46. «Κείρασθαί τε κόμην.» καὶ «Κείροντό τε χαίτας.» Ἡρόδ. Ι, 127. ἐκτεμόντων, ἔκοπτον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον εἰς καιρὸν πείθους καὶ δυστυχίας, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσ. Δ, 197. εἶπε· «Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειών.» ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ κείρομαι = κουρεύομαι, μόνος μου, ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ κουρέως, Ἰλ. Ψ, 136 παρὰ δὲ Ἡρόδ. Δ, 34. «Κείρεσθαί τινι.» ἀντὶ τοῦ, εἰς τιμήν τινος. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ξυραφίζω, καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. «Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν.» ἀντὶ τοῦ, ἐστήσατο. 2) Κόπτω, ξερίζω, τρυγῶ, κλαδεύω, ἀποτέμνω, κατακόπτω. «Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες.» Ἰλ. Ω, 450. περιοφάντες, σχίσαντες, καὶ μεταφορ. = ματαιώνω, μηδενίζω, ἐξοντώνω, ὡς· «Μέχρις ἐπὶ μήδεα κείρει.» Ἰλ. Ο, 467. Π, 120. ἀποκόπτει καὶ ἐμποδίζει. 3) Διὰ τῶν ὑδάτων ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ, βόσκω, καταπατῶγω. Ἰλ. Α, 559. «Κείροντες βαθὺ λήϊον.» τοῖς ἐδοῦσι κόπτοντες, ἁπλήστως ἐσθίοντες· ἀλλὰ καὶ· «Δημὼ κείρων.» Φ, 204. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ὀδυσσ. Λ, 577· «Ὕπνε δέμις παρὰ μὲν κείρειν.» διὰ τῶν ῥάμνων κατεσχίζον, καὶ κατέτριωγον τὸ ἦπαρ. Ἰδὲ ὑποκείρω, ὅθεν μεταφορ. 4) Ἁρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, ἀφανίζω, ἐπὶ πόλεων καὶ χωρίων, Ἡρόδ. 8, 65. «Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσι.» οὕτω καὶ τὸ «Τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν.» καὶ «Κτήματα κείρειν.» Ὅμηρ. Ὀδυσσ. Β, 312. Χ, 360 καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κτήματα, Ὀδυσσ. Α, 378. Β, 143. οὕτω καὶ τὸ, «Κατακείρετε οἶκον.» καὶ Ἡροδ. 8, 32. «Πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον.» ὅπου ὁ Ξέρξ. «Πόπτειν καὶ κάειν.» λέγει. Ἰδὲ ἐν τῷ, κερφύνω. 5) Ἔτι δὲ καθόλου = σμικρύνω, ἐλαττώνω, π. χ. «Δόξαν τινος.» ἀμαυρώνειν, σμικρύνειν, ἐλαττώνειν τὴν δόξαν τινος, Ἀνθολγ. 6) Ἀσυνήθως εἶναι ἡ ἔκφρασις «Κείρει φόνον» = φονεύει, Σοφοκλ. Αἴ. 55. 7) Εὕρηται δὲ καὶ «Οὖρος κείρει» ἀποσπᾶται, κόπτω ὅλον τὸ πάσος τοῦ βουνοῦ, καὶ οὕτω τὸ κάμνω φαλακρόν, καὶ φαίνεται τὸ ἔδαφος ἐλεύθερον, Ἡροδ. 7, 131. ἐὰν δὲν θέλῃ τις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἔκοπτον καὶ τοὺς βράχους τοῦ ὄρους θέλοντες νὰ κάμωσι δρόμον — Ὁ Ὅμηρ. μεταχρ. τὸν Μ. τοῦ Ἀπερεμφ. κερέειν, Ἐνεργεια. Ἀόρ. ἔκερσα, καὶ Μέσ. Ἀόρ. κείρασθαι. Κατὰ τὸν Φρύνιχ. τὸ μὲν κείρασθαι ἦτο συνηθὲς ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ κηρῦναι ἐπὶ προβάτων, ἔτι δὲ καὶ, ὡς αὐτὸς λέγει, ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς, ἔνθα ἰδὲ τὸν Lobeck (συγγενὲς τοῦ κείρω εἶναι τὸ ξύρω, Buttm. Lexil. 2. σ. 264. ἔτι δὲ καὶ τὸ κορέω, κόρος, καὶ κορέννυμι.)
*Κεῖς, συναλφ. ἀντὶ καὶ εἰς, παρὰ τοῖς Τραγικ. παρβλ. κές.
Κεῖσε, Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, Ὅμηρ. παρ' ᾧ δὲν εὑρίσκεται τὸ ἐκεῖσε. Πρβ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1224. καὶ Β'. 718. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ.
Κεισεῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, κεισοῦμαι = κεῖσομαι, ἐκ τοῦ κεῖμαι.
*Κεισός, Δακωνικ. ἀντὶ κισσός, ὡς κεῖσσα, ἀντὶ κίσσα.
*Κειτοὐκκείτος, ὁ. Τωθαστικὸν ἐπωνύμιον τοῦ Γραμτικ. Οὐλπιανοῦ, ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν λέξιν ἠρώτα. «Κεῖται ἢ οὐ κεῖται;» ἤγουν εὑρίσκεται γραμμένον, ἢ ὄχι; Ἄθην.
Κείω, Ἐπικ. ἐφετικ. τοῦ κεῖμαι. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ κείτωμαι, νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ, Ὁμηρ. συχνὰ, ὡς μετοχ. «Βῆ κείων» ὅθεν καὶ τὸ, κακκείων. Ἰλιάδ. Α, 606. Ψ, 38. «Οἱ μὲν κατακείουτες ἔβαν» ἐπορεύθησαν κατακοιμηθησόμενοι. Παρ' Ὅμηρ. ἔτι ὁ Ἐνεστ. ἔχει σημασ. Μέλ. καθὼς καὶ ἐν τῷ, εἶμι. Ἀραρ. 1000. «Ἦχι τε κείουσιν.» ὅπου αὐτοὶ κοιμῶνται. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συνουσίας, Ὀδυσσ. Θ, 315. Ἰδὲ κέομαι.
Κείω, καὶ κατακείω, Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, καίω, καὶ, κατακαίω, ἀμφβ.
Κείω, = κεάζω, σχίζω, Ὀδυσ. Ξ, 425. ἀλλοῦ δὲν εὑρίσκεται.
Κεκαδήσομαι, Ἐπικ. Μλ. τοῦ κηδομαι, ὅθεν «Κεκασήσομεθα» Ἰλ. Θ, 352.
*Κεκαδήσω, Ἐπικ. Μέλ. τοῦ κήδω, μὲ μεταθτ. σημασ. Ὀδυσ. Φ, 153, 170.
Κεκαδμένος, Δωρικ. ἀντὶ, κεκασμένος Ἰδὲ κάζω.
Κεκαδόντος. Ἐπικ. Β. πληθντκ. Ἀόρ. τοῦ ῥήμ. χαζομαι, Ἰλ. Ο, 574.
*Κεκαδών, Ἐπικ. Μετχ. Ἀορ. χρόνου τοῦ ῥήμ. κήδω, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ χάζομαι Ἰλιάδ. Λ, 334.
Κεκάδω, κεκάδωσι, Ἐπικ. ἀναβιβλασιασμ. τοῦ Ὑποτακτκ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥήμ. κάμνω Ἰλιάδ. Α, 168. Η, 5.
*Κεκανονισμένως. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ κανονίζω.
*Κεκαρμένος. Μετχ. Παθτκ. Παρεμ. τοῦ ῥήμ. κείρω.
*Κεκασμαι, Ἀπαρεμφ. κεκάσθαι, Μετοχ. κεκασμένος, Παρκμν. τοῦ καίνομαι, Ὅμηρ.
Κεκαυτηριασμένος, Μετοχ. Ὁ μὴ ὑγιὰ τὴν συνείδησιν ἔχων. ἐκ τοῦ, καυτηριάζω.
Κεκαφηώς, Μετοχ. Παρκμ. ἐξ ἀχρήστου πρωτοτύπου καφέω, συγγενὲς τῷ καπτω καὶ καπύω, = πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, μόνον ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ· «Ζώγρει κεκαφηότα θυμόν.» καὶ, «Δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν.» τὴν πνευστιῶσαν καὶ ζωτικὸν ἐπιθυμοῦσαν ἀέρα, μόλις ἀναπνέουσαν, τῷ δεινότερα πλησιάζουσαν, καὶ τὰς τελευταίας αὐτῆς δυνάμεις καταβάλλουσαν ψυχήν, Ἰλιάδ. Ε, 698. καὶ Ὀδυσ. Ε, 468. Ἰδὲ καπνός, καὶ, κάπας.
Κεκαύδες, 3. ἑνικ. πρόσ. τοῦ Ἐνεργτκ. Τ' περσυντλ. τοῦ κεύθω. Σιμωνίδ. 102. ἢ Ἀνάλεκ. Α'. 195.
Κεκινδυνευμένως, Ἐπίρ. Μὲ κίνδυνον, μὲ ῥιψοκίνδυνον τρόπον, ἐκ τῆς Παθητκ. Μετοχ. τοῦ, κινδυνεύω.
Κεκινέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεκίνηνται.
Κέκλαμμαι, ἀντὶ τοῦ, κέκλεμμαι, ἐκ τοῦ, κλέπτω.
Κεκλασμένως, Ἐπίρ. Συντετριμμένως, τσακισμένα, ἐκ τῆς Παθητκ. Μετοχ. τοῦ Παρακ. τοῦ ῥήμ. κλάω.
*Κέκλετο. Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ Ἀορ. τοῦ ῥήμ. κέλομαι. Ὅμηρ.
Κεκλήαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κέκληνται. καὶ
*Κεκλήατο, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. 3. πληθντκ. τοῦ Παθητκ. Ὑπερσυντλ. τοῦ ῥήμ. καλέω, ἀντὶ, ἐκέκλητο, Ἰλιάδ. Κ, 185.
*Κέκληγα, Μετχ. κεκληγώς, β'. Παρακμν. τοῦ ῥήμ. κλάζω, Ὅμηρ. ὅς τις μεταχρ. πρὸς τούτοις καὶ ἄλλην μετοχ. τὴν κεκληγοντες ὡς ἀπὸ Ἐνεστ. κεκλήγω.
Κέκληκα, ἀντὶ, κεκάληκα, Ἰδὲ καλέω.
*Κέκλημαι, Ἀπαρεμφ. κεκλῆσθαι, Μετχ. κεκλημένος, Παθτκ. Μετχ. τοῦ ῥήμ. καλέω, Ὅμηρ.
Κεκλίαται, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, κέκλινται, ἐκ τοῦ, κλίνω.
*Κέκλιτο, Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ Παθτκ. Ὑπερσυντ. τοῦ ῥήμτ. κλίνω, Ὅμηρ.
*Κεκλόμενος, Ἐπικ. καὶ καθόλου ποιητικ. Ἀορ. Μετχ. τοῦ ῥήματος κέκλομαι παρ' Ὅμηρ. Ἔχει δὲ διπλῆν σημασ. μετὰ Δοτκ. = κελεύω, παροξύνω, ἐγκαρδιόω, παρακινῶ. «Κεκλόμενοι ἀλλήλοισιν.» Ἰλιάδ. Θ, κ. τ. τ. μετὰ Αἰτιατκ. δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, καλέω, καλῶ, ὀνομάζω· «Κέκλετο Ἥφαιστον.» Ἰλιάδ. Σ. 391. καὶ, Τμν. Ὁμηρ. Δημτρ. 21. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, «Ἐπεκέκλετο Ἐρινῦς.» Ἰλ. Ι, 454. ἀντὶ τοῦ, ἐπικαλοῦμαι. «Ἐπικεκλομένα δίον πόρτιν.» Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 41. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 159. καὶ, «Κέκλετο αὐτὸν ἐπώνυμον ὄρνιχος.» Πίνδρ. Ἰσθμ. στ'. 77. ὠνόμαζεν αὐτὸν κατὰ τὸ ὄνομα ὄρνιθος τινός. (τοὺς Ἐνεστ. κέκλομαι, καὶ κέλω, ἢ κελέω, δὲν γνωρίζει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.
*Κέκλυθι, κέκλυτε, Ποιητκ. ἀντὶ, κλῦθι, κλῦτε, Ὅμηρ. ἰδὲ κλύω.
Κεκμάκως, Δωρικ. ἀντὶ, κεκμηκώς. ὅθεν
*Κέκμηκα, α'. Ἐνεργτ. Παρκμν. τοῦ ῥήμ. κάμνω, Ἰλιάδ. ὅθεν
Κεκμηκότως, Μὲ κόπον, ἐπιπόνως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρκμν. τῆς Παθτκ. Μετχ. τοῦ, κάμνω.
*Κεκμηώς, ότος, καὶ ῶτος. Ἐπικ. Μετοχ. τοῦ Ἐνεργτ. Παρκμν. τοῦ ῥήμτ. κάμνω, ἀντὶ, κεκμηκώς. Ὅμηρ.
Κεκοινωνημένος. Κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν.
Κεκολασμένως, Μὲ κολασμένον, ἤτοι τιμωρητικὸν τρόπον, χαληνωμένα, μετριασμένα, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακμν. τῆς Παθτκ. Μετχ. τοῦ, κολάζω.
Κέκονα, κέκονε, Πακμν. τοῦ, κένω, ἔπερ = κτένω, κτείνω.
*Κεκονεμένος, Μετχ. Παθτκ. Παρκμν. τοῦ ῥήμ. κονίω, κεκόνιτο, 3. ἑνικ. τοῦ Ὑπερσυντλ. Ἰλιάδ.
*Κεκοπώς, Μετοχ. Ἐνεργτκ. Παρακμν. τοῦ ῥήμ. κόπτω, Ὅμηρ.
*Κεκόρημαι, Ὑφιστκ. καὶ κεκορημένος, Μετχ. Παθητκ. Παρακμν. Ἰωνικ. τοῦ ῥήμ. κορέννυμι, Ὁμηρος.
*Κεκορηώς, ότος, Ἐπίρ. καὶ Ἰωνικ. Μετοχ. Ἐνεργτκ. Παρκμν. τοῦ κορέννυμι, ὅθεν ὁ ἐυϊκὸς κεκορηότε, ἐν Ὀδυσ. Σ, 372.
Κεκορυθμένος, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Μετχ. Παθητκ. τοῦ κορύσσω, ἀντὶ, κεκορυσμένος Ὅμηρ.
Κεκοτώς, ότος, Ἐπικ. Μετχ. τοῦ Ἐνεργ. Παρακμν. τοῦ ῥήμ. κοτέω, Ὅμηρ.
Κεκραγάναι, καὶ, κεκραγάντο. Ἐπικ. 3. πληθ. τοῦ Παθτκ. Παρκμν. καὶ Ὑπερσυντλ. τοῦ ῥήμτ. κραίνω. Ὀδυσ.
Κέκραγα. Μέσ. Παρακμν. τοῦ, κράζω, ἀφ' οὗ τὸ, κεκράγω. ὅθεν
Κέκραγμα, τὸ. Ἀριστοφ. Ἐίρ. 685. καὶ
Κεκραγμός, ὁ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1357. Βοή, μεγάλαι φωναί, φώναγμα, κραυγή.
Κεκράγω, (κράζω, κέκραγα). Φωνάζω, κράζω.
Κέκρακα, Ἀττκ. Παρακμν. ἀντὶ, κεκέρακα, ἐκ τοῦ, κεράω, κεράννυμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεκρᾰ́κτης, ου, ὁ. (κράζω) Ὅς τις κράζει, φωνάζει, κράκτης, ἡ ὁ ποιῶν ταραχήν, ὁ θορυβῶν, φωναρᾶς. Ἀριστοφ.

Κεκραμένως, Μεμιγμένως, ἀνακατωμένως, μετριασμένως. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρκμ. τῆς Παθτ. Μετχ. τοῦ, κεράννυμι.

*Κέκραξ, ᾰκος, ὁ. = κεκράκτης, Δρακ. σ. 51.

Κεκραξιδάμας, αντος, ὁ. (κράζω, δαμάω) Κωμική τις σύνθεσις παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 596, ὡς καὶ τὸ τοξοδάμας. = κεκράκτης. Ὁ πάντας διὰ τῶν κραυγῶν του δαμάζων, ἐπίθετ. τοῦ, Ηλείους.

*Κεκράξομαι, συνήθ. Μέλ. τοῦ κράζω.

Κέκραχθι, = κράξον, φώναξαι. Ἀττικ. παρὰ Ἀριστοφάνους.

Κέκρηγα, ὄβεν, κεκρηγότα, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεκραγότα. Ἡσύχ.

Κέκρηται, κεκρητο, ἀντὶ, κεκέρασται, ἐκεκέρατο. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, κεράω, κεράννυμι.

Κέκριγα, ὄβεν, κεκριγώς, β'. Παρακ. τοῦ κρίζω.

*Κεκριμένος, Μτχ. τοῦ παθτ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κρίνω, Ὅμρ. ὄβεν

Κεκριμένως, Ἐπίῤ. Μέ διακριτικὸν τρόπον· κεχωρισμένως, μὲ διάκρισιν, δηλ. γνωρίζωντας τὴν διαφοράν. 2) ἀποφατισμένως διὰ τῆς κρίσεως, εὐκρινῶς, μὲ κρίσιν.

*Κεκρίς, μεταθέσει ἀντὶ κερκίς.

*Κεκροτημένως, Ἐπῤμ. τῆς μετχ. τοῦ παθτ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κροτέω. Συνδεδεμένα, συγκροτημένα. 2) Μετῳρκ. Καλῶς μεμορφωμένως, τετηρευμένως, εὐφραδῶς, εὐλάλως, ἐπὶ τῆς ὁμιλίας.

*Κεκρυμμένος, Μετχ. τοῦ παθτ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κρύπτω, Ὀδσ. ὄβεν Κεκρυμμένως, ἐπίῤμ. Μυστικῶς.

Κεκρυφαλοπλόεσσα, ση (πλέκω). Ὅστις πλέκει τὸν κεκρύφαλον.

Κεκρύφαλος, ὁ (κρύπτω). Γυναικεῖος κόσμος ἐστὸς περὶ τὴν κεφαλήν· ἦν δὲ οὗτος πλεκτὸς εἰς δίκτυον, εἰ οὗ αἱ γυναῖκες ἐκάλυπτον τὴν κόμην καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν συγκρατοῦσαι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Χ. 469. ἀναφέρει τοῦτον μετὰ τῶν Ἀμπυξ, Ἀναδέσμη, (τῶν ὁποίων ὅμως πολλὰ διάφορος εἶναι ὁ κεκρύφαλος) καὶ, τοῦ Ἱρηθεμνον, ὡς καθημερινὸν καὶ σύνηθες τῶν γυναικῶν ἐν τῷ οἴκῳ κεφαλοδέσμιον. Ἀνάλεκτ. Β'. 13. «Στρεπτῶν ἄμματα κεκρυφάλωνα. 2) ὁ δεύτερος στόμαχος, ἤτοι ἡ κοιλία τῶν μηρυκαζόντων ζώων, διὰ τὸ εἶναι ὁμοίαν τῷ διατύῳ, ἢ καὶ Γαλ. le bonnet. 3) ἓν μέρος τῶν λωρίων τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ὑποκάτω τῶν οὐτίων. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. 8. 4) ὁ τῶν δικτύων καὶ βροχίων σάκκος. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 7. 5) καὶ τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἤτοι ὁ πλεκτὸς σκοῦφος. Le bonnet, Γαλλ.

Κεκρύφασι, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, κεκρυμμένοι εἰσὶν, Ἡσόδ.

*Κεκτημένος, Μετχ. παθτ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κτάομαι. Ὅστις ἀπέκτησε καὶ ἔχει. «Ποινὴν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων».

*Κεκτῆσθαι, Ἀπρμφτκ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κτάομαι, Ἡσόδ.

*Κεκύθωσι, Ἐπικ. 3. πλθντ. Ὑπτκτκ. ἀορ. 2. τοῦ ῥήμτ. κεύθω μαι ἀναδιπλασιασμοῦ, Ὀδσ. Ζ, 303.

Κελαδεινός, ή, όν (κέλαδος). Ὅστις κελαδεῖ, ἠχεῖ (ζουζουνίζει), θορυβώδης. Ἰλ. Ψ. 208. «Ζέφυρος κελαδεινός». Ἐν Ἰλ. Φ. 511. κελεῖται ἁπλῶς ἡ Ἄρτεμις «κελαδεινή». Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπίθτ. ἐν Π. 183. Τ. 70. καὶ ἑλλαχοῦ· ἡ θόρυβον κατὰ τὰς ὠδῖνας ποιοῦσα.

*Κελαδεννός, ά, όν. Δωρ. ἀντὶ κελαδεινός, Πίνδρ.

Κελαδέω, Μ. ήσω (κέλαδος). Θόρυβον, ἦχον ποιῶ, βοῶ, μουρμουρητὸν ποιῶ, καθὼς π. χ. ὁ ποταμός, ὅταν ὁρμητικῶς ῥέῃ, ἢ τὸ ὕδωρ πηγῆς τινός ὅταν τρέχῃ. Κραυγάζω, μεγαλοφώνως φωνάζω, βοίζω, ἠχολογέω. Ἐπὶ τοῦ θορυβεῦντος πλήθους, Ἰλ. Θ. 542. «Ἐπεὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν». Μετὰ θορύβου ἐβόησαν, ἠχησαν, οὕτω καὶ Ἰλ. Ψ, 809. 2) Μετβτκ. Κάμνω νὰ ἠχήσῃ τι, λείβω, τραγουδῶ τὰ πράξεις τινός, ἠχῶ, μέλπω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὡς καὶ τὸ, ἀηρύττω. ἐξρτ. παρὰ Πινδρ. ἐν συχνῇ χρήσει· ἄλλα καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπαναλοῦμαι. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. «Πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖσι· καὶ ἀντὶ τοῦ λαλῶ, ἐπὶ τῆς φλυάρου χελιδόνος, Ἀριστοφ. Βατρ. 683. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὑρῆται δὲ μόνον παρὰ Ποιηταῖς. ἴδε καὶ τὸ κελάδω. ὄβεν

Κελάδημα, τό. Ἦχημα, ἠχολόγημα, μουρμουρητὸς τοῦ ὕδατος· φωνή, κραυγή, βοή, θόρυβος, λάλημα τῶν πτηνῶν, ὕμνος, ᾠδή, ἐγκώμιον, Ποιητκ. Εὐριπ. Φοίν. 221.

Κελαδήτης, ου, ὁ· καὶ, Κελαδήτις, ίδος, ἡ, ηγλῶσσαι. Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Δ'. 140. ἡ κεχαρωμένη ἠχοῦσα φωνή, καὶ = Κελαδεινός. Παρὰ Ποιηταῖς μόνον.

*Κελαδιστικός, ή, όν. Ὁ κελαδῶν.

Κελαδόδρομος, ον (κέλαδος, δρόμος). Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις μετὰ κραυγῆς καὶ θορύβου κυνηγᾷ, Ποιητκ. Ὀρφ.

Κέλαδος, ὁ (κέλλω, καλέω, κέλομαι, κελαρύζω). Ἡ βοὴ τῶν ὑδάτων, ὁ βρασμὸς, καὶ ἡ ταραχὴ τῶν κυμάτων. Αἱ ἐν τῷ κυνηγεῖν καὶ πολεμεῖν βοαὶ καὶ κραυγαὶ, κραυγὴ, βοὴ, θορυβος. Ἰλ. Ι 541. Ἦχος μουσικὸς, μολπὴ, μέλος. Ποιητκ.

Κελάδω, ὄβεν τὸ, κελαδέω. Ἠχῶ, θορυβῶ, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Σ, 576. Φ, 16. «Κελάδοντα ποταμόν, πόντον καὶ ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ὀδσ. Β, 421. καὶ «Κελάδοντος ἠπείρου». Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 106. Ποιητκ. Ὁ Ὅμρ. μεταχρῆσ. μόνον τὸν Ἑνστ. τῆς Μτχ κελάδων, οντος, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ μεταγενέστεροι Ἐπικοί. ὄβεν

*Κελάδων, οντος, ὁ. Ποταμός τις τῆς Ἠλιάδος, ἢ τῆς Ἀρκαδίας, Ἰλ. Η, 133.

Κελαινεγχής, ές (ἔγχος, κελαινός). Ὁ μέλαν καὶ αἱματωμένον ἔγχος (κοντάρι) ἔχων, Πίνδαρ.

Κελαινεφής, ές (νέφος). Ὁ σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα, ὄβεν Σκοτεινός, μέλας, μαῦρος. καθίμαιν. Ὅμηρ. Ἰλ. Δ. 140. «πεδίονα, Μαύρη, καρποφόρος γῆ, πεδιάς, Πίνδαρ Πρβλ. Ἰκόνιφής. 2) ἐν σκιᾷ χρήσει παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς ὡς ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ ἐν τῇ προσωνήσει ὡς ὄνομα μόνον «κελαινεφέως». Ὀδσ. Ν, 147. ἔνθα τινὲς μὲν ἁρμηνεύουσι ἐνεργτκ. διὰ τοῦ, ὁ μελαίνων τὰ νέφη, ὁ μαυρίζων τὰ σύννεφα· ἄλλοι δὲ, μάλιστα τῶν νεωτέρων τινὲς, παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Κέλλω, καὶ ἁρμηνεύουσι· ὁπὸ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τοῦ, Νεφεληγερέτης, καὶ, Ὀρσινεφής· διὰ τοῦ ὁ ἐγείρων καὶ εἰς τὸ εἶναι φέρων τὰ νέφη, καὶ εἰς κίνησιν βάλλων αὐτά. Οὕτως ἠθέλομεν ἔχωμεν δύο σημασιῶν κελαινεφής. Ἀλλὰ τί φυσικώτερον καὶ ἁπλούστερον παρὰ τὸ τὰ ὀνομάζωμεν τὸν Θεὸν τῶν βροχῶν καὶ τῶν καταιγίδων, Θεὸν κεκαλυμμένον μὲ μαῦρα καὶ σκοτεινὰ σύννεφα; —Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ποιητκ. μόνον.

Κελαινεάω, ῶ (κελαινός). Κελαινὸς εἰμὶ, εἶμαι μελανὸς, μαῦρος. Ποιητκ. ὄβεν ἡ Ἐπικ. Μτχ. Κιλαινεῶν.

*Κελαινόβροτος, ον (βρότος). Μαῦρος καὶ φαγωμένος. Ἴσως δὲ κάλλιον, Μαῦρος ἀ... τὸ δάγασμα, σῆπαι» Αἰσχ. Πρμθ. 1033.

*Κελαινοδρέπτος, ον (ῥινός). Μὲ μαῦρο... δέρμα, Ὀππιαν. Παρὰ δὲ Σοφκλ. εὑρηται κ... ἐ πλθντ. κελαινοδρέπτες. Ποιητκ.

Κελαινός, νή, όν. Ποιητκ. Μελανός, μαῦρος, σκοτεινός, ζοφώδης. Συνηθέστ. παρ' Ὅμρ. κ... ἐξαιρτ. Ἐπθτ. τοῦ αἵμα, ἀλλὰ καὶ τοῦ νύξ, κύμ... λαι ἀφ, χῶν, δέρμα, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τ... ὕστερον ὅλα τὰ ἐν τοῖς καταχθονίοις καὶ ἐν τ... Ἅδῃ, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλί... = Φρικώδης, τρομερός (ὡς Πρωτόφ. ὑποδ... τουσι τὸ «μέλας, ἐξ οὗ ἔγινε τὸ κελαινός κ... μέλας, καθὼς, κατὰ τὸν Γραμματ. Πάμφιλ... κατά τινα διάλεκτον ἐλέγετο «μέλαιρον, ἀν... «μέλαιρον πρβλ. Buttm. Lexic. 2. σ. 263... Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παθ... Μέλας, καὶ Μέλαινα, καὶ μὲ τὸ ἐν τῇ συνη... θείᾳ, Μελανός. ὄβεν

Κελαινότης, ητος, ἡ. Μελανάδα, μαυράδα, ἡ μελανὴ βαφή.

Κελαινοφαής, ές (φάος). Ὅστις φαίνεται φ... σὰν μελανός· μελανόχρους, σκοτεινός, μαῦ... ρος πόρφυρα. Ἀριστοφ. Βατρ. 1331.

*Κελαινοφᾶνής, ές (φαίνομαι). Ὁ φαινόμ... νος μαῦρος, ὁ μαύρην θεωρίαν ἔχων, Ποιητ...

Κελαινόφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). Ποιητκ. Ὁ μελανὴν, ἤτοι μαύρην φρένα ἔχων, ὀδλιο... κατότροπος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 462.

Κελαινοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ μ... λανὸν σῶμα, δέρμα, χρῶμα ἔχων, μαῦρος Ποιητκ.

Κελαινωπής, ου, ὁ, Δωρκ. Κελαινωπᾶς, Θηλκ. κελαινωπὶς, ίδος, ἡ, Πίνδρ. Πύθ. ε, 13... (ὠψ). Ὁ μελανὴν θεωρίαν ἔχων, μαῦρος, σκο... τεινός, τρομακτικός, φοβερός. «Κελαινωπᾶσι δ... μόσι. Σοφοκλ. Αἰ. 793. (955) ἀντὶ τοῦ, σκ... βερόν, κακότροπον. Ποιητ.

*Κελαινωψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = τῷ πρηγμ... Ποιητκ.

Κελαρύζω, ης, ἡ κελαρώνη ἡ κελαρύζουσα, θο... ρυβώδης, κράζουσα, Ἀπλν. Ῥθ. Ζητ. Ἀναθερ... ζα. ἐν τοῦ

Κελαρύζω, Δωρκ. Κελαρύσδω, Κιλαδέω. Λέγε... ται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀφύλως καταῤῥέοντος ὕδατος, Ἰλ... Φ, 261. Ὀδσ. Ε, 323. Ἐπὶ τοῦ καταχεομένου... αἵματος, Ἰλδ. Λ, 813. καὶ οὕτω ἐπὶ παντὸ... ἀφυλῶς ἐκχεομένου, καὶ ἀναβρύοντος ὕδατος... Ὁ Σοφοκ. ἔχει «ὡς φάρυγξ ἐκελάρυζεν... Ἐξερύβει, βοᾷ, καὶ ἦχεν ποιον ἀπειλέα. β... λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς καὶ κραυγῆς τῶ... ζώων. γ) καὶ τελευταῖον καθόλου ἀντὶ τοῦ Θο... ρυβῶ, κάμνω θόρυβον, καὶ ταραχήν. Ποιητ... (Συγγενεύει δὲ τῷ κέλαδος, κελαδέω). ὄβεν

Κελάρυξις, εως, ἡ, Κελάρυσμα, τό· καὶ, Κελαρυσμός, ὁ. = Κελάδημα. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 306. καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ, Θόρυβος ταραχή, Ποιητκ.

Κελέβειον, καὶ, Κελέβιον, τό. Ἰωνικ. Κι... λεβήιον, ὑπερτκ. τοῦ κελέβη. Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. καλεῖ ἔτι καὶ ἀγγεῖόν τι μετὰ μέλιτος... Ἄρα, ὁ παρὰ Τούρν. Χοιάς.

Κελέβη, ἡ. Πετρίνιον, καυκίον, ἀγγεῖον διὰ νερόν, κυβᾶς, λεκάνη, θερμοποτὶς (φιλτζάνι ἢ Φιλιζάνι), καὶ τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἀγγεῖον, κόγχη. Ἀθήν. ΙΑ'. Θεόκριτ. Β'. 2. Ὁ Εὐμορίων παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. λέγει «κελέβην Ἀλυβηΐδαν. Ἀντὶ, ἀργυρῆν. (Παράγτ. ἀπὸ τοῦ... χείω λοιβήν. Ἴσως ἔχει τὴν ἰδέαν ἀρχικῶς μὲ τὸ... κύπελλον).

*Κελεβήιον, τό. Ἰωνκ. ἀντὶ Κελέβειον.

Κελέοντες, ων, οἱ (κέλλον, κέλλω) οἱ. = Ἱ... στόποδες. Ὁ Θεόκριτ. ἐν ΙΗ'. 34. φησιν. «Οὐτ... ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἐστὼ κερκίδ... συμπλέξασα μακρὸν ἔταμ' ἐκ κελεόντων». Ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι μακρόν τι ξύλον ἦν, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐδένετο τὸ ὕφασμα, καὶ ὁ ποῦς ἦν τοῦ ὀρθοῦ ἐργαλείου, καθὼς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει. πκελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ καὶ ὀρθὰ ξύλα. Ἀντών. Διβεράλ. 10. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καλοῦνται ἔτι, Ἠρίκελλοι, καὶ ἐν ἄλλοις, Ἀμφικέλωνοι.

Κελεός, ὁ. Πτηνόν τι μικρὸν εἰς τὰ βάση διατρίβον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 3. ὅπου ἡμάρτημ. Κολιός, κεῖται· ἔστι δὲ ὁ τοῦ Λιν. Picus viridis. Γαλ. Le pivert (pic vert).

Κελεύθειος, εἷα, ον (κέλευθος). Εἷς τὸν ὁρόμον ἀνήκων, = Ἐνόδιος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, Κελεύθω, ὅθεν ἔτι καὶ

Κελευθείω, = Ὁδεύω. Ἡσύχ. ὅθεν

Κελευθήτης, ου, ὁ. = Ὁδίτης. Ἀναλεκτ. Α'. 286. ὀρθότερον ὅμως, Κελευθίτης, πρέπει νὰ γράφηται.

Κελευθιάω, ῶ. Ζήτ. Κελευτιάω.

Κελευθοποιός, ὁν (ποιέω). = Ὁδοποιός. Αἰσχύλ. Εὐμ. 12. Ποιητ.

Κελευθοπόρος, ὁ, ἡ. = Ὁδοιπόρος. Ἀνθολ. Ποιητ.

Κέλευθος, ἡ, τοῦ ὁποίου ἑτερογενὴς πληθυντ. παρὰ Ποιηταῖς, κέλευθα, τά. Ὁδός, ὁρόμος μονοπάτι, διεύθυνσις κινουμένου τινος σώματος, τόσον διὰ ξηρᾶς, ὅσον καὶ διὰ θαλάσσης. Ὁμρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾶται συχνάκις τὸ οὐδέτερα καὶ ἰχθύεσσα κέλευθα ἐπὶ τῶν ταξειδίων τῶν θαλασσοπλόων, ἀλλὰ καὶ πάντων κέλευθα. Ὀδσ. Ε, 383. Κ, 20. καὶ πκέλευθοι νυκτός τε καὶ ἤματος. Οἱ ὁρόμοι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ νὺξ καὶ ἡ ἡμέρα τελειοῦσιν ἀμοιβαίως τὸν κυκλικὸν δρόμον των, Ὀδσ. Η, 86. Τὸν τόπον, πρὸς ὃν ἡ διεύθυνσις, ἐξέφραζον οἱ ὕστερον διὰ τῆς γενικ. Σοφ. Φιλοκτ. 43. 2) τὸ πορεύεσθαι, τὸ ταξειδεύειν καὶ ὁδοιπορεῖν, τὸ ταξείδιον, διά τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Τὸ ἀναχωρεῖν, μισεύειν. Ὁμρ. καὶ ἐξαιρτ. τὸ ἔρχεσθαι, φαίνειν εἰς τι μέρος, ὁ ἔρχομός, ἡ προχώρησις, εἰσχώρησις, Ἰλδ. Δ, 504. 3) Μετφρ. Διαγωγή, πολίτευμα, ζωὴ, πθεῶν κέλευθοιν. Ἰλδ. Γ, 406. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέσα καὶ ὁρόμοι, ὁ τρόπος δηλ. διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦμεν νὰ φθάσωμεν εἴς τι, νὰ τὸ κατορθώσωμεν δηλ. Πίνδρ. πρβλ. οἶμος. Ποιητ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 346. καὶ Πίνδαρ. Νέμ. Η'. 60. (Κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κέλλω, κελεύω, ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω). ὅθεν

Κελεύθω, ἀφ' οὗ ὁ Ἡσύχ. τὸ κατὰ συγκοπ. Κλεύσομαι, καὶ Κλευσόμεθα, ἔχει· ταυτόν ἐστι τῷ, Πορεύομαι. Ἰλ. Ψ. 244. πεἰσόνεν αὐτὸς Ἄϊδι κεύθωμαιν. Ὅπου οἱ πλεῖστοι, κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ, κεκλεύθωμαι, ἀνέγνωσαν· καθὼς καὶ ὁ Σχολ. Πλευθώμαι ἀνέγν. καὶ κρμήν· διὰ τοῦ πεἰς ἄδου τὴν κέλευσιν, ὁ ἐστὶ τὴν ὁδόν, ποιήσομαι· συγκέκοπται γὰρ ἀπὸ τοῦ, κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι. Ζ. Κλεύθω.

Κέλευμα, τό. = Κέλευσμα, Σοφρ.

Κέλευσις, εως, ἡ (κελεύω). Τὸ προστάξειν, ἐπιτάττειν, παροτρύνειν. 2) προσταγή, ἐπισταγή.

Κέλευσμα, το (κελεύω). Φωνή, κραυγή, φώναγμα πρός τινα περίτινος προσταγῆς, ἢ διαταγῆς, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Κελευστοῦ ἐν τοῖς πλοίοις, τοῦ ἀρχιστρατήγου, τοῦ ἁρματηλάτου (ἁμαξᾶ) διὰ νὰ βιασθῇ, ἐγκαρδιώσῃ τοὺς κωπηλάτας, τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἵππους· ἐπιταγή, προσταγή, ἐντολή, πρτροπή, πρόσκλησις. Ἐξαιρέτως δὲ ὁ τρόπος, ἢ ὁ ῥυθμός, τὸν ὁποῖον εἴδει ὁ κελευστὴς ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ καθ' ὃν κωπηλάτουν, Bloml. Αἰσχύλ. Περσ. 403.

Κελευσμός, ὁ. Προτροπή, ἐπιταγή διά φωνῆς, κραυγῆς.

*Κελευσμοσύνη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ κελευσμός, κέλευσμα, Ἡρόδ. Δ, 157.

Κελευστάγωρ, ορος, ὁ, ἡ (κελεύω, ἀγήρ). Ὅστις προστάζει, ὅ ἐστὶ δίδει προσταγὰς εἰς ἄνδρας, ὅστις ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς αὐτούς. Ἀπολλόδωρ. σελ. 126. ὅστις ἔτι καὶ ἐν σελ. 38. Κελεύτωρ, ἀντὶ τοῦ Κελευστής, ἔχει Ποιητ.

Κελευστής, οῦ, ὁ (κελεύω). Ὅστις προστάζει, ἐπὶ τὰ πρόσω βιάζει, ἀναγκάζει, παρακινεῖ, ἢ ἐξουσιάζει, διοικεῖ, Bloml. Αἰσχύλ. Περσ. 403. ἐπὶ τῶν πλοίων λέγεται, ὅστις δίδει τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, ἤτοι τὸ σημεῖον τοῦ τρόπου τοῦ κωπηλατεῖν, καὶ ἑπομένως ἀναγκάζει καὶ παρακινεῖ αὐτοὺς διά τινων παραλευστικῶν φωνῶν. Ξενοφ. Οἰκον. ΚΑ'. 3. ποῖον καὶ ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι, καὶ δεῖ περᾶν ἡμερίους πλοῦς ἐλαύνοντας, οἱ μὲν τῶν κελευστῶν σύνασι τοιαῦτα λέγειν καὶ ποιεῖν, ὥστε ἄκοντα τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἐξελαύνειν ποιεῖνι. Ἕκαστος οὗτος ὁ Κελευστὴς ἐν τῷ πλοίῳ ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας σφῦραν τινά, τὴν ὁποίαν κτυπῶν ἐπί τινος σώματος ἐδίδε τὸ σημεῖον τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τοὺς κωπηλάτας, τίνι τρόπῳ νὰ ὑψώνωσι, καὶ νὰ καταβιβάζωσι τὰς κώπας αὐτῶν, καὶ πόσον ταχέως, ἢ ἀργῶς νὰ κινῶσιν αὐτάς. Martial.

Κελευστιάω, ῶ· καὶ, κελευτιάω. Ἐκ τοῦ κελευστής· ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, κελευστικῶς ἔχω· εἶμαι πάντοτε εἰς προστατικὴν καὶ παρακινητικὴν ἰδέαν· ὡς καὶ τὸ, Πνευστιάω, ἀθρόως ἀναπνέω. Ἄρα, συνεχῶς, ἀδιακόπως προστάζω· παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 125. καὶ Μ. 265. ὅπου ἄλλοι μὲν κελευστιάω, ἄλλοι δὲ, κελευδιάω, ἐκ ταῦ, κέλευθος, ἀντὶ τοῦ, Πορεύομαι, καὶ ἄλλοι ἔτι, κελευτιάω, ἀνέγνωσαν.

Κελευστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κελευστήν· καὶ ὁ δύνομαι, ἢ ἐξουσίαν ἔχων εἰς τὸ νὰ προστάζῃ.

Κελευστός, στή, στόν (κελεύω). Προσταγμένος, ἐπισταγμένος, ζητημένος.

*Κελεύστωρ, ορος, ὁ = κελευστής, Ποιητ.

*Κελευτιάω, ῶ. Θαμιστικὸν τοῦ κελεύω. Ἰδ. κελευστιάω.

*Κελεύτωρ, ορος, ὁ = κελευστής, Ποιητ.

Κελεύω, (κέλλω). Κυρίως μέν, εἰς κίνησιν βάλλω, διώκω, μάστιγι κελεύεινε. Ἰλδ. Ψ. 643. ὅθεν ἀντὶ τοῦ παρορμῶ, παροτρύνω, προτρέπω, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύεσθαι ποιῶ, ἐγκαρδιώω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, ἀπαιτῶ τι ἀπό τινα, ἐπιτάσσω, προστάζω, συχνάκις παρ' Ὁμρ., καὶ μάλιστα μὲν ἐπὶ ἀρχόντων, ἀνωτέρων καὶ δυνατωτέρων, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ ἰσοτίμων καὶ ὁμοίων, ἐπὶ συμβουλευόντων, ἢ παροτρυνόντων φίλων, σπανιώτατα δὲ ἐπὶ κατωτέρων, ἀντὶ τοῦ Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ, ἱκετεύω. Ὀδσ. Η, 17. 345. Ἰλδ. Ω, 590. οὕτω καὶ κέλομαι, Ὀδσ. Α, 71. — Πολλάκις εὑρηται τὸ κελεύω καθ' ἑαυτό, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρικῷ πῶς σὺ κελεύεις συχνάκις μὲ μόνον τὸ ἀπρμφτ. ἀλλὰ καὶ πκελεύω μή ποιεῖν. Ἐμποδίζω τὰ κάμνῃ, Αττ. Ὅταν δὲ προστίθεται καὶ τὸ πρόσωπον, τότε ἐκφράζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς Δοτ. πκελεύω τινι. Φωνάζω τινα διὰ νὰ διεγείρω, ἐγκαρδιώσω αὐτὸν πρός τινα ἐργασίαν· διὰ φωνῆς παρακελεύομαι· ὅθεν καὶ αὐτὸ, Προστάζω, ἐπιτάσσω, προστακτικῶς λέγω τι πρός τινα, ἐπὶ τῆς ὁποίας συμπ. τίθεται οὐχὶ σπανίως ἡ Δοτ. μετὰ τοῦ Ἄπρμφ., ἡ ὁποία σύνταξις εὐρῆται καὶ παρ' Ὁμρ. κ.τ.λ. Ἰλδ. Β, 50. Ι, 658. Ὀδσ. Β, 6. Ι, 488. Σπανίως ὅμως εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἡ Αἰττ. τοῦ προσώπου, κελεύω τινά, ἀντὶ τοῦ Παροτρύνω, βιάζω τινὰ εἴς τι, τὸν προστάζω νὰ κάμῃ τι, Ὀδσ. Ι, 278. Α, 507. ἔτι δὲ σπανιώτερον εἶναι ἡ ἁπλῆ Αἰττ. τοῦ προσ. δηλ. καὶ τοῦ πράγμ. πκελεύω τινὰ τιν. Ἐγκαρδιώνω, ἢ παροτρύνω τινὰ εἴς τι, Ἰλδ. Δ, 286. Τ, 87. Ἐν πλείστῃ δὲ χρήσει ἐξ ἰαντίας, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αττ. ἐπικρατοῦσα εἶναι ἡ Αἰττ. τοῦ προσπ. μετὰ ἐπιρ. Ἁπρμφ. ὡς πκελεύω σε ἐς πλησίον ἰέναι. Σὲ συμβουλεύω, σὲ παρακινῶ νὰ ὑπάγῃς ματαξὺ τοῦ πλήθους. Ἰλδ. Ρ, 30. πρβλ. Δ, 781. Ξ, 62. τὴν ὁποίαν Αἰττ. ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τὴν νομίζωσιν ἀπαρεμφατικήν, ἐν ᾧ κυρίως εἶναι ἐκ τρίτου τοῦ ῥήματος. πρβλ. κέλομαι.

Κελέων, ὁ, ἄχρηστος. Ἐνκ. τοῦ πελέοντες.

Κέλης, ητος, ὁ (κέλλω). Ὁ πρὸς ἱππασίαν ἵππος, καὶ πρὸς ἀγῶνας ἐπιτήδειος. Ὀδ. Ε. 371. ἡ Ἵππος κέλης. Ἵππος διὰ καβαλίκευμα, ὁ ἄζυξ, καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, ὁ ὁρμικός, (ἄλογον τῆς καβάλας, ἢ διὰ καβαλίκευμα) παρὰ δὲ Πινδ. ἄνευ τοῦ ἵππος· παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν, ἢ βαδίζειν. Ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ κέλης, ὁ Ῥωμύλος ὠνόμασε τοὺς ἱππεῖς αὐτοῦ Celeres· καὶ τὸ Λατιν. Celsus, ἀντὶ τοῦ Equus καὶ ὁ Φέστος παράγει ἐκ τοῦ, κέλλω, Roen. Γρηγ. Κρι9. σ. 306. 2) Μικρόν τι πλοιάριον ὑφ' ἑνὸς ἐρεττόμενον, ἀπό μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ᾧ εἷς ἀνὴρ ἐπιβαίνεται, ἕνα πήχων θηλ. μέ κωπία ἔχοι, καὶ ταχέως ἐλαυνόμενον celes, celex, Ἡρόδ. 8, 94. 3) προπαιδῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον, Εὐστάθ. Ὀδσ. Ε, 371. Ἀρστφ. Λυσιστρ. 60. 4) σχῆμά τι Ἀφροδισιακόν, Ἰδ. Κελητίζω, 3.

*Κελήσομαι, Μ. τοῦ κέλομαι, Ὀδσ.

*Κεληταίζω, Μ. άσω, = κελητίζω, Ἡσύχ.

Κελητίζω, Μ. ίσω (κέλης). Καβαλικεύω (ἱππεύω) ἕνα μόνον ἵππον· καθόλου δὲ = Ἱππεύω. Ἰλ. Ο, 679. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίσειν εὖ εἰδώς. 2) Ἀγωνίζομαι ἐν τῇ ἱππασίᾳ, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀσκήσεώς τινος ἐν τῷ ἱππεύειν, ὥσπερ οἱ κελητίζειν ἐν ἔργῳ ἔρχον πολλοὶ ἵπποι εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ὁ ἱππεὺς ὁρμαίως ἐπήδα ἀπό τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τὸν ἕτερον. 3) συνουσιάζομαι εἴδός τε ἀσελγοῦς συνουσίας, Βρ. Ἀρστφ. Λυσ. 60.

Κελήτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸς κέλης.

*Κελλάς, ἡ κέλλας, ὁ μοιχός, πλοῖον.

Κελλόω, παρ' Ἡσυχ. = Στρεβλόω, πλάγιος, Πλαγιάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, κυλλός.

Κέλλω, Μέλ. κελῶ. Ἀόρ. ἔκελσα. Μεταβτ. Κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, διώκω, τό Λατινικ. cello, percello καὶ pello· ὁ Ὁμρ. τὸ μεταχρτ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. ἐπὶ τοῦ Ἀορ. πάντοτε καὶ ἐν τῇ συντάξει «νῆα κέλσαι. Νὰ φέρῃ, νὰ σπρώξῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὴν ξηράν, ποτὲ μὲν προσειμένου τοῦ μεμβάοντος, Ὀδσ. Ι, 546. Μ, 5. ποτὲ δὲ ἄνευ αὐτοῦ, Ὀδσ. Κ, 511. Δ, 20. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Αττικ. ἐν χρήσει, μάλιστα δὲ τὸ κέλλειν ναῦν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ πόδα, ἀντὶ τοῦ Βαδίζω, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 130. «Ἀργεϊκὰς κέλσας πόδ' ἀλάταν». 2) Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Βαδίζω, Τρέχω πρός τι· ὑπάγω, κινοῦμαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ πλοίου, ὁπόταν ὑπάγῃ πρὸς τὴν ξηράν, καταβαίνῃ εἰς τὸν λιμένα, ἀντὶ τοῦ, Προσορμίζομαι, ἀράζω. Ἀπολλ. Ἀργν. 2, 1091. ὡς τὰ πκελσάσησι νησῖν. Ὀσδ. Ι, 140. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν συχνῇ χρήσει τὸ πκέλλει ἡ ναῦς ἀντὶ τοῦ προσορμίζεται, ἀράζει, φθάνει εἰς τὸν λιμένα. (Εἰς τὴν ῥίζαν κέλλω ἀνήκουσι τὸ κέλλω, ὁ κέλλω, κέλης, κελεύω, κέλευθος, κέλομαι, ἴσως δὲ καὶ τὸ καλέω. Ἴδε κέλομαι, 2.)

*Κέλομαι, Μ. κελήσομαι, Ἀόρ. ἐκελόμην, καὶ ἐκεκλόμην, παρ' Ὁμρ. ἰδιαίτ. 3. ἐνκ. κέκλετο, Μετχ. κεκλόμενος (κέλλω) Ποιητ. ἀντὶ τοῦ Κελεύω. Βάλλω εἰς κίνησιν, παροτρύνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρακινῶ, ἐνθαῤῥύνω, συμβουλεύω, προστάζω, πολλάκις παρ' Ὅμρ. σουιθ. »ἰᾶτο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἰσχὺ Τὸ κηρὶ ἀνέλυσεν, ἐπειδὴ τὸ ἠνάγκαζε μεγάλη δύναμις, Ὀδσ. Μ, 175. Ὁ Ὅμρ. τὸ συντάσσει παρομοίως καὶ μὲ τὸ κελεύω. Μὲ Δοτκ. τοῦ προσπ. καὶ Ἀπρμφ., Μὲ Δοτκ. μόνοι, Μὲ Αἰττκ. τοῦ προσπ. καὶ Ἀπρμφ., Μὲ Αἰττκ. μόνον, Μὲ Ἀπρμφ. μόνον, καὶ τελευταῖον εὐρηται καὶ ἀπολύτως, σημ. αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Παρατηρητέον, ὅτι ὁ Ὅμρ. συνήθως τὴν Δοτκ. μὲ Ἀόρστ. συντάσσει, ὅστις ἔπειτα ἔχει τὴν σημασ. τοῦ Ἐφώναξα, ἐκραξα, ὡς ὁμοτα· συχνάκις πρόσκειται καὶ τὸ μακρὸν αὔσας. 2) Τὸ κέλομαι διαφέρει τοῦ κελεύω κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐνίοτε μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καλέω, ὅθεν α) Ἡράζω, κράζω καὶ ἑλλ. »Ἥφαιστονι, Ἰλδ. Σ, 391. πρβλ. ἐπικέλομαι. β) Κράζω ἐξ ὀνόματος, ὅθεν, ὀνομάζω, Πίνδρ. Ἰσθμ. 6, 77. (Οἱ Ἔνστ. κέκλιν, κεκέλομαι, καὶ κέλω, οἵ τινες ἀπαντῶνται ἀπόρη εἰς τὰ συνήθη λεξικά, εἶναι ξένοι τῆς Ἑλλνκ. γλώσσης.)

Κέλται, Ἀόρ. Α'. Ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ, Κέλλω, Ὀδσ. Κ, 511.

Κελτιστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κελτῶν· ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ γένος πολλὸν τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Γαλλίας κατοικοῦν. Ἐντεῦθεν παρὰ Καλλιμ. Ἔμν. εἰς Δῆλ. »Κελτὸς Ἄρηϊς· ἡ πολεμικὴ δύναμις τῶν Κελτῶν, ἥτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βρέννου ἐφώρμησε ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅρα Διόδωρ. τὸν Στραβ. καὶ Πολύβ.

Κελύφεινον, τό· = κελύφη (γλύπω, γλύφω, γλύπτω, κελύφω). Λέπυρον, λέπισμα, κάθε κοίλον περικάλυμμα, ἐξωφλοιον (τσώφλοιον) τοῦ αὐγοῦ, καρυδίων, καστάνων, ἀσπρίων, ὀστρακοδέρμων, κ. τ. λ· ὅθεν

Κελυφανώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κελύφῳ, τῷ ἐξωφλοίῳ. Σχόλ. Ἀράτ. 923.

*Κελύφη, ἡ = κελύφανον. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, κλύφι ἢ κλούφι.

*Κελύφιος, ἴνη, ινον. Ἀπὸ λέπια, ἢ κλούφια.

*Κελύφιον, τό. Ὑπκστκ. τοῦ κελύφη, κέλυφος.

*Κέλυφος, εος, τὸ = κελύφη. 2) Μικρὸν καὶ παλαιόν τι πλοιάριον, Ἀντίφλ. ἐπιγρ. 41, 7. ὅθεν

*Κελυφωδάης, ες = κελυφανώδης.

Κέλω, ὅθεν, κέλομαι. Παρορμῶ, ἐγκαρδιόω, προστάζω. Ὅμηρ.

Κέλωρ, ωρος, ὁ = υἱός. Λέξις τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1033. καὶ Λυκόφρ. 495. Πολυδ. Γ'. 19. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. κελώριον, παιδίον. 2) Ἀντὶ τοῦ Φωτή· ὅθεν

Κελωρύω, Ἡράζω, βοῶ. Ἡσύχ. ἴσως ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, κελαρύζω· ὁ Ἐτυμολ. παράγει τὸ τέλωρ, ἐκ τοῦ κέλλω, κελεύω.

Κεμαδοσσόος, ον (σεύω). Ὅς τις κυνηγεῖ, ἢ ἐρεθίζει τὰς ἐλάφους, Ποιητκ. ἐκ τοῦ

Κεμάς, άδος, ἡ. Ἕν, εἰδικὸν ἀδιόριστον, εἶδος ἐλάφου, ἢ θορκάδος. Ἰλδ. Κ, 361. Ποιητκ. Ὁ Ἀπαλλίν. εἰς Λεξ. ἔχει »Κεμὰς τῶν ἄπαξ εἰρημένων· οἱ μὲν, ἐλάφου γένος, οἱ δὲ, θορκάδος. Ἔτι δὲ καὶ ἡ θορκάς. »Ξουθὴς δεινότερον κεμάδος. Ἀνάλεκτ. Β'. 65. καὶ 119. ἴσως δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Ἔλαφος, ὡς Εὐριπ. ἐν Ἰφ. Ταυρ. 170. καὶ Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. ΙΔ'. 24. ἀποδεικνύουσι· κυρίως εἶναι ἡ τοῦ Διων. Antilope Pygarga.

*Κεμασῖνες, = κεμαστῖνες.

Κέμμα, τό (κέω, κείμαι). Κοίτη, τόπος ἔνθα κεῖται, κοιμῶνται τινές, φωλεός. »Κέμματα θηρείων μελέων μυκτῆρσιν ἀρευνῶν. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ὅπερ ἀλλαχοῦ, Τέρματα, κεῖται· καὶ τὰ Χειρόγραφα, ἀντὶ τούτου, κλέμματα, κείματα, καὶ, σκέμματα, ἔχουσι.

*Κεμμάς, άδος, ἡ. Ποιητκ. ἀντὶ κεμάς, Κοϊντ. Σμυρν.

Κεμφάς, άντι, κεμάς· ἀμφ.

Κέμφος, καὶ κέμπυος, ὁ, = κέπφος.

Κεν, ἐπομένου φωνήεντος ἀντὶ τοῦ Κε, Ὅμρ.

*Κεναγγέω, Μ. ήσω, Ἰωνκ. κεναγγέω, ὅπερ ἰδέ.

Κεναγγής, ές (κενός, ἄγγος). Ὁ κενὰ, ἄδεια ποιῶν τὰ ἀγγεῖα· ὁ ἀδειάζων, εὐκαιρόνων τὰ ἀγγεῖα· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Ὁ ἀδειάζων τὸν στόμαχον, ὁ πείναν προξενῶν, Αἰσχυλ. Ἀγ. 196. ὅθεν

Κεναγγία, ἡ, = κεναγγεῖη.

Κεναγορία, ἡ (κενός, ἀγορεύω). Κενοὶ, ματαῖοι λόγοι, ψλυαρίαι, κομπορρημοσύνη.

Κεναν̀δρίη, ἡ (κενός, ἀνήρ). Ἔλλειψις, ἄδειασις ἀνδρῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 429. ἐκ τοῦ

Κέναν̀δρος, ον (ἀνήρ). Κενός, ἄδειος, ἤτοι ἐλλειπὴς ἀπὸ ἄνδρας, ὁ κενὸς ἀνδρῶν. Ἐνίοτε δὲν εἶναι ἄνδρες.

Κεναυχής, ές, = κεναυχὴς, Ποιητκ. Πλούταρχ.

Κένδυλα, ων, τὰ, καὶ κένδυλα, ἡ, καὶ κενδύλη, ἡ = σχένδυλα.

Κενεαγγέω (κενεὸς, ἄγγος). Κενὰ, ἄδεια ἀγγεῖα ἔχω, δι' ἐλλείψεως ἢ πείνας· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρέτως ἀντὶ τοῦ, Νηστεύω, ἢ πεινῶ, Ἱπποκρ. ὅθεν

Κενεαγγείη, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ, κενεαγγία, ἡ. Κενότης τῶν ἀγγείων· ἐξαιρέτ. Νηστεία, πεῖνα.

*Κενεαγγία, ἡ = Κεναγγία, ὅθεν

Κενεαγγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κεναγγείαν, ὁ συνδεδεμένος μὲ τὴν κατάστασιν τῆς κενότητος τῶν ἀγγείων, τῆς πείνης, ἢ τῆς νηστείας, Ἱπποκρ. Ἐπρμ. κενεαγγικῶς.

Κενεαγορία, ἡ (ἀγορέω). = Κεναγορία· ματαία, κενὴ ἀγορία, ὁμιλία, καύχησις· λόγια, ὁμιλία τοῦ σόρος. Πλάτ.

Κενεαυχής, ές (αὐχή). Ὁ κενὰ καὶ μάταια καυχώμενος· ὅς τις καυχᾶται εἰς κενὰ, καὶ μάταια πράγματα. Ἰλ. Θ, 230. Ποιητκ.

Κενεόβριος, ον, καὶ, κενεβριος, ον (ἀφ' οὗ, κενεβρια, ἡ ἀγορά, τὸ παζάρι, ὅπου πωλοῦνται τὰ κενέβρια), = Νεκριμαῖος, καὶ, Θνησειδίος. Ἀπεσταμένος, ψόφιος· ἐξαρ. ἐπὶ ζώων, »κρέας κενέβριον. Κρέας ἀπὸ ψοφίμια, ἤτοι θνησιμαῖα ζῶα. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ς'. 2. Πολυδ. ς'. 55. καὶ μάλιστα πληθντκ. Τὰ κενέβρεια, τὰ ψοφίμια. Ἀρστφ. Ὄρν. 541. ἀλλ' ὁ Φώτ. ἔχει »Κενέβρια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα· δηλ. τὸ χασαπὶ, τὸ παζάρι, ὅπου πωλοῦνται τὰ τοιαῦτα.

Κενεγκρά̀νιος, ον (κρανίον). Ὁ κενὸς κατὰ τὸ κρανίον, ὁ μὴ ἔχων μυελὸν, ἐγκέφαλον. Σχόλ. Juvenalis. XV. 23.

Κενεμβατέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἐμβάτης). Κενῶς ἐμβατεύω, ἐσφαλμένως πατῶ· ἡμαρτημένον βῆμα, πάτημα ποιῶ· ματαίως πατῶ, εἰς κενὰ βαίνω, κενὰ ἐπιχειρῶ. Γαλην. καὶ Πλούταρχ. λέγεται καὶ ἐπί τινος ὀργάνου (τῆς χειργκ. μήλης) τὸ ὁποῖον εἰς τινα κρυφὸν τόπον τίθεται διὰ νὰ κατακόψῃ τι, ὁπόταν δὲ τοῦτο ἐξέλθῃ εἰς κενὸν καὶ κοῦφιον, ἢ μαλακὸν τόπον, τότε αἰσθάνεται τοῦτο ὁ ὑπουργὸς, καὶ λέγει »τὸ ὄργανον κενεμβατεῖ· θλίβει, καὶ ὠθεῖ, ὅθεν· »μέχρι κενεμβατήσεως· ἕως ὅτου αὐτὸς αἰσθάνεται, ὅτι αὐτὸ εἰς τὸ κενὸν, κοῦφιον, ἢ μαλακὸν, καὶ φαγωτὸν κρέας ὠθεῖ, κτιπᾷ.

*Κενεμβάτησις, εως, ἡ. Τὸ ἐσφαλμένως πατεῖν, τὸ λάθος· τὸ ἐσφαλμένον καὶ ἡμαρτημένον βῆμα. Ἰδ. καὶ ἀνωτέρω.

*Κενεολογέω, ἡ = κενολογία, Μαξίμ. Τύρ. 23, 1.

Κενεός, ἡ, όν. Ἰωνκ. ἀντὶ κενὸς· ὅπερ ἰδέ. παρ' Ὅμρ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅθεν

*Κενεότης, ητος, ἡ = κενότης.

*Κενεόφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). Ὁ κενὰς φρένας ἔχων· ὁ μάταια καὶ κενὰ φρονῶν, ὁ μωραιόφρων, κουκουτόμυαλος, Θέογν. 233. 847. Ποιητκ.

Κενεών, ῶνος, ὁ (κενός). Πᾶν κενὸν, ἄδειον διάστημα· καὶ μάλιστα ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος, ἤτοι τὸ μαλακὸν καὶ κοῦφιον μέρος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, τὸ ὀστέα μὴ ἔχον· ὁ ἐστὶ, τὸ μέρος τῆς κάτω κοιλίας, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Λαγόνες, καὶ Λαπάρα λέγεται, Ὅμρ. 2) Ἡ κοίλη κοιλία ἀγγείου τινός· καὶ αὐτὸ τὸ Ἀγγεῖον. Νόν. Διον. ΙΒ'. »γλαφυρῷ κενεῶνι. 3) Τὸ κοῖλον τοῦ οὐρανοῦ διάστημα, ὁ φάρυγξ, ἡ χαράδρα, ἡ τρύπα σπηλαίου τινὸς, ἢ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου, κ. τ. τ.

Κενεωπρίσεις, ὁ, ἡ. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς νόσον τινὰ τῶν ἵππων· καὶ ἐν τοῖς Ἱππιατρικ. πολλαχοῦ κεῖται, Κενόπρισις· ἀλλ' ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγν. εἶναι, κενεόπρησις, ἐκ τοῦ, πρήθω, καὶ, κενεὸν, καὶ σημαίνει τὸ φούσκωμα, πρῆξιμον, οἴδημα τῶν λαγόνων. Inflatio laterum.

Κενήριον, τό (κήριον), = κενοτάφιον.

Κενοβουλία, ἡ (βουλή). Κενὴ, ματαία βουλή.

Κενογάμιον, τό (γάμος). Κενὸς, καὶ ἄδειος γάμος, φαινόμενος καὶ θεσφάτων μόνον γάμου ἔχων, χωρὶς νὰ ἦναι καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτος. Ἀστεῖος σχηματισμὸς κατὰ τὸ Κενοτάφιον, Ἀχιλ. Τάτ. 4, 14.

Κενοδοντίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. Ἑηλυκ. τοῦ κενόδους, οντος, ὁ, Ὅς τις ἔχει ἐβλημένα τὰ ὀδόντια· ὁ κενὸς ὀδόντων. Ἐπιγραμ. Φαν. Δ'.

Κενοδοξέω, ῶ. Μ. ήσω (κενόδοξος). Κενὴν, ματαίαν, ἀπερμελίωτον δόξαν, γνώμην ἔχω. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Κενοδοξία, ἡ. Κενὴ καὶ μάταιος δόξα, γνώμη δηλ. ἢ καὶ φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις οὐδαμινὴ καὶ ματαία, ἢ καὶ, Ματαιὰ καὶ μωρὴ δόξης ἐπιθυμία, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἐκ τοῦ

Κενόδοξος, ον (δόξα). Ὁ πλήρης κενοδοξίας, ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ ματαίαν δόξαν, καὶ ὑπερηφανίαν· ὅς τις πάσχει νὰ ἀποκτήσῃ μόνον δόξαν, καὶ ἐπαίνους διὰ τῶν κατορθωμάτων του, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Κενοδόξως, Ἐπῤῥ. τοῦ πργμ.

*Κενόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.

Κενοδρομέω, ῶ, Μ. ήσω (δρόμος). Κενὸς, ματαίως, ἢ ἄνευ συντρόφου τρέχω. Πρόκλ. παράφρ. 163. Τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα τρέχω.

Κενοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω). Ἀλωνίζω ἄδεια ἄχυρα, δηλ. Μυρολογῶ, ματαίως βαττολογῶ, ψλυαρῶ, ὡς καὶ τὸ κενολογέω. Χρύσιππος παρὰ Πλουτάρχ.

*Κενόκρανος, ον (κρανον). Μὲ κενὸν κεφαλήν. χρησμ. Σιβύλ.

Κενολογέω, ῶ, Μ. ήσω (κενολόγος). Κενοὺς λόγους λέγω, περὶ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶ· ὅθεν

Κενολογία, ἡ. Ματαίως, καὶ ἀνωφελῆς ὁμιλία ἐκ τοῦ

Κενολόγος, ον (λέγω). Ὁ κενὰ λέγων, ὁ ματαιολόγος, καὶ ἀνωφελῆ, λέγων, ὁμιλῶν· ψλυαρος (ψαρψαρας).

*Κενοπάθεια, ἡ. Κενὴ, πάσχουσα μόνον κατάστασις. Κατάστασις, ἢ διάθεσις, καθ' ἣν ἔχομεν ἀπατηλὰ αἰσθήματα· ἐκ τοῦ

Κενοπαθέω, ῶ, Μ. ήσω (πάθος). Ἔχω κενά τινα, ψευδῆ, καὶ ἀπατηλὰ αἰσθήματα, εἴς τι δὲν ἀντιλαμβάνεται πραγματικόν τι ἀντικείμενον, Βασίλ. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. προκύπτει συχνάκις ἡ λέξις· ἴσως καὶ αἱ ἐκ ταύτης παραγωγοὶ κενοπάθημα, καὶ, κενοπάθεια.

*Κενοπάθημα, τό. Κενὴ, ἀπατηλὴ αἴσθησις.

Κενόπρισις. Ζητ. ἐν τῷ κενεώπρισις.

*Κενορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα), = κενολογία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ενός, νη, νόν. Ἄδειος, εὔκαιρος, Ἀντϑτ. τοῦ πλέως, πλήρης, Ὅμρ. (ὅστις ἅπαξ μόνον μεταχρζτ. τὸν τύπον κενός, Ὀδσ. Χ, 249. ἀλλαχοῦ ὁμως πάντοτε τὸ κενεός, ἅπαξ δὲ καὶ τὸ Ἰωνκ. κεινός ἀχει, Ἰλιά. Δ, 181.) 2) Ἄδειος, μὲ ἄδεια χέρια, ἄπρακτος, μάταιος, τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα, Ἰλιά. Β, 298. Ὀδσ. Ο, 214. κενεὸς χεῖρας ἔχοντες Ὀδσ. Κ, 42. πεῖς κενόνω τοῦ κακου, ἀνωφελῶς. 3) Ματαιος, οὐδαμινός, οὐδενὸς ἄξιος, ἀνύπαρετος, χωρὶς βάσιν καὶ ϑεμέλιον, κοῦφος, κούφιος, ὡς, κενὰ ἐνγματαω λόγια τοῦ ἀέρος, ξηροπερηφανιας, Ὀδσ. Χ, 249. 4) Ἀργός, μὴ ἐνασχολημένος εἰς τίποτε. 5) γυμνός, ἔρημος, γεγυμνωμένος, ἀδειασμένος· ἐστερημένος τινός, αφ' οὗτινος ἤρπαστε τίς τι, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐγκαταλελειμμένος, μεμονωμένος. Ἐπῤῥ. κενῶς, ἐξετ. ἀντὶ τοῦ Χωρὶς αἰτίαν, ἄνευ λόγου. — Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἴραμματκ. ἐγίνετο τὸ Συγκρ. καὶ Ὑπρϑτ. εἰς οτερος καὶ ὁτατος, μὲ ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ τὸ ὁμαλὸν κενώτερος, κενώτατος. Ἴδε Σχολ. Εὐρπ. Ἑκβ, 576. Matth. πρβλ. Στεινός.

Κενοσοφέω, ἡ. Κενή, ματαία, ἀνωφελὴς σοφία, ἡ τὸ νὰ νομίζῃ τις τὸν ἑαυτόν του σοφὸν· ἐκ τοῦ

Κενόσοφος, οι (σοφός). Ὁ κενὸς, ματαίων, ἀνωφελῆ σοφίαν ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Ὁ κατὰ φαντασίαν σοφός, ὁηλ. ὅστις νομίζει τὸν ἑαυτόν του σοφόν.

Κενοσπουδέω, ῶ, Μ. ήσω (κενόσπουδος). Σπουδάζω, διώκω, ἢ μετὰ σπουδῆς μετέρχομαι μάταια, καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ζητῶ, ἐπιϑυμῶ μηδετιποτένια (οὐδαμινὰ) πράγματα. Ἰώσηπ. παρ' Ἀντωνίν. Δ'. 32. κεῖται μετὰ σπουδένους· ἀντὶ, κενόσπουδέοντας.

Κενοσπουδία, ἡ. Τὸ καταγίνεσθαι, ζητεῖν, ἐπιϑυμεῖν, διώκειν μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ματαία σπουδή, ματαιοπονία· παρὰ Διον. Ἁλιε. ς'. 70. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ματαιότης· ἐκ τοῦ

Κενόσπουδος, ον (σπουδή). Ὅς τις διώκει, ἐπιϑυμεῖ, σπουδάζει ν' ἀποκτήσῃ (ἢ τιμᾷ) μάταια, καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· παρ' Ἀρτεμιδ Δ'. 84. κεῖται καὶ τὸ Ἐπῤῥμ. Κενοσπουδως, Ματαίως, εἰς τὰ χαμένα.

Κενοταφέω, ῶ (τάφος). Ἀνεγείρω ἐν κενὸν μνημεῖον ἐν τῇ πατρίδι εἰς τιμὴν τινός, ὅστις ἀπέϑανεν εἰς ξένον τόπον· μετὰ Αἰτιατ. Εὐρπ. Ἑλέν. 1562. καί, 1066. ὦ Ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἦλ' ἀπόντα κενοταφεῖα. Πλούταρχ. μτὸν βίον κενοταφέων· ϑάπτω ἐμαυτὸν ζωντανόν, ὡσὰν νὰ ἤμουν ἀπεϑαμένος· ὅϑεν

Κενοτάφειον, τό. Κενὸς τάφος, μνημεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν περιέχει τὸ νεκρὸν σῶμα. Τοιαῦτα μνημεῖα ἔκαμνον οἱ παλαιοὶ εἰς τοὺς πατρίδας ἐκείνων, οἵτινες ἀπέϑνησκον εἰς ξένους τόπους, πρὸς τιμήν, καὶ ὡς βραβεῖον τῶν ἀρετῶν τους, ὡς ἔκαμαν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸν Ἡρακῆν. Virgil. Aen Γ. 304. Σχόλ. Εὐρπ. Ἑκάβ. 522. Μαρκελ. εἰς βίον Θουκυδ. 15.

Κενοτάφως, ον. Ὁ διὰ κενοταφίου τιμηϑείς· ἀμφ.

Κενότης, ητος, ἡ (κενός). Τὸ εἶναι τοῦ κενοῦ· τὸ κενὸν διάστημα, οὐδαμινότης, ματαιότης.

*Κενοτομέω (τέμνω). Κατηγόρημαι εἰς τινά, καὶ οὐδαμινὰ πράγματα· ἀμφ.

Κενοτομία, ἡ, = κενοσπουδία· ἀμφ. καὶ ἄνευ παραδγμ. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καῖσ. 6. ἀντὶ τοῦ, κενοτομεῖν, πρέπει νὰ ἀνεγνωσϑῇ, καινοτομεῖν.

Κενοφροσύνη, ἡ. Κενὸν καὶ ματαιον φρόνημα, ματαιοφροσύνη, ματαιότης· ἐκ τοῦ

Κενόφρων, ον, γεν. ονος (φρήν). Ὁ κενὸς, καὶ ματαίας φρένας, ἢ φρονήματα ἔχων, ματαιόφρων.

Κενοφωνάω, ῶ, Μ. ήσω (κενόφωνος). Ματαίως, εἰς τὰ χαμένα φωνάζω, ὁμιλῶ. Νικήτ. Χρον. Α'. 9. ὅϑεν

Κενοφωνία, ἡ. Κενή, μάταιος ὁμιλία, ματαιολογία· ἡ τῆς αἰτίας κενοφωνίαν· μάταιος φλυαρία περὶ ὑποϑέσεως, καὶ ἀρχῆς τινος. Διοσκορ. προοίμ. ἐκ τοῦ

Κενόφωνος, ον (φωνή). Ὁ κενὴν φωνὴν ἐκβάλλων, ὁ μάταια, ἢ ματαίως ὁμιλῶν, ἡχῶν.

Κενόω, ῶ (κενός). Κενόν, ἄδειον ποιῶ· εὐπερόνω, ἀδειάζω, γυμνόω, ἐξαντλῶ· κενοῖ, ματαιον ἀποτελῶ, ἀποδειανύω τι. Πϑτ. Ἡσιόδ, ἢ οὐδαμινὸς γίνομαι, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος.

Κέντσαι, Ἐπκ. Ἀπαρέμφ. Ἀόρ. Α'. τοῦ κεντέω, ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΕΝΤΩ. Ἰλ. Ψ, 337. ἱππον κέντσαι· τῷ κέντρῳ πλῆξαι, κεντρίσαι. 2) Ἄλλα καὶ Προτακτ. Μέσ. Ἀορ. 1. τοῦ Κεντέω.

Κέντασε, Δωρικ. ἀντὶ, κέντησε, Ἐκέντησε, ἐκ τοῦ, κεντέω.

*Κενταύρειον, τό = κενταύριον.

Κενταύρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τῶν Κενταύρων ὢν· ὁ ἀνήρ, πρέπων εἰς τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρίδης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῶν Κενταύρων ἐμβλαστήσας· φυτρώσας, γεννηϑείς, ἢ τὸ γένος ἔχων· ὡσπερ Κενταυρίδης... Λουκιαν. ὁ Θεσσαλικος· διότι ἐν Θεσσαλίᾳ ἐφάνησαν οἱ Κένταυροι.

Κενταυρικός, ή, όν καὶ Ἐπῤῥ. Κενταυρικῶς, = κενταύρειος, ἔτι δὲ καὶ ὁ κατὰ τὸν Κενταυρικὸν τρόπον ζῶν, ὅϑεν ἀντὶ τοῦ Ἄγριος, χοντρός, χωριάτης· ὁρα Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 38.

Κενταύρεον, καί, κενταύρειον τό, καὶ, κενταυρὶς, ἡ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 9. Πλίν. ΚΒ'. 6. καί, κενταυρίη, ἡ. Ἱπποκρ. Β'. περὶ παϑ. σελ. 154. Εἶδος φυτοῦ, (τὸ χόρτον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καλούμενον) τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 8. καὶ 9. δύο εἴδη περιγράφει· τὸ ἐν Κεφ. 8. εἶναι τὸ τοῦ Λιναίου Centaurium majus. τὸ δὲ παρὰ Θεοφρ. Α'. 19. 14. καὶ Γ'. 5. Πλίν. ΚΕ'. 4. καὶ 6. εἶναι τὸ τοῦ Λιναίου, Centaurea Centaurium· τὸ δὲ μικρὸν εἶδος τούτου, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 9. Θεόφρ. Θ'. 4. ὅπου καὶ »Πάνας λεπτόφυλλον» καλεῖται. Πλίν. ΚΕ'. 6. εἶναι ἡ τοῦ Λιννᾶ. Gentiana centaurium.

*Κενταυρίς, ίδος, ἡ = τῷ πργμν.

Κενταυρίσκος, ὁ, ὑποκορ. Μικρὸς Κένταυρος.

Κενταυροκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ τῶν Κενταύρων μαχη.

Κενταυροπλήξ, ῆγος (πλήσσω). Πλήρης Κενταύρων. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαινμ. 1273.

Κένταυρος, ὁ. Ἄγριός τις Θεσσαλῶν φυλή, κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἀφανισθέντων εἰς τινα μάχην μὲ τοὺς πλησιοχώρους Λαπίϑας. Ἰλιά. Λ, 832. Ὀδσ. Φ, 295. Ἡσιόδ. ἀσπ. 184. πρβλ. Φήρ. 2) Κατὰ τὴν μυϑολογίαν (παρὰ Πινδρ. Πύϑ. 2, 85.) ὁ Κένταυρος ἦτον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἤτοι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως εἰς τὴν κοιλίαν, ἄνϑρωπος, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας καὶ κάτω Ἵππος, καὶ ἑκατοπλοῦσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ὅϑεν καὶ Ἱπποκένταυρος. Πιϑανῶς, ὁ μῦϑος προῆλϑεν ἐκ τῆς πρώτης ϑεωρίας ἀφ' οὗ εἶδον τὸν ἔφιππον ἄνϑρωπον. Ἡ ἱστορία παρὰ Παλαιφάτῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφημίζοντο ὡς ἀσελγεῖς καὶ μέϑυσοι, διὰ τοῦτο μετεχειρίζοντο οἱ Ρωμ. τὴν λέξιν κένταυρος ἀντὶ τοῦ Παιδεραστής, ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ σημαίνωσι τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν (πιϑανῶς ἀπὸ τοῦ ταῦρος καὶ κεντέω. Ὁ κεντῶν τὸν ταῦρον, ἐκ των ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἤδη χρόνους ἐπιρατησάντων ταυροκαϑαψίων).

*Κεντάω, ἀντὶ κεντέω, μόνον παρ' Ἀριστοτ.

Κεντέω, Μ. ήσω, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. κέντσαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΕΝΤΩ, Ἰλιά. Ψ, 337. Κεντῶ, κεντρίζω, σουβλίζω, διὰ τοῦ κέντρου πλήττω, ὥσω· ὅϑεν ἀντὶ τοῦ διώκω, κεντρίζω τοὺς ἵππους κ. τ. τ. Ἰλιά. Ψ, 337. καὶ Πίνδρ. Ἴσϑ. κέντρον. β) Τυραννῶ, βασανίζω, Ξενῳ. Ἀνβσ. 3, 1, 29. Ἑλλνκ. 3, 3, 11. 2) Σουβλίζω, διαπερῶ, διατρυπῶ μὲ τὸ σουβλί. Ἐκβάλλω τὰ ὀμματα τινος μὲ τὸ σουβλί. Εὐριπ. Ἑκαβ. 1170. »— ἐμὼν γὰρ ὀμμάτων πόρπας λαβοῦσαι, τὰς παλαιπώρους κόρας κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· ὅϑεν καὶ ἀντὶ τοῦ φονεύω· μάλστ. παρὰ τοῖς Τργκ. π. χ. ὁ αὐτ. αὐτόϑ. 1148. καὶ 387. Σοφοκλ. Αἰ. 1245. (Ἐντεῦϑεν καὶ τὸ κεντῶ τῆς συνϑ. ἀντὶ τοῦ, ἐξεργάζομαι, δουλεύω τι μὲ τὴν βελόνην, ποικίλον ποιῶν αὐτό, ἢ πλέκω πρβλ. καὶ κεστός. Ἐκ τοῦ κεντῶ, προέκυψεν ἐν τῇ συνηϑείᾳ τὸ, κεντάριον, κονταρίου, τό· τὸ ξύλον ὅπου κεντῶμεν, τὸ σάρωμα, ἐνδέχεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ, κοντός· ἀναλογικώτερον μέντοι τὸ πρῶτον.) Παράγεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Rosi ἀπὸ τὸ κένος, ὁηλ. ποιῶ κενὸν διάστημα· ὅϑεν

Κέντημα, τος, τό. Σουβλίον, ἄκανϑα, χορυφή, μήτη, σουβλιόν τι ἐξ οὗ κεντῶμεν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τοῦ κεντήματος γινόμενον στίγμα· (ὅϑεν ἐν τῇ συνηϑείᾳ καὶ τὸ διὰ τῆς βελόνης ἐξειργασμένον, δουλευμένον, πεποικιλμένον, κεντημένον, ἢ διὰ τοῦ κεντήματος ἐξεργασία.)

Κεντηρία, ἡ. Ἡμιορτ. ἀνάγν. ἀντὶ, κενταύρεια. Θεόφρ. Θ'. 1.

Κέντησις, εως, ἡ. Τὸ κεντᾶν, σουβλίζειν.

Κεντητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κεντητής, ὅς τις κεντᾷ, σουβλίζει· καὶ ἐν τῇ συνηϑείᾳ ϑήλυν. Κεντήτρια, ἡ· Ἥτις κεντᾷ. ὅϑεν

Κεντητήριος, ον, Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ οἰκήκων εἰς τὸ κεντᾶν, ἢ ὁ διὰ τοῦτο ἐξειργασμένος. »Κεντητήριον, τόπος τὸ σουβλί, κέντρι, ἢ βελόνη, ὡς καὶ τὸ κέντρον.

Κεντητικός, κή, κόν. = τῷ ἀνωτέρω.

Κεντητός, τή, τόν. (κεντέω) Κεντημένος διὰ τοῦ κέντρου, ἢ διὰ τῆς βελόνης. Κεντημένος, πεποικιλμένος. Ἐπίκτ. 39.

Κεντίζω, Μ. ίσω = Κεντέω, ἀμφβ.

*Κεντόω, Σπάνιος σχηματισμὸς τοῦ κεντέω, Ἡρότ. 3, 16.

Κεντρήεις, ήεσσα, ῆεν. (κέντρον) Ὁ κέντρον ἔχων, κεντρώνων, σουβληρός.

Κεντρηνεκής, ές, (κέντρον, ἠνεκής) Ὁ διὰ τοῦ κέντρου ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν βιαζόμενος· ὁ τοῖς κέντροις κεντούμενος, πειϑόμενος. Ἰλ. Θ, 396. Ε, 752. »Κεντρηνεκὲς ἵππευσαν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐπειϑεῖς, ταχεῖς, καὶ διηνεκῶς κεντριζομένους, καὶ τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειϑομένους.

Κεντρίζω, Μ. ίσω = Κεντέω. Διὰ τοῦ κέντρου πλήττω, σουβλίζω.

Κεντρίνης, ου, ὁ. Εἶδος ἀκανϑώδους βαλαίνης. Ἀϑην. Ζ'. 2) εἶδος καυϑάρων ἢ σφηκῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Β. κεφ. τελευτ.

Κέντριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κέντρον. Τὸ κεντρί. καὶ 2) Ὁ τόπος, εἰς ὃν κεντῶται ὁ ἵππος διὰ τοῦ κέντρου. Ἱππιατρ. ὅϑεν

Κεντριόω, ῶ. = Κεντρίζω. Ἱπποκρ.

*Κεντρίς, ίδος, ἡ = κέντρον, 2) = σφῆξ.

Κεντρίσκος, ὁ. Εἶδος ἰχϑύος ἐν τῷ ποταμῷ Λύκῳ εὑρισκομένου, καὶ ὡς ἡ ἔγχελυς αἰξανομένου. Θεόφρ. ἴσως = τῷ Κεστρῖνος, κεστρινίσκος.

*Κεντριστής, ὁ (κεντρίζω) = Κέντωρ, Ἡσύχ.

*Κεντρίτης, ου, ὁ = Κεντρίνης, Αἰλ. Ζ. Ἱστορ. 1, 55.

Κεντροβαρής, ές, (κέντρον, 2. βάρος) Ὁ πρὸς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην) τὸ βάρος ἔχων. Ἐντεῦϑεν. »Κεντροβαρικά, τάπερ ἐν βιβλίοις τοῦ Ἀρχιμήδους, τὸ ὁποῖον διδάσκει πῶς νὰ εὑρίσκῃ τινας τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος σώματός τινος.

Κεντροδήλητες, ον, (δηλέω) Ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων, πληγώνων, κεντρίζων. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 579.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεντρομυρσίνη, ἡ. (μυρτίνη) Ἡ κέντρα, ἀκάνθια ἔχουσα μυρτίνη, ἥτις ἄλλως καὶ ὀξυμυρσίνη λέγεται. Θεόφρ. Γ. 17.

Κέντρον, τό. (κεντέω) Μύτη, σουβλί. Κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κεντᾷ, σουβλίζει. ὅθεν ἰδιαιτρ. α) Τὸ κεντρί, δι' οὗ κεντοῦσι τοὺς βόας, βουκέντριον, βουκέντρι. ἢ τὸ περὶ τὴν πτέρναν σιδήριον, (μαχμοῦζι) ᾧ νύσσανται οἱ ἵπποι, καὶ τὰ λοιπὰ ἀχθοφόρα ζῶα, Ὅμρ. Ἰλ. Ψ, 387. 430. ἐντεῦθεν καὶ τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτρα. Ἀριστοφ. »Πρὸς κέντρα λακτίζειναι. Εὐριπ. Βάκχ. 794. ἐναντίον τῶν κέντρων λακτίζειν· κλοτζᾶν, ὅταν σουβλίζηται. β) Παρὰ Παυσαν. Γ. 10. καὶ ὁ ἧλος, καρφίον, δι' οὗ συνδέονται σίδηρα τινά, καθὼς π. χ. τὸ τοῦ ψαλιδίου καρφίον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ καρφωθῆναι, ἀμβλύνεται καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. γ) Εἶδός τι μάστιγος παρ' Ἡρόδ. 3, 130. δ) Ἀγκάθι, ἀκανθα. ε) Τὸ μεταίτατον μέρος παντὸς πράγματος, π. χ. αὐλοῦ τινός, σφαίρας, κ. τ. λ. »Κάτοπτρον ἀκριβὲς (κατὰ) τὸ κεντρονικ. Δουκικιν. πῶς δεῖ Ἰστορ. συγγρ. καλόλου λείος καὶ ἀκρότατος. ζ) Ἐν τοῖς ξύλοις καὶ λίθοις, ὁ σκληρὸς ῥόζος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὡς πῆλος κείμενος. Πλίν. Ἰς. 39. ΛΖ'. 2. Inveniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, idest, duritia clavo simili, inimica serris. κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν πρὸ τοῦ Πλινίου καὶ ὁ Θεόφραστ. η) Τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. »Εἰς αὐχ ὀσῆς τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖν. θ) Μεταφορ. πᾶν τὸ ἐρεθίζον, διεγείρον, παροξύνον· θέλγητρον, διεγερτήριον· καὶ ἐπὶ λόγων πειρακτικῶν.

*Κεντρομανής, ές (μανόμαι) Ὁ μανόμενος, λυσσῶν μὲ τὸ κέντρον, ὁ ἀμέτρως καὶ ὑπερβολικῶς κεντρίζων, Διόδ.

Κεντροπαγής, ές. (πήγνυμι) Ὁ κεντῶν, σουβλίζων, κεντρόνων, ἐμπήγων τὸ κέντρον. Ἀνάλεκτ. Γ'. 115. καὶ, 174.

*Κεντροτυπής, ές (τύπτω) Παλ. Κτυπημένος, λαβωμένος μὲ τὸ κέντρον. Ἐπιγράμ.

Κεντροτύπος, ου, (τύπτω, κέντρον) Ἐνεργ. Ὁ διὰ τοῦ κέντρου κτυπῶν, σουβλίζων.

*Κεντροφόρος, ου (φέρω) Ὁ φορῶν, ἢ φέρων, κέντρον, Ὀππιαν.

Κεντρόω, ῶ. (κέντρον) Ὡς κέντρον ποιῶ τι· θαλίζω, ἁρματόω τινα μὲ κέντρα. 2) Κεντρόνω, κτυπῶ μὲ τὸ κέντρον, μὲ τὸ κεντρί 3) παρὰ δὲ Πτολεμ. παράφρ. αὐτὶ Τάσσω, βάλλω τι εἰς τὸ κέντρον.

Κεντρώδης, ες, (κέντρον, εἶδος) Σουβλιρός, κυρίως = κεντροειδής. Ὁμοιος τῷ κέντρῳ· καὶ ὁ κέντρα ἔχων.

Κέντρων, ωνος, ὁ· ὅθεν τὸ Λατ. Centō, (κεντόω) ὁ ἐκ πολλῶν τριμμάτων συναρμομένος χιτών· καὶ ἐντεῦθεν, κεντρώνες, καὶ, ὁμηρόκεντρα, καὶ ὁμηροκέντρωνες, καλοῦνται ποιήματα τινά, τὰ ὁποῖα ἐκ διαφόρων στίχων τοῦ Ὁμήρου εἰς ἓν συναλλέγχοντας καὶ συνερράψησαν. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 450. κεῖται ὡς ἐπίθετον φαυλόνου, μοχθηροῦ, καὶ ἀπατηλοῦ τινος· τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Σάγμα. Ζ. Κέντρου, γ. πρβλ. Μαστιγίας, βάραθρος.

Κέντρωσις, εως, ἡ. (κεντρόω) Τὸ κεντᾶν, κεντρώνειν, σουβλίζειν διὰ τοῦ κέντρου, κέντρημα· τὸ τὰ βάζειν τις πουζενὰ κέντρα, σηλ. νὰ κάμῃ πρᾶγμάτι νὰ ἔχῃ κέντρα· καὶ τὸ ἵστασθαι, τάσσειν, βάλλειν τι εἰς τὸ κέντρον, εἰς τὸ μεταίτατον μέρος τινός. Πρόκλ.

Κεντρωτός, τή, τόν. (κεντρόω) Κεντημένος, κεντρωμένος. 2) Ὁ κέντρα ἔχων. Ἀριστοτέλ.

Κεντυρίων, ωνος. Ὁ παρὰ Ῥωμαίοις, Centurio, ταγματάρχης ἑκατοντάδος. = τῷ Ἑλληνικῷ, ἑκατοντάρχης, Εὐαγγ.

*ΚΕΝΤΩ, Ἄοριστ. πρωτότυπος ῥίζα τοῦ Κεντέω· ἀφ' ἧς παράγονται συνήθως τὸ Ἐπικ. Ἀπρμφ. κέντσαι, ἐντετέντησαι.

Κέντωρ, ορος, ὁ. Ὅς τις κεντᾷ, παροξύνει, διὰ τοῦ κέντρου ἀναγκάζει, ἢ παροτρύνει. Ἰλ. Δ, 391. Ε'. 102. »Κέντορες ἵππων· οἱ ἵππους πλήττοντες, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιοῦντες διὰ τοῦ κέντρου. Ποιητκ.

Κένωμα, τό. (κενόω) Τὸ ὁποῖον ἐκενώθη, εὐκερώθη, 2) Τὸ κενὸν διάστημα, τὸ μεταξὺ δηλ. δύο πραγμάτων ὄν. 3) Ἡ τσέφλα, τὸ ἐξώφλοιον. Βατραχομ. »Ψράγην ἀμφοτέροισι κενώμασι χείρας ἔπηκεν· ὅπου νῦν »Ἐν ὠμοις κεῖται· τὰ κενά, καὶ ἄδεια, ἤτοι εὐκαιρα μυῶκαλα, ὀστρεα. 4) Ἐκεῖνο, ὅπου ἐξεβλήθη, ἀδειάσθη ἀπό τινος, ἡ κόπρος.

Κένωσις, εως, ἡ. Ἀδειασις, εὐκαίρωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ κενώματος, κίνησις τῆς κοιλίας. Διοσκορ.

Κενωτικός, ἡ, όν. Ὁ κενήκων, ἐπιτηδειος, ἢ δύναμιν ἔχων εἰς κένωσιν. »Φάρμακον κενωτικόν. Γαλην. ἀντὶ, καθαρτικός.

Κέομαι, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. παρατεχνηματισμὸς τοῦ Κεῖμαι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὸ γ. ἐνε. κέεται, ὁ Ὅμρ. τὸ γ. πληθντκ. κέονται, καὶ ὁ Ἱππκρ. τὸ Ἀπρμφ. κέεσθαι. Τὸ α. πρόσωπον εἶναι ἄχρηστον.

*Κεπφαστελεβώδης, ες, (εἶδος) Ἀρχέστρ. Ἀσν. 4. σ. 163. D. κατὰ τὸν Bentel. ἀπὸ τοῦ κέμπος, καὶ τοῦ ἀστέλεβος. = κεπφώδης.

Κεκπφόομαι, ουμαι. Ἀρήνω ἐμαυτὸν κούφως καὶ μωρῶς εἰς τὸ νὰ ἀπατῶμαι, ἐλαφίζωμαι, φέρομαι ὡς τὸ πτηνὸν κέπφος.

Κέπφος, ὁ, Θαλάσσιόν τι πτηνὸν κουφότατον ἐκ τοῦ γένους Procellaria, Λινν. τὸ ὁποῖον αὐκέλως καὶ μωρῶς διὰ τοῦ ἄφρου τῆς θαλάσσης ἐλεάζεται, καὶ ἀγρεύεται, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐχερῶς ἄγεται. 2) Ἐντεῦθεν λέγεται οὕτω καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀπατᾷ τις, μαμακοῦζος, Ἀρτιφ. (Κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματ. π. χ. τὸν Σχολ. Ἀρστφ. Εἰρ. 1065. συγγενες τῷ κοῦφος καὶ κωφός). ὅθεν

*Κεπφώδης, ες (εἶδος) Ὁμοιος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κέπφων, ὅθεν Μωρός.

Κέρα, ἡ. Ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 15. ἀντὶ κέρας, καθὼς ἔτι καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Σταφυλίνος, γίνεται δῆλον, τὸ ὄνομα τῆς ῥίζης αὐτοῦ.

Κέρα, Ἰων. ἀντὶ, κέρατα. Ἰλ. Γ. 521.

Κεραβάτης, ου, ὁ. = Κεροβάτης.

Κεραελκής, ές, (κέρας, ἕλκω) Ὁ διὰ τῶν κεράτων ἕλκων, σύρων, τραβῶν, καθὼς π. χ. ὁ βοῦς, ὁ σύρων τὸ ἄροτρον. 2) Ὁ ἔχων, φέρων βαρὰ κέρατα, σχεδὸν ὡς καὶ τὸ Ἐλαφηπετλος. 3) Ὁ μὲ τὰ κέρατα πρὸς τὴν γῆν σύρων. = Ταυρηλάτης. Ἡσυχ. Ζήτ. Κεραλκής.

Κεράϊκ, ἡ. (κέρας) Κερατον, καὶ τὸ ὅμοιον μὲ κέρατον πέρας, ἡ ἄκρα, ἡ ἐξέχον μέρος πράγματός τινος, καὶ ἰδιαιτρ. α) Τὸ σκέλος τοῦ διαβήτου. Σέξτ. Ἐμπ. Γ. 53. β) Τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ ἐν τοῖς πλοίοις, οὗ ἐξάπτεται ἡ ὀθόνη, ἤτοι ᾧ προσδέδεται τὰ ἄρμενα, Λατιν. Ἀντένα. Ἀπολλων. Ἀργ. Δ'. 890. γ) Τὰ ὠὰν κέρατα τῆς σελήνης. δ) Τὰ κέρατα τῆς καραβίδος. ε) Ὁ ἐπάνω συλλαβὴς, ἢ λέξεως τινὸς τόνος. Πλούταρχ. »Περὶ συλλαβῶν καὶ κεραιῶν· ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποτομαὶ τῶν ταχυγράφων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Γραμμή, βέργα. ζ) »Ἐκ κεραίας διαθρομεῖν· ἐπὶ πλοίου, ὁπόταν δέχεται τὸν ἄνεμον ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὴν πρύμνην. Ἀρχ ὡς τὸ, Ὀρτζα ἀρμενίζειν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πούς, ἀριθμ. 5. »Τὸ διὰ πάσης κεραίας δίκην πτερὸν εἶναι νοερόνις. Διον. Ἀλ. εἰς Διόνυσ. 7. παροιμιακῶς, ἀντὶ τοῦ, τὸ διόλου, ἁπανταχοῦ, διερχόμενον, ἐκτεινόμενον, ἐπὶ περιγραφῶν ἐξιολόγων, δηλ. ὅπου περιγράφουν τὸ πρᾶγμα, καθὼς πρέπει σχεδὸν δι' ἑκάστης συλλαβῆς, δι' ἑκάστης λέξεως. 2) Τὸ κατεσκευασμένον ἀπὸ κέρατα, καὶ ἰδιαιτρ. τὸ κεράτιον τόξον.

Κερᾴζω, Μ. ἴσω Διαρπάζω, ληϊλατῶ, πορθῶ, κουρσεύω, διαρπάζω, διόλου ἁρπάζω, ἐξολοθρεύω, »πόλιν, σταθμούς ἀνθρώπων κ. τ. τ. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 557. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Ἡρόδ. Α, 115. »Οἰκία τοῦ ξείνου κεραίσαιμι. καὶ ἐν Β', 121. »Τοὺς γὰρ κλέπτας οὐκ ἀνείναι κεραίζοντας, ἐπειδὴ οἱ κλέπται ὅδε ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ διαρπάζωσι τοὺς θησαυρούς. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐκλαμβάνουσιν ἔτι καὶ τὸ, κείρειν, καὶ, κατακείρειν. Ζήτ. κείρω, ἀριθμ. 4. 2) Ἐπὶ ἐμψύχων, ἀντὶ τοῦ Ἀναιρῶ, ἀποστείλω, κόπτω, φονεύω, θανατόω, »τῷ δ' ὄπιθεν κεραΐζωνα Ἰλ. Φ, 129. καὶ »Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλουςικ Ἰλ. Β, 861. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ', 125. μεταχειρίζεται ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ Πνίγω, θανατόω, καθὼς π. χ. οἱ λύκοι πνίγουσι τὰ πρόβατα. »Οἱ λύκοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζον μούνας. 3) Ἐπὶ πλοίων, ἀντὶ τοῦ Καταβυθίζω, Ἡρόδ. 8, 86. (οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κέρας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κείρω).

Κεραίνω, ἐν Ἰλ. Ι. 203. τινὲς ἀνάγν. Κέραιρε, ἀντὶ, Κέραιε.

Κεραιοῦχος, ον (κεραία, ἔχω) Ὁ κρατῶν τὴν κεραίαν. »Κεραιοῦχος καλωμι· τὸ σχοινίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κρατεῖ, καὶ διοικεῖ, ἤτοι ἀνεβοκατεβάζει τὴν κεραίαν, ἤτοι τὴν ἀντέναν· ὁ πιὸ τοὺς ναύτας, μπόντζος, λεγόμενος· ὃς τις ἄλλως καὶ, κερουλκός, λέγεται· κατὰ τὸ ἐμοί δὲ δοκοῦν, κερουλκός, λέγεται ὁ περὶ τὸ τέλος τῆς κεραίας κάλως, τὸν ὁποῖον ἡ συνήθεια, ἀπλῶς, λέγει. Ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, δικαιοδότης. Ἡσυχ.

Κεραίρω, Ἐσφλμ. ἀνάγν· ἀντὶ Κεραίω, Ἰλ. Ι, 203.

Κεραΐς, ίδος, ἡ. Ἡ κεραΐζουσα, διαρπάζουσα, ἀναιροῦσα· ἐκ τοῦ Κεραΐζω.

*Κεραΐς, ίδος, ἡ (κέρας) Σκίληξ τις τὰ κέρατα βλάπτων, καὶ κατατρώγων. Ὀδυσ. Φ. 393. ὅπου τινὲς ἀντὶ, »κέρα ἵπας ὀδοιεσι ἀναγινώσκ. »κεραΐδες ὀδοιεσι.

*Κεραΐς, ίδος, ἡ (κέρας) Πρόβατον ἡλικίας τινός. Λυκόφρ. 1317. Λατιν. bidens.

*Κεραϊσμός, οῦ, ὁ. (κεραΐζω) Ἐρήμωσις, ἀφανισμός. Διονσ. Ἁλικρ.

Κεραϊστής, οῦ, ὁ. (κεραΐζω) Πορθητής, διαφθορεύς, κλέπτης. Ὅμηρ. Τμν. Κρμ. 336. »Διακπρύσιος κερδιστής· ἔνθα καὶ κεῖται ὅλη ἡ περιγραφὴ ταύτης τῆς λέξεως.

Κεραΐτις, ίδος, ἡ. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. Β, 124. Τὸ ἄλλως, βούκερας, καὶ, σῆλις, λεγόμεν. Faenum Graecum. Διον.

*Κεράννυμι, Ἐπικ. ἀντὶ κεράω, πρωτότ. τοῦ κεράννυμι, Ἀνακαυτώνω, καρνῶ, »ζωρότερον κέρασον Ἀνακάτωνα τὸ κρασὶ μὲ ὀλιγώτερον νερόν, κέρνα περισσότερον ἀκράτο κρασί, Ἰλ. Ι, 203. Ἴσως τὸ μόνον χωρίον, ὅπου εὑρηται ἡ λέξις αὐτη, ἐνθα ἀνέγνωσαν τινες κέραιρε καὶ κέραιρε.

Κεραλκής, ές, (κέρας, ἀλκή) Ὁ ἐν τοῖς κέρασιν ἀλκὴν ἔχων. »Βοῦς κεραλκέας· ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τὰ κέρατα, δι' ἧς σύρει τὸ ἄροτρον. Ἐκτούτου μανθάνεται, ὅτι ὁ ζυγὸς πρὸ τῶν κεράτων ἐτίθετο.

*Κεραμαῖος, αία, αῖον (κέραμος) = κεράμινος, κεράμεος. Πολύβ. Γ. 44. ἀμφ.

*Κεράμβηλον, τό. Κήπου προβατάκιον ἢ φόβιστρον, τὸ ὁποῖον ἱστῶσι οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φόβον ὀρνέων (σκιαντζερον).

Κεράμβηλος, καὶ, Κερόμβυξ, ὁ. Cerambyx. Λινν. Εἶδος κανθάρου, μεγάλα κέρατα ἔχοντος (κερατᾶς). Ἀντώνιος Δίβερ. ΠΒ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κεραμβυξ, υπος, ὁ = κεραμβηλος (Πιθανῶς ἐκ τοῦ κάραβος ὑποκορ. καὶ τοῦ κέρας)

*Κεραμεία, ἡ, (κεραμεύω) Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμια· καὶ ἡ ἐμπορία αὐτῶν. Φορτία κεραμείων σκευῶν, Σκευη κεραμέως. Ἀνθ. 6. 482.

Κεραμεικός, ὁ, Τόπος, πλησίον, (πιάτζα) τοῦ κεραμοῦ καλούμενος. Παυσαν. Ἀττ. Γ'. Ἐν Δ' Ἀθήνητε δύο ἦσαν κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔνδον τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. 2) Ἐπιθέτ. = Κεράμειος. Ξενοφ. Συμπ. Ζ'. 2. «Τροχὸς κεραμεικὸν· ὁ τῶν τὰ πήλινα ἀγγεῖα ἐργαζομένων, ἀμφῤ. πρβλ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 147. ὅθεν.

Κεραμεῖον, τό. (κεραμεύω) Τὸ ἐργαστήριον τῶν κεραμέων, τόπος ἔνθα κατασκευάζουσι τοὺς κεράμους, ἢ πιπράσκουσιν αὐτούς, κεραμιδαριό. Ἀθήν. καὶ Πλουτ. ὁ Αἰσχίν. Ῥήτ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐπαύλιον.

Κεράμεος, εία, εον (κέραμος). Ἀπὸ κέραμον κατεσκευασμένος, πήλινος, χωματένιος, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον, ἢ εἰς τὸν κεραμέα.

*Κεράμεος, ον, συνῃρ. κεραμοῦς, οῦν, = τῷ πρτμ.

*Κεραμεοῦς, οῦν. Προκριτώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ κεράμειος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 147.

Κεραμεύς, εως, ὁ. (κέραμος) Ὁ κατασκευάζων τὰ πήλινα ἀγγεῖα, κεραμιδάρης, τσουκαλᾶς. Ἰλ. Σ. 601. Ἡσιόδ. Ἐργ. 25.

*Κεραμευτής, οῦ, ὁ = κεραμεύς, μόνον παρὰ τοῖς πολλὰ Μεταγνωστ.

Κεραμευτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κεραμέα, ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. Κεραμευτικὴ, ὑπακουομ. τέχνη· Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμους ἐκ πηλοῦ

Κεραμεύω, (κέραμος) Κάμνω κεραμεύς. κεράμους κατασκευάζω. «Τὰ τρυβλία καλῶς κεραμεύει, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς· εἶπεν ὁ Ἀριστοφάν. Ἐκκλη. 253. περὶ τοῦ Κηφάλου, ἐς τις νέος ἦν κεραμεύς.

*Κεραμήϊος, η, ον, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ κεραμείος, Ἐπιγρ. Ὁμηρ. 14, 14.

*Κεραμηΐς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. Ἐπικ. θηλκ. τοῦ Κεραμείος.

*Κεραμία, ἡ = κεραμεία. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμους, Πλάτ. Δάχ. σ. 187. B. Heind. Γοργ. σ. 514. E. ἀμφ.

Κεραμιδόω, ῶ. (κεραμὶς) Σκεπάζω, καλύπτω μὲ κεραμίδας, κεραμιδόω. 2) Ἐν πολέμῳ σημαίνει ἡ λέξις, κεραμιδοῦται, τὸ κρατεῖν τοὺς στρατιώτας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τὴν ἀσπίδα διὰ σκέπαστῆς. Ἀπολλών. Λεξ. Σάκος (Τὸ Ἰῶτα Ἀττ. βραχύ)

*Κεραμικός, ἡ, όν = κεράμειος.

Κεράμινος, η, ον. = Κεράμειος. Χωματένιος, πήλινος, ὑπὸ τοῦ κεραμέως κατεσκευασμένος, Ἡρόδοτ. 3, 96. 4, 70.

Κεράμιον, τό. Πήλινον, χωματένιον ἀγγεῖον πρὸς χρῆσιν ὕδατος, οἴνου, φαγητοῦ, κ.τ.τ. Ἡρόδ. 3, 6. Ξενοφ. Ἀνβσ. 6, 1, 9. Κυρίως δὲ Ὑπκρστκ. τοῦ κέρνος, ἢ οὐτρ. τοῦ ἑπμν.

Κεράμιος, ία, ιον. = Κεράμειος. Ξενοφ. Ἀνβσ. 3, 4, 4.

Κεραμίς, ίδος, ἡ. Ἀττ. ίδος (κέραμος). Ὡς Ἐπῶτ. κεραμὶς γῆϊνη Πηλοῦ, χῶμα ἐπιτήδειον διὰ πήλινα ἀγγεῖα. 2) Ὡς Οὐσιαστ. κεραμίδα, ἢ ἐν ᾗ σκεπάζομεν τοὺς οἴκους, Ξενοφ. Ἑλλην. 6, 5, 9. ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ κεραμίδων σκέπαστη. 3) = Κέραμον. Ἀγγεῖον ἐκ χώματος κατεσκευασμένον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, ἀποστεγάζω.

Κεραμίτης, ου, ὁ. καὶ, Κεραμῖτις, ίδος, ἡ· Γῆ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων, κυρίως, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον. Ἐκεῖνος, τὸ ὁποῖον ὁ Πλάτων ἐν Νομ. Η'. σ. 844. Β. περὶ τῆς ὀρύξεως τοῦ φρέατος «Μέχρι τῆς κεραμίτιδος» λέγει· ὁ Κλήμ. ἐν Στρωμ. Α'. «παρθένιον γῆνιε εἶπε.

Κέραμον, τό. Πήλινον ἀγγεῖον. Κέραμα δὲ, περιληπτικῶς ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆς τραπέζης ἀγγεῖα, καὶ αὐτὰ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἂν χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὴν ὕλην. Ἀθήν. ς.

Κεραμοποιός, όν, (ποιέω) Ὁ κεράμους ποιῶν, κεραμοῦς.

Κεραμοπωλεῖον, τό. Ἀγορά, τόπος ἔνθα πιπράσκουσι, πωλοῦνται τὰ πήλινα ἀγγεῖα. ἐκ τοῦ

Κεραμοπωλέω, ῶ, Μ. ήτω. Κεράμους, πήλινα ἀγγεῖα, πωλῶ· ἐκ τοῦ

Κεραμοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τοὺς κεράμους πωλῶν.

Κέραμος, ὁ. Ἡ πρὸς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων γῆ, κεραμὶς. Ἐπιγρ. Ὁμηρ. 14. 2) Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκ χώματος κατεσκευασμένα ἀγγεῖα, καὶ σευθῆ, οἷον πιθάριον, λαγήνιον, σταμνίον, πινάκιον, κεραμίδα, κεραμίδιον, κ. τ. τ. ὃ ἐστὶ, πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Κέραμον. Ἐν Ἰλιάδ. Ι, 465. Ἡ στάμνα, ὁ ἀμφορεύς, τὸ πήλινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐβάλλον τὸν οἶνον. Συχνάκις παρ' Ἡρόδ. 3) Δεσμωτήριον, φυλακὴ παρὰ Κυπρίοις. Τινὲς οὕτως ἐξηγοῦτι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 387. «χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ· ὅπου ὁ Σχολ. φησί. Χαλκῷ ἀγγείῳ, πίθῳ, ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον, κέραμον, καλοῦσι. (Κατά τινας μέν ἀπὸ τοῦ Κερννυμι, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ΕΡΑ, terra.)

*Κεραμουργός, όν (ΕΡΓΩ) = κεραμοποιός.

Κεραμόω, ῶ. Διὰ κεραμίδων σκεπάζω τὴν στέγην, κεραμιδόνω. Μαθηματ. παλ. σελ. 61. ποιεῖν ἐριγκουμένη καὶ κεραμουμένη. Ἀριστοτέλ. Φυσικ. Ζ'. 3. ὅθεν

Κεραμωτός, ἡ, όν. Ὁ καμωμένος ἀπὸ πήλινα ἀγγεῖα, σκεύη, ἢ κεραμίδας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κουρταλίνιον, τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται διὰ κεραμίδων κοπανισμένων καὶ ἀσβέστου. Ὁ μὲ κεραμίδια σκεπασμένος· ἀπὸ κεραμωτόν, ἢ, κεραμωτὴ στέγη· Ἡ μὲ κεραμίδας σκεπασμένη σκεπαστή. ἢ ἐκ κεραμίδων σκεπαστὴ οἰκίας τινές. Πολύβ. τὴν ὁποίαν ὁ Στραβ. ὀστέγην κεραμωτὴν λέγει.

Κεράννυμι, καὶ κραννύω, Μ. κερά σω, καὶ Αττκ. κερῶ, Ἀορ. ἐκέρασα, Μεσ. Ἀόρ. ἐκερασάμην, μετὰ βραχέος α, ὅθεν ἐπκ. καὶ κεράσσω, ἐκέρασσα, ἀλλ' ὁ κατὰ συγκοπὴν Μέσ. Ἀόρ. ἐκρασάμην, ἐνεργτ. Πρκμν. κέκρακα, Πσττκ. Πρκμν. κέκραμαι, Πσττκ. Ἀόρ. ἐκράθην, ἦσαν δ' εἰς χρῆσιν καὶ οἱ τύποι κεκέρασμαι, καὶ ἐκεράσθην, Lobeck Φρύνιχ. σελ. 582. Ὁ Ὅμηρ. μετεχρῆτ. ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων μόνον τὸν Ἐνργτκ. Ἀόρ. καὶ τὸν μὴ κατὰ συγκοπὴν Μέσ. Ἀόρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ Ἐπκ. διπλασιαζόμενον σ, ἐκτὸς δὲ τούτων ἐν Ἰλιάδ. Δ, 260. καὶ τὸν Ὑπτκτκ. Ἐνστ. κέρωντα, ὡς ἀπὸ τοῦ κέραμαι, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 203. τὸν σχηματισμὸν κεράω, καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ τὸν σχηματισμ. κεράω. Ἐν τῇ μετὰ τῆς ἐπὶ δὲ συνθέσει καὶ τὸ ἐνεργτ. Ἀπρμφ. Ἀορ. ι. κρῆκι· οἶνον ἐπικρῆναι Ὀδυσσ. Η, 164. Πρβλ. καὶ κιρνάω, κίρνημι. — Μιγνύω, ἀναπαύω, καὶ ἐξαιρέτως τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος, τὸν ὁποῖον πίνουσιν εἰς τὴν τράπεζαν· (ἐξ οὗ καὶ ἡ τοιαύτη μίξις, κρασίον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, οἰονεὶ κακεκραμένος οἶνος· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἀντὶ τοῦ, οἶνος, κρασίον, λέγομεν) ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμηρ. ὅτε μεταχρῆτ. παλλάκις τὸ Μέσ. π. χ. ὅτε οἶνον ἐπὶ κρητῆρι κίρνανται. Ἰλ. Δ, 260. ὅποταν αὐτοὶ κιρνῶσι, μιγνύωσι τὸν οἶνον ὕδατι ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγγείοις. Πρβλ. καὶ Ὀδυσσ. Γ'. 332. Θ, 470. Ω, 364. ἔτι δὲ καὶ «κρητῆρα κεράσασθαι ἀντὶ τοῦ γεμίζειν μὲ οἶνον ὕδατι μεμιγμένον φιάλην τινα, Ὀδυσ. Γ, 393. Σ, 423. Οἱ ὕστερον λαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ Νεφέω, ἐκχέω, βάλλω οἶνον εἰς τὸ ποτήριον, καὶ δίδω τινὶ νὰ πίῃ, καὶ ἐπὶ ἀκράτου οἴνου, Ὀδυσ. Ε. 93. «—κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν· καθὼς ἔτι καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα, ἐπικρήτης, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Συγχέρνω, μετριάζω διὰ μίξεώς τινος· ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ λουτροῦ, Ὀδυσ. Κ, 362. καὶ Μετφρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, καταστάσεων, κ. τ. τ. Ἰδὲ Πινδρ. Πύθ. 10, 65. Προάγω, ἐκτελῶ κάτι μὲν τινα μεταβολήν, καὶ ποικίλλω. Μιγνύω καὶ συγκερνῶ τὰ ἀντικείμενα κατ' ἀρίστον τινα τρόπον· ὅθεν μετριάζω, ἔξω, φιλιόνω, ἑνιόω, συνδέω. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τό, Κέρας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχέοντες ἔπινον, πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἴδ. κέρας, 3. β.

Κέραξ, ακος, ὁ = κόραξ, Ἡσυχ.

Κερασοξόος, ον (ξέω, κέρας). Ὁ τὰ κέρατα ξύων, ὑαλίζων, κόπτων, πελεκῶν, ἀ ἐξεργαζόμενος ἐξ αὐτῶν τόξα, καὶ ἄλλα ὄργανα «κερασοξόος τέκτων κερατουργός. Ἰλ. Δ, 110.

Κερατός, ά, όν, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ διαταληπτ. (κέρας). Ὁ κέρατα ἔχων, κερατᾶς, κερκτωμένος, κερκτόφορος· «ἔλικροι Ἰλ. (Γ.24) «ἔρντκα Ὀδυσσ. Δ, 85, 2) Ὁ ἀπὸ κέρατα κατεσκευασμένος, κερατίνος.

Κερασσύχος, ον, (ἔχω) = κερσύχος.

Κέρας, τό, γενκ. κέρατος, Ἐπκ. κέραος, καὶ συνῃρ. κέρως, Ἰωνικ. κέρεος, Δοτκ. κέρατι, κέραϊ, κέρᾳ, Δυϊκ. κέρκε, κέρᾱ, καὶ κεράοιν, κερῶν, Πλουτκ. Ὀμφτ. κέρακ, κέρᾱ, γενκ. κεράων, κερῶν, Δοτ. κεράτοι, Ἐπκ. κεράεσσι, (Μεταγενέστεροι Ἐπικοὶ ἔχουσι καὶ τοὺς κατ' ἐπέκτασιν τύπους κεράατος, κεράατα, εἰς τοὺς ὁποίους, κατ' ἀσφαλεστέραν μίμησιν τοῦ Ὁμηρ. κεράατα, λαμβάνεται ἡ παραληγουσα, μακρὰ, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐρπδ. Ἀνακρ. καὶ Ὀρφ. ἀκολουθοῦσι καὶ ἐν τοῖς κεράτα, κεράτα καὶ τέρκα. Εἰς τὸν Ὅμηρ. τὸ α εἶναι πάντοτε βραχύ, ἐκτὸς συναιρέσεων ἔχει ὁ Ὅμηρ. μόνον τὴν Δοτκ. κέρᾳ, καὶ τὸν Πλθντκ. κέρα, ὁμως μόνον πρὸ φωνήεντος. ἆρα καὶ ἐν τούτοις τὸ α βραχύ· Μεθ'. Ὅμηρ. φαίνεται ὅτι ἐν τῷ κέρατα, ἐλαμβάνετο ἡ παραληγουσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὰ, ἴδε Herm. ἐν Σοφοκλ. Τρχν. 516. καὶ Mehlhorn ἐν Ἀνακρ. 24, 1. σελ. 102). Τὸ σκληρὸν, καὶ πρὸς τὸ τέλος ὀξὺ μέρος ζωντανῶν, τὸ ὁποῖον ἐκφύεται ἐκτεταμένως ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, καὶ ὡς ὅπλον αὐτὸ μεταχειρίζονται. Κέρατον, τό. Παρ' Ὅμηρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν βοῶν· ὡς σύμβολον ἀδρανείας, καὶ ἀκινησίας τῶν ὀφθαλμῶν· πόφθαλμοί δ' ὑπὸ κέρα ἔστασαν, ἠὲ σέληνος, ἀτρέμας ἐν βλεφάροιστιν Ὀδυσ. Τ. 211. 2) Κέρατον, ὡς ὕλη, ἐξ ἧς πρὸς τοῖς ἄλλοις κατεσκεύαζον ἔτι οἱ Παλαιοὶ, ποτήρια, τόξα, καὶ μουσικὰ ὄργανα. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Τ, 563. ἔνθα ἀναφέρονται δύρσαι ἀπὸ κέρατα, πρβλ. καὶ Φ, 395. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένα, καὶ ἰδικότερ. τὸ τόξον, Ἰλιάδ. Λ, 385· καὶ Ἀνακρ. 36. «ἐν χάρμασι μαίβωσας κέρατα» καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰδιαίτερ. α) Μουσικὰ ὄργανα, κέρας ἤμπνευστον, καὶ ἐξαιρέτως, ὁ Φρυγιστὶ αὐλὸς, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματός του, ἢ διότι ἦτον σύνθετος μετά τινος κέρατος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ὑποκάτω διὰ νὰ δέδῃ τραχὺν τινα, καὶ βαρὺν τόνον. «Αὐλῶν οὓς μάσχου λοξὸν ἐκκυψε κέρας.» Ἀναλεκτ. Γ'. 184. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καλεῖται ὁ αὐτὸς καὶ κερατηφόρος αὐλὸς. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Κεραύλης. Τὴν ἑτοιμασίαν, καὶ ἐξεργασίαν τῶν κεράτων διὰ τῆς καύστεως γυα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένην διδάσκει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ Ἀκουστῶν. β) Κεράτινα ποτήρια, ἐσκεπασμένα ἔξωθεν μὲ μέταλλον, ἢ καὶ διόλου μετάλλινα ποτήρια σχῆμα μόνον κέρατος ἔχοντα. 4) Τὸ βοειον κέρατον, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς τὸ ῥάμμα, ἐξ οὗ εἶναι δεδεμένον τὸ ἄγκιστρον διὰ νὰ μὴ τρώγωσιν οἱ ἰχθῦς τὸ ῥάμμα τοῦ ἀγκίστρου, ἀφ' οὗ καταπίωσι τὸ ἄγκιστρον, Ἰλιάδ. Ω, 81. Ὀδσ. Ν, 253. 5) Ὁ βραχίων ποταμοῦ τινος, «κέρας Ὠκεανοῦ» Ἡσιόδ. Θγ. 789. «κέρας Νείλουνα Πίνδ. λψν. 84. ἡ ὁποία ἔκφρασις λέγεται, ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ ὅτι μετέπειτα ἐσχημάτιζον τοὺς ποταμίους θεοὺς μὲ κέρατα ταύρων. εἶναι δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐξηγήσεις. 6) Ἡ πτέρυξ στρατοῦ τινος παρατεταγμένου εἰς μάχην. Ὁ διοικητὴς τούτου, Κεράρχης, ἐκαλεῖτο. Ὅρα Ἀρρίαν. καὶ Αἰλιαν. ἐν τοῖς Τακτικοῖς. Τὸ δὲ παρ' Ἡρόδ. ὁ. «ἐπὶ κέρεω καὶ παρὰ Θουκυδ. καὶ Ξεν. «ἐπὶ κέρως καὶ εἰς κέρεω ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γραμμήν, εἰς τὴν λίνιαν, ὃ ἐστι, κατὰ τάξιν, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου· καὶ ἐξετ. ἐπὶ πλοίων, Valli Ἡρόδ. 6, 12. 14. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς πτέρυγας, εἰς τὰ πλευρά, Εἰς τὸ δεξιὸν, ἢ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στρατοῦ, Ξενοφ. Ἑλλην. 6, 5, 16. οὕτω καὶ «κατὰ κέρας» Ξενοφ. Ἀνβσ. ζ, 6, 6. «εἰς κέρας ἄγειν Ἀφήνω τοὺς στρατιώτας νὰ πορεύωνται κατὰ σειράν, καὶ κατὰ τάξιν· «κατὰ κέρας ἐπιτίθεσθαι Ἐφορμᾶν ἐκ πλαγίου κατὰ τῶν ἐχθρῶν. 8) Μεταφορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Δύναμις, Δόξα, Ὑπεροχή. 9) = πόσθη. 10) Ψηφ. Ἀρτεμίδωρ. Β'. 13. καὶ τι ἀστεῖον κεῖται, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. «Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον, Κέρατά σοι ποιήσει.» Σοὶ βάλλει τὰ κέρατα· σὲ ἀτιμάσει δηλ. διὰ τῆς μοιχείας· προῆλθε δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἀπὸ τοῦ Ἄμμωνος, τοῦ ἐλθόντος πρὸς τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου μετὰ κεράτων, ὅθεν καὶ τὸ κερατίας, καὶ κερατᾶς· ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ ἀνὴρ τῆς μοιχευθείσης γυναικός, Κερατᾶς, καὶ κερατοφόρος, λέγεται, Becco cornuto. Ἰταλ. 11) = κερατίνη. Εἶδός τι σοφίσματος.

Κερά (, ᾶδος, ἡ. Ποιητ. Θηλκ. τοῦ Κερακός. Κερατωμένος. 2) = Κεραΐς.

Κερά́ς, Ἠπίρ. (κεράννυμι). Ἀνακεπτωμένα ἀμφιβ. —«Ἓκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κέρας ἧφυσε' ἄλλων· παρὰ Σουίδ. ἀντὶ «ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἤντλησεν· βέλτιον δὲ ἀντὶ τοῦ «Ἠφύσατο δ' αὖ ἄλλο μετέκεραε· θερμὸν ὕδωρ, δηλ.

Κερασβόλος, ον (βάλλω). Κυρίως μὲν, ὁ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας ῥίπτων, καὶ Παθκ. ὁ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας ῥιπτόμενος, πίπτων, παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. Φυτ. Δ'. 14. τὰ μὴ ῥαδίως ἐφόμενα (τὰ μὴ βραστερά) ὄσπρια. Κερασβόλα ὄσπρια, (ἢ σπέρματα) ἀτόρμητα γίνεται· εἴρηνται δὲ οὕτως (κατὰ χωριεύοντινα μῦθον) ἀπὸ τοῦ τὴν καταπορὴν, καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν, ὅ ἐστι, κατὰ τῶν κεράτων ἐν τῷ σπείρεσθαι βαλλόμενα (πίπτοντα), ἄτηκτα καὶ ἀνέφυτα μένει. Γεωπον. Β'. 19. 2) Μεταφορ. παρὰ Πλατ. Νομ. Θ'. 8. Ὁ ἀνεξιλέωτος, σκληρὸς, τὴν γνώμην, καὶ ἀπειθὴς ἀνθρωπος.

*Κερασέα, ἡ, καὶ

Κερασία, ἡ = κέρασος, τὸ δένδρον κερασιά. Γεωπον.

Κεράσιον, τό, Ὁ καρπὸς τῆς κερασιᾶς. Θεόφ. Γ'. 13.

Κέρασμα, τό (κεράννυμι). Κάθε μεμιγμένον ποτὸν· καὶ τὸ νεκτάρωμα, μίγμα, κυκεών, ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κεραν, ἐκ τοῦ Κεράω.

Κέρασος, ὁ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ κεράσια δένδρον, ἡ κερασιά. Θεόφρ. Γ'. 13. Πλιν. ΙΕ'. 25.

Κεράστης, ου, ὁ, καὶ, Κεράστις, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα, Αἰσχύλ. Προμ. 674. καθόλου δὲ = κεραός. Ὡς Οὐσχ. δὲ ὁ κεράστης, Εἶδος καν9άρου τὰ σύκα βλάπτοντος. Θεόφ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 5. Cerastes· καὶ ὁ ἐν τοῖς ξύλοις μεγάλος σκώληξ· καὶ Εἶδος ὄφεως κέρατα ἔχοντος, Πλιν. Η'. 23. ΙΔ'. 57.

*Κεραστής, οῦ, ὁ, Θηλκ. κεραστίς, ἴδος, ἡ (κεράννυμι). Ὁ μιγνύων, ὁ κεραστής.

*Κεράστες, ἡ. Θηλκ. τοῦ κεράστης.

*Κεραστίς, ἴδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Κεραστής.

*Κεραστός, ή, όν (κεράννυμι). Κερασμένος, ἀνακατωμένος.

*Κερασφορέω, Φέρω, ἔχω κέρατα, Γαλην. 2, 243. ἐκ τοῦ

Κερασφόρος, ον, (κέρας, φέρω). Ὁ κέρατα φέρων, ἔχων. Κερασός. 2) Μετὰ τοῦ ἀνήρ Ὁ φορῶν κέρατα, κερατᾶς. Ἰδ. Κέρας, 10.

Κερατάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Κατ' Αἰλιανόν. Τακτ. ΙΒ'. Ὁ ἐπιστάτης τριακονταδύο ἐλεφάντων· ὅθεν

Κερατάρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ κερατάρχου.

*Κεράτας, ᾶ, ὁ. Ὁ φέρων κέρατα. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ ὑποφέροντος τὴν μοιχείαν τῆς γυναικός του. Ἰδ. Κέρας, 10.

Κερατάύλης, ου, ὁ (κέρας, αὐλέω). Ὁ διὰ τῶν κεράτων αὐλῶν. Ζήτ. Κέρας, ἀριθ. 3.

*Κερατέα, ἡ. Ἀντὶ τοῦ ἑπόμ.

Κερατεία, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ κεράτια (ξυλοκέρατα) δένδρον. Ξυλοκερατεία. Πλίν. ΙΘ. 12. Κ'. 17. κεῖται δὲ ἐν τοῖς Γεωπονικ. ΙΔ'. 1. καὶ Κερατέα, ἡ, εὑρηται δὲ καὶ, Κερατία, Ceratonia siliqua. Δων.

Κερά́τειος, ον. Ὅμοιος τῷ κέρατι, = κερατοειδής, καὶ, κεράτινος.

*Κερατηφόρος, ον = κερατοφόρος.

*Κερατία, ἡ = κερατέα.

*Κερατίας, ου, ὁ = κεραός, κερατᾶς. Ἰδ. Κέρας. 10.

Κερατίζω, Μ. ίσω. Διὰ τῶν κεράτων κτυπῶ. Αἰσπ. Μυθ.

Κερατίνη, ἡ. Σάλπιγξ, Λατ. Buccina· καὶ σόφισμα, ψευδὴς συλλογισμός, δι' οὗ ἀπορροῦσί τινάς τὸν ἀντικείμενον. Διογ. Λαέρτ. Β'. 208. Quintil. Α'. 1. 6. Senec. Ἐπιστ. ΜΕ'. 7. Κυρίως δὲ Θηλκ. τοῦ Κερατίνος.

Κερά́τινος, ίνη, ινον (κέρας). Ἀπὸ κέρατον κατεσκευασμένος. Ξενοφ. Ἀνβσ. 6, 1, 2. καὶ ἡ ἐκ κεράτων σάλπιγξ. «λόγοι κερατίνοι· τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἀποκρούομεν τοὺς ἐναντίους.

Κερά́τιον, τό. Ὑπκρ. τοῦ, Κέρας, Μικρὸν, κέρατον, κεράτακιον. 2) Ὁ καρπὸς τῆς κερατέας, Συλοκέρατον Siliqua, Δίνι. 3) Βάρος τι, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μέτρου τοῦ ὀνομαζομένου scrupulum. Λατιν. siliqua. 4) = τήλις, Foenum graecum. Columella, Ε'. 1. 20.

Κερατιόω, ῶ. Διὰ τῶν κεράτων ἀποκρούω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα· κερατοφορον ποιῶ τινά.

*Κερατίς, ίδος, ἡ = κεράτιον, Διογ. Λαέρ. 7. 44. 82.

*Κερατιστής, οῦ, ὁ (κερατίζω). Ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα.

Κερατίτης, ου, ὁ. Θηλ. κερατῖτις, ίδος, ἡ, = Κερατοφόρος. 2) Ὁ σχῆμα κέρατου ἔχων.

Κερατογλύφος, ον (γλύφω) Ὁ γλύφων, σκαλεύων κέρατα = κερατοξόος.

Κερατοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κέρατι· ὁ τὸ εἶδος τοῦ κέρατος ἔχων. 2) Ὁ ἠχὼν ὁμοίως μὲ τὸν ἦχον τῶν κεράτων, Διονσ. Ἀλεξ. Συνθσ. σλ. 170. Ἰδ. Κέρας, 3. α.

*Κερατοξόος, ον = κερεξόος.

Κερατοποιός, όν (ποιέω). Ὁ δουλεύων τὰ κέρατα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦτο τό, κεραξόος.

Κερατόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό. γενν. ποδος (πούς). Ὁ κέρατα ἀντὶ πόδας ἔχων.

Κερατουργός, όν, (ΕΡΓΩ). Ὁ τὰ κέρατα ἐξεργαζόμενος = κερατοποιός.

Κερατοφορέω, ῶ. Φέρω, ἔχω κέρατα, κέρατα φορῶ· ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κέρατα φέρων, φορῶν, ἔχων, κεράτας = κερασφόρος.

Κερατοφυέω, ῶ. Ἐκφύω, ἐκβάλλω κέρατα· ἐκ τοῦ

Κερατοφυής, ές (φύω). Ὁ ἐκφύων, ἐκβάλλων κέρατα. Ἀθην.

Κερατόφωνος, ον (φωνέω). Ὁ διὰ τῶν κεράτος ὁμιλῶν, φωνῶν, ἠχῶν, ἢ ὁ ἠχῶν ὡς κέρας. Ἀθην. ΙΔ'.

Κερατόω, ῶ (κέρας). Εἰς κέρατον ποιῶ, μεταβάλλω, ποιῶ τι στερρὸν ὡς τὸ κέρατον. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 16.

*Κερατώδης, ες = κερατοειδής.

Κερατών, ῶνος, ὁ. Πλούταρχ. εἰς Θητ. Βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων, ὅπου ὁ Στέφανος καλλίων Κερατών, ἀντὶ, Κερατόεις, ἀναγιωώσκεσθαι ἤθελε.

Κερατωνία, ἡ = κερατέα.

*Κερατωπίς, ίδος, ἡ (ὤψ). Κερατωμένης θεωρίαι, ὁ θεωρίαν ἔχων κεράτων.

Κεραύλης, ου, ὁ = κερατάύλης.

Κεραύνειος, ον, (κεραυνός). Ἀπὸ τὴν βροντὴν, ἢ τὸν κεραυνὸν, ὁ εἰς τὸν κεραυνὸν ἀντίκων, ὁ ῥίπτων τὸν κεραυνόν· π. χ. «Κεραύνειος Ζεὺς = κεραύνιος.

Κεραυνίας, ου, ὁ. Ὁ κεκεραυνωμένος. Ἡσύχ. «λίθος κεραυνίας· κεραυνόπετρα, ἀστραποπελέκιον.

Κεραύνιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κεραυνός. 2) Εἶδος ὕδνων, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο, ὅτι ἐμεγάλυνον κατὰ τὰς βροντὰς, καὶ ἀνεμοζάλας. Tuber. Δατ. 3) Σημεῖόν τι τῶν Κριτικῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο πρὸς φανέρωσιν διεφθαρμένων χωρίων, Διογν. Δρτ. 3, 66.

Κεραύνιος, ία, ιον. ἀλλὰ καὶ δικαπάληκτον. Ἀπὸ τῶν κεραυνῶν, ὁ ἀντίκων εἰς κεραυνόν· = κεραύνειος.

Κεραυνοβάλλομαι, Κεραυνῷ βάλλομαι, κτυποῦμαι ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ. καὶ

*Κεραυνόβλητος, ον (βάλλω). Ὁ κτυπημένος διὰ τοῦ κεραυνοῦ, κεκεραυνωμένος· ὅθεν 2) Μεταφρ. ἀντὶ τοῦ ἐκπεπληγμένος, ἐκπάγος, σὰν νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός.

Κεραυνοβολέω, ῶ, Μ. ήσω (κεραυνοβόλος). Κεραυνοὺς βάλλω, ῥίπτω, διὰ τοῦ κεραυνοῦ κτυπῶ· ὅθεν

Κεραυνοβολία, ἡ. Τὸ βάλλειν, ῥίπτειν κεραυνούς, ἢ κτυπᾶν διὰ τῶν κεραυνῶν· ἢ τῶν κεραυνῶν βολή, ῥίψις.

Κεραυνοβόλιον, τό. Ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ κτυπηθεὶς τόπος, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία βολή, τὸ κτύπημα. πάσιμον τοῦ κεραυνοῦ.

Κεραυνοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κεραυνοὺς βάλλων, ῥίπτων, καὶ δι' αὐτῶν κτυπῶν· ἄλλο

Κεραυνόβολος, ον, Πληκτ. Ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ βληθεὶς, κεκεραυνωμένος.

Κεραυνοβρόντης, ὁ (βροντέω). Ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων· Ἀριστοφ. Κίρ. 876. ὡς τὸ Βροντησικέραυνος.

Κεραυνομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὁ διὰ τῶν κεραυνῶν μαχόμενος. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 38.

*Κεραυνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἀπὸ τὸν κεραυνὸν κτυπημένος, κεκεραυνωμένος. φονευμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεραυνός, ὁ, Ἀστραπόβολος, ἀστραποπελέκιον, βροντὴ μετὰ ἀστραπῆς ἐκ τῶν νεφῶν βιαίως ἐξερχομένη. Ἡ ἀστραπὴ σφοδρὰ κατιοῦσα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ περιτυχόντα φλεγίζουσα, Ὅμρ. ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ βροντὴ καθ' ἑαυτὴν ἐλέγετο ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ βροντή, ἡ δὲ ἀστραπὴ καθ' ἑαυτὴν ἀστεροπή, ἡ στεροπή, Ἀριστοτ. Κόσμ. ὅτε δὲ ἀστραφαν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς ἀεττόν, κεραυνὸς καλεῖται, »Κεραυνὸς κατασκήπτει. Ὁ κεραυνὸς πτυπᾷ πουθενά, πίπτει κεραυνός· ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 690. 854, Ψ, 141 λέγει, ὅτι οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοῖς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Ἰλ. Φ, 198. (ἴσως ἐκ τοῦ κείρω, καὶ αὖω).

Κεραυνοσκοπεῖον, τό (σκοπέω). Κατὰ Πολυδεύκ. Δ', 123. καὶ, 130. Μηχανή τις ἐν τοῖς θεάτροις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὴν βροντὴν, καὶ τὴν βολὴν τοῦ κεραυνοῦ. Ἰδὲ βροντεῖον. Κυρίως δὲ, τόπος τις, ἐξ οὗ παρατηροῦσι τὰς βροντάς.

Κεραυνοσκοπέω, ὦ. Τοὺς κεραυνοὺς σκοπέω· ὄζειν

Κεραυνοσκοπία, ἡ. Παρατήρησις, καὶ ἐξήγησις τῶν κεραυνῶν, καὶ βροντῶν· ἢ διὰ τῶν κεραυνῶν μαντεία.

*Κεραυνοῦχος, ον (ἔχω). Ὁ κρατῶν καὶ φυλάττων τὸν κεραυνὸν »Ζεὺς«.

Κεραυνοφανής, ές (φαίω). Ὁ λάμπων ὡς ἡ ἀστραπὴ· ὁ λαμπὰς ἀστραπῆς ἔχων. Εὐριπ. Τρωάδ. 1103.

Κεραυνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κεραυνοὺς φέρων, ἢ βαστῶν.

Κεραυνόω, ῶ (κεραυνός). Μὲ τὸν κεραυνὸν πτυπῶ, φονεύω, ἐκστατικόν ποιῶ τινά· ὄζειν παρὰ τοῖς ὕστερον = καταδικάζω. Ἀρτεμίδ. Β', 9. »τοὺς καταδικασθέντας ἐν τῇ συνηθείᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν, ὅτι ἡ κατάδικη ὡς κεραυνὸς ἐπ' αὐτοὺς καταβαίνει« ὄζειν

Κεραύνωσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τοῦ κεραυνοῦ πτύπημα, καὶ ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ φόνος.

Κεράω, Ἐπικ. παρασχμτσμ. τοῦ κεράννυμι, ὅπερ ἰδὲ Συχνάκις παρ' Ὅμρ.

Κερβέω (κέρβις). Πολυβ. ΙΗ'. 7. 9. Ἵσταμαι εἰς τὸ κέρας, εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. Ἐντεῦθεν τὸ ὑπερκεράω, καὶ, περικεράω.

*Κεράων, ὁ. Ἥρως τις λατρευόμενος ἀπὸ τοὺς μαγείρους τῆς Λακεδαίμονος.

Κερᾰώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (κέρας, ὤψ). Κερατωμένης θεωρίας, ὁ φαινόμενος σὰν κέρατον »σελήνην«. Μάξιμ. στίχ. 337. = κερατοειδῆ.

*Κερβέριοι, οἱ. Παρ' Ἀστῖφ. Βατρχ. 287. Ἐθνικὸν ὄνομα κωμικῶς πεπλασμένον κατὰ συνήμασιν τοῦ κέρβερος.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ φυλάσσων τὴν πύλην τοῦ ἅδου κύων. Κατὰ τὸν Ἡσδ. Θγν. 311. ἦτον υἱὸς τοῦ Τυφάωνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, καὶ εἶχε πεντήκοντα κεφαλὰς, πικρὰ τοῖς ὕστερον συνήθ. ἐνομίζετο ὡς ἔχων τρεῖς κεφαλὰς. Παλαίφ. 40. Ἀπολλόδωρ. Β'. 5. Ἐν τῇ Ὀδσ. Λ, 623. καὶ Ἰλδ. 368 ἀπαντᾶται χωρὶς νὰ ὀνομάζεται αὐτὸν ἡ μορφήτων, μήτε ν' ἀναφέρηται τὸ ὄνομά του.

Κερβολέω, ῶ, Μλ -ήσω, καὶ, σκερβολέω, = κερτομέω.

Κερδαίνω, Μλ -ανῶ, κερδανέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ κερδανοῦμαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. κερδάναι, Ἰων. κερδῆναι, Ἐπγρμτ. Ὁμρ. 14, 6. Μὴ Αττικ. Μλ κερδήσω, Ἰων. καὶ κερδήσομαι, Ἡρδτ. 3, 72. καὶ Ἀπρμφ. Ἀόρ. κερδῆσαι (κέρδος) Κέρδος ἀποκτῶ, χρηματίζομαι, πορίζομαι, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, διόλου ἐμὰν ποιῶ τι, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, σύρω, φέρω τι πρὸς ἐμαυτόν· ὡς π. χ. »Κακὰ κερδαίνειν· Κάμνω κακά, καὶ ἄδικα κέρδη. Αἰσχροκερδῶ, Ἡσδ. Ἔργ. 354. καὶ »ὄνειδος κερδαίνειν· ὀνείδος ἀντὶ μισθοῦ λαμβάνειν, ἀποτίν· οὕτω καὶ πηλοῦ, ἄκρυα, κερδ.« Ἡρκλ. Μανιμ. 522. Ἀντὶ τῆς Αἰτττκ. εὑρηται καὶ ἡ Δοτκ. Ἡρδτ. 8, 60, 3. Συχνότατα ἐν χρήσει τὸ »κερδαίνειν ἐκ τινος, καὶ, ἀπό τινος«. Δανείζω, ἢ δίδω χρήματα μὲ μεγάλον διάφορον, αἰσχροκερδῶ, πάσχω μὲ κάθε λογῆς τρόπον πῶς νὰ ἀπολαύσω μεγάλα καὶ ἄδικα κέρδη. Ἐπινοῶ τρόπους τοῦ κερδαίνειν. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπολαύω, καὶ, καρπόομαι. Εὐριπ. Ἡρακλ. 959. »--δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς καὶ κερδανεῖς ἅπαντα«. »Πολλῷ σὺν κέρδει ἀποτίσεις τάς σὰς εἰς τὸν Ἡρακλῆ καὶ ἡμᾶς ὕβρεις«. ὃ ἐστί, διὰ τοῦ θανάτου σου θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα· Ἰδ. ἐμπολάω.

Κερδαλέη, ης, καὶ, συναλ. -λῆ, -λῆς = ἀλώπηξ. Ἰδ. καὶ κερδὼ· κυρίως ἡ πονηρὰ, πανοῦργος. Ἀρχίλοχος παρὰ Δίων. Χρυσ. Λόγ. ΞΔ'. παρὰ Γρηγ. Ναζ. τὸ δέρμα, ἢ δορὰ, ἢ γοῦνα τῆς ἀλώπεκος, ὡς τὸ λεοντῆ· κυρίως δὲ Θηλυκ. τοῦ

Κερδαλέος, ἁ, έον, καὶ Ἐπίρ. -λέως (κέρδος). Ἐπικερδής, ὠφέλιμος, κέρδους πρόξενος· »βουλὴν«, Ἰλδ. Κ, 54. — 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων Ὅστις ξέρει, ἀγαπᾷ, κυνηγεῖ τὸ κέρδος. Πανοῦργος, ὑπουλος, ἀπατηλὸς, δόλιος. Φρόνιμος, γνωστικὸς, συνετός, Ὅμρ. ὄζειν

Κερδαλεότης, ητος, ἡ. Φρόνησις, συνετότης· ἡ πανουργία, δολιότης, ὑπουλότης.

Κερδαλεόφρων, ον, γενκ. ονος (φρὴν). Ὁ κερδοῦς ψρόνημα ἔχων, δολιόφρων· ὁ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ κέρδος φρονῶν. Ὁ περὶ τὰ κέρδη τὸν νοῦν ἔχων = κερδαλέος. Ἰλδ. Α, 149.

*Κερδαντήρ, ῆρος, ὁ (κερδαίνω). Ὁ τὸ κέρδος ἀγαπῶν, φιλοκερδής.

*Κερδαντός, ἡ, όν (κερδαίνω). Κερδημένος. ἀποκτημένος.

Κερδάριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κέρδος. Μικρὸν κέρδος.

Κερδάω, ὄζειν τὸ, κερδῆσαι, ἰδὲ κερδαίνω.

*Κερδεία, ἡ-ία, ἡ-έα, ἡ. Φιλοκέρδεια, δολιότης.

Κερδέμπορος, ὁ, ἡ. Ὁ δίδων τὰ κέρδη εἰς τοὺς ἐμπόρους, ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ὀρφ. Ὑμν. 27.

Κερδέω, ῶ = κερδάω, κερδαίνω.

Κερδητικός, ἡ, όν = κερδαλέος, Γλώσσ.

*Κερδία, ἡ (κέρδος) = Φιλοκερδία, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτκ.

Κέρδιστος, ἰστη, ιστον. Ὑπερθετ. τοῦ κερδίων χωρὶς θετικὸν, ἀπὸ τοῦ κέρδος γενόμενον. Ὁ πανουργότατος, δολιώτατος, Ἰλδ. Ζ, 153. — 2) Ὁ ὠφελιμώτατος, καὶ καθόλου, ὁ κάλλιστος.

*Κερδίστως, ἰστη, ιστον. Ὑπερθετ. τοῦ κερδίων ἐκ τοῦ κέρδος. Ὠφελιμώτερος, ἐπικερδέστερος, καὶ καθόλου, καλλίτερος. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. μόνον τὸ Οὐδτρ. καὶ πάντοτε εἰς τὴν φράσιν »ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη« ἢ »καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν«. 2) Πανουργότερος, πονηρότερος, δολιώτερος. Συνετώτερος, φρονιμώτερος.

Κερδογαμέω, ῶ. Ἔνεκεν κέρδους γαμῶ· ὠμφ.

Κέρδων, τό. Ὅπερ ἄλλως, στρουθίον, λέγεται. Διοσκορ. Β', 193. ἴσως συγχέεται μὲ τὸ Λατν. Cerdius, κερδαρίδιον.

Κέρδοπα, ἰδὲ ἐν τῷ χέρδωψ.

Κέρδος, εος, τό. Πᾶν τὸ πρὸς ὠφέλειαν ἐρχόμενον, ἕκτινος περιζώμενον, διάφορον, ὄφελος, ὠφέλεια. »Ὅπως κέρδος ἔχω. Ἰλδ. Κ, 225. Εὐριπ. Κυκλ. 310. »-- πολλοὶ γὰρ κέρδη ποτηρὰ ζημίαν ἠμείψατον«. — 2) Σύνεσις, φρόνησις, ἐπίνοια ἐπωφελὴς· τέχνασμα, πανουργία, στρατήγημα, Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλησίστιν ἀπάτη, δολιότης, τρόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τινάς τι. »Κέρδεα εἰδέναι, ἢ, ἐπίστασθαι Νὰ ἔχουν τινὰς νὰ ἐπινοῦν πανουργίας καὶ δολοπλοκίας, Ὅμρ. »Καὶ κέρδεα βουλεύειν« Ὀδ. Ψ, 217. = 3) Φιλοκερδεία. (Παράγεται ὑπό τινων μὲν ἀπὸ τοῦ ἔρδω, ἔργον, παρ' ἄλλων δὲ ἀπὸ τοῦ κείρω. Ἰδὲ καὶ παρὰ Πλατ. Ἡρκλ. κωμικήν τινα καὶ ἀστείαν παραγωγήν).

Κερδοσυλλέκτης, ου, ὁ (συλλέγω). Ὁ συλλέγων τὰ κέρδη, ὅστις ζητεῖ νὰ κερδήσῃ παντοῦ. Νικήτ. Χρον. Ἱστ. 2.

Κερδοσύνη, ἡ (κέρδος) = κερδαλεότης, Ἰλδ. Χ, 247. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. μόνον τὴν Δοτκ. κερδοσύνῃ καὶ πάντοτε ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ Δολίως, μὲ πανουργίαν. Συνετῶς, φρονίμως, Ποιητκ.

*Κερδοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων κέρδος.

*Κερδύνιον, τό. Ὑποστρτκ. τοῦ κέρδος.

Κερδύφιον, ἡμιχρτημ. ἀναγν. ἀντὶ, κερδόφιον, τό, μικρὸν κέρδος.

Κερδῶ, οῦς, καὶ συνῳφ. οῦς, ἡ (κέρδος) = κερδαλέη, ἀλώπηξ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ὑπουλος, δόλιος. 2) = Γαλῆ. Ἀρτεμίδ. Γ', 28.

Κέρδων, παρὰ Δημοστ. καὶ Διβαν. κεῖται ὡς ὄνομα δούλου (σαλάβου) τινός· ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Cerdo ὁ Βάιαυσος, χειροτέχνης, ὅστις δουλεύει διὰ κέρδος.

Κερδῶος, α, ον, (κέρδος). Ὁ κέρδος φέρων, ἢ δίδων. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) (κερδὼ) Ὅμοιος τῇ ἀλώπεκι· ὅστις πολιτεύεται ὡς ἡ ἀλεπού, πανοῦργος. Γρηγόρ. Ναζ.

Κέρεα, τὰ. Ἰωνικ. ἀντὶ, κέρατα, κέραα· ἐκ τοῦ κέρας, ὄζειν

Κερεαλκής, ές, Ποιητ. ἀντὶ, κεραλκής, Ὁ ἀλτὴν, δύναμιν ἐν τοῖς κέρασιν ἔχων, ὁ διὰ τῶν κεράτων ὑπερασπιζόμενος. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ, 469.

*Κερέειν, Ἰωνικ. Ἀπρμφ. Μέλ. τοῦ κείρω, ἀντὶ κερεῖν, Ἰλδ. Ψ, 146.

Κερητίζω, παρὰ Πλουτάρχ. ἅμφ. ἴσως, ἀντὶ τοῦ, κελητίζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κερητίζει, βασανίζει.

Κερητίς, Λόρ. Λ'. παθητ. ἐκ τοῦ, κέρω, κείρω.

Κέρθιος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ. Cerhin. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ', 17.

Κερκέτης, ου, ὁ Ἡμικρὰ ἀγκυρα. — 2) Παρ' Εὐστάθ. ἐν Ἰλδ. Φ. ὁ Παυσανίας φησὶ »Δελφῖς ὁ καλούμενος κερκέτης, μηχάνημα ἐστὶ σιδήρου ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεώς ὅταν ἢ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἑρμήν· καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 769. τοὺς δελφῖνας διὰ τοῦ, ἐξαρτήματα τῶν νεῶν, ἀγκυρώματα. Ἰδὲ Δελφίν, σημασ. 3.

Κερκίδιον, τό. Μικρὰ κερκίς.

Κερκιδοποιεική, καὶ, κερκιδοποιητική, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κερκίδας.

Κερκιδοποιός, ὁν (κερκίς, ποιέω). Ὁ τὰς κερκίδας ποιῶν.

Κερκίζω, Μλ -ίσω. Τριπλῶ, κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα.

*Κερκιθάλλις, ἡ. Πτηνόν· κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὁ ἐρωδιός.

Κερκίς, ίδος, ἡ. Ἡ σαῖτα, ἢ τὸ πτένιον τῶν ὑφαντῶν. Ὀδυσ. Ε, 62. »ἱστὸν ἐπαγομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν· τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Βιργίλιος μετέφρασε διὰ τοῦ Pecten (textorius) Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Χ, 448. »κερκὶς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὶ« θέλουσιν, ὅτι σημαίνει τὴν ὑφαντικὴν σαῖταν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου ἦτον ἐν χρήσει ὁ ὀρθῶς ἱστάμενος ἐργαλειός, καὶ μήτε ἡ σαῖτα, μήτε τὸ πτένιον ἦτον ἐν χρήσει, διὰ τοῦτο ἐγὼ κάλλιον ἐννοῶ διὰ τοῦ κερκὶς, τὴν σπάθην, τὴν ὁποίαν ἀνεβοκατεβάζοντες ἐντύπουν τὸ ὕφασμα· καὶ ἐντεῦθεν ἄρα ἀνήκει κάλλιον τὸ »χρυσῇ κερκίδι« Ὀδ. Ε, 62. παρὰ εἰς τὴν σημασ. Σαῖτα, Navette. — 2) Καὶ αὐτὸ τὸ ὑφαινόμενον ὕφασμα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1153. Ἀριστοτ. Ποιητ. Ἱστ, 7. »κερκίδος φωνήν· τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οποίον Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτ. Ε', ἐκφράζει οὕτως· ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὗρηκε φωνήν, ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὠτων μηνύει, καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖν. — 3) Ξύλινόν τι σουβλιρὸν καρφίον, πάτσαλος, πασσάλιον. — 4) Μπρούτι ξύλου, δι' οὗ ἀναπατοῦσί τι. — 5) Τὸ μικρὸν καὶ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης, ἤτοι ὁ κάλαμος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος ἕως κάτω. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, σαΐταν, λέγει. Radius. — 6) Εἶδος αἰγύρου (δένδρον). τὸ Τουρκιστὶ, Καβάκ, καβάκιοι (Populus tremula, Linn.) λεγόμενον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ζ', 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ', 14. καὶ ἐν, Α', 18. ὅπου τινὲς ἐκδόσεις κικίς. καὶ ἄλλαι, κερκίς, ἔχουσι· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λ. κερκίς. — 7) Πλήκτρον, δι' οὗ κτυποῦσι τὰς χορδάς, τὸ παρὰ Τούρκ. Μιτράπ. — 8) Παρὰ μαθηματικοῖς, ἡ ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ κύκλου μέχρι τοῦ κέντρου ἐρχομένη γραμμή, ἡ ἡμιδιάμετρος, Radius mathematicus. — 9) Μέρος τι τοῦ θεάτρου, ἔνθα τὰ καθίσματα τῶν θεατῶν ἀποτελοῦσι σχῆμα σφηνός. Cuneus. «περὶ τὴν κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν». Πολυδ. Θ'. 44. τὸ ὁποῖον ὁ Κασσιβιὸν ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. Ε', ἡμαρτημ. ἡμήνευσεν. «Ἀνάλημμα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ κερκίδα καὶ τὸ βῆμα». Ἐπιτροφ. Χαιδλερ, Ν'. 10. — 10) Κτένιον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ', 46. «κάμμα ἐκόσμει χρυτείῃ διὰ κερκίδι». Φαίνεται ὅτι προήχθη ἐκ τοῦ, κρέκειν, ἐκ τοῦ ψόφου, τὸν ὁποῖον προξενεῖ τὸ κτένιον τοῦ ὑφαντοῦ, ἢ τοῦ ψόφου τῶν φύλλων τοῦ καβακίου. (Ἴσως ἀπὸ τοῦ κέρκω, κρέκω).

Κέρκεσις, εως, ἡ (κερκίζω). Τὸ ὑφαίνειν· κυρίως δὲ, τὸ διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου κτυπᾶν τὸ ὕφασμα. Ἀριστοτ. Φυσ. Ζ', 3. ὅθεν

Κερκιστικὴ, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, ὑφαντική.

Κερκίων, ἡ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 3. Ξένον τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν 14. καὶ 15. Κερκωπίων, καλεῖται.

Κερκοπίθηκος, ἡ (κέρκος). Ὁ κέρκον ἔχων πίθηξ· μαιμοῦ μὲ οὐράν.

Κερκωπὴν, ἡ. Ἰδὲ κερκίων.

Κέρκος, ἡ. Οὐρὰ τῶν ζώων. Ἀριστοφ. Ἱππ. οἷόν δέχου κέρκον λαβών. = 2) Παρ' Ἡσυχ. Ἠρεμίδιόν τι τὰς ἀμπέλους βλάπτον. — 3) Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς = πόσθη, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 236. — 4) Παρ' Ἀλκμᾶνι, ταυτὸν τῷ, χαλκὴ δύρα, ἢ, σκεῦός τι ὥσπερ τρίπους, Ἐτυμολ. μέγα.

Κέρκουρος, ἡ, κερκοῦρος, ὁ. Εἶδος ἐλαφρῶν πλοιαρίων παρὰ Κυπρίοις ἐν χρήσει. Πλίν. Ζ', 56. — 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππιαν. Ἁλ. 1. 141.

Κερκοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κέρκον φέρων, ἢ οὐρὰν ἔχων.

Κέρκω, σπανιώτ. σχηματισμὸς τοῦ, κρέκω.

Κερκωπίσκος, ὁν. Ὅμοιος τῷ κερκωπὶ, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν κερκωπά· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος. Σουίδ.

Κερκωπὴν, ὁ, καὶ, κέρκωψ, ὁ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ', 44. καὶ Λιβάν. Δ'. εἶδος τέττιγος.

Κερκωπίζω, Μλ. -ίσω (κέρκωψ). Κάμνω τὴν μαιμοῦ· ὅ ἐστι, μιμοῦμαι τὴν μαίμουν. καὶ ἰδιωτρ. Ἀπατηλὸς, πανοῦργος, ἢ ἀσελγὴς εἰμί· κάμνω χορατάες ὡς ἡ μαίμου, μαϊζω.

Κέρκωσις, εως, ἡ (κέρκος, κερκόω). Ἔκφυσίς τις εἰς τὸ στόμα τῆς μήτρας γινομένη. Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 70.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ (κέρκος). Φυλήτης ληστικὸς καὶ δολερὸν ἀνδρίδιον τῶν ἀρχαιοτάτων μυθικῶν χρόνων. — 2) Εἶδος πιθήκου μακρὰν οὐρὰν ἔχοντος, τὸ ὁποῖον παριγράφει ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. ΙΔ'. 90. Πρβλ. τίτυρος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος, ἀσελγὴς, μίμος, μασκαρᾶς. — 3) = κερκώπη.

Κέρμα, τὸ (κείρω). Ἓν τμῆμα ἀργυρίου, νόμισμα, λεπτὴ, λιανὴ μονέδα, καθὼς π. χ. ἄσπρον, παρᾶς, σολδὶ, κ. τ. τ· Πλούταρχ. Λυσάνδρ. 17. ητῶν κερμάτων ἕκαστα μὲν ὀβολοὺς καλεῖσθαι· δραχμὴν δὲ τοὺς ἓξ ὀβολούς· τοσοῦτον γὰρ ἡ χεὶρ περιειλήφασι. Καθόλου δὲ, Πᾶν τὸ ἔκτινος ἀποτμηθὲν, ἢ διαιρεθὲν εἰς μικρὰ τμήματα σώμα· ὅθεν

*Κερμαδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ ἀλλάσσων τὰ νομίσματα, σαράφης. Ὁ μὲ μεγάλους τόκους δανείζων.

Κερματίζω, Μλ. -ίσω (κέρμα). Εἰς μικρὰ, λεπτὰ τμήματα, κομμάτια, διαιρῶ, κατακόπτω, λιανίζω. — 2) Εἰς κέρματα κόπτω, ὅ ἐστι, κόπτω τι εἰς μικρὰ νομίσματα· κάμνω τι εἰς μονέδα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλλάζω, χαλῶ μεγάλον τι νόμισμα εἰς μικρά.

Κερμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ κέρμα.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ (κερματίζω) = κερματοδότης, καὶ κολλυβιστής. Ὅστις ἀλλάζει τὰ ἀργύρια, (σαράφης, ἐκμπίστας, Wechsler). Παρὰ Νικητ. Χρον. Γ'. 2. ὁ ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ δανείζων χρήματα, (μαμελετζῆς, Τοῦρκ.)

Κέρνος, ου, ὁ· ἡ κέρνος, εος, τὸ. ἡ, κέρνου, τὸ. Κατὰ τὸν Ἀθην. ΙΔ'. σλ, 476 καὶ 478. ἀγγεῖον κερασμοῦν (πινάκιον πλατὺ) ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς τετυλίσσους κεκολλημένους, ἐν οἷς ἦσαν διάφοροι ὀπῶραι, ἃς πρὸς θυσίαν ἔφερον· δι' ὃ καὶ ὁ φέρων τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἱερεύς, κερνοφόρος, ἐλέγετο. Νικανδρ. Ἀλεξφ. 217. καὶ τὸ φέρειν αὐτὸ ἐν τῇ πομπῇ, κερνοφορεῖν. — 2) Τὰ κέρνα, καὶ, αἱ κέρναι, αἱ δύο ἐξοχαὶ τῶν κοιλαλίων τῆς ῥάχης. Πολυδ. Β', 180.

*Κερνοφορέω, Μλ. -ήσω, Ἰδ. κέρνον.

*Κερνοφόρος, ον (φέρω). Ἰδ. κέρνον.

Κεροβάτης, ου, ὁ (κέρας, βαίνω). Ἐπίθετ. τοῦ Πανός. Ἀριστοφ. Βάτρ. 230. «Πὰν κεροβάτην· ὁ μετὰ κεράτων βαίνων, ἢ ὁ πόδας τράγου ἔχων, ἢ ὁ τὰ ἀκρωτήρια, ἤτοι τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων βαίνων, περιπατῶν.

Κεροβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ ὠσὰν κέρατον ἠχῶν. Ἀπολλων. Β', 212. «λωτὸς κεροβόας· αὐλὸς ἐκ λωτοῦ κερατίνην βοὴν ἔχων, ἢ ὑπερκάτω αὐτοῦ κέρατον ἔχων. Ἰδὲ κέρας, ἀριθμ. 3. α.

Κερόδετος, ον (δέω), Μὲ κέρατον ἢ εἰς κέρατον δεμένος. Εὐριπ. Ἴφης. 33. ὑπόξυλον κεροδέτοιν. Ἡνωμένον, συνδεδεμένον.

Κεροειδὴς, ὲς (εἶδος). Ὁ τοῦ κέρατος τὸ εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ κέρατι.

Κερόεις, όεσσα, όεν (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα = κερασφόρος. Καλλίμ. Ἄρτεμ. 113. «κεροέσσης ὄχεα· ἅμαξα συρομένη ὑπὸ κερατοφόρων ζώων. — 2) = κερατειδὴς, Ὡσὰν κέρατον, κερατώδης, μὲ κέρατον ἐσκεπασμένος.

Κεροίαξ, ακος, ὁ (κέρας, οἰαξ). = κεραιοῦχος. Τὸ σχοινίον, διὰ οὗ διοικοῦσι τὴν κεραίαν. Μπότζος, ἢ ἁπλῆ. Λουκιαν. πλοῖαν ἢ εὐχ. 4. «ἐπὶ τὸ κεροίαξ ἄνω ἀσφαλῶς διαβεόντα τῶν κριτικῶν ἐπιλημμένων». παρὰ Νικητ. Χρον. Γ', 4. «ἐπὶ τῶν τροπαίων καθίζεσθαι».

Κεροπλάστης, ου, ὁ (κέρας, 3. πλάσσω). Ὁ μὲ τὸ κτένι στολίζων, ὁ κατσαρὰς τὰς τῆς κεφαλῆς ποιᾶν τρίχας. Ἡσυχ. Πολυδ. Β', 22. καὶ Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχ.

Κερόστρωτος, ον (κέρας, στρώννυμι, στορέννυμι). Μὲ κέρας ἐστρωμμένος παρὰ Πλινίῳ ΙΔ', 37. καὶ Ἰουβένδος εἰς Βιτρούβιον, Δ', ς', 6. Forum ornamenta cerostrota.

*Κεροτρυπέω, Μλ. -ήσω (τύπτω). Κτυπῶ, ἢ ὠθῶ μὲ τὰ κέρατα.

Κερουλλεὶς, ίδος, ἡ. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. Ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἐλαμπάς. Ἰδὲ κιτ. Θηλκ. τοῦ

Κερουλκὸς, ἡ, όν (ἕλκω, κέρας). Ὁ ἀπὸ τῶν κεράτων, ἢ μὲ τὰ κέρατα ἕλκων. Ἰδ. κεραιηλκής. — 2) «Κερουλκὸς καλῶς· τὸ χονδρὸν σχοινίον, διὰ οὗ συρουσι, τραβῶσιν, ἤτοι ἀνεβάζουσι τὴν κεραίαν, ἀντάναν (μπότζος)» Ἰδ. κέρας. — 3) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις σύρει, ἢ τεντώνει τὸ κεράτινον τόξον· καὶ ἐντεῦθεν Πίνδ. ὡς ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τόξου. Εὐριπ. Ὀρέστ. 268. «δὸς τόξα μοι κερουλκὰ ἐκ κεράτων σκευαζόμενα. Κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. Β', 5, καλεῖ κερουλκοὺς, πιθανῶς τοὺς τεξότας.

Κερουσίας, ου, ὁ (κέρας). Κυρίως ὁ φέρων, ἔχων κέρατα, ἀλαζών, ὑπερήφανος· ἐκ τοῦ

Κερουσιάω, ῶ (κέρας). Κυρίως ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐπιστηρίζονται ἐπάνω εἰς τὴν θύσμην τῶν κεράτων αὐτῶν, ἢ τὰ ὁποῖα ὑπερηφάνως σηκώνουσιν εἰς ὕψος τὰ κέρατα, καὶ τὸν λαιμὸν αὐτῶν· καὶ ἐνεύθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπερηφάνως ἀνατείνουσι τὴν κεφαλὴν δίκην τῶν κερατοφόρων ζώων, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ κεφάλι τους, ἢ τὴν μύτην τους πολλὰ σηκωμένην, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύονται καὶ κυνχῶνται μεγάλως διὰ τὰ προτερήματά τους. Ἀριστοφ. Ἱππ. ἰδὲ κορυπτιᾶν, καὶ κορωνιᾶν.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ. Ἰδιωτρ. Θηλκ. τοῦ κερούχος. Θεόκριτ. Ε', 135.

Κερούχος, ον (ἔχω). Ὁ κέρατα ἔχων. — 2) = Κεραιοῦχος καὶ Ἰδιωτρ. «κερούχος κάλως». Σχοινίον ἐπιστηριζόμενον εἰς τὴν κεραίαν τοῦ πλοίου.

Κεροφόρος, ον (φέρω). — Κερατοφόρος, κερατοφόρος, Εὐριπ. Βάκχ. 690.

*Κερόχρυσος, ον (χρυσός). Ὁ χρυσᾶ κέρατα ἔχων.

Κερόω, (κέρας). Αυγίζω, παιδ. ὠσὰν κέρατον. Ἄρατ. Διοσημ. 48. «κερόωσι σελήνην».

Κέρσας, Ἐπικ. Μτχ. ἀόρ. α'. τοῦ, κείρω. Ἰλιάδ. Ω, 450.

*Κέρσε, Ἐπικ. ἀντὶ ἔκειρε, 3. ἐνικ. ἀόρ. α'. τοῦ ῥήμ. κείρω, Ὅμρ. Ἰλιάδ.

Κέρσιμος, ον (κείρω, κείρια). Κυρίως μὲν ὁ κειρόμενος· ἀλλὰ τινὲς παρέβαλον τὸ, κέρσιμον, μὲ ἐκεῖνο τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ω, 81. Ὁμηρικὸν «κέρσε βοῦς καλούμενον, τὸ ὁποῖον συρίττειν ἢ ἐν κέρατος προτεθέμενον τοῦ ἀγίστρου, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρώγεσθαι τὴν ὁρμὴν ὑπὸ τῶν ἰχθύων». Ἰδ. κέρας, 4. ὅπου ὁ Σχολ. Βίκτωρ φησὶν· «οἱ δὲ τὸ κέρσιμον ἢ (ἴσ. ὃ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων βάλλουσι πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι τοῖς βάρεσι τῶν ἰχθύων». Ἐγὼ εὑρίσκω παρομοίως εἰς τὸν Ἡσύχ. γέρσιμον, ἄκρον, ἁλιευτικοῦ καλάμου, τὸ ὁποῖον φαίνεται διὰ τὸ τραχὺ, κέρσιμον, καὶ, κέρσυμον, ἀντὶ γέρσιμον, ἠπιωτέρως ἐρρέθη· τὸ πρᾶγμα ὅμως καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι σαφές· ἴσως ποτὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνωτέρω ῥῆσιν ἀντὶ τοῦ ἄκρος τὸ καταμίγνυσθαι· ἐγράφη ἄκρος τὸ κατάγεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι· ὅπερ καλλιόρτερον.

*Κερτόμεος, ον. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ Περτόμιος.

Κερτομέω, Μ. ήσω (κέρτομος) Ἐρεθίζω, πειράζω, τοῖς λόγοις δάκνω, λυπῶ, πικραίνω. «τινά» Ὀδυσ. Π, 87. Σ, 350. Χωρὶς πτωτικόν, Τρίζω, περιγελῶ, χλευάζω, πειράζω, ἐγγίζω, λέγω λόγους ἐγκωμιαστικούς, Ὀδυσ. Σ, 253. Ἰλιάδ. Π. 281. Αἰσχύλ. Προμ. 986. Συνῆθ. «κερτομέειν ἐπέεσσιν καὶ κερτομέων ἀγορεύειν» Ἰλιάδ. Β, 156. πρβλ. Ὀδυσ. Ν, 328. μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Αἰτιᾶ. τοῦ πράγματος »Παρωιδόλ κερτομέουσιν" Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 56. ὅθεν

Κερτόμησις, εως, ἡ. Ἐρεθισμός, πείραγμα, περιγέλασμα, ὕβρις, ἀτιμία, πίερωσις.

*Κερτομία, ἡ = τῷ πργμ. Παρ' Ὁμρ. φαίνοτε πληθυντικῶς. Ἰλδ. Τ, 202. 433. Ὀδσ. Τ, 263.

Κερτομίας, ὁ. Ὅς τις πειράζει τινὰ μὲ ἐρεθιστικοὺς καὶ χλευαστικοὺς λόγους, περιγελαστής· παρ' Ἡσυχ. ἂν δὲν εἶναι ἡ Αἰτιατ. πληθ. τοῦ, κερτομία, ἡ.

Κερτόμιος, ον. Πειράζων, ἐγγίζων, περιγελῶν, ὑβρίζων, ἀτιμάζων. Ἰδ. Κέρτομος. Ὁ Ὅμρ. μεταχειρ. μόνον τὸν Πληθντκ. οὐδέτρ. »Κερτομίοις ἐπέεσσι προσαυδᾶν, ἐρεθίζειν, πειρηθῆναι ἀλλὰ καὶ »κερτομίοις προσαυδᾶν« χωρὶς τοῦ ἐπέεσσι, Ἰλδ. Α, 539. Ὀδσ Ι, 474. ἄρα τὰ κερτόμια ὡς οὐσιαστικόν.

Κέρτομος, ον, (κέαρ, τέμω, τέμνω) = τῷ παραγώγῳ Ὁμηρικῷ, κερτόμιος, Κυρίως, Ὁ κόπτων, καὶ λυπῶν, πιεραίνων τὴν καρδίαν ὡς καὶ τὸ Δακεθυμος. ὅθεν, Ὁ πειράζων, πιεραίνων τινὰ διὰ χλευαστικῶν, περιγελαστικῶν, καὶ ὑβριστικῶν λόγων· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χλευαστής, σκώπτης, ἐρεθιστικός, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός, μεμπτικός, σίρωνευτικός, κατήγορος, κακολόγος »Κέρτομα βάζειν« Ἡσδ. Ἔργ. 790. τὸ παρ' Ὁμρ. »κερτομίοις προσαυδᾶν« ἀλλὰ καὶ »χοροὶ κερτομίοι« Ἡρόδ. 5, 83. 2) Ἰδιάζει δὲ εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἡ σημασ. τοῦ Δί ἀπάτης πιεραίνων, λυπῶ. ὅθεν Ἀπατηλός, πανοῦργος, ἀπατεών, πόνηρος, Τμν. Ὁμρ. Ἔρμ. 333. »Κέρτομος χαρὰ. Εὐρίπ. Ἄλκ. 1128. ἡ ἀπατῶσα, γελῶσα, »Κέρτομος ἁρμονίαι. Ἀνθλεκτ. Β', 90. Ἐπί τινος ἠπιωτέρας σημασίας μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Αἰλιαν. παρὰ Σουϊδ. »Μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμιου. Σελγούσης ὀπῆλ.

Κερχαλέος, ἐη, ἐον. (κέρχω) Ξηρός, τραχύς, καὶ σκληρός, βραγχαλέος. ἐκ τοῦ

Κερχάω, = Κέρχω

*Κερχίνη, ἡ = Κιγχρίνη. Ἰδ. Κέγχρινος.

Κερχναλέος, ἐα, εον = Κερχαλέος.

Κερχνασμός, ὁ. Ξηρότης, καὶ τραχύτης τοῦ λαιμοῦ, βράγχιασμα, ἡ βραγχάδα· τὸ κερχνῶδες πάθος. Γκλην ἐκ τοῦ

Κερχνάω, ῶ. = Κερχάω, καὶ Κέρχω.

*Κερχνέω = Κέρχω.

Κέρχνη, ἡ. καὶ, Κερχνίς, καὶ κερχνίς, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 305. Ὀρνέου εἶδος, οὕτως ὀνομαζόμενον διὰ τὴν βραγχιώδη φωνὴν του· ἤτις ἄλλως, Κιγχρίς, καὶ, Κέγχρηις, λέγεται. Tinnunculus.

*Κερχνής, ῆδος, ἡ. καὶ

*Κερχνίς, ῖδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. τύποι τοῦ Κέρχνη, Διέτορρ ἐν Ἀριστ. Ὄρν. 306. 592.

Κέρχνος, ὁ. (κέρχω) Τραχύτης τοῦ φάρυγγος, βραγχάδα, ἡ ὁ ἐν τῷ πνεύματι ψόφος. Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ἐν Κ. σελ. 243. »Οὔτε φόφον τινά, οὔτε κέρχνον ὑπομένουσιν« 2) Διὰ μεταθέσεως τῶν στοιχείων = Κέγχρος.

Κερχνόω, ῶ, καὶ, Κέρχνω. = Κέρχω, ὅθεν

Κερχνώδης, ες (εἶδος). Ξηρός, τραχύς, βραγχαλέος.

Κέρχνωμα, τό. Ξηρότης, τραχύτης, βράγχη, ἡ βρογχιάδα.

Κερχνωτός, τή, τόν. (κερχνόω) Ξηρός, τραχύς, βραγχαλέος.

Κέρχω, (ὤην, Κερχάω, κερχέω, κερχύω, κίρχνω, κερχνάω, κερχνέω, κερχνόω) Μετβτ. Ξηρόν, τραχύ, ἡ βραγχιώδη ποιῶ. 2) Συνδ. Ἀμτβτ. καὶ Παθτκ. αὐτὶ τοῦ Εἶμαι ξηρός, τραχύς, βραγχιασμένος· καὶ ἐντεῦθεν »κερχαλέον, ἀποσυρίζειν· ἐπί τινος βραγχιασμένης φωνῆς, ὁπόταν ἡ τραχεῖα ἀρτηρία εἶναι ξηρά, τραχεῖα, ἢ εἰς καιρὸν συνάγχης εἶναι γεμάτη φλέγμα. Ἡ λέξις φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ, κρεω, τρύζω· ὅθεν τὸ κερκὶς, ἡ σπάθη, τὸ κτένιον, ἢ ἡ σαῖτα τῶν ὑφαντῶν, ἥτις ἐνδεχομένως ἐκεῖθεν περιφερομένη τρισμόν τινα λιγυρὸν ἀπατελεῖ. Ὁ τοιοῦτος τρισμὸς παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν ἑνὸς βραγχαλέου· καὶ ἐντεῦθεν ἴσως φαίνεται, ὅτι ἔχει καὶ τὸ ὄνομα τὸ πτηνὸν κερχνὴ καὶ κερχνὶς. Συγγενεύει δὲ μὲ τὸ Κάρχαρος, καρχαλέος, καρφαρέος. ὅθεν.

Κερχώδης, ες, = Κερχαλέος.

Κέρω. Ἀχρήστως πρωττπ. τοῦ κείρω καὶ τοῦ κεράννυμι κατὰ τὴν δόξαν τινῶν.

Κερῶ, β'. Μέλ. τοῦ κείρω. 2) Ἀττ. Μέλ. τοῦ Κεράννυμι.

Κερωδής, ὁ. (κέρας, 3. α. ὠδὴ) Ὅς τις φυσᾷ, παίζει τὸ κέρας.

*Κερωνέα, καὶ Κερωνία, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Κερατέα, κερατωνία. Κερατέα. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Δ. 2. Πλν. Π'. 8.

*Κέρωνται, Ἐπκ. 3. πληθντκ. Πάτκ. Ἐπτκτκ. Ἐνστ. τοῦ Κεράννυμι, ὡς ἀπὸ τοῦ Κέραμαι, μόνον ἐν Ἰλδ. Δ. 260.

Κερῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (κέρας, ὄνυξ) Ὁ κεράτινα ὀνύχια, ἢ πατοῦναι ἔχων. Διονύσ. Περιηγ. 995. »Κερώνυχα Πάνα γεραίρουσι.

*Κέρως, ων. Κατὰ συνλφ. ἀντὶ Κερκός, ἀμφβ.

Κερωτυπέω, ῶ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 606. Διὰ τῶν κεράτων κτυπῶ, ἐμπρίζω = Κεροτυπέω. ἀμφβ.

*Κές, Ζ. ἐν τῷ Κάς.

Κέσκετο, Ἰωνικ. 3. ἑνκ. παρατατικ. τοῦ κέομαι, κεῖμαι. »Κέσκιτ' ἐνὶ μεγάροισιν· ἔκειτο, ἐκείτετο. μόνον ἐν Ὀδσ. Φ, 41.

Κεσείλον, τό. Στυπεῖον (στουπί) Τὸ ἀποκτώμενον τοῦ λινοῦ. Ἡσύχ. οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἡρώδης παρὰ Στοβαίῳ Λόγ. οζ'. σελ. 453. »Ἢ παῖσι μηλολόνθαις ἄμμαι" ἐξάπτων τοῦ κεσείου μοι τὸν γέροντα λωβῆται· αὐτὸς δένει ῥάμματα ἀπὸ στυπείων εἰς τοὺς καυθάρους, καὶ τοιουτοτρόπως διαφθείρει μου τὸ φόρεμα.

Κεστός, ἡ, ὀν. (κεντέω, κέντω) Κεντητός, ποικίλος καὶ ὡραίως κεντημένος. Ἰλ. Ξ, 214. »Κεστὸς ἱμάς« ὁ τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸ στῆθος, ἢ τὴν μέσην ζωστήρ, ὅστις ἔδιδεν εἰς τὰς φορούσας αὐτὸν ὅλα τὰ γυναικεῖα θέλγητρα. Πρβλ. Πολύκεστος. 2) Οἱ Νεώτρ. ἐλάμβανον τὸ κεστὰς ὡς Οὐσιαστκ. ἀντὶ τοῦ ζώνη, λωρίον, δέμα, ἐξαιρέτως δὲ ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης.

Κέστρα, ἡ. (κεντέω, κέντω) Καὶ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ. 160. καὶ 183. ς'. 50. ἓν εἶδος σφύρας, ἥτις ἀπὸ μὲν τὸ ἓν μέρος ἦτο σουβληρὰ καὶ ὀξεῖα, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο κοντρὴ καὶ ἀμβλεῖα, ἥτις καὶ Κραταρίς λέγεται. 2) Τὸ σουβλὶ τῶν ὑποδηματορράφων, τὸ ταγκαρασούβλιον. Μαθημ. παλ. σελ. 140. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς σημασίας ταύτης φέρουσιν αἱ μαρτυρίαι τὴν ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλέους »κέστρα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ κατὰ βάχιν ἐλαύνεται«. 3) Ὡς ἅπλοιν, = Κέστρις· τὸ παρὰ Τούρν. κιλούγκι, λεγόμενον 4) Ὡς ἰχθύς, διακρίνεται ὑπό τινων ἀπὸ τοῦ, τρίγλινα, καθὼς ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 338. σημειοῖ· ὅπου τὸ »κεστρᾶν τεμάχη μεγάλων ἀγκίστρων· ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν ὀρεκτικῶν φαγητῶν· ὁ σχολιαστὴς ἐνταῦθα ἔχει καὶ τὴν ἀνάγνωσιν, κεστρέαν, καὶ λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ὠνόμαζον κεστρεῖς, τοὺς κεφάλους· ὁ Φων. ἔχει »κέστραν«, τὴν μύρραινα. Παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ' σελ. 328. παραβάλλεται ἡ κέστρα (Ἀττικ. τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι, σφύραιναν ἔλεγον) μὲ τὴν βελόνην, καὶ σαυρίδα. ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 2. ἀναφέρει ἁπλῶς μόνον τὴν σφύραιναν. Οἱ νεώτεροι φυσιολόγοι θέλουσιν, ὅτι ἡ κέστρα ἔστιν ἡ τοῦ Λινναίου Esox Syraeusa. ἔστι δὲ κυρίως ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη ζαργάνα.

Κεστραῖος, ὁ. = Κεστρεύς. Ἡσύχ.

Κεστρέα, ἡ. = Κέστρα, 4. Σχολ. Ἀριστφ.

Κεστρεύς, έως, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος. ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κέστρας ἀρῤῥ. 2. παρωνομασθὲν· ὁ παρὰ Πλινίῳ Mugil καλούμενος, τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσι, πάντοτε εὑρίσκαν μὲ κενὸν στόμαχον, καὶ ἐντεῦθεν ὠνομάσθη καὶ νηστις, ἀφ' οὗ καὶ σκωπτικῶς ἐρρέθη ἡ λέξις Κεστρεὺς καὶ ἐπὶ ἀδηφάγων, καὶ πεινώντων ἀνθρώπων. Ὅρα παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ'. σελ. 305. ὅθεν

Κεστρεύω, Εἶμαι νηστικὸς ὡς ὁ κεστρεύς, πεινῶ, νηστεύω. Ἡσύχ.

*Κεστρινίσκος, ὁ. Ἐπκρστκ. τοῦ

Κεστρῖνος, ὁ. = Κεστρεύς, Ἀθην.

Κεστρίτης, ου, ὁ. »οἶνος«. Ὁ διὰ τοῦ κέστρου κατεσκευασμένος οἶνος.

Κέστρον, τό. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 1. τὸ τοῦ Λιν. Betonica officinalis. 2) (κεντέω) Μυτηρόν, σουβλητρόν τι σιδήριον, δι' οὗ γράφουσι, χαράττουσι, κεντοῦσι τὰ μέταλλα, τοὺς λίθους, κ. τ. τ.

Κέστρος, ὁ, καὶ Ἡσύχ. ἡ πρώτη ἔκφυσις (τὸ φύτρον) τῶν σπερμάτων 2) (κεντέω) Ὀξύ, σουβλητρόν σιδήρου, σουβλίον, δι' οὗ γράφουσι, χαράττουσι, δουλεύουσι τὰ μέταλλα, τοὺς λίθους, καὶ τὰ τοιαῦτα. 3) Ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης. 3) = Κεστροφενδόνη. Σουϊδ.

*Κέστρος, εος, τό. Ἰχθύς τις, ἴσως = Κεστρεύς.

Κεστροσφενδόνη, ἡ. Πολεμική τις μηχανὴ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περσέως ἐφευρεθεῖσα, δι' ἧς ἐρρίπτον ὡς διὰ σφενδόνης πέτρας κατὰ τῶν ἐναντίων. Πολύβ. Ἡ περιγραφὴ ταύτης παρὰ Διβίῳ, ΜΒ'. 65.

*Κεστροφύλαξ, ὁ Ἐπιστάτης τῶν κέστρων.

Κεστρόω, ῶ. (κέστρον) Γράφω, σκαλίζω τι διὰ τοῦ κέστρου. 2) ὡς κέστρον ποιῶ τι, σπλ. σουβλητρόν. ὅθεν

Κέστρωσις, εως, ἡ. Τὸ γράφειν, σκαλίζειν διὰ τοῦ κέστρου. Πλίν. ΛΕ'. 40. καὶ 41. ΙΔ'. 37. ὅπου ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσι.

Κεστρωτός, ἡ, όν (κεστρόω) Ὁ σουβλητρός γενόμενος. »κεστρ. ξύλον« Ὀξύ, σουβλιρόν τι ξύλον, καὶ κατὰ κορυφὴν κεκαυμένον, τὸ ὁποῖον ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν, καθὼς π. χ. ὁ πάλος., Ἡσύχ.

Κευθάνω, Ποιητκ. ἀντὶ κεύθω. Ἰλ. Γ, 453. »Οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκευθανον· οὐ γὰρ ἂν διὰ φιλίαν αὐτὸν ἔκρυπτον.

Κεῦθμα, τό. (κεύθω) = Κευθμός. Θέογνις, 237.

Κευθμός, ὁ. (κεύθω) = Κευθμών, Ἰλδ. Ν, 28. Κρυφὸς τόπος, κρύφτρα, φωλεός, εἰς ὃν καταφεύγει τινὰς ἢ κρύπτεται. Καταδυσις, πυθμήν, βάθος, τρύπα, κρίλωμα, χάσμα γῆς, Ὀδυσ. Κ, 283. »Σὺς πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες· οἱ κρύφιοι τόποι, ὅπου αὐτοὶ κρύπτονται, καὶ συγκεκλεισμένοι εἰσὶ· αἱ πυκναὶ μάτραι αὐτῶν. 1) Παρ' Αἰσχλ. Εὐμν. 772. = Ἄδυτον, Τόπος ἱερός, ἅγιος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατήσῃ τις.

*Κευθμωνοχαρής, ές. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς κευθμῶνας. Ποιητκ.

Κεῦθος, εος, τό (κεύθω) = Κευθμών. Συνών. »κεύθεα γαίης Τὰ κρύφια βάθη τῆς γῆς, τὰ ἐνδότατα αὐτῆς μέρη. Ἰλδ. Χ, 482. Ὀδσ. Ω, 2 4. Ἡσδ. Θγν. 300. 334. Πίνδρ. Νεμ. 10, 105. καὶ ἀλλαχοῦ. Ποιητκ.

Κεύθω, Μέλ. κεύτω. Πρκμν. κέκευθα, Ἀόρ. 2. ἔκυθον, ἐξ οὗ ὁ ἔπε, κατ' ἀναβλσ. Τπτατε. Πρκμ. κεκύθω, Ὀδσ. Γ, 303. Κρύπτω, συλλάπτω τι μυστικόν, νὰ μὴ τὸ ἰδῇ, ἢ τὸ ἀκούσῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις, ἔχω μέτα μου κλειστμένον, περιέχω, Ὅμρ. Πατκ. Εἶμαι κεκρυμμένος, »Ἄϊδι κεύθεσθαι» Τό νά ἦναι τις κρυμμένος εἰς τόν Ἅδην, δηλ. νά κεῖται εἰς τόν τάφον, νά ἦναι παρεχωμένος, Ἰλιάδ. Ψ, 244. 2) Ἰδιωτ. Κρατῶ τι κρυμμένον εἰς τήν καρδίαν, ἄρα τό σωπῶ, τό φυλάττω μυστικόν, Ὅμρ. ἔστις ὡς ἐπί τό πλεῖστον προστίθησι καί τά νόῳ, νοήμασι, θυμῷ, ἢ ἐνί φρεσίν »Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βροτήν οὐδέ ποτήταν· τό τρώγειν καί πίνειν ὑπέρ τό μέτρον σᾶς κάμνει ὑπερηφάνους, εὐφραινομένους. Ὀδύσ. Σ, 406. 3) Μέ δίπλ. Αἰττκ. »Κεύθειν τινά τιν Τό νά βαστᾷ τίς τι κρυφόν ἀπό τινα, Ὀδύσ. Γ, 187. 4) Ὁ Πρκμν. ἔχει τήν τοῦ Ἐνστ. σημασ. Ἔχω τι κεκρυμμένον, ἢ ἐγκεκλεισμένον ἐν ἐμαυτῷ, Ἰλιάδ. Χ, 118. ὁ δέ Ὑπερτλ. τήν τοῦ Πρττκ. Ὀδύσ. Ι, 348. 4) Παρά τοῖς Τραγ. ἐνίοτε καί Ἀμετβτ. Εἶμαι κεκρυμμένος, ἢ παρεχωμένος, Σοφοκλ. Αἴτιγ, 91ε. »Μήτηρ δ' ἐν Ἅιδου καί πατρός κεκευθυίης». Οἰδ Τύραν. 977. »Θανών κεύθει κάτω δή γῆς» ἀντί τοῦ, κρύπτεται, εὕτω καί Αἴ. 634. καί ἐξαίρτ. ἐν τῷ Πρμθ. Αἰσχλ. Ἑπτ. 609. Σοφ. Ἠλτρ. 858. Εὑρηται δέ παρά Ποιητοῖς μόνον. (Συγγενές τῷ Κύω, κυέω) Κεντηρίζ, ἢ Παρά Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. Θ'. 1. πιθανῶς ἀντί, κεντρίζειν, τό.

Κεφαλαία, ἡ. (κεφαλή) Ἐρρίζωμένος καί παλαιός πόνος τῆς κεφαλῆς. Κεφαλαλγία ἐπιπαρατοῦσα, καί πολυχρόνιος. Γαλην.

Κεφάλαιον, τό. Ἰδ. ἐν τῷ κεφαλαῖος.

*Κεφαλαῖος, αία, αῖον (κεφαλή) Ὁ ἀποβλέπων τήν κεφαλήν, ἀνήκων εἰς αὐτήν, ἢ σχηματίζων αὐτήν· καί συνθ. Μετφρ. Ὁ κεφαλαιώδης, ὁ καθ' αὐτό· ὄθεν τό οὐδέτρ. ὡς Οὐσιαστκ. Τό κεφάλαιον ἀντί τοῦ Τό κυριώτερον, Τό καθ' αὐτό, τό ἀξιολογώτερον. ὄθεν σχεδόν = τῷ κεφαλή, ὄθεν καί »Τό κεφάλαιον τῆς ῥᾳθυμίας· τό κεφάλι τοῦ ῥεπανίου· Ἀριστφ. Νεφ 987. καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ἀρχή, κεφαλή, ἄκρον, κορωνίς, κορυφή. »Ἐπιτιθέναι ὥσπερεί κεφάλαιον τοῖς ἔργοις». Δημοσθ. »τῷ λόγῳ» Πλουτάρχ. = τῷ, »κολουθῶ τῷ ἔργῳ, τῷ λόγῳ ἐπιτιθέναι», δηλαδή ἀποτελειοῦν αὐτά· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ἡ καθ' αὐτό αἰτία, ἡ κυρία ὑπόθεσις, ὁ κύριος σκοπός, ἡ περίληψις τῶν λεχθέντων, ἢ τό συναγόμενον, σύνοψις, Θουκυδ. Δ'. 50. »Πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν οὐ γινώσκειν, ὅτι βούλονται». Τοιοῦτον καί τό ἐν ς'. 6. »Λέγοντες ἄλλα τε πολλά, καί κεφάλαιον, εἰ Συρακούσιοι κ. τ. τ. καί κυρίως, καί πρό πάντων, ὁ ἀντίτ., ἢ κυρία, ἢ καθ' αὐτό ὑπόθεσις, τό πρῶτον καί κυριώτατον ζήτημα, τό κατ' ἐξοχήν, τό ἐξαίρετον. Ἐντεῦθεν μάλιστα παρεῖς τά μέγιστα κεφαλαιώσιον· ὁ αὐτός ἐν ς'. 91. ἐγώ δέλω ἀναφέρειν μόνον τά κυριώτερα, τήν καθ' αὐτό αἰτίαν· ὡς καί τό, »κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν» ἐν Η'. 53. συλλέγοντες, συναθροίζοντες, φέροντες ἐκ τῶν πολλῶν εἰς μαρτυρίαν τά κυριώτερα· καί ἐντεῦθεν ἐν τῇ ἀριθμητικῇ τό συνηγμένον ἐκ διαφόρων ἀριθμῶν, ἢ ἐκ διαφόρων μονάδων εἰς ἕν, τό παρ' Ἰταλ. Σοῦμμα, κατεστέλλ, καί Τουρκ. Σερμαγές, ὅ ἐστίν, ὅλη ἡ περιουσία εἰς ἓν συναχθεῖσα, ἀριθμηθεῖσα. Ἐντεῦθεν μβραχυτάτῳ ὁ ἂν κεφαλαίῳ τῷ θ' ἐν μάθοιτεν· ὁ αὐτ. ἐν Α'. 36. θέλω ἀναφέρειν συντόμως τήν κυρίαν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας θέλετε μάθῃ, καταλάβῃ. »Τά τοῦ ἀνεμίου κεφάλαια», Α'. 46. ἡ ὑπόθεσις, τό θέμα· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, περίληψις, ἐπιτομή τῶν κυριωτέρων, Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 1. »Βούλομαι δέ καί ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τήν ἀρετήν αὐτοῦ» παρ' Ἰσοκρ. περί Ἀνδοκ. Τοιοῦτον καί τό τοῦ Θουκυδίδου Γ'. 11. καί 27. »Ἐν κεφαλαίῳ, ἢ ἐπί κεφαλαίων εἰπεῖν· ἐν περιλήψει, τά κυριώτερα. Ἐντεῦθεν παρά Δουκιαν. »Ἐν κεφαλαίῳ εὐφραίνεσθαι», ἀντικ. τῶν ἀκριβῶς εἰδέναι τά πάντα. παρ' αὐτῷ ἔτι »τό κεφάλαιον τῆς ὀργῆς· ἡ κυρία, καί καθ' ἑαυτό αἰτία τῆς ὀργῆς· παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι »αὐτά τά κεφάλαια τῶν μαθημάτων» ἀντί τοῦ, τά πρώτιστα τῆς φιλοσοφίας· παρ' Ἰσοκρ. περί Ἀνδοκ. »Τά καλούμενα κεφάλαια· αἱ σύντομοι, καί σοφαί γνῶμαι, τά ἀποφθέγματα. Λέγεται ἔτι καί Ἐπίρρημ. ἀντί, τοῦ, καθόλου, γενικῶς. Πλάτ. εἰς Γοργ. 49. Πλούταρχ. Περικλ. »Ὅ,τι περ κεφάλαιον· ὅ,τι ἐξαίρετον, καί μάλιστα λόγου ἄξιον· ἀλλ' ἐνταῦθα γελοῖος πέπταται ἡ λέξις πρός τό μέγεθος τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους.

Κεφαλαιόω, ῶ. Εἰς κεφάλαια φέρω, συνάγω, φέρω εἰς ἕν, εἰς ἐπιτομήν, σύναμαι φέρω, συντέμνω, συναριθμῶ, συνάπτω, (συμμορῶ). 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. = Κεφαλίζω. Φωνεύω.

Κεφαλαιώδης, ες, (εἶδος) καί Ἐπίρ. Κεφαλαιωδῶς. Ὁ εἰς κεφάλαια ἀνήκων, συνοπτικός, ἐπίτομος, κ. τ. λ. »Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν». Συντόμως, περιληπτικῶς.

Κεφάλαίωμα, τό. (κεφαλαιόω) Ἡ εἰς ἓν συναγμένη ποσότης, ἡ σοῦμμα. Ἡρόδοτ. Γ. 159. »Ὥστε πέντε μυριάδων τό κεφαλαίωμα ἤλθε».

*Κεφαλείωσις, εως, ἡ. Σύναμις πολλῶν ἐνοχῶν ὑπό μίαν κεφολαήν καί κυρίαν, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 912.

Κεφαλολγέω, ῶ. Μ. ἥσω. Ἀλγῶ τήν κεφαλήν, ἔχω πόνον εἰς τήν κεφαλήν· πάσχω ἀπό κεφαλόπονον. ἐκ τοῦ

Κεφαλολγής, ές, (ἄλγος) Ὅς τις ἔχει πόνον εἰς τήν κεφαλήν, ἢ ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων. 2) Ἐνεργητ. ὁ κεφαλαλγίαν προξενῶν, ὁ κεφαλόπονον φέρων. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 15. »Καί ἦν καί παρά πότον ἡδύ μέν, κεφαλαλγές δέ». ὄθεν

Κεφαλαλγία, καί, Κεφαλαργία, ἡ. Τό τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, κεφαλόπονος, πονοκέφαλος.

Κεφαλαλγικός, κή, κόν. Ὁ εἰς κεφαλαλγίαν ἀνήκων. ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων, ἢ ὁ κλίσιν καί διάθεσιν εἰς τοῦτο τό πάθος ἔχων. ἐκ τοῦ

*Κεφαλαλγόεις, όεσσα, όεν = Κεφαλαλγής.

*Κεφαλαργής, ές καί Κεφαλαργία, ἡ. Οὕτως ἐπρόφερον οἱ ὕστερον ἀντί Κεφαλαλγής, κεφαλαλγία, Schaef. Γρηγ. σ. 158.

Κεφαλή, ἡ. Τό ἀνώτατον, καί ἐξαίρετον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καί πάντων τῶν ζώων, τό ὁποῖον περιέχει τόν ἐγκέφαλον, εἶναι ἡ καθέδρα τῶν αἰσθητηρίων, καί ἐξεχωρίζεται ἀπό τό λοιπόν σῶμα διά τοῦ λαιμοῦ· κοινῶς κεφάλι, τό. Ὅμρ. »Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» Ἀπό τό κεφάλι ἕως τά πόδαρα, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, Ἰλ. »Κατά κεφαλῆς» παρ' Ὅμρ. »Κάτα κεφαλῆς» Ἀπό τήν κεφαλή καί κάτω, ἀπ' ἐπάνω ἀπό τό κεφάλι· παρά τοῖς ὕστερον καί ἀντί τοῦ Ἡπερόπελα, μέ τό κεφάλι τόν κατήφορον, ἀνάποδα. »Κατά κεφαλῆς φυτεύειν, μέ τήν κορυφήν πρός τά κάτω φυτεύειν καταβολάδα τινά. Ζήτ. Κατακίρκλα. »Ἐπί κεφαλῆ», καί, ἐπί κεφαλῆς» ταὐτόσημον τῷ »κατά κεφαλῆς» καί ἐξαίρ. ἐπί πάντες κάτω ὁρμῶμενοι, ἢ κεκλόνου ἀναπεσόντος. Παρά δέ Δημοσθ. »Μή εὐθύς ἐπί κεφαλήν εἰς τό δικαστήριον βαδίζειν», ἀντί τοῦ, ταχέως σπεύδειν· ὡς τό τῆς συνηθ. Μή τρέχῃς εὐθύς εἰς τό κριτήριον. »Εἰς κεφαλήν σοι. Πλάτ. καί Ἀριστοφ. ἐπί καταρασκμένου καί βλαπτημένου τινός, »εἰς τήν κεφαλήν σου ἔλθοι τό δεινόν τουτέστι, σεαυτῷ μάτευσε ὅπερ εἶπας ἀνσχερές, ὡς τό κοινόν, »εἰς τό κεφάλι σουν νά ἔλθῃ δηλ. ἡ κατάρα. 2) Ἠκυρωμή, ἡ κεφαλή, ὡς τό εὐγενέστατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, Ὀδύσ. Δ, 343. Ἰλ. Δ, 55. Π, 77. Σ, 114. καί ἀλλαχοῦ· καί ἐξαίρτ. ἐν ταῖς προσρήσεσι »φίλη, ἡδεία κεφαλή» φίλτατέ μου, ἀκριβέμου, πολύτιμέ μου!, Ἰλ. Θ, 281. Ψ, 94· καί παρ' Λογογράφοις, ὡς τό Λατιν. carum caput. Ἀντίτ. τῷ »Κακή κεφαλή» Ἄθλιε, ταλαίπωρε, Μηδαμινέ, ἀχρεῖε! 3) Ὡς κυρία, καθέδρα τῆς ζωῆς σημαίνει εἰς πολλάς φράσεις τήν ἰδίαν ζωήν. »Κεφαλῆ περιδείδια Φοβοῦμαι διά τήν ζωήν μου, διά τό κεφάλι μου, Ἰλιάδ. Γ, 242. »Ἀπέτισαν σύν σφῇσι κεφαλῇσιν Τό ἐπλήρωσαν μέ τήν ζωήν τους, ἔχασαν τήν ζωήν τους δι' αὐτό, Ἰλ. Δ, 162. »Πωθέμενοι κεφαλάς »Βάζοντες δι' αὐτό εἰς κίνδυνον τάς κεφαλάς των, τήν ζωήν τους, Ὀδύσ. Β, 237. ἀντί τοῦ ὁποίου ἐν Γ, 74. ψυχάς εὐρηται. 4) Τό καθ' αὐτό τέλος, τό ἄκρον, τό ἀνώτατον, ἢ μακρότατον τέλος, ἢ μύτη, ἡ κορυφή ὁποιουδήποτε πράγματος. Εἰς ταύτην τήν σημασ. ἠδύνατό τις νά ἀποδώσῃ καί τό Ὅμρ. »ὑπέρ κεφαλῆς» ἐάν τοῦτο δέν ἐξηγεῖτο ἱκανῶς καί ἀπό τήν πρώτην σημασ. ἀλλά τό τοῦ Θεοκρτ. 8, 87. »ὑπέρ κεφαλᾶς» πρέπει νά ἐξηγηθῇ, Ἐπάνω ἀπό τό χεῖλος τοῦ ἀγγείου. 5) Μετφρ. Ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος. Ἡ καθ' αὐτό ὑπόθεσις, αἰτία, κ. τ. τ. Τό ἐκ τῆς συναψιος, ἢ συναριθμήσεως ποσοτήτων τινῶν προκύπτον γενικόν κεφάλαιον, ἢ καί ἡ γενική καί ὁλική συνέπεια τινός, Τό κεφάλαιον.

Κεφαληγερέτης, ου, ὁ. (ἀγείρω) Σκωπτικόν (περιπαικτικόν) ὄνομα τοῦ Περικλέους, σχηματισθέν κατά τό Ὁμηρικόν, κεφεληγερέτης, ἀντί τοῦ, χονδροκέφαλος, μεγαλοκέφαλος, (κεφαλᾶς), πλατυκέφαλος. Κρατῖνος παρά Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 3. Ζήτ. Κεφάλαιον.

*Κεφαληδόν, Ἐπρμ. Ὡσάν κεφαλή, ἀμφβ.

Κεφαλήτης, ου, ὁ »λίθος», Ὁ τῆς γωνίας λίθος, ἀκρογωνιαῖος, ἀγκωνάριον. Ἡσύχ. ἀμφιβάλλεται δέ ὑπό τοῦ Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 700.

*Κεφαλῆφι, Ἐπική Γενική, καί »Κεφαλῆφιν, Ἐπ. Δοτκ. τοῦ Κεφαλή, Ὅμρ.

Κεφαλίζω. Μ. ἴσω. Κτυπῶ εἰς τό κεφάλι· ὄθεν καθόλου, ἀντί τοῦ Φουεύω. Ζήτ. Κεφαλισμός.

Κεφαλικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς κεφαλήν. »Φάρμακα, ἐμπλαστρα κεφαλικά· ὁποῖα ἐπιβάτουσιν εἰς τήν κεφαλήν. Ἀποβλέπων εἰς τήν κεφαλήν, ἐπαπειλῶν, ἢ ἀφανίζων, φθείρων αὐτήν· ὄθεν καί τό Ἐπίρ. Κεφαλικῶς. »Κολάζειν κεφαλικῶς. Ἰρωδιαν. Β'. 13. ἀποτέμνειν τήν κεφαλήν (κόπτειν τό κεφάλι), ὡς τό τῆς συνηθείας, παιδεία κεφαλική.

Κεφαλίνη, ἡ. Κατά Πολυδ. Β'. 107. τό κατώτατον μέρος τῆς γλώσσης τό πρός τόν φάρυγκα· ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, γεῦσις, ἢ καθέδρα ταύτης τῆς αἰσθήσεως.

Κεφαλῖνος, ὁ. Εἶδος θαλαττίου ἰχθύος, ὅς τις ἄλλως Βλεψίας, λέγεται. Ἀθήν. Ζ'.

Κεφάλιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κεφαλή. Μικρά κεφαλή, κεφαλάκιον.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Ὑπερτλ. τοῦ κεφαλή. Μικρόν κεφαλάκιον, ἢ μικρά κεφαλή. »Σκορόδου κεφαλῆ» τό κεφάλι τοῦ σκόρδου. 2) Τό ἀνώτατον, ἢ ἀκρώτατον μέρος πράγματός τινος. Ἡ κορυφή αὐτοῦ. 3) Σπάσματί τι τῆς κεφαλῆς. 4) Μέρος τῶν ὑποδημάτων, καί σανδαλίων. (ἡ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ). 5) = Κεφολαξ. Παλλάδ. Παρά Πολυκίν. Γ'. 5. 38. »Κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης κεκς, καί οὕτως ἀνείλκυσαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὰς τεταρσωμένας· κατὰ τὸν Λέοντα Ταυτα, Β'. Τμῆμ. 190. = Σχοινία, καλώδια, ἐρείσματα.

Κεφαλισμός, ὁ. Παρ' Ἀριστετ. Τοπικ. ἡ. 12. κεῖται, κεφαλισμοί· Κατ' Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἶναι ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἁπλῶν ἤτοι τῶν μοναδικῶν μέχρι τῶν Δέκα. ἄρα, τὸ παρ' ἡμῖν ἡμίκα ἡ μία, μία, ἡ προπαίδεια, ἢ ὁ πυθαγόρειος πίναξ· ὡς ἐκ τοῦ, κεφαλίζω, Πρβλ. Συγκεφαλαίωσις, καὶ συγκορυφώσις.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ἡ ἴδιος = Κεφαλήτης.

Κεφαλιῶται, ῶν, οἱ. πληθ. Πρῶτοι, ἀρχηγοί, ἐπίτιμοι. Ὀλυμπ. παρὰ Φωτίῳ.

Κεφαλοβαρής, ές (βαρος) Ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων. 2) Ἐνεργτκ. Ὁ βαρύων τὴν κεφαλήν.

Κεφαλοδέσμιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ

*Κεφαλόδεσμος, ὁ (δεσμὸς) Δέμα τῆς κεφαλῆς, ὕφασμάτι, δι' οὗ περιδέουσι τὴν κεφαλήν.

*Κεφαλοειδής, ές, (εἶδος) Ὡσὰν κεφαλή, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλόθλαστος, ον, (θλάω) Ὁ ἐθλασμένην, ζουλισμένην κεφαλὴν ἔχων· καὶ ὡς Οὐσιτκ. «Τὰ κεφαλόθλαστα. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. Κεφ. τελευταίῳ, τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ζουλίγματα, τὰ σημεῖα ὀηλ. τῶν θλάσεων.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ. (κρούω) Ὁ κρούων, κτυπῶν, ἢ κεντῶν, διαπερῶν τὴν κεφαλήν. Οὕτως ἐλέγετο δυνατός τις οἶνος· καὶ ἐν εἶδος φαλαγγίου, τὸ ἄλλως, κρανοκολάπτης.

Κεφαλόμακτρον, τό. (μάκτρον) Ὕφασμα, μανδήλιον, δι' οὗ ἀποπεγγίζουσι τὴν κεφαλήν.

Κεφαλόρριζος, ον, (ῥίζα) Ὁ κεφαλὰς, ἢ κόμπους περὶ τὴν ῥίζαν ἔχων, ὁ κεφαλοειδῆ τὴν ῥίζαν ἔχων.

Κέφαλος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντος. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 11. ἡ. 2.

*Κεφαλοτομέω, ῶ, Μ. ἤτω. Τέμνω, κόπτω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω. ἐκ τοῦ

Κεφαλοτόμος, ον, (τέμνω) Ὁ τέμνων τὴν κεφαλήν.

*Κεφαλοτρύπανον, τό (τρυπάω). Ὁ τρυπῶν τὸ κρανίον, τὰς κεφαλάς. Γαλην.

Κεφαλώδης, ες, = Κεφαλοειδής. Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἔχων.

Κεφαλωτός, τή, τόν. Ὁ κεφαλὴν ἔχων. καὶ ἐξαιρτ. ἐπὶ ὑγιῶν, ὡς τὸ σκόροδον, τὸ πράσον κ. τ. τ. «Τὸ κεφαλωτὸν πράσιον· ἢ καὶ μόνως, κεφαλωτόν, τὸ πράσον, Porrum capitatum, Διοτ. ἄλλως δὲ, καὶ γηπυλλίς, λέγεται. Ἀθήν. Θ'. Ἀρτεμίδ. Α'. 69. Τινὲς ὠνόμασαν οὕτω καὶ τὸν Θύμον. Διοσκορ.

*Κεχαλασμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ Μτχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμν. τοῦ ῥήμτ. Χαλάω, Ἀποθυμέω, χαλαρά, Γαλην.

*Κέχανδα, Πρκμν. τοῦ χανδάω, ὅθεν ἡ Μετοχικὴ Αἰττκ. κεχανδότα, Ὀδσ. Δ, 96. καὶ 3. ἑνε. τοῦ Ὑπρτλκ. Ἐπε. κεχάνδει, Ἰλδ. Ω, 102.

Κεχανδότα, Ὀδυσ. Δ, 96. καὶ Ἰλ. Ψ, 268. αὐτὶ τοῦ Χωροῦντα. Ζήτ. τὸ πργμν.

Κεχάνια, τά. Τὰ αὐτόματα κεχηνότα σῦκα. (σχεδία.) Ἡσύχ.

Κεχάρηκα, Ἐνεργτκ. Πρκμν. τοῦ Χαίρω.

*Κεχάρημαι, Πθτκ. πρκμν. τοῦ Χαίρω. Πρκμν. τῆς μετχ. Κεχαρημένος, Τμν. Ὁμρ. 6, 10.

*Κεχαρησέμεν, Ἐπκ. Ἄπρμφ. Ἐνεργτ. Μέλ. τοῦ ῥήμτ. χαίρω, Ἰλδ. Ο, 98.

*Κεχαρήσεται, Ἐπκ. 3. ἑνκ. Μέσ. Μέλ. τοῦ ῥήματος Χαίρω, Ὀδσ. Ψ, 268.

*Κεχάρητο, κεχαρηντο, Ἐπκ. 3. ἑνκ. καὶ πλθντκ. Πθτκ. Ὑπρτλκ. τοῦ ῥήμτ. χαίρω, Ἡσδ. Ἀσπ. 65. Τμν. Ὁμρ. Δημτρ. 458.

*Κεχαρηώς, Ἐπκ. Μτχ. ἐνεργτκ. Πρκμν. τοῦ ῥήμτ. χαίρω, Ἰλδ. Η, 312.

Κεχαριτωμένος, ένη, ένον. Πρκμν. μτχ. τοῦ Χαρίζομαι. Ἡδύς, νόστιμος, θελκτικός, ἀγαπητός, ἐράσμιος, χαρίεις, χαριτωμένος· μετὰ χάριτος πάντα ποιῶν, ἄριστος, ἐξαίρετος. Ὁμρ. Ἐκτὸς δὲ τούτου εὑρηται παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ Ἐπῴ. κεχαριτωμένως, Πλάτ. καὶ Ἀριστφ. Συγκριτκ. κεχαριτωμενώτερος, καὶ Ὑπρθτκ. κεχαριτωμενώτατος, καὶ Ἐπῴμ. κεχαριτμενώτατα Ξενοφ. Ἱππαρχ. Α', 1.

*Κεχαριτωμένως, Μετχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμν. τοῦ ῥήμτ. χαριτόω, Καὶ

Κεχαριτωμένως, Ἐπίῤῥ. = Κεχαρισμένως. Χαριτωμένα. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Κεχαροίατο, Ἐπκ. 3. πλθντκ. Εὐκτκ. Ἀορ. 2. Μέσ. τοῦ ῥμτ. χαίρω, ἀντὶ κεχάροιντο, Ἰλδ. Α, 256.

*Κεχάροντο, Ἐπε. 3. πλθντκ. Μέσ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. χαίρω, Ὅμρ.

*Κέχηνα, β'. Πρκμν. τοῦ χαίνω, ὅθεν

Κεχηναῖος, οἱ· παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1263. καλοῦνται οὕτω κατὰ κωμῳδ. παρασχμτσμ. οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἀπὸ ἀμελείας, μωρὰν περιέργειαν ἴστανται πάντοτε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἤτοι ἔχασκον, ἄρα, κεχηνασίως, ὅς τις μωρῶς χάσκει, ἤτοι ἵσταται μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ θαυμαστικῶς βλέπει, ἢ προσμένει τι.

Κεχηνότως, Ἐπίῤῥ. χασκόντως, μὲ ἀνοικτὸν στόμα. ἐκ τοῦ Παρακ. τῆς Μετοχ. τοῦ, χαίνω, κεχηνα.

*Κεχηνώς, Μτχ. Πρκμν. τοῦ Χαίνω, Ἰλδ. Π, 409.

Κέχλασα, Μέσ. παρακείμ. τοῦ, χλάζω.

Κεχλασάω, καὶ, κεχλοισάω. Ζήτ. κεχλιδάω, καὶ, καχλοισάω.

Κεχλασμένος, Μετχ. β'. Πρκμν. τοῦ ῥμτ. χλάζω, Πίνδρ. Ὀλμπ. 9, 3. ὅστις ἐν Πυθ. 4, 318. ἔχει τὴν ἀσυνήθη Πλθντκ. Αἰττκ. κεχλάδοντας.

Κεχλέγκα, Παρακείμ. τοῦ χλεκίνω.

Κεχλιδώς, Μετχ. β'. παρακ. τοῦ χλίω.

*Κεχολωμένος, Μτχ. Πθτκ. Πρκμ. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

Κεχολώσομαι, μετ' ὀλίγον Μέλ. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

*Κεχρημένος, Μτχ. Πρκμν. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

Κέχυμαι, Παθτκ. Παρακείμ. τοῦ χέω, Ὅμρ.

*Κεχυμένως, Ἐπῴμ. Μετχ. Πθτκ. Πρκμν. τοῦ χέω. Μὲ ἐλευθεριότητα, ἀτάκτως. Δατν. effuse.

*Κέχυτο, κέχυντο, 3. Πλθντκ. Ὑπρσντλ. Ἐπκ. τοῦ ῥήμτ. χέω, Ὅμρ.

Κεχωρίδαται, Ἰωνικ. 3. Πλθντκ. Πθτκ. Πρκμν. ἐκ τοῦ χωρίζω.

Κέω, Ἐπκ. παρασχμτσμ. τοῦ Καίω, ἐφετικοῦ τοῦ κεῖμαι, μέσον ἐν Ὀδυσ. Π. 342. «Ὀρθοκέωνι ὕπαγε τὰ πλαγιάστης, τῷ κοιμηθῆς.

Κέω, Παρασχηματσμ. τοῦ καίω, καίζω. Σχίζω, ὅθεν τὸ κείων, ἐν Ὀδυσ. Ξ, 426.

Κέω, Παρασχηματσμ. τοῦ καίω, πολλὰ ἀμφίβ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Η.

Κᾶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πᾶ, ἤ, ποῖ· ἐξ ἐναντίας τὸ ἐγκλιτικὸν, κη, εἶναι ἀντὶ τοῦ που, συχνάκις παρ' Ἡρόδ.

Κᾶαι, Ἐπκ. ἀπαρέμφ. Ἀόρ. Α'. τοῦ καίω, Ὀδσ. Ο, 97. Ἀλλὰ κἦκι παροξυτόνως, 3. ἑνκ. Εὐκτκ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥμτ. καίω, Ἰλδ. Φ, 336.

*Κηάμενος, Ἐπκ. Μτχ. Μέσ. Ἀορ. α'. τοῦ ῥμτ. καίω, Ἰλδ. Ι, 234.

Κῆβος, ὁ. Εἶδος πίθηκος μὲ οὐρὰν, ὅς τις εἶναι παρδαλός. Simia diana, Διον. ὁ δὲ γαλαξιόκικος λέγεται ὑπὸ τοῦ Διον. Simia mona ἢ rubra.

Κῆγκος, Κατὰ Ἀπολλών. τὸν δύσκολον πραηλθεν ἐκ τοῦ κῆ, ἀντὶ τοῦ, πῆ, καὶ ἄγχος, κατὰ συναλοιφὴν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ, κῆχος. ἔγραψε, καὶ τὸ «ποῖ κῆχος» διὰ τοῦ «ποῖ γῆς» ἤρμην. Αὐτὰς ἔχει ἔτι καὶ «ποῦ κῆχος· ὁ δὲ Ἐτυμολ. «ποῖ κῆγχος· ὅς τις φέρει καὶ μαρτυρίαν «ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν; ἐξ Ἀριστοφ. «ποῖ κῆχος εὐδὺ Σικελίαν»; καὶ ἐκ Φερεκράτους παρομοίως «ποῖ κῆχος· ὅλοι τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ, ποῖ γῆς· ὁ Ἀπολλών. λέγει ὅτι τὸ, κῆχος, εἶναι λέξις Ἰωνική.

Κήγω, Δωρκ. ἀντὶ κἀγὼ, ὀηλ. καὶ ἐγώ.

Κηδαίνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κήδω, ὀλιγώτερον χρήσιμος. Ἡσύχ.

*Κήδαλος, ὁ = Αἶδεῖος.

Κηδεία, ἡ, (κῆδος) Φροντὶς, ἐπιμέλεια· ἰδικώτερος δὲ ἐπὶ νεκροῦ αὐτὴ τοῦ, ἐκφορὰ, ταφὴ, ἐνταφιασμός. 2) Συγγένεια, ἀγχιστεία, οἰκειότης κατ' ἐπιγαμίαν. Συμπεθεριά. Εὐρ. Ἱκέτ. 134. «Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις».

Κήδειος, ον. (κῆδος) Ὡς καὶ τὸ κεδνός. Ἄξιος τῆς ἡμέτερας φροντίδος, προσοχῆς, ἀξιοσέβαστος, ἀγαπητός, προσφιλὴς, ἀκριβὸς, πολύτιμος. «Κήδειοι κασίγνητοι». Ἰλιάδ. Τ, 294. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξηγοῦσι, Ἄξιοι τοῦ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἀπὸ ἡμᾶς. 2) Συγγενικὸς, ἀδελφικὸς, οἰκεῖος. «Θρῆξ κήδειος». Αἰσχύλ. Χοηφ. 223. στίχ. 85. «Κήδειους χοὰς· ἀντὶ τοῦ συγγενικάς. 3) Ἐνεργτκ. Φροντίζων, ἐπιμελούμενος, ἐμφρονὴς. «Κήδειοι τροφαὶ παίδων». Εὐρ. Ἰων. 487. φροντιστικαὶ, ἐπιμελεῖς θεραπεῖαι.

*Κηδεμονεύς, έως, ὁ = Κηδεμών, Ἁπλν. Ψδ.

Κηδεμονία, ἡ. (κηδεμὼν) Φροντὶς, ἐπιμέλεια, θεραπεία, ἐπιστασία, πρόνοια, ἔννοια.

Κηδεμονικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤῥ. Κηδεμονικῶς· Πὸν ὅτι εἶναι ἴδιον, ἢ πρέπον, ἁρμόζον, ἀνῆκον εἰς τὸν κηδεμόνα. Ἄρα, ὁ φροντίζων, καὶ ἐπιμελούμενος περὶ τινος, φροντιστικὸς, ἐπιμελητὴς, θεραπευτικὸς, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Κηδεμών, όνος, ὁ. (κηδέω) Ἐπιμελητὴς, φροντιστὴς, βοηθὸς, προστάτης, ἐπιστάτης, ὡμάλιστα προστὰς τὸ φροντίζειν. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. πάντοτε ἀντὶ τοῦ ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης. Ψ, 163. 624. (Ἐν τῇ Ὀδσ. οὐχ' εὑρηται) καὶ ὡς Θηλκ. ἡ κηδεμών, Σοφκλ. 2) = Κηδεστὴς, συμπέθερος καὶ ἐξαιρτ. γαμβρὸς. Εὐρ. Μηδ. 992. Ἀπολλών. Ἀργ. Α', 271. «Οὐκ ἐστὶν ἐτ' ἄλλοι κηδεμονῆες» ὅπου ὁ Σχολ. φησι· ἤκουν τὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες· οὗτοι δὲ λέγονται οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι κηδεσταὶ, καὶ «κηδόμενοι». οὗτοι καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', Α'. 17. «Ὅς καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ, καὶ τεθνηκότος ἤδη ἀπεσεμὸν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, ἀνεσταύρωσεν· ἡμᾶς δὲ, οἷς κηδεμὼν μὲν οὐδεὶς πάρεστιν, οἱ ὧν οἰόμεθα παθεῖν; Ἐπὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν δὲν ἐτέθη ποτέ, Valck. ἐν Φοιν. 341.

Κήδεος, ον, = Κήδειος, ὡς τὸ Κήδιος, καὶ κήδεως, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 160. «Οἵσι μάλιστα κηδέος ἐστὶ νέκυος.» = κηδευσίμος· ὅπου ἄλλοι ἀνέγν. Κηδεὺς, καὶ ἄλλοι ἐντόπιοι υἱοὶ κήδεος, ἐκ τοῦ, κῆδος. Ὅμρ. Εὐσταθ. αὐτόθ. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, = καὶ κηδεύσιμος, τουτέστι, ταφῆς.

*Κήδεσκον, κηδέσκετο, Ἰωνκ. κατ' ἐπέκτ. Πρτκ. τοῦ κήδω, Ὀδσ.

Κηδαστής, οὖ, ὁ. (κηδέω) Ὁ φροντίζων, ὁ ἐπιμελητὴς, καὶ ἐξαιρτ. ὁ τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ φροντίζων, καὶ τὰ λείψανον ἐνταφιάζων. 2) Πᾶς ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, καὶ καταχρηστικῶς συγγενὴς, συμπεθερὸς, ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται ὁ πενθερὸς, καὶ ὁ γαμβρός· ὁ ἐστὶ, καὶ ὁ δεῦρο καὶ ὁ λαμβάκιον τὴν κόρην. Ξενοφ. Παρ' Ἡριν. Ἐπιστ. Β'. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκρ. 154. σ. 671. πρβλ. κηδεμὼν, ὕσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κηδεστία, ἡ. Ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια, συμπεθεριά, ὕδρ.

Κηδεστικός, ή, όν. Ὁ οἰκεῖος, ἀποβλέπων εἰς κηδεστίαν.

Κηδέστρια, ἡ. Στλ. τοῦ κηδεστήρ, ἀντὶ τοῦ κηδεστής. Πενθερά, ἡ συμπεθερά. Ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη.

* Κηδέστωρ, ορος, ὁ = κηδεστής· ἐπιμελητής, Ποιητκ.

Κήδευμα, τό (κηδεύω). = κῆδος, φροντίς, ἐπισκευή, ἐπιμέλειαι· καὶ β) ἐξαιρτ. ἡ περὶ νεκροῦ τινος φροντίς, ὅθεν ἐνταφιασμός, ταφή. 2) Ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια, συμπεθεριά, β) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὑπανδρία, ὁ γάμος. «Νομίμως κηδεύματι συνειρηνεύειν.» Πλούταρχ. 3) Ὁ μὲ τὸν ὁποῖον συμπεθεριάσωμεν, ὁ διὰ γάμου συγγενὴς ἡμῶν γενόμενος, Βτ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 85.

Κηδευτής, οῦ, ὁ· = κηδεμών, κηδεστής. Ἀριστοτ. Προβλ. 10. 48. ἐκ τοῦ

Κηδεύω, (κῆδος). Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, στολίζω, μετ' Αἰτ. Εὐρπδ. Μήδ. 887. «Νύμφην κηδεύειν ἀντὶ τοῦ Τιμᾶν, Θεραπεύειν, περιποιεῖσθαι. β) Ἰδιαιτέρως δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐνταφιάζω, τὰ πρὸς ταφὴν νεκροῦ τινος σώματος φροντίζω· μετ' Αἰτκ. 2) Συμπεθεριάζω. «Κηδεύσατα κατὰ νόμον τὴν παῖδα.» Ἐπιστολ. Φαλάρ. ἀντὶ τοῦ, ὑπανδρεύσασα, περὶ τοῦ γάμου τῆς παιδὸς φροντίσασα. β) Συνδ. Οὐδετ. «Κηδεύω τοί σ' ἀντὶ τοῦ, συμπεθεριάζω, συμπέθερος γίνομαι μετά τινος· διὰ τοῦ γάμου συγγενεύω, ἀγχιστεύω. «Κηδεύσαντες» Εὐρπ. Μήδ. 367. Δι' ἐπιγαμίας συγγενεῖς γενόμενοι, συμπεθερισάμενοι. Μετ' Αἰτκ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπανδρεύομαι τινά· «κήδευσον λέγος τοῦτο.» Σοφοκλ. Τραχ. 1227. Αἰσχύλ. Προμ. 890. «Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν» ἀντὶ ἐκλέξῃ πενθερούς ἐκ τῆς ἰδίας καταστάσεως, ἐκ τῶν ὁμοίων του· ἰδὲ κῆδος.

Κηδόω, Μ. κήσω = κηδεύω, 2. 2) = κήδω, ἀνιῶ, λυπῶ. Ἰλιάδ. Ω, 240. Ἐκ τοῦ κηδόομαι, ὅπερ = κήδομαι, εἶναι ὁ Προστακτ. Α'. ἀόρ. κηδέσαι, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 127.

Κηδίστατος, ἐν τοῖς τοῦ Νικάνδρ. Θηρ. 3. ἀναγινώσκει ὁ Ῥυκιδιος κατὰ τὴν τοῦ Σχολ. ἑρμην. Προσφιλέστατε, ἀντὶ κυδίστατε· ὅπου ἄλλοι κηδίστατε ἀνέγνωσαν.

Κήδιστος, η, ον, ὑπερθετ. καὶ, κηδίων, ον, γενικ. ονος. Συγκρ. ἐκ τοῦ κῆδος, ἀντὶ τοῦ κηδεῖος· ἄρα, ἀκριβέστατος, προσφιλέστατος, φίλτατος, ὁ τὰ μάλιστα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς φροντίδος μας ἄξιος. Μετὰ τοῦ Φίλτατος, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 642. μετὰ τοῦ καδνότατος, Ὀδτ. Κ, 225. 2) Ἐν Ὀδτ. Θ, 583. σημαίνει τὸ «Κηδιστοτέρους πλησιεστέρους καὶ ἐπιγαμίαι συγγενεῖς. Τὸ κηδίων εὕρηται μεθ' Ὁμρ. μόνον.

Κήδομαι, ὡς παθητ. τοῦ κήδω. Φροντίζομαι, εἰμί, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, εἰκοτίζομαι, πικραίνομαι, ἐχθόμαι, δυσχεραίνω. Ὀδ. Ξ, 461. «Ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην» ἐπὶ τῆς σημπτ. ταύτης καὶ ἡ Μετχ. κηδόμενος, ίνη, ενον β) ὡς Μεσ. μεθ' Γενικ. ἀντὶ τοῦ φροντίζω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι τινός, ἢ ἔχω τὴν φροντίδα, τὴν ἔννοιαν τινός, Ἰλιάδ. Α, 56. «Κήδετο Δαναῶν.» Ἐπὶ ταύτης τῆς σημσ. εὕρηται παρὰ τοῖς Ἕπτ. ὁ μεσομηρικὸς β. Πρκμ. κέκηδα, ἀν σημαν. Ἐνεστῶτος ὡς καὶ παρὰ Τυρτ. «Πᾶσα κέκηδε πόλις δυμῷα» Ὅλη ἡ πόλις ἐκυριεύθη ἀπὸ λυπηρὰν τινα ἐπιθυμίαν, καὶ πόθον· καὶ ὁ Μ. κεκαδήσομαι, ὅστις εὕρηται καὶ ἐν Ἰλιάδ. Θ, 353. «Οὐδέτι Δαναῶν κεκαδησόμεθα.»

Κῆδος, εος, τό. Φροντίς, λύπη, πίκρα, ἄχθος, ἔννοια, Ὁμρ. «Οὗ κῆδός ἐστί τινος.» Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς μέλῃ διά τίποτε· ὅθεν «Τῶν ἄλλων οὐ κῆδος.» Ὀδ. Χ, 254. περὶ τῶν ἀλλων δὲν μᾶς μέλει· δὲν ἔχομεν κόπον, ἢ φόβον διὰ τοὺς ἄλλους. Διακρίνε. τοῦ Ἄχος ἐν Ὀδσ. Δ, 108. β) ἰδιαιτέρως δὲ ἀντὶ τοῦ, πένθος, λύπη δι' ἀποθνούσαν τινά, Ἰλιάδ. Δ, 270. Ε. 156. Χ, 272. καὶ Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 190. ὅθεν ταφή, ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ σώματος, ἐνταφιασμός· ὡς καὶ τὸ κηδεία· γ) Τὸ φροντίσαι, ἡ λύπης, καὶ πίκρας πρόξενον, ἀνάγκη, δυστυχία, ταλαιπωρία, Ὁμρ. 2) συγγένεια κατ' ἐπιγαμίαν, συμπεθεριά, καὶ ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Οὕτως ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ τὸ κῆδος καὶ ἐν Ἰλιάδ. Ν, 464. ἐὰν χωρίᾳ ὡς τὰ τῆς Ἰλιάδ. Ο, 245. καὶ Π, 516. δὲν ἔκαμνον πιθανώτερα τὴν πρώτην σημασίαν. 3) Κατόπιν δὲ παν' ἀντικείμενον φιλοστόργου φροντίδος, ἢ καὶ ἐπιπόνου, καὶ μεγάλης σπουδῆς, καὶ θεραπείας, ὡς τὸ Λατιν. cura.

Κηδοσύνη, ἡ· = κῆδος, 1. Ἀπολλών. Ἀργον. Α'. 277. καὶ Γ'. 462. «Κηδοσύνησιν» καὶ Δ'. 1473. «Νόστου κηδοσύνησι.»

Κηδόσυνος, ον. Ἐμφροντις, φροντίζων, καθόλου = κηδεμών. Ἐπιμελούμενος, ἀμφιβ. ἀπάγ. παρ' Ἀπολλ. Τό. 3, 05. ἀλλ' ἀναμφίβολος παρ' Εὐριπδ. Ὀρεστ. 1015. Ποιητκ.

Κηδόω, Μ. κηδήσω (κῆδος). Ἐμφροντίζω, ἐννοιαμένους ποιῶ τινά· = λυπῶ, πικραίνω, στενοχωρῶ, θλίβω, Ἰλιάδ. Λ, 458. «—κηδε δ' ἑ θυμόν» ἐλύπει· καὶ Ω, 542. «—σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα» = λυπῶν· ἔτι εὐχρηστοτέρα εἶναι παρ' αὐτῷ ἡ σημασ. τοῦ κακόω, βλάπτω· βλάβην, ζημίαν, δυστυχίαν προξενῶ, εἰς μετ' Αἰτκ. «Χειμὼν μῆλα κηδεῖ» Ἰλ. Γ. 550. πρβλ. Ε, 404. Ω, 542. Ὀδσ. Ι, 402. Ψ, 9. καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ Μέλ. Ἡκεδήσω, τὸν ὁποῖον ὁ Βούτμαν. ἀποδίδει εἰς τὸ χάζομαι, ἀνήκει ἴσως καλλιον εἰς τὸ κηδω. «Πολλοὺς τ' ἐσ τόξον κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς» «Πολλοὺς δὲ τοὺς λυπήσει διὰ τὴν ζωὴν τους, δηλ. δὲ τοὺς ἀφαιρέσει τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν καθεὶς μὲ λύπην στερεῖται, Ὀδσ. Φ, 153. 170. οὕτω καὶ ἡ Μετχ. τοῦ Ἀορ. «Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδόντα» Ἰλιάδ. Λ, 334. 2) Πβτκ. Σ. κήδομαι.

Κήδοσκε, Δωρκ. ἀντὶ καὶ ἔδωκε.

Κηδωλός, ή, όν. Ὁ τῶν ὅλων κηδόμενος. Σουϊδ. ἀμφ.

* Κήεν, ἐπκ. 3. ἑνκ. ἐνεργτκ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ῥήμτ. καίω, Ἰλιάδ. Φ, 349.

Κηθάριον, τό· = κηβίς. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 674. Καὶ

* Κηθίδιον, τό. Πολιδ. 7, 205. 10, 150. Καὶ

* Κήθιον, τό = κηβίς.

* Κηθίς, ίδος, ἡ. Ἀγγεῖον (πλέγμα τι κανοστῶδες) ἐν ᾧ ἐβαλλον τὰς ψήφους ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δικαστῶν, = κημός. 2) = Φρυν. Εἶδος ποτηρίου, ἐν ᾧ ἐτάραττον (ἀνεκάτωναν) τοὺς κύβους πρὶν νὰ τοὺς ἐκχύσωσιν. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Κηθίδιον, πλεκτόν τι σύστομον, εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους βάλλουσιν.» Ὁ Ἀθήν. ΙΑ'. παρέχει τοῦτο ἐκ τοῦ χάω, χαδεῖν, χυδάδω τὸ χωρῶ, «Παρὰ τὸ χεῖσθαι, τὸ χωρεῖν τοὺς ἀστραγάλους. Νεώτεροι δέ τινες ἀπὸ τοῦ χέω· πιθανώτερα ὅμως ἡ παραγωγὴ τοῦ Ἀθ.)

Κήϊ, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ καὶ. ὀηλ. καὶ ἐκ· ὡς καὶ τὸ

* Κῆκα ἀντὶ καὶ ἔκα.

Κηκαδέω, ῶ· παρ' Ἡσυχ. = κηκάζω, ἀμφ.

* Κηκάζω, Μ. άσω. Τρῴζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, κακολογῶ, λοιδορῶ, χλευάζω, κακῶς ποιῶ, βλάπτω, καθόλου δὲ = κακίζω. Λυκ. ἐκ τοῦ

Κηκάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. Ἀπὸ τοῦ κακός, κακή, ἡ κάλλιον κακωτική, καὶ κακολόγος. Νικάνδρου Ἀλεξίφ. 185. «Ὅτε βότρυν ἔσιναο κηκὰς ἀλωπηξ» ἡ βλαπτική, κακοποιός, κακωτική· Καλλίμαχ. «κηκάδι σὺν γλώσσῃ» κακολόγῳ, δυσφήμῳ, ὑβριστικῇ, χλευαστικῇ, λοιδόρῳ.

Κηκασμός, ὁ (κηκάζω). Ὕβρις, κακολογία, λοιδορία, χλευασμός. Δυκόφρ.

Κηκίβαλος, ὁ Εἶδος θαλασσίου κογχυλίου. Ἀθην. Γ'. ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κηκοβαυκλίτιδες, κογχυλίου τι γένος μέλαν, τὰ Μυδία.

Κηκίδειον, τό. Ὑπαιθρ. τοῦ, κηκίς, 2. Μπρ. κηκίς.

Κηκιδοφόρος, ον (κηκίς, φέρω). Ὁ κηκίδια φέρων, βαστάζων· ἐκ τοῦ

Κηκίς, ίδος, ἡ (Ζ. κίνω). Πᾶν τὸ ἀναβρύον, καὶ ἀναπηγάζον. Ἡ ἀναφερομένη ὑγρασία, τὸ ἀναβλύζον, καὶ ἀναπηδοῦν ὕδωρ, ἀτμός, ἐξάτμισις, καπνός, ἀχνός. Ἐπὶ ἀναβλύζοντος ὕδατος, ἱδρῶτος (κακιῶσαι, ἱδρῶν ἀρχόμενοι. Ἡσύχ. ἀντὶ, κηκίσασαι) ἢ ἀναπηδοῦντος, καὶ ἀναβλύνοντος καπνοῦ, ἀτμοῦ, ἀχνοῦ, καὶ, ἀναθυμιάσεως· «Κηκὶς πισσήρης φλογός.» Αἰσχύλ. Χοηφ. 265. καὶ αἵματος, «Φόνου κηκὶς.» αὐτόθ. 1009. «Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο.» ἢ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξερχομένη ἀναλελυμένη παχύτης, ἢ τοι ἡ τῆς ἐλαιώδους ὑγρασίας ἀνάδοσις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1007. «Πορφύρας κηκίδα» ὀνομάζει ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 968. τὸ ὑγρόν, τὸν χυλὸν τῆς πορφύρας, τὸ βάμμα. 2) Ὁ καρπὸς τῆς δρυός, ὁ ἐν τῇ συνηθ. ὑποκοριστικῶς, κηκίδιον, τὸ, λεγόμενος, τὸ καὶ εἰς μέλαιναν βαφὴν συντελοῦν· ἔστι δὲ τοῦτο ἀπόφυσίς τις σφαιροειδὴς προξενουμένη ἐκ τῶν ἀναβλυζόντων ὑγρῶν, ὁπότε ζωΰφια καὶ ἔντομά τινα κεντῶσι τοὺς βλαστούς, ἢ τὰ φύλλα τῆς δρυός. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. «Ὑπαριστήκην κηκίδα.» Λουκιαν. Τραγοπ. 158. τὸ κυπαρισσόμηλον· ὅθεν

Κηκίω, Ἐκπηγάζω. ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἀναπίδω· ἐπὶ πηγῆς, ἱδρῶτος, ἀτμοῦ, καὶ καπνοῦ· ἰδὲ ἐν τῷ, κηκὶς «Θάλασσα κηκιε πολλὴ ἂν στόμαι πολὺ νερὸν τῆς θαλάσσης ἐξεπήγαζεν, ἀνεπήδα ἀπὸ τὸ στόμα, Ὀδσ. Ε, 455. Ἐκπηγάζω ἀπό τι, «τινος.» Σοφκλ. Φιλ. 696. ἔδω ἵσταται τὸ Μέσ. Ἀπολλών. Α'. 542. «Ἀφρῷ ἑκήκιεν ἅλμη.» καὶ Δ'. 1188. «Ἀπὸ τηλόθι κήκιε λιγνὺς θυέων» ἀνεπήδα, ἀνέβαινεν ὁ ἀπὸ τῶν καιομένων θυσιῶν γινόμενος καπνός· τινὲς τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ κίω, μὲ θαυμασμὸν σημαντικὸν ἀναδιπλασιασμόν (τὸ 1 εἶναι βραχὺ μὲν παρὰ τοῖς Ἕπτ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνάκις μακρόν, π. χ. «Κηκίων αἷμα» Σοφ. Φιλκτ. 284. «Κηκιομένων» 696.)

* Κηλαί, ὁ. Πτηνόν τι.

Κηλαίνω, ἕτερος τύπος τοῦ κηλέω, Ἥμερον ποιῶ, καταπραΰνω, εὐφραίνω, θέλγω, κολακεύω, χαϊδεύω.

Κηλάς, άδος, ἡ. «Νεφέλη Σύμαιφον, τὸ ὁποῖον προμηνύει ἄνεμον καὶ ὄχι βροχήν, ἄρα στεγνόν, ξηρόν, καὶ οὐχὶ ὑγρὸν σύννεφον.» Αἱ κηλάδες νεφέλαι ἔρουν ἄνεμον σημαίνουσι· Θεόφραστ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Κηλάς, νεφέλη ἀνυδρος, καὶ ἡμέρα χειμερινή· καὶ αἰξ ἐν τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσα τυλοειδές.» ἄρα, «Κηλὰς ἡμέρα» ἡ χειμερινή, ἀνεμώδης ὀηλ. καὶ βροχώδης. 2) «Κηλὰς αἰξ» ἡ σημεῖόν τι, ἢ ὠχρότητά τινα ἐν τῷ μετώπῳ ἔχουσα, (γκιώσκ). Πρβλ. Κηκίς.

Κηλάστρα, ἡ· καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ κηλαστρος, ἡ· καὶ κηλαστρον, τό· παρὰ Θεοφρ. Γ', 4. καὶ Ε'. 8. Φυτόν τι ἀειθαλές. Celastrus. Λατ.

Κηλαιος, ος, Ἰωνικ. ἀντὶ κηλεος, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ο, 744. «Σὺν πυρὶ κηλείῳ.

* Κήλεον, τό = κῆλον. Λφν. Ἡσδ.

* Κήλεος, ον (καίω). Καυστικός, φλογιστικός, ἀναδιδούς φλόγας, λέμπων, διάθερμος, κόκκινος ἀπὸ τὴν φωτιάν, συχνάκις παρ' Ὁμρ. πάντοτε «πυρὶ κηλέῳ» καὶ ἀεἰποτε ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου ἐκτὸς τοῦ 217. στίχου τῆς Θ· ῥῆμ. τῆς Ἰλιάδ. ἔνθα ἵσταται ἐν τῇ μέσῃ, ἄρα εἰς ὅλα τὰ

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Πάτρας

λοιπά χωρία πρέπει ν' ἀναγινώσκηται τὸ κηλέω' διὰ τῆς συνιζήσεως ὡς δισύλλαβον. Σπανιώτρ. τύπος κήλειος, Ἰλιάδ. Ο, 744. ὡς τὸ κήδειος, καὶ κήδειος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ κηλιός, καύσιμος, ξηρός.

Κηλέστης, ου, ὁ. Ὁ ἡμερόνων, καταπραΰνων, θέλγων, εὐφραίνων, γοητεύων, ἀπατῶν· ἐκ τοῦ

Κηλέω, ῶ. Μ. ἦσω. Καθησυχάζω, ἡμερόνω, καταπραΰνω. Ποιῶ τινα, ἢ τι ἡσυχον, μαλακόν. Μαλακύνω, σμηρύνω· »Ἥκα κηλείνη Μητριάζω, σλιγοστεύω, ἢ ἀποτρέπω, ἀποδιώκω δυστυχίαν τινα. 2) Διὰ μαγειῶν καταπραΰνω, καταγοητεύω, θέλγω, εὐφραίνω, τέρπω, καὶ ἐξαιρτ. Διὰ μουσικῆς καὶ ᾠδῶν, μαγικῶν, ἢ κολακευτικῶν λόγων μαγεύω, ποιῶ φίλον, καὶ εὐνοϊκὸν πρὸς ἐμέ, φέρω τινα ἀπὸ τὸ μέρος μου, ἀλλὰ καὶ Διὰ ῥωπευτικῶν λόγων θελκτίζω, ἐξαπατῶ, παραδηγῶ, ἐπὶ ἀγρίων καὶ ἀνημέρων ἀνθρώπων, ἢ ζώων· ἀντὶ τοῦ χαϊδεύω, ἡμερόνω, τιθασσεύω, χειραγωγῶ ποιῶ· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σωματικῶν πόνων καὶ ἀσθενειῶν, ἀντὶ τοῦ Διὰ μαγειῶν, καὶ ἐξαιρτ. διὰ μυστηριωδῶν τινων λόγων, καὶ ὀμνων. Ἐηλ. ἐπᾳδῶν, καταπραΰνω, ἢ θεραπεύω. Ὁ Φώτιος ἔχει τὴν Μετχ. κηλούμενος, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, φλεγόμενος, τερπόμενος, οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. (Τινὲς μὲν λαμβάνουσιν ὡς πρωτότυπ. τὸ κηλος, ἥμερος, ἥσυχος, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εὑρίσκεται πουθενά, ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ καίω, καὶ ἐξηγοῦσιν ὡς τὸ Ἰαίω, ἰοvεο. Πιθανῶς ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἰδία αὐτὴ λέξις ὡς πρωτότυπ).

Κήλη, ἡ· καὶ Ἀττικ. κᾶλη. Πρῖσμα εἴτε τι μέρος τοῦ σώματος, χειλώση, σγάρα ἢ ἀγκούσα τοῦ λαιμοῦ, σπάσμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἐντεροκήλη. (Ἴσως ἀπὸ τοῦ χαλάω)

Κηλητήων, ονος, ἡ (κηλέω). Μυθικόν τι ὄν, διὰ γλυκέων καὶ θελκτικῶν ᾀσμάτων γοητεῦον, καὶ θέλγον τοὺς ἀκούοντας, οἷς καὶ αἱ Σειρῆνες τοῦ Ὁμρ. χωρὶς τὴν καλὴν ὅμως τῶν τελευταίων. Παρὰ Πινδρ. πλθντκ. Κηλητόνες.

Κηλητμός, ὁ (κηλέω). Ἡσυχία, ἠρεμία, καὶ ἐξαιρτ. ἡ διὰ ἡδονικῶν θελγήτρων καὶ τέρψεων προξενουμένη. Σιωπὴ ἀπὸ ἔκστασιν καὶ χαράν, Ὁδσ. Α, 335. Ν, 2. Τέρψις, χαρά, θέλγητρον, γοήτευμα.

*Κήλητρον, τό. Μέσον πρὸς καταπραΰνσιν καὶ καθησύχασιν. Μαγικὸν μέσον πρὸς καταπραΰσιν ἢ κατάπαυσιν κακοῦ τινος· = Θέλκτρον.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ = κηλητής. Ὁ δι' ᾠδῶν, καὶ ἀσμάτων θέλγων, ἡδύνων, γοητεύων, ἐξαπατῶν.

*Κηλιάζω, (κηλίς). Εἶμαι κηλιάζομενος, ἀπαστρος.

Κηλιάω, ῶ (κηλίς). Κηλίδας ποιῶ, λερόνω· ὅθεν

Κηλιάωτός, ἡ, όν· Λερωμένος, κηλιάζομένος, ἀπαστρος.

*Κηλιός, ὁν. Ζ. ἐν τῷ κήλεος.

Κηλίς, ίδος, ἡ. Ῥύπος, λέρα, (λεκές, Τουρκ.) ῥύπος, ἢ ῥύπου σημεῖον, φαγάδι, εἶδος αἰτίας ἐν ἱματίῳ, μαλυσμός, σπίλας· εἰλῆφται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἐνεδος, ἄτιμία, μῶμος, πρᾶξις ὀηλ. ἐντροπῆς καὶ ἀτιμίας πρόξενος. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. ἀ. 9. (7) »Ὁ Δερκυλλίδας — ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων· ὁ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις τῶν Λακεδαιμονίων·« παρ' Ἡρωδιαν ε'. 9. κεῖται συντεταγμένον μετὰ τοῦ τιμωρία, ἀντὶ τοῦ, ἔλεγχος, ὀνειδισμὸς ἄτιμος. »Τιμωρίας τε καὶ κηλίδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν·« (ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἡ κηλὶς σημαίνει τὸ προφανῶς ἄτιμον πταίσμα). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι τοῦτο διὰ τοῦ, ἕλκος, οὐλή, πληγή· καὶ φαίνεται, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 790. ῥῆσιν »Προτοφθόρους κηλίδας·« (Παράγουσι τινὲς ἀπὸ τοῦ καίω).

Κῆλον, τό· Ἀττ. κᾶλον (καίω). Καῦσ στεγνόν, καὶ διὰ τοῦτο ταχὺ καὶ εὐκόλως καιόμενον τμῆμα ξύλου. γραστιά, ῥάβδος, παλοῦκι κ. τ. τ. καὶ Ἰδικτρ. 2) Ὁ ξύλινος καυλὸς τοῦ βέλους, τὸ τέλος βέλος, καὶ ἐπεντα πλησιστ. »κῆλα« Ἰλιάδ. Α, 53. 383. »Τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν·« καὶ ἐν Μ, 280. »Πειρωσόμενος τὰ ἄκηλα·« φανεροποιῶν, ἐμφανιζόμενος τὸ αὐτοῦ σημεῖα καὶ βέλη. Εἰς τὸν Ὁμρ. ἐννοοῦνται πάντοτε βέλη Θεοῦ τινος, τοῦ μὲν Ἀπόλ. ἐπιδημίαι, πανώλη· τοῦ δὲ Διός, βροχὴ, χάλαζα, χιών, καταιγίς. Παροιμίᾳ ὁμοιάζουσι »κῆλα Διός·« ἢ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ παρ' Ἡσιδ. Θγν. 708. καὶ ἐν Ἀσπιδ. Β'. 486. »Χρύσεα κῆλα Ἠελίου·« κεῖται, αὐτὰ τὰ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. 3) Παρὰ Πινδρ. Πύθ. ι. 21. ἐξηγεῖται ψευδῶς = κήλημα.

Κηλόνειον, καὶ κηλόνιον, τό· = κηλώνειον, καὶ κηλώνιον.

(Κηλόω) ἰδὲ κηλέω ἐν τῷ τέλει.

*Κηλοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τὴν κήλην (σπάσμα) Παυλ. Αἰγ. ὁ, 613. ἐκ τοῦ

*Κηλοτόμος, ον (κήλη, τέμνω). Ὁ τέμνων τὴν κήλην, τὸ σπάσμα.

Κηλόω, ῶ. Καίω, καταφλέγω. Ζήτ. κήλειος. 2) = κηλέω, καταθέλγω, ἡδύνω, εὐφραίνω, ἐξαπατῶ, δελεάζω. Σπανίως. Ἐν τῷ τοῦ Ἐρμείνου Δεξικῷ σελ. 539. τὸ κηλῶσαι, ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων.

Κήλων, ονος, ὁ. Ὁ ὀχευτὴς, βερβάτος· ζῶον ὀηλ. ἀρσενικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχουτιν ἐπὶ τούτου διὰ νὰ βατεύῃ τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς ἀγέλας ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ ὄνου λέγεται. Μεταφορικῶς, καὶ ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν ἄνθρωπος. Ἀσελγὴς· »πᾶλων Πᾶνι, Κρατῖνος παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Δ. Βαβάκτης. 2) = κηλώνειον.

Κηλώνειον, καὶ, κηλώνιον, τό· καὶ Ἰωνικ. κηλωνήϊον, Ἡρόδ. 1, 193. Σύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ· τὸ ἐν τοῖς φρέασιν (εἰς τὸ πηγάδι) ἀκόντιον καὶ κατανεῦον ξύλον, καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ διατινος σχοινίου τὸν κουβᾶν ἔχον, ὃς εὐ ἀναπύρουσι τὸ ὕδωρ. Γεράνιον. Ἡρόδοτ. ς'. 119. »Ἀντλέεται κηλωνηίῳ·« ἐκ τοῦ

Κηλωνεύω (κήλων). Διευθύνω, καὶ βάλλω, ἢ στείνω τι εἰς τὸ κηλώνειον. Ἱερ. Πτολεμ. σλ. 174.

Κηλωνήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ κηλωνείου.

*Κηλώνιον, τό· = κηλώνειον.

Κηλωστά, καί, κηλωτά, τά (κηλόω). Λυκόφρ. 1387. »Κηλ. νυμφεῖα· τὰ παρανύμφια, παρανοστάσια.

Κήμαυτόν, Δωρικ. ἀντὶ, Καὶ ἐμαυτόν.

*Κῆμέ, Δωρικ. ἀντὶ, Καὶ ἐμέ.

Κῆμός, ὁ (ὅσως ἀπὸ τοῦ ΧΑΩ). Πλέγμα τι κωνοειδὲς σιδηρῶν περιτυλιγμένον ὅλῳ τῷ στόματι τοῦ ἵππου, διὰ νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ δαγκάσῃ, ὁπόταν ἄνευ χαλινοῦ μὲ μόνον τὸ καπίστρι ἀγνται. Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. 3. παρ' Αἰλιαν. Π'. 9. »κημοὶ κεντριωτοὶ«. Οἱ κέντρα ἔχοντες· παρ' Ἀρριαν. Ἰνδ. Ις'. καλεῖται ἔτι, Φιμός, καὶ, Πνιγεύς. 2) Εἶδος ψαροκοφίνου. 3) Πλεκτόν τι ἀγγεῖον ὡς κοφινος, ὅπου ὁ κάδος τῶν δικαστῶν, εἰς ὃν ἔβαλλον τὰς ψήφους, ἢ τοὺς κυβους, ἢ κατὰ Φιλόστρ. Πλέγμα κωνοειδὲς, εἰ οὗ καθίσουν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον. 4) Στολίδιόν τι τῶν γυναικῶν. — Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »κῆμος, πλεκτὸν ἀγγεῖον εἰ ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας (ψαροκόφινος)· ἔστι δὲ ὅμοιον κῆμῳ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ὄξαλαρ. ὀηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐπιπλεγμένον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ περιπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χώνῃ (ἤτοι κῆμῳ)· καὶ ὁ παρασιδέμενος τοῖς ἵπποις, εἰς οὓς αἱ ἡνίαι βάλλονται· καὶ γυναικεῖον προσόμμα· καὶ εἶδος χαλινοῦ. Ἔστι δὲ = κηΐον, κηδάριον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147.

*Κῆμος, ἡ. Μαγικόν τι φυτόν.

Κημόω, ῶ (κημός). Βάλλω, περιτίθημι τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. 3. »τὸν ἵππον κημοῦν· ὅθεν

Κήμωσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.

Κήν, Δωρικ. ἀντὶ Κἄν, ὀηλ. Ηπ' ἐν. Ἀλλὰ Κἦν ἀντὶ Καὶ ἄν.

Κῆνος, Αἰολικ. ἀντὶ κεῖνος, ἐκεῖνος. Σαπφώ. Δωρ. Τῆνος.

Κῆνσος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Census. Τίμημα, ὁ ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ὑπαρχόντων διάδομος ἐτήσιος φόρος· ἐπικεφάλαιον (κεφαλάτικον). Ματθ. ΚΒ'.

Κήνυγμα, τό. Ἀμφβ. ἀντὶ τοῦ κίνυμα, ὅπερ ἰδέ· ἐκ τοῦ

*Κηνύσσομαι, ἀμφβ. ἀντὶ κινύσσομαι, ὅπερ ἰδέ.

Κῆξ, ἡ, γενικ. κηκός, = κηΐς. Ὁδ. Ο, 478. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. δια τοῦ »Ὁρίωνι θαλάσσιον, παραπλήσιον χελιδόνι, ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ λίνκινα. Ὁ Ἡσύχ. προστίθησι καὶ τὸ »οἱ δὲ κόφον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων«. Ζήτ. καῦκης.

*Κήομεν, Ἐπκ. 1. πλθντκ. ὑπτκτ. Ἀορ. 1. Ἐργτκ. τοῦ ῥμτ. Καίω, ἀντὶ κήωμεν, Ἰλιάδ. Η, 377. 396.

Κηπαία, ἡ. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλαστρίδι, Διοσκορ. Γ'. 168. Sedum copaea, Λιν. 2) Ὑπακουρ. Θύρα, Ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα ὀπισθεν τῆς οἰκίας Θύρα. Δημοσθ.

Κηπαῖος, αία, αῖον (κῆπος). Ἐκ τοῦ κήπου, ὁ εἰς τὸν κῆπον βλαστήσας, ἢ εἰς τὸν κῆπον ἀνήκων, ἀπὸ τὸν κῆπον.

Κήπε, Δωρικ. ἀντὶ καὶ εἶπε· οὕτω καὶ

Κήπεί, ἀντὶ καὶ ἐπεί, καὶπεί· καὶ

Κηπεστα, ἀντὶ καὶ ἐπεστα, κἐπιστ.

Κηπεῖν, ἡ (κηπεύω). Ἡ ἐπιμέλεια τῶν φυτῶν εἰς τὸν κῆπον, τὸ περιποιεῖσθαι, φυτεύειν τὰ φυτὰ εἰς τὸν κῆπον. Πλάτ.

Κήπευμα, τό (κηπεύω). Τὸ εἰς τὸν κῆπον φυτευθέν, καὶ ἐπιμεληθὲν φυτόν, φυτὸν τοῦ κήπου, Ἀρστ. Ὀρ. 1007.

Κηπεύς, έως, ὁ (κῆπος). Ὁ τῶν κήπων κηδόμενος, ἐπιμελούμενος. Κηπουρός (μπαχτσεβάνης, Τουρκ.) Λεωνίδ. Ταραντιν. καὶ Ἐπιγραμ.

*Κηπεύσιμος, ον. Ὅτι καλλιεργεῖται, ἢ δύναται νὰ καλλιεργηθῇ εἰς τὸν κῆπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κηπευτής, οῦ, ὁ = κηπεύς.

Κηπευτός, τή, τόν. Εἰς τὸν κῆπον φυτευμένος, καλλιεργημένος, ἢ ὅστις φυτεύεται, καλλιεργεῖται εἰς τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπεύω (κῆπος). Φυτεύω φυτὰ εἰς τὸν κῆπον, καὶ περιποιοῦμαι αὐτά. Εὐριπ. Ἱππόλ. 78. «Αἰδὼς δὲ πανταχοῦ κηπεύει φρόσιον· πιτύζει καὶ γεωργεῖ τὸν λειμῶνα· καὶ Τρωάδ. 1175. «Ὦν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τακοῦσα βόστρυχον». Μεταφορικ. περιποιοῦμαι.

*Κήπι, Δωρ. ἀντὶ κήπῃ, ὄηλ., καὶ ἐπί.

*Κηπίδες, ων, αἱ (κῆπος). «Νύμφαιαι Νύμφαι τῶν κήπων.

Κηπίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κῆπος.

Κηπίον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κῆπος. Μικρὸς κῆπος. 2) Ἔτι δὲ = κῆπος, ἀρίστ. 2. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς ὁ τονισμὸς, κήπιον.

*Κηπίς, Ζ, κηπίδες.

*Κηπίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. 2) Παλαιόν τι ἄσμα, ἢ τρόπος ᾠδῆς.

Κηποκόμας, ου, ὁ (κομέω). Ὅστις κουρεύει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν τρόπον κῆπον λεγόμενον. Λέξις ὠμοκ. παρ' Εὐστ.

Κηποκόμος, ὁ (κομέω) = κηπουρός. Ἡσύχ.

Κηπολόγος, ον (λέγω). Ὁ ἐν τῷ κήπῳ ὁμιλῶν, ἢ διδάσκων. Ἐπίθετον τοῦ Ἐπικούρου. Ἀνάλεκτ. Β'. 53.

Κηποποιΐα, ἡ (ποιέω). Τὸ κήπους φυτεύειν, ἢ τοῦ κήπου φυτεία. Γεωπον. ΙΒ'. 2.

Κῆπος, ὁ. Περιφραγμένος τις τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουσι καὶ περιποιοῦνται διάφορα ἥμερα φυτά, τὰ μὲν πρὸς ὠφέλειαν, οἷον καρποφόρα, τὰ δὲ καὶ πρὸς ἡδονήν, οἷον ἀνθοφόρα (μπαχτζὲς, Τουρκ.)· ἐξαιρέτως δὲ ἐνθα φυτεύονται τὰ λαχανικά, ἤτοι τὰ πρὸς μαγειρίαν καὶ τροφὴν ἐπιτήδεια φυτὰ (μποστάνι, Τουρκ.). Λέγεται καὶ ὁ ἄνευ φυτῶν περιφραγμένος τόπος, ὡς παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Γ'. 43. Ὁ ψιλὸς, ἤτοι ὁ γυμνὸς φυτῶν τόπος τῶν ἀγώνων, καὶ ἡ Ὀλυμπία, Κῆπος, λέγεται· παρακλήσιον τούτου ἔστι καὶ τὸ ἐν Ὀλ. Θ'. 40. Πύθ. Ε'. 32. Θ'. 91. Ἐν Ὀδυσ. Δ 737. κεῖται «κῆπος πολυδένδρεος». Περιφραγμένος τις τόπος, καὶ φυτευμένος μὲ πολλὰ δένδρα. πυρίλλιον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Η. 129. Ω. 246. καὶ 337. Ἰλ. Φ, 285. Ζήτ. ἐν τῷ, κάπος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ Φυτάλια. «Κῆποι Ἀδώνιδος» λέγονται φυτάριά τινα, ταχὺ ἀναβλαστάνοντα ἔσω χύτρας, ἢ ἀρύβαλλου, καὶ ὅλως κοφίνου τινός, καὶ ταχὺ ξηρανόμενα, διὰ τὸ καὶ τὸν Ἄδωνιν βραχύβιον γενέσθαι οὕτω λεγόμεναι. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Λ. καὶ ἐντεῦθεν παροιμ. ἐπὶ παντὸς θελγήτρου ταχὺ παρερχομένου, καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἐπιπολαίου, καὶ φθαρτοῦ, ματαίου. Σχολ. Θεοκρ. 15, 113. Ζήτ. καὶ Ἀδώνια. «Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων· λέγονται οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἐπικούρου φιλόσοφοι, διότι οὗτος ἐν τινι κήπῳ ἐδίδασκε. 2) Τρόπος τις τοῦ κοπτειν τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ) τῆς κεφαλῆς, ἢ εἶδος κουρᾶς. Ζήτ. μάχαιρα, 1. β. καὶ μοιχὸς, 2. Ὅρκ καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 807. Πολυδ. Β'. 29. Θ'. 13. 3) Εἶδος πιθήκου. Ὅρκ Στρέβ. Βιβλ. 16. καὶ 17. σελ. 775. καὶ 812. καὶ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 17, 8. Γραφ. καὶ κεῖπος. 4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἤτοι τὸ ὑφήβαιον αὐτοῦ, τὸ ἐπείσειον. Διογέν. Λαέρτ. ΙΑ'. 12. «Διασύρας αὐτὸς, τὸν κῆπον ἐδιάστατον· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Μενέδημος, ἢ· ἢ περὶ μίξεις μεμηνὼς γυνή.

Κηπόταφιον, τό (τάφος, θάπτω). Τάφος ἐν τῷ κήπῳ.

*Κηποτύραννος, ὁ. Ὁ τύραννος τοῦ κήπου. Ἐπίθ. τοῦ Ἐπικουρείου Φιλόσοφ. Ἀπολλοδώρου, Διογ. Λ. 10, 24.

Κηπουργία, ἡ (ΕΡΓΩ) = κηπουρία· ὅθεν

Κηπουργικός, ἡ, όν = κηπουρικός.

Κηπουρέω, ῶ, Μ. ήτω (κηπουρός). Εἶμαι κηπουρός, ἐργάζομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ τοῦ κήπου· ὅθεν

Κηπουρία, ἡ. Ἡ ἐργασία τοῦ κήπου, τὸ καταγίνεσθαι περὶ τὸν κῆπον.

Κηπουρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν κηπουρίαν, ἢ εἰς τὸν κηπουρόν. Ὁ κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ νὰ φυτεύῃ, νὰ ἐπιμελῆται τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπουρός, ὁ (κῆπος, οὐρος). Ὁ φύλαξ, ἢ ἐπιστάτης τοῦ κήπου· καὶ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, γεωργεῖ, φυτεύει, ἐπιμελεῖται τὸν κῆπον (μπαχτζεβάνης, Τουρκ.). Ὁ Βύφορίων παρ' Ἑλλαδίῳ, σελ. 14. καλεῖ τὸν φύλακα τῶν ἐσπεριδίων μήλων, κηπουρόν.

*Κηποφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ κήπου. Ἐπιγρ.

Κηπωρία, ἡ (Πολυδ. Ζ'. 141.), κηπωρέω, κηπωρικὸς, καὶ, κηπωρὸς· = κηπουρία, κηπουρέω, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ὥρα, καὶ, κῆπος, παραγόμενα.

Κήρ, ἡ, γενκ. Κηρὸς, Αἰτκ. Κῆρι, Ἡ θεὰ τοῦ Θανάτου, καθόλου Θεὰ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ θεὰ τῆς τύχης, εἱμαρμένη, μοῖρα, ἢ ἐξαιρ. βίαιον θάνατον ἐπιφέρουσα, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅττις ποτὲ μὲν σὺν ἑνὶ, ποτὲ δὲ τὸν Πλόντα. Κῆρες μετοχρῶτ. Συνήθη ἐπίθετα «μέλαινα, ὀλοή, κακὴ». Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης «Κήρ, ἢ Κῆρες Θανάτοιο». Συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἔριδα καὶ τὸν Κυδοιμὸν περίστασις εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης, Ἰλ. Σ, 535. Ἐὰν ἄνθρωπός τις ἔμελλε νὰ τελειώσῃ μὲ βίαιον θάνατον, τὸν ἐλάμβανεν εἰς τὴν γέννησίν του ἄτομη ἢ ἰδία του Κήρ, ἥτις τὸν ἐκυμέρνα κατὰ τὸν προωρισμένον καιρὸν, Ἰλ. Ψ, 79. «Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ περὶ τοῦ Ἀχιλ. καὶ τοῦ Ἕκτορ. τίς ν' ἀποθάνῃ πρότερον, βάλλει ὁ Ζεὺς δύο Κῆρας εἰς τὴν πλάστιγγα, Ἰλ. Χ, 210. Μόνος ὁ Ἀχιλ. εἶχε δύο Κῆρας, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν ἑτέραν συγχωρημένον νὰ ἐκλεξῇ τὴν μίαν, Ἰλ. Ι, 411. Ἄρα κυρίως ὑπῆρχον τόσαι Κῆρες, ὅσοι ἄνθρωποι ἔμελλον νὰ τελειώσωσι μὲ βίαιον θάνατον, ὅσαι μυρίαι, Ἰλ. Μ, 326. «Κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώων», Ἰλ. Θ, 73. Ἔτι δὲ λεγεται Κήρ, καὶ ἡ φθορὰ, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τοὺς ἰχθὺς τὸ ἄγκιστρον, Ἰλ. Ω, 81. Παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 217. 220. «μφανίζονται αἱ Κῆρες, ὡς τιμωρητικαὶ καὶ ἐκδικητικαὶ θεότητες. Μετὰ ταῦτα ἔγινεν ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ὀλίγον γενικωτέρα, Θεὰ δυστυχίας καὶ φθορᾶς, χωρὶς νὰ ἐνοῆται ἀναγκαίως θάνατος. Ἡ Κὴρ δύναται νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὴν Ἄτην, καὶ τὰς Ἐρινύς, ἀλλ' οὐχὶ μὲ τὴν Αἶσαν οὐδὲ μὲ τὴν Μοῖραν, διότι αὗται δὲν φέρουσι πάντοτε δυστυχίαν. Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 1252. Φοίν. 957. Αἰσχύλ. Θηβ. 1034. 2) Ὡς πρηγορ. Ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ ἴδιος θάνατος, καὶ ἐξαιρ. ὁ βίαιος. Παρ' Ὅμρ. κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βυλοίσου ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Α, 228. «πτὸ δέ τοι κὴρ εἰδέται εἶναι Αὐτὸ σοὶ φαίνεται θάνατος. Μὲ ὅλον τοῦτο καὶ εἰς τοιαῦτα Ὅμρ. χωρία, ὡς εἶναι τὸ συχνάκις ἀπαντώμενον, Φόνον καὶ Κῆρα φέρειν, θάνατον καὶ Κῆρα φυγεῖν, κ. τ. τ. θέλουσι τινὲς προκριτωτέραν τὴν διὰ τοῦ Πρηγορ. τῆς διὰ τοῦ Κυρ. ὀνομ. ἐξήγησιν. Συχνάκις ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἱστορ. συνεζ. εἰς γενικωτέραν σημασ. Μοῖρα, εἱμαρμένη, καὶ ἐξαιρ. Σκληρὰ, βαρεῖα, καὶ δυστυχὴς μοῖρα, Ἀτυχία, κακοτυχία, ταλαιπωρία, πάθος, συμφορὰ, ἔλλειψις· βλάβη, ζημία, ἐλάττωμα φυσικὸν, τοῦ σώματος πήρωσις. Ἐλλειψις, ἀποβολή τινος· καὶ ἐπὶ Ἠθικῆς σημασ. Ἀτέλεια, ἀδυναμία, ἔλλειψις ἀρετῆς, ἐλάττωμα, πταῖσμα. Ἀντιστρ. τῷ Ἀρετὴ. Διονσ. Ἁλικαρ. Ἀρχ. 8, 61. Παρὰ Σοφκλ. Τραχ. 454. «Κήρ οὐ καλὴ Ἀχαιΐς τις, καὶ ἀσχημίζουσα κηλίς, μόλυσμα, ἀκαθαρσία.

Κῆρ, γενκ. κῆρος, τό, Κατὰ συνῳδ. ἀπὸ τοῦ Κηρ. Ἡ καρδία, ἢ ψυχὴ, ἢ ζωὴ, Ὅμρ. (ὅστις δὲν ἔχει διάλυσιν τὸν τύπον κέαρ) ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καθαρὰ τῆς θελήσεως καὶ ἐπιθυμίας «μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ». Κατὰ τὴν ἐδικήν σου καὶ τὴν ἐδικήν μου καρδίαν, καθὼς σὺ καὶ ἐγὼ θέλομεν, φρονοῦμεν, Ἰλ. Ο, 52. καὶ ἰδιαιτρ. Καθέδρα τῶν παθῶν, τοῦ θυμοῦ, τοῦ μίσους, τῆς λύπης, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐνοίας, καὶ τῆς χαρᾶς, ὅθεν «πελίων ἐμπλησάμενος κῆρ», Ἰλ. Χ, 503. πρβλ. Τ, 319. καὶ τῆς λύπης, καὶ μάλιστ. ἐν τῇ συντάξει «ἀχνύμενος κῆρ» τῆς ἀνδρείας, τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς στερεότητος, σπανιώτερ. τῆς φρονήσεως καὶ συνέσεως, τῶν φρονημάτων καὶ τῶν ἀποφάσεων, καὶ τότε ἐξαιρτ. ἐν τῇ συντάξει· «Πολλὰ δέ οἱ κὴρ ὤμωξεν», Ὀδσ. Η, 82. Σ, 344. «λάσιον κῆρ» Ζ. ἐν τῷ Λάσιος. Κυρίως μὲν περὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρώπου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ, 45. «Ὡς ταὐτοπάμπαν τοῦ νόος εὐρηται ἐν Ἰλ. Ο, 52. Συνῳ. «Κῆρ ἐνὶ στήθεσσιν ἀλλὰ καὶ μὶν θυμῷ», Ἰλ. Ζ, 332. καὶ «φρεσὶν ἠΐσιν», Ὀδσ. Σ, 344. Συχνὴ παρ' Ὅμρ. ἡ ἐπίμπτ. χρῆσις τῆς δοτ. «κῆρι» ὡς τὸ κηρόθι· Εἰς τὴν καρδίαν, ἐν καρδίᾳ, Ἰλ. Ι, 117. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν πέρι· «κῆρι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, Ἰλ. Δ, 46. Ν, 119. 206. 430. Ὀδσ. Ε, 36. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ τὸ πέρι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τονίζηται, ἢ νὰ ἐξηγῆται ὡς πρόθεσις, συχνότατα μετὰ τοῦ φιλῶ, Πρβλ. Κηρόθι.

Κηραίνω (κήρ). Ἐλάττω, φθείρω, πληγώνω, ἀφανίζω, ῥίπτω εἰς δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. 2) (κήρ), Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Μεριμνάω, φροντίζω, Φροντιστιτιὸς εἰμί, μεριμνῶ κατὰ τὴν ψυχήν, ἀγωνιῶ πρὸς τὸ κέαρ, τενός, ἢ, περί τινος καὶ μόνον Αἰτκ. Φίλων ἐν βίῳ Μωσέως. «Περὶ ἃς κηραίνουσι, καὶ δυσκατανοήτου οἱ θεατρομανοῦντες». 3) Ὀργίζομαι, θυμῶνω, ἀγανακτῶ. Ἔχουσι δὲ τὴν λέξιν ὁ, τε Εὐρπ. Ἱππολ. 223. «Τίπτ' ὦ τέκνοι τάδε κηραίνειτε;» καὶ ἐν Ἡρακλ. 518. «Ποῖ' ἐναίρε κηραίνουσ' ὀρῶν;» καὶ ὁ Σοφκλ. ἐν Τραχ. 29. καὶ Πλούταρχ. ἀρέσκ. φιλοσ. Β'. 4. «ὧν ᾧ τὰ περίγεια κηραίνεται· τῇ φθορᾷ ὑπόκειται, ἢ ὑποκείμενα εἰς τὴν φθορὰν, καὶ τῷ ἀφανισμῷ.

Κηραμεύτης, ου, ὁ. Ὁ κῆρα ἀμύνων. Ἀνάφρ. 668. = Ἀλεξίμορος, Ἀλεξίπτολις.

Κηράνθεμον, τό· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 17. = Ἡλιόνθιος, καὶ Κριθάκη, εἶδος κηροῦ.

Κηραφίς, ίδος, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 393. καὶ παρ' Ἡσυχ. «κηραφὶς κάραβος» = καραβὶς. Θαλάσσιόν τι ὀστρακόδερμον ζῶον. Lucusta. Ζήτ. κάραβος.

Καραχάτης, ου, ὁ (χηρὸς, ἀχάτης). Ὁ ξεσθὲς ὡς ὁ χηρὸς ἀχάτης. Πλίν. ΛΖ'. 10.

Κηρεία, ἡ = κηρία, Ἡσύχ.

Κηρέλαιον, τό. Ἀλειφή τις, ἢ χρῖσμα ἐξ ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηρελαιφή. Ὀρειβασ.

*Κηραμβροχή, ἡ (κηρὸς, ἐμβρέχω). Ἔγρωσι ἐμπλαστρον μὲ κηρίον, Ἀλεξ. Τραλ. 11. σ. 635.

Κηρέσιος, ον (κήρ). Ὀλέθριος, νοσητήριος· Θανατηφόρος. Ἡσύχ.

Κηρεσιφόρος, ον (κήρ, φέρω). = Ὀλέθριος· Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 3. Θανατηφόρος.

Κηρεσσιφόρητος, ον (Κήρ, φορέω). Ἰλ. Θ. 527. «Ἐξέλασε ἀνδανὲ νύας κηρεσσιφορήτους», τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς Ὅμηρ. ἀκολούθως ἑρμην. διὰ τοῦ νοῦς κῆρες φερόουσιν· τοὺς ὑπὸ εἱμαρμένης πλημμέλους, μοιροφορήτους· ὑπὸ τῆς κακοτυχίας, δυστυχίας μετενηνεγμένους, ἐνθάδε ἐφερμένους.

Κηρία, ἡ. Δεσμὸς, ταινία, φασκία, κ. τ. τ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξαιρτ. dl ὧν περιτυλίσσουσι τοὺς νεκρούς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1035. κηῶ περιῇς γέπυν τῶν κηριῶν. Πρβλ. καὶ Κειρία.

Κηριάζω, Μ. άσω (κηρίον). Φαίνομαι ὡσὰν κηρίον, ὁμοιάζω μὲ κηρίδραν, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 15. καὶ, Θ'. 38.

*Κηρίνη, ἡ = κηρίον, 2.

Κηρίνθον, τό· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 3. Ἄνθος τι ἐαρινὸν· ἐξ ἐναντίας παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 40. Κήρινθος, ὁ = Ἐρισάκτη. Τό Λατ. Cerinthe, φαίνεται συγγενὲς μετὰ τοῦ Θεοφρ. κήρινθον.

Κήρινος, ίνη, ινον (κηρός). Ἀπὸ κηρίον, κηρίτινος, ὃ ἐκ κηροῦ. «Γυναῖκες κήριναι» καλοῦνται ἐκεῖναι, αἵτινες φκιασιδώνονται, ἐπειδὴ εἰς τὸ σιασσὶ τῶν πελαῶν ἀνεκπαίνετε κηρίον, Ὀρεὶδ. Τέχνη τοῦ ἔρωτ. 3, 199. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ΙΑ'. 2. καὶ Ἐπιστολ. 4. Ὁ Πλάτ. εἰς Θεαιτ. κηρίον ἐμαγείου ἔχει, αὐτὸ τοῦ, Εἰκόν., ὀγκλμα ἐκ κηροῦ. 2) Ὁ ἔχων χρῶμα κηρίου, ὠχρὸς ὡς ὁ κηρός.

Κηριοειδής, ές (κηρίον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν, ἢ μὲ τὴν κηρίδραν.

Κηριοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει τὴν κηρίδραν, ἤτοι τὴν μελιττόπιταν, Θεόκριτ.

Κηρίον, τό (κηρός). Ἡ κηρίδρα, ἡ μελιττόπιτα τῶν μελισσῶν, ἤτις συνίσταται ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἐν εἷς περιέχεται τὸ μέλι, Ἰανυαρ. Τίμ. Ὁμρ. Ἔρμ. 559. Ἡσιόδ. Θγν. 597. Ἡρόδ. 2, 92. Συνδ. πλθντκ. καὶ τὸ ἴδιον μέλι. 2) Εἶδος νόσου, ἐξανθήματα ὁμοιάζοντα μὲ φῦμα, ὡς ὁ Ἀχιὲρ, ἀλλ' ἔτι σκληρότερα.

*Κηρόομαι, Βλάπτω, φθείρω. Ἴδε κηρόω, ἀπὸ τοῦ κήρ.

Κηριοποιός, ὀν (ποιέω). Ὁ κηρίον, ἤτοι κηρίδραν ποιῶν.

Κηρίς, ίδος, = κιρρίς.

Κηρίτης, ου, ὁ, πλάσεως. Ὅμοιος τῷ κηρῷ. Πλίν. ΛΖ'. 10. Cerites.

Κηριτρεφής, ές (τρέφω, κήρ). Ὅστις ἐγεννήθη διὰ κακὴν τύχην, ἤτοι διὰ δυστυχίαν, ἢ διὰ θάνατον, δυστος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 418. ἄλλὰ τὸ κηριτρεφὲς Παλαίφατος· εἰς τὸν χρησμὸν παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 641. ἄλλην τινὰ σημασίαν ἔχει.

Κηρύφατος, ον (κήρ, ΦΑΩ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι). Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας φονευθείς, καὶ ἐξετ. μὲ βίαιον θάνατον ἀπαθανών, Ποιητκ.

Κηριώδης, ες = κηριοειδής. Ὅμοιος τῷ κηρίῳ, ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὴν κηρίδραν, ἢ μελιττόπιταν· «λίθος κηριώδεις» ὁ στέατιτις, ἢ κεφαλὴ τῶν ἀδόνων, ἤτις εἶναι παρομοίως τῷ κηρίῳ συνθεμένη ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἤτοι μικρῶν ἀνθέων, καθὼς π. χ. τοῦ Ἡλιοτροπίου. Θεόφραστ.

Κηρίων, ωνος, ὁ (κήρ). Διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξέφρασεν ὁ Πλούτρχ. τὴν Λατινικὴν Cereus, ἤτις σημαίνει, Λαμπάδα, ἢ φάκλαν (σάβδ) ἐκ κηροῦ. 2) Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ, Μάστιξ τις, ἤτις ἄλλως καὶ, κηρίνη, λέγεται.

Κηρογενία, ἡ (γονή). Γέννησις, σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ, ἢ τοῦ κηρίου, τῆς κηρίδρας. Ἰώσηπ.

Κηρογραφέω (κηρογράφος). Γράφω, ζωγραφίζω μὲ τὸν κηρόν.

Κηρογραφία, ἡ. Ἡ μετὰ κηροῦ ζωγραφία· ἐκ τοῦ

Κηρογράφος, ον, Πρκτ. Ὁ μετὰ κηροῦ γεγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος.

*Κηροδέτης, ου, ὁ, Δωρ κηροδέτας, = κηρόδετος, Εὐρπδ. Ἰφγν. Τ. 1065. (1125) Seidl.

Κηρόδετος, ον (δέω). Ὁ δεμένος, ἢ στερεωμένος μὲ κηρόν.

Κηροδομέω, ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τὸν κηρόν. Φωκυλίδ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 449.

Κηροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν· ὡσὰν τὸ κηρί, κηρένιος.

Κηρόθεν, Ἐπίρ. (κήρ). Ἐκ καρδίας, ἀπὸ τὴν καρδίαν.

*Κηρόθι, Ἐπόμ. (κήρ). Εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὴν καρδίαν, Ὁμρ. ὅστις πώποτε μετὰ τοῦ μᾶλλον συνόδευε ἢ κηρόθι μᾶλλον. Ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν, Herm. Τμν. Ὁρρ. Δμτρ. 362. παρ' Ὁμρ. μετὰ τοῦ φιλεῖν, ἀπέχεσθαι, χώασασθαι, χολώσασθαι, Ποιητκ.

Κηροπαγής, ές (πήγνυμι). Ἀπὸ κηροῦ, ἢ μετὰ κηροῦ συμπεπηγμένος, συγκολλημένος. Ἐπιγρ.

Κηροπήγιον, τό. Ἡσυχ. Ἡρόδ. σταισάνι, σκεῦός τι στυλοειδὲς, ἐφ' ᾧ βάλλουσι τὸ κηρί, καὶ καίει.

Κηρόπισσος, ὁ (πίσσα). Χρίσμα τι, ἢ ἄλειφη ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, τὴν ἐμπεχειρίζοντο δὲ καὶ εἰς ἰατρικά, Ἱπποκρ. Ζήτ. ἔτι καὶ, Πισσόκηρος.

Κηροπλαστέω, ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω, σχηματίζω ἀγάλματα ἀπὸ κηρόν, ἢ πλάττω τι ὡς κηρόν. Ἀλκ. παρὰ Διοσκορ. ΙΖ'. 75. κάμνω (πλάττω) κηρίον, κηρίδρας, ὡς αἱ μέλισσαι· ἐκ τοῦ

Κηροπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ ἀγάλματα πλάττων. Ὁ πλάττων, σχηματίζων τὸν κηρόν. Καὶ καλόλον αὐτὸ τοῦ Γλύπτης, ἀγαλματοποιός, ὁ πλάσσων σχήματα, καὶ μορφὰς ζώων, καὶ ἀνθρώπων κ. τ. λ. Πλάτ. Τίμ. σ. 74. C. ὅθεν

Κηροπλαστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν κηροπλάστην, ἢ εἰς τὴν κηροπλαστικὴν· «κηροπλαστικὴ, ἡ» Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸν κηρόν. Ὀκελλ. Β'.

Κηρόπλαστος, ον (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, καμωμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος.

Κηροποιέω, ῶ, Μ. ήσω. Κηρὸν ποιῶ, κάμνω κηρί, ἢ κηρίδρας.

Κηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸν κηρόν, κηράς.

Κηρός, ὁ. Ὕλη μαλακή, καὶ ξανθή, ἔργον τῶν μελισσῶν, ἣτις μένει ἀφ' οὗ ἀποβλίψουσιν ἐξ αὐτῆς τὸ μέλι, Κηρί. Ὀδυσ. Μ. 48. 173. 175. 2) Πλθντκ. οἱ κηροί. Καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη λαμπάς, τὸ κηρί. Ἡλιόδωρ. Θ'.

Κηροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη), = κηροπλάστης. Ἀνακρ. Γ. 9.

Κηροτρεφής, ές, = κηριτρεφής· πολλὰ ἀμφβ.

Κηροτράφος, ον (κήρ, τρέφω). Ὁ τὸν θάνατον τρέφων, φέρων· θανατηφόρος. Ἀλλά

*Κηροτρεφος, ον (κηρός, τρέφω). Ἀπὸ κηρί, ἢ εἰς τὸ κηρὶ γεννηθείς, προαχθείς.

Κηρουλκές, όν (κήρ, ἕλκω). Ὁ εἰς ὄλεθρον σύρων, εἰς φθορὰν φέρων. Ὁ φθορὰν ἐπιφέρων. Δυσόμ. 407.

Κηροφορέω, ῶ. Μλ -ήσω (κηρός, φέρω). Κηρὸν φέρω, βαστῶ, κουβαλῶ, ἐκβάζω, εἴδω.

*Κηροφόρος, ον. Ὁ φέρων κηρίον, Ἐτυμολογ. Μ.

Κηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ τὸν χιτῶνα ἐκ κηροῦ ἔχων. Ἀνθολογ. «κηροχίτων λαμπάς». Λαμπάδα μετὰ κηροῦ περικεκαλυμμένη.

*Κηρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἔχων.

Κηροχυτέω, ῶ, Μλ -ήσω. Χύνω, ἀναλύω κηρόν, πλάττω, σχηματίζω, ζυμόω καθὼς τὸν κηρόν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 56. «πλάσσει καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν» παρὰ Στοβ. Δόγ. 141. ἐκ τοῦ

Κηρόχυτος, ον (κηρός, χέω). Ὁ σχηματισμένος, φκιασμένος ἀπὸ ἀναλυμμένον κηρί. «Μείλιγμα κηρόχυτον» Ἀλκή. Γ. ἀντὶ ἡμείλιγμα τῆς σύριγγος τῆς κηροέτου.»

Κηρόω, ῶ (κηρός). Κηρόω, περικαλύπτω, ἐπλαστίζω, ἀλείφω τι μὲ κηρί. — 2) Ποιῶ, μορφώνω τι ἐκ κηροῦ.

*Κηρόω (κήρ). Βλάπτω, φθείρω, ἔτι δὲ καὶ κηριόομαι, Γραμματ.

Κηρύβεια, ων, τά = κυρήβικ, ἀμφβ.

Κήρυγμα, τό (κηρύσσω). Ἡ κεκηρυγμένη, φωναγμένη διὰ τοῦ κήρυκος, καὶ γνωστὴ γενομένη εἴδησις, προσταγή, καὶ ἡ προκεκηρυγμένη ἀντιμοιβή, ἀντιμισθία, μισθός. Ἡρόδ. 8, 41. Ξενοφ. Ἑλληνικ. Ε', δ'. 11. κηρυγμάτων μεγάλων γιγνομένων τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, πρεσβεία.

Κηρυγμός, ὁ = κήρυξις. Σχολ. Βενετικ. εἰς Ἰλιάδ. Φ, 575.

Κηρύκαινα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κήρυξ. Ἐκείνη ἥτις ὡς κήρυξ κηρύττει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713. — 2) Γυναῖκες τινὲς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, αἵτινες ἔπερνον τὰ φυλάκια (ἄριθμ. 3.) ἀπὸ τῶν εἰκόνων, καὶ τὰ ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν.

Κηρυκεία, ἡ, Ἰωνικ. κηρυκηίη (κηρυκεύω). Τὸ ἔξιλωμα, καὶ ὀφείλειν τοῦ κήρυκος, ἔτι δὲ καὶ ἡ πρεσβεία.

*Κηρυκειοειδής, ές (κηρύκειον, 2. εἶδος). Σχῆμα ἢ μορφὴν κηρυκείου ἔχων.

Κηρύκειον, τό. Ἰωνικ. κηρυκήιον. Ῥάβδος τις, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἀνὰ χεῖρας οἱ κήρυκες. Μίαν τοιαύτην φέρει ἀνὰ χεῖρας καὶ ὁ Ἑρμῆς, Ἡροδοτ. 9, 100. (Caduceus, Λτν.) περὶ ἧς ὁ Συνίδ. λέγει «κηρυκεῖον, ξύλον ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις κειμένους· ἣν δὲ τοῦτο ἐστὶ καὶ σύνθημα φιλίας. — 2) Καὶ ἡ πληρωμὴ, ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος. Πανδέκτ. Α', ἡ. 8. — 3) Καὶ ἡ πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέβαινεν ὁ κήρυξ διὰ νὰ κηρύττῃ. Βλ. λίθος.

Κηρύκειος, εία, κειον (κήρυξ). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν κήρυκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτῷ, ἢ ἀποβλέπει αὐτὸν ἢτοι κηρυκείαν. Ἐνδύματα ἐξ ὧν ἐκαλύπτοντο οἱ ἱκέται.

Κηρύκευμα, τό (κηρυκεύω) = κήρυγμα, πρεσβεία. Αἰσχλ. Θήβ. 653.

Κηρύκευσις, εως, ἡ = κηρυκεία· ὅθεν

Κηρυκευτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ κήρυκος, ἢ εἰς κήρυγμα.

Κηρυκεύω (κήρυξ). Κήρυξ εἰμὶ· ἔχω, ἢ ἐκτελῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κήρυκος, ἢ τοῦ ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρέτου· ὅθεν — 2) Ἐργτκ. κηρύττω, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ ἤτινί τιν· «ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυνεύτωμεν. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 256. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς κήρυκος τῶν θεῶν· αὐτὸς μὰς κηρύττει εὐτυχίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔστω ἡμῖν ἀγαπητός.

Κηρυκηίη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρυκεία, Ἡρόδ.

*Κηρυκήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρύκειον, Ἡρόδ.

Κηρύκιος, ἡ, όν (κήρυξ) = κηρύκειος.

Κηρύκινος, ίνη, ινον = κηρύκειος· παρὰ Συνίδ. «ῥάβδος κηρυκίνη» = κηρύκειον.

Κηρύκιον, τό = κηρύκειον. — 2) Ὁ σαλάσσιος κοχλίας, κήρυξ, 2. — 3) Ἄλειφή τις διὰ τὰ ὄμματα. Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σλ. 131. (Τὸ μακρὸν, ἀλλ' ὁ Νικηρ. ἐπγρ. 31, 5. καὶ Λέων. Σοφ. ἐπγρ. 9. λαμβάνουσιν αὐτὸ βραχύ)· ὅθεν

Κηρυκιοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κηρύκειον φέρων, βαστῶν.

Κηρυκτής, οῦ, ὁ (κηρύσσω). Ποιητκ. ἀντὶ Κήρυξ.

*Κηρυκώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὴν μορφὴν τοῦ σαλασσίου κοχλίου κηρυκος, (σημσ. 2) ἔχων

Κυρύλος, ὁ Λτν. κειρύλος. Θαλάσσιόν τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὁ ἀρρὴν τῶν Ἀλκυόνων. Ἀντιγον. Καρύστ. 27.

Κήρυξ, ρυκος, ὁ. Κήρυξ, ἀπεσταλμένος, πρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σβυς, διαλαλητής. Καθέλου, Δημόσιός τε ὑπηρέτης τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἐν πολέμῳ. Ὑπηρέτης τῶν βασιλέων καὶ ἀρχιστρατήγων εἰς δημοτίους ὑπηρεσίας, καὶ ἔξρτ. διὰ νὰ μεταφέρῃ πρεσβείας, ἢ νὰ κηρύξῃ καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τι ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, ἀπεσταλμένος, ἄγγελος, πρέσβυς, ἔντιμος φείποτε ἐξία, τῆς ὁποίας παρ' Ὁμρ. μόνον ἐλεύθεροι ἀξιοῦνται, Λτν. praeco, caduceator, legatus, Ἰλ. Α, 321. 116. Δ, 685. Ἔργον αὐτῶν ἦτο νὰ συγκαλῶσι τὸν λαὸν εἰς τὰς συνελεύσεις, Ἰλ. Β, 50. 96. 437. 442. Ι, 10. Ὀδ. Β, 6. Θ, 8. καὶ νὰ διατηρῶσι τὴν αὐταῖς τάξιν εὐταξίαν, καὶ ἡσυχίαν, Ἰλ. Β, 280. Σ, 503. Ἀλλὰ καὶ οἱ μαχόμενοι διεχωρίζοντο διὰ τῶν κηρύκων ἀπ' ἀλλήλων, Ἰλ. Η, 274. καὶ ἀλλ. ἔξρτ. δὲ ἦτον εἰς αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρέτας, ἐπιφορτισμένοι νὰ φροντίζωσι πάντα τὰ εἰς τὰς δημοσίους θυσίας ἀνήκοντα, Ἰλ. Γ, 245, 248. 274. Ὀδ. Τ, 276. Ἔτι δὲ ὑπηρετοῦσαν καὶ εἰς τὰ συμπόσια, τὰ ὁποῖα ἔδιδον οἱ ἡγεμόνες εἰς καιρὸν θυσιῶν, ἑορτῶν, ἢ καὶ ἄλλων ἐξαιρέτων περιστάσεων, Ἰλ. Η, 183. Σ, 558. Ψ, 39. καὶ συχνότατα ἐν τῇ Ὀδυσ. Ἐπειδὴ δὲ ἦλαι των αἱ ὑπηρεσίαι ἦσαν δημόσιαι ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ δημιοεργοί, Ὀδ. Τ, 135. Τὸ παράσημόν των ἦσαν ῥάβδοι, σκῆπτρα, Ἰλ. Σ, 505, Ψ, 567. Ὀδ. Β, 38. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς ἤδη χρόνοις ἐνομίζοντο οἱ κήρυκες ἱεροί, καὶ ἄθικτοι, ὡς ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διὸς ἱστάμενοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐσεβάζοντο ἐν αὐτοῖς τὰ ἐθνικὰ διακώμματα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὀνομάζονται παρ' Ὁμρ. κτείνειν, Διὶ φίλοισι, Ἰλ. Δ, 192, Θ, 517. «Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν», Ἰλ. Α, 334. Η, 274. Διὰ τοῦτο καὶ ἦσαν συνήθως ἀκόλουθοι τῶν ἡγεμόνων, ἢ συνόδευον κατὰ προστα-γὴν αὐτῶν ἄλλους, ὅταν ἔπρεπε νὰ γένωσι διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς ἐχθροὺς, ἢ μὲ ξένους λαούς, ὥστε ἡ συνοδία τοῦ κήρυκος ἐξησφάλιζε τὸν συνοδευόμενον, Ἰλ. Ι, 170. Ω, 149, 178. Ὀδ. Ι, 89. Κ, 59. 102. Τῶν ἱερῶν κήρυξ ἦτον ὁ Ἑρμῆς, Ἡσ. Ἔργ. 80. Θγν. 989. Τὸ σκῆπτρ. ἢ κηρυξ ἔχει μόνον ὁ Νέν. 4, 11. Τὸ σύνηθες εἶναι κηρύκινα. «Οἱ κήρυκες» = τῷ, κηρύκων ἀγών. Φιλόστρατ. — 2) Εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Cerux καὶ Murex, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστρ. ζ', 10. τοῦ ὁποίου τὸ ὄστρεον μετεχειρίζοντο οἱ κήρυκες, καθὼς καὶ τὸ κέρας ὡραῖον σάλπιγγα, φωνάζοντες δι' αὐτοῦ τὸ πλῆθος εἰς σύναξιν παρ' Ἀθην. Β', φαίνεται, ὅτι τὸ ὄστρεον τοῦ κοχλίου τούτου ἦτον ἀκανθωτόν, καὶ ἐστενόθεν 3) Ἓν Ἀνελέκτ. Β', 237. κηρύξ φρουρητὸς αὐτοφυὲς σκόλοπιον λέγεται μεταφορ καὶ ὁ τῆς οἰκίας φλιτρυών (ὁ πετεινός)· διότι καὶ αὐτὸς φωνάζει ὡς κηρυξ τὴν νύκτα, καὶ ἐγείρει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὰ ἔργα αὐτῶν. — 4) Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Ὁ ἱεροκήρυξ, ὁ κατηχητής, ὁ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ θεοῦ (πιθ. παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ γηρυω, γῆρυς) (Τὸ υ φαίνεται μακρὸν, μόνον εἰς τὴν ἔνκ. Ὁμοστ. τὸ ἐκλαμβάνουσι μερικοὶ ἀρχαῖοι Γραμματ. ὡς πάντοτε βραχύ, καὶ διὰ τοῦτο γράφουσι καὶ κῆρυξ, ἀλλ' ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ διετηρήθη ὁ τονισμὸς τοῦ Βοίλλου).

Κηρύξις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, εἰδοποίησις· ἐκ τοῦ

Κηρύσσω, καὶ Ἀττ. κηρύττω, Μλ -ξω (κῆρυξ). Πρέσβυς, ἢ κήρυξ εἰμὶ. Ἔχω τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κήρυκος, κηρύσσων γήρασκε ἀπέρασε τὴν ζωήν του ὡς κήρυξ, Ἰλ. Γ, 325. Φωνάζω ὡς κήρυξ, Ἰλ. Β, 438, 444. Ὀδ. Β, 8. καὶ μετὰ Ἀπτ. «Ἠλάσ ἀγορήνδε Συγκαλῶ τὸν λαὸν εἰς τὴν συνέλευσιν, Ἰλ. Β, 51. Ὀδ. Β, 7. «πόλεμόν δε» Ἰλ. Β, 443. «κηρύσσειν τινά» κράζω τινα νὰ ἔλθῃ πλησίον, τὸν φωνάζω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 756. «νέγων δὲ κηρυξῶ γε Δικαιόπολιν. Ὅπα Δικαιόπολις· ἢ λῆξ πρίασθαι χοιρίδ.; β') Συγκάλεις ἀπρτπ. «κηρύσσειν διαλαλοῦν, εἰδοποιοῦν διὰ τοῦ κήρυκος, Poppo Ξνφ. Ἀνάβ. 3, 4, 36. — 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον καθόλου, κοινοποιῶ δημοσίως, καὶ μεγαλοφώνως, γνωστοποιῶ. Σοφκλ. Ἠλέκ. 606. «κηρύσσεθ' μ' εἰς ἅπαντας», εἰπὲ μεγαλοφώνως εἰς ὅλους περὶ ἐμοῦ· κήρυξέ με εἰς ὅλους· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ. Γίνομαι κήρυξ τῶν πράξεών μου, β') ἔξρτ. Διαλαλῶ τι δημοσίως διὰ τοῦ κήρυκος, ὅτι εἶναι διὰ πώλησιν, ἐκβάλλω τι εἰς τὸν τελάλην. γ') Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦ, μεγαλοφώνως ἐπικαλοῦμαι, φέρω εἰς μαρτυρα, «θεοὺς» Εὐριπ. Ἑκβ. 145. — 3) Παρὰ τοῖς Ἐκκλστκ. αὐτὸ τοῦ βιβλίου διδαχὴν, διδάσκω τι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ δημοσίως. Ἔστι δὲ, συχν. τῷ γηρύω, γαρύω, Λατιν. Garrio. (ὅθεν τὸ, γηρύζω, ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἐπειδὴ συχνάκις τὸ γ συγχέεται μετὰ τοῦ κ· ὡς καὶ παρὰ Λατιν. τὸ c μετὰ τοῦ, g.

Κηρωδής, ες (κηρός, εἶδος) = κηροειδής.

Κήρωμα, τὸ (κηρόω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ κηροῦ κατεσκευασμένον (ἀπὸ κηρὶ φτιασμένον), ἢ μετὰ κηροῦ περιεκαλυμμένον (μὲ κηρὶ καπλατισμένον)· ὅθεν ἰδικώτ. α') Ἡ κηρωμένη γραφικὴ τράπεζα. Βλ. Ἡρόδ. 7, 239. β') = κηρωτὸν, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ. γ') ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο μίκτις ἀλειφὴ τῶν νεωτέρων παλαιστῶν κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν Καισάρων, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τόπος, εἰς ὃν ἐγίνετο ὁ ἀγὼν τῆς πάλης. Ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τό, «παλαίστρας καὶ κηρώματα· ὡς καὶ ὁ Πλίν. ΔΕ' 2 καὶ 13. Senec. brev. vit. 12· ὅθεν

Κηρωματικός, ή, όν. Ἀλειμένος μὲ τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ ἀλειφὴν. Ceromaticum Collum, Juv. Γ', 68.

Κηρωματίζω, Ἀλείφω μὲ τὸ κήρωμα· ὅθεν

Κηρωματιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀλείφει μὲ τὸ κήρωμα, ὡς καὶ τὸ ἀλείπτης. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 490.

Κηρών, ῶνος, ὁ (κηρός), Τὸ κυψέλιον, κυβέλιον, κουβούκλιον, κουφίσιον τῶν μελισσῶν, ἐν ᾧ συνάζεται ὑπ' αὐτῶν τὸ κηρὶ καὶ τὸ μέλι. Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 737.

Κήρωσις, εως, ἡ (κηρόω), Τὸ κηρόνειν, περικάλυψις, καπλάτσημα μὲ τὸ κηρὶ.

Κηρωτή, ἡ = κηρωτόν.

*Κηρωτοειδής, ές (κηρωτόν, εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον τῆς κηρωτῆς, Γαλην. σνθ. φορμ. Τμ. 2. σλ. 99.

Κηρωτός, ή, όν (κηρόω). Κηρωμένος, περικεκαλυμμένος, ἢ ἀνακεκτωμένος μὲ κηρὶ. Κηρωτὸν, τό. Πηρωμένον τι ἔμπλαστρον, τὸ ὁποῖον χρέουσι μὲ ἔλαιον, ἢ κόμμι, ἢ χυλὸν φυτοῦ τινος, καὶ τὸ κολλῶσιν ἐπί τινος πονεμένου μέλους, μουσιαμᾶς, Τουρκ. Κηρωτή, ἢ λέγεται ἔτι καὶ ἀλειφὴ τις μεσαίας στερότητος, ὁ ἐστὶ μεταξὺ ἐμπλάστρου καὶ ἀλειφῆς, κηρελεορή, Ἀρστφ. Ἀχρν. 1176.

Κής, Δωρ. ἀντὶ, καὶ εἰς.

*Κήτα, ἡ = καλαμίνθη, Ἡσχ.

*Κῆτα, 3. ἐνκ. Τπτκσ. τοῦ ῥμτ. κεῖμαι, ἀντὶ κέκτημαι, Ἰλ. Τ, 32. Ὀδ. Β, 102. Κατὰ τὸν Βοίλφιον, ὁ δὲ Βούτμ. προκρίνει τὸ κεῖται Βλ. κεῖμαι.

Κητεία, ἡ (κητεύω). Ἡ ἄγρα, τὸ κυνήγι τῶν μεγάλων τῆς θαλάσσης ἰχθύων, τῶν κητῶν, δύνων κ. τ. λ.

Κήτειος, εία, ειον (κῆτος), Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κῆτος, ἢ εἶναι ὅμοιον αὐτῷ, ὁ ἀπὸ κήτους ὤν, κῆτιον. Ὁ εἰς ἄκρον μέγας, τερατώδης. 2) Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Δ, 521, «κῆτειοι Νηρῆιοι» φυλὴ τις τῶν Μυτῶν.

*Κητεύω (κῆτος). Πιάνω μεγάλους ἰχθῦς τῆς θαλάσσης, κήτη, δύνονε κ. τ. τ.

Κήτημα, τὸ. Τὸ ἁλατισμένον κρέας τοῦ κήτους, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Ὠμοτάριχος, λέγεται. Ἀθήν. Γ'.

*Κητήνη, ἡ. Πλοῖον ἴσον, καὶ ὅμοιον μὲ κῆτος.

*Κητία, ἡ = κητεία.

Κητόδορπος, ον (δόρπον). Πᾶν ὅ,τι δίδει τροφὴν εἰς τὸ κῆτος, ἢ τοῦ κήτους τροφή. Λυκόφρ. 954.

*Κητοθηρία, ἡ (θήρα). Κυνήγι τῶν μεγάλων κητῶν, — 2) Ἀποθήκη τῶν εἰς τοῦτο ἀναγκαίων σκευῶν καὶ ἐργαλείων.

Κῆτος, εος, ους, τό. Ἡ λέξις κυρίως σημαίνει κάθε μεγάλον ὀψάριον, τέρας τῆς θαλάσσης, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κῆτος, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης, Ὅμρ. Ἔτι δὲ παρὰ Μεταγνστρ. λέγεται καὶ τὸ καλούμενον, βαλλένα, ἢ φάλαινα Cete, cetacei pisces, Λτν. balena, Ἰταλ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φώκη (φώκαι) ἐν Ὀδσ. Δ, 446. καὶ 452. Ἐπὶ μεγάλων ποταμίων ἰχθύων ἐγράφετο πρότερον κωρ' Ἡρόδ. Δ', 53. «κήτεά τε μεγάλα ἀνάκαιθα, τὰ σπανιαίτερα καλέουσι, παρέχεται (ὁ Βορυσθένης) εἰς παρίχευσιν· τὰ ὁποῖα αὐτὰ βέβαια εἶναι ἡ μονοῦνκα, ἢ τὸ Μιρσίν, (acipenseris species) λεγόμενα, ἐξ ὧν καὶ τὰ παριχευτὰ ὠά, ἦτοι τὸ χαβιάρι, ἄλλα τώρα χρεώνουσιν ὀρθότερον κτήνεα. — 2) Ἄστρον τι, ἢ ἀστερισμὸς ἐν τῷ ζωδιακῷ, pistrix. — 3) Ἐν ταῖς συνθέσεσι νομίζουσι τινες, ὅτι σημαίνει βαθύτητα, ἢ κοιλότητά τινα, ἀντὶ τοῦ Βάραθρον, χάσμα, σκήλαιον, τὴν ὁποίαν σημ. ὁ Βουτμ. κρίνει πρωτότυπον καὶ πρώτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθεν ἔπειτα ἡ ὀνομασία τῶν μεγάλων ἐκείνων θαλασσίων χασμάτων, θηλ. τῶν κητῶν, ἔνθα λαμβάνεται πρωτότυπον τὸ ΧΑΩ, χάσκω, χαίνω, Πρβλ. κητώεις, καὶ κύτος.

*Κητοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων κήτη.

*Κητοφάγος, ον (φαγεῖν). Τρώγων κήτη, Πανσν. 10, 12.

Κητοφόνος, ον (φονεύω). Ὁ τὰ κήτη, ἤτοι τὰ μεγάλα ὀψάρια φονεύων.

Κητόω, (κῆτος). Κάμνω κῆτος· Πατκ. γίνομαι κῆτος· ὅθεν τό, κητούμενος, Αἰλ. Ε. Ἱστ, ΙΔ', 23. εἰς κῆτος ηὐξανέτο.

Κητώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κήτει, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κήτους, μεγάλος ὡς τὸ κῆτος.

Κητώεις, ώεσσα, ῶεν. Εὑρηται παρὰ τοῖς κλασσικοῖς μόνον ὡς Ὁμρκ. ἐπθ. τῆς Λακεδαίμονος, Ἰλ. Β', 581. Ὀδσ. Δ, 1. «Δακεδαίμων κητώεσσα» κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κήτους ἐν τῇ συνθ. σημασ. Τερατώδης, πολλὸ μεγάλος, εὐρύχωρος, κατ' ἄλλους δὲ ἡ λέξις κῆτος εἶχεν ἐν ταύτῃ τῇ λέξει τὴν σημασ. τοῦ κοίλου. Βαραθρῶν, σπηλαίων, χάσμα, ὥστε τὸ κητώεις εἶναι ἀντὶ τοῦ κατατέρεις, καὶ σημαίνει τὴν κοίλην, βαθυλὴν θέσιν τῆς Λακεδαίμονος μεταξὺ τῶν βουνῶν Ταυγέτου καὶ Παρθενίου, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὀνομζτ. εἰς τὰ δύο Ὁμρκ. χωρία καὶ κοίλη. Ταύτην τὴν ἐξήγησιν προκρίνει καὶ ὁ Nitsch ἐν τῇ Ὀδσ. αλλ' ἐξ ἐναντίας ὁ Buttm. ἐν λεξιλγ. 2, σλ. 96. ἐξηγεῖ «πολλὰ καίετα ἔχουσιν· πολλὰ βάραθρα ὀηλ. καὶ σπήλαια, καὶ ἐκλαμβάνει τὸ Λακεδαίμων ὄχι ὡς ὄνομα τῆς πόλεως, ἀλλ' ὅλης τῆς χώρας. — Ὁ δὲ Κουϊντ. Σμυρν. ΙΒ'. 310. «Ἵππος κητώεις» = παλυγκανόης, μεγαλώτατος, φαρδὺς καὶ πλατύς, χοντρότατος ἔχει

Κητῶος, ώα, ῶον = κήτειος.

Κηύ. Διὰ κράσεως καὶ συνλρ. ἀντὶ τοῦ, καὶ εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κηυξ, ῦκος, ὁ. Λαίμαργόν τι θαλάσσιον πουλίον, πρβλ. κήξ καὶ καυηξ.

Κήφ', κῆφα. Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἔφη, καὶ ἔφα. Θεοκρ.

Κηφήν, ῆνος, ὁ. Εἶδος μελισσῶν ἀκέντρων ἐν τῇ κηφήλῃ μετὰ τῶν μελισσῶν εὑρισκομένων, αἵ περ ἀργαὶ μόνουσαι κατεπίουσι τὸ μέλι ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων τρεφόμεναι, ὅθεν καὶ ὡς σύμβολον τῶν ἀδιαιρέτων ἐκείνων ἐκλαμβάνεται, οἵτινες ἀργοὶ μένοντες ἁρπάζουσι τὰ μὲ κόπους ὑπ' ἄλλων ἀποκτηθέντα, οἰκειοποιούμενοι τὰ εἰς ἄλλους ἀξιωτέρους ἑαυτῶν ἀνήκοντα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 306. Θγν. 595. ---ὅς κεν ἀργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοδώροις εἴκελος ὀργήν, οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ ἔσθοντες». Πλάτ. Πολιτ. «Ὁ μὴ δυνάμενος ἄρχειν τι, ὁ ἄργος, μὴ ἐργαζόμενος, ἀλλὰ τοὺς ἀλλοτρίους ἀναλίσκων κάματους. Ξνφ. Κυρουπ. Β', β', 25. «ἦν μέν τινες βλακεῖαι καὶ ἀπονίαι μόνον κακοὶ ὥστε τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, ὅσπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς». Παρὰ Πλτρχ. «Οἱ πεπαιδευμένοι, οἵτινες κλέπτοντες οἰκειοποιοῦνται τὰς ἰδίας, ἢ τὰ συγγράμματα ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κηφῆνες ἦσαν ἄκεντροι, ἐλέγοντο καὶ κολοῦροι ἢ κέντουρες, δηλ. μὲ οὐρὰς κεκολεβωμένας, ὅθεν καὶ μεταφ. λέγονται οὗτοι καὶ πτηνά, τῶν ὁποίων τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν πτερύγων ἔπεσον ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ τὴν ἐξασθένισιν, ὅθεν καὶ καθόλου, μάλιστα δὲ παρ' Εὐριπ., ἀντὶ τοῦ ἐξησθενημένος, ἀδυνατισμένος, γέρων, ἐνίκανος εἰς ἐργασίαν, Εὐριπ. Βάκχ. 1252. πόρις κηφὴν καὶ Τρωάδ. 191, «δουλεύσω γραῦς ὡς κηφήνα».

* Κηφῆνες, οἱ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν πρὶν νὰ λάβωσι τὸ ὄνομα Πέρσαι, Ἡρόδ. 7, 61. Ἀπολλόδ. 2, 4, 5.

Κηφήνιον, τό. Μικρὸς κηφήν, τὸ γέννημα αὐτοῦ. — 2) Ἔτι δὲ καὶ οἱ οἰκέται αὐτῶν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε', 46.

Κηφηνώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων ὤν, ὁμοιος αὐτοῖς.

Κῆφθα, ἢ κῆφθη. Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἤφθη ἀπὸ τοῦ ἅπτομαι. Θεόκρ.

Κῆχος, ἰδὲ κῆγχος.

Κηώδης, ες. Ὡς ἀπὸ εἰς τὴν φωτίαν ἐρριμμένον θυμίαμα ἀπτιζόμενον, καπνίζων, ἀχνίζων, τεθυμιαμένος, εὐώδη ὀσμὴν ἐκδίδων, εὐώδης, Ἰλ. Ζ, 483. «πέπλοις». (Συνήθης παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ κάω, καίω καὶ ἕζω, ἀλλ' ὅμως τόσον ὁ ταὐτοσήμαντος τύπος κηίδης, ὅστις καὶ τὸ ἀναλόγως σχηματισθὲν δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν ὡς πιθανὸν, ὅτι ἡ πρωτότυπος λέξις εἶναι παλαιὸν Οὐσστ. κηις = θύος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν αὐτὴν συγγένειαν πρὸς τὸ καίω, ἣν παρὰ Λατιν. τὸ Ιragro πρὸς τὸ Παgro).

* Κηώεις, εσσα, εν = κηώδης. Εὐώδης, παρ' Ὁμρ. πάντοτε ὡς ἐπιθ. τοῦ θάλαμος. Ἰλδ. Ζ, 288. Γ, 382.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ι.

Κιάθω, Ἀττ. ἀντὶ κίω, πορεύομαι.

Κίββα, ἡ = κίβισις.

* Κίβδη, ἡ. Βλ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κιβδηλεία, ἡ (κιβδηλεύω). Ψεῦδος, ἀπάτη, φευτιά, δόλωσις, νόθευσις (καλπιζανλίκ, Τευρκ.)

Κιβδήλευμα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ κιβδηλεύειν· ἐκ τοῦ

Κιβδηλεύω (κίβδηλος). Νοθεύω, δολόνω καὶ ἔξρτ. τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον, τὴν πραγματείαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς ἄλλους ἀπατῶ (καλπικον ποιῶ τι). — 2) Μτφρκ. Ὁμιλῶ, ἢ πράττω τι μὲ δόλον, καὶ πανουργίαν, διὰ νὰ ἀπατήσω τινά. Εὐριπ. Βάκχ. 475. «τοῦ τάδ' ἐκιβδήλευσα».

Κιβδηλία, ἡ (κίβδηλος). Νόθευσις, δόλωσις καὶ ἔξρτ. τῶν νομισμάτων τοῦ ἀργύρου, χρυσοῦ, πραγματείας, κ. τ. τ. (καλπιζανλίκ). Μεταφρκ. «κιβδηλία βίου» Ἀριστοφ. Ὄρν. 158. Ὅθεν δόλος, ἀπάτη, ψευτιὰ ἄθεν

Κιβδηλιάω, ῶ. Μλ. -ήσω. Κυρίως μὲν ἔχω τὴν θεωρίαν, φαίνομαι ὡς κίβδηλον νόμισμα, ὡς καλπικον μάλαγμα· ὅθεν Μτφρκ. κυτρίνος, χλωμὸς φαίνομαι, ὠχρὸς εἰμὶ ἔχω, ἢ πάσχω ἀπὸ κυτρινάδαν. Ἀριστοτ. Προβλ. Β'.

* Κιβδηλίς, ίδος, ἡ. Βλ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κίβδηλος, ον. Νεανευόμενος, δολωμένος, μεμιγμένος, μὴ γνήσιος, μὴ καθαρός, ἐξαιρέτως λεγεται ἐπὶ χρυσοῦ, Θεόγν. 119. εἶτα δὲ καθόλου, ἐπὶ νομισμάτων, ἐπὶ πραγματειῶν καὶ τ. τ. τὰ ὁποῖα εἶναι μεμιγμένα μετ' ἄλλης τινος ὕλης, δι' ὧν ἀπατῶσι τοὺς ἄλλους οἱ διδόντες αὐτὰ εἰς αὐτοὺς ὡς καθαρά. — 2) Μεταφρκ. α'). ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς ἡθ. σημασ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατηλός, δόλιος, ὁ μὴ καθαρὰν ἔχων τὴν συνείδησιν, καὶ μᾶλιστα ἐν τῷ πραγματεύσθαι, καὶ πολιτεύεσθαι. Θεόγν. 117. 959. β') Νόθος, μὴ γνήσιος ὡς ἐκ μέρους τῆς γεννήσεως, καταγωγῆς. γ') Συνωνυμεῖ μὲ τὸ Τουρκοβάρβαρον, καλπικος, καὶ, καλπιζάνης. Καθόλου δέ, ἀπατηλός, ὁ ἄπατῶν, Θέογν. 128. καὶ Ἡρόδ. 1, 6, 66, 75. «κίβδηλος χρησμός» ἀπατηλός, ἀμφίβολος, ὁ διπλῆν ἔννοιαν, ἤτοι δύο σημαινόμενα ἔχων· καθὼς π. χ. ὁ παρ' Ἡρόδ. «Κροῖσος Ἅλυν ἑαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει» κ. τ. τ. ἐν κιβδήλῳ τρόπῳ. Εὐριπ. Ἡλ. 550. τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον· Ὁ Χανδλέριος ἐν τῇ συναξει τῶν Ἐπιγραφ. μέρ. Β', ἀριθμ. Δ. 2. ἔχει «Στατῆρες κίβδηλοι, καὶ «κίβδηλοι ἀνομίαι· «κίβδηλον κακὸν οἱ δοῦλοι». οἱ σελάβοι εἶναι πάντοτε ἀπατηλὴ καὶ ἀχρεία γενεά. Ὁ Φώτ. ἔχειν κίβδηλον μέν ἐστι, ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ἢ δὲ μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ». (Πρωτότυπον τοῦτου κρίνεται ὑπὸ τῶν περισσοτέρων Γραμμτκ. ὅτι ἐστὶν τὸ κίβδος, κίβδη, ἢ κιβδηλίς, ἢ τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἢ τὴν μεταλλικὴν σκωρίαν τοῦ χρυσοῦ, ἢ ἄλλην τινα ἀκαθαρσίαν, ἥτις μεμιγμένη μετὰ τοῦ χρυσοῦ νόθον ἀποτελεῖ αὐτόν, αὐτὴ δὲ ἀόρατος μένει, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσχ. εὑρίσκεται «κίβδης, κακοῦργος, κάπηλος, χειροτέχνης», καὶ παρὰ Πολυδ. Ζ, 99. κιβδολοί, κιβδαλοί, ἢ καθὼς τὰ χειρόγραφα, καὶ ὁ Φώτιος ἔχουσι, κιβδόνες = μεταλλεῖς· καὶ ὁ Μοίρις ἔχει, κίβδωνες, ἀντὶ, μεταλλεῖς, ὡς Ἀττικ. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδσ. Γ, 38. σλ. 1462, ἀπὸ τῶν νενοθευμένων νομισμάτων τῶν Χίων. ἀρα ἀντὶ χιβδήλος.)

* Κίβδος, ἡ. Βλπ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κίβδις, κίβησις, κίβυσις, κύβυσις, κύβεσις, κυβησία, καὶ κίββα, ἡ = πήρα, δισσάκι, τρουβας, τσέπη, σακκούλα. Ἡσιόδ, Ἀσπ. 224. (Σπάνιος λέξις παρὰ Κυπρίοις, συγγν. τῷ κύμβη, κιβωτός.)

Κιβώριον, τό. Θεόφρτ. Φυτ. Ἱστορ. Δ', 10. Διοσκορ. β'. 128. Ἀθήν. Γ', σλ. 72. Στράβ. ΙΖ'. σλ. 1151. Στέφαν. Βυζάντ. ἐν Λ. Ἄκη. Τὸ περικάρπιον, τὸ ἐξώφλοιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν σπόρον, Κύαμος Αἰγυπτιακὸς λεγόμενον, τοῦ ὁποίου ἔτι καὶ ἡ ῥίζα, κολοκασία, λέγεται, Nymphea nelumbo. — 2) Ποτήριον κρατευναζόμενον ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κολοκασίας. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, κιβώριον, καὶ κιβούριον, λέγεται ὁ ταφος.

* Κιβωτάριον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κιβωτός.

Κιβώτιον, τό, καὶ, κιβωτάριον, Γεωπον. ΙΙ'. 21 Μικρὰ κιβωτός, σεντουκάκι.

* Κιβωτοειδής, ές (εἶδος), Κιβωτῷ ὅμοιος. Ἡσχ.

Κιβωτοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ κιβωτόν, ἢ κιβώτια ποιῶν· ἐκ τοῦ

Κιβωτός, ἡ. Ξύλινον σεντούκιον, ἢ σεφτη. Βλπ. καὶ κίβισις (---ν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1006. Σφ. 1056. υ-φ, κατὰ πρῶτον παρὰ Γρηγ. Ναζ.)

* Κίγκαλος, ὁ. Βλπ. ἐν τῷ κίγκλος.

Κιγκλίζω, Μλ. -ίσω (κίγκλος). Συνεχῶς, καὶ ταχέως ταράττω, κινῶ, κουνῶ τι, καθὼς ὁ κίγκλος τὴν οὐράν. Καθόλου δὲ κινῶ συχνὰ καὶ ταχέως, σκλεύω, κουνῶ, σείω· ὅθεν Μτφρκ., ἀλλάσσω, μεταβάλλω. «Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖσθαι». Θέογν. (297) 303. εἰς μίαν εὐτυχῆ κατάστασιν καὶ καλὴν ζωὴν πρέπει τινὰς νὰ μένῃ ἥσυχος, καὶ νὰ μὴ μεταλλάττῃ αὐτὴν συχνά. Μέσ. κιγκλίζομαι, κινῶ, σείω, ταράττω τὸν κῶλον μου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. ἐπὶ ἵππων. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κίγκλος.

Κιγκλίς, ίδος, ἡ. Διπλῆ θύρα, ὅ ἐστιν, ἢ μετὰ τὴν κυρίαν, κάγγελα (περὶ ἐς κιγγελωτός) περίβολος, περίκλεισμα· = ὁρίφεται· ἐν Ἀθήναις εἶχον τοιαύτας θύρας εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ δικαστηρίου. — 2) Παρ' Ἰουλιαν. Καισ. 25. κεῖται «κιγκλίδες διαλεκτικαὶ» ἀντὶ τοῦ, σοφίσματα· ὀπίσω τῶν ὁποίων δηλ. κρύπτει τις, ὡς ὀπίσω κιγκέλλων τὸν ἀληθῆ στοχασμὸν του, καὶ τὴν καθ' αὐτὸ γνώμην του, διαλεκτικαὶ πανουργίαι. Ἀλλὰ καλλιον ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὸ ἐν τῇ συνδ. κιγγέλια, δηλ. ἑλίγμοί, περιστροφαί. σοφίσματα (Κατὰ τὸν Doederl. ἐκ τοῦ κύκλος).

Κίγκλισις, εως, ἡ (κιγκλίζω). Ἡ συχνὴ καὶ ταχεῖα κίνησις, κούνημα· καθόλου, κίνησις.

* Κιγκλισμός, ὁ = τῷ προηγμ.

Κίγκλος, ὁ. Πτηνόν τι εἰς τὰ ὕδατα διατρίβον καὶ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ πυκνῶς καὶ ταχέως κινοῦν, ὡς ἡ σεισοπυγὶς, καὶ, σεισούρα, Pica. Ἐσμίζον, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν ἔπαυε φωλεὰν, ἀλλ' ἐγέννα εἰς τὰς φωλεὰς ἄλλων πτηνῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία «πτωχότερος κίγκλου» ἐντεῦθεν τὸ κιγκλίζω, σείω, κινῶ ταχέως καὶ συνεχῶς, καὶ ἐξαιρέτως, τὴν πυγὴν, ταράττω, κουνῶ τὸν κῶλον. Οὕτω κεῖται παρὰ Θεοκρίτ. Ε', 117. «εὖ πόκαι (ἔνιοι, ποτὲ) κιγκλίζεον, ἐπὶ τοῦ ἀπελπισμένου κινήματος τοῦ κώλου ἐν τῷ τῆς συνουσίας καιρῷ. Παρὰ Σουΐδᾳ εὑρίσκεται γεγραμμένον, κίγκλος, καὶ κίγκαλος. Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ Πλουτάρχου «στροβεῖς σεαυτὸν κιγκλίου βίον ζῆν ἀεὶ τὴν μικρολογίαν· ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, κίγκαλον.

* Κιγκάνω, Ἀττ. ἀντὶ κιχάνω, Herm. Σοφοκλ. Oid. R. 1451. Monk Εὐρ. Ἱππ. 1442. Matth. Εὐρ. Ἄλκηστ. 493.

Κίδαλον, τό. Κρομμύδι (:) ἰδὲ ἐγκαφίδαλος.

Κίδαρις, εως, ἡ. Εἶδος Περσικοῦ πίλου, ἢ φακιολίου, ἤτοι περιθήματος τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔξρτ. τῶν βασιλέων (καβούκι). Πολυδ. Ζ', 53. Curtius Γ', γ', 10. γράφεται ἔτι, καί, κίτταρις, ἡ κίτταρις· ἴστι δὲ διαφορετικὴ τοῦ, τιάρα, ὅτι ἰσταμένη εἰς τὸ ὕψος ἐτελείωνεν εἰς ὀξύ· ὡς βεβαιοῖ ὁ Στράβ. ἐν βιβλ. ΙΑ'. σλ. 797. «τὴν κίδαριν ὥσπερ οἱ βασιλεῖς ἐπαρχόμενοι». Πλούταρχ. Θεμιστκλ. 29. ἔβαλεν ὀρθὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κίδαριν ὡς οἱ βασιλεῖς. — 2) Χορόστις τῶν Ἀρκάδων.

Κιδαφεύω (κίδαφος). Εἶμαι, πολιτεύομαι δόλιος, πανούργος.

Κιδάφη, ἡ. Ἡ ἀλοιφὴ, κυρίως δὲ Θηλκ. τοῦ κίδαφος.

* Κιδάφιος, ον = κίδαφος.

Κίδαφος, η, ον. Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, δόλιος, ἐπιτήδειος, ἐξαιρέτως, Κιδάφη, ἡ. Ἡ ἀλοιφὴ, ὡς καὶ μαρβαλὴν· (εὑρηται καὶ κινδάφη, κινδάφιος, κιναφεύω. καὶ σκίνδαφος, Παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. Ζ', 47. διεφθαρμένος, σκίνδακος. Εἶναι δὲ συγγενὲς τῷ κίνδος, καὶ διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπόν του τὸ κινέω)

Κίδνᾶμαι, Πάτε. τοῦ μὴ ἐν χρήσει Ἑλληνικ. κίδνημι, Ποιητ. ἀντὶ σκεδάννυμαι, ἐξαπλόομαι, ἢ διασπορπίζομαι, ὑπ' ἄλλων ἢ καὶ ὑπ' ἐμαυτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὅστις διασπορπίζει τὸ φῶς του ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, νύφειρ ἅλα, πᾶσαν ἐπ' αἶαν κίδνατο Ἠὼς· Ἰλ. Θ, 1. Ψ, 227. (Τὸ κίδναμαι ἔχει λόγον πρὸς τὸ σείδναμαι, ὡς τὸ κεδάζω πρὸς τὸ σεδάζω).

* Κίδνη, ἡ. Καφαλισμένη κριθή, Ἡσύχ.

Κιδνός, κή, νόν. = Ἀκίδνος. Ἀσθενής, ταπεινός, ἄδοξος, ἀθάρτος, μόνον παρ' Ἡσχ.

Κιθάρα, ἡ. Ὄργανον μουσικὸν χορδὰς ἔχον. Νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. ἔχει πάντοτε κίθαρις, μόνον ἐν Ὁμρ. Ὕμν. Ἑρμ. 509. 515. γράφουσι τινὲς κιθάρη. 2) = κίθαρος, στήθος. 3) Πλευρά. ὁ Ἡσύχ. ἔχει κίθαρος, στήθος, πλευρά· οὕτω κεῖται καὶ ἐν τοῖς Ἱπποιατρικ. σελ. 135. «Αἵτε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου· ὅπου ἄλλος τις παρ' αὐτοῖς λέγει «τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ νώτου· ὁ Ἑρωτιαν. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥώραξ, ἔνθα προστίθησι «παρὰ Δωριεῦσι οὕτως ὁ ῥώραξ καλεῖται». Ἐκ τούτου προήχθη κατὰ παραῤῥοπὴν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, κιφάρι, καὶ, κουφάρι.

Κιθαραοιδός, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ κιθαρῳδός, Ὁ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1318. (1278) ἐσχημάτισε τὸ ὑπερθετικὸν, κιθαραοιδότατος.

Κιθαρίζω, Μ. ἰσω (κίθαρις). Παίζω, κρούω τὴν κιθάραν. Ἰλ. Σ, 570. συχνάκις ἐν τοῖς Ὁμρκ. Ὕμν. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Παίζω ὀργανόντι μὲ χορδάς, ὅθεν «λύρῃ κιθαρίζειν» Ὕμν. Ὁμρ Ἑρμ. 423. καὶ Ξυμπ. Σωμπσ. 3, 1. ἐνθα τίθενται ἀμφότερα χωρὶς διάκρισιν· ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, Ὁμρ. Ὕμν. Ἀπλ. 515. Παθητ. κιθαρίζομαι, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, ἐπὶ ὕμνου, τὸν ὁποῖον εὐκόλως παίζουσι μὲ τὴν κιθάραν· ὡς «κιθαρίζομενον ποίημα».

Κιθάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ κίθαρις. Μικρὰ κιθάρα.

Κίθαρις, ιος, ἡ. Αἰττκ. κίθαριν = κιθάρα, Ὁμρ. ὅστις δὲν ἔχει διόλου τὸν τύπον κιθάρα, Καλλίμ. εἰς Ἀπολλ. 19. — 2) Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἢ κιθαρῳδία. Ἰλ. Γ, 53. Ν, 731. Ὀδσ. Θ, 248. ἢ ἄλλως κιθαριστύς. — Ἡ κίθαρις συγχέεται πολλάκις μὲ τὴν λύραν. Ἀλλ' ἡ μὲν εὑρισκομένη εὕρημα τοῦ Ἑρμοῦ, ἡ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κιθάρισις, εως, ἡ (κιθαρίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κιθαρίζειν· τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας.

Κιθάρισμα, τό (κιθαρίζω). Ὕμνος, τραγούδι, τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ τὴν, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν κιθάραν. Πλάτ. Πρωταγ. «εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες τὰ ποιήματα» βάλλειν εἰς φωνὰς (εἰς νότας) τραγούδια διὰ τὴν κιθάραν.

* Κιθαρισμός, ὁ = κιθάρισις.

* Κιθαριστήρ, ῆρος, ὁ = κιθαριστής, ὅθεν

Κιθαριστήριος, ία, ιον = κιθαριστικός.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαρίζω). Ὅστις κιθαρίζει, ἤτοι παίζει τὴν κιθάραν, Ὕμν. Ὁμρ. 24, 3. Ἡσ. Θγν. 95. Κατὰ νεωτέρων διάκρισιν, ὁ μὲν κιθαριστὴς μόνον ἔπαιζε τὴν κιθάραν, ὁ δὲ κιθαρῳδὸς καὶ ἐτραγῴδει ἐπ' αὐτῆς. Ἢαπ' ἄλλους πάλιν ὁ κιθαριστὴς ἔπαιζε τὴν λύραν, καὶ ἐτραγῴδει ἐπ' αὐτῆς, ὥστε τὸ κιθαριστὴς καὶ τὸ λυρῳδὸς ἤθελεν εἶσθαι κατ' αὐτοὺς λέξεις ταὐτόσημοι· ὅθεν

Κιθαριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅτι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὴν κιθάραν, ἢ εἰς τὸν κιθαριστὴν· καὶ ὁ ἐπιτηδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ παίζειν τὴν κιθάραν· ἡ κιθαριστικὴ, σημ. τέχνη. Ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ κιθαριστοῦ, Πλάτ. καὶ

* Κιθαριστικῶς, Ἐπῤῥμ. ἐκ τοῦ πργμ.

Κιθαρίστρια, ἡ, καὶ

* Κιθαριστρίς, ἡ. Θηλκ. τοῦ κιθαριστήρ, κιθαριστὴς «Ἡ τὴν κιθάραν παίζουσα».

Κιθαριστύς, ύος, ἡ. Τὸ παίζειν τὴν κιθάραν, καὶ ἡ τέχνη τοῦ παίζειν αὐτήν, ἡ κιθαρῳδία, Ἰλ. Β. 600. Ἰων.

Κίθαρος, ὁ = ῥώραξ, 3. στῆθος. πρβλ. χέλυς 2) Εἶδος ἰχθύος, ἱερὸν τῷ Ἀπόλλωνι, Ἀριστ.

Κιθαρῳδέω, ῶ, Μλ -ήσω. Παίζω τὴν κιθάραν, καὶ ἐν ταὐτῷ τραγῳδῶ· ὅθεν

Κιθαρῳδησις, εως, ἡ. Τὸ παίζειν τὴν κιθάραν, καὶ τραγῳδεῖν ἐν ταὐτῷ.

* Κιθαρῳδία, ἡ = τῷ πργμ. ὅθεν

Κιθαρῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κιθαρῳδὸν, ἢ εἰς τὴν κιθαρῳδίαν· ὁ ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.

Κιθαρῳδός, ὁ (κιθάρα, ἀοιδός, ᾠδός). Ὅστις παίζει τὴν κιθάραν, καὶ τραγῳδεῖ ἐν ταὐτῷ. Πρβλ. κιθαριστής.

Κιθών, ῶνος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, χιτών. Ἡροδότ. Β', 81. «ἐνδεδύκασι δὲ (οἱ Αἰγύπτιοι) κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα ζησαινωτούς, οὓς καλέουσι καλασίριν· ἐ αὐτ. ἐν Α', 8. «Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδὼ γυνή», — 2) Παρ' Ἡσυχ. τὸ πῶμα τοῦ πίθου· ἴστως ἀντὶ τοῦ, χήθιον.

Κίκαμα, ων, τὰ. Εἶδος χορταριῶν. Νίκανδρ. Θηρ. 841. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κικαμία, τῷ λαχάνῳ καυκαλίδι ὅμοιόν τι· ὁ Εὐτέκνιος ἐν παραφρασ. ἀντὶ τούτου κίχυμος, ἔχει

* Κικαμία, ων, τὰ = κίκαμα.

* Κικεῖν, Ἀπρμφ. σπαιίου Ποιητ. Ἀορ. ἔκικον. Βλπ. ἐν τῷ κίκω.

* Κίκη, ἡ. Συνουσία, καὶ ἡ τῶν αἰδοίων δυσωδία. Ἡσύχ

Κίκι, εως, τό. Ἄλλως δὲ Σελλικύπριον, καὶ Κρότων λέγεται, Ricinus communis. Δίον. Εἶδος δένδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸν καρπὸν ἐκβάλλουσιν ἐν κινητικὸν ἔλαιον, Διοσκορ. Δ' 164. Πλίν. ΙΕ'. 7. ΙΓ' 4. ὁ Ἡρόδοτ. Β. 94. ἔχει τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, ἔνθα ὅμως κίκι τονίζεται· οὕτω καὶ Πλάτ. Τιμ. σλ. 60, Α.

Κίκινος, ίνη, ινον (κίκι)· Ὁ ἐκ τοῦ κίκεως ὤν, ἢ κεκραμένος ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ κίκεως κίκινον ἔλαιον. Διοσκορ. Α', 38.

Κίκιννος, καὶ, κικνος. ὁ. Τὸ περιεστρεμμένα, κατσαρωμένα θαυτυλιωδῶς μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, οἱ βόστρυχοι, Λατιν. Cincinnus, Ἰταλ. Riccio.

* Κίκιρρος, καὶ, κικκός, ὁ. Θηλκ. κικκή, Ὁ πετεινός. Κοινῶς κόκουτας, οἱ Θετταλοί.

Κικίς, ή, ἰδε κηκίς.

Κικκαβᾶ, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 262. ἐκφράζει τὴν φωνὴν, τὸ λάλημα τῆς γλαυκός, ἤτοι τῆς κουκουβάϊας.

Κικκάβη, ἡ. Γλαῦξ, κουκουβάϊα, Σχολ. Ἀριστοφ. Πρβλ. κακκάβη, ὅθεν

Κικκαβίζω, Μλ -ίσω. Φωνάζω ὡς ἡ κουκουβάϊα. Ἀριστ. Λυσιστρ. 761. «ὑπὸ τῶν γλαυκῶν κικκαβιζουσῶν φείδου· ὅπου νῦν ἐσφαλμ. κακκαβιζουσῶν, κεῖται.

Κίκκος, ὁ. Τὸ τῶν καρπῶν λέπος, ἡ φλοῦδα, καὶ μάλιστα ὁ ὑμήν, ὁ διαχωρίζων τοὺς τῶν ῥοιῶν κόκκους· παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. κικκίος, κεῖται ἐπισὴ καὶ οἱ Λατῖνοι ὀρθῶς Ciccus, τὸ ἐφύλλιον· ὅθεν καὶ παροιμία παρ' αὐτοῖς Ciccum non interduim. ἐπὶ ἐλαχίστων καὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων, ὡς τὸ Ἰταλ. μπαγατέλλα, Bagatella, cosa de nienie, Ζ. Τέττιξ.

Κικλήσκω, Ἰων. ἀντὶ κάλεω. Κράζω, προσκαλῶ, φωνάζω, καὶ ἐξρτ. πρὸς βοήθειαν, ἢ εἰς συμπόσιον, καλνῶ, Ὁμρ. ὅθεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, δέομαί τινος, Ἰλ. Ι, 569. Κράζω, προσφωνῶ, Ἰλ. Ψ, 221. — 2) Ὀνομάζω, δίδω εἰς τινα, ὄνομά τι, Ὁμρ. ἔτι δὲ καὶ «κλήδην», ἤ, ἐπίκλησιν, κικλήσκειν, Ἰλ. Η, 138. Ι, 11. μόνον ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρττ. ἐν χρήσει.

Κικλισμός, ἡμαρτημ. ἀντὶ κεχλισμός.

Κικοβαυλίτιδες, ἰδὲ ἐν τῷ, κηκίβαλος.

Κικράω, καὶ, κίκρημι, Δωρικ. ἀντὶ κεράννυμι, κιρνάω.

Κικυμίς, ίδος, ἡ, καὶ

* Κίκυμος, ὁ, καὶ κίκυβος. Γλαῦξ, κουκουβάϊα, = κικκάβη, ὅθεν

Κικυμώττω = ἀμβλυώττω. Δὲν βλέπω τόσον καλῶς, ὅ ἐστι βλέπω ὡς ἡ κουκουβάϊα (γλαῦξ). Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ἀνήκουσι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ, κυβήναις, γλαυξί, κύβα, κύμα, κίκυμα. Ἐκ τοῦ κύβα ἴσως καὶ τὸ κύμβα, καὶ κυμβευταί, ὄρνιθες καὶ ὀρνιθευταί, ἴσως οἱ διὰ τῶν γλαυκῶν θηρευταὶ τῶν πτηνῶν.

Κίκυς, ή. Ἀρχαιοτάτη καὶ σπάνιος, Ποιητ. λέξις. Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Λ, 392. περὶ τοῦ νεκροῦ Ἀγαμέμνονος. «Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐν γιαμπτοῖσι μέλεσσιν» τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, δύναμις, ἢ μετὰ δυνάμεως κίνησις· ἢ ἡ τοῦ περύσσειν δύναμις, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ κίω, ἄλλοι δὲ γράφουσι, κηκίς, ἢ κηκύς, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἰκμάς, ἐκφεύγουσα ὑγρασία, αἷμα. Ταύτην τὴν ἑρμην. ἠκολούθησε καὶ ὁ Αἰσχύλ. ἐν Σισύφῳ, ὅστις περὶ τῶν τεθνεώτων εἶπεν· «οἷς οὐκ ἔνεστι κίκυς (γράφ. κηκὶς) οὐδ' αἱμορῥυτὶ φλέβες». Ὁ Σοφοκ. ἔχει ἔτι, κίκυς, ὁ, Ἰσχυρός, δυνατός· καὶ, κικύω, ἰσχύω, ταχύνω. Ἐκ τούτου προκύπτει ἔτι καὶ τὸ ἄκικυς, ὁ, ἡ ἀσθενής, ἀδύνατος, τὸ ὁποῖον παρ' Ἱπποκρ. ἐν χειρογρ. καὶ ἀκηνὲς, γράφεται· Ἰδὲ κηκίς.

(Κίκω). Τούτου εὑρηται μόνον ὁ σπάνιος Ποιητ. Ἀορ. ἔκιχον, ἀπρμφ. κιχεῖν, καὶ ὁ Δωρικ. Ἀορ. 1. ἔκιξα, μέσ. ἐκιξάμην. Ποιῶ τινα πορεύηται, βάζω εἰς κίνησιν, φέρω, ῥίπτω, κρημνίζω, Σοφοκλ. τῷ κίω, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τὴν Μετρικ. σημασ. καὶ τῷ ἑκεῖν, Jac. Ar. σ. 829. Ἄλλοι δὲ λημβάνουσι τὸ κίχω ὡς ἐνεστῶτα τῶν ὑστερωτέρων χρόνων.

Κιλικίζω, Μ. ἰσω· καὶ μέσ. Κιλικίζομαι (Κίλιξ). Πολιτεύομαι, πράττω ὡς οἱ διὰ τὰς ληστείας των διαβόητοι Κίλικες, σημ. ἀσπλάγχνως καὶ ἀπίστως, καὶ ἐξρτ. Φονεύω εἰς τὸν καιρὸν τῆς μέθης, καὶ καθόλου, Μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας.

Κιλίκειον, τό. Χοιτῶνά τι ὕφασμα, φόρεμα, καὶ σκέπασμα ἐκ τραγείων, ἢ αἰγείων τριχῶν συντιθέμενον, τραγόκαπα, ἢ Σαΐσμα. Καθ' αὐτὸ δὲ, ἀπὸ τρίχας αἰγῶν τῆς Κιλικίας. Λατ. cilicium.

Κιλικισμός, ὁ (Κιλικίζω). Τὸ πολίτευμα τῶν Κιλίκων· Ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ μὲν Σουΐδ. παρὰ Θεοπόμπῳ Ἱστορ. ὁ ἐκ παροινίας φόνος, κατὰ δὲ Φώτ. ὁ ἐκ παρανομίας φόνος.

Κιλλακτήρ, ῆρος, ὁ (κίλλος, ἄγω). Ὁ τοὺς ὄνους ἄγων, ὀνηγός, ὀνηλάτης, Πολύδ.

Κιλλωμῥύζω, (κίλλω, ἀμῥύζω). = Κατιλλώπτω. Ἡσύχ. «ὅ τις ἔτι καὶ ἀμῥύττας, Αἰολικ. ἀντὶ ὀφθαλμούς, ἔχει.

* Κίλλης, ου, ὁ = κίλλος. Ὁ ὄνος, Ἡσύχ.

Κιλλίβας, αντος, ὁ (κίλλος, βαίνω). Θρονίον, ὑπόθεμά τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτίθετο αἱ ἀσπίδες, «κιλλίβαντες ἀσπίδων». Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1122. 2) Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτο ἀντὶ τοῦ Τραπέζιον βάσις. 3) παρὰ Βίτωνι Μαθημ. παλ. σημαίνει τὸ Ὑπόθεμα, ἐφ' ᾧ τίθενται ἡ μηχανὴ, δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη. 4) παρὰ Πολυδ. Λ. 149. ἓν μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀμάξης. Οὕτω ὑπῆρχεν ἐν χρήσει καὶ ἡ λέξις ὄνος ἐπὶ ὑποθεμάτων φερόντων βάρη. 5) Ὁ ὁκρίβας τῶν ζωγράφων, Πολύδ. 7, 129.

* Κιλλικύριοι, οἱ = κυλλύριοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κίλλιξ, ικος, ὁ (κυλλός). Βους μὲ στραβὰ καὶ κυρτὰ κέρατα. Βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστρεμμένον. Ἡσύχ.

Κίλλιος, ία, ιον (κίλλος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄναν· ἀπὸ τὸν ὄνον· ὁμοιος μὲ τὸν ὄνον· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου. «Χρῶμα κίλλιον, ἐκ τοῦ

Κίλλος, ὁ. Δωρικ. ὁ ὄνος, γάϊδαρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, κίλλαι, Ἀστραγαλοὶ ἐξ ὄνων.

Κιλλός, ἡ, ὀν. = Κίλλιος.

Κίλλουρος, ὁ (κίλλω, οὐρά). = Σεισοπυγίς.

*Κιλλύριοι, καὶ κολλύριοι, οἱ. Ελπ. κυλλύριοι.

Κίλλω, Ἀρχαία τις λέξις, ἐξ ἧς τὸ Λατιν. cillo, cello, percello, ταὐτόσημον τῷ κέλλω, κίλλαι, Καταβάλλω. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σώζεται μόνον εἰς τινας ὀλίγας συνθέσεις, Valck. Ἡρόδ. 7, 155.

Κιμβάζω, Μ. άσω, = ὀκλάζω, Ὀκιμβάζω, Σκιμβάζω. Κάθημαι σταυροπόδι, ἢ εἰς τὰ γόνατα· χωλαίνω, κουτζαίνω, εἰς τὰ κούτζα ὑπάγω. Διπτρίβω, ἀργοπορῶ.

Κιμβεία, ἡ, καὶ κιμβία, = κιμβευσία.

Κιμβερεῖον, τό· ὑπακουομ. Ἱμάτιον. Εἶδος γυναικείου φορέματος. Ἀριστοφ. Δυσ. 45. 52.

*Κιμβέριον, τό = κιμβερικόν.

*Κιμβία, ἡ = τῷ ἐπιμ.

Κιμβικεία, ἡ, καὶ

*Κιμβυκία, ἡ. Τυπαρὰ φιλαργυρία. Παλλαδ. Λαυσαϊκ· ἐκ τοῦ

Κιμβικεύομαι. Εἶμαι φιλάργυρος καὶ εἰς τὰ παρακμικά. Κυριεύομαι ἀπὸ ρυπαρὰν φιλαργυρίαν κατὰ τὴν παρμ. Δὲν δίδω μήτε τὸν ἄγγελόν μου νερόν. Νικήτ. Χρον. ΙΒ', 3, ζ', 9. ἐκ τοῦ

Κίμβιξ, ικος, ὁ. Ὁ λίαν μικρολόγος περὶ τὰ χρήματα (ὥστε ἀκριβάζεται καὶ εἰς τὸ παραμερόν, δὲν δίδει οὔτε τὸν ἄγγελόν του νερόν) αἰσχροκερδὴς, φιλάργυρος, ῥυπαρός. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Α', 25. Νικηφ. 4, 3. «ἔστι δὲ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον κίμβικας τινας καλοῦμεν, καὶ κημικοπρίστας, καὶ αἰσχροκερδεῖς, καὶ μικρολόγους· ὅτι δὲ = μικρολόγος (;) Ἀθήν. Β'. ὅπου, κίμιξ, κεῖται,

Κιμωλία, ἡ, Μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, Λευκόν τι χῶμα, γῆ λευκὴ, ἢ εἶδος βώλου, ἐκ τῆς κυκλάδος νήσου Κιμώλου, παρονομασθεῖσα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 725. περιέχει αὐτὴ ἡ γῆ ἀστρον, ὃ ἐστὶν, αὖτη εἶναι φυσικὸν Σαπούνι, καὶ διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις τὴν μετεχειρίζοντο πολλὰ οἱ κουρεῖς καὶ βαλανεῖς.

*Κινάβαρι, εως, ἡ, εος, τό = Κιννάβαρι.

Κινάβρα, ἡ. Ἡ δυσωδία τῶν τράγων, Γράσος. «Τράγων πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντας. Λουκιαν. δὶς κατηγορ. 10. 2) Ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία. 3) κατ' ἐξοχὴν, βρῶμα, ὄζον

Κιναβράω, ῶ. Κινάβρας ἀπόζω, βρωμῶ ὡς ὁ τράγος. «Μᾶλλον κιναβρίωντωις. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 294. Κυρίλλου δὲ, Βρωμῶ.

*Κινάβρευμα, τό· ὡς καὶ τὸ κινάβρα. Τὸ ὡς τράγος βρωμῶν.

*Κιναίδιον, τὸ. Ὑπερτκ. τοῦ κίναδος. Ἀρπκρτ. καὶ Σουϊδ.

Κίναδος, εος, τό (κτείνω). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετακεχείρισται τὴν λέξιν σκυτην ὡς ὑβριστικὴν ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἀλώπηξ, πανοῦργος, ἐπειδὴ καὶ παρὰ Σπαρτιάταις ἡ ἀλώπηξ, κίναδος, ἐλέγετο· ὅθεν συνδ. «ἐπίτριπτον κίναδος». = Παιπάλημα. Μαριόλος, τετραπέρατος εἰς τὰς πανουργίας του, Σοφ. Αἰ. 1038. ἐξ ἐναντίας Ὁ Κιπερ. Δόγ. Η'. ἐκλαμβάνει τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Bellua, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσυχ. Κίναδος, θηρίον, ὅμως· ὡς τὸ Ἰταλ. Bestia. Φαίνεται ἔτι, ὅτι σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, Κυνάκαινον, κάθε θηρίον τετρατῶδες, καὶ ἐξαιρέτως φαρμακερὸν, καὶ ὄφιν· ἐπειδὴ καὶ ὁ Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 45. λέγει. «περὶ κιναδέων τε καὶ ἑρπετέων». Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 25. κεῖται· τὸ ἄρσεν. «καὶ πῶς, ὦ κίναδ' εὖ τάγ' ἔσεσθαι». Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὕποπτον.

Κιναβίζω, Μ. ίσω = Κινέω, μόνον παρ' Ἡσυχ. ὄζειν

*Κινάβισμα, τό. Κίνησις, ὁ διὰ τῆς κινήσεως γινόμενος δόρυβος, «τίποτ' αὖ κινάδισμα κλύω πέλας οἰωνῶν, αἰθὴρ δ' ἕλιψφαῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει». Αἰσχύλ. Πρμθ. 122. (υυ-υ)

*Κιναδάω = κινέω, Γρμματ.

Κιναιδεία, καὶ Κιναιδία, ἡ. Τὸ ἀναιδὲς καὶ ἀκόλαστον πολίτευμα, καὶ ἡ ἄτιμος πρᾶξις τοῦ κιναίδου. Παρὰ φύσιν ἡδονή. Παρὰ Δημητρ. Φαλ. 97. Κιναιδείαι, τὰ σκεύη τοῦ κιναίδου ὡς τύμπανα, κ. τ. τ. παρ' Ἀρτεμιδ. Β'. 12. «λέαινα κιναιδιαία, ἀμφ. στμ.

*Κιναιδεύομαι = κιναιδίζομαι.

*Κιναιδία, ἡ = κιναιδεία.

Κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι (κίναιδος). Πράττω, πολιτεύομαι, ἢ ὁμιλῶ ὡς κίναιδος. ὄζειν

Κιναίδισμα, τό. Ἄτιμος, αἰσχρὰ πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

*Κιναιδογράφος, ον (γράφω). Ὁ περὶ αἰσχρῶν καὶ ἀσελγῶν πραγμάτων γράφων. Γραμτκ.

Κιναιδολογέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀναιδεῖς, καὶ ἀτίμους λόγους. ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος, ον (λέγω). Ὁ ἀναιδεῖς, ἀτίμους λόγους, ὁμιλῶν, ἢ ἀναιδῆ ὀνήγηματα γράφων, Λακολασίας γέμοντα βιβλία συγγράφων. Αἰσχρορρήμων.

Κίναιδος, ὁ. = Κιναπάγων. Ὁ μετὰ ἀρρένων συνευρισκόμενος, ὅ,τε ἐνεργῶν, καὶ ὁ πάσχων τὴν ἀρσενοκοιτίαν. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀσελγὴς, ἀναιδὴς, ὡς τὸ παρὰ Τουρκ. Πούστ, Πούστης. Bagasccione, Bardassa, Ἰταλ. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Schneid. Ὀππ. Η, 1, 127. (ὄχι ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδώ, ἀλλὰ ὡς καὶ τὸ κίναδος, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κινέω = βινέω, χωρὶς τινος συνθέσεως).

Κιναιδώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κιναίδῳ, ἀσελγής.

*Κινάκη, ἡ = ἀκινάκης. Ἔτμ. Μ. ἐκ Σοφκλ.

Κίνα μον, τό. = Κίνναμον, κιννάμωμον, Νικανδρ. Θηρ. 947.

Κινάμωμον, τό. = Κιννάμωμον.

Κινάρα, ἡ. Εἶδος φυτοῦ γνωστοῦ, ἧτις ἐκ τοῦ μέσου αὐτῆς ἀφίνει τὸν καυλὸν, καὶ κατὰ κορυφὴν ἔχει τὸν καρπὸν ὅμοιον θαλάσσῃ ἐχίνῳ. Ἀγκινάρα. Ὄρα Columella, Γ. 235.

*Κινδαλεφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τὰς ἀγκινάρας.

*Κίναρχος, Ψυχρος, ἀειλὸς. Ἡσύχ.

Κιναχύρα, ἡ (κινέω, ἄχυρον). Εἶδος σακκίου, σακκούλας, ἢ κοσκίνου τινὸς ἐν τῷ μύλῳ, ἐνθα ἐκχωρίζεται τὸ ἄχυρον ἐκ τοῦ ἀλεύρου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 730.

Κινδαλισμός, ὁ· καὶ, Κίνδαλος. Ζήτ. Κινδαλισμός, καὶ κύνδαλος.

Κίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ = σκίναξ. Ηενητὸς, εὐέλπνητος, Ἡσύχ. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ κίνδαξ = κίνδυνος, Φώτ.

*Κινδαψός, ὁ = σκινδαψός.

Κινδύνευμα, τό (κινδυνεύω). Ἐπικίνδυνον πρᾶγμα, ἢ ἐπιχείρημα, τόλμημα, ῥιψοκινδύνευμα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. «τὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν». Ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. τίτ. 46. «τὰ κινδυνεύματα αἰνεῖν· καὶ παρὰ Φίλωστρ Σοφιστ. προοίμ. τολμηρὸς, καὶ ἐπικίνδυνος λόγος, διὰ δοκιμὴν τινα λογομισος. Τολμηρὰ δοκιμή.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ. Ὅς τις κινδυνεύει, ἐμβαίνει, ἢ βάλλει τὸν ἑαυτόν του εἰς κινδύνους, ῥιψοκίνδυνος. ὄζειν

Κινδυνευτικός, κή, κόν. Ὁ εἰς τὸ τολμᾶν ἕτοιμος, ἢ κλίσιν ἔχων, τολμηρὸς, ῥιψοκίνδυνος. 2) ἐπ πραγμάτων. Ἐπικίνδυνος, ῥιψοκίνδυνος.

Κινδυνεύω, Μέλ. εύσω. Τολμῶ. Παραδίδω, ἢ βάλλω ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, μετὰ τῆς Αἰττκ. κινδυνεύω κίνδυνον ὑποβάλλω ἑαυτὸν εἰς κίνδυνόν τινα, ῥίπτομαι εἴς τινα κίνδυνον· καὶ ὑπὲν ψευδομαρτυρίαν κινδυνεύω. Βάλλω ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον τοῦ κατηγορηθῆναι ἐπὶ κριτηρίου ἕνεκεν τῆς ψευδοὺς μαρτυρίας, Δημοσθ. διὰ τῶν πολιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. Ὁ αὐτ. διὰ τῶν ῥητόρων καὶ βουλευτῶν ἐμβαίνει ἡ πόλις εἰς μεγάλον κίνδυνον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μετὰ κινδύνου δοκιμάζω, καὶ μετ' ἀπρμφ. «κινδυνεύσομεν αὐτῷ βοηθεῖν. Πλάτ. Θεαίτ. 57. ἀς δοκιμάσωμεν, νὰ ἰδώμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν, καὶ «κινδυνεύω ποιεῖν τόδε». Ὅπερ οὐ θέλω ποιεῖν ὁηλονότι, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης συνελαύνομενος ποιῶ. Ἐν ἀειῷ, ὅ ἐστιν εἰς κίνδυνον εἰμί, ἐν πολέμῳ, ἢ ἐπὶ κριτηρίου. Ἐπιχειρίζομαι ἐπικινδυνόν τινα ἐπιχείρησιν, ῥιψοκινδυνεύω. «κινδυνεύω περὶ τινος πρός τινα». Δημοσθ. καὶ ὑπέρ τινος κινδυνεύω διὰτι. 2) Φαίνομαι, ὅτι εἶμαι εἰς κίνδυνον, κυρίως ὅμως, κίνδυνον ὑποδύομαι, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, ὥστε νὰ κάμω νὰ πιστευθῇ τινας μετ' Ἀπρμφ. «τί γὰρ ἄλλο εἰ κινδυνεύσεις ἐπιδείξει σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος τε καὶ οὐκ ἄξιος εὐεργεσίας; Ξενοφ. Ἀπμν. 2, 3, 17. τί ἄλλο, ἢ ἤθελεν ἐμβῆ εἰς κίνδυνον νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι σὺ εἶσαι χρηστὸς, κ. τ. τ. «Ἐνθυμοῦ, ὅτι κινδυνεύει δυσαρεστότερος εἶναι τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀρθρωτούντων», αὐτόθ. Γ. ιγ'. 3. στοχάσου, συλλογίσου καλὰ, ὅτι θέλεις ὑποπέσει εἰς κίνδυνον εἰς τὸ νὰ σὲ στοχάζωνται δυσαρεστότερον ἀπὸ τοὺς δούλους, ἢ ὡς ἰδιογιώμονα (ὡς πεισματάρη) καθὼς τοὺς σκλάβους, καὶ ἀρθρώστους, «κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γόητες εἶναι». Κοντεύουν νὰ φανοῦν γόητες, Ἡρόδ. 4, 105. Συχνάκις ὅμως δύναται νὰ τὸ μεταφράσῃ τινὰς διὰ τοῦ, Φοβοῦμαι, Φόβος ἐστὶ, Φαίνεται, π. χ. «κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν». Ξενοφ. Ἀπμν. 4, 2, 34. ἡ εὐδαιμονία φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ πλέον ἀναμφίβολον καλόν. 3) Ἐγγυῶμαι, ἐγγύζω. Πλάτ. Ἱππ. «νῦν δή, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις». Ὡς τὸ τῆς συνηθ. Κοντεύω νὰ τὸ μάθω, ἢ Φαίνεταί μοι, ὅτι ἐκατάλαβα. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἐγγύζω, ἢ Ἐγγὺς εἰμί, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κινδυνεύω νὰ πιστεύσω, ἢ κοντεύω νὰ πιστεύσω. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. Δ'. 6. «τῶν Θηβαίων οἱ πρεσβεῖς ἐλογίζοντο — εἰμὴ ἔξοι ὁ δῆμος ὁ Θηβαίων τὰ ἐπιτήδεια, ὅτι κινδυνεύσοι καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐναντία γενέσθαι. Εἶναι ὡς τὸ παρὰ Θουκυδ. Η'. 91. «Φάσκων (ὁ Θηραμένης) κινδυνεύσειν τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ τὴν πόλιν διαφθῆραι. Ἀντὶ τοῦ, ὅτι κινδυνεύσοι, κίνδυνος ἔσοιτο, μὴ ἡ πόλις ἐναντία γένοιτο, μὴ τὸ τεῖχος τοῦτο — διαφθείρειε. 4) Ἐκτελῶ, μέ ἐθέλον μου κίνδυνον, ἐπιχειρίζομαι, ἐοκεμάζω νὰ πράξω τι· μετ' Ἀπρμφ. ἢ μετ' Αἰττκ. 5) Πλτκ. Κινδυνεύομαι, ἐν κινδύνῳ γίνομαι, ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ εἰς κίνδυνον, μετ' Ἀπρμφ. Θουκυδ. Β'. 35. «καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, αὐτὸ καὶ χείρων εἰπόντι πιστευθῆναι. Τὸ ὁποῖον τινες ἀναλύουσιν οὕτω· «καὶ μὴ ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς πολλῶν ἀρετὰς εἰς κίνδυνον καθίστασθαι, ὥστε ἢ εὖ, ἢ χείρων περὶ αὐτῶν εἰπόντι πιστευθῆναι, ὄζειν «τὰ κεκινδυνευμένα, τὰ ὁποῖα μετὰ κινδύνου ἐπιχείρησε τινὰς, αἱ μετὰ κινδύνου, ὀηλ. ἐπικίνδυνοι πράξεις. ἐκ τοῦ

Κίνδυνος, ὁ. Τόλμημα, ῥιψοκινδύνευμα, τὸ τολμᾶν, ἢ κινδυνώδη ἐπιχειρεῖν, ὡς πρᾶξις· τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίπτειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον. 2) καὶ ὁ ἴδιος κίνδυνος, ὡς ἀντεμν. καὶ ἐξρτ. ἐν τῷ πολέμῳ, ἢ ἐπὶ κριτηρίου, ὅθεν καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβάλλομεν τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ κριτηρίου κατηγορίας, ἢ ἰδία κατηγορία, ἢ ὁμιλία τοῦ κατηγόρου. Τολμηρὰ πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις, ἢ δοκιμή, τὴν ὁποίαν τινὰς κάμνει, ὅπως τύχῃ· ὅπου τὸ βγάλ' ἢ ἄκρα, ὡς κοινῶς λέγομεν· κάθε εἶδος κινδύνου, μάχη, πόλεμος, ἔξοδος, ἢ θυσία, τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τὸν σκοπόν του, ἢ τόλμη ἐν τῷ παίζειν τοὺς κύβους, ἢ ἄλλα τοιαῦτα τυχηρὰ παίγνια, ὅθεν «κίνδυνον ἀναρρίπτω» ὡς καὶ τὸ κύβου ἀνῆρ.« Βλπ. Ἀναρρίπτω, 2. ἀλλὰ καὶ «κινδύνους ποιεῖσθαι». Εἰς κίνδυνον εὑρίσκεσθαι, «κίνδυνός ἐστιν» μετὰ ἐπιμ. ἀπρμφ. ἢ μετὰ τοῦ μὴ καὶ τῆς Ὑπτκτκ. ἢ Εὐκτκ. κινδυνεύουν νὰ εἶναι φόβος μήπως... «κίνδυνος περί τινος» = φόβος, ὑποψία. — Ὁ Ὅμηρ. καὶ ὁ Ἡσόδ. δὲν ἔχουσι διόλου τὴν λέξιν ταύτην, (καὶ ἐπιμ. οὐδὲ τὰς ἀπ' αὐτῆς παραγομένας) αὐτὴν ἀρχησε μόλις ἀπὸ τοῦ Θεόγνιδ. Πινδρ. καὶ Ἡρόδ. νὰ ἦναι εἰς χρῆσιν (ἴσως ἀπὸ τοῦ κινέω, ὥστε ἡ χρῆσις τῆς λέξεως φαίνεται νὰ προῆλθεν ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν ἐν τῷ κυβεύειν. ὅθεν

Κινδῡνώδης, ες (εἶδος). Ἐπικίνδυνος, ὁ κίνδυνον φέρων, προξενῶν, ἐπαπειλῶν· ἢ ὁ μετὰ κινδύνου συνδεδεμένος.

Κινέω, ῶ. Μ. ἤσω (κίω). Κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ, Ποιῶ τινα νὰ περιπατήσῃ, Ὀδσ. Ω, 5. «τῇ ῥ' ἄγε κινήσας». Ὅθεν καθόλου, εἰς κίνησιν βάλλω, ἐκβάλλω ἓν πρᾶγμα ἀπὸ τὴν στάσιν, ἢ ἡσυχίαν του· ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ τι, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, κουνῶ, σείω, ταράττω, κλονῶ, Ὅμρ. ὅστις μεταχρῆζ. τὴν λέξιν ἐπὶ τε ἐμψύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Πολλὰ συχνάκις μεταχρῆζ. τὸ «κάρη κινεῖν» ὡς σημεῖον ὑπερηφανείας, ἢ τοῦ μόλις κατεχομένου, κρυπτομένου θυμοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Κουνῶ τὸ κεφάλι. Διασείω στερεόν τι, ἢ μεταβάλλω, μετατρέπω αὐτό, ἀλλάζω τὴν τάξιν, ἢ τὴν θέσιν αὐτοῦ, Ἀποτελῶ, ποιῶ τι, ὡς ἡγέλιστα κινεῖν ὅθεν Ἐπιχειρῶ, βάλλω χεῖρ, ἀρχὴν ποιῶ, ὀρχίζω ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἐντεῦθεν «κινεῖν τὴν ῥητορικήν». Σπαλδίγγιος παρὰ Κουϊντιλλιανῷ, Γ'. ἀ. 8. Εἶμαι, ἢ γίνομαι αἰτία, προξενῶ τι, δίδω ἀφορμήν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, σκαλίζω. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 9. «καὶ τὸ κινεῖν διὰ μακροτέρων, πειρασιῳδους ἐστὶ φιλοιεικείας». Εἰς πάθη βάλλω τινά, διεγείρω, παρακινῶ, ἀγγίζω, θέλγω. Ταράττω, φέρω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχήν, φέρω τινα εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ. «εἰς δάκρυα κινεῖν». Κάμνω τινὰ νὰ κλάψῃ. — Πτκ. μετὰ μέσ. Μέλ. «κινήσομαι ἀλλ' ἐνίοτε καὶ Πτκ. Μ. κεκίνηκα, Πλάτ. Πολτ. ἢ Ἀορ. ἐκινήθην. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, καὶ ἐξρτ. ὑπάγω Ὑλδ. Δ, 47. «αὐτοῦ κινηθέντος ὅθεν καθόλου, Κινοῦ ἐμαυτόν, ταράττομαι, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνησιν, ἢ ἐμβαίνω εἰς κίνησιν, Ὑλδ. Ν, 144. «κινηθῆ δ' ἀγορή». Ἐκινήθη, ἐταράχθη «ἐκινήθη φαλαγγες». — 2) = Βιάζω, καὶ ἐξρτ. παρ' Ἀριστφ. ὅθεν οἱ «κινούμενοι» = κίναιδοι, Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 1095. Πρβλ. Κίνυμαι, κιόσσω (– υ – ἀλλὰ τὸ ι. καθὼς καὶ ἐν τῷ κίω εἶναι καὶ εἰς πολλὰς παραγωγὰς βραχύ, οἷον κίναδος, κίναιδος, κιναβίζω, κινωπατον καὶ ἄλλα τοιαῦτα). ὅθεν

Κίνημᾰ, ὁ. = Κίνησις, Ποιητ. Πίνδρ. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κινημός.

Κίνητρον, τὸ. = Κέντρον. Πολυβ.

Κίνημα, τό. Τὸ κινηθέν. 2) κίνησις, ὀρμητικία, ταραχή, σύγχυσις. Μεταβολή, ἀλλαγή· καὶ ἐξρτ. ἐπὶ τῶν κινημάτων τῶν μιμικῶν χορευτῶν.

Κίνησις, εως, ἡ. Τὸ κινεῖν. 2) ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεως, ἢ τοῦ τόπου, κατὰ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν σημασίαν· ἡ κίνητις, Ξενφ. Κυνηγ. 10, 12. ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, ὁρμή, ἐλατήριον, ἀρχή, ἐπιχείρησις, γνώμη, ἀπόφασις, μεταβολή. 2) «κίνησις λείη σκορόϊ». Εἰς τὴν Βυρηναϊκὴν αἵρεσιν ἐλέγετο τὸ ἀνώτατον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἦτο διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν Ἐπικούρειον ἥρεμον «Ἡδονήν», μόνον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς κινήσεως.

Κῑνησῐφόρος, ον (φέρω). Ὁ κίνησιν φέρων, ὁ κινῶν. Ὀρφ. Ὕμν. Φύσ. στίχ. 21.

*Κῑνησῐφύλλος, ον (φύλλον). Ὁ κινῶν τὰ φύλλα, Σχολ. μκρ. Ἰλδ. Β, 632.

Κῑνησίχθων, ον, γενκ. ονος (χθών). Ὁ τὴν χθόνα, τὴν γῆν κινῶν. Σχολ. Σοφοκλ.

Κῑνητέος, ᾱ, εον. Ὅς τις πρέπει νὰ κινηθῇ. Ἀριστοτ. Πολιτ. «βίᾳ κινητέος εἰς μάχην».

Κῑνητήρ, ῆρος, ὁ. = Κινητής. Ὁ κινῶν, εἰς κίνησιν βάλλων, κλονῶν, ταράττων, σείων, διεγείρων, ἀναστατῶν. Τμν. Ὅμρ. 21, 2. ὅθεν

Κῑνητήριος, ρία, ριον. Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς κίνησιν, ὁ εἰς τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶν, ὡς τὸ κινητικός. «Βοηλάτην μύωπα, κινητήριον». Διεγερτήριος, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 308.

*Κῑνητής, οῦ, ὁ. = Κινητήρ.

Κῑνητέω, ῶ. Μ. ἀσω = Κινητίζω. Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. Γ. σελ. 442.

Κῑνητικός, ή, όν. Ὁ κινῶν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ κλίσιν, ἢ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ κινεῖν, εἰς κίνησιν βάλλειν, διεγείρειν, παρορμᾶν, ἐγείρειν, ἐρεθίζειν· διεγερτικός, ταραχοποιός, ἀναστατικός. Πολύβ. Β'. Ξενφ. Οἰκον. 10, 12. «τὰ κινητικὰ παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Πράγματα ἀξιοεπιθύμητα.

*Κῑνητός, ή, όν (κινέω). Κινημένος, ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ.

Κίνητρον, τό. Κατὰ συγκ. ἀντὶ κινητήριον, ὄργανόν τι, οἱ οὐ κινοῦσι, ταράττουσιν, ἀνανατώνουσί τι. Πολυδ. Ζ'. 189.

Κίννα, ἡ. Εἶδος ἀγριάδος). Κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κιλίκων. Διοσκορ. Δ', 32. Παρὰ τοῖς σήμερον Ἰατροῖς λέγεται ὁ Περουβιανὸς φλοιός. Cortex peruvianus, τὸ δὲ δένδρον, Cinchona, Λιν.

Κῑννᾰβᾰρῐ, εως, καὶ εος, τό. Ἀττ. νυγγάβαρι. Σύνθετός τις μεταλλικὴ ἐκ θείου καὶ ὑδραργύρου, κόκκινον χρῶμα ἔχουσα, ἐξ οὗ ὁ ὑδράργυρος σκευάζεται. Θεόφραστ. περὶ Λίθ. «γίνεται δὲ καὶ κιννάβαρι, τὸ μὲν αὐτοφυές, τὸ δὲ κατ' ἐργασίαν». Cinabre naturel, καὶ artificiel. Γαλ. 2) Φυτικὴ τις κόκκινος βαφὴ συνωδευμένη μὲ τὴν ῥητίνην, ἥτις τὸ δάκρυ δένδρου τινός, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ Αἷμα δράκοντος, λέγεται. Διοσκορ. Ε'. 109. καὶ, Κιννάβαρι Ἰνδικόν. (Λατιν. μόνον Indicum). Ἀρρκτ. περίπλ. «Γίνεται ἐν αὐτῇ (τῇ Διοσκορίδι νήσῳ) καὶ κιννάβαρι, τὸ λεγόμενον Ἰνδικόν, ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυ συναγόμενον. Λέγτ. ἔτι καὶ αἷμα δρακόντειον Σ. Τηγάβαρι. ὅθεν

Κῑννᾰβᾰρίζω, Μ. ἴσω. Ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ κλίνω πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ κινναβάρεως. Διοσκορ. Ε'. 59.

Κῑννᾰβᾰρῐνος, ίνη, ινον. Εἰς κιννάβαρι κατεσκευασμένος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κινναβάρεως ἔχων.

*Κῑννᾰβᾰρῐος, ᾱ, ον = τῷ πρηγμ.

Κῑννάβαυμα, τό = τῷ ἐπμν.

*Κίννᾰβος, ὁ. Πρωτότυπον, κατὰ τὸ ὁποῖον δουλεύουσιν οἱ ἀγαλματοποιοί, καὶ οἱ ζωγράφοι, ἄρα παράδειγμα, modell τῶν ἀγαλματοποιῶν, σχέδιον, ἡ ἀρχέτυπον carton τῶν ζωγράφων. Καθόλου Σχέδιον, πρόπλασμα. Πρβλ. Κάνναβος.

Κῑννᾰμολόγος, ὁ (λέγω, κίνναμον). Ὁ συναζῶν κιννάμωμον. Πτηνόν τι Ἰνδικόν, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν συναχθέντων κλαδίσκων τοῦ κιναμώμου. Πλίν. Ι'. 33. τὸ ὁποῖον παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 13. καὶ Αἰλιαν. Β'. 35. καὶ, 12'. 21. Κιναμώμος, λέγεται. Ὀρν. Ἡρόδοτ. ἐν Γ'. 111.

Κίννᾰμον, τό. Νεώτρ. τύπος ἀντὶ κιννάμωμον.

Κῑννᾰμωμῐ́ζω, Μ. ἴσω. Ὁμοιάζω τῷ κιναμώμῳ. Διοσκορ. Ε'. 139.

Κῑννᾰμώμῐνος, ἡ κιναμώμινον. Ὁ ἐκ τοῦ κιναμώμου κατασκευασμένος, ἢ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα αὐτοῦ, Καινελλί· ἢ ὁ κιναμώμου περιέχων.

*Κῑννᾰμωμοσυλλέκτης, ου, ὁ. Καινέλλα, ὁ Ἡρόδοτος ἐν Γ'. 111. λέγει ἡμεῖς τὰ κάρφα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες, κιναμώμου καλούμενα, δηλ. οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὸ φυτὸν τοῦτο διὰ τῶν Φοινίκων ἀπὸ τῆς Ἀραβίας μὲ τὸ ξένον τοῦτο ὄνομα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς μεταγράζει κάρφη λεπτά, ξηρὰ κλαδάκια. Ἴδε καὶ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Θ'. 13. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 947. ἔχει κίναμον, ἀντὶ, κίνναμον· ὡς καὶ Διονυσ. Περιηγ. «κακκαβασίαν κιναμώμου» λέγει. Ἐκ τοῦ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 5. βλέπει τινάς, ὅτι τὸ κιναμώμου ἐκ πολλὰ λεπτῶν κλαδίσκων συνιστάμενον ἦν, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὴν κασίαν ἡ κασσία, ἥτις πωλεῖται εἰς καλαμίσκους, συγκεκολλημένη ἐκ ξύλων καὶ κλαδίσκων ξεφλουδισμένων (ὅρα καὶ περὶ ταύτης Ἡρόδοτ. Γ'. 110.) Ὁ μῦθος λέγει περὶ ταύτης, ὅτι τὰ κάρφη, ἥτοι αἱ κλαδίσκοι ταύτης βάλλονται εἰς τὰ δερμάτινον σάκκος, ὅπου καταπλήγωνται ὑπὸ τινος σκώληκος. Τοῦτον τὸν σκώληκα παθαίνει ὁ Ἡσύχιος ἔχει ὀκασιοβόρος, ὁ ἐν κασσίᾳ τρεφόμενος σκώληξ. Ἡ κασσία αὕτη ἡ τῶν ἀρχαίων, ἐστὶν ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ κανέλλα λεγομένη, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Cannella, τὸ ὁποῖον ἐξελληνιζόμενον σημαίνει καλαμίσκος, παρὰ τὸ, κάννα, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἰταλικὸν· ἐδώθη δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν φλοιὸν αὐτὸν, διὰ τὸ συριγγώδες γένεσθαι εἶκεν κάλαμον, ὅθεν ἐπίσης καὶ κασσία σύριγξ, Συρίγγιον, καὶ Συριγγίς, Cannella cassia, καλεῖται παράτσι. Οἱ ὕστεροι ἔλεγον καὶ κίνναμον. ὅθεν

*Κῑννᾰμωμοφόρος, ὁ = κιναμολόγος.

Κῑννᾰμωμοφόρος, ον (φέρω). Ὁ τὸ κιναμώμου φέρων, κανελλοφόρος.

Κίνυμαι, τὸ (κινύσσομαι). Τὸ κινηθέν, ἢ τὸ κινούμενον, κινητόν τι, ἢ κινούμενον μετέωρον σῶμα, σκιά, εἴδωλον, φάντασμα. Αἰσχύλ. Προμηθ. 157. «λίθειον κίνυμα· ὅπου Χειρωγ. τινὰ μετὰ τοῦ Πτυχ. Κίνυμα, ἐχρῶντο· ὁ ὁποῖος τύπος ὅμως κρημβλτ. Πρβλ. Αἴωρημα.

Κίνυμι, Ἀχρηστον, ἐντεῦθεν

*Κίνυμαι, Ποιητκ. καὶ ἐξαιρτ. Ἐπκ. Πττ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου Ἐκυρτκ. Κίνυμι, = κινῶ. Ὑπάγω, κινοῦμαι, Ὅμρ. καὶ ἐξρτ. ἐν Ἰλδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες· Τὰ πλήθη, τὰ τάγματα ἐκινοῦσαν διὰ τὸν πόλεμον, «πέλαιον κινύμενον Δικαιτισμένον, παραγμένον λαόν, Ἰλδ. Ξ, 173. Ὁ Ὅμρ. μτχρζμένον τὸν Ἐνστ. καὶ Πρττκ. καὶ ἀναπληροῖ τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀπὸ τοῦ Κιοῦμαι, ἐκ τοῦ ὁποίου πάλιν μόνον τὸν Ἀόρ. «κινηθῆναι» ἔχει. Τὸ ἐνεργτκ. Κίνυμι φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εἰς χρῆσιν (– υ –)

Κῑνύρα, ἡ. Ἀπαιολόν τι ὀργανον μουσικὸν, ἐκκ χορδὰς ἔχον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ πλήκτρου ὀρθρίμου σίτρου, καὶ λυπηρόν τινα ἦχον ἐκβάλλει, ὅθεν καὶ ὁρῶς ἀπὸ τοῦ Κινύρου, κινύρομαι, παρῳχτ. (υυ –) Πίνδαρ. Πυθ. Β'. 27. ὅθεν

Κῑνῡ́ρομαι, Ἀπθτ. Μένω ἐν τῇ Ἐνστ. καὶ Πρττκ. χρήσιμον (κινυρῶ) Ἰλιάδ. ὀρηνοδῶ, ὀδύρομαι. 2) Μτβτκ. ἰλαίω διά τινος, τὸν ὀρηνῶ, Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 20. ποῦ δὲ θέτις

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ.» Ἐπὶ παντὸς λυπηροῦ, δυστυχίαν μηνύοντος τόνου, Αἰτχύλ. Ἱκετ. 123. «χαλκοὶ κινύρονται φόνια» οἱ φοφοῦντες, ἠχοῦντες (κωδωνίζοντες) χαλκοὶ κηρύττουσι τὸν φόνον, τὸν σκοτωμόν. (υ – υ –)

Κινυρός, ά, όν. Κλαυθμηρός, ὁ κλαίων, θρηνῶδων. Ἰλ. Ρ, 5. «μήτηρ κινυρὴ» θρηνητική, οἰκτρόφωνος. Πρβλ. Μινυρές.

*Κινύσσομαι, Γίνομαι σκιά, ἡ φάντασμα, Ἡσύχ. Πρβλ. Κηνίσσομαι.

Κινύσσω, Σπάνιος ἰδιαίτρ. τύπος τοῦ Κινέω Αἰσχύλ. Χοηφ. 193. ὅπου ἄλλοι μετὰ τοῦ Ἡσυχ. κηνίσσω, ἔχουσιν.

*Κις κυί, φύς, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Κίνησις.

Κινωπήτον, τό. Ἄγριον, φαρμακερόν, ἢ ἄλλως ἐπιβλαβές, φοβερὸν ζῶον, θηρίον, καὶ παρὰ Νικάνδρ. ἐξαιρ. οἱ ὄφεις, καὶ τὰ ἑρπετὰ θηρία. (Ὄχι ἀπὸ τοῦ Κινέω, καὶ, πέδον· ἀλλ' ἄνευ συνθέσεως ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Κινέω, ὡς τὸ ἑρπετὸν ἀπὸ τοῦ ἕρπω, καὶ πρόβατον ἀπὸ τοῦ προβαίνω. Συγγν. τῷ Κνώφ καὶ Κνώδαλον, ἅπερ πρβλ.)

*Κινωπιστής, οῦ, ὁ = κινώπητον, ὡς τὸ ἑρπιστὴς ἀντὶ τοῦ ἑρπετόν, Νίκανδρ. Θηρ. 14. ἔνθα ψευδῶς Κινωπιστὴς ἀναγινώσκεται.

Κιξαλλεῖα, ἡ (κιξάλλης) = Ληστεία· ὁ Ἡσύχ. τὸ ἅρμην· διὰ τοῦ, Πᾶσα κακοτεχνία· ἐκ τοῦ

Κιξαλλεύω, Κιξάλλης εἰμί, ληστεύω, κλέπτω· ἐκ τοῦ

Κιξάλλης, ου, ὁ, Ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ληστής, κλέπτης, ὅστις παραφυλάττων εἰς τοὺς δρόμους ἐγχειρώνει τοὺς διαβάτας. Βαγαμπούνδος. Ἰταλ. Κατιντζῆς, Τουρκ. Δημοκρατ. ἐν Φιλοστ. Ποιήμ. σελ. 171. «κιξάλλην καὶ λῃστὴν πάντα κτείνων τις ἀζωὸς ἂν εἴπῃ ἔστι δὲ λέξις. Ἰωνικ. Γράφτ. καὶ κιξάλης, κισσάλης, ἢ κιττάλης (παθ. ἐκ τοῦ κιτεῖν).

Κιόαρνον, τό = κιονόκρανον, Ἐπιγρφ.

*Κιονιδόν, Ἐπῤ. (κίων). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κιόνων.

Κιοτεχός, ή, όν (κίων). Ὁ ἐκ τοῦ κίονος ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς κίονα· 2) (κιονίς, 2.) Ὁ ἔχων κλίσιν, ὑποκείμενος εἰς ἀσθενείας τῆς κιονίδος, τοῦ γαργαρεῶνος.

Κιόνειον, τό. Ὑποκοριστικ. τοῦ κίων. Μικρὰ στήλη. 2) παρὰ Διοσκορ. Β'. 6. εἶναι κιόνιον, ὁ ἄτρακτος, ἤτοι τὸ μέσον τῶν πορφυρῶν καὶ κοχλίων, περὶ οὗ ἡ ἔλιξις ἐστὶ τοῦ ὀστράκου.

*Κιονίς, ίδος, ἡ. Ὑποστκ. τοῦ κίων, Μικρὰ στήλη. 2) Ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, columella.

*Κιονίσκος, ὁ. Ὑποστκ. τοῦ κίων, Μικρὰ στήλη.

Κιονοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κίονος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὴν κολώναν.

Κιονόκρανον, τό (κίων, κρανίον). Ἡ κεφαλὴ τῶν κιόνων, τὸ κεφάλι τῆς κολώνας. Ξνφ. Ἑλλ. 4 (5). 4, 5 ἠβουλευομένων δὲ, τί χρὴ ποιεῖν, πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος, οὔτε σεισμοῦ, οὔτε ἀνέμου γενομένου.» Ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Χανδλερ. μέρ. Β'. 29. κεῖται ἀντὶ τούτου, κιόκρανον, καθὼς καὶ ὁ Πολυδ. Ζ. 121. ἔχει. Ζητ. Κρίσκρανον, καὶ, Ἐπικρανίτις.

Κιονοφορέω, ῶ (κιονοφόρος). Κίονας φέρω.

*Κιονοφορία, ἡ. Τὸ φέρειν στήλας, ἐκ τοῦ

*Κιονοφόρος, ον (φέρω). Φέρω τὰς στήλας.

Κιρκαία, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Circaea, Διοσκορ. Γ. 134. 2) Ὁ Ἀπολλόδωρ. Γ'. ἄ. 5 ἀνεῖρε κιρκαίᾳ ῥάβδῳ εἰς μαγικόν τι μέσον.

Κίρκη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ ἀδιορίστου εἴδους. Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. Δ'. 5.

*Κιρκηλάσια, ἡ (κίρκος. 3. ἐλαύνω). Τὸ ἐλαύνειν τὸν κίρκον, ἢ τὸν τροχόν, Βλπ. Τροχός, 3.

Κιρκήλατος, ον (κίρκος ἐλαύνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ κίρκου καταδιωκόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 61.

Κιρκήσια, ων, τά. Ὑπακουομ. Ἀγωνίσματα, τὰ παρὰ Λατίν. Ludi Circenses· τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο εἰς τινα τόπον ἐν Ῥώμῃ περιῤῥυγμένον κυκλικῶς μετὰ τειχους, ὅστις καὶ Circus, ὠνομάζετο. Ὁ ἱππόδρομος, τὸ τρέξιμον ἵππων εἰς αὐτὰ τὸ ἐξαίρετον ἀγώνισμα.

Κίρκινος, ὁ (κίρκος, 3). Ὁ κύκλος, Circinus· ἔτι δὲ ὁ καὶ Καρκίνος. Σέξτ. Ἐμπ. Γ. 53.

Κίρκος, ὁ. Εἶδος ἱέρακος, ὅστις μεταιώριος ὁπόταν πετῇ κύκλου σχήματα ποιεῖ. Ἰλ. Ρ, 757. καὶ Χ, 136. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὸ πέτασμάτου ἐμάντευον τὰ μέλλοντα, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ταχὺς ἄγγελος τοῦ Ἀπόλ. Ὀδσ. Ο, 526. Ὡς ἐπῖπτ. κίρκῃ κίρκος» Ὀδσ. Ν, 87. Ζήτ. καὶ Ἱέραξ. 2) Κύκλος, γύρος, δακτυλίδιον, κρικέλα = κρίκος, κατὰ μετάθεσιν. Ἀναλεκτ. Β'. 52. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Τόξον εἰς τὴν ὁποίαν σημασ. ὁ Ὅμρ. καὶ ἄλλοι μετχρζντ. τὸν τύπον κρίκος Circinus circulus. 3) Ὁ παρὰ Λατίν. Circus, δημόσιόν τι θέατρον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες· ἰδὲ Κιρκήσια.

Κιρκόω, ῶ. Περικλείω, περικυκλόνω· δένω τι στρογγύλως, εἰς σχῆμα κρίκου, φέρω, περιδένω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Circino, = κρικόω. Αἰσχύλ. Προμ. 74.

Κιρνάω, ῶ, καὶ, Κίρνημι. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. παρασχμτσμ. τοῦ κεράννυμι· Ἀνακατώνω, μιγνύω, ἑρμ. οἶνον μὲ νερόν· ὁ Ὅμηρ. ἔχει καὶ τοὺς δύο τύπους μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. «οἶνον ἐκίρναε Η, 183. Κ, 356. Ν. 53. καὶ ἀπὸ τοῦ κίρνημι, τὸ ἐνκ. 3. τοῦ πρττκ. «κίρνη οἶνον» Ξ, 78. Π, 52. Μετχ. «κιρνὰς οἶνον» Σ, 14. Εὐρπδ. Ἐκβ. 219.

*Κιρράς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. Ποιητκ. Θηλκ. τοῦ Κιρρᾶς.

Κιρρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις ἄλλως καὶ κηρίς, λέγεται. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 129.

*Κιρροειδής, ές (εἶδος, κιρρός). Ὠχρόν, ξανθοῦ, ὑποκυτρίνου χρώματος, καὶ Θεωρίας. Φιλόστρ. Εἰκν. 1, 12. Ἀθήν. 7. σλ. 281.

Κιρρός, ά, όν. Πυῤῥός, ὠχρός, ξανθός, ὑποκύτρινος. «Οἶνος κιρρός» τὸ παρ' ἡμῖν, ἄσπρον κρασί. Γαλην. ἀντίκ. τῷ, οἶνος αἴθοψ. Ἰλ. Α, 462.

Κίρσιον, τό. Εἶδος ἀγριοκινάρας, Carduus, Διοσκ. τὸ ὁποῖον θέλουσιν, ὅτι ἀφελεῖ ἐναντίον εἰς τὴν ἀσθένειαν κιρσός, Διοσκορ. Δ'. 119.

Κιρσοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὴν φύσιν, ἢ τὴν θεωρίαν τοῦ κιρσοῦ ἔχων.

Κιρσοκήλη, ἡ (κιρσός, κήλη). Αὔξησις, φούσκωμα τῶν ἀγγείων εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὄρχεις· πρίξιμον τῶν φλεβίων τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα. Ramex varicosus. Κέλσ. Ζ'. 18.

Κιρσός, ὁ varix. Οἴδημα φλεβῶν περὶ τὰ αἰδοῖα, ὁ ἐστὶ πάσος τι περὶ τὰ αἰδοῖα, ὁπότε πρίσκονται αἱ φλέβες αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν ὄρχεων, τῶν σκελῶν, καὶ τῶν γλουτῶν· κακόζουν δὲ εἰς τὰ ὑποκάτω μέρη τοῦ σώματος γινόμενον. Ἀττ. κρισσός, Δωρικ. κριξός· καλεῖται ἔτι καὶ, Ἰξίς, 3. ἡ. Ὄρα Ξενοφ. ἐν τῷ περὶ Ἱππικ. Α'. 5. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σύγκαυμα, λεγόμενον.

Κιρσώδης, ες = κιρσοειδής.

Κίς, ὁ, γενκ. κίδος, αἰτκ. κίν. Ὁ ἐν τῷ σίτῳ καὶ τῇ κριθῇ, κ. τ. λ. ἢ ἐν τῷ ξύλῳ γινόμενος σκώληξ, Θεόφρ. Curculio. Κατὰ τοὺς Γραμτκ. τὸ μὲν κίς σημαίνει τὸν ἐν τῷ ξύλῳ σκώληκα, τὸ δὲ σής τὸν ἐν τῷ μαλλῷ, τὴν μόλιτταν, βάτρυδον. (Τὸ Ι ἐν μὲν τῇ Ὀνομστ. καὶ Δίτ. ἐνκ. μακρόν, ἐν δὲ τῇ γενκ. καὶ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι βραχύ).

Κίσηρις, εως, ἡ = κίστηρις. Εἶδος ἐλαφρᾶς πέτρας πολλὰς τρυπας ἐχούσης, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πλεούσης, ἤτις εὑρίσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπου εἶναι κρατῆρες. Ἐλαφρόπετρα. Ἡ νῆτος Σαντορίνη ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, εἶναι ὅλη σχεδὸν μία τοιαύτη πέτρα.

*Κισηροειδής, ές (εἶδος) = κισσηρειδής.

Κίσθαρος, ὁ, καὶ

*Κίσθος, ὁ = κίστος.

Κίσσα, ἡ Ἀττκ. Κίττα. Εἶδος πολυλάλου, ἤτοι φλυάρου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον μιμεῖται κάθε φωνήν, Pica glandaria. 2) Ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν αἱ ἐγκατρωμέναι γυναῖκες εἰς τὸ νὰ φάγωσιν ἀσυνήθη τινά, καὶ ἄκαιρα φαγητά καὶ συχνάκις ἐναντία τοῦ λογικοῦ· καὶ ἡ ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἔχουσι δι' ἄλλά τινα. Διοσκορ. Α'. ὄζειν

Κισσαβίζω, Μ. ἴσω. Ἀττκ. κιτταβίζω. Ὡς ἡ κίσσα φωνάζω. Πολυδ. Ε'. 90.

*Κισσάλης, ου, ὁ = κιβάλλης.

Κισσάμπελος, ἡ καὶ

*Κισσάνθεμον, τό. Κατὰ τὸν Διοσκορ. Δ'. 139. τὸ φυτόν, ὅπερ ἄλλως Ἐλξίνη λέγεται· Καλεῖται ἔτι καὶ ἓν εἶδος κυκλαμίνου, κισσάν, θεμον καὶ κισσόφυλλον, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων. Διοσκορ. Β'. 195.

Κισσεύς, ὁ = κίσσος. Διοσκορ. Δ'. 126.

Κισσάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀττκ. κιττάω (κίσσα. 2) Ἔχω τὴν ὁρμητικὴν, καὶ συχνάκις ἐναντίαν τῆς ὄντως καὶ τοῦ λογικοῦ ἐπιθυμίαν καὶ ὄρεξιν φαγητῶν τινῶν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν αἱ ἐγκατρωμέναι γυναῖκες. Γλίχομαι, μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχω πρός τι, Ὀρέγομαι. Ἀριστοφ. Εἰρ 497. «κιττῶντες τῆς εἰρήνης» παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ψηφ. 349. μετὰ γενκ. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐν Ψαλμ. Ν'. «καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου» τὸ ὁποῖον οἱ ἑρμηνευταὶ διὰ τοῦ, Μετ' ἡδονῆς, ἢ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως συνέλαβέ με, ἐρμην.

*Κισσεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ κισσός, ὁ μὲ κισσὸν ἐστεφανωμένος.

Κισσήεις, εσσα, εν (κισσός). Νικανδρ. Θηρ. 510. = κίσσινος.

Κισσηρεφής, ές (ἐρέφω). Μὲ κισσὸν ἐσκεπασμένος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι φυτρωμένος κισσός.

Κισσήρης, ες (κισσός). Ὁ κισσὸν ἔχων, ἤτοι ὁ καταφυτος ἀπὸ κισσόν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1132.

Κισσηρίζω, Μ. ίσω. Λείον ποιῶ, ὑπαλείφω τι διὰ τῆς κισσήρεως. Νικόλ. Δαμασκ. ἐκ τοῦ

Κίσσηρις, εως, ἡ = κίσηρις. Ὁ Ἡροδ. ἐν Ἠθν. Νικομχ. Ἀριστ. σλ. 234. ἐσημείωσεν, ὅτι κοινῶς λέγεται τὴν σήμερον κισσάριον, καὶ ὅτι σώζεται ἐξ αὐτοῦ καὶ ῥῆμα, κισσηρίζω καθαρίζω· (ἐπίθτ. ἀπὸ τοῦ κίς διὰ τὴν κατατρυπημένην, τρόπον τινὰ καταφαγωμένην ὀπωφωνεικὴν τῆς ὕλης

*Κισσηροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῇ κισσήρει = τῷ ἐπμν.

Κισσηρώδης, ες. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς κισσήρεως.

Κίσσητος, ἡ, όν = κισσωτός, (κισσόω). Ἐστεφανωμένος μετὰ κισσοῦ. Εὐστάθ. ἀμφιβλ.

Κισσινοβαφής, ές (βάπτω). Βαμμένος, χρωματισμένος μὲ χρῶμα κισσοῦ.

Κίσσινος, ίνη, ινον (κισσός). Ὁ ἐκ τοῦ κισσοῦ κατασκευασμένος, ἀπὸ κισσόν.

Κίσσιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κισσός.

Κισσόβρυος, ον (βρύω). Ὁ βρύων κισσοῦ, γεμάτος ἀπὸ κισσόν, ἐστεφανωμένος μετὰ κισσοῦ. Ὀρφ. Ὑμν. Βακχ. 4.

Κισσοδέτας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ κισσοδέτης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(δέω). Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ μετὰ κισσοῦ δεδεμένος, ἢ ἐστεφανωμένος, Πίνδαρ. παρὰ Διον. Ἁλικ. περὶ Συνθ. σ. 306. Schael ἔνθα τινὲς μὲν κισσόδετος, η, ον, ἄλλοι δὲ κισσοδότας ἀναγινώσκουσι, ἐν ᾧ χειρόγραφόν τι κισσοδαής, ές, ἔχει πρβλ. δὲ κηροδέτης.

* Κισσάδετος, ον. ἀλλαχ. καὶ τρικατάλκτ. (δέω). Δεδεμένοι μὲ κισσόν.

Κισσοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κισσοῦ ἔχων. Ἐπίρ. κισσοειδῶς.

Κισσοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὁ μετὰ κισσοῦ τὴν κόμην ἐστεφανωμένην ἔχων. »Διόνυσος« Ὁμηρ. Τμ. Ἰδ'. (25) 1.

Κισσόπληκτος, ον (πλήσσω). Ὅστις ἐπλήχθη, ἐκτυπήθη μὲ τὸν κισσόν, ἢ ὁ μετὰ θύρσου (ὅστις ἦν περιτυλιγμένος μετὰ κισσοῦ) πεπληγμένος, ὅ ἐστιν, ὁ εἰς Βακχικὴν μανίαν καταντήσας, βεβακχευμένος. »Μέλεα κισσοπλήκτα« οἱ Διθύραμβοι. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. ΙΔ'.

Κισσοποίητος, ον, Ὁ ἐκ κισσοῦ πεποιημένος· ἀπὸ κισσὸν καμωμένος. Λουκιαν Βάκχ.

Κισσός, καὶ Ἀττ. Κιττός, ὁ. Εἶδος φυτοῦ ἀειθαλοῦς, τοῦ ὁποίου τὸ βλάστημα στερεῶς ἐλίσσεται περὶ τὰ πλησίον αὐτοῦ φυτά. Hedera, helix. Λεξ. οἱ χωριανοὶ ὀνομάζουσι τοῦτο καὶ, βρούσλιανη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 22. καὶ Θ'. 5. Εἶναι δὲ δύο εἴδη κισσοῦ, πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνοντος, μέλαν, Τμ. Ὁμορ. 0, 40. καὶ λευκός, καὶ ἓν εἶδος κάτω ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἐξαπλουμένου, ἕλιξ. Οἱ καρποὶ του σχηματίζουν σταφυλὴν κόρυμβος, ἥτο δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου, ἔθεν συχνὰς ὡς στολίδι τῶν ποιητῶν (συγγρ. τῷ ἑξῆς) ὄζειν

Κισσοστέφανος, ον, καὶ

* Κισσοστεφής, ές (στέφανος, στέφω). Ὁ μετὰ κισσοῦ ἐστεφανωμένος, ἢ ὁ στέφανον ἐκ κισσοῦ ἔχων, »κισσοστέφανος Βάκχος· ἐπίγρμ.

* Κισσοφόρος, ον (φορεῖν). Ὁ τρώγων κισσόν. Τὸν καρπόν, ἢ τὰ φύλλα τοῦ κισσοῦ τρώγων.

Κισσοφορέω, Μ. ἦσω. καὶ Ἀττ. Κιττοφορέω, ῶ. Κισσὸν φορῶ, ἐστεφανωμένος εἶμι μετὰ κισσοῦ. Στέφω ἐμαυτὸν καὶ τὸν θύρσον μὲ κισσόν, καθὼς ἔκαμνον π. χ. αἱ Βάκχαι, καὶ ὅλοι οἱ λοιποί, οἵτινες ἐώρταζον τὸν Βάκχον· ὄθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Κυριεύομαι ἀπὸ Βακχικὸν ἐνθουσιασμόν. ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κισσὸν φέρων, ὁ μετὰ κισσοῦ ἐστεφανωμένος, καθὼς οἱ ἑορτασταὶ τοῦ Βάκχου. Ἀρστφ. Θσμφ. 988. ὄθεν Μετφρ. = βακχικός.

Κισσόφυλλον, τό. Τὸ τοῦ κισσοῦ φύλλον. 2) Εἶδος κυπαρίσσου, κλιματόφυλλον, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ κισσοῦ παρωνομασθέν. Βλπ. κισσάμπελος, Διοσκορ. Β'. 195. ἔτι δὲ καὶ μηχανικὴ τις ἔκφρασις. Μαθηματ. παλ. σελ. 70.

* Κισσοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) = κισσοκόμης.

Κισσοχαρής, ές (χαίρω). Ὅστις ἔχει χαρὰν εἰς τὸν κισσόν· ὁ ἐπὶ κισσῷ χαίρων, ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν. Ὀρφ.

Κισσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ μετὰ κισσοῦ ἐνδεδυμένος, ἢ ἐστεφανωμένος. Ὀρφ. λίθ.

Κισσόω, καὶ Ἀττ. κιττόω, ῶ (κισσός). Μετὰ κισσοῦ στεφανόω, ἢ περιτυλίσσω. Εὐριπ. Βακχ. 205.

Κισσύβιον, τό. Ποτήριον, κυκλίου ξύλου, καὶ ἐντεῦθεν, κάθε χωρικὸν, καὶ ἀφελὲς ποτήριον, Ὀδ. Ι, 346. Ξ, 78. Π, 52. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ μίαν λαβὴν (χειρούλι) σπανίως μὲ δύο. Θεορτ. 1, 27. ὑπὸ Ricesling. 2) Παρὰ Θεοφυλ. Ἐπιστ. Ποιμενικόν τι ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἀρμέγουσι τὰ πρόβατα, καρδάρι (κυρίως, Ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλον κισσοῦ. Παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 390. ἀναφέρεται ποτηρίοντι ἐκ κισσίου ξύλου τρεῖς πήχεις πλατύ, καὶ τέσσαρες βαθύ.)

Κισσώδης, ες, (κισσός, εἶδος). Ὡσὰν κισσὸς = κισσοειδής. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κισσοῦ ἔχων, καὶ 2) ἡ τὸ πάθος κίσσαν ἔχουσα γυνή, ἢ κισσῶσα. Διοσκορ. Ε'. 12.

* Κισσωτός, ἡ, ὸν (κισσόω). Μὲ κισσὸν ἐστεφανωμένος, ἢ περιδεμένος.

Κιστέρνα, ἡ. Δεξαμενὴ φρέατος, εἰς ὃν συνάγεται τὸ βρόχινον ὕδωρ, τὸ τῆς συνθ. Στέρνα. Ἡσύχ.

Κίστη, ἡ. Ἐσδεσμοτόπιον, ἀγγεῖον ἐκ σανίδων κατεσκευασμένον εἰς ὑποδοχὴν ἐνδυμάτων, οἱ δὲ, κιβωτὸς ἱματίων καὶ χρημάτων. Σουϊδ. ὡς καὶ ὁ Φώτιος ἔχει »λάστης, καὶ κόϊτης, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱματιά τινα, ἤγουν κιβώτια· ὁ Ἡσυχ. ἔχει κίστη, ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρώματα ἐνετίθετο, καὶ ἱμάτια »κιβωτός, ἢ κάλαθος. Ὀδύσ. Ζ. 76. »μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθη μενοεικέ' ἐδωδήν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Σεντούκιον· συχνάκις παρ' Ἀριστφ. π. χ. Ἀχρν. 1099. ὄθεν

Κιστηφόρος, ον (φέρω) = κιστοφόρος. Ποιητ.

Κιστίς, ίδος, καὶ Κίστις, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ κίστη, κωμικῶς σχηματισθὲν μὲ ὑφίβολον συνέμφασιν τοῦ κύστις, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1138.

Κίστος, ὁ. Ἀκανθοφόρον τι φυτὸν Cistus Διοσκ. τὸ μὲν ῥοδοειδὲς ἄνθος φέρον κίστος ἄρρην τὸ δὲ λευκὸ κίστος θῆλυς. Διοσκορ. Α'. 126. ὄθεν

* Κιστοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κίστου τρώγων.

Κισσοφόρος, ον (κίστη, φέρω). Ὁ κίστην φέρων· ἔοικε δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσου καὶ τῆς Δηοῦς. Φώτ. 2) παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφάν. 79. Νόμισμά τι ἐφ' ἑκατὸν ἐγκεχαραγμένην κίστην ἔχον, ἀξίαν σχεδὸν δύο δραχμῶν ἐχόν.

Κίταρις, εως, ἡ. = Κίθαρις. Κτησίας Περσ. 47.

* Κιτρέα, ἡ, καὶ

Κιτρία, ἡ. Νεώτρ. τύπος ἀντὶ κιτρέα. Κιτριά, τὸ ποιοῦν τὰ κίτρα δένδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, κίτριον, λέγεται, καθὼς ἔτι καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ, καὶ μῆλον μηδικὸν, ἔλεγον, καὶ ἡ συνήθεια τοῦτον, κίτρον, λέγει· ὁ καρπὸς οὗτος ἐπαλείτο ἔτι καὶ κιτρόμηλον, Γεωπον. Γ'. ζ'. 11. καὶ οζ'. 6. Ζήτ. κεδρόμηλον, καὶ τὸ δένδρον κιτρόφυτον, Γ'. ή. 2. καὶ τὸ φύλλον, κιτρόφυλλον. Θ'. 8. ὄθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ κίτρινος, η, ον, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων· ἀντὶ τοῦ, ξανθός, ὠχρός.

* Κιτρινοειδής, ές (εἶδος) Τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων, ὠχρὸς ὡς τὸ κίτρον. ἐκ τοῦ

* Κιτρίνεος, η, ον (κίτρον) Τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων, ὠχρὸς ὡς τὸ κίτρον. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.

* Κίτριον, τό. Βλ. Κιτρία. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡ φλοιὰς τῆς κιτριᾶς.

* Κίτρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κιτριᾶς, τὸ ἄλλως μῆλον Μηδικὸν λεγόμενον, τὸ καὶ κιτρόμηλον, Lobeck Φρύνιχ. σ. 469.

* Κιτρόφυλλον, τό (φύλλον) Φύλλον τοῦ κίτρου.

* Κιτρόφυτον, τό (φυτὸν) Ἡ κιτριά.

* Κίττα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ κίσσα.

Κιττεβίζω, Ἀττ. ἀντὶ κισσαβίζω.

Κιττάριον, τό. = Κυτταρίον. Διοσκορ. Γ'. 19.

* Κιττάρις, εως, ἡ = κίθαρις.

* Κιττάω, Ἀττ. ἀντὶ κισσάω.

* Κιττός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ κισσός.

* Κιττοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ κισσὸν τρώγων, Δόγγ.

Κιτών, ῶνος, ὁ. Ἰωνικ. καὶ Δωρικ. καὶ ἑξῆς. Συκελλ. ἀντὶ χιτών, Koen. Γρηγορ. Κορινθ. σ. 341.

Κιχάνω, Οἱ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γενόμενοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ ἀχρήστου ἐν τοῖς Ὁριστικοῖς τύπου κίχημι, Ὁμηρ. Ἔπεστε. κιχείω, εὐκτικ. κιχείην, Ἀπρμφ. κιχῆναι, Ἐπικ. κιχήμεναι, Μετχ. κιχεὶς καὶ Μέσ. κιχήμενος. Κατὰ τὸ κίχημι κλίνεται καὶ ὁ Πρτστ. ἐκίχην, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμηρ. ἔχει τὸ 1. καὶ 2. πλθντκ. ἐκίχημεν καὶ κιχήτην, τοῦ ὁποίου εὑρηται ἔτι ἐν Ὀδύσ. Ω, 284. τὸ 2. ἑνικ. ἐκίχεις, ὡς τὸ ἐτίθουν, ἐτίθεις, χωρὶς νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ἐνσττ. κιχάω. Μελλ. κιχήσομαι. Ἀόρ. ἔκιχον, καὶ χωρὶς αὔξησιν κίχον, Μετχ. κιχών. Μέσ. ἀόρ. ἐκιχησάμην· ὅλοι οἱ Μέσ. τύποι ἐν ἑρμτκ. σημασ. Ἀπαντῶ, φθάνω τινὰ τρέχων κατόπιν αὐτοῦ· καταλαμβάνω, προφθάνω, ἀποκτῶ, εὑρίσκω τὸ ζητούμενον, συχνάκις παρ' Ὁμηρ. »Ποσὶ κιχάνειν τὸ νὰ φθάνῃ τίς τινα τρέχων, Ἰλιάδ. Ζ, 228. Φ, 605.« »δουρὶ Νὰ τὸν φθάνῃ μὲ τὸ κοντάρι, Ἰλιάδ. Κ, 370. Κεδόλου δέ, Ἀπαντῶ εἰς τὴν μάχην τὸν ἐναντίον μου, καὶ ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ »πάσσυτι ευρυεῖῳ τὴν πέλιν. Ἰλιάδ. Φ, 128. »τέλος πολέμοιο φθάνω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, Ἰλιάδ Γ, 291. ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πραγμάτων »βέλες κιχήμενον τὸ φθάνον, καὶ κτυποῦν βέλος, Ἰλιάδ Ε, 187 Οὕτω καὶ »τέλος θανάτοιο κιχήμενον« Ὁ καταφθάνων, καταπλακώνων θάνατος, Ἰλιάδ. Λ, 451. ὁ Ἀττ. τύπος εἶναι κιχάνω, ὅπερ ἰδέ. Ὁ Ὁμηρ. τὸ συντάσσει πάντοτε μὲ τὴν Αἰτπτ., οἱ ὕστεροι ἔστιν ὅτε καὶ μετὰ Γενκ. (Κιχάνω, παρὰ μὲν Ὁμηρ καὶ τοῖς Ἐπικ. ∪ – –, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν τῷ Ἐνστ. – ∪ –, εἰς τοὺς λοιποὺς ὅμως τύπους καὶ παρ' Ἀττκ. τὸ Ι βραχύ.)

* (Κιχάω) ἰδὲ Κιχάνω.

Κιχήλη, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ κίχλη. Ἀριστοφ, Νεφ. 339.

(Κίχημι,) Ζήτ. Κιχάνω.

Κίχησις, εως, ἡ. (κιχάνω) Τὸ καταλαμβάνειν τὸ διωκόμενον, προφθασμα, λῆψις, ἀπόκτησις τοῦ ζητουμένου.

Κίχητος, εος, Ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιβανωτός, θυμιατήριον. Παρὰ Κυπρίοις. Ἡσύχ. (Συγγν. τῷ κηθίς)

Κίχλη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ φαγωσίμου, κίχλα. Turdus. Ὀδύσ. Μ, 468. 2.) ἰχθύς τις θαλασσίος ὅμοιος τῷ πτηνῷ κατὰ τὸ χρῶμα. Ἀρτεμίδ. Α'. 14.

Κιχλίζω, Μ. ίσω. Γελῶ, μειδιῶ, χαμογελῶ, κυρίως ἐφαρμόζει τὸν λεπτὸν, χαρίεντα, καὶ εὐφρόσυνον γέλωτα τῶν κοριτσίων τῶν ἐρωτευμένων, τῶν εὐχαριτουμένων, χαροπῶν· ὅτι παρὰ τὴν κίχλην τὸ ὀρνίθιον λέγεται. 2) Κίχλας τρώγω· ὄθεν Μετφρκ. εὐωχοῦμαι, λιπαρῶς, πλουσίως τρώγω, σπαταλῶ. Ἀριστοφ. Νεφ. Ἡ συνήθ. ἐπὶ τῶν πλουσίων τραπεζῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ἀβροδιαίτων, ὑπέρδικως τρωγόντων, λέγει.

Κιχλίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κίχλη.

* Κιχλίσκω, Σπανιώτρ. τύπος τοῦ κιχλίζω.

Κιχλισμός, ὁ (κιχλίζω) Ὁ λεπτὸς, καὶ χαρίεις γέλως τῶν κοριτσίων. 2) Τὸ κίχλας τρώγειν. Εὐωχία, σπατάλη, Θοίνη. Ἀριστοφ. Βλπ. Κίχλη.

Κίχορα, τά. Λαχανώδεις ἄγρια, ῥαδίκια, Ζήτ. κιχώρη.

* Κιχόρεια, ων, τά. καὶ

* Κιχόρια, ων, τά = κίχορα.

Κίχρημι, Μ. χρήσω, Ἀόρ. ἔχρησα. Μέσ. κίχραμαι, Μ. χρήσομαι, Ἀόρ. ἐχρησάμην, κατὰ τὸ ἵστημι, μὴ Ἀττκ. καὶ κιχράω (χράω) Δανείζω, δίδω δανεικὰ ἀντὶ τιμῆς Ἡρόδ. 3. 58. Μέσ κίχρημαι, πέρνω δανεικὰ, δανείζομαι ἀπό τινα, ἐπὶ τοκ χρημάτων, καὶ γενικῶς ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον τις δανείζεται.

Κιχώρη, ἡ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κιχώριον, τό. Εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ῥαδίκιον. Cichorium. Ἀριστοφ. ὄζειν

Κιχωριώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ιχώρης ὤν, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

(Κίχω) Ἀχρηστ. πρωτότυπ. τοῦ Κιχάνω.

Κίω, Ποιητικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἴω, εἶμι, Πορεύομαι. Ἐν τῷ Ἑστ. τῆς Ὁρστ. ἀχρστ., ἀλλὰ τοσοῦτον εὐχρηστότερος παρ' Ὅμρ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς ὁ Εὐκτ. κίοιμι. Μετχ. κιών, κιοῦσα (τὸ ὁποῖον ὅτι εἶναι Μετχ. ἀόρ. ἀλλὰ τονίζεται μόνον ὡς τὸ ἰών) καὶ ὁ Πρττ. ἑστίος, καὶ χωρὶς αὐξήσεως κίον. Οἱ λοιποὶ χρόνοι δὲν ἀπαντῶνται. Τὸ κίω φαίνεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τοῦ Ἰῶ Θέμτ. τοῦ εἰμι. ἀπὸ τοῦ κίω προῆλθε τὸ κιάω, κινέω, καὶ τὸ Λατνκ. cio, cieo. Παρ' Ὅμρ. πανταχοῦ σχετῶν ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. Πορεύομαι, ἐπὶ ζώων, ἀνθρώπων, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκβαίνω, πορεύομαι ἔξω, χωρὶς τινος προσθήκης, Ἰλδ. Β, 509., καὶ ἐπὶ πλοίων (Τὸ Ι ἀεὶ βραχύ)

Κίων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. δὲ καὶ Ἀττκ. ἡ. Παρ' Ὅμρ. ὅστις ἔχει τὴν λέξιν μόνος ἐν τῇ Ὀδσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄηλκ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἄρσνκ. Ὀδσ. Θ, 66. 474. Τ, 38. Ἡ στήλη, κολόνα, πρὸ θερμὰ λουτρὰ ἄξω ἐπὶ κιόνων. Κράτης παρ' Ἀθην. ξ. ἐπὶ ὑδρχυγίων ὑποστηριγμένων διὰ κιόνων. Ὅμρ. συνθ. αἱ στῆλαι, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζουν τὸς δοκοὺς τῆς στέγης τοῦ μεγάλου ἀνωγείου, ἐντιστορίου, Ὀδσ. Τ, 38. Ἐπὶ μιᾶς τούτων κάθηται ἡ κυρία τοῦ οἴκου (οἰκοκυρά) Ὀδσ. Ζ, 307. ἐπὶ ἄλλης ὁ οἰκοκύρης, Ὀδσ. Ψ, 90. ἐπὶ ἄλλης ὁ φύλαξ (δούρος) Ὀδσ. Θ, 66. 474. εἰς ἄλλην πάλιν ἐπεκτεινομβίζει ὁ εἰς τὸ ἑστιατήριον εἰσερχόμενος τὴν λόγχην του, Ὀδσ. Α, 127. Ρ, 29. Ἔτι δὲ ἐρείδεται καὶ τὸ τόξον ἐπὶ στήλης, Τμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 8. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν Ὀδσ Χ, 466. σημαίνει πκλοὺμένη εἰς τὸ παραβαλάσσιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁρμοῦντε τὰ πλοῖα, καὶ ἐν Ὀδσ. Η, 53. ὁ Ἄτλας ἔχει κίονας μακρὰς, αἳ γαίαντε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσινι διείργουσι, διαιροῦσι. Πρβλ. Ἡρδ. 4, 184. Ἡσδ. Θγν. 779. διὰ τοῦτο μετεχειρίσθησαν ἅπειτα τὸ κίων συχνάκις μετφρ. ἐπὶ ὅλων τῶν ὑψηλῶν βουνῶν. 2) Ἡ ἐπὶ τοῦ μνήματος πέτρα, συνών. στήλη, διότι πολλάκις εἶχε τὸ σχῆμα στήλης. 3) Καὶ ἡ ἐν στόματι σταφυλή, καὶ μάλιστα ἡ πριτμένη, ἤτις καὶ, κιονίς, λέγεται. «Τοῦρος Ἐφέσ. 1 Α'. 56. «Ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδος ἀνωθεν ἐκφυσμὴς ἐπίκειται ἡ κιονίς». 4) Τὸ τῆς ῥινὸς διάφραγμα, τὸ τὰ τρυπήματα διαιροῦν. τὸ τραγεῖον τῆς μύτης. (Τὸ Ι ἀεὶ μακρόν)

Τὸ Κ. μετὰ τοῦ Λ.

Κλαγγάζω, Ἰδιαίτρ. τύπος τοῦ κλάζω. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν γερανῶν.

Κλαγγαίνω, καί

*Κλαγγάνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κλάζω. Κυρίως ἐπὶ τῆς κυνῶν φωνῆς ἐν τῷ κυνηγίῳ ὄντων. Αἰσχλ. Εὐμ. 126. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων. Ὁ τύπος κλαγγάνω παρὰ Ξενφ. Κυνγτκ. 6, 23. ἐπὶ κυνῶν.

*Κλαγγέω, = κλάζω. Ἐπὶ τοῦ γαυγίσματος τῶν κυνῶν, Θεόκρ.

Κλαγγή, ἡ. (κλάζω) Ἦχος, τόνος. Παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀναρρος καὶ συγκεχυμένη ἠχυγὴ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων, καὶ ἰδιαίτρ. τῶν μαχητῶν ἐν τῷ πολέμῳ, καθόλου. Ἡ συγκεχυμένη ταραχὴ, καὶ ἠχυγὴ, ὁ δόρυβος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ μέγα τι πλῆθος λαοῦ. Αἱ φωναὶ, καὶ τὸ δορυβώδες ἀτύπημα τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν, καὶ μάλστ. τῶν γερανῶν, Ἰλδ. Γ, 3. Ὀδσ. Δ, 605. ἡ ἠχυγὴ τῶν χοίρων, Ὀδσ. Ξ, 412. ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ τόξον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκτοξεύεται τὸ βέλος, Ἰλδ. Α, 49. ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἦχος τοῦ ἐκσφενδονισθέντος, καὶ διὰ τοῦ τόξου βιαίως ἀφεθέντος βέλους, ὁ κρότος τῆς σάλπιγκος, αἱ κραυγαὶ, ἢ αἱ φωναὶ τῶν ζώων, Τμν. Ὅμρ. 27, 8. τὸ γαύγισμα τῶν σκύλων, Ξενφ. Κυνγτκ. 4, 5, 5, 19. 6, 17. καθόλου δὲ, Ἀναρρος φωνὴ, προερχομένη ἀπὸ ζώων φωνὰς, καὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν ἀψύχων ὄντων, δόρυβος, κρότος, φλοίσβος, κ.τ.λ. οὐδέποτε ὅμως ἐπὶ ἀναρροῦ ἀνθρωπίνου φωνῆς, ὄζειν

Κλαγγηδόν, ἐπίρ. Μετὰ κλαγγῆς, βοῆς, Ἰλ. Β', 463. Ποιητ.

*Κλαγγόν, Ἑπρμ. = κλαγγηδόν, Βαβρ. κλλ' ὡς φαίνεται πρέπει νὰ λέγηται κλαγγητόν.

Κλάγγω, Κρίνεται ταὐτότημον τοῦ Κλάζω, ὁ Ἑνστ. κλάγγω φαίνεται, ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἐὰν καὶ παρ' Ἡσδ. ἀσπ. 406. πρότερον κλαγγοντε ἐγρέφετο, ἔνθα τώρα τὸ κλάζοντε ἀπεκατεστάθη. Πιθανῶς ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸν ἀνμλ. Μέλ. κλαγξω νὰ δεχθῶσι καὶ Ἑνστ. κλάγγω ὡς πρωτότυπον τοῦ κλάζω) Εἰς τὰ ἀκόλουθα παράγμτ. ὑποτίθεται ὡς ἐνεστὼς τὸ Κλάγγω. Ἰλ. Κ, 276. «Ἀλλὰ κλάξαντος (τοῦ ὄρνιθος) ἀκουσαν· φωνήσαντος, φθεγξαμένου· καὶ ἐπὶ βελῶν, ἐν Ἰλ. Α, 46. «Ἐκλαγξαν δ' ἀρ' ἰοὶ· ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν, ἐβρόντησαν, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Δ'. «Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάων· βροντὴν ἀπετέλεσε. Ζήτ. Κλάζω.

Κλαγγώδης, ες, (κλαγγὴ, εἶδος) Ὅμοιος μὲ κλαγγήν. Παρ' Ἱπποκρ. Φωνήεις, ἤτις διὰ τισος κοσου μεταβάλλεται εἰς τραχύτητα τόσου ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον τῶν γερανῶν, ἢ ἄλλων πτηνῶν.

Κλαγερός, ρά, ρόν, (κλάζω, κλαγεῖν) Ἠχῶν, συρικτικὸς, κλαγγὴν ποιῶν, φωνάζων, δορυβῶν, δορυβώδης. Ἐπιστ. τῶν γερανῶν «κλαγερῶν γεράνων». Ἐπιγράμμ.

Κλαγτός, τή, τόν. (κλάζω) = τῷ πργμ. «Φωνὴ κλαγκτή». ταὐτον τῷ κλαγγή. Ἀθήν. Α'.

Κλάδα, κατὰ μεταπλτ. ἀντὶ, Κλάδον, καὶ κλάδας, ἀντὶ κλάδους ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ Αἰλιαν. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. σελ. 1900 Νίκηφ.

Κλαδαρόμματος, ον, (κλαδαρὸς, ὄμμα) Μὲ λυγωμένα, μαλακὰ, ἐρωτικὰ βλέμματα. Ὁ αὐτειστος κατὰ τὰ ὄμματα, ὁ παίζων αὐτὰ, ἐπί τινος μαλακῶν, καὶ ἐρωτικῶς, ἢ χαριέντως βλέποντος.

Κλαδαρόρυγχος, ον, (ῥύγχος) Ὁ κτυπῶν τὸ ῥάμφος (μύτην) τὰ δένδρα. Τσιμβλητάρα. Αἰλιαν. ζ'. ἱστρ. 12, 15. πρβλ. Τρόχιλος. Ζ. κλαδάω.

Κλαδαρός, ρά, ρόν, (κλάω) Συντεθλασμένος, συντετριμμένος, ὅστις εὐκόλως θραυεται, συντρίβεται, εὔθραυστος. Ἀθήν. Α'. «Κάμακες κλαδαραίοι. καὶ παρὰ Πολυβ. ξ'. 25. «Λεπτὰ καὶ κλαδαραίοι. 2) Ἐντεῦθεν παρὰ Κλήμεντι Παιδαγ. Γ'. σελ. 293. καὶ, 294. «Κλαδαρὸν περιβλέπειν. Τὸ νὰ κυττάζῃ τις ὀλόγυρά του, ἢ τὸν ἑαυτόν του μὲ λιγυρὰ, ἐρωτικὰ ὄμματα. καὶ «κλαδαροὶ ὀφθαλμοὶ Τὰ λιγωμένα, θελκτικὰ, χαρίεντα, ἐρωτικὰ βλέμματα. πρβλ. Κλαδαρόμματος. (Ἐκ τοῦ κλαδάω, = Σείω κατά τινας)

*Κλάδας, Κατὰ μεταπλτμ πλθντκ. Αἰττκ. τοῦ Κλάδος.

Κλάδας, Δωρικ. ἀντὶ κλειδὰς. πληθντ. αἰττκ. τοῦ κλεὶς.

Κλαδάσσω, Κινῶ, κλονῶ, σείω, = Κλαδάω, ὄζειν καὶμμ κλαδασσόμενον Σφοδρῶς ταραχθὲν αἷμα. Ἐμπεδοκλ.

Κλαδάω, Κλάδον ἀφαιρῶ, κόπτω, = Κλαδεύω. 2) (κλάδος) = κλαδάσσω, Σείω, κινῶ, κλονῶ, ταράσσω.

Κλαδεία, = Κλάδευσις.

*Κλαδεύσις, εως, ἡ (κλαδεύω) Τὸ κόπτειν τοὺς κλάδους, καὶ ἐξρτ. τὸ κλάδευμα τῶν ἀμπέλων. Γεωπον.

Κλαδευτήρ, ῆρος, ὁ. (κλαδεύω) Ὅστις κόπτει, κλαδεύει τοὺς κλάδους. ὄζειν

Κλαδευτήριον, τό Μεχαίρα, δι' ἧς ἀποτέμνομεν, κόπτομεν, ἤτοι κλαδεύομεν τοὺς κλάδους. ἐκ τοῦ

Κλαδεύω, (κλάδος) Ἀποκόπτω τοὺς νόους κλάδους, τὰς παραφυάδας, ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ ἐξρτ. περιτεμνω τὰς ἀμπέλους, τὸ καὶ ἐν τῇ συνθ. Κλαδεύω.

Κλαδεών, ῶνος, ὁ = Κλάδος, ὄζειν παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 923. Κλαδεῶσι.

Κλαδί, ἀντὶ, κλάδω. ἰδ. κλάδος. Ἐν Ἀττκ. Σχολίοις νεὸ μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην» Μιμητὴς τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων ἐσός, τὸ φιλέδωκοι σπαθίμου θὰ σκεπαστῶ μὲ μυρτίνη· Οὕτω μετεφράσε τις τῶν νῦν ποιητῶν μας.

*Κλαδίδ, Δωρικ. ἀντὶ κλειδί.

*Κλαδίδιον, τό. Ὑπρττκ. τοῦ κλάδος.

Κλαδίσκος, ὁ. Μικρὸς κλάδος, Ὑποκρ. τοῦ

Κλάδος, ου, ὁ. (κλάω) Τὸ βλάστημα, ἤτοι ὁ νέος βλαστὸς, ὅς τις κατ' ἔκαστον χρόνον βλαστάνει ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ τὸν ὁποῖον κόπτει τινὰς, καὶ ἐμφυλλίζει, ἤτοι ἐγκεντρίζει αὐτὸν εἰς ἄλλα φυτὰ, καθόλου, παραφυὰς, νέα φύλλα, βλαστάρι, = κλών. 2) Μεταφορικ. τέκνον, ἀπόγονος, γενιτμα. Τινὲς τῶν Ποιητῶν εἶπον ἔτι καὶ, κλαδὶ, κλάδα, καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 239. Κλάδεσι, κλαδέεσσι, πλθντκ. αἰττκ. κλάδας, ὡς ἀπὸ Ὀνμστκ. ΚΔΑΣ. ἀντὶ, κλάδω, κλάδον, κλάδους, κλάδους, ὄζειν

Κλαδοῦχος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, κλῃδοῦχος.

*Κλαδοῦχος, ον (ἔχω) Ὁ ἔχων νέα βλαστάρια, κλωσάρια.

Κλαδώδης, ες, (κλάδος, εἶδος) Ὁ πολλοὺς κλάδους ἔχων.

Κλαδών, όνος, ὁ. = Κλάδος. Ἡσύχ. κυρίως ὑποκρττκ. τοῦ κλάδος.

Κλάζω, Μ. κλάγξω, ἀόρ. 1. ἔκλαγξα, πρκμ. μὲ σημασ. ἐνττ. κέκλαγγα, καὶ κέκληγα, Ποιητ. ἀόρ. 2. ἔκλαγον, ἀπρμφ. κλαγεῖν, Δωρ. ἀόρ. 1. ἐκλαξα. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. ἐκ τούτων μόνον τὸν Ἑνστ., ὁρ. 1 καὶ πρκμ. κέκληγα, μετὰ διπλῆς Μετχ. Κεκληγὼς, ότος, θηλ. καὶ Κεκληγὼν, οντος, ὡς ἀπ' ἄλλου τινὸς ἑνστ. Κεκλήγω. Τὸ κεκλήγων εἶναι μόνον ποιητικόν. Ὁ ἀόρ. 2. ἔκλαγε εὐρστ. ἐν Ὅμρ. ὅμν. 18, 14. — Ἠχῶ, φωνάζω, κροτῶ, δορυβῶ, κραυγάζω. καθόλου, Ποιῶ, ἐκβάλλω κλαγγήν, ἐπὶ παντὸς ἀναρροῦ τόνου, καὶ ἤχου. Παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἀγρίας, δορυβώδους, καὶ συγκεχυμένης κραυγῆς ἑνὸς, ἢ περισσοτέρων ἀνθρώπων, καὶ ἐξρτ. ἐν τῇ τοῦ Πρκμ. Μετχ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρωγμοῦ, καὶ τοῦ δορυβώδους τῶν πτερύγων ἤχου, ἐπὶ πτηνῶν, Ἰλδ. Η, 276. Μ, 207. Π, 429. καὶ ἐξρτ. τοῦ γερανοῦ, Ἡσδ. ἐργ. 451. ἐπὶ τοῦ γαυγίσματος τῶν σκύλων, Ὀδσ. Ξ, 30. Jac. AP. σ. 563. ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν βελῶν ἐν τῇ φαρέτρᾳ, Ἰλδ. Α, 46. ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ἀέρος, Ὀδσ. Μ, 408. Ἀσνθ. Τραχουδῶ, ψάλλω, Ὅμρ. Τμν. 18, 14. Μετὰ ταῦτα ἐξρτ. ἐπὶ πασῶν τῶν φωνῶν τῶν ζώων, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ῥιπτομένου, καὶ πετώντος βέλους· ἐπὶ τῆς ἀναρροῦ φωνῆς τῶν ἀνθρώπων μόνον ὅταν ἐγκειται ἐν ταὐτῷ ἡ ἔννοια τοῦ Μεγαλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνος λέγω, κράζω, κραυγάζω, Αἰσχλ. Ἀγμ. 209. 2) Ἐνργτκ. Ποιῶ νά γίχήση, «Ζεὺς ἐλαγξε βροντάνια Πίνδρ. Πυθ. 4, 40. πρβλ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 388. Ἀγμ. 48. (Οἱ τύποι κλάγγω, καὶ κλάγγω δὲν εὑρίσκονται)

*Κλάζω, μέλ. κλάξω, Δωρικ. ἀντὶ κληίζω, κλείω. Σφαλῶ, σφαλνῶ, κλειδώνω.

Κλαΐς, γενικ. κλαΐδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, κλῆις κλεῖς.

Κλαῖστρον, τό. Δωρικ. ἀντὶ, κλεῖθρον, Εὕρηται δὲ καὶ κλαίστρον, Πίνδρ.

Κλαίω, καὶ Ἀττικ. Κλάω. (--ἀλλὰ χωρὶς ὑπογεγραμμένον Ἰώτα) Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι, τό τελευταῖον Δωρικ. μάλιστα, Ἀρστφ. Εἰρ. 1301. σπανιώτρ. κλαιήσω, καὶ Ἀττικ. κλαήσω, ἀόρ. ἔκλαυσα, πρκμ. πέκλαυμαι καὶ πέκλαυσμαι. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. μάλιστα τὸν Ἑπτ. Πρτκ. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Μ. κλαύσομαι καὶ τὸν Ἀόρ. —1) Ἀμτβ. Κλαίω, δακρύω, ἄκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν χύνω, θρηνῶ, Συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἐπὶ πάσης ἐκφράσεως τοῦ πόνου, τοῦ θρήνου, τῆς λύπης, καὶ ἑξῆς. διὰ τοὺς νεκροὺς, ἤτοι μετὰ λόγων, ἢ καὶ οὐχὶ αὐτὸν κλαίοντα ἀφήνων Θέλω τὸν ἀποστεῖλαι κλαίοντα, ὀηλ. θέλω τὸν ὠώξει διὰ πληγῶν, Ἰλιά, Β, 263. καὶ ἐντεῦθεν ἡ παρ' Ἀττικ. συχνοτάτη ἔκφρασις, κλαύσεται, ἀντὶ τοῦ μετανοιώσει, ἢ τὸν βγῆ ξυνόν, ἀπὸ ταῖς μύτιες, ἢ λέβῃ πληγὰς ἐπ' αὐτὸ κ. τ. τ. οὕτω καὶ κλάειντε ποιήσω· καὶ κλάειν, ἢ κλαίειν λέγω σοι. Εὔχομαί σοι δυστυχίαν καὶ πόνον καιρίας· οὐ ἐναντίον τὸ, χαίρειν, λέγω σοι· εὔχομαί σοι χαράν. κλαίων ἀπαλλάξεται, θέλει, ἢ πρέπει νά τοῦ βγῇ ξυνὸν, νά τὸ μετανοήσῃ· κλαίοντα καθιστάναι τινά, νά κάμῃ τίς τινα νά κλαύσῃ. ὑστερωτέρα ὑπερβολικὴ ἔκφρασις εἶναι ἡ αἵματι κλαίειν, Νά χύνῃ θερμὰ, αἱματηρὰ δάκρυα. 2) Μεταβτκ. Θρηνολογῶ, κλαίω διά τινα, ἢ διά τε, καὶ ξαιρτ. διὰ νεκρόν τινα, τινὰ παρ' Ὅμρ. πολλάκις. Τὸ μέτ. κλαίομαι εἶναι σπάνιον εἰς τοὺς παλαιοτέρους συγγρφ. ἀλλ' εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὸν Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 903. ὅθεν

Κλαιωμιλία, ἡ (ὁμιλία) Ἡ μετὰ δακρύων ὁμιλία, συναναστροφή. Ἀντστ. Ἀναλέκτ. Β'. 389. «Κλαιωμιλίᾳ, καὶ γελωμιλίᾳ πεχρημένους,

Κλαμβός, βή, βόν. = κυλοβός. Ἱπποκρ. Ἐστερωτρ. λέξις, πιθανῶς ἀπὸ τοῦ κλάω, τὸ θραύω.

Κλαμυστέω, = Βοάω, καλέω. Ἡσύχ. ὅς τις ἐστι, κλαμμύσων, κηρύσσει, ἤγει. Φαίδεται ἐκ τοῦ κλάζω, παραγωμ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Clamo.

Κλάνιον, τό. = φύλλον βραχυόνων Λέξτ. καὶ κλανίον, Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ.

Κλάξ, ακός, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, κλεὶς, κλειδός.

Κλᾰπᾰτῶ, Μ. τοῦ Δωρ. κλάζω ἀντὶ κληίζω. Κλείω.

Κλάπαι, ῶν, αἱ. = Καλόβαθρον. τὰ τῶν καλοβατῶν βάθρα, καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. ΟΔ'. 4. τὰ ἐκ ξύλων σανδάλια, (γαλέντζαι). ἐκ τοῦ Ἀκτιν. Clava.

Κλαπεῖς, κλαπῆναι, Μτχ. καὶ Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ κλέπτω.

Κλαρίας, ὁ, Ζήτ. Καλλαρίας.

Κλαρίον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κληρίον, πλθντκ. κλαρία, καταγραφαὶ χρεῶν, ὁμολογίαι.

Κλάριος, ον (κλῆρος) Δωρικ. ἀντὶ τῶν μὴ ἀπαντωμ. κληρικός, ὁ διὰ τοῦ κλήρου διαμερίζων, μοιράζων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 361. «Ζεὺς κλαρίοις.

Κλαρονομέω, κλᾶρος, κλαρόω, Δωρικ. Ζήτ. κληρονομέω, κλῆρος, κληρόω, κ. τ. λ.

*Κλαρῶται, ῶν, οἱ (κλῆρος) Σκλάβοι, χωρικοὶ τῆς Κρήτης, οἵτινες ὡς καὶ οἱ Εἵλωτες τῆς Σπάρτης, εἰργάζοντο μέρος γῆς, ὁποῦ τοῖς ἐδίδετο, πρὸς ὄφελος τῶν ἐλευθέρων κυρίων τους.

*Κλασαυχενεύομαι, = τῷ ἑπμν. Πλτρχ. Ἀλκιβ. 1.

Κλασαυχενίζομαι, Μ. ἰσομαι, (κλάω, αὐχήν) Κακλασμένον, ἤτοι λυγισμένον, κυρτὸν φέρω, ἔχω τὸν αὐχένα, ὡς οἱ μαλακοὶ, καὶ τρυφηλοὶ (στραβολαιμίζομαι).

Κλασιβώλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (κλάω, βῶλαξ) Ὁ κλῶν, συντρίβων τοὺς βώλακας. Ἀναλεκτ. Γ'. 44. ἐκ τοῦ

Κλάσις, εως, ἡ. (κλάω) Σύντριψις, θραῦσις, τσάκισμα, ἔρτ. «ἀμπέλων κλάσεις. Θεόφρ. τὸ θραύειν, ἀφαιρεῖν τοὺς ἀχρείους βλαστοὺς, καὶ τὰ φύλλα τοῦ κλίματος, βλαστολόγημα.

Κλάσμα, τό. Τὸ τεθραυσμένον τμῆμα, τὸ τσακισμένον κομμάτι ἔκ τινος, θραῦσμα, σύντριμμα, τσάκισμα. Frammento, Ἰταλ.

Κλασμός, ὁ. = Κλάσις.

Κλαστάζω, Μ. άτω = κλάω. Θραύω, τσακίζω, ἐξαιρέτως δὲ, τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἀχρήστους βλαστοὺς τῶν ἀμπέλων, βλαστολογῶ. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Ταπεινόω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 166.

Κλαστήρ, ῆρος, ἡ, Κλάστης, ου, ὁ. (κλάω) Ἀμπελουργὸς, ὁς τις βλαστολογεῖ τὰς ἀμπέλους. Ἡσύχ. ὅθεν

Κλαστήριον, τό, ὑπακουομ. Δρέπανον, Μάχαιρα, δι' ἧς καθαρίζουσι, ἢ βλαστολογοῦσι τὰς ἀμπέλους, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 166. Δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

*Κλάστης, ου, ὁ = κλαστήρ.

*Κλαστός, ἡ, όν (κλάω) Συντετριμμένος, τσακισμένος.

Κλαυθμονή, ἡ. = Κλαυμονή, Πολυδ. Β'. 64.

Κλαυθμός, ὁ. (κλαίω) Τὸ κλαίειν, δακρύειν, κλαύσιμον. Ἰλ. Ω, 717. καὶ ἑξῆς. ἐν Ὀδσ.

*Κλαυθμυριάω, Ὀππιαν. = τῷ ἑπμν.

Κλαυθμυρίζω, Μ. ἰσω (κλαίω) Κλαίω, θρηνολογῶ, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ βρεφῶν, καὶ ἐν τῷ Μέσῳ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅθεν.

Κλαυθμυρισμός, ὁ = Κλαυθμός. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 248.

Κλαυθμώδης, ες, (κλαυθμός, εἶδος) Ὁμοιος τῷ κλαυθμῷ. καὶ ὁ κλίσιν εἰς τὸ κλαίειν ἔχων. Ἱπποκρ.

Κλαυθμών, ῶνος, ὁ. Ὁ τόπος τοῦ κλαυθμοῦ, ὅ ἐστιν, ὅπου κλαίουσι. 2) παρ' Ἰουδ. Β'. 1. = Κλαυθμός.

Κλαῦμα, τό. (κλαίω) Τὸ κλαίειν, οἱ θρῆνοι, ἡ θρηνῳδία, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον θρήνου καὶ κλαυθμῶν. Τὸ ὁποῖον κλαίει, ἢ ἔκλαυσε τινάς, ἢ ἀντὶ τοῦ κλαυθμός. «Πολλῶν αὐτῷ κλαυμάτων ἄξια εἰργασται· πολλοῦ θαρμοῦ, ἢ πολλῶν ῥαβδισμάτων ἄξιος ἐγένετο.

Κλαυμονή, ἡ. = τῷ προηγμν. Ὁ Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἔχει καὶ κλαυθμονή.

Κλαυμυρίζομαι, = Κλαυθμυρίζομαι.

*Κλαύσαρα, ρικὸς ἀντὶ κλαύσει ἄρα, οὕτως ἐγράφων ὁ Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 532. πρβλ. Πλοῦτ. 876.

Κλαύσασκε, Ἰωνικ. προστακτ. τοῦ κλάω, κλαίω.

*Κλαῦσε, Ἑπκ. ἀντὶ ἔκλαυσε. Μετχ. κλαύσας, Ὅμρ.

Κλαυσείται, Δωρικ. Μέτ. Μέλ. ἀντὶ, κλαύσεται.

*Κλαυσείω, Ἐφετκ. τοῦ κλαίω. Ἐπιθυμῶ, θέλω τὰ κλαύσω, Συνέσ.

Κλαυσιάω, ῶ. (κλαῦσις) Ἔχω κλίσιν εἰς κλαυθμόν, θέλω νά κλαύσω, εἶμαι κλαυσιάρης, Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τριζόντων θυρῶν, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1009.

Κλαυσίγελως, ωτος, καὶ, ω ὁ (κλαίω, γέλως, Ὁ μετὰ κλαυθμοῦ μεμιγμένος γέλως. Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ. β'. 9. «Ἐνῶ δὲ ἐκάθασθαι παρὴν ἐπὶ τῆς σωτηρίας τοὺς μὲν ἄνδρας ἀσπαζομένους ἀλλήλους, τὰς δὲ γυναῖκας πιεῖν τε φερούσας, καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας· πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν. Γέλοια μὲ δάκρυα. παραπλήσιον τούτῳ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 484. «Δακρυόεν γελάσασαι· μετὰ δακρύων γελάσασα. Πολδ. 2, 64.

Κλαυσίδυρος, ον, (κλαίω, δύρα) Ἐπίθετον τραγωδίου τινος, τὸ ὁποῖον ὁ ἐρωμένος μετὰ δακρύων ἐτραγουδοῦσεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς σκληρᾶς ἐρωμένης του.

Κλαυσίμαχος, ον. (μάχη) Ὁ ἐν τῇ μάχῃ, ἢ ἕνεκεν τῆς μάχης κλαίων, ἢ κλαύματα προξενῶν, ὅ ἐστι, πολεμικός. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.

Κλαύσιμος, η, ον. Ὁ ἄξιος κλαυθμοῦ, καὶ ὁ κλαυσιάρης, ὅστις πάντοτε θέλει νά κλαίῃ. Γλωσσάρ. ἐκ τοῦ

*Κλαῦστις, εως, ἡ (κλαίω) Τὸ κλαίειν.

*Κλαύστομαι, Μ. τοῦ κλαίω, Ἡσύχ.

*Κλαυσοῦμαι, Δωρικ. Μ. τοῦ κλαίω, ἀντὶ κλαύσομαι.

*Κλαυστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κλαίων.

Κλαυστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς κλαυθμόν. Ἔπρμ. Κλαυστικῶς ὅθεν Κλαυστικῶς ἔχω, Μοὶ ἔρχεται, ἐπιθυμῶ νά κλαύσω.

*Κλαυστός, ἡ, όν = κλαυτός.

Κλαυσῶ, Δωρικ. ἀντὶ, κλαύσω, ἐκ τοῦ, κλάω, κλαίω.

Κλαυτός, τή, τόν. (κλαίω) Ὅστις ἐκλαυσεν, ἢ τὸν ὁποῖον ἐκλαυσαν. 2) Ὁ εἰς τὸ κλαίειν κλίσιν ἔχων, κλαυσιάρης.

Κλάω, Ζ. Κλαίω,

Κλάω, Μέλ. άσω. (υ-) Ἑπκ. κλάσσω, ἀόρ. 1. ἔκλασα, μετχ. ἀορ. 2. κλάς, ὡς ἀπὸ τοῦ κλῆμι, ἀόρ. 1. πτκ. ἐκλάσθην, πρκμ. πτκ. κέκλασμαι. Θραύω, συντρίβω, τσακίζω, ἀποκόπτω, ἐπὶ φύλλων, καὶ βλαστῶν, καὶ ἑξῆς, κλᾶν ἄμπελον = κλάδους. Ὀδσ. Ζ'. 127.

*Κλεαινός, ἡ, όν = κλεεινός, Ἡσύχ.

Κλέβδην, καὶ Δωρικ. Κλέβδαν, Ἐπίρ. (κλέπτω) Μὲ κλεπτικὸν τρόπον, κλεφτάτα, κρυφίως. Ἀπολλών. Δύσκολ.

Κλεεινός, νή, νόν. Ποιητκ. ἀντὶ κλεινός. Περίφημος, γνωστός, ὀνομαστός, ἐξάκουστος.

*Κλεεννάς, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ κλεεινός, Πίνδρ.

Κλεηδών, όνος, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἑπκ. ἀντὶ κληδών. ἅπερ ἰδέ. Φωνὴ, φήμη, ἀδόμενα. Ἐν τῇ Ὀδσ. Λέξις τις, ἢ ὁμιλία ἐμπεριέχουσα προφητείαν τινά, Ὀδσ. Σ, 117. Ω, 120. πρβλ. φήμη, ἀλλὰ κληηδών, ἐν τῇ Ὀδσ. (Ἐν τῇ Ἰλιάδ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις)

*Κλεῖα, Πτκ. συνῤῥ. ἐκ τοῦ κλεέα, ὀνμ. καὶ αἰτιτκ. πλθντκ. τοῦ κλέος, Ἡσιόδ.

Κλειδίον, τό. ὑποκορ. τοῦ κλείς. Μικρὰ κλεῖ, κλειδάκιον, ἢ κλειδάριον· ἔτι δὲ καὶ τὸ κάλυμμα τρύπας τινὸς μουσικοῦ τινος ὀργάνου, ἢ μηχανῆς, ἐπιγλωττίς. Soupape, Γαλ. Ventil, Γερ. Animella, Ἰταλ. 2) Παρ' Ἀνατόμ. τὸ συγκλεῖον καὶ συνδέον ὀστοῦν τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως. Clavicula.

Κλειδοποιός, όν. (κλείς, ποιέω) Ὁ τὰ κλειδία ποιῶν, κλειδαρᾶς.

Κλειδοῦχος, ον, (ἴσχω) Ὁ τὰς κλεῖς ἔχων, φέρων, ὅποιος ἔχει τὰ κλειδιά. Κλειδοκράτωρ.

Κλειδοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (φύλαξ) Ὅστις φυλάττει τὰ κλειδιά. Δουκιαν. Ἔρωτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλειδόω, ῶ (κλείς). Κλειδώνω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 987. τινὲς δέλουσι, κληδοῦν, ἀντὶ πληροῦν, ἀναγιν· ὅθεν

Κλειδωμα, τό = κλεῖθρον. Σουϊδ. καὶ ἡ πρᾶξις τῆς κλειδώσεως.

Κλείδωσις, εως, ἡ. Τὸ κλειδόειν, κλεῖθρον. Σουϊδ. ἐν Δ. γόμφιος· καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν συναρμόζονται τὰ κόκκαλα.

Κλείζω, Μ. ἴσω, Δωρικ. ἴξω (κλέος). Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μετ' εὐφημίας διηγοῦμαι. Πίνδαρ Ὀλύμ. Α'. 226. (176.)

Κλειθρία, ἡ. Ἡ τρύπη τῆς κλειδαρᾶς, εἰς ἣν ἐμβαίνον τὸ κλειδὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Δουκιαν. Νεκυομ. ἄλλοι ἑρμην. τοῦτο, θυρὶς, παρὰ θύρα· κι, βέλτιον ὅμως τὸ παρὰ Τουρκ. μασγάλι. χασμα, καὶ ἀντὶ τοῦ ταφασι.

* Κλειθρίδειον, τό. Ὑπομν. τοῦ κλειθρία.

Κλειθριώδης, ες (κλεῖθρον, εἶδος). Ὅμοιος τῇ κλειθρίᾳ, ἢ ὁ πολλὰς κλειθρίας ἔχων.

Κλείθρον, τό (κλείω). Κλειδαριά, ἔμβολον, μοχλὸς ἢ μάνταλος, δι' οὗ ἀσφαλίζουσι τὰς θύρας· ἔνθ. δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀσφαλιστμένη, κλεισιμένη θύρα. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1577. «Οὐκ ἂν ᾠξάνοιτε κλῆθρα συμπεφυκότες μόχλοις· » καί, 1597. «Μοχλοῖς ἄραρε κλεῖθρα· » τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 345. Ἔσω τε κλείθρων· ἔνδον κεκλεισμένων θυρῶν· ὅθεν

Κλειθροποιός, ὁ (ποιέω). = κλειδοποιός.

Κλειτός, ἡ, ὁν (κλείω). Ἐνδοξος, ὀνομαστός, ἐπιφανὴς, φανερός, περίφημος, ἐξακουστος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. σύνηθες Ἑπτ. πόλεων, ἔξοχ. τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῶν Θηβῶν Valch. Φοίνισσ. 1746. σπανιώτ. ἑπτὰ ἀνδριάντων, Σοφ. Αἰ. 215. παρὰ τοῖς Αττικ. συχνάκις εἰρωνικ. 2) παρὰ Ἡροδότῳ ἔστι καὶ ὁ ἐρώμενος παῖς· ἢ καθ' Ἡσύχ. Ὁ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενος παῖς. Στράβ. Γ'. καθὼς παρ' Ἀττικ. τὸ καλὸς καὶ παρὰ Δωριεῦσι τὸ αἴτης.

Κλείξαι, Δωρικ. ἀντὶ κλεῖσαι, ἐκ τοῦ, κλείζω.

Κλεῖον, τό, Ποιητ. ἀντὶ κλέος· ὅθεν, κλεῖα, ἀντὶ κλέα. Ἡσ. Θγν. 100.

Κλείς, ειδός, ἡ. Δίτυπτ. κλεῖδα, Ἀττικ. κλεῖν, πληθντκ. κλεῖδες, κλεῖδας, συριττ. κλεῖς, Ἰωνικ. κληΐς, γενικ. κληΐδος, αἴτ. κληΐδα, κ. τ. λ. (Ὁ Ὁμρ. μετχρζτ, μόνον τὸν Ἰωνικ. τύπον) Ἀρχαῖον Ἀττικ. κλῆς, γενικ. κληδός, ἔνθ. μήτε ἡ εἰς ν αἴτητκ. μήτε ἡ ἐν τῷ πληθντκ συναίρσ. γίνεται· κυρίως πᾶν, τὸ εἰς κλείσιμον χρησιμεῦον, ὅθεν τὸ κλειδίον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγομεν, καὶ ἀσφαλίζομεν μίαν κλειθρωὶν· καὶ ἡ κλειδαριά, ὅπου ἡ μηχανὴ ἐκείνη, μεθ' ἧς διὰ τοῦ κλειδίου κλειδώνομεν, καὶ ἀσφαλίζομεν θύραν τινά, ἢ ἄλλο τι· παρ' Ὁμήρ. σημαίν. τὸ κλεὶς α) τὸ καθ' αὐτὸ κλειδίον, ἐκ χαλκοῦ, καὶ μὲ βαφὴν ἀπὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, κώπην, Ὀδσ. Φ, 6. εὐρίσκετο εἰς τὸ ἔσω μέρος τῆς θύρας, περιεστρέφετο ὅταν ἤθελεν νὰ κλείσωσι τὸ δωμάτιον, διὰ τῆς περιστροφῆς ἐκλείετο ἡ θύρα διὰ τοῦ ἔσω εὑρισκομένου ὀχέως (διὰ ῥόμου) καὶ μετὰ τοῦτο ἐκβάλλετο τὸ κλειδίον· ὅταν πάλιν ἤθελον νὰ ἐμβάσωσι εἰς τὸ δωμάτιον, ἔβαλλον τὸ κλειδίον εἰς τὴν τρύπην του, ἐν δὲ κλῃτὸ ἦκεν, Ὀδσ. Φ, 47. καὶ τὸ περιστρεφὲν αὐτὸ ἔτος πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσπρώχνετο πάλιν ὀπίσω ὁ ὀχεύς, καὶ ἠνοίγετο ἡ θύρα· ἡ πρᾶξις αὐτὴ, ὡς ἀναμφιβόλως μὲ βίαν τινα γινομένη, λέγτ. ἐνανάπτειν ἔχῃς καὶ θύρετρα κληΐδι πλήσσειν, Ὀδσ. Φ, 47. 50. ἀλλὰ καὶ καθόλου, θύρας εἰργνύναι, Ἰλ. Ζ, 89. Ἡ λαβὴ τοῦ κλειδίου τῶν ἀρχικῶν δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ πολλὰ διάφορος ἀπὸ τὴν τῶν νῦν κλειδίων· ὅστις ἤθελε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ἔσωθεν, ἔβγαζε τὸ κλειδὶ, καὶ διὰ τινος λαρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο θεμένον εἰς τὴν κορώνην, (ὅπερ ἰδὲ) ἐτραβοῦσε, καὶ ἐσπρωχνε τὸν ἐναέρομον, καὶ οὕτως ἔκλεισε τὴν θύραν (ἐκ τοῦ Δωρικ. κλαὶς προῆλθε τὸ Λατιν. clavi) Ἴδε περὶ τούτων τὸν Εὐστάθ. Ὀδσ. Φ, 47. καὶ ἐξῆς β) Ἰλιάδ. Ω, 455. «Ἐπιβλὴς εἰλάτινος, » ὁ μοχλὸς, ὁ σύρτης, τὸν ὁποῖον ἐπιῤῥήσσει, ἐπιβάλλει, σπρώχνει, κινεῖ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τινὰς καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα· εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ «Μεγάλη κληὶς θυράων· » τὴν ὁποίαν ἤνοιγον· «Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσειον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων· » ἴσως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Δ, 802. «Κληῖδος παρὰ ἰμάντα· » μὲ τὸ «Παρὰ σταθμοῖο κληῖδα· » ἐν στίχ. 838. πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας κείμενος μοχλὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τέλος (πρὸς τὰ ὀπίσω ὁηλ. αὐτοῦ συρομένου) ἐκρέματο ὁ ἱμὰς· ἰδὲ ἐν τῷ, ἱμὰς· ἴσως ἀνήκει ἔτι ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ξ, 168. «Θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσε κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεός ἄλλος ἀνῶγεν· » πρβλ. καὶ Ἰλιάδ. Μ, 456. «Μία κληὶς ἐπαρήρει· τὸν μικρότερον σύρτην τῆς θύρας, ὅστις ἐτραβᾶτο πρὸς τὰ ἔξω εἰ ἱμάντος, καὶ οὕτως ἔκλεινε ἔσωθεν τὸ δωμάτιον, Ὀδσ. Δ, 802. καὶ 838. ἔβην «Ἐπιτείνειν κληῖδα ἱμάντι· » Ὀδσ. Α, 442. καὶ «Θύρας κληῖδι κλῆισαι, » Ὀδσ. Φ, 241. γ) Ἐντεῦθεν αἱ ἐπικαμπεῖς ἄκραι (τὰ τέλη) τῶν περονῶν, πορπῶν, ἐν Ὀδυσ. Σ, 293. «Περόναι χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀρηρῶσι· » ἰδὲ Ἰμάς, καὶ, βαλανάγρα. 2) κλεῖδες, αἱ· τὰ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ λοφύργου ὀστέα. Jugulum· τὸ συνδέον τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως ὀστοῦν, τὸ κλειδοκόκκαλον, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐκεῖ, ὅπου τελειόνει ὁ λαιμὸς, καὶ ἄρχονται αἱ πλάται καὶ τὸ στῆθος, Ἰλ. Φ, 117. «Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· » Τὸ καὶ σφαγή, ὑστερότρ. λάκκος, συχνάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. τρόπον τινὰ τὸ μεταξὺ λαιμοῦ, καὶ στήθους κλειδίον «Βλῆϊς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε· » Ἰλιάδ. Θ, 325. πληθντκ. Ἰλιάδ. Χ, 324. ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν· παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνῆθ. πληθντκ. κλεῖδες, ἀλλὰ παρὰ Σοφ. Τρχν. 1018. ἐνικῶς (ἐν τῇ Ὀδσ. τὸ κλεὶς δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν σημασ. ταύτην). 3) Τὰ καθίσματα τῶν ναυτῶν, τὰ σέλματα, οἱ πάγοι, ἴσως ὁπότε αἱ λαβαὶ τῶν κωπίων ὁμοίαζον μὲ τὰς λαβὰς τῶν κλειδίων, ἀεὶ πληθντκ. συχνάκις ἐν τῇ Ὀδσ. συνῆθ. «Ἐπὶ κληῖσι, ἥ, ἐπὶ κληῖδεσσι καθίζειν· » Β, 419. Θ, 37. ἐν τῇ Ἰλιάδ. μόνον μίαν φοράν, Π, 170. 4) Ὁ κόλπος, τὸ στενὸν, ὁ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, τρόπον τινὰ τὸ κλειστὸν (ὡς καὶ τὸ ὄντι ἐν τῇ συνῆθ. λέγομεν) ἡ εἴσοδος εἰς θάλασσαν, ἢ ξηρᾶς τινα, ὅθεν τὸ Κλειστοῦρα· Εὐριπ. Μηδ. 213. «Πόντου κληῖδα ἀπέραντον· » τὸ στενὸν τοῦ πόντου (μπογάζι). Ὁ Ἑλλήσποντος· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 1036. «Κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος· (κλεῖς, κλῄς, κληῖς, συγγν. τῷ clavis) (Τὸ Ι ἐν τῷ Ἰωνικ. τύπῳ κληῖς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν).

* Κλεῖς, συνῤῥμ. ὑγμ. καὶ αἰτητκ. κλεῖδες, κλεῖδας, ἐκ τοῦ κλείς.

Κλεισίαι, αἱ· καὶ, κλεστιάδες, αἱ (κλίνω). Πυλῶνες, αἱ πλατεῖαι θύραι ἁγροτικοῦ τινος οἰκήματος, ἢ αὐλῆς· συνήθως ὅμως γράφεται διὰ τοῦ, ι, κλισίαι, καὶ κλισιάδες. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Β'. 26. ὀνομάζει οὕτω καὶ τὰς κλεῖς, τὰ κλειδία. Ἰδὲ τὸ ἔπμν.

Κλείσιον, τό· = κλίσιον. «Τῶν ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλείσιον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὐλειον· ὅπως αἰσθησις ἔῃ γενοιτο τοῖς προσερχομένοις, ἢ πρωτεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιτο προϊούσαις ταῖς κλισίαις εἰς τὸν στενωπόν. Πλούταρχ. Ποπλ. 20. ὅπου κατὰ τὴν περιγραφὴν, τὸ κλείσιον, ταυτόν ἐστι τῷ, αὐλαί, ἢ τὸ μετὰ τὴν θύραν ἀμέσως τῆς οἰκίας μέρος· ἐντεῦθεν, κλεισιάδες, κυρίως αἱ μεγάλαι θύραι (πόρται) αἱ εἰς τὴν αὐλὴν ἄγουσαι τὸν εἰσερχόμενον.

Κλεισμός, ὁ· Συνηθέστερον ὅμως τὸ, κλεισμὸς· ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ'. 47. ἔχουσι κλεισμόδρονον.

Κλείσουρα, ἡ (κλείω). Ὑστερωτρ. λέξις· ἰδὲ κλεισώρεια.

Κλειστός, ἡ, όν (κλείω). Κεκλεισμένος, περιειργμένος, καὶ ὅστις εἶναι δυνατὸν νὰ κλεισθῇ· ὅστις κλείεται. Θουκυδ.

Κλείστρον, τό (κλείω). Κλειδαριὰ, μοχλὸς, μανδαλος, δι' οὗ κλειδόνουσι τὴν θύραν. Δουκιαν.

Κλεισώρεια, ἡ (κλείω, ὄρος). παρὰ Σουϊδ. ἐκ Θεοφιλάκτ. Σιμοκρ. Ἱστορ. 2'. 14. καὶ Εὐστάθ. κλίσουρα, ἐστι τὸ Λατινικ. Clausura. Τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων· δρόμος στενὸς μεταξὺ σύμ βουνῶν, ἐν ᾧ καὶ ὀχύρωμά τι πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ στενοῦ.

Κλειτοπώλος, ὁ, ἡ, = κιλυτόπωλος· ὅμρ.

Κλειτοριάζω, Μ. ἀσω. Ἀκολάστως ἐπτομαι τῆς κλειτορίδος. Γαργαλίζω, ψηλαφῶ, μαλάσσω, πάτω, χαϊδεύω τὴν κλειτορίδα, καὶ διὰ τούτου τοῦ γαργαλεστμοῦ διεγείρω τὴν πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίαν.

* Κλειτορίζω, Μ. ἴσω, = τῷ ἀνωτρ.

Κλειτορίς, ἡ. Προβεβλημένον τι κρεατῶδες μέρος κατὰ τὸ μέσον τοῦ γυναικείου αἰδοίου ὥσπερ ῥάξ πρὸς τὸ ἔπάνω μέρος κείμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ψηλάφησις, καὶ ὁ γαργαλισμὸς διεγείρει τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ὁρμὴν πρὸς συνουσίαν, κουτσούλι· ἄλλως δὲ νύμφη, ἡ, καὶ μύρτον, λέγεται.

Κλειτός, ἡ, όν (κλείω). Γνωστὸς, ὀνομαστὸς, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστος· «Ἐπίκουροι πολλαὶς ἐν τῇ Ἰλιάδ. «Ἐπιλήρεα· Ὀδσ. 2, 54. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, ἀξιέπαινος, διανομαστός, «Κλειτὴ ἑκατόμβη· » πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὡς Α, 447. Ἑπτ. πόλεως, Ἰλιάδ. Γ, 307. Περὶ τοῦ τοιούτου τῶν ἀπὸ τοῦ κλειτὸς συνθέτων, ἰδὲ Buttm. Lexilg. 2. σ. 253. πρβλ. τὸ σχεδὸν ταὐτοσήμαντον κλυτός. 2) αὐτὶ κλιτός, ἀπὸ τοῦ κλίνω, ψευδὴς γραφή.

* Κλειτὸς τό, Ποιητ. ἀντὶ κλιτὺς, Ἀλκμ.

Κλείω, Μέλ. είσω. Πθτκ. πρκμ. κέκλειτμαι, καὶ κέκλεισμαι, πθτκ. ἀόρ. ἐκλείσθην. Ἀσφαλίζω, σφαλῶ, κλειδόνω, διὰ κλείθρων ἀσφαλίζω· ἐκτενῶς τὸ, κληΐω, κληΐζω, ποιητκ. τὸ ὁποῖον καὶ μόνον μετχρζτ, ὁ Ὁμρ. ὅθεν ἀρχαιοπρεπῶς κληΐω, ἔπερ. ἰδὲ. «Ὅρκους κεκλημένα· » Εὐριπ. Ἑλ. 988. ἐμπεφραγμένοι, ἤτοι δεδεμένοι ἐσμὲν ἰσχυροῖς ὅρκοις· μετὰ ὅρκου ἐδέθημεν· καὶ Αἰσχύλ. Ἱκετ. 989.

Κλείω, Ποιητκ. ἀντὶ κλέω (κλέας). Πεισ. γνωστὸν, ἢ περίφημον, κηρύσσω, ἐπαινῶ, ὑμνῶ, θεολογῶ, Ὀδσ. Α, 338. Γ, 418. Ἡσ. Ἔργ. 1. Θγν. 105. Ἐκ τοῦ τύπου κλέω μεταχειρίζεται ὁ Ὁμρ. μόνον τὸ Παθτκ. κλέομαι, γίνομαι γνωστὸς, ἢ περίφημος Ὁμρ. Λίτ. Β. 5.

Κλειών, όος, εους, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν· κυρίως ἡ κυρηττουσα, ὑμνοῦσα, Ἡσ. Θγν. 77. Πίνδρ. Νμ. 3, 145. Ὕστερον ἐλαμβάνετο ὡς Μούσης τινὸς ἐποποιΐας καὶ τῆς ἱστορίας.

Κλέμμα, τό (κλέπτω). Ἡ κλοπὴ, κλεψία, τὸ κλεμμένον, ἁρπαγμένον πρᾶγμα. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΔ'. 5. «Γέγραπται γὰρ ἡμῖν οὐδὲν ἐπὶ τοῖς κλέμμασι, καὶ δεδέσθαι, ἢν τις ἄλλο ποιῇ, καὶ δικαιοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας· » καὶ ἔντευθεν καθόλου 2) πᾶσα κρυφὴ, ὕπουλος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις· δόλος, πανουργία, ἀπάτη. 3) καὶ, κρυφία τοῦ ἔρωτος ἐκτέλεσις· ὅθεν

Κεμλμένος, α, ον = κλοπαῖος, καὶ, κλοπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

μαῖος. Κλεψιμαῖος, κλεμμένος, κλεψιμιό, τὸ ὁποῖον ἔκλεψε τινας· »Ἐὰν τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ἀποδέχηται.« Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. Ἐκ ταύτης τῆς ῥήσεως ἐσφαλμένως τινὲς ἐδέχθησαν ὡς Ἐπίῤῥ. τὸ κλεμμαδόν· ἀντὶ κλεπτικῷ τῷ τρόπῳ, καὶ ἄλλοι ὡς Ὑποκῤῥ. τοῦ κλεμμ.

* Κλεμμαδόν, Ἰδὲ τὸ πρτμ.

Κλεμματικός, ή, όν (κλέμμα). Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὴν κλοπήν, κλεπτικός, ἀπατηλός, δόλιος.

Κλεμματιστής, οῦ, ὁ (κλεμματίζω). Κλέπτης, ὡς Οὐσστ. κλεπτικός· ὡς ἐπδτ. Νικήτ. Χρον. Η'. 2.

Κλέμμυ, νος, ἡ· χελώνη. Ἀντών. Διόδωρ. 32. (— —;)

* Κλέομαι, Πδτκ. τοῦ ἀχρστ. Ἔνεγκα. κλέω· Θέομαι γνωστός, ἡ περιφήμως, ἐν τῷ Περτκ. Εἶμαι περίφημος, ἔνδοξος, Ὀδσ. Ν, 299. ἔκλεο, ἐπκ. συγκ. ἀντὶ ἐκλέεο Ἰλιάδ. Ω, 202.

* Κλεόμβροτος, ον (κλέος, βροτός). Ὁ ποιῶν περιφήμους, ἢ δοξάζων τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὸ ἐναρίμβροτος, περιμβρότος, κ. τ. τ.

Κλέος, τό (κλέω). Φήμη, λόγος, εἴδησις ἀδόμενα, λόγοι ἐπαινετοὶ καὶ ἀβέβαιοι, οἵτινες λέγονται περὶ τινος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. σόν κλέος, Τὰ περὶ σοῦ λεγόμενα, ἡ φήμη σου, τὸ ὀνομάσου, Ὀδσ. Ν, 415. οὕτω καὶ μετὰ Γεν. κλέος Ἀχαιῶν τὰ περὶ τῶν Ἀχαιῶν λεγόμενα, ἡ εἴδησις, Ἰλιάδ. Λ, 227. πρβλ. Β, 325. Ν, 364. ὡς ἐπίθτ. τοῦ εἰδέναι, τῆς βεβαιότητος, »ἤμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.« Ἰλιάδ. Β, 486. 2) Φήμη, δόξα, συχνάκις παρ' Ὁμρ. συνδ. »Κλέος ἐσθλόν, εὐρύ, μέγα.« ἀλλὰ καὶ χωρὶς τινος προσθήκης σημαίνει πολλάκις, κλέος ἄρομαι, ἔπαινον, δόξαν, Ἰλιάδ. Δ, 197. Η, 91. Ι, 413. καὶ »Ἄεσθε κλέα ἀνδρῶν.« Ἰλ. Ι, 189. καὶ, 520. φάλλε, ὕμνει τὰς διὰ ψήμης ὀνομαστὰς πράξεις τῶν ἀνδρῶν, τῶν πραγματευτέων· καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ κακοῦ δὲν εὑρίσκεται διόλου παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ὁ Πίνδρ. Νμ. 8, 62. ἔχει ἠδὴ »Δύσφημον κλέος« κακὸν ὄνομα· »Κλέος εἶναί τινα τὸ νὰ προξενῇ τι εἰς τινα τιμήν, νὰ τὸν κάμῃ τιμήν, Ἰλιάδ. Χ, 514. συνθ. ἔκφρασις περὶ μακρὰ ἐκτεταμένης ὁδοῦ, »Κλέος οὐρανὸν ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Θέτ. Θ, 74. Ι, 20. Υ, 198. Πληθντκ. »Κλέα ἀνδρῶν ἐείδειν, καὶ ἀκούειν νὰ λέγῃ ἢ ν' ἀκούῃ τινὰς τὰς λαμπρὰς πράξεις περιφήμων ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. Ι, 189. καὶ Ὀδσ. Θ, 73. ἀντὶ τούτου ἔχει ὁ Ἡσδ. Θγν. 100. καὶ κλεῖα ὡς ἀπὸ τοῦ κλεῖος· ἐπὸς τῆς ὀνμ. καὶ αἰτ. ἑνκ. καὶ πλθντκ. δὲν φαίνεται νὰ μετεχειρίσθησαν ἄλλαι πτώσεις τοῦ κλέος.

Κλέπος, εος, τό (κλέπτω). = κλέμμα· Σόλων παρὰ Πολυδ. Η'. 32. καὶ Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 400. »Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων.«

Κλεπτάριον, τό. Μικρὸς κλέπτης· ἀμφ.

Κλεπτέλεγχος, ον (κλέπτης, ἔλεγχω). Ὁ ἀνακαλύπτων, ξεσκεπάζων, ἢ ἀποδεικνύων τὸν κλέπτην. Διόδ. Σικ. Ε'. 161.

Κλεπτήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κλέπτης. Μαξιμ. Α'. 311.

Κλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει, κρυφῶ τῷ τρόπῳ ἁρπάζει τὰ ξένα πράγματα· κλέπτης· Ἰλ. Γ'. 11. ἅδην καὶ ὑποτρέσας. κλεπτίστατος. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 2) Καθόλου, ὅστις πράττει τι κρυφίως, ἢ δολίως· ὁ Ἀλκίφρ. ἐν Γ'. Ἐπιστ. Κ'. ὀνομάζει τὸν ψηφοφορητὴν οὕτω, διότι ταχίως καὶ ἀνεπαισθήτως κλέπτει τὰς ψήφους ἐκ τῆς παροψίδος.

Κλεπτίδης, ὁ· = κλέπτης· Ἡμιμακὸς τύπος ὡς πατρομ. Πλεπτογυὶς, καθὼς καὶ διαβολογυὶς, πρβλ. καὶ Κλωπίδης· παρὰ Πολυδ. Η'. 34.

Κλεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλέπτην· ἢ ὁ κλίσιν καὶ ἰδίωμα ἔχων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλέπτειν· »Κλεπτικὴ,« ἢ· ὑπακουομ. Τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ κλέπτειν. Εὐριπ.

* Κλεπτιεύω, Ἐπρμ. τοῦ πρτμ.

* Κλέπτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ κλέπτης· Κλέπτισσα.

* Κλεπτίστατος, η, ον, κωμκ. Ὑπρθτκ. τοῦ κλέπτης, ὡς καὶ τὸ ποτίστατος τοῦ πότης = κλέπτης, κλεπτικώτατος, Ἀριστφ. Πλουτ. 27.

Κλεπτός, ή, όν (κλέπτω). = κλεπτικός· ὡσὰν κλέπτης, κλεπτάτα, κρυφίως. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 935. καὶ, 933. 2) κλεμμένος, τὸν ὁποῖον ἐκλεψάτες.

Κλεπτοσύνη, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κλέπτου, κλεψιά, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, ἡ ἀπατὰν· καθόλου δέ, ὑποκρισις. ὑπουλότης, πανουργία, ἀπάτη, δολιότης. Ὀδυσ. Τ, 396.

Κλέπτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κλεπτὴρ. Κλέπτισσα. Γρηγ. Ναζ.

Κλέπτω, Μέλ. ψω. Συνδ. Μέσ. Μ. κλέψομαι, πρμ. κέκλοφα, πξτε. πρμ. κεκλέμμην, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ κέκλαμμαι, ἀορ. 1. πδτκ. ἐκλέψην· ἀόρ. 2. πδτκ. ἔκλαπον, ἀπρμφ. κλαπῆναι, μετχ. κλαπείς. Κρυφίως, ἢ βιαίως ἁρπάζω τὰ ξένα, τὰ ἀλλότρια πράγματα, κρυφίως πράττω τι, μετὰ κλοπῆς ἐργάζομαι, κλέφτω· ἁρπάζω, ἢ βάζω τι κατὰ μέρος χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως δὲν ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις μετὰ ψόγου τινὸς κατηγορίας, ἀλλὰ μᾶλλον μετ' ἐπαίνου διὰ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα, διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῖς κλέπτουσι καὶ Θεοί, ὡς ὁ Ἑρμῆς, Ὁμρ. Ὑμν. Ἑρμ. 18. ἡμίθεοι, ὡς ὁ Ἀγχίσης. Ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζω, πέρνω μαζύμου, Πίνδρ. Πύθ. 4, 445· »Ἥλεψε Μήδειανα »Κλέπτω γάμον δώροις« ἀπολαμβάνω διὰ τῶν δώρων, Θεόκρ. 2) ἀπατῶ, γελῶ, »παῤῥασις ἔκλεψε κόρια κολακείαι ἐγέλασαν, ἀπέκτηταν τὸν νοῦν, Ἰλιάδ. Σ, 217. Ἡσδ. Θγν. 613. ἐν Ἰλ. Α, 132. »Μὴ κλέπτε νόῳ.« εἶναι ἀντὶ τοῦ μὴ παραλογίζου τῇ διανοίᾳ, μὴ ἔχῃς μὲ τὸν νοῦν σου ν' ἀπατήσῃς, ἄθεν καὶ ἀντὶ τοῦ παροπτῆσθαι, ξεγελῶ, ξεμυαλίζω, Πίνδρ. Πύθ. Γ'. 54. »Τὸν οὐ βροτός, οὐ θεὸς κλέπτει ἔργοις· »Κλέπτεται αἰδὼς κέρδει.« Πίνδρ. Νέμ. Θ'. 79. »Κλέπτει σοφίᾳ παγγάνιστα μύθοις.« αὐτόθ. Ζ'. 34. οὕτω καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 55. »Δόγῳ κλέπτοιτ' ἂν ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι· καὶ Ἀντιγ. 1218. 3) Ὡς τὸ συγγενὲς κρύπτω. Σκεπάζω, φυλάττω κρυφὰ, καλύπτω, κρύβω, Πίνδρ. Ὀλ. 6, 60. »Κλέπτοισα θεοῖο γόνου.« Πύθ. 4, 171. »Κλέπτων θυμῷ δείμαν.« Σοφ. Τρχ. 437. Φιλοκτ. 57. »Τόδ' οὐχὶ κλεπτέον.« Εὐρπδ. Ἱκετ. 415. »Κίσσα διαβολαῖς τοῖσι κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματα.« 4) καθόλου, ποιῶ τι κρυφίως καὶ μὲ ἐσωτερικὴν κρυφὴν πανοῦργειαν, καὶ ἔξρτ. ἄπρμφ. ἄπρμφ. οὕτω καὶ μετὰ τῆς Μετχ. »Κλεπτωπωλεῖν Τὸ κάπηλει κρυφίως, λάθρα, ᾗ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ἐξεκλέφθη.« ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἔφυγεν· ὡς καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. »Κλοπᾶν πεδοῖν ἁρέσθαι.« λάθρα φυγεῖν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁπόταν ταχέως, καὶ ἀνεπαισθήτως γίνεταί τι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ταὐτὸν ἦν ψήφους τε πάξειν τὴν ἀφὶν κλεπτούσης τῷ ταχεῖ τῆς μετακθέσεως.« ἐπὶ τῶν ψηφοφορικῶν· καὶ »Οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πρὶν ἐν τὸν εὐνὸν ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι· ὡς τὸ τῆς συνηθ. δὲν ἔγκασα τὰ μυαλά μου. Εὐριπ. Τρωάδ. 877. Περ' Ἡρόδ. 7, 49. 2. νπροβαίνει τὸ πρόσωπον κλεπτόμενος· Ἀπατηθείς προχωρεῖ, δηλ. τὸν γελοῦν ὥστε νὰ προχωρήσῃ· »μνῆσαι κλέπτειν Διὸς δόλῳ, ἐφευρίσκω κρυφὰ ψεύματα, Σοφ. Αἴ. 189. (Πιθν. συγγεν. τῷ καλύπτω, καὶ τῷ παρ' Ἡσυχ. κλέπω· ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. clepo.)

Κλέτας, τό· κατ' Εὐστάθ., Ὀρεινή, τραχεῖα, ἐξοχή. Λυκόφρ. 703. »Ὑψηλὸν κλέτας.« ὅπου ἐρημίαν διὰ τοῦ, ἀπρώρειος, κλιτύς· ὁ Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἀνέγν. κλέπος, καὶ ἀμφότερα ἤρμήν· διὰ τοῦ, νοτερὸν, δασὺ, ὑψηλὸν, πηλῶδες· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν σκλέπα, ἢ· τὸ ἐξ ὑγροῦ εἰς τραχὺ μεταβεβλημένον τι, καὶ μάλιστα τὴν ἐπὶ τῶν πετρῶν ἀσβεστώδη καὶ θραυστὴν ὕλην.

Κλεύω, ἀντὶ τοῦ κελεύθω. Οὕτως ἀνέγνωσαν ἀρχαῖοί τινες Γραμματκ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 244.

Κλεψίαμβος, ὁ· Ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, ΙΔ'. ὡς μουσικόν τι ὄργανον καὶ μελῳδία τις. Πολυδ. Δ'. 59. ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κλεψίαμβοι, μέλη τινα, παρὰ Ἀλκμᾶνι.«

* Κλεψιγαμέω, Μ. ήσω (κλεψίγαμος). Πορνεύω, συνουσιάζομαι κρυφίως μὲ ξένην γυναῖκα, ὅθεν

Κλεψιγαμία, ἡ· Ἡ πρᾶξις τῆς κλεψιγάμου.

Κλεψίγαμος, ον (κλέπτω, γάμος). Ὁ παρβαίνων τὰ πρὸς τὴν γυναῖκά του γαμικὰ χρέη· καὶ = κλεψίνυμφος.

Κλεψιγάμως, ία, ίον· = Κλοπιμαῖος, »Κλεψιμαῖος, ἢ ἐμπρικοί.« Παλλάδ. Ἀνθ. 2) Κρυφίως γενόμενος.

Κλεψίνοος, ον, καὶ συναλ. Κλεψίνους, συν (νοῦς). Ὁ τὸν νοῦν κλέπτων, ἀπατῶν· ἀπατηλὸς, δόλιος.

Κλεψίνυμφος, ον (νύμφη). Ἡ κρυφίως ὑπανδρευομένη. Λυκόφρ. 1116. 2) Μοιχεύτρια, ἢ τὴν κοίτην τοῦ ἀνδρὸς μαίνουσα, παρῤῥάλλ. μὲ τὸ γαμοκλόπος.

Κλεψιποτέω, ῶ. Κρυφίως, ἢ κλεφτὰτα πίνω, ἢ ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶ, ὅ ἐστι, φειδομένως (καμόνομαι ἔτι) πίνω καὶ φειδακίζω τὸν συμπότην. Πολυδ. καὶ Σουίδ. ἐκ τοῦ

Κλεψιπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ κρυφίως, ἢ τοι κλεφτὰτα πίνων. 2) Ὁ ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶν τὸν συμπότην. Σουίδ.

Κλεψίῤῥυτος, ον, (ῥέω). Εἰς τὸ κρυφὸν ῥέων· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει »Κλεψίῤῥυτον ὕδωρ· τὸ τῆς κλεψύδρας ὕδωρ· οὕτως ἐκαλεῖτο δηλαδή, πηγή τις ἐν Ἀθήναις, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὑποκάτω τῆς γῆς κρυφίως φερόμενον ἐθεωρεῖτο πάλιν εἰς τινα ἄλλον τόπον· ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 912, καὶ Σφῆκ. 853.

Κλεψίτοκος, ον (κλέπτω, τόκος). Ὁ κρυφίως τίκτων, γεννῶν· ὁ κρύπτων τὴν γέννησιν· Ὀππιαν.

Κλεψίφρων, ον, γεν. ονος (φρήν). = κλεψίνοος· Ἐμπ. Ὁμρ. Ἑρμ. 413.

Κλεψίχωλος, ον (χωλός). Ὁ τὴν χωλότητα κρυπτων, ὁ κρυφίως χωλαίνων, Λουκιαν. Ὠκύπ. 33. ὅπου ἄλλοι, κλεψίχολος, ἀναγιν.

Κλεψύδρα, ἡ (κλέπτω, ὕδωρ). Ὡρολόγιον διὰ τοῦ ὕδατος, σκεύασμά τι ὡρονομικὸν, ἢ τοι ὄργανον, ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται· τοιοῦτον τι εἶναι τὸ παρὰ Γαληνῷ περὶ Ψυχ. σφαλμ. Κεφ. Β'. ἡ δὲ αὐτὴ ἀγγεῖον στενώτατον μὲν λαιμὸν πλατὺν δὲ καὶ τρύπιον πάτον ἔχον, μικροτάτην ὀπὴν ἔχον περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ διαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἵστατο, καὶ εἶων βεῖν, ἄχρι τῆς ὀπῆς, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες· ὅ ἐστι, τοσοῦτον χρόνον διήρκει ἡ ὁμιλία τοῦ ῥήτορος, ὅσον καὶ ἡ ῥύσις τοῦ ὕδατος. 2) Πηγὴ τις ἐν Ἀθήναις καὶ Μασσηνίᾳ, Παυσαν. Δ'. 31. τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐκραταίτο, ἐστιβε πρὸς καιρὸν· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐμπαθῶ ἐλέγετο Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1102. ἴδε ἔτι καὶ κλεψίῤῥυτος.

Κλέω (κλέος). Ὄθεν κλέομαι, ἐν Ὀδ. Ν, 299. οὐδέποτε κλείομαι· Ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου λέγει πάντοτε κλείω, γνωστὸν, ὀνομαστὸν, περίφημον ποιῶ, εἰδοποιῶ, κηρύττω τὰς ἀρετάς τινος, εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω, δοξάζω, ἐπαινῶ, ᾄδω, ὑμνῶ τὰς ἀριστείας τινος· κλέομαι, Πδτκ. γίνομαι, εἶμαι δεδοξασμένος, ὀνομαστὸς, περίφημος· ὅθεν τὸ »Ἔκλεον« ἐν Ἰλ. Ω, 202. ἀντὶ τοῦ, κλέος εἶχε· τὸ ἐνεργτκ. κλέω φαίνεται, ὅτι δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπῆρξεν εἰς χρῆσιν· τὸ κλήσω καὶ κέκληκα ἀνήκουσι εἰς τὸ συγγενὲς καλέω, καὶ τὸ κέκλεσο εἰς τὸ κέκλημαι· καὶ τὸ κλύω εἶναι συγγενὲς μόνον εἰς τὴν ἐναντίαν σημασ. Ἀκούω, διὰ τοῦτο τὰ Ῥήματ. Ἐπῆτ. κλειτὸς καὶ κλυτός, καὶ ἑῆρτ. παρ' Ὅμηρ. ἀδιαφόρως μεταχειρίζονται.

Κλῆδες, Ἀττ. ἀντὶ κλεῖδες· ἴδε κλεῖς.

Κληδήν, Ἐπίρ. (καλέω). Κατ' ὄνομα, Ἰλ. Ι, 11. «Κληδὴν εἰς ἀγορὴν κελήσειεν ἀνδρα ἕκαστον·» ὀνομαστί καλοῦντας· καθ' ἕνα ὁηλ. εἰς τὸ ὄνομάτον· πρβλ. ὀνομακλήδην.

Κληδονίζω, Μ. ἴσω, (κληδών). Κηρύττω, ἐξαπλώνω φήμην, ἢ λόγον τινα· 2) Κληδόνα δίδω, ποιῶ, ὁηλ. δίδω προφητείαν, οἰωνόν, προμάντευμά τι, ἢ κήρυξιν· ὅθεν Μέσ. κληδονίζεσθαι, μαντεύεσθαι, ἀπὸ ἀοιδῆς τὰς μαντείας δέχεσθαι· ἴδε κληδών, ἀρχ. 2. ὅθεν

Κληδόνισμα, τό (κληδονίζομαι), = κληδών· ἀρχ. 2. Δαιδεῖνα, ἢ ληψεῖσα προμάντευσις.

Κληδονισμός, ὁ Τὸ κληδονίζεσθαι, ἢ πρᾶξις ὁηλ. ὁπόταν τινὲς προσέχῃ ἐπί τινα κληδόνα· τὸ παρατηρεῖν. ἢ προσέχειν εἰς προμάντευσίν τινα, ἐνυπάρχουσαν εἰς τόπον, τόχον, ἢ φωνήν τινα, εἰς καιρὸν πράξεώς τινος, ominatio. Ἡ προμάντευσις, ὁ οἰωνός.

Κληδών, όνος, ὁ = χληδών· παρ' Ἡσυχ. ὁ σωρὸς καὶ 2) Πλήθος, τά, ἐκ τοῦ κληδός, οἱ ὄργμοί· ὁ Στέφανος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ κληίζω, καὶ γράφει κληδός, ἀλλὰ τοῦτο κεῖται ἀντὶ τοῦ, χληδός.

Κληδουχέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω, κρατῶ, βαστῶ τὰς κλεῖς, τὰ κλειδία, ὡς ἐπιστάτης, ὡς ἱερεύς, κ. τ. τ. τῆς Θεᾶς· Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1463. ἐκ τοῦ

Κληδοῦχος, ου (κλῆς, ἔχω). Ὁ ἔχων, κρατῶν, βαστῶν, φέρων τὰ κλειδία· ὡς Οὐσστν. ὁ κληδοῦχος, ἐπιστάτης, ἔφορος, ἱερεύς· ἐνίοτε καὶ ἐπὶ Θεῶν, οὕτω π. χ. ἐλέγετο ἕτερος «Κληδοῦχοι Κύπριδος» Valck Ἰπη. 535. = κλειδοῦχος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294. «Κληδοῦχος Ἥρας·» Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 443.

Κληδών, όνος, ἡ. Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. κληηδών, Ἐπκ. καί, κληηδών, (κλέος). Λόγος, αἴσθησις, φήμη, κ. τ. λ. «Κληηδὼν πατρὸς» εἴδησις περὶ τοῦ πατρός, Ὀδσ. Δ. 317. Ἡρόδ. 9, 101. ὅθεν καὶ = ὄψις κλέος. 2) = μαντεία, οἰωνός, οἰωνισμός, μεγάληγις φωνή, ἥτις προσημαίνει τι· λόγος μαντικός· ὡς καὶ τὸ φήμη, Ὀδσ. Σ, 117. Τ, 120. (καὶ τὰς δύο φορὰς ἐν τῷ Ἰωνκ. τύπῳ κληηδών) Ἡρόδτ. 5, 72. 3) Τὸ φωνάζειν, ὀνομάζειν = κλῆσις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 236. Εὐρετ. Ἀνδρομ. 561. Ἡγεμὼν κληδὼν μετὰ ὑπογεγρμν. Ἴσως δὲν εἶναι τοσοῦτον ὀρθή.

Κλήζω. Μ. σω = κληίζω, κλείζω, κλείω. Εἰδοποιῶ, εὐγνωμῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, περιφήμου ποιῶ, ὁμολογῶ, Τμν. Ὁμρ. 31, 18. 2) καλῶ, ὀνομάζω· Ἀριστοφ.

* Κλήϊζω, = κληίζω, κλείω· Κλειδόω, σφαλνω.

Κληηδών, όνος, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ κληδών, Ὀδυσ. Δ, 317.

Κλήθρα, ἡ, καὶ Ἰωνικ κλήθρη, καὶ, κλῆθρος, ἡ· Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὑδατώδεις τόπους, σκληρὸν καὶ τὸ ξύλον ἔχον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σκλήθρον, καλούμενον· Betula alnus. Διοσ. Ὁδ. Ε, 64. 239. Τὴν ἐκ τοῦ κληίζω, κλείω, τούτου παραγωγὴν εὐκόλως δύναται ὁ Πλίν. ἐν 16, 37. οὕτως λέγων· «Alni sepibus muniunt contraque erumpentium amnium impetus riparum muro in tuteiarum excubant.

Κλῆθρον, τό, Ἀττκ. ἀπὸ τοῦ Ἰωνκ. κληίθρον, = κλεῖθρον (κλῄω). Ἡ κλειθρία, ἢ τοι ὁ μοχλός, ὁ μάνδαλος, δι' οὗ κλειδόνουσι, καὶ ἀσφαλίζουσι τὴν θύρα· ὅθεν τὸ Λατιν. Clathri.

Κλῆθρος, ἡ = κλῆθρα.

Κληίζω Μ. ίσω, Ἐπκ. ἀντὶ κλήζω, κλείω· Κλειδόω, σφαλνω, Ὀδσ. συνδ. «κληίσσαι θύρας» καὶ «Κληίσσει ὀχῆας» Ὀδσ. Ω, 166. Ἀλλ' ἴδε Buttm. Γρμτ. 2. σ. 169.

* Κληΐζω, Μ. ίσω, Ἰωνκ. ἀντὶ κλήζω, ἀπὸ τοῦ κλέος· Ποιῶ γνωστόν, ἢ περίφημον, ἐπαινῶ, ὑμνῶ.

* Κληϊθρη, ἡ. Ἰωνκ, ἀντὶ κλειθρία, Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Δρτ. 1, 122.

* Κληΐθρον, τό, Ἰωνκ. ἀντὶ κλήθρον, Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 146.

Κληΐς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κλεὶς, ὁ μόνος παρ' Ὁμρ. ἐν χρήσει τύπος, ἴδε κλεῖς.

* Κληίσκω, Ἕτερος τύπος τοῦ κλείω κατ' ἐπέκτ. Κλειδόνω, σφαλνω, Ἱππαρ.

* Κληιστός, ἡ, όν (κληίζω, κλέος) = κλειτός· Περίφημος, ὀνομαστός.

Κληιστός, ἡ, όν (κληίζω). Ἰωνκ. ἀντὶ κλειστός, κεκλεισμένος, Ὀδυσ. Β, 344. «Σανίδες κληίσται·» αἱ ἐπικεκλεισμέναι θύραι, ἢ κλείθροις ἠσφαλισμέναι. Ὁ διὰ κλείσιμον ὠή.

Κληίω, Μ. ίσω, Ἰωνκ. ἀντὶ κλήω, κλείω· κλειδόω (Τὸ 1 μακρὸν ἐστί, Βλ. Buttm. Γρμ. 2, σ. 169.)

Κλῆμα, το (κλάω). = Κλάδος, καὶ, κλών· βλαστός, κλωνάριον, τὸ ὁποῖον κόπτομεν διὰ νὰ τὸ ἐμβολιάσωμεν εἰς ἄλλον κορμόν, Ξενφ. Οἰκον. 19, 8. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ βλάστημα τῆς ἀμπέλου, κλιματὶς, palmes. Τοιαύτην ῥάβδον ἔφερον εἰς χεῖρας οἱ ἑκατόνταρχοι τῶν Ῥωμαίων, ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας των. Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. καθόλου δὲ λέγεται κάθε τοιοῦτον εἶδος, καθὼς π. χ. τὸ βλάστημα τῆς κολοκύνθης, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα εὐκόλως λυγίζονται, καὶ εὐκόλως ῥαύονται· ὅθεν

Κληματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα, κ. τ. λ.

Κληματόεις, εσσα, εν· Ὁ ἐκ κλήματος πεποιημένος, ἀπὸ κλῆμα ὤν, κληματέινος· Θέογν. «Ψιλὸς κληματίνεος.ω

Κλημάτιον, τό. Μικρὸν κλῆμα, κληματάκιον· καὶ

Κληματίς, ίδος, ἡ· Ὑποκορ. τοῦ, κλῆμα· Τὰ λεπτὰ βλαστήματα τῆς ἀμπέλου· καθόλου κάθε λεπτὸν βλάστημα, κλωναράκι, τὸ ὁποῖον περιτυλίσσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα· παρὰ Διοσκορ. Δ'. 7. Πλιν. ΚΔ'. 15. Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὰ βλαστήματα εἶναι ὅμοια τῶν κλημάτων. Vinca minor. Διον. ὅθεν

Κλήματίτης, ου, ὁ, καὶ Θηλ. κληματῖτις, ίδος, ἡ· Ὅμοιος τῷ κλήματι, ἢ τοῖς κληματίσι· ὁ κληματίδας ἔχων. 2) ὡς Οὐσστν. ἡ κληματῖτις παρὰ Διοσκορ. Δ'. 182. καὶ Πλιν. ΚΔ'. 10. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον εἰλίσσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Clematis vitalba, Διον. παρὰ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ε'. 10. καλεῖται, ἀτραγένη.

Κλήματόεις, όεσσα, όεν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 53ν. «Τέφρα κληματόεσσα·» = κληματίνη.

Κληματόω, ῶ (κλῆμα). Ἐβγάζω, φέρω κλήματα, Σοφοκλ. «Κεκληματῶται χῶρος·» ὁ τόπος ἐβλάστησε κλήματα· ἐγέμισεν ἀπὸ κλήματα· παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 14. κεῖται «Κληματοῦσθαι·» κληματίδας ἐκβάλλειν, βλαστάνειν.

Κληματώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κλήματι, οἷαν κλῆμα, ἢ οἷαν κληματίδα.

Κληρικός, ἡ, όν (κλῆρος). Ὁ εἰς τὸν κλῆρον, ἤτοι εἰς τὸ ἱερατεῖον ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ ἱερατείου ὤν. Ἐκκλησιαστ.

Κληρίον, τό· Ὑποκορ. καὶ ταὐτοσημιτ. τοῦ, κλῆρος. 3) Παρὰ Πλουτάρχ. εἷς Ἀγησ. Ἀγιδ. 13. εἰσὶ, κλαρία, Δωρικ. ἀντὶ, κληρία, τὰ χρεωστικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα γράφει τινὰς τοὺς χρεωφειλέτας του, ταυτάρι, κατάστιχον· ἢ ὁμολογίαι τοῦ χρέους, γράμμα χρεωστικόν.

Κληροδοσία, ἡ. Μερισμός, μοιρασία διὰ τῶν κλήρων. 2) κλῆρος, μερίς, κληρονομία· ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω, ῶ Μ. ήσω. Δίδω, μερίζω διὰ τοῦ κλήρου, μοιράζω μὲ τὸν λαχνόν. 2) κληρονομίαν ἀφίνω, κάμνω τινὰ κληρονόμον μου· ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου, ὁ (κλῆρος, δίδωμι). Ὅστις μοιράζει, δίδει τι μὲ τὸν λαχνόν, κλῆρον. 2) Ὁ κληρονομίαν ἀφίνων. Ἰσαῖος.

Κληροδεσμοδετέω, ῶ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, κληρῳ δεσμοδετέω. Πλούταρχος.

Κληρονομέω, ῶ, Μ. ήσω (κληρονόμος). Λαμβάνω μερίδα διὰ τοῦ κλήρου, περνω μερτικὸν μὲ τὸν λαχνόν· «Τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἐκβαινόντων πλείστων κληρονομήσειν·» Πολύβ. Β'. 21. Καθόλου ἀντὶ τοῦ λαμβάνω τὸ μέρος μου, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ κληρονομίας, ὅθεν α) λαμβάνω κληρονομίαν, κληρονόμος εἰμί, μετὰ Γενικ. τοῦ πργμτ. «Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν·» Ἰσοκρ. β) Εἶμαι κληρονόμος τινος ἀνόρος, τινός, ὑστερώτρ. καὶ αὐτὸ τοῦ κληρονομῶ τινά, μετ' Αἰττκ. σπανιώτρ. τινά τινος, Lobeck Φρύνχ. σ. 129. γ) Μετὰ Αἰτιατ. σημαίνει καὶ τὸ, ἀφίνω, κάμνω τινὰ κληρονόμον μου. Παροιμ. 13, 22. 3) Παρὰ τοῖς ὑστερον καὶ καθόλου = Λαμβάνω, ἀποκτῶ, μετ' Αἰτ. ὅθεν

Κληρονόμημα, τό. Κλῆρος, μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκληρώθη, ἐκληρονομήθη, ἐμερίσθη διὰ τοῦ κλήρου. Λουκιαν. 2) Τὸ διὰ κλήρου δοθὲν, μοιρασθέν.

Κληρονομία, ἡ (κληρονομέω, 2) Τὸ κληρονομεῖν. 3) τὸ διὰ τοῦ κλήρου ληφθὲν μερίδιον· καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφίνει τινὰς μετὰ θάνατον εἰς τινα· ὅθεν

* Κληρονομιαῖος, αία, αῖον. Ἀπὸ κληρονομίαν· τὸ ὁποῖον ἔχεις ἀπὸ κληρονομίαν, Εὐστάθ.

Κληρονομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς κληρονομίαν ἀνήκων, τὴν κληρονομίαν ἀποβλέπων.

Κληρονόμος, ου (κλῆρος, νέμομαι). Ὅστις διὰ τοῦ κλήρου λαμβάνει τι· 2) Ὅστις λαμβάνει τὸ μερίδιον του ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἀποθνμένου τινός.

Κληροπαλής, ές, (πάλλω). Ὅστις διὰ τῆς τειναξεως τῶν κλήρων, ὁηλ. διὰ τοῦ κλήρου μερίζεται, ἢ πρέπει νὰ μερισθῇ, Ὅμηρ. Τμν. Β. 129. 2) Ὁ διὰ κλήρου ἐκλεχθείς.

Κλῆρος, ὁ, Λαχνός, τὰ σημεῖα τοῦ λαχνοῦ. Ὅμρ. Ἦσαν δὲ κατὰ τοὺς ἀρχαίους τούτους χρόνους τὰ σημεῖα ταῦτα, πετράκια, (λιθαράκια), ὄστρακα, κλωναράκια, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε τοιοῦτον, κλάσμα, ὅθεν τὸ κλῆρος πιθανὸν ἀπὸ τοῦ κλάω· παρ' Ὅμρ. ῥίπτονται οἱ κλῆροι εἰς περικεφαλαίαν τινά, ἐν ᾗ ταράσσονται εἷς οὗ πρῶτον ἕκαστος ἐσημείωνε τὸ ἰδικόν του, Ἰλ. Η, 175. «—οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος·» (Ὑστερώτρ. μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο ἰδιαίτερόν τε ἀγγεῖον τὴν κληρωτίδα) Οὕτινος τὸ σημεῖον ἔπιπτεν ἐν τῷ σείεσθαι ἔξω τῆς περικεφαλαίας, ἐπὶ τούτῳ ἔπιπτεν ὁ κλῆρος, ὅθεν «κλῆρους ἐμβάλλεσθαι, κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλειν, κλῆρος ἐξέθορε, ἢ, ἐκ κλήρος ὄρουσεν Ἰλ. Γ, 316. 325. Ψ, 352. 861. Ὀδσ. Κ, 208. «Ἐπὶ κλήρου ἐβάλοντο Ὀδσ. Ξ, 209. «Πλήρω πεπαλαγχυῖα Ὀδσ. Ι, 331. «κλήρω λαχεῖν» Ἰλ. Ω, 400. Ἡρόδ. 3, 83. καὶ ἡ σημειουμένη δέλτος, τὸ σημείωμα, ἢ ψῆφος. Εὐριπ. Φοίν. 845. «Κλήρους τε μοι φύλασσε περὶ ὧν ὁ Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Γ. σελ. 414. 41. «Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ, ἃς φασὶ θέλοντος παρεσημειοῦντο, ἔστε πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοιποῖς. Κλήροις θεοπροπέων, = divinans per sortes, Πίνδ. Πύθ. 4, 338. Μαντευόμενος, μαντεύων διὰ τῶν κλήρων, περὶ οὗ ὁ Ἡτύχ. ἐν Δ. Φρυκτὸς ἄδηλος· ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πρβλ. Wess. Ἡρότ. 4, 67. Tacit. Germ. 10. Ὑστερώτερ. ὡσαύτως ἐποίησαν καὶ οἱ κύβοι «λῆροι, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐκρίνοι, καὶ ἀπεφάσιζον περὶ ἀμφιβόλων. β) ἡ κλήρωσις, τὸ ἐβγάζειν τοὺς κλήρους, ῥίπτειν λαχνόν, μεθ' Ὅμρ. γ) τὸ ἐβγαλμένον σημεῖον. 2) τὸ κληρωθέν, τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν εἴς τινα, Κληρονομία, ὑποστατικά, τὸ διὰ τοῦ λαχνοῦ, ἢ ἐκ κληρονομίας ἀπεκτημένον μερίδιον τόπου, Ἰλιάδ. Ο, 498. «Κλῆρος ἀκήρατος». Ὅπου καὶ ὁ Σχολ. σημειοῖ, «Χωρὶς περίκτητῆς καὶ οὐσίας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώραν κλῆρω αὐτὴν διενέμοντο». Ὃ ἐστὶν, ἡ χώρα, ἡ γῆ, ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ λαχνοῦ ἔλαβε τινὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὀδσ. Ξ, 64. Ἡσὸ. Ἔργ. 37. 343. Ζήτ. Κληρούχος. ὀδὲν καθόλου, Χωραῖα, ἀγροί, Ἡρότ. 1, 76. 9, 94. καὶ τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν ἀξίωμα, ὑπούργημα. 3) Σκέλη τὰ ἐν τοῖς σφήνεσι τῶν μελισσῶν γινόμενοι βλαπτικὸς αὐτῶν, ὅστις ἄλλως καὶ Πυρπόντης, λέγεται. Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζώων. Η', 27. 4) ὁ Φώτ. ἔχει ἔτι «κλῆρος Ἑρμοῦ», συνήθειᾳ ἀρχαίᾳ· ἔβαλλον οἱ κληρούντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν, καὶ πρῶτον ἐξῆρουν τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀποτίνοντες· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν Δίκλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου. 5) παρ' Ἐκκλησιαστ. καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, καὶ πάντων τῶν εἰς ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν τεταγμένων.

Κληρουχέω, ῶ. Μ. ήσω (κληροῦχος). Διὰ τοῦ κλήρου λαμβάνω τι, καὶ κατέχω αὐτό· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί τινος τμήματος γῆς, χώρας, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἀποικός τις εἰς κατοικίαν, καὶ κτῆσιν, διότι ἡ μὴ κυρίους ἔχουσα, ἢ κατακτηθεῖσα γῆ διῃρεῖτο εἰς τόσα ἕτα τμήματα, ὅσος ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποίκων, οἱ ὁποῖοι ἐῤῥίπτουν ἔπειτα λαχνόν, καὶ οὕτως ἐπερνᾶν, ὁ καθεὶς τὸ μέρος του. Ὅθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἄποικος, ἢ κληρούχος, Ἡρότ. 6, 100. 2) Διορίζω νὰ λάβῃ τίς τι εἰς κληρουχίαν, εἰς κληρουχίκε διαιρῶ. Διονύσ. Ἁλικ. Θ'. 37. ὅθεν

Κληρουχία, ἡ. Ἐπεῖνο τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τινὰς διὰ τοῦ κλήρου. Τὸ λαμβάνειν, καὶ κυρίευσιν διὰ τοῦ κλήρου ἐν μέρος τῆς μερισμένης γῆς. Ἡ κατακυρίευσις τόπου τινὸς διά τινος ἀποικίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποικία· Περὶ τῆς κληρουχίας τῶν Ἀθην. ἴδε Boeckh Πολτ. Οἰκον. Ἀθν. τ. σ. 456. ὅθεν

Κληρουχικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν, ἢ ἀποβλέπει τὴν κληρουχίαν.

Κληρούχος, ου (κλῆρος, ἔχω). Ὅστις διὰ τοῦ κλήρου, ἢ ἁπλῶς διὰ διαιρέσεως τινὸς ἔχει, ἔλαβεν, ἀποκτᾷ, ἢ κυρεύει τι· ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδιον μέρος τι ξένης γῆς, ὡς ἄποικος τὴν ὁποίαν διὰ πολέμου ὑπέταξαν. Ἡρότ. 5, 77. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἀποικίας τινός, ὁ τὴν γῆν κατὰ κλήρους διαιρῶν. Ὁ Φώτ. ἔχει «κληρούχοι ἐκαλοῦντο, οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις δυνάμουσαις· καὶ «οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάστῳ, ἢ δὲ κληρουχία αὕτη, διανομὴ τῆς χώρας ἦν. Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 75. «γῆ κληρουχικὴ». Ἀντὶ τῶν κληρούχων. Μεταφορ. καθόλου, Ὁμερίδιον ἔχων, μετέχων, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Λέξ. 508. «πολλῶν ἐτῶν κληρούχαν μητέραν. Τὴν πολλῶν ἐτῶν οὖσαν.

Κληρόω, ῶ (κλῆρος). Ῥίχνω τὸν λαχνὸν «δύο μοίρας διαλόντα κληρῶσαι τὴν μὲν ἐπὶ μονῇ, τὴν δὲ ἐπ' ἐξόδῳ ἐκ τῆς χώρης... λαχόντας δὲ αὐτῶν τοὺς ἑτέρους ἐξιέναι ἐκ τῆς χώρης, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ μετβτκ. μετ' Αἰτητ. ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ λαχνοῦ ἐκλέγω. «οὓς ἐκλήρωτε πάλαι». Εὐριπ. Ἴων. 416. ἐξ ἐναντίας. «οὓς ὁμῶς κληροῖεν». Αὐτόθ. 908. καὶ Μηδ. ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγω, λέγω χρηστμούς· καὶ ἐντεῦθεν. 2) ἀντὶ τοῦ, μερίζω, μοιράζω διὰ τοῦ κλήρου τινί τι, Πίνδρ. Ὀλ. 8, 19. Μέσ. Κληροῦμαι, μετὰ Αἰτιατ. λαμβάνω διὰ τοῦ λαχνοῦ, Ξενῴ. Κπδ. 1, 6, 19. καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταῤῥαιτῶ, κατακυριεύω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω. Παρὰ Διον. Περιηγ. 1173. «κεκληρωσάντο ἑκάστῳ μοῖραν ἔχειν πόντοιο». εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἐκλήρωσαν. Πᾶτε. Μὲ μοιράζουν διὰ τοῦ λαχνοῦ. 3) παρὰ τοῖς Ἑκαλούτσι. Συγκαταλέγω εἰς τὸν κλῆρον, εἰς τὸ ἱερατεῖον. ὅθεν

Κληρωσις, εως, ἡ. Τὸ ῥίψιμον τοῦ λαχνοῦ, διχοῤῥάσις, καὶ ἡ διὰ τοῦ λαχνοῦ ἐκλογή.

*Κληρωτήρ, ῆρος, ὁ = κληρωτής, ὅθεν

Κληρωτήριον, ὑπακουομ. Χωρίον. Τόπος, εἰς ὃν γίνονται αἱ ἐκλογαὶ διὰ τῶν κλήρων· καὶ 2) ὅπου οἱ ἐκλελεγμένοι βουλευταὶ, καὶ δικασταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ κάθηνται. Πολυδ. 3) = κληρωτής, ἡ. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 681. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κληρωτὴ ἀρχή. Πολυδ. Γ. 61. καὶ Πλούταρχος.

Κληρωτής, οῦ, ὁ (κληρόω). Ὁ ῥίπτων τὸν λαχνὸν, ὁ μερίζων διὰ τοῦ λαχνοῦ, καὶ ὁ διὰ τούτου ἐκλέγων.

Κληρωτί, ἐπίῤῥ. Διὰ τοῦ κλήρου, μὲ τὸν λαχνόν.

Κληρωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν λαχνὸν, μοιράζειν, ἢ ἐκλέγειν διὰ τοῦ λαχνοῦ.

Κληρωτίς, ίδος, ἡ (κληρόω). Ἀγγεῖον, καδίσκος, εἰς ὃν καθίεσαν (ἐβαλλον μέσα) τοὺς κλήρους, λαχνοὺς· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δικαστῶν ἐν Ἀθήναις. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 672. καὶ 750.

Κληρωτός, τή, τόν· καὶ Ἐπίῤῥ. Κληρωτὸς, (κληρόω). Ὁ διὰ τοῦ κλήρου μεμερισμένος, ὁ ὑπὸ κλῆρον βεβλημένος, καὶ ὁ διὰ τῶν κλήρων ἐκλελεγμένος, διωρισμένος, συγκεχωρημένος. 2) Ὁ διὰ τοῦ κλήρου ληφθείς, ἀπαντηθείς.

Κληρωτρίς, ίδος, ἡ. = Κληρωτίς. Γλωσσ.

*Κλῆς, κλός, ἡ. Ἀττκ. ἀντὶ κλεὶς, ὅπερ ἰδέ.

Κλῆσις, εως, ἡ (καλέω). Ὀνόμασμα, φώναγμα τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος, Κριτῳρ. 46. 4. Ἐπιγρ. ἄδηλ. 709, 4. 2) κάλεσμα, προσκάλεσμα. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ζ'. 13. «Ἠγαγέσθησαν ἀφεῖναι τὰς κλήσεις· ἢ ὡρισμένη, ἢ εἰς τάξιν ἀγωγή, κατηγορία, δίκη· ἢ εἰς τὸ κριτήριον εἰσαγωγή, ἐγκλεισμα, ἢ βαθεῖα μαρτυρία. 3) πρόσκλησις εἰς τὸ συμπόσιον, Ξενῴ. Συμπ. 1, 7. 4) Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Δ'. 20. καλεῖ «κλήσεις» καὶ καλέσεις τὰς τάξεις καὶ διαιρέσεις τῶν πολιτῶν, τὰς Λατινστ. classes, καὶ τὰς τούτων διὰ τοῦ κελεύσματος συναθροίσεις, καὶ ἐντεῦθεν παράγεται ὀρθῶς τὸ Λατιν. Classis, ἐκ τοῦ κλῆσις, Δωριε. Κλᾶσις.

*Κλῄσις, εως, ἡ (κλῄω, κλείω). Τὸ κλείειν, κλεισθῆναι. Κλείσιμον, ἀποκλεισις. Θεόδ. 7, 70. 2) ἡ κλειδωνιά.

Κλῆσον, ἀντὶ, κλῆτον, ἐκ τοῦ, κλῆζω. Ἀριστοφ. καὶ ἄλλου ὑπογεγραμ. ἐκ τοῦ καλέω.

*Κλῄσω, Μ. τοῦ κλῄω, ἢ κλῄζω.

*Κλητέος, έα, έον, Ῥμτκ. Ἑκάτ. τοῦ καλέω. Νὰ κραχθῇ, νὰ ὀνομασθῇ.

*Κλήτευσις, εως, ἡ. Ζ. κλητεύω.

Κλητεύω, (καλέω, κλητός). Καλῶ, ἐγκαλῶ, ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον. «Κλητεῦσαι τὴν δίκην». Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ'. 13. 2) κλητὴρ εἰμί. Ἀριστοφ. Νεφ. 1220. Σφκ. 1414. Βλ. κλητὴρ, 2. 3) Ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ὅστις παραιτεῖται τοῦ νὰ εἶναι μάρτυς, καὶ βιάζω αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὴν παιδείαν. Ὁ Φώτ. ἔχει «κλητεῦσαι, καίτοι μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν μαρτύρων λέγεται τὸ κλητεῦσαι, καὶ ἐνκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς διαστηρίοις, ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπετίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἀλόντων δραχμαὶ χίλιαι». Δημοσθ. «καλαγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτόν». Λατιν. Denunciare testimonium.

Κλητήρ, ῆρος, ὁ (καλέω). Ὁ καλῶν, φωνάζων, προσκαλῶν εἰς σύνοδον, = κήρυξ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 622. 2) ὁ μάρτυς, τὸν ὁποῖον καλεῖ τις εἰς τὸ κριτήριον, ἢ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὡς μαρτυρίαν ἀναφέρει τις εἰς τὴν ἀγωγὴν, ἀνάφορὰν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ κριτήριον· ὁ προσκαλούμενος ὡς μάρτυς εἰς τὸ κριτήριον, ὁ εἰς μαρτυρίαν κλητός. Subscriptor. «Κλητῆρα ἐπιγράψεσθαι». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «κλητῆρ, ὁ εἰς δίκην καλῶν, ὁ κλητεύων, καὶ ὁ μαρτυρῶν, τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην». Ὁ Φώτ. «κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισιν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως». Ἐν ῥητορικῷ Δεξιππῷ χειρογράφῳ λείπει, κλητῆρες, οἱ εἰς δίκην καλοῦντες, καὶ κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας· καὶ τὸ Μικρυφήσεις, Κλητεύσεις. Κλητῆρες δὲ ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας, ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἔκλειπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. Μία τοιαύτη δίκη ἄνευ κλητῆρος, μάρτυρος, ἐκαλεῖτο ἀπρόσκλητος δίκη. 3) ὄνος, γάδαρος διὰ φόρτωμα. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 189. καὶ 1380. ὅθεν τὸ Λατιν. Clitellae.

Κλητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ καλεῖν, ὁμάζειν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς λέγεται κλητικὴ, ἡ πέμπτη πτῶσις, διότι μεταχειριζόμεθα αὐτὴν, ὅπόταν θέλομεν νὰ φωνάξωμεν, νὰ καλέσωμεν τινὰ εἰς τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα.

Κλητός, τή, τόν (καλέω). Ὁ κληθείς, καλεσμένος, φωναγμένος, κραγμένος· ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ὅθεν κατάθυμος, ἐπιθυμητός, Ὀδσ. Ρ, 386. «Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν πτωχόν θ' οὐκ ἄντιες καλέσσαι. Ὀνομασμένος, ὅθεν ἐκλεγμένος, Ἰλιάδ. Ι, 165. «κλητοὺς στρύομενος. Ἔπειτα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεσμένος, προσκεκλημένος πρὸ τοῦ κριτηρίου. 2) ἐπίλεκτος, ἔνδοξος, ἐπιφανής.

Κλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). = Κλητὴρ 1, καὶ 2) καλήτωρ, ὑπηρέτης τοῦ διαστηρίου, ὅστις προσκαλεῖ τοὺς διαστησομένους εἰς τὸ κριτήριον.

Κλήω, ἀντὶ, κληίω, κλείω. Κλειδώνω.

Κλιβάδιον, τό. Ἀντὶ, κλυβάδιον, = Ἐλξῖνη.

Κλιβανεύς, έως, ὁ (κλίβανος). Ὁ ἐνάπτων τὸν φοῦρνον, ψωμᾶς. Μανέθ. Α'. 81. = Κατάφρακτος· παρὰ τῷ Φινεικῷ ἐν Γλώσσ. Νομ. κεῖται «κλιβανάριοι, ὁλοσίδηροι. Κλίβανα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ σιδηρᾶ καλύμματα καλοῦσιν, ἀντὶ τοῦ, Καλύβινα.» Clibanarius, Λατ. Cuirassier, Γαλ.

Κλιβανίτης, ου, ὁ. Ἄρτος ἐψημένος (ὠπτημένος) εἰς τὸν κλίβανον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κριβανίτης.

Κλιβανοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κλιβάνου ἔχων.

Κλίβανος, ὁ. Ἀττκ. κρίβανος. Ἐν ἀγγεῖον πήλινον, ἢ καὶ σιδηροῦν, πλατύτερον κάτω καὶ ἐπάνω στενώτερον, (Columella, Ε'. 12. 4-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Scrobis olibano similis sit) εἰς τὸ ὁποῖον ἐν τῷ πυρί, ἢ βάλλοντες ὀλόγυρα αὐτοῦ ἀνθρακας (κάρβουνα ἀναμμένα) ἕψησον τὸν ἄρτον, ὅτις καὶ καλλίτερον εὑρήσετο ἐν αὐτῷ τῷ ἀγγείῳ παρὰ εἰς τὸν φοῦρνον· ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄρτος ὢν παντοιόθεν περικλεισμένος ἐν τῷ ἀγγείῳ τούτῳ, εὑρήσετο ἐξίσου πανταχόθεν, καὶ ὁτὲ καὶ ἡ θέρμη ἐξίσου διεδίδετο ἐν τῷ ἀγγείῳ, καθὼς καὶ ὁ Μοσχόπουλ. ἐν τῷ περὶ Σχεδῶν εἶπε· »Λίβανος, σκεῦος σιδηροῦν, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτοῦσι, πῦρ ὑποκαύσαντες, καὶ πυρακτώσαντες αὐτόνι. Τὸν Κριβανίτην ἄρτον ἐπαινεῖ μεγάλως ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ Εὐχυμίας, καὶ Μεθοδ. Η'. ὡς κάλλιστον. Ὁ κλίβανος ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὴν τῶν χωρικῶν, Πόνιταναν, λεγομένην· παρὰ Στράβ. Ιζ'. καὶ »κλίβανος μολυβδοῦς κεῖται. Ἡρότ. 2, 92. Ὁ Φερεκρ. εἶχε καὶ κρίβανον, τό, Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχρν. 86. Ὑστερώτερον δὲ φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθησαν τὸ κλίβανος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱπνός, φοῦρνος, καμίνι, Καθέλευ. Φούριος διὰ ψήσιμον.

Κλιβανωτόν, τό, Ἔδαφος κατεστρωμένον μὲ κοπρασάνι, τὸ ὁποῖον εἶναι μίξις τις ἀπὸ τμημάτων ἐκ τῶν συντετριμμένων πηλίνων ἀγγείων καλῶς κοπανισμένων, ἐλαίου, καὶ ἀσβέστου, ἢ ἀπὸ πηλίνους πλάκας, ἢ κομμάτια ὕαλον. Ταράτσα, στερεόν. Pavimento, Ἰταλ. opus testaceum.

Κλιδόν, Ἐπίρ. (κλίνω) = Ἐγκλιδόν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. ἐμφβ.

Κλίμα, τος, τό (κλίνω). Ἡ κλίσις τόπου τινὸς (καμπούριασμα) ὅτε δὲ καὶ Ἠθικῶς, ἡ ἐλίγκ. ἐπιτυμία πρός τι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β'. 15. ἡ κατηφορική, ἢ ἀνωκειμένη, καὶ χθαμαλὴ κατάστασις, καὶ θέσις λόφου τινός, ἢ βουνοῦ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πλάγια, ἐκ τοῦ πλαγίως κεῖσθαι λεγόμενον. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἡ κλίσις, τὸ πλάγιασμα τῆς γῆς πρὸς τὸν πόλον ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὁποίας κλίσεως, διευθύνεται καὶ ὁρίζεται ἤτε θέρμη καὶ ψύχρι, καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὡρῶν, ὅθεν καὶ =τῷ καὶ ἐν τῇ συνδ. κλίμα. 3) Καθέλου δὲ, ἓν μέρος γῆς, θεωρεύμενον ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πόλου, καὶ πρὸς τὴν θέσιν τὴν ἐκ τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀπέχουσαν. Ὅρα τοὺς Γεωγράφους.

Κλιμάζω, Μ. άσω. = Κλιμακίζω.

*Κλιμάκειον, τό = κλιμάκιον, 2. Βαθμίς, σκαλοπάτημα.

Κλιμακηδόν, ἡ, Κλιμακιδόν, Ἐπίρ. (κλίμαξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς κλίμακος, ἀπὸ σκαλοπάτημα εἰς σκαλοπάτημα, ἀπὸ σκαλί, εἰς σκαλί. = Βαθμηδόν.

*Κλιμακηφόρος, ον (φέρω). Ποιητκ. ἀντὶ Κλιμακοφόρος.

*Κλιμακιδόν, Ἐπίρ. = κλιμακηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ίσω (κλίμαξ, 3). Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει τὴν τέχνην, καὶ τὸ ὄφελος τοῦ πύκτου τὴς κλίμακος. Ζήτ. Κλίμαξ, ἀριθ. 3. ὅθεν, Κλιμακισμός, ὁ· καὶ Διακλιμακίζω. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ Κλιμάζω· ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκελίζειν, ἁπαξ, ὅ ἐστι, Διαστρέφειν τοὺς πόδας, Πεδικλόνειν· καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται τὸ ὄφελος, τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει ὁ πύκτης, ὁ παλαιστὴς, ὁπόταν πεδικλώσῃ τὸν ἀντίπαλον, καὶ ῥίψῃ αὐτὸν κάτω, ἤτοι τὸν νικήσῃ. 2) ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Δεινάρχ. »Ὅταν οὖν κλιμακίζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. Ἀντὶ τοῦ, Διαστρέφει, παρκελίνει, καὶ τρέπει· ὅπου ἄλλοι Κλιμάζῃ, γράφουσιν· ὁ δὲ Φώτ. ὑποπτεύει μήπως, Βλιμάζειν, ἐγράφη ποτέ, ἀντὶ τοῦ, Θλίβει, καὶ βιάζεται. Τινὲς ἀναφέρουσι ταύτην τὴν σημασίαν ὁπάνω εἰς τὴν δευτέραν τοῦ, Κλίμαξ.

Κλιμάκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Κλίμαξ. Μικρὰ σκάλα, ἢ κλίμαξ, Ἀριστφ. Εἰρ. 69. 2) καὶ τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Σκαλί, Σκαλοπάτημα. Τὸ καὶ κλιμάκειον.

Κλιμακίς, ίδος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ. Μικρὰ κλίμαξ, σκάλα. 2) παρὰ Πλουτάρχ. καὶ γυνή τις, ἥτις ποιεῖ ἑαυτὴν κλίμακα, ἤτοι σκύπτει καὶ πατῶν ἐπάνω αὐτῆς τις ἀναβαίνει εἰς τὴν ἄμαξαν, ἤτις ἄλλως, Κολακίς, λέγεται.

Κλιμακίσκος, ὁ. = Κλιμάκιον.

Κλιμακισμός, ὁ (κλιμακίζω). Ὁ ἀπατηλὸς τρόπος τῆς πάλης, ὅτιως τὸ πεδίλωμα. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Κλιμακόεις, όεσσα, όεν (κλίμαξ). Ὁ κλίμακα, ἤτοι σκάλαν, βαθμόν, σκαλὶ ἔχων, σκαλωτός.

Κλιμακοφόρος, ον. Ποιητκ. καὶ κλιμακηφόρος (φέρω). Ὁ κλίμακα φέρων, ὁ σκάλας βαστάζων, ἔχων. 2) παρ' Ἡσυχ. Ὁ ἱερὸν ἐπὶ κλιμακίου φέρων. Ζήτ. Κλίμαξ ἀριθμῷ, δ'.

Κλιμακτήρ, ῆρος, ὁ. Σκαλί, σκαλοπάτημα τῆς σκάλας, βαθμὸς τῆς κλίμακος. Εὐρ. Ἑλ. 1586. »Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. 2) Μτφρ. Ἐπικίνδυνός τις μεταβασις, ἢ διάστημα ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Κρίσιμος καιρὸς, ὁ Συμπλέκιος εἰς Ἐπίκτ. σελ. 222. συνάπτει »Κινδύνους καὶ κλιμακτῆρας· καὶ σελ. 391. »Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσιν. Ὅπου τὸ, Κλιμακτὴρ, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κίνδυνος· ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Δυσχερείας, ἀναφέρων καὶ τὸ ηχερὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπιβαίνειν τῆς πέτρας. Ἐν Δέξ. Ἐγκοπὴ, καὶ Κλιμακτὴρ, ὅπου προφανῶς οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, Βαθμός, σκαλοπάτημα, καθὼς καὶ ὁ Κυυστέριος παρατηρεῖ. Ἡ κυρία ῥῆσις αὐτὴ κεῖται παρὰ Γελλίῳ, Γ'. 10. καὶ ΙΕ'. 17. ὅς τις λέγει. »M. Varro pericula quoque vitae fortunarum que hominum, quae Κλιμακτῆρας Chaldaei appellant, gravissima quaeque fieri affirmat septenariis, etc. Ἐντεῦθεν κατ' ἐξοχὴν καλεῖται τὸ ἑξηκοστὸν τρίτον ἄτος τῆς ζωῆς »Κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός. Διὰ τὰ ἄρχεσθαι ἐξ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἢ διὰ τὸ κλίνειν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ τέλος. ὅθεν

Κλιμακτηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαθμὸν, εἰς τὸ σκαλίσιν κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός. Ζήτ. ἐν τῷ Κλιμακτήρ.

Κλιμακωδής, ες, (εἶδος.) Ὅμοιος μὲ τὴν κλίμακα, ὡσὰν σκάλα.

Κλιμακωτός, τή, τόν. Ὅς τις ἔχει ὅμοιος ὡσὰν σκάλα, ἢ σκαλίσι· φκιασμένος ὡσὰν σκάλα, ἢ σχῆμα τοιοῦτον ἔχων. Πολυβ. Ε'. 59.

Κλίμαξ, ακος, ἡ (κλίνω). Σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνομεν, ἢ καταβαίνομεν, ἐπειδὴ πλαγίως τάσσεται, καὶ ἔξρτ. ἡ φέρουσα εἰς τὰ ὑψηλότερα τοῦ εἴκου δωμάτια, Ὀδσ. Λ, 330. Κ, 558. καὶ ἀλλχ. ἀλλὰ καὶ ἡ σκάλα τοῦ πλοίου, συνθ. ἀμφιβάθρα, Εὐριπδ. »Κλίμαξ ἑλικτὴ, Ἀθήν. Ε'. σελ. 206. ἡ κοχλιοειδὴς, ἡ σχῆμα κοχλίου ἔχουσα, στρεφαγωγιστὴ ἱστιοπλοΐκ. Ἡ ἐκ σχοινίων κλίμαξ, ἅτις δὲ καὶ ὁ βαθμὸς, τὸ σκαλίσιν, σκαλοπάτημα. 2) Ὄργανον βασανιστικὸν, ὅμοιον κλίμακι, ὅπερ διαστρέφει καὶ στρεβλοῖ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, δεδεμένων ὄντων ἐπ' αὐτῷ. Ἀριστοφ. Βατρ. 618. 3) Παρὰ Σιφοκλ. Τραχ. 520. »Ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. Εἶδός τι τῶν τεχνευμάτων τῆς παλαιστικῆς, ἤτοι ἡ τῶν μαχομένων τροπὴ καὶ ὑπαντλισμὸς· ὅθεν Κλιμακίζω. 4) Μέρος τι τῆς ἁμάξης, ἤτοι τῶν εἰς ἀνάβασιν ξύλων αὐτῆς. 5) Περίβολος, περίφραγμα. 6) Παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'. 7. εἶναι ἀντὶ τοῦ Καγγελοι, ἡ Καγγελωτὸς τις κραββατος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κλίνη, Λέχη (ξυλοκραββατοι) δι' οὗ τοὺς νεκροὺς κομίζουσι. 7) Μετφρ. Ῥητορικόν τι σχῆμα, τὸ ὁποῖον καὶ Ἐποικοδόμησις λέγεται· γίνεται δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο, ὅταν τὸ λῆγον τῆς φάσεως ἐννοίας, ἀρχὴ γένηται τῆς ἑξῆς· οἷον ὡς εἴτις εἴπῃ »ὁ βασιλεὺς ἀγαθός· ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὰ ποιεῖ· ὁ ἀγαθὰ ποιῶν εὐεργετεῖ, κ. τ. λ. καθ' ἑξῆς. Ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλιάδ. Β. στίχ. 100. ὅπου καὶ παράδειγμα Ὁμηρικὸν κεῖται.

Κλιμαρτίας, ὁ (κλίμα). Ἡρακλειος Ἀλληγορ. 38. »Κλιμαρτίας σεισμός. Εἶδος σεισμοῦ τῆς, ὡς καὶ τό, Ἐπικλίντης.

Κλινάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κλίνη. Μικρὰ κλίνη, Ἀριστφ.

Κλινεγέρτου ἐνύπνιαν. Νικήτ. Χρον. Γ'. 5. ἴσως, κλινηρους.

Κλίνειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὴν κλίνην ἀνήκων, Ἀπὸ τὴν κλίνην, ἐκ τοῦ

Κλίνη, ἡ (κλίνω). Ὁ τόπος, ἐφ' ᾧ κάθηται, ἢ πλαγιάζει τις· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος, εἰς ὃν ἀνακλίνονται· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καθόλου δὲ, κοίτη, κραββατος, στρωμνή, καθέδρα, καναπές, σκαμνίον, φορεῖον (ταχταρβάν, Τουρκ.). Ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις κλίνη, καὶ μάλιστα μετὰ τῆς προσθήκης, Ἱερὰ καὶ τὸ Λατιν. lectisternium ἢ pulvinar Deorum. Καταβ. εἰς Σουσιάν. Κεφ. 76.

Κλινηρής, ές (ἄρω, κλίνη). Κυρίως ὁ προσηρμοσμένος, καλλημένος εἰς τὸ κρεββάτι· ὅς τις κεῖται εἰς τὸ κρεββάτι, ἀρρώστος, ἀπόνητος.

Κλινηφόρος, ον (φέρω). Ὁ κλίνην καθ' ὅλας τὰς τήμερ. της φέρων.

Κλινιδεῖς, κλίνῃ, κλινῆσι. Ἀόρ. Α'. Παθητ. τοῦ, κλίνω. Ἱλιάδ.

Κλινίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κλίνη. Μικρὰ κλίνη.

Κλινικός, ή, όν = κλινήρης. 2) Ὁ Ἰατρὸς ὃς ἐπισκέπτεται τοὺς ἐν κλίνῃ κειμένους, ἤτοι ἀρρώστους. καὶ

*Κλινική, ἡ. Ἡ τέχνη καὶ μέθοδος αὐτοῦ.

Κλινίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ Κλίνη = κλινίδιον. Ἀριστφ. Θεσμφ. 261. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ἡ νυμφικὴ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καθέδρα.

Κλινοσασμέω, Μ. ήσω. Κοσμῶ, καλλωπίζω, εἰς τάξιν βάλλω τὰς κλίνας. Μετφρ. Ὁμιλῶ πάντοτε περὶ τῆς διατάξεως τῶν κλινῶν. Πολύβ. 12, 24, 3.

Κλινοκώμος, ον. Ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κῶμος. Ἐπίγρ. Ε. Παύλου τοῦ Σιλεντιαρ. ἐν Ἀναλεκτ. σελ. 72. »ἐν κλινοκώμῳ· ψευδὴς ἀνάγνωσις, ἣν ἐρρώσω ὁ Jacobs ἐγκλισιν ὦμον ἀπεκατέστησε.

Κλινοπάλη, ἡ (πάλη). Ἡ ἐν τῇ κλίνῃ γινομένη πάλη· σαρκικὴ συνουσία. Σουιδ. Δομετ. 22.

Κλινοπετής, ές (πίπτω), = κλινήρης. Ξενφ. Ἑλλην. 5, 4, 58.

Κλινοποιγία, ἡ (κλινοποιός). Ἡ τῶν κραββάτων συναρμογὴ, καὶ σύνθεσις· τὸ φκιάσιμον τῶν κλινῶν.

Κλινοποιγιον, τό. Τόπος, ἢ ἐργαστήριον, ὅπου κατασκευάζονται (φκιάνονται) αἱ κλίναι, τὰ κρεββάτια, φορεῖα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

*Κλινοποιγός, ἡ, όν (πήγνυμι). Ὁ συναρμόζων, ἢ κατασκευάζων κλίνας, φορεῖα κ. τ. τ. Ἐπιγρφ.

Κλινοποδεον, τό. Παρὰ Διοσκορ. Γ'. 109. εἶδος χόρτου. Clinopodium. Λιν.

Κλινοποιϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν, φκιάνειν κλίνας, ἢ φορεῖα· ἐκ τοῦ

Κλινοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ κλίνας ποιῶν, ὁ κραββάτους κατασκευάζων.

Κλινόπους, οδος, ὁ. Ὁ ποὺς (τὸ ποδάριον) τῆς κλίνης, τοῦ κραββάτου, τοῦ φορείου. »Τοίχου κλινόπους. Ἡσύχ. ἐν Λ. Θριγκός.

Κλινοτροχον, τό· παρὰ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Γ'. 4. τὸ τρίτον εἶδος τοῦ Σφενδάμου, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Σταγειριτῶν, ὅπου ἄλλοι, Ἰσότροχον, ἀναγινώσκουσιν ἄλλουσιν. Ἴσως ἀνήκει

Δημοτικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνταῦθα τὸ παρ' Ἡσυχ. «κλινόστριχνον, τὴν ψαλλίδα».

Κλινουργός, ὁν (ΕΡΓΩ) = κλινοποιός.

Κλινοφόρος, ον = κλινηφόρος.

Κλίντοχερής, ές (χαίρω). "Οστις ἁγαπᾷ τὴν κλίνην, σημ. χαίρει νὰ κεῖται πάντοτε εἰς τὴν κλίνην. Δουκιαν. Τραγ. 131.

Κλιντήρ, ῆρος, ὁ (κλίνω) Δίφρος, κλίνη, καθέδρα, ἤτοι σκαμνίον ἀναπαυτικόν, καναπές, ἢ ἀναπαυτικὸς κράββατος, Ὀδ. Σ, 190. 2) Τόπος ἀναπαυτικὸς εἰς τὸ ἀνακλίνεσθαι παρὰ τῇ τραπέζῃ· ὅθεν

Κλιντήριον, τό. Ὑποκορ. καὶ = κλιντήρ.

* Κλιντήριος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλιντῆρα, ἢ κλίνην ἔχων εἰς αὐτόν· ὁ κείμενος ἐπ' αὐτοῦ.

Κλίνω, Μέλ. ινῶ. ἀόρ. ἔκλινα, μέσ. ἐκλινάμην, παθ. 1. ἐκλίθην καὶ ἐκλίνθην, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμρ., ἀλλὰ τὸ ἐκλίνθην ἐστὶν ἀποκλειστικῶς Ἑπ. καὶ Ποιητ. πολλὰ σπανιώτερος εἶναι ὁ 2. παθ. ἀόρ. καὶ ὡς φαίνεται μόνον εἰς συνθέτους, ὡς κατακλιθῆναι, Ἀριστ. καὶ Πλάτ. ξυγκατακλιθείς, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 981. πθτκ. πρκμ. κέκλιμαι, μετχ. κεκλιμένος. Ἡ καθ' αὐτὸ σημασ. ἐστὶ, Καμπύλον ποιῶ, καμπυρόω, ποιῶ τι νεῦειν, βαΐζω κάτω βάλλω· ὅθεν μάχην κλίνειν Βαΐζω τὴν εἰς εὐθείας σειρὰς συνισταμένην μάχην, δηλ. ἀναγκάζω τὰς τειρὰς τῶν ἐχθρῶν νὰ βαίνωσι πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς φυγαδεύω, τοὺς τρέπω εἰς φυγήν, τοὺς νικῶ, Ἰλ. Ξ, 510. οὕτω καὶ «φάλαγγας κλίνειν· ὑποχωρεῖν ποιῶ, ὑποστρέφειν ἀναγκάζω, εἰς φυγὴν τρέπω· ὡς καὶ τό, κλονέω, ἀλλὰ καὶ «Τρῶας, Ἀχαιοὺς κλίνειν», Ἰλ. Ε, 37. Ὀδ. Ι, 59. «τάλαντα κλίνων. Φέρω τὰς ἐξ ἴσου καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὁριζοντείου γραμμῆς αἰωρουμένας τῆς ζυγαριᾶς πλάστιγγας, εἰς πλαγίαν διεύθυνσιν, ὥστε ἡ μία ἀναβαίνει, καὶ ἡ ἄλλη καταβαίνει, Ἰλ. Τ, 223. «ἐπεὶ κλίνησι τάλαντα Ζεύς». «Ὅσσε πάλιν κλίνειν». Κλίνω, χωρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω ἀπό τινος τοὺς ὀφθαλμούς, Ἰλ. Γ, 427. ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἥτις διὰ νὰ μὴ μαλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα βλέπουσα τὸν Πάριν εἰς τὰ ὄμματα, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον. β) Βαΐζω, βαθίζω, πρός τι κάτω χωρίζω, καταβιβάζω, κινῶ πρός τινα τόπον, φέρω ὀρθὸν τὸ ἱστάμενον εἰς πλάγιον μέρος, τὸ πλαγιάζω, ὅθεν ἐπικαμπύλιζω, ἐπιστηρίζω εἴς τι, τινὶ καὶ πρός τι βάζω, θέτω τι εἴς τι, συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ αὐτὸ ταῦτο ἐνδύομαι π. χ. τὰ ὅπλα, «κλίνειν σάκεα ὠμοιν» Ἰλ. καθόλου δὲ, Δίδω εἴς τι διάφορον διεύθυνσιν. γ) Δεικνύω, ἢ ὁρίζω εἴς τινα κλίσιν, ἢ τόπον τινὰ διὰ πλαγιασμοῦ· πλαγιάζω, καθίζομαι, π. χ. εἰς συμπόσιον, μέση δὲ ἡ Θέρσανδρος ἐλήφθη καὶ Θηβαίων ἄνδρας πεντήκοντα, καὶ σφέων οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλίνας, ἀλλὰ Πέρσην τε καὶ Θηβαῖον ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ». δ) Παρὰ Γραμμτ. Κλίνω, καὶ κλίσις περὶ ὧν ἴδε τὰς γραμματικάς. 2) Οὐθτρ. Βαΐζω ἑαυτόν, γύρω, βυθίζομαι, καὶ ἐξρτ. «ὁ ἥλιος κλίνειν· στρέφει ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ κάτω, ὅ ἐστι, πλησιάζει εἰς τὴν δύσιν, κοντεύει νὰ βασιλεύσῃ· οὕτω καὶ τὸ «Ἡ ἡμέρα κλίνει· πλησιάζει εἰς τὸ τέλος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «ἔγγυρεν ἡ ἡμέρα» «Ἔγγυρεν ὁ Ἥλιος», λέγομεν. ὅθεν ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. «κλιναμένης μεσημβρίης» οὕτω δὲ καὶ «παπελομένης τῆς ἡμέρης» κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 104. 114. 4, 181. Μτφρ. «Κλίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον· ἔχω κλίσιν εἰς τὰ κακά. Πίπτω, καταπίπτω, πλησιάζω νὰ πέσω, κλονοῦμαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κεῖμαι πρὸς ἀνατολήν, ἢ πρὸς δύσιν κ. τ. λ. καθ' ὅλα = τῷ Λατιν. vergere. — Πθτκ. Εἶμαι στραβός, καμπύλος, βαΐσμένος, καμπυρόομαι, βαΐζω, ἐκκλίνω, σκαιύπτω, π. χ. διὰ νὰ μὴ μὲ πετύχῃ βολή τις, Ἰλ. Γ, 360. Εἶμαι ἐπιστηριγμένος, ἐπικαμπυλισμένος, ἢ ἐξαπλωμένος, κείτομαι, πλαγιάζω ἐξαπλώνομαι, ἐπικαμπυλίζω, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τίποτε, τινί, καὶ ἐξρτ. α) Ἐν τῷ πθτκ. ἀορ. Ἐπικαμπυλίζομαι εἰς τὴν πλευράν, πίπτω εἰς τὸ πλευρόν, πίπτω, Ὀδ. Τ, 420. πλαγιάζω κατὰ γῆς, Ἰλ. Κ, 350. Ψ, 232. ἐπαρχ. λεχέεσσι κλιθῆναι· Νὰ πλαγιάσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης κοντὰ εἰς τὴν γυμῆν, νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ. Ὀδ. Σ, 213. β) Ἐν τῷ Πθτκ. πρκμ. καὶ ὑπρτλ. Κεῖτομαι, κεῖμαι, Ἰλ. Κ, 472. Ὀδ. Δ, 194. «ἔντεα δὲ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο = ἔκειτο. καὶ «φύλλων κεκλιμένων» = πεπτωκότων. — Κρύπτομαι, εἶμαι πουθενὰ κρυμμένος, Ἰλ. Ε, 356. «ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλετο καὶ ταχὺ ἵππων κεκλυμμένος ἦσαν· καὶ ἐπὶ τάφων Κεῖμαι, λίμνῃ, ἀλλ, πρὸς τὴν λίμνην, ἢ τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Δ, 608. καὶ Ν, 235. «Ἤκου τις νήσων — ἠέ τις ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο». Οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀπολλών. Ἀργ. Δ', 595. «Ὁμόλην πόντῳ κεκλιμένην παρομέτρεον· καὶ ἐν Δ', 1626. «Μυχάτην τε θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνος ὑπὲρ προὔχοντος». ἐνθα ἐννοεῖται πάντοτε κάποια κλίτις, δηλ. κατήφορος πρὸς τὸν τόπον, ὅστις σημαίνει. διὰ τῆς Δατιν. στυπῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων, «Ὀρέσβιος, λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· Τοῦ ὁποίου ἡ κατοικία κεῖται πρὸς τὴν Κ. λίμνην, Ἰλ. Ε, 709. καὶ «Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες». Ἑπ. ἀντὶ κέκλινται, ἔκειντο δηλ. εὐρίσκοντο, διέτριβον εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Π, 68. (ἔνθα δὲν πρέπει νὰ πρτ. ἀπὸ τοῦ κλείω, διότι ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκεκλεισμένου, περιλειτσμένου, ἢ περιστρυμωγμένου κεῖται εἰς τὰς ἔπαρ. λέξεις, χώρης, κ. τ. λ.) ἀλλὰ καὶ «Ἐν Τρώων πεδίῳ πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης». Ἰλ. Ο, 740. Εὑρισκόμενοι, κείμενοι εἰς τὴν θάλασσαν· οὕτω καὶ «κεκλιμένοι ἐπάλξεσιν» εὑρισκόμενοι, ἴσως ὅμως καὶ αὐτὶ τοῦ ἐπιστηριζόμενοι, ἐπικαμπυβοῦντες, ζητοῦντες ἀσφάλειαν εἰς τὰς ἐπάλξεις (μετέπειτα), σκαιύπτοντες ὑποκρύπτουσιν ἑαυτοὺς ὀπίσω τῶν τοίχων, Ἰλ. Χ, 3. Οὕτω καὶ «Ἀσπίσι κεκλιμένοι· ἀκουμβισμένοι, ἐπιστηριγμένοι ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας των· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ταῖς ἀσπίσιν ἐπικείμενοι. Ἰλ. Γ', 135. «κλισιηδὸν κεκλιμένην· Ἀκουμβισμένη εἰς τὸ σκαμνί, Ὀδ. Ρ, 97. «Ἅλαδε ναὸς κεκλιμένη· Ἡ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον ἀπομακρυσθεῖσα, Θέογν. 854. «Κεκλιμένον εἶναι πρός τι, ἐπί τι, ἢ, εἰς τὸν Νὰ διευθύνηται, νὰ κλίνῃ, νὰ ἐξαπλώνηται πρός τι. γ) Μτφρ. Ἱππῶμαι, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι, καταστροπόνομαι, «κεκλιμένην δουρὶ πατρίδαν». Ἑρμησιανὰξ ἐν Ἐλεγ. 54. «υρεσμένην, πεπορθημένην· πῆγχει κεκλιμέναν. Τοὔλλιος ἐν Ἐπιγρ. ζ'. «οὐ τοῦτο — οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμένοις, Ἀντίπατρ Σιδών. Ἐπιγρ. 84. αὐτὸ τοῦ, ἀναπαύομαι, ἐν τῷ τάφῳ κείμενος· ἐπὶ τελευτώντων, ὡς καὶ τὸ «Ἐρημίζω ἠσυχᾳ κεκλιμένος· ἡσύχως ἐν τῷ τάφῳ ἀναπαύομαι, κεῖμαι. Ἐντεῦθεν τὸ Δατινικὸν Clino, καὶ τὰ σύνθετα inclino, declino, acclino, reclino

Κλιτύς, ἡ, Ἰωνικ. κλισίη (κλίνω). Τόπος εἰς ὃν κατακλίνεται, πλαγιάζει τινάς, ἢ ἐφ' ᾧ κάθηται, καὶ ἀναπαύεται, ἢ ἐπικαμβᾷ τινάς· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, σκηνή, καλύβη, ἢ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, δηλ. ἡ ὁποία οἰκοδομεῖται ἐχ πρὸς κατοικίαν παντοτεινὴν, ἀλλὰ μόνον πρὸς διανυκτέρευσιν καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου, εἶναι ἁπλουστέρα καὶ τρόπον τινὰ χωρικωτέρα. Παρ' Ὅμρ. δύο εἰδῶν τοιαῦται κλισίαι. α) Διὰ τὸν ἐν εἰρήνῃ χρῆσιν, ὡς αἱ καλύβαι τῶν ποιμένων ἐν τοῖς ἀγροῖς, εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι διατέρευον φυλαττόμενοι ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν, καὶ ἐφύλαττον καὶ τὰς ζωοτροφίας των, καὶ τὰ σκεύη των, ἐπειρατοῦσα σημασ. ἐν τῇ Ὀδσ. ἐξ ἐπιστολῆς δὲ ἐν τῇ Ἰλ. ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Σ, 589. «τὰ μὲν οὖν τετάχατο κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς». Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη καλύβη εἶχε πολλὰς πολλὰ τμήματα καὶ δωμάτια, ἐτίθετο ἐνίοτε καὶ ὁ πλθντκ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. ὡς Ὀδσ. Π, 1. (ἀλλ' ὁ Βόλφιος γράφει καὶ ἐνταῦθα τὸν ἑνικ.) β) Διὰ τὴν ἐν πολέμῳ χρῆσιν, Καλύβαι, ἢ ἐλαφραὶ καὶ εὐκολέκτιστοι κατοικίαι, τὰς ὁποίας ἔκτιζον οἱ πολιορκηταὶ εἰς πολυχρονίους πολιορκίας, διὰ νὰ ἀναπαύωνται ἐκεῖ οἵτε στρατηγοὶ καὶ οἱ ποιμὴ στρατιῶται, νὰ φυλάττωνται οἱ αἰχμάλωτοι, καὶ τὰ λάφυρα, ἐπειρατοῦσα σημασ. ἐν τῇ Ἰλ. σπανίως δὲ ἐν τῇ Ὀδσ. ἐνίοτε πλθντκ. ἀντὶ ἑνικ. Ἰλ. Ο, 678. Ψ, 254. Ὡς μὲν πρὸς τὴν χρῆσιν ἀναλογοῦσιν αἱ καλύβαι αὗται μὲ τὰς ἐκ λίνου τῶν νεωτέρων σκηνάς, ὄχι ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν κατασκευήν, διότι ἀπὸ τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 448. χωρίον φαίνεται, ὅτι ἦσαν στερεώτεραι, καὶ ἐκ ξύλων ὠκοδομημέναι, ὅθεν «κλισίη εὐτυκτος», Ἰλ. Κ, 566. καὶ εὐπηκτος, Ἰλ. Ι, 663. ὅθεν καὶ ὁ ἀναχωρῶν στρατὸς δὲν ἐλάμβανε μαζύ του τὰς κλισίας, ἀλλὰ τὰς ἔκαιεν ὡς ἦταν, Ὀδσ. Θ, 501. ὅλαι δὲ αἱ κλισίαι ὅμως ἀπετέλουν τὸ στρατόπεδον. Μεθ' Ὅμρ. ὑπῆρξεν ἀντὶ τούτου εἰς χρῆσιν ἡ λέξις σκηνή, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ ἡ λέξις κλισία, ἀντὶ τοῦ κεκλίνου, καλύβη. — 2) Καθέδρα, πάνω ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλαγιάζομεν, κείμεθα, καθήμεθα, ἀναπαυόμεθα· ἔρτ. α) Καναπές, ἀνακλιντήριον, ἀκουμβιστήριον, Ὀδσ. Δ, 123. Πεποιημμν. μὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, Ὀδσ. Τ, 55. συνθ. κλισμός. β) Καθέδρα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡμπλακωμένοι ἔτρωγον εἰς τὴν τράπεζαν, Πίνδ. Πυθ. 4, 237. «πίνε δ' ἐπὶ κλισιῶν ὥστε σὺν κείνεσσι καὶ ὁ ἐπὶ τῆς τοιαύτης καθέδρας παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος. γ) Κρεββάτι, κλίνη διὰ νὰ ἀναπαυθῇ τις ἐπ' αὐτῆς, κλίνη, ἡ γαμικὴ κλίνη. δ) Καὶ τὸ κείτεσθαι, πλαγιάζειν, ἢ ἐπικαμβίζειν.

Κλισιάς, άδος, ἡ (κλίνω) συνθ. πλθντκ. κλισιάδες, ων, αἱ Θύρα, καινάτια τῆς Θύρας, Ἱρόδ. 9, 9. «μεγάλαι κλισιάδες ἀνεπεπτέαται ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ, καὶ αἱ Θύραι τοῦ φραγμοῦ, τοῦ φράκτου. Ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ κλείω γραφὴ κλεισιάς δὲν εἶναι τοσοῦτον ὀρθή.

Κλισίηθεν, Ἐπίρρ. (κλισία). Ἀπό, ἢ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβαν, ἀπὸ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ κατοικίαν, ἀπὸ τὴν σκηνήν, Ἰλ. Βλπ. Ηλιτία, 1. β. 2) Ἀπὸ τὴν κλίνην, ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Βλπ. κλισία, 2. Ποιητ.

* Κλισίηνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν καλύβαν, εἰς τὴν σκηνήν, Ἰλ. Βλπ. κλισία, 1. β. 2) Εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεββάτι, Ποιητ.

Κλίσιον, τό (κλισία, 1. α.). Κατοικία διὰ τοὺς δούλους, καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶα περὶ τὸν οἶκον τοῦ κυρίου. Ὀδυσ. Ω, 207. Ἔνθα οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλίσιον ᾠὰς πάντῃ, ἐν τῷ στιβάδων ὠκοδομημένῳ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καθόλου, Στέγασμα, αὐτέλες οἴκημα, οἰκίσκος, καλύβη· ἀντιστ. πρὸς τὰς καθ' αὐτὸ ταετικὰς κατοικίας· ἔτι δὲ καὶ ὁ σταῦλος τῶν προβάτων, καὶ λοιπῶν ζώων. Παρὰ Δημοσθ. στεγν. καὶ αὐτὸ τοῦ Πορνοστασίου (Ἑπ. υυυ, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. -υυ Δράκ. σ. 57. 19. κατὰ τὸν ὁποῖον οὕτω καὶ κλισίον ἐτόνιζον, ἐξ οὗ ἔγινε ἡ μὴ τοσοῦτον ὀρθὴ γραφὴ κλεισίον.)

Κλίσις, εως, ἡ (κλίνω) = κλιτύς. Κάμψις, λύγισις, σκόλιωμα, κίνησις πρός τινα τόπον, ῥίψιμα, ἢ κατὰ πόλεμον ῥοπή, τροπὴ εἰς τὰ ὀπίσω. Τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίασμα.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεταφορ. ἔφεσις, ἐπιθυμία, ἀγάπη πρός τι. 2) Ἐλέπε καὶ τὰς γραμματικάς.

Κλισμός, ὁ (κλίνω), = κλισία, 2. α. συχνάκις παρ' Ὁμρ. Ἀναπαλιντήριον, κανάπες, ἀνομβριστήριον· ἐνίοτε παρ' Ὁμρ. εἰσὶ ταῦτα χρυσωμένα, Ἰλιάδ. Θ, 436. ἐνίοτε μὲ ταπήτας ἐσταιπασμένα, Ἰλιάδ. Ι, 200. ἐνίοτε καὶ μὲ ὑποπόδια, Ὀδυσ. Δ, 136. «ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

*Κλιτικός, ή, όν (κλίνω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Γραμμτ. κλίσιν μιᾶς λέξεως, Ἐτ. Μ. σ. 295. 14.

*Κλιτός, ή, όν (κλίνω). Βαθύτμητος, λιγυσμένος, κατηφορικός, κρημνώδης.

Κλίτος, τό, = κλίμα, 2. ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 396. 6. 2) = κλισμός, Δυνῳ. καὶ Ο'. Σπάνιος καὶ ὑστεροτρ. ποιητ. λέξις (ν. υ).

*Κλῖτος, εος, τό (κλίνω) = κλιτύς, Ἀπλ. Ῥδ. 1, 599.

Κλιτύς, ύος, ἡ (κλίνω). Κλίσις, κατηφόρεια, ἡ κατηφορικότης, ὀρεινότης (ἡ πλαγιά) ὄρους τινός, γεώλοφος, Ἰλιάδ. Π, 390. Ὀδ. Ε, 470. Πτ. Ἐκ τοῦ κλίω, κλίνω· ὅθεν τὸ Λατιν. Clivus. (Τὸ Ι μὲν μακρόν, τὸ υ παρ' Ὁμρ. μὲν ἐν ταῖς δισυλλάβοις πτώσεσιν ὁμοίως μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. οὐδέποτε, Jac. AP. σ. 862. Monk Εὐρπδ. Ἱππλ. 227.)

*Κλεῖω, ἀρχαῖς β. Μ. τοῦ κλείω, Εὐπλ. Βλπ. Buttm. Γραμμτκ. 1. σ. 407.

Κλοιός, ὁ, Ἀττ. κλωός (κλείω). Περιφραχτήλιος δεσμὸς τῶν σκύλων, κολλάριον, ἡ κολλάνα. Ξενῳ. Ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὁ σιδηροῦς δεσμός, τὸν ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν κακούργων, ὅστις ἄλλως καὶ ὑφῶν, λέγεται. Ξενῳ. Ἑλλην. 3, 3, 11. Εἰς τὸν πληθυντ. λέγεται καὶ, κλοιά, τὰ τὰ δεσμά, αἱ ἁλύσεις· ὅθεν

Κλοιόω, Εἰς τὸν κλοιὸν φέρω τινά, βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμόν τινος· ὅθεν

Κλοιώτης, ου, ὁ, Ὁ εἰς τὸν κλοιὸν φερθείς, τεθείς, ἢ ὑπάρχων· ὡς καὶ τὸ δεσμώτης.

Κλοιωτάς, τή, τόν (κλοιόω), Ὁ δεδεμένος, ὁ κλοιὸν περὶ τὸν τράχηλον ἔχων, φέρων.

Κλοῖστρον, τό· καὶ, κλώστρον, παρ' Ἡσυχ. = κλείστρον.

Κλονέω, νῶ, Μέλ. ἡσω (κλόνος). Σείω, ταράσσω, σφοδρῶς τινῶ· βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν, βιαίως καὶ ὁρμητικῶς ἀποδιώκω ἔμπροσθέν μου. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. (διότι ἐν Ὀδυσ. δὲν ὑπάρχει δύλου) συνῳ. ἀντὶ τοῦ καταδιώκω τὸν εἰς ἄτακτον, καὶ σύγχυσιν ἐμβάλλω, τίτα καὶ εἰς φυγήν· τρκπέιτα ἐχθρόν, ἐξρτ. Ἰλ. Χ, 188. «Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς· καὶ μᾶλλτ. «πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας, Ἰλιάδ. Ν, 96. Παρομοίως εἶπε καὶ ὁ Πινδρ. Ἰσθμ. 8, 141. «Ἐνίησεν ἀνδρας ἀμύκτῳ χειρὶ κλονέων καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ξ, 14. «Τοὺς μὲν ὁρίνομένους, τοὺς δὲ κλονεόντας ὀπίσθεν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν στίχ. 59. Ἴδε καὶ Δ, 428. 526. Φ, 533. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀγέλης, ἢ ποίμνης ζώων, τὴν ὁποίαν καταδιώκουσιν οἱ λέοντες, Ἰλιάδ. Ο, 324. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη μεταφ. τὴν λέξιν ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀνέμου, ὡς τις καταδιώκει τὰ σύνεφα (ἰέφη). Ἰλ. Ψ, 213. «Νέφεα κλονέοντε πορεῖσθην· καὶ ἐπὶ τοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον φυσᾷ ὁ ἄνεμος, Τ, 492. Ὑστερότρ. καθόλου ἀντὶ τοῦ Φέρω εἰς κίνησιν, σύγχυσιν, ταραχήν, ἀταξίαν, ἢ τρόμον, καὶ φόβον· ταράσσω, κλονῶ, κτπφοβίζω. Ἀπλν. Δ, 487. «Ψύλλα κλονέουσι λέοντας» Ὀρφ. Τμν. ΚΒ'. 5. «Ὡς κλονέεις ὀπιθεν βάθρον· καὶ Λιθικ. 334, αὐτόθ. «Κλονέει ταρπείαν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ταράττω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ ἀντὶτοῦ, Φείδομαι· ὡς ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 194. ἔχει. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. κεῖται «κλονήσειεν εἰς ὀρυβον βαλεῖς· θόρυβον προξενήσειε· Διονύσ. Περιηγ. 464. «Ἀνέμων κλονεόντων δ' ἰσταμένων τε· καὶ στίχ. 678. «Ἀῆται κλονέουσι γαῖαν· ἀντὶ τοῦ, θορυβοῦσι, ταράττουσι, σείουσι, κινοῦσι. — Πρτκ. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, κλονίζομαι· ἐξρτ. ἐπὶ ἐχθρῶν, Βάλλομαι εἰς σύγχυσιν, νικῶμαι, καὶ καταδιώκομαι· καταντῶ εἰς σύγχυσιν. Ἰλιάδ. Δ, 302. «μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ ὑηλ ἀτάκτως· Ε, 93. «ὑπὸ Τυδείδῃ Τρώων πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες», Δ, 148. Ξ, 59. Φ, 528. «Αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες ἀφαρ κλονέοντο πεφυζότες καὶ ἄλλυς. Κατὰ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 213. Ἐνργτκ. εἶπε καὶ ὁ Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 85. «ψάμαθοι κλονέονται κύμασιν. Τὸ σύνθετον τούτου «Ναυσὶν ἐπικλονέονται· ἐν Ἰλ. Σ. 7. σημαίνει τό, Στρυμόνονται, σπρώχνονται ὀπίσω πρὸς τὰ πλοῖα· οὕτω καὶ τὸ, Συγκλονέω, καί, Ἐπικλονέω, παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ δὲ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 317. «Πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο· οἱ ἰχθύες ἐπήδων πλησίον ἐκεῖ κολυμβοῦντες, ἤτοι ἐν ᾧ ἐκολύμβουν ἐπήδων· ὅθεν καθόλου, Καταιτῶ εἰς σύγχυσιν, ἀταξίαν, καὶ ταραχήν, στρωμώνομαι, ἁπαπεζόμαι, ἀτάκτως, ἢ βιαίως κινοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, κινοῦμαι, περιφέρομαι, κυλίομαι, Ἀπολλων. Β', 133. «Ἀχιλλέες ὣ ἐπὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται· εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνησυχίαν εἰσί, Ἡλέξις εἶναι σχεδὸν μόνου Ποιητκ. ὅθεν

Κλόνησις, εως, ἡ, Κίνησις, σφοδρὰ ταραχή, θόρυβος, σεῖσμοι, κούισμα· = κλονος.

Κλάνις, ιος, ἡ, Ἀντίμαχ. παρὰ Πολυδ. Β'. 178. λέγει «Ἠλονίδες θοραίης σφυρίδιλον ὄξυ· ὥστε ἐκ τούτου γίνεται ὄκλος, ὅτι ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ Ἱερὸν ὀστοῦν, os lumbare. Ἄρα, τὸ Λατιν. Clunis, ὁ Ἥλιος, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 426. λέγει, «Εὐκλήτης οὖσα ἡ γαστὴρ ζύεται θεοῖς, ἀφ' οὗ καὶ κλόνις ὁμοιάζεται διὰ τὸ ἀεικίνητον· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Γαστὴρ, Ἰσχίον, ὀσφύς, ῥάχις.

Κλονώδεις, όεσσα, όεν (κλόνος). Ἀνήσυχος, γεμάτος ἀπὸ ἀνησυχίαν, τεταραγμένος· φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τινος ἠμαρτ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Ἐτυμ. Μεγ. ἀντὶ τοῦ, κλονίοιτα.

Κλονοκάρδιος, ον (καρδία). Ὁ ταραττων, κλονῶν τὴν καρδίαν· Ὀρφ. ὕμν. 19, 8. ὅπου πρότερον, χρονοκάρδιος, ἐκειτο. Ποιητκ.

Κλόνος, ὁ (κλίνω). Πᾶσα σφοδρά, καὶ ταραχώδης, συγκεχυμένη, κίνησις, ἐν τῇ Ἰλιάδ. (διότι ἐν Ὀδυσ. οὐχ εὑρηται οὔτε ἡ λέξις αὕτη, οὐδὲ ἄλλη τις τῶν ἀπ' αὐτῆς παρῳμ.) πάντοτε ἀντὶ τοῦ, Ἡ σύγχυσις, τὸ στρώμωμα, καὶ τὸ δίωγμα τῆς μάχης, ταραχὴ τοῦ πολέμου, ἐξρτ. ὡς πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς σύγχυσιν φερομένους, Ἰλιάδ. Π, 331. 713. 729. «Ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν ἧκε κακόνοα· «κλόνος ἐγχειάων». Τὸ στρώμωμα τῶν ὁπλιτῶν, Ἰλιάδ. Ε, 167. Τ, 319. Ὁ ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν ὁπλιτῶν προξενούμενος ἦχος, παρὰ δὲ Πινδάρ. Λεῖψ. 36. «κλόνος ὑψαύχην· φαίνεται, ὅτι σημαίνει μόνον σφοδρὰν τινα κίνησιν καὶ ῥίψιν. Ὁ Αἰσχύλ. εἶπεν «Ἱππιοχάρμας κλόνους· «ἐν Πέρσ. 105. καὶ «Ἀσπίστορας λογχίμους τε κλόνους· εἰς τὴν ἱστρ. σημασίαν, ὁ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ θορύβου τῆς μάχης. Παρὰ τοῖς Ντρ. κεκλόλου, ἀντὶ τοῦ Θόρυβος, ταραχή, στρώμωμα, ἀταξία, συγχυσις, κρότος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, σεισμός, ὡς ἐν Ἐπιγράμ. κεῖται «κλόνος ἐννοσιγαίοιο· καὶ «ἀγρίος κλόνος». Ἀνάλεκτ. Β'. 405. ὁ κρότος, καὶ ἡ βοὴ τῶν κυμάτων. Παρὰ Συνισ. = ταραχή, ἀνησυχία, ἀταξία. «Κλόνος τὴν γαστέρα διεκορυμύγησεν. Ἀριστοφ. Νεφ. 386. ταὐτὸν τῷ, Στροφος, καὶ Ἴλιγξ, κατὰ τὸν Σχολ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. ὅθεν

Κλονώδης, ες (εἶδος), = κλονώδεις. Πλήρης ταραχῆς, καὶ ἀνησυχίας.

Κλεπαῖος, αία, αῖον (κλώφ). Κλεμμένος. Πλάτ.

Κλοπεία, ἡ (κλοπεύω). Ἡ κλεψία, τὸ κλέπτειν.

Κλοπεῖον, τό. Τὸ κλεμμένον. Μαξίμ. στιχ. 600.

Κλοπεύς, έως, ὁ, = κλώψ. Κλέπτης· καθόλου, Ὅστις κάμνει τι κρυφίως, καὶ λαθρα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 493. «ἠρήσατο κλοπεύειν. Νὰ φωραθῇ, νὰ ἔβγῃ εἰς τὸ φανερόν, ὅτι κρύπτει, κακουργεῖ.

Κλοπεύω, = κλέπτω. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 1. «Ἐκλόπευον δὲ καὶ οἱ Παφλαγόνες εὖ μάλα τοὺς ἀποσκευαννυμένους».

*Κλοπέω, Μ. ἠσω = κλοπεύω, ἀμφ. Lobeck. Φρύνχ. σ. 591.

Κλοπή, ἡ (κλέπω, κέκλοπα) = κλοπεία· ἡ πρᾶξις τοῦ κλέπτειν, κρυφίως ἁρπάζειν, ἢ πράττειν τι· «πόθεν κλοπὴν φρέσθαι. Νὰ φεύγῃ κρυφίως, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανείς, Νὰ τὸ κάμνῃ ἐκεῖ ποῦ τὸ κάμν' οἱ ἄλλοι, Σοφ. Αἰ. 247.

*Κλοπία, ἡ = κλοπή.

*Κλοπικός, ή, όν, = Κλεπτικός. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 407. Ε. κατὰ τὸν Bekker συμφώνως σχεδὸν μὲ ὅλα τὰ χειρογρ. ἀντὶ κλωπικός.

Κλοπιμαῖος, αία, αῖον = κλόπιος, καὶ Ἐπίῤῥ. κλοπιμαίως.

Κλόπιμος, ίμη, ιμον. Κλόπιος, κλεψιμαῖος. «Ἠλοπίμην χειρίν. Ἀνάλεκτ. Β'. 239. Μὲ κλέπτικον χέρι.

Κλόπειος, α, ον (κλώφ) = κλοπαῖος. Κλεπτικός, ἀπατηλός, παιούργος, δόλιος. Ὀδυσ. Ν. 295. «Μύθων κλοπίοιο· τῶν κεκλεμμένων καὶ μὴ ἀληθῶν· ὁ Σχολ. Τστερώτρ. καὶ ἀκατάληπτον.

Κλοπεύς, ὁ (κλέπω, κέκλοπα) = κλοπεύς, κλέψ. Κλέπτης, Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 276.

Κλοπαφορέω, ῶ, Μ. ἠσω. Κλοπὴν φέρω, κλέπτω. Γένησ. Γ', καὶ Νικήτ. Χρονικ. συχνάκις. = Κλοπεύω· ὅθεν

*Κλοποφόρημα, τό. Κλεψιά, Ἡρωδ.

Κλοτοπεύω, μόνον ἐν Ἰλ. Τ, 149. «Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν· ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Παρακλέπτειν τὸν καιρόν, ὅ ἐστιν, Ἀγοπορεῖν, ἀναβάλλειν τὸν καιρὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα διαφόρων προφάσεων καὶ πανουργιῶν· ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσι. Γαυριῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κλοτοπευτής, ἐξαπατητής, ἀλαζών, κομπαστής. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι κεῖται ἡ λέξις αὕτη τοῦ, κλοπετεύειν, κλοπεύειν· μετ' ἀπάτης καὶ δόλου πράττω, ποιῶ τι· μετὰ πανουργίας κάμνω τι· ἄλλοι δὲ ἐλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ κλυτοπεύειν, ὅ ἐστί, καλούς, γλυκεῖς λόγους μεταχειρίζεσθαι, προφασίζεσθαι. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ χωρίον τοῦ Ὁμρ. ἀπαιτεῖ χωρὶς ἄλλο τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀργεῖν, φλυαρεῖν, φλυαροῦντα μηδὲν ποιεῖν.

Κλύβατες, οἱ, = ἔλξιν, Εἶδος φυτοῦ. Νίκανδρ. Θηρ. 537.

*Κλύδα, Κατὰ μεταπλασ. αἰττκ. τοῦ κλύδων, ἐσχηματισμ. ἀπὸ ἄχρστ. ὀνόματ. πλύς, Νικόδρ.

Κλυδάζομαι, Μ. ἀσομαι· = κλυδωνίζομαι· ὅθεν

Κλυδασμός, ὁ. Ὁ κτύπος, κρότος, βοή, ἦχος· τὸ ῥοχάλισμα τῶν κυμάτων. Στράβ. ς'. σελ. 416.

*Κλυδάττομαι, = κλυδωνίζομαι, Διογν. Αρτ. 5, 66.

Κλύδιος, α, ον. Κυμάτων, ἠχῶν, θορυβῶν, Γραμμτκ.

Κλυδών, ωνος, ὁ (κλύζω). Τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, τὸ κυμάτισμα, ἡ κίνησις, φορὰ καὶ ὁρμὴ τῶν κυμάτων, καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια φουσκωμένα κύματα τῆς θαλάσσης εἰς καιρὸν τρικυμίας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, Φουρτοῦνα, χειμών, ζάλη θαλάσσης. Ὀδυσ. Μ, 421. «Ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδωνα τρέπουσι. Μεταφορ. καὶ ὁ θόρυβος τῶν πραγμάτων, κάθε ταραχώδης, καὶ θορυβώδης κίνησις, ὅθεν

Κλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀνήσυχος γίνο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι ὑπό τῶν κυμάτων, κτυποῦμαι, κρούομαι ὑπ' αὐτῶν· παράττομαι, κυματίζομαι· βοῶ, ἠχῶ ὑπό τῆς βίας καὶ ταραχῆς τῶν ἀνέμων, ἐπὶ θαλάσσης.

Κλυδώνιον, τό. ὑποκορισ. τοῦ Κλύδων· Ἴλαρόν, ἐλαφρὸν κτύπημα τῶν κυμάτων· ἐλαφρὰ ταραχὴ τῆς θαλάσσης. 2) Εὐριπ. Ἐπιβ. 48. «Φαίνομαί γάρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω, δούλης ποδῶν παροῦσιν ἐν κλυδωνίῳ· ὅπου φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὁ ὁμαλὸς αἰγιαλός, τὸ ἴσιον περιγιάλιον, παρ' ᾧ τὸ κῦμα ἐπικλύζεται. Βλπ. καὶ Θεόδ. 2, 84.

Κλύζεσκε, Παρατατ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ

Κλύζω, Μέλ. ὑσω. Βρέχω, ραντίζω, ὑγραίνω, ἐκπλύνω, καὶ ἐξαρτ. ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ξηρὰν κυτπούντων κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἴμβρ. Ὅμηρ. Ἀπλ. 75. Ὑπὸ Ζ, 95. «Ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀπεκλύσασκε θάλασσα οἱ μὲν ἀπέπτυε, ἐξέρριπτεν, οἱ δὲ ἀπέπλυνεν ἐξηγοῦσι· ἀλλὰ καὶ οὐδετρ. Ἰλ. Ψ, 61. «Ὅσ᾽ κύματ᾽ ἐπ᾽ ἠόνος κλύζεσκεν· ὅπου τὰ κύματα ἐσυντρίβοντο μὲ ταραχὴν εἰς τὸν αἰγιαλόν. Πᾶτ. ταράσσομαι ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ φουρτούνας, καὶ καταιγίδας «Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα· κυματοῦσα ἐγένετο, ἐταράχθη, ἐκινήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἐφουρτούνιασεν. Ἰλιδ. Ξ, 392. Ὀδσ. Ι, 484. 541. πρβλ. καὶ Ἡσιδ. ἔπ. 209. 2) Ὁ ποτισμὸς ὑπὸ τῶν διαβαινόντων ἐκλύσθη. Πλούταρχ. ἐξεχείλισεν, ἐπλημμύρισεν, ἐφούσκωσε ὁηλ. καὶ ἐχύνετο ἔξω ἀπὸ τὰς ὄχθας του· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ παρ' Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, 24. «Κλύζεσθαι ὅπου Χειρόγρ. τινα κλυδάζεσθαι, ἔχουσι. 2) Ξεπλύνω, ἀποπλύνω, καθαρίζω, πασπρεύω, Ξενοφ. καὶ ἰδιαιτρ. «κλύζειν τινὰ διὰ τοῦ κλυστηρίου καθαρίζειν, βάλλειν κλυστήριον, ὅθεν καὶ τὸ ὄργανον κλυστήρ. Παρὰ Ὀκρτ. 1, 27. «κασσίβιον κεκλυσμένον κρῶκι μὲ κηρίον γλυμμένον ποτήριον. (Ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις πιθανῶς ἀπὸ τὸν φυσικὸν ἦχον τῶν θραυομένων, ἐρηγνυμένων κυμάτων.)

*Κλῦσι, ἡ, 2. ἐνκ. προστκτκ. ἀορ. τοῦ κλύω, Ὅμηρ.

Κλύμενον, τό. Ὀρφ. Ἀργον. 913. ἴδε, κλυμενός, καὶ ὁ Πλίν. ΚΕ'. 7. **Clymenon**. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον Φάβιος ὁ Κολοῦμνας θέλει ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Δινναίου, **Calendula officinalis**, Διοσκορ. Δ', 12.

*Κλύμενος, η, ον (κλύω) = κλυτός. Ἐνδοξος, περιφημισμένος, δοξολογημένος, Θεόκρ. 14, 26. «ἥρως κλύμενος» Πτκ. ἐξαρτ. Ἐπιτ. τοῦ Ἅιδου ὡς μόνου ἐξουσιαστοῦ τοῦ ὑπὸ γῆν κόσμου, ὅστις καὶ μόνος ἐλέγετο Κλύμενος, ὡς κύρ. ὄνομ.

(Κλῦμι), Ἀκουμα, ἀκροάζομαι, ἐπακούω, Ἀκριτ. πρωττπ. ὅθεν τὸ προστκτκ. τοῦ ἀορ. τοῦ κλύω κλῦθι, κλῦτε, κέκλυτε, Ἰλ. Α. 37. καὶ, 451. «Κλῦθί μευ· καὶ Ἰλ. Ε, 115. «Κλῦθι μοι. ἄκουσον ἐμοῦ, ἄκουσέ με. Ἰλ. Β. 56. «Κλῦτε φίλοι. ἀκούσατε. Ἰλ. Γ, 86. «Κέκλυτέ μευ. ἀκούσατέ μου, ἀκούσατε ἐξ ἐμοῦ λόγου. Ζήτ. κλύω.

(Κλῦς), υδός, Ἀκριτ. ὀνματτ. = κλύδων· ὅθεν ἡ αἰτκ. κλῦδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 170.

Κλύσις, εως, ἡ (κλύζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κλύζειν, ξέπλυμα, καθάρσις, ἀπόπλυσις· δι' ἐγχύσεως, ἡ ἐπιχύσεως ὕδατος, ἢ ἄλλου ὑγροῦ τινος, ἢ διὰ τοῦ κλυστηρίου.

Κλύσμα, τό (κλύζω). Δι' οὗ ἡ κλύσις γίνεται, ἢ δι' οὗ κλύζουσιν, ἀποπλύνουσι, καθαρίζουσι· τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζονται εἰς κλυστήριον, ἐξαρτ. 2) Τὸ ἰαματικὸν ὑγρόν, καὶ ἡ ἰατρικὴ σύνθεσις, δι' ἧς ἀποπλύνουσι, καὶ καθαρίζουσι μέλος τι, ἢ πληγήν τινα· καὶ τὸ κλυστῆρ. Ἡρότ. 2, 87. 3) Τὸ ξεπλύνειν, ἀποπίπτειν. 4) Τόπος, τὸν ὁποῖον βρέχει, καὶ πλύνει ἡ ἀναχυσις τῆς θαλάσσης. Λουκιαν. Διψάδ. 6. καὶ Πλούταρχ. εἰς Καίσ. «Παρὰ τὴν ἠόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι. 5) Τόπος ἐν ᾧ συναθροίζεται πλημμυρῆσαν ὕδωρ θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ τινός, **aestuarium**, ὅθεν

Κλυσμάτιον, τό. ὑποκορ. Μικρὸν κλύσμα. 2) Κλυστῆρι, τό.

Κλυσμός, ὁ (κλύζω). Τὸ κτύπημα τῶν κυμάτων. Ἀριστοτέλ.

Κλυστήρ, ῆρος, ὁ (κλύζω, 2.). Τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζονται οἱ Ἰατροὶ εἰς καθαρσιν τῶν ἐντέρων διὰ τοῦ κώλου ἐμβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ἔνεμα, λέγεται. 2) Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλουσι, καὶ ἐγχέουσι τὸ κλύσμα εἰς τὰ ἔντερα. Γαλην. καὶ Ἡρότ. 2, 87. ὅθεν

Κλυστηρίειν, τό, ὑποκορ. τοῦ κλυστήρ, κλυστῆρι, γλυστῆρι.

Κλῦτε, 2. πλθντκ. πρστκτκ. ἀορ. ἐιρητκ. τοῦ κλύω, Ὅμηρ.

Κλυτεπεύω. Ζήτ. κλυτεπεύω.

*Κλυτόβουλος, ον (βουλή). Περίφημος διὰ τὰς βουλάς του, τὰς πανουργίας του, τὰς συμβουλάς του, τὰ σχέδιά του, Ἐπιτ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀππιαν. ἁλ. 3, 26. Ποιητκ.

Κλυτόδενδρος, ον (δένδρον). Ὁ εὔμορφα δένδρα ἔχων. Ἀνέκδοτ. Β', 211. Περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα δένδρα. Ποιητκ.

Κλυτοεργός, ἐν (ΕΡΓΩ) = κλυτοτέχνης. Ὀδύσ. Θ, 345. Ἐπιτ. τοῦ Ἡφαίστου. Ὁ διὰ τὰς ὡραίας του ἐργασίας περίφημος, ὁ ἔνδοξος τεχνίτης. Ποιητκ.

Κλυτοκάρπος, ον (καρπός). Περίφημος διὰ τοὺς ὡραίους, ἢ πολυτίμους καρπούς του. Στέφανος, τοῦ ὁποίου εὐγενὴς καὶ πολύτιμος καρπὸς εἶναι ἡ δόξα, «Κλυτόκαρπος στέφανος». Πίνδαρ.

Κλυτόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Περίφημος μάντις. ἅμφ.

Κλυτομήτης, ου, ὁ· = κλυτόμητις. Περίφημος διὰ τὴν γνῶσιν, καὶ φρόνησιν. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Γ', 13. Ποιητκ.

*Κλυτόμητις, ι, γενκ. ιος (μῆτις). Περίφημος διὰ τὰς γνώσεις, τὴν κρίσιν του, τὸ ἐφευρετικόν του, Ἐπιτ. τοῦ Ἡφαίστου, Ὅμηρ. Ὀμρ. 19, 1. Ποιητκ.

Κλυτόμοχθος, ον (μόχθος). Ὅποιος διὰ τὸν μόχθον, ἐργασίαν περίφημος ἐγένετο, ἢ ὅστις διὰ τῶν μοχθων ποιεῖ τινὰ περίφημον. Ὁ διὰ τοὺς ἀγῶνας του ἔνδοξος. Ποιητκ. Ἀνθολογ.

Κλυτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Περίφημος διὰ τοὺς παῖδας, Ὁ ἔνδοξα τέκνα ἔχων. Ἀνθολ.

Κλυτόπωλος, ον. Περιφήμους ἵππους ἔχων, περίφημος, ἔνδοξος διὰ τοὺς ἵππους, ἢ διὰ τὴν ἱππασίαν, ἵππικὸς ἀγαθός. Ἐν Ἰλ. Ε, 654. «Αἰδι κλυτοπώλῳ· φαίνεται ὅτι τινὲς, κλυτοπώρῳ, ἀνέγνωσαν· καὶ διὰ τοῦ, «Ἀκούων τοὺς ὄρνιθας καὶ οἰμαγὰς» κρημνίσυναν. Ἐν τῇ Ἰλιδ. πάντοτε ὡς Ἐπιτ. τοῦ Ἀϊδωνέως, ὡς Δ, 445. Π, 625. καὶ τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας, λῆμ. Ὅμηρ. 38. Ποιητκ.

Κλυτός, ή, όν· ἐν δὲ Ἰλιδ. Β, 742. καὶ Ὀδσ. Ε, 422. καὶ διπλκτ. (κλύω). Κυρίως ὁ ἀκουσθείς, ἀκουστός, αὐτὴ ἡ πρώτη σημασ. ἐμορφώθη παρ' Ὅμηρ. διττῶς. α) Φωνάζων, θορυβῶν, ταραχὴν ποιῶν, ἠχῶν, κράζων, ἐπὶ παντός, τοῦ ὁποίου προσβάλλει ἰσχυρῶς τὴν ἀκοήν μας· ἑπταῦλα ἀποδείδουσι τινὲς τὸ «κλυτὰ μηλα» Ὀδσ. Ι, 308., τὰς θορυβούσας προίμνας. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 395. «Ὠλυτε αἰπόλιαι· ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, καὶ αἰγῶν, τὰ ἀκουσθῆναι δυσέμενα, τὰ φωνάζοντα, βελάζοντα ποίμνια τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. «Ὠλυτὸς ὀρυιξα ὁ ἀλεκτρυών, παρ' Ἡσυχ. διότι φωνάζει· καὶ κλυτὸς λιμήν ὁ θορυβῶν, Ὀδσ. Η, 87. Ο, 472. Παρομοίως ἑρμην. τινὲς καὶ τὸ «Ὠλυτὸς Λιμνιτιήτης. Ὀδσ. Ε, 422. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν εἶναι ἀφευκτως ἀναγκαία ἡ ἀποδοχὴ τῆς σημασ. ταύτης, ἐπειδὴ ὅλα τὰ χερσία, τὰ ὁποῖα ἀποβιβάζοντες εἰς αὐτὴν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ διὰ τῆς ἄλλης. β) Περὶ τοῦ ὁποίου ἀκούει τις πολλά, ὁηλ. ἐξακουστός, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξαίρετος, λαμπρός, ὁ πανταχοῦ κηρυττόμενος διὰ τὰς ἐνδόξους πράξεις του, παρ' Ὅμηρ. συχνὸν ἐπιτ. τῶν θεῶν, καὶ τῶν Ἡρώων, «ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ζώντων τε καὶ τεθνεώτων, «κλυτὰ φῶτ' ἀνθρώπων» Ἰλιδ. Ξ, 361. «κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν Ὀδσ. Κ, 526. Ὁ ἔνδοξος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος, παραβαλλόμενος πρὸς τὸ ταπεινὸν ζῶον· συχνάκις μόνομα κλυτόν τὸ μετὰ δόξης ἀκουόμενον, περίφημον ὄνομα· ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Ι, 364. τὸ ὄνομα κλυτὸν σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς σχολ. τὸ ὄνομα ἁπλῶς, μὲ τὸ ὁποῖον τις ὠνομάσθη, ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας, ὡς «ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἶθων Ἐγὼ ὀνομάζομαι Αἴθων· ἐπὶ πόλεων «κλυτὸν Ἄργος» Ἰλιδ. Ω, 487. ἔπειτα ὅμως καὶ ἐπὶ πραγμάτων πολλῶν εἰδῶν, ἔνθα ὡς καὶ τὸ κατὰ τὴν σημασ. συγγενὲς αὐτῷ κλεετὸς λαμβάνει πολλάκις τὴν γενκ. σημασ. ἐξαίρετος, ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του· οὕτω κλυτὸν ἄλσος κλυτὰ δώματα, οὕτω δὲ καὶ τὸ κλυτὸς λιμὴν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ. Ὁ ἐξαίρετος, κάλλιστος· κλυτὰ μῦλα τὰ ἐξαίρετα, κάλλιστα ποίμνια· ἐξαρτ. μεταχειρίζ. τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ. ἐπὶ πάσης ἐξαιρέτου καὶ καλλίστης ἐργασίας τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα κ. τ. τ. Ἐπὶ τῶν ὅπλων ὅμως δύναται νὰ μείνῃ πάλιν ἡ σημασ. ἔνδοξα, νικηφόρα. Παρ' Ἡβίνῳ τὸ κλυτός, λέγεται ἐπὶ τοῦ λιναυγοῦς φωτός, ἀντὶ τοῦ, λαμπρός, ὡραῖος. «Τάμος αὔπνοις κλυτὸς ὄρθρος, ἐγείρησιν ἀηδόνας». Ἐπὶ κακοῦ ἐν τῇ σημασ. διαβόητος, κακὴν φήμην ἔχων· ἤτοι δὲν μετεχειρίσθη διόλου ἡ λέξις, ἢ μεταχειρίσθη πολλὰ ἀργά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. μόνον. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων, βλπ. **Buttm. Lexilg. 2. σ. 253.** (Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζ. τὸ κλυτὸς καὶ κλεετὸς σχεδὸν ἀδιαφόρως, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου ὡς φαίνεται.)

Κλυτοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Περίφημος, περιβόητος διὰ τὴν τέχνην, ἢ ὁ περὶ τὴν τέχνην ἔνδοξος, Ἰλ. Α, 571. Σ. 143. ὡς καὶ τὸ κλυτοεργὸς παρ' Ὅμηρ. πάντοτε ὡς ἐπιτ. τοῦ Ἡφαίστου, Ποιητκ.

Κλυτότοξος, ον (τόξον). Περίφημος, περιβόητος διὰ τὰ τόξα, ἢ διὰ τὴν τέχνην τοῦ τοξεύειν· ὁ περὶ τὴν τοξικὴν τέχνην ἔνδοξος· ἀγαθὸς τοξευτής· Ποιητκ. Παρ' Ὅμηρ. ἀεὶ ὡς ἐπιτ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἰλ. Α, 101.

Κλυτόφημος, ον (φήμη). Ὁ διὰ τῆς φήμης, ἢ διὰ τῶν ἀδομένων γνωστός, περιβόητος. Ὀρφ. Ἀργ. 314. Ποιητκ.

Κλύω, πρττκ. ἔκλυον, μὲ σημασ. ἀορ. ὅθεν καὶ τὸ πρστκτκ. 2. ἐνκ. καὶ πλθντκ κλῦθι, κλῦτε, μὲ Ὄμρκ. ἀναδιπλασμ. κέκλυθι, κέκλυτε. 1) Ἀκούω, ὡς ἁπλῆ ἐνέργεια τῶν ὀργάνων τῆς ἀκοῆς· Ὅμηρ. ὅστις συνθ. τὸ συντάσσει μὲ Αἰτκ. τοῦ πργμτ. σπανιώτ. μὲ Γενκ. τοῦ προπ., ἤτις τότε τίθεται πάντοτε ἐν τῇ μετχ. καθὼς ἐκλυσ. αὐδήσαντος. Δὲν τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ, δὲν ἤκουσα τοὺς λόγους του, Ἰλιδ. Η, 47. Ὀδσ. Δ, 505. 2) Ἀκούω, πυνθάνομαι, μανθάνω, εἰς ὁποιουδήποτε, διὰ ἀκοῆς μανθάνω, καὶ ἐξαρτ. ἀκούω τι ἀπὸ τὴν φήμην, ἀπὸ τὰ λεγόμενα, μὲ τὴν Αἰτκ. τοῦ πργμτ., Ὅμηρ. κλύειν ἔκ τινος. Ἄκουστὶ ἀπὸ τὸ στόμα τινός, μανθάνω ἀπό τινα εἰδησίν τινα, Ὀδσ. Τ, 93. ὁ ἐνστ. παρὰ τοῖς πργκ. ἐνίοτε μὲ σημασ. πρκμ. Ἤκουσα, ὁηλ. ἔμαθα, ἠξεύρω, Σοφ. Τρχν. 422. 425. Μτφρκ. Μανθάνω, καταλαμβάνω, αἰσθάνομαι, ὄχι μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς. Ὀδσ. Χ, 185. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀκούω. 3) Ἀκροάζομαι, ἐισακούω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. συχνάκις παρ' Ὁμρ. σπανιώτρ. μὲ ὑπλῆν γενκ. τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ, Ὀδσ. Η, 311. 481. ἢ μὲ τὴν ὁστκ. τοῦ πρσπ. καὶ τὴν γενκ. τοῦ πργμτ. Ὀδσ. Δ, 767. ἐπίσης σπανίως μὲ τὴν ὁστκ. μόνον τοῦ πρσπ. καὶ μόνον μετὰ τὸ Πρστκτκ. κλῦθι καὶ κλῦτε, Ἰλδ. Ε, 115. Ἐπγρ. Ὁμρ. 12. Ἡσδ. Θγν. 474. Θέογν. 4. ἢ κέκλυτε Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 334. 4) Ὑπακούω, ἀκολουθῶ μὲ τὴν γενκ. τοῦ πρσπ. Ὁμρ. σπανιώτρ. μὲ τὴν ὁστκ., ὡς Ἡσδ. Θγν. 474. πρβλ. ἀκούω, 2. 5) Μεσ', Ὁμρ. ὡς καὶ τὸ Ἀκούω, = Ὑπομάζομαι, κελοῦμαι· παθητ. κλύω πρός τινα ὑμῖν ἱκέσιός εἰμι, ἐκετεύομαι, παρακολουθοῦμαι ὑπό τινος. 6) Ὄχι μόνον ἀκούω, ἀλλ' ἐν γένει αἰσθάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, π. χ. Βλέπω, καὶ ἀκούω ἐνταῦθα »Κλῦθι ἰδών, εἴπω τε Ἡσδ. Ἔργ. 9. — Ἡ λέξις εὑρῆται κατά τινας καὶ Πδτκ. Νικάνδρ. παρ' Ἀθν. Θ'. κλύεται γάλα ὅπου ὅμως ἄλλοι καλέεται γράφουσι. (Τὸ κλύω καὶ κλέω, ὡς καὶ τὸ κλυτός καὶ κλειτός εἶναι μόνον κατὰ τὸν τύπον διάφορα, καὶ σημαίνουσι τὸ μὲν β'. Ἐξαπλώσω φήμην τινα, τὸ δὲ α'. Ἀκούω ταύτην τὴν φήμην. — Τὸ υ εἶναι μακρὸν μόνον εἰς τὰ περισπώμενα πρστκτκ. κλῦθι καὶ κλῦτε, ἀλλοῦ δὲ παντοῦ βραχύ.)

* Κλωβίον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ Κλωβός. Μικρὸν κλωβί.

Κλωβός, ὁ. Οἰκίσκος τις μικρὸς καὶ φόριμος, ὡκοδομημένος διὰ καλάμων, ἢ ῥαβδίων σιδηρῶν, ἐν ᾧ περικλείουσι τὰ πτηνά, καὶ μάλιστα τὰ κελαδιτικά. Ἠλωβίον, ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνο τῶν ἰξευτῶν, τῶν κυνηγῶν ὀηλ. τῶν ἀγρίων πτηνῶν (πουλίων). Ὀππιαν. Ἰξευτ. Δ'. 14. ἔχον ἐπάνωθεν αὐτοῦ τὴν θύραν ὡς κλαβανῆν. Ἐν Ἐπιγράμ. κεῖται. »Κλωβὸς ἀμφιῤῥύξω· διὰ τὸ ἔχειν θύραν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, κλοιός, κλῳός.

Κλωγμός, ὁ (κλώζω). Ἐκφράζει τὴν φωνὴν τοῦ κολοιοῦ, τῆς κλωσσαρίας καὶ ἄλλων τ. τ. πτηνῶν· ὡς π. χ. κλώκ, κλώκ. 2) Ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν οὐρανίσκον ψόφος, δι' οὗ οἱ ὀνηλάται καὶ ἱππηλάται παραινοῦσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ τρέχειν. Ξενοφ. Ἱππ, Θ'. 10. 3) Συριγμός, ἢ τὶνες τις ποιοῦσι, δι' οὗ περιπαίζουσι τοὺς ἐν τοῖς θεάτροις ὑποκριτάς, τοὺς ῥήτορας, ἢ καὶ ἄλλους. Ζήτ. καὶ κλωζω.

Κλωδωνες, ων, αἱ. Αἱ Βάκχαι ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου ἄλλως καὶ, Μαιμάλλονες, ἐλέγοντο· περὶ τῆς Ἐτυμολογίας αὐτῶν ὄρα Πολύαινον ἐν τοῖς Στρατηγημ. Δ', 1.

Κλωζω, Μ. κλώξω. Αὕτη ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ κολοιοῦ, τῆς κλωσσαρίας, ἤτοι τῆς ἐπιπεζούσης καὶ νεοσσία ἐχούσης ὄρνιθος, καὶ ἄλλων τοιούτων πτηνῶν· ὁ ἐστὶ τὸ »Κλώκ, κλώκ προφέρω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Glocire. 2) Σημαίνει ἔτι καὶ τὸν ἦχον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦσι τινες, ὑποσύροντες τὴν γλῶσσαν, καὶ πλήσσοντες δι' αὐτῆς τὸν οὐρανίσκον, δι' οὗ διεγείρουσιν εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀχθοφόρα ζῶα τὴν προσοχήν, προξενοῦντες ἔτι αὐτοῖς καὶ ἐγκαρδίωσιν καὶ προθυμίαν τινὰ εἰς τὸ τρέχειν, ἢ περιπατεῖν. 3) Διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἦχου, ἤτοι τοῦ κλωγμοῦ ἐδίδαν οἱ θεαταὶ εἰς τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ Θεάτρου νὰ καταλάβωσι τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῶν, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον μεταχειρίζονται τὸν Συριγμόν· ὅτι καὶ, κλώζεσθαι· καὶ κλωγμὸν πάσχειν, ἐλέγοντο εἰ ἐν Θεάτρῳ ἀποσυριττόμενοι. Ἰταλ. Fischio. Τὸ αὐτὸ ἐμεταχειρίζοντο καὶ πρὸς τοὺς ῥήτορας οἱ ἀκροαταί τοιν. Ἐσήμαινε δὲ τὸ κλώζειν κατώτερόν τινα βαθμὸν δυσαρεσκείας, παρὰ τὸ ἐκσυρίζω, καὶ πτερυακοπέω.

Κλῶθες, αἱ. Ὀδυσ. Π, 197. »Ὅσσα οἱ αἶσα, κατακλῶσθές τε βαρεῖαι, γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ· = κατακλῶσες. Μόνον παρὰ Γραμμτκ. Ὁ Ἡσύχ. καὶ ἄλλοι »Κατὰ κλῶσες ἀνέγν. καὶ ἠρμήν. διὰ τοῦ, μοῖραι.

Κλώθω, Μέλ. ὡσω. Νῆθω, γνέθω, νῆμα, κλωστὴν ποιῶ· »λίνον, μίτον κλώθων· Ἡρότ. 5, 12. καὶ ἐπὶ τῶν μοιρῶν. ὅθεν »Τὰ κεκλωσμένα· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι κλωσμένον (γραπτὸν) ἀπὸ τὴν Κλωθώ, μοῖραν, εἰς τὸν ἄνθρωπον. Φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, στρέφω, στρίφω· διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κλωθοστρίφω, λέγομεν, ἅπαξ, γνέθω. Ζήτ. καὶ κλωστός· ὅθεν

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν μοιρῶν, ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσδ. Θγν. 218. 905. ἀσπ. 258. Ζήτ. μοῖρα· ἐν Ἀναλεκτ. Β', 302. »Ἁρπυιαι κλωθίες· αἱ ἁρπακτικαὶ μοῖραι.

Κλωμακόεις, εσσα, εν. Πετρώδης, βραχώδης, Ἰλδ. Β, 729. »Ἴθαμην κλωμακόεσσαν ὀχυράν, τόπους καὶ λόφους ὑψηλούς, ἢ πετρώδεις ἀναβάσεις ἔχουσαν.

Κλωμαξ, ακος, ὁ· καὶ ρώμαξ. Σωρὸς πετρῶν, ἢ ἀνωφερὴς, καὶ πετρώδης τόπος, βράχος, ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Β, 729. »Ἴθωμη κλωμακόεσσαν· πετρώδης, τραχεῖα, ὀρεινή, κρημνώδης, ἀνώραιτος, ἢ ἀπρόσιτος, βουνοὺς καὶ γεωλόφους (πλαγιαῖς) ἔχουσα. Ζήτ. κρωμακόεις.

Κλωνίς, ωνος, ὁ (κλάω). Κλῶνος, ὁ τρυφερὸς βλαστός, ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ κλάδου τῶν δένδρων, βλαστός, κλάδος, παραφυάς, κλάρα· κυρίως δὲ τὸ τῶν φυτῶν βλάστημα. = κλάδος. Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 7.

* Κλωνακς, ακος, ὁ. Ὑπκρστκ. τοῦ κλών.

* Κλωνάριον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κλών.

Κλωνίζω, Μ. ἰσω (κλών) = κλαδεύω. Κόπτω τὰ κλωνάρια, τοὺς βλαστούς, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Κλωνίον, τό· = κλωνάριον. Ὑποκορ. τοῦ, κλών, κλωνί, κλωναράκι.

* Κλωνίτης, ου, ὁ. Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 72. Ἀνήκων εἰς κλῶνα.

* Κλωνοκοπέω, ῶ· = κλωνίζω. Ἐπιφ. Φυσιολ.

* Κλῶνος, ὁ = κλών, κλωνάριον.

* Κλωσμάτιξ, ὁ, ἡ. Κτυπῶν τὸν τοῦ λαιμοῦ δεσμόν, Φρύγ. Becher. σ. 49.

Κλῳός, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, κλοιός.

Κλωπάομαι, Μ. ήσομαι (κλώψ). Ποιητ. ἀντὶ κλέπτω· κλέψω. 2) Ποιῶ τι κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ κανείς.

Κλωπεία, ἡ· = κλοπεία. Ζήτ. κρυπτεία. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Κλωπεύω, = κλοπεύω. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. 2, 8. »Δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνεῖν δεῖ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν.

* Κλωπηδίς, Ἐπῤῥμ. Ὡς τὸ κλοπιμαῖος, κλεπτικά, κρυφά. Ἰω. Ἀλεξ. σ. 38, 30. Beck. anecd. 3. σ. 1310.

Κλωπήϊος, ίη, ιον. Ἰωνκ. καὶ Ποιητκ. ἀντὶ κλοπαῖος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 1197.

Κλωπικός, ἡ, όν (κλώψ). Ὁ εἰς κλέπτην ἀνήκων, κλεπτικός, κλέπτικος. 2) Κεκρυμμένος· κρυφός »Κλωπτικαὶ ἕδραι. Εὐριπ. Τήλ. 512. κλέπτικα καθίσματα, κρυφοὶ τόποι, ἔνθα κρύπτεται τινάς, καὶ παραμονεύει, παραφυλάττει· πρβλ. κλοπικός.

* Κλωπιμος = τῷ πργμν.

Κλωποπατωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὁ ἀπὸ κλεπτικοῦ, ἢ μυστικὸν πατέρα· ὁ ἐκ κλεψιγαμίας γεννηθείς.

Κλῶσις, εως, ἡ (κλώθω). Τὸ κλώθειν, ἢ πρᾶξις τοῦ κλώθειν. 2) Τὸ κεκλωσμένον, ἢ κλωστή, Ἀνθ. 716.

Κλώσσαω, = κλώθω. Ἡσύχ.

Κλῶσμα, τό (κλώθω). Τὸ κεκλωσμένον, ἐγκεκλωσμένον ῥάμμα· κλωστή, νῆμα, φασί, Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. καὶ Παυσαν. ς'. 26.

* Κλωσμάτιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ πργμν.

Κλωσμός, ὁ· Μετγνστρ. τύπος· = κλωγμός, παρὰ Κουϊντιλ. Ἰνστιτ. ΙΑ'. γ'. 5. πρέπει νὰ λέγῃ, κρωγμός.

* Κλώσσω, Μτγνστρ. τύπος τοῦ κλώζω, Σουϊδ.

Κλωστή, ῆς, ἡ· = κλῶσμα. Ζήτ. κλωστός.

Κλωστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

* Κλωστής, οῦ, ὁ (κλώθω). Ὅστις κλώθει, γνέθει. 2) = κλῶσμα, τὸ κεκλωσμένον· καὶ τὸ κουβαριασμένον νῆμα, κουβάρι ἐκ κλωστῆς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 505. »Κλωστῆρα λίνου». 3) Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 255. »Νήματα καὶ κλωστῆρας, φκίνεται, ὅτι σημαίνει τὸν Ἄτραχτον· τὸ ἀτράκτιον, τὸν κλωστῆρα, ὀηλ. δι' οὗ κλώθομεν.

Κλωστόμαλλος, ον· = στρεψίμαλλος. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Δ.

Κλωστός, ἡ, όν (κλώθω). Κεκλωσμένος, κλωσμένος, στριμμένος, ἐγνεσμένος. Ζήτ. κλώθω· παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 537. »Κλωστοῦ ἀμφίβολα λίνου». ἀμφ. ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ, κλωστήρ, Πλουτ. ἐκ Σύλ. 12. »Κλωστή, κρόκη· κεκλωσμένον νῆμα· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ Οὐσιαστ. ἡ κλωστή, ἀντὶ τοῦ κλῶσμα.

Κλώψ, ωπός, ὁ (κλέπτω)· = κλέπτης, Ἡροδ. 6, 16. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κακομήχανος, δόλιος, ψεύστης, Ἡρότ. 1, 41. 2, 50. καὶ ἄλλαχοῦ. Κατὰ συγκπ. ἀπὸ τοῦ κλοπός, ὡς τὸ σκώψ ἀπὸ τοῦ σκοπός, καὶ οὐχὶ ταὐτάπαλιν· ἐντεῦθεν κλωπεύω, κλωπεία, κ. τ. λ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Μ.

Κμέλεθρον, τό. Κατὰ σπανιώτρ. τινα διαλεκτ. = μέλαθρον. Καθὼς σημειοῖ ὁ Γραμματκ. Παμφίλος ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ.

Κμητός, ἡ, όν (κάμνω, πρκμν. κέκμηκα). Ἐξειργασμένος, πεποιημένος, ψκιασμένος· τὸ σύνθετον τούτου Πολύκμητος, κ. τ. λ. εὐχρηστότερα, Ἡσύχ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ν.

Κναδάλλω, = κνάω, κναίω, κνήθω· ἐσχηματισμ. ὡς ἀπὸ τοῦ ψάω, τὸ ψαθάλλω, ἔθεν τὸ, Ἀνακνδάλλω, Γαργαλίζω, διὰ τοῦ γαργαλίσματος ἐρεθίζω, διεγείρω, πρὸς τὰ ἄνω ἐγείρεσθαι ποιῶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. Πολυθ. Ζ', 136. Θ, 108.

Κναίω, = τῷ Πττκ. κνάω, ὡς καὶ τὸ παίω καὶ κλαίω ἀντὶ τῶν Ἀττκ. κάω καὶ κλάω. Εὐχρηστότερα μέν τοι τὰ σύνθετα, Ἀποκναίω, καὶ, Διακναίω· ἐξ ὧν τὸ Ἀποκναίω, σημαίνει τὸ, Κατ' ὀλίγον, ὀλίγον, διὰ τῆς ἀποξύσεως, βεβίσεως, ὀλιγίστευσιν ἢ φθοράν προξενῶ· σμικρύνω, ἐξαντλῶ· καὶ Μεταφορ. κεκοπιακότα, στενοχωρημένον, ἀναυδρον, καὶ ἄπορον, ἢ λυπημένον ποιῶ τινα.

* Κναξίας, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ κνηφίας.

Κνακός, Δωρικ. ἀντὶ, κνηκός.

* Κνέκων, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ κνήκων.

Κνεμός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ κνημός.

Κνάμπτω, ἀρχαῖον Ἀττκ. ἀντὶ γνάμπτω, ἐπερ ἴδε.

* Κνάπτω, (κνάω). Ὡς τὸ ξέω καὶ ξαίνω. = Γνάπτω, ὅπερ ἴδε. 2) Μτφρκ. Καταξέω, ὀηλ. καταμαστιγόω, παρὰ τοῖς Τργκ. Καταξέσχίζω, κατακομματιάζω, ἐπὶ τοῦ κατὰ γῆς συρομένου καὶ καταξεομένου Ἕκτορος »θεινόμενον αἰεί». Σοφκλ. Αἴ. 1031. Περὶ τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς γραφῆς κνάπτω, βλπ. Βτ. Ἀρστφ. Πλουτ, 166. Ἐκκλησ. 415. ὅθεν

* Κνάπτωρ, ορος, ὁ, Ποιητκ. ἀντὶ κναφεύς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κνάσω, κνᾶσαι, Δωρκ. ἀντὶ κνήσω, κνήσαι, Μ. καὶ Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ κνάω.
*Κνάφαλον, τό (κνάπτω)· = Γνάφαλον.
*Κναφεῖον, τό (κνάπτω). Ἰωνικ. κναφήϊον, Ἡρόδ. 4, 14. = Γναφεῖον.
*Κναφεύς, εως, ὁ. Παρ' Ἡρόδ. 4, 14. Ξνφ. Ἀγητλ. 1, 26. = γναφεύς. Ζ. καὶ γνάπτω ὧδε.
*Κναφευτικός, ἡ, ὁν. Εἰς τὸν κναφέα ἀνήκων· κναφευτικὴ, σημλ. τέχνη. Ἡ τέχνη τῶν κναφέων.
*Κναφεύω, = κνάπτω, γνάπτω.
*Κναφέω, Μ. ήσω = κναφεύω.
*Κναφήϊον, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ κναφεῖον, Ἡρόδ.
*Κναφικός, ἡ, όν· = κναφευτικός.
Κνάφος, ὁ· = γνάφος. Ἡρόδοτ. Α'. 92.
*Κνάψις, εως, ἡ (κνάπτω)· = γνάψις.
Κνάω, Ἀπρμφ. κνᾶν. ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν Ἀττ. κνῆν, ὡς καὶ τὸ σμῆν, καὶ ψῆν, Μ. κνήσω, ἀόρ. 1. ἔκνησα, ἀπὸ δὲ τοῦ 2. ἀόρ. ἔκνην, ὡς ἀπὸ τοῦ κνήμι, εὑρηται μόνον τὸ 3. ἐκ. κνῆ, ἅπαξ ἐν Ὀλδ. Δ. 639. Ξύω, ῥινίζω, ἀποξέω, ἀπεξύω· Ξυγραπίζω· »Αἴγειον κνῆ τυρόνι ἔτριβε γηδίνου τυρί, Ἰλδ. Λ, 639. πρβλ. Ἡρόδ. 7, 139. Μτφρ. Καταλιμαίζω, κατατρίβω, μεταχειρίζομαί τι πολλά, ὥστε τρίβεται, παλαιώνει, χαλιᾷ. Φθείρω, ἀφανίζω Μέσ. κνῶμαι, Ἀττ. κνῆμαι, Πλάτ. ξύω ἐμαυτόν, κνήσομαι. »Κνώμενοι τὴν κεφαλὴν· ξύω διὰ τῶν ὀνύχων τὴν κεφαλήν μου. 2) Γαργαλίζω, ξύω ἐλαφρῶς, ὥστε προξενῶ γαργαλισμόν. — Ἐντεῦθεν πργτ. τὰ κναῖω, κνηθῶ, κνίζω, κνύω, κνάπτω, κναδάλλω.
Κνεφάζω, Μ. άσω (κνέφας). Σκοτίζω· Αἰσχύλ. Ἀγ. 135.
Κνεφαῖος, αία, αῖον· καὶ δικατάλκτ. (κνέφας). Σκοτερός, σκοτεινός· »Κνεφαῖος ἦλθεν ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ λυκαυγοῦς τῆς ἑσπέρας, πρὸς τὰ σουρουπώματα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σημλδή. Θεόκρτ. Ἐπίθ. νεφαῖος.
Κνέφαλον, τό· = κνάφαλον. Σουίδ. ἐξρτ. ὡς 2) = τυλεῖον.
Κνέφεος, ον· = νεφαῖος. Ἄρατ. 872. Ποιητ.
Κνέφας, αος, τό. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν τῇ γεν. κνέφους, παρὰ Μτγνστρ. καὶ κνέφατος, Ἀττ. δοτ. κνέφᾳ, ἐπκ. ἀεὶ κνέφει, ἐν τῇ Ἀνδλγ. καὶ κνέφει, Ἡρτιαν. Ἐπιγρ. 38, 6. ἐν Δικαλέκτ. Β'. 151. καὶ τὸ Λατ. Crepus, crepusculum. Ἴσκιος, σκότωσις, σκοτία, ζόφος, τὸ σκότος τῆς νυκτός, νύξ. Ἰλ. Α, 475. »Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. ὅτε δ' ἦλιος ἔδυ, καὶ σκότος ἐγένετο, ἡ, καὶ ἦλθεν ἡ νύξ. Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σκότος, τὸ σουρουπίασμα »κνέφας ἱερὸν ὡς καὶ τὸ »ἱερὴ νύξ». Ἰλδ. Λ, 194. 20η. Ὑστερωτρ. καὶ ἡ αὐγή, τὸ λυκοχάραγμα, ἡ χαραγή. Ζητ. Ἀτροκνεφαῖος· Ξενοφ. »Λμα κνέφοντι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ λυκαυγοῦς φωτός, εἰς τὸ λυκαυγές, εὐθὺς καθὼς ξημερώσῃ, χαράξῃ ἡ ἡμέρα· ἡ διὰ τὴν ἑσπέραν, εὐθὺς ὁπου σκοτεινιάσῃ· (ἐκ τοῦ νέφος, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, γνάφος, καὶ, ὀνάφος). Ζητ. σκνίφος, σκνιφόω.
Κνέωρον, τό· = κνέωρος.
*Κνέωρος, ὁ. Φυτόν τι, τὸ καὶ Θυμελέα καλούμενον, καὶ μάλιστα τὰ φύλλα αὐτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 173. ὁ Θεόφρ. ζ'. 2. διακρίνει δύο εἴδη, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τὸ τοῦ Δινταίου Daphne, gnidium, ἢ Cneorum· ὁ Φώτ. ἔχει κνέωρον, φυτὸν θαμνώδες, ἐπιτηδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ Ἰατροὶ χρῶνται· ἐτὸ εἶ καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον.
Κνῆ, 3. ἑνκ. ἀόρ. 2. ὡς ἀπὸ τοῦ κνῆμι, ἢ πρτκ. δι' ἀνωμλ. συνρτ. ἀπὸ τοῦ κνάω, τοῦ βμτ. κνάω, μόνον ἐν Ὀλδ. Δ, 639.
Κνῆδη, ἠμαρτ. ἐστί, κνίδη.
Κνηδιάω, ῶ. Μ. άσω· = κνησιάω, κνησιάω.
Κνηδμός, ὁ. Ἡ αἴσθησις τοῦ γαργαλισμοῦ, ἡ τῆς φαγούρας τινός εἰς τι μέρος τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ ξυσθῇ, νὰ κνησθῇ τινάς· καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κνήθειν, ἐκ τοῦ
Κνήθω, Μ. κνήσω (κνάω). Ξύω, τρίβω, ξουγραπίζω· Μέσ. κνήθομαι, ξύω ἐμαυτόν. 2) Γαργαλίζω, κνηδμὸν προξενῶ. 3) Μτφρ. Διεγείρω τινὰ εἰς σφοδρὰ αἰσθήματα, ἐξρτ. εἰς ὀργὴν, θυμὸν, μῖσος, ἔρωτα. Πλάτ. Τιμ. Δ'. 3. »Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν· ποδοῦντες, ζητοῦντες ἀκοῦσαί τι καθ' ἡδονήν.
Κνηκεῖος, = κνηκός. Ζητ. κνῆκος.
Κνηκέλαιον, τό (κνῆκος, ἔλαιον). Ἔλαιον ἐκ κνήκου. Διοσκορ. Α'. 44. Ζητ. κνήκινος,
Κνηκίας, ου, ὁ. Δωρικ. κναφίας (κνῆκος). Ὁ ὠχρὸς, κύτρινος, κυτρινοειδὴς, Ἐπίθ. τοῦ λύκου, Βαβρ. 2) Ὁ ποικίλος, διάφορα χρώματα ἔχων, πολυποίκιλος.
Κνήκινος, η, ον (κνῆκος). Ὁ ἐκ τοῦ κνήκου ὤν, ἀπὸ κνήκου. »Ἔλαιον κνήκινον· ἄλλως δὲ καὶ, κνηκέλαιον· τὸ ἐκ τοῦ σπόρου τοῦ κνήκου ἔλαιον. κνηκόλαδον.
Κνηκίς, ίδος. Ὠχρὰ, κύτρινη κηλὶς, καὶ ἐξρτ. ὡ »Ἐν οὐρανῷ οὐδέποθ κνηκὶς ὑπεφαίνετον (ὁ Ἡσύχ. ἐπεννόησε, ἔχει) πέπτατο δ' αἰθέρι παρὰ Σονίδ. οὐδὲν θαλὸν νέφος ὑπῆρχεν ἐν οὐρανῷ. Παρὰ Κλεομήδ. Β'. σελ. 72. κεῖται. »Αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκίδες νεφώδειαι. Παρὰ Πλουτάρχ. »Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς· τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ Διαδρομὴ σπιλάδος, ἔχει· ὡς τό, κηλὰς· ὁ αὐτὸς τάσσει μετὰ τὸ, νέφη, καὶ Ὁμήλιος, ἔτι καὶ τὸ, κνηκίδες· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, νεφέλιον λεπτόν· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει »Κνηκίδεσιν ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας. β) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμίου πάθους, ἐπὶ τοῦ νέφους δηλ. τὸ ὁποῖον σκοτίζει τὸν ὀφθαλμόν· μελανία· ἀέρὶς λεπτή· ἐλάττωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) Εἶδος πολυποικίλλου ἄνθους.
*Κνηκοειδής, ές (κνῆκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ κνῆκον.
*Κνηκόπυρος, ον (κνηκός, πυρός). Κιτρινοκόκκινος, κίτρινος ὡς ὁ σῖτος, σιτόχρους, Ἀθήν. 14. σ. 35ϙ.
Κνῆκος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ κιναροειδὲς κάλυκα ἔχοντος, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος εἶναι ξανθοῦ, ἢ πυρροῦ χρώματος, καὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῇ τυροποιΐᾳ ὡς πυτίαν πρὸς πῆξιν τοῦ γάλακτος. Κρόκος, (σαφράν) Carthamus tinctorius. Λιιν. Ἐκ τῶν ξανθῶν (κιτρίνων) αὐτοῦ ἀνθέων, ἢ τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἑρμην. τὸ, κνηκος, καὶ Δωρικ. κνακὸς, τράγος, παρὰ Θεοκρίτ. καὶ τὸ, κνάκιον, ὁ ἵππος, διὰ τοῦ πυρρὸς, ξανθὸς, καὶ λευκὸς, καὶ ψαρός. Παρὰ Δυκόφ. καλεῖται καὶ ὁ ἀετὸς, κνήκειος· Fulva aquila. Παρὰ Βαβρίᾳ, κνηκίας, ὁ λύκος, Canus lupus. Παρὰ Παυσαν. Λακων. 14. καλεῖται ἐν Λακεδαίμονι καὶ πηγή τις, »Κνακιὼ, διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος· μήποτε δεῖ γράφειν, κνάκιο, διότι καὶ τὸ ὄρος αὐτόθι, κνακάδιον, καλεῖται. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 17. καὶ Δυκοῦργ. 6. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ποτκμόντια, κναλέων. Ὁ Παυσανίας, ϛ'. 10. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ὄνομα ἵππου τινός, κνακίας. Ἄρα γε, δὲν ἔχει συγγένειαν ἐνταῦθα μὲ τό, κνέφας, τὸ λυκαυγές; ἔσθν
Κνηπός, ἡ, όν. Δωρικ. κναπός. Ὁ προαίσθων κατὰ τὸ χρῶμα, κνηκώδης, ἄλυκος· ἔδεν παρὰ Θεοκρ. λέγτ. κνακὸς καὶ κνάκων, ὁ τράγος. Ἴδε δὲ καὶ ἐπὶ ἵππου ἐν χρήσει. Ζητ. ἐν τῷ, κνῆκος.
Κνηκοειδής, ες (εἶδος)· = κνηκοειδής.
*Κνήκων, ωνος, ὁ, Δωρικ. κνάκων, κυρίως ὁ ὠχρός. οὕτω λέγτ. παρὰ Θεοκρ. ὁ τράγος. Ζ. κνῆκος.
Κνῆμα, τό (κνάω)· = κνῖσμα.
Κνημαῖος, αία, αῖον (κνήμη). Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν κνήμην.
Κνήμαργος, ον (ἄργός, κνήμη). Ὁ λευκὰς κνήμας ἔχων (μὲ ἀσπρους ἄνδας). Θεόκριτ. 25, 127. καὶ Ἡσυχ. δέ, ὁ Ταχύκνημος· καὶ κατ' ἄλλους ὁ ταχύπους.
Κνήμη, ἡ. Τὸ ἀόστεον μέρος τοῦ σκέλους, ὅ ἐστι τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος, καὶ ταύτης τὰ μὲν πρόσθιον, Ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον Γαστροκνημία, ἡ Ἄγξ, καὶ ὁ κάλαμος τοῦ ποδός. Τὸ δὲ ἔσχατον τοῦ ἀντικνημίου Σφυρὸν λέγεται, διφυὲς ἐν ἑκατέρῳ τῷ σκέλει, παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλδ. Δ, 147. Γ, 336. Ἡρόδ. 6, 125. 2) Αἱ ἀπὸ τῶν χοινίκων εἰς τὴν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν διήκουσαι ῥάβδοι, καὶ τὰς ἀψίδας διαρείδουσαι. Πίνδρ. ὡς καὶ τὸ κνημίς. Le rais, goujon, Γαλ. Raza di ruota. Ἰταλ.
Κνῆμι, = κνάω. ὅθεν τὸ ἔκνη, κνῆ· παρ' Ὁμήρῳ.
Κνημία, ἡ. Ἡ τὴν ἀψίδα τοῦ τροχοῦ ἐρείδουσα ῥάβδος. Ζητ. κνήμη, ἀριθ. 2. 2) Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν ὀρύκων, τὰ ὁποῖα ἐρείδουσιν αὐτούς· τὰ πεδάρια τῆς καθέδρας, καθέλκας.
*Κνημιαῖος, αία, αῖον, = κνημαῖος, Ἱπποκρ.
Κνημιφόρος, ον (κνημίς, φέρω). Ὁ κνημίδας φέρων, φορῶν. Ἡρόδ. 7, 92.
Κνημιδόω. Κνημίδας βάλλω.
Κνημιδωτός, ἡ, όν. Ὁ κνημίδας ἔχων· ὡς ἀπὸ τοῦ πργμν.
Κνημίς, ίδος, ἡ (κνήμη). Ὑπερασπιστικὸν σκέπασμα τῶν κνημῶν, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ μαχηταί, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰς λεγομένας καλτσας μόνον, χουλέβια. Συνδ. ἐφορούσαν τὰς κνημίδας μόνον ἐν τῷ πολέμῳ, διηρημένας εἰς δύο, καὶ συγκρατουμένας, καὶ κλειομένας διὰ πηγυιομένων κουμπίων, ἐπισφύρια, ὡς καὶ αἱ τὴν σήμερον ἐν χρήσει καλτσοδετικαί· ἐν τῇ Ἰλδ. (π. χ. Γ, 330.) Ἔνθα καὶ οἱ Ἀχαιοὶ κατ' ἐξοχὴν εὐκνήμιδες καλοῦνται. Ἡσιόδ. Ἀΐδ. Θ', σλ. 432. »Ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ σκήπει, συνάπτουσα πρὸς τὸν μηρακτῆν. Φαίνεται ὅτι συνήθως ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, ἢ χαλκευμέναι μόνον μὲ κασσίτερον, Ἰλδ. Σ, 613. Φ, 592. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ ὁρειχάλκου, Ἡσόδ. ἀσπ. 122. Ἐν τῇ Ὀδσ. Ω, 229. σημαίνει τὸ »βοείαις κνημίδεσιν εἶδός τι βοείων ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Λαέρτης φορεῖ ἐν τῷ ἐργαζεσθαι διὰ νὰ μὴ ξεσχίζῃ τὰ σκέλη του ἀπὸ τὰ ἀγκάθια. Ὁ Πολύβ. 10, 9. διδάσκει, ὅτι αἱ κνημίδες ἦσαι διάφοροι ἀπὸ τὰ ὑποδήματα, καὶ τὰς κρηπίδας, καὶ ἐφοροῦντο μαζὶ μὲ αὐτά, ἐπαινῶν ἀναφιβόλως. 2) = κνημὶς, ῥάβδος τοῦ τροχοῦ. Διόδ. Σικ. ΙΙ'. 27. (Τὸ Ι εἶναι συρίσκ μακρὸν, ἀλλ' εὑρηται καὶ κνιμίδες, Ἀλκ. λφν. 1, 4.)
Κνημοπαχής, ές (πάχος). Ὁ παχὺς ὡς ἡ κνήμη, χοντρὸς ὡσὰν τὴν ἄλλαν. ἢ ὁ χοντρὰς κνήμας ἔχων. Θεόφρ.
Κνημός, ὁ. Τὸ ὀρυμώδες μέρος ὄρους τινός. »Λοχήσας ὑπὸ κναμοῖσιν, Ἀνάλεκτ. Α'. 228. »Κατὰ κνημοὺς λασίους τε χαράδρας τε, αὐτόθ. Β'. 295. παρ' Ὁμρ. Ἀργ. 637. »Ἀμφὶ δὲ κνημοὶ Ἀργάνθου κατέφαινεν, ἀντὶ τοῦ, Ὄρος, βουνόν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κνημούς, δασεῖς τραχεῖς, καὶ δυσβάτους τόπους». Παρ' Ὑμηρῳ πλ. τ. μόνον, ἐν τῇ Ἰλδ. πάντοτε ἐπὶ τῶν ὀρυμῶν τῆς Ἴδης, »Ἴδης ἐν κνημοῖσιν, ὅπου ὁ Σχολ. φησιν Καθάπερ τὸ σκέλος τοῦ ἀνθρώπου τρία μέρη ἔχει, πόδα, κνήμην καὶ μηρόν· ὡσαύτως ἐν παντὶ ὄρει τρία τάδε λέγεται, ἔσχατιά, μέσον, καὶ κορυφή. (Καθὼς τὸ ποὺς καὶ πρέπους ἐλέγετο ἐπὶ τῶν κατωτέρων μερῶν τοῦ ὄρους, οὕτω τὸ κνημὰς φαίνεται, ὅτι ἤτοι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ὀλίγῳ ἀνωτέρων, ὡς ἡ κνήμη τοῦ ποδός).
Κνημόω, ῶ. παρ' Ἡτχ. ὀϊς, = φθείρω. Ἐν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ τρίτῃ ῥήσει ἔχει »Κνημῶσαι, περιχῶσαι, ψαῦσαι, κλεῖσαι, ἑλξεῖναι ὁ αὐτὸς ἔχει ἐπὶ τῆς »Ἐξεκνημώθη, ἐξεψάρθη καὶ ἐξῆς, Διεκνημώσατο, καί, ἐκνημοῦντο, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· καθὼς ἐπί, καὶ κνηστήρ, φονεύς, ὀλετήρ. Ὁ Φαινολῆς παρ' Ἀθην. Π'. ἔχει »Κνημασθείς« εἰς σκοτεινήν τινα σημασίαν.

* Κνημώδης, ες (κνήμη, εἶδος). Ὁ καλὰς καὶ ἰσχυρὰς κνήμας ἔχων.

Κνησείω. Ἐφετικὸν τοῦ κνάω. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ κνᾶσαι· φαγοῦραι τινα αἰσθάνομαι, καὶ θέλω νὰ ξυσθῶ — νὰ κνησθῶ.

* Κνησεάω, Μ. ἀσω· = κνησείω, Πλάτ. Γοργ. 49. ὅπου τὰ Χειρόγρ. αὐτοῦ, κνησιοῦ (εὐκτικ.), κνησιεῖ, ἔχουσιν, ὡς καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ζ'. 35. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 913.

Κνησέρα, ἡμαρτ. αὐτοῦ, κρησέρα.

Κνῆσις, εως, ἡ (κνάω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κνήθειν, ξύειν, ἀποξέειν, τρίβειν, ῥινίζειν. 2) Τὸ γαργαλίζειν.

* Κνησιτόκας, ον (τίκτω). Ἡ ἐκτιτρώσκουσα τὸ ἔμβρυον γυνή, ἡ ἀποβαλλομένη. Κορατὴς· (Πλουτ. Μέρ. Γ'. σελ. γ'.) διορθῶν τὸ τοῦ Ἱπποκρ. (περὶ Γυναικείων βιβλ. Α'. 15.) μνησιτόκος εἰς τὸ κνησιτόκος.

Κνησίχρυσος, Ὁ χρυσὸν ξύων, ῥινίζων, τρίβων. »Ῥίζης. Ἀνθολογ. ῥίνη δὲ ἡ ξύουσι, ῥινίζουσι τὸν χρυσόν.

Κνῆσμα, τό (κνάω) = κνῆμα, καὶ κνίσμα. τὸ ἐξεσμένον, ἀποτετριμμένον ἐκ τινος· ξύσμα· Ἱπποκρ. »Κνῆσμα ψήκτρης«. Ἀναλεκτ. Β'. 238. 2) Τὸ ξύστρον, δι' οὗ ξύομεν, ξυστρί, ἡ ξύστης.

Κνησμονή, ἡ· = κνησμός.

* Κνησμός, ὁ (κνάω, 2.). Τὸ προξενεῖν φαγοῦραν, τὸ γαργαλίζειν· καὶ Μτφρκ. τὸ θέλγητρον, τὸ ἐρεθίζον, ὄζος

Κνησμώδης, ες (κνησμός, εἶδος). Ὁ κνησμὸν κάσχων, ἢ προξενῶν.

* Κνησμωδώς, Ἐπρμ. τοῦ πρηγμ.

Κνηστήρ, ῆρος, ὁ· = κνήστις.

* Κνηστήριον, τό, Ὑπηρετκ. τοῦ κνηστῆρ.

Κνηστιάω, ῶ· Μ. άσω = κνησιάω, κνησείω. Ὑλκμ. Στρωμ. Ε'. Ἰουλιαν. Λόγ. Ζ. »Αἱ τιτθαὶ περὶ τὰς ὀδοντοφυΐας κνηστιῶσι, σύντινα ἄττα προαρτῶσι παῖδι γεροῦν ἵνα παραμυθοῖντο τὸ πάθος· ἐπὶ τοῦ σπασμοῦ, τὸν ὁποῖον δοκιμάζουσι τὰ βρέφη εἰς τὰς ὀδοντοφυΐας.

Κνῆστις, εως, καὶ ιος, ἡ (κνάω). Μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύλομέν τι, π. χ. τὸν τυρόν, ξυστήρ, τυροτρύφτης· ὁ ἄλλως τυρόκνηστις. »Κνήστι χαλκείῃ κνᾷ τυρόνι«. Ἰλ. Λ, 639. αὐτὶ, κνήστιδι, μαχαιρίῳ τυροτόμῳ, ἢ τυροξόῳ ἔξεις τὸν τύρον· παρὰ Περψῦρ. ἐν Πυθαγ. 34. »Τυροῦ κνήστεως· πρέπει νὰ γραφῇ »Τυροῦ κνηστοῦ«. 2) = κνησμός, καὶ κνῆμος. Ὀππιαν. Ἁλιευκτ. Β'. 427.

* Κνησείς, ἴδος, ἡ. Παρὰ Πλουτάρχ. Ἀντων. 187. φαίνεται, ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦ, καλαμὶς, Calamistrum. »Κνηστὶς κοίλη«. Δίων ἐν ΝΔ'. 14. τάσσει αὐτὶ τούτου τό, θελόνη.

Κνηστός, ἡ, ὁν (κνάω). Ἐξεσμένος, ξυστός, κεκομμένος, τετριμμένος διὰ τοῦ ξυστῆρος, ἢ τῆς κνήστιδος.

Κνῆστρον, τό· = κνῆστις, 1. 2) = τενάκρος, χόρτου τι εἶδος.

Κνῆφη, ἡ (κνάω) = κνησμός. Φαγοῦρα εἰς τὸ σῶμα, 2) ψώρα· ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἐν τῇ Λέξ. κνίδαι, σκνῆφαι· ὁ δὲ Σουϊδ. καὶ Ἀγροδίτη.

* Κνῖδα, Αἰτητ. κατὰ μετάπλσ. εἰς τὸ κνίδη, ὡς ἀπὸ ἀνμστκ. κνὶς σχηματισθεῖσα, Ὀππιαν.

Κνιδάω, ῶ Μ. ήσω (κνίδη). Διὰ τῆς κνίδης μαστιγόω, κτυπῶ, κνιδίζω, τσιμπίζω. 2) Προξενῶ εἶδός τι φαγοῦρας ὅμοιον τῇ τῆς κνίδης. ὁ Ἡσυχ. ἔχει, κνιδᾶται, ἀδικεῖται ὑπὸ τῆς κνίδης.

Κνίδειος, κόκκος. Ζήτ. Θυμελαία.

Κνιδέλαιον, τό. Διοσκορ. Δ. 43. Ἔλαιον ἐκ τοῦ κνιδίου κόκκου. Ζ. Θυμελαία, κνιδίας, 2.

Κνίδη, ἡ (κνίζω). Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς ἔχουσι πολλὰ λεπτὰ ἀκανθάκια, ἅτινα ἅψ' οὗ ἐγγίξουσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου προξενοῦσι φαγοῦραν (κνισμὸν) τινὰ καὶ σπασμόν, ὅτε καὶ ἐπιθυμεῖ ὁ κεντρωθεὶς νὰ ξύεται. Κνίδα, τσικνίδα, Urtica. — 2) Ζωοφύτιόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον καὶ τρώγεται, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐγγίξις φαγοῦραν καὶ καῦσιν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ φυτοῦ κνίδης εἰς τὸ ἐγγιχθὲν σῶμα προξενεῖ· = Ἁκαλήφη. Urtica marina. Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζώων Η'. 16. Αἰλιαν. Ζ'. 35. ἀνήκει εἰς τὸ γένος Actinia, καὶ, Medusa, τοῦ Λινναίου.

Κνίδιος, ία, ιον (Κνίδος). Ἀπὸ τὴν Κνίδον. 2) Κνίδιος κόκκος, ὁ. Καρπὸς τοῦ θάμνου τοῦ λεγομένου Θυμελαία, ὅστις μετχρτ. ὡς κινητικόν.

* Κνιδόκοκκος, ὁ· = τῷ πρηγμ. σημσ. 2.

* Κνιδόω, = κνιδάω, ὅθεν

Κνιδώσις, εως, ἡ· (κνιδόω). Ἡ αἴσθησις τοῦ κνησμοῦ, τῆς καύσεως τῆς κνίδης. Ζήτ. κνησμός. Ἱππκρ.

Κνίζα, ης, ἡ· καὶ Ἰων. κνίζη. Ἀνακρ. παρ' Εὐσταθ. »Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι« τὸ ὁποῖον ὁ Στέφαν. ἑρμην. διὰ τοῦ Scriptura mihi opus est et matureco. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται, ὅτι κεῖται αὐτὶ τοῦ, κνίδη, καὶ σημαίνει τό, Ὅλος κνίδη καὶ κνισμὸς γίνομαι. ἐκ τοῦ

Κνίζω, Μ. κνίσω, Δωρκ. κνιζῶ (κνάω, κνήθω). Ξέω, ξύω, ξαίνω, ζουγρανίζω, Μαεύω, ἀποξύω, ἀποκόπτω, τίλλω· διὰ τῶν ὀνύχων, ἢ ἄκρων τῶν δακτύλων, ἀποσπάω, ἀποτέρνω, τσιμπῶ. 2) Διὰ τῆς προσφύσεως, καὶ ἐγγίξεως τοῦ δέρματος προξενῶ ἀηδῆ τινα αἴσθησιν, ὅ ἐστι, γαργαλισμόν, μυρμηκιασμόν, κνισμόν, φαγοῦραν, καῦσιν. Ἐλαφρὰς καὶ ἐπιπόλαιος ξύων τὸ δέρμα, γαργαλίζω διὰ τούτου. 3) Μεταφορ. Προξενῶ ἀηδές τι λυπηρόν, καὶ παραχώδες αἴσθημα, ἐπί πάσης προσβολῆς πάθους τινός, ἐξετ. δὲ παρὰ Πινδρ. τὸν καὶ Ἡρόδ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, καὶ τῶν αὐτοῦ θελγήτρων καὶ χαρίτων. »Ἔρως ἔκνιζεν αὐτὸν τῆς παιδοίας«, Ἡρόδ. 6, 62. Ἄπιτων. ἔθελγεν, ἔκαιεν, ἐγαργάλιζεν· οὕτω καὶ τὸ Πθητ. »Κνίζεσθαι ἔρωτι τινός«, ἔτι δὲ καὶ μόνον τὸ »Κνίζεσθαί τινος« κατακαίεσθαι, θέλγεσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος πρός τινα Θεοκρτ. 4, 59. Ζήτ. καίω. 4) Διὰ ὑβρισμῶν, προπετειῶν, ἢ χερπείδων λυπῶ, πικραίνω, ἐντροπιάζω, παροργίζω, εἰς θυμόν, ἢ εἰς ζηλοτυπίαν διεγείρω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ ἐραστῶν· καθόλου δὲ σημαίνει τό, Ἐρεθίζω, κεντῶ, παροξύνω, πικραίνω, ὀργίζω, ἐπηρεάζω οὐδὲν μὴν κνίζειαδὲν τὸν πειράζουν τίποτε, δὲν τὸν παροργίζουν Ἡρόδ. 7, 10, 5. (Τὸ ἰὲν τῷ Μ. κνίσω βραχύ, Boeckh. Πινδρ. Πύθ. 10, 60. — Ἐκ τοῦ κνίζω πργτ. τὸ κνίψ, κνιπὸς, σκνιπὸς.)

Κνικίς, ἡ. Ἰδὲ κνῆκις.

* Κνῖξ, ὁ. = κνῆφ, Ἡσυχ.

Κνιπεία, ἡ. (κνιπὸς) Φειδωλία, ἔλλειψις. Ἰδὲ κνιπός.

Κνιπήρα, ἡ, ἡ κνοποπήρα. Ἰδὲ κύπερις.

* Κνιπία, ἡ. = τῷ προηγουμένῳ.

Κνιπολόγος, ὁ. (κνίψ, λέγω) Εἶδος στηνοῦ (τσιμπλητάρα), τὸ ὁποῖον τρέχον ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ κτυπῶν αὐτὰ διὰ τοῦ ῥάμφους του, ζητεῖ τὸ ζωΰφιον κνῖψ καλούμενον, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Η' 3. Ἰδὲ σκνιποφάγος.

Κνιπός, ὁ. Φειδωλὸς, ἀνριβὸς, αἰσχροκερδής, (ὃς τις λογαριάζει καὶ τὴν τρίχα, ἢ οὗ τινος τρέμουσιν αἱ χεῖρες διὰ τὸ παραμικρὸν νόμισμα, ὡς τις διὰ παρμικρὸν νόρδος ἠβήρει καὶ τὸν κώνωπα) ὁ ἄμετρον ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ νὰ συνάξῃ, καὶ νὰ ἀποκτᾷ, καὶ νὰ μὴ δίδῃ ποτὲ τὰ ἐξοδεύσῃ ἐξ αὐτῶν, μήτε νὰ ὠφεληθῇ, ἀλλὰ μήτε νὰ ὠφεληθῇ, φιλάργυρος, ἀνριβοχέρης, ἀνελεύθερος, σμικρολόγος, Ἀναλεκτ. Β'. 338. »Γενηθὲν τὸ τέκνον κατεπόντισεν Λύλος ὁ κνιπός, ψηφίζων αὐτοῦ σωζομένου δαπάνας.« — Ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ κνίζω, ἄρα κυρίως, ὃς τις τὰ πάντα εἰς ἐλάχιστα μέρη διαιρεῖ, μικρολόγος, ἢ ὁποια ἔννοια διευρύνθη ἔπειτα, εἰς τὸ κυμπορίστης. Ἔστι δὲ μετὰ τοῦ γνῆφος ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἀφ' οὗ τὸ γνίφω, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἰς τὴν ἰδέαν Ἀττ. κωμῳδίαν εἰσέφερε γέροντα τινὰ εἰς τὸ ἄκρον μειωλέν, διὰ τὸ δεκτρίασιν τὸ βδελυρὸν τοῦτο πάθος. Ὁ Ἀσπάσιος εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτ. Νικομ. Ἠθικ. Δ'. συναπτει τὰ, κιμβίξ, κυμινοπρίστης, γνίφων καὶ σκνιπός, Ἰδὲ καὶ γνίφων. Ἐκ τούτου ἐσχημάτιζον ἔτι τὸ σκνιπές, καὶ ἀσέως σκνιφές. Ἐν τοῖς σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 890. αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις αὐτὶ, σκνιφοὺς, ἔχουσι, σκνιφοὺς, Φαίνεται δέ, ὅτι εὐφωνίας χάριν ἐσχηματίσθη τὸ σκνιπός, καὶ σκνιφός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σκνιπὸς, σκνιφὸς, μικρολόγος« ὁ δὲ Σουϊδ. »Σκνιφές, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος σκνιπός« καὶ ἐντεῦθεν ἑρμτν. τινὲς τὸ παρὰ Διογέν. Λαερτ. Δ'. 27. »Σκίμψ μεστοὶ στίχοι« ἔξεν, σκνιφία, παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ., κιμβία, καὶ Σουϊδ. ἐν κίμβια, κατὰ τὴν τοῦ Ἐμστερχίου διόρθωσιν, ὅπου ἰδὲ, σκυφία, καὶ σφηκία, κεῖται. Ἐν τῷ τοῦ Θεοφάν. Χρονικ. σελ. 284. κεῖται »Κνιπίαι παντὸς εἴδους« αὐτὶ τοῦ, ἔλλειψις, σπανιότης, ἀπορία, ἐνδεια· καὶ ἐν τῇ συμμίκτ. Ἱστορ. 12'. σελ. 629. ἀλλὰ μὲν χειρόγρ. σκνηπεία. καὶ σκνηπία· ἀλλὰ δὲ σκηπία, ἔχουσι· καὶ ἐν τῇ τοῦ Πρόκλου Πτολεμ. παραφρ. σελ. 232. κνηπούς, κεῖται. Ὁ Φώτιος ἔχει »Νίψ, ζωΰφιον τοῦ κνιπὸς ἡ γενικὴ μετέστη εἰς εὐθεῖαν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα. ὅθεν

Κνιπότης, ητος, ἡ· = κνιπεία. 2) Φλέγωσίς τις τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν οὗτοι φαίνονται μικροί, καὶ σκληροί. Παρ' Ἱππκρ. »Ὅταν δ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥεῖ καὶ κνηπότητα παρέχῃ« ἑρμην. διὰ τοῦ κνησμός, καὶ ξηροφθαλμία. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. κνυζοῖ, οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες. Ἰδὲ σκνιφός

Κνιπόω, ῶ. (κνιπὸς) Φειδωλεύομαι, μικρολογοῦμαι εἰμί. Ἰδὲ σκνιφός.

(Κνίς), ἰδος, ἡ. = κνίδη· ὅθεν ἡ Αἰτιητκ. κνίδα, αὐτὶ κνίδην. Παρ' Ὀππιαν. ὡς τὸ ἐρέα, αὐτὶ κρόκη.

Κνῖσα, ἡ. = κνίσσα, μὲ βραχὺ Ι. ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστὸν κάνὲν παράδγμ. τοῦ τύπου τούτου, σαφέστερα μάλιστα ἐκ τοῦ Δράκοντος, ὅτε αὐτὶ τοῦ κνίσσα ἐγράφετο καὶ κνῖσα, καὶ κατὰ τοῦτο ἔγραψεν ὁ Dind. ἐν Ὁμρ. παιτοῦ κνίση. βλπ. Dind. ἐν Ἀριστφ. Εἰρ. 1040. ἀλλὰ

Κνῖσαρ, τό. = ξυρός. Σουϊδ. ἀμφ.

Κνίσβω, Δωρκ. ίσω, κνίζω.

Κνίσμα, τος, τό. (κνίζω) Ἡ πρᾶξις τοῦ κνίζειν, ξύσιμον. 2) Ξύσμα, ἀπόξυσμα, ῥίνισμα, ῥοκανισμὸς, ῥοκανίδι ἢ τμῆμα ἀπό τινος. »Κνίσματα καὶ περιτμήματα τῶν λόγων«. Πλάτ. τμήματα (κομματάκια) καὶ ῥοκανισμοὺς τῶν ὀνομάτων καὶ λόγων. 2) Μεταφορ. Θέλγητρον, ἀρεσμὸν εἴς τινα τεταραγμένην καὶ ἀνήσυχον κατάστασιν τῆς ψυχῆς, εἰς ὀργὴν, ἔχθραν, μῖσος, ζηλοτυπίαν, καὶ ἐλαιρ. ἐπὶ ἐρωμένων. Ἡ αἴσθησις τῆς φαγούρας, μυρμηγγιασμοῦ, λιχτάρας, γαργαλισμοῦ τῶν ἐραστῶν, καῦσις, πόθος. »Τὰ κοσοῦντων κνίσματα«. Ἀνθολγ. Ὁ ἐκ ταύτης τῆς αἰσθήσεως διεγειρόμενος ἔρως, καὶ διὰ πειραμάτων, ἀστεϊσμοὶ καὶ χορατάδων τριγμοὶ καὶ θελγόμενοι, καὶ τὰ πειράματα, μελώματα τῶν ἐρωμένων, morsiunculae, vellicationes, ἐπὶ φυσικοῦ τε καὶ ἠθικοῦ ἐρεθίσματος. Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 28.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνισμός, ὁ. (κνίζω) Καῦσις, γαργαλισμός, φαγοῦρα τῆς ἐπιδερμίδος διὰ τῆς κνίδης προξενουμένη. 2) Ὁ ἐρασταῖς πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου γαργαλισμός, λαχτάρα, ἡ πρὸς συνουσίαν πόθος καὶ ὁρμή. Ἀστεῖσμοί, πειράγματα, ἐγγίγματα διὰ λόγων, ἐπηρεασμός· καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν προξενουμένη ὀργή, ζηλοτυπία, λύσσα, κάκωμα, πεῖσμα, καὶ μάλιστα μεταξὺ δύο ἐρωμένων. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ κνησμός. ὍΘεν

Κνισμώδης, ες. (εἶδος) Κνισμοῦ πρόξενος. Ἰδ. κνησμώδης.

Κνισολοιχός, ὁν. = κνισσολοιχός.

*Κνισσάω, Βλπ. κνισσάω.

Κνίσσα, ης, ἡ. Ἐπικ. κνίσση. Ὁ καπνός, ἀτμός, ἀναθυμίασις καὶ ὀσμή, τὰ ὁποῖα προξενοῦνται, ὁπότε ψήνεται, ἢ καίεται πάχος τι, ἢ κρέας ἐν τῷ πυρί· ἐξαιρτ. δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐν ταῖς θυσίαις ὀπτωμένων κρεῶν ἀνάδοσις. Πολλάκις παρ' Ὁμρ. ὡς Ἰλ. Α, 317. «Κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ· ἀναφερόμενος ἀτμὸς ἀπὸ τῶν καιομένων θυσιῶν. 2) Τὸ παχὺ δίκτυον, ἤτοι ἡ σαὴκη τοῦ ζώου, ἥτις περιαλύπτει τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ἐν ᾗ περιαλύπτοντες οἱ παλαιοὶ τὰ κρέατα, ἔκαιον αὐτὰ ἐν ταῖς θυσίαις. Ἰλ. Β, 422. «Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν· καθόλου δὲ καὶ αὐτὸ τὸ λίπος, πάχος, τὸ ἄλλως δημὸς λεγόμενον, Ὀλ. Δ, 460. Ὀδ. Σ, 45. καὶ ἄλλαχοῦ· ἔγραψαν δὲ καὶ ἴσως ὀρθότερον καὶ κνῖσα, Δράκων 24, 4. Κατὰ τοῦτο ἔγραψεν ὁ Dind. ἐν Ὁμρ. πάντοῦ κνίσῃ, κνισήεις κ. τ. τ. ὍΘεν

*Κνισσάεις, εσσα, εν. Δωρικ. ἀντὶ κνισσήεις.

Κνίσσαι, Ποιητ. ἀντὶ, κνίσαι, ἐκ τοῦ, κνίζω.

Κνισσαλέος, έα, έον. Ὁμοιοτ. κνίσσης πεπληρωμένος, γεμισμένος, ἢ ὁ κνίσσαν ἐκδίδων, ἀναθυμιῶν. Ἡσυχ.

Κνισσάοντι, Δωρικ. ἀντὶ κνισσάουσι ἀπὸ τοῦ κνισσάω, κνισσήεις.

Κνισσάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κνίσσα.

Κνισσάω, Μ. ήσω. (κνίσσα) Κνίσσαν ἀναδίδω, ἀναθυμιῶ, (ἐπὶ τοῦ καπνοῦ τῶν καιομένων λιπαρῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν θυσιῶν) 2) Μὲ κνίσσαι, μυρωδίαν καιομένου κρέατος, μάλιστα δὲ πρὸς θυσίαν γεμίζω, κατακαπνίζω, ὅθεν «Κνισσᾶν πόλιν, ἀγυιάς» Ἀριστφ. Ὄρν. 1225. Ἱππ. 1317. 3) Μὲ παχὺ πρὸς θυσίαν κρέας γεμίζω τι, ὅθεν τὸ «Κνισσᾶν περὶ βωμούς». Θύειν, θυσιάζειν, θυσίας καίειν· καὶ «Κνισσᾶν βωμοὺς βουθύτοισι προστροπαίοις». Εὐριπ. Ἄλκ. 1159. Παθητ. γίνομαι κνίσσα, μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, καὶ ἀναθυμιῶμαι. «Κνίσσοῦται ὁ ἰχθὺς» εἰς τὸν ἀτμόν, καπνὸν μεταβάλλεται. «Κεκνισσωμένον δέλεαρ», καπνισμένον εἰς τὸν ἀτμὸν λιπώδους τινὸς ἐψημένου. Ἰδὲ καὶ κνισσόω.

Κνισσήεις, ήεσσα, ήεν. (κνίσσα) Κνίσσης ἔμπλεως, ὁ κνίσσαν ἐκδίδων, ἀναθυμιῶν, καθὼς π. χ. τὰ παχέα κρέατα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ ψήνεσθαι ἀτμὸν ἀποδίδουσιν. Ἄλκην. Γεμάτος ἀπὸ τὴν μυρωδίαν τῶν εἰς θυσίαν καιομένων κρεῶν, ἢ ἀπὸ τὰ παχέα πρὸς θυσίαν κρέατα, Ὀδ. Κ, 10. Δωρικ. κνισσέες, Πίνδαρ.

Κνισσηρός, ρά, ρόν. = κνισσήεις.

Κνισσοδοκάστης, ου, ὁ. (κνίσσα, δοκάω) Ὁ κνίσσαν δεκτικὸς, ὃς τις κινεῖται τὴν ὀσμὴν, μνημοδίαν τῶν ἐψημένων κρεάτων. Ὁμρ. Βατραχ. 231. Κωμικὸν ποντικὸν ὄνομα.

Κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ. Ὁ κόλαξ διὰ τὴν κνίσσαν. = κνισσοδώκτης. Ἄσκος παρ' Ἀθην. 3. σ. 125. D.

Κνισσολοιχία, ἡ. Λαιμαργία, ἐπιθυμία, λοιχουδιὰ διὰ τὴν κνίσσαν. ἐκ τοῦ

Κνισσολοιχός, ὁν. (λείχω, κνίσσα) Ὁς τις λαιμαργεῖ, ἐπιθυμεῖ, λοιχουδεύεται διὰ τὴν κνίσσαν, διὰ ψητὰ. Δαίμαργος. Ἀθην. Θ'.

*Κνίσσος, τό. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ κνίσσα.

Κνισσός, όν. = κνισσήεις, παχὺς, λιπαρὸς. Ἀθην. Γ'. «Διὰ τὸν κνισσόν». 2) = Λίχνος, ὁ αὐτ. ὅς τις καὶ κνισσότερος ἔχει.

*Κνισσοτηρητής, οῦ, ὁ. (τηρέω) = κνισσοδιώκτης.

Κνισσόω, καὶ κνισσῶ. = Κνισσάω. 2) Κακοφαίνω, τσικνώνω· ὡς παρὰ Λουκιαν. Κρονικ. Ἐπιστ. 23. «Τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι· νὰ ἀφήσῃ τινὰς αὐτὸν νὰ καῇ, καὶ νὰ διαφθαρῇ, ὅ ἐστι, νὰ τσικνώσῃ. Ἐκ τούτου, ἄρα, προέκυψε κατὰ διαφθορὰν τὸ ἐν τῇ χυδαϊκῇ συνηθείᾳ, τσικνόω, καὶ τσίκνωμα, ἐπὶ τῶν κεκαυμένων φαγητῶν ἐν τῷ ψήνεσθαι, καὶ κατακαυμὰ, κατηχνιὰ, καὶ τσίκνα, ἀντὶ τοῦ κνίσσα, ἐπὶ τῆς ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς καὶ ὁμίχλης.

Κνισσώδης, ες. (εἶδος) Παχὺς, λιπαρὸς, ὁ ἀτμίζων, καπνίζων ὡς τὰ καιόμενα παχέα σώματα, ἢ κρέατα. 2) Ἐξατμισμένος, ξηραμμένος, ὡς ἀναθυμίασις διαλυθεῖς, ἀφανισθείς. «Τὸ μνημονευόμενον αὐτῆς ἄμαυρόν ἐστι καὶ κνισσῶδες ὥσπερ εἴδωλον». Πλουτρχ. «Ἀνάμνησιν ἐξίτηλον ὥσπερ ὀσμὴν ἴωλον ἢ κνίσσαν ἀπολειπομένην», Κόϊντ. Σμυρν. προοίμ. παραπλήσιον ἔστι καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 483.

*Κνισσωτός, ἡ, όν. (κνισσόω) Σεσηπασμένος μὲ πάχος, ἢ μὲ τὴν τοῦ καιομένου κρέατος μυρωδίαν πλήρης κνίσσης.

*Κνιστήρ, ῆρος, ὁ. Τρίβων, μικρύνων, Νικανδρ. Θηρ.

Κνιστός, στὴ, στόν. (κνίζω) Εἰς μικρὰ τμήματα κεκομμένος, λακνιστὸς, τετριμμένος, λιωνισμένος. Ἀθην. Θ'. 4. «Ἄρτος κνιστὸς», Πλὰτ. στ. 62. «Τὰ δὲ συγκεκομμένα (ὁ Φώτ. ἔχει συγκοπτά) λάχανα, κνιστὰ ἐκάλουν».

*Κνιφός, ἡ, όν. = κνιπὸς, σκνιφὸς. ὍΘεν

*Κνιφότης, ητος, ἡ. = κνιπότης, σκνιφότης.

Κνίψ, ὁ, ἡ ἡ, Γενικ. κνιπὸς, Ὁμοιοτ. Πληθντ. κνῖπες, λέγετ. καὶ σκνίψ (κνίζω) Εἶδος μικροῦ μύρμηγγος, ὁ ὁποῖος δύκει πάντοτε τὸ μέλι, καὶ τρώγει τὰ σῦκα, κνίζει, Ἀριστοφ. Ὄρν. 593. — Λέγονται ἔτι καὶ πολλὰ εἴδη πτερωτῶν, καὶ μὴ, ζωῦφίων, ἃ τίνα ζῶσιν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐν τοῖς ξύλοις, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ συνήθ. ἐνικῶς, σκνῖπα λέγει. Ἀριστοτ. Culex. Πλὼν. Ἰδὲ σκνίψ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ τὸ παραμικρὸν καὶ ἀκερδὲς φερόμενος, κνίπος, ἐρρέθη. — Τὸ θηλ. ἡ κνίψ, εἶναι μὲν σπανιωτρ. ἔχει ὅμως καὶ ἄχρηστον, ἡ Δοτικὴ ὅμως μόνον παρὰ Γραμματ.

Κνοή, ἡ Ἰων. ἀντὶ χνοή, χνοΐ.

*Κνόη, ἡ. (κνάω) = τῷ ἑπομένῳ.

Κνόος, κνοῦς, ὁ. (κνάω, κνόω, κνύω) Ὁ ἦχος, τρισμὸς, τὸ τριξίμον τοῦ τῆς ἀμάξης τροχοῦ περὶ τὸν ἄξονα, ὅτι δὲ καὶ ὁ ψόφος, κτύπος τῶν ποδῶν ἐν τῷ πορεύεσθαι ἄλλως δὲ καὶ χρόος λέγεται.

*Κνόω. = κνάω, Ἡσύχιος.

*ΚΝΟΩ, ἢ ΚΝΟΕΩ, ὡς ΓΝΟΩ, ΓΝΟΕΩ, ἄχρηστα πρωτότυπ. τοῦ κεάω καὶ νοάω, κονέω, συγγν. τῷ τῶν Ἀγγλων Know καὶ τῷ τῶν Γερμανῶν Kennen, ὡς καὶ τῷ γνῶναι, ἀγνοεῖν, κ. τ. λ. πρβλ. Buttm. Lexilg. 2. σ. 256.

Κνυ, ταὐτὸν τῷ, γρῦ, ἐλάχιστον, παραμικρόν. συνών. «Οὐδὲ κνυ», μήτε τὸ παραμικρόν. Ἀπὸ τοῦ κνύω, κνυζάω, ὡς τὸ γρῦ ἀπὸ τοῦ γρύζω, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κνύζω, κνύω.

Κνύζα, ἡ. (κνάω, κνύω) = Κνηδμός, κνισμός, φαγοῦρα, ἔρεθισμον. 2) Ἡ ψώρα.

*Κνύζα, ἡ, Ποιητ. κατὰ συγκοπ. ἀντὶ κόνυζα Θεόκρτ. Δ'. 25.

Κνυζάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Μέσ. κνυζάομαι, Μέλ. ήσομαι, ἀλλὰ καὶ κνυζέω, κνυζέομαι, Μέλ. ήσομαι, σπανίως κνύζω, καὶ κνύζομαι. Παρὰ Θεοκρίτ. στ. 30. «— καὶ γὰρ ὅτ' ἦρων αὐτὸς (τῆς κυνός), ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα, ἐκφράζεται μουρμούρισμα, καὶ τὸ κολακευτικὸν γαύγισμα τῶν σκύλων. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὴν ἱλαρὰν καὶ χαϊδευτικὴν φωνὴν τῶν βρεφῶν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. «Ποῦ τὰ παιδία ἀναβαίνετε, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε». Ἔτι δὲ καὶ τὴν κολακευτικὴν φωνὴν ἑνὸς ἡμέρου λέοντος. Τὸ ἐνεργητ. κνυζάω, καὶ κνυζῶ, ἔχει ὁ Εὐστάθ. ἐξ Ἀθην. Τὸ κνυζεῖ, ἔχει ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἀνιηγ. Α' 507. ὅπου πρότερον, κνιζεῖ, ἔκειτο. Τὸ τύπον, κνύζω, καὶ κνύζομαι, Μέσ. ἔχει ὁ Σουΐδ. μετὰ τοῦ παραδείγματος. (Τὸ Λατιν. Gannire, καὶ Gannitus, εἶναι ἀντίστοιχον τούτῳ, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἀρχὴν οὐχὶ ἐκ τοῦ κύων ἀλλ' ἐκ τοῦ γάνος, γανύω, γάννυμαι, γανύζω, γυζῶ, γνυζάω, κνυζάω. Ὅτι δὲ τὸ Κ μετὰ τοῦ Γ ἔχουσι στενὴν, ἤτοι πλησιεστέραν συγγένειαν, ἀποδεικνύουσιν ἀκριβῶς τὸ γνάπτω, καὶ κνάπτω. Ὁρ. καὶ Πλούτρχ. Προβλ. Ῥωμαϊκ. 277.)

*Κνυζέω, συνών. ἐν τῷ Μέσ. κνυζέομαι, βλπ. τὰ προηγούμενα.

Κνυζηθμός, ὁ. (κνυζάω) Τὸ γαύγισμα, ὁ ὀρυγμὸς, τῶν κυνῶν, Ὀδ. Π, 163. Καὶ ἡ φιλικὴ καὶ κολακευτικὴ φωνὴ τῶν σκύλων, ὁπότε χαϊδεύουσι τοὺς κυρίους αὐτῶν· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. Αἱ εὐθυμοι φωναὶ τοῦ βρέφους, gannitus, vagitus. Ἡρόδοτ. Β'. καὶ Ἀθην.

*Κνύζημα, τό. = κνυζηθμός, ἐπὶ τῶν θρήνων τῶν παίδων, Ἡρόδ. 2, 2.

Κνυζισμός, παρ' Ἀθην. Θ'. = Κνυζηθμός, καθὼς ὁ Εὐστάθ. κύτοθι ἀνέγνωστε. Δίαν ἀμφιβ.

*Κνυζός, όν. Ἐπίστ μόνον παρ' Ἡσυχ. ἀπεκτυπωμένον, βολὸς, σκοτεινὸς, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται, ὅτι ἀπεννοήθη ἀπὸ τοὺς Γραμματικ. διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ κνυζόω.

Κνυζόω, ῶ. Μόνον ἐν Ὀδ. Ν, 401. «Κνυζῶσω δέ τοι ὅσσε πάρος περικαλλὲ' ἐόντε· ῥυπώσω, ἀπρεπὲς ποιήσω, καθὼς ὁ σχολ. θέλω κάμει τὰ ὀμμάτιά σου θολά, σκοτεινά. Οὕτω καὶ ἐν στίχ. 432. «Κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε». Οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κνυζὸς, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἀφεύρον οἱ Γραμματ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύος, ἄρα κυρίως λαπρὸν ποιῶ. Valck. Adon. σ. 381.

*Κνύζω, συνών. ἐν τῷ Μέσ. κνύζομαι, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ κνυζάω.

Κνύζω, = κνύω, κνάω.

Κνῦμα, τό. (κνύω) Ξύτμα, ξύσιμον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀλαφρὸν ἐγγίγμα. 2) Κτύπημα τῆς ὥρας.

Κνυός, τό. Ἡ ψώρα, ψωριάσις· ἔτι δὲ 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ λέπη, πάθος τι περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁπότε καὶ πίπτουσιν αἱ τρίχες, κατὰ Ἡσίοδον. ἐκ τοῦ

Κνύω, Μέλ. ύσω. (κνάω) Ξέω, ξύω, ἀποξέω, ξύνω. 2) Ἐξ ἐπιπολῆς καὶ λεπτῶς, ἤτοι ἐλαφρῶς κόπτω, ἐγγίζω, γαργαλίζω. Ἐξαιρ. δὲ «Κνύω τὴν θύρανν ἀντὶ τοῦ ξουγκρανίζω, κτυπῶ εἰς τὴν θύραν, Ἀριστφ.

Κνωδακίζω, Μέλ. ίσω. (κνωδαξ) Τοῖς κνώδαξι στηρίζω, στερεώνω, ἢ ἐξαρτῶ.

Κνωδάκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κνώδαξ. Ἱερὸν πνεῦμα.

Κνώδαλον, τό. Κάθε ἄγριον, ἢ βλαπτικὸν, φαρμακερὸν θηρίον· ἄρα, πᾶν θηρίον ἀπὸ τοὺς λέοντας ἕως τοὺ ὠφεως καὶ τῶν σκωλήκων, καὶ ὀλίγων ζώων, θηρίον. Ὀδυσ. Ρ, 317. «Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσθε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅ,τι ἴδοισθε. Αἰσχύλ. Προμηθ. 462. Νικανδρ. Θηρ. 143. Ἀξιοχ. σμ. 3. «Ἀεισθῆς δὲ καὶ ἄπιστος ὁποίοτε κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλουσιν. Ἐπὶ τοῦ ὄνου, Πίνδ. Πύθ. 10, 56. «Ὀρθὸν κνώδαλον ἐπὶ τοῦ κώνωπος, Μέλ. 93, 2. 2) Ὡς ἐπίθετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ' Ὁμήρ. Τμν. Ἑρμοῦ, 188. «Γέροντα κνώδαλον. εὗρε ἄγριον, παραχώδη γέροντα· ἀλλὰ πεπωκὼς εἶναι ἐνταῦθα ψευδὴς ἀνάγν. καὶ πρέπει νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Hermann κναχαλὸν (Οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κινέω καὶ ἄλς θαλάσσιον ζῳρίον, ἀλλ' ὡς καὶ τὸ κινώπιστον, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κυέω, ἀντὶ κυώδαλον.)

Κνωδάξ, ακος, ὁ. (ὀδούς) Παρ' Ἡσυχ. κέντρον ὀξυνος, γνώμων, ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, καὶ χαλινὸν· ὁ αὐτὸς ἔχει «Κνώδακες, οἱ ἐν ταῖς φυσητῆρσιν ἀσκοί. Παρ' Ἱέραν κεῖται ἡ λέξις συχναὶς αὐτὶ τοῦ ξύλινος ἦλος, ἔμβολον, ἐπιστόμιον, τύλος, Πνευμ. Δ'. «Ἄγγειον ἐν κνώδακι στρεφόμενον». ἔτι δὲ καὶ ὁ Βιτρούβιος Γ'. 6. μετεχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ὅζει «Τὲ ἐκνωδακισμένιν ἀγγείονα· τὸ εἰς τύλους κινούμενον.

Κνωδών, οντος, ὁ. (ὀδούς) Ἡ κοπὶς, τὸ προβόλιον, τὸ γομφὸν τοῦ ξίφους, καὶ τῶν δοράτων, ἢ τὸ ἰσχίον ξίφος, ὡς ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 1025. 2) Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3, 16. ἐν τῷ πλησιοχ. κνώδοντε, οἱ δύο ἐξέχοντες σιτῆρες ὀδόντες εἰς τὴν κυνηγετικὴν λογχην, ἐξ ἧς σουβλίζουσιν οἱ κυνηγοὶ τὰς ἐλάφους εἰς τὴν καρδίαν.

*Κνώπετον, τό. αὐτὶ κνωπέτου.

Κνωπόμορφος, ον. (μορφὴ, κνώψ) Ὁ μορφὴν ζώου ἔχων. Δυκόφρ. 675.

Κνώσσω. Κοιμῶμαι, ὑπνώττω, ῥέγχω, καθεύδω. Ὀδσ. Δ, 809. «Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν, κοιμωμένη ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου. Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. συγγεν. τῷ κυέω, κοάω.

Κνώψ, ὁ. καὶ ἡ Γενικ. κνωπός, κατὰ συγκοπ. αὐτὶ τοῦ κνώπετον, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 751. 2) Παρὰ Σουϊδ. = τυφλός.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ο.

Κοάλεμος, ὁ, ἡ. Ὁ μωρὸς, καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος, τρελλομαρία, μαμακοῦθος, ὅζει παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 221. Θέες τι τῆς ἠλιθιότητος παρ' αὐτοῦ ἐπινοηθεὶς· ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ Ἱππ. 198. κεῖται «Δράκων κοάλεμος» ἐπί τινος ἀβεβαίου σημασίας· ἴσως περιπαίζει μὲ τοῦτο τοὺς μὲ αἷμα γραφέντας νόμους τοῦ Δράκοντος. Τοῦτο τὸ περιγελαστικὸν ἐπίθετον εἶχεν ἐν Ἀθήναις ὁ πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου, καὶ πάππος τοῦ Κίμωνος, Πλεύτρχ. εἰς Κίμ. 4. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. διὰ τοῦ, ἠλίθιος, ἀνόητος· ἐν δὲ τινι λεξικῷ χειρογράφῳ «Κοάλεμος, ὁ μωρὸς, ὁ ματαιος· παρὰ τὸ κοεῖν, καὶ τὰ κλέμματα· οἷον, ὁ ματαιο τῶν, ἢ κοιλέμος. (Σουϊδ. παραγωγ. ἀπὸ τοῦ κοάω, κεέω, κοέω, καὶ ὅλως, κλεός.)

*Κοάξ. Κωμικὴ μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρεκεκεξ, κοὰξ, Ἀριστοφ. Ὄρτυγ. 208.

Κοάω, ῶ· ἀφ' οὗ φαίνονται τὰ ἑπόμενα, ἐξ χρήσει ποτὲ ὡς ὁμόπατα κυρίων προσώπων, οἷον, Εὐριπίδωσα, Ἱππεικόων, Λαεκόων, Λαεκίωσα, Δημείδων, Δημοκόων· ἀλλὰ καὶ τὸ κοάλεμος ἐνταῦθα δηλοῖ· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. εὐρικοάς, μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων· ἡ πρώτη σημασία φαίνεται, ὅτι προϋπτει ἐκ τοῦ, κοάω, ἀφ' οὗ ἔτι παρ' αὐτῷ κεῖ, εἶδός, καὶ, κεῶν, εἶδώς· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Ἀμεικῶν ἔμεινε μόνον εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν· ἰδὲ κοέω.

Κοβαλεία, ἡ· = βωμολοχία, προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ· ἐκ τοῦ

Κοβαλεύω (κόβαλος). Τὸν παράσιτον ποιῶ, παρασιτέω, κολακεύω ἄλλους διὰ νὰ μὲ φιλεύσωσι· κάμνω ἀστεϊσμοὺς, χωρατάδας, μασκαρηλίκια διὰ νὰ ἀπολαύσω πλουσίας τραπέζης· ὁ ἐστὶ μεταχειρίζομαι τρόπους ἀπατηλοὺς, δολίους, διὰ νὰ γεμίσω τὴν κοιλίαν μου, κολακεύω, ἀπατῶ· ὁράγε δὲν προέκυψεν ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοβαλῶ, ἢ κουβαλῶ αὐτὶ τοῦ, φέρω, ἐπὶ τῶν ὠμῶν βαστάζω, μετακομίζω, ἐπειδὴ καὶ ὁ παράσιτος διὰ τῶν πανουργιῶν του φέρει πρὸς ἑαυτόν τι ἀπό τινος.

Κοβαλία, ἡ· = κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα, τό· τὸ πολίτευμα τοῦ κοβάλου, = κοβαλεία· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κοβαλεύματα, κολακεύματα, πανουργεύματα· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. προστίθησι καὶ τὸ σοφίσματα. κλέμματα· ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, = κοβαλεύω.

Κόβαλος, ὁ. Μία τῶν πολυσημάντων λέξεις, ἐξ ἀγνώστου εἰσέτι ἀρχῆς, ἣν δὲν πρέπη νὰ τὴν παραξῇ τις μετὰ τοῦ Ἐτυμολογ. ἀπὸ τοῦ κόπτω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κόπις, ὁ· ὅπερ = βωμολόχος, μόχθων, καὶ πανοῦργος, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ συχνὰς συναπτεται Ἀριστοφ. Πλοῦτ. τὸ παρ' Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Η'. 12. ὁ Πλίν. ἐν Γ'. 23. μετέφρασε διὰ τοῦ Parasita. ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ παράσιτος· φαίνεται ἔτι ἡ λέξις, ὅτι σημαίνει καί τινας συντρόφους, καὶ ὑπαδοὺς τοῦ Βάκχου, οἵ τινες ἐχαροποίουν αὐτὸν διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν καὶ παιδιῶν ἦσοι παιγνιδίων των, ὡς π. χ. οἱ σάτυροι· ἐν συντόμῳ, ἡ λέξις ἐστράξει ἕνα κόλακα, πανοῦργον, ὑποκριτὴν, ἀπατεῶνα, μασκαρᾶν ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῶν κολακειῶν, πανουργιῶν, χωρατάδων, τρέφει ἑαυτόν· ἄρα = παράσιτος· καὶ ἐκτείνει αὐτὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλός, ἀστεῖος, χωρατατζῆς, χαροπαίσης, χαρούμενος, μασκαρᾶς, μῖμος, κ. τ. τ. πάντοτε μὲ συνέμφασιν παιουργίας καὶ βωλιότητος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κόβαλος, πανοῦργος, κακοῦργος· στωμύλος, λάλος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κομφὸς, ἔνιοι, ματέος, ἄλλοι κριταφιστὴς, ἀσωτος, τωβαστὴς, ἀπαταίων, κακόχολος». καὶ «Κόβειρος, γελοιωστὴς, σκώπτης, λοιδοριστὴς». καὶ «Κόβειρα, γέλοια». 2) Ὡς ἐπίθ. κόβαλος, ον. Παιούρτιος, γελοῖος, ἀστεῖος, μασκαρατζῆς, κολακευτικὸς, διαβολεμένος, Ἀριστφ. Βτρχ. 104. Ἱππ. 415. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεσαία συλλαβὴ εἶναι μακρὰ, διὰ τοῦτο εὑρίσκεται καὶ κωβαλλος γεγραμμένος, καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀνδροκώβολος, πανούργος. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ κωβαλος. Ἐκ τῆς παρ' Ἡσυχ. γλώσσης, κομπαλιεύτης, προσαλαζονεύσει, καὶ κομβακεύσται, κόμπους λέγει, δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τοῦ, κόμπος, καὶ κομῶδος.

Κόβειρος, παρ' Ἡσυχ. = Κόβαλος.

*Κόγγρος, ὁ, αὐτὶ Γόγγρος.

Κογχάριον, τό. Μικρὰ κόγχη, ὑποτρ. τοῦ

Κόγχη, ἡ. καὶ κόγχος, ὁ. Εἶδος ὀστρέου διθύρου, ἤτοι δύο πτυχὰς ἔχοντος, ταύτην τῇ χχίμη, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. 2) Τὸ ὄστρεον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς ἄντλησιν καὶ μέτρον. ὅζει 3) Μέτρον τι, καὶ ἐξαιρ. πρὸς καταμέτρησιν ῥευστῶν. 4) Κάθε ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ σχῆμα τῆς κόγχης. 5) Τὸ καλύπτον τὸν ἐγκέφαλον κρανίον, ἤτοι τὸ καύκαλον, τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ. 6) Τὸ καμαροειδὲς μέρος τῆς ἀσπίδος umbo. 7) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κρανίου, ἐν ᾧ κεῖνται οἱ ἐγκέφαλοι. 8) Τὸ ἐπὶ τοῦ γόνατος στρογγύλον κοκκαλον. 9) Ἡ κοιλότης τῶν ὠτίων. 10) Κουτίον τι εἴδος κόγχης ἔχοντες, τὸ ὁποῖον ἐποτίθετο ἐπὶ τῆς εἰς διπλώματα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα γράμματα ἐπικειμένης σφραγῖδος πρὸς τὸ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἀνοίγειν, χαλᾶν τὴν σφραγῖδα, ἐξβουλόνειν, ὁπόταν ἀφαιρέσῃ τινὰς τὴν κόγχην, «Διακογχυλιάζειν». Παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 585. λέγεται, «Τῇ κόγχῃ παῦε σεμνὸς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ». 11) Παροιμιωδῶς. Τὸ εὐσυνωτότατον, παρακμιρώτατον, μηδαμινώτατον, ὅζει κόγχης ἄξιον ἐπὶ εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· καὶ «Κόγχην διελεῖν». ἐπὶ τοῦ ῥαδίως ποιῆσαι, τόσον εὐκόλα δηλ. ὅσον εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τις μίαν κόγχην. Τηλεχίδης παρ' Ἀθην. Γ'. «Ὡσὰν νὰ πίῃ τινὰς ἕνα ποτήριον κρασίν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Κόγχον διέλεξεν» διὰ τοῦ «Ἴσον ἐποίησεν». Ἰδὲ καὶ κόγχος. (κόγχη, κόγχος, κογχύλη, συγγεν. τῷ γογγύλος, στρογγύλος.)

Κογχίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόγχη· ὅζει ἔτι

Κογχίτης, ου, ὁ. Λίθος = κογχυλίας.

Κογχοειδὴς, ές. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόγχης ὤν, ἢ τὸ σχῆμα αὐτῆς ἔχων.

*Κογχοθήρας, ου, καὶ α, ὁ. (θηράω) Ὁ πιάνων τὰς κόγχας.

Κόγχος, ὁ, ἡ. = κόγχη, Ἀθην. Γ'. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ κογχὶς Conchis τῶν Ῥωμαίων, ἥτις ἦν φασὶ ἐψημένη (μαγειρευμένη) καὶ μὴ ἁλισμένη, ἄτριπτος, Ἀθην. Δ'. σελ. 160. καὶ κατωτέρω, «Κόγχοι καὶ κίχλαι συνάγαγε φησὶν ὁ Βράτηκις. Παρὰ Στοβ. ἐν Λόγ. Α'. μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Μενσώνιος καὶ ἐπὶ τοῦ φαγητοῦ τῶν πτωχῶν. «Κόγχον καὶ ἁλμύριον». φακὴν καὶ κουκία.

Κογχυλεύω, Καθ' Ἡσύχ. τὸ κογχύλιον ἐκπείρω.

Κογχυλὴ, ἡ. = Κόγχη. Ἐξαιρ. δὲ ἡ πορφύρα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κογχύλιον. Ἐγὼ συμπεραίνω, ὅτι τὸ κόγχος, κόγχυλος, εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ γόγγος, γογγύλος, ὅπερ ἐστὶ, στρογγύλος· διότι κυρίως σημαίνει τὸ κόγχος, κόγχη καὶ κογχύλη, στρογγύλον τι σίδηρον ὀστέον.

Κογχυλίας, ὁ. Μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ λίθος = κογχίτης, κογχυλιάτης. Λίθος, ὅστις ἔχει περικλεισμένα καὶ ἀπολελιθωμένα κογχύλια, ἢ καθ' Ἡσύχ. λίθος σκληρὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους.

*Κογχυλιάτης, ου, ὁ. = Κογχυλίας, καὶ «Λίθος κογχυλιάτης» Ξενοφ. Ἀναβσ. 3, 4, 10.

Κογχυλευτὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις κυνηγεῖ, πιάνει, ἐκβάλλει ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ κογχύλια, καὶ μάλιστα τὰς πορφύρας, ἐκ τοῦ

Κογχυλεύω. Κογχύλας κυνηγῶ, πιάνω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

*Κογχυλοειδὴς, ές. Ὁ κογχύλῃ ὅμοιος, Εὐστάθιος.

Κογχύλιον, τό. (κογχύλη) Ὄστρεον, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 2, 12. 2) Ἐξαιρέτως ἡ πορφύρα. 3) Ἡ ἐκ ταύτης κατασκευαζομένη βαφή. 4) Τὸ ἐκ ταύτης βεβαμμένον μαλλίον, ἔριον πορφυροῦν.

Κογχυλιώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων ὢν· ὅμοιος τῷ κογχυλίῳ.

Κογχυλιωτὸς, τὴ, τὸν. (κογχύλιον, 3.) Διὰ τῆς πορφύρας βεβαμμένος, πορφυροῦς.

*Κογχωδὴς, ες. (εἶδος) = Κογχοειδὴς.

Κοδαλεύομαι, = Οἰκουρέω. Ἡσύχ.

Κοδάμειον, τό. Ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ φρύγουσι τὰς κριθὰς, φρύγετρον. Ὁ Σουϊδ. ἔχει τὸ Ἰωνικ. κοδομήϊον, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ κωμευτικὸν, ἐκ τοῦ

Κοδομεὺς, έως, ὁ. Ὁ τὰς κριθὰς φρύγων.

*Κοδομευτὴρ, ῆρος, ὁ. = Κοδομεὺς. καὶ

Κοδομεύτρια, ἡ. Ἡ τὰς κριθὰς φρύγουσα, ἤτοι ἐκ τοῦ προηγουμ. ἐκ τοῦ

Κοδομεύω. Κριθὰς φρύγω, καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ φρύγω, ψήνω, καψαλίζω, καβουρδίζω. Τουρν.

Κοδομὴ, ἡ. Ὄνομα θεραπαίνης (δούλης), ἥτις ἔφρυγε τὰς κριθὰς, ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐν ὑπνῳ φρύγειν· ἐκ τοῦ φάω, καύω, κάω, κεδάω, κεδόω, κεδομαι, κοδομὴ.

Κοδράντης, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατν. Quadrans, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ Ἀσ, ἤτοι τοῦ Ἀσσαρίου.

Κοδύμαλον, τό. Ἀθην. Γ'. τινὲς μὲν ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ κυδώνιον, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ μέσπιλον, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ Κρησὶ, κοδόμαλον, ἐλέγετο· κυρίως ἐστὶ τὸ τοῦ Διὸς. **Mespilus Amelanchier.**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοέω, ῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ νοέω, παρ' Ἐπχρμ. συνρσ. κοῶ. Προσέχω, ἀκούω, καταλαμβάνω, αἰσθάνομαι. πολλὰ σπάνιος ἀρχαῖος τύπος, ἔτι δὲ σπανιώτερ. κοάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον εἰς συνθέσεις ἀπαντώμενον, ὡς ἐν τῷ ἀμνοκῶν, = ἠλίθιος, προβατόμαλλος, Ἀριστφ. Ἱππ. 264. εὐρυκόας, μεγαλόνους, παρ' Ἡσυχ. εὐρυκώσσα, ὅπερ ἰδέ· καὶ ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, ὡς Δημέου, Δημοκόων, Ἱπποκόων, Λαοκόων, Εὐρυκόωτα, Λαοκώσσα, ἀλλὰ καὶ τὸ κοᾶλεμος ἐνταῦθα ἀνήκει. Γράφεται ἔτι καὶ κοάω· ὅθεν κονέω, καὶ κοινέω, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι κοβεῖν, καὶ ἐπομένως, ἐκοάθη, ἐκοάμεν καὶ ἔκομεν. Τοῦτο εἶναι καὶ ἡ ῥίζα τοῦ ἀκούω· ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον λέγεται ἀκόω, ὡς τὸ κόω, κόων, καὶ τὸ κατὰ συστολήν, κών, ὡς ἐν τῷ μοκών· μετὰ ταῦτα δὲ ἀκούω, ἀφ' οὗ ἀκοή, καὶ ἀκοῦσαι· ἔνθεν τὸ Ἰωνικὸν παρ' Ἡσυχ. ἀκουή, καὶ ἀκουάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἀκοαζῆ, καὶ ἀκοασπέρες. Ἐκ τοῦ ἀκοῦσαι προκύπτει τὸ παρ' Ἡσυχ. ἀκροάζεσθαι, καὶ ἀκροᾶσθαι· καὶ τὸ κοινὸν ἀκροᾶσαι, ἀκροάζομαι. Ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸν Βαλκανίων (εἰς Ἡρόδτ. Δ'. 129.) προκύπτουσιν ἀμφότερα ἐκ τοῦ ἀκή, ἀκόω, ὅθεν ἄκρος, ἀκρόω, ἀκροάομαι, καὶ σημαίνουσι κυρίως τὸ τῆς συνηθείας στυλόω τὰ αὐτία διὰ νὰ ἀκούσω καλῶς τι,

*Κοθαρίζω, Δωρικ. ἀντὶ καθαρίζω. ἐκ τοῦ

Κοθαρός, Δωρικ. ἀντὶ καθαρός, πίναξ Ἡρακλεωτικ., σελ. 279.

Κόθορνος, ὁ. Εἶδος κυνηγετικῶν ὑποδημάτων ὑψηλῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεκτείνει ὅλον τὸν πόδα ἕως εἰς τὴν μέσην τοῦ σκέλους, καὶ ὑποκάτω εἶχον πολλὰς ἐπαλλήλους στερεὰς ἀρηπίδας (πόρεις), Ἡρόδ. 1, 155. 6, 125. ἀποζώρνους τοὺς εὑρίσκει εὐρυτίτους ἐόντας ὑποδησάμενος ἦλθε εἰς τὸν Ξηκυρέον -- ἔσπεσεν δὲ εἰς σωρὸν ψήγματος πρώτα μὲν παρέστιξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι. παράβλ. ἐμβάτις καὶ ἐνδρομίς. 2) Παρόμοια ὑποδήματα ἐφορεῦσαν καὶ οἱ τραγικοὶ ὑποκριταί, ὅταν παρίστανον πρόσωπα ἡρώων καὶ ἡρωινῶν, τὰ ὁποῖα συνεστέρεον πολὺ εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι μεγαλοπρεπέστερον τὸ πρόσωπον· ὅθεν ὁ κόθορνος ἔμεινε σύμβολον τῆς τραγῳδίας. 3) Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόθορνος ἐφορμόζετο καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας, καὶ ἦτο κοινὸς εἰς τε τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐλέγετο κόθορνος, μεταφορ. Ὁ ἀμφίπρόσωπος, ἄπιστος, ἀμεταβλητος, ἀπιστος ἄνθρωπος, ὃς τις προσελλάται εἰς πολλὰς φατρίας, ποτὲ μὲν εἰς ταύτην, ποτὲ δ' εἰς ἐκείνην. Ἐπίθτ. τοῦ Θηραμένους, Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 31. ὁηλ. ψεγγαριάτικος, ὡς κοινῶς λέγομεν, ἢ ἀπατηλὸς ὑδράργυρος ὡς τις τῶν νεωτέρων μας ποιητῶν ὠνόμασέ τινα.

*Κοθουρὶς, ἴδος, ἡ, καθουρὶς, ἴδος, ἡ. = Καλουρὶς, ὅπερ ἴδε.

Κόθουρος, ον. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 304. Ἐπίθτ. τῶν κηφήνων. «Κηφῆνες κεθούροις ἐίκελοι, ἐκ τοῦ οὐρά, ὁ κολουβὸς κατὰ τὴν οὐράν, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ ἔπεσαν, ἢ ἔκόπη, ὁηλ. ἄκερκος· ἄρα = κόλουρος· ἄλλοι γράφουσι κένθουρος, καὶ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ κένθω καὶ οὐρά· ἄλλοι ἑρμην. ἀργός, κακοῦργες, ὀκνηρός, ἀδύνατος, καὶ ἐδέχθησαν πρωτότπ. κεθῶ = βλάβη.

*Κοθῶ, οῦς, ἡ. = βλάβη. Ἰδὲ τὸ προηγμ.

Κοΐ, ἐκφράζει τὴν φωνὴν τῶν χοίρων, Ἀριστοφ. ἔνθεν

Κοΐζω, Μέλ. ἴσω. Φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 746. «Ἡρυλλήσειτε, καὶ κοίξετε, χήσειτε φωνὰν χοιρίων. ὅπου ὁ σχολ. λέγει· «Κοῖ δὲ ποιᾶ τῶν δελφακείων φωνῇ.

*Κοῖ, Ἰωνικ. ἀντὶ ποῖ, ὅστε. ἴσως τοῦ ποῖος, Ἰωνικ. κοῖος, ὡς ἐπίῤῥ. ἐν χρήσει. Πῶς; τίνι τρόπῳ; κατὰ τίνα λόγον; Ἡρόδοτος.

*Κοινὶς, ἡ, καὶ κοινογένεια, ἡ. Ὄνομα τῆς Λητοῦς, Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου.

*Κοίνημα, τὸ. = κύημα.

*Κοίνης, ου, ὁ. Ἱερεύς τις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Σαμοθράκης, ἐξετάζων τοὺς μέλλοντας νὰ μυηθῶσι.

Κοίνικος, η, ον. (κοίνη) Πεπλεγμένος ἐκ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ κοίνη.

Κοικυλλίων, ὁ. Ὄνομα μικροῦ τινος πλοίου. Αἰλιαν. ζώων Ἰστρ. Π'. 15. ὅθεν ἐπὶ ἀνθρώπων χάσκε, μωρός, μαμακοῦδος, ἀχμάκης, ἐκ τοῦ

Κοικύλλω. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 852. «Τί κοικύλλεις ἐχμὰς τί περιβλέπεις; τί κυττάζεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἀρχιπορεῖς, βραδύνεις; ἐκ τοῦ κύλλω, κύλλειν, κοικύλλειν· ὡς τὸ μύλλειν, μοιμύλλειν· ἄρα, τὸ κυττάζειν ἔνθεν κἀκεῖθεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὡς ὁ μωρός, ξεχασμένος, τὸ χάσκειν τόδε κακεῖσε.

Κοιλαίνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. ἐκοίληνα, Ἀπαρμφ. κοιλῆναι, Ἀττκ. ἐκοίλανα, Ἀπκρμφ. κοιλᾶναι, Παθτ. Παρακεμ. κεκοίλασμαι (κοῖλος). Κοῖλον ποιῶ, βαθυλαίνω, «Κοιλαίνειν χώραν κάμνω, σκάπτω τάφον ὃς ἐμαυτόν, Θεόκριτ. 2) Κενόνω, πάσσαλον, γομνόνω, πτώσσω, πτωχὸν ποιῶ, ὡς τὸ πενόω, Λυκρ. 772. ὅθεν

Κοιλαινωδὴς, ες. Παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ κοῖλος. ἄμφ.

Κοίλανσις, εως, ἡ. Τὸ κοιλαίνειν, βαθυλότης.

Κοιλάς, άδος, ἡ. Ὡς οὐσιαστ. βαθυλότης, ἡ κατάστασις τοῦ κοίλου. βαθεῖα γῆ, ὅ ἐστι, τὸ μεταξὺ δύο βουνῶν βαθυλὸν μέρος τῆς γῆς, (χούνη) βάθος, γούρνα, σπήλαιον. 2) Ὡς ἐπίθ. = κοίλη. Ποιητ. Ἡλιοδ. Θεοῦ κοῖλος.

Κοίλασμα, τὸ. (κοιλαίνω) Βαθυλότης, κοιλάς. Μαθημ. πακλ. σελ. 37.

Κοιλέμβολον, τὸ. (ἔμβολον, κοῖλος) Κοιλότης, παράταξίς τις πολεμική, καὶ στάσις τοῦ στρατεῦ. Στρατ. παρβλ. ἔμβολος, β.

Κοίλη, ἡ. Ἡ βαθυλότης, τὸ σπήλαιον, κυρίως ὁηλ. τοῦ κοῖλος. Κοιντ. Σμυρν. Θ'. 477.

Κοιλία, ἡ. (κοῖλος) Ὅλη ἡ ἐσωτερικὴ κοιλότης τοῦ σώματος, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐνῷ περιέχονται τὰ ἔντερα. = Γαστὴρ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ περιεχόμενα, ὁ στόμαχος. «Κοιλία ἡ κάτω». καλεῖται τὸ μέρος τῶν ἐντέρων ἀπὸ τοῦ στομάχου ἕως εἰς τὸ κωλον· ὁηλ. ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου ἐντέρου· τὰ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ πρωκτοῦ λέγονται ἔντερα, Ἀριστοτλ. Ζ. Ἱστορ. ΙΑ'. 17. «Ἡ κοιλία κεῖται ὑπὸ τὸ διάζωμα εὐθύς, καὶ τὸ ἔντερον ἐχόμενον, καὶ τελευτῶν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς τροφῆς». ὡς παρὰ Λατ. Alvus superior καὶ inferior. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδ. ἐν Β. 40, 86. λέγει «Κοιλίαν πᾶσαν» τὸν στόμαχον μετὰ τῶν ἐντέρων. 2) Καθόλου δὲ λέγεται πᾶσα κοιλότης, χάσμα με νερὸν γεμάτον, καὶ ἐντεῦθεν ἡ μήτρα τῆς γυναικός. 3) Παρ' Ἱππκρ. Ἠθικ. 20. Τὸ ἀποπάτημα, τὸ νὰ κάμῃ τις τὸ χουτρόν του, ἢ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐξερχομένη κόπρος. «Κοιλίαι σπυραδώδεις». ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. Alvus. Κολουμέλ. ἔνθεν

Κοιλιακὸς, κὴ, κὸν. Ὃς τις πάσχει εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὴν χώνευσιν, ὡς τὸ Coeliacus καὶ alvinus, παρὰ Πλουτ. «Κοιλιακὴ διάθεσις, κοιλιακὸν πάθος». κελεῖται κἀὰε ἐυχλησις τοῦ στομάχου, ἧτις προξενεῖται ἀπὸ κακὴν χώνευσιν. Βίλτ. Δ'. 12 Καὶ εἶδος λυσιτερίας, ἢ διαῤῥοΐας.

Κοιλίδιον, τὸ. Ὑποκορίστ. τοῦ κοιλία

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. (δαίμων) Ὁ προτιμῶν, λατρεύων τὴν κοιλίαν του, ὃς τις κάμνει τὴν κοιλίαν του θεόν, ὃς τις τρώγει καὶ ποτὲ δὲν χορταίνει, πολυφάγος· ἐσχημτ. ὡς τὸ συροδαίμων. Ἀθηναῖος.

Κοιλιόδεσμος, ὁ. (δεσμὸς) Ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν δεσμός, ζωνη, ζωάριον. Γλωσσάρ.

Κοιλιόδουλος, ον. (δοῦλος) Δοῦλος, σκλάβος τῆς κοιλίας.

Κοιλιολυσία, ἡ. (λύω) Λύσις τῆς κοιλίας, λυσεντερία, συφορὰ κίνησις. Νικήρ. πρὸς Ἀττκ. ὄθεν

Κοιλιολυτικὸς, κὴ, κὸν. Ὁ προξενῶν λύσιν εἰς τὴν κοιλίαν, μιτητικός. Γαλην. Γ. 50.

Κοιλιοπώλης, ου, ὁ. (πωλῶ) Ὁ τὰς κοιλίας, ἢ τὰς φύσκας πωλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 200.

Κοιλιοῦχον, τὸ. (κοιλία, ἔχω) Παρὰ Θεοφράστ. Χαρ. 18, 1. τὸ περιέχον τὰ ἀργύρια κιβώτιον, κάσσα. ἄμφ.

Κοιλιοφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω. Ἐν τῇ κοιλίᾳ φέρω, ἔχω, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. Ἐπιφάν.

Κοιλίσκος, ὁ. (κοῖλος) Χειρουργικόν τι μαχαίριον, κοιλότητα πρὸς τὸ ἐμπροσθεν αὐτοῦ μέρος ἔχον, ὅπερ ἄλλως, ἐκκοπεὺς κοῖλος, ἢ κοιλισκωτός, καλεῖται. Παῦλ. Αἰγ. ὅπου ἡμαρτημ. κυκλίσκος, καὶ κυκλεστωτός, κεῖται, παλ. Χειρουργ. σελ. 100. τὸ αὐτὸ μαχαίριον ἂν εἶναι ὀξὺ κατὰ κορυφὴν ἡμιλιστὸς ἐκκοπεὺς καλεῖται· χρήσιμον διὰ κύφωμα τοῦ κοκκάλου τοῦ ἀρνίου, τὸ ὁποῖον παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ἡμαρτημ. μηλιωτικὸς, καλεῖται. Χειρουργ. παλ. σ. 94· Παρὰ Κέλσ. Ε, 17. «κοιλίσκος ψακωτός», scalper excisorius, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν ψακεειδὲς, τε κοπτερὸν μέρος αὐτοῦ ἔχον μαχαίριον.

*Κοιλισκωτὸς, ὁ = κοιλίσκος.

Κοιλιώδης, ες (κοιλία, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς κοιλίας ἔχων· καὶ ὁ κοιλίαν ἔχων, κοῖλος. βαθυλὸς, κύφιος.

Κοιλίωσις, εως, ἡ. Ὡς ἀπὸ τοῦ κοιλιῶ· Ἡ κοιλότης, ἡ κοιλία. Νικόμαχ. Μουσικ. πανύλων κοιλίωσιν.

Κοιλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (κοῖλος, γαστήρ). Ὁ κενήν, κούφιον, κοιλίαν, ἔχων· ὅθεν πεινασμένος. Αἰσχυλ. Θηβ. 481. «κύτος κοιλογάστορον» καὶ στίχ. 1037. «λύκος κοιλογάστωρ πεινασμένος».

*Κοιλοιδιάω, Μλ -άτω. Εἶμαι πρισμένος, καὶ ἐπὶ φλογώσεως ὀφθαλμοῦ. Ῥουφ. σλ. 24.

Κοιλοκρόταφος, ον (κρόταφος). Ὁ κοιλότητα εἰς τοὺς κροτάφους ἔχων· Ὁ κοίλους κροτάφους ἔχων.

Κοιλομάσχαλος, ἰδὲ καλομάσχαλος.

Κοιλονεύριοι, οἱ παρ' Ἱπποκρ. περὶ τόπ. τῶν κατ' ἄνθρωπ. αὐτὴ ἡ λέξις ὡς ἀμφιβ. ἐξέλιπεν ἐκ τῶν χειρογράφων.

Κοιλόπεδος, ον (πέδον). Ὁ εἰς κοίλην, ἢ βαθυλὴν πεδιάδα κείμενος. Πίνδ. Πύθ. Ε, 50. «νάπος κοιλόπεδος».

Κοίλος, οίλη, οῖλον. Κούφιος, κουφωμένος. Ὅμηρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐπίθ. τῶν πλοίων, «κοῖλαι νῆες» εὐρύχωρα, μακρὰ, καὶ ὑψηλὰ πλοῖα. «Κοίλη ὁδὸς» χαράδρα, στενὴ ὁδὸς, ὁηλ. ἡ μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ὀρέων οὖσα καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ βαθεῖα φαινομένη, Ἰλιάδ. Ψ. 419, συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ εὐρυχώρος, π. χ. πατέος λόχμη. Ὀδσ. καθόλου ὃ ὁ πρὸς τὰ ἔνδον κεκλιμένος, βαθυλὸς, ὁ κενὸν διάστημα ἐσωτερικὸν ἔχων, γαβαθωτὸς, κούφιος, οὕτω λέγτ. Ὁ Τρικτὸς ξύλινος ἵππος «κοῖλον ὄρυμ, Ὀδσ. Θ, 507. Εἰς χαμηλὸν καὶ βαθὺν τόπον, ὁηλ. εἰς βαθεῖας κοιλάδας κείμενος «κοίλη Λακεδαίμων». Ἢ εἰς τὸ βάθος μεταξὺ ὑψηλῶν βουνῶν κειμένη, Ὀδσ. Δ. οὕτω καὶ «κοῖλοι λιμένες» ὁ ἀπὸ ὑψηλοὺς τόπους, λόφους, καὶ βουνὰ, περικλειόμενος, ὁηλ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς καταιγίδας, Ὀδσ. Η, 98. παρβλ. κητώδεις· οὕτω καὶ ἐν τῷ ποιητ. «κοῖλοι τόποι» βαθεῖς, οἱ μεταξὺ δύο βουνῶν κείμενοι, χοῦναι, κοιλάδες, λακκώματα ἀπὸ κοῖλοι. Ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοιλότης, σπήλαιον, τρύπα, βαθουλὸν μέρος. Ἀντιτ. κυρτός. — Τστερώτρ. »κοίλη ναῦς« ἡ κοιλότητα, βαθουλότητα, κοιλίαν ἔχουσα· ἡ κοιλία, τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου. »Κοίλη φλέψ« ἡ φλέβα τοῦ στηθιοῦ. »Κοίλος χρυσός, ἀργυρος« ὁ εἰς ἀγγεῖα ἐξειργασμένος· ἀγγεῖα φιαλωμένα. »Ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ὀμφαγεῖνα. Λουκιαν. Πλοίον, ἡ εὐχαί, 20. ἀγγεῖον ἐκ χρυσοῦ διὰ φαγητόν. »Κοῖλος ποταμός« ὁ πλημμυρῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ φθάνει ἕως εἰς τὸ χεῖλος τοῦ στρώματός του· ἀλλὰ καὶ ὅστις δὲν εἶναι γεμάτος ἀπὸ νερόν, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ὀλιγόστευσε. »Κοίλη θάλασσα« ἡ κυματουμένη. Πολύαιν. Γ', 11', 14· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φωνῆς, κενή, βαθεῖα, λαρυγγώδης, χοντρὴ ὡσὰν βραχνιασμένη, Θερτ. βλπ. κοιλόστομοι, Ἰδιαιτρ. »Τὸ κοῖλον« ἡ κοιλότης, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ ἀνωτέρου βλεφάρου βαθουλὸν μέρος. β) Τὸ εἰς τὴν πατοῦναν κοῖλον μέρος τοῦ ποδός, ἡ μέση δηλ. ὅθεν παρμδ. »Τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς δείξαι· ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων, ὡς τὸ τῆς συνηθ. »Δείχνω τὴν ῥάχιν μου εἰς τινα.« »Κοῖλον χειρὸς ἡ φοῦντα, χούφτα. γ) »Τὰ κοῖλα, Οἱ λαγῶνες, αἱ πλευραί. Τὸ ἀνωμ. ὑπερτ. κοιλαίτατος ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἀρστφ. Εἰρ. 199. (πιθανῶς συγγν. τῷ κυω.) Ἴδε ἔτι καὶ κῦλον.

Κοῖλος, κοίλη, κοῖλον, Δίολκ. τύπος, ἀντὶ κοίλος.

Κοιλοσταθμος, ὁ· ὅθεν, Κοιλοσταθμέω, παρὰ τοῖς Ο'. τινὲς ἑρμην. τοῦτο ἀντὶ τοῦ, καμαριτόν, θολοειδὲς δωμάτιον, ἢ ἄλλο τι μέρος μὲ θόλον· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ τόπος τις, ὁ' οὗ διὰ κλίμακος τινὸς καταβαίνει τις. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, κολόσταθμος, ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐπαυλις, καταβατὸν ἔχουσα τὸν πυλῶνα.

Κοιλοστομία, ἡ. Ἡ κούφια, ἡ λαρυγγώδης φωνή, ἤτοι προφορὰ τοιαύτην ἔχουσιν οἱ Ἑβραῖοι ὁπόταν προφέρουσι τὴν ἑβραϊκὴν διάλεκτον. Κουιντιλ. Ἰνστ. Α', ε', 32. ἐκ τοῦ

Κοιλόστομος, ον (στόμα). Ὅστις κούφιαν φωνὴν, ἢ προφορὰν ἔχει· ὅ ἐστιν, ὅστις ὁμιλεῖ διὰ τοῦ λάρυγγος.

Κοιλοσώματος, ον (σῶμα). Ὁ κοῖλον σῶμα ἔχων. Ἀθήν.

Κοιλότης, τητος, ἡ (κοῖλος). Βαθουλότης, τὸ καὶ ἁπλῶς βαθύ.

Κοιλοφθαλμία, ἡ (κοιλόφθαλμος). Κοῖλα, βαθέα ὄμματα.

Κοιλοφθαλμιάω, ὦ. Κοῖλα, ἤτοι βαθέως κείμενα ὄμματα ἔχω· ἔχω βαθουλὰ ὀμμάτια· ἐκ τοῦ

Κοιλόφθαλμος, ον (ὀφθαλμός). Ὁ κοίλους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ βαθουλὰ ὀμμάτια ἔχων· ἀντίκειται τῷ ἐξόφθαλμος.

Κοιλοφυής, ές, (φύω). Ὁ κοῖλος, βαθουλὸς πεποιημένος, ἢ ἐκ φύσεως κοῖλος γεγενημένος, αὐξημένος. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ', 653.

Κοιλόφυλλος, ον (φύλλον), Ὁ κοῖλα, βαθουλὰ φύλλα ἔχων.

Κοιλοχείλης, ες (χεῖλος). Ὁ κοῖλα, βαθουλὰ χείλη ἔχων. Ἀπάλεκτ. Β', 212. »Ὠμβάλα κοιλοχείλεα.«

Κοιλόω, ῶ. (κοῖλος) = κοιλαίνω.

*Κοιλώδης, ες (εἶδος). Ὁ κοῖλον εἶδος ἔχων, ὁ μὲ κοιλότητα ὁμοίως, ὁ κοιλοτητας ἔχων.

Κοίλωμα, τό (κοιλόω). Κοιλότης, βαθουλότης, ἡ κατάστασις σώματος τινὸς ὁπόταν ἐσωτερικὸς ἔχῃ βαθουλότητα, γούβαν, καὶ τὸ ἔχον κοιλότητα σῶμα. Κοιλότης.

Κοιλώτυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὁ κοιλότητα ὑπὸ τὸν ὄνυχα ἔχων. »Κοιλονύχων ἵππων πρύτανις· ὠνόμαζεν ὁ Στησίχορος τὸν Ποσειδῶνα, ὡς κύριον καὶ προστάτην ἵππων ἐχόντων κοιλότητα ὑπὸ τοῦ ποδὸς αὐτῶν. Σχόλ. Βίκτωρ. εἰς Ἰλ. Ζ', 507.

*Κοιλώπης, ου, ὁ, καὶ, Θηλ.

Κοιλῶπις, ιδος, ἡ = κοιλωπός. Ἡ κοίλους ὀφθαλμοὺς ἔχουσα. καὶ ἡ κοίλην, βαθουλὴν θεωρίαν ἔχουσα. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, βαθουλή, κοιλοειδής. »Κοιλῶπιν ὁριάδεα πέτρην«. Ἀπάλεκτ. Β', 18.

Κοιλωπός, ὁν (ὤψ). Ὁ κοίλους, βαθουλοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) Καὶ ὅστις ἔχει βαθουλὴν θεωρίαν, ἤτοι φαίνεται βαθουλός, κοιλοειδής. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 263. »κοιλωπὸς ἁρμὸς« ὅθεν καὶ καθόλου = κοῖλος.

*Κοιλωτέα, ἡ = κολωτέα.

Κοιμάω, ῶ, Ἰων. κοιμέω, μέλ. κοιμήσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω »κοιμᾶν βλέφαρα, ὄσσε«, Ἰλ. Ξ, 216. »κοιμῆσαί τινα ὕπνῳ« Ὀδσ. Μ, 372. Αἰσχ. ὅθεν καὶ φέρω εἰς τὴν κοίτην, κλίνην, Ὀδσ. Γ, 397. ἐπὶ τῆς ἐλάφου, ἥτις βάλλει τὰ νεογνά της νὰ κοιμηθοῦν, Ὀδσ. Δ, 336. Ρ, 127. β) Καθόλου, καθησυχάζω, καταπραΰνω, ἀναπαύω· ταυτὸν τῷ παύω »ἀνέμους, κυμάτων«, Ἰλ. Μ, 281. Ὀδσ. Μ, 169. καὶ ἐπὶ πόνων καὶ παθῶν ὡς ὀδύνας κοιμῆσαι« Ἰλ. Π, 524. »λύπας, πόνους· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ φέρω εἰς τὴν ἡσυχίαν, φονεύω, Σοφκλ. Ἠλεκτρ. 509. — Πᾶτα μετὰ μεσ. Μέτ. κοιμάομαι, Μλ -ήσομαι. Ἀποκοιμοῦμαι, κοιμῶμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην, ἐν τῇ κλίνῃ (εἰς τὸ στρῶμα) κεῖτομαι, ὑπνώττω, πολλάκις παρ' Ὁμρ. ὅστις μετχρζτ. τὸν τε κορ. ἐκοιμήσαμην καὶ τὸν ἐκοιμήθην, μ' ὅλον τοῦτο ὁ μέσ. ἀορ. εἶναι μόνον ποιητ. καὶ ἐπὶ ζώων, Ὀδσ. Ξ, 411. »ἀγχίμολον δέ σύες τε καὶ ἄγριος ἦλθεν ὕφορβοί, τοὺς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι νὰ αὐλισθῶσι, νὰ ἡσυχάσωσιν εἰς τὰς μάνδρας. »Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον« ἐκοιμήθη τὸν σιδηροῦν ὕπνον, δηλ. τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Ἰλ. Λ, 241. Τὸ δὲ »κοιμηθεὶσά τινα« ἀντὶ τοῦ συγκοιμηθεῖσα ἐκλαμβάνεται. Ἡσιόδ. Θγν. 213. ὡς τὸ τοῦ Ὁμρ. εὐνηθεὶσά τινι. — 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, πλαγιάζω νὰ ἀναπαυθῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ νεκρῶν ἀντὶ τοῦ κεῖμαι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐν Ὀδσ. Τ, 4. »— ἐπὶ χλαίναν βάλε κοιμηθέντι· ἀντὶ τοῦ καταπλιθέντι, οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλ' ἐν κλίνῃ πρὸς τὸ ὑπνῶσαι κοιμᾶσθαι· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Αἰσχλ. Ἀγαμν. 2. ἐκ τοῦ κοίμη, ὅπερ = κοίτη, παρκρόμενον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »κοιμᾶμαι, κοιμηθησομαι«.

*Κοιμάω, Ἰων. ἀντὶ κοιμάω, Ἡρδτ. 2, 95.

Κοίμημα, τό (κοιμάω). Ὕπνος, κοίμισμα σπανιώτρ. ἀντὶ τοῦ συνουσία, ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 864. »καὶτογέννητα κοιμήματα· ἡ σαρκικὴ μίξις τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.

Κοίμησις, εως, ἡ. Τὸ κοιμᾶσθαι, ἀναπαύεσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, κοίμισμα, ὕπνος. 2) Παρ' Ἐκκλησιαστ. καὶ ἀντὶ τοῦ κοιμητήριον, ἡ τόπος, ὅπου θάπτονται οἱ νεκροί. — 3) Μετφορ. καὶ ὁ θάνατος.

Κοιμητήριον, τό. Τόπος, δωμάτιον, κάμαρα ὅπου κοιμᾶται τινάς. Ἀθήν. Δ'. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ὁ τόπος ἔνθα θάπτουσι τοὺς ἀπεθαμένους.

Κοιμίζω. Μλ. -ίσω, Ἀττκ. ιῶ. Μέσ' Ὁμρ. = κοιμάω, πιρθ τοῖς Τργκ. Ὅτι δὲ καὶ παρ' Ὁμρ. πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται κοιμίζω, φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐν Ὀδσ. Γ, 397. σημασ. τοῦ Εὐσταθίου ὅθεν

Κοιμιστής, οῦ, ὁ. Ὁ εἰς ὕπνον, ἢ εἰς ἀπάπαυσιν φέρων.

*Κοινάν, ᾶνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ κοινωνός, κοινωνός, Πίνδ. Πύθ. 3, 82. πρβλ. ξυνάν.

*Κοιναγέω, Δωρ. ἀντὶ κοινωνέω, Θκδ. 2, 79. Ροππο Τ, 1, 1. σλ. 244.

Κοινάω, ῶ = κοινόω. Πίνδ. Πύθ. Δ, 204. »νυκτὶ καινᾶν ὁδόνα· κάμνειν, ποιεῖν, τὸν δρόμον εἰς καιρὸν τῆς νυκτός, ἢ εἰς καιρὸν νυκτός, τὸν κοινοποιῶ, θηλ. τὸν ἐμπιστεύομαι· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν στίχ. 235.

Κοινεῖον, καὶ, κοινίον, τό (κοινός). Τόπος κοινὸς ἔνθα συνάζονται. Ἐπιτρ. Γρου-ήρ. σλ. 216. Παρὰ τοῖς Γραμματικ. ἑρμην. καὶ ἐκ τοῦ πανδοχεῖον, πορνεῖον, καὶ, καπηλεῖον, Τστερωτρ. λεξεις.

Κοινεών, ῶνος, ὁ = κοινωνός, λίαν ἀμφ. Βλπ. Ηαιm. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαινμ. 34ς.

Κοινῆ. Ἐπίρ. (κυρίως »κοινῇ ὁδῷ«, ἤτοι τῶν τοιούτων, ὡς καὶ τὸ ὁμηρικὸν) Κοινῶς, μὲ κοινὰ ἤτοι τῆς κοινότητος ἔξοδα, ἀναλώματα. — 2) Ταυτὸν τῷ, σὺν, ὁμοῦ. Εὐριπ. Ἰων, 1228. »τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν. Ἔλεν. 855. »κοινῇ γ' ἐκείνῳ· ἀντὶ, σὺν ἐκείνῳ. Βλπ. κοινός.

Κοινηλογέομαι, οῦμαι. Μετὰ Δοτικ. Μετά τινος ὁμιλῶ, συμβουλεύομαι, συνομιλῶ = κοινολογοῦμαι.

Κοινισμός, ὁ· ὡς ἀπὸ τοῦ κοινίζω. Κουιντιλ. Ἰνστιτ. Η', γ', 59. Μέσις διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἢ γράφειν.

Κοινοβιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον.

Κοινοβιάρχης, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ προστάτης τοῦ κοινοβίου.

*Κοινοβιάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν κοινοβίῳ ζῶν. Ἐκκλησ.

Κοινόβιον, τό. Τὸ κοινῶς ζῆν, ὁ κοινὸς βίος, καὶ ὁ τόπος, τὸ μοναστήριον ἐν ᾧ ζῶσιν ὅλοι κοινῶς, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ σὸν καὶ τὸ ἐμόν. Οἶκος, ἐν ᾧ πολλοὶ συνελθόντες ζῶσι κοινὸν βίον. Ἐκκλησ. ὅθεν

Κοινόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις κοινῶς ζῇ μετὰ ἄλλου τινός. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. 29. ὅθεν τὸ κοινόβιον, καὶ τα

Κοινοβιότης, τητος, ἡ. Τὸ κοινῶς ζῆν, ἢ ἡ μετὰ ἄλλου τινὸς ζωή.

Κοινοβλαβής, ές (βλάπτω). Ὁ βλάπτων τὸ κοινόν, ὁ κοινὴν βλάβην προξενῶν· ἀντίκ. τῷ κοινωφελής. Νικητ. Χρον. Ἱστ. 1.

Κοινοβουλευτικός, ή, όν (βουλεύομαι). Ὁ εἰς κοινοβουλίαν ἀνήκων. Ἱπποδάμ. παρὰ Στοβ. Δόγ. ΜΑ'.

Κοινοβουλέω, ῶ. Κοινῶς βουλεύω, συνεφέρω, συμβουλεύω, σύμβουλος εἰμί. Ξενοφ. Ἀπομ. πολ. 13, 1. ἐκ τοῦ

Κοινοβούλης, ου, ὁ (βουλή). Ὁ κοινῶς βουλεύων, σύνεδρος, σύμβουλος. Ἡσύχ. καὶ Δίβιος ΜΕ', 32. συνάτωρ· ὅθεν

Κοινοβουλία, ἡ. Κοινὴ βουλή, συμβουλή· ἡ σύναξις τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ συμβουλεύεσθαι. Τὸ κοινῶς βουλεύεσθαι.

Κοινοβούλιον, τό. Κοινὴ βουλή, κοινὴ σύναξις τῶν βουλευτῶν, καὶ συμβουλή· καὶ ὁ τόπος, ἔνθα κοινῶς συνάζονται οἱ βουλευταί· συνεδρίριον. Πολύβ. 28. 16. 1.

Κοινοβωμία, ἡ (κοινὸς, βωμός). Αἰσχλ. Ἱκτ. 230. πάντων κοινοβωμίαν· ὁ κοινὸς βωμὸς (τὸ θυσιαστήριον) καὶ ἡ κοινὴ λατρεία, τὰ ὁποῖα κοινῶς ἔχουσιν ὅλοι οἱ θεοί. Τὸ ἐφ' ἑνὸς βωμοῦ πολλοὺς θεοὺς κοινῶς λατρεύειν· ἴδε ἀγώνιοι θεοί.

Κοινογάμεια, ων, τά (γάμος). Ὁ κοινὸς γάμος, τὸ ἔχειν δηλ. κοινῶς ὅλας τὰς γυναῖκας. ἀντίκ. τῷ ἰδιογαμία. Καὶ, ὁ κοινὸς γάμος διαφόρων τάξεων καὶ φυλῶν, δηλ. τὸ συμπεθερικ.

Κοινογενής, ές (γένος). Ἐνεργ. Ὁ κοινῶς, ἤτοι μετὰ ἄλλου τινὸς γενῶν, ἢ — 2) Ὁ γεγεννημένος ἐκ τῆς κοινότητος, καὶ συγκοινωνίας δύο διαφόρων γενῶν. Πλάτ. Πολιτ. Θ', κοινογενές

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐστί τε τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσιν. ἔστιν, τῷ ἰδιογενής· ὅθεν

Κοινογονία, ἡ. Ἡ κοινὴ γέννησις διὰ διαφορετικῶν γενῶν, ὡς π. χ. τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου· ἔντεῦ. τῷ ἰδιογονία· Πλάτ. Πολιτ. Θ'.

Κοινοδημεί, (δῆμος) Ἐπίρ. = κοινῇ, ἢ δημοσίᾳ. Σουΐδ. Ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας.

Κοινοδημόσιον, τό = δημόσιον, ἢ δικαστήριον. Ἡσύχ. ὅστις κοινοδήμιον, ἀντὶ, τούτου ἔχει.

Κοινοδίκαιον, τό. Κοινὸν, ἢ καθολικὸν δικαστήριον, κριτήριον· γενικὴ, καθολικὴ συνέλευσις, ἢ κοινὰ δίκαια τῶν πολιτῶν, Πολύβ. ΙΓ'. 154. Ὁ Σπανχέμιος ἀναφέρει ἐκ τῶν τῆς Ὀξονίας μαρμάρων τὸ κοινοδίκιον· ὅθεν

* Κοινόδικος, ον (δίκη). Ἀπολαμβάνων κοινὸν δίκαιον.

Κοινοδρομέω, ῶ· ἰδὲ κυναδρομέω.

Κοινοεργός, ὁν (ΕΡΓΩ). Ἐργάτης τοῦ κοινοῦ· ὁ τοῦ κοινοῦ ἕνεκεν ἐργαζόμενος. Ὁ κοινῇ μετ' ἄλλων ἐνεργῶν, ἐργαζόμενος. Παρὰ Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σλ. 136. «κοινοεργὰ μόρια» καλοῦνται, ἡ καρδία, ὁ πνεύμων, ὁ στόμαχος, καὶ ὁ ἐγκέφαλος, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦσι, καὶ ἐργάζονται διὰ ὅλον τὸ σῶμα.

* Κοινοϋλακτέω, (ὑλακτὲς). Ἔχω κοινὴν σκαμβοῦλαν μὲ ἄλλους, σημ. κοινὴν κάστραν.

Κοινολαΐτης, ου, ὁ (λαός). Ὁ ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ὢν· ἕνας ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν. Plebejus, Dar.

Κοινολεκτέω, ῶ (λέγω). Ὁμιλῶ τὴν κοινὴν διάλεκτον, κοινῶς διαλέγομαι, Εὐστάθ. ὅθεν

* Κοινολέκτως, ἐπῤῥ. Εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Κοινόλεκτρος, ον (λέκτρον). Ὅστις ἔχει κοινὸν λέκτρον, κοινὴν στρωμνήν, μετὰ ἄλλου τινός· ὅθεν σύζυγος, σύνευνος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 561.

* Κοινολεξία, ἡ. Ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἢ ἡ ἐν τῷ συνήθει βίῳ χρήσιμος. Σεραπίος πρὸς Αἰν.

Κοινολεχής, ές (λέχος) = κοινόλεκτρος. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 96. = μοιχός.

Κοινολογέομαι, οὔμαι, Μλ ήσομαι, Ἀπστκ, Μέσ. (λόγος). Μετὰ Δοτικ. κοινῶς διαλέγομαι, κοινολογῶ τὸν νοῦν μου εἴς τινα, καὶ συμβουλεύομαι μετ' αὐτοῦ. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 23, καὶ «πρός τινα» Θκδ. 7, 86. Κοντὰ εἰς τὸν μέσ. ἀόρ. εὑρηται, καὶ ὁ πστκ. Ἐκοινολογήθην παρὰ Πολυβ. 2, 5, 4. καὶ ἀλλαχοῦ, Πολύαιν. Ζ', λγ', 2. ἐκ τοῦ

Κοινολογέω, ῶ. Κοινὸν ποιῶ λόγον τινά, κοινῶς λέγω· ὅθεν

Κοινολόγημα, τό. Συνομιλία, συμβουλὴ μετά τινος. ἢ φανέρωσις λόγου τινὸς πρὸς ἄλλον τινά, καὶ ἀκείνου, τὸ ὁποῖον ἐκοινολογήθη.

Κοινολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν, συμβουλεύεσθαι, μετά τινος· ἢ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ πολλῶν ὁμιλία. — 2) Ἡ κοινὴ διάλεκτος.

Κοινολογίζομαι, Μλ. -ίσομαι. Παρὰ τοῖς Ο', = κοινολογέομαι.

Κοινονομοσύνη, ἡ. Κοινὴ πολιτικὴ, συγκαταβατικὴ πρὸς πάντας γνώμη, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. communitas, civilitas, ἤγουν τὸ νὰ μὴ νομίζῃ τις τοὺς λοιποὺς πολίτας κατωτέρους ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ὁμοίους, καὶ ἴσους του. — 2) Ὁμόνοια, ὁμογνωμία. Φροντὶς διὰ τὸ καλὸν τοῦ κοινοῦ, τῆς πόλεως. Ἀντων. Φιλ. Α'. 16. ἐκ τοῦ

Κοινονομήμων, ον. Γενικ. ονος (νόημα). Ὁ κοινονομοτύπην ἔχων, ἤγουν ὅστις δὲν φρονεῖ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κοινόν, ὁ φίλος τοῦ κοινοῦ καὶ — 2) Ὁ καταβατικὸς, ὁ συγκαταβατικὸς πρὸς ὅλους.

Κοινοπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). Ὁ κοινῶς, ἤτοι συντροφικῶς μετά τινος ἄλλου πάσχων· συμφώνων μετά τινος πρός τι πάθος· ὁ πάσχων τὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ὅλοι κοινῶς. Ὁ μὲ ὅλους συμφώνων, κοινωνικός. ἀντίκειται τῷ ἰδιοπαθής.

Κοινοπλόος, ος, καὶ συναλ. -όπλους, συν (πλέω). Ὅστις κοινῶς πλέει μετά τινος· σύντροφος τοῦ πλοός· ὅστις εἶναι ἕνας μετὰ τῶν λοιπῶν, οἵτινες πλέουσι μὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πλοῖον. Σοφοκλ. Αἰ 872. «ὁμιλία κοινοπλοΐας. Συνδιαλέξεις τῶν ὁμοπλοούντων.

Κοινοποιέω, ῶ, Μλ -ήσω (ποιέω). Κοινὸν ποιῶ = κοινόω. Κλήμ. Ἀλεξ.

Κοινόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδὸς (πούς). Κυρίως ὁ κοινοῦ ποδός, ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1104. «κοινόπους παρουσία» ἡ ἐν ταὐτῷ, παρευρὺς ἐρχομένη, ἡ παροῦσα.

Κοινοπραγέω, ῶ. Μλ -ήσω (πρᾶγμα). Κοινῶς πράττω μετά τινος, λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὰ πραττόμενα μετὰ ζήσεως. «τῶν τούτοις κοινοπραγούντων». Διόδωρ. Σικελ. 16', 6. ὅθεν

* Κοινοπράγημα, τό. Κοινὴ πρᾶξις.

Κοινοπραγία, ἡ. Κοινὴ πρᾶξις, τὸ κοινῇ ἐργάζεσθαι, τὸ λαμβάνειν μέρος μετά τινος εἰς τινα πρᾶξιν, ἢ ἐπιχείρησιν. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 17. καὶ Πολυαιν. Δ', ς', 6. «κοινοπραγία τῆς ἀποστάσεως.»

Κοινός, ἡ, όν. Παρὰ Σοφοκλ. Τρχν. 707. καὶ δικτλκτ. Κοινός, ὅηλ. εἰς δύο ἢ καὶ περισσοτέρους ἀνήκων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 725. πολλάκις παρὰ Πίνδ. τινί καὶ τινάς. Πίνδ. Νμ. 1, 48. β) Κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γενικός. ἔρτ. ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἅδου, ὁ ἀποβλέπων ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸν ὁποῖον φροντίζουσιν ὅλοι, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρει ὅλους, ἔρτ. γ) Ὅλων τῶν λαῶν, ἢ τὴν πολιτείαν ἀποβλέπων, δημόσιος, ὅθεν τὸ κοινόν, ἡ πόλις, ὁ λαός, τὸ πλῆθος, τὸ συγκροτοῦν ἓν σύστημα, Ἡρόδ. 6. «τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων» ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. λέγομεν «τὸ κοινὸν τῆς πόλεως». Πλάτ. Κριτ. ΙΔ'., ταυτὸν τῷ ξύμπασα ἡ πόλις· ὅλοι οἱ πολῖται· οὕτω καὶ «τὸ κοινὸν τῶν Περσῶν». Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε', 4. «πάντες τοῦ πάντων κοινοῦ παρευρίσκοντο». Θουκυδ. Δ', 78. χωρὶς τὴν εἰδησιν καὶ συνένευσιν ὅλου τοῦ πλήθους, ἤτοι τῆς κοινότητος. Ἀλλὰ καὶ «τὸ τῆς πόλεως ξύμπαν κοινὸν αὔξεται» ὁ αὐτ. ε', 40. Τὸ κοινὸν καλὸν, ἤτοι τὸ καλὸν, τὸ συμφέρον ὅλης τῆς κοινότητος «τὸ κοινὸν ἀγαθὸν» Ἀπὸ κοινοῦ. Κατὰ τὴν θέλησιν, ἢ τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ «ἀντὶ τοῦ». Μὲ δημόσια ἔξοδα, ἀπὸ τὸ κοινὸν ταμεῖον· ὅθεν ἡ ὅηλ. δοτκ. κοινῇ ὡς ἐπῤῥ. Ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ, δημοσίως, μὲ κοινὰ, δημόσια ἔξοδα, κοινῶς, συνόλως· καθόλου = Μὲ, μαζύ, ἐν ταὐτῷ, παρομοίως. δ) Ἐπὶ τῶν φρονημάτων, κοινὸς, πολίτικος, κατάλληλος πρὸς καθένα, ὅλους ἐπίσης τιμῶν, ὅθεν δίκαιος. ε) Ψεκτικῶς, κοινὸς, ποταπὸς, ταπεινὸς, εὐτελὴς, οὐδενὸς ἄξιος, καὶ ἐπὶ φρονημάτων, χαμερπὴς, ἀγενὴς, ἀχρεῖος. ζ) Διὰ συγγενείας στενῶς συνδεδεμένος, ἀπὸ κοινὴν καταγωγὴν, ἀδελφικὸς, ὁμαίμων, ἔρτ. παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. τ. «Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ «πολλάκις ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ Κοινὸν τίθησιν, οἷον καὶ «κοινὰ ἐν ταῖς ὑδροφορίαις τέταχε» «πολύκοινον Δημητρίταιον» ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον· οὕτω καὶ στίχ. 202. «θέλητε δ' εἰς μαντὸς κοινοῦ πάσασθαι». Οὕτω καὶ Οἰδ. Τ, 261. Οἰδ. Κ. 535. η) Κοινὰ καὶ ἐπίκοινα λέγντ. τὰ ἀκόλουθα τρία στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου· ὅηλ. τὸ β, γ, δ. Διονσ. συντ. σλ. 174. 2) Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς, ἐπὶ πάσης λέξεως, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ διάλεκτον — Ὡς ἐπῤῥ. μετοχῆς, κοντὰ εἰς τὸ κοινῶς, καὶ κοινῇ καὶ τὸ κοινά, σπανιακ ἐμοῦ. Μαζύ μ' ἐμέ = σὺν ἐμοί Σοφοκλ. Αἰ. 577. καὶ ἀπὸ κοινοῦ. καὶ κατὰ κοινοῦ παρὰ Γραμτκ. καὶ Σχολ. Ἀντστ. τῷ ἰδίως. (Τὸ κοινὸς διαφέρει τοῦ ξυνὸς μόνον κατὰ διάλεκτον, ἄρα τὸ πρωτότυπον εἶναι ξύν, τίν, πρβλ. Buttm. Lexil. 2, σλ. 264).

Κοινόστομον, τό. Ζητ. ἐν τῷ, Αιχάς.

Κοινότης, ητος, ἡ (κοινός). Ἡ κατάστασις προσώπου, ἢ πράγματος τινός, ὁπότε εἶναι κοινόν· ἀρθρεία, φιλία, συγκατάβασις, συγκοινωνία, ποταπότης, ταπεινὸν καὶ κοινὸν ἐξίσου μὲ ὅλους πολίτευμα. 2) Τὸ σύστημα πολλῶν ἀνθρώπων συντηγμένων εἰς ἕν, ἕνεκεν σκοπού τινος, ἑταιρεία, συντροφία, πολιτεία, τὸ πλῆθος πόλεως, ἐπαρχίας, ἢ σωστήματος τινός.

Κοινότοκος, ον (τίκτω). Ὁ κοινὴν γέννησιν, ἢ κοινοὺς γονεῖς ἔχων. Σοφοκλ. Ἠλ. 853.

Κοινοτροφία, ἡ (τροφή). Ἡ κοινὴ τροφή, τὸ κοινῶς τρέφεσθαι, ἢ ἀνατρέφεσθαι· ἀντίκειται τῷ, μονοτροφία· ὅθεν

Κοινοτροφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν κοινὴν τροφὴν, ἢ ἀνατροφὴν ἀνήκων. Πλάτ. Πολιτ. Ε

Κοινοφαγία, ἡ. (φαγεῖν). Κοινὸν, ἤτοι ποτκὸν, καὶ ἀπάρτον φαγητῶν· ἀκαθαρσία ἀπηγορευμένων φαγητῶν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ΙΑ'. 8. παραπλήσιον τῷ ἐν Μέρ. Δ'. 2.

Κοινοφιλής, ές (φιλέω). Ὁ ὁμοῦ μέ τινα, ἢ τὸ ἴδιον μὲ αὐτὸν ἀγαπῶν, ὁ τὸ κοινὸν, ἤτοι τὴν κενότητα φιλῶν. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 972. «κοινοφιλεῖ διανοίᾳ· ὅπου τινὲς κοινωφελεῖ, ἔγραφαν.

Κοινόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν). Ὁ κοινὸν, ὅμοιον φρόνημα ἔχων, ὁμόφρων, ὁμόγνωμος, ὁμόψυχος, σύμφωνος κατὰ τὴν γνώμην μὲ τοὺς λοιπούς. Εὐρῖπ. Ἰφ. Ταύρ. 1008. Ἰων. 577.

Κοινοχρησία, ἡ, καὶ

* Κοινοχρηστία, ἡ. Τὸ κοινὸν ὄφελος, κοινωφελεία.

Κοινόω, ῶ (κοινός). Κοινὸν ποιῶ· ὅ ἐστι Μεταδίδω πρᾶγμά τι εἰς τινα ἄλλον, Ἀφίνω νὰ μεθέξωσι καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτοῦ μετὰ δοτκ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτιατκ. τοῦ πργμ. Μεταδίδω λόγου τινά, φανερόν, γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποιῶ, κοινολογῶ τὴν γνώμην μου, ἢ ἄλλον τινὰ λόγον. Εὐριπ. Μήδ. 811. «ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,» καὶ 685. «τοῦτο θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.» Ἰφ. Αὐλ. 44. «κοινώσατον μῦθον ἐς ἡμᾶς.» παρὰ Θουκυδ. Η'. 48. «τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν» ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐσκέψησαν» ἢ κοινὴν σκέψιν μετὰ τοῦ πλήθους ἐποιήσαν. 2) Μέσως, κοινοῦμαι, οὔμαι, καὶ μὲ Πστκ. ἀόρ. ἐκοινώθην, Εὐρπδ. Ἀνδρμ. 38. κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος ἀπό τι· μετὰ γενκ. Εὐριπ. Φοίν. 1724. κοινοῦσθαι φυγῆς· ὁ Εὐριπ. συνάπτει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατ. ὡς καὶ Ξενοφ. περὶ Προσόδ. Δ'. 30. καὶ 82. «κοινωσάμενοι τὴν τύχην καὶ τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἑτοίμως ὑποφέροντες,» οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργτ. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 249. β) Κοινοποιῶ τι εἴς τινα διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω, νὰ ζητήσω τὴν συμβουλήν του δι' αὐτό· «κοινοῦσθαί τινί τι, λόγους, κ. τ. τ. ἢ περί τινος λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ χρηστηρίου, κ. τ. τ. Ξεν. Ἀναβ. σπ'. β'. 15. «Θυσομένῳ δὲ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερα λῷον καὶ ἄμεινον ἂν στρατεύεσθαι ἐφανέρωνε τὴν γνώμην του εἰς τὸν Ἡρακλῆν καὶ ζητεῖ καὶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ διὰ τινος σημείου. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἑλλ. Ζ'. 4. 27. Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο.» γ) Φέρω τινα ἀπὸ τὸ μέρος μου, μετ' Αἰτιατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Πίνδρ. Νμ. 3, 19. νεῖμαι δὲ κείνων τἀμὸν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι ἄθεν

Κοίνωμα, τό. Τὸ σύστημα τῆς κοινότητος, ἡ κοινότης, τὸ κοινῶς ἔχειν τι, τὸ ὁποῖον ἔχουσι κοινῶς, ἢ τὸ ὁποῖον ἔγινε κοινόν, ἐκοινοποιήθη· ἀλλὰ καὶ Σαρκικὴ, γαμικὴ κοινωνία ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Φοίβου κοινώμασι β αττῶν.» ἐβλάστησεν, ἐφύτρωσεν, ἐγεννήθη ἐκ τῆς σαρκικῆς συνουσίας τοῦ Φοίβου.

Κοινωμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κοίνωμα. Τὸ συνέδριον. ἐξαιρτ. παρὰ Μαθημ. παλ. σλ. 64. Σιδηροῦς τοὺς δεσμούς, ὡς καὶ τὸ Ἐφηλις. Ζήτ. προσκοινοῦν, καὶ συγκοινοῦν.

Κοινών, ωνός, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὑμ. καὶ αἰτ. πλ. τὰς δὲ λοιπὰς πτώσεις δίδει τὸ κοινωνός. Ὁ συμμετέχων, κοινωνός, μεθέκτης, μέτοχος, σύντροφος, συνοδοιπόρος, ἡ συμπράκτωρ, σύμβουλος. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. καὶ Πίνδ. Πύθ. Γ. 50. «κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ.» ἔνθα ὅμως ὁ Boeckh. κατέττησε πολλὰ πιθανόν, ὅτι πρέπει νὰ γραφωσι καὶ ἀντὶ κοινῶν καὶ ξυνῶν οἱ Δωρικ. τύποι κοινᾶν καὶ ξυνᾶν. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 540. ἀνέγν. ὁ Σταλιγέρος «παιδὸς κοινεῶν, ἀντὶ τοῦ, κοινῶν· ὅπου τώρα «τοῖ νεῶνι» κεῖται.

Κοινωνέω, ῶ Μ. ήσω, Πλάτ. Πολτ. 7. σελ. 540. C. (κοινωνός). Κοινῶς ἔχω τι, μετέχω, ἔχω μέρος ἀπό τινος. Λαμβάνω μέρος τινός, ἢ μερίζειν εἴς τι· μέτοχος γίνομαι τινός· μεταλαμβάνω· «κεκοινωνηκότες τῶν πόνων.» Δημοσθ. «γυναικὶ κοινωνῶ.» εἰς γάμου συνέρχομαι, ἐνοῦμαι, συντροφεύω· «ἔχει διάφορον τὴν σύνταξιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, κοινόω· δηλαδὴ «κοινωνῶ τινί τινος» ἀντὶ τοῦ, κοινωνός τινος εἰμί τινί· ἐξ ἐναντίας τὸ, κοινόω, λέγεται «κοινόω τινί τι.— Παρ' Ἐκκλησιαζ. ἀντὶ τοῦ, Μεταλαμβάνω τῶν θείων μυστηρίων· ὅθεν

Κοινώνημα, τό. Τὸ οἱοῦν ἐκοινωνήθη, μετεδόθη. 2) κοινωνία, συναναστροφή, ἕνωσις, συντροφία. Πλάτ. Πολ. Α'. «συμβόλαια καὶ κοινωνήματα.» ὁ Θεμίστ. Λόγ. ΚΔ'. καλεῖ «κοινωνήματα» τὰς μετ' ἀλλήλους ἐμπορικὰς συναναστροφάς, τὸ ἐμπόριον, τὰς ἐμπορικὰς, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὑποθέσεις ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ, τὰ συναλλάγματα.

Κοινώνησις, εως, ἡ. Μέθεξις, ἡ μετάδοσις, τὸ λαμβάνειν μέρος, ἢ τὸ ἀφήνειν νὰ μεθέξωσιν ἄλλοι, μεταδίδειν· ὅθεν

Κοινωνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀπήνων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μεταδίδειν, ἢ εἰς κοινωνίαν.

Κοινωνία, ἡ (κοινωνέω). Τὸ ἔχειν, ἢ λαμβάνειν μέρος εἴς τι· μέθεξις, μετοχή, μετάληψις, κοινότης, συντροφία, ἑταιρεία, συμβίωσις, συνερχομός, ἕνωσις, σμίξις. Communication. Συναναστροφή, Πίνδρ. Πύθ. 1, 189. «κοινωνίαν εἰς μαλθακὴν» ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαρκικῆς κοινωνίας, συνουσίας, συγγενείας. Ξενοφ. Οἰκον. μετάδοσις, κοινολόγημα, φανέρωσις τοῦ σκοποῦ μου πρόσπινα — Παρὰ τοῖς Ἑλληνικ. Ἡ τῶν θείων μυστηρίων μετάληψις, Ἰσίδωρ. Πηλ. ά. 228. καὶ Ἰωάν. Δαμασκ. περὶ Πίστ. ὀ, 14. Καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα μυστήρια. Παῦλ. ά. πρὸς Κορινθ. 1, 16. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη, σύνοιξις, Θεοφύλακτ. «παντοχοῦ (ὁ Παῦλος) κοινωνίαν καλεῖ τὴν Ἐλεημοσύνην. ὡς κοινοῦ τοῦ κέρδους ὄντος, καὶ τῶν διδόντων καὶ τῶν λαμβανόντων» ὅθεν

Κοινωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀπήνων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς κοινωνίαν, μετάδοσιν, συγκοινωνίαν, συναναστροφήν, συμμέθεξιν, μεταδοτικὸς, κοινωνικὸς, ἀνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, καὶ τοῦ κόσμου, ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συμμορίων κοινωνικοὺς λέγει, τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καὶ ἕνα τριηράρχην οὐκ ἐξήρκουν. Τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἐκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορείας ἢ ἄλλου τινός, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας. Φώτ. Ἐπρμ. κοινωνικῶς, ὅθεν «κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι» Νὰ ἀφίνῃς ἄλλους νὰ συμμετέχουν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, Πολύβ. 18, 31, 7.

Κοινωνοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω) = κοινωνέω, κοινοποιέω. Γλώσ.

Κοινωνός, ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ (κοινός). Σύντροφος, ἑταῖρος, συνοδοιπόρος, συμβουλὸς, συμπράκτωρ, μέτοχος = κοινών.

Κοινωφέλεια, ἡ = κοινωφελία· ἐκ τοῦ

Κοινωφελής, ἐς (ὄφελος) Ὁ ὠφέλειαν προξενῶν εἰς τὸ κοινόν, ὅθεν.

Κοινωφελία, ἡ. Κοινὴ ὠφέλεια = κοινωφέλεια.

Κοινωφέλιμος, ον = κοινωφελής.

Κόϊξ, ικος, ὁ. (coix). Εἶδος φοίνικος ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐξειργάζοντο διάφορα πλεκτὰ ἀγγεῖα· ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια πεπλεγμένα ἀγγεῖα, οἷον αἱ σπυρίδες (τὰ ξεμπίλια) τὰ καλάθια, κ. τ. τ. οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, κοῖξ, οἱ δὲ λοιποὶ, κοῦξ· ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 16. ἔχει ἡ κόϊξ· Ὕλη.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡτοῦ Κοίου θυγάτηρ, ἡ Λητώ. Ἦν δὲ ὁ Κοῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσιόδ. Θγν. 135. 404.

Κοῖος, κοίη, κοῖον. Ἰωνικ. ἀντὶ ποῖος, ποία, ποῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Κοῖος, ὁ. Μακεδονικ. ἀντὶ Ἀριστμός. Ἀθήν.

Κοιοφόρος, ἡ. Ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἐγκατρωμένη = ἔγκυος, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ κοίνημα, καὶ ἔγκυος ἀντὶ τοῦ κύημα, ἔγκυος, ἔχει.

Κοιρήνειος, εία, ειον (κοίρανος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοίρανον. «κράτος κοιρανείουν.» = κοιρανία. Ἀνάλεκτ. Α'. 59.

Κοιρηνέω, ῶ. Μ. ήσω (κοίρανος). Κοίρανος εἰμί, κυριεύω, διοικῶ, διορίζω, προστάζω ὡς κοίρανος· οὕτω κεῖται παρ' Ὁμήρ. συντεταγμένον ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἐπιπωλεῖσθαι· ὡς καὶ τὰ διακοιρανέω, καὶ κατακοιρανέω, τὰ ὁποῖα τινὲς καὶ διαστέλλουσι τῶν προθέσεων ὡς κατωτέρω ἀμφότεραι αἱ γραφαὶ φαίνονται, Παρ' Ὁμρ. α) Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ στρατηγίας, ἐν Ἰλ. Β, 207. «Ὣς ὄγε κοιρανέων ἐλέπε στρατὸν· διασσάων, διερχόμενος, καὶ τὰ τοῦ κοιράνου ἔργα ἐπιτελῶν· ὁ Σχολ. οὕτω καὶ Δ, 250. Ε, 332. 829. β) Ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, καὶ τῶν ἐν εἰρήνῃ ἔργων, βασιλεὺς τινὸς, Ἰλ. Μ, 318. «Λυκίην κατακοιρανέουσιν· βασιλεύουσι, βασιλικῶς διοικοῦσι· καὶ Ὀδυσ. Α, 247. γ) Ἐπὶ τῆς ἀνόμου καὶ ἀδίκου κυριαρχίας, τὴν ὁποίαν οἰκειοποιήθησαν οἱ μνηστῆρες ἐξ τοῦ οἴκου τοῦ Ὀδυσ. πολλάκις ἐν τῇ Ὀδυσ. «Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, οἵτινες ἔκαμον ὅ,τι ἤθελον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως· οὕτω καὶ τὸ «μέγαρον κατακοιρανέουσι.» Ὀδυσ. Ν, 477. καὶ ἐν Ὀδ. Τ, 284. «οἳ ἐνθάδε κατακοιρανέουσιν· κατεξουσιάζουσι, κάμνουν ὅ,τι θέλουσιν· ὁ Ὁμρ. ἐὲν τὲ συντάσσει ποτὲ ἄμεσως μὲ τὸ πτωτικὸν, ἀλλὰ τὸ μετχρξτ. ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 207. ἢ, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ συνδέει μὲ τὴν κατὰ καὶ μὲ αἰτιατ. «πόλεμον κάτα, Λυκίην κάτα, Ἰθάκην κάτα, μέγαρον κάτα, πάντοτε τὰς προθέσ. μετὰ τὸ οὐσιαστικόν τους, καὶ κατ' ἀναστροφήν. Ὁ δὲ Ἡσόδ. Θγν. 331. ἐξ ἐναντίας μετὰ γενικ. συντάσσει. ὁ Πίνδαρ. ἐν Ὀλυμπ. Ιδ'. 12. λέγει «κοιρανέουσι χορούς» ἀντὶ, Διακοσμοῦσι, διατάσσουσι. «Πιερίῃ κοιρανέοντα.» Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 34. καὶ συχνάκις μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω. Παρ' Ὁππιαν. μετὰ γενικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀρχηγός ἢ ὁ ἀνώτερος εἰμί· ὄρχω, ἐπικρατῶ, Πλέξις εἶναι κυρίως Ποιητ. ὅθεν

***Κοιρανητής**, Δωρικ. ἀντὶ κοιρανείος, Ἡρίννη.

Κοιρανία, ἡ. Ἰωνικ. κοιρανίς. Ἡ δύναμις, ἐξουσία, ἀξία τοῦ κοιράνου, βασιλεία, στρατηγία. κ. τ. τ.

Κοιρανίδης, ου, ὁ = κοίρανος. Σχολ. Ἀπτιγ. 940.

Κοιρανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ὁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν κοίρανον· ὁ τὸν κοίρανον ἀποβλέπων· ἐκ τοῦ

Κοίρανος, ὁ. Ὁ ἐπιτροπεύων, καὶ ἡγεμονεύων, ἀρχηγὸς, ἄρχων, πρώτος, ἐξουσιαστὴς· ὁ διοικῶν, καὶ προστάζων ἐν τῷ πολέμῳ στρατηγὸς παρ' Ὁμηρ. συχνάκις συντεταγμένου μετὰ τοῦ Ἡγεμών καὶ βασιλεύς Ἰλιάδ. Β, 487. «κοίρανε λαῶν» Ἰλιάδ. Η, 234. καὶ ἀλλαχοῦ. β) Ὁ νόμιμος κύριος, ἐξουσιαστὴς, συντεταγμ. μὲ τὸ Βασιλεύς, Ἰλιάδ. Β, 204. γ) Βασιλεύων, κύριος, ἐξουσιαστὴς, πρῶτος, ἄρχηγος, Ὅσα, Σ, 206. Ἀριστοτέχνης, ὁ πρῶτος εἰς τι πρᾶγμα· παρὰ τοῖς ὕστερ. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς ὑπαρχόντων, ὁ κτήματα ὑπ' ἐξουσίαν ἔχων, Ἰππιατρίας σπανιώτερ. εἶναι τὸ Θηλυκ. ἡ κοίρανος (ἐν τοῦ κύριος, διότι τὸ, ος, καὶ τὸ υ, συγχέονται ὡς καὶ ἐν τῷ, κοινός, καὶ, Ξυνός, συγγν. τῷ κόρα, κόρανος, καὶ τῷ τύραννος).

Κοῖς, Μετγιστρ. τύπος ἀντὶ Κόϊξ.

Κοισύρα, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀλκμαίωνος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Πεισιστράτου γυνή, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Δαμάγου, ἐκ τῆς Ἐρετρείας, πλουσία τρυφηλὴ καὶ ἐπίσημος· ἐντεῦθεν τὸ, κεισυρούτθαι, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 40. ἀντὶ τοῦ Μέγα φρονεῖν. Ζήτ. ἐγκοισυρᾶν.

***Κοισυράομαι**, Φέρομαι ὑπερηφάνως, καὶ τρυφηλῶς ὡς ἡ Κοισύρα, θέλω νὰ τὴν μιμηθῶ. Ἴδε τὸ πργμν.

Κοιτάζω, Μ. άσω, Δωρικ. αξῶ (κεῖσθαι). Εἰς τὴν κοίτην φέρω, ἢ πέμπω, βάλλω. Μέσ. κοιτάζομαι· εἰς τὴν κοίτην κεῖμαι, ἢ ὑπάγω εἰς τὴν κοίτην νὰ κοιμηθῶ, ν' ἀναπαυθῶ, κοιμῶμαι.

Κοιταῖος, αία, αῖον, (κοίτη). Ὅστις κεῖται, ἢ κοιμᾶται εἰς τὴν κοίτην, ἢ ἁπλῶς κοιμᾶται. «ἐν τῇ χειρὶ κοιταῖον γίγνεσθαι· κεκμῶσαι ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὰ χωράφια. Δημοσθ. «κοιταίους ἐν τῇ σέλει γίγνεσθαι· παρὰ Πολυβ. Ε'. 17. ὅπου ἑρμην. διὰ τοῦ «ἐν τῇ πόλει κοιμᾶσθαι, περιαι, μένειν τὴν νύκτα, ἀλλ' ὁ Σουϊδ. ἔχει ἄλλην τινὰ ῥῆσιν ἐκ τοῦ Πολυβ· «παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους· τὴν οἱοδήν ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔρχεσθαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου· καθ' ὃν καιρὸν ὑπάγουσι νὰ κοιμηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι· οὕτω κεῖται παρὰ Πολυβ. ἐν, Γ'. 61. ὡς τὸ, κνεφαῖος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Γράκχ. 7. καὶ, 9. κεῖται, κοιταῖος, τό, = κοίτη τὸ δὲ κατὰ κοιταῖα ἐπισπένδειν, ἀ Ἡλιόδ. Γ. σλ. 136. τὴν ὑπνωτικὴν πόσιν λαμβάνειν, ὁ ἐστὶ, τὴν τελευταίαν, καὶ τὴν σπονδὴν, ὅτου τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν ἐπὶ κοίτην ἰόντων νομιζόμενα ἐκτελεῖν· ἐσπενδον γὰρ οἱ ἐπὶ κοίτην ἰόντες Ἑρμῇ τῷ ἐπιστάτῃ τῶν ὀνείρων. Ὅρα περὶ τούτων Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωικ. Η'. 714.

Κοιταμαία, ἡ (κοιτάζομαι). Τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κεῖτεσθαι, κοιτασιά. Τὸ συγκοιμᾶσθαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Κοίτη, ἡ. Στρωμνή, στρῶμα, κρεββάτι διὰ ὕπνον, κλίνη· τόπος, εἰς ὃν κοιμᾶται, ἢ ἀναπαύεται τις. Ὀδυσ. Τ, 341. σχετίζ. παρ' Ἡρόδ. τὸ παρὰ Τούρκ. γνωτὸν. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου κοιμῶνται τὰ ζῶα, Γρέκ. 2) Ὁ ὕπνος, τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κοιμᾶσθαι, ἢ πλαγιάζειν, εἰς ὕπνον τρέπεσθαι, Ἡρόδ. καὶ ἐπομένως ἡ σαρκικὴ μίξις, ἢ τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικὸς συνουσία. 3) Μεταφορ. δὲ καὶ τὸ στρῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα τοῦ ποταμοῦ, ἤτοι ὁ πάτος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ῥέει, ἤτοι ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖ τὸ ὕδωρ. Καὶ ἀντὶ τοῦ κιβωτός, ἁρμάρι. ἔνθα τίθενται, Meinecke Μένανδρ. σελ. 50. πρβλ. κοιτίς (ἐκ τοῦ ΚΕΩ, ΚΕΙΩ, κεῖμαι, συγγ. τῷ κοιμάω.)

*Κοιτίδιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κοιτίς.

Κοιτίς, ίδος, ἡ. Ὑπερτκ. τοῦ κοίτη· καθ' Ἡσύχ. ἡ μικρὰ κίστη, ἐν ᾗ ὁ γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο· κουτίον· εὑρίσκεται καὶ κοῖτις, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολογ. γεγραμμέν. καὶ παρὰ Λουκιαν. ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταισι, Ζήτ. ἐν τῷ, κυτίδιον.

Καιτοεντής, ὁ. Ἡμαρτημ. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, κοιτωνίτης.

Κοιτοπετῶν, ᾶνρίων· παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 69. ὅπου ἄλλοι, κοιτοδυτῶν, ἔχουσιν· ἁμφ.

Κοῖτος, ὁ = κοίτη, κλίνη, στρωμνή, κρεββάτι, τόπος, ἔνθα κοιμᾶται τις, Ὀδσ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 2) Τὸ πλαγιάζειν, πηγαίνειν εἰς τὸ κρεββάτι, εἰς ὕπνον τρέπεσθαι, Ὀδσ. Τ, 510. ἀκολούθει ταχ' ἔσται ἡδέος ὥρη ὀπταχὺ ἔσται τοῦ εὐνασθῆναι καιρός. 3) Τὸ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος, Ὀδσ. Τ, 515. αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἔληται κοῖτος ἅπαντα καὶ Ἡσιόδ ἔργ. 576. κοιτον ποιεῦμεν Πλαγιάζω, πηγαίνω εἰς τὸ κρεββάτι, Ἡρόδ. 7, 17· ὅθεν

Κοιτοφθορέω, ὦ. Μ. ήσω (φθείρω). Φθείρω, χαλῶ τὴν γαμετὴν κλίνην ἄλλου τινός, δηλ. τὴν μοιχεύω διὰ μοιχείας. παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Δυστροφ. κεῖται ἐκ παραλλήλου ἡμειγμένοντες καὶ κοιτοφθοροῦντες.»

Κοιτών, ῶνος, ὁ (κοίτη). Δωμάτιον, ταμεῖον ἐν ᾧ κοιμᾶται τινας, διάφρ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 1, 9. 10.

*Κοιτώνιον, τό. καὶ

*Κοιτωνίσκος, ὁ. Ὑπερτκ. τοῦ κοιτών.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ ἐλέγετο ὁ τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης, ὅστις παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. Δ'. 19. κατακοιμιστής, ἐλέγετο· ὁ παρ' Ἰταλ. καμαρίερος, Cameriere.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ κοιτῶνος.

Κοιφί, Ζήτ. Κοῦφι.

Κοκκάζω, κοπρίζειν, ἐπὶ τῆς ὄρνιθος, ἐὰν δὲν ἦναι ἡμαρτ. ἀνάγν.. ἀντὶ κοκκύζω. Ζήτ. ἐπικοκκύστριαι.

Κοκκάλια, ων, τά. Εἶδος χερσαίων, καὶ ὀστρακοδέρμων κοχλιῶν, Ἀριστ. Ἰδὲ κωκάλια.

Κόκκηλος, ὁ (κόκκος). Ὁ κόκκος, ἤτοι ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου. Nux pinea· ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τὴν λέξιν καθόλου ἐπὶ τῶν πυρήνων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀστέων, κόκκαλον, τό, λέγουσα ἀντὶ, ὀστοῦν. Ζήτ. καὶ κόκκος.

Κοκκίζω, Μ. ίσω (κόκκος). Τοὺς κόκκους ἐκβάλλω. Πολυδ. στ'. 80.

Κοκκινοβαφής, ές (βάπτω) = κοκκοβαφής. Ἀθην. Ε'. ἐκ τοῦ

Κόκκινος, ίνη, ινον (κόκκος). Ἐρυθρός, ἁρμεζίνιος, ἡ κρμεζίτικος· ὁ διὰ τοῦ κόκκου βεβαμμένος Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 22. ἢν κοκκίνους περιπατῶμεν· ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε γενικῶς τὸ, κόκκινον, ἀντὶ τοῦ, ἐρυθρόν.

Κοκκίον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κόκκος.

Κοκκοβαφής, ές = κοκκινοβαφής. Ὁ μετὰ κόκκου (κρμεζίου) βεβαμμένος, κόκκινος.

Κοκκοβαφὰς ὄρνις, = ἀλεκτρυών, Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους.

Κοκκοθραύστης, ου, ὁ (θραύω). Εἶδος πτηνοῦ παρ' Ἡσυχ. ὁ τοὺς κόκκους θραύων. Δεν Coccothraustes· ἐκ τοῦ

Κόκκος, ὁ. Ὁ ἐν τοῖς καρποῖς τῶν δένδρων πυρήν, οἷον τῶν μήλων, ῥοδακίνων, κολακύνθων, ῥοιῶν, κ. τ. λ. τὸ ἐν τῇ συνηθ. κοκκούτσιον, κοκκίον, καὶ Σπυρίον, λεγόμενον, Ἔμπ. Ὁμηρ. Δμητρ. 373. 412. Ἡρόδ. 4, 143· 2) Ἰδιαιτέρως δὲ κόκκος βαφικὴ τὸ κερμέζιον, ἢ κριμέζιον, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ ἐρυθρὰ (κόκκινος) βαφή· δι' οὗ βάπτεται τὸ κόκκινον. Coccus tinctarius. Θηλυκ. δὲ, κόκκος, ἡ· τὸ δένδρον· ἐφ' ᾧ γίνεται τὸ κερμέζιον. Διοσκορ. Δ'. 48. Στραβ. Γ'. σλ. 384. ὁρα Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8. καὶ, 16. ὅστις καλεῖ τὸ φυτὸν τοῦτο πρῖνον, ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθ. ὑποκρπριναρίον, λεγόμενον, καὶ ὁ κόκκος, πρινοκόκκιον, Quercus coccifera. Λιν. γίνεται τοῦτο ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ μάλιστα ἐν Πελοποννήσῳ, ἀριστόν. λέγ. ἔτι καὶ Τζετζ. 3) = μίσχος. 4) = Pille, pillula, χάπιον. 5) Ἐν τοῖς τοῦ Στράτωνος ἐπιγράμ. 64. καλοῦνται, κόκκοι, καὶ οἱ ὄρχεις. ντῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενοι· ὡς καὶ τὸ κοκκωτή, καὶ ἐρέβινθος.

Κόκκυ, ἐπιβόημα παρ' Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1384. (1404). Καὶ Ὄρν. 507. κόκκυ μεθεῖτε, κόκκυ φιλοὶ πεῖον δεῦ· ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐὺ! αἰ! αἰδὲ δέ, παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἀναφέρεται τὸ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ταχύ, ὡς Ἀττικόν. κυρίως δὲ 2) Ἡ φωνὴ τοῦ κοκκυγος, τοῦ κούκκου, καὶ τῶν πετεινῶν.

*Κοκκύαι, οἱ = κοκκύαι, Ἡσύχ. (- υ -)

Κοκκυγέα, ἡ. Εἶδος δένδρου, τοῦ ἀποίου ὁ καρπὸς εἶναι περικεκλωμένος μὲ μαλλίον. Θεόφ. Ἱστορ. Φυτ. Γ'. 16. ὅπου κοκκυμηλέα, κεῖται, ἀλλ' ὁ Πλίνιος ἐν Π'. 22. Coccygia ἔχει· ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. κεκοκκυγμένον, καὶ· χρῶμα κοκκύγινον, ὅ ἐστὶ πορφυροῦν, (κόκκινον) ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου· ἄρα χρήσιμον εἶναι τὸ δένδρον καὶ εἰς βαφήν· πιθανῶς εἶναι τὸ τοῦ Πλινίου Colinus, καὶ τὸ τοῦ Λιν. Rhus cotinus· ὅθεν κοκκύγινος

*Κοκκυγίας, ὁ. Ἄνεμος παρὰ Κροτωνιάταις, πιθανῶς ὁ ἑαρινός, Ἡσύχ.

*Κοκκύγινος, η, ον. Πορφυροῦς.

Κοκκύζω, Μ. ύσω (κόκκυξ). Φωνάζω ὡς ὁ κόκκυξ, Ἡσόδ. ἔργ. 488. 2) Φωνάζω, λαλῶ ὡς ὁ ἀλέκτωρ, ὡς ὁ πετεινός· ὅθεν ἐξέρτ. ἀντὶ τοῦ ἀΐδω σημεῖον τι φωνάζων ὡς ὁ κούκκος, ἢ ὁ πετεινός, Ἀριστφ. Βατρχ. 1400. Ἐκκλησζ. 31. καταβόλου δὲ κακαρίζω, κικριλίζω. Θεόκριτ. Ζ'. 48. 124. πρβλ. κεκοκκυκα, Ἀριστφ.

Κοκκυμηλέα, ἡ = κοκκύμηλος. Τὸ ποιοῦν τὰ κοκκύμηλα δένδρον.

Κοκκύμηλον, τό. Τὸ τοῦ κόκκυγος μῆλον, ὁ καρπὸς τῆς κοκκυμηλέας· τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ἀβρακμηλον, καὶ Ζιάνερον, Prunum. Θεόφρ. Γ'. 16.

Κοκκύμηλος, ἡ, Ἠκοκκυμηλέα. Πολυδ. Δ'. 232. ὅθεν

Κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ, υγος, ὁ (κόκκυ) Εἶδος πτηνοῦ, ὁ κούκκος, παρονομασθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ μὲν Ἕλληνες διὰ τοῦ, κόκκυ, οἱ δὲ Λατῖνοι διὰ τοῦ Cucu (ἀφ' οὗ καὶ τὸ Cuculus) ἐκφράζουσιν. Ἡσόδ. ἔργ. 488. Ἥτο δὲ ἱερὸς τῆς Ἥρας, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ σκήπτρου της, Πυθν. 2, 17, 4. 2). Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις φωνάζει ὡς ὁ κούκκος, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι πλατυτέρα παρὰ τὸ σῶμα, Cottus, Λιν. 3) Εἶδος πρώϊμων σύκων, τὰ ὁποῖα φαίνονται, ὡριμίζουσιν ὁπότε φωνάζει ὁ κούκκος, ὅ ἐστὶ, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως· ἄλλως δὲ καὶ, Ὀλυνθος (Grossus) καλοῦνται. 4) Τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις μέρος τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ. Ὃ.π. coccygis. Ζήτ. κοχώνη. 5) Ἐκλαμβάνεται ἔτι ἡ λέξις καὶ ὑβριστικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σημαίνουσα τὸ, ἀρρίτιστος, παρελελυμένος, ἄστοτος, ἢ ἀσελγής· ἐπειδὴ καὶ ὁ κούκκος θεωρεῖται ὡς μοιχός· διότι αὐτὸς γεννᾷ τὰ αὐγάτου (ᾠὰ) εἰς ξένας φωλεὰς, καὶ ἀκαὶ ἀφίνει αὐτὰ μετὰ τῶν ξένων καὶ κλωσσώντας χωρὶς αὐτὸς νὰ κοπιάσῃ. ὁ Μελέαγρος κόκκυξ ἡλίθιος περιέρχεται· ὁ μωρὸς καὶ ἁπλοῦς κούκκος· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 598. κόκκυγές γε τρεῖς· καὶ, τρεῖς κούκκοι σὲ ἐξέλεξαν· ἐνταῦθα ἴσως ἀντὶ ἡ τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσα κόκκυγες, ἐπὶ τῶν ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι, καὶ ὀλίγων ὄντων· ἐπειδὴ καὶ ὁ κούκκος ταχέως πετᾷ ἀπὸ τὸ ἓν δένδρον εἰς τὸ ἄλλο, καὶ φωνάζει, ὥστε κάμνει νὰ πιστεύσῃ τινάς, ὅτι ἐκεῖ εἶναι πολλοὶ κούκκοι καὶ φωνάζουσι. Ἀλλὰ κάλλιον ἀντὶ τοῦ Ἡλίθιος, μωρὸς ἄνθρωπος, πρβλ. τὸν Σχολ., (Τὸ ὑγρὸν μωρὸν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρὸν, ἐὰν καί τινες τὸ βέλουσι καὶ βραχὺ εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις).

Κοκκύσδω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ κοκκύζω, Θεόκρ. ὅθεν

Κοκκυσμός, ὁ (κοκκύζω). Ἡ φωνὴ, τὸ λάλημα τοῦ κούκκου. 2) Τὸ λάλημα τοῦ ἀλέκτορος, πετεινοῦ. 3) Ἡ πολλὴ λεπτὴ, καὶ ὑψηλὴ φωνὴ ἐν τῷ ψάλλειν, Νικόμαχ. Μουσικ. 20. ὅτε καὶ βηχία, ἡ βηχίας, λέγεται, ὑπακουσμοῦ, φθόγγος, ἐπειδὴ καὶ ἡ τοιαύτη φωνὴ ἐν τῷ παιρῷ τοῦ βηχὸς πάθους γίνεται.

Κοκκυστής, οῦ, ὁ (κοκκύζω). Ὅστις κοκκύζει, φωνάζει ὡς ὁ κούκκος, ἢ ὡς ὁ πετεινός. Τίμων. Φλίας.

Κόκκων, ωνος, ὁ. Παρ' Ἱππαρ. ὁ κόκκος τῆς ῥοιᾶς, τὰ σπυρία τοῦ ῥοδίου. 2) Ὁ Κοκκὸς κόκκος. Ζήτ. Συμελείᾳ. 3) Καὶ Ἡσυχ. ὁ καρπὸς τοῦ ἰξοῦ

*Κοκκωτή, ἡ = κόκκος, 5.

Κοκκωτός, ή, όν. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κόκκου ἔχων, ἢ ὁ κόκκους ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Γλωσσ. Φιλοξ.

Κοκύαι, οἱ. Οἱ πρόγονοι. Ἡσύχ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. 81. ἦ-κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἡμῖν ὡς πρότεραι μητέρες ἐντὶ ὄρύσεω· κατὰ τὴν ἐτυμολογον ἡ λέξις εἶναι Ἰωνική· ὁ Σουίδ. ἔχει τὸ σπίχ' παρ' ὑμέων κοκύησι παρμένη ἀρχαίησιν ὅπου ὁ Τοῦπιος, σφῆμος, ἀνέγνωσεν· ὁ Ἡσύχ. ἔτι, κούκκα, πάππον, καὶ, κυκοίας, προγόνους· λέξεις ἀρχαῖα καὶ σπάνιαι (πιθ. ἐκ τοῦ κυέω).

Κολαβρέω, Μ. ήσω. Παρὰ Σουίδ. μόνον = ἐπακολουθῶ, ὅπερ ἰδέ.

Κόλαβος = κόλλαβος.

Κολαβρεύομαι, = κολαβρίζω. Μετὰ ὅπλων χορεύω.

*Κολαβρίζω, Μ. ίσω (κόλαβρος). Χορεύω, εἰδός τι χοροῦ μὲ τὰ ἅρματα. 2) Παρὰ τοῖς Ο'. καταπορνεύω, περιγελῶ, παραπαίζω, ἐκ τοῦ κόλαβρος, σημτ. 2. ὅθεν

Κολαβρισμός, ὁ. Εἶδος ὁπλητικῆς ὀρχήσεως παρὰ Σουίδ. ἀνακρίνεται τὸ, κολαβρίζειν, ἐκ τῶν Ο'. Ἰώβ. Ε'. 4. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ χλευάζω, ἐξευτελίζω· ἐκ τοῦ κόλαβρος. τὸ χοιρίδιον· ἀντὶ τούτου ἄλλοι ἔχουσι, καλαβρίζειν. Παρ' Ἀθην. Η'. σελ. 364. κεῖται καλαμυρίζουσι τοὺς οἰκέτας· ὅπου ὁ μὲν Τοῦπιος, κολαβρίζουσιν, ἀνέγν. ὁ δὲ Κασωβὼν ὀρθῶς, κλαυσμυρίζουσιν, ὅ ἐστὶ, τύπτουσι, δέρουσι, καθὼς καὶ ἡ ἐπιτομὴ ἀντὶ τούτου, πλήττουσιν, ἔχει.

Κόλαβρος, ὁ. Εἶδος ᾠδῆς, τραγούδιον, τὸ ὁποῖον τραγωδοῦντες οἱ κολαβρίζοντες ἐχόρευον. 2) Τὸ χοιρίδιον, κατὰ τὸν Σουίδ. (ἀναμφιλ. συγγν. τῷ μολάβρικ).

Κολάζω, Μ. κολάσομαι, καὶ σπανιώτερ. κολάσω, τοὺς νομιζομένους Ἀττικ. τύπους τοῦ Μέλ. κολῶ, καὶ μέσ. κολῶμαι μετεχειρίσθη ὁ Ἀριστοφ. ἐκ τῶν Ἱππ. 459. φαίνεται, μόνον διὰ νὰ παίζῃ μὲ τὴν λέξιν, μετχ. μέσ. μέλ. κολώμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοι, Ἀριστφ. Σφ. 294. ἔστι δὲ τὸ κολάζω εὐχρηστότερος παρὰ πεζογράφοις τύπος τοῦ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλον ἰδιαζοντος κολούω ἐκ τοῦ κόλος, κολοβός (κολάω). Ἆρα, κυρίως, κόπτω, ἀποκόπτω, κολοβόω, σμικρύνω, ἀφαιρῶ, μέρος κόπτω ἀπό τινος· εἰς τελείην δὲ τὴν σημασ. μόνων παρὰ Ποιητ. καὶ ἐξηρτ. ἐπὶ φυτῶν, αὐτὶ τοῦ κόπτω τὸ περιττὸν ξύλον ἐξ αὐτῶν, καθαίρω, ἢ κλαδεύω, περιτέμνω, κουρεύω αὐτά· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. Α'. κολάζειν τὰ δένδρα· ὡς καὶ τὸ Λατ. Castigare· ὅθεν 2) Καταχρηστικῶς καὶ μεταφορικῶς σημαίνει, τὸ μετριάζω, σωφρονίζω, Νουθετῶ, ἐπιπλήττω· ἐλέγχω, κολάσεις, ἐρμηνείαν τινὰ εἶδος εἰς τινα πρὸς διόρθωσιν τοῦ σφάλματός του· ἔστιν ὅτε μὲ διπλῆν αἰτιατ. τινά τι, ὡς παρὰ Σοφ. Αἰ. 1308 ἀτὰ σεμν' ἔπη κόλαζε κείνους· ὅ ἐστι, Διὰ τῶν σεμνῶν ἐπῶν ἔλεγχε, ἐπίπληττε ἐκείνους. Βασανίζω, παιδεύω, τιμωρῶ, ζημιόω, ἐμποδίζω, περιορίζω. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 456. ὥσπως κολᾷ τὸν ἄνδρα· αὐτὶ κολάσῃ· καθὼς λέγεται καὶ τὸ ἐλῶ· αὐτὶ τοῦ, ἐλάσω· οὕτω καὶ ἐν Σφ. 294. «ἐπ' αὐτὸν ὡς κολωμένους» ὅπου κολουμένους κεῖται, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κεκολωμένους, κολώσαντας· ὁ δὲ Σχολ. ὀρθότερον, κολάσοντας· ἐν τοῖς ἀνανικοῖς ἐπὶ τοῦ κατηγόρου αὐτὶ τοῦ ἐγκαλῶ τιμᾶ εἰς τὸ κριτήριον διὰ νὰ παιδευθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ κριτοῦ αὐτὶ τοῦ καταδικάζω εἰς παιδείαν, παιδεύω, Wolf. ἐν Λεπτν. σ. 241. τυραννῶ, βασανίζω, στενοχωρῶ, καταπιέζω. — Οἱ Ἀττ. μετχρχτ. ἐν τῷ Ἐνστ. ἐνίοτε τὸν μέσ. αὐτὶ τοῦ ἐνργτκ. τύπου, ἴδε Schneid. καὶ Heind. Ξενοφ. Κπδ. 1, 3, 7. Πλάτ. Μενέξ. σ. 240. D. Stallb. Πρωταγ. σ. 324. C. ἐν τῷ μέλ. ὅμως δὲν μετχρχτ. ποτὲ τὴν ἐνργτκ. τύπον κολάσω, Ξενοφ. Ἀνβσ. 2, 5, 15. Ἑλλην. 1, 7, 20.

*Κολαστίς, ίδος, ἡ. Σκετεινόν τι, καὶ ἀσαφές ἐπίτ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀριστφ. Ὄρν. 874.

Κολακεία, ἡ (κολακευω). Τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος, κόλαξ.

Κολακεύμα, τό. Ἡ πρὸς κολακείαν πρᾶξις, ἢ λόγος· κολακευτικός.

*Κολακευτέος, ἄ, έον. Ῥητκ. ἐπίτ. τοῦ κολακεύω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κολακεύσῃ τις.

Κολακευτής, οῦ, ὁ = κόλαξ· ὅθεν

Κολακευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κολακείαν, ὁ εἰς τὸν κόλακα ἀνήκων· ὁ κολακεύων· κολακευτικῶς, ἐπιρ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείαν.

Κολακεύω, Μ. εὐσω (κόλαξ). Κόλαξ εἰμί, κολακείας μετέρχομαι· διὰ νὰ ἀπατήσω τινά· ὅθεν καὶ αὐτὶ τοῦ ἀπατῶ, ξεγελῶ, παροξηγῶ τινὰ διὰ μέσου κολακειῶν, μετ' Αἰτιατ. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. ά. 17. κολακεύειν τινάς· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. κολακεύω τινὶ Adulare, Ἰταλ. ἐντεῦθεν

Κολακία, ἡ = κολακεία· ὅθεν

Κολακικός, κή, κόν. = Κολακευτικός. Ἐπρμ. Κολακικῶς.

Κολακίς, ίδος, ἡ. Ἡ κολακεύουσα γυνή. Θηλυκ. τοῦ κόλαξ. Ζήτ. Κλιμακίς.

*Κολακώνυμος, ὁ (ὄνομα) Κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ κυρίου ὀνόματος Ἐλεώνυμος παρ' Ἀριστφ. Σφ. 592.

Κόλαξ, ακος, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται ψευδεῖς ἐπαίνους, καὶ χαϊδευτικοὺς λόγους διὰ νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τινα, ἢ διὰ ν' ἀπολαύσῃ τι ἀπὸ ἐκεῖνος, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Παράσιτος. ἐν Ἠθικ. Χαρακτ. «Τὴν δὲ κολακείαν ὑπολάβοι ἂν τις ὁμιλίαν αἰσχρὰν εἶναι· συμφέρουσαν δὲ τῷ κολακευόντι». Ἀπήν. ς'. 17. Ἀντίοχίδης δ' ὁ ἰατρὸς ἔλεγε τὴν κολακείαν ἔχειν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ, προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τὴν εὐχέρειαν, ὅτι πάντα ὑποδύεται, ὡς δή τις ὑποστατικὸς γναθαγωγῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει, καὶ οὐ βαρυνόμενος οὐδενὶ τῶν αἰσχρῶν. (πιθν. δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ κύλον, τὸ φαγητόν)

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ. Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν εἰς τὸ ἐκκόπτειν τὰς πέτρας ἐπιτήδειον. Σμίλα, σμιλόρι. Ἀθήν. Ὁ Πλούταρχ. συναπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Ξυστήρ. ἐκ τοῦ

Κολάπτω, Μέλ. ψω. Ἐπί τι κτυπῶ, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος κοιλαίνω, σκάπτω, γλύφω, ἐγκόπτω, κοιλότητα ποιῶ, Vulck. Ἡρότ. 8, 22. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, μὲ τὸ ῥύγχος, μὲ τὴν μύτην κτυπῶ ἐπί τι· ὅθεν ὁ ἐρυσικολάπτης. (συγγν. τῷ γλάφω καὶ κόπτω)

Κόλαρις, ὁ. παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 1. πτηνόν τι· ὅπου ὁ παλαιὸς μεταφραστὴς Λατῖνος, κάλαπος, ἀνέγνωσε, καὶ τὰ χειρόγρ. Κάλαρις, ἔχουσι.

Κόλαρος, ὁ. Ἀθήν. Δ'. σελ. 164. ὅπου ὁ Κασωβώνος, κάλαβρος, ἀναγινώσκει.

Κολασία, ἡ. = κόλασις. Ἐπιφάντης παρὰ Στοβαίῳ. Ποιητ.

Κόλασις, εως, ἡ (κολάζω) Κολόβωσις, κόψιμον, ἀποκοπή. Θεόφρ. «Κόλασις τῶν δένδρων» = κλάδευμα. Περιορισμός, ἐμποδισμός, 2) ἔλεγχος, ἐπίπληξις, παιδεία, τιμωρία μετὰ λόγου, καὶ πράξεως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Α'. «Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκα ἔστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ». Κόλασις Σαμίων· ὅθεν

Κόλασμα, τό. (κολάζω) Παιδεία, τιμωρία, δαρμός. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. ά. 23. «Ἰσχυρότατον κόλασμα νομίζεται τῷ σιδήρῳ παίεσθαι».

Κολασμός, ὁ. = Κόλασις.

Κολαστέιρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κολαστήρ.

*Κολαστέος, έα, έον, Ῥητκ. ἐπίτ. τοῦ κολάζω, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ παιδεύσῃ, νὰ τιμωρήσῃ, Πλάτ. Γοργ. σ. 494. D.

Κολαστήρ, ῆρος, ὁ. = Κολαστής. Ἀνάλεκτ. Β'. 31. ὅθεν

Κολαστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ κολάζουσι, παιδεύουσι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὅπου εἰσὶ τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, διαστήριον, φυλακή, βασανιστήριον, ὀργανόν τι δι' οὗ παιδεύουσι τοὺς κακούργους, σωφρονιστήριον, μέσον δι' οὗ παιδεύουσιν, ἐμποδίζουσιν, ἢ περιορίζουσι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. δ'. 1. «Α ἐκεῖνος κολαστήρια ἔνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἠλεγχεν». Κυρίως εἶναι σύδετ. τοῦ

Κολαστήριος, ον, (κολαστήρ) = Κολαστικός.

Κολαστής, οῦ, ὁ. (κολάζω) Ὁ περιορίζων, μετριάζων, ζημιόων, ἐμποδίζων. 2) Ὁ παιδεύων, τιμωρῶν, βασανίζων, τυραννῶν, καταπιέζων. Ὅστις κολάζει διὰ λόγου, ἢ διὰ ἔργου. Εὐριπ. Ζήτ. Κολάζω.

Κολαστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κόλασιν.

*Κολάστρια, ἡ, Θηλκ. τοῦ κολαστήρ.

Κολαφίζω. Μ. ἴσω. Ἀττκ. ἐῶ (κόλαφος) Πυγμῇ παίω, ῥαπίζω, (μπάτσους δίδω). καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. ἔτι τὸ ἐκολάφισαν, καὶ διὰ τοῦ, ἐβασάνισαν, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς πανὸν ἐπέδησαν, ὅπου πρέπει νὰ ἐννοήσῃ τινὰς τὴν παιδιὰν κολλαβίζειν. Ζ. καὶ Πύκτης. ὅθεν

Κολάφισμα, τό. Τὸ εἰς τὰ μάγουλα διὰ τῆς χειρὸς ῥάπισμα. Μπάτσος

*Κολαφισμός, οῦ, ὁ = κολάφισμα.

*Κολαφιστικός, ή, όν. Ὁ εἰς κολαφισμὸν ἀνήκων.

Κόλαφος, ὁ. (κολάπτω.) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, τὸ παρὰ τοῖς Ἀττκ. κόνδυλος, λεγόμενον· Ῥάπισμα διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὰ μάγουλα. Μπάτσος. Schlaffe, Ἰταλ. κυρίως ὅμως, γρόθος, γροθιά, τὸ πυγμῇ παίειν. Ζήτ. κόνδυλος.

Κολάω. Ζήτ. Κολάζω.

Κολεάζω, Μ. άσω (κολεός) Βάλλω εἰς τὸ θηκάρι. παρ' Ἡσυχ. τὸ, κολεάζοντες, ἑρμην. διὰ τοῦ, ὠθοῦντες· καὶ τὸ παραίνεσθαι, εἰς τὸν κολεὸν καθιέναι (βάλλειν εἰς τὸ θηκάρι)· οὕτως ἔχει ἔτι ὁ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. Ἐγκολεάζω, καὶ, ἐξ αὐτοῦ, ἐγκολεήσατο, εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο.

Κολέκανος, καὶ, Κολοκάνος, ὁ. παρ' Στράτ. ὁ μαῦρος καὶ ξηρός, ἤτοι ὁ εὐμήκης καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος· ὁ ἐν τῇ συντ. Κολέκας, καλίκας, καὶ λελέκας.

Κολεκτρωών, ή κολεστρωών, ένος, ὁ, οὗτος ἀνέγνωσαν τινὲς εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 932. αὐτὶ Ἱππαλεκτρυόνων, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Σουΐδας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κολετρυόων, μυθώδες τι πτηνόν.

*Κολεόν, τό, Ἰωνικ. κουλεόν. = κολεός, Ἰλδ. Λ, 30.

Κολεόπτερος, ον, (κολεός, πτερόν) Ἐπίθετον τῶν ζωΰφιων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ μαλακὰ πτερά των ὑπακάτω θήκης τινὸς σκληρᾶς σεσπασμένα, καθὼς π. χ. οἱ κάνθαροι. κ. λ.

Κολεός, ὁ. Ἰωνικ. κουλεός. Ἡ θήκη τοῦ ξίφους. θηκάρι, ἢ ψηκάρι· ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Culeus. Ὁ Ὅμρ. μετχρχτ. καὶ τοὺς δύο τύπους, καὶ τὸ οὐδτρ. κουλεόν, ἡ θήκη εἶναι παρ' αὐτῷ ἀργυρᾶ, Ἰλδ. Α, 30. «περὶ κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον· καὶ μὲ ἐλεφαντίνην ὑστοῦν κεκοσμημένη, Ὀδσ. Θ, 404. «κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται». Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· Ἰλδ. Α, 194. καὶ 220. «ἄψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος». 2) παρ' Ἡσυχ. = λάρναξ καὶ ὑδρία.

Κολερός, ρά, ρόν. (κόλος, ἐριοῦ) Ὁ μικρὰ ἔρια ἔχων. «Οἷες κολεραὶ· προβατα μὲ κοντὰ μαλλιά. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 10.

Κολετράω, ῶ. Μ. ήσω Ἀριστοφ. Νεφ. 552. «Τοῦτο δείλαιον κολετρᾶ» αἰεὶ· μὲ τοὺς πόδας πατοῦσι, κλωτσοῦσι. Καταπατοῦσιν, ἀπὸ τῶν τὰς ἐλπίας πατούντων, ὃ δὴ λέγουσι κολετρᾷ· ἢ τὸ ἀναλίσκεσθαι τῇ κοιλίᾳ, καὶ τύπτειν κατὰ τὴν γαστέρα· ὁ Σχολ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σημαίνει ὡς καὶ τὸ, κολεπίζω, πάλαισμά τι, καθὼς ἐκ τῶν λοιπῶν λέξεων λαβή, καὶ ἐρείδειν, ἀποδεικνύεται. Ἴσως εἶναι συγγν. μὲ τοῦτο καὶ τὸ τῆς συνθ. κολλαντραρίζω, ἐπὶ ἱματίων καὶ λοιπῶν, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται τις συχνά.

*(Κολέω) ἄχρστ. πρωτπ. διατηρηθὲν μόνον εἰς συνθέσεις ὡς ἐν τοῖς βουκόλος, βουκολέω, εἰς παράγωγα ὡς ἐν τῷ κόλαξ, καὶ εἰς τὸ Λατιν. Colo, συγγν. τῷ κέλλω, ἐκέλλω, διώκω, φυλάττω, βόσκω, περιποιοῦμαι, κολακεύω κ. τ. τ. κυρίως ἐπὶ ποιμνίων καὶ ἀγελῶν.

Κολῃβάζω. = Ἐγκολῃβάζω, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Κολίανδρον, τό. Νεοελλην. αὐτὶ περιαστρον κόλιστρος.

Κολίας, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ὁ ὁποῖος ταριχευόταν· ὁ κολιός. Ἀθήν. Γ'. καὶ Πλιν. Colias lacertorum minimus. Ὁ κολιὸς μικρότερος ἐστὶ τῆς λαιρήδος.

Κόλιξ, ικος, ὁ = Κέλλιξ, Ἀριστφ. Βτρχ. 576.

Κολιός, ὁ. = Κολεός.

Κόλλα, ης, ἡ. Ὕλη τις ἰξώδης, καὶ κρατητικὴ, τὴν ὁποίαν μετοχειρίζονται εἰς ἕνωσιν δύο σωμάτων. Ἡρότ. 2, 86. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κόλλεα, τὰ περιττώματα τῶν δερμάτων τοῦ βοός, ἀφ' ὧν ἔχεται ἡ κόλλα. Ζήτ. κόλλοψ.

Κολλαβίζω, Μέλ. ίσω. (κολαβίζω) παρὰ Πολυδ. Θ'. 129. εἶδος παιδιᾶς, ὅτε ὁ ἕνας κρατεῖ (στενυπνεῖ) τὰ ὄμματα τοῦ ἑτέρου, καὶ

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ τρίτος δίδει αὐτῷ κίλαφον ἐρωτῶν ὅμα, μὲ ποίου χέρι τὸν ἐκτύπησε; Φαίνεται ὅμως ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, κολαφίζειν. Ζήτ. ἐν τούτῳ. ὅρα.

Κολλαβισμός, ὁ. Ἡ τοῦ κολλαβίζειν παιδιά. Ἰδ. τ. πργμ.

Κόλλαβος, ὁ. = Κόλλοψ, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν. 2) ἔτι δὲ καὶ εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος οὕτως ὀνομαζόμενος ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματός του· ὅστις παρὰ Σικυωνίοις λάσταυρος, ἐκαλεῖτο, Ἀρστφ. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. συμφωνεῖ ἡ λέξις μὲ τὸ, κόλλοψ, κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν.

Κολλάμφακον, παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 157. ἡμαρτημ. ἀνάγν. Ζήτ. ἐν τῷ κολύμφακος.

Κολλάω, ῶ. (κόλλα) Διὰ τῆς κόλλας στερεῶς συναρμόζω, ἑνόω· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, συνδέω, συναρμόζω, προσάπτω, σμίγω, Πίνδρ. Ὀλμπ. 5, 29. Νμ. 7, 115. 2) Κάμνω τὸ δαμασίλ.

Κολλεψός, ὁ. (κόλλα, ἕψω.) Ὁ βράζων τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλήεις, ήεσσα, ήεν. (κόλλα) Συνηρμοσμένος, συγκεκολλημένος. Ἰλ. Ο, 389. «Κολλήεντα (σάρκτα), ἐκ πολλῶν, ἢ κακῶς συγκεκολλημένα, τὰ ἐκ συμβλημάτων ἡρμοσμένα, ἵνα γένηται μακρά. «Ἅρματα» Ἡσ. ἀσπ. 309. Ποιητ.

Κόλλημα, τό. (κολλάω) Τὸ μέρος, ὅπου γίνεται ἡ κόλλησις, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή. Τὸ κολληθέν, συναρμοσθέν.

Κόλλησις, εως, ἡ (κολλάω) Ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾶν διὰ τῆς κόλλας, συνάρμοσις, σύνδεσις. «Σισήρου κόλλησις». Παυσαν. Γ. 16. ἡ διὰ μετάλλου γιομένη. Καθόλου τὸ συγκολλᾶν. Παρ' Ἡρδτ. 1, 25. ἐξηγοῦσι τινὲς διὰ τοῦ Ποιῶ δαμασίλ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κἀμμία εὔλογος αἰτία νὰ ἐκβώμεν ἀπὸ τὴν συνδ. σημσ.

Κολλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ Κολλητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολλᾷ, συνάπτει, συνδέει διὰ τῆς κόλλας. ὅρα

Κολλητήριος, ον, = Κολλητικός.

*Κολλητής, οῦ, ὁ = κολλητήρ.

Κολλητικός, κή, κόν. (κολλάω) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κόλλησιν, ἢ εἰς τὸ κολλᾶν

Κολλητός, τή, τόν. (κολλάω) Κεκολλημένος, συνηρμοσμένος, στερεῶς συνδεδεμένος, Παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τοῦ δίφρος, ἅρματα, σανίδες, ξυστόν, ὡς καὶ τὰ εὐποίητος, εὐπήκτος. Ἰλ. Δ, 366. «Ἅρματα κολλητοῖσιν· καλῶς συνηρμοσμένοις, εὐσυμπήκτοις. Ἰλ. Ι, 579. «κολλητὰς σανίδας» τὰς θύρας, περιφραττικῶς, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι. Παρ' Ἡρδτ. 1, 25. τὸ ὑποκορηταρέδιον κολλητάν σημαίνει, ὑποβάθρα, ἢ βάσιν τινα κρατῆρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν προσκολλημένα διάφορα ἐκ μετάλλου σκολίδια, δηλ. μὲ δαμασκί.

Κολλίζω, Μ. ἴσω. Μεταγνστρ. τύπος ἀντὶ κολλάω. Γεωπον.

Κολλίκιος, ία, ιον. «Ἄρτος κολλίκιος· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ κόλλικος. κολλίκιος.

Κολλεχοφάγος, ον, (κόλλιξ, φαγεῖν) Ὁ τοὺς κόλλικας (τὰ κολλίκια) τρώγων. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 872. ἐπίθετον τῶν Βοιωτῶν.

Κόλλιξ, ικος, ὁ. ἄρτου εἶδος, ὅστις ἦτο μακρυλός, στρογγυλὸς καὶ χονδρός, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὀλιγοβολιῆ. Κολλίκιον. «Κρίθινον κόλλικα, δούλειον χόρτον». Ἀθην. Ζ'. β. ἅρα, = τῷ Ἄρτος χονδρίτης. Ἀθην. Γ'. (Τὸ Ι εἰς τὰς τρυτυλλαβους πτώσεις μακρὸν μὲν παρὰ τῷ Ἱππών. λφν. 20. βραχὺ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βτρχ. 576.

Κολλομελέω, ῶ. Μ. ἦτω (κόλλα, μέλος) Στίχους συνθέω, μέλη συγκολλῶ, συρράπτω. Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 54.

*Κολλοπεύω, Εἶμαι κόλλοψ κατὰ τὴν 3 σημασ. Πλάτων ὁ κωμικὸς παρὰ Στοβαίῳ Ἐκλ. ἠθικ. «Ἡκολλόπευκας, τοιγαροῦν χήτωρ ἔσῃ».

Κολλοπίζω, Μέλ. ίσω. (κόλλοψ, 1.) κορδίζω διὰ τοῦ κόλλοπος καθέλκω.

Κολλοποδιώκτης, ου, ὁ. (κόλλοψ, διώκω) Ὅστις διώκει τὸν κόλλοπα. (ἀριθμ. 3.) Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 348.

Κολλοπάω, ῶ. Συγκολλῶ, κατακολλῶ· ἐπειδὴ καὶ ἡ κόλλα γίνεται ἐκ τοῦ κόλλοπος (ἀριθμ. 1).

Κολλοπώλης, ου, ὁ (κόλλα, πωλέω) Ὅστις πωλεῖ τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλούριον, τό. = Κολλύριον.

Κόλλουρος, ὁ. παρὰ Μαρκελ. Σιδητ. στίχ. 12. Ἰχθύς τις εἰσέτι ἄγνωστος.

Κόλλοψ, οπος, ὁ. Τὸ χονδρὸν νωτιαῖον (εἰς τὸν σβέρκον) σῶμα τοῦ βοὸς, τοῦ ἵππου, Callosum. καὶ τοῦ χοίρου Glandium, τοῦ ὁποίου βρασκόμενου γίνεται ἡ κόλλα. Γεωπον. 19'. 6. Columela Ζ'. 5'. 11. σημ. Ἀθην Γ'. σελ. 96. «Ἡσπριδίου νέου κόλλοπα τινα». 2) Ὁ πασσαλίσκος τῆς κιθάρας οὗ ἐπιδέεται καὶ δι' οὗ τείνεται ἡ χορδή. τὸ στριφτάρι εἰς τὴν λύραν, ὅπου δένεται καὶ δι' οὗ κορδίζεται ἡ χορδή. Ὀδυσ. Φ. 407. «στάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν» ὅθεν μετφρ. ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνιέμενον Ἀρστφ. Σφκ. 572. Ἀμετριάσωμεν τὸν Δωρόμυμας, 3) Μεταφορ. νεανίσκος τις ὅστις ἔχασε τὴν νεότητά του καὶ ὑπὸ τῆς ἀσελγείας πρώϊμα ὡς γέρων ἐγένετο. «Μαστροποὶ κόλλοπες». Δίφιλος παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 293. τραχεῖς κατὰ τὴν ἡλικίαν, οἱ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πεπηγηκότες. «Δαπάνῳ κόλλοπι». Ἀναλεκτ. Δ'. 493. ἐντοῦ, κιναίδῳ. 4) Εἷς τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης πάσσαλός τις, ἢ μοχλὸς, οἱ οὗ στρεφογυρίζεται ὁ τροχὸς ὡς αἱ χορδαὶ διὰ τοῦ στριφταρίου, κόλλοπος, 2. Ἀριστοτ. Μηχανικ. 14.

Κολλυβάτεια, ή. Νίκανδρ. Θηρ. 572. 589. καὶ 851. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, κλύβατις, λέγεται· ἡ Ἐλξίνη. Ἐν ταῖς νῦν ἐκδόσεσι, πουλυβάτεια, κεῖται, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κουλυβάτεια, σιδηρῖτις.

Κολλυβιστής, οῦ, ὁ. (κόλλυβος) Ὁ τὰ νομίσματα ἐναλλάττων, τραπεζίτης, ἀργυραμοιβός, σαράφης Τουρκ. Cambiatore, κοινῶς Cambista, Ἰταλ. ὅρα

Κολλυβιστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κολλυβιστήν, ἢ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ. Σαραφικος.

*Κόλλυβον, τό = κόλλυβος, 2) Πλάντε. Εἶδός τι πλακοῦντος, ἢ ζυμαρικοῦ, πιθανῶς τὰ καὶ παρ' ἡμῖν κόλλυβα, = τραγήματα, παρ' Ἀριστ. Βλπ. καὶ ἐν τῷ ἑπμν., 2.

Κόλλυβος, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200. Μικρόν, ἤτοι λεπτόν τι τμῆμα νομίσματος, ἢ κατὰ Πολυδ. εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος, παρὰ Θεοφράστ. ἐν τῷ περὶ λίθ. σελ. 397. δίδεται τὸ μικρότατον καὶ λεπτότυπον βάρος τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν. «Κριθὴ, κόλλυβος, τεταρτημόριον, ἡμιόβολον». Ὁ Πριστιανὸς De ponderibus στίχ. 9. ἀριθμεῖ ἀκτὼ φακὸς, ἢ ξελας, Spelta ἐπάνω εἰς ἓν γραμμάριον Scripium. (ἴσως διὰ τὸ γραμμάριον, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς οὐγγίας, τὸ ἐν τῇ συνηθ. τεγγι, λεγόμενον) ἅρα, οἱ τέσσαρες κόλλυβοι, ποιοῦσι ἓνα ὀβολὸν, ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ γραμμαρίου. — Παῦλος εἰς Ματθαῖον ΙΑ'. 12. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ φοινικικοῦ χολὲφ, ὅπερ σημαίνει τὸν ἀργυρίου ὀλλιγῆν, ὅθεν σημαίνει τὸ κόλλυβος καὶ τὸ παρ' Ἰταλ. πρίο ὁηλ. ἄκειο τὸ διάφορον τὸ ὁποῖον πληρώνεται παραπάνω εἰς τὸν κολλυβιστήν, ὁπόταν ἀλλάζῃ ξένα νομίσματα, μὲ ἐντόπια. σαραφλίκ, Τουρκ. τὸ ὁποῖον (αρίο) διορίζει ὁ κολλυβιστής, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ὅλον τὸ ἔργον τοῦ κολλυβιστοῦ (ὁ Riemer νομίζει τὴν λέξιν συγγ. τῷ κολοβός, καὶ παραβάλλει μὲ τὸ κέρμα.) 2) Οὐδετ. κόλλυβα, τά. Σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὰ τραγήματα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον εἶδος τρωγαλίων μετὰ τὴν τράπεζαν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 768. Ὁ Σουϊδ. ἔχει κόλλυβα, σῖτος ἑψητός· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὅ ἐστι, σιτάριον βρασμένον μετὰ καρυκευμάτων.

Κολλύρα, ή. = Κόλλιξ. Εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος. Κολλούρα, ἄρτος ἐν τῇ τέφρᾳ τῆς ἑστίας ὠπτημένος διὰ τὸ πρόχειρον. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 123. ὅρα.

Κολλυρίζω, Μ. ίσω. Κολλύρας ψήνω, ὀπτάω.

Κολλύριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κολλύρα. σημαίνει ἔτι καὶ μάζαν τινὰ τῇ κολλύρᾳ ὁμοιάζουσαν, καὶ ἐξαιρέτως ἀλειφήν τινα, ἢ χρίσμα τῶν ὀφθαλμῶν, collyrium. 2) Παρὰ Λουκιαν. Ἀλέξανδρ. ἢ ψευδόμ. 21. λέγεται ὕλη τις σκευαστὴ ἐκ πίσσης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίτου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ σφραγίσῃ, ἢ νὰ μιμηθῇ, ἤτοι νὰ ὑπομάσσῃ τὸν τύπον τῆς σφραγίδος· πιθανὸς δὲ τοῦτο ἄργιλος γῆ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Διοσκορίδ. Ε'. 172. τῷ ὁποίῳ συνθέει καὶ ὁ Πλίν. ΔΕ'. 16. Ζήτ. κολλύρω.

Κολλυρίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ κολλύρα.

*Κολλυρίτης, ου, ὁ, ἐνιαυ. ἄρτος = κολλύρα, κόλλιξ.

Κολλυρίων, ὁ. Collurio, ὄρνεόν τι ἁρπακτικόν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 23. λέγεται ἔτι καὶ κορυλλίων.

Κολλυρόω, Ἀλείφω τι ἄπ' ἐπάνω ὡς τὴν κολλύραν, ἤτις εἶναι κυλινδροειδής τις ὕλη βαφῆς τινος λευκῆς.

Κολλωδέης, ες (κόλλα, εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόλλας ὤν, ἰξώδης· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Κολλωδέστατος, Λίαν κολλώδης.

Κολόβιον, τό. (κολοβός) Χιτωνίσκος ἄνευ χειρίδων, ἢ μὲ κοντὰς χειρίδας (μανίκια) μόνον ἕως τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἄνω βραχίονος. καμιζόλα, ἐσωκάρδιον.

*Κολόβιων, ωνος, ὁ = κολόβιον.

Κολοβοανθεῖν, Κολοβὰ ἄνθη φέρειν, ἔχειν. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Κολοβοάνθης, (κολοβός, ἄνθος) Ὁ κολοβὰ ἄνθη φέρων· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς. 5. «Κολοβοανθὲς φυτόν· τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη εἶναι ὁμοια μὲ τῆς πεταλούδας τὰ πτερά· καθὼς π. χ. τὰ λοβοὺς φέροντα φυτά, οἷον κύαμοι, φασσόλια, κ. τ. λ.

Κολοβοκέρατος, ον, (κέρας) Ὁ κολοβὰ κέρατα ἔχων.

Κολοβοκέρκος, ον, (κέρκος) Ὁ κολοβὴν, κεκομμένην οὐρὰν ἔχων.

Κολοβομαχία, ή. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Γραμματικοῖς ἐκαλεῖτο τὸ ὄγδοον βιβλίον, ἤτοι τὸ Θ τῆς Ἰλιάδος· ὅ ἐστιν, ἡ κολοβὴ, ἡ διακοπεῖσα μάχη· κοινῶς ὅμως ἐπιγράφεται, κόλλος μάχη. Σχόλ. Βενετικά.

Κολοβόπους, ὁ, ἡ, που, τό, γενικ. ποδος, (πούς) Ὁ κολοβοὺς πόδας ἔχων.

Κολοβόρρις, καὶ Κολοβέρρις, ινος, ὁ, ἡ, (ῥὶς, ῥῖς) Ὁ κολοβὴν ῥῖνα (μύτην) ἔχων, (κουτσομύτης). Λεξικ. ΚΑ'.

Κολοβός, όν, (κόλος) Κεκομμένος, ἐλλειπὴς, ὁ μὴ ἔχων ὁλότητα, τοῦ ὁποίου λείπει τι κοντός, σμικρός, Ἀριστοτ. «Κολοβὸς χειρῶνος» στερημένος. καὶ ἰδιωτ. ὁ κολοβὰ κέρατα ἔχων.

Κολοβόστεγνος, ν, γενικ. νος (στέγη) Ὁ κολοβοὺς, ἢ ποιοὺς στέγας ἔχων. ἐκ Διοσκορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κολοβότης, ητος, ἡ (κολοβὸς) Τὸ νὰ ἦναι τις κολοβωμένος, ἠμβλυμένος, κοντευμένος, τὸ καταπίπτειν μερικὰς συλλαβὰς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἡ ἀναγινώσκειν, βραχύτης, σμικρότης τῆς ἀναπνοῆς.

*Κολοβοτράχηλος, ον (τράχηλος) Ὁ μικρὸν, κοντὸν τράχηλον, λαιμὸν ἔχων.

*Κολοβοῦρος, ον (οὐρὰ) Ὁ κολοβὴν ἔχων τὴν οὐράν, Ἡσύχ.

Κολοβόω, ῶ. (κολοβὸς) Κολοβὸν ποιῶ, κολοβόνω, ἀποκόπτω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, κοντεύω τι, κόπτω μέρος ἀπό τινος, τὸ κάμνω πάρα μικρόν, ὅθεν

Κολοβωθής, ές, (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὡς κολοβός. ἀμφ.

Κολόβωμα, τό. Τὸ κολοβωμένον, τὸ ἀποκεκομμένον μέρος, τὸ ἐλλεῖπον. Κολόβωσις.

Κολόβωσις, εως, ἡ. Τὸ κολοβὸν ποιεῖν, καὶ ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ.

Κολοβωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολοβόνει, σμικρύνει, κοντεύει. 2) Ὅστις ὁμιλῶν καταπίνει, τρώγει τὰς λήγουσας τῶν λέξεων, δηλ. τὰς ἐφωνεῖ οὕτως, ὥστε δὲν ἀκούονται.

Κολοιάρχης, ου, ὁ (κολοιὸς, ἄρχω) Ὁ προστάτης καὶ ἀρχηγὸς τῶν κολοιῶν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1212.

Κολοιάω, Μ. άσω (κολοιὸς) Φωνάζω ὡς ὁ κολοιός. Ζήτ. Παλοιόν.

Κολοιός, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, Graculus, ὁ τοῦ Λιν. Corvus monedula, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ παραφθορὰν κολοιακοῦδα, καὶ καλοιακοῦδα, λέγεται. Τοῦτο τὸ πτηνὸν πετᾷ πάντοτε ἀγεληδόν, καὶ κάμνει μεγάλον βόρυβον μὲ τὰς φωνάς του. Ἰλ. Π. 583. Ρ, 755. «Φαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν, οὐλον κεκληγόντεσσι· ὀΐῃ ἢ πυκνὸ βοώντε· ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ συναγελαστικὸν δὲ ὁ κολοιὸς καὶ φιλάλληλον· ὡς ἡ παροιμία. «Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἰζάνει· ἐπὶ συτελοῦς φιλίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος (ἐν Ἰλ. Β, 212.) μετεχειρίσθη ἐπὶ τοῦ Θερσίτου τὴν λέξιν, κολοιῶν. «Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα, ἀντὶ, ἐκολοία· ὃ ἐστὶν, ὁ ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν, ὁ φλύαρος, ἐθορύβει, τὸ ὁποῖον ὁ Γέλλιος ἐν Α'. 15. ἠρμήν. διὰ τοῦ «Strepentium modo, sive graculorum instar loquit. ὡς τότης συνηθείας, φωνάζειν ὡς ἡ Καλοιακοῦδα, ἢ ὡς ἡ καρακάξ. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Α, 575. ἐξέφρασεν ἔτι τὸν βόρυβον καὶ τὴν φωνὴν καὶ κραυγὴν τούτου τοῦ πτηνοῦ διὰ τοῦ, κολωόν. «Ἐν δὲ θεοῖσιν κολωὸν ἐλαύνεται. βόρυβον, ἀρκυγήν. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κολοιή, φωνή.

Κολοιτέα, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 18. καὶ Γ'. 11. καὶ παρ' Ἡσυχ. κολοιτία, καί, κοιλωτέα καὶ κολαυτέα. Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον φέρει λοβούς. Σκλμάσ. Ὁμόν. 101.

Κολοιώδης, ες, (κολοιὸς, εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κολοιοῦ ὤν.

*Κολοκᾶνος, ὁ. Ζ. κολέκανος.

Κολοκάσιον, ἡ, καὶ, Κολοκάσιον, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ, ραβδίριον· αἱ ῥίζαι τοῦ Αἰγυπτίου καλουμένου κυάμου. μετὰ ταῦτα ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ εἰς τι εἶδος ἄρου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἡ συνήθ. οὕτω καλεῖ.

*Κολοκάστιον, τό. Ζ. κολοκασίκι.

Κολοκοροδόκολα, ων, τά. Τὰ ἔγκατα, τὰ σπλάγχνα, intestina omasa, μόνον παρὰ Φιλοσθ. ἐπ. 29, 2. Κωμικὴ λέξις ἐκ τοῦ κόλον καὶ χορδὴ συνθ.

*Κολοκτρυών, ὁ. Βλπ. κολεκτρυών.

Κολέκυμα, τό. (κῦμα) Τὸ κῦμα, ἤτοι κολοβὸν κῦμα, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολ. Σκώληκα, καλοῦσι, διὰ τὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ σκώληκος κίνησιν τῶν παρ' Ὁμρ. μακρὰ κύματα ὀνομαζομένων τούτων κυμάτων. ἔστι δὲ τοῦτο, τὸ μεγα, ἠσύχως, καὶ ἀργῶς κινούμενον, καὶ προσπίπτον εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὡς εἶπε καὶ ὁ Λουκρέτ. »Namque movetur aqua et tantillo momine fluat«. ἔξρτ. Τὰ τοῦ κλύδωνος σηλωτικὰ ἀργοκύματα, τὰ προηγούμενα δηλ. τοῦ κλύδωνος φουσκωμένα, καὶ βαρέα κύματα, Ἀρστφ. Ἱπ. 592. ἔνθα ἐξελήφθη μετφρκ. ἐπὶ τῶν αἰλαζονικῶν καὶ κενῶν ἀπειλῶν τοῦ Κλέωνος.

Κολόκυνθα, ης, ἡ, καὶ Κολοκύνθη, Ἀττ. Κολοκύντη, ἡ. Τὸ στρογγυλὸν κολοκύθιον, Cucurbita, ἐπειδὴ καὶ τὸ μακρυλὸν λέγεται, σκύα. Ὁ Σουΐδ. ἐν Λέξ. κρίνον, λέγει, ὅτι κολόκυνθα, καλεῖται ἔτι καὶ τὸ κρῖνον, (πιθανὸν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνθίων) καὶ ὅτι τὸ, κολόκυνθα, εἶναι λέξις Μηδική. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτόν. ὅθεν

Κολοκυνθίας, άδος, ἡ, ἐν ἀναλέκτ. Β'. 412. «Κολοκυνθίας βρωτούς· φαγητὸν ἐκ κολοκύνθης.

*Κολοκύνθινος, η, ον, Ἀπὸ κολοκύνθας κατεσκευασμένος. Λουκ. ἀλῆ. Ἰχθυρ.

Κολοκυνθίς, ίδος, ἡ. Τὸ φυτὸν, καὶ ὁ καρπὸς τῆς πικρᾶς κολοκύνθης. Διοσκορ. Δ'. 178. Cucumis Colocynthis, Λιν. ἀγρία κολοκύνθη.

*Κολόκυνθος, καὶ κολόκυντος, ὁ = κολόκυνθα, κολοκύντη, Jac. AP. σ. 587. Lobeck Φρύνιχ. σ. 437.

Κολοκύντη, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ κολόκυνθα. ἀφ' οὗ

*Κολοκύντιος, τό. Ὑπκρτκ. τοῦ πργμν.

Κόλον, τὸ. Ἔδεσμα, φαγητὸν, τροφὴ. ἀφ' οὗ ὁ Εὐστάθ. μετὰ τοῦ Ἀθηναίου παράγουσι τὸ ἄκολος, καὶ κόλαξ. 2) = κῶλον, Ἀρστφ. Ἱππ. 458. Νικηφ. Θηρ. 260.

Κόλος, ον, = Κολοβός. Ἰλ. Π, 117. «Κόλον δόρυ· ἐστερημένον αἰχμῆς, ὕστερον ἐξαιρέτως ὁ μὴ ἔχων κέρατα, (σιωτικῶς). Θεόκριτ. Η'. 51. 2) Ὁ κόλος, Ἀπροσδιόριστον, τετράπουν ζῶον. Ὄνομα ζώου τῆς Σκυθίας, Στράβ. μέρ. 6. σ. 34. ἔκδ. Κορ. καὶ Ἀθην. σ. 300 — 301. ἐντεῦθεν κολοβὸς, κολούω, κολάζω, Συγγ. τῷ κυλλός.

Κολοσσαῖος, ἡμαρτ. ἀνάγ. ἀντὶ, κολοσσιαῖος, ἐκ τοῦ Λουκιαν. Ἑρμότ. ὡς τὸ κεγχρος, κεγχριαῖος.

*Κολοσσικός, ἡ, όν. Σημαίνει βαρὴν τινα τοῦ προβατίνου μαλλίου, ἢ ὁποῖα ὅμως δὲν μᾶς εἶναι γνωστὴ πλησιέστερον, καὶ ἥτις ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τὴν τῆς Φρυγίας πόλιν Κολοσσαί, τὴν περίφημον διὰ τοὺς βαφεῖς της.

*Κολοσσιαῖος, αία, αῖον, καὶ οὐχὶ κολοσσαῖος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 543. (κολοσσὸς) Ὅμοιος μὲ κολοσσὸν, ἢ τὸ μέγεθος σχεδὸν ἴσον μὲ τὸ τοῦ κολοσσοῦ ἔχων, ὑπερμεγέθης.

*Κολοσσικός, ἡ, όν, Ἀπὸ τὴν πόλιν Κολοσσαί.

Κολοσσοβάμων, ον, γενκ. ονος, (βάω, βῆμι) Λυκόφρ. 615. Ὁ τόπον κολοσσοῦ ἐπέχων· ὁ σχῆμα κολοσσοῦ ἔχων, ἢ ὁ κολοσσὸν εἰκονίζων, ὃ ἐστὶν εἰς τόπον κολοσσοῦ ὑπάρχων.

Κολοσσοποιός, ὁν (ποιέω) Ὁ κολοσσοὺς ποιῶν. Ἡλιοδ. Ὀπτικ.

Κολοσσός, ὁ. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα, μεγάλος ἀνδριὰς· συνήθως ὅμως λέγεται κάθε ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, καὶ ἁπλῶς, κάθε μέγα καὶ μεγαλοπρεπὲς ἄγαλμα, εἴδωλον. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 427. Ἡρόδοτ. Β'. 130. «Εἰκόνες τῶν παλαικεων ἑστᾶσι, ἑστᾶσι μὲν γὰρ ξύλινοι κολοσσοί, ἑοῦσαι ἀριθμὸν ὡς εἰκοσι μάλιστα τὴ, γυμναὶ ἐργασμέναι. 2) Ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ περίφημος ἐκεῖνος γιγαντιαῖος ἐκ χαλκοῦ ἀνδριὰς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἵστατο ἐπάνω εἰς τὸν λιμένα τῆς Ῥόδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτον ἑβδομήκοντα πήχεων καὶ τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Χάρης ὁ Λίνδιος, κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ. Πλίνιος, ΔΔ'. 7. Πολύβ. Ε'. 88. Φίλων Βυζαντ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτ. περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγει ὁ Στράβ. ἐν, Α'. σελ. 365. »Ἐν τοῖς κολοσσικοῖς ἔργοις οὐ τὸ καθ' ἕκαστον ἀκριβὲς ζητοῦμεν, ἀλλὰ τοῖς καθόλου προσέχομεν μᾶλλον«. Βλπ. Müllers Archaeol. σ. 136. ὅθεν

Κολοσσουργία, ἡ. (ΕΡΓΩ) Ἡ τῶν κολοσσῶν ἐξεργασία, κατασκευή. 2) Παρὰ Στράβ. ἀντὶ τοῦ Κολοσσιαῖον ἔργον.

Κολοσσυρτός, ὁ. Θόρυβος, ταραχὴ ἀνδρῶν, καὶ κυνῶν Ἰλ. Μ, 147. καὶ Ν, 472, «κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν χώρῳ ἐν εὐρυπαλῳ«. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 880. »Ἀργαλέος κολοσυρτός.« 2) Ὁ ἑορυβώδης ὄχλος, τὸ πλῆθος τοιοῦτον τὸ παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 660. Πλοῦτ. 536. Ποιητ. μόνον (ἀπὸ τοῦ κέλλω κατὰ τὸν Döderl. Lat. Synonym. 2. p. 94. 4. p. 97. πιθ. συγγν. τῷ κολῳός.)

Κολουραῖος, αία, αῖον. = κολουρος. Κολοβωμένος, ἀποκομμένος, ἀποσπασμένος ταπεινωμένος, κόλουρος πέτραι κρημνώδης, ἀπότομος βράχος, = ἀποτομὰς· παρὰ Καλλιμ. »Πέτρῃ ὑπὸ κολουραίῃ«.

Κολουρίς, ίδος, ἡ (κόλος, οὐρὰ) Μέ κομμένην, κολοβωμένην οὐράν, ἰδιαίτερ. Ζηλκ. τοῦ κόλουρος. Παρὰ Πλτρχ. εἰς Τιμολ. 21. λέγει ὁ Τιμολέων »Οὐκ ἐγὼ μόνος κολουρὶς, ἀντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.«

Κόλουρος, ον, ἰδιαίτερ. Ζηλκ. κολουρὶς, ίδος, ἡ (κόλος, οὐρὰ) Ὁ κολοβὴν, ἤτοι κεκομμένην τὴν οὐρὰν ἔχων, ὁ κολοβὸς τὴν οὐρὰν π. χ. παλαιπηξὲ οὕτω καὶ Πλτρχ. εἰς Φλαμιν. 21. »ὥσπερ ὄρνιν ὑπὸ γήρως ἀπτῆνα καὶ κόλουρον Πτηνόν, τοῦ ὁποίου ἔπεσαν αἱ πτέρυγες ἐξ αἰτίας τοῦ γήρως του. πρβλ. καθουρος καὶ κηφήν. καθόλου κολοβωμένος, ἠκρωτηριασμένος, καὶ ἠμβλυμένος, καὶ μτφρκ. Γέρων, ἀδύνατος. Ζήτ. ἔτι καὶ, ἡμίεργος. 2) Κόλουρος, αἱ· ὑπηκοοῦσαι. Γραμμαί. λέγονται ἐν τῇ οὐρανίῳ σφαίρᾳ δύο κύκλοι ἡμίσεοι διὰ τῶν Ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων, καὶ πρὸς τοὺς πόλους διασταυρούμενοι, Πρόκλ. Σφαιρ. 6. 43. ὅθεν

*Κολουροειδῶς, ἐπῤῥμ. (εἶδος). Ὡς αἱ κόλουροι διασταυρούμεναι, ἐπὶ τῶν ὁδόντων τοῦ ἐλέφαντος, κολουριαστὰ, Φιλῆς.

*Κολούρωσις, εως, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ κολουρόω = κόλουσις.

Κόλουσις, εως, τὸ (κολούω). Κολόβωσις, περικοπὴ, κόψιμον, ἐλάττωσις, κόντευμα. Ἀριστοτ.

Κόλουσμα, τό. Τὸ κολοβωμένον. = Κλάσμα.

Κολουτέα, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. δενδρου τι. Ζήτ. κολοιτέα.

Κολούω, Μ. οὔσω, Πατ. πρεμ. κεκόλουμαι καὶ κεκολουσμαι, ἀόρ. ἐκολούθην, καὶ ἐκολούσθην, (κόλος). Κολοβόω, περιτέμνω, κόπτω μέρος ἐκ τινος, καὶ μικρότερον ποιῶ αὐτό· ἐλαττόω, παρ' Ὁμρ. ἠδὲ φέρει εἰς μετφρκ. σημσ. »ἔπος μεσσηγυ κολοῦσαι«. Νὰ κόψῃ εἰς τὴν μέσην μίαν λέξιν, praecidere, δηλ. νὰ τὴν ἀφήνῃ ἀτελείωτον, ἀντίθ. τελεῖν, Ἰλιάδ. Τ, 370. δὲν ἐκπληρώνω, ἀτελὲς ἀφήνω. »Μήποτε τὰ ἕκαστα κολούσαις«. Ἀπολλών. Γ'. 1039. ἀντὶ, Ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας, »ὥρα κολούσαι«. Νὰ σμικρύνῃ, νὰ ὀλιγοστεύῃ τὰ χαρίσματα, Ὀδσ. Δ, 340. »ἔσθ' αὐτοῦ πάντα κολούσαι βάλλει εἰς κίνδυνον, ἢ ἀφανίζει τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν, Ὀδσ. Θ, 211. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταβλίβω, καθυποβάλλω, ἐμποδίζω, ὡς καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ πεζὸν κολάζω, Πλάτ. Πρωτγ. σ. 343. C. »Τῶν δ' ἀπὸ πάππων αὐτὸς ἀνὴρ ἐκόλουσεν. Καλλίμαχ. εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Δίκ. 39. (Ἔστι δὲ κατὰ τὸν Döderlein συγγεν. τῷ κρούω, ὡς τὸ φυλάσσω τῷ φράσσω, καὶ τὸ καλύπτω τῷ κρύπτω.)

Κολοφούρα, τά· ἡμαρ. ἀνάγν. ἀντὶ Δόρουρα. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ. 10.

Κολοφών, ῶνος, ὁ. Κορυφή, ἡ ἄκρα παντὸς πράγματος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὑψηλότατος, τελευταῖος, τὸ ἔσχατον τέλος, τὸ πέρας. «Τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι». Διογ. Λαέρ. Γ. 138. = ἀποτελειοῦν, εἰς πέρας ἄγειν. Πλάτ. Νομ. 2, 14. Εὐθύδ. σ. 301. πρβλ. κορυφή, γ. καὶ κορωνίς, 2. α. Παρὰ Πλουτάρχ. ὀργανόν τι ὡς ἡ σφαῖρα πρὸς γύμνασιν τοῦ σώματος. 3) Πόλις τις ἐν Ἰωνίᾳ· ἐντεῦθεν·

Κολοφώνιος, α, ον. Ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Κολοφῶνος ὤν· καὶ ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. Κολοφωνίς, ἡ· ὑπακουομ. Ῥητίνη· καὶ κολοφώνια, τά· ὑπακουομ. Ἀποσήματα· εἶδος ῥητίνης, καὶ ὑποσήματων.

Κολπίας, ου, ὁ (κόλπος). Ὁ κόλπον ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρτ. 1047. «Πέπλον κολπίαν ἐρεικεώ».

Κολπίζω, Μ. ἰσω (κόλπος). Κόλπον ποιῶ, σχηματίζω τι εἰς κόλπον.

Κολπίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν κόλπον ἀνήκων. Φιλόστρ. Ἀπολ. Γ. 35. 2) Κάτοικος πλησίον θαλασσίου κόλπου.

Κολποειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος κόλπῳ, Ὁ σχῆμα κόλπου ἔχων. Ἐπίρρ. κολποειδῶς.

Κόλπος, ὁ. Τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος, ὅπου στενοῦνται τὰ φορέματα, κόρφος, παρ' Ὁμρ. ἔξρτ. «ἐπὶ κόλπον ἔχειν, κόλπῳ δέξασθαι, καὶ, ὑποδέξασθαι ὡς ἔκφρασις μητρικῆς φιλοστοργίας, καὶ φροντίδος «μὴ ἀντὶ κόλπῳ ἐγκαταθεῖναι. Νὰ βάλῃ θηλὴν εἰς τὸ στῆθος, Ἰλ. Ξ, 219. 223. ἔπειτα καὶ ὁ μητρικὸς κόλπος, ἡ κοιλία τῆς μητρός. Ἰλ. Χ, 80. «Κόλπον ἀνιεμένην· ἀνέλκουσα, γυμνοῦσα τὸν κόλπον, ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ. Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀγκάλαι. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ Φούσκωμα, φούσκωμα, ἤτοι ἡ σακοῦλα τοῦ φορέματος, καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν, ὁπόταν κρέμηται οὕτω πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ ἦναι ἐζωσμένον, ἢ καὶ τὸ διὰ τοῦ ζώσματος γεούμενον. Ἀπολλ. Ἀρχ. Δ'. 949. «Κόλπον ἐπ' ἰξύας εἰλίξασθαι· πολλάκις πλύντ. Ἰλ. Ι, 570. Χ, 80. Τὸ φούσκωμα τοῦτο ἐχρησίμευε καὶ ὡς τσέπης, κόρφος, καὶ οὕτως εὑρηται μετακειρισμένον καὶ ἐν Ὀδ. Ο, 469. Ζήτ. Βαθύκολπος. 3) Κάθε κοιλωδὴς βαθυλότης, κοιλότης, καὶ ἐξαιρέτως. α) Ἡ βαθεῖα ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Σ, 140. Φ, 125. Ὀδ. Δ, 435. Ε, 52. ἀλλὰ καὶ ὁ θαλάσσιος κόλπος, ὁηλ. μέρος αὐτῆς στενὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἠπείρου προχωροῦν, Ἰλ. Β, 560. καὶ συχνάκις παρὰ πεζογρ. β) Εἰς τὴν ξηρὰν, Κάθε βαθεῖα κοιλάς, μεταξὺ ὑψηλῶν βουνῶν, πολλάκις συνυπενοουμένης τῆς ἰδέας τοῦ ἀτμαλοῦς, ἐξωτερικῶς ἐ- ἐσπερασμένου, προστατευμένου, ἢ ἀπομεμακρυσμένου. γ) Ἐλάβη τις προξενουμένη διὰ τοῦ Φίστουλα, ὁπότε ὑπεισέρχεται τοῦ θέρματος καταπρώτως τὸ κρέας καὶ προξενεῖται τὸ ἔμπυον. δ) Κάθε κοιλότης, ἢ κυρτότης. Καθ' ὅλα = τῷ Λατιν. sinus (εἶδος. συγγν. τῷ κοίλας)· ὅθεν

Κολποφακή, ἡ· παρ' Ἀθην. Πωλεῖται ἡ λέξις μετὰ τοῦ, Βολιφοφακή.

Κολπόω, ῶ. Εἰς κόλπον ποιῶ, φέρω τι. Σχηματίζω κόλπον διά τινος, τὸ κάμνω κολποειδές, λυγίζω, ἢ κυρτὸν ποιῶ αὐτό· καὶ Πλτκ. ἐν χρήσει. Ζήτ. ἐγκολπίζω.

Κολπώδης, ες = κολποειδής (κόλπος, εἶδος). Ὁ κόλπου εἶδος ἔχων· κοιλοειδής, κυρτοειδής. Πλήρης κυρτωμάτων, κοιλοτήτων, καὶ μετφρ. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας, χαλαρά, ἐκτατική, σχοινοτενής, διεξοδική.

Κόλπωμα, τό (κολπόω). Τὸ εἰς κόλπον σχηματισθέν, πτυχή, κυρτότης, διπλωματιά.

Κόλπωσις, εως, ἡ (κολπόω). Τὸ σχημάτισμα τοῦ κόλπου. Μεταφ. «Κόλπωσις ἱστίων, πτερῶν· τὸ φούσκωμα, ἡ κύρτωσις τῶν ἱστίων, ἢ τῶν πτερῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Ἡρωδιαν. Α'. 15.

Κολπωτός, τή, τόν (κολπόω). Παρὰ Πλουτάρχ. «Χιτὼν κολπωτός». Ὁ κόλπον, ἢ διπλωματιάς, καὶ σουφρωτὸς ποιῶν, ἢ ἔχων.

Κολύβαινα, ἡ. Εἶδος κορκίνου. Ἀθήν. Γ'.

* **Κολύβριον**, τό. Διάφορος ἀνάγν. ἀντὶ μολύβριον, ἔπερ ἰδέ.

Κόλυθρον, τό. Τὸ ἄρτιμον σῦκον· καὶ παρ' Ἀθην. κόλυτρον.

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Ἡ κολυμβῶσα, πλέουσα. «Ἐλαΐαι κολυμβάδες· ἐλαῖαι φυτευμέναι εἰς τὸν γάρον, ἤτοι εἰς τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ διὰ φαγητόν. 2) Παρὰ Γαλην. Ἀντιδ. Α'. Θάμνος τις, ὅστις ἄλλως, Στοιβή, λέγεται.

Κολύμβατος, ἡ, διάφ. ἀνάγν. ἀντὶ κολύμφατος.

Κολυμβάω, ῶ, Μ. ἠτω. Κολυμβῶ, πλέω ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βουτῶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἐκβαίνω· = Νήχομαι· ὅθεν

Κολυμβήθρα, ἡ. Ὁ τόπος, ἔνθα κολυμβοῦσι, βουτοῦσι, πλύνονται, λούονται. Παυσαν. Δ'. 35. 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλσ. ἡ κολυμβήθρα, ἡ ἐξαμανὴ τοῦ βαπτίσματος.

Κολύμβησις, εως, ἡ. Τὸ βαθίζεσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, κολύμβημα. = Κόλυμβος.

Κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

* **Κολυμβητής**, οῦ, ὁ. Ὁ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, κολυμβῶν· ὅστις κολυμβᾷ, βουτᾷ, βουτηχτής.

Κολυμβητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρρ. κολυμβητικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολυμβᾶν, ἢ βουτᾶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ = κολυμβίς. 2) Ἔτι δὲ καὶ πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον βουτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, εἶδος αἰθυίας. Ἀριστφ. Ὄρν. 306. καὶ Ἀρατ. 296. «Κολυμβίδιτι αἰθυίηνιε· Colymbus. τὸ παρὰ τοῖς, κορακτζέλι. Ὁ Ἀθήν. ἐν Θ'. περιγράφει οὕτω αὐτὸς «Κολυμβίς πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, ῥυμπαρομαλκια τὴν χροιάν, καὶ τὸ ῥύγχος σὺν ἔχουσα».

Κολυμβος, ὁ = κολυμβητής, Παυσαν. Β'. 35. 2) Καὶ τὸ κολυμβᾶν, πλέειν, κολύμβημα = κολύμβησις, Ἀπολλων. Β'. 122. 3) Τὸ πτηνὸν κολυμβίς.

Κολύμφατος, ἡ. Γεωπον. Β'. 4. Φυτόντι, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὑδατώδεις τόπους, καὶ διὰ τοῦτο δὲ αὐτοῦ συμπεραίνουσιν, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸ ἐφύτρωσε, πρέπει νὰ ἦναι ὑγρός. Τινὰ Χειρόγρ. ἔχουσι, κολύμβατος. Ἴσως εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ Λουκιαν. κολλάμφακον.

Κολυτέα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον τινὲς τῶν Βοτανικῶν νομίζουσιν, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Berberis. Ὁ Σαλμάσιος ἐν τοῖς Ὁμωνύμ. σελ. 101. θέλει ὅτι κοιλωτέα, λέγεται· καθ' εἶδος δένδρου διάφορον τοῦ, κολουτέα, πρβλ. κολοιτέα.

* **Κόλυτρον**, τό. Βλπ. κόλυθρος.

Κολχικόν, τό. Εἶδος φαρμακευτικοῦ φυτοῦ σφαιροειδεῖς ῥίζας ἔχοντος, Διοσκορ. Δ'. 85. Colchicum autumnale. Λιν. Δέγτ. καὶ ἐφήμερον.

* **Κόλχος**, Ὑστερωτρ. σπάνιος τύπος ἀντὶ κόχλος, Jac. AP. p. 592. 842.

Κολῳάω, ῶ, Μ. ήσω (κολῳός). Φωνάζω, βαρυβῶ, ὑβρίζω, Ἰλ. Β, 212. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέηται μὲ τὸ κολοιάω. Ἴδε κολῳός.

Κολῳνη, ἡ. Πᾶν ἀνάστημα γῆς, λόφος, τόπος βουνοειδὴς, γεώλοφος. Ἰλ. Β, 811. Δ, 767. καὶ 2) Ἔξρτ. ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου λόφος, ὁ τύμβος παρὰ Σοφοκλ. «Κολώνην ἄρας τάφου· ὁ σωρὸς τοῦ χώματος ἐπάνω εἰς τάφου τινα, καὶ ἐντεῦθεν, Κολωνία, ἡ· ὁ τάφος. Ἡλιόδ. Εἴς τινας πόλεις ἐλέγετο οὕτω ὁ διὰ τὰς τοῦ λαοῦ συναλεύσεις διωρισμένος τόπος, ὅταν αὗται ἐσυγκροτοῦντο εἰς τὸ ὕψος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις, τὸ φρούριον τῆς πόλεως.

* **Κολωνία**, ἡ (κολώνη, 2.). Ὁ τάφος, παρ' Ἡλιοδ.

Κολωνοειδής, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος κολώνης, ἤτοι λόφου ἔχων.

* **Κολωνός**, ὁ = κολώνη. Ὁ λόφος, Ἴδν. Ὁμρ. Δημτρ. 273. 299. Ἡσιδ. λῆμ. 19, 2. συχνότ. παρ' Ἡρδτ. 2) Δῆμός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ λόφου περιφήμου ἀπὸ καιν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ διὰ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, διαιωνισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ γεννηθέντος Σοφοκλέους ἐν τῇ αὐτοῦ τραγῳδίᾳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Οἰδ. ἐν Κολωνῷ· ὅθεν Κολωνεύς, ἐως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ὁ. Ἀπὸ τὸν δῆμον Κολωνόν, ὁ τύπος Κολωνεύς ἔξρτ. ὡς ἐπάν. τοῦ Οἰδίποδος.

Κολωός, οῦ, ὁ. Θόρυβος, κραυγαὶ καὶ φωναὶ Φιλοπαίδι, καὶ ἐχθροπραξίαι ἠκουσμέναι μὲ μεγάλας φωνὰς, καὶ ταραχὰς «κολῳὸν ἐλαύνειν». Τὸ κατ' κάμνει τις, προξενῶ μεγάλας ταραχάς, Ἰλ. Α, 575. Ἀποκλπτ. ποιητ. λῆξις (ὅθεν κολῳάω, συγγν. τῷ κολοιός, κολοιάω, καὶ κολοσυρτός. Ἡ κοινὴ ῥίζα ὅλων τούτων τῶν λέξεων εἶναι κατὰ τὸν Buttm. Lexilg. I. σ. 15g. τὸ καλέω, κέλομαι, πρβλ. Doederl. lect. Hom. 1. σ. 4. ὅστις μὴ δεχομένος τὴν μὲ τὸ καλέω συγγν. ἐγκρίνει τὴν μὲ τὸ κέλομαι.)

Κάμαιθος, ον (κάμη, αἴθω). Ὁ κεκαυμένην, ἤτοι ξυνθοκαιόμενην κάμην (μαλλιὰ) ἔχων, Θεόφρ. β. Λυκόφρ. 934. ὅπου, καμαιθω, κεῖται.

Κάμαρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς καμαριᾶς, ὁ ἐστὶ τὸ, Μιμαίκυλον.

Καμαρος, ὁ, καὶ ἡ· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 16. ἡ καμαριά, τὸ ποιοῦν τὰ ἤμερα καμαρα, κάμαρα, ἢ μιμαίκυλα δένδρον. Arbutus unedo. Λιν. ἐξ ἀναντίας τὸ ἄγριον εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρὸν, καὶ ἄχρεῖον καρπὸν ποιοῦν, καλεῖται Ἀνδράχνη, Portulaca, arbutus andrachne. Λιν. ὅθεν

Καμαραφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ καμαρα τρώγων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

Καμάω, ῶ, Μ. ήσω (κάμη). Ἀφίνω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου νὰ μακρύνωσι· μακρὰν κάμην ἔχω. Ἰλιάδ. Β, 542. «Ἀβαντες, ὄπιθεν κομόωντες· τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς μακροκομῶντες· καὶ ἐπὶ ἵππων, «ἐξείρητιν κομόωντες», Ἰλ. Θ, 42. Ν, 24. 2) Μεταφρ. ἐπὶ ἀγρῶν, δένδρων, καὶ φυτῶν, ἀντὶ τοῦ φυλλοφορεῖν, ἀνθοφορεῖν, φύλλα, κορυφὴν πολύφυλλον ἔχειν, κλάδους φέρειν, τὸ νὰ πρασινίζουν καὶ νὰ ἀνθοῦν, νὰ ἦναι στολισμένα μὲ φύλλα, κλάδους, καὶ ἄνθη, ὡς τὸ Λατιν. comare ποιῶσαρ ἀρούρης μέλλεν ἄρα ταναοῖσι κομήσαν ἀσταχύεσσιν, Ἡ πεδιὰς ἔμελλα νὰ στολισθῇ μὲ τ' ἀστάχυα, ὡς μὲ χρυσῆ τῆς κόμης στολίδια, Τμν. Ὁμρ. Δημτρ. 454. Οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. 1, 133. ἀντὶ τοῦ, Στέφανον ἐξ ἀνθέων φορῶ. Καὶ ἐπὶ ὀρέων «ὄρος κεκομημένον ὕλῃ» Καλλιμχ. Δι. 41. 3) Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς καιρὸν δυστυχίας καὶ λύπης ἔκοπτον οἱ παλαιοὶ ὅλας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ εἰς καιρὸν εὐτυχίας ἄφηνον αὐτάς, καὶ ἠὐξανον (Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 82. «Τέλος δὲ ἐκ τῆς ἔριδος συμπεσόντες, Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐμάχοντο· πασόντων δὲ καὶ ἀμφοτέρων πολλῶν, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι. Ἀργεῖοι μὲν νῦν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου κατακειράμενοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα, μηδὲ τὰς γυναῖκας σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἢ Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔζεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου, ἀπὸ τούτου κομᾶναι)· διὰ τοῦτο τὸ κομᾶν ἐλαμβάνετο καθόλου εἰς τὴν σημα. Ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, μεγαλαυχῶ, »κομᾶν ἐπί τινι. Ὑπερηφανεύεσθαι, καυχᾶσθαι, μεγαλαυχεῖν διά τι· ἀλλὰ τὸ »οὕτος ἐκόμησε ἐπὶ τυραννίδι, ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν ἐπὶ τὴν τυραν., ὠρέχθη νὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονίαν, κυριαρχίαν, Ἡρόδ. 5, 71. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχε συνήθεια, καθ' ἣν οἱ γέροντες πολῖται ἐφορῶσαν μακρὰ μαλλιά. Ἀλλὰ ἐν Ἀθήναις ἔφερον οἱ νέοι τὴν κόμην τους, ἕως εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, μετ' ὃ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων κατεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν, καὶ συγκατελέγοντο μεταξὺ τῶν δημοτῶν. Ἔκτοτε ἔφερον μικροτέραν κόμην, καὶ τὸ νὰ κόψουν καὶ τώρα ἄλλη τὰ μαλλιά τους νὰ μεγαλώνουν ἔκρινετο σημεῖον μεγαλαυχίας καὶ τύφου, μεγαλοπρεπείας, ματαιότητος καὶ φιλοκαλλωπισμοῦ· ἔτι δὲ καθόλου καὶ ὡς σημεῖον ὑπερηφανείας πλουσίων ἀνθρώπων· ἐπειδὴ κατά τινας ἦτο συγκεχωρημένον μόνον εἰς τοὺς ἱππεῖς τὸ νὰ ἔχωσι μακρὰν τὴν κόμην, ὅθεν τὸ κομᾶν ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχεῖν, γαυρίζειν, διά τι, ἐπὶ τινι π. χ. »ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ», Πλουτ. Καισ. 45. Παρὰ Καλλιμ. »κεκομηκέναι ὕλην· τετρηχυῖαν, ἠλικιωμένην, τρίχας εἰς τὸ γενειον ἔχοντα. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφ' οὗ ἐγράφοντο εἰς τὸ Δημαρχικὸν βιβλίον τῶν πολιτῶν οἱ νέοι, ἐκούρευον τὴν κόμην, διὰ τοῦτο καὶ τὸ κομᾶν ἐσήμαινεν ἐν Ἀθήναις, διόλου τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι φαίνεται νὰ ἐσήμαινεν εἰς τὴν Σπάρτην, δηλ. ἦτο σημεῖον λύπης, καὶ θλίψεως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ'. 11. »Κομῶντα καὶ αὐχμηρὸν ἔτι· δηλ. ἔχοντα τὴν κόμην μακρὰν, ἠμελημένην, καὶ ἠγριωμένην· μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκει καὶ παρ' Ἀττ. συγγραφεῦσι τὸ μὴ κομᾶν καὶ κείρασθαι ῥητῶς ἐπὶ λύπης, Πλατ. Φαιδ. σ. 87. Αἰσχιν. κατὰ Κτησφ. σ. 605. R.

*Κομβίον, τό. Ὑπερστ. τοῦ κόμβος. Λέξις διατηρηθεῖσα ἐν τῇ συνῃ.

Κομβολύτης, ὁ (κόμβος, λύω). Ὄστις λύει τοὺς κόμβους, ταυτὸν τῷ, Βαλαντιοτόμος.

Κόμβος, ὁ. Δεσμός, περιπλεγμὸς στρογγύλος διάτινος σχοινίου γινόμενος πρὸς στερέωσιν, σφίξιμον, ἢ σύνδεσιν, καὶ συναφειαν τινός, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Τοῦτο γίνεται ὄχλων καὶ ἐκ τοῦ Ἡσυχ. Ἐγκομβωθείς, ὅστις τὸ ἡρμήν· διὰ τοῦ, δεθείς, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια ἐντελεστέρως διὰ τοῦ, κομβοδεθείς, ἐνφράζει, καὶ ἑπομένως παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς βασιλεῦσιν εἰσίν, Ἐπικόμβια, πουγγεῖα τινὰ μὲ κόμβον δεδεμένα, ἢ καθὼς ὁ Κατακουζηνὸς ἑρμηνεύει. »Ἀποδέσμους τινὰς ἐν ὀθονίοις τιμήμασι δεδεμένους ἔνδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ καὶ ἐξ ἀργύρου καὶ ὀβελοὺς»· τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς ῥίπτων καὶ διασκορπίζων ἐχαρίζεν εἰς τὸν λαόν. Ἆρα τὸ ἐπιτόμβιον, = τῷ τῆς συνηθείας κομπόδεμα, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ τινος τμήματος ὑφάσματος. Ἐντεῦθεν τὸ ἐγκομβώσασθαι, καὶ ἐγκόμβωμα, π. χ. »Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἀνωθεν ἐνεκομβώσαμην· ὅ ἐστι, ἐκόμβωσα αὐτήν· ἔτι δὲ ἐγκόμβωμα, = κομβόδεμα. Ὁ Πολυδ. ἐν Δ'. 119. ἑρμην. τοῦτο καὶ αὐτὸ τοῦ Λευκοὺ τὸ ἐπανωφόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφορεῦσαν οἱ σελλόβοι ἐπάνωθεν τῆς ἐξωμίδος· πιθανῶς, διὰ νὰ φυλάττωσι πάστριόν τὸν χιτῶνα. Παρὰ Λογγῖν. Ποιητ. ΙΑ'. τρίχει ὁ Τίτυρος ὅτε ἐγκόμβωμα ῥίψας, γυμνὸς· καὶ ἐντεῦθεν ἆρα εἶναι αὐτὸς ὁ χιτών, ἤτοι τὸ ὁποῖον ἐφόρει. Παρὰ τοῖς Παλ. Μαθηματ. σελ. 487. εἶναι ἡ κυρία αὐτοῦ σημασία ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σχοινίον κόμβους ἔχον ἑκατὸν ὀγδοήκοντα· ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλικῷ, Le noeud. καὶ τῷ Γερμαν. Knopf. ὠνομάσθαι παρὰ Λατίνοις ἔσεκαν τοῦ σφαιροειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, globulus, καλεῖται. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. τὸ ὑποκορ. Κομβίον, τὸ παρὰ Γάλλ. bouton. Ἰταλ. bottone, τὸ ὁποῖον τιθέμενον εἰς τὰ φορέματα, συνδέει καὶ συνάπτει αὐτὰ διὰ τῆς προσάψεως μετὰ τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένης θηλυᾶς. Βλπ. καὶ ἐγκομβόομαι, ἐγκόμβωμα, καὶ ἐπικόμβιον.

*Κόμβωμα, Εἶδος ἱματίου, Ἡσύχ. καὶ Κομβώσασθαι, Τὸ τοιοῦτον ἱμάτιον ἐνδύσασθαι.

Κομέω, ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίδα, ἢ ἐπιμέλειαν ἔχω, ποιοῦμαι περί τινος, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, στολίζω. Ἐν τῇ Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ ἵπποις, Ἱπποκομῶ, οὕτω καὶ ἐν Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 236. ἐπὶ κυνὸς γυνὰ κομείτω, Ἡσιόδ. ἔργ. 606. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν τῇ Ὀδσ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώποις αὐτὶ τοῦ Περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαί τινα, τὸν προβλέπω μέ τ' ἀναγκαία, καὶ ἐπὶ παίδων, αὐτὶ τοῦ Ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι, συντεταγμένον μὲ τὸ ἀτιταλλῶ, Ὀδσ. Δ, 250. »σὺ δὲ τοὺς κομεῖν, ἀτιταλλέμεναί τε τὸν νῦν χρὴ κομεῖν, Ὀδσ. Ζ, 207. Λέξις παρὰ Ποιητ. μόνον χρήσιμος (ὅθεν κομίζω, κομψὸς, κομπέω, κόσμος, καὶ τὰ Λατιν. comere, comptus, Πρωτπ. κόμιο δὲν εὑρίσκεται. Συγγν. φαίνονται τὰ κόμη, κομόω, καὶ κόμπος, κομπέω, κομπάζω.)

*Κομέω, Ἰωνικ. αὐτὶ κομάω.

Κόμη, ἡ. Ἡ τρίχωσις τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά. Ἰλ. Α, 197. »Κόμῃ ξανθῇ· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῦ »παρὰ τὸ κόσμον εἶναι τοῦ σώματος». Σπανιώτ. πλοντκ. ὡς ἐν Ὀδσ. Ζ, 231. καλὴ δὲ κόρητος οὖλος ἦεν κόμος, ὑακινθίνῳ ἀνθεϊ ὁμοίην καὶ »κόμαις χαρίτων ὁμοίας, Ἰλιάδ. Ρ, 51. »Τῶλλα κόμην Μαδῶ τὰ μαλλιά μου, Ἰλιάδ. Χ, 406. καὶ »πειράσθαι κόμην τὸ νὰ ξυρφίσῃ τὰ μαλλιά του, Ἰλιάδ. Ψ, 46. Ὀδσ. Δ, 198. συνῆθες ἐκφώνησις τοῦ πένθους, καὶ πολλὴν κεῖραι τιμὴν τὸ νὰ κόψῃ τις τὰ μαλλιά του εἰς τιμὴν τινὸς ἀποθανόντος, Ἰλιάδ. Ψ, 146. πρβλ. 151. 152. 2) Μτφρ. ὡς καὶ τὸ Λατιν. coma ἐπὶ φυτῶν, ἡ κορυφὴ αὐτῶν ὅταν εἶναι πολύφυλλος, χλοερὰ, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, Ὀδσ. Ψ, 195. καὶ ἐπὶ γῆς ἡ χλόη, τὸ τρυφερὸν χόρτον. Ἰδίως δὲ λέγεται ὁ καυλὸς τῶν ἀνθέων εἰς τοὺς ὑακίνθους κ. τ. τ. Διοσκορ. Δ'. 63. καὶ 70. ὁ αὐτὸς ἔτι ὀνομάζει οὕτω καὶ τὸ παρὰ τῇ ῥίζῃ βλαστάνον φύλλον εἰς τινα εἴδη φοινίκων καὶ εἰς τὸ πράσον, ἐν Β'. 179. Δ'. 57. »Ὁ φοῖνιξ ἐπὶ κόμης ἐβλάστησε μόνης». Λιβάν. Δ'. σελ. 1706. ἂν δέν πρέπῃ νὰ λέγῃ πτορυφήν. 3) Ἐπὶ κομητῶν λέγεται ἡ φωτεινὴ οὐρὰ αὐτῶν. Ἀριστοτ. Μετεωρολ.

*Κομηταμυνίας, ου, ὁ (κομάω). Κωμικ. παραμόρφωσις τοῦ ὀνόμ. Ἀμυνίας, τρόπον τινὰ ὑπερηφανομυνίας, Ἀριστφ. Σφ. 485.

Κομήτης, ου, ὁ (κομάω). Ὄστις ἔχει μακρὰ, ἢ πολλὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ κόμην ἔχων, »Κομήτης τὰ σκέλη». Δουκιαν. Βάκχ. ἐ. τράγας, μαλλιὰ περὶ τὰ σκέλη ἔχων, τριχωτός, μαλλιαρὸς κατὰ τὰ σκέλη· ὅθεν »Ἵππος κομήτης». Σοφοκλ. Τραχ. 567. βέλος πτερωτὸν· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ δένδρων αὐτὶ τοῦ, Πολύφυλλος, χλοερὸς, ὁ φύλλα πράσινα, ἢ κορυφὴν φυσικῶς ἔχων, ἀνθηρός. Εὐριπ. Βάκχ. 1053. »Θύσσος κισσῷ κομήτης· πεπκτμένος, ἢ στολισμένος μὲ φύλλα κισσοῦ. Ἱππόλ. 120. »Λειμὼν κομήτης· γεμᾶτος ἀπὸ χλόην, ἤτοι τρυφερὰ χόρτα· χλοερός, ἀνθη ἔχων. 3) Κομήτης, ἀστὴρ κομήτης, Ἀστρον. τὸ ἔχον οὐρὰν φωτεινὴν ἀστρον. Stella Comata, Λατ. Ὅρα τοὺς Ἀστρονόμους.

Κομιδή, ἡ (κομίζω). Τὸ φέρειν, κομίζειν, φέρσιμον, κοβάλημα, συναγωγὴ, ἐπαγωγὴ, ἀγωγὴ πραγμάτων, ζωοτροφιὰ, Ὀδσ. Θ, 232. »ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἑπηετανός». Τὸ συνάζειν, θερίζειν, συναζειν τοὺς καρπούς. Ξενοφ. καὶ Στράβ. Ε'. σελ. 150. 2) Τὸ πορεύεσθαι, ὑπάγειν, ἀμαξεύειν, πηγεμὸς, ἔρχομός, ἐπάνοδος, ἄφιξις, ἀνάσωσις, ἐπιστροφὴ, Ἡρόδ. 3) Φροντὶς, ἐπιμέλεια, περιποίησις, θεραπεία. Τὸ προβλέπειν τὰ ἀναγκαῖα εἴς τινα, Ὅμρ. ἐν τῇ Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ ἵπποις, Ἱπποκομία, Ἰλ. Θ, 186. Ψ, 411. ἐν Ὀδσ. ἐπὶ ἀνθρώποις. Ἐπιμέλεια, καλλιέργεια τοῦ κήπου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φυτῶν, Ὀδσ. Ω, 245. 247. Ἐκ ταύτης τῆς σημ. προέρχ. τὸ ὡς ἐπρμ. ἐν χρήσει οὐ κομιδῇ τ. ο. ιδ. 4) Ἀπὸ τοῦ μέσ. κομίζομαι, Τὸ ξαναποκτῆν, ἀναλαμβάνειν, ἀνακτᾶσθαι πρᾶγμά τι, διατήρησις τῆς ζωῆς, σωτηρία· »κομιδὰν πατρίδος». Πίνδρ. Πθ. 6, 39. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. ὅθεν

Κομιδῇ, Ἐπιῤῥηματικῶς, Δοτ. τοῦ κομιδή, γρφμν. καὶ κομιδῆ. Σὺν ἐπιμελείᾳ, φροντιστικῶς, ἀκριβῶς, μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. 2) Σφόδρα, λίαν, πάνυ, τελείως, διόλου, ὁλοτελῶς, παντάπασι. Πλάτ. 3) Λέγεται καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν, ὡς τό, πάνυ μὲν οὖν, βεβαιότατα, Ναί, Πολλὰ καλά, μάλιστα, κ. τ. τ. Εἴρηται ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωδεστάτων αὐτῶν. Τίμαιος Δεξ. Πλάτων.

Κομίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ῶ, μέσ. οῦμαι (κομέω). Φροντίζω, προμηθεύω τινα μὲ τὰ ἀναγκαῖα, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, φιλοξενῶ καὶ φιλικῶς δέχομαί τινα, ἢ προσφέρομαι πρός τινα, τινά, συχνάκις παρ' Ὁμρ. ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 541. Ζ, 490. Ὀδσ. Ω, 250. Ο, 545. »τόν δέτ' ἐγὼ κομίσω ἐπιμελείας ἀξιώσω, θεραπεύσω, καὶ ἐν τῷ μέσ. κομίζομαί τινα, δέχομαί τινα εἰς ἑμαυτὸν ὡς φίλον, καὶ ξένον, φιλοξένως, Ἰλ. Θ, 284. Ὀδσ. Ξ, 316. ἀλλὰ τὸ »οὐτε κομιζόμενός γε δαίμονι εἶναι πᾶτε. Δὲν ἐπεριποιεῖτο πολλάκις, οὐδὲ ὅλως ἐκοσμεῖτο, οὐδὲ ἐπιμελείας ἠξιοῦτο. β) ἐπὶ πραγμάτων, Φροντίζω, προμηθεύω, συνάζω, ἔρτ, κατ' αὐτὴν ἔργα κομίζει Ἰλ. Ζ, 490. Ὀδσ. Α, 356. Φ, 250. ἐπιμελοῦ τὰ ἔργα σου, κάτταξε τὰ σπήτι σου· κτήματα κομίζω Διοικῶ, κυβερνῶ τὴν περιουσίαν μου, Ὀδσ. Ψ, 355. Μέσ. »ἔργα Δημήτερος κομίζομαι Φροντίζω, καταγίνομαι κατ' ἐμαυτόν εἰς τὴν γεωργίαν, Ἡσιόδ. ἔργ. 395. »Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἀγρίοισιν Νὰ φυλάττῃ τις καλὰ εἰς ἀγρεία τοὺς καρπούς τῶν ἀγρῶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 602. 2) Σηκώνω, καὶ ἐνφέρω πεσότι τι, καὶ ἔρτ. φροντίζων καὶ προσοῦμενος, διὰ νὰ ἐτοιμάσω, ἢ νὰ τὸ φυλάξω »νεκρὸν κομίζων Σηκώνω, καὶ ἐνφέρω ἀπὸ τὸν τόπον τῆς μάχης, νεκρόν τινα διὰ νὰ μὴ τὸν λάβουν οἱ ἐχθροί, Ἰλ. Ν, 196. ὅθεν ὑστερώτρ. »Νεκρὸν κομίζων, καθόλου αὐτὸ τοῦ, Περιποιοῦμαι νεκρόν τι σῶμα, τὸ ἐνταφιάζω, τὸ κηδεύω, Εὐρπδ. Ἱκετ. 754. »κόμισαί μεν φέρουσα ἔξω, μητέρα, φέρε με εἰς ἀσφάλειαν· ηχλιακαν ἐκόμισε πήρυξ ὁ κήρυξ ἐσήκωσε, καὶ ἐπῆρε τὸ ἐπιγραφεῖον, διὰ νὰ μὴ χαθῇ, Ἰλιάδ. Β, 183. οὕτω καὶ στρωφάλειαν ἐκόμισσαν ἑταῖροι Ἰλ. Γ, 378. Μέσ. »Σίντιες ἐκομίσαντο πεσόντα· Οἱ Σίντιες ἐσήκωσαν ἀπὸ καταγῆς τὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πεσόντα· Ἡφαιστον, καὶ λαβόντες αὐτὸν εἰς τὰ ἴδια τον ἐπεμελοῦντο, τὸν ἐπεριποιοῦντο, Ἰλ. Α, 594. β) Κερδαίνω, λαμβάνω ὡς κτῆμα, ἢ ἀπόκτησίν μου, καὶ ἔρτ. »ἐς λαυρεῶν κομίζω χρυσὸν, ἔπεσιν». Ἰλ. Β, 875. Δ, 738. »ἐκέκοντο κτῆμασι χροιὴ ὑπεδέχθη, ἔλαβεν εἰς τὸ σῶμα ἀκόντιον, ἐπληγώθη. Ἰλ. Ξ, 456. πρβλ. 463. οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. »ἔγχος ἐν χροῒ κομίσσασθαι Ἰλ. Χ, 286. γ) Μεταλλοτ. φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ, Ἰλ. Ψ, 609. Ὀδσ. Ν, 68. ὑστερώτρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πηγαίνω νὰ πάρω, νὰ φέρω,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φέρω μαζύμου, φέρω ἔξω, ἀσγγῶ, ἄγω, Σοφοκλ. »Βάσιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδῳς. φέρεμοι τώρα τὸν υἱόν μου νά τὸν ἰδῶ. ἐξρτ. ψέρω ὀπίσω, πηγαίνω καὶ φέρω ἐπίσω, μετακομίζω, μεταφέρω· γυρίζωτι ὀπίσω, σώζω, γλυτώνω, κατόρ ἐκ θανάτου κομίσαιμι Πίνδρ. Πύθ. 3, 99. β) Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἔχω ἐξ ἀκοῆς, μανθάνω εἰδηλίτινα διὰ τῆς ἀκοῆς, Valck. Φοινισ. Παρα Πινδρ. σημαίνει τρόπον τινὰ καὶ τὸ Ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ, μεγαλύνω. — 3) Μέσ. Φέρω τι εἰς ἐμαυτόν, φροντίζω, προμηθεύω τι δι ἐμαυτόν. κερδαίνω, ἢ ξανακερδαίνω, ξαναλαμβάνω, ξαναποτῶ τι. Ἀρστφ. Ὄρν. 552. ὡὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰμὴ κομιούμεθα πρῶτ τροπω τὴν ἡμετέραν βασιλείαν Καρπούμαι, ἀπολαμβάνω ἀπό τινος, Δημοσθ. »τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκτήμεσθαι· — Πάτκ. Φέρομαι, κουβαλοῦμαι, ψέρω, κουβαλῶ ἐμαυτόν, σηλ. πηγαίνω, ἔρχομαι, ἐκστρατεύω, περιέρχομαι, πηγαίνω εἰς ταξείδια, ταξειδεύω διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἐξρτ. Ἐπιστρέφω, ἐπαναπάμπτω, ἐπανέρχομαι· ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ὁδοιπορείας, ὁδοῦ, διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης. ὅτε καὶ κυρίως σημαίνει τὸ Φέρομαι ὀπίσω ὑπό τινος, ἀνάγομαι, γυρίζω ὀπίσω μὲ τὸ ἀμάξι, ἢ με τὸ πλοῖον. συχνάκις παρ' Ἡρότ. καὶ Ξενφ. Εἰς ταύτην τὴν σημασ μετχειρίζεται ὁ Ἡρότ. καὶ τὸ Μέσ. 2, 60. β) Ἐνφέρομαι, ἐντυφλίζομαι.

Κόμιον, τό (κόμη). Τὸ ὁμοῦ μὲ τὰ μαλλία ἐκφερόμενον δέρμα τῶν κεφαλῶν, τὸ ὁποῖον οἱ Σκύθαι ἐκδέροντες ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν τος τὸ ἐνρίσκων εἰς τοὺς ἵππους των, Wess. Ἡρότ. 4, 64. τὸ καὶ Προοίμιον. Πυθαγόρ. Λείψ. 713.

*Κομιστέος, α, ον, Ῥητν. ἐπίτ. τοῦ κομίζω. Ὅ,τι πρέπει νὰ φροντισθῇ, νά προμηθευθῇ, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θ. 582.

Κομιστή, ἡ = κομιδή, 3. Ἡσύχ.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Κομιστής, οῦ, ὁ (κομίζω). Ὅστις κομίζει, φέρει. 2) Ἐπιμελητής, φροντιστής Εὐριπ. Ἱκέτ. 25. »Κομιστὴς τῶν νεκρῶν· ὅστις φροντίζει περὶ τῶν νεκρῶν, ἤτοι κηδεύει, θάπτει τοὺς νεκρούς.

Κομιστός, ή, όν (κομίζω). Τὸν ὁποῖον ἐκόμισαν, ἐφερέντις, φερτός. 2) Τὸν ὁποῖον ἐπεμελήθητε, ἐπιμελημένος, πεφροντισμένος, ἐπὶ νεκρῶν, ἀντὶ τοῦ κηδευθείς, ἐνταφιασθείς.

Κομίστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ κομιστήρ. Ἐπιμελήτρια, τροφός. Ἡσύχ.

Κόμιστρον, τό (κομίζω). Ὅ μισθὸς δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερεν, ἐκουβάλησε τινάς, (χαμαλιάτικον, κουβαλιστικά). Εὐριπ. Ἡρακλ. μαινόμ. 1387. 2) = σώστρον, μισθὸς, εὐχαριστία διὰ τὴν σωτηρίαν, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 975. Ἰδ. κομίζω, 2. γ. ἐν τῷ τέλει.

Κόμμα, τό (κόπτω). Τὸ κεκομμένον, κεχωρισμένον μέρος ἀπό τινος, τμῆμα, κομμάτιον. 2) = Ἔγκοπή, κοψιά, χαραγματιά. 3) = κῶλον, ὅ ἐστί, τὸ μέλος τῆς περιόδου. 4) Χάραγμα, τύπωμα νομίσματος τινός· τὸ κεκομμένον, κεχαραγμένον νόμισμα, μονέδα. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. κυρίως ὅμως ἡ μικρὰ μονέδα, τὰ λεπτὰ ἄσπρα μεγάλου τινὸς νομίσματος, κέρμα· ὅθεν μετφρ. πονηροῦ κόμματος. Ἀχρεῖος χαρακτῆρος, κακῆς φύσεως. 5) Ἡ ἀρχὴ τῆς κωμικῆς καλουμένης Παραβάσεως ἐν τῷ χορῷ· Πολυδ. Δ'. 1, 2. 6) Παρ' Ἀρποκρατ. λέγονται Κόμματα καὶ μέρη τινὰ τῆς καλύπης, ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυι γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων. Τὰ ἄχυρα τὰ ἐν τῷ ἀλωνίζειν· τὰ τρέμματα, ἀποξύσματα τῶν γεννημάτων ἐν τῷ ἀλωνίζεσθαι.

Κομματίας, ου, ὁ (κόμμα, 2.). Ὅστις κάμνει πολλὰ κόμματα εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὴν ὁμιλίαν. Φιλόστρ. Σοφιστ. Β'. 29.

Κομματικός, ή, όν (κόμμα, 3.) καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόμματα, ἢ ὅστις συνίσταται ἀπὸ μοναδικὰ κόμματα, κῶλα. Ἐκ τοῦ κομμός, ὁ ἀνήκων εἰς κομμόν. »κομματικὴ« δηλ. μέλη. Τραγῳδία, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς κομμοὺς ἐν τῷ χορῷ, Βλπ. κομμός, 3.

Κομμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόμμα. Κομματάκιον.

Κόμμι, τό. Ὕλη τις ἰξώδης, ἥτις χύνεται ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυον. Κομμίδιον, Gummi, commis· παρ' Ἡροδότ. Β'. 86. 96. καὶ Ἱπποκρ. εὑρηται ἡ λέξις ἄκλτ. τοῦ κόμμι, τῷ κόμμι. Νεώτρ. κλίνουσι τοῦ κόμμεως καὶ τοῦ κόμμιδος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 288.

*Κομμίδιον, τό, Ὑποστν. τοῦ κόμμι, Στεφ. Βυζντ. ἐν Δξ. Ἠλεκτρίδες.

Κομμιδώδης, ες, (κόμμι, εἶμμιδος, εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ κομμίδιον· ἢ ὅ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κομμιδίου ὤν, ὡσάν κομμίδι.

Κομμίζω, Μ. ἴσω. Ὡς κομμίδι φαίνομαι. Διοσκορ.

Κόμμις, ιδος, ἡ = κόμμι.

Κομμιώδης, ες (εἶδος) · = κομμιδώδης.

Κομμός, οῦ, ὁ (κόπτω). Τὸ κτυπᾶν, τὸ κτύπημα. 2) = κοπετός, θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός, μοιρολόγημα. μετὰ κτυπημάτων τοῦ στήθους. 3) Ἰδιαιτέρως δὲ ᾠδή τις, (τραγῳδία) τὸ ὁποῖον ἀμοιβαίως ἔψαλλον ἑνταῖς Τραγῳδίαις καὶ Κωμῳδίαις, εἷς τῶν ὑποκριτῶν καὶ ὅλος ὁ χορός, καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο λυπηρόν τραγῳδεῖ, τὸ καὶ κομματικὸν μέλος λεγόμενον, Herm. Ἀριστοτ. Ποιητ. 12. 3, 9. σ. 130. 143. elem. metr. σ. 733.

Κομμόω, ὦ. Μ. ὦσω (κομμός). Φροντίς, ἐπιμέλεια, τὴν ὁποίαν ἔχει τις ἐπάνω εἴς τον στολισμὸν καὶ καλλωπισμὸν τοῦ σώματος· ἡ περίεργος κόσμησις, στολισμός, καλλωπισμός, πάστρα τοῦ ἰδίου σώματος. (ἔχει ἀπό τοῦ κόμμι, μὲ ὅλον ὅτι μετεχειρίζοντο καὶ αὐτὸ ἐν τῷ κοσμεῖν τὴν κεφαλήν) Ἰδ. κομμώτρια. ὅθεν

Κομμόω, ὦ. Στολίζω, καλλωπίζω, ὡραΐζω, εὐμορφώνω τὸ σῶμα. ὅθεν

*Κομμώ, οῦς, ἡ. Ἡ κοσμοῦσα, πιστρεύουσα, στολίζουσα, ψιμυθίζουσα.

Κόμμωμα, τό. Τὸ καλλωπισμένον, στολισμένον, ἐψιμυθιωμένον, φτιασιδωμένον. 2) Τὸ ἀνῆκον, ἢ χρησιμεῦον εἰς καλλωπισμὸν καὶ στολισμόν· ἐ τεχνικὸς στολισμός, καλλωπισμός.

Κόμμωσις, εως, ἡ. Τὸ στολίζειν, καλλωπίζειν, ψιμυθίζειν, φτιασιδώνειν, ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμός. 2) = κώνησις, καὶ πιστόκηρος.

*Κομμωτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Κομμωτής, οῦ, ὁ (κομμόω). Ὅστις κοσμεῖ, ὡραΐζει, καλλωπίζει διὰ τῆς τέχνης, φτιασιδώνει, στολίζει, στολιστής. ὅθεν

Κομμωτίζω, Μ. ἴσω · = κομμόω. Συνέτ. παρὰ δὲ Σουϊδ. = ἐπιμελοῦμαι.

Κομμωτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς κόμμωσιν. Κεκαλλωπισμένος, στολισμένος, φτιασιδωμένος, Πλάτ. »κομμωτικὴ ἀσκησις. Φτιασιδωμένος ἄνθρωπος, ὅστις φτιάνεται πάντοτε. Φιλοκαλλωπισμός. Ὁ μὴ ἀληθὴ εὐεξίαν χαίρων

Κομμώτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ κομμωτήρ, κομμωτής. Ἡ κοσμοῦσα, καλλωπίζουσα τὰς γυναῖκας γυνὴ Πλάτ. Ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ κόμμι, κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Πλάτωνος (σελ. 51.) δὲν εἶναι ὀρθή, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς λέγει, ὅτι αἱ γυναῖκες μετεχειρίζοντο τοῦτο »πρὸς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν ὥστε μὴ διαχεῖσθαι κύτας, ἀλλὰ μένειν ὡς ἀγανενημένας· καθὼς ἔτι ἀναφέρει καὶ ὁ Petronius.

Κομματρίδιον, τό. Ὀργανέντι, ἢ χρῖσμα ἐπιτήδειον εἰς τὸν τῶν γυναικῶν καλλωπισμόν· ἢ μέρος τι τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν. Πολυδ. Χ'. 96.

Κομοτροφέω, ὦ· Μ. ήσω (κόμη, τρέφω). Τὴν κόμην τρέφω, ὅ ἐστιν, ἐπιμελοῦμαι, ἢ ἀφίνω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου διὰ νὰ μεγαλώσωσι. Διοδ. Σικελ.

*Κομόωντες, Ἐπκ. μετχ. ἐνστ. τοῦ κομάω, ἀντὶ κομῶντες. Ἰλδ. Β, 542.

Κομπάζω, Μ. άσω (κόμπος) = κομπέω. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, περιαυτολογῶ· μεγάλα λόγια περὶ τοῦ ἐμαυτοῦ μου ὁμιλῶ. Ξενφ. συμπτ. 4, 19. Οἰκνμ. 10, 3. καὶ μέσ. »κομπάζομαι φόβονι Αἰσχ. ἑπτ. Θ. 485. ἐάν ἦναι ἡ ἀναγ. ὀρθή· καὶ Σοφοκλ. ὅθεν

Κόμπασμα, τό. Ἡ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν λέγει τινὰς καυχώμενος, λόγια παχέα. καὶ

Κομπασμός, ὁ. Καυχησις, μεγαλορρημοσύνη.

Κομπαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κομπάζει, ὅ ἐστι, μεγάλα καὶ παχέα λόγια ὁμιλεῖ· καυχησιάρης· Milantatore, Ἰταλ.

Κομπαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κομπασμόν. Καυχησιάρης, ἀλαζών.

Κομπέω, ὦ· Μ. ήσω (κόμπος). Ἠχῶ, κωδωνίζω, ἠχον ἀποτελῶ, ἐκδίδω, βορυβῶ, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον ἐκδίδουσι τὰ πήλινα, ἢ μεταλλικὰ ἀγγεῖα ὅταν τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου συγκρούωνται. Ἰλ. Μ, 151. »Ὡς μὲν κόμπει καλκόεν. ἐκόμπει, ἐκωδώνιζεν, ἤχον ἀπετέλει. 2) Μτφρ. »Κομπεῖν, καὶ, μεσ. κομπεῖσθαι βροντώδη, ἤτοι κωδωνίζοντα λόγια ὁμιλεῖν, ὅ ἐστι, μεγάλα, ὑπερήφανα, παχέα. Ἡρότ. 5, 41. παρα δὲ τοῖς Ἀττκ. Ποιηταῖς ἐν συχνῇ χρήσει τὸ »κομπεῖν μῦθον«. ὅθεν

Κομπητής, ά, όν· = κομπαστής, καὶ κομπαστικός. Πομπώδης, μετ' ἀλαζονείας, καὶ καυχήσεως.

*Κομπεσμός, ὁ. Τὸ τὰ κάμνῃ τις τὰ τῶν λεγόμενα τριλλία εἰς μουσικὸν ὄργανον· τὸ ἐν τῷ ψάλλειν μελισμός λεγόμενος, καὶ ἠνωμένος ὁμοῦ τερετισμός Βρυέν. Ἁρμον. σ. 480.

Κομπολακέω, ὦ. Μ. ήσω (κόμπος, λακέω). Κομπώδη λέγω, κενοὺς ψόφους ποιῶ· μεγάλα, βροντώδη, καὶ παχέα, ἢ χοντρὰ λόγια ὁμιλῶ, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχουσιν. Ἀριστοφ. Βατραχ. 961. Ὁμιλῶ λόγια στὸν ἀέρα. παρὰ Φιλοστρατ. Εἰκόν. Α'. 27. κεῖται καθόλου ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι. ὅθεν

Κομπολακυδής, ους, ὁ. Τὸ τῷ ὀνόματι τούτῳ ὁ Ἀριστοφάνης παρομοίως πτηνῷ τινί, ἐννοεῖ τὸν κομπαστὴν Λάμαχον, ἐν Ἀχάρν. 589 καὶ 1182.

Κομπορρήμων, ον· γενικ. ονος (κόμπος, ῥῆμα) · = κομπαστής. Ὅστις μετχειρίζεται μεγάλα, καὶ καυχησιάρικα λόγια εἰς τὴν ὁμιλίαν του.

Κόμπος, ὁ (κόπτω, κρούω, κόμπος). Θόρυβος, κρότος, ταραχή, βροντήμα, τύχημα, βορύβημα, καὶ ἐξρτ. ὅταν ὁ θόρυβος, καὶ κρότος γίνεται ἐκ τῆς συμπλοκῆς καὶ συγκρούσεως δύο σωμάτων, διὰ τοῦ ἀμοιβαίου κτυπήματος, ὡς π. χ. ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν των χορευτῶν, Ὀδσ. Θ, 380, ἐν Ἰλδ. ἐκφράζει τὸν ψόφον, κτύπον, ἠχον τῶν ὁδόντων τοῦ συός, τοῦ χοίρου· ὅταν τους παστρεύῃ, ἢ τοὺς ἀκονᾷ, ἢ ὅταν ἐν τῷ θυμῷ του τους τρίζῃ. Ἰλ. Μ, 149. Λ, 417. Ὁ Σοφοκλ. ὀνομάζει ὅτι »Κωδωνοφόρους κόμπους· τὸν κτύπον τῶν κωδωνίων· καὶ ἑπτεύει. 2) Μεταφορ. ἐπὶ βροντώδους, ἤτοι μεγαλορρήμονος ὁμιλίας. Κενὰ λόγια· ἀλλὰ καὶ »κεμπος λόγιων Λόγια στόμφα, ἀλαζονικά, ὑπερήφανα, λόγια ξηρά. Ἐκδ. ἐνδε ἀντίκειται πρὸς τὸ »Ἔργων ἀνήκεια. Μεγαλορρημοσύνη, καύχησις. Ἡρότ. 7, 103. ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, φαυσῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια. Λουξος. σπανιώτης. ἐπὶ κλοῦ ἀντὶ τοῦ Μακρὰν ἠχοῦσα φήμη, αἶνος, ἔπαινος, ὕμνος, πανάγυρα κόμπον φέρειν Πίνδ. Ἴσθμ. 1, 60. καὶ μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἑοικότ' ἀοιδᾷ κεραμέων 5, 29.

Κομπός, ὁ = κομπαστής. Εὐριπ. Φοίν. 602.

Κομποφακελορρήμων, ον· γενικ. ονος (κόμπος, φάκελλος, ῥῆμα). Περιπαικτικὸν ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλου παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 839, διότι ὁ ποιητὴς οὗτος εἰς τὰς τολμηράς του μορφώσεις τῶν λέξεων, συνέταττε τρόπον τινὰ δεμάτια ῥημάτια ἢ ῥηματοσχηματισθείσας ὑπ' αὐτοῦ λέξεις.

Κομπώδης, ες (κόμπος, εἶδος) καὶ Ἐπίρ. -ωδῶς. = κομπαστής, κομπαστικός. Κομπῶδες, τό = κόμπος, κόμπασμα.

Κομψεία, ἡ (κομψεύω). Ἀστειότης, ἀγχίνους καὶ χαρίεις ὁμιλία, πρᾶξις, ἡ ἐφεύρεσις, τὸ πολίτευμα τοῦ κομψοῦ. Ἀγχίνοια, πανουργία, πονηριά.

Κόμψευμα, τό (κομψεύω). Ἡ μετὰ κομψότητος ὁμιλία, ἐφεύρεσις, ἡ πρᾶξις.

*Κομψευρεπιδεικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν καλλιωπισμένον, χαρίεστα καὶ φιασιδωμένον τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 18. ἔνθα ὁ Βατ. κομψευριπικῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐριπος, ἀναγινώσκει.

*Κομψευτός, ἡ, όν = κομψός, Διονυσ. Ἁλικ. ἐκ τοῦ

Κομψεύω, (κομψός). Κομψόν, ἀστεῖον, ὡραῖον, νόστιμον ποιῶ. »Ὁ λόγος ὑπὸ τοιούτων σχημάτων αὐτῷ κεκόμψευται». Παῦσ. παρὰ Διον. Ἁλικ. καὶ ἐντεῦθεν Μέτριος, κομψεύομαι, ποιῶ ἐμαυτοῦ κομψόν, ἢ ὁμιλῶ, πολιτεύομαι κομψῶς. »Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν». Σοφοκλ. Ἀντιγ. 324. ὁμίλει, καὶ φλυάρει πᾶν, ὅ,τι θέλεις περὶ τοῦ φανομένου· καθόλου, εἶμαι κομψός.

Κομψοεπής, ἐς (ἔπος). Ὁ κομψὸς κατὰ τὰ ἔπη.

Κομψολόγος, ον (λέγω). Εὐγενῶς, πολιτικῶς, μετ' ἀγχινοίας καὶ ἀστειότητος, κομψῶς ὁμιλῶν· ἀλλὰ καὶ ψευτικῶς· κομπαστής, ὅστις δύναται, ἢ εἶναι ἱκανὸς νὰ φλυαρῇ. »Ἰατρὸς κομψολόγος». Αἴσωπ. Μῦθ. 192. Σιχριλατάνος.

Κομποπρεπής, ἐς (πρέπω). Ὁ μετὰ κομψότητος πρέπων, ὡς τὸ κομψόν, καλὸς καὶ πρεπούμενος. Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

Κομψός, ἡ, όν (κομέω). Ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Como, Comere, ὅθεν Comptus. Στολισμένος, καλλωπισμένος, ὡραϊτισμένος, ἐπιμελημένος. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος. Ἁρμ. Στολισμένος, νόστιμος, εὐπρεπής, χαρίεις, εὔμορφος, πατρικὸς, Galant. καὶ Μεταφορ. Ἀστεῖος, ἀγχίνους, ὅστις ἐξεύρει νὰ συναναστρέφηται, πολιτικὸς, καλοήθης εἰς πρᾶξεις καὶ λόγους, ἢ κατὰ τὸ πολίτευμα, βέλτιστος, ἀγαθὸς, σπουδαῖος, ἔντιμος. Πλάτ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὸ τοῦ, Φρόνιμος, στωμύλος, ἐπτάψυχος, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, τεχνικὸς· ἀντίκ. τῷ, Φυσικῷ, ἁπλῷ καὶ ἀκαλλωπίστῳ καὶ φανερώνει πάντοτε τεχνικότητι, καὶ ἐπιτετηδευμένον. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Δικυμν. Λεῖψ. 1. συναπτέται τῷ Φαῦλος μετὰ τοῦ Ἄκομψος, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Βίμ. 10. καλοῦνται »Πενήτων οἱ κομψοὶ· οἱ καλῶς φρονοῦντες, οἱ μέσοι μεταξὺ τῶν πτωχῶν πολιτικῶν». »Λόγος κομψός· ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, τεχνικός, σπουδαῖος, γλαφυρός, νόστιμος. Ἐπίρ. κομψῶς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1016. ἔθεν

Κομψότης, ητος, ἡ = κομψεία. Πλάτ. Ἐπιστ. Γ'.

Κοναβέω, ῶ· Μ. ήσω (κόναβος). Ἠχῶ, βοΐζω, κροτῶ, ἔχρτ. ἐπὶ σωμάτων ἐκ μετάλλου. Ἰλιάδ. Ο, 648. Φ, 593. 2) Ἀντηχῶ, ἠχολογῶ, πνέω, ὦμαι Ἰλιάδ. Β, 334. Π, 277. Ὀδυσσ. Ρ, 542. Ποιητικ. μόνον. ὅθεν

Κοναβητόν, Ἐπίρ. Μετὰ ἤχου, ψόφου, κρότου. Ποιητικ.

Κοναβίζω· Μ. ίσω· = κοναβέω· χαλκόκτυπον ἀσπίδα κοναβίζουσαν Ἰλιάδ. Ν, 498. Φ, 255. »χθιζὸν Ἰλιάδ. Β, 466. καὶ εἰς τὰ τρία χωρία μετὰ τοῦ σμερδαλέον· ὑπερ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κοναβίζει κ. τ. λ. Ποιητικ. μόνον

Κόναβος, ὁ. Ψόφος, ἦχος, βοητὸς, ῥόμβος, κρότος »κέναβος ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων» Ὀδυσσ. Κ, 122. καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 709. ὅπου νῦν, Ὄτοβος, κεῖται, Ποιητικ. μόνον (κατὰ Βουττμν. ἀπὸ τοῦ κέμπος, κέπτω.)

Κόναχος, ὁ. Δένδρον τι φτελλίας, καὶ ἀκανθοειδὲς ὅμοιον τῷ κηλάστρῳ καὶ παλιούρῳ. Θεόφρ. καὶ κόνυαρος.

*Κονδαξ, ακος, ὁ· Νομζ. = τῷ Κυνδαλισμός παιγνιδίῳ τῶν παίδων. 2) Μεταφρκ. κόνδακα παίζειν = ἐπίτηδες σύνουσ. Ἰακβ. Ῥουφν. ἐπιγρ. 7.

*Κόνδιτον, τό. Σύνθετόν τι κεκωτικὸν τῆς κοιλίας φάρμακον, Ἀέτ. 16, 113. Ὠφέλιμον εἰς τοὺς ἐκ τοῦ λίθου τῆς κύστιδος πόνους, Παῦλ. Αἰγ. σ. 170, 20. ἐκ τοῦ Ἀτιν. Conditum.

Κονδίτος, ὁ· ὑπαρ. Οἶνος, Ἀναλ. Β'. 412. ἐκ τοῦ Λατιν. vinum Conditum· μετὰ ἀρωμάτων κατεσκευασμένος.

*Κόνδυ, υος, τό. Ποτήριόν τι, πεπάλι. 2) Μέτρόν τι διὰ ῥευστὰ, βλπ. καὶ κόνδυς,

Κονδύλη, ἡ. Πληγῆς σῆμα, πρῆγμον ἐκ τινος κτυπήματος πεσήματος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφαν. Ἀχαρν. = κορδύλη. Συγγν. τῷ κόνδυλος (υ ῑ)

Κονδυλίζω, Μ. ίσω (κόνδυλος). Μὲ τὸν τρόπον κτυπῶ. Κολαφίζω, μαστίζους δίδω εἴ τινα, ἐπὶ κόρδακα παίω, μετ' Αἰτκ. τοῦ ποσ. πάντοτε. Καθόλου, ὑβρίζω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.

*Κονδύλιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κόνδυλος.

Κονδυλισμός, ὁ (κονδυλίζω). Τὸ κτυπᾶν μὲ τὸν γρόθον, τὸ ῥαπίζειν, ὠθεῖν, κτυπᾶν καθόλου, κακομεταχείρισις, ἀτίμασις. = Κολαφισμός.

*Κονδυλόομαι, ῶς Παθ. (κόνδυλος). Πρίσκομαι, φουσκόνω, καὶ χύνομαι. Ἡσύχ.

Κόνδυλος, ὁ. Ἡ ἐλείβωσις τῶν ἁρμῶν, ἡ κεφαλὴ τῶν κοκκάλων, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ κλείβωσις αὐτῶν, ἁρμὸς, κόμβος, ἡ κάμψις τοῦ πήχεως, καὶ μάλιστα τῶν δακτύλων· καὶ ἐντεῦθεν 2) Ἡ κυρτωμένη παλάμη, ὁπότε ἐξέχουσιν οἱ κόμποι τῶν δακτύλων, ὁ γρόθος (μπούνα). 3) Τὸ διὰ τῶν δακτύλων τῆς οὕτω κυρτωμένης παλάμης ῥάπισμα· ἐν ᾧ τὸ Κτυπᾶν, ῥαπίζειν τινὰ μὲ ἀνοικτὴν παλάμην »ἐπὶ κόρρης παταξαι» λέγεται, ὡς παρὰ Λουκιαν. Προμηθ. 10. »Κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν». Ὁ Πλούταρχ. ἐν Κάτωνι Μικρ. 1. λέγει ἐπί τινος πράου καὶ ἡμέρου ἐπιστάτου. »Τὸν λόγον τοῦ κονδύλου προχειρότερον ἔχοντα». ζ) Κάθε ἐξόγκωμα, πρῖσμα, Tuber· καὶ ἐξαιρέτως τὸ σκληρὸν, τὸ ὁποῖον ἐξέχει ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁρμοῦ τῶν δακτύλων, τὸ καὶ κονδύλωμα· ἡ συνήθ. ὀνομάζει τοῦτο, Ῥόζον. 5) Μέτρον τι τοῦ μήκους, = ὀκτὼ δακτύλοις, Ἱερ. γεωμετρ. — Ἐξ ἐναντίας ὁ Ἡσυχ. ἔχει, κονδύλας, αἱ ἀναδύσεις, καὶ, κονδυλούμενοι, ἀνοιδοῦσαι, καὶ, κονδύλας, τὰς ἀναδύσεις, ἐξ Αἰσχύλ. Τὸ μονον βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ κόνδυλος, εἶναι παραγωγὴ τις εἰς σχηματισμὸν ὑποκοριστικοῦ μεταπεσοῦσα, τοῦ ὁποίου πρωτότυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. Κόνδος, τὸ ὁποῖον ἑρμην. ἐκ τοῦ, κεραία, ἀστράγαλος· ὅθεν ἴσως τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Κόνδυξ, ἄκρον ἑρμην. Οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται τὸ Condalus, καὶ Condalium, ἀντὶ Δακτυλιδίου τινός. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας, ὑπομέζονται ὅτι καὶ οἱ κόρβοι τῶν καλάμων, καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ μέρους ὅλος ὁ κάλαμος, Martial. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. ὁ κάλαμος, ἐξ οὗ γράφομεν, κονδύλιον, λέγεται. ὅθεν

Κονδυλώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κονδύλῳ.

Κονδύλωμα, τό (κονδυλόομαι) = κόνδυλος, 4. Οἴδημα, πρισμένον τι μέρος, καὶ ἐξαιρέτως σκληρόν τι ἀπόστημα, τύλος, ῥόζος, Tuberculum. Κέλσος, ς'. 18. Ζήτ. Μάρμαρον, καὶ στολίς.

*Κονδύλωσις, εως, ἡ = κονδύλωμα.

Κόνδυς, υος, τό = κόνδυ. Περσικὴ τις λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκύφος, Ποτήριον. Ἀθήν. ΙΑ'. καὶ ἐν τοῖς Λειψ. κεῖται »κόνδυα ἀργυρᾶ· καθὼς καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 5. καὶ παρ' Ῥύπαρ. καὶ Ἴσμ. Δ'.

*Κόνειον, τό = κάνειον· πρβλ. κόνιον.

Κοινέω, = κονέω· κοέω, Ἡσύχ.

Κονέω, Μ. ήσω (κόνις). Ποιῶ, σηκώνω κονιορτὸν καὶ ἔρτ. ὁρμέως τρέχων κάμνω, ἢ σηκόνω κονιορτὸν· ὅθεν καθόλου αὐτὸ τοῦ, Διαζομαι, σπεύδω, τρέχω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ, περὶ τινος ἐπιμελοῦμαι. Ἐγκονέω, ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κονήτης, θεράπων, ὑπηρέτης. Ὅτι δὲ τὸ διακονέω ὧδε κἀκεῖθεν ἐλέχθη ἤδη ἐν τῷ διάκονος.

Κονή, ἡ (κένω, κείω, καίνω) = φόνος, Ἡσύχ.

*Κονήτης, ου, ὁ. Θεράπων, ὑπηρέτης, ἴδε κονέω.

Κονίη, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. κονίη (κόνις). Σκόνη, κονιορτὸς, καὶ ἔρτ. ἡ τοσοῦτον καπατετριμμένη καὶ ἐσκαμμένη γῆ, ὥστε ἔγινε κονιορτὸς, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, κείμενος κονιορτὸς, ἄμμος, χῶμα, συχνὰκις παρ' Ὁμρ., οὐχὶ σπανίως καὶ πλέον κονίαι ὡς τὸ ἀγερώχε, ἐπειδὴ συχνάζεται εἰς πολλῶν μερῶν. κόνιαι, ἔρτ. »πίπτειν ἐν κονίῃσι, κάπτεσθαι καὶ ἤριπεν ἐν κονίῃσιν πίπτειν καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ κονιορτῷ κατὰ γῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐτέθη ἐν αὐτῇ εἰς, ἐπὶ πιπτόντων, ἢ βαλομένων, Ὁμρ. ὅστις εἰς περιγραφὰς μαχῶν ἀγκαπὰ νὰ ἐκθέσῃ παίματα καὶ κονίησιν. β) Ὁ ὄμμος τῶν ποταμῶν, ἄμμος καὶ αὐτό, Ἰλιάδ. Φ, 271. γ) Ἡ σκόνη τῶν παλαιστῶν, οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες κόνιν προσελάμβανον διὰ τὸ ἰσχυρὸς κρατεῖν· ἢ μετὰ ἐπαπάλιζον πρὸ τῆς πάλης ὅλον τὸ ἀλειμμένον σῶμα αὐτῶν διὰ νὰ κρατῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον πολλὰ σφιχτά· ὁ λεπτότερος καὶ καλήτερος ἐφέρετο ἀπὸ τὸν Νεῖλον· ἐντεῦθεν τὸ »Ἄνευ κονίαιν ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀσκητί· εὐκόλως, ἄνευ κόπου ποιεῖν τι. δ) Ἡ τοῦ ἀσβέστου σκόνη, ψιλὰ τριμμένος ἀσβέστης, καθόλου δὲ ὁ ἐψημένος, πεκαυμένος· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Θεοφράστ. περὶ Ἐμπύρ. »Ἀρτίκαυτος κονίαν καλεῖται. Ἐντεῦθεν ἔτι ε) λέγεται κονία, καὶ ὁ εἰς τὸ ὕδωρ ἀναλελυμένος ἀσβέστης, ἀφ' οὗ ἀλείφομεν, χρίομεν, καὶ ἀσπρίζομεν τοὺς τοίχους. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κονιᾷν, ἀντὶ τοῦ χρίειν, ἀλείφειν, ἀσπρίζειν τοὺς τοίχους μετὰ ἀσβέστου, ὅ ἐστιν. Ἀσβεστόνειν. 2) Ἡ σταχτη, τέφρα, σποδὸς, Ὀδυσ. Η, 153. 160. πλθντκ. ὡς καὶ τὸ Λατιν. cineres. 3) Ἄλισπ., ἡ Ἀλυσίβα, κατασταλὴ, στακτότερον· ὁπότε γίνεται διὰ τοῦ ἀσβέστου λέγεται »Κονία ἀσβέστου», ὅτε δὲ διὰ τῆς σταχτης »Κονία τέφρας» ὅτε διὰ τῶν στελεγμῶν, »Στελεχὴ» ὅτε διὰ τοῦ σαπωνίου, »Σαπωναρικὴ», ἐκείνη δὲ ἡ τῶν πιλοποιῶν, λέγεται »Πιλοκοπιτικὴ», καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὰ λουτρὰ, »Βαλανευτικὴ· ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 470. »Λουσιν ἄνευ κιτίου· ἄνευ νίτρου, ἢ σμέγματος, ἄνευ καταστάλης τινός. Ὁ αὐτὸς αὐτόθ. στίχ. 377. ἀντὶ τοῦ κονία, ῥύμμα, ἔχει. (Τὸ ἐξῆς τυρὸς βραχύ, ὁ Ὁμρ. ὁμῶς τὸ μετχρζτ. εἰς τὸν εἰσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὸν πολλάκις μακρὸν, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅταν τὸ κονίη κλείῃ τὸν ἑξάμετρον, ὅταν δηλ. τὸ Ι εὑρίσκηται εἰς τὴν ἕκτην τοῦ στίχου ἄρσιν· καὶ περὶ τοῦ Ἀριστφ. κρίνει ὁ Porson παρὰ Hemsterh. Πλουτ. σ. 572. ἐκδ. Δείῳ. ὅτι μετεκρίβαζε τὸ Ι πάντοτε μακρὸν, πρβλ. Ἀχρ. 18. ἐνθα ὁ Dind. κατὰ τοῦτο διώρθωσε· ἀλλ' εἰς τὸ λυρικὸν χωρίον ἐν Βτρχ. 721. μένει βραχύ.)

Κονίαμα, τὸ (κονιάω). Ἀσβέστωμα, ἄσπρισμα μὲ τὴν ἄσβεστην, ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ πηλὸν, Ἐπίχρισις. 2) κάθελον, ἢ μικρὰ καὶ εὐτελὴς ἐπιδιόρθωσις, ὡς τὸ παρὰ Τούρν. Μερεμέτ. Δημοτ.

Κονίασις, εως, ἡ (κονιάω). Ἀσβέστωσις, ἀσβέστωμα, τὸ ἀλείφειν, χρίειν διὰ τοῦ ἀσβέστου. 2) Τὸ ἐπιχρίειν μὲ κολλώδη τινὰ ὕλην, ὡς μὲ πίσσαν, παλάμισμα, Ἐπίχρισις.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ. Ὁστις κονιᾷ, ἀλείφει, χρίει μὲ ἄσβεστην, ἢ μὲ πίσσαν. Γράφετ. καὶ κονιστὴς.

Κονιατὸς, ἡ, ὁν. Χρισμένος, ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην, ἄσβεστωμένος, «Θέαμα κονιατὸν». Θεόφρ. 2) Ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος, παλαμισμένος. ἐκ τοῦ

Κονιάω, ῶ (κονία). Κονιορτίζω, μετὰ κονιορτοῦ καὶ σκόνης ῥυπόω, σκεπάζω, καλύπτω. Μέσ. κονιάομαι, κονιορτίζω ἐμαυτὸν· εἰς τὴν σελ. τοῦ κονιορτὸν, κυλίομαι, κονιορτίζομαι, ὡς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 2) Παραχρίω τοὺς τοίχους με τὸν ἀσβέστην, ἀσβεστόω, ἀσπρίζω· ὅθεν τὸ, κονιατὸς· καὶ καθόλου 3) Ἐπιχρίω, ἀλείφω μετὰ, π. χ. μὲ πίσσαν, πισσόω, παλαμίζω. ὅθεν καὶ «Ἱστορίᾳ· τὸ πρόσωπον ἀλείφειν τὸ πρόσωπον μετὰ ψιμυθίου, φαπτείσειν. 4) Κονίαν ποιῶ.

Κονιβατία, ἡ (κόνις, βαίνω). Τὸ περιπατεῖν εἰς τὸν κονιορτὸν, ἢ τὸν ἄμμον, Ἱππογρ. ὅπου τινὰ Χειρόγρ. κονιβατία, ἢ κονισβατία, καὶ σχοινοβατία, ἔχουσι.

Κονίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, πθτκ. πρκμ. κεκόνισμαι (κόνις), = τῷ παλαιότρ. κονίω, ὅπερ ἴδε· Κονιορτίζω, καὶ χυδαϊκώτρ. κορνιαχτίζω, γεμίζω μὲ κονιορτὸν. «Οὐδὰς κονίζειν». Αἰσχύλ. Πέρτ. 162. ὡς τὸ «Κύρυ κονίσσουσι πεδίον». Ἰλ. Ξ, 145. κόνεως πληρώσουσι, φεύξονται, ἐπὶ ταχείας φυγῆς, οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν· καὶ ἐντεῦθεν «Μεκονιμένοι ἐκ πεδίου φεύγουν· ἐφευγεν κονιορτισμένοι, ἢ μὲ μεγάλου κονιορτὸν, ὅ ἐστὶν ἐφευγον ὁρμητικῶς, ταχέως. Ἰλ. Φ, 541. «Κόνισαι λαβίη λέοντα». Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1223. Τρέχα νὰ πάρῃς λέοντα. Ζήτ. κονέω· ἀντὶ τοῦ, κονιορτίζω, ῥυπόω διὰ τῆς κόνεως, εἶται ἐν Ἰλ. Χ, 405. «Ἵλε τοῦ μὲν κεκόνητο κάρη ἄπανθ». ἐκονιορτίσθη. Οὕτω εἶται καὶ ἐν τῷ «Ἁρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοσιν· κονιορτὸν ἐγείροντες, τρέχοντες· ὁ ἐστὶ, ταχέως ἔφευγον διὰ τοῦ πεδίου. Ἰλ. Ν, 820. τὸ κύριον ὅμως κεῖται ἐν Ἰλ. Ξ, 148. «Κύρυ κονίσσουσι πεδίον· ἐρρέθη ἔτι καὶ ἐπὶ Ὑφάσματος. 2) Κονίζομαι, Μέσ. εἰς τὸν κονιορτὸν κυλίομαι, κονιορτίζομαι, κορνιαχτίζομαι, καθὼς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 3) Μετὰ κονιορτοῦ ἀλείφομαι, καθὼς ποτὲ οἱ παλαιστραί. Ζήτ. κονία· ἢ παλαιὰ ἀπάνω εἰς τὸν κονιορτὸν κυλίμενος. Ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ πάλη, ἦτον κατεστρωμένος μὲ κονιορτὸν, ἢ μὲ ψιλὴν ἄμμον. Ζήτ. Πύμαχος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παρασκευάζομαι, εἰς ἀγῶνα ἑτοιμάζομαι, παλαίω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 221.

Κόνειλος, ὁ, καὶ κόνιλος, κύνιλος. Ὁ ἄσπρος λαγὸς, τὸ κουνέλιον. Cuniculus. Πολύβ. καὶ Αἰλιαν.

Κονίλη, ἡ. Εἶδος ὀρνιθάριου. Cunila. Νίκανδρ.

Κόνιλος, ὁ· = κόνειλος. (;)

Κόνιον, τὸ· ὑποτρ. τοῦ κόνις. Σουϊδ. ἀμφ.

Κόνιον, τὸ· = κώνειον· παρὰ Διοσκ. Δαφνητ. Β'. 46. ἀνέγνωσαν τινες «Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἁπλῶς σὺ ἐδέξω». ὅπου νῦν «Κώνειον» κεῖται. Γρφτ. καὶ κόνειον, Jac. A. Π. σ. LI.

Κονιπόπους, ποδος, ὁ, ἡ (κόνις, πούς). Κονιορτόπους, ἀγροῖκος, αὐχμηρὸς· ἔτι δὲ καὶ κονίπους, καὶ κονιορτόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ κονιορτὸς. Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῶν Ἐπιδαυρίων οἱ βουλευταὶ ἐκαλοῦντο, Ἄρτυνοι, ὁ δὲ δῆμος, Κονιπόδες· ἐπειδὴ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διέτριβον εἰς τοὺς ἀγρούς. Πλούταρχ. καθὼς ἐν τῷ μεταιῶσι οἱ ξένοι καὶ οἱ ὁδοιπόροι, καὶ μάλιστα οἱ ταξειδεύοντες πραγματευταὶ ἐλέγοντο, Ἰταλιστὶ μὲν pede pulverosi, Γαλλιστὶ δὲ Pied-poudreux, καὶ Ἀγγλιστὶ Dusty-Foot 2) Στενότατι σανδάλιοι ὑπὸ τὸν πόδα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεκτείνει ὅλην τὴν πατοῦσαν, παρ' Ἀριστοφ. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Ὑποσήματα μοιχικὰ» ἑρμην. λέγων, ὅτι τοιαῦτα ὑποσήματα ἐφοροῦσαν οἱ μοιχοὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς καταλαμβάνουν. Ῥλπ. ἀ Ἀλεξ. Παιδ. Β'. 2. ἔχει «Κοιλοπόδας ἑκάλουν οἱ Ἀττικοὶ (τὰ τοιαῦτα στενὰ σανδάλια) διὰ τὸ πλάζειν τὼ ποδε τῇ κόνει».

*Κονιορτόπους, ποδος, ὁ, ἡ (κονιορτὸς, πούς)· = κονιόπους.

Κονιορτὸς, ὁ (κόνις, ὄρνυμι). Ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὑψουμένη σκόνη, τὸ πολλὰ λεπτότατον χῶμα, Χυδαΐζ. κορνιαχτὸι. 2) Πετῶτα καὶ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρουμένη σταχτη. Θουκυδ. Δ. 34. «Τλης κεκαυμένης κονιορτὸς, ἢ ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων ὑπὸ τοῦ ἀέρος ὑψωθεῖσα σταχτη. 3) Παρὰ Δημοσθέν. καὶ Ἀθην. «Εὐκτήμων ὁ κονιορτὸς» ἀντὶ τοῦ, κνιπὸς, φευζωλὸς· κυρίως ὅμως ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Τουρκικὸν, Μπερμπάντης. ὅθεν

Κονιορτόω, ῶ. Κονιορτὸν ῥίπτω ἐπί τι, πασπαλίζω μὲ κονιορτὸν, κορνιαχτίζω, σκεπάζω μὲ κονιορτὸν.

Κονιορτώδης, ες (εἶδος). Πλήρης κονιορτοῦ, κορνιαχτισμένος. Ὅσαν εἰς τὸν ἀέρα ὑψωθεὶς κονιορτός.

Κόνιος, α, ον (κόνις). Κορνιαχτισμένος, ἀπὸ κονιορτὸν. Πίνδ. 2) Ἐτρυγκ. Ὁ ποιῶν, σηκώνων κόνιν, ἢ κονιορτὸν, π. χ. «Ζεὺς κόνιος». Πίνδαρ. Νέμ. Θ'. 102. Παυσαν. Ἀττικ. 40. ὅθεν

Κονιόω, = κονίζω. Κόνιν ποιῶ, κονιορτὸν κάμνω, κορνιαχτίζω.

Κονίπους, ποδος, ὁ, ἡ· Ζήτ. κονιόπους.

*Κονίπτω, = κονιόω.

Κόνις, ιος, Ἀττ. εως, ἡ. Ὡς τὸ παρὰ λογγῥφ. εὐχρηστότερον κονία· τὸ λεπτότατον παντὸς πράγματος, ὁπόταν τριφθῇ πολλὰ φιλὰ, καὶ ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χῶμα, ὁ κονιορτὸς, ὡς σύμβολον τοῦ ἀναρεμήτου, μὴ δυναμένου μετρηθῆναι διὰ πλῆθος, τόσα, ὅσα ψαμάθου τε κόνις τέη ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. βλέγομεν τὸν ἄμμον τῆς θαλάσσης ἀντὶ ἀναρίθμητα, Ἰλ. Ι, 385. 2) Ἡ στάκτη, τέφρα, σποδός. Ἰλ. Σ, 23. 3) Ἡ κατασταλὴ, ἀλυτίβα. Ἐκ τούτου προέκυψε τὸ Λατιν. Cinis. Ἡ συνδ. προφέρει τὴν λέξιν μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ, σ. ἡ σκόνις, καὶ ἡ σκόνη, λέγουσα, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἑπομένου. (Ῥίζα φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ καίω, κάω. Ὁ Ὅμρ. ἔχει τὴν δοτ. κόνει ἀντὶ κόνι. Ἰλ. Ω, 18. Ὀδσ. Δ, 191.

Κόνυς, ῦος, ἡ· συνηθέστρ. πληθ. κόνυδες, αἱ, Τὰ ὠὰ τῶν ὀφειρῶν, τὰ αὐγὰ ἀπὸ τοὺς ψειραῖς· ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν κορέων, καὶ τῶν Ψύλλων. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Ε'. 31. ἡ λέξις διατηρήτη καὶ ἐν τῇ συνδ.

Κανδελὶς, ἡ. Εἶδος χόρτου, = ψύλλων, Διοσκορ. Δ'. 70.

Κονισαλέος, ἡ κονισάλεος, α, ον· οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὴ γραφὴ κονισαλέος. Κονιορτώδης, κεκονιαμένος, κορνιαχτισμένος. «Κονισαλέῃσιν ἐθείραις». Εὐφορίων παρὰ Στεφὰν. Βυζαντ. ἐν Δ. Ἄσβυστος. ἐκ του

Κονίσαλος, ὁ, οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθῶς, κονίσαλος, (κόνις) = κόνις, κονιορτὸς. Ἰλ. Γ, 13. Ε, 503. Χ, 401. 2) = γλοιὸς. 3) Ἐν Ἀθήναις καὶ εἶδος δαιμόνων, ὡς ὁ Πρίαπος καὶ Ὀρθάνης. Ἀριστοφ. Στράβ. Π'. καὶ Συνέσ. Ἐπιστ. 32.

*Κονίσαλος, κονισαλέος. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθαὶ γραφαὶ ἀντὶ κονίταλος, κονισαλέος.

Κονιστήριον, τὸ· = κονίστρα.

Κονιστικὸς, ἡ, ὸν. Ἐπίθετον ὀρνέων τινῶν, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσι πάντοτε νὰ κυλίωνται εἰς τὸν κονιορτὸν. Ἀριστοτ.

Κονίστρα, ἡ (κονίζω, κονιῶ). Τόπος τετειχισμένος, ἤτοι ἐστρωμένος μετὰ κονιορτοῦ, ἢ ἄμμου ψιλοῦ, ὅπου δύνανται νὰ κυλίωνται, α'. μὲν οἱ ὄρνιθες καὶ τὰ λοιπὰ πετεινὰ. β'. οἱ ἵπποι, ὅτε λγτ. καὶ ἁλινδήθρα. καὶ γ'. Ὁ μὲ ἄμμον στεπασμένος τόπος, ἐνθα παλαίουσιν, ἤτοι ἀγωνίζονται οἱ παλαισταὶ κυλίστρα, παλαίστρα. Ζήτ. ἐν τῷ κονίω, καὶ, Παρασκήνια. Παρὰ Σουϊδ. ἐνειστόποτε, κόνιτρον, ῥύπος, ὅπου νῦν νίτρον, ῥύπος, ἀναγνώσκ.

Κονίω, Μ. κονίσω, πθτκ. πρκμ. κεκόνισμαι, ἀλλ' Ἀττ. κονίζω, Μ. κονιῶ, ἀλλὰ καὶ κονίσω, πθτ πρκμ. κεκόνισμαι (κόνις). Κονιαρτίζω, γεμίζω μὲ, ἢ ἀπὸ κονιορτὸν «πεδίοιο» Ἰλ. Ξ, 145. ἐνθα ἐλήφθη ἐπὶ βιαίας φυγῆς, πρβλ. Αἰσχ. Πέρσ. 161. πθτκ. ᾐσθόγων κεκονιμένων ἔφευγον σηκώσαντες πολὺν κονιορτὸν, κεκαλυμμένοι ἀπὸ κονιορτὸν, Ἰλ. Φ, 541. ὅθεν κεκονιμένος, κορνιαχτισμένος, μὲ πολὺν κονιορτὸν, δηλ. σπουδαῖος, βιαίος, οὕτω καὶ ἱκανῶς λαβὼν λάβε ταχέως, μὲ βίαν, Ἀρτεμ. κ. τ. τ. β) Πασπαλίζω, σκεπάζω μὲ κονιορτὸν, κορνιαχτίζω, μουρτερεύω, «χαίταις» Ἰλ. Φ, 407. πθτκ. Ἰλ. Χ, 405. καθόλου, Πασπαλίζω, σκεπάζω μὲ τίποτε, τινὶ Θεοκρ. 1, 30. γ) Ἀλείφω μὲ τετριμμένην ἀσβέστην, καθόλου, καπλατζίω, ἢ ἀλείφω, μὲ κελλώδη ὑλην, π. χ. με πίσσαν. Μέσ. κορνιαχτίζομαι, κυλίομαι εἰς ἄμμον, ἢ κονιορτὸν, καθὼς οἱ ἵπποι καὶ αἱ ὄρνιθες, ἐξαρτ. δὲ ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, οἵτινες, ἀφ' οὗ ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον, ἐπασπάλιζον εἰς ὅλον τους τὸ σῶμα λεπτὸν ἄμμον, καὶ οὕτω προετοιμάζοντο εἰς τὸν ἀγῶνα, ἢ ἐμάχοντο κατὰ γῆς μὲ αὐτὸν τὸν κονιορτὸν, βλπ. κονία, ι. γ. ὅθεν μεταφρ. Προετοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Παρὰ λογογρ. εἶναι εὐχρηστότερος ὁ τύπος κονίζω. — 2) Οὐδτ. κονίω, Κιθων, σηκώνω κονιορτὸν πορευόμενος βιαίως, ἢ τρέχων, ὅθεν τρέχω βιαίως, σπεύδω, Ὅμρ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συντάξει «κονίοντες πεδίοιο» ἔνθα ὑπκτ. ἢ διὰ Τρέχοντες ἐπὶ τῆς πεδιάδος, καὶ οὕτω προξενοῦντες κονιορτὸν, ἐν τῇ Ἰλ. πάντοτε ἐπὶ ἵππων, Ν, 820. Ψ, 372. 449. ἐπὶ δὲ εἰς τὸν ἑρμὸν ἀγωνιζομένων ἀνδρῶν ἐν Ὀδσ. Θ, 122. Παρ. Αἰσχυλ. Θηβ. 60. ἠχωρεῖ, κονίεται. (Τὸ Ι καὶ ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ κονίω ἀεὶ μακρὸν, ἐν δὲ τῷ κονίζω κυρίως βραχύ, διὰ τὴν ζίσιν δὲ μόνον μακρόν.) Παράβλ. καὶ κονίζω, ὅθεν πολλὰ πράγμτ. ἀπήκουσεν ἐνταῦθα.

Κόννερος, ὁ. Εἶδος δένδρου ὁμοίου τῷ παλιούρῳ. Conarus. Ἀθήν. ΙΔ'. τὸ ὁποῖον νομίζουσι τινὲς, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Θεοφράστου, Ῥήλαστρος. Βλπ. κόναρος.

Κοννέω, καὶ συνειρτ. κοννῶ, = τρέω, ΓΝΟΩ γιγνώσκω. Γινώσκω, ἰξεύρω, ἐπίσταμαι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. καὶ κοννεῖ, Ἡσύχ.

Κόννες, ὁ· Πολύβ. Γ'. 18. Εἶδος ἐνωτίου στόλισματος, σουλαρικίου. 2) Γέ. εἶον, Δουκιαν. Λεξιφ. «Οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κοννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποτεκομηκώσεν· καὶ Συμπλοκὴ τριχῶν, πλεκτάνη, κρωβύλος ἐπὶ τοῦ τῶν τριχῶν γυρω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματος. Κομπόδεμα εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. (Τινὲς παράγουσιν ἀπὸ τοῦ κώνος.)

Κοντάξ, ακος, ὁ· Βλπ. κόνδαξ Ἐπιγράμμ. Ῥουφίν. «Κόνταξ παίζειν· ἐπίτινος παιδιᾶς τῶν παίδων, ἥτις ἑρμην. εἰς τὸ κυνδαλισμός· εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως.

*Κοντάριον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κοντός.

Κοντοβολέω, ῶ· Μ. ήσω (κοντός, βάλλω). Βάλλω, ῥίπτω τὸν κοντόν· κτυπῶ μὲ τὸν κοντόν, μὲ τὸ κοντάρι. Στράβ. 30, σ. 688.

*Κοντοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, χορεύει ἱσταμένων μὲ τὸν κοντόν, ὅστις βαστῶν εἰς τὰς χεῖρας ἓν χοντρὸν κοντάρι περιπατεῖ, καὶ χορεύει ἐπὶ σχοινίου, κ. τ. τ. Jac. Ἀνθλγ. 7, 3. σ. 190.

Κοντός, οῦ, ὁ. Κάμαξ, ῥάβδος, ἔρτ. κώπη, καὶ στυλίαρι, ἤτοι τὸ μακρὸν ξύλον τοῦ ὁράτος. κώπη. Ὀδυσ. 487. ἡ συνήθεια κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐκφράζει τοῦτο ὑποκοριστ. κοντάριον· τὸ δὲ κοντίδιον, ἐξέλαβεν ἀντὶ τοῦ, Μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἢ κατὰ τὸ διάστημα· ἀντίκ. τῶ, Μακράς. Ἴδε τὸ ἑπμν. 2) = πόσθη.

*Κοντός, ή, όν. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. Πολέμ. Φυσιογ. 1, 18, σ, 268. Ἀδαμ. 2, 15. σ. 390.

Κοντοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κοντόν, ἤτοι κοντάρι φέρων.

*Κοντόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. Μὲ κοντὴν χεῖρα, ἀντδτ. Μακρόχειρ, Ἀνώνυμ. Φυσιογ. σ. 133.

Κοντόω, ῶ. Μὲ κοντάρι, καλάμι ψαρεύω. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ὠθέω. ὅθεν

Κόντωσις, εως, ἡ = διακόντωσις. Τὸ διὰ τοῦ κάμακος, ἢ διὰ τῆς καλάμης ψάρευμα. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 43.

Κοντωτός, ή, όν (κοντός). Ὁ κοντὸν ἔχων «Πλοῖα κοντωτὰ· τὰ κώπας ἔχοντα, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦντα. Διοδ. Σ.

Κόνυζα, ης, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θεοκρ. Δ'. 25. Ζ'. 68. Διοσκ. Δ'. 13. Πλίν. ΚΑ'. 9. καὶ 10. εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλήτερον εἶδος, ἤτοι τὸ ἀρσενικὸν παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Erigeron viscosum, ἢ κατὰ τὸν Ῥάουβολφ, Baecharis· τὸ μικρότερον ἤτοι τὸ θηλυκὸν τοῦ Θεοφράστ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Erigeron graveolens. καὶ τὸ τρίτον τοῦ Διοσκορ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Inula dysenterica. Παρὰ Θεοκρ. γρφτ. κώνζα. ὅθεν

*Κονυζήεις, εσσα, εν. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κονύζης, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

Κονυζίτης, ου, ὁ· οἶνος. Ὁ μὲ κόνυζαν μεμιγμένος οἶνος. Γεωπον. Β'. 10.

*Κοόρτις, ιος, ἡ. Τὸ τῶν Ῥωμ. cohors.

Κοπάζω, Μ. άσω (κόπος). Οὐδετ. κουράζομαι, καταπραΰνω, καθησυχάζω, καταπαύω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 191. πλοῦτος (ὁ ἄνεμος) ἐθέλων ἐκόπασεν· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει, Ἔκόπη ὁ ἄνεμος. κοπάσαντος τοῦ καύματος. Ὅταν ἡ καῦσις τοῦ ἡλίου ἄρχησε νὰ ὀλιγοστεύῃ, Schaef. Λογγ. σ. 334.

*Κόπαιον, τό = κόπειον, ἀμφ.

Κοπανίζω, Μ. ίσω (κόπανον). Μὲ τὸ κόπανον κτυπῶ, συντρίβω. ὅθεν

Κοπανιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κοπανίζων, κτυπῶν, συντρίβων, ὅθεν

*Κοπανιστήριον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ κοπανίζομεν, κτυποῦμεν, συντρίβομεν τι.

Κόπανον, τό (κόπτω) = κοπανιστήριον. Πᾶν, δι' οὗ ἠμπορεῖ τις νὰ κτυπήσῃ, ἢ νὰ ὠθήσῃ· Ἡ συνδ. ἐκφράζει τοῦτο ἀρτεμικ. κόπαιος, ὁ. 2) Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 860. = κοπίς, μάχαιρ. κοπίδιον, σπάθη.

*Κοπίριον, τό. Μικρὸν μαχαίριον ἴτῶν χειρουργ.

Κοπάς, άδος, ἡ (κόπτω). Ἡ κεκομμένη, κουρεμένη, ἰδευμένη, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 5. «Κόπας συκῆ, ἐλαία». κ. τ. τ. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει κοπὰς, τὸ ἐπικεκομμένον δένδρον.

Κοπεῖν, Λόρ. Β'. τοῦ, κόπτω.

Κόπειον, κόπαιον, καὶ, κόπεον, τό (κόπτω). Τὸ κεκομμένον, κομμάτι, ὑστερωτέρ. λέξις ἀντὶ κόμμα.

Κόπελος, ὁ. Ὁ κόπος· καὶ κοπέλα, ἡ τρυφερὰ νέα. ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 326.

Κοπετός, ὁ (κόπτομαι). Θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός, ὁπόταν ὀηλ. κλαίῃ τινὲς, καὶ κτυπᾷ ἑαυτῷ καὶ τὸ στῆθος. ὡς τὸ κομμός, σημτ. 2.

Κοπεύς, έως, ὁ (κόπτω). Σμίλη, σμιλάρι, Λουκιαν. Ἐνύπν. 13. Διοσκόρ. Α'. 35. Ζητ. Ἐγκοπεύς.

Κοπή, ἡ (κόπτω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κόπτειν, ὠθεῖν· κόψιμον, σπρώξιμον. = κόμμα. 2) Τὸ κατακόπτειν, κατατρυπᾶν, φονικό. Τινὲς ἀναφέρουσιν ἐκ τοῦ Στρέβωνος καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἀνήφορος, ἤτοι ἀνηφορικὸς, ἢ ὑψηλὸς τόπος· ἀλλὰ παρ' αὐτῷ (ἐν Γ', 694,) κεῖται ὀρθῶς, σκοπή, ὅπερ ταύτον, ἐστὶ τῷ, σκοπιή. Τὸ κοπὴ ὅμως δέχτ. καὶ ὁ Παασσῶβ.

Κόπηδρον, τό (κόπτω). Φυτὸν λαχανώδες ἄγριον. Ἡσύχ.

Κοπία, ἡ. = κόπος, 3. Κούρασμα, ἀπόστασις· Τὸ κουράζειν, ἢ χαλᾶν, καταπαύειν, ἐλιγοστεύειν, καταπραΰνειν. Ἡσυχία. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ κόπασον, ἀντὶ τοῦ, ἡσύχασον, ἐκ τοῦ κοπάζω ἔχει· ὅθεν

Κοπιάζω, Μλ -άσω, = κοπάζω, κοπιάω, Δογγῖν. ΜΒ' 2. κουράζομαι ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους ἀποκάμνω, ἢ πολλοὺς κόπους κάμνω· ὅθεν Μετοχ. κεκοπιακώς, ὅτος· κουρασμένος, κοπιασμένος· καὶ κεκοπιάκασιν, ἐκοπίασαν. Ν. Δ.

Κοπιαρός, ά, όν (κοπιάω). Κοπιαστικός, ὁ κόπους καὶ κούρασιν προξενῶν, ἢ ὁ πολλοῦ κόπου πρόξενος, ὁ κουράζων. Ἀριστοτ. Πρβλ. Ε'. ἀντὶ τούτου ὁ Νικητ. Χρον. Γ', 7. κοπηρὸς ἔχει.

Κοπιάστης, ου, ὁ. Νεκροθάπτης.

Κοπιάω, ῶ. (κόπος, 3). Κοπιάζω, κουράζομαι· εἶμαι κεκοπιακώς, ἀδύνατος, ἢ κεκμηκὼς εἰμὶ ἀηδίαν καὶ πλησμονὴν ἔχω. Ἀρστφ. Θσμφ. 795. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταπαύω. ἡσυχάζω, ὑποχωρῶ, ἡττῶμαι, ὑπότινος. Ταὐτόσημοι εἶναι οἱ τύποι κοπάζω καὶ κοπιάζω.

Κοπίζω, Μλ -ίσω (ἡ κοπίς). Ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν κοπὶς λεγομένην, καὶ δεῖπνον ποιῶ κατ' αὐτὴν, συνεορτάζω, συνδειπνῶ ἐν τῇ ἑορτῇ αὐτῇ.

*Κοπίζω, Μλ. ίσω (ὁ κόπις). Καυχῶμαι, ψευδομαι, ἀπατῶ.

Κοπίς, ίδος, ἡ (κόπτω). Μάχαιρα, ὁἳ ἧς κόπτουσι, σφάζουσι, κοπίδιον. (σιατηρ. Τουρν.) ἡ μάχαιρα τοῦ μαγείρου, ἢ ἡ πρὸς θυσίαν διωρισμένη. Παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 240. καὶ Ἠλέκτρ. 832. κοπὶς μάχαιρα.ω β) Ὡς ἅπλον, σπάθη, ξίφος, σπαθίον, καὶ μάλιστα τῶν Περσῶν, εἰδός τε κυρτοῦ ξίφους, συχνάκις παρὰ Ξενοφ. γ) Τὸ κέντρον τοῦ σκορπίου. — 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἦτο κοπὶς, ἰδιαιτέρα τις ἑορτὴ καὶ εὐωχία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν εἰς τινας ἑορτὰς διὰ τοὺς ξένους, καὶ ἐφίλευον αὐτούς· ὅθεν κοπίζειν, ἑορτάζειν τὴν τοιαύτην ἑορτὴν, καὶ ποιεῖν δεῖπνον, ἤτοι φιλεύειν τοὺς ξένους, Ἀθήν. Δ'.

Κόπις, εως, ὁ (κόπτω, ἀφ' οὗ τό, δημοκόπος). Παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 153. καὶ Δυκόφ. Σοφιστὴς, πολυλόγος, ψλύαρος, ἀνυχησιάρης, καὶ ἀπατηλὸς ῥήτωρ· ἀφ' οὗ ἴσως, καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. κοπίζω, ψεύδομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κόπις, κέντρον, ἀρτέμιον· (εἶδος μικροῦ τινος πτηνοῦ).

*Κοπίσκος, ὁ. Εἶδος ζυμάματος, Διοσκ. 1, 81.

Κοπιώδης, ες (εἶδος) = κοπώδης. Ἱπποκρ.

Κόπος, ου, ὁ (κόπτω). Τὸ κτύπημα, τὸ κτυπᾶν. — 2) = κοπετός. καὶ ἐξαιρ. τὸ κτύπημα τοῦ στήθους ἐν καιρῷ θρήνου, θρήνος, ὀλολυγμός. Αἰσχύλ. Χοηφορ. 21. Οὕτως ἀνέγνωσαν τινες, καὶ ἐν Ιλ. Ω, 584. ἀντὶ, χόλον, ἢ κότον, ἢ γόον. — 2) Πόνος, κούρασις, ἀδυναμία τοῦ σώματος ἐκ τινος μεγάλης κινήσεως, ἢ ἐργασίας, ἢ καταστάσεως, ὅταν τις εἶναι ὡς καταπτυπημένος, ἁρμένος, ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς ἐργασίας· ὅθεν

Κοπόω, ῶ. Διὰ τῆς ἐργασίας κόπον καὶ ἀδυναμίαν προξενῶ, κουράζω, κάμνω τινὰ ἢ τι ν' ἀποκάμῃ. Βατραχομ. 188.

Κόππα, τό. Ταὐτόν τῷ Κάππα, τὸ στοιχεῖον Κ, Ἑ. ἕμοιον τῷ Λατινικῷ Q, ὡς φησι Quintil. Instit. I. 4. q. Q. cujus similis effectu, specieque, nisi quod paulum a nostris obliquatur. Koppa apud Graecos nunc tantum in numero manet, ut nostrarum ultima X, qua tamen carere potuimus, si non quaesissemus. Ἐντεῦθεν ἀνεστραμμένον ῥ. λέγεται, ὅπερ ἐστὶ τὸ Λατιν. q. ἐντεῦθεν, Κοπαταίας, ὁ ὑπακουομ. Ἵππος, παρ' Ἀριστοτ. Νεφ. 23. καὶ κοππαφόρος, ὁ παρὰ Λουκιαν. πρὸς ἀπαιδ. Ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπιμένον ἔχων εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὡς παράσημον τὸ στοιχεῖον Κ, ἢ Q. Περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν νομισμάτων, Β, πραγματεύεται ὁ Μαζόχιος Mazochi ad tabulas heracleot. σλ. 132. ἰδὲ ἔτι καὶ ἐν τῷ Κ, ἐν τῇ ἀρχῇ. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σαλμασίου) ἑρμην. οὕτω «κοπατίους ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐπικεχάραπτο τὸ Ϟ σημεῖον, ὡς σημφόρας, τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ C· τὸ γὰρ C καὶ Π χαρασσόμενον Σάν ἔλεγον· αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. Συνεζευγμένου γὰρ τοῦ Π καὶ C τὸ σχῆμα τοῦ Ϟ ἀριθμοῦ (90)· ὑπάρχει τοιοῦτον αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν. ὅθεν

*Κοππατίας, ου, ὁ. ἱππορ. ἱδ. τὸ πργμ. πρβλ. καὶ σαμφόρας. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 23. παίζει ὁ κώμ. συνυπεμφαίνων καὶ τὸ κόπτω.

*Κοππαφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων Κόππα ὡς σημεῖον. Βλ. Κόππα.

Κοπραγωγέω, ῶ Μλ -ήσω. Κόπρον ἄγω, φέρω, κουβαλῶ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ 1174. ἐκ τοῦ

Κοπραγωγός, όν (κόπρος, ἀγω). Ὁ κόπρον ἄγων, φέρων, κουβαλῶν.

*Κόπραιον, τό (κόπρος). Κόπρος τῆς κοιλίας, ἢ κόπρος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐν γένει ἡ κόπρος.

*Κοπραῖος, ὁ. Ἀπὸ τοῦ κόπρος ὠνομ. μορφωθὲν κύρ. ἀρσν. σημ. ὡς καὶ τὸ ἀνὴρ κόπριος, Ἀριστοφ. Ἐκκλσ. 317.

Κοπράω, ου, ὁ = κοπρίας.

Κόπρειος, α, ον = κόπριος,

*Κοπρεύς, έως, Ἐπκ. ῆος, ὁ. Ἀρτεμκ. κύρ. ὄνμ. Ἰλ. Ο, 639.

*Κοπρεύω = κοπρέω, κοπρίζω.

Κοπρέω, ῶ, Μλ -ήσω. Ὡς τὸ ἐν τῇ συνδ. κοπρίζω, Ὀδσ. Ρ, 299. μτέμειος κοπρήσσεται· κοπρίσαι ὀφείλοντες· οὕτω πρὸ τοῦ Βολφ. ἀντὶ κοπρίσσοντες ἐν Ὀδσ Ρ, 297.

Κοπρία, ἡ. Ὁ τῆς κόπρου σωρός. 2) Κόπρος, κοπριὰ· παρὰ τοῖς Ο'.

Κοπρίας, ου, ὁ (κόπρος). συνδ. πλθντκ. κοπρίαι, παρὰ τοῖς ὑστερον ἐλέγοντο ποταποί τινες γελωτοποιοί, μασχαράδες. Ὁ Δίων συνδέει ἀμφότερα τὰ κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς, παρὰ Σουετωνίῳ εἰς Τιβέρ. 61. καὶ Ἰλκιδ. 8. κεῖται Copreae, Ἰσιδώρ. Γλωσ. ἔχει Scurula, qui Incoprat.

Κοπρίζω, Μλ -ίσω, Ἐπκ. -ίσσω· συνδ. Ἀττ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ξῶ. Χέζω, κόπρον ἐκβάλλω ἐκ τῆς κοιλίας μου. — 2) Κόπρον βάλλω εἰς τοὺς κήπους, καὶ χωράφια, Ὀδσ. Ρ, 299. Κοπρηκτίζω, λερέω. Μέσ. κοπρίζομαι, κοπρίζω ἐμαυτόν, ἤτοι τὰ εὐθύματά μου, χέζομαι.

* Κοπρημένος, ον (ἐμέω). Ὁ ξερῶν κόπρον, Ἱππτκρ. 1008.

Κοπρικός, ή, όν (κόπρος). Ὁ εἰς κόπρον ἀνήκων· ὁ ἐκ τῆς κόπρου, ἢ ἀπὸ κόπρον ὢν· καὶ ὁ κοπρισμένος, χεσμένος, σκατένιος, γεμάτος ἀπὸ κόπρον.

* Κόπρινος, η, ον = κοπρικός.

Κόπριος, ία, ιον, καὶ κόπρειος, κοπρικός, καὶ κόπρινος (κόπρος). Κοπρισμένος, ἀνήκων εἰς κόπρον, ἢ τὰ σκουπερκ, κ. τ. λ. = κοπρικός. Τὸ κόπριον = κόπρος. — 2) Ποταπός, καταφρονημένος, σκύβαλον, συγχαμερές, Ἀριστοφ. Ἱππ. 899. κόπριος ἀνήρ· ὡς τὸ τῆς συνηθ. χέστης, σκατιάς, σκατάνθρωπος, ἐπὶ καταφρονήσεως. πρβλ. Boeckh, ἐπιγραφ. Ἑλλην. ι. σλ. 216.

Κόπρισις, εως, ἡ (κοπρίζω). Τὸ κοπρίζειν, χέζειν.

* Κοπρισμός, ὁ = τῷ πργμ.

Κοπριώδης, ες (κοπρία, εἶδος). Ὡσὰν κοπρία,

Κοπριών, ῶνος, ὁ (κόπρος). Ὁ κάνθαρος, ὅστις κυλίει τὴν κόπρον, καὶ σχηματίζει ἐξ αὐτῆς σφαιρίδια. Σκατομαμπούλα. Ὁ Ἱπποκρατ. ὁσαύτως λέγει οὕτω καὶ σκώληκας κοπριώνας σκωλήκας τινάς, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο ὡς ἰατρικόν. Περὶ ἐπικυήσιος, Κεφ. 10.

Κοπροβολεῖον, τό (βάλλω) = τῷ

Κοπροδοχεῖον, τό (δέχομαι). Τόπος, εἰς ὃν ῥίπτουσι τὴν κόπρον, κουμουλία, σωρὸς ἀπὸ κόπρον· καὶ

Κοπροθέσιον, τό (τίθημι). Τόπος, εἰς ὃν ἐναποτίθενται τὴν κόπρον, κοπροδοχεῖον, Γεωπον.

Κοπρολέγω, καὶ

* Κοπρολογέω, Μλ. -ήτω. Συνάζω σκούπερα, ἢ κοπρίαν, ἐκ τοῦ

Κοπρολόγος (λέγω). Ὅστις συνάζει, μαζώνει τὴν κόπρον, ὄθεν. — 2) = κόπριος. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1184. καταφρονητικῶς ἐπὶ ποταπού τινος ἀνθρώπου, χαμερπής ἄνθρωπος, ὅστις τρώγει καὶ τὸ σκατό του, ὡς καὶ ἡ συνηθ. πιστὸν τὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐξηγεῖ. 3) = κοπρίας, ὁ· Ἀρποκρατ. ἐν Λ. Ἀστυνόμοι, συγδέει Αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων. ἰδὲ κοπρίας.

* Κόπρον, τό. Μεταγνστ. ἀντὶ κόπρος.

Κόπρος, ἡ. Κοπριά, σκατόν, σαύβαλον, κοπρίδιον, ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς κήπους βαλλόμενον κατακρύψας ὑπὸ κόπρων, Ὀδσ. Ι, 329. Ρ, 297. κεῖτ.. ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάροιθε θυράων ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις ἔχυτο καὶ ὄνθ. ἔτι δὲ καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 2) Κάπολον, κοπριά, λάσπη ὡς Ἰλιάδ. Χ, 414. κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Ω, 164. 640. — 3) Ἰδιωτικῶτ. σπανιώτ., στάσις, ἤτοι ὁ σταῦλος τῶν ζώων καὶ ἔξρτ. τῶν βοῶν, βουσταθμος. Ἰλ. Σ, 575. ἡμικηθὴς δ' ἀπὸ κόπρου· καὶ ἐν Ὀδσ. Η, 411. ἐν - πόρτις ἐλάσσασε ἐς κόπρους· ὅπου κατωτέρω, σημεί, αἱ σπαῦλαι (οἱ ζάρκες) τῶν μοσχαρίων, λέγοντας. Τινὲς ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημ. ὀξυνουσι κοπρός, πρὸς διάκρισιν γραίροντες. — Οἱ στιτρ. ἔλεγον καὶ ὁ κόπρος, Schaef. Λεγγ. σλ. 392. καὶ τὸ κόπρον, Lobeck ἐν Φρυνχ. σλ. 764.

Κοπροσύρη, ἡ = περικάθαρσις. Ἡσύχ.

* Κοπροφαγέω, Μλ. -ήσω (φαγεῖν). Τρώγω κόπρον, Σουϊδ.

Κοπροφορέω, ῶ, Μλ. -ήσω = κοπρηγωγέω. — 2) Μετὰ Αἰτιατ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 295. κτυπῶ τινὰ μετὰ κόπρου, ῥίπτω κόπρον ἐπί τινα, ἐάν ἐνταῦθα, ὀλ. εἰς τὸ ἑξῆς τοῦ Δ. ριστοφ. παράδειγμα δὲν πρέπῃ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ σοῦ, Φέρω τινὰ εἰς τὸ κοπροδοχεῖον, καὶ τὸν ῥίπτω ἐκεῖ μέσα. Ἐκ τοῦ

Κοπροφόρος, ον (φέρω) = κοπραγωγός. »Ὤφιμος κοπροφόρος· κοφίνου, σ' ἰοῦ κεβαλοῦσι τὴν κόπρον.

Κοπρόω, ῶ (κόπρος) = κοπρίζω.

Κοπρώδης, ες (κόπρος, εἶδος) = κοπριώδης. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόπρου ὤν.

Κοπρών, ῶνος, ὁ. Κοπροδοχεῖον, κοπροθέσιον. Κόπρου σωρός. Τόπος ἔνθα ῥίπτουσι τὴν κόπρον, καὶ ἔνθα χέζουσι, χρεία, ἀναγκαῖον, χαλές, κουμουλιά.

Κοπρώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ τὴν κόπρον ὠνούμενος· ὅστις ἀγοράζει τὴν κόπρον.

Κοπρώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἀπὸ τῆς κόπρου τὸ ὄνομα ἔχων. Παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστ. καὶ Εὐσεβ. ἐπίστ. τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ε'. περὶ τὰ 750. ἔτη. Ὁ βίος του καὶ ἡ ἀπαθὴς ἱστορία ὑδάσκει τὸν ἀπρόλητον ἀναγνώστην, τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, δι' ἣν ἔλαβεν οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦτο τὸ ἐπίθ.

Κόπρισις, εως, ἡ (κοπρόω). Τὸ κοπρίζειν,

Κοπτήριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κοπτή.

Κόπτη, ἡ (κόπτω). Παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ΙΔ'. Θαλάσσιον πράσον, Schoenoprasum, Σχοινόπρασον.

Κοπτή, ἡ (κοπτός). Εἶδος πλακοῦντος ἐκ διαφόρων κοπανισμένων εἰδῶν κατασκευασμένου. Παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 74. κοπτοὶ δὲ σησαμίδες καὶ πύραμοι· ἐκ σησάμου καὶ σιτηρίου κατεσκευασμένοι· παρόμοια εἶσι καὶ τὰ, Μαρζιπάν, Μορσέλλεν, Μπακλαβᾶς, κ. τ. τ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Martial. Κοπτὴ Ῥοδία. Ἐντεῦθεν ἐτυλέγοντο οὕτω καί τινα ἰατρικά, ἢ κατὰ λόσματα τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα, ἡτοιμασμένα ἐκ τινων κοπανισμένων εἰδῶν.

* Κοπτόν, τό (κοπτός) = κοπτή.

* Κοπτοπλακοῦς, οῦντος, ὁ (πλακοῦς) = κοπτή.

Κοπτός, ή, όν. Κοπανισμένος, κεκομμένος, συντετριμμένος διὰ τοῦ κοπάνου· ἐκ τοῦ

Κόπτω, Μλ. -όψω, μτχ. πρκμ. κεκοπώς. Κτυπῶ, παίω, κρούω, πλήττω, κοπανίζω, ὠθῶ. Ἀπὸ Ὅμρ. ἤδη εἰς πολυειδεῖς βαθμοὺς καὶ ἀναφοράς. α) Κτυπῶ, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημα., συχνάκτα ἐν χρήσει, ἔξρτ. ἐπὶ πυκτῶν, Ὀδσ. Σ, 335. »ὅστις σ' ἀμαὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσιν μετὰ δικλῆς Αἰττν. »τινὰ παρίσνιν, Ἰλ. Ψ, 1690. συνηθέστρ. δὲ τινίτι. β) Κτυπῶ, ὠθῶ, πλήττω, κεντῶ, σπευχαίνω τινά, τὸν πληγώνω, Ξεν. Ἀνβ. ι, 1, 16. Ὀδσ. Θ, 528. Ἰλ. Μ, 204. ἔνθα ὁ ἀετὸς ἀκίνει, πλήττει, κτυπᾷ τὸν δράκοντα μὲ τὸ ῥύγχος του· μεθ' ἁρπάζει αὐτόν· μεταφρ. κόπτω ῥήματα. Τρίζω, ἀνειδίζω, πειράζω τινὰ εἰς τὴν τιμήν του μὲ ὕβρεις. γ) Φονεύω, σφάζω, Ἰλ. Ρ, 521. Ὀδσ. Ζ, 425. ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσφάζοντο μὲ μάχαιραν, ἀλλ' ἐσκοτώνοντο μὲ ῥόπαλόν τε κτυπούμενα, παρ' Ὅμρ ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων. δ) Ἀποκόπτω, σχίζω, χωρίζω, τέμνω χεῖρας καὶ πόδας, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς, Ἰλ. Ν, 203. Ὀδσ. Χ, 477. ὑστερώτρ. ἰδιωτικῶτ. »δένδρα κόπτω δενδροκοπῶ· ἀλλὰ καὶ »κόπτειν τὴν χώρην. Νὰ κόπτῃ τις τὰ δένδρα τόπου τινός, ὁηλ. νὰ τὸν ἐρημώνῃ, καταπάγῃ καθόλου, λιανίζω, κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, σχίζω, καταντρίβω, ἀποκόπτω, κομματίζω· καθόλου κολοβώνω, βλάπτω, χαλνῶ, μεταφρ. »φρενῶν κεκομμένος ὡς τὸ βιβλιομμένος, Αἰσχ. Ἀγμν. 476. ε) Κτυπῶ διὰ νὰ κινήσω τινα ἤτοι εἰς δρόμον, νὰ κάμω νὰ τρέχῃ, »ἵππους τόξῳ, Ἰλιάδ. Ρ, 513. = τόξῳ ἐπιπλήττειν, ὡς ἐν στίχ. 500. εἶπεν· οὕτω παροτρύνει καὶ ὁ Ποσειδῶν ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας, κτυπῶν αὐτοὺς μὲ τὴν βακτηρίαν του »ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσε μένεος«, Ἰλιάδ. Ν, 60. ϛ) Χαλκεύω, σφυρηλατῶ, »κόπτειν δεσμούς«, Ἰλιάδ. Σ, 579. Ὀδσ. Θ, 274. ὡς καὶ τὸ ἐλαύνω, σημ. 3, α. ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ κόπτω νομίσματα, νομισματοκοπῶ, ὡσὰν τὸ κόμμα. Ὁ Ἡρόδ. ι, 94. ἔχει τοῦτο κατὰ μέσ. ἀόριστ. »Πρῶτοι δὲ ἀνθρώπων, ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο«. ζ) Κτυπῶ, κρούω, π. χ. τὴν θύραν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· κόπτειν τὴν θύραν. Τὸ νὰ κτυπᾷ τις εἰς τὴν θύραν, νὰ τσουκλίζῃ, ὡς καὶ τὸ ἀράσσω, ἐπὶ τοῦ δέλτους νὰ ἐμβῇ. η) Κοπανίζω, συντρίβω εἰς μπρά, κτυπῶ τι νὰ μαλακυνθῇ, καταπατῶ, κατασυντρίβω, κατασπρίχνω. θ) Τεράστω, διὰ κτυπημάτων καὶ ὠδημάτων κουράζω. »Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει« παράττει καὶ κουράζει αὐτόν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. Μ' ἔκοψεν ἡ καβάλα, ἢ τὸ ἄλογον, λέγομεν· καὶ ἐντεῦθεν τό, κόπος, ἀντὶ τοῦ, κούρασις μεταφρ. »κόπτειν ἀκρόασιν. Νὰ κουράζῃ, νὰ καταβαρύνῃ τις τὴν ἀκοήν, νὰ ξενοψαίνῃ τινὰ« ἢ κόπτειν ἐρωτήματα. Νὰ κουράζῃ τινά, ἢ νὰ καταβαρύνῃ μ' ἐρωτήματα. Piers. Moir. σλ. 742. Μέσ. »κόπτομαι, Κτυποῦμαι μόνος μου, »κόπτομαι κεφαλήν«. Κτυπῶ τὸ κεφάλι μου, Ἰλιάδ. Χ, 33. καὶ ἔξρτ. κτυπῶ τὸ κεφάλι μου, τοὺς μηρούς. Ἢ τὸ στῆθος μου ἀπὸ λύπην τινά· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὀδύρομαι, λυποῦμαι, θλίβομαι, ὀρηιῶ, ὅθεν καὶ μεταβτ. μετὰ Αἰτιατ. Εὐριπ. Τρωάδ. 628. »Ἀποκόψομαι νεφρίτιν« καὶ ἐντεῦθεν τὸ κορμός, κοπτός. 3) Πέτε Βλαπτομαι, φθείρομαι, χαλνῶ. Οὕτω βλάπτονται, κτυποῦνται, τρυποῦνται τὰ πλοῖα διὰ τοῦ ἐμβόλου ἐν τῇ Θαλασσομαχίᾳ, »καὶ νῆες κόπτονται«. Ἔτι δὲ »σῖτος κόπτεται, καὶ κεκομμένα σπέρματα· τὰ σπάρι φθείρεται, τὰ διαφθαρμένα ὑπὸ τῶν σκωλήκων ὄσπρια, ὅ ἐστιν, ὑπὸ τῶν σκωλήκων καταβαγωμένα· οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ »γάλα κόπτεται« ἀντὶ τοῦ διαφθείρεται. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 425. τὸ κόπτεσθαι, εἶται, καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς καὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς συνουσιάζεσθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ, κτυπῶ, μανικόνω.

Κοπώδης, ες, (κόπος 3. εἶδος). Ὁ κόπον προξενῶν, κοπιαστικός.

Κόπωσις, εως, ἡ (κοπόω), Κούρασις· ἢ ἐκ τοῦ κόπου ἀδυναμία τῶν μελῶν.

* Κόρα, ἡ = κόρη, κούρη.

Κοραξεῖος, εία, ειον (κόραξ). Ἀπὸ κόρακα· ἀνήκων εἰς τὸν κόρακα· ὅμοιος τῷ κόρακι· μέλανος, μαύρος, ὡσὰν τὸν κόρακα· μορακίσια σύκα, τὰ μαυρόσυκα.

Κορυκεύομαι, ὁ. Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τούτου τὸ κοράττω.

Κορυκεύς, έως, ὁ. Εἶδος ἰχθύος· ἴσως ταὐτὸν τῷ κορακίνῳ.

Κορυκίας, ου, ὁ (κόραξ). Εἶδος κόρακος. »Κορακίας κυλοιόσι«. Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Θ', 24. ὁ ἔχων τὴν μύτην κόκκινην κολοιός.

* Κοραλλίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κοραλλίου.

Κορακινέδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ κορακίνου.

Κορακίνειος, ία, ιον (κόραξ) = κορακικός.

Κορακῖνος, ὁ (κόραξ). Ὁ νέος κόραξ, τὸ παιδὶ τοῦ κόρακος, γέννημα κόρακος, ψωλὲ κόρακος, Ἀριστφ. Ἱππ. 1059. — 2) Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις ὅμως εὑρίσκεται καὶ εἰς ποταμούς, κατὰ τὸν Ὀππ. Ἁλ. ι, 133. ἐκ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος παρωνομασθέντος.

Κοράκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόραξ. Μικρὸς κόραξ. — 2) Εἶδος φυτοῦ. Ἀριστοτ. Θαυμαστ. βγ.

Κορακοειδής, ές (κόραξ, εἶδος). Ὅμοιος ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος ὤν· ὅμοιος τῷ κόρακι.

* Κορακίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ κόραξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

* Κορακοώδης, ες = κορακοειδής.

Κορακτίζω. Κύκνος εἰμὶ ὡς τὸ κοράλλιον· ἐκ τοῦ

Κοράλλιον, καὶ, Ἰων. κουράλιον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῇ συνδ. κοραλλίου λεγμ. καὶ ἐξῆρτ. τὸ κόκκινον λιθώδης οἰκίσκος τις βαυμεσίων ζηριδίων τινῶν ἐπὶ τὰς πέτρας στερεῶς ἱστάμενος, ποτὲ μὲν δενδροειδής, ποτὲ δὲ ἀστεριοειδής, καὶ ποτὲ καλαμοειδής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Σιναΐτου σχηματ. κωράλιον, καὶ, κωραλλεῖς, οἱ τὰ κοράλλια ἀναλέγοντες, συναγωγεῖς, ἢ ἀννηγοῦντες. Οἱ παλαιοὶ ἐξελάμβανον τοῦτο ὡς ψυτόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον ἐκβαλλόμενον εἰς τὸν ἀέρα ἐλιθοῦτο. Ὀβίδ. Μεταμορφ. Δ', 749. ΙΕ'. 416. Πλίν. ΚΒ'. 4. Ἔστι δὲ κυρίως, κατοικία πολλῶν εἰδῶν θαλασσίων πολυπόδων (οὕτω καλεῖται ἐν ζωόφυτον) λιθώδης καὶ δενδροειδὴς· ὅ, τι ὁ καὶ κοραλλιόλιθος, καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιννκίου ὅδεν

Κορακλειοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅς τι ἐκ τῶν κοραλλίων πλάττει, καὶ σχηματίζει ἀγάλματα. Ἐπιγραφ. Σινελ. σλ. 569.

Κόραξ, ακος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου σαρκοφάγου, μελανοῦ χρώματος, κόρακες· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδρ. καὶ παρ' Ἡρέτ. 4, 15. πρμδ. ἐπὶ καταράς μὲς κόρακας, ἄπαγ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας· ἀλλὰ καὶ ἐρωτμτκ. ποῦ' ἐς κόρακας; ὡς τὸ τῆς συνδ. κρεμάσου, πήγαινε, ἢ σύρε στὸν διάβολον! καὶ ἐρτμτκ. δὲν πᾶς στὸν διάβολον, στοῦ διαβόλου τὴ μάνα; ἔνθα συνεμφαίνεται θάνατος, καὶ τὸ νὰ μείνῃ τὸ σῶμα ἄταφον, καὶ οὕτω νὰ γίνῃ βρῶμα τῶν κυνῶν καὶ τῶν κοράκων, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς ἰδέας τῶν Ἑλλήνων, ἦτο τὸ μεγαλήτερον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τοὶ ἀποθνήσκοντα, διότι οὔτως ἀπελπίσετο ὡς δι' ἀτιμίας τινὸς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν λειπῶν νεκρῶν. «Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας Ἀριστφ. Νεφ. 123. Θὰ σὲ στείλω στὸν διάβολον, ἐκβαλῶ καὶ διώξω σε τῆς ἐμῆς οἰκίας· οὕτω πρμδ. καὶ τὸ ἁπάντα ταῦ' ἐν κόρακεσι καὶ ἐν ψιθύρῳ, Θεόγν. 833. Εἰς κόρακας δὲν φαίνεται νὰ εἶπον ποτὲ οἱ Ἀττ. Reisig conjug. Aristoph. pag. 252. Ἐντεῦθεν τὸ ἀποστοκορακίζω. — 2) Εἶδος ἰχθύος, πδν. ὡς ἐκ τοῦ χρώμτ. — 3) Ἡ κυρτὴ κορυφὴ τοῦ ῥάμφους, ἤτοι ἡ ῥύγχη, ἡ μύτη, τοῦ ἀλέκτορος. Ἡσύχ. ἔβεν — 4) καπόλου καὶ τὸ τεγγελοειδὲς ἐνύπτιον, Ἀγκιστρον, ἀγκύλιον, (τσεγγέλι) ε.τ.τ. ὡς α) τὰ ἐν ταῖς πολυκλείσι ὄργανα. Vitruvius I, 19. Μαθηματ. πολ. σλ. 43. καὶ Πολύβ. Δ', 22. β) Πλήκτρον, τὸ ἐπ' ἔξω τῆς θύρας σιδήριον, δι' οὗ κρούομεν αὐτὴν διὰ νὰ ἀνοιξωσι· ἢ ἐργαλεῖον τι δι' οὗ κλείομεν αὐτήν. γ) Παρὰ Λουκιαν. «κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενον» εἶδος ἀλύσσου ἠρεμαμένης περὶ τὸν λαιμὸν, κρίκος, χαλκᾶς. ὡς καὶ ὁ κύφων. (Παράγεται δὲ διαφόρως καὶ· ὅ βλέπομεν, ἢ ἀκουομεν τὸν κόρακα, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ὑπάγεται εἰς τὰ κορωνός, κορωνίς, κορώνη, cornix, cornu, corvus, curvus. frumm (γερμ. = κομπύλος). ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ ῥάμφους, ἢ τῶν ὄνύχων του· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ἀνήκει εἰς τὰ κράζω, κρώζω, καὶ τὰ συγγενῆ Γερμν. Krähe, Krähzen, Rabe) ὅδεν

Κορακώδης, ἡ, ὀν' = κορακειος.

* Κόρακος, ὁ κορακίς, ὁ. Εἶδος ἰχθύος εἰσέτι ἀδιορίστου, Ξενοκρ.

* Κορακοσίδιον, τό = τῷ ἑπμν. Ἀρρν. Ἐπκτ. διατρβ.

Κοράσιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόρη· Μικρὰ κόρη· ἦτον τῆς οἰκειακῆς καὶ φιλικῆς ὁμιλίας, ὡς καὶ τὸ παιδίον, Lobeck Φρύνιχ. σ. 74. ἐξ οὗ Ἰωνν. κορήσιον, καὶ Χυδαϊκ. κορήτσιον. 2) ἔτι ὡς καὶ κούκλα, πονππη. (ὡς νῦν Πλάτ. Σπρ. 30.) ὅδεν

Κορασιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κορασίῳ, παν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ κοράσια· παιδιακίσιος. Πλούταρχ.

Κοράττω, καὶ κορακεύομαι (κόραξ). Ἀναπαπάστως παρακαλῶ, ἄγαν προσπαρτρῶ, καὶ λιπαρῶ. Σουϊδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Κοράττειν, κορακεύεσθαι· καὶ, κορᾶσθαι ἄγαν προσλιπαρῆται. (ἤτοι ἀπὸ τῶν ἀκατάπαυστων καὶ ἐνοχλητικῶν κρωγμῶν τῶν κοράκων, καὶ μάλιστα τῶν μικρῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ κόραξ, 4. β. ἀπὸ τοῦ κρουσίματος τῶν ἐπαιτῶν εἰς τὰς θύρας)

* Κόραυνα, ἡ, = κόρη. Οὕτω λέγει ὁ Τριβαλλός, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1662.

Κορδακίζω, Μ. ἰσω. χορεύω τὸν χορὸν κόρδακα καλούμενον.

Κορδακικός, ἡ, όν· Ὁ ἀνήκων εἰς κόρδακα, ἢ ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς αὐτόν· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόρδακος «Ῥυθμὸς κορδακικὸς» καλεῖται ὁ τροχαῖος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. Γ'.

* Κορδακισμα, τό = κορδακισμός.

Κορδακισμός, ὁ (κορδακίζω). Τὸ χορεύειν τὸν κόρδακα. Δημοσθ. ὀλυνθ. ὁ Ἡσυχ. ἑστημ. ἔτι καὶ ἐν Λ. κολλικυνόμιον, κορδακίσματα.

Κόρδαξ, ακος, ὁ. Χορός τις κωμικὸς ἀνήκων κυρίως εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν μὲ τρυφηλὰς καὶ ἀπρεπεῖς κινήσεις, τὸν ὁποῖον ἐάντις ἐχόρευεν ἐκτὸς τῆς κωμῳδ· ἐκρίνετο μέθυσος, ἠθέλου κακοήθης. Θεόφρστ. Χαρτρ. 6, 1. Τὸ δίδειν, ἐκτελεῖν τοιοῦτον χορὸν ἐλέγετ. «Κόρδακα ἔλκειν» ἢ ἑλκύειν» Βλπ. τοὺς Σχολ. τοῦ Ἀριστφ. Νεφ. 540.

* Κορδιζέομαι, Μ. ἡσομαι, ἀλλὰ καὶ σκορδιζόμαι, = καρηβαρῶ· κυρίως, αἰτιάζομαι τὴν κεφαλὴν περιστρεφομένην, ἐντραλλιζομένην, ζαλίζομαι· ταράσσομαι, ξηροταινιζόμαι, χαμαιμόνος ταράσσομαι, ἐν ᾧ ὀθλ. κισσάνοιμαι καὶ τὴν κεφαλήν μου ζαλισμένην, ὡς π. χ. μετὰ μακρὸν ὕπνον, πρβλ. σκορδινέομαι· ὅδεν

Κορδύνημα, τό· καὶ σκορδύλημα· τὸ ξηροταινιζεσθαι καθ' ὃν καιρὸν τις αἰτιάζεται ζάλην εἰς τὴν κεφαλήν του, αὐτρέλλα.

Κορδυβαλλώδες πέδον· «Δουκιαν. Τραγοπ. 222. τινὲς ἐξέλαβον τοῦτο αὐτί, κορδυλοβαλλώδες, ἐκ τοῦ βάλλω, καὶ κορδύλη, ὅ ἐστι, κλαδερός· ἐμφίβ. μέντοι.

Κορδύλη, ἡ· Ῥάπαλον, ῥάβδιον, δι' ἧς ῥαβδίζουσι, μάστιξ. 2) Ὄγδημα, πρῖτμα Λατν. tuber tumor, ἴσως ὡς ῥαβδοειδές ὄν, ἢ ὡς τὸ διὰ τοῦ ὄρμου προξενούμενον 3) περιεφλεμμα, ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σαρίκι, φακιόλιον, παρὰ Κυπρίοις, Ἰρεῖον παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. νιδάριον, καὶ φακιόλιον· ἐντεῦθεν πιθν. καὶ τὸ ἐγκεκορδυλλημένος, σκεπασμένος ἐγκεκαλυμμένος, Ἀριστφ. Νεφ. 10. 4) Κορδέλα, δεσμός, ἢ ἡ σερβιέτα, δι' ἧς κάμνουσι τὰ σαρίκια. 5) Ὁ νέος ὄνυξ, (ἰχθυ.) ἢ εἶδος αὐτοῦ μικρὸν· χαψίον, ἢ ἀδερίνη. (ν. ;)

* Κορδυλισμός, ὁ. Ἡ διὰ κορδύλης πρᾶξις.

Κορδύλος, ὁ, καὶ, σκορδύλος, ὁ. Εἶδος ποταμίας σαύρας, ἢ κυρίως, τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ ὑποκάμισον τῶν μεταμορφωθέντων ζώων. Ὄρν Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Η', 2. καὶ Β'. 2.

Κορέας, αντί, κορεῖ, κορέσει· ἐκ τοῦ, κορέω, κορέννυμι, Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλδ. Θ, 379. Ρ, 241. πρβλ. Ν, 831.

* Κορέβω, = κορέω.

Κορεία, ἡ (κορέω). Σκεύπισμα, πάστρευμα· τὸ καθαρόν, παστρικὸν ποιεῖν διὰ τοῦ σκευπίσματος.

* Κορεία, ἡ (ἐκ τοῦ ιαρίω, τὸ χορταίνω· χορτασμός, πλησμονή.)

* Κορεία, ἡ (κόρη, κορεύομαι). Ἡ κατάστασις τῆς παρθένου, τὸ εἶναι τῆς κόρης, ἡ παρθενία. Ἀντων. Διόδωρ. ΚΘ'. Ἀναλεκτ. Γ', 76. «Χρυσέης αὐλαίστοιο διάτμαγεν ἅμμα κορείης Ζεύς.»

* Κορεῖν, καὶ κόρος. Ὄρκ Ἡσύχ. ἐν λέξ. σημοκόρος.

Κόρειος, εἶα, ειον (κόρη). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς τὴν κόρην, εἰς τὴν παρθένον. 2) Ἀκρεία, ἡ κορεία, τὰ, ὑπενμ. Ἱερὰ (Κόρη) ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης, ἥτις καὶ Κόρη ὠνομαζετο, καθ' ἣν καὶ διάφοροι ἀγῶνες ἐγίνοντο.

Κορέννυμι, Μ. κορέσω, Ἰωνν. μέλ. κορέω, Ἰλδ. Θ, 379. Κ, 831. Γ, 241. ἀορ. ἐκόρεσα, μέσ. ἀορ. ἐκορεσάμην, παστ. ἐκορέσθην, πστ. πρεμν. κεκόρεσμαι, Ἰων. κεκόρημαι, Ὀδσ. μετχ. ἐνργτ. πρεμ. μὲ πστ. σημσ. κεκορηώς, ὁτος, Ὀδσ. Σ, 372. Κάμνω τινά νὰ χορτάσῃ, τὸν χορταίνω μὲ τί ποτε, τινά τινι, Ἰλδ. Πστκ. καὶ Μέσ. χορταίνω ἐμαυτόν, χορταίνω. μετὰ γεν. ποίου, ἐδωδῆς, κρειῶν, σίτου, βαιτός, ποίης, φορβῆς, βοτάνης, «Ὁμρ. μεταφρ. χορταίνω, ἀηδιάζω τι, ἔχω πλέον ἄρκετον ἀπ' αὐτό, ὡς ψυλλόπιδος κορέσσασθαι νὰ χορταίνῃ τις τὸν πόλεμον, νὰ μὴ τὸν ἐπιθυμῇ περισσότερον' Ἰλδ. Ν, 635. οὕτω καὶ «Νεκρῆμες» ἀέθλων» Ὀδσ. Ψ, 350, συχνάκρ. μὲ τὴν μετχ. «ὡς παλαίουσα κορέσσατο ἐχέτασε τὰ κλαύματα. οὕτω καὶ «Κλαίων ἐκορέσθην καὶ ἠκορεσσάμεθα κλαίοντες.» Ὀδσ. Δ, 541. Τ, 59. Ἰλδ. Χ, 427. καὶ ἄλλχ. «Ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνουσα ἐχορτάσατο τὰ χέρια του κόπτουσα, ὁηλ. ἀπόστασαν, Ἰλδ. Λ, 87. «Οὔπω τεκορήσθε ἐλεμένοιιν Ἰλδ. Σ, 287.

* Κορέσσω, ποιητκ. αὐτὸ κορέννυμι, Νικνδρ.

Κορεστός, ἡ, όν (κορέννυμι). Χορτάτος, χορτασμένος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χορτάσῃ τινάς, χορταστικός.

Κόρευμα, τό· Ἡ κατάστασις, ἢ τὸ εἶναι τῆς κόρης, ἡ παρθενία. Εὐριπ. Ἄλκ. 313. ἢ 178. «Περὶ ἐνεια κορεύματα λύειν ἐκ τοῦ ἀνδρός» ἐκ τοῦ

Κορεύομαι, Μ. κορευθήσομαι, Πστκ. (κόρη). Κόρη εἰμί, ἢ ζῶ ὡς κόρη, παρθένος. Εὐριπ. Ἄλκ. 314. ὅπου, κορευθῆτε, κεῖται — παρὰ δὲ Εὐστθ. εὑρίσκεται καὶ ἐνργτκ. κορεύω, ἐν τῇ διόλου ἐναντίᾳ σημσ. τοῦ ξεπαρθενεύω, στερῶ τὴν παρθενίαν, πρβλ. Buttm. Σχολ. Ὀδσ. Λ, 390. αὐτὸ τοῦ ἁπλοῦ συνήθως τὸ διακορεύομαι χρησίμον.

Κορέω, κορέννυμι, Μέλ. ἑσω, καὶ, ἠσω (κόρος). ταυτὸν τῷ παραγωγῷ, κορεννύω, καὶ κορέσκω· Χορτάζω, εἶδω τινὰ νὰ φαγῇ τόσαν ὥστε νὰ χορτάσῃ· πιθνῆτ. κορέννυμι, εἶμαι χορτάτος, ἢ χορτασμένος· «Νεκρηότε ποίης» Ὀδσ. Σ, 371. αὐτὶ τοῦ, κεκορεσμένοι· λίαν ἀμφίβ.

Κορέω, ῶ, Μ. ἠσω. Κοσμῶ, καλλωπίζω, σιρόω, σκουπίζω, φιλοπαλλζω, πατρεύω, καθαίρω. Ὀδυσ. Τ, 149. «Δῶμα κορήσατε ποιησάσατε καθαρὸν δὲ = ἐπιμελοῦμαι (ὅθεν κόρος = κόρηθρον· καὶ αἰγικορεύς, νεωκόρος, σκηνοκόρος, ὡς καὶ τὸ Λατιν. curo καὶ calo, πρωτότκ. δὲ κορω οὐχ εὑρηται.)

* Κορέω, Ἰωνκ. μέλ. τοῦ κορέννυμι.

Κόρη, ἡ, Ἰωνκ. καὶ Ὁμρκ. κούρη. Δωρκ. κώρα, Ἐολκ τοῦ κόρος, κοῦρος· Κορίτσιον, ἡ κορήτσιον, νεάνις, παρθένος, προσειμένης δὲ καὶ γεν. κυρ. ἀνμτ. = Θυγάτηρ. συχν παρ' Ὁμρ. οστις ὅμως μόνον τὸν Ἰωνκ. τύπον κούρη μετχζτ. Τὸ Ἀττ. κόρη, εὑρηται κατὰ πρῶτον εἰς ἀμφίβ. χωρίον ἐν Τμν. Ὁμρ. Δημτρ. 439. πρβλ. Θυγάτηρ. ὑστερώτρ. δὲ καὶ ἡ νύμφη, ὡς τὸ puella, Schaef. ἐν Σοφκλ. Τρχν. 1221. πρβλ. παρθένος· Συγήτριον. Πλάτ. 2) Ἐξαίρετος φλέγετο ἡ Περτερόφη, ἢ τις ἐφορτάζετο εἰς τὴν Ἀττ. κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ ταύτο τὸ ὄνομα. 3) Κιβωλεῖον, ἀγαλμάτιον, κούκλα, πουππε ἐκ ψηφοῦ, ὕψους μετάλλου, ἤτινος τῶν τοιούτων, δι' ὧν παίζουσι τὰ κοράσια. 4) Τὸ κέντρον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔνθα καὶ ἡ ὄψασις τῆς ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράσεως κεῖται, ἐπειδὴ καὶ αὐτοῦ φαίνεται μικρά τις εἰκών. Papilla, Ἰταλ. 5) Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 1, 8. Ἡ ἐν τοῖς τῶν Περσῶν ἱματίοις μακρὰ χειρίς, μέχρι τῶν ἀστραγάλων διήκουσα, ἤτοι τὸ μακρὸν μανίκιον, ὃ καὶ τὴν σήμερον συνηθίζουσιν εἰς τοὺς ἐπενδύτας οἱ Τάταροι, παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, τὸ τοῦ βασιλέως μὲν τοιοῦτο φόρημα ἐλέγετο Γρανάτξα, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων, Δαπατζᾶϊ, ὄρα Κωδινὸν περὶ Ὀφφικ. ϟ, 45. (ὁ τύπος κόρα δὲν εἶναι Ἀττ. ἴσως δὲ μήτε Ἑλλην., Vnlck Addon p. 205.)

*Κόρη, ἡ (κορέννυμι). Χόρτασμα, ἀηδίασμα, παρὰ Πλάτ. Πολτ. 3. π. 404. D. κατὰ τὴν ἐξήγησ. τοῦ Stallb. ἤτις ὅμως ὑπόκειται ἀκόμη εἰς πολλὰς ἀμφιβολίας.

Κόρηθρον, τό (κορέω). Κάλλυντρον, σάρον, φορκάλιον, ἡ σκοῦπα, δι' ἧς σκοπίζομεν, καὶ παστρεύομεν. πρβλ. καὶ κόρος.

Κόρημα, τό (κορέω). Σάρωμα, σκουπίδιον, φιλοκαλήδιον, ἢ φορκαλήδιον, τὸ κάθαρμα, τὸ ἀπόρριμμα, Ἀρστφ.

*Κορθυλή, ἡ = κέρθυς. (ῠ.)

Κορθύλος, ὁ (κέρθυς). Τὸ πτηνὸν, ὅπερ ἄλλως βασιλίσκος, λέγεται. Ἡσύχ. (ῠ.)

Κορθύω, = κορθόω. Συνάγω, ἐπισωρεύω, ἐν ἑπάσιν τοῦ ἄλλου βολλω· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἀντὶ τοῦ, ὑψόω, εἰς ὕψος αἴρω· ὅθεν μετωρ. ὁ κορθύνων θόον μένος ἐμεγάλυνε, ἐπερίσσευσε τὴν ὀργήν του, Ἡσιόδ. Θγν. 853. ὡς καὶ τὸ, κορύσσω. Ἰλ. Ι, 7. «Κῦμα κελαινὸν κορθύεται ὑ κορυφοῦται, αἴρεται.

Κόρθυς, υος, ἡ. = κόρυς. Σωρὸς, ὄγκωμα· ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. 10, 47. «Κόρθυας ἀ τομὰ» καὶ Ἡσυχ. τὰ κατ' ὀλίγον ῥαγμάτα, τὰ διερισμένα καὶ εἰς τὸ πλάγιον τῆς τομῆς κατὰ τάξιν μεσόντα στάχυα, ὡς γίνεται ἐν τῷ θερίζειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχηματ. κορθύλη.

*Κορθύω (κόρθυς). Τῴνω, εἰς ὕψος φέρω. Πατρ. ὑψόνομαι, Βλπ. κορθύνω, 2) Ἐπισωρεύω, συνάζω.

Κοριάννον, καὶ, κοριάνον, τό· Φυτόν τι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, κόλιανδρος. Coriandrum sativum. Λιαν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ κόρις διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς ὀσμῆς, — παρ' Ἀρστφ. Ἱππ. 681. ἐλήφθη τὸ κοριάννον τρισυλλ.)

Κορίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόρη. Ἰδ. κοράσιον.

Κορίζομαι, Μ. κορίσομαι (κόρη, κόριον). Φέρομαι ὡς πρὸς κοράσιον, δηλ. χαϊδεύω, καταφιλῶ, κολακεύω, Ἀρστφ. Νεφ. 68. Ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. συχνότερον τὸ ὑποκορίζομαι. πρβλ. δὲ καὶ κουρίζω.

Κορίκιος, ία, ιον· παρὰ Πολυδ. ἀντὶ τοῦ, κορικός· ἀμφ.

Κορυκός, ἡ, όν (κόρη). καὶ ἐπίρ. κορικῶς. Ο' ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς κόρην. 2) τρυφερὸς ὡς ἡ κόρη, ὡς ἂν τὸ κοράσιον.

*Κορυθιάζομαι, Μ. ἀσομαι. Περιεύω διαπαλῶ· ἡ γὰρ Κόρυθες περίφημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἑταίρας.

Κορινθιουργής, ές (Κόρινθος, ΕΡΓΩ). Ὁ ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας ὤν· ὁ ἐντὸς Κορίνθου, ἢ ἐκ χαλκοῦ τῆς Κορίνθου ἐξειργασμένος· ὡς τὸ Ἀττικουργής κ. τ. τ.

*Κορινθόθι, ἐπῤῥ. Ἐν Κορίνθῳ, Ἰλιάδ. Ν, 664.

Κορισειδής, ές (κόρη, εἶδος). Ὅμοιος τῇ κόρῃ, ἢ τῇ κούλῃ· 2) (κόριον) κορίῳ ὅμοιος, Ἀθήν. Ζ'. = κοριώδης.

Κόριον, τό. Ὑπερ. τοῦ κόρη. Κοράσιον, ἀγελαμάτιον, μικρὴ κούλα· ὅθεν τὰ Κόρια, Ἡ ἑορτὴ τῆς Κόρης ἐπὶ τῆς Περσεφόνης· = κορίδιον.

*Κόριον, τό = κορίαννον.

Κόρις, ιος, Ἀττ. εως, ὁ· Ζωδάριον ἁλίβιον ἐν τῇ κλίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, κόριζα, σανιδόψυρα, κοριός. Cimex, Λατ. «Κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης· καὶ πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τοὺς κόρεις·» ὧδε Κωνσταντ. Καισ. Γεωπον. 15. «Δεῖ δὲ κόρεις ἐκ τῆς ἱεμάδος τῆς ἀπὸ τῶν ζώων συνισταμένης ἐκτὸς». Ἀριστοτ. Ε'. 31, καὶ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.· «ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξεγεῖραι οἱ κόρεις·» Ὑστερωτ. δὲ καὶ, ἡ κορίς, γενικ. κορίδος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 308. 2) Εἶδος φυτοῦ, ὑπερικόν· Διοσκορ. Γ'. 174.

Κορίσκη, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, κόρη, ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθ. κορίτσιον.

*Κορίσκιον, τό, ὡς τὸ ἄντρ.

Κορίσκω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ κορέννυμι. Ἱππκρ. ὡς καὶ τὸ οἰδέω, οἰδίσκω, κ. τ. τ.

*Κόριψ, ὁ = ἰκτερίσκος, Ἡσύχ.

Κοριώδης, ες (κόριον, εἶδος). Εἶδος λαχάνου ποταποῦ καὶ αὐτοφυοῦς ἐν Πελοποννήσῳ Ζ. κόρχορος. Ὅμοιος τῇ κόρῃ, τῇ κούλῃ, 2) τῷ κοριάννῳ ὅμοιος.

Κόρκορος, καὶ κόρχορος, ὁ· = τῷ πργμν.

Κορκορυγέω, ὦ. Μ. ἠσω· ὡς τὸ βορβορύζω· ηχέω, γοργορίζω, ἢ γουργουλίζω, τὸ τὴν γαστέρα λαλεῖν μόνην, ἢ μιμεῖσθαι τὴν φωνὴν τῶν ἐντέρων, ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 386. «Διεκορκορύγησεν ἐγουργούλισεν· ἐντεῦθεν

*Κορκορυγή, ἡ, Τὸ γουργουλιτὸν τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων, ζώντε καὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, βορβορυγή, καὶ, βορβορυγμός· ἐξ οὗ βορβορύζω· ὅθεν καθόλου παρ Αἰσχύλ. Θήβ. 347. «Πορκορυγαὶ δ' ἀστυ· δόρυβος, ταραχαί, τοῦ πολμ. δηλαδή.

*Κορκορύγημα, τό = τῷ πργμν.

*Κορκορυγμός, ὁ = κορκορυγή.

Κόρμα, τό = κοῦρμα, ὅπερ ἰδέ.

Κορμάζω, Μ. άσω (κορμός). Εἰς κορμοὺς, κουτσούρα, κομμάτια κόπτω, διαιρῶ, κομματιάζω = καταπορπάζω· Ἡσύχ.

Κορμηδόν, Ἐπίῤῥ. (κορμός). Ὡς ὁ κορμὸς, ὡσὰν κούτσουρον. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. σελ. 373.

Κορμός, ὁ (κείρω). Κορμὶ τῶν δένδρων, ὁ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς μίζης τῶν κλάδων ξύλον τοῦ δένδρου, καὶ τὸ κεκομμένον μέρος ἀπ' αὐτοῦ, κούτσουρον, τμῆμα ξύλου. Ὀδυσ. Ψ, 196. Εὐριπ. Ἑκάβ. 579. Γεωπον. Θ'. κά. 8. «Συγκόψαντες αὐτὰ τὰ πρέμνα εἰς κορμοὺς μεζονιαίους εἰς κομμάτια ξύλα· ἢ συνηθ. λέγει κορμὸν, καὶ κορμίον, καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. (Τινὲς θέλουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Αἰολικ. σχηματ. κορπός, παράγεται καὶ τὸ Λατιν. Corpus, (truncus corporis.)

*Κορνόπιος, ὁ = κορωπίων, Στράβ. 13. σ. 613.

Κορνοπίων, ωνος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡραλέους· Ὀφθαλμῶν καὶ ἀποβλώσεων τὰς ἀκρίδας· ἐκ τοῦ

Κόρνυμι, ἢ κόρνυ, ῦσω, ὁ· συνηθέστερον ὄμνυμι τὸ παρωχ. εἶδος ἀκρίδος ὁ Buttm. προκρίνει τὸ κορίδι.

Κόροιτος, ου, (κόρη, οἰφάω). Ὁ συνουσιαζόμενος μὲ κοράσιον, ἢ ἐγκαστρώνων αὐτό. Ζήτ. οἰφάω.

Κοροκόσμιον, τό (κόρη, κόσμος). Κόσμος, στολισμὸς τῶν κοραζίων, ἢ παιδιᾶ αὐτῶν, κούκλα.

Κοροκότας, ου, ἡ, α, ὁ = κροκότας. Δίων. Κασ.

Κοροπλαθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κοροπλάστον. Πρόκλ.

Κοροπλάθος, ἡ κοροπλαθος, ον (κόρη, πλάσσω). Ὁ σχηματίζων, πλάττων ἐκ πηλοῦ τινος, ἢ ἠτρυῦ, ἢ τοιαύτης ὕλης τινος ὕλης τὰς κόρας, ὅστις φιάλας τὰς κούκλας. «Ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τολμήσῃ καλεῖν κοροπλάθον·» Ἰσοτρ.

*Κοροπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω) = τῷ πργμν.

Κόρος, ου, ὁ (κορέννυμι). Πλησμονὴ, χορτασμός, καὶ ἡ ἐκ τούτου μετὰ ταῦτα ἀηδία (μπούχτισμα). Ἰλ. Ν, 636. «Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο·» ἕλα τὰ χορταίνεις κάνεις· φυλόπιδος, γόου Ἰλ. Τ, 221 Ὀδσ. Δ, 103. «Εἰς κόρον» ἀρκετά, μπόλικα, ἀφιλῶς. 2) Δαψίλεια, ἀκμὴ τινος. 2) Μεταφρ. ἡ ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς εὐτυχίας προερχομένη ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια· «Τίκτει τοι κόρος ὕβριν Θέογν.

Κόρος, ου, ὁ, Ἰων. καὶ Ὁμηρ. κοῦρος, Δωρικ. κῶρος. Παῖς, παιδίον νεανίσκος, παλληκάρι, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ (ὅστις ἀποκλειστικῶς τὸ Ἰωνικ. κοῦρος μεταχρῆτ.) ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης παιδικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως ἀκόμη, Ἰλ. Ζ, 59, μέχρι τῆς τελείας εἰς τὸ ὁπλοφορεῖν ἐπιτηδείας νεανικῆς ἡλικίας, ὅθεν ἐν Ἰλ. Ι, 86. εἴτε, κοῦροι, καὶ οἱ κοινοὶ καὶ νέοι στρατιῶται, τὰ παλληκάρια· «Ἑκατὸν δ' ἑκάστῳ κοῦροι ἀμ' ἕστιχον·» τοιοῦτοι καὶ τὸν ἐν Ἰλ. Μ, 196. «Ἕνθα κοῦροι ἑποντο·» ἀπὸ τὸ ἕπω. ἔτι δὲ συχνότερον παρ' Ὁμρ. οἱ ἐν ταῖς θυσίαις καὶ εὐωχίαις ὑπηρέται, οἱ τῶν Ῥωμ. pueri κοῦροι Ἀχαιῶν· Οἱ νέοι τῶν Ἑλλ. στρατιῶται, Ἰλιάδ. Ἐν Δακεδαίμονι ἐλέγοντο κόροι, ἱππεῖς, Ruhnk. Τιμ. σ. 150. ἀλλὰ καὶ ὁ υἱὸς, τὸ τέκνον, πρβλ. κόρη. 2) Ὁ νέος, καὶ τρυφερὸς βλαστὸς, κλάδος, κλόνος, τῶν τε βοτανῶν καὶ δένδρων. «Κόρους πλεκτοὺς ἀραιρνεῖς μυρίνης·» Στράτιος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν Δ κορυδαλὴ· ὡς καὶ τὸ μόσχος. 3) Μέτρον 41. μεδίμνων περιεκτικόν.

*Κόρος, ὁ (κορέω). Ἡ σκοῦπα, τὸ φιλοκάλι, = κόρηθρον· πῖθ. μόνον παρ' Ἡσυχ. ἴσως πρὸς ἣν ἦλθεν ἢ ἔλξις ἀπὸ τοῦ πργμν. ἐπειδὴ αἱ σκοῦπαι, τὰ κόρηθρα, ἢ τὰ κάλλυντρα, ἐγίνοντο ἀπὸ κλωναράκια τινὰ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον. Κόῤῥη, Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρικ. κόρση, Δωρικ. κόρρα, κυρίως λέγεται ὁ κρόταφος, μήνιγξ, μήλιγγας, ὡς Πολυδ. «Τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρρας καλοῦσι·» Ἰλ. Δ. 502. «Βάλε ὀυρὰ κατὰ κόρσην·» καὶ Ε, 584. «Εἶξε ἠλασε κόρσην·» διὰ τοῦ ἕξους ἔκοψε τὸν κρόταφον· καὶ Ν, 576. ἁπαντ. ὁ τύπος κόρση· ὅθεν «Κατὰ κόῤῥης πατάξει·» καὶ «Ἐπὶ κόῤῥης πίλειν, πῖθ. ἐλαύνειν·» ὄπισθεν τῶν αὐτίων κτυπᾶν· ὁπου κυρίως ὅμως ἔρχεται διὰ τοῦ, γνάθος, σιαγὼν τὰ μέρη, ὅπου εἶναι ἡ κλείδωσις τῆς σιαγόνος ἰδὲ ἐν τῷ κόνδυλος. 2) Κόμη, μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 3) Ὅλη ἡ κεφαλή. Ποιητ. ὁ Νικάνδρ. ἐν Θηρ ἔχει ἔτι, κόρσεα, κόρσεια, τὰ· ἀντὶ κόρσαι, αἱ κεφαλαί· παρὰ Vitruv. Δ'. 6. λέγεται κόρσα, τὸ γεῖσον, τὸ ἐπάνω τῶν θυρῶν ὀφρύδιον, καὶ τὸ ἐξέχον μέρος ὡς ζώνη ἐν τοίχοις (Συνήθως παρτ. ἀπὸ τοῦ κείρω, ἀμφιβλ. συγγν. τῷ κρόταφος.)

*Κορσεῖον, τό, καὶ κόρσειον, ἢ κόρσιον = κόῤῥη, κόρση.

*Κόρσειον, τό = κορσεῖον.

Κόρση, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ κόῤῥη.

Κόρσης, ου, ὁ (κείρω). Ὅστις κόπτει, κουρεύει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἀθήν. Π'. τὸ ἔχων τὰ μαλλιὰ τον κουρεμένα, οὕτω φορῶν αὐτά.

*Κορσιάδες, ἐσσα, ην· «Διὸς κόρση ἐκικὼς βροτείη, ἡ, κορυφωδὴς Ὀρφ. Λιθ.

Κόρσιον, τό (κόρση). Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 10. Διόδωρ. Σικ. Α', 10. Ἡ ῥίζα τοῦ εὐδατώδεσι τόποις φυομένου λωτοῦ· παρὰ Ἡσυχ. γράφεται κορτίσιον καὶ κορσεῖον· καὶ παρὰ Διοσ. κορσεῖον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κορσόω, ῶ (κόρση). Κουρεύω, φαλιδίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν γενείων· ὅθεν

Κορσωτεύς, έως, Ὁ κουρεύς, ὅστις κουρεύει, κόπτει, ξυραφίζει τὰς τρίχας· μπαρμπέρης.

*Κορσωτήρ, ῆρος, ὁ, Ὁ κουρεύς = τῷ πργμ. ὅθεν

Κορσωτήριον, τό, Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, κουρεῖον, μπαρμπερεῖο. Χάρων παρ' Ἀθην. 520. Ἰωνικ.

Κορσωτός, ή, όν (κορσόω). Κουρευμένος· παρὰ Λυκόφρ. 201. «Κορσωτὴ πτέρυξ» ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, κροσσωτή.

Κορυβάντειος, = κορυβαντικός.

Κορυβαντεσμός, ὁ, Ἡ ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων· ἰδὲ κορύβας· ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καθαρισμός, καθέρωσις διὰ τελετῶν Κορυβάντων γενομένη· ἐκ τοῦ

Κορυβαντιάω, ῶ, Ἐκτελῶ τὰς ἑορτὰς τῶν Κορυβάντων, καὶ τὰς ἐν αὐταῖς συνηθείας τελετάς, ὅθεν 2) Μιμοῦμαι τοὺς Κορύβαντας εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐνθουσιῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἔκστασιν. 3) Κατὰ τὸν Πλάτωνα ΙΑ'. σημ. 54. ἀντὶ τοῦ, Μεγάλοις κτύποις ἀρματα κυμαίνομαι, Ζ. Κορύβας.

Κορυβαντίζω, Μ. ἰσω, Διάπραττω τινὰ τὰς ἱεροπραξίας τῶν Κορυβάντων. 2) Ἀγιάζω, καθαίρω διὰ τῆς ἱεροπραξίας, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 119. καὶ Πλάτ. Νομ. Ζ'. καθαρίζω, καὶ ἰατρεύω τινὰ διὰ τῶν ἱεροπραξιῶν τῶν Κορυβάντων· τὸ παρ' Ἀριστοφ. «Παραφρονεῖς ἢ κορυβαντιᾷς;» ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Μαίνῃ ὡσὰν οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ ἐστὶ ἐμποιητικοί» ἰδὲ κορύβας.

Κορυβαντικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς Κορύβαντας.

Κορυβάντιον, τό, Ὁ ναός, τὸ τέμενος τῶν Κορυβάντων.

*Κορυβαντίς, ίδος, Θηλκ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμός, ὁ (Κορυβαντίζω). Μύησις τῶν ἱεροπραξίων τῶν Κορυβάντων, καθαρισμός, ἁγιασμός, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων, ἢ διὰ Κορυβαντικῶν ἱεροπραξιῶν.

Κορυβαντιώδης, ες, (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων· = κορυβαντικός.

Κορύβας, αντος, ὁ, Ὁ ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ τῆς Κυβέλης ἐν Φρυγίᾳ, συνδ. πλῆνθ. οἱ Κορύβαντες, οἵτινες ἐκτέλουν τὰς ἱεροπραξίας μετά τινος βορυβώδους μουσικῆς, μετὰ ὁπλητικῆς τινος ἐρχήσεως, καὶ μετά τινος μανιώδους, ἐνθουσιαστικῆς, καὶ ὁρμητικῆς κατήσεως, καὶ στιρτημάτων, Πλάτ. Νομ. Ζ'. ὅθεν κεκόλου ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιασμένος, ἐν ἐκστάσει ὤν· ἐντεῦθεν, κορυβαντιῶν, τὸ μιμεῖσθαι τὴν ὀρχησιν, καὶ τὴν ἱεροπραξίαν ταύτην· τὸ πηδᾶν καὶ στιρτᾶν ἐνθουσιαστικῶς· τὸ ἔξω φρενῶν, ἢ ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, ἢ γίνεσθαι, ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι, (πηδᾶν ὡς τρελός) μαίνεσθαι. «Τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα» Δουσίαν, πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 82. αὐτὸ τοῦ, ἐνθουσιασμόν· παράγτ. κατά τινας μὲν ὡς τὸ κουρῆτες ἀπὸ τοῦ κούρος, κοῦρος· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κόρυς ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. ἐν βάκχ. 123. καλοῦνται «Κορύβαντες τριόρυθες» τὸ ἐπλν. κορυβαντίς, ίδος· ὅρα Στράβωνα ἐν βιβλ. Γ'. σελ. 15. περὶ τῶν Κορυβάντων.

*Κορυγγέω = κερατίζω· ἐκ τοῦ

Κορυγή, ἡ· ἰδὲ ὁ τῷ, κορύπτω, κορύσσω.

Κορυδαλλίς, ή κορυδαλίς, ίδος, ἡ, = Κόρυδος, ὁ· Ὀρνιθίον τι μικρόν, λόφον ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον πρόεται ὕψος ἱπτάμενον κηλαδεῖ· ὁ χυδαϊκῶς Τσουτσουλιανός, λεγόμενος. Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστορ. Θ'. 25. Alauda cristata· περὶ τοῦ μύθου τούτου ὅρα Σιμπλ. ΙΑ'.

*Κορυδαλλός, καὶ κορυδαλλός, ὁ, καὶ, ἡ = κόρυδος. Βλπ. καὶ τὸ πργμ.

Κορυδός, ή, καὶ κόρυδος, ὁ = κορυδαλλίς, ἐκ τοῦ κόρυς, ὁ λόφος. Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς λέξ. ταύτης ἰδὲ Hesy. παρατρτ. εἰς τὸν Πλουτάρχ. τὸν Τιμολ. σ. 129. Lobeck ἐν Φρυνιχ. σ. 338.

*Κορυδόω, ὁ = κόρυδος. Ἀριστοτ. Ἱστρ. 7, 9, 2, 3. Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. 303.

Κόρυζα, της, ἡ, Συνάγχη, καταῤῥοὴ ἐκ τῆς ψυχρότητος, καὶ ὑγρασίας τοῦ ἀέρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κόῤῥη, κόρυς, προξενουμένη, καὶ ἡ ἐκ ταύτης διὰ τῆς ῥινὸς καταῤῥέουσα ὕλη, μῦξα λεγομένη, καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν προξενουμένη ἀμβλύτης τοῦ ὀργάνου τῆς ὀσφρήσεως, καὶ τῆς γεύσεως, καὶ ἐξαιρέτως ἔτι ἡ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐσωτερικῶν αἰσθητηρίων, ἤτοι τοῦ νοός. ὅθεν 2) Ἐκφράζεται μεταφορ. τὸ μωρία, ἀναισθησία, ἀπλότης, ἔλλειψις νοός, γνώσεως, διὰ τοῦ, κόρυζα, καὶ, κορυζάω, παρὰ Πλάτ. ἐκ τοῦ, κόρυς, ἡ κεφαλή. πρβλ. Casaub. Περσ. 2, 57. πρβλ. καὶ βλέννα, βλέννος· ὅθεν

*Κορυζᾶς, ὁ, Χλευαστικόν τι ὄνομα ὡς τὸ τῆς συνδ. μυξάρης. Σουϊδ. ἐκ Μενάνδρου.

Κορυζάω, ῶ, Μ. ήσω, Πάσχω ἀπὸ συνάγχην, τρέχει μοῦ ἐκ τῆς ῥινός, ἀπὸ τὴν μύτην μου. 2) Μτφρ. πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν νοός, γνώσεως, μωραίνω· ἰδὲ ἐν τῷ, κόρυζα· καὶ ἐντεῦθεν 3) ὡς καὶ τὸ, ἀπομύττειν, σημαίνει, τὸ ἐκβάλλειν τὴν μῦξαν τινός, ὅ ἐστι Μεταφρ. Φρόνιμον, καὶ γνωστικὸν ποιεῖν τινά· ὡς καὶ τ. Λατ. Emungere· ὁ Πολυβ. ἐν ΔΗ'. 4, 5. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν εἰς τὴν 2. σημ. καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων πόλεων· «πᾶσαι μὲν ἐκορύζουν αἱ πολεις» αὐτὸ τοῦ, ἐμώρανον· ἀλλ' ὁ σχηματ. κορύζω, ἑλληνικοῦ οὐκ εὑρηται.

Κορύζω, παρ' Ἡσυχ. = ξαίνω. ὅστις ἐκ τούτου ἔχει καὶ τὴν παροιμίαν «ὡς πῦρ κορύζει», ἤτις ἀντιστοιχεῖ τῇ, ὡς πῦρ ξαίνειν.

*Κορύζω, = κορυζάω, Πολυβ.

Κορυθαίξ, ικος, ὁ (κόρυς, αἴσσω) καὶ

Κορυθαίολος, ον (κορυς, αἰόλω). Παρ' Ὁμήρ. σημαίνει μαχητήν, πολεμιστήν τινα ἔχοντα περικεφαλαίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ λόφον ἐπ' αὐτῆς, ὅστις παράττεται καὶ κινεῖται κατ' ὀν καιρὸν αὐτὸς πορεύεται ἢ μάχεται· ὅ ἐστιν, ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων, τὸ μὲν κορυθαίξ κεῖται ἐν Ἰλ. Χ. 132. τὸ δὲ κορυθαίολος, πολλάκις ἐν τῇ Ἰλ. καὶ πάντοτε ὡς ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος Β. 816. «Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ» ἐκτὸς μόνον ἐν Τ. 38. ἔνθα εἶναι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως. Ἄλλοι τονίζουσι κορυθαίολος, Heyne Ἰλ. Σ. 21.

Κορύθειον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, κόρυς.

Κόρυθος, ὁ (κόρυς). Εἶδος τροχίλου, παρομοιαζόντος οὐτως ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λόφου, ὡς καὶ τὸ κορυθίλος, παρ' Ἡσυχ.

Κορυκομαχία, ἡ· Κορυκομαχία, ἡ, κόρυκος, ὁ. Ἰδὲ κωρυκομαχία, κ. τ. λ.

Κορυλλίων, ὁ = κολλυρίων.

Κορυμβάς, άδος, ἡ (κόρυς). Τὸ ἐν ταῖς ἄκραις τοῦ δικτύου σχοινίον, τὸ Γραντίλ, διὰ τοῦ ὁποίου συρόμενον τὸ δίκτυον ὡς σακκος σχηματίζεται. Ζήτ. κορυφάς.

Κορύμβη, ἡ = κόρυμβος.

Κορυμβηφορα, ἡ, Διοτεωρ. Β'. 210. σαυτὸν τῷ, κιστῷ· καὶ ἐξαιρέτως τὸ εἶδος τούτου ὅπερ, κορυμβίας, ὁ· λέγεται, ἐπειδὴ καὶ οὗτος φέρει τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς κορύμβους· ὅ ἐστι, πολλοὺς ὁμοῦ ὡς βοτάνους.

Κορυμβηλός, ὁ = κορυμβίας. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην.

Κορυμβίας, ου, ὁ, Ὁ κεστὸς ἐπειδὴ φέρει τοὺς καρποὺς του εἰς κορύμβους, δηλ. ὡς σταφυλάς, πολλοὺς ὁμοῦ, ὡς βοτάνους. Ζήτ. κορυμβήφορα.

Κόρυμβος, ὁ, μὲ τὸν ἑτερογ. πλῆθ. κόρυμβα, πρὸς τῷ συνδ. οἱ κόρυμβοι, καὶ, ἡ κορύμβη (κόρυς, κορυφή). Ἡ κορυφὴ, ἡ ἄκρα, τὸ ἐξέχον, καὶ ἀκρότατον μέρος σώματος τινός· καὶ ἐντεῦθεν «κόρυμβον ὄχθου, ὄρεως» παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 660. Ἡρόδοτ. Ζ'. 218. ἀντὶ τοῦ, κορυφή. 2) Ἐπὶ νηῶν, καραβίων ἐν Ἰλ. Ι, 241. «ἄλλοῦ πουδενὰ δὲν ἔχει τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ.» νηῶν ἀποκέρεια ἄκρα κορυμβάων· ὅπου ὁ Σχ. ἑρμην· διὰ τῶν «τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια», ὅπου κυρίως σημαίνει τὸ τελευταῖον κυρτὸν μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα κρέμανται τὰ ἀκροστόλια, σημτ. β. ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 410. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 258. «κρυσεον δράκοντ' ἔχων, ἀμφὶ ναῶν κόρυμβαι» περὶ τὰ ἄκρα τῶν νηῶν, πλοίων, ὅ ἐστι περὶ τὴν πρῴρην, ἢ πρύμναν· aplustria πρβλ. κορώνη. 2) Ὡς καὶ τὸ κρωβύλος· λέγεται ἐπὶ τῶν πεπλεγμένων τριχῶν, τὰς ὁποίας περιτυλίσσουσι, καὶ στηρίζουσι μὲ βελόνια τινα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Πλεξούδα, στολισμός τις τῆς κεφαλῆς, μάλιστα τῶν παρθένων, ἐν ᾧ ὁ τῶν νέων ἐλέγετο κρωβύλος Winkelm. Gesch. der Kunst, 5, 1, 14. trav. prelim. 4, 66. Ἀνάλκτ. 2, 13. «πάντητος ἐνσπείροισι κορύμβοις» κορύμβους ἀναδούμενοι τριχῶνα. Ἡράκλτ. Ποντικ. παρ' Ἀθην. σελ. 512· τὸ ὁποῖον ὁ Σάμιος Ποιητὴς (αὐτόθ. σελ. 525.) οὕτως ἑρμην. «χαίται δ' ἠρέσθ' ἀέμῳ χρυσέοις ὑπὸ δεσμοῖς, χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὦσι» ἐστιν ἄρα ἐνταῦθα τὸ κόρυμβος = κρωβύλος· Ἀπὸ τὸν Θεόδ. 1, 6. καὶ Ἡρακλείδ. τὸν Ποντικὸν παρὰ Ἀθην. 12. σ. 512. C. γίνεται φανερὸν, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις συνεκράτει, καὶ συνέδεε τὸν κόρυμβον καὶ κρωβύλον τοῦτον χρυσοῦς τέττιξ, ὄχι δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος κόρυμβος, ἢ κρωβύλος εἶχε σχῆμα τέττιγος. 3) Ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κεστοῦ, διὰ τὸ εἶναι ὅμοιος βοτάνου, καὶ περὶ τὸ τέλος ἔχει ὁ καρπὸς κομβοειδές· ἢ κατὰ Πλούταρχ. συμπ. προβλ. Γ'. 2. «ὥμμακι πυκνῷ καὶ περικλώστοις ὁμοίως» καθόλου δὲ κάθε φακελοειδὲς σταφυλῆς ἢ καρποῦ τινος εἴδους, ἀλλὰ καὶ ἄνθους τινὸς κάλυξ, ἢ ἄνθους σταφυλή, Μόσχ. 3, 4. ὅθεν

*Κορυμβοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κορύμβους φέρων, Δόγγ.

Κορυμβόω, Ποιῶ, ἀποτελῶ τι κόρυμβον, «κόμην χρυτῷ, στρόφῳ κεκορυμβωμένην» Νικόλ. Δαμασκ. Ἑλικοειδῶς καὶ μετὰ χρυσοῦ τινος δεσμοῦ (μὲ χρυσὸν σερίτσι) πεπλεγμένην, καὶ οὕτω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς δεμένην, καὶ κομβωμένην.

Κορύνάω, ῶ, Μλ. -ήσω, ἰδὲ ἐν τῷ ἑπομένῳ, ἀριθμ. 2. (Τὸ υ συνδ. μὲν βρχ., παρὰ τοῖς μεταγνστρ. δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ μακρόν.)

Κορύνη, ἡ (κορυς) Ῥάβδος, κόπανος, ξύλον δι' οὗ κτυπῶμεν τι, καὶ ἐξαιρέτως ῥάβδος τις (ῥόπαλον) τῶν μαχητῶν, ἐκ σιδήρου καὶ μὲ σιδηρον ἐστηριγμένη, ἥτις πρὸς τὸ ἐν ἄκρον αὐτῆς εἶναι χοντροτέρα, ἢ ἔχει κεφαλήν, ῥόζον (ματζούκα, σύπα). Ἰλ. Η, 141. 143. ὑσιδηρείη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας. — 2) Ἐν τοῖς ὑστέροις περὶ Θεοφράστου Φυτ. Ἱστορ. Γ', 6. καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς πλάγια κυκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην. λεγεται ἐκεῖνο, τὸ ὁπῶν ὁ Πλίνιος, Geniculatum incrementum, cacuminum articulatio. εἶπεν· ὅ ἐστι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βουβούκι, ἢ μπουμπούκι, λεγόμενον, καὶ ἐξαιρετως τῶν ἀνθέων, ὁ κάλυξ μετὰ τοῦ στύλου, ἤτοι καλάμου αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν κορυνᾶν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ', 11. τὸ ἐβλαστάνειν τοιαῦτα βλαστήματα, ὅ ἐστι τὸν κάλυκα μετὰ τοῦ στύλου αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κορύνησις, ἡ· ἡ τοιαύτη ἐκβλάστησις. Φανίας παρ' Ἀθην. Β', σλ. 61. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ κορυνίσεις. — 3) = πόσθη (Ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ υ ἀπαναχοῦ βραχύ, ἀλλ' παρ' Εὐριπ. Ἰκτδ. 715. καὶ συχνῶς παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. καὶ μακρόν, πρβλ. Heinr. Ἡσύχ. ἐσπ. 289.)

Κορύνησις, εως, ἡ (κορυνάω). Ἰδὲ ἐν τῷ κορύνη.

Κορυνήτης, ου, ὁ (κορυνάω). Ὁ κορύνην, ἤτοι μπουμπούκι μετὰ τοῦ στύλου αὐτοῦ ἔχων, φέρων. Ἐπὶ δὲ πολεμιστῶν, ὁ κορύνη χρώμενος· ὁ ῥόπαλον φέρων, ἔχων, μετὰχειριζόμενος ἐν τῷ μάχεσθαι. Ἰλ. Η', 9. καὶ 138. ὅθεν καὶ καθόλου ὁ κομβώδης, ῥόπαλον, κορύνης εἶδος καὶ σχῆμα ἔχων (υ-- ὑστεράτρ. καὶ υ---). Ἰδὲ καὶ κορωνίτης.

Κορυνηφόρος, ον (φέρω). Ὁ κορύνην, ῥάβδον, ῥόπαλον φέρων. Κορυνηφόροι, οἱ ἐκαλοῦντο οἱ δορυφόροι, καὶ σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδοτ. Α', 59. «οἱ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Πεισιστράτου, κορυνηφόροι δὲ· ξύλων γὰρ κορύνας ἔχοντες εἵποντο οἱ ῥοπαφόροι» καὶ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 30. — 2) Οἱ δοῦλοι, σκλάβοι, ἢ εἰ χωρίζεται τῶν Συκωνίων, οἵτινες καὶ Κατωνακηφόροι ἐλέγοντο, ὡς οἱ παρὰ Δακεδ. Εἵλωτες. (Τὸ υ μόνον παρὰ Μτγνατρ. μακρόν).

* Κορυνιάω = κερυνιάω, ὅθεν «κερυνιόωντα πέτηλα» τοὺς ἀναβλαστάνοντας τῶν φυτῶν βλαστούς, Ἡσύχ. ἀσπ. 289. ἐνθα ἄλλοι κορυνιόεντα γράφουσι (ῡυυυ-).

Κορυνιόεις, όεσσα, όεν (κορύνη). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κορύνης ὤν· ὁ σχῆμα καὶ εἶδος κορύνης ἔχων. Τὸ παρ' Ἡσύχ. Ἀσπ. 289. «κορωνιόωντα πέτηλα» ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐπικαμπεῖς στάχεις· ἀλλ' ἄλλοι ἀνέγνωσαν «κορυνιόεντα πέτηλα» καὶ ἑρμήν. διὰ τοῦ, ῥαβδώδη καὶ δι' εὐπαρπίας ὀγκώδη· ἡ ὀρθοτέρα ἀναγνωσις ὅμως φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ, κορυνιόωντα (ῡυ--).

Κορυνίτης, ου, ὁ· καὶ κορυνίτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ κορύνης ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς κορύνην, ὁ κορύνην ἔχων, φέρων· ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν. Ὀρφ. Ἔμν. Ν', 9 ὅπου ἄλλοι, Κρουνίτις, ὀρθότερον ἀνέγν. Ἰδὲ καὶ Κερυνήτης.

* Κορυνώδης, ες (κορύνη, εἶδος) = τῷ πργμν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε διὰ τοῦ Ὀζώδης.

* Κόρυξ, = κόριθ. Ἐκ τοῦ κόρος, ὁ παῖς. Ἡσύχ.

Κορυπτίζω, ῶ, Μλ.–άσω (κορύπτω). Κτυπῶ μὲ τὴν κεφαλήν, ἢ μὲ τὰ κέρατα, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341. ὡς καὶ τὸ κερουτιάω· ὅπερ ἰδέ

Κορυπτίλος, ὁ, Ὅστις ὠθεῖ (ἐμπίζει) μὲ τὰ κέρατα· ὁ ὠθών, Θεόκρτ. 5, 147. ὅπου ἄλλοι κορυττίλας γράφουσι· ἐκ τοῦ

Κορύπτω, Μ. ψω (κόρυς). Συγγν. τῷ κερύττω = κυρίσσω. Μὲ τὰ κέρατα κτυπῶ, ὠθῶ, ἐμπίζω. Συχνὰς συγχέεται μετὰ τοῦ κυρίσσω. Θεόκριτ. Γ'. 5. «καὶ τὸν ἐτάρχων, φιλάσσεο, μήτυ κορύπτῃ· φυλάξου καὶ μὴ σὲ κτυπήτῃ μὲ τὰ κέρατα, νὰ μὴ σὲ ἐμπίσῃ· ἀφ' οὗ, κορυττῇ, ἢ· τὸ διὰ τῶν κερατων κτύπημα· καὶ παρ' Ἡσυχ. κερχγγεῖ, κερατίζει.

Κόρυς, υθος, ἡ. Αἰττκ. κόρυθα καὶ κόρυν, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλιάδ. Περικεφαλαία. Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἐκ χαλκοῦ, ἔχουσα καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκ τριχῶν ἱππείων· ἐνίοτε δὲ καὶ Φάλους· ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 132. καὶ Π, 338. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται, χαλκεῖη, χαλκήρης, χαλκοκόρυς, ἱπποδάσεια, ἱππόκομος, ἱππουρις, τετράφαλος, κ. τ. λ. Εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν σκυτίνην, κυνέην, ἡ αὐτὴ ὅμως μὲ τὴν παρὰ Ῥωμαίοις Cassis, λεγομένην· αὕτη ὅμως ἡ μεταξὺ κυνέης καὶ κόρυθος διάκρισις δὲν φυλάττεται πάντοτε, καθὼς π. χ. ἡ τοῦ Ἀγαμν. ἐν Ἰλιάδ. Μ, 184. κυνέη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐν στίχ. 185. κόρυς λέγεται. 2) Ἡ κεφαλή, τὸ κρανίον, Εὐριπ. Βακχ. 1175. «κόρυς ἀπαλόχρῳ». 3) = τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμ., κορυδός, καὶ, κορυδαλός· ὅθεν

Κορύσσω, Μ. κορύξω, Μέσ. ἀόρ. ἐκορυσσάμην, παρ' Ἱππ. ἐκορυξάμην, μετχ. κορυσσάμενος, Ἰλιάδ. Τ, 397, πθτκ. πρκμ. κεκόρυθμαι, μετχ. κεκορυθμένος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. (κόρυς) Κυρίως μὲν ἐνδύω τινα τὴν περικεφαλαίαν, τὸν προμηθεῖδα, ἢ τὸν καθοπλίζω μὲ περικεφαλαίαν· ὅθεν α) Καθόλου, καθοπλίζω, ἑτοιμάζω εἰς πόλεμον, ὁπλίζω, ἁρματώνω, «πόλεμονδε» Ἰλιάδ. Β, 223. «λόχους ἀνδρῶν», Ἡσιόδ. ἀσπ. 148. μάχην, 198. συνών. παρ' Ὁμρ. Πθτκ. καὶ Μέσ. κορύσσομαι, ἑτοιμάζω ἐμαυτὸν εἰς πόλεμον, ἁρματόομαι, καθοπλίζομαι, εἶμαι ὡπλισμένος, ὅθεν, καὶ σημαίνομαι διὰ πόλεμον, ἐκστρατεύω, κινῶ, ὑπάγω πρὸς μάχην, Ἰλιάδ. Δ, 274. Καθόλου δὲ, αὐτὸ τοῦτο, Μάχεμαι· Ἰλ. Η, 37. «τὰ κορύσσεσθαι Ἵππῳ, ἐπιστ. «ταῦρε ἀκορύστω» ὅθεν τὸ Λατιν. Corusco, coruscor, ταυτόν τῷ Vibro. Οἱ Λατῖνοι ἔχουσιν, ἔτι καὶ τὸ Coruscare, αὐτὸ τοῦ, κορύσσω, διὰ τῶν κεράτων ὠθῶ, ἐμπρίζω. Λουκρέτ. Β. 320. Κικέρ. Quintil. 8, 3. 21. «τελλὰς προσκειμένου τοῦ τεύχεσι ἢ χαλκῷ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ τοῦ πρκμ. μετχ. «χαλκῷ κεκορυθμένος» καὶ ἐξῆρτ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. «ὡς ἐν τῷ Δ, 489. «ὑβὴ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ» αὐτὸ τοῦ καθωπλισμένος ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. Μεταφρκ. ἐπὶ ἀψύχων, αὐτὸ τοῦ εἶναι προμηθευμένον, ἔχειν τι, ὡς «ἀδύρε κεκορυθμένα χαλκῷ» Ἰλ. Γ, 18. Δ, 43. «ἐνδυκομώοντα», ὅ ἐστιν, ἐστομωμένα, ἠκονημένα, παρὰ τὸν Σχολ. καλλιον ὅμως αὐτὸ τοῦ, καθωπλισμένα, χαλκῷ, σιδήρῳ, ἠκονημένῳ κατὰ κεφυφὴν ἔχοντα· οὕτω καὶ τὸ «ἔγχος κεκορυθμένον χαλκῷ» καὶ χωρὶς τοῦ χαλκῷ. Ἰλιάδ. Π, 802. καὶ ἐφρτ. «ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσειν» καὶ «βίῃ κορύσσειν ὁρθοβουλίοις μηχαπῖῃσι» ἐπιμελεῖσθαι, καταστευάζειν, διατάσσειν, ἐκτελεῖν, ἀνεγείρειν, ἀνορθοῦν, καὶ ἐπὶ τὸ χρεῖττον φέρειν, Πίνδρ. Πύθ. 8, 104. Ἰσθμ. 8 (7) 115. β. Ὑψόω, εἰς ὕψος αἴρω, διεγείρω, παρορμῶ, ἐρεθίζω, κινῶ «κελόρυσσε κύμα ῥόοιιν» Ἰλιάδ. Φ, 306. ὑψοῦμαι, σημαίνομαι, ἀίσσομαι, φουσκώνω, «κῦμα κορύσσεται κορυφοῦται, κλύζεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται, μετεωρίζεται, Ἰλιάδ. Δ, 422. οὕτω καὶ περὶ τῆς ἐριδος αὐτόθ. 442. «πρὶν ἐλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνειν» συγγ. τῷ κορύω, κορτύνω. γ) Σημαίνω τὴν κεφαλὴν διὰ τὰ ὠθήτια εἰ αὐτῆς, ὅθεν αὐτὸ τοῦ διὰ τῶν κεράτων ὠθῶ, ἐμπρίζω, ὡς καὶ τὸ ἀνωτρ. ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. πρόγμ. βεβαιοῖ, καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ κορύττω, συγγν. τῷ κυρίσσω, καὶ, κορύπτω· ὅθεν

Κορυστής, οῦ, ὁ. Μαχητὴς, πολεμιστὴς, ὁπλίτης, κυρίως δὲ, ὁ μετὰ χαλκίνου, ἢ τιθήρου θώρακος, ἢ περικεφαλαίας καθωπλισμένος, σιδηροφορούμενος. Ἰλ. Δ, 457. Ε, 609. συνών. προσκειμένου τοῦ ἀνήρ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γαλλικ. Cuirassier. πρβλ. ἱπποκορυστής, καὶ χαλκοκορυστής.

* Κορυστός, ἡ, όν (κορύσσω, β). Ὑψωμένος, ὑψηλός, συσωρευμένος, ἐπισωρευμένος, ἐξῆρτ. ἐπὶ τοῦ σωρευμένου μέτρου, ἀντιπ. τῷ ψηκτὸς μόδιος, Ὁ ἰσασμένος ἕως τοῦ χείλους διὰ κωνέως, Γλωσσ.

* Κορυττίλας, ὁ, Ζ. κορυπτίλος.

Κορυφαγενής, ές (κορυφή, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τῆς κορυφῆς, ἢ τῆς κεφαλῆς γεγεννημένος, προηγμένος. Πλούταρχ, Ἐπθτ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κορυφαία, ἡ. (κορυφή). Εἰς τὸν χαλινὸν λέγεται, τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, πλησίον τῶν αὐτίων, ἢ κατὰ τὸν Πολυδ. ὁ ἀπὸ κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινόν. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 2. Ε'. 1.

* Κορύφεια, ἡ. Θαλάσσιος τις ἰχθύς, ὁ αὐτὸς καὶ ἱππουρις, Ἀθην. σ. 304.

Κορυφαῖον, τό. Τὸ ἐπάνω μέρος, ἤτοι ἡ ἄκρα τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ'. 2. κυρίως δὲ οὐδτρ. τοῦ

Κορυφαῖος, αία, αῖον (κορυφή). Ὅστις κεῖται, ἵσταται, εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τινός· ὁ πρῶτος φάλτης, ὁ πρῶτος χορευτὴς εἰς τὸν χορόν· ὁ ἀστὶν, ὅστις σύρει τὸν χορόν· κατάρχων, χοροστάτης, ἔξαρχος τοῦ χοροῦ, = χοραγός, κατὰ δὲ τὸν Θησεῖ μόνον ὁ πρῶτος τοῦ ἡμιχορίου. Ἀριστοτ. κόσμ. ς'. «καθάπερ δὲ ἐν χορῷ χορευταὶ καταρξάντος, συτεπήχει πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν, ἔστ' ὁτε καὶ γυναικῶν ἐν διαφόροις φωναῖς ὀξυτέραις καὶ βαρυτέραις, μίαν ἁρμονίαν ἐμελῆ κεραννύντων» Καθόλου δὲ, ἀρχηγὸς, πρωτοστὼς, πρῶτος· παρὰ Στοβ. Φυσ. Ἐκλ. «Κορυφαῖα Φύσιος» ἡ ἀνωτάτη. 2) Ἐπθτ. τοῦ Διὸς, Jupiter Capitolicus, Παυσ. 2, 2, 5. Μεταγενστρ. ἔχουσι καὶ ἐπθτ. κορυφαιότατος. Lobeck Φρύνιχ. σ. 69.

Κορυφάς, άδος, ἡ. Ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐκεῖ ὅπου φαίνεται, ὅτι εἶναι δεδεμένος, καὶ περιμαζόεται, ἤτοι συσφίγγεται ὡς σακκούλιον. Ἱπποκράτ. Ζήτ. καὶ κορυμβάς.

* Κορυφασία, ἡ. Ἐπθτ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κορυφή, ἡ (κόρυς). Κυρίως λέγεται ἐκεῖνο τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπου αἱ τρίχες σχηματίζουσι μίαν δίνην, τὸ μεσόμφαλον, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μτγνατρ. ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅλη ἡ κεφαλὴ· καὶ καθόλου. 2) Τὸ ἀνώτατον, καὶ ὑψηλότατον τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Ἀρχὴ ἐπὶ ἀνθρώπων, = κορυφαῖος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, = ἄκρα, ἀκρώρεια, ἔσχατιὰ, τέλος, ὀξύτης, κορωνὶς, ὅθεν α) Κορυφὴ βουνοῦ τινος, κεφαλὴ βουνοῦ, παρ' Ὁμρ. ἡ συνών. σημ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρεσεπιμ. τοῦ «ὄρεος κορυφὴ, ἢ κορυφαὶ» ἢ μὲ τὸ κύρ. ὄνμ. τοῦ βουνοῦ «Ὀλύμπου, Πηλίου, Ἴδης κορυφὴ» πρβλ. κάρηνον, 2. Ἰλιάδ. Α, 499 «κορυφὴ ἀργεστὴ Ὀλύμποιο· ἀκρώρεια, ὀξύτης. β) Τὸ γύρωμα τῆς κεφαλῆς, ἤγουν, τὸ ὑψηλότερον τῆς κεφαλῆς μέρος, ὡς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου, Ἰλιάδ. Θ, 83. τοῦ ἀνθρώπου, Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 309. γ) Μτφρκ. Τὸ οὐσιωδέστερον, τὸ καθ' αὐτὸ, τὸ ἐξαίρετον, τὸ οὐσιωδέστερον, τὸ κυριώτερον· τὸ κεφάλαιον· τὸ ἀκρότατον, καὶ κάλλιστον· «κορυφὰς ἀρετῶν ἀποδράπωμι» Πίνδρ. Ὀλ. 1, 21. τὰ ἐξαίρετα ἤγουν, τῶν ἀρετῶν. 3) Ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κεφάλαιον, σοῦμμα, τὸ λόγος τῆς κορυφὴν ἐπιθεῖς ἑαυτῷ» Πλούταρχ. αὐτὸ τοῦ, καλοφωνῶ· ἤγουν, ἀποτελεσῶ, τέλειον ποιῶ. πρβλ. κολοφών. δ) = κορυφιστήρ.

Κορυφιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

* Κορυφιστής, οῦ, ὁ. Δέμα τῆς κεφαλῆς, φακιόλι, ἐξῆρτ. Κόσμος, στολισμὸς γυναικείος περὶ τὴν κεφαλὴν, ὡς τὸ, κεκρύφαλος· καὶ τὸ ῥάμμα, τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κεκρυφάλου, δι' οὗ συσφίγγουσι καὶ περιμαζόνουσιν αὐτὸν ὡς σακκούλιον, Στίγγος· ὅτι δὲ καὶ Δεσμός τις (κορδέλα) κεκοσμημένος, περὶ τὸ μέτωπον τιθέμενος ὡςἀπὸδημα. 2) Μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων κατά τινας μὲν ταὐτὸν τῷ κορυφαία, κατ' ἄλλους δὲ τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον λωρίον.

Κόρυφος, ὁ. Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κορυφόω, ῶ. Μ. ώσω (κορυφή). Συμμαζώνων, συστίγγων τι· φέρω αὐτὸ εἰς κορυφήν, ἅ ἐστι, κορυφωτὸν ποιῶ. Ἐπαίρω, ὑψῶ, εἰς ὕψος σηκόω, = κορύσσω. Ἰλ. Δ, 426. «τὸν δὲ κυρτὸν κορυφοῦται· εἰς ὕψος αἴρεται, ἀναβαίνει, φθάνει τὸ μεγαλήτερον ὕψος του. Συμβλιρόν, μικρόν, ἀξύ, ἢ ὑψηλὸν ποιῶ τι. Ζήτ. ἐν τῷ, ὁπή, ὁπαῖος. Εἰς ἓν συνάγω, ἐπισωρεύω, λόγον, ἢ σωρὸν ποιῶ. «Γὴν κορυφώσαιτο· καὶ ἐντεῦθεν 2) μέτρα. ἀντὶ τοῦ, κεφαλαιώσω, συμμάρω, ἀριθμῶ, λογαριάζω, εἰς κεφάλαιον ἤτοι σούμμαν φέρω· ὡς τὸ «κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμόν.» Ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὸ τοῦ, ἐπιτέμνω, συντέμνω, εἰς συντομίαν φέρω· ἑνώνω τι εἰς γενικήν τινα ἰδέαν, γενικίζω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, εἰς πέρας φέρω, κορυφὴν βάλλω.

*Κορυφώδης, ες (κορυφή, εἶδος). Ὑψούμενος εἰς κορυφήν, ἔχων σουβλιρὰν ἄκραν, κορυφήν. Ἱππιατρ. 1165. Α.

*Κορύφωσις, εως, ἡ (κορυφόω). Ἡ ἀξύτης π. χ. τῆς πυραμίδος.

Κορυφωτός, ἡ, ὸν. Ὁ κορυφὴν, ἐξοχὴν ἔχων = τῷ πυργωτός, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Κόρχορος, ὁ = κόρκορος, ὁ. Εἶδος λαχάνου εὐτελοῦς. Θεόφρ. Ἱστρ. φ. 7, 7, 2. παρ' Ἀριστοφ. «κόρκορος ἐν λαχάνοις.» παροιμία, ὡς ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραγματευτάδες» ὅπου συνυπακούεται τὸ, συγκατατάσσει· ἢ ὡς ἡ «βάλωμεν καὶ τὴν φασὴν μαγείρευμα.» ὅπου τὸ βάλλω, ἰσοδυναμεῖ τῷ, συγκατατάσσω· κατὰ ταύτην ἰσοδυναμεῖ καὶ ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ «καὶ Σαοὺλ ἐν Προφήταις.» 2) Μικρὸς ἰχθύς. Ἡσύχ. Πρβλ. κολοκοπόδουλα.

*(Κόρω). Ζ. κορέω, πρβλ. Lobeck. ῥήνυχ. σελ. 75.

Κορώνεια, ἡ. Ἐν τῇ ὠιδολογίᾳ τῶν Ἐπιγρκμ. καλεῖται οὕτω γραῦς τις ἐσχατόγηρος, ὡς συμπεριλαμβάνουσα δῆθεν ἐν ἑαυτῇ τὴν μακροβιότητα τῆς κατὰτὴν φήμην 900 χρόνους ζώσης κορώνης, καὶ τὴν τῆς Ἑλένης, ἤτις καὶ αὐτὴ εἰς ἔσχατον ἐφθάσε γῆρας.

Κορώνεως, ω. Ὁ μελανὸς, μαῦρον χρῶμα ὡς ὁ κόραξ ἔχων. «Κορώνεως συκῆν» μαυροσυκιά, ἐκ τοῦ

Κορώνη, ἡ. (κορωνὸς) Εἶδος κέρακος, κουρούνα, cornix, Ὀδσ. Μ, 418. Ξ, 308. ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδσ. πάντοτε ὡς πτηνόν τι θαλάσσης, ἢ θαλάσσιος κορώνη, ὅθεν Ὀδσ. Ε, 66. ῥητῶς εὑρηται «κορώναι εἰναλίαι.» βλπ. καὶ κατωτρ. ζ). 2) Πᾶν τὸ κεκυρτωμένον, ἢ λυγισμένον, ἐξρτ. α) ὁ κρίκος, (κοικέλλα) δι' οὗ σύρονται, τραβίζονται τὴν θύραν κλείοντες, τὸ ἐπίσπαστρον. Ὀδυσ. Α, 441. Η, 90. καὶ Φ, 46. ἔνθα ποτὲ μὲν ἀργυροῦς, ποτὲ δὲ χρυσοῦς ἐστιν. ὑστερώτερον δὲ καὶ = κόραξ, τὸ ἐν τῇ θύρᾳ σιδήριον, τὸ ῥόπτρον, ὃ οὐ κτυποῦμεν τὴν θύραν διὰ νὰ ἀνοίξωσιν. τσιουκαλιστῆρι. β) Τὸ ἐξώτατον κεκυρτωμένον, ἢ μὲ κρίκον προμηθευμένον ἄκρον τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον ἤτο προσκολλημένον ἐκμαλαμοκαπνισμένου μετάλλου, καὶ ἐδέετο ἡ νευρά, Ἰλδ. Δ, 111. «Πᾶν δ' εὐ λατίνας, χρυσείην ἐπέδησε κορώνην» οὕτω καὶ Ὀδυσ. Φ, 138. 165. «Ὤκυ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.» Τὸ ὀπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ πλοίου, ἢ πρύμνα· ἔτι δὲ καὶ ἴδιον κυρτὸν μέρος αὐτῆς, τὸ παρὰ τοῖς ναύταις τουρκιστί. κίτζι, λεγόμενον. Ἀρατ. 345. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. «Νῆες κορωνίδες·» αἱ κυρταὶ τὰς πρύμνας ἔχουσαι. ἀλλὰ καὶ αἱ ἐν τῇ πρύμνῃ καίμεναι εἰκόνες, ἢ καλλωπισμοί, ἢ σχήματα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ πλοῖον καὶ τὸ ὄνομα. πρβλ. κορωνὶς. δ) Στεφάνου εἶδος, ἐφ' οὗ τὸ Λατιν. Corona κορώνα. «Χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι.» Παροιμ. αὐτὸ τοῦ, ἀγαθὸν τέλος, τελειόνειν καλῶς τι. ε) Μέρος τοῦ ἄρότρου, ἡ κυρτὴ, ἢ κομβώδης ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ, τοῦ ἰστροβοέως· κατὰ Πολυδ. Α'. 252. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1317. «Αὐτὰρ ὅγ' εὐ ἐνέσησε λόφοις (τὰ ζυγὰ) μεσσηγὺ ὁ ἀείρας χάλκεον ἰστροβόην ἀζῃ συναράσσε κορώνῃ ζεύγληθεν·» ὁ ζυγὸς, ἄρα, ἐδέετο μὲ τὴν ζεύγλην, ἤτοι μὲ τὸ λωρίον τοῦ ζυγοῦ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἰστροβοέως, τοῦ ῥυμοῦ. Ζ. καὶ ἰστροβοεύς, 2. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἡ ἄκρα τοῦ ἀνδρείου μορίου, ἡ βάλανος. Ἀρτεμίδ. Ε'. 62. «Ἀχρὶς ἄκρας τῆς κορώνης τοῦ αἰδοίου τετριχωσαιτο· καὶ ἐντεῦθεν ὁ χρησμῳδὸς ἰστροβοεὶ γέροντι νέον ποτίβαλλε κορωνήν·» ὦ γέρον, ὑπανδρεύσου μὲ μίαν νέαν κόρην. ζ) Εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ, Ὀδσ. Μ, 418. τὸ ὁποῖον ἄλλως, εἰναλίη κορώνη, λέγεται, ἤτις ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνα, περίπλ. εὐξ. πόντ. διακρίνεται ἀπὸ τοῦ, λάρος, καὶ, ἀέθυια. ἔστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ἀγριόκοττα, λεγομένη. η) Καθόλου δὲ τὸ ἐξώτατον, τὸ ἄκρον, ἢ ἄκρα, ἢ κορυφὴ τινός. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ κόραξ. ὅθεν

Κορωνιάω, Μ. άσω (κορώνη, 2.) Σχηματίζω κορώνην, κυρτοῦμαι. Ποιητ. Κορωνίω. Ἡσίοδ. «Κορωνιόωντα πέτηλα. κυρτὰ φύλλα, ἄμπ. ἀναγν. παρ' Ἡσιόδ. ἀπ. 289. ἀντὶ, κορυνιόωντα, ζήτ. κορυνίδες. 2) Ἐπὶ ταύρων, παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, κρατῶ, βιαστῶ, αἴρω τὸν λαιμὸν, τὴν κεφαλὴν, τὰ κέρατα ὑψηλὰ ὡς σημεῖον ὑψηλοφροσύνης, ἀνδρείας, καὶ ἐντελοῦς ὑγείας, ἤτοι καλῆς καταστάσεως· καὶ ἐντεῦθεν μετῳρ. ἐπὶ ἀνδρώπων, ἀντὶ τοῦ γαυριάω, ὑπερηφανεύομαι καὶ ὑψηλοφρονῶ πράττω, ποιῶ τι. καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μετεπίπτει ἐκ τοῦ κορώνη, τὸ κέρας. συγγν. τῷ κορύσσω, κορύπτω, κορυπτιάω, κερουτιάω.

Κορωνιδεύς, έως, ὁ. (κορώνη) Ἡ νέα κορώνη, ὁ τῆς κορώνης νεοττός, ὡς καὶ τὸ ἀηδονιδεύς κ. τ. τ.

Κορωνίζω, Μ. ἴσω. τ. ε. Τῇ κορώνῃ ἀγγείρω. συνάζω διὰ τὴν κορώνην, ἢ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κορώνην τινα περιερχόμενος ὡς ἀγύρτης συνάζω. Συνών. τις τρόπος ἀγυρτείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' οἷς ἀγύρται τινὲς περιφερόμενοι μὲ κορώνην εἰς τὰς χεῖρας, ἐψαλλον ἀγυρτικά τινα τραγῳδία εἰρεσιῶναι. Ἐκ τούτων τῶν τραγῳδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο κορωνίσματα, εἰς οἱ ψάλλοντες αὐτὰ κορωνισταί, μᾶς διεφύλαξεν ἓν ὁ Ἀθήν. 8. σ. 359. πρβλ. χελιδονίζω.

*Κορώνιος, ον (κορωνὸς) Κυρτὰ κέρατα ἔχων, «βοῦς» Ἡσύχ.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ (κορωνὸς, κορώνη) Ὡς ἐπίθ. Κυρτὸν ῥύγχος ἔχων, ὅθεν καθόλου, Κυρτὸς, λυγισμένος, παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν πλοίων «παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν» καὶ ἐξρτ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. «Νῆες κορωνίδες· αἱ κυρταὶ καὶ καμπύλαι τὰς πρύμνας ἔχουσαι, καμπυλόπρυμνοι. Ζήτ. Κορώνη, ἀριθμ. 2. Ἐπὶ τῶν κυρτῶν κεράτων, ἀντὶ τοῦ, στεφανὶς. β) Κυρτὰ κέρατα, ἐπὶ βοῶν, Θεόκρ. 25, 15, ὡς καὶ τὸ ἔλιξ. — 2) Ὡς οὐσιαστ. πᾶν κεκυρτωμένον, λυγισμένον, κολπωτὸν, γυρωτὸν, καθόλου δὲ = τῷ κορώνη. ἐξρτ. α) ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις Coronis, τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον τάσσουσιν οἱ συγγραφεῖς καὶ γραμματικοὶ εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος, ἢ κεφαλαίου, ἢ σκηνῆς, ἢ πράξεως, ὡς σημεῖον τοῦ ὅτι ἐτελείωσεν ἤδη. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 506. «Ὅταν ἐν οἷς ἠρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνὶς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων, τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμή τις ἐστὶ βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσαν· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ σφραγὶς, κατάκλεισις, τὸ τέλος πράγματός τινος. Ὁ Μελέαγρος ἐν Ἐπιγρ. 129. περιγράφει ταύτην διὰ τοῦ «κοῦλα καμπύλα δρακοντίοισιν ἀώτοις·» ἄρα, αὕτη συνίστατο ἐκ κυκλοειδῶν, ἢ ἑλικοειδῶν ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης τραβιγμένων γραμμῶν· τὸ ὁποῖον τοῦτο σημεῖον καὶ μέχρι τοῦ νῦν τάσσεται εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος, ἢ ἐπιγραφῆς γραμμάτων. Ζήτ. καὶ, κόραξ. Ἐν τοῖς Ἐπιγράμ. Φιλοδήμου 14. (Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 86.) κεῖται ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. «Αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῖσαι ταύτην·» ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ ἔσχατον, τὸ ἐξαίρετον, ὁ στέφανος πράγματός τινος, ἢ πράξεως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ἡ κορώνα, ἡ κορωνὶς «ἐπὶ ἐσίαις κορωνίδαι ἐκτελέσαι, ἀποτελειῶσαι, πρβλ. κορυφὴ, γ. καὶ κυλοφών. Παρ' Ἡλιοδώρ. Γ'. σελ. 139. «Τὴν κορωνίδα τῆς πομπῆς·» ἐπὶ τινος παρθένου, ὡς καὶ ἐν Γ'. σελ. 517. «Κορωνὶς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὥσπερ λαμπάδιον τοῦ ὁρίματος.» Παρὰ Γρμμτρ. ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ ὁμοιον τῇ ψιλῇ σημεῖον τῆς κρίσεως μεταξὺ δύο λέξεων, ὡς τοὔνομα, διὰ μάτιον, δύμυμός κ. τ. τ. Λεξικ. τῶν Πνευματ. ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Τάφρα. 3) Κύρ. ὄνμ. Ἡλικ. Μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Τμν. Ὁμρ. 15, 2. πρβλ. Ἡσιόδ. λήν. 60.

Κορώνεσμα, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ κορωνίζω. Παρὰ Πλουτάρχ. ἐκαλοῦντο κορωνισταὶ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυμαίων, οἱ κομῶντες.

*Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ μὲ τὴν κορώνην περιφερόμενος ἀγύρτης, ζήτουλας, Ζ. Κορωνίζω. 2) ἴδε καὶ ἐν τῷ κορώνισμα

Κορωνοβόλος, ον, (κορώνη, βάλλω) Ὁ κορώνας βάλλων, κτυπῶν, βλπτικὸν. Ἀπολλ. ὅθεν τὸ κορωνοβόλον, ὄργανον εἰς τὸ βάλλειν, τοξεύειν τὰς κορώνας χρήσιμον.

*Κορωνοπόδιον, τὸ. Ὑπερστ. τοῦ κορωνόπους.

Κορωνοποειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κορωνόποδος ἔχων, ὁμοιος αὐτῷ. Ἱππιατρ.

Κορωνόπους, οδος, ὁ. (κορώνη, πούς) Εἶδος βοτάνης, ἥτις καὶ κορακόπους, λέγεται, κορακοπόδιον. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 9. Πλίν. ΚΑ'. 36. ΚΑ'. 19. Διοσκορίδ. Β'. 158. Plautago coronopus. Λιν.

Κορωνὸς, ἡ, ὸν. Κυρτὸς, κεκυρτωμένος, λυγισμένος, καὶ ἐξρτ. Ὁ κυρτὰ κέρατα ἔχων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχ. λῆν. 8. «Κορωνὸς βοῦς,» ὡς τὸ κορωνὶς, 1. β. καὶ ἔλιξ. ἀλλὰ τὸ Μ. Ε. ἑρμην. διὰ τοῦ, γαῦρος, ὑψαύχην, πρβλ. κορωνίω, 2. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ὀρθόκερως· ἐν ᾧ τὸ παραγόμενον ἐκ τούτου παρ' Ἡσιόδ. «κορωνιόωντα πέτηλαν ἑρμην. διὰ τοῦ ἐπικαμπῆ. Παρὰ Θεοκρίτ. ΗΕ'. 151. «Ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλος ἦσθα.» Καθόλου σημαίνει ἡ λέξις, Ἐων τινα ὑγιεινὸν, ἁρμόζειν καὶ δυνατόν. Ζήτ. κορωνὶς. Ἡ κυρία σημασία τούτου εἶναι τὸ, κυρτὸς, καμπύλος, ὡς παρ' Ἱπποκρ. «ὀστέου τὸ κορωνοειδὲς· τὸ ὁποῖον ἄλλως, κορώνη, λέγεται ἔστι τὸ καμπύλον μέρος τοῦ κοτύλου, ἤτοι τὸ τελευταῖον μέρος αὐτοῦ· ὡς καὶ παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 122. «Βραχίονας, κόρωνα, καρπούς.» Ἐντεῦθεν «νῆες κορωνίδες» παρ' Ὁμήρ. αἱ καμπύλα, κυρτὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν ἔχουσαι, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ πτηνὸν κορώνη, ἔχει τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὸ τέλος κυρτὸν ἔχει τὸ ῥάμφος αὐτῆς. Ζήτ. κέραξ, καὶ χορός.

Κοσκινεύω, (κόσκινον) = Κοσκινίζω.

Κοσκιννάω, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοσκινίζειν, ὡς ὅταν κοσκινίζῃ τις.

Κοσκινίζω, Μ. ίσω. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Διὰ τοῦ κοσκίνου καθαίρω.

Κοσκίνιον, τὸ. Ὑποκρ. τοῦ κόσκινον.

Κοσκινόγυρος, ὁ. (γῦρος) = Τηλία. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 38.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κοσκινοειδής, ές (εἶδος) Κοσκίνῳ ὅμοιος, οἷσαν κόσκινον, Εὐστάθ.

*Κοσκινομαντεία, ἡ, καὶ

*Κοσκινομαντική, ἡ, Ἡ διὰ τοῦ κοσκινίζειν, ἢ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντεία. ἐκ τοῦ

Κοσκινόμαντις, ιος, Ἀττ. εως, ὁ, καὶ, ἡ. Ὁ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντευόμενος, χρησμολογῶν. ἡ τέχνη τούτου λέγεται, κοσκινομαντεία, ἢ κοσκινομαντική. Θεόκρτ.

Κόσκινον, τό. Ὀργανόν τι ἐκ ξυλίνου γύρου, δέρμα πυκνῶς τετρυπημένον εἰς βάσιν ἔχοντος, ἐπὶ οὗ κοσκινίζουσι, καὶ καθαίρουσι τὸν σῖτον, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνῳ.

Κοσκινοποιός, όν, (ποιέω) Ὅς τις ποιεῖ, ἐκπονεῖ τὰ κόσκινα· τὸ θηλυκ. ἐν τῇ συνηθείᾳ, κοσκινοῦ, λέγεται, τὸ δὲ ἀρσενικ. Κοσκινᾶς.

Κοσκινοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω) Ὅστις πωλεῖ τὰ κόσκινα.

Κοσκινόρρινος, ον, (ῥινός). Τὸ κατατρυπημένον ἐν τῷ κοσκίνῳ δέρμα, ἢ τὸ εἰς κατασκευὴν κοσκίνου ἐπιτήδειον. Ὁ ἔχων τοιοῦτον δέρμα.

Κοσκυλμάτια, ων, τά. Τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, τὰ τῶν δερμάτων περιττὰ ἀποκόμματα, τὰ οἷσπερ ἀπορρίπτουσιν οἱ σανδαλιορράπται ὡς ἄχρηστα· ὅθεν παρ' Ἀριστῳ. Ἱππ. 49. λέγονται οὕτως αἱ κολακεῖαι, καὶ οἱ χαμερπεῖς, ἢ ἀπατηλοὶ λόγοι τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος, διὰ νὰ περιπαίξῃ ὁ Κωμικὸς ἐν ταύτῳ καὶ τὸ πρότερον ἐπάγγελμα τοῦ δημαγωγοῦ. Τινὲς τῶν νεωτέρων παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ σκύλλω· καὶ ἐκ τοῦ κοσκυλμάτιον, παράγ. οἱ παλαιότεροι τὸ Λατιν. Cusculium, quisquilium καὶ quisquiliae, ἀποκαθάρματα, σκύβαλα. Ἡ ῥίζα κόσκυλμα δὲν εὑρίσκεται.

*Κοσμαγός, ὁ (κόσμος, ἡγέομαι) Ὁ διοικῶν τὸν κόσμον, Συνέσ. καὶ Creux ἐν Φλωτίν. σ. 171.

*Κοσμαγωγός = κοσμαγός. Ψελ. εἰς χρησμ. χαλδ. σ. 95. κ. 100.

Κοσμάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κόσμος. μικρὸν στολίδι.

Κοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κόσμος) Διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, τίθημι, ἑτοιμάζω, καὶ ἐξετ. ἐπὶ στρατοῦ, παρατάσσω, βάλλω εἰς πολεμικὴν τάξιν, προετοιμάζω διὰ τὸν πόλεμον, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τινὸς τῆς σημτ. ἥτις ἐξ ἐναντίας δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ὀδ., ἀλλ' ἐπὶ κυνηγίου ἠδὲ δὲ τρίχα κοσμησάντεσ« παραταξθέντες, καταταχθέντες εἰς τρία στίφη διὰ κυνῆγι, Ὀδσ. Ι, 157. »κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἄνδρας« Ἰλιάδ. Β, 554. καὶ ἐν τῷ Μέσ. »κοσμησάμενος πολίτας« Λῳ' οὓ παρέταξεν, ἔβαλεν εἰς τάξιν τοὺς πολίτας, ἢ συμπολίτας του, Ἰλιάδ. Β, 806. ἀλλ' ἐν Ὀδυσσ. Η, 13. »Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἵστω δόρπον ἑκόσμεεν. παρεστεύαζεν, ἡτοίμαζε. »ἀοιδὴν« Τύρ. Ὁμηρ. 6, 59. »ἔργα κοσμεῖν νὲ ἐπταλῇ τις ἐν τάξει τὰς ὑποθέσεις του, Ἡσιόδ. ἔργ. 308. »Στείχων δ' ἑκόσμει συμμάχους«. Εὐριπ. Ῥῆσ. 138. ἀντὶ τοῦ, καθησυχάζω, ἀναπαύω. »Κοσμοῦμαι εἴς τι, ἢ ἐπί τι« Διατάσσομαι, ἢ διαιροῦμαι, διορίζομαι εἴς τι, ἀριθμοῦμαι διά τι, ἢ πρός τι, Ἡρόδ. 3, 91. 9, 31. ἐξετ. α) Στολίζω, καλλύνω, καλλωπίζω, ἐξετ. ἐπὶ γυναικῶν, Τύρ. Ὁμηρ. Ἀρρ. 65. Τύρ. Ὁμηρ. 5, 11. 12. Ἡσιόδ. Ἔργ. 72. Θγν. 573. β) Τιμῶ, κάμνω, προξενῶ τιμήν, ἢ ὑπόληψιν »πόλιν« Θέογν. 941. γ) Διοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, ἄρχω, Σοφοκλ. Αἴ. 113. Παρὰ τοῖς Κρησὶ, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, τὸ μέγιστον ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀξίωμα, Πολύβ. 23, 15, 2. Μέτωχ, κοσμέομαι, σύμαι. Κοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω ἐμαυτὸν, ἢ τὰ ἐμά. Ἡρόδοτ. Ζ'. 209. περὶ τῶν Λακεδαιμονίων »νόμῳ γάρ σφι οὕτω ἔχων ἔστι· ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμέονται«. Πλατ. πολ. ς'. »Ἡ πολιτεία ταλέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπίσκοπῃ φύλαξῃ· ἀντὶ τοῦ, θέλει εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εἰς εὐταξίαν.

Κόσμησεν, Αἰολικ. ἀντὶ, ἐκοσμήσησαν, ἐκ τοῦ κοσμέω, Ἰλ. Γ, 1. »Ἀντὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι· ἐκοσμήσησαν, διετάχθησαν.

Κόσμημα, τό. Τὸ κεκοσμημένον, στολισμένον. 2) Ὁ στολισμός, καλλωπισμός, τὸ στολίδιον. Ξενοφ.

Κόσμησις, εως, ἡ. Τὸ κοσμεῖν, στολίζειν, καὶ διατάττειν.

Κοσμήτειρα, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις κοσμεῖ. θηλυκ. τοῦ κοσμητήρ. ἐξετ. ἀρχὴ τις, καὶ ἀξίωμα γυναικεῖον ἐν Ἐφέσῳ, πρβλ. κόσμος, 4. ὁ.

Κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ,

*Κοσμήτης, ου, ὁ (κοσμέω) Ὅστις κοσμεῖ, διατάττει, εἰς εὐταξίαν βάλλει. Ἰλ. Α, 16. καὶ 375. Γ, 236. διατάκτορας, ἡγεμόνας. ἐξετ. ὁ παρατάσσων εἰς μάχην τὸν στρατόν. β) Στολιστὴς, καλλωπιστής. γ) Ὁ διοικῶν, κυβερνῶν, ἐξουσιάζων, ὅθεν ἐν Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Μέρ. Β. ἀριθμ. 58. καὶ ἑπομ. καλεῖται Κοσμήτης, Ἄρχοντις ἐν Λεβήναις, εἰς ὃν ἦτο ἐπιφορτισμένη ἡ φροντὶς καὶ ἐφορεία τῶν γυμνασίων, ὅθεν ἐπιγραφ. 60. κεῖται »κοσμητεύοντος Στατίου«· ἐντεῦθεν εἶχεν οὕτος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τοὺς σωφρονιστὰς, ὑποσωφρονιστὰς, γυμνασιάρχους, παιδοτρίβας, κ. τ. λ. ὑπ' αὐτὸν ἦσαν ἔτι καὶ οἱ ἐφηβεύσαντες. ὅθεν

Κοσμητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ἡ κοσμητικὴ ἐνν. τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, στολίζειν.

Κοσμητός, τή, τόν. (κοσμέω) Διατεταγμένος, εἰς τάξιν βαλμένος, Ὀδσ. Π, 127. 2) στολισμένος, κεκαλλωπισμένος.

Κοσμήτρια, ἡ. Ὡς καὶ τὸ κοσμήτειρα, θηλ. τοῦ κοσμητήρ.

Κόσμητρον, τό. Ὄργανον εἰς τὸ κοσμεῖν, καθαίρειν, σκουπίζειν ἐπιτήδειον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐφ. 59.

Κοσμήτωρ, ορος, Ποιητικ. ἀντὶ, Κοσμητήρ. Ὁ στρατὸν εἰς μάχην παρατάττων, παρ' Ὁμρ. ἀεὶ »κοσμ. λαῶν« Ἰλιάδ. Α, 16. 375. Γ, 236. Ὀδσ. Σ, 152.

Κοσμικός, ἀλ, ἀόν. (κόσμος, 2.) Ὁ τὸ μέγεθος τοῦ παντὸς κόσμου ἔχων. Δημόκρ. παρὰ Στοβ.

Κοσμικός, κή, κόν. (κόσμος, 2.) Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κόσμον, ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ὤν· ὁ διὰ τοῦ κόσμον ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος. 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. κοσμικὸς, ἀντιστ. τῷ κληρικὸς, εἷς ἐκ τοῦ κλήρου· ὁ λαϊκὸς θηλ. β) Γήινος, ψεκτός.

Κόσμιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ κόσμος· ὡς καὶ τὸ, κοσμάριον. Μικρὸν στολίδι.

Κόσμιος, ία, ιον. ἦ, Κόμιος, ὁ, ἡ. (κόσμος) Εὔτακτος, τακτικὸς, ὁ καλῶς διατεταγμένος, εἰς τάξιν, ἢ εἰς εὐταξίαν βαλμένος· κυκλοτερὴς, πρέπων, εὔτακτος, εὖ διατεθημένος, ἐπὶ ἠθῶν, σημτ. ἡσυχος, εὐσχήμων, πρᾶος, χρηστοήθης, ἐστολισμένος μὲ καλὰ ἤθη, ἀρετὰς, καὶ τιμάς· σώφρων, μέτριος, μετριόφρων, πεπολιτισμένος, πεπαιδευμένος, τίμιος. Ὁ μὴ ἀκρατὴς, μὴ νεωμένος ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰ πάθη του. ὁ Πλτρχ. ὀνομάζει ἔτι καὶ »Πρόβατον κόσμιον« τὸ πρᾶον καὶ ἡσυχον. καθόλου = κοσμικός. 2) Ὁ κόσμιος, ὡς οὐσιαστ. παρὰ Πλουτάρχ. = κοσμοπολίτης, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. θηλ. οὕτω καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. 9. Ἐπῆρ. κοσμίως, Ἀριστφ. Πλουτ. 709. 978. Θσμφ. 853. ὅθεν

Κοσμιότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις, τὸ φυσικὸν, ἢ τὸ ἰδίωμα, καὶ πολίτευμα τοῦ κόσμου.

Κοσμιώδης, ες, (εἶδος) Ὅμοιος τῷ κοσμίῳ, ἀμφ.

Κοσμογένεια, ἡ, καὶ

*Κοσμογενία, ἡ = τῷ ἐπμν. λίαν ἀμφ.

Κοσμογονία, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἡ κτίσις, γέννησις, δημιούργησις τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφέω, ῶ. Ζωγραφίζω, ἢ περιγράφω τὸν κόσμον. ὅθεν

Κοσμογραφία, ἡ. Ζωγραφία, ἢ περιγραφὴ τοῦ κόσμου. ἐκ τοῦ

Κοσμογράφος, ον, (γράφω) Ὁ ζωγραφίζων, ἢ περιγράφων τὸν κόσμον.

Κοσμοδιοικητικός, κή, κόν. (διοικέω) Ὁ διοικῶν τὸν κόσμον, ὁ εἰς τὸ διοικεῖν τὸν κόσμον ἐπιτήδειος. Στοβ.

Κοσμοκόμης, ου, ὁ. (κοσμέω, κόμη) Ὁ τὴν κόμην κοσμῶν. Ἀνθολ. »κοσμοκόμης κτένιον.

Κοσμοκρατορία, ἡ. Ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, τὸ ἐξουσιάζειν τὸν κόσμον. ἐκ τοῦ

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ. (κρατέω) Ὁ τὸν κόσμον ὅλον κρατῶν, ἐξουσιάζων. ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ διοικητὴς τοῦ κόσμου.

*Κοσμολέτης, ου, ὁ (ὀλλυμι) Ὁ ἀφανίζων τὸν κόσμον. »ὄμβρος« Γρηγ. Ναζ. ᾠδὴ 8, 88. περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅστις ἀφάνισε τὸ πᾶν.

Κοσμολογία, ἡ. (λέγω) Ἡ περὶ τοῦ κόσμου διδασκαλία, ἐπιστήμη τῶν γενικῶν νόμων, δι' ὧν διοικεῖται ὁ φυσικὸς κόσμος.

Κοσμολογικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς κοσμολογίαν.

*Κοσμομανής, ές (μαίνομαι) Φέρων εἰς μανίαν τὸν κόσμον, ἢ διερχόμενος ὡς ἐν μανίᾳ ὅλον τὸν κόσμον, χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 618.

Κοσμοπατήρ, -πατρος, ὁ (πατὴρ) Ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου. Ὀρφ. Τμν. Γ. 3. ὅπου νῦν, κόσμε πατὴρ, ἡμάρτ. κεῖται.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ. (πλάσσω) = κοσμοποιός. Ὁ ποιητὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός, Φιλ.

Κοσμοπλόκος, ον. (πλέκω) Ὁ στολίζων καὶ καλλύνων τὸν κόσμον. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνάθετ. Β. 518.

Κοσμοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμοποιὸς) Τὸν κόσμον κτίζω, ποιῶ.

Κοσμοποιΐα, ἡ. Ἡ κτίσις, ποίησις τοῦ κόσμου. ἐκ τοῦ

Κοσμοποιός, όν. (ποιέω) Ὁ κτίστης, καὶ ποιητὴς τοῦ κόσμου. παρὰ Στοβ. »Τὸ κοσμοποιόν«. 2) ἐπιθετ. Ὁ ποιῶν, ἢ προξενῶν τάξιν, εὐταξίαν, Πλτρχ.

Κοσμόπολις, ὁ. Ἀρχή τις παρὰ Δοκρούς, Πολύβ. ΙΒ'. 16, 6. πρβλ. κόσμος.

Κοσμοπολίτης, ου, ὁ. (πολίτης) Ὁ πολίτης τοῦ κόσμου. Λέγεται ἐπί τινος, ὅστις οὐ θέλει νὰ φανερώσῃ τὴν πατρίδα του. Διογν. Δρτ.

Κοσμοπρεπής, ές (πρέπω) Ὁ πρέπων εἰς τὸν κόσμον, κόσμιος· ὁ ἀνάλογος μὲ τὸν κόσμον.

*Κοσμορύστης, ου, ὁ. Ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ κόσμου, Γεωργ. Πισίδ.

Κόσμος, ου, ὁ. (πιθ. ἐκ τοῦ κομέω) Τάξις, εὐταξία, πρέπον, ἁρμόζον. Ὁμρ. »κόσμῳ καθίζειν« Νὰ κάθηται τις εἰς εὐταξίαν, εἰς τὴν ἀράδα, Ὀδσ. Ν, 77. ἐξετ. κατὰ κόσμον κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸ πρέπον, προσηκόντως καὶ εὐτάκτως· μὲ χρηστοήθειαν, καλῶς πρέπει, ἁρμόζει· καὶ μετ' ἐπιτ. εὖ κατὰ κόσμον, ἀντιστ. οὐ κατὰ κόσμον συχν. παρ' Ὁμρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναστρ. ἀντίθετον τὸ παρὰ κόσμον. Ἰδιωτρ. 2) Εὔτακτος διάταξις, ὁρδινία, Ὀδσ. Θ, 492. ὄθεν καί, εὐταξία, καλὴ ἀγωγή, ὑποταγή, εὐπείθεια, disciplina, ἡ κατὰ νόμους τῶν πραγμάτων τάξις. β) Στολισμός, καλλωπισμός, ἑρτ. δὲ ὁ τῶν γυναικῶν, mundus muliebris, Ἰλδ. Ξ, 187. Ἡσ. Ἔργ. 76. Στολίδια τῶν ἵππων, Ἰλδ. Δ, 145. Καλλωπισμὸς δὲ τῶν ἀνδρῶν κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. 242. «Καὶ τοὺς (περὶ τὸ σῶμα) κόσμους, εἰκῆ χαίρειν». Πλάτ. Φαίδ. 63. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος, τιμή. δηλ. στολίδι ἠθικόν, τῶν ἠθῶν. β) Ὁ διατάσσων, ἢ κυβερνῶν. Παρὰ Κρησίν, οἵτινες ἐδίδουν τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ἀρχήν τινα ἀναλογοῦσαν μὲ τοὺς τῶν Λακέδμ. Ἔφορους, Ἐπιγρ. Chisbull. πρβλ. κοσμίω, γ. κοσμήτης, γ. καὶ κοσμήτειρα. — 3) Ἡ διάταξις τοῦ παντός, ὅλη ἡ κτίσις, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος, ἐπειδὴ διὰ τὴν θαυμασίην ὅλων τῶν μερῶν διάταξιν ἐμφαίνεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐντελεστάτη εὐταξία, καὶ τὸ ὕψιστον, καὶ σοφώτατον διατάξαν πνεῦμα· ὅθεν καὶ τὰ μερικὰ εἰς τοῦτον τὸν θεῖον κόσμον ἀνήκοντα παμμεγέθη σώματα, ὁ οὐρανός, τὰ οὐράνια σώματα, καὶ ἡ γῆ· οὕτω δὲ ὑστερώτερ. καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, ἤτοι τὸ σύστημα τῶν ἀνθρώπων, ἄρα ἀιόλου ὡς καὶ τὸ Λατιν. mundus. Εἰς ταύτην τὴν δευτέραν σημα. Τὸ πᾶν, ἡ τοῦ παντὸς διάταξις, μετεχειρίσθη τὴν λξ. πρῶτος ὁ Πυθαγόραι, Bentley, opusc. philol. p. 347. 445. Ἀπ' αὐτοῦ παρέλαβον τὴν λξ, ὡς φιλοσοφικὴν ἔκφρασιν ἐπὶ τῆς σημα. ταύτης οἱ διδακτικοὶ ποιηταί, Παρμενδ. Ἐμπεδκλ. κ. λ. ἐτι δὲ οἱ λογογρφ. ὅσοι ἦτοι φιλόσφ. ἀντικείμενα ἐπραγματεύοντο, ἢ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ἐκφράσωσι φιλοσοφικῶς, καὶ τελευταῖον οἱ χρστν. συγγρφ. ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ ἐθνικοὶ καὶ δημοτικοὶ ποιηταί, ὡς καὶ οἱ Ἱστορογρ. ἐφύλαξαν παντοῦ τὴν πρώτην σημσ. ἐκτὸς τινων πολλὰ σπανίων ἐξαιρέσεων. Βλπ. Naeke sched. crit. p. 10. Ἀριστοτ. «Κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων».

Κοσμοσάνδαλον, τό. Δωρικ. τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἄλλως Τάπινθος λέγεται· κατὰ Παυσανίαν Β'. 35. ὅπου ἡμκρτ. Κομοσάνδαλον, κεῖται. Παράβαλ. μὲ τὸ παρ' Ἀθην. ΙΒ'. καὶ Πολυδ. ς'. 106.

Κοσμοσωτήριος, ον (σωτήρ). Ὁ σωτηρία τοῦ κόσμου γενόμενος.

*Κοσμοτέχνης, ου, ὁ. Ὁδημιουργός τοῦ κόσμου, Συνέσ. σ. 327.

*Κοσμοτόκος, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων τὸν κόσμον.

*Κοσμοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μανέθ. 1, 2.

Κοσμουργέω, ῶ. Μ. ἤτω (κοσμουργός). Κτίζω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, ἢ Κόσμον δημιουργῶ. Ἡρακλειτ. παρὰ Πρόκλ.

Κοσμουργία, ἡ. Ἡ τοῦ κόσμου κτίσις. ἐκ τοῦ

Κοσμουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

*Κοσμοφανής, ές (φαίνομαι). Ὁ εἰς τὸν κόσμον φανείς, φαινόμενος, Τιμοθ.

Κοσμοφθόρος, ον (φθείρω). Ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων τὸν κόσμον.

Κοσμώ, οῦς, ἡ. Ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις. Ἁρποκρατ. ἐν Λ. Τραπεζοφόρος.

Κόσος, κόση, κόσον. Ἰωνικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ, πόσος· ὡς τὸ κότε, κω, κώς, κοῦ, ἀντὶ, πότε, πω, πῶς, ποῦ, οὕτω δὲ καὶ ὁκόσος, ὁκοῖος, ὁκότερος, ὁκότε, κοῖος· ἀντὶ, ὁπόσος, ὅπως, ὁπότερος, ὁπότε, ποῖος. Ἐντεῦθεν ἡ Λατινικὴ διάλεκτος ἔλαβε τὸ cot, colus, ἡ τὸ δασὺ quot, quotus, ἐκ τοῦ, κόσος, κότος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ colies, quoties, = τοσάκις. Διότι καὶ Ῥωμαῖοι (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθηναίου Βιβλ. Γ'. Κεφ. 6.) πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τόνους αὐτῆς». Τοῦτο συνάδει καὶ Διονῶσ. Ἁλικ. (ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 90.) «Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὐδ' ἄκραν βάρβαρον, οὐδ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθεγγονται, μικτὴν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰολίς». Ἐκ τούτου τοῦ κόσος φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ ἡ τῶν ἀριθμῶν τελευταία συλλαβὴ κόσιοι, ἐν τῷ διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ. καὶ ἐντεῦθεν, διακοστός, τριακοστός, κ. τ. λ. εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ἡ ἐρώτησις πόστος; ἄρα αἱ καταληξεις κοστὸς καὶ κοσιοστὸς φανερώνουσι, τὸ, Ποσάκις ἡ μονὰς περιέχεται εἰς μεγαλήτερόν τινα ἀριθμόν. Παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ἦν τὸ κοῖος = τῷ ἀριθμῷ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἄλλη λήγουσα ἡ ἐν τοῖς, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ κότος, κότος, εἰς Οὐδέτ. κότα· μετὰ τῆς παρεισθέσεως τοῦ ν, κοντα. Ἄρα, τριακοντα, τεσσαράκοντα, ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις Trigінta, κ. τ. λ. καὶ ἂν τοῦτο οὕτως ἔχῃ, τότε αἱ περὶ τοῦ διακόσιοι (Ζήτ. τοῦτο) γνώμαι εἰσὶν ἐσφαλμέναι. Ἂν τινὰς ἑπομένως τῶνδε ἐκχθῇ Αἰολικῶς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων ἐν τοῖς, κως, κου, κω, ἀντὶ τοῦ, πως, που, πω· πότε βλέπει σαφεστέρως τὴν ἀρχὴν τῶν Λατινικῶν, co, comodo, ἀντὶ τοῦ, quo, quomodo.

*Κόσσαβος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ κότταβος.

*Κοσσίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπστ. μέσ. = Ῥαπίζω. Τὸ δέ

*Κοσσίζω = κολαφίζω. ἐμφ. Ἐκ τοῦ

Κόσσος, ὁ. = Κολαφισμός, πιθν. ἀπὸ τοῦ κόπτα, κόρση, ὅθεν τὰ κωμικὰ παρασίτων ὀνόματα, κοσσυφοπέχεις, καὶ ἑτοιμόκοσσος, παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 69. καὶ Ἐπιστ. 7. ὃς πρὸς τὸ ῥαπίζεσθαι ἕτοιμος ἔστηκε· ἀφ' οὗ καὶ τό, Κοσσίζεσθαι, = Κολαφίζεσθαι, κατὰ κόρρης ῥαπίζεσθαι (πιθν. ἐκ τοῦ κόπτω).

*Κοσσύμβη, ἡ. Ζήτ. κορύμβη.

Κοσσυφίζω, Μ. ίσω. Ὡς κόσσυφος συρίζω, κηλαδῶ. Ἱερ. ἐκ τοῦ

Κόσσυφος, ἡ Κόττυφος, Ἀττικ. καὶ Κέψιχος, ὁ. Εἶδος ὀρνίθου μελανοῦ χρώματος, Κοσσύμβης, καὶ Κόσσυβας. Merula. Αἰνν. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ κοσσύφου. 3) Παρὰ Βοιωτοῖς καὶ εἶδος ὀρνέου, κόπται. Παυσαν. Θ'. 22. Ἴσως τὸ παρ' Ἡσυχ. Κοτίκες, ἀλεκτρυόνων, καὶ Κόσσιοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες· καὶ ἑπομένως, Κοττύλες, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες.

Κοσταί, ἡ κόσται, ῶν, αἱ. = Ἀκοστή, κριθὴ Σπειρία κριθῆς, Ἡσυχ.

Κοστάριον, τό. Τόπος ἐνθα φύεται ὁ κόστος. ἀμφ.

Κόστος, ὁ. Εἶδος πρωτιμικῆς ῥίζης, ὡς τὸ πέπερυ. Costus, Dioscor. α'. 15. Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Κοσύμβη, ἡ Κοσσύμβη, ἡ· καὶ, Κόσυμβος, ὁ· προκύπτει ἐκ τοῦ κόρυμβος, ἡ κορυφὴ, καὶ σημαίνει τὸ τελευταῖον μέρος πράγματος τινος, καὶ τὴν ἐπάνω ὀηλ. καὶ τὴν κάτω ἄκραν αὐτοῦ· τὸ ἀνώτατον, τὸ κατώτατον, καὶ ἐντεῦθεν ἑρτ. α) Δεσμός, ἀνάδεσμα τῆς πεπλεγμένης κόμης, ἢ ἐγκόμβωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀττικοῖς, Ἠρωβύλος, λέγεται. Πολυδ. Β'. 30. ὅπου ἐτι τὰ Χειρόγραφα καὶ κερύμβην, ἀντὶ, κεσύμβην, ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ηρωβυλος, καὶ κορύμβος· μαρτυρεῖ ἔτι καὶ ἡ συνήθεια, ὅταν πῖτην λέγουσα. β) Κροσσός, ὑφάνας, τὰ κρόσσια ἱματίου τινός, εἰς τὴν ἄκραν, εἰς τὰ κράσπεδα· ὅθεν ἔτι καὶ τὰ φλόκια, (οἱ φλόκοι) τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ μέτα μέρος· καὶ ἐντεῦθεν «Χιτὼν κοσυμβωτός». Ἀντὶ τοῦ, Κροσσωτός, ἔνυμα, φόρεμα μὲ φλόκους. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα ἐνδύματα ἐφοροῦσαν οἱ ποιμένες, φαίνεται ἐκ τῆς μαρτυρίας Δίωνος τοῦ Χρυσοστ. Λόγ. 71. σελ. 388. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθ. Τραγόκαππα, ἢ Φλοκάτη. γ) Δωρίονται, διὸ οὐ ἐσυγγράπτο τὸ περιζωννύμενον κάτω μέρος τῆς ἐξωμίδος, ὡς ἔχουσι αἱ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις βέστα.

*Κόσυμβος, ὁ = κοσύμβη, ὄθεν

*Κοσυμβόω (κοσύμβη, β.) Καπλατίζω ἱματίων τι μὲ κροσσοὺς εἰς τὰ κράσπεδα. ὄθεν

Κοσυμβωτός, ἡ, όν. Κροσσοὺς, ἢ ὑφάσινους ἔχων.

Κοταίνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κοτέω.

*Κότε, καὶ κοτέ. Ἰωνικ. ἀντὶ πότε καὶ ποτέ.

*Κοτεινός, ἡ, όν (κοτέω) = κοτέεις, Boeckh. Πινδρ. Νμ. 7, 61.

*Κότερον, κότερα, Ἰωνικ. ἀντὶ πότερον, πότερα, Ἡρόδ.

*Κοτέω, καὶ συχνότρ. μέσ. κοτέσμαι, Ἐπικ. Μ. κοτέσσομαι (κότος). Ὀργίζομαι, θυμώνω κατά τινος, μηνικακῶ, μισῶ, συχν. παρ' Ὁμρ. μέτ μετὰ Δοτικ. τοῦ πρσπ. ἔτι δ' ἐνίοτε καὶ μετὰ γενικ. τοῦ πργμτ. μαπάτης κοτέοντα. Ὀργιζόμενος, θυμώσων διὰ τὴν ἀπάτην, διὰ τὸ γέλασμα, Ἰλδ. Δ, 168. οὕτω καὶ μετ' Αἰττκ. «κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ, οὕνεκα. — Ὀργιζόμενος ἐσωτερικῶς διὰ τοῦτο, ὅτι — Ἰλδ. Ξ, 191. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φροιῶ κακά πρός τινα, τὸν ἐχθρεύομαι, τὸν φροιῶ «κεραμεύς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων». Ἡσδ. ἔργ. 25. Ἐκτὸς τοῦ Ἐνεργτκ. Ἐνστ. μετχρζτ. ὁ Ὁμρ. ἐν μὲν τοῦ μέσ. τὸν πρττκ. κοτέοντα, Ἰλδ. Β, 223. μέλ. κοτέσσεται, Ἰλδ. Ε, 747. Θ, 391. Ὀδσ. Α, 101. ἀόρ. κοτέσσατο ἑρτ. συχν. τὴν μετχ. κοτεσσάμενος, κοτεσσαμένη, κοτεσσάμενον· μετχ. πρκμ. κεκοτηώς, μόνον ἐν τῇ συντάξει «κεκοτηότι θυμῷ». Μὲ ὠργισμένην, μανισμένην ψυχήν, ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεργτκ. ἀόρ. ἔχει μόνον ἐν Τμν. Ὁμρ. Δημτρ. 254. τὴν μετχ. κοτέσασα, ἔνθα καὶ τὸ ἄλλοῦ παρ' Ὁμρ. παντοχοῦ διπλοῦν σ ἁπλοῦν ἔμεινε. Ἔστι δ' ἡ λξ. Ποιητκ. μόνον ὡς καὶ ἐν Αἰσχλ. Ἱκτδ. 487.

Κοτήεις, ήεσσα, ήεν (κοτέω). Θυμωμένος, ὠργισμένος, μανισμένος, μνησικακῶν, δυσμενὴς· φθονερὸς, ἐχθρικὸς «θεός». Ἰλδ. Ε, 191. Ποιητκ.

*Κοτίζω, Μ. ίσω. Ἕτερος τύπος τοῦ κοτέω, Ἡσύχ.

Κοτινάς, άδος, ἡ (κότινος) πέλαια. Ἥτις ἐμβολισμένη εἶναι ἐπάνω εἰς ἀγριελαίαν. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἐλαίας.

Κοτινηφόρος, ον (φέρω). Ὁ ἀγρίας ἐλαίας φέρων, ἢ προάγων, γεννῶν. ἐκ τοῦ

*Κότινος, τό = κότινος, Σχολ. Πλατ. Φαιδρ. σ. 58. Ruhnk.

Κότινος, ὁ, καὶ ἡ. Ἡ ἀγρία ἐλαία, Oleaster. ἀπὸ τῆς ὁποίας τοὺς ἐλάδους καὶ τὰ φύλλα ἔπλεκον τοὺς στεφάνους τῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν ἀγωνιστῶν. ὄθεν

Κοτινοτράγος, ον (τρώγω, τραγεῖν). Ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας. Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

*Κοτίς, ίδος, ἡ. Ἀμφβ. προσχμτσμ. τοῦ κόττα.

*Κότορνος, ὁ. Οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγρ. καὶ αἱ παλαιαὶ ἐκδόσ. παρ' Ἡρόδ. 6, 125. ὡς Ἰωνικ. τύπον ἀντὶ τοῦ κόζορνος.

Κότος, ου, ὁ. Θυμός, ὀργή, ἔχθρα, χόλος, ἔρις ἐπίμονος· ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποίαν, ἡ ὀργὴ ἐπιτηροῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν, πεῖσμα, ἰνάτ, Τουρν. Ἰλδ. Δ, 82. καὶ ἀλλαχοῦ παρ'

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Ὅμ. συχνάκις, μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχει τις τὸ μῖσος »κότον τινὶ ἐντίθεσθαι θυμῷ. Ὀδσ. Δ, 102. ὕστερώτερ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ζήλια, φθόνος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητ. μόνον (συγγν. τῷ χώομαι, χόλος· ὀζεν κοτέω, ἔγκοτος, ζάκοτος, παλίγκοτος).

Κόττα, καὶ κοττὴ, ἡ, καὶ κόττος, ὁ, καὶ κοττίς, ἴδος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου καὶ κοτὶς εὑρηται γεγρμ. Ὁ Πολυδ. Β'. 29. λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἔλεγον τὴν κεφαλὴν, κόττα· ἔστι δὲ συγγν. τῷ κόρση, κόρρη, Δωρικ. κόρρα, Συρακσ. καδδά· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, Προκόττα, ἡ πρόκοττα, εἶδος ψωρᾶς, ἤτοι τρόπος τοῦ κόπτειν τὰ μαλλιά, ἐπότε αἱ τρίχες μόνον ἐμπροσθεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μένουσι, καὶ ὀπισθεν κουρεύονται. »Τὰ πρὸ τῆς κοττίδαιν ὄπου τὰ χειρόγρ. κοτίδες, ἔχουσι· κακῶς καὶ παρ' Ἱππερ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται, ἔτι δὲ καὶ αἱ λξ. κοτύλη, κώθεια, κωδία. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λξ. Προκόττα, προσδέτει ὅτι »καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοὶ (λέγονται) διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον. Ὁ ποταμιος ἰχθὺς, κόττος, εὑρίσκεται παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 8. ὅπου ποτὲ βοῦτος, ἔκειτο· οὗτος ἔστιν ὁ τοῦ Λιν. cottus gobio. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κόττος, ὄρνις, ἄνευ τινὸς ἄλλου προσδιορισμοῦ τοῦ εἴδους αὐτοῦ· καὶ ἀναμφιβόλως λέγεται ὁ οἰκιακὸς, μαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας, ἥτις τὴν Ἀλεκτρυόνα, κόττα, καὶ Ὄρνιθα, λέγει. Ἐστεῖδεν κοτίκες, ὁ ἀλέκτωρ, ὅστις ἐν τῇ συνηθείᾳ Πετεινός, καὶ κόκκυξ, λέγεται· καὶ, κοτυλικοὶ, κατοικίδιοι (οἰκιακοὶ) ὄρνιες· καὶ, ψηλαφητόπτεροι, ψήλικες τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νεοττοί· καὶ κοττοπάτρων, ἐνθα αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, καὶ κοττοβολεῖν, τὰ παρατηρεῖν τινα ὄρνιν· καὶ, κόσκινα, αἱ κατοικίδιαι ὄρνιθες. Ἀγκαλὶς καὶ αἱ περισσότεραι τῶν λέξεων τούτων εἰσὶ διεφθαρμέναι, μ' ὅλον τοῦτο ἡ κυρία σημασία παρατηρεῖται εἰς ὅλας. Τὸ Λατιν. cotta, ἡ gens Aurelia, καὶ τὸ, Coturnix, ὁ ὄρτυξ, ἔγυον ἐκ τοῦ κόττα καὶ ὄρνις, ἀντὶ, ὄρνις, κυρίως τὸ λόφον ἔχον πτηνόν. Ζ. καὶ κόττος.

Κοττάβειον, τὸ. = Κοττάβιον.

*Κοττᾰβίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ττῶ (κότταβος). Παίζω τὸ παιγνίδι τὸν κότταβον.

*Κοττᾰβικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ παιγνίδι κότταβον ἀνήκων, ἢ αὐτὸ ἀποβλέπων.

*Κοττᾰβεῖον, τὸ (κότταβος). Ἡ ἐκ μετάλλου λεκάνη διὰ τὸ παιγνίδι κότταβον. 2) τὸ ποτήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνουσιν ἐν τῷ παίζειν τὸν κότταβον. 3) καὶ τὸ ἐν τῷ κοττάβῳ διορισθὲν βραβεῖον.

*Κοττᾰβίς, ἴδος, ἡ. Εἶδός τι ποτηρίου. 2) Ἰδιαίτ. Ἑλλ. τοῦ κοττᾰβικός.

*Κοττᾰβισμός, ὁ. = Κοττάβισις.

Κόττᾰβος, ου, ὁ. Παιδιά τις (παίγνιον, παιγνίδιον) μεταπεμπομένη ἐκ τῆς Σικελίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνήθης ἐξαιρέτως εἰς τοὺς Ἀθήνας· κακῶς εἶπε καὶ ὁ Κριτίας (παρ' Ἀθην IΒ'.) κοττάβους ἐκ Σικελικῆς ἀστὶ χθονὸς, ἐκπρεπὲς ἔργον· Τὸ κύριον καὶ ἁπλούστερον εἶδος τῆς παιδιᾶς ταύτης συνίστατο εἰς τὰ ἑξῆς. Ἐν ταῖς φιλικοῖς συμποσίοις καὶ εὐωχίαις, αἱ νέοι μετὰ τὸ ἐκπιεῖν καλὸν καὶ ἄκρατον οἶνον, τὸ λειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἀρηνοι νὰ πίπτῃ κατὰ σταλαγμοὺς μέσα εἰς ἐν χάλκινον ἀγγεῖον κείμενον ὑποκάτω, καὶ ἐκ τοῦ ψόφου, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον οἱ σταλαγμοὶ πιπτόμενοι, ἐσυμπέραινον οἱ ἐρῶμενοι τὴν κλῖσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἐραστοῦ, ἣν εἶχε περὶ αὐτῶν, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τότε ἐμέμνητο· καὶ εἰ ἐγένετο μείζων ὁ ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. Ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν ἁπλοῦν τρόπον ἀναφέρεται καὶ ἡ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἑλλην. Β'. γ'. 56.) ῥῆσις. »Καὶ ἐπείγε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος (ὁ Θηραμένης) τὸ κώνειον ἔπιε, τό λειπόμενον ἔφασαν ἀποσοβήσαντα εἰπεῖν αὐτόν. »Ἱερεῖα τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Ὁ ἐστὶ, κατὰ γῆς ῥίψαντα αὐτό, καὶ ψόφον ποιῆσαν. Τὸ ἀπολειπόμενον τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, τὸ ἐν τῷ ἀγγείῳ χεόμενον, καὶ τὸν ψόφον ἀποτελοῦν, ἐλέγετο· λάτταξ, καὶ λατταγὴ ἀπὸ τοῦ λαττάσσω, λατύσσω, πλαταγέω, τὸ ἠχοῦν, κρότον ποιοῦν· τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐχύνετο· λεκάνη, σκάφη, καὶ χαλκεῖον· ἀλλ' ἔτι ἀντὶ τοῦ, λάτταξ, ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ κόταβος· καὶ αὐτὶ ταὐ, λεκάνη, ἐλέγετο καὶ λατταγεῖον, κοτταβεῖον, καὶ κοτταβεῖον. Αὐτὴ ἡ τελευταία λέξις ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, ποτήριον, ἐξ οὗ ἔχεεν τὸν οἶνον. Ἡ παιδιὰ αὕτη μετὰ ταῦτα κατὰ μικρὸν ἐσπούδαστοι σφόδρα παρ' αὐτοῖς καὶ ἐγένετο τεχνικωτέρα, καὶ ποικιλωτέρα, ὥστε κατέστη εἶδος ἀγῶνος, καὶ εἰς τὸν νικητὴν ἔτι διωρίσθησαν καὶ ἄλλα τινα βραβεῖα. Ὁ Πολυδεύκης ἐν ς'. 109 — 111. σημειώσε σχεδὸν ὅλας τὰς λέξεις, ὅσας μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο τὸ β'. εἶδος τῆς παιδιᾶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει μήτε τὴν τάξιν, μήτε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγίνετο. Διορισμένος ὁμιλεῖ ὁ Ἀθήναιος ἐν Βιβλ. ΙΕ'. σελ. 667. Ταύτης ὁ ἁπλούστερος τρόπος ἦν ὁ ἑπόμενος. Ἐγέμιζον τὴν λεκάνην ὕδατος, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἅπλουν ποτήριά τινα κενὰ, τὰ ὁποῖα ἠγωνίζοντο ἕκαστος κατὰ σειρὰν διὰ τῆς ἐκχύτεως τῶν σταλαγμῶν τοῦ εἰς τὸ ἴδιον ἕκαστον ποτήριον μείναντος οἴνου ἀπ' αὐτῶν, νὰ τὰ ἐπιτύχωσι, καὶ διὰ τῆς βίας τοῦ οἴνου ταρκτόμενα νὰ γεμίσωσιν ὕδατος, καὶ νὰ βυθισθῶσιν· ὅστις δὲ ἐβύθιζε τὰ περισσότερα ποτήρια, οὗτος ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον, τὸ κοττάβιον. Ἄλλον δεύτερον τρόπον περιγράφει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Εἰρήν. Στίχ. 342.) τὸν ὁποῖον ἀντέγραψε καὶ ὁ Σουΐδας. Οὗτος ὁ τρόπος ἐγίνετο οὕτω. Ῥάβδος ἦν μακρὰ πεπηγμένη ἐν τῇ γῇ καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς ὁριζοντίως κειμένη καὶ κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς)· εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρτημένας, καὶ κρατῆρα δύο πλήρεις ὕδατος ὑποκάτω τῶν πλαστίγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς κεχρυσωμένος. Τοῦτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ πᾶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μακρόθεν ἱστάμενος, ἔπεμπεν ὅλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόνα εἰς τὴν πλάστιγγα, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῇ, καὶ κατέλθῃ, καὶ κρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ κειρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἦχον· καὶ εἰ μὲν χυθῇ τοῦ οἴνου, ἐνίκα, καὶ ἤδει ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδὲ μή, ἠττᾶτο· ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, γέρων, καὶ μάννης. Ὁ τρίτος τρόπος ἔστὶ ὁ κότταβος καταχτός, λεγόμενος, τὸν ὁποῖον περιγράφει κατὰ μέρος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήν. (στίχ. 1243.) Κατὰ τὸ μέσον μιᾶς βαλβίδος, στρογγύλης, καὶ κενῆς λεκάνης, ἤτοι ἐμπεπηγμένη στερεὰς ῥάβδος τις μακρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο πλαγίως καὶ ἄλλη τις ὡς ὁ ζυγὸς τῆς ζυγαριᾶς, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ἦσαν ἐξηρτημένα ἀλλύχνια, καὶ κενὰ ποτήρια, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστὴς, κατὰ τὸν ἀνωτέρω εἰρημένον δεύτερον τρόπον. »Ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐξῆκεν ἀλλύχνια, καὶ συμβολὰ κοῖλα· καὶ μετὰ ταῦτα λέγει διωρισμένως, ὅτι τὰ συμβόλα ἔκειντο ὑποκάτω τῶν ἀλλυχνίων, καὶ ἑπομένως λέγει. »Καὶ τε ἀγγεῖον στῆσαν ὕδατος πλῆρες· ἄλλα ποῦ; δῆλον ὅτι λέγει. Εἶτα καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἕτερον βαρύνοντες μέρος (πιθανῶς, διὰ τῶν μετὰ ὕδατος πεπληρωμένων ἀγγείων), ἀνάγειν ἑποίουν ἀναγειρομένῳ καὶ ἀναπηδῶντι τῷ πεπληρωμένῳ ἐκ τῶν ἀλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ· ὑπέκειτο δὲ τὰ συμβόλα τοῖς ἀλλυχνίοις, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ καὶ ὃ τῶν πλειόνων ἀπεψαύση συμβολίων, ἔδοκει νικᾶν. Κατακτοὶ δὲ ἐλήφησαν, ἀπὸ τοῦ καταγειν καὶ αὖ πάλιν ἀνάγειν τὸν κότταβον. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην, ἡ μηχανὴ αὕτη ἐκρέματο ὅλη ἐκ τοῦ ὀρόφου ἐπὶ τὰ κάτω. »Καὶ τὸ μὲν κοτταβεῖον ἐκρεμᾶτο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ὑπτίων τε καὶ λεῖον χαλκοῦ τε πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύχνον ἀπ' αὐτοῦ φέρεια. Ἐκ τοῦ ὀρόφου λοιπὸν ἐκρέματο ἡ μηχανὴ αὕτη εἶδος λυχνοστάτου ἔχουσα, τῆς ὁποίας ἡ μεσαία μακρὰ ῥάβδος »ῥάβδος κοτταβικὴν ἐκαλεῖτο. Ὁ αὐτὸς Πολυδεύκης ἀναφέρει ὅτι καὶ μίκρα τινα στρογγύλην, καὶ βαθουλὴν λεκάνην μετὰ ὕδατος πεπληρωμένην, καὶ σκάφην, καὶ χαλκεῖον, καλουμένην· ἀλλὰ ποῦ αὕτη ἐκειτο; δὲν ἀναφέρει. Τόσον μόνον αὐτὸς ἐπισυνάπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐκ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῃ μηχανῇ (κοτταβείῳ) ἔπιπτον μετὰ ψόφου τινες οἱ σταλαγμοὶ τοῦ οἴνου »ἐπικοτταβίσαντα ποιῆσαι τινὰ ψόφον. Ἐπιφέρει ὅτι ὁ αὐτὸς, ὅτι ἐπὶ τῆς λεκάνης εἶχον καὶ μίαν σκληρὰν σφαῖραν, μίαν πλάστιγγα, καὶ ἕνα μάννην. »Ἐπεβάλλετο δὲ αὐτῷ σφαῖρα, καὶ πλάστιγξ, καὶ μάννης, καὶ τρεῖς μυρῖναι, καὶ τρία ὀξύβαφα· αἱ ὁποῖαι αὗται λέξεις οὐχὶ μόνον εἰσὶ σκοτειναὶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τινας πολλοὺς τρόπους τῆς παιδιᾶς ἀποδεικνύουσι. Ἁπλοῦν δὲ, εἰς τοῦτον τὸν τελευταῖον τρόπον τῆς παιδιᾶς μένει τις σκοτεινότης, καθὼς π. χ. ὅτι τὰ ἀλλύχνια εἰσὶν ὑπερθεν τῶν συμβόλων, καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα. Ἀκολούθως, καλεῖται ὅλη αὕτη ἡ παιδιὰ, κόσσαβος, καὶ, κόττᾰβος· καὶ προκύπτει ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ, κόσσω, κόπτω, Δωρικ. ἀντὶ, κόπτω, κτυπῶ, ὠθῶ, καὶ λατάξ ἑαυτοῦ ψόφου, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ὑγρόντι ἐπὶ τινος στερεοῦ σώματος ῥιπτόμενον, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, πλάτσ καθὼς καὶ τὸ οὖτως ἠχεῖν, λαταγεῖν, ἐκ τοῦ λατάω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λατύω, καὶ, λατύσσω. Ἐν τοῖς τυπωμένοις Ἐτυμολογ. σελ. 615. στίχ. 57. κεῖται »παρὰ τὸν ὄτταβον, ὃ σημαίνει τὸν τάραχον· οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες· ἀλλ' ἔν τινι χειρογράφῳ κεῖται »παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτω γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες ὄτταβος καὶ οὐ κότταβος· ἐκ τοῦ ὀτοβῶς, ὀτοβέω. καὶ κατὰ τοῦτο, ἄρα, ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου. Ὁ ἁπλοῦς τρόπος ταύτης τῆς διὰ τῆς μαιρᾶ χρήσεως ποικιλωτέρας γενομένης παιδιᾶς ἀπεκατέστη τέλος πάντων τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε ἐδύνατο ὁ παίζων νὰ ῥίψῃ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ εἰς τὴν χαλκίνην λεκάνην, ἥτις ἔκειτο εἰς ἓν διορισμένον μακρυνὸν διάστημα, ὥστε μήτε μία ῥανὶς ἐκ τοῦ οἴνου νὰ μὴ ἤθελε πέσῃ κατὰ γῆς, ἀλλὰ μετά τινος καρπύλης γραμμῆς νὰ πάσῃ ὅλον εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νὰ προξενήσῃ ἀρκετὰ δυνατὸν ψόφον· μετὰ καιρὸν δὲ ἔγινε τόσον πολυποίκιλλος, ὥστε ἐφθασε νὰ μετρῶνται ἑννέα διαφορέτικα εἴδη ταύτης τῆς παιδιᾶς. Βλπ. Groddeck antiq. Versuche, Th. 1. p. 163. fg. πρβλ. Beck comm. soc. philol. Lips. 1, 1. p. 100. καὶ Jacobs über den Kottabos, ἐν Ath. Mus. 3, 3. — Μία ἐπιτομὴ τούτων κεῖται παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ, Στίχ. 1243. καὶ ἐν τῷ Comment. Societ. Philolog. Lips. 1. pag. 100 — 103. Cottabi bubuli Plautus Trin. 4, 3, 4. Horatii Od. 2. 11. Juvenalis 3. 109. Plinii, 14. 22.

Κοττάβη, ἡ. Εἶδος ἁλιευτικοῦ ἀργάνου. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ΙΒ'. 42.

Κόττανον, τὸ. Εἶδος μερῶν τύπου. Cottanum. Martialis, Δ'. 46. coctanum. Ἀθήν. σ. 119.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κοττάριον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κόττη.
*Κόττη, ἡ. Ἡ κεφαλὴ παρ' Ἡσυχ. Ἰδ. κόττα.
*Κοττίζω, ἔλεγον οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς τὸ κυβεύω, καὶ κόττον τὸν κύβον· καὶ κοττίον ὑπερτκ. ὅθεν τὸ χυδ. κότσι, τὸ σημαῖνον τὴν δι' ἀστραγάλων παιδιάν, Κορατῆς Πλτρχ. Μέρ. ς'. σελ. 444.
*Κοττίον, ον. Ζ. ἀντρ.
*Κόττις, ἡ = κόττη, κόττα, Δωρκ. παρὰ Πολυδ.
*Κόττος, ὁ = κόττα. 2) Εἶδος ποταμίου ἰχθύος, cottus gobio. 3) Ὄνομα γίγαντος συμμάχου τῶν Θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων, Ἡσιόδ. Θγν. 149. 714. 818. πρβλ. Βριάρεως (ἐκ τοῦ κόττη, κόττις).
Κόττυφος, ὁ. Ἀττκ. ἀντὶ κόσσυφος.
Κοτυλαῖος, αἷα, αἷον. Κατὰ τὸν τῆς κοτύλης τρόπον· πᾶν ὅ,τι πωλεῖται λιανικῶς, Διογν. Αρτ. 2, 139. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κοτύλαια, μικρά«. Ζήτ. κοτυλίζω.
Κοτύλη, ἡ. Πᾶν κοῖλον, κάθε κοιλότης, βαθυλότης, ἡ πρώτλη· ἰδιαιτρ. α) Κοῖλον ἀγγεῖον, μικρὸν ποτήριον, ἢ τρυβλίον, ἢ μικρὸν σιάλι, καὶ εἶδος ποτηρίου, τὸ ἐν τῇ συνδ. καυκίον πτυτθὸν κοτύλην» ἀντὶ τυτθήν, Ἰλιάδ. Χ, 494. Ὀδύσ. Ο, 312. Ρ, 12. β) Ἡ κοιλότης τῶν κοτυλῶν, καὶ ἰδιαιτρ. ἐκείνη, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, Ἰλιάδ. Ε, 306. 307. γ) Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς (πλάγιχειρον, χοῦφτα) καὶ τὸ κοῖλον τοῦ ποδός. δ) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγεται ἔτι καὶ εἶδος μέτρου τῶν ὑγρῶν, ἢ καὶ ξηρῶν σωμάτων, ἴσον = Τρυβλίου, καὶ, Ἡμίξεστον· σχεδὸν γ½ οὐγγίας βάρους περιλαμβάνουσα· ὁ Ἀττικ. μέδιμνος σιτηρὸς περιεῖχε 192. κοτύλας, Boechh. Staatshaush. 1. σ. 99. ε) »Χαλκέδετοι κοτύλαι« παρ' Αἰσχύλ. = Κύμβαλα. Ὅρα Ἀθήν. Θ'. σελ. 470. πρβλ. κοτύλος. — Ἡ παραγωγ. τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ κόττα καὶ κοῖλος· ὅθεν
Κοτυληδών, όνος, ἡ. Κάθε κοιλότης, ἢ βαθυλότης, ἕδρα. α) Ἡ κοιλότης, βαθυλότης τοῦ κοκκάλου, εἰς ἣν ἐμβαίνει καὶ συνδέεται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπου ἐηλυκόνονται οἱ μηροί, ὡς τὸ κοτύλη, β. β) Κοτυληδόνες λέγονται καὶ αἱ κοιλότητες, ἢ οἱ κατὰ κορυφὴν κοῖλοι κόμβοι, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὰς πλευτάνας τῶν πολυπόδων, ἀκταποδίων, κ. τ. τ. αἱ βεντούζες καλούμεναι, δι' ὧν τὰ ζῶα ταῦτα προσκολλῶνται εἰς τὰς πέτρας, ἢ πιάνουσι τὸ κυνῆγι των, Ὀδσ. Ε, 433. ἔνθα εὕρηται ἡ ἐπικ. δοτκ. κοτυληδονόφιν. Ὁ Ὀππιαν. Ἀλ. Β', μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν βυζαντικῶν τούτων κόμβων, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων πλεκτανῶν. γ) Οἱ παρόμοιοι κοῖλοι κόμβοι, οἵτινες εὑρίσκονται ἐν τῇ μήτρᾳ ἀγκύων μηρυκαζόντων ζώων. δ) Ἡ κοιλότης τοῦ ποτηρίου. ε) Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 92. καὶ 93. Umbilicus veneris, Λατιν. τὸ τοῦ Λιννάϊου, Cotyledon umbilicus καὶ tuberosa. ζ) = κοτύλων.
Κοτυληρύτος, ον. (ἐκ τοῦ Ἀρύω· ὅθεν τὸ Κοτυληρύτος, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ἠμαρτημένον.) Ὁ ῥέων, τρέχων τόσον πλουσίως, ὥστε δύνασθαι νὰ ἐξαντληθῇ διὰ τῆς κοτύλης. Ἰλ. Ψ, 34. »Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυληρύτων ἐρύκεαν αἵματ· τοσοῦτον τῷ πλήθει, ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 539. φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ μετρίου, κοτύλη, ἀν αὐτὸς »Ὄξος κοτυληρύτων« λέγῃ· πρβλ. αὐήρυτος.
Κοτυλιαῖος, αἷα, αἷον. Ὁ κοτύλην περιλαμβάνων.
Κοτυλίζω, Μ. ἰσω. Πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην, λιανικῶς, πραγματείαν τινά. Ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, δίδω μικρὰ μερίδια. Πολυδ. Ζ'. 195. καὶ Στέφ. Βυζάντ. ἐν Λ. Ἰτεῖον.
Κοτυλίς, ίδος, ἡ· καὶ
*Κοτύλισκη, ἡ· καὶ
*Κοτυλίσκιον, τό. Ἀρστφ. Ἀχρν. 459. καὶ
Κοτυλίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ κοτύλη.
Κοτυλιστής, οῦ, ὁ. Ἰουλιαν. μισοπων. Εἶδός τι ἀγωνιστῶν παικτῶν.
*Κοτυλοειδής, ές (κοτύλη, εἶδος). Ὡσὰν κοτύλη. Ἱππκρτ. 838. D.
Κότυλος, ὁ = κοτύλη, ἐν τῇ σημασ. Μικρὸν καυκί, σιάλι, ποτηράκι, ἐπιγρ. Ὁμρ. 14, 3.
Κοτυλώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς κοτύλης ἔχων.
Κοτύλων, ωνος, ὁ (κοτύλη). Τρίστιχόν ἐπίθετον μεθύσου τινός. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 18. Verius Cotyla, παρὰ Κικέρωνι καὶ, »Φιλωνίδης κοτύλης« παρὰ Διον. Ἁλικ. ΙΒ'. ὡς παρ' ἡμῖν τὸ Βαένι, πιθάρι, λαγηνᾶς· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. ἐπὶ μεθύσου λέγεται ὅτι ἐν τῷ βαδίζειν, κοτυλίζει· ἀντὶ τοῦ, Τρέμουσιν οἱ πόδες αὐτοῦ καὶ λοξὰ βαίνουσιν ἐκ τῆς μέθης.
*Κοῦ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ οὐ, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμρ. Δμτρ. 227.
*Κοῦ, καὶ κου, Ἰων. ἀντὶ που, καὶ που,
Κουβαρίς, ἡ. Διοσκορ. Β'. 37. = Ὀνίσκος, Millepeda.
Κούκεϊ, ἀντὶ τοῦ, Καὶ οὐκ ἔτι, πρὸ δασυμν. φωνήεντος.
*Κούκεϊ, ἀντὶ καὶ οὐκέτι, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ πρῶτον παρὰ Θγν.
Κούκι, εος, τό. Εἶδος φοίνικος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Cocos. ὅθεν
Κουκίμηλον, τό (μῆλον, 2.). Ὁ καρπὸς τοῦ κόκου.
*Κούκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ τὸ δένδρον κόκον, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ φύλλα των πεπλεγμένος.
Κουκιαφόρος, ον (φέρω). »Δένδρον κουκιοφόρον«. Θεόφραστ. Γ. 2. καὶ Δ'. 3. τὸ φέρον τὸ κοῦκι. Cocos nucifera. Διον. καρύδια κόκου.
Κουκκούμιον, τό. Ἀρρίαν. Ἐπικ. Γ'. ΚΒ'. 71. = τῷ Δατιν. Cucuma, κατάβιον, ἀγγεῖον μαγειρικὸν, τένζερες, Τουρκιστί.
Κουκούλιον, τό. Ὁ βόμβυξ τοῦ σκώληκος τῆς μεταξῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.
Κουκούφα, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὁ πελαργός. Ἡρωπόλ. 2, 55.
Κουλεόν, τό = κουλεός. Κολεός, ξιφοθήκη. Ἰλ. Α, 220. Λ, 30. ἔνθ. Κουλεός.
Κουλεόπτερος, ον (πτερόν). Ἰωνικ. ἀντὶ κολεόπτερος.
*Κουλεός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ κολεός. Θήκη, θηκάρι, ἢ ψηκάρι τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ ξίφους, Ὁμρ. πρβλ. κουλεόν.
Κουλιβάτσια, ἡ. Ζήτ. κολλυβάτεια.
Κουμάσιον, τό. Τὸ τῶν ὁρυζῶν οἴκημα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἡσύχ.
*Κούνικλος, ὁ = κόνικλος.
Κουπήϊον, τό. Ἡ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν γινομένη καμάρα. Ἡσύχ.
Κουρά, ᾶς, ἡ (κείρω). Τὸ κουρεύειν, κόπτειν, περιτέμνειν, κούρεμα, κόψιμον, καὶ ἰδιαιτρ. τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῶν γενείων, ξυράφισμα· καὶ τὸ κούρεμα τῶν μαλλίων τῶν προβάτων, κ. τ. τ. »Μικρὰς τοῦ ξύλου κουρὰς συνέχεται«. Μαθηματ. Παλ. σελ. 57. συνέχεται ὑπὸ μικρῶν καὶ ὀλίγων ἴσων τοῦ ξύλου· αὐτόθ. σελ. 67. »Κουρὰ τοῦ ἀφηνίου« τὸ σχίσιμον, τὸ σχίσμα τῆς σφήνας. Περὶ τῆς πρὸς τὸ ξύρον, ξυρὸν συγγρ. ἴδε Buttm. Lexil. 2. σ. 264.
Κουρέλιον, τό. Ποιητκ. ἀντὶ κοράλλιον. Λουκιαν. 2) Ὑπερτκ. τοῦ κούρη. Μικρὰ κούκλα.
*Κουρά, άδος, ἡ = ὀρυκτὸς πίναξ. Ζωγραφία εἰς τὴν σκεπαστήν, Ἡσύχ.
*Κουραφροδίτη, ἡ (κούρη). Ἡ παρθενικὴ Ἀφροδίτη, Πρόκλ. ὑμν. 3, 1.
Κουρεακός, ή, όν (κουρεύς). Πολίβ. »Δελικὰ κουρεακήν· φλυαρίαν τῶν κουρέων, ἢ τῶν ἐν τοῖ λουτροῖς ὑπηρετῶν, ἤγουν ἀνυπόφορος, ὑπερβολική.
Κουρεῖον, τό (κουρά). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (μπαρμπερὶ) ὅπου ἐξυρίζοντο τὰ γένεια, ἔκοπτον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τοὺς ὄνυχας, καὶ ἐγίνετο καὶ σύναξις ἀνθρώπων πολλῶν, μὲ τὰς φλυαρίας διατρεβαζόντων τὸν καιρόν. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 338. »Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων«. 2) Τὸ σῶμα, πράβατον, ἢ ἀρνίον, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τινὰς εἰς τοὺς Φράτορας κατὰ τὴν ἡμέραν Κουρεωτίδα λεγομένην ὁπότε ἐγράφετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ εἰς τὸν κατάλογον αὐτῶν· τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ μεῖον ἐλέγετο.
Κουρείω, = κυρείω· ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ἀλκίφρ. 3, 55.
Κουρεύς, έως, ὁ· καὶ Θλ. κουρεύτρια, ἡ (κείρω). Ὅστις κουρεύει, κείρει, ξυραφίζει, ἢ κόπτει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, ἢ τὰ γένεια, ἔτι δὲ καὶ ὁ περικόπτων τοὺς ὄνυχας· Μπαρμπέρης. Τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κουρέως περιγράφει ὁ Φαβῖνος ἐν ς'. Ἐπιγρ. (Ἀνάλεκ. Βρουγκ. Τόμ. Β'. σελ. 53.) οὕτως·

»Εὐγάθης Λαπιθαιωῖς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον σινάδνα, καὶ πετάσου φάρσος ἐπιξυρίου,
Καὶ ψῆκτραν δονακίτην ἀπέπτυσε, καὶ λιποκώπους φασγανίδας, καὶ τοὺς συλόνυχας στόνυχας.
Ἔπτυσε δ' εἰς ἅλα καὶ ξυρὰ καὶ ξυρόνον, ἐς δ' ἐπικούρου κουρεῖον προλιπών, ἅλατο κηπολίγου.
Ἔνθα λύρας ἤκουσεν ὅκως ὅιος· ὤλετο δ' ἀνὴρ λιμώσσων, εἰ μὴ στέρξε παλινδρομίαν«.

2) Μετφρ. δὲ Κενὸς καὶ ἐνοχλητικὸς φλύαρος, οἷοι ἐνομίζοντο παλαιόθεν οἱ κουρεῖς, Dacr. Χαρίτ. σ. 529. Heind. Hor. Sat. 1, 7, 3. 3) Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, Κουρεύς, καὶ ὄρνις τινός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἦχω γναφικοῦ μαχαιριδίου.
*Κουρευτής, οῦ, ὁ = κουρεύς.
*Κουρευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἰδιάζων εἰς τὸν κουρέα.
*Κουρεύτρια, ἡ. Θηλ. τοῦ κουρεύς, κουρευτής.
Κουρεύω, (κουρεύς) = κείρω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Σχολ. Ἀριστοφ.
Κουρεώτης, ον. ὁ = κουρεώτης· ἀμφ.
*Κουρεῶτις, ιδος, ἡ. »Ἡμέρα, καί, ἑορτή, κουρεῶτις· ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν, ἔφερον τοὺς παῖδας των, ὅταν ἐφαίνετο τὸν τρίτον, ἢ τέταρτον χρόνον, εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Φρατόρων, ὅπου ὁ παῖς κατεγράφετο ὑπὸ τῶν φυλάρχων εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον, καὶ οὕτως ἐγνωρίζετο δημοσίως ὡς γνήσιον τέκνον τῶν Ἀθηναίων. Τότε ὁ πατὴρ ἐπροσφέρε θυσίαν πρέβατόν τε, ἢ ἀρνίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο κουρεῖον καὶ μεῖον, ἐκ τοῦ κόρος, κοῦρος, καὶ ἔδιδε καὶ τράπεζαν. Ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κουρά, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔκειρον κατὰ πρῶτον καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν νέων.
Κούρη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, κόρη. Ὁμρ. ἅπαξ μόνον τὸν τύπον τοῦτον μετχρῆτ. Ἐν Ὀδσ. Σ, 279. εἶναι ἀντὶ τοῦ νύμφη. Τὸ δὲ κουρὴ Ἰωνικ. ἀντὶ κουρά.
Κουρήϊος, ἠη, ήιον, Ἰωνικ. ἀντὶ κόρειος, Παρθενικός, νεανικός, Ἐμν. Ὁμρ. Δμτρ. 108.
*Κουρησιμάς, ον = κουρίμος.
Κούρητες, ων, οἱ (κόρος, κοῦρος). Οἱ δυνάμεως καὶ βαστάσεως ὅπλα νεανίαι, οἱ νέοι Ἰλ. Τ, 193. 248. »Κούρητας ἀριστῆας· καὶ Ἡσύχ. καὶ Στραβ. Γ. σελ. 716. = Νεανίαι.
*Κουρῆτες, ων, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς πόλεως Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἰλιάδ. Ι, 529. 549. 589. α) Ἔσνοι τε ἐν Πρήτῃ, παρίφημον ἔθος τὴν ἰδιάζουσαν καὶ τῇ τῶν Κορυβάντων ὁμοίαν ἱεραπραξίαν καὶ λατρείαν των, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἀλκμὰν. Διοσ. ἐν Ἀρχαιολ. Ῥωμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2, 71. παραβάλλων τοὺς Κουρῆτας μὲ τοὺς Σαλίους των Ῥωμαίων, ὅθεν

*Κουρητίζω, Μ. ἴσω. Ἐκτελῶ τὰς ἱεροπραξίας, καὶ τὴν λατρείαν τῶν Κουρητῶν.

*Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Θηλυ. τοῦ Κουρῆτες. 2) Ὡς ἐπίθ. ἐπῶν. Κουρητικός, Βγ. Ἁπλ. Τὸ. 4, 1229.

*Κουρητισμός, ὁ. Ἡ λατρεία, καὶ ἱεροπραξία τῶν Κουρητῶν.

Κουρίας, ου, ὁ (κουρά). Ὅστις συχνάκις κουρεύεται, ὁ κουρευμένην ἔχων τὴν κόμην αὐτοῦ, ξυραφισμένος. Ὁ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ κουρευμένα περιπατῶν μαλλία.

Κουριάω, ῶ, Μ. άσω (κουρά). Κουρᾶς ἐπιθυμῶ, δέομαι, ἀγαπῶ, ἢ χρείαν ἔχω νὰ κόψω, κουρεύσω, τὴν κόμην, ἢ τὰ γένεια. Ἄρα, ἔχω μεγάλην κόμην, μακρὰς τρίχας, κομάω. »Τπερήγαν κουριῶσι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ξ'. 48. μεγάλας τρίχας ἔχων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 20. »Τρίχες κουριῶσαι· πολλὰ μεγάλαι, δηλ. κομᾶς χρήζουσαι. Ὅρα καὶ Ἀμμώνιον.

Κουρίδιος, ία, ιον (κοῦρος, κούρη). Γαμικός, παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ πόσις, ἀνήρ, ἄλοχος καὶ γυνή, συνήθ. ὡς ἐπίθετον τῶν νεοϋπανδρευμένων, ἀνδρὸς δηλ. καὶ γυναικός, οἵτινες ἐκ παρθενίας εἰς γάμου κοινωνίαν συνῆλθον. Ἄρα, Νεοϋπανδρευμένος, Νεοϋπανδρευμένη. Ἰλ. Α, 114. »Κουριδίης ἀλόχουν· τῆς ἐκ παρθένου γυναικός. Ἰλ. Ε, 414. »Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν· ποθοῦσα τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν· ὅ ἐστι τὸ τῆς συνδ. Παλληκάρι, ὁ πρὸ τοῦ γάμου μὴ εἰδὼς ἄλλην γυναῖκα. Ἀλλὰ καὶ ὡς οὐσιαστκ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Ο, 22. »Κουριδίοιο φίλοιο· τοῦ ἀγαπητοῦ συζύγου, ὅθεν καὶ ῥητῶς ἀντῶτ. πρὸς τὸ παλλακίς, παρ' Ἡρότ. 1, 18. καὶ ἐνταῦθα ἀνῆκει καὶ τὸ ἐν Ἰλιδ. Τ, 298. ἔνθα ἡ Βρισηὶς λέγει, ὅτι ὁ Πάτροκλος τὴν ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ σύζυγον τοῦ Ἀχιλλέως »ἄλοχον κουριδίνην ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἦτο μόνον ἡ παλλακίς του, ὡσὰν ὅπου ὁ κύριος εἶχε τὸ δίκαιον τοῦτο ἐπάνω εἰς τὰς αἰχμαλώτους του. Οὕτω σημν. καὶ τὸ »κουρίδιον λέχεσιν τὴν κλίνην τῶν συζύγων, τὴν γαμικήν. Ἰλιδ. Ο, 40. καὶ ἐν Ὀδυσ Τ, 580 καὶ Φ, 78. καλεῖται καὶ ὁ οἶκος τῶν συζύγων, »δῶμα κουρίδιον· ἢ τῶν ἐκ παρθενίας νεοϋμφων κατοικία, ἀντῶτ. τῷ οἴκῳ, εἰς ὃν ἡ Πηνελόπη ἤθελε πορευθῇ παραδιδοῦσα ἑαυτὴν εἰς τινα τῶν μνηστήρων. Ἰστερῶτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ Νυμφικός, Εὐτυ. ἐπγρ. 12. ὡς καὶ τὸ κούρη εὕρηται ἐν τῇ Ὀδσ. ἤδη ἀντὶ τοῦ νύμφη. Ἡ λέξις εἶναι Ἰωνικ. καὶ Ποιητκ. (Τὴν συνδ. ἐξήγησιν, Νεανικός, ἄρα ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ συζευχθεῖς, ἥτις ὅμως δὲν εἶναι ἰσχυρή, τὴν ἀναίρεσιν ἀρκετὰ ὁ Bulm. ἐν Λεξιλογ. τ. σ. 32. καὶ ἀλλ. Ἡ ἀπὸ τοῦ κοῦρος, κούρη ὅμως παραγωγὴ εἶναι ἀναμφίβολος, διότι ἡ ἡλικία τῶν νεοϋμφων εἶναι ἡ ἀκμαιοτάτη τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ζῶν καὶ δὲν εἶναι παράξενον, ἐὰν ἐπῶτ., τὸ ὁποῖον πιθανὸς εἶχε πρότερον ὡς ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τοῦ τὴν γεικ. σημῶτ. Νεανικός, περιωρίσθη ἔπειτα ταχέως εἰς τὴν ἐνωπιεύουσαν σημῶτ. τοῦ Γαμικός. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον σύδεκοσῶς τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ κορέω. Ὁ Dorderl. ἐξ ἐναντίας ἐν lect. Hom. 3. p. 8. παράγει τὸ κουρίδιος ἀπὸ τοῦ κύριος, ὥστε φαίνεται τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, τοῦ οἰκεύρη, καὶ τῆς οἰκευρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἄλοχος ἐέσπουνα, Ὀδσ. Γ, 403. πρβλ. κοῦρος).

Κουρίζω, Μ. ίσω (κοῦρος, ἀντὶ, κόρος). Ὡς Οὐδέτ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κοῦρος εἰμί. Εἶμαι νέος, νεανίας, νεανιεύς. Ὀδσ. Χ, 185. β) Πολιτεύομαι, ἢ πράττω ὡς νεανίας, ἢ νέος, Ἁπλ. Τέ. γ) = ἡβάω, Ὀππ. 2) Ἐιργτκ. Ἀνατρέφω παιδίον, ἢ νεανίσκον· »ἄνδρασι. Πειῶ τοὺς νεανίσκους ἄνδρας, ἀνατρέφω νεανίσκον τινα ὥως ὅτου νὰ γίνῃ ἄνδρας. Ἡσίοδ. Θεογον. 347. »Αἳ κατὰ γαῖαν ἄνδρας κουρίζουσιν. β) Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι. Μέσ. κουρίζομαι, = κορίζομαι. Ζήτ. Τποκουρίζομαι· πρβλ. κορίζομαι.

Κουρίζω, Μ. ίσω (κουρά, κείρω). Διὰ παντὸς κείρω, ἀποκόπτω· παρὰ Θεοφρ. »Κυπάρισσος κουριζομένη· τῆς ὁποίας κάθε χρόνον κουρεύουσι τὴν κορυφὴν· caedua cyparissus.

*Κουρεβαλής, = κουροβαλής. Σουϊδ.

Κουρικός, ή, όν (κουρά). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κουρέα, ἢ εἰς τὸ κείρειν τὰς τρίχας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τοῦτο.

Κούριμος, ιμον· ἀλλὰ καὶ τριτλκτ. = κουρικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κουρέα, ἢ εἰς τὸ κείρειν τὴν κόμην, κουρεύων. 2) Πθτκ. Κουρευμένος, ξυραφισμένος. »Ὅστις εἶναι διὰ νὰ κουρευθῇ, ξυραφισθῇ. Εὐριπ. Τρωάδ. 279. Ἠλέκτ. 521. »Κουρίμης τριχόεν· κεκομμένης· πρβλ. Κουροβαλής. 3) Κούριμος, ἡ· ὑπακουσμ. Παρθένος, τραγικὴ τις μάσκαρα παρθένου τινός, πιθανὸς, ὅτι εἶχε τὴν κόμην κουρευμένην. Πολυδ. καὶ Ἀνάλεκτ. Α'. 500. Διοσκορίδ. Ἐπίγραμ. 28.

Κουρίς, Ἐπίρρ. (κουρά). Ἐκ τῆς κόμης, ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὀδ. Χ, 188. »Ἔρυσάν τέ μι εἴσω κουρίξω· τῆς κόμης ἐπιλαβόμενοι. Κατὰ τὲν Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 18. = »Κατὰ κόρρης.

*Κουρίον, τό = κουρεῖον, 2.

Κούριος, ον = κουρήϊος. Οὕτως ἀνέγνω. ὁ Εὐστθ. εἰς ὑποβαλιμαῖον τινα στίχον Ὁμρ. μετὰ τὸν 433. τοῦ Ν, τῆς Ἰλδ. Ὀρφ. Ἀργ. 1336. »Κούριον κύδος παρθενίης.

Κουρίς, ίδος, ἡ (κουρά). Ταυτὸν τῷ, ψαλίς. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει τὸ Διορυκ. κορίς. Τὸ ξυράφιον, ἢ τὸ ψαλίδι, δι' οὗ κουρεύουσι τὰ πρόβατα. 2) = κομμώτρια, ἡ. Μένανδρ. καὶ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτ. κωδ. 279. 3) = καρίς, ἀμφ, Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἰωρίς.

Κοῦρμι, τό. Εἶδος ζύθου παρὰ Κρητὶ ἐκ κριθῆς, κατὰ Διοσκορίδ. Β'. 110. κατὰ δὲ τὸν Ποσειδώνιον παρ' Ἀθην. Δ'. παρ' Ἱσπανοῖς καὶ Βρεττανοῖς, ἐκ σίτου ἑψίστα καὶ μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένου, παρ' Ἀθην. καλεῖται Κόρμα. πρβλ. ζύθος.

Κουροβόρος, ον (κοῦρος, βιβρώσκω). Ὁ τοὺς κούρους, νέους, καταπρώγων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1505 Παλαφάτου.

Κουρογονέω, ῶ. Κούρους, παιδία γεννῶ· ὅθεν

Κουρογονία, ἡ (γονή). Ἡ τῶν κούρων γέννησις. Ἱπποκρ.

Κουροβάλεια, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ κουροβαλής, τὸ ὁποῖον παρὰ Σουϊδ. κουρβαλής, ἡμαρτημένως κεῖται.

*Κουροβαλής, ές. Κατά τινας ἀπὸ τοῦ κοῦρος καὶ βάλλω· = κουροτρόφος. Κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κουσὶ καὶ βάλλω. Ὅ,τι κομμένον, κλαδευμένον ἀνωθεν, ἀναβλαστάνει ἐκ νέου, πρασινίζει, καὶ αὐξάνει, καθὼς ἡ κυπάρισσος, καὶ ἡ δάφνη. κουρίμιος δάφνη· Κουρευμένη, καὶ ἐκ νέου ἀνθοῦσα, βλαστάνουσα· πρβλ. Creuzers Symbolik. T. 2. p. 191.

*Κουροκτόνος, ον (κτείνω). Φονεύων τὰ παιδία, ἢ τοὺς υἱούς του.

Κοῦρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ κόρος, ὡς καὶ τὸ κούρη, ἀντὶ τοῦ κόρη. Παῖς, νεανίας, Ὁμρ. ὅστις μόνον τοῦτον τὸν τύπον μετχζτ. Βλπ. κόρος, καὶ κόρη, καὶ πρβλ. κουρότερος. (Ὁ Doederl. lect. Hom. 3. pag. 9. τίθησι τὸ κοῦρος, καὶ κουρίδιος εἰς πλησιέστερον συγγν. ἀποδίδων καὶ τὰ δύο εἰς τὸ κύριος, ἄρα τὸ κοῦρος σημν. κυρίως τοὺς παῖδας τοῦ οἴκου, filii familiae, ἀντῶτ. πρὸς τοὺς δούλους, τοὺς καὶ δεσπόσυνοι καλουμένους, ἀναλόγως πρὸς τὰ Γερμν. Junghrr, Junkherr, Junker.) Ὅθεν

Κουροσύνη, ἡ. Ἡ παιδική, νεανική ἡλικία. Ἀνάλεκτ. Α'. 229. καὶ Β'. 155. Θεόκριτ. Κδ'. 57. Νεανικὴ εὐθυμία. Ἡ νεότης, ἡ ἡλικία τοῦ νεανίσκου, τοῦ νέου· τῆς κόρης, τῆς παρθένου· εὐρίως ἐστὶ Θηλυτ. τοῦ

Κουρόσυνος, η, ον (κοῦρος). Νεανικός, εἰς τὴν νεότητα, εἰς τὸν παῖδα, νεανίαν, ἢ τὴν κόρην ἀνήκων. 2) Κουρόσυνον, τό· ὑπάκουσμ. Ἱερόν, ἢ κατὰ τὴν κουρεῶτιν ἡμέραν ἑορτή, καθ' ἣν ἐγράφετο ὁ νέος εἰς τοὺς Φράτορας.

Κουρότερος, α, ον, Συγκρ. τοῦ κατ' ἀρχὰς πιθν. ὡς ἐπίθ. ἐν χρήσει ὑπάρξαντος κοῦρος. Νεώτερος, νεανικώτερος, Ἰλδ. Δ, 316. Ὀδσ. Φ, 310. Ἡσιόδ. ἔργ. 442. »Κουροτέρη ψυχήν. Ἀδην. ἀντὶ τοῦ, νεωτέρα, νέα, ἢ κατὰ τὸν κειρον τῆς νεότητος. (Ἐὰν δὲν ἦναι ὡς καὶ τὸ ἀγρότερος κυρίως θετικόν, τὸ ὁποῖον συγχωροῦσι τὰ χωρία τοῦ Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ., καὶ ἄλλα νεωτέρων ποιητῶν φαίνονται μάλιστα νὰ τὸ ἀπαιτῶσι.)

Κουροτοκέω, Μ. ήσω. Κούρους τίκτω, γεννῶ ἐκ τῶν

Κουροτόκος, ον (τίκτω). Ὁ κούρους, παιδία ἀρτεννᾶ τίκτων, γεννῶν.

Κουροτροφέω, Μ. ήσω (κουροτρόφος). Κούρους, παιδία τρέφω, νέους ἀνατρέφω.

*Κουροτροφία, ἡ. Οὐσιστκ. τοῦ

Κουροτρόφος, ον (κοῦρος, τρέφω). Παιδοτρόφος, ὁ τοὺς νέους ἀνατρέφων. Καθόλου δὲ, τροφός, ἐπιμελητής. Ἀνατροφός. Οὕτω λέγεται ἡ Ἰθάκη »ἀγαθὴ κουροτροφοῖσι, Ὀδσ. Ι, 27. Καλὴ ἀνατροφὸς νέων, ἐπειδὴ ἡ ἄλλως ἀλίγον καρποφόρος νῆσος ἔτρεφε μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείους νέους. Οὕτω καὶ »κουροτρόφος γῆν, Ἀρστφ. καὶ »Κουροτρόφος ἐλπίς. Πίνδαρ. Ἰδιαίτρ. δὲ ἦτον ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Λητοῦς, καὶ τῆς Δήμητρος, ἥτις ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ ἐτιμᾶτο εἰς τὰς τριοδίας. Ἡρόδοτ. Ὁμήρ. Ἱκετ. 30.

*Κουρόφιλος, ον (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν παιδία, ἢ τέκνα.

Κουστωδία, ἡ. Τὸ Λατιν. Custodia. Φρουρά, φυλακή, σύστημα στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον φυλάττει εἰς τόπον τινα. Διακρίνει εἰς τὴν Ν. Δ. ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ.

Κουφαγωγός, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Ξενοφ. ἀντὶ κυφαγωγός.

Κουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ (κοῦφος). Οὐδέτ. Εἶμαι ἐλαφρός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 465. Σοφ. Φιλ. 735. Εὐριπ. Ἑλ. 1571. 2) Ἐνεργτκ. κουφόν, ἐλαφρὸν ποιῶ τι, ἐλαφρύνω. 3) Τψόω ἐλαφρῶς, μετεωρίζω, σηκόνω, βαστῶ. »Κουφίζειν χθόνα πλήθους βροτῶν. Εὐριπ. Ἑλέν. 4. εἰς ὕψος αἴρειν, ὑψοῦν. Πθτκ. Γίνομαι, ἢ εἶμαι ἐλαφρόγνωμος, ματαιος, ἢ ἀλαζών, ὑπερήφανος. Μέσ. Ἐλαφρύνομαι, ἀνατοφίζω ἐμαυτόν, ἢ τὴν καρδίαν μου· ὅθεν

Κούφισις, εως, ἡ. Ἐλάφρωσις. 2) Τψωσις, μετεώρισις.

Κούφισμα, τό. Τὸ ἐλαφρωθέν, ἢ ὑψωθέν. Ἀλλὰ καὶ = κούφισις. Ἐλάφρωσις, εὐκολία, ὕψωσις. — Ἐν τῇ νεωτέρᾳ Μουσικῇ καὶ σημεῖον φωνῆς οὕτω καλούμενον.

Κουφισμός, ὁ = κούφισις.

Κουφιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κουφίζων, ἐλαφρύνων, εἰς ὕψος αἴρων, ἢ κρατῶν. Χειρουργ. Παλ. σ. 102.

Κουφιστικός, ή, όν (κουφίζω). Ὁ κουφίζων, ἐλαφρύνων, ὑψῶν· ὁ ἔχων τοιαύτην ἰσχύν.

Κουφοδοξία, ἡ (δόξα). Καινή, ματαία, κούφια, δόξα, γνώμη. Παλλάδ. Δαυσακ. σελ. 8.

Κουφολίθος, ὁ· παρ' Ἀλεξ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστοτ. Μετεωρ. Δ'. Λίθος τις λευκός, ὅστις μετὰ τῆς πορφύρας μιγνύμενος ἀποτελεῖ ἐν εἴδος κο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναβάρεως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ζωγράφοι.

Κουφολογέω, ῶ, Μ. ήτω (κουφολόγος). Μωρὰ καὶ ἀνόητα, ἢ μάταια, καὶ ἀστόχαστα ὁμιλῶ, καὶ κελεύω, κουφολόγας εἰμί. Ἀπτικαν.

Κουφολογία, ἡ. Μωρά, καὶ ἀνόητος ὁμιλία, ὁ μάταιος καὶ ἀστόχαστος λόγος, λόγια τοῦ ἀέρος, μωρὰ φλυαρία. Θεόφ. 4, 28. Ἡσύχ. Νεμέσιος καὶ Ἀπτικανός, ἐκ τοῦ

Κουφολόγος, ον (λέγω). Ὁ μωρὰ, καὶ ἀνόητα λέγων, ὁμιλῶν, μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφότης, ἡ. Μωρία, ἀταραξία τοῦ, ἐλαφρογνωμία· ἐκ τοῦ

Κουφότερος, ον, καὶ συνηλ. κουφότους, ουν (κοῦφος). Μωρὸς, ἀνόητος, κοῦφος κατὰ τὸν νοῦν, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος. Τὸ κουφότουν = κουφότης. Εὕρηται δὲ ὁ πλέντκ. κουφότερος, Lobeck Φρύνχ. σλ. 453. ἐπρμ. κουφοτοῦς, συνηλφ. κουφότους.

Κουφότοπος, ον (νῶτος). Ὁ κοῦφα, ἐλαφρὰ νῶτα, πλάταις ἔχων. Levis dorsi, Λατ.

*Κουφοξυλεία, ἡ = ἀκτέα. Κουφοξυλιὰ, σαμβοῦκος ἐν τῇ συνῆθ. — Ἐκ χειρογράφου λεξικοῦ τῆς τῶν βοτανῶν ἑρμηνείας.

Κουφόπτερος, ον (πτερόν). Ὁ κοῦφος κατὰ τὰ πτερὰ, ὁ εὐκίνητος καὶ ἐλαφρὰ πετῶν. Ὀρφ.

Κοῦφος, η, ον καὶ, Ἐπίρ. κούφως. Ἐλαφρὸς, μὴ βαρύς. «Κοῦφα ποσὶ προβιβάζει. Ἐλαφρὰ καὶ εὐκόλα πορευόμενος, Ἰλιάδ. Ν, 158. πρβλ. Ἡσιόδ. ἔσπ. 323. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἔχει ὁ Ὅμηρ. τὸ συγκρτκ. μόνον καὶ αὐτὸ ὡς ἐπίρρ. «κουφότερον μετεφώνεεν. Ὡμίλουν ἐλαφρώτερα, ἤγουν ἐλαφρυτέραν καρδίαν, Ὀδ. Θ, 201. ὅθεν ἀντὶ τοῦ ταχὺς, γοργὸς, ὀγλίγωρος, ἄχρηστος, οὐτιδανός, κενὸς, εὐκίνητος. Μεταφορ. μωρὸς, ἀνόητος, μάταιος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος κατὰ τὸν νοῦν. Ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, κούφιος, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, κενὸς, τὸ, κοῖλος, καὶ τὸ, ἐλαφρὸς. Ὅρα τὸν ἀείμνηστον Κοραῆν εἰς τὰς εἰς Ἡλιόδωρ. σημειώσ. σλ. 152.

Κουφοσκευος, ον. Ὁ ἐλαφρὰ σκεύη φέρων, ἐλαφρὰ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, Ἡσυχ.

*Κουφοτέρως, Ἐπίρρ. συγκρ. ἐκ τοῦ κοῦφος, Ἐλαφρώτερα.

Κουφότης, ητος, ἡ (κοῦφος). Ἐλαφρύτης, εὐκολία. Μεταφορ. μωρία, ματαιότης, ἐλαφρογνωμία, ἀκαταστασία τοῦ νοός.

Κουφοφορέομαι, Μλ -ήσομαι (φέρομαι). Κουφοφόρος εἰμί, βαλίζων κἀπὸ ἐμαυτόν ὡς ἐλαφρόν τι σῶμα. Περιφέρομαι ἐλαφρὰ, μὲ εὐκινησίαν, ὡσὰν ν' ἀπετῶ. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κουφόω, ῶ. Ἡμαρτημ. ἐξ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ κωφόω.

Κοφινοποιός, ον (ποιέω). Ὁ κοφίνους ποιῶν· ἐκ τοῦ

Κόφινος, ὁ. Ἀγγεῖον τι πλεκτόν, κοφινίον, κοῦφα, κόφα, καὶ κοφινίδα. — 2) Κατὰ Πολυδ. Δ', 168. καὶ Ἡσύχ. καὶ μέτρον τι βοιωτικὸν χωροῦν χοᾶς τρεῖς. (Τὸ Ι εὑρηται μακρ. τὴν πρώτην φορὰν παρὰ τῷ Νόννῳ) ὅθεν

Κοφινόω, ῶ. Καλύπτω, σκεπάζω τι μὲ τὸν κόφινον, βάλλω τὸν κόφινον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν τινος. — 2) Βάλλω εἰς τὴν κεφαλήν τινος, καλάζω. Παρὰ Βοιωτοῖς παιδεία τις κατὰ τῶν χρωμένων γινομένη. Στοβαῖος, Λόγ. 145.

Κοφινώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κοφίνου ἔχων.

Κοχλάζω, (κόχλασμα). Ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, ταχλάζω, κάχλασμα.

Κοχλακώδης, ες (κόχλαξ, εἶδος). Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστ. Θ', 10. ἄμφ. ἐκ τοῦ

Κόχλαξ, ακος, ὁ = κάχληξ. Διοσκορ. (ε:) Β', 75. Γ', 151. Ε', 133. Γαλην. κατὰ τόπους, Ἰ.

Κόχλαι, αἱ. Ἐξ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. ὐδ. ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, κοχλίαι, ἢ κόχλοι.

Κόχλασμα, τό. Ἡμαρτ. ἀντὶ, κάχλασμα.

Κοχλιάριον, τὸ. Κουλιάριον, τὸ πρὸς φαγεῖν ἐπιτήδειον ὄργανον· ἐκ τοῦ κόχλος, συνῆθ. κοστρίον. Lobeck Φρύνχ. σλ. 321.

Κοχλίας, ου, ὁ (κόχλος). Εἶδος ὀστρακοδέρματος ζώου, τοῦ ὁποίου τὸ ὀστράκινον δέρμα εἶναι ἑλικοειδές. Σαλιαγκος, ὁ γερσαῖος. Κορηαλὸς δὲ ὁ θαλάσσιος. Cochlea καὶ Concha· καὶ ἀμφότερα τὰ εἴδη κοινῶς. Κοχλιὸς, καὶ κοχλοὶ, ἐν τῇ συνῆθ. λέγονται. — 2) Πᾶν τὸ ἑλικοειδῶς εἱλισσόμενον, ἐξῆρτ. κλίμαξ ἑλικτὴ. Ἐντεῦθεν λέγεται οὕτω καὶ ὑδραυλικὴ τις μηχανὴ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἑλικοειδῆ. — 4) Καθόλου δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Ἕλιξ, Βίδα. — 5) Λέγεται ἔτι καὶ μηχανή τις ἑλικας ἔχουσα, δι' ἧς σηκόνομεν τὰ βάρη.

Κοχλίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κόχλιος. Μικρὸς κοχλίας. — 2) Εἶδος ἑλικοειδοῦς κλίμακος, Στραβ.

*Κοχλιοειδής, ές (εἶδος). Σχηματισμένος ὡς κοχλίας, τὸ σχῆμα τοῦ κοχλίου ἔχων, ἑλικας ὡς τοὺς τοῦ κοχλίου ἔχων· στρεφόμενος ὡς ὁ κοχλίας, ἔχων γυρίσματα, καὶ καγκέλια ὡς ὁ σάλιαγκος.

Κοχλίον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κόχλος. Μικρὸς κόχλος. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἕλικος, ἢ κοχλίου, ἢ βίδας, ὡς π. χ. παρὰ Στράβ. 12', σλ. 1145. Κλίμαξ, σπάλα οἰκοδομήματος τινος τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσα. Ἡ βίδα εἰς τὰς γαλιάγρας, ἡ ὑδραυλικὴ μηχανὴ, τὸ σιδήριον τρυπάνου, τῆς ἀρίδας, κ. τ. τ. πρβλ. κοχλίας, 2. (Ἐν Βατρ. 165. εἰληπται τὸ Ι. ἐν τῇ πλέντκ. γενκ. κοχλίων μακρόν).

Κοχλίς, ίδος, ἡ. Μικρὸς κοχλίας.

Κοχλιώδης, ες = κοχλιοειδής, Ὁ τὸ σχῆμα τοῦ κοχλίου ἔχων, ἑλικοειδής.

Κοχλιώρυχον, τό. = Κοχλιάριον. Πολυδ. ς' 87. ί, 89.

Κόχλος, ου, ὁ. Ὑστερώτρ. δὲ καὶ, ἡ, Iac. Δ. Π. σλ. 842. Κοχλίας, κυρίως, ὁ ἑλικοειδὴς τὸ ὄστρεον ἔχων. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι λέγεται καὶ εἶδος τι διθύρων ὀστρέων, ὡς ἡ κογχύλη· εὑρηται καὶ κάλυξ (συγγν. τῷ κόχλη, κόγχος, concha).

*Κόχος, ὁ. Δαψιλῶς ῥέον ὑγρόν, Σχολ. Θκρτ. 2, 107. Ἴδ. ἐν τῷ κοχύω.

Κόχυ, Ἐπίρ. = χύδην. Ἡσύχ. Ἴδ. ἐν τῷ κοχὺν· ὅθεν

*Κοχυδέω, Μλ -ήσω, = κοχύω, ὅπερ ἰδέ.

Κοχύω. Εἰς πλῆθος, ἢ πλουσίως ῥέω, ἐκπηγάζω. Μετά τινος, ψιφῶ, κρότου ῥέω, χύνομαι (ἐπὶ ὕδατος, ὅταν τρεχῇ πολὺ καὶ βράζῃ, βοηζει) Θεόκριτ. Β'. 107. «---ἐκ δὲ μετώπιο ἱρὼς μὲν κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις· ὡς τὸ τῆς συνῆθ. Ἔτρεχεν ὁ ἱδρὼς ἐκ τοῦ μετώπου μου ὡς ἂν ποταμός· ὅπου ἄλλοι κοχύνετεν, ἀναγιν. τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἀθην. ς', σλ. 269. ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον κοχυδέω. Τὸ δὲ ἐπίρρ. κόχυ ἀντὶ χύδην, δαψιλῶς ῥέων, χυόμενος, σωρηδὸν, μὲ τὰ κυφάρια, παρ' Ἡσυχ. καὶ Οὐσταθ. κόχος, ὁ, σημαίνων δαψιλὲς καὶ γεμάτον ῥεύσιμον, παρὰ τῷ Σχολ. Θκρτ. 2, 107. (Ἀπὸ τοῦ χέω, ὃ ἀναδιπλασιασμῷ)

Κοχώνη, ἡ. Τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων διάστημα, ἡ μεταξὺ τῶν κολομηρίων σχισμάδα, ὅπου κατὰ τὸ μέσον εἶναι ἡ τρύπα τοῦ κώλου· συνῆθ ἐν τῷ πληθντκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 524. ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, ἔκρυπτε τὸ τρὶς μεταξὺ τῶν κωλομηρίων του. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μεσοτέλεον, εἰς Ἀριστοφ. τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσι, κόχωνα, ὡς ἂν νὰ ἦτον εὐχρηστότερον κοχώνου, τὸ· καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κίχωνα, τὰ ἰσχία· Ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ, κόκκυξ, καὶ κοχώνη, ἀντὶ τοῦ, ἱεροῦ ὀστοῦ, ἀφ' ὧν καὶ τὰ Λατ. Coxa, καὶ, Coxendix. — 2) Παρὰ Πολυδ. β', 18. Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ὀνομάζει οὕτω, καὶ παλαιόντι μεθυσμένον γύναιον, κοχώνη, πιθν. ἐκ τοῦ χώνη, τὸ χωνίον. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. καλεῖται καὶ Διότιμος ὁ μέθυσος, χώνη, ἀντὶ τοῦ, χωνίον, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ποὺτος τε κοχώνη ἐπεκαλεῖτοα, ἀντὶ, καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· πρβλ. κοτύλων.

Κόψιμος, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. γ', 15. φυτόντι, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀθην. α', ὀρθότερον, κότινος, ἀγριελαία. ἄμφ.

Κόψιμον, τό (κόπτω). Ἡ ἐνέργεια, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ κόπτειν, λέξ. νεωτερ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνῆθ.

Κόψιχος, Ἀττκ. ἀντὶ, κόσσυφος· κότσυφας κοτσύφι.

*Κώος, ἡ, Ἰων. ἡ νῆσος Κῶς. «Κώονδε» διὰ τὴν Κῶν. Ἴλδ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ρ.

Κραδάω, τό. Κεφαλή. Ἐκ τούτου τοῦ μόνου Ἑπ. ἐν τῇ ὑπτστκ. ἀχρήστου παρασχηματισμ. τοῦ κάρα, καὶ ΚΡΑΣ, εὕρηται παρ' Ὁμρ. ἡ γενκ. κράατος, Ἰλιάδ. Ξ, 177. καὶ δοτκ. κράατι, Ὀδσ. Χ, 218. πλέντκ. αἰτκ. κράατα, Ἰλ. Τ, 93. πρβλ. κάρα καὶ ΚΡΑΣ(-υυ)

*Κραβάτιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κράβατος, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνῆθ. κρεβάτιον.

Κράβατος, ἡ, κράββατος, ὁ. Κρεβάτιον, τὸ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον ἐπιτήδειον, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Grabatus· παρ' Ἀττικ. σκίμπους, ἐλέγετο. Λέξις Μακεδνκ. Sturz dialog. Maced. p. 175. (υ-υ·)

*Κραγγάνομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (κράζω). Φωνάζω, κραυγάζω. Οὕτω θέλει ὁ Lobeck ἐν Φρυνχ. σλ. 337. νὰ ἀναγνώσῃ παρ' Ἡρδτ. 1, 111. ἀντὶ κραγάνομαι.

Κράγγη, ἡ. = κίσσα, καὶ, κραγγών, ῶνος, ἡ. Εἶδος καρίδος. — Παρ' Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστορ. Δ', 2. κατὰ πρῶτον κεῖται, κραγγών, καὶ μετὰ ταῦτα δὶς, κράγγη, ἀλλὰ τὰ ὀρθότερα χειρόγρ. παιταχοῦ, κραγγών, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κραγών, καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐνυάρων ζώων, καὶ εἶδος κητώδους· ἐξ ἐναντίας τὸ, κραγγιὸν, διὰ τοῦ, κίσσα, ὅπου οἱ ἑρμηνεύοντες ἀναφέρουσιν ἐξ Ἰαμβλίχου προτρεπτ. τὸ, κραγαι, ὡς εἰς τὸ κράγγαι μεταβληθέν. Κατὰ τὸν Κυβιέρ, ἔστιν ὁ τοῦ Δινν. Cancer mantis.

*Κραγγών, ῶνος, ὁ. Ἴδ. Κράγγη.

Κραγέτης, ου, ὁ (κράζω). Ὅστις κράζει, φωνάζει = κράκτης. Πίνδ. Νεμ. γ', 43. Φιλοστρ. εἰκόν. γ', 6.

Κραγών, Ἐπίρ. (κράζω). Μεγαλοφώνως. Ἀριστοφ. Ἱππ. 487. «καγὼν κεκράξεται» = κραυγαστικῶς, μὲ τραυγαλίς.

Κραδαίνω, ὡς καὶ κραδάω, Δωτέρ, σείω, σαλεύω, ταράσσω, τινάσσω, κουνῶ. Πσττκ. κλονίζομαι, ταράσσομαι, κουνοῦμαι, σείομαι, Ἰλ. Ν, 504. Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ τρέμω, κλονοῦμαι· Ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὴν παθτκ. μετχ. παίχμη κραδαινομένη, ἔγχος κραδαινόμενον. Τὸ δὲ τῇ αἰωρήσει κλονιζομένου, τρέμου, σειόμενον δόρυ.

Κράδιον, τό. Ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, κράδη. Πολυδ. ς, 40.

Κραδελος, ὁ (κράδη, β.). Κλάδος συκῆς. Ἡσυχ.

Κραδήλος, ἡ, ὁν (κραδάω, κραδαίνω). Αἰωρούμενος, κλονούμενος, ταρασσόμενος, εὐσείστος. πρβλ. ῥαδαλός.

*Κραδησις, εως, ἡ (κραδάω). Τὸ αἰωρεῖν, κλονεῖν, σείειν, ταράσσειν, κραδαίνειν.

Κραδασμός, ὁ. Κούνησις, κούνημα, κίνητις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθὼς π. χ. κινεῖται τὸ παιδοῦλι τοῦ ὡρολογίου. Νικόμαχ.

* Κραδαφάγος, ον (φαγεῖν). Ἀντὶ κραδηφάγος, = κραδοφάγος.

Κραδάω, ῶ = κραδαίνω. «Ἔγχος, δόρυ κραδάωνα, "Ομρ. Ἰλ. Η, 213. — 2) Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ἀντὶ τοῦ, πάσχω ἀπὸ τὸ πάθος κράδος, λεγόμενον, ἐπὶ φυτῶν.

* Κράδεμνον, Δωρ. ἀντὶ, κρήδεμνον.

Κραδεύω, = κραδάω. Ἡσυχ.

Κράδη, ἡ (κραδάω). Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως σειόμεναι κορυφαὶ τῶν κλώνων τῶν δένδρων. «Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, Ἡσιόδ. Ἔργ. 683. ἔξρτ. Ἡ κορυφὴ τῶν κλώνων τῆς συκῆς. Παραδίων. στεφ. παραβ. α'. 118. κεῖται «συκῆς κράδαισι, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ ἀκρέμονες ἀπαλοί. β) Ὁ κλῶνος, κλάδος δένδρου τινός, καὶ ἔξρτ. τῆς συκῆς. γ) Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, καὶ ἔξρτ. ἡ συκῆ, ἡ συκιά. — 2) Μηχανή τις τραγική ἐν τοῖς θεάτροις. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. 4, 129. ἢ κατὰ Πλούταρχ. Παροιμ. 116. «κράδης ραγείσης· ταυτόν ἐστι τῷ, ἀγκυρὶς, μέρος ταύτης τῆς μηχανῆς, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸν ὑποκριτὴν ἐν τῷ μετεωρίζεσθαι. — 3) Νόσος τις τῶν δένδρων τῆς πτελέας, πλατάνου, καὶ δρυός. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α', 13. ἰδὲ κράδας.

Κραδηφορία, ἡ (φέρω). Τὸ φέρειν, βαστάζειν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους συκῆς, ἐν τῇ ἑορτῇ. ὡς καὶ τὸ, Θαλλοφορία, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. δ', 5.

* Κραδία, ἡ. Δωρ. ἀντὶ κραδίη, καρδία.

Κραδιαῖος, αία, αῖον (κραδία). Ποδοκλ. Ἀνάλεκτ. β', σλ. 441. «κραδιαῖος κύκλος», ὁ μεσαίτατος κύκλος· κυρίως ὅμως, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν.

Κραδίας, ου, ὁ· καὶ Ἰων. κραδίης (κράδη). «Τυρὸς κραδίας· τυρὸς κατασκευαζόμενος, πεσσηγὼς μὲ τὸν χυλόν, μὲ τὸ γάλα τῆς συκῆς· ὁ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τῆς κράδης πεπτόμενος. — 2) «Νόμος κραδίας· μελῳδία, ψαλμῳδία τις, τὴν ὁποίαν ἔψαλον μὲ τὸν αὐλὸν εἰς τοὺς πρὸς καθαρισμὸν μιάσματος τινὸς εἰς θυσίαν ἀγομένους, καὶ ἐπιῤῥαβδιζομένους μὲ κλάδους συκῆς. Ἡσυχ. καὶ Πλούταρχ. πρβλ. ὅμως, Francke, Καλλιμαχ. σλ. 129.

Κραδίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, καρδία.

Κραδοπώλης, ου, ὁ (κράδη, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τοὺς κλάδους, ἢ τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Κράδος, ὁ· καὶ κράδη, ἡ. Πάθος, νόσος τις περὶ τοὺς κλάδους τῆς συκῆς, πτελέας, φηγοῦ, καὶ πλατάνου γινομένη, ὅτε αὐτοὶ σκληροί, ξηροί, καὶ μελανοὶ γίνονται. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 16. «δλίγιστα δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμὸ καὶ κράδα· κελεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι, κράδος δὲ ὅταν οἱ κλάδοι· ὅθεν καὶ τοὔνομα τῇ νόσῳ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται Ψώρα. — 2) Καὶ αὐτοὶ οἱ τὸ πάθος τοῦτο πάσχοντες κλάδοι.

Κραδοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει τοὺς κλάδους, ἢ τὰ φύλλα τῆς συκῆς· καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, χοιρικὸς, ἀγραῖος.

Κράζω, Κυρίως, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κοράκων, καὶ φαίνεται ὅτι ἐτσχηματίσθη ἡ λέξις κατὰ μίμησιν αὐτῶν, διότι ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τὸ κρᾶ ἀκούεται. — 2) Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις κάθε τραχὺ φθόγγον, κάθε τραχεῖαν φωνὴν, καὶ σκληρὸν φώναγμα. Ἄρχ. τραχεῖας φωνῆς. — 3) Μεταφ. μετὰ Αἰτιατ. «Κράζειν τινὰ μετὰ τραχείας φωνῆς ζητῶ, ἀπειλῶμέ τι. Μέλ. κεκράξομαι, ἀόρ. ἔκραγον, καὶ ἐν μερίσει χρήσει ἐ πρμν. κέκραγα ἀντὶ ἐνστ. πλθντκ. 1. κέκραγμαι. Πλούταρχ. περὶ Ἀδολεσχ. «Τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατε, ἀλλὰ μὴ κεκράγεναι, καὶ Πριστιαν. ὡς ἐκ τοῦ μι. Κέκραχθι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 692. Σφῆκ. 198. μετχ. κεκραγώς, ἀπρμφ. κεκράγεναι (συγγν. τῷ κλάζω, κρώζω, κραυγή, κραυγάζω). Ἐκ τοῦ πρώτου σχηματισμοῦ κράω, ἔγινεν ἔτι καὶ τὸ, κραύω, κραύζω· ὅθεν κραυγή, κραυγάνω, καὶ ἐπομένως, κράζω, κράξω, κραγή, ἀφ' οὗ τὸ, κράγγω, κραγγάνω, ὅθεν ἐγγρακάνω, καὶ ἐκκραγγάνω. (Παρὰ τοῖς ὕστερον φαίνεται, ὅτι τὸ μακρὸν τοῦ πρμν. α, ἐλήφθη ἐνίοτε καὶ βραχύ, Jacob. Α. Π. σελ. 71.)

Κραδείς, κραδῆτος, ἀόρ. α'. παθητ. ἐκ τοῦ, κεράω.

* Κραιαίνω, Ἐπκ. κατ' ἐπέκτ. τύπος ἀντὶ τοῦ κραίνω· ὅθεν παρ' Ὁμρ. πρτττ. ἐκραίαινον, Ἰλ. Ε, 508. πρτττκ. ἀόρ. κρήηνον, Ἰλ. Λ, 41. 504. κρηήνατε, Ὀδσ. Γ, 418. Ρ, 252. ἀπρμφ. κρηῆναι, Ἰλ. Ι, 101. 3. πθτ. πρκμ κεκράανται, Ὀδσ. Δ, 616. Ο, 116. ὑπρσντλ. κεκράοντο, Ὀδσ. Δ, 132. (α) Ἰδ. κραίνω.

Κραίνω, Μλ. -ανῶ. Ἐπκ. ἀπρμφ. μσν. μέλ. μὲ σθτ. σημτ. κρηέεσθαι, Ἰλ. ἀόρ. ἔκρηνα, προστκτ. κρῆνον, Ὀδσ. ἀπρμφ. κρῆναι, Ὀδσ. ἀόρ. πθτκ. ἐκράνθην, Πίνδρ. μετὰ τοῦ ἀνωτρ. τύπου κραιαίνω. (Ἐκ τοῦ κάρα, κέρη, κάρηνον συγγν. τῷ κρέων, κρεουσα, κρείων, κρείσσων). Τελειόω, εἰς τέλος φέρω, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, ἐνεργῶ, φέρω εἰς πρᾶξιν. «Νοῆται καὶ κρῆναιμι. Ἐννοῶ τι, τὸ συλλογίζομαι, καὶ τὸ ἐκτελῶ ἐν ταὐτῷ, τὸ φέρω εἰς τέλος. ἀντὶ. Ὀδσ. Ε, 170. «ἔπος κραίνειν τινί. Ἐκτελῶ τὸν λόγον, τὴν ζήτησιν, τὴν ἐπιθυμίαν τινός, Ὀδσ. Τ, 115. «κραίνειν ἐφετμάς, Πίνδρ. «ἔτυμα κραίνειν· ἐπὶ ὀνείρων, ἀποτελῶ ἀληθές. ὁηλ. λαμβάνω ἀληθῆ ἔκβασιν· ἀποβαίνω, καταντῶ ἀληθές, Ὀδσ. Τ, 567. Πθτκ. Ἐκτελοῦμαι, βάλλομαι εἰς ἔργον, ἀποβαίνω οὗ μοι δοκέει τῇ δεῖ· ὁδῷ κρινέεσθαι. Κατὰ ταῦτον τρόπον μοὶ φαίνεται δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαλθῇ εἰς πρᾶξιν, νὰ ἐκτελεσθῇ, Ἰλ. Ι, 625. καὶ ἐπὶ ἀργυροῦ κρατῆρος «χρυσῷ ἐπὶ χείλεα κεκράανται». Μὲ χρυσὸν ἀπετελειώθησαν τὰ χείλη, ὁηλ. τέλος πάντων ἤχρυσώθησαν τὰ χείλη, καὶ οὕτω ἡ ἐργασία ἔλαβε τέλος, Ὀδσ. Δ, 132. 616. Ο, 116. καὶ τὸ ἐν Ἡμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 427. «κραίνων ἀθανάτοις τε θεοῖς, καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν, ὡς ἐγένοντο, ἀνήκει ἐνταῦθα, ὅνθα συνήθως τὸ κραίνων διὰ τοῦ τιμῶν ἐξηγεῖται, ὁ δὲ Hermann κλείων τεκμαίρεται, τὸ πρῶτον ἀναμφιβλ. ψευδές· ἡ ἔννοια ἐστὶν «Ἀπετελείωτο, ἢ ἀπετέλεσε τοὺς θεοὺς καὶ τὴν γῆν, ὁηλ. ἐν ταῖς ᾠδαῖς του, ἢ ἔψαλε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγένοντο. Ὁ Francke, ὡς καὶ ὁ Matthiae συμπεραίνουσιν «ἀθανάτους δ' ἐγέραιρε θεούς, κ. τ. λ. — 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ἡ κορυφή, ἡ κεφαλή, κορυφαῖος, ἀρχηγός, ἡγεμών, ὁ δυνατώτερος. Ἔχω εἰς χεῖράς μου τὴν ἐτελεστικὴν δύναμιν, ὅθεν διοικῶ, ἄρχω, ἐξουσιάζω, Ὀδσ. Θ, 391. καὶ μεθ' Ὁμρ. πᾶσι εἰς Μετβτκ. μεταβαίνον σημτ. = καταξουσιάζω, κυριεύω, βασιλεύω. «Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ διοίκησίν μου, παρὰ τοὺς ὑστερωτρ. Ἐπκ. μετὰ δοτκ. μετὰ δὲ γενκ. μόνον παρὰ Σοφ. λ. ἀνὰ τὸ Herm. Ὀρφ. σλ. XIX. ἀναφέρεται πολλὰ γενικῶς. — 3) Οὐδτρ. = τελευτάω. Ἀποβαίνω, καταντῶ εἰς τι. «Ἡρωινόντων εἰς ὀστέα, τὰ ὁποῖα τελευτῶσι, καταντῶσιν εἰς κόκκαλα. Ἵπποισι καὶ Ἀρεταῖος, «ποῦ ὀήτα κραναῆ, ποῦ καταληξειν. Αἰσχύλ. Χοηφ· 1065. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν στίχ. 652. ποῦ τελευτᾷ, καὶ κρηναοῦται λόγοις κεῖται.

Κραιπαλάω, ῶ (κραιπάλη). Κραιπάλην ἔχω, μεθυσμένος εἰμί, νωθρὸς καὶ ζάλην, ἢ βάρος ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς μέθης. Καθόλου δὲ, μεθυσμένος εἰμί, καὶ κλονοῦμαι ἔνθεν κακεῖθεν, κοτυλίζω· ἔτι δὲ καὶ, ἀντὶ τοῦ μεθύσκομαι, μεθύσκομαι. Ἀλκίφ. α'. Ἐπιστολ. 39. «μετὰ τῶν ἑρκτιῶν κρικηλήτομαι· νὰ πίομεν εἶνον ὥστε νὰ μεθύσωμεν· Πρόπτιος, ἢ ὁμιλῶ ὡς μεθυπλήκτος.

Κραιπάλη, ἡ (κρὰς, πάλλειν). Ἡ ἐκ τῆς οἰνοποσίας μέθη, καὶ ὁ ἐκ ταύτης πόνος, βάρος, καὶ ζάλη τῆς κεφαλῆς, σὺν τοῖς κλονήμασι τοῦ σώματος ἐν τῷ περιπατεῖν· καθόλου δέ, ὁ ἐκ τῆς μέθης κεφαλόπονος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται μετὰ ταῦτα τινάς. (Ὁ Πασσὼβ παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ἈΡΠΩ, rapio, ἁρπάζω, ἀντὶ ἁρπάλη, ῥαπάλη, ἀλλ' ὡς φαίνεται οὐχὶ τοσοῦτον εὐτυχῶς.)

Κραιπαλίζω, Μ. ἴσω, = κραιπαλάω.

Κραιπαλόβοσκος, ον. Σώπατρος παρ' Ἀθην. λείψ. οἱ. «κραιπαλόβοσκος ἄψυχα, ὁ ὑπὸ τῆς κραιπάλης τρεφόμενος.

Κραιπαλόκωμος, ον (κραιπάλη, κῶμος). Ὁ κατὰ μέθην, καὶ ἐν νυκτὶ γινόμενος ὕμνος, ὁπόταν ὀηλ. οἱ μεθυσμένοι περιερχόμενοι τὴν νύκτα τὰς ῥύμας καὶ πλατείας τῆς πόλεως τραγωδοῦσι πατηνάδας Ἀριστοφ. Βάτρχ. 217. ἀλλὰ καὶ «κραιπαλῶν καὶ κωμάζωνα. Ἄρστος.

Κραιπαλώδης, ες (εἶδος). Ὅστις ἑαυτὸν, ἢ ἄλλον μεθυσμένον ποιεῖ. Μεθύστακας.

Κραιπνός, ἡ, όν. Ὁρμητικὸς, σύρων μεθ' ἑαυτὸν, «βορέης, θύελλαι Ὀδσ. Ε, 585. 2, 171. ὅθεν 2) Ὁρμητικῶς ταχὺς, ὀγλίγωρος, εὐκόλως σειόμενος, ἐξύς, Ἰλ. Π, 671, 681. συχνότ. παρ' Ὁμρ. ὡς ἐπθτ. τῶν ποδῶν, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, ἔλαφρός. 3) Μτφρκ. Σφοδρὸς, ὁρμὲς, πυρώδης, ἐξύς, αὐξύς, «κραιπνότερος νόος» Ἰλ. Ψ, 590. «Ὡς ἐπρμ. μετχρζτ. ὁ Ὅμρ. ἑαυτὸς τοῦ κραιπνῶς, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ αὐτρ. πλθντκ. κραιπνὰ «κραιπνῶς ἰόντων, προσεβήσατο, μειρακίοις, προβιβάζει Ἡ λ. μόνον Ποιητκ. (πιθν. ἐκ τοῦ πρωττκ. ΑΡΠΩ, ἁρπάζω, rapio) ὅθεν

* Κραιπνοσύτος, ον (σεύομαι). Ταχέως τρέχων, σπεύδων, ὀχούμενος, ταχέως κινούμενος. Βιαστικὸς, σπουδαῖος. Ἑρμ. κραιπνοσύτους, Πίνδρ.

* Κραιπνοσύνη, ἡ. Ταχύτης, ὀγλιγωρία.

Κραιπνόφορος, ον (φέρομαι). Ὁ ταχέως κινούμενος, φερόμενος, ταχύς. Αἰσχύλ. Προμ. 132.

Κραῖρα, ἡ. (κάρα, κερκίς). Ἡ κορυφὴ, τὸ τελευταῖον, καὶ ἀκριτὸν μέρος, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, δίκρανος, ὀρθόκρανος, ταυρόκρανος, εὐκρανος. Ὡς φαίνεται μόνον παρ' Ἡσυχ.

Κράκτης, ου, ὁ. (κράζω). Ὅστις κράζει, φωνάζει, κράχτης, ἠμαρτημ. ἀναγν. ἐκ Πλουτάρχ. Πολιτκ. πρηγλμτ. ἀντὶ τοῦ, κεκραγότης· διορθωθ. ἐξ Ἀστρ. Ἰπποκ. 137.

Κρακτικός, ἡ, όν (κράζω). Ὁ εἰς τὸ κράζειν ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ κράζειν ἔχων, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κράκτην.

* Κράκτρια, ἡ. Ἡ φωνάζουσα, κράζουσα. Γρμτκγρ.

Κρᾶμα, τό (κεράννυμι). Κέρασμα, τὸ κεκραμένον, μεμιγμένον, μῖξις, μίγμα, καὶ ἰδιωτρ. α) Ποτὸν μεμιγμένον, ὡς οἶνος ὕδατι μηδὲ μέλι, mixtura. β) Μίγμα τῶν μετάλλων, ὁ χαλκὸς, Mosaing, Στραβ. 13. σλ. 160. ἄλλως δὲ κρατέρωμα. γ) Μίγμα θερμότητος, καὶ ψυχρότητος, ἡ κρᾶσις τοῦ ἀέρος, Temperatura, ἰδὲ κρᾶσις.

* Κράμβα, ἀντὶ, κράμβη. Ἀπεκ. τύπος, ἀντὶ, κράμμα, ὡς βάμβα, ἀντὶ βάμμα, Ἡσυχ.

Κραμβαλέος, έα, έον (κράμβος). Σφρὸς, στιγνὸς ὀπτὸς, ἐψημένος, (ψημένος). Ἀθην. Θ', 5. — 2) Μεταφρκ. «Κραμβαλέος γέλωσι = καπυρὸς, ξηρὸς, ὁηλ. ἐκκεχυμένος, βροντώδης γέλως· ὅθεν κραμβαλίζω = καπυρίζω, μεγάλως γελῶ, κόπτομαι ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἡσυχ. ὅπου κάλλιον, κραμβαλιάζω, ἀναγνωστέον· ἀφ' οὗ τὸ, κρομβαλιαστὺς, ἡ, Ἀλλ' ἂν τὸ, ἀποκραμβολισμὸς, ἀπανθρακισμὸς, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἀποκρεμπαλισμὸς, τότε πρέπει καὶ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κραμβελίζω, νά σημαίνῃ τό, ὀπτάω, ἕψω, ψήσω· πρβλ. καπυρός, 2. ὅθεν

*Κραμβελιάζω, Μλ -άσω. Βροντοφώνος, ἡ μεγαλως γελῶ· ὅθεν

*Κραμβελιασμός, οῦ, ὁ, Ὁ βροντώδης καί πρεπτός γέλως· κρεκτά γέλοια.

*Κραμβαλίζω, Μλ -ίσω = κραμβελιάζω.

Κραμβεῖον, τό. = Κραμβίον, 2.

Κράμβη, ἡ. Εἶδος λαχάνου, κεφαλῆς εἶδος ἔχοντος, καρπολάχανον. ὅθεν

Κραμβήεις, ήεσσα, ήεν. Ὡς κράμβη. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 330. «σπέρμαδος κραμβῆενα», ἀντί, κράμβης.

Κραμβίδιον, τό. ὑποκρ. τοῦ κράμβη. Μικρά κράμβη.

Κραμβίον, τό ὑπρτκ. τοῦ κράμβη. 2) παρ' Ἱπποκρ. τό ἐκ τῆς κράμβης ἀπόζεμα, ἀφέψημα, κατ' ἄλλους δέ, τό κώνειον.

Κραμβίς, ίδος, ἡ (κράμβη.) Ἡ τρώγουσα τήν κράμβην κάμπη, καί μετά ταῦτα εἰς πτερωτόν μεταμορφουμένη. Αἰλιαν. Ζ. ἱστορ. θ, 36.

Κράμβος, η, ον. Ξηρός, κατάξηρος, ἐξηραμένος, ρυτιδώδης. 2) ὡς οὐσιστκ. Νάσας τις τῶν καρπῶν καί τῶν σταφυλῶν. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. ε. 13. «Τά δέ τῶν καρπῶν, οἷον τῶν μέν βοτρύων ὁ καλούμενος κράμβος· τοῦτο δ' ὅμοιον τῇ ἐρυσίβῃ. Γίνεται γάρ ὅταν ἀπούσῃ τῆς ὑγρότητος μετά τάς ψακάδας, ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος, ὅπερ συμβαίνει καί ἐπί τῶν σίναρωνα. Καύσιμον τῶν πυρικῶν καί τῶν φύλλων, ὁπότε καί κατάστικτα φαίνονται. 3) Μετφρκ. «Γέλως κράμβας» = καπυρός. ξηρός κρεκτά γέλοια. «κραμβότατον στόμα» = καπυρόν στόμα. Ἀριστφ. Ἱππ. 542. πρβλ. κραμβαλέος, καί καπυρός (συγγν. τῷ κραυρός.)

* Κράμβος, ὁ. Ἰδ. τό πρηγμ. 2.

Κραμβοφάγος, ον. (κράμβη, φαγεῖν) Ὁ κράμβην τρώγων. Βατραχ. 216.

*Κράνα, ἡ. Δωρ. ἀντί κράνη. Ἡ κεφαλή.

*Κρανάη, ἡ. Νῆσός τις Ἑλληνκ. ἴσως τά Κύθηρα, Ἰλ. Γ, 445. Ἰδ. ἐν τῷ κραναός.

Κρανεηπέδος, ον (κρανεός, πέδον) Ὁ τραχύ, σκληρόν, πετρῶδες ἔδαφος ἔχων. Ὁμηρ. Ὕμν. ἀ. 72.

Κρανέξενος, ίη, ιον. = κράνειος, Στράβ. ιβ'. ἀμφ.

Κρανεός, ή, όν. Τραχύς, σκληρός πετρώδης, βουνώδης, ἄκαρπος, ἐπί γῆς, παρ' Ὁμρ. ἀεί ὡς ἐπίτ. τῆς Ἰθάκης, ὡς Ἰλ. Γ, 201. «Ἰθάκη κραναίη» (διότι τό ἐν Ἰλ. Γ, 445. εἶναι ἀνρ. ὄνμ. νήσου τινός, ἴσως τῆς μετά ταῦτα ὑπό τό ὄνομα τῶν Ἡωθήρων γνωστῆς γενομένης) Παρά Πινδρ. ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἐπί τῶν Ἀθηνῶν, τήν ὁποίαν ὁ Ἀριστφ. Ὄρν. 123. μόνον αἱ Κρανααί, ἐν δέ Λυσιστρ. 481. ἡ Κραναά καλεῖ. πρβλ. Valck Ἡρόδ. 8, 44. Ἡ λέξις τῶν ποιητῶν μόνον ἰδία.

* Κρανέα, ἡ = κράνεια.

*Κρανέεσθαι, Ἐπκ. ἀπρμφ. μέσ. μέλ. μέστκ. σημσ. ἐκ τοῦ κραίνω, Ἰλ. 626.

Κράνεια, ἡ. Ἰων. κρανείη, = κράνον, Εἶδος δένδρου γνωστοῦ, ἡ κρανειά. Ἰλ. Π, 767. «Πανύψιοιον κράνειαι», καί ἐν Ὀδυσ. Κ, 242. λέγει «καρπόν κρανείαις» τά κράνα, ὡς τροφήν τῶν χοίρων, τόν ὁποῖον ὁ Σχολ. πίτταξιν, λέγει. Ἀναλ. ἀ. 197. Ἐν Γεωπον. Γ. 87. κρανέα, καί κρανέη, ἡ· ταύτόν ἐστί τῷ, κράνον, ἀρίσμ. 2. 2) Λέγεται ἔτι καί τό ἐκ τοῦ ξύλου αὐτῆς κατασκευαζόμενον δόρυ, κονταρι, κάμαξ, στυλίσαρι. Εὑρηται καί κρανέα, καί κρανία, ἡ. Ἀλλ' ὁ τονισμός κρανεία ψευδής.

Κρανέϊνος, ίνη, ινον. (κράνον) Ὁ ἀπό ξύλου κρανείας κατεσκευασμένος, κρανείτικος. «ἀκόντιον» Τμν. Ὁμρ. Ἐρμ. 460. Ἡρόδ. Ζ. 92. «Τόξα δέ εἶχον (οἱ Δύκιοι) κρανέινα».

Κράνειον, τό. καί, κράνιον, τό. Δάσος τι ἀπό κρανείας, καί τόπος, ἡ γυμνάσιον ἐν Κορίνθῳ, ὅπου συνήθως διέτριβε Διογένης ὁ Σινωπεύς. πιθν. ἀπό τοῦ κράνον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό κράνεια, διά τοῦ, λεπτοκάρυα.

Κράνειος, α, ον (κράνον) = κρανέϊνος. Ὁ ἐκ κράνου κατεσκευασμένος. Ὁ σχηματισμός, κράνινος, προήχθη ἐκ τινος ἡμαρτημένης ἀναγνώσεως ἐκ Δυκόφρ. 553.

Κράνη, ἡ. παρά Λουκιαν. Τραγοπ. 173. σμφ. 2) Δωρικ. ἀντί τοῦ κρήνη.

*Κρανία, ἡ = κράνεια. καί

*Κρανία, ἡ = κράνος, περικεφαλαία.

*Κρανίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ εἰς τήν κεφαλήν.

*Κράνινος, = κράνειος. κρανέϊνος. Παυσ. 1, 21, 8. καί Σχολ. Δυκόφρ. 585.

*Κρανεόλεσσος, ον (κρανίον, λεῖος) Φαλακρός εἰς τήν κεφαλήν, φαλακρόν, δηλ. λείαν κεφαλήν ἔχων.

Κράνιον, τό. (κρᾶνον) Τό σφαιροειδές κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, τό ὁποῖον ἐμπεριέχει τόν μυελόν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. α. 7. «Τό δέ κρανίον ἅπαν ἀραιόν ὀστοῦν, στρογγύλον, ἀσάρκῳ δέρματι περιεχόμενον, ἔχει δέ ῥαφάς τρεῖς, εἰς ἓν συναπτούσας». Ἐπί ἵππων, Ἰλ. Θ, 84.

*Κράνιον, τό. Ἰδ. Κράνειον.

*Κρανοκρούστης, ου, ὁ (κρούω) = κρανοκολάπτης.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ. (κολάπτω) = Κεφαλοκρούστης, Εἶδος φαρμακεροῦ φαλαγγίου. ἐκ τοῦ

Κράνον, τό. = Κάρα, κάρηνον. Κεφαλή, κρανίον. ἀμφ. μ' ὅλον τοῦτο ἐδέχθη τήν γραφήν ταύτην ὁ Κασαυβῶνος ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστράτου στίχῳ παρ' Ἀθην. (ζ'. σελ. 326.) κειμένῳ. Εὐχρηστότρ. τό ὑπρτκ. κρανίον.

*Κράνον, τό. Κρανειά, ἡ καί ὁ καρπός τῆς κρανειᾶς, τό καί ἐν τῇ συνθ. κράνον, cornus, Λιν. ἀλλά καί κράνος, καί κρανεία εὕρηται. (πιθν. ἐκ τοῦ κρανοῦ διά τήν σκληρότητα τοῦ ξύλου.)

Κρανοποιέω, ῶ. Μ. ήσω. Κράνη, περικεφαλαίας ποιῶ. Ἀριστφ. Βατρχ. «κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψειν Θέλεις μοῦ συντρίψει τήν κεφαλήν, ἐκ τοῦ

Κρανοποιός, έν, (κρᾶνος, ποιέω) Ὁ κράνη, περικεφαλαίας ποιῶν, καί ὡς Οὐσιστκ. ὁ κρανοποιός.

Κράνος, εος, τό. Περικεφαλαία. Ἡρόδοτ. 7, 89. 91. συχνότρ. παρά Ξενοφ. ἐκ τοῦ κράνον, Τό κρανίον, κεφαλή. 2) Σκέπασμα, κάλυμμα. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καλοῦνται καί τινα καλύμματα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, κρηνίς, τά, τροπῇ τοῦ α εἰς η Ἰωνικ.

*Κράνος, ου, ἡ. Ὑστερότρ. τύπος ἀντί τοῦ κράνον. = κρανέα, ἡ κρανιά. Γεωπον. ζ'. 35.

Κρανουργέα, ἡ. Τό περικεφαλαίας ποιεῖν, ἡ τῶν περικεφαλαίων ἐξεργασία, ἀργαστήριον περικεφαλαιῶν, δηλ. ὅπου δουλεύονται αἱ περικεφαλαῖαι. ἐκ τοῦ

Κρανουργός, όν (κράνος, ΕΡΓΩ) = Κρανοποιός.

Κράντειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ κραντήρ.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ. (κραίω) Ἐκτελεστής, ἀποτελειωτής. 2) Ἐξουσιαστής, κύριος, βασιλεύς, ὁ κρατῶν, δεσπόζων. 3) Ὁ ὕστερον φυόμενος ὀδούς, ἤτοι τό ἀκρινόν ὀδόντιον, τό ὁποῖον φυτρώνει ἀφ' οὗ ἡλικιωθῇ τινάς ἀποτελειοῦν οὕτω τήν σειράν τῶν ὀδόντων. ὁ λεγόμενος σωφρονιστήρ. Genuinus. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. β'. 4. καί ἐντεῦθεν ἀπό τοῦ μέρους λέγονται, κραντῆρες, καί ὅλοι οἱ ὀδόντες. Νίκανδρ. Θηρ. 447. καί Λυκόφρ. 638.

Κραντήριος, ον. Ἐκτελεστικός, ἐνεργητικός, ὁ κραίνων, καί ἀποτελῶν.

Κράντης, ου, = Κραντήρ.

*Κραντωρ, ορος, ὁ = κραντήρ. 2) Κύρ. ὄνομα.

*Κραπάθος, Ἐπκ. ἀντί Κάρπαθος. τ. ο. ἐν Ἰλ. Β, 676.

Κραπατάλος, ἡ κραπαταλός, ὁ. Εἶδος τι μικροῦ νομίσματος, κωμικῶς ὑπό τοῦ Φερεκράτους ἐπινοηθέντος, τό ὁποῖον κατά τήν ποιησίν του μετχρζντ. εἰς τόν ᾅδην. Ἐντεῦθεν φέρει καί τήν τοιαύτην ἐπιγραφήν κωμῳδίας αὐτοῦ παρ' Ἀθην. "Ὁρα Ἐμπτερχ. εἰς Πολυδ. 9, 83. ὁ Meineke quaest. scen. 2. p. 36, προκρίνει τόν τονισμόν κραπάταλος, πρβλ. Ἀθην. 14. σ. 646. C. Ἡ γραφή κραπατέλλος εἶναι ἐξ ἐναντίας ἐσφαλμένη. Runkel Φερεκρ. λείψ. σ. 33. 2) Εἴδοτι ἰχθύων, Ἡσύχ. πλακοῦντος. 3) = μαρός, Ἡσύχ.

*Κρᾶρα, ἡ = κράνα, ἀμφ.

ΚΡΑΣ, ὁ. Κεφαλή, κορυφή. Ἐκ τούτου τοῦ εἰς ὅλους τούς Ἕλλν. ποιητάς κοινοῦ παραχαγματσμ. τοῦ κάρα εὕρηται ἡ σύμστκ. ὁ κρᾶς μόνον εἰς ἓν λίν. τοῦ Σιμμίου. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. τήν γεν. κρᾶτος, δοτκ. κρᾶτι, αἰττκ. κρᾶτα, Ὀδσ. Θ, 92. Valck Καλλμχ. σ. 130. γενκ. πλτ. κράτων, Ὀδσ. Χ, 309. δοτ. κρασίν καί κράτεσφι, Ἰλ. Κ, 152. 156. ὠτ. κράτας, Εὐρπδ. Ἡρακλ. μαν. 526. «Νεκρῶν κράταιν», κεφαλάς, κρανία. Ἐξ ἐναντίας ὁ Σοφκλ. Ἀνγν. 787. καί Φιλκτ. 1001. ἔχει τό κρᾶτα σύμστκ. καί αἰττκ. οὐσιστ. πρβλ. κάρα, κράτα, ΚΡΑΑΣ. Ἐντεῦθεν καί ἡ συνήθειαι παραλαβοῦσα σχηματίζει τάς Αἰτιατ. τῶν περιττοσυλλάβων κλίσεων εἰς Ὀνομαστ. Παρ' Ὁμρ. εὕρηται καί ἐν μετφρκ. σημσ. Κορυφή, ἄκρα κάπό κράτος Ὀλύμπιοιο «Ἀπό τήν κορυφήν τοῦ βουνοῦ Ὀλμπ. Ἰλ. Ω, 5. καί «περί κράτος λιμένος» Εἰς τό ἐπάνω μέρος τοῦ λιμένος, Ὀδσ. Ι, 140. Ν, 102. πλέστ. ἀντί ἕνα. «ὑπό κρατερφιν Ἰλ. Κ, 156. Ποιητκ. — Ἐν τῇ ὕστερον κοινῇ γλώσσῃ εἴρηται καί κράς, ἡ.

Κράς, τό, Δωρικ. ἀντί κρῆς, συντμν. ἀντί τοῦ κρέας.

Κρασβέλος, ον. κατά συγκπ. ἀντί Κερασβόλος.

Κρᾶσις, εως, ἡ (κεράννυμι) Σύνθετις, ἕνωσις, σμῖξιμον δύο ἐναντίων πραγμάτων, π. χ. ψυχροῦ καί θερμοῦ, ἡ γλυκέος καί πικροῦ, ὁπότε καί μετριώτερα γίνονται, ἡ διαφόρων μόνον ὑγρῶν ὕδατος καί οἴνου, κρᾶσις καί φακῆς, κ. τ. τ. Διαφέρει δέ ἡ κρᾶσις τῆς μίξεως κατά τοῦτο, ὅτι κρᾶσις μέν λέγτ. ὅταν δύο τινα, ἡ καί πλείω διάφορα σώμτ. μιχθῶσι καί γένωσι διαφορώτερα ἀφ' ὅ,τι ἦσαν πρότερον, ὅταν ὁηλ. χάσωσι τήν προτέραν τους φύσιν, ὡς, ὅταν μίγνηται ἄκρατος οἶνος μέ ὕδωρ. Μῖξις δέ, ὅταν δύο, ἡ καί πλείω διάφορα σώμτ. μιχθέντα δέν χάνωσι τήν προτέραν τους φύσιν, ἀλλά μένουσιν ὡς ἦσαν πρό τῆς μίξεως, ὡς ὅταν μιγνήται ἔλαιον μέ ὕδωρ, φακκί μέ φασιόλια, ἡ μέ κριθάς κ. τ. τ. Λέγεται ἔτι καί ἡ διάθεσις, ἤτοι ἡ κατάστασις καί φυσική ἕξις τοῦ ζωτικοῦ σώματος, ἡ τοῦ ἀέρος, ὁπότε εἶναι ψυχρά, θερμή, ὑγρά, ἡ ξηρά. Temperatura. καί 2) παρά Γραμματικοῖς, ἡ κατά συναλοιφήν ἕνωσις τῶν φωνηέντων καί διφθόγγων.

*Κρασμός, ὁ, ἀντί κερασμός = κρᾶσις.

Κρασπεδίτης, ου, ὁ. Ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ. ἀντίστ. τῷ κορυφαῖος, Πλάτ. ἐν τῷ συνήκους. ἐκ τοῦ.

Κράσπεδον, τό. Τό κρεμάμενον εἰς πέδοι, ἡ ἄκρα τοῦ φορέματος, Θεόκρτ. ἡ καί Ἡσύχ. τά ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα, καί τό ἄκρον αὐτοῦ καθόλου δέ, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τελευταῖα ἄκρα παντὸς πράγματος, τὸ χεῖλος αὐτοῦ. (τὸ κινάρι, περβάζι, ποδόγυρος.) Ἐπὶ ποταμῶν καὶ θαλάσσης τὸ χεῖλος, ἢ ὄχθη, ἀκτή. Ἐπὶ ὄρους, οἱ πρόποδες, κ.τ.τ. (πιθανῶς, ἡ παραγωγὴ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ, ἄκρος, καὶ πέδον, ἂν δὲν κεῖται ὡς βάσις τὸ κροσσός, ἢ κρόσσα. Κατὰ τὸν Ducderl. κυρίως Ὑπερτ. τοῦ κρηπὶς, κρηπίδιον, τὸ σ, παρεισέφρησε ὡς ἐν τῷ πρεσβὺς ἀπὸ τοῦ πρέπω.) ὅθεν

Κρασπεδόω, ῶ. Ἐν τῷ κραπέδῳ ῥάπτω, ἐξαρτῶ τι, ἢ κράσπεδον συῤῥάπτω πρός τι. «Ἡνάρι περιβάλλω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φορέματος». Εὐρὶπ. Ἰων. 1423. «Κειρασπέδωταῖτ' ὄφρεσιν αἰγίδος τρόπον». ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, στρίφω, μπιμπλόνω τὸ φόρεμα, τὸ ὕφασμα, κ.τ.τ. ὃ ἐστὶ, τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Περιῤῥάττω, περικυκλώνω.

Κράσσων, ον, Ὡς ἀπὸ τοῦ κράτος σχηματισθὲν συγκριτικόν, Δωρ. ἀντὶ κρέσσων, κρείσσων.

Κραστήριον, τὸ. Ἡ φάτνη, τὸ παχνί, ἐκ τοῦ κραστίς.

*Κραστίζω, Μ. ἴσω = γραστίζω. Προμηθεύω τὰ ἄλογα μὲ χλωρὰν βοσκήν. Μέτ. Τρώγω, βόσκω χλωρὴν βοσκήν. ἐκ τοῦ

*Κράστις, εως, ἡ (ΚΡΑΣ) = γράστις, ὅπερ ἐστὶν ὁ πρὸς τροφὴν, βοσκήν, καὶ ἐξαίρ. τῶν ἵππων χλωρὸς χόρτος. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται, κρατηρίαι, ἀντὶ, κραστήρια. Πολυδ. ζ. 142. καὶ ι. 105.

*Κρᾶτα, τὸ. Κεφαλὴ, κορυφή. Εἰς τὸν Σοφοκλέα ἰδιάζων παρεκσχυμτ. τοῦ ΚΡΑΣ, ΚΡΑΑΣ, κάρα, μόνον ἐν τῇ ονομτκ. καὶ αἰτκ. ἑνικ. χρήσιμος. Valck. σχολ. Εὐρπδ. Φοίνισ. 1166. Βρ. Σοφκλ. Φιλοκτ. 1001. 1456.

Κρᾰταῐβόλος, ον, ἡ (ΚΡΑΣ, βάλλω). Ὁ ἐπιτυγχάνων, κτυπῶν, καὶ πληγόνων τὴν κεφαλήν. Εὐρὶπ. Βάκχ. 1086. ἔπου νῦν, κραταίβολος, ὁ μετὰ δυσμένειας ῥιφεὶς, κεῖται· ἀμφ.

*Κρᾰταῐβόλος, ον, Ποιητ. ἀντὶ κραταβόλος, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐσφαλμένως ἀπὸ τοῦ κραταιὸς θέλουσι νὰ παράξωσι.

Κραταιγός, ἡ κράταιγος, ὁ. Εἶδος δένδρου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ Γ'. 15. Πλίν. ΚΖ'. 8. ὅστις καὶ τὸ, κραταιγὸς, κραταιγόνα, εἶπεν, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἴπῃ κραταίογον. Τούτου ὁ Θεόφρ. ἐν Θ'. 19. ἐμνήσθη διὰ τοῦ ὀνόματος «τῆς κραταιοῦ», ὁ δὲ Διοσκορ. ἐν γ'. 139. ὠνόμασε τοῦτο κραταιόγονον, καὶ τὸ ἄλλο, κραταίογον. Ἡ παραγωγὴ τούτου φαίνεται ἐκ τοῦ, γόνος καὶ κραταιὸς, ὡς καρποφόρου καὶ γεννητικὴν δύναμιν ἔχον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κραταίγονον, βοτάνην, μεθ' ἧς πλέουσι, καὶ, κραταιγὸς, δένδρον. Ἡ τοῦ Ἀθηναίου (Β'. σελ. 50.) σημείωσις εἶναι κατεσπαραγμένη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, καὶ διόλου ἠμαρτημένη. Ἔστι δὲ κυρίως τὸ τοῦ Λιννάου, Crataegus terminalis, τὸ παρ' ἡμῖν σουρβιὰ, ἡ.

Κραταιγύαλος, ον, (κραταιὸς, γύαλον) Ὁ κραταιὸν γύαλον, δίλον, ἔχων. μὲ στερεὰς κοιλότητας, καθόλου δὲ Στερεός, Ἰλ. Τ, 361. «Θώρακες κραταιγύαλοι». Ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες, Ἰσχυροί. Ὁ Ἀρίσταρχος, Θώρακος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. Ὅταν οὖν λέγῃ, κραταιγύαλος, τοὺς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς θέλει θηλοῦν.

Κραταιγών, όνος, ὁ. = Κραταιγός.

Κραταιΐς, ἡ (κράτος) μόνον ἐν Ὀδυσ. Λ, 596. Ὑπερίσχυσις, ὑπεροχὴ, ῥοπὴ, ῥύμη, φορὰ. περὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου, ὅστις, ὅταν ὁ Σίσυφος τὸν ἀνέβαζε κυλίοντάς τον ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν ἠτόν' ἀποστρέψωσε κραταιῇς αὖτις τότε τὸν ἔκαμνεν ἡ βαρύτης του νὰ κυλίηται πάλιν ὀπίσω πρὸς τὰ κάτω· ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ κραταιῇς ὡς ἐπίρρ. καὶ τὸ ἀποστρέψωσε ἐν ἀμετβτ. στμσ. ἐκυλίετο πάλιν ὀπίσω μὲ ὁρμὴν, ἄλλοι πάλιν ὡς κύρ. ὄνμ. βιαίου τινὸς δαίμονος, ἴδ. στμσ. 2. ἄλλοι τελευταῖον γράφουσι «κραταί' ἰὼ καὶ ἐξηγοῦσι, Βιαία καὶ ἰσχυρὰ δύναμις ἀπετέλει, ὥστε αὐτὸς ἐκυλίετο πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) Κραταιᾶς, ὡς κύριον ὄνμ. ἢ Ἰσχυρὰ, οὕτως ἐλέγετ. ἡ μήτηρ τοῦ Θαλαττίου τέρατος, τῆς Σκύλλης, Ὀδυσ. Μ, 124.

Κραταιλεως, ων, γενικ. ω. (κραταιὸς, λεὼς λῶς) ὁ σκληρὰς πέτρας ἔχων, πετρώδης. Αἰσχύλ. λυρ. Ἀγαμ. 677. Εὐρὶπ. Ἠλέκτ. 534. «Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἔκπατρον»;

Κραταίνω, = Κρατύνω. Γλωσσ. διάφρ. ἄνγισ. παρ' Αἴσχ. Περσ. 884.

*Κραταιόγονος, ὁ = κραταιγός.

Κραταιός, ά, όν. καὶ Ἐπίρ. κραταιῶς, (κράτος) Ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνήθους κρατερός. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, βίαιος· ὁ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καθόλου δὲ = κρατερός, παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις ἐν τῇ Ἰλιάδ. τὸ ἐνίοτε συχνότατα μὲ τὸ Μοῖρα, ἢ ἰσχυροτάτη, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται ν' ἀντιστοῦν κάνεις. ὅθεν

Κραταιότης, ητος, ἡ. = κράτος, δύναμις, ἰσχὺς, ἐξουσία. ἀμφ.

Κραταιόω, ῶ. (κραταιὸς) Νεώτερ. καὶ οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κρατύνω. Ν. Δ.

Κραταιπέδης, ου, (κραταιὸς, πέδον) Ὁ κραταιὸν, σκληρὸν, στερεὸν πέδον, ἔδαφος, γῆν ἔχων. Ὀδυσ. Ψ, 46. «Οἱ δὲ μὲν ἄμφι κραταιπέδον οὖδας ἔχοντες· τὸ στερεὸν, καὶ λιθόστρωτον ἔδαφος. Ὁ Ἀπολλώνιος. Ποιητ.

Κραταίπους, πους, τὸ. γενικ. ποδὸς. (πούς) Ὁ στερεοὺς, δυνατοὺς, ἢ γεροὺς πόδας ἔχων. Ὅμηρ. Ἐξηγισμὸν στίχ. 8. «Ἡμίονοι κραταίποδες». καὶ Πίνδ. Ποιητ. μόνον. Ζήτ. Καρταίπους.

Κραταίρινος, ον, (ῥινὸς) Ἡρόδοτ. 1, 47. καὶ Εὐσέβ. προπ. ε'. 21. «Λέβητα κραταίρινον» ἤτις ἄλλως, λεπόρριπος, λέγεται, ἢ στερεὸν, δυνατὸν δέρμα, ἔτρουν ἔχουσα Ποιητ. μόνον.

Κραταίωμα, τὸ. (κραταιὸω) Τὸ ἐστηριγμένον, ἐνδυναμωμένον, στερέωμα, στερέωσις, δύναμις, στήριγμα.

Κραταίωσις, εως, ἡ. = Κραταίωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Κρατάνιον, τὸ. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθήν. ια'. 10. (:)

Κρατεραίχμης, ου, ὁ. (αἰχμὴ, κρατερὸς) Ἀνδρεῖος, δυνατὸς, ὁ μετὰ ἀνδρείας ἐν τῷ πολέμῳ. μετὰ αἰχμῆς κονταρίου, μαχόμενος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. ε'. 55. Ποιητ.

Κρατεραύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) Ὁ κρατερὸν αὐχένα ἔχων. = Καρτεραύχην. Πτκ.

Κρατερός, ρά, ρόν. (κράτος, κρατὸω) = κραταιὸς, καὶ κρατὺς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἀνδρεῖος, γενναῖος, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ μετχχτ. ἐπὶ τῆς σωματικ. ἰσχύος τῶν ἡρώων του· ἐνίοτε μάλιστα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Φ, 566. καὶ μετικῶς τρόπον τινὰ, Σκληροκάρδιος, ἄγριος, ἀνηλεὴς, σκληρὸς, βίαιος· πρὸς τούτοις εἶναι παρ' αὐτῷ συνδ. ἐπίθ. τοῦ ἀγῶνος, καὶ ὅλων τῶν πολεμικῶν ὅπλων, τραχὺς, στερεὸς, σκληρὸς· οὕτω καὶ «χῶρος κρατερὸς». Ἴδε. Ὅμηρ. Ἔρμ. 354. ὅλων τῶν σφοδρῶν καὶ βιαίων παθῶν, «λύσσα, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ «κρατερὴ ἀνάγκη» ἀκατανίκητος, ἀκαταπάχετος. Ὅμηρ. «κρατερὰ ἔργα βίαια, ἄνομα. «Κρατερὸς μυθος. Ἰλ. Α, 25. 326. καὶ ἀλλαχοῦ, σκληρὸς λόγος, ἢ ἀπειλητικὸς, σκληρὰ ἀπειλὴ, φοβερισμός. πρβλ. καρτερὸς, κραταιὸς, κρατὺς — Ἐπίρρ. κρατερῶς. Ἰσχυρῶς, ῥητῶς, μετ' ἐμφάσεως, βιαίως, ἐξέρτ. «κρατερῶς ἀγορεύειν, ἢ, ἀποειπεῖν μετ' ἐμφάσεως ὁμιλεῖν, Ἰλ. «κρατερῶς, ἑστάμεναι στερεῶς ἵστασθαι, Ἰλ. «κρατερῶς ἔχεσθαι, μάχεσθαι, νεμεσᾶν Ἰλ. «κρατερῶς καταβάλλειν» Μὲ βίαν ῥίπτειν κατὰ γῆς, Ὀδυσ. ὅθεν

Κρατερόφρων, ον, γενικ. ονος, (φρὴν) Ὁ κραταιὸς κατὰ τὸ φρόνημα, ὁ στερεὸν, ἀνδρεῖον φρόνημα ἔχων. Ἄρα, Γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀπτόητος, ἄφοβος. καθόλου δὲ, ὑπομονητικὸς, σταθερὸς, παρ' Ὅμηρ. ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, τῶν Διοσκούρων, καὶ ἄλλων ἡρώων, ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος, Ἰλιάδ. Η, 184. Ἰλ. Ξ, 524. ἐνίοτε καὶ μὲ ψευτικὴν ἔννοιαν, Σκληρὸς, πεισματάρης, ἀγριος. ὠμὸς, Ἡσιόδ. Ποιητ.

*Κρατερόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ) Μὲ ἰσχυρὰν, βιαίαν χεῖρα, Ποιητ.

*Κρατερόχροος, ον (χρὼς) Ἀπὸ, ἢ μὲ ἰσχυρὸν, δυνατὸν δέρμα, Ὀππιν. Κυνγτ. 3, 337. Ποιητ.

Κρατερόω, ῶ. = Κραταιόω, κρατύνω. ἀμφ.

Κρατερώδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδοὺς) Ὁ δυνατοὺς ὀδόντας ἔχων. ἀμφ.

Κρατέρωμα, τὸ. παρ' Ἡσυχ. Μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, διὰ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἐσκλήρυνον (ἐστόμωναν) τὰ κοπτερὰ ἐργαλεῖα. ἄλλως δὲ καὶ χάραμα. Ζήτ. ἐν τῷ, Χαλκός.

Κρατερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) Ὁ κραταιοὺς, δυνατοὺς, στερεοὺς, σκληροὺς ὄνυχας, ὁπλὰς ἔχων. Ὀδυσ. Κ. 218. «Λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες». αὐτόθ. Ζ. 253. «Ἡμίονοι κρατερώνυχες, ἀλλὰ καὶ ἵπποι κρατερὰ» Ἰλ. Ε, 329 Π, 724.

*Κρατερώνυχος, ον = τῷ πργμν. Ποιητ.

*Κράτεσφι, Ἐπικ. δοτικ. πληθντκ. τοῦ ΚΡΑΣ Ἰλ. Β, 156. (– – ν)

Κρατέται, ῶν, οἱ, καὶ, Κρατευτήρια, τὰ. τὸ μὲν παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι, 214. τὸ δὲ παρὰ Πολυδεύκ. Γ'. 93. τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἀμφότερα αὐτὰ τοῦ, ἀβελίσκοι, σούβλαι, διὰ ὧν ψήνουσι τὰ κρέατα· ἄλλοι δὲ αὐτὰ τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ἀβελίσκοι πήγνυνται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν, (αἱ πέτρας, ἐπὶ ὧν τῶν ὁποίων ἐπακουμβᾷ ἡ σούβλα, ὅταν ψήνουσι τὰ κρέατα) πιθανῶς ὅμως εἶσὶν αἱ λαβαὶ τῶν ἀβελίσκων, καίτοι ἐναντίον εἰς τὸν σχολιαστὴν· ἐκ τοῦ, κρατέω, κρατεύω. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς ἔθετον τὴν σούβλαν μὲ τὸ ψητὸν ἐπάνω εἰς τοιαύτας βάσεις διάφορα ψητὰ ποιοῦντες, καθὼς λέγει Διοσκορ. β'. 83. «Διατιθέντες ἀβελίσκους ἐπὶ πλατυστόμου κεραμέου ἀγγείου διεστώτας ἀπ' ἀλλήλων». Ἐκ τοῦ, κρατέω, παράγει ἴσως καὶ ὁ Festus τὸ, craticulum καὶ crater.

*Κρατευτήρια, ων, τά. = τῷ πργμν.

Κρατέω, ῶ. Μ. ήσω. (κράτος) Ἀμτβτ. Εἶμαι δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἢ κραταιὸς, διοικῶ, κυριεύω, ἐπικρατῶ. ἔχω δύναμιν, ἢ ἰσχὺν, ἔχω τὰ πρωτεῖα, τὴν ὑπεροχὴν, εἶμαι ὁ πρῶτος, ἢ ὁ δυνατώτερος, χωρὶς τινος πτώσεως, Ὅμηρ. β) μετὰ Γενικ. Ἔχω κράτος ἐξουσίαν, δύναμιν, κυριότητα ἐπί τι· ἐνεργῶ, ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν αὐτὴν, καὶ ἀντιθέτ. ἔχω, ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, δεσπόζω, κυριεύω, ἐξουσιάζω, «Ἀργείων κρατ., πάντων κρατέειν» ἐξουσιάζειν τοὺς Ἀργείους, τοὺς πάντας, Ἰλιάδ. Α, 79. 288. «κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις» Ξενοφ. Πολτ. Λακέδ. 4, 6. Κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι, δέχομαι, γ) μετὰ δοτικ. «κρατέειν νεκύεσσιν» Νὰ ἦναι τὶς πρώτος μεταξὺ τῶν νεκρῶν, νὰ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξουσίαζῃ μεταξὺ αὐτῶν, Ὀδσ. Λ, 485. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσ. Π, 265. «Κρατέουσι κἠδράσι καὶ θεσίῃσι συννπακούειν ἢ ἐν, ὅθεν κυριεύω, δεσπόζω, ἄρχω. δ') μετ' Αἰττκ. Ὑποτάσσω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ἔχω εἰς τὴν δύναμιν, ἢ ἰσχύω μου, ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, ἀποκτῶ, κυριεύω, μεθ' Ὁμρ. ε) Μετ' Αἰττκ. Κρατῶ στερεῶς, πιάνω, διατηρῶ, βαστῶ, Valck. Φοίνισ. 693. καὶ ἐντεῦθεν καὶ μτφρκ. αὐτὸ τοῦ, ἐνθυμοῦμαι, βαστῶ, ἔχωτε εἰς τὴν μνήμην μου, εἰς τὸν νοῦν μου. — Ἄπρσπ. κρατεῖ, ἔχει τὰ πρωτεῖα, εἶναι καλλίτερον τόσον ἐπὶ συνηθειῶν, ἢ διατάξεων, ὅπερκει, βαστᾷ, εἶναι ἐν χρήσει, εἶναι σύνηθες, (εἶναι εἰς τὴν μόδαν.) ὅσον καὶ ἐπὶ γνωμῶν. Καταιρατεῖ, κυριεύει, ἐπαιρατεῖ, ὡς καὶ τὸ νικᾷ. Μετὰ γενικ. Ὀδύσσ. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα μεταφυτεύονται, ἢ ἐμβολλιάζονται, ἐμβολίζονται, κρατεῖ, αὐτὸ τοῦ τῆς συνηθ. Πρόκειται. Ἡ συνήθεια φυλάττει ὅλα ταῦτα τὰ σημαινόμενα. ζ) Ἄνευ πτωτικοῦ, λαμβάνω δίκαιον, ἀποδεικνύομαι, ὅτι ἔχω δίκαιον ὑπὸ μὴ πειθόμενος κρατεῖται Ὅστις δὲν τὸν πιστεύει ἔχει δίκαιον, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 272. Α. η) οἱ κρατοῦντες παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. = χριστιανοῖς. Wolf. ep. cr. p. 252. ὅθεν

Κρᾶτημα, τό. Τὸ κρατεῖν, στήριγμα. Πικρὰ μουσικὴ, τὸ μετὰ τὸν ὕμνον μέλος.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. καὶ Ὁμρ. κρητὴρ (κεράννυμι) Σκεῦος, ἀγγεῖον τι ἐν ᾧ ἑτοιμάζεται ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου μετὰ τοῦ ὕδατος. Ἰλ. Ψ, 219. καὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐπάνω εἰς τράπεζα εἰς τὴν μεγάλην σάλαν τοῦ ἀνδρῶνος, ἐπ' ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου, Ὀδσ. Φ, 241. Χ, 333 341. ἦτο συνήθως ἀργυροῦς, Ἰλ. Ψ, 741. Ὀδσ. Ι, 203. Κ, 356. ἐνίοτε μὲ χρυσοῦν χεῖλος, Ὀδσ. Δ, 615. ἀλλὰ καὶ διόλου χρυσοῦς, Ἰλ. Ψ, 219. καὶ ἐξ οὗ ἐγέμιζον ἐπειτα τὰ ποτήρια, Πλούταρχ. Κλεομέν. 13. «Τρίπους κρατὴρ χαλκοῦν ἔχων οἶνον μεστὸν καὶ σιάλας ἀργυρᾶς. Συχνάκις παρ' Ὁμρ. ὅθεν «κρητῆρα κεραστάων, Ὀδσ. Β, 179. Ν, 50. Σ, 423. συνήθως δὲ οἴνου, ἢ, οἴνου καὶ ὕδωρ κρητῆρι, ἢ, ἐν κρητῆρι μίσγειν, κεράσαι κ. τ. τ. «Κρητῆρας, πίνειν Νὰ ἀδειάζῃ τις τοὺς κρατῆρας, Ἰλ. Θ, 232. «κρητῆρα στησασθαι νὰ βάλλῃ τις εἰς τὴν μέσην κρατῆρα, διὰ νὰ εὐφραίνωνται οἱ περικαθήμενοι, Ὀδσ. Β, 431. «κρητῆρα ἐλευθερίην στήσασθαι νὰ βάλῃ τις εἰς τὸ μέσον κρατῆρα πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἐλευθερώσεως, Ἰλ. Σ, 528. Περὶ τῆς ἐναρμ. «κρητῆρα ἐπιστέψασθαι ποτοῖον ἰδ. ἐπιστέφω. Ἡ συνήθεια τὸ ἀγγεῖον τοῦτο κατὰ παραφθορὰν, κροντῆριον, λέγει. 2) Τὸ στόμα, ἡ τρύπα ὄρους τινὸς πυριπόνου, ἐξ οὗ ἐκβάλλει καὶ ξηρὸν πῦρ, καθὼς π. χ. τῆς Αἴτνης. Cratinr. Πλίνιος γ'. 8. ἢ τὸ χάσμα, τὸ ὀχεῖον, ἔνθα διώνονται αἱ ἀναπτυμένα ὕλαι.

Κρατηρίω, ἡ. Διοσκορ. δ'. 155. = κρατήρ.

Κρατηρίζω, Μ. ἴσω (κρατὴρ) Πίνω ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ὅθεν καθόλου, Ἀμετρως πίνω, μεθοκοπῶ, ἐπειδὴ κυρίως δὲν ἔπιον ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ δέπας, ἢ τὸ κυπελλον. Πλατ. Μεθοκοπῶ, μεθύσκομαι. — κατ' Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ, Συμπίνω. Σοφρων παρ' Ἀθην. σελ. 504. ἔχει «Ἐκρατηρίσθημεν. ὁ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τούτου, ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν, ἔχει. Πικρὰ Δημοσθ. σελ. 313. ἀμφ. σημασ παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. τὸ, κρατηρίζειν, ἐρμην. διὰ τοῦ, κερνῶν, καὶ, σπένδων τὸν οἶνον. Ὁ Φωτ. ἔχει, ἀκρατηρίζων, οἶνον ἐν κρατῆρι κερνῶν, ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων.

Κρατήριον, τό. Τὸ πρατῆρ. τοῦ κρατῆρ.

* Κρατηρίσκος, ὁ. Κατὰ τὸν Ἡσυχ. = μήκων.

Κρατησίμαχος, ον (κρατέω, μάχη) Ὁ ἐν τῇ μάχῃ κρατῶν, ὅστις νικᾷ, νερβαίνει τὴν μάχην. Ποιητ.

Κρατησίπους, ὁ, ἡ, πους, τό, γενικ. ποδος (κρατέω, ποὺς) Ὁ τοῖς ποσὶ νικῶν, ὅ ἐστίν, ὅστις νικᾷ εἰς τὸ τρέξιμον. Πίνδαρ. Πύθ. ἰ. 25. Ποιητ.

Κρατησίππος, ον, (κρατέω, ἵππος) Ἐν τῷ ἱππεύειν, ἢ ἐν τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι νικῶν «κρατησίππων ἅρμασι. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 8. ἅρμα, τὸ ὁποῖον νικᾷ διὰ τῶν ἵππων εἰς τὸ τρέξιμον. Ποιητ.

Κράτησις, εως, ἡ (κρατέω.) Ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις τοῦ κρατεῖν, ἐξουσιάζειν, ἢ 2) βαστᾶν, κ. τ. τ. κράτημα, βάσταγμα.

Κρατητικός, κή, κόν. Ὁ σύνηθων, ἢ ἔχων κλίσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατεῖν, βαστᾶν, ἢ σαμάζειν.

* Κρατί, Δωτ. ἑνικ. τοῦ ΚΡΑΣ τ. ο. ἰδ. Ὁμρ.

Κράτις, ἴδος, ἡ. = Κράστις. Ἀμφιβλ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοτελ. Ζ'. Ἱστορ. ἡ. 8. ὅπου ἄλλοι, κράσις, ἀνάγν.

Κρατιστεύω, (κράτιστος) Κράτιστος εἶμαι, ἀποδεικνύω ἑμαυτὸν ὡς τὸν ἄριστον, κάλλιστον, ἰσχυρώτατον. Δυναστεύω, κυριεύω. «Κρατιστεύω τινὸς (κατὰ) τι. Ξενοφ. Κύρουπ. Α'. ε. 1. «Ἐπεὶ δὲ — κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν, παραβάλ. μὲ τὸ ἐν Ἀναβάσ. Δ'. ϛ'. 2. «Κρατίστου ἐπιμέλεσθαι.

Κρατιστίνδην, Ἐπίρ. κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων. Πλάτ. Τὰ ἄριστα, καὶ κάλλιστα, τὰ διαλεκτά.

Κράτιστος, ίστη, ιστον. Ἐπκ. κάρτιστος. Ὑπερθτ. τοῦ κρατύς, ἄνευ συγκρητ. (κράτος) δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, γενναιότατος. Σκληρότατος, στερρώτατος· καθόλου δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, κάλλιστος, ἐξαίρετος, ἄριστος. Ἐν Ἰλ. «κρατίστῃ μάχῃ ἢ σφοδροτάτῃ μάχῃ, Ζ. 185. καθόλου δὲ τὸ κάλλιστον, τὸ ἐξαιρετώτερον ψυχῆσει καρτιστονιᾶ Τὸ καλλίτερον εἶναι ἡ ψυχή, Ὀδσ. Μ, 120. Ὁ Ὁμρ. μτχρζτ. μόνον τὸν Ἐπκ. τύπον. — Ἱστορεῖ Δεινίας, ὅτι αἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτέ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσίν, ἐπήρετο παῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν· ὁ δὲ ἔφη.

Γαίῃ μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηίκιαι, Δακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν σ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης, εἴτε μεσηγὺ
Ἄργεῖοι λιοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο,
Τμεῖς δ' οἱ Μεγαρεῖς, αὖτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὐδ' ἐν λόγῳ, οὐδ' ἐν ἀριθμῷ.

Οὕτω παπεινεῖ ὁ θεὸς τοὺς βέλτιστας καὶ ὑψιόνους ὑπερ τοὺς ἀδελφούς των, καὶ ζητοῦντας νὰ φαίνωνται εὐγενέστερος τῶν λοιπῶν!! Ὁποίαν ἀπόκρισιν ἠθέλε δώσει τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἐὰν ὑπῆρχε καὶ τὴν σήμερον, εἰς ματαιόφρονας πολίτας τινῶν καὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος πόλεων, οἵτινες μεγαλεφρονοῦσι δι' ἀνύπαρκτα καὶ ὀνειρώδη τινὰ προτερήματα τῶν πατρίδων των, καταφρονοῦντες ἀδίκως τοὺς πολίτας ἄλλων τινῶν πόλεων, δι' ἐλαττώματα, ἢ διόλου εἰς τὰς πόλεις των τελευταίων ἀγνώστα, ἢ κοινὰ μὲ τὰ ἐλαττώματα τῶν λοιπῶν, ἢ τοὐλάχιστον ἴδια μόνον τῶν προπατόρων τους; Ἰατρέ! θεράπευσον σεαυτόν!... — 2) Ἐπὶ πραγμάτων καὶ αὐτὸ τοῦ, Τὸ πλέον γερώτερον, βασταγερώτερον.

Κρατοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (ΚΡΑΣ, βιβρώσκω) Ὁ καταπρώγων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν ἐγκέφαλον, Λυκόφρ. 1066.

* Κρατογενής, ές (ΚΡΑΣ, ΓΕΝΩ) Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἢ τὴν κορυφὴν γεννηθείς. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν παραχθείς.

Κρατόδετος, ον, (ΚΡΑΣ, δέω) Ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἢ μετὰ τῆς κεφαλῆς, ἢ ὁ ἐν τῷ τάλει δεδεμένος. «Σκευάσαι κρατόδετον. Ἡσυχ.

* Κρατοπαγής, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ Μίμου ἴσως διὰ τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν του στερεωμένον μορμολύκειον.

Κράτος, εος, τό. Ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, βία, Ὁμρ. ἔρτ. δὲ ῥώμη, σωμτν. σύναμις, ἔτι δὲ καὶ σύναμις καὶ ὑπόληψις, ἀντίθ. τοῦ δόλος, Ἰλ. Η, 142. ὅθεν «πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος» νὰ πάρῃ τις πόλιν τινὰ μὲ βίαν, μὲ ἔφοδον, μὲ τὸ σπαθί· ὑπὸ χέρι. οὕτω καὶ «νᾶναι κράτος» Ξενοφ. Ἀνβσ. 1, 8, 1. πρβλ. κἀκ Γ, 4. τὰ δὲ κατὰ κράτος ἐλαύνειν· τὰ τρέχη τις κοσσί, σπουδαίως, εἰς τὰ τέσσαρα, ἐπὶ ἱππέων. τοῦ κράτος ἐστὶν ἐν οἴκῳ αὐτὸς κυριεύει, προστάζει εἰς τὸν οἶκον, Ὀδσ. Πλάτ. κράτη ὡς καὶ τὸ ὕβρεις, βίαια, ἄσομα ἔργα, Σοφκλ. Ἀντ, 485. (Κατὰ τὸν Doederl. lect. Hom. 3. p. φανερώνει τὸ κράτος πάντοτε ὑπάρχουσαν τινα ἀληθῆ δύναμιν ὡς καὶ τὸ σθένος, συμφωνεῖ ὅμως κατὰ τοῦτο μὲ τὸ ἀλκή, καθότι φανερώνεται ἐν τῇ ἀνδριάσει, καὶ διανθρωπεύσει, ἐν ᾧ τὸ σθένος καὶ τὸ μένος ἐμφαίνονται ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν ἐφόδῳ, προσβολῇ, ἐπιφορᾷ, ἢ ἐπιθέσει.) 2) Ὑπεροχὴ, κυριότης, ὑπεροχὴ κατὰ τὴν ἰσχύν, ἢ τὴν ἐξουσίαν, δυναστεία, νίκη, συχνακὶς παρ' Ὁμρ. 3) Στερεότης, σταθερότης, σκληρότης, π. χ. ἢ τοῦ σιδήρου, Ὀδσ. Ι, 394.) Ὑστερότ. καὶ αὐτὸ τοῦ Προσταγὴ, ἀρχὴ, ἐξουσία, διοίκησις, κυβέρνησις, ὡς καὶ τὸ σθένος (ἴσως συγγν. τῷ ΚΡΑΣ)

* Κρατός, γενικ. ένικ. τοῦ ΚΡΑΣ, ὅπερ ἰδ. Ὁμρ.

Κρατυντήρ, ῆρος, ὁ. (κρατύνω) = Κατισχύων. Ὁ καταδαμάζων, ὑποτάσσων. Ἡσυχ. ὅθεν

Κρατυντήριος, α, ον. Ὁ σύνηθων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφιχτὰ τρατεῖν, ἢ στερεόνειν, ἢ ἐξουσιάζειν, κυριεύειν. Ἱππουρ.

Κρατυντικός, κή, κόν. = τῷ ἀνωτέρω. ἐκ τοῦ Κρατύνω, Ἐπκ. κρατύνω, καὶ ταύτοσημον ἐν τῷ Μέσ. κρατύνομαι, (κρατὺς) Στερεόν, σχυρὸν ποιῶ, στερεόνω, ἐνδυναμόνω, σχυράνω, ἀσφαλὲς (σίγυρον) κρατερὸν, ἰσχυρὸν, βέβαιον ποιῶ, μετὰ Αἰτιατ. Ὁ Ὁμρ. μτχρζτ. μόνον τὸ Μέσ. 2) = Κρατέω, μετ' Αἰττκ. Εὐριπ. Βάκχ. 640. «Κρατύνων τῆς δὲ χθονὸς, βασιλεύων, κράτος ἔχων. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 886. Πάντ. «κρατύνομαι ἐπί τινων Ἐπιστηρίζομαι εἰς τίποτε.

Κρατύς, ὁ. (κράτος) ταὐτὸν τῷ, κρατερός. Ἰλ. Π, 181, ὡς τὸ πλάτος, πλατύς. Ὁ Ὁμρ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἅρμοῦ τὸ μτχρζτ.

Κρατυσμός, ὁ. (κρατύνω) Στερεότης, δύναμις. Ἱπποκρ.

Κραυγάζω, Μ. ἄσω (κραυγὴ) = Κράζω. Μεγάλως φωνάζω, σκούζω, ῥιμάζω.

* Κραυγάνομαι, = κραυγάζω, Ἡρότ. 1, 111. ὑπεῖδιον κραυγανόμενον· εὐρλιάζον, σκούζον, τσυρίζον. πρβλ. κραγγάνομαι.

* Κραυγασίδης, ου, ὁ. Τρόπον τινὰ πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κραύγασος. Φωναρᾶς, κωμ. βατρ. ἔχον ὄνομα ἐν Βατραχμυ. 246.

Κραυγασμός, ὁ. Τὸ μεγάλως φωνάζειν, τὸ φώναγμα. Φώτ. καὶ Φρύνιχ.

Κραύγασος, ὁ. Ὁ μεγάλως φωνάζων, κράκτης. Ἡσυχ. ἐν Δ. βοβάκτης, καὶ βόβαλις.

* Κραυγαστής, οῦ, ὁ. Ὁ φωναρᾶς.

Κραυγαστικός, κή, κόν, καὶ Ἐπίρ. Κραυγαστικῶς, Ὁ κραυγάζων, ὁ κλίσιν εἰς τὸ φωνάζειν ἔχων.

* Κραυγαστρια, ν. Θηλκ. τοῦ κραυγαστής.

Κραυγή, ἡ. (συγγν. τῷ κράζω.) Τὸ κραυγάζειν, μεγάλη φωνή, βοή. Ζήτ. Κραυγάζω.

Κραυγίας, ου, ὁ. ἱππος, Ὁ ὑπὸ τῆς κραυγῆς καὶ φόβου ταρασσόμενος, ξυναζόμενος ἵππος. Ἡσυχ.

* Κραυγός, οῦ, ὁ, καὶ

* Κραυγών, ῶνος, ὁ. Ὁ φωναρᾶς. 2) Ὁ ἀγοροκλάπτης, Ἡσυχ.

Κραῦρα, ἡ. καὶ, Κραυρῶν, παρ' Ἀριστοτελ. Ζ. Ἱστορ. ἡ, 23. σημαίνει ὅσον τινὰ τῶν βοῶν,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήτις ὡς πρὸς τὴν θέρμην παρομοία ἐστὶ τῷ πυρετῷ· ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἀντὶ τούτου, κράμα, ἔχει. 2) Νόσος τῶν χοίρων παρομοία ὡς ἡ ἀνθρ. τῶν βοῶν. 3) Νόσος τῶν μελισσῶν, ὅταν σκώληκας καὶ ἀράχνας ποιήσῃ. Ἡσύχ.

*Κραυράω, Ἀρρωστῶ ὑπὸ τὴν νόσον κραῦραν.

Κραῦρος, ρα, ρον. Ξηρός, στεγνός, σκληρός, τραχύς, δρυπτικός, εὔθραυστος. ὁ Πλάτων λέγει τὴν φύσιν τῶν ὀστέων κραυροτέρων καὶ ἀκαμπτοτέρων. Μαρασμένος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ῥυτιδώδης. ἡ κυρία τούτου σημασία φαίνεται παρ' Ἀριστοτ. Γεν. β'. 2. ὅστις τάσσει τὸ, γλίσχρον, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, κραῦρον. ἄρα, ξηρός, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ τραχεῖαν ἔχων. ὅθεν

Κραυρότης, ητος, ἡ. Σκληρότης, ξηρότης, δρυπτικότης. εὐθραυστότης. Ἀνεπιτ. γλισχρότης.

Κραυρόω, ῶ. (κραῦρος) Ξηρόν, δρυπτικόν, εὐθραυστον ποιῶ. Νέανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 133. «Ἡδὺ τὰς μὲν κραυρώσων ἀπουψύχας βορέηται κατὰ τὴν τοῦ Βελλεναρίου διόρθωσιν, ὅπου νῦν κἀκεῖσε ἀπαβλύσκει», κεῖται.

*Κράφα, ἡ. Ὄργανον κηπουρῶν συγγενὲς μὲ τὰ Ἀγρίφη, ἀγρεύρα, κρόβιον, κραβίκιν, κράπιον, ὁ κρεῖτον.

*ΚΡΑΩ = γράω. Κατατρώγω δαγκάνων, ὡς π. χ. τὰ σκώληκα. Τρύγω. Εὑρηται δὲ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ., οἵτινες παρήγουν ἐπιτεύδεν τὸ κράστις, καὶ κρέας, Heyne Ἰλ. Τ. 8. σ. 117.

Κρεάγρα, ἡ. (κρέας, ἀγρέω) Ὄργανον μαγειρικὸν, ὅπου ἀναπτῶσι, καὶ ἐκβάλλουσι τὰ κρέατα ἀπὸ τῶν λεβήτων, harpago. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1002. Σφῆκ. 1155. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. οὕτως. «Εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεισκε, ἐγκεκαμμένους τοὺς ὄκτυλους ἔχουσα, καὶ ἀνιμῶσα τὰ ζεστὰ διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. 2) Καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ Ἀγερίφη, ἀρπάγη, ἁγιάστρη, ἢ πηρεῦες, ἢ οὐ πείσει, σπεκούλ, ἀνασπᾶ, ἡ σύρει τινάς τι. harpago.

Κρεάγρεπτος, ον, (κρέας, γρέφω) Ὁ γράφων, δηλ. ζουγραφίζων, ξέων, πλεγόνων τὸ δέρμα. Λυκοφρ. 759. ὅπου ὁ Τζέτζης διὰ τοῦ, ερισγραπτώσας, ἑρμην.

Κρεάγρις, ίδος, ἡ. = κρεάγρα. Ἀνέκδοτ. Ἑποκρατ. ἀλλὰ καὶ = κρεάγρα.

Κρεάδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, κρέας, Κρεατάκιον, ὅπερ κομματάκι κρέας. Κρέας διηρημένον εἰς κομμάτια. 2) Κατά τινας τῶν Γραμματικ. καὶ = κρεῖον.

Κρεαδοτέω. (κρέας, ἀδωμι.) Παρσχμτσμ. τοῦ κρεωδοτέω.

Κρεανομέω, ῶ. Μ. ἤτω (κρεανόμος) Νέμω, διαμοιράζω, καὶ ἐξρτ. τὸ ἀπὸ τῶν θυτῶν κρέας εἰς τοὺς εἰς τὴν τράπεζάν μου καλεσμένους. «Πολλάκις ἐλπιλιόθη αὐτῷ οὐδαπόποτε κεκρεανομήκασι· δὲν τῷ ἔδωκαν ποτὲ ἀπὸ τὸ τῆς θυσίας κρέας. 2) Καθ. Διαμοιράζω, κομματιάζω, κατεξεγχίζω. ὅθεν

Κρεανομία, ἡ. Ἡ διαμοίρασις τοῦ τῆς θυσίας κρέατος εἰς τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ καλεσμένους. Λατιν. viscaratio.

Κρεανόμος, ον, (κρέας, νέμω) Ὁ μοιράζων τὸ τῆς θυσίας κρέας, καὶ ὡς οὐσιαστ. Ὁ κρεανόμος, Εἰς ὃν εἶναι ἐπιτετραμμένον τὸ κρεανομεῖν· ὁ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἔχων. Ὁ τὴν κρεανομίαν ποιῶν.

Κρέας, ατος, τὸ. Ἀττ. κρίας. πολλάκις πλθντκ. τὰ κρέατα, παρ' Ὁμρ. συχνότρ. ἡ ὁμοιτκ. καὶ εἴστε. πλθντκ κρέα (μὲ βρχ. α) Ἀττ. γεν. κρεῶν, καὶ Ὁδσ Ο, 98. συχνότρ. παρ' Ὁμρ. κρειῶν, δοτ. κρέατι, Ἰλιάδ. Ἐν τῷ ἐνκ. μετχρζτ. ὁ Ὁμρ. μόνον τὸν ἐνκ. κρέαϊ. Τὰ κρέας, κομμάτιον κρέατος· πλθντκ. Κομμάτια κρέατος, συνδ. τὰ διὰ τὴν τράπεζαν ἡτοιμασμένα, ἀλλὰ καὶ καθ. ἀντὶ τοῦ φαγητὰ ἀπὸ κρέας. Καὶ τὸ δεδόμενον τιμῆμα κρέατος τοῖς Ἀρειοπαγίταις· ἢ γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἀντὶ ἐκναλώματος κρέας ἐλάμβανε. Συνδ. παρωνγ. ἀπὸ τοῦ ΚΡΑΩ, ὃν δὲ τοῦ κρέας παρήχθη διὰ μεταθτσ. τὸ caro ὡς τὸ cerno ἀπὸ τοῦ κρίνω.) Περὶ τῆς βραχύντητος τοῦ α ἐν τῷ κρέα ἰδ. Buttm. Γραμτκ. 1, σ. 200. εὕρηται καὶ παρ' Ἀριστφ. πρβλ. Elmal. Ἀχρν. 612.

Κρεγμός, ὁ. (κρέκω) Τὸ κρέκειν, κτυπᾶν διὰ τοῦ κτενὸς τὸ ὕφασμα, ἢ μουσικόν τι ὄργανον διὰ τοῦ πλήκτρου, ὅθεν καθλ. τὸ παίζειν μουσικόν τι ὄργανον, = κροῦσις, 2) ἔτι δὲ καὶ Φωνὴ τις πολλὰ λεπτὴ ὡς ἡ τῶν πτηνῶν, τὴν ὁποίαν προφέρουσιν ἐν τῷ ἀναβοᾶζειν τὸν τόνον, Ἔπρχμ.

Κρεηδόκος, ον = Κρεωδόκος. Ὁ κρέας δεχόμενος, πιάνων.

Κρεηφαγεῖν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Κρεωφαγεῖν.

*Κρεηφαγία, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ κρεωφαγία.

*Κρεηφάγος, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ κρεωφάγος.

Κρειοδόκος, ον (κρέας, δέχομαι). Ὁ ὀχούμενος, πιάνων, περιέχων κρέας. Ποιητκ. ἀντὶ Κρεωδόκος. Ἀνθολογ.

Κρεῖαν, τὸ (κρέας). Τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον, σκαμνίον, ἢ σανίδιόν τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθλίπτετο καὶ ἡτοιμάζετο τὸ κρέας διὰ τὴν τράπεζαν. Τράπεζα τοῦ μαγειρείου, τράπεζα, ἀφ' ἧς ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς παρακαθημένους τὰ κρέατα. Ἰλ. Ι, 206. «κἀπὶρ ὄγε κρέιον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ». (Ἄλλοι, λέγει ὁ Παπαβ, ἐννοοῦσιν ἐνταῦθα ψευδῶς, λέβητα εἰς ὃν βράζουσι τὰ κρέατα).

*Κρεισφάγος, ον (κρέας, φαγεῖν). Ὁ τρώγων κρέας, ποιητκ.

Κρειττόστατος, ον (κρείσσων, τέτατον). Ὁ τιμώμενος, ἀγκαθήμενος περισσότερον ἀπὸ τὰ παιδία. Αἰσχύλ. Θῆβ. 786. (756.) «Ὄμματα κρειττόστατα», τὰ ὁποῖα ἐπρόσεχε καλλίτερον, παρὰ τὰ παιδία.

Κρείσσων, ον, γενκ. ονος, Ἀττ. κρείττων, ον. Νεοϊωνκ. κρέσσων, ον. Δωρικ. κάρρων ον, Ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, θαρραλεώτερος, γενναιότερος, καλήτερος, στερεώτερος, ἐξρτ. ὑπερβαίνων τὸν ἐναντίον του κατὰ τὴν δύναμιν, ὑπερτερῶν, νικῶν, νικητής, νικηφόρος, Ὅμρ. (Παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἀεὶ ἐν τῷ πρώτῳ τύπῳ) ἐνίοτε μετ' ἀπριφ. Ἰλιάδ. Φ, 486. 2) ἐπὶ κακοῦ, κινδυνωδέστερος, ἐνοχλητικώτερος, φοβερώτερος, gravior. Τρτ. 3) Μεταφρκ. «κρείττων λόγου» δυνατώτερος ἀπὸ τὸν λόγον, ὑπλ. ὑπὲρ λόγον, ἄφραστος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγητος. Περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠμπορεῖ τις τὰ περιγράψῃ διὰ λόγου ἐξαίρετος, ἢ ὡραῖος, ἢ κακός. «Κρείσσων γαστρός, χρημάτων». Ὅστις δὲν νικᾶται ὑπὸ τῆς γαστρός, ὑπὸ τῶν χρημάτων. Ὁ μὴ ἀγρατὴς, ἀλλ' ἐγκρατὴς καὶ σώφρων, μὴ νικώμενος ἀπὸ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας του· ἢ μὴ θορυβούμενος, ἀδωρόδοκητος. Εἰς ταύτας καὶ πολλὰς ἄλλας ὁμοίας περιστάσεις ὡς συγκρ. πάντοτε μετὰ γενκ. Valck Ἔκκ. 1214. 4) οἱ κρείσσονες κυρίως οἱ δυνατώτεροι, καλήτεροι, ὑψηλότεροι, παρὰ τοῖς Ἀττκ. συνδ. οἱ δεινοί, ὅθεν καὶ τὸ κρεῖττον ὁ θεός, ἢ δαίμων· καὶ τὰ κρείττονα, τιμαὶ θεϊκαί, Schaef. melet. p. 31. 134. Συνδ. ἀντθτ. ἥττων. Ἐπρμ. κρειττόνως, Ἀττκ. κρειττόνως. 5) παρὰ τοῖς Ἀττκ. Λογογρ. ἐπὶ ἠθκ. σημασ. Καλήτερος, εὐγενέστερος τὸ ἦθος, ἠθικῶς ὑπερέχων. (Τὸ κρείσσων ἰσομζτ. συνήθως ἀνμλ. συγκρτκ. τοῦ ἀγαθός. Ὡς ἀληθὲς πρωτότκ. πρέπει ὅμως νὰ λάβῃ τις τὸ κρατὺς ἐκ τοῦ κράτος, ὥστε τὸ συγκρτκ. ἔπρεπε κυρίως νὰ ἦναι ΚΡΑΙΣΣΩΝ, καὶ πρὸς τοῦτο ὀρθῶς σχματσ. ὑπρθτκ. κρατύστερος. Συγγν. τοῖς κρείων, κρείουσα, ἐξ ὧν ὅμως δὲν παράγτ. τὸ κρείσσων).

Κρειττόω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, κρειττωτὸς. Ἐπὶ κλήματος ἀμπέλου, ὅταν πάσχῃ ἀπὸ ἐφύματα, ἢ παραφυάδας παρὰ θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 16. Αἰτ. Φυτ. ε. 13. «Ὅταν κρειττωθῇ· ὅπου ἄλλοι, Κυρτωθῇ, ἀνάγν. ἄλλοι, Κρυωθῇ, καὶ ἄλλοι, τυλωθῇ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλίνιος ιζ. 24. περὶ τῆς τῶν κλημάτων νόσου οὕτως εἶπεν. «Acini, priusquam crescant, decoquuntur in callum»· τὴν ἀνάγνωσιν κρυωθῇ, ἀπέρριψε σχεδὸν ὁ Στέφανος.

*Κρειττων, ον, γενκ. ονος. Ἀττκ. ἀντὶ κρείσσων, ὅπερ ἴδε. «Ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη, μὴ κρειττον' εἶναι τανύρδς, ἀλλ' ὑπήκοον. Γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα, κακὸν ἐστιν μέγαν. Φιλήμν. γνῶμαι, 1. ἔνθα ἀντίκ. τῷ ὑπήκοος.

*Κρειττωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀντῷ κρειττόω ἐξηγουμένη τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου ἀσθένεια.

Κρείων, οντος, ὁ, θηλν. κρείουσα, ἡ. Βασιλεύς, ἐξουσιαστής, κύριος, ἄρχων, ἡγεμών. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὸ, κρείων, καὶ κρείουσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων, βασιλέων, καὶ ἐπισήμων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θεῶν, ὡς π. χ. ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Δ, 22. κεῖται «κρείων Ἐτεωνεύς», μετὰ τοῦ «πότνηρός θεράπων». Ἄρα, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, ἀργυρώνητος, δοῦλος καὶ θεράπων. Ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ἐξέχων καὶ διάκριτος, ἠρμήν· ἄρα, ὁ κάλλιστος Ἐτεωνεύς· ἴσως, ὁ πρῶτος καὶ ἀνώτερος ὅλων τῶν δούλων (σκλάβων), καθὼς καὶ ὁ Εὐμαῖος ὁ πρῶτος τῶν συβωτῶν «Ὀρχαμος ἀνδρῶν» καλεῖται. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ δούλη (σκλάβα) καὶ παλλακὴ τοῦ Πριάμου «κρείουσα γυναικῶν· ἐν Ἰλ. Χ, 48. τὸ μόνον χωρίον παρ' Ὅμρ. ἔνθα εὐρτκτ. τὸ κρείουσα, ὅπου διὰ τοῦ, καλλιστεύουσα, ἠρμήνευσαν· ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡγεμονίς, βατίλισσα. 2) Κρείων, ὁ κύρ. ὀνμ. Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, Ὅμρ. οὕτω καὶ Κρέων. Εἰς τὸ παλαιὸν ὄνομα Κρέων, καὶ Κρέουσα, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς βάσις μόνον ἡ σημασία του, καλός, ἀγαθός, γενναῖος, ἔξυπνος, πρόθυμος. (Πρωττκ. εἶναι πθν. τὸ ΚΡΑΣ, κραίνω, συγγν. τῷ κρείσσων. Ταυτόσημα τῷ κρείων εἶσι τὰ κύρ. ὀνμ. Κρέων καὶ Κρέουσα, μάλιστα ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ Πινδ. εὑρηται καὶ τὸ ἐπθτ. κρέων ἀντὶ τοῦ Κρείων. Ῥῆμα ΚΡΕΙΩ ἢ ΚΡΕΩ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εἰς χρῆσιν).

Κρειῶν, Ἐπκ. γεν. πλθντ. τοῦ κρέας. Ἀντὶ, κρεῶν, κρεάτων. συχν. παρ' Ὅμρ.

Κρέκω, ἡ. ὁ Ἐύστ. εἰς Ὅμηρ. σελ. 1528. ἀναφέρει ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ λεξικοῦ τοῦ Παυσανίου «κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκίλλυν, μάλιστα δὲ οἱ Ἀττικοὶ πλεονεμίδαν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «κρέξ, κορυφαίαν. Ὁ Σουίδ. ἐσημείωσε «πορφυρίην ἡμῆσε κρέκαν, ἀντὶ, τρίχα.

Κρεκάδια, ων, τὰ (κρέκω). Στερεῶς κτυπηθὲν μὲ τὸ κτένι ὕφασμα. Γερὰ καὶ πυκνὰ δουλευμένα σκαπάσματα «αὐλῆς». Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1215. (ἀλόγως ἀμφλτ.)

Κρεκτός, τή, τόν (κρέκω). Κτυπημένος, ἐξρτ ἐπὶ κρουστῶν ὀργάνων, Καθλ. τὸν ὁποῖον ἔψαλον, ἐτραγούδησαν, τραγουδισμένος, ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τὸν ὁποῖον ἔψαλον διὰ τῆς λύρας, παιγμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 818.

Κρέκω, Κτυπῶ, κρούω. καθλ. ἀπουμβῶ τι μὲ ῥάβδον τινά, καὶ ἰδιατρ. α) Κτυπῶ μὲ τὸ κτένι ὕφασμάτι εἰς τὸν ἀργαλειόν, ὅθεν Ἑρμείνω. «Ἱστὸν κρέκειν». Σαπφώ· κτυπῶ τὸν ἀργαλειόν, ὑφαίνω, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Κερκίς. β) Κτυπῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρουστόν τι ὄργανον μὲ τὸ πλῆκτρον, «κιθάραν, λύραν, κ. τ. τ. κρέκειν». Κιθαρίζειν, κρούειν τὴν κιθάραν μὲ τὸ δοξάρι, παίζειν τὴν κιθάραν· ἔδεν καὶ «βοτὴν πτεροῖσι κρέκειν». Ἠχεῖν, κτυπᾶν τὰ πτερά, καὶ διὰ τούτου ἦχον τινα προξενεῖν. Ἀριστοφ. ἔστις ἔτι καί, Κρέκειν αὐλόν· ἐν Ὄρν. 682. λέγει, ἀντὶ τοῦ, αὐλεῖν. πρβλ. Πλουτρχ. Συμπσ. ζητμ. 2, 4. Τιβουλ. 1, 1, 4. Ἡλιοδ. 17, 312. σπανιώτ. καὶ μετὰ ὀστκ. «τερέκειν θόανα» Ἀνύτη, 8. («Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὰ κρούω, κροτέω, κροαίνω, ἐντεῦθεν κρεγμός, κερκίς, κρέμβαλον).

Κρεμάθρα, ἡ (κρεμάννυμι). Κόφινος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον σκεῦος, τὸ ὁποῖον ὕπταται κρεμασμένον, εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα αἰωρᾶσαν ἀποτίθεσθαι. Ἀριστοφ. παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. καὶ 2) ὁ στύλος, ἤτοι τὸ κοτζιάνι τῶν καρπῶν, ἐκ τοῦ ὑποίου κρέμαται ὁηλ. ὁ καρπός. 3) Παρὰ τοῖς Τργκ. Μηχανήτης, ἢ ἡ παριστάνετα ὑποκριτὴς τὰς κρεμάμενας ἢ αἰωρουμένας εἰς τὸν ἀέρα· ὁηλ. ἀπέλιπον, ὡς ἐν παραβάσει ἢ εἰς ἄλλο τι σχῆμα μικρόν τι νεβρώτιον, τὸ ὁποῖον ἐβαστᾶτο ἀπωθεν μὲ σχοινία, μέσα εἰς τοῦτο ἦτον ὁ ὑποκριτὴς, καὶ οὕτως ἐφαίνετο ὡς κρεμάμενος. Οὕτω γίνεται τοὐλάχιστον εἰς τὰ θέατρα τῶν νεωτέρων· πρβλ. κράδη, 3.

Κρέμαμαι, Ἀμτβτ. σύντομος Ἐνστ. Μέσ. τοῦ κρεμάννυμι, ὅπερ ἴδ. Κρεμάμενος εἰμί, κρεμάμαι, Παρ' Ἀρατ. 65. = Ὀκλάζω.

Κρεμάννυμι, Μ. τρεμ_σω, Ἀττ. Μ. κρεμῶ ῶ, ᾖ, Ἐπκ. ἐκττμν. κρεμόω, Ἰλδ. Η, 83. Ἀόρ. 1. ἐκρέμασα, Πστκ. Ἐνστ. κρεμάννυμαι, ἀόρ. ἐκρεμάσθην, Πολυβ. Ε, 4, 7. «Ἡρμοσθέντος» μέλ. κρεμασθήσομαι. Μὲ τὸ Πστκ. καὶ Μέσ. συνέχεται τὸ Ἀμτβτ. κρίμνημαι, ὑπτκ. κρέμωμαι, ἐνστ. κρεμίμην, καὶ κρεμοίμην, ἀόρ. ἐκρεμασάμην, Μ. κρεμήσομαι· Τὸ πρωτπ. κρεμάω ὅεν φαίνεται νὰ εὑρίσκηται εἰς κανένα τῶν καλῶν συγγρφ. — 1) Ἐνργτκ. Κρεμῶ, κρεμνῶ, κάμνω τι νὰ κρέμαται, βαστῶ, ἢ στερεώνω τι εἰς τὸν ἀέρα, κρεμάμενον· ἀφήνω νὰ κρέμαται κάτω· «Ἐκτινες, καί, ἀπό τινος δεμένον ὁηλ. ἀπό τίποτε, ὡς «Σειρὴν ἐξ οὐρανοῦ» Ἰλδ. Θ, 19. Κρεμνῶ τι ὡς ἀφιέρωμα, ἀφιερώνων αὐτὸ «Πρὸς ναόν» Ἰλδ. Η, 83. β) Μετφρκ. Βάλλω τινὰ εἰς ἐλπίδα, προσδοκίαν, ἀβεβαιότητα, φόβον. Τὸν κάμνω νὰ ἐλπίζῃ, νὰ προσέχῃ, νὰ προσμένῃ ἀνυπομόνως, suspensum tenero, πρβλ. αἰωρέω. 2) Πθτκ. Κρεμνῶμαι, μὲ κρεμῶσι, ἢ μὲ κρεμνοῦν. β) Μτφρκ. Εἶμαι εἰς προσδοκίαν, ἐλπίδα, ἀβεβαιότητα, ἢ φόβον. 3) Μέσ. Ἐνστ. κρεμάννυμαι, κρεμῶ ἐμαυτόν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἄλλους πθτκ. καὶ μέσ. χρόνους, καθὼς καὶ εἰς τὸ συντπμν. ἀμτβτ. κρεμάμαι, Μετέωρος, κρεμάμενος εἰμί, ἐκρέμω, 2. ἐνκ. ἀορ. ἀντὶ ἐκρέμασο, Ἦσο μετέωρος, κρεμάμενος, Ἰλδ. Ο, 18. 21. Τὸν ἀόρ. μετ' αἰτκ. ἔχει ὁ Ἡσιό. ἔργ. 631. «Πηδάλιον κρεμάσασθαι κρεμῶ τὸ πηδάλιον δι' ἐμαυτόν, ἤτοι δι' ἰδίαν μου χρῆσιν· ἐλευθερία τις ἐν τῇ χρήσει τοῦ Μέσ. ἤτις ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅμως ἴσως χωρὶς παράγμ. β) κρέμαται = ὀκλάζει. Ἀρατ. Φαινόμ. 65. ὅθεν

*Κρέμασις, εως, ἡ. Τὸ κρεμᾶν, ἢ κρέμασθαι· Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1260.

*Κρέμασμα, τό = κρεμασμός. Σχολ. Αἰσχλ. Πρμθ. 157.

Κρεμασμός, ὁ, Ἡ πρᾶξις τοῦ κρεμᾶν, κρέμασμα 2) Οὐσίατρ. τὸ αἰωρεῖσθαι, κρέμασθαι· μετέωρον, κρεμάμενον εἶναι

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις κρεμᾷ, ὁ μυᾶν, χορδήν, δεσμάς, στύλος, κ. τ. τ. ἐξ οὗ κρεμασταί· κρεμαστάρων, ἔτι δὲ = κρεμάστρα, κρεμάθρα· ἴδετν

Κρεμαστήριος, ον, = κρεμαστός.

Κρεμαστής, οῦ, ὁ· = κρεμαστήρ.

Κρεμαστός, ή, όν (κρεμάννυμι). Κρεμάμενος, κρεμασμένος, μετέωρος. «Σκεύη κρεμαστά» ἐν Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 12. = «Κρεμαστὰ ἱστία καὶ βύβλους» παρ' Ἀθην. ά. σελ. 27. τὰ εἰς τὸ κρεμᾶσθαι ἐπιτήδεια. καθὼς π. χ. τὰ πανία εἰς τὸ πλοῖον. 2) Ὁ εἰς τὸ κρεμᾶν ἐπιτήδειος.

Κρεμάστρα, ἡ· = κρεμάθρα· ἀλόγ. ἀμφβλμν.

Κρεμάω, ἀμφβλ. πρωττπ. τοῦ κρεμάννυμι, τὸ ὀπ. ἴδέ.

Κρεμβαλιάζω, Μ. άσω (κρέμβαλον). Μετὰ κρεμβάλων παίζω, κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούων ἐρισμόν τινα καὶ ἦχον ἀποτελῶ. Δίδω τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς χορευτὰς· ἴδε κρέμβαλον, ὅθεν

Κρεμβαλιαστής, οῦ. Ὁ κρεμβαλιάζων, ὁ μετὰ κρεμβάλων παίζων· παρ' Ὁμηρ. ἐν Τμν. Ἀπλ. 162. ἀείγνωστόν ποτε οὗτος, ὅπου νῦν, Κρεμβαλιαστής, ἠ· μετὰ τοῦ, φωνή, κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἦδος.

*Κρεμβαλιαστύς, ύος, ἡ. Τὸ παίζειν μὲ τὸ κρέμβαλον, τὸ δίδειν τὸν ῥυθμὸν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ χορὸς μετὰ ψωνῶν, Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 162.

*Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω = κρεμβαλιάζω

Κρέμβαλον, τό (κρέκω). Ὄργανόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχον ἐν ἑαυτῷ κογχύλια, ἢ ὄστρεα καὶ ὀνιζόμενον ἀπστέλλει κρότον τινα, ὃν οἱ παλαιοὶ ἐχόρευον· Ἀθην. ιά. «Δίδυμος θέφηνιν εἰσᾴδειν καὶ τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὐρυθμον ἦχον τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις, καθάπερ καὶ Ἀριστοφ. ἐν Βατράχ. (1340.) εἶπεν· «ὁ Φὼτ. ἔχει κρεμβαλιάζειν, ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν. Πθν. ὡς τὰ castagnetta τῶν νῦν Ἰταλ. καὶ Ἰσπανῶν, πρβλ. κρόταλον. (πθν. πρττπ. τοῦ Λατιν. crepo.)

Κρεμνάω, νῶ. Ἕτερος τύπος τοῦ κρημνάω. Ξενοφ. ὁ Ἐφέσ. ἐν β'. 13. λίαν ἀμφ. μέντοι.

*Κρέμοισθε, ἀντὶ κρέμασθε· ἰδ. κρεμάννυμι.

Κρεμόω, ῶ Ἐπκ. ἐκτμν.τύπος τοῦ κρεμῶ, Ἀττκ. μέλ. τοῦ κρεμάννυμι, Ἰλδ. Η, 83.

Κρέμυς, υος, ἡ· = χρέμυς. Ἰχθύς τις.

*Κρεμῶ, Ἀττκ. Μ. τοῦ κρεμάννυμι.

*Κρέμωμαι, Ὑπτκτκ. τοῦ κρέμαμαι.

Κρέξ, ῆ, γενκ. σκίς. Crex. Ὄρνις τις, τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Ὄρν. 1138.) τὸ ῥάμφος εἶναι ὀξὺ καὶ πριονοειδές· Ἀριστοτέλ. Ζώων. Ἱστορ. ιθ'. καὶ ιζ'. κατὰ τὸν Τζέτζην εἰς Λυκόφρ. 513. Θαλάττιον πτηνόν, ὅμοιον τῷ, Ἴβιδι, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτ. (β'. 76.) λέγει τὸν Ἴβιδα, ὅμοιον τῷ κρέξ. κατὰ τὸ μέγθ. ὁ Ἀριστοτέλ. ζώων μορ. δ'. 12. λέγει, ὅτι ὁ κρέξ ἔχει μακρούς τοὺς πόδας, καὶ τοὺς ὀπισθίους ὄνυχας μικρούς, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ τοῦ Λιν. Rallus Crex, πλήν ἔχει καὶ κατὰ τὸ πριονοειδὲς ῥάμφος· ὁ γλωσσογράφος τοῦ Ἡροδότ. λέγει, ὅτι τὸ ὄρνεον τοῦτο ἐνιζῆ. κακὸς οἰωνὸς διὰ τοὺς νεονύμφους. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοοῦντο πολλὰ εἴδη τοιούτων πτηνῶν.

*Κρεοβότος, ον (κρέας, βόσκω). Ὁ βόσκων, κατατρώγων κρέας, Αἰσχλ. Ἱκτδ. 284. Ἄλλοι τονίζουσι, κρεόβοτος, καὶ ἐξηγοῦσιν, ὁ μὲ κρέας τρεφόμενος. Ἄλλοι δὲ πάλιν γράφουσι κρεοβρότος.

Κρεόβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ὁ κρέας τρώγων, κρεατοφάγος.

*Κρεοδόχος, ον = κρεοδόκος, Hoyne Ἰλδ. Ι, 206.

Κρεοκάκκαβος, ὁ (κακκάβη). Κακκάβι διὰ τὸ κρέας, ἢ τοι εἰς ὃ μαγειρεύουσι τὸ κρέας. 2) Παρ' Ἀθην. ϛ'. Φαγητόν τι ἐκ κρέατος, καὶ λίπους ἠτοιμασμένον.

*Κρεοκοπέω, Ἀττ. ἀντὶ κρεακοπέω, Pors. Εὐριπ. Ἐκβ. praef. p. IX. Blomf. Αἰσχλ. Περσ. 469.

Κρεονομία, ἡ· = κρεωνομία.

*Κρεοπώλης, ὁ = κρεωπώλης.

*Κρεοσαπέντων, γενκ. πλέντε. μετχ. ἀορ. 2. πθτκ. ὡς ἀπὸ ῥήμτ. κρεοσήπομαι, σήπομαι κατὰ τὸ κρέας, σαπίζει τὸ κρέας μου, ἔχω σάπιον κρέας, λίαν ἀμφβλ. ἀνάγνωσις παρὰ Πλτρχ. περὶ χρσ. κρτ. 1. Τ. 10. σ. 138. Γ.

Κρεοσήπομαι, Σήπομαι ὡς τὸ κρέας, ἠμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτάρχ. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, κατασήπομαι· ἰδ. ἀντρ.

Κρεοσκευασία, ἡ. Ἡ ἑτοιμασία, τὸ μαγείρευμα τοῦ κρέατος· ἀμφ. Δείπν. ιβ'. ὅπου αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις, κρέως σκευασίας, ἔχουσι.

Κρεουργέω, ῶ. Μ. ήσω (κρεουργός). Κρέας κόπτω, ἢ κατακόπτω τι ὡς κρέας, λιανίζω. μετ' αἰτιατ. «Τὸν πατέρα ἐκρεούργησε» Διογ. Λαέρτ. Ζήτ. καὶ κατακρεουργέω. 2) Οὐσίατρ. Κρεουργὸς, ὁηλ. χασάπης εἰμί· ὅθεν

Κρεουργηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρεουργοῦ, εἰς μικρὰ κομμάτια· λιανισμένα. Ἡρόδοτ. 5. 13. «Διασπάσαντες τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν κατέκοψαν τοὺς ἄνδρας εἰς λιανὰ κομμάτια.

Κρεουργία, ἡ. Τὸ κόπτειν, καὶ μαγειρεύειν τὰ κρέατα, τὸ ἔργον τοῦ κρεουργοῦ. Τὸ λιανίζειν ὡς τὸ κρέας· Καὶ, Συμπόσιον ἀπὸ λιανισμένα κρέατα, ὅθεν

Κρεουργικός, ή, όν. Ὁ ἁνήκων, ἢ ἁρμόζων εἰς κρεουργίαν, ἢ εἰς τὸν κρεουργόν.

Κρεουργός, όν (κρέας, ΕΡΓΩ). Ὅστις κόπτει, ἢ μαγειρεύει τὰ κρέατα, μακελλάρης, χασάπης. 2) = κρεωδαίτης· κατὰ τὸν Πολυδ. ὅστις κόπτει τὰ τῶν θυσιῶν κρέας, καὶ τὸ μοιράζει εἰς τὸ συμπόσιον· ἐντεῦθεν τὸ «Κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1584. ἑορτάζειν εὐθύμως τὴν διὰ θυσίας καὶ εὐωχίας πανηγυριζομένην ἡμέραν· ἐντεῦθεν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζ. λέγει «Τὴν Πέλοπος κρεουργίαν» τὴν εὐωχίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Τάνταλος διεμοίρασε τὰ κρέατα τοῦ ἐσφαγμένου πατρός του εἰς τοὺς συμποσιαστὰς θεούς. Ἀπολλωδ. β'. 5.

Κρεοφαγία, ἡ· = κρεωφαγία· ἐκ τοῦ

*Κρεοφάγος, ον, ον = κρεωφάγος.

Κρέσσων, ον, γεν. ονος. Νεοϊωνκ. ἀντὶ κρείσσων, καὶ παρὰ Πινδρ. χρήσιμος τύπος.

Κρεύλλιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κρέας, = κρεάδιον. Συνέκ. Κομμάτιον κρέατος.

ΚΡΕΩ, Ἄχρστ. πρωττπ. ἀφ' οὗ τὸ κρέων, κρέουσα, Ἐπκ. κρείων, κρείουσα. Συγγν. καὶ ταὐτόν, τῷ, κραίνω, κρείων εἰμί. βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Κρεωβορέω, ῶ, Μ. ήσω (κρεωβόρος). Κρέας τρώγω· Θέων εἰς τὰ τοῦ Ἀράτου Φαινόμ. 132.

Κρεωβορία, ἡ. Τὸ τρώγειν κρέας· ἐκ τοῦ

Κρεωβόρος, ον (κρέας, βιβρώσκω). Ὁ κρέας τρώγων. Νικήτ. Χρον. έ. 6.

Κρεωβριθής, ές. Ὁ ὑπὸ κρέατος βεβαρημένος, βαρύς, παχύς, χοντρὸς, σωματώδης.

Κρεωδαισία, ἡ (δαίω). Ἡ τοῦ κρέατος διανέμησις, διαμοίρασις· ἐκ τοῦ

Κρεωδαίτης, ου, ὁ (δαίω, 2.). Ὅστις διανέμει, διαμοιράζει τὸ κρέας. Πλουτρχ. συμπ. β'. 10. Θηλυκ. «Κρεωδαίτις ἀρχή,» παρὰ Πολυδ. καὶ ὡς ἐπίτ. Ὁ διαμοιράζων τὸ κρέας.

*Κρεωδαίτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ ἀντρ.

*Κρεωδέιρα, ἡ (δαίρω, δέρω). Ἐργαλεῖον, ἢ ὄργανον, δι' οὗ ἐκδέρουσι τὰ σφαγέντα ζῶα. Πολδ. 7. 25.

Κρεώδης, ες (κρέας, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρέατος, κρεατώδης, γεμάτος ἀπὸ κρέας, ἢ εἶδος κρέως· τὰ κρεώδη. Ὅλα, ὅσα ἔχουσι τὴν ὄψιν, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ κρέατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρεωδοσία, ἡ (κρεωδότης). Διανέμησις τῶν κρεῶν, καὶ ἐξῆρτ. εἰς τὸ κατὰ τὴν Συσίαν συμπόσιον = κρεωδαισία. Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 11.

Κρεωδοτέω, ῶ, Μ. ἤσω = κρεωνομέω. Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 40. ἔχει »Κρεωδοτήσειν τοὺς ἀλειψαμένους ἅπαντας,« ὅπου »Κρεοδοτήσειν, ἀναγνωστέον· ἐκ τοῦ

Κρεωδότης, ου, ὁ (δίδαμι). Ὁ τὸ κρέας, καὶ μᾶλλον τὰ τῶν Συσιῶν, διαδίδων, διαμοιράζων. Ζήτ. κρεωδοσία.

Κρεωδόχος, ον (δέχομαι). = κρεοδόκος. Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων κρέατα.

Κρεωθήκη, ἡ (θήκη) Θήκη, δοχεῖον, ἢ θωμάτιον, εἰς ὃ φυλάττουσι τὸ κρέας.

*Κρεωκάκεβος, ὁ=κρεοκάκαβος. κακκάβι διὰ τὸ κρέας, τσουτζέρι.

Κρεωκοπέω, ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω, λιανίζω τὸ κρέας· ἐκ τοῦ

Κρεωκόπος, ου (κόπτω). Ὁστις κόπτει, λιανίζει τὸ κρέας.

Κρεωλόγος, ον. Ὁστις μαζώνει κρέας· ἀμφ.

Κρέων, οντος, Θηλκ. κρέουσα = κρείων, κρείουσα. Κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδρ. »Κρέοντι σὺν Αἰακῷ« Πύθ. 8, 143. »Οὐρανοῦ κρέοντι δόκιμον εὐάρεστον, ἀγαπητὸν εἰς τὸν κύριον τοῦ οὐρανοῦ, Νμ. 3, 17. »Αἰακιδᾶν κρεόντων« Νμ. 7, 66. καὶ »Κρέοντος« Νμ. 5, 22. τοῦ διαδόχου, τοῦ πρίγκιπος ἰταλστ. Ζ. κρείων.

*Κρεών, γενκ. πλθντ. τοῦ κρέας, Ὀδσ. Ο, 98.

Κρεωνομέω, ῶ, Μ. ήσω (κρέας, νέμω). Κρέας διαμοιράζω, καὶ μάλιστα τῶν Συσιῶν· ἐκ τοῦ

Κρεωνομία, ἡ. Ἡ διαμοίρασις, διανέμησις τοῦ κρέατος, καὶ μάλιστα τοῦ τῶν Συσιῶν εἰς τοὺς συμποσιαστάς.·

Κρεωπωλεῖοι, τό· = κρεωπώλιον· ἐκ τοῦ

*Κρεωπωλέω, Μ. ήσω. Πωλῶ κρέας, πραγματεύομαι μὲ κρέας, εἶμαι κρεωπώλης· ἐκ τοῦ

Κρεωπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁστις πωλεῖ τὸ κρέας, μακελάρης· κασάπης, ἢ χασάπης Τουρκ. Θεόφρ.

*Κρεωπωλικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν πωλεῖται τὸ κρέας· ὡσὰν κρέας πωλουμένου, Πλούτρχ.

Κρεωπώλιον, τό. Τόπος, ἔπου πωλοῦνται τὰ κρέατα, μακελεῖον, (χασαπιά, Τουρκ.) 2) Παρ' Ἀρτεμιδ. ε. 2. ἡ τοῦ κρέατος πώλησις· »Τὸ συναγόμενον ἀργύριον ἀπὸ τοῦ κρεωπωλείου.«

Κρεωστάσμη, ἡ (στάσμη). Ἡ ζυγαριά, τὸ στατέρι, εἰ οὐ ζυγιάζουσι τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω, Μ. ήσω. (κρεωφάγος). Κρέας τρώγω· ὄδεν

Κρεωφαγία, ἡ. Τὸ κρέας τρώγειν, τὸ φαγεῖν φαγητόν τι ἐκ κρέατος κατεσκευασμένον· ἐκ τοῦ

Κρεωφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁστις τρώγει κρέας, ζῷ ἀπὸ κρεωφαγίαν, τρέφεται ἀπὸ κρέας. Cretinero, Ἰταλ.

Κρήγυος, ον. Ἀγαθός, καλός, εὔχρηστος, ὠφέλιμος, ἡδονικός, καταδύμιος Ἰλ. Α, 106 »— Οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·« ω 2) Ἀληθής, γνήσιος, καθαρός, εἰλικρινής, Θεοφρ. 20, 19. (Σπάνιος ἀρχαία λέξις, κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ χρήσιμος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κρατύς, καὶ κρήγιος γραφμν. Κυρίως ποιητ. μόνον, ἀλλ' εὑρηται καὶ ἐν τοῖς Δωρ. πεζγρφ., Butlm. Lexilg. 1. p. 25. καὶ 2. p. 207.)

Κρηδέμνιον, τό (ΕΡΑΣ, έω, έμαι). Κεφαλόδεσμοι, οἳ χρῶνται παρ' Ὁμρ. αἱ πρόκριτοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπανδρευμέναι γυναῖκες, κεκαλυμμένων· καθόλου δέ, στολισμός τις ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων· (καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν ἐπανωκαλύμμαυχον, ἢ ὁ τῶν γυναικῶν ἀφτιᾶς, λεγόμενον) τοῦ ὁποίου, αἱ δύο πτέρυγες ἤρχοντο ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, καὶ ἐκρέμαντο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κατὰ τῶν παρειῶν, δι' ὧν ἐνίοτε ἐδύναντο νὰ καλύπτωσι καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν· ὃθ. περὶ τῆς Πηνελπ. »Ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα·« Ὀδυσ. Α, 334. καὶ Ἰλ. Ξ, 184. ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Ζ, 100. φοροῦσι καὶ αἱ θοῦλαι τῆς Ναυσικᾶς κρήδεμνα, καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε. 346. δίδει ἡ θεὰ τῆς Θαλασσ. Ἰνὼ τῷ Ὀδυσσεῖ κρήδεμνον, ἵνα νὰ περιδέσῃ τὸ σῶμά του ὡς μέλλου νὰ τὸν βοηθήσῃ τὰ κολυμβήτῃ εὐτυχῶς· »Τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ἄμβροτον·« λάβε τοῦτο τὸ περιδέσμιον καὶ δέσαι τὴν μέσην σου· καθόλου δὲ ἐφόρουν αὐτὸ αἱ ὑπανδρευμέναι γυναῖκες, Ἰλ. Χ, 470. μ' ὅλον τοῦτο φορεῖ αὐτὸ καὶ ἡ Ἀντιγόνη, παρ' Εὐριπίδ. Φοίν. 1499. 2) Μτφρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλθντ. αἱ ἐπάλξεις, οἱ προμαχῶνες τῶν τειχῶν, π. χ. ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Π, 100. »Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα· καὶ ἀλλαχοῦ καλεῖ οὕτω τὰ τείχη, ἢ τὰς κορυφὰς τῶν πύργων τῆς Τρωάδος, τὸ ὁποῖον ἄλλως, στεφάνη, καί, στεφανίς, λέγεται· τρόπον τινὰ ὡς κεφαλόδεμα τῆς Τρωάδος· καὶ Ὀδσ. Ν, 388. »Κριδέμνα πάλησε Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 151. »Θήβης κρήδεμνον« τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, καὶ περφρστκ. = Θῆβαι. Ἡσδ. ἀσπ. 105 β) ἔτι δὲ καὶ τὸ σκέπασμα ἀγγείου τινός, ἢ καλ. παντὸς πηλίνου ἀγγείου, πίθου. Ὀδσ. Γ, 392. παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 508. »Πέτρινα κρήδεμνα·« ἀμφίβ. σημασία.

*Κρηήναι, ἀπρμφ. ἀορ. 1. ἐνργ. τοῦ κραίνω, Ἰλιδ. Ι, 101.

Κρήηνον, ἀορ. 1. ἐνργ. αὐτὸ τοῦ, κρῆνον, ἐκ τοῦ κραίνω, τέλεσον, ἐπιτέλεσον. Ἰλ. Α, 41. καὶ 104.

Κρῆθεν, Ἐπίρ. (ΚΡΑΣ), Ἀπὸ τὸ κεφάλι κάτω, ἢ ἀπ' ἐπάνω. πρβλ. κατακρῆθεν. Ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἄσπ. 7. καὶ »Ἀπὸ κρῆθεν,« ἔχει.

Κρῆθμον, τό. Εἶδος λαχάνου ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς φυομένου, κρήθμον. Crithmum maritimum, Διον. γράφεται ἔτι καὶ, κρίθμον, παρὰ Διοσκορ. Β'. 157. ὅπου κάλλιον, κρίθαμον, ἀναγνωστέον, ἐπιμαρτυρούσης τῆς συνηθείας· παρὰ Δυκόφρ. 238. ὄστρεοι.

Κρημνάω, Ἰωνκ. κρημνέω, Μ. ήσω· ἀλλὰ καί, κρήμνημι, = κρεμάννυμι. Ἀφίνω νὰ κρέμαται τι ἐπί τά κάτω· ῥίπτω κάτω. Εὐριπ. Ἴων. 1613. Μέσ. κρήμαμαι, κρεμασμένος εἰμί, κρέμομαι, μετέωρος εἰμὶ ἐπί τι, εἰς τὸν ἀέρα ἵσταμαι· Αἰσχύλ. Θῆβ. 231. »Νεφέλαι κρημναμέναι ὕπαρ' ὀμμάτων·« Ἀππιαν. Μιθρδ. 97. »Τοὺς δὲ μὲν ἐκρήμνη·« Πολιτ. Α'. 71. »Ἐκρήμναντο αἱ κεφαλαί·« ἰδὲ καί, ἀνακρήμνημι. (Ἀμέσως ἀπὸ τοῦ χρημνός, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κρεμάννυμι.)

Κρήμνη, αὐτὸ, κρήμνηθι, προστακτ. παρὰ τῷ, Ἑτυμολ.

Κρημνηγορέω, ῶ, Μ. ήσω (κρημνός, ἀγορεύω). Μετχρζμ. τρόπον τινὰ καταχρημνους, δηλ. ἐπικινδύνους, ἐπισφαλεῖς, ἢ καὶ ὑπερηφάνους, ἢ ἀλαζονικοὺς λόγους· ὑψηλογρόνως ὁμιλῶ = κρημνοκομπέω.

Κρήμνημι· ἰδὲ κρημνάω.

Κρημνίζω, Μ. ίσω (κρημνός). = Κρημνάω. 2) Συνδ. ῥίπτω κάτω ἀπό τινα κρημνόν, ἐπί τι κάτω ῥίπτω, καταδαφίζω, σαρίζω· ὄδεν

*Κρήμνισις, αως, ἡ = τῷ ἑπμ.

Κρήμνισμα, τό. Τὸ ἐπὶ τὰ κάτω ῥίψιμον, κρέμισμα ἀπὸ ὕψους τινός Σχολ. Θουκυδ.

*Κρημνισμός, ὁ = τῷ πργμν.

Κρημνοβατέω, ῶ. Μ. ήσω. Περιπατῶ, ἀναβαίνω, ἀνασύρομαι εἰς τοὺς κρημνούς, ἢ εἰς κρημνώδη, κατάκρημνα ὄρη· Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω, κρημνός). Ὁστις περιπατεῖ εἰς τοὺς κρημνούς, ἀναβαίνει, ἀνασύρεται εἰς κρημνώδεις τόπους, ἢ βουνά· Ἐπστ. τοῦ Πανός, Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐρμην. διά τοῦ, νευροβάτης, ὅ ἐστι, σχοινοβάτης· ὡς καὶ τὸ τοῦ Κυριλ. Λεξικ. ἔχει, »Κρημνοβάτης. νευροβάτης, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν πλοίων διὰ τῶν σχοινίων ἀνερχόμενος. 2) Μτφρ. Ὁ κινδυνώδεις καὶ ἐπισφαλεῖς λόγους ὁμιλῶν, ἢ ὑψηλόφρων, καὶ ἀλαζονικὸς ἐν τῷ ὁμιλεῖν· Γρηγόρ. Ναζ. »Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων.«

Κρημνόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπὶ τὰ κάτω, ἀπὸ τὸν κρημνόν.

Κρημνοκομπέω, ῶ, Μ. ήσω (κομπέω). = κρημνηγορέω· Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑψηλόφρονας λόγους ὁμιλῶ. Σουϊδ.

Κρημνοποιός, όν (ποιέω). Ἀριστοφ. Νεφ. 1367. Ὁ ὑψηλόφρονας λόγους καὶ μεταφορὰς μεταχειριζόμενος, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν.

Κρημνός, ὁ (κρεμάννυμι). Ὡς καὶ ἐν τῷ συνθ. Ἑκατηφορικὴ ἐξοχὴ ὄρους τινός, πέτρας, καὶ ἐξῆρτ. βαράθρου, τάφρου, ὀχθου· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κρημνός, ὀχθος, ἔξοχη πέτρας, καὶ ὄρους βάθος, χάος,« ἐπὶ τοῦ χείλους ὀχθου τῆς θαλάσσης καὶ ποταμοῦ· Προσῳδ. Σ'. 23. »Καταῤῥηγνύμενοι οἱ κρημνοὶ τοῦ ὀρύγματος πόνον διπλήσιον παρεῖχον· καὶ Ἰλ. Μ, 54. »Κρημνοὶ γὰρ ἐπηρωφεῖς περὶ πάντα ἵστασαν ἀμφοτέρωθεν·« ἀντὶ τοῦ, ὀχθοι· καὶ Φ, 175. 234. 244. καὶ κρημνώδης τις τοῖχος ἐκ βράχου, Ἀρστφ. Ἱππ. 633. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ κατὰ κάθετον, κατηφορικὸν, καὶ οἷον κρεμάμενον διάστημα τοῦ βάθρου, βαράθρου, χνδαίου· κρέμνος, καὶ ἔγκρημος παρ' Ἀπολλων. Δ'. 945. εἰσὶ, κρημνοί, καὶ τὰ κατηφορικὰ, ἢ ἀναφορικὰ ὄρη, εἰς τὰ ὁποῖα δυσκόλως δύναται ν' ἀναβῇ τινάς· 2) ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν τῶν πληγῶν καὶ ῥηγμάτων, ἀντὶ τοῦ χείλους· ἐντεῦθεν καὶ τὰ περιγωμάτα τοῦ γυναικείου αἰδοίου· Πολυδ. ὄδεν

Κρημνώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κρημνῷ, ὁ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχων. Ηλιμ. Ἀλ. 876.

Κρημνώδρεια, ἡ (κρημνός, ὄρος). Κρημνώδεις ὄρος, ἤμερος τι κρημνῶδες τοῦ ὄρους· ἐσχματισμ. ὡς τὸ ἀμπώρεια.

*Κρήναι, ἄπρμφ. ἀορ. 1. ἐνργτ. τοῦ κραίνω, Ὁμρ.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ ἀπὸ τῆς κρήνης· »Κρηναῖον ὕδωρ,« ἱερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν καὶ ὁ ἀνήκων εἰς κρήνας· πολλὰς κρήνας ἔχων· Εἰς τὰς κρήνας, ἢ εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκων, »Νύμφαι κρηναῖαι« αἱ θεαὶ τῶν κρηνῶν, Ὀδσ. Γ, 240. 2) Ὡς οὐσιαστκ. ἡ κρηναία, Ἐπκ. ἀντὶ κρήνη. Ἀπολλων. Α'. 1208.

*Κρηνάρχη, ἡ. Ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὕδατος, Ἡσύχ. πρβλ. κρηνοφύλαξ.

Κρήνη, ἡ· Πηγή, βρύσις, Ὁμρ. δαξμενή, στέρνα. Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θαυμάτ. »Εἰς δὲ πυκνὰς καὶ μεγάλας ἐξαιρέμεναι κρήνας αἱ τῶν ὑδάτων ἀγωγαί·« Μτφρ. Πᾶν, ἐξ οὗ ἐπηγάζει, προέρχεται, παράγεται, γίνεταί τι. Ἀρχικὴ πηγή, πρώτη ἀρχή· τὴν παραγωγὴν τούτου θέλουσι οἱ πλείστοι ἀπὸ τοῦ κράω, ἐκ τοῦ κεράννυμι, διότι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς ἐκβαλλον εἰς τὸν κρατῆρα κιρνῶντες τὸν ἄκρατον οἶνον, καὶ ἐκ τοῦ κράματος τούτου πίνον, ἀλλ' ἑκάστες ἔννοιαι πόσον ἄκοπος καὶ ἀντιστραμμένη εἶναι αὕτη ἡ παραγωγ. κάλλιον κατὰ τὸν Ταίμαρον ἀπὸ τοῦ κάρα, κάρηνον, ἢ κεφαλή, ἢ ἀρχὴ τοῦ ὕδατος Λατν. caput aquae. συγγν. τῷ κρουνός) ὄδεν

*Κρήνηθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν πηγήν, ἢ τὴν βρύσιν. Ποιητκ.

*Κρήνηνδε, ἐπίρ. Εἰς τὴν βρύσιν, πρὸς τὴν βρύσιν. Ὀδσ. Τ, 154. Ποιητκ.

*Κρηνήτης, του, ὁ· καὶ θηλ. κρηνῆτις, ιδος, ἡ· πρβτάναι κρηνῆτιδες αἱ φοίνικαι εἰς τὰς κρήνας, Ἱπποκρ. 1208. 43. Ἰδ. κρηνῖτις.

Κρηνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιωτρ. θηλκ. τοῦ κρηναῖος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκουσα, συνδ. »Νύμφη κρηνιάς« ἢ νύμφη τῶν πηγῶν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, κρήνη. (Τὸ Ι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν, Draco p. 23, 14. πρβλ. Spohn de extr. Od. parte, p. 171.)

*Κρηνίς, ίδος, ἡ = κρηνιάς (τὸ Ιαθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, ὡς Μόσχ. 3, 29. πρβλ. τὸ πρμν.)

*Κρηνίτης, ου, ὁ. Θηλ. κρηνῖτις, ίδος, ἡ. Εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκων, καὶ ἐξῆρτ. Εἰς τὴν πηγὴν ῥυόμενος, φυτρώνων, αὐξάνων. Ἰλιάδ. κρηνήτης.

*Κρῆνον, Πρστ. ἀόρ. 1. ἐνργ. τοῦ κραίνω, Ὀδυσ. Τ, 115.

Κρηνοῦχος, ον (ἔχω). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ τὰς πηγὰς ἔχων, κυριεύων καὶ δίδων αὐτάς. Ὁμνυστ. 22.

Κρηνοφυλάκιον, τό. Παρὰ Πολυδ. Η'. 117. »Κρηνοφυλάκιον ἀρχὴ « πιθανῶς πρέπει νὰ εἶπῃ κρηνοφυλάκων· ἀστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν τῶν πηγῶν, καὶ τὴν διανέμησιν τῶν ὑδάτων εἰς τοὺς καθέλους τῶν πηγῶν.

*Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, καὶ ἡ (κρήνη, φυλάσσω). Ὁ ἔφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν κρηνῶν· δημόσιον ὑπούργημα ἐν Ἀθήναις· παρὰ Τούρκ. σού-εμίν. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. ς'. 8. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κρηνάγγη, ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὕδατος, ὅπου πιθανῶς, κρηνάρχη, πρέπει νὰ διαγιωσθῇ. Πλούταρχ. Θεμιστ. 31. »Τῶν Ἀθηναίων ὑδάτων ἐπιστατῆς ὤν, εὑρὼν τοὺς ὑφηρημένους τὸ ὕδωρ, καὶ παροχετεύσαντας.«

Κρηπιδοποιός, όν (κρηπίς, ποιέω). Ὁ τὰς κρηπίδας ποιῶν· παπουτσῆς.

Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰς κρηπίδας πωλῶν.

Κρηπιδάω, ῶ, Μ. ώσω (κρηπίς). Ὑποδαίνω τινὰ παπούτσια, ὑποδήματα, Πλτκ. Ὑποδαίνω, βάζω παπούτσια ἢ ὑποδήματα. 2) Συνδ. Μτφρκ. Θεμιστοκλ. Διονύσ. Ἅλικ. στυλόνω, ἐπακουμβίζω· Πλτκ. εἶμαι ἐστηριγμένος· ἐπακουμβῶ. ἐπίτηνος· ὅθεν »Ὄρθος ἐπὶ ἑτέρου σκέλους κρηπιδούμενος.« Πλούταρχ. ἀποφθ. Λακων. ἐπακουμβοῦσαν, ἐστέκοτο εἰς τὸν ἕνα πόδα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φαίνεται, ὅτι κεῖται καὶ παρὰ Σουΐδ. »Ἥρετο Λεσχίδην τὸν ποιητὴν μεταξὺ κρηπιδούμενος« τὸ ὁποῖον ἠρμήν. καὶ διὰ τοῦ, Τὰς κρηπίδας ὑποδεόμενος. ὅθεν

Κρηπίδωμα, τό. Τὸ ὑποδεῖσαι, βάζειν τὰ παπούτσια, τὰ ὑποδήματα. 2) Θεμελιώσις, ὑποστήριξις. Θεμέλιοι, βάσις.

Κρηπίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἐφθανον ἕως ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων, ὡς τὰ τῶν χωρικῶν Φλάρων, λεγόμενα· ταύτης ἦταν ἔτι διάφορα εἴδη, ὡς »Κρηπὶς Ἀττική«, καὶ, γυναικεία, ἥτις ἦτο καὶ, σχιστή, καὶ, λεπτοσχιδής, ἐλάμβετο, διὰ τὰ ὁποῖα εἶχε πολλὰ σχίσματα. Ἔτι δὲ ὡς κεῖτο ἐν ὁρμῇ καὶ ὁ Φορνοὺς εἴδος τι γερῶν ὑποδημάτων τοῦ κυνηγίου. 2) Βάσις, θεμέλιον, ὑποβάθρα, ὑποθεμέλ. π. χ. ἐφ' οὗ ἵσταται ἀγαλμάτι, Seidl. ἐν Εὐρπδ. Τρωάδ. 16. Μτφρκ. κρηπὶς ἐπῶν, ᾠδῶν· Εἰσαγωγή, ἀρχὴ λέγου τινός, ἢ ἄσματος, Πίνδρ. Πύθ. 4, 244. 7, 3. Ἔτι δὲ καὶ ὁ βωμός, τὸ θυσιαστήριον. 3) Ὁ ὑψηλὸς ὄχθος, χεῖλος, ποταμοῦ τινος, Λατν. crepido Ἡρόδ. 1. 185. κεκλ. δὲ = χεῖλος, ὄνλ. ἄκρα τινός. (Τὸ Ι εἶναι μὲν κυρίως μακρ. εὑρηται ὅμως καὶ κρηπίδα, –υν, Πίνδρ. λῦν. 196, πρβλ. ἀνημις.)

Κρῆς, συνῳρμ. ἀντὶ τοῦ, κρᾶς. Κατά τινας Γρμτκ. καὶ ἀντὶ τοῦ ΙΡΑΣ.

*Κρῆσαι, ἀπρμφ. ἀόρ. 1. ἐνργτ. τοῦ κεράννυμι, ἀντὶ κερῶσαι, Ὅμρ.

Κρησέρα, ἡ. Ὄργανον ἐξ ὀθονίου ἀραιοῦ κατεσκευασμένον, δι' οὗ σήθουσι, κοσκινίζουσι, καὶ καθαρίζουσι τὸ ἄλευρον. Σήτα. Ἀλλὰ καὶ Λεπτόντι δίκτυον διὰ νὰ πιάνωσι τοὺς μικροὺς ἰχθῦς. τὸ ὑποκορ. κρησέριον, ἔχει ὁ Πολυδ. παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ, κρασσέα, ἀλευρότησις· ἀντὶ, κρασεά· ὅθεν »κρησερίτης ἄρτος«. Ἀθήν. Γ. ψωμὶ ἀπὸ ἀλεύρι μὲ τὴν σήταν κοσκινισμένον.

*Κρησέριον, καὶ

*Κρησερίτης, ἄρτος, ὁ. Ἀθήν. 3, σ. 43, 3. Ἰδ. κρησέρα.

*Κρῆσσα, ἡ, Θηλ. τοῦ Κρής. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Κρήτην.

Κρησφύγετον, τό (φεύγω). Ἄσυλον, καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς. Ἡρόδοτ. 5, 124. 8, 51. 9, 15. 96. Ὁ Φώτ. ἔχει »Κρησφύγετα, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ ὀχυρώματα· οἱ δέ φασιν, ὅτι οἱ νησιῶται Κρῆτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφευγον εἰς σπήλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρηταγενής, ές (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ Κρήτης τὸ γένος ἔχων· ἐπίθετ. τοῦ Διός. Ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην.

*Κρητογενής, ές· = κρηταγενής. Ποιητκ.

*Κρήτηθεν, ἐπῤῥμ. Ἀπὸ τὴν Κρήτην, Ὅμρ. Ποιητκ.

*Κρήτηνδε, ἐπῤῥμ. Εἰς τὴν Κρήτην, Ὅμρ. Ποιητκ.

Κρητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ κρατήρ. Ὅμηρ. ὅστις μόνον αὐτὸν τὸν τύπον μεταχρῆτ. ὅθεν

Κρητήριον, τό· = ἐπίχυσις. Καταχρῆσαι γάρ, τὸ καταχέαι. Ἡσύχ.

Κρητίζω, Μ. ίσω (Κρής). Πράττω, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ ὡς οἱ Κρῆτες· τάσσεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ Ψεύδεσθαι, ἀπαξ.

Κρητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. κρητικῶς, Ἀρστφ. Ἐκκλ. 1165. Ὁ ἐκ τῆς Κρήτης ὤν, ἀπὸ τὴν Κρήτην, κατὰ τὸν Κρητικὸν τρόπον. Καὶ βραχύ τι ἱμάτιον. 2) Πούς τις, –υ– ὁ καὶ ἀμφίμακρος.

Κρητισμός, ὁ. Ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι κατὰ τὸν Κρητικόν. Πλούταρχ. »Κρητισμῷ χρησάμενος«. Ἀπάτῃ, ψευτιᾷ.

Κρηφαγεῖν, (κρῆς, ἀντὶ, κρέας) συνλφ. ἀντὶ, κρεηφαγεῖν.

Κρῖ, τό· ἐπκ. κατ' Ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ, κριθή, κριθάριον, Ἰλ. Ε, 196. Συγχαίρεις παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν τῇ ὀνομστ. καὶ αἰτιτ.

Κριάδδω. Ζήτ. κριάδω.

Κριανός, ἡ, όν (κριός). Ὁ γεννημένος εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ κριοῦ· ὡς, ζυγανός, σκορπιανός, καὶ ταυριανός. κ. τ. τ. Βασίλ.

*Κριβάνη, ἡ (κρίβανος). Εἶδος ἄρτου, ἡ πλακουντίου, Ἀθήν. σ. 646.

Κριβανίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν κρίβανον ἀπτημένος, ψημίτης.

*Κρίβανον, τό· = τῷ ἑπμν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 36. ἐκ Φερεκρτ.

Κρίβανος, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ κλίβανος, φοῦρνος. Ἰλ. Ι, 237. 2) Βράχος, Πέτρα καταφαγωμένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Λίλιαν. Ζῴων Ἱστορ. Β'. 22.

Κριβανωτός, ή, όν. Εἰς τὸν φοῦρνον ψημένος, ὅθεν, ὁ κριβανωτός, ὄνλ. ἄρτος, = κριβανίτης, τὸ ὁποῖον ἀλάγως ἠθέλησαν τινὲς νὰ ἀντικαταστήσωσι παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 765. »Κριβανωτῶν ἑρμαιῶν ἀναπήσαις. Πλακούντος εἶδος, μαστοειδοῦς τῷ σχήματι.

*Κρίγη, ἡ (κρίζω). Τὸ τρίξιμον, καὶ μάλστ. τῶν ὀδόντων. 2) = τρίγμος, σύριγμα, συριγμός.

*Κριγμάς, ὁ· = τῷ πρμν.

*Κρίδδω, Βοιωτκ. ἀντὶ κρίζω, ἐν τῇ ἰδιαιτρ. σημασ. τοῦ Γελῶ μετὰ ψόφου, καὶ συριγμοῦ.

*Κρῑδόν, ἐπῤῥμ. (κρίνω). Μὲ ἐκλογήν, καὶ κρίσιν, καὶ διάκρισιν, Τρυφιόδρ. 224. ἔνθα ὅμως ἠδὴ κατὰ τὸν Schaefer ὁ δ' ἐγκριδόν, ἀντὶ ὁ δὲ κριδὸν διαγνωστ. πρβλ. Heyne. Ἰλιάδ. Μ, 103.

Κρίζω, Παρακ. κέκριγα, ἀόρ. ἔκριγον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, κρίγε, ἐν Ἰλ. Π, 470. »Κρίγε δὲ ζυγὸς ἐνδίφρου, ἐψόφησεν, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν· ὅπου συνήθως οὐχ ὑμῶς, κρίκες, γράφουσι· κυρίως ταύτόν ἐστι τῷ, τρίζω· τοιοῦτον, ἄρα, ἦχον ἀπετέλεσε, καθὼς τὸ ξύλον, ὅταν τσακίζηται, ἢ καθὼς φωνάζει ἡ νυκτερὶς· κάλλιον ὅμως ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἔκαμε κράκ, κριτζ, ἤ, κράτζ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ὀδυσ. Ω, 7. καὶ, 9. ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν ἐν τῷ ᾅδῃ νεκρῶν, »Τετριγυῖαι«. (παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ, 101.) ὅπου ἄλλοι, κεκριγυῖαι, ἀνέτγωσαν, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἱππώναξ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἔλεγε »Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κήρυξ«. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1520. πρβλ. Τρίζω (συγγν. τῷ κράζω καὶ κρώζω, ὡς μιμητκ. τοῦ φυσικοῦ ἤχου.)

Κριηδόν, ἐπῤῥ. (κριός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κριοῦ. Ἀριστοφ. Λυσ. 309.

*Κριθαία, ἡ, πιθαν. Εἴδος τι ἐκ κριθῆς ζυμαρικοῦ, μαμαλίγκας, Ἐπιγρ. Ὅμρ. 15, 7.

*Κριθάλευρον, τό (ἄλευρον). Ἄλευρι ἐκ κριθῆς, Συνέσ.

Κριθάμινος, ἡ, ον· = κρίθινος, σχηματισθ. κατὰ τὸ πυράμινος.

Κριθανίας, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κριθῆς· ὡσὰν κριθή. Θεόφρ. ἡ'. »Κριθανίας πυράσια. εἶδος σίτου ὁμοίου τῇ κριθῇ.

Κριθάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κριθή. Σπειρᾶναι κριθάρι. (α;)

*Κριθάω, Μ. ήσω· = κριθάσω. »Κριθῶν πῶλος« ἁλαζὼν ἵππος, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1633. (1652) πρβλ. Spohn παρὰ Πολδ. 7, 5.

*Κριθείς, εἶσα, ἐν. Μετχ. ἀόρ. 1. παθ. τοῦ κρίνω.

Κρίθεν, Αἰολικ. ἀντὶ, κρίθησαν, ὃ ἐστίν, ἐκρίθησαν, ἐκ τοῦ κρίνω.

Κριθή, ἡ· συνδ. πλθντ. αἱ κριθαί. Εἶδος σπέρματος, κριθάριον· λέγεται καὶ τὸ φυτόν, καὶ ὁ καρπός. Ἰλ. Α. 69. Ὁ Ὅμρ. μετχρῆτ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῷ πληθντκ. ἀριθμῷ. 2) Μικρόν τι πρίσμα, ὅμοιον τῇ κριθῇ, γιομεῖον εἰς τὰ ἐμματόφυλλα, κριθαράκι, παρ' Ἰατρ. ὅθεν, κεκριθίς, ίδος, ἡ = κριθίνη. »Ἀκτὴ κριθίνη«. ἄλευρα ἀπὸ κριθάριον. Ἀνάλεκτ. β'. 51. ὅπου ἡμάρτημ. κρηταὶς, κεῖται. 3) Μικρόν τι βάρος ἐν τῷ ζυγιάζειν, Ἕνα σπυρὶ κριθάρι, Un grano, Ἰταλ. Ζήτ. ἐν τῷ, κόλλυβος. 4) = πόσθη, Ἀρστφ. Εἰρ. 960. ἔνθα ἴδε τοὺς σχολ. πρβλ. κόκκος. (Κατὰ Buttm. συγγν. τῷ κρύος, ἀρυέες. ὡς τὸ herdeum μὲ τὸ horreo horridus, διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ ἀύχμηρὰν μορφὴν τῆς κριθῆς.)

*Κριθῆς, Ἰδ. τὸ πρμν.

Κριθίας, ου, ὁ. Νότος τῶν ἵππων, ἀπότε ὁ ἵππος ἡ παρὰ πολὺ τρέφεται διὰ τῆς κριθῆς, ἡ παράκαιρα, ὄνλ. ὅταν ἦναι κουρατμένος, ἱδρωμένος, ἀναμμένος πρώτως αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ἀποκτᾷ κακοχωνευσίαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ὁ', 2. καὶ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. η'. 24. Γαλλ. La fourbane. ἐκ τοῦ

Κριθιάω, ῶ, Μ. άσω (κριθή). Κριθὴν τρώγω, τρώγω πολὺ ἐκ ταύτης, ὥστε παχύνω, ἀνδρεῖος γίνομαι· ὅθεν καὶ μετφρκ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἀντιφ. ἁλαζονεύομαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1652. — 2) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, κριθίασιν πάσχω.

Κριθίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κριθή. Κριθαράκιον.

Κριθίζω, Μ. ίσω. Μετὰ κριθῆς τρέφω.

Κρίθινος, η, ον. Ὁ ἐκ κριθῆς κατεσκευασμένος, ὁ ἐκ κριθῆς ὤν, κριθαρίτικος. »Κρίθινος οἶνος« Ζώσιμ. πίθα, μπίρα. Θεόφρ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κριθίον, ὑπκρστκ. τοῦ κριθή, Δόγγ. καὶ Ἀλκίφρ.
*Κρίθμον, τό· = κρῆθμον.
Κριθολόγος, ον (λέγω). Ὁ κριθὴν συλλέγων, ἤτοι ξερίζει, μαζόνει τὸ κριθάρι. 2) Παρὰ τοῖς Ὀπουντίοις, ἄρχοντις, ἤτοις παρ' Ἀθην. Ἱεροποιός, ἐλέγετο.
Κριθομαντεία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κριθομάντεως. ἐκ τοῦ
Κριθόμαντις, εως, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ τῶν κριθῶν μαντευόμενος.
*Κριθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν, πραγματευόμενος τὴν κριθήν.
Κριθοτρώγος, ον (τρώγω, τραγεῖν). Ὁ κριθὴν τρώγων, ἤ φαγεπάιος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 231.
Κριθοφαγία, ἡ. Τὸ κριθὴν τρώγειν, ἡ ἐκ τῆς κριθῆς τροφή, ἡ τὸ τρώγειν ἄρτον κριθινον. Παρὰ τοῖς ὕστρ. ὡς παιδεία Ῥωμαίων στρατιωτῶν. Πολύβ. ς'. 38. ἐκ τοῦ
Κριθοφάγος, ον (φαγεῖν)· = κριθοτράγος. Ὁ τρώγων κριθήν· ὁ ἐκ κριθῆς ζῶν.
Κριθοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κριθὴν φέρων.
Κριθοφυλακία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ κριθοφύλακος.
*Κριθοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς, ἤ τοῦ σίτου· πιθανῶς = σιτοφύλαξ. Ὅρα Δημοσθ. εἰς Λεπτιν. σ. 254. ἐκδ. Βεκκήρου.
Κριθώδης, ες (κριθή, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κριθῆς, ὅμοιος αὐτῇ. «Ἄρτος κριθώδης». = κρίθινος. Νόν.
*Κριθολέθρος, ὁ Ἱππιατρ. Ὅστις ψθείρει, ἤγουν ἀναφελῶς τρώγει τὸ κριθάρι.
Κρίκα, ἀντὶ ἔκρικε, 3. ἑνικ. ἀόρ. 2. τοῦ κρίζω, Ἰλιάδ. Π, 470.
Κρικηλασία, ἡ (κρίκος, ἐλαύνω). Τὸ παιγνίδιον τῶν παίδων μὲ τὸν τροχόν. Ὁριβάσ. τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκίνουν τὸν τροχὸν ἐλατήρ ἐκαλεῖτο. Ζήτ. ἐν τῷ, Τροχός. Ἰδ. τὴν ἐξεικόνισιν τοῦ παιγνιδίου τούτου ἐν Winckelmann Monum. ined. 4. p. 257.
Κρικίον, τό· ὑπκρ. τοῦ, κρίκος. Λέγτ. καὶ κρικέλλιον, κρικίλλιον, καὶ κρικύλλιον.
Κρικίλλιον, τό· = κρικίον. Ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κρικέλλιον, καὶ, κρικέλλα.
*Κρικοειδής, ές (εἶδος). Ὅσαι ὁακτυλήδι, ἡ κρικέλλα.
Κρίκος, ὁ = κίρκος. Πᾶν ἔ,τι εἶναι στρογγυλὸν ὡς ὁακτυλίδιον· καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὁακτυλίδιον, τύκλος, ἡ ἐν τῇ Σύρᾳ κρικέλλα, ὁ ἐστὶν ὁ σιδηροῦς κύκλος, ὃν οὗ τραβῶμεν τὴν Σύραν. Ἰλιάδ. Ω, 272. 2) Ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται καὶ ἡ κρικωτὴ σφαῖρα. Sphaera armillaris. 3) Δεσμός τις περὶ τοὺς βραχίονας, βραχιόλι· καὶ τὰ συναπτοντα καὶ ἀποτελοῦντα τὴν ἁλυσσον σιδήρια, κ. τ. τ. παρὰ Τούρκ. χαλκᾶς· Ζήτ. καὶ Ὀκκαβος. ὅθεν
Κρικόω, ῶ. Εἰς κρίκον περιῶ τι. 2) Περιελίσσω τι εἰς κύκλον, ἤ εἰς ὁακτυλίδιον· ὅθεν «Κεκρικῶται τὸ χεῖλος χαλκῷ». Στραβ. ιζ'. Ἔχουν διὰ τῶν χειλέων μίαν χάλκινον κρικέλλαν, ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν Αἰθιόπων.
Κρίλαω, = κρίζω. Ἀνέπαρτ. ὁμως ὡς φαίνεται. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Π, 470.
Κρεκωτός, ή, όν (κρεκίζω). Ὁ κρίκου σχῆμα ἔχων. Ἀπὸ κρίκους, ἤ κύκλους συνιστάμενος. ὅθεν «Σφαῖρα κρικωτή». Ζήτ. κρίκος, 2.
Κρίμα, τό (κρίνω). Ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, διάκρισις, κρίσις. 2) Παιδεία, τιμωρία, καταδίκη. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 398. «Εὐκριτον κρίμαι, φιλονεικίας ὑποθέσεις, ἔριες. πᾶν διαφιλονεικούμενον, τὸ ἀντικείμενον κρισολογιῶν· τὸ Λατιν. crimen (υν, εὕρηται ὅμως παρ' Αἰσχλ. Ἰκετ. 409. καὶ κρίμα γραφμν. καὶ οὕτω διδάσκει Herm. εἰς ἀναγνστ. καὶ παρὰ Πινδρ. Πύθ. 4, 450.)
Κριμνάτιας, καὶ, κριμνίτης, ου, ὁ. Παρ' Ἀθην. γ'. «Ἄρτος κριμνατίας», ὅστις ἄλλως, χόνδριβος, λέγεται· ἄρτος ἐκ τοῦ κρίμνου.
*Κριμελίτης, ου, ὁ. Ἰδ. τὸ πρηγμ.
Κρίμνον, τό. Κατὰ τὸν Damm κρίμνον, σημαίνει τὴν κριθήν, τὴν βρίζαν (ζειαν) καὶ τὸν σῖτον, ὁπόταν ἦναι χονδροαλεσμένα. Διοσκορ. α'. 12. «Κρίμνον ἀδρότερόν ἐστι τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινόμενον ἐκτὸς ζείας καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ ποτὸς γίνεται». 2) Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 7. «κρίμνα χειρῶνα ψύχαις ψωμίου, ἤ πίτυρα, μὲ τὰ ὁποῖα ἁπλυνον ἐνίοτε καὶ τὰς χεῖρας ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡς καὶ τὰ ἀπομαγδαλιά. ὅθεν
Κριμνώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κρίμνῳ, πιτυρώδης, ὡσὰν πίτυρον. «Οὐρησις κριμνώδης» κάτουρον ἔχον μέσα μόριά τινα ὡσὰν πίτυρα. Ἱπποκράτ. «Καταίνησι κριμνώδη». Ἀριστοφ. Νεφ. 965. χιονίζει ὡσὰν πίτυρα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «χιονίζει (πίπτει ἡ χιών) ὡς βαμβακοῦλες».
Κρινάζεμον, τό (κρίνον, ἄνθος). Εἶδος φυτοῦ· Sedum sempervivum, Διον. Τοῦτο φυτρένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς τοίχους, ἐρείπια, καὶ εἰς τὰς σκέπας τῶν οἰκιῶν· ἀμάρκιστον. Ἱπποκρ.
Κρίνεος, η, ον (κρίνον). Ὁ ἐκ κρίνου κατεσκευασμένος, ὡς «Ἔλαιον κρίνινον, μύρινον. Πολύβ. λα'. 4.
*Κρινοειδής, ές. Ὅσον κρίνον.
*Κρινόμενον, τό. Ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ.
*Κρινόμυρον, τό. Μύρον κρίνου.
Κρίνον, τό. Τὸ κρίνον, τουρκιστ. λαλές. Λέγτ. δὲ τὸ κρίνον ἐπὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τοῦ ἄνθους τούτου, ἐν ᾧ τὸ λείριον φανερώνει μόνον τὸ λευκὸν κρίνον. Πλούτ. εὑρηται ὁ προχμτσμ. κρίνεα, παρ' Ἡρόδ. θοτ. κρίνεσι, Δριστοφ. Ὀνμστ. ἐνκ. τὸ κρίνος συχ' εὑρηται. «Βασιλικὸν κρίνον», Lilium, Διοσκορίδ. γ'. 116. Ζήτ. ἔτι καὶ, κολεκύνθα. (τὸ Ι σεί βραχύ.)
Κρινόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου ἔχων, λευκός. ἀμφ.
Κρίνω, Μέλ. κρινῶ. ἀόρ. ἔκρινα, πρτμ. κέκρικα, πθτκ. πρμ. κεκρίμαι, μέτ. ἀόρ. ἐκρινάμην, πθτ. ἐκρίθην. Παρ' Ὁμρ. δὲ εὑρηται καὶ μετχ. Ἐπκ. μόνον κριτὸς εἰς, Ἰλιάδ. Ν, 129. Ὀδυσ. Θ, 48. (ἐντεῦθεν διὰ μετθτ. τὸ Λατν. cerno.) διακρίζω, ἀποκρίζω, ἐγκρίζω, χωριστὰ βάλλω. Ἰλιάδ. Β, 362. «Κρῖν' ἀνέρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας». διέκρινε, διεκρίθησαν· οὕτω καὶ Ε, 501. καὶ ἀλλχ. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰς τάξιν βάλλω, διατάττω, Ἰλιάδ. Β, 446. 2) Διακρίνω καλὸν καὶ κακόν, ὀνλ. Ἐνδίγω, διαλέγω. Ἰλ. Σ, 188. «Κρῖνε ἐν Δυκίῃ φῶτας ἀρίστους». Πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ ἐν τῷ Μέσ. μετ' αἰτκ. «κρίνασθαι ἀρίστους» Νὰ διαλέγῃ πρὸς χρῆσιν τοὺς καλλίστους, Ἰλιάδ. Ι, 521. καὶ ἀλλχ. ἐξ ἐναντίας δὲ αἱ Ὁμρ. παθτκ. μετχ. κεκριμένος καὶ κρινθεὶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ Ἐκλελεγμένος, διαλεγμένος, ἐκτὸς μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 19. ποῦρος κεκριμένος Ἄνεμος, ἤτοις φανερὰ σπέρει ἀπὸ ἓν μέρος, ὀνλ. τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις εἶναι γνωστή, βεβαία, καὶ μόνιμος, πρβλ. σημσ. 3, ὁ. — 3) Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ Διακρίνω, προκύπτει ἡ τοῦ, Δικάζω, ἀπὸ τῶν ἐγκλίων χωρίζω τὰ ἀδίκα πράγματα, ἐρευνῶ διὰ τῆς δίκης, διὰ τοῦ νόμου, ἢ διὰ τοῦ λογικοῦ ὑπόθεσιν τινὰ ἀμφισβητουμένην, καὶ ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς τὸ δίκαιον, καὶ ὀρθόν. Ὀδυσ. Μ, 440. «Κρῖναν νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν». εἶναι ἀντὶ τοῦ, Διαλλάττω, φιλιόνω δύο μαχομένους, διαιρίνω καὶ τελειόνω τὴν ἐκεχειρίαν, ἢ τὴν φιλονεικίαν αὐτῶν. Οὕτω καὶ «πεῖσις πολέμου κρίνειν» Ὀδυσ. Σ, 264. Τὸ δὲ «σκιπιάδες δίκας κρίνειν» Νὰ κάμνῃ τὰς δίκας καὶ τοὺς ἀγῶνας κρίσεις, Ἰλιάδ. Π, 387. Ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ καταγγέλλω, Buttm. Δημοσθ. Μειδ. σ. 178. Δυκργ. 1, 2. 2, 1. Πολιτ. 8, 6. οὕτω καὶ «ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν ἀγώνων «κρίνειν τινὰ» Νὰ ἀποφασίζουν τὴν νίκην διά τινα· νὰ τὸν ἀνομάζουσι νικητήν, Ἀραστρ. Ὄρν. 1099. — β) Πθτκ. κρίνομαι ἐπὶ τῶν διαμαχομένων μερῶν, Φιλονεικῶ πρὸς ἀλλήλους, ἐρίζω, ἀλληλομαχέσθαι, καὶ διὰ τῆς ἀλληλομαχίας καταπαύειν, διαλύειν τὴν ἔριδα ἀμοιβαίως, παρ' Ὁμρ. καὶ ἐξρτ. ἐν τῷ Μέσ. «κρίνασθαι Ἄρηϊ» Νὰ φιλονεικῶν πρὸς ἀλλήλους ἐν φανερᾷ μάχῃ, νὰ διαπρίσωσι, νὰ λύσωσι φιλονεικίαν τινὰ εἰς φανερὰν μάχην, Ἰλιάδ. Β, 385. Σ, 209. Ὀδυσ. Π, 269. οὕτω καὶ «μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μέσοις κρίνηται Ἄρηος». Ὀδυσ. Π, 269. «Τιτῆνασι κρίνεσθαι ἐμάχοντο μὲ τοὺς Τιτᾶνας, ἐκρίνοντο μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, Ἡσιόδ. Θγν. 882. μετὰ γενικ. τοῦ πρηγμ. διὰ γίνεται ἡ ἔρις, καὶ ἡ διαμάχη, καὶ μετὰ δοτκ. τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ διαμάχη, Εὐρπδ. 609. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπαλωτέρας, πρωτέρας, καὶ φιλικωτέρας σημασίας τοῦ, Ἔχω κρίσιν, εἶδην, κρισελόγημα, φιλονεικίαν διὰ λόγων· ἢ καὶ μόνον συνομιλίαν καὶ διάλεξιν μετά τινας. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑποκρίνομαι. γ) Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διακρίνονται, ἀποφασίζονται, λαμβάνουν τέλος, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ νόσων, τὰς ὁποίας σύνανται νὰ τὰς σκεφθῇ, ὀνλ. νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν, ἂν μέλλωσι νὰ λάβωσι καλὸν, ἢ κακὸν τέλος. δ) Μετχ. πθτκ. πρμ. κεκριμένος Ἀποφασισμένος, διακεκριμένος, βέβαιος, ἀναμφίβολος. ε) Ἐξετάζω, διερευνῶ, κρίνω, ἀποφασίζω, ἐξηγῶ, συμπεραίνω, νομίζω τι, ὅτι ἔχει οὕτως, ἢ ἄλλως· καὶ ἐξρτ. ἐπὶ ὀνείρων, Κρίνω, ἐξηγοῦμαι, λύω ὄνειρόν τι, παρ' Ὁμρ. ἐν τῷ Μέσ. «ἐκρίνατο ὄνειρον» Ἰλιάδ. Ε, 150. αἴτα δὲ καὶ ἐπὶ πάσης μαντείας, ἢ προφητείας. Πθτκ. Κρίνομαι, μὲ κρίνουν, μὲ ζυγιάζουν, μὲ ἐκτιμοῦν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω βαθμόν τινα. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ς'. (στλ. 227.) «Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ πυρρίχιος κρίνεται· ἀντὶ τοῦ, Τάσσεται, τιμᾶται, ὀνλ. εἶναι τοῦ κατωτρ. βαθμοῦ. 5) Παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ἐγκαλῶ, προσκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον, σύρω τινὰ εἰς ἀπολογίαν, πιθν. ἐναντίον ὁ ἐνάγων ἐν τῇ πρὸς τὸ κριτήριον ἀναφορᾷ ἐξετίμα τὴν ποινὴν εἰς χρήματα, Wolf. Δημοσθ. σ. 360. 6) Κρίνω διά τινα, ἀποφαντίζω τι ὡς ὄντως εἰς τινα, καλὸν, ἢ κακὸν, ὅθεν α) Συγκατανεύω, δικαιόνω, ὀχομαι τι, θέλω, στέργω, ἐπιθυμῶ, ἀποφασίζω ὑπὲρ τινος, λέγω φανερὰ, ὅτι ἐπιθυμῶ τι, καὶ τὸ ἐγκρίνω, Ξενοφ. β) ἐξρτ. ἀποφασίζω παιδεῖαι εἰς τινα, ὃν καταδικάζω, = κατακρίνω, Ecrf. Σοφ. Τραχ. 727. Πθτκ. Κατακρίνομαι, καταδικάζομαι, ἢ κρίνομαι ἁπλῶς, ὅθεν τὸ κριτὸ μενον, Ἡ ἀπόφασις τῶν κριτῶν, ἢ τελευταία ἀπόφασις, ἢ διάκρισις τοῦ κριτηρίου. γ) Ἐξετάζω, πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Σοφκλ. Αἰ. 586. Ἡλικτρ. 1446. Ἐν τῇ τοῦ Πέτρου α'. Ἐπισολ. δ'. 6. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀπελθήσκω, ὅπου καὶ ἀντὶ. τῷ, ζῶσι
Κρίνων, ωνος, ὁ. Τόπος, ὅπου ἔχουσι κρίνους φυτευμένους· πρασιὰ κρίνων. ὅθεν
Κρινωνιάς, ή· ὡς τὸ ῥοδωνιά, καὶ Ἰωνιὰ σχημάτων. = κρινών, καὶ τὸ ἐν τῷ κρινῶνι, νία βλαστήματα τοῦ κρίνου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 2.
*Κρινωτός, ή, όν (κρινόω). Σχηματισμένος, μορφωμένος ὡσὰν κρίνον.
Κριξός, ὁ· Διορ. ἀντὶ τρισσός, καὶ τιρσός.
*Κριοβόλος, ον (κριός, βάλλω). Ὁ φονεύων τοὺς κριοὺς πκριβόλος τελετὴν, Θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ἄτυδος, Ἐπηρ. ἀδέσπ. 190, ζ.
*Κριοδότη, ἡ· = τῷ ἑπμ.
Κριοδόχη, ἡ. (κριός, δέχομαι). Τὸ κτένιον

ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ κριός, ἤτοι ἡ μηχανή, ἣ ἧς κρημνίζουσι τὰ τείχη.

Κριοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κριοῦ ὤν· ἢ ὁ τὸ εἶδος τοῦ κριοῦ (δηλ. τῆς μηχανῆς, δι' ἧς κρημνίζουσι τὰ τείχη) ἔχων.

*Κριοκέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ κεφαλὴν κριοῦ ἔχων. Ὁ κεφαλὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ κριοῦ ἔχων.

Κριοκοπέω, ὦ· Μ. ἦσω (κόπτω). Κόπτω, κτυπῶ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ εἰς τὸ τεῖχος. Πολύβ. α'.

Κριοκρούω, = κριοκοπέω· ἀμφίβ. μέντοι διότι κατὰ τὴν ἀναλογίαν, κριοκρουστέω, ἔπρεπε νὰ λέγηται.

Κριομαχέω, ῶ· Μ. ἦσω (μάχη). Ὡς ὁ κριός, ἢ μετὰ κριοῦ μάχομαι. — 2) Παρὰ Μαθημαt. καλ. σελ. 58. πολεμῶ μὲ τὴν μηχανὴν τοῦ κριοῦ. ὅθεν

Κριομαχία, ἡ. Μάχη τῶν κριῶν.

*Κριόμορφος, ον (μορφή). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὴν μορφὴν, τὸ εἶδος, τοῦ κριοῦ ἔχων.

Κριόμυξος, (μύξα, κριός). Μωρὸς ὡς κριόβρι, τοῦ ὁποίου τρέχουν αἱ μύξαι, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ συνάχι. Βουβάλι, ἀχμάκης, ὡς ἐν τῇ συνῆθ. λέγομεν. «ἀνὴρ κριμ.» Ὁ ποιητὴς Κερκιδᾶς παρὰ Γαλην. μεδοδ. ς'.

Κριοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ πρόσωπον κριοῦ ἔχων. Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος μορφὴν κριοῦ ἔχων, ἢ μορφωμένος ὡς ὁ κριός.

*Κριόπρωρος, ον (πρῶρα) = τῷ πρηνμ.

Κριός, ὁ. Τὸ ἀρσενικὸν, ἤτοι τὸ βαρβάτον πρόβατον, τὸ κριάριον. Ὀδσ. Ι, 461. ὅθεν Ἀριστοφ. Νεφ. «Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσι· λέγεται ὅτι καὶ Ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 2) Μεγα, καὶ ἰσχυρὸς, φοβερὸν, τερατῶδες, ζῶον τῆς Σαλάσσης, ἐκ τῆς κλάσεως τῶν κητῶν. 3) Πολιορκητική τις μηχανὴ, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἰώσηπος οὕτως. «Ὁ δὲ (κριὸς) ἐστὶν ὑπερμεγέθης δοκὸς, ἴσῳ νηὸς παραπλήσιος. ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον εἰς κριοῦ προτομήν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένῳ· κατηώρηται δὲ κάλωσι μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος ἑτέρᾳ δοκοῦ σταυρὸς ἐκπέπλαται ἑρκίοις ἐστηριγμένος. Ἀναβαίνοντες δὲ ὑπὸ πλῆθος ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ τείχη τῷ προανέχοιτι σιδήρῳ· καὶ οὐδεὶς οὕτω κραταιὸς πύργος, ἢ περίβολος πλατύς, ὃς καὶ τὰς πρώτας πληγὰς ἐνέγκαι κατισχύσει τῆς ἐπιμονῆς». Ἴδε τὴν περιγρφ. ταύτης τῆς μηχανῆς ἐν 10. τόμῳ τοῦ Θεόδ. τοῦ Νεοφύτου Δούκα. 4) «Κριὸς ὀροβιαῖος. Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. Η', ς'. Διοσκορ. Β'. 126. εἶδος ἐρεβίνθου. Cicer arietinum. Δίνν. = κόγχη τραχεῖα. Ἀθήν. Γ'. 5) Παρ' Ἀρχιτέκτοσι, μέρος τοῦ Κορινθίου κίονος. (Ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ, κέρας, κεράος, κεραός, κριός, κριός. Ὁ κέρατα φέρων.)

Κριόστασις, εως, ἡ (ἵστημι). Τὸ μέρος τῆς μηχανῆς, ὁ στύλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστηρίζεται ὁ κριὸς· ὡς καὶ τὸ, βελόστασις, Μαθημ. Παλ. σελ. 92.

Κριοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κριοὺς τρώγων, εἰς τὸν ὁποῖον θυσιάζουσι κριούς.

Κριοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κριοὺς φέρων.

Κρίσιμος, ον, καὶ Ἐπίρ. κρισίμως, (κρίσις). Ὁ δεκτικὸς κρίσεως, ἐκχωρίζων· ὅστις δίδει τὸ τέλος καὶ τὴν ἀπόφασιν εἴς τι. 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κριθῇ, νὰ δικασθῇ, καὶ νὰ ἀποφασισθῇ· Ὅ,τι εἶναι ἀκόμη διὰ νὰ κριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ, δηλ. Ὅ,τι δὲν ἐκρίθη, δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη, ὅθεν ἀναποφάστιστον, ἀμφιβολον, διαφιλονικούμενον, καθόλου = κριτικός.

Κρίσις, εως, ἡ (κρίνω). Διεχώρισις, ἐκχώρισις, ἐξέτασις τινός, καὶ ἀπόφασις περὶ αὐτοῦ, Ἰδιωτρ. διχόνοια, ἔρις, φιλονεικία, διαφορὰ, παρὰ νομικ. δίκη, κρισολογία, (προτζέσσο, Ἰταλ. ιταβάς, Τουρκ.) φιλονεικία, καὶ ἀγὼν περὶ ἀμφισβητουμένων πραγμάτων, Ἡρόδ. 5, 5. 7, 26. 2) Ἐκχώρισις, διαλεγμα, ἐκλογὴ, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐξετ. ἡ ἐκλογὴ τῶν βουλευτῶν. 3) Διάκρισις, διορισμὸς τῆς διαφορᾶς δύο πραγμάτων. 4) Ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, ἀπόφασις ἐν γένει. Ἔκβασις, τέλος, ἀπόβασις, ἡ ἔξοδος, π. χ. τῆς μάχης. Δημοσθ. «Κρατερὰ δέ ἦν μάχη, κρίσιν οὐ λαβοῦσαν» ἢ τῆς νόσου. Ἱπποκρ. «Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν ὀνομάζειν τοῦ νοσήματος» ἢ κατὰ Γαλην. «Τὰς μεταβολὰς ὅταν ἄῤῥωσος ἐν νόσῳ γενηθῶσιν αὐτὰς ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει κρίσεις». Κατὰ κρίσιν, Μὲ κρίσιν, συνεχῶς· προνοητικῶς. 5) Κρίσις, ἐξήγησις τινός. Τὸ νὰ κρίνῃ τις, ὅτι γίνεται τι διὰ τούτων ἢ ἐκείνων τῶν σκοπέν. 6) Ἐγκάλεσμα, πρόσκλησις εἰς τὸ κριτήριον, Δκργ. 2, 2.

Κρίσκανα, τά. Ἐν ταῖς τοῦ Κτησίου ἐκλογαῖς κεῖται· «Καὶ κρυφθῆναι ἐν τοῖς κρισκάνοις τῶν βασιλείων οἰκημάτων· ὅπου ἄλλα χειρόγρ. κριακάνοις, ἔχουσιν· ὀρθότερα ὅμως εἶναι ἡ ἀναγν. κιονόκρανοις, ἀντὶ, κιονοκράνοις, καλῶς, καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει.

Κρισσός, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ κιρσός.

Κρισσώδης, ες, Ἀττικ. ἀντὶ κιρσώδης.

*Κριτέον, Ῥητ. ἐπῆτ. τοῦ κρίνω. Πρέπει νὰ κρίνῃ, ἢ ν' ἀποφασίσῃ τις.

Κριτήριον, τό· (ἐκ τοῦ κριτὴρ, = κριτής). Ὄργανον ἢ μέσον, εἰς τὸ κρίνειν, ἐοκιμάζειν, ἀποφασίζειν. Σημεῖον, γνώρισμα, δι' οὗ γνωρίζεταί τι· καὶ ἐξετ. αἰτία, λόγος, δι' ὃν τις κρίνει οὕτως, ἢ ἄλλως· καὶ ἡ δύναμις τοῦ κρίνειν. 2) Κανὼν, στάθμη, παράδειγμα, διευθυντήριον. 3) Τόπος, εἰς ὃν γίνεται ἡ κρίσις, εἰς ὃν θεωροῦνται, κρίνονται καὶ ἀποφασίζονται διὰ τῶν νόμων ἢ διὰ τῶν κριτῶν αἱ ἀμφισβητούμεναι ὑποθέσεις, δικαστήριον, Tribunal. «Κριτήριον, ἢ κρίσιν καθίζειν». Πολύβ. ρ. 53. διαρίζειν νὰ συναχθῶσιν οἱ κριταὶ διὰ νὰ κριθῇ ὑπόθεσίς τις· ὡς τὸ Βυρβαρ. Κάμνω διβάνι, ἢ διορίζω νὰ γίνῃ διβάνι. Μεταφορ. λέγεται καὶ ἐπὶ νοός.

Κριτής, οῦ, ὁ (κρίνω). Ὅστις διαχωρίζει, κρίνει, καὶ ἀποφασίζει τι, ὁ κρίνων. Περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ κριτοῦ καὶ τοῦ δικαστοῦ διαφορᾶς, ἰδ. Διαστής.

Κριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν. ὅθεν α) Ὁ εἰς τὴν διὰ κριτῶν ἀπόφασιν, ἢ εἰς τὸ κρίνειν, ἢ εἰς τὸν κριτὴν ἀνήκων. β) ὁ κριτικός· ὡς αὐστπ. παρὰ φιλολόγοις, ὅστις ἐξετάζει τὴν γλῶσσαν, τὰς λέξεις καὶ φράσεις, ἢ τὰ συγγράμματα αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς παραβολῆς καὶ κρίσεως ἀνιχνεύει καὶ εὑρίσκει εὐστόχως τὴν ἀλήθειαν καὶ γνησιότητα. Τούτου καὶ ἡ ἐπιστήμη, κριτική, ἡ λέγεται. ὑπόκουρ. τέχνη.

Κριτίς, ίδος, ἡ· Σπλην. τοῦ κριτής. Ἐκείνη, ἥτις κρίνει. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. Νεωτρ. λέξις.

Κριτός, ἡ, όν· Ῥητ. ἐπῆτ. τοῦ κρίνω. Ὅστις ἐκρίθη, Ἐκεχωρισμένος, ξεχωρισμένος, διακεκριμένος, ἐκλελεγμένος, ἀποφασισμένος, διωρισμένος, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, καλλίστος. Ἰλ. Η, 434. Ὀδσ. Θ, 258. Ζ. κρίνω.

Κριτόχειρος, ὁ, ἡ. Ἐμπεδακλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Εἰλίποδα κριτόχειραν» ὅπου πρότερον, κριτόχεια, ἔκειτο, τοῦ ὁποίου διακρίνονται καὶ ἐξεχωρίζονται αἱ χεῖρες. Τινὲς ὅμως ἐνταῦθα, κριόχειρα, θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι.

Κροαίνω, = κρούω. Κρούω, κτυπῶ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν (Ἰλ. Ζ, 507.) ἐπί τινος ἀθανάτου καὶ ἀγρίου ἵππου, ὅστις πηδᾷ, καὶ χρεμετίζει κτυπῶν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς πόδας τον εἰς τοὺς κάμπους. «Θέει πεδίοιο κροαίοντι» (ἡ γενικ. πεδίοιο δὲν ἀνήκει εἰς τὸ κροαίοντι, ἀλλ' εἶναι ἐλλειπτική τῆς διὰ) τοῦ ὁποίου ἡ ἀληθὴς ἑρμην. ἐστὶ τό, ἐπικρούων τοῖς ποσί· οὐχὶ δὲ τοῦτό, ἐπιζυμῶν, ὡς τινες ἡρμήν. ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 229. παρωδήσας τοῦτο «Προαείροντας πεδίοιο», εἶπεν. Ὁ Φιλόστρατ. ἀναφέρει συχνάκις ταύτην τὴν φράσιν, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τοῖς τῶν Σοφιστ. βίοις Α', κε'. 7. εἶπεν «Ἡροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις» ἀντὶ, ἐκπηδᾶν, παρεκτρέπεσθαι, ἐκβαίνειν ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Ἀνακρέων λέγει «Μέλος κροαίνων» ἀντὶ τοῦ, κρούω τὴν λύραν· παίζω ἕνα τραγοῦδι ἐπάνω εἰς τὴν λύραν.

*Κρόβυλος, ἢ κρόβυλλος, = τῷ ὀρθοτρ. κρώβυλος.

Κρόκα, Λίττκ. κατὰ μετάπλσ. ἀντὶ κρόκην, ἐκ τοῦ κρόκη, ὡς ἀπὸ Ὀνομστκ. ΚΡΟΞ, Ἡσίοδ. Ἔργ. 540.

Κροκάλη, ἡ· = κρόκη· ἀριθμ. 2. καὶ, 3. ἀφ' οὗ 2) καὶ ὡς ἐπίθετ. κρόκαλος, εἰλημένα. «Ἠύτε κροκάληνι» ἀντὶ, εὐράκαλον. Ἀναλεκτ. Β'. 103. Τὸ Οὐδετ. κρόκαλα, ἔχει ὁ Ἐτυμολ. καὶ, κροκάλοισι, ἀντὶ, κροκάλῃσι, τὰ χειρόγρ. τοῦ Ὀρφ. ἐν Ἀργον. 187. 1106. καὶ 1289.

*Κροκάλος, ἡ, όν. Χαλυκώδης, ὁ ἔχων χαλύκια αἰγιαλός. Οὕτω γράφει ὁ Παπαβ ἀντὶ κρόκαλος. ἰδ. τὸ πργμν. τὸ κρίνει ὅμως διόλου ἀμφ. Ἰδ. Jac. Απ σ. 288.

Κρόκεος, αν (κρόκος). Ὁ τοῦ κρόκου τὴν βαφὴν, τὸ χρῶμα ἔχων. Εὐριπ. Ἑκάβ. 467. «Κρόκεος πέπλος» καὶ Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 412. ὅπου ἄλλοι ἐκ τοῦ κρόκη, διὰ τοῦ, Τραντός, ἑρμην.

Κρόκες, αἱ. Ὀνομαστκ. πληντκ. τοῦ κρόκη, κατὰ μετάπλσ. ὡς ἀπὸ ὀνομστκ. ΚΡΟΞ, Ἀντίπ. Θεσσ. 10, 5.

Κρόκη, ἡ (κρέκω). Τὸ μὴ πολὺ ἐστρεμμένον ψιλόν, δι' οὗ ὑφαίνουσι τὸ ὕφασμα. «Ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πὰς πλοῦτος ἀπήρτηται». Δουκιαν. Πλοΐ. 26. τὸ ἐν τῇ συνηθ. κροκίδιον, λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ νῆμα, φαίν. Σοφ. Οἰδ. Ρ. 414. «Κρόκην τρίβειν». Σουϊδ. ἐν Λ. Ἀρδάνιον. «Ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτῷ». Ζήτ. κροκίς. 2) Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς στρογγυλὰ λιθάρια, τὰ ὁποῖα ἐστρογγύλωσαν τὰ κυμάτων. Λυκόφρ. 874. 3) Καὶ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός, ἤτοι τὸ χεῖλος τῆς Σαλάσσης, τὸ τοιαῦτα λιθάρια ἔχον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν κατὰ μετάπλσ. παραχτμτσμ. τὴν κρόκα, καὶ ὁ Ἀντιπ. Θεσσ. αἱ κρόκες.

*Κροκήϊος, ίη, ίον· Ποιητκ. ἀντὶ κρόκεος. Τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων· «κροκηίοιν ἀνθεσιν Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 178.

Κρόκιος, ου, ὁ (κρόκος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων· ὡς «Κροκίου λίθος, τροκίας ἀλεκτρυόνων.

Κροκιδίζω, Μ. ίσω· καὶ, κροκιδισμός, ὁ· = κροκυδίζω, κροκυδισμός, ὑπὸ τινων ἀμφιβαλλόμενα.

Κροκίζω, Μ. ίσω (κρόκος). Ὁμοιόω τῷ κρόκῳ εἰμί. καὶ

*Κροκίζω, Μ. ίσω (κρόκη). Ἐραίνω, ὑπό τινων ἀμφιβλ.

Κρόκινος, η, ον (κρόκος). Ὁ ἐκ κρόκου ὤν, ἀπὸ κρόκον.

Κρόκιος, ία, ιον (κρόκος) = κρόκινος. Ἀρτεμίδ. Α'. 79.

Κροκίς, ίδος, ἡ· καὶ, κροκύς (κρόκη). Ἡ λέξις σημαίνει τοὺς ἐκ μαλλοῦ κρωσσοὺς, ἤτοι τὰ ψηφαλα, τοὺς φλόκους ἐν τοῖς ὑφάσμασι καὶ ἐνδύμασιν. «Ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπαιτεῖν» καὶ ἐντεῦθεν. 2) Ἀντὶ τοῦ, Μέρος τοῦ ὑφάσματος, τοῦ φορέματος. Πλεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταρχ. »Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κορκίδαν, αὐτί, κροκίδα, μέρος, ἤτοι ἓν ῥάμμα, ἢ μίαν κλωστήν, 3) Τολύπη, κουβάρι ἐκ μαλλοῦ, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθ. κροκίδιον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. »Κροκίδα κογχυλίου« εἶπεν, ὁ Λέτιος ἐξέφρασε διὰ τοῦ »Πτύγμα πορφύρας ἑρίου«· καὶ ὁ Πλιν. διὰ τοῦ, Lanam conchylio infectam, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς Μαλλίον λέγομεν, καθὼς π. χ. τῆς πίνας. Ἆρα ἡ κρόκη, ὅ ἐστι τὸ φάδι, δίδει εἰς τὸ ὕφασμα μαλακότητα, καὶ μείζω ταῦτα μαλλιαρὸν ἀποτελεῖ αὐτό· καθὼς καὶ ὁ Πλάτ. Πολιτ. §. 13. λέγει. »Ὅσα δέγε αὖ τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, τῇ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γνάψεως ὀλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἔχει. ταῦτα ἆρα κρόκην μὲν τὰ νηθέντα φῶμεν«. Ὁ Φώτ. ἔχει »κρόκην νηθεῖσαν λέγουσι, καὶ καθόλου πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν«.

Κροκισμός, ὁ (κροκίζω). Τὸ ὕφασμα, τὸ ὑφαίνειν. Σχόλ. Σοφοκλ.

Κροκόβαπτος, ον (βάπτω). Ὁ βαμμένος μὲ τὸν κρόκον, κίτρινος.

*Κροκοβαφής, ές· = τῷ πρηγμ. ὄδεν

*Κροκοβαφία, ἡ. Τὸ μὲ κρόκον βάφειν.

Κροκοδειλέα, ἡ. Ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου καλουμένου κροκοδείλου, δηλ. εἴδους σαύρας, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ὡς χρῖσμα ἡ ἀλοιφὴν τῶν ἐρασμίων καὶ ὡς καλλωπισμόν, καὶ ψιμμύθιον, Hor. eped. 12, 11. Πλίνιος ΚΗ'. 8. Γαλην. Σιμπλ. Γ. 29.

*Κροκοδειλιάς, άδος, ἡ = κροκοδείλιον.

Κροκοδείλινος, η, ον. Ὁ ἐκ κροκοδείλου, ἀπὸ κροκόδειλον. »Κροκοδείλινος λόγος« καὶ παρὰ Ελλήνοις. Ἀλεξ. »Κροκοδειλίνη«, ὡς τὸ, κερατίνη, παρ' αὐτῷ, καὶ Διογ. Λαέρτ. Β'. 208. κροκοδειλίτης, παρὰ τῷ ἐξηγητῇ τοῦ Ἀφθονίου, εἶδος συλλογισμοῦ, = κροκόδειλος, σημ. 3.

Κροκοδείλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ'. 12. Πλίν. ΚΖ'. 8. καὶ ΗΗ'. 8. πιθανῶς, ἐκ τῆς τραχείας ἐπιφανείας τῶν φύλλων καὶ τοῦ στελέχους αὐτοῦ· παραβάλλεται μὲ τὸ τοῦ Διον. Crocodilus terrestris, ὅ ἐστι, Lacerta stelio, ἴσως εἶναι τὸ Centaurium Crocodillium, Διον. Παρὰ Γαλην. καὶ, κροκοδειλιάς, κεῖται· συνθέσ. Φαρμ. κατὰ τόπους, 2.

Κροκοδειλίτης, ου, ὁ = κροκόδειλος, σημ. 3. Ἰδ. κροκοδείλινος.

Κροκόδειλος, ὁ. Ἀμφίβιόν τι ζῶον, τετράπουν, ὅμοιον τῇ σαύρᾳ, μεγάλον δὲ καὶ ἐπικίνδυνον ἐν τῷ ποταμῷ Νείλῳ διατρίβον, ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἡροδότ. 2, 68. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐνομίζετο ἱερός, Ἡρδτ. 2, 69. 148. Ὁ Ἡρδτ. λέγει, ὅτι οὗτοι εὑρίσκονται καὶ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, 4, 44. πᾶς κροκόδειλους δεύτερος οὗτος ποταμῶν πάντων παρέχεται. Κυρίως ἐσήμαινεν ἡ λέξις κάθε σαῦραν, Ἡρδτ. 2, 69. 2) »Κροκόδειλος χερσαῖος« ἡ μετὰ κύντρων σαῦρα. Ἡρόδοτ. Δ'. 192. καὶ Παυσαν. Β'. 28. Lacerta stelio, Διον. 3) Ἀγχίνους συλλογισμός τις, ἢ σόφισμά τι πονηρὸν καὶ δολερὸν ἐπενδόμενον διὰ νὰ κλέψῃ τις τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου, ἢ νὰ ἀπατήσῃ τινά. Σόφισμά τι, τοῦ ὁποίου ἀντικείμενον ἦν ὁ κροκόδειλος. Ἰδ. κροκοδείλινος.

Κροκοδειλτίς, ίδος, ἡ· ἀντὶ τοῦ, κροκοδείλινη· ἐρρ.

Κροκοείλη, ἡ (κρόκη, εἴλέω). Τὸ φάδι, τὸ νῆμα, τὸ ὁποῖον γνέθει τις ἐκ τοῦ, κρόκη, καὶ, εἰλέω· οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ, κροκόδειλος, διὰ τοῦ, τύλη, ἢ γναφαλον· φλόκος.

Κροκοειδής, ές (κρόκος, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὴν βαφὴν τοῦ κρόκου ἔχων.

Κροκοείμων, ον, γεν. ονος (εἷμα). Ὁ κροκοβαφῆ, ἤτοι κίτρινα φορέματα ἔχων.

Κροκόεις, όεσσα, όεν, = κρόκεος, Εὐρπδ. Ἀλλ' παρ' Ὁμρ Τίμ, Δμτρ. 426. ψευδὴς ἀναγνωσις. 2) Ὁ κροκόεις, ὡς οὐσιαστ. ἐνμν. χιτών, πέπλος, = κροκωτός. 2. Μεγαλοπρεπές τι ἱμάτιον, ἀπὸ χρῶμα κρόκου, »κροκόεντ' ἐνέδυσεν« Ἀρστφ. Θσμφ. 1044.

Κροκέμαγμα, τό (μάσσω). Ἡ ξυλώδης ὕλη τῶν λειψάνων τῶν ῥιζῶν τοῦ κρόκου, ἀφ' οὗ ἐκβληθῇ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἔλαιον. Διοσκορ. Δ'. 26.

*Κροκόμηλον, τό. Μῆμμα ἐκ κυδωνίου καὶ κρόκου βρασθέντος, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 773.

Κρόκον, τό. Τὸ ὡς κρόκος κίτρινον, καὶ ἐξρτ. αὐτὸ τοῦ, κρόκος ὠοῦ.

Κροκοντικὴ, ἡ· ὑπκειμ. τέχνη, (κρόκη, νέω, νήθω). Ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν τὴν κρόκην, Ζήν. Στημοκτιτικός.

Κροκόπεπλος, ον (κρόκος, πέπλος). Ὁ πέπλον, ἤτοι ἐπισωρόριον κροκοβαφὲς ἔχων, ὁ κροκωτὸν (κίτρινον) ἱμάτιον, ἢ σκέπην ἔχων. Συνθ. ἐπίτ. τῆς Ἥβης »Ἡρακόπεπλος Ἥβη«· Ὁμηρ Ἰλ. Θ, 1. Τ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ χρυσαυγής, ἡ κιτρινοκόκκινος. Τῆς δὲ Ἐνοῦς, παρ' Ἡσιδ. Θγν. 273. καὶ τῆς ποταμίου νύμφης Τελεστοῦς, Ἡσιδ. Θγν. 358. Ποιητκ.

Κρόκος, ου, ὁ. Ὡς καὶ ἐν τῇ σημ. 3 Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος εἶναι κιτρινοκόκκινον, ἢ χρυσῷ ὅμοιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς βαφήν· Ἰλιδ. Ξ, 348. παρὰ Στράβ. καὶ ἡ κρόκος, λέγεται ἄλλως καὶ κνίκος· ἦδεν καὶ, κνικάτον χρῶμα, τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ συνηθείᾳ· Crocus, Διον. Safran, Σαφράν, Γαλ. 2) Τὸ κίτρινον τοῦ αὐγοῦ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 4. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, βρόμος.

Κροκόττα, ἡ -κόττας, ὁ. Ἰνδικόν τι ζῶον, πιθανῶς, εἶδος ὑαίνης, ὡς καὶ ὁ Πορφύρ. ἀποχ. Ζήτ. Ὕαινα ὡς Ἑλλὰς, ἢ λέξις οὐχ εὑρηται· ἢ γενικ. κοροκόττα, παρ' Αἰλιαν Ζ, Ἱστορ. Ζ', 22. Crocotta.

Κροκόω, ῶ (κρόκος). Μετ' κρόκου βάπτω, στεφανόω τι. κρόκον ῥίπτω ἐπάνω τινός.

*Κροκόω, (κρόκη). Δένω, ἢ περιτυλίσσω μὲ κρόκας. Διονυσ Βασσαρικῶν Γ'. παρὰ Στεφαν. Βυζαντ. »ἐν Δαρσανίδι πέπλα γυναῖκες αὐτήμαρ κροκώσαντι ἀφ' ἑστοπόδων ταινοῦσιν«. Τριφιοδ. φαιδόνω.

Κροκυδίζω, Μ. ἴσως (κροκύς). Ἀπολέγω, ἐκλέγω τὸ τραχύ, ἢ ξηρὸν, μαζίνω τὰς κοκύδας, τοὺς φλόεους, ἢ τὰ τραχία μαλλιὰ ἐκ τῶν ἱματίων (Πελυδ. Ζ', 29.) καθὼς οἱ κόλακες ἐποίουν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤθελον νὰ κολακεύσωσιν, καὶ νὰ ἀρέσκωσιν εἰς αὐτούς· ἢ καθὼς ποιοῦσιν οἱ ἔξω φρενῶν ὄντες, ἢ οἱ ἀσθενεῖς, ὁπόταν πάσχουσιν ὑπὸ τῆς λοιμικῆς, ἢ ἄλλης τινὸς σφοδρᾶς νόσου. Ὅδεν

Κροκυδισμός, ὁ. ἢ καθ' Ἡσύχ. κροκυλεγμός, ὁ· ἤτοι τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων.

*Κροκυλεγμός, ὁ (λέγω) = τῷ πρηγμ. 2) καθόλ. = Μικροπρέπεια· ἢ ἐντὶ τοῦ Διανοίᾳ ἀωλείᾳ.

Κροκύς, ύδος, ἡ (κρόκη). Φλόεος, ἐνρίσις τὰ ἐκ τοῦ φαδίου τοῦ ὑφάσματος ἐκπορευόμενα μαλλιά. Ἡρδτ. 3, 8. καὶ ἑπομένως ταύτον ἐστὶ τῷ, γναφαλον, καὶ, κρόκη. Ἄπαλον, φλοιῶδον μᾶλλιον ὑφάσμα Δέρτ. καὶ κροκίς, Jac. ΑΠ. σ. 595.

Κροκυφάντος, ὁ (ὑφαίνω). Ὑφαντμένος. — 2) = κεκρυφάλος. Παρ' Ἀντωνῖν. Β, 2. εἶναι, κεκρυφάντων, τὸ, ταυτὸν τῷ, πλεγμάτιον, ὕφασμα.

Κροκώδης, ες (κρόκος, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων.

*Κροκώδης, ες (κρόκη, εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος ἢ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς κρόκης. »Κροκώδες διάνημα«. Πλάτ. Πολιτ. §. 43. φαίδι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φλόκων. Ὅμοιον τῇ συνεστραμμένῃ κρόκῃ.

Κροκωτίδιον, τό. Ὑποιορ. τοῦ, κροκωτός.

*Κροκώτινος, η, ον = κροκωτός

*Κροκώτιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κροκωτός.

*Κροκωτόν, τό· Ἰδ. τὸ ἑπμν.

Κροκωτός, ή, όν (κροκόω). Μὲ κρόκον βαμμένος, Πίνδρ. Νμ. 1, 58. 2) Ὡς οὐσιαστ. ὁ κροκωτός. ὑπακουσμ. χιτών, ἢ πέπλος. Μεγαλοπρεπές, κροκοβαφὲς φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ ἐξρτ. τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις. Εὕρηται δὲ καὶ τὸ κροκωτὸν ὑπκμν. ἱματίου.

Κροκωτοφορέω, ῶ· Μ. ήσω. Κροκωτὸν φόρεμα φέρω· κνικάτα ἐνδύματα φορῶ. ἐκ τοῦ

Κροκωτοφόρος, ον (φέρω) Ὁ κροκωτὸν ἔνδυμα φέρων· ὁ κνικάτα φορέματα ἔχων.

Κρομμυογήτειον, τό (γήτειον). Εἶδος κρομμύου ὁμοίου τῷ πράσῳ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. ἐκ τοῦ

Κρόμμυον, Πολλάκις παρ' Ἀριστοφ. ἀντὶ κρόμνου, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγύλη, βαρεῖαν ὀσμὴν ἐκδίδουσα, καὶ ἐν τῇ μαγειρικῇ χρήσιμον· τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κρομμύδιον, λεγόμενον. Ἰλ. Λ, 629. »Ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῷ ὄφρα νιν περὶ οὗ ὄρα τὸν γέροντα Σωκράτην (Ξενοφ. Συμπος. Δ', 8.) ἀστεῖόν τινα περὶ τούτου λέγοντα. Παράγεται κατά τινας ἐκ τοῦ κόρη καὶ μύω, ὅτι ταῖς κόραις μύομεν ἐν τῇ ὀδμῇ· διότι ἐρεθίζει τὰ ὄμματα ἐν τῷ τρώγειν αὐτό προξενεῖ δάκρυα. Τὸ κρόμυον διακρίνεται ἐκ τοῦ σκορόδου καὶ πράσου ἐκ τούτου, ὅτι τοῦ μὲν κρομύου ἡ κεφαλὴ εἶναι μονομερής, καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ κυλωμοτά καὶ κοῖλα, τοῦ δὲ σκορόδου εἶναι συνθεμένη ἐκ πολλῶν γελγίων (σκελίδων)· τοῦ δὲ πράσου, ὅπερ καὶ γήθυον καὶ γήτειον ἔτι λέγεται, τὰ φύλλα εἶναι πλατέα, καὶ ἡ κεφαλὴ ὀλίγον τι παχυτέρα τοῦ κορμοῦ. Ζήτ. σκορόδον

Κρομμυοξυργμία, ἡ (ὀξυργμία). Ὁ ἐκ κρομμύου ὀξὺς ἐρευγμός· τὸ ἐρεύγεσθαι κρομμύδια· Ζήτ. Ὀξυργμία. Ἀριστοφ. Εἰρ. 529. ἐνθα ὅμως ὁ Dindorf προκρίνει τὴν γραφὴν κρομμυοξερυγμία.

Κρομμυοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ τὰ κρομμύδια.

Κρομμυόεις, όεσσα, εν (κρόμμυον). Πλήρης κρομμύων, γεμάτος ἀπὸ κρομμύδια· ὄζων κρομμυόεσσα, (Ποιητκ. ἀντὶ, κρομμύοσσα). Πλίνιος Κ, 31. νήσου τινὸς ὄνομα, διὰ τὸ κατάφυτον αὐτὴν εἶναι κρομμύων.

*Κρόμμυον, τό. Τὸ κρομμύδι, Ἰλιδ. Λ, 630. Ὀδσ. Τ, 233. ἀλλὰ καὶ κρόμμυος, καὶ ἐξρτ. παρ' Ἀριστοφ. Ἰδ. κρόμμυον.

*Κρομμυοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = κρομμυοπώλης.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ. Κῆπος, εἰς ὃν εἶναι φυτευμένα κρομμύδια· τόπος περιεκτικὸς κρομμύων. — 2) Τόπος τις ἐν Κορίνθῳ οὕτω καλούμενος.

Κρόνια, ίων, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου ἐν Ἀθήναις ἑορταζομένη κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑκατοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός, ὅστις πρῶτον διὰ τοῦτο καὶ »μὴν Κρόνιος« ἐκαλεῖτο· Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 397. παραβάλλονται μετὰ ταύτης καὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων Σατουρνάλια, ἅτε δὲ καὶ τὰ Ἀπατούρια. 2) Τὰ Σατουρνάλια τῶν Ῥωμαίων, 3) Παρὰ τοῖς Λατ. »Κρονίων ὄζειν τὸ νὰ μυρίζῃ τις ἀπὸ ἀκορεστημένας δεισιδαιμονίας, ὁηλ. νὰ φαίνηται, ὅτι εἶναι δεισιδαίμων«. Ἀρστφ. Ἱππ.

Κρονιάς, ή. »Ἡμέραι κρονιάδες« τὰ Σατουρνάλια, Πλεύταρχος.

Κρονίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξαίρετος ὁ Ζεὺς. συχν. παρ' Ὅμρ. Ὅς τις καὶ »Κρονίδης Ζεὺς ἔχει. Παρ' Ἡσυχ. Κρονίδαρ, Δακων. 2) = πολυετής, ἀρχαῖος· ἰδὲ Κρόνος σημ. 2.

Κρονικός, κή, κόν. = τῷ ἑπομένῳ.

*Κρόνιος, α, ον (Κρόνος). Ὁ ἐκ τοῦ Κρόνου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον εἰς αὐτόν, ἢ εἶναι ἱερωμένον εἰς αὐτόν· ὄξεν τὰ Κρόνια, ων, ἑορτή, ἢ πανήγυρις τοῦ Κρονίου. Ἰδὲ Κρόνια. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖος, συνδ. μὲ σκωπτικὴν ἔννοιαν, Ἀλιφορσινός, ἀπ' τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια, ἀπ' τοῦ Ἀδὰμ τὸν καιρόν, σκουριασμένος. Χρόνιος, παλαιός, ὅτις ἐξέπεσε πλέον τῆς συνηθείας· τρελός, λωλός, ἀνόητος, μωρός, ἠλίθιος. »Κρονίων ὄζειν. Ἀριστοφ. ἀντὶ παλαιᾶς εὐηθείας. Ἰδὲ Κρόνος. »Μὴν κρόνιος«. Πλουτρχ. Θησ. 12. Ἰδὲ Κρόνια.

Κρονίππος, ὁ (Κρόνος, ἵππος, 3. τὸ ὁποῖον ἄλλως προηγεῖται ὡς ἐν τῷ ἱππόπορνος, κ. τ. τ.) Κατὰ πολλὰ παλαιός, γέρων, μωρός, ὁ ἐκ τοῦ γηρατείου μωρός. Ἀριστοφ. Ναφ. 1070. Ἰδὲ Κρόνος.

Κρονίων, ωνος, ὁ. = Κρονίδης. Ὁ Ὅμρ. ἔχει καὶ »Ζεὺς Κρονίωνος, ἡ γενε. Κρονίονος, εὑρίσκεται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 247. Ὀδυσ. Λ, 620. (Τὸ Ι. ἐν μὲν τῇ ὀνομστ. Κρονίων, καὶ ἐν τῇ σπανιωτ. γενικ. Κρονίονος μακρόν, ἀλλ' ἀλλαχοῦ παιτοῦ βραχύ· ἀλλ' ὁ Τυρτ. 1, 1. τὸ μετρᾷ καὶ ἐν ὀνομαστ. βραχύ.

Κρανόληρος, ἐ (ληρέω). Γέρων ἠλίθιος, φλύαρος, γεροτρέλλος, τρελλόγερος. = κρόνιππος. Πλουτ.

Κράνος, ὁ. Ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σατοῦρνος, ὁ πατὴρ τοῦ Διός. Ἡσιόδ. Θγν. 157. Ἰλιάδ. Ζ, 479. Ξ, 203. Ἐν ὅσῳ ὁ Κρόνος ἐκυρίευεν ἐν τῷ οὐρανῷ διήρκει ὁ χρυσοῦς αἰὼν ἐπὶ τῆς γῆς, Ἡσιόδ. ἔργ. 111. Οἱ νεώτ. ἐξελαμβάνον τὸν Κρόνον ὡς θεὸν τοῦ καιροῦ, τοῦ χρόνου. Ὁ Δὶς τὴν ἀνομίζετο ὡς κακὸν ἄγγελος. Casaub. Πέρσ. 5, 10. Jac. A. Π. pag. 678. 2) Ἐπειδὴ δὲ μὲ τὸν Κρόνον ἦτο συνδεδεμένη ἡ ἔννοια τῶν ἀρχαιοτάτων μυθικῶν αἰώνων, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς πεφωτισμένοις Ἀθηναίοις Κρόνος καὶ Ἰάπετος ὁ γέρων ἄνθρωπος, ὅς τις ἐκ τοῦ γειρατείου χάνει τὰς φρένας του, ὁ σκυθρωπάζων, καὶ μυρμουρίζων, μωρός, εὐήθης, ἀνόητος. Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. »Οὕτως εἶ Κρόνιος«. τὸ ἑπόμενον μικρὸν μετὰ ταῦτα λέγει· »Ἀρχαιότερος εἶ τοῦ διοντος«. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. »Κρονίων ὄζειν«. ἐπὶ παλαιῶν καὶ ἐξω τῆς συνηθείας (τῆς μόδας) πραγμάτων. παραβαλ. κρόνιος, 2.

Κρονοτέκνος, ὁ. Ὁ πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἤτοι ὁ Οὐρανός. Ὀρφ. Ἀργ.

ΚΡΟΞ, ἔχρστ. ὀνομστ. ὄξεν κρόκα, καὶ κρόκες, ἅπερ ἰδὲ, παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἀνθολογ.

Κρόσσαι, ῶν, αἱ. Παρ' Ὅμρ. εἰσὶν αἱ τῶν ἐπάλξεων στεφάναι, (τὰ μπετέσια τοῦ κάστρου) ὀπίσω τῶν ὁποίων ἵστανται οἱ τὰ τείχη ὑπερασπιζόμενοι πολεμισταί, ἐπάλξεις, στεφάναι, Ἰλιάδ. Μ, 258, 444. »Κρόσσας μὲν πύργων ὄρυαν καὶ ἔρεπτον ἐπάλξεις«. ἄλλοι ἑρμην. τοῦτο ψευδῶς διὰ τοῦ, πολιορκητικὰς, ἢ τειχομάχους κλίμακας. 2) Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 125. καλεῖ τὰς βαθμίδας (τὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας) τῆς κλίμακος κρόσσας, ἢ κρώσσας, ἃς ὁποίας ἄλλοι ἀναβαθμούς καὶ βωμίδας καλοῦσι· ἔστιν ὅμως κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, κροσσός, ἐπιμαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας, ἥτις αὐτὸ τοῦ, κρόσσαι, κλόσσια, καὶ κλώσσια, λέγει. (Κατὰ τοὺς πλείστους Γραμματικ. ὡς καὶ τὸ ἑπόμεν. ἀπὸ τοῦ κόρδη, κόρση, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κρόκη.

Κροσσός, οῦ, ὁ. = βύσσινος, φούντα. (πισκιούλ, Τουρκ.) Ἰδὲ τὸ προηγμ. ὄξεν

Κροσσόω, ῶ. Κροσσοὺς βάλλω, ἐξαρτῶ. »Τὴν ἐσθῆτα κροσσόω βάλλω φούντας ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτῆς. ὄξεν

*Κροσσώδης, ες = βυσσινώδης, ἢ βυσσινόεις.

Κροσσωτός, ἡ, όν. = βυσσινωτός. »Χιτὼν κροσσωτός«. Φόρεμα φούντας ἔχον ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτοῦ, φουντωτός.

Κρόσφος, ὁ. = Γρόσφος.

Κροταίνω, Ποιητ. παρατχημτσ. τοῦ κροτέω. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 237.

Κροτάλια, ων, τά (κρόταλον). Ὄνομα τριῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων μαργαριτῶν, τὰ ὁποῖα κρεμασμένα ὄντα εἰς τὰ αὐτία καὶ κροτοῦντα ἦχον ποιον ἀποτελοῦσι. Πλίν. Θ', 39. καὶ Πίνδ.

Κροταλίζω, Μέλ. ίσω (κρόταλον). Ἀρήνω, ἢ καμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ κροταλίζῃ. Παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Λ, 160. »Καὶ« ὄχεα κροταλίζοντα. Οἱ ἵπποι ἔκαμνον τὰς ἁμάξας νὰ ἠχῶσι συρόμεναι τὰς ὄπισθεν μὲ κρότον, καὶ βρόντον. πρβλ. κροτέω, Ἰλ. Ο, 453. Ἔτι δὲ καὶ κροτέοντες, ἀντὶ τοῦ ἠχον ἀποτελοῦντες, κροτοῦντες. Ἰδὲ ἐν τῷ ἀνακμβαλίζω, καὶ κροτητός. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνδ. ὡς τὸ κροτέω, χειροκροτῶ, κτυπῶ τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον, καὶ τιμὴν τινος. »Ἅπὸ πάντων κροταλισθείη«. Ἀλκίφρ. Ὅλοι ἐκρότησαν αὐτῷ. ὄξεν

Κροτάλισμα, τό. Κρότημα, κτύπημα. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 3. χειροκρότημα.

Κροταλισμός, ὁ (κροταλίζω). Τὸ κροταλίζειν, ὁ διὰ τοῦ κροτάλου κρότος. 2) Ὁ διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν παλαμῶν ἔπαινος, τὸ χειροκρότημα.

Κρόταλον, τό (κρότος, κροτέω, κροτάω). Πᾶν ὅ,τι κροτεῖ, βροντᾷ, ἠχον ποιον ἀποτελεῖ, κώδων, κωδωνάκι, κ. τ. τ. Τμν. Ὁμρ. 13, 3. 2) Μεταφρκ. παρὰ Κωμικ. ὁ λάλος, φλύαρος, πολυλογᾶς, γλωσσᾶς, τρκυλός, (ὅστις μπαμπαλίζει, βατερίζει) Ἀριστοφ. Νεφ. 260. καὶ 448. ἄλλα καὶ ὡς ἐπίθ. »Οἰὸ' ἄσπρα κρόταλον«. Εὐρπ. Κύκλ. 401. παρβλ. ὠδὼν, 3. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. ὅτι τὸ κρόταλον, διὰ τοῦ καλάμου ἐσχισμένος. Ὁ κατατετευχζμένος ἐπίτηδες ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν σοινοῖ τῇ χειρί, καὶ ἐντεῦθεν

Κρόταλος, ὁ. Εἶδος ὄψεως ἐν Ἀμερικῇ. Φυσικ. Ἱστορία.

*Κροταφιαῖος, αία, αῖον. Ἐπιτυγχάνων τῶν κροτάφων. »Πληγὴν Σινέσ. Ἐπιστλ.

Κροταφίς, ίδος, ἡ (κροτέω). Εἶδος ἀξίνης σφυρᾶς. = κέστρα.

Κροταφίτης, ου, ὁ. ιμῦζι Ὁ παρὰ τῷ κροτάφῳ μῦς. Γαλην. ἐκ τοῦ

Κρότος, ὁ (κροτέω). Τὸ μεταξὺ τῶν ὠτίων καὶ ὀμμάτων ἐν τῇ κεφαλῇ φάσπωμα, μηνίγγιον, καὶ χυδαῖα μηλίγγιαν. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. α, 11. Ἰλ. Δ, 502. Τ, 397. συνδ. πληκτικ. Ὁμηρ. μετφρκ. ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, Αἰσχλ. Προμθ. 723. 2) Τὸ μέρος τῆς σφύρας, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ εἰς τὸν ἄκμονα, κ. τ. τ. 3) »Σχῆμα κατὰ κρόταφον«, εἰκὼν ἐκ τοῦ πλαγίου, profil, Γαλ. αὐτὸ κατὰ πλάτος. Ὁ Σουϊδ. λέγει καὶ τοῦ βιβλίου τὸ ὀπίσθεν μέρος.

Κροτέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κρότος, κρούω). Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ παράσσηται, ἐπὶ ἵππων »Ὄχεα κροτέοντες, παρεζοντες τὰ ἅμαξια, Ἰλιάδ. Ο, 453. Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 234, παρβλ. κροταλίζω, Ἰλιάδ. Δ, 160. 2) Κτυπῶ, κρούω, συνδ. ὀργανόν τι μουσικὸν μὲ τὸ πλῆκτρον, ἔτι δὲ 3) Καὶ διὰ τῆς ἐρεθίσεως κτυπῶ τὸ ὕφασμα διὰ νὰ γίνηται πυκνότερον. Στραβ. ιε. (σελ. 1044.) 4) Ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούτρχ. Ἀγωγ. 14. κτυπῶ τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον τινός. Μετ' Αἰτιατ. »Προτῶ τινά«. Applaudir, Γαλ. Ξνφ. Κυρουπ. ἡ, ὁ, 12. »Κροτεῖν τὼ χεῖρε«. κτυπᾶν τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας. Πάτκ. »Κροτοῦμαι. Μὲ χειροκροτοῦν, κτυποῦν τὰς χεῖρας ἄλλοι πρὸς ἔπαινον, καὶ τιμήν μου· (ὅπερ ἦν σημεῖον ἀρέσκειας) Αἰσχίν. Φιλ. γ. 12. 5) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ πελαργοῦ, καὶ ἐπὶ φλυάρων καὶ βατταλιζόντων ἀνθρώπων, οἵτινες μεγαλοφώνως ὁμιλοῦσι. Παρ' Ὁρατίῳ κεῖται καὶ αὐτὸ τοῦτο ἠχῶ, κωδωνίζω. Ἰδὲ κροτητός. »Ἁρμάτων κροτούντων«. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστρ. β'. 1. κεῖται ἔτι καὶ αὐτὸ τοῦ συγκροτέω ἐπὶ τοῦ χαλκέως, καλ. σουλεύω μέταλλα μὲ τὸ σφυρίον, χαλκεύω· ὄξεν μεταφρκ. »Εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτείσθων. Ἐπιγραμ. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρέω, ἄπτομαι τοῦ ἔργου, ἤγουν, ἃς ἐπιχειρεῖται, ἃς χαλκεύῃ τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι ζεστόν, νωπόν. »Κεκροταμένος ἐξ ἀπάτης«. Θεοκρτ. 15, 49. διόλου ἐξ ἀπάτης συντεθειμένος. »Μὴν πιθανωτέρους τούτων λόγους κροτήσῃς«. Αἰσχίν. Δικλογ. γ'. 15. ἀντὶ τοῦ, ἠχήσῃς, ἀκουσθήναι ποιήσῃς, ὅ ἐστιν, ἐκφωνήσῃς, εἰπῇς. Κατὰ τὸν Στέφανον, ἔστις διὰ τοῦ, Preparer, ἡρμήν, δύναται ὅμως ἐντεῦθεν ἐκληφθῆναι καὶ αὐτὸ τοῦ, συγχειροτήσῃς, συμπλέξῃς, ἐφεύρῃς, ἐπινοήσῃς· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ποιητ. ιη. 9. »Δεῖ δὲ ἅμμα ᾄειν κροτεῖσθαι«. ὅπου ἀντὶ τοῦ ᾄειν, ἴσως εὖ, ἐγράφη ποτέ. ὄξεν

Κρότημα, τό. = κρότος. 2) Μεταφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ κρόταλον, Ὁ Σοφκλ. ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσέα »Πάνσοφον κρότημα· ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, παιπάλημα. Οὕτω καὶ ἐν Εὐριπ. Ῥησ. στίχ. 408. »Ἔστι δ' αἰμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεύς, λῆμά τ' ἀρκοῦντως δρασύς«.

Κρότησις, εως, ἡ. Τὸ κροτεῖν, κτυπημα, ἦχημα, κρούσις. 2) Ὁ διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν ἔπαινος, τὸ χειροκρότημα, Applaudissement. Γαλ.

Κροτητμός, ὁ. = κρότησις.

Κροτητός, τή, τόν. Ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ κροτέω. Συγκεκροτημένος, σφιχτὰ συνδεμένος, πεπακτημένος, κτυπημένος, χαλκευμένος, στερεός. Θεόφρ. στ. Β. »Τόπος κροτητός«· ὁ πεπατημένος καὶ στερεὸς γεγενημένος, ἐπὶ δὲ κρουστῶν ὀργάνων, παιγμένων, λελημένων. 2) Κεκροτημένος, τὸν ὁποῖον ἐχειραγκρότησαν, ἐφήμισαν· δηλ. διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. 3) »Ἅρματα κροτητά«. Σοφκλ. Ἰλ. 714. τὰ κρετον ποιοῦντα, τὰ τρίζοντα, ἠχοῦντα ἁμάξια· ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρ. »Κενὰ ὄχεα κροτεῖτ', καὶ κροταλίζειν« Ἰλ. Λ, 160. καὶ ἐν Τμν. Ἀπόλλων. 234.

Κροτισμός, ὁ (κροτίζω). Τὸ κροτεῖν, κτυπᾶν ἠχεῖν, ὁ ἐκ τοῦ κτύπου ἦχος, = κρότησις. Πλ. ρ' Αἰσχλ. Ἱκετ. 563. τινὲς κροτισμὸς ἀνέγνωσαν

Κροτοθόρυβος, ὁ (θόρυβος). Ὁ ἐκ τοῦ κτύπου, ἢ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν χειρῶν, ἤγουν τοῦ χειροκροτήματος θόρυβος. Ἐπικούρειος λέξις, παρὰ Πλουτάρχ.

Κρότος, ου, ὁ (κρούω). Κτύπος, θόρυβος, ἦχος γινόμενος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν, διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν ἀγγείων, ὀργάνων, διὰ τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ τοῦ κτυπήματος τῆς κώπης εἰς τὰ ὑδατα, κ. τ. τ. Ἰδὲ κροτέω· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ἔπαινος, ὅς τις γίνεται διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. Applaudissement, Γαλ. Λέγεται καὶ ἐπὶ φλυαρίας, ἤτοι ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν κενῶν καὶ ματαίων λέξεων.

Κρότων, ωνος, ὁ. Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον ὄν Λ. Βιστωνὶς, πρέπει νὰ γράφηται κροτῶν, ῶνος, ὁ. = τῷ ἐν τῇ Ὀδυσ. κυνοραιστής, (τσιμπούρι) Ricinus. 2) Φυτόν τι Αἰγύπτιον, ἐξ οὗ τὸ ἔλαιον Κίκι. Ἰδὲ Κίκι.

Κροτώνη, ἡ. = γέττρος, 2. Ῥίζος, κόμβος εἰς τοὺς ἐλαίους τῆς ἐλαίας, καὶ εἰς ἄλλα φυτά. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. α. 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κροτωνοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κροτωνος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

*Κρουερός, ἀντὶ κρυερός, Αἰολικ. ἢ Δακωνικ.

Κροῦμα, τό (κρούω). Τὸ κτυπῆσαι, κρουσθῆναι, καταπατηθῆναι, κτυπηθῆναι μὲ τοὺς πόδας. 2) Καθὲ ἦχος προερχόμενος διὰ τοῦ κτυπᾶν τοῖς ποσί, κρούειν, ἢ τὰς χεῖρας κροτεῖν. 3) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἐπάνω εἰς κρουστὸν ὄργανον, ὕμνος, τραγούδιον, ἢ ἄλλο τι μουσικόν, τὸ ὁποῖον παίζεται διὰ κρουστοῦ ὀργάνου· τὸ τοιοῦτον μουσικὸν, τὸ ὁποῖον παίζεται ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, καθὼς π. χ. ἐπὶ τῆς λύρας. Καθόλου δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ὀργάνου. Παρὰ Παυσαν. l. 7. »Κιθαριστὴς ἐπὶ κρουμάτων τῶν ἀφώνων.« ἀμφ. ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, φιλοκιθαριστής. Ὁ Πολυδ. ἔχει καὶ ἐπὶ αὐλοῦ, (δ'. 83.) »Κροῦμα διὰ δονάκων.« Ἀνάλεκτ. α'. 488. οὕτως ἔτι καὶ τὸ, κροῦσις. Κρόυμα, = αὔλημα, Πλουταρχ. Συμπτ. παρβλ. 2, 4. Τὸ μουσικὸν μέλος, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ παιχθῇ ἐπὶ μουσικοῦ τινος ὀργάνου. ὅθεν

Κρουματικός, κή, κόν. Ὁ ἀντήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρούειν (παίζειν) τὰ μουσικὰ ὄργανα. »Μουσικὴ κρουματικὴ· ἡ διὰ τῶν ὀργάνων μουσική, La musique instrumentale, Γαλ. »Κρουματικὴ διάλεκτος.« Πλούταρχ. ἡ ἐκφρασις τῶν λέξεων ἐν τῷ ψάλλειν, παίζειν ὅμοιόν τινα ἐπὶ τοῦ ὀργάνου. ἡ ἔμφασις, τὸ νόημα, ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν κάμνουν τὰ μουσικὰ ὄργανα παιζόμενα. Ἰδὲ κροῦμα. »Λέξις κρουματικὴ.« Πολυβ. γ'. 36. κενὴ καὶ ματαία, ἡ ἠχοῦσα μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἔννοιαν ἔχουσα.

Κρουμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κροῦμα.

Κρουμεζτοποιός, ὁ (ποιέω). Μουσικὸς, κωμικὴ τις ἔκφρασις, ἀντὶ τοῦ, κιθαριστὴς, ἢ αὐλητής. Ἀθην. ἠ.

*Κρουμός, ὁ = κροῦμα. Τὸ κρούειν διὰ τοῦ πλήκτρου μουσικὸν ἐγχόρδιον ὄργανον.

Κρουναῖος, αία, αῖον (κρουνός). Ὁ ἀπὸ τῆς κρήνης, ἢ τῆς πηγῆς. »Ὕδωρ κρουναῖον νερὸν ἀπὸ τὰ κρουνία, ἀπὸ τὴν βρύσιν.

Κρουνεῖον, ἡ κρουνίον, τό, ἡ κρουνία, ἡ. Εἶδος ἀγγείου, εἰς τὸ ὁποῖον πίνουσι νερόν, διὰ τὸ ὅμοιον εἶναι τῷ κρουνῷ, Ἀθην. ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐκπηγάζουσιν ὕδατα, καὶ αὐτὴ ἡ κρήνη.

Κρουνηδόν, ἐπίρ. (κρουνός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρουνοῦ, τῆς βρύσεως. Χιόδην.

*Κρουνία, ἡ = κρουνεῖον.

Κρουνίζω, Μέλ. ίσω (κρουνός). Ὡς κρουνὸς ἐκχέω, χύνω καθὼς ὁ κρουνὸς χύνει τὸ ὕδωρ. Κάμνω τὸ νερὸν νὰ τρέχῃ ὡς ἀπὸ κρουνόν. Ἀθην. ιά. ὅθεν

Κρουνίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ κρουνός.

Κρούνισμα, τό. Τὸ ὡς ἐκ κρουνοῦ, ἢ ὡς κρουνὸς ἐκχεόμενον, ἀναπηγάζον ὕδωρ. Ὁρμητικὸς καὶ βίαιος ῥοὴ ὕδατος, εἶδος κ. τ. τ. Ἀνδρολογ. »Κρούνισμα μελισταγές.« ὅθεν

Κρουνισμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κρούνισμα. Μικρὸς κρουνός. Ἱεραν.

Κρουνίτης, ου, ὁ, καὶ κρουνῖτις, ιδος, ἡ = κρουναῖος. Ἰδὲ ἐν κορυνίτις.

Κρουνός, οῦ, ὁ. Ἡ πηγή, ἡ βρύσις, τὸ σιουλιάρι, ἡ κρήνη, Ἰλιάδ. Χ, 208. καὶ ἐξαιρ. βρύσις, πηγὴ ἐν πέτραις καὶ βράχοις. ὅθεν 2) Ἡ λεκάνη, τὸ ἀχάνειον, ὅπου ἀναβρύει καὶ συνάζεται τὸ πηγαῖον ὕδωρ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ὁρμὸς, ἡ φορὰ, ἢ τὸ ἀναβλύζειν ῥύσεως, ἢ ὁρεινοῦ τινος χειμάρρου, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδ. Δ, 454. ῥήσεως· »Κρουνῶν ἐκ μεγάλων πεῖλις ἔντοσθε χαράδρης.« ταῦτον φαίνεται, ὅτι σημαίνει καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδ. Χ, 147. »Κρουνὼ κελαρύσσω· δύο ὀχετούς, αὐλάκας, δι' ὧν φέρεται τὸ ὕδωρ, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν δύο πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ ῥεῖθρον, ὀχετός, ὑδάτων ἐκβολή· ὁ δὲ Εὐσταθ. διὰ τοῦ, χειμάρρων ἀρχή. Τινὲς παράγουσι ταῦτα ἐκ τοῦ, κρουω· ἄλλοι δὲ θέλουσιν, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, κρήνη. Ὁ Πίνδ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, πηγὴ ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσα μετὰ κρούσεως, ἢ ἐκ μέσου τῶν πετρων ἀναβρύουσα. Παρ' Ὁμρ. ὅμως εἶναι ἀντὶ τοῦ, πηγή, βρύσις. καὶ παρὰ Στραβ. ε. ἀντὶ τοῦ, ῥύαξ. Καθόλου δὲ = καναλιον, αὔλαξ, ῥεῦμα, ῥυαξ, »Κρουνοὶ Ἡφαίστειοι.« Πίνδ. ἔτι δὲ 2) Καὶ ὁ κάναλος, (τύλος, πῖρος) ὁ σωλὴν, διʼ οὗ ἐκχέεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς βρύσεις. Καὶ τὸ εἰς τὰ κανάτια, εἰς τὰ πήλινα ἀγγεῖα μασούριον, διʼ οὗ ἐκχέουσι τὸν οἶνον ὄζειν καὶ τὸ ὑποκρ. κρουνίσιος, ὁ, ἡ μικρὸς ἐν τῷ ἀγγείῳ κρουνός.

Κρουνοχυτρολήραιον, τό (κρουνὸς, χύτρα, λῆρος). Κωμικὴ λέξις, παρʼ Ἀριστοφ. Ἱππ. 89. ἐπί τινος λάλου καὶ φλυάρου, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τινὰς, ὅς τις εὐγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του ἐλα ποτὲμι ἀπὸ κενοὺς καὶ χωρὶς νόημα λόγους, ὡς τὸ τῆς συνηθ. »Τοῦ ὁποίου τὸ στόμα τρέχει ὡς ὁ κώλιος.« Συνεμφυτ. δὲ καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου, ὅς τις πίνων σπάνιον ἢ οὐδέποτε νερὸν δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸς οὐδενὸς ἐνθουσιασμοῦ.

Κρούνωμα, τό. (ὡς ἀπὸ τοῦ κρουνόω) = κρουνός, πηγή, βρύσις. Ἐμπεδόκλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. θ'. καὶ Στοβαίῳ Φυσ.

Κρούπελλα, ων, τά. Τὰ ψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα, τὰ ἐν τῇ συνηθ. γαλότζες λεγόμενα. Σοφοκλ. ἩΑμφίλινα κρούπελλα. Ἐφόρουν δὲ ταῦτα ἐξαιρτ. οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου τὰ ἐφόρουν οἱ αὐληταί, καὶ ἐφαπέρωναν δι' αὐτῶν τὸν ῥυθμόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, κρούπαια καὶ κρούπετα. 2) = κρότταλον. Συχνὸν τὸ ἔπμν.

Κρούπεζα, τά. = κρούπελλα. Κρατῖνος παρὰ Πολυδ. ζ'. 87. Ὁ Φώτ. ἔχει »Κρούπεζα ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουνον. Ἐν τοῖς θεάτροις ἐφόρουν αὐτὰ οἱ αὐληταί, διʼ ὧν ἤθελον καὶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ τάκτον). Πολδ. l. 153. Ὁ Φώτ. προστίθησιν ἔτι· »Οἱ δὲ, κρόταλον, ὅ ἐστι ψοφοῦσιν οἱ αὐληταί, τὰ βέττα λοια.« (πιθν. ἐκ τοῦ κρούω.)

Κρουπέζιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κρουπέζια φέρων.

Κρουπεζοβάμων, ονος, ὁ. = κρουπεζούμενος. Ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Κρουπεζόω, ῶ. Ἐνδύω, ὑποδένω τινὰ τὰ κρεύπεζα. ὅθεν κρουπεζούμενος, ὁ μετὰ κρουπεζίων πορευόμενος, ἢ κρουπέζας φορῶν.

Κρουσιδημέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κρούω, δῆμος). Κωμικὴ λέξις, παρʼ Ἀριστοφ. Ἱππ. 859. κατὰ τὸ, κρουσιμετρέω σχηματισθεῖσα, ἀντὶ τοῦ, τὸν δῆμον ἀπατῶ, παράσσωνταί τον.

Κρουσίξυρος, ον, (κρούω, ξύρα) = ξυροκοπικὸς, ὁ κρουων τὴν ξύραν, Ποιητκ. Ὁ Ἀθήν. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπί τινος ὕμνου διὰ τοῦ αὐλοῦ ψαλλομένου.

*Κρουσιλύρης, ου, ὁ (κρούω, λύρα). Ὁ κρούων, παίζων, λαλῶν τὴν λύραν, Ποιητκ.

Κρουσιμετρέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κρούω, σημασ. 2. μέτρον). Ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατῶ, καὶ μάλιστα, ὁπόταν μετρῶ τὸν σῖτον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. »Οἱ γὰρ ψαύλως μετροῦντες συνέκρουον τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. Αὕτη ἡ πρᾶξις περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. (Χαρακ. ιά.) »Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύθμενα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ νεωστὶ εὑρεθέντι χαρακτῆρι περὶ αἰσχροκερδείας κεῖται »Φειδομένῳ — κεκρουμένῳ. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ ἔχει τὴν ἰδίαν ἔννοιαν τὸ, παρακρούεσθαι, (συρίσας τὸ μετὰ φαύλου, μὴ σωστοῦ μέτρου, πωλεῖν, καὶ γενικῶς ἀπατᾶν.) ἐπὶ μέτρων καὶ ζυγίων, ὁπόταν τινὲς ἐν τῷ ζυγιάζειν κτυπᾷ τὴν πλάστιγγα καὶ κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω. Ἐπάνω εἰς τοῦτο σκοπεύει καὶ ὁ στίχος τοῦ Ψευδοφωκυλίδου, 13. »Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον ἀλλʼ ὅσον ἔλκειν.« καθὼς καὶ ὁ Ὀρφ. ἐν Τιμ. ξβ'. 7. »Ὅσσοι μὴ τὸν σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλʼ ὑπὲρ αὐτοῦ πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως.« Ὁ Ἀρποκρατ. ἐν Δ, παρακρούειν, ἀναφέρει τὸν στίχον· »Ὡς μήτε κρούσῃς, μήτʼ ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.« Ὁ Λουκιαν. Τίμ. 57. ἀναφέρει διάλου τὴν λέξιν παρακρούειν, ἐπάνω εἰς τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, τῶν καρπῶν τῆς γῆς. »Μὴν παρακέκρουσμαί σε, καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ. κοινὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον.« ὅθεν

Κρουσιμέτρης, ου, ὁ. Ὁ φαύλως (ξένοι) μετρῶν, ὁ ἐν τῷ μετρεῖν τὸν σῖτον ἀπατῶν, ὅς τις ἐλλιπῶς μετρεῖ, ἤτοι δὲν γεμίζει καλῶς τὸ κοιλον, τὸ μέτρον. Ἀπατεών.

*Κρουσίμετρος, ον (κρούω, σημασ. 2. μέτρον). = τῷ προηγμν.

Κρούσις, εως, ἡ (κρούω). Τὸ κτυπᾶν, κτύπημα, τὸ κρούειν, κροτεῖν καὶ ἰδιαιτ. α) Ἡ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκιμὴ τῶν πηλίνων ἀγγείων ἂν ἦναι γερὰ, ἢ ἦναι σασμένα, καὶ καθ. τὸ ἀρρωστῶν, ἐξετάζειν, δοκιμάζειν. β) Τὸ παίζειν μουσικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα κρούονται μὲ τόξον (δοξάρι), ἢ μὲ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ἀλλʼ ἔτι λέγεται καὶ ἐπὶ αὐλοῦ, καὶ ἄλλων ἐμφυσωμένων ὀργάνων· καθὼς καὶ τὸ κροῦμα, μεθʼ οὗ καὶ παραβάλλεται, ἀλλʼ ἰδιαιτέρως ἔτι εὐχρηστότερον τὸ κροῦσις. Οὕτω θέλουσιν, ὅτι ὁ Ἀρχίλοχος εὗρε τὸ τρίμετρον, καὶ τὴν εἰς ξένον ῥυθμὸν τινα διάβασιν καὶ τὴν παρακαταλογὴν καὶ τὴν περὶ ταῦτα κρούσιν. Πλούτρ. γ) Ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶν μουσικῶν διαλεκτ. νομίζεται, ὅτι τὸ κροῦσις σημαίνει τὴν διὰ μιᾶς πρὸς συντροφευσιν τῶν ᾀδόντων κροῦσιν τῶν μουσικῶν ὀργάνων· ὅθεν τὸ »Λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν« ἐξηγοῦσι, Νὰ προφέρῃ τις ὡς ψάλλων, δηλ. ταχύτερον παρὰ ἐὰν τὸ ἐψαλλε καθʼ αὐτὸ recitativ· τὸ δὲ, »Ἄδεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν« νὰ ψάλλῃ τις ὡς ὁ χορός. »Τὸ τῶν Ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι· καὶ ἔτι, »Τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν. ἐν ᾧ οἱ παλαιότεροι, »Προχορδὰ κρούειν ἐσυνήθιζον. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀριστοτέλ. προβλήμ. 19. 40. εὑρίσκεται· »Καθάπερ τοῖς ὑπὸ τὴν ᾠδὴν κρούουσι· καὶ γὰρ οὗτοι τὰ ἄλλα οὐ προσαυλοῦντες, ἂν εἰς ταὐτὸν καταστρέψωσιν, εὐρραίνουσι μᾶλλον τῷ τέλει, ἢ λυποῦσι ταῖς πρὸ τοῦ τέλους διαφοραῖς.« Φαίνεται ἄρα, ὅτι σημαίνει τὴν συντρόφευσιν τῆς φωνῆς τοῦ ψάλτου διὰ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου πρὸς τὸ τέλος τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τὴν ᾠδὴν διὰ πασῶν. »Κρούσις ὑπὸ τὴν ᾠδήν. Ἐντελὴς τῶν κρουστῶν ὀργάνων συντροφία ᾠδῆς τινος. Κατὰ τὸν ἦχον, κατὰ τὸ τραγούδιον· ἀλλʼ ὁ Πλούτρχ. ἀλλαχοῦ λέγει· »Τῆς περὶ τὴν κροῦσιν τε καὶ λέξιν θεωρίας.« δ) Ἐπὶ ῥητόρων, τὸ κινεῖν, τὸ ποιεῖν ἐντύπωσιν, ἐπιτυγχάνειν, εἰσχωρεῖν, πληροφορεῖν, διότι ὁ ῥήτωρ ὑποτίθεται ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ ὡς μουσικὸν ὄργανον τὸν λαόν. ε) Παραλογισμὸς, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Νεφ. 318. Ἰδὲ καὶ τὴν προηγουμν. σημασ. παραβλ. καὶ κρουσιμετρέω.

Κροῦσμα, τό. = κρούμα. ὅθεν

*Κρουσματικός, κή, κόν. = κρουματικός.

Κρουσμός, ὁ. = κροῦσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 567.

Κρουσολῦρης, ου, ὁ. Πιθν. ψευδὴς ἀνάγνωσ. ἀντὶ κρουσιλύρης. Ὁ τὴν λύραν κρούων, ὁ παίζων τὴν κιθάραν. Ὀρφ.

Κρουστικός, κή, κόν. Ὁ ἀντήκων, ἢ ὁ ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήδειος εἰς τὸ κρούειν, κτυπᾶν, ἐπιτηχάνειν. 2) Μεταφρ. τὸ κρουστικόν τὸ ἐμφαντικόν, τὸ ποιοῦν ἐντύπωσιν, ἐπὶ λόγων, παρβλ. κροῦσις, ὁ. Ἰδέ ἐν τῷ, συναιτικός.

*Κρουστός, ἡ, όν. Κτυπημένος, κρουσμένος, ἐκ τοῦ

Κρούω, Μέλ. τύσω. (συγγεν. τῷ κράτος, κροτέω) Κτυπῶ. »Κρούειν χειρας, τοῖς ποσὶ τὴν γῆν». συγκροτῶ, καὶ ἰδιαιτερ. α) »Κέρμον κρούω, ὁσκιμάζω πήλινόν τι ἀγγεῖον διὰ τοῦ κτυπήματος, μήπως εἶναι σκασμένον. Ὅθεν καθόλου ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ὁσκιμάζω. β) Κτυπῶ μὲ τὸ πλῆκτρον μουσικόν τι ὄργανον· καὶ μεταφρ. καὶ ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, ἄρα καθ. παίζω μουσ. τι ὄργανον, π. χ. »Αὐλοὺς κρούω Τοσ. Α. Π. σ. 644. γ) »Τὴν θύραν κρούειν, κόπτειν, κτυπᾶν ἀπ' ἔξω τὴν θύραν· ἀλλὰ τὸ κόπτω εἶναι εὐχρηστότερον. 2) ψευδῶς μετρῶ, ἀπατῶ, ἰδέ κρουσιμετρέω. 3) Παρὰ μεταγιστ. ὡς καὶ τὸ κιλέω, ἐπὶ συνουσίας· τὸ δέ, »Κρούειν πέπλοντι, ὡς τὸ Λατιν. tunicam tundere, ἢ pertundere, ὡς ἀναιδὴς ἔκφρασις τῆς πρὸς συνουσίαν ὁρμῆς, Εὐριπ. Κυκλ. 328. 4) Μέσ. »Κρούεσθαι καὶ ἀνακρούεσθαι πρύμναν», λέγεται, ὁπόταν τινὲς μετὰ τοῦ πλοίου ἀρχῆς ἐπιστρέψῃ, ἀναπόδιζη· εἰς τοὐπίσω κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖ. Θουκ. καὶ ἐντεῦθεν, »Κρούεσθαι τὸ πτερόν· πετᾶν εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφειν. Αἰλιαν. Ζώων Ἰστρ. γ'. 13. — »Τὴν ναῦν, κρούσαντες ἐπὶ πρύμναν, ἀντιπλεῖν. κτυπήσαντες διὰ τῆς κώπης, στρέψαντες τὸ τιμόνιον, ἀναποδίζειν.

Κρυβάζω, = κρύπτω. Ἡσύχ.

Κρύβδα, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ κρύπτω· Κρυφίως, κρυφᾶ, μὲ κρυφὸν τρόπον, λάθρα. Μετὰ γεικ. »κρύβδα Διός», Ἰλιάδ. Σ, 168. = clam Jove. Κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία.

*Κρύβδην, ἐπῤῥ. (κρύπτω) = κρύβδα, Ὀδσ. Α, 455. Π, 153. καὶ Δημοσθ.

Κρυβείς, Ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ κρύπτω.

Κρύβηλος, ον, Κεκρυμμένος, κρυπτός. Ἡσύχ. Κρυβηγία, ἡ· = Νεκυσία· ἐκ τοῦ, κρύβ, κρύβες, οἱ· = νεκροί. Ἡσύχ. κρυβήτης, ὁ = νεκρός, ὁ ὑπὸ γῆν κεκρυμμένος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ κρύπτω.

*Κρυβήτης, ου, ὁ. Ἰδ. τὸ πρηγμ.

Κρύβις, Τὸ ἀρχαῖον τοῦ κρύπτω, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον χρήσιμ. πρβλ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 317.

Κρυερός, ρά, ρόν (κρύος), Ὁ κρύος προξενῶν, ψυχρός· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, φοβερός, τρομακτικός, φρικτός, ἀνατριχιαστικός, χαλεπός· Παρ' Ὁμρ. συνθ. ἐπίθ. τοῦ γόος καὶ φόβος, Ἰλιάδ. Ν, 48. »Φόβος κρυερὸς» καὶ Π, 524. »Γόος κρυερός».

*Κρυερῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ πρηγμ.

*Κρύμα, τό = κύρμα, κατὰ μετάθ. Ἡσύχ.

Κρυμβλόεις, εσσα, εν (κρυμός). Ψυχρὸς ὡσὰν πάγος. Ἀπολλον. α'. 477. παγερός, παγετώδης.

*Κρυμνός, ὁ = κρυμός· λίαν ἀμφ. ἀλλ' ἰδ. Wernicke εἰς Τρυφιόδ. 189.

*Κρυμνώδης, ες = κρυμώδης. ἰδ. τὸ πρηγμ.

Κρυμοπαγής, ές, (κρυμός, πήγνυμι). Ὁ ἐκ τῆς ψύχρας παγωμένος. 2) Ὁ πάγον προξενῶν. Ὀρφ. Τμν.

Κρυμός, ὁ (κρύος). Ψύχρα, πάγος, κρύος, ῥῖγος. »Τοὺς ἐν τοῖς ὁδοῖς κρυμούς». Διοσκορ. γ'. 60. ὅπου ὁ Μαρκελλος »περιόδους κρυμούς» ἀπλῶν. 2) Ψύχρα τῆς θέρμης, τοῦ πυρετοῦ.

Κρυμοχαρής, ές (χαίρω). Ὁ χαίρων ἐν τῷ κρυμῷ· ὁ μετὰ χαρᾶς ζῶν εἰς τὸν πάγον, εἰς τὸ κρύος. Ὀρφ. Τμν.

Κρυμώδης, ες (κρυμός, εἶδος). Ψύχρος, ψυχρὸς ὡς ὁ πάγος· παγερός, παγετώδης. Πλήρης πάγου, πλούσιος ἀπὸ πάγον.

Κρυόεις, όεσσα, όεν (κρύος). = κρυμώδης, καὶ κρυερός. Ὁ ψυχρὸς καὶ ῥίγους πρόξενος, Ἰλ. Ι, 2. »φόβου κρυόεντος». Φριτοῦ, φοβεροῦ· σημαίνει γὰρ τοὺς φοβουμένους συγχρόνως τοὺς ἀδόντας. Ὁ Σχολ. Ἰλιάδ. Ε, 740. »εἰκὼν Ποιητ.

Κρυόομαι, ούμαι, Παθτ. Κρυόω, ψύχους αἰσθάνομαι. Παγώνω, γίνομαι πάγος· ἐκ τοῦ

Κρύος, τὸ. Ψύχος, ψύχρα, ῥῖγος, ἔλλειψις θέρμης. Πάγος, κρύσταλλος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 496. — 2) Μεταφρ. ψυχρόν, φρικῶδες, τρομερὸν αἴσθημα. Αἰσχυλ. Εὐμν. 165. καὶ Ἀριστοφ. (ὅθεν κρύοεις, κρυερὸς, κρυσταλλώδης, κρύσταλλος, καὶ μὲ μακρ. υ. κρυμός. Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ παγώνει συνδέεται ἡ τοῦ κάτεσθαι ἐπὶ γάλακτος κ. τ. τ. καθὼς καὶ ὁ Ὅμηρ. μετεχειρίσθη τὸ περιτρέψασθαι, ἐπὶ πάγου, ὅστις ἀρχίζει ἤδη, ὀηλ. πήγνυται εἰς τὰ περιξ, Ὀδσ. Ξ, 477. καὶ τὸ τρέφεσθαι καὶ τροφαλὶς ἐπὶ τοῦ κοπτομένου καὶ τυροποιουμένου γάλακτος· ἐντεῦθεν καὶ τὰ Λατιν. cruor καὶ grumus. (Ῥῆμα κρύω δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει.) Ἰδ. κρύω.

*Κρυπτάδια, Επ. ἐπῤῥ. τοῦ κρυπταδίως. Ἰλ.

*Κρυπταδίη, Ποιητ. ἐπῤῥ. τοῦ κρυπταδίως.

Κρυπταῖος, ία, ον, καὶ διαπάλλ. παρὰ τοῖς Τρτγ. (κρύπτω). Κεκρυμμένος, κρυμμένος, κρυφαῖος, λαθραῖος, ψιλοτήτιος, Ἰλιάδ. Ζ, 161. ὅθεν »κρυπταδίην» Ὑπακουομ. Ὀδῷ, ἐν Ἰλ. Ζ, 161. καὶ, »κρυπτάδιαν». Ἰλ. Α, 542. Ἐπιῤῥήμ.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Ἕτερος τύπος τοῦ κρύπτω.

*Κρύπτασκα, ἐπιπ. ἐπεκτατ. 3. ἐνν. πρτστ. τοῦ κρύπτω = ἔκρυπτε, Ἰλιάδ. Θ, 272.

Κρυπτεία, ἡ (κρυπτεύω). Παρὰ Λακεδαιμονίοις γύμνασίς τις τῶν παίδων εἰς τὸ κλέπτειν, καὶ ἁπατᾶν τοὺς Εἵλωτας, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Πλάτωνος Νομ. α'. καὶ Πλουτάρχ. εἰς Λυκοῦργ. 28. ὁ Ἰσοκράτ. ἐν Παναθ. καλεῖ ταύτην, κλοπίαν, ἢ, κλεπαίαν, ὡς καὶ Πλάτ. Νομ. ζ'. »Κλοπείας δὲ ἐν χώρᾳ καὶ πόλει μηδὲ εἰς τὸ ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ἀφασθαι».

*Κρυπτέον, Ῥμτκ. ἐπθτ. τοῦ κρύπτω. Πρέπει νὰ κρύψωμεν.

Κρυπτεύω, καὶ Μέσ. κρυπτεύομαι, κρύπτω ἐμαυτὸν· ἐν ἐνέδρᾳ βάλλω ἐμαυτὸν, ἐνεδρεύω. Πλάτ. Πολιτ. καὶ Εὐριπ. Βάκχ. 886. »Κρυπτεύουσι δὲ πεπλώκασι· — Παθτ. ἐν Ἑλέν. 548. κρυπτεύομαι· ἐνεδρεύομαι, κρυφίως μὲ παραμονεύει τις μ' ἐπιβουλεύονται.

Κρύπτη, ἡ (κρύπτω). »Κρυπτὴ ὑπακουομ. Στοά, σκεπασμένη τις ὁδός. Ἀθήν. ε'. ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Portico. Παρὰ Vitruv. ε'. 8. σημαίνει ὑπόγειον καμάραν, ὀχεῖον, (Μποδροῦμι) ἐργαστήριον· καὶ παρὰ Juvenal. ε'. 106. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀμάρα. (Κυρίως Ἐπλν. τοῦ κρυπτός).

*Κρυπτήριος, α, ον. Ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως εἰς τὸ κρύπτειν. τὸ κρυπτήριον, τόποι, εἰς οὓς κρύπτεται τινάς, ἢ κρύπτει τι. Κρυφαῖα.

Κρυπτίη, ἡ = κρυπτεία.

Κρυπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπῤῥ. -κῶς, Πᾶν ὅ τι δύναται νὰ κρυβῇ· ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἑαυτὸν ἐπιτήδειος· καὶ ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐλόγως δύναται νὰ κρύψῃ τι ἐν ἑαυτῷ. Ἐπῤῥ. κρυπτικῶς.

Κρυπτός, πτή, πτόν. Ῥμτκ. ἐπθτ. τοῦ κρύπτω· Κεκρυμμένος, ὅστις δύναται νὰ κρυφθῇ νὰ κρύψῃ ἑαυτὸν· καὶ πᾶν ὅ,τε γίνεται μὲ κρύφιον τρόπον. κρυφὸς· ἀντίθ. τῷ, φανερός. »Ἠλπίδι κρυπτῷ», Ἰλ. Ξ, 168. Κρυφολεπίδιον. 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι διὰ κρύψιμον. Ἐπῤῥ. κρυπτῶς.

Κρύπτω, Μέλ. ψω. ἐπκ. πρτστ κρύπτασκε, Ἰλιάδ. Θ, 272. παθτ. πρκμν. κέκρυμμαι, Ὀδσ. πθτκ. ἀόρ. 1. ἐκρύφθην, Ἰλ. ἀόρ. 2. παθτ. ἐκρύβην ἀλλὰ καὶ Μετχ. πθτκ. ἀόρ. κρυφείς εὑρηται, Herm. Σοφ. Αἰ. 1134. Ἀόρ. β'. παθητ. κρυβείς, ἐκ τοῦ ἀρχαίου κρύβω. Βάλλω τι εἰς τόπον τινὰ, ὅπου δὲν δύναται τινὰς νὰ τὸ ἰδῇ, ἢ νὰ τὸ εὕρῃ. σκεπάζω, συχν. μὲ τὴν συνέμφασιν ὑπερασπίσεως, Ὅμηρ. Κρύπτω ὑπὸ τὴν γῆν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 140. 142. Μεταφρ. Φυλάττω τι κρυφὰ, μυστικὰ, Ὀδσ. Δ, 443. »Κρύπτω τινά τινι· ὡς »Μή τοι μεθ κρύψῃς τοῦδ' ὅπαρ μέλλω πυθέσθαι». Αἰσχύλ. Προμ. 630. μὴ σιωπήσῃς, μὴ τὸ φυλάξῃς μυστικὸν, ἀλλὰ φανέρωσον, εἰπὲ πρὸς ἐμέ. »Μὴ κρύπτε σύνδουλον». Εὐριπ. Μηδ. 64. Οὕτω καὶ Εὐριπ. Ἑλέν. 574. Ἀρστφ. Θσμφ. 74. ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἀμαυρόω, σημσ. 2. Σκοτίζω, ποιῶ ἀφανές, ἀσαφές. 2) Μέσ. Κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτὸν, ἀπό τινα, τινά. 3) Κρύπτω, οὐδτρ. Κρύπτω ἐμαυτὸν ἀπό τινα, τινά, π. χ. »κρύπτων Ἥρην Ἡρυπτόμενος ἀπὸ τὴν Ἥραν». Τμν. Ὁμρ. 16, 7. ἀλλὰ καὶ, Εἶμαι κρυμμένος, Σοφκλ. Ἠλκτρ. 826. πρβλ. κεύθω, 5. Κατὰ τὸν Doederl. Lat. Synonym. 4. p. 40. ἀναλογεῖ παρ' Ὅμηρ. τὸ κρύπτω μὲ τὸ Λατιν. occultare, ἀντίθ. φαίνω· τὸ δὲ Πτε. μοιον κεύθω μὲ τὸ celare, ἀντίθ. μυθεῖσθαι, φάσθαι, βάζειν, εἰπεῖν· ἄρα ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ πράξεως, τοῦτο δὲ ἐπὶ λόγου. Ἐκ τοῦ παθητ. Παρκ. Κέκρυμμαι, ἔγινε τὰ Λατιν. Crumena. ἴσως ἔτι καὶ τὸ, γρυμέα, ἢ, γρυμαία, = πήρα. Πολυδ. Δ. 160. Ἡσύχ. καὶ Σουιδ. (συγγεν. τῷ καλύπτω καὶ κλέπτω.)

Κρυσταίνω, (κρύος). Ποιῶ, κάμνω τι διὰ τοῦ κρύους νὰ πάγῃ, νὰ παγώσῃ, ἢ τὸ κρώσῃ, νὰ γίνῃ ὡς κρύσταλλος. Glacio, Δκτ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 314. Παθτ. Γίνομαι πάγος, παγώνω.

Κρυσταλλίζω, Μ. ίσω (κρύσταλλος). Λάμπω ὡς πάγος, ἢ ὡς κρύσταλλοι, εἶμαι διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος· εἶμαι ἀπὸ κρύσταλλον, κρυστάλλινος. Τὸ πήγνυσθαι, παγώνειν, ὕδατ.

Κρυστάλλινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κρύσταλλον· καθαρὸς, λαμπρὸς καὶ διαφανὴς ὡσὰν κρύσταλλος.

Κρυσταλλοειδής, ές (εἶδος)· καὶ Ἐπῤῥ. -ειδῶς. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κρυστάλλου ἔχων, ὅμοιος τῷ κρυστάλλῳ, ἢ τῷ πάγῳ.

Κρυσταλλόπηκτος, ον (πήγνυμι). Ὁ πεπηγμένος ὡς ὁ κρύσταλλος, ὅστις ἐπάγωσε, καὶ ἔγινεν ὡς κρύσταλλον. Εὐριπ.

Κρυσταλλοπηξ, ηγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = κρυσταλλόπηκτος Αἰσχύλ.

Κρύσταλλος, ὁ (κρύος, κρυστάω, κρυσταίνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πεπηγὸς, παγωμένον, καὶ ἐν ταὐτῷ εἶναι καὶ διαφανές. Ἄρα, πάγος, τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ἐκ κρύους, τὸ ἐν τῇ συνθ. κρύσταλλον. Ἰλ. Χ, 152. Ὀδσ. Ξ, 477. Παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 155. = νάρκη· ἐπειδὴ καὶ αὕτη γίνεται ἀπὸ πήξεως τινὸς τοῦ αἵματος. 2) Τέλος, καὶ μάλιστα ὁ καθαρώτατος, τὸ κρυστάλλινον. Καθόλου δὲ καὶ ὅλοι οἱ διαφανεῖς, ἀλλὰ καὶ χρωματισμένοι πολύτιμοι λίθοι. Διοσκορ. β'. 52. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιέ. 8. Στράβ. ιέ. σλ. 1044.

Κρυσταλλοφανής, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς κρύσταλλος, εἶναι διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος. Στράβων.

Κρυσταλλόω, ω = κρυσταίνω. Συνθ. μόνον Παθτκ.

*Κρυσταλλώδης, ες, = κρυσταλλοειδής. Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. 2, 11. σ. 136.

Κρύφα, Ἐπίῤῥ. (κρύπτω). Κρυφίως, κρυφᾶ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

*Κρυφᾶ, ἐπῤῥ. = τῷ πρηγμ. Δωρικ. ἀντὶ κρυφῇ, Boeckh. V. l. Πινδ. Ὀλμπ. 1, 116. 3, 22. »Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐπρμτ. τῆς συνηθείας.

*Κρυφάδες, ἐπῤῥ. (κρύπτα). Κρυφᾶ, Ἰωάτ. Ἀλωξ. σ. 38, 27. Bekk. anecd. 3. p. 1317.

Κρυφαῖος, αία, αῖον. Κεκρυμμένος, κρυφὸς. ἐπῤῥ. κρυφαίως.

Κρυφανδόν, Ἐπῤῥ. = κρύφα. ἀντίθ. τῷ, Ἀμφαδόν, ἀναφανδόν, καθ' ὃ καὶ ἐσχηματίσθη.

*Κρυφῇ, ἐπῤῥ. (κρύπτω). Κρυφίως, μυστικὰ· Δωρικ. κρυφᾶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κρυφηδόν, ἐπῤῥ. = κρυφαιδόν, Ὀδσ. Ξ, 330. Τ, 299.
*Κρυφιαῖος, αία, αῖον = κρύφιος, κρυφαῖος, ἐπῤῥ. κρυφιαίως.
Κρυφιμαῖος, αία, αῖον· καὶ ἐπῤῥ. κρυφιμαίως. = Κρύφιος.
Κρύφιμος, = κρύφιος.
Κρυφιομύστως, Ἐπῤῥ. (μύω). Κεκρυμμένως· ἀμφ.
Κρύφιος, ία, ιον· ἀλλὰ καὶ ὀκκαπάλκτ. καὶ Ἐπῤῥ. κρυφίως (κρύπτω). Κεκρυμμένος, κρυφός. Ἡσιόδ. Ἔργ. 791. ὄδεν
Κρυφιότης, τητος, ἡ Ἀδηλία, σκοτεινότης, καὶ κρυπτηρία. Σουϊδ.
*Κρυφογενής, ές. Μυστικῶς γεννηθείς, ἢ συλληφθείς.
*Κρυφοδίκτης, ου, ὁ. Μυστικῶς, κρυφίως δαγκάιων.
Κρυφόθρους, ουν = κρυψίνους. Ἐτυμολ.
Κρύφος, ὁ = κρυφιότης. Πίνδρ. Ὀλμπ. 2, 177. 2) Τρύπα διὰ κρύμον, κρυφάνα. 3) = κρύψις.
*Κρύφω, πρτπ. ἔκρυφε. Μεταγνστρ. παρακσμτμ. τοῦ κρύβω, κρύπτω, Κοϊντ. Σμυρν. 12, 443. πρβλ. Lobeck. Φρύνχ. σ. 318.
Κρυψίγονος, ον (γόνος). Τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις εἶναι κρυφή. Ὀρφ. Τμν.
*Κρυψίδομος, ον. Κατοικῶν εἰς κρύφιον μέρος. Ἰδ. τὸ ἐπμν.
Κρυψίδρομος, ον. Ὁ εἰς κρυφοὺς δρόμους τρέχων, ἢ τοῦ ὁποίου ὁ δρόμος εἶναι κρυφὸς, σκοτεινός. Ὀρφ. Τμν. ν'. 30. ὅπου ἄλλοι, κρυψίδρομος, ἀνεγν. Ὁ εἰς κρυφὴν κατοικίαν οἰκῶν.
Κρυψιμέτωπος, ον (μέτωπον). Ὅστις κρύπτει τὸ μέτωπον. Δουσιαν. Λεξιφ. 7.
Κρυφίνους, ον, συνλ. κρυφίνους, ουν, καὶ ἐπῤῥ. κρυφίνως (κρύπτω, νοῦς). Ὅστις κρύπτει τοὺς στοχασμούς του· δόλιος, πανοῦργος, ὕπουλος, ἀπατηλός.
*Κρυψίπτερος, ον (πτερόν). Μὲ κεκρυμμένας καὶ μόλις φαινομένας πτέρυγας.
Κρύψις, εως, ἡ (κρύπτω). Τὸ κρύπτειν, ἡ πρᾶξις, ἢ ἡ τέχνη τοῦ νὰ κρύπτῃ τινάς.
Κρυψίχολος, ον (χολή). Ὅστις κρύπτει τὴν χολὴν, τὸν θυμόν του. Εὐστάθ.
Κρυψορχίς, εως, ὁ (κρύπτω, ὄρχις). Τοῦ ὁποίου οἱ ὄρχεις εἶναι κεκρυμμένοι ὑποκάτω εἰς τὸ ὑπογάστριον. Γαλην.
Κρύω, τὸ πρωτότυπον τοῦ κρύος, ψύχος, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ παγώσῃ καὶ νὰ πήξῃ τὸ νερόν. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ξ, 477. ἐπὶ τῆς τοῦ πάγου συμπήξεως μετεχειρίσθη τὸ «Κρύσταλλος περιτρέφεται· τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ γάλακτος, καὶ ἐπὶ τῆς διὰ τούτου κατασκευῆς τοῦ τυροῦ, τρέφω, καὶ, τροφαλίς, εἰπών· καθὼς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Ἀργον. β'. 738. «Περιτέτροφε πάχνην εἶπεν. Ἐκ τοῦ κρύω, κρυστός, κρυστάω, εἶναι τὸ, κρυσταίνω, καὶ κρύσταλλος ἀντὶ τοῦ νάρκη, παρ' Ὀππιαν. Ἐκ τούτου ἔστι καὶ τὸ Λατιν. **Cruor**, τὸ πεπηγὸς αἷμα. καὶ ἐκ τοῦ κρυμὸς τὸ **Grumus**, ἐπὶ μικρῶν τινων ὡς θρόμβοι συνηνωμένων μερῶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κρούμαι, μύξαι, ἀντὶ, κρύμα, Ἰωνικ. καὶ Δακωνικ. Τὴν σημασίαν τοῦ κρυστάλλου σαφέστατα ἀποδεικνύει τὸ Λατιν. **Crusta**.
Κρυώδης, ες, (κρύος, εἶδος). Κρύος ὡσὰν πάγος.
*Κρυωτήριον, τὸ = ψυκτήρ.
Κρωβύλος, ὁ = κόρυμβος. Ἐμπλοκὴ τις (πλεξούδα) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 4, 13. τὴν ὁποίαν ἐν Ἀθήναις ἔφερον οἱ γέροντες (Θουκυδ. α'. 6.) καὶ οἱ παῖδες τῶν ἐπισήμων. Ὁ Φώτ. ἔχει, κρωβύλος, πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν οὕτω· Κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν Σποράδες δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδ· «Κρωβύλους ἀναδούμενοι· ὁ αὐτός ἐστι· «Κρώβυλος, μᾶλλόν τῶν παίδων. 2) Ἐντεῦθεν ἔτι λέγεται καὶ ὁ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ λόφος ἐκ πτερῶν ἢ ἐκ τριχῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 13. «Ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα - - - κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαραειδῆ. (Οὐχὶ σπανίως δὲ εὑρηται καὶ ὁ τονισμὸς κρώβυλον, τὸν ὁποῖον καὶ τινες Κριτικοὶ προκρίνουσι.) Ὅθεν
*Κρωβυλώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος κρωβύλῳ. Λουκν. 5, σ. 192.
Κρωγμός, ὁ (κρώζω). Ἡ φωνὴ τῆς κορώνης.
Κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω ὡς ἡ κορώνη. Ἡσιόδ. Ἔργ. 749. διότι ἐπὶ τοῦ κόρακος, κράζειν, λέγεται. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων Μεταφορ. οἱ τινες ὁμιλοῦσι καὶ φωνάζουσι παρομοίως ὡς ἡ κορώνη· ὁηλ. μὲ βραγχώδη καὶ χοντρὴν φωνὴν (συγν. τῷ κράζω, κλάζω, καὶ κλώζω.)
*Κρωκαλέος, = κρόκαλος. Ἡσύχ. Ἰων. καὶ Δωρ. ὡς κρόσσα, κρώσσα, κ. τ. λ.
Κρωμαικίσκος, ὁ. Ἀριστοφάνης παρ' Ἀθην. Ε'. «Κρωμαικίσκος γαλεηθρόμος· φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ παρ' Ἡσυχ. γρωμὰς, καὶ γρομφάς, ἷς δηλεῖται, ὗς πελασία, σκρόφα. Ἱππώνακτι δὲ παρ' Εὐσταθίῳ, σελ. 1752. λέγει γρόμφον, εἴτε καθόλου πᾶσαν ὗν δηλοῖ, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας γωρούνιον, καὶ γρούνιον· καὶ γρωνάρης, ὁ συβώτης.
Κρωμαξόεις, όεσσα, όεν (κρώμαξ). Κρημνιώδης, δύσβατος, τραχὺς, πετρώδης, πλήρης κρωμάκων· = κλωμακόεις.
*Κρωμακωτός, ἡ, όν = τῷ πρτμν.
Κρώμαξ, ακος, ὁ. Σωρὸς βράχων, λίθων, = κλώμαξ. Ἡσύχ.
Κρώπιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κρῶπος. Δρεπάνιον, ἢ πριώνιον· ἔτι δὲ καὶ ὁ διπλοῦς πέλεκυς.
Κρῶσσαι, αἱ. Ἰωνικ. ἀντὶ κρόσσαι διάφρ. ἀναίν. παρ' Ἡρόδ. 2, 125.
Κρώσσιον, ἢ κρωσσίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κρωσσός. Τόρια, κοβᾶς, ἀντλητικὸν ἀγγεῖον. Ὁ Σοφοκλ. κατ' Εὐσταθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, κρατήρ.
Κρωσσός, οῦ, ὁ. Τόρια, στάμνος, λήκυθος, κεράμιον. Ἡσύχιος. 2) Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττεται ἡ στάκτη τοῦ ἀπαθανίντος, φιάλη, ὑδρία.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Τ.

Κτά, κτᾶν, ἀντὶ ἔκτα, ἔκταν· ὅ ἐστιν, ἔκτασαν. ποιητ. Ἐνν. καὶ πλῆντ. 3. πρσπ. ἀορ. 2. ἐνργτ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω.
Κτάμεν, Ποιητ. = τῷ ἐπμν.
*Κτάμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφ. Ἀορ. 2. ἐνργτ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω, Ὅμηρ.
Κτάμενος. Ἐπικ. μετχ. μέσ. ἀορ. 2. μὲ πᾶντ. σημα. τοῦ ῥήμτ. κτείνω, Ὅμηρ.
*Κτάνε, ἀντὶ ἔκτανε, 3. ἑνικ. ἀορ. 2. ἐνργτ. τοῦ ῥμτ. κτείνω, Ὅμηρ.
Κτανέεσθαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, κτανεῖσθαι, Μέλ. ὡς καὶ, κτανούντες, ἀντὶ, κτανοῦντες.
*Κτάνειν, ἀντὶ κτείνειν, Ἡσύχ.
Κτάνθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκτάνθησαν, ἐκ τοῦ, κτάνω, κτείνω.
Κτάομαι, ῶμαι. Ἰωνικ. κτέομαι, Ἡρόδ. Μ. κτήσομαι, ἀορ. ἐκτησάμην, πρκμν. κέκτημαι, Ἡσιόδ. Ἔργ. 439. Ἰωνικ. ἔκτημαι, Ἰλιάδ. Δ, 402. εὐκτκ. κεκτώμην. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας μετὰ τῆς ἀπό, Προθεσ. ἀποκτῶ, ἀντὶ τοῦ, μόνου, κτάομαι. — Καρδαίνω τι διά τὸν ἐμαυτόν μου, φέρω, ἢ ἔχω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἰδιόν μου ποιῶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα πρότερον, μετ' Αἰτιτκ. Ὅμηρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀγοράζω, ὠνοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀποκτῶ τι δι' ἄλλον τινα, ἢ προξενῶ τι εἰς ἄλλον τινά. «Κτᾶσθαι τινί τιν, Προξενεῖν τι εἰς τινα· κάμνω τινὰ ἀποκτήτην τινὰ τι. Ὀδσ. Τ, 265. Ξενοφ. Οἰκον. κε'. 1. «Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Νέμ. δ'. 124. Πρμν. κέκτημαι, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδησα, ἀπέκτησα, ὁηλ. ἔχω εἰς ἐξουσίαν μου, ἔχω τὸ ὡς κτῆμά μου, ἐκτησάμην, Ἰλιάδ. Ι, 402. (τὸν συνῳ. πρκμν. δὲν ἔχει ὁ Ὅμηρ. παντελῶς) Κρατῶ, βαστῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· ὁ κεκτημένος, ὁ κτήτωρ, ὡς πρὸς τὸν δοῦλον δὲ, ὁ δεσπότης, ὁ κύριος· ἡ ἐμὴ κεκτημένη, ἡ κυρίαμου, ἡ δέσποινά μου, Ἀριστφ. Ἐκλσ. 1125. 2) κτάομαι, ὡς πᾶντ. Κερδαίνομαι, μὲ ἀποκτοῦν, σπανίως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον παρὰ τοῖς πολλὰ ὕστερον, Schaef. σχολ. Παρ. Ἀπλν. Ῥδ. 1, 695. Γνωμν. Ἑλλν. σ. 145. ἀλλ' ὁ αὐτ. ἐκτήθη εἰς πᾶντ. σημα. εὑρηται παρὰ Θεόκ. ἤδη 1, 123. καὶ τούτου ἡ θηλκ. μετχ. κτηθεῖσα παρ' Εὐριπ. Ἐκβ. 453. οὕτω δὲ καὶ ἡ μετχ. τοῦ πρκμν. κεκτημένος παρὰ Θεόδ 7, 70. — Ἐνεργητκ. κτάω δὲν εὑρίσκεται.
ΚΤΑΩ, φονευω. Ἀχρστ. πρωτοπ. ἐκ τοῦ ὁποίου παράγονται οἱ Ἐπικ. τοῦ ἀορστ. τύποι, ἔκτο κ. τ. λ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω. Ἰλ. Ο, 558. Ζήτ. Κτείνω.
*Κτεανήχης, ες (ἠχεῖν). Πτωχός.
*Κτεανισμός, ὁ. Μαξ. 4, 41. = κτῆσις, κτῆμα.
Κτέανον, τό (κτάομαι). Ἀπόκτημα, κτῆμα, ἰδιοκτησία, περιουσία, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 317. συγν. παρὰ Πινδάρ. καὶ ἐξῆρτ. ὡς τὰ κτῆνος, κτήνη, Περιουσία εἰς ζῶα, καὶ ποίμνια· ὡς παρὰ Θεοκρ. κέ. 109. εἶναι «Κτεάνων κομιδή· ἡ ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς τῶν ζώων· ἄρα, = κτηνῶν. Ποιητκ.
Κτεάρ, ατος, τό = κτέανον, κτῆμα, περιουσία. Ἰλ. Ε, 154. καὶ Θ, 478. Συχνάκις παρ' Ὁμρ. ὅστις ὅμως μόνον τὴν ὀστκ. πᾶντ. κτεάτεσσι μετχρτ., Ποιητκ. (Παρὰ δὲ ζητεῖται ἔτι, ἂν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν καὶ ὁ ἑνικ.)
Κτεάτειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ, κτείτηρ, ὁ. Ἐκείνη, ἥτις ἔχει πράγματα, κτήματα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της, κυρία, δέσποινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 366. «Κτεάτειρα κόσμου τῆ διδοῦσα, προξενοῦσα ἢ ἀποκτῶσα κτήματα.
*Κτεάτηρ, ηρος, ὁ (κτάομαι). Ὁ ἀποκτῶν, ὁ κτήτωρ, ὁ κύριος. Ποιητκ.
Κτεατίζω, Μέλ. ίσω (κτέαρ, κτάομαι). Ἀποκτῶ, ἢ κέρδους πρόξενος γίνομαι ἐμαυτῷ διὰ βίας, ἢ ἀγορᾶς, Ὅμηρ ὡς τὸ Τουρκ. καζαντίζω, καὶ καζαντιρδίζω. Ἰλ. Π, 57. «Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα τόλμης· ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω, κέκτημαι. Μέσ. Ἀπολλώνιος, Θεόκρ. 17, 105. = καρπουμαι ἀφόβως τὰ ἐμαυτοῦ. Ποιητκ. ὅθεν
*Κτεατισμός, ὁ. Ἀπόκτησις, κτῆσις.
*Κτεατιστός, ἡ, όν. Ἀποκτημένος, ἢ ἀποκτῶν, ἔχων.
*Κτεάω, ἡ = κτηάω.
Κτείνω, Μέλ. ενῶ, Ἰωνικ. κτανῶ, παρ' Ὁμρ. δὲ ἀεὶ κτενέω, εἰς, εἰ, κ. τ. λ. μόνον ἡ μετχ. κτανέοντα, Ἰλιάδ. Σ, 309. ἀορ. 1. ἔκτεινα, καὶ 2. ἔκτανον, Ὅμηρ. Πρκμν. ἔκτονα, πᾶντκ. πρκμν ἔκταμαι, μεθ' Ὅμηρ. εἰς τοῦτον προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ μὴ Ἀττκ. πρκμν. ἔκτηκα κ. ἐντόνικα. Μόνον δὲ Ἐπικ. καὶ ἐξῆρτ. εὐχρηστον παρ' Ὅμρ. εἶναι τὸ 3. ἑνικ. καὶ πλῆντκ. ἀορ. κατὰ συγκοπ. ἔκτᾱ καὶ ἔκταν, ἀπρμφ. κτάμεν καὶ κτάμεναι, ἀντὶ κτάναι, μετχ. κτάς, ὑπτκτ. κτᾶτο ἀντὶ κτῶτο, ὅθεν κτάμενος, Ὀδσ. Χ, 216. καὶ Μέσ. ἀόρ. μὲ πᾶντκ. σημα. ἐκτάμην, ἀπρμφ. κτάσθαι, Ἰλιάδ. Ο, 558. μετχ. κτάμενος, συγν. παρ' Ὅμρ. ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΤΑΩ πρὸς τοῦτος ἔχει ὁ Ὅμηρ. καὶ τὸ Β. πλῆντ. ἔκταθεν, Αἰολ. ἀντὶ ἐκτάθησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐτάθην, Ἰλιάδ. Δ, 691. Ὀδυσσ. Δ, 537. ἀλλ' ὁ τύπος ἐτάνυσται δὲν εἶναι Ὁμηρικ. ἐντεῦθεν μετχ. κτανυσθείς, A Br. αἰνιγμ. 34. κτείνωμι, Ἐπικ. ὑπερτατ. ἔνστ. Ὀδυσσ. Τ, 490. (συγγν. τῷ καίνω, κάνυμαι, θείνω, θανεῖν) Ἀναιρῶ, φονεύω, σφάζω, θανατόνω· ἐπὶ ἀνθρώπων συνῳδ. ἀπὸ Ὁμηρ. καὶ ἐξῆς εὐχρηστοτάτη λέξις, σπανιώτερ. ἐπὶ τοῦ θανατόνειν, σφάζειν ζῶα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Υ, 587. Ὀδυσσ. Μ, 379. Τ, 543. συχνάκις καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ σκοποῦ, Θέλω νὰ φονεύσω, νὰ θανατώσω, Ὀδυσσ. Ι, 408. Schaef. Σοφοκλ. Oid. R. 993. Αἰ. 1126. — Κατά τινας παρχ. ἐκ τοῦ, κάω, καίνω, κάινυμι, κάινυμαι, τὸ ὁποῖον σημαίνει τό, νεκῶ, καταβάλλω, καὶ τὸν ἰκώρενον φονεύω. Ἐντεῦθεν εἶναι τό, κτάω, κτῆμι, κταίνω, κτάνω· καθὼς ἔτι καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τύπου, κέω, τείνω, ἔγινε τὸ κτείνω, παρεκβάσεως τοῦ τ, ὡς τό, πόλις, πόλεμος· πτόλις, πτόλεμος. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται ἐντεῦθεν, κτᾶν, κτάνειν, ἀντὶ τοῦ, Φονεύειν· ὅθεν, κτᾶσθαι, φονεύεσθαι, ἀναιρεῖσθαι, ἢ κτίλιται, φονευμένου εἰσῆλθε· καὶ κτᾶτο, ἐθανατώθη, ἐφονεύθη. Ἐκ τούτου τοῦ πρώτου σχηματισμοῦ προϋπάρχουσιν ἐν Ὀδυσσ. Χ, 216. τό, κτέομεν, ἀντὶ, κτῶμεν, ἢ κτείνομεν· καὶ ἑπομένως τό, κτάμενος, ἀντὶ, κτεινόμενος· τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ δεύτερον παράγωσι τινὲς κάλλιον ἐκ τοῦ, κτῆμι, κτᾶμαι, ἔτι δὲ καὶ τό, ἀπέκτατο, ἀντὶ τοῦ, ἀπέθανε, νεκρὸς ἔμεινεν, ἐθανατώθη· καὶ κατακτάς, ἀντὶ τοῦ, κατακτείνας. Ἔτι δὲ προϋπάρχουσι καὶ ἕτεροι τινὲς χρόνοι ἐν τοῖς συνῳδίτοις, ἀποκτένω, κ. τ. λ. οἷον τό, ἀπέκτακα, καὶ, ἀπεκτακώς. Παρὰ Θουκυδ. δ. 132. «Ἀργίλιος -- λύει τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς, ὑπονοήσας τι τοιοῦτον προσεπεστάλθαι, καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον ἀτείνειν· ἀντὶ τοῦ, Ἐν αἷς Ἀργίλιος ἐνεγέγραπτο ἀτείνειν· ὅ ἐστὶ, ἐνεγέγραπτο, Ἀργίλιον ἀτείνειν, ἦτον γεγραμμένον εἰς τὰ γράμματα· ὅτι ὁ Ἀρτάβαζος ἔπρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀργίλιον. 2) Μτγρκ. ἀφανίζω, φθείρω π. χ. ἐπὶ σφοδροῦ ἔρωτος κατείνει μ' ἔρωτα κ. τ. τ.

Κτείς, ενός, ὁ. Ὄργανον ὁδοντωτὸν, δι' οὗ κτενίζουσι καὶ καλλιωπίζουσι τὰς τρίχας, κτένιον ἢ χτένιον· Καλλίμαχ. 2) Ἐργαλεῖόν τι ὑφαντικὸν, κτένι. 3) Αἱ τρίχες τῶν γυναικείων αἰδοίων, καὶ τὸ μέρος, ἔνθα αὗται φυτρόνουσι. Pectem, Λατ. 4) Κτένες, οἱ· οἱ τομικοὶ ὀδόντες, ἤτοι οἱ τέσσαρες ἐμπροσθινοί. 5) Εἶδος ὀστρέου διθύρου. 6) «Κτένες Κηπουρικοῖς· ἐργαλεῖά τινα κτειωτὰ τῶν κηπουρῶν, δι' ὧν συναίζουσι τὸν χῶμα, ἀλλὰ καὶ ἔνκ. Τσουπράνα. Μαθηματ. παλ. σελ. 100. 7) Μέρος τι τῆς κιθάρας. Ἑρμοτοκῆς. Καταστερ. 24. τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσυχ. κτένιον, λέγει. 8) Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι κτένες, τοὺς τῶν χειρῶν καρπούς, (τὰς ἀκροτάτας τῶν ἀκτύλων. Ἡ χεὶρ μὲ τὰ ἀνοιγμένα δάκτυλα· ὁ σχολ. Αἰσχύλ. εἰς Ἀγαμ. 1603.) καὶ τῶν ποδῶν· καὶ τὰ στήθη, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτεϊῶν· λέγουσι δὲ καὶ τὰς νευτιαίας πλευράς· καθὼς καὶ ἐν τῇ συννηθείᾳ. Ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ κτηδών. Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἐν Ἰλ. Φ, 169. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸν τύπον κτεδῶν ἀντὶ κτεδών, καὶ κτεδών. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, κέω, κεάω, κεάζω, τό, σχίζω· ὅθεν, κεαρνὸν, σκέπαρνον, κέρνα. Ἐκ τοῦ σχηματιστικοῦ κτέω, κτεάω, κτεάζω, παρήχθη τὸ ἐπίθετον, αὐτόχεανος, καλῶς ἐσχηματισμένος· τὸ ὁποῖον ἴδε ἐν τῷ, ἰδυπ-ίων· καὶ ἑπομένως τὸ, κτείς, κτηδών, καὶ κτεδών, ἢ κτεδών καὶ κατεδών, ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων ὁδόντων τοῦ κτενίου, τῆς τριαίνης, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου ἔκαμε καὶ ὁ Ὅμηρ. τὸ, ἰδυκτείων, ὁ κατ' εὐθεῖαν σχίζων. Ζήτ. ἐν τῷ, ἰδυπλίων· ὅθεν

*Κτείνα, ἡ, ἀντὶ κτείς. Νόνν. σ. 22.

*Κτενίδιον, τό = κτένιον. 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου· χτένι χυδ. Ἀλέξ. Τραλλ.

Κτενίζω. Μλ. ἴσω. Διά τοῦ κτενίου καλλύνω, παστρεύω, χτενίζω. Μέσ. Κτενίζομαι, κτενίζω ἑμαυτὸν, ἤτοι τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου. Ἡρόδοτ. ε'. «τὰς κόμας κτενιζόμενοι.» Μετφρκ. Ποιῶ τι λεῖον, λειάνω.

Κτένιον, τό· Ὑποκρ. τοῦ κτείς.

*Κτενισμός, ὁ (κτενίζω). Τὸ κτένισμα.

Κτενιστής, οὔ, ὁ. Ὅστις κτενίζει, καλλύνει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς.

Κτενοειδής, ές (κτείς, εἶδος). Καὶ Ἐπῴ. κτενοειδὰς, Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κτενίου ἔχων, ὅμοιος τῷ κτενί.

Κτενοποιός, ὁν (ποιέω). Ὅστις κάμνει τὰ κτένια, χτενᾶς.

Κτενοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ κτένια.

Κτέννω, Κτέννυμι, κτεννύω· Ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ κτείνω.

Κτενωδὴς, ες = κτενοειδής.

Κτενωτός, ή, όν. Κτενισμένος. 2) Τφασμένος. Ζήτ. κτείς, ἀριθ. 2. παρ' Ἡσυχ. «κτενωτὴν τρίχωμα, ἀντὶ τοῦ ἐφαπτίδα.

*Κτέρμαι, Ἰων. ἀντὶ κτάομαι, Ἡρόδ. 8, 112.

Κτέρας, έρατος, τό = κτέαρ, κτέανον, κτῆμα. Ἰλ. Κ, 216. Ω, 235. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1550. ἀντὶ τοῦ, δῶρον. Ζήτ. κτέρος.

*Κτέρεα, τά (ἡ ἑνκ. ὀνμτκ. τὸ κτέρος δὲν ἀπαντᾶται πουθενά). ἴδε τὸ ἄχρτ. ἑνκ. κτέρος.

Κτερείζω, Μλ. ἴξω. Ἐπιτετμ. τύπος τοῦ, κτερίζω· μετ' αἰτκ. τοῦ πρσπ. ἀντὶ τοῦ ἐνταφιάζω, Ἁπτὸν ἕτερόν τινα μὲ ὅλην τὴν ἀνηκουσαν τιμήν. Ω 657. «κτερείζεμεν· ἐνταφιάζειν· καὶ Ψ, 646. μετ' αἰτκ. τοῦ πρμγτ. «κτέρεα κτερείξαιμι Προσφέρειν τὰς εἰς νεκρόν τινα ἀνηκούσας θυσίας, Ὀδυσσ. Α, 261. Β, 222. ἴδ. κτέρος, πρβλ. τὸ ἑπμν.

*Κτερίζω, Μ. κτερῶ, ἀόρ. ἐκτέρισα (κτέρεα). Κυρίως = κτεατίζω, κατὰ δὲ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν. α) Μὲ τὴν αἰτκ. τοῦ πρσπ. «κτερίζω τινὰ ἐνταφιάζω νεκρόν τινα μὲ ὅλας τὰς εἰς νεκρὸν ἀνηκούσας τιμάς, Ἰλιάδ. Δ, 455. Σ, 334. Χ. 336. καθ' ὅλα τὰ τρία χωρία ἐν τῷ Μέλ. β) Μὲ τὴν αἰτκ. τοῦ πρμγτ. Προσφέρω τὰς εἰς νεκρὸν ἀνηκούσας τιμὰς «κτέρεα κτερίσαιεν, καὶ κτερίσειεν justa facere, exequias facere, Ἰλιάδ. Ω, 38. Ὀδυσσ. Γ, 285. ἴδ κτέρεα. πρβλ. τὸν ἐπεκτεταμένον τύπον Κτερείζω.

Κτέρισμα, τό (κτερίζω) = κτέρος, ἡ κτέρεα, ἢ Παν ὅ,τι δίδουσι τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον, ὁπότε ἐνταφιάζουσιν αὐτὸν, τὰ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος, κτῆμα τοῦ τεθνεῶτος, λέγει.

Κτερισμὸς, οὔ, ὁ· ὁ κτερίζων. Ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης, κατὰ Οὐλπιανὸν δὲ, (ἐν Παυθέκτῃ) ὁ τὰ περὶ τῆς κηδείας, ἤτοι ἐνταφιάσεως φροντίζων.

Κτέρος, τό. Κυρίως = κτέαρ, κτέρας καὶ κτῆμα· ἐξαιρέτως δὲ λέγονται, κτέρεα, τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δίδουσιν εἰς κληρονομίαν τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον· ἢ καθ' Ἡσύχ. Πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· «τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν μετὰ τοῦ σώματος ἐβάλλον μέσα εἰς τὸν τάφον, ποτὲ δὲ τὰ ἔρριπτον ἐπάνω εἰς τὴν πυρὰν καὶ συνεκαίοντο μετὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν πολύτιμα καὶ ἀγαπητὰ ἀντικείμενα. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει «κτέρεα καὶ κτέατα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τοῖς κτεισομένοις προσήκοντα», καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει ἡ λέξις παρ' Ὁμήρῳ ἐν γένει τὴν εἰς τοὺς νεκροὺς ἀποδιδομένην τιμὴν, τὴν τελευταίαν δηλ. τὴν ὁποίαν ἐχρεώστουν εἰς τὸν ἀποθανόντα, ὅλον τὸν ἐντελῆ ἐνταφιασμὸν, τὴν μετὰ τιμῆς καὶ πομπῆς κηδείαν· συνῳδ. «κτέρεα κτερείζειν» Νὰ κάμνωσιν ἐντελῆ ἐνταφιασμὸν, Ὀδυσσ. Α, 291. Β, 222. Γ, 285. Ἰλιάδ. Ω, 38. ἀλλὰ καὶ «κτερέων λαχεῖν Ὀδυσσ. Ε, 311.

*Κτέω, = ἐπικ. ὑπερτατ. ἀόρ. 2. ἐργατ. τοῦ ῥμτ. κτείνω ἀντὶ κτῶ, ὅθεν κτέωμεν, Ὀδυσσ. Χ, 216.

Κτηδών, όνος, ἡ (κτείς) τό κτένιον, 2) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην σοῦτο ἔστι καὶ διὰ τοῦ, τριόδους. 3) Ἐν τοῖς ξύλοις λέγονται, κτηδόνες, αἱ κατ' εὐθεῖαν ἢ γραμματοειδεῖς διαφύσεις τῶν ξύλων, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος ἐν ιϛ'. κεφ. 38. λέγει. Sunt in arboribus et earum materie pectines per longitudinem rectae, pectinum modo lineae et intervalla, graece ἴτηδόνες appellantur. Ὁ Σουϊδ. τὰς ἑρμην. διὰ τοῦ, αἱ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐφύσεις· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοφράστ. ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ε. 2. «Εὐκτηδόνεα ἐκεῖνα τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ ξύλα εὐκόλως σχίζονται, διὰ τὸ εἶναι εὐθεῖς τὰς γραμμὰς, ἢ τὰς ἴνας αὐτῶν, ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ ῥησις τοῦ μηχανικοῦ Ἱερωνος (μεθημ. παλ. σελ. 134.) «Τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς ὕψος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν· ὅπου φαίνεται, ὅτι εἶναι αἱ θέσεις τοῦ ξύλου, αἱ ὁποῖαι ἐκ τοῦ κόκκου ἤτοι τοῦ σπόρου ὡς ἐκ τοῦ κέντρου νὰ ἐναβαίνωσι πρὸς τὴν περιφέρειαν διὰ τῶν ξυλίνων κρίκων. 4) Ὁ Διοσκορίδ. ἐν ε. 145. καλεῖ κτηδόνας, καὶ τὰς θέσεις, ἤτοι τὰς σχισμάδας, ἢ γραμμὰς τῶν πλακῶν, ἤτοι τῶν πετρῶν, ἐξ ὧν ἐκβάλλουσι τὰς πλάκας. Ζήτ. κτείς, καὶ ἐν τῷ, ἰξυπλίων.

Κτῆμα, ατος, τό (κτάομαι). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχειτις εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει ἰδικόν του, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἐξουσίαν ἀπόλυτον· ἀπέκτημα, (τὸ ἔχειν, τὰ βίας) ἐξαιρέτως λέγεται πλῆθυντικ. Κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα, παρ' Ὁμήρ. σχεδὸν πλῆθντκ. πάντοτε, ἐκεῖνος δὲ μόνον ἐν Ὀδυσσ. Θ, 19. κυρίως δὲ παρ' Ὁμηρ. φανερώνει τὸ κτήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κειμήλια, θησαυρούς δηλ. καὶ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα φυλάττουσι εἰς τὸν οἶκον ἡδομοις ἐν κτήματα κεῖται Ἰλιάδ. Ι, 382. Ὀδυσσ. Δ, 127. Ἐν τῇ Ὀδυσσ. εἶναι ὅμως συχνάκις ἡ ἑνωτικὴ ἔννοια πάσης περιουσίας, δηλ. οἱ ἀγροὶ, αἱ οἰκίαι, οἱ δοῦλοι, τὰ ἀνδράποδα, ἢ ἐν τοῖς ζώοις περιουσία, τὰ ἀργύρια, πλοῦτη, ὑποστατικὰ, καὶ πᾶς ὁ βίοτος. Ἡρόδοτ. Ε'. 24. «κτημάτων πάντων ἐστὶ τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος, συνεστῶτε καὶ εὐτοσ.» ὅθεν

Κτημερτικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει κτήματα· κτηματίας.

Κτηματίτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, κτῆμα· ἀφ οὗ καὶ

Κτηματίτης, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει κτήματα, ἀγρούς, ὑποστατικὰ, χρήμτ. κ. τ. τ. Δυκοῦργ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐπιστολ. Σωκρατ. κ ξ'.

Κτηματολογία, ἡ. Ἡ τῶν κτημάτων φανέρωσις, ἢ λόγος περὶ κτημάτων· ἐκ Θεοδώρ. Γαζῆ· ἀμφ.

Κτῆμι, (κτάω). Κτείνω, φονεύω· ἐντεῦθεν τό, ἔκτην, κτᾶι, καὶ, κτάμενος. Ζήτ. κτείνω.

Κτηνηδόν, ἐπίρ (κτῆνος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κτηνῶν, ὡσὰν τὰ κτήνη. Ἡρόδ. ζ, 180.

Κτηνίατρος, ὁ (κτῆνος, ἰατρός). Ὁ Ἰατρὸς τῶν κτηνῶν, τῶν ζώων.

Κτηνίτης, ου, ὁ. Παν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ κτῆνος.

Κτηνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω, 2. γ). Ὁ βαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νων τὰ κτήνη· ὅστις σαρκικῶς συνουσιάζεται μὲ τὰ κτήνη. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 432.

Κτηνόομαι, οὔμαι· ὡς Πάτκ. (κτῆνος)· Εἰς κτῆνος μεταβάλλομαι, κτῆνος γίνομαι. Γρηγόρ. Ναζιανζ.

Κτηνοπρεπής, ἐς (πρέπω). Ὁ πρέπων, ἢ ἀνάλογος εἰς τὸ νὰ εἶναι κτῆνος· ὁ ἁρμόζων εἰς κτήνη.

Κτῆνος, εος, τὸ (κτάομαι) = κτέανον, καὶ, κτῆμα· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, κτήνη, διὰ τοῦ, χρήματα, καὶ βοσκήματα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 132. ἐξαιρῖτας εἰς τὸ πεζὸν καλοῦνται κτήνη, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα, καὶ καθόλου, τὰ ἥμερα ζῶα· ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνει εἰσόδημα ὁ ἄνθρωπος, ἢ τὰ ὁποῖα δουλεύουσι τὸν ἄνθρωπον. Τὴν. Ὁμρ. 30, 10· πολλαΐκις παρ' Ἡρόδ. συνδ. πλθντκ. κτήνεα, κτήνη, ἐν ᾧ ὁ ἑνικ. συνήθως φανερώνει ἓν μόνον ζῶον ἐκ τῆς ἀγέλης, ἀπὸ ὅλον τὸ ποίμνιον, ἕνα βοῦν δηλ. ἢ πρόβατον· ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 690. ὀνομάζει τὸν μαλλὸν «κτηνίου βοτοῦ λάχνην»· ἀντὶ, κτήνους. Ἄρα, καλεῖται ἔτι καὶ τὸ πρόβατον. Καθόλου λέγεται, κτῆνος, καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶων. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. β'. 14. καὶ Οἰκονομ. ζ'. 19.

Κτηνοστάσιον, τὸ (κτῆνος, ἵστημι). Ἠτοι κτηνῶν στάσις, τόπος, ἔνθα ἵστανται τὰ ζῶα, σταῦλος, ἀχοῦρι, μάνδρα.

Κτηνοτροφεῖον, τὸ. Τόπος, ὅπου τρέφονται τὰ κτήνη, σταῦλος, = κτηνοστάσιον. Γεωπονικ. ιέ. ή. 2. ἐκ τοῦ

Κτηνοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (κτηνοτρόφας). Κτήνη τρέφω, ἐπιμελοῦμαι τὰ κτήνη· ἔχω, κρατῶ, βόσκω αὐτά· ὅθεν

Κτηνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἔχειν, περιποιεῖσθαι τὰ κτήνη· καὶ

Κτηνοτρόφος, ον (τρέφω). Ὅστις τρέφει, ἔχει, περιποιεῖται τὰ κτήνη.

*Κτηνοφθόρος, ον = κτηνοβάτης.

Κτηνώδης, ες (κτῆνος, εἶδος). Καὶ ἐπίρ. κτηνωδῶς. Ὅστις ἔγινεν, ἢ εἶναι ὡσὰν κτῆνος· μωρός, ἀνόητος, ἄγριος, χοντρός, κακοήθης· ὅθεν

Κτηνωδία, ἡ. Ζωώδης μωρία, ἀνοησία, κακοήθεια.

*Κτησείδιον, τό = κτησίδιον.

*Κτησίβιος, ον (κτάομαι, βίος). Ὁ ἔχων περιουσίαν.

Κτησίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, κτῆσις, μικρὸν κτῆμα, μικρὰ περιουσία.

Κτησίιος, ία, ιον, ἀλλὰ καὶ ἀττικὸν. (κτῆσις). Ὁ εἰς κτῆσιν, περιουσίαν ἀνήκων· «κτησιονβοτόν.» Πρόβατον ἐκ τοῦ ἰδίου ποιμνίου, Σοφκλ. Τραχ. 690. 2) Ἑρμῆς κτήσιος, κ. τ. τ. = κερδῶος. 3) Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἡ. 41. εἶναι τὸ «κτήσιοι Διὶ συνδεδεμένον μετὰ τοῦ «ἑστία πατρῴαι· = πατρῴοι, ἐφέστιοι, κατοικίδιοι Διός. «Ζεὺς κτήσιος» κ. τ. τ. Κατ' Ἁρποκρατ. εἰ παλαιοὶ ἐκράτουν τὸ ἄγαλμα τούτου ἐν ταῖς κιμάρραις καὶ ἀποθήκαις (εἰς τὰ μαγαζιὰ καὶ κελλάρια) ὡς προστάτου αὐτῶν· τὰς δὲ λατρείας αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Εὐκλείδης παρ' Ἀθηναίῳ 1. σελ. 475. «Ζεὺς κτήσιος» = ἑρκεῖος καὶ, Ἀθηναίη κτησίη, ἔχει ὁ Ἱππκρ. Ἐνύπν. 4. ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1030. ἔχει «σταθεῖταν βωμοῦ κέλευθον· ἐπὶ τῆς νέας δούλης, σκλάβας· «Κτησία Κύπρις· Ἀνάλεκτ. α'. 221. ἢ προστάτις τῶν παλλακίδων, ἑταιρίδων, Ἀφροδίτη.

Κτητίππος, ὁ (κτάομαι, ἵππος). Ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἵππους, τοῦ ὁποίου ἡ κτῆσις, ἡ περιουσία, εἶναι, συνίσταται εἰς ἵππους.

Κτῆσις, εως, ἡ (κτάομαι). Τὸ ἀποκτᾶν, ἀπόκτησις, κέρδος· «κτῆσιν τῶν χρημάτων ἔτι μᾶλλον ἐποιοῦντο.» Θουκυδ. 2) Τὸ ἀπεκτημένον πρᾶγμα, πλοῦτος, περιουσία, κτῆμα· παρ' Ὁμήρ. 3) Ἡ κυριότης, καὶ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπὶ τοῦ κτήματος.

*Κτητέον, Ῥμτ. ἐπῖτ. τοῦ κτάομαι, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν, ἢ νὰ ἀποκτηθῇ τις, Πλάτ. Πολτ. 2. σ. 373. Α.

Κτητή, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κτητός· Ἀπεκτημένη, ἠγορασμένη, δούλη, σκλάβα. Ἡσίοδ. Ἔργ. 608. «γυναῖκα κτητήν, οὐ γαμετήν.»

Κτητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κτῆσιν· ὁ εἰς κτῆσιν ἐπιτήδειος· «τέχνη κτητική,» ἢ τέχνη τοῦ ἀποκτᾶν, περβαίνειν. Παρὰ Γραμματ. τὸ κτῆσιν τινὸς πράγματος δηλοῦν. Possessivus, Δατ. ἐπῖρμ. κτητικῶς· ἐκ τοῦ

Κτητός, ή, όν. Ῥμτκ. ἐπῖτ. τοῦ κτάομαι. Ἀπεκτημένος, τὸν ὁποῖον ἐπέκτησε τινὰς, ὡς κτῆμά του, Ἰλιάδ. Ι. 407. ὠνητός, ἠγορασμένος· ὅθεν κτητή, ἡ δούλη, ἡ σκλάβα, ἡ ἀγοραστεῖσα γυνή, ἀντῖθ. πρὸς τὴν γαμετήν, ἴδ. κτητή. 2) Καὶ ὁ προσκτηθῆναι δυναμένος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, νὰ ἀγοράσῃ τινάς.

Κτήτωρ, ορος, ὁ (κτάομαι). Ὅστις ἔχει τι ὑπὸ ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ὁ κύριος κτημάτων, αὐτοδεσπότης, αὐθέντης, οἰκοκύρης πράγματος τινός. Possesseur, Γαλ. Μαλλσαπής, Τουρκ. Ποιητ.

Κτίδεος, έα, εον, καὶ, κτιδέη, ἀντὶ, ἰκτίδεος, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ, ἰκτίς. Ἰλιάδ. Κ. 335. καὶ, 458. «κτιδέην κυνέην·» περικεφαλαίαν ἐξ ἰκτῖδος δέρματος ποποιημένην. Ἰκτὶς δὲ, ζῴων ἐρνιοφάγον, καὶ πανοῦργον, μεῖζον γαλῆς καὶ δασύτερον, ἀλλως δὲ, παραπλήσιον. Ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. Ὁμηρ. φησι «τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἴκτινος, δέρματος· ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει, ὅτι ἐστὶ κτιδέη· κτὶς γὰρ ἐστὶ τὸ ζῷον ὁμοιον γαλῇ, μικρῷ μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς· τὸ δὲ τούτου δέρμα εὐθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας. Ἄρα, ἐστὶ τὸ ζῷον τὸ παρ' ἡμῖν κουνάδιον, καὶ ναυπάβιον, λεγόμενον. Ζήτ· καὶ ἰκτίδεος.

Κτίζω, Μλ. ίσω. Κάμνω πρῶτος χώραν ἢ τόπον τινὰ κατοικήσιμον, καλλιεργῶ, ἡμερώνω, κατοικίζω, φέρω ἀποίκους καὶ τοὺς βάλλω, νὰ κατοικήσουν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω, Πλάττω, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· φύω τι, τεύχω, ἢ οἴκους, ἢ πόλιν ἀνεγείρω. Ἰλ. Τ. 216. «κτίσσε Δαρδάνην», ἀντὶ τοῦ, ἔκτισεν, καὶ κατοίκισεν, ὡς καὶ τὸ, «κτίζειν χώραν» = καλλιεργεῖν, Ἡρόδ. οὕτω καὶ «νῆσος ἐκτισμένη» ὁ αὐτ. = καλλιεργημένη, οὕτω καὶ Ὀδσ. Α. 263. «Θήβης ἕδος ἐκτίσαντε καὶ Πλάστ. Πύθ. 1, 121. «ἔκτισσε πόλιν» 4, 13, καὶ ς'. 119. «κτίσεν ἄλσεα ὄφρα καθόλου, ἐφευρίσκω, προάγω, ποιῶ, βάλλω εἰς ἔργον «τέχνην κτίζειν», Φίλιαρ. Ἔπεστ. παρὰ Ποιητ. μέλλστ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, κάμνω· «καὶ ταῦτ' ἔτλης χεῖρ γυναικεία κτίσαι.» Σοφοκλ. Τραχ. 898. Αἰσχύλ. Πέρσ. 287. Ζήτ. ἐν τῷ, κτίσις· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀνορθώνω, ἀναπαύσω, ἀποκαθίστημι, βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον· ὅθεν τὸ, κτίμενος, κτιμένη, μετὰ τοῦ Εὖ, ὁ καλῶς οἰκοδομημένος, κτισμένος, ἢ καλῶς κειμένος· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, κτίσιν, περιεκτίσιον, Ζήτ. καὶ, κτίλος.

Κτιλεύω, ἥμερον ποιῶ, ἡμερόνω. Πινδάρ. Σχολ. Πύθ. β'. 31. ἐκ τοῦ

Κτίλος, ὁ, Παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ν, 492. «--ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα·» ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός, συνήθης τῷ ποιμένι, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. ἐν Ἰλ. Γ, 196. καὶ' ἣν σημ. παρὰ τὸ, κίω, ὡσὰν ὁπου ὁ κριὸς προπορεύεται τοῦ ποιμνίου· 2) Ἐπίθετ. κτίλος, ον. Πρᾶος, ἥμερος, τιθασσός. «Ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα (τὰ θηρία) καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ», λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς· καὶ ὁ Ἡσίοδ. «χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι». Ὁ Πίνδαρ. Πύθ. 2, 31. καλεῖ τὸν ἱερέα τῆς Ἀφροδίτης «ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας», ἀντὶ τοῦ σύντροφον, συνήθη, δηλ. τὸν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας περιποιούμενον, καὶ προστατευόμενον· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 471. «μῆλα κτίλαια, καὶ στίχ. 452 «αἶξ κτίλαια· τὰ κλωσσημένα αὐγὰ· ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ ἐθερμάνθησαν πολὺν καιρὸν πρὶν τὰ κλωσσηθῶσι, καθὼς κάθε ἡμέρον πρᾶγμα χαϊδεύομεν καὶ κολακεύομεν συχνάκις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξευγενισμένος, καλλιεργημένος, περιποιημένος. Ἡ ἀρχαία αὐτοῦ πργγ. εἶναι ἡ ἐκ τοῦ κτίω, κτίζω (κυρίως ἐκ τοῦ, κτάω). Ἄρα, = κτήσιος, ἥμερος, τὸν ὁποῖον καὶ ὠφελιμοποιήθη, ἴδιον κτῆμα ἔκαμε τινάς, καθὼς π. χ. τὰ κτήνη, κτέανα, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα.

Κτιλόω, ῶ (κτῖλος). Πρᾶον, ἥμερον ποιῶ, ἡμερόνω· συνήθη, ἢ γνώριμον ποιῶ. Μέσ. μετεπιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Ἡμέρωσαν ὡς πρὸς ἑαυτοὺς τὰς λοιπὰς Ἀμ. δηλ. τὰς ἔκαμαν νὰ ποιῶσι τὸ θέλημα αὐτῶν, Ἡρόδ. 4, 114. Ἰδ. κτίλος.

*Κτίμενος, η, ον. Ἐπικ. μτχ. τοῦ κτίζω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀχρστ. ΚΤΙΩ. Καλλιεργημένος, οἰκοδομημένος, κτισμένος, θεμελιωμένος, ἀνεγγερμένος. Ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸ συνδ. «εὐκτίμενος».

Κτῖμαι, ἀφ' οὗ, τό, Κτῖμαι, ὅθεν μτχ. κτίμενος, Ἰδ. κτίζω.

Κτίνυμι, ἡ, κτἶνυμι, κτιννύω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, κτείνω.

Κτίς, ἡ = ἰκτίς, Ἰδ. ἐν τῷ, κτίδιος.

Κτίσις, εως, ἡ (κτίζω). Ποίησις, ἡ ἐνέργεια, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ κτίζειν, κτίσιμον. Τὸ οἰκοδομεῖν, καλλιεργεῖν, θεμελιοῦν, ἀνεγείρειν, ἀποκαθιστάνειν. Καὶ αὐτὸ τὸ ποιούμενον, κατεσκευασμένον, ἡ κατασκευή, τὸ κτίσμα· ὁ κόσμος, τὸ πᾶν. 3) Τὸ ποιεῖν, κάμνειν. «Κατ' ἔργου κτίσιν». Σοφοκλ. Τραχ. 230. ὅπου ἐσφαλμ. κτῆσιν, κεῖται.

Κτίσμα, τό (κτίζω). Τὸ κτισμένον, κατεσκευασμένον, φτιασμένον. Κατασκευή. Fabbrica, Ἰταλ. Ποίημα, οἰκοδόμημα, δημιούργημα· τὸ κτισμένον τεῖχος, ἢ οἰκοδομημένη πόλις, κ. τ. τ. 2) Καλλιεργημένος καὶ κατοικημένος τόπος, ἀποικία.

Κτισματολατρεία, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ κτίσματα λατρεία. Ἐκκλστ. ἐκ τοῦ

*Κτισματολατρεύω, Μλ. -ήσω. Λατρεύω, προσκυνῶ «κτίσματα» ὡς θεόν, Ἐκκλστ. ἐκ τοῦ

Κτισματολάτρης, ου, ὁ (λατρεύω). Ὅστις λατρεύει τὰ κτίσματα, Ἐκκλστ.

Κτιστήρ, ῆρος, ὁ = κτίστης.

Κτίστης, ου, ὁ (κτίζω). Ὁ καλλιεργῶν, κτίζων, οἰκοδόμων, καὶ ἔρρ. ὁ θεμελιωτής, ἀρχηγὸς ἀποικίας τινος, οἰκήτωρ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄποικος, κάτοικος. Ὁ «ἀποναστῶν», ἀνεγείρων τεῖχη, ἢ οἰκοδομὰς· καθόλου δὲ, ὁ ποιητὴς, πλάστης, ὁ «ἐφευρίσκων τι» ὁ «φέρων τι εἰς τὸ εἶναι», ὁ προάγων.

Κτιστός, ή, όν. Ῥμτκ. ἐπῖτ. τοῦ κτίζω. Καλλιεργημένος, κτισμένος, θεμελιωμένος, πεποιημένος, πεπλασμένος. (Ἡ σημ. ἐξεργασμένος, δουλευμένος ὑπὸ τοῦ κτίστου, πελεκημένος, προβλεπτ. ἀπὸ ἐσφλμ. ἀνάγν. ἐν Ὅμρ. Ὀρφ. Ἀπλ. 329. ἔνθα ἦδη πρὸ πολλοῦ ἀπεκατεστήθη τὸ ὀρθὸν «ἑστοῖσι λάεσσιν.

Κτιστύς, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ, κτίσις. Ἡρόδ. 9, 87. ἔνθα ὅμως ἀναγνώσκετ. κατ' ἄλλους μὲν «κτιστύς», κατ' ἄλλους δὲ κτίσις.

Κτίστωρ, ορος, ὁ = κτίστης. Ποιητ.

Κτίτης, ου, ὁ· Κύριπ. καὶ

Κτίτωρ, ορος, ὁ (ἐκ τοῦ, κτίζω, καὶ, κτίω) = κτίστης, Conditor, Λατιν. le fondateur, l'instituteur, Γαλλ. Stifter, Γερμ. Δεσπ. ζ', μζήνων τῆς στοᾶς κτίτωρ, Ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΤΙΩ, πρωτότυπον ἄχρ. ἀφ' οὗ πργτ. ὑπό τινων τό κτίμενος, ἐυκτίμενος.
Κτονέω, ῶ = κτείνω, ἐκ τοῦ
Κτόνος, ὁ (κτείνω). Φόνος, σκότωμα.
Κτυπέω, ῶ. Μλ -ήσω, ἀορ. 2. ἔκτυπον (κτύπος). Διά τοῦ κτυπήματος κτύπον καί κρότον προξενῶ, ἠχῶ, βροντῶ, Ἰλ. Ν, 140. Χ, 119. παρ' Ὁμρ. «ἔκτυπε Ζεύς», ἐβρόντησε. Ἰλ. Θ, 75. 170. Γ, 595. Ὀδσ. Φ, 413. οὕτω καί Εὐριπ. Μήδ. 1180. — 2) Παρά Νεωτρ. καί μτβτ. Διά κτυπημάτων κάμνω τι νά βροντᾷ, νά ἀντηχῇ «κτυπεῖν χθόνα». Κάμνω τήν γῆν νά παράσσεται νά κροτῇ. Πδτκ. «Κτυπεῖσθαι τά ὦτα ὑπό ἐννοίας ἵππων». Φιλόστρατ. Ἀπολλών. η', 13. ἐκπλήττεσθαι, ξενουφαίνεσθαι ὑπό τοῦ κτύπου καί τῶν φωνῶν τῶν ἵππων, καί ἀμτβτ. Ἠχῶ, κάμνω κρότον, Ἀριστοφ. Θσμφ. 995.
Κτύπημα, τό. Τό κτυπᾶν, ὠθεῖν, κρούειν, κόπτειν, ἡ διά τούτων ἦχον προξενεῖν· ἡ πρᾶξις τοῦ κτυπᾶν, ἡ τό ἀποτέλεσμα αὐτοῦ. Κρότος, φόφος, θόρυβος, κ. τ. τ.
* Κτυπία, ἡ = κτύπημα, Ἡσχ.
Κτυπίς, τό. Παρ' Ἡσυχ. τά ἐπικρούματα τοῦ σκλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκαταλλίεται τῷ νυμφίῳ ἡ γημαμένη. Κώων τις εἰς τόν νυμφικόν σκλαμον.
Κτύπος, ου, ὁ (τύπτω). Ὁ διά τοῦ κτυπήματος, διά τῆς κρούσεως, ὠθήσεως, τύψεως, προξενούμενος κρότος, φόφος, ἦχος, βρόντος, βροντή· παρ' Ὁμρ. = δοῦπος· ἔρρτ. ἐπί τοῦ κρότου τοῦ βαδίσματος τῶν ἵππων, ἡ τῶν ἀνθρώπων, καί ἐπί τοῦ θορύβου τῆς μάχης, Ἰλ. Μ, 338. πρβλ. Ὀδσ, Φ, 237. «κτύπος Διός» ἡ βροντή, Ἰλ. Ο, 397, ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. χτύπος, καί, χτυπῶ.

Τό Κ. μετά τοῦ Υ.

Κυάθειον, τό. Ὡς καί τό κυάθιον· ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος, μικρός κύαθος, ποτήριον.
Κυαθίζω, Μλ -ίσω (κύαθος). Πίνω μέ τόν κύαθον, γοβαθίζω, κρατί πίνω (τζούζω). — 2) Πολύβ. 8, 8, 6. «ταῖς ναυσίν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδην» ἐτόλεῖν ἐκ τῆς θαλσ. καί πίνειν, ἡ ἄλλω πιεῖν διδόναι. Οὕτω καί τό Μέσ. κυαθίζομαι, παρ' Ascon. Cic. Verr. act. 2, 1.
Κυάθιον, τό = κυάθειον.
Κυαθίς, ίδος, ἡ = κυάθειον. Ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος.
Κυαθίσκος, ὁ. Ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος. Μικρός κύαθος. «Μήλης κυαθίσκοι», τό κοῖλον, τό κυρίως μέρος τῆς χειρουργικῆς μήλης. Specillum, Λατιν.
Κύαθος, ὁ. Εἶδος ποτηρίου, κυπελλον. — 3) Εἶδος μέτρου ὑγρῶν, καί ξηρῶν πραγμάτων, ὑπό λογχας καί τέσσαρα μύστρα περιλαμβάνοντος. — 3) Ἕνα τῶν ἐκ κασσιτέρου ποτήρια ὡς βεντούζες ἐπάνω εἰς τά ρίσματα, ἤτοι ὑποπιαζόμεν πρμδ. «κυάθους αἰτήσεις τάχα δέ χρειασθῇς βεντούζες, ὅηλ. τόσον δέ σέ τσιμποῦν τόν γιακᾶν, δά σέ δείρουν, ὥστε πρός ἰατρείαν σου νά βάλῃς βεντούζες, νά σέ βάλλουν στά μαλλιά. Σχλ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 444. καί Εἰρ. 541. — 4) Παρά Νικολάῳ Σμυρν. καλεῖται ἔτι καί τό κοῖλον τῆς χειρός, ἐν τῷ ἁρπασεῖν διά τῶν δακτύλων. Πρωτότυπον εἶναι τό, ἅαρ, αὐω, αυέω, κυτος, ἰδ. κυβή, ἡ πρώτη σημ. κοῖλον· ὅθεν
Κυαθώδης, ες (εἶδος). Ὁ τό εἶδος τοῦ κυάθου ἔχων.
Κυαίνω = ανέω. Ἡσύχ.
Κυάμειος λίθος, ὁ (κύαμος). Λίθος τις ὅμοιος τῷ κυάμῳ. Πλίν. λζ'. 11.
Κυαμευτής, οῦ, ὁ (κυαμεύω). Ὅστις διά τῶν κυάμων ψηφίζει.
Κυαμευτός, ή, όν (κυαμεύω). Ὅστις ἐψηφίσθη, ἐκλέχθη διά τῶν κυάμων. «Ἄρχων κυαμευτός». Ξενοφ. Ἀπμν. «κυαμευτή ψηφοφορία», ἡ διά τῶν κυάμων ἐκλογή, ψηφοφορία, τό διά κυάμων ψηφίζειν. Πλούταρχ.
Κυαμεύω, Μλ -εύσω (κύαμος). Ψηφίζω, ἐκλέγω τινά διά τῆς διά τῶν κυάμων ψηφοφορίας μου· οἱ γάρ βουλευταί τό πάλαι κυάμοις ἀντί ψήφων ἠχρῶντο ἐν ταῖς ψηφοφορίαις. Πδτκ. Ἐκλέγομαι διά τῆς τοιαύτης ψηφοφορίας.
* Κυαμέψια, τά. Οἱ παλαιοί Γραμματκ. ἑρμηνεύουσι διά τούτου τό πυανέψια.
Κυαμιαῖος, αία, αῖον. Ὁ τό μέγεθος τοῦ κυάμου ἔχων, μεγάλος ὡς ὁ κύαμος.
Κυαμίζω, Μλ -ίσω. Ἐπί κοκκάσων, τά ὁποῖα φθείρουσιν εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. Ἰδέ κύαμος, αρεσμ. 5.
Κυάμινος, ίνη, ινον. Ἐκ κυάμου κατεσκευασμένος.
* Κυάμιον, τό. Μικρός κύαμος. Ὑποκορστκ.
Κυαμιστός ἄρχων. Παρά Πλουτάρχ. = κυαμευτός.
* Κυαμίτης, ἡ, κυαμήτης, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἡ Ἰακχου, Παυσν. Ἀττκ.
Κυαμοβόλος, ον (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει τόν κυαμόν του (τήν ψῆφον του) εἰς τάς ἐκλογάς καί ψηφοφορίας. Τό δέ
* Κυαμόβολος, ον. Πδτκ. Ὁ ἐκλεχθείς διά τῶν εἰς τό ἀγγεῖον τῶν ψήφων ἐῤῥιμμένων κυάμων, Σοφοκλ.
Κύαμος, ὁ. Εἶδος ὀσπρίου, λέγεται καί ὁ καρπός, καί τό φυτόν, τό παρ' ἡμῖν κουκίον, ἡ φάβατον, λεγόμενον. «Κύαμοι μελανόχρωες», Ἰλ. Ν, 589. — 2) Ὁ Ἐμπεδοκλ. μετεχειρίσθη τήν λέξιν καί ἐπί τῶν ὄρχεων. Gellius, δ', ιά'. πρβλ. ἑρέβινθος, κόκκος. — 3) Ψῆφος, ἡ ψηφοφορία, ἥτις γίνεται διά τῶν κυάμων· ὅθεν οἱ ἀπό τοῦ κυάμου βουλευταί», Θουκδ. καί ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Ἡρόδ. ς', 109 τήν ψῆφον, τόν κλῆρον. 4) Εἶδος μέτρου, βάρος ἑνός κυάμου ἔχοντος. — 5) Τό πρῶτον γάλα, τό ὁποῖον φαίνεται, συνίσταται κατ' ἀρχάς εἰς τήν θηλήν τοῦ μαστοῦ τῶν κοκκάσων, ὁπότε καί ἡ θηλή γίνεται σκληροτέρα, τό ὁποῖον εἶναι σημεῖον, ὅτι ἐφθασε τό κοράσιον εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας, ἀλλά καί αὐτή ἡ σκληρυνομένη θηλή· ὅθεν καί τό, κυαμίζειν, ἐν ἀκμῇ εἶναι, ὅ ἐστιν, εἰς ἄνδρα ἐκπετήσιμος, ὥριμος. Πολυδ. β'. 18. καί 163.
Κυαμοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὁ τούς κυάμους τρώγων· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 41. πέπαιται ἡ λέξις ἐπί τῆς χρήσεως τῶν κυάμων ἐν τῷ καιρῷ τῆς ψηφοφορίας τῆς συνέδρου τοῦ λαοῦ· Οἰονεί, ὁ τάς ψήφους κατατρώγων.
Κυαμοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τό τρώγειν κυάμους.
Κυαμών, ῶνος, ὁ. Τόπος καταφυτος μετά κυάμων, ἡ χωράφιον φυτευμένον κυάμους· τόποι ἔνθα βλαστάνουσι, γίνονται οἱ κυαμοι. Θεόφραστ. δ'.
Κυαναυγής, ἐς (αὐγή). Ὁ κυανῆν αὐγήν, ἤτοι λαμπράν, στιλπνήν, μαύρην βαφήν ἔχων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1576. Εὐριπ. Ἀλκ. 251. «Ὄφρυς κυαναυγής», μαῦρον ὀφρύδιον.
Κυανάυλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ). Ὁ κυανῆν, ἤτοι μαύρην αὔλακα, πέδον ἔχων. Ἡσιόδ. β'.
Κυάνεαι, αἱ. Συνυπακουομ. Πέτραι. Αἱ κυαναῖ, μελαναί, μαῦραι πέτραι, αἱ ἐποῖαι κεῖνται εἰς τό στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τήν ἀπό τοῦ Ἑλλσπντ. εἴσοδον. Εὐριπ. Μήδ. 1.
* Κυάνειος, εία, ειον. Ποιητικ. ἀντί κυάνεος.
Κυανέμβολος, ον (ἔμβολος). Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 436. Ἀριστοφ. Ἱππ. 554. Βάτραχ. 1318. «τριήρης κυανέμβολος» ἐκ τοῦ ἔμβολος, ἡ ἔμβολον. Ὁ κυανοῦν ἔμβολον (τήν μύτην, τήν ἄκραν τοῦ πλοίου) ἔχων. Ἄρα = κυανόπρωρος.
Κυάνεος, έα, καί, έη, εον, καί, κυάνειος, εία, ειον (κύανος). Γερώνιος, σκοτεινογαλάζιος, μέλας, σκοτεινός, καί εἰτεύθεν ἐνίοτε ἀντί τοῦ μελανός, μαῦρος, μαυροθερές, ὁ μελανόν χρῶμα ἔχων. Παρ' Ὁμρ. ἔῤῥτ. ἐπί σκοτεινῶν, ζοφερῶν νεφῶν, ἐπί τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, καί τῆς Ἥρας, τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἕκτρ. καί τοῦ Ὀδσ. Τό δέ «κυανέη κάπετος». Σκοτεινόν βάραθρον, εἰς τό ὁποῖον ἐξ αἰτίας τοῦ βάθους του δέν πίπτει φῶς, Ἰλ. Σ, 564. πρβλ. Πινδρ. Ὀλ. 6, 69. «κυάνεαι φάλαγγες». Μαῦρα πλήθη στρατιωτῶν. ἐπειδή καί ἕκαστος στρατιώτης μακρόθεν βλεπόμενος, μαῦρός τις σωρός ὕλης φαίνεται, Ἰλ. Δ, 282. Διά τοῦτο, καί ἡ κοινή παραβολή, σάν τά μυρμήγκια. Οὕτω καί «κυάνεοι Τρῶων νέοι», Ἰλ. Π, 66· «κῆρες κυάνεαι». Αἱ ζοφεραί, φοβεραί, Ἡσιόδ. Ἔργ. 249. ἄλλως
Κυανέω, Μλ -ήσω. Κυανοῦς εἰμί. Διονσ. Περιηγ. 1111. «Ὑπό χρόα κυανέουσι» ἔχουσι μέλαν, μαῦρον δέρμα. Ἐσχηματίσθη δέ ἀναλόγως μέ τό μελανέω.
Κυανήτης, ὁ, καί, κυανίτις, ἡ. Ὁμοιος τῷ κυανῷ, γεράνιος, μαυροθερός.
Κυανίζω. Μλ -ίσω. Κυανοῦς φαίνομαι = κυανέω.
* Κυανίτης, ου, ὁ. Θηλ. κυανῖτις, ιδος, ἡ. Ὁμοιος μέ τόν κύανον. Σκοτεινογαλάζιος, μαυροθερός, μαυρογαλάζιος.
Κυανοβενθής, ές (βένθος). Ὁ κυανοῦν, γεράνιον βάθος, ἡ πέδον ἔχων. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. ὅπου ἄλλοι ἡμάρτηκ. κυανοκευθής, κτλ.
* Κυανοβλέφαρος, ον (βλέφαρον, τ.). Κυανᾶ, ἡ μαυροθερά βλέφαρα, ἡ ὀμμάτια ἔχων. Ἀνέλεκτ. 2. σλ. 391.
Κυανοειδής, ές (εἶδος) = κυάνεος.
Κυανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μελανάς τρίχας ἔχων. Μαυρομάλλης.
Κυανοκευθής, ές (κεῦθος). = κυανεβενθής.
* Κυανοκρήδεμνος, ον (κρήδεμνον). Μέ μαῦρον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, Κοιντ. 4, 115.
Κυανόπεζα, ἡ (πέζα). Ἡ μελανούς πόδας ἔχουσα. Ἰλ. Δ, 628. «τράπεζαι κυανόπεζαι», κυανοῖ τούς πόδας κεχρισμένη, μελανόποδες. Σχλ.
Κυανόπεπλος, ον (πέπλος). Ὁ κυανοῦν, γεράνιον, ἡ μαυροθερόν πέπλον, ἐπανωφόρι ἔχων. Ἡσιόδ. Μέ μαῦρα σκεπασμένη. Ἐπίθ. τῆς διά τήν κόρην της πενθούσης Δήμητρος, Τμν. Ὁμρ. Δημτρ. 320. 361. 375. 442.
* Κυανοπλόκαμος, ον (πλόκαμος). Μαύρους, ἡ μαυροθερούς πλοκάμους ἔχων.
Κυανοπρώρειος, ον = ῶ ἐπρν. Θδ. Γ, 290. Πτ.
* Κυανόπρωρος, ον (πρῷρα). Ὁ γεράνιον, ἡ μαυροθερήν τήν πρῶραν ἔχων· ἡ μετά μελανοῦ χρώματος βεβαμμένην, ἡ κεχρισμένην τήν πρῶραν ἔχουσα ταῖς. Παρ' Ὁμ. ἐπίθ. τῶν πλοίων, Ἰλ. Ο, 693. καί ἀλλχ. ἰδ. ἐτε καί κυανέμβολος. Ποιητκ.
Κυανόπτερος, ον (πτερόν). Ὁ κυανᾶ, μελανᾶ, πτερά ἔχων, μελαιόπτερος. «Τέττιξ κυανόπτερος» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 393. «ὄρνις», Εὐριπ. Ποιητκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κύανος, ου, ὁ, καὶ, κυανός, ὁ. Εἶδος ἡμιμετάλλου, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν εἶναι ὀρυκτόν, ποτὲ δὲ καὶ κατασκευαστόν, γεράνιον, ἢ μελανὸν χρῶμα ἔχον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ χρυσοκόλλα καλεῖται παρ' Ἱπποκράτ. περὶ καρδίας, ἀναλύεται ὁ κύανος ὡς καὶ ἡ μίλτος μετὰ ὕδατος, καὶ τὸν μεταχειρίζονται εἰς βαφήν. Κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐχρησίμευεν εἰς στολισμὸν πολυτίμων ἐκ μετάλλων τεχνημάτων, καὶ ἐξαίρ. ὅπλων καὶ ὁπλιτῶν. Ἰλιάδ. Α, 24. καὶ 35. Ἡσιοδ. ἀσπ. 143. ἀλλ' ἐν Ὀδυσσ. Η. 87. τὸ «ἠλιήγιος κυάνοιον» σημαίνει κόσμημά τι, τὴν στεφάνην τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου. Φραγμὸς ὑπερκείμενος, καὶ οἱονεὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, Εὐσταθ. — 2) Παρὰ τοῖς ὑστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὁ Λαζούριος λίθος. Ἰρικιγὸρ Ἐπιτρ. ε'. «βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ· ἐπί τινος βεβαμμένου κοκκίνου διὰ κυάνου λάφυ. 3) Εἶδος ἄνθους, τὸ ὁποῖον γίνεται μεταξὺ τῶν σπαρτῶν, γεράνιον, ἢ βαθὺ γαλάζιον χρῶμα ἔχοντος, εἰς ἣν σημασ. συνῳδ. ἡ κύανος, Μελ. 1, 40. Centaurea Cyanus, Λιν. — 4) Εἶδος κοσσύφου κυανοῦν χρῶμα ἔχοντος, Ἀριστ. Ζῴων Ἱστορ. Δ'. 21. Αἰλιαν. δ'. 59. — 5) Εἶδος χρώματος, ἢ βαφὴ οὐρανοειδὲς, ἢ ὡς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, γεράνιον, ἢ βαθὺ γαλάζιον, μελανόν. — 6) Κυανέαι, ὡς Ἐπίθετ. = κυάνεαι· ἀφ' οὗ καὶ, κυανόπτερος, παρὰ Σουίδ. — 7) Παρὰ Παυσαν 5, 11, 2. σημαίνει βαφήντινα διὰ τῆς ὁποίας ἐπεχρίοντι, ὡς οἱ ζωγράφοι τὴν σήμερον μὲ τὸ περιλιον, λεγόμενον, ἥτις καὶ μένει εἰσέτι ἀδιόριστος, Ἰδ. καὶ σημασ. 5. (Τὸ υ κυρίως μὲν καὶ καθ' ἑαυτὸ βραχύ· ἀλλ' ἐκ συνθέσ. τὸ μεταχρίεται· οἱ ποιηταὶ μακρόν, ὅταν ἔπωνται δύο βραχείαι συλλβ. ὡς ἐν τῷ κυανοβενθής.)

Κυανόστολος, ου (στολή). Ὁ μελανὴν στολὴν ἔχων, μαυροφορεμένος· ὡς τὸ κυανόπεπλος.

Κυανόφρυς, υ, γενικ. υος (ὀφρύς). Ὁ μελανὰς, μαύρας ὀφρύδας ἔχων, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ μελανὴν, μαύρην χαίτην ἔχων = μελανόθριξ. Παρ' Ὁμρ. συνῳδ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Ν, 563. ὁπότε ἐν Ἰλιάδ. Τ, 144. καὶ Ὀδυσσ. Ι, 546. καὶ ἁπλῶς, Κυανοχαίτης, χωρὶς ὀνομ. τοῦ κυρίου Ὀνομ. λέγει μόνον ἐν Ἰλιάδ. Τ, 224. λμβντ. ὡς ἐπίθ. ἵππου, ὁ μαύρην ἔχων τὴν χαίτην· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ᾠδοῦ, Τμν. Ὁμρ. Δημητρ. 348. οὕτω καὶ τὸ μελαγχαίτας παρ' Εὐριπιδ. Ἄλκ. 440.

«Κυανοχετ' ων πηγάων.α Ὀρφ. Λιθ. β', 21. ἐκ τοῦ ὀχετὸς, καὶ κυανὸς, ἀμφίβ.

Κυανόχροος, ον, καὶ, ους, ουν, καὶ, κυανόχρως ωτος, ὁ, ἡ, καὶ κυανόχρωτος, ον (χρόα, χρώς). Ὁ μελανὸν, ἤτοι μαῦρον, σκοτεινὸν χρῶμα, βαφὴν, δέρμα, σῶμα ἔχων· μελαχρινός. Τὸν σχηματ. κυανόχρωτος ἔχει ὁ Ὀρφ. ἐν Τμν.

*Κυανώπης, ου, ὁ (ὠψ). Ὁ μελανόχροα, ἢ μελανὰ ὄμματα ἔχων. Ὀππιαν. = βλεσυρώπης.

Κυανωπίς, ίδος, ἡ (κυανός, ὠψ). Ἡ γεράνια, ἤτοι σκοτεινὰ, γαλάζια, ἢ μαυροδερὰ ὄμματα ἔχουσα, μαυρομματισσα Ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, Ὀδυσσ. Μ, 60. τῆς Θεμιστονόης, Ἡσιόδ. ἀσπ. 356. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 745. κυανῶπιδαιμον· ἀντὶ τοῦ, μελαίνας.

*Κυανωπός, ὀν (ὠψ). Μαυροδερὰ, ἢ μελανόχροα ὄμματα ἔχων. Μελανόχρους τὴν ὄψιν.

Κυάνωσις, εως, ἡ. Τὸ μελανὸν χρῶμα, ἢ γεράνιος βαφή. Πλουτ. ἀρέσκ. Φιλοσ. α', 6.

Κύαρ, ατος, ὁ. Κοίλωμα, ἢ τρύπα (τὸ τρῆμα) τῆς βελόνης, κ.τ.τ. Τὸ κοίλωμα τῆς σφενδόνης, ὀνλ. τὸ μέρος, ἐνθα τίθεται ἡ πέτρα, συγγν. τῷ καίαρ. ἐκ τοῦ κνέω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κύτος.

Κυβάζω (κυβή, κύπτω, κυπτάζω) = κυβητίζω. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ βάλλω, ἀναποδογυρίζω, καταστρέφω, Ἡσυχ.

Κυβάλης, ὁ = κίναιδος· ἐκ τοῦ κύπτειν. Εὐσταθ. Ὁ Ἡσυχ. ἀντὶ τούτου, κυπάται, κίναιδοι, μαλακοί, ἔχει.

Κύβας, ου, ὁ. Σορός. Ἰδ. κυβή.

Κύββα, ἡ = κύμβη. Ἡσυχ.

Κύβδα, Ἐπίρ. (κύπτω). Σκυφτὰ, μὲ τὴν κεφαλὴν κρεμαμένην ἐπὶ τὰ κάτω· καθόλου δὲ, ἐπὶ τὰ πρόσω κεκλιμένως, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῇ σαρκικῇ συνουσίᾳ, ἐπὶ τῆς κατὰ ταύτην κεκλιμένης θέσεως τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. ἰδὲ κυπτάζω. — 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ σώματος ἐπὶ τῇ ἀρτενοκοιτίᾳ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 498. Ἰαπ. 365. καὶ Μέγκων. παρ' Ἀθην. ὧδε κύβδασος, ἢ κύπτασος, Μυθολογούμενός τις δαίμων, ὡς τὸ, κοιτύλλος Πλούτ. παρ' Ἀθην. Ι'. ὅπου ἄλλοι μὲν, κύβδαλος, ἄλλοι δὲ, κυβδασᾶ, ἐνέγν. καὶ ὁ Ἡσυχ. κύπται, (ἀντὶ, κυπάται), κίναιδοι, ἔχει. Ἐντεῦθεν

*Κύβδασος, ἡ κύβδαλος, ὁ. Ἰδ. τὸ πρῶτον.

Κύβεβρον, τὸ = κυφέλη, Ε. Ἡσυχ.

Κυβεία, ἡ (κυβεύω). Ἡ ἐκ τῶν κύβων παιδιά. Σνφ.

Κυβείας, ου, ὁ. Εἶδος ἐχθύος, ἴδε κύβιον.

Κυβείον, τὸ (κυβεύω). Τόπος, ὅπου παίζουσι τοὺς κύβους.

Κυβέλειον, τὸ. Ναὸς τῆς Κυβέλης. Συνέσ. ἐκ τοῦ

Κυβέλη, ἡ. Θεάτες τῶν Φρυγῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Μήτηρ τῶν Θεῶν, λέγεται. Τὸ ὄνομά της εὑρηται καὶ Κυβήλη, Κύβελλα, καὶ, Κυβήβη γρφμν. Ὁ Bentl. Lucan. 1, 600. δέχεται δύο μόνον τύπους· ἕνα μὲν εὐχρηστότερον μὲ βραχεῖαν παραλήγ. Κυβέλη· καὶ δεύτερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητικ. μόναν μὲ μακρὰν παραλγτ. Κυβήβη, μὴ ἐγκρίνων μήτε τὸ Κυβήλη, μήτε τὸ Κύβελλα, πρβλ. Drackenb. Sil. 17, 8. Sillig. Catull. 63, 9. Ἰδ. Μυθολγτ. Λεξ.

Κυβερνάω, ῶ. Μλ -ήτω. Διοικῶ, διευθύνω. ἰδύνω διὰ τοῦ τιμωνίου τὴν ναῦν, τιμωνίζω, κυρίως ἐπὶ πλοίων «νῆαι Ὀδυσ. Γ, 283. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ Διευθύνω, ὁδηγῶ κ.τ.τ. Σοφοκλ. Αἰ. ιτάτ' αἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χειρίᾳ· Ἐλήφθαι δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πολιτικῆς διοικήσεως· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Gubernо· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ πορίζω, πόρον τοῦ ζῆν προξενῶ εἰς τινα· ὧδεν

Κυβερνήσια, ων, τὰ. Ἐν Ἀθήναις ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῶν κωπηλατῶν, κυβερνητῶν τοῦ Θησέως. Πλούτ. Θησ. 16.

Κυβέρνησις, εως, ἡ (κυβερνάω). Ἡ διὰ τοῦ τιμωνίου διοίκησις τοῦ πλοίου, καὶ ἐπομένως ἡ διοίκησις πόλεώς τινος, καὶ ἀνδρωπίνων πραγμάτων. Πλάτ. πολ. ς'.

Κυβερνήτειρα, ἡ· θηλ. τοῦ, κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ. Ἐκείνη, ἥτις κυβερνᾷ.

*Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος τοῦ κυβερνήτης, Ὀδυσ. Θ, 447· ὧδεν

Κυβερνητήριος, = κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου, ὁ (κυβερνάω) Ὅστις κυβερνᾷ, διοικεῖ τὸ πλοῖον, ὁ ἄρχων τῶν ναυτῶν, ὁ καραβοκύρης, Ἰλ. Τ, 43 Ὀδυσ. Ι, 78. Λ, 10. Μ, 152. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ διοικῶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Gubernator. καὶ καθόλου Διευθυντής, διοικητής. ὧδεν

Κυβερνητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυβερνᾶν, οἰοσκεῖν. «Κυβερνητικὴ, νὰ· ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου, ἤτοι τοῦ καραβοκυρίου. «Γράμμα κυβερνητικόν, βιβλίον περιέχον τὴν τέχνην τοῦ κυβερνήτου, τοῦ καραβοκυρίου, περὶ τοῦ πῶς δεῖ κυβερνᾶν τὸ πλοῖον.

Κυβερνισμός, ὁ. (κυβερνίζω) = Κυβέρνησις. παρὰ τοῖς Ο'.

Κυβέρνος, ὁ. = Κυβερνήτης· ἐκ Ἰρηγορ. Ναζ.

*Κύβετρον, τὸ, = κύβεδρον, Ἡσυχ.

*Κυβευτήρ, ῆρος, ὁ = κυβευτής, ὧδεν

*Κυβευτήριος, ία, ιον = κυβευτικός, καὶ ἐξαίρ. τὸ οὐδέτερον.

Κυβευτήριον, τό. Τόπος, ἐνθα συνήρχοντο οἱ κυβεύοντες. ἐκ τοῦ κυβευτήρ.

Κυβευτής, οῦ, ὁ. (κυβεύω) Ὅστις παίζει τοὺς κύβους. ὧδεν

Κυβευτικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυβεύειν, ἢ εἰς κυβείαν.

Κυβεύω, (κύβος) Τοὺς κύβους ῥίπτω, παίζω τοὺς κύβους· ταυλίζω· εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Παραλόγως τι πράττω, ῥιψοκινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιτύχω εὐτυχίαν τινα. τινί, ἢ, ἐπί τινι, καὶ «Μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς. Πλάτ. Πρωταγ.

Κύβη, ἡ, ἡ κυβή. Ἡ κεφαλή. (Ἀπὸ ταύτην τὴν λέξιν παράγονται πολλαὶ ἄλλαι, ἃ τῶν ὁποίων εἰς τινες μὲν ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ κορυφή, κεφαλή, ὄψωτις, εἰς ἄλλας δὲ ἡ τοῦ, θολωμένον, κυρτόν, κάλλος· εἰς τὴν πρώτην κλάσιν ἀνήκουσιν αἱ κύβδα, κύπτω, κυπτάζω, κυβάζω, κυβιστάω, κύβηβος, κύβαχος, καὶ τὰ τῶν Γερμ. Kopf, Koppe, Kuppe, Kippen· εἰς δὲ τὴν δευτέραν αἱ κύω, κυέω, κύκλος, κύπη, γόπη, κυφέλη, κύβος, κύβιτον, καὶ τὰ κύβας, ὁ σορὸς· καὶ ἐξαίρ. αἱ ὀνομασίαι πολλῶν ποτηρίων καὶ λοιπῶν ἀγγείων, ὡς, κύβαξ, κύμβη, κύπελλον, κύαθος, κύτος, σκύφος, καὶ τὰ τῶν Γερμ. Rufe, Ruffel, Kübel, καὶ Λατιν. cupa, Γαλ. coupe καὶ cuve. Ἀγγλ. cup. ἀλλὰ καὶ τὰ κίβισις, κύβητις καὶ κιβωτός, ὕστατα νὰ ἀποδοθοῦσιν ἐνταῦθα.) Ζήτ. κύμβαχος.

Κυβήβη, ἡ. = Κυβέλη, ὅπερ πρβλ.

Κύβηβος, ὁ. Ὅστις σκύπτει, κλίνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ ὑπηρέτης τῆς Κυβέλης, καὶ ὁ κατεχόμενος, ἐνθουσιασμένος ὡς οἱ ὑπηρέται τῆς Κυβέλης.

*Κυβήλη, ἡ = Κυβέλη. ἐάν οὐν πρέπῃ τὸ γράφτ. παντοῦ Κυβήβη, ἢ Κυβέλη. Ἰδ. Κυβέλη.

Κυβηλίζω, Διὰ τοῦ πελέκεως κτυπῶ, σφάττω.

Κυβήλις, ιος, ἡ ἴσος, ἡ. Ὁ πελεκυς, ᾧ τὰς βοῦς τραχηλοκοποῦσι. παρ' Ἀθην. δ'. κεῖται ἔτι μεταξὺ τῶν σκευῶν τοῦ μαγειρίου «τὴν κύβηλιν· ὅπου τὰ Χειρόγρ. τὴν κυβήλην, ἔχουσι. Ἡμάχαιρα τοῦ μαγείρου.

*Κυβηλίς, ίδος, ἡ. Κυβελική.

Κυβηλιστής, οῦ, ὁ. Δοῦλος τις τῆς Κυβέλης, ὅστις περιερχόμενος ἐπύναζεν ἐλεημοσύνας ὡς ἐζητιάνος. «Ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν ὀνομάζει ὁ Κρατῖνος τὸν Δύμπωνα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀγερσιεκβήλις, ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν τῇ Κυβέλῃ. Ζήτ. Μητραγύρτης. 2) Καθόλου δὲ Ἀγύρτης, ζητιάνος, οὐδενὸς ἄξιος. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Κυβήνη, ἡ. = γλαυξ, Ἡσύχ. ἀμφ.

Κυβήριον, τό. Ἡμαρτημ. ἀντὶ κυρήβιον.

*Κυβησίνδα παίζειν, Εὐσταθ. Ἰλ. Ε, 306. Παιδιά τις. = κοτύλη, καὶ ἵππος.

*Κύβησις, καὶ, κύβισις, ἡ Ζήτ. κίβισις.

Κυβητίζω, Κυβίζω, ἐπὶ κεφαλὴν ῥίπτω.

Κυβίζω, Μ. ἴσω (κύβος) Εἰς κύβον μεταφέρω, ἢ κάμνω τι κύβον. Πλούταρχ. 2) κατὰ κύβους ἀριθμῶ, εἰς κυβικὸν ἀριθμὸν φέρω τι. 3) Παρὰ Μεταγνστρ. ἀντὶ τοῦ, κυβιστάω. Τινὲς φέρουσιν εἰς παράδειγμα τὸ τοῦ Συνεσίου, Ἐπιστ. 73. «Αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησανα. Ζήτ. ἐν τῷ, ἐγκυβιστάω.

Κυβικός, κή, κόν. καὶ κυβικῶς, Ἐπίρ. (κύβος) Ὁ εἰς κύβον ἀνήκων, ἔχων κύβου σχῆμα. ἢ 2) Ὁ εἰς κύβους ἀριθμητὰς, ὁ κύβου ἀριθμὸν ἔχων.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Κυβινοπηλαμύς, Νομιζτ. ἐσφλμν. ἀνάγνσ. ἀντί, κύβων πηλαμύς, Ξενοκρ.

Κύβιον, τό. Ὁ ἰχθὺς πηλαμίς, ὅστις ἀφ' οὗ φῶσί τινα ἡλικίαν, ἢ μέγεθος, οὕτω λέγεται, καὶ παρ' Ὀππιαν. Κυβείας. β) Τὸ ἐκ τούτου ταριχεύων ἀλατισμένον καὶ ταριχευτὸν τμῆμα πράττει, ὅπερ καὶ κύβος ἔτι λέγεται. Cybium salsamentum. ὅθεν

Κυβιοσάκτης, ου, ὁ, (σάττω) = Ταριχέμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ταριχευτά, ἁλατισμένα ὀψάρια. 2) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ διαδόχου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ. Στραβ. ιδ'. σελ. 1146. Sueton Vespas. 19.

Κυβιστάω, ῶ. Μέλ. ήσω. (κυβή, κύπτω) Ῥίπτω τὸν ἑαυτόν μου κατακέφαλα, ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου, βουτῶ ἐπὶ τὰ κάτω, κατακέφαλα, ὃ ἐστί, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον κολυμβῶ. Ἰλ. Π, 745. 749. καὶ Φ, 354. »Ἐγχελυές τε καὶ ἰχθύες κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθαν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πηδῶ, ῥίπτω ἐμαυτόν ἐπὶ κεφαλὴν ἐν τινι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 9. Συμποσ. β'. 11. »Κύκλος εἰσηνέχθη παρίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν, εἰς οὓν ταῦτα ἡ ὀρχήστρις ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. χορεύουσα, ἔρριπτεν ἑαυτὴν κατακέφαλα· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Κάμνω τούμπαν, ἢ τρακλᾶν, κάτω ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπιστηριζόμενος, καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω· καθὼς καὶ Πλάτ. ἐν Συμπ. 14. λέγει »Ὥσπερ οἱ κυβιστητῆρες καὶ εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ· ὅθεν

Κυβίστημα, τό. Τὸ κατὰ κεφαλῆς ῥίψιμον τοῦ σώματος, τούμπα, τρακλᾶς, κουρδουβάλα, κουτρουβάλα.

Κυβίστησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κυβιστᾶν, κατὰ κεφαλῆς ῥίπτεσθαι, τὸ κάμνειν τρακλάδες, τούμπες, κυβιστήματα. Κουτρουβαλισμα.

Κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν καταβάλλων, ὁ κυβιστῶν, κατακέφαλα πηδῶν, τρακλάδες κάμνων, κολυμβητής, βουτιστής, πηδητής, ὀρχηστής, ὅστις κάμνει σοφὰ πηδήματα ἐν τῷ χορεύειν, κάτω φέρων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν χειρῶν στηριζόμενος, καὶ τοὺς πόδας ἄνω ἔχων. Τοιοῦτοι κυβιστῆρες περίστανται παρ' Ὁμρ. ἤδη εἰς τὰ συμπόσια πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν συνευωχουμένων, Ἰλιάδ. Σ, 605. Ὀδ. Δ, 18. πρβλ. Ξενοφ. Συμπσ. 2, 11. 14. 7, 3. = βουτιστής, Ἰλιάδ. Π, 750. 2) Θαλάσσιος τις ἰχθύς, Ὄππν. 3) παρὰ Μτγνστρ. ὡς ἐπῆτ. Ὁ πηδῶν, ὁ κυβιστῶν, Wurmtrupfer. 192. Ὀδυσσ. Δ, 14. Ἰλιάδ. Σ, 604.

Κυβιστίνδα παίζειν. (κυβιστάω) τρακλάδες, τούμπες, κουτρουβάλες κάμνειν· κυβιστήματα κάμνειν, ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστᾶν.

*Κυβιστίζω, Μ. ἴσω (ὡλιτερικῶς) Ἠτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα.

Κύβιτον, τό. Ὁ πῆχυς τῆς χειρός, ὁ βραχίων, ὁ ἀγκών. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Cubitus. Ἱπποκρ. Συνηθ. δὲ ὠλέκρανον.

Κυβοειδής, ές. (κύβος, εἶδος) Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κύβου ἔχων.

Κύβος, ὁ. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Cubus, καθόλου λέγεται ἐν τετραγώνων σῶμα. Ἄρα, 2) τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον ζάρι, κ. τ. τ. οἱ οὗ παίζουσι τὸ τάβλιον. ὅταν δηλ. ἔχῃ σημεῖα καὶ εἰς τὰς ἓξ αὐτοῦ πλευράς, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις εἶχε σημεῖα μόνον εἰς τέσσαρας πλευράς, εἰσαίρετος δὲ ἡ μονάς. ἤτοι ὁ ἄσσ, τὸ ἑπτάνω τοῦ κύβου σημεῖον, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ παροιμία, ἐπὶ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους. Πολυδ. Γ'. 95. Ἀθήν. σελ. 393. ἡ φράσις »Ἀνερρίπτευν, ἢ ῥίπτειν τὸν κύβον, ἐλλιμβάνεται παροιμιακῶς, καὶ σημαίνει τὸ, τολμῶν, κινδυνεύειν, μετὰ τέλμης ἐπιχειρεῖν τι· οὕτω καὶ τὸ κέρβίζω κύβοις· ἀς κινδυνεύσω, ἀς τολμήσω »ἀναρρίπτω τὸν κύβον περί τινος» κινδυνεύω τι, δηλ. ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἢ νὰ τὸ χάσω, ἢ νὰ τὸ κερδήσω. »ἔσχατον κύβον ἀφίημι· Δοκιμάζω τὴν τύχην μου τὴν τελευταίαν φορὰν, Πλιτρχ. Κοριολ. 3. Ὁ κυβικός, ἤτοι τετραγωνικὸς ἀριθμός, Πλάτ. »Ἡ ὁγδοὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου πρώτος οὖσα, καὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου διπλασία. Πλούταρχ. Θησ. 35. ὁ ἀριθμὸς 8. εἶναι ὁ πρῶτος κύβος ἐκ τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ 2. καὶ ὁ διπλοῦς ἀριθμὸς τοῦ πρώτου τετραγωνικοῦ 4. ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ δὶς δύο, προκύπτει ὁ τετράγωνος ἀριθμὸς 4 καὶ πάλιν οὗτος πολλαπλασιαζόμενος, δίδει τὸν τετραγωνικὸν 16. καὶ πάλιν οὗτος μετὰ τῆς ῥίζης δίδει τὸν κυβικὸν ἀριθμὸν 64) Ἡ πρὸς τῶν ἰσχίων τῶν ζώων κοιλότης, ἄρα συγγν. τῷ κυβῆ.

Κύβολον, τό. παρὰ Πολυδ. β'. 142. = κύβιτον. Ὁ Ἡσύχ ἔχει, κύβωλα, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, κῶλα, ὀσφύς, ὠλέκρανα. καὶ ἄλλοι, κύβλον, καμπτόν.

Κυγχνίς, ίδος, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀντὶ, κυλιχνίς. Γαλην. Γλωσσάρ.

Κύγχραμος, ὁ. παρ' Ἀριστοτ Ζώων Ἱστορ. ἡ. 12. εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν ὀρτύγων, ὅπου τὰ χειρόγραφα κέγχραμος, κέγχραμις, κέγχραμος καὶ κέγχρος, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, κύγχρανος, εἶδος ὀρνέου· καὶ, κιγκρέμας, ὄρνεον. Παρὰ Πλινίῳ l. 23. κεῖται, Cychramus, πιθανόν, ὅτι ταλεῖτο, κέγχρεμος, καὶ ἔστιν εἶδος τῶν συκοφάγων.

Κυδάζω, Μέλ. άσω. καὶ, κυδάσσω, Ἀττκ. κυδάττω. (κῦδος) Λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ὑβρίζω. τινά, ἀλλὰ Πᾶτκ. κυδάζομαί τινι ἀντὶ τοῦ Ἀκούω πικρὰς καὶ ὑβριστικὰς κατηγορίας ὑπό τινος. περιπαίζομαι, περιγελῶμαι, ἀντὶ κυδάζομαι ὑπό τινος, μόνον Πτκ. Σοφοκλ. Λίαν. 722. Ἀπολλ. α'. 1337. Τὸ κῦδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· δηλ. ἐκφράζει τιμήν, καὶ ὕβριν, καλόν, ἢ κακὸν ὄνομα. τὰ ῥήματ ὅμως διεκρίνησαν οὕτως, ὥστε τὸ μὲν κυδάζω τίθτ. ἀεὶ, ἐπὶ κακοῦ, τὸ δὲ κυδαίνω, ἐπὶ καλοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυδάττειν, ἐπαισχυνεῖν.

Κυδαίνω, Μ. ανῶ. (κῦδος) Τιμῶ, μὲ τιμὴν καὶ σέβας μεταχειρίζ. τινά. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μεγαλύνω, δοξάζω, περίφημον ποιῶ τινα. Μετ' αἰττκ. Ὁμρ. καὶ ἑξῆτ. ἐν τῇ Ἰλ. = τιμῶ, Ἰλ. Ο, 612. ἐντᾶτ. καθῶσαι, Ὀδσ. Π, 212. ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ἀνθρώπου τινός, Ἰλ. Ε, 428. π'Ἀκεστὸ τε κύδιστον τεὸν ἐπεμελοῦντο, ἐπερποιοῦντο τὰς πληγάς του, καὶ ἐδίδον εἰς αὐτὸ πάλιν τὴν προτέραν ὡραίαν του μορφήν· Παρὰ Λυκόφρ. συχνάκις εἶτει ἀντὶ τοῦ, Θεραπεύω, λατρεύω, σέβομαι. 2) Διὰ προσφορᾶς, τιμῆς, καὶ σεβασμοῦ χαροποιῶ, εὐφραίνω »κύδαινε θυμὸν ἄνακτος Ὀδυσ. Ν, 438. ηὔφρανεν, ἐχαροποίει διὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς προτιμήσεως. 3) Σπανίως ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ κακῷ κολακεύω, διὰ κολακειῶν ἐμπεριπλέκω τινὰ εἴς τι, τὸν ἀπατῶ, Ἡσ. Ἔργ. 38. Πτκ. μόνον. πρβλ. κυδάνω, κυδάσσω, κυδρόω.

Κυδάλιμος, ον. (κῦδος) Τετιμημένος, πεφημισμένος, περίφημος, ἔνδοξος, τίμιος, ἐγκωμιαστέος, ἐπαινετέος· παρ' Ὁμήρ. συχνκ. ὡς ἐπῆτ. Ἡρώων, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρων λαῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 184. 204· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπῆτ. τῆς καρδίας, Ἰλ. Η, 16. »Κυδάλιμον κῆρ· ἀντὶ τοῦ, Εὐγενής, γενναῖα, καρδία· καὶ Σ, 33. Ὀδσ. Φ, 247. Ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ, 45. Ποιητκ. πρβλ. κύδιμος, κύδιστος, κυδρός, κυδνός.

*Κύδαλος, ὁ = κύδαρος. Πολδ. 1, 82. καὶ Ἡσύχ.

Κυδάνω, = κυδαίνω. Τιμῶ, ἔχω εἰς τιμήν, τινά. Ἰλ. Ξ, 73. 2) Οὐδτρ. = κυδαίνω. Κευχώμαι, μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι· ἡμεῖ' ἐκύδανον, εὐτυχεῖς — Ἰλ. Τ, 42. Ποιητ.

*Κύδαρ, Λακων. ἀντὶ τάφος.

*Κύδαρος, καὶ κύδαλος, ὁ. Εἶδος μικρῶν πλοίων.

Κυδάσσω, Ἀττκ. κυδάττω. Ζήτ. κυδάζω.

Κυδάω, ῶ = κυδαίνω, καὶ κυδαίνω. ἄμφ.

Κυδαίτερος, έρα, ερον. Ἰδὲ Συγκρτκ. τοῦ κυδάλιμος παρὰ Πολβ. 3, 96, 7. Ἐνδοξότερος, τιμιώτερος, παρὰ Πολυδ. ὡς ἀπὸ τοῦ κυδής, ἐπικυδής.

Κυδήεις, ήεσσα, ήεν. (κῦδος) Περίφημος, εὐφημισμένος, ἐπαινετός, ἔνδοξος, ὑπερήφανος. Ποιητκ.

Κυδιάνειρα, ἡ (κῦδος, ἀνήρ) ὡς καὶ ἀντιάνειρα, βοτιάνειρα, κ. τ. τ. Θηλν. χωρὶς οὐσιστκ. ὡς ἀπὸ οὐσιστκ. ἡ ἀνηρ λήγντ. ἡ τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὸν ἄνδρα φέρουσα, ἢ τὸν ἄνδρα τιμῶσα· ἐν Ἰλιάδ. συνθ. ἐπῆτ. τοῦ μάχη, ἄπαξ δὲ καὶ τοῦ ἀγορή, Ἰλιάδ. Α, 490. Πλάτων. εἰς Γοργ. 40. »Κυδιανείρους ἀγορὰς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἀνδρας ἀριπρεπεῖς γίνεσθαι. 2) Πᾶτκ. ἔνδοξος γενομένη, τιμηθεῖσα ὑπὸ ἀνδρῶν »κυδίστη Σπάρτη Δημαγητ. ἐπγρ. 3. Ποιητκ. — Ἀρσνκ. εἰς ὃς δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ α τοῦ θηλν. εἶναι βραχὺ (ν ν — υ)

Κυδιάω, ῶ. (κῦδος) Ἐπαινῶ ἐμαυτὸν, καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, σεμνύομαι, ἐμπαίζομαι, γαῦρος, θαρραλέος καὶ γενναῖος εἰμί. Ἰλιάδ. Φ, 519. Ἴδε Ὁμρ. Δμητρ. 170. ἐπὶ ἵππου, Ἰλιάδ. Ζ, 509. Ο, 266. μετὰ τοῦ ὅτι, Ὑπερηφανεύομαι, ἐπειδή... Ἰλιάδ. Β, 579. Ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω διά τι, τινί Ἡσδ. ἀσπ. 27. συνθ. ἐν τῇ ἐπκ. μετχ. κυδιόων. Ποιητκ.

Κύδιμος, ον, = Κυδάλιμος· ἐν μέσῃ τῇ Ἰλιάδ. καὶ Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται, ἐν δὲ Ἴδε Ὁμρ. Ἔρμ. εὑρηται δεκάκις, ἀεὶ ὡς ἐπῆτ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ποιητκ. »Κύδιμος ἔσσομ, πολιτεύσω ἐντίμως ὡς περίφημος, ᾄσομαι ἐνδόξως, ἐπαινετῶς. Κοϊντ. Σμυρν. ιδ'. 200.

Κύδιστος, η, ον, Ὑπρθτκ. ἄνευ θετκ. ὡς ἀπὸ τοῦ κῦδος εἰς τὸ κυδρός. Ὁ ἐνδεξότατος, περιφημότατος, ἐντιμότατος, παρ' Ὁμρ. συνθ. Ἐπῆτ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀγαμν. ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλιάδ. Δ, 515. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὐρτ. κα τὸ συγκρτκ. κυδίων, ον, γενε. ονος, ὡς κε Τί κυδίον μοι ζῆν; Εὐριπ. Ἄλκ. 960. τί μοι ὠφελεῖ ἡ ζωή; τί με ὠφελεῖ τὸ νὰ ζῶ; Ποιητκ. Ὁ Ἐτυμλγ. ἔχει καὶ κυδότερος καὶ κυδότατος.

Κυδρός, ή, όν. (κῦδος, κυδνός) = Κυδρὸς. Ἐπῆτ. τῆς δίης, Ἡσδ. ἔργ. 250. Ποιητκ.

Κυδοιδοπάω, ῶ. Μ. ήτω (κυδοιμὸς) Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον καὶ ταραχήν, Ἀριστφ. Εἰρν. 1144. Νεφ. 616. Ζήτ. Κυκοδοπάω.

Κυδοιμέω, ῶ. Μ. ήσω (κυδοιμὸς) κυδοιμὸν, θόρυβον ποιῶ, καὶ διὰ τούτου συγχύνω, καὶ φόβον προξενῶ. Ἰλιάδ. Λ, 324. 2) μετὰ Αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ο, 136. Βάλλω εἰς ταραχὴν καὶ φόβον. καθόλου δὲ, Πολεμῶ, καταπτοῶ τινα. ἴδε

Κυδοιμός, ὁ. Θόρυβος, σύγχυσις, ταραχή, ἀνακατωμός· καὶ εἰσαίρετος ἐν τῇ μάχῃ, ὅθεν 2) καὶ αὐτὴ ἡ μάχη, ὁ ἀγών, Ἰλιάδ. ἀλλὰ καὶ »Ἐν δ' ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόνα Πόλεμος. π'Ὁρκίῳν κυδοιμόν. Θεόκριτ. κβ'. πόλεμοι τῶν ἀλεκτρυόνων, τῶν πετεινῶν. ὅτι δὲ = ταραχος, σύγχυσις, φόβος, τὸ πρόσταγμα, Ἰλιάδ. Ξ, 218. Προσωποπαπν. ὡς μυθλγκ. ὁ, σύντροφος τῆς Ἐνυοῦς καὶ τῆς Κηρός, Ἰλιάδ. Ζ, 593. Σ, 535. Πτκ.

Κῦδος, εος, τό. Τιμή, ἔπαινος, ἀριστεῖα. φήμη, καλὸν ὄνομα, δόξα, μάλστ. δὲ διὰ πολεμικὰ κατορθώματα, συχνκ. παρ' Ὁμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλιάδ. συνδεδμν. μὲ τὸ τιμή, Ἰλιάδ. Π, 84. Γ, 251. συνθ. παρ' αὐτῷ κῦδος ἀρέσσαι, Νὰ δοξασθῇ. Καὶ κατ' ἀντί τοῦ Σωματικὴ ὑπεροχή, μεγάλη σωμτκ. δύναμις »κυδαγκίοιο» χαίρων, μεγαλαυχῶν διὰ τὴν ἰσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλαιότητά του, συνδ. ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλιάδ. Α, 405. καὶ ἀλλχ. Ἐπὶ προσφωνήσεως »Μέγα κῦδος Ἀχαιῶν« Μεγάλη τιμή, δόξα, καὶ καύχημα τῶν Ἑλλ. συνδ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμρ. β) Αὔξησις, πρόκοψις, ἐπίδοσις, εὐτυχὴς πρόοδος, πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Γ, 54. 2) Δοιδορία, κακολογία, ὕβρις, ἀτιμία, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐν Δ, ἐκυδάσατο, παρὰ Συρακουσίοις, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. Σοφοκλ. Αἴας 722. ἀλλὰ τὸ κῦδος, φαίνεται, ὅτι διφορεῖται, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Fama, καὶ σημαίνει τὸ καλὸν καὶ κακὸν ὄνομα, ὅ ἐστι, τιμήν, δόξαν, ἔπαινον· καὶ Δοιδορίαν, ὕβριν· πρβλ. κυδάζω. Κατὰ τὸν Ἐτυμολγ. ἔλεγον ὅμως ἐν τῇ τελευταίᾳ σημσ. ὁ κύδος. Ἡ λέξις εἶναι μόνον τῶν Ποιητῶν ἰδία.

*Κυδάτερος, κυδάτατος. Ἰσ. ἐν τῷ κύδιστος.

Κυδρός, ὁρά, ὁρόν. (ἐκ τοῦ κῦδος ὡς καὶ τὸ ἐχθρός, ἐκ τοῦ, ἔχθος) = κυδάλιμος. περίφημος, ἐνδοξος, σεμνός, τίμιος, σεβάσμιος. Παρ' Ὁμρ. εἰσὶ ἐν τῷ Ἠθλ. ἐπῆτ. τῆς Ἥρας, Λητοῦς, Ἀθηνᾶς, καὶ ἄλλων θεαινῶν. Ἰλ. Σ, 184. »Ἥρη Διὸς κυδρὴ παράκοιτις«. ἐπὶ γυναικῶν, Ὀδσ. Ο, 26. Μόλις ἐν τῷ Ὁμρ. Ὕμν. Ἑρμ. 461. εὑρηται τὸ ἀρτικ. Ποιητκ. Σπάνιος ἐπαρσχμτσμ. τούτου εἶναι τὸ κυδνός. ὅθεν

Κυδρόω, ῶ. Τιμῶ, περίφημον ποιῶ τινα. Μέτ. Κυδροῦμαι, = κυδιάω, καὶ γαυριῶ, παρὰ Πολλαίν. δ', γ'. 5. »Δαρεῖος δὲ ἐκυδροῦτο, τινὰ ἀντίγραφα, ἐκυδριοῦτο, ἔχουσι.

Κυδώνη, ωνος, ἡ. Πόλις τις ἐπάνω εἰς τὴν νῆσον Κρήτην. ἀφ' οὗ καὶ κυδώνιον μῆλον, καὶ κυδωνιάς, ἡ· καὶ κυδωνίη, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ ἐθνικόν, Κύδωνες, Ὀδσ. Γ, 292. Τ, 176. ὑστερώτρ. οἱ Κυδωνιᾶται, οἱ ἐκ τῆς Κυδώνος, ἤτοι Κυδωνίας.

Κυδωνάλια σῦκα, Ἀθήν. γ'. καὶ Ἡσύχ. κυδώνεα, τὰ χειμερινά, τὰ χειμωνιάτικα σῦκα.

Κυδωνέα, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ κυδώνια δένδρον. Κυδωνιά. Γεωπον.

*Κυδωνία, ἡ = τῷ πργμν. 2) = Κύδων.

*Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἴδ. Κύδων.

Κυδωνιάω, ῶ. »Μαζὸς κυδωνιᾷ· φουσκόνει καὶ γίνεται ὡς τὸ κυδώνιον. Ἐπιγρ. Δεινομ. Ταρτ. 41. Ποιητκ. πρβλ. Θεόκρ. 27, 49. ἐκ τοῦ

Κυδώνιον μῆλον, Ὁ καρπὸς τῆς κυδωνιᾶς, κυδώνιον, Θεόφρ. δ'. κυρίως οὐθέτρ. τοῦ

*Κυδώνιος, ία, ιον (Κύδων) Ἀπὸ τὴν Κύδωνα. 2) Μτφρκ. Φουσκώνιον ὡς κυδώνιον, ἀκμάζων, τρυφηλὸς »τιτθίων« Ἀρστφ. Ἀχρν. 1199.

*Κυδωνίς, ίδος, ἡ = Κύδων.

Κυδωνίτης, ου, ὁ. »οἶνος« Οἶνος κατεσκευασμένος μὲ τὰ κυδώνια.

Κυεῖς, κυήμεναι, Ἀόρ. β'. παθητ. ἐκ τοῦ κύω. ἀμφ.

Κυέω, ῶ, Μ. ἦσα (ἴδ. κυβή) Ἀρχαιότρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κύω. Ἐν γαστρὶ ἔχω, φέρω, ἐπὶ ἐγγαστρομένων γυναικῶν κἠκύες φίλιον υἱόνη Ἰλιάδ. Τ, 117. ἐπὶ τῆς ἵππου, Ἰλιάδ. Ψ, 266. Ἀντὶ τοῦ συλλαμβάνω, Πλάτ. συμπν. σ. 203. C, Κατὰ Herm. de Aesch. Danaid. p. XV = Γενικῶ. 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ἐγγαστρωμένη, ἢ ἐγγαστρώσομαι, ἔγκυος γίνομαι, πρβλ. κύω καὶ κυίσκω.

*Κυζηθμός, ὁ = κυζησμός.

Κυζικηνός, (στατὴρ) Νόμισμά τι τῆς Κυζίκου, τὸ ὁποῖον ἐξίσου τὸ μὲ εἰκοσιοκτὼ Ἀττικὰς δραχμάς. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Κύημα, τό. (κυέω) Τὸ συλλαμβάνειν, ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καρπὸς τὸ ἔμβρυον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. α'.

*Κυηρός, = ἔγκυος, βλαστός, Ἡσύχ.

Κύησις, εως, ἡ. Ἡ σύλληψις, τὸ ἐν γαστρὶ ἔχειν, ἐγγαστρία.

*Κυητήριος, α, ον, Βοηθῶν, συνεργῶν, συντρέχων εἰς γέννων. »πρόσωπον κυητήριον« Ἱπποκρ. σ. 586. Βοηθητικὸν τῆς γέννας.

Κυητικός, κή, κόν. Ὁ πρὸς σύλληψιν, ἐγκαστριάν, ἢ εἰς γέννησιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος. ἢ 2) Ὁ ἐπιτηδείους εἰς σύλληψιν, καὶ γέννησιν πόνων.

*Κύθε, Ἐπκ. 3. Ἔνα. ἀορ. 2. τοῦ κεύθω. Ὀδσ. Γ, 16. Τπτκτκ. κεκύθωσι, μὲ Ἐπκ. ἀναδιπλασιασμόν, Ὀδσ. Ζ, 303. Ἐνστ. κύθω δὲν ὑπάρχει.

*Κύθειρα, ἡ. Μτγστρτ. ποιητκ. τύπος ἀντὶ Κυθέρεια, Ὀππν. ἰδ. Jac. Ad. σ. 606.

Κυθέρεια, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδσ. Θ, 288. Σ, 192. ἐκ τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ πόλεως Κύθηρα, ἢ ἐκ τῆς νήσου Κύθηρα »Κυπρογενὴς Κυθέρεια« Μουσαίος, 38. (Τινὲς τὸ παράγουσιν ἐκ τοῦ, ἔρως, καὶ κύω, ὅπερ = κεύθω).

*Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Σπανιστρ. τύπος μόνον παρ' Ἀνακρ. 5, 9. 6, 14. 28, 21. 29, 15. 40, 7. 41, 6. 45, 1. 51, 31, καὶ ἐν τῷ ὑποβαλλομένῳ 30. εἰδικῶ. τοῦ Θεογν.

*Κυθηρίας, άδος, ἡ = Κυθέρεια.

*Κυθήριος, ία, ιον (Κύθηρα) Ἀπὸ τὰ Κύθηρα, Ἰλ.

*Κυθηρόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τὰ Κύθηρα, μετὰ κινήσεως. Ἰλ.

Κύθος, τό = κεῦθος.

Κύθρα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ χύτρα, ὅθεν

*Κύθριος, η, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ χύτρεως.

Κυθρόγαυλος, ὁ. (γαυλὸς) Εἶδος ἀγγείου. Ἰάσηπ. ἀρχ. ἡ. 3. παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Βασιλ. γ'. 7. Χυτρόγαυλος, κεῖται, τὸ ὁπ. ἰδέ.

Κύθρα, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ χύτρος.

Κυΐξ, ικος, ἡ. φυτόν τι κρομμυοειδές. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 13. ὅπου ἄλλοι, Πόϊξ, ἀναγίν. ἁμφ.

Κυΐσκω, (κύω, κυέω) Ἐγγαστρόνω, ἐγγαστρωμένην ποιῶ τινα. Συνουσιάζομαι. ἐπὶ ζώων τε καὶ ἀνθρώπων. Μέσως κυΐσκομαι, ἔγκυος γίνομαι, ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστ. ζ'. 18. α κυίσκονται οὐκ ἐκ μιᾶς ὀχείας, ἀλλὰ πολλάκις ἐπιβιβάσκουσιν· (ὅπου αἱ ἐπόδοσις ἡμαρτ. ἐπιβάλλουσιν, ἔχουσι) δεῖ ἐγγαστρόνονται ἀπὸ ἑνὸς πηδήματος μόνου, ἀλλὰ πρέπει νὰ πηδηχθῶσι πολλαῖς φοραῖς, καὶ ἐν κεφ. 19. κεῖται· ἡ δὲ πρόβατα κυΐσκεται (αἱ ἔκθορ. ἔχουσι, κυΐσκουσι) μὲν ἐν τρισὶν, ἢ τέταρσιν ὀχείαις· ἂν δ' ὕδωρ ἐπιγένηται μετὰ τὴν ὀχείαν ἀνακινίσεται. τὸ ὁποῖον Θεόθρ. ὁ Γαζῆς ἡρμήνευσεν εἰς τὸ Λατιν. διὰ τοῦ Abortum infert. ἡμαρτημ. τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, πάλιν, ἐκ δευτέρου ὀχεύεται, ἢ νέου συλλαμβάνει. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἀποκυίσκειν· κυρίως ὅμως τὸ ἐγγαστρόνειν, ἔγκυον ποιῶ, καὶ ἀποκυίσκεσθαι, γεννᾶν = ἀποκυέω.

Κυκανάω, ῶ. Ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, κυκάω. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 85ε. Ποιητκ. καὶ μετ' ἐπιτάσεως.

Κύκεες, παρὰ Θεοφραστ. Φυτ. Ἱστορ. β', 8. ἔστι δὲ Αἰτιατ. πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, κοικας, ἐκ τοῦ κύβη.

Κυκάω, ῶ· Μλ -ήσω. Ταράττω, ἀνακατόνω, μιγνύω. Ἰλιάδ. Ε, 903. μὲ τίποτε πτωτ., Ἰλιάδ. Λ, 638. »τυρὸν οἴνῳ«, Ὀδσ. Κ, 235. — 2) Μεταφορ. εἴληπται καὶ ἀντὶ τοῦ, συγχέω, εἰς ἀπάτην φέρω, ἐπὶ μάχης. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. ἐπὶ τῆς σημσ. ταύτης πάντοτε τὸ πθτκ. Καταπτῶ εἰς σύγχυσιν, καὶ ταραχὴν, ταράσσομαι, γίνεμαι ἄνω κάτω, ἐν Ἰλιάδ. Λ, 129. Σ, 229. Τ, 489. πτῶ δὲ κυκηθήτην· κυκηθήναν δὲ οἱ ἵπποι· τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες· ἐπὶ τῆς ταραχῆς, καὶ τοῦ κρότου τῶν κυμάτων, »ποταμὸς κυκώμενος, κῦμα κυκώμενον«, Ἰλιάδ. Φ, 235, 240. 324. Ὀδσ. Μ, 238, 241. Ὑστερώτρ. ἀόρ. ἐπὶ πασῶν τῶν ταραχῶν τῶν ὑπὸ τῶν παθῶν προξενουμένων· παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1160. »κυκῶμαι· ἀντὶ τοῦ, κυκεῶνα ποιῶ, καὶ πίνω. ὅθεν

Κυκεία, ἡ. Ταραχὴ, σύγχυσις. Ἡσύχ.

Κυκειῶ, Ἐπκ. αἰτιτκ. ἀντὶ, κυκεῶνα. Ἰλ. Δ. 623. καὶ 640. καὶ Ὀδσ. Κ, 290.

Κυκεών, ῶνος, ὁ. Αἰτιατ. κυκεῶνα, καὶ κατ' ἀπκπ. κυκεῶ, ᾗ εἰ ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ Τιμ. Ὁμρ. Ὑμν. Δημτρ. ἐξ' ἐναντίας δὲ ἐν τῇ Ἰλιάδ. ᾗ εἰ ἢ μόνον ἀπκ. αἰτιτκ. κυκειῶ (κυκάω) Πόμα, πιοτόν τι ἢ κρᾶμα, μίξις τις διαφόρων εἰδῶν, τοῦ ὁποίου βάσις ἦν τὸ ἐκ κριθῆς ἄλευρον, ἤτοι τὰ ἄλφιτα, τὰ ὁποῖα ἢ μετὰ ὕδατος, ἢ μετὰ οἴνου, ἢ μετὰ γάλακτος ἀναμεμιγμένα ἦσαν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέβαλλον ἔτι ποτὲ μὲν μέλι, ποτὲ δὲ τυρόν, ποτὲ δὲ ἅλας, καὶ ἄλλοτε χόρτα καὶ ἄνθη, εἰ ὧν ἐγίνετο ποτὲ μὲν παχὺ, ποτὲ δὲ λεπτὸν ὡς πιοτόν, καὶ ποτὲ μὲν μετεχειρίζοντο τοῦτο ὡς δυναμωτικόν, ἢ καταψυκτικόν, καὶ θρεπτικόν, ποτὲ δὲ ὡς κινητικόν, Ἀριστ. καὶ ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα αὐτοῦ, παχύς, λεπτός, ἁλατὸς, ἀνθινός. Ἰλιάδ. Δ, 624. 641. Ὀδσ. Κ, 234-290. 316. Ὕμν. Ὁμρ. Δημτρ. 208. Τὸν κοινότατον καὶ εὐτελέστερον τρόπον τῆς κατασκευῆς τούτου ἐσημείωσεν ὁ Πλούταρχ. (Τόμ. Η'. σελ. 33) ὅπου ὁ Ἡράκλειτος θέλει νὰ συστήσῃ τὴν ἐπικαρδῆ καὶ εὐτελῆ τροφήν. »Δαβὼν ψυχροῦ κυλίκα καὶ τῶν ἀλφίτων ἐπιπάσας καὶ τῷ γλυκεῖ κινήσας ἐκπιὼν ἀπῆλθεν«. (Ὅρα τὰς εἰς τοῦ Θεοφράστ. Χαρακτ. δ'. σημειώσεις) σχεδὸν ὡς ἡ παρ' ἡμῖν, κουρκούτη, λαγμάνη, ἢ ὁ μπουζᾶς· ὅτι δὲ ἦτο καὶ ἀρκετὰ πηκτὸν, φαίνεται ἐκ τῶν χαρίεν τῆς Ὀδσ. ἐνθα ὀνομάζεται σῖτος καὶ οὐχὶ πότος ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδ. Ἀφ' οὗ δὲ ἡτοιμάζετο τοῦτο τὸ ποτὸν μετὰ ὕδατος, ἢ μετὰ οἴνου, ἢ μέλιτος, κ. τ. λ. τότε ἐπελείτο »κυκεὼν ἐπὶ οἴνῳ, ἐπὶ μέλιτι«, κ. τ. λ.

Κυκήθρα, ἡ (κυκάω) = ταραχή. Ἡσύχ.

Κύκηθρον, τό (κυκάω). Ἀνακατωτήριον, ξύλον, δι' οὗ ἀνακατόνομεν, καὶ ταράττομέν τι. 2) Μεταφορ. ὅστις ταράττει, καὶ συγχύζει τὰ πράγματα, παραχοποιός, ὁ ἀνησυχίας πρόξενος, ὁ εἰς ἀποστασίαν διεγείρων τὸ πλῆθος. Ἀρστφ. Εἰρ. 654. Ἰώτηπ. ἀρχ. ιζ'. ε. 8. »κυκήθρου μεγάλων πραγμάτων γεγονότων· ἰσοδυναμεῖ τῷ κυδικῷ Σκατοχούλιαρον· ἐκ τούτου τινὲς ἐσχημάτισαν καὶ ἐπίθετον, κυκήθρος, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Κύκημα, τό = ταραχος, κυκήθρα. Ἡσύχ.

Κύκησις, εως, ἡ. Τὸ ταράττειν, ἀνακατόνειν, μιγνύειν. 2) = Ταραχὴ, σύγχυσις.

Κυκησίτεῦρος, ον (τέῦρα). Ὁ μετὰ τέῦρας μεμιγμένος, ἀνακατωμένος. Ἀρστφ. Βτρχ. 720.

Κυκητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κυκᾷ, ἀνακατόνει, μιγνύει, ταράττει, συγχέει, εἰς ταραχὴν, κίνησιν, καὶ ἀνησυχίαν φέρει, ταραχοποιός.

*Κύκλα, ἰδ. κύκλος.

Κυκλάζω, Μ. ἀτω (κύκλος) Ὀλόγυρα (κυκλοῦμαι) περιέρχομαι, περικυκλόνω.

Κυκλαίνω, (κύκλος) Στρογγυλὸν ποιῶ, εἰς σχῆμα κύκλου φέρω, στρογγυλόνω.

Κυκλάμινος, ἡ. καὶ, κυκλάμινον, τό. καὶ κυκλαμὶς, ἡ. Ὀρῦ. Ἀργ. 915. φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγυλὴ, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη ἁλαμβανον εἰς τὴν συμπλοκὴν τῶν στεφάνων· τὸ ἐν τῇ συνηθ. Τριήμερος καλούμενον. Cyclamen Europaeum, Λιν.

Κυκλάς, άδος, ἡ. Στρογγύλη, κυκλοειδὴς, εἰς σχῆμα κύκλου κειμένη, ὅθεν »κυκλάδες«, καλοῦνται ἔτι καὶ τινες νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, διότι κυκλικῶς κεῖνται. Ἀθήν. σελ. 209. Ὅρα τὴν τοῦ Μελετ. Γεωγρ. 2) Συνυπακουομ. Ἐσθὴς, εἶδος φορέματος τῶν ἐν τῇ πόλει γυναικῶν. ἐπειδὴ καὶ ὀλόγυρα ἦτο κυκλοτερῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράμμενον μὲ κράσπεδα. 3) Εἰς κύκλον περιφερόμενος, κινούμενος, ὅθεν »Ὥρα κυκλάζω, Εὐριπδ. Ἄλκ. 450. ἢ κυκλικῶς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ περιστρεφομένη, καὶ ἐπανερχομένη.

*Κύκλειος, ἀντὶ κύκλειος, κύκλιος, Ἡσύχ.

Κυκλεύω (κύκλος). Εἰς κύκλον σχῆμα στρέφω τι, περὶ κύκλον κινῶ, στρέφω, περιάγω, περιστρέφω, στρεφογυρίζω, καὶ ἐξαιρτ. ἐπί τινος μηχανῆς, ἥτις φέρεται κυκλικῶς, ἢ κινεῖται διὰ κύκλων, τροχῶν, ἐπὶ τροχῶν φέρω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κινῶ, περιστρέφω. ὅθεν ἁμαξεύω, διὰ τῆς ἁμάξης κινοῦμαι, καὶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, Στράβ. 6. σελ. 433. ἡ ἐπὶ ἁμαξῶν ἄγω, φέρω, μεταφέρω, μετακομίζω τι. 2) Σχηματίζω, ἢ περιγράφω κύκλον, κινοῦμαι, ἢ κυλίομαι εἰς σχῆμα κύκλου. Ἰλιδ. Β, 332. »Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. ἐφ' ἁμαξῶν οἴσομεν, κομίσομεν, φέρομεν, παρβλ. Pors Εὐρπ. Ὀρ. 624. Μέσ. ποιῶ κύκλον κινούμενος, περικυκλόνω, μετ' Αἰτιατκ. Σοφκ. Αἴ. 353. »Ἰὼ φίλοι ἱδεσθέ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίρομον κυκλεῖται· σὴ, ἐδεσθε οἷον με κυκλεῖται. 2) Ἀμτβτ. κινοῦμαι κυκλικῶς, κυκλικῶς περιτρέχω, Σοφκλ. Ἠλ. 1361. »Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσιν. ἀφ' οὗ τό τῆς συνῆθ. »Δὶ ἡμέραι κυλοῦσια. Οὕτω καὶ ἐν Τρχ. 120. Οὕτω καὶ »Κυκλεῖν ἑαυτόν περιφέρεσθαι κυκλικῶς, Σοφκλ. Ἀντγ. 224. — »Κυκλεῖν πόδα, ὀπισθρέφειν, πορεύεσθαι, περιπατεῖν.

*Κυκλέω, Μέλ. ήσω, = κυκλεύω, ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ.

Κυκλήδόν, ἐπίῤῥ. Εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλικῶς, ὁλόγυρα.

Κύκλησις, εως, ἡ (κυκλέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κυκλικῶς κινεῖσθαι, ἢ εἰς κύκλον κίνησις, στρεφογύρισμα, κύλισμα. Πλάτ. Τίμ.

Κυκλιάς, άδος, ὁ, ἡ (κύκλος). »Τυροῦ κυκλιάων. = τροχαλίς. Ἀνάκρετ. β'. 53. ὅπου ὁ Σουΐδ. »Κυκλιάδων ἔχει. Κουλούρια τυρίου. Τυρία εἰς σχῆμα κύκλου. Ποιητκ.

Κυκλικός, κή, κόν, καὶ ἐπίῤῥ. κυκλικῶς. Ὁ τό εἶδος, καὶ σχῆμα τοῦ κύκλου ἔχων, στογγυλός ὡς ὁ κύκλος. 2) Κυκλικοί καλοῦνται οἱ ποιηταί, οἵτινες τὰ ἐκ τοῦ κύκλου τῶν Ὁμηρικῶν μύθων ἀντικείμενα διεξοδικῶς ἐπραγματεύθησαν. Horatius Art. 132. καὶ 136. Ἀνάκρετ. β'. 439. Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30.

Κυκλοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ ποιητὴς τῶν κυκλικῶν ποιημάτων, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Διθυράμβων. Ἀριστφ. Ὄρν. 1403. ἐξαιρτ. ὁ ποιητής, ὃς τις διδάσκει τοὺς διθυράμβους τον, ὅηλ. βάλλει τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τοὺς μάθωσι, καὶ νὰ προπραγετεύσασθωσι ἐπὶ τὴν δημόσιον παράστασιν, Ἰδὲ τὸ ἀκόλουθον.

Κύκλιος, ία, ιον. ἄλλα καὶ διαστάλλατ- (κύκλος) = κυκλικός. Τὸ οὐσιαστκ. τὸ κύκλειον ὡς οὐσιαστκ. = κύκλος, Εὐριπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 1056. »Κύκλιοι ποιηταί. = κυκλικοί. 2) »Χοροὶ κυκλιοι ἐκαλοῦντο ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους εἰς τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἐχόρευον καὶ ᾖδαλλον περὶ τοῦ βωμοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐξαιρέτως ἐλέγοντο οἱ βακχικοὶ χοροί, οἵτινες ᾖδαλλον τοὺς Διθυράμβους. Ἰδὲ Διθύραμβος. Κατὰ τὸν Ξενοφ Οἰκον. ἡ. 20. ὡ καὶ παρκπλήσιον τὸ τοῦ Αἰσχίν, διάλ. γ'. 20. καὶ Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. σελ. 652. οἱ Διθύραμβοι ἐᾖδαλλοντο ἢ μὲ τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῆς ὀρχήσεως, τοῦ χοροῦ, ἢ μὲ τὴν κυκλικὴν ψαλμῳδίαν (εἰς τὴν ἀρᾶδα ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου), ἢ μετὰ τινος μουσικοῦ ὀργάνου ἦσαν συνωδευμένοι, καὶ ἐντεῦθεν τό, »Ἐχορήγησε κύκλιον, ταὐτὸν τῷ, »Κύκλῳ χορῶν Ἀνάκρετ. ἀ. 141.

Κυκλίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τοῦ, κύκλος. Ἰδὲ ἐτι καὶ, κοιλίτιος.

*Κυκλίσκω, ὁμαι, = κυκλόω, ὁμαι, Ἐμπεδκ. παρὰ Πλουτρχ.

Κυκλιστωτός, ἰδὲ κοιλιστωτός.

Κυκλοβορέω, ῶ. Παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 137. ἀντὶ Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχω. Θορυβῶ, καὶ κροτῶ ὡς ὁ χειμάῤῥους Κυκλοβόρος ἐν τῇ Ἀττικ. Ἀριστφ. Ἀχρν. 381. ἐκ τοῦ

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὁ μετὰ θορύβου καὶ φόφου κυκλικῶς ῥέων χειμάῤῥους τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστφ. Ἱππ. 137. Κυρίως δὲ, ὁ περὶ ἑαυτὸν τρώγων, ὅηλ. ξεπλύνων τὸ χῶμα καὶ συμπερισύρων διὰ τῆς ὁρμῆς του τὰ περιῤῥ, ἐκ τοῦ βιβρώσκω.

Κυκλογραφέω, ῶ, Μέλ. ήσω. Εἰς κύκλου σχῆμα, ἤτοι κυκλικῶς γράφω, εἰς περιόδους γράφω. Παρ' Διονυσ. Ἁλικ. στ'. ἀντὶ τοῦ, διεξοδικῶς, καὶ ἐκτεταμένως γράφω. 2) Πραγματεύομαι εἰς ἓν σύγγραμα κύκλου, ἢ πληθύν τινα ἀντικειμένων. ἐκ τοῦ

*Κυκλογράφος, ον (γράφω). Ἐν κύκλῳ, ἢ εἰς κύκλον γράφων, κύκλον περιγράφων. 2) Πραγματευόμενος κύκλον τινα ἀντικειμένων εἰς σύγγραμά τι, καὶ ἐξαιρτ. ὅστις γράφει κυκλικόν τι ποίημα, ὁ κυκλικὸς ποιητής. Φώτ. Σχολ. Εὐριπ. κ. Πινδρ. Ἀθήν. Σουΐδ.

Κυκλοδίωκτος, ον (διώκω). Ὁ ἐν κύκλῳ γεγραμμένος, ἐκτεταμένος, περιτριγυρισμένος, συμμαζωμένος. Ἀνθλγ.

*Κυκλοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων κύκλου εἶδος. Ἐπίῤῥ. κυκλοειδῶς.

Κυκλόεις, όεσσα, όεν. Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, κυκλικός.

Κυκλοέλικτος, ον (ἕλίσσω). Ὁ εἰς κύκλον στρεφογυρισμένος, κυκλικὴν διεύθυνσιν ἔχων, Ὀρφ. Τμν. ζ'. 11.

Κυκλόθεν, ἐπίῤῥ. (κύκλος). Ἀπὸ τοῦ κύκλου, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα, πανταχόθεν.

Κυκλομόλιβδος, ὁ (μόλιβδος). = τροχάεις μόλιβδος. Ἀνάκρετ. γ'. 87. τό στρογγυλὸν μολιβδοκόνδυλον. Ἀνάκρετ. γ'. 69. Δημοχάρ.

Κυκλοπαιδεία, ἡ. = ἐγγυκλοπαιδεία. ἄμφ.

*Κυκλοποιέω, Μέλ. ήσω (ποιέω). Εἰς κύκλον, ἢ ὡς κύκλον ποιῶ, στρογγυλὸν ποιῶ, στογγυλόνω, ποιῶ κύκλον. Μέσ. παρατάσσομαι, θέτομαι εἰς κύκλον, διάφρ. ἀνάγνσ. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. 7, 1, 4.

Κυκλοπορεία, ἡ. Τό εἰς σχῆμα κύκλου πορεύεσθαι, ὑπάγειν. ἐκ τοῦ

Κυκλοπορέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πόρος). Εἰς σχῆμα κύκλου πορεύομαι, ὁλόγυρα ὑπάγω. Στράβ. ζ'. ἀντίκ. τῷ εὐθυπορέω.

*Κυκλορρωξ, ωγος, ὁ, ἡ. »Κυκλ. βότρυες. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. 1083. Νμζτ. ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνῶσι. πυκνόῤῥωξ, Στράβ.

Κύκλος, ου, ὁ, μετὰ τοῦ ἑτερογν. πληθντ. τὰ κύκλα, Ἰλιδ. Στρογγυλὴ τις γραμμή, τῆς ὁποίας αἱ κάμπυλαι ἐνόνονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον Κριεκέλλιη, δακτυλίδιον, περιφέρεια »Ἱερὸς κύκλος, τὸ ἱερὸν δακτυλήθιον, ὅηλ. ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, ὃς τις συνήθ. ἦτο κυκλοτερής, Ἰλιδ. Σ, 504. »Δόλιος κύκλοις, τὸν ὁποῖον οἱ κυνηγοὶ ποιοῦσι μὲ τὰ βρόχοι των περὶ τὰ θηρία, Ὀδυσ. Δ, 792. ἐξαιρ. ἡ κυκλοτερὴς περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Ἰλιδ. Λ, 33. Μ, 297. Τ, 280. »Κύκλωσι, ὁλόγυρα, εἰς τὰ περιῤῥ, πανταχόθεν, »Κύκλῳ ἀπαντῶν, Ὀδυσ. Θ, 278. Valck. Καλλιμ. σ. 26. συνθ. »Κύκλῳ περί τινα, καὶ, »Κύκλῳ τινός, ὡς, »Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, ὅηλ. τὰ περιῤῥ, ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτιατ. μόνου εὑρίσκεται τό κύκλῳ παρ' Ἡροδτ. 4, 72. οὕτω καὶ ἐν κύκλῳ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα. 2) Εἶδος ὁλοστρόγγυλον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβαδὸν εἶναι κενόν· καὶ ἰδιαιτρ. α) Τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, (κάστρον. Vitruvius, ά. 5.) β) Ἡ στρογγυλὴ ἀγορὰ (τὸ παζάρι), ἀπὸ τοῦ κύκλου περιστάναι τοὺς πωλοῦμενους. »Κύκλος ἀγορᾶς. Παρ' Εὐριπ. ἐπὶ τοῦ Βακχικοῦ χοροῦ (ὀρχήστεως). γ) Ὁ τροχός, Ἰλιδ. Ψ, 340. ἐν τῇ ὀπ. σημτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθντ. τὰ κύκλα, ὡς ἐν Ἰλιδ. Ε, 722. Σ, 375. δ) Ὁ στέφανος, Ὀρφ. Ἀργον. 325. καὶ ἐντεῦθεν ὡς καὶ τὰ circulus, corona. Τό ἐν σχήματι κύκλου περιστάμενον πλῆθος, Ξενφ. Ἀνβ. 5, 7, 2. »Κύκλοι (στρατιωτῶν) συνίσταντοι, ἢ συνέλευσις. ε) Πᾶς δίσκος, Αἰσχύλ. Προμθ. 91. καὶ ἰδιαιτρ. ὁ δίσκος τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου· τό ταλέρι, ὁ ὀφθαλμός, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 1279. καὶ ἡ κυρτότης, τό κουλούριασμα τοῦ ὄφεως. 3) Πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, ἢ ἡ ἐν τῷ κύκλῳ γινομένη. α) Ὁ κυκλικὸς χορός. β) Ἐν τῇ λογικῇ ἓν εἶδος συλλογισμῶν. γ) Ἐν τῇ ῥητορικῇ εἶδος περιόδου. 4) Ἡ σφαῖρα, παρὰ Πλάτ. Νομ. 10. σ. 898. Α, ὅπου πρὸς τοῦτοις ἡ λέξις φαίνεται νὰ ἦναι ξηλνκ. γένους· ἐὰν τὸ χωρίον δὲν εἶναι διεφθαρμένον. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ κύκλιος.

Κυκλόσε, ἐπίῤῥ. (κύκλος). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἰλιδ. Δ, 212. Γ, 392. Ποιητκ.

*Κυκλοσοβέω, Μέλ. ήσω (σοβέω). Ἐν τῷ κύκλῳ, ἢ ὁλόγυρα φοβίζω, καὶ ἀποδιώκω, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1523. κατὰ τὴν τοῦ Dind. διόρθωσιν.

Κυκλόστομος, ον (στόμα). Παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιγ'. 2. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, λυκόστομος.

Κυκλοτερής, ές, ή, καὶ ἐπίῤῥμ. κυκλοτερῶς (κύκλος, τείρω). Περιφερής, στρογγυλευμένος, στρογγυλὸς ὡς ὁ κύκλος, ἢ ὡς ὁ σίτος. Ὀδσ. Ρ, 209. Ἡσδ. Θεογν. 145. ἀσπ. 208. »Κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἐτείνεν, ἐνέτεινε τό μέγα τόξον τόσον, ὥστε ἔκαμε κυκλικὴν ἐπικαμπήν, Ἰλιδ. Δ, 124. καὶ Ἡρόδτ. δ'. »Γῆ κυκλοτερὴς παρβλ. κυκλόω.

Κυκλοφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κυκλοφόρος). Κινῶ, φέρω εἰς κύκλον, κυκλικῶς κινῶ. Πλάτ. Κινοῦμαι κυκλικῶς. Μέσ. κινῶ ἐμαυτόν κυκλικῶς, κατὰ κύκλον φέρομαι, κινοῦμαι, ὑπάγω. ὅθεν

Κυκλοφορητικός, κή, κόν, καὶ ἐπίῤῥ. — κῶς. Ὁ κατὰ κύκλον φέρων, ἢ φερόμενος, κινῶν ἢ κινούμενος, ἐν κύκλῳ πορευόμενος.

*Κυκλοφορητός, ον (κυκλοφορέω). Ἐν κύκλῳ κεκινημένος.

Κυκλοφορία, ἡ. Ἡ κυκλικὴ φορά, ἢ κατὰ κύκλον κίνησις. Ἀριστοτ. ὅθεν

Κυκλοφορικός, κή, κόν, καὶ ἐπίῤῥ. — κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κυκλοφορίαν. ἐκ τοῦ

*Κυκλοφόρος, ον (φέρω). Ἐν κύκλῳ, ἢ κυκλικῶς κινῶν.

Κυκλόω, ῶ (κύκλος). Εἰς κύκλον φέρω, ἐντὸς τοῦ κύκλου κινῶ, περικλείω, ὁλογυρίζω, περικυκλόνω, ὁλόγυρα περιστρέφω. »Τόξονι. Ἐντείνω τό τόξον, ὥστε γίνεται ὡς ἡμικύκλιον. Μέσ. Περικυκλόνω, περιέχω, παρικλείω, μετὰ Αἰτιατκ. »Τὴν πέζαν κυανῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένην. Ἡλιόδρ. γ'. Παθτκ. Κυκλοῦμαι, ὁλόγυρα περιπατῶ, κυκλικῶς, ἢ εἰς σχῆμα κύκλου γυρίζω, στρέφω ἐμαυτόν, καὶ χορεύω. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 120. καὶ 267. εἰς σχῆμα κύκλου ἵσταμαι ὁλόγυρα περί τι, κυκλικῶς περιίσταμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. στ'. δ'. 20. »Ἡ στρατιὰ ἐκυκλοῦτο περὶ τὰ ἱερά«. Λαμβάνω δέτην κυκλικήν. Ἐπὶ πληθους ἀνθρώπων, οἵτινες παρατάσσονται οὕτως, ὥστε ἀποτελοῦσι κύκλον.

*Κυκλώδης, ες (κύκλος, εἶδος) = κυκλοειδής.

*Κυκλώθεν, ἐπίῤῥ. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, κυκλόθεν.

Κύκλωμα, τό (κυκλόω). Τὸ περικυκλωθὲν, ἢ τὸ στρεφογυρισθὲν, καὶ τὰ περικυκλωμένον, στρεφογυρισμένον. Τὸ κυκλικῶς κινούμενον, περιδίνησις, κύκλωσις· ὅτι δὲ = κύκλος. Ὁ Εὐριπδ. ἐν Βακχ. 124. ὀνομάζει τό τύμπανον »Κύκλωμα βυρσότονον· τό μετὰ δέρματος περικεκαλυμμένον. Ἰδὲ βυρσοτονής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυκλώπειος, ον, ἡ πεία, ειον (κύκλωψ). Κυκλωπικός. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν Κύκλωπα, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

*Κυκλωπικός, ἡ, κόν = Κυκλώπειος.

Κυκλώπιον, τό (κύκλος, ὤψ). Τὸ λευκὸν (τὸ ἀσπράδι) τοῦ ὀφθαλμοῦ, διὰ τὸ κύκλῳ φέρεσθαι περὶ τὴν κόρην. Ἀριστοτ. 2) Ὁ δὲ Εὐρπ. Κύκλ. 266. ἔχει κυκλώπιον, τό. ὡς ὑποκορίστ. τοῦ Κύκλωψ.

*Κυκλώπιος, ία, ιον, ἀλλὰ καὶ δικατλκτ. = κυκλώπειος.

Κυκλωπίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τοῦ κυκλώπειος, Ποιητκ. ἀντὶ κυκλωπική.

Κύκλωσις, εως, ἡ (κυκλόω). Περιφορά, περίκλεισις, περιτριγύρισμα, περιστροφή, τὸ ὁλόγυρα ἔρχεσθαι, τὸ εἰς σχῆμα κύκλου φέρειν τι, περικύκλωσις. Παρὰ Θουκ. δ'. 35. καὶ οἱ εἰς τὸ περιεκυκλώνειν καὶ περικλείειν τι τεταγμένοι στρατιῶται.

Κυκλωτός, τή, τόν (κυκλόω). Στρογγύλος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 542.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ (κύκλος, ὤψ). Κυρίως ὁ στρογγύλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, στρογγυλομμάτης. Ἡσιόδ. Θεογν. 144. «Σελήνη κύκλωψ». Παρμενίδ. παρὰ Ηλιόδ. Ἀλ. ε. ἡ στρογγυλὴ σελήνη, ἡ πανσέληνος. Ὁ Ἐμπεδκλ. ἐκάλεσεν οὕτω καὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, «Κύκλωπα κόρην» ὁλοστρόγγυλον δηλ. Ἐξκιρτ. ὠνομάζοντο Κύκλωπες ἓν εἶδος ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκατοικήσαν τὰ παραθαλάσσια τῆς Σικελίας, καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν μῦθον εἶχον μόνον ἕνα ὀφθαλμὸν στρογγυλὸν εἰς τὴν μέσην τοῦ μετώπου. Ὀδσ. Ι, 101. Ἡσιόδ. Θεογν. 139. Ἀπολλόδ. β. 2. Παυσαν. Κορινθ. 25. Ἐστερώτρ. ἀπεκρίθησαν τὸ κύκλωψ = χαλκεῖς, διότι τρεῖς Κύκλωπες (ἰδὲ Ἡσιόδ. Θγν. στίχ. 141.) κατεσκεύαζον (κατὰ τὸν μῦθον) τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. 2) Κυκλωψ, πος, ὁ, ἡ. ὡς ἐπίθ. Ὁ στρογγυλοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, καὶ καθόλου, ὁ στρογγυλός. Ἰδὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου τούτου.

Κύκνειος, εία, ειον, ἀλλὰ καὶ δικατλκτ. (κύκνος). Ἀπὸ κύκνου, ὁ ἀνήκων εἰς κύκνον, τὸ κύκνειον ἔννμ. ἆσμα, ἢ μέλος· ἡ ᾠδὴ τοῦ κύκνου.

Κυκνίας, ὁ, Παυσαν. ἡ. 17. «Κυκνίας ἀστοιχ. ὁ λευκός, ἄσπρος ἀστός.

Κυκνίτης, ου, ὁ, καὶ κυκνῖτις, ίδος, ἡ. = κύκνειος, ὡς ὠδὴ κυκνῖτις.

*Κυκνόδραπτος, ον (τρίφω). Ἀπὸ κύκνους τετραμμένος, ἀνακεκραμμένος. Ὅς τις ἀνατράφη, ἢ ἐτράφη ἀπὸ κύκνου, Σχολ. Λυκφρ. 237.

Κυκνοκάνθαρος, ὁ. Τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐντευτῷ ἔχει καὶ τὴν μορφὴν τοῦ κύκνου, καὶ τοῦ κανθάρου, διὰ τὸ μέλαν φαίνεσθαι καὶ λευκόν. Ἀθήν. δ'. διότι ἡ μὲν σκάφη εἶναι μαύρη, τὰ δὲ ἄρμενα ἄσπρα, ἢ καλεῖται οὕτως ἐκ τῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν πρῶραν. Νικιστρτ. Ἀθήν. 11. σ. 474. Β. Ἰδὲ κύκνος.

Κυκνόμορφος, ον (μορφή). Ὁ τὴν μορφὴν τοῦ κύκνου ἔχων.

Κύκνος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου, λευκὸν καὶ μακρὸν λαιμὸν ἔχοντος. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ὄρα Πλάτων. εἰς Φαίδων. 35. κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 460. Ο, 692. 2) Μεταφρκ. ὁ ποιητής, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ εἶχον διαφόρους μύθους περὶ φθόντων κύκνων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει κατὰ πρῶτον ὁ Ἡσιόδ. ἀσπ. 316. Ἰδὲ Voss mythol. Br. 2. p. 94. 3) Εἶδος πλοίου, ἴσως ὅτε ὁ κύκνος κατὰ τὴν πρώραν τῆς νεὼς ἐτετύπωτο, ἐπισήμου ἕνεκα. Φώτ.

*Κύκνοψις, εως, ὁ, ἡ (ὄψις). Ὁ κύκνου θεωρίαν, ἢ ὄψιν ἔχων.

Κυκοιδοπάω, = κυκάω. Ἀριστοφ. Νεφ. 616. ὅπου ἄλλοι ὀρθότρ. κυδοιδοπᾶν, ὡς καὶ ἐν Εἰρ. 1152. ἀναγινώσκουσι, τὸ ὁποῖον σημαίνει δόρυβαν, κράτον, ψόφον ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κυδοιδαπᾶ, ταράσσει, θορυβεῖ, κυκᾷ, ἐκ τοῦ κυκάω, ἢ κυδοιπός, καὶ δόπος, ἀντὶ δοῦπος.

*Κυκύζω, Ἡσύχ. Γλυκεῖα κολοκύνθη.

Κύλα, ων, τά, ἡ κοίλα, τά, καὶ κυλάς, άδος, ἡ, συνῳ. πληθντκ. κυλάδες, αἱ, ἀντὶ τοῦ ἀπ. οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθῶς καὶ κῦλα αὐρητκ γεγρμν. (κυω, κοίλος). Τὰ ἐπάνω ὀμματόφυλλα, ὑπόκοιλα δὲ τὰ κάτω, ἐν ᾧ ἄλλοι τὰ μὲν πρῶτα ἐπικυλίς, τὰ δὲ δεύτερα κυλὶς ὀνομάζουσι, ἀλλὰ καὶ ὑποκοιλὶς καὶ ὑποφθάλμιον. Ἐλήφθαι ὅμως τὸ κοῖλα πρὸς τούτοις καὶ περὶ ἀμφοτέρων τῶν βλεφάρων χωρὶς διακρίσεως. Σημ. ἴσι καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων καιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα· τὰ ὑπώπια, ἢ ὑποκάτω, ἢ καὶ ἡ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ βαθουλότης. Ὁ ἑνικ. κύλον δὲν φαίνεται νὰ ἦτον εἰς μεγάλην χρῆσιν. Ἰδὲ κυλοειδέω.

*Κυλά, άδος, ἡ. Ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

Κυλίη, ἡ (κύλω, κοιλλάς, κοῖλος). Ποτήριον, σιολη, Ἄλεξις. Πρωτπ. τοῦ κύλιξ, ἰδὲ καὶ κύλλη, καὶ κυλλός.

Κυλικεῖον, τό (κύλιξ). Ἡ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστανται τὰ ποτήρια, ἢ ἡ ἤκη, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ ποτήρια. Ἀθήν. 2) Σάλα, ἐν ᾗ πίνουσι. Εὐωχία, συμπόσιον,

Κυλικειος, ον (κύλιξ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ποτήρια, ὁ ἐπὶ τῶν ποτηρίων, τῶν ποτῶν.

Κυλικηγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Περὶ τῶν ποτηρίων, ἢ ἐπάνω εἰς τὰ ποτήρια, ἢ ἐν τῷ πίνειν ὁμιλῶ. Ἀθήν. δ', καὶ Πολυδ. στ'. 29.

Κυλικηγόρος, ον (κύλιξ, ἀγορεύω). Ὅς τις ἐπάνω εἰς τὰ ποτήρια, ἢ ἐν τῷ πίνειν, ἢ περὶ ποτηρίων ὁμιλεῖ· ὁ ἐν τοῖς κύλιξι λαλῶν.

Κυλικηήρτος, ον (ἀρύω). Ὅς τις ἐξηντλήθη, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαντληθῇ μὲ τὸ ποτήριον.

Κυλίκιον, τό. Ὑποκοριστκ. τοῦ κύλιξ. Μικρὸν ποτήριον.

Κυλίκνη, ἡ. = κυλίκιον.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ. Ποτήριον. 2) Κουτάκιον διὰ τὰ ἰατρικά, πυξὶς ἰατρική. Εὐστάθ.

*Κυλικοφόρος, ον. (φέρω). Ὁ φέρων ποτήρια.

Κυλικοφορέω, ῶ. Διὰ τῶν φαρμακερῶν ποτηρίων φθείρω. Νικήτ. Χρον. εἰ. 4.

*Κυλικώδης, ες (εἶδος). Ὡσὰν ποτήριον, ὁ τὸ εἶδος τοῦ ποτηρίου ἔχων.

Κυλινδέω, ῶ. Κατ' ἐπέκτασ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. λογογρφ. συνῳ. τύπος ἀντὶ κυλίνδω, ὅπερ ἰδέ. Μέλ. κυλίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, Παθτκ. ἀόρ. ἐκυλίσθην, κ.τ.λ. Παρὰ Ξενοφ. ἤδη ἀρκετὰ εὐχρηστον. Μέσ. κυλινδέομαι, κυλίω, περιστρέφω ἐμαυτὸν ὁλόγυρα, κατρακυλῶ. ὅθεν

Κυλινδήθρα, ἡ. Ὁ τόπος, ἅπου φέρονται οἱ ἵπποι μετὰ τὴν ἱπποστασίαν διὰ νὰ κυλισθῶσι. Κυλίστρα. Ἰδὲ ἐξκυλίω.

Κυλίνδησις, εως. Ἡ πρᾶξις τοῦ κυλίειν, ἢ κυλίεσθαι, κατρακύλισις. 2) Μεταφρκ. Γύμνασις καὶ δι' αὐτὴς ἀπατηθεῖτε ἐπιτηδειότης, ἐναντίως π.χ. «Ἡ ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησις». Πλούτ. Σοφ. 52. ἢ εἰς τὴν ῥητορικὴν γύμνασις, ἐπιτηδειότης.

Κυλινδρικός, κή, κόν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. (κύλινδρος). Ὁ ἀνήκων εἰς κύλινδρον, ὅμοιος κυλίνδρῳ, στρογγυλός.

Κυλινδροειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κυλίνδρου ἔχων. κυλινδροειδῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν κυλινδροειδῆ τρόπον.

Κύλινδρος, ὁ (κυλίνδω). Λέγεται ἐν σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι μακρύλον καὶ στρογγυλόν, καὶ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ. Ὁ Σχολ. Ἀπολλ. ἐρμην. διὰ τοῦ. «Κανίστιος, λίθος στρογγύλλος, ἑκατέρωθεν βάσιν ἔχων ἐπίπεδον». Τοιοῦτον σχῆμα ἔχει καὶ ὁ πυρ' ἡμῶν λίθος, ἐπ' οὗ τρίβομεν τὰς ἐλαίας, ὁ τρίφτης. Καὶ ἀντὶ τοῦ Κιλητάριον, Διογν. Λαέρτ. 10, 26. ἔθην.

Κυλινδρόω, ῶ. Κυλίω τὸν κυλίνδρον ἐπί τινος. Ἰσιάζω διὰ τοῦ κυλίνδρου. Κυλίω, κουτροκυλῶ.

Κυλινδρώδης, ες. = κυλινδροειδής.

*Κυλινδρωτός, τή, τόν (κυλινδρόω). Ὁ ἐξισασμένος διὰ τοῦ κυλίνδρου, ἐφ' ὃν ἐκυλίσθη ὁ κύλινδρος.

Κυλίνδω, Μ. κυλίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, Ἀπρμφ. κυλῖσαι, Παθτκ. ἀόρ. ἐκυλίσθην, ἀρχιτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ μεταγενεστ. κυλινδέω. = κυλίω. Κυλίων κιγῶ τι, «Κῦμα κυλίνδει ἀστάκτως, Ὀδσ. Α, 162. παρβλ. Ξ, 315. «Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδωσιν». Ὀδτ. Ε, 296. «Κῦμα κυλίνδεται». Ἰλιάδ. Λ, 307. Ὀδσ. Ι, 147. Μεταφρ. «Πῆμα κυλίνδειν τινίν. Νὰ κυλίῃ κατά τινος δυστυχίαν, Ἰλιάδ. Ρ, 688. καὶ Παθτκ. «Νῶϊν τόδε πῆμα κυλίνδεται». Ἰλιάδ. Α, 347. παρβλ. Ὀδυτ. Β, 163. Θ, 81. Ἐστερώτρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιστρέφω, περιτυλίσσω. — Παθτκ. κυλίνδομαι, κυλίομαι συχνὰ παρ' Ὁμρ. «Κυλίνδετο λακκοι». Ὀδτ. Λ, 598. παρβλ. Ἰλιάδ. Ν, 242. Ξ, 411. «Κυλίνδεσθαι κατὰ κόπρον». Νὰ κυλίηται τις εἰς τὸ χῶμα, κατὰ γῆς, ἔκφρ. ὑπερβολικῆς λύπης, Ἰλ. Χ, 414. ἀλλὰ καὶ κυλίνδεσθαι μόνον, Ὀδ. Δ, 541. Β, 493. Ἐστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ περιστρέφομαι, περιφέρομαι. — Ὁ Ὁμρ. μετχρζτ. ἀπολειστικῶς τὸν τύπον κυλίνδω, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατκ. ἔχει. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. Πεζογρφ. ἐπικρατεῖ τὸ κυλινδέω, μεταγενεστ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸ κυλίω, πρβλ. Butm. Lexilg. 2. p. 167. Παρβλ. ΑΛΙΩ, ΑΛΙΖΩ, ἀλίνδω, ἀλινδέομαι, καλινδέομαι, καὶ ἐξαιρτ. κυλλός.

Κυλίξ, ικος, ἡ (κύω, κύλη, κοῖλος). Ποτήριον, κοτύλη, (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κύλη, ἡ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ Ἄλεξις παρ' Ἀθην. ιά. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, κῦλος, ὅπερ = κοῖλος. Ἰδὲ κυλλός.

Κυλίς, ίδος, ἡ. ἐξαιρτ. ἐν τῷ πληθντκ. Τὸ κάτω βλέφαρον. Ἰδὲ κυλοειδέω.

Κύλισις, εως, ἡ (κυλίνδω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κυλίειν, ἢ κυλίεσθαι, παρβλ. κυλιστικός.

Κυλίσκη, ἡ. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κυλίχνη, Βr. Ἀριστφ. Ἀχρν. 457. Πολυδ. ἑ. 95. στ'. 98. ιστ. 66.

*Κυλίσκιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ κυλίσκη. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κυλίχνιον.

Κύλισμα, τό (κυλίνδω). Τὸ κυλισθέν, τὸ ὑποῖον ἐκυλίσθη. 2) = κυλίστρα, ὁ τόπος ἔνθα κυλοῦνται. β'. Πέτρου Ἐπιστλ. β'. 22.

Κυλιστικός, κή, κόν (κυλίνδω). Εἰς τὸ κυλίειν ἀνήκων, γεγυμνασμένος ἐν τούτῳ. Ὁ κυλιστικός, Σχολ. Πινδ. Ἰσθμ. δ'. 18. ἐκεῖνος, ὅς τις εἰς τὴν πάλην (εἰς τὸ παγκράτιον) πίπτει κατὰ γῆς, καὶ διὰ ποικίλων πανουργιῶν ἐν τῷ κυλίεσθαι νικᾷ τὸν ἀντίπαλον τον. Ὁ Πλούταρ. ἐν προβ. συμπ. β'. 4. καλεῖ τοῦτο «Παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις».

Κυλιστός, στή, στόν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ κυλίνδω. Ὅς τις ἐκυλίσθη, κεκυλισμένος. καὶ τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ κυλίσῃ τινάς, ἢ ὅς τις δύνανται κυλισθῆναι. «Στέφανος κυλιστός». Ἀθήν. β'.

Κυλίστρα, ἡ. = κυλινδήθρα. Ξενοφ.

Κυλίχνη, ἡ (κύλιξ). Μικρὸν ποτήριον, κοτύλη, πυξὶς ἰατρική, ἤτοι κουτάκι, εἰς ὃ ἐμβάλλουσιν ἰατρικά. Ἱπποκρ. ἔτι δὲ καὶ τρυβλίον, πινάκιον, ἀγγεῖον ὀφθάρον. Πολυδ.

*Κυλίχνιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ κυλίχνη. Ἀριστοφ. Ἱππ. 906.

*Κυλιχνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρ. τοῦ κυλίχνη.

Κυλίω, Μέλ. ίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, ἀπαρμφ. κυλῖσαι. Μεταγνστ. ποιητκ. παρσχμ. τοῦ κυλίνδω. Κυλῶ κατὰ γῆς, βάλλω εἰς κίνησίν τι ἀπὸ τὰ ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω, τὸ ὁποῖον παρὶ ἐμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρεφόμενον χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω· κουτροκυλῶ, καταχυλῶ, κυλινδῶ, περιστρέφω, στρεφογυρίζω. Ἰλιάδ. Ρ, 99. Μέσ. κυλίομαι, κυλίω ἐμαυτόν. (Τό ἐ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν, Jac. Ἀπ. p. 139, 1041.)

Κυλλαίνω, = κυλλόω.

Κύλλαρος, ὁ, = σκύλλαρος.

*Κύλλας, ἀντὶ κύλαξ, συνῃδ. σκύλαξ, Ἡσύχ.

Κυλλαστῆς, οὐ, ὁ, καὶ Ἰωνικ. κυλλιστῆς, ὁ, Αἰγύπτιος ἄρτος ἐξ ὁλύρας. Ἡρόδ. 2. 77.

*Κυλλή, ἡ, = κύλη, κύλιξ, ποτήριον, ποκάλι, Μίμνερ. 9, 6. Bach. 2) Κάτω κοῖλον, ἡ ὀπαλάμη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 189. παρβλ. κυλλός.

Κυλλοίποδος, ὁ, ἡ, ποδ-ου, τό, γενικ. ποδος, = κυλλόποδος.

*Κυλλοπόδης, ου, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ.

*Κυλλοποδίων, ονος, ὁ (κυλλός, ποῦς). Ὁ στραβοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, χελώς, κουτσός, χωλαίνων, κουτσαίνων. ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλιάδ. Σ, 371. Τ, 270. Βλητικ. κυλλοπόδιον, Ἰλιάδ. Φ, 331. »Ὄρσεο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος«.

*Κυλλόπους, ὁ, ἡ, ποδ-ου, τό, Γενικ. ποδος, (κυλλός, ποῦς). Στραβοπόδης, στραβοπόδαρος. συνῃδ. = κυλλοποδίων, ὑπερ ἰδέ.

Κυλλός, λή, λόν. Κυρτός, ἐπικαμπής, στρεβλός, στραβός. Συχνάκις ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν σκελῶν, τῶν δι' ἀσθενειάν τινα κοίλων ὄντων, ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀδύνατος, χωλός. Παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τοῦ, σκελιός. Τινὲς ἐννοοῦσιν ἐξαιρέτως τὴν πρὸς τὰ ἔσω φερομένην καμπυλότητα, ὡς ὁ Γαληνὸς ἐσημείωσε· καὶ ἐντεῦθεν ἔστι ὁ χωλός, ὁ καμπύλος, στραβὸν ἔχων τὸν πόδα, κουτσός, κουλλός. Ἀναλεκτ. β'. 319. »Κυλλὸς ἡκέστιεν ἐμειόνως, ἡ πεπηρωμένος, σακατεμένος, ἢ σακάτης. Ὁ Festus ἑρμην. τὸ κυλλοί, διὰ τοῦ, Mutilati manibus, ἄνευ χειρῶν, κουστοχέρης· ὅθεν κυλλόω, κυλλόν, στρεβλόν, καμπύλον, ἢ χωλόν ποιῶ τινα· καὶ, κύλλωσις, ἡ, Ἡ στρεβλότης, χωλότης, κουτσαμάρα διὰ τῆς κυρτώσεως τοῦ μέλους, παρ' Ἱπποκρ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τό, κυλλείπους, κυλλοπόδης, κυλλοποδίων. Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379. καὶ ἐν τῇ ῥήσει, ἐν Ἱππ. 1303. »Κυλλὴ χεῖρι παίζεται ἡ λεῖος ἐπάνω εἰς τὴν στρεβλήν, χωλὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐναντίῳ καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κοιλότητα τῆς χειρός, καθ' ὃν τρόπον σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ζητιάνων, ἢ τῶν λαμβανόντων ἀργύρια· ὅ ἐστι »Κοίλη χεῖρι. Ἰδὲ ἐν τῷ, κύλιξ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἱππαρ. περὶ ἁρμῶν στελ. 627. »Κατὰ τὸν κενεῶνα κυλλοῖσι« λέγει, κατωτέρω καλεῖται »Κυλισθέντες κατὰ τὸν κενεῶνα«. καὶ ἐν Μοχλικῷ· »Κάμπυλοι ἐν τῷ κενεῶνι«. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλ. Φαίδρ. »Κυλλαίνων ὠταιν· τὸ ὁποῖον παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδυσ. Ρ, 302. »Οὐατα ταββαλεύει«, λέγεται· ὅ ἐστι, κατέβαλλε τὰ ὦτα, ἐπὶ τὰ κάτωθεν ἔκλινεν αὐτά. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, κελλός, στρεβλός, πλάγιος· κελλόω, πλαγιάζω. Ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι, κίλλω, κίλλω, κίλλιξ, καὶ, κίλλιξ, ἐπὶ βοός, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα εἶναι στραφογυρισμένα, κυρτά, ἀπεστραμμένα, καὶ, κυλλοποδίων, χωλός, μονόχερ. Ὁ αὐτὸς ἔχει· »Κυλλάς, μονόφθαλμος· τὸ ὁποῖον ἐγὼ δέχομαι ὡς ἑνλικὸν τοῦ, κυλλός. (Τὸ κυλλάς, ἀντὶ τοῦ ὁποίου καὶ κυλὸς εὕρηται γεγραμμ. εἶναι συγγν. τῷ κοῖλος. Εἰς τὸ ἴδιον πρωτότυπ. ἀνήκουν τά, κύω, κύλη, κύλιξ, κυλοιδιάω, κυλίνδω, εἰς τὰ ὁποῖα πάλιν προστίθενται τά, κέλλω, κίλλω, ἴλλω, ἕλίσσω μέ τὴν ἀρχικὴν σημασ. τοῦ στρογγυλοῦ, σφαιροειδοῦς, κυρτοῦ, καὶ κοίλου). ὅθεν

*Κυλλόω. Κυρτώνω, κυρτὸν ποιῶ, διὰ τῆς κυρτώσεως χωλαίνω, ποιῶ τι χωλόν.

*Κύλλωμα, τό (κυλλόω). Τὸ κυρτωμένον, διὰ τῆς κυρτώσεως χωλὸν ἀποκαταστηθέν.

Κύλλωσις, εως, ἡ (κυλλόω). Ἡ κύρτωσις, ἡ διὰ τῆς κυρτώσεως προξενηθεῖσα χωλότης.

Κυλοιδιάω, ῶ (κύλα, οἰδάω). Ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρισμένα, ἢ εἶναι τὰ ὀμμάτιά μου πρισμένα ἀπὸ ἀγρυπνίαν, ἢ ἀπὸ δαρμόν. »Ἐὰν τοῦτο ὁρᾷς κυλοιδιᾷν ἀναγκαῖον ἐὰν κάμῃς τοῦτο, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ δαρθῇς, ἢ ἀναγκαίως πρέπει νὰ πρισθῶσι τὰ ὀμμάτιά σου ἀπὸ τὰ κλάματα. Ἀριστοφ. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποτέλεσμα ἐκείνου καὶ τυραννικοῦ ἔρωτος, Θεόκρτ. 1, 38. Ruhnk Τίμ. σ. 169. Τὸ ἀνώτερον βλέφαρον καλοῦσι τινὲς κῦλον, καὶ κοῖλον, τὸ δὲ κατώτερον ὑπόκοιλον, ὑποκοιλίς, καὶ ὑποφθάλμιον. Παρὰ Πολυδ. β'. 66. (καὶ παρὰ Θεοφιλ. πρωτοσπαθαρ. δ'. 18.) καλεῖται τὸ ἀνώτερον ἐπικυλλίς, καὶ τὸ κατώτερον κυλλίς. Φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις κοῖλον, καὶ κῦλον ἐνταῦθα εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, καὶ σημαίνει ἐχι τόσον τὸ βλέφαρον, ἀλλὰ κοιλότητα τινὰ ὑπεκάτω τῶν βλεφάρων).

Κύλον, τό. Ἰδὲ κύλα.

*Κυλός, ἡ, όν. Ἰδὲ κυλλός.

Κῦμα, ατος, τό (κύω). Ἡ κυρτότης, καὶ μετ' ὀλίγης κίνησις τοῦ ὕδατος, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ εἰς ποταμούς, παρ' Ὁμρ. πολλαχοῦ, ὅς τις, ὅταν ὁ λόγος εἶναι ἐπὶ κυμάτων τῆς θαλάσσης, συνήθως μέγα κῦμα, ἢ κύματα μακρά, λέγει. 2) Μεταφρ. καὶ ἐπὶ δυστυχίας, ἥτις βιαίως ὡς τὸ κῦμα κτυπᾷ ἐπί τινα, βιαίᾳ ἐπιδρομῇ, δυστυχίας. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἢ τῶν ταραχῶν τῆς μάχης. 2) = κύημα· τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, καὶ μεταφρ. τὸ γέννημα, τέκνον, βλαστός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 126. Εὐμ. 629. Jac. Ἀπ. σ. 169. Τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, κύημα. Σχέλ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1492. καὶ Ἡσύχ. 4) Κύρα, καὶ κυματίς, ἰδοὺ, ἡ. Ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τῆς κράμβης, ὅς τις τρώγεται ὡς τὸ σπαράγγιον. 5) Ἀρχιτεκτονικός τις καλλωπισμός. = κυμάτιον, 3. καὶ λέσβιον. Ὁ Ἐμπέργερος παραβάλλει μὲ τοῦτο τὸ Λατιν. **Cumus, cumulus.**

Κυμαγωγία, ἡ (ἄγω). = κυμαγωγή. ἀμφιβλτ.

Κυμαίνω, Μέλ. ανῶ (κῦμα). Κυματίζω, κύματα σηκόνω, καὶ βιαίως κτυπῶ αὐτά, (φουρτουνιάζω). Ἡ λέξις παρ' Ὁμρ. ἐκφράζει ἀεὶ τὴν κίνησιν καὶ ταραχὴν τῆς θαλάσσης, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων. Ἰλιάδ. Ξ, 229. »Ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα· κύματα ἔχοντα, ταρασσόμενον. Ὀδυσ. Δ, 425, 570. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Κάτω σφοδρά, καὶ ἀστατος κίνησις, ἡ κυματώδης κίνησις, ὡς καὶ τό, κύμανσις. κυματοειδῶς περιπατῶ. Ἀριστοτ. ἐν τῷ περὶ Ζ. πορείας, 9. Ἰδὲ ἔτι καὶ ἐν τῷ, ἐκνυμαίνω. Εἰς ἀκαταστασίαν, ταραχὴν, ὁρμητικὴν κίνησιν εἰμί. 3) Μεταφρ. ἐπὶ πάσης ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς, ἢ ὁρμητικῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς· βράζω, ταράσσω, »Ἤβας ἄνδος κυμαίνει«. Ἡ νεότης βράζει, ἀφρίζει, σφριγᾷ, Πίνδρ Πύθ. 4. 281. 4) Ἐνεργητ. εἰς ὁρμητικὴν κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν βάλλω. »Τὸν αὐτρῳ κυμήναντα Ζεὺς ἔρωτι«. Ἀνδλεκτ. α'. 489. Πωπτκ. κυμαίνομαί τινι. Ὑπό τινος εἰς σφοδρὰν ταραχὴν, καὶ κίνησιν ὑποτίθεμαι, ὁ' αὐτὸ ἀνάπτω, βράζω, ταράσσομαι, πάσχω Πίνδρ.

Κυμάκτυπος, ον. = κυματόκτυπος. Παρ' Ἡφαιστίωνι σελ. 34. Ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κτυπούμενος, καὶ ψοφῶν. Ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γράψῃ κυμόκτυπος.

Κύμανσις, εως, ἡ (κυμαίνω). Τὸ κυμαίνειν, κύματα κτυπᾶν, (φουρτοῦνα), ἀγρίευσις τῆς θαλάσσης, ἢ εἰς κυματοειδῆ γραμμὴν, ἢ κατὰ τάξιν τῶν κυμάτων κίνησις. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κυμαίνω.

Κυμαΐς, άδος, ἡ (κύω, κῦμα, 3.) = ἔγγυος.

Κυματηρός, ρά, ρόν (κῦμα). Ὁ κύματα σηκόνων, καὶ βιαίως κτυπῶν αὐτά, πλήρης κυμάτων, γέματος ἀπὸ κύματα.

Κυματίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. κυματίης. Ὁ κυματίζων, Ἡρόδ. 2, 111. »Ὁ ποταμὸς κυματίας ἐγένετο«. Ὁ ποταμὸς ἄρχισε νὰ κυματίζῃ, νὰ σηκόνῃ κύματα. Μεταφρ. ἄστατος, τεταραγμένος, ἀνήσυχος. »Ἦν κυματίαι ἀ δῆμος γένηται. ἂν τὸ πλῆθος γίνῃ ἀνήσυχον. Λιβαν. 2) Ἐνεργητ. ὁ ποιῶν, σηκώνων κύματα. »Αἰεμος κυματίαις«. Ὁ ἐγείρων, σηκώνων κύματα εἰς τὴν θάλασσαν ἄεμος. Ἡρόδ. 8, 118.

Κυματίζω, Μέλ. ίσω (κῦμα). = κυμαίνω, καὶ κυματόω.

Κυμάτιον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ κῦμα. Μικρὸν κῦμα. 2) Μικρὰ βλαστὸς τῆς κράμβης. 3) Κυλλωπισμός τις ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, χείλος, ὑπερεχὸν, ἤτοι ἐξέχον τι μέρος, ὁμφάδιον ἐν τοῖς τείχεσι, ἢ λίθοις, ῥάψιον, γεῖσον, Cymatii projectura. Βιτρουβ. γ'. 3. Στέφανος περί τι. »Στρεπτὸν τραπέζης κυμάτιον«. Ἔξοδ. κε. 24. Βλητ. Στρωμ. στ. ὁ Ἱερογλυμπίτρης λέγει· »Εὐσυμετρικόν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν τοῖς σκυτλώσεσιν οἱ στροφίλοι, καὶ ἐν τοῖς ἑλικοειδῆ τὰ κυμάτιον. Δωρικὸν κυμάτιον, λέγεται τὸ μικρὰν καμπυλότητα ἔχον, στεφανοειδὲς καλλώπισμα περί τι. Λέσβιον δὲ τὸ μεγάλην.

Κυματογενής, ές (γίνομαι). Ὁ φυσικόνων ὡς τὸ κῦμα, καὶ μετὰ φύσιν σκάζων, ὁ ἐξ ὕψους κύματος σηνύμενος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1243.

Κυματοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κύματα βάλλων, ῥίπτων. Γλωσσάρ.

Κυματοδρόμος, ον (δραμεῖν, τρέχω). Ὁ ἐν τοῖς κύμασι, ἢ διὰ τῶν κυμάτων τρέχων, ὁ δεύων. Ποιητικ. Σχόλ. Δυκόφρ. 789.

Κυματοειδής, ές (εἶδος) = κυματώδης.

*Κυματόεις, εσσα, εν, Ποιητικ. ἀντὶ κυματηρός. Πλήρης κυμάτων, Ὀππιαν.

*Κυματόκτυπος, ον (κτυπέω). Ἀπὸ τὰ κύματα ἠχῶν.

Κυματολήγη, ἡ. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 253. ἐκ τοῦ, λήγω, καὶ κῦμα, συντεθέν. Ὄνομα μιᾶς Νηρηίδος, Ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα τὰ κύματα.

Κυματοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κτυπημένος, καὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐξόρμενος. Ὁ σχῆμα. κυματοπληγὴς εἶναι λίαν ἀμφιβλ.

*Κυματοτρόφος, ον. Ὁ τρέφων κύματα. Ἔπιθ. τῆς θαλάσσης, Τζετζ.

*Κυματότροφος, ον (τρέφω). Τεθραμμένος ἀπὸ τὰ κύματα. Ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν, τρεφόμενος.

Κυματόφορος, ον (φέρω). Ἀφανιζόμενος, ἐυρίσκων τὴν φοράν του εἰς τὰ κύματα. Εὐριπ. λείψ. Πολυδ. »Κυματόφορος ἁλιαίετος· ὅπου ἄλλοι, κυματοτρόφος, ἀναγινώσκ.

Κυματόω, ῶ = κυμαίνω. 2) Παρὰ Πλουτρχ. καὶ = κυματίζω· »νότος κυματώσας τὸ πέλαγος« ὅθεν καὶ »Ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα«. Εἰς κύματα φουσκωθεῖσα. Θουκιδ. 3, 89.

Κυματωγή, ἡ (κῦμα, ἄγνυμι). Σκάσιμον, συντριβὴ τῶν κυμάτων. Αἰγιαλὸς, ἀκτή, τόπος, ὅπου ἄγνυνται, κτυποῦσι, καὶ σκάζουν τὰ κύματα. Ἡρόδοτ. 4, 196, 9, 100· παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιε'. 9. κεῖται ἀντὶ τούτου ἠμαρτημ. κυμαγωγία.

Κυματώδης, ες (εἶδος). = κυματοειδής· Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κύματος ἔχων, πλήρης κυμάτων, γέματος ἀπὸ κύματα.

Κυμάτωσις, εως, ἡ (κυματόω). Ἡ σήκωσις τῶν κυμάτων, κῦμα. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυμβαλίζω, Μέλ. ίσω (κύμβαλον). Τὸ κύμβαλον κτυπῶ, ὄθεν

Κυμβαλισμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν τὰ κύμβαλον. Ἀλκίφρ. γ'. 66. καὶ

Κυμβαλιστής, οῦ, ὁ. Ὁς τις κτυπᾷ τὸ κύμβαλον.

*Κυμβαλίστρια, ἡ. Ἐπιγλυκ. τοῦ κυμβαλιστής, ὡς ἀπὸ τοῦ κυμβαλιστήρ, ἡ κτυπῶσα τὰ κύμβαλα.

Κύμβαλον, τό (κύμβος). Ὄργανόν τι κοῖλον κατὰ τὸ σῶμα, ἐπὶ δὲ τὸ χεῖλος δέρμα ἔχον ἐστεφανωμένον, ἐφ' ᾧ καὶ κτυπούμενον ἠχεῖ. τὸ παρὰ Τούρν. τυμπανέλεον, λεγόμενον. «Ὀξύδουπα κοιλοχείλεα κυμβάλων. Ἀνθολγ. 2) Ἰχθὺς τις λευκὸς. Δωρικ. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, ἀρδάνιον.

Κύμβαχος, ον, (κυβή, κύμβη, κύπτω). Ὁ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἤτοι ἐπὶ τὰ κάτωθεν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας ἄνω, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν κειτόν, καὶ ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. Ὅμ. Ε, 586. «Ἔπεσε δίψρου κύμβαχος. ἔπεσε κατακέφαλα, ἤτοι μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον ἀπὸ τὸν δίφρον. 2) «Κόρυθος ἱπποδασείης, κύμβαλος ἀμφιτάτυκτο. Ἰλιάδ. Ο, 536. τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας (ἤτοι τὸ θηλοειδὲς αὐτῆς ἀνώτατον μέρος), ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, ὁ Σχελ. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται τὸ, κύβη, κύμβη, ἡ κεφαλή, ἀφ' οὗ τὸ, κύπτω, καὶ κύβδα, καὶ ἐπομένως τὸ, κυβητίζω, ἐπὶ κεφαλὴν ῥίπτω. Παρ' Ἡσυχ. καὶ κυμβητῆν, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ, κυβιστάω, τὸ ὁποῖον ἔχειν ἐκ τοῦ κυβίζω, κυβιστής. Ἐντεῦθεν ἀκμὴν ἔτι καὶ τὸ, κυβηστῆσαι, ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ, κύμβη. ἄρα τὸ, κυμβαχος,

*Κυμβεῖον, τό = κυμβίον, Διογ. Αρτ. 3, 42.

Κύμβη, ἡ. Ἡ κυρία σημασία τούτου εἶναι κοίλωμα, ἢ κοιλότης τις· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κύμβος, κοῖλος, μυχός, βυθός, καὶ κεραμίου πυθμήν· ἄρα καὶ ὁ πάτος ἀγγείου τινός, καὶ ἐντεῦθεν, 1) Κοίλον τι ἀγγεῖον, εἶδος ποτηρίου, καυκίον· ὡς τὰ κύββα, κύπελλον, κῦφος· 2) Εἶδος πλοιαρίου, φελούκα. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ϛ'. 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κύμβη, πήρα, ἄρα, καὶ ὁ τροῦβας, ζιάντα· ὡς καὶ τὸ κίβδιχ· ἐκ τοῦ κύμβος, παράγουσιν ἔτι καὶ τὸ Λατιν. Catacumbae ὅπερ ἐστὶ, κατακύμβη, κρύπτη· ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. ἔχει τὸ, κύμβος, ἀντὶ τοῦ, ἔκπωμα, ποτήριον, ἢ κάλλιον ἀντὶ τοῦ, σβύβαφον· ἐν δὲ τοῖς ἀλεξιφαρμ. κύμβη, ἀντὶ τούτου κεῖται, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, τὰ τῶν ὀστρακοδέρμων κύτος, τὸ δέρμα, τὰ καυκάλεα τῶν κοχλίων· ὁ Φώτ. ἔχει «Κυμβίον, εἶδος ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενόν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη· ὁδὲ Εὐστάθ. «ποτήριον κεφαλοειδὲς πυθμένα μὴ ἔχον μηδ' ὠτα· «ὀρθότερον μέντοι τὸ τοῦ Φωτίου· ἐν ταῖς ἐπιγραφ. τοῦ χαλκίου (μέρ. β'. ἀριθ. α'.) φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ στύλου· 4) Ὁρεινός τις, ὡς ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 258. «Ὠκυπόροις δέμνοισι, καὶ ἰχθύσιν ὑδρομελάθροις ἤπειρόν τ' ὄρεσι μελέσσιν, ἴδε πτεροβάμοσι κύμβαις.»

*Κυμβίον, τό. Ὑποστικ. τοῦ κύμβη. Μικρόν τι ποτήριον, cymbium. 2) Στολισμός τις ἐπὶ τῶν στηλῶν· ἴσως = κυμάτιον, 3. Ἰδ. κύμβη.

*Κύμβος, ὁ = κύμβη.

Κυμεναῖος, ὁ (ἀμφβλ. ἐὰν καὶ, ἡ). Ἰωνικ. ὄνομ. τοῦ πτηνοῦ, χαλκὶς· κατὰ τὸν ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 291. στίχον ὠνομάζετο ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν χαλκίς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων, κυμινδὶς· ἰδ. χαλκίς.

*Κυμινεύω (κύμινον). Πασπαλίζω μὲ κύμινον, Λουκιν. Ἀλεξ. 25.

*Κυμῖνος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κύμινον, Ἀλεξ. Τραλλ.

Κυμινοδόχη, ἡ (κύμινον, δέχομαι). Δοχεῖον, ἀγγεῖον ἐμπεριέχον τὸ κύμινον, τὰ ὁποῖον τάσσεται ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κυμινοθήκη, ἡ (τίθημι). = κυμινοδόχη. Πολυδ. ι. 23.

Κυμινοκάμβιξ, ικος, ὁ (κάμβιξ). = κυμινοπρίστης. Ἀριστοτ. Ἱστ. 1.

Κύμινον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος εἶναι εὐώδης, καὶ τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰ καρυκεύματα τῶν φαγητῶν. Διοσκορ. γ'. 68. Cuminum, Κιν.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ (κύμινον, πρίω). Ὁ σχίζων, πρισνίζων τὸ κύμινον, ὁ ῥυπαρός, φειδωλός, σμικρολόγος· = κνιπὸς, ὅστις ἀηλ. ἀπὸ τὴν φειδωλίαν του καὶ τὸν σπόρον τοῦ κυμίνου σχίζει· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, σχίζει τὴν τρίχα, ἢ ἐκδέρνει καὶ τὴν μυΐαν Ἀριστοτελ. Ἠθικ. δ'. 1. Θεόκριτ. ε'. 55. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1357. ἔταξε τὸ ἰσοδύναμον τούτῳ, καρδαμογλύφος, ὅστις ἐκ τῆς φειδωλίας του κόπτει καὶ σχίζει εἰς τὴν μέσην τὸν σπόρον τοῦ καρδάμου, τὰ ὁποῖα καὶ συνέθετο· κυμινοπριστοκαρδαμογλύφου, εἰπὼν, διὰ τὴν δοσην μεγαληπέραν ἐπίτασιν καὶ δύναμιν εἰς τὴν ἔκφρασιν· ὅθεν

Κυμινοπριστία, ἡ. Τὸ πάθος καὶ ἡ ἕξις τῆς κυμινοπρίστου· Ἀνώνυμ. μετὰ τὸ τοῦ Ἀνδρονίκ. περὶ παθῶν· σελ. 256.

* Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ον, Ἀρτεμ. Σφκ. 1397. Ἰδ. κυμινοπρίστης.

Κυμινότριβος, ου (τρίβω). Ὁ μετὰ κυμίνου τετριμμένος· «Ἄλας κυμινότριβον· «Παλλάδιοι παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 320. καὶ 310. ὅπου «Μὴν ἀλωπηκὲ ἀνέγνωσαι, καὶ διὰ τοῦ «Κύνα ἄδικον ἡρμήν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ Σοφοκλέους, ἀλωπεξ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, καὶ, ἀλωπαΐ, διὰ τοῦ, ἀλωπηξ.

Κυνάμυια, ἡ (μυῖα). Σκυλόμυια· Μεταφορ. Ἀναιδὴς, θρασὺς, ἀδιάντροπος ἄνθρωπος· Ἐπίτ. γυναικῶν ἀδιαντρόπων, ἐν Ἰλ. Φ, 394. καὶ 421. μετχρτ. τὴν λέξιν ὁ Ἄρης κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἡ Ἥρα κατὰ τῆς Ἀφροδίτης· ἄλλοι γράφουσι κυνόμυια, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι κυρίως ἴδιαν τῶν λογογρφ. «Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια, θοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; «παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυΐαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. κοιτότερον τοῦ κυνάμυια τὸ κυνόμυια, καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· ὁ Εὐστάθ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ὁ μὲν τὸν κύων ἀναιδῆς, ἢ δὲ μυῖα θρασεῖα.

Κυνάνθρωπος, ὁ, καὶ ἡ = λυσσάνθρωπος.

Κυνέρα, ἡ· παρ' Ἀθην. β'. καὶ «Κύναρος ἀκανθ· «ἀμφ. σημαστία· ἤτοι = κυνόσβατος, ἢ = κιτάρα.

Κυνέριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκυλάκιον· Ξενοφ.

Κυνάς, άδος, ἡ. Δακωνικ. = ἀπομαγδαλιά. Πολυδ. ϛ'. 93. καὶ Ἀθην. δ'. 2) = κυνάρα· Ἡσύχ. 3) Ἡ τρίχα, ὁ μαλλὸς τοῦ σκύλου· Θεόκριτ. ιέ. 23. 41 = κύων. 9, 5) Ὡς ἰδιαίτερ. δὲ Ἑλλ. τοῦ κύων· «Ἡμέραι κυνάδες· «Πλούταρχ. αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰουλίου, καθ' ἃς γίνονται τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα.

Κύναστρον, τό (κύων, ἄστρον). Τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, ἤτοι τὸ λεγόμενον, κύων. Σχόλ. Λυκόφρ.

* Κύναστρος, ὁ = κύναστρον. Τσέτσ. εἰς Ἡσ. ἔργ. 609.

Κυνάω, ῶ. Μ. ήσω (κύων). = Κυνίζω· σκίζω τὸν κυνικόν· 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ϛ'. 20. τὰ ὀρθότερα Χειόφρ. Κυνᾶν ἔχουσιν, ὅπου αἱ ἐκδόσεις, σκυζᾶν, ἀντὶ τοῦ παρεικῆς συνουσίας ὀρέγεσθαι· συνουσίας ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ κυνῶν.

* Κυνεγέσιον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κυνηγέσιον.

* Κυνεγές, ἡ. Θηλ. τοῦ ἑπόμ.

* Κυνεγός, όν, Δωρικ. ἀντὶ κυνηγός, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ποιητ. οὐχὶ σπανίως ἀπαντώμενον, Valck Φοίνισ. 6, 1113. Porson. Εὐριπ. Ὀρ. 26.

Κυνάγχη, ἡ· καὶ, συνάγχη, ἡ, ἡ κύναγχος, ὁ (κύων, ἄγχω). Ἡ φλέγωσις τοῦ τῆς ἀναπνοῆς ὀργάνου, ὁπότε ὁ πάσχων ἐκβάλλει τὴν γλῶσσάν του ἔξω τοῦ στόματος ὡς ὁ σκύλος· ὁπότε δὲ ἡ φλόγωσις εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν λαιμόν, τότε τὸ πάθος καλεῖται, Παρασυνάγχη. Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν, πρβλ. ὑάγχη. — 2) = κλοιός, κυνοῦχος· ὁ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου δεσμός. Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγρ. 8. ὅπου ἄλλοι, κυνακτής, ἔχουσι.

Κυναγχικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κυνάγχης, ὁ κυνάγχην πάσχων.

Κύναγχος, ὁ· = κυνάγχη. Ἱπποκρ. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, κεφ. ιγ'.

Κυναγωγός, ὁ (κύων, ἄγω). Ὅστις δίδει ἀγωγὴν εἰς τοὺς σκύλους, ὅ ἐστὶν ἀνατρέφει καὶ διδάσκει, ἢ τοι μανθάνει αὐτούς· 2) = κυνηγός, ὅστις φέρει τοὺς σκύλους εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τοὺς ἐπιστατεῖ. Ξενοφ. καὶ Ἀρριαν.

Κυλαιβος, ὁ, ἡ. Λίαν ἀναιδής· ἀμφ. Ἡσύχ.

Κυνάκανθα, καὶ, κυνακάνθη, ἡ· καὶ κυνάκανθος, ὁ. Εἶδος ἀκάνθης, σκυλάκανθον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ε'. 19. ἴσως = κυνόσβατος.

Κυναλώπηξ, εκος, ἡ (ἀλώπηξ). Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1067. Λυσιστρ. 937. κεῖται ὡς ἐπίθετον ἀχρείου τινὸς καὶ ἀσώτου· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίτ. τοῦ πανούργου καὶ ποινηροῦ Κλέωνος· τὸ ὁποῖον ἐπίτ. ὁ Λουκιαν. τὸ δίδει εἰς τοὺς Κυνικούς· καθ' Ἡσύχ. εἶδος σκύλου ὑβρεοῦ ἐκ σκύλου καὶ ἀλώπεκος γεγεννημένου, ὅστις καὶ Λακωνικὸς λέγεται, (λαγωνικὸν)· οἱ τοιοῦτοι σκύλοι παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 1. Ἀλωπεκίδες, λέγονται· ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ἐν Δ. κυνάλωψ, κυνοχάρωψ φαίνεται ὅτι ἄλλοι παρ' Ἀριστοφ. «Νὼν ἀλώπηκα ἀνέγνωσαι, καὶ διὰ τοῦ «Κύνα ἄδικον ἡρμήν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ Σοφοκλέους, ἀλωπεξ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, καὶ, ἀλωπαΐ, διὰ τοῦ, ἀλωπηξ.

Κυνάμυια, ἡ (μυῖα). Σκυλόμυια· Μεταφορ. Ἀναιδὴς, θρασὺς, ἀδιάντροπος ἄνθρωπος· Ἐπίτ. γυναικῶν ἀδιαντρόπων, ἐν Ἰλ. Φ, 394. καὶ 421. μετχρτ. τὴν λέξιν ὁ Ἄρης κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἡ Ἥρα κατὰ τῆς Ἀφροδίτης· ἄλλοι γράφουσι κυνόμυια, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι κυρίως ἴδιαν τῶν λογογρφ. «Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια, θοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; «παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυΐαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. κοιτότερον τοῦ κυνάμυια τὸ κυνόμυια, καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· ὁ Εὐστάθ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ὁ μὲν τὸν κύων ἀναιδῆς, ἢ δὲ μυῖα θρασεῖα.

Κυνάνθρωπος, ὁ, καὶ ἡ = λυσσάνθρωπος.

Κυνέρα, ἡ· παρ' Ἀθην. β'. καὶ «Κύναρος ἀκανθ· «ἀμφ. σημαστία· ἤτοι = κυνόσβατος, ἢ = κιτάρα.

Κυνέριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκυλάκιον· Ξενοφ.

Κυνάς, άδος, ἡ. Δακωνικ. = ἀπομαγδαλιά. Πολυδ. ϛ'. 93. καὶ Ἀθην. δ'. 2) = κυνάρα· Ἡσύχ. 3) Ἡ τρίχα, ὁ μαλλὸς τοῦ σκύλου· Θεόκριτ. ιέ. 23. 41 = κύων. 9, 5) Ὡς ἰδιαίτερ. δὲ Ἑλλ. τοῦ κύων· «Ἡμέραι κυνάδες· «Πλούταρχ. αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰουλίου, καθ' ἃς γίνονται τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα.

Κύναστρον, τό (κύων, ἄστρον). Τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, ἤτοι τὸ λεγόμενον, κύων. Σχόλ. Λυκόφρ.

* Κύναστρος, ὁ = κύναστρον. Τσέτσ. εἰς Ἡσ. ἔργ. 609.

Κυνάω, ῶ. Μ. ήσω (κύων). = Κυνίζω· σκίζω τὸν κυνικόν· 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ϛ'. 20. τὰ ὀρθότερα Χειόφρ. Κυνᾶν ἔχουσιν, ὅπου αἱ ἐκδόσεις, σκυζᾶν, ἀντὶ τοῦ παρεικῆς συνουσίας ὀρέγεσθαι· συνουσίας ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ κυνῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυνδάλη, ἡ· παρ' Ἡσυχ. = κύνδαλος
Κυνδαλεσμός, ὁ (κύνδαλος). Παιδιά τις τῶν παίδων, καθ' ἣν ἔμπηγον πάσσαλον τινα εἰς μαλακὴν γῆν, καὶ μετὰ τοῦ φραγγελίου ἐξήτουν νὰ τὸν ἐρημείτωσιν οὕτως, ὥστε πάλιν ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν· ἰδὲ κόνταξ, ὅθεν
Κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει τὴν παιδιὰν, τὴν λεγομ. κυνδαλισμός.
Κύνδηλος, ὁ. Εἶδος ξυλίνου ἠλου, ξύλινον, καρφίον, πάσσαλος. Πολυδ. ι, 188.
Κυνέη, καὶ συναλ. Ἀττ. κυνῆ, ἡ (κυρίως Ἡλλ. τοῦ κύνεος, ἀνωνυμ. δορά). Τὸ δέρμα τοῦ σκύλου (ἢ τοῦ κυνὸς δορά) ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον καλύμματα τῆς κεφαλῆς, οἷον σκούφιας, σκιάδια, καὶ περικεφαλαίας, συχνὰ χωρὶς νὰ ἦναι ἀπὸ δέρμα κυνός, π. χ. συχνάκις ἀπὸ δέρμα ταύρου, ἢ ἐλάφου, ἢ ἀλωπέκης, κτλ. Ἐν Ἰλ. Κ, 335. ἀλλὰ καὶ διάλευκον ἐκ χαλκοῦ, «Κυνέην πάγχαλκον Ὀδ. Σ, 328. ἄρα καθόλου = περικεφαλαία, ὅπου δὲ λέγετ. «Κυνέη χαλκήρης, χαλκοπάρηος, εὔχαλκος, εὔτυκτος, χρυσείη» ἐκεῖ εἶναι ἐκ δέρματος καὶ κεκαλυμμένη μόνον μὲ χαλκόν, ἢ κεκοσμημένη μὲ χρυσόν· κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ λόφου λέγετ. παρ' Ὁμρ «Ἄλοφος, τετράφαλος, τετραφάληρος, ἀμφίφαλος, ἱππουρις, ἱππομάσεια Ἰδιαίτερόν τι εἶδος «Ταυρείη, ἀφαλός τε καὶ ἄλοφος ὠνομζτ, καταῖτυξ, Ἰλιδ. Κ, 258. Μένον ἐν Ὀδ. Ξ, 281. σημαίνει τὸ «Κυνέη αἰγείη» μένον καλύμμα τριπλοῦν τῆς κεφαλῆς, ὅ ἐστι, μιαν σκούφιαν, (πιλίδιόν τι) ἐκ δέρματος αἰγός, τὸ ὁποῖον φέρουν οἱ γεωργοὶ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσιδ. Ἔργ. 548. «Πῖλον ἀσκητὸν» ὀνομάζει· Ὑστερώτερον συχνάκις ἀντὶ τοῦ, Σκούφια, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια τοῦ δρόμου, ὅ, τι λοιπὸν ἐφόρουν εἰς τὴν Θεσσαλ. μὲ πλατὺ προμετώπιον, διὰ νὰ εἶναι προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Σκιάδιον, Σοφ. Οἰδ. Κ. 314. — Ἡ «Αἶδος κυνέη» τὴν ἐποίαν ἐν Ἰλιδ. Ε, 845. φορεῖ ἡ Ἀθηνᾶ, εἶχε σύσσημον νὰ ποιῇ τὸν φοροῦντα αὐτὴν ἀφανῆ, ἰδὲ Heinr. Ἡσιδ. ἔσπ. 227.
Κύνεος, α, ον, ἀλλὰ καὶ διπτάλλ. = τῷ ἑπομ.
*Κύνεος, έα, εον (κύων). Ὁ ἐκ σκύλου ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς σκύλον, σκυλίτικος, ὅθεν χαλεπός, ἀναιδής «Κύνεός περ ἐὼν» καὶ περ ἄφρων καὶ ἀναιδὴς ὤν. Ἰλιδ. Ι, 373.
Κυνέω, ὦ, Μ, κυνήσομαι καὶ κύσω, ἄόρ ἔνυσα· ἔπκ. κύσσω, κύσσα, κύσσαι κ λ. ταὐτὸν τῷ, κύω, Φιλῶ, τοῖς χείλεσιν ἀσπάζομαι· συχνάκις παρ' Ὁμρ. καὶ ἔρτ. ἐν Ὀδ. «Ἀλλὰ παρ' αὐτῷ μόνον ἐν τῷ Πρτκ. καὶ Ἀορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ διπλοῦν σίγμα, Ὀδυσ. Φ, 224. «— χεῖρε βαλόντε, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενε κεφαλήν τε καὶ ὤμους· τοιοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς στίχ. 225. «Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλάς καὶ χεῖρας ἔωσσε» ἐφίλησε· ἐντεῦθεν τὸ Γερμαν. Küssen. Μέσ. «Κυσάμενοι· παρ' Ἀριστοτέλ. ἐπὶ τῶν περιστερῶν, ἀλλήλας φιλοῦσαι· ἐντεῦθεν τὸ, προσκυνέω (Τὸ ν εἰς ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ)
Κυνῆ, ἡ. Συνῳμ. Ἀττ. ἀντὶ κυνέη, ὅπερ ἰδέ.
Κυνήγεον, τό· = κυνήγιον.
Κυνηγεσία, ἡ (κυνηγέτης). Τὸ κυνηγεῖν, τὸ κυνήγιον. Γαλην.
Κυνηγέσιον, τό. Ἡ τῶν κυνηγῶν συνέλευσις· οἱ κυνηγοί, καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες. Ἡρόδοτ. Α'. 35. «Τὸ κυνηγέσιον πᾶν συμπέμψω» Ξεν. Κυνηγτ. 10, 4. Οἱ εἰς κυνήγιον ὁμοῦ δεδεμένοι σκύλοι παρ' Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. γ'. 5. «Τὰ κυνηγέσια ἀντικ. τῷ, μονοπείρα» λύκοι ὅ ἐστιν, Εἰς πλῆθος ἐξερχόμενοι καὶ κυνηγοῦντες λύκοι. 2) Τὸ κυνήγιον, τὸ κυνηγεῖν διὰ τῶν σκύλων, συχν. παρὰ Ξενοφ. Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. δ'. 15. 3) Τόπος ἐπιτήδειος διὰ κυνήγιον, ὅπου ὀηλ. εὑρίσκονται ζῶα. Ἀνάβασ. α'. 25. Ξενφ. Κυνηγτ. 6, 2, 26. 7, 11. 4) Ἡ ἐν τῷ κυνηγίῳ ἄγρα, τὸ κυνῆγι, τὸ εἰς τὸ κυνῆγι παιτζὲν, Ξενφ. Κυνηγτ. 6, 12.
Κυνηγετέω, ὦ. Μ. ήσω = κυνηγέω. Ξενφ. καὶ Πλάτ. ἐκ τοῦ
Κυνηγέτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. κυνηγέτεις, ιδος, ἡ (ἡγέομαι, κύων). Ὁ ἄγων, φέρων τοὺς κύνας εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ δι' αὐτῶν ἀγρεύων, πιάνων ἄγρια ζῶα· κυνηγός. Ξενφ. καὶ Πλάτ. ὅθεν
Κυνηγετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυνήγιον, ἢ εἰς τὸν κυνηγόν· ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ κυνήγιον· «Κυνηγετική,» ὑπακουομ· τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ κυνηγεῖν· «Ὁ κυνηγετικὸς» Βιβλίον περὶ τοῦ κυνηγίου, ὅ,τι λοιπὸν μᾶς ἔμειναν παρὰ τοῦ Ξενφ. καὶ Ἀρριανοῦ· «Τὰ κυνηγετικὰ» ποίημα περὶ τοῦ κυνηγίου, ὡς τὸ τοῦ Ὀππιαν.
*Κυνηγέτις, ιδος, ἡ Θηλ. τοῦ κυνηγέτης· Κυνηγήτρια.
Κυνηγέω, ῶ, Μ. ήσω (κυνηγός). Κυνηγέτης εἰμί, εἰς τὸ κυνήγιον ὑπάγω, πιάνω, ἢ φονεύω ζῶα, κυνήγιον κάμνω. Πλάτ. Ἐν τῷ σοφιστῇ» σημαίνει καὶ τὸ διώκω, πίπτω, ἢ τρέχω κατόπι τινός, ἵνα πιάσω αὐτόν· ὅθεν
Κυνηγία, ἡ· = Κυνηγεσία.
*Κυνήγιον, τό· = κυνηγέσιον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ παιζὲν, κυνηγηθὲν ζῶον. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.
*Κυνηγίς, ίδος, ἡ, Δωρκ. κυναγίς, ἰδιαίτερ. Θηλ. τοῦ κυνηγός, Lobeck Φρύνχ. σ. 429.
Κυνηγός, όν, Δωρκ. κυναγός (κύων, ἄγω). Ὅστις κυνηγεῖ, μετέρχεται τὴν κυνηγετικὴν τέχνην· κυνηγέτης, καὶ, κυναγωγός· ἡ κυναγὸς σύνθ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος.
Κυνηδόν, Ἐπίρ. (κύων). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων· ὡς κύων, ὡσὰν ὁ σκύλος. Ὁ Φώτ. ἔχει «Καὶ τὸ χαμαὶ συνουσιάζειν, καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας, κυνηδὸν λέγεται·»
Κυννηλασία, ἡ. Τὸ διὰ σκύλων κυνήγιον· ἐκ τοῦ
Κυννηλατέω, ῶ (κύων, ἐλαύνω). Διὰ τῶν σκύλων κυνηγῶ. Νίκανδρ. Θηρ.
Κυνήποδες, ων. οἱ (κύων, ποῦς). Τὰ εἰς τὴν κατωτέρω κλείδωσιν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ σφυρὰ καλοῦνται. Ξενοφ. Ἱππ. ἀ. 4. Γαλλ. Les boulets· ὁ Ἡσύχ. καλεῖ ἔτι τούτους, κύνας· πρβλ. κύων, 8.
Κυνηπλήδα, ἡ. Παιδιά τις, παρὰ τὸ, κυνεῖν, τὸ φιλεῖν. Πολυδ. Γ'. 114.
Κυνία, ἡ. Κατὰ Διοσκορ. δ'. 192. = Κυνοκράμβη.
Κυνίας, ου, ὁ (κύων). «Πῖλος» ὡς καὶ τὸ κυνέη. Ὁ ἐκ σκυλίνου δέρματος πῖλος· «Κυνίας χήρ» ὁ σκυλοσκανιζόχοιρος. Erinaceus caninus.
*Κυνιδεύς, έως, ὁ (κύων). Νέον σκυλάκι, Θεόκρτ. 5, 25. ἀλλ' ἡ ἀνάγνσ. εἶναι ἀμφβλ.
Κυνίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ κύων, σκυλάκιον. Ἀρστφ. Ἀχαρν. 542.
Κυνίζω, Μ. ίσω· Μιμοῦμαι τὸν σκύλον· καὶ ἔρτ. ἐπὶ τοῦ βαδίσματος· μετὰ βλακείας περιπατῶ· Ἡσύχ. 2) Μετέρχομαι τὸν κυνικὸν βίον, εἶμαι εἰς τοῦ συστήματος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων· πράττω καὶ ζῶ ὡς Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀθήν.
Κύνικλος, ὁ. Εἶδος μικροῦ ζώου παρομοίου τῷ μικρῷ λαγῷ, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, τὰς ὁποίας μόνον του σκάπτει. Ἄσπρος λαγός, κουνέλιον, Cuniculus, λαγούδιον. Πολύβ. Δέγτ. καὶ κόνικλος (ῠ)
Κυνικός, ή, όν· Ἐπίρ. κυνικῶς (κύων). Σκύλινος, σκυλίτικος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκύλον. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, ὁ ἐκ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὤν, ἢ μέλος αὐτῆς. 3) «Κυνικὸς σπασμός» παρ' Ἱστρ. ὁπόταν ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς στραβώνῃ τὸ στόμα, καὶ ἐξέρχεται ἡ γλῶσσα.
Κυνίξις, ἡ· = ἀκροβολισμός. Ἡσύχ.
Κυνίσκη, ἡ. Ἡ νέα μικρὴ σκύλα, σκυλίτσα· καὶ
Κυνίσκος, ὁ. Ὁ νέος σκύλος, σκυλάκιον. 2) Εἶδος βαλαίνης.
Κυνισμός, ὁ (κυνίζω). Γνώμη, ἢ πρᾶξις, ἢ διαγωγὴ τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, ἢ ἡ Κυνικὴ φιλοσοφία· παράβαλ. μὲ τὸ τοῦ Δίωνος Χρυσοστ. ἐν Λογ. λβ'.
Κυνιστί, Ἐπίρ. (κύων), Κατὰ τὸν κυνικὸν, σκυλίτικον τρόπον· σκυλίτικα, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων = Κυνικῶς.
Κυνίσφηλος, ὁ, ἡ· = Ἀπατητικός. Ἡσύχ.
Κυνοβάμων, ον, γενικ. ονος, = κυνεβάτης. Ἡσύχ.
Κυνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ παρομοίως τῷ σκύλῳ βαίνων· λέγεται ὁ ἵππος, ὅστις ἔχει τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κόκκαλα, τὰ καὶ μεσοκύνια, λεγόμενα, μικρὰ καὶ χαμηλά· Ἱππιατρ. σελ. 262.
Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (βλέπω). Ὁ σκύλινα ὄμματα, ἢ ὄψιν ἔχων· ὁ κύνειον ὁρῶν· Ἡσύχ.
Κυνοβράτος, ον (βιβρώσκω). Τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν, ἢ ἔφαγεν ὁ σκύλος· ὁ ὑπὸ κυνῶν βρωθείς.
Κυνογαμία, ἡ (γάμος). Σκυλοῦ παιδεραστία· οὕτως ἐκάλεσεν ὁ Κρατὴς τὸν μετὰ τῆς Ἑταρχίας γάμον του. Κλήμ. Στρωμ δ'. Jac. A. Π. τ. 319.
Κυνόγλωσσον, τό (γλῶσσα). Εἶδος χόρτου, μακρὰ καὶ πλατέα φύλλα (ὡς τοῦ σκύλου τὴν γλῶσσαν) ἔχοντος Cynoglossum. Λιν.
Κυνογνώμων, ον, γενικ. ονος (γνώμη, κύων). Ὁ τὴν γνώμην τοῦ σκύλου ἔχων· ἀναιδής, ἀδιάντροπος, σκυλόγνωμος. Νικητ. Χρον. Γ'. 17.
Κυνοδέσμη, ἡ (κύων, γ. δεσμός). Δερμάτιον, ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημοσυνοῦντες. Φώτ. καὶ Πολ. β'. 171.
Κυνοδέσμιον, τό· = κυνοδέσμη.
Κυνοδεσμος, ὁ (δεσμός). Ὁ περὶ τὸν τράχηλον τῶν σκύλων δεσμός, λαιμοδέτης τῶν σκύλων.
Κυνοδήκτος, ον (δάκνω). Ὁ ὑπὸ σκύλου δαγκασθείς.
Κυνόδους, οντος, ὁ (ὀδούς). Τὸ μετὰ τῶν τομικῶν συμβλιρόν ὀδόντιον· τὸ μεταξὺ ἐκείνων τῶν μυλικῶν καὶ τομικῶν. Dens caninus, Λατ. Σκυλοδόντιον.
Κυνοδρομέω, ῶ Μ. ήσω (δραμεῖν). Μετὰ τῶν σκύλων κυνηγῶ· τρέχω μαζὶ μὲ τὰ λαγωνικὰ εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυνηγτ. 6, 17. Μεταφορ. «Ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες» Ξενοφ. Συμπ. 4, 64. «Ἐτρέχαμεν ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ ἐζητούσαμεν ἀλλήλους, καθὼς ὁ κυνηγὸς μὲ τοὺς σκύλους τρέχει κατόπι εἰς τὸν λαγόν, καὶ πρωΐμως, ἢ μετ' ὀφέσεως ζητεῖ αὐτόν· ὁ Καμεράριος ἐνταῦθα προβάλλει τὴν ἀναγν· «Ἐκυνοδρομοῦμεν» ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐγὼ προκρίνω τὴν πρώτην, διότι καὶ ἡ συνήθεια ἔχει τὴν ἰδίαν, φράσιν «Ἔτρεχα ὡς ὁ σκύλος (εἰς τὸ κυνήγιον) καὶ σὲ ἐζήτουν, ἢ σὲ ἐγύρευα.»
*Κυνοδρομία, ἡ. Τὸ μετὰ τῶν σκύλων τρέχειν, καὶ κυνηγεῖν.
Κυνοειδής, ές (εἶδος) = κυνώδης.
Κυνόζολον, τό (ὄζω). Εἶδος φυτοῦ, ἔχον τὴν ὀσμὴν τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ἄλλως, χαμαιλέων, λέγεται. Διοσκορ.
Κυνοθαρσής, ές (θαρρῶ). Ἀναιδὴς, τολμη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὸς ὡς ὁ σκύλος. Θεόκριτ. ιε'. 53. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 766. ὅπου, κυνοδρασεὶς, κεῖται.

*Κυνοδρασύς, εἶα, ύ = τῷ πργμν.

Κυνοκάρδαμον, τό. Εἶδός τι καρδάμου. Διοσκορ.

Κυνόκαυμα, τό (καῦμα). Τὸ καῦμα, ἡ ζέστη τῶν κυνείων ἡμερῶν, τὸ περὶ τὴν τοῦ κυνὸς ἄστρου ἐπιτολὴν γινόμενον καῦμα. Διοσκορ. καὶ Εὐσταθ.

Κυνόκεντρον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Ἡσύχ.

Κυνοκεφάλαιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἀνεμώνη, λέγεται. Ἡσύχ. Παρὰ Διοσκορ. β'. 207. κεῖται ἐν τοῖς Νόθοις, «ὄρνιος κεφαλὴ» ἴσως ἀντὶ τοῦ, κυνὸς κρανίον· ἀλλ' ὁ Διοσκορίδ. δ'. 70. ἐμνήσθη τοῦ, κυνοκεφάλιον, ἐν τῷ φυτῷ, ψύλλιον.

Κυνοκέφαλος, ου (κεφαλή). Ὁ σκύλου κεφαλὴν ἔχων, σκυλοκέφαλος. 2) Ὄνομα πίθηκος, σκύλου κεφαλὴν ἔχοντος, καὶ ἰδιαιτέρως, εἶδος πιθήκων οὕτω καλουμένων. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 8. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. δ'. 46. ι'. 25. Διοδ. Σικ. γ'. 35. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 418. φαίνεται νὰ μετχρζτ. τὸ μακρόν. Ἴδε τὸς σημειώσ. τοῦ Dindorf. Πρβλ. τετρακέφαλος, τριακέφαλος).

Κυνοκλόπος, ον (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς σκύλους. Ἀριστοφ.

*Κυνοκομάω, Μ. ήσω (κομέω). Τρέφω, ἢ περιποιοῦμαι σκύλους, Συνέσ.

Κυνοκοπέω, ῶ. Μ ήσω (κόπτω). Κτυπῶ τινὰ ἢτι ὡς σκύλον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 289. «κυνοκοπήσω σου τὸν νοῦν·» ὅπου ὁ Σχολ. φησι, «τυπτήσω σε, καθάπερ κύναι τοῦτο δὲ ὡς μάγειρος λέγει· ἔστι γὰρ κύων ἰχθὺς ποιός· ἅμα δὲ καὶ κυνεῖς σε δέρματι παίσω· ἔστι γὰρ τραχύτατον.»

Κυνοκράμβη, ἡ (κράμβη). Εἶδος κράμβης. Διοσκορ. δ'. 192. Theligonum Cynocrambe. Linn.

*Κυνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς σκύλους, ἐκ τοῦ

Κυνοκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ τοὺς σκύλους φονεύων. Κυνόκτονον, τό· εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς φονεύει τοὺς σκύλους, σκυλοβότανον.

Κυνοκυτίς, ίδος, ἡ = κυνόῤῥοδον· ἐκ τοῦ Μιχαήλλου Ἐμπειρ. λίαν ἅμφ.

Κυνολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος φλύαρος· ὅστις ὁμιλεῖ ἀδιάντροπα λόγια. ἅμφ.

Κυνολογέω, ῶ. Μ. ήσω (λέγω). Περὶ τῶν σκύλων, ἢ περὶ τοῦ κυνὸς ἄστρου ὁμιλῶ, πραγματεύομαι. Λέξ.

Κυνόλοφα, ων, τά (κύων, λόφος). Τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν ὑψώματα ὡς λόφοι ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν τῶν σπονδύλων γινόμενα, ὡς κέρνα. Πολυδ. β'. 108.

Κυνόλυκος, ὁ (λύκος) = κρανόττας. Σκυλόλυκος. Ἡσύχῃ Βαβρ. Φωτίου εἰς Ἐτησίου Ἰνδ. Καδ. αβ'.

Κυνόλυσσος, ον (λύσσα). Ὅστις ἐκ τοῦ δαγκάσματος τοῦ λυσσασμένου σκύλου ἐλύσσασεν· ὁ λύσσαν σκύλου ἔχων. Ζήν. Λύσσα.

Κυνόμαλον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κυνόμηλον = κοκύμηλον. Ἡσύχ.

Κυνομαχέω, ῶ, Μ. ήσω (μάχομαι). Μετὰ τῶν σκύλων μάχομαι· πολεμῶ μὲ τοὺς σκύλους, ἢ κατὰ τῶν σκύλων.

*Κυνόμηλον, τό = κοκύμηλον. Κυρίως, Σκυλόμηλον.

Κυνόμορον, τό. Ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου. Γαλην. περὶ συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ά. 1.

*Κυνόμορφος, ον (μορφή). Ὁ μορφὴν κυνὸς ἔχων.

Κυνόμυια, ἡ. Σκυλόμυια, σκυλόμυγα· εἴλη-

πται καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀναιδής. Παρὰ λογγῳ. συνηθέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κυνάμυια, ὅπερ ἰδέ.

Κυνοπέναι, οἱ. Παρὰ Τραλλιανῷ Ἀπολογ. 8. λέγονται κυνοπέναι, κυνοπέναι, ἢ κυνοφανεῖς, μετὰ τοῦ σκιάποδες, συντεταγμένον, σπάνιοι τινες, πεπαιδευμένοι καὶ πεπολιτευμένοι ἄνδρες· (ἁμφ. ἡ γραφή).

*Κυνόπληκτος, ον (πλήσσω). Πληγωμένος ἀπὸ σκυλίον, Διοσκορ.

Κυνοπρῆστις, ίδος, ἡ (πρήθω). Ζῶον τι, τὸ ὁποῖον φονεύει τοὺς σκύλους, ἢ κτυπῶν αὐτοὺς διὰ τοῦ κέντρου τοὺς κάμνει νὰ πριστῶσιν, ὡς καὶ τὸ βούπρηστις. Ἡσύχ.

Κυνοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ σκύλου πρόσωπον ἔχων, σκυλοπρόσωπος. Λουκιαν.

*Κυνοραιστής, οῦ, ὁ (βαίω) = κρότων, Ὀδσ. Ρ, 300. Ἰδ. Κυνορράϊστης.

Κυνόροδον, καὶ Κυνόῤῥοδον, τό (ῥόδον). Σκυλοτριανταφύλλον. Rosa canina, Πλίν. ἡ'. 41. πολλοὶ συγχέουσι τοῦτο μετὰ τοῦ, κυνόσβατος, ἀλλ' ἐσφαλμ.

Κυνορράϊστής, καὶ, Κυνοραϊστής, οῦ, ὁ (ῥαίω, κύων). Ζωοβαρίοντι ὡς ἡ κόρις ἐκπιπίζον τὸ αἷμα τῶν σκύλων, καὶ λοιπῶν ζώων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τσιμπούριον, καὶ τσιβίκιον· λεγόμενον, Ricinus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυνοραΐσται, κρότωνες, οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες. Ὀδ. Ρ, 300. «ἕνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραϊστήων. Ζήτ. καὶ, κρότων.

*Κυνόῤῥοδον, τό = κυνόροδον.

Κυνόσαργες, εος, τό. Ἓν τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων (ἔξω τῆς πόλεως, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου)· καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην. Διόμυος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ· εἶτα κύων λευκὸς παρῆν, ἥρπασε τὰ ἱερεῖα καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ δὲ περιδεὴς ἦν· ἐχρήσε δὲ αὐτῷ ὁ θεός, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, οὗ τὰ ἱερεῖα ἀπέθετο ὁ κύων Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι (τῶν παίδων) ἐτελοῦντο (ἐγυμνάζοντο) οἱ μήτε πρὸς πατρὸς, μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται. Φώτ. ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. πῶς κυνόσαργες τελεῖνω· ἐπὶ τῶν νόθων παίδων. Τὸ νὰ ἀνήκητις εἰς τὰ νόθα παιδία. Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν ἐπὶ ὕβρει καὶ ὀργῇ, εἶον «Ἰδ' εἰς κυνόσαργες» ἐν ἴσῳ τῷ «εἰς κορκαίκα».

*Κυνόσβατον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου.

Κυνόσβατος, ἡ (βάτος). Εἶδος βάμνου ἀκανθώδους, σκυλοβάτος. Rubus caninus.

Κυνοσφόος, ό, ἡ (σόω, σεύω). Ταυτὸν τῷ, κυνηγός. Ἡσύχ.

Κυνοσουρά, ἡ (οὐρά). Ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου, ἀστερισμός τις περὶ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ὅστις καὶ μικρὰ Ἄρκτος, λέγεται. Ἄρατ.

Κυνόσουρα ώά, τά = οὐρινα, ζεφύρια, καὶ ὑπηνέμια, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. 2. Ζήτ. Ὑπηνεμια.

*Κυνοσουρίς, ίδος, ἡ. Εἶδός τι ταχέων Λακωνικῶν, κυνηγετικῶν σκύλων, πλὴν ἐκ τῆς Λακωνικ. φυλῆς κυνόσουρα. 2) = κυνοσουρά.

Κυνοσπάραντος, ον (σπαράσσω). Ὁ ὑπὸ κυνῶν ἐσπαραγμένος, τὸν ὁποῖον κατεξέσχισαν οἱ σκύλοι.

*Κυνοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω) = τῷ προηγμν.

*Κυνοσσός, ον (σεύω). Ὁ φοβίζων, ἢ κυνηγῶν σκύλους.

Κυνοσφαγής, ές (σφάττω). Ὅστις ἐσφάγη, ἢτοι ἐθυσιάσθη εἰς τὸν σκύλον, τὸν ὁποῖον τιμᾷ μὲ θυσίας κυνῶν, εἰς ὃν θυσιάζουν, ἢ σφάζουν εἰς τιμήν του σκύλους. Λυκόφρ. 77. ὅπου ἄλλοι, κυνοσφανής, ἀνέγν. ὁ σκύλινον μορφὴν ἔχων, ὅστις φαίνεται ὡς σκύλος.

*Κυνότερος, Μόνον παρὰ Γραμματικ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ κύντερος.

Κυνοτροφικός, ή, όν (τρέφω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνατρέφῃ, ἢ νὰ τρέφῃ τοὺς σκύλους. «κυνοτροφικὴν» ὑπακουσμ. Τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ νὰ ἀνατρέφῃ καὶ νὰ μανθάνῃ τινὰς τοὺς σκύλους.

Κυνοῦλκος, ον (κύων, ἕλκω). Ὁ ἕλκων, σύρων, φέρων τοὺς σκύλους. Νικόλ. Δαμασκ.

Κύνουρα, ων, τά. Λικαόφρ. 99. Οἱ ἐν τῇ Σαλάσσῃ σκόπελοι, ξέροι. Παρ' Ἡσυχ. κυνούρια, τά = κυματωγή.

Κυνούχιον, τό (ἔχω, κύων) Σεντούκιον, κούφαρον, σπεϊτι, ἢ τροβᾶς, ζάντα, μὲ σκύλινον δέρμα περικεκαλυμμένον.

Κυνοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τοὺς κύνας ἔχων, κρατῶν, σχοινίον, ἢ λωρίον, ἢ περιτραχήλιον, δι' οὗ δένομεν καὶ σύρομεν τοὺς σκύλους· ἐν δὲ Ἀναλέκτ. β'. 213. καὶ «λοιούς κυνούχους». 2) Θυλάκιον, βαλάντιον, μαρσίπιον, σάκκος, τροβᾶς, ταγαρέλλα ἐκ σκυλίνου δέρματος· ὁ Ἐνῦ. Κυνηγ. β'. 10. «κυνοῦχον μόσχειον» λέγει. Ὁ Πολυδ. δ'. 31. ἔχει, «κυνοῦχος, δέρμα μόσχειον εἰς ὃ ἐντίθενται τὰ ἄκτιον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια.»

Κυνοφαγέω, Μ. ήσω (φαγεῖν). Σκύλους, ἢ σκύλινον κρέας τρώγω.

Κυνοφθαλμίζομαι, (ὀφθαλμός). Μὲ σκύλινα ὄμματα, ἤτοι ἀναιδῶς ἐμβλέπω· ἀναιδῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύω. Συνέσ. καὶ Ἡσύχ. ὅθεν τό, Διακυνοφθαλμίζεσθαι, παρ' Ἡσυχ.

Κυνοφόντις ἑορτή, ἡ. (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ἑορτή τις, ὁπότε ἐφόνευαν σκύλους. Ἀθην. σελ. 99.

Κυνόφρων, ον, γενε. ονος (φρήν). Ὁ σκύλινον γνώμην, ἢ σκύλινον φρόνημα ἔχων· ἀναιδής, ἀναίσχυντος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 619.

Κύντερος, α, ον, Χωριστὸν συγγρ. ἄνευ θετ. ἀπὸ τοῦ κύων, κυρίως, Μᾶλλον σκύλινος, κυνῶν κύντεροι· ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Διονυσίων σκωμμάτων, ἀλλὰ παρ' Ὁμηρ. ἤδη δὲ μεταφρ. ἀναιδέστερος, ἀδιαντροπώτερος, Ἰλδ. Ο, 483. καθόλου δὲ αὐθαδέστερος, γαλεπώτερος, χειρότερος, φοβερώτερος, Ὀδσ. Π, 216. Λ, 427. Τ, 18. Εὑρηται δὲ καὶ Ὑπρθτκ. κυντατος, η, ον Ἀναιδέστατος, χαίριστος, κ. τ. λ. Ἰλ. Κ, 502. «ὅτι κύνταται ἔρδουσι» ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Θρασύτατον, ἀσυνόητον. Τὸν. Ὁμρ. Δμτρ. 307. ἐν τῇ Ἰλδ. καὶ τῇ Ὀδσ. εὑρηται τὸ οὐδέτρ. μόνον· πρβλ. κύων, 2. Κατὰ τὸν Φωτίου Λεξ. οἱ κωμικοὶ εἶπον ἔτι καὶ, κυντερώτερος, καὶ, κυντατώτατος.»

Κυνυλαγμός, ὁ (κύων, ὑλαγμός) = Ὑλαγμός. Στησίχορος ἐν τοῖς Βενετ. σχολ. Ἰλ. Φ, 549.

Κυνώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σκύλων ὤν· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων ὤν· σκύλινος, σκυλίτικος.

Κυνώπης, ου, ὁ (κύων, ὤψ) Ὁ σκύλινα ὄμματα ἔχων, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, αὐθάδης. Ἰλ. Α, 159. πρβλ. Κύων 2. τὸ ὁποῖον λέγτ. ὅτι καὶ «κυνὸς ὄμματ' ἔχουσα» Ἰλδ. Δ, 225. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 26. Τοῦτο τὸ ἐπίθετον κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλότητα, ἔπρεπε νὰ ἐκφράζῃ μετ' ἀναιδισμοῦ μόνον Ἄδοξον καὶ μὴ ἐπαινετόν τι ἰδίωμα· καὶ σὺχ! ὡς καθόλου ὑβριστικὴ καὶ ἄτιμος λέξις νὰ ἐλαμβάνεται· ὅθεν

*Κυνῶπις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ κυνώπης. Ἡ σκύλινα ὄμματα ἔχουσα, θηλ. ἡ ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Ἰλδ. Γ, 180. Σ, 396. Ὀδσ. Δ, 145. Θ, 319. Λ, 424. παρ' Εὐριπ. καὶ ὡς ἐπίθτ. τῶν κηρῶν, διότι αὗται καὶ τὰ φρικωδέστατα ἀπαράχως δύνανται νὰ ἴδωσι.

Κύνωψ, ωπος, ὁ. Δαχικιάν τι. Θεόφραστ. Ψυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. καὶ 17. τινὲς νομίζουσι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ τούτου εἶναι τὸ τοῦ Διοσκορ. Ψύλλιον. ἄλλοι δὲ ἄναγ. Ἐγίκωψ.

Κυογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ, κύω). Ὁ εὐρύχωρον, φαρδὺ ἔν (ὡς ἐγγαστρωμένος) τὴν κοιλίαν ἔχων. Ἀναλεκτ. ἀ. 224.

Κύος, εος, τό (κύω) = κύημα, τὸ ἐν γαστρὶ ἔτι ἔμβρυον. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. β'. 6. ὅθεν

Κυοτοκία, ἡ (τίκτω). Τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Κυοτροφία, ἡ (τρέφω). Τροφὴ τοῦ κυήματος, τοῦ ἐμβρύου, ὁπότε εἶναι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἱπποκράτ.

Κυοφορέω, ῶ. Μ. ήσω (κυοφόρος). Ἔμβρυον φέρω, ἐγγαστρωμένος εἰμί, ἐν γαστρὶ ἔχω. Δουκιαν. »Ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ· ἀλ αὐτὴ ἐγγαστρωθῇ ἀπὸ σένα· ὅθεν

Κυοφορία, ἡ. Τὸ κύος φέρειν, ἐγγαστρία.

Κυοφόρος, ον (κύος, φέρω). Ὁ κύος φέρων, ἐγγαστρωμένος. »Γαστὴρ κυοφόρος. Θεόφιλος Ἐπιστ.

Κυπαρίσσινος, καὶ Ἀττ. Κυπαριττινος, η, ον (κυπάρισσος). Ὁ ἐκ κυπαρίσσου κατεσκευασμένος, κυπαρισσένιος, Ὀδσ. Γ, 340.

Κυπαρισσόροφος, ον (ὄροφος). Ὁ τὸν ὄροφον ἔχων ἐκ ξύλων κυπαρίσσου· ὁ κυπαρισσένιον σκεπαστὴν ἔχων. Ἀθήν. Σ' ἔνθα πρότερον, κυπαρισσοτρόφων, ἔκειτο.

Κυπάρισσος, ἡ, καὶ Ἀττ. Κυπάριττος. Τὸ κυπαρίσσινον· δένδρον ἀειθαλές, κατ' εὐθεῖαν εἰς ὕψος ἀνατεταμένον. Πλάτ. Cypressus sempervirens. Λινν. »κυπάρισσος εὐώδης«, Ὀδσ. Ε, 63. ὅθεν

Κυπαρισσών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ κυπαρίσσια, δάσος, ἄλσος ἐκ κυπαρίσσων.

Κυπαριττοτρόφος, ον (τρέφω). Ἀττ. ἀντὶ κυπαρισσοτρόφου. Ὁ κυπαρίσσους τρέφων, ἀναβλαστάνων, προάγων.

Κύπαρος, ὁ = κύπταρος.

Κυπᾶς, ᾶδος, ἡ = κυπασσίς. Παρὰ Δυκέφρ. 333. »Κυπαστὶς χερμαδοῦσα· ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ »Κυπαστὶς χερμαδοῦσα· τετλάχστον ταὐτὸν ἐστὶ τῷ

Κυπασσίς, ίδος, ὁ, καὶ, ἡ (κύπη). Εἶδος ἱματίου, τὸ ὁποῖον διαφόρως διορίζεται. α) Μεγαλοπρεπές τι καὶ λαμπρὸν Ἀσιατικὸν ἐπανωφόριον, φορούμενον ὑπὸ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. β) Κοντή τις χλαμύς, ἡ καὶ κυπαττὶς λεγομένη. γ) Κοντόν τι καὶ στενὸν γυναικεῖον φόρεμα, μιρὰ τις χλαμύς. Παρὰ Διοτιμ. ἐπιγρμ. 3. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν παρθένα. ζώνην. Εὑρηται δὲ καὶ ὁ τοιοῦτος κυπασσὶς. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.

Κυπασσίσκος, ὁ, Ἑπτρστκ. τοῦ κυπασσίς. παρ' Ἱππώνακτι· ὁ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. σελ. 627. καλεῖ Κυπασσίσκους, ἓν μέρος τοῦ ἐπλοτμοῦ· ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. 220. »Εὐδύσανον ζώνην τοι ἁμοῦ καὶ τὸν δὲ κυπασσένα· κεῖται Κυπασσὶς, ὁ· εἶδος γυναικείου φορέματος, καὶ ἐν στελ. 250. »Ἄβρὶ κυπασσὶ τὸν Ὀμφάλη λυσαμένην· φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ ζώνη τῶν παρθένων.

Κυπειρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τῷ κυπείρῳ, ἤ τὴν ὀσμὴν τοῦ κυπείρου ἔχω. Διοσκορ.

Κυπειρίς, ίδος, ἡ = κύπειρος, ἤ ἓν εἶδος ἐξ αὐτοῦ· σχεδὸν εἶναι ὁ τοῦ Λιννᾶ. Cyperus longus.

Κύπειρον, τό = κύπειρος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Φ, 351. τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς ὑδατώδεις τόπους καὶ εἰς τὰ λειβάδια, καὶ χρησιμεύει εἰς τροφὴν τῶν ἵππων, Ὀδσ. Δ, 603.

Κύπειρος, ὁ. Φυτόν τι εἰς ὑδατώδεις καὶ ἑλώδεις τόπους φυόμενον· τούτου εἶδη δύο· μακρὰν, καὶ στρογγύλην, ἀρωματικὴν ῥίζαν ἔχον· = κύπειρον. Τὴν. Ὁμρ. Ἔρμ. 107. Ἰδ. καὶ κύπερος. Θεόφρ. Φ, Ἱστορ. σ'. 11. Διοσκορ. ἀ. 4. ὁ Σχολιαστ. τοῦ Θεοκρίτ. ἀ. 106. λέγει ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ἐλέγετο καὶ Βούτομον, καὶ τοὺς βουσὶν ἐδίδετο εἰς τροφήν. Cyperus longus. καὶ esculentus. τὸν Ἰνδικὸν κύπειρον τοῦ Διοσκορίδ. νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ῥίζα τοῦ Ἰνδικοῦ κρόκου, La racine de curcuma.

Κυπελλίς, ίδος, ἡ (κύπη). Ἐὐστάθ. εἰς Ὁμηρ. καὶ, Κυπελλον, τό· Εἶδος ποτηρίου, ἡ ἐκπώματος· παρ' Ὁμήρ. τὸ ὁποῖον ἄπαξ ἐν Ὀδυσ. Ξ, 112. σκύφον, ἤ κατ' ἄλλους, σκύφος, ὠνόμασεν. Αὐτὴ ἡ λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, καὶ διαφέρει μόνον κατὰ τὴν δασύτητα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ κύτος, σύντος· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει, κύφος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκαφίδιον· ἴσως εἶναι συγγενὲς τοῦτο καὶ τῷ, κύφελλα. Πρωτότυπον τοῦτον, ἄρα, εἶναι τὸ, κύπος, κύφος, σκύφος, κύπελλον δὲ τὸ Ἱποκορηστικόν. Ἴδε ὅμως καὶ κύπελλον.

Κυπελλόμαχος, ον (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μετὰ τῶν ποτηρίων, ἤ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πίνειν. Ἀνθολογ. Ἡ ὁ μὲ τὰ ποτήρια μαχόμενος ἤ, ἔνθα γίνεται μάχη μὲ τὰ ποτήρια.

*Κύπελλον, τό. Κοῖλόν τι, ἤ κολπώδες ποτήριον, Ποτήριον, ποκάλι, συχν. παρ' Ὁμρ. ταὐτὸν τῷ δέπας καὶ σκύφος. Ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένον, ὅθεν παρ' Ὁμρ. συνδ. »χρύτεια κύπελλα«. (Κυρίως ὑποκρστκ. τῶν, κύπη, κύμβη, κύββα, κύφος, σκύφος.)

Κυπελλοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κύπελλα, ποτήρια φέρων. Ἀνάλεκτ. β'. 446.

Κυπελλοχάρων, ον (χαίρω). Ὅστις χαίρει, εὐφραίνεται (ἐγλεντίζει) μετὰ τῶν ποτηρίων· ἤ = Οἰνοχάρων. Ἐὐστάθ.

Κυπερίς, ίδος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. »Κυπερὶς τῆς πτελέας· ὅπου ὅλοι, καὶ ἵππρα, ἀναγν. Ζήτ. κύτταρος.

*Κύπερος, ὁ. Ἀρωματικόν τε φυτόν, ἐξ οὗ οἱ Σκύθαι ἐβαλσάμωναν τὰ λείψανα τῶν Βασιλέων τους, Ἡρόδ. 4, 71. Ἴσως Ἰωνικ. μόνον τύπος ἀντὶ τοῦ κύπειρος.

Κύπη, ἡ = Γύπη, Κοιλότης, τρώγλη. καὶ εἶδος πλοίου. Ἡσύχ. Ἰδ. κύβη (--;)

Κυπόω, ᾧ· οὐ τὸ εὐχρηστότερον Ἀνακυπόω. Σπάνιος παρτχμτσμ. τοῦ κύπτω, Δυκφ. 1442. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κυβάσαι, καταστρέψαι.

Κυπριάζω, Μ. άσω = Κυπρίζω.

Κυπρίζομαι, ίσω (κύπρις, Ζ.). Ἀνδῶ, ἀνθίζω· ἐξαιρετως λέγεται ἐπὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἐλαίας, καὶ τῆς ἀμπέλου. πρβλ. κυπρισμός.

Κύπρινον, τό. Συνυπακουόμ. μέρον, ἤ ἔλαιον Μύρον, ἔλαιον, ἡ ἀλειφὴ ἡτοιμασμένη ἐκ τῶν εὐωδῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου κύπρου.

Κυπρῖνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος. Cyprinus.

Κύπρις, ίδος, ἡ. Ἡ λατρευομένη ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κύπρου Ἀφροδίτη. Ἰλδ. ἔνθα εὑρηνται καὶ αἱ δύο Αἴττκ. Κύπριν, καὶ Κυπριδα. Μετγνστρ. ἔχουσι καὶ τὴν γενκ. Κύπριος, Jac. ΑΠ. σ. 11. μετὰ τοῦ Ἀφροδίτη ἡνωμένον, Τμν. Ὁμρ. Ἀφρδ. καὶ ἐντεῦθεν ὡς προσηγρκ. ἀντὶ τοῦ, Ἔρως, σωρεικὴ μίξις, συνουσία. Καὶ 2) κεδρέλου ἀντὶ τοῦ, χαροτομένη, ὡραία, νέα. Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 235. 3) = Κυπρισμός.

Κυπρισμός, ὁ (κυπρίζω). Ἡ ἄνθησις τῶν λευκῶν ἀνθέων, καὶ ἐξαιρ. τῆς ἐλαίας, ἤ τῆς ἀμπέλου, τὰ ἄνθη αὐτῆς. Καθόλου, κάθε ἄνθησις.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπθτ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσδ. Θγν. 199. καὶ Πίνδρ. ἰδιαίτερ. Σηλα. τοῦ Κυπρογενής.

Κυπρογενής, ές (Κύπρος, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐν τῇ Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπθτ. τῆς Ἀφρδτ. Τμν. Ὁμρ. 9. Ἡσδ. Θγν. 199.

*Κύπρονδε, ἐπρμ. Πρὸς τὴν Κύπρον, Ἰλδ.

Κύπρος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάττῃ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος κειμένη γνωστὴ νῆσος. 2) Τὸ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ εἰς πλῆθος φυόμενον δένδρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ εὐώδη ἄνθη κατασκευάζουσι τὸ λεγόμενον, κύπρινον ἔλαιον. Lausonia inermis, Λινν. τὸ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἕννα, ἤ ἄννα, ἤ κόψερ, λεγόμενον. 3) Μέτρον σίτου, ὃν μοδίους περιλαμβάνον.

Κυπτάζω, Μ. άσω (συχνὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κύπτω σημαίνον). Πολλάκις, ἤ πολὺν καιρὸν κύπτω ἐμαυτόν, ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦμεν ὄντες κεκλιμένοι. Ἐπὶ σὰ πρόσω τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων πορεύομαι, σκυφτός, ἤ ἐσκυμμένος εἰμί, Σκύπτω, σκύπτω διὰ νὰ θεωρήσω, νὰ ἴδω τι προσεκτικῶς, ἤ διὰ νὰ πράξω τι ὑποπτον ἐπιχείρημα. Μὲ ἐσκυμμένην κεφαλὴν ποιῶ, ἤ ἐργάζομαί τι. Καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι. Μὲ ζῆλον, καὶ φιλοπονίαν περί τι καταγίνομαι, ἀδιακόπως ἐνασχολοῦμαι εἴς τι· ἤ σκύπτω ὡς ὁ κλέπτης, ἤ ὡς ὁ κυνηγὸς κατὰ γῆς διὰ νὰ κρύψω ἐμαυτὸν καὶ νὰ πλησιάσω κρυφίως, καὶ ἀνεπαισθήτως πρός τινα· καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, διατρίβω, κάθημαι, ἀργοπορῶ, ἐμποδίζομαι εἰς τινα τόπον, χρονίζω· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κυττάζομαι, ἤ Ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσιν. Πλάτ. ὅταν αὐτοὶ ἁρπάζωσι τὰ τοῦ τεθνεῶτος πράγματα, καὶ ἐσκυμμένοι ἐξετάζωσι, διερευνῶσι προσεκτικῶς ἅπαντα τὰ ἐπ' αὐτῷ. »Εἰώθασι μέλλοντα περὶ τὰς σκηνὰς κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν«. Ἀριστοφ. Εἰρ. 731. συνηθίζουσιν οἱ κλέπται νὰ κρύπτωνται, ἤ κρυφίως νὰ διατρίβωσι, περιπατῶσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κρυφίως, κλεφτάτα, καὶ νὰ κακοποιῶσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει κυρίως τὸ τῆς συνηθείας παραμονεύω, κρυφίως, ἤ σκυφτὰ βλέπω· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 509. »Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύρανιν; τί στέκεσαι καὶ παραμονεύεις εἰς τὴν θύραν μου; καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γυναικός, ἥτις παραμονεύει, κρυφίως βλέπει, καὶ παρατηρεῖ ἂν ὁ ἄνδρας της κοιμᾶται, ἐν Λυσιστρ. 17. »Περὶ τὸν ἄνδρα ἐκύπτασεν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, Προσεκτικῶς βλέπω, ἤ Παρατηρῶ τι· τὸ ὁποῖον εὐφημίας χάριν, κυτάζω, πρισφέρει. Παρὰ Σουϊδ. κεῖται ἐπὶ ἑνός, ὅστις ἦτον κεκρυμμένος, χωμένος εἰς ἓν ἀμάξιον φορτωμένον μὲ ξηρὸν χόρτον. 2) Σημαίνει ἔτι τὴν στάσιν καὶ θέσιν τοῦ σώματος τὴν ἐν τῇ συνουσίᾳ τῆς ἀρσενοκοιτικῆς γινομένην, ὅπερ ἐστὶ τὸ, σκύπτω· καὶ κατὰ τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἔχει συγγένειαν τινὰ τὸ Λατιν. Caveo.

Κυπτός, τή, τόν (κύπτω). Σκυπτός, σκυφτός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυπτόν, ταπεινωμένον, ἐπὶ ἱκετικῆς καταστάσεως. Αἰσχύλ. Χοηφ. 767. »Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος« κατὰ τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο, 207. ὅπου νῦν »Εὐαγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενῶν« κεῖται.

Κύπτω, Μ. ψω, παρ. ἔκυψα. Ἡ συνήθεια προφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ δασέος σ, σκύπτω· καὶ, σκύφτω, λέγουσα· κάμπτω, κλίνω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν πρὸς τὰ κάτω. Ἰλδ. Δ, 468. Ρ, 621. Φ, 69. Ὀδσ. Δ, 585. καὶ Ἀριστοτ. Ἱππ. 1351. »Οὗτος τί κύπτεις; σὺ τί σκύφτεις; πολλάκις καὶ μὲ τὴν προσθήκην, εἰς γῆν, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν αἰδουμένων, ἤτοι ἐντροπαλῶν, σέττνας ὑπ' αἰδοῦς ἐλίφουσι τὴν κεφαλὴν πρὸς γῆν βλέποντες· ἀκεκυψότα ἐστίν. Κυρτὰ, καμπουριασμένα πλάτη· συχνάκις ἐν τῇ Μετχ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὡς πεῖμι κύψας, δεῦρο κύψας κ. τ. τ. π. χ. »Ἔδει κύψαι· ἔτρεχε μὲ κατεβασμένην, ἐσκυμμένην κεφαλήν. Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1123. »Ὁμόσ' εἶμι κύψας· ὑπάγω ἐναντίον αὐτῶν μὲ κατεβασμένην κεφαλήν, καὶ μὲ ἀπόφασιν· κύψας ἐσθίειν, ἐπὶ ἀδηφαγίᾳ, καὶ μὲ ὄρεξιν τρώγοντος, Ἀραττ. Ἱππ. 33. Ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη τὸ κέκυφεν, ἀντὶ τοῦ Ἀπήχθατο, ἐκρεμάσθη· διότι καὶ οἱ κρεμώμενοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλίνουσι τὴν κεφαλήν. 2) Μετβτν. Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κλίνω, βαίζω τι. Φίλ. (Πρωτότυπον εἶναι τὸ, κυβῆ, κύβδα, ἕτερος δὲ αὐτοῦ τύπος τὸ κυπόω, ἀφ' οὗ τὸ, Ἀνακυπόω, ἀνατρέπω, ἀναστρέφω, Θαμιστν. ὃς αὐτοῦ τὸ κυβάζω καὶ κυστάζω, φαίνεται ἔτι, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἢ συγγενὲς μετὰ τοῦ Λατιν. Cubo, cumbo, incumbo (ἐγκύπτω), ἂν δὲν ἐκληφθῇ τὸ, κύβω, κύμβω, ὡς τὸ, λάβω, λάμβω. Ἐκ τῆς Ἐνεργητ. σημασ. καταγεται τὸ, κυφος, κυμπύλος, κυρτός, κυμπονῆρος, μετὰ τῆς παραγωγῆς του. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Κυπόω.)

Κυρβαΐη μάζα. Εἰδός τι μάζης, ζυμαρικοῦ, ἢ μαμαλίγγας, Ὁμηρ. Ἔρεσ. 6. ἀμφ. ἔνθα ὁ Σουΐδ. κυρκαίη ἔχει. Ἀνακατωμένου ζυμαρι, ἐκ τοῦ κυρκανάω· ἄλλοι ἐγκρίνουσι τὸ γυραῖη, ἐκ τοῦ γῦρις, στραπεντική, ἰαματική. Μάζα ἐκ τοῦ λεπτοτάτου ἐκ σίτου ἀλεύρου, ἄλλοι πάλιν τὸ τυρβαίη ἐκ τοῦ τύρβη, κ. τ. περιττότρ. τοιαῦτα.

Κύρβας, αντος, ὁ. Σπάνιος κατὰ συγκοπὴν τύπος τοῦ Κορύβας. Ὀρφ. Ἀργ. λγ'. 2. καὶ Λυκόφρ. ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. κυρβάδωμεν, κρύψωμεν· καὶ, κυρβάσαι, ἀποκρίναι· ἐπὶ τοῦ χορεύ τῶν Κορυβάντων, καὶ τοῦ θορύβου αὐτῶν, οἱ οὐ ἔκρυπτον καὶ ἀνεπαισθήτους ἐποίουν τὰς φωνὰς τοῦ νεογεννηθέντος Διός.

Κυρβασία, ἡ (κύρβεις). Περσικήτις τιάρα, ἡ σκευωρία, ἢ καβούκιον σουρλοτόν· ὁ Φώτ. προσθέτει ἢ αἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθῇ ἐχρῶντο, εἰ δὲ στρατηγοὶ ἐπικεκλιμένῃ· ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρι. 490. παραβάλλει μετ' αὐτῆς τὴν κορυφὴν, τὸν λόφον (τὸ κτένι, ἢ τὸ χαρχάλι) τοῦ ἀλέκτορος· ὁ δὲ Ἱπποκρατ. ὀνομάζει οὕτως εἶδός τι καλύμματος ἐκ λίνου, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τῆς στηλῆς τοῦ μαστοῦ. Ἀρεταίος γ'. 10. ἦτον ἄρα τὸ σχῆμα ταύτης μοιρσιδες, καὶ ὡς φαίνεται ὅμοιόν τι κεφαλῆς κάλυμμα, μὲ τὸ τῶν καθ' ἡμᾶς ταπάρων καὶ ντιλίδων.

* Κύρβασις, εως, ἡ = κυρβασία.

Κύρβεις, εων, οἱ, καὶ αἱ (τὸ ἑνικ. κύρβις). Τρίγωνοι, ἢ πυραμοειδεῖς ξύλινοι πίνακες ἐν Ἀθήναις, πρὸς ἄξονα τινὰ προσηρμοσμένοι, ἵνα εὐκόλως περιστρέφωνται, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἦταν γεγραμμένοι οἱ νόμοι. Ὁ Ἀπολλόδωρ. φησὶ τοὺς κύρβεις εἶναι λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως Στήλης καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, Κύρβεις· ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦταν ἐγγεγραμμένοι οἱ ἱεροὶ νόμοι, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί τὸ Κανονικὸν δηλ. δίκαιον jus canonicum, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. 37. «Γράψαντας ἐν κυρβεσί τε καὶ στήλαις». Ἐξ ἑκατέρας Ἄξονες ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ περὶ τῶν ἄξονα κυκλούμενοι πίνακες, ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἰδιωτικοί, ἢ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, τὸ jus civile. Κατ' ἄλλους οἱ μὲν κύρβεις ἦταν τρίγωνοι, οἱ δὲ ἄξονες τετράγωνοι, τὰ δὲ περιεχόμενα ἀμφοτέρων, οὐκ οὐσιωδῆς διάφορα. Σχολ. Ἀπολλν. Ῥδ. 4, 280. Ὕστερότερον δὲ καὶ ἐπὶ πασῶν ὁποιασδήποτε ἐπιγραφῶν ἐχόντων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους οὕτω καλοῦνται, Jac. Ἀπ. σ. 48. Τὸν ἑνικ. κύρβις ἔχει ὡς φαίνεται μόνον ὁ Ἀριστφ. Νεφ. 447. ἔνθα ὁμιλῶν. οὕτω τρίβωνες, Νομοδιδάσκαλος καὶ δικαιολόγος, ἔμψυχος δηλ. κώδηξ τῶν νόμων. (Οἱ παλαιοὶ ἤθελ παρῆγον τὰ κύρβεις καὶ κυρβασία ὀρθῶς ἀπὸ τὰ πρωτότυπ. κορυς, κόρυμβος, κορυφή, ὁ Hesyc οὐχὶ τοσοῦτον εὐστόχως ὅμως, παράγει ἀπὸ τοῦ κύρω, κυρόω.)

Κυρεία, ἡ (ὡς ἀπὸ τοῦ κυρεύω). Κυριότης, δύναμις, ἐξουσία, αὐθεντία, διοίκησις, βεβαιότης, κύρος, ἰδ. κῦρος.

Κυρέω, Πρττκ. ἐκύρουν καὶ ἔκυρον, ὅθεν 3. ἐνν. κύρα, Ἰλδ. Ψ, 821. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 199. Μ. κυρήσω καὶ κύρσω, ἀόρ. ἐκύρησα, ἀπρμφ. κυρῆσαι, ἐπιγρμ. Ὁμρ. δ, 6. Μετχ. κυρήσας, Ἡσόδ. ἔργ. 757. καὶ ἔκυρσα, Μετχ. κύρσας, Ἰλδ. Γ, 23. Ἡσδ. ἀσπ. 426. ἀπρμφ. κύρσαι, Ἡσδ. ἔργ. 693. κατ' ἄλλους ὀρθότερον κῦρσαι, Ἐνστ. μετ. κύρομαι, διόλου ταὐτόσημον, Ἰλδ. Ω, 530. Πολλῷ σπανιώτρ. εἶναι ὁ Ἐνστ. ἐργτκ. κύρω, τὸ ὁποῖον πρβλ. — 1) Ἐνεργτκ. καὶ μετβτκ. ἐπιτυχαίνω, φθάνω. α) Μετὰ δοτκ. Κατὰ τύχην, τυχηρῶς, πτυπῶ εἴς τι, συναπαντῶ πρόσωπόν τι, ἢ πρᾶγμα, κάτωπῶ πουθενά, μέσα εἰς τίποτε πάλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ ποτὲ μὲν καταιτᾷ, πίπτει εἰς εὐτυχίαν, ποτὲ δὲ εἰς δυστυχίαν, Ἰλδ. Ω, 530. οὕτω καὶ μηνάματι κύρσαιμι, Ἡσδ. ἔργ. 693. καὶ Ἡσδ. ἀσπ. 426. πλέων σώματι κύρσας. Λέων, ὅστις κατὰ τύχην εὑρίσκει κυνηγίων τι. β) Ἀντὶ δὲ τῆς δοτκ. μόνης, ἐτίθετο καὶ ἡ ἐπὶ μετὰ τῆς δοτκ. παῖδεν ἐπ' αὐχένι κύρε δουρὸς ἀκωκήν. Πάντοτε ἁμάρτιαζε τὸν αὐχένα τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὴν μύτην τοῦ δόρατος, δηλ. ἤθελε νὰ τὸν φάσῃ, νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν ἐγγίξῃ, νὰ τὸν πετύχῃ, Ἰλδ. Ψ, 821. ἔνθα λοιπὸν ἐτίθη ἐπὶ ἀκουσίου καὶ ἐπὶ ταὐτοῦ γεγονότος ἁμαρτιάσματος τινός. Ἀλλὰ τὸ πλέων ἐπὶ σώματι κύρσας, Ἰλδ. Γ, 23. εἶναι διόλου ὡς ἄνωτρ τὸ σώματι κύρσας καὶ ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν Ἡσδ. Ἔργ. 757. ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας. Τυχηρὸς ἁπάντων, εὑρίσκων κειμένας θυσίας. Οὕτω καὶ μετὰ τῆς, ἐν. Σοφκλ. Αἰ. 307. γ) Μετὰ γενκ. Ἐκτείνομαι μέχρι τινός, τὸ ψάλτρ. μεγαλύνου κύρε κάρηνα. Ἡ κεφαλή της ἐφάνει ἕως εἰς τὴν στέγην, Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 189. ὅθεν ἀντὶ τοῦ Φθάνω ἕως εἴς τι, φθάνω τι, τὸ ἀπολαμβάνω, τὸ ἀποκτῶ, Δαμβάνω, ἢ ἀποκτῶ ἀπεύνυμτον, καὶ καταδύμενον πρᾶγμα, παίδοιαι βροτῶν ἄπιγρ. Ὁμρ. δ, 0. Αἰσχλ. Πέρτ. 794. «Κυρήσεις ἐσθλὸν καὶ «Βασιλῆος ταφὴς κυρήσεται Τεύξεται, ἀπολαύσει, Ἡρδτ. 1, 112. δ) Μετ' Αἰτκ. ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, φθάνω, ἀπολαμβάνω, σκοπεύω, μαντεύω, Μεθ' Ὁμρ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τρωϊκοῖς Ἕλλησι. Ἐπεβ. 698. Ῥῆσ. 113. καὶ, 697. «Κυρήσεις πολεμίους. Αἰσχύλ. Θῆβ. 701. 2) Ἀμτβτ. Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται. Ῥῆσ. 745. «Κακὸν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, Ἄττκ. β) Ὡς βεβαιτκ. ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ τυγχάνω, μετ' ἄλλου ἐν Μετχ. τιθεμένου ῥήμτ. αντὶ τοῦ, Κατὰ τύχην, τυχηρῶς εἰμί, καὶ καθόλου, Εἰμί, μὲ τὴν προσυπάρχουσαν ἔννοιαν τοῦ τυχηροῦ, καὶ ἄνευ προνοίας καὶ σκοποῦ γινομένου ἠξέρος κυρεῖ ὧνπερ κατὰ τύχην, συμβαίνει, ἔτυχεν, ἡ συνέβη, καὶ εἶναι, ὅτι εἶναι, Ἐτγ., Σοφ. Τραχ. 770. Φιλ. 371. εἰρηκὼς κυρεῖν. Ἔτυχε, καὶ εἶπε, κατὰ τύχην εἶπε, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 414. 572 «Ὡς ἔχων κυρεῖν· ὡς διάκειται· οὕτω καὶ «Ὡς κυρεῖς ἔχειν. Σοφοκλ. «Κυρεῖς εὐδαίμων αὐτὸ τοῦ, Εὐδαίμων εἶ, διάκεισαι. Ἀλλὰ καὶ διόλου ὡς τὸ Εἰμί, χωρὶς καὶ πρόσκηται μετχ. Ετγ. Σοφκλ. Ἀντγ. 487. — Ἡ λέξις εἰς τὴν τελευταίαν σημσ. εἶναι κυρίως μόνον Ἰων. καὶ Ποιητκ. ἐν ᾧ οἱ Ἀττκ. λογογρ. αὐτὴ τούτου τὸ τυγχάνω μετχρζτ. μόνον μεταγνστρ. συγγραφεῖς τὸ μετεχρζτ. καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζολογῳ. Φαίνεται δέ, ὅτι ἡ λέξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ τοῖς λογογρ. βεβαίως πάντοτε, ὑπῆρξεν ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κυρῶω παραγομένοις τύποις, ὡς συνήθως καὶ μὲ βραχὺ υ. Ὁ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1159. ἔχει ὅμως καὶ ἔκυρον, πρβλ. Ποητκ. Σοφκλ. Αἰ. 307.

Κυρηβόζω, Μ. άσω = κυρίσσω. Μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ, ὡς οἱ ταῦροι διὰ τῶν κεράτων· ἔτι δὲ μτφρκ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Διὰ λόγων φιλονεικῶ, ἐρίζω, ὑβρίζω, ἐναιδίζω, ἐλέγχω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 272. ὅπου ἄλλοι, κυριβάζω, γράφουσιν· ὅθεν

Κυρηβασία, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία, ἀγών. Σουϊδ. καὶ

Κυρηβάτης, ου, ὁ. Ὅστις διαμάχεται, ἐρίζει· φιλόνεικος, λοίδορος, ὑβριστής. Ἡσύχ. ὅπου, Κυριβάτης, κεῖται.

Κυρήβιον, τό. Τὸ ἐξώφλοιον, τὸ ἐκ τῶν σπορίων πίτυρον, ἄχυρον· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κυρηβιοπώλης, ὁ· ὅστις πάμνει, καὶ πωλεῖ τὸ κυρήβιον· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα Κυρηβίων, καὶ Κύρηβος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. 6.

* Κυρηβιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ἰδ. ἀνωτρ.

* Κύρηβος, ὁ = κυρηβάτης.

Κύρημα, τό (κυρέω) = κύρμα, τὸ ὁποῖον συναπαντᾶ, κύρίσκει, ἐπιτυγχάνει τινάς· ἐπιτύχημα, ἔρμαιον.

Κυρσεύς, Ἀόρ. ά. παθητ. τοῦ, κύρω· ἀμφ.

Κυρία, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κύριος, ἡ κυρία τοῦ οἴκου, οἰκοκυρά, δέσποινα, ἡ δεσποτείαν, ἐξουσίαν ἔχουσα ἐπί τι· Κυρά, τίτλος φιλοφροσύνης ἐπὶ γυναικὸς διδόμενος. Ἐπίκτ. Ἐγχ. 40. 2) Κυρία ἡμέρα, καὶ Ἐκκλησία. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύριος.

* Κυρία, ἡ = κυρεία. Δύναμις, ἐξουσία, κυριότης. Polyaenus, Λατ. Κύρηται δὲ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀντωνίν. 8, 56.

Κυριακός, ή, όν (κύριος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον, παν ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῷ, ἢ ἀποβλέπει αὐτόν. Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, Πᾶν ὅτι, ἀνήκει, ἢ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. «Κυριακὴν ὑπακούομ. ἡμέραν: ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ, Ἡλίου ἡμέραν, ἔλεγον· ὡς καὶ οἱ Γερμανοὶ Sonntag λέγουσι· ἀπὸ κυριακόν. Ὁ ναός, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου, «τὰ κυριακὰ Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ, καὶ πηγὴ τῆς κυριότητος. Διον. Ἀρεοπ.

Κυριβάζω, Μ. άσω, Ἕτερος τύπος τοῦ Κυρηβάζω.

Κυρίευσις, εως, ἡ (κυριεύω). Τὸ κυριεύειν, λαμβάνειν ὑπ' ἐξουσίαν· τὸ κέκτησθαι, μόνον παρ' Ἀθανασ.

Κυριεύω, (κύριος) μετὰ Γενικ. Κύριος εἰμί, εἶμαι οἰκοκύριος, πράγματος τινος· ὅθεν, κέκτημαι, ἔχω ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, αὐθεντεύω. Λαμβάνω, ἀποκτῶ, κερδαίνω, πορῶ, βεβαίως ἁρπάζω, κατακρατῶ· κύριος γίνομαι τινός· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω, λαμβάνω πάλιν, ἢ ὀπίσω.

Κυρίζω, Μ. ἰσιῶ = κυρίσσω.

Κυρίλλιον, τὸ. Ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμόν, σουραύ, σουρλᾶς, ἄλλως δὲ καὶ, Βομβύλιος, λέγεται. Πολυδ. ί. 86.

Κύρισις, εως, ἡ (κυρίσσω). Τὸ διὰ τῶν κεράτων ὠθεῖν. Ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἀγών· π. χ. καθὼς ἡ τῶν ταύρων καὶ τράγων. Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. ιέ. 20.

Κυριοκτονέω, ῶ (κυριοκτόνος). Τὸν κύριον κτείνω, φονεύω τὸν αὐθέντην.

Κυριοκτονία, ἡ. Ὁ τοῦ Κυρίου φόνος, ἐκ τοῦ

Κυριοκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τὸν Κύριον.

Κυριολεκτέω, ῶ, Μ. ήσω (λέγω). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. κυριολεκτῶ, δηλ. μεταχειρίζομαι τὰς λέξεις εἰς τὴν κυρίαν καὶ καθ' αὐτὸ σημασίαν τους, ὀνομάζω τι μὲ τὴν ἀνήκουσαν λέξιν, ἀντιθ. τῷ τροπολογέω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπί ἑνὸς μόνου ἀντικειμένου, δηλ. «ὡς κύριον ὄνομα· ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυριελαττικῶς, Ἐπίρρ. Μὲ κυριολεξίαν, μὲ κυρίαν ἔκφρασιν.

*Κυριολεκτῶς, Ἐπίρρ. = τῷ προηγμ.

Κυριολεξία, ἡ. Ἡ κυρία ἔκφρασις, ἡ εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν χρῆσις, καὶ ἔκφρασις τῆς λέξεως· ἀντίθ. τῷ, τροπολογία.

Κυριολογέω, ῶ, Μ. ήσω = κυριολεκτέω. Κυρίως λέγω, ἐκφράζω, λέγω, ἢ γράφω τὰς λέξεις καὶ ἐκφράσεις κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῶν, καὶ οὐχὶ τροπικῶς· ὅθεν

Κυριολογία, ἡ = κυριολεξία. Δογγῖν. κή.

Κύριος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς καὶ διαλέκτοις (κῦρος). Ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐξουσιάζων, κυριεύων, κυβερνῶν, διοικῶν, ὅστις ἔχει κτήματα, ἢ ὑποστατικὰ καὶ περιουσίαν ὑπὸ τὴν ἰδίαν του ἐξουσίαν, οἰκοκύριος. β) Ἐπὶ πραγμάτων, Πᾶν, ἐν ᾧ ἰδιαιτέρα τις δύναμις, σημαντικότης, ἢ ἐνέργεια ὑπάρχει, ἐξαίρετον, κύριον, αὐσιῶδες· σημαντικός, ἱκανός, διαπριτικός, ἔχων τὸ κῦρος, π. χ. νόμοις Δημητρ. Οὕτω καὶ »Κύριοι κριταὶ οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωσιν, οἱ ἁρμόδιοι, καὶ ἀνήκοντες. »Κυριώτεροι κριταὶ παρὶ τῶν τοιούτων», Πλάτ. Ἐπιστ. ξ. ἀντὶ τοῦ, Περισσότεροι ἀνήκοντες, ἁρμοδιώτεροι, ἀναλογικώτεροι. Τὸ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἔχον τὸ κῦρος· καθεστώς, μόνιμος, ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος, διαρκὴς, Wolf Δημοσθ. σ. 285. »κύριος μήν». Ὁ ἀποφασιστικὸς, καὶ κρίσιμος ὅγκατος τῆς γαστροφορίας μήν, Πίνδ. Ὀλ. δ, 52. Οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται ἡ ἐξαίρετος δύναμις, ἐξουσία, καὶ ἐνέργεια, ἢ πρᾶξις· ὁ τῷ ὄντι ἀληθής. »Ὁ ἀὴρ τοῦ φοφου κύριος τὺκ ἔστιν. Ἀριστοτελ. ὁ ἀὴρ δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἢ ἡ πρέξεως καὶ παρακτικὴ αἰτία τοῦ ἠχου. »Ἐπεῖτε δὲ ἡ κυρία ἡμέρη ἐγένετο» ἀφ' οὗ ἔφασεν ἡ διωρισμένη ἡμέρα. Ἡρόδοτ. ε'. 50. 93. ἀλλὰ καὶ »ἡ κυρίη τῶν ἡμερέων», Ἡρόδτ. 1, 48. 6, 129. »Κυρία ἐκκλησία» ἡ νόμιμος, ἡ κατὰ νόμον διωρισμένη ἡμέρα τῆς συνάξεως τοῦ σήμου· ἢ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος. Συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἥτις ἐγίνετο εἰς διωρισμένην ἡμέραν, εἰς ἣν ὁηλ. ὁ λαὸς δὲν ἐσυγκαλεῖτο ἰδιαιτρ. ἀντίστ. τῷ »σύγκλητος ἐκκλησία». Παρομοίως καὶ ἁπλῶς ἡ κυρία, ἐνν. ἐκκλησία, ἢ ἡμέρα, Ἡ κανονικὴ καὶ προδιωρισμένη συνέλευσις, ἢ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν αὐτὴ ἡ κανονικὴ συνέλευσις ἠγίνετο. γ) Ἐπὶ λόγων, καὶ ἐκφράσεων αἵτινες, τῷ Μεταφορικῆς, καὶ τροπικῆς. Εἰς τὴν κυρίαν τὴν πρώτην καὶ φυσικὴν σημασ. καὶ οὐχὶ μεταφορ. — Ἰδιαίτερος, ἰδιος, ὁ ἀποκλειστικὸς εἰς τινας ἐκφράσεις, ἢ ἰδέας ἀνήκων, καὶ ἰδιος ὤν. Κύριον ὄνομα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐλέγετο ὅμως οὕτω καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐδίδοτο εἰς τοὺς γονεῖς εἰς τὸ νεογέννητον. — Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει καὶ »Κύριον, ἰδιον, αὐθεντικὸν γραμματεῖον. Ἐπίρρ. κυρίως. 2) Ὡς οὐσιαστικὸν, Ὁ αὐθέντης, ὁ κτήτωρ, ὁ κύριος τινὸς προσώπου, ἢ πράγματος, ὡς »κύριος εἰμὶ τούτων. Εἶμαι εἰκύριος, ἔχω τι ὑπὸ τὴν ἀπεριόριστόν μου ἐξουσίαν, καὶ ἂν μετεχειρίζομαι ὡς θέλω. Ἰδιωτικ. δὲ ἐθεωρεῖτο οὕτως ὁ πατὴρ οἰκογενείας τινὸς, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ πατὴρ τοῦ οἴκου, pater familias, πρβλ. κοῦρος, κουρίδιος. Οὕτω καλεῖται ὁ πατὴρ »Τίου κύριος· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κύριε, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ὦ· καὶ ὁ Ἄνηρ »Κύριε γυναικός· οὐχὶ δὲ καὶ Δεσπότης, διότι τοῦτο μόνον εἰς τοὺς δούλους καὶ σκλάβους ἀνήκει· ὡς »Δεσπότης δούλου· διὰ τοῦτο καὶ οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τοὺς Θεοὺς αὐτῶν, Κυρίους, καὶ οὐχὶ Δεσπότας, ἔλεγον· καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ὄνομα Κύριος, σήμερον ἐστὶ τῆς θεότητος, καὶ κατ' ἐξοχὴν Κύριος, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγομεν. Ἐντεῦθεν πορίζεται, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο, εἰς τοὺς πατέρας, καὶ εἰς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ κηδομένους καὶ φροντίζοντας ἡγεμόνας κυριολεκτεῖται. Ὁ δὲ παραμάζων Ἑλληνισμὸς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια, ἐξέλαβε τοῦτο ἐπιτετειῶς καὶ ἐπὶ τίτλων τιμῆς, καὶ προσρήσεως, διάλου ὡς τὸ Monsieur τῶν Γαλ. τὸ Signore τῶν Ἰταλ. τὸ Herr τῶν Γερμ. κτλ. καὶ ἡ συνήθεια συντομίας χάριν ἐνίοτε ἐκφράζει τοῦτο κατ' ἀποκοπὴν, ἀντὶ τοῦ Κύριε, Κύρ, μόνον λέγουσα. οἱ δὲ Βυζαντινοὶ καὶ, Κυρὸς, ἀντὶ τούτου εἶπόν ποτε. β) Κυρία, ἡ. Ἡ κυρά· ἡ δέσποινα, ἢ κυρία τινὸς, ἢ ἔχουσά τι εἰς ἰδιοκτησίαν, κτῆσιν, ἢ ἐξουσίαν της· ἰδιωτρ. ἡ Οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκυρά, ἡ κυρία τοῦ οἴκου· dominus, domina (συγγν. τῷ κυρέω, κάρανος, κοίρανος, τύραννος). Ὅθεν

Κυριότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης τοῦ κυρίου, ἢ ὕπαρξις, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν περιουσίαν, κτῆσις, ἰδιοκτησία, δύναμις, ἰσχὺς, ἐξουσία, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ νόμον ὑπάρχουσα δύναμις, βεβαιότης, ἀσφάλεια. Domination, autorité. Γαλ. Ν. Διαθ.

*Κυριοτόκος, ἡ. Ἡ τὸν Κύριον τέξασα, ἡ Θεοτόκος, ἡ Παναγία. Ἐμμφδ.

Κυρίσσω, καὶ Ἀττ. κυρίττω, Μ. ίξω (κόρυξ). Τῇ κεφαλῇ, ἢ τοῖς κέρασι πλήττω, μάχομαι, κερατίζω, καθὼς π. χ. οἱ τράγοι· ὅθεν

Κυρίττιλος, ον. Ὀξήκοτος, ὅστις κερατίζει. Ζήτ. κορύπτιλος, καὶ κορύττιλος.

Κυριωνυμέω, ῶ, Μ. ήσω (κυριώνυμος). Ἔχω ἂν ἰδιαίτερον, κύριον ὄνομα. Εὐστάθ. ὅθεν

Κυριωνυμία, ἡ. Κυρία, ἰδιαιτέρα ὀνομασία. Εὐστάθ. τὸ φέρειν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου· ἐκ τοῦ

Κυριώνυμος, ον (κύριος, ὄνομα). Ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, ἢ ἔχων ἰδιαίτερον ὄνομα. Ἐπίρρ. κυριωνύμως.

Κυρίως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ κύριος. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κυρίου, ἢ τῆς ἰδίας κτήσεως καὶ περιουσίας· κατὰ τὸν κύριον, ἰδιον, ἐξαίρετον καὶ ὁριστικὸν τρόπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παντοτεινῶς, διαρκῶς, στερεῶς, νομίμως, δικαίως, ἐξίως· κατὰ τὴν δικαίαν καὶ νόμιμον δύναμιν καὶ βεβαιότητα, κατὰ πρῶτον λόγον, βεβαίως, ἀσφαλῶς, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, κατὰ τὸν ἄξιον, δίκαιον, στερεὸν καὶ ἁρμόδιον τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου τρόπον· ὡς π. χ. »Κυρίως διδόναι, ἀποδιδόναι, κ. τ. τ.

*Κυρκαίη, ἡ, Ἰδ. κυρβαίη.

Κυρκανάω, ῶ. Σπάνιος παρασχηματισμ. τοῦ, κυκανάω, Ἱππιατρ. καὶ Ἀριστοφ. Θσμφρ. 429. Ζήτ. Συγκυρκανάω.

Κύρμα, τό (κύρω, κυρέω, κύρσαι). Εὕρημα, ἐντύχημα, ἔρμαιον (κέλμπρ, Τουρν.), τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εὑρίσκει τινὰς, ἢ τὸ ἀπολαμβάνει, τὸ ἀποκτᾷ μετὰ δοκ. »Ἀνδρῶν δυσμενέστιν ἐλωρ καὶ κύρμα», Ἰλιάδ. Ε, 488. πρβλ. Ρ, 151. »κύρμα κυσὶ, οἰωνοῖς, θηρσὶν, ἰχθύσιν», Ἰλιάδ. Γ, 272. Ὀδσσ. Γ, 271. Ε, 473. Ο, 480. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 433. Παιδοῦρος, ἀμύρτης, ἀποστερητής. (Τινὲς τοιζουσιν ἀναμφιβόλως ὀρθότερον κυρμα.)

Κύρος, εος, τό (συγγν. τῷ κύρη, κόρση, κόμη). Ἡ μετὰ διαρκείας ἐπιβεβαίωσις καὶ στερέωσις, πίστωσις, δύναμις, τὸ βέβαιον· ἡ ἰδιότης πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον ἀξίζει, ἢ δύναται τινὰς νὰ δώσῃ αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ· τιμὴ, ἀξίωμα, ἐξουσία· ἡ κυρία, καὶ ἔγκυος δύναμις, ὡς »τῶν πραγμάτων τὸ κῦρος». Ἡ ὑψίστη, καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ τὰ δημόσια πράγματα, Ἡρόδ. 6, 109. ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ αἰτία, ἢ τὸ κύριον πρᾶγμα, τὸ κεφάλαιον. »Τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας». Τὸ κεφάλαιον. »Πρᾶξις καὶ κύρωσις». Ἐπιβεβαίωσις. Πλάτ. εἰς Γοργ. ζ. ἔνθα κατωτέρω ἐν §. 5. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος κεῖται· καὶ ἐν §. 8. »Πραγματεία καὶ κεφάλαιον». Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 914. »ἡ δὲ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν». Ἀντὶ τοῦ, Ἄξει ἐπιτυχίαν· θέλει εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς μεγάλης εὐτυχίας. ὅθεν

Κυρόω, ῶ. Πιστὸν ποιῶ, ἐπιβεβαιῶ, κῦρος ἔχειν ποιῶ. π. χ. Νόμον, ἐκλογὴν, ἢ ἀποφασίν τινα. »Ἀποφασίζω, διορίζω τι ἀποφασιστικῶς, Ἡρόδ. 6, 86. 2, 126. πρβλ. Ἡρόδ. 8, 56. »τὰ κυρωθέντα». Τὰ ὁποῖα ἀποφατίσθησαι, ἐπεβεβαιώθησαν, καὶ ἐστερεώθησαν, τὸ πιστὸν καὶ ἄξιον ἔχουσιν, ἢ τὰ ἐπιβεβαιωθέντα καὶ δύναμιν λαβόντα· οὕτω καὶ »τὰ κεκυρωμένα». »Λαὸς τέτακται κυρῶσαι τὴν δίκην». Αἰσχύλ. Εὐμ. 626. νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τῶν ψήφων τὴν κρισολογίαν. Ἐντεῦθεν ἐν στίχ. 568. λέγει »σὺ δ' εἶπας — τὴν δὲ κύρωσον δίκην». εἰπὲ τῷ δήμῳ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ διὰ τῶν ψήφων τὴν δίκην. Πλάτ. Γοργ. 13. »καὶ τῷ λόγῳ τὸ πᾶν κυροῦμεναι τέχναι». Τέχναι, αἵτινες καθόλου μόνον διὰ τοῦ λόγου φθάνουσι τὸν σκοπόν των. Ζήτ. Κῦρος.

Κύρσαι, ἡ. Ἀόρ. α'. Αἰολ. τοῦ, κυρέω, κύρω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. κύρσω.

Κυρσάνιος, ὁ. Παρὰ τοῖς Λακεδαιμ. = νεανίας, ἢ, μειράκιον, Ἀριστοφ. Λυσ. 982. ἴσως προκύπτει ἐκ τοῦ, κόρος, κοῦρος, κορτος, κύρσος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυρσίον, μειράκιον. Ἐκ τοῦ κύρσος, γίνεται τὸ κυρσάνιος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ νέος, τὸ νεανίας. Ζήτ. ἔτι καὶ, σπερτάω.

*Κύρσας, Μετχ. ἀορ. τοῦ κυρέω, Ἰλιάδ.

Κύρσω, Μέλ. Αἰολικ. τοῦ, κύρω, κυρέω. Ἰλ. Γ, 23. »μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσαις». Μεγάλῳ ζώῳ ἐπιτυχών.

Κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ (κυρτὸς, αὐχὴν). Ὁ κυρτὸν αὐχένα ἔχων, στραβολαίμης.

Κυρτεία, ἡ, κυρτία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἄγρα, κυνηγ. 2) Κάθε πεπλεγμένον πρᾶγμα ὡς κύρτος· καὶ ἐντεῦθεν ἕτι καὶ εἶδος ἀσπίδος πεπλεγμένης ὁμοίως τῷ κύρτῳ κ. τ. τ. Διόδωρ. Σικ. ε. 33. ἐκ τοῦ

Κύρτη, ἡ. = Κύρτος. Ἡρόδοτ. Α'. 191. παρὰ Πολυδ. ί. 160. ὁ κλωβὸς, τὸ κλωβίον. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ κυρτὸς, κεκυρτωμένος, πεπλεγμένος.

*Κυρτεύς, έως, ὁ (κύρτος). Ὁ διὰ τῶν κύρτων ἁλιεὺς· καὶ καθόλου ὁ ἁλιεύς.

*Κυρτευτὴς, οῦ, ὁ = κυρτεύς.

Κυρτιάω, ῶ (κυρτὸς). Κυρτὸς εἰμί. Μανὴθ. δ'. 119. »ὥστε κυρτιόωντας». Νῶτα κυρτούς.

Κυρτίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κύρτος. Μερὸς κύρτου.

*Κυρτὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ κύρτος.

*Κυρτοειδὴς, ές (κύρτος, εἶδος). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ εἶδος τοῦ κύρτου ἔχων.

Κυρτός, τή, τόν. Καμπύλος, ἐλλιὰς, ἐπικαμπὴς, γυριστὸς, καμπούρης, κεκυφὼς, ὁ τόξου σχῆμα ἔχων. Ἰλ. Δ. 426. Ν. 793. καῦμα, κυματιὰ καὶ Ἰλ. Β, 218. »ὤμια κυρτά». Ὦμοι καμπουρωτοί.

Κύρτος, ὁ. Πᾶν τὸ ἐκ βούρλων πεπλεγμένον, καὶ ἰδιαιτρ. κόφινος, ἢ καλάθιον ἐκ βούρλων (βρύλλων ἢ σχοίνων) ἐξ οὗ ἀγρεύουσι τοὺς ἰχθύας, ψαροκόφινον· ἢ τὰ πτηνὰ, κλωβίον. »Κύρτοι ἐγρηγορῶς, κύρτος εὕδουσι. Ψαροκόφινον, δίχτυ πιάνουσι τὰ ὄψαρια τὴν ἡμέραν, ἢ τὴν νύκτα. Πλάτ. Νομ. ζ'. Ζήτ. ἐγκύρτιον, καὶ, κύρτη (πιὸν. ἀπὸ τοῦ κυρτὸς, ὁ κυρτῶς λυγισμένος, ἢ στρογκυλῶς πεπλεγμένος).

Κυρτότης, ητος, ἡ (κυρτός). Καμπυλότης, καμπούρωμα. Σχῆμα ὡς τὸ τοῦ Τόξου, τόξου. Στράβ.

Κυρτόω, ῶ (κυρτός). Κυρτὸν, καμπύλον, καμπουρωτὸν ποιῶ τι »κῦμα κυρτωθέν. Κῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκυρτώθη ὡς νυμφικὸς θάλαμος, Ὀδσσ. Δ, 244. ὅθεν

Κύρτωμα, τό. Τὸ κεκυρτωμένον, καμπουρωμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον μέρος, καμπούρα· τόξον, δόλος, καμάρα. Προκόπ.

Κυρτών, ῶνος, ὁ. Ὁ κεκυφώς, ὁ καμπούρης ἄνθρωπος. Ἀνάλ. ἀ. 187.

Κύρτωσις, εως, ἡ (κυρτόω). Τὸ κυρτόν, στρογκυλόν, καμπουρωτόν, ἢ ὡς δόλον, καμάρκν, ποιεῖ τι· ἔτι δὲ κύρτωμα.

Κύρω, Μ. κύρσω. Πρωτπ. τοῦ κυρέω, ῶ. Ὁ ἐγγίτ. Ἔνστ. ἐὰν καὶ δέν ἦναι σόλου ἄχρηστος, εἶναι ἄμως πολλὰ σπάνιος, καὶ Ποιητκ. μόνον. Αἰσχλ. Εὐμ. 398. Herm. Σοφκλ. Αἰ. 307. Valck. Ἰππόλ. 744. 1206. Matth. Ἰππόλ. 741. Πρτπ. ἔκυρσι, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1159. καὶ ἀναυξήτως κύρε, Ἰλιάδ. Ψ, 821. Κατὰ τὴν σημασίαν = τυγχάνω· μετὰ Δοτικ. Συναπαντῶ, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω κατὰ συμβεβηκός, συμπίπτω ἐπάνω τινός, κατὰ τύχην πίπτω, φθάνω, κ. τ. τ. = ἐντυγχάνω, καὶ, ἐπικύρω· ὡς ἠπήματι κύρεινε. Ἔτι δὲ καὶ Μέτιος ὡς ὑπῆρχ. Ἰλιάδ. Ω, 530. ἠκαχὼ κύρεται. Ἐντυγχάνει, κυριεύει. 2) μετὰ Γενικ. τυγχάνω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, φθάνω. Ἔκυρσας σεαυτοῦ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 625. ἀπήλαυσας, ἔχεις. 3) μετὰ Αἰτιατ. καιρὸν ἔκυρσαν. Ὀππιαν. Ἀλ. ἀ. 34. ἀπήλαυσαν, ἔλαβον καὶ ἔχουσι.

Κύρωσις, εως, ἡ (κυρόω). Ἐπιβεβαίωσις, πίστωσις, ἐνίσχυσις, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐκτέλεσις, τελείωσις, Πλάτ. Γοργ. σ. 450. Β. καὶ καθόλου = κῦρος. Ἡ λέξις δὲ νομίζετ. κυρίως Σικελική, καὶ μόνον τὰ κῦρος κρίνεται γνήσιος Ἀττκ. λέξις.

*Κυρωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ βεβαιῶν, ἐπιβεβαιῶν.

Κυρωτικός, κή, κόν. Ἐπιβεβαιωτικός.

Κύσθος, ὁ (κύω, κυσός). Κάθε κοίλωμα, τρώγλη, τρύπα, βαθύλωμα· ἐξαιρέτως δὲ α) ὁ πρωκτός, καὶ β) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 782. Ἐτρχ. 430.

Κυσίκος, ὁ (κυσός). = πασχητίας. Ἡσύχ. ἂν δὲν λέγῃ, κυσιᾷ, πασχητιᾷ.

Κυσοβάκχαρος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν κυσὸν μετὰ βακκάρεως μυρίζων. Ἡσύχ.

Κυσοδακνιάω (δάκνω). Ἔχω σπασμούς, δάκνομαι εἰς τὸν κυσόν, μὲ τρώγει ἡ μὲ γαργαλίζει ὁ κυσός. Ἡσύχ.

Κυσοδόχη, ἡ. Εἶδος ξυλίνων ἀργαλείων, πρὸς τὰ ὁποῖα, ἢ ἐν οἷς ἐδέεντο οἱ σκλάβοι διὰ παιδοποίαν. Ἀλκίφρ. γ'. Ἔπιστ. 72. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου ἔχει, κυστοχήνην, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Εἶδος δεσμοῦ· εἰ δὲ εὑρυπρωκτίαν· οἱ δὲ ξύλον ἐν, ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδασμεύοντο πρὸ. κύφων.

Κυσολάκων, ωνος, ὁ. Παιδεραστής, ὁ τοῖς παιδικοῖς χρώμενος· ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων, ἐπειδὴ καὶ οἱ Δάκωνες ὡς παιδερασταὶ κατηγορεῦντο.

Κυσολαμπίς, ίδος, ἡ. = Πυγολαμπίς.

Κυσολέσχης, ου, ὁ (λέσχη, κυσός). Ὁ ἄτιμος, καὶ ἀκαίσχυντος ὁμιλῶν, φλύαρος· τοῦ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶναι περὶ σαρκικῶν πραγμάτων.

Κυσονίπτης, ου, ὁ (νίπτω). Ὁ τὸν κυσὸν ἑαυτοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς μετὰ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν ἀποπλύνων· ὡς τὸ Λατιν. Aquariolus, ὁ εἰς τοῦτο τεταγμένος δοῦλος. Ἡσύχ.

Κυσονίπτρια, ἡ· Σημν. τοῦ κυσονίπτης. Ἡ τὰ αἰδοῖα μετὰ τὴν συνουσίαν πλύνουσα· παρὰ τοῖς Ο'. Παροιμ. λ'. 20.

Κυσός, ὁ, κύσαρος, ὁ· καὶ, κυσσός, ὁ, = Κύσθος· ἡ πυγή, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· καθόλου δὲ, τρύπα, τρώγλη. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 782. καὶ 789. (ἐκ τοῦ, κύω, Πρωτπ. τοῦ κύσθος, κύστη, κύστις, κύτος, κυσσός, κύσαρος) (ῡ).

*Κυσοχήνη, ἡ. Ἰδ. κυσοδόχη.

*Κύσσα, ης, ἡ. Ἐπκ. ἀορ. 1. τοῦ κυσέω, οὕτω δὲ καὶ κύσσαι, Ἐπκ. ἀπρμρ. ἀορ. 1. ἀντὶ ἔκυσα, κύσαι, Ὁσθ.

Κυσσαμένη, ἡ. Ἐσφλμν. ἠραιῃ ἀντὶ, κυσαμένη. Ἐπκ. Ἐπλκ. μτχ. μστ. ἀορ. 1. τοῦ ρμτ. κύω, Ἡσίοδ.

*Κύσσαρος, ὁ = κύσθος, α.

*Κυσσός, ὁ = κυσός, κύσθος.

Κύστη, ἡ (κύσθος). Οὐρήθρα, ἡ οὐροδόχος φούσκα· ἔτι δὲ 2) = Ὑπογάστριον, καὶ ἐφήβαιον, ἡ ἐφήβαιον. Ἡ λέξις ἔκειτο παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 956. ὅπου ὁ Βρουγκιος κατά τι Χειρόγρ. τίτθην, ἔταξεν. Ἔξρτ. σημν. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, τὴν μήτραν.

Κύστιγξ, ιγγος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, κύστις. Ἱπποτρ.

Κύστιον, τό (κύστη). Εἶδος ἁλικακάβου (Solanum hallicacabum) ἐπειδὴ καὶ φέρεται ὁ καρπὸς οὗτος ἐν τινι φούσκῃ.

Κύστις, εως, καὶ ιος, ἡ, ὡς καὶ τὸ κύστη. Φύσκη, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἡ φαύσκα, ἤτις περιέχει τὸ οὖρος, ἢ τὴν χολήν. Ἰλ. Ε, 67. Ν, 652. καθόλου ἀντὶ τοῦ, σάκκος, σακκούλιον· (ἐκ τοῦ κύω, τὸ περιλαμβάνω).

*Κύταρος, ὁ, Βλπ. κύτταρος.

Κυτιδίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κυτίς, ἀντὶ κοιτιδίου, καὶ κοιτίς· Κιβιώτιον, σεντουκάκιον, ἢ κευτίον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 665. Παρὰ τῷ κωμικῷ ὁ Σχόλ. ἀνέγν. κύτιν, ὅπου νῦν, κύστην, κεῖται, καὶ ἠρμήν· διὰ τοῦ, κυτίδα. Ζήτ. ἐν τῷ, κύστη· ἡ συνήθεια φυλάττει τοῦτην τὴν ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου μεταφοράν. Ἡ λέξις προκύπτει ἐκ τοῦ, κύτος.

Κυτίζωσις, εως (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κυτίνου ὢν· ὅμοιος τῷ κυτίνῳ.

Κυτίς, ίδος, ἡ κύτις, ιδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ κύτος, = κοιτὶς, καὶ κυτίδιον· ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κουτίον, καὶ κουτάκιον.

Κυτιονόμος, ον (νέμομαι). Ὁ τρώγων τὸν κύτινον. Νίκανδρ. ἐκ τοῦ

Κύτισος, ὁ. Εἶδος θαμνοειδοῦς τριφύλλου, Θεόκρτ. Citisus graec. καὶ laburnum. Διον.

*Κυτογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (κύτος, γαστήρ) = κυησίστωρ.

Κύτος, εος, τό (ἐκ τοῦ, κύω, λαμβάνω ἢ ἐμκυτῶ, ἐμπεριέχω). Πᾶν τὸ κοιλότητα ἔχον· κοίλωμα, βάθος, πλάτος, χώρημα, διάστημα κεκλεισμένου κοίλου σώματος, ἢ καθενὸς κοίλου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ καὶ τοῦ τῶν ζώων, καὶ ἔξρτ. ἡ κοιλία, ἡ κοιλία τῆς μητρός. κεκόρεῖον κύτος. Ἀνθρώπου μορφή, Σοφκλ. Τρχν. 12. Ἔνθα ὅμως ἡ ὀρθὴ ἀνάγνσ. ἀνδρείῳ τύπῳ ἐστί, ἢ καθενὸς ἀγγείου, καλλίου, κιβωτίου, πλοίου, ποτηρίου, κ. τ. τ. Εὐριπ. Τρωάδ. 37. Ἰων. 30. Σοφκλ. Ἠλκτρ. 1142. ἐπὶ τῆς φιάλης, εἰς ἣν ἐμπεριείχοντο τὰ λείψανα τοῦ Ὀρέστου. Τὸ παρικλεῖον, τὸ κάλυμμα, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα, ἢ ἐπιδερμὶς, ὅθεν ἐγκυτί, σκῦτος, καὶ τὸ Λατνκ. cutis. Ἐσφαλμένως ἐνόμιζον ἄλλοτε τὸ κύτος ἐν τῇ σημασ. τοῦ σκύτος ὡς ἰδιαιτέραν τινὰ λέξιν.

Κύτρα, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, χύτρα.

*Κύτρος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ χύτρος.

Κυττάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κύτταρος.

*Κύτταρον, τό = κύτταρος, Ἀρστφ.

Κύτταρος, ὁ. Κάθε κοίλον, ἢ κενὸν διάστημα, κοιλότης, ὄλου σχῆμα, π. χ. κύτταρος οὐρανοῦ. Ἀρστφ. Εἰρ. 193. Ἰδίως δὲ α) ἡ κυψέλη (τὸ κουβούλιον) τῶν μελισσῶν. β) τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, τὸ κοινῶς, βαλανίδιον, λεγόμενον· καὶ καθόλου κάθε καρποῦ ἢ κοτύλη, ἢ ὁ κύλιξ καὶ γ) = κύτινος· τὸ τοῦ ροιδίου προεξάνθημα. Ὁ τοῦ ἀρσενικοῦ ἄνθους στύλος τῆς πίτυος (κουκουναριᾶς) ἤτοι ἡ προέκθησις αὐτῆς, ἤτις ἐστὶν (κατὰ Θεόφραστον) ὁ μικρὸς στάχυς (τὸ στρόβιλιον) ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ ἀποξυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 523. λέγει ὑπὸ πόσθιον στρεβλὸν ὥσπερ κυττάρου. ὅπου καὶ σύδετέρως κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἐσημείωσαν ἔτι αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν ἀναγνωσιν, κύπαρος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔτι σώζεται παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. Ἱστορ. τὸ, Κυπαρίς. Ἐκ τοῦ, κύπη, ἀφ' οὗ τὸ, κύπτη, εὐχρηστότερον, κύπαρος, καὶ κύφη, κυφέλη.

Κυτώδης, ες, (κύτος, εἶδος). Κοῖλος, βαθυλώδης, βαθυλωμένος, πλατύς, ὁ κύτος ἔχων.

*Κυφαγωγέω, Βαστῶ τὸν λαιμὸν κεκυρτωμένον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τοῦ ἵππου, Διβάν. ἐκ τοῦ

Κυφαγωγός, ὁ, ἡ (κυφὸς, ἄγω). Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 10. Ἵππος κυφαγωγός, ἵππος, ὅστις ἔχει κεκυρτωμένον (καμπουριασμένον) ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τὸν λαιμὸν του.

Κυφελλεύς, έα, έον. Ποιητκ. ἀντὶ κυφός.

Κυφελλον, τό. (Ἐκ τοῦ κύπελλον, κυψέλη). Πᾶν κοῖλον, εὐρύχωρον, κενόν. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται ἀκόμη μόνον παρὰ Ἀλεξανδρινοῖς Ποιηταῖς, καὶ ἀεὶ πληθντκ. τὰ κύφελλα, παρὰ Καλλιμχ. λφ. 300. καὶ Λυκόφρ. 1426. σημαίνει, Ἀερῶδες περικάλυμμα, κενὸν ἀτμόν, νέφη, σύννεφα· ἐμίλχην, κατεκνιάν. Παρὰ δὲ Λυκόφρ. 1402. σημαίνει τὰς κοιλότητας τῶν ὠτων, τὰ ὦτα, ὅθεν καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἑρμην. τὸ Ὁμρκ. ἀμφικύπελλον, διὰ τοῦ, ἄμφοτον καὶ ἀμφὼεις παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Κύψη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Κύφος.

Κῦψις, εος, καὶ εως, τό. Αἰγυπτιακόν τι Ἰατρικὸν συνθεμένον ἐκ διαφόρων θερμῶν πραγμάτων. Γαλην. παρ' Ἀριστετδ. κεῖται, κυφί, γεγραμμένον.

Κυψοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κύφους ὤν.

*Κυψόνωτος, ον (κυφός, νῶτος). Μὲ κυφὸν, κυρτὸν νῶτον.

Κυφός, φή, φόν (κύπτω). Καμπύλος, κυρτός, πλήρης λόφων καὶ κυρτωμάτων, ἢ ῥόζων· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τὰ κάτω νεύων, ὁ διὰ γῆρας ἐπικεκυρτωμένος, καμπούρης, ἐπὶ τὰ κάτω γουρισμένος, λυγισμένος ηγῆραϊ κυφόν. Ὀδσ. Β, 16. ὅθεν

Κῦφος, εος, τό. Καμπύλωμα, κύρτωμα, καμπούρα. 2) κοῖλόν τι ἀγγεῖον, σκαφίδιον. Ἐτυμολ. πιθανῶς, ὅτι μετὰ τοῦ, κύτος, σκῦφος, καὶ κύπελλον, εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, κύφαρον καὶ κύφη, τὴν κεφαλήν, οἱ Κρῆτες. Ἆρα ἐκ τοῦ σκύφος, παράγεται καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σκοῦφος, καὶ σκούφια, τὸ τῆς κεφαλῆς περίδεμα, διὰ τὸ ὁμοιότητα ἔχειν μετὰ τοῦ ἐκπώματος τούτου.

Κυφότης, τητος, ἡ (κυφός). = Κυρτότης, τὸ εἶναι τοῦ κυρτοῦ καὶ καμπύλου, καμπούρα.

Κυφόω, ῶ (κυφός). Κυφὸν ποιῶ τινά, καμπουρόνω τοιουτοτρόπως ὥστε ἂν τῇ κυφώσει ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν λυγισμένη. ὅθεν

Κύφωμα, τό. Κύρτωμα, καμπούρωμα.

Κύφων, ωνος, ὁ (κυφός). Κάθε κυρτὸν ξύλον, καὶ ἑπομένως β) δασμὸς τις ξύλινος, ἢ κλοιὸς (ὄργανον τιμωρητικὸν) δι' οὗ τὸν τραχήλου καὶ τὰς χεῖρας τῶν κακούργων διείρουσιν, ἵνα μὴ δύνωνται ἀνακύψαι· ἔτι δὲ καὶ διὰ τούτου ἔτι ἐβασανίζοντο. Ἀριστοφ. ὅθεν 2) Ὁ κακοῦργος ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ἄξιος τοιαύτης παιδείας. 3) Ὁ κυρτὸς ζυγός, ἢ τὸ κυρτὸν μέρος αὐτοῦ, πρὸς τὸ ἔλκειν τὸ ἄροτρον. Θέογν. 1201. πυνθ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμοὶ ἡμίονοι κύφωι' ἔλκουσιν ἀρότρουιν. Τάσσεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν. Φώτ. ὅδεν

Κυφωνισμός, ὁ (ὡς ἀπὸ ῥῆμα κυφωνίζω). Τὸ εἰς τὸν κύφωνα ἐμβάλλειν, καὶ τιμωρεῖν τινα· ἢ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία. Ἡσύχ.

Κύφωσις, εως, ἡ (κυφόω). Κύρτωσις, καμπούρωμα, ἐξαιρέτως δὲ ἡ κύρτωσις τῆς ῥαχεως ἀπό τινος καμπούρας. Τὸ εἶναι κυρτὸν, καμπούρη. Ἰδ. κυφόω.

Κύχρεμος, καὶ κύχρανος. Ζήτ. Κύγχρεμος.

Κυψέλη, ἡ (κύπτη, γύπη). Κάδε κοιλότης καὶ τρώγλη, τρύπα· ὅθεν, ἡ κοιλότης, ἡ τρύπα τοῦ αὐτίου, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένη μελλόδης ἀκαθαρσία, ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος. πρβλ. κυψέλλων. 2) κάθε κενὸν διάστημα, κενὸν ἀγγεῖον, κιβώτιον, σεντούκιον, χώρημά τι δεκτικὸν τινός, ἀποθήκη, ἀμπάρι πρβλ. Παυσαν. 5, 17, 2. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 5, 92. 4. 5. καὶ Ἀριστφ. Εἰρ. 630. καὶ ἐξαιρέτως ὁ τῶν μελισσῶν οἰκίσκος, κόφινος, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ, κυβερνον λέγεται, πρβλ. καὶ κύτταρος. Ἐκ τοῦ κυψέλη, ἐσχηματίσθη τὸ ἐν τῇ συνηθ. κυβέλιον, καὶ ἐκ τούτου τὸ κουβούλα, καὶ ὑποκορ. κουβούλιον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λεγόμενον.

*Κυψελίζω, Μ. Ἰσω. Πελιτεύομαι ὡς ὁ τύραννος τῆς Κορίνθου Κύψελλος, ὀγλ. τυραννικῶς καὶ δυναστικῶς, Θεογν. 894. ἔνθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γραφῇ διὰ τὸν στίχον Κυψελλίζω. Id. Schaef. Γρηγ. σ. 372. Herm. Σοφοκλ. Αἴ. 209. Περομαίως δὲ ἐσχηματίσθη καὶ τὸ Φιλιππίζω, Μακεδονίζω, Σελευκίζω, κ. τ. λ. Valck. σημ. σ. 255.

Κυψέλιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κυψέλη.

*Κυψελίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορτκ. τοῦ κυψέλη.

*Κυψελλίζω, Ἰδ. Κυψελίζω.

Κυψελόβυστος, ον (κυψέλη, βύω). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὰ αὐτία εἶναι στουπωμένα διὰ τῆς κυψέλης, λέρας τῶν ὤτων.

Κύψελος, ὁ. Εἶδος χελιδόνος, ἤτις ἐμφωλεύει μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς· ἄλλως δὲ καὶ τρωγλητὴ χελιδών, λέγεται. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 30. 2) Κύριον ὄνμ. Περίφημος τῆς Περιόδου τυράννος, Ἡρόδ. 5, 92.

Κύω, καὶ, κυέω. Μ. κυήσω (ἰδ. κυβή). Κυρίως σημαίνει τὸ, Περιλαμβάνω, περιέχω, περιφράττω ἐν ἑαυτῷ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, κύτος, κυσός, κύστος, ἐπὶ πάντων τῶν κύλλων, βαθυλάκων καὶ τρήτων ἐχόντων πυμάτων· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται εἰς καὶ τὸ κυέω, ἐπὶ τῆς ἐγγαστρίας, ἀντὶ τοῦ, ἔχω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρωμένη, ἔγκυος εἰμὶ, καὶ ἐπὶ ζώων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Γεννῶ· ὁ Ὅμηρος λέγει κυέω βρέφος, νίόν. Ἰλ. Τ, 117. Ψ, 266. ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ ἔχω, φέρω, ἐγγαστρωμένη εἰμὶ μὲ υἱόν· ὁ αὐτὸς ἔτι λέγει ἐπὶ γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἱ τινες ἐγγαστρώθησαν, καὶ ἐγέννησαν διά τινος ἄνδρος. Τοκουσσαμένη τέκεν, ἡ γείνατο. Ἰλ. 2, 26. ἔνθα ἡ ὑπό, σημαίνει τὴν Δοτικ. τῆς κατὰ πρᾶξιν φορὰν ἐγγαστρίας. Ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἐκφέρει τὴν λέξιν ἀνευ τῆς ὑπό· κυσαμένη· καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ τῆς Δοτικ. κυσσαμένη θεᾷ, Διὶ ἐν φιλότητι. Λουκιαν. ἐν Ἑταιρ. διαλόγ. β'. 1. καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ἀκότο κύω μήτε ὀχέσαι ἤδεκεν. (Εἰμαι ἀκτὶ μηνῶν ἤδη ἐγγαστρωμένη)· ἀτοῦτο γοῦν καὶ μόνον σπρίσμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μοι τηλικαύτην ἀποίησας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν ἀνήσεται. Πλτκ. κύομαι, Φέρομαι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, ἐπὶ βρέφους· εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ Μεταφορ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ, Ἐγγαστρωμένος εἰμὶ, ἔχω κατὰ νοῦν, ἢ λέγουσι γαστρὶ. 2) Ἐκφρτκ. ἔκυσα, ἐγγαστρωσα, ἐγγαστρώσω, ἐγγαστρωμένην ἐποίησα. ὅθεν Μέσ. ἀόρ. ἐκυσσάμην, εἰμαι ἐγγαστρωμένη, πηγαίνω ἐγγαστρωμένη, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως εἶναι ἐν χρήσει πιθ. μόνον ἡ Θηλκ. μετχ. κυσσαμένη, ἐγγαστρωμένη, ἐγγαστρωθεῖσα, Ἡσιόδ. Θγν. 125. 405. καὶ παρ' Ὁμρ. ὑποκυσσαμένη, ἴδ. ὑπ' ἀρθμ. 1. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Herm. de Aesch. Danaid p. XV. σημαίνει τὸ μὲν κύω, ἐγγαστρώνω, τὸ δὲ κυέω, γεννῶ, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἡ μετχ. τοῦ μέσ. ἀορ. πρέπει νὰ γράφηται πάντοτε μὲ ἓν μόνον σ, κυσαμένη, ὑποκυσαμένη τὸ ὁποῖον δοξάζουσι καὶ ὁ Dind. καὶ Buttm. ἀλλ' ὁ Wolf. διετήρησε τὴν γρφ. ὑποκυσσαμένη (ἐνεύδων κῦμα, κύημα, κύησις· ἀλλὰ καὶ τὸ κεύθω εἶναι συγγενὲς αὐτῷ).

*ΚΤΑ, Ἄχρστ. πρωττκ. ἐξ οὗ παράγετ. χρόνοι τινὲς τοῦ κυνέω.

Κύων, ὁ, καὶ ἡ. Ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. ἤδη, ἔστι ὅμως συχνότερα τὸ ἄρσεν. μετχρζτ. γεν. κυνός, δοτ. κυνί, αἰττκ. κύνα, κλητκ. κύον, ὑστερώτρ. δὲ καὶ κύων. Πλθντ. ὀνμ. κύνες, γενκ. κυνῶν, δοτκ. κυσί, Ἐπκ. κύνεσσι, Ἰλδ. αἰττκ. κύνας, Ἐν τῶν τετραπόδων καὶ οἰκιακῶν ζώων, ὁ σκύλος, ἡ σκύλα, Ὅμρ. κύνες θηρευτῆρες. Διαγωνικά, Ἰλδ. κύνες τραπεζῆες. Σκυλία τῆς τραπέζης, ἢ τῶν ὁματίων, Ὅμρ. κύνες λυσσητῆρες. Λυσσασμένα σκυλία, Ἰλ. Παρ' Ὁμρ. εὑρίσκονται τὰ σκυλία ἐν χρήσει ποτὲ μὲν πρὸς φυλακὴν τῶν οἴκων καὶ τῶν ποιμνίων, ποτὲ δὲ πρὸς κυνηγίαν. Ἔτι δέ, ἠκολούθουν ἐνίοτε τὸν ἡγεμόνα, ὅταν ἐπήγαινεν εἰς τὴν βουλὴν, ἢ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, σκυλία, π. χ. τὸν Τηλέμαχον, Ὀδσ. Β, 11. Ρ, 62. Ὁ γνωστὸς τοῦ Σωκράτους ὅρκος νὴ τὸν κύνα, Πλάτ. ἀπολγ. καὶ Γοργ. καὶ ἀλλαχοῦ, εὑρηται καὶ παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι π. χ. Ἀριστφ. Σφηκ. 83. πρβλ. Menage Διογν. Ἀρτ. 2, 40. 2) Σκύλος, σκυλί, ὡς ψεκτική, καὶ ὄχι κυρίως ὡς ὑβριστικὴ λέξις, πολλάκις παρ' Ὁμρ. συνθ. μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀναισχυντίας, ἀδιαντροπίας, αὐθαδείας, θρασύτητος, ὡς ἡ Ἑλένη, Ἰλδ. Ζ, 344. 356. τὸν ἑαυτόν της, ἡ δὲ Ἶρις Ἰλδ. Θ, 423. τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ἡ Ἥρα Ἰλδ. Φ, 481. τὴν Ἄρτεμιν κύνα καλεῖ. Οὕτω ὀνμζντ. καὶ οἱ ἀσελγεῖς, καὶ ἄπιστοι θεράπαινα τοῦ Ὀδσ πολλάκις κύνες, Ὀδσ. Σ, 338. Τ, 91. 152. 372. Χ, 35. Ἐπὶ ἀνδρῶν ἔχει συνθ. τὴν ἐμφαντικωτέραν ἔννοιαν τοῦ λυσσώντος, ἀγρίως ἐπιτιμῶντος, θρασέος, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἀντικαθῇ, οὐδὲ νὰ τὸν ἀποβάλῃ, Ἰλδ. Θ, 298. 527. Ὀδσ. Ρ, 248. καὶ Ἀλκαιοῦ. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀναισχυντος, ἀναιδὴς, αὐθάδης, κακοῦργος, φθονερός, χαμερπὴς, ἀχρεῖος ἄνθρωπος, Ποιητ. μοῦσ. Ὅτε δὲ ὁ Ὅμρ. ἐγνώριζε καλῶς καὶ τὴν πίστιν τοῦ ζώου τούτου, διδάσκει ἡ ὡραία διήγησις περὶ τοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδσ. ἐν Ὀδσ. Ρ, 291. 3) ἔτι δὲ λέγονται κύνες καὶ ἐξετ. παρὰ Τργκ. πολλὰ μυθολογούμενα τέρατα, ὡς θεράποντες καὶ ἄγγελοι τῶν θεῶν ὄντα, ἢ τὴν θέλησιν αὐτῶν ἐκπληροῦντα, καὶ τὰς προσταγὰς αὐτῶν ἐκτελοῦντα, φύλακες, ἐπίστοποι· οὕτω λέγετ. ὁ ἀετὸς καὶ ὁ γὺψ. «Διὸς κύων» αἱ Ἅρπυιαι. «Διὸς κύνες» αἱ Ἐρινύες «ἀδιάκτοι Ἄϊδου κύνες» οὕτω πρὸς τούτοις χωρὶς προσδιοριστικῆς Γενκ. αἱ κῆρες, οἱ ὀρκίοντες, ἡ ὕδρα, ἡ σφίγξ καὶ ἄλλα σκυλία, ἐπειδὴ ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἀνωριαρχίαν ὑψηλοτέρων θεοτήτων, Ἐτγ. Σοφ. Οἰδπ. Τ. 390. Εὐρπδ. Ἡρακ. μ. 127. — Ἠλέκτρ. 1387. Παρὰ δὲ Αἰσχλ. Ἀγμ. 905. ἀνομάζει ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμν. αὐτὸν δὲ τῶν στεῖμων κύνας. Τὸν κύνα ἔθηλ. τὸν φύλακα τοῦ ἰδίου οἴκου. 4) εἶδος θαλασσίου ζώου, τὸ σκυλόψαρον. Ὀδσ. Μ, 96. β) θαλάσσιος ἰχθύς, ὅπως ὁ ξιφίας, Πολύβ. 34, 2, 15. γ) ἀλλὰ καὶ = μυῖα. γ. 5) ἄστρον οὕτω καλούμενον, οὗ περὶ τὰς ἐπιτολὰς πολλοὶ γίνονται καύσωνες. Ἰλ. Χ, 29. Τὸ ἑπτελὲς εἶναι ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος, ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου του μετατέθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὁ καὶ Σείριος λεγόμν. καὶ ἐντεῦθεν τὸ πευκάδες ἡμέραιι. 6) ὑπὸ τῶν κυβευτῶν, Βόλος τις, βλῆμον ἀτυχὲς τῶν κύβων, ὅστις ἔτι καὶ Χῖος, καλεῖται. 7) Ἐν τοῖς γεννητικοῖς τοῦ ἀνόρος μορίοις λέγτ. οὕτω τὸ frenum praeputii. 8) = κυνήπαδες. 9) εἶδος ἥλων, τοὺς ὁποίους ἄλλοι, κυνάδας, λέγουσιν. Ἡσύχ. καὶ Σχόλ. Ὀδυσ. Η, 91. 10) πάθος τι σπασμῶδες περὶ τὸν γνάθον συμβαῖνον. Ζήτ. ἐν τῷ κυνικός. (Κυνὸς ἀλλ' ἀμφίβολ. παρωγγ. ἀπὸ τοῦ κύω, κυέω, διὰ τὴν ἄκραν τῶν σκύλων γονιμότητα) (τὸ υ πανταχοῦ βραχύ).

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ω.

*Κῶ, Ἰωνκ. ἀντὶ πω, πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Κῶας, τό, παρ' Ὁμρ. οὐχὶ μόνον ἐν τῷ ἑνκ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀνωμάλῳ πληθντκ. ἐν χρήσει τὰ κώεα, δοτκ. κώεσι, μεταγενεστ. συναλοιφῇ κῶς, ἀπαλὸν, μαλλιαρὸν δέρμα, δορά, παρ' Ὁμρ. ὡς σκέπασμα ἐπὶ τῶν σκαμνίων, εἴφρων καὶ κλινῶν ἐφαπλούμενον, διὰ νὰ κάθηταί τις, ἢ νὰ κεῖται ἀναπαυτικώτερα. Φαίνεται, ὅτι ὁ Ὅμρ. παντοῦ ἐννοεῖ τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, Ὀδσ. Τ, 3. 142. τὸ ὁποῖον ἐν Ὀδσ. Α, 443. «οἰὸς ἄωτον» λέγτ. Ὑστερώτρ. δὲ καὶ ἡ ἐκ δέρματος προβάτου γοῦνα. Ἐν Ἰλδ. ἅπαξ μόνον 1, 661. πολλὰ συχνότρ. ἐν Ὀδσ. Ἰδιαιτρ. τὸ χρυσοῦν δέρας, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τὴν Κολχίδα, Ἡρόδ. Η, 193. Θεόκρτ. 13, 16. πρβλ. κώδιον (πιθ. ἀπὸ τοῦ κεῖμαι, κοιμάω, κῶος, ὁ, Σπήλαιον, κοίτη· κατὰ δὲ τὸν Hemsterh. ἀπὸ τοῦ ὦϊς, Αττκ. ὠΐς, Αἰολ. ὡς καὶ μὲ δίγαμμα κῶς, πρόβατον. Ἰδ. καὶ κώδιον.

Κωβαλος. Σπάνιον ἀντὶ τοῦ κόβαλος.

Κωβεδάριον, ὑπκρστκ. τοῦ κωβιός.

*Κωβιδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κωβιός.

Κωβιός, ὁ. Εἶδος θαλασσίου, καὶ ποταμίου ἰχθύος· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Gobius, Διον. ὅθεν

Κωβίτης, υ, ὁ, καὶ, κωβίτις, ιδος, ἡ. Ἀπὸ κωβιόν, ὅμοιος τῷ κωβιῷ· ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτοῦ· ἐξαιρέτως δὲ «ἀφύη κωβῖτις». Εἶδος σαρδέλας.

Κωβιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κωβιῷ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τῆς μορφῆς τοῦ κωβιοῦ ὤν.

Κωδάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κώδιον.

Κωδεια, ἡ (κόττα). Ἡ κεφαλή. Ἰλ. Σ, 499. ἰδίως δὲ, ἡ κεφαλὴ τῆς μήκωνος (τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας).

*Κωδη, ἡ = κώδεια. Κεφαλὴ μήκωνος, Α. Β.

*Κωδία, ἡ = κώδεια.

*Κωδιξ, ἡ = κώδη. Ε', Μ.

*Κώδιο, ἀντὶ κώδιον, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφ. 1180.

Κώδιον, τό. ὑπκρστκ. τοῦ κῶας. Δέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλί, προβιά, ποστέκι, μηλωτή, κουζούκα, φόρεμα ἐκ δέρματος προβάτου, τὸ ὁποῖον ἔτι μετεχειρίζοντο καὶ ὡς στρῶμα, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιμῶντο· ἄλλως δὲ καὶ κῶας λέγεται· ἔτι δὲ καὶ Σκέπασμά τι τοῦ στρώματος, τῆς κλίνης, καθὼς ἡ παρ' ἡμῖν τσέργα, ἡ ἰάμπολη, τεφτίκι, κ. τ. τ. Διόδ. Σικ. ιγ', 82. Ζήτ. Κλαίνα· ὡς τὸ ἐν Ὀδυσ. Α, 443. «κεκαλυμμένος οἰὸς ἄωτοις». Τῷ ἄδει καὶ τῷ καλλίστῳ τοῦ προβάτου· λέγει δὲ τῶν ἐξ ἀπαλῶν ἐρίων γεγονότων περιβολαίων· ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθ. δ'. 40. εἶπεν «κώδεσσιν στρωμνήσας». Τὸ ἄρμα τοῦ ἡριοῦ, τὰ Κώδεια· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὑπεστρώννυντο τὰ κώδια· ἀφ' οὗ καὶ κῶμα ὁ ὕπνος, διὰ τὸ ἐπὶ κωδίων αὐτοὺς κοιμᾶσθαι. ὅθεν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κωδιοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώδιον φέρων, φορῶν.

* Κωδύα, ἡ = κώδεια, καὶ κώδυον, τό. Lobeck Φρύνχ. σ. 302.

* Κώδυον, τό = κωδύα.

Κώθων, ωνος, ὁ. Παρὰ ποιῆς. Ἀττ. καὶ ἡ (ἐκ τοῦ κώθη, κόπτα, διὰ τὴν ὁμοιότητα). Καλυκοειδὲς ἢ ἡμισφαιροειδές τι ὄγειον ἐκ μετάλλου, καὶ μάλιστα ἐξ ὀρειχάλκου κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ κτυπήματος ἤχον ἐκδίδει. Κωδούνιον, Καμπάνα. Τοιαῦτα κωδούνια μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ὁπότε ἐξέτασαν τὰς φυλακὰς τῆς νυκτός, ἢν φυλάττῃ ἡ φυλακή, ἢ κοιμᾶται. Ἡ φυλακὴ λοιπὸν εὐθὺς ἀφ' οὗ ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ κωδουνίου ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῇ διὰ φωνῆς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, κωδωνοφορεῖν, ἀντὶ τοῦ, Ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐξετάζειν τὰς φυλακὰς τῆς νυκτός, ἢ κατὰ Φώτ, περιπολεῖν καὶ ἐξετάζειν εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες, οἱ γὰρ περίπολοι τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες εἶχον καὶ ἐφόρους, πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Patrouiller, faire la, ἢ, aller en patrouille, ἢ ἰδὲ τὸ Τουρκ. Κόλλι, γυρίζειν κόλλι. Ἰταλ. Pattuglia· ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θουκυδίδ. ἐν δ'. 135. ὑπὸ κώδωνος παρεκχέντος. Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ περίπολος φυλακὴ μὲ τὸν κώδωνα, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἐμπροσθὰ τὸ κόλλι, ἢ πατρουλλία, ἢ πατοῦλλια, ἢ στράτζια. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Ἀρατ. γ. παρὰ Περιζων. Κανόν. 34. ἀναφέρεται κωδὼν φυλακικὸν· καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς μέρος τῆς ζυγαριᾶς ἀπὸ τινος ἑρμηνεῦ τὸν κώδωνα καταμοίσαι. 2) τὸ κατὰ τὸ τέλος τῆς σάλπιγγος πλατὺ μέρος, τῆς ὁποίας τὸ πρὸς τὸ στόμα ἐξ. ἐκκαντίας, Ἐπιγλωττὶς, λέγεται. Ὁ Σοφοκλ. τάσσει τὸ κώδωνος τυρρηνικῆς, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅλην τὴν σάλπιγγα. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Αἰσχύλ. Ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν λέγεται, κώδων ἱερός, τὸ σημαντήριον τῆς μεταλήψεως τοῦ λαοῦ εἰς τοὺς ναοὺς, καμπάνα. Καλταρ. 3) Μεταφορ. ὁ Φλύαρος ἄνθρωπος· ὅστις κάμνει μὲ τὰς φλυαρίας του κρότον ὅμοιον τῷ τῆς καμπάνας, καὶ ὡς ἐπάν. Ἀρστφ. Εἰρ. 1068. πρβλ. κρόταλον, 2. 4) = κώδεια ὧδε.

Κωδωνίζω, Μ. ἰσω. Διὰ τῶν κωδώνων ἠχῶ, κτυπῶ τὸ κωδούνιον, καμπανίζω· ὡς δὲ περίπολος φυλακὴ (ὡς κωδωνοφόρος) περιέρχομαι καὶ ἐπισκοπῶ τὰς φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἂν ἀγρυπνῶσιν, ἢ 2) Διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος ἐξετάζω, καὶ συναθροίζω τοὺς πρὸς πόλεμον διωρισμένους ἵππους, ὧν αὐτοὶ ὑποφέρωσι τὸν θόρυβον αὐτῶν. ὧδε 3) καθόλου Ἐξετάζω, δοκιμάζω, πειράζω, πεῖραν λαμβάνω· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἵππων, πηλίνων ἀγγείων, νομισμάτων, κ. τ. τ. ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ ἦχον ἀφίημι, ἢ ἐκδίδωμι.

* Κωδωνοειδής, ές (εἶδος). Κωδώνι ὅμοιος.

Κωδωνόκροτος, ον (κώδων, κρούω). Ὁ ἠχῶν, κωδωνίζων ὡς ὁ κώδων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ κωδώνος κρότος ἀπάκουε. Ἄσπις, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας εἶναι κωδώνες διὰ νὰ φοβίζωσι δι' αὐτῶν τοὺς ἐχθρούς. Εὐριπ. Ῥῆσ. 383. καὶ 388. ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. β'. 5. λέγει κώδακος κωδωνοκρ.

Κωδωνοφαλαροπώλος, ον (κώδων, φάλαρα, πῶλος). Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. (963) 904. καλεῖται ὁ Μέμνων, διότι εἶχεν εἰς τοὺς φαλάρους καὶ χαλινοὺς τῶν ἵππων κωδούνια.

Κωδωνοφορέω, ῶ. Μ. ἤσω. Κώδωνας φέρω, φορῶ· καθὼς π. χ. οἱ ἵπποι, καὶ ἡ περίπολος φυλακή. Ζήτ. κώδων. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 843. 1156. Duker Θκδ. 4, 135. ἐκ τοῦ

Κωδωνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώδωνα φέρων, φορῶν, βαστάζων, π. χ. ὁ ἵππος, ἢ ἡ τὴν πόλιν φυλάττουσα περίπολος φυλακή, ἢ πατρούλλια, τὸ κόλλι. Δίων Κάσσ. νδ'. 4. οἱ τὰς συνοικίας νύκτωρ φυλάσσοντες, κωδωνοφοροῦσιν, ὅπως σημαίνειν σφίσιν ὁπόταν βουληθῶσι δύνωνται. Ζήτ. ἐν τῷ, κώδων.

Κώεα, κώεσι. Ζήτ. ἐν τῷ, κῶας.

* Κωθάριον, τό. Ὑπερτπ. τοῦ κώθος.

* Κώθος, ὁ. Σκαλτ. ἀντὶ τοῦ κωβιός, ἔτι δὲ καὶ κώθων.

Κώθων, ωνος, ὁ. Εἶδος Λακωνικοῦ πηλίνου καὶ στρατιωτικοῦ ποτηρίου, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα περιγράφει ὁ Ἐριτίας παρ' Ἀθηναίῳ, β'. 10. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 9. μετεχειρίζοντο τοῦτο ἔτι καὶ οἱ Ἀττικοὶ ναῦται. Ἔρρτ. δὲ ἀγγεῖον διὰ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον οἱ στρατιῶται συνήθως ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν, Ξεν. Κρτ. 1, 2, 8. πρβλ. Casaub. Ἀθην. 11. 10. Πολδ. 6, 96. Ἀριστοφ. Ἱππ. 601. ὁ Σχόλ. ἐν Βίρτ. 1004. λέγει, ὅτι ἦτον μόσιτον (μεῖον κεχρυσίλιον), καὶ ἐκαλεῖτο ἔτι, Ἑρμικὸς πλυντήριος, καὶ εἰς τοὺς χρόνους του, κύαθος· ἔφτι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κοῦπα, ἐκ τοῦ κυβή, κύπη, κύπελλον καλούμενον. ὅθεν καὶ 2) ἡ πολυποσία, ἡ μέθη, μεθοκοπιά, μπεκριλιές. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών. 4. κεῖται κώθωνι ἐμφανίσαι. Ἀντὶ τοῦ, πολυποσίᾳ, μέθῃ, μηδυτος, ὁ πάντα μεθυσμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ μέθυσος· ὅθεν καὶ τὸ, ἀκρατοκώθων, 3) = κώθος (πεῖν. συγγν. τῷ κότταβος, κυβή, κύπη). ὅθεν

Κωθωνίζω, Μ. ἰσω. Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, μπεκριλιάζω. Ἀριστοτ. προβλ. γ'. 14. Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. Πατ. Μεθῶ, μεθύσκω.

Κωθωνία, ἡ. = Κωθωνιστμός. Ἀρτεμίδ. βιβλ. 15. Ἰων.

Κωθώνιον, τό. Μικρὸς κώθων. Γεωπον. ε'. 10.

Κωθωνισμός, ὁ (κωθωνίζω). Τὸ πίνειν μὲ τὸν κώθωνα, πολυποσία, μέθη. Ἀριστοτ. προβλ. ἐ. 38.

Κωθωνιστήριον, τό. Παρὰ Διοσκορ. ἐ. 19. Τόπος, εἰς ὃν συναθροιζόμενοι πίνουσι, τόπος ἡδονῆς διὰ πότου.

* Κωθωνόχειρος, ον (κώθων, χείρ). Ὁ τὸν κώθωνα ἐν τῇ χειρὶ κρατῶν. Εὔβουλος παρ' Ἀθην. 11. σ. 471. Δ. ἀμφιβλ. ἀνάγνω.

* Κώϊος, ία, ῖον, συνῆφ. Κῷος, ΩΙΐα, Κῷον. Ἀπὸ τὴν Βιβ. Ἰδιωτικ. τὸ Κώϊον, συνῆφ. Κῷον. Ἰμάτιόν τι ἀπὸ λεπτοτάτου καὶ διαφανεστάτου ὑφάσματος.

Κωκάλια, τά. Εἶδος χερσαίων καὶ ὀστρακοδέρμων κοχλιῶν. Ἀριστοτέλ. Ζώων. Ἱστορ. δ'. 4. ὅπου, κοκάλια, ἀκαγνωστότερον· λέγονται δὲ οὕτως ἐκ τοῦ σκληροῦ καὶ ὀστρεώδους, ἤτοι ὀστρακίνου αὐτῶν δέρματος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθ. κόκαλον, ἀντὶ τοῦ, Ὀστοῦν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, κόκκαλος· ἡ συνήθεια ἔτι καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν τῶν κοχλιῶν, κοκάλια, λέγει.

Κώκυμα, τό (κωκύω). Τὸ ὀπίσω ἐρρήνευεν, ἐκλαυσε τινάς, κλαύσιμον, θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμὸς μετὰ φωνῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 331. καὶ ἄλλοι.

* Κωκυτίς, ίδος, ἡ (Κώκυτος). Ἡ ἀπὸ τὸν Κώκυτον ἐκβλαστήσασα, «Νύμφη. Ὀππιαν.

Κωκυτός, ὁ (κωκύω). Θρῆνος, κοπετός, ὀδυρμὸς, κλαυθμοὶ μετὰ κραυγῆς. Ἰλ. Χ. 408. 447.

* Κώκυτος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ποταμός τις ἐν τῷ Ἅδῃ, Ὀδσ. Κ, 514. ἐκ τοῦ

Κωκύω, Μ. ὑσω. Θρηνῶ, ὀδύρομαι, μετὰ θρήνου ἀναβοῶ, κλαίω μετὰ μεγάλης φωνῆς. Ὅμηρ. ὅστις συνηθίζει νὰ τὸ συντάσσῃ μὲ τὰ ἐπίρρ. λίγα, ὀξύ, μάλα, μέγα. Ἀριστοφ. Δυσ. 1222. κωκύσατε τὰς τρίχας μακράν. καὶ στίχ. 448. «Ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας». Τοῦτο τὸ δεύτερον ὁ Σχόλ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐκσπάσω, ἐντιλῶ τὰς τρίχας σου πάσας ὡς κόκκους ἐκ τῶν ῥοιῶν κατὰ μίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς σου, ὧν ἐκτιλλομένων σε κακῶς, θρηνεῖν καὶ βοᾶν ποιήσω. ἀμφ. 2) Θρηνῶ, κλαίω διά τινα ἢ διά τι. (Τὸ υ παρ' Ὅμηρ. εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχὺ, ὅταν εἶναι πρὸ φωνήεντος, εἰς τὸν ἐνεστ. ὁηλ. καὶ πρτττ., πρὸ δὲ συμφώνου ἀεὶ μακρόν, παρὰ Νεωτερ. ἔστιν ὅτε καὶ πρὸ μακροῦ φωνήεντος μακρόν. π. χ. Βίων 1, 23.)

Κωλακρατέω, ῶ. Μ. ἤσω. Κωλακράτης εἰμί· ἐπιγρ. Κυζικ. ἐκ τοῦ

Κωλακράτης, ου, ὁ (κωλῆ, ἀγείρω, ὅθεν μερικοὶ προκρίνουσι τὴν γραφὴν κωλαγράτης). Ὁ συνάζων τὰ μέλη τῶν θυμάτων. Ἀρχαιοτάτη πρὸ τοῦ Σόλωνος ἀνόμη ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἄλλως ἐμόρφωσε, καταστήσας ἀντὶ τῶν κωλακρετῶν τοὺς ἀποδέκτας. Ὅθεν = ἀποδέκτης· ὁ λογιστὴς τῆς δημοκρατίας, ὁ ἐστὶν, ὁ ταμίας, ὅστις ἔδιδε λογαριασμὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν διὰ ὅσα ἔλαβε, καὶ ἐπλήρωσεν. Ἦσαν δὲ δώδεκα, κατὰ τὰς φυλὰς, οἵτινες ἐσύναζον ὅλα τὰ δεσίματα τῆς πολιτείας, ἐπλήρωναν τὸν καθημερινὸν μισθὸν τῶν κριτῶν (παρ' Ἀριστοφάν. «Κωλακρέτου γάλαι. Ὁ μισθὸς τῶν κριτῶν ἐρρέθη ὀστρίνοις) καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα διὰ τὰς δημοσίους θυσίας, ἐξ ὧν αὐτοὶ ἐλάμβανον τὰ δέρματα καὶ τοὺς πόδας. Ῥυκεῖν· εἰς Τιμαίου Λεξικ.

Κωλάδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κώλον.

Κωλεά, ἡ· καὶ, κωλέα, ἡ· καὶ, κωλιά, ἡ κωλία, καὶ συναλ. κωλῆ. Ζήτ. κωλῆ.

Κωλεός, ὁ. = κωλεά, κωλῆ, καὶ, κωλὴν, ὁ. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. δ'.

Κωλῆ, ἡ· συνῆφ. ἀντὶ, κωλέα, ἡ κωλεά, (κῶλον). = Κωλεός, κωλία, καὶ κωλὴν συγγ. τῷ κωλὴν· τὰ κόκκαλα τοῦ μηροῦ μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῖς κρέατος, τὸ κωλομέριον, ἐκ τῶν ὁποίων (ἀπὸ τῶν χοίρων) κάμνουσι τὰ παστὰ Χοιρομέρια, καὶ ἐντεῦθεν ὅλοι αὐτοὶ αἰλέξεις σημαίνουσι τὸ, Χοιρομέριον, ἢ τὸν μηρὸν, τὸ ὀπίσθιον σκέλος τοῦ ζώου, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου. Le jambon, Γαλλ. ἐντεῦθεν τὸ, Μηρίον, εἶναι ὡς ἓν μέρος τοῦ Κωλῆνος. Ἀθην. ὅ'. σελ. 154. καὶ γ'. 367. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 30. ἐν τοῦ, κῶλον 2) παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 989. καὶ 1013. = Αἰδοῖον, ὅθεν τὸ Λατιν. colex, ἢ colis ὃν εἰκὸς πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, φωλή.

Κωλῆν, ῆνος, ὁ. = Κωλῆ. 2) Τὸ ὀστοῦν τοῦ ὀπίσω ῥαχίσους.

Κωλήπειον, τό. καὶ

* Κωλήριον, τό. Ὑπερτπ. τοῦ κώληψ.

Κώληψ, ηπος, ἡ (κῶλον, κωλῆ). Ἡ ἰγνύα, ητις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ γόνατος, ἔνθα γίνεται ἡ κάμψις Ἐν Ἰλ. Ψ, 726 ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἀστράγαλος, καὶ γαστροκνημία, καὶ κωλῆ.

* Κωλιά, ἡ, καὶ κωλία = κωλῆ.

Κωλιάς, ἡ. συνυπακουομ. ἀκρα. Ἐλέγετο ἓν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος ἢ Πανδημου. Ἀττ. ἀ. ἔνθα καὶ χρονικήτις ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἑωρτάζετο, Κωλιάς καὶ αὐτὴ ὀνομ. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 8. 2) Ἡ γῆ τούτου τοῦ ἀκρωτηρίου, ητις ἦτο χρήσιμος διὰ πήλινα ἀγγεῖα. Σουϊδ. ἐν Λ. Κωλιάδες, καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου «ἀγγείου ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος κεκεραμευμένου».

* Κωλικεύομαι, Πάσχω ἀπὸ κωλικαν. ἐκ τοῦ

Κωλικός, ἡ, κόν (κῶλον, 2). Ὅστις πάσχει ἀπὸ κωλικα. «Κωλικὴ νόσος, ἡ διάθεσις ἢ καὶ ἁπλῶς κωλική, τὸ πάθος τοῦ κώλικος, ὁ Κώλικας· τὸ πάθος τοῦτο ἔχει τὸν ὄρον του εἰς τὸ ἔντερον κῶλον λεγόμενον, εἰς φυσικὰς τοῦ περικλειομένου, καὶ ἐμποδιζομένου ἀέρου ἐν αὐτῷ, ὁπότε γίνεται καὶ φλύγωσις εἰς τὰ περὶ γειτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νιάζοντα μέρη κωλικὰ φάρμακα. Ἰατρικὸ ἐναντίον τοῦ κώλικος.

*Κωλοβαθρίζω, Μ. ἴστω (κωλόβαθρον). Περιπατῶ ἐπὶ κωλοβάθρων.

*Κωλοβαθριστής, οῦ. Ὁ ἐπὶ κωλοβάθρων πορευόμενος.

Κωλόβαθρον, τό (κῶλον, βαίνω). = Καλόβαθρον.

*Κωλοειδής, ές (κῶλον, εἶδος). Ὡσὰν μέλη.

Κωλομετρία, ἡ. Ἡ καταμέτρησις, καὶ μετρικὴ διαίρεσις τῶν κώλων ἐν τοῖς χοροῖς. Σουίδ. ἐν Δ, Εὐγένιος.

Κῶλον, τό. Ἓν μελος ἐν τῷ σώματι, τῶν ἀνθρ. καὶ τῶν ζώων, ἑρτ. πόδες, χεῖρες. Buttm. Σοφ. Φιλ. 42. ἀλλὰ καὶ τὸ στέλος, ὁ μηρός. 2) τὸ μεγάλον ἕντερον εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁποῖον ψαίνει ἕως εἰς τὸν πρωκτόν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρωκτός, κῶλος, ὁ· λέγεται, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, κωλικός. 3) ἓν μέλος τῆς περιόδου, ἴδ. μονόκωλος. 4) μέρος, κομμάτι, ἡ πλευρὰ οἰκοδομῆς τινός, Ἡρόδ. 2, 126. 134. 4, 62. τείχους, Ἡρόδ. 4, 108. ἔτι δὲ καὶ πάτωμα. 5) πλευρὰ σώματος, ἢ σχήματός τινος, π. χ. τριγώνου, ἢ τετραγώνου, κ. τ. τ. 6) ἐν τῷ διαύλῳ τὸ ἓν ἥμισυ τοῦ σταδίου, ἤτοι ἀπὸ τῆς βαλβῖδος εἰς τὸ τέρμα, ἢ ἀπὸ τοῦ τέρματος εἰς τὴν βαλβῖδα, Αἰσχλ. Ἀγμ. 354. 7) τὰ κλήματα, οἱ κλάνοι φυτοῦ τινος, ὡς νὰ ἦτον τρόπον τινὰ βραχίονές του, Jac. A. Π. σ. 292. (κατὰ τὸν Doederl. Λατιν. συνώνυμ. 4. σ. 152. ἀπὸ τοῦ πρωτοτυπ. κέλλω, συγγν. τῷ σκέλος καὶ κολοσσός). ὅθεν

Κωλοτομέω, ῶ. Μ. ήσω (τέμνω). Τὰ κάλα τέμνω, κολοβόω, κόπτω τὰ μέλη, καὶ καθόλου αὐτὸ τοῦ, κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω. Παρὰ Πλουτάρχ. ιτήμες ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κολωτομεῦσιν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Θερίζουσιν· ἀλλ' ἐν ἄλλῃ ῥήσει κεῖται ἀντὶ τούτου τὸ, βωλοτομέω.

Κώλυμα, τό (κωλύω). Ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω. Ξενφ. Ἑλλην. 7, 5, 12. 2) ὑπερβάσπισις, προφύλαγμα, τὸ προφυλάττον τινὰ ἀπό τινος.

Κωλυμάτιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κώλυμα. 2) ἓν τοῖς πολμκ. = Χελωνάριον, Ἱερ. ἀ.

*Κωλύμη, ἡ = κώλυμα, Θεόδ.

Κωλυσανέμας, ου, ὁ, καὶ

*Κωλυσάνεμος, ον (κωλύω, ἄνεμος). Ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσίδειπνος, ον (δεῖπνον). Ὁ τὸν δεῖπνον ἀργοπορῶν, ἀποκρούων, ἐμποδίζων, κωλύων. Πλούταρχ. συμπ. η. 6.

Κωλυσίδρομος, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον κωλύων, ἐμποδίζων. Λουκιαν. τραγοπ. 189.

Κωλυσιεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἔργον). Ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον τον, κάμνω τινὰ νὰ χασομερήσῃ Πολύβ. ϛ. 15. Φίλ. β'. λέγ. καὶ κωλυεπιουργέω. ὅθεν

Κωλυσιεργία, ἡ. Ἡ τοῦ ἔργου κώλυσις· τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τινὰς τὸ ἔργον, τὴν ἀργασίαν.

*Κωλυσιουργέω, Μ. ήτω = κωλυσιεργέω.

Κώλυσις, εως, ἡ (κωλύω). Ἐμπόδιον, εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις· ῥάγμα τοῦ νὰ μὴ προχωρῇ τινάς.

*Κωλυτέος, έα, έον, Ὑμτκ. ἐπίτ. τοῦ κωλύω. Ὅττις πρέπει, ἢ εἶναι νὰ ἐμποδισθῇ, Ξενφ. Ἱέρ. 8, 9.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ (κωλύω). Ὅστις ἐμποδίζει, εἰς τὰ ὀπίσω κρατεῖ, καὶ δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ προχωρήσῃ, ἐμποδιστής, ὅστις γίνεται ἐμπόδιον τινος· καὶ ὁ Καταπαύων, καταπαύσων τι. ὅθεν

Κωλυτήριος, ία, ιον. Ὁ ἐκτικὸν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ, νὰ κρατῇ ὀπίσω τινά, καὶ ἐπιτήτις παρὰ Λακεδαιμονίοις· ὡσὰν κωλυτήριον. Μέσον δὲ ἐμπόδιον, εἰς τὰ ὀπίσω κράτημα.

*Κωλυτής, οῦ, ὁ = κωλυτήρ.

*Κωλυτικός, ή, όν (κωλύω). Ὡς καὶ τὸ κωλυτήριος, διάφρ. ἀνάγν. παρὰ Ξενφ. ἀπμν. 4, 5, 7.

Κωλυτός, ή, όν. Ὑμτκ. ἐπίτ. τοῦ κωλύω. Ἐμποδισμένος, ἢ ὁ δυνάμενος κωλυθῆναι· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τινάς.

Κωλύω, Μ. ύσω (κόλος). Κυρίως, Σμικρύνω, ἀδυνατίζω, μετριάζω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, ἀλίβω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι. ιιωλύω τινά τι νοεῖ. Σπανιώτρ. ιιωλύειν τινά τι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1241α. «ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν, Συνῆθ. δείκνυται τὸ πρᾶγμα ἐν ἀπρμφ. ιιωλύω σε λέγειν» καὶ μετ' ἀρνήσ. ιιωλύω τινὰ μὴ ποιεῖν τιν ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ νὰ κάμῃ τι· οὕτω καὶ τό, ποῦδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν, Δέν εἶναι κανὲν ἐμπόδιον, εἶναι ἄφεια, εἶναι συγχωρημένον, καὶ καθόλου ὡς ἰσχυρὰς συγκατανεύσεως ἔκφρασις, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 272. Dind. Ἀριστοφ. ιιωλῶ πωλεῖν, ταιχίζειν». Θουκυδ. ἔχει δὲ καὶ μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ϛ'. 2. ιιωλύσει τοῦ καίειν ἐπιόντας». Δημοσθ. μτέ τὸ κωλύειν; Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει; τί τὸ ἐμπόδιον; — Ἡ λέξις αὕτη ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἐξ αὐτῆς παραγόμεναι ἤρχισαν νὰ ἦναι ἐν χρήσει μᾶλις μεθ' Ὅμρ. ἔστι δὲ μετὰ τοῦ, κολάζω, καὶ κολούω, ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ διαφέρει μόνον εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ο εἰς ω. (Τὸ υ, ἑπομένου φωνήεντος ἐν τῷ ἐνστ. ὀφλ. καὶ πρτκ., πτὲ μὲν βραχύ, ὡς ἐν Πινδρ. Πύθ. 4, 51. Ἀρατ. Ἐκλογ. 862. ποτὲ δὲ μακρόν, ὡς ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 972. ἑπομένου δὲ συμφώνου ἀεὶ μακρόν, ὅθεν Μ. κωλύσω, πτκ. πρμν. κεκώλυμαι, ἀπαρμφτ. κεκωλῦσθαι. Ἰδ. καὶ κωκύω. — Ὅστις παρατηρήσει ταύτην τὴν χρῆσιν τῶν διχρόνων, ὡς καὶ τὴν ἐν τοῖς ῥήμ. τῶν περισπωμν. τῆς γ'. μεταβολὴν τοῦ ο εἰς ω, ὅταν ἕπηται σύμφωνον, δηλ. εἰς τὸν μέλ. πρμν., καὶ ἀόρστ., θέλει ἐγκρίνει, μοὶ φαίνεται, τὴν ἀρχαιοτέραν διὰ τοῦ ω γραφὴν τῶν ἐν τῇ συνῆθ. εἰς ωνω, ἀντὶ εἰς οω ῥημάτων, ὡς, φανερώνω, χρυσώνω, κηρώνω, παλουκώνω, κ. τ. λ. Διότι ἂν ἐπαίζαμεν γράφωμεν χρυσόνω, φανερόω, διὰ τί ἄρα νὰ γράφωμεν φανερώνω, χρισώνω, ἐφανέρωσα, ἐχρύσωσα; ἔγραφον καὶ καὶ ἐπρόφερον οἱ ἀρχαῖοι χριστόω, φανερόω, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μόνον, διατί δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι τὴν κακοφωνίαν, ἤτις ἤθελε προέρχηται ἐκ τῶν δύο μακρῶν ω ἀλλεπαλλήλως κειμένων, εὐθὺς δὲ ὁποῦ διὰ παρενθέσεως συμφώνου ὡς εἰς τὸν μέλ. πρμν. καὶ ἀόρστ. ἀπεφεύγετο ἡ κακοφωνία αὕτη, ἔγραφον καὶ αὐτοί ω, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, μοὶ φαίνεται, δὶ ἣν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ γράψωμεν καὶ ἐν τῷ ἐνστ. καὶ πρτκ. ω

Κωλωτή, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Ὀρνις, ἐλήφθη ἐκ τῆς ἡμαρτημ. γραφῆς τοῦ Ἀριστοτέλ. Ζῴων Ἱστορ. β'. 1. ὅπου, κωλωτῇ, ἀντὶ τοῦ, κωλώτῃ, κεῖται ἐκ τοῦ

Κωλώτης, ου, ὁ (κῶλον)· = ἀσκαλαβώτης. ὅθεν

Κωλωτοειδής, ές, καὶ

*Κωλωτώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κωλώτῃ, ὅθεν καὶ παρομοίως τῷ κωλώτῃ κηλίδας ἔχων, ἢ παράλλος, ποικίλος, κηλιδωτός. Ἱπποκρ.

Κῶμα, ατος, τό (κεῖμαι, κοιμάω). Βαθὺς, βαρὺς ὕπνος, καὶ ἑρτ. παρὰ τοῖς Ἑπτ. «μαλακὸν κῶμα» Ἰλ. Σ, 359. Ὀδσ. Σ, 201. «κακὸν κῶμα» Ἡσ. Θγν. 798. sopor. β) Ὑστερώτρ. δὲ ἀντὶ τοῦ ληθαργία, κλίσις παντοτεινὴ εἰς ὕπνον, ἢ εἰς ληθαργικὸν ὕπνον καταφορά· τὸ διὰ πάντα νυστάζειν, ἢ ὁπόταν ἄσθενής τις ἔχῃ πάντοτε τὰ ὄμματα κεκλεισμένα χωρὶς μ' ὅλον τοῦτο νὰ κοιμᾶται· ἔξω τῆς φύσεως, ὑπερβολικός, καὶ ἀσυνήθης ὕπνος τῶν ἀρρώστων· ὅθεν τὸ, κωματώδης, καὶ κωματώνω· πρβλ. κάρος. 2) = κῶμος Πινδρ. Πύθ. 1, 21. κατὰ τὸν Θείρσιον, ἀμφλ.

Κωμάζω, Μ. άσω. Δωρ. αξῶ (κῶμος). Κυρίως ἐκφράζει ἡ λέξις τὰς πράξεις ἑορταστικῆς τινός καὶ πανηγυρικῆς πομπῆς γινομένης ἑρτ. εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς καθήμενοι οἱ ἑορτασταὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, καὶ περιερχόμενοι τὰς κώμας, ἐν αἷς οἱ ἐγκάτοικοι τότε διεσκορπισμένως κατῴκουν, ἐψαλλον ἀμφόρους ὕμνους εἰς τὸν Βάκχον· ὅτε ὁ ἴδιος καὶ τοὺς συναπαντῶντας καὶ παρερχομένους ἐπείραζον, ὕβριζον, καὶ ἐχλεύαζον μετὰ ἀστειότητος· (ὡς τὸ Τουρκ. Ζεναιετλίζω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ εὐφραίνομαι, καὶ τὸ χλευάζω). Ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. συνάπτει τὸ «Κωμάζειν, μετὰ τοῦ, Παιζαίζειν. Εἰς ταύτην τὴν Βακχικὴν πομπὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον καὶ προσωπεῖα (μάσκες), καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. ὑπενοεῖζει ἕνα τῶν πολιτῶν «Ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζειν· ἐντεῦθεν καὶ ἀλλαχοῦ λέγει «Καὶ τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος καὶ οἱ κωμῳδοὶ καὶ οἱ τραγῳδοί». Ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν ἀρχὴν μετὰ ταῦτα ἡ Κωμῳδία, καὶ ἡ Τραγῳδία. Ζήτ. ἐν τῷ, Πομπεύω. Ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει τὰς λέξεις Κῶμος, καὶ, Κωμάζω· ἀλλ' ὁ Ἡσίοδ. μόνον ἐν Ἀσπίδ. 281. καὶ Ὅμηρ. ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 487. 2) Κῶμον ᾄδω, μετὰ μέσης αἰσχρῶς, ᾄδω, ὡς ἡ Βακχικὴ πομπή, ἤτις συνίστατο ἐκ νέων ἀνθρώπων, οἵτινες μετὰ μίαν εὐωχίαν μετὰ μουσικῆς περιερχόμενοι τὴν πόλιν, ἐψαλλον, ἐτραγῴδουν, ἐχόρευον, ἔπρατταν ἐλευθέρως καὶ ἐν λογῇ πρᾶξιν, καὶ ἀταξίαν, ὡμίλουν καὶ ἔλεγον, ὅ,τι ἐδύναντο, διὰ νὰ προξενήσωσι γέλωτα καὶ ἡδονὴν εἰς τοὺς ἀκούοντας· σχεδὸν ὡς ἡ παρ' ἡμῖν Πατηνάδα, λεγομένη· διαφορετικὴ ὅμως ἦν τοῦ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. β'. 1. «Ἐπὶ κῶμον ἐλθεῖν· εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τὸ τέλος τῆς εὐωχίας ἤρχοντο οἱ Συρακούσιοι μετὰ αὐλητριῶν, καὶ χορευτριῶν, καὶ ἔκαμνον διάφορα τερπνὰ παιγνίδια, καὶ θεάματα. «ὑπ' αὐλοῦ κωμάζειν. Ἡσό. ἀσπ. 281. «μετ' αὐλητῆρος κωμάζειν Θέογν. 1061. 3) Λέγεται ἐτι τό, Κωμάζειν, ὡς καὶ τό, Κῶμος, καὶ ἐπὶ πάσης ἑορταστικῆς πομπῆς, ἤτις εἶναι συντροφευμένη μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, μετὰ μουσικῆς, μετὰ ὕμνων καὶ τραγουδίων, μετὰ χορῶν καὶ στεφανωμάτων ἤτοι χιραπτάδων. Καὶ μετ' αἰτιατ. «ἑορτὴν κωμάζειν Ἑορτάζω, πανηγυρίζω δημοσίως ἑορτήν τινα, Πίνδρ. Νεμ. 11, 36. οὕτω καὶ «Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε (χορόν)». Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 180. «Τὸν ὑμέναιον κωμάζειν. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. καὶ ἐντεῦθεν ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ Ὑμνεῖν, ἐπαινεῖν, μετ' αἰτιατ. τοῦ προσπ. «κωμάζω τινὰν ὑμνῶ, δοξάζω, Πίνδρ. Νεμ. 2, 38. 10, 64. πρβλ. χορεύω, ἐν τῷ Μεσ. Ἰσοχρ. 4, 124. τραγῳδεῖν, ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην φωνάζειν, τέρπεσθαι, εὐφραίνεσθαι, καθὼς π. χ. ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ παννυχίσιν· ποτὲ δὲ τὸ Ὑπάγειν εἰς τινα ἑορταστικὴν πομπήν, ἑορτήν τινα, μετ' εὐφροσύνης ἑορτάζειν, κ. τ. τ. Ζήτ. κωμος· καὶ ἐπομένως σημαίνει τὸ, Ὀρχεῖσθαι, χορεύειν, μουσικὴν φέρειν εἰς τὸ μέσον. κωμάζ εἰς, ἐπί, ἢ πρός τινα ἢ Πηγαίνω εἰς τινα μὲ παιγνιῶν. ἢ ἑορταστικὴν παράταξιν. μὲ χορούς καὶ μουσικήν. Θεόκρτ. ὡς τὸ ἐν Ἀνθολογ. α'. 711. «Κὰν πυρὸς εἰς Ὄλυμπον ἐκώμασεν; Ἐντεῦθεν τό, ἐγκώμιον, καὶ, ἐγκωμιάζω. «Κωμάζω τινὰν κάμνω πομπὴν καὶ πανηγυρικὴν περιστροφὴν πρὸς τιμὴν τινός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πίνδρ. Ἰσθμ. 7, 27. καὶ μέσ. Πίνδρ. Πύθ. 9, 156. 4) Μεταφρ. ἐπέρχομαι, εἰσχωρῶ μὲ ὁρμήν, ἐπεμβαίνω, ἐφορμῶ, καὶ ἔρχ. ἐπὶ δυστυχίας, λύπης, καὶ θλίψεως, ὅταν μὲ μεγάλην ὁρμὴν ἐπέρχωνται κατά τινος ἀνθρώπου, ἢ οἶκου, ἢ πόλεως, ἐπὶ πάντων, ὅσα μὲ βίαν ἢ πολλὰ ὁμοῦ ἐπέρχονται. Πρὸ τοῦ Ἡσ. δὲν εὑρίσκεται ἡ λέξις.

Κωμαίνω, Μ. ανῶ (κῶμα). Νυστάζω, ἔχω πάντοτε κλίσιν, καὶ διάθεσιν εἰς ὕπνον.

Κώμακον, τό· παρὰ Θεοφράστ. Φ. τ. Ἱστορ. 4. 7. ἀρωματικόν τι φυτόν, κατά τινας τὸ Μοσχοκάρυδον.

Κώμαξ, ακος, ὁ (κωμάζω)· = κωμάζων. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους, τοὺς χωρατάδες· ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ζευκλῆς, ἢ ὁ παρελελυμένος, ἄσωτος, ἢ πειρακτικὸς ἄνθρωπος, Εὐστάθ.

Κωμάρχης, ου, ὁ (κώμη, ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς, καὶ πρῶτος κώμης τινος, ὁ πρῶτος τοῦ χωρίου, πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

* Κώμαρχος, ὁ = κωμάρχης.

Κωμάσδω, Δωρικ. ἀντὶ κωμάζω.

Κωμασία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κωμάζειν, ἐξαιρέτως δὲ ἡ ἐν ταῖς Βακχικαῖς ἑορταῖς πομπή. Ἰουλ. Ἀλεξ. στρωμ. ε, 7.

Κωμαστήριον, τό. Ζήτ. πωμαστήριον.

Κωμαστής, οῦ, ὁ (κωμάζω). Ὁ μετ' ᾠδῆς τερπόμενος, τρυφῶν, ὅστις κωμάζει, ὅ ἐστιν, ὑπάγει εἰς τὴν Βακχικὴν πομπὴν, ἢ εἶναι ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Βάκχος, ἢ ὁ Διόνυσος αὐτὸς, ὁπότε πανηγυρίζεται ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ. Ἀριστοφ. 2) Ὁ νέος καὶ μεθυσμένος ἄνθρωπος, ὅστις ἐν τῷ κώμῳ ὢν περιέρχεται τὴν πόλιν, ἤτοι ἕκαστος συμποσίου ἐπαπτρέφων, ἢ κάμνων πατηνάδα ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του. Καθόλου δὲ = κωμάζων. Ξενοφ.

Κωμαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ κωμάζειν, ἢ εἰς τὸν κωμαστὴν, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τρόπου τῶν ἐν τῷ κωμάζειν πραττομένων ὧν.

* Κωμάστωρ, ορος, Ποιητ. ἀντὶ κωμαστής.

Κωμαστώδης, ες (κῶμα, εἶδος). Ὁ ὅμοιος τῷ βαθεῖ ὕπνῳ. 2) Ὅστις ἔχει κλίσιν, καὶ διάθεσιν εἰς τὸ νὰ κοιμᾶται πάντοτε, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἔχων τὰ ὄμματα κλεισμένα, δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, ὡς ὁ βαρέως ἀρρώστος.

Κώμη, ἡ. Ἡ βραχεῖα πόλις, ὅ ἐστι τὸ μικρὸν χωρίον, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι κατοικοῦσι ξεχωριστὰ ἕκαστος εἰς τὸν ἴδιον του οἶκον, χωριό, ἀντίκειτ. τῷ πόλις, ἤτις ἔχει τεῖχος καὶ ἀκρόπολιν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον δήμους, οἱ Δωριεῖς, κώμας, ἔλεγον. Ἀριστοτ. Ποιητ. 3, 6. εἴρηκε δὲ καὶ Θουκυδ. ἐν ἀ. κώμας, τοὺς δήμους. Εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. 18. 2) Ἐν τῇ πόλει λέγεται κώμη, ἓν ξεχωριστὸν μέρος αὐτῆς, ὅπου συγκατοικοῦσι πολλοὶ ἄνθρωποι, γειτονιὰ, μαχαλᾶς, συνοικία, κοντράδα, = ἄμφοδον. «Πάσας μὲν οἰκίας, πάσας δὲ κώμας». Πλάτ. Νομ. ι'. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. «Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους». παρὰ τῆς Ἀττικῆς. (Ἐκ τοῦ κεῖμαι, κοιμάω, κοίτη, κοινὸς τόπος διὰ ὕπνον, εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ κάτοικοι ἀπὸ τῶν ἀγρῶν διὰ νὰ κοιμηθῶσι, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κοιμᾶσθαι, καὶ βιοῦν.) ὅθεν

Κωμηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρίων· καθὼς εἶναι τὰ χωρία, αἱ συνοικίαι, οἱ μαχαλάδες. Στράβ.

Κωμήτης, ου, ὁ (κώμη). Χωριάτης, χωριάτης, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὰ χωρία ἔξω τῆς πόλεως, ἀντιστ. πρὸς τὸ πολίτης, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 5. 24. 2) Ἐν τῇ πόλει, ὁ γείτων, σύνοικος, (μαχαλελής, Τουρκ.) ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γειτονιᾷ οἰκῶν. ὅθεν

Κωμητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν κωμήτην· ὁ ἴδιος, ἢ ἀνάλογος εἰς τὸν χωριάτη.

Κωμήτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ κωμήτης· χωριάτισσα, ἢ γειτόνισσα.

Κωμήτωρ, ορος, ὁ· Ποιητ. ἀντὶ κωμήτης.

Κωμίδιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ κώμη. Μικρὰ κώμη.

Κωμιχεύομαι, κωμικῶς ὁμιλῶ. Λουκιαν. Φιλοπ. 22.

Κωμικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς (κῶμος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωμικὴν τέχνην, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμικῆς τέχνης, ἀστεῖος, γελοιώδης, περιγελαστικός· ὁ κωμικὸς ἐπίτε τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἰδίως λέγεται ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς εὐδοκιμήσας εἰς ταύτην τὴν τέχνην.

Κώμιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ κώμη. Μικρὰ κώμη. Στράβ.

* Κώμος, ἀντὶ κῶμος, λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀρτεμ. Θεσμηφ. 1176.

Κωμογραμματεύς, έως, ὁ (κώμη, γραμματεύς). Ὁ γραμματεὺς κώμης τινος. Ἰωσηπ. ἀρχ. 16.

Κωμοδρομέω, ῶ· Μ. ήσω (κῶμος, δραμεῖν)· = Κωμάζω. Πολυδ. 3', 11.

Κωμόπολις, εως, ἡ (κώμη, πόλις). Λέγεται μία κώμη, ἤτις εἶναι μεγάλη ὡς μία πόλις, χώρα, μεγάλον χωρίον.

Κῶμος, ου, ὁ. Κάθε πανηγυρικὸν συμπόσιον, κάθε τερπνὴ εὐωχία· κυρίως δὲ, ἡ ἑορταστικὴ καὶ πανηγυρικὴ παράταξις καὶ πομπὴ, ἤτις ἐγίνετο εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, ὅτε ἐφ' ἁμαξῶν περιήρχοντο τὰς κώμας, εἰς τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ἀττικὴν διεσπαρμένως κατ�ᴗκουν, πρὸ τοῦ νὰ συναχθῶσιν εἰς πόλεις καὶ νὰ περιτειχίσωσιν αὐτάς. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν περιερχόμενοι πάσας τὰς κώμας οἱ κωμασταὶ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μεθυσμένοι ὄντες ἐξ οἴνου καὶ χαρᾶς, ἐψαλλον ᾠδὰς καὶ ὕμνους, ἄσματα καὶ ἀστεῖα τραγούδια, χλευάζοντες καὶ περιπαίζοντες μὲ πᾶν εἶδος ὕβρεων, κακολογίας, καὶ ἀστειισμάτων ὅλους τοὺς συναπαντῶντας καὶ παρερχομένους· καὶ ἐντεῦθεν «Τὰ ἐξ ἁμάξης σκώμματα». Ζήτ. ἐν τῷ, Ἅμαξα. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις ὠνομάζετο, κωμάζειν, καὶ, πομπεύειν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, πομπεύειν, εἰλῆφται καὶ αὐτὸ τοῦ, χωρατεύειν, ἀστειζόμενον παίζειν, σκώπτειν τινὰ, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, χλευάζειν, περιπαίζειν, δημοσίως κακολογεῖν τινά. Ἐντεῦθεν προῆλθε καὶ ἡ κωμῳδία, ἐκ τοῦ κώμη, καὶ ᾠδή, ἢ κάλλιον ἀναλογιώτερον ἐκ τοῦ, κῶμος, καὶ ᾠδή. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, (διὰ τὸ κώμη, ἤτις καὶ χωρὰ λέγεται) τὸ, χωρατεύω, καὶ χωρατὰς, ὅ ἐστιν, ἀστειζόμαι, καὶ ἀστειτσμὸς, σκῶμμα· μετὰ ἀστειότητος σκώπτω τινά. 2) ὨΙδὴ μεθυστική, ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πατηνάδα, λεγομένη. Οἱ νέοι μετὰ τὴν εὐωχίαν καὶ μέθην περιερχόμενοι τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, ἢ τῆς κώμης μετὰ μουσικῆς, φωνῶν καὶ τραγουδίων καὶ τῶν ἐρωμένων, ὑπῆγαινον εἰς τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους αὐτῶν, καὶ πᾶλιν ἐμέθυον ἐκεῖ. Τοιοῦτοι κῶμοι εὑρίσκονται ἐν τῷ τοῦ Πλάτων. Συμποσίῳ· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, κῶμος, καὶ τὸ πολίτευμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν τοιουτοτρόπως πολιτευομένων ἀσώτων, μεθύσων, τρυφηλῶν καὶ παραλελυμένων νέων. Εἰς ταύτην τὴν σημ. εὑρηται ἡ λέξις κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμρ. Ἴλ. Ἔρμ. 481. μετὰ τοῦ δαὶς καὶ χορός, ἔπειτα δὲ παρὰ Θεογν. 827. 934. συχνάκις παρὰ Πινδρ. παρ' Ἡρόδ. ἅπας δὲ καὶ παρ' Αἰσχ. Ἀγαμν. 1200. οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς. 3) Παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἄλλοις, λέγεται ἔτι, καὶ ἡ Παράταξις καὶ πομπὴ, μὲ τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ ἀθλητὴς, ἤτοι ὅστις ἐνίκησεν εἰς ἀγῶνά τινα, ὅτε καὶ τὰ χαροποιὰ ἄσματα καὶ ἡ εὐφροσύνη ἔχουσι τόπον. Ἄρα, Θίασος, μουσικὴ καὶ χορὸς ὕμνος καὶ ἀγκώμιον, ἢ ἐγκωμιαστικὸν τραγούδιον, ἢ τέρψεως ᾠδή. Καθόλου δὲ λέγεται, Πᾶν πλῆθος, ἢ σύστημα ἐκ πολλῶν, ὄχλος, ἄθροισμα. Εὐριπ. Φοίνισ. 802. Ἰων. 1197. «κῶμος πελειῶνι, ἕνα κοπάδι ἀπὸ περιστέρια. Ἱππόλ. 54. «Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους κῶμος λέλακεν· πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων. Ἱκέτ. 390. «Κῶμον ἄγειν τὸν ἐμὸν ἀσπιδοφόρον», ὅπου τὸ, κῶμος ἀσπιδοφόρος, εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ἐκστρατεία, ἢ στρατιὰ, στίφος· ἀλλὰ τὸ ἐν Τρωάδ. 1184. «Κῶμον ὑμηλίκων πρὸς τάφον ἀπάξω· εἶναι ἐπὶ κηδείας, ἤτοι παρατάξεως κηδευτικῆς καὶ λυπηρᾶς, τῆς συνοδευούσης τινὰ ἐπὶ τὸν τάφον. Ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει συχνάκις, κῶμον, καὶ τὰς ἀθλητικὰς ᾠδὰς αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἐψαλλον ἐν πομπῇ οἱ φίλοι τοῦ νικητοῦ, ἢ ὡς τοιαῦται ἐλήφθησαν.

Κωμόω, ῶ (κῶμα). Ἀποκοιμίζω· Ἀλλ' ὡς φαίνεται εἶναι τὸ Πιθανὸν μόνον ἐν χρήσει. Κωμοῦμαι· Πίπτω εἰς βαθὺν, ἢ εἰς ὕπνον ἐξ αἰτίας νόσου τινὸς κυριεύοντά με· ὅθεν κεκωμωμένος, παρ' Ἱπποκρ. Ὁ εἰς βαθὺν ὕπνον κείμενος, τὸ ὁποῖον ὅμως κυρίως κωματωμένος ἔπρεπε νὰ λέγηται· παρ' Ἱπποκρ. ἀνέγνωσαν δ' Γαληνός, Κεκωμᾶσθαι, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ, Κεκωματῶσθαι, ἐν κώματι εἶναι. ἄμφ.

Κωμύδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κώμη, Μικρὸν καὶ εὐτελὲς χωρίον.

Κώμυς, υδος, ἡ. Δέσμη χόρτου ἱκανὴ πρὸς τροφὴν, δεμάτιον, ἢ χερόβολον. Θεόκριτ. δ', 18. 2) Τόπος, ὅπου ὁ κάλαμος μετὰ τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ πυκνῶς αὐξάνει. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 12. «Κώμυδας δὲ καλοῦσιν οὐ μόνον ἠθροισμένους κάλαμους, καὶ συμπεπλεγμένους ταῖς ῥίζαις». 3) = κορυθάλη, κορυδαλός. (Κατὰ τὸν Riemer ἀπὸ τοῦ κόμη, καὶ κόρυς.)

Κωμῳδέω, ῶ· Μ. ήσω. Κωμῳδὸς εἰμί. 2) Ἐνεργητ. Παμπεύω, σκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω, θεατρίζω καθὼς εἰς τὰς κωμῳδίας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 662. οὕτω κωμῳδῶ τινα· τὸν θεατρίζω, τὸν βγάζω εἰς τὸ παίξιρι, τὸν περιπαίζω δημοσίως, ὡς εἴθισται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀττικὴν κωμῳδίαν, μὲ ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν. Πρβλ. καὶ Αἰλιαν. π. Ἱστορ. 13, 43. Ὅρα περὶ τούτου τὸ περὶ Κωμῳδίας ἐν τοῖς Προλεγομένοις τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τοῦ Κουστέρου ἐκδόσεως. ὅθεν

Κωμῴδημα, τος, τὸ. Πόμπευμα, σκῶμμα, περίπαιγμα, σκώψις, περιγέλοιον, καθὼς εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν. Πλάτ. Νομ. ζ'. «Τὸν γέλωτος κωμῳδήματα».

Κωμῳδία, ἡ. Κωμικὴ ᾠδὴ, ᾆσμα, τραγῴδιον τὸ ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τοὺς κώμους. 2) Σκῶψις, πομπὴ, ὕβρις, διασυρμὸς, ἐμπαιγμα, περίπαιγμα, περιγέλοιον, καθὼς εἰς τοὺς παλαιοὺς κώμους, καὶ τὰς παλαιὰς κωμῳδίας. 3) Ποίημα ἔμμετρον ἐπὶ τούτου γεγραμμένον. (Ἐκ τοῦ κῶμος, καὶ ᾠδή.) ὅθεν

Κωμῳδικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωμῳδίαν, ἢ, κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμῳδίας. Κωμικός.

Κωμῳδιδάσκαλος, ὁ· Συντομ. ἀντὶ, κωμῳδοδιδάσκαλος.

* Κωμῳδικός, ή, όν, = κωμῳδικός.

Κωμῳδιογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ κωμῳδίας γράφων.

Κωμῳδιοποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ κωμῳδίας ποιῶν, γράφων.

Κωμῳδολέλος, ου, ὁ (γέλως)· = κωμῳδός. Ἀνάλεκτ. α'. 421.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κωμῳδογράφος, ὁ, = κωμῳδιογράφος.
Κωμῳδοδιδασκαλία, ἡ. Τὸ νὰ διδάσκῃ τις, ἢ νὰ προγυμνάζῃ τοὺς ὑποκριτὰς εἰς κωμῳδίαν τινά, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ παριστάνειν κωμῳδίαν τινά· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κωμῳδίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κωμῳδία. ἐκ τοῦ
Κωμῳδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, καὶ ἐπομένως, ὁ διδάσκων καὶ γυμνάζων τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορόν. »Κωμῳδίαν διδάσκειν· σημαίνει τὸ Παρασκηνίειν ἕνα κομμάτιον εἰς τὸ θέατρον. Ζήτ. Διδάσκω, 2.
Κωμῳδολοιχέω, Μ. ήσω (λείχω). »Περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ᾖθει. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1368. ἐκφράζει τὸν Παράσιτον, ὅστις μετὰ σκωμμάτων καὶ χωρταδίων λείχει, γλείφει τὰς λεπάδας, τὰ ταλάρια.
Κωμῳδοποιητής, οῦ, ὁ· καὶ κωμῳδοποιός, ὁ, (κωμῳδός, ποιέω). Ὁ ποιητὴς, ὁ συγγραφεὺς μιᾶς κωμῳδίας.
Κωμῳδοποιΐα, ἡ. Τὸ κωμῳδίας ποιεῖν, γράφειν. ἐκ τοῦ
*Κωμῳδοποιός, ὁ. Ἴδε ἐν τῷ κωμῳδοποιητής.
Κωμῳδός, ὁ, (κῶμος, ἀοιδός, ᾠδός). Ὅστις κάμνει κωμικοὺς ὕμνους, ἄσματα, ᾠδάς, καὶ μόνος του τὰ ψάλλει εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἔκαμνεν ὁ ποιητὴς μετὰ τοῦ. Ἀφ' οὗ ὅμως ἡ κωμῳδία ἐμορφώθη, καὶ ἀπεκατέστη δραματικὴ ποίησις, καὶ ὁ ποιητὴς εἶχε τοὺς ὑποκριτάς του πρὸς παράστασιν τῶν δραμάτων του, ὠνομάζετο ὁ ἴδιος κωμῳδιογράφος, κωμῳδιοποιὸς, κωμῳδῶν ποιητής. 2) Ὁ κωμικὸς ὑποκριτής, Valck diatr. p. 182. Ἐπῆρμ. κωμῳδὸς, Αἰλιαν. — Πλάτ. Φαῖδρ. 12. »Ἵνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις ἔξω ἦν αὐτοῖς τὰ τοῖς ἐρωτῶσι, οἷον »Δέδωκάς μοι τόδε πάλιν τὸ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους« Δέδωκάς μοι τοῦτον κ. τ. λ. Ζήτ. κῶμος.
Κωμῳδοτραγῳδία, ἡ. Μῦθος τις, ἢ κομμάτιον σηλ. ποίημα, δρᾶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνδεμένον ἐκ κωμῳδίας, καὶ τραγῳδίας· καθὼς π. χ. εἶναι τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον· τὰ τοιαῦτα κυρίως, Σατύρους, ἐλέγομεν. ἐκ τοῦ
Κωμῳδοτραγῳδός, ὁ. Ὁ ποιητὴς, ἢ ὁ ὑποκριτὴς τῆς κωμῳδοτραγῳδίας.
*Κωνάζω, Μ. άσω (κώνος, 2.) = κωνάω, σημ. 1.
*Κωνάριον, ὑπερτκ. τοῦ κώνος.
Κωνάω, ῶ· Μ. ήσω (κώνος, 2.). Κυκλικῶς περιστρέφω, περιδινέω. = δινεῖν. Ζήτ. Περικωνέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐξ Ἐπιχάρμου »Σκυφοκώναστος, καὶ ἁρμην. διὰ τοῦ, τοῖς σκύφοισι περιῴρηχτος, ἐν τοῦ, κωνάζω, περιῴρωκα. 2) Ἐκ τοῦ κωνος, ἀριθμ. 5. πισσόνιο, χρίω μὲ πίσσαν ὀλόγυρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κωνῆσαι, πισσοποιῆσαι· καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν.
ωνεύ ἄζομαι, Ὡς πῶτκ. πιὼν. (κώνειον). Πίνω τὸ κώνειον. Στραβ. ί.
Κώνειον, καί, κώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ. 2) Ὁ ἐκ τούτου θανατηφόρος χυλὸς, δηλητήριον, φαρμακερὸν καὶ θανάσιμον βοτάνιον, διὰ οὗ ἐθανατώθη καὶ ὁ Σωκράτης. Ξειφ. Cicuta, παρὰ τὸ κωνᾶν, διὰ τὸν γινόμενον ἐλλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι.
Κώνησις, εως, ἡ (κωνέω, 2.) Ἄλειμμα μὲ πίσσαν, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. δ', 40. = κόμμωσις, κτρωτὶς. Ὅπου ἄλλοι ἀναγιν. κώνυσις, ἐκ τοῦ κωνύω, καὶ κάω, ἁρπ. 5.
Κωνῖας, ου, ὁ. »Οἶνος κωνίας· Πισσωμένος οἶνος· ἐκ τοῦ κώνος, ἀριθ. 5.
Κωνίζω, Μ. ίσω. Πισσόω, πισσόνω· ἐκ τοῦ, κώνος, ἀριθ. 5.
Κωνικός, ή, όν (κῶνος). Ὁ ἀνήκων εἰς κῶνον, ὅμοιος τῷ κώνῳ, κωνοειδής. Ἐπῆρμ. κωνικῶς.
*Κώνιον, τό· = κώνειον.
Κωνίον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κῶνος. 2) Μτφρκ. »Μαστῶν κωνίαι. Φιλόξημ. ἐν Ἐπιγράμμ. ιη'. λέγτ. ἴσως καὶ κώνιον.
Κωνίς, ίδος, ἡ (κῶνις). Τερίσκη, κωνοειδὲς τι σταμνίον διὰ νερόν.
*Κώνησις, εως, ἡ (κωνίζω)· = κώνησις, Ἀριστοτ.
Κωνίτης, ου, ὁ· καὶ, κωνῖτις, ίδος, ἡ. »Πίσσης κωνίτιδος«. ἐπιγρμ. Ῥιανοῦ. ὅπου κωνίτιδος, κεῖται. Ζήτ. κωνίας. ἐκ τοῦ κῶνος, 5.
Κωνοειδής, ές (εἶδος) καὶ Ἐπίρ. κωνοειδῶς. Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κώνου ἔχων, ὅμοιος τῷ κώνῳ. ἐκ τοῦ
Κῶνος, ου, ὁ. Εἶδος σχήματος, ἀπὸ πλατείας καὶ κυκλικῆς βάσεως ἀρχόμενον καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, (καθὼς π. χ. ἕνα ἀφαὶ ξύκχαρι). 2) Ὁ κωνοειδὴς κύκλος, στρόβιλος. ἄλλως δὲ βόμβιξ. 3) Ἡ κορυφὴ, τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας. 4) Ὁ κωνοειδὴς καρπὸς τῆς πίτυος, τῆς πεύκης, κ. τ. τ. καὶ ἡ κουκουνάρα. ἄλλως δὲ στρόβιλος. Ζήτ. κόννος· καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Πίτυς, ἡ κουκουναριά. »Τψίκομον φωνήσσαν φρίσσουσαν πυκινοῖς κώνοις ὑπὸ ζεφύροις«. Πλατ. ἐπίγραμ. ιγ'. 5) Ἡ ῥινοστὴ καὶ ξηρὰ πίσσα. Ἐντεῦθεν τό, κωνῆσαι, καὶ ἀκώνητος· Πισσῶσαι, καὶ ἀπίσσωτος. Διοσκορ. α'. 94.
Κωνοτομέω, Μ. ήσω (τέμνω). Τὸν κῶνον τέμνω. κωνικὴν ποιῶ τομήν. Ἐρατοσθ.
Κωνοφορέω, ῶ· Μ. ήσω. Κῶνον, ἢ στρόβιλον φέρω. ἐκ τοῦ
Κωνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώνους, ἤ φέρων. »Πεύκη κωνοφόρος· ταυτὸν τῷ, στροβιλοφόρος.
Κωνωπεῖον, τό (κώνωψ). Κλίνη, κοίτης τις, καταπετάσματα ἔχουσα ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος, ἐξ ὧν κωλύεται ἡ εἴσοδος τῶν κωνώπων· κατ' ἄλλους δὲ τὸ διὰ τοὺς κώνωπας δίκτυον, τὸ ἐποῖον ἐβάλλετο περὶ τὴν κλίνην. Κωνωπολόγος, Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. Σχόλ. Ἰουβεν. ς', 60. Ἰσιδωρ. α', 5. ἐξαιρέτως ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ τοὺς ἐπιπολάζοντας ἐκεῖ κώνωπας. Horatius. Epod. 5', 16. Propertius, γ', 5', 46.
Κωνωπεών, ῶνος, ὁ· = κωνωπεῖον. Ἡ ἐπιγραφὴ δύο τινῶν ἐπιγραμμάτων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 61. καὶ ἐν 91. κεῖται, Κωνωπεῶνα· ὅπου περιγράφεται τὸ περὶ τὴν κλίνην Κωνωπεῖον.
Κωνώπιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, κώνωψ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κωνούπιον, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, γραφῶδιον, τραγούδιον. Γεωπον.
Κωνωποειδής, ές (κώνωψ, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κώνωπος ἔχων, ὅμοιος τῷ κώνωπι.
Κωνωποθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ τοὺς κώνωπας θηρεύων.
*Κωνωπώδης, ες· = κωνοποειδής. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 351.
*Κωνωποσφράντης, ου, ὁ. Ὁ τοὺς κώνωπας ὀσφραινόμενος, Ἀλκίφρ. ι, 21.
Κώνωψ, ωπος, ὁ, καὶ ἡ. Εἶδος ἐντόμου πτερωτοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς προβοσκίδος του δαγκάνει, Κωνούπιον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ε'. Culex. Ἡρόδ. 2, 95. Μεγαλητερόν τι εἶδος ἦτον ἡ ἐμπὶς.
(Κῶος), εος, τό· Ἄχρστ. ἑτκ. Ἀφ' οὗ παράγουσι τινὲς τὸ, κώεα, καὶ, κώεσι, Ἰσ. κῶας.
*Κῶος, ὁ, συνδ. πληθντκ. οἱ κῶοι, τρώγλαι, φωλεοί· ὄρα Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Βύρυκόωσα, ὅπου τὸ, κόοι, διὰ τοῦ, κοιλώματα, ἁρμην. ὡς τὸ παρὰ Λακεδ. καίεται, ἡ καίεται. Στράβ. ἡ'. σελ. 565. (Συγγν. τῷ κῶε, κῶας, ἢ τῷ κεῖμαι, κοιμάω, μόνον παρὰ Γραμματικ.)
*Κῶρος, Ἠῶς, Ἠῶος. Ἀπὸ τὴν νῆσον Ἠῶ. 2) Ὁ κῶρος, συνδ. δὲ κῶος γραφμν. ἑτκμ. βόλος. Βολήτις διὰ τῶν ἀστραγάλων, ἤτοι ἤξιζεν ἕν, ἄρα ἡ κατωτάτη βολή, Χίος δὲ ἡ ἀνωτάτη, ἤτις ἤξιζεν ἓξ· οὕτω λέγτ. ἐκεῖ, καὶ, χῖα, πῖ ἀντίστ. ἐπιφάνειαι τοῦ ἀστραγάλου εἰς τὸν πόδα τοῦ ἀνθρώπου.
Κώπαιον, τό (κώπη). Τὸ ἀνώτερον ἄκρον τῆς κώπης, ἤτοι ἡ λαβὴ· τὸ δὲ κατώτερον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ ὕδωρ, Πλάτη, λέγεται, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ. Ἡσύχ.
Κωπαειώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῇ κώπῃ. σχῆμα κώπης ἔχων.
Κωπείρης, ήμαρτ. ἀνάγν. τοῦ, κωπήρης ἐξ Εὐριπ.
Κωπεύς, έως, ὁ. Κωπέες, ξύλα, πλατέα, εὔθετα, καὶ ἐπιτήδεια διὰ κώπας, κωπία. ἴδ. Ἡρόδ. 5, 23. καὶ τὰς σημειώσ. τοῦ Valck πρβλ. Br. Ἀρστφ. Ἀχρν. 552. (Ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. p. 75. 119.) Ζήτ. Πλατέως. 2) Ἡ κώπη· ἀμφ.
Κωπεύω, (κώπη). »Στρατόνιν Ἑτοιμάζω τὸ στρέπεμα εἰς μάχην, τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ στρατιώτης ἔχει εἰς χεῖρας του τὴν κώπην τοῦ ξίφους. 2) »Κωπεύω ναῦν· ἑτοιμάζω τὸ πλοῖον διὰ πλεύσιμον, βάλλω τὰ κωπία εἰς τὸν τόπον των. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κεκώπηται, καὶ κεκώπευται· ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἐκ Σοφοκλ. Ἐκκεκώπηται, αὐτὶ τοῦ, Ἐξέρτηται· καὶ, Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαστον, ἢ ἄνοπλον· ἀλλ' ἐν Ἀναλεκτ. β', 81. »Βάριν κωπεύειν«. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Κωπηλατεῖν, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινεῖν αὐτὴν διὰ τῶν κωπίων. Λέγτ. καὶ κωπέω.
*Κωπέω, Μ. ήσω = κωπεύω.
Κωπεών, ῶνος, ὁ = κωπεύς. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 2. = κώπη.
Κώπη, ἡ (κόπτω, ἕτεροι δὲ ἐκ τοῦ, ΚΑΠΩ, κάπτω, capio, ὡς τὸ ταυτοσήμαντον λαβὴ ἀπὸ τοῦ λαμβάνω). Ἡ ὅλη λαβὴ, χειρουλὶ, ἢ μαιήκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πιένει τις ὀργανόντι, καὶ ἰδιαιτρ. 2) Ἡ λαβὴ τοῦ κωπίου, Ὀδσ. Ι, 489. Κ, 129. Μ, 214. ὅθεν ἔπειτα καὶ αὐτὸ τὸ κωπίον, ὅτι οὗ κινοῦσι τὸ πλοῖον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῇ Ἰλδ. β) Ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ· (τὸ μανίκιον τοῦ σπαθίου, ἢ χοῦρτα). Ἰλ. Α, 219. Ὀδσ. Θ, 403. Δ, 531. παρ' Ὁμρ. ᾖει ἀργυρεῦν. γ) Ἡ λαβὴ τοῦ κλειδίου, ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, Ὀδσ. Φ, 7. δ) Ἡ λαβὴ, ἤτοι τὸ μακρὺ ξύλον, ὅπου στρέφεται ἡ τοῦ ἐλαίου μύλη. καὶ Διόδ. Σικ. ἐν γ', 12. καὶ Λευκιαν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ χειρόμυλος ε) Ἡ λαβὴ τῆς μάστιγος, Ἡσύχ. Τ. 2. p. 235. ὄπεν
Κωπήεις, ήεσσα, ῆεν. Ὁ κώπην, ἤτοι λαβὴν ἔχων, Ἰλ. Ο, 713. »ξίφεσι Π, 332. Τ, 475.
Κωπήϊον, τό (κώπη). Ἐντεῦθεν παράγω ἐγὼ τὸ, κουπήϊον, κυμάρα ἢ τῶν ἀμπώτων, γινομένη διὰ κυρτῶν ξύλων.
Κωπηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν κωπῶν ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησις τοῦ πλοίου, τὸ τραβᾶν μὲ τὰ κωπία τὸ πλοῖον· τὸ ἐν τῇ συνή. λόμνειν, λέξις συνήθης ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀναμφιβόλως κατὰ παραφθορὰν ἀπὸ τοῦ ἐλαύνειν· ἐκ τοῦ
Κωπηλατέω, Μ. ήσω. Κωπία τραβῶ, ἤ ἐστίν, ἐλαύνω τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ πρόσω· φέρω τὸ πλοῖον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν διὰ τοῦ τραβίγματος, ἤτοι διὰ τῆς βίας τῶν κωπίων· (ἐκ τοῦ Ἐλαύνω τὴν ναῦν, οἱ ἐγκάτοικοι τῶν παραθαλασσίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Δόμιον, ἐσχημάτισαν). Λουκιαν. ἐκ τοῦ
Κωπηλάτης, ου, ὁ (κώπη, ἐλαύνω). Ὁ τὸ πλοῖον ἐλαύνων διὰ τῆς κώπης, ὅστις τραβᾷ τὸ κωπίον.
Κωπηλάτος, ον. Ὁ διὰ τῆς κώπης ἐπὶ τὰ πρόσω χωρήσας· τὸν ὁποῖον τραβοῦσι, ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαύουσι μὲ τὰ κωπία. ἢ 2) Ὁ δίκην κώπης ἐξειργασθείς, δουλευθείς, ὡς τὸ, χαλκήλατος. Ἴδε. ἐλαύνω, 3.

Κωπήρης, ες (κώπη, ἄρω). Ὁ κώπας, κωπίς ἔχων. »Κωπῆρες σκάφους. Εὐριπ. Ἑλ. 1397. πλοῖον μὲ κωπία. 2) »Κωπήρης χείρ· ἡ τὴν κώπην κρατοῦσα χείρ. Εὐριπ. Τρῳ. 161.

Κωπητήρ, ῆρος, ὁ (κώπη). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλῆντρ. παρὰ Πολυδ. α'. 92. αἱ πλευραὶ τοῦ πλοίου, ὅπου βάλλονται τὰ κωπία, ὁ σκαλμός. Παρ' Ἀγαθίᾳ ε'. κεῖται ἀντὶ τούτου »Κωπωτῆραις ἐφ' ἑκατέρᾳ τῇ πλευρᾷ».

*Κωπητής, οῦ, ὁ = κωπητήρ.

Κωπίον, τό. Μικρὸν κωπίον. ὑποκοριστ. τοῦ κώπη.

Κωπωτήρ, ῆρος, ὁ = κωπητήρ.

*Κώρα, ἡ. Βλπ. κώρος.

*Κωράλιον, τό, ἴδε κοράλλιον. Γραφτ. καὶ κωρύλλιον. Τὸ κοράλλι.

Κωραλίσκος, ὁ· = μειράκιον. Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. δ'.

*Κωραλλεύς, ὁ (κωράλλιον). Ὁ πεδινὸν, θηρεύων τὰ κοράλλια.

*Κώριον, τό, Δωρικ. ἀντὶ κούριον, κόριον, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 731.

Κωρίς, ίδος, ἡ. Σπανιώτ. ἀντὶ, κεχ/ς. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. »ἀλλ' ὁ Σώφρων παρ' αὐτῷ, λέγει ἀντὶ τούτου, κωρίς· ὅπερ ἐστὶν ἡμαρτημ.

Κῶρος, ὁ, καὶ κώρα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, κοῦρος, κούρη, δηλ. κόρος, κόρη.

Κωρυκαῖος, ὁ· καὶ, κωρυκαιώτης, ου, ὁ. Ὀρφ. Κυρίως, οἱ ἐγκάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ἀκρωτηρίου Κώρυκος, καλουμένου. Οὗτοι κατασκόπευον, καὶ ἐπρόδιδον τὰ προσορμιζόμενα πλοῖα· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, προδότης, κατάσκοπος· ὅθεν καὶ παρμδ. »Κωρυκαῖος ἡκροάτατος δηλ. κατάσκοπος, προδότης τό ἤκουσε. Οἱ δὲ Κωμικοὶ καὶ Θεὸν Κωρυκαῖον ἔπλασαν, δηλ. θεὸν ὠτακωστοῦντα, καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα.

*Κωρυκίδιον, τό. Ὑπερτπ. τοῦ κώρυκος.

Κωρύκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κώρυκος.

*Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Ὑπερτπ. τοῦ κώρυκος. 2) Εἶδός τι ἐφυάματος ὁμοίου μὲ φουστανελίδαν ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν πτελεῶν, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ τῆς δήξεως ἐντόμων τινῶν, Θεόφρστ. Ἱστρ. Φυτ. 3, 15. Ἰδ. καὶ κώρυκος ἐν τῷ τέλει.

*Κωρυκιώτης, ου, ὁ. Ἰδ. κωρυκαῖος.

Κωρυκοβολία, ἡ (βάλλω) καὶ

*Κωρυκομαχία, ἡ (μάχομαι). Ἴδε ἐν τῷ κώρυκος, 2.

Κώρυκος, ὁ. Ὡς τὸ Σύλακος. Δερμάτινόν τι σακκίον, ἢ τραυβᾶς, Συλλογιστικ. παχυστίχια, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Καλυψὼ ἔβαλε εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ Ἤπια, τὰ ἐφόδια, ἄλευρον καὶ ἄρτον, Ὀδυσσ. Ε, 267. Ι, 213. Καὶ Ἡσύχ. δὲ καὶ δερμάτινόν τι φορέτρα, ὡς τὸ γωρυτός. 2) Ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἢ καὶ εἰς μέγας δερμάτινος σάκκος γεμάτος ἀπὸ σπόρους σύκων (κεγχραμίδων) ἄλευρου ἢ ἄμμου, καὶ κρεμασμένος ἀπὸ τοῦ ὀρόφου, τὸν ὁποῖον οἱ ἀθληταὶ παίοντες μὲ τὰς χεῖρας ἀφειον, καὶ ἀκουνοῦσαν. Ἡ περιγραφὴ τούτου κεῖται παρὰ τῷ Ἀντύλλῳ Ὀρειβασίῳ, ἤτις ἐξεδόθη ἐν τοῖς Mercurialis Gymnast. σελ. 86. Ἐντεῦθεν, κωρυκομαχία, παρ' Ἱπποκρ. καὶ, κωρυκοβολία, παρ' Ἀρεταίῳ. Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι· καὶ, ἀντὶ κωρύκων παρέχειν ἑαυτοὺς τοῖς ἀθληταῖς. Ἀθήν. ε'. Τοιὰς οὐχ ὑγιῶς, ἐξέλαβον τοῦτο αὐτὶ τῆς σφαιριπῆς παιδιᾶς. 3) Παρὰ δὲ Μακεδόσι, Εἶδός τι κόγχης. — Ὁ Θεόφραστ. καλεῖ, κωρυκίδας, καὶ, κωρυκώδη τὰ βιλακειοειδῆ φύλλα φυτῶν τινῶν, καὶ τοὺς βιλάκους τῆς πτελέας, ἐν εἰς ἐγγίζονται θηρίδια κωμοπειδῆ. Πλν. Folliculos.

Κωρυκώδης, ες (κώρυκος, εἶδος). Ὅμοιος κωφύλῳ, βιλακοειδὴς.

Κῶς, συνλφ. ἀντὶ κῶιας, καὶ, κῶες· τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ὄις, Ἀττικ. οἷς, Αἰολικ. ὥς, καὶ προσλήψ. του, ς, κώς· τὸ ὁποῖον ἔπρεπε καὶ νὰ ὑπογράφ. κῶς. Δέρμα πραβάτου· ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει ἀντὶ τούτου, καὶ, κώς. 2) Παρὰ Καρινθ. δημόστος τις εἰρκτή, δεσμωτήριον, φυλακή. Στέφαν. Βυζάντ. ὡς ὁ παρὰ Δακεδ. καιάδας. πρβλ. καιάδας, καίαρ.

*Κῶς, Ἰωνικ. ἀντὶ πῶς. Ἐγκλιτικῶς δὲ κώς, Ἰωνικ. ἀντὶ πώς, συχνάκις παρ' Ἡρότ.

Κοτραλίς, ἡ. Παρ' Εὐσταθ. τορύνη, σοΐδυξ, χολιάρα, ὅθ' ἧς κινοῦσι καὶ ἀναπατώνουσι τὸ ὄξος καὶ κωταλιον, παρὰ τοῖς Χίοις, τὸ κοχλιάριον, χολιάριον· ἐκ τοῦ, κωτύλη. Λέγτ. καὶ κρύταλις, = λάπτις. Τρόπαλον διὰ κτύπημα. (πιθν. ἀπὸ τοῦ κόπτω).

Κωτιλάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. ποιητκ. θηλκ. τοῦ κωτίλος, Ἀθην.

Κωτιλία, ἡ (κωτίλος). Φλυαρία, καὶ ἐξρτ. ἡ μετὰ κολακείας.

Κωτίλλω, Μετὰ κολακείας φλυαρῶ. »Αἰμύλα, κωτίλλειν· μαλακά, καὶ γλυκὰ λόγια φλυαρεῖν, δόλιος μετὰ κολακείας ἀπατᾶν. Ἐπὶ τῶν θωπευτικῶν λόγων ἀσελγοῦς γυναικός, Ἡσδ. Ἔργ. 376. Οὕτω καὶ »μαλθακὰ κωτίλλειν Θέογν. 850. 2) Μτβτκ. μετὰ τῆς Αἰτκ. τοῦ πράγμ. Καταφλυαρῶ, βαρύνω τινὰ μὲ φλυαρίας. »Εὖ κωτίλλε τὸν ἐχθρόνυμ. Θέογνις. 363. εἰς τὸν ἐχθρόν του ὡμίλησε γλυκά, καὶ φιλικὰ λόγια. ἐπιτηδείως τὸν ἐγέλασε μὲ τοὺς γλυκούς του λόγους. »Μὴ κωτίλλε μεν Μὴ μὲ ἐνοχλῇς μὲ τὰς φλυαρίας σου, Σοφκλ. Ἀντγ. 756. ἐκ τοῦ

Κωτίλος, η, ον. Φλύαρος, λάλος, ἐπὶ ἀνθρώπων. Θέογν. 295. καὶ ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, καὶ τινων πτηνῶν, ὡς π. χ. ἡ χελιδὼν, καὶ ἀπομένως ἀντὶ τοῦ, Κόλαξ, πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος. Μτφρκ. »κωτίλα ὄμματα φλύαρα, παλλὰ ζωηρὰ, χαρίεντα, καὶ ἐμφαντικὰ ὄμματα, βλέμματα (ἐκ τοῦ κόπτω, κόπις, διὰ τῆς ἀδόλεσχίας ἐιοχλῶν, ποιῶν τινὰ νὰ ἀποκάμῃ.)

Κωφάω, ῶ. Μ. ἄτω (κωφὸς). Κωφὸν ποιῶ τινά, κωφαίνω, ἢτ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βουβὸν, ἄφωνον ποιῶ. »Κώφησόν τε πᾶσαν ἰωήν». Ὀππιαν Κυνηγ. γ'. 285. Κωφᾶσθαι, κωφαίνομαι, κωφὸς, καὶ βουβὸς εἶμαι, ἢ γίνομαι. 2) Καθόλου δὲ Ἀμβλύνω, βλάπτω, πληγώνω, ἀκρωτηριάζω, Ρογτ. Εὐριπ. Ὀρστ. 1279. Ζήτ. κωφός.

Κωφαύω, καὶ, κωφεύω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, κωφεύω, διὰ τοῦ, ἀναισθητέω. Βωβὸς, κωφὸς, ἀμβλὺς, ἀναίσθητος εἰμί, ἠτυχέω, καὶ σιωπάω· κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν μετεχειρίσθησαν τοῦτο οἱ Ο'. Τὸν σχηματισμὸν, κωφάω, ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. διὰ τοῦ, Βλάπτειν, πηροῦν, κωλύειν, κακουργεῖν· ὁ Ἐρωτιαν. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσαρ ἑρμην. τὸ, κωφεύω, διὰ τοῦ, βλάπτω, καὶ παρεμποδίζω. Τοιουτοτρόπως ἔτι καὶ τὸ, κώφωσις. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει ἔτι ἐκ Σοφοκλ. »Οὐ κωφίζει, οὐ βλάπτει». Ἡ συνήθεια μετεχειρίζεται τὸ κωφίζω, ἀντὶ τοῦ, κωφὸς εἰμί.

*Κωφεύω, = κωφάω, 2. Ἰδ. τὰ πργμ.

*Κώφησις, εως, ἡ. Ἐξεμβλυνσις, πήρωσις, Ἡσύχ. Ἴδε κωφεύω.

Κωφίας, ου, ὁ. Εἶδος ὄρεως. Ἡσχ.

Κωφός, ἡ, όν. Ἐκ τοῦ κόπτω, ὅθεν ἡ καθ' αὐτὸ σημασ. ἀμβλὺς, τετριμμένος, στομωμένος, ἀσθενὴς· ὅθεν »κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀναλκίδος». Ἰλδ. Δ, 390. ἀμβλὺ, ἀνίσχυρον, (μπούγκαβον) οὐ ἐναντίον τὸ ὀξὺ βέλος». Μετφρκ. α) Ἀμβλύς, ἢ στομωμένος εἰς τὴν γλῶσσαν, θηλ. βωβός. »Κωφὸν κύμα», Ἰλδ. Ξ. 16. τὸ ἄφωνον καὶ μηδὲν ἠχον ἀποτελοῦν, ἀσθενές, οὕτω καὶ »κωφὸς λιμὴν» Πανυρ. Ἑλλνκ. 2, 4, 22. »κωφὴ γαῖα». Ἡ βωβὴ, θηλ. ἥτις πτυαυμένην δὲν φωνάζει, ὅθεν ἡ ἀκαίσθητος γῆ, Ἰλδ. Ω, 54. Βωβὸς, ἄλαλος, ἐπὶ ἀνθρπ. Ἡρότ. 1, 34. ἀντὶ δὲ τούτου Ἡρότ. 1, 85. πάφωνος». Καθόλου δὲ, ὁ μὴ ποιῶν θόρυβον, ἢ ταραχὴν, ἡτυχος, σιγηλός· ἔτι δὲ καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἐχάθη, ἔπαυσε, ἢ οὐ ἠτοι οὐδόλως, ἢ ὀλίγον ἔτι ἀκούομεν »κωφὰ ἔπηα Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 290. Λύτη εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα σημασ. τῆς λέξεως. β) Παρὰ τοῖς Νεωτρ. καὶ Ἰδιωτρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ὁ ἀμβλὺς τὰς αἰσθήσεις, τὰ αἰσθητήρια, καὶ ἐξρτ. ἀμβλὺς τὴν ἀκοήν, κωφὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμρ. Κρμ. 92. τοῦ ὁποίου ὕμνου ὁ μετγνστρ. συγγραφεὺς προδίδεται ἀπὸ τὴν χρῆσιν ταύτης τῆς λέξεως, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν. Οὕτω καὶ »κωφὴ ἀκοὴ αἰσθησις». Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. σ. 450. »ὠτῶν κώφωσις». Πεμπήλος παρὰ Στοβαίῳ Λόγ. 77. Παρὰ δὲ Αἰσχλ. Ἑπτ. 184. μετὰ γενκ. »Ἑλλάδος φωνᾶς κωφόν». Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ Ἑλληνικὰ, λφν. Πυθγρ. γ) Ἀμβλὺς τὴν ὅρασιν, τὰ ὄμματα, κοντόφθαλμος, τυφλὸς· ὡς καὶ τὸ »σφθαλμῶν κώφωσις». Ἱπποκρ. ἀμβλύτης, ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, κοντοφθαλμία. δ) ἀδόκητος, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, ἀναίσθητος, μωρὸς, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, πρβλ. τυφλός. ε) Μετφρκ. Μάταιος, οὐδαμινὸς, πτωχὸς, τιποτένιος, κενὸς, ἀνωφελὴς, κτλ· ἡ σημασ. τὸ κοῦφος· ὅθεν

Κωφότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ κωφοῦ· ἔλλειψις ἀκοῆς, ἀμβλίας, δυναμεως. Ἀμβλύτης, ἀμβλύτης τῶν αἰσθήτεων, τῶν αἰσθητηρίων. — 2) Ἀμβλύτης τοῦ νοὸς, ἀμβλυνοια, ἀναισθησία, μωρία. Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, χοντροκοπία. παρὰ Δημοσθ. »τοσαύτην κωφότητα καὶ τοσοῦτον σκότος· τόσην ἀμνημοσύνην, λησμονησίαν καὶ σκοτεινότητα· ἰδὲ ἐν τῷ, κωφός.

Κωφόω, ῶ (κωφὸς). Βωβὸν, ἢ κωφὸν ποιῶ· καθόλου = κωφέω· ὅθεν

*Κωφώδης, ες (εἶδος). Βωβὸς, ἀμφβ.

Κώφωμα, τό. Τὸ νὰ εἶναι τινὰς βωβός. 2) Τὸ εἶναι κωφὸν, κωφότης. 3) Μωρία, ἀμβλύνοια, ἀναισθησία.

Κώφωσις, εως, ὁ = κωφότης, ἰδὲ ἐν τῷ, κωφός.

Κώχε', κώχετο, ἀντὶ, καὶ ὤχετο. Πρττκ. τοῦ οἴχομαι.

Κωχεύω (ὀκωχεύω, ὀκωχή, ὀχεύω, ὀχέω, ἔχω). Μετωφρίζω, ὑψηλὰ σημόνω, βαστάζω, στηρίζω, φέρω = ὀχέω. »Πιστοῖγε κωχεύουσιν ὑμφορεῖ ὄβμας· φέρουσι, βαστάζουσι τὸ λείψανον ἐπάνω εἰς τὸ νεκροκρέβατον. Σοφοκλ. ἐντεῦθεν τὸ εὐχρηστότρ. Ἀνακωχεύω, εἰς ὕψος κρατῶ, βαστάζω, ἀνέχω, στυλόνω, σύρω, τραβῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ὁ Σοφοκλ. Ἠλεκ. 732, μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τῆς εἰς τὸ ὀπίσω κρατήσεως, ἐμποδίσεως τῆς τρεχούσης ἁμαξης. Ἄρα, σταματῶ, ὀπίσω βαστῶ, κάμνω νὰ σταθῇ τι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς κίνησιν· καὶ ἐπὶ πλοίων, παρ' Ἡροδότ. 6, 116. 7, 168. »ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας», καὶ παρ' Ἀρρίαν. Οὐδετ. »ἀνεκωχεύσαι σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ νήεσιν· ἐσταμάτησαν, ἀράξαν, ὁπόταν δηλ. δὲν ἀράζωσιν εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ στέκωνται μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος, ῥίπτοντες τὴν ἄγκυραν, ἢ στέκωνται Ὁρτζ' ἀλλὰ μπάντα, Ἰταλ. Ἀλλὰ παρ' Ἡροδότ. 7, 36. »νέα ἀνακωχεύσι τὸν φόνον τῶν ὅπλων· διὰ νὰ συμβουλεύσῃ, αὐξάνει τὸν τόνον, τὸ τέντωμα τῶν σχοινίων, καὶ τῶν καμίλων (τῶν παραγγίων)· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ φυλάξωμεν καὶ εἰς τοῦτο τὸ σκοτεινὸν χωρίον, τὴν πργμ. σημασ. τοῦ ἐμποδίζω, σμερύνω. Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις τό, Ἐμποδίζω, ἐπίσω κρατῶ, κωλύω. 2) Οὐδετ. Σταμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶ, μένω ἤσυχος, τραβοῦμαι ὀπίσω, ἐμποδίζομαι· ἀργοπορῶ, διατρίβω, ὀκνῶ. Ἡρόδ. 9, 13. ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ τὸ σαλεύω, ἴδε σημ. 1. τὸ ἐκ τοῦ Ἀρρίαν. πράγμ. ὅθεν τὸ, ἀνακωχή, ἡ· Ἐμπόδισις, ἀναβολή, κακῶν, πολέμου ἀνακωχή· εὐκολία, ἀναβολή, διακοπή, ἐλάφρυνσις, παῦσις πρὸς καιρόν. ἰδὲ ὀκωχενω, καὶ παρακωχή.

Κώψ, ὁ, γενικ. κωπὸς = σκώψ. Εἶδος γλαυκός. Εὐστθ. Ὀδσ. Ε, 66.

*Κῶψον, συνῳφ. ἀντὶ καὶ ὄψον, Ἀρστφ. Σφηκ. 302.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Κ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

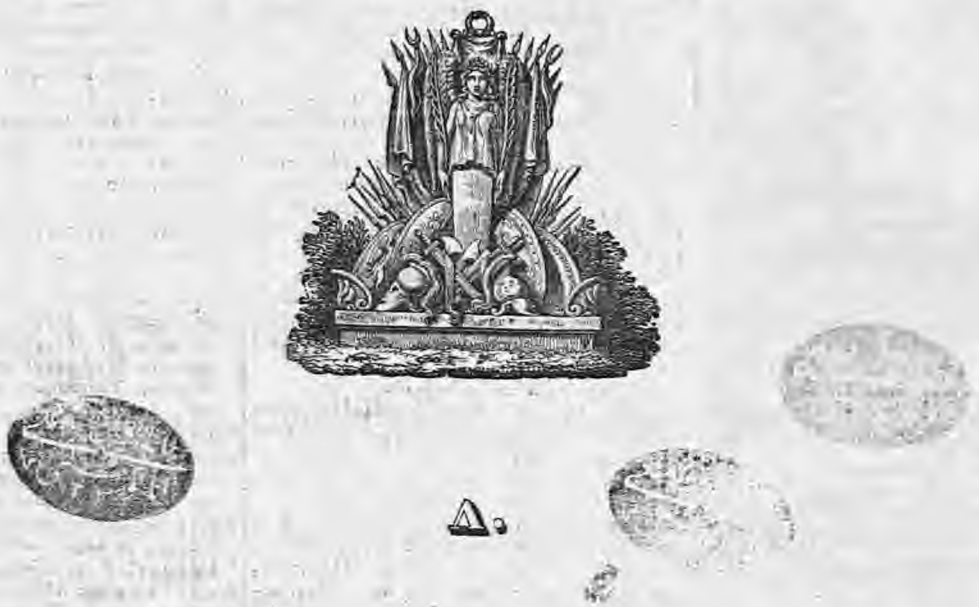

Ἐπεξεργσία μὲν ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου, ἐπιδιορθώσει δὲ κατὰ τὸν τύπον οὗ.

Λ, λ, ἄλιτον, τὸ ἑνδέκατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, Λάμβδα, καὶ Λάβδα, τὸ λεγόμενον, καὶ ὡς σημεῖον ἀριθμητικὸν λ', σημεῖον 30, τριάκοντα, ὑπογραφόμενον δὲ, λ, 30000, τριάκοντα χιλιάδας. Μετὰ τοῦ λάμβδα, καθὸ τοῦ κυριωτάτου διὰ τῆς γλώσσης προφερομένου γράμματος, ὑπάρχουσι πολλαὶ λέξεις συγγενεῖς, ἐν αἷς ἐνιζάνει ἡ ἔννοια τοῦ λείχειν, καὶ πρὸ πάντων ἡ λέξις λάπτω, ἐξ ἧς ἡ Λατινικὴ lambo, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ λείχω. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλησ. 920. παίζει τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐπάνω εἰς τὸ λειχάζειν καὶ εἰς τὸ ἀσελγῶς ἁπλάζειν τὸ αἰδοῖον. »Δοκεῖς μοι λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους, μοί φαίνεσαι γλύπτης τοῦ γυναικείου αἰδοίου κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λεσβίων· ὁμοίως δὲ, »Δάμβδα καὶ Ἄλφα λέγεινω, ἀντὶ λεσβιάζειν, ἤτοι κασαλβάζειν ἐν γένει. Τὴν συχνὴν ἡ παρὰ συχνὴν χρῆσιν τοῦ Λάμβδα ἐσήμαινον διὰ τῶν ῥημάτων, λαμβδακίζω, λαβδακίζω, ὅθεν τὰ οὐσιαστικὰ λαμβδακισμός, καὶ λαβδακισμός, ἤτοι συνεπισώρευσις τῶν λάμβδα· πλὴν αὗται αἱ λέξεις σημαίνουσι καὶ τὴν προφορὰν ἐκείνων, ὅσοι προφέρουσι τὰ ἁπλοῦν λ ὡς διπλοῦν ὀπωσοῦν, ἤτοι λλ, προσκρούοντες μὲ τὴν γλῶσσαν εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ θλίβοντες αὐτὸ, ὡς τὴν σήμερον οἱ Ἱσπανοὶ τὸ ll ἐν τῇ λέξει llamare (λιαμάρε), ἢ σχεδὸν ὡς οἱ Γάλλοι τὸ l mouillé, καὶ οἱ Ἰταλοὶ τὸ gli. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔγραφον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν ὡς παράσημον τὸ Λ καθὼς οἱ Σικυώνιοι τὸ Σ, καὶ οἱ Μεσσήνιοι τὸ Μ.

Κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους ἐπασχε τὸ Λάμβδα διαφόρους μεταβολάς. α) γράφεται ἀντὶ τοῦ ρ, μάλιστα παρὰ τοῖς Δωρ., π. χ. βέλτιον, ἀντὶ βέλτιον, φίντατος, ἀντὶ φίλτατος, Schaef. Γρηγ. σ. 199, 354. τοὐναντίον δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἐπρόκριναν τὸ λ, π. χ. λίτρον, πλεύμων, ἀντὶ νίτρον, πνεύμων, Γρηγ. σ. 147. Lobeck Φρυν. σ. 505. πρβ. καὶ, λύγη, νύξ. 2) ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, καὶ ἐξαιρτ. παρ' Ἴωσιν, ἀποβάλλεται τὸ λ, π. χ. εἶβω ἀντὶ λείβω, ἴγδη ἀντὶ λίγδος, Γρηγ. σ. 446. ὠσαύτως, αἴψηρος, λαιψηρός, ἀλαλή, λαλαγή, ἀπήνη, λαμπήνη, ἀφύσσω, λαφύσσω, ἄχνη, λάχνη. 3) παρὰ τοῖς Ἐπικ. Ποιηταῖς διπλασιάζεται πολλάκ. τὸ λ διὰ τὸ μέτρον ἐξαιρτ. μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς ἐν τῷ, ἔλλαβε, ἀλλιτάνευε, καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσιν, ὅτε ἡ δευτέρα λέξις ἄρχεται τῷ λ, ὡς ἐν τῷ, πολύλλιστος, τρίλλιστος, ἀπολλήξεις, κ. τ. τ. 4) τὸ λ τρέπεται ἐσθ' ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἰς ρ, ὡς, κλίβανος, κρίβανος, Lobeck Φρυν. σελ. 179. 652. ὡσαύτως, γλωτταλγος, κεφάλαλγος, Ἀττκ. γλώτταργος, κεφάλαργος, καὶ ναύκληρος, Ἀττκ. ναύκραρος, ΚΟΛΩ, ΚΟΡΩ, ὅθεν, colos, curo. 5) παρὰ τοῖς Αἰολ. μετεβάλλετο τὸ δ' ἐσθ' ὅτε εἰς τὸ λ, ὃν τρόπον π. χ. ἔγινε τὸ Λατ. lacryma ἐκ τοῦ δάκρυον, καὶ τὸ λάσιος ἦν, ὡς ἐφαίνετο κυρίως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν λέξιν δασύς. 2) ἐν τισι λέξεσιν ἀλλάττεται καὶ τὸ λ. μὲ τὸ γ, π. χ. γηΐων καὶ ληΐων, μόγις καὶ μόλις. — Τὸ ν πρὸ τοῦ λ τρέπεται συνήθως εἰς λ. π. χ. συλλαμβάνω, συλλέγω, παλίλλογος, ἐλλαμβάνω, ἐλλείπω, κ. τ. λ.

Δα, ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβή, πάνυ ὀλίγων λέξεων προτασσομένη, καθὼς ἔτι καὶ τὸ Δα-, καὶ λι-, δα-, καὶ ζα-, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ἐν τῇ συνθέσει σημαίνει ἐπίτασιν τῆς κυρίας λέξεως, ὅ ἐστι, σημαίνει τὸ, λίαν, ἀγαν, τὸ μέγα, καὶ τὸ πολύ, οἷον, λάμαχος, ἄγαν μαχητής, λίαν ἁρμητικός, λαίμαργος, πολυφαγᾶς, λακατάπυγον, λακατάρατος, κ. τ. τ. τὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιοῦσι καὶ περὶ τοῦ, λί, κειμένου ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων. Ἐξ ἐναντίας ἐπιβεβαιοῖ ὁ Ῥυγκίνιος ἐν α'· κριτικῇ ἐπιστολῇ, σ. 86. ὅτι αὕτη ἡ διδασκαλία εἶναι μόνον μία πρόφασις τῶν Γραμματικῶν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῆς ἀμηχανίας, ὁσάκις ἠγνόουν τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἐκ τῆς πρωτοτύπου παραγωγὴν τῆς λέξεως, ὅτι καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῶν ἀναφερομένων λέξεων εἶναι διεφθαρμένον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, καὶ ὅτι, καὶ εἰς τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ Ῥυγκίνιος ὡς ἀδιαφθόρους ἔστεργεν ἀναγνώσχ, αὐτὸς ἀποδέχεται κάλλιον ἐπὶ αἰσχρότητος καὶ αἰσχρολογίας σημασίαν, ἤτις, κατ' αὐτὸν, κεῖται ὡς βάσις εἰς τὰς λέξεις, λαίγυος, λαῖπος, λαίσιτος (αἵ τινες αὗται καὶ αἱ τρεῖς, καθ' Ἡσύχιον, σημαίνουσι τὸ, κίναιδος), λαιθαρίζειν, λαισκάπρα, λαισποδίας, λαικάζω, λαίμαργος, λαιμάω, καὶ εἰς τὰς ἐκ τούτου παραγώγους, καὶ τὴν ὁποίαν εὐκόλως δύναται νὰ γνωρίσῃ τινάς. Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι τὴν τοῦ Ῥυγκινίου ταύτην παρατήρησιν καὶ σημασίαν οὔτε ἐντεῦθα, οὔτε δὲ εἰς τὰς λέξεις, λαίσκαπρος, λαίσκαπρα (κάπρος), ἀσελγής, καὶ, λαίσπαις (ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, βούπαις, παρὰ Λευκαδίοις, καθ' Ἡσύχιον) δὲν δέχομαι, μ' ὅλον ὅτι συμφωνῶ, ὅτι οἱ Γραμματικοὶ ἔφερον συχνάκις τὰς παρατηρήσεις των καὶ εἰς χωρία, ὅπου δὲν ἔπρεπε, ὥστε καὶ ἐκεῖ, ἔνθα τὸ λ ἐπροτάττετο, μόνον κατά τινα διάλεκτον, ἄνευ τινὸς σημασίας, καθὼς ἐν τῷ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἰψηρός, λαιψηρός. Πρβλ. τὸ πρωτότυπον ΛΑΩ.

Λᾶας, Γεν. λᾶος, Δοτ. λᾷϊ αἰτ. λᾶαν, γενικ. πληθ. λάων, Δοτ. λάεσσι, οἱ τινες τύποι σύμπαντες εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πλέον ἐν χρήσει ἡ κρᾶσις τούτου, ὁ λᾶς, αἰτ. τὸν λᾶν· σπανιώτερα δὲ τύποι εἰσὶν ἡ γεν. λάου, ὡσανεὶ ἐκ τινος ὀνομστ. τῆς πρώτης κλίσεως λάας, Σοφ. Ο. Κ. 196, καὶ αἰτ. λάα, Καλλιμ. λειψ. 104, τὴν δὲ ὀνομστ. λᾶος ἔχουσι μόνον οἱ Γραμματικοί. Δηλοῖ δὲ, λίθος, πέτρα, βράχος, κορμός, Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλιάδι, ἐπιτοπολὺ ἐπὶ πετρῶν, τὰς ὁποίας πετροβολοῦσιν οἱ μαχόμενοι κατ' ἀλλήλων. 2) βράχος, σκόπελος, Ὀδσ. Ν, 163. Παρὰ Νικ. εὑρηται ἡ λᾶας, κατὰ τὸ, ἡ λίθος, θηλ. πρβ. λᾶϊξ, ἐξ οὗ Ionic, καὶ λαύς, ἔτι δὲ καὶ, λαὸς ἐν τέλει.

Λαβάργυρος, ὁ, ἡ (λαβεῖν, ἄργυρος). Ὁ ἀργύριον λαμβάνων, ὅστις κάμνει τι, ἀντὶ ἀργυρίων, Ἀθην. Ε, 17.

*Λάβδα, τό, ἄκλιτον, = λάμβδα.

*Λαβδακίζω, Μ. ἴσον = λαμβδακίζω.

Λαβδᾱκισμός, ὁ, ἡ, λαμβδακισμός, ἐκ τοῦ, λαμβδακίζειν. Ἁμάρτημα περὶ τὸν λάρυγγα, ὁπόταν συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται τὸ λ ἐν τῇ προφορᾷ, ἢ διπλασιάζεται, ὅπου δὲν ἀρμόζει. Ἴδε ἀνωτέρω Δ.

Λαβδοειδής, ής, λαμβδοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λάμβδα ἔχων. ||Λαβδοειδὴς ῥαφή, ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου ῥαφή, ἥτις φέρει τὸ σχῆμα τοῦ Λ, Γαλην.

*Λαβδωμα, τό, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ λαβδόω. Σχῆμά τι ὅμοιον τῷ Λ, Ἰάμβλ. εἰς Νικομάχ. Γερασ. εἰσαγ. ἀριθ. σ. 16.

Λαβεῖν, ἄπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ λαμβάνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. λαβέειν, Ἡροδ. ἔσθι Δωρικ. ἀντὶ, λαβεῖν, καὶ, λαβὲν, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ. ἔλαβεν.

*Λάβεσκον, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀόρ. τοῦ λαμβάνω, Ἡσιοδ. λείψ. 61. καὶ Ἡρόδτ.

Λαβή, ἡ (λαβεῖν). Ὁ τόπος, τὸ μέρος, εἰς ὃ δύναταί τις νὰ πιασθῇ τι· ἢ τὸ ὄργανον διὰ πιάστιμον, χερούλιον, ἢ ὠτίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσκολλημένον εἴς τι ἀγγεῖον διὰ νὰ πιάνεται, ἢ διὰ νὰ πιάνωμέν τι, σύρα, στολεάριον, μανίκιον, ἀγκύστριον, ἀγκοῦλα, γάντζος, πυράγρα, κ.τ.τ. καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἡλαβὴν ἐνδοῦναι, ἢ παραδοῦναι (Ἀριστοφ. Νεφ. 547). ἐκφρασις τις παλαιστική, Σχόλ. Ὁμρ. Ἰλιάδ. Ψ, 724. τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὁπόταν ὁ παλαιστὴς δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του νὰ τὸν πιάσῃ εἰς τὰς πλάτας, εἰς τὸν μηρὸν, ἢ ἄλλου τινὸς, διὰ νὰ τὸν βίψῃ, τροπικ. τὸ εὔτυκτον, σαθρὸν μέρος τινός. 2) τὸ ἴδιον πιάνειν τι μὲ τὰς χεῖρας, τὸ πιάστιμον αὐτὸ τὸ λαμβάνειν, πάρχυρον. λαβὴν Αἰσχ. Ἱκετ. 948. ἔτι δὲ ἡ ἐχυρὰ ἐφόρμησις, ἔφοδος, τὸ νὰ ὁρμᾷ τις κατά τινος· ἔτι δὲ, ἐπίληψις, μέμφις, ὀνειδισμός, κατηγορία· καὶ ὁ παροξυσμὸς μιᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ τὸ λῆψις. 3) τροπικ., ὡς παρὰ Λατίνοις anna, ἄφορμή, εὐκαιρία, πρόφασις, αἰτία.

Λαβῆν, ἡ ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰώτα, Λαβῆν, Δωρικ. ἀντὶ, λαβεῖν.

Λάβησε, Ἐπ. γ', ἀόρ. ὑποτ. τοῦ λαμβάνω ἀντὶ, λάβῃ, Ὀδσ.

Λαβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λαβίς· μικρὰ λαβίς. ὅθεν

Λαβιδόω, ῶ. Πιάνω, συγκολλῶ, συνάπτω, πείνω διὰ τῆς λαβίδος, ἅπαρ.

*Λάβιον, τό, ὑποκ. τοῦ λαβή.

Λαβίς, ίδος, ἡ. Ταὐτόν τῷ, λαβὴ ὄργανον διὰ νὰ πιάνῃ τις, ἢ κρατῇ. Ἀγκύλη, ἀγκύριον, χερούλιον, μασιὰ, τσιμπίδιον, πυράγρα, περόνη· καθόλου δὲ, ὄργανόν τι, δι' οὗ πιάνομεν, καὶ στερεῶς κρατοῦμέν τι, ἅπαρ ἔτι καὶ τὸ ἀγκύστριον, ἀγκύλιον, ἁρπάγιον, θηλυκωτήριον, κόφα, κ. τ. τ. Fibula. Πολύβ. καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, κοχλιάριον.

*Λάβρα, χεῖρων γραφὴ ἀντὶ λαύρα.

Λαβραγορέω, Μ. ἧσυ. Λάβρος εἰμὶ ἐν τῷ λέγειν, ὁμιλεῖν, μεγαλορρημονῶ, αὐθαδῶς, ἢ πολλὰ ὁμιλῶ ταὐτὸν τῷ, λαβροστομέω· ἐκ τοῦ

Λαβραγόρης, ὁ, ἡ, Ἀττ. λαβραγόρας (λάβρος, ἀγορεύω). Ταὐτὸν τῷ λαβροστόμος, Ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ αὐθαδῶς, τολμηρὸς, αὐθάδης, προπέτης ἐν τοῖς λόγοις, Ἰλιάδ. Ψ, 79.

Λαβράζω, ταὐτὸν τῷ λαβρεύομαι, λαβραγορέω, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 160. ὅθεν

*Λαβράκιον, τό, ὑποκ. τοῦ λάβραξ (ῡ-υ-υ).

Λαβράκτης, ου, ὁ = λαβραγόρης. Φλύαρος, πολυλογᾶς αὐθάδης, Ἀθην.

Λάβραξ, ακος, ὁ (λάβρος). Πολυφάγον τι ὀψάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λαβράκιον, καλούμενον, Perca labrax, Λιν. ὑποκ. λαβράκιον, τό.

Λαβρεία, ἡ, = λαβροστομία Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Λαβρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λάβρος). Ταὐτὸν τῷ λαβραγορέω, λαβροστομέω, λαβράζω (τὸ ἐνεργ. λαβρεύειν ἔχει μόνον ὁ Ἡσύχ.). Λάβρως καὶ ἀπρόοπτως, ἢ προτετῶς, αὐθαδῶς καὶ ἀκαίρως, λαλῶ, Ἰλιάδ. Ψ, 474. καὶ ἐν στίχ. 478. μετὰ τοῦ, Μύθους.

*Λαβρηγορέω = λαβραγορέω.

Λαβροποάδης, ου, ὁ (ποὺς) χείμαρρος (Ἀντιφίλ. ἐπ. 31.), ὁ ὁρμητικῶς χωρῶν, καὶ μεγάλως ῥοίζων χείμαρρος, ὡς λαβροστόμος.

Λαβροποτέω, ῶ. Πολὺ, ἢ ἀμέτρως πίνω, ἐκ τοῦ

Λαβροποτης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ πολὺ, ἢ ἀμέτρως πίνων· πολυπότης, μέθυσος, φιλοπότης,

Λάβρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἠπίρ. λάβρως. Ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, βίαιος, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, πολὺς, μέγας, ὡς Ζέφυρος, Οὖρος, Ἰλιάδ. Β, 148. Ὀδσ. Ο, 293. κῦμα, ποταμὸς, Ἰλιάδ. Ο, 625. Φ, 271. ὄμβρος, Ἡροδ. 8, 12. ὁμοίως καὶ ἐπὶ σφοδρῶν βροχῶν, ὀμβρων. ||Ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, Ἰλιάδ. Π, 385, σέλας, καπνὸς, λίθος, Πίνδ. πῦρι, Εὐρ. ἄρα κυρίως ἐπὶ σφοδρῶν καὶ ὁρμητικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Ὁ δὲ Πίνδαρος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνων δυνάμεων, π. χ. λάβρος στρατὸς, ἤτοι ὁρμητικὸς, ἀκατασχέτως, Πυθ. 2, 159. καὶ ||λάβρος παγγλωσσίαν, ἀχαλίνωτος κατὰ τὴν πολυλογίαν, Ἀριστοφ. Ὀλ. Β, 136. πρβλ. λαβρεύομαι. Ὅθεν ἡ λέξις περιέχει, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ἀνθρώπων, πάντοτε τὴν ἰδέαν ἑνὸς θρασέως, αὐθάδους, ἀχαλινώτου, ἑνὸς, ὅστις πείθεται εἰς τὴν ψιλὴν ὁρμήν του καὶ δὲν μετριάζεται ἀπὸ τὴν φρόνησιν, ἑπομένως καὶ τὴν ἰδέαν ἑνὸς θηριώδους, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 385. κατ' ἐξοχὴν δὲ ἢν ἐν χρήσει ἐπὶ φλυαρίας ἀνοήτου, ὡς παρὰ Θεόγν. 634. Σοφ. Αἰ. 1147. καὶ ἐπὶ ζωώδους ἐπιθυμίας, λαχτάρας εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν, ἅρα ἑνὸς λαιμάργου, πρβλ. λαβρεύομαι, λαβράζω, λαβραγορέω, λαβροστομέω, λαβρόω, λάβραξ, λαβροποτέω, λαβροφαγέω· ὅτε δὲ ἐν χρήσει ἡ λέξις ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων. δηλοῖ οὐ μόνον, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, μέγας· ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὀξύς, πολλὰ ὀγλίγωρος, ὡς παρὰ Θεόγν. 982. ||ἵπποι λάβρως φέρουσιν ἄνακτας, ἡ ὁποία ἰδέα δὲν εἶναι ἀλλότριος οὔτε τοῖς Ὁμηρικοῖς χωρίοις, καὶ στίχοις, καὶ πρέπει βέβαια νὰ ἐνέκειτο ἐν τῇ ἀρχικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, πρβλ. λαβροπόδης, λαβρόσυτος. Ἡ λέξις εἶναι κυρίως ποιητική, καὶ παρατὸς τῶν Ἰώνων ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον παρὰ πολλοῖς μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι. Τὸ, λάβρος ἐστὶν ἐπίθετον τοῦ λα-, πρβλ. τὸ θηματικὸν ΛΑΩ. Ἡ γνώμη τινῶν τοῦ ὅτι σύγκειται ἐκ τοῦ λα- καὶ βορὸς, ἀντιφάσκει τῇ ἀρχαιοπάτῃ χρήσει τῆς λέξεως. (Ἐπειδὴ τὸ Ἄλφα ἐν τῷ λα-, ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ λάμαχος, ὑπῆρχε πιθανῶς μακρὸν, ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ καὶ ἐν τῷ λάβρος ὡς φύσει μακρὸν, καὶ ἔπρεπε νὰ γράφηται περισπωμένως, λᾶβρος, ὡς τόσον, χωρία, οἷα παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. Εὐρ. Ἡρακλ. 861. Λυκ. 260. ἀπέδειξαν τὴν θέσει μακρότητα καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ συνηθους τονισμοῦ) ὅθεν

*Λαβροσία, ἡ = λαβροσύνη.

Λαβροσυτος, ὁ, ἡ (σεύω). Ὁ λάβρως σευόμενος, ἐλαύνων, ὁρμῶν, ὁρμητικῶς ἢ ταχέως τρέχων, ὑπάγων, Αἰσχύλ. Προμ. 601. ἀντὶ λαβρως ἐσσυμένος.

Λαβροστομέω, ῶ (λαβρόστομος). Ὁμιλῶ πολλὰ, ἢ ἀνοήτως, αὐθαδῶς, φλυαρῶ ταὐτὸν τῷ, λαβραγορέω, Αἰσχ. Προμηθ. 327. ὅθεν

Λαβροστομία, ἡ. Τὸ πολὺ, ἢ αὐθαδῶς ὁμιλεῖν, φλυαρία.

Λαβρόστομος, ὁ, ἡ (λάβρος, στόμα). Ὁ πολλὰ, ἢ ἀνοήτως, αὐθαδῶς ὁμιλῶν, φλύαρος, λάλος, Σοφοκλ. Αἰ. 1166.

Λαβροσύνη, ἡ, καὶ, λαβρότης, ητος, ἡ (λάβρος). Σφοδρότης, πάθος εἴς τι, λαχτάρα, φορὰ ὁρμητική· ἐξαιρτ. α) αὐθάδης, ἀνοήτου φλυαρία. β) πολυφαγία, λαιμαργία, σφοδρὰ ἐπιθυμία εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν· καὶ κατὰ πληθ. ὡσαύτως. Ταὐτόσημον τῷ λαβρότης καὶ λαβροσία, Ἡσύχ.

*Λαβρότης ητος, ἡ = λαβροσύνη.

Λαβροφαγέω, ῶ (φαγεῖν). Λαιμάργως τρώγω· πολυφαγᾶς εἰμὶ, βιαίως καὶ μὲ λαχτάραν, ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν τρώγω, καταπίνω.

Λαβρόω (λάβρος) = λαβροφαγέω, Δυκόφρ. 705. Χάφτω, μὲ ὁρμὴν καταπίνω.

*Λάβρυς, ἡ = πέλεκυς, Καριστὶ καὶ Λυδιστί.

Λαβρύσσω = λαβρεύομαι. Ἡσύχ.

Λαβρώνιος, ὁ. Εἶδος ποτηρίου μεγάλου καὶ πλατὺ τὴ κατασκευῇ, καὶ ὠτα ἔχον, Ἀθην. ἀπὸ τοῦ λαβή. Εὕρηται καὶ οἱ τύποι, ἡ λαβρωνία καὶ, τὸ λαβρωνιον, Meinecke Μενανδ. σ' 14.

*Λάβυζος, ἡ. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ ἀδιόριστον.

Λαβυρίνθειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, ἢ ὅμοιος τῷ Λαβυρίνθῳ, ὡσὰν λαβύρινθος, ὡς καὶ τὸ, λαβυρινθώδης, παρὰ τὸ

Λαβύρινθος, ὁ. Πᾶν κτίριον, τὸ ὁποῖον περὶ αὐτὸ ἔχει φύσει ἢ τέχνῃ πολλοὺς κύκλους, κυκλοειδῆς, ἢ κοχλοειδὴς ὁρόμους, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἔχειν πολλοὺς κύκλους καὶ στρεφογυρίσματα, εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποπλανηθῇ. 2) ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ Λαβυρίνθος ἦτον ἓν μεγάλον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἦσαν πολλοὶ ἑλικοειδεῖς ὁρόμοι, αὐλαί, καὶ δωμάτια, ὥστε εὐκόλως ἐπλανᾶτό τι περιστρέφόμενος ὅλα παντα ἐν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ. δύο δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν οἱ περίφημοι, πρῶτος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ἀντικρὺ τῆς Ἡρακοσπιλοπόλεως, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β', 148. διεξοδικῶς περιγράφει, καὶ Πλίνιος ἐν ἑ., 12. καὶ 6. καὶ δεύτερος ὁ ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον περιγράφει Διόδωρ. ὁ Σικελ. ἐν δ'. Πλιν. ἑ., 13. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Δ, σ. 1688. καὶ ὁ Στράβ. ἐν, ἢ· ἐν ᾧ ὁ Μινώταυρος κατοικεῖτο. 2) κἄθε πολυειδῶς ἐν ἑαυτῷ περιπεπλεγμένος, ἢ συνεστραμμένος τόπος, εἴτε φύσει, εἴτε τέχνῃ κατεσκευασμένος, τοιοῦτος κῆπος. 3) λέγεται ἔτι καὶ τὸ πολλοὺς ἑλιγμοὺς, γύρους, ἔχον σῶμα, οἷον, ||σπιάλιες λαβύρινθοι, ὁ τοιοῦτοι θαλάσσιος κοχλίας, Ἀνθολογ. πέρι σχοίνων λαβυρινθοειδῶν. Θεόκριτ. καὶ, 11. ἀντὶ τοῦ, κύρτος, φαρακόφωνον (υ-υ-) ὅθεν

Λαβυρινθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λαβυρίνθου ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ, ἢ πλήρης λαβυρίνθων, ἔνθα εὐκόλως δύναταί τις νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλανεθῇ· χάσῃ, τὸν ἐρόμον, καὶ νὰ ἐμπερδευθῇ.

Λάβω, ὑποτ. ἀόρ. τοῦ, λαμβάνω.

*Λαβών, οὖσα, όν, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, λαμβάνω.

Λαγανίζω (λάγανον). Τρώγω λάγανον. 2) Ἐπὶ ἀνέμου, ὅστις ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ φυσᾷ, ἀσφαλμ. ἀναγν. παρ' Ἱππ. ἀντὶ λαγγανίζω, ἴδε λαγγάζω.

Λαγάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λάγανον (α).

Λάγανον, τό. Εἶδος πλακοῦντος δι' ἀλεύρου καὶ ἐλαίου κατεσκευασμένου, Ἀθήν. ιδ'. καὶ παρὰ τοῖς Ο', β'. Βασιλ. ς', 19. εἶδος πλακοῦντος λεπτοῦ, καὶ πλατέος, σχεδὸν ὡς τὰ Ἰτρια, ὅ ἐστιν, ὡς (τὰ παρὰ Τούρε, Μπουρεκια, ἢ ἢ παρ' ἡμῖν, λαλαγγίτα, καί, τηγανίτα, λεγομένη, ἐ καὶ βεβαιότερον, ὡς σημειοῖ καὶ ὁ Ἡσυχ.· «Λάγανα, εἶδος πλακουνταρίου, ἀπὸ σεμιδάλεως ἐν ἐλαίῳ τηγανιζόμενονα. «Οἱ λεπτοὶ τῶν ἄρτων — διὸ καὶ τὸ τῶν Ἰτριῶν καὶ τὸ τῶν λαγάνων γένος ἐστὶν ἀχυλότερον, Ἀθήν. παρ' Ὀρειβατ. συλλ. α', 29. 2) παρ' Ἀθην. σ. 648. λέγεται ἔτι, λάγανον, καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν φύλλον τοῦ πλακοῦντος, τῆς πήττας, ἐξ ὧν πολλὰ ἐν ἑκάστῳ τοῦ ἄλλου τιθέμενα, κάμνουσι τὴν πήτταν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φύλλον, καὶ πέτρον, καλούμενον· Λατ. tracta, τὸ σχῆμα καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ λαγάνου ἀποδεικνύει ἡ ἔκφρασις τοῦ Ἀθην. ἐν σ. 647. καὶ 648. «Ἔλαυσον λάγανα· ὅθεν

*Λαγαρίζομαι καὶ λαγαρύζομαι. Τρώγω πλακοῦντα, λάγανα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 674. «Λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντας, ἐνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν, Λαγανιζόμενον· καὶ ὁ Ἡσύχ. Λαγαριτόμενον. Ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνωσεν ἔτι, «Λαγανιζόμενον, καὶ τραγαλιζόνται, ἡ ὁποία ἀνάγνωσις φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ἐκ τοῦ, τρώγειν λάγανον, καὶ τρώγαλον, τραγάλιον. Ὁ Σουΐδ. μετὰ τὴν ἀναγν. λαγαριζόμενον, ἐσημείωτε καὶ τὸ, τραγαλίζοντα. Ὁ Ἡσυχ. εἰς Ἡλιοδώρ. σημασελ. 88. ὑπερασπίζεται ταύτην τὴν τοῦ Σουΐδα ἀνάγνωσιν, διότι καὶ ἡμεῖς, στραγάλια, ἀντὶ, τραγάλια, λέγομεν. Ὁ Ἐρρ. Στεφ. ὅμως ind. Thes. σ. 1337. Β. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ ἑπομ. λαγαρίζω ἐκ τοῦ λαγαρός, κατὰ μέσην διάθεσιν ἀντὶ τοῦ, γίνεσθαι λαγαρός, χαῦνος κτ. πρβλ. καὶ λαγαρός, ἐν τῷ τέλει. Ἡ συνήθεια ἔτι μεταχειρίζεται τὸ, Λαγαρίζω, καὶ ἀντὶ τοῦ, καθαρίζω ὑγρὸν ἢ μέταλλόν τι, ὅ ἐστι, κάμνω νὰ χωρισθῇ τὸ ὑλῶδες καὶ λασπώδες αὐτοῦ, καὶ νὰ μείνῃ τὸ καθαρόν, ἐντεῦθεν καὶ μετοχ. λαγαρισμένος, ἀντὶ τοῦ, καθαρισμένος.

*Λαγαρίζω (λαγαρός). Κάμνω λαγαρόν, λεπτόν, ἁπαλόν, χαῦνον, ἐκλελυμένον. Μέσως, γίνομαι λεπτὸς ἢ μαλακός, ἁπαλός, ἀναλύομαι· ἀδυνατίζομαι, χαυνοῦμαι.

Λαγαροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος), καὶ ἐπίρρ. λαγαροειδῶς Ὅμοιος τῷ λαγαρῷ, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λαγαροῦ ὤν.

Λαγαρόκυκλος, ὁ, ἡ (λαγαρός, κύκλος). Ἐπιπολαίως καὶ ὁμαλῶς στρογγύλος, ὡς τὸ ὄστρεον τῆς χελώνης· παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσ. «Κιθάρα, λύρα, λαγαρόκυκλοια· καὶ παρὰ Φιλιστρατ. Εἰκ. α'. 10. «Κύκλους λαγαροὺς, ἐπὶ τῆς περιγραφῆς τοῦ τῆς χελώνης ὀστρέου, ἐξ οὗ γίνετο ἡ λύρα.

Λαγαρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, λαπαρός. Χαῦνος· ἐπίπεδος, ὁμαλός· βαθυλωτός, κοίλος, κενός, ἄδειος, κατακαθισμένος· ἀδύνατος, ξεντεντωμένος, ξεφουσκωμένος, ἀποτεσμένος, παπασμένος· λεπτός, μαλακός· ἀντίκ. τῷ, τονισμένος, σκληρός, φρουσκωμένος, τεντωμένος. Ὁ Πλούταρχ. καλεῖ οὕτως εἰς Πομπηΐῳ. 15. τὰς λεπτὰς στήλας, Λαγαράς· καὶ εἰς Ἀμιλ. 25. τὴν εἴσοδον κρημνώδους τινὸς πέτρας «Τὸ λαγαρώτατον· διότι καὶ ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου «Τὰς ἀσχομένας τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσας ἀντίληψιν ἐγκλίσεσι καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι πέτρας λέγει. «Στίχος λαγαρὸς ὀνομάζεται στίχος, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ βραχεῖαν συλλαβὴν ἀντὶ μακρᾶς, ἑπομ. ἐν τῇ μέσῃ χωλὸς, ὡς π. χ. Ἰλ. Β, 731. Ἀθην. σ. 632. Γ. Δράκων σ. 7, 15. Herm. el. metr. p. 343. κτ. (τὸ λαγαρὸς ἐστι συγγεν. τῷ, λαπαρός, ὡς λαγὼν τῷ, λαπάρα, ταὐτοσήμ. τῷ, κενεών. Ἀμφιβάλλεται, ἂν ἐλέγετο λαγαρὸν ἀντὶ λάγανον.) ὅθεν

Λαγαρότης, ητος, ἡ. Μαρασμός, χαυνότης· πάνιασμα· κενότης, κοιλότης· λεπτότης, μαλακότης· τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ.

Λαγαρόω, ῶ (λαγαρός), = λαγαρίζω. Παθητ. γίνομαι λεπτός, χαῦνος, ἀδύνατος. «Ἰγνος λαγαρούμενονα, κλονούμενον, ἀδύνατον βάδισμα, Ἀνάλεκτ. β'. 231. «Ποταμὸς λαγαρούμενος (Φιλ. Θεσπ. ἐπ. 71, 3.)». ποταμός, ὅστις γίνεται μαλακός, ἀρχὴν νὰ ξεπαγώσῃ.

*Λαγαρύζομαι, ἀντὶ λαγαρίζομαι.

Λαγγάζω, λαγγέω, λαγγάω, λαγγεύω, λαγαρίω, λαγγανίζω, λαγγανόομαι, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Στραγγεύομαι, ἀκνέω, ἐνθιατρίβω, ἐργοποιῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, καί, ἀμελῶ, γίνομαι ὀλίγον ὀμελής, ἀνειμένος, μαλακώτερος, ἀπαλώτερος, ὡς τὸ ἐνδίδωμι, Λατ. languco, ἔτι δὲ, ἀειλός εἰμι, φοβοῦμαι, φεύγω, παρ' Ἡσυχ. Κατὰ τὸν Πολυδ. δ'. 136. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετεχειρίσθη τὴν λέξιν λογγάζω, ὁ Αἰσχύλ. Ἐντεῦθεν τὸ, Λαγγών, ῶνος, ὁ, καὶ λαγγώδης, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σχολαῖος, καὶ ἀνός, Φιλοξέν. Γλωσσάρ. Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω λέξεις εἰσὶ σπάνιαι.

Λάγδην, Ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, Λάξ, ἐκ τοῦ, λάζω, λακτίζω.

Λάγειος, εια, ειον (λαγός, λαγώς). Ἀπὸ λαγόν, λαγίσιος. (α)

Λαγέτης, ου, ὁ. Δωρ. Λαγέτας (λαός, ἄγεω). Ταὐτὸν τῷ, λαοῦ ἡγέτης. Ἡγεμών, ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ, Πίνδαρ. Πύθ. ὁ.

Λαγήνιον, τό. Μικρὰ λάγηνος, ὑποκορ. τοῦ

Λαγήνος, ἡ, ἄλλως δὲ καὶ, λάγυνος, ἡ. Ἀγγεῖον μὲ λαιμὸν καὶ χειρούλια διὰ νερὸν, ἢ οἶνον, λαήνιον, στάμνα, Ἐπιχαρ. ὅθεν

Λαγηνοφόρια, τά (φέρω). Συμποσιακὴ τις ἑορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀθήν. ζ'. ἑορτὴ τῶν λαγηνοφόρων.

Λαγηνοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ λάγηνον φέρων, βαστάζων.

Λαγιδεύς, έως, ὁ (λαγώς). Νέος λαγός, λαγόπουλον, ὡς καὶ τὸ, λυκιδεύς, ἐκ τοῦ λύκος. 3) Κύνεκλος, κουνέλιον, Στράβ. γ'.

Λαγίδινος, ίνη, ινον. ταὐτὸν τῷ, λάγειος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 120.

Λαγίδιον, τό, ὡς λαγίον, ὑποκορ. τοῦ, λαγώς. Μικρὸς λαγός.

*Λαγίνος, η, ον, = Λάγειος. Ἀπὸ λαγόν, Αἰσχ. (υυυ).

Λαγίον, καὶ, Λαγίον, τό, ταὐτὸν τῷ, Λαγίνιον, Ξενοφ.

Λαγκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λόγχη, Διόδ. Σικλ. ε. 30.

Λαγνεία, ἡ. Ἀπέλγεια· σαρκικὴ συνουσία, καὶ ἡ αποσπερματωσις. 2) ἡ σπορὰ τοῦ ἀνδρὸς, Ξενοφ.

Λάγνευμα, τό. Ἡ πρᾶξις τῆς σαρκικῆς συνουσίας· ἡ ῥῆσις τῆς σπορᾶς, συνουσία, μῖξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Ἱπποκράτ.

Λαγνεύω (λάγνος). Ἀσκῶ, μετέρχομαι τὴν λαγνείαν, συνουσίαν, ἀσελγαίνω, σπερματίζω, Πολύβ. Ἰατρ. «Οἱ δὲ εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσι· «καὶ ὡς Ἀποσ. Μισ. ὡς παρ' Ὀππιανῷ Ἰξ. ά. 7. κεῖται «Ἐλαγνεύετο· «συνήθως ἐπὶ ἀνδρός.

*Λάγνης, ου, ὁ, = λάγνος, Lobeck. Φρυν. σ. 184.

*Λαγνικός, ή, όν, = λάγνος.

Λάγνος, ου, ὁ. Ὁ ἀφίνων νὰ χυθῇ ἡ σπορά· ἑπομ. συνήθως καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς, ὁλόλου ἐκδότος εἰς τὰς σαρκικὰς συνουσίας, ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀνδρὸς, ἐπειδὴ ἐπὶ γυναικὸς ἐνχριστότερον τὸ, μάχλος, Lobeck Φρυν. σ. 184. ἀνώμ. συγκριτ. λαγνίστερος, ὑπερθ. λαγνίστατος, ἔτι δὲ συγκρ. καὶ λαγνιαίτερος. Τὸ θηλ. λάγνη ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Σχολ. Ἀπ. Ῥ. ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ λα – καὶ γόνος, πολύσπερμος, ἔστι πάντῃ ἀπίθανος· πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ λάγινος κατὰ συναλοιφὴν, λαγώς, καθότι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο γνωστὴ ἡ λαγνεία τοῦ λαγωοῦ, ἴδε Valk. Ἡρόδ. 3, 108. ἢ ἐκ τοῦ, λαγαρός.)

Λαγοδαίστης, ου. ὁ (δαίω, λαγώς). Ὅστις τρώγει λαγούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 123.

Λαγοθήρας, ου, ὁ (λαγός, θηράω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ, πιάνει λαγούς, λαγοκυνηγός. γρ. λαγωθήρας· ὅθεν

Λαγοθηράω, καὶ, λαγωθηράω. (Ἰωνικ. λαγοθηρέω) Κυνηγῶ, πιάνω λαγούς, λαγοκυνηγῶ, Ἀριστοφάν. Δυσστρ. 790.

Λαγοκτονέω, ῶ. Λαγοὺς κτείνω, Ἀνάλεκτ. 3, 184. υ – – εἶτε λαγοκτονέες, Πάνα κάλεις, ὅπου ἀναγωστέον, λαγοκτονέεις, ἐκ τοῦ

Λαγοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τοὺς λαγοὺς κτείνων, σκοτώνων.

*Λαγοκύμινον, τό. Εἶδος φυτοῦ. (υ)

Λαγόπονος, ὁ. Πόνος τῶν λαγόνων, Πλίν.

Λαγός, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ λαγώς, Valck. Ἡρόδτ. 3, 108. πρβλ. 1, 123. 4, 134. 7, 57. Ἐξαιρ. παρ' Ἴωσι, ὑστερώτερον δὲ καὶ κοινῶς ἐν χρήσει.

Λαγοσφαγία, ἡ (σφαγή). Ἡ τῶν λαγῶν σφαγὴ· καὶ, λαγωσφαγία.

Λαγοτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, εἰς ὃν τρέφονται οἱ λαγοί, Βάρρων.

Λαγυνίον, τό, καὶ Λαγυνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, λάγηνος. Οἱ νεώτεροι εἶπον καὶ λάγυνα, ἡ, Μοῖρις.

Λαγυνίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα παρασίτου τινός, Ἀθήν. ἐκ τοῦ

*Λάγυνος, ὁ, παρὰ Μεταγν. καὶ ἡ, = λάγηνος. Λαγῆνι. (συνήθ. υ – ν, παρὰ Μεταγεν. δὲ καὶ υυυ, Ἰακ. Α. Π. σ. οδ'. 705.) (πλαγιῶς τό, λάγυνος ἐστὶ συγγεν. τῷ, λαγών.)

*Λαγυνοφόρια, τά, = λαγηνοφόρια.

Λαγχάνω, (λάχω, λαχάω, λαχάνω, λαγχάνω, ὡς τὸ λαβῶ, λαβάνω, λαμβάνω. Ἰδὸ ἐν τοῖς Ἀνωμάλ.) Μέλ. λήξομαι, Ἰων. λαξομαι, Ἡρόδτ. 7, 44, ὅθεν λάξις, Ἀόρ. ἔλαχον, ὅθεν λάχος, λαχεσις, καὶ ποιητ. ἔλλαχον, Ὁμρ. Παραπ. εἴληχα, καὶ ποιητκ. καὶ Ἰων. λέλοχα, Ὀδσ. ἐν χρήσει δὲ παρ' Ὁμρ. καὶ ὁ Παρατ. καὶ ὁ Ἀορ. οὗτος δὲ πολλῷ συχνότερον. Σημαίνει κληροῦμαι, διὰ τῶν κληρων, διὰ τοῦ λαχνοῦ, διὰ τύχης, ἢ διὰ τοῦ βελήματος τῶν θεῶν ἀποκτῶ, λαμβάνω, καὶ ἑπομ. ἐπειδὴ οὐδὲν ἄνευ θεοῦ, ἐν γένει, ἀποκτῶ, λαμβάνω, δέχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Δ, 49. Ι, 307. Ὀδσ. Ξ, 233. Υ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ψ, 356, 357. ἐντελέστερον, «Βλήσθαι λαχεῖν, Ἰλ Ψ, 802. Ἡροδ. 3, 83. Ἔτι δὲ καὶ, «Πάλῳ λαχεῖν, Ἡρόδ. Η' 394, 153. Ἔτι δὲ καὶ, «Ἡλίῳ λαχεῖν, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ω, 400. β') Ἐξαιρ. λαμβάνω τὸ ἐπιτηδὲς ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, ὡς μερίδιόν μου, καὶ μάλιστα ἐπὶ θεῶν, π. χ. «Κήρ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάχε γειρόμενον (Ἰλ. Ψ, 79.)ω, ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἔλαβεν αὐτόν, ἅμα γεννηθέντα εἰς μερίδιόν της, εἰς τὴν ἐξουσίαν της· καὶ Ἡλ. Ο, 190. »Ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεναι, ἔλαβον ὡς μερίδιον τὴν θάλασσαν διὰ νὰ κατοικῶ ἐν αὐτῇ (λέγει ὁ Ποσειδῶν), ἔνθα παρεκτὸς τῆς αἰτιατ. ἐξήρτηται καὶ ἡ ἀπαρέμφ. ἐκ τοῦ, ἔλαχον· παρβλ. Πίνδ. Ὀλ. 1, 84. Ὀδύσ. 4, 40. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν λαμβάνῃ τίς τι ὡς μερίδιόν του, ἐξαιρ. ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ ἴσου διαμερισμοῦ καὶ μοιρασίας μεταξὺ πολλῶν, Ἡρόδ. 7, 144. μάλιστα ἐπὶ θεῶν, ἐφόσον αὐτοὶ ἔχουσι καὶ ὑπερασπίζουσι χώραν τινά, πόλιν ἢ τόπον, συνήθ. κατὰ πληθυν. σπιθ. π. χ. ἐπὶ Πανὸς ἐν Τμ. Ὁμρ. 18, 6. »Πάντα λόφον ψηφόεντα λελόγχει». Παρβλ. καὶ 5, 2. Valck. Ἡρόδ. 7, 53. ἔνθα ἡ ἔκφρασις ἐλήφθη ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ κόσμου καὶ τῶν μεγαλοπρεπειῶν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν νικητῶν θεῶν μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Κρόνου ἐκ τοῦ θρόνου, εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν ὁ παρακ. ἐκλαμβάνετο ὡς ἐνεστὼς ἀντὶ ἔχω, κέκτημαι, ἐπειδὴ ἔστοτε ὑφίσταται αὐτὴ ἡ τάξις τῶν πραγμάτων. 3) Παρὰ Μεταγν. ἐκλαμβάνετο τοῦτο τὸ ῥῆμα συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀποκτῶ διὰ κληρονομίας, κληροῦχος, παραβλ. κληρόομαι. 4) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. δικαστηρίοις, ἐνηλοῖ »Δαγχάνειν δίκην σπίθι, ἐγγαλῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, Ἰσαῖος, »Ἔλαχε τὴν δίκην τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶν», ἄρχισε κρίσιν, ἢ ἀπαίτησιν, ἐκάλεσεν εἰς τὴν κρίσιν τὴν κοινότητα τῆς χώρας, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις διωρίζετο διὰ κλήρου εἰς τὰ διαφερόμενα μέρη ποίους κριτὰς νὰ ἔχωσι, πρὸς δὲ, κατὰ τὴν τάξιν τῶν κλήρων ἐπεχειροῦντο αἱ κρισολογίαι, παρβ. σημ. 4. ἐν τῷ τέλει. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει λαχεῖν, γράψασθαι, διώκασθαι, ὁ δὲ Φώτ. »Λαχεῖν δίκης, τὸ παλαιὸν πολλοὶ ὄντων, οἱ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες, ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ λαχεῖν αὐτοὺς τῆς ἡμέρας διέταττον». 2) Γίνομαι κοινωνός τινος πράγματος, μετέχω, μετὰ γεν. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 76. καὶ Ὀδύσ. Ε, 311. ὡσαύτως καὶ παρὰ Θεογν. 914. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ οὐχὶ πολλάκις ἐν χρήσει, Erf. καὶ Schaef. Σοφ. Ἀντγ. 699. 3) Κάμνω τινὰ κοινωνὸν τινος πράγματος, τὸν ἀφίνω νὰ γένῃ κοινωνός, διά τινος, ἡ ὁποία ὅμως ἐνεργητικὴ σημασία εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. καὶ μόνον ἐν τῷ κατ' ἀναβολὴν ὑποτακτ. ἀορ. λελάχητε, λελάχωσι, κατὰ μόνην τὴν σύνταξιν »Τινὰ πυρός, κάμνω τινὰ κοινωνὸν τοῦ πυρός, ἤτοι τῆς ταφῆς, Ἰλ. Η, 80. Θ, 350. Χ, 343. Ψ, 76. παρβ. λανθάνω, 3. 4.) Ἀμετβτ. τυχαίνειν τινί τι, πίπτειν διὰ τοῦ κλήρου, λαχεῖν, ὡς Ὀδύσ. Ι, 160. »Εἰς δὲ ἑκάστην ἔνεδα λάχανον αἶγας, εἰς κάδα πλοῖον ἅπιπτον (διὰ τοῦ λαχεῖν) ἐνέα αἶγες. Ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, διορίζεσθαί τε ἢ ἐκλέγεσθαι διὰ κλήρου, Ὀδύσ. Ι, 334. Ἰλ. Η, 430. Ψ, 354. ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. τυχαίνει τι διὰ λαχνοῦ ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, Ruhnk. Τίμ. σ. 123. ὅθεν »Οἱ λαχόντος δικασταί, βουλευταὶ», οἱ διὰ κλήρων ἐκλελεγμένοι κριταὶ ἢ βουλευταί. »Ὁ κυάμῳ λαχὼν», μετὰ τῆς ἀπαρέμφ. ὁ διὰ κλήρου ἐκλελεγμένος ἢ διωρισμένος εἰς ὑπουργίαν τινά, Ἡρόδ. 6, 109. Ἐκ τοῦ, λάχω, εἶναι τὸ, λάχος, καὶ ἐν τῇ συνηθ. λαχνός. Ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τοῦτο ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, τυγχάνω.

Λαγωβολεῖον, τό (λαγὼς, βάλλω). Τόπος ἐπιτήδειος διὰ τὸ λαγοβόλον. 2) Ταὐτὸν τῷ, λαγωβόλιον.

Λαγωβολία, ἡ (λαγοβόλος). Τὸ διὰ τοῦ λαβόλου κυνήγιον τῶν λαγῶν.

Λαγωβόλον, τό. Ξύλον τι, ᾧ διωρεύγοντες οἱ λαγοὶ βάλλονται, ξύλον, ὃ οὐ πιάνουσιν ἡ σκοτόνουσι τοὺς λαγούς, ὁπότε φεύγουσι, τοῦτο ὅμως τὸ ξύλον ἐχρησίμευσε καὶ ὡς ποιμενικὴ ῥάβδος ἢ διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ὡς παρὰ Θεοκρ. ὅ, 49. ὅπου παρ' αὐτῷ κεῖται καὶ τὸ, ῥοικόν. »Εἶσ' ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον ὡς τε πατάξω, καὶ ἐν ζ, 128. ἔνθα ἔστι μετὰ τοῦ, κορύνη, ἓν καὶ τὸ αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Βιργίλ. διὰ τοῦ Pedum ἐξέφρασε, ταὐτὸν τῷ, καλάβρῳ. Ὁ Ὀππιαν. Κυν. α, 154. καλεῖ τοῦτο »Τρίαιναν λαγωοφόνον». ἐκ τοῦ

Λαγωβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ λαγοὺς βάλλων, φονεύων.

Λαγωδάριον, τό, ταὐτὸν τῷ, λαγωΐδιον, Φλ.

Λαγωδίας, ου, ὁ (λαγώς). Εἶδος ἰρινέου, μαλλιαρούς πόδας ὡς ὁ λαγὸς ἔχον, ἄλλως, ὦτος.

Λαγωΐδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ, λαγώς, Ἀριστοτ,

*Λαγώειος, εἶα, εἷον. Ἀπὸ λαγόν, λαγίσειος, ἀνήκων εἰς λαγόν.

Λαγωθήρας, ταὐτὸν τῷ, λαγοθήρας. ἴδετ

Λαγωθηράω, ταὐτὸν τῷ, λαγοθηράω.

Λαγωΐς, ίδος, Εἶδος πτηνοῦ. Ὁράτ.

Λαγώς, ώος, ἡ, καί, ὁ (ΔΑΩ). Κάθε κενὸς τόπος, κοιλότης, βαθυλότης, διάστημα κενόν, σπήλαιον φάραγξ, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. λαγόνες σχίσμα γῆς, καὶ παρὰ Νέν. »Δαγόνες χθόνιοι». »Πρός τινι λαγόνι παλαιστὴν τοῦ κρημνοῦ», Πλούταρ. εἰς Ἀρατ. 12. καὶ ἐντεῦθεν 2) ὡς τὸ κοῖλον καὶ τὸ Ὁμηρικὸν λαπάρα συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια λαγόνα, καὶ λαγαρὰ, καὶ λαγγιὰ λέγει, τὸ ὁποῖον κεῖται ὑποκάτω τοῦ ὠμοπλάτου, ἐξ ἀμοτέρων τῶν πλευρῶν, Λατιν. Ilia, Γαλλ. les flancs. Ἐξ ἐναντίας δὲ σωματικώτερον λέγεται κενεὸν ἐστὶ ζώων, ὡς π.χ. εἰς τοὺς ἵππους, ὄνους, κ.τ.τ. ἡ μεταξὺ τῶν πλευρῶν τῆς ῥάχεως, καὶ τῶν μηρῶν βαθυλὴ κατάστης· ἡ κυρία ῥῆσις κεῖται παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστρ. α. 13. »Ὑπόρριζον δὲ τὸ μὲν ἑρπύες, λαγών· τὸ δὲ μονόφυες τὸ ὑπὸ τὸν ὠμοπλάτην, πτερύγιον. Ὁ Ὁμηρ. δὲν μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης τὸ, λαπάρα, καὶ μόνον ἐν τῷ Βατραχομ. κεῖται »Χορδὴ καὶ λαγόνες λιπαρᾶς», ἐπί τινος ξένης σημασίας. 3) Ὡς τὸ κενεὸν καὶ γαστήρ, τὸ ἐμβαδὸν, ἡ κοιλία ἑνὸς ἀγγείου, ποτηρίου καὶ τῶν τοιούτων.

Λαγωοβόλον, τό, ποιητ. ἀντὶ, λαγοβόλον, Ἀνάλεκτ. ά. 223. ἐκ τοῦ

Λαγωός, οῦ, ὁ, ἐπα. ἀντὶ λαγώς, Ὁμρ. ὃς τις χρῆται μόνον τούτῳ τῷ τύπῳ, οὐχὶ ὅμως ἀχρήστῳ καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. λεγομ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Lobeck Φρυνχ. σ. 187. 2) Εἴδος θαλασσινοῦ ὀψαρίου.

Λαγῷος, ῶα, ῶον. Ὁ ἐκ τοῦ λαγοῦ ὤν, λάγιος, λαγίστιος, ὅθεν τὰ, λαγῶα, ὑπόκουρα, κρέατα, κρέας, ἢ ψητὸν ἀπὸ λαγόν, Ἀριστοφ.

*Λαγωοφόνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὑγιωφόνος, Ὀππιαν.

Λαγώπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λαγοῦ πόδας ἔχων, λαγοπόδαρος ἢ λαγοπόδης. 2) Εἶδος πτηνοῦ, Πλίν. ἱ. 48. Ἰδὲ λαγώς. 3) Εἶδος χόρτου, ἀγρίου τριφύλλου, Πλίν. κστ. 8. λαγοπόδιον, Pes leporinus.

Λαγὼς πύρος, ὁ, ἡ λαγώπυρον τό. Εἶδος σίτου, ἢ φυτοῦ, Ἱπποκρ. Τοὺς νομίζουσιν, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, λαγώτους, ἀριθ. 3.

Λαγώς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, λαγωός, καὶ λαγός, Ἀττικ. Ζώων δηλωστικόν, μικρόν, τετράποδον, εἰς τοὺς ἀγροὺς διαιτώμενον ὑπὸ χόρτων, μικρὰν οὐρὰν καὶ αὐτὰ μεγάλα, τοὺς πόδας, τοὺς μὲν ὀπισθίους μακροὺς, τοὺς δὲ ἐμπροσθίους μικροὺς ἔχον, καὶ πολλὰ ταχὺ εἰ τὸ φεύγειν κοιμᾶται μὲ ὄμματα ἀνοικτά, καὶ εἶναι δειλότατον, Lepus timidus, Λιν. Ἡρόδοτ. Γ. 108. »Ὅτι ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δή τι πολύγονον ἐστι, ἐπαίνεται μοῦνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν θασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί, τὰ δὲ, φιλόν· τὸ δὲ, ἅρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ, ἀναιρέεται· καὶ Ἰλ. Κ, 361. παροιμ. »Λαγὼ βίον ζῆνε, ζῶ ζωὴν ἐλεεινὴν εἰς παντοειδῆ φόβον καὶ κίνδυνον, σκυλίτικην ζωήν, Δημ. Στεφ. σ. 314, 24. 2) Παρ' Ἀρτεμιδ. δ'. 58. εἶδος χελιδόνος, ἕνεκεν βασέων αὐτῆς ποδῶν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, πλαγωνῆς, ὄρνις ποιάεις. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. β'. 390. καλεῖ τὸν ὦτον, καὶ λαγωΐδιον. Παρὰ Πλίν. ἱ. 48. λαγώποδες, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ λευκὴ πέρδιξ. παρβλ. λαγωδίας καὶ λαγώπους. (Ἡ ὀνομαστικὴ λαγωὸς, οῦ, ὑπάρχει Ἰων. καὶ Ὁμρ νεώτερος δέ, πλὴν καὶ παρ' Ἡροδτ. ἀπαιτώμενος ἕτερος τύπος, λαγὸς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Ἀττκ. ἡ γεν. δὲ τοῦ λαγὼς ἐστι λαγοῖ, αἰτ. λαγὼν καὶ λαγᾶ, Lobeck Φρυνχ. σ. 386. Τὴν Δωρκ. αἰτκ. λαγᾶν ἔχει καὶ ὁ Ἡσχ. Ἀσπ. 302. Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. εἰ Ἀττκ. ἔγραφον λαγῶς περισπωμένως.) ὅθεν

*Λαγωσφαγία, ἡ, = λαγοσφαγία.

Λαγωτροφεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, λαγοτροφεῖον. ἐκ τοῦ

Λαγωτροφέω, ῶ (τρέφω). Λαγοὺς τρέφω, ἢ τρατῶ, ἔχω.

Λαγωφαγέω. Λαγοὺς τρώγω.

Λαγωφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν λαγούς.

Λαγωφθαλμία, ἡ. Νόσος τις, ὁπότε τὸ ἀνώτερον ὀμματόφυλλον δὲν σκεπάζει τὸ ὄμμα, διότι καὶ ὁ λαγὸς κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα. ἐκ τοῦ

*Λαγωφθαλμος ὁ, ἡ (ὀφθαμός). Ὁ ἔχων, ὡς ὁ λαγός, ὄμματα ἐξέχοντα καὶ ἐκτεταμένα.

Λαγωφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ φονεύων τοὺς λαγούς.

*Λαγώχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Μὲ χεῖλη λαγωοῦ, ὁ ἔχων τὰ πάθη τῶν χειλῶν σχισμένων, Γαλην.

Λάδανον, τό, καὶ λήδανον, πιθανῶς ἐλέγετο καὶ λαύδανον, Wolf Anal. 4, 549. Kühn de inept. cogn. nom. Graec. simulat. 2. ρ. 3. κ. τ. Κπ5' Ἡροδτ. 3, 112. λάδανον ὠνομάζετο Ἀραβιστὶ, λήδανον δὲ Ἑλληνιστί. Κόμη θέντρου. Ἰδὲ λήδανον.

Λαζίνης, ὁ. Ὄρνις τις, ἄλλως χαράδριος. 2) Ὁ ἰχθὺς Ἡσυχληβρίας, ὅστις ἄλλως, μάζινος καὶ μαζὼν καλεῖται, Ἡσύχ.

Λαζοίατο, Ἰων. ἀντὶ, λάζοιντο, Ἰλ. Β, 418.

Λάζομαι, καὶ, λάζυμαι, Ἀποστκ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ λαμβάνω, πέρνω, πιάνω, ἁρπάζω, »Ἔγχος, μάστιγα, ἡνία, Ἰλ. »Λάζεσθαί τινα ἀγαύῃσι, πέρνω τινὰ, πιάνω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας, Ἰλ. Ε, 371. ὅμως, »Ὀδὰξ λαζοίατο (ἀντὶ λάζοιντο) γαῖαν, ὡς πάσσωσι τὴν γῆν μὲ τὰ ὀδόντια, ἤγουν ἂς ἀποθάνωσι, Ἰλ. Β, 418. τρπκ. »Μῦθον πάλιν λάζεσθαι (Ἰλ. Δ, 357. Ὀδύσ. Ν, 254.)ω, πέρνω ὀπίσω, μεταστρέφω τὴν ὁμιλίαν, τὸν λόγον. Ὁ Ὅμ. χρῆται πυρεκτοῦ ἑνὸς χρόνου τῇ αὐκτ. μόνον τὸ γ' τοῦ παρατ. λάζετο, ὃ δὲ μέλ. λάζομαι παρ' Ἡροδτ. 7, 144. λαμβάνειν, δέχεσθαι, δὲν δίνει ὅμως τελείως ἐντύπωσιν, ἀλλ' εἰς τὸ λαγχάνω, ὅπερ ἰδέ. Τοιοῦτος ἐπίσης ἐστὶν ὁ τύπος λάζυμαι, π. χ. »Ἑλάζυτο Ἑρμῆν ἐπὶ βευσὶν (Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 316.)ω, ἐπίασε τὸν Ἑρμῆν ἁπαλὰ εἰς τὰ κλιπτόμενα βόδια. »Ὀδύνη μὲ λάζυται», λύπη μὲ κυριεύει. Οἱ ἐνεργ. τύποι λάζω καὶ λαζῶ δὲν ἀπαντῶνται εἰς κανένα καλὸν συγγραφέα. (Ὁ Valck παράγει τὸ λάζομαι ἐκ τοῦ λιάζ Ἰων. λιήν, Δωρκ. λιᾶν, λιᾶζ, ὥστε ἔπρεπε νὰ γράφηται λάζομαι· ὅμως ἡ σημασία του μετὰ βίας πέρνει τι, ἁρπάζει,

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

δὲν ἐνιζάνει τελείως ἐν τῷ ῥήματι, διὸ καὶ πρατμὲ ὁ Punken νὰ ἐκλάβῃ τὸ ΔΑΩ (πέρνω) ὡς κοινὸν πρωτότυπον τοῦ λαβεῖν, λαμβάνω, λάζομαι καὶ λάζυμαι, Καλλιμ. λείψ. 238.)

* Λάζυμαι, ἕτερος τύπος τοῦ λάζομαι, ὅπερ ἴδε, Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 316.

Λαζούριος λίθος, καὶ, λαζούριον, λέξις Περσική, εἶδος γαλαζίου βαφῆς, λαζουβερδί, παρὰ τοῖς ὕστερον ἰατροῖς.

Λάζω, = λακτίζω, ὅθεν τροπ. καὶ = ὑβρίζω, ἤτις ὅμως σημασία εὑρηται ἴσως μόνον παρὰ Γραμματ. ὡς ἐνεργητ. ὃ δὲ τοῦ λάζομαι φαίνεται πάντῃ μὴ Ἑλληνικόν.

Λάθα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Δήθη, (–⏑)

Λαθάδαν, καὶ Δαθασμός· ταὐτὸν τῷ Λάθρα καὶ Λήθη, Ἡσύχ. ἀμφ.

* Λαθάνεμος, ὁ, ἡ (λανθάνω. ἄνεμος). Χωρὶς ἄνεμον, νηνεμος. (ᾱ)

Λάθαργος, ὁ, ἡ Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Δήθεργος, ἀμφ. ὡς αὐτιαστ. λάθαργος, ὁ, ποιητ. Ὁ τριῶν τὸ σάπιον δέρμα σαώλης., Νικ. Θηρ.

Λαθέμεν, ἐπκ. ἀντὶ, Λαθεῖν ἐκ τοῦ λαθάνω.

Λαθήβης, ου, ὁ (λαθεῖν, ἤβη). Ὁ λησμονήσας τὴν νεότητα, γέρων, Ἡσύχ.

Λαθητικός, ἡ, όν (λαθεῖν). Ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ὅστις εὐκόλως κρύπτει ἑαυτὸν ἢ ἀγαπᾷ νὰ κρύπτηται, ἢ μένει κεκρυμμένος, Ἀριστοτ.

Λαθημοσύνη, ἡ, ἡμπρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Λαθησιφροσύνη.

Λαθιεμπέης, ἐος, ὁ, ἡ (λαθεῖν, κῆδος). Ὁ λήθην παντὸς κήδους ἐμποιῶν, παυσίλυπος, λυσιακὸς ὅστις κάμνει νὰ λησμονηθῶσιν αἱ φροντίδες, ἢ εἰς τοῦτο ἐνεργῶν, ἢ ὁ ἡσυχάζων, καταπραΰνων τὰς φροντίδας, ἐπίθ. τοῦ μαζοῦ, Ἰλ. Χ, 83. «Μαζὸς λαθιεμπέης,» ὁ λήθην ἐμποιῶν τοῖς πεισὶ τῶν κακῶν πάντων. Διάλεκτ. β'. 144. «Ἱδρωσύνη λαθιεμπέης.»

Λαθίκοστος, ὁ, ἡ (κόστος). Ὁ λησμονῶν, τὴν ἐπιστροφήν, ἑρπμ. βρεφύλων, Ἡσύχ.

Λαθιπήμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (πῆμα). Ὁ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰ παθήματα, ὡς Λαθικηδής.

Λαθίπονος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅστις λησμονεῖ τὴν ποινήν, ἐκδίκησιν, καὶ δὲν τιμωρεῖ, Ἡσύχ.

Λαθίπονος, ὁ, ἡ (λήθη, πόνος). Ὁ λησμονῶν, ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰ παθήματα, τὴν ἔνδειαν, τοὺς πόνους καὶ τὰς φροντίδας, Σοφοκλ. Αἰ. 711. 2) πρᾶξις τινὰς, αἴτιος κρυφίου, μυστικοῦ πόνου, Σοφ Τροχ. 1021.

Λαθιπορφυρίς, ίδος, ἡ, Ἴβυκος παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 389 ὅπου, Λαθιπέρφυρες, κεῖται· Εἶδος εἰσέτι ἀδιορίστων πτηνῶν, μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, Αἰολιδεῖρες.

Λαθίφθογγος ὁ, ἡ (λαθεῖν, φθογγή). Ὅστις κάμει τινὰ νὰ λησμονήσῃ, νὰ χάσῃ τὴν φωνὴν του, τὰ μαθῃ βουβὸς, ἄλαλος, ἐπίθετ. τοῦ θεάτου, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 131.

Λαθιφροσύνη, ἡ, Δησμονησία. 2) μωρία, Ἀπολλών. δ'. 356. ὅπου ἄλλοι, Λαθηφροσύνη, γράφουσι· καὶ κατὰ πλῆθ. εὕρηται ὡσαύτως· ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονες, ὁ, ἡ (λαθεῖν, φρήν). Ὅστις λησμονεῖ, ἐπιλήσμων. 2) ἐπιλήσμων τοῦ ὑγιοῦς τοῦ, ὀλιγ. μωρός, ἄφρων, ἐξεχασμένος.

Λάθος, εος, τό, Δωρ. ἀντὶ λήθος, = Λήθη. Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα ἐξ ἀπροπτείας γινόμενον· ἢ ἀπὸ ἀγνοίας καὶ ἀγνωσίας πράξεις.

Λαθοσύνη, ἡ = ληθαιότης. Τὸ εὐκόλως λησμονεῖν, λησμοσύνη, ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. Λαθόσυνος, ἀντὶ, λησμόσυνος, ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἢ λησμονεῖν ποιῶν.

Λάθρα, καὶ Λάθρᾳ Ἐπίῤῥ. (λανθάνω). Κρυφίως, κρυφῷ τῷ τρόπῳ, λανθανόντως· μετὰ Γενικ. κρυφὰ ἀπό τινος, Τιμ. Ὁμ. Δημ. 241. πρβ. τὸ Ὁμηρικὸν λάθρη. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. πρωτιμητέα ἡ παντοχοῦ γραφὴ λάθρα, τὴν ὁποίαν καὶ εἰσήγαγεν ὁ Βέκκερος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος, ὥστε πρέπει νὰ θεωρῇ τις τὸν μὲν Ἐπικὸν τύπον ὡς πλῆθ. οὐδέτ., τὸν δὲ Ἀττικὸν ὡς ὀνομ. ἐνικ. θηλ. βέβαιον τότε ἑπόμενον ἦτον καὶ νὰ γράφηται λάθρη ὡς Ἰων. ἀντὶ λάθρᾳ. (Παρὰ μὲν τοῖς Ἐπικ. –, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ῠ –) ὄθεν.

Λαθραῖος, αία, αῖον, καὶ ὁ, ἡ. Ὅστις κρυφίως πράττει, κάμνει τι, ταὐτὸν τῷ κρυφιαῖος. 2) κρύφιος «Λ. τινός,» ὁ κρύφιος ἀπό τινος, ἐξαιρτ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ ἐπίῤῥ. Λαθραίως, Ἡροδτ ὄθεν

* Λαθραιότης, ητος, ἡ. Ἡ κρυφιότης· τὸ πράττειν τι κρυφίως.

Λαθραίως, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ Λάθρα.

Λάθρη, ἐπίῤῥ. Ἐπκ. καὶ Ἰων ἀντὶ λάθρα. Κρυφᾷ, κρυφίως, κρυφῷ τῷ τρόπῳ, Ὅμ., ὅστις συντάσσει μάλιστα μετὰ τοῦ, ἐμίγετο καὶ παρελέξατο. Μετὰ γεν. «Λάθρη τινός,» κρυφὰ ἀπό τινος, χωρὶς τῆς εἰδήσεώς του, Ἰλ. Ε, 269. Ω, 72. Ἡροδ. 8, 112. 9, 90. 2) δολίως, ἐπιβούλως, Ὁδ Γ, 80. «Λάθρη κτείναντες μ.α 3) ἀσπαισθήτως, κατ' ὀλίγον, ἀπ' ἀγάλης, Ἰλ. Τ, 165. Γράφεται καὶ λάθρῃ, ἰδὲ λάθρα.

* Λαθρηδά, ἐπίῤῥ. = λάθρη (ῠ–ῠ)

* Λαθρηδόν, ἐπίῤῥ. = λάθρη.

Λαθρίδειος, ία, ιον· καὶ Ἐπίῤῥ. – δίως. ποιητ. ἀντὶ λάθριος.

Λαθριμαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, Λαθραῖος.

Λάθριος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. λαθρίως (λάθρα), ταὐτὸν τῷ, λαθραῖος. Κρύφιος, κρυφίς.

Λαθροβόλος, ὁ, ἡ (λάθρα, βάλλω). Ὁ κρυφίως ῥίπτων, ἀτυπών, Ἀναλεκτ. β'. 296.

Λαθρογαμία, ἡ (γάμος, λάθρος). Κρυφὴ ὑπανδρία.

Λαθροδάκτης, ου, ὁ (δάκνω), ταὐτὸν τῷ, Λαθροδήκτης, Ἀνάλεκτ. β'. 205. «Κύριες λαθροδάκναι.»

Λαθροδήκτης, ου, ὁ (λάθρα, δάκνω). Ὁ κρυφίως, δολίως δάκνων, ὅστις κρυφοδαγκάνει· μεταφορ. ὁ πειράζων, ἐγγίζων διὰ λόγων· κυρίως λέγεται ἐπὶ σκύλων, κορυζῶν κ. τ. τ., Γλωσσ. Στεφ.

Λαθρόνυμφος, ἡ (νύμφη). Ἡ κρυφίως ὑπανδρευμένη, Λυκόφρ. 320.

Λαθρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Κρυφίως πορευόμενος, ὅστις περιπατεῖ κρυφᾷ.

Λάθρος, α, ον, μόνον παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, λάθριος· ἀφ' οὗ παρ' αὐτῷ καὶ, λαθρόως, κρυφίως βλάπτω· καὶ, λάθρως, ἐπίῤῥ. πρβ. λάθρα.

Λαθροφαγέω (λαθροφάγος). Κρυφίως τρώγω, Πολυδ.

Λαθροφαγία, ἡ. Τὸ κρυφίως τρώγειν.

Λαθροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ κρυφίως τρώγων. (ᾱ–ῠ–ῠ)

Λαθροφονευτής, οῦ, ὁ· καὶ, Λαθροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ κρυφίως φονεύων.

Λαθυρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὄσπριου, Διοσκορ. γ'. 167. Euphorbia lathyris, Λιν.

Λάθυρος, ὁ. Φυτόνι, ὄσπρια φέρον, ἄρακος, λαθύριον, Lathyrus Λιν. Cicercula. (ᾱ–ῠ–ῠ)

* Λάθω, ὑποτ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω. (ᾰ–)

* Λαθών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω.

* Λαι— ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβὴ μὲ σημασίαν ἐπιτάσεως ὡς τὸ λα — καὶ λι —, ἀπαντωμένη καὶ αὐτὴ μόνον ἐν ὀλίγοις συνθέτοις, ὡς ἐν τῷ, λαίμαργος, αὐξητικὸς ἄλλως ὑρθῶς λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι Γραμμτ. καὶ ἐν τοῖς, λαίσκαρπος, λαίσπασις, λαισπεδίας, λαιψηρός.

Λαιβολέω (λᾶας, βάλλω). Μὲ πέτρας ῥίπτω, πετροβολῶ· ὄθεν

Λαιβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν μὲ πέτρας, πετροβολία, Νικήτ. χρον. ιζ'. 5. καὶ 10. 6.

Λαίγμα· ἰδὲ Λαῖμα.

Λαῖγξ, ἀίγγος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, λᾶας. Μικρὰ πέτρα, λιθαράκιον, Ὀδυσ. Ε, 433, Ζ, 95. ὄθεν Ιαμβ. (–⏑)

Λαιδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λαῖδος.

Λαίδιος, ὁ, ἡ, = λαιός, Ἡσύχ.

* Λαῖδος, τό = λῆδος. Ἐλαφρόν, λεπτόν, εὐτελὲς τριβώνιον (ἱμάτιον).

Λαιόρρος, ά, όν. Θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ἀνάλσχυντος, ἀδιάντροπος, Νίκανδρ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λαμυρὸς, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ, ταχύς, καὶ ἀριστερὸς, τὸ τελευταῖον ἐκ τοῦ Λαιός. Καθ' Ἡσύχ. τό, λαιμᾶ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λαμυρᾷ. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1562. ἔχει ἐκ Μενάνδρου «Καὶ λαιμᾶ βακχύνει λαβὼν τὰ χρήματα,» ὅπου ἄλλοι, Δέρμα, ἀνέγνωσαν. Ὁ αὐτὸς ἔχει, λαίφαλ, ἀναιδεῖ, θρασεῖς, στυγνοὶ, τολμηραὶ, ὅπου τινὲς, λαιθραὶ, ἐπιδιορθοῦσι, καὶ ἑπόμενος ἔχει, λαιθαρίζειν, λαμυρῶσαι, διαπράξασθαι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουϊδ. Λαθαρίζω, χλενάζω, ἔχει. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις φαίνεται, ὅτι μετὰ τοῦ, λαμυρὸς, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἐκ τοῦ, λάω, λῆμα, λέμα, ἔχουσι, καὶ σημαίνουσι, τὸ, ἅδηφος, τόλμη, ἀποκοτιά.

Λαίθαργος, καὶ, λαισθαργός, ὁ, ἡ, = λήθαργος.

Λοικάζω. Πορνεύω, Ἀρφ. Ἰκπ. 167. (ὅπως ἐκ τοῦ, λικνῶ, ἂν ἔχῃ καθὼς τὸ λικάτη, ἐκ τοῦ, λαός, pudicitiam publicare· καὶ ἐκ τούτου ἐδύνατο τότε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ δευτέρα σημασία, ἐν ᾗ τὸ λοικάζω ἐδύνατο νὰ ἐκλαμβάνηται ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ ἁμιλλῶ.) 2) παρὰ τοῖς Μετάγνστ. καὶ, ἀπατῶ· ὄθεν

* Λαικασία, ἀσος, ἡ. Πόρνη, Ἀριστοφ. β'. ἐπιστ. 16.

* Λαικαστοπόρος, ὁ, = λαικαστής.

Λαικαστής, οῦ, ὁ· καὶ θηλυκ. λαικάστρια, ἡ (λαικάζω). Πόρνος, πόρνη.

Λαικάτη, ἡ (λαός). Ἡ σύναξις τοῦ δήμου ἐν ταῖς Δωριαῖς πόλεσιν, ἀντὶ, ἐκκλησία.

* Λαικάω, = λαικάζω. Ἡσυχ.

Λαϊκός, ἡ, όν (λαός). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, ἢ τῷ λαῷ, εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινός. Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ ἀμύητος, (ὡς ἐναντίον τῷ ἱερεύς) Ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος ὤν, κοσμικός· ὄθεν

Λαϊκόω, ῶ. Λαϊκῶ, ἀντίκρυ ποιῶ, βεβηλόω, Ἐκκλησ. Σ.

Λαιλάπετος, ὁ, ἡ (λαῖλαψ). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην· τὴν λέξιν διὰ τοῦ «Ὅταν συνεψῆς καὶ ἀνεμώδης ὁ ἀὴρ ᾖ» ἀλλὰ παρ' Ἱπποκρατ. Ἐπιδ. α'. κεῖται «Οὐρανὸς λαιλαπώδης καὶ ὑπερέλεως.» ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ὁ αὐτὸς ἔχει, «Τέωρ λαιλαπῶδες,» ἐπὶ μεγάλης βροχῆς μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου.

Λαιλαπέω, Μ. ἴσως, καὶ

* Λαιλαπίζω (λαῖλαψ). Διὰ λαίλαπος, φορτούνας συγχίζω, ἐνοχλῶ, ὁρμῶ ὡς λαῖλαψ, ἀμφ.

* Λαιλαπώδης, ὁ, ἡ. Ἠνωμένος μὲ φορτοῦναν, φορτουνώδης, ὁρμητικός, ἐκ τοῦ

Λαῖλαψ, απος, ἡ. Καταιγὶς, ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ, ἀνεμοστρόβιλος μὲ σκότος καὶ βροχὴν, μεγάλη ἀνέμου ταραχὴ, (μπόρα) ἀνεμοζάλη· ὄθεν παρ' Ὅμ. συνήθ. κελαινὸν, ἐρεμνὴ λαῖλαψ. Κατ' Ἀριστοτελ. περὶ Κόσμου ἐστὶ «Λαῖλαψ καὶ στρόβιλος πνεῦμα βίαιον καὶ εἱλούμενον κάτωθεν ἄνω,» ὡς καὶ τινες ἐνόησαν τὸ ἐν Ἰλ. Λ, 306. «Ζέφυρος βαθεῖ λαίλαπι τύπτων.» ἐξαιρ. φορτοῦνα τῆς θαλάσσης· «Λαίλαπα τείνει Ζεύς (Ἰλ. Π, 365),» ὁ Ζεὺς ἐξαπλόνει τὴν φορτοῦναν. ἐσθ' ὅτε συντάσσει ὁ Ὅμ. «Ἄνεμος σὺν λαίλαπι, Βορέης λαίλαπι, Ζέφυρος λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι δύων,» Ἰλ. Ρ, 57. Ὀδ. Ι, 68. Μ, 314 408. 426.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαῖμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Λῆμα. 2) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1563. ἐπὶ ἀμφιβόλου τινὸς σημασίας, καθότι, καθὼς φαίνεται, ὑπάρχει κωμικὴ διπλῆ ἔννοια καὶ αἰνίττεται ἐν ταὐτῷ εἰς τὰς λέξεις λῆμα, αἷμα καὶ λαιμός, ὡς καὶ τινες ἔρμην. διὰ τοῦ, λαιμός, ἄλλοι διὰ τοῦ αἷμα, καὶ ὁρμημα, ἀντὶ λῆμα· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, λαιδρός. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἱερὸν ᾦμα· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ Ἡσύχ. λαῖγμα ἀνέγν. διότι αὐτὸς ἔχει, λαίγματα, πέμματα, σπέρματα, ἱερά, ἀπάργματα.

Λαιμάζω, ταὐτὸν τῷ, λαιμάσσω.

*Λαιμαργέω (λαίμαργος). Εἶμαι λαίμαργος· ὅθεν

Λαιμαργία, ἡ Πολυφαγία, ἀχορτασία· τὸ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας τρώγειν, καὶ μὴ χορταίνειν ποτέ· «Λαιμαργίᾳ περὶ τὴν τροφήν·» καὶ «Λαιμαργία τῶν ἡδονῶν», Πλάτ. Νομ. ἐκ τοῦ

Λαίμαργος, ὁ, ἡ, Ὁ ἀμέτρως ἢ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας ἐσθίων, τρώγων, ἀδηφάγος, πολυφαγής, ἀχόρταγος, ὁ ἐπὶ τὸ ψκγεῖν μανιώδης, καὶ τὸν λαιμόν, ὅστις πάντοτε κινεῖ τὴν γλῶσσάν του, ἤτοι ξηραγλείφεται, ἢ ἀναμασᾷ τι· καὶ ἐντεῦθεν 2) φλύαρος, λέλεξ, ὡς γλοίσσαργος, γλοίσαλγος· (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμτκ. ἐκ τοῦ λαι— καὶ μάργος, ὁμοῦ ἴσως ὀρθότερον ἐκ τοῦ, λαιμός καὶ ἀργός.)

Λαιμάσσω, Ἀττκ. λαιμάττω, (λαιμός). Ἀμέτρως ἐσθίω, λαιμαργῶ· λαίμαργος, ἡ πεινασμένος εἰμί, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1178.

*Λαιμᾶω, = λαιμάσσω.

Λαιμητόμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ λαιμοτόμος· καὶ ὅστις τέμνει, κόπτει τὸν λαιμόν.

Λαιμήτομος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λαιμότομος. Ἐσφαγμένος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὸν λαιμόν.

Λαιμία, ἡ (λαιμός). Λαιμαργία, πολλ' ἀμφιβ. ἰδὲ ἐν τῷ, Λάμεια.

Λαιμίζω (λαιμός). Κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω, τινά, Δινάρχ. 326.

Λαιμοδακής, ές, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις δαγκάνει τὸν λαιμόν, Ἀνέλεκτ. β'. 217. «Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀΐδας.»

Λαιμοπέδη, ἡ (πέδη). Ὁ περὶ τὸν λαιμὸν ἅτμὸς τῶν σκύλων· λαιμοδέτης, Ἀνέλεκτ. ἀ. 229. «Καὶ τῶν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων·» 2) παγίς, θηλυκή, βρόχος, δι' οὗ πιάνομεν τὰ πτηνά, τὰ πουλιά.

Λαιμόρυτος, ἡ, Λαιμόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ ῥέων, Εὐριπ. Ἑλ. 360. «Ξιφοκτόνον θίγμα λαιμοῤῥύτου σφαγᾶς.»

Λαιμός, ὁ (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω). Φάρυγξ, ὁ μετὰ τὸ στόμα τῶν ζώων κάναλος, δι' οὗ καταβαίνει ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς Ἰλ. Τ, 209. «— κατὰ λαιμὸν ἶσή πόσις, βρῶσις·» παρὰ τοῖς Μετανγ. καὶ ἐπὶ ζώων· ἔτι δὲ καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ὁ λάρυγξ, γουργουλιὰς· καὶ ὁ τρίχηλος, ἤτοι ὅλον ἐκεῖνο τὸ στενὸν καὶ στρογγύλον μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον συνδέει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ σώματος. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται πληθ. Λαιμά, τά· αἱ περὶ τὸν λαιμὸν βαλανίδες· (συγγεν. τῷ, λάμος· ὡς πρωτότυπον δὲ θεωρεῖται τὸ λα-ΔΑΙ, δι' ὧν χαρακτηρίζεται πᾶν πάντων ὡς οὐσιῶδες ὅτε μὲν ἡ λαιμαργία, ὅτε δὲ τὸ λαμβάνειν ἐν ἑαυτῷ.)

*Λαιμός, ὁ, ἡ, = λαιμώδης, Δυσέλης, Meineke Μενανδρ. σ. 41. 455.

Λαιμότμητος, ὁ, ἡ, Ἐσφαγμένος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὸν λαιμόν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 210.

Λαιμοτομέω, ῶ (τέμνω). Τέμνω, κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω· καὶ αἴτιατ. Ἀπολλών. β'. 480. «Λαιμοτόμησαν μῆλα,» Πλουτάρχ. Ὄθ. «Ἑαυτὸν λαιμοτομεῖν,» κόπτειν μόνος τὸν ἑαυτοῦ λαιμὸν· ὅθεν

*Λαιμοτόμητος, ὁ, ἡ, = λαιμότμητος. (Ὁ Πορσ. ἐν Ἑκαβ. 210. ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν λέξιν, ὁ δὲ Lobeck ἐν Φρυν. σ. 588. ἐγκρίνει αὐτήν.)

Λαιμοτόμος, ταὐτὸν τῷ, Λαιμητόμος.

Λαιμότομος, ταὐτὸν τῷ, Λαιμητόμος.

Λαιμώσσω, καὶ Ἀττ. Λαιμώττω, = λαιμάσσω, Πεινῶ, νηττικὸς εἰμί· φαγεῖν ἐπιθυμῶ· πάσχω τὸν λαιμόν.

Λαῖνα, ταὐτὸν τῷ, χλαῖνα, (ὡς λιαρὸς ἀντὶ χλιαρός). Στράβ. ὅ. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. laena, Πλουτάρχ. εἰς Νουμ. 7.

Λαΐνεος, έα, εον· ἡ, Λάϊνος, ίνη, ινον (λᾶας). Ἐκ πέτρας, πέτρινος, λίθινος, Ἰλ. Χ, 154. Ι, 404. «Λάϊνον ἕστο χιτῶνα (Ἰλ. Γ, 57),» ἤτοι ἔνδυσῆς πέτρινον φορεμα, ἤγουν, κῆπλα λεξοβολητῆς. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, Λαϊνόχειρ, σκληρόχειρ. ὁ λιθίνην χεῖρα ἔχων· Ὁ αὐτὸς ἔχει, Λάϊνος γῆ (ἐκ τοῦ, λαῖος, λᾶος), ἀντὶ τοῦ σπάρτιος γῆ, χώρα.

Λάϊον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, λήϊον. 2) = δρέπανον.

Λαιός, ά, όν. Ἀριστερός, χειρῖος, εὐώνυμος· καὶ, ἀδέξιος, Λουκιαν. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 9. «Κατευθῆναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος,» πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὀρτζα. ἀντίκ. τῷ, Δεξιός, Λατ. Laevus. ὁρα Αἰσχύλ. Σχολ. εἰς Προμ. 718.

Λάξος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου, ὁμοῖον τῇ κίχλῃ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 3'. 19. Ἀντων. Λιβερ. 20.

Λαιοτομέω, ῶ (λαῖον, τέμνω). Κόπτω τὰ λήϊα, τὴν γῆν, τὸ χωράφιον, ὅ ἐστιν, ἀροτριῶ, ἀργόνιω, κάμνω χωράφι, Θεόφραστ. κ'. 3.

Λαισαιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λαισήιον φέρων, βαστάζων.

Λαισήϊον, τό. Εἶδος ἀσπίδος, διαφορετικὸν ὅμως τῆς καθ' αὐτὸ ἀσπίδος· ἴσως δὲ ἦσαν τὰ λαισήϊα ἐλαφρότερα, ἢ ὁ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 426. καὶ Ε, 453 «Δαισήϊα, πτερόεντα,» εἶδος μικρῶν καὶ ἐλαφρῶν ἀσπίδων, ἀσπιδίσκια, παρὰ τὸ, ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, κατὰ τὸν Σχολ. ἄρα Εὐστάθ. σέλ. 570. καὶ, 911. (ἐκδ. Ῥώμ.). Παρ' Ἡροδότ. 2'. 91. ἦσαν ἐξ ὠμοῦ καὶ ἀκατεργάστου βοείου δέρματος κατεσκευασμένα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο οἱ κίλικες ἀντὶ ἀσπίδων· «Δαισήϊά τε εἶχον ἀντ' ἀσπίδων (οἱ Κίλικες,) ὠμοβοέης πεποιημένα·» Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λάσιος, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λαιός, (τῇ ἀριστερᾷ κρατούμενος). Ὁ Ἡσυχ. ἔχει Λαῖσα, μηλωτή. Λαισᾶς, ἐξωμὶς παχεῖα. Οἱ ἐκ τοῦ, λαιός, παράγοντες τοῦτο, φαίνεται, ὅτι νομίζουσιν ἐν καὶ τὸ αὐτό, τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαῖβα, ἀσπὶς, πέλτη.

Λαίστη, ἡ, = λάστη.

Λαίσκαρπος, ὁ, ἡ (λαι-, κάρπος). Λέγνος, πολλὰ ἀσελγής.

Λαίσπαις, ὁ (λαι-, παῖς), ταὐτὸν τῷ, βούπαις.

Λαισποδίας, ου, ὁ (λαι-, σποδέω). Πολλὰ λέγνος, ἀσελγής. 2) ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἀθηναίου τινός, ὅστις εἶχεν ἀχρείους πόδας, ὡστναὶ παρὰ τὸ πούς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1569. «Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν,» διότι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν καὶ στρεβλήν, ὅπου ὁ Σουΐδ. «Λαισποδιάζει τὴν φύσιν» ἀνέγνωσε.

Λαῖτμα, τά, Ὁ φάρυγξ, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καθόλου ἡ βαθεῖα θάλασσα, δηλ. τὸ πέλαγος, Ὅμ. ἐξαίρετ. ἐν Ὀδ. συνήθως «Λαίτμα θαλάσσης,» ἢ Ὀδ. Δ, 505. Ε, 174. Ι, 260. Ἡσ. Ἐ. 166. «Ἀλὸς μέγα λαίτμα, Ἰλ. Τ, 267. Ὀδ. Θ, 561. καὶ μονον, μέγα λαίτμα, ἢ, τόδε λαίτμα (ἄνευ τοῦ, ἁλός), Ὀδ. Η, 35. Ι, 323. Ε, 409. Η, 276. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λάμα, ὁρμημα· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λαιμός, παρενθέτει τὸν τ, καὶ ὁρμην. διὰ τοῦ, κύτος, ὅπερ καὶ μόνον ὁρᾶται· ἄρα, = βένθος, βάθος.) ἴδε Λάμος.

Λάϊτος, συναιρ. λαῖτος, Ἴων λῄτος, καὶ λεῖτος, καὶ λῆτος (λαός). Ἐκ τοῦ λαοῦ, τῷ λαῷ ἀνήκων, δημόσιος. (α)

Λαιφάζω, Νίκανδρ. Θηρ. 477. ταὐτὸν τῷ, Λάπτω, Λαφύσσω. Μετὰ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενεῖς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαιφίς, δαπανωτιρόρος· καὶ, Λαιφάσσει, λάβρως ἐσθίει· καὶ ἔτι, Λαιφάζει σκαύδει· κάθος ἔτι καὶ, Λαφύσσει, σπεύδει· ἄρα, ἐδύνατο νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ, λάω, λάπω, λάπτω, λάψω, παρακείμ. λέλαφα, τό, λαιμός, ὁ φάρυγξ, καὶ λάφω, λαίφω, λαφάω, λαφάω, λαφάζω, λαφύζω, λαφύσσω.

Λαίφη, ἡ· ἕτερος παλαιὸς τύπος τοῦ, Λαῖφος. Καλύπτρα, Φόρεμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον. Ὀδυσσ. Τ, 206. καὶ Ν, 399. «Ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἔχοντα,» κεῖται ἀντὶ τοῦ, ῥάκεος, παλαιὸν ἀχρεῖον καὶ ξεσχισμένον φόρεμα (ζένζαλον·). 2) πανὶ, ῥοῦχον, ἐξαίρ. Ἱστίον, ἄρμενον, τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου, ὡς καὶ τὸ, Φᾶρος. (συγγεν. τῷ λώπη, λώπος.)

Λαιψηροδρομος, ὁ, ἡ· καὶ, Λαιψηροέλευθος, ὁ, ἡ (λαιψηρὸς, δρόμος, ἐλεύθω). Ὁ ταχέως τρέχων, ἢ περιπατῶν, ὑπάγων, Εὐριπ. Βορέης, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Θεογ. 379.

Λαιψηρός, ά, όν, καὶ Ἐπίρ. Λαιψηρῶς. Ταχύς, ὀγλίγωρος, ἔλαφρος, κοῦφος, παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ· ἐξαίρετ. «Λαιψηρὰ γούνατα·» πρβλ. αἶψα, αἰψηρός· ἄλλοι δὲ, ἀλλ' οὐχὶ πιθανῶς, συνιᾶσι παράγοντι τοῦτο ἐκ τοῦ ψαίρω, καὶ λαι- βέβαια τό, αἶψα ἦν τὸ πρωτότυπον.) 2) κατὰ Σουΐδ. σημαίνει παρὰ Λακεδαιμ. τό, ἡμίψηφος.

*Λάκα, = φάραγξ, Ἡσύχ. οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Λακάζω, = λακέω, λάσκω. Ἠχῶ, κράζω, φωνάζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 188. Ἱκέτ. 885.

Λακέδη, ἡ. Εἶδος δένδρου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 4. καὶ 7. ἀντὶ τούτου, ὁ Ἡσυχ. ἔχει, Λακέρτη, Λακάρτη· ἴσως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἄκαστος, ἡ σφένδαμνος.

Λάκαινα, ἡ· θηλ. τοῦ Λάκων, συνηπαν. ἡ μὴ, τῆς λέξεως, γυνή, ἡ κόρη. Λακεδαιμόνισσα· οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. Lobeck Φρυν. 341. ἐξαίρετ. «Ἡ Λάκαινα χώρη,» Ἡροδτ. 7, 235. 2) συνωπακουομ. κύλιξ, ποτήριον λακεδαιμονικὸν. (υ—υ)

Λακάνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, Λεκάνη

Λακάρη, καὶ, Λακάρτη, ἡ, = Λακάδη.

Λακαταπύγων, ὁ, ἡ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρ. 664. ὅπου πρότερον, Λακκαταπύγων, ἐκεῖτο ταὐτὸν τῷ, καταπύγων, τὸ λα, κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ, ἄγαν· ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει ἐν Δ. Λακατάρατοι, οἱ ἄγαν κατάρατοι, Λακαταπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων· καὶ Λακκοταπίπραν, ἀντὶ τοῦ, Λακκόπρωκτον, ἢ τὸν μέγαν σκάπαρδον· (Τὸ Ταῦ. χειρόγραφον ἔχει, καὶ καταπύγων, ὅμως ἐναντίον τοῦ στίχου· ὀρθότερον δ', μετ' ἄλλων χειρογράφων, διπλοῦς καὶ Λακαταπύγων, ἢ μετὰ Bentl. καὶ Λακκαταπύγων.)

*Λακατάρατος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτατ. διὰ τοῦ λα-, κατάρατος, Φωτ. (-υ—υ)

Λάκαφος, τό. Ὁ δρωμαϊκὸς φλοιὸς δένδρου τινός, ὅστις ἦν ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ Ἡφ., Ἡλιακὸν, ἐν χρήσει, Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 22. τὸ ὁποῖον παρὰ Πλουτάρχ. Λάπαθον, κεῖται· Κατὰ τὰς τοῦ Στεφάνου παρατηρήσεις τινὲς νομίζουσιν, ὅτι ταυτόν ἐστὶ τῷ Νάρκαφον.

*Λάκε, 3) ἀόρ. β'. ἐπιτ. τοῦ λάσκω, Ἰλ. (ν)

*Λακεδαιμονιάζω, = Λακωνίζω, Ἀρ. καὶ

*Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Λακεδαιμονικός ἐκ τοῦ

*Λακεδαίμων, ονος, ἡ. Ἡ μητρόπολις τῆς Λακωνίας, καὶ ὅλη ἡ χώρα, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λακεδώων, ἡ (λακέω) ποιητ. Φωνή, ἀγγελία, διδασκαλία, Σέξτ. Ἐμπ. ἰά. 171. (ε?)

*Λακεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ λάσκω.

*Λακεπολογία, ἡ. Φλυαρία, πολυλογία· ἐκ τοῦ

Λακερός, ά, όν (λακεῖν). Κατεξεσχισμένος, ῥακώδης· καθόλου, ἄχρηστος, ἀχρεῖος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Λακερόν, εἰκαῖον, ὡς ἂν νὰ ἔλεγεν, ἄχρεῖον καὶ οὐτιδανόν ἱμάτιον· ἐντεῦθεν εἶναι τὸ Λατιν. lacer lacerare. 2) θορυβώδης, παραχώδης· φλύαρος· ἐντεῦθεν προκύπτει καὶ τὸ

Λακερύζω, ἡ. Ἡ κάμνουσα θόρυβον, φωνάζουσα, ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς κορώνης καὶ τοῦ κυνός· παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 759. «Κορώνη καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 10. σ. 607. Β. «Λακ. κύων,» ἡ θόρυβον ποιοῦσα, ἡ πολλὰ βοῶσα, κράζουσα, ἡ ὑλακτοῦσα, γαυγίζουσα· ὅθεν, λακερύζειν, καὶ, λακερύζεσθαι ταὐτόν· τῷ, κελαρύζειν, καὶ κελαδεῖν· καθὼς ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας σημειοῦται μεταθέσει τῶν γραμμάτων «Κελάρυζα κορώνη» ὡς καὶ τὸ, Λακέρυζα· Τὸ ἀρσ. λακέρυζος ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεταγιστ. Ἰακ. Α. Π. σ. 530. ὅθεν

*Λακερύζω. Κάμνω θόρυβον, κράτος· καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ὡσαύτως· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, κελαρύζω· συγγεν. τῷ, κελαδέω, κελαδάω

Λακέω, Δωρ. ἀντίλημέω· ταὐτόν τῷ, διακόρηνύω, συντρίβω, οὐδετέρ. παρὰ Νικήτ. Χρον. 19. 4. 2) παρὰ Θεοκρ. ὡς καὶ τοῦ, Λάσκω, ἠχῶ, κάμνω θόρυβον· ἴδε Λακεῖν.

*Λακεδόω, (λακίς) = λακίζω.

Λακίζω, (λακίς). Σχίζω, κομματιάζω· ξεῤῥάπτω, ξηλόνω· «Χιτὼν λελακισμένος,» ἐν Ἀναλ. 2, 264. «Ὧμας λακίσασα κορίου·» 2) = θωπεύω, Ἡσυχ.

Λακίς, ίδος, ἡ. Σχίσμα, ῥάϊτμα, μέ κρότον, σχισμάδα· τμάραγμα ἱματίου· τὸ ἐσχισμένον ἀπό τινος (πατσιαβόλια, μπάλωμα, ῥάκος)· ἀπόσπασμα· ἴδε λάσκω.

*Λάκισμα, τό (λακίζω). Τὸ κεκομμένον ἢ ξεσχισμένον ἀπό τινος, τμῆμα κομμάτιον. (–υ)

Λακιστός, ή, όν (λακίζω). Διεῤῥαγώς, ἢ ἐσχισμένος, Λουκιαν· «Λακιστὸς μόρος ἐν πέτρησιν,»

Λακκαῖος, αία, αῖον, (λάκκος). Ὁ ἐκ λάκκου ὤν. «Ὕδωρ λακκαῖον,» νερόν ἀπό τήν στέρναν, Ἀθήν. γ'.

Λακκοκαταπύγων· ἴδε Λικαταπύγων.

Λακκόπεδον, τό. Τό περιέχον τούς ὀρχεις σακκούλιον, Πολυδ. β'. 172.

Λακκόπλουτος, ὁ (λάκκος, πλοῦτος). Ἐκαλεῖτο ὁ Καλλίας ἐν Ἀθήναις, διά τό περιτυχεῖν χρυσῶ (θησαυρῶ, εἰς λάκκον) εἰς φρέαρ βεβλημένω· καὶ ἐντεῦθεν παροιμιακῶς, πᾶς, πλούσιος· ἢ Ἱστορία παρὰ Φωτίῳ ἐν Λεξ.

Λακκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ στέρνας, ἡ λάκκους ποιῶν.

*Λακκοπρωκτία, ἡ. Πλατυκωλιά, ἐκ τοῦ

Λακκόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός, λάκκος). Ὁ ὄχων πλατύν, ψαθύν κῶλον, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1333. καὶ Ἡγησιόδωρος, παρ' Ἀθην ταυτόν τῷ, Εὐρυπρωκτος, καὶ, Εὐρυπρωκτία. 2) ἀκόλαστος, ἀσελγής· ἔξιμ. μοιχάς, ἴδε ῥαφανιδώω.

*Λακκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή), =λακκόπρωκτος.

Λάκκος, καί, Λάκος, ὁ· ἀφ' οὗ τό Λατιν. lacus lacuna· ἐκ τοῦ Λακεῖν, λάσκω. τρώγλη, τρύπα, γούρνα, πᾶν κοίλωμα ἐν τῇ γῇ. Ἡροδ. 4, 195. ἰδιαιτ. στέρνα, ὀρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ, ὑμβρους ὑποδέξασθαι, ἢ πρός ἄλλων τινῶν ἀπόθεσιν· καὶ πηγάδιον· ἔτι δέ ὡς βόθρος καὶ σιρός, τόπος, εἶδος κελλαρίου, ἔνθα φυλάττεται οἶνος, ἔλαιον, γεννήματα· «Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινές ὀρύγματα ὑπό τήν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα, καὶ τετράγωνα, καὶ κοιλαίνοντες αὐτά, οἴνων ὑποδέχονται καὶ ἐλαίου καὶ καρπούς τῆς γῆς εἰς αὐτά, καὶ ταῦτα λάκκους καλοῦσι,» Φώτ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. «Ἐκ λάκκου τινός ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες ἐν ὀβῷ,» Πλούταρχ. «Λάκκος ὕδατος,» Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 155. «Καὶ γὰρ οἶνος πολύς ἦν, ὃν ἐν λάκκοις κοινατοῖς εἶχον,» Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 22. Ὁ Ἀπολλόδωρ. παρ' Ἀθην. συνάπτει τό λάκκος, μετά τοῦ, φρέαρ. «Λάκκου κάδους λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος,» τῆς στέρνας, ἐκλ. Ὁ Δημοσθ. κατατάσσει τό, λάκκος, μεταξύ τῶν ἐνικόντων εἰς τους τῶν ἀγρῶν οἴκους, «Τὸν λάκκον συντρίψας·» παρ' Ἡροδ. 7, 119 λίμνας, ἐπί τῶν ὁποίων κρατοῦνται ἐνυδρα πτηνά, Vivarium.

Λακκοσχέας, ου, ὁ (λάκκος, ὄχεω) Ὅστις ἔχει τό σακκούλιον τῶν ὀρχέων μεγάλον, κρεμάμενον κάτω, Φώτ. «Ὁ κατειμένον ἔχων τὸν ὄσχεον,» ὅ ἐστι τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον.» Πολυδ. β'. 172. «Τὸ δέ τῶν ὀρχέων ἀγγεῖον, ἢ τῶν διδύμων, ὄσχεός, καλεῖται, οὐ τό χαλώμενον, λακόπεδον, τόν δέ διά χαλαρῶ τούτῳ κεχρημένον, λακκοσχέα ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι.

Λακκώδης, ὁ, ἡ (λάκκος). Ὁ κατά τό εἶδος λάκκον, ἐπιτηδείως εἰς λάκκους, ἢ πλήρης λάκκων. «Γῆ, λακκώδης,» ἐπιτηδείως ἐπί λάκκους, Γεωπ. γ'. γ'. 11.

*Λακοκαταπύγων, ὁ, ἴδε λακκαταπύγων.

*Λακόπυγος, ὁ, ἡ, = λακκόπυγος, λακκόπρωκτος, Ἐπ. ἀδέσπ. 40.

*Λάκος, ὁ, =λάκκος.

Λάκος, τό. ταυτόν τῷ, Λακίς, συγγεν. τῷ, ῥάκος.

Λακπατέω, ῶ (λάξ, πατέω). Τοῖς ποσί πατῶ, καταπατῶ, ἢ ὠθῶ, στυπῶ, πατῶ μέ τά ποδάρια, τσαλαπατῶ, Ἡσυχ. ὅθεν

Λακπάτητος, ὁ, ἡ. Ὁ μέ τόν πόδα σπρωγμένος, ἢ καταπατημένος, τσαλαπαγμένος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1275. «Λακπάτητον ἀστρέπων χαράγων, ἄνω ὁμως ἀπό τοῦ Βρ. ἀκεγιωτητο λαξπάτητον, πρβλ. Lobeck Φρυν. σ. 414. παρά δέ Ald. λεωπέτητον, τήν ἐποίαν ἀναγνωσιν παρέλαβον ὁ Seidl καὶ Herm. δικαίως πάλιν ἐν τῷ κειμένῳ. (– υ – υ)

Λακτίζω, Μ. ἰσω. (λάξ). Ἐκτινάσσω τόν πόδα εἰς τά ὀπίσω καὶ στυπῶ, κλοτσῶ, πατῶ τινα· ὠθῶ σπρώχνω. «Λακτίζειν ποσί γαῖαν, στυπῶ εἰς τήν γῆν μέ τά ποδάρια, Ὀδ. Σ, 99. καὶ στυπῶ μέ τούς πόδας τόν καὶ ἐκεῖ, Ὀδ. Χ, 88. ἐπομένως λέγεται καὶ ἐπί τῆς κινήσεως τοῦ παιδός εὐρισκομένου ἔτι ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρός αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 156. κἀδόλου δέ σημαίνει τό, πηδῶ, σκιρτῶ, κινοῦμαι σφοδρῶς, ἄλλομαι, σπαίρω, οὐχί σπαίω μετά αἰτιατ. Πίνδαρ. Ἰσθμ. δ'. 113. «Φλόξ αἰθέρα λακτίζουσα καπνῶ,» ἢ ταχέως εἰς τόν αἰθέρα μέ καπνόν, ἀνυψουμένη, ἀναπτυσσομένη φλόγα. τρστ. «Κραδία φόβῳ φρένα λακτίζει (Αἰσχ. Προμ. 887)» ἢ καρδία κτυπᾷ εἰς τό διάφραγμα, πηδᾷ τινάσσεται ἀπό τόν φόβον· ὡσαύτως «Ἔρως λακτίζει καρδίαν,» Στρατ. ἐπ. 15. Αὐται ὁμως αἱ αἰτιατ. δέν εἶναι συντακτικαί τοῦ λακτίζω, τό ὁποῖον ἔστι παντεχοῦ οὐδέτερον, ἀλλ' εἶσιν αἰτιατικαί τῆς κινήσεως εἰς τόπον· ἄρα ἀντελῶς, «Λακτίζειν πρός κέντρους,» παροιμ. ἐπί μωρᾶς ἢ ματαίας ἀντιστάσεως, Πινδ. Πυθ. 2, 174. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1635. Valck. N. Δ. σ. 290. ὅθεν ἐκ τοῦ λάξω, λάξω· ἀφ' οὗ τό, λάγδην. Δυκόφρ. 134. «Λάξαι τράπεζαν,» ἀντί τοῦ, Λακτίσαι. Τοιοῦτον καὶ τό παρά Νικήτ. Χρον. Γ. 9. ὅθεν, λιγμός, ὁ, τό διά τῶν σπασμῶν ποδῶν κτύπημα τῶν ἵππων, κλότσισμα, ἢ κλοτσιά, Ἀντίμαχ. καὶ «λιγμός κούρησε,» παρ' Ἡσυχ. ταυτόν τῷ, Λακτισμός.

Λακτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς λακτισμόν. «Ἡ λακτική, ὑπακουομ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ λακτίζειν, ἧτοι τοῦ ματαιένειν τό κτύπημα τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῇ ἀθλητικῇ καὶ ὁπλομαχητικῇ, τοῦ νά παλαίουν μέ κλοτσιάς. ἀντικ. τῷ, πυκτική», Οἰνόματος παρ' Εὐσεβ. ε'. 34.

Λάκτις, ιος, ἡ. (λάξ, λακτίζω). Ἀλετρίβανος, κόπανος, ῥόπαλον, ἢ ξύλον τι, δι' οὗ κοπανίζουσι, στουμπίζουσι, τρίβουσιν, ἢ κτυποῦσί τι, τορώνη, κίνητρον, Νίκανδρ. Θηρ. 109.

Λάκτισμα, τό. (λακτίζω). Τό διά τῶν ποδῶν ἢ τῆς πατούνας κτύπημα, κλότσισμα, πάτημα τόσον ἐνεργητικώς, ὅταν καί παθητικώς, ἤγουν ὅπερ εἶδεν τις, ἢ λαμβάνει, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1598. «λάκτισμα δείπνου».

Λακτισμός, ὁ (λακτίζω). Τό κτυπᾶν μέ τόν πόδα, κλοτσιά· τό ὠθεῖν, πατεῖν, συντρίβειν, τό κτύπημα τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῇ ἀθλητικῇ· ἢ τό ἀποκρούειν.

Λακτιστής, οῦ, ὁ. (λακτίζω). Ὅστις λακτίζει, κλοτσᾶ, μέ τό ποδάρι ἢ μέ τήν πατοῦναν, ἢ πατεῖ, ἢ κρούει, κοπανίζει, συντρίβει. «Λακτιστής ληνοῦ,» ὅστις πατεῖ τά σταφύλια μέ τά ποδάρια. ὅθεν

Λακτιστικός, ή, όν. Ὑποκείμενος, ἢ συνειθισμένος νά κλοτσᾷ, ἢ πατῇ μέ τό ποδάρι.

Λάκτω. ταυτόν τῷ, Λακτίζω.

Λάκω, ἄχρηστον ῥηματικόν, ἐξ οὗ παράγονται ὁ ἀόρ. β'. ἔλεκον τοῦ λάσκω (ἰδε τοῦτο), καὶ αἱ συγγενικαί λέξεις λακέω, λακίς, λάκκος.

Λακωνίζω, (Λάκων). Μιμοῦμαι τούς Λακεδαιμονίους κατά τά ἤθη, κατά τά ἐνδύματα, κατά τήν διάλεκτον, κ.τ.τ. ἐξαίρ. ὁμιλῶ λακωνικῶς ἤτοι συντόμως, ἰσχυρῶς καὶ ἀποδεικτικῶς, εὐστόχως, ὡς συνειθίζουσι οἱ Λάκωνες. 2) φρονῶ Λακωνικῶς, κρατῶ, εἶμαι ἀπό τό μέρος τῶν Λακεδαιμονίων. 3) = παιδεραστέω, διά τό ὁποῖον κατηγοροῦντο οἱ Λακεδαιμόνιοι· ὅρα καὶ κυσολάκων. ὅθεν

Λακωνικός, ή, όν. καὶ Ἐπίῤῥ. = κῶς. Ἀνήκων τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἢ τῇ Λακεδαίμονι· καὶ στερρός, ἀνδρεῖος, Φωτ. 1) ἡ Λακωνική, ὑπατ. γῆ, ἡ χώρα τῶν Λακώνων. β) ὑπακ. κλεῖς, κλειδί, μέ ἐξοχήν ὡς γένειον, Βρ. Ἀρ. Θεσμ. 421. γ) ὑπακ. κρηπίς, εἶδος ἀνδρικῶν ὑποδημάτων. δ) εἶδος χοροῦ. 2) τό Λακωνικόν, τσελίκιον τῶν Λακεδαιμονίων, γνωστόν διά τήν σελῆρότητά του.

Λακωνικός, ἡ, ὁν. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Λακωνικός· δηλοῖ δέ ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὑπακ. γυνή, ἡ Λάκαινα, Λακεδαιμόνισσα, καί ὑπακ. γῆ, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων, καί ἐντελέστερα, «Λακωνίς γαῖαν, ὑμν. Ὁμ. Ἀπολλ. 410.

Λακωνισμός, ὁ (Λακωνίζω). Λακωνικός τρόπος τοῦ ζῆν, Λακωνικός ἰδιωτισμός τῶν ἠθῶν, ἢ τῆς διαλέκτου. ἐξαιρέτως, σύντομον καί δραστικόν ὕφος, ἔκφρασις τοῦ λόγου. 2) τό κρατεῖν τό μέρος τῶν Λακεδαιμονίων, ἢ τό νά ἠμαί τις ἀπό τό μέρος αὐτῶν, ἐν Ἀθήναις βαρύ πολιτικόν ἔγκλημα.

Λακωνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μιμεῖται τούς Λακεδαιμονίους, ἢ εἶναι ἀπό τό μέρος αὐτῶν.

Λακωνομανέω, ῶ (μαίνομαι). Μανίαν ἔχω, ἤτοι κλίσιν ὑπερβολικήν διά τούς Λακεδαιμονας, διά τήν διοίκησιν, τά ἤθη, τήν διάλεκτον, τά ἐνδύματα αὐτῶν, Ἀριστοφ. ὅθεν

Λακωνομανία, ἡ. Ἡ τοιαύτη περί τῶν Λακεδαιμόνων μανία.

*Λαλαγγαι, ων, οἱ, καί, Λαλάγγια, τά. Καλλύρια διά πόνους ὀμμάτων, Γλωσσ.

Λαλαγέω, ῶ Μ. ήσω, ποιητ. Φλυαρῶ, πολλά, ἢ ταχέως λαλῶ, λέγω, βαμβαλίζω, ματαιολογῶ, Πινδ. «Ὀδόντας λαλαγεῦσινι,» ἐξ Ὀππιαν. Μαίνη λαλαγεῦσαν,» Φιλόδημ. Ἐπιγρ. 30. ἀμφ. σημσ. «Λαλαγεῦσα ἰχαλιδῶν» (Ἀνέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεκτ. ά. 235.) ἡ φλυαροῦσα ἐντεῦθεν τὸ, ἀλαλαγέω· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ νεροῦ, ὅταν κάμνῃ πλήτ̣ς, πλήτ̣. καθόλου ἐπὶ παντὸς, πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου κρότου, ὡς λαλέω. ἐκ τοῦ

Λ̣αλ̣αγή, ἡ (λάλ̣ξ). Φλυαρία, πολυλογία, τὸ ταχέως καὶ ἀσήμως λαλεῖν, βαμβάλισμα, ματαιολογία· οἱ παθεῖς συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενοι, ἢ ἐπαναλάμπτων κρότος.

Λ̣αλ̣άγημα, τό. Ἠχημα, βοή, τὸ ἠχοῦν τύμπανον, Ἀνάλεκτ. ά. 495. = λαλαγή.

Λ̣αλ̣ε̣γήτ̣ης, ου, ὁ. Φλύαρος, ματαιολόγος, πολύλογος.

Λ̣αλ̣άξω, = λαλαγέω, λαλέω, καὶ ἐπὶ νεροῦ, πλήτ̣ς, πλήτ̣ κάμνειν. »Ὥστε πάντιον κῦμα λάλ̣αξεν, Ἀναπαίων παρ' Ἀθην.

Λ̣άλ̣α̣ξ, ᾱγος, ὁ, Φλύαρος, πολύλογος, ὁπτὶς κάμνει κρότον, ἢ φωνάς. ἐξαιρ. ὁ συνατὰ ψωνάζων πράσινος ἔνυδρος βάτραχος, ἄλλως κέρβερος, πρβ. βάβαξ. 2) φλυαρία· κρότος, βόμβος, ἀντὶ τοῦ, λαλαγή, ὡς ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ ψευδεπιδίων λαλάγων», ἐξ Ἀνωλογ., ὅπερ δύναται ἴτε »λαλαγῶσιν, εἰπεῖν. πρβ. λαλέω καὶ λάλη.

Λ̣αλ̣έω, Μ. ήσω. Πολλὰ ὁμιλῶ, φλυαρῶ, βαττολογῶ, πολυλογῶ· καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πολλὰ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπαξαπλῶς καὶ μὴ διηρθρωμένως ὁμιλοῦντος, φωνάζοντος, ἢ ἄλλων ἤχων· τοιουτοτρόπως λέγει ὁ Πλάτων περὶ τῶν πεθήκων καὶ σκύλων, »Δαλοῦσι μέν, οὐ φράζουσι δέω, ἤτοι κάμνουσι μὲν φωνήν, ὁμως δὲν ὁμιλοῦσι. (εἰς τὸ, λαλέω ἀνήκουσι λάλος, λαλιά, λάλη, λάλαξ, λαλαγή, λαλαγέω, καὶ, ἀλαλή, ἀλαλαγή, ἀλαλάζω.) ὅθεν

Λ̣άλ̣η, ἡ. Ἦχος, φωνή, ὁμιλία. 2) = λάλλη.

Λ̣αλ̣ήθ̣ρος, ὁ, ἡ (λαλέω). Φλύαρος, ματαιολόγος, ἀγαπῶν τὰ λαλῆ, πολυλογᾶς, λάλος, εἴστομος, Ἀνωλογ. »λαλήθροι θῆλυ γένος.

Λ̣άλ̣ημα, τό. (λαλέω) Ὁμιλία, φλυαρία, πολυλογία, Εὐρ. 2) = λαλητής, φλύαρος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 320.

Λ̣αλ̣η̣σ̣θ̣ι̣γ̣ά̣ν̣η, Λουκιαν. Λεξιφ. 14. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, λάλης ϑηγάνη, ὀξύτης, ἀνόνυμα τοῦ λόγου.

* Λ̣αλ̣η̣τέ̣ος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίῤῥ. τοῦ λαλέω. Ἄξιον νὰ ὁμιλήσῃ, φλυαρήσῃ τις.

* Λ̣αλ̣η̣τ̣ής, οῦ, ὁ. Φλύαρος, πολυλογᾶς. ὅθεν

Λ̣αλ̣η̣τ̣ικ̣ός, ή, όν. Δηλωτ., ἡ ἕλξιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαλεῖν, φλυαρεῖν.

Λ̣αλ̣η̣τ̣ός, ή, όν. (λαλέω) Περὶ οὗ ἐλάλησεν, ἐφλυάρησέ τις· περὶ οὗ δύναται νὰ λαληθῇ τις, νὰ φλυαρήσῃ παρ' Εὐσταθ.

Λ̣αλ̣η̣τ̣ρ̣ίς, ίδος, ἡ, ϑηλ. τοῦ λαλητής. Φλύαρος, ματαιολόγος, λάλος, Ἀνωλογ.

Λ̣αλ̣ι̣ά̣, ἡ (λαλέω). Ὁμιλία, τὸ ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι. 2) εἴδησις, ψῆφος, λόγος συρόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων περί τινος. 3) φλυαρία, ματαιολογία, τὸ ἦθος, ἡ ἕξις ἑνὸς φλυάρου, Θεόφρ. (υ υ –)

Λ̣άλ̣ι̣ο̣ς, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ λάλος, Μελέαγρ. ϱϛ. »Λαλίου στόματος· καὶ ἐν στίχ. 127. »Λαλίην ἐταίρην. (α)

Λ̣άλ̣λ̣α̣ς, αι. (σπαν. ἑνικ. λάλλη) παρ' Ἡσύχ. Αἱ παραϑαλάσσιαι καὶ παραποτάμιαι ψῆφοι, λιϑάρια τοῦ αἰγιαλοῦ, Θεόκριτ. κβ'. 37. ὅπου πρότερον, ἄλλως, ἔκειτο. Ἐν ἐτυμολογ χειρογρ. κεῖται, »λάλλαι δὲ εἰσὶν αἱ ψῆφοι αἱ παραϑαλάσσιοι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ῥόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

* Λ̣αλ̣όεσ̣σ̣α, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ λάλος.

Λ̣άλ̣ο̣ς, ὁ, ἡ, ἀνώμ. συγκρ. λαλίστερος, ὑπερθετ. λαλίστατος (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ πολλὰ, φλύαρος, πολύλογος, φαρφαρᾶς, ὁ ὑλόσιν καὶ ἕξιν εἰς τὸ λαλεῖν ἔχων. (ν υ)

*Λ̣ά̣μα, τό, Δωρ. ἀντὶ λῆμα, ἀμφ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 135.

* Λ̣α̣μ̣α̣χ̣ί̣π̣π̣ι̣ο̣ν, τό, κωμικ. διὰ τοῦ ἵππος ἐπιτετ. ὑποσαρ. τοῦ Λάμαχος, Ἀριστ. Ἀχ. 1206.

Λ̣ά̣μ̣α̣χ̣ο̣ς, ὁ, ἡ. (λα–μάχη). Λίαν μαχητής, λίαν ἀνδρεῖος, ἀπαταγώνιστος. 2) γνωστὸν ὄνομα ἀνδρός, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. παίζει ἀστεῖος καὶ πολυειδῶς· δύναται δὲ καὶ τὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς σύνθ. μετὰ τοῦ λαός, ὡς ἐν τῷ, λαγέτης, ἄρα μαχητὴς τοῦ λαοῦ. (– – υ)

Λ̣ά̣μ̣β̣α, ἡ. Ὁ ἰχθὺς μέγας συνήθ. λαμία καλούμενος. 2) χάσμα γῆς, = λέμος.

Λ̣α̣μ̣β̣ά̣ν̣ω, Μ. λήψομαι, Ἰων. λάμψομαι, Ἡροδ. Δωρ. λαφοῦμαι, καὶ, λαψοῦμαι. Παρακ. εἴληφα, Ἰων. λελάβηκα, Ἡρόδ. 5, 42. 4, 79. 8, 122. παθητ. παρκ. εἴλημμαι, καὶ, λέλημμαι, Εὐρ. Ἰων. λέλαμμαι, Δωρ. ἐλάβην, Ἐπ. καὶ, ἐλλάβην. Προστακτ. λάβε. Μετοχ. λαβών, οὖσα, όν. Ἀπρμφ. λαβεῖν, Ἐπικ. καὶ Ἰων. λάβεσκον, Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. Ἀόρ. Μέσ. ἐλαβόμην· παῤῥ. Λόρ. ἐληφθην, Ἰων. ἐλάμφθην Ἡρόδ. — Ὁ Ὅμηρος χρῆται ἐξ ὅλων τούτων τῶν χρόνων μόνον τῷ ἐναρχ. ἀόρ. καὶ ἅς ἐν Ὀδσ. τῷ μέσ. ἀορ. ἐλλάβετο, Ε, 325. καὶ τῇ Ἐπικ. κατ' ἀναβλ. ἀπρμφ. λελαβέσθαι, Δ, 388. — Ἡ πρώτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως ὑπάρχει διπλῆ, ἡ μὲν πάντῃ ἐνεργητική, περνειν, ἡ δὲ ἐν μέρει παθητική, δέχεσθαι. ὅθεν

Α. Περνω, δράττω, πιάνω τι (χωρὶς νὰ μοὶ ἐγχειρῇ αὐτὸ ἄλλος), πολλάκις μετὰ τοῦ, χειρὶ ἢ χερσὶ, π. χ. χειρὶ χεῖρα λαβεῖν, Ἰλ. Φ, 286. συνήθ. συντάσσ. αἰτιατ. καὶ παρ' Ὁμ. αὐτῷ πολλὰ συχνάκις. Ὅταν ὅμως πιάνῃ τις ἢ πέρνῃ μέρος ἑνὸς ὅλου, τότε τὸ μὲν μέρος τάσσεται εἰς γενικὴν, τὸ δὲ ὅλον μένει ἐν αἰτιατικῇ, π. χ. »Τὴν πτέρυγος λάβεν, ὁ δράκων ἔπιασε τὸ πτηνὸν ἀπὸ τὴν πτέρυγα, Ἰλ. Β, 316. »Πεσόντα ποδῶν ἕλαβε (Ἰλ. Δ, 463)», ἐπίασε τὸν πεσόντα ἀπὸ τὰ ποδάρια »Γούνων λαβὼν κόρην (Ὀδ. Ζ, 142)», τὴν ἐπίασεν (ἱκετεύων) ἀπὸ τὰ γόνατα. Πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ. τοῦ ὅλου, καὶ τότε τὸ λαμβάνω κεῖται μόνον μετὰ γενικ., ὡς γούνων, ποδῶν, γενείου, φάρυγγος λαβεῖν, Ὁμ. »Ἀχαιὸς λαβέτην ἀλλήλων (Ἰλ. Ψ, 711)», ἐπίασεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰς ἀγκάλας· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάϑ. Ἡρόδ. 8, 4. 64. 9, 76. δύναται δὲ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν καὶ νὰ ἐξηγηϑῇ (ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 428) διὰ τοῦ, κρατοῦμαι, πιάνομαι στερρῶς ἀπό τι, καὶ τότε τίθεται καὶ τὸ μέσ. ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 325. ἐξαιρ. δὲ χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ μέσῳ μετὰ γενικ. ἐπὶ τῆς σημασίας, κυριεύω τι, κάμνω ἐμαυτόν μέτοχον αὐτοῦ, Helnd. Πλατ. Πρωταγ. σ. 347. Ε. πρβ. ἅπτομαι. Ἰδιωτέρα δὲ χρῆσις αὐτοῦ. 1) καταλαμβάνειν, κυριεύειν, πιάνειν, μεταφ. ἐπὶ παθημάτων ψυχῆς, οἷον, ἡμένοι ἑλλαβε ϑυμόν», Ἰλ. Ψ, 468. ὡσαύτ. καὶ μετὰ τοῦ, ἄλγος, ἄχος, πένθος, χόλος, φόβος, ἀμφασίας, Ὁμ. πρβ. Ruhnk. ep. c. p. 212. καί, »νόον, ἡ, φρενὶ λαβεῖν τιν (Ἡρόδ. 3, 41. 51. 9, 10), ἀντὶ τοῦ πιάνω τι, ἀντιλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν, ἤτοι καταλαμβάνω, ἐννοῶ. β) ἐπὶ καταστάσεων τοῦ σώματος, π. χ. τρόμος, κάματος λάβε γυῖα, Ὁμ. ὕπν παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐξαιρ. καὶ ἐπὶ νόσων, π. χ. ὁ πυρετὸς λαμβάνει, Ἱππ. κ. τ. τ. κατὰ παθητ. διάϑ. παρ' Ἡρόδ. 1, 138. γ) ἐπὶ εἰμαρμένων καὶ συμβεβηκότων, π. χ. »ἅτη λάβῃ ἀνδρα», Ἰλ. Ω, 480, δ) »δουλήτα», παίρνω φόρεμά τε καὶ τὸ ἐνδύω, Ἡρόδ. 2, 37. 4, 78. ε) ἐπὶ ϑεότητος, »λαμβάνειν τινά», ἀντὶ τοῦ, πιάνειν, ἐνδουσιάζειν τινά, Ἡρόδ. 4, 79. ἐξαιρ. πολλάκις ἐν τῷ παθητ. »λαμβάνεσθαι ϑεῷ», ἤτοι ἐνδουσιάζομαι, Μεδομηρ. 2) πιάνω τινά, δράττω (μὲ σκοπὸν ἐχθρικὸν), ἢ πιάνω τι ἐπὶ πραγμάτων ὄντων ἐν μεγάλῃ κινήσει, π. χ. ὅταν πατῇ τις, ἢ ῥίπτηταί τι πρός με, κτλ. Ἰλ. Ε, 159. Δ, 126. καὶ κατὰ Μέσ. διάϑ. Ὀδ. Δ, 388. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἁρπάζω, κλέπτω, κουρσεύω, Ὀδ. Ι, 41. ὅθεν β) παρ' Ἀττ. καὶ, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, Ἑρμ. Σοφ. Ο. Τ. 1342. συνήθως ἐπὶ κακοῦ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν πιάνω, π. χ. »Μοιχὸς ληφθείεν Ἰσαῖος, ἤτις σημασία καὶ παρ' Ἡρόδ. εὑρηται 2, 82· 7, 239. γ) κατὰ μέσην διάϑ. μετὰ γενκ. »Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος, πιάνω τινὰ κακῶς, τὸν μεταχειρίζομαι κακῶ, Ἡρόδ. 2, 121, 4. 3) φιλικῶς, ἢ φιλοξένως δέχομαι, Ὀδσ. Η, 255. πρβλ. Ἰλ. Δ, 842, ὡς τὸ, δέχομαι, σπανία σημασία 4) ποριζομαι, ἀποκτῶ, Ὀδσ. Α, 298. »Κλέος λαβεῖν, β) παρὰ Μεταγνστ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποκτῶ τι ἀγοράζων, ἀγοράζω, 5) παρ' Ἡροδότῳ 7, 42. »Τὴν Ἰόνην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα», ἐπερπατεῖ οὕτως, ὥστε ἔμενε τὸ βουνὸν τοῦτο κατ' ἀριστερὰν, πρβ. ἀπείργω. 6) »λαμβάνειν τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοισι», δένω, ὑποχρεόνω τινὰ μὲ ὅρκον, Ἡρόδ. 3, 74. ὡσαύτ. καὶ καταλαβεῖν, Ἡρόδ. 9, 106. γ) τρπκ. ὡς τὸ δέχομαι, ἀναλαμβάνω τι οὕτως, ἢ οὕτως, ἐπὶ ὅτε κατὰ μέσ. διάϑ. καὶ μετὰ γενκ. καί, πρὸς ὀργὴν λαμβάνειν, κ. τ. τ. ὡς τό, ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ· πολλῷ δὲ συχνότερα μετὰ τῆς γενκ. »πρὸς ὀργῆς, πρὸς ἀτιμίας λαβεῖν, ἢ καί, ὀργῇ λαβ. καί, ἐν ὀργῇ, ἐν χόλῳ λ.», Lobeck Φρυν. σ. 10. β) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, οὕτως, ἢ οὕτως ἐκλαμβάνω τι, π. χ. περὶ ὁδοῦ τινὰ ἑνὸς συγγραφέως. ὅθεν γ) καθόλου, ἐκλαμβάνω ἀντὶ τινος, ϑεωρῶ, νομίζω, πιστεύω ὁ) παρ' Ἀριστ. ποιητ. 14, 6. κεῖται λαβεῖν ἀντὶ, τύπῳ λαβεῖν, ἤγουν γνωρίζειν τι ἀπὸ τὸ παράδειγμα, π. χ. »Ποῖα οὖν δεινα. ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν. ε) λαβέσθαι ἑαυτοῦ, ἀντὶ, κρατοῦμαι, κρατῶ ἐμαυτόν, συλλέγειν ἑαυτόν, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν, Ἡλιοδ. — Β'. δέχομαι, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, πολλκ. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ ἀπολαύω, ὡς, τέρψιν κ. τ. τ. καί, λαμβάνειν γυναῖκα, ἀντὶ, ὑπανδρεύομαι, Ἡρόδ. 9, 108. β) καὶ ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνειν, ἐγγαστρίσασθαι. γ) δίκην λαβεῖν, ἀντὶ, παιδεύομαι, Ἡροδ. 1, 115. καί, »τὴν ἀξίαν λαβεῖν, ὑπαλ. δίκην, ἀντὶ, λαβεῖν τὴν πρέπουσαν ποινὴν, Ἡρόδ. 7, 39. — Ἡ μετοχὴ λαβὼν κεῖται, ἐξαιρ. παρ' Ἀττκ., πολλάκις κατὰ τὸ ψκῶς ὁμένον μὲν πλεοναστικῶς, κυρίως ὅμως παριστᾷ τὴν πρᾶξιν μόνον ἐν τῇ μεγίστῃ ἐντελείᾳ τῆς καὶ σαφηνείᾳ. π. χ. »Λαβὼν νύτε χειρα, πιάσας, ἐφίλησε τὴν χεῖρα, Ὀδ. Ω, 398. πρβ. Ἰλ. Φ, 38. Valck. Φοιν. 481. ὅθ καὶ ἐχω, 4. ζ (τὸ λαμβάνω μετὰ τοῦ λάζομαι, λαζομαι, ὑπακτέον εἰς τὸ κοινὸν ϑέμε ΔΔΩ.)

* Λ̣α̣μ̣β̣ά̣δ̣α, τό, ἀπλ. ἴδε Λ. ὅθεν

* Λ̣α̣μ̣β̣α̣δ̣ί̣ζ̣ω, ἴδε Λ. ὅθεν

Λ̣α̣μ̣β̣α̣δ̣α̣κ̣ι̣σ̣μ̣ός, ὁ. ἴδε. Λαβδακισμός, καὶ Δ.

Λ̣α̣μ̣β̣δ̣ο̣ε̣ι̣δ̣ή̣ς. ἴδε. Λαβδοειδής.

Λ̣ά̣μ̣ι̣α, ἡ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, Λαμία, διότι ἡ λήγουσα ἐστὶ πάντοτε βραχεῖα, Spitzner varsher. p. 30. Meineke Μενανδ. σ. 145 (Λάμιος). Λαμία, ἡ. Τέρας τι ϑηριῶδες, ἢ δαιμόνιον μυθικὸν, τὸ ὁποῖον ὑπέδυετο, ὅτι ἔτρωγε τὰ παιδία καὶ ἀνθρώπινον κρέας, Φώτ. ἐν Λ. »Ταύτην ἐν τῇ Λυβίᾳ Δούρις ἐν δευτέρῳ τῶν Λυβικῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχϑέντος δὲ αὐτῇ τοῦ Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην, ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων (τὰ τῶν τικτουσῶν) παιδία ἁρπάζουσαι διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φεῖρειν· ἦσαν φάντασμα, φόβητρον, ἃ οὐ φοβίζουσι τὰ παιδία. 2) τροπ. λαιμαργία.

Λαμία, ἡ, ταὐτόν τῷ, καρχαρίας. Εἶδος ἰχθύος θαλασσινοῦ. ἔτι δὲ καὶ, λάμνα, καὶ παρ' Ἡσυχ. λάμβα, λέγεται, κατὰ Συνείδερον, ἐκ τοῦ γένους Σελάχη.

Λάμια, τά (λάμος). Χάσματα γῆς, Ἐτυμολ.

*Λάμνα, ἡ, Ἰων. λάμνη. Κῆτος μέγα θαλάσσιον, Ὀππ. Ἁλ. α', 390. ε', 35. καὶ 358. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Δράλαινα, λάμνα. Κῶοι· ἴδε λαμία.

*Λαμπέπτης, ου, ὁ (λήμης ὄψομαι) Τζιμπλιάρης.

Λάμος, ὁ. Βάραθρον, τρώγλη, σπήλαιον, φάρυγξ, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lama, ὅ ἐστι, voragо, Σχολ. Horatii, Epist. α. 13. 10. (συγγεν. τῷ, λαιμός, τὸ ἐν τῷ στόματι ὄργανον, δι' οὗ καταπίνομεν τὴν τροφήν· ἀμφότερα παράγονται ἐκ τοῦ, λάω, λάζομαι, λαβεῖν.)

Λαμπαδαρχία, ἡ (λαμπάς, ἄρχω). Ἐπιστασία, ἀρχὴ ἐπίνω εἰς τὴν λαμπαδηδρομίαν, ἐν Ἀθήναις μέρος τῆς γυμνασιαρχίας.

Λαμπαδεύω. Εἰς λαμπάδα ποιῶ τι, Διοσκορ. ι. 7. 2) μέσ. Λαμπαδεύομαι, = λαμπαδίζω, Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδ.

Λαμπαδηδρομία, ἡ (λαμπάς, δρόμος). Ὁ μετὰ τῶν λαμπάδων δρόμος, ὁ ἀγὼν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον τρέχοντες μετὰ λαμπάδων ἀναμμένων, προτηρμοσμένων ἐν λαχνῷ ἐπάνω τῶν ἀσπίδων τῶν τρεχόντων, καὶ νικητὴς ἦν ἐκεῖνος, οὗτινος ἡ λαμπὰς διήρκει περιστότερον ἀναμμένη ἐν τῷ τρέχειν, ἢ ὅστις ἔφθανεν ἅπας εἰς τὸ σημεῖον, αὗται δὲ αἱ λαμπαδηδρομίαι ἐγίνοντο μόνον εἰς τὰς ἑορτὰς μερικῶν θεῶν, οἷον τοῦ Ἡφαίστου, Προμηθέως καὶ Πανός, τῇ Ἀθηνᾷ καὶ Ἀρτέμιδος· ἐν Ἀθήναις εἰστήχησαν πέντε τοιαῦται λαμπαδηδρομίαι, Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. p. 496. Reisig enarr Σοφ. Ο. Κ. 55. Ἐπὶ τοῦ Σωκράτους κατὰ πρῶτον ἔγινε τοιαύτη λαμπαδηδρομία ἐφ' ἵπποι, Πλατ. Πολιτ. 1. σ. 328. Β. ἴδε Λαμπάς. γράφεται ἔτι καὶ Λαμπαδοδρομία, ἡ, ὅθεν, λαμπαδοδρομικὸς ἀγών, ταὐτὸν τῷ Λαμπαδοδρομίας, Σχολ. Πινδάρ. Ὀλύμ. 13, 56.

Λαμπαδηφορέω, ῶ (λαμπαδηφόρος). Λαμπάδας φέρω, βαστῶ. ὅθεν

Λαμπαδηφορία, ἡ. Τὸ φέρειν, κρατεῖν λαμπάδας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Λαμπαδηδρομία, Ἡρόδτ. Η'. 98.

Λαμπαδηφόρος, ὁ, ἡ (λαμπάς, φέρω). Ὁ λαμπάδα φέρων, εἰς χεῖρας κρατῶν.

*Λαμπαδίας, ου, ὁ (λαμπάς). Ὁ λαμπάδας φέρων, φαδοφόρος, φαδούχος. 2) εἶδος Κομήτου. 3) τὸ ἄστρον Ἀλδεβαράν, Πτολεμ.

Λαμπαδίζω. Τρέχω τὸν διὰ τῆς λαμπάδος ἀγῶνα, ὡς τὸ, λαμπαδιδρομέω.

Λαμπαδικός, ή, όν (λαμπάς). Ἀνήκων εἰς τὴν λαμπάδα· πᾶν ὅ,τι γίνεται μετὰ λαμπάδων, ὡς «Λαμπαδικὸς ἀγών, ἀρόμος», ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιοδρομέω, ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδίζω, Σχολ. Ἀριστοφ.

Λαμπάδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λαμπάς. Μικρὰ λαμπάς. 2) δισμός τις, ἢ ἐπιδέσμιον, ᾧ καταδένται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ ναρθηκα καὶ καλάμους, εἰς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατάγαντας, Ἀριστοφ. Ἀχαρ 1177. Δίων Κασσ. νή. 8. 3) τὸ τρίχωμα ἀναπεδεμένον μίχρι τῆς κορυφῆς, ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Λαμπάδιον, Δειναρχ. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν Ἰηβαίων γυναικῶν, εἰς ἃ ἐξῦ κατὰ τὴν κορυφὴν ἀπελήγοντος. (– υ υ –)

Λαμπαδιστής, οῦ, ὁ (λαμπαδίζω) = λαμπαδίας. 2) πλ. ἀγὼν, ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία. Παρὰ Διογέν. Λαερτίῳ. 3'. 62. κεῖται, Λαμπαδισταί, ἀντὶ τοῦ, Λαμπαδηφόροι.

Λαμπαδοδρομία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηδρομία, καί, Λαμπαδοδρόμια, τά· ὅθεν

Λαμπαδοδρομικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν, ὡς, «Λαμπ. ἀγών.»

Λαμπαδόεις, εσσα, εν (λαμπάς). Ὁ λαμπάδα φέρων, Ὀρφ. ὕμν. Δήμητρ. 2.

Λαμπαδουχέω, ῶ (λαμπαδοῦχος). Λαμπάδα ἔχω, κρατῶ, ἢ φέρω, ὅθεν

Λαμπαδουχία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία, Δυκόφρ. 1179. τὸ ἔχειν ἢ φέρειν λαμπάδα, φανόν.

Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ λαμπάδα ἔχων, κρατῶν, ἢ φέρων «Λαμπαδοῦχος ἀγών», = λαμπαδηφορία.

*Λαμπαδοφορία, ἡ (φέρω). Τὸ φέρειν λαμπάδα, φανόν· τὸ τρέξιμον ἐν τῷ ἀγῶνι μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, Ἡροδτ. 8, 98. πρβ. Σχολ. Ἀριστ. Βατρ. 131. Ἴδε καὶ λαμπαδηδρομία.

*Λαμπάζω, ποιητ. σπανίως λάμπω, νεωτ. λεξ.

Λαμπάς, άδος, ἡ (λάμπω). Χονδρές τις φαιὸς ἐκ κηροῦ ἢ πίσσης ἢ ἐκ σκοίνου καὶ ἄλλων ξύλων κατεσκευασμένος, ὅστις εἶναι ἀναμμένος καὶ καιόμενος φωτίζει· φάκλα, λαμπάδα. Ἠρύ, παρὰ τοῖς Μεταγν. ἴτως καὶ, φανός, φαναρι, λύχνος. 2) ἀγὼν μετὰ λαμπάδων, ὡς λαμπαδηδρομία, Ἡροδ. 6, 105. Σιελδ. Ξεν. προσοδ. 4, 52. ἐξαιρτ. Ἱερὰ λαμπάς, καὶ μάλιστα κατὰ συντάξεις τινάς, π. χ. «Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα θεασόμενοι», Πλούταρχ. Σόλ. 1., οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς λαμπαδηφορίας τρέχοντες τὸν ἀγῶνα μετὰ τῶν λαμπάδων. Ξενοφ. πόρ. δ'. 52. «Οἱ ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχούμενοι» οὕτω λέγει καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. β'. 5. ἄλλως δὲ καὶ «Λαμπάδα δραμεῖν, ἐπιτελεῖν», ἢ ποιεῖσθαι λέγεται. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 131. τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐγίνοντο τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου καὶ Προμηθέως, κατ' ἐνιαυτόν· τὸν δὲ τρόπον περιγράφει ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικ. «Ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην, ἐστὶ· ἀποσβεσθείσης δὲ, οὐδὲν ἔτι νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰδὲ καὶ πᾶσαι ἀποσβεσθεῖεν, οὐδεὶς ἐστὶν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Καθόλου δὲ ἡ λαμπὰς ἀλληγορικῶς καὶ ὡς εἰκὼν τῆς ζωῆς, λαμπὰς ζωῆς, Ἐπ. ἀδ. 734. 3) ταὐτὸν τῷ, Λαμπηδών· καὶ παρὰ Κλεομεδῇ α'. 3. τιτὰ χειρόγραφα ἀντὶ τοῦ, Λαμπηδόνα, Λαμπάδα ἔχουσι παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι, Λαμπάδες, ὀφθαλμοί, ἀστέρες· ὅθεν «Λαμπάδος αὐγὴ», τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. «Λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα», τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. 4) Φῶς τι μετέωρον, ὡς λαμπὰς καιομένη φαινόμενον, Ἀριστοτ. 5) πολεμική τις μηχανή. 6) ὡς ἐπίθετ. ἰδιωτ. ποιητ. Ἐπιλ. τοῦ λαμπρός, καταφωτισμένος ἀπὸ λαμπάδας, φωτεινότατος· φωτεινὰς ὡς λαμπάς. «Ἀκτὴ λαμπὰς» (Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1048), ἡ φωτίζουσα, λαμπρουσα.

Λάμπεσκε, Ἰων. παρατ. τοῦ λάμπω, Θεόκρ. κδ'. 19.

Λαμπετάω, ποιητ. ἀντὶ λάμπω. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ Ἰων. μετοχ. καὶ μόνον ἐν τῇ συντάξει, «Ὅπτα δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔικτην», Ἰλ. Α, 104. Ὀδ. Δ, 602. ὡσαυτ. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 390. Ὁ δὲ Ἡσίοδος συντάσσει καὶ, «ἄστρα λαμπετόωντα», Θεογ. 110. 382. πλὴν καὶ αὐτὸς χρῆται μόνον τῷ Ἰων. μετοχ. ἐνεστῶτι.

*Λαμπέτης, ου, ὁ. Ὁ φωτίζων.

Λαμπετίη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ ἡλίου, καὶ Νεαίρας, φύλακος τῶν ἱερῶν ποιμνίων τοῦ ἡλίου ἐπὶ Τρινακείας, Ὀδ. Μ, 132. 375.

Λαμπέτις, ιδος, ἡ. Ἐπιλ. τοῦ, Λαμπέτης. Ἡ λάμπουσα, φωτίζουσα, Λουκιαν. Τραγοπ. 103.

Λαμπετόων, Ἰων. μετοχ. τοῦ λαμπετάω, Ἰλ. Λ, 104.

Λαμπεύω, ποιητ., φωτίζω, Πίνδαρ. ἀμφ.

Λάμπη, ἡ. Ἡ ἐπιπολάζουσα γραῦς, ὁ ἀφρός, ἡ ἐπιπολάζουσα παχεῖα ἀκαθαρσία ἐπάνω τοῦ οἴνου, ἢ τοῦ ὕδατος, καὶ τῶν λοιπῶν ὑγρῶν, πέτζα, φλέγμα, μούχλια, πάνα, Πλούτ. «Ἡδώνωπες χαίρουσι λάμπῃ καὶ ὄξει, τὸν δὲ ποτιμον καὶ χρηστὸν οἶνον φεύγουσιν». Ἀνθλίω λάμπω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. ἤτοι εὐρῶτι, ἐπὶ τοῦ Ἅδου τὸν ὁποῖον δὲν φωτίζει ποτὲ ὁ ἥλιος, ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας, καθ' ἣν ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Τ, 65) ἡ λέξις εὐρώεις ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἅδου· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. 295. «Ἀνύμπρους καὶ ἀλαμπέας Ἄιδος εὐνάς». (ἐκ τοῦ λάπη, παρενθέσει τοῦ μ.)

Λαμπηδοκόμος, ὁ (κομέω, λαμπηδών), παρὰ Συνεσίῳ φαλ. Ὁ τὴν φροντίδα τῶν λαμπάδων ἔχων.

Λαμπηδών, όνος, ἡ (λάμπω). Τὸ λάμπειν, φέγγος, ἀστράπτειν, ἡ λάμψις, ἀστραπή, αἴγλη.

Λαμπήνη, ἡ. Ἅμαξα σκεπαστή (ἀναμφιβ. ἐκ τοῦ ἀπήνη, παρενθέσει τοῦ μ καὶ προτάξει τοῦ λ, ἴδε Λ.) ὅθεν

Λαμπηνιαίος, ή, όν. Ἀνήκων εἰς λαμπήνην, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

Λαμπηρός, ά, όν (λάμπη). Ὁ λάμπην ἔχων, μεγχλωσμένος, ἀφρώδης, μυξώδης, κακόλ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἔχων ἀκαθαρσίαν.

Λάμπης, ό. Ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. ὅθεν πατρων. Λαμπετίδης, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, Ἰλ. Ο, 526. 2) ὄνομα ἑνὸς ἵππου τῆς Ἠοῦς, Ὀδ. Ψ, 246. ὁ ἕτερος ὠνομάζετο Φαέθων.

Λαμπουρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λαμπυρίς (λάμπω, οὐρά). Εἶδος σκώληκος ἢ πυροπαρίσου, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ λάμπει, λαμπυρίς, καλοφωτιά, Cicindela. λέγεται καὶ πυγολαμπίς. 2) Ἐπίθετον τοῦ κυνός, καὶ τῆς ἐλάφου· ὡς καὶ τό

Λάμπουρος, ὁ, ἡ (λάμπω, οὐρά). Ἔχων λευκὴν καὶ ἀστράπτουσαν, ἢ πυρσοειδῆ οὐράν, Λυκόφρ. 1393. ὅπου ἄλλοι, λαμπρίς, ἀναγν. 2) παρὰ Θεοκρίτ. 6, 65. καλεῖται σκύλαξ τις λάμπουρας, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν, ἢ λευκὴν ἔχειν τὴν οὐράν.

*Λαμπραυγής, ό, ἡ (λαμπρός, αὐγή). Πολλὰ λαμπρός, φωτεινός, περιλαμπρος· ἰδιαίτ. Ἐπιλ. λαμπραυγέστις.

Λαμπρειμονέω, ῶ (λαμπρείμων). Λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια, ψορέματα φορῶ, λαμπροφορῶ, Χαρίτ. ὅθεν

Λαμπρειμονία, ἡ. Τὸ φορεῖν λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια, Νικήτ. Χρον. ιέ. 8.

Λαμπρείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμι). Ὁ λαμπρὸν εἶμα φέρων, λαμπροφορεμένος, ὁ λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια ἔχων, ἐσπροφορεμένος.

Λαμπρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ λαμπρὸν βίον ζῶν.

Λαμπρείμων, ονος, ὁ, = λαμπρείμων.

Λαμπρόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ λαμπρὰν ζώνην ἔχων, Γραμματ.

*Λαμπρολογέω (λέγω). Ὁμιλῶ λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἢ περὶ λαμπρῶν πραγμάτων.

*Λαμπρόπους, ό, ἡ, πουν, τα, γεν. ποδος (πούς). Λαμπροὺς πόδας ἔχων.

Λαμπρόπους, οδος, ὁ, ἡ. Ὁ λαμπροὺς πόδας ἔχων. Σχόλ. Ὁμηρ.

Λαμπροπυρσόμορφος, ὁ, ἡ (λαμπρός, πυρσός, μορφή). Ὁ λαμπρὰν καὶ φωτεινὴν μορφὴν ἔχων Γρηγορ. Ναζ.

Λαμπρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. Λαμπρῶς (λάμπω). Λάμπων, ἀστράπτων, ἀκτινοβόλων, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ., ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψεως τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τοῦ χαλκοῦ. β) ἐπὶ παντὸς λαμπροῦ χρώματος, φωτεινόν, καθαρόν, ἄσπρον. γ) ἐπὶ τῆς φωνῆς, πάστρικη, σαρῆς, εὔληπτος, καθαρά, Πολυδ. 2, 116. δ) καθαρός, ἀμιγής, ὄθεν, σφριγῶν τὰς δυνάμεις ὑγιαρός, ἀκμάζων ἔξαιρ. »λαμπρὸς ἄνεμος«, Ἡρόδ. 2, 9, Bergl. Ἀρστ. Ἱππ. 431. 757, ἂν καὶ ἄλλοι ἐπὶ ταύτης τῆς συντάξεως ἁρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κάμνων καθαρόν, παστρεύων. 2) τροπ. καθαρός, σαφής, εὔληπτος, φανερός, Σοφοκλ. Τραχ. »Λαμπρὰ ταῦτα συμβαίνειν«. β) ἐπὶ ἀνθρώπων, περιφανής, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ἐπίτιμος, περίφημος διὰ τῆς τάξεώς του, διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων, ὁ ἐπιδεικτικὸς εἰς τὰς πράξεις του, ὁ ἐξοδεύων πλουσίως καὶ μάλιστα διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ὁ εἰς τὰς κοινὰς πράξεις, κοινὰς εἰσφορὰς καὶ δαπάνας ἐλευθέριος, φιλότιμος, παρὰ Δημοσθ. »Λαμπρὸς πρὸς χρήματα« (Πλούτ.), πολλὸς ἐλευθέριος ὡς πρὸς τὰ χρήματα· καὶ Ἀντιφ. »Λαμπρῶς χορηγοῦνται, πλουσιοπρόχως· ἔτι δὲ καὶ ὁ περίφημος, ὁ ἀνδρεῖα κατορθώματα πράξας καὶ ἐπιδείξας ἑαυτόν, ἐν Ἀθήνῃσι, ἐν πολιμοιτικῇ, Ἡρόδ. 6, 125. Μ, 154. ὄθεν

Λαμπρότης, ητος, ἡ. Λάμψις· καθαρότης, σαφήνεια. 2) λαμπρότης ἐν τῷ βίῳ τιμή, ἐπισημότης, δόξα, περιφάνεια, μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία, ἐπίδειξις εἰς εἰσφορὰς καὶ δαπάνας κοινάς, ἢ εἰς τὸ ἐξοδεύειν, ἐλευθεριότης μεγάλη, Ἡρόδ. 2, 101. ἔτι δὲ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς ὁμιλίας, καὶ παρὰ Διοδώρ. Σικ. »Λαμπρότης ψυχῆς«, ἢ καθαρότης τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοός, τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς.

Λαμπρότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὁ λαμπρὸν τόξον ἔχων, Γραμμ.

*Λαμπροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Λαμπρὰ λάμπων, φέγγων, Ὀρφ.

*Λαμπρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, Γραμμ.

Λαμπροφορέω, ῶ. Λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια φορῶ· ὄθεν

Λαμπροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν, φορεῖν λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια.

Λαμπροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Λαμπρὰ ἢ λευκὰ ἱμάτια φέρων, φορῶν.

Λαμπροφωνέω (λαμπρόφωνος). Λαμπρὰν, καθαρὰν φωνὴν ἔχω, λαμπρῶς, καθαρῶς, τρανῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ φωνέζω, ἢ ὁμιλῶ.

Λαμπροφωνία, ἡ. Ἡ καθαρὰ, σαφὴς, τρανὴ φωνὴ, ὁμιλία, κραυγή, Ἡρόδ. 6, 60.

Λαμπρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ λαμπρὰν φωνὴν ἔχων.

Λαμπροφώνως, Ἐπίρρ. Μὲ λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ λαμπρὰν ἔχων ψυχήν, ἤτοι μεγαλόψυχος, Πρόκλ. παραφρ. σελ. 228.

Λαμπρυντήρ, οῦ, ὁ (λαμπρύνω). Ὁ λαμπρύνων, ὁ λαμπρόν, φωτεινὸν, περιφανῆ ποιῶν τινα. 2) ἐκ τοῦ Μέσου, ὁ κομπάζων, ὁ ἐπιδεικνύων ἑαυτὸν ἐν λαμπρότητι ἢ πομπῇ, μεγαλοπρεπείᾳ, ὁ καμαρώνων. »Ἵππος λαμπρυντὴς« (Διογ. Λαέρτ.), ὁ εἰς παράταξιν ἐστολισμένος ὑπερήφανος ἵππος.

*Λαμπρυντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς τὸ λαμπρύνειν, φωτίζειν, κάμνειν φωτεινὸν, καὶ εἰς τὸ νὰ ἦναι περιφανὴς, μεγαλοπρεπὴς, εἰς τὸ νὰ ἐλκύῃ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς μεγαλοπρεπείας τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτόν.

Λαμπρύνω (λαμπρός). Λαμπρὸν, φωτεινὸν ποιῶ, φωτίζω· στολίζω, καλλωπίζω, κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Δελαμπρύνεται κόραις, ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. »Ἐν ἡμῖν ὁ φόβος λαμπρύνεται, ἡμεῖς θέλομεν κατηγορηθῆ, ἀνεισθῆ μετὰ μεγάλης φωνῆς καὶ παῤῥησίᾳ, δημοσίως. τροπ. κάμνω τι ὀφθαλμοφανές, σαφὲς, σαφηνίζω. Μέσως, φέρομαι, πράττω λαμπρῶς, δεικνύω ἐμαυτὸν ἐν λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ· τροπ. καυχῶμαι, κομπάζω, ἢ καὶ, διαπρέπω, λαμπρὸν, περίφημον, ἔνδοξον ποιῶ ἢ ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν διὰ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων ἢ δημοσίων εἰσφορῶν, Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. »Ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει καὶ λαμπρύνεται« ὄθεν

Λάμπρυσμα, τὸ· ἐκεῖνο, δι' οὗ λαμπρύνει, στολίζει, καλλωπίζει τίς τι· στολισμός, στολίδι. 2) σῶμα λαμπρὸν, Γραμμ.

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ (λάμπω). Φανὸς, φάκλα, λύχνος, καντήλα, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχάρα (πυραφάνιον) ἢ λυχνία, ἀφ' ἧς ἔκαιον οἱ παλαιοὶ ἐν μέσῳ τῶν οἴκων, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοὺς, ξηρὰ ξύλα καὶ δᾳδία, Ὀδυσ. Σ. 307. 343. Τ, 63. »Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν αὐα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ· καὶ δαῖδας κατέμισγον, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον· οἱ δὲ καὶ ὁ Ἀττικοὶ τοὺς καιομένους λύχνους λέγουσι, καντήλαι, σταμδάνι· παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. δ'. 5. τὸ Φανάριον. »Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχουσι.

Λαμπτηροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς λαμπτῆρας, τὸ φῶς, Δινόφρ. 846.

Λαμπτηρουχία, ἡ (ἔχω), ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδουχία. Τὸ κρατεῖν φανούς. Παῤ Αἰσχ. Ἀγαμ. 899, ἡ φυλακὴ στρατιωτῶν τῆς νυκτὸς μὲ φανοὺς διὰ νὰ δίδῃ σημεῖον, φρυκτωρία.

Λαμπτηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λαμπτῆρα φέρων, κρατῶν καὶ φέγγων, ὅστις βαστᾷ φανάριον, φανούς, Ἀθήν.

*Λαμπτρίς, ή, = λαμπάς, Σουίδ.

Λαμπυρίζω. Φέγγω, φωτίζω, λάμπω, σπινθηρίζω ὡς ἡ λαμπυρὶς, ἢ κωλοφωτιά.

Λαμπυρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λαμπουρὶς (λάμπω). Πτηνόν τι ἢ ζωδάριον μικρὸν, οὗ τινες ἡ οὐρὰ ἐν τῷ σκότει λάμπει, κωλοφωτιά.

Λάμπω, Μ. ψω, καὶ λάμψομαι, Παρακ. λέλαμπα. Φωτίζω, φέγγω, ἀστινοβολῶ, ἀστράπτω, »Λάμπων πυρὶ κεραυνός«, Ἀριστοφ. παρ' Ὁμ. καὶ μέλιστα ἐν Ἰλ. Ν, 474, Κ, 154, Ν, 245. 474 κτ., ἐπὶ λάμψεως τοῦ πυρός, τοῦ χαλκοῦ, τῶν ὀμμάτων· ἐν χρήσει δὲ ὡταύτως ὡς οὐδέτ. κατὰ μέσην διάθεσιν παρ' Ὁμ. (Ὀ. Ζ, 319. Χ, 134. Ο, 623. κτ.) καὶ Ἡσιόδ. Ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ μετοχῇ μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν, τῇ δὲ ἐνεργ. μετοχῇ μόνον ἐν Τιμ. 32, 5. β) ἐπὶ φωτὸς, κλήσεως ἢ φήμης, ἀντὶ ἀκούεται καθαρῶς, διακεκριμένος, σαφῶς, τρανῶς, Σοφ. Ο. Τ. 187. 473. »Πτεινὰν δὲ λάμπει στονόεσσα τὰ γῆρυς ὁμαυλος« χ) τροπ. διαλάμπειν, διαπρέπειν, ἐξέχειν τῶν ἄλλων κατά τι, κάμνειν ἑαυτὸν περίφημον, Πινδ. Ὀλ. 1, 36. Ἴσθμ. 1, 30. 2) ἐνεργ. κάμνω τι νὰ λάμπῃ, νὰ διαπρέπῃ, λαμπρὸν ποιῶ, »Δόλιον ἀστέρα λάμψαι«, Εὐρ. Ἑλ. 1142. (παρὰ τὸ λα-, καὶ φάω περιεκτείνει τοῦ μ, οἱονεὶ λάμφω, ἢ πᾶσιν. παρὰ τὸ λάω.

Λαμπώδης, εος, ὁ, ἡ (λάμπη) = λαμπηρός.

Λαμυρία, ἡ (λαμυρός). Λυσσέλεια, προπέτεια, θρασύτης. ἀνείδεια, τόλμη, θάῤῥος εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πράττειν.

Λαμυρὶς, ἡ, = λιγάνιον.

Λαμυρός, ά, όν, ἡ, Λάμυρος· καὶ Ἐπίρ. Λαμυρῶς (λάμος, λαιμός, λάῤῥος.) Κατ' ὑπερβολὴν πλατὺς ἢ βαθὺς, π. χ. »Θάλαττα, λίμνη λαμυρά«, ὡς τὸ Λατιν. Voraginosum mare, ὄθεν 2) καταπλητικὸς, τρομακτικὸς, σεβερὸς, Θεόκριτ. κε. 234. »Λαμυροὺς χανὼν ὑπέδυσεν ὀδόντας«. 3) τροπ. θρασύς, ἀδιάντης, ἀνειδὴς, θαῤῥαλέος εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν, Ξενοφ. συμποσ. »Εἰδὲ λαμυρότερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· παρὰ τοῖς ὕστερον εἰσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἐπίχαρις, καὶ εὐτράπελος, στωμύλος, ἡδὺς, χαρίεις, νόστιμος ἐπὶ τῆς θελκτικῆς ἰταμότητος καὶ προπετείας τῶν κορασίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁράτιος ὀνομάζει grata protervitas πρβλ. ἐπίχαρις, Lobeck Φρυν. σ. 291. 760. Ἀντὶ τοῦ, λαίμαργος, κεῖται παῤ Ἀθην. μετὰ τοῦ, γάστρις· ὁ δὲ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. »γλαμυρούς κατὰ φορβάνα.

Λαμφθείη, καὶ, λαμῤῥῆναι, Ἰωνικ. ἀντὶ, ληφθείη, καὶ λημῤῥῆναι.

Λαμψάνη, ἡ, = λαψάνη.

Λάμψις, ἡ (λάμπω). Τὸ λάμπειν, φωτίζειν, στιλπνότης.

Λάμψομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, λήψομαι, ἐκ τοῦ, λαμβάνω, Ἡρόδ.

Λανθάνεμος ὥρα, ἡμικρτ. ἀναγγ. ἀντὶ λαθάνεμος, ἡ τυχία, παῦσις τοῦ ἀνέμου, γαλήνη, ἐπίθετ. τῆς Ὥρας, Σιμωνίδ. παρ' Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε', 8.

Λανθανόντως, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, Λάθρᾳ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ

Λανθάνω, Μ. λήτω, Δωρ. λᾶσω, Ἀόρ. ἔλαθον, ἀπαρφ. λαθεῖν Παρακ. λέληθα. Μέσ. Λανθάνομαι, Μ. λήσομαι, Δωρ. λᾶσομαι· Ἀόρ. ἐλαθόμην, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄοῤ. ἀ. ἐλησάμην, καὶ κατὰ τὸν παθ. τύπον ἐλήθην, Θεόφρ. Παρακ. λέλησμαι, Ἰων. καὶ Ὁμ. λέλασμαι, μετοχ. λελασμένος, κ. τ. λ. πρὸς τῷ, Λανθάνω, ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἀρχαίοις ἐνεστ. λήθω, Μέσ. λήθομαι, παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. σπανίως, τόσῳ δὲ συχνότερον παῤ Ὁμ. τουναντίον δὲ παρὰ τούτῳ ἡ μὲν ἐνεστ. Λανθάνω οὐχ εὑρηται, ἡ δὲ ἐνεργ. παρατ. τρὶς, ἡ δὲ μέσ. παρατ. ἅπαξ, συχνοτάτη δὲ ἡ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ., καὶ, μετὰ ἐπιτ. ἀναδιπλ. λελάθησθαι.

1) Μένω ἢ εἰμὶ κεκρυμμένος ἢ ἀπαρατήρητος, φυλάττομαι κρυμμένος, Ὁμ. καὶ μετὰ αἰτ. προσώπου, εἶμαι κρυμμένος ἀπό τινα, δὲν μὲ παρατηρεῖτε, πολλάκις παῤ Ὁμ., παῤ ᾧ αὐτὸ ὅτε ἐν χρήσει μετὰ μετοχῆς, π. χ. »Ἄλλον τινὰ λήθω μαρναμένους«, μένω εἰς ἄλλον τινὰ κρυφὸς, ἄγνωστος, δὲν γνωρίζομαι ὅτι μάχομαι, Ἰλ. Ν, 273. πρβλ. Κ, 279. Ὀδ. Ρ, 88. Χ, 198. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως παῤ Ἡροδ. 8, 25. συντάττεται καὶ τῷ, ὅτι, ὡς »Οὐμὸς λήθεις, ὅττι θεῶν τις σ' ἦγεν, δὲν μὲ λανθάνει, ἤτοι γνωρίζω, ὅτι θεός τις σ' ἔφερε, Ἰλ. Ω, 563. συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως »Ἐδόκεες θεοὺς λήθειν οἷα ἐμηχανῶ«, Ἡρόδ. 8, 106. — Πολλάκις εὐχρηστότ. ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις τοῦ Λανθάνω μετὰ μετοχῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ συντάξει ἐλαμβάνεται ὡς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἰδέαν κρυφίως, ἢ ἐξαίφνης, παῤ ἐλπίδα, ἄνευ τῆς εἰδήσεως τινος· καὶ τότε ἐν χρήσει διττῶς α) μετὰ αἰτιατ. »Ἐλάνθανέ με πεσών«, ἔμενέ μοι ὡς πεσών ἄγνωστος, ἤγουν ἔπεσε κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρήσω, ὡς ἂν τοῖς προειρημένοις χωρὶς ἐξ Ὁμήρου. β) ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς »Ἐλάνθανε πεσών«, ἔμεινεν ὡς πεσὼν (ἑαυτῷ) κεκρυμμένος, ἄγνωστος, ἤγουν ἔπεσε κρυφίως, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ. »Λελήθατε μανθάνοντες«, ἔμαθον ἀναπαισθήτως, ἀπαρατηρήτως, χωρὶς νὰ καταλάβωσι κ. τ. τ.

2) Μέσως, Λανθάνομαι, λησμονῶ, ἀμελῶ, παραμελῶ, μετὰ γεν., Ὁμ. ἐξαίρτ. »Ἀλκῆς λελάσθαι (Ἰλ. Ν, 815)« ἀντιθ. τῷ, ἀλκῆς μνήσασθαι· ὀλοὶ δὲ καὶ, ἐπίτηδες ἀμελεῖν καὶ μὴ πράττειν τι, παραλείπειν, π. χ. »Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν (Ἰλ. Ι, 537)«. Ὅτι δὲ οἱ νεώτεροι ἐχρῶντο ἀντὶ τῆς γενικῆς ἀπ' ὅτε τῇ αἰτιατικῇ, φρονεῖ μὲν καὶ θέλει ὁ Schaef. mel. p. 91, ἀρνεῖται δὲ ὁ Ἔρφ. Σοφ. Ο. Τ. 890. 3) ἐνεργ. ὡς καὶ λήθανω, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, τινά τινος, μόνον ἐν Ἰλ. Ο, 60. ἐν τῷ κατ' ἀναδιπλ. ὑποταικτ. ἐνεργ. ἀορ. λελάθω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν ᾧ ὁ κατ' ἀναδιπλ. μέσος ἀόριστος δὲν διαφέρει κατὰ τὴν σημασίαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἀορίστου, πρβλ. λαγχάνω, 3. — Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα τοῦτο κατὰ τὰς πλείστας σημασίας μὲ ἀρνητικὸν μόριον, οἷον μή, οὔποτε, οὐδέ, οὔπω, μή, οὐ, κτλ.

Λάξ, Ἐπίῤῥ. Μὲ τοὺς πόδας εἰς τὰ ὀπίσω λακτίζων, κλοτσῶν, ἢ μὲ τὸν πόδα, μὲ τὴν πτέρναν ὡθῶν, σπρώχνων, κουνιῶν, πατῶν, παίων, ληκτικῶς, ἤτοι τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδός, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, ὅ ἐστι ἤτοι δακτύλοις ποδός, ἢ τῷ πέλματι, Ὅμ., ὅστις συνήθ. συντάσσει μετὰ τοῦ ἐμβῆναι, προσβῆναι καὶ ἐνορεῖν· καί, »λὰξ ποδίν, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, πατῶντας, Ἰλ. Κ, 158. »Λὰξ ποδὶ κινήσαις, καὶ Ὀδ. Ο, 45. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1446. »Λὰξ ποδὶ τύψεν ἑνερθεν. »Πὺξ καὶ λάξ», παροιμ. μὲ χέρι καὶ ποδάρι, ἤτοι μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις. (Ἐκ τοῦ λὰξ παράγεται τὸ λάζω, καὶ, λακτίζω.)

Λάξασθαι, Δωρικ. ἀντὶ, λήξασθαι, ἐκ τοῦ λαγχάνω.

Λάξευσις, εως, ἡ (λαξεύω). Τὸ λαξεύειν, κόπτειν πέτρας. Παρὰ Διοδώρ. Σικελ. α. 63. κεῖται παραλλήλως μετὰ τοῦ, Ξεστευργία.

Λαξευτήρ, ῆρος, ἡ, Λαξευτής, οῦ, ὁ. Ὁστις λαξεύει, κόπτει, πελεκᾷ, σκάπτει πέτρας, ἢ ἐκ πέτρας. ὅδεν

Λαξευτήριον, τό. Ὀργανόν τι, δι' οὗ κόπτουσι καὶ σκάπτουσι τὰς πέτρας.

*Λαξευτής, ὁ, = λαξευτήρ.

Λαξευτός, ή, όν. Ὁ ἐκ πέτρας ἢ ἐν πέτρᾳ πελεκημένος, ἐξεργασμένος, ἐκ τοῦ

Λαξεύω (λᾶς, ξέω). Πέτρας ἢ ἐκ πετρῶν κόπτω, πελεκῶ, ἀποξέω, λαξεύω, ἐξεργάζομαι (τὸ Ἄλφα ἔστι φύσει μακρόν).

*Λάξις, ιος, ἡ (λαγχάνω, λάξομαι). Τὸ διὰ κλήρου δεδόσθαι, διορισθέν, ἐξαιρετ. τὸ διὰ κλήρου τυχὸν κομμάτι χώρας, Ἡροδ. 4, 21. ἔνθα ὁ Schaef. γράφει μὲν περισπωμένως λᾶξις, οὐκ ἔστι δὲ Ἴων. μετασχηματισμὸς ἀντὶ λῆξις, ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πρωτοτ. λαχεῖν ὡς καὶ λάξομαι.

Λᾶξις, ιος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, Λῆξις, Καλλίμ. εἰς Δίκ.

*Λάξομαι, Ἰων. Μ. ἀντὶ λήξομαι, ἐκ τοῦ λαγχάνω, Ἡρόδ.

Λαξπάτητος, βέλτιον τὸ Δακπάτητος. ἴδε τοῦτο.

Λαοβότειρα, ἡ. Ἡ τοὺς λαοὺς βόσκουσα, τρέφουσα, Ὀρφ. Θηλ. τοῦ

*Λαοβοτήρ, ῆρος, ὁ (λαὸς, βόσκω). Τροφεὺς τοῦ λαοῦ.

Λαοβότος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ταὐτὸν τῷ, Λαοτρόφος.

Λαογραφία, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα καταγραφὴ τοῦ λαοῦ, ἀμφ.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ τοὺς λαοὺς δαμάζων· ὁ τὰ ἔθνη νικῶν, καταβάλλων, βιάζων, ὑποτάττων, ἐπίθετ. τοῦ, Ἄρεως, Ὅμ. καὶ Αἰσχύλ. (– υ υ –)

Λαοδίκεος, ὁ, ἡ (δίκη). Κριθεὶς, ἐξετασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ »λαοδίκως σοφίαι, Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 42.

Λαοδογματικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. – – ως (λαὸς, δόγμα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα τοῦ λαοῦ· ὁ κατὰ τὸ δόγμα, τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ ὤν, σύμφωνος μὲ αὐτήν. Στράβ. ζ'. παρὰ Πολυβ. »Ἀποφάσεις λαοδογματικαὶ», εἰς ἃς ἀποίας ἀκολουθεῖ τις τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Λαοηγησία, ἡ (ἡγέομαι, λαός). Ἡγεμονία, ἐξουσία ἐπάνω εἰς τὸν λαὸν, ὁδηγία αὐτοῦ, Ἰουστίν. Μάρτ.

Λαοκρατέρατος, ὁ, ἡ (καταράομαι). Κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀμφ.

*Λαοκρατέομαι, παθ (κρατέω) = δημοκρατέομαι, ὅθεν

*Λαοκρατία, ἡ, = δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος, ὁ (μέδων, μέδομαι). Ἐξουσιαστὴς, βασιλεὺς τοῦ λαοῦ. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. τὸ θηλ. Λαομέδεια, ἡ, ὡς ὄνομα γυναικός, Ἡσ. Θεογ. 257.

*Λαοξεϊκός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν Λαοξόον.

Λαοξόος, ὁ, ἡ (λᾶας, ξέω). Ταὐτὸν τῷ, Λαξευτής.

Λαοπρεπής, ές, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅπερ ἁρμόζει ὅλος ὁ λαός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 491.

Λαοπλάνος, ὁ (πλανάω). Ὁ πλανῶν τὸν λαόν, Ἰώσηπ. (– υ υ)

Λαοπόρος, ὁ, ἡ (λαὸς, πορεύω). Χρησιμεύων τῷ λαῷ εἰς ὁδὸν ἢ περάσωσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. »Λαοπόρος μηχανή», ἡ γέφυρα, δι' ἧς περᾷ ὁ λαὸς εἰς τὸ πέραν.

Λαός, ὁ· καὶ Ἀττικ. Λεώς, ὅστις ὅμως τύπος ἔκρινται καὶ παρ' Ἡροδότῳ. Λαὸς, θεωρούμενος εἰς σωρὸς, σωρὸς ὡς ὄχλος, καθὸ ἐλεύθερος, πλὴν σεμνότερος πάρεξ ὁ ὅμαδος, ὡς δείκνυσι ἡμᾶς τὸ αὐτόθετον ἐν Ἰλ. Η, 300. 7. 1) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἱ ἄνευ χρώτων τῷ ἑνικ. καὶ πληθ. ἀδιαφόρως, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. συνήθ. στρατὸς, τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ στρατόπεδα, τόσον ἐπὶ ἀνοικλήρων στρατευμάτων, ὅσον καὶ ἐπὶ μαρτέρων μερῶν στρατεῦ, ὡς Ἰλ. τ, 434. περιγραφικῶς, μέσος λαῶν, Ἰλ. Ν, 496. »Στρατὸς, στίχες λαῶν, Ἰλ. Δ, 96. 90. ἆρα συνήθ. ἐμπεριλαμβάνει ἡ λέξις ἐν ἑαυτῇ πεζικὸν καὶ ἱππικὸν, ὡς Ἰλ. Β, 809. γίνεται μνεία ῥητῶς. »Ἐκ δ' ἕσσιτο λαὸς πεζοὶ δ' ἱππῆές τεν. Ὅμως τὸ, λαὸς κεῖται ἐσὰ ὅτε ὡς πεζικὸν ἀντιθ. τῷ, ἵπποι, ὡς Ἰλ. Η, 342. Ι, 708. Σ, 153. ἔτι δὲ ὡς στρατὸς κατὰ ξηρὰν ἀντιθ. τῷ, νῆες, Ἰλ. Ι, 424. Κ, 14. καὶ ὡς ὄγκος τῶν κοινῶν πολεμιστῶν, ἤτοι ὡς στρατιῶται, ἀντιθ. τῷ, ἡγεμόνες, ἡγήτορες κτ. ὡς ἐν Ἰλ. Β, 365. Ν, 308. Ω, 28. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. 2) ἐν τῇ εἰρηνικωτέρᾳ Ὀδυσσείᾳ τὸ πλῆθ. λαοί (σπανιώτ. λαὸς) σπλὴ κατὰ πᾶσαν περίστασιν εἰ ἄνθρωποι ἐν γένει, εἴχα πολεμικὴν ἀναρρὰς καὶ· ἐξαιρτ. ὡς ὑποτεθειμένοι τοῖς ἄρχουσι μιᾶς χώρας, οἱ ὑπήκοοι· ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. ἐκλαμβάνεται ἐσὰ ὅτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πλὴν μόνον ἐν τῷ πληθ. π. χ. ἐν Ἰλ. Γ, 226. Ω, 611. λέγονται λαοὶ εἰ εἰρηνικοὶ πολῖται ἀντιθέτως τῷ, πολεμισταί· ἐν δὲ Ἰλ. Γ, 390. οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐργάται τοῦ βυρσοδέψου· καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 676. »Λαοὶ ἀγροιῶται», οἱ χωρῖται, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 90. Ν, 710. »Λαοὶ, ἀσπισταί, λαοὶ ἕταροι», εἰ πολεμισταί. 3) λαοὶ πληθ., ἀντὶ λαὸς, ὡς ἡ ὁλότης, τὸ σύμπαν πολλῶν ὑπὸ ἓν καὶ τῷ αὐτῷ ὀνόματι, Ὀδ. Ζ, 194. ἐν τῷ ἑνικῷ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, Ὀλ. 9, 66. 8, 39. Πυθ. 8, 76. 9, 13. κτλ. (ἐπειδὴ ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ λαὸς καὶ λᾶας, λᾶας (λίθος), ὁ Πίνδ. Ὀλ. 9, 66. κτ. ἐξηγεῖ τοῦτο ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ῥιφθέντων ὑπ' αὐτοῦ λίθων παρήχθησαν ἄνθρωποι· κατὰ νεωτέρους ὅμως, ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶναι συγγενεῖς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄγκου σωροῦ· καὶ τὸ, λεὶα (λᾴφυρον) καὶ λήϊον (σπαρτὸν χωράφι) παράγουσιν ἐκ τοῦ λαὸς, θεωροῦντες τοῦτο μὲν ὡς κτῆμα κοινότητος, ἐκεῖνο δὲ ὡς κοινὸν κτῆμα τοῦ λαοῦ).

*Λᾶος, ου, ὁ = λᾶας. Πέτρα, μόνον παρὰ Γραμμτ.

*Λᾶος, γεν. τοῦ λᾶας, Ὅμ.

Λαοσεβής, ές, ὁ, ἡ (λαὸς, σέβομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σέβεται καὶ τιμᾷ ὁ λαός, Πινδ. Πυθ. 5, 129. »Ἥρως λαοσεβής».

Λαοσσόος, ὁ, ἡ (λαὸς, σεύω). Παρορμητικὸς τῶν λαῶν, ὁ τοὺς λαοὺς ἐρεθίζων, διεγείρων, παρορμῶν εἰς πόλεμον, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἔριδος, Ἰλ. Γ, 398. Τ, 48. Ἀθήνης, Ν, 128. Χ, 210. Ἀπόλλων. Τ, 79. καὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἀμφιαράου, Ὀδ. Ο, 244. τοῦ Ἡλεκτρύωνος, καὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἡσιοδ. ἀσπ. 3. καὶ 37. ὡς καὶ τὸ, Ἱππόσοος, ἐν Ἰλ. Τ, 40. καὶ, Ἵππόσοος, ὁ παρὰ Πινδάρ. 2) ἐκ τοῦ, σώζω, ὁ τοὺς λαοὺς σώζων, διατηρῶν, μόνον παρὰ Νόννῳ.

Λαοτέκτων, ονος, ὁ (λᾶας, τέκτων). Ὅστις κτίζει μὲ πέτρας (δουλεγγέρης, συνβαρτζῆς), Ἀναλεκτ. β'. 150.

Λαοτίνακτος, ὁ, ἡ (λᾶας, τινάσσω). Ὑπὸ πετρῶν τιναγμένος, εἰς κίνησιν βαλμένος, κλονισθείς, Ἀνθλκτ. β'. 155. »Λαοτίνακτον ὕδωρ».

*Λαοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), = λατόμος.

*Λαοτόρος, ὁ, ἡ (λᾶας, τορέω). Διατρυπῶν τοὺς λίθους.

Λαοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ λαοὺς, ἢ ἀνθρώπους τρέφων, Πινδ. Ὀλ. 5, 9. »Πόλιν λαοτρόφον, εὐδαίμονα καὶ πολυεύῤῥωπον».

Λαοτροφος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τραφόμενος ἢ τεθραμμένος, Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 102. »Λαοτρόφων τιμάων».

*Λαοτύπας, ὁ, ἡ (λᾶας, τύπτω). Ὁ πελεκῶν λίθους, καὶ οὐσιαστ. ὡς τὸ, λατύπος, ὁ λιθοξόος.

Λαοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸν λαόν, Θέογν. 779.

Λαοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὅστις φονεύει, θανατόνει τὸν λαόν, Θεόκρ.

Λαοφόρος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἀττ. λεωφόρος (φέρω). Ὁ φέρων τὸν λαόν. »Λαοφόρος ὁδός». Νλ. Ο, 682, βασιλικὴ στράτα.

Λάπαγμα, τό (λαπάζω). Τὸ ἐκκενωμένον, πᾶν ὅ,τι ἐκενώθη, ἀδειάσθη, ἐνβλήθη διὰ τῆς κοιλίας, ἐκκένωμα, ξευκαίρωμα. (υ – υ)

Λαπαγμός, ὁ. Ἡ ἐκκένωσις, ἀδείασις, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας.

Λαπάζω, καὶ, Λαπάσσω, καὶ Λαπάττω Ἀττ. Μ. ξω, = ἀλαπάζω. Ἐκκενόω, ἀδειάζω· ἐξαντλῶ· διαρπάζω, ἄστυ, Αἰσχ. Θηβ. 47. ἐξαιρτ. παρ' Ἰατροῖς »κοιλίαν, γαστέρα λαπάζειν, Ἐκκενόω, ἀδειάζω, καθαρίζω τὸν στόμαχον, μαλακύνω ποιῶ τὸ σῶμα διὰ τινος καθαρτικοῦ ἰατρικοῦ, ὁπόταν αὐτὸ εἶναι σκληρὸν ἢ πάσχῃ ἀπὸ δυσκοιλιότητα παθ. Λαπάττεσθαι, μαλακύνομαι, εὐκοιλίου σώματα ἀποκτῶ (ἔχει μετὰ τοῦ λάπτω, καὶ λαφύσσω, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καθὼς ὅτι καὶ μετὰ τοῦ λάζομαι, ἀφ' οὗ τὸ, λαγών, καὶ λαγαρὸς, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λαπάρα, καὶ λαπαρὸς· ἐκ τοῦ λάω, λάζω, λάπω, λάπτω, λαπάω, λαπάζω). ὅθεν

Λάπαθον, τό. = λάπαθος. 2) Εἶδος λαχάνου, λάπαθον, τὸ ὁποῖον ἐσθιόμενον, μαλακύνει καὶ κινεῖ τὴν κοιλίαν. Ὁ Διοσκορίδ. β'. 140. διακρίνει πέντε εἴδη, ἄγριον, κηπευτὸν, ἱππολάπαθον, ὀξυλάπαθον, καὶ ἁβελίς· τὸ πρῶτον ἴσως εἶναι τὸ τοῦ Λιν. **Rumex acutatus**· τὸ δὲ δεύτερον, **Rumex patientia**.

*Λάπαθος, ὁ (λαπάζω). Κοιλότης τις τῆς γῆς, λάκκος, γούρνα. ἐξαιρτ. σκεπασμένη γούρνα διὰ νὰ πίπτωσι καὶ πιδώνται τὰ θηρία. (ᾶ)

*Λαπαντικός, ἡ, όν (λαπάζω). Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς ἐκκένωσιν, ἀδείασιν, κάθαρσιν κοιλίας, μαλάκωσιν.

Λάπαξις, εως, ἡ (λαπάζω). Ἐκκένωσις, κένωσις τῆς κοιλίας, Ἀριστοτ.

Λαπάρα, ἡ. Ἐπι. καὶ Ἰων. λαπάρη. Τὸ ὑπὸ κάτω τῶν πλευρῶν τοῦ σώματος μέχρι τῶν μηρῶν μαλακὸν μέρος, τὸ ὁποῖον ἄλλως λαγών,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγεται, Ἰλ. Ζ, 64. καὶ ἐλλιπεῖν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν, λαγών, δὲν μετεχειρίσθη, ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. πρβ. κενεών καὶ τὸ Μεσομηρικὸν λαγών. (υυ–) κυρίως ἔστι σημεῖον τοῦ

Λαπαρός, ά, όν (λάπτω, λαπάζω). Ὅστις ἔχει μαλακὸν, ἢτοι εὐκοίλιον σῶμα, ὃ ἐστιν, ὅστις ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας· πυρίως δὲ, ὁ ξηρός, στερεὸς, λεπτὰς, λιγνὸς, ζωρωμένος· καθόλου δὲ μαλακός. ἴδε Λαγαρός. ὅθεν

*Λαπαρότης, ητος, ἡ. Ἡ ἀπαλότης, ἐξαιρτ. τῆς κοιλίας, Ἱππ.

Λαπάσσω, Ἀττ. λαπάττω = λαπάζω.

Λάπη, ἡ, = λάμπη, ἐξαιρτ. φλέγμα, Ἱπποιρ. «ἐμέειν σίαλα καὶ λάπην». Ὁ Ἡσύχιος ἔχει, λάπην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρὸν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη· ἄλλοι βόρβορον, ἰλύν· ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἅλμῃ ἀφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις· οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν.α Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας λάπη, ἴσως καὶ ὀρθότερον, παρὰ τὸ, λάπη, καὶ λάμπη.

Λαπῆναι, ἀόρ. β'. τοῦ παθητ. ἀπαρεμ. λάπτω.

Λαπίζω (λαπίσαι). Ὑπερηφάνως πολιτεύομαι, ἀλαζονικῶς φερομαι, κομπάζω, ἐπαινῶ ἐμαυτὸν, καυχῶμαι, Ψιλέρ. πρὸς Ἀττικ., ὅπου ἔτι φέρεται καὶ τὸ ἐκ τούτου παράγωγον, λάπτρα.

Λαπίθης, ὁ· καὶ πληθ. Λαπίθαι, οἱ. Ἔθνος παλαιὸν τῆς Θετταλίας πολεμικὸν, ὑφ' οὗ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ Κένταυροι, Ὁμ. Παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. λαπίθης τροπικ. ὑπερήφανος, μεγαλορρήμων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων ἐπὶ τῇ ἀνδρίᾳ του. (υυ–)

Λάπισμα, τό (λαπίζω). Ὑπερήφανον πολίτευμα, κόμπασμα, τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸν μεγάλον καὶ ὑπερήφανον, ἡ μεγαλορρημοσύνη, ὑπερηφάνεια, ἐπαρτις. (υ–υ)

Λαπιστής, οῦ, ὁ· ἡ, Λεπικτὴς ὡς· σαλπικτὴς ἀντὶ σαλπιστὴς (λαπίζω), ὡς τό, λαπίθης. Ἀλαζών, ὑπερήφανος, καυχητὴρ, λαφαζάνης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Δεπιστής.

*Λαπτικός, ή, όν (λάπτω, λαπάζω). Καθαρτικὸς, καταλληλος εἰς ἐκκένωσιν, καθαρσιν τῆς κοιλίας.

Λάπτω, Μέλ. ψω. Παρα. λέλαφα. Ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἦχου πίνω, λείχω, χλαπτῶ, ἢ χλάπτω, τῇ γλώσσῃ ἀναλαμβάνω, ἀναρροφῶ, καθὼς π. χ. οἱ σκύλοι καὶ αἱ γάται, καὶ ἐπὶ λύκων, ὡς Ἰλ. Π, 161. «Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ· πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν κυνῶν γλώττης, ὅταν πίνωσιν, ὃ ἐστὶν ἐκ τοῦ, λάπ, λάπ, οὕτω πινόντων μετὰ ψόφου· καὶ ἀντεῦθεν παρὰ Μεταγν. καθόλου ἀντὶ τοῦ πίνειν, ἐξαιρ. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ πιεῖν, λαγναριστὰ πίνω, βοφῶ καὶ μεταβτ. πίνω τι ὅλον, ἀδειάζω πίνωντας, π. χ. «Τὸ δέπας λέλαφας τοὐμόν», παρ' Ἀθηναίοις, καθὼς ὅτι πλεκτὴν λαφάμενος μαστὴν ἐχαρίβδησε, ἐξέπιεν, ἐξέρόφησεν αὐτὴν ὡς ἡ Χαρυβδις· ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας τὴν ἔκαμε λάπ, ἢ χλάπ. τὴν ἐχλαπάτησε. «Τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον», πίνοντας, βοφῶντας (τὸ λάπτω ἀνήκει τῷ ἀρχαίῳ πρωτοτύπῳ Λα–, ΛΑΩ, ἅρα συγγν. τῷ, λάζομαι, λαβεῖν, λάβρος, λαπαρός, λάβρος, λάφυξ, λαφύσσω, λάφυρον).

Λαπώδης, ὁ, ἡ (λάπη). Ὡς λαμπώδης, ὅμοιος τῇ λάπῃ, ἢ πλήρης λάπης, φλεγματώδης, μυξώδης, πλήρης φλέγματος, μύξης, κορύζης, Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Λάρβασον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Στίμμι, Διοσκορ. ε. 99.

Λάριμνον, ἡ λάριμον, τό. Ἰνδικόν τι θυμίαμα, Ἀγαθαρχίδ. καὶ Στράβ. ιϛ'.

Λαριεύω (λαριῶ). Τρέφω, σιτίζω, σιτεύω. Μέσως, τρώγω, σιτεύω ἐμαυτὸν, Σώφρων παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 376.

Λαρινός, ἡ, όν (λαρός). Τεθραμμένος, σιτευτος, λιπαρὸς, εὐτραφὴς, παχὺς. «Βοῦς, Σῦς λαρινός», εἴρηται ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν βοῶν, τῶν ἀποτίνειν κώμης, Λαρίνης λεγομένης καὶ τροπ. ἔπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 927. Ὄρνιθ. 465. ἔνθα ὅρα τὸν Σχολιαστὴν, καὶ Ἀθήναιον γ'. σελ. 376. Παρ' Ὀππιαν. ἁλ. γ'. 399. λαρινός, ὅ ἐστι θαλάσσιός τις ἰχθὺς, εἴτουν ἄγνωστος, ὅπου ἄλλοτε, Λάριμος, ἀνεγίνωσκεν.

Λάρισ, ιδος, ἡ, ὁ καὶ ἡ. Εἶδος δένδρου, Larix. (υ–, Δουκαν. 9, 920).

Λαρίς, ίδος, ἡ, = λάρις, Λέων. Ταρ. 74. 5.

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Ἐκ Λαρίσσης ὠν. 2) ὡς οὐσιαστ. συνυπακουομ. Λάρης, σκεύός τι μαγειρικὸν, ἐν Λαρίσσῃ ἐφευρεθὲν, ἢ ἰδιαιτέρως αὐτοῦ κατασκευαζόμενος, χύτρα, τετζερης, «Λαρισσαίους ἐφήτορας», Ἀνθλεκτ. σ. 224. Ὁ Ἀριστοτέλ. πολ. γ'. 2. καλεῖ αὐτοὺς ὁμοίως, Λαρισσαίους, καὶ τοὺς κατασκευαστὰς αὐτῶν, Λαρισσαιοποιούς. Τὸ δὲ ἐκ χαλκοῦ εἶδος, ταγήρα, καὶ ταγηρὶς, ἐλέγετο.

Λαρκεγωγός, ὁ (λάρκος, ἄγω). Ὁ λαρκον ἄγων, φέρων, Εὐριπ.

Λαρκίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Λάρκος.

Λάρκος, ὁ. Πλέγμα τι κοφινώδες ἢ ψαθώδες, κοφινος ἐξαιρ. κοφίνι διὰ κάρβουνα· καθ' Ἡσύχ. «Πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὅτε δὲ καὶ ἰσχάδας». Ὁ Φωτ. ἔχει Λάρκος, φορμός ἐστιν, εἰς ὃν ἄνθρακας ἐνέβαλον· κέχρηται τῷ ὀνόματι Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης· ὅθεν, Ἐπιλάρισμα, τὸ τοῦ Λάρκου βύσμα, Ἐτυμολογ. ὅθεν

Λαρκοφορέω, ῶ (φέρω). Λάρκον φέρω, βαστῶ· ἐξαιρτ. κόφινον μετ' ἀνθράκων φέρω.

Λαρναξοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ἐν τῇ λάρνακι φέρων, φυλάσσων, Δυκόφρ. 284.

*Λαρναξόφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐν λάρνακι ἀχθεὶς, ἡ, ἀπαχθεὶς.

Λάρναξ, ακος, ἡ. Ἱμάτιόν, κίστη, κάμπα (σεντούκι) κάθε λογῆς θήκη, εἰς ἣν ἐμβάλλουσι διὰ φύλαξιν ἄγγεῖα, Ἰλ. Σ, 413. ὅτε δὲ καὶ καλπη, στάμνος, ἀγγεῖόν τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγύλον, ἐν ᾧ ἐνέβαλλον οἱ παλαιοὶ τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν σωμάτων στάκτην, urna, Ἱππλ. Ἰλ. Ω, 795. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ τάφος καθόλου, ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ βάλλῃ τι μέσα, Ἡροδτ. ὅθεν καὶ πλοῖον. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιηταῖς καὶ, ὁ λάρναξ, Ἰα. Α. Π. σ 295. ἔτι δὲ καὶ, παρὰ Δογογρφ., Ἰαν. Ἀχ. Ταπ. σ. 600.

Λαροειδής, έος, ές, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λάρου ἔχων.

Λάρος, ὁ. Εἶδος ἀδηφάγου θαλασσίου πτηνοῦ, λευκοῦ χρώματος, τὸ ἐν τῇ συνηθ. Γλάρος, λεγόμενος, Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ε. 90. καὶ Ὀδυσ. Ε, 51. «Λάρος ὀρνιξι. τρπκ. πλευσέντκ., Ἀρ. (συγγ. τῷ λάβρος. Καὶ ἐν μὲν Ὀδυσ. ὡς παρ' Ἀρ. Νεφ. 591. Ἱππ. 956 υυ, παρὰ δὲ Ἀρ. Ὀρν. 567, ἔνθα ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ τῆς τροπ. σημασίας, –ν, εἰς τρόπον ὥστε ἡν, ὡς φαίνεται, ὁ λάρος ἰδιαίτ. εὐσιαστ. ὅμως οὐχὶ, καθὼς συνηθ. νομίζουσι, πικρὸ τὸ λάρος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθ. λαρὸς, ἅρα κυρ. ὁ μὴ μεγάλην λαιμαργίαν γλαίφων.)

Λαρός, ά, όν. Ἡδὺς, γλυκὺς, ἀπολαυστικὸς, νοστιμος, θυμήρης, παρ' Ὁμ. αἰεὶ ἐπὶ τροπῆσι, ὡς, δαῖπνον, δόρπον, Ἰλ. Τ, 316. Ὀδ. Μ, 283. Ξ, 408. «Λαρόν τε αἰμ' ἀνδρώπουιν. (Ἰλ. Ρ, 572), εἰς τὴν μύγα νόστιμον τὸ ἀνθρώπινον αἷμα. Ἀπολλών. ά. 456. «Μέλι λαρόν». γ'. 932. «Ἔπος λαρόν». Διονύσ. Περιηγ. 936. «Δαρὸν ὄδωδεν». ἀνωμλ. συγκρ. ἐπκ. λαρώτερος, καὶ ὑπερθ. λαρώτατος, Ὀδ. Β, 350. σχηματισθὲν τοῦτο μέτρου χάριν ὡς τὸ κακοξεινώτερος καὶ οἰζυρώτατος. β) ἐπὶ ὄψεως, ἡδοῦς τὴν ὄψιν, χαρίεις, Ἡσ. λεξ. γ) ἐπὶ ὀσμῆς, εὔοσμος, εὐώδης. (ΛΑΩ, ΛΑΨΩ, ἀπολαύω, ἅρα κυρ. νόστιμος, ἀπολαυστικὸς ἐν γένει, ἐπὶ ὁποιασδήποτε αἰσθήσεως.)

*Λαρυγγάς, οῦ, ὁ (λάρυγξ). Ὅστις φωνάζει ὅσον ἐμπορεῖ.

Λαρυγγιάω, ῶ (λάρυγξ), = Λαρυγγίζω, Λουκιαν. Ῥητ. ἐπ. 19. Ἐν Ἀνάβολογ. Ἀγαθ. ἐπ. 69. «Βραγχᾷ λαρυγγιάοντα, ταυτὸν τῷ βραγχιᾷν, μὲ βραγχιασμένην φωνὴν ἐμιλῶν ὡς ὁ συνηγχωμένος.

Λαρυγγίζω (λάρυγξ). Πλατύνω τὴν φωνὴν φωνεῖζω ἐκ τοῦ λάρυγγος, ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ φύσιν φθέγγομαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύω περιεργότερον τὴν φωνὴν τῷ λάρυγγι χρώμενος· φωνάζω ἐξ ὅλου τοῦ λάρυγγος, ὅσον ἐμπορῶ ἐνταῦθα. 2) μεταβτ. α) φωνάζω τόσον μεγάλως, ὥστε κάμνω τὸν ἀνάντιον μου νὰ σιωπήσῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 357. «Λαρυγγίζω τοὺς ῥήτορας», καταβοήσομαι, καταγγέλω. β) κοπτω τινὶ τὸν λάρυγγα, τινὰ, ὅθεν

Λαρυγγισμός, ὁ. Τὸ φωνάζειν μεγάλως ἐκ τοῦ λάρυγγος. «Λαρυγγισμὸς κορακώνων, κραυγαί, Πλούταρχ.

Λαρυγγίστης, ου, ὁ. Ὁ φωνάζων μεγάλως, Ἀθην.

*Λαρυγγοτομάω (τέμνω). Ἀποκόπτω ἢ ἐγκόπτω τινὸς τὸν λάρυγγα, αἰτ. πρσ. ὅθεν

*Λαρυγγοτομία, ἡ. Τὸ ἀποκόπτειν ἢ ἐγκόπτειν τὸν λάρυγγα τινός.

Λαρυγγόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνάζων, ἤχων· ὅμοιος τῇ ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνῇ. Ἀθην. ὁ. «Λαρυγγόφωνος τύπος, τόνος παρόμοιος τῇ ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνῇ.

Λάρυγξ, υγγος, ὁ (ΛΑΩ). Κυρίως ἡ κεφαλὴ, ἤτοι ἡ ἀρχὴ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, δι' ἧς ἀναπνεομεν, Γαλην. εἰς Ἀφορ. καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ· ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ ὁ φάρυγξ, ἤτοι ὁ αὐλὸς, δι' οὗ εἰσάρχεται ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον, ἐπειδὴ καὶ ὁ κοινὸς ἀνθρωπος ἐπίστευεν, ὅτι τὸ ποτὸν κατέβαινε διὰ τοῦ λάρυγγος εἰς τὸν πνεύμονα. (Σπανίως ἐστὶν ἡ γεν. λάρυγος, ἀντ. λάρυγι καὶ αἰτ. λάρυγα κτ. πρβ. φάρυγξ.) ὅθεν

Λαρύνω, (ὁ Ἡσύχ. ἔχει λαρύζει). Βοῶν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, ἐπὶ περιστερῶν. «Περιστερὰ λαρύνεται.

Λᾶς, γενικ. Λᾶος, ὁ Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ λάας, δοτικ. λᾷ, Ἀπολλών. δ'. 1489. ἐπειδὴ τὸ Λάϊγξ (εὐπλοωτέρως προφέρεται λάϊξ, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. lapis) ἐκ τούτου ἐγένετο, καὶ λαῖς. Γράφεται δὲ καὶ, λᾶς, ἐκ τοῦ, λαὶς, ὡς ἐπὶ τὸ θᾶς, ἐκ τοῦ, θαὶς.

Λασάμενος, Δωρικ. ἀντὶ, ἀντὶ, λησάμενος, ἐκ τοῦ, λήθω.

Λάσανον, τό. Ταυτὸν τῷ, Χυτρόπους. Τρίποδιον, πυροστιὰ, ἢ ἐσχάρα, σκεῦος μαγειρικὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ χύτρα ἢ ὁ τένγερις, ἢ ἐφ' ᾧ ψήνουσί τι. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 893. Ὁ Σχολ. ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Φωτ. καὶ ἐπὶ ταύτῃ μόνῃ τῇ ἀναιδεῖ παιδιᾷ τῆς λέξεως ἀναφέρεται ἡ ἑρμηνεία, «τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν ἀπὸ τῆς ἀσυντηκτοσεως, παρ' Ἡσυχ. καὶ παρὰ τῷ Σχολ. «τὸ δασεῖς μηρούς». 2) ὁ ἀφροδιτηρίσεις δίφρος (κόμοδο), καὶ τὸ κατουροκάνατον, εὐπολις παρὰ Μοίριδ. σελ. 250. Horatius Sat. ά. 6. 109. Πολυδ. «Λάσανον, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνιάτου ἀποστου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τεθεμένου. ὅθεν

Λασανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τὸ λάσανον κατουροκάνατον φέρων κατόπιν τινός, ἢ εἰς τινα.

Λάσθαι, Δωρικ. προστ. τοῦ λάζομαι ἀντὶ, λάζου, λάζεο, λάζου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροιας

*Λασενῦμαι, Δωρ. μέσ. Μέλ. τοῦ λανθάνω.
Λασεύμεθα, Δωρικ. ἀντὶ, λησόμεθα.
Λασθαίνω. Χλευάζω, κακολογῶ, αἰσχύνω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ. ἐκ τοῦ
Λάσθη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ χλευὴ. Ὕβρις, αἰσχύνη, ἐντροπὴ, λοιδορία, κακολογία, 6, 67. Ἡρόδ. Κεῖ Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 64. ἔστι τὸ, λάζω, ταὐτὸν τῷ, ὑβρίζω, ἀφ' οὗ τὸ, λάσθω, λασπαίνω. Λάζομαι, ταυτὸν τῷ, χλευάζω, κακολογῶ· καὶ ἑπομένως, λάσθεν, αἰσχρόν. (συγγ. τῷ ΔΑΚΩ, λακεῖν, λακέω.)
Λασιέσθμεν, Θεόκρ. β'. 46. Δωρικ. παῦ. ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω· ἀντὶ, λαθεῖν, λησθῆναι.
Λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ (λάσιος, αὐχήν). Ὁ λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα ἔχων, ἐπίθετ. τῆς ἄρκτου (ἀρκούδας), Τιμ. Ὁμ. Ὁ, 46. τοῦ ταύρου, Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 224.
*Λασίμηλον, τό (λάσιος, μῆλον). Εἶδος κυδωνίου μὲ ἐπιδερμίδα μαλλιαρὴν, Ἀθην. 3. σ. 82. Β. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Ἰακ. ὅρα καὶ Λασιόμηλον.
Λασιόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Πυκνὸς τὰς τρίχας, μαλλιαρὸς, πολύτριχος.
Λασιόπτημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ λασίας, μαλλιαρὰς κνήμας ἔχων, Ὀρφ. Κυνηγ. β'. 186.
Λασιόπωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὁ διὰ τὰ δασύτριχα ὦτα κωφὸς, ὁ λίαν κωφὸς, οἷον λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ εἰσεσθητεῖν, Φώτ. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Ὁ Συνέσ. ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐν τῷ τῆς Φαλάκρ. ἐγκωμ.
Λασιόμαλον, τό (μῆλον). Εἶδος μαλλιαροῦ μήλου, ἢ μῆλον, τὸ ἔχον χνοῦν, οἷον τὸ κυδώνιον καὶ τὸ ῥοδάκινον. ἴδε καὶ, Ἀρίμηλον.
Λάσιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνήθως, ὁ, ἡ. Δασύμαλλος, πολύτριχος, μαλλιαρὸς, Ἰλ. Ω, 125. Ὀδ. Ι, 433. 2) ἐν γένει ἐπὶ λόφων καὶ πεδιάδων γῆς, ὁ ἔχων πυκνὰ δένδρα, πολυδένδρου, πλήρης δένδρων, καταφύτου· καὶ ἐπὶ φυτῶν, ἀντὶ τοῦ, πολύφυλλος, ὡς τὸ «Λασίας πλατάνους», Ἀνάλεκτ. τ'. 204., δασείας, πολυφύλλου καὶ κατασκίου. Ὁ Ὅμηρος τάσσει τὴν λέξιν «Λάσιον κήρυ, καὶ «Λάσια στήθεα», Ἰλ. Β, 851. Α. 189. καὶ Π, 554. ὡς σημεῖον τῆς ἀνδρίας καὶ τοῦ θάρρους. ὑστερώτερον δὲ ἐξέλαβον οἱ τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφεῖς τὸ λάσιον στῆθος μᾶλλον ὡς σημεῖον συνέσεως καὶ φρονήσεως, ὃ ἐστιν ἐπὶ τοῦ, συνετοῦ, καὶ ἀναπαλιν ἐπὶ βλακός. Ὁ Συνέσιος ἐν τῷ τῆς Φαλάκρ. ἐγκωμ. εἶπεν «Εἰ φιλεῖ μὲν ἔχει τὴν κεφαλὴν, λάσιον δὲ τὸ φρονοῦν». καὶ ἐντεῦθεν ὁ Martial. vulsa mens, ἐπίτριτος μωροῦ, εἶναι. πρβ. πυκνὸς, πυκνὸς· (τὸ, λάσιος διαφέρει, καθὼς φαίνεται, τοῦ δασὺς, δάσος, μόνον κατὰ τὴν διάλεκτον, καθότι πολλάκις ἀλλάττεται τὸ λ μὲ τὸ δ. ἴδε Λ. ε. Πιθανῶς ἐστι καὶ συγγεν. τῷ, λαῖνα, χλαῖνα τῷ Λατ. laena, καὶ lacna.) ὅθεν
Λασιόστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ λάσιον στέρνον, ἤτοι μαλλιαρὸν στῆθος ἔχων.
*Λασιοτρίχος, ὁ, ἡ, = λασιόθριξ.
Λασιόφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρῦς). Ὁ μαλλιαρὰ, ἤτοι πολύτριχα ὀφρύδια ἔχων, Γραμματ.
Λασιῶν, ῶνος ὁ (λάσιος). Δασὺς, ἤτοι πολύδενδρος, δρυμώδης τόπος (ὄρμος, δάσος), Νέκυσ. Θηρ. 28.
Λασιάζω, = λάσιος.
Λάσκω, Μ. Λακήσω, Ἀόρ. ἔλακτα (ν--υ, πλὴν παρ' Ἀττ. καὶ υυ-υ, Ἀρ. Εἰρ. 381. Νεφ. 409. Ἑλμπλ. Εὐρ. Μηδ. 147), Ἀόρ. β'. ἔλαχον, Ἀπαρ. λαχεῖν, Ἰλ. μέλ. λακήσομαι, Ἀρ. Εἰρ. 383. 386. Ἀόρ. β'. ἐλάσθην, ἀπτ. κατὰ διπλασ. γ'. πληθ. λελάασιτο, Ὁμ. Ὁμ. Ἑρμ. 145. Παρακ. λέλακα, Ἰων. λέληκα, Ἰλ. μετὰ τοῦ κατὰ συστολὴν ἐπκ. μετοχ. θηλ. λελακυῖα, Ὁδ.
1) Ἠχῶ, παίζω ἠχον ἐκθέω, ἀποστελῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν ἐμαυτόν μου ἦχον, φόφον τινά, καθὼς π. χ. ὅταν ξεσχίζεται ὕφασμά τι, ἢ ἀσπὶς, ὅταν διατρυπᾶται· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων, ὅταν πτυπῶνται ἢ ῥίπτωνται κάμνωσι κρότον, Ἰλ. Ξ, 25. «Λάκε χαλκὸς νυσσομένων ἐίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν». Ἰλ. Ψ, 277. «Λάκε δ' ἀσπὶς· ἡ ἀσπὶς ἔκαμε κρότον, ὅταν τὴν ἐκτύπησε τὸ ἀκόντιον, Ἰλ. Ν, 610. «Λάκε δ' ὀστέαν, ἔτρυξαν τὰ κόκκαλά του, καθὼς τὰ πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα· πρβ. Ἡσ. Θεογ. 694. παρὰ τοῖς Ἑπκ. ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. παρὰ δὲ Μεταγνωστ. ἐσήμαινεν ἐξαιρτ. ἐν κρότῳ, μετὰ φόφου θλᾶσθαι, συντρίβεσθαι, σπᾶσθαι, σκάζειν, ξεσχίζεσθαι, διαῤῥήγνυσθαι, ῥαίζεσθαι· πάντοτε ἐμεταβάτως, ὅθεν λακὶς, λάκος, λάκκος, ἴσως δὲ καὶ, λαχαίνω. 2) ἐπὶ ζώων, φωνάζειν, κόμπειν φωνὰς, θόρυβον, ταραχὴν, π. χ. ἐπὶ ἱεράκων, Ἰλ. Χ, 141. ἐπὶ πεινώμενης ἀηδόνος, Ἡσ. Ἐ. 209. ἐξαιρτ. ἐπὶ γαυγίσματος τῶν σκύλων, ὡς ἐπὶ τῆς Σκύλλης, Ὀδ. Μ, 85. καὶ ἐν τούτῃ τῇ σημασίᾳ εὐχρηστότερος παρὰ τοῖς Ἑπκ. ὁ παρακ. καὶ μόνον ἐν Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 145. κεῖται ὁ μέσος ἀόρ. «Θῶες λελάκοντου. 3) ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς, ὁμιλῶ, ἐξαιρτ. μεγαλοφώνως, συνατά, ἀκουστά, ὅθεν παρὰ τοῖς Τραγ. συνήθως ἐπὶ τῶν χρησμοδοτουσῶν θεοτήτων, ἀγορεύω, προφητεύω, μαντεύομαι· καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τρικ. καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων· (ὅθεν ληκέω, λακέω, λακάζω, λασκάζω, λακερός, λακέρυζα.)
Δασταυροκάκκαβος, ὁ (κάκκαβος, καὶ, λάσταυρος). Ἔδεσμά τι τῶν τρυφηλῶν, Χρύσιππος παρ' Ἀθην. α'.
Λάσταυρος, ὁ (λάσιος, ταῦρος), σημαίνει τὸ, κίναιδος, καὶ ἔστι ταὐτὸν τῷ, δασύπυγος, δασύπρωκτος, δασύτρωγλος.
*Λάστρις, ὁ, = λάσταυρος, Ἐτ. Μ.
Λασῶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, λήσω, ἐκ τοῦ, λανθάνω.
Λαταγεῖον, τό. Ἀγγεῖον, ἢ λεκάνη, εἰς ἣν πίπτει ἡ λάταξ.
Λαταγέω, ῶ (λάταξ). Τύπτω τὴν λατάγα, Λευκιαν. Λεξιφ. «Ποτταβοῦς λαταγεῖν». 2) ἐκ τοῦ, λάταξ αὐτοῦ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, φορεῖν, τύπτειν, πρβ. πλαταγέω. ὅθεν
Λαταγή, ἡ. Τὸ ῥίπτειν ἢ σφενδονίζειν τὴν λάταγα. 2) ἡ λάταξ αὐτὴ, καὶ ὁ ἦχος, φόφος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ ῥιπτομένη λάταξ. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιε'. σελ. 666. ἔχει «Λαταγὴ δ' ἐστὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκπωθέντος ποτηρίου ὑγρόν, ὃ συναστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουσι οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον».
Λάταξ, ᾰγος, ἡ. Τὸ ἀπορῥιπτόμενον ἐκ τοῦ πινομένου καὶ ὑγηλὰ κρατουμένου ποτηρίου ὑπόστημα, ὑπόλοιπον οἴνου εἰς τὴν λεκάνην καὶ ἦχον, φόφον ἀποτελοῦν· καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ τούτου πρεξενούμενος φόφος καὶ κρότος, ἐξ οὗ ἐμαντεύοντο οἱ ἐρώμενοι δεξιὸν σημεῖον, καὶ παρῆχθη τὸ παιγνίδιον κοτταβος. (συγγεν. τῷ λατύσσω, πλαταγέω καὶ τῷ Δατ. latex,) Ὁ Φώτ. ἔχει «Λάταγες, οἱ κοτταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας χαλκῖνα στρογγύλα, ἡμίφαιρες κρανίῳ, τιθέντες ἐν μέσῳ, καὶ τούτου στοχαζόμενοι τοὺς κοττάβους βάλλειν περὶ τινων ἄθλων, καθάπερ οἱ κυβεύοντες· ἐρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ χαλκίου τυχὼν καὶ μάγιστον ποιήσας ψόφον· (ἐκ τούτου ἐσυμπέρασιν καὶ οἱ ἐρώμενοι τὴν πρὸς αὐτοὺς κλίσιν τῶν ἐρωμένων)· ἐτίθετο δὲ ἐπάλληλα, ὡς καὶ τροπήματα, ἃ ἐκαλεῖτο Κοττάβιαν. 2) τετράπους, ἐν ὕδατι διαιτώμενον ζῷον, ὡς ὁ κάστωρ ἢ ἡ ἔνυδρις. (υ--)
Λατομεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα κόπτουσι, ἐκβάλλουσι πέτρας, λιθοτομεῖον· μανδρεμὶ, ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας. ὅθεν
Λατομέω, ῶ (λᾶς, τέμνω). Κόπτω, ἐκβάλλω πέτρας διὰ κτίσιμον, λιθοτομέω, καὶ πελεκῶ. «Λατομεῖν λίθους», Ἀντίγον. 77., κόπτω, πελεκῶ αὐτούς. ὅθεν
Λατόμημα, τό. Ὁ ἐκτετομμένος (ξεκομμένος) λίθος, πέτρα, βράχος.
Λατόμητος, ὁ, ἡ. Ὁ Πελεκημένος ἐν πέτρᾳ, ἢ ἐκτεκομμένος ἐκ πέτρας· τὸν ὁποῖον εἰλατόμησαν, ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου ἔκοψαν πέτρας, τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται τὰ λατομήσῃ τις· ὅθεν τὸ ἐν τοῖς Τριωφοῖς «Ὄρος ἀλατόμητον», ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκοψαν, δὲν ἐξέβαλον λίθους, ἀνέγγιχτον δηλ., εἰς τὴν παρθένον Θεοτόκον ἀναφερόμενος.
Λατομία, ἡ, = λατομεῖον. ὅθεν
Λατομικός, ἡ, όν. Ἀνῆκων, ἀναγόμενος, ἐπιτήδειος εἰς λατομίαν.
Λατόμιον, τό· ταὐτὸν τῷ, λατομεῖον. 2) μνῆμα πελεκημένον ἐν βράχῳ, παρὰ τὸ
Λατόμος, ὁ (λᾶς, τέμνω). Ὅστις κόπτει, λαξεύει, ἐκβάλλει πέτρας διὰ κτίσιμον, ἢ πελεκᾷ· ὡς οὐσ. ὁ λατόμος, ὁ τεχνίτης, ὅστις κόπτει ἢ πελεκᾷ τὰς εἰς κτίσιν ἀναγκαίας πέτρας. 2) ἐργαλεῖον πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον.
Λάτος, ὁ. Ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Ἀθήν. ζ'. «Λειόστατος ὢν (ὁ λάτος) καὶ ἡδιστός ἐστι πάντα τρόπον σκευαζόμενος», Perca nilotica, κατὰ τὸν Geoffroi.
Λατραβίζω. Παρ' Ἡσυχ. βωμολοχεύω, πανουργέω· ἄλλαχου ὁ αὐτὸς ἔχει «Λατραβός, λοιμὸς· καὶ, λατραβῶν, ἀλαζονευόμενος· καὶ, λατραβία, λοιμία μετὰ ὑβρίσεως». Φαίνεται μετὰ τοῦ, λαιδρός, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν.
Λατρεία, ἡ (λατρεύω). Ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία· τὸ νὰ δουλεύῃ, ὑπηρετῇ ἢ ἐργάζηταί τις διὰ μισθὸν, πληρωμήν. 2) ἡ τάξις ἢ κατάστασις τοῦ λάτρις, Σοφοκλ. Αἴ. 503. «Οἵας λατρείας ἀνὸ' ὅτου ζύλου τρέφειμι, ἀντὶ τοῦ, ἔχει. — 2) ἡ πρὸς Θεὸν θεραπεία, δουλεῖαι, τιμή, σέβας, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἢ διὰ ὕμνων ἢ διὰ ἱεροπραξιῶν ἀποδίδει τις εἰς τὸν Θεὸν, Πλάτ. Φαίδρ. 49. «Θεῶν εὐχαὶ καὶ λατρείαι».
Λάτρευμα, τος, τό. Τὸ δουλεύειν, ἢ ἡ δούλωσις, ἢ δουλεία ἐπὶ μισθῷ. 2) παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1275. εἰσὶ «Λατρεύματα πολύχρυσα, θεσπέσιαι τιμαί, τὰ ἱερὰ, ἢ θεῶν, ἢ τῶν θεραπεία.
Λατρεύς, έως, ὁ· καὶ, λατρευτὴς, οῦ, ὁ (λατρεύω). Δοῦλος, ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ὠνητὸς δοῦλος, σκλάβος.
*Λατρευτικός, ἡ, όν (λατρεύω). Ἐπιτηρετικὸς εἰς ὑπουδαιμονίαν, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 3, 18. σ. 225.
Λατρεύω, (λάτρις). Ἐπὶ μισθῷ δουλεύω, ἐργάζομαι, ὑπηρετῶ διὰ νὰ λάβω μισθὸν, πληρωμὴν, Σόλων. Ἐλεγ. 5, 47. καὶ· ἐν πολέμῳ, κάμνω ὑπουργίας μισθωτοῦ, εἶμαι στρατιώτης· καθόλου, εἶμι ὑποκείμενος, ὑποχείριος. 2) σέβομαι, τιμῶ, δουλεύω τὸν Θεὸν διὰ ἱεροπραξιῶν καὶ θυσιῶν· συνήθ. μετὰ Δοτικ. ἀλλὰ παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1115. καὶ Ἠλέκτρ. 131. καὶ ἐσθ' ὅτε ὡς τὸ θεραπεύω καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐν τῇ συνήθ. σημαίνει καὶ τὸ, περιποιοῦμαί τινα, κολακευτικῶς τιμῶ, κουλιβάρω.
Λάτρης, ου, ὁ, Εὐριπ. Ἴων, 4. ταὐτὸν τῷ, λάτρις. πάλλ' ὄμφ.
*Λάτρος, ία, ιον. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸν λάτριν ἢ εἰς τὴν λατρείαν, ἐκ τοῦ
Λάτρις, ιος, ὁ. Δοῦλος, ὁ ἐπὶ μισθῷ δου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεύων, ἐργάτης, μισθουργός, μισθωτός, Θέογν. 302. 486. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. latro. καθόλου, ὑπηρέτης, δοῦλος· σκλάβος· μισθωτὸς στρατιώτης· καί, «Λάτρις, ἡ, ἡ θεραπαίνη, παιδίσκη, δούλη. «Ἀγύρτης λάτρις», Εὐριπ. Ῥῆσ. 715. (κατὰ τὸν Ruhnk. Καλλιμ. λείψ. 238. παρὰ τό, λάζομαι, λαβεῖν.)

Λάτρον, τό. Ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν, ῥόγα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1024.

*Λάτρας, ὁ, = λάτρις, πόλλ' ἀμφίβ.

Λατυπέω, ὦ (λατύπος). Κόπτω ἢ πελεκῶ πέτρας. 2) ἐκ τούτων κτίζω, Λυσίφρ. 523.

Λατύπη, ἡ. Τὰ ἀπὸ τῶν πετρῶν ἐξερχόμενα ἀπεξύσματα καὶ ἀποπελεκήματα εἰς τὸ κύψιμον καὶ πελέκημα αὐτῶν, ὡς σκῦρον. 2) γύψος, ἄσβεστος. Ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, μάρμαρος, ἐκ τοῦ

Λατύπος, ὁ (λᾶς, πύπτω), = λατόμος, λαοτύπος. 2) ὡς ἐπίθετ. ὁ κόπτων ἢ πελεκῶν τὰς πέτρας. (–υυ), Σοφοκλ.

Λατύσσω, (λάτταξ). ποιητ. Καὶ μονοκρότου κτυπῶν, κυρ ἐπὶ ἵππου, ὅστις συνίσταται, ὅταν φέρηται ἐν ἀπαλὸν σῶμα κατ' ἄλλου ἀπαλοῦ ἢ σκληροῦ, καθὼς ὅτε π. χ. κτυπᾷ μὲ τὸ χέρι πρὸς τὸν τοῖχον, ἢ εἰς τὸ μαγούλον· καὶ κατὰ μέτην διάθεσιν ἀσπύτως, ὡς παρ' Ὁππιαν. Κυν. β'. 447. Ἀλιευτ. α'. 628. «Λατύσσεσθαι πτερύγεσσιν. Ὁ Ἡσύχ ἔχει· Λατύσσει, πτερύσσεται, νήχεται, παράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει· ὄρα, μὴ τὰς πτέρυγας, κτυπῶν, τινάσσων τὸ ὕδωρ, κολυμβᾷ.

Λαυκανία, ἡ (λάω, λακῶ, λαβεῖν). Ὁ λάρυγξ, οἰσοφάγος· ταὐτὸν τῷ, λαιμός, Ἰλ. Χ, 325. καὶ Ω, 642. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λαυχαίνη, γλῶττα. ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ λέγεται καὶ, λευκανία, Ἱακ. Ἀ. Π. σ. 721. (–υυ–)

Λαύρα, ἡ· Ἐπ. καὶ Ἰων. λαύρη. Ὁ ἐν τῇ πόλει δρόμος (σοκάκι), ἐπομένως οἰκίας ἔχων ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· καὶ κοντράδα, μαχαλές, γειτονιά, ταὐτὸν τῷ, κώμη, ἀριθμ. 2. καὶ ἀμφόδος, ῥύμη, ὅπου οἱ λαοὶ ῥέουσι καὶ φέρονται, σταθμὸς, ὁδός, Ὀδ. Χ, 128. 137. καὶ Ἡροδ. 1, 180. 2) σωλήν, ὀχετός, Ἀρ. 99. 158. πρβ. Μοῖρ. σ. 252. 3) μονὴ, μοναστήριον, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Εὐαγρ. α'. 21. Νεωτέρα, οὐχὶ δὲ τόσον ὀρθὴ γραφὴ ὑπάρχει, λάβρα. (παρὰ τὸ λάσς καὶ ῥέω.)

Λαῦρος, Λαύριος, Λαυροστομέω, νεώτ. χείρονες γραφαὶ ἀντὶ λάβρος, κ. τ. τ.

Λαυρομήλη, ἡ. Μήλη πλατεῖα κατὰ τὸ τέλος, ἀντὶ, λευρομήλη, Καίλιος Δυρήλιος, Χρον. ε'. 2.

Λαυροστάται, οἱ, Κρατῖνος παρὰ Φωτίῳ Λεξ. καὶ Πολυθ. δ'. 106. Οἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενοι, οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσὶ συνειλούμενοι δὲ οὗτοι.

*ΛΑΤΩ, ἐχρ. ῥηματικὸν, ἐξ οὗ, ἀπολαύω, ἴδε ΛΑΩ.

Λαφρία, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ λάφυρον.

*Λάφυγμα, τό, = λαφυγμός, Ἐπιγρ. ἐν Βαλκόρου Συλλ. ἀρ. 54, 13. σ. 78.

Λαφυγμός, ὁ· καὶ, λάφυξις, ἡ (λαφύσσω). Τὸ λαιμάργως ἐσθίειν, κατανικεῖν, χάσιμον, λαιμαργία, πολυφαγία, ἀπληστία· καὶ γαστριμαργία, λιχνεία (ὄρεξις διὰ καλὰ κομμάτια, φαγητά.) Ἀρετ.

Λαφύστης, ου, ὁ (λαφύσσω). Ὁ ἀπλήστως ἐσθίων, ἀδηφάγος, λαίμαργος, ἀγόρταγος, φαγᾶς.

*Λάφυξις, ἡ, = λαφυγμός. (υ–υ)

Λαφυραγωγέω, ὦ (λαφυραγωγός). Λάφυρα ποιῶ καὶ ἀπάγω. 2) διαρπάζω, ὡς, «Πόλιν λαφυραγωγεῖν», τὰ τῆς πόλεως πρήγματα ἁρπάζειν καὶ μετακομίζειν αὐτά, Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. Β', ζ', 67.

*Λαφυραγωγία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις λάφυρα, καὶ τὸ λάφυρον.

Λαφυραγωγός, ὁ, ἡ (λάφυρον, ἄγω). Ὁ λάφυρα ποιῶν, καὶ μετακομίζων αὐτά.

Λαφυρεύω, ἤ, λαφυρέω, ταὐτὸν τῷ, λαφυραγωγέω, ἀμφ.

Λάφυρον, τό· καὶ μάλιστα πληθ. Λάφυρα, τά. Ἐκεῖνα τὰ τῆς περιουσίας κινητὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἁρπάζει ὁ στρατὸς ὅταν ἔμβῃ εἰς ἐχθρικοὺς τόπους εἰς καιρὸν πολέμου, κουρτη (πλιάτσικα). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καθὼς καὶ ὁ Φώτ. «Λάφυρα, τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα, τὰ δὲ τῶν τεθνεώτων, σκῦλα λέγοντες. «Ἐπικηρύττειν τινὶ λάφυρον», δίδειν διὰ κήρυκος ἄδειαν νὰ ἁρπάξωσιν οἱ στρατιῶται τὴν κινητὴν περιουσίαν, ἢ καὶ ἀνθρώπους, ὁπόταν ἐμβώσιν εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ. ἴδε Ἐπίσιον, καί, Σύλη· (συγγεν. τῷ, λάπτω, λαπάζω, λαφύσσω, ἀφύσσω)

Λαφυροπωλεία, ἡ. Ἡ τῶν λαφύρων πώλησις.

Λαφυροπωλεῖον, καί, λαφυροπώλιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάφυρα. ἐκ τοῦ

Λαφυροπωλέω, ὦ. Τὰ λάφυρα πωλῶ, ἢ πωλῶ τι ὡς λάφυρον, αἰτιατ. Ἀθήν. ἐπὶ ἀσώτων. «Λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα», ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς πρῶτον συνηθροισμένα ἠγόρασε, καὶ μετὰ ταῦτα πωλεῖ αὐτὰ μοναδικῶς, εἴτε ἄνθρωποι ὦσιν, ἢ πράγματα.

Λαφυροπώλησις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν τὰ λάφυρα, Νικήτ. Χρον. κα'. 7.

Λαφύσσω, καὶ Ἀττ. λαπύττω, Μ. ἕω. Ἁπλήστως ἢ λαιμάργως ἐσθίω, καταπίνω, βοφῶ, καταπίνω, ἀμέτρως ἢ ἀδρῶς τρώγω καὶ πίνω, ἐν Ἰλ. ἐπὶ ἐπὶ λεόντων, ὡς Ἰλ. Δ, 476. Ρ, 64. καὶ Σ, 583. «Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσοντες», ἀδρῶς ἤθιον· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, εἶμαι πολλὰ ἄσωτος, τόσον κατὰ τὰ φαγητὰ, ὅσον καὶ κατὰ τὰ πιοτά· ἐν γένει, καταναλίσκω, ἀσώτως δαπανῶ· ἐξαντλῶ, ἀδειάζω τι, ἀπαρέλλακτα καθὼς τὸ συγγενὲς αὐτῷ, ἀφύσσω, πρβ. λάπτω, λαπάζω, ΛΑΩ ὁ Φύλων ἐν ὃ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, σπαθάω. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λα, καὶ, ἀφύσσω· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λάω, λάπω, Μέλ. λάψω, παρακ. λέλαφα, λάφω, λαφύω, ἀφ' οὗ τὸ, λάφυρον, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λάω, λαύω, ἀφ' οὗ τὸ, ἀπολαύω· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, λαύξει, δαίνυται, παρ' Ἡσυχ. καὶ ἑπομένως, λαυφάζει, λόβρως ἐσθίει· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, λαφύω· ἄρα, λαύω, λάφω, λαφύω, λαφύσσω· ὡς τό, δαΐς, δαδύσσω, δαιδύσσω, καὶ δαιτύσσω. Ἀρεταῖος, δ'. 3. «Ἱκανὴ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι». Ὁ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. δ'. 45. λέγει «Λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τὴν γαστέρα», ἀντὶ τοῦ, σπαράξαι. ὧδεν

Λαφύστιος, ία, ιον. Λαφύστης, πολυφαγᾶς. 2) παθητ. καταφαγισμένος, Λυκοφρ. 791.

Λαχαίνω, Μ. ἀνῶ, ποιητ. Σκάπτοντας τὴν γῆν ἁπαλύνω, σνακατόνω τὴν γῆν μὲ τὸ λοστήριον, διασκάπτω, ἢ ἁπλῶς σκάπτω, ὀρύσσω, λάκκον ποιῶ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετον, ἀμφιλαχαίνω, Ὀδ. (ἀναμφ. παρὰ τὸ, λάσσω, λασαῖν, λακίς, λακίζω.)

Λαχανέριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λάχανον.

Λαχανεία, ἡ. Ἡ φυτεία ἢ ἡ περιποίησις τῶν λαχάνων 2) Κῆπος λαχάνων, ὡς λαχανικὸ. — 3) = λαχανισμός· καὶ

*Λαχάνευμα, τό. Λαχανικὸν. (1) ἐκ τοῦ

Λαχανευτός, ἡ, όν. Ὅστις λαχανεύεται, τρώγεται ὡς τὰ λάχανα.

Λαχανεύω (λάχανον). Σπείρω, περιποιοῦμαι, ἢ τρώγω λάχανα. «Τῷ τετάρτῳ σπόρῳ λαχανεύεται», εἰς τὴν τετάρτην σπορὰν σπείρεται χωράφιον μὲ λάχανα, Στρίβ. α'. σελ. 372. καὶ Ἀπικιν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἀντὶ τοῦ, τρώγεται ὡς λάχανον, ἐμβαίνει εἰς τὴν τάξιν τῶν λαχάνων.

Λαχανηλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις διαλέγει, ἢ συνάζει λάχανα, κηπουρὸς, Ἀναίλεκτ. α'. 235.

Λαχαννηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτά.

Λαχανοπήτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λαχανοδήκη. 2) πιάτον διὰ λάχανον.

Λαχανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λάχανα φέρων.

Λαχανιά, ἡ. Κῆπος μὲ λάχανα, κῆπος, ἔνθα μόνον ἢ κατ' ἐξοχὴν φυτεύονται λάχανα, ὡς πρασιά.

*Λαχανίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ λάχανον.

Λαχανίζομαι, Ἀποθ. Μέσον. Συλλέγω, συνάζω λάχανα. = betizo, o. e. langueo· lachanizo εἶπεν ὁ Αὔγουστος ἀντὶ langueo, Suet. Aug. 87.

Λαχανικός, ἡ, όν, = λαχανηρός.

*Λαχάνιον, τό, ὑποκ. τοῦ λάχανον.

*Λαχάνιος, α, ον, = λαχανηρός. «Ἡ λαχάνειος, χρησιμεύουσα εἰς φύτευσιν λαχάνων γῆ.

Λαχανισμός, ὁ (λαχανίζομαι). Τὸ κοπτειν καὶ συνάζειν λάχανα, ἢ τῶν λαχάνων συνάθροισις, συλλογή, Θουκυδ. γ'.

*Λαχανίτης, ου, ὁ. Ὁ φυτεύων λάχανα, κηπουρός.

*Λαχανοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λαχάνου εἶδος ἔχων.

Λαχανοθήκη, ἡ (θήκη). Ἡ τῶν λαχάνων θήκη. Πιάτον ἢ τσουκάλι διὰ φύλαξιν λαχάνων ἢ διὰ νὰ φέρῃ τις αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλεξανδρ. ἐπιστ. παρ' Ἀθην. ια'. 4. «Λαχανοθήκη ἀργυρᾶ», λοπὰς (πινάκιον) ἢ χύτρα εἰς τὸ κενόνειν ἢ φυλάττειν τὰ λάχανα.

Λάχανον, τό· καὶ πληθυντ. λάχανα, τά (λαχαίνω). Χόρτα, ὅσα φυτεύονται εἰς τοὺς κήπους, καὶ ὅσα ἐπειτα φύονται εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τροφήν, τὰ ὁποῖα μαγειρεύουσι καὶ τρώγουσι, Θεόφραστ. Ἱστορ. Φυτ. ζ'. «Καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμέτεραν χρείαν κυρίως ὅμως, τὰ ἐξ ἐσαμμένου ἀγροῦ λάχανα, ἐκ τοῦ, λαχαίνω, τὸ σκάπτω. Ὁ Ἀρτεμίδωρος Ὀνειροκρ. α'. 67. καλεῖ «Λάχανα λευκάνα, τὴν βουνιάδα, τὴν γογγύλην, καὶ κολοκύντην. 2) πληθ. τὰ λάχανα, τὸ μέρος ὅπου τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ λάχανα, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 557. πρβ. ἰχθύες.

*Λαχανόπτερος, ὁ (πτερὸς). Ἔχων πτερὰ ἀπὸ λάχανον, κωμ. λέξ. παρὰ Δουκ.

Λαχανοπώλειον, τό· καὶ, λαχανοπώλιον, τό. Ἀγορὰ, τόπος, ὅπου πωλοῦσι τὰ λάχανα ἐκ τοῦ

Λαχανοπωλέω, ὦ (πωλέω). Λάχανα πωλῶ. ὧδεν

Λαχανοπώλης, ου, ὁ. Ὁ λάχανα πωλῶν.

*Λαχανοπωλητήρ, ῆρος, ὁ, = λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλήτρια, ἡ· θηλ. τοῦ, λαχανοπωλητήρ.

Λαχανοπωλία, καί, -πωλείς, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν λάχανα.

*Λαχανοπώλιον, τό, = λαχανοπωλεῖον.

Λαχανοπῶλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ λαχανοπώλης. Ἡ λάχανα πωλοῦσα.

Λαχανοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν λάχανα.

Λαχανώδης, εος, ὁ, ἡ, = λαχανοειδής. Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων, ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

*Λάχε, Ἐπ. ἐ'. ἐπιθ. προστ. τοῦ ἀορ. τοῦ λαγχάνω ἀντὶ, ἔλαχε, Ἰλ. (νν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λάχεια, ἡ, νῆσος, ἀκτή, Ὀδ. ι, 116. Β, 509. κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ λαχαίνω, μία νῆσος, ἀκτή (περιγιαλὸς), ἡ ἔγγιστα καὶ ἐπιτηδὲς λαχαίνεσθαι, ἤτοι σκάπτεσθαι, ἀντιδ. τῷ, περισσῶς· κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ ἐλάχεια, ἀπὸ τοῦ ἐλαχύς, μικρός, χαμηλός. Ἄλλοι ἀνέγνωσαν καί· νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια, καὶ, ἐνθ' ἀκτή τ' ἐλάχεια· καὶ ἄλλοι ἤθελον ἀντὶ, λοχεία, = εὐτραφής. (υ – ⏑)

*Λαχεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ λαγχάνω.

Λαχεῖον, τό (λάχω, λαγχάνω). Τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Δοταρία (Lotto) καλούμενον, Νεωτερ.

Λάχεσις, εως, ἡ (λάχος, λαχεῖν). Κλῆρος, τύχη, μοῖρα, Ἡρόδοτ. 3', 43. 2) Ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἀπὸ τοῦ λαγχάνω, ὡς ἐπιπληροῦσα τῷ μὲν ἀγαθὸν, τῷ δὲ ἐναντίον, Ἡσ. Θεογ. 218. Ἀπ. 258.

Λαχή, ἡ, = λάχος, καὶ λάχεσις, 1. 2) ταὐτὸν τῷ, σκαφή, παρὰ τὸ, λαχαίνω, Αἰσχ.

Λαχμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λάχος, καὶ λάχεσις (λαχεῖν). Ὁ κλῆρος· ἐκ τούτου ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ, λαχνός, τρέφασα τὸ μ εἰς ν.

Δαχμός, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, λάχνος, Ὀδυσ. Ι, 445. «Λαχμῷ στεινόμενος, ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, λάχνῃ, ἀντὶ, λάχνῃ, ἀναγιγνώσκουσιν· ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ τοῦ Ἡσυχ. λαχμία, ἀντὶ τοῦ, λοχμία.

Λαχμός, ὁ (λάζω, λάγδην), = λακτισμός. ἰδὲ λακτίζω.

Λαχναῖος, εἶα, αῖον (λάχνη). Δασύμαλλος, μαλλιαρός, τριχωτός, χνοώδης, ἀέρινος, Ἀνάλεκτ. β'. 150. «Βρέγμα λαχναῖονι. ἐκ τοῦ

Λάχνη, ἡ. Μαλλός, δασεῖα θρὶξ, μαλλιαρὸν ἢ τριχωτὸν δέρμα, καὶ ἡ πρώτη τρίχα, ἥτις ἀρχὴν τὰ ἐβλάστησε, ἢ τὸ λεπτὸν μαλλὶ φυτῶν τινῶν, οἷον τῶν κυδωνίων· ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενείου, ἐν Ἰλ. Β, 219. Ὀδ. Λ, 320. ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ μαλλίου ἑνὸς ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου, Ἰλ. Κ, 134. ἐπὶ τῶν πυκνῶν τριχῶν τῶν ζώων, Ἡσ. Ἔ 515. Παρὰ τοῖς Μετεγγστ. δὲ ἐσήμαινε καὶ μαλλὶ πρόβατων, ἀνθ' οὗ ἐν Ὀδ. λάχνος κεῖται. τρπ. παρ' Ὀππιαν. ἐν Ἁλιευτ. δ', 167. καὶ 380. ὡς τὸ κόμη, ἀντὶ τοῦ, φύλλα· παρὰ δὲ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 690. ἀντὶ τοῦ, σάρυς, καὶ ἀντὶ τοῦ, θρὶξ· τῶν ζώων. Παρ' Ἀπολλόν. δ', 1531. «Μνδόωσα ἀπὸ χροὸς ἔρρεεν ἄχνη, ἑπτατό ποτε λάχνη. Φαίνεται, ἆρα, ὅτι ἡ λέξις προέκυψεν ἐκ τοῦ, ἄχνη, ἢ ἐκ τοῦ, λα, ἐπίτατ. καὶ, χνοῦς. (λάχνη, χλαῖνα, χλαῖς, ἰαπτω, ἰαπα.) ὅθεν

Λαχνήεις, εσσα, εν. Μαλλιαρός, τριχωτός, δασύμαλλος, ὡς, Φῆρες... λαχ. (Ἰλ. Β, 743)ω, οἱ Κένταυροι. «Σταθεὰ λ... (Ἰλ. Σ, 415)ω, ἀπὸ τοῦ Ἡραίττου. «Λαχνῆες δέρμα συός (Ἰλ. Ι, 548)ω. «Ὄρυφος λ... (Ἰλ. Ω, 451)ω, καλάμοι μαλλιαροὶ, διὰ τὴν ἐν ἄφθρῳ τριχοειδῆ δασύτητα, ἆρα καὶ τὸ καλάμη, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζονται αἱ οἰκίαι ἢ οἱ τοῖχοι. «Στέρνα λαχνήεντα (Παιδ. Πολ. 1, 30)ω τὰ δασύτριχα στήθη τοῦ τυφλοῦ.

Δαχνόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ δασὺς, μαλλιαρὸς κατὰ τὰ γυῖα, μέλη, Εὐριπ. Ἠλέκ. 384. «Δηρῶν λαχνογυίωνι, ὅπου «Λαχνογυίωνα, κεῖται, μαλλιαροῦ, μακρὰ μαλλὶ ἔχων.

Δαχνόομαι, οὔμαι (λάχνη). Τριχοῦμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι μαλλιαρὸς, Ἡσύχ.

Λάχνος, ὁ, = λάχνη. Μαλλὶ προβάτου, Ὀδ. Ι, 445. ὅθεν

*Λαχνόω. Κάμνω μαλλιαρὸν, τριχωτὸν, δασύμαλλον.

Δαχνώδης, εος, ὁ, ἡ, = λαχνήεις. Μαλλιαρὸς, τριχωτὸς, δασύμαλλος. τροπ. ἐπὶ τοῦ πρώτου τριφεροῦ χόρτου τοῦ ἐν ἔαρι, μετὰ γανν. «Λαχνώδες οὖδας χλόηι», ἐξηυξημένον, πλῆρες αὐξέων, Εὐριπ. Κύκλ. 538.

Δάχνωσις, εως, ἡ (λαχνόω). Τρίχωσις, μᾶλλιασις. «Γενείου λάχνωσιν, Φίλ. α.

Λαχοίην, Ἀττικ. εὐκτ. ἀόρ. ἀντὶ, λάχοιμι, ἐκ τοῦ, λαγχάνω.

Λάχος, τό (λαχεῖν, λαγχάνω). Κλῆρος, τύχη, Θεογ. 592. 2) μέρος ἐκ κλήρου ἢ ἐκ κληρονομίας, μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις διὰ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦ λαχνοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Δότος, ὁ, Lo Lot, Γαλ. παρὰ τοῖς νεωτέροις, καθόλου, μερίδιον, μερτικόν, μέρος. Ὁ λάχος μόνον παρὰ τῇ τραγ. Κλυταιμνήστρα, ἡ ὁποία ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Σοφοκλέους. (α)

*Λαχόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὰ) ἀντὶ ἐλαχύφλοιος. Λεπτὴν φλοῦδαν ἔχων, ἀμφ. ἀπὸ Νικ.

*Δεχών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ λαγχάνω.

Λαψάνη, καὶ, λαψάνη, ἡ, Διοσκορ. β'. 142. Εἶδος φυτοῦ ἐδωδίμου· ἴσως τὸ τοῦ Διιν. sinapis arvensis.

Δαψεῦμαι, καὶ λαφοῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, λήψομαι, ἐκ τοῦ, λαμβάνω· τὸ δεύτερον πρόσωπον, λαφῇ, ἀντὶ λήψῃ.

Λάω, = βλέπω, θεωρῶ, κυττάζω, ἀρχαῖα ἐπικ. λέξις, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ, καθὸ τοιαύτη, μόνον ἐν τοῖς τροπῖν ἀκολούθοις χωρίοις, Ὀδ. Τ, 229. 240. «Θώκον ἔχε ποικίλον ἔλλοθ, ἀσπαίροντα λάουσα, εἰς σπυλος ἐρώτας ἐν ζωκιδίοι, κυττάζων αὐτὸ πῶς ἐκτυποῦτο μὲ τὰ πυδάρια ἐν ᾧ τὸ ἔπιγε· καὶ, ᾗ Ὁ μὲν λὰε νεβρὸν ἀπάγχουσι, ἐκύτταζε τὸ ζαρκάδιον ἐν ᾧ τὸ ἔπιγε. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ παράξουσι τὰς λέξεις τούτων τῶν δύο στίχων ἐκ τοῦ ΛΑΩ = λαμβάνω, ὅμως παρεκτὸς τῆς τρίτεως τῶν ὁρίστων ἀρχαίων Γραμματ. καὶ τῆς ὀχληρᾶς περιττότητος τῆς ἐκφράσεως, μαρτυρεῖ καὶ τὸ παντὴ ἀναντίρρητον χωρίον ἐν Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 360. «Αἰετὸς ὀξὺ λάουσι, ὁ ὀξέως κυττάξιον αἰετός, ἐνθα δὲν ἐγχωρεῖ κάμμία ἄλλη ἑρμηνεία. Καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπικ. εὑρηται ἡ λέξις σποράδην ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πάλιν. — Ἔστι δὲ πρωτότυπος τοῦ, γλαύτσω, γλανιός, γλαυξ, γλήνη, γλήνος, λάμπω, λεύσσω, λευνος, ἐκ τοῦ ἀγάλλω, ἀγλαὸς μετὰ τοῦ Εὐφωνικοῦ α καὶ ἐκ τοῦ ἀλαὸς μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. (α)

*ΛΑΩ, ἀρχαῖον θέμα, τὸ ὁποῖον διέμεινε μὲν μόνον ἐν τῷ Δωρικῷ λῶ, λῇς, λῇ, θέλω (ἴδε τοῦτο), ὅμως πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἡ πρωτότυπος πολλῶν καὶ διαφόρων, ἐχουσῶν συγγένειαν λέξεων, ἐμπεριεχουσῶν τὴν ἰδέαν τοῦ σφοδροῦ πόθου, ἀγῶνος καὶ ἐφέσεως, ἢ ἐπιχειρήσεως εἰς τροπὸν ὥστε ἡ σημασία τῶν ἀρχικῶν συλλαβῶν λα–, λαι–, λι–. μετετχηματίσθη ἐν τῷ ΛΑΩ ὡς ῥῆμα, τὸ δὲ λιλαίσ, λιλαίσμαι, λελιημένος πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς λείψανα τοῦ μὴ σωζομένου πλέον θεματικοῦ. Τὸ λα– ἐσχηματίσθη ὡς ἐπίθετον ἐν τῷ λάβρος, τὸ ὁποῖον ἀναφαίνεται ἐν τῷ, λάφρος, ὡς οὐσιαστικόν. Ἐξ ἐκείνης τῆς ἀρχικῆς σημασίας προέκυψεν ἡ συγγενὴς ταύτῃ σημασία τοῦ λαμβάνειν καὶ ἁρπάζειν, ἤτοι πιάνειν, ἐν ᾗ ὅμως ἐμπεριέχεται πάλιν ἡ σημασία τοῦ, χωρεῖν, ἆρα τοῦ εἶναι κοῖλον, κοίλον, ἥτις ἀνάγεται πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ πρωτότυπον· αὐτὰι δὲ αἱ ἔννοιαι, διάφοροι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, διασώθησαν ἐξαιρετ. ἐν ταῖς ἀκολούθοις λέξεσι, λαβεῖν, λαμβάνω, λάζομαι, λάμος, λειμός, λαίμαργος, λαιμός, λαῖτμα, λαμία, λαρός, λάρυγξ, λαυκανία, λάπτω, λαπάζω, λαφύσσω, λάψυρον, λάτρις, λατρεύω, λαγών, λαγαρός, λαπάρα, λαύρα· τέλος δὲ, ἀνήκει εἰς τὸ ΛΑΩ, καὶ τὸ θεματικὸν ΛΑΤΩ, ἐξ οὗ μόνον ἐν χρήσει τὸ, ἀπολαύω.

Λαώδης, εος, ὁ, ἡ (λαὸς). Ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀνηκων εἰς τὸν λαὸν, διὰ τὸν λαὸν γεγενημένος, παμωμένος, ἢ ἐπιτηδειος.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ε.

Λέα, ἡ (λᾶας, λᾶς)· καὶ, λείη, ἡ. Ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ ὑφάνται εἰς τὸν ἱστὸν διὰ νὰ βαρύνῃ κατὰ κάθετον τὸν στήμονα, ἄλλως, ἀγύιεις. 2) κάθε προσκρεμώμενον βάρος.

Λέαινα, ἡ θηλ. τοῦ λέων. Τὸ θηλυκὸν λεοντάριον, Ἡρόδτ. 3, 108. 2) καθ' Ἡσύχ. λέγεται καὶ ἐπὶ τυροκνήστιδος, σχῆμα συνουσίας ἀείλατον.

Λεαίνω, Μέλ. λεανῶ, Ἀόρ. ἐλέηνα, Ἐπικ. λειαίνω, Μ. λειανέω, τῷ ὁποίῳ τοῦτο σπάνιον χρῆται μόνον ὁ Ὅμ. (λείος). Κάμνω στερεόν τι σῶμα διὰ τῆς τριβῆς ὁμαλὸν, εὐθὺ, ἴσον καὶ στιλπνὸν, σκληρύνω, γυαλίζω, ὁμαλίζω, Ἰλ. Δ, 111. «Πᾶν δ' εὖ λειήναις, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ τόξου κεραταειδοῦς, κατασκευασθέντος ὡς πρέπει. Ἰλ. Ο, 261. «Κέλευσον πᾶσαν λειανέσαι, θέλω ἐτοίμως ἕλον τὸν δρόμον. Ὀδ. Θ, 260. «Λείηναν δὲ χορόν», ἤτοι τὸν τόπον τοῦ χοροῦ. β) παρὰ Μεταγν. ἐξαιρετ. ξυρίζειν τὸ γένειον ἕως εἰς τὸ πετζί· ὅθεν 2) ἐντρίβω, τρίβωνται κάμνω ὁμαλὸν ἢ μικρὰ κομμάτια, κατατρίβω, συντρίβω, ἐν τῷ ὅλμῳ (γουδίῳ), Ἡρόδτ. 1, 200. β) καθόλου, ἀφανίνω, ἐξαλείφω, ἐξολοθρεύω, φθείρω, Ἡρόδτ. 4, 122. «Λεῆναίτε καὶ ἐκτρίψαι τὴν δύναμιν, Μενανδρ. ἱστορ. 3) τροπ. μαλακύνω, πραΰνω, κάμνω μαλακὸν, ἢ πρᾶον, ἥμερον, ἥσυχον, κοπάζω· παριστῶτι ὑπὸ μορφὴν μαλακωτέραν, Ἡρόδτ. 8, 122. «Τὴν κατάπαυσιν λώω, γαργαλίζειν τὸν οὐρανίσκον, τὸν κατακιῶνα, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. λόγ. ιη'. «Τὴν ἀκρόασιν λώω, γαργαλίζειν, κολακεύειν εὐφραίνειν τὴν ἀκοήν, Schaefl. Δωνυσ. συνθ. σ. 137.

Λεάντειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λεαντήρ, ῆρος, ὁ. Ἥτις, ἢ ὅστις λειαίνει, ἰσάζει, εὐθειάζει, ἐντρίβει ἢ λεπτὸν ποιεῖ, ἢ καταντυντρίβει, πραΰνει.

Λεαντικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. λεαντικῶς. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λειάνῃ, ἰσάσῃ, ἐντρίψῃ, λεπτύνῃ, ἐξαλείψῃ, ἢ καταπραΰνῃ εὐφραίνῃ. «Οἶνος λεαντικός», Ἀριστοτ.

Λεβηρίς, ίδος, ἡ (λέπω). Δέρμα, ἔλυτρον, τὸ λέπος (τὸ φλοιὸν, τὸ γήρας, ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις) τῶν ἑρπῶν, τῶν ὄφεων καὶ ἐντόμων ζωοφύων, Νίκανδρ. Θηρ. 2) λαγώδιον, κύνικλος, κουνέλι, εἰμὴ γραπτέον λέπορις, ὅπερ εἶδε.

Λέβης, ητος, ὁ (λείβω). Ἀγγεῖον μαγειρικὸν ἐκ μετάλλου, τένζερες, κακάβιον ἀγγεῖον διὰ νὰ βάλληται ἐπάνω τοῦ πυρὸς καὶ νὰ βράζῃ τις ἐν αὐτῷ τί, ἆρα πιθανῶς μὲ τρεῖς πόδας, ὡς τόσον διαφορον τοῦ, τρίπους, πιθαν. μικρότερον, ἐκ χαλκοῦ, πολλάκις πολλὰ τεχνικῶς κατασκευασμένον, ἃ ὁ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος δεδόμενον καὶ χαριζόμενον συνήθ. εἰς σημεῖον τιμῆς, ἢ ὡς βραβεῖον καὶ ἔπαθλον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι. 2) Ἐν Ὀδυσ. ἐπιτοπολ., ἡ λεκάνη, ἐν ᾗ πρὶν τῆς τραπέζης ἐγχειρίζετο εἰς τοὺς ξένους τὸ ἱερὸν νερὸν διὰ νίψιμον, χέρνιβ, καὶ ἤτις ἦν ἐξ ἀργύρου, Ὀδ. Δ, 137. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δὲ Ὀδυσ. Τ, 386. ὑπάρχει μικρὸν καζάνιον διὰ λούσιμον ποδῶν, καὶ τοῦτο πάλιν ἐν Τ, 469. ἐκ χαλκοῦ. 3) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις εἶδος τυμπάνου, χρωμένου ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς τῶν βασιλέων, Πρόδ. 6, 58. 4) χάλκινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐσύναζον τὴν κόνιν τῶν καιομένων λειψάνων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 455. 5) ἡ λεκάνη, ἐπὶ τῆς σκέπης τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, Παυσ. 5, 10, 2. καὶ ἐν Δήλῳ, Καλλιμ. Δηλ. 236.

Λεβητάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λέβης. Μικρὸς λέβης.

Δημόσιο Κέντρο Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεβητίζω (λέβης). Ἐν τῷ λέβητι ῥίπτω, βάλλω, βάλλω τι εἰς τὸν τένζερην καὶ μαγειρεύω αὐτό, Δυκόφρ. 199.

Λεβήτιον, ὑποκορ. τοῦ λέβης.

*Λεβητοειδής, ές, ἡ (εἶδος), = λεβητώδης. Λέβητι, λεκάνῃ ὅμοιος, Εὐστάθ.

Λεβητοχάφων, ἡ λεβητοχάρης, ὁ (χαίρω). Λεπτίδης παρ' Ἀθην. ἡ. Φίλος πιάτων, τῶν λεβήτων, κωμ. λέξ. (α)

Λεβητώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα τοῦ λέβητος ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ.

Λεβιανός, ὁ, = λεβίας. Εἶδος ἰχθύος, παρ' Ἀθην. ἀμφ.

Λεβίας, ου, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, πιθαν. ταυτὸν τῷ, Ἤπατος, Ἀθήν. ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Λέβια, τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη, καὶ ἰχθῦς λεμναίους.

Λεβιναῖος, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ, ἐρεβινθος. Παρ' Ἀθην. ιδ'. ἐν τῇ ῥήτει τοῦ Φιλοξένου εὑρίσκεται »Πυρρβρομολίβινθοι.

Λεγεών, ῶνος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατιν. legio. Τὸ ἐλάχιστον στῖφος, ἡ πλῆθος, τάγμα, σύστημα στρατιωτῶν. Καθ' Ἡσύχ. συνίστατο ἀπὸ ἓξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑξήκοντα ἓξ ἀνδρῶν· ἀλλ' οὗτος ὁ ἀριθμὸς δὲν ἦτον ποτὲ σταθερός, διότι παρ' Ἰουλίῳ Καίσαρι καὶ Δίβιῳ ὁ ἀριθμὸς τοῦ λεγεῶνος ἀναβαίνει μέχρι τῶν τεσσάρων χιλιάδων καὶ διακοσίων πεζῶν, καὶ τριακοσίων ἱππέων. Πλούταρχ. »Ἐκλήθη λεγεὼν τὸ λοιπὰς εἶναι τοὺς μαχίμους ἐκ πάντων, ἢ κατὰ τὸν Εὐτρόπ. ἐκ τῆς τῶν νέων ἐπιλογῆς. Ὅρα τοὺτον ἐν βιβλ. β'. κατ' ἀρχάς.

*Λέγμα, τό. Τὸ εἰπεῖν, Ἡσύχ.

Λέγνη, ἡ· καὶ, λέγνον, τό. Τὸ κράσπεδον, ἡ περιφὴ, ἡ περιβολή, ἤγουν τὸ διπλωμένον ἄκρον ἑνὸς φορέματος, ἢ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον περικυκλοῦται τὸ ἄκρον ἑνὸς φορέματος· τὸ περιφαινόμενον τῇ παραστροφῇ (τῇ ὡῇ) τοῦ χιτῶνος παρδαλὸν σειρίτι ὁλόγυρα εἰς τὰς ἄκρας τοῦ φορέματος, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 62. ὅπου ἐσφαλμένως, Λίγνον, κεῖται· καὶ ἐντεῦθεν »Λεγνωτὸς χιτὼν (Καλλίμαχ. ἐκ Ἀρτεμ. 12.) «..εἰς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ὃν' ἄγρια θηρία καίνειν, ἱμάτιον, φορεμίτι, ἔχον παρδαλῆν σειρὰν, ὥκν. Ὁ Ἡσύχ. λέγει, ὅτι αὐτὴ μὴ παχεῖα περὶ τὴν ὠὴν ἐκ ῥάμματος, ἄρα, εἶχεν εἶδος σειριτίου. Ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τὸ, λέγνα, ἀντὶ τὰ ἄκρα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. σὸ, λεγνῶσαι, δεὶ τοῦ, ποικίλαι· καὶ τὸ, λεγνώσης, διὰ τοῦ, ποικίλοις· οὕτω καὶ τὸ, περιλεγνῆς, διὰ τοῦ, περιποικίλης. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 726. αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι λιγυίται ῥάβδοι, τὰ δὲ χειρόγραφα ὀρθότερον »Λεγνωταὶς, τὸ ὁποῖον τὰ γλωσσήματα ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, λεπταὶ, ποικίλαι, ὁ δὲ Εὐστάθιος ἐν τῇ παραφράσει διὰ τοῦ, ποικίλαι γραμμαί.

*Λεγνόω· ἔξαιρτ. Περιάπτω εἰς τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων παρδαλὸν σειρίτι, ὅθεν

*Λεγνώσης, = λεγνωτός.

*Λεγνωτός, ἡ, ὁν. Μὲ πεδόγυρον, σειρίτι, ἢ περβάζι παρδαλὸν κεκομμένον, ἴδε ἀνωτέρω λέγνη.

Λέγω, Μέλ. λέξω. Κυρίως σημαίνει, βάλλω ἐν τῇ κλίνῃ, κατεννάζω, κοιμίζω, πλαγιάζω τινά, ὡς »Λέξον μοι (Ἰλ. Ω, 635), κοίμισόν με, δὲς ἄδειαν νὰ ὑπάγω νὰ πλαγιάσω, φόρεμα εἰς τὴν κλίνην, βάλε με νὰ κοιμηθῶ· ἔτι, ἀποκοιμίζω, μαγεύω τινά, κατάντω αὐτὸν τόσον, ὥστε ἀποκοιμᾶται, ἀποκοιμίζω, κατακοιμίζω, ὡς »Ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον (Ἰλ. Ξ, 252.)«, ἔδωκα ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ προσωποποιημένου Ὕπνου. Καθόλου, κατευνάζω, πραΰνω, ἡσυχάζω, ἀναπαύω, ἡμερόνω. Συχνότερα ἡ χρῆσις ἐν τῷ Μέσῳ, λέγομαι, Μ. λέξομαι, ἀντὶ τοῦ, εὐνάζομαι, ὑπάγω νὰ πλαγιάσω, ἢ εἶμαι πλαγιασμένος, κατάκειμαι, παράκειμαι, καθεύδω, κοιμῶμαι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις πρὸς τῷ α'. ἀορ. ἐλεξάμην, χρῆται καὶ ἐκ τοῦ κατὰ συγκ. ἀορ. ἐλέγμην τῷ γ'. ἐνικ. λέκτο ἐν Ὀδ., ταῖς δὲ προστακτ. λέξο καὶ λέξεο ἐν Ὀδ. Κ, 320. Τ, 598. Ἰλ. Ι, 617. Ω, 650. »Ὑπνῳ λέγεσθαι (Ἰλ. Δ, 131)«, κεῖμαι εἰς τὸν ὕπνον, ἀλλὰ καὶ δίκαιόν τινος προσῆκεν ἀντὶ τοῦ κοιμῶμαι, πλαγιάζω, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, »Δέξομαι, ἡ, »Δέξομαι εἰς εὐνήν (Ὀδ. Γ, 402. Τ, 345.)«, θέλω πλαγιάσει, ὑπάγω εἰς τὸ κρεββάτι· καθόλου, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· (αὐτὴ ἡ σημασία ἀνήκει μόνον τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ποιηταῖς, καὶ παράγεται κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 91. ἀπὸ τῶν θεματικῶν ΛΕΧΩ, ἐξ οὗ λέχος, λέκτρον, ὡς τὸ Λατ. lectus ἐκ τοῦ λέγω, λεχῶ, λοχεία, λόχος, ἄλοχος,) 2) συλλέγω, συνάζω, ὡς, Ὀστέα (Ἰλ. Ψ, 239. Ὀδ. Ω, 72), πίμπτως (Ὀδ. Σ, 359. Ω, 224.) καὶ κατὰ Μέσ. διάθ. συλλέγω δι' ἐμέ, διὰ χρησίμου, π. χ. ξύλα (Ἰλ. Θ, 507. 547)· ὅθεν καὶ, ἐκλέγω δι' ἐμὲ, διαλέγω, ὡς, ἄνδρας ἀρίστους (Ὀδ. Ω, 108), Τρῶας (Ἰλ. Β, 125), κούρους (Ἰλ. Φ, 27), καὶ ἐν τῷ κατὰ συγκ. ἀορ. ἄνευ πτωτικοῦ, »Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην (Ὀδ. Ι. 335)«, μετὰ τούτους ἐκλεξα ἐμαυτὸν ὡς πέμπτον, δηλ. συγκατελέγχθην ἐσκεμμένως, συναριθμήσα ἐμαυτὸν εἰς τοὺς τέσσαρας διὰ ἑλήρου ἐκλεχθέντας· ἴδε σημασ. 3. ἐν δὲ τῷ παθ. ἐνεστ. δηλοῖ, ἐκλέγομαι, διαλέγομαι, ὡς »Εἰ γάρ νῦν.. λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι (Ἰλ. Ν, 276)«, ἀντὶ ἐπιλεγοίμεθα, ἐκλεγόμεθα (οἱ Ἀττ. ἐχουσιν ἐπὶ ταύτῃ σημασίᾳ τὸν παρακ. εἴλοχα, τὸν παθ. παρακ. εἴλεγμαι, τὸν παθ. αὐρ. ἐλέγην, ἔξαιρτ. ἐν τοῖς συνθέτοις· ἡ δὲ σημασία ἀνεγινώσκειν, φαίνεται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ. ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιλέγομαι.) 3) προταριθμῶ, προτελογαριάζω, συγκαταριθμῶ, ὡς »Ἓν δ' ἡμεῖς λίγε ἑπτεσίν (Ὀλ. Δ, 463)«, μᾶς συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν κήτων. »Δέκτο ἀριθμὸν (ἐν Ὀδ. Δ, 451. ἀντὶ ἐλέγετο κατὰ συγκ.)«, ἐμετρεῦσε τὸν ἀριθμὸν. »Μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην (Ὀδ. Γ, 183)«, ἀντὶ ἠριθμήθην ἐν αὐτοῖς· πρβ. εἶτε εἴρηται ἀνωτέρω σημ. 2. περὶ Ὀδ. Ι, 335. 4) ἐκθέτω, διηγοῦμαι τί, ἢ τινί τι, οὐχὶ σπανίως παρ' Ὁμ. παρὰ Μεταγν. καὶ, πλέγειν τινά, ἢ τινί τινα, διηγοῦμαι τινὶ περί τινος· καθόλου ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Β, 222. »Ἀγαμέμνονος ἀείδειν λέγειν«, ἀντὶ λέγειν αὐτῷ ὕβρεις· ἀνθ' οὗ μετέπειτα πρὸς τοῖς Ἀττ. συνῆθες »Καὶ λέγειν τινά«, κακολογεῖν, ὑβρίζειν. »Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγόν, οὗτος ὁμιλεῖς κατὰ τοῦ στρατηγοῦ; »Ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγειν (Ξεν. Ἀπομν. Β'. β'. 9), ὑβρίζεσθαι ἀναμεταξύ των λέγοντας τὰ χείριστα. »Ψεύσεα λέγειν (Ἱππ. Θεογ. 21)«, ὁμιλεῖν ψεύματα· καθόλου, »Λέγειν πανὰ τὰ, λέγω τι περί τινος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, τὸν λέγω οὕτως ἢ οὕτως. Συχναὶ εἶτε καὶ αἱ φράσεις. »Λέγε εἴτε Ζέλεις, λέγε εἴτε λέγεις, εἰπὲ ὅ,τι καὶ λέγεις«, ἀντὶ, ἔχεις τὰ εἰπῇς τι, εἰπέτο, Valck. Ἡροδτ. 8, 58. Θεοκρ. 5, 78. καὶ παρὰ Πλατ. »Τί δεῖ λέγειν; τί τὴν χρείαν νὰ λέγω τόσα λόγια τοῦ κέρου; »Τί δεῖ λέγειν, οὐδὲν γὰρ μοι πλέον ἦεν, ὅσα καὶ ἂν εἶπω, εἶμαι ὅλα τοῦ κάκου, κ. τ. τ. — Σπανιώτ. ἐπὶ χρημάτων, ἐκφωνῶ χρησμόν, χρησμοδοτῶ, Ἡροδτ. 8, 116. — Κατὰ μετὴν διάθεσιν »Λέγεσθαί τινι, συνομιλῶ μετά τινος περί τινος πράγματος (διὰ νὰ συμβουλευθῶ), Ἰλ. Ν, 292. Ψ, 214. Ὀδ. Γ, 240. Ν, 298. (οὐχὶ δέ, καθὼς θέλει ὁ Καραῆς, καυχᾶσθαι)· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, λέγειν, ἤγουν ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι καταλεπτῶς, ὡς Ἰλ. Ν, 275. »Τίσε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι«, ἤτοι ἀπαριθμεῖσθαι, δηλ. τὰ οἰκεῖα καλά; — Παθητ. λέγομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅθεν ἐπὶ παντὸς, εἴτε θεμελιοῦται εἰς τὸ λέγειν ἄλλων, »Λέγεται«, λέγουσι, ᾄδεται, τόσον μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ὅσον καὶ μετὰ ὀνομ. καὶ ἀπαρμφ. ὡς παρ' Ἡροδτ. 8, 118. Ξεν. Ἑ. Π. 1, 2, 1.

Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν αὐτὴ ἡ τελευταία σημασία, λέγω, ὁμιλῶ, λαλῶ, διηγοῦμαι, ἢ ἐπικρατοῦσα καὶ πλέον ἐν χρήσει, ἐπὶ παντὸς εἴδους διὰ στόματος κοινώσεως. α) προστάζω, ὡς τὸ, κελεύω συντασσμ. β) ὑπόσχομαι, ἐπαγγέλλομαι. γ) »Λέγω τίνος ἤγουν, ἔχει τι δεμέλιον, ὅτι λέγω; ἔχω δίκαιον; Σοφ. Ἀντιγ. »Οὐδὲν λέγεινα, λέγω τί, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς τὸ κἂν τίποτε, τὸ ὁποῖον δὲν ὠφελεῖ ἢ βλάπτει τίποτε, μὲ τὸ ὁποῖον δὲν κατορθοῦται τίποτε, Ἀριστ. Ἱππ. 354. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λέγω τί, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι, ἔπομ. ψευματῶ, Ἀρ. Ὄρν. 66. Πλατ. Ἀπολ. σ. 30. Β. d) »Καλῶς ἢ ὀρθῶς λέγεις«, ἀντὶ, ἔχεις δίκαιον, Valck. Ἱππ. 715. — ε) »Τὸ λεγόμενον«, ἀντὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν, καθὼς συνειθίζουν νὰ λέγωσι παροιμιωδῶς, ἢ, κοινῶς κοινῶς λέγωσιν. »Ὁ λεγάμενος, ἢ λεγομένη«, ἀντὶ ὁ ὀνομαζόμενος, ἢ ὀνομαζομένη. ζ) πλεονασπ. »Ἔχη λέγων, ἔλεγε φάσκ κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. 3, 156. 5, 36. 49 καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lobeck. Αἰ. 756 2) οὐ μόνον ἐπὶ κοινώσεως διὰ στόματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐγγράφου κοινώσεως, ὅθεν πολλάκις ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν, »Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει, »Μαρδόνιος τάδε λέγει« κ. τ. τ. Ἡροδτ. 3, 40. 122. 8, 140. 1. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων συγγραμμάτων. »Τὰ γράμματα λέγει τάδε« κ. τ. τ. 3) ἐχρήτει καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ἐκφραστέντος ἔτι, ἀντὶ, ἐννοεῖν, ἐχειντι κατὰ νοῦν καὶ αἰνίττεσθαι εἰς αὐτὸ ἐν τῷ ὁμιλεῖν, Ἡροδτ. 7, 164. (ἐν τῇ δ'. σημασίᾳ δὲν ἔχει τὸ λέγω, ἐνεργ. παρακ. δὲ παθ. παρακ. ἐστί, λέλεγμαι, ὁ παθ. αὐρ. ἐλέχθην· καὶ ὁ παθ. μέλλ. λεχθήσομαι, ἔχει μᾶλλον παρὰ τοῖς Τραγικ. δεῖ παθητ. δύναμιν, Πορτ. Εὐρ. Ἑκ. 297. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1186. ἄρα κεῖται ἀντὶ τοῦ, λεχθήτομαι.)

Λεηλασία, ἡ (λείας ἐλαύνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ λεηλατεῖν, ἁρπαγή, τὸ ἁρπάζειν καὶ ἁπλῶς τὰ κινητὰ πράγματα τοῦ ἐχθροῦ, κούρσεμα, Ἀπολλών. β'. 305. »Μῆλα τά σ' ἐξ Ἀμύσου λεηλασίης ἐκόμισαν.

Λεηλατέω, ῶ (λεηλάτης). Κάμνω λάφυρα· ὅθεν ἁρπάζω τὰ πράγματα τοῦ ἐχθροῦ εἰς καιρὸν πολέμου ὅταν ἔμβω εἰς τοὺς τόπους του καὶ τὰ μεταφέρω εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐξαιρέτως δὲ τὰ ζῶα, τὰ κτήνη· ὅθεν κουρσεύω (διαγουμίζω, διαγουμαλατίζω, κάμνω πλιάτσικα ἢ κελεπίρ), καὶ, διαρπάζω, μετὰ Αἰτιατ. πεδίον, πέλιν, Ἡρδτ. 2, 152. 5, 101. Παθ. γίνομαι λάφυρον, διαρπάζομαι, κυρ. καὶ μεταφ.

*Λεηλάτης, ου, ὁ (λεία, ἐλαύνω). Ὁ ἐλαύνων, ἁπάγων τὰ λάφυρα· ὁ κάμνων λάφυρα· ὅθεν

Λεηλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτήδειος εἰς λεηλασίαν ἢ εἰς τὸ λεηλατεῖν.

Λεία, ἡ. Λάφυρον, ἔξαιρτ. ἁρπαγμένα ῥεύματα καὶ ἄνθρωποι ἀντεύθεν καλοῦνται παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι Λείαιοι καὶ τὰ ποίμνια τῶν βοσκημάτων, ἢ ἀγέλη ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς ἐπὶ τοῦ ἁρπάζειν καὶ λεηλατεῖν, πρ. ληΐς, τῷ ὁποίῳ μόνῳ τύπῳ χρῶνται ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσίοδος, ἐν ᾧ ὁ Ἡροδτ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἴων. ληΐη· ὡς καὶ παρὰ Θεοκρτ. κε'. 97. »Πὰν ἐνεπλήσθη πεδίον ληΐδος ἐρχομένης· τοιοῦτον καὶ τὸ κατωτέρω ἐν στίχ. 116. »Ληΐδα πόσσην«, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡσιόδ. Θεογον. 444. μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ, ἐν σταθμοῖς. »Ἔσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λιηδ' ἀέξειν« ηλείαν ποιεῖσθαι τὴν χώραν, τὰ σώματα. παραδίδειν εἰς διαρπαγήν, διαρπάζειν· παροιμ. ημνσῶν λείαν, ἐπὶ παντὸς ἐγκαταλιμπανομένου εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλου, Δημ. Στεφ. σ. 248. 23. 3) Ταυτὸν τῷ, λαΐαι, λᾶες, αἱ ἀπό τῶν στημόνων τεῦ ἱστοῦ κρεμαννύμεναι πέτραι. ἰδὲ λέα· ἀντὶ τοῦ, κάθε κρεμάμενον βάρος, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ἱέρων πνεύμ. ἀ. σλ. 218.

Λειαίνω, Μελ. ανῶ, ἐπ. λειανέω (λεῖος). Ἰων. καὶ Ὁμ. ὀντί, λεαίνω· λεῖον, μικρόν, λεπτόν κοιῶ· συντρίβω, καταπλίβω, ἀλέω· τρίβω τι καὶ γίνεται ὁμαλόν, ξέω, εὐθειάζω, ἰσάζω, ὁμαλύνω. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ λειαίνω. Ἰλ. Δ, 111. πελέκεσσιν λειανέωμ. Ο, 261. Ὀδυσ. Θ, 260.

Λειάντειρα, ἡ· ἐκ τοῦ, Λειαντήρ, ὁ. Ἰων. ἀντὶ λεάντειρα· ἡ λειαίνουσα, λεῖον ποιοῦσα.

*Λειαντήρ, ῆρος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ λεαντήρ.

Λειανστηρός, ὁ, ἡ (λεῖος, αὐστηρός). Γλυκύφυτος, Πολυδ. στ. 15.

Λείβηθρον, τό (λείβω). Ὀχετὸς ὑδραγωγικὸς, κρουνὸς (αὐλαξ, καυλὶ)· τόπος ὑδατώδης ἢ ὑγρός, λειμάδιον, ὡς λειμών. 2) Λείβηθρα, ὄρος Θρᾴκης, ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεύς, καὶ ἐντεῦθεν ἐκλοῦνται αἱ Μοῦσαι, λειβηθρίδες. 3) Ἀμουσότερος λειβηθρίων, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀσήτων, ἀπὸ τόπου, ἐν ᾧ κατῴκουν ἄσηστοι ἄνθρωποι.

Λείβω, Μ. ψω. Χυνω, στάζω, ἀφίνω κὰ χωρῶ· Παρ' Ὁμ. συνήθ. ὡς σπένδω, κατέχω, ἐπὶ ἱερᾶς σημασίας, »Οἶνον λείβειν.« Ἰλιά. Α, 463. Π, 231. Ὀδύσ. Γ, 460. Ἡσιόδ. »Ε, 726. ὡσαύτως καὶ »Μέλι λείβειν (Ὀδύσ. Μ, 362)« χύνω οἶνον ὡς θυσίαν, ὡς σπονδήν· καίνον ἀσπίη λείβειν (Ἰλ. Η, 579)« αὐρῆται δὲ καὶ, λείβειν, ἄνευ τοῦ, οἶνον, Ἰλ. Ω, 285. ἐξαιρτ. ὅτε ἡ θεότης, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ σπονδή, κεῖται κατὰ ὀπτ., ὡς »λείβειν Διὶ θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 266. Η, 481. Ὀδ. Β, 432.)« ὅθεν, λοιβὴ καὶ τὸ λατ. libare, libatio. Πρὸς τούτοις, χρῆται ὁ Ὅμ. τῇ λέξει, ὡς εἴβω, μόνον ἐπὶ τῆς συντάξεως »Δάκρυα λείβειν (Ἰλ. Ν, 88. Σ, 32. Ὀδ. Ε, 84. 158. καὶ ἀλλαχοῦ)« ἀντὶ, δάκρυα χύνειν. Μέσ. ρέω, χύνομαι, στάζω, σταλάζω, Ἀσ. Ἀσπ. 390. Δακρύοις λ. cc. χύνω συχνὰ δάκρυα, τροπ. καταπίνομαι, κατ' ὀλίγον μαραίνομαι καὶ φθείρομαι. Παθ. χύνομαι, βρέχομαι, ποτίζομαι, ραντίζομαι (ὅθεν λείβηθρον, λιβάς, λίμνη, λειμών.

Λειεντερέω, ῶ· λειεντερίαν πάσχω.

Λεσεντερία, ἡ (ἔντερον, λεῖος). Πάθος τι περὶ τὰ ἔντερα, ὁπόταν τινὰς ἐκβάλλῃ ὑπὸ κάτω ἐχόντων τὴν τροφήν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν ἀντεντερίαν, λυσεντερία· ὅθεν

Λειεντεριώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειεντερίας ὤν, ὅμοιος αὐτῇ, καὶ ὁ πάσχων ἐκ ταύτου τοῦ πάθους.

Λειεῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, λειοῦμαι, ἐκ τοῦ λειόω.

Λειζόμαι, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ λιζόμαι (λεῖα). Ἁρπάζω, λεηλατῶ, κουρσεύω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω. παραλείπω· ἴδε καὶ λιζόμαι.

Λείηναν, ἀντὶ, ἐλέηναν, ἐπικ. γ'. πληθ. ἀόρ. ἐκ τοῦ, λειαίνω, ἀντὶ, λεαίνω. Ὀδ.

Λειήνας, ἐκ τοῦ λειαίνω. Ἰλ. Δ, 111.

Λειηπάρεια, τό· Ἑπικορ. τοῦ, λείπειν· καὶ λειπάρεια.

Λειηπλίζω, Διὰ τοῦ λείπειν καθαρίζω, λειχρίζω 2) Κενῶ, ἐκ τοῦ

Λείθριον, τό. Ταυτὸν τῷ, Λίθριον, καὶ, λεπιδωτόπετρον, θερμόλιθον, ἐξ οὗ κοσκινίζοντες τοὺς καρποὺς τὰς γῆς καθαρίζουσι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀχύρων, λειχνιστήριον. 2) Κοῦνια, μπεστίκι, ἐν ᾧ τιθεῖσι τὰ βρέφη καὶ κουνοῦσιν αὐτά· ἐκλήθη οὕτως ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος καὶ τῆς κινήσεως, Καλλίμ.

*Λειμακίς, ίδος, ἡ, νύμφη, ἡ τῶν λειμώνων νύμφη, ἐκ τοῦ λεῖμαξ, λειμών.

Λειμακώδης, ες, ὁ ἡ (λεῖμαξ). Ὅστις ἔχει εἶδος λειμώνος, ἤτοι χλωρὸς καὶ ὑγρός· πλούσιος λειμώνων, βοσκῶν. Ἱποκρ. περὶ τόπων, ἀέρ. §. 92. ὅπου ἔτι καὶ ἐν §. 79. κεῖται ηλειμακεστέραις, ἀντὶ, ηλειμακωδεστέραις«.

Λεῖμαξ, ακος, ὁ ἴσως καὶ, ἡ· καὶ, Λειμάς, άδος, ἡ = λειμών.

*Λειμαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ. Ὁ γυμνὸς (ἄνευ σαίπης) κοχλίας, εἶδος κοχλίου, πρβλ. σέσιλος.

*Λειμάς, άδος, ἡ = λειμών.

Λείμμα, τό (λείπω). Τὸ ἐναπολειπόμενον ἔκτιστος, τὰ ῥέστον, Πλούταρχ. Ἡρόδ. Ι, 119. 2) Ἐν τῇ μουσικῇ = διέσει, σημ. γ'. Πλάτων.

Λειμόδωρον, τό. Εἶδος φυτοῦ· τινὲς θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Foenum graecum, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε, 22. ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, Ὀροβάγχη.

Λειμών, ῶνος, ὁ (λείβω). Πᾶς τόπος ὑγρός, ἢ ποτερός, καὶ χλοώδης, βοτανώδης, λιβάδιον· κατάψυχος, ἀνθηρός, σειερός καὶ ὑδατώδης τόπος, Ἰλ. Β, 467. τροπ. »Πόντιος λειμών« ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης (ἐνθεν δύναται καὶ νὰ συμπεράνῃ τις συγγένειαν μετὰ τοῦ, λεῖος, πρβλ. ἄλσος, καὶ ἀλώη. 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατ' εὐφημίαν, ὡς καὶ τὸ, κῆπος, Εὐριπ. Κύκλ. 170. »Φαῦσαι χεροῖν λειμῶνος« Παρὰ τοῖς μεταγνστρ. πολλαχοῦ κατεχρήσθησαν ἐπὶ πάσης ἐπιφανείας ἐστολισμένης μὲ ζωηρὰ καὶ ἀνθηρὰ χρώματα, ἐπὶ ἐδάφους ζωηρᾶς καὶ ἀκμαζούσης, ἐπὶ στολῆς ποικιλοχρόου, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταὼς (παγωνίου) κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀλ. Ταπ. 478. 486. ὅθεν

Λειμωνήρης, ες, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα.

Λειμωνία, ᾱ, καὶ, Λειμωνιάς, άδος, ἡ· ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χώρη. Λ. νύμφη = λειμακίς, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος.

Λειμωνιάτης, ὁ· καὶ θηλ. Λειμωνιᾶτις, ίδος, ἡ, λίθος, εἶδος πρασίνου λίθου.

Λειμώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 16. Statice limonion. Λιν. Λειμωνόχορτον. 2) Καρπός τις πλήρης χυμοῦ, ξυνοῦ, ὅστις καὶ, Μηδικὸν μῆλον, λέγεται, Citrus medica, Λιν. τοῦτο μετεφυτεύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸν δεύτερον αἰῶνα μετὰ χριστόν. Πλὴν. κορ. οὐδέτ. τοῦ

Λειμώνιος, ία, ιον (λειμών). Ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ὁ ἐκ τοῦ λειμῶνος ὤν, λειβαδήσιος.

Λειμωνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος.

Λειμωνίτης, ου, ὁ καὶ, Λειμωνῖτις, ιδος, ἡ, = λειμώνιος, Σουϊδ.

Λειμωνοειδής, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λειμῶνος εἶδος ἔχων· ὅθεν ὑγρὸς καὶ χλοερός, ἀνθώδης, ἐπὶ τόπου.

Λειμωνόθεν, Λειμωνόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ λειμῶνος. Ὁμηρ. Ω, 451. καὶ Θεόκριτ.

*Λείξις, εως, ἡ (λείχω). Τὸ γλύψιμον, τὸ γλείφειν.

Λειξούριος, ὁ. Λιμάργος, καὶ λειξουρία, ἡ λιμαργία, Δεξικ. χειρόγρ.

Λειόβατος, ὁ, ἡ (λεῖος βαίνω). Ὁ διὰ περιπάτημα λεῖος ὁμαλός, ἴσιος, »λειόβατος ὁδὸς« καὶ ὁ ὁμαλὸς ἢ ἥρεμα βαδίζων. 2) Ἐκ τοῦ, βάτος, εἶδος ἰχθύος, ταυτὸν τῷ, Τίνη, ἰχθὺς σελαχώδης, διὰ τὸ λεῖος εἶναι, Raja laevis, Λιν.

Λειογένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ λεῖον τὸ γένειον τὸ (πηγοῦνι) ἔχων, ὁ ἐστὶν, ἀγένειος, Ἡρόδοτ. 5. 20.

Λειογλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ λεῖαν τὴν γλῶσσαν ἔχων, κόλαξ.

Λειοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὁ λεῖαν τὴν κάραν ἔχων, φαλακρός· (ᾱ)

Λειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λεῖον τὸν καυλὸν ἔχων.

Λειοκυμονέω, Εὑρίσκομαι ἐπάνω λείας, γαληνιώσους θαλάσσης, πλέω ἐπ' αὐτήν, ὡς παρὰ Σουϊδ. »νῆες λειοκυμονοῦσιν, γλυστροῦσιν ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης« ἐκ τοῦ

Λειοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ἡ ἥσυχα καὶ γαληνὰ ἤτοι ὁμαλά, μὴ ὑψηλὰ κύματα ἔχουσα, ἥσυχος, θάλαττα, λουκιαν.

Λειόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὁ λεῖον τὸν μίτον ποιῶν, πλέγμα λειόμιτον« ἢ τὸν μίτον, ἤτοι τὸ φάδι του ὑφάσματος λεῖον, ὁμαλὸν ποιῶν, ἡ στάθη, τὸ κτένιον τοῦ ὑφαντοῦ. Ἀνθολογ.

Λειοντη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Λεοντῆ. Λεοντοτόμαρον.

Λειοντομάχης, ου, ὁ· καὶ, Λειοντοπάλης, ου, ὁ (μάχη, πάλη) ποιητ. ἀντὶ, λεοντομάχης, καὶ, λεοντοπάλης. Ὁ μετὰ λεόντων παλαίων, μαχόμενος.

Λειοποιέω, ῶ· (λεῖος, ποιέω). Τυτὸν τῷ λειόω Γεωπονικ.

Λειόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λείους πόδας ἔχων.

Λεῖος, λεία, λεῖον, παρὰ Μεταγν. καὶ ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ. λείως· ἐξεσμένος (καθὼς π. χ. μὲ τὸ ροκάνι, μὲ τὸν ξουρὸν ὑαλισμένος), ὁμαλὲς, ἴσιος, ὀλίστερος, ὁ ὁμαλὴν καὶ μὴ τραχεῖαν τὴν ἐπιφάνειαν ἔχων, Ἰλ. Δ, 484. καὶ ειερος λεῖνα· ὁ Ὅμ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ὡς καὶ ὁ Ἡσιόδ., ἐξαιρτ. ἐπὶ ὁμαλῶν, πάντη γυαλισμένων καὶ ἀπαφανείαν ὁμαλὴν ἐχόντων τόπων ἢ μερῶν, ὡς πεδίον, χῶρος, ἱππούριμος, ὁδὸς, ὄροτος· ὡσαύτ. καὶ χωρίον, Ἡρόδ. 7, 9, 2. μετὰ τῆς γενν. »χῶρος λεῖος πετράων (Ὀδ. Ε, 443)« τόπος ὁμαλὸς καὶ ἐλεύθερος, κενὸς ἀπὸ πετρῶν· παρὰ δὲ Μεταγν. ἐξαιρτ. α) ὁ ὁμαλὸν ἔχων πηγοῦνι, ἤτοι ἀγένειος, φαλακρός, Rulinl. ep. ck. σελ. 66. β) καθόλου τετριμμένος, συντετριμμένος. γ) τροπ. ἥπιος, ἥσυχος, ἥμερος, μαλακὸς, Αἰσχ. Προμ. 647. »λεῖοι μῦθοι« γλίσχροι, γλυστεροὶ, ἀπατηλοὶ ἢ κολακευτικοὶ λόγοι· (ἐκ τοῦ, λάω, λείω, λίω, ἀφ' οὗ τὸ, λεαίνω, λειαίνω, λευρός, λισσός, καὶ, λίστρον.)

*Λεῖος, ὁ. Εἶδος κήτους ὁμαλοῦ, μὴ λεπιδωτοῦ, ἰχθύεται, λεῖον τὸ δέρμα ἔχον, Ἀθην.

Λειόστρακος, ὁ, ἡ. Ὁ λεῖον ὄστρακον ἔχων.

Λειόστρεια, καὶ, Λειόστρεα, τὰ (λεῖος, ὄστρεον). Εἶδος ὀστρακοδερμάτων, λεῖον τὸ ὄστρεον ἐχόντων.

Λειότης, ητος, ἡ (λεῖος). Ὁμαλότης, ἰσότης, ἀντίκ. τῷ, τραχεῖα ἐπιφάνεια.

Λειοτριβέω, ῶ. Διὰ τῆς τρίψεως λεῖαν, ὁμαλὸν, γυαλιστερὸν, ἢ εἰς μικρὰ, λεπτὰ κομμάτια, ποιῶ τι· λειαίνω, ὑαλίζω· ἐκ τοῦ

Λειοτριβής, ες, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὁ διὰ τῆς τρίψεως λεῖος, ὁμαλὸς, ὑαλιστερὸς, ἢ λεπτὰ συντετριμμένος.

Λειοτριχέω, καὶ λειοτριχίω (θρίξ). Λεῖας, ὁμαλὰς ἢ μὴ κατζαρωτὰς τρίχας ἔχω.

Λειουργέω, ῶ (λεῖος, ἔργω). Λεῖον, ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν ποιῶ, κλήμ. Ἀλεξ.

Λείουσι, Ποιητ. ἀντὶ, λέουσι, Δοτικ. πληθ. τοῦ, λέων, Ἰλ. Ε, 782.

Λειόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ λεῖον φλοιὸν ἔχων.

Λειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ λεῖα φύλλα ἔχων.

Λειόω, ῶ (λεῖος). Λεῖον, ὁμαλὸν ποιῶ. 2) Παρ'

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Ἰατροῖς, διακόπτω, εἰς λεπτὰ τρίβω· ταὐτὸν τῷ, λειαίνω. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φαλακρόω, μαλθάσσω τὰς τρίχας.

Λειπάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Δειπάζομαι, ἀμφ.

Λειπανδρέω, (λείπω, ἀνήρ). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπό τῶν ἀνδρῶν εἰμί, ἢ πάσχω στέρησιν, ἐλλειψιν ἀνδρῶν, ὅθεν

Λειπανδρία ἡ. Ἔλλειψις ἀνδρῶν.

*Λειπανθρωπέω, (ἄνθρωπος). Πάσχω ἔλλειψιν ἀνθρώπων, ὅθεν

*Λειπανθρωπία, ἡ. Ἔλλειψις ἀνθρώπων.

Λειπεργάτης, ου, ὁ (ἔργω). Ὁ τὸ ἔργον ἀμελῶν, ὅστις λείπει ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἀμελεῖ τὸ ὑπούργημά του. Δογγῖν. ποιμ. β'. ὅπου ὁ Σεφέρ. λιπερήτης ἔταξε, ἀμφ. (ᾱ)

Λειποβοτανέω, ῶ (βοτάνη). Ἀρίνω, χάνω, τὴν βοτάνην, τὸ χόρτον, πάσχω ἔλλειψιν βοτάνης, χόρτου, Πλούταρχ.

Λειπογάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) = λειπόθηλος.

Λειπόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ, ἀπαρνεῖται τὸν γάμον, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1304.

Λειπογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμων). Ὁ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ἡλικίας μὴ ἔχων ἐν γένει, ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἰδικώτ. ἐπὶ ἵππου, «ἵππος λειπογνώμων», τοῦ ὁποίου λείπει ὁ γνώμων καὶ δὲν δύναται τινὰς νὰ γνωρίσῃ ἐκ τῶν ὀδόντων του τὴν ἡλικίαν του· ἴδε Γνώμων.

Λειπογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Τῷ ὁποίῳ λείπει ἓν γράμμα.

Λειποδεής, ές, ά, ή (λείπω, δέον). Πτωχός, ἐνδεής, ὁ ἐλλείψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιοτάτων πάσχων, Πυθαγόρ. ἀμρίβ. καὶ ἐκ τοῦ, δέος, ὁ ἄνευ φόβου, ἀμφ. καὶ μετὰ τοῦ μέτριος, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀκρούμενος, ὀλιγαρκής, Πυθαγόρ. Ἔκισσ. παρὰ Λαερτ.

Λειπόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Τῷ ὁποίῳ λείπει τὸ δέρμα, ἐξαιρτ. ἡ ἀκροβυττία, περιτετμημένος (κουτζοφάλης).

Λειποδραγέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, Ἀδρανέω, Εἶμαι, ἀφημένος ἀπὸ ἰσχύος ἢ δυνάμεως, εἶμαι ἀδύνατος ἢ λειποψυχος, ἐκ τοῦ

Λειποδραγής, ὁ, ἡ (δράκω). Ἐγκαταλελειμμένος, ὑστερημένος ἀπὸ ἰσχύος, δυνάμεως, ἀδύνατος λειποψυχος, ῶ, ἄδρανής. Ἀρετ. ς, β'. 6.

Λειπόθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τῆς θηλῆς (τοῦ βυζίου) τῆς μητρός· ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος γεννημένων χειριδίων, μεταχείρων ὀνομαζομένων, διότι ἡ μητέρα αὐτῶν δὲν τὰ θηλάζει, καὶ διὰ τοῦτο ἢ πολλὰ ὀλίγον γάλα λαμβάνουσιν, ἢ παντελῶς· ὅθεν καὶ λειπογάλακτος.

Λειποθυμέω, ῶ (λειπόθυμος). Λειποθυμίαν ἔχω, ἢ πίπτω εἰς λειποθυμίαν· ὅθεν

Λειποθυμία, ἡ. Ἔλλειψις τοῦ θυμοῦ, τῆς ζωῆς, ὀλιγοθυμία, καὶ χυδαιότερον λιγοθυμία· πάθος τι ἀπὸ ἄρσεν ἀδυναμίαν ἢ λύπην προξενούμενον, ὅτε καὶ πίπτει ὁ ἄνθρωπος ὡς νεκρός. «Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν,» deliquio, Ἰτκλ.

Λειποθυμικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕλξιν, ἐπιῤῥοπὴν εἰς λειποθυμίαν· ἐπίῤῥ. Λειποθυμιῶδης.

Λειπόθυμος, ὁ, ἡ (λείπω, θυμός). Ὅστις λειποθυμεῖ, ἢ εἶναι λειποθυμημένος. κυρίως ὁ τινα παρχιτεῖ, ἀφίνει ἡ ζωή, ὅστις μένει ὡς νεκρός.

*Λειποθυμώδης, ὁ, ἡ = λειποθυμικός.

Λειπόκρεως, ω, ὁ, ἡ (κρέας). Ὅστις ἔχασε τὸ κρέας του, λιγνός, ξηρός, στεγνός.

*Λειπόκωπος, ὁ, ἡ. Ἄνευ κώπης ὤν. ἴδε ἐν τῷ, φαραγγίς.

Λειπομαρτυρίου δίκη, (μαρτύριον). Κατηγορία, ἔγκλεισμα εἰς τὸ ἀριτήριον ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἐπαρρησιάζετο νὰ δώσῃ μαρτυρίαν κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ὁ Φώτ. ἔχει ἤτοι ἐπισταμένους τι τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένους, ἐν διακοπτήσει, εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγόντας ἐλαγχάνουσαν δίκην· κἂν μὴ ἤλιωσαν, ἐτιμώντο τὴν ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ ἕλοιεν δώκων, πρύτιμον ἐτίθεντο δραχμήν.

Λειπομορία, ἡ. Δένδρον τι, τὸ ὁποῖον καταγὴν (ἐτζακίζη) καὶ ἐκ τῆς ῥίζης πάλιν ἀναβλαστάνει βλαστοὺς Ἠτύχ.

Λειπόναυς, ὁ· καὶ, λειπόνεως, ω, καὶ, λιπόναυς, λιπόνεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ, ἀπαρνεῖται τὴν ναῦν ἢ τὴν θαλασσινὴν δούλευσιν ἀδίκῳ τῷ τρόπῳ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 220.

Λειποναύτης, καὶ, λιποναύτης, ου, ὁ (ναύτης) Ὅστις παραιτεῖ, ἀφίνει τὸν ναύτην, Θεόκριτ. ιγ'. 73.

Λειποναύτιον, τὸ· ὅθεν «λειποναυτίου δίκης δίκη, ἔγκλεισις ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις ἀπίστως παραιτεῖ τὸ πλοῖον, τοὺς ναύτας ἢ τὴν θαλασσινὴν δούλευσιν καὶ φεύγει, πρβλ. «λειποταξίου δίκης.

Λειπόνεως, γεν. ω, ὁ, ἡ. Ἀττ ἀντὶ, Λειπόναυς.

*Λειπόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Καταλείπων τὴν πατρίδα, καὶ μᾶλιστα ἀβοήθητον, Sp'hn de extr. Od. parte, σ. 190. 193.

Δειποπέτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ τὸν πατέρατου.

*Λειπόπνοος, ὁ, ἡ (πνοή). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παραιτεῖ ἡ πνοή, ὁ ἀνασταμός.

Λειποπυρίας, ὁ = λειπυρίας

Λειποπωγωνία, ἡ (πώγων). Ἔλλειψις πώγωνος, γενείου· τὸ εἶναι ἀγένειος, Κράτης παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Λειπόρινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἄνευ δέρματος ἢ φλοιοῦ, ὡς «βάκτρον λειπόρινον», ῥάβδος ἄνευ δέρματος ἤτοι φλοιοῦ, ξεσυλεμένη χωρὶς φλοιοῦδα. Παρὰ Λέοντ. Ταχ. 11. ἔστε μὲν τὸ Ἰῶτα παρὰ βρ. βρεχύ, ὅμως ἐκεῖ κεῖται ἡ λέξις κατὰ τὴν τοῦ Ῥεττίου ἀναπόδεικτον εἰκασίαν, ὅρα Ἰακ. Α. Π. σ. 200).

Λειπόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ἐκεῖνος, τῷ ὁποίῳ λείπει ἡ σάρξ, χωρὶς σάρκα ὤν

Λειποσιτέω, ῶ. Ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων, εἶμαι ἢ ζῶ ἄνευ σίτου ἢ ἄρτου (παρὰ τὸ λείπω, σῖτος).

Λειποστρατεία, ἡ, λειποστρατία, ἡ. Παραίτησις, ἄφεσις, ἀπάρνησις τῆς στρατείας. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 226. καὶ Ἡρόδοτ. 5, 27· καὶ, λειποστράτειον παρὰ τὸ

Λειποστρατέω, ῶ (στρατός). Ἀφίνω, παραιτῶ, ἢ δὲν δέχομαι τὴν στρατείαν, ἤτοι τὴν στρατιωτικὴν δούλευσιν, φεύγω, λειποτακτῶ, deserter.

Λειποστράτιος, ἡ λειποστράτειος, ὁ, ἡ. Θουκυδ. α. 99. ἀπὸ λειποστράτιον· ταὐτὸν τῷ, λειποστρατεία· ἢ καθὼς μετὰ ταῦτα λέγεται, Ἀπονοσία τῶν στρατειῶν· ταὐτὸν ἔστι καὶ τῷ, λειποστρατιώτης, ὁ (Ἀππιαν. Καρχηδ. 115). Ὅστις ἀφίνει τὸ στράτευμα ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του καὶ φεύγει, Deserteur, Γαλ.

*Λειποστρατιώτης, ου, ὁ. Ὁ παραιτῶν τοὺς συστρατιώτας, λειποτάκτης.

Λειποτακτέω, ῶ. Ἀφίνω τὴν τάξιν μου καὶ τὴν σειράν μου καὶ φεύγω· ταυτὸν τῷ, λειποστρατέω· ἐκ τοῦ

Λειποτάκτης, ου, ὁ (τάξις). Ὅστις ἀφίνει τὴν τάξιν του, τὴν παράταξιν τῆς μάχης καὶ τὰ μέλη του, ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του, καθόλου, ὅστις λειποστρατεῖ, φεύγει, deserteur.

Λειποταξία, ἡ. Παραίτησις τῆς τάξεως, ἢ τῆς παρατάξεως τῆς μάχης καὶ τῶν συστρατιωτῶν· φυγὴ ἐκ τοῦ στρατεύματος ἢ ἐκ τῆς τάξεως, desertion.

Λειποταξίας, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, λειποτάκτης, πολλ' ἀμφίβ.

*Λειποτάξιος, ὁ = λειποτάκτης, ἀμφ.

Λειποταξίου δίκη. = γραφὴ κατὰ τοῦ στρατευσαμένου μὲν, λιπόντος δὲ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ· καθόλου, ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἐστράτευσε κατὰ τὸ χρέος τοῦ πολίτου (ἡ ὀνομ. λειποτάξιον Ἴσως οὐχ εὑρηται που· πρβλ. λειποναυτίου δίκη).

Λειποτονέω, ῶ (τόνος). Χάνω τὸν τόνον, ἢ τὴν δύναμιν, Νικόμ. μουσ.

Λείπουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ ἐλλιπῆ οὐρὰν ἔχων, κολοβός. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873.

Λειποψυχέω, ῶ (λείπω, ψυχή) = λειποθυμέω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν. 2) Παρ' Ἡροδότ. 2'. 229. κεῖται ἀντὶ τοῦ, φιλοψυχέω, φοβοῦμαι, δειλιῶ· εἶμαι φοβιτσιάρης· «Ἀραιτόδημος λειποψυχέοντα λειτρῆναι,» ὅθεν

Λειποψυχία, ἡ. Ταυτὸν τῷ, λειποθυμία, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 1, 86.

*Λειπόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = λειπόθυμος· ὅθεν

Λειποψυχώδης, ους, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειποψυχίας ὤν, λειποθυμος, Ἱππερτ.

Λείπτεον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ λείπω. Πρέπει ἢ ἔξεστι τινὶ νὰ ἀφήσῃ, καταλείπῃ, Πλάτ. Ἠριτ. σλ. 51. Β.

Λειπυρία, ἡ, καὶ, λειπυρίας πυρετός, ὁ (λείπω, πῦρ). κακοήθης πυρετός, ὅστις εὐθὺς μετὰ τὴν εἰσβολὴν του παροξυσμὸν κοπάζει· ἀντὶ λειποπυρία, λειποπυρίας, ὅθεν

Λειπυρικός, ἡ, όν. καὶ, λειπυριώδης, Ὁ ἡ, (εἶδος.) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειπυρίας ὤν, ὁ πάσχων λειπυρίαν· γράφεται καὶ, λειποπυρικός.

Λείπω, Μ. ψω, Ἀόρ. ἔλιπον, ἀπαρ. λιπεῖν, Ἀόρ. μέσ. ἐλιπόμην (τὸν ἀ. ἀόρ. ἔλειψε μεταχειρίζονται μόνον οἱ νεώτ., Schaef. Gnom. Graec. σ. 148. Lobeck Φρυν. σ. 713. κτ.), Παρακ. λέλοιπα, Πκ. παρακλελειμμαι, μετοχ. λελειμμένος, ὑπερσυντ. ἐλελείμμην, παρὰ δὲ Ὁμ. συνήθ. λελείμμην κτλ Μλ. μπ. λελείφμαι, Ἰλ. Ω, 742. παθ. ἀόρ. ἐλείφθην· ὅλοι οὗτοι οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεργ. καὶ παθ ἀορ. ἀ., εἰσὶ καὶ Ὁμηρικοί. — Ἀφίνω, παραιτῶ, ἀπολύω, ἀφίνω τὸ κρεατόμενον, ἀφίνω τι κείμενον, ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω ὑπόλοιπον· καὶ ἐπὶ ἀποθνητικόντων, ἐγκαταλιμπάνω, ἀφίνω μετὰ τὸν θάνατόν μου· καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς σημασίας ἔστι καὶ παρ. Ὁμ. αὐτῷ συχνὰκις ἐν χρήσει, τόσον ἐπὶ προσώπου, ὅσον καὶ ἐπὶ πράγματος καὶ τόπου. β) ἀφίνω τινὰ ἐν καιρῷ κινδύνου, ἀφίνω τινὰ μόνον καὶ φεύγω, καταλιμπάνω προδίδω, Ἰλ. Π, 368. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅθεν καὶ «Λίνον ἐοὶ ἄνακτα» (Ὀδ. Χ, 119.)«, τὰ βέλη κατέλιπεν τὸν βατιλέα, δηλ. τῷ ἔλειψαν, δὲν εἶχε πλέον, πρβ. σηματ. 5. γ) «Λίπεσκε φάος ἠελίοιο, ἀποθνήσκειν, Ἰλ. Σ, 11. ὡσαύτως «Θυμός, ψυχή, αἰών λείπει, με, ἢ, ἔλιπε ὀστέα θυμός, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω ἐπὶ τῶν ὄντων εἰς ἀκμὴν θανάτου, Ἰλ. Ε, 696. Δ, 470. Π, 470. Μ, 386. Π, 410. 743. Ψ, 406. Ὀδ. Δ, 221 κτλ. 2) παθ. ἀφίσταμαι, κτ. ὅθεν ἀπομένειν, μένειν ὀπίσω, ὑπόλοιπον, μένειν κατόπιν, μένειν κείμενον, ἢ μετὰ τὸν θάνατον τινὸς μένειν εἰς τὴν ζωὴν, ἢ ζῶντος, Ὁμ., ὅστις συντάσσει καὶ, κατοπίσθε καὶ μετόπισθε λείπεσθαι, Ἰλ. Γ, 160. Χ, 334. Ὀδ. Φ, 116. μετὰ τῆς δοτ. προσ., Ἡρόδ. 9, 45. β) ἐξαιρτ. μένω ὀπίσω ἐν ᾧ συνερίζομαι νὰ διαβῶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ τρέξιμον πεζός, ἢ ἄλλως πως, Ἰλ. Ψ, 407. 409. Ὀδ. Θ, 126. καὶ μετὰ γενικ. προσώπου, μένειν κατόπιν τινὸς ἐν τῷ τρέχειν, Ἰλ. Ψ, 523. καὶ παρ' Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

ρόδτ. «Λελειμμένος οἰῶν,» μείνας κατόπιν τῶν προβάτων, Ὀδ. 1, 448. «Λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωήνη (Ἰλ. Ψ, 529), ἔμεινεν ἐπίτω ἀπὸ τὸν Μενέλαον ὡσεὶ βολῆς ἀκοντίου μακρᾶς· ὡσαύτως, «Ἐς δίστουρα λέλειπτο (Ἰλ. Ψ, 523.)», εἰς βολὴν δίσκου, ἤτοι μακρὰν ὅμως «Λείπεσθαι ἀπό τινος (Ἰλ. Ι. 437-445.)», μένειν μακράν, ἢ χωρισμένος ἀπό τινος· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, μένειν μακρὰν ἀπό τινος ἐπιχειρήματος, μὴ ἐπιχειρεῖν αὐτὸς μὴ λαμβάνειν μέρος εἰς αὐτό Ἡρόδ. 7, 229. 8, 44. 9, 19, 7) καὶ Σόλων, ἀπολείπεσθαι, εἶναι ἧττον, δεύτερον τινός, ἤγουν εἶμαι κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος, ἢ ὀλιγώτερος, ἢ νικῶμαι (τὰ βάζω κάτω), Ἡρόδ. 7, 8, 1. 7, 48. μετὰ γεν. ὡς καὶ ἐλαττοῦσθαι, ἡττᾶσθαι, ὑστερεῖσθαί τινος, ἐπειδὴ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ῥήματος κεῖται ἡ ἰδέα παραβολῆς καὶ συγκρίσεως· τὸ δὲ πρᾶγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον μένει τις ὀπίσω, ἢ κατώτερος, τάσσεται κατ' αἰτιατ., ἢ καὶ μετὰ τῆς εἰς προδ., εἴς τι, Σβείγχ. Δεξ. Ἡρόδτ. 2, σ. 68. α. β) ὑστεροῦμαι, πάσχω ἔλλειψιν, τινός. 3) κατὰ μέσην διάθεσιν μετὰ τῆς αἰτιατ., ἀφίνω κατόπιν μου, ἐγκαταλείπω, ἐπὶ ἀποθανόντων. οἱ ὁποῖοι ἀφίνουσι διὰ διαθήκης μετὰ τὸν θάνατον τί εἰς τοὺς ζῶντας, τὸ ὁποῖον διασώζει τὴν μνήμην αὐτῶν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, Ἡρόδτ. 1, 186. 2, 136. 148. καὶ ἑλλοχοῦ. «Μνημόσυνα λιπέσθαι ἐς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον», Ἡρόδτ. 6, 109. 4) ἀμετβ. οἴχεσθαι, παύειν τι τελειόνειν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ παρακμ. «Ψυχὴ λέλοιπε, καὶ, πάντα λέλοιπεν, ἡ ζωὴ ᾤχετο, ἐκλίθη, ἐλα ἐκλίθησαν, Ὀδ. Ξ, 134· 213., κατὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δύο ταῦτα χωρία ἡ φράσις γίνεται ἀντελεστέρα καὶ φυσικωτέρα, ὅταν εἴπωμεν ψυχὴ λέλοιπε τὰ ὀστέα, πάντα λέλοιπε μέλεα, καὶ αὖτε, ἢ καὶ ἀλωτέρω ὑπὸ σημ. 1. β. ἀναπτυχθεῖσα σύνταξις θεωρητέα καὶ ὡς βάσις τῆς ἀμεταβ. χρήσεως, ἥτις ἀπαντᾶται πολλάκις καθ' ὅλους τοὺς χρόνους παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐπὶ τῶν σημασιῶν, ἐλλείπειν, μὴ ὑπάρχειν πλέον, εὖ διασώζεσθαι· πάντῃ ἀντίστοιχόν ἐστι τούτῳ τὸ Λατ. deficere. «Λειπόμενον», τὸ ὑπόλοιπον. Εὕληται δὲ ἡ λείψις καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Εὐρ. Ἑλ. 1262. «Λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησι νόμων, ἀγνοῶ τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. (Ἐκ τοῦ ἀορ. λιπεῖν προέκυψεν ὁ Μεσομρ. τύπος λιμπάνω· ἐκ δὲ τοῦ λέλοιπα ἐσχηματίσθη τὸ, λοιπός.)

Λειπώδυν, υνος, ὁ, ἡ (ὠδίν). Ἀφίνων, παραιτῶν τοὺς πόνους τῆς γεννήσεως, ἐλευθερῶν ἢ, ἐλευθερούμενος ἀπ' αὐτῶν, Σουΐδ.

Λείριος, ου, ον (λείριον). Εἴδος ἔχων λειρίου, ἢ ἐκ λειρίου κατεσκευασμένος.

* Λειριοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων λειρίου, ὅμοιος αὐτῷ.

Λειριόεις, εσσα, εν (λείριον). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λειρίου ὤν, λευκὸς ὡς τὸ λείριον, λειριοειδής· τροπ. τρυφερός, μαλακός· ἀνάπηρος, Ἰλ. Ν, 830. «Χρὼς λειριόεντα βάλοιμι· ἔστε δὲ καὶ αὐτοῦ, χαρίεις, γλυκύς, ἡδύς, ἱμέρτιος, ἐπίδυμητός, τερπνός. «Ὅπα λειριόεσσαν, Ἰλ. Γ, 152. ἐπὶ τῆς νοστίμου φωνῆς τῶν τεττίγων· ὁσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν, Ἡσί. Θεογ. 41. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου Λειρίου, «Κάρη λειριόεντα, Νίκανδρ. «Λειριόεις βαθύλλοια, Ἀνάλεκτ. β'. 27.

Λείριον, τό, ταὐτόν τῷ, Κρίνον, ἐξαιρετως δὲ τὸ, λευκόν, ὑμν. Ὅμ. Δημ. 427. ἐστὶ δὲ ἄνθος εὐώδες, τὸ πικρὸ Ταύρι. Ζαμπάκ. Καθόλου δὲ, ἄνθος, λουλούδιον, Νίκανδρ. Θηρ. 543. καὶ παρὰ Πινδ. Νεμ. 7, 116. «Λείριον ἄνθεμον (ἀντὶ ἄνθος)». 2) = ταρίχιστος, ἐκ τοῦ λείριον ἔγινε τὸ Λατ. lilium. ὅθεν

Λείριος, ὁ, ἡ, = λειριόεις, Ὀππ. Κυνηγ. 1. «Λείρια κηρία», γλυκέα. (Ἴσως ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ, λείριος ἐκ τοῦ, λείριον, ἀλλ' ἀντιστρόφως τοῦτο ἐξ ἐκείνου, τὸ δὲ λείριος ἐκ τοῦ, λειρός, λεῖος, ὥστε, λείριον ἄνθεμον, παρὰ Πινδ. σημαίνει κυρίως τὸ τρυφερόν, ὁστιμον ἄνθος, ὡς καὶ δικαίως πρέπει νὰ ὀνομάζηται κατ' ἐξοχὴν τὸ λείριον.)

Λειριώδης, = Λειριοειδής, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λειρίου ἔχων, ὅμοιος τῷ λειρίῳ.

Λειρός, ά, όν. Τρυφερος, λεπτός, ἰσχνός, χλωμός. (ἴδε λείριος, λείριον, συγγ. τῷ, λεῖος) 2) ἡμαρτ. γράφ. ἀντὶ, λιρός.

* Λειρός, ὁ. μικρὸς λαγός. Ἡσύχ.

Λειροφθάλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ χαρίεντα, ἐπίνυμητὰ ὄμματα ἔχων, ἐξ ἐναντίας δὲ διὰ τοῦτο Λιρόφθαλμος, ὁ αἰσχρὸν ὄμματα ἔχων

Λειστός, ή, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Λητστός, Ἰλ. Ι, 408.

* Λειτός, ή, όν, ἀντὶ λιτός, ἡμαρτ. ἀναγν. Ἰακ. Α. Π. σ. 969.

*Λείτος, ὁ, ἡ. καὶ, λειτος, καὶ λήϊτος, λῆτος, καὶ, λαίτος, λαῖτος, ὁ, ἡ, (λαὸς, λεώς.), = τῷ Ἀττ. δημόσιος, ἀρχαῖος, ἐξαιρτ. Ἰωνκ. τύποι, οἱ τινες ὅμως, ὡς φαίνεται, ὀλίγον ἦσαν ἐν χρήσει· τὸ δὲ, λῆτος ἢ λῆτος ἦν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ., Piers. Moïr. σ. 253. Valck. Ἡροδοτ. 7, 197. ὅθεν

Λειτουργέω, ῶ. (λειτουργός) Ὑπηρετῶ, ἔχω ἐπιστασίαν μιᾶς δημοσίου ὑπουργίας, ἔχω δημόσιόν τι ὑπούργημα· καθόλου, δουλεύω τὴν πολιτείαν ἢ τὸν δῆμον, ἐνεργῶ διὰ τὸ κοινὸν καλόν, διὰ τὸν λαόν· κωμικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πορνῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς χρῆσιν κοινόν. 2) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, ἐξαιρτ. δὲ ἐν Ἀθήναις, Διοικῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου ἓν ὀφφίκιον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν τάξιν ἔπεσεν εἰς ἐμέ, ἢ κατὰ προσταγήν μοί ἐδόθη, ἢ θεληματικῶς ὑπεδεχθην, καὶ τοῦ ὁποίου τὰς συνηγωμένας μετ' αὐτοῦ δαπάνας ἐξοδεύω ἐκ τῆς ἰδίας μου περιουσίας, Δημοσθ. Εἰς τὰς Δημοκρατίας ἦν τοῦτο τὸ ὀφφίκιον, τὸ ὁποῖον παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, Munera acdilicia. 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτελῶ τὴν θείαν Ἱερουργίαν, προσφέρω εἰς τὸν Θεὸν τὴν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀναίμακτον θυσίαν. ὅθεν

Λειτούργημα, τὸ. Ἡ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἢ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἢ τινι δημοσίῳ ὑπουργίᾳ ἐκτελουμένη ὑπηρεσία, δούλευσις· καὶ ἡ ἐπιστασία ἢ καὶ διοίκησις δημοσίου τινὸς ἀξιώματος ἢ ὑπηρεσίας καὶ ὑποθέσεως.

Λειτουργησία, ἡ, Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 26. ταυτόν τῷ, Λειτουργία.

Λειτουργία, ἡ (λειλουργέω). Ἀξίωμα, ἤτοι ὀφφίκιον καὶ ἐπιστασία, ἤτοι διοίκησις ὑπηρεσίας τινος, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς Δημοκρατίας ἤρχετο κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀράδα εἰς καθ' ἕνα, ἢ κατὰ προσταγήν ἐδίδετο εἰς τινα, ἢ τὸ ὁποῖον ἀνεδέχετό τις θεληματικῶς, ὅστις ἔπρεπε καὶ νὰ κάμνῃ ὅλα τὰ ἔξοδα αὐτοῦ ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας· τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἦτον σύνηθες ἐν ταῖς Ἑλλην. δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις· καὶ αἱ πυριώτεραι τῶν τοιούτων ταυτικῶν λειτουργιῶν ἐν Ἀθήναις ἦσαν ἡ γυμνασιαρχία, ἡ χορηγία καὶ ἡ ἑστίασις (ἡ δημόσιος), ἔτι δὲ ἡ τριηραρχία· ἐχρησίμευον δὲ εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων δημοσίων χαρων καὶ διατριβῶν· καὶ μόνοι οἱ ἔκπτωτοι ὑπουργίαι ἦσαν ἀφωρισμέναι διὰ κατεπείγοντα χρειώδη τῆς πολιτείας· ἀλλὰ καὶ οἱ πρῶτοι δὲν ἐδύνοντο νὰ θεωρῶνται ὡς τῳόντι εἰσοδήματα τῆς πολιτείας, ὅμως οἰκονόμουν αὐτῇ ὄχι ὀλίγα ἔξοδα· περὶ τῶν λειτουργιῶν ὅρα Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ σ. πέρασε. καὶ Böckh Ath. Staatshaush. 1. σ. 480 — 499. 3) ἐκδούλευσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν εἰς τὴν πολιτείαν ὁ ἀνήκων αὐτῇ, ἢ μισθωτὸς δοῦλος. 3) πᾶσα πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐκδούλευσις, πᾶν δημόσιον ἔξίωμα ἢ ὑπούργημα· ἐν γένει κάθε κοινωφελὴς ἐργασία, ἢ ἐργόχειρον. «Ὁ ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν», ἐλέγετο εἰς τὸν στρατὸν ἐκεῖνος, ὅστις εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν του ὅλους τους βαναύσους, ὡς π. χ. τειχοποιούς, τέκτονας, ξυλουργούς, κ. τ. τ. Πολύβ. 4) παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἡ προσφορὰ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας διὰ τοῦ ἱερέως πρὸς τὸν Θεόν.

Λειτουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν λειτουργόν, ἢ εἰς τὴν λειτουργίαν.

Λειτουργός, ὁ, (λεῖτος, λειτος, ΕΡΓΩ), ὡς τό, δημιουργός. Ὁ πράττων, ἐπιτελῶν δημοσίους, τῷ δήμῳ ἐπωφελεῖς ἐργασίας, ἢ ὑποθέσεις, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοιαύτας· κοινωφελής. «Ὁ λειτουργός», ἐν γένει, δουλευτής, ἐργάτης, χειροτέχνης, ὅστις ἐπιτηδεύεται ἐργχειρόντι. 2) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ὁ πολίτης, ὅστις ἀναλάμβανεν ὑπούργημά τι δημόσιον (λειτουργίαν) ἢ θελληματικῶς, ἢ κατ' ἐπιταγὴν ἰδιαιτέραν τῆς πολιτείας, ἢ ἐπειδὴ τοῦτ' ἐτύχαινεν ἡ σειρὰ, ἢ ἀράδα καὶ ἔκαμνεν ἐξ ἰδίων του τὰς ἀπαιτουμένας δαπάνας, ὡς π. χ. ὁ τριήρχος, ὁ χορηγὸς κτλ. Κατά τινας ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦν λητουργία· ἡ δὲ γραφὴ λιτουργία ἐστὶ πάντῃ σφαλερά.

Λειφαιμέω, ῶ. Ἀφίνομαι ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀφίνω αἷμα, ἤτοι χάνω τόσον, ὥστε ἀδύνατον, γίνομαι ὠχρός. ἐκ του.

Λείφαιμος, ὁ, ἡ (λείπω, αἷμα). Ὅστις ἐχασε πολὺ αἷμα καὶ ἔγινεν ὠχρός, ἔχων ἔλλειψιν αἵματος.

Λειχάζω, = λειχω. Γλείφω, ἢ ἁγλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀναιδοῦς διὰ τῆς γλώσσης γλείψεως τῶν αἰδοίων, Λατ. fellare.

Λείχασις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ λειχάζειν, γλείφιμον.

Λειχήν, ῆνος, ὁ. Ἀποφυάς τις, γινομένη ἐπὶ τῶν δένδρων ὡς βρύον (Lichen, Δινν.), καθὼς ἡ εἰς τὰς Ἐλαίας ψώρα (scabies Δινν.) καλεῖται. (παρὰ Θεοφρ. καλεῖται ἐπὶ μὲν ἐλαίας λειχὴν, ἐπὶ δὲ τῆς συκῆς ψώρα). λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ νοτερῶν βράχων αὐξόμενον βρύον. 2) εἶδος φλυκταίνων, ἢ ἐξανθήματος (πάθος), τὸ ὁποῖον γίνεται ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν σιαγόνα, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, λειχῆνα, ἢ, Ἑλλην. ἐκφράζει, Mentagra. 3) εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς ἄλλα ζῶα μέρη τινὰ, ὅπου ἀντὶ τῶν τριχῶν κεῖνται ἀποφύσεις τινες τυλιειδεῖς, Διοσκορ. δ'. 53. καὶ β'. 4. «Λειχῆνες ἵππων, εἰσὶ δὲ τύλοι κατ' ἐπιγραφὴν ἐντετυλωμένοι παρὰ τοῖς γόνασι καὶ παρὰ ταῖς ὁπλαῖς». Ἐντεῦθεν «Λειχὴν ἄψυλλος, ἀστελεσίφυλλος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 788. ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας σκοπεύει ὁ Ἡσύχ. «Λειχῆν, τῶν χωρίων τὰ ψιλὰ, γυμνοί, φαλακροὶ τόποι. ὅθεν

Λειχηνιάω, ῶ. Ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ δένδρων, λειχῆνας ἔχω, ἢ πάσχω.

* Λειχηνώδης, ὁ, ἡ (λειχὴν, εἶδος). Ἔχων εἶδος λειχῆνων, Ἱπποκρ.

*Λειχήνωρ, ορος, ὁ. Δειχομύλη, ἡ. Λειχοπίγαξ, ακος, ὁ. Κωμικαὶ ὀνομασίαι ποιητῶν ἐν τῷ Βατραχομ.

Λειχμάω, ἰδὲ ἐν τῷ, Λείχω.

Λείχω, Μλ. ξω. Γλείφω, διὰ τῆς γλώττης ἅπτομαι, ἁγλείφω. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀσελγαίνειν καὶ ἀσχημονεῖν διὰ τῆς γλώσσης, ἅπτομαι τῶν αἰδοίων. Ἐκ τοῦ, λίχω, ἢ λίγω, λίγγω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. lingo, λείχω, λείξω, προκύπτει τὸ, λιχμάω, λιχμάζω, ἀφ' οὗ τὸ, λίχνος, καὶ τὸ Λατιν. ligurio, τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 826. «Λελειχμότεσι», προκύπτει ἐκ τοῦ, λιχμάω, ἢ πάντῃ ἀρχήτου λειχμάω, ἀντὶ, λελειχμακότες.

Λειψανδρία, ἡ. = λειπανδρία. Λεῖψις (ἔλλειψις) ἀνδρῶν, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Λειψανηλάτος, ὁ, ἡ (λέγω, λείψανον). Ὅστις συλλέγει, συνάγει τὰ λείψανα, ἐναπομεμαρμένα, Ἀνθολογ.

Λείψανον, τὸ. (λείπω). Τὸ ἐναπολειφθὲν, ἢ τὸ καταλειπόμενον ἀπό τινος, τὸ ὁποῖον ἐμεινεν ὀπίσω καὶ σώζεται μέρος ἀπό τινος πράγματος, ἐναπομεινάριον· καὶ τὰ ἀπομείναντα συγγράμματα ἑνός συγγραφέως.

Λείψις, ἡ. (λείπω). Παραίτησις, ἄφεσίς τινος ὀπίσω, ἢ μετὰ θάνατον, καὶ ἡ διακοπή, καὶ τὸ ἀφίνειν. 2) ἀντὶ τοῦ, ἔλλειψις, στέρησις, παῦσις, σβέσις, μάρανσις.

Λειψιφαής, ὁ, ἡ. (λείπω, φάος). Ὁ ἀφίνων, παραιτῶν τὸ φῶς. »Λειψιφαὴς μήνη«, ἡ κατ' ὀλίγον ἀφίνουσα, ὀλιγοστευουσα τὸ φῶς σελήνη, καθὼς π. χ. γίνεται μετὰ τὴν πανσέληνον, Μάξιμ. στίχ. 455.

Λειψόδριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὅστις χάνει, ἔχασε τὰς τρίχας, ὁ ἐλλειπεῖς τρίχας ἔχων, Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιθ'. 4.

Λειψοσέληνος, ὁ, ἡ. (σελήνη). Ἐν τῷ πρώτῳ ἢ τελευταίῳ τετάρτῳ τῆς σελήνης ὢν, ἢ ὅταν χάνεται ἡ σελήνη, ὡς παρὰ Διοσκορ. νόθ. ὑπό »Λειψοσέληνον«, καθ' ἃς καιρὸν ἡ σελήνη δὲν εἶναι ἐντελὴς, γεμάτη, εἰς τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον τέταρτον αὐτῆς.

Λειψυδρέω, ῶ (λείψυδρος). Ἔλλειψιν ὕδατος ἔχω, παύω ἀπό τοῦ νὰ εἶμαι νερόν, ἐπὶ ποταμῶν κτ. Νικήτ. χρον. β'. 5. ὅθεν

Λειψυδρία, ἡ. Ἔλλειψις ὕδατος.

Λείψυδριον, τὸ. Ἓν ἀνυδρον μέρος τοῦ ὄρους Παρνησσὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων.

Λείψυδρος, ὁ, ἡ (λείπω, ὕδωρ). Ὁ ἔλλειψιν ὕδατος ἔχων, πάσχων, ἄνυδρος.

Λειώδης, εος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεῖος. Ὁμαλὸς, ἴσιος, ἐπίπεδος, Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Λείωμα, τό (λειόω). Τὸ εἰς λεπτὰ τετριμμένον, ἁλεσμένον, ἢ τὸ ὁμαλὸν, λεῖον γεγενημένον, Lomentum. Ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται »Λείωμα ἄρτου, ὑδαρές«, κ. τ. τ. ἢ ἐκ τοῦ Κυανοῦ διὰ τῆς τρίψεως ἑτοιμαζομένη βαφὴ τῶν ζωγράφων, Θεόφραστ. περὶ Λίθ.

Λείων, ποιητ. ἀντὶ, λέων· ὅθεν ἡ ἐπκ. ὀστ. »Λείουσιν«, Ἰλ. Ε, 782.

Λείωσις, εως, ἡ (λειόω). Τρῖψις, τὸ εἰς λεπτὰ τρίβειν, ἢ ὁμαλὸν, λεῖον ποιεῖν τι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φαλακρότης.

Λεκεβλέος, α, ον, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ λεκαλέος.

Λεκεναρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη.

Λεκάνη, καὶ Δωρικ. Λακάνη, ἡ (λέκος). Τρυβλίον, τεράμια λοπὰς, πινάκιον, σκουτέλιον ἢ πιάτον, καὶ τὸ ἐν ᾧ λούονται καθέδιον, Ὁ Φώτ. ἔχει »Λεκάνη, παρώνυμος τοῦ Λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Λάλακος. Λάλακιος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεταμένον ἀγγεῖον, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ, ὃ ἡμεῖς Λεκάνην (λέγουν, τὸ ὑποκείμενον τοῖς νιπτομένοις ἀγγείοις) ποδονιπτῆρα (καὶ λέβητα) ἐκάλουν. Λεκάνιον δὲ, καὶ Λεκανίδα, ἀγγεῖα ὠτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ ἄλλων τοιούτων· οὕτως Ἀριστοφάνης. »Δότε μοι λεκάνην, ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω· καὶ ἐν Ἐπιγραμ. Σιγιακ. σελ. 142 »Λεκάνην εἰς ποτήρια, καὶ ἄλλην ποδονιπτῆραν. (ᾳ)· ὅθεν

Λεκανίδιον, τό. Λεκάνιον, τό, καὶ Λεκανὶς, ἴδος, ἡ· καὶ, Λεκανίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, πινάκιον μικρὸν, σκουτέλιον, πιάτον, τρυβλίον.

Λεκανομαντεῖα, ἡ. Ἡ διὰ, ἢ ἐκ τῆς λεκάνης μαντεία· ἐκ τοῦ

Λεκανόμαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῆς λεκάνης μαντεύων, χρησμολογῶν, Στράβ. ις'.

Λεκανοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Τὸ νὰ σκοπῇ, ἐξετάζῃ τις τὴν λεκάνην διὰ νὰ μαντεύσῃ, ταὐτὸν τῷ, Λεκανομαντεία, Μανέθ. δ'. 215.

Λεκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ λέκης. Μικρὸν πιάτον, Ἀθήν. δ'. σελ. 149. Πολυδ. ς'. 85. ταὐτὸν τῷ, Λεκάνιον.

Λεκιθίτης, ου, ὁ (λέκιθος)· παρ' Ἀθην. γ'. 28. »Ἄρτος λεκιθίτης«, ἄρτος, ἡτοιμασμένος μὲ τὸν χρόκον τοῦ αὐγοῦ, ἢ ἐξ ὀσπρίων κατεσκευασμένος. Ὁ Ἀθήν. φησὶν, ὁ ἐξ ἐρηρεγμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γιγνόμενος, καὶ χονδρώδους. παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Λυσ. 562. καὶ Πλούτ. 427. ἰδὲ ἐν τῷ, Λεκιθος.

Λεκιθολαχανόπωλες, ιδος, ἡ. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. ἡ πωλοῦσα λάχανα, καὶ ὠά.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ. καὶ θηλ. Λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ. (πωλέω, λέκιθος). Ὁ τὸ φαγητὸν λέκιθος καλούμενον πωλῶν, Ἀριστοφ. ἰδὲ Λέκιθος.

Λέκιθος, ἡ. Τὸ ξανθὸν, τὸ κίτρινον τοῦ αὐγοῦ, ὁ κρόκος. 2) Λέκιθος, ὁ. εἶδος ζωμοῦ ἐξ ὀσπρίων, καὶ ἐξηρτύτως ἐξ ἀράκου, ἑτοιμαζόμενον. Ὁ φυτίας παρ' Ἀθην. σελ. 406. τάσσει τοῦτο ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Ἔτυος. »Τὰ δὲ πάλιν αὖθις λευκωθῆ καθάπερ ἄρακος«, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἑρμην. τινὲς διὰ τοῦ, ἄρακος. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. στίχ. 427. ἑρμην. τὸ, λεκιθόπωλιν, φησὶν »ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος ὠοῦ, ὠόπωλιν. λέκιθος δὲ κυρίως τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, διὰ τὸ λέπει κεῖσθαι· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, ὅτι ἐν πίσῳ τῆς ἡλικίας κατακόρως φύεται· διὸ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ὠοῦ, ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ· καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· εὑρίσκεται ὅμως, καὶ λέκιθος φακῶν, κυσμῶν, πτισάνης, ὀρόβινος, κ. τ. τ. Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει, »λέκιθος, φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέποντος· ὃ αὐτὸς ἔτι ἔχει, »πέπονς οὖν ὀνομάζω τὸ ἐκ τῶν ἐρεχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον, λέκιθον δὲ τὸ ἐκ τῶν ἀλεσθέντων ἄλευρον ἐφθόμενον ἐν ὕδατι προσεμβαλλομένου τοῦ λέποντος. Ἐντεῦθεν καλεῖται, λεκιθώδης, ὁ πηλὸς οὗτος ὁ ζωμὸς· καὶ, λεκιθίτης ἄρτος«, ὁ ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, ἤτοι ἐξ ὀσπρίων κατεσκευασμένος.

Λεκιθώδης, εος, ὁ, ἡ (ὁ λέκιθος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα τοῦ ζωμοῦ λεκίθου ἔχων. 2) (ἡ λέκιθος), ἔχων εἶδος κρόκου τοῦ αὐγοῦ, κίτρινος ὡς αὐτός.

Λεκίς, ίδος, ἡ. Δελίσκιον, τό. καὶ, λεκίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ λέκος.

Λέκος, ους, ὁ, ἡ, Λέκος, εος, τό. Τρυβλίον ἐκπέταλον, πιάτον ἢ σαλλήριον, ἢ λακάνη »λέκος πυροῦ«, Ἱππώναξ παρὰ Πολυδ. ἰ. 87. Φοίνιξ παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 360. ὅπου πρότερον, λάσχος καὶ λέχος, ἔκειτο, ἰατρικόν τι μέτρον ἀντὶ τοῦ ὀξύβαφον. Λατ. Acetabulum. (ὅθεν λεκάνη, συγγεν. τῷ, λήκυθος καὶ λάγυνος).

Λέκρος, οἱ, = λίπαρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει λέπαρα, ὄζοι τῶν ἐλάφων, καὶ ὀρθότερον ἐν τῷ, λίπαρα, οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων. Ἐκ τοῦ, λίπτ, λίπ, πλάγιος, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν λιπαρὸς, λίπαρος, λιπαρὴς, λίπαρις, λίπαρος, λιπαρὸς, ἐντεῦθεν τὰ Λατ. licus, liquus, liquis, obliquus, obliquus.

* Λεκτέος, α, ον, ρηματ. ἐπῶ. τοῦ λέγω. Ὅστις πρέπει νὰ λεχθῇ

Λέκτης, ου, ὁ. (λέγω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ, Γλωσσάρ. Στεφάν. ὅθεν

Λεκτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. λεκτικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν καὶ ὁμιλεῖν· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς λόγον καὶ ἑρμηνείαν, ἢ ὁ ἐν τούτοις συνιστάμενος· καὶ πλησιάζων τῷ τρόπῳ τῆς κοινῆς ὁμιλίας, τῷ κοινῷ εἴδει τοῦ ἑκφράζεσθαι, τῇ κοινῇ διαλέκτῳ.

* Λέκτο, ἡ· ἔνικ. ἀόρ. κατὰ συγκ. μέσ. τοῦ λέγω, Ὀδσ.

Λεκτός, ἡ, όν. (λέγω). Διὰ τὸν ὁποῖον ὡμίλησε, εἶπε τινας, ὡμιλημένος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ εἴπῃ, νὰ ἐκφράσῃ τινάς. 2) συνηθροισμένος· ἐκλελεγμένος, Σοφοκλ. Λέγονται ἔτι, λεκτὰ, τὰ, καὶ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ὅσα μόνον ὡς σχηματισμοὶ ἰδέων ἐκλαμβάνονται, ἀλλ' οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν οὐδεμίαν ἔχουσιν, ὡς π. χ. καιρὸς, χρόνος, διάστημα, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ἀφωρισμένα, Astratti, Ἰταλ. Πλουτάρχ.

* Λέκτριος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Κλινήρης, κατόμενος εἰς τὸ κρεββάτι.

Λεκτρίτης, ου, ὁ (λέκτρον). »Θρένοι«, ἢ ἀναλύσιν, ἤτοι ἀπουμβιστήρια ἔχων θρόνος (σκαμνί), κρεββάτι δι' ἀνάπαυσιν, χωρὶς, καταπές. Ἡσυχ.

* Λεκτροκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω) = κλοψίγαμος, χρησμ. Σιβύλλ.

Λέκτρον, τό (ἐκ τοῦ λέγω, τὸ, κεῖμαι, εὐνάζω). Ὡς τὸ λέχος. Στρωμνὴ, κλίνη, κοίτη, Ὅμ. ἐξαίρτ. ἐν Ὀδσ. ἐπιτοπολὺ· ἐν τῷ πληθ. »Λέκτροισι«, εἰς τὸ κρεββάτι, Ὀδσ. 2) τροπ. ἐπὶ νυμφικῆς κλίνης, γάμος, καὶ ἀφροδισιασμός· ἔτι δὲ καὶ, σύζυγος, ὁ· ὅθεν

Λεκτροχαρὴς, εος, ὁ, ἡ (λέκτρον, χαίρω). Ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς λέκτροις, κυρίως τε καὶ ταχρ. Ὀρφ. Τμν. κλινήρης εἰς ἔρωτα.

Λέκυθος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, λήκυθος, ἀμφ.

Λελαβέσθαι, ἐπικ. κατ' ἀναβίπλ. ὑπερ αορ. Μέσ. τοῦ λαμβάνω, Ὀδσ. Δ, 388. ἀντὶ, λαβέσθαι· οὕτω καὶ τὸ, λελάβησι, ἀντὶ, λάβῃ.

Λέλαθα, Μέσ. παρακ. ἐκ τοῦ, λήθω.

* Λελάθη, Ἐπκ. κατ' ἀναδίπλ. γ', πρόσ. αορ. τοῦ λανθάνω. Ἰλιάδ. Ο, 60. ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ μέσ. αορ. λελάθοντο, λελαθέσθω, λελαθέσθαι, Ἰλιάδ. Δ, 127. Π, 200. Τ. 136. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 471. »ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα παῖδας«. Κατ' ἐνεργ. διάθ. κάμνω νὰ λησμονήσῃ, ἴδε λανθάνω, 3.

Δέλεαρ, ατος, λελεασμένος, λελεαστὸς. Ἐπ. Μέσ. παρακ. ἐκ τοῦ, λάσκω, Ὀδσ. 5, 85.

* Λελέκοντο, Ἐπκ. κατ' ἀναδίπλ. γ', πληθ. ἀόρ. β', μέσ. ἐκ τοῦ λάσκω, Ὅμ. Τμν. Ἑρμ. 145. (ᾳ)

*Λέλασμαι, παθ. παρκμ. τοῦ λανθάνω, ἀορ. Δελάσμεθα, Δωρικ. ἀντὶ, λελήσμεθα· ὡς τὸ, λέλασται, ἀντὶ, λέλησται, ἐκ τοῦ, λήθομαι, Ἰλιάδ Λ, 313.

* Λελάχητε, λελάχωσι, Ἐπκ. κατ' ἀναδ. β'. καὶ γ', πρτπ. πληθ. ἀορ. τοῦ λαγχάνω, κάμνω κοινωνόν, Ἰλιάδ.

Λελάχω, ταὐτὸν τῷ, λάχω, λαγχάνω, Ἰλιάδ. Η, 80.

* Λελειμμαι, παθ. παρεμ. τοῦ λείπω, καὶ ἡ μετοχ. λελειμμένος, Ὅμ.

* Λελειχμότας, εἰ γλαίφοντες, Ἡσιοδ. Θεογ. 836. ἀμβλ. μετοχ. παρκμ. τοῦ λείχω, ἢ λιχμάω.

* Δέλησθα, παρεμ. τοῦ λανθάνω.

Λελησότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, λελησὸς, τῆς μετοχ. τοῦ μέσου Παρακ. τοῦ, λανθάνω, ταὐτὸν τῷ, λάθρα. 2) ἀνεπαισθήτως, ἀπαραττήρητος.

Λέλητα, Ἰων. καὶ ἐπικ. παρκμ. τοῦ λάσκω. Ἡσιοδ. Ε. 209. καὶ ὁ μετοχ. κὸς, λελακὼς, Ἰλ. Χ, 141. »ἐξὸν λελακὼς«, κεκραγὼς, νῦν δὲ ἔχων μὲν διὰ τὲς πτήσεις ἀποτελῶν.

Λέλημμαι, σπάνιος ποιητ. παθ. παρκμ. τοῦ λαμβάνω ἀντὶ εἴλημμαι, Εὐριπ.

Δελῆσθαι, παθητ. παρακ. τοῦ ἀπαρεμφ. λήθομαι.

Δέλησμαι, Ἰων. καὶ Ἐπκ. παθ. παρκμ. τοῦ λανθάνω, καὶ ὁ μετοχ. λελησμένος, τοῦ Ἰλ. Ε, 834. »τῶν δὲ λέλησται«, ἐλησμόνησε.

Λέληφα, Ἀττ. εἴληφα, παρακείμ. τοῦ, λαμβάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Δελίγμαι, ἀρχαῖος, μόνον Ἐπικ. παρακμ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος· ἀγωνίζομαι, σπουδάζω, μὲ ἐπιθυμίαν κυνηγῶ, νὰ κάμω τι, ἀσπουδασμένος καὶ μετ' ἐφέσεως τρέχω, Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὴν μετοχὴν λελιγμένος, ὡς ἐπίθετον ἄνεμοι πτωτικοῦ, ἀντὶ, ἐνθερμος, πρόθυμος, ἐσπουδακώς, ὀξύς, ὁρμητικός, πλήρης ἐφέσεως, λαχταριασμένος, Ἰλιάδ. Δ, 465. Ε, 690. Μ, 106. Π, 552. παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥ, μετὰ γενικ. 1, 1164. αὐτὸς ἔχει καὶ γ'. ὑπερστλ. μετὰ ἀπρεμφ., ὡς, ἐλελίητο αὐδῆσαι, 3, 1158. (οὐχὶ ἐκ τοῦ ΔΙΑΩ, λιαρός, ἁλλ' ἀντὶ, λελίλημαι, λελιλημένος, ἐκ τοῦ λιλαίομαι, θεματικοῦ ΔΑΩ.)

Δελιμμένος, μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, λίπτω.

Δέλομαι, ταὐτὸν τῷ εἴρομαι, εἶπας, παρακ. τοῦ, λέγω, Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Λελογισμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, λογίζομαι. Μετὰ σκέψεως καὶ στοχασμοῦ, στοχαστικά, μὲ ἀκριβῆ σκέψιν, Ἡρόδ. 3, 104.

Λέλογχα, Μέσ. παρακ. τοῦ λαγχάνω, Ὁσ. Δ, 304. Ἡσιόδ. Θεογν. 203.

*Λελοιπα, παρκμ. τοῦ λείπω. Ὅμ.

*Λελουμένος, μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ λούω. Ἰλιάδ. Ε, 6.

Λελοχυῖα, παρ' Ἡσυχ. ἡ λεχὼ γενομένη, ἐκ τοῦ, λέγω, λέγομαι, τό, κεῖμαι, εὐνάζομαι.

Λελύμασμαι, παθ. παρακ. τοῦ, λυμαίνομαι, ἀντὶ, λελύμαγμαι.

Λελυμένος, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, λύω. Μὲ λυμένον τρόπον, χαύνως, ἀργῶς.

*Λέλυνται, λέλυντο, ἀντὶ ἐλέλυντο, γ', πληθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντλ. παθητ. ἐκ τοῦ λύω, Ὅμηρ.

*Λελῦτο, ἡ κατ' ἄλλους, λελῦτο, Ἐπικ. γ', ἑνικ. Κύκλ. παθ. παρκμ. τοῦ λύω, ἀντὶ, λελῦσθε, Ὀδυσ. Σ, 238.

Λεμβάδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, λέμβος. (Ξ).

Λέμβαρχος, ὁ (λέμβος, ἄρχω). Ὁ λέμβον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ διοίκησιν καὶ ἐξουσίαν ἔχων.

Λέμβος, ἡ. Μικρά τις ναῦς, σχεδόν, ἡ τῶν Γερμανῶν flutter λεγομένη, ἢ ὡς ἡ σαλοῦπα καὶ ἁλιευτ. πλοῖον καὶ Barca· ὅτι δὲ τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχεν ῥᾳδίαν πρῶραν, δηλοῦται ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτ. (ζώων πορείας 10.) ῥήσεως, «Πλοίου πρῶρα λεμβώδης» παρὰ τοῖς μεταγνωστ. γράφεται ἔστ' ὅτε καὶ οὐδετ. τὸ λέμβος. Παρ' Ἀθην. ς' καλεῖται λέμβος καὶ τὸ παράστιτος.

Λεμβώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὁ τὸ εἶδος, σχῆμα τῆι λέμβου ἔχων· ὁμοιος αὐτῇ.

Λέμμα, τό (λέπω). Λέπισμα, λέπος, φλοιός, φλοιὸς, δέρμα, λέπιον, καύκαλον κεφάλου, σκέπασμα, κάλυμμα, Θεόφραστ. δ', 12.

Λέμνα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φύτ. δ' 11. εἶδος φυτοῦ ἐν ἀκινήτοις ὕδασι φυόμενον, τὸ ὁποῖον νομίζουσιν, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Lemna palustris.

Λέμφος, ὁ = κόρυζα, μύξα, τροπκ. ἀπλότης, εὐήθεια. 2) ὡς ἐπίθ. Ταὐτὸν τῷ, κορυζώδης, μυξώδης, μυξιάρης, καὶ τροπκ. ἁπλοῦς, μάταιος, μωρός. «Γέρων ἀπεμέμυκτ' ἤθλιος λέμφος», ὁ δυστυχὴς ἁπλοῦς γέρων ἠπατήθη (τοῦ ἔκβαλον τὴν μύξαν) Μένανδρ. Παρὰ Φωτ. κεῖται καὶ λίμφος, τὰ ὑγρεπίδια τῶν ἐρεθισμάτων καὶ ῥηγμάτων ὑπὸ νόσου.» Παρὰ Μοιρᾷ τῷ Χειρογρ. Λέσβος, ἔχουσιν. Ὁ Festus ἀναφέρει ἐκ Lucilii τὸ sllembus, ἀντὶ τοῦ tardus, gravis, ἐπὶ ἵππων ῥηθέν (συγγεν. τῷ, λάμπη, λάπη)· "Ορα

*Λεμφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Κιρουζώδης, μυξώδης.

Λέντιον, τό, καὶ λίντιον, ἐκ τοῦ Λατιν. Linteum, ταὐτὸν τῷ Ἑλληνικῷ, ὀθόνη, ὕφασμα ἐκ λινοῦ, Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. «λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν», Ἰωάν. Εὐαγγ. ιγ', ὡς τὸ παρὰ Τούρν. Πεστιμάλ.

Λεξείδιον, καὶ λεξίδιον, τό, ὑποκριστ. τοῦ, λέξις.

Λεξείω, ἐρετ. μέλ. τοῦ, λέγω. Λέγειν θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλήσω, νὰ εἰπω.

Λέξεο, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. κατὰ συγκ. μέσος τοῦ λέγω, εὐνάζομαι, κοιμῶμαι, Ὀδυσ. Τ, 598. Ἰλιάδ. Ι, 617. πρβλ. λέξο.

*Λεξίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λέξις (ι).

Λεξιθήρας, ου, ὁ, καὶ, λεξίθηρ, ηρος, ὁ. Παρ' Ἐπιφαν. (λέξις, θηράω). Ὁ λέξεις θηρεύων, κυνηγῶν.

Λεξιθηρέω, ῶ. Λέξεις, ἢ ἐκφράσεις θηρεύω, κυνηγῶ, Σωκράτ. Ἱστορ. ἐκκλησ. ὅθεν

Λεξιθηρία, ἡ. Ἡ τῶν λέξεων θήρευσις, τὸ κυνηγεῖν λέξεις καὶ ἐκφράσεις, Κλήμ. Ἀλεξ.

Λεξικογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ λεξικὸν γράφων, συνθέτων. (α)

Λεξικός, ὁ (λέξις). Ταὐτὸν τὸ Λεξικογράφος. οὕτω καλεῖ Θεόδωρος ὁ Γαζῆς τὸν Σουίδαν. Λεξικὸν, τὸ· ὑπακουομ. βιβλίον, τὸ περιέχον τὰς λέξεις γλώσσης τινὸς βιβλίον μετὰ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν, καὶ ἐπίθετ. λεξικὸς, ἡ, όν, ἀναγόμενος εἰς λέξιν, ἢ φράσιν τινά.

Λέξις, ἡ (λέγω), Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ὁμιλία, ἔκφρασις τῶν νοημάτων διὰ τῆς φωνῆς, ῥῆσις, ἰδίωμα γλώσσης, ὕφος λόγου, χαρακτὴρ, Ἀριστοτ. Ῥητ γ'. 2) ἡ μοναδικὴ, ἤτοι μία καὶ μόνη λέξις, ἢ ἔκφρασις εἷον ἡμέρα, ἥτις καὶ φωνὴ ἐγγράμματος, ἢ ἔναρθρος λέγεται, σημαντική τινος πράγματος. Παρὰ Κόνωνι, α', ἀντὶ τοῦ, ὄνομα καὶ ὀνομασία. 3) παρὰ Γραμματικ. παλαιά, σπανία, ξενική, ἢ συγγραφεῖ τινι ἰδιάζουσα λέξις, ἔχουσα χρείαν ἐξηγήσεως διὰ γλωσσήματος, ἤτοι ἄλλης γνωστῆς λέξεως, πρβλ. γλῶσσα, 5. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις, μαρτυρία, Πλούτ. εἰς Σχολ. 1. «Τέθεικε λέξιν.»

*Δέξο, ἀντὶ λέξεο, Ἐπικ. προστ. ἀόρ. κατὰ συγκ. μέσ. τοῦ λέγω, πλάγιασε, Ἰλιάδ. Ω, 650. Ὀδυσ. Η, 320. ὡσαύτως καὶ ὄρτο καὶ ὄρσεο.

Λεοντάγχων, ονος, ὁ, ἡ (λέων, ἄγχω). Ὁ ἄγχων, πνίγων τοὺς λέοντας. ἀμφιβ. ἀναγν. ἐκ Καλλιμαχ. Ἐπιγρ. 33.

Λεοντέη, καὶ συναλ. λεοντῆ, ἡ, ὑποκατωμ. φορά. Τὸ δέρμα τοῦ λέοντος· δηλωτ. ἐκ τοῦ, λεόντεος, Ἡρόδ. γ, 69.

Λεόντειος, εία, ειον, ἡ, λεόντειος, ὁ, ἡ (λέων). Ὁ ἐκ λέοντος, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεόντων ὤν.

*Λεόντεος, α, ον = λεόντειος.

Λεοντηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν λεόντων, ὡς οἱ λέοντες.

Λεοντιαῖος, αία, αῖον. Μέγας ὡς ὁ λέων.

Λεοντιδεύς, έως. Ὁ νέος λέων, λεονταράκιον.

Λεοντική, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, κακαλία, λέγεται, Διοσκορ. δ', 123. Πλίν. κε', 11.

Λεόντιος, ία, ιον. Ταὐτὸν τῷ, λεόντειος.

Λεοντίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λέων.

Λεοντόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ ὑπὸ λεόντων βοσκηθεὶς, ἢ βοσκόμενος. Τόπος, ἔνθα νέμονται, ἢ συχνάζουσι λέοντες, Στράβ. 16. σελ. 1083.

*Λεοντοβότος, ὁ, ἡ, (βόσκω). Λέοντας τρέφων.

Λεοντοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων λέοντας.

Λεοντοδάρης, ου, ὁ (δέρος). Λίθος τις, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος, εἶδος ἀχάτου, Ὀρφ. Λίθ. ιζ', 10. Πλίν. ζ', 10. καὶ 54. ὅπου συνήθως, λεοντοσέρης, κεῖται.

Λεοντόδιφρος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ποιητ. ἔποχος, ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ λεόντων, Ἀπολλωνίου, β', 213. ἐπίθετον τῆς Ῥέας, ἥτις καθῆται ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ λεόντων συρομένης.

Λεοντοειδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ συγκ. λεοντώδης, καὶ Ἐπίρ. λεοντωδῶς (εἶδος). Ὁ εἶδος λέοντος ἔχων, ὁμοιος τῷ λέοντι, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λέοντος ὤν.

Λεοντόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ λέοντος θυμὸν, καρδίαν ἔχων· ἀνδρεῖος, θαρραλέος.

Λεοντοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ λέοντος κεφαλὴν ἔχων.

Λεοντοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ἐπιστάτης, καὶ τροφεὺς, ἢ ἐπιμελητὴς λεόντων.

Λεοντομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ λεόντων, ἢ μετὰ λέοντος μορφῆς μεμιγμένος, τὸ ἥμισυ λέων, καὶ τὸ ἥμισυ ἄλλο τι· ὁ γεγεννημένος ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ ἄλλου, π. χ. σκύλου, Πολυδ.

Λεοντόπαρδος, ὁ (πάρδος). Εἶδος ζώου γεγεννημένου ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ πάρδου, λεόπαρδος, Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 273.

Λεοντοπέταλον, τό. Ὄνομα φυτοῦ τινος, Διοσκορ. γ', 110. Πλίν. κζ', 11. Leonlice, leontopetalum, Λιν.

Λεοντοπίθηκος, ὁ (πίθηκος). Εἶδος πιθήκου λέοντος μορφὴν ἔχον, Φιλοστόργ. γ', 11.

Λεοντοπόδιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ', 131. ἴσως ἓν τῶν τοῦ Λιν. Gnaphalium διάφορον μέντοι τοῦ Πλινίου ἐν κζ'. 8. ἐκ τοῦ

Λεοντόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λέοντος πόδας ἔχων.

Λεοντοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ λέοντος πρόσωπον ἔχων.

Λεοντοσέρης, ἴδε λεοντοδέρης.

*Λεοντοτροφία, ἡ (τρέφω). Ἡ ἀνατροφὴ, κράτησις, περιποίησις λεόντων.

*Λεοντοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Λέοντας ἔχων ἢ κρατῶν.

Λεοντοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ λέοντας φονεύων.

Λεοντόφονος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ λεόντων φονευθείς.

Λεοντοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λέοντας φέρων, ἢ βαστάζων.

Λεοντοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ἐκ λέοντος γεγεννημένος. 2) (φυή), ὁ, λέοντος φύσιν ἔχων.

Λεοντόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ ἐκ λεοντείου δέρματος τὴν χλαῖναν ἔχων· ὁ ἐνδεδυμένος μὲ δέρμα λέοντος.

*Λεοντόχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Φαγωθεὶς ἀπὸ λέοντα.

Λεοντόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ταὐτὸν τῷ, λεοντόθυμος.

Λεοντώδης, εος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λεοντοειδής.

Λεόπαρδος, ὁ (πάρδος). Ταὐτὸν τῷ, λεοντόπαρδος, Leopardus. Ἀνώνυμ. Αὐγουστ. χειρ. κεφ. 12. λέγει, ὅτι τοῦτο τὸ ζῶον γεννᾶται ἐκ τῆς μίξεως τοῦ λέοντος μετὰ τῆς παρδάλεως, ἢ καὶ ἀνάπαλιν.

Λεουργός, ὁ, ἡ = λειουργός. Lob. Φρυν. σ. 89.

Λεπαδεύομαι (λεπάς). Λεπάδας συλλέγω, πεταλίδας συνάζω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Λεπαδιστήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ τέλος, ἄκρον τοῦ λεπαδίου, Πολυδ. α', 147.

Λέπαδνον, τὸ, καὶ παρὰ νεωτ.. λέπαμνον· ἱμὰς σπηδιαῖος, ἢ ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος, πλατύς, περὶ τοὺς τραχήλους τῶν ζώων ἐπιτιθέμενος, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν καὶ μασχαλιστῆρα ἀναδεσμούμενος, συνήθ. ἓν τῷ πληθ. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀπολλωνίου, λέπαμνον διὰ τοῦ μ ἐλέγετο) χάμουρα, Ἰλιάδ. Ε, 730. Τ, 393. ἢ καθ' Ἡσύχ. λεπάδνα, ἱμάντες πλατεῖς, εἰς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.

* Λεπαδνος, ὁ, ἡ. Ὑποδυλωμένος, ὑποταχθείς, Αἰσχ. Εὐμεν. 532.

* Λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυλατριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπιττοσυφοραττοπεριστερολεπτρυγονοπτεγκεφαλοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων, ὑπὸ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1215. κωμικῶς ἐπιγραμματισμένη ὀνομασία ἑνὸς ἐκ διαφόρων ἐνδεχομένων νοστίμων ἐδωδίμων φαγέ, ἡ πολυσυνθετωτάτη παρὰ πάσας τὰς γνωστὰς ἡμῖν Ἑλληνικὰς λέξεις.

Λεπάλεος, αία, αῖον (λέπας). Βραχώδης, βουνώδης. Εὐριπ. Ἱππ. 1259. πλεπαλίας χθονὸς ὦ, πετρώδους, ὀρεινῆς γῆς.

* Λέπαμνον, τό = λέπαδνον, νεώτ. τύπος.

Λέπαργος, ὁ, ἡ (λέπος, ἀργός). Ἔχων λευκὸν δέρμα, Θεόκρ. ὅθεν καθόλου, ἀσπρουλιάρικος, λευκός, ἄσπρος· τινὲς οὖν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λέπος, καὶ ἀργός, ὁ τὸ λέπος ἀργόν, ἤτοι ὁ τὸ δέρμα λευκὸν ἔχων· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λαπάρα. Θεόκριτ. δ', 45. ἐπὶ τράγου. Νίκανδρ. Θηρ. 349. ἐπὶ ὄνου, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐπὶ βοός, βέλτιον ἐκ τοῦ λαπάρα, ἵνα ᾖ, ὁ λευκὸς κατὰ τὴν λαπάραν, ὁ ἄσπρην κοιλίαν, λαγώνια ἔχων.

Λέπας, τό (λέπω). ποιητ. Φλάκρον καὶ πετρώδες βουνόν, ἢ ὀρεινὴ τραχύτης καὶ ἀπόσπασμα ὄρους, βράχος, Ἐπίγραμ.

Λεπάς, άδος, ἡ (λέπας). Ὄστρεόν τι κοίλον καὶ μονόθυρον, πρὸς τὰς πέτρας (λέπας) ἐκ τοῦ μέρους τῆς κοιλίας αὐτοῦ κεκολλημένον, Πεταλίς, Πεταλίδα, Patella, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ', ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ φιλούντων, φιλῶ τινα ῥοφῶντας ὀπωσοῦν καὶ κολλώμενος μέ τὰ χείλη, ἐμπεφυκώς, ὥσπερ λεπάς, Ἀρχ. Πλουτ. 1097.

Λεπαστη, ἡ, ἡ, λεπάστη, ἧ, λεπαστίς, ίδος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ἡ λεπάδος σχῆμα ἔχουσα κύλιξ, Ἀριστ. Εἰρ. 916.

* Λεπαττίς, ἡ = λεπαστή, Lobeck Φρυν. σελ. 256.

Λέπαστρον, τό (λεπάς). Σκεῦος ἁλιευτικὸν πρὸς ἄγραν ὀστρέων.

Λεπίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λεπίς. 2) εἶδος φυτοῦ Συρίας, ταὐτὸν τῷ, Ἰβηρίς, καὶ, Τυγγιδίων, Lepidion, Λιν.

Λεπιδοειδής, έος, ός, ἡ (λεπίς). Ὁ εἶδος λεπίδος ἔχων.

Λεπιδόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Παρὰ Κέλσῳ β', 22. ἀντὶ τοῦ, λεπὶς χαλκοῦ. ἀμφ.

* Λεπιδόω, (λεπίς). Σκεπάζω μὲ λεπίδας. 2) μεταβάλλω εἰς λεπίδας. «Τὰ ὀστέα λεπιδοῦνται, τὰ κόκκαλα γίνονται κατάξηρα, καὶ τρίβονται εἰς λεπίδας, Ἱππ. ὅθεν

Λεπιδωτός, ή, όν (λεπιδόω). Φολιδωτός, ὁ λεπίδας, λέπια ἔχων, Ἡρόδ. 9, 22. 2) οὐσιαστ. εἶδος μεγάλου λεπιδώτου, ἰχθύος τοῦ Νείλου, Cyprinus Bynni, Ἡρόδ. 2, 72.

Λεπίζω, καὶ λοπίζω. Τὸ λέπος ἐκβάλλω, ξεφλουδίζω, ἐκδέρω.

Λέπιον, τό, = λεπίδιον, ὑποκ. τοῦ λεπίς. Μικρὰ λεπίς, λεπτὴ φλοιώδα, κοριά, ἐσχάρα (π. χ. τῆς ψώρας), Ἱπποκρ. Κωακ. 18. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπὶ ἰχθύων.

Λεπίς, ίδος, ἡ (λέπος). Λέπιον, φλοιός, δέρμα, φλοῦδα. «Λεπὶς χαλκοῦ, σιδήρου, τὰ ἀποσφυροκοπήματα τοῦ σιδήρου, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσιν ὡς λέπια τὰ τοιαῦτα ἐκπίπτουσιν ἐκ τοῦ μετάλλου ὅταν σφυροκοπῆται. «Λεπὶς πρίονος», τὸ πριόνισμα, τὸ πίπτον ἐκ τοῦ πρίονος· ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πέταλον ἑνὸς μετάλλου Ἡρόδ. 7. 61. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ πλάτισμα τῆς μαχαίρας, λεπίδα, καὶ λεπίδα, λέγεται. (λέγεται καὶ λέπος, τό),

Λέπισμα, τό (λεπίζω). Τὸ ὁποῖον λεπίζεται, τὸ ἐκβαλλόμενον, ἢ ἀφαιρούμενον λέπος, ταὐτὸν τῷ, λεπίς. Γαλην. «Ῥοιᾶς λέπισμα».

Λέπορις, ὁ, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, λαγός, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lepus, Varro, R. R. 3, 12, 6. Gellius, 1, 18.

Λέπος, τό (λέπω). Λεπίς, λέπιον· φλοιός· δέρμα, ἐξώφλοιον, τσωφλοιον, λοβός, Βατραχομ. 130.

Λέπρα, ἡ, Ἰων. λέπρη. Πάθος τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ, λεπρός, διότι τὸ δέρμα τραχὺ καὶ λεπιδωτὸν γίνεται. Ἡρόδ. 1, 138.

Λεπρᾶς, άδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λέπρα. 2) ὡς ἰδιαίτ. ποιητ. Θηλυκ. τοῦ, λεπρός, παρ' Ὄππ. ἀλ. α'. 129. «πέτρα λεπράς», χαμηλὴ πέτρα εἰς ἀμμώδεις αἰγιαλοὺς κειμένη, καὶ Θεόκριτ. 1, 90.

Λεπραίω, ῶ (λέπρα). Ἔχω ἢ ἀποκτῶ τὴν λέπραν, λεπρὸς εἶμι· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. αἴτ. Φυτ. εἰ, 12. καὶ ἐπὶ ξυροῦ καὶ μουχλιασμένου ἢ κεκμηκότος οἴνου, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ζ, 162.

* Λεπραίω = λεπρόω, Lob ek Φρυν. σ. 80.

* Λεπρικός, ή, όν (λέπρα). Ἀνήκων τῇ λέπρᾳ, ἀναγομένος εἰς αὐτὴν, ἢ θεραπευόν αὐτήν.

Λεπρός, ά, όν (λέπος). Ὡς καὶ τὸ λεπρός, τραχύς, λέπια ἔχων, μὴ ὁμαλός, ἢ λεῖος· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. ὁ λέπρον ἔχων, ἐπειδὴ καὶ τοῦ πάσχοντος τὸ σῶμα γίνεται λεπιδωτόν, καὶ λέπια πίπτουσιν ἐξ αὐτοῦ καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τραχύς, ὀξύς. «Βουνὸς λεπρός», τραχὺς καὶ φαλακρὸς λόφος, Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 38.

Λεπρόω, ῶ, ἡ, λεπρύνω. Τραχύ, λεπιδωτὸν ποιῶ, Παθητικ. τραχύς, λεπιδωτός, ἢ λεπρὸς γίνομαι. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 156. καὶ, 262. κεῖται «λεπρύνονται», ἀντὶ τοῦ, ἐχουσιν ἢ λαμβάνουσι τὸ ταρρῶδες, λεπρῶδες χρῶμα.

* Λεπρύνω = λεπρόω.

Λεπρώδης, εες, ὁ, ἡ (εἶδος, λεπρός). Ὅμοιος τῷ λεπρῷ, ἔχων ὄψιν ὡς ὁ λεπρός, τραχύς, λεπιδωτός.

Λεπταλικός, ή, όν ποιητ. ἀντὶ λεπταλέος, Ἀνάλεκτ. β'. 387.

Λεπταλέος, έα, έον (λεπτός). Λεπτός, ἀσθενής, ξηρός, ἰσχνός, μαλακός, φίνος, «Δ. φωνὴ (Ἰλ. Σ, 571.), «ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος συνήθ. ἐπὶ ἐπαίνου, ὑψηλός καὶ λεπτός, χαρίεις, σπανίως ἰσχνός.

Λεπταπίλεπτος, ὁ, ἡ. Λίαν λεπτός, εἰς ἄκρον λεπτότατος, μόνον κατὰ τὸ συγκριτ. εὐχρηστον, Νικηρχ. ἐπ 16, 2. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ τὸ, φυλλεπίφυλλος.

Λεπτηγορέω, ῶ (ἀγορεύω). Ταὐτὸν τῷ λεπτολογέω.

Λεπτηκής, έος, ὁ, ἡ (ἀκή). Καμωμένος σεμβληρὸς καὶ λεπτός, μὲ λεπτὴν ἄκην, μύτην· Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, λεπτήκεα, τά· λεπτὴς ἐργασίας ποιηθέντα.

Λεπτίζω, ταὐτὸν τῷ, Λεπτύνω, Ἱπποκρ.

Λεπτίς, ίδος, ἡ. Ἐν Ἀνθολογ «Λεπτὶς κριθῆς», εἴδός τι κριθῆς· ἐν Γεωπονικ. γ'. 3. 12. «Λεπτὴ τις κριθὴ» κεῖται.

Λεπτοβαθής, έος, ὁ, ἡ (βάθος). Οὐχὶ τόσον πολλὰ βαθύς, ῥηχός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 4.

Λεπτόβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστός). Ὁ λεπτοὺς, εὐθυάτους βλαστοὺς φέρων, ἢ ἐκφύων.

Λεπτοβόης, ου, ὁ (βοή). Ὁ λεπτὴν βοὴν, φωνὴν ἔχων.

Λεπτόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). Ὁ λεπτὴν βύρσαν ἔχων.

Λεπτόγαιος, ὁ, ἡ. ἡ, Λεπτόγειος, καὶ, Λεπτόγεως, ὁ, ἡ (γαῖα, γῆ). Ὁ ἐκ λεπτῆς γῆς, ἢ ὁ λεπτὴν, ἀσθενῆ, μὴ λεπαρὰν γῆν ἔχων.

Λεπτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ λεπτὴν, ὀξεῖαν γνώμην ἔχων, ὀξύνους, Λουκιαν.

Λεπτογραμμία, ἡ. Τὸ λεπτῶς γράφειν, ψιλογραμμία.

Λεπτόγραμμος, ὁ, ἡ. (γραμμὴ) Ὁ λεπτὰς γραμμὰς ἔχων. «Βιβλίον λεπτόγραμμον», τὸ λεπτὰ, μικρὰ γράμματα ἔχον, λεπτογραμμένον, Λουκιαν.

Λεπτόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω) Ὁ λεπτῶς γεγραμμένος, ψιλογραμμένος, Λουκ.

Λεπτογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ, ψιλὰ γράφων.

Λεπτοδέρματος, ὁ, ἡ = λεπτόδερμος. Λεπτὸν, τρυφερὸν δέρμα ἔχων.

Λεπτοδερμία, ἡ. Ἡ λεπτότης τοῦ δέρματος, ἐκ τοῦ

Λεπτόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λεπτὸν, ψιλὸν δέρμα ἔχων, Ἱπποκρ.

Λεπτόδομος, ὁ, ἡ (δέμω), ποιητ. Ὁ λεπτὴν οἰκοδομὴν ἔχων, λεπτῶς, ἐλαφρᾷ οἰκοδομημένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 112. «Λεπτόδομα πεῖσματα», ὅπου ἡ β'. Ἐκδοσ. τοῦ Sch. λεπτίσματα, ἔχει.

Λεπτοεπέω, ῶ (εἰπεῖν), = λεπτολογέω. ἀμφ.

Λεπτόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ λεπτὰς τρίχας ἔχων.

Λεπτόθριος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ θρία, φύλλα ἔχων ἐκ τοῦ θρίου καὶ λεπτός. (Τὸ Ἰωτα ἐστι μὲν κυρίως μικρὸν, ἀλλὰ παρὰ Νικ. βραχύ, πρβ. θρίον.)

Λεπτοΐξυος, ὁ, ἡ (ἰξ). Ὁ λεπτὰς ἰνας ἔχων.

Λεπτοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος.) Ὁ λεπτὸν κάλαμον ἔχων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 233.

Λεπτόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ λεπτὸν καρπὸν ἔχων.

Λεπτοκάρυον, τό. (κάρυον). Τὸ λεπτὸν κάρυον, ἤτοι τὸ ποντικὸν καλούμενον καὶ ἀμυγδαίαν ἔχον, Διοσκορ. α'. 180.

Λεπτόκαρφος, ὁ, ἡ (κάρφος). Ὁ λεπτὰ κάρφη, κλόνους ἔχων, Διοσκορ. ἐὸς Κέρφος.

Λεπτόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λεπτὸν καυλὸν ἔχων.

Λεπτόκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ λεπτὰς, ἰσχνὰς κνήμας ἢ σκέλη ἔχων.

Λεπτοκοπέω, ῶ (κόπτω). Εἰς λεπτὰ, μικρὰ κόπτω.

Λεπτολέσχης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λεπτολόγος, ἀμφ. ὅθεν,

Λεπτολεσχία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λεπτολογία, ἀμφ.

Λεπτολογέω, ῶ (λεπτολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ λεπτοὺς λόγους ἤτοι σοφίσματα. ἀκριβῶς ἐξετάζω, ὅ ἐστι, καὶ τὸ παραμικρότατον. ὅθεν

Λεπτολόγημα, ατος, τό. Σοφιστικὴ τις ὁμιλία, σόφισμα· εὐφυὴς, ἀγχίνους ἰδέα.

Λεπτολογία, ἡ. Ἡ διὰ λεπτῶν λόγων ὁμιλία, ἀγχίνοια, ψιλότης τοῦ νοός, 2) ἐξέτασις ἀκριβὴς διὰ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Raisonnement, 2) ἄχρηστος περιέργεια, ἐξέτασις καὶ τῶν μικροτάτων, ἐξαιρτ. ὑπαρ· φιλαργυρία, ταὐτὸν τῷ, κνιπότης, Φρυνίχ.

Λεπτολογιστής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Λεπτολόγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 318. ὅπου διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου κεῖται διῃρημένον κατὰ δύσκον ἀριθμὸν «Λεπτὼ λογιστά», ἃ τὸ ὁποῖον καὶ δὶς ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ, Λεπτολόγος· καὶ διὰ τοῦτο ἡ Βατικανὴ ἀνάγνωσις, Λεπτοσοφιστά, προκριτωτέρα, εἰς τὸ «Λεπτὼ σοφιστὰ» διῃρημένη.

Λεπτολόγος, ὁ, ἡ (λεπτός, λέγω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ μὲ λεπτολογίαν, ἤτοι ἀκριβῶς καὶ φιλοσοφικῶς περίτεχνος πράγματος, Πτολεμ. Ἐπιγράμ. καὶ ὁ ἀκριβῶς ἐρευνῶν, ἐξετάζων.

Λεπτομέρεια, ἡ. Ἡ ποιότης καὶ ἰδιότης, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοι ἡ κατάστασις σώματός τινος ἐκ λεπτῶν μερῶν συνιστάμενον· ἐκ τοῦ

Λεπτομερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. —ρῶς. (λεπτός, μέρος). Ὁ ἐκ λεπτῶν μερῶν συνιστάμενος, συγκείμενος, λεπτός, ψιλός, καθώς π. χ. τὸ πῦρ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ Ἄτματος, Ἀριστοτέλ. ᾧ καὶ ἀντίκειται τὸ ἄρρος, παχυμερής, 2) τὸν ὁποίων ἔωρούσι καὶ πραγματεύονται μοιριδίκως εἰς μικρὰ τμήματα, ἤτοι ἐξετάζουσι τὰ μέρη τοῦ ἀπὸ ἕνα ἕνα, παρατηρημένος, ἐξετασμένος λεπτομερῶς, κατὰ μέρος, ἀπὸ ἓν ἕν, Πτολεμ. Γεωγρ. α. 22.

Λεπτομεριμνία, ἡ. Ἱερονύτος κεφ. 28, ὅπου, Λεπτομερυμνία, κεῖται· ὑπεραριβὴς φροντίς· ἐκ τοῦ

Λεπτομέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ μεριμνῶν καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον ὑποπτος, Γλωσσάρ.

Λεπτόμητις, εως, ὁ (μῆτις). Λεπτόβουλος, πονηρός, Ἡσύχ.

Λεπτόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος, λεπτός). Ὁ συνιστάμενος ἐκ λεπτοῦ νήματος, ἢ ὁ λεπτὰ ὑφασμένος, Εὐρ. Ἀνδρομ. 825.

Λεπτομυθέω, ῶ (μῦθος), = λεπτολογέω.

Λεπτόν, τό· ὑπαρ. νόμισμα. Μικρὰ μονέδα, ὁ ἐστι, μικρόν κέρμα νομίσματός τινος, ἢ τμῆμα ἀργυρίου, χαλκοῦ, ὀβολός· καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν Ἄσπρον, ἢ Λιανόν, καλούμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἑκατοστὸν εἰκοστοστὸν τμῆμα τοῦ γροσίου, ἢ ἡ φόλα, N. Διαθ. 2) Τὸ ἑξηκοστὸν μέρος τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας.

*Λεπτόνευρος, ὁ, ἡ (νεῦρον). Ὁ λεπτὰ νεῦρα ἔχων.

*Λεπτόννητος, ὁή, (νέω) Ὁ λεπτῶς ἐγκεκυμένος, ἢ ἐξ ἐλαττοῦ νήματος ὑφασμένος «Λεπτόννητοι ὑμένες,» Εὐβουλος παρ' Ἀθην. ιγ'. ὅπου τινὰ Χειρόγρ. Δεπτόπηνοι, ἔχουσι.

Λεπτοποιέω, ῶ (ποιέω). Λεπτὸν ποιῶ τι.

Λεπτόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λεπτοὺς, λιγνοὺς πόδας ἔχων, συραυλοπόδης.

Λεπτόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ λεπτὴν τὴν πυγὴν ἔχων, τοῦ ὁποίου τὰ κωλομέρια εἶναι λεπτὰ, λιγνά.

Λεπτόραξ, ἡ λεπτόρραξ, αγος, ὁ, ἡ. Εἶδος σταφυλῆς μικρᾶς ῥάγας ἐχούσης, Πλίν.

Λεπτόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ λεπτὰς, τρυφερὰς ῥίζας ἔχων.

Λεπτόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ λεπτῶς ἢ κλωστὴ ῥέων, Ἱπποκρ.

Λεπτός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. λεπτῶς, (λέπω). Κυρίως οἱονεὶ λεπιστός. Ἡ λέξις ἐν τῇ συνηθείᾳ, σημαίνει τὸν τρόπον τῆς ἐκτάσεως σώματος τινος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀλίγα μόρια εὑρίσκονται ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἔχουσα ἀπ' ἐναντίας τὰ, πυκνός, χονδρός· ἄρα 1) ψιλός, τρυφερός, νοσφός, μαλακός, (ψίνος), πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει συχνότατα ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων καὶ ἱματίων, ὡς Ἰλ. Χ, 54. (εἵματα) λεπτὰ τε καὶ καρίεντα·» «Λεπτόπατος χάλκος,» Ἰλ. Τ, 276. ν' Ῥίμφα τε λέπτ' ἐφύοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶν (Ἰλ. Τ, 497)» ἤτοι λεπτὰ καὶ εἰς μικρὰ κομμάτια γενόμενα ἀπὸ τὰ ποδάρια τῶν βοϊδίων. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος συνήθως διὰ μέμψιν, ἰσχνός, λιγνός, λεπτόσαρκος, Ἡσί. Ἔ. 499. σημαίνει δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὑγιὴς, καὶ λεπτός, χαρίεις, «Τὰ λεπτὰ τῶν πριβάτων,» τὰ μικρότερα βράγματα εἰς πρόβατα καὶ αἶγας, Ἡρόδ. 8, 137. πρβ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 11. 2) = στενός, οἷς ἐν Ὀδ. Ζ, 264. «Λεπτὴ δ' εἰσίδμη,» στενὴ εἴσοδος εἰς τὸν λιμένα· καθόλου, μικρός, ποταπός, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ὡς λεπτὴ μῆτις, Ἰλ. Κ, 226. Ψ, 590. ἐπὶ δυνάμεων σωματικῶν, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 585. 3) τροπ. λεπτὸς, ψίνος, ὀξὺς κατὰ τὸν νοῦν ἀγχίνους, σοφιστικὸς· καὶ, διαχωρῶν μὲ τὸν τοῦν, ἐννοιῶν τι κατὰ βάθος, ἴσως καὶ τὰ μικρότατα. β) ἐπὶ αἰσθήματος, αἰσθαντικὸς, ἐρεθιστικὸς, ὁ λεπτὰ αἰσθανόμενος, Schaef. Διον. συνθ. σ. 246. ἀντίθ. τῷ, παχὺς. Παρὰ Φωτίῳ εὕρηται τὸ ἀνώμαλ. συγκριτ. λεπτίστερος.

Λεπτόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ λεπτὴν σάρκα ἔχων, λιγνός, μὴ παχύς, Γεωπον. ι. 64.

Λεπτοσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ λεπτὰ σκέλη ἔχων.

*Λεπτοσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής), = λεπτολογιστής.

Λεπτοσπάθητος, ὁ, ἡ (σπαθέω). Λεπτὰ ὑφασμένος· «Χλανίδιον λεπτοσπάθητον,» ἀντὶ τοῦ, λεπτὸν, ψιλὸν, παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 6. ὅπου ἡμαρτημ. «Λεπτὰ πάθη χλανιδίων» κεῖται.

Λεπτόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ λεπτὸν σπέρμα ἔχων.

Λεπτόστομος, ὁ, ἡ. (στόμα). Ὁ λεπτὸν στόμα, στενὴν τρύπαν ἔχων.

Λεπτοσύνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ, λεπτότης· ἐκ τοῦ

Λεπτόσυνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεπτός, ποιητ. Ἀνέκδοτ. β. 353.

Λεπτοσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ὁ λεπτῶς συνθεμένος, ἢ ὁ ἐκ λεπτῶν μορίων συνθεμένος, Αἰτήν. σελ. 449.

*Λεπτόσφυρος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ σφυρὰ ἔχων· εὔσφυρος, καλλίσφυρος, Ἡσύχ. ἐν λ. Ταυόσφυρος.

Λεπτοσχιδής, ές, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὁ λεπτῶς ἐσχισμένος, ἐγκεκομμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Λεπτόσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ λεπτὸν, ψίλον σῶμα ἔχων.

Λεπτότης, ητος, ἡ (λεπτός). Ἡ κατάστασις ἢ τὸ εἶναι τοῦ λεπτοῦ, λεπτότης, τρυφερότης, κομψότης· ἰσχνότης. 2). μεταφ. ἐπὶ νοός, ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀγχίνοια, ὀξύτης τοῦ νοός, συλλογιστικὴ κρίσις.

Λεπτοτομέω, ῶ (τέμνω). Εἰς λεπτὰ τμήματα, ἢ μέρη τέμνω, Στράβ. ιέ. σελ. 1057.

Λεπτοτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ λεπτὸν τράχηλον ἔχων, Αἰτήν. σελ. 392.

Λεπτότρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Λεπτὰ τρυπημένος, ἤγουν μὲ στενὰς τρύπας, Γαλην. συνθέσ. φαρμ. ἐ. «Λεπτότρητον κόσκινον,» τὸ λεπτὰς, στενὰς ἤτοι μικρὰς τρύπας ἔχον· παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Διοσκορ. ἐ. 138. ἀντίκειται τῷ, Εὐρύτρητος.

Λεπτότριχος, ὁ, ἡ, = λεπτόθριξ. Ὁ λεπτὰς τρίχας ἔχων.

Λεπτουργέω, ῶ (λεπτουργός). Λεπτῶς ἐξεργάζομαί τι· ποιῶ τι λεπτὸν, ψίλον. 2) λεπτὸν ἔργον ποιῶ, καὶ ἰδιαιτέρως τορνευτικὸν, ἐπὶ τορνευτοῦ καὶ ξυλουργοῦ, Πλούταρχ. «Εὐφρανὴς ἐν τῷ τορευτικῷ καὶ λεπτουργεῖν·» 3). παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 934. καὶ Valck. Ἱππ. 923. ταὐτὸν τῷ λεπτολογεῖν· ὅθεν

Λεπτουργής, ές, ὁ, ἡ. Λεπτῶς ἐξειργασμένος (φίνα ἤτοι μὲ ψιλὴν δουλίαν δουλευμένος), ἔσσος, ὦμν. Ὅμ. 31, 14.

Λεπτουργία, ἡ. Λεπτὴ ἐργασία, ἤτοι ψιλὴ δουλιὰ, καὶ μάλιστα ἡ ἐπὶ ξυλουργικῆς καὶ τορνευτικῆς, Opus intestinum.

Λεπτουργός, ὁ, ἡ (λεπτὸς, ἔργω). Ὁ λεπτὸν ἔργον ποιῶν· ὁ στὶς δουλειὲς ψιλὴν δουλιάν· ἐξαιρέτως ἐπὶ τέκτονος καὶ τορνευτοῦ, λεπτουργός.

Λεπτοῦφής, ές, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὁ λεπτὴν ὑφὴν ἔχων, ὁ ψιλοϋφασμένος, Λουκιαν. ἐρωτ 41.

*Λεπτοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Λεπτὸς φαινόμενος.

Λεπτόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ λεπτὸν φλοιὸν, φλοιὸν ἔχων.

Λεπτοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ λεπτὴν, φυὴν, φύσιν, ὑπόστασιν ἔχων· φύσει λεπτός.

Λεπτόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ λεπτὰ φύλλα ἔχων.

Λεπτοφωνία, ἡ. Λεπτὴ, ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἢ ὁμιλία· ἐκ τοῦ

Λεπτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ λεπτὴν, ψιλὴν ἢ ἀσθενῆ φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Λεπτόχανον, = Λεπύχανον, ἄμφ. ἀνάγν.

Λεπτόχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). Ὁ λεπτὰ χείλη ἔχων.

Λεπτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ λεπτοῦ χρωτὸς (δέρματος), ἢ σώματος ὤν.

Λεπτόχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ λεπτὸν, ἢ ὀλίγον χυλὸν ἔχων.

Λεπτόψηφος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλινίῳ «Πορφυρίτης λευκόψηφος·» αὐτὴ εἶναι συμπεράσματος τοῦ Ἀρδαυίου, ἀντὶ τοῦ, Λευκόστικτος, ὁ καὶ ἑρμαθέτερον.

Λεπτόω, ῶ (λεπτός), = Λεπτύνω ἄμφ.

*Λεπτυνάω. Γίνομαι ἰσχνός, ξηρός, ξεπέφτω ἀπὸ τὸ πάχος, κατὰ τὴν Γειτείου εἰκασίαν εἰς Θεόκρ. 11. 69. πρβ. βαρυνέω.

Λέπτυνις, ἡ. Παρὰ Λυκόφρονι, 49. ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ λεπτύνειν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, Λυκ.

Λεπτυνσις, ἡ (λεπτύνω). Τὸ λεπτύνειν, τὸ λεπτὸν ποιεῖν, ὀλιγοστεύειν, σμικρύνειν, ἰσχνὸν ποιεῖν, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς.

Λεπτυντικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λεπτύνειν· ἐκ τοῦ

Λεπτύνω, μέλ. νῶ. παθ. παρακ. λελέπτυσμαι, Ἱππ. (λεπτός). Λεπτὸν ποιῶ, καὶ ἰσχναίνω, καὶ ἀπαλοῶν, ἀλωίζωντας ἀδειάζω.

Λεπτυσμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Λέπτυνσις.

Λεπύριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Λέπυρον, Θεόκρ. 5, 93 (υ–υυ) ὅθεν

Λεπυρίσω, ῶ, = λεπυρόω. Ἐξαχυρίζω, τὸ λέπυρον ἐκβάλλω, ξεφλουδίζω, Ἡσύχ.

Λεπυριώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λεπύρου εἶδος ἔχων, ὁ πλήρης λεπύρων, ἢ ὁ ἐκ λεπύρων συνιστάμενος, καθὼς τὰ κρομμύδια, τὰ ἔχοντα λέπυρα, φλούδας μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης.

Λέπυρον, τό (λέπος). Φλοιός, λέπισι, τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ ἰοῦ, τῆς ῥοιᾶς, καὶ τῶν ὀστρίων, ἐξωφλοιον, Βατρ. 131.

Λεπυρός, ά, όν (λέπος). Ὁ λέπυρον ἔχων, ἢ ἐμπεριειλισμένος ἐν λεπύρῳ, ἤτοι φλούδᾳ, ἐπικαλύμματι. Ὁ Νίκανδρ. Θηρ. 136. καλεῖ «Λεπυρὴν γενέσθην,» τὰ εἴσατι ὄντα ἐν τοῖς λεπύροις τῶν ἰῶν νεοσσία, ὀρνιθόπουλα.

*Λεπυρόω, (λέπυρον) = λεπυρίσω.

Λεπυρώδης, ταὐτὸν τῷ, Λεπυριώδης, Θεόφρ.

Λεπύχανον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Λέπυρον· Ἐξαιρέτως δὲ τὸ Ἐξώφλοιον τῆς κεφαλῆς τοῦ κρομμύου (κρομμυδότζεφλον), tunica cepae, Πλούταρχ. προβ. συμπ. ε. 8. Ἐν τοῖς τοῦ Διοσκορ. παραβ. α. 95. κεῖται καὶ «Θέρμον λεπτόχανα·» (υ–υυ)

Λέπω, Μέλ. ψω. Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸ λέπος, δέρμα, τὴν κοριάν, ἐπιδερμίδα, τὸν φλοιὸν, τὸν μαλλὸν· ξεφλουδίζω, Ἰλ. Α, 236. ἐπὶ δὲ ξύλων, ἐκδέρω εὐγάζω τὸ πετζὶ ἢ τὸ μαλλὶ, ἢ τὰ λέπια· κωμ. καὶ τροπ. ξυλίζω, δέρω, ἐκδέρω, Ruhnk. ep. cr. σ. 208. πρβ. δέρω. (ἐντεῦθεν τὰ, λέπος, λεπὶ, λέπυρον, λόπος, λοπὶς, λόφος, λοβὸς, λῶπος καὶ ἄλοπος.) Παρ' Ἀθην. ιέ. σελ. 663. κεῖται «Τῷ δὲ λεπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δὲ ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὡς καὶ τὸ ἁλίσκεσθαι.»

Λεπώδης, ες, ὁ, ἡ (λέπος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λέπους, ἢ ὅμοιον αὐτῷ·

Λερναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν, ἐστι δὲ ἡ λέρνη τόπος ἑλώδης (βαλτώδης) ἐν τῇ Ἀργολίδι, ὅπου κατῴκει ἡ Ὕδρα, καὶ ἐντεῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θεν »ὕδρα λερναίαι' Ἡσ. Θεογ. 314. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ παροιμία »λέρνη κακῶν«, διότι τὰ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον· καὶ Λέρνη θεατῶν, τὸ θέατρον, διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι, καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Παρ' Εὐριπ. καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ

Λεσβιάζω, Λεσβίζω, ἐκ τοῦ, Λέσβος, μιᾶς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Μιτυλήνη), τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἦσαν διαβόητοι ἕνεκεν τῆς αἰτχρᾶς καὶ ἀσελγοῦς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς· ἐμόλυνον γὰρ τὰ στόματα αὐτῶν διὰ τῆς λειχάσεως καὶ ἀπομυζήσεως τῶν αἰδοίων. Ἄρα, λεσβιάζει, καὶ, λεσβίζειν, τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν πρᾶξιν μετέρχεσθαι· καὶ Λεσβιάς, άδος, καὶ, Λεσβίς, ίδος, ἡ· ἡ ἀσελγὴς· καὶ Λέσβιος, ία, ιον, ὁ τὰ τοιαῦτα πράττων, Ἀριστοφ. καὶ Λουκιαν.

*Λεσβιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ Λέσβου οὖσα· καὶ παρὰ φύσιν ἀσελγὴς γυνή, = τριβάς. ἴδε ἀνωτέρω.

*Λεσβίζω, = λεσβιάζω.

Λέσβιον, τὸ, ἐν τῷ πλοίῳ, ταὐτὸν τῷ, δευτέρα τρόπις, Πολυδ. α. 85. καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀρχιτεκτονικὸς στολισμός, πλούμισμα, ὁ αὐτ. ζ. 122. ἔχει »Λέσβιον φάτνωμά τι«, ἐξ Αἰσχύλ. »Λέσβιον κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥόμβοις φατνώμασι.« 2) κανὼν τῶν τεκτόνων. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθ. ε. 14. ἀναφέρει »τὴν Λεσβίαν οἰκοδομῆς ὁ μολύβδινος κανών· πρὸς γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου μετακινεῖται καὶ οὐ μένει ὁ κανών«, τὸ ὁποῖον ὁ Βαρζελεμῆς (εἰς τὸν νέον Ἀνάχαρσιν), Règle du plomb, μετέφρασε. 3) εἶδος ποτηρίου.

*Λέσβιος, ία, ιον (Λέσβος). Ὢν ἐκ Λέσβου. ἴδε καὶ λεσβιάζω.

*Λεσβίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. ὑπλ. τοῦ Λέσβιος, Ὅμ. καὶ, = Λεσβιάς.

*Λεσβόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Λέσβου, Ὅμ.

Λεσπίς, ίδος, ἡ, = Ἐλεσπίς, Ἀλεξ. ποιητ. λέξις.

Λεσχάζω, καὶ, Λεσχαίνω. Ὁμιλῶ, φλυαρῶ, (κέπτω λάφυα), ἐκ τοῦ, λέσχη, Θεογεν. 613.

Λεσχαῖος, αία, αῖον. Ἐκ τῆς λέσχης ὤν, ἀνήκων εἰς τὴν λέσχην· ὅθεν φλύαρος, φαρφαρᾶς, ὁ λεσχάζειν ἀγαπῶν, Ἡσύχ.

Λέσχη, ἡ. (λέγω). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, φλυαρεῖν. ἡ συνδιάλεξις, ὁμιλία, καὶ φλυαρία, Ἡρόδοτ. Εὐτερπ. 2332. 9, 71. »Ἀφικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τῶν Νείλου«, εἰς λόγον καὶ ὁμιλίαν. 2), τόπος τις, εἰς ὃν συνήρχοντο οἱ τῶν φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι καὶ πρὸς ἀλλήλους συνωμίλουν καὶ συνεβουλεύοντο, βουλευτήριον, συνέδριον, ἔτι δὲ καὶ συμβούλιον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 165. »Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι«, ἤτοι συγκαλεῖν τοὺς γέροντας καὶ βουληφόρους εἰς σκέψιν μετὰ τό, »πρωτεύειν γνώμην«, ἀφ' οὗ πρότερον ἐγίνετο γνωστὴ ἡ περὶ τῶν ἀντικειμένων σκέψις· καὶ δικανικὴ συναθρία, ἀξία, ὡς Αἰσχύλ. Εὐμεν. 362. »Λέσχας, ἃς ἀπηξιώσατο Ζεὺς τὸ ἔθνος«, ἔνθα ὄηλοῖ τὸ διαστρικὸν ἀξίωμα, ἤτοι τὸ τῶν διαστρῶν. 3) τόπος διατριβῆς τοῦ καιροῦ, διὰ τοὺς ἐργοὺς, ἔνθα συναθάζαντο οἱ ἀργοὶ καὶ ἐνηροὶ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀδύνοντο νὰ ξυνεκτόνωσιν αὐτοῦ, ὡς ἔκαμνον μάλιστα, καθὼς φαίνεται, οἱ ζητοῦλοι (δημόσιον ἀθύρωτον εἶδημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συνήγοντο), Ὀδσ. Σ, 329. δημόσιος οἶκος, εἶδος ξενοδοχείου, ἢ καταλύματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀσύγκλιτα κάνεις τίμιος καὶ τακτικὸς οἰκοδεσπότης Ἡσ. Ἔ. 495. 503. Ἡ περίφημος λέσχη ἦν ποτὲ περὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, Παυσ. 1, 23. »Καλεῖται ὑπὸ Δελφῶν λέσχη, ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὰ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη.« Ὁ Φώτ. ἔχει. »Λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί, εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον«. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, »ἢ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοί, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ ἀειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους«· ὁ δὲ Ἐτυμολογ. προστίθητι. »Συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χάριν θέρμους καθεζομένους, λόγους συναίρειν«. ἀρα ἐλέγοντο λέσχαι καὶ τὰ λουτρὰ καὶ τὰ θερμὰ ἐργαστήρια τῶν ξυριστῶν, χαλκέων, ἔνθα συνήγοντο πολλοὶ ἀργοί, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις αἱ scholae porticum· τέλος, διὰ τὸ ἴδιον αἴτιον ἐλέγοντο λέσχαι καὶ αἱ στοαὶ τῶν ναῶν καὶ βουλευτηρίων. — Ἡ λέξις ἔστι κυρίως Ἰωνική, ἐκ τοῦ λέγω, εὐνάζω, κοιμίζω, ὅθεν ἀδολεσχέω. Ὁ Ηεrχῆς (σημ. εἰς Ἰλιάδ. σελ. 98.) προσεικάζει τὰς τῶν ἀρχαίων λέσχας μὲ τὰ τῶν Ἰταλῶν καζίνια (Casini), καὶ καφενεῖα (καφενέδες).

Δέσχημα, τό. Φλυαρία, Ἱππογρ. ἐπιστ.

Λεσχηνεῖα, ἡ (λεσχηνεύω). Συνομιλία, φλυαρία, κ.τ.τ.

Λεσχηνευτής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμιλῶν, συνομιλῶν, φλυαρῶν, Ἀδην. σελ. 649. ἐκ τοῦ

Λεσχηνεύω, καὶ, λεσχηνεύομαι, ὡς Ἀποδ. Μέσ. (λέσχη). Μετά τινος ὁμιλῶ, συνομιλῶ, ἢ φλυαρῶ· ἐν τῇ λέσχῃ διατρίβω, ὁμιλῶ διὰ νὰ περάσω τὸν καιρόν, κόπτω λόγους, λάφυα· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐμιλῶ· ὁ Ἀππιαν. καὶ Κύριλ. συστέτουσι τοῦτο μετὰ Δοτικ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν· παρὰ δὲ Ἡρόδ. ἐν τοῖς συνήθεσι περιλεσχηνεύοντες καὶ προλεσχηνεύω.

Λεσχηνήτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Λεσχηνευτής. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ὑβριστής, καὶ τό, λεσχηνεία, διὰ τοῦ ὑβρις.

Λεσχηνόριος, ὁ (ὡσανεὶ ἐκ τοῦ λεσχήνωρ, λεσχαίνω)· Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ὑπερμηστοῦ καὶ πρεσβύτου τῶν εἰς λέσχας συνερχομένων, Κορνοῦτος καὶ Πλούταρχ.

Λεσχηνώτης, ου, ὁ (λεσχαίνω), ταὐτὸν τῷ, λεσχηνευτής. 2) μαθητής, περιπατητής, Διογ. Λαέρτ. 2, 4.

Λεσχηρέω, ὦ. ταὐτὸν τῷ, λεσχάζω λεσχαίνω, Ἡσυχ.

*Λέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Πολύλογος, φλύαρος· καθόλου, ὁμιλητής, ῥήτωρ, Lobeck Φρύν. σ 184.

Λεσχομάχη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λογομαχία, ἐκ τοῦ

Λεσχομάχος, ὁ, ἡ (μάχη), = λογομάχος. Ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν μαχόμενος, φιλόνεικος.

Λευγαλέος, έα, έον. (λυγρός, λοίγιος, λυγρὰ, lugeo, luctus.) Λυπηρός, ἄθλιος, ἀνιαρός, οἰκτρός, ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός· ὅστις δὲν τὰ ἔχει καλὰ, ἀτυχὴς, δυστυχὴς εἴς τι· ἐπικίνδυνος, ὀλέθριος, ἐπιβλαβὴς· π. χ. »Πτωχὸς λευγαλέος (Ὀδ. Π, 273. Ρ, 202. καὶ ἀλλαχοῦ)«, ἐλεεινὸς, ἄθλιος, κακορρόλιχος ζητουλος. »Κῆδεα, ἄλγεα λευγαλέα, Ὀδσ. Ο, 399. Τ, 203. »Ἤνεα λευγαλέα (Ἡσ. Ἔ. 527)«, οἰκτραὶ κατοικίαι. »Ἔπεα λευγαλέα«, Ἰλ. Τ, 109. ἀχρεῖοι, σκληροὶ λόγοι. Ἰλ. Ι, 119. »Φρασὶ λευγαλέῃσι«, ἀδιναῖς, ὀλεθρίαις· ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται καὶ ἐνεργ. σημαίνειν ἀργιτικήν τινα καὶ κακῶς βουλευομένην διάθεσιν τῆς ψυχῆς. »Λευγαλέος θάνατος«, δεινὸς, οἰκτρὸς, ἐλεεινὸς θάνατος, ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Φ, 281. καὶ ἐν τῷ ὕδατι, Ὀδ. Ε, 312. καὶ διὰ τῆς ἀγχόνης (σχοινίου), Ὀδ., Ο, 359. ἀρα ἀντὶ τῷ, ἄπονος, ψυσικὸς θάνατος. »Λευγαλέοι ἐσόμεσθα (Ὀδ. Β, 61)«, θέλομεν εἶμεθα κακὰ στιγουρευμένοι, δυστυχεῖς εἰς τοῦτο, δὲν θὰ τὰ ἔχομεν καλὰ, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν αὐτόστασιν, ἄρα, χαμένοι, ἄνευ σωτηρίας. Ἐν Ἰλιάδ. ἔχει ἡ λέξις ἐσθ' ὅτε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεργητικὴν ἰσχύν, ὡς τόσον, δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβῃ τις μεταβολήν τινα τῆς σημασίας πραγματικῶς. π. χ. ἐν Ἰλ. Ν, 97 ἀναγιώσκομεν »Λευγαλέος πόλεμος«, ὀλέθριος, φθοροποιὸς πόλεμος, καὶ Ἰλ. Ξ, 387. »Δαΐς λευγαλέη«, ὀλεθρία μάχη, πρβ. καὶ τὰ ἀνωτέρω δύο παραδείγματα, λευγαλέα ἔπεα, φρασὶ λευγαλέῃσι. Καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις ἀπαυταχοῦ διὰ τοῦ, κακὸς, ἀχρεῖος, ὀλέθριος, χωρὶς νὰ ἦναι χρεία νὰ ἐξητῇ τις, καθὼς ἐκαμνον οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοί, σχεδὸν πᾶσαν περίοδον ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν συνάφειαν, ἤγουν διὰ τῶν λέξεων, δύσκολος, ὀργίλος, κακῶς συμβουλευόμενος, φριατὸς, ἐλεεινὸς, ἀδύνατος, δειλὸς, κ.τ.τ., καθότι ἐτυμολογικῶς εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ βάσιμος ἰδέα.

*Λευγαλέως, ἐπίρρ. τοῦ λευγαλέος, Ἰλ. Ν, 733. »Λευγαλέως ἠνῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων Τρῶες ἐχώρησαν«, ἤτοι ἤθελαν ἀναχωρήσῃ κακὰ στιγουρευμένοι, ὀλεθρίως· καὶ παρ' Ἀπολλ. »Λευγαλέως ἀφόβησαν«, εἰς ὄκρον ἐφοβήθησαν.

Λευκάζω, (λευκὸς), Ἕτερος τύπος τοῦ λευκαίνω.

Λευκαία, ἡ. καὶ λευκέα. Εἶδος κανναβίου, ἢ λίνου ξένου καὶ δυνατωτέρου, χρησίμου διὰ τὰ παλαμάρια, ἐξαρτ. ἐξ Ἰβηρίας εἰς Ἑλλάδα μετακομιζόμεν, ἄρα τὸ Ἰσπανικὸν σπάρτον, stipa tenacissima Lin. Παρ' Ἀδην. ε'. σελ. 205. »Λευκαία ἐξ Ἰβηρίας«, ἐπιτηδεία διὰ σχοινία τῶν πλοίων. Ἀπὸ τῶν παλαιῶν γλωσσαρίων ἑρμην. διὰ τοῦ, σπάρτου. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει »λευκέα, σχοῖνος, καὶ σιλλόν. Λευκαίας, σχοινίων«, παρ' Ἀρτεμιδώρ. γ'. 60. ὀνομάζεται πρὸς τῷ, λίνον καὶ κάνναβις, λευκέα, καθὸ δυνατώτερον καὶ ξένον φυτόν. »καὶ γὰρ (αὐτὴ) κόπτεται, καὶ βασανίζεται καὶ καταπλέεται, --- καὶ διμενοῦται κομίζεται«.

Λευκαῖναι, αἱ, παρὰ Γαλην. περὶ εὐχυμίας, κεστάνων εἶδος ἐκ κώμης τινὸς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, λευκαί, καλουμένης.

Λευκαίνω, Μέλ. ανῶ (λευκὸς). Λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω. Ὀδσ. Μ. 172. »Λεύκαινον ὕδωρ ἔστησε ἐλάτῃσιν«, ἀσπριζον τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης διὰ τῶν κωπῶν, τὸ ἔκαμνον νὰ ἀσπρίζῃ θηλ. διὰ τῆς συντόνου ἐρέσσεως. παθητ. γίνομαι λευκός. 2) φωτίζω, κάμνω φωτεινόν. 3) ἀμετβτ. γίνομαι λευκός, ἐν τῷ βάπτεσθαι γίνεσθαι ἄσπρον, π. χ. ἐπὶ ἀφροῦ, »λευκαίνει τόδε φῶς λάμπουσα ἠώς«, χρωματίζει λευκὸν τοῦτο τὸ φῶς. Ἐκ τοῦ Λευκάζω συνιούμον προκύπτει παρ' Ἀδην. β'. σελ. 54. ἡ μετοχὴ, λελευκασμένος, ἀσπρισμένος, καὶ ὁ παθ. παρε. λελεύκασμαι, Γαλην.

Λευκάκανθα, ἡ (ακανθα). Εἶδος ἀκάνθης, Διοσκορ. γ'. 22. Crataegus oxyacantha, Lin. (- υ - υ)

Λευκάλφιτος, ὁ, ἡ (ἄλφιτον). Ὁ ἐκ λευκῶν ἀλφίτων, ἀλεύρου κατεσκευασμένος, ἢ λευκὰ ἄλφιτα ἔχων ἢ κόμπους.

Λευκάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ). Ὁ λευκὸν ἄμπυκα (καφαλόδεσμον) ἔχων, δεμένος μὲ τοιοῦτον.

Λευκάνθεμον, τό. καὶ, Λευκανθεμίς. Φυτόν τι, λευκὰ ἄνθη φέρον· κυρίως ὅμως, ἀσπρολούλουδον· οὕτω καλοῦνται διάφορα εἴδη ἐκ τοῦ γένους τῶν χαμαιμήλων.

Λευκανθής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ λευκὸν ἄνθος ἔχων· λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ ἐπὶ χριάματος, ὁ λευκὸς ὡς τὸ ἄνθος, Πινδ. Νεμ. 9.5. »Λευκανθέα καπνόνι καπνός, ὅστις ἀναδίδεται λεπτὸς τὸ χρῶμα. »Λευκανθὲς κάρα«, ἄσπρον κεφάλι, Σοφοκλ. ζῆσιν

Λευκανθίζω. Λευκὸν ἄνθος, ἢ χρῶμα ἔχω, καθόλου, λευκὸς, ἄσπρος, ἢ ἀσπροβαμμένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰμί, Ἡρόδοτ. 8, 27. «Γυψώσας ἄνδρας ἑξακοσίους (ὁ Τελλίης) τῶν Φωκείων τοὺς ἀρίστους προείπας αὐτοῖσι, τὸν ἂν μὴ λευκανθίζοντα ἴδωνται, τοῦτον κτείνειν· καὶ Στοβ. λόγ. ε΄. «Γύψῳ οἰκία λευκανθίζουσα.

Λευκανία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Λευκανίη, ἀντὶ, λευκανία. Ὁ λάρυγξ, ὁ λαιμός, ὁ ἐσωφάγος, ὁ καταπιόνας, ὁ αὐλός, δι' οὗ καταβαίνει ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον. «Λευκανίην δέα, εἰς τὸν φάρυγγα. «Λευκανίδιον, ἡ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, λευκανιόθριξ, ποιητ. ἐκ τοῦ λάρυγγος, Ἰλ. Χ, 325.

Λεύκανσις, ἡ (λευκαίνω). Τὸ λευκαίνειν, ἄσπρον ποιεῖν· τὸ βάπτειν, ἢ ἀλείφειν ἄσπρον. 2) τὸ γίνεσθαι λευκός, σχηματισθέν, ὡς τὸ μέλανσις.

Λευκαντής, οῦ, ὁ. Ὅστις λευκαίνει, ἀσπρίζει, ἢ χρωματίζει ἄσπρον.

Λευκαντικός, ἡ, όν (λευκαίνω). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λευκαίνειν, ἀσπρίζειν, Σέξτ. ἐπίῤῥ. λευκαντικῶς.

Λευκάργιλος, ἡ. καὶ, Λευκάργιλλος (ἄργιλλος). Ὁ λευκὸς ἄργιλος, τὸ ἄσπρόχωμα, δι' οὗ ἀπρίζομέν τι, Πλίν. ιζ. 7. 2) ἐπιθέτ. ὁ, ἡ, ἀπὸ λευκὴν ἄργιλλον ὤν, ἢ ἔχων τοιαύτην, π. χ. «Ἐξ λευκάργιλλος, ἡ πολλὴν ἄργιλον ἔχουσα γῆ.

Λευκός, ἀδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. Ἰων. τοῦ λευκὸς ἀντὶ λευκή. Ἄσπρη, λαμπρά, καθαρά. 2) φυτόν τι, Διόσκορ. γ΄. 113. 3) «Λευκὰς πέτρη, ὄνομα νήσου τινος, ἀπέναντι τῆς Ἀκαρνανίας κειμένης, Ὀδ. ω, 11. πρβ. John de extr. Od. parte p. 61.

Λευκασμός, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Λεύκανσις.

Λεύκασπις, ἐος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ λευκὴν ἀσπίδα φέρων, Ἰλ. Χ, 294. ὅπου τὰ Σχόλια σημειοῦνται, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς τοὺς Ἀργείους καλεῖ (ἐν Ἀντιγ. 106.) κατ' ἐξοχὴν λευκάσπιδας, ὡς καὶ ὁ Εὐριπ. ἐν Φοίν. 1106. καὶ ὁ Αἰσχ. ἐν Θηβ. 90. ὡς τόσον δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἐννοῇ τις ἁπλῶς λευκὰς ἀσπίδας τῶν στρατιωτῶν ἄνευ παραστήμου τινός, διότι τότε τὸ νὰ φορῇ τις λευκὴν ἀσπίδα, ἤθελεν εἶναι κοινὸν ὅλοις τοῖς Ἑλληνικοῖς στρατοῖς, οὐχὶ δὲ μόνον ἴδιον τοῖς Ἀργείοις· ἄρα λευκὸν ἦτο τὸ ἐθνικὸν χρῶμα τῶν Ἀργείων, καὶ διὰ τοῦτο, ἡ βάτις πάσης Ἀργείας ἀσπίδος λευκὴ· τοὐναντίον οἱ Ἄριοι παρὰ Tacit. Germ. 43. εἶχον ὅλοι μαύρας ἀσπίδας. Ὁ Ξεν. Ἑλλην. Γ΄. β΄. 15. καλεῖ τοὺς Πέρσας λευκασπίδας· καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἀναβάσ. μεταξὺ τῶν περσῶν, λευκοθώρακας· καὶ ἐν Ἑλληνικ. Β΄. δ΄. 25. «Λευκοῦσθαι τὰ ὅπλα, ἀσπρίζειν καὶ ἐπαλείφειν διὰ τοῦ ὕφυ τὰς ἐκ τῶν ξύλων ἀσπίδας.

Λευκαυγής, ἐος, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ λευκὴν αὐγήν, λάμψιν ἔχων, ἐκβάλλων, πολλὰ λευκός.

Λευκαχάτης, ου, ὁ. Ὁ λευκὸς ἀχάτης. (⏑–⏑–)

Λευκέα, ἡ. ἴδε, Λευκαία.

Λευκεῖον, τὸ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Θεοφράστ. Ἱστ. Φυτ. δ΄. ἀντὶ τοῦ, Λευκόϊον.

Λευκερινεός, ἡ (ἐρινεός), Ἀθήν. γ΄. 76. Εἶδος ἀγρίας συκῆς, λευκὰ σύκα φερούσης, Ἀσπροσυκέα.

Λευκέρυθρας, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ἀσπροκόκκινος, Εὐριπ.

Λευκερωδιός, ὁ (ἐρωδιός). Ὁ λευκὸς ἐρωδιός, Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζώων, Γ΄. 18. Πλιν. 10, 60. 11, 37.

Λεύκη, ἡ. Δένδρον τι ὑψηλόν, ἄσπρην τὴν φλοιὸν ἔχον, λεύκα, Θεόφρ. Δημοσθ. κατὰ Κτησιφ. «Τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ· ἐστέφοντο δὲ οἱ τὰ βακχικὰ τελοῦμενοι τῇ λεύκῃ, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φησὶν πρὸς τῷ ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ. (Φιλόστρ.) 2) πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, ὅπότε ἐπὶ τοῦ σώματος φαίνονται λευκὰ ἐξανθήματα, ἢ ἄσπραι φουλτακίδες, ἢ καταρρώγουσα τὸ σῶμα λευκὴ λέπρα, Ἡρόδ. 1, 138· 2) αἱ λευκαὶ κηλίδες εἰς τὰ νύχια τῶν δακτύλων τῆς χειρός.

Λευκηπατίας, ου, ὁ, ἡ λευχηπατίας, ου, ὁ (ἧπαρ). Ὁ λευκὸν ἧπαρ ἔχων, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον δειλίας, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δειλός, Σουΐδ.

Λευκήπειρος, ὁ, ἡ (ἤπειρος). Ὁ λευκὴν γῆν, ἢ λευκὸν ἔδαφος ἔχων, Γεωπον. β΄ ς΄. 39.

Λευκήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Ὁ λευκὸν ἐρετμὸν, ἤτοι ἄσπρα κωπία ἔχων, Εὐριπ. Ἰφ. αὐλ. 283.

Λευκήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Λευκὰ συνηρωμένος, συνηρμοσμένος· καθόλου, λευκός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1061.

Λεύκιμμα, τό. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἡμαρτ. ἀντὶ, Λεύκωμα.

Λεύκινος, ίνη, ινον (λεύκη). Ὁ ἐκ λεύκης κατεσκευασμένος, ὡς «Λεύκινος στέφανος· τὸ δὲ παρ' Ἡσυχ. «Σχοινία λευκανάα, ἐν λέξ. Μασχάλαν, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐστὶν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Λευκαινά.

Λεύκιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ λευκὸν ἵππον ἔχων ἐζευγμένον, ἢ ὁ ἐπὶ λευκοῦ ἵππου καθήμενος, ἐξαιρ. ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων, Valck. Φοιν. 609. καὶ, λευκόπωλος. 2) συχνάκις ὄνομα ἀνδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 212. τῆς δὲ γυναικός, Λευκίππη, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Δημ. 418.

Λευκίσκος, ὁ (λευκός). Εἶδος λευκοῦ ἰχθύος, ἀσπρόψαρον.

Λευκίτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Λευκός, Θεόκριτ. ε΄. 147. Ἐπιγρ. λευκῖτις, ιδος.

Λευκοαιθίοπες, ἡ, Λευκαιθίοπες, οἱ. Οἱ λευκοὶ τὴν ὄψιν ἐγκάτοικοι τῆς Λιβύης.

*Λευκοβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ἀσπροβαμμένος, Σχ. Σοφοκλ. Ὀ. Τ. 733.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ (βραχίων). Ὁ λευκοὺς βραχίονας, ὤμους ἔχων.

Λευκόγαιος, καὶ, Λευκόγειος, καὶ Ἀττικ. Λευκόγεως, ω, ὁ, ἡ (γαῖα, γῆ). Ὁ λευκὴν γῆν, ἢ λευκὸν τὸ ἔδαφος ἔχων, ἢ ὁ ἐκ λευκῆς γῆς συνιστάμενος, ἀσπροχωματένιος.

Λευκογραφέω, ῶ (γράφω). Γράφω, ἢ ζωγραφίζω μὲ λευκὴν βαφήν, ἢ ἀσπρίζω, ἄθεν

Λευκογραφίς, ίδος, ἡ. Εἶδος λευκῆς γῆς, δι' ἧς γράφουσιν, ἢ ζωγραφίζουσιν, ἢ ἀσπρίζουσι.

Λευκοδέρματος, ο, ἡ (δέρμα). Ὁ λευκὸν δέρμα ἔχων.

Λευκοδίφθερος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ λευκὴν διφθέραν ἔχων.

*Λευκόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Λευκοὺς ἔχων ὀδόντας.

Λευκοείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ λευκὰ εἵματα ἔχων, λευκοφόρος, ἀσπροφόρος. ταὐτὸν τῷ, λευχείμων.

*Λευκοέρυθρος, ὁ, ἡ, = λευκέρυθρος.

Λευκόζωμος, ὁ, ἡ (ζωμός). Ὁ λευκὸν ζωμὸν ἔχων.

Λευκοθέα, ἡ (θέα). Κυρίως, ἡ λευκὴ θεά. ἰδίως δὲ ἡ Ἰνοποιηθεῖσα Ἰνώ, ἡ τοῦ Ἀθάμαντος γυνή, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἥτις ἐλατρεύετο ὡς σώτειρα ἐν θαλάσσῃ ἐν καιρῷ κινδύνου, Ὀδ. ε, 334. ὄρα Μελικέρτα.

Λευκοθρακία, ἡ. Γεωπον. ἐ. ιζ΄. 4. «Ἄμπελος λευκοθρακίαν, εἶδος ξυνοῦ καὶ λευκοῦ κλήματος, ἀσπρόκλιμα.

Λευκόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ λευκὰς τρίχας ἔχων, ἀσπρομάλλης.

Λευκοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὁ λευκὸν θώρακα ἔχων, Ξενοφ. Ἀναβ. Α΄. ἡ. 9. ἴδε καὶ Λεύκασπις. 2) ἔχων λευκὸν στῆθος.

Λευκόϊνος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ λευκοΐου κατεσκευασμένος (ι).

Λευκόϊον, τό. Τὸ λευκὸν ἴον (ἄσπρος μενεξές), Διοσκορίδ. γ΄. 133. Cheiranthus, Linn. 2) Εἶδος πρώϊμα ἀνθοῦντος βολβώδους φυτοῦ. (ι)

Λευκόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ λευκὸν καρπὸν φέρων.

Λευκόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λευκὸν καυλὸν ἔχων.

Λευκοκέρατες βοῦες, οἱ, παρ' Ἡσυχ. οἱ ἐκ τῆς Εὐβοίας βόες, παροιομασθέντες, ἢ ἐκ τοῦ κέρας, ἀντὶ λευκοκέρωτες, ἢ ἐκ τοῦ κράς, καθὼς καὶ ὁ Ἡσυχ. μικρὸν ἀνωτέρω ἔχει, λευκόκρας, λευκοκέφαλος· καὶ τότε ἔπρεπε νὰ λέγωνται, λευκόκρατες· ἄλλως δὲ ὁ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. β΄. 36. ἀναφέρει, ὅτι οἱ ποιηταὶ λέγουσι τὴν Εὐβοιαν Ἀργιβόειον, διὰ τὸ λευκοὺς εἶναι τοὺς βόας αὐτῆς.

Λευκοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ λευκὴν κεφαλὴν ἔχων, ἀσπροκέφαλος.

Λευκόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ λευκὴν κόμην ἔχων, ἀσπρομάλλης.

Λευκοκράμβη, ἡ (κράμβη). Ἡ λευκὴ κράμβη, ἀσπρολάχανον, καραμπήτ, Τουρν. Γεωπον. ιβ΄. α΄. 4.

Λευκόκρας, ταὐτὸν τῷ, Λευκοκέφαλος.

Λευκόκρεως, ὁ, ἡ γεν. ω (κρέας). Μὲ λευκὸν κρέας, ἢ ὁ λευκὸν κρέας ἔχων, Ἀθήν. σελ. 380.

Λευκόκυμα, τό (κῦμα). Λευκὸν, ἄσπρον κῦμα, ἄμφ.

Λευκοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ λευκῶς κυμάτων, ὁ ἄσπρα, ἤτοι ἀφρίζοντα κύματα ἔχων, Εὐριπ. Ὀρέστ. 993.

Λευκόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου, ἤτοι ἄσπρου μαρμάρου Στράβ. ε΄. «Λευκόλιθα, τὰ (ὁ αὐτὸς Σ΄.), τὸ λευκὸν ἤτοι ἄσπρον μάρμαρον.

Λευκόλινον, τό (λίνον). Λευκὸν, ἄσπρον λινάρι, Ἡρόδοτ. Ζ΄. 25. καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ε΄. 3. εἶδος λιναρίου, ἐπιτηδειότατον διὰ σχοινία καὶ παράγγια, μάλιστα παρὰ τοῖς Φοίνιξιν ἐν χρήσει· Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ΄. 34. λέγει, ὅτι τὸ λευκόλινον ἐγίνετο εἰς τὴν Φοινίκην· ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν ζώων Ἱστορ. ιβ΄. 42. τὸ «λίνου λευκοῦ καὶ μέλανος, τάττει μεταξὺ τῶν ἁλιευτικῶν σκευῶν.

Λευκολόφας, ου, ὁ, καὶ, Λευκόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὁ λευκὸν λόφον ἐκ πτερῶν, ἢ τριχῶν ἔχων, Ἀριστοφάν. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 120. Ἐν Ἀναλέκτ. β΄. 151. κεῖται κοινότερον λευκόλοφον, τόν· εἶδος γεωλόφου τινός, ἄμφ.

Λευκομαινίς, ίδος, ἡ. Ἡ λευκὴ μαινίς, εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. ζ΄.

Λευκόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ λευκὸν, ἄσπρον μαλλίον ἔχων, Εὐσταθ.

Λευκομέλας, ελαινα, ελαν (μέλας). Ἄσπρος καὶ μαῦρος, ἀσπρόμαυρος, Δυσόφρ. 2) ταὐτὸν τῷ Διβίοτος, Γενέθλιος ἐν Οὐολφ. Ἀνελ. Η. σ. 478.

Λευκομέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὁ λευκὸν μέτωπον ἔχων.

Λευκομφάλιος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ἔχων λευκὸν ὀμφαλὸν ἢ κοτζάνι· ἐξαιρ. ἐπίθ. εἰδους σύκου, λευκὸν τὸν ὀμφαλὸν ἔχοντος, Θεόφραστος παρ' Ἀθην. γ΄. (ε)

Λευκόνοτος, ὁ (νότος). Ὁ λευκὸς, καθαρὸς, ξηρὸς νότος, Πονεντε γαρμπής, ἐν ᾧ ὁ κανὸς νότος ἔφερε σύγνεφα καὶ βροχήν, Horatius Carmin. α΄. 7, 15.

Λευκοόπωρος, ὁ, (ὀπώρα), ποιητ. Ὁ λευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς ὑπωρείας δένδρων ἢ φυτοπωλικὰς ἔχων, φέρων. Ἀνάλεκτ. ε. 232. «Σοκὴ λευκοπώρου», ἀσπρεσκία.

Λευκοπάρειος, καὶ Ἰων. Λευκοπάρηος, ὁ, ἡ (παρεία). Ὁ λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα) ἔχων. (ε)

Λευκοπάρυφος, ε, ἡ (παρυφή). Ὁ λευκὴν παρυφὴν ἔχων.

*Λευκόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ ἔχων, φορῶν λευκὸν πέπλον, ἱματίον.

Λευκοπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὁ λευκὰ πέταλα, φύλλα, ἢ ἐπιβολὰς, διφυὰς (σειρὰς, ἁράδας γῆς) ἔχων.

Λευκόπετρον, τό· καὶ, Λευκόπετρα, ἡ (πέτρα). Λευκὴ, γυμνὴ, φαλαιρὴ πέτρα, βράχος. Πολύβ.

Λευκόπηχυς, εως, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὁ λευκοὺς πήχεις, βραχίονας ἔχων, ταὐτὸν τῷ, Λευκοβραχίων. «Λευκοπήχεων χειρῶν ἀκμαί», Εὐριπ. Βάκχ. 1196. ἢ δύναμις τῶν γυναικείων ἄσπρων μπράτσων καὶ χεριῶν.

Λευκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρὰ), κωμ. Ὁ λευκὰς πλευρὰς ἔχων, Γραμματ.

Λευκοπληθής (πλῆθος). Ἐκ λευκῶν ἀνθρώπων, ἐκ λευκοφόρων ἀνθρώπων, πλήρης, γεμάτος, ὡς, ἐκκλησία, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 387.

Λευκοποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὁ λευκὰ ποικίλματα ἔχων.

*Λευκοποιος, ὁ, ἡ (ποιέω). Καίμενον λευκὸν, ἄσπρον, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 615.

Λευκόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λευκοὺς πόδας ἔχων. 2) ξυπόλυτος, Schaef. Διον. συνθ. σ. 133.

Λευκόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός), = λευκόπυγος. Ὁ λευκὸν πρωκτὸν ἔχων, παικτικῶς ἐπὶ τοῦ, εὐρύπρωκτος καὶ λεύκη· ἴδε καὶ, Μελάμπυγος.

Λευκόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ λευκὰ πτερὰ ἔχων. «Ἡμέρα λευκόπτερος», Εὐριπ. Τρωάδ. 849. «Νιφὰς λευκόπτερος», Αἰσχύλ. Προμηθ. 993.

*Λευκοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = τῷ προηγ.

Λευκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ λευκὴν πυγὴν ἔχων, ἀσπράκωλος· ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, θειλος, καὶ ἀντίκειται τῷ, Μελάμπυγος· ἴδε καὶ λευκόπρωκτος.

Λευκοπύρης, Φίλ. δ'. καὶ, ά. Λευκὸν ἐκ πυρῶν ἄλευρον, σεμιδαλις.

Λευκόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ὁ λευκοὺς πώλους ἔχων· ἢ ὁ ἐπὶ λευκῶν πώλων, ἵππων καθήμενος ἢ ἁμαξεύων, ὡς λεύκιππος, Σοφοκλ. Αἰ. 682. ἐξαιρτ. ἐπὶ θ. τῶν Διοσκούρων, Πινδ. Πυθ. 1, 127.

Λευκόπωρος, ὁ, ἡ, = λευκόπωρος.

Λευκόρδεον, τό (ῥόδον). Ἄσπρον τριανταφύλλον.

Λευκός, ἡ, όν (λάω γλαύσσω, λεύσσω, luceo lux). Φωτεινὸς, ἀναυγὴς, ἀστράπτων, λαμπρὸς, στιλπνὸς, διαφανὴς καὶ λαμπρός. «Λευκὴ αἴγλη (Ὀδ. Ζ, 45)» φωτεινὴ λάμψις. «Λευκὸς ἠέλιος ὡς» (Ἰλ. Ξ, 185), φωτεινὸς ὡς ὁ ἥλιος· καὶ ἐπὶ μετάλλου, «Λευκὸς λέβης (Ἰλ. Ψ, 268.)», γυαλιστερὸς· ὅθεν καὶ β) καθαρὸς· γαληνεὸς, ὡς «Λευκὸν ὕδωρ (Ἰλ. Ψ, 282. Ὀδ. Ε, 70. καὶ Ἡσ. Ἐ. 741)», παστρικὸ, καθαρὸν νερόν. «Λευκὴ γαλήνη (Ὀδ. Κ, 94)», ἄκρα ἡσυχία τῆς θαλάσσης.» «Λευκὴ ἡμέρα, λευκὴ ἔαρι κ. τ. τ. Piers. Μοῖρ. 477. Ἰακ. Α. Π. σ. 559. Lobeck Φρυν. σ. 473. γ) τροπ. καθαρὸς, σαφὴς, εὔληπτος, ἐπὶ συγγραφέων καὶ τῶν συγγραμμάτων των, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. ἐπ. 44, 4. π. χ. «Οὐχὶ λευκὰ σύ ἐρεῖς, σαφέστερον δ' ὃ βούλει μοι λέγειν; οὕτω καὶ τό, «Λευκότερον διασαφήσας, λευκότερον ἑρμηνεύων· λευκοῖς τοῖς ἐλέγχοις ἀπηγμένων.» κτλ. οὕτως ὀνομάζεται τούναντίον ὁ Λυκόφρ. παρὰ Stat. sylv. 5, 3, 156. ater, ὁ σκοτεινὸς, ὁ μέλας. ε) συντατότατα δὲ καὶ πάνυ εὔχρηστον ἐπὶ χρώματος, ἄσπρος, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ πολλάκις ἐν χρήσει· τὰ δὲ ἄλλα, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου χρώματος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ παντὸς βαθμοῦ λευκότητος, ἀπὸ τοῦ ἐντελεστάτου βαθμοῦ λευκότητος τῆς χιόνος (Ἰλ. Κ, 437) ἕως τοῦ λευκοφαίου χρώματος τοῦ κονιορτοῦ, Ἰλ. Ε. 503 πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ δέρματος, Ἰλ. Λ, 573. Ὀδ. Ψ, 240. ἐξαιρ. ὅτε θέλει τις νὰ σημάνῃ νεότητα ἀκμαίαν, τρυφεράν ἢ καθόλου, εὐγενικήν. γ) ἐπειδὴ καὶ τὸ λευκὸν (ἄσπρον) χρῶμα ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον τῆς εὐτυχίας, τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῆς χαρᾶς (οὐ ἐναντίον τὸ μέλαν), διὰ τοῦτο σημαίνει ἐπὶ ἡ λέξις καὶ, εὐτυχὴς, αἴσιος, χαρίεις, εὐφρόσυνος, γαληνὸς, ἥμερος, ἀγαθὸς, θυμηρὴς, καταθύμιος, ὅθεν, «Λευκὸν ἦμαρ, λευκὴ ἡμέρα, λαμπρὰ, εὐτυχὴς, εὐφρόσυνος. (Meineke Menandr. 5. 107. Αἰσχίν. καὶ Φιλόστρ.) διὰ τὸ διαχεῖσθαι τὴν ὄψιν (τὸ γὰρ μέλαν, συγκρύπτει καὶ συνέχει τὴν ὄψιν)· καὶ ἑπομένως. γ) ἐπειδὴ καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ὡς σημεῖον τῆς ἀπαλότητος, τρυφερότητος καὶ ἀδυναμίας σώματός τινος, τὸ ὁποῖον ἀνατρέφη εἰς τὸν ἴσκιον, ἤτοι εἰς σκιερους τόπους καὶ ὄχι εἰς ἐλεύθερον καὶ ὑπαίθριον τόπον (ἐσκιατραφημένον), διὰ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις καὶ, ὠχρὸς, μαλακὸς, τρυφερὸς, γυναικώδης, φιλάσθενος, χαῦνος, δειλὸς· τροπ. «Λευκαὶ φρένες» (Πινδ. Πυθ. 4, 194), ἀδύνατοι, ἀνόητοι, μωραὶ, ἀδύνατος, ἢ κατ' ἄλλους, ἀλαφραὶ, μένουσαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλλιπεῖς τῆς ἀπαιτουμένης βαθύτητος, ἐπιπόλαιος νοῦς. δ) ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐσθ' ὅτε γυμνὸς, ἐξαιρτ. ποδῶν, ξυπόλυτος, Schaef. Διον. συνθ. σ. 133. πρβλ. λευκόπους καὶ λευκόω. Τὸ ἐναντίον τοῦ, λευκὸς, καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἐστὶ μέλας. Εἰπρβ. λευκῶς, Φιλόστρ.

Λευκόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ λευκὴν σάρκα (ἄσπρα κρέατα) ἔχων.

Λευκοστεφής, ες, ὁ, ἡ (στέφω). Μὲ ἄσπρον, π. χ. μαλλί, στεφανωμένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 199. «Λευκοστεφεῖς ἑκατηρίαις», λευκοῖς ἐρίοις ἐστεμμένας.

Λευκόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὁ λευκὰ στίγματα ἔχων, Εὐριπ.

Λευκόσφυρος, ὁ, ἡ (σφυρὸν, κότζι). Ὁ λευκὰ σφυρὰ, καθόλου, λευκοὺς πόδας ἔχων.

Λευκοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ λευκὸν σῶμα ἔχων.

Λευκότης, ητος, ἡ (λευκὸς). Τὸ εἶναι τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, τὸ ἄσπρον τοῦ χρώματος. 2) λαμπρότης, λάμψις.

Λευκοτριχέω, ῶ. Λευκὰς, ἄσπρας τρίχας ἔχω· ἐκ τοῦ

Λευκότριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ), ταὐτὸν τῷ, Λευκόθριξ. Ὁ λευκὰς τρίχας, ἢ ἄσπρον μαλλὸν ἔχων, Στράβ. ιε'.

Λευκοτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἀσπροαυξημένος, ὡς, «Λευκοτροφα μύρτα», Ἀριστοφ. ὄρν. 1100, λευκὰ, φυσικῶς ἄσπρα, τρυφερὰ.

Λεύκουρος, ὁ, ἡ (οὐρὰ). Ὁ λευκὴν οὐρὰν ἔχων.

Λευκοϋφής, ές, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὁ λευκῶς ὑφασμένος.

Λευκοφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ λευκῶς, ἢ φωτεινῶς, καθαρῶς λάμπων.

Λευκόφαιος, ὁ, ἡ (φαιὸς). Λευκόμαυλας, ἀσπρόμαυρος, σταχτερὸς, τεφρώδης. (σιντζαπί, Τουρκ.)

*Λευκοφαίνης, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ἄσπρος ἢ φωτεινὸς φαινόμενος.

Λευκόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμὸς). Ὁ λευκὰ, ἤτοι γαλανὰ ὄμματα ἔχων.

Λευκοφλεγματία, ἡ (φλέγμα), καὶ, Λευκόφλεγμα. Ἡ χλωμότης, εἶδος ὑδρωπος, ὁποταν πληθυνθῇ τὸ φλέγμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ φαίνεται ἡ ὄψις αὐτοῦ χλωμὴ καὶ στατικὴ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ὑδρωπος ἐντεῦθεν καὶ ἐπίθετ. Λευκοφλεγματίας, ὁ, ἡ· ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους.

*Λευκοφλεγματέω, Ἱπποκρ. Κωακ. 20. Ἔχω τὸ πάθος τῆς λευκοφλεγματίας.

*Λευκοφλέγματος, ὁ, ἡ (φλέγμα). Προερχόμενος ἐκ τοῦ λευκοῦ φλέγματος, Ἱπποκρ.

Λευκοφλεγματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λευκοφλεγματίας ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὴν, ἢ ὁ κυριευμένος ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους.

Λευκόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὸς). Ὁ λευκὸν φλοιὸν (φλοῦδαν) ἔχων.

Λευκοφορέω, ῶ. Λευκὰ φέρω, ὅ ἐστιν, ἄσπρα φορέματα φορῶ· ἐκ τοῦ

Λευκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λευκὰ φέρων, ἀσπροφόρος, ἄσπρα φορέματα φορῶν, Ἀναλεκτ. β'. 385. τὸ δὲ «Ἀμπελος λευκοφόρος», ἤτοι, ἡ ἄσπρα σταφύλια ἢ κρασὶ ἄσπρον φέρουσα, ἐν Γεωπον. ε. β'. 2.

Λευκόφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρὺς). Ὁ ἄσπρα ὀφρύδια ἔχων, χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 57.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτὼν), ταὐτὸν τῷ Λευκοφόρος.

*Λευκοχροέω (λευκόχροος). Ἔχω λευκὸν, ἄσπρον χρῶμα, Ἱπποκρ.

Λευκόχροια, ἡ (χροιά). Λευκὸν χρῶμα, ἄσπρη βαφὴ, Πλούταρχ.

Λευκόχροος, καὶ συναιρ. ὄχρους, ὁ, ἡ (χρόα), ταὐτὸν τῷ, Λευκόχρως, Ἱπποκρ.

Λευκόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσὸς). Ὁ τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα μετὰ τοῦ λευκοῦ μεμιγμένου ἔχων, Πλίν. λζ'. 9.

Λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ λευκὸ δέρμα, χρῶμα, ἢ σῶμα ἔχων, ἀσπροδέρης.

Λευκόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρὸς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου ἔχων, γρίβος.

Λευκόω, ῶ (λευκὸς). Λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω· στιλπνόω, ὑαλίζω, ἀλείφω, βάφω, ἢ χρίω μετὰ ἄσπρης βαφῆς, Πλούταρχ.

Λευκόχροος, καὶ συναιρ. ὄχρους, ὁ, ἡ (χρόα), ταὐτὸν τῷ, Λευκόχρως, Ἱπποκρ.

Λευκόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσὸς). Ὁ τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα μετὰ τοῦ λευκοῦ μεμιγμένου ἔχων, Πλίν. λζ'. 9.

Λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ λευκὸ δέρμα, χρῶμα, ἢ σῶμα ἔχων, ἀσπροδέρης.

Λευκόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρὸς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου ἔχων, γρίβος.

Λευκόω, ῶ (λευκὸς). Λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω· στιλπνόω, ὑαλίζω, ἀλείφω, βάφω, ἢ χρίω μετὰ ἄσπρης βαφῆς, ἀσβέστου ἢ γύψου τοίχον ἢ σανίδα τινὰ, κ. τ. τ. καὶ κάμνω αὐτὰ ἄσπρα, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. καὶ Ζ'. ε'. 20. καὶ ἐντεῦθεν «Γραμματεῖον λελευκωμένον», ταὐτὸν τῷ Λεύκωμα. 2) λ. πόδα, γυμνόω τὸ ποδάρι, πρβλ. λευκὸς 2.

Λευκώλενος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ λευκὰς ὠλένας, ἀγκάλας, βραχίονας ἔχων, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐξαιρτ. ὡς ἐπίθ. Ἥρας, Ἰλ. Α, 55. «Λευκώλενος Ἥρη», λευκοβραχίων, λευκόπηχυς, καλὴ, εὐπρεπεστάτη.

Λεύκωμα, τό (λευκόω). Τὸ λελευκωμένον, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀσπρισμένον διὰ βαφῆς, ἀσβέστου καὶ γύψου· ἐξαιρτ. πίναξ τις γυψώδης, ἀλειμμένος πρὸς γράμματα πολιτικὰ γραφόμενα ἀπιτήδειος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σηλαδὴ ἔγραφον δημοσίως τι, ἵνα γένηται τοῖς πᾶσι φανερὸν, ἢ, κατὰ Φώτιον, «Λεύκωμα, τοῖχός ἐστι γύψῳ ἀλληλιμμένος πρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ἀπιτήδειος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, ἄβαξ, πίναξ, πυξίον, καταγραφὴ, κατάλογος, album, Δίων Κάσσ. 2) τὸ λευκὸν, τὸ ἄσπρον τοῦ αὐγοῦ, τὸ ἀσπράδιον. 3) ἢ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὴ κηλὶς, πάθος τι τοῦ καρατοειδοῦς χιτῶνος, ἄσπρος καταρράκτης, ὅθεν

Λευκωματίζω. Διὰ τοῦ λευκώματος σκοτίζω, προξενῶ λεύκωμα, Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 498.

*Λευκωματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος λευκώματι, ἢ πάσχων τὸ λεύκωμα.

Λευκών, ῶνος, ὁ (λεύκη). Δάσος ἀπὸ λεύκας.

Λευκώπης, ου· καὶ ἡ, Λευκῶπις, ιδος, ἡ, Λευκωπίας, ου, ὁ (ὤψ, λευκὸς). Ὁ λευκὴν ὄψιν ἔχων, λευκὸς φαινόμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευκωσις, εως, ἡ (λευκόω). Τὸ λευκὸν ποιεῖν, ἢ ἀσπρίζειν, ἄσπρισμα. 2) = Λεύκωμα.

Λευρός, ά, όν, Ἰωνικ. (λεῖος). Ὁμαλός, ὑαλιστερός, στιλβωμένος, μὴ τραχύς, ἴσιος, πλατερός, ἐπίπεδος, ἢ κατ' ἄλλους, καὶ πλατύς, φαρδύς, ἐκτεταμένος, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 67. «Λευρῷ ἐπὶ χώρῳ, Θέλυτ. Η, 123. «Λευρὸν ἕλισσε, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 509. «Γῦας λευρὰς Σικελίας», Προμηθ. 369. «Λευρὸν οἶμον αἰθέρος», αὐτόθ. 394, τροπ. ἁπλοῦς, χωρὶς διπλωματικὴς ἀπάτης, ὡς παρ' Ἡσυχ. «Σωφροσύνης λευρᾶς», ἀντὶ τοῦ, τελείας, καὶ ταπεινῆς.

Λεύς, ό, Δωρ. ἀντὶ λᾶς. Λέσβ. «Λεὺς καππώτας», καλεῖται κατὰ Παυσανίαν γ'. 22. ὁ λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησε καὶ ἀνεπαύθη ὁ Ὑρίστης· ἄρα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, λᾶς καταπαύτης ἐκ τοῦ καταπαύω, κατὰ συγκοπ. ὡς καὶ τὸ, Κάπποτον, κ. τ. τ.

Λεύσιμος, ὁ, ἡ (λεύς, λεύω). Λιθοβολῶν καὶ, λιθοβολημένος· ἄξιος λίθων, ἢ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ λιθοβολήσῃ τις. «Δίκη, Θάνατος λεύσιμος», παιδεία, θάνατος διὰ λίθων γινόμενος, Εὐριπ. Ὀρέστ. 613. Ἴων. 1290.

Λευσμός, οῦ, ὁ (λεύς, λεύω). Λιθοβολία, ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 184.

Λεύσσω (λάω, λαύω, λαύσσω, γλαύσσω, λευκός, luceo). Βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, μετὰ τῆς αἰτ., Ἰλ. Τ, 19. «Δαίδαλα λεύσσων· καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, κυτάζω, «Πράσσει καὶ ὀπίσσω», Ἰλ. Γ, 110. «Ἐπὶ πόντον, εἰς γαῖαν», Ἰλ. Ε, 771. Ὀδ. Ι, 116. καὶ μετὰ ἐπιφερομ. ἀναφορ. «Ἀθανάτοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιὴν δίκην σφίσιν ἀλλήλους τρίβουσι, Ἡσιοδ. Ἔ. 252. 2) οὐδετ. ἀστινοβολῶ, ἀστράπτω, λάμπω. Ὁ μὲλλ. λεύσσω, καὶ ἀόρ. ἔλευσα, εἰσὶ Μεσομηνιακοί, μᾶλλον δὲ πιθαν. καθόλου μὴ Ἑλληνικοί, βέβαια σὺχὶ ἀρχαῖοι, Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 120.

Λευστήρ, ῆρος, ὁ (λεύς, λεύω). Ὁ λιθοβολῶν, βάλλων λίθους κατά τινος, λιθοβόλος, Ἀνακάρ. 1187. 2) ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι· ταὐτὸν τῷ, Λεύσιμος. «Ἀθηναῖοι μὲν ἦσαν Σικυωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνοι δὲ λευστῆρα», Ἡρόδοτ. Ε, 67. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ε. 15. Παρ' Αἰσχύλ. κεῖται «Λευστὴν μόρον», λιθασμός, ὁ θάνατος τοῦ λιθοβοληθέντος, ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος, αἰτήσει δὲ εἰς τὴν πρώτην σημασίαν· ἀλλ' ὁ Ἡσυχ. ἔχει, «Δήβολε, ἀντὶ τοῦ, λιθασθῆναι ἄξιε».

Λευστός, ή, όν (λεύω). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, λιθοβολητός. 2) ἐκ τοῦ λεύστω, ὁρατός, ἢ τὸν ὁποῖον βλέπει τις, ἢ ἴδε.

Λεύστω, Μέλλ. τοῦ, λεύσσω.

Λευχειμονέω, ῶ. Λευκὰ ἐνδύματα φέρω, ἀσπροφορεμένος εἰμί· ἐκ τοῦ

Λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα, λευκός). Λευκοφόρος, ἀσπροφόρος, ἀσπροφορεμένος.

Λευχηπατίας, ου, ὁ, = Λευκηπατίας.

Λεύω (λᾶς, λεύς). Λίθους βάλλω, λιθοβολῶ· ὅθεν τὸ, Λευστήρ. ἴδε Λεύς. (τὸ λεύω ἐπὶ τῆς σημασίας του, λεύσσω δὲν ἦτο, καθὼς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει.)

* Λέφος, τὸ· ἀντὶ τοῦ, ναῦς, Βυζάντιν.

Λεχαίνω, Μ. ἀνῶ (λέχος). Λέχους, ἐπιθυμῶ, Ἐτυμολ. ἀμφ.

Λεχαῖος, αία, αῖον (λέχος). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς λέχος.

* Λεχεποίη, ἡ (λέχος, ποίη). Πολυβότανος, οὗ ἡ πόα χρησιμεύει λέχεσθαι, ὅ. ε. ἐγκαθεύδησαι αὐτῇ, τόπος ἔχων χαρτάρι πολὺ καὶ ὑψηλὸν διὰ νὰ κάθηται τις, Ὅμ. ἐπίθ. τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ, κειμένων ἐπ' ἐδάφους μὲ ἁπαλὸν χορτάριον, Ἰλ. Β, 697. Τμ. Ἀπ. 224. Ἑρμ. 88.

Λεχεποίης, ου, ὁ. Ὁ βαθείαν, ὑψηλὴν ἤτοι πολλὴν καὶ εὐαυξῆ πόαν ἔχων, ἐξ ἧς ἔστι καὶ λέχος ἤτοι κοίτην ποιῆσαι, ἢ κοὐ Ἡσύχ. ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ λέξασθαι, τουτέστι, κοιμηθῆναι, ἐπίθετ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, μόνον ἐν Ἰλ. Δ, 383. καὶ Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9, 45. Ὁ Ὁμηρος ἔχει ἐκ τούτου ταὐτὸν τύπον καὶ τοῦ ἀνωτέρω τὴν ἑνικ. αἰτ. (Ἄλλοι παράγουσι τὰς λέξεις ἐκ τοῦ, λέχος καὶ ποιέω, ο. ε. ἑτοιμάζω, κάμνω τὸ λέχος.)

Λεχήρης, εος, ὁ, ἡ (λέχος, ἄρω), προσηλωμένος εἰς τὸ λέχος, ταὐτὸν τῷ, κλινήρης, Εὐριπ. Φοίν. 1557.

Λεχήρια, τά, παρ' Ἡσυχ. ἐνήλατα. ἴδε τοῦτο.

Λεχμάς, άδος, ἡ (λέχος), παρ' Ἡσυχ. ἠλεκτρος. ἴδε ἐν τῷ, Ἤλεκτρον, ἀριθ. 3.

Λέχνη, ἡ· ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, Λεχνή. παρ' Ἡσυχ ἀντὶ τοῦ, τόπος, ὄρια, ταὐτὸν τῷ, Λέσχη.

Λέχος, εος, τὸ (λέγω). Κοίτη, κλίνη, στρῶμα, εὐνή, Ὅμ., πολλάκις κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἐξαιρτ. ὅτε σημαίνει τὸ ξύλον αὐτὸ τοῦ κρεββατίου, τὴν κατὰ τοὺς νεωτέρους κλίνην· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα στρώνει τις διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὡς Ἰλ. Γ, 391. 448. Ὀδ. Α, 440. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ἡ νεκρώσιμος κλίνη, εἴδος κλίνης μεγαλοπρεποῦς πως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλετο τὸ λείψανον καὶ ἐκαίετο, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 171. Ω, 580 κτλ. 3) τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρογύνου, Ὀδ. Θ, 269. Ἰλ. Γ, 411. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅθεν, συνουσία, συνουσιασμός, σαρκικὴ μίξις, ἡ ὁποία σημαίνεται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ κεῖται ἐξαιρτ. ἐν ταῖς εὐφημισμοῦ χάριν ἐκφράσεσι «Λέχος παρτύνειν, ἀντίαν, εἰσαναβαίνειν· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας συντάσσονται καὶ, λέχος καὶ εὐνή, Ὀδ. Γ, 403. Η, 347. 2) παρὰ Τραγ. κεῖται τὸ, λέχος, πολλάκις ἀντὶ τοῦ, σύζυγος, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ πληθ. ὡσαύτως, Scidl. doehm. σ. 24. Εὐρ. Ἡλ. 477.

Λέχοσδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὸ λέχος, εἰς τὴν κλίνην, Ἰλ. Γ, 447.

Δεχόω. Στρώνω τὸ λέχος, πολλ' ἀμ. ἀφ' οὗ τό, λεχώοιτο, συνεκάθητο, παρ' Ἡσυχ.

Λέχριος, ία, ιον (λέχρις). Πλάγιος, πὰν ὅ,τι ἔχει πλαγίως ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, σταυρωτά, ἐγκαρσίως, κείμενον, παρὰ Πλουτ. ὅπου ὀρθότερον (ἐκ τοῦ λέχρις) λέχριες ἀναγνωστέον ἐκ τοῦ

Λέχρις, Ἐπίρρ. Πλαγίως, ἀπὸ τὰ πλάγια, ἐγκαρσίως, ἴδε Λιτρφίς. (εἰς τὸ λέγω, σημσ. 1, ὑποκείμενον ἀναμφιβόλως καὶ τό, λεχρίς, λοχρίος, λεπρίς, λικροί, τὸ Δατ. liquus, liquis, obliquus, oblicus, πλαγίως, σταυρωτὰ κείμενος, ἀκουμβισμένος· μόνον δὲ ἐκ τοῦ λέχος ἀμέσως δὲ δύναται νὰ παραχθῇ αὐτὴ ἡ λέξις.)

Λέχω, καί, Λέχομαι ἄχρηστος ἐνεστ. ἀντὶ, λέγω, σημπ. 1, καὶ λέγομαι, ἀφ' οὗ τινές παράγουσι τό, λέχος, καθὼς ἔτι καὶ τό, λέξασθαι, ἐν Ἰλ. Θ, 519. καί, λεξάσθων, ἐν Ι, 67. ἀντὶ τοῦ, λεξάσθωσαν, κατακλιθήτωσαν, καὶ τό, λελοχυῖα, ὅ ἐστι, λεχὼ γενομένη, Ἡσύχ. Ἀττικ. ἐστί, λελεχυῖα.

Λεχώ, όος, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ (λέχος). Ἡ ἐν τῇ κλίνῃ κειμένη γυνή, καὶ μάλιστα ἡ ἀρτίτοκος, λεχῶνα.

* Λεχωΐας, άδος, ἡ, = λεχωΐδς, λεχώ.

Λεχωΐος, ὁ, ἡ (λεχώ). Ὁ ἐκ τῆς λεχώ, ἢ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὴν λεχώ, ἢ λεχείαν.

Λεχωΐς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεχώ Λεχωΐδς.

* Λεχῶσα, ἡ, = λεχώ, πολλ' ἀμφ.

Λεωβατος, έ, ἡ (λεώς, βαίνω). Ὅστις καταπατεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ. «Ἡ λεώβατος», ὑπερβ. ὁδός, μεγάλη καὶ πλατεῖα ὁδός, λεωφόρος, βασιλικὸς δρόμος.

Λεώδης, εος, ὁ, ἡ (λεώς). Ταὐτὸν τῷ, λεώνης. Ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ ὤν, δημώδης· κοινός, Φιλοξέν. γλωσσ.

Δεωκόρητος, ὁ, ἡ (κορέω). Σκουπισμένος, ἐκκαθαιρόμενος ἅμα μὲ ὅλον τὸν λαόν, ὅρα ἐκκορέω. πρβλ λεώλεθρος.

Λεωλεθρία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ πανωλεθρία. Ὁ τοῦ ὅλου, παντελὴς ἀφανισμός· ἐκ τοῦ

Λεωλέθρος, ὁ, ἡ (λεώς, ὄλεθρος). Παντελῶς ἐξολοθρευμένος, κατηφανισμένος, παντελὴς ὄλεθρος, κυρίως, μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Λεωλογέω (λεώς, λέγω). Συνάζω λαόν, Naeclae Χειριλ. σ. 289. Ἀθην. σ. 530. ὅπου ὁ Κασσιβώνος, λεπτολογεῖν, ἀναγινώσκεσθαι θέλει, ὁ δὲ Σαλμάσιος, ἐλλογεῖν.

Δεώμι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ, λεάσαιμι, ἐκ τοῦ, λαόω, λάω.

Λέων, οντος, ὁ. Τὸ τετράποδον καὶ ἄγριον ζῷον, ἰσχυρὸν καὶ ἀνδρεῖον, ὅτι ὁ καὶ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ζῴων λέγεται· τὸ λεοντάριον, καὶ τοῦτο τὸ ἀρτενικὸν γένος ἐστὶ ἀπίθανον καὶ εἰ χρήσιμον ἐπὶ λεύντος καὶ λεαίνης, ἐπειδὴ τὸ θηλυκὸν λέαιναν ἔπλασαν οἱ νεώτεροι, παρ' Ὅμηρ. πολλάκις, ὅστις μεταφορικῶς λέγει περὶ της Ἀρτέμιδος, «Ζεὺς σε λέοντα γυναιξὶ θῆκεν, σὲ ἔκαμε λέαιναν, ἤτοι φοβεροποιὰν ταῖς γυναιξί, ἐπειδὴ ἡ Ἄρτεμις ἐθεωρεῖτο ὡς πρωταιτία καὶ πρόξενος τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τῶν γυναικῶν. Ἡ Ἐπικ. δοτ. πληθ. ἔστι λείουσι, ἀντὶ λέουσι, Ἰλ. Ε, 782. Η, 256. Ο, 592. καὶ τὸ αἰτ. λέοντ ἢ λεον, ἀντὶ, λέοντα, Θεμελιοῦται μόνον εἰς ήμαρτημ. ἀνάγν. ἴδε Ἰακ. Α. Π. σ. 182. β) = Λεοντῆ, Δουν. περὶ τοῦ πῶς δεῖ συγγρ. Ἱστορ. 10. πρβλ. ἀλώπηξ. 2) εἶδος καρκίνων. 3) εἶδος μεγάλου κήτους. 4) Λέοντες ὠνομάζοντο καὶ οἱ ἀφιερωμένοι τῇ λατρείᾳ τοῦ Μίθρου ἄνδρες, ἴδε ὕαινα. 5) παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παιδός, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Ἀγόρι. οἷον παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 520. «Θεῖ πρὸς τὸν ἄνδρα (ἡ γραῦς), καὶ λέγει· λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτὶ ἔκμαγμα σόνω, διὰ τὸ σθεναρὸν καὶ ῥωμαλέον τοῦ ἄῤῥενος.

Λεωπάτητος, ὁ, ἡ (λεώς, πατέω). Ὅστις πατεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πατημένος. 2) (ἐκ τοῦ λέως, πατέω). Διόλου πατημένος. Σοφ. Ἀντιγ. 1275. ἔνθα διωρθώσαντο ὁ Σειδλ. καὶ Ἑρμ. κατὰ τὸν Ἄλδ.

Λεωπέτρα, λεοπέτρα, λεοπετρία, ἡ, ἀντὶ λεῖα πέτρα. Λείος λίθος ἢ βράχος. Διόδ. Σικ. γ', 16. ὁ θεύτερ. σχημ. παρὰ τοῖς Ο'.

Δεωργός, ὁ, ἡ, καὶ, λαοργός (λεώς, ἔργω). Κυρίως, ὁ κάμνων τι πρὸς τὸν λαόν, ἀεὶ ἐπὶ κακῷ, κακὸν κάμνων, ἐγκρίτως, κακός, τολμηρὸς καὶ αὐθάδης ἄνθρωπος, κακοποιός, κακοῦργος, Ἔνῳ. Ἀπομν. Α, γ', 9. Αἰσχλ. Προμ. 5. «ὁ λεωργός», κακοῦργος, λέγεται, καὶ, λαοργός, πρβλ. πανοῦργος. Δύναται δὲ προσφυέστερον νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ λέως, καὶ τότε σημαίνει, ὁ διόλου πάντα ποιῶν, ὅστις πράττει πᾶν ἀνοσιούργημα, ἴδε καὶ, λειτουργός.

Λεώς, ῶ, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, λαός. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2. 129. «Ἀκούετε λεῶν, ἀκούετε ὦ λαοί», οὕτω συνειθίζον οἱ κήρυκες νὰ κράζωσι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· ὅμως ὀρθότερον παράγεται ἐκ τοῦ λεώς, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαοῦ κεῖται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὁλότητος, ὡς γίνεται μάλιστα ὅθλον ἐν τῷ λεωκόρητος, καὶ λεώλεθρος· τοὐναντίον δὲ ὁ Ἑρμῆν. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1261. θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπίρρ. τοῦ, λείος, ἀντιστοιχοῦν τῷ Δατ. plane, καὶ τὸ παρὰ Γερμανοῖς plattweg, platterdings, ἀντὶ, schlechterdings, durchaus.)

Λεώς Ἐπίρρ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, λίαν, ὅ ἐστι, πάνυ, παντελῶς, Ἀρχίλοχ. «λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεσσιν, τελείως δὲν ἤμουν φρόνιμος. (Κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τὰ Ἀπολλών. Δύσκολον προφορ. σ. 334. καὶ Ἐτυμολόγ. εἶναι ἀποκοπὴ τοῦ, τελέως.

Λεωσφέτερος, ὁ, ἡ (λεώς, σφέτερος). Μόνον παρ' Ἡρότ. 9, 33. «Λεωσφέτερον ἐποιήσαντο Τισαμενόν», τὸν ἔκαμαν ὡς ἕνα τοῦ λαοῦ των, ἤτοι συμπολίτην των. (Τινὲς γράφουσι, λεὼ σφέτερον, ἀλλ' ἡ τοιαύτη μεταβολὴ εἶναι περιττή.)

Λεωφόρος, ὁ, ἡ (λεώς, φέρω). Λαὸν φέρων, Ἡρότ. 1, 187. «Ἡ λεωφορος», ὑπαίκουρ. ὁδός, λαὸν φέρουσα πολύν, στρατιωτικὴ ὁδός, πλατεῖα, βασιλικὴ στράτα, ταὐτὸν τῷ, λεωβίητος.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Η.

Λήβολος, (λᾶς, βάλλω). Πετροβολημένος, Ἡσύχ.

Λήβω, ἄχρηστον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω, ἔδει ὁ μελλ.. λήψομαι.

Λήγω, Μέλ. -ξω (παρὰ τό, λέγω, βάλλω, κάτω). Κάμνω τι καὶ ἡσυχάσω, παύσω, λάβω, τέλος πράττω, ἡσυχάζω τί, ἀναπαύω, κοπάζω, ὡς τὸ παύω, αἴτ. ἐξαιρτ. «λήγειν μέρος», παύω, παραιτῶ τὸν θυμόν, Ἰλ. Ν, 424. Φ, 305. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 361. β) μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, κωλύω τι ἀπό τινος. «Λήγειν χεῖρας φόνοιο (Ὀδ. Χ, 63)» ἀντὶ τοῦ, κωλύειν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νὰ φονεύσωσι. 2) συχνότερον ἀμετβ. παύομαι, ἀπέχω ἀπό τινος, παραιτῶ νὰ κάμω τι· ἢ καὶ ἁπλῶς, κοπάζω, ὀλιγοστεύω, γίνεσθαι ἀδυνατώτερον, οὐχὶ τόσον σφοδρόν. Ἰλ. Τ, 423. Φ, 248. Ἡσ. Ἔ, 416. «Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι (Ἰλ. Ι, 97)», ἔνθα ἐστὶν ὑστερολογία, συνήθης παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἀντὶ, σὲ ἀρχὴν καὶ τέλος τοῦ λόγου ποιήσομαι, ὡς περὶ ἐκείνου σὲ τῶν ἄλλων τιθέμενος, ἤτοι σὺ εἶσαι αἴτιος ἄλλων τῶν συμφορῶν ἡμῖν καὶ σὺ ἠμπορεῖς νὰ παύσῃς ὅλα. πρβλ. Ἡρότ. 7, 216. β) μετὰ μετοχῆς, ὡς, «Οὐ λήξω ἐνορίζων» (Ἰλ. Φ. 224.) δὲν θέλω παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς φονεύω, «Οὐπότε λήξειεν ἀείδων (Ἰλ. Ι, 191. Ὀδ. Θ, 87.)», «λ. ὑμνέων», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 177, ἀπ' οὗ «λ. ἀοιδῆς», παρ' Ἡσ. Θεογ. 48. ὡς τό, παύομαι. γ) μετὰ γενικ. ἀπέχομαί τινος, παύω ἀπό τοῦ νὰ κάμνω τι, δὲν ἐξακολουθῶ τι πλέον, π. χ. χάλοιο, φόνοιο, ἔριδος, ἀπατῶν, πόνου, χοροῦ, Ὁμ. Ἰλ. Α, 210. Γ, 394. Ι, 257. Ὀδ. Χ. 63. (τὸ λήγω καὶ λέγω ἔστι κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ βάλλω.)

Λήδανον, τό, καὶ, λάδανον, τό. Εἶδος ἀνατολικοῦ κόμμεος, ἡ ῥητίνης ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήδου γινόμενον, Ἡρότ. Γ', 112.

* Λήδανος, ὁ = λήδος, ὁ.

Λῆδάριον, τό, καὶ, λήδιος, ἡ λήδιον, καὶ ποιητ. λησίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, λήδος, τό. παρ' Ἀθην. ε'. σλ. 257. «πλεπτὸν λήδιον, ὑφασμάτι λεπτόν, ὃ οὐ ἐκάλυπτόν τι· ὁ Ἡσ. ἔχει. «λήδιον, τριβώνιον αὐτελές».

* Λῆδον, τό = λήδος, Θεόκρ. 21, 10. ἔνθα ἔγιναν ὑπὸ πολλῶν τόσαι περιττὰ δοκιμαὶ μεταβολῆς.

Λῆδος, ὁ. Τὸ φυτόν, ὁ θάμνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν φύλλων σχηματίζεται τὸ κόμμι λήδανον, ἢ λήδανον, Cistus creticus, Λιν. Διόσκορ. α', 128. ἔχων φύλλα, ὅμοια τοῖς τοῦ λευκοῦ μήκωνος. Παρ' Θεοκρ. κεῖται καὶ, τὸ λῆδον, καὶ παρὰ Πλιν. ἡ. ν. 12, 17. leda καὶ lada, ὡς καὶ τὸ κόμμι ledanum καὶ lodanum.

Λῆδος, εος, τό (κατὰ Δαμμ. ἐκ τοῦ λαῖος). Λεπτόν τι καὶ ἐλαφρὸν τοῦ ῥούχου (μέτιον, ἢ ὕφασμα, διὰ σκέπασμα. (Εὑρηται μὲν καὶ λῖδος, λήδιον κτλ. ἄνευ τοῦ ὑπογρ. Ἰῶτα, ἴδε Βr. Ἀρ. Ὀρν. 715. αἱρετώτερον δὲ τὸ, λῆδος, διὰ τοὺς συγγενεῖς τύπους λαῖδος, λησίδιον, λησίδαριον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Ῥαβ. κώδηκος καὶ παρελήφθη καὶ ὑπὸ Διοδορφ. Συγγενὲς ἐστὶ τῷ, λαῖφος).

* Λήζομαι, Ἀποβ. Μέσ. ἀντὶ λῃΐζομαι, Εὐρ. Τρω. 373. 866. Ἰλ. 482. Ῥῆσ. 74.

Λήϊαιος, ἡ, λῃϊαῖος, αία, αῖον (λῃΐη). Ὁ εἰς λῃμονηγησίαν ἀνήκων, ἐπιλῃσμων. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Λήϊης, π. χ. «Πόμα λῃϊαῖονι· ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς Λήϊης ὠνίδε λήϊη.

* Λῃϊάνεμος, ὁ, ἡ = λαϊάνεμος. (α)

Λῃϊάνω (λῃΐη). Κάμνω τινὰ νὰ λῃσμονήσῃ τι, ἢ λῃσμονεῖν ἐῶ. μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμένου· καὶ αἰτ. προσ. (πρβλ. λανθάνω), Ὀδσ. Η, 221. «Ἐκ δέ με πάντων λῃΐνει, ὅτσ' ἔπαθον», ἐπιλαθέσθαι ποιεῖ, ὁ Σχολ.

Λῃϊαργέω, ῶ (λῃΐαργος). Λῃσμονῶ· ἔδει, λῃϊαργησῆναι, παρὰ τῷ Σχολιαστ. Πίνδ. Νέμ. 6, 30.

Λῃϊαργία, ἡ (λῃΐαργος, 2.). Ὕπνος βαθύς, ὁπότε ὁ κοιμώμενος εἶναι πάντῃ ἀναίσθητος καὶ σχεδὸν ὡς νεκρός· ἔδει

Λῃϊαργίζω. Λῃϊαργίαν ἔχω, εἶμαι λῃϊαργικός. 2) μετβτ. φέρω τι εἰς λῃσμονησίαν, Boeckh Σχολ. Πινδ. Ν, 6, 30. Παθητ. λησμονεῖσθαι.

Λῃϊαργικός, ἡ, όν. Ὁ λῃϊάργων ἔχων, πάσχων· ἐκ τοῦ

Λῃϊάργος, ὁ, ἡ, ἐπιθετ. λησμονῶν, ἐπιλήσμων, μετὰ γενικ. «Λῃϊάργος κακῶν, φιλούντων», Μελέαγρ. 55, καὶ 90. β) Μένανδρος παρὰ Φρυνίχ. σλ. 76. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, κακόστροπος, κακοήθης, ὅττις ἔχει τὴν κακίαν κεκρυμμένην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἐξαιρτ. ἐπὶ σκύλων, κρυφοδαγκάνων. Ὁ Ἡρωδιαν. λείψ. σ. 9. καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. «Ἐπίξουλος καὶ ὁ προσαίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων». Οὕτω λέγει καὶ ὁ Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. ζ', 14. «Ἐολκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν ὑηνῶν, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ λῃϊάργοις». Ἐπὶ δὲ ἵππων λέγεται ἀντὶ τοῦ, νωθρός, καὶ ἀβλεμὴς ἤγουν ἵππος τις, ὅστις στέκεται ὅταν πρέπῃ νὰ περιπατῇ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κινήσῃ τις μακρύτερον. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ λῃϊάργος = λῃϊαργία, πάθος τι σὺν πυρετῷ, γράφεται καὶ λαϊάργος.

Λῃθεδανός, ἡ, όν. Κάμνων νὰ λησμονήσῃ, ταὐτὸν τῷ, Ἐπίληθος τοῦ Ὁμήρ. παρὰ Λουκ. Ὀρχήσ. καὶ Φιλοπ. 27.

Λῃθεδώνη, ὀνος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, λήθη, Ἀνάλεκτ. γ', 49.

Λήθη, ἡ (λήθομαι, λῆθος, τό). Τὸ λησμονεῖν, λησμονησία, ἐπιλησμοσύνη, Ἰλ. Β, 33. Ἡσύχ. Θεογ. 227. «Λήθην τινὸς ποιεῖσθαι», (Ἡρότ. 8, 74), φέρω εἰς λησμονησίαν. 2) ὡς κύριον ὄνομα, ποταμός τις ἐν τῷ Ἅδῃ μυθολογούμενος, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ ψυχαὶ, λησμονοῦσι τελείως τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθὰ καὶ κακά. Ἀπολλόδ. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἁπαντᾷ μόλις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι, διότι οὔτοι ἔλεγον πρὸ τῆς λήθης ποταμόν, Casaub. Στραβ. 3. σ. 410. Sichenk. ὅθεν

Λῃθήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λῃϊάργος, Ἡσύχ.

Λῃθικός, ἡ, όν, καὶ, λήθιος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς λήθην ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἄγων, ταὐτὸν τῷ, λῃθεδανός.

* Λῃθιος, ὁ, ἡ = λῃθικός. 2) λαθραῖος, κρύφιος, Ἡσύχ.

Λῃθομέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ τὰς μερίμνας λησμονῶν. 2) ὁ ἐπιλανθάνεσθαι ποιῶν τὰς μερίμνας, Ὀρφικ.

Λῆθος, τό (λήθομαι). Ταὐτὸν τῷ, Λήθη. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. τὸ Δωρικ. Λάθει, ἀκηδίᾳ, ὀστικ. τοῦ, λαθος.

Λῃθοσύνη, ἡ, καὶ λῃθότης, ητος, ἡ, παρὰ Σουΐδ. ταὐτὸν τῷ, λήθη.

Λῃθώ, ἀντὶ τοῦ, λητώ, Πλατ. εἰς Κρατύλ. 49. p. 406. Α. ἔνθα ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα καὶ τυμολογεῖται «κατὰ τὸ ἐπιλήμονα εἶναι ὧν τις δέηται, ἢ, πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους ἀλλ' ἡμερόν τε καὶ λεῖον».

Λήθω, μέσ. λήθομαι, παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ. μὲν εὔχρηστος, παρὰ δὲ Ἀττ. σπανιώτατος, ὁμοῦ παρὰ Ξενοφ. ἀπαντώμενος, ἕτερος τύπος τοῦ λανθάνω, μέσ. λανθάνομαι. Ἰλιάδ. Α, 56. «οὐδέ σε λήθω. Οὕτω καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, λήθομαι. 2) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 3. λήθομαι, εἶναι καθὼς φαίνεται, ἀντὶ τοῦ, ἀποσιωπῶ, ἀποκρύπτω τι, δὲν φανερώνω· ἀντὶ τῶν, αὐδῶ. Εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἶναι εὔχρηστότερος ὁ σχηματισμός, λανθάνω, ὃ δὲ ἐνεστ. λήθω κεῖται παρὰ Ξενοφ. Οἰκονομ. ζ', 31. «ἴσασι καὶ ἀτακτοῦντας τοὺς θεοὺς οὐ λήθειν».

* Λῃτώδης, εος, ὁ, ἡ (λήθη). Ἐπιλήσμων, λησμονιάρης.

Λῃϊάνειρα, ἡ (λῃΐς, ἀνήρ). Ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναῖκας ἐρῶν, κυρίως, ἡ ἄνδρας ἀγαπῶσα λωτίζουσα, κυριεύουσα, ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ, λῃΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας, Ἡσυχ.

Λῃΐάς, άδος, ἡ· ἰδιωτ. ποιητ. ὀνλ. τοῦ λῃΐς, ταὐτὸν τῷ, λῃΐδη. Ἡ ἐκ τῆς λείας αἰχμάλωτος, πιασμένη εἰς τὸν πόλεμον, Ἰλ. Τ, 193.

Λῃΐβότειρα, ἡ. ὀνλ. τοῦ, λῃΐβοτήρ, ὅπερ ταὐτὸν τῷ, Λῃΐβοτῆρ, ὁ (βόσκω, λῃΐς). Ὁ τὸ λῃΐον βόσκων, τρώγων, ἢ ῥοφῶν τὰ σπαρτά, Ὀδσ. Σ, 29. «Σοὶ δὲ λῃΐβοτείρης ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ «τῆς κατεσθιούσης τὸ λῃΐον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον· ἂν γὰρ εὑρεθῇ σὺς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται». Ὁ Αἰλ. ἐν Ἱστ. Ζώων ε', 45. οὕτω λέγει περὶ τούτου. «Ἐν Σαλαμῖνι δὲ χλωροῦ σίτου καὶ τηλίου καμῶντος, ἐὰν σὺς ἐμπεσοῦσα ἀποκείρῃ, νόμος ἐστὶ Σαλαμινίοις τοὺς ὀδόντας ἐκτρίβειν αὐτῆς· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ, συὸς λῃβοτείρης, φασίν». Ὁ δὲ ἕτερος νοεῖσι καὶ λέγουσι· χλωροῦ σίτου τὴν ὧν γευσαμένην, πᾶσαν ἐχειν τοὺς ὀδόντας». Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἐχει. «Σὸς λῃβότειρα, ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, ἢν ἐξοδοντίζουσιν οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου· ὁ νόμος δὲ φασὶ παρὰ Κυπρίοις ἐντεῦθεν δῆλον, ὅτι ὁ Αἰλιανὸς τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα ἐννοεῖ.

* Λῃβοτήρ, ῆρος, ἴδε λῃβότειρα.

* Λῃβότης, ου, ὁ = λῃβοτήρ.

Λῃϊάριον, τό, καὶ, λῃΐδιον, ποιητ. ἀντὶ, λῃϊάδαριον, λῆδιον, ὑποκοριστ. τοῦ λῆδος· Ἰμάτιον τριβώνιον θερινόν· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, λῃΐδιώδης, ὁ, ἡ, τριβωνιώδης, Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Λῃΐδιος, ία, ιον (λῃΐς). Ἐν τῇ λείᾳ λῃΐδιες αἰχμάλωτοι, αἰχμαλωτίδες, ποιητ.

* Λῃΐζομαι, Μ. -ίσομαι, Ἀποβ. Μέσ. (λῃΐς). Λείαν (λούρην) ποιοῦμαι καὶ πέρνω αὐτὰ μαζί μου, ἀνθρώπους καὶ πράγματα, Ἰλιάδ. Σ, 28. Ὀδ. Δ, 398, Ψ, 357. Ἡρότ. 3, 47. 4, 145. 6, 86. 3. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὸ τοῦ, λαφυραγωγέω, ἁρπάζω, λεηλατῶ, κουρσεύω, λαμβάνω, αἰχμάλωτον, κυριεύω, λαφυραγωγῶν ἐρημόω, καταρημάζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· μετὰ γενικ. ἁρπάζω, στερῶ, κλέπτω, Εὐριπ. Ἑλέν, 482. «οὐ τοι που λελῃσμαι» ἐξ ἀντρων λέγουσιν. 2) ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς βίας ἀποκτῶ, Ἡσιοδ. Ἔ. 324. 704. «οὐ μὲν γάρτι γυναῖκες ἀνὴρ λῃΐζετ' ἀμείνων τῆς ἀγαθῆς». Ὁ Θουκυδ. ἔχει μὲν τὸ ἐνεργ. λῃΐζω δίς, ὅμως καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνὴρ ἀμφιβάλλεται μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ μέσου.

Λῃΐη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, λεία, πολλάκις παρ' Ἡρότ.

Λῃϊνόμος, ὁ, ἡ (λῃΐον, νόμος). Ὁ κατὰ τὸν ἀγρὸν (οὐχὶ εἰς βουνὰ) κατοικῶν, Ἀναλέκτ. β' σελ. 99.

Λήϊον, τό. Ἡ σπορὰ, ἐβλαστημένα σπαρτά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὰ χωράφια, αἱ ἐκβλαστήσεις τῶν ἐσπαρμένων γεννημάτων, τὰ σπαρτά, Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς λέγεται καὶ τὸ σιταφόρον χωρίον, τὸ μὴ γεννήματα γεμάτον χωράφιον, Ἰλ. Ψ, 599. ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρτη λητὶ ἀλάσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Δωρικ. λαιόν. Θεόκρ. Ι, 21. Καταβάλλε τὸ λήϊονα, σπεῖραι τὸ χωράφιον· ὅθεν τὸ, λαιστραῖν, παρ' αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ, γεωργεῖν, ἀρτσριᾶν. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ, γ', 1335. ἠλαίον ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδίν, ὅπου ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, βαθμόν, κεῖται, ἄνευ τινὸς ἐννοίας. (περὶ τῆς παραγ. ἴδε λαός· κατὰ Δάμμ. ἐκ τοῦ, τῇ ἀντὶ, γηΐου).

Λητς, ἴδος, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, λεία. Ἡ ἐκ τῶν λαφύρων κτῆσις, τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα, ἀνδρώτων, ζώων ἢ πραγμάτων, παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ Δωρικ. ἠλαίδος ὀλλυμένας, Αἰσχύλ. Θηβ. 317. β') καὶ χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς τὸ διὰ λαφύρων εἶδος ἀποκτήσεως, ἀντὶ τοῦ, πολεμικὸν, ἢ κτῆσις ἀρεμμάτων, Ἡσιόδ. Θεογν. 444, πολλαχ. παρὰ Θεοκρ Ἰακ. Ἀν. Π, σ. 330. 2) ὡς ἐπιθ. ἁρπαλ. = ληϊάς. (ι) ἢ ἐν πολέμῳ πιασθεῖσα, αἰχμάλωτος (ι)

Λῃστήρ, ῆρος, ὁ· ἡ ληϊστής, ληΐστωρ (ληΐζομαι). Ὁ λείαν ποιούμενος, ὅστις ἁρπάζει, ληστεύει, ληΐζεται, λῃστής, πειρατής, Ἡρόδ. ϛ', 17, Ὀδσ. Γ, 73. Ι, 254. καὶ ἐλλιπῶς, Ἀττ. λῃστήρ.

*Λῃστής, οῦ, ὁ = ληϊστήρ, Ἔτυμ. Ὅμ. 6, 7. Ἀττ. λῃστής.

*Λῃστία. = λῃστεία.

Λῃστός, ἡ, όν (ληΐζομαι). Λαφυραγωγημένος, ληϊλατισμένος, ἐκ λείας ἀποκτημένος, ἁρπαγμένος. Ἰλ. Ι, 406. 408. κυρίως ἐν πολέμῳ. 2) τὸν ὁποῖον εὔκαιρα νὰ ληϊλατήσῃ, νὰ λαφυραγωγήσῃ τις. — 3) εἰχ' ἀναφορᾶς εἰς πόλεμον, ἀποκτηθείς, ἀποκτημένος.

Λῃστύς, ύος, ἡ. Ληϊλασία, ἁρπαγή, ἡ πρᾶξις τοῦ ληΐζειν, Ἡρόδ. Ε', 6.

*Λῃστωρ, ορος, ὁ, = ληϊστήρ, ποιητ. Σχολ. Σοφ. Ο, Τ. 122.

Λητεύς, ἰδος, ἡ (λητὶς). Ἡ λείαν καὶ λάφυρα ποιουμένη, ἡ εἰδουσα, ἐπιστηοῦσα εἰς αὐτά, ἐπίθ. Ἀθήνης, Ἰλ. Η, 460. Ἀθηναίη λητίεσσα, ἄλλως δὲ, ἀγελεία. 2) Παθητ. ληϊλατισμένη, αἰχμάλωτος, ταὐτὸν τῷ, ληϊάς, Λυκόφρ. 105. Ἀπολλών. α. 818.

Λητοάρχης, ου, ὁ. Παρ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ, λήταρχος· ὁ καθηγούμενος τῶν θυτῶν καὶ ὁσιάσεων.

Λήϊτον, τὸ. Ταὐτὸν τῷ, Δημόσιον. Παρ' Ἀχαιοῖς ἐλέγετο τὸ βουλευτήριον λήϊτον, ἄλλως, πρυτανεῖον, Ἡρόδ. 7, 197. οὐθέτ. τοῦ

Λήϊτος, ἡ, ον, συναλ. λῆτος, καί, λῆτος, καὶ κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Dödderlein, λητός, ή, όν (λεως, λαός). Τῷ λαῷ ἢ εἰς τὸν λαὸν κύριος, δημόσιος. »Ἡ λητὸν, ὑπερ. ἱερεῖα, δημόσιους ἱερεῖα, πρβλ. λέϊτος. 2) Λήϊτος, κυρ. ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. (ι)

Λητουργέω, ῶ. καὶ, Λητουργός, ἀρχαῖοι, σχεδὸν ἄχρηστοι πλέον τύποι ἀντὶ, λειτουργέω, καὶ, λειτουργός.

Ληυάζω, καὶ, Ληυάω (ληυὸ). Ταὐτὸν τῷ, βιέω. ποιητικ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 57, καὶ 493. Ἱππ. 267, λήγ. καὶ λειπόμ. Τὸ συνήθεστ. διαλήγασθαι, ἔρμην· ὁ Ἀρίων Δεινύσιος παρ' Εὐστάθιῳ εἰς Ἰλ. Τ. στίχ. 41. διὰ τῶν, διαμωμᾶσθαι, διασπᾶζειν, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτων διὰ τῶν, διαλεμπᾶσθαι· ὅθεν, λυηλάτης, ὁ πύρτης, παρὰ Δουσεαν. σχηματισθὲν κατὰ τὸ, πορθολάτης, ὅπου νῦν, λαιηλάτης, κεῖται.

Ληυαω, ῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ, λαείω, = λάσιον· ἀροτρῶ, κτύπων, βόρυβον ποιῶ, σκάπτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ μου ἠχεῖ ποιῶ, ἴδε Λάσιον.

Δήημα, τό (ληιάω). Πορνεία, ἀχρεία τις ἐκφρασις, συνήθης, παρ' Ἐπικ., Κλεομ. β'. σελ. 91.

Δηκτήριος, ία, ιον (λήγω). Παίων, τελειῶν· περικυκλωμένος, ὁλόγυρα συνωρευμένος, περιωρισμένος. Λυκόφρ. 966. »Νῆσος λοκτηρίαιν, ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικυκλωμένη.

Δηκτός, ἡ, όν (λήγω) = ληκτήριος· τετελειωμένος, ἐκτετελεσμένος, ἢ ὁ περιορισθῆναι δυνάμενος, Ἡσύχ. ἁμφ.

*Δηκυθεῖος, εία, εῖον. Ἀνῆκων εἰς λήκυθον, ταὐτὸν τῷ, ληκύθιος. (ῡ).

Δηκυθίζω, (λήκυθος). Χρίω, ἀλείφω διὰ μύρου, ἢ βαφῆς ἢ ψιμμύθου τὰ ὁποῖα φυλάττονται ἐν τῇ ληκύθῳ. Ἅρπ, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ, χρωματίζω, ὡραίζω, καλλωπίζω διὰ τῆς ῥητορικῆς βαφῆς, ἤτοι διὰ τοπικῆς τῶν ῥητόρων, μετὰ αἰτιατκ. »Δηκυθίζειν σέσεις«, Στραβ. ιγ'. σελ. 907. Σέσεις, ἡ κοινὰς ἰδέας ῥητορικῶς ἐκτείνειν καὶ μετὰ ἐμφάσεως διηγεῖσθαι. 2) ἐκ τοῦ λήκυθος, ἀριθ. 2. σημαίνει τὸ, μετὰ μεγάλης, βαθείας φωνῆς ὁμιλῶ, ψάλλω, φωνάζω, προφέρω τόνους ἐκ τοῦ λάρυγγος, ταὐτὸν τῷ, λαρυγγίζειν, Ἡσύχ. ἐν λ. Δηκυίζειν, καὶ, ληκωίζειν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 580. Ἐνταῦθεν καλεῖται ἡ τραγῳδία ὁμοῦσα ληκυθίαν, ἡ λαρυγγίζουσα, ἐπὶ τῆς μεγέλης, ὑψηλῆς καὶ κομπώδους καὶ βροντώδους ὁμιλίας τῶν τραγικῶν καὶ Διθυραμβικῶν, ὡς καὶ ὁ Θεσπωρίδας εἶπε. Μοῦσα κενὰ καὶ ἐπιλεπυθίστρικα, μεγαλοφωνοῦσα, μεγάλως καὶ συβαρῶς τὰς λέξεις προφέρουσα.

Δηκύθιον, τό. Τ'πομορ. τοῦ λήκυθος. Μικρὰ λήκυθος.

*Δηκύθιος, ία, ιον = ληκύθειος. (ῡ)

Δηκυθρόμος, ὁ. (ληκυθίζω). Τὸ ὁμιλεῖν, ψάλλειν, βοᾶν μετὰ μεγάλης, βαθείας φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος. »Αἰσχρὸν καὶ γελοῖον ἁρμάτων ληκυθισμόν«. Ὅπερ ὁ Σουϊδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐφωνίαν· παρὰ Πλουτάρχ. εἶναι ὡς ἐπικερτόμημα, ὑβριστική τις λέξις τοῦ Ἐπικούρου.

Δηκυθιστής, οῦ, ὁ (ληκυθίζω). Ὁ μετὰ μεγάλης καὶ βαθείας φωνῆς βοῶν, ὁμιλῶν, ψάλλων, Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ.

Δηκυθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ληκύθους ποιῶν.

Δηκυθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ληκύθους πωλῶν.

Δήκυθος, ἡ. Τὸ μυροφόρον, ἀγγεῖον, μυροθήκη, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, λιδικὸν· ταῦτα δὲ τὰ ἀγγεῖα κατεσκευάζοντο ἐπιτοπολὺ ἐξ ὕλης πολυτίμου, ὡς ἐκ χρυσοῦ παρ' Ὁμρ. Ὀδσ. Ζ, 79 Δ, 15, »ἥδεϊ δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον· κατεσκευάζοντο δὲ καὶ ἐκ σέρματος, καὶ ἐντεῦθεν τὸ »ληκύθου σκυτίνην στειδοστομοῦ«, Ἱππορρ. καὶ Μαθημ. παλαι σελ. 102. ἔτι δὲ ἀγγεῖοι, δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐφύλαττον κυρίως μύρον, ἔλαιον, χρῖσμα, ψιμμύθιον, καὶ χρώματα. Ἐντεῦθεν μεταφορ. ὁ ῥητορικὸς καλλωπισμός, ὡραϊσμός, ἡ καλλίων ἢ τοπικὴ, οἱ κοινοὶ τόποι, ἰδέαι, μὲ τὰς ὁποίας οἱ ῥήτορες καλλωπίζουσι καὶ στολίζουσι τοὺς ῥητορικοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ συγγράμματα. β) χώρα, ἥτις ἔχει πολλοὺς ἐλαιῶνας, ἢ πλουτοῦσα σίτου, ἄμμου. »Ἱπποτροφίαν, οὐ λακύθα ὀπαδεῖν«, Πλούταρχ. ἐν ἱπποτροφίᾳ, δὲν ἁρμόζει εἰς οὐδένα μόνον ἐλαιοφόρον τόπον. γ) τὸ εἰς τὸν λάρυγγα ἔχον μέρος, τὸ κοιλον Βαρδίων, καὶ ὑπό τινων τὸ μηλον τοῦ Ἀδάμ, λεγόμενον· ἄλλως δὲ, βρόγχος, Gurgalio, ἢ ἰσθ' Ἡσύχ. Τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες· οὕτω καὶ τὰ Σχολ. Πλάτ. σ. 136. Τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος, ἤτοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, συντείνει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς σχηματισμὸν τῆς φωνῆς καὶ ἐντεῦθεν. β) δυνατὴ, βαθεῖα ἐκ τοῦ λάρυγγος προερχομένη φωνὴ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ δευτέρα σημασία τοῦ, ληκυθίζω, μεγάλως βοᾶν, λαρυγγίζειν, κοιλοφωνεῖν, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ ἠχου τοῦ ἀγγείου, τὸν ὁποῖον ἐκδίδει, ὁπόταν τις φυσᾷ ἐν αὐτῷ (τὸ λήκυθος ἔστιν, ὡς φαίνεται, συγγεν. τῷ, λάγυνος)· ὅθεν

*Δηκυθουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁ κατασκευάζων ληκύθους, Πλουτάρχ. Περικλ. 12.

*Δηκώ, οῦς, ἡ. Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐξοὖ παράγεται τὸ ληκάζω καὶ, λακάζω

Δῆμα, τό (λάω, λῶ). Βούλημα, θέλημα, Ἔφεσις, ἐπιθυμία, Πινδ. Πυθ. 3, 43, 8, 64. καὶ ψῆφος, ἀπόφασις. 2) Θάρρος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια, πᾶσα ὁρμητικὴ κίνησις τῆς διαθέσεως· λέξεις Ἰων. τὴν ὁ ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ πεζῷ παρ' Ἡρόδ. παρὰ Πειντ. »λήματος κάκην«, Αἰσχύλ. Θηβ. 601. ἀκαιρία, ῥᾳθυμία. »Τοῖς ἄλλοις ψυχῆς λήμασιν ἀξιολογοις«, Διόδωρ. Σικελ. σ. 58. ἀντὶ τοῦ, ἰδιώμασι τῆς ψυχῆς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡροδοτ. Πολυμν. »ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηίης ἐστρατεύετο«, ὑπὸ θυτολμίας καὶ θαρρους.

Δημαλέος, έα, έον (λήμη). Ὁ ἔχων λήμην εἰς τὰ ὄμματα, τσιμπλιάρης, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ καλῶς βλέπων, ἀμβλυωπής.

Δημαντίας, ου, ὁ (λῆμα). Ἀποφασισμένος, γενναῖος, θαρραλέος. Ἀριστοφ. Βάτραχ. 494. »λημαντίας κανδρείος εἶμ· ὅπου ἄλλοι »λημαντιῶσι ἀναγινώσκ. ἐκ τοῦ, λημαντιάω, ἀνδρεῖος εἰμί, μεγαλοφρονῶ.

*Δημαντιάω, (λῆμα). Εἶμαι θαρραλέος, εὐτολμος, πλήρης πεποιθήσεως.

Δημαντόω, ῶ (λῆμα). Θάρρος προξενῶ, ἐμποιῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λελημάτωται, λῆμα θάρρος ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Δημάω, ῶ (λήμη). Λήμην ἔχω εἰς τὰ ὄμματα· τσιμπλιάρης εἰμί· καθέλου, ἔχω ἀχρεία ὄμματα· πρβλ. γλαμάω· ἀμβλυώττω· καὶ καθ' ὑπερβολὴν παροιμιώδη »λημᾷν κελοιώτατα« (Ἀριστ. Νεφ. 327), ἔχω εἰς τὰ ὄμματα ἀκαθαρσίας τόσον μεγάλας ὡς κελοιώτια, διὰ τὰς ὁποίας δὲν δύναται τις, νὰ βλέπῃ Ἀριστ. Νεφ. 327. ἴδε καὶ χύτρα.

Δήμη, ἡ. Ἀλλως ἔτι καὶ, γλήμη, Αἰολικ. γλάμα, ἀφ' οὗ τὸ Δατ. Gramia. Ὁ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν συναγόμενος ῥύπος· ἢ ἐν τῶν ὀφθαλμῶν ἐκρέουσα λευκὴ ἀκαθαρσία· τὸ πεπηγὸς ἄκυρον, τσίμπλια· ἐντεῦθεν τὸ ὑποκορ. γλημίον, τὸ· παρ' Ἱπποκράτ. 2) Τροπ. »λῆμα Κρονείαιν, σκοτισμένα φαντάσια, θολοῦσαι τοὺς ψυχικούς νοῦς, Ἀριστ. Πλουτ. 581.

Δῆμμα, τό (εἴλημμαι, λαμβάνω). Τὸ λαμβανόμενον, ἢ ληφθέν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἢ ἐλαβέ τις· ἀντὶ ἄλλων λημμάτων τοῦ ἐργυρίου (Δημοσθ.) τὸ παρὰ τῶν ἄλλων ληφθὲν, σπαρθὲν ἀργύριον, ἐπιτόκιον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τις, ὡς, ὤφορον, ὠφοροδοκία, ἢ φόρος, εἰσόδημα. »Λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἀποδιξαι, νὰ ἀποδείξῃ, ἤτοι νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τί ἔλαβε καὶ τί ἐξώδευσε· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κέρδος, ὄφελος, διάφορον· ἔτι δὲ, δάνειον, Δημ. 2) Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ λέγεται πρότασίς τις, ἐξ ἧς ζητεῖται, ἀπαιτεῖται τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ συνέπεια τοῦ λόγου ἢ ὁ συλλογισμός. Ἀριστοτ., τὸ ὁποῖον ὅηλ. λαμβάνει τις διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, Ἀστρ. 3) Τίτλος, περιληψις, ἢ ὑπόθεσις κεφαλαίου, ἢ ποιήματος τινος· ὅθεν

Δημματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς λῆμμα. Ἱπποκρ. »πρὸς καιρὸν εὔθετος καὶ λημματικός«, ὅστις εἰς τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν δίδει καλῶς τὴν προσοχὴν ἐπάνω εἰς τὸ κέρδος του, ἐξευρει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τῆς εὐκαιρίας.

Δημμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ λῆμμα.

Δημματισμός, (λῆμμα). Κέρδος, διάφορον, ὄφελος. Νικητ. Χρον. β'. 5. ὡσαυτὶ ἐκ ῥήμ. λημματίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Λημνιος, ία, ιον. Ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· ὅθεν παροιμία, «λήμνια ἔργα», ἀνοσιουργήματα, Ἡρόδτ. 6, 138.

Λημνίσκος, ὁ (λῆνος). Μάλλινος δεσμός, κορδέλλα ἢ φασκιά, ταινία στενὴ ἀπὸ μαλλίου, infula Πλούταρχ. ὁ Ἡσύχ. λέγει Συρακούσιον τὴν λέξιν. 2) Διακριτικὸν σημεῖον, ὡς ὀβελός, 3.

Λῆμνος, ἡ. Νῆσός τις ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἧτις ἐνέκεν τοῦ ὑπογείου πυρὸς ἱερὰ ἦν τῷ Ἡφαίστῳ, Ὅμ.

Λημόστης, ητος, ἡ (λήμη). Τὰ πεπηγότα ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ πάσχειν τὸ παθος τῆς τσιμπλιάσεως, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

*Λημώδης, ὁ, ἡ (λήμη, εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ τσίμπλιας· ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τσιμπλιῶν ὤν.

Λῆν, ἀπαρέμφ. = τοῦ, λάω, λῶ τὸ θέλω.

Ληναι, αἱ· καὶ ληναί (ληνός). Αἱ βάκχαι, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 875.

Ληναια, τά. Ἴδε ληναῖος, β.

Ληναΐζω, Τὰ λήναια ἑορτάζω, ἤτοι τὴν τοῦ Διονύσου ἑορτήν. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ Ποιητῶν, γράφω ποιήματα διὰ ταύτην, τὴν ἑορτήν, Πλούτ. καὶ Ἰλιήμ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, λαινεύειν, βακχεύειν, ἔχει.

Ληναϊκός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ λήναια, κατὰ τὰ λήναια παιχνίδι ἢ ψαλτήρι· ὅθεν, κληναϊδες ἀγεῖν, α ταὐτὸν τῷ, λήναια· τραγῳδίαι ληναϊκαί, αἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ληναίων γινόμεναι καὶ παιζόμεναι (2, Lobeck Φρυν. σλ. 41).

Ληναῖος, α, ον (ληνός). Ἀνήκων εἰς ληνόν· ἐξαιρτ. α) Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, τῷ ὁποίῳ εἶναι ἱεροὶ οἱ ληνοί. 2) Λήναια, τὰ· ὑπακ. ἱερά, ἑορτὴ τις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν μῆνα Ληναιὼν ἑορταζομένη μὲ δραματικοὺς ἀγῶνας, διαφέρουσα ὅμως τῶν Ἀνθεστηρίων ἢ Διονυσίων, ἴδε Böckh περὶ ληναίων ἐν τῇ πραγματείᾳ τῆς Βερολ. ἀκαδημίας τῶν ἐπιστ. ἱστορ. φιλολ. 1816. 17. σ. 70, 2) Ὁ οὗ μακρὰν τῶν λιμένων, ἢ μέρος αὐτῶν ὡς τόπος, ἔνθα ἑορτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων ἐκαλεῖτο, ληναιον· καὶ ἀντιῤῥεῖ πρὸ ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνι, ἢ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ἐμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ ἐν τῷ ληναίῳ· πρβλ. λίμναι

Ληναΐτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ληναϊκός.

Ληναιών, ῶνος, ὁ. Ὁ μὴν, καθ' ὃν περὶ τὸ φθινόπωρον ἑορτάζοντο τὰ λήναια ἐν Ἀθήναις, ἀρχαῖος Ἰώνιος ὀνομασία τοῦ μετέπειτα Ἀττικοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος, τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ παρ' Ἡσύ. Ἐ. 506, ἐνθα λέγεται ὡς ὁ ψυχρότατος μὴν τοῦ ἔτους· ἴδε Böckh περὶ τῶν ληναίων σ. 50. ἦτο δὲ ὁ πέμπτος μὴν τῶν Ἀσιατικῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἕβδομος, ἐν τῷ Ἀττικῷ ἔτει.

Ληνάς, άδος, ἡ· καὶ, Ληνίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ληνός, ἀριθμ. 5, Ἱστοπέδη.

Ληναών, ῶνος, ὁ. Ὁ τόπος, ὅπου ἵστανται ὁ ληνός, Γεωπον. ς'. α. 3.

*Ληνίς, ίδος, ἡ = ληνάς.

Ληνοβατέω, ῶ. Ἐπάνω τοῦ ληνοῦ πατῶ τὰ σταφύλια, Νικήτ. Χρ. β'. 6. ἐκ τοῦ

Ληνοβάτης, ου, ὁ (ληνός, βαίνω). Ὅστις ἐπάνω τοῦ ληνοῦ πατεῖ τὰ σταφύλια, ὁ ἐπὶ τοῦ ληνοῦ βαίνων. 2) Παρ' Ἡμερίῳ Λόγ. ἑ. 3. ὁ ὀμπελουργός.

Ληνός, οῦ, ὁ. Ἦτε δὲ καὶ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἶδος πίθου, σκεύης ἢ κίστης διὰ φύλαξὶν τινος πράγματος, ἐξαιρτ. α) Ἡ ταρσὸς, ὁ κάδος, ὅστις δέχεται πατούμενα τὰ σταφύλια καὶ ὅπου φυλάττεται ὁ μοῦστος καὶ βράζει μερικὰς ἡμέρας μετὰ τῶν στεμφύλων· ἀντιστοιχεῖ καὶ ἀντὶ τοῦ, τρυγητός. Θεόκριτ. ζ'. 25. «Ἠΐκα ληνοῖς ἦρχε χοροιμανίησα», Ἀνθολογ. β) Λάρναξ, σορός. γ) Σκάφη (μάκτρα) τῶν ἀρτοποιῶν, μανιδρ. γ) Κοιλότης τῶν ἁρματίων ἅῤῥων, ὅπου κάθηται ὁ ἡμαξᾶς. ε) Τράπεζα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαναπαύεται τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου, ἄλλως, ἱστοπέδη. ς) «Δηνοὺς λειμῶνος», Τμν. εἰς Ἑρμ. 104. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὰ κοῖλα λειβάδια. ζ) Πύελος, σαξαμενή, ἐξαιρτ. διὰ νὰ ποτίζῃ τις τὰ ἁρέμματα, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 104. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλών. ς'. 27. ὁ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, λεαίνω, τὸ λεπτύνω, λεαινῶ, λεαινάς, καὶ κράσει, ληνός· παρὰ τὸ λελεῖνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.

Δῆνος, εος, τό. Καὶ Δωρικ. λᾶνος, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lana, έριον, μαλλίον, καὶ πληθ. ωῖ, έριᾳ, πᾶν ὅ,τι ἐκ μαλλοῦ ἐγένετο, Ἀπολλών. γ'. 173. καὶ, 177.

Ληξιαρχεῖός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον· κτῆ ληξιαρχικὸν, συνηπακουόμ. βιβλίον, ἡ, γραμματεῖον, κώδηξ, καταλογος ἑκάστου δήμου, εἰς ὃν ἐνεγράφοντο οἱ τελειωθέντες τῶν παίδων, οἷς εἶχεν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκουμεῖ, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γέγονε διὰ τὸ τῶν ληξέων ἄρχειν, ἤτοι εὑρὼν γενέσθαι τῆς πατρῴας οὐσίας, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐπιστασίαν εἶχεν ὁ Δήμαρχος, Δημοσθ. σελ. 1306. ὅρα Πολυδ. δ'. 25. καὶ Schömann de Comit. Ath. σ. 379.

Ληξίαρχος, ὁ (λῆξις ἐκ τοῦ λαγχάνω, ἄρχω). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ληξίαρχοι, ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες εἶχον τὴν ἐποπτείαν τοῦ γράφειν εἰς τὸν ἐπίδημον (Ληξιαρχικὸν) τοὺς νέους ἐκείνους, ἐξ ἑκάστου δήμου, οἵτινες ἐμβαίνουν εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Ληξιπύρετος, ὁ, ἡ (λῆξις, πυρετός). Ὁ λήγων, παύων, ἰατρικὸν τῶν πυρετῶν, φυγαδευτικὸς τοῦ πυρετοῦ· λέγεται καὶ, ληξιπύρετος, Lobeck Φρυν. σ. 771. (χ)

Λῆξις, εως, ἡ (λήγω). Τὸ παύειν, ἡ παῦσις, τέλος, τελευτὴ, ἀνάπαυσις, τελείωσις, Σουίδ. 2) Ἐκ τοῦ, λήχω, λαγχάνω, τὸ ῥίπτειν λαχνόν, βάλλειν εἰς τὸν λαχνὸν, ἡ διαλήρωσις· κλήρωσις, μερισμὸς· κλῆρος, λαχνός. 2) Ἡ ἐκλογὴ διὰ κλήρου. 3) Τὸ ἀποκτηθὲν διὰ τοῦ κλήρου, ἢ ἡ διὰ κλήρου ἀπόκτησις. 4) Καὶ τὸ βάλλειν εἰς λαχνόν, ποίαι ὑποθέσεις πρέπει νὰ κριθῶσι πρότερον, συνηθέστερον δὲ ὡς τὸ πλαγχάνειν τινὶ δίκην, αὐτὸ καὶ τὸ, λῆξις, ἡ, τὸ ἔγκλημα, ἡ κατηγορία, ἐγκαλεῖσις ἐπὶ κριτηρίου, κριτελογία, προτζέσ· πλῆξις ποιεῖσθαι, ἀρχίζειν τὴν κρίσιν. «Ἡ λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη», ἡ κατηγορία ἀπερρίφθη· ὕτης πρὸς μὲ λῆξεως, τῆς ἐναντίον ἐμοῦ κατηγορίας, κριτολογίας, Ἰσαῖος. Ὁ Φωτ. ἔχει «λῆξις, τὸ ἔγκλημα, καθ' οὗ λόγον φασὶ καὶ λαχεῖν δίκην· λῆξις θεῶν, ἀντὶ τοῦ, λάχος, κλῆρος, τεμένη. Ἀρχῆς δὲ λῆξιν, ἀντὶ τοῦ, διαλήρωσιν· λῆξιν δίκης, καὶ, λαχεῖν δίκην, τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασὶν· τὸ δὲ ἀντικαλέσασθαι, ἀντιλαχεῖν, τὸ διαιτᾶσθαι χρήματα, διαλαχεῖν. α Λουκιαν. «λῆξις ἢ περίγειος» ὡς καὶ τὸ «ἡ καθ' ὕδατος ὑγρὰ λῆξις καὶ, ἡ τὴν ἄῤῥιον λῆξιν τέμνειν», Καλλίστρατ. Εἰκόν. τοῦ Καιροῦ· ἢ διὰ τοῦ κλήρου διανεμηθεῖσα κατοικία καὶ διατριβή.

*Ληός, ὁ, σκαιωστ. Ἰων. τύπος ἀντὶ λαός, ἔστις ὅμως εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἡρόδτ. 5, 42.

*Δηπτέος, α, ον. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ λαμβάνω. Ἄξιος ὀνόματος νὰ ληφθῇ.

Λῆπτης, ου, καὶ, Δηπτήρ, ῆρος, ὁ (λαμβάνω, λήφομαι). Ὅστις λαμβάνει, πέρνει, δέχεται· ὅθεν

Δηπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, δέχεσθαι, πιάνειν.

Ληπτός, ή, όν (λαμβάνω, λήψομαι). Τὸν ὁποῖον ἔλαβεν, ἐπῆρεν, ἔπιασεν, ἢ ἐκαταλάβετις· καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ λάβῃ, πιάσῃ, καταλάβῃ τις. 2) = ἐπίληπτος, Ἀριστοτ.

Ληραίνω, ἡ, ληρέω (λῆρος). Μωρὸς εἶμι, ἡ ὁμιλῶ, πράττω ὡς μωρὸς, τρελὸς καὶ ἀνόητος, (τσαμπουνίζω, ἡ μασκαρᾶς εἶμι,) ματαιολογῶ, παραῤῥονῶ, Ἀριστοφ. περὶ τοῦ, ληρεῖς ἔχων, ἴδε ἔχω, σημσ. 4. κτ. ὅθεν

Λήρημα, τό. Μωρὰ καὶ ἀνόητος πρᾶξις ἢ ὁμιλία.

Λήρησις, εως, ἡ. Τὸ μωρῶς καὶ ἀνοήτως πράττειν ἢ ὁμιλεῖν· ἡ τοῦ γήρους λήρησις, ἡ μωρία, ἤτοι ἡ παραφροσύνη τῶν γηραιῶν, ἡ παιδιακὴ μωρολογία τοῦ γήρατος, Ἀρεταῖος γ'. 6.

Ληρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λήρους λέγων ψλύαρος.

*Ληροπώλης, ὁ, ἡ. Ὁ λήρους πωλῶν, ληροφορος.

Λῆρος, ὁ. Ψλυαρία, ἀνόητος καὶ μωρὰ ὁμιλία, μωρολογία, χοράτσ, (τσαμπουνίσμα). 2) Ὁ ψλύαρος καὶ μάταιος ἄνθρωπος αὐτάρεσκος, μασκαρᾶς. 3) Ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα μασκαρατικὸν· ἐξαιρτ. κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς ὑπὸ τῶν χρυσοχόων ἐξειργασμένος καὶ ἐν ταῖς ῥαφίσι τῶν γυναικείων ἱματίων προσερραμμένος, Lat. Laria.

*Ληροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λήρους φέρων, ὁμιλῶν.

Ληρωδέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἀνωφελῆ καὶ μάταια, Σχόλ. Δυκόφρ. ἐκ τοῦ,

Ληρώδης, ους, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. ληρωδέστ. (λῆρος, εἶδος). Ψλύαρος, μάταιος, παράφρων, ἀνωφελὴς, μωρὸς, παιδαριώδης, μασκαρατικὸς· ὅθεν

Ληρωδία, ἡ. Ἀνόητος καὶ μωρὰ ὁμιλία, τσαμπούνισμα· ψλυαρία, χοράτσ, μάταιος ὁμιλία, Χρυσόστομ.

Λῆς, Δωρικ. καὶ ποιητ· ὁριστ. ἡ ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ λάω, θέλω. καὶ δὲ λῇς, αὐγάστεον, ἐὰν θέλῃς, βλέπε τόδε.

Δησίμβροτος, ὁ, ἡ (λήθω, βροτός). Ποιητ. Ἀπαταιών, κλέπτης, Ὅμηρ. Τμν. Ἑρμ. 330.

Δησιπάγμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἀνακρέοντος λθ'. 9.

Λῆσις, ἡ (λῶ). Βούλησις, θέλησις, αἵρεσις, ἐκλογὴ Ἡσυχ. α) Ἐκ τοῦ λήθω, = λῆσις, ὁ ἐστὶ, λήθη, Ἀθήν. ί. Ἐν Χειρογρ. Κατὰ Reisig enarr. Soph. OC. 577, ἀμφ.

Λησμονή, ἡ, ἀμφ. καὶ, Δησμοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λήθη, καὶ, ληθοσύνη. Ἀληθμονησίᾳ· «λησμοσύνῃ κακῶν» Ἡσιόδ. Θεογν. 55. ἐκ τοῦ

Λήσμων, ονος, ὁ, ἡ (λήθω). Ὅστις λησμονεῖ, δὲν φυλάττει εἰς μνήμην, δὲν ἐνθυμεῖται, ἀπιλήπτμων, ἀμνήμων, μετὰ γενικ.

Δησταρχης, ου, ὁ· καὶ, Λῃσταρχος, ὁ (λῃστὴς, ἄρχω). Πολυαιν. δ'. 3. ὁ πρωτος εἰς ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέφτης.

Λῃστεία, ἡ (λῃστεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, κλεψία, καὶ τὸ ἐκ τῆς πράξεως ταύτης κέρδος, ὡς τὸ, λεία, ἡ, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λῃστοῦ.

*Λῃστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λῃστὴρ. Ἡ κλέπτρα.

Δῃστεύω, (λῃστὴς). Δῃστὴς εἶμι, μετέχω μαι τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ· λῃλατῶ, ἁρπάζω, κλέπτω, λῃΐζομαι, καὶ μετὰ Αἰτιατ. διαρπάζω, γυμνόνω.

*Δῃστὴρ, ῆρος, ὁ = λῃστὴς· καὶ θηλ. λῃστειρα, ἡ.

Δῃστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα κατοικοῦσι καὶ διατρίβουσιν οἱ λῃσταὶ· ἡ ῥυθ. τὸ πολίτευμα, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν· ἡ ἑταιρεία, τὸ σύστη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν λῃστῶν· καὶ ἡ κοινωνία μετ' αὐτῶν· καὶ ἡ φωλεὰ αὐτῶν. ἐκ τοῦ Λῃστήρ.

Λῃστής, οῦ, καὶ Λῃστήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτόν τῷ. Ἰων. λῃιστής (λῃίς, λῃίζομαι). Ὁ λείαν ποιούμενος, ὁ βιαίως ἁρπάζων τὰ ξένα πράγματα. κλέπτης φανερός, ἐξαιρτ. πειρατής, κουρσάρος, κεντεντζής, Δωριε. Λαστής, ἀφ' οὗ κατὰ Valck τὸ Λατιν. Latro ἴδε ὅμως λάτρις· ὅθεν

Λῃστικός, ή, όν. Λῃστῶν εἰς λῃστεῖν, ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτηδειος εἰς τὸ λῃστεύειν· λῃστικῶς, Ἠπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν λῃστῶν· τὸ λῃστικόν, τὸ τάγμα τῶν λῃστῶν, ἕνας σωρὸς αὐτῶν, Lobeck Φρυν. 242.

Λῃστιεῖ, ἡ (λῃΐζω). Ταὐτόν τῷ, λῃΐζη, Εὐριπ. Ἡρ. 171. «λῃστιεῖ ἰσχειν τιν', λησμονεῖν τι, Schaef. Σοφηλ. Ο. Κ. 583.

Λῃστοδίωκτος, ὁ, ἡ (διώκω). Κυνηγημένος ἀπὸ λῃστάς. ἴδε ἐν τῷ, λυσσοδίωκτος.

Λῃστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τοὺς λῃστὰς κτείνων.

*Λῃστόκτονος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ λῃστὰς φονευμένος.

Λῃστός, ή, όν, συναλ. ἀντὶ Λῃιστός.

Λῃστοτροφέω, ῶ (τρέφω). Τοὺς λῃστὰς τρέφω, βόσκω, ψωμὶ εἰς τοὺς κλέπτας, διὰ λῃστείας τρέφω, Ταττικὸς, Λέξ. Ῥη. 161.

Λῃστρικόν, τό. Συνυπακουομ. σύστημα. ἑταιρεία, σύστημα λῃστῶν, Οὐδέτερ. τοῦ

Λῃστρικός, ή, όν. Ταὐτόν τῷ, λῃστικός· ὡς τὸ, παλαιστικός, παλαιστρικός. Οὐδέτ. τὸ λῃστρικὸν, οἱ λῃσταὶ, τὸ σύστημα (τὸ μπουλούκι) τῶν λῃστῶν.

Λῃστρίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ λῃστής, ἡ λείαν ποιουμένη, κλέπτρα.

*Λῃσω, λῃσομαι, μέλλ. ἐνεργ. καὶ μέσης τοῦ λωΐζω, Ὁμ.

Λῄταρχος, ὁ (λῆτος, ἄρχω). Δημόσιος ἀρχιερεύς, Δυκόφρ. 901. παρ' Ἡσυχ. λητοάρχης κεῖται.

Λῄτειρα, ἡ. Ταὐτόν τῷ, Ἱέρεια. ἴδε λήϊτος, Θηλ. τοῦ.

*Λῃτήρ, ῆρος, ὁ (λῆτος). Δημόσιος ἱερεύς.

Λητογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς λητοῦς γεγεννημένη. Ἄρτεμις, ἰδιαίτ. Θηλυκ. τοῦ

Λητογενής, έος, ὁ, ἡ (Λητώ, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸ γένος, ἢ τὴν γέννησιν ἔχων, καθὼς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Λητοῦς, Ἀπόλλων, Τμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 253. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσιόδ. Λεῖψ. 59, 3. Ἀσπ. 479. Δωρικ. καὶ Λητοΐδης· (ῑ)

Λῄτος, ή, ον, συνάλ. ἀντὶ λῄϊτος.

Λητουργέω, καὶ Λειτουργέω, κατά τινας ὁ γνήσιος Ἀττικ. τύπος τοῦ, λειτουργέω, καὶ, λειτουργός.

Λητώ, οῦς, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁμ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, Ἡσιόδ. Θεογν. 406. 918. παρ' ᾧ ὁ ἐν χρήσει κλὴν τῆς ὀνομ. καὶ κλ. λητῳ μόνον ἡ κατὰ συναιρ. γενικ. λητοῦς. Δοτ. λητοῖ· ἡ δὲ κλητικὴ, λητοῖ, ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 14. 52. πρβλ. λητὼ· ἴδε

*Λητωΐς, άδος, ἡ = λητοΐς, Ὀππ.

*Λητωΐτης, ία, ιον, συνάλ. Λητωος, ἐκ τῆς λητοῦς, ἀνήκων τῇ λητοΐ.

Λητωΐς, ίδος, ἡ. «Κούρη λητωΐς, ταὐτόν τῷ, λητωΐα κόρη, καὶ, λητογενεια, ἐπιγράμ.

Λητωος, ωα, ωον, συναλ. ἀντὶ λητωΐος· «λητωος, τὸ νεῦρ, τὸ, Ἱερὸν τῆς λητοῦς.

Ληχμός, ὁ. Ταὐτόν τῷ, λῆθος, ἐκ τοῦ λήγω. 2) ἴδε ἐν τῷ, λακτίζω.

Λήχω, Ἀχρηστον ῥηματικὸν, ἐξ οὗ παράγουσι τοὺς μέλλ. λήξομαι τοῦ λαγχάνω.

Λῃψιέρμετος, ὁ, ἡ. Ὁ κερματα λαμβάνων· καὶ

Λῃψίμισθος, ὁ, ἡ (λῆψις). Ὁ μισθὸν λαμβάνων, ὅστις θουλεύει, ἐργάζεται διὰ νὰ λάβῃ μισθὸν, Ἐριππος παρ' Ἀθην. σελ. 509.

Λῆψις, εως, ἡ (λαμβάνω, λήψομαι). Τὸ λαμβάνειν. δέχεσθαι, πέρνειν, πιάνειν, ἁρπάζειν· πάρσιμον, πιάσιμον. «λῆψις πυρετοῦ», τὸ πιάσιμον τῆς θέρμης· ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ· καὶ πληθ. εἰσοδήματα, προσοδοι· ἐν δὲ τῇ διαλεκτικῇ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Λῆμμα

*Λῃψολιγόμισθος, ὁ, (λῆψις, ὀλίγος, μισθὸς). Λαμβάνων, ἔχων ὀλίγον μισθόν.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ι.

Λι, ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβὴ μὲ δύναμιν ἐπιτάσεως (ἐκ τοῦ λα- καὶ λαι-), λαβοῦσα τέλειον σχηματισμὸν εἰς τὸ, λίαν (ἐκ τοῦ ὁποίου ἀσφαλέστερα ταύτην ὡς κατ' ἀποκοπὴν παράγουσιν) καὶ εἰς τὰ ῥήματα λιλαίομαι, λίπτω, λίσσομαι. Πρὸς τούτοις, αὐτὴ διέμεινε καὶ εἰς ὀλίγα σύνθετα, οἷον λιανὸς, ἀνίσως ἠναι ὀρθὴ ἡ ἀνάγνωσις.

*Λί, ἡ λί, τό, ἴδε λίς, 2.

Διάζω, τὸ Ἐνεργητ. (τὸ ὁποῖον ὀλίγον εἶναι ἐν χρήσει) ἔχει ὁ Ἡσυχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥάπτω, ταράσσω, τινάσσω, σπουδάζω· κεῖται δὲ καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 879. «Αὐχὲν' ἀπεκρέματε, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιάσθενε, ἔνθα δ' Ἀρίσταρχος, λιάσσεν· ἀνέγν. τὸ ὁποῖον τὰ σύντομα σχόλια διὰ τοῦ, συνεκρότησεν, ἑρμην. Συνήθως ὅμως παρ' Ὁμήρῳ κεῖται παθ. Διάζομαι, αὖρ. ἐλιάσθην, ἀποχωρίζω ἐμαυτόν, ἀπομακρύνομαι, ἀφίσταμαι, χωρίζομαι, διίσταμαι, ἀναχωρῶ, ἀποπλανῶμαι, ἐκφεύγω, παραμερῶ, ἐκτρέπομαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρῶ. Ἰδιαιτέρως δὲ σημαίνει ἔτι καὶ κλίσιν ἢ στροφήν τινα τοῦ ἱσταμένου σώματος πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὄμπροσθεν διὰ τὰ ἀποφύγῃ πληγὴν τινα («τύπημα ἢ σκόντομα»), ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὁδ. Ε, 462. Ἰλ. Ψ, 231. «Ἐκ ποταμοῖο, ἀπὸ πυρκαϊῆς λιασθείς», ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, (ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις κολυμβῶν ἐπέρασεν εἰς τὴν ξηράν), παραμερίσας ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν· καὶ μετὰ ἐπιῤῥημάτων «Δεῦρο λιάσθης (Ἰλ. Χ, 12)», ἔμπαγες, παρεμέρισε ἐδῶ, παρεξέκλινας δρόμου. «Νόσφι λιασθείς (Ἰλ. Α, 345. Δ, 180.)», παραμερίσας κατὰ μέρος μακρὰν, χωρισθείς. «Τηλόθι λιάσθη (Ἰλ. Ο, 520.)», παρεμέρισε. «Τηλόθεν δὲ τοῦ (τοῦ ποταμοῦ) λιασθεὶς φεύγε (Ἰλ. Φ, 255)», παραμερίσας ἔφυγε· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων. «Ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης (Ἰλ. Ω, 96)», τὸ κῦμα παρεμέρισεν, ἔκαμε τόπον εἰς αὐτὰς (τὰς ἐκ τοῦ βάθους ἀνερχομένας θεάς), καθὼ καὶ εἴτις ὁδοῦ ὑπεξίστηται διερχομένου τοῖς κρείττοσιν· ὅθεν καὶ ἁπλῶς δίχα προσθήκης, γίνεσθαι ἄφαντος, οἴχεσθαι, «Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη εἰς ποιεὰς ἀνέμου (Ὀδ. Δ, 838)», ὀλίγωρα παρεμέρισεν ἀπὸ τῆς ὁρμῆς εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ. ε. ἔγινεν ἄφαντος ἢ θεὰ, ἥτις ἐφαίνη καθ' ὕπνον εἰς τὴν Πηνελόπην. 2) σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ, γλυστρῶ, πίπτω, κατακαίπτω, ὡς «Διαντὸς, λοξοδρομῶν προτὶ γαῖαν (Ἰλ. Τ, 418. 420)», γλυστρήσας, πίπτων κατὰ γῆς, πεσὼν καὶ κυλισθέμενος. «Πρηνὴς ἐλιάσθη (Ἰλ. Ο, 543)», ἔπεσε προμύτως, εἰς τὰ ὄμπροσθεν. «Πτερὰ λίσσεν (ἀντὶ ἐλίσσονταν, Ἰλ. Ψ, 879)», τὰ πτερά του ἀπεκόντησκοντος πτηνοῦ συνέπεσον, ἢ τῶν πτερῶν κινότης ἐξέκλινε, ἔνθα δ' Ἀρίσταρχος λίσσεν, οὐ σπουδαίως ἐστημειώθη, ἀνέγνω, τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἶναι τὸ μόνον Ὁμηρικὸν παράδειγμα τοῦ ἐνεργ. λιάζω· τὸ παρ' Εὐριπ. Ἐκάβ. 100. «Σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθημι, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, προσέφυγον, ἦλθον.— Ἡ κοινὴ ἰδέα τούτων τῶν δύο καθολικῶν σημασιῶν ὑπάρχει ἡ ἰδέα τοῦ, κλίνω, μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας, κατὰ μέρος ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, καὶ, πρὸς τὰ κάτω, κατὰ γῆς, ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας, ὅθεν, ἀλίαστος, ἀλίγιστος, μὴ ὑποχωρῶν, ἀνένδοτος, ἀκατάπαυστος, ἀνίκητος· τοὐναντίον δὲ οὐδὲν κοινὸν τῷ λιάζομαι καὶ λίαν, καθότι ἡ ἰδέα τῆς σφοδρότητος ἢ ταχύτητος ὑπάρχει τῷ ῥήματι πάντῃ ἀλλοτρία, Βουτμ. Λεξίλ. σ. 72 κτ.

Λίαν, Ἰων. καὶ Ὁμ. λίην, ἐπίῤῥ. (λι-). Κατὰ πολλὰ, παρὰ πολὺ, πάνυ, ὑπερβάλλοντως, Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ πάντῃ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρὰ Μεταγνστ. ἀπαιτουμένου ἄγαν· ὡς, λίην μέγα, λίην τόσον. Ὁδ. γ, 227. Δ, 371. Π. 243. 2) πολλὰ, δυνατὰ, σφόδρα, σπανιώτερον παρ' Ὁμ. 3) περισσοτέραν ἔμφασιν ἔχει ἡ λέξις ἐν τῇ παρ' Ὁμ. συχνῇ συνταξει «καὶ λίην», ἐν ᾗ ὑπάρχει εὐρὺς μεγάλη μετάθεσις τῶν λέξεων· οὕτω κεῖται π. χ. ἐν Ὀδ. Α, 46. «Καὶ λίην κείνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, ἀντὶ, κεῖνος κεῖται ὀλέθρῳ, καὶ λίην γε ἐοικότι, ἦγουν αὐτὸς εἶναι εἰς δυστυχίαν, καὶ μάλιστα πρέπουσαν αὐτῷ κατὰ πολλά, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐχρημάτισε πολλὰ ἄξιος· ὅμως μάλιστα πρὸς αὔξησιν τῆς ἐμφάσεως τάσσεται τὸ, καὶ λίην, παρ' Ὁμήρῳ ἑκάστοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου καὶ τοῦ στίχου. «Καὶ λίην κείνος μὲν ἐτέτατο (Ὀδ. Γ, 203)», αὐτὸς ἐκδικῆτο τὸν πατέρα του, καὶ πολλὰ θαυμασίως· τὸ δὲ «Λίαν ἄγαν, ἐστὶ διπλῆ ἐπίτασις, Meinecke Μενανδρ. σ. 152. 4) μετὰ τοῦ ὑπερθ. βέλτιστα, ὡς παρ' Αἰσχ. Διαλ. 2, 5. «Ὅσοις ἂν βέλτιστα λίαν πράττοι τά τε αὑτοῦ αὐτοῦ πράγματα καὶ τὰ τῶν φίλων (μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἐτυμολ. περιπαίζει τὴν τοιαύτην χρῆσιν). Συχνάκις τάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς, ὡς, ἡ λίαν φιλότης (Αἰσχ. Προμ. 123), ἀντὶ, ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγάπη κ. τ. τ. (παρ' Ὁμ. ἔστι τὸ Ἰῶτα κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου μακρὸν, ἐν δὲ τῇ καθέσει βραχύ. ἐκτὸς εἰμὴ ἐν τῇ συντάξει καὶ λίην, ἐν ᾗ κεῖται μὲν ἀεὶ ἐν τῇ καθέσει, καὶ ὅμως, ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως χάριν, κειμένης ἐν τῷ, λίην, ἀεὶ μακρόν ἐστι· καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 231. Ο, 405. καὶ Π. 86. ἔστι τὸ Ἰῶτα καὶ παρεκτὸς τούτου ἐν τῇ καθέσει μακρόν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἐπικ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ Ἰῶτα ὅλως ἀφορεῖται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Πορτ. προλεγ. Ἑκ. σ. ιζ'. Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 304. Ἐλμσλ. Μηδ. 899. Τὸ δὲ Ἄλφα ἔστιν ἄνευ ἐξαιρέσεως μακρόν.)

Λιανθής, ὁ, ἡ (λι-, ἀνθέω). Πολλὰ ἀνθῶν, ἀκμάζων, γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 584.

Λιαρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, χλιαρός, ἐξ λαίνα = χλαίνα (χλιαίνω, ἰαίνω). Ζεστός, θερμός, ὀλίγον ζεστός. «Τάπι λιαρῷ (Ἰλ. Λ, 830. Χ, 149)». «Αἷμα λιαρὸν (Ἰλ. Λ. 477)», χλιαρὸν, θερμὸν αἷμα ἐν τοῖς φλεψί. «Οὖρος λιαρὸς (Ὀδ. Ε, 268. Η, 286.)», χλιαρὸς, ἤτοι μαλακὸς ἄνεμος, οἷος ὁ νότος, ὕδατι. . . λιαρῷ (Ὀδ. Ω, 45.)». καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἔχαιρον ἐν τοῖς ἐκ τοῦ χλιαροῦ ὕδατος λουτροῖς, διὰ τοῦτο ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἐτάσσετο ἐν γένει καὶ ἐντὶ τοῦ, χαρίεις, ποθητός, ἡδύς, γλυκὺς, τερπνός, ψυχαγωγικός, ὡς ἐν τῷ «Τῆπος λιαρός», Ἰλ. Ξ, 164. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Οὖρος ἔσθλα, ὁ ἄνεμος ἔσβυσεν, ἔπαυσεν, παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ', 870. τὸ «Διαῤῥὰ ὕδατα», ὁ σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λαυπρὰ, καθαρὰ, πεπατημένα ἔτι καὶ τὴν τῆς Ὁμηρικῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γλώττης χρῆσιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, ἐλιάνθη· ἐχλιάνθη. (Ἄλλοι, πλὴν ἐσφαλμένως, ὑπάγουσι τὸ, λιαρὸς εἰς τὸ, λιλαίομαι, λελίημαι, λάβρος.)

Λίασμα, τό· ταὐτὸν τῷ, χλίασμα, Ἀθήν. σλ. 342. ὅπου ἄλλοι, λίπασμα, ἀνέγνωσαν. (L)

*Λίβα, αἰμλ. αἰτ. τοῦ, λιβάς, Ἀπολ. Ῥοδ.

Λιβάδιον, τό (λιβάς). Βοτανῶδες ἢ ἀνθοφόρον χωρίον· τόπος ὑγρός, ἔνθα φύονται πολλὰ χόρτα, καὶ διὰ παντὸς εἶναι πράσινος· ταὐτὸν τῷ, λειμών. (υυυυ)

Λιβάζω, Μέλ. άσω (λιβάς), ταὐτὸν τῷ, λείβω. Χύνω, ἀφίνω νὰ ῥέῃ, σταλάζῃ τι, κάμνω νὰ πίπτῃ τι ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Παῤ. ῥέειν, σταζειν, χύνεσθαι, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. β'. 205. »Πηγὴ λιβαζομένη προχοαῖσι ἑνύδροις, ἢ πλουσίως καὶ ἀφειδῶς ῥέουσα.

*Λιβανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίβανος.

Λιβανίζω, ταὐτὸν τῷ, λιβάνου ὀζω. Μυρίζω ὡς τὸ λιβάνι, Διοσκορ. γ'. 37.

Λιβανικός, ἡ, όν (λίβανος). Ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος εἰς λίβανον, ἢ οὗ τινος ἀντικειμένου ἐστὶν ὁ λίβανος.

Λιβάνινος, η, ον. Ἐκ λιβάνου κατεσκευασμένος.

Λιβανοκαΐα, ἡ (καίω). Τὸ λίβανον καίειν, Γλωσσ.

*Λιβανομαντεία, ἡ. Τὸ μαντεύειν ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου, ἐκ τοῦ

Λιβανόμαντις, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου μαντευόμενος· καὶ ἡ τέχνη τούτου, λιβανομαντεία.

Λιβανοπώλης, καὶ, λιβανωτοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν τὸν λίβανον, Lobeck Φρυν. σ. 188.

Λίβανος, ὁ· καὶ σπανιώτερον, ἡ, Πινδ. παρὰ Lobeck Φρυν. σ. 188. καὶ Εὐρπ. Βακχ. 130. τὸ δένδρον, ἐξ οὗ ἡ ῥητίνη λιβανωτός, Ἡρόδ. 4, 75. 2) ταὐτὸν τῷ, λιβανωτός, λιβάνιον, θυμίαμα, τοῦ ὁποίου τὸν καπνὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρᾶξις θυμιᾶν, ἐπιθύειν, καὶ ἐπιθυμᾶν, ἐκκλείτα. Εἰς μικρὰ τμήματα καλεῖται »Χόνδρος λιβανωτοῦ«, gumi grana turis, τετριμμένον δὲ εἰς λεπτὰ, »Μύτα λιβανωτοῦ«, mica turis. 2) »Λιβάνου νέους κλάδους, Νικάνδρος παρ' Ἀθην. σελ. 682. φαίνεται, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, λιβανωτίδος. 3) ὄρος Φοινίκης.

Λιβανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίβανον φέρων, Ἡρόδ. 2, 8. 3, 107.

Λιβανόχροος, καὶ συναιρ. ους· ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν τοῦ λιβάνου ἔχων.

Λιβανωΐδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν, ὄψιν τοῦ λιβάνου ἔχων.

Λιβανωτίζω. Μὲ λίβανον καπνίζω, Στράβ. ις'. σελ. 1181.

Λιβανώτινος, η, ον. Ἐκ λιβανωτοῦ κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος.

Λιβανώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λιβανωτός.

Λιβανωτίς, ίδος, ἡ. Εἶδος εὐώδους φυτοῦ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Δενδρολίβανον, Rosmarinus officinalis, Δίνν. Διοσκορ. γ'. 89. Παρὰ Νικάνδρῳ λέγεται μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, »Λιβανωτὶς καγχρυφόρας, ἡ, καγχρυόεσσαι, φυτόν τι παρόμοιον εὐώδες, Διοσκορ. γ'. 87. Τούτου εἴδη δύο, ἀμφότερα δὲ σειδηρόφορα, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ὁ κάρπος εἶναι στρογγυλὸς καὶ γωνιώδης, ὅστις καὶ, Κάχρυς, λέγεται, τοῦ δὲ ἄλλου πλατυσπερμος. Τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ἐν Ϛ'. 128. Φυτ. Ἱστορ. περιγραφόμενον εἶδος, θέλουσι ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Δηναίου, Laserpitium, latifolium, ἢ τὸ, nibsmanta livanotis. Ὅλα ταῦτα τὰ εἴδη ἔχουσι τὴν εὐωδίαν τοῦ λιβάνου, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. 2) =λιβανωτρὶς, κόλλ' ἀμφ. Lobeck Φρυν. σ. 255.

Λιβανωτόν, τό, αὐτὸ τοῦ, λιβανωτός, Σουϊδ. ἀμφ.

Λιβανωτοπωλέω, ῶ. Λίβανον πωλῶ. ἐκ τοῦ

Λιβανωτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), ταὐτὸν τῷ, λιβανοπώλης.

Λιβανωτός, ὁ, καὶ, ἡ, Ιοbeeh Φρυν. σ. 187. Πᾶσα σαύνις, δι' ἧς καπνίζουσι, θυμίαμα, τὸ ἄκρυον, ἢ ἡ ῥητίνη ἡ ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ λιβάνου ἐχχεομένη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις εἰς τὸ θυμιᾶσαι, Ἡρόδ. 2, 86. 4, 107. 6, 97. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λίβανος.

Λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), ταὐτὸν τῷ, λιβανοφόρος.

Λιβανωτρίς, ίδος, ἡ. Ἀγγεῖον, ἢ κουτίον, ἐν ᾧ φυλάττουσι τὸ λιβάνιον, λιβανοθήκη, καὶ θυμιατήριον, Πλούταρχ. Διόδωρ. ὁ Σικελ. ἀντὶ τούτου, πυξωτός, ἔχει.

Λιβάς, άδος, ἡ (λείβω). Πᾶν ὑγρὸν σταλάζον ἢ ῥέον, νερόν, οἶνος, αἷμα κ. τ. τ. σταγὼν, σταλαγματιὰ ὕδατος, δάκρυον δακρύων σταλαγμα, »Λιβάδεσι, νεφὰ ἀναβρυστικὰ ὑπὸ τῆς βροχῆς, Γεωπον. β'. 6. καὶ παρ' Ἀθην. σελ. 515. »Διβάδι, ἡ πηγή, βρύσις, ἀνάβρυσις ὕδατος.

*Λίβερτος, ὁ, τὸ Δατ. libertus, ἀπελεύθερος, ὅστις πρότερον ὢν σκῦλος, λαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν του, Πολυβ. 30, 16, 5.

Λίβηπρον, τὸ (λείβω), =λείβηθρον.

Λιβηρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, λιβρός, Ἐτυμ. Γαλην. Γλωσσ. ἀμφ.

Λίβιον, τό, Λατ. libum. Εἶδος πλακοῦντος, ἰδιαιτέρως ἐσυνειθίζετο τοῦτον εἰς θυσίας, καὶ εἰς τὰς γενεθλιακὰς ἡμέρας.

Λιβόνοτος, ὁ (λίψ, νότος). Ὁ μεταξὺ τοῦ λιβὸς καὶ τοῦ νότου πνέων ἄνεμος, λέγεται καὶ, λιβοφοινὶξ καὶ λευκόνοτος, Genelli ἐν Wolfs Anal. 4. p. 478. 560.

Λίβος, τό· ταὐτὸν τῷ, λιβάς. Στάγων, σταλαγμὸς δακρύων, δάκρυον τῶν ὀφθαλμῶν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 440. 2) =λίβυς.

Λιβοφοίνιξ, ικος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λιβόνοτος.

Λιβρός, ά, όν (λείβω). Στυλάζων, ὑγρός, διΰγρος, ἐρυθρὸν χωρίον, νοτερός· λέγεται καὶ λιβηρός. 2) σκοτεινός, ἀμυδρός, μέλας, ὁμιχλώδης, ζοφώδης, μαῦρος. Φαίνεται, ὅτι ἐλήφθη ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ βραχερῶν νεφῶν. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, λιμβρός, οἷς θιβρὸς καὶ θημβρός, ὄβριμος καὶ ὁμβριμος· (ὅθεν imber, συγγεν. τῷ, ομβρος καὶ umbra.) Ὁ Σουϊδ. ἔχει, λιμβρός, ἢ νυχερὴ ἢ σκοτεινή, ἀλλὰ ταῦτα πρέπει ἴσως νὰ λεγῶσι, λιμβρός. ἴδε ὅτι καὶ ἐν τῷ, Ὀλός. Ἡ συνήθεια διὰ ταύτης τῆς λέξεως καλεῖ ἐν ζώοις, τοῦ ὁποίου ὁ μαλλὸς φυσικὰ δὲν εἶναι μακρύς· κατ' ὀλίγον ἔτι καὶ, λειόμαλλον, λέγει.

Λιβύη, ἡ. Ἐπαρχία τις περιθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀφ' ἧς καλεῖται καὶ ὅλη ἡ Ἀφρικὴ, Ὀδ. (υυ–) ὅπου

*Λιβύηθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ Λιβύης. (υυ–υ)

Λιβυκός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Λιβύης, Ἀφρικὴς, Ἡρόδ.

Λίβυνος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ εἰσέτι ἀδιορίστου, Ἀριστοτ. 2) εἶδος ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ, ὅστις ἔτι καὶ, Λίβυς, λέγεται, Νίκανδρ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· καὶ, λίβυρνον, τό. Εἶδος ἐλαφροῦ καὶ μακροῦ πλοίου, ἢ πλοῖον λῃστρικὸν καὶ πολεμικὸν ὡς τὸ, Γαλέρα, ἢ φελούκα, παρὰ τοῖς νῦν λεγομένοις, Liburnica.

*Λίβυρνον, τό, =λιβυρνίς. (L)

Λίβυς, υος, ὁ. Ὁ ἐν Λιβύῃ γεννηθείς· καὶ ὡς ἐπίθ. ἀντὶ, λιβυκὸς, ὡς, »Αὐλὸς, λωτὸς, οἰωνὸς λιβυστικὸς, Εὐριπ. 2) ἀντὶ τοῦ, λιβυς, ά-ριθ. 2. 3) μαῦρον ἀγγεῖον νεροῦ, στάμνι, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀνυπαύσων. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λουτροφόρος, 2. (υυ) ὅθεν

Λίβυσσα, ης, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λιβύης, Ἀφρικῆς· καὶ ὡς ἐπίθ. =λιβυκή. (L)

Λιβυστικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, λιβυκός.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = λιβυστικὴ, συνυπακουομ. γῆ, ἡ, γυνὴ, ἡ γῆ τῆς λιβύης, ἡγυνὴ λίβυσσα.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ (λίβυς, φοίνιξ). Μισὸς λίβυς καὶ μισὸς φοίνιξ, ἤγουν Καρχηδόνιος, ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος (Μπαρμπαρέσσος ἢ Τουνεζίλη), ἐπειδὴ ἡ Καρχηδὼν ἀποικία ἦν τῶν Φοινίκων.

(Λίβω) ταὐτὸν τῷ, λείβω, οὐδέποτε χρηματίσαν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει.

Λίγα, Ἐπίῤῥ. τοῦ λιγὺς κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, λιγέα, οὐ τό, Ὦκα, Ὠκέα ἐκ τοῦ ὠκὺς, Ἰσχυτικῶς, μεγαλοφώνως, καθαρὰ, μὲ καθαρὰν φωνὴν, Ὁμ., ὅστις ἐπιτοπολὺ συντάσσει τῷ, κωτίλει, Ἰλ. Τ. 284 κτ. μόνον δὲ ἐν Ὀδ. Β. 254 καὶ τῷ, ἀείδειν. (υυ)

Λιγαίνω, (λιγύς). Παστρικὰ ἢ μεγαλοφώνως φωνάζω, ἐπὶ πτηνῶν, Ἰλ. Δ. 684. »Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, αὐτὶ τοῦ, λιγυρῶς ἐβόων. 2) καθαρὰ ἢ μεγαλοφώνως φωνάζω, ψάλλω, ἠχῶ, βροντῶ, βομβῶ, τὸν ἐπὶ διηθρωμένων, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀναῤῥων πόνων. »Σόριγγι, φόρμιγγι λιγαίνειν, παίζειν εἰς αὐτὰ· καὶ κατὰ μετ. διὰ, ὠσαύτως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870. »Ἐκ φρενῶν ὀρθῶς λιγαίνων, αὐτὶ, λιγυρῶς ἢ λίγα πωπύω. ἴδε λιγυρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λιγαίνει, αὐτὶ τοῦ, μαστιγοῖ, ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ »Μάστιγι λιγυρῇ. Παρ' Ἀρατ. Διοσημ 275. Λιγαίνομαι, ὁ σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μετὰ γοερωτέρας φωνῆς φθέγγομαι· ἄλλος δέ τις ἑρμην. διὰ τοῦ, ἠσυχ. καὶ ἀνειμένῳ κράζειν. 2) ἐνεργ. »Μέλος λιγαίνειν, Βίωνι.

Λιγκούριον, τό, = λυγκούριον.

Λίγνω, ἀφ' οὗ εὑρηται μόνον τὸ »Λίγξε βιός, σαίνει ἦχον ἀπετέλεστε τὸ βέλος, ὁπόταν ἀφίεται ἀπὸ τῆς νευρᾶς, ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ τόξου (ἐπειδὴ τὸ βέλος Ζίγγ, ἢ Δίγγ.), Ἰλ. Δ, 125. ἐρα ἐκ τοῦ, λίγω, λιγὺς. ἴδε λίζω.

Λίγδα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λίγδος, ἡ, ἔγδη. Χαβάνι, πέτρα, ἐν ᾗ τρίβεται τι. 2) στρατηγ. στήριον, ἥμος, σάκκος. β) διατρυπημένος τύπος τις (καλούπι) εἰς χρῆσιν τῶν ἐξεργαζομένων τὰ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ χωνευόντων μέταλλα, διὰ νὰ στραγγίζωσι, διαπερῶσι ἀναλυμένον μέταλλον, ἄλλως, χοάνη, χόανος, χώνος, ὡς Ὁ Φωτ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Χώνος, τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠσσᾶται· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, χοάνη. Ἐκ τούτων φαίνεται, ὅτι ἦτον ἔτι καὶ τύπος τις ἢ κιβώτιον ἐν πηλοῦ διατρυπημένον, εἰς ὃ ἐνέχεετο ὁ χωνευόμενος χαλκὸς ἢ ὀρείχαλκος, καὶ ἐκ τῶν τρυπῶν διέτρεχεν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι αἱ τρύπαι τοῦ χωνευτηρίου τούτου εἶχον τὸ σχῆμα τοῦ Δ. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι ἦτον χωνευτήριαν εἰς νομισμάτων διατυπώσιν. γ) διατρυπημένος πήλινος τύπος, ἐν ᾧ ἐβάλλετο τὸ πήρινον πρότυπον (μοδέλλον), κατὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ χυθῇ κοῖλον χαλκινον ἄγαλμα. Ὁ Πολυδ. ί. 189. λέγει, ὅτι ἐβάλλον ἐν αὐτῷ τύπους τινὰς ἐκ κηροῦ, οἵτινες ἀνέλυον ἐν τῷ πυρί. Τοιουτοτρόπως χύνει ὁ Φίλων (Μαϊσημπαλ. σελ. 77.) τὰ χάλκινα κουτία, τὰ ὁποῖα αὐτὸς προτήτερα κήρινα ἐμόρφωσε. »Προποιησά-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τα κήρινα καὶ χωνευδένταιν τοιουτοτρόπως χύνεται καὶ ἐν ἄγαλμα, ἴδε καὶ ἐν, Χοάση.

Λίγειος, εἶα, εἶον, νεώτ. τύπος τοῦ λιγύς. Παρ' Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. ς'. σελ. 270. «Λίγειόν τι ἀσκαυλήσασα, ὀξείᾳ τῇ φωνῇ ἠρήνησα.

Λιγέως, Ἐπίρ. τοῦ λιγύς, ταὐτὸν τῷ, λίγα, λιγύ, καὶ, λιγυρῶς, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 214. Τ, 5. Ὀδ. Κ, 201. Λ, 391. κτ.

*Λιγήϊος, ἴα, ἴον, Ἰωνικ. ἀντὶ λίγειος.

Λίγνον, τό· πόλλ' ἄμφ. ἀνάγν. ἀντὶ λίγνη.

Λιγνυόεις, εσσα, εν (λιγύς). Καπνώδης, καπνισμένος, ἀσβολωμένος, ἀτμιδώδης.

Λιγνύς, ύος, ἡ. Καπνώδες, ἄνευ φλογὸς πῦρ. 2) καπνός, ἢ ἡ τοῦ λύχνου, ἡ τῆς φλογὸς ἀτμίς, ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, κυρίως δὲ ὁ ἀπὸ τῶν καιομένων ἐλαιωδῶν γινόμενος καπνός· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἄσβολος, αἰθάλη, ἡ καπνιά. Παρὰ Σοφ. Τρ. 794. τὸ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν στότος ἐν καιρῷ θανάτου, caligo, ὡς ἀχλύς, παρ' Ὅμ. (κυρίως μὲν ——, ἀλλὰ καὶ ⏑—, Σοφ. Ἀντ. 1127.) ὅθεν

Λιγνυώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ λιγνύεις.

Λιγνωτός, ἡ, ὄν, πόλλ' ἄμφ. ἀνάγν. ἀντὶ λιγνυτός.

Λιγυηχής, ές, ὁ, ἡ· (ἠχή) καὶ, λιγύθροος, συναιρ. λιγύθρους (θρόος). Καθαρὰ ἢ ὀξέως ἠχοῦσα, ἢ ἁρμονικῶς ἠχοῦσα, ἠχηλογῶν.

Λιγύθροος, συναιρ. λιγύθρους, ὁ, ἡ (θρόος), = λιγυρόθροος, λιγυηχής.

Λιγύκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὁ ὀξέως, καθαρῶς ἠχῶν, κρουτῶν, Σουίδ. ἔστι δὲ καὶ, λιγύμοχθος, ἐξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1381. ἔχει, ὅπου νῦν, λιγυφθέγγος, ἢ λιγύμυθος, ἔχει.

*Λιγύμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Καθαρὰ, ἢ μεγαλοφώνως, ἢ ἁρμονικῶς ψάλλων, «Δ. νύμφαι, Τρν. Ὄρ. 18, 19.

*Λιγύμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ἀγωνιζόμενος μὲ καθαρὸν ψάλσιμον, ὁ μελῳδικῶς παλαίζων τὰς συμφοράς, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1381. πλὴν ἡ ἀνάγν. ἔστιν ἀμφ.

*Λιγύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁμιλῶν καθαρὰ, ἀκουστὰ, ἔχων ἠχώδη φωνήν.

Λιγυπνείω, οὔτος (πνέω), ποιητ. Ὁ φυσῶν καθαρὰ, ἢ γλυκέως, «Λιγυπνείουτες ἄῆται, Ὀδ. Δ, 567. (μόνον ὡς ἅρσεν. μετοχ. ἐνεργήσει.)

*Λιγύπνοος, ὁ, ἡ, (πνοιὴ) = λιγυπνείων, Τμν. Ὅμ. εἰς Ἀπ. 28.

Λιγύπνους, ὁ, ἡ, συναιρ. λιγύπνους (πνέω). Καθαρὰ ἢ μεγάλως, ἢ ὀξέως φυσῶν, σφυρίζων. 2) ὑγιαστὰ μυρίζων.

*Λιγυπτερόφωνος, ὁ, ἡ (πτερὸν, φωνή). Ἠχῶν ἢ συρίζων, βαθράζων εὐκρινῶς καὶ καθαρὰ μὲ τὰ πτερά. Σιβύλλ.

Λιγυπτέρυγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Τοῦ ὁποίου αἱ πτέρυγες καθαρῶς, ὀξέως ἠχοῦσιν ἐν τῷ πέτασθαι, ἐπίθ. τῆς τέττιγος (τζίτζιρα), Μελέαγρ. ἐπιγρ. 112.

Λιγυρίζω, (λιγυρὸς). Ὁμιλῶ, ἢ ψάλλω, ἢ ἠχῶ καθαρῶς ἢ μελῳδικῶς, χαριέντως, ἡδύτερον, ὡς τὸ παρ' Ἡσυχ. λιγαίνω.

Λιγύριον, τό· ἀντὶ τοῦ, λιγυρόν, ἄμφ.

Λιγυρόθροος, καὶ συναιρ. -ρόθρους, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λιγύθροος, ους· ὁ, ἡ, Ὁ καθαρῶς ἠχῶν, λιγυηχῶν, θρόων ἀποτελῶν.

*Λιγυροκώτιλος, ἡ, οι (κωτίλος), ποιητ. Παλλολογῶν μὲ καθαρὰν, εἰδεῖαι, μεγάλην φωνήν. «Λιγυροκώτιλης ἀοιδῆς, Ἀόριννα παρ' Ἡφαίστ. σ. 106.

Λιγυρόπνοος, καὶ συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λιγύπνοος. Ὁ καθαρὸς, ὀξέως πνέων.

Λιγυρός, ά, όν καὶ ἐπίρ. λιγυρῶς (λιγύς). Καθαρῶς ἢ ὀξέως ἠχῶν, συρίζων, σφυρίζων, ἐπὶ παντὸς ἤχου ὀξέος, διαπεραστικοῦ, κοπτεροῦ, ἐπὶ παντὸς σώματος ταχέως φερομένου καὶ συρίζοντος, ἤτοι ἤχου ὀξὺ ἀποτελοῦντος παρ' Ὅμ. ἐπὶ συρίζοντος ἀνέμου, Ἰλ. Ε, 526. Ν, 590. Ψ, 215. ἐπὶ μάστιγος λιγὺ κλαζούσης, ἐν τῷ ἀέρι ψοφούσης (κλάτς, κλάτς ποιούσης), Ἰλ. Λ, 532. ἐπὶ καθαρᾶς φθῆς τοῦ πτηνοῦ, Ἰλ. Ξ, 290. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ, 44. 183. Παρὰ Μεταγνστ. καὶ ἐπὶ ὑψηλῆς ἢ λεπτῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, π. χ. «Λιγυρὰ φωνὴ, ταὐτὸν τῷ, ὀξεῖα, καθὼς π. χ. ἐκείνη ἢ τῶν γυναικῶν ἢ τῶν παίδων, ἡ δ' συρίζων καὶ ὑψηλὸς τῆς φωνῆς τόνος, ὅστις διαπερᾷ τὰς ἀκοάς, λαμπρὰ δηλαδή, καθαρὰ, καλὴ, πρβ. λιγύς. Ὁ Ἀριστοτέλης ἔχει «Φωνὴν λιγυρήν, ἐπὶ ὀρνίθων, πτηνῶν. Ὁ Ἰσοκράτ. «Σύμβιον ἁπάντων ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ ἐπὶ Ἀκουστ. ἑρμην. τὸ «Φωνὴ λιγυραία διὰ τοῦ, λεπτὴ καὶ πυκνή. Παρὰ Ξενοφῶντ. Κύνηγ. δ'. 1. τὸ «Οὐρὰ λιγυρὰν, ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀξεῖα· ὁ δὲ Ἀρβιαν. διὰ τοῦ, λεπτή· κατ' ἐμὴν ὅμως γνώμην ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, εὐκαμπῆ, πρὸς τὴν ῥᾴχιν τοῦ ζώου κεκυρτωμένην. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λιγυρός. (Ἡ σημασία προσηκής, χαρίεις, κόσμιος, θελκτικός, μελῳδικός, οὐχ ὑπάρχει ἐν τῇ λέξει.)

Λιγύς, εῖα, Ἰων. λίγεια οὐδ. λιγύ. Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ πεζῷ, λιγυρός. Ἐπίρ. λιγέως. Καθαρῶς ἢ ὀξέως ἠχῶν, ἐπὶ παντὸς ἤχου λεπτοῦ, ὑψηλοῦ, ὀξέος, κοπτεροῦ, συριστικοῦ, διαπεραστικοῦ, ἀναρρου ἢ ἐναρρου· παρ' Ὅμ. ἐπὶ συρίζοντος ἀνέμου, Ἰλ. Ν, 334. Ὀδ. Γ, 176. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἐπὶ τῆς καθαρῶς ἠχούσης φόρμιγγος, Ἰλ. Ι, 186. Ὀδ. Θ, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, «Μαῦτα Λίγεια (Ὀδ. Ω, 62)», Εὐχρηστότατον δὲ, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Α, 248. Δ, 293. ὡς ἐπίθετον τοῦ Νέστορος. «Δηΐῳ Πηλέϊ ἀγορητῆϊ, ῥήτορ ἐμφυτικός, διακωρητικός, γλυκύφθογγος· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπίῤῥ. «Λιγέως ἀγορεύειν (Ἰλ. Γ, 214)», ὁμιλεῖν μὲ ἔμφασιν, μὲ καθαρώτατην καὶ διακεκριμένην φωνήν· καὶ ἐπὶ ἀνέμου, «Λιγέως φυσᾷν (Ἰλ. Ψ, 218)». καὶ συνεχέστατα «Λιγέως κλαίειν (Ἰλ. Τ, 5. Ὀδ. Λ, 391. καὶ ἀλλαχοῦ», κλαίειν μὲ καθαρὰν καὶ ψιλὴν φωνήν. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἰωσ. τὸ Ϛηλ. γράφεται πάντοτε προπαροξυτόνως λίγεια, Δωρ. Ϛηλ. λιγέα· τοὐναντίον δὲ λανθάνει πολλοὺς ὁ Ἐλμσλέϋος παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 671, ὅτε γράφει προπαροξυτόνως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε λίγεια, ὡσεὶ δὲν ὑπάρχει διαφορὰ κατὰ τὰς διαλέκτους, καὶ μάλιστα, ὅτε καταγγορεῖ τὸν Ἔρμανν καὶ Reisig, οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι φυλάττουσιν ἐπ' ἀκριβὲς τὴν διαφοράν, χωρὶς νὰ προαναφέρῃ τὸν λαυθάνοντα, ὅστις ἔπρεπε νὰ ἦναι γνωστὸς εἰς κριτικὸν ἐξάστην τοῦ Σοφοκλέους. (νυ)

Λίγυς, υος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς λιγυρίας (ἔθνους ὄνομα). Γεωβάτος.] 2) ὡς ἐπίθ. = λιγυστικός. (νυ)

*Λιγυστικός, ή, όν. Ἐκ λιγυρίας ὤν· κτὸ λιγυστικόν, εἶδος φυτοῦ, φασήλικας φέρον, Διοσ. Σικελ. γ'. 58. laserpitium siler ἢ ligusticum, levisticum L.

*Λιγυστίς, ίδος, ἡ, = λιγυστική.

Λιγύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). ποιητ. Ὁ καθαρὸς, ὀξέως ἠχῶν ἢ κράζων, φωνάζων, ὀξύφωνος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν κηρύκων, Ἰλ. Β, 50. 442. Ι, 10. Ψ, 39.

*Λιγυφώνεω, Καθαρῶς ἢ ὀξέως φωνέω, ἠχῶ, Σχολ. Θεοκρ. 8, 30. ἐκ τοῦ

*Λιγύφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ). Ἔχων φωνὴν καθαρὰν ἢ ὀξεῖαν, λεπτὴν, ὡς ἀηδὼν, Ἰλ. Τ, 350. πρβ. ὑμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 478. Ἡτ. Θεογ. 275. 518.

Λίζω, Μ. ξω, συγγ. τῷ λείχω, Σχίζω, ταραγρουνίζω, ἐξεύρω, ἤτοι κάμνω δι' ὀπτηροῦ τινος ὀργάνου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινὸς σώματος κατὰ τὸ μῆκος χαραγματιάν, πληγόνω αὐτὸ κατ' ἐπιπολῆς, τὸ ἄκρον δέρμα ὀνιλήσασθαι, ὅθεν τὸ Ὁμηρ. λίζῦνν καὶ ἐπιλίζῆν· τὸ ῥῆμα εὑρῆσαι μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνστ. Κυτά τινας σημαίνει τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ, συρίζω, ποιῶν ἦχον ἀποτελῶ, ζυζυλίζω, ὅθεν παράγῃ γον τὸ, λιγυς, λιγυρὸς, λίγα, καὶ τὸ Ὁμηρ. λίγξε, ὅμως, ὡς φαίνεται, τὸ λίγγω καὶ λίζω εἶναι κυρίως διαφορετικὰ πρωτότυπα.

Λίην, ἐπίῤῥ. Ὁμηρικῶς καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, λίαν. Ἄγαν, κατὰ πολλά. (υ —)

*Λίθ', ἴδε ΛΙΣ.

*Λιθαγωγός, ὁ, ἡ (λίθος, ἄγω). Ὁ φέρων, ἢ χρήσιμος εἰς τὸ φέρειν εἴς τι μέρος πέτρας εἰς χρῆσίν τινα.

Λιθάζω (λίθος). Λιθοβολῶ, Ἀριστοτ. καὶ Πολυβ. 10, 29. 2) μεταβάλλω εἰς λίθον.

Λίθαξ, ακος, ὁύτ. ὡς ὑποκορ. τοῦ, λίθος, ἀντὶ τοῦ, λιθάριον. Μικρὰ πέτρα, βράχος. 2) ὡς ἐπίθετ. ἐκ τοῦ, λίθος. ἀντὶ τοῦ, σκληρός, λιθώδης, Ὀθύσ. Ε, 415.

*Λιθαργύρεος, α, ον, καὶ

*Λιθαργύρινος, ίνη, ινον, Κατεσκευασμένος ἐκ λιθαργύρου· ὁμοίως λιθαργύρω.

Λιθάργυρος, ἡ (λίθος, ἄργυρος)· spuma argenti. Ἄργυρος καὶ μόλιβδος, τὸ ὁποῖον συνίσταται κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐκ τῶν μεταλλείων μὴ καθαροῦ ἐκβαλλομένου ἀργύρου, ἤτοι ἀσιμοχώματος, κυρίως, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς ὕελον μεταβεβλημένος μόλιβδος, ὅστις συνάγεται, ὁπόταν ὁ μόλιβδος, ἀποτρίβεται ἐκ τοῦ ἀργύρου μετὰ τὴν ἀνάλυσιν, ἢ ἰδιαιτέρως πως ἑτοιμάζεται, ὅτε καὶ Ἀργυρίου ἄνθος, λέγεται. Ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πυρός, λαμβάνει καὶ τὰ διάφορα χρώματα· ὁπότε δὲ λάβῃ τὸ κίτρινον, τότε καλεῖται, Χρυσῖτις, καὶ ὁπότε τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, Ἀργυρῖτις, Διοσκορ. ε'. 102. 2) μεταλλικὸν τι, ὅμοιον τῷ Κασσιτέρῳ κατὰ τὴν λευκότητα, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον ἀγγεῖα, Λατ. stannum. 3) ὡς ἐπίθ. = λιθαργύρεος.

Λιθαρίδιον, τό· καὶ, λιθάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λίθος. Μικρὸς λίθος, λιθαράκιον· καὶ πολύτιμος λίθος. (α)

Λιθάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λίθος, Ὀθύσ. Ξ, 36. Ψ, 193. βράχος, κοῦτζουρον βράχου. 2) βολή, ῥίψιμον πετρῶν. ἢ χαλάζα πετρῶν, βροχὴ πετρῶν.

*Λιθασμός, ὁ (λιθάζω). Ὁ πετροβολισμός, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 245.

Λιθαστής, οῦ, ὁ (λιθάζω). Ὅστις λιθάζει, λιθοβολεῖ. ὅθεν

Λιθαστικός, ή, όν. Ὁ σπήκων εἰς λιθοβολίαν.

*Λιθάω, = λιθιάω, Lobeck Φρυν. σ. 80.

Λιθεία, ἡ. Λίθων εἶδος ἢ μαρμάρων καὶ πετρῶν ὕλη πρὸς οἰκοδομήν, ὡς ξυλεία, Στραβ. γ'. σελ. 668. ἐξαιρέτως δὲ 3) εὐγενὴς λίθος.

Λίθειος, εία, ειον· ἡ, λίθειος, ὁ, ἡ· καὶ, λίθεος, έα, εον· ἡ, λίθεος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, λίθινος. (ε)

Λιθηλογής, ὁ, ἡ· ἀντὶ, λιθιλογής (λέγω). Ὁ ἐκ συνηγμένων λίθων ᾠκοδομημένος, κτισμένος, συντεθειμένος, Ἀνάλεκτ. β'. 142.

Λιθία, ἡ, = λιθεία, Βουτμ. ἐν Οὐλῳ. Μουσ. 2, 3. σ. 559.

Λιθιαῖος, αία, αῖον, ἀντὶ τοῦ, λίθινος, ἄμφ. Ἀνάλεκτ. α'. 256.

Λιθιακός, ή, όν. Πράγματι, τοῦ ὁποίου αἰτιατικόν ἐστιν ὁ λίθος, ἀναγόμενος εἰς λίθον, ἢ ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τοὺς λίθους· καὶ ἐπεδόθη «Τὰ λιθιακὰ (συγγράμματα, βιβλία)», συγγράμματα, πραγματεῖαι περὶ λίθων, ἢ περὶ αὐτῶν λίθων. 2) ὁ πάσχων λιθίασιν.

Λιθίασις, εως, ἡ. Πάθος τι περὶ τὴν κύστιν, ὁπόταν ἐν ταύτῃ γίνεται ἡ λεγομένη πέτρα, καὶ εἰ ἐκ ταύτης πάσχει. 2) ὑπερσάρκωσις σκληρὰ ἐν τοῖς βλεφάροις, ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιθιάω, ῶ καὶ λιθάω (λίθος). Πάσχω λιθίασιν, ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν, φούσκαν, ἢ πάσχω πόνους ἀπὸ πέτρας τῆς φούσκας· ἔτι δὲ, πάσχω ἀρθριτικοὺς πόνους.

Λιθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίθος. Λιθαρίδιον.

Λιθίζω. Ὅμοιος εἰμὶ τῷ λίθῳ, φαίνομαι ὡς λίθος.

*Λιθικός, ή, όν (λίθος). Ἀπὸ τὰς πέτρας, διαλαμβάνων περὶ πετρῶν. »Τὰ λιθικὰ ὑπομν. βιβλία, τὸ περὶ πετρῶν σύγγραμμα.

Λίθινος, ίνη, ινον· ἡ, λίθινος, ὁ, ἡ, Ἰακ. Α. Π. σ. 623. καὶ Ἐπίρ. λιθίνως (λίθος). Πέτρινος, ἐκ πέτρας, ἀπὸ πέτραν, Ἡρόδ. 2, 69. 141. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, πετρώδης, βραχώδης. »Λιθίνως βλέπειν πρός τινα«, θεωρῶ τινα ὡς λιθωτός, λελιθωμένος, μεταβεβλημένος εἰς πέτραν.

*Λιθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ λίθος.

Λιθίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, λίθος, ὡς καὶ τό, λιθάς.

Λιθόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω, λίθος). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, λιθοβοληθέντες, λιθοβοληθέντων, πτυπημένος μὲ τὰς πέτρας. 2) μετὰ λίθων ἐπιβεβλημένος, καπλιτισμένος, ἔχων ἀπ' ἐπάνω λίθους διὰ στολισμόν, ὡς »Λιθόβλητος κεκρύφαλος«. Ἐπιγράμ.

Λιθοβολέω, ῶ (βάλλω). Λίθους ῥίπτω· πετροβολῶ· ῥίπτω λίθους κατά τινος καὶ θανατόνω αὐτόν· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, λιθοβολεύω. ὅθεν

Λιθοβολία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν λίθους· ἡ πετροβολία, πετροβόλισμα· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, ἡ λιθοβολή, ὁμοῦ ἀμφ.

*Λιθοβολήσιμος, ὁ, ἡ, καὶ

*Λιθοβόλητος, ὁ, ἡ, = λιθόβολος.

*Λιθοβολισμός, ὁ, = λιθοβολία, Σχολ. Αἰτιχ. Ἐπτά 546.

Λιθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλομαι). Πετροβοληθείς. Valck. Φοιν. 1069

Λιθοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ λίθοις βάλλων, ὅστις ῥίπτει λίθους, πετροβολεῖ· καὶ ὁ λιθοβολῶν τινα. »Λιθοβόλον, τό, μηχανή τις, δι' ἧς ἐρρίπτον πέτρας, σφενδόνη.

Λιθογλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅστις γλύφει, κόπτει τὰς πέτρας, λιθοξόος, ἡ σκαλίζει εἰς πέτρας.

Λιθογλυφής, ές, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ εἰς λίθους γεγλυμμένος, σκαλισμένος, γεγραμμένος, ἐγκεχαραγμένος.

*Λιθογλυφία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ λιθογλύφου.

Λιθογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω), ταὐτὸν τῷ, λιθογλύπτης. Πέτρας κόπτων, σκαλίζων· οὐσ. ὁ λιθογλύφος, ὁ τεχνίτης, ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστήμην διὰ τροχοῦ νὰ θίξῃ εἰς πολυτίμους λίθους καὶ κρυστάλλους κανονικὴν μορφὴν, νὰ τὰ γυαλίξῃ, ἢ καὶ νὰ σκαλίξῃ ἐν αὐτοῖς σχήματα καὶ μορφάς. (ν)

Λιθογνωμικός, ή, όν (γνώμη). Ὁ γνωρίζων τοὺς λίθους· Κατὰ Σουιδ., Φιλοστράτου ὁ παλαιότερος ἔγραψε βιβλίον, λιθογνωμικόν, ἤτοι, περὶ γνώσεως λίθων, ἐπιγραφόμενον.

*Λιθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Εἰδήμων ἢ ἐξεταστὴς τῶν λίθων.

Λιθοδένδρον, τό. Δένδρον λελιθωμένον· κυρίως τὸ σχῆμα δένδρου ἔχον Κοραλλίου. τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐκβῇ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἀέρα, ἀπολιθοῦται, καθὼς εἶπεν.

Λιθοδέρατης, ές, ὁ, ἡ (δέρομαι). Ὅστις διὰ τῆς ὄψεως, μὲ τὸ βλέμμα μόνον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἴδῃ τινα, τὸν μεταβάλλει εἰς λίθον, ὡς ἡ Γοργώ, Διόδ.

Λιθόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λίθινον δέρμα ἢ γλοιὸν ἔχων, ὀστρακόδερμος.

Λιθοδικτέω, ῶ (δικτὺς) ταὐτὸν τῷ, λιθοβολέω, Σουιδ.

Λιθόδμητος, ὁ, ἡ (δέμω), κατὰ συγκοπ. καὶ λιθοδόμητος, ὁ, ἡ (δομέω). Ἐκ λίθων, ἢ μετὰ λίθων οἰκοδομημένος.

Λιθοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅστις μὲ λίθους ἢ ἐκ λίθων οἰκοδομεῖ, οἰκοδόμος, τειχοποιός.

Λιθοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λίθου εἶδος ἔχων.

Λιθοεργής, ές, καὶ, λιθοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 322. καὶ Ἀνθολογ. Ὁ εἰς λίθον μεταβάλλων.

Λιθοθλάω, ῶ (θλάω). Λίθους θλάω, συντρίβω, (τζακίζω πέτρας), πόλλ' ἀμφ. ὅθεν λιθοθλάστης, ὁ. Τὸ ὄργανον, δι' οὗ θλῶμεν τοὺς λίθους.

Λιθοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Λιθίνην, ἢ τοι σκληρὰν ὡς τὴν πέτραν καρδίαν ἔχων, Βασίλ.

Λιθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Λιθίνην κεφαλὴν ἔχων, Ἀθήν. σελ. 305.

Λιθοκόλλα, ἡ (κόλλα). Εἶδος κόλλης, δι' ἧς συγκολλῶσι τοὺς λίθους, Διοσκορ. ε. 164. »Ἡ δὲ λιθοκόλλα μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου παρίου καὶ ταυροκόλλης.«

Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ (λίθος, κολλάω). Μετὰ λιθοκόλλας κεκολλημένος, ἐξαιρτ. Ὁ ἐπάνω αὐτοῦ λίθους (πετράδια) ἔχων κεκολλημένους εἰς στολισμόν, ὡς, »Λιθοκόλλητος στέφανος,« στέφανος ἐστολισμένος μετὰ λίθων πολυτίμων. »Στράβ. ιε'. σελ. 1125.) ἐπίθεσις, ἢ στολισμὸς μετὰ πολυτίμων λίθων ἢ μαρμάρων. »Οἷς χρῶνται εἰς τὰ λιθοκόλλητα, ἢ Διοκόλλα,« Θεόφραστ. περὶ Λίθ. σελ. 396. »Στόμιον λιθοκόλλητον« (Σοφοκλ. Τραχ. 1261.), τὸ προσκεκολλημένους λίθους ἔχον.

*Λιθόκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα), = λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω, ῶ. Λίθους κόπτω.

Λιθοκοπία, ἡ. Τὸ λίθους κόπτειν, ἐκ τοῦ λιθοκόπος.

*Λιθοκοπική, ἡ, ὑπαρ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου, ἐκ τοῦ

Λιθοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Λίθους κόπτων. Οὐσ. ὁ λιθοκόπος, ὅστις ἐπιτηδεύει καὶ δουλεύει τὰς πέτρας εἰς οἰκοδομὴν καὶ ἄλλας χρείας.

*Λιθοκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ἐστεφανωμένος, ἢ περιεστοιχημένος ἀπὸ πέτρας, Κολουθ. 102.

Λιθοκτονέω, ῶ. Κτείνω, φονεύω, διὰ τῶν λίθων· ἐκ τοῦ

Λιθοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ διὰ τῆς λιθοβολίας θάνατος, Ἀνθολογ.

Λιθολευστέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, λιθοβολέω· ἐκ τοῦ

Λιθολεύστης, ου, ὁ (λεύω), ταὐτὸν τῷ, λιθοβόλος, Ἡσύχ.

Λιθόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ταὐτὸν τῷ, λιθόβλητος· »Λιθόλευστος Ἄρης« (Σοφοκλ. Αἴ. 254.) ταὐτὸν τῷ, λιθοκτονία. 2) ἀξιολιθοβόλητος, ὅθεν ἐγκληματικὸς, ὅμοιος ἢ ἀξιόμεμπτος ἐγκλήματι, ὑπεύθυνος ἐγκλήματος.

Λιθολεύω, (λεύω), ταὐτὸν τῷ λιθολευστέω, πόλλ' ἀμφ.

Λιθολογέω, ῶ (λιθολόγος). Λίθους συνάγω· καὶ κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τοὺς συναγμένους λίθους, ἄνευ ὅμως ἀσβέστου ἢ πηλοῦ, καὶ μόνον ἐπισωρεύων αὐτούς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας κτίζω ξηρολίθι, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκυδίδ. δ'. 4. λογάδην συντιθέναι λέγει, καὶ τοιαῦτα ἦσαν τὰ ὀνομαζόμενα Κυκλώπεια τείχη καὶ πολλὰ τῶν μεγίστων Αἰγυπτίων οἰκοδομημάτων ἐκ τετραγώνων λίθων· ὅθεν

Λιθολόγημα, τό. Σύναξις, ἢ συναρμογὴ λίθων· ἢ κατὰ τάξιν θέσις τῶν λίθων ἐν τῷ οἰκοδομεῖν, Ξενοφ. Κύρουπ. ζ', γ'. 25.

*Λιθολογία, ἡ. Ἡ σύναξις, ἐκλογὴ τῶν πετρῶν.

Λιθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λίθους συνάγων, ἐκλέγων, ἢ ὁ διὰ συνεχιζόντων λίθων τετραγώνων ἄνευ ἀσβέστου ἢ πηλοῦ, διὰ ψιλῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν οἰκοδομῶν, κτίζων, Θουκ. δ. 44. 7. 43. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 18. καὶ ὁ, ἡ. 9.

Λιθομυλία, ἡ· παρὰ Σουιδ. »Λιθομυλία κατέστρωσε,« ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Λίθῃ μυλία, ἢ, μυλίτῃ.

Λιθόξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Ὁ ἐκ λίθου Ἐξεσμένος, πελεκημένος, Ηλιόδ. Ἀλεξ.

*Λιθοξόανος, ὁ, ἡ (ξόανον). Στολισμένος μὲ πέτρινα ξόανα.

Λιθοξοεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, Γλωσσάρ.

Λιθοξοϊκός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸν λιθοξόον, ἢ εἰς τὸ δούλευμα τῶν πετρῶν, ἐκ τοῦ

Λιθοξόος, ὁ, ἡ (ξέω). Λίθους ξέων· ὅστις πελεκᾷ, γυαλίζει τὰς πέτρας καὶ οὐσ. ὁ λ. ἀντὶ τοῦ, λατόμος, ἀγαλματοποιός, statuario, Ἰταλ.

Λιθοποιέω, ῶ. Λίθους ποιῶ· μεταβάλλω εἰς λίθον, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Λιθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Λίθους ποιῶν, ἢ εἰς λίθους μεταβάλλων, Λουκιαν. εἰκόν.

Λιθοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). πέτρας ἢ μάρμαρα πριονίζων, Πολυδ.

Λιθόρρινος, ὁ, ἡ (ρινός). Ἔχων σκληρὸν, πετρώδες ὄστρακον, δέρμα, ἢ φλοιόδαν. »Χελώνη λιθόρρινος,« ἢ τραχὺ καὶ πετρώδες δέρμα ἔχουσα· ταὐτὸν τῷ, Ὀστρακόδερμος, Ἐμπεδοκλ.

Λίθος, ου, ὁ. Πέτρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ τὸ μοναδικὸν εἶδος πέτρας, τό ἐκ πετρῶν ἄθροισμα· ἔτι δὲ, ὁ βράχος ἢ κοπτζουρον βράχου· ὅθεν συχνάκις ὡς σύμβολον καὶ χαρακτὴρ τοῦ ἀτέγκτου, ἀδυσωπήτου, ἀνασπάστου, ἀσπλάγχνου, Ὅμ. β) ἐξαιρτ. ἡ διὰ ῥίψιμον πέτρα, εἶδος ἀντερρίπτων (παρ' Ὅμ.) ἀλλήλοις οἱ ἀθληταί· καὶ ὁ πέτρινος δίσκος. Ὀδ. Θ, 190. γ) λίθον τινὰ ποιῆσαι ἢ θεῖναι, κάμνω, μεταβάλλω εἰς πέτραν, ἀπολιθόω, Ἰλ. Ω, 611. Ὀδ. Ν, 156. δ) παροιμ. »Πάντα λίθον κινεῖν,« ῥᾴδιλω ὅλα τὰ δυνατά μου εἰς κατόρθωσίν τινος πράγματος, ἴδε σημ. δ. 2) ἡ λίθος, παρ' Ὅμ. ἧς, Ἰλ. Μ, 287. καὶ Ὀδ. Τ, 494, ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὀρτυκιοῦ. Διὰ τοὺς ὕστερον ποιητὰς ἔθεσαν μὲν οἱ Γραμματ. ταύτην τὸν κανόνα, ὅτι ἀηλ. ἡ λίθος σημαίνει κατ' ἐξοχὴν τοὺς πολυτίμους λίθους, ἢ τοὺς εὐγενεστέρους, ἐπιδεκτικοὺς γυαλίσεως καὶ ἄλλης δουλεύσεως λίθους, οἷον σήματα κτ. τ., ὡς τόσον, οὔτος ὁ κανὼν ἐκακίσθη καὶ κάμπι τὸν ὅρκον του εἰς ταύτην τὴν πέτραν, Πλούταρχ. Σόλ. 25. »Κοινὸν μὲν οὖν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλή, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδοῦσαν, ἰδίαν δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐπὶ ἀγορᾶς πρὸς τῷ λίθῳ, καταφωνίζων, εἰ τι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς·« Ὁ αὐτὸς ἔτι ἐλέγετο καὶ »Ὁ τοῦ κήρυκος λίθος, καὶ αὐτὸς ἐν ἀγορᾷ κείμενος, αὐτόθ. 8. γ) ὑψωμάτι ἢ βῆμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐν Ἀρεοπάγῳ ἵστατο ὁ ἐνάγων· 4) χωτὴ λίθος, Ἀθήν. ι. σελ. 432. ἄγνωστός τις ὕλη, ἐξ ἧς κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

πάνυ ὡς οὕτως ὠνομάζετο τὸ πάλαι ὁ ὕαλος, καὶ οὕτως ἐνιοτέον καὶ παρ' Ἡροδότ. Β'. 69. «Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα,» ὅπου ἄλλοι, Λιθωτά, ἀναγινώσκ. Ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα καὶ τοῦ Σουΐδ. «Χυτόν — καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. Ἡρόδοτος,» ἡ αὐτὴ ὅμως ἑρμηνεία δὲν ἔχει τόπον παρὰ Σουΐδ. εὑρίσκεται ἡ Γλῶσσα «Λίθων χοαί, ἄργυρος καὶ χρυσός, ἐκ τινος Ποιητοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσύχ. ἄλλως ἑρμην. 5) ἡ πέτρα ἐν τῷ ἅβακι (ταμβ.), ἔνθεν ἴσως καὶ ἡ παροιμ. «Πάντα λίθον κινεῖν.» 6) ἡ πέτρα τῆς φούσκας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. 7) τροπ. σκληρός, ὠμός, ἀκαμπτος, ἀπανθρωπος, ἀτεγκτος ἄνθρωπος, Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σ. 816. κτ. (υυ)

Λιθοσσός, καὶ ποιητ. Λιθόεσσος, ὁ, ἡ (σεύω). Λίθους ἐκσώζων, φορίζων, ὅ διὰ λιθοβολίας ἀποδιώκων, Νόνν.

Λιθοσπαδής, ὁ, ἡ (σπάω). Ἁρμὸς, σχίσμα τι, τὸ ὁποῖον προῆλθε διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἢ ἐνβολῆς ἑνὸς λίθου ἢ βράχου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216.

Λιθόσπερμον, τὸ (σπέρμα). Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος εἶναι σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα, Διοσκορ. γ'. 158. ἴσως τὰ τοῦ Λιν. Coix. lacrima Jobi.

Λιθοστόος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λιθοσέος.

Λιθοστεγής, ὁ, ἡ (στέγω). Ἐκ λίθων τὴν στέγην ἔχων, μὲ πέτρας σκεπασμένος, Σχολ. Διονύσ. γ'. 50. ἀμφ.

Λιθόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Στρωμένος ἢ καπλατισμένος μὲ πέτρας, καθὼς π. χ. αὐλή τις, ἀγορὰ, ἢ δρόμος· ἐξαιρτ. ἐπὶ δουλειῶν μουσειωδῶν (χνδ. μωσαϊκῶν), ἤτοι εἰδους ζωγραφίας, ἐνῶ παράγονται σχήματα ὡσὰν ζωντανὰ διὰ τεχνικῆς συνθέσεως μικρῶν πετρῶν ἢ χρωματισμένων κομματίων ὑέλου.

Λιθοτομεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ λιθοτομία.

Λιθοτομέω, ῶ. Διθους τέμνω, ἢ κόπτω πέτρας.

Λιθοτομία, ἡ. Τὸ λίθους τέμνειν, κόπτειν πέτρας· καὶ αὐτὰ αἱ ἐκκοπτόμεναι πέτραι, Παυσ. 1, 19. 2). = λιθοτομία, τόπος, ἔνθα κόπτουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὰς πρὸς οἰκοδομὴν πέτρας, Δημοσθ. συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἡρόδ. 2, 8 124. 158. 3) χειρουργικὰς χειρισμὸς (operation), δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσι τὰς ἐν τῇ κύστιδι τοῦ ἀνθρώπου πέτρας· παρὰ τό

*Λιθοτομικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων τῇ λιθοτομίᾳ, «Ἡ λιθοτομική,» ὑπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.

Λιθοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ λίθους τέμνων, ὅστις κόπτει τὰς πέτρας. 2) ὅστις κόπτει ἐνεργῶς τὴν ἐν τῇ κύστιδι πέτραν· καὶ

Λιθότομος, ὁ, ἡ· παθητ. Ὁ ἐκ λίθου κεκομμένος, ἢ ἐν αὐτῷ πελεκημένος.

Λιθότραχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ λίθινον, σκληρὸν τράχηλον ἢ λαιμὸν ἔχων.

Λιθοτριβικός, ἡ, όν (λίθος, τρίβω.) Ἀνήκων εἰς τὸ ἀποτρίμμα τῶν λίθων, ὅπως, λιθοτριβικὴ, ἡ, ὑπακουομ. σκόνη, ἢ τέχνη τοῦ τρίβειν ἀκονάν, λακίνειν, γυαλίζειν τοὺς εὐγενεῖς ἢ ἡμιτιμίους λίθους.

Λιθοῦλκέω, ῶ. Ἕλκω, ἐκβάλλω ἔξω ἢ ἄνω λίθους· ἐκ τοῦ

Λιθοῦλκος, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ἔξω ἢ ἄνω τύρει, ἐκβάλλει λίθους.

Λιθουργέω, ῶ (λιθουργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω τὰς πέτρας· εἰς πέτρας δουλεύω. 2) κάμνω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ὡς τὸ, λιθόω, Ἰακ. Α. Π. σ. 39.

*Λιθουργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκ λίθου δουλευμένος.

Λιθουργία, ἡ. Ἡ τῶν λίθων ἐξεργασία· τὸ εἰς πέτρας δουλεύειν. 2) ἐν τῇ Κ.Τ.Δ. οἱ λατομίαι.

Λιθουργέω, ταὐτὸν τῷ, λιθουργῶ· ἀμφ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 569.

Λιθουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν λιθουργόν, ἢ ἐκλαμβάνων περὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἀντικείμενον ὑπάρχει· ὅθεν, Λιθουργικὴ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ λιθουργοῦ.

Λιθουργίον, τό, ἀντὶ τοῦ, λιθοτομεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθουργοῦ ἀμφ.

Λιθουργός, ὁ, ἡ (ἔργω λίθος). Ὅστις δουλεύει τὰς πέτρας, ἢ εἰς πέτρας καὶ, εὐχρηστος εἰς τὸ δουλεύειν εἰς πέτρας· «Διστήρια λιθουργά,» ὄργανα σιδηρένια (ἢ σιδερικά), δι' ὧν δουλεύουσι τὰς πέτρας· ἄλλως δὲ καὶ, λιθουργικὰ, λέγονται· «Ὁ λιθουργός,» ὁ δουλεύων τὰς πέτρας, ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, Ἀριστοτ.

Λιθουρία, ἡ (οὐρέω). Τὸ οὐρεῖν, κατουρεῖν λίθους, πέτρας, Σχόλ. Πινδ. Πυθ. ἀ. 87. καὶ 89.

Λιθοφορέω, ῶ. Λίθους φέρω, πέτρας κουβαλῶ ἢ βαστάζω· ἐκ τοῦ

Λιθοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίθους φέρων, ἢ βαστάζων, κουβαλῶν.

*Λιθόψωκτος, ὁ, ἡ (ψώχω). Πέτρας ἀποτρίβων (διὰ τῆς τρίψεως δίδων τὴν πρέπουσαν μορφὴν), ἢ γυαλίζων.

Λιθόω, ῶ. (λίθος.). Μεταβάλλω εἰς λίθον.

Λιθώδης, εες, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λιθοειδής· ἔχων εἶδος λίθου· ὅμοιος λίθῳ, σκληρός, δίκην λίθου, ὅθεν

Λιθωδία, ἡ. Ἡ τοῦ λίθου σκληρότης, Εὐστάθ.

Λιθωμάτης, ου, ὁ (λίθος, σημα. 3. ὁμνυμι), παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Δημηγόρος· "Οστις ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὄμνυε (ἔκαμνεν ὅρκον) ἐπάνω εἰς τὸν ἐν τῇ Πνυκὶ λίθον, ὅστις ἦν τὸ βῆμα, Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 683. Ἐκκλησ. 87. Εἰρήν 680.

*Λιθωπής, ὁ, ἡ (ὤψ). Ἔχων ὄψιν πέτρας.

Λιθώσεις, εως, ἡ (λιθόω). Τὸ κάμνειν, μεταβάλλειν εἰς λίθον. Πλουταρ.

*Λιθωτός, ἡ, όν (λιθόω). Ἐκ λίθου πεποιημένος, ἡμαρτ. ἀλάγν. παρ' Ἡρότ. 2, 69. 2) μεταβεβλημένος εἰς λίθον, ἀμφ.

*Λικμάω, = λικμάω.

Λικμάτος, πλα. αῖον (λικμάω). Ἀνήκων εἰς καθάρισμα τοῦ σίτου· καὶ, ὁ προστάτης τούτου, ἐπιθ. Δήμητρος. «Δημὼ λικμᾶτις,» Ἀνάλεκτ. β'. 80.

Λικμάς, άδος, ἡ (λικμάω), ταὐτὸν τῷ ῥιπαξ. τὸ ψιλόρι διὰ καθάρισμα τοῦ σίτου. Παρ' Ἡσυχ. λιχμάς, κεῖται.

Λικμάω, (λικμός). Λιχνίζω, διαχωρίζω διὰ τοῦ λικμητηρίου τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον, ἀπὸ τοὺς καταπατημένους ἀνθέρικας, καλάμους, Ξενοφ. Οἰκον. ἐφ. 2. καὶ Ἰλ. Ε, 500. καθόλου, = διαχωρίζω, διασκορπίζω· λέγεται καὶ ἐκμάω, λικμάτιω, λικμίζω, λιχνίζω, ὅθεν

Λικμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ λικμητής, οῦ, ὁ· καὶ λικμήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ λικμάων, λιχνίζων τὸν σῖτον, ἤτοι ἀποχωρίζων, διαχωρίζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν ἀχύρων εἰς τὰ ἅλωνα, Ἰλ. Ν, 590. ὅθεν

Λικμητήριον, τό. Ὄργανον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν, λιχνιστήριον, ῥιπάξ, πτύον, λικμός.

Λικμητήριος, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λικμητήριον, Πολυδ. ἀ. 245.

Λικμητής, οῦ ὁ, ταὐτὸν τῷ λικμητήρ. ὅθεν

Λικμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν.

Λικμήτωρ, ορος ὁ, ποιητ. ἀντὶ λικμητήρ.

Λικμίζω, ταὐτὸν τῷ, λικμάω.

Λικμός, οῦ, ὁ. Πτύον (ψιλόρι), λιχνιστήριον, οἱ οὗ καθαρίζουσιν εἰς τὸ ἅλωνι τοὺς καρποὺς ἀπὸ τὰ ἄχυρα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀμὼς δ'. 9. καὶ Ἡσυχίῳ. ἴδε λίκνον.

Λικμοφόρος, ὁ, ἡ, = λικνοφόρος.

Λικνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίκνον.

Λικνίζω, καὶ, λικνιζω (λίκνον), ταὐτὸν τῷ λικμάω, Γλωσσάρ.

Λικνίτης, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, ἢ διότι οἱ λικνοφόροι ἐτίμων αὐτὸν ἴδε λικνοφόρος.

Δικνοειδής, εος, ὁ (εἶδος). Ὁ σχῆμα ἢ εἶδος λίκνου ἔχων. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, Ῥυπερός· ἐκ τοῦ

Λίκνον, ἡ λίκνον, καὶ, λεῖκνον, τό. Τινὲς νομίζουσι τοῦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ λικμός· ἔστι δὲ πεπλεγμένον κόσκινον, ἢ τοι δερμάτινον, δι' οὗ ἀποχωρίζουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἐν τῷ ἀνέμῳ ἀπὸ τὰ ἄχυρα. 2) ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο τὸ ὁμοιον τῷ λικνῳ τοῦ σίτου κόσκινον, ἢ τὸ καλάθιον, δι' οὗ ἔφερον τὰ πρὸς θυσίαν ἀναγκαῖα σκεύη. ἴδε Λικνοφόρος. Ἐτίμων ἔτι καὶ ἄλλους θεοὺς μὲ τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους βάλλοντες ἐν τῷ λίκνῳ, προσέφερον αὐτοῖς. Ἐκαλεῖτο αὕτη ἡ προσφορὰ, λίκνοις προστρέπεσθαι, Πλούταρχ. «Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε·» καὶ ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ του, καινῶν. 3) κοῦνια, μπεσίκι, (πίναν. ἀπὸ ἀλνγαριάν) ἐν ᾧ τὰ παιδία κοιμῶνται· ἀντὶ τούτου· οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ κόσκινον δερμάτινον ἢ πανέριον, Ὁμήρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 21. 63. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Θεμίστ. λόγ. ιη'. ὅρα καὶ Ἐτυμολ. μέγα ἐν Λ. Λεῖκνον.

Δικνοστερέω, Φέρω ἐν τῇ πομπῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, τὸ ἱερὸν καλάθιον, ταὐτὸν τῷ, λικνοφορῶ, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Δικνοστερής, ὁ, ἡ (λίκνον, στέφω). Ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, ἢ στεφανωμένος μὲ τὸν λίκνον, μὲ τὸ ἱερὸν καλάθιον.

Λικνοφορέω, ῶ. Δικνοφόρος εἰμί, τὸ λίκνον φέρω ἐν ταῖς Βακχείοις ἑορταῖς καὶ τοῖς Μυστηρίοις· ἐκ τοῦ

Δικνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίκνον φέρων· ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ μυστηρίοις τοῦ Διονύσου ἔφερον πεπλεγμένα λίκνα, καλάθια, ἢ πανέρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν οἷς ἦσαν τὰ πρὸς θυσίαν καὶ ἱερὰς τελετὰς ἐπιτήδεια σκεύη, καὶ ἐκ τούτου τοῦ ἔθους ἐπωνομάζετο καὶ ὁ Διόνυσος αὐτὸς, λικνίτης. ἴδε. Λίκνον.

Δικρίφις, Ἐπίρ. Πλαγίως, ἐκ πλαγίου, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, κατὰ κάθετον κείμενος ἐγκαρσίως, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 463. «Δικρίφις εἶξεκα (ἐκ τοῦ λέγω, σημ. 1. λέχρις, λέχριος, λίζω, λίγδην, τὸ λατ. liquus, liquis, obliquis, oblicus [-vu] ὅθεν

Δικροί, οἱ, καὶ λέπρει. Τὰ τέλη τῶν ἐλαφείων κεράτων, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ πλαγίως κεῖνται.

Δίκτης, ου, ὁ (λείχω). Ὅστις λείχει, ἁγλείφει.

Διλαίομαι, Ἀποθ. (λι —, ΛΑΩ, λελίημαι). Σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐχομαι, γλίχομαι, λαχταρίζω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὡς ἐπιτοπολὺ δὲ μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἀσυνήθης δὲ σύνταξίς ἐστιν ἡ, «Διλαιομένη πάσιν εἶναι,» «ἐπιθυμοῦσα διὰ νὰ ἦναι ἡ σῖμαι σύζυγος αὐτῆς, Ὀδ. Α, 15. Ι, 30. 52. καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. ἐπὶ δόρατος, «Διλαιομένη χροὸς ἆσαι,» ἤτοι ἡ ἐγχεία ἐπιθυμοῦσα νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔνθα περιγράφεται ὡς προσωποποιημένη ἡ λόγχη, Ἰλ. Φ, 168. καὶ ἀλλαχοῦ. β) σπανιώτ. μετὰ γενικῆς ἀγωνίζομαι, πασχίζω νὰ ἀπολαύσω τι, ἐφιέμενος, ὁρκτικός τινος πράγματος, ὡς, «Διλαιόμενος πολέμοιο, ἀδοῖο, βοιότοισι φιλοπόλεμος, ἀγαπῶν νὰ στρατεύσῃ, φιλόζωος Ἰλ. Γ, 133. Ὀδ. Α, 315. Μ, 328. Ω, 536. Ν, 31. Ἡσ. Ἀσπ. 113. καὶ «Φοὶς δὲ διλαίεσθαι (Ὀδσ. Δ, 223)» πασχίζω πρὸς τὸ φῶς. Ἐν χρήσει τοῦτο τὸ ῥῆμα μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατατ.

Δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιμαγχέω, ῶ (λιμός, ἄγχω). Ἀφίνω τινὰ νὰ πεινᾷ, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἢ νὰ γίνῃ λιγνὸς, ἀΰὑνατος, στεγνὸς, ξηρὸς ὑπὸ τῆς νηστείας. Μέσ. λιμαγχέομαι, κατατρώγω ἐμαυτόν, φθείρω, ὀλιγοστεύω τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός μου διὰ τῆς πείνας, νηστείας· ὅθεν

*Λιμάγχησις, ἡ. Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ πεινᾷ· πεῖνα.

Λιμαγχία, ἡ. Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ νηστεύῃ, πεινᾷ, ἢ ὑπὸ τῆς πείνης φθορὰ καὶ ξηρότης τοῦ σώματος, πεῖνα, Ῥοῦφ. Ἔφεσ

Λιμαγχικός, ἡ, όν. Ὁ σλίβων, στενοχωρῶν διὰ τῆς πείνας, ἢ νηστείας. 2) παθητ. ὁ κατάξηρος ὑπὸ τῆς πείνας, Ἱπποκράτ.

Λιμαγχονέω, ῶ (ἀγχόνη), ταὐτόν τῷ, λιμαγχέω, Στοβαίος. Λογ. 44. καὶ Βασίλ.

*Λιμαγχόνησις, ἡ, = λιμάγχησις, καὶ, ἢ λιμαγχονη.

Λιμαίνω, (λιμός). Πεινῶ, πάσχω πεῖναν ἢ ἄλλειψιν τροφῆς, Ἡρόδοτ. 6. 28. 7. 25. καὶ Ἀππιαν.

Λιμακώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λειμακώδης, πόλλ' ἀμφ.

*Λιμβεῖα, νεωτ. λέξις ἀντὶ λιχνεῖα, ἐκ τοῦ

*Λιμβεύω, καὶ, λιμβεύομαι, ὡς ἀποδ. Μέσ., νεωτ. λέξις ἀντὶ τοῦ, λιχνεύω, ἐκ τοῦ

Λίμβος, ὁ, ἡ, ἢ λιμβός. Ἀκίμαργος, ἀδδηφάγος, gulosus, γαστρίμαργος, ὁ τὰ καλὰ φαγητὰ ἁρπάων· ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τῶν παραγώγων, λιμβεύω, λιμβεύομαι, λιμβεία, καὶ προλιμβεύομαι (σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1201.) οἱ νεώτεροι μετεχειρίσθησαν ἀντὶ τοῦ, λίχνος, λιχνεύω, καὶ λιχνεία.

Λιμβρός, ά, όν. Ταὐτὸν τῷ, λιβρός, ἀριθμ. 2.

Λιμενάρχης, ου, ὁ (λιμὴν, ἄρχω). Ὁ τοῦ λιμένος ἄρχων, ὁ ἐπιστάτης τοῦ λιμένος, ἢ τοῦ ἐν αὐτῷ τελωνίου· ὅθεν

Λιμεναρχία, ἡ. Ἡ ἐπιστασία, ἤτοι τὸ ὀφφίκιον τοῦ λιμενάρχου.

Λιμενηχόος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ λιμένα ἔχων, ὁ κυριεύων, ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ἢ κατοικῶν τὸν λιμένα· λιμενήχος, ὁ, ἡ. (προπαροξυντ.), ὁ ἐν τῷ λιμένι εὑριτκόμενος, ἢ ὑπὸ τοῦ λιμένος ἐχόμενος, περικυκλούμενος, Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 965.

*Λιμενήρης, ὁ, ἡ (λιμήν). Εὐλίμενος, ἔχων καλὸν λιμένα.

Λιμενίζω (λιμὴν). Ἐν τῷ λιμένι εἰμί, εἶμαι εἰς τὸν λιμένα. 2) ἔχω σχῆμα λιμένος· ἀποτελῶ, σχηματίζω λιμένα· Πολύαιν. δ'. 7. 7. «Ἱρημνῷ λιμενίζοντι,» λιμένα σχηματίζοντα.

Λιμένιον, τὸ· καὶ λιμενίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λιμήν. Μικρὸς λιμένας· ὅθεν λιμένιος, ία, ιον, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, Παυσαν. β', 34., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα.

*Λιμενίσκιον, τό, καὶ

*Λιμενίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ λιμήν.

Λιμενίτης, ου, ὁ· καὶ Σηλ. λιμενίτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ λιμένος ὢν· ὁ ἀνήκων εἰς λιμένα, ἢ ὁ ὅμορος τῷ λιμένι· ὁ ἐν τῷ λιμένι ἢ παρὰ τὸν λιμένα· ἐπίθ. πολλῶν θεῶν, ἐξαιρτ. τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Παιᾶνος, τοῦ Πριάπου, τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς ὑπερασπιστῶν τῶν λιμένων.

Λιμενοειδής, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος λιμένος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

Λιμενοποιικά, τά. Διδασκαλίαι, κανόνες περὶ τοῦ πῶς δεῖ λιμένας ποιεῖν, Μαθηματ. παλ. σελ. 50.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ (ὁρμίζω), Διατρίβων ἐν τῷ λιμένι, παρὰ τῷ λιμένι, Ἀνάλεκτ. β'. 277. ἀριθ. 5. «Πρέπτος λιμενορμίτης,» τὸ ὁποῖον ἐν σελ. 16. Ἀρ. 37. «Ἐνορμίτης,» καὶ ἐν σελ. 285 ἀρ. 57. «λιμενίτης πεῖναι.»

Λιμενοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ περιεργαζόμενος τὸν λιμένα· καὶ οὐσ. ὁ λ., ὁ ἔφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ λιμένος, Ἀνάλεκτ. β'. 313.

Λιμενοφυλακεῖα, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον, ἢ ἐπιστασία τοῦ λιμενοφύλακος· ἐκ τοῦ

Λιμενοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τοὺς λιμένας, Αἰνέας κεφ. 29., ὅστις συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀποστόλους.

Λιμήν, ένος, ὁ. Κόλπος μικρὸς τῆς θαλάσσης περικυκλωμένος ἀπὸ ἀκρωτήρια, διὰ τὰ ὁποῖα ἐμποδίζοντα τὴν βίαν τῶν ἀνεμάτων, δύνανται ἐν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ τὰ πλοῖον ἐν καιρῷ ζάλης καὶ τρικυμίας, καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ καταποντισμοῦ· τόπος παραθαλάσσιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀράζωσιν ἡσύχως τὰ πλοῖα, λιμένας, καὶ μικρὸς κόλπος, μυχὸς, Ὀμ. διαφέρει ὅμως τοῦ, ὅρμος, ἤτοις ἐστὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ λιμένος, ἔνθα εἶναι ἀραγμένα τὰ πλοῖα, Ἴδε ἐξαιρτ. Ἰλ. 432. 435. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. παρ' Εὐρ. Ἐκ. 1293. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 790. 2) κατὰ καταχρῆσιν, τόπος, ἔνθα ἀπὸ παντοχόθεν, ὡς τὰ πλοῖα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, συνέρχονται, Schütz. Αἰσχ. Περσ. 248. Ἐρμ. Σοφ. Αἰτ. 987. ἔτι δὲ, ἡ κρυψάνη, ἢ φωλεὰ· καὶ ὁ πρὸς ὃν ὅρος τινὸς, ὁ σκοπὸς, πρὸς ὃν ἀγωνίζεταί τις· ὅθεν τὸ γυναικεῖον ἀδύτου, Valck. Σχολ. Φοιν. 18. πρβ. Ἰακ. Α. Π. σ. 632. παρὰ Θετταλοῖς ἐπαλείτο οὕτω καὶ ἡ ἀγορὰ, Γαλην. (συγγεν. τῷ, λίμνη.)

Λιμηρός, ά, όν (λιμός). Πεινασμένος, νηστευτικός, τροπ. εἰδεχὴς, ἐν ἀνάγκῃ ὤν, στενόχωρος, ἄπορος. «Λιμηρὸ ἐργασίαν,» Ἀνάλεκτ. β'. 8.

*Λιμηρός, ά, όν (λιμήν), ἀντὶ λιμενήρης, ἄμφ.

Λιμνάζω, Μ. άσω (λίμνη) ὡς λιμνόω. Πλημμυρῶ καὶ κάμνω, μεταβάλλω εἰς βάλτον, λίμνην. 2) συχνότ. ἀμεταβτ. γίνομαι λίμνη, τέλμα, σχηματίζω λίμνην, ἐπὶ πλημμυρούντων καὶ καταστελαζόντων, μενόντων ὀπίσω ὑδάτων, ὡσαύτως καὶ κατὰ παθητ. διάθ. λιμνάζομαι, ἐπὶ ὑπολειπομένων ὑδάτων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ πεδίοις καὶ λίμνην σχηματιζόντων, Ἀριστοτ. Ἴδε Λιμνόω.

Λίμναι, αἱ (λίμνη). Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτω τόπος τις, πιθανῶς λιμνώδης, πλησίον τοῦ ἄστεος, ἐν τῷ ἑκατοντάματι Δήναιον καλουμένῳ, ὅπου ἦν τὸ παλαιότατον τέμενος τοῦ Διονύσου (καὶ τὸ ἀφιερωμένον αὐτῷ θέατρον), εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν γεραιτέρων προσφέρων ἑορταστικὰς θυσίας ἐπετέλει τὰς μυστικὰς λατρείας. Ἐντεῦθεν καλεῖται ὁ Διόνυσος, Λιμναγέτης, καὶ, Λιμναῖος, καὶ Λιμνήτης, καθὼς ἔτι καὶ ἡ ἐντεῦθεν τιμωμένη Ἄρτεμις, Δημοσθ. κατὰ Νεαιρ. 1371. 2) τόπος ἢ πρωάστειον Σπάρτης.

Λιμναῖος, αία, αῖον (λίμνη). Ὁ ἐν λίμνῃ ὤν, γεμάτος ἀπὸ λίμνας, ὁ ἐκ λίμνης ζῶν ἢ διαιτώμενος καὶ αὐξάνων ἐν λίμνῃ, ὡς, «Ὄρνιθες λιμναῖοι» (Ἡρόδ. 7, 119)· πτηνὰ τοῦ νεροῦ, ἀντιθ. τῷ, χερσαῖος. 2) ἐκ τοῦ, λίμναι, ἐκ τῶν λιμνῶν ὤν, ἐξαιρ. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ἔχοντος αὐτοῦ ναὸν, ἴδε λίμναι.

Λιμνακίς, ίδος, ἡ, = Λίμνη, πόλλ' ἀμφ.

Λιμνάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. Σηλ. τοῦ λιμναίος, ἀντὶ λιμναία, Θεόκριτ.

Λιμνασία, ἡ (λιμνάζω). Ἡ πλημμύρα ποταμοῦ τινος ἢ θαλάσσης καὶ ἡ εἰς λίμνην στάσις τοῦ ὕδατος τούτου, λίμνασμα. Ἀριστοτ. Προβλ. κε. 2.

Λιμνάτης, Δωρικ. ἀντὶ, Λιμνήτης, καὶ Σηλ. λιμνᾶτις, Δωρ. ἀντὶ λιμνῆτις.

Λίμνη, ἡ. Τὰ συνεστῶτα ὕδατα ἢ συναγωγὴ ὑδάτων ἔν τινι κοίλῳ τόπῳ· κυρίως πᾶν ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ τινος καὶ θαλάσσης ἐξερχόμενον καὶ μένον ἐν τοῖς κοίλοις τόποις ὕδωρ ἐν γένει, Ἰλ. Φ, 317. ὅθεν στεκάμενον νερὸν ἐν γένει, Ἡρόδοτ. ἐξαιρτ. α) ἡ λίμνη, μπάρα χωρ. Ἰλ. Β, 711. 565. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τὸ ἕλος, τὸ τέλμα, ἡ βάλτος. β) ἡ θάλασσα, παρ' Ὁμ. ἡ πλέον ἐν χρήσει σημασία, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. Valck. Ἱππ. 141. κυρίως δὲ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπλημμύρει καὶ ἐσχημάτιζε μυχούς, aestuarium, ἀπ' οὗ ἐν τῷ παχῷ λογῳ εὐχρήστοι αἱ λέξεις λιμνοθάλασσα καὶ, στομαλίμνη. γ) μία κατασκευασμένη λεκάνη διὰ νὰ δέχηται τὸ ἐκχυνόμενον νερὸν μιᾶς βρύσεως, στέρνα, bassin. Ἡροδ. 1, 185. 186. (Ἐκ τοῦ λείβω, λίβω, τὸ ῥέω, στάζω, Μέλ. λίψω, λέλιμαι, λιμενος, λίμνη· ὡς καὶ ἐκ τοῦ στάζω, τοῦ Λατιν. stagnum. συγγεν. τῷ, λιμήν.) ὅθεν

*Λιμνηγενής, ὁ, ἡ (γένος). Καταγόμενος ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις λιμνῶν, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἴδε λίμναι.

*Λίμνηθεν, ἐπίῤῥ. (λίμνη). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λίμνης ἢ θαλάσσης, Ἀππ. Ῥοδ.

*Λιμνήσιος. Ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ.

Λιμνῆτις, ἡ (λίμνη). Εἶδος φυτοῦ λιμναίου, ἄλλως ἀδάρκη.

Λιμνήτης, ου, ὁ· καὶ, Σηλ. λιμνῆτις, ιδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ λιμναῖος· ἐν λίμνῃ διαιτώμενος, ἢ αὐξάνων· ἐξαιρτ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς ἐκ τῶν μερούς τῶν λιμνῶν ὤν. Ἴδε λίμναι.

Λιμνάζω, = λιμνάζω, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ Στράβ. ιγ'.

*Λίμνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίμνη.

Λιμνόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἐν τῇ λίμνῃ ζῶν, Ἀέτιος. ἀντίθ. τῷ, Χερσόβιος.

Λιμνοειδής, ες, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. λιμνοειδῶς (εἶδος). Ὁ τοῦ εἴδους τῆς λίμνης ἔχων, ὡς λιμνώδης.

Λιμνοθάλασσα, ἡ, καὶ Ἀττκ. λιμνοθάλαττα (θάλασσα). Ἡ ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ τοῦ ξηχειλισμοῦ τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη, βάλτος, ἕλος aestuarium, Στράβ. καὶ Ἀριστοτ. 2) ἡ διὰ στενοῦ τινος αὐλακος, μέρους γῆς ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν σχηματισθεῖσα ἀμμυρὰ λίμνη, ἐξ ἧς συνάζουσι τὸ ἅλας.

Λιμνομάχης, ου, ὁ. Ὁ ἐν ταῖς λίμναις μαχόμενος, συναγωνιζόμενος, δραματικὸς ποιητής. (ἐκ τοῦ, λίμναι, καὶ μάχη.)

Λιμνόστρεον, τό (λίμνη, ὄστρεον). Καλοῦνται οὕτω τὰ φαγώσιμα παρ' ἡμῖν Ἀστρίδια καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο εἰς ἰδιαιτέρας παραθαλασσίους λίμνας, ἢ εἰς μέρη θαλάσσης εἰς λίμνην σχηματισθέντα πληθ. καλοῦνται παρ' Ἀριστοτ. ὁ τόπος, ἔνθα εὑρίσκονται ὁμοῦ πολλὰ ὄστρεια.

Λιμνοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἔχων σῶμα λίμνης, ἤτοι γεῦσιν βαλτώδη, ἐπὶ ἰχθύων, Εὔβουλος παρ' Ἀθην. σελ. 300.

Λιμνουργός, ὁ, ἡ (λίμνη, ἔργω). Ὁ ἢ ταῖς λίμναις ἐργαζόμενος, ὡς ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, Πλούταρχ. εἰς Μάριον. 37.

Λιμνοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐν ταῖς λίμναις φυόμενος, αὐξημένος, βλαστάνων.

Λιμνοχερής, ές, ὁ, ἡ (λίμνη, χαίρω). Ὅστις χαίρει εἰς τὰς λίμνας, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς λίμνας καὶ νὰ ζῇ ἐν αὐταῖς· ἐντεῦθεν· ἐν τῇ Βατραχομ. στίχ. 211. καὶ ὄνομα βατράχου τινός, Λιμνόχερις.

Λιμνόω, ῶ (λίμνη). Πλημμυρῶ, ξηχειλίζω, καὶ διὰ τῶν ἐκβεβλημένων εἰς τὰ πεδία ὑδάτων λίμνην σχηματίζω, ποιῶ, Στράβ. ε'.

Λιμνώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ λίμνῃ· πλήρης, γεμάτος ἀπὸ λίμνας, καὶ νερὰ ἱστάμενα, βάλτους

Λιμοδοξία, ἡ (λιμὸς, δόξα), παρὰ Φίλ. β'. σελ. 436. Γ. ἡ πρὸς δόξαν πεῖνα· τὸ νὰ λιμώττῃ τις διὰ δόξαν, ἤτοι νὰ ζητῇ αὐτὴν μὲ λαχτάραν ὡς πεινασμένος, φιλοδοξία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιμόδωρον, τό, = λεπιδόωρον. Ζιζανιόν τι, τὸ ὁποῖον αὐξάνει μεταξὺ τοῦ Κυμίνου, Θεόφραστ. Ἱστ. Φυτ. ἡ. 8. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, Λιμόδωρον, ἔχουσι.

Λιμοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ (Λιμὸς, θνήσκω). Ὅστις ἀπέθανεν ἢ ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πεῖναν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1282.

Λιμοκίμβιξ, ικος, ὁ, καὶ ἡ (Λιμός, κίμβιξ). Ὅστις πάσχει ἀπὸ πεῖναν, ἐξαιρτ. διὰ ῥυπαρότητα καὶ φιλαργυρίαν, πολλὰ φιλάργυρος.

Λιμοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὅστις ὑπὸ πείνης βιαζόμενος κολακεύει, Φρύνιχ.

Λιμοκτονέω, ῶ (λιμοκτόνος). Διὰ τῆς πείνης φονεύω· ἄφιλον τινὰ τὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Οὐδέτ. ἀποκαίνω ἀπὸ τὴν πεῖναν· δὲν τρώγω διὰ ν' ἀποθάνω, Γαλην. ὕδερ.

Λιμοκτονία, ἡ, Ὁ διὰ τῆς πείνης θάνατος.

Λιμοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ διὰ τῆς πείνης φονεύων· ὅστις ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Λιμόξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὁ ὑπὸ τῆς πείνης κατεξηραμένος, Γλωσσάρ.

*Λιμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Προξενῶν πεῖναν, διεγερτικὸς πείνης.

Λιμός, οῦ, ὁ (ἡ ἀρχαιοτάτη γραφὴ ἐστὶ, καθὼς σημειοῦσι, λεσμός, ἐξ οὗ καὶ πιθανὸς παρὰ τὸ λείπω, λέλειμμαι). Πεῖνα, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. ἔστι δὲ πεῖνα δι' ἔλλειψιν τροφῆς, τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, Ἰλ. Τ, 166. τὸ θηλ. Λιμάς, ἡ. Θεωροῦσι μὲν οἱ Γραμμ. ὡς Δωριεῖον, ὅμως εὑρηται καὶ παρ' Ὅμ. ὕμν. εἰς Δήμ. 312. καὶ ἡ αὐτὸ πλέον ἐν χρήσει ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ τῶν μεταγενεστέρων, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 19. 1042. 2) ἐξ ἐπιδ. ὁ λιμός, ὁ πάσχων πεῖναν.

Λιμοφορεύς, έως, ὁ· καὶ Λεμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Λιμὸν, πεῖναν φέρων ἢ προξενῶν, Ἀνθολογ.

Λιμόωρος, ὁ (ὥρα). Ὥρα, ἥτις προξενεῖται εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἀπὸ πεῖναν ἢ ἀπὸ ἀχρείαν τροφήν, Πολυβ. 3, 87.

Λιμπάνω, ἕτερος σπανιώτερος τύπος τοῦ, Λείπω.

Λιμφεύω, καὶ, Λιμφός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπατάω, φειδωλός, συκοφάντης. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Λιμβεύω, καὶ, Λιμβός, Λιβάν. ὁ, σελ. 615. «Οὐχ αὗτω λιμφὸς οὐθ' ἁνόητός τις ἐγώ», ἄρτ. ἀντὶ τοῦ, ἁπλοῦς, ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, λέμφος, ἔχουσι, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, μωρός, ἠρμήν. Λεξ. νεοτ.

Λιμώδης, εος, ὁ, ἡ (λιμός). Πεινασμένος, νηστικός.

Λιμώσσω, καὶ Ἀττ. -ώττω (λιμός). Πεινῶ, κατατρεπαινασμένος εἰμὶ, πάσχω ἀπὸ πεῖναν.

*Λινεγέρτης, ου, ὁ (λίνον, ἐγείρω). Συμβιασμένος, ἠναγκασμένος νὰ ἁμβῇ μὲ ἄλλους εἰς τὸ λίνον, δίκτυον, Φίλ. ἐπ. 102. στίχ. 6.

*Λιναγρέτης, ου, ὁ (λίνον, ἀγρεύω). Ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις, παγιδευθεὶς εἰς τὰ δίκτυα, Λυκ. 257.

Λιναγρετουμένη, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, ἁνιωμένη λινά, κακοεἰμων, λινεργοῦσα.

Λίναιος, αία, αῖον (λίνον), = λίνειος, ἀμφ. Lobeck Φρυν. σ. 147. 2) ἡ λιναία, σχοινί, κορδέλλα.

Λινάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Λίνον· ἐκλαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, Λίνος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Λινάς, άδος, ἡ, ὡς λίνον. Πλωστὴ, γαϊτάνι, σχοινί, Αἰσχ. Προμ. Πυροφ. 175. ἔνθα ὁ Schütz ἠμαρτ. γράφει προπαροξυτόνως λίνκδας.

Λινάω, (λίνον). Στήνω δίκτυα, βρόχια ἀπὸ λιναρι· πιάνω εἰς τοιαῦτα· ἐν χρήσει μάλιστα ἐν τοῖς συνθέτοις, διαλινάω, ἐκλινάω, ἐπιλινάω.

Λινέα, τὸ Δατιν. Linea, Κλωστή, ῥάμμα ἐκ λίνου, σχοιν. ἴδε ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Λίνεος, εία, εον (λίνον), καὶ λίνεος, έα, εον. καὶ συναιρ. λινοῦς, λινῆ, λινοῦν. Ἐκ λίνου κατεσκευασμένον, ἀπὸ λιναρίων, λιναρίσιος, ἡ λιναρίτικος, Ἡρόδ. Παρὰ Βίτωνι περὶ Μηχανῶν· καίτοι συχνάκις, λινέαι, καὶ λιναῖαι, ἀντὶ τοῦ, σχοινία, τριχαί, ὡς τὸ Λατιν. linea, ἀντὶ τοῦ σχοινίον, ῥάμμα, κλωστή, σπάγος, φάδιον.

Λινεργής, έος, ὁ, ἡ (λίνον, ἔργω). Ἐκ λίνου ἐξειργασμένος δουλευμένος, Διονύσ. Περιηγ. 1116. «Ἱστοὺς λινεργεῖς».

Λινεύς, έως, ὁ (λίνον). Ἁλιεὺς, ψαρᾶς, ἡ κυνηγὸς, μεταχειριζόμενος δίκτυα ἀπὸ λιναρι, βρόχια, ἀντιθ. τῷ, καλαμευτὴς, ὁ μεταχειριζόμενος ἀγκίστρια. 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὁ κεστρεύς, κεφαλος.

Λινευτής, οῦ, ὁ. Ἀγρευτὴς, κυνηγὸς, πλὴν ὁ διὰ τῶν δικτύων, βροχίων, κυνηγῶν, Ἀντίπατρ. ἐπιγρ. τγ'.

Λινεύω, (λίνον). Μὲ δίκτυα, βρόχια πιάνω, ἢ στήνω τοιαῦτα, ἐπί τε κυνηγοῦ καὶ ἁλιέως. «Λινεύω γυμνάζοισιν», Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 10. ταὐτὸν τῷ, ἁλιεύω, ψαρεύω.

Λινήσιος, ὁ, ὑπερκορ. τοῦ λίνου, ταὐτὸν τῷ, Λιναρίου.

Λινόδεσμος, ὁ, σύσ. Δεσμὸς ἐκ λίνου, λιναρίσιον σχοινίον, σπάγος. 2) ἐπιθέτ. ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Λινόδετος, ὁ, ἡ· ὁ μετὰ λίνου δεδεμένος. «Σχεδία λινόδετος» (Αἰσχύλ.) δεδεμένη μὲ λιναρίσια σχοινία.

*Λινόδετος, ὁ, ἡ (δέω), = λινόδεσμος.

Λινόδρυς, ἡ. Φυτόν τι, ταὐτὸν καὶ, Χαμαίδρυς.

*Λινοεργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), = λινεργής, ὁ ἐκ λίνου ἐξειργασμένος, ἡτοιμασμένος, Ὀππιαν. ἁλ. 3, 444. ὅθεν καὶ λινουργής.

*Λινοερκής, ὁ, ἡ (ἕρκος). Εἰς τὰ δίκτυα ἢ βρόχια ἐγκλεισμένος, πιασμένος.

*Λινοζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Ὁ μετὰ λίνου, λιῶν κλωστῶν, σχοινίων ἡνωμένος, ἢ ἐνόπλων, ὠμένας ἢ δένων.

Λινόζωστις. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 191. Λατιν. Mercurialis annua, Linn. καὶ perennis. Τὸ τῶν λέγεται, Παρθενοῦδι.

*Λινοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγὸς, ὅστις μεταχειρίζεται δίκτυα ἢ βρόχια.

Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ λινοθώρηξ (Θώραξ). Ὁ λιναρίσιον (λινοῦν) θώρακα ἔχων, Ἰλ. Β, 529. καὶ 830. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔχει «Οἱ γὰρ τοξόται λινοῦς θώρακας φοροῦσιν ἀντιθ. τῶν, χαλκεοθώρηξ.

Λινοκαλάμη, ἡ· καὶ, Λινοκαλαμὶς, ίδος, ἡ (κάλαμος). Ὁ κάλαμος, τὸ φυτὸν τοῦ λιναρίου Ὁ Ἡαλλίμ. λείψ. 265. ὀνομάζει· τὴς Κολχίδος τὸ λινάριον, «Πολχίδα καλάμην». ἴδε ἐν τῷ, Καλάμη.

Λινοκάρυξ, υκος, ὁ. Δωρικ ἀντὶ, λινοκήρυξ. Ὁ τὰ λίνα (τὸ λινάριον) πωλῶν καὶ φωνάζων, Ἡσύχ. (υ υ – –)

Λινόκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω, λίνον). Κλώθων, γνέθων τὸ λινάριον, Ἀνάλεκτ. γ', 262. «Ἠλακάτᾳ λινόκλωστος», ἡ κλώθουσα, γνέθουσα τὸ λινάριον ῥόκα. 2) παθητ. ἐκ λιναρίου ἐγνεσμένος, κλωσμένος.

Λινόκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ἐκ λιναρίου ὑφασμένος, λιναρίσιος, ἐκ λιναρισίου πανίου ὤν. «Λινόκροκος φᾶρος», Εὐρ. Ἑκάβ. 1068, τὸ ἅρμενον τοῦ πλοίου.

Λίνον, τό. Τὸ φυτὸν λιναρίον καλούμενον, καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ μακραὶ ἶνες, Linum. Μεσομηρ. λέξις, ἐκτὸς εἰμὴ ὅτε Ἑλληνιστὶ τὰ ὑπάξ ἐνταῦθα τὸ, «Δίνιοι ἄωτοι», Ἰλ. Ι, 661. περὶ δὲ τῶν «Λίνων ἀείδειν (Ἰλ. Σ, 570)», ἴδε λίνος. 2) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐξ αὐτοῦ, ὡς, κλωστὴ, σχοινίον, σπάγος, ῥάμμα, νῆμα, καὶ τὸ ἐκ τούτου πεπλεγμένου δίκτυον τῶν ἁλιέων Ἰλ. Ε, 487. καὶ τῶν κυνηγῶν· ἔτι δὲ ἡ ὁρμὰ, ἡ ἁγκίστρου, ὅ ἐστι, τὸ λεπτὸν σχοινίον τοῦ καλαμιδίου, δι' οὗ φαρεύουσιν, Ἰλ. Π, 408. τροπ. ἡ κλωστὴ τῆς τύχης, ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἐπεκλώσουσι τῷ ἀνθρώπῳ αἱ Μοῖραι καὶ ἡ Αἶσα, αἱ τῶν πραγμάτων στροφαὶ καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα, Ἰλ. Τ, 128. Ω, 210. Ὀδ. Η, 198. καὶ κατὰ πληθ. ἁριθμ. ὡσαύτως, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. ιζ'. 310. βλ. καὶ ὑφασμα ἐκ λίνου, ὡς πανίον, σινδόνιον, Ἰλ. Ι, 661. Ὀδ. Ν, 73. 118. καὶ ἅρμενον, πανίον τοῦ πλοίου, τὰ ἱστία, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 565. «Λίνον λίνῳ συνάπτειν», παροιμ. ἴδε ἐν τῷ, Διοτόμος. Ἐν Ἰλιάδ. Σ, 570. «Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν (ἤτοι καλῶς) ἀείδε λεπταλέῃ φωνῇσι, τινὲς ἑρμην. τὸ, λίνον, διὰ τοῦ, χορδὴ, ἐπειδὴ καὶ κατὰ πρώτην φορὰν κλωστὴν ἐκ λίνου εἰς χορδὴν ἔλαβον· ὁ Φώτ. Λινὸν, Ἡρακλείδης (ὁ Ποντικὸς, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λίνεις ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος χορδὰς ἐπιστάμενος, λίνον, καλεῖ)· ἄλλοι δὲ γράφουσι Λῖνον, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸν παῖδα Λῖνον, καλούμενον, ἢ τὸν ἐπ' αὐτῷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πεποιημένον καὶ ψαλλόμενον Ὕμνον. ὄρ. Λίνος. (Τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχύ, ἐπειδὴ ἡ διὰ περισπωμένης γραφὴ λῖνον, ὡς εὕρηται ἐσθ' ὅτε παρὰ Λογογράφοις, π. χ. παρ' Ἡρόδ. 2, 105., ἐστιν οὐκ ὀρθή.)

Λινόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὅστις φορεῖ λιναρίσιον ἐπανωφόριον· ὁ λινοῦν πέπλον φέρων.

Λινοπηνής, έος, ὁ, ἡ (πηνίον). Λινοῦς, λιναρίσιος, ἐκ λιναρίου ὑφασμένος, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. ζ'. 45.

*Λινόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἐκ λίνου.

Λινόπληκτος, ὁ, ἡ (λίνον, πλήσσω). Ὅστις φοβεῖται ἀπὸ τὰ δίκτυα· ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐπάσθησαν ποτὲ εἰς τὰ δίκτυα καὶ ἐγλύτωσαν, καὶ διὰ τοῦτο φοβοῦνται, Πλούταρχ. συμπ. προβ'. 8.

Λινοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· καὶ ὑπερθετ. Λινοπληγέστατος (πλήσσω), παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 321. κυρίως ἐπὶ ἰχθύος, ὅστις περιπλεχθεὶς ἢ ἐλισθεὶς εἰς τὰ δίκτυα, πλήρης ἀγωνίας ὤν, ἀρχίζει νὰ ῥίπτεται ἔνθεν κἀκεῖσε καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἔξοδον καὶ ἐλευθερίαν του. Ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις καταπέσῃ εἰς μανίαν, ἐμπαθῆ κίνησιν, ταὐτὸν τῷ, φρενοπλήξ.

Λινοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Λίνον πλέκων· ὅστις πλέκει δίκτυα. 2) λινόπλοκος, ὁ, ἡ (προπαροξ.), ἐκ λίνου πεπλεγμένος.

Λινοπλύνας, ου, ὁ (πλύνω). Ὁ τὰ ἐκ λίνου ὑφάσματα, ἢ δίκτυα πλύνων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τριβεύς, ὅπου κάλλιον, γρυπεύς, σωγνωστέον, ἐ ῥίπτων τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἁλιεύς.

Λινοποιέω, ὁ (ποιέω). Λίνον ποιῶν, ὑφαντὴς αὐτοῦ, Σχολ. Ἀριστοφ.

Λινοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). «Αὖραι λινοπόροι», οἱ τὰ ἱστία, τὰ πανία τοῦ πλοίου φυσῶντες ἄνεμοι, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 411.

Λινοπτάω, ῶ, καὶ Λινοπτόομαι ὡς Ἀποπτ. Μέσ. (λινόπτης). Προσέχω εἰς τὰ δίκτυον ἡ βρόχα, ἂν ἐπιάσθη θηρίον τι· λέγεται καὶ, Λινοπτάζω, Lobeck Φρυν. σ. 608. ἴδε Λινόπτης.

Λινόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Λιναρίσια, ἤτοι πανίσια πτερὰ ἔχων. «Ναῦς λινόπτερος», Αἰσχύλ.

*Λινοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = λινόπτερος, Ὑπερ.

Λινόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι, λίνον). Ὁ ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς λίνεις, ἤτοι δικτύοις ἑστὼς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποσκοπῶν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία· τὸ δὲ ἐπισκοπεῖν καὶ ἵστασθαι ἐπ' αὐτοῖς, λινοπατῶ, λινοπατέω, καὶ λινοπατοῦμαι, λέγεται, Ἀριστοφ. Ἐρ. 1178. ἴδε καὶ, Δινάω.

Λινορράφης, ἐος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Συνερραμμένος, συνθεμένος ἐκ λίνου, ἤτοι ἐξ ὑφάσματος λινοῦ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 140. »Δόμος λινορράφης«, Αἰγυπτιακὸν πλοῖον.

Λίνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ῥαψῳδὸς καὶ μουσικὸς Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας ἢ Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως καὶ Ἡρακλέους, μυθικός τις ἥρως, Ἡσ. Λεξ. 1. 2) ὡς προσηγορ. ᾠδή τις, ἥτις καὶ, λίνος, ἐπεγράφετο, τὴν ὁποίαν ἔψαλλον εἰς τὰ συμπόσια, ἐφευρεθεῖσα πάρ' αὐτοῦ, ἢ διαλαμβάνουσα περὶ αὐτοῦ· οὕτω παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 570. ἐπὶ παιδὸς ἐν τῷ τρηχεῖ τραγῳδοῦντος μὲ τὴν λύραν, »Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ«, ἤτοι ἔψαλλε τὴν ᾠδήν, Λίνος, καλέ, ἤτοι μὲ ὀστιμὴν φωνήν· (κατ' ἄλλους, τὸ λίνος ἐνταῦθα ἐστιν αἰτ. τοῦ οὐδετ. λίνον καὶ ὄχι ἀπὸ χειρὸς, ὅτε αἱ χορδαὶ τῶν παλαιῶν ἦσαν ἐκ λίνου καὶ οὐχὶ ἐξ ἐντέρων, ὥστε, πεῖσε ὑπὸ λίνον, σήλιε, ἑτοιμάσας κτυπῶν τὰς κόρδας). Μεθ' Ὅμηρον τὸ, λίνος, ὑπῆρχε, καθὼς φαίνεται, ἐξαιρτ. θρηνητικὴ ᾠδή, ἐλεγεῖον ὡς καὶ ὑπῆρχε τωόντι, καθὼς λέγουσι, τοιαύτη ᾠδὴ εἰς τὸν Σάραπιν τοῦ Λίνου· ὅτι δὲ αὕτη ἡ ᾠδὴ, Λίνος, εἶχε μελῳδίαν ἰδιαιτέραν καὶ τεχνικὴν, διδάσκει ὁ Ἡρόδ. 2, 79, ὅστις εὑρίσκει αὐτὸν πολὺ παρὰ Φοίνιξι, Κυπρίοις, ὑπὸ δὲ τῷ ὀνόματι μαιέρις καὶ παρ' Αἰγυπτίοις. Ὁ δὲ Εὐριπίδης χρῆται τῷ, λίνος, πάλιν ἐπὶ τῆς γενικῆς Ὁμηρ. σημασίας, αὐτὶ, ᾄσμα, τραγῳδία, ἄρα καὶ χαροποιὸν τραγῳδὸν, ἐξ οὗ τὸ ἐξ αὐτοῦ σχηματισθὲν »Λίνειος«, καὶ, Οἰτύλινεος, ὄγλις παπταχεῦ ῥητῶς ἐλεγεῖον· συνειθίζετο δὲ κοινῶς νὰ παρονομάζηται μελῳδία τις κατὰ τὸν ἐφευρετὴν αὐτῆς, ἢ κατὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν ὕλην, ἴδε Λιτυέρτης, Μαιέρος, Παιὰν (τὸ Ἰὼπὰ ἔστιν ἄνευ ἐξαιρέσεως βραχύ, διὸ καὶ γράφεται ἐσὶ ὅτε Λίνος ἢ λίνος, πλὴν ἡμαρτημένως, Heyne Ὑ. Τ. ζ', σ. 553.) ἴδε καὶ Λίνον.

Λινόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ἐπὶ ἁπαλῆς σαρκὸς· καλόλον, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, Ἀθην. σελ. 455. »Τροφολὶς λινόσαρκος«.

Λινόσπαρτον, τὸ (σπάρτον), παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ. 8. φυτὸν τι μεταξὺ λίνου καὶ σπάρτου.

*Λινόσπερμα, ατος, τὸ, Γαλην. καὶ

Λινόσπερμον, τὸ (σπέρμα). Τὸ σπέρμα τοῦ λίνου, λινόσπορος.

Λινοστασία, ἡ. Ἡ στάσις, τὸ στήσιμον τῶν δικτύων, καὶ τὸ διὰ τῶν δικτύων κυνήγιον. ἐκ τοῦ

Λινοστατέω, ῶ (λίνον, ἵστημι). Στήνω τὰ δίκτυα, ἢ κυνηγῶ μὲ τὰ δίκτυα. Παῦσαν. δίκτυα στήσεσθαι, ἢ παίζεσθαι εἰς αὐτά. »Ἐξηυρέθη λινοστατούμενος, ἐνυηγείτο καὶ ἐπιάνετο εἰς τὰ δίκτυα«, Ἀθήν. ε. σελ. 219.

*Λινοστολέω. Φορῶ λίνον, ἢ λινοκρίτινον φόρεμα. καὶ

Λινοστολία, ἡ. Φορέματα, ἢ φορεσιὰ ἀπὸ λινοκρίτινα ὑφάσματα· τὰ φορεῖα λινὰ ἐνδύματα, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

*Λινόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ἐνδεδυμένος λινοῦν φόρεμα.

*Λινοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων λινάρι. 2) παλ. Λινοστροφος, ὁ, ἡ, στριμμένος ἐκ λίνου, Ὀππ. αλ. 3, 75.

*Λινοτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος), ποιητ. ἔχων ἐκ λίνου τείχη.

Λινοτάμας, ὁ, ἡ (λίνον, τέμνω). Ὁ κόπτων, ξαχίζων τὴν κλωστὴν, τὸ βόμβι ἢ τοὺς ἐκ λίνου δεσμούς· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὁ θαυματοποιὸς μαγγανευτὴς, ὅστις διατέμνει τοὺς ἐκ σχοινίων δεσμοὺς καὶ πάλιν ὑγιὲς καὶ σῶον παρατηρεῖ τὸ σχοινίον εἰς τοὺς θεατάς. ὅθεν τινὲς ἑρμην. διὰ τούτου τὴν παροιμιακὴν φράσιν, »Λίνον λίνῳ συνάπτειςα, τὴν κλωστὴν εἰς τὴν κλωστὴν δένεις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδ. φησί. »Λίνον λίνῳ συνάπτεις, ἐπὶ τῶν παρακρουομένων ἢ ἀπατώντων«· ὁ Ἡσύχ. λέγει »Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων«· ὁ δὲ Φώτ. »Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων«.

Λινοῦλκος, ὁ, ἡ (λίνον, ἕλκω). Ἐκ λίνου ἑλκυσθείς, ἤτοι κλωστὸς· ἀπὸ λινάριον ἐγνεσμένος, Ἰων. παρ' Ἀθην. σελ. 451.

Λινουργεῖον, τό. Ἐργαστήριον (φάμβρικα) ἢ ἐργαλεῖος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσι τὰ λινάρισια ὑφάσματα, Στράβ. ιε'. ἐκ τοῦ

Λινουργέω, ῶ (λινουργὸς). Τὰ λίνου ἐξεργάζομαι, δουλεύω τὰ λινάρισια καὶ κάμνω ὑφάσματα, πανία ἐξ αὐτοῦ. »Λινουργεῖν τὴν καλαμῶνα«, Σχολ. Παιδάρ. Πλάτ. 4, 376. ὅθεν

Λινουργία, ἡ. Τὸ λινὰ ὑφάσματα ἐξεργάζεσθαι· καὶ αὐτὸ τὸ ἐκ λίνου ὑφασμένον πανίον.

Λινουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ λινὰ ὑφάσματα ἐξεργαζόμενος. Ὁ λίνου ὑφαντής. 2) εἴδος χηνός, Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 23.

Λινοῦς, ἡ, οῦν, συναλ. ἀντὶ Λίνεος, καὶ, Λίνεος.

Λινούργος, ὁ (ὑφαίνω). Ὑφαντὴς, ὁ ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα, Γλωσσ.

Λινοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Δίκτυα ἔχων ἢ μεταχειρίζόμενος· ψαρεύων μὲ δίκτυα.

Λινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τὰ λίνα, τὰ ὑφάσματα φέρων, ξεσχίζων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 25.

Λινοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτὼν). Ὁ λινοῦν χιτῶνα φέρων, ὅστις φορεῖ λινὸν φόρεμα.

Λινοχλαίνης, ου, ὁ, καὶ λινόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ ἐκ λίνου χλαῖναν ἔχων.

Λινόω, ῶ (λίνον). Δένω μὲ λινοκρίτινα κλωστήν.

*Λιντήρ, ῆρος, ὁ, τὸ Λατ. Linter. Σκάφος, κάϊκι.

Λίνωσις, ἡ (λινόω). Τὸ μετὰ κλωστῆς ἐκ λίνου δέσιμον.

*Λίξις, εως, ἡ (λείχω). Τὸ γλείφειν.

Λίπα, παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ, ἀλείφει, καὶ, ἀλείφεσθαι λίπ' ἔλαίῳ, Ἰλ. Κ, 577. Ξ, 171. Σ, 350. Ὀδ. Ζ, 227. Τ, 505. καὶ, χρίσαι καὶ χρισάσθαι λίπ' ἔλαίῳ, Ὀδ. Γ, 466. Ζ, 96. Κ, 364. 450. Ἡσ. Ἔ. 525. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, »Ἀλείφεσθαι καὶ χρίεσθαι λίπαι, ἀλείφομαι μὲ λάδι. Κεῖ' Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐστ. Ὀδ. Ζ, 215. ἔστι τὸ μὲν λίπα κυρίως ἄστε. τοῦ οὐδ. λίπας, ἔλαιον, πάχος, ἄλειμμα (ἤτις λέξις διεσώθη παρ' Ἱππокр. ὡς οὐσιαστικὸν) διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως συνταλείπει ἑαυτὸ, λίπαι, λίπᾳ, εἰς τὸ, λίπα (υ), τὸ δὲ, ἔλαιον, ἐπίθετ. τοῦ ἐλαία, ἄρα, λίπ' ἔλαίῳ, μὲ ἐλαιόλαδον, καὶ δίχα προσθήκης τῆς λέξεως ἔλαίῳ, »Λίπ' ἄλοιφεν (Ὀδ. Ζ, 227)«, ὥστε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, ἔλαίῳ, διακρίνεται τὸ ἐλαιόλαδον ἀπὸ τὸ πάχος τῶν ζώων, »στέαρ, λίπας, ἄλειφαρ, ὃ δ' καλεῖται καὶ ὑγρὸν ἔλαιον, τὸ ἐλαιόλαδον, πρὸς διαφορὰν τοῦ πάχους τῶν ζώων, ἴδε Βουττμ. Γραμματ. Ἑλλ. α. σ. 234. Ἄλλοι ἐλαμβάνουσι τὸ, λίπα, ὡς ἐπίρρ. αὐτὶ τοῦ, ἀλείφω παχέως μὲ λάδι· ἄλλοι δὲ ὡς ἀποκοπὴν τοῦ λιπαρός· ὁ δὲ Σκιλλέρος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς τὴν αὐτὶ ἐπιρρήματος ἐν χρήσει αἰτιατ. τοῦ, λίπα, τὴν ὁποίαν καὶ μεταχειρίζεται κατὰ χιαρίαν καὶ παραδείγματα ἀναντίρρητα ὁ Ἱπποκράτης, καὶ αὐτὴ φαίνεται τωόντι ἡ φυσικωτάτη καὶ ἁπλουστάτη ἑρμηνεία τῆς λέξεως. Ἡ συγγένεια μετὰ τοῦ, λίπος, λίπους, λιπαίνω, λιπόω, ἀλείφω, ἄλειφαρ κτλ. εἶναι ὀφθαλμοφανής.

Λιπάζω, καὶ, Λιπαίνω (λίπας, λίπος). Παχύνω ἢ λιπαρὸν ποιῶ· ἀλείφω, χρίω μετὰ λίπους, ἐλαίου, μυρόνω· καὶ ἐπὶ γῆς, κοπρίζω, βάλλων κοπρίων παχύνω αὐτήν. »Διπάτειαςα, Νικανδρ. Θηρ. 90. »Λελιπασμένον ὀστέον· καὶ Λιπαίνεται, παρὰ Γαλην. ὁ Κορνάριος ἑρμην. διὰ τοῦ, σεσηπότα, καὶ διαφθαρέντα, καταφαγωθέντα.

Λιπαραῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Αἰολικῆς νήσου Λιπάρας ὢν, ὅθεν »Λίθος Λιπαραῖος«, Θεόφρ. περὶ λίθ., ἔστιν ὁ τοῦ Πλινίου Lapis obsidianus· καὶ τοῦ Γοερλιτς, ὁ Liparaeo lapide.

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (λιπαρὸς, ἄμπυξ). Ὁ λιπαρὸν, ἤτοι λαμπρὸν ἄμπυκα περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἔχων, Πίνδ. Νεμ. 7, 22. ἐπίθετον εὐγενῶς γυναικῶν. ἴδε Ἄμπυξ.

Λιπαραυγής, ὁ, ἡ (λιπαρὸς, αὐγή), ποιητ. Λαμπρὸς, φωτεινὸς, Ἀθήν. σελ. 643. »Λιπαραυγεῖς παρθενίδας«, τὰς λαμπρὸν παλάμισμα ἐχούσας.

Λιπαρέω, ῶ (λιπαρὴς). Σταθερῶς ἐπιμένω, διαρκῶ (νταγιαντῶ), π. χ. »Λιπαρήσομεν οὖτω, ὅπως ἂν ἔχωμεν«. Ἡρόδ. 8, 144. β') σφοδρὰ προσκαρτερῶ εἰς ἕν πρᾶγμα, εἰς μίαν πρᾶξιν μετὰ ὁσημ. τοῦ πράγματος, π. χ. »Μηδὲ λιπάρει τῇ πόσει« (Ἡρόδ. 5, 19), μὴ ἐπίμενε εἰς τὸ πίνειν, μὴ πίεις πλέον· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μετοχ. παρ' Ἡρόδ. 3, 51. 9, 45. 111. ὅθεν αὐτὶ τοῦ, εἶμαι ἐπιμελὴς, ἐπίμονος, στέκομαι σταθερῶς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἢ προσκολλῶμαι, ἐπιμένω στερεῶς εἰς τὸ ἐπιχείρημά μου· ἐξαιρτ. δὲ ἐπιμένω εἰς τὸ παρακαλεῖν, διέσθαι, παρακινεῖν ἢ παρωθεῖν τινα εἴς τι, ὅθεν ἐπιμόνως, πρόθυμως καὶ φιλοτίμως δέομαι, παραμόνως καὶ θερμῶς παρακαλῶ, καθικετεύω, Ξενοφ. Ἀπολογ. Σωκράτ. »Τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐ φευτὸ λιπαρητέον εἶναι«, δὲν τὸ ἐνόμιζαν ἄξιον νὰ παρακαλέσῃ. 2) ἐνεργητικ. ἱκετεύω, παρακαλῶ ἐνθέρμως, παρακαλῶ τόσον, ἕως οὗ κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, Αἰσχ. Προμ. 1012.

Λιπαρέως, ῶς. Ἐπίρρ. τοῦ λιπαρὴς. Ἐπιμόνως, ἐπιμελῶς, καρτερικῶς, προθύμως, ἱκετευτικῶς.

Λιπαρής, ές, ὁ, ἡ, ἐπίρρ. λιπαρέως καὶ λιπαρῶς. Ὁ ἐπιμένων εἰς πρᾶξιν, ἢ λόγον τινὰ, ἀδιάκοπος, σταθερὸς, καρτερικὸς, ὅθεν ἐπιμελὴς, πρόθυμος, ἀκάματος, ἄοκνος, ἢ καὶ σωματικῶς, σφιχτὰ, κολλητικὰ κρατούμενος, πιαίμενος, Schaef. mel. pag. 53. ἢ προσκολλώμενος εἰς τι, προσπλεκόμενος, καλῶς συνεφαρμοζόμενος. ἐξαιρτ. δὲ, ἀδιακόπως, ἐνδεμόνως, ἐκτενῶς παρακαλῶν, ἱκετεύων. »Λιπαρὴς χεὶρ, ἢ εἰς προστυχὴν, ἢ εἰς ὑπουργίαν εἰς θεοῦ μὴ ἀποκάμνουσα (ἀποσταίνουσα) ποτὲ χεῖρ, Σοφ. Ἡλ. 1378. καὶ αὐτόθι 451. »Λιπαρὴς ἀρὴξις, ἢ ὡς ζυσία παράτεινος ἱκετεύοντος προτρεμένη τρίχα, ἢ ὁποία τρόπον τινὰ αὐτ' ἐκείνου ἱκετεύει πρὸς τὸν θεόν, ἐπειδὴ ἡ αἰγὸν. ἀλιπαρὴς, ἔστιν ἀναμφιβόλως ψευδὴς. (ἐτυμολογ. δὲ οὔτε ἀπὸ τοῦ, λίπτω, οὔτε δὲ ἀπὸ τοῦ, λίαν παρεῖναι, ὡς θέλει ὁ Reiske ἐν enarrat. Σοφ. Ο. Κ. 1115, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λιπαρὸς, σημ. 5. ὅπερ ἴδε.) [τὰ Ἰῶτα ὡς καὶ καὶ ἄλλα τὰ παράγωγα ἔστιν ἀεὶ μακρὸν. Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 304. Βλομφ. Αἰσχ. Προμ. 529.] ὅθεν

Λιπαρία, ἡ (λιπαρὴς). Ἀηδαρία, ἐπιμονὴ, σταθερότης, Ἡρόδ. 9, 21. 70· ἔτι δὲ, πρόθυμία, ἐπιμέλεια μεγάλη, ῥροντὶς συνεχὴς, καὶ μάλιστα ἐπιμονὴ εἰς τὸ δεῆσαι, παρακαλεῖν, θερμὴ καὶ ἐπίμονος, ἐκτενὴς δέησις.

*Λιπαρία, ἡ (λιπαρὸς). Παχύτης, λίπα, τὸ εἶναί τι παχύ, ἐλαιῶδες.

Λιπαρόγεως, ω, ὁ, ἡ (λιπαρὸς, γῆ). Ὁ παχεῖαν, λιπαρὰν γῆν ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιπερόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ λιπαρὰν, ἤτοι λαμπρὰν, εὐπρεπῆ ζώνην ἔχων. «Ἥλιος λιπερόζωνος», Εὐρ. Φοίν. 178., ὅπου ἄλλοι τὸ ὑπαγουσιν εἰς τὸ, σελήνη, καὶ, λιπερόζωνε, ἀναγνώσε.

Λιπερόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Λαμπρὸν θρόνον ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 805. «Λιπαρέθρονος ἐσχάρειν· δύνανται δὲ σημαίνειν καὶ παχείᾳ, καίτοι ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ποτὲ ἄθεσιν ἀπὸ σώματα.

Λιπερόχρηδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ὁ λαμπρὸν ὡραῖον κρήδεμνον, τζεμπέρι, ἔχων, Ἰλ. Σ, 382. Ἴδε Ὁμ. εἰς Δήμ. 25. καὶ ἀλλαχοῦ.

Λιπερόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ λιπαρὰ, λαμπρὰ ὀμματα ἔχων.

Λιπερόπλοκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ λιπαρὸν, πλεγμένον, ἢ κατ' ἄλλους, λαμπρὸν πλόκαμον ἔχων, «Λιπαροπλόκαμος κεφαλὴ», Ἰλ Τ, 120.

Λιπερός, ά, όν. ἐπίρρ. λιπαρῶς. (λίπος, λίπω) Ἡυρίως, παχύς, πεπλεγμένος, χρισμένος μὲ λίπος, ἔλαιον, χρίσμα, ἢ λάμπων, γυαλίζων ἀπὸ πάχος, ἔλαιον, ἢ μύρον. Οἱ παλαιοὶ ἀλείφοντο ἐξαίρ. εἰς τὰς παλαίστρας μετὰ ἐλαίου, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὸν σφοδρὸν ἵδρωτα καὶ τὴν κούρασιν· εἰ δὲ πλούσιοι μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείφοντο μετὰ ἐλαίου ἔλον τὸ σῶμά των διὰ νὰ κάμωσι τὰ μέλη εὐκαμπῆ καὶ νὰ κατηρίζωσι τὸ δέρμα, ὑστερώτερον δέ, ὅτε ὑπερίσχυεν ἡ πολυτ ἐλαία, ἄλειπτον καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐξαίρετος τὴν κεφαλὴν, τὰς τρίχας αὐτῆς, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ γένειον μετὰ μύρου· καὶ οἱ οὕτως ἀλειμμένοι ἦσαν κυρίως λιπαροί, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης μὲν τῆς ἐννοίας μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδ. Ο, 332. «Λιπαροὶ κεφαλάς καὶ καλὰ πρόσωπα», τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν τοῖς ἐκ τούτου προκύπτουσι τροπικοῖς σημαινομένοις 1) ἐπὶ λαμπρᾶς, ἰσχυρᾶς, πλήρους, ὑγιοῦς ὄψεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἄρα, καλῶς θρεμμένοι, εὐτραφῆς, εὔσαρκος, ἀδιπὴς, φρεγῶν, εὐρωστος, ζωηρὸς, τὸ Λατ. nitidus· παρ' Ὅμ. ἀεὶ «Λιπαροὶ πόδας», οἱ λαμπροὶ πόδες, τῶν ὁποίων τὸ ἐλαστικὸν, οὐδαμοῦ ῥυτιδωτὸν δέρμα ἀποδεικνύει ὑγείαν, ἰσχὺν καὶ εὐτραφίαν· συνήθως μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποδῶν τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ξ, 186. ἐπίθ. Θέτιδος, Ἡσ. Θεογ. 901. ἄρα καὶ μὲ ἀναφορὰν εἰς τὸ χρῶμα, οἱ πολλὰ λευκοί. 2) ἐπὶ λαμπρῶν, πλουσίων, εὐτυχῶν καταστάσεων βίου, εὐχαριστημένος, ἄφθονος, εὐδαίμων, ὡς «Ἥρης λιπαρεῦσι, ἤτοι ἄφθονοι, εἰς ὁ ἴδ τις μὲ εὐχαρίστησιν, χωρὶς νὰ πάσχῃ νόσον ἢ ἔλλειψίν τινα, Ὀδ. Δ, 136. Τ, 368. Ψ, 283. ὡσαύτως καὶ, «λιπαρῶς γηράσκειν=(Ὀδ. Δ, 210)», ἀφθόνως, εὐδαιμόνως, ὡς εὐδαίμων. Schaef. mel. σ. 52. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρ. ἀνηκόντων εἰς στολισμὸν, ἢ πομπὴν, πολυτελὴς, μεγαλοπρεπὴς, πολύτιμος, ὡς παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Χ, 406. «Λιπαρὴ καλύπτρη», καὶ ἐν Ὀδ. ἀεὶ «Λιπαρὰ κρήδεμνα, λαμπρὰ, ὡραῖα, καλλωπισμένα, στιλπνὰ· ἔτι δὲ τροπικ. καὶ ἐπὶ λαμπρῶν τειχῶν ἄστεως, ὡς «Τροίης ... λιπαρὰ κρήδεμνα (Ὀδσ. Ν, 388.)», τεῖχη λαμπρὰ καὶ στερεά, ὥστε τὸ μὲν κρήδεμνα σήλοι τὰς ἐπὶ πύργων ἐξοχὰς καὶ στεφάνας, τὸ δὲ λιπαρὰ τὸ ἐνάλιθον καὶ λαμπρὸν καὶ εὐδαιμον ποτέ. ὡσαύτως «Λιπαρὰς δεμνιττας τελεῖν (Ἰλ. Ι, 156. 298.)», πληρόνειν ἄφθονα, ἀξιόλογα δοτίματα (τὰ ὁποῖα τινες ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνουσιν κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, εὐδαιμονεῖν ποιούντας). «Λιπαροὶ χοροὶ (Ἡσιόδ. Θεογ. 63)», μεγαλοπρεπεῖς. 4) ἐπὶ γῆς, παχεῖα, εὔφορος, καρποφόρος, εὐκαρπος, πολὺ εὐσώδημα δίδουσα· καλοῖς δὲ ἤρχισεν ἀλλ' ὕστερον νὰ σημαίνῃ ἡ λέξις αὕτη γενικῶς πως πᾶν ὅ,τι ὡραῖον, μεγαλοπρεπὲς, πλούσιον, καλόν· ἐξαίρ. δὲ συχνάκις ἀπαντᾶται τὸ, «Λιπαρὴ Ἀθῆναι (Πινδ. Νεμ. 4, 29. Ἴσθμ. 2, 30.)», αἱ συναταὶ, πλούσιαι, εὐδαίμονες Ἀθῆναι, καὶ μάλιστα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ φυομένων ἐλαιῶν. 5) προσφυὴς, προσκολλημένος, καὶ τροπικ. ἐπίμονος, σταθερὸς, ἐκ τῆς ἐξώθους φύσεως τοῦ πάχους παραχθὲν, πλὴν μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνατ., διότι οἱ καλλίτεροι συγγραφεῖς χρῶνται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τῷ, λιπαρὴς, τὸ ὁποῖον καὶ διαφέρει μὲν τοῦ, λιπαρὸς, κατά τε τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν, ὅμως ἀναντιῤῥήτως εἶναι τῆς ἰδίας πηγῆς καὶ παραγωγῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μὲν, λιπαρὸς, ἐμπεριελάμβανε τὴν ὑπ' ὄψιν πίπτουσαν λεῖαν, ὁμαλὴν φύσιν τοῦ λίπος καὶ τὴν σὺν ταύτῃ ἡνωμένην ἄφθονον εὐφορίαν, τὸ δὲ, λιπαρὴς, τὸ γλίσχρον καὶ ἐλαιώδες εἶδος καὶ οὐσίαν τοῦ πάχους, ἐφ' ὅσον τοῦτο διενεργεῖ συγκόλλησιν καὶ συναφειαν, μὴ παραγομένην ὑπὸ λεπτοτέρας τινὸς ἄλλης ὑγρασίας. Ὁ Κοραὴς ἐν Ἱστ. Τόμ. β'. σ. 431. ἐξέλαβεν ἄλλην μὲν, ὅμως σχεδὸν διόλου ἀτυχῆ παραγωγὴν ἐκ τοῦ λιπαρὴς.

Λιπερότης, ητος, ἡ (λιπερός). Τὸ εἶναι τοῦ λίπους, παχύτης, ευεξία.

Λιπερόχροος, καὶ συναιρ. — όχρους, ὁ, ἡ. ἡ Λιπαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς). Ὁ λιπαρὸν, ἢ λαμπρὸν σῶμα, δέρμα ἔχων. «Λιπαρ. σελαναίην», Θεόκριτ. β'. 155.

Λιπερώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) Ἔχων λαμπρὰν, εὔσκιον ὄψιν, ὡραιότητα, προσωπον. παρ' Ἀθην. «Λιπαρώψ τράπεζαι, ταύτὸν τῷ, Λιπαρά.

Λίπερς, ακος, τὸ, = λίπος. Πάχος, παχύτης, ἔλαιον.

Λίπασμα, τό (λιπάζω). Πᾶν ὅ,τι λιπαρὸν ποιεῖ, ἢ κοπρίζει τὴν γῆν. ἡ παχύτης. Οὕτως ἐκάλει ὁ Ἐπίκουρος τὸ ὄξαρχυον. «Λίπασμα ὀφθαλμῶν», παρὰ Κλεομαίδ. β'. σελ. 91.

Λιπασμός, ὁ. (λιπάζω). Τὸ πηχὺ ποιεῖν τι ζῶον, ἢ γῆν κοπρίζειν.

Λιπαυγής, έος, ὁ, ἡ. (λείπω, λιπεῖν, αὐγὴ) τῶν τῷ, λιποφαγγὴς. Λίχα φωτὸς, ἢ ὀρατικοῦ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ φωτός, ἤτοι, σκοτεινὸς, τυφλός.

Λιπάω, ῶ. (λίπος, λίπας) Λιπαρὸς, παχὺς, ἢ ἐξώθης εἰμὶ, Θεόφραστ. «Τὸ δένδρον λιπᾷ.

* Λιπεῖν, ἄπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ λείπω.

* Λιπερνέω, καὶ, λιμερνέω, ποιητ. Εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, ἀνυτυχὴς, πτωχὸς, ἐκ τοῦ

Λιπερνής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ, λιπερνὴς, ῆτος· Ἐγκαταλελειμμένος, ἀνυτυχὴς, ἄνευ οἰκίας καὶ αὐλῆς, ἄνευ σκέπης· καὶ, φυγὰς, δραπέτης, μετανάστης, πτωχὸς. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ὁ ὀνομαστὸς λιπερνήτης, ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν παφευγὼς. (ἴσως ἐκ τοῦ λείπω καὶ φερνὴ, ἀντὶ λιποφερνὴς, ἴδε Ἡσυχ. 2. σ. 785. Κατὰ τὸν Ἐτ. Μ. σελ. 566, 51. παρὰ τὸ, λείπεσθαι ἑρνέων, ἀλλ' οὐχ' ὑγιῶς.)

Λιπερνήτης, ου, ὁ, καὶ Ἐπλκ. λιπερνὴτις, ιδος. Πτωχὸς ζητούλας, ταύτὸν τῷ, λιπερνὴς, Ἀρχελάϊ. Ἐρετ. «Οὐδὲ λιπερνήτης κενεὸν καὶ ἀτερπέα μόχθον κλῦσε δικαιοτάτου μισθοῦ ἀτεμβόμενος», Ἀνέλεατ. Βρουγιόν. γ'. 120.

Λιπεσήνωρ, ορος, ὁ. (λιπεῖν, ἀνὴρ). ποιητ. Ὁ παραιτούμενος τὸν ἄνδρα της, Στησιχ. ἴδε Lobeck. Φρυν. σ 769.

Λιπήμερος, ὁ, ἡ (λείπω, ἡμέρα), = ἀλιτήμερος. ἐπὶ παιδός, Ὁ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννηθείς. Ἡσύχ.

Λιπόβιος, ὁ, ἡ (λείπω, βίον) Ὁ παραιτῶν τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκων, νεκρὸς, Ἡσύχ.

Λιποβλέφαρος, ὁ, ἡ, (βλέφαρον). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὰ βλέφαρα, ὄμματα, ἀόμματος. «Κύκλος λιποβλέφαροσι», Νόννος.

Λιπογάλακτος, ὁ, ἡ. ταύτὸν τῷ, Λειπογάλακτος, Γλωσσάρ.

* Λιπόγληνος, ὁ, ἡ, (γλήνη). Ὢν ἄνευ γλήνης, κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, τυφλός.

* Λιπόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ ἀφωνος γλώσσης ὤν.

Λιπογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, = λειπογνώμων.

Λιπόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ ἐλλειπὴς τὰ γυῖα, ὑστερημένος τῶν μελῶν, κολοβὸς, ἐξαίρ. χωλὸς, Ἀνθολογ.

Λιπόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Μὴ ἔχων δέρμα, φλοιὸν, ἢ ἀκροβυτσίαν. περιτετμημένος.

* Λιποδρανέω, (δρᾶνα). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὰς δυνάμεις εἰμὶ, λειποθυμημένος εἰμὶ, ἢ γίνομαι.

* Λιπόεις, εσσα, εν (λίπος), = λιπαρὸς, Παχύς.

Λιποζυγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Ὁ παραιτήσας τὸν ζυγὸν, ἢ τὸν σύντροφον του, μοναδικὸς, μόνος του, ἄνευ τοῦ συντρόφου ζυγοῦ, Ἡσύχ.

* Λιπόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ) Ὧ τινι πίπτουσιν, ἢ ἐλλείπουσιν αἱ τρίχες, χωρὶς τριχῶν ὤν.

* Λιπόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Τὸν ὁποῖον ἐγκαταλείπει ἡ φωνὴ, ἄφωνος, βιωβὸς.

Λιποθυμέω, ῶ, = Λειποθυμέω. ὅθεν

* Λιποθυμία, ἡ. Ἡ λιποθυμία, λειποθυμία.

* Λιποκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ἄνευ περιουσίας ὤν, πτωχός.

* Λιπόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Μὴ ἔχων χερούλι, πίασμα, στυλάρι, λαβήν. κώπην, ἀμφ. Ἰακ. Ἀ, Π. σ. 104.

Λιπομαρτυρία, ἡ, = λειπομαρτύριον, Λιπομαρτυρίου δίκη, = λειπομαρτυρίου δίκη. Δημ. κατὰ Τιμοθ. 19.

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις παραιτεῖ, ἢ παραίτησεν, ἄφησε τὴν μητέρα του, Ἀνθολ.

Λιπόναυς, ὁ, ἡ, Δωρ. καὶ, Λιπόνηυς (ναῦς). ποιητ. ὡς τὸ, ἐλέναυς, ἀντὶ, ἐλέναυς. Ὁ τὸ πλεῖον παραιτήσας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 312.

Λιποναύτης, ου, ὁ (ναύτης), = λειποναύτης. Ὁ ἐγκαταλείπων τοὺς ναύτας.

* Λιπόνεως, ὁ, ἡ, = λιπόναυς.

* Λιπόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἀπὸ παιδὸς ἐγκαταλελειμμένος, ἄτεκνος.

* Λιποπάτρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (πατρὶς). Ὁ παραιτῶν τὴν πατρίδα, φυγὰς. 2) κύμων τενὸς παραίτησις τὴν πατρίδα· ἀπαλλοτρίωσις αὐτὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος.

Λιποπνους, ους, ὁ, ἡ. καὶ συναιρ. λιπόπνους, (πνοὴ). Τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειπε ἡ πνοὴ, ἄπνους, λιπόθυμος, νεκρός.

* Λιποπτολις, ιος, ὁ, ἡ (πτέλις), ποιητ. Ἐγκαταλείπων τὴν πόλιν.

Λιπόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινὸς). Ἄνευ δέρματος. 3) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλ. 550. ὡς ἐπίθετ. τῆς Σαλαμάνδρας, ἴσως ἐκ τοῦ λίπος, ἔχουσ παχὺ. ἐλαιώδες δέρμα.

Λίπος, τό (λίπω πῶς). Πάχος, ἄλειμμα, τόσον ζώων, ὅσον καὶ τὸ ἐκ φυτῶν, ἄρα ἀξύγειον, λίγδα, παστὸς, ἔλαιον· καὶ, μύρον, ἴχεισμα, ἀλοιφή. (τὸ, Ἰῶτά ἐστι δίχ' ἐξαιρέτως βραχὺ ἐν τῷ, λίπος καὶ ὅλοις τοῖς σημαινομένοις, ἐν οἷς ἐπικρατεῖ ἡ σημασία πάχους· ἐπειδὴ τὸ, λιπαρὴς μεταβάλλει σὺν τῇ σημασίᾳ καὶ τὸν χρόνον· καὶ ὅμως γράφουσιν οἱ Γραμματικοὶ παντοῦ λίπος, Ε. Μ. σ. 566, 40. Δράκων. σ. 62, 16. Σχολ. Ἡραϊστ. σ. 2. καὶ. περὶ προσῳδ. 39. Ἔρμ. de em. Gr. gr. vol. p. 429, πρβ. πίνος.)

Λιποσαρκέω. ῶ (λιπεῖν, σάρξ) Ἀπὸ τὴν σάρκα ἀφίνομαι, ἤτοι στεγνὸς, ξηρὸς, ἄπαχος γί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ομαι· ἀντέχειν. τῷ, Ἀδρύνομαι, Θεόφραστ. Φυτ. Ἴστορ.

Ἀ|ποσθενής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἀ|πόσθενος, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀφαιρεμένος ἀπὸ τοῦ κρέας, ξηρός, στεγνός, ἄπαχυς.

* Ἀ|ποσθενής, ές, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀνίσχυρος, ἀδύνατος.

Ἀ|ποσκελής, ὁ, ἡ. (λείπω, σκιά) Ὁ δίχα σκιᾶς ὤν, καὶ τροπ. φωτεινός, καθαρός, σαφής, εὐκρινής.

Ἀ|ποστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ἐγκαταλείπων τὸν στέφανον. «Φύλλον λιποστέφανον», φύλλον, τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τοῦ στεφάνου, Ἀνθολογ.

Ἀ|ποστρατία, ἡ. Τὸ παραιτεῖν τὸ στράτευμα καὶ φεύγειν, desertion, Γαλλ. ἐκ τοῦ

Ἀ|ποστράτιος, ὁ, ἡ (λείπω, στρατός). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ τὸν στρατὸν καὶ φεύγει, λειποτάκτης, deserteur.

Ἀ|ποτακτέω, ὦ. Ἀφίνω, παραιτῶ τὴν τάξιν, τὰς σειρὰς τοῦ στρατεύματος, ἢ τὴν ἐξίαν μου, τὸν τόπον μου, καὶ φεύγω. ἐκ τοῦ

Ἀ|ποτάκτης, ου, ὁ (τάξις). Ὁ καταλείπων τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος, ἢ τὴν ἐξίαν, τὸν τόπον αὐτοῦ, φυγάς. ἴδε. Λειποτάκτης, καί, Δειποτάξιον.

Ἀ|ποτριχής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω, θρίξ). Τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ὀπίσω, ἐλλείπουσι, φαλακρός. Ἀνθολογ.

* Ἀ|πότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ), = λιποτριχής, λιπόθριξ.

* Ἀ|πουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ μὴ ἔχων οὐράν, κολοβός.

Ἀ|ποφθεγγής, ές, ὁ, ἡ (λείπω, φέγγος). Τοῦ ὁποίου λείπει τὸ φῶς ἢ ἡ ὁρατις, ἄνευ φωτὸς ἢ ὁράσεως ὤν, σκοτεινός, τυφλός, ὡς λιπαυγής. «Ὁμίχλη λιποφεγγὴς», ζοφώδης, σκοτεινή, Μουσαίος.

Ἀ|πόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή), ποιητ. = λιπόφωνος. Τοῦ ὁποίου λείπει ἡ φωνή, ἄφωνος, βουβός.

Ἀ|ποψυχέω, ὦ (ψυχή). Λειποθυμέω· ἀποψύχομαι, καὶ μεροψυχος γίνομαι, χάνω τὸ θάρρος.

Ἀ|πόω, ὦ (λίπος), = λιπάω, ἡμαρτ. ἀνάγν. Ὀδσ. Τ, 72.

Ἀ|πτω, Μ. ῶ (λι-). Ἐπιθυμῶ, ζητῶν ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιποθῶ τι, παρὰ τοῖς Ἀλεξ. Ποιηταῖς· καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ὡσαύτως ἐν χρήσει, ὅθεν παρεμφ. λέλιμμαι, καὶ ὁ μετοχ. Λελιμμένος πρβλ. τὸ συγγεν. αὐτῷ, λίτομαι καὶ λίσσομαι.

Ἀ|πώδης, εος, ὁ, ἡ (λίπος). Ὁ λίπους μετέχων, λιπαρός, παχύς, ἁλιπώδης.

Ἀ|ρραίνω, Μέλ. ανῶ (λιρός), ταὐτόν τῷ, Ἀναιδεύομαι, αὐθαδιάζω, εἶμαι ἀδιάντροπος.

Λίρινος, Λιρόεις, καὶ, Λίριον. γραφὴ οὐχὶ τόσον ὀρθή, ἀντὶ τοῦ, Λείρινον, Λειρόεις, Λείριον.

Ἀ|ρός, ά, όν. Ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, αὐθάδης, ἔξαιρτ. ἀπὶ αὐθαδους ὀρέξεως τῶν αἰσθήσεων, (σπανία, παρ' Ἀλεξ. ποιηταῖς ἐν χρήσει λέξις), ὡς, «Λιρὰ νοῦσα γυνή,» Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. ὅθεν παρὰ Σουϊδ. Λιρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀναιδεῖς, ὀρεκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. (Οἱ νεώτεροι περιττῶσι μὲν λίρος ἀλλ' οἱ Γραμματ. ὡς Ἀρκάδιος σ. 68. 14. Δράκων σ. 118. Ἐτ. Μ. σ. 562, 40· καὶ ἄλλοι ὀξυτονοῦσι λιρός, ὅπερ καὶ οὕτω γραπτέον.) ὅθεν

Ἀ|ροφθαλμος, ὁ, ἡ. (ὀφθαλμός). ἴδε. Δειροφθαλμος, καί, Λιρός.

Λῖς, ὁ. ἐπικ. ἀντὶ Λέων. Ἰλ. Ρ, 109. καὶ, Λ, 480, 239. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ὅμως, παρεκτὸς τῆς ὀνομτκ., ἀπαντᾶται μόνον ἡ πίτ. λῖν, καὶ αὐτὴ μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. 480. Οἱ Ἀλεξανδρικ. Γραμματ. ἐχρῶντο καὶ τῇ πληθ. ὀνομ. καὶ δοτικ. λῖες, λίεσσι, ὥστε ἡ ἐνικ. γενικ. ἔπρεπε νὰ ἦναι λιός. Ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφε τὴν ἐνικ. ὀνομ. ὀξυτόνως λίς, Wolf. Anal. 4. p. 508. (Τὸ Ἴωτα ἔπρεπε μὲν κυρίως νὰ ἦναι παντοχοῦ μακρόν, ἀλλ' ὁ Εὔφορ. ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ ἐν τῇ πληθ. ὀνομ. λῖες, καὶ ὡς βραχύ, χωροβ. Α. Β. 3. σ. 1194. ὁ δὲ Ἑρμόν. ἐν Εὐριπ. Ἑκαβ. 1168. θέλει αὐτὸ ἀεὶ βραχὺ καὶ καθ' ὅλας τὰς πολυσυλλάβους πτώσεις.)

Λίς, ἡ. συντομώτ. ἀρχαῖος ἐπικ. τύπος ἀντὶ λεῖα, ἡ, λισσή, Ὀδυσ. Μ, 64. καί, 79. «Πέτρη λίς,» ἀντὶ λισσὴ πέτρα, ὑαλώστερη, ἔσικ. (τὸ Ἴωτα ἔστι μακρόν.). 2) ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Ὁμηρ. λετὶ καὶ λίτα, παρ' ἄλλων, ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἀριστάρχου καὶ Ἡρωδιανοῦ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς λίτ καὶ λετὰ τοιχόμενον καὶ παραγόμενον ἐξ ὀνομαστικοῦ τινος, τὸ λίτον, ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. λιτός, ἔνθα πάλιν ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωσι διὰ τὸ, λιτί, μεταπλασμόν. Ὅμως ἡ μὴ πλέοι ἐν χρήσει ὀνομτκ. ἢ τὸ λί, ἢ τὸ λῖ, συντομώτερος ἀρχαῖος ἐπικ. τύπος ἀντὶ, λισσόν, λεῖον, ὡς τὸ βρῦ ἀντὶ βριθύ, ὅμως ὡς οὐσιαστκ. σημαίνον, «λιτὸν ὕφασμα», ἤτοι ἁφαλές, ἁπλοῦν, ἄβαφον, ἄνευ κεντήματος, ἢ ἐνυφασμένου παρέλκοῦ στολίσματος, πλουμίσματος, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὕφασμα ἐχρησίμευε παρ' Ὁμ. ὡς ὑπόστρωμα, ἔπανω τοῦ ὁποίου ἐστρωννύοντο καὶ τεχνικῶς κεντημένοι, ἢ ὑφασμένοι τάπητες (ῥήγεα), πρβ. Ἀθην. 2. σ. 48. Γ. Ὁ Θουκυδ. 2, 97. αὐτιπάττει ὡσαύτως, λεῖα καὶ ὑφαντά. Τῇ δοτικ. λιτί, ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει, «Ἐνῶ λετὶ καλνφανα, χρῆται ὁ Ὅμηρ. μόν. ἐν Ἰλ. Σ, 352. Ψ, 254. ἐπὶ τῆς ἁπλῆς, λευκῆς σινδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐσκεπάζετο τὸ λείψανον, ὅτε ἔκειτο ἐν μεγαλοπρεπεῖ σορῷ· τὸ δὲ, λίτα, εἶτ' παρ' Ὅμ. Ὀδ. Α, 130. Κ. 353. τὰ λιτὰ, λευκὰ ὑποστρώματα ἐκ λίνου, τὰ ὁποῖα ἐβάλλοντο ἐπάνω τῶν δρόνων (σκαμνίων) διὰ νὰ κάθηται τις μαλακώτερον, καὶ ἐπὶ τούτων ἔστρωνον καὶ τὰ πολύτιμα πορφυρᾶ ῥήγεα. Ἐν δὲ Ἰλ. Θ, 441. «λιτὰ λίτα πετάσασα», εἶναι τὰ λιτὰ ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκεπάζετο τὸ ἁμάξιον διὰ νὰ μὴ βυπωθῇ (μουδιάσῃ καὶ σαπίσῃ) ἐν ᾧ ἵστατο τόπῳ. Ὅτι δὲ τὸ, λίτα ὑπάρχει αἰτιατ. πληθ., οὐχὶ δὲ ἐνικὴ, ἀπέδειξεν ὁ Ὀψίλφ. ἐν Ἀναλ. 4. σ. 501. κτ., ἔνθα γίνεται καταθήλων καὶ ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ, λί, λιτός, λίσσος, λισπός, λεῖος. Τὰ δὲ ἄλλα, ὁ μεταπλασμὸς οὗτος δὲν πρέπει νὰ παρεξενεύῃ τινά, ὅστις γινώσκει, ὅτι τίθεται τὸ, κλαδί ἀντὶ κλάδω, καὶ, νοί ἀντὶ νόῳ κτλ.

Λίσαι, Ἐπικ. λίσσαι, προστακτ. ἀόρ. Μέσ. ά. τοῦ, λίτομαι, λέτομαι.

* Λισγάριον, τὸ, ὑποκορτ. τοῦ λίσγος.

Λίσγος, ὁ. νεωτ. λέξις ἀντὶ σκαφεῖον. Γεωργικόν τι ἐργαλεῖον, ἐξ οὗ σκάπτουσι τὰς ἀμπέλους, λισγάρι, διπέλλι, τζαπί, φτυάρι, Σχόλ. Θεοκρίτ. δ'. 10. καὶ Σουϊδ. Δ. Σκαφεῖα. Ἐκ τοῦ, λίσγος, προκύπτει τὸ Λατιν. Ligo. Συγγ. τῷ, λίστρον. πρβ. μίσχος. (κυρίως ὄργανον εἰς τὸ νὰ κόπτῃ τὸ ἔδαφος ὁμαλὸν καὶ ἴσιον, ἐκ τοῦ λισσός, λίσπος.)

* Λίσγω, βλ. πρότ. τοῦ μέλλ. τοῦ λίσσομαι, λίτομαι, Ὀδ. (υ-)

Λίσκη, ἡ. ἰδέ. ἐν τῷ, Λίσπος, ὁριθμ. 2.

Λισπόπυγος, ὁ, ἡ. (λίσπος, πυγή). Ὁ λεῖαν, ὁμαλὴν, καὶ ἐστερημένην τὴν πυγὴν, τὸν κῶλον ἔχων· ἔστι δὲ κυρίως ἐπίθετον τῶν ἐναίδων.

Λίσπος, η, ον καὶ Ἀττικ. Λίσφος, (λισσός, λεῖος). ὁ. Τετριμμένος, λεῖος, μοχθηρός, κακός, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατραχ. 848. «Λίσπη γλῶσσα, ἐπιτετριμμένη, κακή· ἔτι δὲ κατάτριπτος, ξηρός, λιγνός, ἄπαχυς. «Λίσπος τὴν πυγήν». Ἰδέ. Λισπόπυγος. 2) Λίσπαι, αἱ (Πλάτ. ἐν Συμπόσ.), οἱ ἐστερημένοι καὶ διεσπαρισμένοι κατὰ τὸ μέτωπον καὶ ἐχρηστοι ἀστράγαλοι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη·» ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, «Θηρίδιόν τι λεπτὸν σφόδρα, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίθετικῶς ἐλέγοντο λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας εἶναι τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφεδρας ἀπογλουτους εἶναι (Φώτιος). ἡ δὲ καθ' αὐτὸ σημασία τοῦ, λίσπαι ἔστιν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, οἱ ἐν τῷ μέσῳ διακεκομμένοι ἀστράγαλοι, τῶν ὁποίων καὶ τὰ δύο ἡμίση ἐμοίραζον ἐν ἑαυτοῖς δύο ξένοι (φίλοι) καὶ τὰ ἄφιναν ὡς κληρονομίαν καὶ εἰς τὰ τέκνα των, καὶ ὅτε ἀνταμώνοντο οἱ τοιοῦτοι, ἐκράτει καθεὶς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀστραγάλου του, καὶ ὅταν αὐτὰ ἐσυμμώνων (ἐτερίαζον), τότε τοῦτο ἦτο σημεῖον τῆς ἀρχαίας φιλίας των, ὡς μᾶς διδάσκει τοῦτο ὁ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Μηδ. στίχ. 610. αὐτωσὶ λέγων. «Οἱ ἐπεξενούμενοι τισίν, ἀστραγάλαν κατατέμνοντες, ἕτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰδέοι πάλιν αὐτοὺς, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἐπεξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸν ἥμισυ ἀστράγαλον, συνεγίνωντο τὴν ξενίαν· καὶ ἐνταῦθεν ἅπαντα τὰ διαπεπρισμένα ἡμίσεως, καὶ, σύμβολα, ἐκάλουν.

Λισσάνιος, ὁ, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθός· ἀντὶ τούτου παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1171. Λυσσάνιος, κεῖται, βέβαια αἰνιττομ. εἰς τὸ, λύσσα. (ε)

Λισσάς, άδος, ἰδιαίτ. Θηλ. τοῦ λισσὸς ἀντὶ, Λισσή, Ὀπτικ. Ἀλ. β'. 320. Λισσάδι μυδαλέῳ· καὶ Θεοκρίτ. κβ'. 37. «Ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 2) ὡς ουσιαστ. ἐπὶ πέτρας ὁμαλῆς, ἀποτόμου καὶ ἀρημώδους, ἀντὶ, λισσὰς πέτρα, ὡς παρὰ Πλουτ. Μαρ. 21. Κρημνῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδες ἀχάνεις ἐχόντων, ἔνθα συνυπαρ. πέτρα.

Λίσσομαι, σπανιώτ. λίτομαι (ι), Ἀποβ. Μέσ. Μ. λίτομαι (ι), Ἀόρ. ά. ἐλισάμην, καὶ β'., ἐλιτόμην. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐξαιρτ. τῷ ἐνεστῶτι λίσσομαι, καὶ τῷ παρατ. αὐτοῦ, ἅτι δὲ τῷ ἐπιπαρατάτ. λισσέσκετο, Ἰλ. Ι, 451. ἐκ δὲ τοῦ μέλλ. τοῦ β'. ἐνε. λίτῃ, Ὀδ. Κ, 526. , ἐκ δὲ τοῦ ά. ἀορ. τῷ Ἐπικ. ά. προστ. ἐλλισάμην, καὶ τῷ Ἐπικ. προστακτ. λίσσαι, καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. τῇ ἀπαρεμφ. λιτέσθαι, Ἰλ. Π, 47. καὶ τῇ αὐτκ. λιτόμην, Ὀδ. Ξ, 406. ὁ δὲ ἐνεστώς λίτομαι μόνον ἐν Τμν. Ὁμ. 15, 5. 18, 48. καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον. — δηλοῖ δὲ 1) ἄνευ πτωτικοῦ, παρακαλῶ, ἱκετεύω, λιπαρῶ, ἀποτείνομαι πρός τινα μὲ φωνὴν ἱκετικὴν καὶ καθαράν, Ὁμ. «Ὑπερτελέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος», παρακαλῶ διὰ τὸ ὄνομα τῶν γονέων, μὰ τὴν ζωήν του καὶ τὰ γόνατα, μὰ τὰς θυσίας καὶ τὸν θεόν, καὶ ἐξορκίζω, Ἰλ. Ο, 660. Χ, 338. Ὀδ. Ο, 261. συντάσσ. καὶ γενικ. ἄνευ προθ., ὡς, «Ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἐγὼ λίσσομαι καὶ γούνων ἔτι καὶ τοκήων», μὰ τὸν Δία καὶ τὴν Θέμιν 2) μετὰ αἰτιατκ. προσώπου, παρακαλῶ τινα, ἱκετεύω, ἐξορκίζω τινὰ καταπείθω τινά, ἢ μαλακύνω παρακαλῶν, ἐνσωπῶ, ἔλεον, ἢ ἄνθρωπον, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις πολλάκις προστίθησι καὶ ἀπαρεμφ., ὡς, «Οὔσε λίσσομαί μέναι (Ἰλ. Α, 174. 283. Ὀδ. Φ, 278. καὶ ἀλλαχοῦ)», δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ μένῃς ἐξ αἰτίας μου· σπανιώτερον δὲ συντάσσ. αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς Ἰλ. Ι, 511. πρβ. Ὀδ. Θ, 30. ἐνίοτε δὲ ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅπως, «Λίσσεσθαι μὲν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ (Ὀδσ. Γ, 19. 327. Θ, 344.)», παρακέλευσον αὐτὸν, ἵνα εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. «Λίσσεσθαί τινα ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος (Ἰλ. ω, 487.)» — ἢ καὶ ἁπλῶς γεν. ἄνευ προθέσεως. «Λίσσεσθαί τινα γούνων (Ἰλ. Ι, 451.)», ἀντὶ τοῦ συχνότερον λεγομένου, «Λαβὼν, ἐλίσσετο γούνων,» ἔνθα ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ, λαβών, ὡς ἐν τῷ, γούνων ἅψασθαι, πρβλ. λιτανεύω. β) μετὰ αἰτιατκ. πράγμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοι. »Οἱ αὐτῷ θάνατον καὶ κῆρα λιτέσθαι (Il. Π, 47.)«, νὰ παρακαλέσῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του θάνατον καὶ ἀπώλειαν. γ) μετὰ δύο αἰτιατικῶν, »Ταῦτα μὲν οὖν' ὑμέας ἔτι λίσσομαι 'Οδσ. Β, 210. πρ. Δ, 347. Ρ, 138.)«, διὰ ταῦτα δὲν σᾶς παρακαλῶ πλέον. Μετὰ δοτ. οὐδέποτε ἐσυντάσσετο, ἰδὲ Πορσ. Εὐριπ. Or. 663. Heyne Il. A, 283. — Πολλάκις κεῖται παρ' Ὁμρ. »Ἐπέεσσι λίσσεσθαι, μὲ λόγους ἱκετεύειν, παρακαλεῖν' ἔτι δὲ Εὐχῇσι, εὐχολῇσι, λιτῇσι λίσσεσθαι ἕθνεα νεκρῶν, 'Οδσ. Κ, 526. Δ, 35 — Τὸ ἐνεργ. λίσσω οὐχ εὑρηται. (Κατ' Ἐμστέρχ. ἐκ τοῦ, λισσός, λεῖος, ἀντὶ τοῦ, ποιεῖν ἑαυτὸν ὁμαλόν, εὐκολον, ταπεινὸν ἐν τῷ παρακαλεῖν' βέλτιον ὅμως, κατὰ Σνειδέρον, ἐκ τοῦ, λι-, ὡς τὸ λιλαίζομαι καὶ λίπτω, ἔνθα πάλιν ἀνήκει τὸ, λίχνος, καὶ προτάξει πνεύματος τὸ, γλίχομαι, ἀς λήμη καὶ γλήμη. Iac καὶ γαῖα, ΓΛΑΞ. Ἐκ τοῦ, λίτομαι, προκύπτει πάλιν τὸ, λιτή, λιτάζομαι, λιταίω, λίτανος, λιτανεύω, καὶ τὸ Λατ. litare.)

Λισσάς, ή, άδ (λεῖος, λίσπος). Λεῖος, ὁμαλός, μὴ ἔχων ὑψώματα καὶ ῥόζους· παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν 'Οδσ. καὶ σεῖ, οὕτω· »Λισσὴ πέτρη«, πέτρα ὁμαλή, ἀπότομος, χρημνώδης, Γ, 293. Ε, 410. Η, 4. παρβλ. τὸν συντομώτ. ἀρχαῖον ἑπτ. τύπτο λίς.

Λίσσω, ή, λίττω, ἐνεργ. τύπος ἀντὶ, λίσσομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐστ. πλανῶς πᾶσι ἄχρηστον· τουλάχιστον ἐν Τμν. Ὁμρ. εἰς Ἀπολλ. αὐτὸ ἡ γραφὴ ὑπῆρχε μόνον φηλαφητὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον προ πολλοῦ ἐπεσωρεύσαντο διὰ τοῦ, τίσει.

*Λιστός, ή, όν (λίσσομαι). Ἐξικετευμένος, παρακαλεσμένος, ἡ ἱκετευτός, παρακλεστός, ἠμαρτ. ἀνάγν. Il. I, 497. παρβλ. Schneid. Plat. civit. 2. p. 364 D.

Λιστρεύω, ή, λιστρεύω (λίστρον). Περιξύω, περισκάπτω, πιστρεύω ἀπὸ τὰ ζιζάνια, »Φυτόν...« Il. Π, 227. ἐξαίρ. μὲ τὸ λίστρον ἀραιόνω ἀπὸ τὴν γῆν τὸ χῶμα, καὶ ἰσιάζω.

*Λίστρευμα, τό, ὑποπερ. τοῦ λίστρον.

Λίστρον, τό. Ὁμαλιστρον, ὄργανον, δι' οὗ ἀραιοῦται ὀλίγον τὸ χῶμα καὶ ἰσιάζεται, διαέλλει, φκιάρι, πτύον σιδηροῦν· ἔτι δὲ, ὄργανον οἰκιακὸν σιδηροῦν, τὸ ξύστρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαθάριζον τὸ ἐδαφος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τὰς χονδρὰς ἀκαθαρσίας, Ὁμρ. Χ, 455. Οἱ νεώτερ. ἐχρῶντο καὶ τῷ ἀρσενικῷ τύπῳ, ὁ λίστρος, Spohn de extr. Od. parte. p. 168, 274. (ἐκ τοῦ λισσός, λεῖος.) ὅδεν

Λιστρόω, ῶ. Λεῖον, ἴσον, ὁμαλόν, στιλπνὸν ποιῶ· ἐντεῦθεν τὰ Ἰταλκ. lustrare, lustro, lustratura, κ.τ.λ. ὅδεν

Λιστρωτός, ή, όν. Λεῖος, ὁμαλός, ἰσιασμένος, ἐξησμένος διὰ τοῦ λίστρου, Νίκηρ. Θηρ.

Λίσφος, ή, ον, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, λίσπος, Lobeck Phryn. σ. 113. ὅθεν λισφόω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, λλαττόω, διὰ τῆς τριβῆς σμικρύνω, ἢ τὸ, λίσπος, ἴδια ἐκ τοῦ, λίω.

Λίσχροι, οἱ. Ἐδαῖα τὰ φυτὰ καὶ οἱ σπόροι, τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ ἀνθοῦσι, ἀναστρέφονται καὶ ξανασκαλίζονται, vertuntur aratro, διὰ νὰ παχύνωσι καὶ κάμωσι τὴν γῆν καρποφόρον. Παρ' Ἡσυχ. τὰ στερεώτ. τῶν σπερμάτων.

*Λῖτα, τά. Τὰ ἁπλᾶ, ἄνευ κεντημάτων καὶ πλουμισμάτων ὑφάσματα, Il. ἰδὲ λίς, 2.

Λιτάζομαι, Ἀποθ. Μέσ. καὶ, Λιταίω (λιτή, λίτομαι, λίσσομαι). Κυρίως, ὡς ἱκέτης δέομαι· καθόλου δὲ, ἱκετεύω, παρακαλῶ· συνηθέστερον δὲ ἐστὶ τὸ, λιταεύω. (μόνον ὁ Γρηγ. Ναζ. ἐχρήσατο, καθὼς φαίνεται, ἀπαξ τῷ Ἰώτα ὡς μεσῃ ἐν τῇ λέξει λιτάζομαι, ἀνίσως τὸ χωρίον δὲν εἶναι διεφθαρμένον, ἰδὲ Ἰακ. Α. Π. σ. ξς'.)

*Λιταίνω, = λιτάζομαι.

Λιτεγεία, ή (λιταεύω). Παράκλησις, δέησις.

Λιτεγευτικός, ή, κόν. Δεήσεων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς λιτανείαν.

Λιτεγευτός, ή, όν. Παρακαλεσμένος, ἱκετευμένος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρακαλέσῃ τις· ἐκ τοῦ

Λιτεγεύω, μέλ. εύσω, ταὐτὸν τῷ, λιτάζομαι, καί, λιταίνω, ἐκ τοῦ λίτω, κατὰ παραγωγὴν λιτάνω, καὶ ἐντεῦθεν λιτανεύω. Ἄνευ πτωτικοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐξαιρτ. ὡς ἱκέτης, Ὁδσ. Η, 145. »Γούνων λιτανεύειν ('Οδσ. Κ, 481.)« παρακαλῶ εἰς τὰ γόνατα τινός, ἀνθ' οὗ κεῖται ἐν Ἰλιδ. Ω, 357. »Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, παρβ. λίσσομαι, 2. μετὰ δὲ ἀπαρ. ἐν Il. Ψ, 196. 2) Δίτιατκ. προσώπου, παρακαλῶ, ἢ ἱκετεύω τινά, Il. I, 581. Φ, 414. Ω, 357. Ἡσιοδ. Θεογ. 469. Ὁ παρατατ. καὶ ἀόρ. γράφονται παρ' Ὁμρ. ἀεὶ διὰ δύο λλ. ἐλλιτάνευνε, ἐλλιτάνευσα.

Λίταγος, α, ον (λιτή). ποιητ. Λιτανεύων, ἱκετεύων, παρακλῶν· καὶ = λιτανευτικός, Δίσχυλ. Ἱκέτ. 816.

Λιταργίζω (λίταργος). Βαίζομαι, σπουδαίως τρέχω, Ἀριστφ. Εἰρ. 562. ὅδεν

Λιταργισμός, οῦ, ὁ. Τὸ συντόνως τρέχειν, ταχύτης, βία, ὀγλίγωρον τρέξιμον.

Λίταργος, ὁ, ἡ. Ταχύς, ὀγλίγωρος, ἢ πολλὰ τρέχων, ὁρμητικός, Σουΐδ. καὶ Ἐτυμλ. »Κύων λίταργος«, ταχύς, ὀγλίγωρος. (ἴσως ἐκ τοῦ λιτ- καὶ ἀργός. Οἱ Γραμμτ. παράγουσιν ἐξ ἑνὸς ἄλλως ἀγνώστου οὐσιαστ. ἡ λίτη, = θύρα, Σχλ. Ἀριστφ. Νεφ. 1255.) (ν—υ)

Λιτασμός, ὁ (λιτάζομαι), ταὐτὸν τῷ, λιταεία. Τὸ παρακαλεῖν, δέεσθαι, Νεκητ. Χρ. ἰδ.

Λιτή, ή (λίτομαι, λίσσομαι). Δέησις, παράκλησις, ἱκεσία, προσευχή· συνηθ. κατὰ πληθ. »Λιτῇσι λίσσεσθαι«, 'Οδσ. Α, 34. Ἡροδτ. 1, 105, 116. 2) »Αἱ λιταὶ, αἱ μεταμελητικαί, πλήρεις μετανοίας δεήσεις, παρακλήσεις, αἱ παρακαλέσεις διὰ συγχώρησιν τινὸς σφάλματος ἢ παίσματος, προσωποπεποιημέναι ὡς θεαί, θυγατέρες τοῦ Διος, ἐν Ἰλιδ. I, 502—504. »Καὶ γὰρ λιταί τε εἰσι Διὸς κοῦραι μεγαλοιο, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παρβλῶπες τ' ὀφθαλμώ, αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι, αἱ δὲ ποιῇ ἀκολουθοῦσι πανταχοῦ τὴν θεὰν τῆς ὡφερᾶς Ἄτην καὶ ἀνορθόνουσιν εἴτι αὐτὴ ἔβλαψεν· λέγονται δὲ χωλαὶ διὰ τὸ σχολαίῳ ποδὶ καὶ ὡς οἷον συμπεποδισμένους βαίνειν τοὺς λισσομένους· ῥυσαὶ δὲ, διὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἱκετευόντων, εἰς σκυθρωπάζον καὶ συναγόμενον ῥικνοῦται τὸ πρόσωπον· ἐντεῦθεν περιγράφονται αὐταὶ αἱ προσωποπ. λιταὶ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ ὡς γραώδεις, συνεστραμμέναι, ἐῤῥυτιδωμέναι, ἐπεὶ ῥυτίδας εἶσὶν αἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου συστροφαὶ τοῦ δέρματος· παραβλῶπες δὲ, διεστραμμέναι τὴν ὄψιν, παρεκβλέπουσαι τοὺς ὤπας, καὶ παράγουσαι τῆς κατὰ φύσιν ὄψεως, στρεβλαὶ καὶ πλαγιόμματοι, ἔνθεν καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ συκοφία. ὅδεν »Λιτῇσι ὡς θεαί, ἐν Ἰλιδ. I, 498. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. litare. Ἰδὲ λίσσομαι, καὶ λίτομαι. ὅδεν

Λιτήσιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λίτανος, Νόνν.

*Λιτί, ἰδὲ λίς, 2.

Λιτόβιος, ὁ, ἡ (λιτός, βίος). Ὀλιγοδάπανος, ὀλιγοέξοδος, ἁπλοῦς, ὀλιγαρκὴς, εὐτελῶς τρεφόμενος, κακὰ τρώγων.

*Λιτοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ φυλάττων δίαιταν, τρόπον ζωῆς ἁπλοῦν, οἰκονομικόν, εὐτηνίον. (—υυ—υ)

*Λίτομαι, Ἀποθ. Μέσ. σπανιώτ. ἐνεστ. ἀντὶ λίσσομαι (ὅπερ ὄρα), Τμν. Ὁμρ. 15, 5. 18, 48. (νυ—)

Λῖτον, τό. Τὸ Ὁμηρικὸν λῖτα (ἐκ τοῦ λίς, λιτί) ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμμτ. ὡς ἐκ τοῦ λίτον, παραγόμενον. ὕφασμα λινοῦν, ἢ λεπτὸν πέπλον, περιβόλαιον· ὁ δὲ Ἀσὴν. ἐν β. σελ. 48. λέγει· »Ὁμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα, παρὰ Θουκδ. β. 27. τὸ »Τφαντά τε καὶ λεῖα«. Ὁ Σχολ. ἠρμην. τὸ, λεῖα, διὰ τοῦ, λίτα, ἄρα ὕφασμα λεῖον καὶ ἀποίκιλτον. Ἰδὲ λίς, σημ. 2.

Λιτός, ή, όν, καὶ ἐπίῤῥ. λιτῶς. Ὁμαλός, ἴσιος· ἔτι δὲ ἁπλοῦς, (ἐναντίον τοῦ, ἀιδάλλος, ποικίλος, τοῦ δουλευμένου παρδαλῶς ἢ τεχνικῶς, τοῦ ὑφασμένου ἢ κεντημένου)· ὅθεν καθόλου λεπτός, ἀκαλλώπιστος, μὴ πολυτελής, μὴ προξενῶν κόπον ἢ προετοιμασίαν, πτανός, εὐτελής. »Λιτὴ δίαιτα«, ἁπλῆ δίαιτα, ὀλιγαρκεια, Wyll. ep. cr. 142. μικρὸς, λεπτός, ἀσήμαντος. Οἱ νεώτεροι ἔγραφον καὶ λειτός, ἰδὲ ὅμως Οὐολφ. Ἀναλ. Δ. σ. 508. κτ. (τὸ λιτός, τὸ ὁποῖον εὐχ εὑρηται μὲν παρ' Ὁμρ. καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις, ἔχει δὲ τὸ Ἰῶτα παντοχοῦ μακρὸν, εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ ῥίζης μὲ τὸ, λεῖος, λισσός, λίς, καὶ ἔχει πρὸς τὸ, λισσός τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἣν ἔχει καὶ τὸ, λίτομαι πρὸς τὸ, λίσσομαι.)

*Λιτός, ή, όν (λίτομαι, λίσσομαι). Λιτανευτικός, παρακλητικός, ἱκετικός, ἄξιος νὰ δεχθῇ τὰς ἱκεσίας μας, Πινδ. Ὀλ. 6, 182. Πυθ. 4, 385.

Λιτότης, ητος, ή (λιτός). Ἡ φύσις ἢ οὐσία τοῦ, λιτός, τὸ νὰ χρειάζεται τις εἰς ἑτοιμασίαν τινὲς ὀλίγον κόπον, ἢ ὀλίγα ἔξοδα, ἁπλότης, ἀφελία, μὴ ποικιλότης. »Λιτότητι διαίτης«, ἁπλῇ, ὀλιγαρκεῖ· ἔτι δὲ καὶ ποτιμότης, λεπτότης, μικρότης, εὐτέλεια.

Λειτουργέω, ῶ, = λειτουργέω, πλὴν μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παυουργέω, ἀντὶ τοῦ, πράττω, φέρομαι πρὸς ὅλον τὸν κόσμον μὲ κακίαν ἢ παυουργίαν, ὁμιλῶ κακὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὠσαύτως καὶ λειτούργημα, τό, = παυούργημα, ἐκ τοῦ

Λειτουργός, ὁ, ἡ, = λειτουργός, καὶ μόνον ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, λεωργός, παυοῦργος. Πράττων, φερόμενος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον μὲ κακίαν ἢ παυουργίαν. Ὁ Σιμωνίδης ὀνομάζει οὕτω τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν παραβάλλει μὲ τὴν κύνα, ἡτὶς ἐκ κυνὸς λειτουργὸν ἔσ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, κακοῦργον. Παρὰ Διονσ. ἀρχ. ἀ. 7. κεῖται, λειτούργημα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἔνθα μικρὸν ἀνωτέρω, ῥαδιούργημα, ἔταξεν.

Λειτοφαγία, ή (λιτός, φαγεῖν). Εὐτελὴς φαγητόν, ποτικὴ, κακὴ τροφή.

Λίτρα, ή, τὸ Λατ. libra. Ἑλληνικὸν ἀργυροῦν νόμισμα, $1\frac{2}{3}$ Ἀττ. ὀβολῶν, τὸ ὁποῖον ἔλιζεν ἐξαίρτ. ἐν Σικελίᾳ, ἀφ' οὗ μετηνέχθη ἐκ Κορίνθου εἰς Συρακούσας· ἀπετέλουν δὲ 12 λίτραι τὸ νέον Σικελικὸν ἢ Συρακούσιον τάλαντον, 24 δὲ τὸ ἀρχαῖον. 2) Ὡς βάρος καὶ σταθμός, 12 οὐγγιῶν, ἤτοι δραχμῶν 96 βάρος· ἐν Ῥώμῃ as libralis. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Λίτρα ὀβολός· οἱ δὲ νόμισμα, παρὰ Σικελοῖς· οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β, λίβραν· ὁ δὲ Φώτ. »Λίτρα, ἡ μὲν καὶ νομίσματα, ὡς Δίφιλος, ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ (ζυγίου) Ἐπιχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος«. 3) Παρὰ τοῖς ὕστερον, τὸ ἐν οὐρανῷ ζῴδιον τοῦ ζυγοῦ, κατὰ παρεξήγησιν τῆς Λατν. λέξεως libra. ὅθεν

Λιτραῖος, αία, αῖον. Εἷς λίτραν ἀνήκων. 2) = λιτραῖος, ἔχων βάρος μιᾶς λίτρας, ἢ ἀξίων ἕνα ὀβολόν. Παλλαδ. ἐπ. 39.

Λιτριαῖος, αία, αῖον. Ὁ τόσον βάρος, ἢ μέγεθος, ἢ ἀξίαν, τιμὴν ἔχων, ὅσον μία λίτρα

Διαδικτυακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλίας

ὅμοιος λίτρᾳ κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν τιμήν, Lobeck Φρυν. σ, 545.

Λίτρον, τό, Ἀττ. ἀντὶ νίτρον, καὶ νῦν ἤδη καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 86, 87. Lobeck Φρυν. σ. 305.

Λιτροσκόπος, ὁ (λίτρα, σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, περιεργαζόμενος, ἐξετάζων τὰ νομίσματα, τὰ χρήματα· καὶ ταύτην τῷ, ἀργυραμοιβός. Ἰδὲ λίτρα.

Λιτρώδης, εως, ους, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, νιτρώδης.

Λιτυέρσης, Δωρ. λιτυέρτας, ου, ὁ. Νόθος (μπάσταρδος) τοῦ Φρυγίου βασιλέως Μίδα. 2) Εἶδος ᾄσματος ἢ χοροῦ παρὰ τοῖς Θεριστα῀ς, ἐξ αὐτοῦ παρονομασθέν, Θεοκρ. 10, 41.

*Λίτυον, τό Λατν. lituus. Ἡ καμπύλη ῥάβδος τῶν οἰωνοσκόπων, Πλούτ. Ῥωμ. 22.

Λιφαιμέω, καὶ λίφαιμος, ὁ, ἡ, = λειφαιμέω, λείφαιμος. (ε῀)

Λιφερνέω, = λιπερνέω. Πτωχός, πένης εἰμί. εἰμαι εἰς ἐλεεινὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιά. ε. 5. Ἰδὲ λιπερνέω.

Λιχάζω (λιχάς, 2) Ῥημνίζω ἀπὸ τοῦ βράχου, Κρητ. λέξις. Παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, βάλλω, ῥίπτω· ἐντεῦθεν τό, ἐκλιχάζω, ἐκσοβέω, ἐξορμῶ πρὸ· καὶ ὑπελίχαζε, ἐκ πέτρας ὑπεχώρει, Ἡσυχ. ἔστιε ἔτι καὶ λιάζω, ῥίπτω, ταράσσω, ἔχει. 2) Ταὐτόν τῷ, λιχομαι, λιχαίομαι, συγγεν. τῷ, λείχω, ἐπιθυμῶ τε, ὀρέγομαί τι.

Λιχανός, ὁ (λείχω). Ὁ δάκτυλος, ὅτ' ἐὰν (λείχομεν ἢ) δείκνυμεν· ὁ μετὰ τὸν ἀντίχειρα, ἤτοι τὸν μέσον, εἰσὶ δὲ τῇ τάξει οἱ δάκτυλοι οὗτως, ἀντίχειρ, λιχανός, μέσος, παράμεσος, μικρός.

Λίχανος, ἡ. (προπαροξύτ.) Ὑπακ. χορδή, ἐλέγετο εἰς τὴν κιθάραν μία χορδή, ἥτις ἔδιδε τὸν τῶν ὑπάτων τόνον, Ἀριστοτ. προβλ. 19. Βιτρουβ. ε. 4 Διόδ. Σκ. γ'. 59. ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἠγεῖτο ὑπὸ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, Νικομ. Γεραστ. 2) Ὁ τόνος, τὸν ὁποῖον ἐδίδεν αὕτη ἡ χορδή. (υυυ)

Λιχάς, άδος, ἡ. Τὸ μεταξὺ τοῦ μεγάλου δακτύλου καὶ τοῦ λιχανοῦ διάστημα, ὁπόταν εἶναι οἱ δάκτυλοι οὗτοι ἐκτεταμένοι, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Πολυδεύκην β'. 158. περιέχει δύο παλαιστάς· καλεῖται ἔτι, δίμοιρον σπιθαμῆς, καὶ, κοινότατον, κατὰ τὴν συνηθείαν, καὶ κατὰ Ἴωνα τὸν Γεωμέτρην, ὅς τις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ αὐτίχειρος δηλ. καὶ τοῦ λιχανοῦ. 2) Παρὰ Ἡσυχ. κεῖται »Λιχάς, καὶ, πετρα, ἢ ἀποτομαὶ, ὡς τὸ λισσὰς καὶ λεπάς· ἐντεῦθεν τό, λιχάζω, ῥίπτω, χρημίζω ἀπὸ τῶν ἀποτόμων πετρῶν, καὶ ἑπομένως ἔχει, λιχάδες, ὄστρεα πάντα· οἱ δὲ λίθοι, καὶ ὑηθοι, καὶ κογχύλια.

Λιχήν, ῆνος, ὁ, καὶ, λιχηνιστός, οὐχὶ τόσον καλὴ γραφὴ αὐτὶ τοῦ, λειχήν.

Λιχμάζω, Μ. ἀττ. (λείχω) = λιχμάω, παιγν. Γ' εἶφω, παίζω μὲ τὴν γλῶσσαν, κἀκεῖ αὐτὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἡσ. Ἀσπ. 235.

*Λιχμείνω, = λιχμάζω.

Λιχμάς, άδος, ἡ. Γλυμμένη, ὡς, πόα, ἀπαλὴ πόα καὶ χνωμακτής, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐκλείχουσιν, Ἡσυχ.

Λιχμάω, μέλ. ήσω, καὶ λιχμάζω. Λείχω, γλείφω, μετ. λιχμάομαι, γλείφω ἐμαυτόν, γλείφομαι, περιλείχω τὸ στόμα μου· ἔβριπτ. ἐπὶ ὄφεων, οἵτινες μὲ τὰ αὐτῶν γλωσσίδια περιγλίφονται καὶ παίζουσιν εἰς τὰ ἔξω. »Γλώσσῃσι λελειχμότες«, Ἡσιό. Θεογ. 826. ἀνώμ. μετοχ. παρακμ. τοῦ λιχμάω, ἢ λείχω. Ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετον ἀπολιχμάομαι. ἔβεν

Λιχμήρης, εως, ὁ, ἡ. "Ὅς τις γλείφει, ἢ παίζει μὲ τὴν γλῶσσαν, ἐξαιρ. ἐπὶ ὄφεων. »Λιχμήρης ἐρεπτής,« ὄφις, ὅστις διὰ τῶν γλωσσιδίων του περιγλείφεται. Ἰδὲ λιχμάω. 2) Ἀγαπῶν τὰ καλὰ φαγητά.

*Λιχμόω, = λιχμάω, Η. Σμυρν.

Λιχνάω (λίχνος), = λιχνεύω, Dind Ἀριστοφ. Εἰρ. 757. Σφῆκ. 1033.

Λιχνεία, ἡ (λιχνεύω) καὶ λιχνία. Λαιμαργία, λειξουρία, ἀπληστία, ἐπιθυμία εἰς καλὰ ἢ γλυκὰ φαγητά· καὶ τὸ ἀτάκτως καὶ παρὰ καιρὸν τρώγειν αὐτά, λιχουδιά. »Λιχνείας ἐπιλειποῦσης,« ὅτε δὲν εἶναι πλέον τι διὰ νὰ λειξουρήσῃ τις, Πλουτ. 7, 290.

Λίχνευμα, τό (λιχνεύω). Τὸ γλυκὸν ἢ νόστιμον φαγητόν, ἢ καὶ ἡ ἑτοιμασία αὐτῶν τῶν φαγητῶν· σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. μεζές· καὶ παρά τισι γλιγούδια, καὶ λιχούδια, λεγόμενα, λέγεται ἐπὶ φαγητῶν νοστίμων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι μόνον εἰς λειξουρίαν, ὡς τὰ ζαχαρικά, γλυκά. ἐκ τοῦ

Λιχνεύω (λίχνος). Λειξουρεύω ἀπό τι φαγητόν νοστιμον, τρώγω ἀπ' αὐτό· καὶ ὡς μέσ. ἀπτ. λιχνεύομαι. Λίχνος, λαίμαργος εἰμί, ἀγαπῶ νὰ τρώγω νόστιμα, γλυκά, καλὰ φαγητά, κλέφτικα καὶ παρὰ καιρὸν τρώγω τι· καὶ μεταφρ. θερμῶς (ὑπερβολικά) ἐπιθυμῶ τι, μεγάλως ποθῶ, πάσχω ν' ἀπολαύσω τι, τί, καὶ, εἴς τι. Πλούτρχ. Κικέρ. σύγκρ. »Ἀγαπᾶν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν.« Διβάν. δ'. σελ. 1060. »Τῶν ὀφθαλμῶν λιχνευομένων εἰς ὁρασιν,« ὀρεγομένων, μεγάλως ἐπιθυμούντων· καὶ τὸ ἐνεργ. ἐσθ' ὅτε ἐν χρήσει ὡς οὐδέτερον.

Λιχνία, ἡ, = λιχνεία.

Λιχνοβόρος, ὁ, ἡ (λίχνος, βορά). Λαίμαργος καὶ πολυφάγος, Ἀναλκτ. β'. 25. »Μὺς λιχνοβόρους,« ὅπου ἄλλοι λυχνοβόρους, οὐχ ὑγιῶς γράφουσι.

*Λιχνόγραυς, ἡ. Γραῖα, ἀγαπῶσα τὰ καλὰ κοφίδια· οὕτως ὀνομάζει ὁ Τίμων Σιλλογράφος τὸν φιλόσοφον Ζήνωνα.

Λίχνος, ὁ, ἡ, καὶ, λίχνος, η, ον, καὶ ἐπίῤῥ. λίχνιος (λείχω, γλίχομαι, λίπτω, λίσσομαι). Λαίμαργος, ἄπληστος, λειξουρος, ὀψοφάγος, ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ καλά, γλυκὰ φαγητά, ὅ ἐστι, λιχνεύματα, τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὀρέγεται τις, τάσσεται κατὰ γενικὴν, Ξενοφ. β) Μεταφρ. καθόλου, ἐπιθυμητικῶς ἔχων πρός τι καὶ, περίεργος, πολυπράγμων. 2) Ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀγαπῶν μόνον τὰ καλὰ φαγητά, κοφίδια. Ἐπίῤῥ. λίχνως, μὲ λαίμαργον τρόπον, ὄβεν

Λιχνοτένδης, ου, ὁ (τένδης), ταὐτὸν τῷ, λίχνος.

Λιχνοφιλάργυρος, ὁ, ἡ (φιλάργυρος). Ὁ λίχνος μὲν, φειδωλὸς δὲ, ἐν ταὐτῷ καὶ φιλάργυρος διὰ γ' ἀγοράσῃ ὁ ἴδιος.

Λίχος, τό, = λίχνευμα, Παρὰ Πολυδ. ε'. 61. »Ἐπίπαστα λίχνῳ,« ὅπου νῦν ὀρθότερον, λείχειν, κεῖται.

Λίψ, λιβός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Λιβύης πνέων ἄνεμος, Λίβας, Ἀριστοφ. Κώμ. »Τῶν ζεφύρων λίψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων,« καὶ Ἡρόδ. 2, 25. Θεοκρ. 9, 11. (πιθαν. ἐκ τοῦ λείβω, ἐπειδὴ ἐπιφέρει ὑγρασίαν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λείπω, διότι πνέει ἀπὸ ἑσπερῶν.)

*Λίψ, ή, γενικ. λιβός (λείβω). Πᾶν ἐκχυθὲν ἢ πλημμυρῆσαν ὑγρόν, πηγή, ῥανίς, σταλαγμός, καὶ σπονδή, πιστέν τι ῥευστόν (ἐξαιρτ. οἶνος) ὡς θυσία προσφερόμενον εἰς τοὺς θεοὺς κ.τ.τ. Αἰσχ. Χοηφ. 289. Ἀπολλ. Ῥοδ. δ'. 1454. »Μέλιτος λίβρια καὶ πλῆθος ὑδάτων, θάλασσα, Μαικὴ« 3, 18. 6, 381. 642. καὶ ἀντὶ τοῦ, βροχή κ.τ.τ. 1, 176.

*Λίψ, ή, γενικ. λιβός, = λοπάς, λισσάς, λιχάς. Ἀποτομος πέτρα, Βράχος.

*Λίψ, ή, γενικ. λιβός (λίπτω). Ἐπιθυμία, ὄρεξις, Ἡσυχ.

Λιψουρία, ἡ (λίπτω, οὐρέω). Ἐπιθυμία τοῦ κατουρῆσαι, Αἰσχ. Χοηφ. 754.

Λειψύδριον, τό, = λειψύδριον.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ο.

Λό', Ὀδσ. Κ, 361. προστκτ. τοῦ λόω ἀντὶ λόε.

Λόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λοβός.

Λοβός, οῦ, ὁ, (ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ λέπω, ἐκδέρω, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, καὶ ἐξαιρ. τὸ δέρμα) ταὐτὸν τῷ, λόπος, λέφος, λεπίς, δέρμα, φλοιός, ἐξώφλοιον, τὸ θηκάριον τῶν ὀσπρίων. συνηθεστέρως δὲ λέγεται τὸ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενον ἄκρον τοῦ ὠτίου, πρὸς ὃ ἐξηρτηνται καὶ τὰ ἐνώτια. »Τρηχοὶ λοβοίε, Ἰλ. Ξ, 182. Τμν. Ὁμρ. 5, 8. Δυσκφρ. 1401. 2) Μέρος οὔτω κρεμάμενον ἐν τῷ ἤπατι (τὸ αὐτὸ τοῦ σηκοτίου), ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν κατάστασιν καὶ διάθεσιν ἀπρόσεχον οἱ ἡπατοσκόποι, ἐξ οὗ καὶ προεφήτευον, Νίκανδρ. Θηρ. 537. Αἰσχ. Εὐμεν. 158. Εὐρπ. Ἡλ. 827. 3) Τὸ θηκάριον τῶν ὀσπρίων, ἐν ᾧ κεῖται περικλειστμένος ὁ καρπὸς αὐτῶν (ὁ ἐπιπωφυκὼς χιτών)· καὶ ἐντεῦθεν κλώνται παρὰ Θεοφρ. τὰ ὄσπρια, καὶ Ἑλλοβα. »Σπέρματα ἀμφίεσμα λοβόν ἐχοντα, ἕλλοβα,« καὶ κερώϊται, ἐξαιρ. οἱ ἐκλοῦντο λοβοί, οἱ φασίολοι, ἄλλως δὲ καὶ δόλιχοι, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὰ τρυφερὰ θηκάρια τῶν φασουλίων, λοβούς, καὶ λοβία, ὑποκορ. λέγει, διότι αὐτὰ τρώγονται μετὰ τῶν θηκαρίων, Γαλην. περὶ τροφῶν δυνάμεως, α'. 28. καὶ Ἰουλιαν. Λόγ. ε, σελ. 175. ὅπου αὐτὸς παρατηρεῖ, ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο περιτυλισσόμενον εἰς τὰ πλησίον αὐτοῦ φυτὰ, εἰς ὕψος ἀνέρχεται, διὸ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν σήμερον κλαδους μακρους παρ' αὐτῷ ἐμπήγουσι, καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀνερχόμενον, πολλοὺς λοβους ἐκδίδει.

Λοβόω. Εἰς λοβους διαιρῶ, Νικήτ. Χρ. κά. 3. »Ὄφις εἰς ἑλκους λοβούμενος·« ἐξαιρ. ἐπὶ ἡπατος (σικοτίου), ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπροφήτευον.

Λοβώδης, εος, ὁ, ἡ (λοβός, 3.). Ὅμοιος τῷ λοβῷ τῶν ὀσπρίων.

Λογάδες, αἱ. Τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὀφθαλμός, Ἀκιλλίμ. Νίκ. Ἀναλν. 3, 95. ὀρ. 27. 2) Λογάδες, οἱ. Οἱ ἐπίλεκτοι, οἱ ἐκλελεγμένοι. Ἰδὲ λογάς. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ κατ' ἐκλογὴν στρατιῶται, εἴ ποτ' ἀνάγκη γένοιτο ἐκπέμψαι στρατιάν, ἢ ἐνεστήκει τις ἄλλος κίνδυνος, κατάλογος ἐγίνετο τῶν ἐπιτηδείων εἰς τὰς μάχας.

Λογάδην, ἐπίῤῥ. (λογάς). Κατ' ἐκλογὴν, μετ' ἐκλογῆς, μὲ ἐκλελεγμένον τρόπον, ἐπιλέκτως, Θουκϋδ. δ'. 4. 2) Συναγμένως κατὰ σωρούς, ἐπισωρευμένως, ἀλλεπαλλήλως.

Λογαῖος, αία, αῖον (λογάς). Ἐκλελεγμένος, διαλεγμένος, Ἴβυκ. μετὰ τοῦ λίθος, ὡς λογάς.

Λογαοιδικός, ἡ, όν (λόγος, ἀοιδή). Οὕτως ὠνομάζοντο παρὰ Γραμμτ. οἱ στίχοι, παρ' οἷς ὁ ἰσχυρότερος δακτυλικὸς ῥυθμὸς μεταβαίνει εἰς τὸν ἀσθενέστερον Τροχαϊκὸν, ὥστε φαίνονται ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ τοῦ ποιητικοῦ καὶ λογογραφικοῦ ῥυθμοῦ, Γαισφ. Ἡφαίστ. σ. 275. »Μέτραι, ἁπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν. ποιοῦντο ἐστὶ τὸ καλούμενον Ἀρχιλόχειον, π. χ. paupe rie m si nos do le qua erg. Herm. Elem. metr. σ. 365. κτ.

Λογαριάζω (λογάριον), ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, νεωτ. λέξ. ὄβεν

Λογαριασμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, λογισμός νεωτ. καὶ

Λογαριαστής, ὁ. Ὁ λογαριάζων, νεωτ.

Λογάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λόγος, Ἀριστοφ. Meineke, Μένανδ. σ. 236.

Λογάς, άδος, ὁ, καὶ ἡ (λέγω). Ἐκλεκτός, ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λελεγμένος, διαλεγμένος, κατ' ἐκλογήν συνεγμένος. 2) συνεγμένος καὶ σωρευμένος, πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ πάντοτε κατὰ πληθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκλεκτός, ὡς στρατιά, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς, φωναί, λέξεις, σύγγραφοι. 3) Ἐπὶ λίθων, »Λίθοι λογάδες«, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συνειλεγμένοι καὶ εἰς τοῖχον ὅπως τεριάζουσι κτισμένοι λίθοι, ἀπελέκητοι δέ, καὶ ἄνευ πηλοῦ ἢ ἀσβέστου, Ποιων. ξ'. 22.

Λογεύω, ὠ. Ἑρετκ. τοῦ λέγω, Θέλω, ἀγαπῶ τὰ ὁμιλήσω, λέγειν ἐπιθυμῶ, Λουκιαν. Λεξιφ. πρβ. λογάω.

Λογγάζω, τό παρὰ τοῖς ὕστερον, Λαγγάζω ὅθεν

Λογγεῖα, ἡ, καὶ, Λογγάσιον, τό, ἡ. Λογγασία, τό, παρ Αἰσχύλ. ταὐτόν τῷ, Λογγατίη. Νεώς καὶ ἱστίου ὄρισμα, πέτρα παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἢ βραχος, τρυπημένοι (τρητεὶ λέξει), ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια, τὰ σπογεῖα δέουσι τῶν νεῶν (ἀφ' ἧς δέουσι τὰ παλαμάρια) διὰ νὰ κρατῶσι, πρὶν ῥίψωσι τὴν ἄγκυραν, τὸ πλοῖον ὥστε νὰ μὴ περιστρέφηται (κουνῆται)· ἐκ τοῦ λογγάζω, ἴδε καὶ λαγγάζω.

Λογγεύω, ὦσος, ὁ, ταὐτόν τῷ, Λογχεύω, λογχάσια. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. »Λογγῶσι δὲ καλοῦσι, οἱ ἐπὶ σκῶ λιμένων τρητοὶ λίθοι, οἷς τρυπῶσιν, ἵν' ἐκπερῶσι τὰ σχοινία τῶν νεῶν ἐξ αὐτῶν, τοὺς δὲ τοιούτους λίθους καὶ Λογγάσια ἔλεγον.«

Δογεῖον, τό (λόγος). Ἐπὶ τῷ δεκάτῳ τῶν Ἀθηνῶν ὁ καὶ πρὸ τοῦ προσκηνίου προσεχέστατος τοῖς θεαταῖς τόπος (τὸ μέρος), ἐνθα ἑκάστοτε ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἔπαιζον ἢ ὡμίλουν, τὸ Λατ. pulpitum. 2) τό ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν, Ο'.

Λογέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Ὁ ἐκ τῶν λόγων ἔμπορος, ὁ ἐστιν, ὅστις ἐκ τῶν λόγων, ἢ συγγραμμάτων, ἢ ἁπλῶς ἐκ τῶν γραμμάτων, ἐκ τῆς σοφιδῆς του κερδίζει· ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ συγγράμματα, ἢ ἐπιτηδεύων τὴν φιλολογίαν, ζῇ ἀπ' αὐτήν, Ἀρτεμίδ. β'. 70.

Λογεύς, έως, ὁ, (λόγος) = λογιεύς, Lobeck Φρυν. σ. 255.

Λογία, ἡ (λέγω), ταὐτόν τῷ, συλλογή. Ἡ διὰ τοὺς πτωχοὺς συναγομένη ἐκ πολλῶν ἐλεημοσύνη, ἢ ἔρανος, συνεισφορὰ περὶ αὐτῶν, Ἐκκλησ. Συνήγ. Ν. Δ. 1. Κορινθ. 16, 1. 2.

Λογίατρος, ὁ (ἰατρός). Ὁ κατὰ τοὺς λόγους μόνον ἰατρός, ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια.

Λογίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Λόγος. (1)

Λογιεύς, έως, ὁ (λογος, λέγω). Κριτίας παρὰ Πολυδ. β'. 122. ταὐτόν τῷ, Τήτωρ. 2) ὁ λογογράφος, ἀντὶ τῷ, ποιητής.

Λογίζομαι, Μέλ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λόγος). Ἀριθμῶ, μετρῶ, ἢ λογαριασμὸν κρατῶ, ἢ λογαριάζω, φέρω εἰς λογαριασμόν· τροπικ. λογαριάζω καὶ οὕτω κάμνω συμπερασμόν, ἐπιφέρω τί, ὡς τὸ Λατ. computare, rationem inire, Ἡρόδοτ. 2'. 28. »Κύρον λογιζόμενος, ἀργυρίου μὲν ὅσα χελκίδας εἴσπρ. μοι παλαντωνὸς ὅθεν μετοχ. Δελογισμένος, τὸ λογαριασμένον. 2) νομίζω, κρίνω, ὑπειρῶ· συγκαταλέγω εἰς τάξιν τινα, συναριθμῶ, Ἡροδ. μετὰ αἰτιατκ. καὶ ἀπαρεμφ. »Τὸν Πᾶνα τῶν σκηῶ θεῶν λογίζονται εἶναι«, Ἡρόδ. 2, 46. πρ. 8, 135. 3) ἀποδίδω τινί τί, ἤτοι νομίζω αἴτιον. Ὁ παῖς, ἀορ. ἐλογίσθην ἔχει ἀεὶ παθητικὴν σημασίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ μετοχ. ἐνεστὼς λογιζόμενον εὕρηται παρ' Ἡρόδ. 5, 95.

Δογιεύομαι, Ἀποθ. Μέτ. Συλλογίζομαι, συμπεραίνω, ἐπιφέρω συλλογισμοὺς καὶ εἰσαγωγὰς, argumentari, νεωτ. λέξ. Lobeck Φρυνιχ. σ. 198. ἐκ τοῦ

Δογιεύς, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρρ. Δογικῶς (λόγος). Ἀνήκων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, λαλεῖν, λέγειν, ἢ εἰς τοὺς λόγους, ἢ συνιστάμενος εἰς λόγους· ἐπιτηδειος, ἢ γεγυμνασμένος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, εὐφραδής, δεινὸς λέγειν· εὐχρηστος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἐν τῇ γλώσσῃ. 2) λογογραφικός, ἀντιθ. τῷ ποιητικός ἢ μουσικός, Schaef. Διον. συνθ. σ. 135. 213. Διογ. Δ. 5, 85. 3) ἐνήκων εἰς τὸν λόγον, νοῦν, τὴν λογικὴν, ἤτοι εἰς τὸ συμπεραίνειν, κάμνειν συμπεράσματα· ὅτι δὲ γνωστικὸς, φρόνιμος, ἀναλογος τῇ φρονήσει ἢ τῇ λογικῇ· ἐπομ. καὶ καταλληλος, ἁρμόδιος εἰς βαθυτέρας φιλοσοφικὰς ἐρεύνας, εἰς λεπτοτέρους ὁρισμοὺς ἢ ἀκριβεστέρας ἀποδείξεις, πρβ. λόγιος. »Τὸ λογικόν«, ἡ δύναμις εἰς ταῦτο, ἢ δύναμις τοῦ κρίνειν τί, ἢ φρόνησις.

Δόγιμος, ίμη, ιμον, ἡ, Δόγιμος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ λόγου ἄξιος, ἀξιόλογος, ἐξαίρετος, μεγαλος, θεωρητικός, ὑποληπτικός, ἐπὶ ἀνθρώπων, λαῶν καὶ πόλεων, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ἄλλως δὲ συνηθέστερόν ἐστι τὸ, ἔλλογιμος.

Δόγιον, τό. Χρησμός, μάντευμα, ἢ τοῦ χρηστηρίου ἀπόφασις, προφητεία, λόγος θεικός, τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ, ἢ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ λεγόμενον, Ἀριστοφ. Ἴππ. 120. καὶ πολλ. παρ' Ἡρόδοτ. Η'. 62. »Τὰ λόγια λέγειν«, ὁ χρησμός, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. γ'. 2, Πέτρ. δ'. 11. Κυρίως ἔστιν οὐδέτερ. τοῦ

Δόγιος, ία, ιον. καὶ ἐπίρρ. Λογίως (λόγος). Τοῦ λόγου, ἢ τῆς ὁμιλίας εἰδήμων, εὐγλωττος, ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ εὖ ὁμιλεῖν· ὅθεν συχνὸν ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ἐφόρου τῶν λόγων, τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς γλώσσης. »Τὸ λόγιον, ὡς λογιότης, ἢ εὐγλωττία, ἢ ὡραία ἔφρασις, ὡραῖον ὑφος· καὶ παρὰ ποιηταῖς ταυτόν τῷ, χρησμός. β) παρὰ Μεταγενετ. καθόλου, πεπαιδευμένος, εἰδήμων, ἐπιστήμων, πολυστορ, πολυμαθής, ἐξαιρέτως δὲ ὁ εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰς μαθήσεις γεγυμνασμένος, εἰς τὰ γράμματα προκομμένος, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι πᾶσα ἡ μάθησις ἐπήγαζεν ἐκ τῆς γλώσσης, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, »Περσέων οἱ λόγιοι, Αἰγυπτίων λογιώτατοι«, καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης ὠνόμαζε τοὺς μὲν μαθητὰς του λογίους, τὸν δὲ Θεόφραστον λογιώτατον· ὅθεν ἀνὴρ λόγιος, ὁ σοφος. γ) αὐτάπτωτος τῷ, ἀοιδός, τό, λόγιος ὄηλοῖ καὶ, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν λογογραφικὴν ἀπαγγελίαν, ὁ παζογράφος, ὡς παρὰ Πινδ. Πύθ. 1, 183. Νέμ. 6, 51· λόγιοι ὀνομάζονται οἱ εὐροώτεροι τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ συμπόσια οὐχὶ διὰ τῶν ᾠδῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν λόγων καὶ τῆς διηγήσεως. Παρ' Ἡροδτ. 1, 1. καὶ ἀλλαχοῦ »λόγιοι εἰσὶ οἱ ἱστορικοί«, Ἡρόδ. 2, 3. 77. 4, 76. ἀντιθ τῷ, ἀοιδοὶ καὶ ῥαψῳδοί, ὅθεν καὶ, ἱστοριογράφοι, πρβ. λόγος, Δ, 7. παρὰ τοῖς ὕστεροι καὶ, ὁ ῥήτωρ· μεταξὺ δὲ τῶν φιλοσόφων ἐκαλοῦντο (κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρον) λόγιοι κατ' ἐξοχὴν οἱ Διαλεκτικοί. 2) ἄξιος τῆς ὁμιλίας, μεγαλοπρεπὴς· καὶ ἀντὶ τοῦ, λόγιμος, ἔλλογιμος, ἀξιόλογος. 3) φρόνιμος, νουνεχὴς, ἐπιτήδειος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα τῆς κοινῆς ζωῆς, πλήρης πρακτικῆς σοφίας· ὅθεν

Δογιότης, ητος, ἡ. Ῥητορεία, εὐγλωττία, ἡ δύναμις, τὸ προτέρημα τοῦ λόγου, Πλούταρχ. πολλαχοῦ, ὅστις ἀλλαχοῦ αὐτὸ τοῦτο τάσσεται, Δευτέρᾳ. Ὁποταν ὅμως αὐτὸς προτίθησι καὶ ἀποδίδωσι εἰς μὲν τὸν Σοφοκλέα τὸ, λογιότης, εἰς δὲ τὸν Εὐριπίδην, τὸ, σοφία, καὶ Αἰσχύλον τὸ, στόμα, τότε τὸ, λογιότης οὐχὶ ταὐτόν ἐστι τῷ, μεγαλοπρέπεια, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν ἰδιάζουσαν τῷ Σοφοκλεῖ κατὰ πάντα ἰσόμετρον δύναμιν καὶ τὸ σοβαρὸν τῆς ὁμιλίας (Πλουτ. δ', σ. 289), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Σοφοκλῆς φυλάττει τὸ μέσον τοῦ κόμπου τῶν λόγων τοῦ Αἰσχύλου καὶ τῶν γνωμικῶν φράσεων τοῦ Εὐριπίδου. »Ἀποκρύπτει γὰρ πάλιν ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις τὰ ἤθη καὶ τὰς διανοίας«, Ἀριστ. Ποιητ. κεφ. 16.

Δόγισμα, τό (λογίζομαι). Τὸ λογαριασμένον, ὁ λογαριασμός, Λιτιφάν. παρ' Ἄθην.

Δογισμός, ὁ (λογίζομαι). Τὸ λογαριάζειν· ἢ λογαρίασις, ὁ λογαριασμός. »Οἱ Λογισμοὶ«, οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐξόδων καὶ εἰσοδημάτων, παρὰ Δαρείου, ὅρα τὸ παρ' Εὐρωπαίοις Budjet Σχολ. Ἑρμογ. σ. 126. ἔτι δέ, ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν, λογαριάζειν, Ἀριθμητική, ἄλλως, λογιστική. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. ζ'. 8. »Ἐκέλευε δὲ καὶ λογισμοὺς μανθάνειν«. Ὁ Πλάτων ὅμως εἰς Γοργ. § 13. διαιρίνει τὴν Ἀριθμητικὴν καὶ Λογιστικήν, οὕτως λέγων »Τὰ μὲν ἄλλα καθ' ἕκαστον ἡ ἀριθμητικὴ ἔχει καὶ ἡ λογιστική, διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική«. 2) τροπικ. σκέψις, στοχασμός, φροντίς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, διαλογισμός, συλλογισμός, θεωρία διὰ τοῦ νοός, ἔννοια, καὶ κρίσις, συμπερασμός· καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ σύχι σπανίως. »Θηριώδεις λογισμοί«, ἀσύνετοι ὁμιλίαι, Πλουτ. δ'. σ. 200.

*Λογιστέον, ῥηματ. ἐπίῤῥ. τοῦ λογίζομαι. Πρέπει νὰ λογαριάσῃ τις.

Δογιστεύω. Εἶμαι λογιστής, Φιλοστρ. Σοφ. α. ιδ'. 3. »Ἐλογίστευε πικρῶς τοὺς Σμυρναίους«, ἀντὶ λογιστὴς ἦν ἐν Σμύρνῃ. 2) ἐξετάζω, ἀνατθεωρῶ ἕνα λογαριασμόν· καθέλου τροπικ. ἐραυνῶ, ἐξετάζω τί κατ' ἀκρίβειαν.

Δογιστήριον, τό. Τὸ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖον, τόπος τις ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐσυναθροίζοντο οἱ λογισταί, οἱ λογαριασταὶ τῶν προσόδων τοῦ κοινοῦ. 2) ὁ τόπος, ἤτοι τὸ σχολεῖον ἔνθα ἐμάνθανον τὴν ἀριθμητικήν. 3) τόπος, ἔνθα συναθροιζόμενοι ἐφιλοσόφουν, διελέγοντο, καὶ ἐρητόρευον. Παρὰ Στράβωνι ις'. σελ. 1002. ἔχουσι τὰ Χειρόγρ. »Λογιστήριον στρατιωτικὸν«, ὅπου, Δηστήριον, κεῖται, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Δατῖνοι μεταφράσται ῥημῆν. διὰ τοῦ, Milites ibi recensebantur, ὅ ἐστιν, ἐνθα οἱ στρατιῶται ἐξετάζοντο καὶ ἠριθμοῦντο, ἀγγελλαρία πολεμική.

Δογιστής, οῦ, ὁ (λογίζομαι). Λογαριαστής, διδάσκαλος τοῦ λογαριασμοῦ, τῆς ἀριθμητικῆς. 2) ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις τῆς πολιτείας ἐκ 10 διὰ κλήρου ἐκλελεγμένων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερνον ἀπὸ τοὺς παραιτουμένους διοικητὰς τὸν λογαριασμὸν περὶ τε τῶν ἐμπιστευθέντων αὐτοῖς χρημάτων καὶ περὶ τῆς λοιπῆς διαγωγῆς των ἐν τῷ διοικεῖν, καὶ εἰχον παρέδρους, ὀνομαζομένους εὐθύνας, δέκα, καὶ ὅστις ἐκ τῶν παραιτουμένων ἀμέλει νὰ δώσῃ λογαριασμὸν περὶ τῆς διαγωγῆς του, κατὰ τοῦτο ἐβύσατο ἐν διαστήματι μηνὸς μετὰ τὴν παραίτησίν του νὰ ἐγχειρισθῇ παρὰ τοῖς Λογισταῖς ἢ τοῖς Ἀλογίσοις δίκην ἐγκλήσεως. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Φώτ. »Ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἱ τὰς εὐθύνας τῶν διοικησάντων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες«, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Λογισταί, ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ δέκα, ἐφ' ὧν πάντες εἰ ἀρξάντες ἀρχήν τινα λόγον ἀπέφερον τῶν διωκημένων (εἰς τοὺς ὁποίους ὀηλ. ἐδίδον λογαριασμὸν τῶν ὅσων χρημάτων ἐξώδευσαν). Ὁ αὐτὸς ἔχει »Εὔθυνοι, δικασταί, εὐθυταί, οὓς ἡμεῖς λογιστὰς λέγομεν, παρὰ τὸ εὐθύναι. Νόμων ἀωδεκάτων, διὸ δεῖ πάντας τοὺς εὐθύνους θαυμαστῶς πᾶσαν ἀρετὴν μετιέναι· καὶ κατωτέρω. »Εὐθύναι ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις· δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ προσβεύσαντες, ἢ οἱ ἄρξαντες, ἢ οἱ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας«. Καὶ πάλιν, »Εὐθύνη κυρίως λέγεται, ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρεσβεῦσαι κακῶς», ἄρχ., ὁ ἐξεταστὴς τῶν λογαριασμῶν, le reviseur des Comptes. 3) παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο Λογισταὶ si Curatores urbium, οἱ τινες εἶχον τὴν ἀρχὴν καὶ φροντίδα τῶν κριτηρίων καὶ τῆς οἰκονομίας (φαντάζας), Valesius emend. p. 83. ὅθεν

Λογιστία, ἡ. Ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τοῦ λογιστοῦ.

Λογιστικός, ἡ, ὸν (λογιστής). Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλῖσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ λογίζεσθαι (καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος). 2) Ἡ Λογιστική, ὑπακ. τέχνη, ὡς οἱ λογισμοί, ἢ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ὀηλ. ἡ κοινή, ἢ πρακτικὴ ἀριθμητική, διότι ἡ καθ' αὐτὸ ἀριθμητικὴ ἐκλαμβάνετο ὡς θεωρητική, Πλατ. Γοργ. σ. 451. Β. ὁ Σχολιαστ. τοῦ Πλάτ. εἰς Χαρμίδ. ἔχει «Λογιστικὴ ἐστὶ θεωρία τῶν ἀριθμητῶν, οὐχὶ δὲ τῶν ἀριθμῶν μεταχειριστική, οὐ τὸν ὄντως ἀριθμὸν λαμβάνουσα, ἀλλ' ὑποτιθεμένη τὸ μὲν ἓν ὡς μονάδα, τὸ δὲ ἀριθμητὸν ὡς ἀριθμόν, οἷον τὰ τρία τριάδα εἶναι καὶ τὰ δέκα δεκάδα· ἐφ' ὧν ἐπάγει τὰ κατὰ ἀριθμητικὴν θεωρήματα, κ.τ.λ.» 3) ητο λογιστικόν, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν.

*Λογιστόνομος, ὁ, ἡ, ἔργα. Ἡ ἐργασία τοῦ λογαριάζειν, Μανέθ. Η, 160.

Λογογραφέω, ῶ (λογογράφος). Γράφω εἰς τὸ πεζόν, ἀντίθ. τῷ, ποιητικῶς γράφειν, scrivere in prosa. Ἰταλ. ἐξαιρ. γράφω ἱστορικὰ συγγράμματα παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ, γράφω λόγους, ἐμιλίας· ὅθεν

Λογογραφία, ἡ. Τὸ λόγον, ὁμιλίαν ἢ ἱστορίαν γράφειν· καθόλου δὲ τὸ, πεζῶς γράφειν, ἀντίθ. τῷ, ποιητικῶς γράφειν.

Λογογραφικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Λογογραφικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογογραφίαν· ὅθεν, ἡ Λογογραφική, ὑπακουομ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ πεζῶς γράφειν, καὶ μάλιστα ἱστορικὰ συγγράμματα ἢ λόγους.

Λογογράφος, ὁ, ἡ (λόγος, γράφω). Ὁ γράφων εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος, ἀντίθ. τῷ, ποιητής· ἐξαιρ. ὁ ἱστορικὰ συγγράμματα, ἱστορίαν, ἢ (παρὰ τοῖς ὕστερον) ἐμιλίας γράφων, ἱστοριογράφος, ῥήτωρ· καὶ παρὰ Πλάτ., ὁ συγγραφεὺς διανοικτὸς λόγους δι' ὅλλους, ἴδε λογοποιός, 1. β. κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότατοι ἱστοριογράφοι ἀπὸ τοῦ Μιλησίου Κάδμου ἕως τοῦ Ἡροδότου λογογράφοι, καθότι αὐτοὶ διὰ τῶν πρώτων αὐτῶν δοκιμίων ἐν τῷ πεζῷ, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον λόγους, ἤτοι ἀληθινὰς διηγήσεις, ἀντίθ. τῶν λεγομένων μύθων, ἐστύπτησαν τὸν χωρισμὸν καὶ τὸ διάφραγμα μεταξὺ τῆς λογογραφικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ διηγουμένου ἔπους (τῶν ποιητικῶν μύθων), πρβ. λογοποιός, 1. α. 2) ὁ γράφων ἢ κρατῶν λογαριασμούς.

Λογοδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Τεχνίτης τῶν λόγων, ὁ τεχνικὸς λόγους ποιῶν. Κατὰ Πλάτ. ὁ Κικέρ. ἡρμήν· διὰ τοῦ, Artificiosi sermonis fabricator. ἐκλαμβάνεται ἐπιθετικῶς τε καὶ συπτατικῶς.

Λογόδειπνον, τὸ (δεῖπνον). Πεπαιδευμένον δεῖπνον, ἤτοι δεῖπνον, συνιστάμενον μόνον εἰς πεπαιδευμένας ὁμιλίας, Ἀθην.

Λογοδηρία, ἡ (δῆρις). Ἔρις, φιλονεικία λόγων, Ἀθανάσ. νεωτ. Λέξις.

Λογοδιαῤῥοία, ἡ (διαῤῥοία). Ἡ τῶν λόγων διαῤῥοια. πολυλογία, φλυαρία, ὑπέρμετρος πλημμύρα λόγων (ξενουρίσιμα τῶν λόγων), Ἀθην. σελ. 159.

Λογοδιδάσκαλος, ὁ, καὶ ἡ. Ὁ διδάσκαλος τοῦ λέγειν καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τῆς ῥητορικῆς.

*Λογοειδεία, ἡ, = λογοειδία.

Λογοειδής, έος, ές, ἡ (λόγος, εἶδος). Φαινόμενος λογικὸς, πιθανός. 2) ὅμοιος τῷ λόγῳ, τῷ πεζῷ, τῇ κοινῇ ἐκφράσει, Εὐστάθ. «Λογοειδὴς ῥώμης, ὁ καὶ πολιτικὸς, ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος». «Τὸ λογοειδὲς», ὡς λογοειδία, ἡ (ὀρθ) πεζογραφικὴ ἔκφρασις.

Λογοειδία, ἡ. Πεζικὴ ἔκφρασις, ἡ πλησιάζουσα εἰς τὸ πεζὸν ἢ εἰς τὴν κοινὴν ἔκφρασιν ὁμοίωσις, Διον. Ἁλικ. (ἡ γραφὴ λογοειδία ἐστὶν ἁμφ., Schaef. mel. p. 42.)

Λογοθεσία, ἡ (λόγων, θέτις). Ἀπαίτησις ἢ ἐξέτασις καὶ δοκιμὴ τῶν λογαριασμῶν, Φιλοξέν. Γλωσσ. 2) ἡ θέσις τῶν λόγων, τῆς ὁμιλίας, ἤγουν ἡ σύνθεσις καὶ ὡραία ῥῆσις, ὑφος. Μαθηματ. πακλ. σ. 105.

Λογοθέσιον, τὸ. Ἡ λῆψις τοῦ λογαριασμοῦ, ταὐτὸν τῷ, λογοθεσία, σημ. α'. Ἐκκλησ. συγγρ.

Λογοθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅστις ἀπαιτεῖ, λαμβάνει τὸν λογαριασμὸν, ἢ βλέπει καὶ θεωρεῖ τοὺς λογαριασμούς, ἢ ὅστις καλεῖ τινα εἰς ἀπολογίαν, εἰς λογαριασμόν. 2) παρὰ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεῦσι καθόλου μὲν ἐλέγετο ὁ Καγκελλάριος, le chancelier, ἰδιαίτερος δὲ ὁ Λογοθέτης τοῦ ὁρόμου, ὁ παρὰ Γερμανοῖς, general-Postmeister. Λογοθέτης γενικὸς, general-Schatzmeister. Λογοθέτης οἰκειακῶν, geheimer-Schatzmeister. Λογοθέτης τοῦ στρατιωτικοῦ λογοθεσίου, general-Kriegs-Zahlmeister, καὶ τὸ, Λογοθέτης τοῦ ὁρόμου, καὶ τέλος, καὶ Μέγας λογοθέτης, ὁ Ἀρχικαγκελλάριος, Reichs ἢ gross-Kanzler, ὅστις ὑπέγραφε καὶ τὰς πρόσταγὰς τοῦ βασιλέως.

Λογοθεωρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω, λόγος). Ὁ ἐν τῷ λόγῳ, ἤγουν ἐν τῷ μόνον θεωρούμενος, τὸν ὁποῖον μὲ τὸν νοῦν ἢ φρόνησιν μόνον δύναται νὰ θεωρήσῃ, νὰ καταλάβῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τινὰς, Intellectuel, ἀντιθ. τῷ, διὰ τῶν αἰσθήσεων καταληπτός.

Λογοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ τοὺς λόγους, τὰς φράσεις, ὡς οἱ Γραμματ. καὶ οἱ φιλόσοφοι, Φίλων.

Λογοϊατρεία, ἡ. Ἡ διὰ λόγων Ἰατρεία, Παρὰ Φίλωνι α., ἡ θεωρητικὴ πολυλογία. «Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον, βροτοῖς, ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις», Εὐρ. λείψ. Virg. Ili. 15, 383.

*Λογοΐατρος, ὁ. Ὁ μόνον μὲ λόγους ἰατρός, ἤτοι θεωρητικός, ἢ καὶ μόνον μὲ τὸ στόμα.

Λογοκλοπεία, ἡ (κλέπτω). Ἡ τῶν λόγων κλοπὴ, προδοσία, ἰδιοποίησις ξένων συγγραμμάτων, τὸ κλέπτειν τοὺς ξένους λόγους, ἢ διάσκαλλισις, Διογ. Λαέρτ.

Λογολεσχέω. Φλυαρῶ, διὰ φλυαρίας, πειθοῦς παρακινῶ τινα, ἢ κακῶς ὁμιλῶ περί τινος· ἐκ τοῦ

Λογολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Φλύαρος, ἐξαιρ. ἐπὶ Γραμμ. ἐξεταστὴς γραμματικῶν ἁπορριῶν ἢ μεταφυσικῶν πραγμάτων, Ἀνάλεκτ. β'. 323.

Λογομάγειρος, ὁ (μάγειρος). Ὁ τῶν λόγων ἢ διὰ λόγων μαγειρος· σκωπτικὴ ἐπωνυμία τοῦ Ἀντιφῶντος.

Λογομανέω, ῶ (μαίνομαι, λόγος). Ἔχω μανίαν, ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν, πόθον, ὄρεξιν εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν ἢ γεν. εἰς τὰς ἐπιστήμας, πολλὰ ἤτοι ὑπερβαλλόντως ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἐπιστήμας.

Λογομαχέω. ῶ (λογομάχος). Περὶ λόγων ἢ διὰ λόγων μαχομαι, φιλονεικῶν· ὅθεν

Λογομαχία, ἡ. Ἡ διὰ λόγων μάχη, φιλονεικία, ἔρις (καυγᾶς)· καὶ ἡ περὶ τῶν λόγων καὶ λέξεων μαχη.

Λογομάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁ περὶ λόγων μαχόμενος, καὶ ὅστις μάχεται διὰ τῶν λόγων, φιλόνεικος, σοφιστὴς (καυγατζῆς).

Λογόμιμος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις μιμεῖται τοὺς λόγους, ἢ μὲ λόγους, Ἀθην. α. 19.

Λογομυθιον, τὸ (μῦθος). Μυθώδης διήγησις, Πολυδ. β'. 123.

*Λογοπλάθος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὁ πλάττων, σχηματίζων λόγους, λέξεις (ε)

Λογοποιέω, ῶ (λογοποιός). Λόγους ποιῶ, ἤγουν, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι πλαστοὺς λόγους καὶ μύθους, μυθολογῶ· ἐξαιρετως λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πλάττουσι τέρατα πολιτικὰς εἰδήσεις, ἀνέκδοτα, καὶ διηγοῦνται αὐτὰ εἰς ἄλλους ὡς βέβαια. «Οὔτε ἔστι οὔτε ἂν γένοιτο λογοποιοῦσιν», Θουκυδ. 6, 38. καθόλου, φλυαρῶ, διηγοῦμαι· ὅθεν

Λογοποίημα, τὸ. Τὸ πεπλασμένον, ὁ πλαστὸς καὶ μυθώδης λόγος, διήγησις ψευδὴς, Μῦθος· καὶ, φλυαρία.

Λογοποιητική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ λογοποιοῦ, Πλάτ.

Λογοποιία, ἡ (λογοποιός). Λόγος, ὁμιλία διήγησις, πλάσμα, μῦθος, ψευδὴς καὶ πεπλασμένη εἴδησις ἢ διήγησις, Θεόφραστ. Χαρακτ. ἡ. «Ἡ δὲ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων. 2) ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν, συγγράφειν, πλάττειν λόγους, μύθους, διηγεῖσθαι.

Λογοποιεῖος, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς λογοποιόν, ἢ λογοποιαν ἀνήκων, ἀναγράμμενος.

Λογοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λόγους ποιῶν. α) ἐπὶ καλοῦ, λέγεται ὁ ἱστορικὸς, Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ὁ. 28. Ἡροδτ. 2, 143. 5, 36. 125. ὑπαραλλάκτως ὡς τὸ, λογογράφος, ἀντὶ τῷ, ἐποποιός. β) ὁ συγγράφων δι' ὅλλους διανοικτοὺς λόγους, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 257. Γ. Εὐθύδ. σ. 289. Γ, συνήθως λογογράφος. γ) μυθογράφος, ὡς ὁ Αἴσωπος, Ἡροδτ. 2, 134. 3) ἐπὶ κακοῦ δὲ ὁ μυθολόγος, ὁ μύθους καὶ ψευδολογίας λέγων, πλάττων, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ συνθέτων λόγους καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ πολιτικῶν ὑποθέτεων, καὶ ἐκδίδων αὐτὰς εἰς τὸ κοινὸν, καινολόγος, Θεόφρ. Χαρακτ. ἡ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, φλύαρος, ἀνθρωπάριον φλύαρον, κόπι, ἀλαζών· καὶ, ψεύστης, συκοφάντης, (μαστοῦρης, μιαφάϊκης).

Λογοπραγέω, ῶ (λόγος, πράσσω). Κάμνω λόγον ἢ ψῆφον τινὰ, ἢ εἴδησιν ψευδῆ πλάττω ἐκδίδω. 2) λογαριασμὸν ζητῶ, ἀπαιτῶ, Εὐστάθ. ὡς τὸ, λογοθετέω.

Λογοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω), = λογοπώλης, Γρηγόρ. ἐπίσκ. τοῦ Ἰούδα, διότι ἐπώλησε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Λογοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ λόγους πωλῶν, ὁ πραγματευόμενος μὲ αὐτοὺς, ὡς οἱ βιβλίοποι, οἱ ζητοῦντες διὰ τὰς ὁμιλίας των πληρωμὰς· ἢ ὡς οἱ Γραμματικοὶ, οἵτινες καταδαπανῶσι τὸν καιρόν των εἰς ἀναφελεῖς ἐξετάσεις λέξεων καὶ τῆς εἰννοίας αὐτῶν, ἢ ὁ προφέρων πολλοὺς λόγους κενούς.

Λόγος, ὁ (λέγω). Πᾶν εἶδος προφορικοῦ λόγου, ὁμιλίας, ἢ πᾶν λεχθὲν, ὁμιληθὲν, ὅλαι αἱ διὰ τῆς ὁμιλίας παριστώμεναι ἐκφράσεις τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου, τῆς φρονήσεως, ἢ φρονήσεις αὐτῆ, τὸ λογικὸν, ὥστε τὸ, λόγος ἐμπεριλαμβάνει τὸ Λατινικὸν ratio καὶ oratio.

Αγ Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, τὸ ῥηθὲν, λεχθὲν, ὁμιληθὲν. 1) λόγος, ἕνος λόγου, καὶ πληθ. λόγοι, ὁμιλία, διήγησις. Ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ, λόγος, μόνον ἐπὶ τούτης τῆς ἐννοίας, ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. καὶ μόνον κατὰ τὰ ἀκόλουθα τρία χωρία, Ἰλ. Ο, 393. ὅτου ἕτερος λόγος, τὸν ἐνφραίνε μὲ τοὺς λόγους του μὲ τὰς ὁμιλίας του, διηγήσεις. Ὀδσ. Δ, 56. παιμίλιοι λόγοι, κολακευτικοὶ· ὡσαύτως καὶ ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 317. Ἡσιοδ. Θεογ. 890. καὶ Ἐ. 78. 791. ψευδεῖς λόγοι (Ἡσ. Θεογ. 229.)· ψευδεῖς ὁμιλίαι. Τὸ δεικτ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας διηγήσεως, μῦθος, εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ Ἐ. 106. ἐν χωρίῳ, ἀναντιῤῥήτως ἐμβολίμῳ, πολλῷ νεωτέρῳ. Καθόλου δὲ, ἡ λέξις αὕτη ἔστι παρὰ τοῖς Ἐπ., οἵτινες συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ, μῦθος, πολλὰ σπανίᾳ, ἀπὸ δὲ Θεογνώδους, Πινδάρου, τῶν φιλοσόφων ποιητῶν καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν πρώτων ἱστοριογράφων ἀπαντᾶται καὶ' ὅλας τὰς διαφόρους σημασίας του συχνότατα παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσι, πρβ. Naeke Χοιρίλ. σ. 118. κτ. »Λόγος ἐστί, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., πολλαχοῦ παρ' Ἡροδ. »Ἐνί λόγῳ, μέ ἕνα λόγον, ἤτοι συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ, Ἀττ. »Ὡς εἰπεῖν λόγῳ (Ἡρόδ. 2, 37)«, διά νά εἰπω μέ ἕνα λόγον. »Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν«, Ἡρόδ. 1, 61. Τό, λόγος δέν ἐκλαμβάνεται ποτέ ἐπί γραμματικῆς ἐννοίας ὡς τό ἔπος καὶ ῥῆμα, ἀλλά ὀηλοῖ, ὡς καὶ τό Λατ. vox, πάντοτε τόν προφορικόν λόγον, ἤ τήν συνημμένην τῷ λόγῳ ἔννοιαν, τήν ὕλην αὐτοῦ, εὐχρ. δέ τήν ἐξωτερικήν μορφήν του, παρά δέ Πλάτωνι καὶ μόνην τήν ὡς βάσιν κειμένην τῇ λέξει ἰδέαν, Σοφιστ. σ. 221. Δ. 2) ἐπί ὑψηλοτέρας ἐννοίας, ψῆφος, γνώμη· ἐξαιρτ. χρησμός, θεσπρόπιον· παροιμία, ἀπόφθεγμα, ὅρα λόγος περιέχων ἐν ἑαυτῷ πολλάς λέξεις· καί, πᾶσα λέξις ἀξιόλογος καί πλήρης ἀναφορικῆς, ἐλληνορικῆς ἐννοίας σημαντική Πινό. καὶ Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. 3) συνομιλία, διάλεξις, συναναστροφή, π. χ. »Εἰς λόγους ἐλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινί« κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 82. 86. 2, 32. 5, 49. 94. 9, 41. 44. ὡσαύτως καὶ παρά τοῖς Ἀττ. »Ἐν λόγοις εἶναί τινι«, εἶμαι εἰς συνομιλίαν μέ τινα, Ἡρόδ. 3, 148. 4) τό λέγειν ἤ ὁμιλεῖν περί τινος ἀνθρώπου ἤ πράγματος, »περί τινος ἤ ἐμφί τινος«, ὡ καὶ ἄλλα προθέσεως. »Λόγος τινός«, ἡ διαλαμβάνουσα περί τινος ὁμιλία, τῆς ὁποίας ἀντικείμενον εἶναί τις, Schaef. L. Bos. elins. σ. 735. »λόγου ἄξιος«. Ἄξιος τοῦ νά ὁμιλήσῃ τις, Ἡρόδ. 4, 28, ὅθεν καὶ β) ἡ ὁμιλία, τήν ὁποίαν κάμνει τις νά ἔχωσι περί αὐτοῦ, ὄνομα, εἰς ἐπιτομολ. ἀπό καλοῦ δόξα, τιμή, ἔπαινος, Πινό. »λόγος ἔχει σε«, ἀντί ἔχεις λόγον, ἔχεις φήμην, δόξαν ἤ τιμήν, ὄνομα, εἶσαι περίφημος, Ἡρόδ. 7, 5, 9, 78. 5) ὁμιλία κοινή φήμη, διήγησις, περιφερόμενος, κοινός λόγος· πᾶσα ἀδιάσπαστος παράδοσις ἤ ἔκθεσις, τῆς ὁποίας τήν ἀλήθειαν οὔτε ἀρνοῦνται, οὔτε δέ βεβαιοῦσι, ἀλλά τήν ἀφίνουσι νά ἐκλάβῃ τος ὅπως θέλει, ἀρα τό μέσον κατέχουσα μεταξύ τοῦ μύθου καὶ τῆς ἱστορίας, Ἡρόδ 2, 99· καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν »λόγος ἐστί, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται« (μετά αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. λόγος ἔχει τινά ποιῆσαι), ᾄδεται, λέγεται, διαφημίζεται, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πρβ. Valck Ἱππ. 328. ἀσυνήθως δέ »Ἠλειστῆνες λόγον ἔχει τήν Πυθίαν ἀνελπεῖσαι (Ἡρόδ. 5, 65.)«, ὁ Ἠλειστῆνες ἔχει τό ὄνομα, ἤτοι φημίζεται, λέγεται, ὅτι κατέπεισε τήν Πυθίαν ἀντί τῆς ἁπλοῦς φράσεως συνηθεστέρου λέγεται »Λόγος ἔχει τινά...«. Ἐπειδή δέ ὁ λόγος ἀμφιλαμβάνει τοιουτοτρόπως κυρίως καί τάς δύο ἀντιθέτους ἰδέας τοῦ ἐξωτερικῆς, ἤ μή λεγομένου, μή ἀληθινοῦ, καί τοῦ ἱστορικῶς ἀληθινοῦ ὄηλ. τοῦ μύθου καί τῆς ἱστορίας, γίγνεται, ὅτε ὁ κοινός τῆς λέξεως τρόπος ἔκαμε νά παριστῶνται καὶ αἱ δύο ἰδέαι πᾶσα μία χωριστά, ὥστε τό λόγος παρίσταται εἰς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένας σημασίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως φύσει πηγάζουσιν ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἄρα. 6) ψιλός λόγος, ψιλή ὁμιλία, ὁμιλία χωρίς θεμέλιον, ψευδής λόγος ἄνευ ἀληθείας καὶ πραγματικῆς ὑπάρξεως, εἴτε ἐπίτηδες, ἤ ἐξ ἀπάτης καὶ λάθους ψευδῶς λεγόμενος. 2) ψιλές λόγος, ἤτοι λόγος ἁπλῶς ἄνευ αἰσθητοῦ, ἰσχύος, ἀποτελέσματος, συχνότερον ὡς ἀντίθ. τῷ, Ἐργ. Θεογ. 254. Porn. Εὐρπ. Φοιν. 512. ὁμοίως καί πλησ. ὡς τό Λατ. verba, κενοί λόγοι, κενηγορία, μετά τοῦ, ψλυαρία, παρ' Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. 83. σ. 319. »εἰ δέ ταῦτα λόγους καὶ ψλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγους, ἀνίσως ὀλ' αὐτά στοχάζεται ὡς ἁπλῶς λόγους καὶ ψλυαρίας, τοῦτο βέβαιος ἐὰν εἶναι ψιλός λόγος. 7) πλαστή, ἤ μυθώδης διήγησις μῦθος, Αἰσώπειος μῦθος, Ἡρόδ. 1, 141. 8) ψιλή πρόφασις ἀφορμή. »Λόγον ἐνεκα«, ἀντί τοῦ, ἵν' οὕτως εἰπω, χωρίς νά ἦναι μέ τά σωστά, τό Λατ. dicis causa, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σ. 291. C. καί, »λόγοις λέγειν«, λέγειν μέ ψιλούς λόγους, χωρίς νά ἔχῃ μέρος ἡ ταρδίᾳ, Reisig enarr. Σοφ. O. R. 63. 7) ἀληθινή, ἀξιόπιστος διήγησις ἱστορίας, ἱστορία, ἱστορίας συγγραφή, ἀληθινή καὶ πιστή παράστασις συνεχομένων, ἤ μή, συμβεβηκότων, ἱστορικόν βιβλίον, σύγγραμμα, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ὅστις οὕτως ὁμοιάζει τάς ἰδίας αὐτοῦ ἱστορίας, παρά τοῖς Μεταγεν. συνήθ. ἀντίθ. τῷ, μύθος· ἐπειδή δέ ἡ ἀρχαιοτάτη πεζή παρά τοῖς Ἕλλησι διήγησις ἱστορίας συνέσπευ ἀπλῶ, τῷ ἐπιῷ ποιήματι, ἐκλαμβάνετο τό λόγος καί εἰς ἀντίθ. τῷ, ἔπος, πρβ. λογογράφος, λογοποιός, μῦθος, 6. β) τά κατά μέρος βιβλία τῶν πεζῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων, Ἡρόδ. ἀνδ' οὗ μετέπειτα κατέντησεν εἰς χρῆσιν ἡ λέξις, βίβλος, ἤ βιβλίον. 8) ἐπειδή ὁ παρά τοῖς Ἕλλησι πεζός λόγος ἔλαβε τήν ἀρχήν του ἐκ τῆς συγγραφῆς τῆς ἱστορίας, ἐκλαμβάνετο τό, λόγος, καί ἐν γένει ὡς ἐναντίον τῷ, ποίησις καί ποίημα, ἤγουν ἀντί τοῦ, πεζή παράστασις, πεζόν ὕφος, ἀπαραλάκτως ὡς τό Λατ. oratio, Herm. Ἀριστοτ. Ποιητ. 1, 7. Viger p. 724. Schaef. Διονυσ. συνθ. σ. 212. Quintil. instit. rht. 8, 6, 66· 9) ἡ ὁμιλία, ἤτις γίνεται δημοσία, ἡ ἐνώπιον ἀριτηρίου, ἡ δι' ἐπίδειξιν· ταύτην δέ τήν σημασίαν ἔλαβε ἡ λέξις ἐν Ἀθήναις, ὅτε αὐτοῦ ἐτιμᾶτο καὶ ἠσκεῖτο μεταξύ ὅλων τῶν κλάδων τῆς πεζῆς παραστάσεως ἡ δημόσιος εὐγλωττία μάλιστα πάντων, καὶ αὐτή ἡ σημασία ἦτον ἀδιακόπως ἐν μεγάλῃ χρήσει, πλήν ἐν ταύτῃ, μᾶς ἐνθυμίζει τήν ἀρχαιοτάτην Ὁμηρικήν χρῆσιν, ἐν ᾧ παρά μέν τοῖς Ἀττ. ἡ διά στόματος ἀγγελία, ἤτοι ἡ ὁμιλία, ἡ κατέντησεν εἰς μέγαν βαθμόν τέχνης καὶ τελειότητος· κατά δέ τόν ἀρχαιότατον ἐκείνων καιρόν ὑπῆρχε μόνον ἄτεχνον καὶ ἀφελές μέσον εἰς τό νά καταλαμβάνωσιν ὁ εἷς τόν ἄλλον καὶ τά μεταδίδουσιν ἀλλήλοις τά νοήματά των. 10) ῥητορική, ἰσχύς, προτέρημα τοῦ ὁμιλεῖν, εὐγλωττία, πολλάκις σχεδόν ταὐτοσήμαντον καὶ ἡνωμένον μετά τοῦ, πειθώ, Wyttenb. ep. cr. p. 139. καί διά ταύτην τήν τέχνην τοῦ ὁμιλεῖν ἐπωνομάσθη ὁ Πρωταγόρας λόγος, τρόπον τινά τό σῶμα, κεφάλαιον, περιληπτικόν, παντός ἐνηκόντος τῇ ὁμιλίᾳ. β) τά δίκαια, τό προὶέμιον, ἡ ἄδεια, ἐξουσία τοῦ ὁμιλεῖν, copia dicendi· »Λόγον τινί διδόναι, ἤ, παρέχειν, δίδω εἰς τινα τόν λόγον, ἤγουν δίδω αὐτῷ ἄδειαν, εὐκαιρίαν νά ὁμιλήσῃ. »Λόγου τυγχάνω, ἔρχεταί μοι ἡ τάξις, ἡ σειρά (ἀράδα) νά ὁμιλήσω. 11) ἐκεῖνοί περί οὗ ὁ λόγος, τό ἀντικείμενον τοῦ, λόγος, τό πράγμα, χρῆμα, Ἡράδτ. 1, 21. 95. 111. 116. 118. 122. καί ἀλλαχοῦ, Βr. Σοφοκλ. Αἰ. 1268. Οὐολφ. Λεπτ. σ. 277. »ψυχῆς οὐδέν καὶ λόγον) Πλάτ. Φαίδρ. 53)«. »Εἷς λόγους«, ὡς πρός τό πρᾶγμα, ὅσον δέ διά τό πρᾶγμα τοῦτο, Wyttenb. ep. cr. p. 170. »πρός λόγου«, ἀνήκων εἰς τό πρᾶγμα, Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σλ. 344. Α. 12) ἀξίωμά τι γραπτόν, ἤ ἐκφώνησιν, γνώμη τις, τήν ὁποίαν διϊσχυρίζεταί τις, κανών, θεώρημα. principe, Πλατ. Γοργ. σ. 508. Β. 527. Γ.

Β) Ἡ τῷ ὁμιλεῖν ὡς βάσις κειμένη ἰσχύς τῆς ψυχῆς, ἡ φρόνησις, τό λογιόν, ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον αὐτή γνωρίζεται ἐκ τοῦ ὁμιλεῖν, ἐκ τῆς ὁμιλίας. »Κατά λόγον«, ἀναλόγως τῇ φρονήσει, καθώς ἁπαιτεῖ ἡ φρόνησις, ἀπομ. ὅσον δύναται τις γνωστικά νά ἐλπίζῃ ἀπαντεχαίνῃ, ἀναλόγως τῇ προσδοκίᾳ, πιθανῶς, κατά τό εἰκός· ἀντικειτ. τῷ, »παρά λόγον«, ἐναντίον τῆς ὀρθῆς φρονήσεως, παρά προσδοκίαν, ἀπιθάνως. »Πρός λόγου« κατά τό ἀνῆκον εἰς τό πρᾶγμα, Πολυβ. 2, 50. καὶ κατ' ἀναλογίαν. Κατά δέ τήν ἰδιαιτέραν ἀναφοράν καί σχέσιν ὀηλεῖ 1) γνωστικός συλλογισμός, σκέψις, ἔρευνα, ἐπιστολή, διάνοια, ἀντίθ. τῇ ἀλογίστως καί μετά πάσης γινομένῃ πράξει, ὅθεν »λόγον ἑαυτῷ διδόναι«, δίδω ἑαυτῷ γνωστικήν ἔρευναν καί σκέψιν, ἤτοι καιρόν εἰς τό νά σκεφθῶ καθώς ἁπαιτεῖ ἡ φρόνησις, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι ἐν ἡσυχίᾳ καί, »οὐδένα λόγον ἑαυτῷ διδόντα, ἀλλά προθύμως ἔχοντα, χωρίς νά στοχασθῇ, νά συλλογισθῇ, Wessel. Ἡρόδοτ 2, 161. πρβ. 1, 34. 3. 25. 4, 102. Heind. Πλάτ. Σοφ. σ. 230. Δ. »περί τινος«, Ἡρόδ. 1, 209. δύναται ὅμως καί νά ἐξηγηθῇ κατά τήν τετάρτην σημασίαν, δίδειν ἑαυτῷ περί τινος λογαριασμόν, καθ' ἑαυτόν συλλογίζεσθαι. 2) προσοχή, φροντίς, ἐξαιρτ. σέβας, τιμή, ὑπόληψις, τό νά κρίνῃ τίς τινα, ἤ τι, ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς καί περιποιήσεως. »Λόγου οὐδενός γενέσθαι πρός τινος«, ὄεν στέκομαι εἰς κάμμίαν ὑπόληψιν, ἤ σέβας τινος. »Λόγου οὐδενός γενέμεθα πρός Περσέων (Ἡρόδ. 1, 120)«, θέλομεν καταφρονηθῇ ἀπό τούς Πέρσας, δέν θέλομεν ἔχει οὐδε μίαν ὑπόληψιν παρ' αὐτοῖς, θέλουσι μᾶς στοχάζονται, ὡς τό κάν τίποτε. »Ἐν οὐδενί λόγῳ ποιεῖσθαί τινα, ἤ τιν, δέν σέβομαι τινά τελείως, δέν θέλω νά τόν ἠξεύρω, Ἡρόδ. 3, 50. 7, 14. 57. »λόγου ποιεῖσθαί τινα, Ἡρόδ. 1, 33. »ἐν λόγῳ εἶναι«, εἶναι εἰς ὑπόληψιν, ἤ εἰς ἰδιαιτέραν σκέψιν καί φροντίδα παρά τινι. »Οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ«, οὐτε εἰς σέβας, οὔτε εἰς ἀριθμόν, ἤτοι οὔτε ὡς εἰς σέβας, οὔτε εἰς ἀριθμόν. χρήσιμ. καί Σχολ. Θεοκρ. 14, 48. »Ἄμμες δ' οὔτε λόγο τινός ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί ἄνθρωποι Μεγαρῆες.« »Ἐν οὐδενί λόγῳ ἀπώλοιτο (Ἡρόδ. 9, 69)«, ἄνευ σύνλεψις, ἄκλεως, ἀδόξως. »Πλείστου, ἤ ἐλαχίστου λόγου εἶναι, οὐδενος λόγου εἶναι« κ. τ. τ. παρ' Ἡρόδ. καί, »λόγου εἶναι πρός τινος (Ἡρόδ. 4, 138.)«, στέκομαι, εἶμαι παρά τινι εἰς ὑπόληψιν, σέβας (αὐτάι ὅμως αἱ ἐκφράσεις δύνανται νά ἀνηχῶσι καί εἰς τήν Σημασίαν Δ. 4, ἤ 5. ἀντί τοῦ, μή ἔρχεσθαι εἰς ὁμιλίαν, ἤ μή εἶναι ἄξιος ὁμιλίας κ. τ. τ.). »Λόγου τινός ἔχειν, ἤ ποιεῖσθαι, ἔχω προσοχήν ἰδιαιτέραν, φροντίδα περί τινος ἀνθρώπου ἤ πράγματος, κυττάζω τό ὑποκείμενον τινος, ἤ τήν κατάστασιν τοῦ πράγματος ὅπως κάμνω τι, πολλάκις, παρ' Ἡρόδ. λέγεται δέ καί ἄνευ γενικ. ὡς τ, 62. 115. ὅθεν α' Ἰδιώτεια λόγου καί ἀτίμου, φαινόμενος θεωρούμενος, ὡς εἷς τῶν ἰδιωτῶν ἄνευ δημοσίου τιμῆς. »Ἐν ἀνδρός λόγῳ«, ἀντί ἀνδρός θεωρουμένης, ὑπονοήσεις συναριθμούμενος ὡς ἄνδρας. »Ἐν ἀνδροπρεπῶν λόγῳ πειθόμενος«, θεωρούμενος ὡς ἀνδράποδον, Valck. Ἡροδ. 3, 120, 125. πρβ. 7, 222. »Ἐν συμμάχων λόγῳ (Ἡρόδ. 8, 68, 3.)«, θεωρούμενος ὡς σύμμαχος, χωρίς νά ἦναι τωόντι τοιοῦτος τό φρόνημα. »Ἐν ἀνδρῶν λόγῳ (Ἡρόδ. 3, 120)«. »Ἐν φαρμάκου λόγῳ, ἀντί, φαρμάκου. Ἐκ τῆς ἰδίας γνωστικῆς σκέψεως καί λογαριασμοῦ τῶν περιστάσεων προκύπτει. 3) Ὁ λογαριασμός, τό νά λογαριάζῃ τις, ἐπί κατ' αὐτό ἀριθμητικῆς ἐννοίας, ἡ ἀρίθμησις, ἔνθα πίνεται καί ἡ ἀνωτέρω χρῆσις, οὐτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. 4) λογαριασμός, ἀπολογία, τό νά φανερώνῃ τις κατά χρέος εἰς τόν ἀνωτερόν του τό φέρσιμόν του καί τά αἴτια αὐτοῦ. »Λόγον αἰτεῖν, ἤ ἀπαιτεῖν« (τινά, ἤ παρά τινος), ζητῶ λογαριασμόν ἀπό τινα· ἤ γεν. πράγματος (τινος) διά τι πρᾶγμα· ταὐτοντίον δέ »λόγον δέχεσθαι, λαμβάνειν, παραλαμβάνειν, λογαρια-

σμόν, καὶ, »λόγον διδόναι, ἢ ἀποδιδόναι, δίδω λογαριασμόν· ὅπερ σήλοῖ, καὶ ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπόκρισιν, τὴν ἀναγκαίαν διασαφησιν εἰς τινα, μετὰ δοτκ. προσπ. (τινί), πάνυ εὐχρ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. π. χ. Πλατ. Πρωταγ. σ. 336. Β, Γ. »λόγον διδόναι ἑαυτῷ περί τινος«, συλλογίζομαι κατ' ἐμαυτόν διάτι, Ἱπρτ. 1, 34 209. καὶ ἀλλαχοῦ. 5) γνωστικόν αἴτιον, αἰτία, ἀφορμή· καὶ, συμφωνία, condition, ἐπὶ τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας ἐξαιρτ. ἐν τῇ φράσει. »Ἐπὶ τῷ λόγῳ«, ἢ ἐπὶ τοῖς λόγοις«, μὲ ταύτην τὴν συμφωνίαν, Ἡρόδ. 7, 158. 9, 26. 33. Ὁ λόγος αἱρεῖ, ἢ ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ«, ἀντὶ ἀποδεικνύει, μαρτυρεῖ ἐπιφέρομ. αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμφ., ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Λατ. ratio evincit, Ἡρόδ. 2, 33. 3, 45. 6, 124. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατκ. προσώπ. »Ὁ λόγος αἱρεῖ μεν, ὁ λόγος μὲ πληροφορεῖ, ἢ καταπείθει, Ἡρόδ. 1, 132. 4, 127. 7, 41. 6) σχέσις, ἀναφορά· ἀναλογία, ὅθεν, »κατὰ λόγον«· κατ' ἀναλογίαν, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. »Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος«. Εἰς λόγον τινός, ὅσον διάτι, en consideration de, en égard à, à l'égard de, sous le rapport de... 7) = ὅρισμός, definitio, Heind. Πλάτ. Φαίδων σ. 78. D. 8) — οὐσία, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 245. E. 9) συμπέρασμα, ἰδέα, ἀπόδειξ, θεώρημα, φιλοσοφικὸν σύστημα διδασκαλίας. 10) πρόταγμ, διάταγμα, Εὐριπ. Μηδ. 274. 11) πληθ. λόγοι ἐν γένει καὶ γράμματα, ἐπιστήμαι, ἐξαιρτ. ἱστορία, φιλοσοφία καὶ ῥητορική. »Οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμοῦντες. Ἡρόδ. ἀντὶ τοῦ, οἱ πεπαιδευμένοι· οὕτω καὶ τὸ οἱ ἐν λόγοις ὄντες, οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, οἱ περὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐλευθερίους, οἱ φιλολογοῦντες οἱ ἐν τοῖς μαθήμασι σπουδάζοντες· καὶ ἐντεῦθεν τὸ πλόγιος, καὶ, λογιώτατος, Ἡρόδ. Β', 3.. »Ἡλιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι, οἱ πλέον πεπαιδευμένοι, γραμματισμένοι. 12) παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1039. πόσῦλος λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ, λοιδορίαις· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 13) ὁ αἰώνιος λόγος, Θεός.

Λογοτρόπος, ὁ. Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, τῶν Στωϊκῶν εἶδος ὑποθετικοῦ συλλογισμοῦ, οἷον, κεἰ ἓξ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων. ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον, ἄρα τὸ δεύτερον, Διογ. Λ, 7, 77.

Λογοφίλης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ τῶν λόγων τῆς ῥητορικῆς φίλος· καθόλου ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαθήσεις, τὰς ἐπιστήμας, ἀμφ.

*Λογόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, ἤτοι πλουσίους εἰς λόγους, ψλυαρος, φίλος τῆς ψλυαρίας.

Λογόω, ῶ (λόγος). Λογικὸν, ὅμοιον τῷ αἰωνίῳ λόγῳ ποιῶ τινα. Παθητ. γίνεσθαι λογικός, δέχομαι, προσκτῶμαι τὴν φύσιν τοῦ αἰωνίου λόγου, Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Λόγωσις, ἡ. Τὸ λογικὸν, ἢ ὅμοιον τῷ λόγῳ ποιεῖν, ἢ γίνεσθαι. Ἐκκλ., Συγγρ.

Λογχαῖος, αία, αῖον (λόγχη). Ὁ μετὰ λόγχης, ἢ ἐκ τῆς λόγχης, ἢ διὰ τῆς λόγχης ὤν.

Λογχάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λόγχη. Μικρὰ λόγχη. (ᾰ)

Λογχεύω (λόγχη). Τῇ λόγχῃ (μὲ τὴν λόγχην) κεντῶ, σουβλίζω, Νικητ. Χρ. 69, 139.

Λογχέω, ταὐτόν τῷ, λαγχάνω, Ἐτυμλ. Μέγ. σλ. 569. 34.

Λόγχη, ἡ. κυρίως ἡ αἰχμή, τὸ τριγωνικὸν καὶ ὀξὺ σιδήριον τὸ ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ δόρατος, κοντάριον, Διοσκορ. γ', 161. Ἡρόδ. Α', 52. 7, 69. 78. ἡ κοντάριά, ἡ τὸ ξύλον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο ξυστόν. 2) δόρυ, κοντάρι, lancea, κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ. Νεμ. 8, 51. 10, 113. 3) τάγμα, λογχοφόρων, παρηβλ. ἀσπὶς καὶ αἰχμή, 2.

*Λόγχη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ λάγχος, ἐκ τοῦ λαγχάνω, λέλογχα. Λαχνὸς, κλῆρος, τύχη, Ἐ. Μ.

Λογχηρός, ᾱ, όν, ἡ (λόγχη, ἄρω). Ὁ λόγχην ἔχων, φέρων, κρατῶν, διαπεῖων, πραμηθευμένος μὲ λόγχην, Εὐριπ.

*Λογχηφόρος, ὁ, ἡ = λογχοφόρος. Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 147.

Λογχίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ λόγχη. Μικρὰ λόγχη.

Λογχίμος, ὁ, ἡ (λόγχη) ποιητ. Μὲ λόγχην. »Βλώσει λόγχιμοιο, ὁ θοῦρος, ἠχὴ, κρότος τῶν λογχῶν, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 414.

Λογχίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ λόγχη.

Λογχίτης, ου, ὁ. Ἐπῆλ. λογχίτις, ίδος (λόγχη)· Ὁ ἐκ τῆς λόγχης ὤν, ὁ λόγχην φέρων· ὅμοιος τῇ λόγχῃ. 2) ἡ λογχῖτις, ίδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σπέρμα εἶναι τριγώνιον καὶ ὅμοιον τῇ λόγχῃ, Διοσκορ. γ', 161. τοιοῦτον τὸ δεύτερον εἶδος, τραχεῖα, λέγεται, Polypodium lonchitis, Διον. τὸ δὲ πρῶτον ἴσως εἶναι τὸ τοῦ Διον. Iris tuberosa.

Λογχοάρεπενον, τό (ἀρέπανον). Λόγχη, ὁμοία τῇ ἁρεπάνῃ, ἢ παρὰ τὸ σιδήριον αὐτῆς καὶ ἑτέρου κοπτὸν ἔχουσα.

Λογχοπαιός, ᾱ, όν. Ὁ τὰς λόγχας ποιῶν.

Λογχοφόρος, ᾱ, όν. Ὁ λόγχην φέρων, βαστάζων.

*Λογχόω (λόγχη). Πραμηθεύω μὲ σιδηρᾶν, ἢ χάλκινον κορυφὴν, ἢ μύτην, κάμνω σουβληρὸν τι· ὅθεν

Λογχωτός, ή, όν. Ἡ λόγχην, ἤτοι τριγωνον καὶ ὀξὺ σιδήριον κατὰ κορυφὴν ἔχων, καὶ μυτερός, (ἐκ τοῦ λογχόω, ῶ, λόγχην βάλλω κατὰ κορυφὴν τοῦ ὁράτος.)

*Λογώδης, ὁ, ἡ = λογοειδής. Λόγῳ ὅμοιος πεζὸς, ἀντίκ. τῷ, ποιητικός, Ἀριστοτ.

Λόγωσις, ἡ (λογόω). Τὸ ποιεῖν ἢ γίνεσθαι ὅμοιον τῷ λογικῷ, αἰωνίῳ λόγῳ, Ἐκκλ. Συγγ.

Λόε, ἐπκ. γ', πρόσ. ἀορ. τοῦ, λέω, ἀντὶ τοῦ, ἔλουε, Ὀδσ. Κ, 361. »—λόε ἐκ τρίποδος μεγάλοιο«.

*Λοέσσαι, ἐπκ. ἀπρμφ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ λοέω, λούω. ἀντὶ λοῦσαι, Ὀδσ. Τ, 320.

*Λοέσσας, λοεσσάμενος, ἐπκ. ἀορ. μετοχ. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ λοέω, λούω, ἀντὶ λούσας, λουσάμενος, Ὁμ. καὶ, λοέσσομαι, μέσ. μέλλ. ἀντὶ λούσομαι, Ὀδσ. Ζ, 221.

Λοετρόν, τό, λοετροχόος, ὁ, ἡ, καὶ λοέω ἀρχιλόταται Ὁμηρικ. τύποι ἀντὶ, λουτρὸν, λουτροχόος, καὶ, λούω.

*Λοιβαῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς λοιβήν.

Λοιβάσιον, τό, καὶ, λοιβεῖον, τό (λοιβή). Ἀγγεῖον, ἐν οὗ ἔχυνον τὰς σπονδὰς, ἤτοι τὰς διὰ ὑγρῶν θυσίας, Πλούταρχ. Μάρκ. 2. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἐπιγράμμου παρ' Ἀθην. σλ. 362. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »λοιβάσια, λέβητες«, ὅπου νῦν, λοιβιλέβητες, κεῖται.

Λοιβάω, λοιβάομαι (λοιβή). Ταὐτόν τῷ, λείβω.

*Λοιβεῖον, τό = λοιβάσιον.

Λοιβή, ἡ (λείβω). Τὸ στάζειν, σταλάζειν, ῥαντίζειν, χύνειν· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἱερᾶς ἐνεργείας, ἀντὶ τοῦ, σπονδή, ἢ διὰ ὑγρῶν θυσία, Λατ. libatio, Ὁμ. καὶ μετὰ τοῦ, κυίσσα, θυσία δὲ ὑγρῶν καὶ ὁλόκαυστον, Ἰλδ. Ι, 500. Παρ' Ἀπολλών. Γ. β', 291, »Στυγὸς λοιβὴς, ἀντὶ τοῦ, λειβόμενον ὕδωρ· κυμάτισμα.

Λοιβίς, ίδος, ἡ. Ταὐτόν τῷ, λοιβάσιον.

Λοιγαῖος, αία, αῖον, καὶ, λοιγηίος· εσσα, εν, ποιητ. καὶ, λοιγής, ὁ, ἡ, ποιητ., ἀντὶ τοῦ, κοινοῦ, λοίγιος, ὁ, ἡ, καὶ, ία, ιον (λοιγός). Θανατηφόρος, χαλεπὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. τὸν τρίτον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Νικανδρ. Θηρ. 931. »λοιγεὶ τύχειν· ἐ δὲ πρῶτος ἐκ Λυκόφρ. 973. ὅπου νῦν, λυγαία, κεῖται. Παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἰλδ. Α, 518. 573. »λοίγια ἔργα«, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ὀλέθρια, κακὰ. ποίῳ λοίγι' ἕπεσθαι, Ἰλδ. Ψ, 310. στοχάζομαι, ὅτι θέλουσι τρέξῃ, ἀποβῇ κακῶς, κακὰ θέλουσι εἶναι, ἐνθα οὗτως ὀνομάζει τὸ, τῆς νίκης ἀκπεσεῖν· παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Φ, 533.

*Λοίγιος, ίδα λοιγαῖος.

Λοιγός, ὁ. Ὄλεθρος, φθορὰ, ἧττα, κακὸν, θάνατος, πολλάκις ἐν Ἰλ. ἐπὶ θανάτου ὑπὸ λοιμοῦ, ἢ πολέμου, καὶ ἐπὶ φθορᾶς, καύσεως τῶν πλοίων ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Ἰλ. Π, 80. Ἐν Ὀδσ. οὐχ' εὑρηται οὔτε τὸ, λοιγὸς, οὔτε τὸ, λοίγιος· (συγγ. τῷ, λυγρὸς, λυγαλέος, lugeo, luctus,)

*Λοιγός, ὁ, ἡ = λοίγιος, Νικανδρ. Θηρ. 6. »λοιγὸν ὀδόντων« πρβ. Ἰακ. Α Π. σ. 305.

Λοιδορέω, Μλ. ησω (λοίδορος). Τβρίζω, κακολογῶ, μετὰ ὕβρεων ἀνειδίζω, ἐλέγχω, καταφρονῶ, ἀτιμάζω· βλασφημῶ, βλάσφημα λέγω περὶ θεῶν, Πίνδ. Ὀλ. 9, 56. ὡσαύτως καὶ λοιδορέομαι ὡς ἀπόδ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀορ. μέσ. ἐλοιδορησάμην, καὶ παθ. ἐλοιδορήθην. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν ἐνεργ. σπανίως μετὰ δοτ. ὡς παρ' Ἑκαταίῳ. 34. συνηθ. δὲ μετὰ αἰτιατ. Ξεν. Α', 8. 7. οἱ δὲ φύλακες ἐλοιδόρουν αὐτόν· τὸ δὲ μέσ. μετὰ δοτικ. προσώφ. Ξεν. Κυρουπ. Δ', 8'. 9. »ἐταῦδα μαντεύεται ἡδη καὶ ὁ θεῖος αὐτὸν ἐλοιδορεῖτο, τὴν ὀρασύτητα ὀρῶν· Ἡρόδοτ. Ε', 121. »τὸν δὲ διαλοιδορέεσθαι πάσῃσι, Ἀριστοτ. Εἰρ. 57. »Ὠδὶ κεχηνὼ λοιδορεῖται τῷ Διΐ· ὅθεν

Λοιδόρημα, τό. Τβρις, κακολογία, ἀτιμία, λόγος ὑβριστικός. »Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται«, Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, λοιδοροῦνται· ὅθεν

Λοιδορημάτιον, τό· ὑποκορ. Μικρὰ ὕβρις.

Λοιδορησμός, οῦ, ὁ· ποιητ. = λοιδορία, Θωμ. Μάγ. Ἀριστοφ.

Λοιδορία, ἡ (λοιδορέω). Τὸ ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, κακολογεῖν, βλασφημεῖν, ὕβρις, κακολογία.

*Λοιδορισμός, ὁ. Ἠμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ λοιδορησμός.

Λοίδορος, ὁ, ἡ. Ὑβριστὴς, κακολόγος, ὁ κακοὺς καὶ σχρείους, ἤτοι ὑβριστικοὺς καὶ ἀτίμους λόγους, λέγων κατά τινος, καὶ ὁ ἰδίωμα τοιοῦτον ἔχων, καὶ ὁ βλάσφημος. Ἐπίρ. λοιδόρως, μὲ λοιδορίας, ὑβριστικῶς.

Λοιμεύομαι, Ἀποθ. μέσ. (λοιμός). Διαφθείρω, παρὰ τοῖς Ο'.

Λοιμίς, ἡ = λοιμός, ὡς παρ' Ἱππ. »λοιμὶν νεαρὴ, ταὐτὸν τῷ, λοιμὸς νεανικός.

Λοιμικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. λοιμικῶς. Θανατηφόρος, εἰς λοιμὸν ἀνήκων, Στραβ. Ἐν τῇ συντηθείᾳ λέγεται, λοιμικὴ, ἡ, νόσος, σαπρά τις καὶ ὀξεῖα πέρμη, λίαν ἐπικίνδυνος· ἐκ τοῦ

Λοιμός, οῦ, ὁ. Νόσος τις ἀερώδης, φθοροποιὸς ζώων, ἐκ τῶν τῆς γῆς φασὶν ἀναθυμιάσεων καὶ τῆς τοῦ ἀέρος ἀταξίας γινομένη, πανοῦκλα, πᾶσα μολυντικὴ, ἡ ὀξέως μεταδιδομένη καὶ ἐπεκτεινομένη θανατηφόρος, νόσος, Ἰλδ. Α, 61, 97. Ἡρόδ. 7, 777. 8, 115. 2) τροπικ. φθορὰ, ὄλεθρος. 3) λέγεται καὶ ἐπὶ φθοροποιοῦ καὶ κοινῶς ἐπιβλαβοῦς ἀνθρώπου, Δημοσθ. (κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ λύμη, λύμη, λυμαίνομαι, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, λιμὸς, λείπω), ὅθεν

Λοιμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λοιμὸν φέρων, καθόλου, ὀλέθριος, φθοροποιός.

Λοιμώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λοιμοῦ ὤν, μολυντικὸς, κολλητικός.

*Λοίμωξις, ή, = λοιμικὴ νόσος, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Θευδώρ. Πρόδρ. κατὰ δὲ la Porte du Theil la petite verole, ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ εὐλογιάς.

Λοιμώσσω, Ἀττκ. -ττω, Μ. -ξω (λοιμός). Τπό τοῦ λοιμοῦ πέσσειν, ἔχειν τὴν παρούσαν, σχηματίζειν κατὰ τὸ, λιμώσσω ἀπὸ τοῦ λιμός.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λοιπαδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λοιπάς. Ἀπομεινάριον, ὅτι ἔχει τις ἔτι νά λάβῃ ἀπό φόρον, ἢ χρεωστουμένην ποσότητα.

Λοιπάζω. Γράφω εἰς τό ἐντέριον ὡς χρεώστην ἑνός ῥέστου ἐναπολειφθέντος, Παθητ. μένω ἀεύμη χρεώστης μέρους ἐκ τοῦ κεφαλαίου.

Λοιπάς, άδος, ἡ (λοιπός). Τό ἐναπολειφθέν, (τό ῥέστον), τό ὁποῖον μένει εἰς τινα ἐκ τοῦ χρέους, Χρυσόστομ. ὅζει

Λοιπογραφέω (γράφω) = λοιπάζω. Εἰς λοιπάδα γράφω, γράφω τά ῥέστα, τό ἐναπολειφθέν ἐκ τινος χρέους εἰς τό ἐντέριον, Γλωσσάρ. Στεφ.

Λοιπογραφία, ἡ. Τό εἰς λοιπάδα (εἰς ῥέστον) γράφειν.

Λοιπός, ή, όν (λείπω, λίλοιπα). Ὁ ἐναπολειφθείς, ὁ ἐπίλοιπος, Μεσομ. β) τά λοιπά, ἡ καί τά λοιπά, ὡς καί ἐν συνηθείᾳ, et cetera. «Τοῦ λοιποῦ, ὑποτουμ. χρόνου· εἰς τόν ἐπίλοιπον καιρόν, ἐπί παρελθόντος καί μέλλοντος, ἄρα, εἰς τό ἑξῆς, εἰς τό ἐρχόμενον, ἀπό τώρα καί ὕστερα, Ἡρόδ. 2, 109. εἶχα δέ ἀναφοράς εἰς καιρόν σημαίνει, τά δέ ἄλλα, ceterum, au reste. «Λοιπόνα (ὡς ἐπίῤῥ.), ἀντί κατά τό λοιπόν, καί, τό λοιπόν, ἀντί, τά δέ ἄλλα ἐπειτα· ἄρα· συχνότατα δέ καί = ἤδη, deja, Schaef. Δογγ. σλ. 400. Τό ἐπίῤῥ. λοιπῶς ἐστί σπανιώτερον.

Λοισθεύς, ὁ· ἡμαρτ. ἀντί λοισθήσιος ἐν Ἰλ. Ψ, 751. «ἡμιτάλαντον δέ χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκεν ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον «λοισθήϊ ἔθηκεν, ἀναγινώσκουσι· ὅρα τό ἑπόμ.

Λοισθήϊος, ὁ, ἡ, Ἐπκ. ἀντί λοίσθιος, λοίσθος. Ὁ Ὅμ. ἔχει «λοισθήϊον δεξόν (Ἰλ. Ψ, 784)», ἀνταμοιβή, βραβεῖον, διά τόν τελευταῖον ἐλθόντα· ἀλλά καί ὄνευ οὐσιαστικοῦ ἐν τῷ πλησ. «λοισθήϊα (Ἰλ. Ψ, 751)», ἀντί, λοισθήϊα ἄεθλα.

Λοίσθημα, τό. Τό τελευταῖον, τό ἔσχατον· τό πέρας, τέλος, Ἡσυχ. ἐν τοῦ

Λοίσθιος, ία, ιον, καί, λοίσθος, ὁ, ἡ (λείπω, λέλοιπα, λοιπός) Ὁ ἀπομένων, ἐρχόμενος πλέον ὀπίσω τῶν ἄλλων, ὁ ὑστερώτατος, ὁ ἐξώτατος, ὁ τελευταῖος, ἔσχατος, ἄκρους, Ἰλ. Ψ, 336. ὑπερλ. λοισθότατος, ὁ ὀλοϋστατος, Ἡσ. Θεογ. 021.

Δόκαλος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, εἰσέτι ἀδιορίστου, Ἀριστοτέλ. ζώων, Ἱστορ. β, 17. Ὁ Γοζῆς μεταφράσε τοῦτο εἰς τό Λατ. Ciconia, ἀλλ' εἰς τά καλλίστα Χειρόγραφα ἡ λέξις αὐτη οὐχ εὕρηται.

Δόκεη, ἡ. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀντεπάτρου ἐπιγράμμασι Θεσσ. 40. φέρεται ἡ λέξις ὡς πεπαλαιωμένη, τήν ὁποίαν ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύ. διά τοῦ, χλαμύς, ὅστις ἔτι ἔχει, λόκεος, φαλοκρός· καί ἐντεῦθεν κατά μεταφοράν, λόκος, ὁ, ὁ ἐστερημένος ἐγκεφάλου, μωρός. Ὁ Ἀρκάδ. γράφει λόκη.

*Λόξευμα, τό (λοξός). Λοξή, πλαγία διεύθυνσις, ἡ θέσις.

Λοξεύω, ταὐτόν τῷ, λοξόω, Λιβάνιος, δ'.

Λοξίας, ου, ὁ (λοξός), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Μακρόβιος α', 17.) παρά τό λοξήν ἔχειν τήν ἰσχύν, ὅ ἐστι, τήν φωνήν, ὁ σκοτεινούς καί ἐκ πλαγίου χρησμούς ἐκδίδων, κατά πρώτον παρ' Ἡρόδ. 1, 91· ὡς τόσον, κατά Döderlein, παρά τό, λέγω, λόγος, ὡς καί Τειρεσίας ἐκ τοῦ τέρας, οὗ τρόπον καί τό, λέγειν, Ἡρόδ. 8, 136. ἐπί χρησμοῦ ἐν χρήσει.

Λοξιάς, άδος, ἡ (λοξός). Ὑπακουομ. ὁδός, ὁ Ζωδιακός κύκλος, ἡ Ἐκλειπτική, διά τό λοξῶς ἰέναι τόν ἥλιον, διά τήν πλαγίαν πρός τόν ἄξονα τῆς γῆς θέσιν του Ἀχιλ. Τατ. εἰσ. σ. 109.

Λόξις, ἡ, ταὐτόν τῷ, λοξότης, ἡ, Ὠκελλ, β', 23. ὅπου ἄλλοι λοξύς, καί τά Χειρόγρ. λόξωσις, ὀρθότερον ἔχουσι.

Λοξοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, λοξοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ λοξῶς βαίνων, ἤτοι πλαγίως στραβά περιπατῶν, ὡς ὁ καρκίνος, κ, τ. τ. Βατραχομ.

Λοξοβλεπτέω, ἡ λοξοβλεπέω (λοξός, βλέπω). Παρά Θωμᾷ Μαγίστρ. ἐν λέξ. Διάστροφος, ἀντί τοῦ, λοξά βλέπω, εἶμαι ἀλήθωρος.

Λοξοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὁ λοξῶς κινούμενος.

Λοξοπολέω, ἀντί τοῦ. λοξοπορέω, ἀμφ.

Λοξοπορέω, ῶ (πόρος). Λοξῶς, στραβά περιπατῶ, Πλουτ. ἐν τοῦ

Λοξός, ή, όν, ἐπίῤῥ. λοξῶς. Ἐγκάρσιος, πλάγιος, ἐπικαμπής, κεκλιμένος, γυρτός, καμπύλος, σκολιός, στρεβλός, στραβός. «Λοξά βλέπειν, πλαγίως, ἀλήθωρα, στραβά βλέπειν, στραβοντράζειν· λέγεται καί ἐπί ῥοζόνερων, μνησικάκων, καί ὑποπτων, καί ἐντεῦθεν παρά Πολυβ. ε', 86. «Λοξότερον ἔχειν πρός τινα», ἀντί τοῦ ὑποπτεύω, ὑποψίαν, ἢ δυσπιστίαν ἔχω πρός τινα, δυσπιστῶ· λέγεται καί ἐπί κρυφίων, ἑταιρικῶν, ἐρωτικῶν βλεμμάτων· ἰσοδύνως, «Λοξόν ὄμμα», τό πλαγίως βλέπον, πλάγιον, ἀλήθωρον, βλέμμα, Ἀπολλών. γ', 445. καί, δ', 475. τροπκ. ὡς παρά Τυρταίῳ, β', 2. «Ζεύς αὐχένα λοξόν ἔχει», ὁ Ζεύς ἔχει τόν αὐχένα του κλιτόν καί πλάγιον, ἤτοι ὑστέρησεν αὐτόν τῆς εὐμενείας καί χάριτός του. Ὁ Θέογνις ἐν στιχ. 535. λέγει ἐπί δούλων (σκλάβων), «οὐποτε δουλείη κεφαλή ἰθεῖα πέφυκεν, ἀλλ' ἀεί σκολιή, κ' αὐχένα λοξόν ἔχει· ἀλληγοριακῶς ἐπί τῆς γνώμης αὐτῶν, ὁ σκλάβος φύσει δέν ἔχει μήτε κεφάλι, μήτε νοῦν ἴσιον καί ἐλεύθερον. Ἔτι δέ, ὁ μή ἐξ εὐθείας γινόμενος, ὅτε καί ἀντίκειται τῷ, εὐθύς (ἴσιος)· λέγεται δέ καί ἐπί λόγου, ὅστις μεταχειρίζεται γύρους καί περιπλοκάς ἀπό μακρόθεν χωρίς νά λέγῃ κατ' εὐθείαν ἐκεῖνο, τό ὁποῖον αἰνίσσει εἰς τήν ὑπόθεσιν, ἀμφίβολος, ὅθεν ἐξαιρτ. ἐπί σκοτεινῶν, συγκεχυμένων καί ἀμφιδεξίων χρησμῶν καί ἐντεῦθεν τό, λοξίας, πρβ. σκολιός· (Ἐκ τούτου εἶναι καί τό Λατ. luxus, luxatus, luxatio, ἐπί ἐστραβλωμένων μελῶν)· ὅθεν

*Λοξοτενής, ὁ, ἡ (τείνω). Τεντωμένος, ἢ στημένος πλαγίως, ἐγκαρσίως. «Λοξοτενεῖς κέλευθοι, = λοξίαι.

Λοξότης, ητος, ἡ (λοξός). Ἡ λοξή, πλαγία διεύθυνσις, τό εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ λοξοῦ.

Λοξοτρόχις, ιος, ὁ, καί, ἡ (λοξός, τρόχις). Ἄγγελος, σκολιός, στραβός, μή καταληπτός ἄγγελος (πεζοδρομος), ἐπί τῆς παρά Δινόστρατον Καπνόβρας, ἥτις κάμνει τήν ἀναφοράν της κατά τρόπον σκοτεινόν καί ἀμφίβολον Ἐπιγ. Ἀδ. 564, 4. πρβ. λοξίας.

Λοξόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ λοξούς, ἀφθάλμους ἔχων, ἀλήθωρος, Πρόκλ. παράφ. 204.

Λοξοχρήμων, ονος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὁ λοξούς, σκολιούς, ἤτοι ἀμφιδεξίους, χρησμούς, ἐκδίδων· ὡς καί τό, λοξίας, Σχολ. Δυκόφρ. 1467.

λοξόω, (λοξός). Λοξόν ποιῶ, πλαγιόνω, κυρτόω, καμπυλόνω, Ἐτ. Μ. ἐν Σοφρ.

Λόξωσις, εως, ἡ. Τό λοξόν ποιεῖν, ἡ πλαγίωσις, ἡ λοξή καί πλαγία διεύθυνσις· Στράβ.

*Λοός, ὁ = λαός.

Λοπαδάρχης, ου. ὁ (λοπάς, ἄρχω). Ταὐτόν τῷ, λοπαδαρπαγίδης, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἀθην. ε', σ. 183.

Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ (λοπάς, ἁρπάζω). Κλέπτης τρυβλίων, ὅστις ἁρπάζει τήν λοπάδα, ἤτοι τό πινάκιον, τό πιάτον, μέ τά ἐν αὐτῷ λείψανα τοῦ φαγητοῦ, ἢ μέ ὅλον τό φαγητόν· ὅστις λωποδύτης ἁρπάζει τήν λοπάδα, ἐπίσης λαιμάργου, παρασίτου· ὡς τό ἐν τῷ συνηθείᾳ, ὅστις γλείφει τά πινάκια. Ἀθην.

Λοπάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ. λοπάς, Ἀριστοφ.

*Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραομελητοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτεγκεφαλλοσκιγαλεοπελεολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων, ἀναγ. ὁ Διόδωρ. παρ' Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 1204, κτ, (1215) ἀντί λεπαδοτεμ.

Λοπαδοψυσητής, οῦ, ὁ, ἡ, λοπαδιψυσητής, ὁ (ψυσάω). Ὁ φυσῶν, τά πινάκια, ταλέρια, περιπαιτικήν ἐπωνυμίαν τοῦ αὐλητοῦ Διορίωνος, ὅστις ἦτο περιβόητος καί ὡς ἀθηγάγος, παγνίου τῶν λέξεων λοπάς καί λωτός, ἐπί ἑνός, ὅστις προκρίνει νά φυσᾷ εἰς τήν λοπάδα, παρέξ τόν λωτόν, Ἀθ. η', σ. 338.

Λοπάς, άδος, ἡ (λοπάω), Εἶδος ἐχοῦ οὐχί βαθυλωτοῦ, ἀγγείου πρός πιοτόν, ἢ πρός μαγειρικήν, ἢ διά κένωμα τῶν φαγητῶν ἐπιτηδείου, τό ὁποῖον κοινῶς, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, διά τοῦ, κύτρα, ἑρμηνεύουσιν· ἔστι δέ κυρίως τό ἐν τῷ συνηθείᾳ, ἁπλᾶς, ἁπλάδα ἢ, λεγόμενον. καί ἐντεῦθεν παρά Σουίδ. ταὐτόν ἐστι τῷ, τήγανον, παρά Σικελοῖς· ἔτι δέ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐψάνη, = ἔτι δέ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πινάκιον, ἐν ᾧ κατέχουσι τά φαγητά καί ἐπί τῆς τραπέζης φέρουσι. 2) παρά Κωμκ. = ἡ σορός. 3) νόσος τις τῆς ἐλαίας, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 16. «ἡ δέ ἐλαία πρός τό τούς σκώληκας ἔχειν (εἰ δή καί τήν συκήν διαφθείρουσιν ἐντίκτοντες) φύσει καί ῥᾳδίως ἔχει· οἱ δέ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δέ λοπάδα· τοῦτο δέ ἐστίν ἡλίου καῦσις», Coccus, Λιν.

Λοπάω, ῶ (λοπός). Παρά Θεοφρ. ἔνθα ἀνωτέρ. τόν φλοιόν τοῦ δένδρου ἐκβάλλω, ξεφλουδίζομαι· ἐπί δένδρων· γίνεται δέ τοῦτο κατ' ὀν καιρόν ἄρχεται πάλιν ὁ νέος χυλός, ἤτοι φουσκόνουσι τά φυτά, καί τότε πάλιν ξεφλουδίζονται, ἀλλάζουσι τήν φλοῦδαν. 2) ἐπί τῶν ἐλαιῶν καί συκεῶν, ἀῤῥωστοῦσι πάσχουσαι τό πάθος τῆς σήψεως τῶν ῥιζῶν· ὅθεν

Λοπητός, ὁ. Ὁ καιρός τῆς ἀνοίξεως, καθ' ὃν φουσκόνουσι τά φυτά καί εὐκόλως ξεφλουδίζονται.

Λοπία, ἡ, Ἡ κατάστασις τῆς ξεφλουδίσεως τῶν δένδρων ἐν ἔαρι κατά τήν εἴσοδον τοῦ νέου χυλοῦ.

Λοπίζω, Μέλ. ίσω (λοπός). Ξεφλουδίζω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τόν λοπόν, ἤτοι τήν φλοῦδαν ἐκ τοῦ δένδρου.

Λόπεμος, ὁ, ἡ. Εὔκολος νά ξεφλουδισθῇ, ἐπί καρπού, καί μάλιστα δένδρου, τό ὁποῖον εὐκόλως ξεφλουδίζεται· καί ἐπί καρυδίων, τά ὁποῖα δέν ἔχουσιν ἐξώφλοιον, ἢ πολλά μαλακόν καί λεπτόν, Ἀθην. β', 54.

Λοπίς, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, λεπίς. Φλοῦδα, ἐξώφλοιον, λέπυρον, Ἀριστοφ. ἢν δέ καί εἶδος λεπτοῦ νομίσματος.

Λόπισμα, τό. Ταὐτόν τῷ, λοπίς, λεπίς, καί, λέπυρον.

Λοπός, οῦ, ὁ· ἡ κάλλιον, λόπος (παροξυτ.) ὁ. Δέρμα, φλοῦδα, ἐξώφλοιον, λέπυρον, ἡ περικειμένη ἐξωθεν λεπίς, καί παν λέπος, ῥλοιός, δέρμα λεπτόν, Ὀθων. Τ, 233. «Κρομμύου λοπός», ὁ ὑμήν, ἡ τσίπα, ἡ φλοῦδα τοῦ κρομμύου· ἐξαιρτ. ἐπί δένδρων καί καρπῶν. 2) ἐπί ζώων, δέρμα, πετζί, τομάρι, Ἱππ. πρβ. λόφος.

Λορδαίνω, Μ. ενῶ (λορδός). = λορδόω. Κυρτόν ποιῶ.

Λορδός, ή, όν. Ἐκκαμπής, ὑπόκυφος εἰς τά ἔνδον, ὁ συγκεκαμμένον τό ἄνω ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος ἔχων, ὅστις ἔχει κύφωσιν, καμπούραν ἔμπροσθεν κατά τόν λαιμόν, ἢ κατά τό στῆθος, ὅτε καί τό κάτω σῶμα κλίνει πρός τά ἐπίσω, ἢ ὁ ἔχων εἰς τά ἔνδον κυρτόν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

τὴν ῥάχιν, ὥστε ἐξέχει τὸ ὑπογάστριον καθόλου, κοῖλος, concave, ἀντιθ. τῷ, κυρτός, convexe. Ὁ Φώτ. ἔχει· λόρδος, ἀπεξυλωμένος (γράφ. ἀπολελεξωμένος, ἐκ τοῦ ἀπολοξόω), συγκεκαμμένος τὸ σῶμα· καὶ, λόρδον, τὸ, ὑπόκυρτον· καὶ, λορδότατον, τὸ ἀποστεισμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κύφον, καλεῖται· ἐκ ἴδε· καὶ, λόρδωσις· ὅθεν

Λορδόω, ῶ. Λυγίζω, κυφόν, καμπουρωτόν πρὸς τὰ ἔνδον ποιῶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος. Μέσως, λορδοῦσθαι, κυρτόν, καμπουρωτὸν ποιεῖν ἑαυτόν, καὶ μάλιστα τὴν ῥάχιν, πρὸς τὰ ἔνδον καὶ ἔμπροσθεν, ὅπερ ἐστί, «Τὰ ὀπίσθια τῶν φώκων, συνιζάνων τὰ στήθη, προεξαναστὰς προτατῶς,» λιγὺν τὴν μέσην, ὥστε προεξανίστασθαι ἡ κοιλία· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς κυρτοποιησάσης στάσεως τῆς γυναικός, Ἀριστοφ. Ἐκκλησιαζ. 10. ὅθεν

Λόρδωμα, τὸ. Κύρτωμα, καμπούρωμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἔνδον.

Δορδών, ῶνος, ὁ. Ὁ δαίμων τῆς ἀσελγοῦς λορδώσεως, Ἀθήν. σελ. 442., ὡς τὸ κύβδασος τοῦ κύβδα.

Λόρδωσις, εως, ἡ (λορδόω). Ἡ κύρτωσις, ἡ καμπύλωσις εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἔνδον, ἐξαιρτ. τὸ σχῆμα τῆς στάσεως τῶν γυναικῶν ἐν καιρῷ συνουσίας. 2) πάθος τι τῆς ῥάχεως καὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅταν ἡ ῥάχις μετὰ τοῦ λαιμοῦ διά τινος πάθους σχηματίζῃ κυφὸν τὸν λαιμὸν ἢ τὸ στῆθος ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἔνδον, Γαλην. γ. περὶ Ἄρθρ. «Ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων εὐφυῶς, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἡ λόρδωσις, ἐπὶ δὲ τὸ πλάγιον ἐκτρεπομένων ἡ σκολίωσις.» Σχολ. Θεοκρίτ. ε. 43. «Τβωτὶς καὶ λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, Τβωσὶς δὲ τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάτος. Κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.»

*Δοτός, ὁ, ἴδε λωτός, 4. ἐν τῷ τέλει.

*Λουέω, Ἐπ. ἀντὶ λοέω, λούω, μόνον παρ' Ὁμ. ὕμν. Δημ. 290. ἔνθα ἐλούσεν ἄνακτα.

Λοῦμαι, Ἀττικ. ἀντὶ, λούομαι, Ξενοφ.

Λούομαι. Λούω ἐμαυτὸν, πλύνομαι. ἴδε, λούω.

Λοῦσις, εως, ἡ (λούω). Λούσιμον, πλύσιμον.

Λοῦστον, τό· ἡ. Ὁ λευκὸς σπόρος, ἡ ῥητζίνη τῆς ἐλάτης, Θεόφραστ.

Λούστης, ὁ (λούω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούεται, Ἀριστοτέλ. ζώων ἱστορ. 3'. 49. ὅπου, λούνται, ἀντὶ λοῦσται, κεῖται.

Λουτήρ, τῆρος (λούω). Λεκάνη, δεξαμενή, τὸ ἄγγειον τοῦ λουτροῦ, ὃ περιέχει τὸ ὕδωρ, ἐν αἷ ἐμβαίνοντες πλυνόμεθα.

Λουτηρίδιον, καὶ λουτήριον, τό· ἔτι δὲ καὶ, λουτηρίστριος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ λουτήρ. Μικρὸς λουτήρ, Ἀθήν. ιά.

Λουσιάω, ῶ, ἄρτ. τοῦ λούω). Λουτροῦ ἐπιθυμῶ, ἔχω νὰ λουσθῶ, νὰ πλυθῶ, Λουκιαν. Ἀλεξιφ.

Λούτριον, τό. Ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, ἀπόνιμμα· τὸ ἐκ τοῦ λουτροῦ μένον ῥυπαρὸν ὕδωρ, Ἡσυχ. Παλυδ. καὶ Φώτ. Ἀρ. Ἠρ. λείψ. 11. Ἐκ τοῦ λούτριος, συνυπακουομ. ὕδωρ.

Λουτρίς, ίδος, ἡ· συνυπακουομ. κάλ. Δέντιον πεττευτικὸν, δι' οὗ καλύπτουσι τὰ αἰδοῖα ἐν τοῖς λουτροῖς.

Λουτροδάϊκτος, ὁ, ἡ (λουτρὸν, δαΐζω). Ἐν τῷ λουτρῷ φονευθείς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1071.

Λουτρόν, τό· παρ' Ὁμ. εἰσὶ λοετρὸν· παρὰ δὲ Ὁμ. ἐν ὕμν. Δημ. 50. καὶ παρ' Ἡτ. Ἐ. 755. ἴδε κατὰ σύνδεσιν τοὺς τύπους (λοέω, λούω). Τὸ λούειν, τὸ λουτρὸν, Ὁμ., παρ' ᾧ ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πληθ. συνήθως «Θερμὰ λοετρὰ (Ἰλ. Ξ, 6. Χ. 444. Ὀδ. Θ, 249. κτ.λ.)». λέγεται καὶ ἐπὶ ψυχροῦ λουτροῦ, ὡς Ἰλ. Σ, 489. Ὀδ. Ε. 275. «Λουτρὰ Πειρεσίοιο» εὑρηται δὲ ἐν τῷ ἑνικῷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἐ. 755. τὸ λουσιμον, πλύσιμον, ξεπλύσιμον, ὅθεν «Λουτρὰ καὶ αἱ γινόμεναι διὰ ἁγνισμοὺ, καθαρισμὸν καὶ σπονδὴν θυσίαι, ὡς τὸ, χοαί, ὡς παρὰ Σοφ. Ἀλ. 84. καὶ, 434. «Πατρὸς χέοντες λουτρὰ,» τὰς τοῦ πατρὸς χοάς τελοῦντες. 2) ὕδωρ. διὰ πλύσιμον τοῦ σώματος, διὰ λούσιμον, τὸ νερόν, ἐν ᾧ ἐμβαίνοντες λουόμεθα· ἔτι δὲ = λούτριον, Ἀρτεμ. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ, γράφουσί τινες ζραμματ. πρὸς διαστολὴν παροξυτ. λοῦτρον· ὅθεν μεταφ. ἐπὶ ὑπερβολικῆς οἰνοποσίας «Λουτρὸν ἐστιν οὗ πότος,» ὅταν πίνῃ τις ἐκ ψυκτῆρος καὶ κάδων. (ὁ Lehrs ἀπέδειξεν ἐν τοῖς Jahns. Jahrb. τόμ. ιδ'. σ. 6. κτ., ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας ὑπῆρχεν ἐξίτων ὁ τονισμὸς, λουτρόν.)

Λοῦτρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, λούτριον, ὄρα λουτρόν.

Λουτροφορέω, ῶ. Λουτροφόρος εἰμὶ, ἐκ τοῦ

Λουτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λουτρὸν φέρων, δηλ. ὅστις φέρει τὰ πρὸς λούσιμον, ἢ πλύσιμον, ἐπιτήδειον ὕδωρ. «Τδρία λουτροφόρος», τὸ ἀγγεῖον, ἡ στάμνα, δι' ἧς ἔφερον τὸ λουτρὸν. «Παῖς λουτροφόρος», ἐν Ἀθήναις τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν γαμβρὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς Ἡλιμάρδης καλουμένης διὰ νὰ λουσθῇ, κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις ἔθος· ὁ παῖς δὲ οὗτος ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων συγγενῶν· καὶ ἐντεῦθεν, λουτροφόρος χλιδή» (παρὰ Πλουτάρχ.). ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων. 2) Λουτροφόρος, ἡ = ἡ μαύρη στάμνα, τὴν ὁποίαν ἔβαλλον ἐπὶ τὰ μνημεῖα τῶν τεθνεώτων ἀγάμων, Δημοσθ. φαίνεται δὲ τὰ ἀγγεῖα ἐκαλοῦντο καὶ Δίβρες, διότι ἦσαν μαῦρα.

Λουτροχοέω, ῶ. Λουτρὸν ἤτοι νερὸν διὰ λούσιμον, πλύσιμον, ἐξω ἢ ἔνδον ἢ ἑτοιμάζων τὸ λουτρὸν, χύνω ἐκ τοῦ

Λουτροχόος, ὁ, ἡ, παρ' Ὁμ. ἀεὶ λοετροχόος (λοετρὸν, λουτρὸν, χέω). Ὅστις χύνει τὸ λουτρὸν, ἤτοι τὸ ὕδωρ, δι' οὗ πλύνεταί τι, ἢ λούεται, Ξενοφ. Κύρουπ. Η'. ή, 20. καὶ ὁ ἑτοιμάζων, παρασκευάζων τὸ λουτρὸν. «Λοετροχόος τρίπους» (Ἰλ. Σ, 346. καὶ Ὀδ. Θ, 435) ὁ λέβης (τέντζερης), ὁ ἐν ᾧ ἐβάλλετο τὸ διὰ λουτρὸν ὕδωρ νὰ ζεσταθῇ· μνημόζετο δὲ λοετροχόος καὶ ὁ σοῦλος (σκλάβος), ὅστις ἔχυνε μέσα τὸ νερὸν καὶ ἡτοίμαζε τὸ λουτρὸν, Ὀδσ. Ψ, 207. πρβ. Ξενοφ. Κ. Π. 8, 8, 20.

Λουτρών, ῶνος, ὁ (λουτρὸν). Βαλανεῖον, ὁ οἶκος, ἁλλαμος εἰς ὃν γίνεται τὸ λουτρὸν, εἰς ὃν πλύνονται, ἢ εἶναι λουτρά (χαμάμ, Τουρκ.)

Λούω, Μλ. λούσω, (κατὰ συναλ. ἐν τοῦ, ἀρχαίου λοέω. ἐκ τοῦ ὁποίου, ἔτι ἐν χρήσει, πρὸς τῷ, λούω, παρ' Ὁμ. εὕρηται ὁ ἐν ἐργ. ἀπαρεμφτκ. καὶ μετοχ. ἀορ. λοέσσαι, λοέσσας, καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. λοέσσατο, λοεσσάμενος, καὶ ὁ Μέσ. Μλ. λοάσσομαι) Παθητ. παρακ. λέλουμαι, καὶ μετοχ. λελουμένος, Ἰδ. Ε. 6. κατὰ συγκ. Ἀττ. μέσ. ἐνεστ. λοῦμαι, ἀπαρεμφ. λοῦσθαι, ἐν χρήσει καὶ ἐν Ὀδσ. Ζ, 216. παρὰ δὲ Ἡρόδ. ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ καὶ λοέσσαι, πρβλ. Lobeck Φρυν. σλ. 189. καθόλου δὲ εἰ Ἀττικ. παραλείπουσι τὸ βροχὺ λημτικὸν φωνῆεν σχεδὸν πανταχοῦ, γράφοντες π. χ. ἕλαν ἀντὶ ἔλουσα, ἐλοῦμεν ἀντὶ ἐλούομεν κ. τ. λ. Ὁ Ἐπικ. τύπος λοιέω εὑρηται μόνον ἐν Τμν. Ὁμρ. εἰς Δήμ. 290. Τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ τις καὶ ἐνεστῶτα λέω, ἐστι περιττόν. ἐπειδὴ τὸ, λόε (Ὀδ. Κ, 361) καὶ, λόον (Τμν. Ὁμρ. Ἀπ. 120.), ἀπὸ καὶ προστ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ β'. ἀορ. τοῦ λούω καὶ τὸ δὲ λέσθαι, παρ' Ἡσιόδ. Ἐ, 751. ἔγραψαν ἤδη ὁ Σνείδερος ἐρρωσ παροξυτ. λοέσθαι, καθ' ἀπαρεμφ. ἀορ. μέσ. ἀντὶ δὲ τοῦ, λόει (Σχολ. 21. 4. Βτ.) γραπτέον λοεῖ. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις αὕτη, λούω, διὰ τοῦ ὕδατος καθαίρω τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος, πλύνω, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ πανταχοῦ ἐπὶ ἀνθρώπων, μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ψ, 282. ἐπὶ χαίτης τοῦ ἵππου· ἐπὶ δὲ ἱματίων καὶ ἄλλων σύχων ἐν χρήσει ἀντὶ τούτου τὸ πλύνω. Μέσ. λούομαι, λούω ἐμαυτὸν, πλύνομαι, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ τροπκ. «Αἵματι, λούομαι, πλέω εἰς τὸ αἷμα, Σιμων. πρβ. Ἰακ. Α Π. σ. 351. Ἡ συνήθης Ὁμρκ. σύνταξις ἐστι «λούειν, ἢ, λούεσθαι ἐν ποταμῷ (Ὀδ. Ζ, 210. Η, 296.). καὶ, ποταμοῖο ῥοῇσιν (Ἰλ. Π, 669. 679. Ὀδ. Ζ, 216.) πλὴν καὶ μετὰ τῆς γεν. «λούεσθαι, καὶ, λοεσσάμενος ποταμοῖο (Ἰλ. Ζ. 508. Ο, 265. Τ, 500.)», καί, «λελουμένος Ὠκεανοῖο (Ἰλ. Ε, 6.)», ἔνθα τινὲς μὲν διὰ τοῦ, ἐν, ἄλλοι δὲ, οὐχὶ πόσον ὑγιῶς, διὰ τοῦ, ῥοῇσι, ἀναπληροῦσι. Ὁ Ἡρόδ. 3, 23. ἔχει «Ἀπὸ κρήνης λούεσθαι. Μετὰ δὲ αἰτιατκ. ἐν Ἰλ. Ξ, 7. «λοῦσαι ἀπὸ βρότεον, ξεπλύνω αἷμα καὶ κατὰ μέσ. διὰ, «λούτεσθαι ἀπὸ βρότεον», πλύνω ἀπὸ πάνομαι τὸ αἷμα, Ἰλ. Ψ, 41. ὅτι δὲ καὶ «λοέσσασθαι χρόαν, Ἡσ. Ἐ. 524. Θεογ. 5. καὶ μετὰ διττῆς αἰτιατκ. ἐν Ἰλ. Σ, 345. «Πάτροκλον λοῦσαι ἀπὸ βρότεα, πλύνω τὸν Πάτροκλον, ἐν ᾧ τῷ ξεπλύνω τὸ αἷμα. «Λούσθαι εἰς λουτρῶνας (Ἀθην. ί. σ. 438.), πηγαίνω εἰς τὰ κοινὰ λουτρὰ καὶ λούομαι (συγγεν. τῷ, λύω, λῦμα, ὅθεν τὸ Δατ. luo, diluo, eluo, lavo κ. τ. τ.

Λόφα, καὶ λόφη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λόφος, Ἡσύχ.

Λοφάδια, κατὰ λοφάδιον, Ὀδ. Κ, 169. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, καταλοφάδια, ὅπερ ἴδε

Δόφαλος, ὁ. Παρὰ Σουΐδ. ἡμαρτ. ἀντὶ, Φαλός· οὕτω καὶ τὸ, λοφαμύχος, ὁ· ἡμαρτημ. ἐξ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, λόφα, μύχος, περίτιτμα, γῆς ἔπαρμα.

Λοφάω, ῶ. Μ. ἤτοι (λόφος). Ἔχω λόφον, φούνταν πτερῶν, πτερὰ περικεφαλαίας. 2) παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1211. λόφου ἐπιπωμῶ, πάτταν τὴν μανίαν τῶν πτερῶν τῆς περικεφαλαίας, ἤτοι φορῶ ἐπὶ κεφαλῆς περικεφαλαίαν μὲ πολλὰ πτερὰ, κωμικῶς σχηματιστὸν ἀναλόγως τῷ βραγχάω, λιθάω, ποδαγράω, ὑδεράω, καὶ ἄλλοις ῥήμασιν, ἐν οἷς, ὡς ἐν τοῖς εἰς άω, νοεῖται ἡ ἕξις μανίας τινὸς ἢ πάθους, Lobeck Φρυν. σ. 80.

Λοφεῖον, τό· καὶ λόφιον, τὸ (λόφος). Θήκη (κλίφ. Τουρκ.), ἐν ᾗ ἐτίθετο ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, ὅτε δὲ καὶ ἡ θήκη τοῦ κατόπτρου, Ἀριστοφ. καὶ Πολυδ.

*Λόφη, ἡ, = λόφος, λοφεῖ. Περικεφαλαίας πτερὰ, φούντα ἀπὸ πτερὰ, ἄμ.

Λοφιά, ἡ, Ἰων. λοφιὴ (λόφος). Ἡ ῥάχις, ἡ τράχηλος, λαιμὸς μετὰ μακρῶν καὶ τραχέων τριχῶν τῶν ἐλαφάντων ἵππων, ἐξαιρτ. χοίρων, καὶ τῶν τοιούτων ζώων· καὶ ἐντεῦθεν ποτὲ μὲν λέγεται ὁ τράχηλος, λαιμὸς μόνον, ποτὲ δὲ καὶ μακραὶ καὶ τραχεῖαι τρίχες αὐτῶν, ἢ χαίτη. «Καὶ ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα» (Ἡρόδοτ. Ζ. 70.) ἡ χαίτη ἐχρησίμευεν, ἀντὶ λόφου. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ, 446. «Ἐὺ φρίξας λοφιὴν, λαιμὸς, ὁ αὐχὴν, ἐπὶ τοῦ κάπρου. «Παρὰ δὲ Ἡτ. Ἀσπ. 391.» Ὀρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχες». ἴδε Φρίσσω. 2) εἰς τοὺς μεγάλους ἰχθῦας, π. χ. εἰς τὸν Δαλφῖνα, λέγονται τὰ περὶ τὴν ῥάχιν πτερύγια, Φιλοστρ. Εἰκ. ά. 19. 3) καθόλου, = λόφος, ὕψωμα γῆς. Ο. Macc. ερ. 10. ὅθεν

Λοφίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. λοφίης. Ὁ λοφιὰν ἔχων. «Φάγρον λοφίηνις, Νουμηνίου παρ' Ἀθηναίῳ 322.

Λοφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λόφος. Αἰλιαν.

Λοφίζω (λόφος). Τύπω, λόφον ποιῶ, ἅμφ.

*Λοφιήτης, ου, ὁ (λόφος). Κάτοικος ἑνὸς λόφου, ἐπίθ. τοῦ Πανός, ὡς, ὀφιήτης, πολιήτης καὶ τ. τ. σχηματιστόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Λόφιον, ἡ λοφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ λόφος. Μικρὸς λόφος (βουνοῦ), ἢ μικρὰ περικεφαλαία πτερῶν, καὶ = κάλλαια. 2) = λοφεῖον.

Λοφίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λοφεῖον.

*Λοφνία, ἡ, = λοφνίς.

*Λοφνίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λοφνίς. (ξ)

Λοφνίς, ίδος, ἡ. Δεμπάλ, φύκια, ἐκ τοῦ φλοιοῦ κλάδου ἀμπέλου, πιθαν. ἐκ τοῦ, λοπάς, λέπω. Λυτάφρ. 48. καὶ Ἀνδρ. καὶ Ἀθην. 15. σ. 701.

Λοφόεις, εσσα, εν (λόφος). Ὁ λόφους, ἤτοι ὑψώματα, ἐπαναστήματα ἔχων· γεμάτος ἀπὸ λόφους.

Λοφοποιός, ό, ἡ (ποιέω). Ὁ λόφους, πτερὰ διὰ περικεφαλαίας κτ. ποιῶν.

Λοφοπωλέω, ῶ (πωλέω). Λόφους πωλῶ.

Λόφος, ὁ (λέπω). Ὁ τράχηλος, ὁ λαιμὸς ἐξαιρ. τῶν ὑποζυγίων ζώων, τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος, ὁ αὐχήν, ἐνῶ τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός· ἐπὶ ἵππων, ἐν Ἰλ. Ψ, 508. ---πολὺς δ' ἀνεκήκιει ἱδρὼς ἵππων ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμάζε· καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 573. τροπ. Ὑπὸ ζυγῷ λόφον εἴχενα, εἶχε τὸν τραχήλον ὑποκάτω τοῦ ζυγοῦ, ἤτοι ὑπομονητικῶς ὑπήκουε, ὑπετάσσετο, Σοφ. Ἀντιγ. 292. καὶ ἐντεῦθεν «ὑπὸ ζυγῷ τινῶν ἀβλόφως φέρειν (ὁ αὐτ.) ἀντὶ τοῦ, ὑπομονητικῶς ὑποφέρειν, καθὼς τὸ ζῶον ὑποφέρει τὸν ζυγόν, πρβ. εὔλοφος. 2) γῆς ἐπανάστημα, τόπος ὑψηλός, ἀτρώρεια, καθόλου δέ, πᾶν τὸ εἰς ὕψος μετέωρον, Ἰλ. Λ, 596. Π, 471. Ἡρόδ. 2, 124. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ὡς ταὐταπαλιν ἡ τρίτη σημασία, εὑρηται ἐν Ὀδ. μόνον ἅπαξ· περὶ δὲ Πιτθάρου ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, λόφος γῆς, καὶ παρ' Ἡρόδτ. οὐχὶ σπανίως. 3) τὸ ἐπωάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἤτοι αἱ ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῆς εἰς ὕψος ἀναπεταμέναι τρίχες ἢ πτερὰ εἰς κόσμον καὶ κατάπληξιν χάριν, πολλάκις παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ, καθὼς φαίνεται, αἱ τρίχες εἶσιν ἐξ ἵππου τριχῶν, Ἰλ. Β, 469. Θ, 537. Ὁ Ἥφαιστος σχηματίζει αὐτὰς ἐκ χρυσοῦ κατὰ τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 612. Χ, 310. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. δὲ ἐστήμαινε καὶ ἁπλῶς, λόφος ἐκ πτερῶν. τροπ. ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτῶν καὶ ἐκ πτερῶν συνιστάμενον, Σκούφια, ἢ Κορώνα λεγόμενον, crista. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ κρέατος, τὸ χαρακτηριστικὸν κατ' ἐξοχὴν μέρος τοῦ ἀλέκτορος, τοῦ πετεινοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ πλεξούδα, ὅταν δηλ. ἀφίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μακρὰ τὲ αὐρὰ τριχῶν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀλατράγυρα ξυρίζονται ὅλαι, ἔθεν παρ' Ἡρόδ. 4, 175. «Λόφους κείρασθαι, τὸ ὁποῖον ἄλλως, «Περιτροχάλια κείρεσθαι, λέγει. 4) τὸ ἐνδαρμένον δέρμα, Ἱπποκράτ. «Ἠερχηδόνιος λόφος», δέρμα ἐκ τῆς Καρχηδόνος. (τὸ, λόφος ἔχει πρὸς τὸ, λέπω, ὡς τὸ, δείρη καὶ δέρμα πρὸς τὸ, δέρω· ἐκ τῆς πρωτοτύπου σημασίας τοῦ ψφηλοτέρου τοῦ ζυγοῦ τραχήλου ἢ ῥάχιος, προσφυῶς ἡ συγγενὴς αὐτῇ σημασ. ῥάχιος ἑνὸς βουνοῦ, ὅθεν καὶ ὅλως ἐν γένει, ὕψωμα.) ὅθεν

Λόφο-ρος, ὁ, ἡ (οὐρά, λόφος). Ὁ λόφον (χαίτην) ἐπὶ τὴν αὐρὰν ἔχων. Λόφορα, καλοῦνται ἐνεῖνα τὰ ζῶα, ὅσα ἔχουσι μακρὰν οὐρὰν· καὶ ἑπάνω αὐτῆς ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου μακρὰ χαίτην ἐκ σκληρῶν καὶ τραχέων τριχῶν συνεστάμενην, καθὼς π. χ. ὁ ἵππος, ἡμίονος, ὄνος, κ. τ. τ. Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. 1, 6. 2, 1. Θεοφ. ἱστ. Φ.

*Λοφοφόρος, ό, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, ἔχων λόφον, πτερὰ ἐπὶ περικεφαλαίας· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, στουφία, Παρθ. Μύθ. 12.

*Λοφώδης, ες, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων λόφου, σκευῆς, ὅμοιος αὐτῷ.

Λόφωσις, εως, ἡ, ὡσαύτως ἐκ λόφου. Τὸ λόφοι ἔχειν. «Λόφωσις ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνέων», παρ' Ἀριστοφάν· ταυτὸν τῷ, Λόφος, σκούφια τῶν πτηνῶν.

Λοφωτός, ή, όν (λοφόω). Ὁ λόφον ἔχων, ἢ σκουφωτός, ἐπὶ πετεινῶν, Ἡσύχ.

Λοχαγέτης, ου, ὁ. Δωρικ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ λοχηγέτης, = λοχαγός.

Λοχαγέω, ῶ, Δωρκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ λοχηγέω. Ὁδηγῶ, διοικῶ ἕνα λόχον, μετὰ γενικ. παρ' Ἡροδτ. 9, 53. καὶ 21. «Λόχου λοχηγεῖνα.

Λοχαγία, ἡ. Δωρκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ λοχηγία. Τὸ ὑπούργημα, ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγός, οῦ, ὁ (λόχος, ἡγέομαι, ἄγω), Δωρκ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ λοχηγός. Ὁ λόχον ἄγων, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου, συνήθ. ἀρχηγὸς 100 ἀνθρώπων, centurio, Ξενοφ. Κύρουπ. Η', ά. 13. «Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχαγοὶ δὲ δεκάδαρχοι, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρίαρχοι δὲ χιλιάρχων». Ὁ Lobeck Φρυν. σ. 430. σημειοῖ, ὅτι πολλοὶ Δωρικοί τύποι, καὶ μάλιστα οἱ τῆς πολεμικῆς, διετυπώθησαν καὶ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήνων διαλέκτῳ, καθότι παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἠκμαζε κατ' ἐξοχὴν ἡ τακτικὴ καὶ πολεμική.

*Λοχαγωγός, ὁ (ἄγω) = λοχαγός, ἀμφ. ὡσαύτως λοχαγωγία ἀντὶ λοχαγία, Lobeck Φρυν. σ. 430. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 719.

Λοχάδην, Ἐπίρρ. (λόχος). Διῃρημένως κατὰ λόχους ἐν τῷ στρατεύματι, συνήθως ἀνὰ 100. 2) ἐκ τοῦ λοχάω, κρυφίως, ἐνεδρευτικῶς, ἀπὸ τοῦ καρτέρι, ἢ μὲ καρτέρι, παραμονευτικῶς· καὶ δολίως, ἐπιβουλῶς, πανούργως.

Λοχάζω, ταὐτὸν τῷ, Λοχάω, Εὐην. Ἐπ. 16.

Λοχαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, Λοχεῖος. Ὁ εἰς λοχείαν, εἰς γέννησιν, ἢ εἰς τὴν γεννῶσαν ἀνήκων· ὡς «Δίφρος λοχαῖος», τὸ σκαμνίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ γυνὴ γεννᾷ, Ἀρτεμίδωρ. ε'. 74. «Δίφρος λοχαῖος, ᾧ πρὸς τὸ ἀποτεκεῖν χρῶνται αἱ γυναῖκες». 2) τροπ. ἐπὶ τῶν Σπαρτῶν ἀναδίδων ταχεῖς, ἀφθόνους βλαστούς· καὶ, ἀφθόνως ἀνθῶν, ἀναδίδων πολλὰ καὶ πυκνὰ ἄνθη, ὡς παρὰ Θεοφράστ. ἐν Αἰτ. Φυτ. γ'. 26. «Ταχὺ ἀναδίδωσι καὶ λοχαίαν ποιεῖσιν· καὶ ἐν κεφαλ. 29. «Λοχαίους ποιοῦσιν, συνπυκνοῦσι. καλάμους, ἢ στάχεις· καὶ παρ' Ἡσυχ. «Λοχία, — ἄθρους ἀστάχυας ἐχούσας· καὶ «Λοχίαν, τὴν εὐτραφῆ γῆν, καὶ ἄθρους ἀστάχυας ἢ καρπεύς φερούσαν». Παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 325. κεῖται «Λοχαίη σχίνος», καὶ σημαίνει οὐχὶ τὸ, βαθεῖα καὶ ὑψηλή, ἀλλὰ τό, ἀνθοῦσα, ἢ Ἀνθη γεννῶσα σχῖνος. 3) διὰ τὸ βάρος κλίνων, λυγίζων εἰς τὰ κάτω, καθὼς οἱ παρὰ ὥριμοι, βαρεῖς στάχεις τοῦ σιταρίου· ὅθεν «Λοχαῖος (σῖτος) κλινόμενος, εὐθετος, ἀπὸ τοῦ εὐτροφεῖν», παρ' Ἡσυχ.

Λοχάρχης, ου, ὁ· καὶ, Λόχαρχος, ὁ (λόχος, ἄρχω), = λοχαγός. Ὁ ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν τοῦ λόχου.

*Λοχάσδες, αἱ, = λοχάδες, ἀμφ. ἀνάγν.

Λοχάω, ῶ· καὶ, Λοχάζω, Μ. ἠσυ (λόχος), καὶ λοχάομαι, ὡς Ἀποδ. Μέσ. Λελησθότως ἐνεδρεύω, ὁ αὐτ. βάλλω ἀνθρώπους εἰς τὸν λόχον, εἰς τὴν ἐνέδραν, καρτερῶ, καὶ παραμονεύω τὸν ἐχθρὸν (κάμνω καρτέρι), αἰτ. προσ. Πλούταρχ. «Τὰ ἐκείνης ἔφη λάφυρα παντρατιᾷ Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς» καὶ πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡροδ. 6, 37. 87. 138. καὶ ἐν τῷ μέσῳ μέλλοντι, λοχήσομαι, ὡσαύτως (Ὀδ. Δ, 670) μετοχ. κορ. λοχησάμενος, Ὀδ. Δ, 388. 463. Ν, 268. Κατὰ μέσην διάθεσιν συνήθως ἄνευ πτωτικοῦ· καθόλου, παραμονεύω, πανοῦ οἱ ἁπάντες ζῶόν τι ἢ ἄνθρωπον, αἰφνιδίως πίπτω ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν πιάνω· παραφυλάττω, παραμονεύω τινὰ, Ἡρόδοτ. ἔθεν Λελοχημένοι, λαθραίως κεκρυμμένοι, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 7. καὶ, 168. ---καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο. Παρὰ Πολυβ. γ'. 40. «Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λοχῶνται», ἐκφράζει ἀπατηλήν τινα καὶ μεθ' ὑποκρίσεως φιλίαν· ἀμφ. μεντοπ. β) μετὰ αἰτιατ. τόπου, προμηθεύω τόπον τινὰ μὲ ἐνέδραν, στήνω αὐτοῦ ποιεύτην, ὡς παρ' Ἡρόδτ. 5, 111. «Ἐλόχησαν τὴν ἐν Πεδάσῳ ὁδόν. 2) ἀμεταβ., βάλλω καρτέρι, ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν, Ἰλ. Σ, 520. «Ὅτι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ὅπου τοῖς ἐφαίνετο ἁρμάσιον καὶ βάλλοσιν ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν.

Λοχεία, ἡ (λοχεύω). Τὸ τίκτειν, γεννᾶν, ἡ γέννησις.

Λοχεῖος, εἰα, εἷον (λόχος, 2. λοχεύω). Ἀνήκων εἰς τὸ γεννᾶν ἢ εἰς τὴν γεννῶσαν, ἢ εἰς τὴν γέννησιν, ὡς «Δίφρος λοχεῖος (καὶ, λοχαῖος, καὶ λόχιος)», τὸ σκαμνὶ τῶν γεννουσῶν γυναικῶν· ὅθεν, «Ἄρτεμις λοχεία, καὶ λοχίαν, ἡ προστάτις καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν τικτουσῶν. «Ὠδῖνων λοχίαιν», Εὐρ. Ἰων. 452. 2) λοχεῖα, τά· ἡ κάθαρσις, ἢ τὰ κεκάθαρτα τῶν τικτουσῶν γυναικῶν μετὰ τὴν γέννα. β) συνυπακουομένου τοῦ, χωρία, ὁ τόπος, ἔνθα γεννῶσι.

Λοχεύς, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Λόχος, μόνον παρ' Ἡσιοδ. Θεογν. 178.

Λόχευμα, τό (λοχεύω). Γέννημα, τὸ γεννηθὲν παιδίον ἢ ζῶον, ἢ γέννησις.

Λοχεύτρια, ἡ (λοχεύω). Ἡ παιδίον γεννήσασα, ἢ λεχώ, λεχοῦσα, λεχῶσα.

Λοχεύω, Μ. εὐσω (λόχος, 2. λέχος, λεχώ). Τὸ γεννημα φέρω εἰς τὸν κόσμον, ἐπὶ γυναικός, τίκτω, γεννῶ, παίδα, ὑμ. Ὀμ. Ἑρμ. 230. β) καὶ ἐπὶ μαμῆς, λοχεύειν γυναῖκα, ξεγεννῶ, συμβοηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν γέννησιν. «Τίς λοχεύσει σε; Εὐρ. Ἰων. 948. τίς θέλει σὲ βοηθήσει εἰς τὴν γέννησιν; τίς θέλει γένει μαῖα; Μέσ. Λοχεύομαι ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. τίκτω, γεννῶ ἐπὶ τε γυναικός, καὶ ἐπὶ πατρός, τεκνοποιῶ, ὅθεν ἐν γένει, παράγω, φύω, Ἑρμ. Ὀρφ. σ. 811. Τὸ μέσον ἔστιν εὐχρηστότερον ἢ τὸ ἐνεργ. ---Παθητ. γεννᾶσθαι, τεκνοποιεῖσθαι, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγαστρομένων, τίκτειν, γεννᾶν, Εὐρ. Βάκχ. 3. 2) λοχεύομαι = λοχάω, ὡς παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014. «Τὰς ἐν ταύτοισι λοχευομένας», ἀντὶ τοῦ, λοχώσας.

Λοχηγετέω, ῶ λόχος, ἡγέομαι). Διοικῶ ἕνα λόχον, συνήθως 100 ἀνθρώπων, πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδτ 9, 53. ἀντὶ λοχηγέω, ὅπερ καὶ παρέλαβεν ὁ Σβέιγχ. ἐν τῷ κειμένῳ.

Λοχηγέτης, ου, ὁ. Ἰωνικὸς ἀντὶ λοχαγέτης, ταὐτὸν τῷ, Λοχαγός, ἢ Λοχηγός.

Λοχηγέω, ῶ. Ἰωνκ. ἀντὶ λοχαγέω, ὅπερ ζήτει, Ἡροδτ.

*Λοχηγός, ό, Ἰωνκ. ἀντὶ λοχαγός.

Λόχησις, ἡ (λοχάω). Τὸ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθέζεσθαι, τὸ ἐνεδρεύειν· παραμόνευμα, ἐνέδρευσις.

*Λοχητικός, ἡ, όν (λοχάω). Ἐνεδρεύων, παρκμονεύων, παρατηρῶν ἐν τῷ λόχῳ, Ἀδαμ. φυσιογ. 2, 6. σ. 571.

Λόχια, τά. Ταὐτὸν τῷ, Λοχεῖα, τά. ἰδε Λοχεῖος, 2. ἐκ τοῦ, λόχιος.

Λόχια, ἡ. Ταὐτὸν τῷ Λοχεία. 2) Ὁ Ὀππιαν. κυνηγ. γ'. 292. ἔχει, Λοχίη, ἀντὶ τοῦ, Λεχώ· καὶ ἐπὶ ζώων.

Λοχιάδες, αἱ· συνυπακουομ. Θλαι, ταὐτὸν τῷ, Λόχμαι, Ἡσυχ.

Λοχίζω, Μέλ. ἴσω (λόχος). Εἰς λόχους διαιρῶ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τάσσω τούτους εἰς παράταξιν πολέμου, εἰς λόχους τάσσω, βάλλω, Ἡρόδ. 1, 105. Ἀγαθαρχίδης παρ' Ἀθην. ξ'. σελ. 270. «Δαρδανεῖς φησὶ δούλους κεκτῆσθαι τοὺς μὲν χιλίους, τοὺς δὲ καὶ πλείους· τούτους δ' ἕκαστον ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λοχίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. Β'. 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2)τίκτω, γεννῶ· ταὐτὸν τῷ, Λοχεύω, μόνον παρ' Ἡτυχ. 3) = λοχάω, παραμονεύω, παραφυλάττω τινὰ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, κάμνω καρτέρι τινά, ἐνεδρεύω, κρυφίως καὶ δολερῶς ἀπατῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἔτι δὲ βάλλω τινὰ εἰς καρτέρι, νὰ παραμονεύῃ, στήνω ἐνέδραν, μετὰ αἰτ. Θουκυδ. 3, 107. ὅθεν «Λοχισθέντες διαφθίρηναν (Θουκ. 5, 115)», ἐκλήθησαν ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐκεῖ, ἐνῶ ἐστέκοντο ἐνεδρεύοντες.

Λόχεος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, λοχεῖος, λοχαῖος, 2) ἡ λοχίη παρ' Ὅπτ = λεχώ· ἴδε λοχία.

Λοχισμός, ὁ (λοχίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα εἰς τὸ καρτέρι, τὸ στῆσαι ἐνέδραν.

Λοχίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Λοχῖτις, ίδος, ἡ (λόχος). Ὁ ἀνῆκων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λόχον, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου ὤν, καθόλου, πολεμικὸς, στρατιώτης, μαχητής, Ἀνθ. α'. 496. «Λοχῖτες ἐκλεκτίται ἑπτοτυνέλευτις λαοῦ κατὰ λόχους, τὸ Λατ. comitia centuriata, Διον. Ἁλικ. 2) ὁ ἐνεδρεύων, ὅστις κάθηται εἰς τὸν λόχον, εἰς τὴν ἐνέδραν καὶ παραμονεύει, κάμνει καρτέρι.

Λοχμαῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς λόχμην, λοχμώδης, καὶ διατρίβων ἐν λόχμῃ, ἐκ τοῦ

Λόχμη, ἡ (λόχος). Τόπος δασὺς καὶ πυκνὸς εἰς ἓν δάσος, ἐστρωμένος μὲ θάμνους, ἐνῶ μάλιστα συνηθίζουν τὰ θηρία νὰ κάθηνται καὶ κοιμῶνται, ἢ τὰ πτηνὰ, ὅπου κελαδοῦσι, ἢ ἐνῶ συντείνει εἰς κρυφὴν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 225. Ὀππ. Τ, 433. ||—ἐν λόχμῃ πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῦς· καθόλου, σύμφυτος καὶ σύνδενδρος τόπος, δάσος ἀπὸ θάμνους, δέντρα ὕλης. Ὁ Ἡρωδιανὸς ἔχει ἔτι «Λόχμιος ὕλαιξ, ἐκ τοῦ, λόχος, λόχμιος. Ἆρα ταυτόν ἐστι τῷ, ὕλῃ λόχος, ἢ, παρὰ τὸ λοχᾶν ἐν αὐτῷ, ἤτοι κρύπτεσθαι καὶ ἐνεδρεύειν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. Ἐντεῦθεν καὶ παροιμία, «Μία λόχμη δύο ἐρυθάκους οὐ τρέφει», μία ἐπαρχία δύο βασιλεῖς οὐ τρέφει.

Λόχμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ιον, = λοχμαῖος. Δόχμιος, τὰ· ταὐτὸν τῷ, Λόχμη, Λουκιαν. Φιλοπ. 10.

Λοχμώω, ῶ· καὶ, Λοχμόομαι, οῦμαι ὡς παθ. (λόχμη). Αὐξάνω, ἐξαπλόνομαι ὡς ὁ θάμνος, πυκνοῦμαι, δασὺς γίνομαι ὡς ὁ πολύδενδρος τόπος, ὡς τὸ δάσος, fruticesco.

Λοχμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, λόχμη). Ὅστις εἶναι πυκνὸς καθὼς τὸ δάσος, ἢ εἶναι γεμάτος ἀπὸ πυκνὰ δενδράκια, θάμνους, δασὺς, πολύδενδρος.

Λόχος, ὁ καὶ ἐπίρρ. λόχονδε (λέγω). Ἐνέδρα, καμπέρι, τόπος, ἐν ᾧ βάλλεται ἕνας ἀριθμὸς ἐκλεκτῶν καὶ γενναίων πολεμιστῶν, διωρισμένων εἰς τὸ νὰ παραφυλάττωσι, παραμονεύωσι (κάμνωσι καρτέρι) τὸν ἐχθρὸν, καὶ νὰ ἐπιπίπτωσιν ἐξ αὐτὸν αἰφνιδίως, Ὅμ., παρ' ᾧ ὀνομάζεται ἀστεῖως καὶ ὁ ἔμπροσθεν τῆς Τροίας ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων, ὁ δούρειος ἵππος, «Πηνειὸς λόχος, κοῖλος λόχμη», Ὀδ. Δ, 277. Θ, 515. Λ, 525. ὁμοίως ὀνομάζεται παρά τινι χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 57. «Ξύλινος λόχος», τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐσήμαινε καὶ, ἔγκλωμμα, φωλεὰ, κρυψῶνα τῶν λῃστῶν καὶ κλεπτῶν· ἔτι δὲ, φωλεὰ τῶν θηρίων, ὡς σὺ, λόχμη. β) καρτέρι, ἐνέδρα, ἐφ' ὅσον σχηματίζει ταύτην τάγμα ἐκλεκτῶν καὶ ἐπιλέκτων στρατιωτῶν, χωριστὰ ἀπὸ τὸν τόπον, ἢ ἐξ ἐπιχρύσου ἐπίθετος. «Λόχον δε ἴσκει (Ἰλ. Δ, 237)», ὑπάγω εἰς τὸ καρτέρι. «Λόχον ἀνδρῶν ἐστίσσατο (Ἰλ. Ν, 285)», κάθημαι εἰς καρτέρι, ἐνεδρεύω. «Ἐκ λόχου ἀναπηδᾶν (Ἰλ. Α, 379)», πηδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ καρτέρι. «Λόχοι εἶσαι (Ἰλ. Δ, 392. Ζ, 189. Ὀδ. Δ, 531.)», στοιχῶ καρτέρι, βάλλω ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν. «Λόχῳ εἴσατ' ἴσκω (Ἡσ. Θεογ. 174)», καὶ, λόχον ἀστήσω (Ὀδ. Ξ, 469.)», βάλλω τινὰ εἰς τὸ καρτέρι, εἰς ἐνέδραν, νὰ παραμονεύῃ. «Δέγεσθαι εἰς λόχον (Ἰλ. Ν, 277.)», διαλέγομαι διὰ καρτέρι, καὶ «Λόχον δὲ κρίνειν ἀνδρας ἀριστῆας (Ὀδ. Ξ, 217)», διαλέγω τοὺς ἀνδρειοτάτους διὰ τὸ καρτέρι, ἢν τρόπον παρ' Ὅμ. θεωρεῖται ἡ ἐπιτηδειότης εἰς ἐνέδραν ὡς ἀρετὴ καὶ προτέρημα ἑνὸς μαχητοῦ, Ἰλ. Ν, 276 — 281. γ) ἡ ἐνέδρα, τὸ λοχᾶν, τὸ ἔργον, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύειν, τὸ νὰ παραμονεύῃ τις, Ἰλ. Ω, 779. Ὀδ. Δ, 441. «Λόχος, θείοιο γέροντος (Ὀδ. Δ, 395)», ὁ τρόπος, καθ' ὃν παραμονεύει τις ἐναντίον τοῦ θείου γέροντος, Πρωτεως. δ) ἀριθμός τις ἀνθρώπων, σχηματιζόντων τὴν ἐνέδραν, Ἰλ. Θ, 522. ἡ κυρίως ἔστι σωρὸς, διωρισμένος εἰς τὸ νὰ κυριεύσωσιν αἰφνιδίως μίαν πόλιν. ε) κάθε σωρὸς, τάγμα καθωπλισμένων ἀνθρώπων, ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα, Ὀδ. Τ, 43. πλὴν μόνον ἐπὶ πεζικοῦ, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ἱππικοῦ. Αὖτη, ἡ καὶ παρ' Ἡροδτ. σπαρτωμένη σημασία, ἐν ᾗ εἴχετε καὶ παύει τελείως ἡ πρωτίστη σημασία τοῦ ἐνεδρεύειν, ἔγινε παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ ἐπιπαντεστέρα καὶ συνηθεστέρα· καὶ οὗτοι ἐννοοῦσι μὲ ταύτην τὴν λέξιν πᾶν μέρος, σύστημα τοῦ ὅλου στρατεύματος ἑνὸς πεζικοῦ χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμὸν ἀριθμοῦ, συνήθως δὲ, ἀριθμὸν ἑκατὸν ἀνθρώπων, τὸ Λατ. centuria, ἐνῶ καὶ λοχαγὸς ἀντιστοιχεῖ τῷ παρὰ Λατ. centurio (κεντυρίων), καὶ λοχῖτις ἐκλησία, τῷ, comitia centuriata. Παρὰ Σπαρτιάταις ὑπῆρχεν ὁ λόχος τὸ τέταρτον ἢ πέμπτον μέρος τῆς μόρας. Ἂν ὁ Ξενοφ. ἐν ταῖς Ἑλληνικ. καθόλου ὀνομάζει «Λόχους Θηβαίων, καὶ Ἀργείωνα, τὰ πεζικὰ στρατεύματα (τὴν infanterie), τότε φαίνεται, ὅτε τοῦτο ἀποδεικνύει ἰδιαιτέραν τινὰ πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν διαίρεσιν τοῦ λαοῦ εἰς λόχους, ἐπειδὴ ὁ Ξενοφ. εἰς Ἱέρων. Σ'. 5. λέγει «Διῄρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (εἰς τὰς Ἀθήνας), αἱ δὲ κατὰ μοῖρας (μόρας, οἱ Λακεδαιμόνιοι), αἱ δὲ κατὰ λόχους· ὥστε ἡ διαιρεσὶς τοῦ ἀριθμοῦ ἑτέρματο, καθὼς φαίνεται, ἀπὸ τὰς παρὰ ταῖς διαφόρους Ἑλληνικαῖς πολιτείαις καὶ φυλαῖς ἐν χρήσει διαιρέσεις τοῦ πεζικοῦ. ζ) κάθε σωρὸς, συνάθροισις, συνέλευσις, ἑταιρία· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σκοπῶ εἰρηνικῶ καὶ ἀποβλέποντι εἰς τὰ τῶν πολιτῶν. — 2) ἡ λοχεία, ὁ τόκος, τὸ νὰ κάθηται εἰς τὸ κρεββάτι διὰ νὰ γεννήσῃ, ὅθεν β) καὶ ἡ γέννησις, ὡς λοχεία, Αἰσχ. Ἀγαμ. 140. καὶ Ἱκετ. 691.

Λόχος, ὁ, παρὰ Μακεδονίοις Μὴν τις, ὅστις ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἀττικῷ, Μημακτηριών, Ἰσθμ.

Λοχός, οῦ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, λαχὼ, Διοσκ. «Πηρδένος λ.», ἐπὶ τῆς Θεομήτορος, Ἐκκλ. Συγγρ.

(Δόω), ταὐτὸν τῷ, λούω.

Τὸ Λ. μετὰ τοῦ Τ.

Λύα, ἡ (Λύω). Λύσις, χωρισμός. ὅθεν στάσις, ἐπανάστασις, διχόνοια, συνῆθ. στάσις, Πίνδαρ. Νέμ. 9, 34. ὅθεν

Λυάζω, καὶ, λυάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, στασιάζω.

Λυαῖος, ὁ (Λύω). Ὁ λύων, ὁ τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας λύων, ὡς τό, Λύσιος, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

*Λυγάζω, = ἠλυγάζω, πόλλ' ἀμφ. ἴδε Ruhnk Τίμ. σ. 119.

Λυγαῖος, αία, αῖον. καὶ ἐπίρ. Λυγαίως (λύγη). Σκιερὸς, ζοφώδης, σκοτεινὸς· μέλας, μαῦρος λέγεται καὶ, ἠλυγαῖος. «Νέφος λυγαῖον», Σοφοκλ. Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 1122. καὶ Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 110. «Νὺξ λυγαίας, ἴδε καὶ, λευγαῖος.

Λυγγαίνω, καὶ λυγγάνω (λύζω, λύγξ). Λύγγα, λούζιγγα ἔχω, λουζιγγίζω, ἢ λυγγίζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λυγγανόμενον, λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν· καὶ λυγκαστήσει, λύξει· καὶ λυγκάται, ῥεῦσαι· ὁ δὲ Σουΐδ. λυγκαίνουσα, ἀναλύζουσα, ὀλολύζουσα.

Λυγγάδης, ος, ὁ, ἡ (λύγξ). Ὅστις συχνὰ ἔχει τὸν λύγγα, ἤτοι συχνὰ λουξιγγιάζει.

Λύγδην, ἐπίρ. (λύζω). Λυγγαίνων, μὲ λούξιγγα, Σοφοκλ. Ο. Κ. 1621. «Δ. κλαίειν.

*Λυγδίνεος, έα, εον, = λύγδινος. (ι)

Λύγδινος, ίνη, ινον (λύγδος). Ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου, ἢ μαρμάρου κατεσκευασμένος, καθόλου λευκότατος, ὡς τὸ μάρμαρον.

Λύγδος, ὁ. Λίθος τις λευκότατος, τὸ στίλπνὸν καὶ λευκὸν μάρμαρον, Πλίν. λέξ. 8. λέγεται καὶ Θηλ. ὡς ἡ λίθος, ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικ. β'ς 32. λέγεται καὶ τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου. «Ἡ Παρία λύγδος».

Λύγη, ἡ. Σκιά, ὄψεως, σκοτία, σκότος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἠλύγη, ὅθεν ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω. Ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, ΛΥΓΗ καὶ τοῖς ἐκ τούτου παραγωγοις κατὰ τοῦτο μόνον, ἐφ' ὅτον σχηματίζει μίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ φθόγγου πολλὰ τραχὺν ἀντίθεσιν, ἥτις φαίνεται ἐξ ἴσου μεταξὺ τοῦ nox καὶ lux, μ' ὅλον ὅτι τινὲς θεωροῦσι καὶ τὰς δύο λέξεις ὡς ταυτοσήμους· τοὐναντίον δὲ διὰ τὴν συχνὴν ἐναλλαγὴν τοῦ λ μετὰ τοῦ ν ἡ ἀληθὴς κατὰ τὴν πηγὴν συγγένεια μετὰ τοῦ, νύξ, ὑπάρχει μόλις ἀμφίβολος (τὸ Ὑψιλον μακρὸν, ἐν δὲ τῷ, ἠλύγη, βραχύ.)

Λυγηρός, ά, όν (λύγος) Εὐλύγιστος, Μαθημ. παλ. σελ. 46. «Λυγηρὸν καὶ εὐκαμπὲς, εὐλύγιστον, εὐκολολύγιστον», τὸ ὁποῖον εὐκόλως λυγίζεται.

Λυγίζω (λύγος). Καμπύλον ἢ ἐπικαμπὲς ποιῶ, λυγῶ, στραμπουλίζω, συστρέφω, περιτειλίττω πλέκω· ἐφαρμόζω, ἑνόω, συνάπτω· ἐσμίγω, δένω· παρὰ δὲ τοῖς πελαίσταις, ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς δι' ἐπιτηδείων κινημάτων καὶ λυγισμάτων· καθόλου, κάμπτω, Θεοφρ. Μηθ. 274. «...ὑπ' ἀγκαλίδων ἐλυγίσθησε, ἐνικήθης, ἐνδώκας· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, περίσιμι. Παῦ. λογίζομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἢ εἶμαι εὐλύγιστος, ἑρμοστός. «Ἄρθρον ἢ λυγίζεται, ὅπου εἶναι ἡ κλείθωτις, Σοφοκλ. Τραχ. 782. Λέγεται καὶ ἐπὶ χορευόντων, ὅρ. λυγισμός.

Λύγινος, ίνη, ινον (λύγος). Ὁ ἐκ λύγου κατασκευασμένος ἢ ὤν, λυγαρίσιος.

*Λύγιος, ἀντὶ λοίγιος, ὡς Ἄρης, Μανέθων, ὅρ. λυγρός.

Λύγισμα, τό (λυγίζω). Τὸ λυγισμένον, καμπυλωμένον· ἢ στραφτογρισμένον, πεπλεγμένον. καὶ = λυγισμός, ἐπίκαμψις, στροφὴ, στρεψιγύρισμα, συγκλασμα.

Λυγισμός, οῦ, ὁ (λυγίζω). Τὸ λυγίζειν, κάμπτειν, στρέφειν, πλέκειν. «Ἄρθρων λυγίσματα, καὶ λυγισμοὶα, καλοῦνται παρὰ Διοσκορ. καὶ Γαλην. ἡ εὐκλαστις τῶν μελῶν, τὸ στραμπούλισμα· ἔτι δὲ ὁ λυγισμὸς τῶν χορευόντων, τὰ διάφορα τσακίσματα αὐτῶν, ὡς, λυγιστικὸς ὀρχηστὴς, ἀκλελυγισμένοι ὀρχήσεις, τὰς ὁποίας Γρηγ. ὁ Ναζ. ὀνομάζει αἰσχρὰς· ἐπὶ δὲ τῶν παλαιστῶν, τὰ ἐπιτήδεια λυγίσματα καὶ αἱ στροφαὶ αὐτῶν διὰ νὰ ῥίψωσι κατὰ γῆς τὸν ἀντίπαλόν των· τροπικ. καὶ ἐπὶ παρομοίων τεχνῶν καὶ σοφισμάτων τῶν σοφιστῶν κατὰ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνές των, Ἀριστοφ. Βατρ. 775.

Λυγιστὴς, οῦ, ὁ (λυγίζω λύγος). Ὁ ἐκ τῆς λυγαριᾶς πλέγματα ποιῶν, ὁ καλαθοποιός.

Λυγιστικός, ἡ, όν (λυγίζω). Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λυγίζειν, καὶ παθ. ὁ εὐκόλως λυγιζόμενος, ἢ πλεκόμενος, εὐκαμπὴς, καὶ ἐπὶ χορῶν ὠκιστικός.

Λυγιστός, ἡ, όν (λυγίζω). Λυγισμένος, ὅστις δύναται λυγισθῆναι, εὐλύγιστος.

Λυγκαίνω, καὶ λυγκάζω, = λυγγάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λύγκειος, εία, ειον (λύγξ, ὁ). Ὁ ἔχων εἶδος λυγκός, ὁ ἐκ λυγκός, ἐξαιρτ. Ὁ ὀξυδερκὴς ὡς ὁ λύγξ, ἢ ὁ λυγκεύς.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Ὄνομα παλαιοῦ τινος Ἀργοναύτου, περιφήμου διὰ τὴν ὀξυδερκίαν, Ἡσ. Ἀσπ. 327. Ὅρα Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β'. 10.

Λυγκικός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, λύγκειος.

*Λυγκίον, τό, ὑπαιρ. τοῦ λύγξ. Μικρὸς λύγξ.

Λυγκούριον, τό. Ἔτι δὲ καὶ, λιγκούριον, καὶ λεγγούριον. Ἠλεκτρον, κεχρισμάρι· ἢ ἓν εἶδος ἐξ αὐτοῦ κοκκινοπύρινον καὶ διαφανὲς· κατ' ἄλλους δὲ νομίζεται ὁ τῶν νεωτέρων ὑρυκτολόγων Σηλυκὸς Τάκιτος, ὁ πρὸς τὸ κόκκινον κλίνων, ἐξ οὗ κατασκευάζουσι οἱ παλαιοὶ τὰς σφραγῖδας, ἤτοι τὰς βούλας. Τινὲς ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τῶν λίγνως, ἐν τῇ Αἰνῳ Ἰταλίᾳ, ἔνθεν μετεκομίσθη ἢ λίθος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ, λυγκὸς οὖρον, ἐπειδὴ ἐνόμιζον αὐτόν, οὖρον (κατουρον) λυγκὸς ἐπαρχυνθέντα εἰς λίθους, Πλευτάρχ. τ'. σ. 146. Φίλης.

Λυγμός, οῦ, ὁ (λύζω). Τὸ λυγγαίνειν, λούγγος, κλῶσος· καὶ ὅταν κλαίητις.

Λυγμώδης, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λυγγώδης.

Λύγξ, γκός, ὁ· καὶ παρὰ νεωτ. λύγξ, λυγγός, ὁ. Εἶδος ζώου ἀγρίου καὶ ἁρπακτικοῦ, ὁμοίου τῇ γαλῇ, Lynx, Τμν. Ὁμ. 18, 24. «Βαλίαι λύγκεσιν, Εὐριπ. Ἄλκ. 582. ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 91. 2) ἡ λύγξ, λυγγὸς (λύζω), ταὐτὸν τῷ λυγμός, λύζιγγας ἢ λεύζιγγας. Ἀριστοτέλ. προβλ. λγ'. 8. «Λύγγα παῦσι πταρμοὶ καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις καὶ ἔξοχα· παραπλήσιον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ τοῦ Πλάτων· σμπ. ιβ'. 6. «Ἃν μέν σοι ἐπέλθῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παυέσθαι ἡ λύγξ· εἰδὲ μή, ὕδατι ἀναγκυλίσασον· εἰδ' ὅρα πάνυ ἰσχυρὸ ἐστίν, ἀπαλαβών τι τοιοῦτο, οἷο κινήσαι ἂν τὴν ῥῖνα, πταρεῖ· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δίς, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστί, παύσεται». 2) καὶ ὁ λύζιγγας ἐν τῷ κλαίειν, ὁ στεναγμός.

Λυγόδεσμος, ὁ, ἡ (λύγος, δεσμός). Ὁ μετὰ κλώνων λύγου (λυγαριᾶς) δεδεμένος.

Λυγοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ ἀπὸ λύγου πλέκων, ὡς, λυγιστής.

Λύγος, ὁ, καὶ συνηθ. ἡ, ἄλλως δὲ καὶ, Ἄγνος, Vitex agnus castus, Λιν. Φυτὸν ν'μαντῶδες καὶ ἁπαλόν, βαμνῶδες, μακρὰς καὶ εὐκαμπεῖς, ἤτοι λυγιστὰς, εὐστρόφους καὶ ἁπαλὲς ῥοβδους ἔχον, ἐπιτηδείας εἰς τὸ πλέκειν σχοινία καὶ καλάθους καὶ δένειν, τὰ παρ' ἡμῖν, λυγαριᾶς, λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται, λύγος, κάθε λυγιστὴ καὶ εὐκαμπὴς, πρὸς πλέξιμον καὶ δέσιμον ἐπιτηδεία ῥοβδος, βέργα, ἁπαλὲς κλάδος, ὅθεν καὶ ὠΐτεα, οἶσοι· καὶ, βέργα τῶν καββαλάρων, Ὀδ. Ι, 427. Κ, 166. Τμ. Ὁμ. 6, 13. «Παλιούρων λύγοισι, Διοσκορ. γ'. 33. «Λύγοις, μάστιγες, αἷς εἰ σ'ληται τυπτήσεται», Σχόλ. Πλάτ. σελ. 156. «Στρεπταῖς λύγοισι συμπεπλεγμένοις», Εὐριπ. Κύκλ. 224. ἀντὶ τοῦ, ῥάβδοις, βακτηρίαις. «Χρυσέαι λύγοι ἔχων ὁ βασιλεύς», Ἰώσηπ. περὶ δὲ τοῦ «Μόσχοισι λύγοισι (Ἰλ. Δ, 105)», εἶναι ἀμφίβολοι ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶναι ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ, τρυφεροῦς, εὐλύγιστος, ἢ ἂν καὶ τὰ δύο εἶσι ταυτόσημα οὐσιαστικὰ καὶ τὸ ἓν ὡς ἐπεξήγησις πρόσθεσις (appositio) τοῦ ἑτέρου. 2) = στρεβλή, ὄργανόν τι τῶν τεκτόνων, δι' οὗ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν συμπηγνυμένων διὰ πόλλας ξύλων· στρεβλωτήριον, γαλιάγρα· ἐντεῦθεν τὸ, λυγίζω, στρέφω, κάμπτω, δένω, πλέκω, στρεφογυρίζω, στραμπουλίζω, κομποδένω. (υ υ) ὅθεν

Λυγοτευχής, έος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὁ ἐκ λύγων, τρυφερῶν κλάδων, καὶ μάλιστα λυγαριᾶς (λύγου) τετευγμένος, ἀπὸ λυγαριᾶν κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος, Ἀνάλεκτ. β'. 147. «Ἥρτος λυγοτευχής».

Λυγόφως (λύγη, φῶς), = Δυκόφως, Σχόλ. Ἀπολλ. β'. 671.

Λυγόω, ῶ (λύγος), ταὐτὸν τῷ, Λυγίζω.

Λυγρός, ά, όν· καὶ Ἐπιῤῥ. Λυγρὸς· ταὐτὸν τῷ πεζῷ, Δυπηρός. Πενδικός, ἄθλιος, ἐπίπονος, κακός, χαλεπός, οἰκτρός, ἐλεεινός· κακόλουλ, δυστυχής, ἀτυχής, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ἡροδτ. συχνότατα δὲ μετὰ τοῦ, ὕπνος καὶ ὄλεθρος, καὶ μετὰ τοῦ, ἄτη, ἄκης, ἀϊδροκυσίη, ἔλκος, ὄλγος, ἔχθος, κῆδος, πένθος καὶ τῶν παραπλησίων· τοπολὺ ἐπὶ καταστάσεων σώματος ἢ διαθέσεως, ἐπὶ ἐναντίων τυχῶν καὶ συμβεβηκότων, ὅθεν καὶ, «τὰ λυγρά, τὰ ἄθλια πράγματα, συμφορά, δυστυχία, Ἰλ. Ω, 531. Ὀδ. Ξ, 226. ἔτι δὲ, κακόν, ψόφος, ἀπώλεια, Ὀδ. Γ, 303. «Ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα (Ὀδ. Δ, 432)», ἢ διανενοημένη τὰ κατ' ἐξοχὴν ψοροποιὰ καὶ κακά· ἔτι δὲ, «Λυγρὰ νοεῦντες (Ἡσ. Ἔ. 253)», οἱ νοοῦντες, διαλογιζόμενοι ψοροποιὰ πράγματα· ἰσαιτίως κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ λέγω ἐνεργ. «Φάρμακα λυγρά, αἴτιά, τῷ, ἐσθλά, ψοροποιά, ὀλέθρια μᾶσα, φάρμακα, κακαὶ μηχαναί, Ὀδ. Δ, 230. Κ, 236. καὶ «γαστὴρ λυγρὴ», κακέρμορος, δύστηνος κοιλία, ἢ ὁποία ὀκλ. ἄγαπᾷ νὰ γεμίζηται ἀπὸ φαγητά», Ἰλ. Ρ, 473. τοιαυτίον δέ, «πείματα λυγρὰ», πειχρὰ, ἀχρεῖα ψρέμματα, Ὀδ. Π, 457. Ἐπὶ ἀνθρώπων σπανίως ἐν χρήσει, καὶ παρ' Ὁμ. συνήθ. μὲν ἐπὶ τῆς σημασίας, ἐλεεινὸς, ἤτοι δύστυχος, ἄθλιος, ἀνάξιος εἰς τὸ ἀγαθὸν, Ἰλ. Ν, 119. 237. Ὀδ. Σ, 107. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς σημα. Ὀλέθριος, προξενῶν ὄλεθρον, κακῶν αἰτίας, Ὀδ. Ι, 454. ἐπιῤῥ. λυγρῶς, Ἰλ. Ε, 768. — Περὶ τῆς σημασ. τοῦ λυγρὸς ἔχει μετὰ τοῦ κύρος ἐν γίνει ὅ,τι εἴρηται περὶ τοῦ συγγν. λεγαλέος, ὡς τόσον, ἡ ἐνεργ. δύναμις τῆς λέξεως ἐν τῷ, λυγρὸς εἶναι μᾶλλον χαρακτηριστική. (τὸ πρωτότυπον ἔστιν ἀναμφιβόλως τὸ, λύζω, ὅθεν, λυγρὸς, λυπρὸς, λοιγὸς, λύγιος, λεγαλέος, lugeo, luctus.)

Λυγώδης, ους, ὁ, ἡ (λύγος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους κλάδου λυγαριᾶς ὤν, ἤτοι, ηλίσχρος, ὑψηλὸς, ἁπαλὸς, μαλακὸς, εὔστροφος ὡς ἡ λυγός.

* Λύδειος, ὁ, ἡ, = Λύδιος. (−−υ)

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἦν τὸ βασίλειον τοῦ Κροίσου, εἶτα δὲ Περσικὴ Σατραπεία, ὅθεν

Λυδιάζω, ἡ Λυδίζω. Τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους των, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν των, ἢ μιμοῦμαι τὰ ἤθη αὐτῶν. «Λυδίζειν τὴν στολὴν», Φιλόστρ.

Λυδιακός, ή, όν· ἡ, Λύδειος, ὁ, ἡ· ἡ, Λύδιος, ία, ιον. Ἐκ τῆς Λυδίας ὢν· ἀνήκων εἰς τοὺς ἐγκατοίκους τῆς Λυδίας. «Λίθος λυδίαι ἡ καὶ, Βάσανος, λεγομένη, ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα (μεχειγι, Τουρν.)· ὀνομάζεται δὲ οὕτω, διότι κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Λυδίαν εὑρέθη, Θεόφραστ. περὶ Λίθων. (ἡ λέξις εὕρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Βακχυλ.)

* Λυδίζω = λυδιάζω.

Λυδίστί, Ἐπιῤῥ. (λυδίζω). Κατὰ τὸν Λυδικὸν τρόπον, ἢ ὅπως κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, λυδικά. (−−υ)

Λυδίων, ωνος, ὁ, καὶ Λυδός, τὸ Λατινικ. Ludio. Ὑποκριτὴς τῶν θεάτρων, ὅστις ἐν ταὐτῷ εἶναι καὶ ὀρχηστὴς καὶ παντομίμος, Διονύσ. ἀρχ. β'. 71. Ὁ Ἀππιαν. Ἐμφυλ. ξ' καλεῖ τοὺς τοιούτους, Λυδούς.

Λυδοπαθής, έος, ὁ, ἡ (Λυδὲς, παθεῖν), κατὰ τὸ, ἡδυπαθὴς σχημα. Παραδεδεγμένος εἰς τὴν ἡδυπάθειαν ὡς οἱ Λυδοί, Ἀνακρέων παρ' Ἀθην. σελ. 599.

Λυδὸς, ὁ. Ἐγκάτοικος τῆς Λυδίας· εὐφημίζοντο οὕτω ὡς ἁβροδίαιτοι καὶ ἡδυπαθεῖς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἔτι οἱ λυδοὶ τὰς θέας εὑρεῖν λέγονται. 2) = λυδίων.

Λύζω, Μέλ. ξω. Τὸν λυγμὸν ἤτοι τὸν λούζιγγα ἔχω. 2) Ἰδιώμ. κατέχομαι, λυγγαίνω, λυζιγγίζω ἐν τῷ κλαίειν· ὁμοποιούμενη λέξις κατὰ τὸν φυσικὸν ἦχον (ὅθεν, ἀναλύζω, λυγμὸς, λύγξ, λυγγαίνω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀλολύζω.)

* Λύη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ λύα· (ῡ)

Λύθεν, Λίολικ. ἀντὶ, λυθησαν, ὁ ἐστὶν, ἐλύθησαν. ἐκ τοῦ, λύω, Ὀδυσ. Θ, 380. ῡ−ε ἐκ δεσμοῦ λύθεν, ὅπου ἄλλοι, λύθε, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰδικῆς ἀναγιγώσκουσι· (υυ)

Λύθρον, τό. Ἡ καλλιον, λύθρος, ὁ, = λῦμα, παρὰ τὸ λύω· γράφεται δὲ διὰ τοῦ πρὸς διαστολὴν τοῦ, λέθρου. Μολυσμὸς, ἀκαθαρσία, μυσαρότης, καὶ μάλιστα Ὁ διὰ τοῦ αἵματος μιασμὸς ἀνομειγμένου τῇ κόπῃ, Ὁμ., παρ' ᾧ ὅμως ἀεὶ ἐν χρήσει ἡ ἑπτική· «λύθρῳ παλάσσετο χεῖρας, καὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος (Ἰλ. Λ, 69. Υ, 503. Ζ, 268. Ὀδ. Χ, 402. Ψ, 48.)», ἔνθα ἐ ἀρχαιότατος τύπος τῆς ὀνομαστ. μένει ἀβέβαιος. Ὅτε παρ' Ὁμ. ἡ λέξις κεῖται μόνη, ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ, βρότες, τὸ ἐκ τῆς πληγῆς ῥέον αἷμα, ὡς, «ὑβρίσθην αἱματόεσσαν, ὅτε δὲ κεῖται μετὰ τοῦ, αἷμα, τότε ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, τὸ μετὰ κονιορτοῦ μεμιγμένον αἷμα ἐν τῇ μαχῇ, ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συνιστάμενος οἱ ἰδρῶτοι καὶ κόνις μετὰ τοῦ αἵματος. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς Ἀνταν, β'. 2, παρὰ Πολυδ. δ'. 45, ὁ κοκκινοβαφὴς χυλὸς τῆς περφύρας.

Λυθρόω, ῶ. Μετὰ βρότου, φενικοῦ αἵματος μολύνω.

Λυθρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ μετὰ φλεγματώδους αἵματος μεμολυσμένος, αἱματώδης, αἱματωμένος, βαντισμένος μετὰ αἵματος.

Λυκαβαντίδες ὧραι, αἱ τὸ ἔτος σχηματίζουσαι, ἀποτελοῦσαι Ὧραι, Ἀνάλεκτ. β'. 87. ἢ ἀντὶ, λυκαβάντων ἐτῶν, ἐκ τοῦ

Λυκάβας, αντος, ὁ, αἰτ. λυκάβαν, Ἐπ. Ἀδ. 304, 8. Ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ χρόνος, ἤτοι τὸ διάστημα δώδεκα μηνῶν, Ὀδυσ. Ξ, 161. Τ, 306. ἐξ ἀγνώστου τινὸς παρωχημένης, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, λυκηγενὴς, καὶ, λυκόφως. Φαίνεται ὅμως, ὅτι μετὰ τοῦ βαίνω καὶ τοῦ λατιν. lux ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὀρχὴν· κατὰ δὲ Εὐστάθ. Ὀδ. Ξ, 161. (ὀρθοτέρ παρεκδέξως) παράγεται ἐκ τοῦ, λύκοι καὶ βαίνειν, ἐπειδὴ τὰ ἔτη διαδέχονται τὰ ἓν τὸ ἄλλο ἀμέσως, ἐν τρόπον οἱ λύκοι, ὅταν διαβαίνωσι ποταμένυτικὰ, ἐναγκαλιζόμενοι (ἐπουραίως πήγματι) ὁ εἷς τὴν οὐρὰν τοῦ ἄλλου, καθὼς οἱ ἄνθρωποι πάλιν συμπλεκόμενοι τὰς χεῖρας.

*Λυκάγχη, ἡ (λύκος, ἄγχω) = κυνάγχη.

Λύκαια, τὰ (λύκος). Προσυπακουομ. ἱερὰ· ἑορτὴ τοῦ λυκαίου Διός, Παυσαν. Ἀρκ. β'. καὶ Κορινθ. ιβ'. 2) Τὰ τῶν Ῥωμαίων Lupercalia, ἐκ τοῦ, lupus, ἑορτὴ τοῦ Πανὸς, τὴν ὁποίαν ἐώρταζον οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Λύκαινα, καὶ, λυκαινὶς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ λύκος. Ὁ θηλυκὸς λύκος· ὅθεν

Λυκαινόμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ). Ὁ λυκαίνης μορφὴν ἔχων, Λυκόφρ. 481.

Λυκαῖος, καὶ, λυκαῖον, τὸ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. λυκαῖος, αἶα, αῖον, ἀντὶ τοῦ, ἀρκαδικὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ τοῦ Πανὸς· ὅθεν τὰ λύκαια, ἡ ἑορτὴ, ἴδε λύκαια.

Λυκανθρωπία, ἡ, καὶ, λυκάνθρωπος, ἡ. Προσυπακουομ. Νόσος. πάθος τι, ἐκ μελαγχολίας προερχόμενον, ὅποτε ὁ ἀσθενὴς τρέχων τὴν νύκτα γαυλίζει καὶ οὐρλιάζει ὡς ὁ σκύλος καὶ λύκος, κ. τ. λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

* Λυκάνθρωπος, ὁ, καὶ, ἡ (λύκος). Ὁ λαμβάνων τὴν μορφὴν καὶ φωνὴν λύκου, Γαλλ. loup-garou· λείψανον ἀρχαίας δεισιδαιμονίας. 2) πάσχων λυκανθρωπίαν.

Λυκαυγής, ές, ὁ, ἡ· οὐδ. τὸ λυκαυγές, ταυτόν τῷ, λυκόφως (ΑΤΤΙΚΗ, αὐγή). Ἔχων λυκαυγὲς φῶς, σουρουπιασμένος.

Λύκαψος, ἡ· καὶ, λύκοψος, ἡ· καὶ, λυκοψίς, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Lycephos, Πλίνιος, Νίκανδρ. Θηρ. 840. Διοσκ. δ'. 26. ἐστι δὲ ὅμοιον τῷ, Βούγλωσσον, anchusa, καὶ lycopis, ἤτοι ἐν echium, Λιν.

Λυκέη, καὶ Ἀττ. συναλ. Λυκῆ, ῆς, ἡ· καὶ Λυκεία, ἡ· προσυπακ. ὁρμή. τὸ ὁρμᾶν τοῦ λύκου, (λυκοτόμαρον), καὶ ἡ ἐκ τούτου κατασκευασμένη περικεφαλαία, ὡς καὶ τὸ, κυνέη, κυνῆ, Ἰλ. Β, 459. καὶ Πολυβ. 6. 22.

* Λυκεία, ἡ, = λυκέη.

Λύκειον, τό. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν ἐξαιρέτων καὶ δημοσίων Γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, ἐσπερασμένας τὰς ὁδοὺς ἔχον, ἔνθα ἤρχοντο οἱ ἄνδρωποι εἰς περίπατον. Ἐκλήθη οὗτως ἐκ τοῦ πλησίον αὐτοῦ κειμένου Ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, λυκείου ἐπονομαζομένου, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐξωθεν τῆς πρὸς ἀνατολὰς πύλης τῆς πόλεως, Παυσαν. Ἀττικ. ιδ'. ὁ Φώτ. ἔχει ηλύκειον, ἐν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων· ὁ Θρόπομπος μὲν ἐπὶ Πεισιστράτου ποιεῖσθαι φησὶν. Φιλόχορος δὲ, ἐπιστατοῦντος Περικλέους γενέσθαι. Ἐν τούτῳ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις καὶ γυμνάσεις (πρὸ τοῦ πολέμου) ἐποιοῦντο· ὅρα Παυσανίαν ἔνθα ἀνωτέρω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. καὶ Λεύκιαν. Ἀνάχαρ. Ἐνταῦθα ἐδίδασκε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦσι παρὰ τοῖς ὑστέροις ἀντὶ τοῦ Σχολεῖον, Γυμνάσιον· κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Λύκειος, εἶα, ειον· ἡ λύκειος, ὁ, ἡ (λύκος). Ἐκ λύκου, ἀπὸ λύκου, λυκίσιος. 2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι κατὰ λυκοκτόνος, ὅρ. τουτο, ἡ φύσει καταγόμενος ἐκ Λυκίας καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῆς, ἴδε λυκηγενής. Ἄλλοι ὑπάγουσι ταύτην τὴν λέξιν εἰς τὸ, ΛΥΚΗ. Ὁ Αἰσχ. Θήβ. 145. παίζει ταύτῃ τῇ λέξει, λέγων· ηλύκοι ἄναξ, λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐων ὦ Ἀπόλλων, γίνου εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα λυκώδεις, ἤτοι σπαράκτης, ἀφανιστὴς αὐτοῦ

Λυκεργής, ὁ, ἡ = λυκοεργής, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 7, 76.

Λυκῆ, ἡ. ἴδε Λυκέη.

* ΛΤΚΗ, ἄχρηστον θεματικόν, μόνον παρὰ μακροβλῷ Ηρον. 1, 17. ἐξ οὗ παράγεται τὸ, λυκόφως, ἀμφιλύκη, λύκος, λύχνος, λύγδον, λεύσσω, λευκός, καὶ τὸ λατ. lucco, lux, καὶ ἔνθα ἀνήκουσι καὶ, λυκάβας, λυκαυγής, λυκοφλία· ἀντίκειται τῷ, λύγη, ἴδε τοῦτο. Κατ' ἄλλους, ἔστι ταυτοσ. τῷ, ηλύγημι, σκιά, σκότος, νύξ, ἴδε λυκόφως· (ν-)

Λυκηγενής, ές, ὁ, ἡ (λυκία, γένος). Καταγόμενος ἐκ Πατάρων Λυκίας, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Δ, 101. 119. ἔνθα ἐπικαλεῖται αὐτὸν ὁ λύκειος παῖδαρος, ἄρα, ὁ λύκειος. Καθ' ἄλλους, ἐκ τοῦ, ΛΤΚΗ, φωτογεννημένος, ἀσφαλῶς μέντοι.

Λυκηθόν, Ἐπίῤῥ. (λύκος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου.

Λυκηθμός, ὁ. Ὁ ὠρυγμός, τὸ φώναγμα, τὸ ἅρπαγμα τῶν λύκων, Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. κατὰ τὸ, μυκηθμός σχηματισθέν.

Λυκηλάτος, ὁ, καθ' Ἡσυχ. = ἔγχελυς.

* Λυκία, ἡ. Ἡ ἐπαρχία Δυκία ἐν τῇ μειρᾷ Ἀσίᾳ, Ἰλ. ηλυκίηθεν, ἀπὸ τῆς Λυκίας, καὶ, λυκίηνδε, εἰς τὴν Λυκίαν ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, Ἰλ.

Λυκιόκυς, ἐως, ὁ (λύκος). Ὁ σκύλαξ, τὸ κουτάβι τοῦ λύκου, λυκόπουλον.

Λυκιεργής, ὁ, ἡ, ἀντὶ, λυκοεργής, λυκιουργής.

Λυκίηθεν, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς Δυκίας. Ἰλ.

* Λυκίηνδε, Ἐπίῤῥ. Εἰς τὴν Δυκίαν, Ἰλιάδ.

* Λυκίνος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός.

* Λυκιοεργής, ὁ, ἡ, καὶ συναλ. Λυκιουργής, ἴδε τοῦτο.

Δύκιον, τό. Εἶδος ἀκάνθης, ἐν λυκίᾳ φυομένης, ἤτις ἄλλως καὶ, πυξάκανθα, λέγεται, Διοσκορ. α. 133. Πλίνιος λδ'. 14. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ τῶν ῥιζῶν καὶ κλόνων ταύτης ἀφέψημα, ὡς ἰατρικὸν μεταχειριζόμενον, Κέλσος, ε. 26. λ'. 6. καὶ 7. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

* Δύκιος, ἰα, ιον. Ἐκ Δυκίας ὢν· οἱ Λύκιοι, οἱ ἐγκάτοικοι Δυκίας, Ἰλ. (υ)

Δύκιος, ὁ. Ἡλοειδὲς εἶδος, Ἡσύχ. ἀμφ. Παρ' Ἀριστοτ. ζώοις Ἱστορ. β'. 24, κεῖται νῦν οὗτος, ὅπου πρότερον, Λύκις, ἔκειτο.

Λυκιουργίς, ὁ, ἡ (λυκία, ἔργω). Ἐν τῇ Δυκίᾳ ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν λύκων ἐξειργασμένος, φασιασμένος· ὡς τὸ, μιλησιουργής, μιλησιουργός, βοιωτιουργὴς, καρικοεργής, κορινθιουργής, κ. τ. τ., πρβλ. Valck Ἡρόδ. 7, 76. 2) Κατ' ἄλλους, κατεσκευασμένος ὑπὸ λυκίου τεχνίτου, Ἀθην. 11. σ. 486. Böttigers Archaeol. Andeut. p. 150. ἴδε καὶ λυκοεργής.

Λυκίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λυκαινίς· λύπαινα, μόνον παρὰ Πλουτάρχ. Σύλ. 23. πλὴν σύλλ. ἀμφ. καὶ ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ Ησρ. καὶ Σαιφέρου.

Λυκίσκος, ὁ (λύκος). Παρ' Ἡσύχ. τροχιλία, ἡ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκον· καὶ, ἄνοδος σωμάτος.

Λυκοβατίας, ου, ὁ (λύκος, βαίνω). Ὁ ὑπὸ λύκων πεπατημένος· ὡρυμὸς λυκαβατίας, παρ' Ἡσύχ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, λυκαβήττιος.

Λυκόβρωτος, ὁ, ἡ (λύκος, βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ λύκου δαγκασμένος, ἢ καταφαγωμένος = λυκοσπάς.

Λυκόδοντες, οἱ (ὀδούς). Ὡς, κυνόδοντες, Γαλην. χρείας μορίων, τί. 1. ἀρῳ.

Λυκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λύκου ἔχων, ἢ τὴν μορφὴν αὐτοῦ, ὅμοιος τῷ λύκῳ

Λυκοεργής, ἡ, λυκεργής, ὁ, ἡ (λύκος, ἔργω). Ἀπεργαζόμενος τοὺς λύκους, φονεύς αὐτῶν· προβολαὶ λυκοεργέες, ἀκόντια εἰς τὸ νὰ ῥίπτωνται, καὶ σκοτώνωσι τοὺς λύκους, Ἡρόδ. 7, 76. ἔνθα ἄλλοι ἄνευ λόγου ἀναγιωώσκουσι, λυκιοεργέες, ἴδε Σβιγχ. εἰς Ἀθήν. 11. σ. 486. Δ.

Λυκοθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Ὁ λύκου θάῤῥος ἔχων· γενναῖος ἢ θρασύς, τολμηρὸς ὡς ὁ λύκος, Ἀναλεκτ. β'. 107. ὡς κυνοθαρσής.

Λυκοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ λύκους θηρεύων.

Λυκοκτονέω, ῶ. Λύκους κτείνω, φονεύω· ἐκ τοῦ

Λυκοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ λύκους κτείνων, φονεύων. 2) Ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 6. ηλυκοκτόνος ἐκ θεοῦ, ὅπου ὁ Σχόλ. σημειοῖ· λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα (φασὶ) οἱ μὲν διὰ τὸ τὸν Θεὸν νόμιον εἶναι καὶ τὴν τῶν βιτκημάτων φυλακὴν ποιούμενον ἀναιρεῖν τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν λύκους, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φησι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δὲ, διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἔλαφους, ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύκους· πρβλ. Παυσ. 2, 19. 2) Ἡ λυκοκτόνος, εἶδος φυτοῦ, Φίλιστ.

Λυκόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ λύκου μορφὴν ἔχων.

* Λυκόοργος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρὸς, ἀντὶ Λυκοῦργος, Ἰλ. Ὁ τύπος λυκόοργος ἔστι σφαλερός, Wesse. Ἡρόδ. 1, 65.

Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ (πάνθηρ). Τὸ ἐκ πάνθηρος καὶ λύκου γεγενημένον ζῶον, Εὐστάθ.

* Λυκοπερσικόν, ἡ λυκοπέρσιον, τό. Φυτόν τι πιθανῶς, Αἰγύπτιον, ἔχον χυλὸν κίτρινον καὶ σφοδρᾶς, ἀρωματικῆς ὀσμήν, Γαλην.

Λυκόποδες, ων, οἱ. Ἀθηναῖοι, ἑταιρτ. οἱ Ἀλεμαιωνίδαι, οἵτινες ἐκρήμνισαν τὸν τύραννον Ἱππ. Ἀριστφ. Δυσ. 664, ἔνθα ὅμως ἀναγνωστέον, κατὰ τὸν Ἐρμάνναν, λευκόποδες. 2) Οἱ ὁρυμφόροι τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, ἤτοι ἐπειδὴ ἔφερον ὑποδήματα ἐκ λυκείου δέρματος, ἢ ἐπειδὴ ἔφερον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸ σχῆμα, λύκου.

Λυκορράϊστης, ου, ὁ (λύκος, ῥαίω). Λύκους ῥαίων, λυκοκτόνος, Ἀνάλεκτ. β'. 81. ὡς κυνορράϊστης.

Δύκος, ὁ. Ζῶον τετράποδον ἄγριον καὶ ἁρπακτικὸν, ἤτοι σαρκοφάγον· ὅμοιον μεγάλῳ σκύλῳ, τεφρώδες καὶ λευκανθίζον ἔχον τὸ χρῶμα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 156. ηλύκοι ὠμοφάγοιεν· παρὰ τὸ ὁποῖον καθὸ τὸ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι ἁρπακτικὸν θηρίον, ἔστι τὸ σύμβολον τῆς ἀκρας ἐπιθυμίας, καὶ τῆς προπετοῦς ἀγριότητος, ἰδε ἑταιρτ. καὶ Ἰλ. Π, 352. καὶ παροιμ. ηλύκων ἰδεῖν, ἀντὶ τοῦ, βαβάζεσθαι, ἐπειδὴ κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν, ἐκεῖνος ἐβαβάϊζετο, ὅστις ἐβλέπετο ὑπὸ λύκου πρὶν ἢ ἰδε αὐτὸς τὸν λύκον, Πλάτ. Πολιτ. 1, 10. σ. 336. Δ. Θεσσ. 14, 22. Voss. Vig. Ecl. 9, 55. σ. 484. Plin. h. n. 8, 134. (παράγουσιν ἐκ τοῦ, ΛΤΚΗ, ἤτοι διὰ τὸ λευκόφαιον, τεφρώδες χρῶμά τον, καὶ ἐπειδὴ ἐξέρχεται εἰς θήραν καὶ κυνηγεῖ περὶ τὸ λυκόφως, πρβλ. τοῦτο. 2) Εἶδος ἰχθύος, Ἀθην. σελ. 282. 3) Εἶδος ἀρμένης ἢ φαλαγγίου. 4) Κάδε σιδηροῦν ἐξαγγέλι, ἀγκίστρι, ἢ σουβλί, ἑταιρτ. α) Ἡ ἐν τοῖς πηγαδίοις κριτέλλα τοῦ σχοινίου, ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κάδικας, σουβᾶς. β) Ὁ ἐν τῇ θύρᾳ μανδαλος, ἢ κόρας, κατσχεύς, κλεῖθρον. γ) Μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὅ ἐστι, τὰ σιδηρᾶ ὀδόντια αὐτοῦ, ὡς τὸ, Ἐχῖνος. 5) Χλευαστικὴ ἐπωνυμία τῶν παιδεραστῶν Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 782. 6) Ὄνομα πολλῶν ποταμῶν, Ἡρόδ. (υ)

Λυκοσκόροδον, τό. Ἀντὶ τοῦ, Ἀμπελόπρασον, κεῖται ἐν χειρογράφοις παρὰ Διοσκ. β'. 180.

Λυκοσκυτάλιον, τό. Κατὰ Διοσκορ. δ'. 152. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Σησαμοειδὲς μέγα, λέγεται.

Λυκοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω, λύκος). Ὁ ὑπὸ λύκου κατασπαραγμένος, ξεσχισμένος, ἢ κατακλακωμένος, Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. β'. 28. πᾶς λυκοσπάς, Νίκανδρ. Θηρ. σ41. πΔ. ὁρμῶ, Φίλης. 2) Ἐξαίρετος δὲ ἵππος λυκοσπὰς, εἶδος ἵππων ἐν τῇ κατωτέρᾳ Ἰταλίᾳ, ὅπερ ἄλλως, ἀνετός, λέγεται, Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ιε'. 24. σημ. (α)

Λυκόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων στόμα λύκου, εἶδος σαρδέλλων, Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. 8. ιή. σημ.

Λυκόφαυος, ὁ, καὶ λυκόφωνος. Φυτόν τι, ἄλλως Ἐχινόπους, Πλούτ. Λυκ. 26. κ. τ. τ.

Λυκόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ λύκου ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) Ὡς οὐσ. εἶδος εὐμενοῦς λίθου.

Λυκοφιλία, ἡ. Ἡ λύκου φιλία, ἡ φιλία παρομοίᾳ τῇ τοῦ λύκου, ἤτοι ψευδὴς, φιλία, πανοῦργος, ὕποπτος, ὑπουλος φιλία· ὁ Πλάτ. συνάπτει τοῦτο κατὰ τοῦ, ἀκοινωνία· ὁ Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ιά. 15. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τό, Ἁπλότης· ὅθεν

Λυκοφίλιος, ὁ, ἡ· καὶ, λυκοφιλίως, Ἐπίῤῥ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς τοῦ λύκου φιλίας, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτὴν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῆς, ἀναγόμενον εἰς αὐτὴν, ὕποπτος, ὑπουλος, Μάνδρ. (ῑ)

Λυκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λύκον φέρων, ἐπὶ ἵππου, ἵππος λυκοφόρος, Στράβ. ε. σελ. 215., ὁ φέρων τὸ σχῆμα τοῦ λύκου ὡς σημεῖον κεκαυμένον ἐπάνω τοῦ δέρματός του.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυκοφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἔχων διάνοιαν λύκου, ἀγριόφρων, ὑψηλόφρων, λυκοβαρσής, Πλούταρχ. 2) Ὄνομα ἀνδρός.

Λυκόφως, ωτος, τό. Ὅπερ ἄλλως, ἀνάφως, καὶ, ἀμφιλύκη νυξ, καλεῖται· τὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀσπροχάλκινον φῶς τῆς αὐγῆς, ἢ τῆς ἑσπέρας, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν ὁρίζοντα πρὶν τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκεῖνο μέν, τὸ τῆς αὐγῆς, ἤτοι τὸ πρῶτος φαινόμενον φῶς τῆς ἡμέρας, χάραγμα, καὶ γλυκυχάραγμα, λέγεται· τὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, σουρούπωμα· (τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, φῶς, καὶ ΔΤΚΗ, θεωρουμένου τούτου κατά τινας μὲν ὡς ταυτοσήμου τῷ, lux, φῶς, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, λύγη, σκότος, πρβ. σκιόφως· ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ, λύκη, ὁ Μακρόβιος Saturnal. ἀ. 17. οὐδὲ μίαν κυριότητα φέρει· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λύκος, διότι ὁ λύκος κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξέρχεται εἰς ἁρπαγήν· ἢ ἐκ τοῦ ὑπολεύκου χρώματος τῶν τριχῶν τοῦ λύκου, παραβαλλομένου μὲ τὸ τοῦ φωτὸς τοῦ ὄρθρου ἢ τῆς ἑσπέρας· ἐπὶ τούτῳ φαίνεται, ὅτι ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσύχ. ἑφρασις »λυκοειδὲς ἀούςα.

Λυκόχροος, συναιρ. χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ λύκου ἔχων.

Λυκοψία, ἡ (ὄψις) = λυκόφως, Δυσόφρ. 1432.

*Λυκοψίς, ἡ, καὶ

*Λύκοψος, ἡ = λύκαψος.

Λυκόω, ῶ (λύκος). Καθὼς ὁ λύκος ὁρμῶ καὶ ξεσχίζω. Παθ. πιάνομαι καὶ ξεσχίζομαι ὑπὸ λύκου, Ξενοφ. Κυρουπ. »πρόβατα λελυκιωμένα, πιασμένα, πνιγμένα ἢ δαγκαμένα ὑπὸ λύκων.

Λυκώδης, εος, ὁ, ἡ. Ταὐτόν τῷ, λυκειώδης.

Λῦμα, τό (λύω, λούω, luea). Ὡς κάθαρμα, ῥύπασμα τοῦ σώματος, ἀκαθαρσία, ὁ ἐκ τοῦ ἁλυσίματος ἐξερχόμενος ῥύπος, λέρα, καὶ ἀπόβλημα, ἀκαθαρσία, τὴν ὁποίαν ξεπλύνοντες, ἀπορρίπτει ἡ χύτρα που, Ἰλ. Δ, 314. Ξ, 171. »λύματα τόκου, ταὐτόν τῷ, λοχεία, τὰ μετὰ τὴν γέννησιν καθάρσια τῆς λεχοῦς. 2) Ἠθικῶς ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς, σπίλος, κηλίς, ἐντροπή, ἔργον αἰσχρόν, ἀόσιον· »λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφω, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 839. κατακρατεῖς τὸν ῥύπον εἰς τὴν ψυχὴν ἕως εἰς τὸ γῆρας· ὅ ἐστιν, ἀπαίδευτος μέχρι γήρους μενεῖς. 3) Μεταφορικ. ἄτιμος καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τό, κάθαρμα, 3. 4) Ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρον, ἐσημείωσεν ὁ Σουΐδας, ἐνῶ γίνεται καταφανὴς ἡ σημασία τοῦ λύω. 5) = λύμη, φθορά, ἀπώλεια, Αἰσχ. Προμ. 696. Σειρ. Εὐρ. Τρω. 608. πρβλ. λύμη· ὅθεν Λυμαίνομαι, ἀποδ. μεσ. κηδαίρω ἐμαυτόν, πλύνομαι· ἡ προτότυπος αὐτῆ σημασία ἔστι σπανία, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐχρηστότερον, τὸ ἀπολυμαίνομαι. 2) Μεταχειρίζομαί τινά κακῶς καὶ ἀτίμως, μετὰ λόγων καὶ ἔργων, ὕβριζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, καταισχύνω διὰ λαρμῶν, μαστίγων, στρεβλώσεων, δεσμῶν, ξεσμῶν κ. τ. τ. τόσον μετὰ αἰτ., ὅσον καὶ μετὰ ἐστ. προσ. Wess. Ἡροδοτ. 8, 15. πρβ. 3, 16. 8, 15. 28. 9, 79. Ἀρτεμ. Νεφ 935. Ἑλμτλ. Εὐρ. Βάκχ. 632. Ἡ μετὰ ἀόστ. σύνταξις θεωρεῖται ὡς ἡ καθ' αὐτὸ Ἀττική, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 925. πικρὰ δὲ Ξενοφ. ἐν χρήσει παντοχοῦ ἡ αἰτιατική· »λύμησι λυμαίνεσθαι, Ἡροδοτ. 6, 12. καὶ μετὰ αἰτ. πράγματος, τ' ἄλλα πάντα λυμαίνεσθαι, Ἡροδοτ. 3, 16. 3) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διαφθείρω, βλάπτω, ζημιῶ, ἀφανίζω, χαλνῶ, ἐρημόω, πλανῶ, κολοβόω, κ. τ. τ. μετὰ αἰτ. καὶ δοτ. (τὸ ἐνεργ. λυμαίνω ἔστι σπανιώτατον, καὶ πρὶν Διβκκίου συντάσσοντος αὐτὸ μετὰ δοτ.) μὴ ἐν χρήσει τελείως, καθότι τὰ ἐκ Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ. ἀναφερόμενα πρὸς ἀπόδειξιν χωρία, εἰσὶ διεφθαρμένα καὶ διορθώθησαν ἤδη ἐκ χειρογράφων.) ὅθεν.

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, Λυμαντής, οῦ, ὁ. Φθορεύς, ἀφανιστής, ἐξολεθρευτής, ὀλεθρίος. ὅθεν

Λυμαντήριος, α, ον, κκί, Λυμαντικός, ή, όν (Γεωπονικ. ιδ', ις'. 4.). Ὁ φθείρων, ἀφανίζων, βλάπτων· βλαπτικός, φθοροποιός.

*Λυμαντής, ὁ, = λυμαντήρ.

*Λυμαντικός, ή, όν, = λυμαντήριος.

*Λυμάντωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, λυμαντήρ.

Λύμαξ, παρ' Ἡσυχ. = πέτρα, ὅθεν τὸ Λατιν. Lumarius, καὶ lumecta, σκαπτηρός, πλήρης ἀκανθῶν, χέρσος· ἔτι δὲ »Καταλυμακωθείς« Πίνακ. Ἡρακλεωτ. 2) ὄνομα ποταμοῦ διὰ τὸ βίπτειν εἰς αὐτὸν τὰ λύματα, ἤτοι καθάρματα, Παυσ. 8, 42.

*Λῦμαρ, ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ λῦμα, λύμη, Μάξ.

Λύμασις, ἡ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 890. ταὐτὸν τῷ, Λύμη, ἀριθ. 2.

Λυμάχη, ἡ· παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Λύμη.

Λυμεών, ῶνος, ὁ (λύμη). Φθορεύς, ἀφανιστής, βλαπτικός. ὅθεν, Λυμεωνεύεσθαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀντὶ τοῦ, Λυμαίνεσθαι, ἐν τοῖς τοῦ Πολυβ. Χειρογρ. ε. 5.

Λύμη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λῦμα, τό· ἐξαιρέτως δὲ 1) Ἀτιμία, ἐντροπή, καταισχύνη, ὕβρισμός, ἄτιμος, καταῤῥοντικὴ μεταχείρισις διὰ λόγων καὶ πράξεων· ὅθεν τό, Λυμαίνομαι ἀριθ. 2. καθόλου, βλάβη, ζημία, φθορά, ὄλεθρος, ἀφανισμός, Ἡροδτ. ἴδε Λοιμός. Ὁ Εὐριπ. Ἑκάβ. 1051. ἐκλαμβάνει τό, Λώβη, καὶ, Λύμη, ὡς συνώνυμα ἀντὶ τοῦ, κολόβωσις. »Ἐπὶ λύμῃ«, πρὸς ὕβριν, διὰ ν' ἀτιμάσῃ τις τινά, Ἡροδτ. 2, 121, 4. 2) ταὐτὸν τῷ, Λῦμα, ἀκαθαρσία, ῥύπος, κ. τ. λ. Πολύβ. ε. 59. (τὸ, λύμη καὶ, λῦμα ὑπάρχει κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἐπειδὴ ὅτε ἐν ἑκάστῳ τούτων τῶν δύο τύπων ἐπεκράτησε κατ' ἐξοχὴν μία σημασία πλέον τῆς ἄλλης, χωρὶς νὰ παύσῃ ἄλλη διόλου, ἐν δὲ τῷ, λυμαίνομαι ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἡ συνήθης σημασία τοῦ, λύμη· τό, λοιμός καὶ λύπη φαίνεται ὅτα ἐν μιᾷ καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης· ταυτόσημόν ἐστι καὶ τό, λώβη.)

Λύμην, ἀντὶ, ἐλελύμην, ἐπκ. ά. προσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ λύω, ἢ ἐπ. ά. προσ. ἀορ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ. οἰχ' αὐξήσεως, Ἰλ. Φ, 80. »Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πεπρωμένα, εἶχα ἀγοράσῃ, ἐξαγοράσῃ ἐμαυτόν· λύτρα δοὺς ὀνλαδὴ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἀπελύθην.

*Λυμήτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ λυμαντήρ, Σιβυλλ.

*Λυμώδης, ὁ, ἡ (λύμη). Βλαβερός, ἐπιζήμιος, φθοροποιός.

*Λυπαλγής, ὁ, ἡ (λύπη, ἄλγος). Ὑπὸ λύπης ἄῤῥωστος, βυθισμένος εἰς λύπην.

Λυπέω, ῶ. Μέλ. ήσω (λύπη). Λυπῶ, πικραίνω, ἐγγίζω, λύπην, ἀδημονίαν προξενῶ, ἀσκιῶ. τινά. Ἡσίοδ. Ἔργ. 403. »Ἦν δ' ἔτι λυπῇς, χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, κ. τ. λ.« Ἀριστοφ. ἐπ ἐς. »Ἅπας γὰρ ὅτιοὖν ἀχθόμενος τὴν ψυχήν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος« καὶ παρ' Ἡροδτ. »Λυπεῖ με«, μὲ λυπεῖ, μὲ πικραίνει. β) βαρύνω, ἐνοχλῶ, βλάπτω, ἐπὶ ἵππου, τὸ ἐποῖον ἐνοχλεῖ μὲ τὰς συχνὰς ὁρμὰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα, Ἡροδτ. 9, 40. — Παθητ. Λυποῦμαι, εἶμαι λυπημένος, θλίβομαι. »Λυπεῖσθαι φρένας, Θεογν. 593. καὶ μετὰ τῆς αἰτ. πράγματος, ἐφ' ᾧ λυπεῖταί τις, Σοφ. Αἰ. 1086. »Τὸ λυπούμενον«, = ἡ λύπη, Schaef. Διον. συνθ. σ. 205. Ἰακ. Ἀχ. Τυρ. σ. 465.

Λύπη, ἡ. Θλῖψις, βάρος, πόνος τῆς ψυχῆς, πίκρα, ἀθυμία, ἀνία, ἄχθος, ὠδίν, λυπηρὰ κατάστασις, θέσις, Ἡροδτ. 7, 152. καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 534. 2) ἐνεργητ. ὕβρις, ἔγγηξις, πίκρανσις. (- -)

Λύπημα, τό (λυπέω), = λύπη, πίκραμα, ἀντικείμενον τῆς λύπης, πόνος καρδίας, Σοφ. Τραχ. 554. »Λυπήριον λύπημα«, λύσις τῆς λύπης, ἡ λύπης ἴαμα.

Λυπηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Λυπηρῶς. Λύπης πρόξενος· βαρετός, ἐπαχθής, ἐνοχλητικός. (ἐκ τοῦ λυπέω, λυπερός, λυπρός.)

Λυπησιλόγος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ διὰ λόγων λύπην καὶ βάρος προξενῶν, πικραίνων· βλάσφημος.

*Λυπητέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ λυπέω. Πρέπει νὰ λυπηθῇ τις, Ξενοφ. Ἀπολ. 27.

Λυπητήριος, ία, ιον. Λύπην προξενῶν, ἀμφ.

Λυπητικός, ή, όν (λυπέω). Λύπην προξενῶν, λύπης πρόξενος. 2) παθητικ. λυπημένος, πιασμένος.

Λυπρόβιος, ὁ, ἡ (λυπρός, βίος). Ταλαίπωρον βίον διάγων.

Λυπρόγαιος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἄττ. λυπρόγεως, ὁ, ἡ (λυπρός, γαῖα, γέα) Ἀχρεῖαν, ἢ ποτανήν, ὁ ἐστι, μὴ λιπαρὰν γῆν ἔχων, ἢ ὁ ἐν τοιαύτῃ γῇ, χώρᾳ ὤν, ἰδε λυπρός.

Λυπρός, ά, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Λυπρῶς (λυπέω, λυπηρός). Λύπην καὶ πίκραν προξενῶν, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1584. καὶ ἀλλαχοῦ 2) λυπηρός. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ γῆς καὶ χωραφίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσάφος εἶναι ἄπαχυ, χωρὶς λιπαρότητα καὶ δύναμιν, ὃ ἐστὶν ἄκαρπον, μὴ δίδον πολὺν καρπόν, Ὀδυσ. Ν, 243. »Γαῖα λυπρή,« ἡ Ἰθάκη. καθέλου ἐξάντι τοῦ, εὐτελής, ἐνδεής, ἐλεεινός, ταλαίπωρος, λιτός, Θεόφραστ. »Δένδρα λυπρά· Καλλίβη λυπρά·« καὶ »Λυπρὰ σιτεῖσθαι,« Ἰωάνης Ἀντιοχεὺς παρὰ Σουΐδ. (συγγεν. τῷ, λυγρός.) ὅθεν

Λυπρότης, ητος, ἡ. Ἡ ταλαιπωρία, ἀθλιότης ἕνδειαν, καὶ ἔξαιρ. ἡ ἰσχνή, λυπρὰ ποιότης γῆς ἢ χωραφίου, ἀκορπία, Στράβ.

Λυπροχωρος, ὁ, ἡ (χώρα), ταὐτὸν τῷ, λυπρογαιος, Στράβ.

Λύρα, ἡ Λύρα (χαλκιακοῦτα) Ὄργανόν τε μουσικὸν, ὡς ἡ κιθάρα, ἐπὶ τῶν καλλίστων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἐπτάχορδον, ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ, χαρισθὲν τῷ Ἀπόλλωνι· »Λύρῃ κιθαρίζειν,« ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 423. ἀλλαχοῦ δὲ που παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται, οὔτ' ἐν Πινδάρου καὶ ὕστερον συχνάκις ἐν χρήσει. Εἶχε δὲ ἐσάφος βαθύτερον ἢ ἡ κιθάρα, ἐκ τοῦ ὁποίου, κατὰ Λουκ., τὰ κέρατα ἐξέχον, ὡς τὰ τῆς ἐλάφου ἐκ τοῦ κρανίου· ἐθεωρεῖτο δὲ διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ βαθέος καὶ ὀξέος τόνου ὡς τὸ ἀνδρικώτατον καὶ σεμνότατον παρὰ πάντα τὰ χορδότονα καὶ φαλτικὰ ὄργανα, καὶ ἐπαίζετο ἐπὶ ἀῳδῶν γαμάτων· »Δύρας ἀκούειν ὡς τόνος,« παροιμ. ἐπὶ ἀμουσίας καὶ μωρίας 2) ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ. 3) ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τρίγλας, trigla lyra, Δίων. 4) ἡ ποιητικὴ τῶν λυρικῶν. Ὁ Λουκιανὸς περιγράφει τὴν Πηγίδα σχεδὸν ὡσὰν νὰ ἦτον λύρα, τὴν ὁποίαν καὶ παρομοιάζει μὲ τὸ κρανίον τῆς ἐλάφου, τὰς πηχεῖς αὐτῆς ἔχουσαν ὡς κέρατα.

Λυρηϊκός, ὁ (ἀοιδός). Ὁ σοφὸς λυρῳδός. Ὅσοι ψάλλει συντροφευόμενος ἀπὸ τὴν λύραν· ἢ ἁπλῶς, ὁ παίζων τὴν λύραν, Ἐπιγρ.

*Λυρίζω (λυρα) παίζω τὴν λυραν,

Λυρικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος, καμωμένος εἰς τὴν λύραν, ἢ εἰς Τὸ παίζειν τὴν λύραν· παν ὅ, τι ἔγινε διὰ νὰ παίζηται μὲ τὴν λύραν· ὁ συντροφευόμενος μὲ τὸ παίξιμον τῆς λύρας. »Λυρικοί, προσηκουσμ. Ποιηταί, λέγονται ὅσοι ἔγραψαν ᾠδάς, τὰς ὁποίας ἐπαιζον μὲ τὴν λύραν.

Λύριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λύρα. Μικρὰ λύρα.

Λυρίσμός, ὁ (λυρίζω). Τὸ παίζειν τὴν λύραν, Σχόλ. Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυριστής, οῦ, ὁ (λυρίζω). Ὅστις παίζει τὴν λύραν.

Λυροδηθής, ές, ὁ, ἡ (δηθέω). Ὅστις χαίρεται νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίζῃ τὴν λύραν. ποιητ. Ἀνθολογ.

Λυρόεις, εσσα, εν. Λυρικός, ὅμοιος λύρᾳ, ἁρμόζων, τερπόμενος εἰς τὴν λύραν. Ὁ Θεόπομπος παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 185. καλεῖ «Σκιδαφὼν λυρόεντα,» τῷ λύρᾳ ὅμοιον.

Λυροεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τὰς λύρας ποιῶν. 2) παρ' Ὄρφ. Ἀργ. 7. ταὐτὸν τῷ, Λυραοιδός.

Λυροθελγής, ές, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὁ θέλγων, ἢ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας ἢ διὰ τοῦ ἐπὶ τῇ λύρᾳ ψαλλομένου ᾄσματος, Ἀνάλεκτ. β'. 290. ποιητ.

Λυρόκτιστος, ὁ, ἡ καὶ λυροκτητος (κτίζω, λύρα). Ὅστις ἐκτίσθη μὲ τὸ παίξιμον τῆς λύρας, ἐπίθετον τῶν Θηβῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀνέγερσιν ἡ μελῳδία διὰ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος ἐμάγευσε τοὺς βράχους καὶ τὰς πέτρας νὰ συνδράμωσι, καθὼς μυθολογοῦσι, «Θήβη λυρόκτιστος.» Ἀνάλεκτ. β'. 466.

Λυροκτυπίη, ὁ. Τὸ κτυπᾶν, ἤτοι παίζειν τὴν λύραν, Ἀνάλεκτ. γ'. 88.

Λυροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω), ποιητ. Ὁ κτυπῶν, παίζων τὴν λύραν· ταὐτὸν τῷ Λυριστής, Δυκόφρ. 918. 2) Ἠχὼ ὡς λύρα, ἐπὶ ῥιμμένου (ἀποτοξευθέντος) τόξου, Λυκόφρ. 918. (υ)

Λυροπηγός, ὁ ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Λυροποιός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 491.

Λυροποιέω, ῶ (λυροποιός. Λύρας ποιῶ· ὅθεν

Λυροποιητικός, ἡ, όν. Δυνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν λύρας. Λυροποιητική, ἡ = λυροποιΐα

Λυροποιΐα, ἡ. Τὸ κάμνειν, κατασκευάζειν, ἡ ἐργασία, ἡ ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν λύρας· ὅθεν

Λυροποιικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, Λυροποιητικός.

Λυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λύρας ποιῶν.

Λύρτος, τὸ· κατ' Ἀθήναιον ιά. σελ. 500. ταὐτὸν τῷ Σκύφος, παρ' Ἠπειρώταις.

* Λυρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = λυρόειις.

Λυρῳδία, ἡ. Ὠδή, ὕμνος, τὸν ὁποῖον ᾄβαλλον παιζομένης τῆς λύρας· ἐκ τοῦ

Λυρῳδός, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. λυρῳδῶς, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, λυραοιδός.

Λυρωνία, ἡ (ὠνέομαι). Ἡ τῶν λυρῶν ἀγόρασις, Πολυδ.

Λυσανίας, ου, ὁ (λύω, ἀνία). Ὁ τὰς ἀνίας λύων, ὁ παύων τὰς λύπας, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1165. ὡς τὸ Παυσανίας. 2) κύριον ὄνομα ἀνδρός, (–υυ–)

* Λυσέρως, ωτος, ὁ (ἔρως), ποιητ. Ὁ λύων, ἐλευθερώνων ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ᾠώνων αὐτόν, μετὰ τοῦ, Ἔρως καὶ Ἀντέρως, Servius ad. Virg. Aen. 4, 520.

Λυσήνωρ, ορος, ὁ ἡ (λύω, ἀνήρ), ποιητ. Ὁ λύων, ἀπαλύων, ἐκνευρίζων, ἀδυνατίζων τοὺς ἄνδρας.

Λυσίγαμος, ὁ, ἡ (γάμος), ποιητ. Ὁ λύων τὸν γάμον.

Λυσιγυΐα, ἡ, λυστγυία, ἡ. Ἡ λύτις τῶν μελῶν, κούρασις, ἀδυναμία, Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Λύων, ἀδυνατίζων τὰ μέλη, ἀναπαύων, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου.

Λυσίδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ λύων τὴν δίκην ἢ τὸ δίκαιον, ὁ τελειόνων καὶ διαλύων, συμβιβάζων τὰς διαφοράς, χριστολογίαν τινά. 2) λύων ἀνωρθώνων τὴν δικαιοσύνην, τὰ δίκαια.

Λυσιέθειρα, ἡ (ἔθειρα). Ἡ λελυμένην, λυτὴν, μὴ πεπλεγμένην τὴν κόμην αὐτῆς ἔχουσα, ὡς τὸ, Λυσίζωνος, ποιητ.

Λυσίζωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἰδιαίτ. Ἑλλ. λυσιζώνη (ζώνη). Ὁ τὴν ζώνην λύων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ παρθένου, αἵτινες χάνουσι τὴν παρθενίαν αὐτῶν διὰ τῆς πρώτης μετὰ ἀνδρὸς συνουσίας εἰς τὸν καιρόν, ἢ καὶ ἐκτὸς τοῦ γάμου· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρώτως τίκτουσα, Δυσιζώνη, λέγεται· καὶ ἐκτενέστ. καλοῦνται ἡ Εἰλείθυια καὶ ἡ Ἄρτεμις αὐτως, ὡς προστάτιδες τῶν τικτουσῶν, τῆς ὁποίας τελευταίας καὶ ἱερὸν ἐν Ἀθήναις ἦν. 2) καλεῖται λυσίζωνος, ἔτι καὶ ὁ ἄνευ ὅπλων στρατιώτης, ὅστις ἀπεβλήθη ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος, ἔλαβε τὴν ἄφεσίν του (congé), Λατ. discinctus.

Λυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ), ταὐτὸν τῷ Λυσιέθειρα, Ὁ λύων τὴν κόμην, ἢ ἀφίνων ἔχων αὐτὴν λυτὴν, Γεωπον. ιβ'. κ. 7.

Λυσίκακος, ὁ, ἡ. (κακὸς). Ὁ καπὸν, ἢ συμφορὰν λύων, παύων, Θεόγν. 476.

Λυσίκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = λυσίθριξ.

* Λυσίκοπος, ὁ, ἡ, Ὁ ἀποσοβῶν καὶ διώκων τὸν κόπον, τὸ κούρασμα, ποιητ. περίδυν. βοταν. 28.

Λυσελαίς, ή. Λακων. ταὐτὸν τῷ, Θέρμος, Ἀθήν. β'. 55.

Λυσιμαχία, ἡ· καὶ Λυσιμάχιον, τὸ. Εἶδος ἰαματικοῦ φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 3. Lisimachia vulgaris, Λιν.

Λυσίμαχος, ὁ, ἡ, καὶ Ἰδιαίτ. Ἑλλ. λυσιμάχη (μάχη). Ὁ λύων, συμβιβάζων τὴν μάχην, ἔριδα, φιλονεικίαν, διαφοράν, ὡς, εἰρήνη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 992. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Λυσιμελέω, ῶ. Τὰ μέλη λύω, ἀμφ.

* Λυσιμέλεια, ἡ. Λίμνη παρὰ Συρακούσαις, Θεοκρ. 16. 84. παρ' ἣ λύουσα τὰ μέλη, ἐκ τοῦ

Λυσιμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ τὰ μέλη λύων, χαυνόνων, ἐκλύων, καὶ ἀναπαύων, ἐπίθετον τοῦ ὕπνου, Ὀδ. Τ, 57. Ψ, 343. τοῦ ἔρωτος, Ἡσ. Θεογ. 911. τοῦ οἴνου, τῆς ὄψης, τῶν νόσων, τοῦ θανάτου.

Λυσιμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ τὰς μερίμνας λύων.

Λυσιμος, ὁ, ἡ (λύσις). Ὅστις δύναται νὰ λυθῇ, ἢ εὐκόλως λύεται. (ῡ)

Λυσίνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ τοὺς νόμους λύων, καταλύων, Νέν.

Λύσιος, ία, ιον· ἡ, Δύσιος, ὁ, ἡ (λύσις). Ὁ λύων, λυτρώνων, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων· «Δύσιοι θεοί,» οἱ καθάρσιοι, οἱ λυτικοὶ τῶν κακῶν, οἱ ἀπὸ τῆς ἁρᾶς λύοντες, διαλλάττοντες, ἀγαλλόντες θεοί, Πλάτ. πολιτ. 2. σ. 366. Α. ἔτι δὲ ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὡς τὸ λυτήριος. «Δύσι δείμοι,» Ὀρφ. Ἀργ. 49. 2. 8.

Λυσιπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (παίγμα). Ὁ λύων ἢ ἀπολύων τὸν ἀστεϊσμὸν τὸ παίγμα, Ἀνακρ. 30. 9. Ὁ Ἑρμῆς δοξάζει μὲν νὰ ἀναγνωσθῇ ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως λυροπήμων, ἐπειδὴ τὸ χωρίον τοῦ Ἀνακρέοντος ἀπαιτεῖ τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν· ἀλλ' ἀντιβαίνουσι ταύτῃ τῇ γνώμῃ ὅλα τὰ λοιπὰ τοιαῦτα ἐπίθετα, καθὸ παρὰ τὸ λύσω (—), ἔχοντα αὐτὴν μακρὰν· ὡς τόσον, ἴσως ὄψιμος, οἷος οὗτος ὁ Ἀνακρεωντικός, ἔκαμεν νέαν ἀναλογίαν κατὰ τὸ λύσις (υυ), ἐνῶ προσημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἑρμάννος, γίνονται μόνον ἐκτάσει τῆς πρώτης συλλαβῆς χρήσιμοι διὰ τὸ ἑξάμετρον, ἐν ᾧ τό, λυστπαίγμων καὶ λυσιπήμων, θέλουσι χάσει μάλιστα ταύτην τὴν εὐχρηστίαν ἅπασαι ἐρηνῇ τις εἰς αὐτὰ τὴν βραχύτητα τῆς πρώτης συλλαβῆς.)

Λυσιπήμων, ονος· ὁ, ἡ (λύω, πῆμα). Ὁ λύων, λυτρῶν ἀπαλλάττων τινὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, λύπας καὶ ζημίας, Ὀρφ. ὕμν. 1, 11. ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ πρώτη συλλαβὴ ἂν χρήσει ὡς βραχεῖα· ἀλλ' ὀρθ. λυσιπαίγμων. 58. 20. ὅπου ἄλλοι λαθυπήμονες προβάλλουσιν.

Λυσίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ τὸν ἔρωτα ἢ πάντα, τὴν ἐπιθυμίαν λύων, καταπαύων πραΰνων, ἀναπαύων, Ἀνθολογ.

* Λυσιπόνιον, τὸ. Διαγεμτικὸν τῶν ὀνειρικῶν ἰατρικῶν, ἐκ τοῦ

Λυσίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ λύων καταπαύων τοὺς πόνους καὶ τὰς φροντίδας, ἀλύων, βάσανα, ὁ ἀναπαύων τὸν πόνον, ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τῶν δεινῶν, «Θεράπων λυσίπονος,» Πίνδαρ. Πύθ. 4, 71., ὁ ἀναδεχόμενος τοὺς πόνους ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐργαζόμενος, ὁ ἐλαφρύνων τινὰ κατὰ τὰς φροντίδας, ἀναδεχόμενος αὐτὰς καὶ φροντίζων περὶ αὐτῶν. πρβ. καὶ λείψ. 96.

Λύσις, εως, Ἰωνικ. ιος, ἡ (λύω). Τὸ λύειν, τὸ λύσιμον, τὸ ἐλεύθερον ἀφίνειν, ἡ παῦσις· ἀπόλυσις, καὶ μάλιστα ἑνὸς αἰχμαλώτου, ὄθεν λύτρωσις, ἐξαγόρασις, Ἰλ. Ω, 655. Θεόγν. 1004. καθόλου ἐλευθέρωσις, σωτηρία, ἀπαλλαγή, «θανάτου (Ὀδ. Ι, 421)» ἀπὸ τοῦ θανάτου· «Ἔριδος (Ἡσ. Θ. 637)» ἔτι δὲ ἐλευθέρωσις ἀπὸ χρέους τινος, ἤτοι πληρωμή, ἀπόδοσις αὐτοῦ. «χρεῶν,» Ἡσ. Ἔ. 406. ἔτι δέ, ἀπάλλαξις ἀπὸ χρέους τινος, ἁμαρτήματος διὰ καθαρισμοῦ ἢ θυσίας, ἐξίλασμα, expiation· ἔτι δὲ, ἐλευθέρωσις ἀπὸ πόνου, ἀσθενείας, καταπραΰνσις· μαλάκωσις ἀναψυχή, παράκλησις· ἔτι δέ, λύσις ἀπορίας τινός· περὶ δὲ τοῦ ὡμὴ λύσις, ἴδε ὡμὴλυσις. 2) ἐν τῇ ῥητορ. Εἶδος λόγου περιόδους ἐχόντος ἀσυνδέτους, Δημ. Gal § 226.3) λύσις, ιδος, ὁ, ὄνομα ἀνδρός.

Λυσισωμετέω, ῶ (λυσισώματος). Κατασκευμένα, διόλου λυμένα ἔχω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, κατακουρασμένος καὶ ἀδύνατος εἰμί, Ἱπποκρ.

* Λυσισώμετος, ὁ, ἡ (σῶμα). Λελυμένου, κεκμηκότος, χαύνου, σώματος ὠν, κουρασμένος, ἐκλελυμένος, ἀτονισμένος. πρβ. λυσιγυΐα.

Λυσιτέλεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης ἑνὸς λυσιτελοῦς πράγματος· ὠφέλεια, καρποφορία, κάρδος, συμφέρον, Ἰώσηπ. ιε'. 9. ἐκ τοῦ

Λυσιτελέω, ῶ (λυσιτελής). Κυρίως ἀναπληρῶ ἢ πληρόνω τὰ γενόμενα ἔξοδα, «Αἱ πρόσοδοι λύουσι τὰ ἀναλώματα.» Δίφιλ. παρ' Ἀθην. σ. 227. ὄθεν, ὠφελῶ, εἶμαι ὠφέλιμος, εὐχρηστος, χρήσιμος, ἐπωφελής, ἐπικερδής, τινί. «Οὐ λυσιτελεῖ,» δὲν βοηθεῖ τίποτε, Valk. Ἱπ. 441. ἔτι δὲ συγκριτικῶς, «Ταὐτὰ νὰ λυσιτελεῖ ἡ ζωή,» καλλιον εἶναι ν' ἀποθάνῃ τις, παρὰ νὰ ζῇ τοιαύτην ζωήν, Ἀνδοκ. πρβ. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 8.

Λυσιτελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. Λυσιτελῶς (λύω, τέλος). Κυρίως ἀναπληρῶν ἢ πληρόνων τὰ γενόμενα ἔξοδα· ὅθεν ἐπωφελής, ὠφέλιμος, σύμφορος, χρήσιμος, χρειώδης, ἐπικερδὴς· καὶ εὐτελὴς, εὐθηνός, εὐωνος, Ξενοφ. Ἱερ. δ'. 11. «Οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἀνθρωποι ἄλλων ὠνοῦνται·» καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ι. 50. «Τοῦ δέοντος λυσιτελέστερον πρίασθαι,» εὐθηνότερα (παρὰ κάτω ἀπὸ τὴν τιμὴν) παρ' ὅ,τι ἀξίζει πρβ. λύω, 10.

Λυσιτελούντως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. λυσιτελέων, λυσιτελέοντος· Ἐπωφελῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως, Ξενοφ. Οἰκον.

Λυσιφλεβής, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ τὴν φλέβα λύων, ἀνοίγων, Ἀνθολογ.

Λυσίφρων, ονος, ὁ (λύω, φρήν). Ταὐτὸν τῷ, Δυαῖος, Ὁ τὴν ψυχὴν λύων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῶν φροντίδων.

Λυσιχαίτης, ὁ (χαίτη). Ὁ λελυμένην, ἐξαπλωμένην τὴν χαίτην ἔχων, Νικητ. Χρον. β'. 5. = λυσιθριξ.

* Λυσιχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ποιητ. Ὁ λύων τὸν χιτῶνα λυτόν, (–υυ–)

Λυσιῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή), παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 620. ταὐτὸν τῷ, Μαγωδός. Εἶδος παντομίμων θεατρικῶν ἀπὸ τοῦ εφευρέτου Λυσιῴδου ὀνομασθέντων, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν κιναιδολόγων. «Μαγωδός τέ, οὗτος δέ ἐστιν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. Ἀριστοβίους δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα, καὶ γυναικεῖα προσώπα ὑποκρινόμενον, Μαγωδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις Λυσιῳδὸν· τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσι, καὶ τἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ὁμοίως ἐν ᾧ. σελ. 211. κεῖται «Λυσιῳδοῦ γυναικὸς·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἐν σελ. 252. κεῖται «Λυσιῳδοῖς ὑπαυλείνιε». Παρ' Εὐδοκίᾳ σελ. 351. κεῖται «Λυσῳδοῖε». Ὁ Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 36. καλεῖ Ῥωμαῖόν τινα «Μητρόβιον λυσιῳδόν» ὅτε καὶ σημαίνει σχεδόν τὸ, Ἀρχιμῖμος, πρῶτος τῶν μίμων.

Λύσσα, καὶ Ἀττκ. λύττα, ἡ. Μανία, παραφροσύνη μανιώδης, ἥτις κυριεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς σκύλους, καὶ λύκους, ἐξ ἧς προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῆς Ὑδροφοβίας. Ὑστερώτερον δὲ μεταφορικῶς λέγεται καὶ πᾶσα ὁρμητικὴ ἐπιθυμία ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, οἷον ἔρως, κ. τ. τ. καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐν Ἰλιάδι ἀεὶ ἐπὶ μανίας πολέμου, μάχης ἐνέῃς ἥρωες, ἢ θεοῦ, Θ, 230. 305. Φ, 542. 2) ὁ λεγόμενος σκωληξ τῆς λύσσας, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν οἱ σκύλοι ὑποκάτω τῆς γλώσσης αὐτῶν, ὅθεν

Λυσσαίνω, = λυσσάω. Λυσσαλέος εἰμὶ· λύσσαν ἔχω, ἢ λυσσασμένος εἰμὶ, ἐπὶ κυνῶν καὶ ἀνθρώπων. «Λυσσαίνω τινὶ», μαίνομαι, ἤτοι πολλὰ ὀργίζομαι κατά τινος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 643.

Λυσσαλέος, ἐα, ἐον (λυσσάω). Λυσσασμένος, ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς λύσσης κυριευμένος, μανιώδης.

Λυσσαίνιος, Ζητ. λισσαίνιος.

Λυσσᾶς, ᾶδος, ἡ. Ἡ ὑπὸ λύσσης κυριευμένη, παράφρων, μανιώδης, ἢ μανιωμένη, Εὐριπ. Ἡρακλ. μ. 1024.

Λυσσάω, καὶ Ἀττκ. λυττάω (λύσσα, λύττα). Λυσσασμένος εἰμὶ, ἢ λύσσαν, μανίαν ἔχω· ἐξαιρετικῶς λέγεται ἐπὶ κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ὀργιζομένων καὶ θυμωμένων, ἢ ὑπὸ ἑτέρων ὁρμητικῶν καὶ σφοδρῶν παθῶν ὁρμωμένων ἀνθρώπων. «Ἔρωτες λυττῶντες», Πλάτων.

*Λυσσηδόν, ἐπίρρ. (λύσσα). Λυσσασμένως, κατὰ τρόπον μανιώδη, μανιωδῶς.

Λυσσήεις, εσσα, εν· ὁ, ταὐτὸν τῷ, λυσσαλέος.

Λύσσημα, τό (λυσσάω), λύσσασμα ταὐτὸν τῷ, λύσσα, Εὐριπ. Ὀρέστ. 270.

Λυσσήρης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λυσσήεις, Ὀρφ. ὕμν.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ (λυσσάω), ταὐτὸν τῷ, λυσσαλέος. Ὁ, λυσσασμένος, μαινόμενος. «Κύων λυσσητῆρι», Ἰλ. Θ, 299.

*Λυσσητής, οῦ, ὁ, = λυσσητήρ.

*Λυσσητικός, ἡ, όν, = λυσσαλέος.

Λυσσόδηκτος, ὁ, ἡ (λύσσα, δάκνω). Δαγκασμένος ὑπὸ λυσσασμένων ζώων, καὶ μάλιστα σκύλων, Γεωπιν.

Δυσσοδέμακτος, ὁ, ἡ, Ξενοφ. Ἐφέσ. α'. 6. ὅπου ἀναγνωστέον, λιστοδόκτος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ λῃστῶν δεσμευμένος, κατατρεγμένος.

*Λυσσομανέω. Μαίνομαι, ἐκ τοῦ

Λυσσομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ λυσσώδη, ἤτοι λυσσασμένον σκύλον μανίαν ἔχων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, λυσσασμένος, παράφρων.

Λυσσόω, ῶ. Εἰς λύσσαν, μανίαν φέρω τινά. Παθ. λυσσοῦμαι, εἰς μανίαν καταντῶ, λυσσάζω, Φωτιλ.

Λυσσώδης, ες, ὁ, ἡ (λύσσα, εἶδος). Ὡς μαινόμενος, ὡς λυσσασμένος, μανικός, μεμηνώς, Ἰλ. Ν, 53.

Λυσσώπης, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ λυσσώδη καὶ μανικὸν, ἤτοι ἄγριον βλέμμα ἔχουσα, Ὀρφ. Ἀργ. 977. ποιητ.

Λυσσώων, ποιητ. ἀντὶ, λυσσάων, ἐπενθέσει τοῦ ω, Ἐπιγράμ.

Λύσωμα, τό· καὶ, λύσωσις, ἡ, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. α'. 7. Ἀτιμοῦται ὡς ἥμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ «Ἐλύτσωμα τριχῶν», περιτύλιγμα τῶν τριχῶν ἐπὶ τῇ κορυφῇ.

*Λύτοι, οἱ νέοι νομικοὶ, ὅσοι, σπουδάσαντες κατὰ τάξιν τέσσαρας χρόνους, ἐδύναντο ἤδη νὰ ἐλέσωσι τὴν ἐξέτασίν των, νὰ ἐξετασθῶσι· ὅσοι δὲ εἶχον ἔτι χρόνου ἕνα νὰ σπουδάσωσιν, ὠνομάζοντο, προλύται, Παιδ.

Λύτειρα, ἡ, Σημειν. τοῦ λυτήρ. (υ–ν)

*Λυτέον, 3ετ. ἐπίρρ. τοῦ λύω. Πρέπει νὰ λύσῃ, ἀνωρώσῃ, ἐπιρρήξῃ ἀκυρον. Πλατ. Γοργ. σ. 480.

Λυτήρ, ῆρος, ὁ (λύω). Ὅστις λύει καὶ ἀπαλλάττει, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτής. 2) αἱρετοεριτὴς, Αἰσχύλ. Θῆβ.

Λυτηριάς, άδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, λυτηρία, ἡ· καὶ, λύτειρα, Ὀρφ. ὕμν.

Λυτήριος, ία, ιον, συνῃθ. ὁ, ἡ (λύω). Ὁ λύων, ἀναλύων, παύων, ἀναπαύων· καθόλου = λυτικός. Εἰς λύσιν ἢ εἰς λύτρωσιν καὶ ἐλευθερίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἀπαλλακτικὸς, Σοφοκλ. Ἠλ. 1521. καθέρσιος, αὐτόθ. στίχ. 445. μετὰ τῆς αἰτ. «Λυτήριον λύπημα» (Σοφ. Τραχ. 554), λύον, ἀναπαύων τὸν πόνον, ἐνῶ ἡ αἰτιατ. λύπημα κρέμαται ἀπὸ τοῦ, λυτήριον, ὡσαν νὰ ἦτον ἡ μετοχὴ λύον, πρβλ. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμτ. σ. 444. 573.

*Λυτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. λυτικῶς (λύω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λύσιν, ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλαγὴν, ἴδε λυτήριος.

Λυτός, ἡ, όν (λύω). Ὁ λυθῆναι δυνάμενος. 2) λελυμένος, ξέλυτος· ἀπολελυμένος· ἐλευθερωμένος, ἀξαγορασμένος.

Λύτρον, τό (λύω). Τὸ ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἐξαγορᾶς καὶ ἀνακτήσεως αἰχμαλώτου ἀποδόμενον τίμημα, λυτήριον, ἀργύρια διὰ τὴν ἐξαγοράν. «Ἀποινον· ἐν γένει, ἐλευθέρωσις, βοήθημα ἐλευθερώσεως ἀπό... ἔτι δὲ, συμβιβασμός, παρηγορία, Πινδ. Ἰλ. 7, 77.

*Λυτροχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ χεῖρωνὶ ἐπὶ τῷ λύτρῳ, ὁ ἀγαπῶν τὰ λύτρα, Σιβυλλ. 8, 790.

Λυτρόω, ῶ (λύτρον). Ἐλεύθερον ἀφήνω, ἀπολύω τινὰ διὰ λύτρων, Μέσ. λυτροῦμαι, ἐξαγοράζω αἰχμάλωτον τινά, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ διὰ λύτρων.

Λυτρωτήρ, ῆρος, ὁ ἀντὶ τοῦ, Ἀρεθρών, Σονίδ. ἀμφ.

Λύτρωσις, ἡ (λυτρόω). Λύσις, ἄφεσις, ἑνὸς αἰχμαλώτου, σκλάβου· καὶ ἀπαλλαγή. 2) ἐξαγορὰ διὰ λύτρων.

Λυτρωτής, οῦ, ὁ. Ὁ λυτρώνων, ἐξαγοράζων, ἐλευθερωτὴς διὰ λύτρων· καθόλου ἐλευθερωτής.

*Λύττα, ἡ, λυττάω, Ἀττκ. ἀντὶ, λύσσα, λυσσάω.

*Λυττός, ἡ, όν. Τψηλὸς, Ἡρητικὴ λέξις, Στέφ. Βυζ. ἴδε λύτος.

Λύτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λυτήρ, ποιητ. (υ–, ἐπειδὴ παρὰ Λεων. Ἀλ. 29, 4., ἐκ τοῦ ὁποίου χωρίου θέλειν· ἀποδείξῃτις, ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ ὑπάρχει, πλὴν παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν μακρὰ, ὑπάρχει ἡ πρὸ πολλοῦ ὡς ὀρθὴ κριθεῖσα ἄνωγ. ῥύτωρ, καὶ ὁ Δράκων. σ. 63, 21. ἀπατᾶται.)

Λυτώτης, ου, ὁ, ἡ (λυτός). Ξέσφιατος, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Στράβ. γ'. 391. ὅπου πρότερον, λιθώδης, ἔκειτο.

Λυχναῖος, ὁ (καὶ, λυχνεύς, ὁ) προσυπακ. λίθος, = λυχνίτης, κατὰ Φώτιον, εἶδος Παρίου μαρμάρου, ἀνθρακῖ, λίθος πολύτιμος.

Λυχναπτής, ου, ὁ (λύχνος, ἅπτω). Ὁ λύχνον ἅπτων, ὅστις ἀνάπτει τοὺς λύχνους, τὰς κανδήλας τους φανοὺς, κανδηλάπτης, ὅθεν

Λυχναψία, ἡ. Τὸ ἀνάπτειν τοὺς λύχνους, Γλωσσ.

Λυχνεῖον, τό (λύχνος). Λυχνοστάτης, λυχνοῦχος. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βαστᾷ τοὺς λύχνους, κηροπήγιον, τὸ πλατὺ πεδάρι τοῦ λύχνου.

*Λυχνέλαιον, τό (ἔλαιον). Λυχνέλαιον.

Λυχνεύς, έως, ὁ. Φανάρι, φάσι, φανός. — 2) = λυχνίτης.

Λυχνεύω, Μ. εὔσω (λύχνος). Φωτίζω, φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεών, ῶνος, ὁ. Θήκη λύχνων, τόπος, ἔνθα κλειδώνεται τοὺς λύχνους, κωμικ. κατὰ τό, ἀνδρεών, Δουκ. ἀληθ. ἱστ. 1, 29.

Λυχνία, ἡ. Κανδηλήριον, λυχνοστάτης, λυχνοῦχος, νεωτ. λέξις, Lobeck Φρυν. σ. 313. Παρ' Ἀφρικαν. κεῖται «Ἀπὸ κάμακος, ὅ δὴ λυχνία καλεῖται» καὶ ἐν Ἐπιγραφ. Ἀσιατ. σελ. 142. «Λυχνία χαλκῆ, σαλπιγγωτήν» ὅθεν

Λυχνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς λύχνον, φανὸν, λαμπάδα ἀνήκων, Lobeck Φρυν. σ. 552. «Φλὸξ λυχναία», Ἀλέξ. Ἀφρόδ.

*Λυχνίας, ου, ὁ, λίθος, = λυχνίτης.

Λυχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λύχνιον, τὸ τοῦτο δὲ ὑποκορ. τοῦ, λύχνος.

*Λυχνικόν, τό. Ὁ καιρὸς, ὅτε ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, hora lucernalis.

»Λυχνίον, τό, ὑποκ. τοῦ, λύχνος. Ἄλλοι γράφουσι προπαροξυτόνως, λύχνιον, ὅμως ὄρα Lobeck Φρυν. σ. 314.

Λυχνίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη μετεχειρίζοντο εἰς τοὺς στεφάνους, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 7. Διοσκορ. γ'. 114. καὶ 115. καλεῖται δὲ οὕτως ἐκ τοῦ πυροειδοῦς τῶν ἀνθῶν χρώματος. 2) Lychnis chalcedonia, Λιν. εἶδος εὐγενοῦς λίνου, ἥτις φέγγει ὡς τὸ σκότος, Λουκιαν. Ζεὺς Συρ. 32.

Λυχνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λύχνος.

Λυχνίτης, ὁ· καὶ Σημειν. λυχνῖτις, ιδος, ἡ (λύχνος). Ὁ ἐκ λύχνου, ἢ ἐξαιρ. εἰς λύχνον ἀνήκων, ἢ ὅμοιος λύχνῳ. «Λυχνίτης λίθος», φωτεινὸς, ἢ καθαρός τις καὶ διαυγὴς λίθος, ἄλλως καὶ, λυχναῖος, λυχνεύς, λυχνίας, διαφορετικὸς ὅμως τοῦ, λυχνὶς, Πλίνιος λέ, 5. καὶ, 8. — 2) «Φλομὶς λυχνῖτις», Διοσκορ. δ'. 104., εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιαρὰ φύλλα μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς ἐλλύχνια, φωτύλια τῶν λύχνων.

Λυχνόβιος, ὁ (βίος). Παρὰ Σενέκᾳ ἐπιστολ. 122. ὁ παρὰ τῷ λύχνῳ ζῶν· καὶ ὅστις διάγει τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του καθήμενος, περιερχόμενος ἢ ἐργαζόμενος τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἡμέραν κοιμᾶται, ὅστις κάμνει τὴν νύκτα ἡμέραν, καὶ τὴν ἡμέραν νύκτα.

Λυχνοκαΐα, ἡ (καίω). Τὸ ἀνάπτειν, καίειν τοὺς λύχνους, φανοὺς, καὶ φωτοχυσία, λυχναψία, τὸ ἄναμμα καὶ καύσιμον τῶν λύχνων, φανῶν. Παρ' Ἡρόδοτ. Β'. 62. ἑορτήτις ἐν Σαΐδι, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ ὅλης τῆς νυκτὸς λαμπάδας, πρβλ. Ἰων. Ἀχ. Ταν. σ. 759. Ἰδοὺ δὲ τί γράφει ὁ Ἡρόδ. «Ἐν Σάϊ δὲ πόλιν ἐπὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι ἐν τινι νυκτὶ, λύχνα ποιέουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ δώματα κύκλῳ, τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια, ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου· ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τοῦτο καίεται παννύχιον· καὶ τῇ ἑορτῇ οὔνομα κέεται λυχνοκαΐη» ὅρα, ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλικῷ, Illumination.

Λυχνοκαυτέω, ῶ. Λύχνους, ἤγουν, φανοὺς, ἀνάπτω, ἢ καίω, λυχνοκαυτίαν ποιῶ, καὶ κάμνω φωτοχυσίαν. «Τῆς πόλεως λυχνοκαυτούσης», λύχνους, φανοὺς ἀναμμένους ἔχούσης· ἐκ τοῦ

Λυχνοκαύτης, ου, ὁ (καίω). Ὁ ἀνάπτων, ἢ καίων λαμπάδας, φανούς, ὅθεν

Λυχνοκαυτία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λυχνοκαΐα, Ἀθήν. ιε'. 20. σελ. 701. Lobeck Φρυν. σ. 523.

Λύχνον, τό, = λύχνος, Ἱππων. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. μόνον κατὰ πληθ. ὡς ἑτεροκλίτως.

Λυχνοποιέω, ῶ. Λύχνους φανοὺς ποιῶ, ἐκ τοῦ

Λυχνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λύχνους, φανοὺς ποιῶν.

Λυχνόπολις, εως, ἡ (πόλις). Κωμ. πόλις τῶν λύχνων, Λουκιαν. ἀληθ. ἱστ.

Λυχνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς, πραγματευτὴς λύχνων, φανῶν.

Λύχνος, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ βάλλοντες ἔλαιον καὶ φωτύλιον, ἀνάπτομεν ὡς καὶ φέγγει, λυχνάρι Ὀδυσ. Τ, 34. «Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει». καὶ Ἡρόδ. 2, 130. «Πέν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

νυχος λύχνος, διαφέρει δὲ ὁ λύχνος τοῦ, λαμπτὴρ, κατὰ τοῦτο, ὅτι οὗτος μὲν ἡτοστερεός, ἐκεῖνος δὲ (ὁ λύχνος) πρόχειρος, μεταφερτός· σημαίνει δὲ καὶ, ἐλλύχνιον, ὡς παρ' Ἀριστ. Νεφ. 55. 57. »Ἀθήν. ιε'. 20. Οὐ παλαιὸν εὕρημα ὁ λύχνος, φλογὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τῆς τε ὁδοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἐχρῶντο. Ζήτ. λαμπτήρ. »Λύχνους ἅπτειν, ἀνάπτω, λύχνους, ἢ λαμπάδας, κάμνω φωτοχυσίαν, ὡς παρ' Ἀρίστ. Ἐπίστ. β'. 17. »Ἂν σωθῶ, λύχνους ἀφομαι, ἐκ τῆς χαρᾶς μου θέλω κάμει λυχνοκαΐαν, Illumination. Ἡρόδοτ. Ζ. 215. »Περὶ λύχνων ἀφάς. = λυχνοῦχος, ὁ καιρὸς τῆς ἑσπέρας, καθ' ὃν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, πρὸς τὸ σουρούπωμα. »Οἱ τοῦ λύχνου χρείαν ἔχοντες, ἔλαιον ἐπιχέουσιν, Ἀναξαγόρας παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 16. ὁ Ἐπιγραφ. Ἀσιατικ. σελ. 142. »Λύχνος χαλκοῦς ἐξμύξοις. Ζήτ. Μύξα. (Τὸ ἑτέρου. πληθ., τὰ λύχνα, εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 2, 62. 133. Ἀνήκει δὲ τῷ θέματι, ΔΥΚΗ, ὅπερ ὁρᾶ· [τὸ υ φύσει μὲν βραχύ, θέσει δὲ μακρόν.]

Λυχνοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ λύχνον ἔχων, ἤτοι βαστῶν τὸν λύχνον, λυχνοστάτης, ξύλον ἢ ἄλλο τι μεταλλικὸν, ἐφ' ᾧ ὁ λύχνος ὀχεῖται, φανάριον, ἢ καιθήλιον, Lobeck Φρυν. σ. 60. τὸ ὑποπόδιον τοῦ λύχνου. Ὁ Φώτ. ἔχει »Λυχνοῦχον, τὸν κεραυνὸν φανοῦ, ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιεχεσθαι. »Φανὸς δὲ, ἢ ἐκ ξύλων λαμπὰς, Φιλιππίδης.

Λυχνοφορέω, ῶ. Λύχνον, ἢ φανὸν, φανάριον φέρω, κρατῶ. Παρ' Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1003. λυχνοφορίαν, Λακωνικῶς ἀντὶ λυχνοφορεῖν, ἐκ τοῦ

Λυχνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λύχνον, φανὸν φέρων, ὅστις κρατεῖ, βαστῶ τὸ φανάριον καὶ προπορεύεται τινός, Ἀθήν. »Ἐκέλευσε μετὰ λυχνοφόρου μηδένα φωτᾶσθαι.

Λύχνωμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ὀθώνιον, Ἑρμότιον. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1175.

Λύω, Μέλ. λύσω· ἀόρ. ἔλυσα, παρακ. λέλυκα, καὶ παθητ. λέλυμαι, ὑπερσυντλ. ἐλελύμην, παθ. ἀόρ. ἐλύθην. Ὅλους τούτους τοὺς χρόνους ἔχει ἤδη ὁ Ὅμηρος, μόνον δὲ τὸν ἐνεργ. παρακμ. τῷ· προιδὲ, χρῆται ἐκ τοῦ μόνον Ἔπι. παθ. ἀόρ. ἐλύμην· τῷ α'. καὶ γ'. ἐνικ. προσώπ. λύμην (Ἰλ. Τ, 80) καὶ λύτο, καὶ τῷ γ'. πληθ. λύντο, τοὺς ὁποίους τύπους ἄλλοι ὑπάγουσιν εἰς τὸν ὑπερσυντλικ. Ἐκ τοῦ παθ. παρακμ. εὑρηται παρ' αὐτῷ καὶ τὸ γ'. τῆς ἐνεστ. λέλυται, ἀντὶ λελύσται. Ὀδ. Σ, 238. ἄλλως δὲ σπανιώτατα. Σημαίνει δὲ

1) Λύω δεμένον ἢ κομποδεμένον τι, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἱματίων καὶ ὅπλων, ὡς, ῥάπτω, ζωστῆρα, Ἰλ. κρήδεμνα, Ὀδ. τὸ δὲ, »Ζώνην παρθενίην λύειν (Ὀδ. Δ. 745.)«, θηλεῖ, συναυρίσκομαι μὲ παρθένον τινὰ κατὰ πρῶτον νομικῶς ἢ παρὰ νόμον, πρβ. ζώνη. Ἐν Ὀδσ. καὶ ἐν Τμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. πολλάκις ἐπὶ τῶν παλαμαρίων καὶ πανίων τοῦ πλοίου, »Ἱστία, λαῖφος, πρημήσια, πείρατα, ὅπλα λύειν· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἐννοίας οὐδέποτε ἐν Ἰλιάδι. »Ἀπολύειν (Ὀδσ. Η, 47)«, ξεδένω δερμάτεϊ· Μέσ. »Λύσασθαι ἱμάντας, λύω τὸ ἰδικόν μου ζωνάριον, Ἰλ. ἐν δὲ Ἰλ. Ρ, 318. »Δύοντο τεύχεα, ἔλυον, ξέδενον ἀπὸ τοῦ πεσόντος τὴν πανοπλίαν διὰ τὸν ἑαυτόν των, διὰ νὰ τὴν κρατῶσιν ὡς τρόπαιον. 2) ἐπὶ ἵππων (ἁλόγων), ξεδένω, ξεζεύγω, ὡς, »Ἵππους λύειν, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι· οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν λέξεων, ἐξ ὀχέων, ὑφ' ἅρματι, ὑπὸ ζυγόφιν. Κατὰ μέσην διάλεκτον, »Λύεσθαι ἵππους ὑπ' ὀχεσφιν, ξεζεύγειν τὰ ἁλογάτου, Ἰλ. Ψ, 7. 11. παρ' Ἡσ. Ἐ. 610. καὶ, »Βόε λύσαιμι. Ἀττικ. τῷ, ζεύγνυμι. 3) ἀπολύω, ἐλευθερόνω, τινά, ἐξαιρτ. ἀπὸ δλύσεων καὶ δεσμῶν, ἐξ αἰχμαλωσίας (λυτρόω), καὶ ἐν γένει, ἐκ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ κινδύνου, Ὅμ. μετὰ γενικ. τοῦ πράγματος. »Λύειν τινὰ κακότητος (Ὀδσ. Ε, 397. Ν, 321.)«, ἀπαλλάττω τινὰ ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας. »Δῦσαί τινα τῆς δουλοσύνης, ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 9, 76. β) ἀλλὰ καὶ, ὑστερωτινὰ μιᾶς εὐτυχίας, ἑνὸς καλοῦ, μετὰ γενικ. Πινδ. Πυθ. 11, 51. ἐξαιρτ. 4) ἀπολύω τινα, δίδω τινὶ τὴν ἐλευθερίαν του λαμβάνων χρήματα (ἀποινα), Ἰλ. Α, 20. 29. Ρ, 163. καὶ ἀλλαχοῦ, σπανιώτερον δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ· καὶ ἐντελέστερον, »Λύειν τινὰ ἀποίνων, τῷ δίδω τὴν ἐλευθερίαν λαμβάνων χρήματα, Ἰλ. Δ, 106. Μέσ. λύομαι, ἐξαγοράζω τινα, Ἰλ. Α, 13. Ω, 118. 146. 502. καὶ ἐν Ὀδσ. ἑαυτὸς· ἄρα τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔχουσι πρὸς ἄλληλα ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ, λυτρόω καὶ λυτρόομαι. 5) διαλύω, παύω τί, ἀγορήν, Ἰλ. Α, 305. Ὀδσ. Β, 69. 257. Ἀντικ. τῷ, καθίζω (καθιστῶ). 6) συμβιβάζω, ἐξισάζω (τερετίζω), π. χ. νεῖκεα (φιλονεικίας, διαφοράς). Ἰλ. Ξ, 205. 304. Ὀδ. Η, 74. 7) »Λύειν γυῖα, γόνατα, ἄφεα τινὸς καὶ τινῶν, κάμνω τὰ μέλη, τὰ γόνατα νὰ ἀδυνατήσωσι, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας, θανατόνω, φονεύω (σκοτόνω)· ἀλλὰ καὶ »Γόνατα καμάτῳ λύειν, Ὀδσ. Τ, 118. πρβ. Ἰλ. Ν, 83. Παθητ. »Λύτο γυῖα, γόνατα λύντου, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου, τοῦ καμάτου, τοῦ φόβου, τῆς ἐκπλήξεως, τοῦ θάμβους, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ »Βίη, μένος, ψυχὴ λέλυται, Ὅμ. 8) καθόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, ἐξουδενόω, χαλῶ. »Πολλὸν ἀπρηνάμην, Ἰλ. Β, 118. »Τροίης κρηδέμνια, Ἰλ. Π, 100. Ὀδσ. Ν, 388., ἡ ὁποία ἐφαρμὸς ἀνάγεται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν. »Λύειν νόμους, ἀκυροῦν, ἀθετεῖν, Ἡρόδ. 3, 82. καὶ β) μαλακόνω, πραΰνω, ἡμερόνω, ἀναπαύω, π. χ. φροντίδας ἢ πόνους, »Μελεδήματα, Ἰλ. Ψ, 62. Ὀδσ. Τ, 56. 9) παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Τέλη, μισθοὺς λύειν, ἀντὶ τοῦ πληρόνειν, ἀποτίειν τὰ δοσίματα, τὸν μισθὸν, λέγεται μόνον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα (κατὰ χρέος πρέπει) ὀφείλει τις νὰ πληρώσῃ, ἀποδώσῃ, καὶ πληρόνων αὐτὰ λύεται ἀπὸ τοῦ χρέους του ἢ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς του. 10) = λυσιτελεῖν, ὠφελῶ, χρησιμεύω, συνήδ. »Οὐ λύει καὶ οὐ λύει τέλη, Σοφ. Ο. Τ. 316. Valck. Ἱππ. 441. Pors. Μηδ. 1359. κεῖται δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ, λύειν, ἤτοι ἀπολύτως (Monk Εὐρπ. Ἱππ. 443.), ἢ μετὰ δοτκ. πρόσ., Ἐλμσλ. Εὐρ. Μηδ. 553. Wüstem. Εὐρπδ. Ἄλκ. 644. μετὰ δὲ αἰτ. πρόσ. μόνον παρὰ Σοφκλ. Ἠλ. 1005. ἔνθ' ὁ Ἑρμ. εἰκότως ὑπερασπίζει τὴν ἀρχαίαν ἀνάγνωσιν. — Τὸ, λύω, ἔστι συγγεν. τῷ, λούω, λύμα, Ιuo, Iavo, Iues. (Τὸ Ὑψιλον ἔστιν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατκ. κυρίως βραχύ, εὑρηται δὲ παρ' Ὅμ. καὶ μακρὸν ἅπ. Ἰλ. Ψ, 513. καὶ Ὀδσ. Η, 74., καθότι τάσσει αὐτὸ ἐν ᾗ ἄρσει στίχου τὸ μετοχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττκ. ὡς μακρόν· ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ καθέσει μακρόν, Ὀδ. Β, 105. 109. Οἱ νεώτεροι χρῶνται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, πλὴν ἐν τῇ καθέσει ἐλαμβάνεται σπανιώτατα, ὡς παρ' Ἀπ. Ρ. 3, 822., ὡς μακρόν. Ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. καὶ μέσῳ τὸ Ὑψιλον ἐστὶν ἀεὶ μακρόν, ὅτι ὁ λῦσε, λῦσαν, παρ' Ὅμ. λελύσομαι κ. τ. τ., ἐν δὲ τῷ παρατατ. καὶ ὑπερσυντλκ. ἐνεργ. καὶ παθ. καὶ ἐν τοῖς δυσὶ παθ. ἀορ. ἀεὶ βραχύ, ἐξαιρουμένου τοῦ Εὐτικοῦ παθ. παρακμ., Ὀδσ. Σ, 238. Καὶ ὁ Δράκων σ. 46, 26. 87, 25. ἐξέτασε ἐν τῷ ἐνεργ. παρακμ. λέλυκα μόνον ὡς βραχύ· τὰ αὐτὰ δὲ σημειωτέον καὶ ἐπὶ τοῦ παθ. παρακμ. λέλυμαι, Βουτμ. Ἑλλ. γραμμτ. σ. 399. Τὸ Ὑψιλον ἐν τῷ, λύτο (Ἰλ. Ω, 1.) ἔστι παρὰ κανόνα μακρόν, ἐξ αἰτίας μόνης τῆς ῥοπῆς τῆς ἄρσεως τοῦ στίχου, καθότι ἐνταῦθα ἄρχεται τῷ, λύτο, πάντῃ νέα Ῥαψῳδία. Ὁ Heyne γράφει μὲν, λῦτο, ὅμως εἰχ' ἀνάγκης, ὃν τρόπον ἐν γένει εἰ ἐρεύσαι τον περὶ τῆς προσῳδίας τοῦ λύω, Τόμ. δ'. σ. 92. Τ. ζ'. σ. 407. Τ. η'. σ. 581. συγχέουσι μᾶλλον τὸ ἁλλως ἁπλῶς πως πραγμ.)

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ω.

Λῶ, Θέλω, ἐπιθυμῶ, Δωρκ. ἀτελὲς ῥῆμα, τὸ μόνον λείψανον τοῦ ἀρχαίου Ξεματικοῦ ΛΑΠ, ἐν χρήσει, παρεκτὸς τοῦ α'. προσώπ. ἑτερ μόνον κατὰ τὸ β'. καὶ γ'. ἑνικ. λᾷς, λᾷ, κατὰ τὸ πληθ. γ'. λᾶν τε, καὶ ἐν τῇ ἀπαρμφ. λᾶν, πρβ. Μαρκλ. Εὐρπ. Ἱκετ. 221.

Λωβάζω, = λωβάομαι.

Λωβάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λώβη). Μετὰ αἰτιατ., ταὐτόν ἐστι τῷ, λυμαίνομαι. Μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς καὶ ἀτίμως διὰ λόγων καὶ πράξεων, ὑβρίζω, ἀτιμάζω, καταισχύνω, ὀνειδίζω, χλευάζω, κακῶς μεταχειρίζομαι, »Λωβᾶσθαί τινα λώβην (Ἰλ. Ν, 823)«, προξενῶ εἰς τινα ὕβριν, καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 154. »Λωβᾶσθαί τινα, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ ὁ μετοχ. παραμ. Δελωβημένος ἀπὶ παθητ. ἐννοίας, Ἡρόδ. 3, 155. ἄνευ δὲ πτωτικοῦ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 242. καὶ ἐντεῦθεν, ἀσεβῶ εἰς τινα, ἢ περί τινα, φέρομαι ἀσεβῶς καὶ ἐμπαικτικῶς. καθόλου, βλάπτω, ζημιῶ, ψθείρω, κατερημόω, ἀφανίζω, καὶ, κλοβῶ, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον καὶ μετὰ δοτκ. Διόδορ. Ἀρστφ. Ἱππ. 413. 2) πάσχω ὑπὸ τῆς λώβης. Τὸ ἐνεργ. λωβάω εὑρηται μόνον παρὰ τῷ Ψευδοφωκυλ. 33. »Λώβησον καρπόν«, πρβ. Ἰακ. Α. Π. σ. 37.

Λώβευσις, ἡ (λωβεύω), = λώβη.

Λωβεύω (λώβη), ποιητ. Περιπαίζω, διὰ ψευσμάτων καὶ πλαστῶν λόγων ἐμπαίζω, περιπαίζω τινὰ ἐπίτηδες, αἰτ. προσ. »Ὀδ. Ψ, 16. 26. »Τίπτε μὲ λωβεύεις«, διατί μὲ περιπαίζεις; ἐπὶ χλευὴς καὶ ὕβρεως ὡς τὰ πολλὰ ἐν χρήσει.

Λωβέω, καί, λωβέομαι, νεώτ. τύποι ἀντὶ, λωβάομαι, Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. β'. 41.

Λώβη, ἡ· ταυτὸν τῷ, λύμη. Ἄτιμος, καταφρονητικὴ μεταχείρισις διὰ λόγων ἢ ἔργων, ἀτίμασις, ὕβρις· πίερασις, περιπαιξις, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τούτων, ὕβρις, ἀτιμία, καταισχύνη, ὀνειδος, χλεύη διὰ λόγων καὶ ἔργων, Ὅμ. μετὰ τοῦ, αἶσχος, ἐν Ὀδ. Σ, 225. Τ, 375. »Λώβην λωβᾶσθαί τινα, Ἰλ. Ν, 623. πρβ. Ἡρόδ. 3, 154. »Λώβην τίσασθαι (Ἰλ. Δ, 142)«, παιδεύομαι διά τινα ὕβριν, ἀντιπληρόνω τὴν ὕβριν ἑαυτοῦ καὶ, »λώβην ἀποδοῦναι, Ἰλ. Ι, 387. τὸ δὲ »Λώβην τίσασθαι, δηλοῖ κάμνω νὰ μοὶ ἀντιπληρώσῃ τις μίαν ὕβριν, ἢ ἐκδικοῦμαι εἰς αὐτὴν, ὡς Ὀδ. Τ, 169. καὶ Ἰλ. Τ, 208. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐν γένει, βλάβη, ζημία, κολάβωσις, βάσανον, καταστροφὴ, ὄλεθρος, ἀφανισμός. »Ἑωϋτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον«, Ἡρόδοτ. Γ'. 154. περὶ τοῦ Ζωπύρου, ὅπου ὁρα τὴν περιγραφήν. Πλάτ. Γοργ. 28. »Μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας λωβηθείς, μεγάλας καὶ διαφόρους παιδείας καὶ στρεβλώσεις μετὰ κολοβώσεως καὶ ἀκρωτηριασμοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματος συνδεδεμένας ὑπομείνας. ἄρα δηλοῖ τὸ λώβη κυρίως, ἢ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις καὶ ὡς εἰπεῖν ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα εἴτινα, ταυτόσημον σχεδὸν τῷ, αἶσχος, καὶ τάσσεται παθητ. ἢ ἐνεργ. 3) παρὰ Βυζαντ. = λύπρα, νόσος τις περὶ τὸ σῶμα, ὁπότε καὶ ἀπώλεια τῶν τριχῶν φέρεται, Wernsd. Φλῆγ. σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

54. 58. (ἀναμφ. συγγεν. τῷ, λώμη, καὶ ἐκ τοῦ, λώβη, τό Λατ. labes.) ὄθεν

Λωβήεις, εσσα, εν. ποιητ. Ἐπονειδίστος, αἰσχρός, ἄτιμος· καὶ βλαβερός, ὀλέθριος, ἐπιζήμιος, 2) ὑβριστικός, προξενος ὕβρεως, ἀτιμίας, ἐντροπῆς. Ὁ σχηματισμὸς λωβῆς ἀμφ.

Λώβησις, ἡ (λωβέω), ταὐτόν τῷ, λώβη.

*Λωβήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λωβητήρ.

Λωβητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, λωβητής, οῦ, ὁ. ἴδε λωβήτωρ.

Λωβητός, ἡ, όν (λωβάομαι). Ὁ λώβην ὑπομείνας, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθησαν ἔργῳ ἢ λόγῳ μὲ ἀτιμίαν καὶ ὕβριν, ἐφύβριστος, ἐντροπιασμένος, ὑβρισμένος, ἀτιμασμένος. »Λωβητὸν ἔθηκεν, ἀντὶ ἐλωβήσατο, Ἰλ. Ω, 531. πρβ. Ἡσ. Ἀσπὶς 366. παρὰ Μεταγ. σὺ κωλόλου, κατερημωμένος, κατεστραμμένος, ἀφωτιμένος, χαλασμένος, βεβλαμμένος, κολοβωμένος, διεφθαρμένος, κ. τ. τ. καὶ ὁ λωβᾶσθαι ἄξιος. 2) ἐνεργητ. ὑβριστικός, πρόξενος ἀτιμίας, ἐντροπιαστικός, π. χ. »Λωβητὰ ἔπη (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 607.), ὑβριστικοί, χλευαστικοί, ἤτοι κατεσχυγνῆ καὶ ἀτιμίας πρόξενοι λόγοι· καὶ, ἐπιβλαβής, βλαπτικός, πρόξενος βλάβης ἢ πταισμάτων, Σοφοκλ· Τρ. 538.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ (λωβάω), = λωβητήρ. Ὑβριστής, ἀτιμαστής, κακομεταχειριστής· καὶ, ὁ βλάσφημος, ὁ ἀσεβῶν εἰς τινα, Ἰλιάδ. Β, 275. Δ, 385. παρὰ τοῖς ὑστερον, κακόλου, βλαπτικός, φθορεύς, ἀφανιστής. 2) εὐθετ. ουτιδανός, κακότροπος, ἀχρεῖος ἄνθρωπος, coquin, scélérat. Ἰλ. Ω, 239. οἱ τὸ, λυμεών.

Λωβός, ἡ, ὁ. Παρὰ Θεμιστίῳ, Λόγ. κα'. σλ. 247. ἀντὶ τοῦ, λοξός. 2) παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λ. λώβη, ταὐτόν τῷ, λωβητής, ἠρωτηριασμένος, ἀμφ. κυρίως ὅμως ὁ λεπρός, ὁ τὴν λώβην ἔχων, Βυζαντ. συγγρ.

Λωγάλιον, τό, = λωγάνιον, Ἡσυχ.

Λωγάνιοι, οἱ (ἡμαρτημ. γάρ τό, λωγάλιοι). Καλοῦνται τινὲς ἀστράγαλοι ἐκ τῶν βοῶν. 2) ἀσελγεῖς, πόρνοι, Ἡσύχ.

Λωγάνιον, τό. Οἱ Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται λέγουσι τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῶν θρεμμένων βοῶν ἀγόμενον χάλασμα (τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ λαιμοῦ κρεμάμενον δέρμα, ἢ δηρή) καὶ λήγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιφάν. Paleare, Λατιν.

Λωγάς, άδος, ἡ, ὡς καὶ τό, λαικάς. Ἀσελγὴς γυνή, πόρνη, Ἡσύχ. σχεδὸν ὡς τό, ταῦρη, ἐκ τοῦ ταῦρος, τό αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

Λώγασος, ὁ. Ταυρεία, ἤτοι ἐκ δέρματος βοὸς μάστιξ, Ἡσύχ.

Λωΐων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ συθετ. λωΐον (ἐκ τοῦ λῶ, τό θέλω, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ), Ἐπιθυμητότερος, εὐνταιότερος, ποθεινότερος. ὄθεν καθόλου, βελτίων, καλλίτερος, Ὁμ. παρ' ᾧ μόνον ἐν χρήσει ἡ ἐνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδετέρου, λωΐον· παρὰ τοῖς ὑστερον ἐκλαμβάνεται τό, λωΐτερον, ὡς τὸ συγκρ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, ἐξαιρετώτερος, ἐντελέστερος, ἰσχυρότερος κτλ. (ι). Ἐκ τούτου τοῦ συγκρ. ἐσχηματίσθη καὶ θετικὸν συγκριτικόν, λωίτερος, α, ον, ὄθεν »Λωίτερον καὶ ἀμεινοῖν, Ὀδ. Α, 376. Β, 141. (ι). »Λωίτερος κύνεον μικρὸς ἀρίσς, ἢ πολοιῶν κρυμμύων, Ἀνθολογ. ἀντὶ τοῦ καλλίτερος· παρὰ δὲ Κύπριοι. καὶ, λωϊτέρως, Ἰακ. Δ. Π. σ. 75. Πρὸς τούτοις, εὑρηται παρὰ Θεοκρ. 26, 32. καὶ πληθ. οὐδέτερον, τά λωΐα, ἀντὶ, τὰ λωΐτερα. Οἱ Ἀττ. γραφουσι συνηρ. λώων, λῶον, ἀντὶ λωϊων, λωΐον, καὶ κατὰ πρῶτον οὕτω παρὰ Θεόγν. Τὸ ὑπερλ. ποιεῖ, λώϊστος, ίστη, ον, καὶ συναιρ. λῶστος. Ὁ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. σ. 272. ἀποδοκιμάζει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ λῶ, καὶ δέχεται ὡς πρωτότυπον τό, λώϊτ· τὸ τε νομίζει ἐκ τοῦ παρὰ Θεογν. λώϊα ὡς ὄντως θετικόν, δεῖ εἶναι ὀρθόν, ἴδε Ματθ. Ἑλλ. Γραμμτκ. σ. 634.

Λῶμα, τό (ἀφ' οὗ τὸ ὑποκορ. λωμάτιον. Δουκίλλιος ἐν Ἐπιγραμ. 114. »Μήλινα λωμάτια). Ἡ ὥα, οὐσία (τὸ κενάρι) ἐν τοῖς κρασπέδοις τῶν ἱματίων, frange, bordure, Ἐξοδ. κή. ὅσον, Παραλλώματα, παρ' Ἡσυχ. τὰ παρακείμενα τοῖς λώμασι τῶν ἱματίων, τὰ προσκεκολλημένα εἰς τὴν ὥαν, οἷον Σύσανοι, κοδόγυρος, κ. τ. λ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λῶστοι, ἐρραμμένοι, καὶ, εὔλωστοι, εὐφυεῖς· ὁ δὲ Ζωναρᾶς, λῶμα, τὸ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱματίου ἐπίβλημα, ὡς ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κοκκίνου.

Λῶστι, Δωρικ. ἀντὶ, λῶσι, θέλουσιν, γ'. πληθ. ἐκ τοῦ, λάω, τό θέλω.

Λῶος, καὶ, λόος, ὁ. Μήν τις τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιεῖχε τὸ ἥμισυ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος καὶ τοῦ Μεταγειτνιῶνος.

Λωπάς, άδος, ἡ· καὶ, λώπη, ἡ, Ὀδυσ. Ν, 224. ταὐτόν τῷ, λῶπος. ὄθεν

Λωπίζω, Μ. ἴσω (λῶπος), ποιητ. Ἐντυλίττω, ἐμπεριπαλύπτω· ὡς ἁπλοῦν μόνον παρὰ Σοφ. Τρ. 925. »Ἓν δ' ἐλείπετο πλευρόν, αὐτή, ἐξελώπισε δὲ πλευράν, αὐτὴ ἀπεκάλυψεν, ἐγύμνωσε τὴν πλευράντης· ἄλλως δὲ εὔχρηστον μόναν ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐκλωπίζω, ἀπολωπίζω, περιλωπίζω. πρβ. λοπίζω.

Λώπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λώπη, καὶ λῶπος.

Λωποδυτέω, ῶ. Τὰ ἱμάτια κλέπτω, ἐπὶ λῃστῶν καὶ κλεπτῶν, οἵτινες εἰς τοὺς δρόμους ξεγυμνένουσι τοὺς ἀνθρώπους· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λουτροῖς κλεπτῶν, οἵτινες κλέπτουσι κρυφίως τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων· καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, κλέπτω, ἁρπάζω, γυμνόνω, μετασχίτιστι. Δημοσθ. καὶ Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Λωποδύτης, ου, ὁ (λῶπος, δύω). Κυρίως, ὅστις χώνεται εἰς τῶν ἄλλων τὰ φορέματα, ἢ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, ὅθεν ὁ τῶν ἱματίων κλέπτης, ἅρπαξ, λῃστής, ὅστις ξεγυμνόνει (ἐνδύει) τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἁρπάζει τὰ ἐνδύματα αὐτῶν εἰς τοὺς δρόμους, ἢ ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· καὶ ἐξαιρέτως ἐν τοῖς λουτροῖς, ὅστις κρυφίως κλέπτει τὰ ἱμάτια τοῦ λουομένου, ἐν γένει, κλέπτης, λῃστής.

Λωποδύω, ἀντὶ τοῦ, λωποδυτέω, ἀμφ.

Λῶπος, τό· καὶ, λώπη, ἡ (λέπω, λοπός, λόφος, λοβός). Δέρμα, δορά, (πετζί, προβιά) καὶ λέπος, λέπυρον τῶν ὀσπρίων· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ σαφεστέρα, τὸ δέρμα τῶν προβάτων, ἢ μηλωτή· ἢ τὸ ἐξ αὐτῆς ἢ ἐκ τοῦ μαλλοῦ αὐτῆς ἐξειργασμένον ἱμάτιον, καὶ ἑπομένως, πᾶν εἶδος περικαλύμματος, κάθε μάλλινον ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἐπανωφόριον, χλαῖνα, κ. τ. τ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει (Ὀδ. Ν, 224. »λιόπην εὐεργέαι)· παρὰ δὲ λογογράφοις εὑρηται μόνον τὸ σύνθετον λωποδύτης, καὶ, λωποδυτέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Δώψ, χλαμύς· καὶ, λώπιστος, ἐπὶ Πελαμήδου, ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιῤῥάψεως. ἴδε Ἄλοπος, ἐπὶ μαλλίων, καὶ, λαῖφος.

*Λωρίκη, ἡ, τό Λατ. Lorica.

*Λωροθήκιστρον, τό. Ἁπαξ, νεώτ. λέξις.

Λῶρον, τό· καὶ, λῶρος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατιν. lorum, παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀντὶ τοῦ, ἱμάς, λωρίον. ὄθεν

Λωροτομέω, ῶ. Εἰς τμήματα, εἰς λωρία κατατέμνω· λωρία ἐκβάλλω ἐκ τοῦ δέρματός τινος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765. ἐκ τοῦ

*Λωροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτης τῶν λωρίων, Σχολ. Πλατ. Ruhnk. σ. 130.

Λῶστος, η, ον, Ἀττ. συναιρ. ἐκ τοῦ λώϊστος, ὑπερλ. τοῦ λωΐων, ὅπερ ὁρᾶ.

Λῶταξ, ακος, ὁ. Ὁ αὐλητής, ἐκ τοῦ, λωτός, ὁ αὐλός.

Λωτεῦντα, Ἰων. οὐθετ. πληθ. αἰτ. τοῦ λωτέες, ἀντὶ, λωτόεντα, λωτοῦντα, λωτούς ἔχοντα, φύοντα, Ἰλ. Μ, 283. »Πεδία λωτεῦντα. ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τοῦ, λωτέω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀνθοῦντα· ὡς τό λωτίζω, λώτισμα, ταὐτόν τῷ, ἀωτίζω, ἄωτος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λῶτα, ἀντὶ τοῦ, ἄνθη· καὶ ἕτερος Ποιητοῦ, λωτεῦσι, ἀντὶ τοῦ, ἄνθη ποιοῦσι.

Λωτία, ἡ. Στέφανος ἐκ λωτοῦ, Σουϊδ. ἀμφ.

Λωτίζω, (λωτός). Ἀπανθίζω, ἄνθη κόπτω ἢ συνάγω· ἐξαιρτ. μέσ. λωτίζομαι, ὡς τό, καρπίζομαι, καρποῦμαι, πέρνω τὸ ἄνθος διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὁηλ. τὸ κάλλιστον ἐκλέγω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 976. ἐντεῦθεν »Λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος, τὰ ἄνθη, οἱ ἐκλελεγμένοι, οἱ ἐκλεκτοί, Εὐριπ. Ἑλ. 1609.

Λώτινος, ίνη, ινον (λωτός). Ἐκ λωτοῦ κατασκευασμένος, Θεόκρ. »Λώτινοι αὐλοί, (Ἀθήν. δ'. 182.), οἱ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενοι Φώτιγγες· κατασκευάζονται δὲ ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ· ξύλον δ' ἐστὶ τοῦτο γιγνόμενον ἐν Λιβύῃ.

Λωτίσμα, τό (λωτίζω). Τὸ ἄνθος, λουλούδι· τροπικ. ὡς, ἄνθος καὶ ἄωτον, τὸ ὡραιότατον, ἐξαιρετώτατον, κάλλιστον, ἐξοχον, ὑπέροχον κατὰ τὸ εἶδος του. »Λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ. ὄρ. λωτίζω.

Λωτόεις, εσσα, εν (λωτός, ι.). Πλήρης, γεμάτος, κατάφυτος ἀπὸ λωτούς· ὄθεν, Ἰλ. Μ, 283. »πεδία λωτεῦντα, ἀντὶ λωτόεντα, λωτοῦντα, ἔχοντα λωτόν πολύν, ἤτοι βοτάνην αὐτοφυῆ· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἐπίῤῥημα ἑνὸς μὴ συζομένου πλέον λωτέω = λωτίζω, ο. ε. ἀνθέω, ἀνθοῦντα. ὀρ. λωτεῦντα.

Λωτός, οῦ, ὁ. Λωτός, ὄνομα διαφόρων εἰδῶν φυτῶν καὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἐξέλαβον τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου· ὑπάρχουσι δὲ βεβαίως γνωστὰ πέντε εἴδη· 1) ὁ Ἑλληνικὸς λωτός, βοτάνη τις ἐν τῇ ἐπειρατείᾳ τῆς Σπάρτης καὶ περὶ Τροίας αὐτοφυὼς αὐξάνουσα, μάλιστα χρήσιμος ὡς βοσκὴ εἰς τοὺς ἵππους, ἐν λειμῶσιν ἤτοι λιβαδίοις καὶ κατὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν φυομένη (πόα καὶ ῥίζα, αἵ· ἧς σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνυδρον οἰκοῦντες ἢ χώραν νεμόμενοι, οὐ δέονται ποτοῦ... καὶ τοῖς ἵπποις εὐπρόσιτος), ἄρα, εἶδος τριφύλλου, τό ὁποῖον περιγράφει καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν δ'. 171. ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Καβαλλαρικά, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Cavallo, ὅτι τροφὴ τῶν ἵππων ἐστί· κατά τινας trifolium melilotus Linn. Ἰλ. Β, 776. Ξ, 348. καὶ Φ, 351. Ὀδ. Δ, 603. Voss Virg. Georg. 2, 84. p. 292. 2) ὁ τῶν Λωτοφάγων ἢ Ἡυρηνακὸς λωτός, εἶδος δένδρου Λιβύης, ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁποίου μόνου ἔζων, ὡς λέγουσιν, μερικαὶ φυλαὶ ἐγκατοίκων τοῦ παραλίου τῆς Ἀφρικῆς, καὶ μάλιστα αἱ ἐκ τῆς Ὀδ. Ι, 84. (»Λωτοφάγων οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν) καὶ ἐξ Ἡροδ. 4, 177. γνωσταί, ὀναμασθεῖσαι διὰ τοῦτο λωτοφάγοι· ἤτοι δέ, κατὰ τὴν Ὀδ. Ι, 34. ὁ καρπὸς γλυκὺς ὡς τὸ μέλι (μελιηδὴς) καὶ ἐλέγετο καὶ, λωτός, 93, 97. ὁ δὲ Ἡρόδ. 4, 177. παραβάλλει αὐτὸν κατὰ μὲν τὸ μέγεθος μὲ τὸν κόκκον τοῦ δένδρου τῆς μαστίχης (σχῖνον, ὅσον ἡ ἐλαία τὸ μέγεθος), κατὰ δὲ τὴν γεῦσιν μὲ τὸν καρπὸν τοῦ φοίνικος (χουρμαδιές), καὶ λέγει, ὅτι οἱ λωτοφάγοι κατε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκεύαζον ἐξ αὐτοῦ καὶ οἶνον (ὁ ἰτοῦ λωτοῦ καρπὸς μέγεθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος· ποιοῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ λωτοφάγοι καὶ οἶνον). Ἀνίσως δὲ παρ' Ὅμ. Ι, 84. »Ἀνίσιον εἶδαρ λέγεται, διὰ τούτου ἐννοεῖ τὴν φυτικὴν ποιότητα τούτου τοῦ φαγητοῦ πρὸς διαστολὴν τῶν συνήθων ἀπὸ ζώων φαγητῶν, ἴδε ἄνισος· ἐπειδὴ τὴν γνώμην τινῶν, ὅτι σηλ. οἱ λωτοφάγοι ἔζων τρώοντι ἐκ τοῦ ἄνισος, ἀναιροῦσι τὸ καρπὸς μελιηδέα παρ' Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδοτος· ὅτι δὲ ὁ λωτὸς ἦτον εἶδος δένδρου ἀκανθώδες, οὐχὶ τοσοῦτον ὑψηλόν, γίνεται δῆλον ἐξ Ἡροδ. 2, 96. Ἀθην. 14, 65. σ. 651. καὶ Πολυβ. 12, 2. ἐκδ. Σβειγχ., ὅστις περιγράφει οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος. »Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτὸς οὐ μέγα, τραχὺ δὲ καὶ ἀκανθῶδες, ἔχει δὲ φύλλου χλωροῦ, παραπλήσιον τῇ ῥάμνῳ μικρὸν, βαθύτερον καὶ πλατύτερον· ὁ δὲ καρπὸς τὰς μὲν ἀρχὰς ὁμοίος ἐστὶ καὶ τῇ χρόᾳ, καὶ τῷ μεγέθει ταῖς λευκαῖς μυρτίσι ταῖς τελειωμέναις· αὐξανόμενος δὲ, τῷ μὲν χρώματι γίνεται φοινικοῦς, τῷ δὲ μεγέθει ταῖς στρογγύλαις ἐλαίαις παραπλήσιος· πυρῆνα δὲ ἔχει τελέως μικρόν· ἐπὰν δὲ πεπανθῇ συνάγουσι.... γίνεται δὲ καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ... κατὰ μὲν τὴν χεῦσιν ἡδύς... οὐ δύναται δὲ πλέον δέκα μένειν ἡμερῶν· ποιοῦσι δὲ καὶ ὄξος ἐξ αὐτῶν· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος κατὰ μὲν Sprengel antiq. botan. p. 51. τό, rhamnus lotus Linn. ἢ, κατὰ Wildenow, τό, Zizyphus lotus. ἐν Τούνιδι καὶ Τριπόλει τρώγεται καὶ τὴν σήμερον τοῦτο τὸ εἶδος, γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Jujuba· καὶ μάλιστα οἱ Ἄραβες μετέπλασαν αὐτὸ καὶ ὡς καρπὸν παραδείσου. 3) Ὁ Αἰγύπτιος λωτός, ἄγνωστος ἔτι τῷ Ὁμήρῳ, ἀπαντώμενος κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 92., εἶδος κρινοειδοῦς βατάνης Νείλου, τῆς ὁποίας ἐν μὲν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον, ἔχει λευκὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκόπτοντο καὶ ἐξηραίνοντο εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τότε ἄλεσον τὸν μυελὸν αὐτῶν καὶ κατεσκεύαζον ἐξ αὐτοῦ ἄρτον· αὐτὸς ἔχει ῥίζαν στρογγύλην, ὡς τὸ μῆλον μεγάλην, πολλὰ γλυκεῖαν, ὀνομασθεῖσαν ἔπειτα κολοκάσιον, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴν ἕτρωγον ψήνεται ἐν τῷ ὕδατι (παρὰ τῷ Νείλῳ) κρίνεα πολλὰ, τὰ Αἰγύπτιοι καλέουσι λωτόν. ταῦτ' ἐπεὰν δρέψωσι, αὐαίνουσι πρὸς ἥλιον· καὶ ἔπειτα τὸ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λωτοῦ, τῇ μήκωνι ἐόν ἐμφερὲς, πτίσαντες, ποιέυνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους ὀπτοὺς πυρί· ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδώδιμη, καὶ ἐγγλύσσει, ἐπιεικέως ἐὸν στρογγύλον, μέγαθος κατὰ μῆλον)· τὸ δεύτερον εἶδος τούτου τοῦ λωτοῦ εἶχεν ἄνθη κόκκινα ὡς τὸ ῥόδον καὶ ἐν ἰτῷ περικαρπίῳ του, ὀνομαζομένῳ κιβώριον, εὑρίσκοντο πολλοὶ ἐβώδιμοι κύαμοι· τὸ δὲ τρίτον εἶδος εἶχεν ἄνθη κυανᾶ, Ἀθην. 15, 21. σ. 677. Γ. Οὗτος ὁ Αἰγύπτιος λωτὸς ὑπάρχει τὸ, nelumbium speciosum, καὶ, Cyamus Smithii, ὁ δὲ λευκῶς ἀνθῶν, Nymphaea Lotus, καὶ ὁ ἐρυθρῶς ἀνθῶν, Nymphaea nelumbo, Schweigh. Ἡροδτ. Τ. ε'. σ. 313. Voss Virg. Ecl. 4, 20. Sprengel antiq. botan. p. 56. καὶ ἱστορ. τῆς Βοτανικῆς Τ. α'. σ. 28. Ὁ λωτὸς ὑπῆρχε παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὸς ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου, καὶ ηὔξανεν, ὅτε ὁ ποταμὸς ἐπλημμύρει· ἔτι δὲ ὡς σύμβολον εὐκαρπίας, ἔνθεν τὸ Αἰγύπτιον σύνθημα »Ὅσῳ μᾶλλον λωτὸς, τόσῳ μᾶλλον εὐτυχία καὶ εὐλογία τοῦ χρόνου· καὶ ἐντεῦθεν πολυειδὴς ἦν αὐτὸς ἐν χρῆσει κατὰ τὴν λατρείαν τῶν δύο καλῶν θεῶν των, Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος, καὶ πολλάκις ἀπεικάζετο καὶ παριστάνετο εἰς τὰ τὰ ἀρχαῖα ἔργα, ἐξαιρτ. Αἰγυπτιακῆς τέχνης, ἴδε Creuzer Symbolik 4. Mythol. T. 1. p. 282. κτ. 508. κτλ. comm. Ἡροδτ. 1. σ. 412. Ἐξ Αἰγύπτου μετεφυτεύθη ὁ λωτὸς ἐν Ἰνδίᾳ, ἔνθα ἐτέροντο αὐτὸν καὶ αὐτοῦ ὡς ἱερὸν καὶ σύμβολον τοῦ Γάγγου. 4) κατὰ Sprengel antiq. botan. p. 49. ὠνομάζετο λωτὸς καὶ ἄλλο εἶδος, τό, Celtis australis Linn. ὅπερ ηὔξανε καὶ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ, τὸ μέγεθος ἔχον τὸ τῆς ἀπιδιᾶς καὶ φύλλα ὀδοντωτὰ, τοὺς δὲ καρποὺς (κνάμους) ἀνόσμους καὶ δίχα γεύσεως, ἴδε Θεοφρ. ἱστ. φυτ. 4, 3. σ. 126. Σνειδ. διέφερε δὲ τῶν ἄλλων μάλιστα κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ ξύλον του ἦτον σκληρὸν καὶ μέλαν, ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν ξοάνων καὶ αὐλῶν, ὅθ' ὁ καὶ πολλάκις κεῖται παρὰ ποιηταῖς ὁ λωτὸς ἀντὶ τοῦ, αὐλὸς, Μαρκλ. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1036. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐγράφετο, κατά τινας, καὶ, λοτός. 5) τὸ πέμπτον εἶδος δένδρου λωτοῦ ὠνομάζετο, Διόσπυρος λωτὸς, ἔχον μικρὸν κορμὸν μὲ ὡραῖον, λεῖον φλοιὸν, εὐτραφεῖς, ὑψηλοὺς, εἰς τὰς οἰκίας φυτάνοντας κλάδους, μακρὰ, ὠοειδῆ, καὶ πρὸς τὸ κάτω μέρος ηλίσχρα φύλλα, τὸν δὲ καρπὸν ἐρυθρὸν, γλυκὺν· ἐχρησίμευε δὲ ὡς στολισμὸς τῶν οἰκιῶν, καὶ ηὔξανεν ἐν Ἰταλίᾳ, Colum. 7, 9. Voss Virg. Georg. 2, 84. p. 294. Εἰκόνες τοῦ β'. καὶ γ'. λωτοῦ εὑρίσκονται παρὰ Σπρεγγελ. ἱστορ. Βοτανικῆς Τ. Α'.

Λωτοτρόφος, ὁ, ἡ (λωτὸς, 1. τρέφω). Ὁ λωτὸν (τρίφυλλον) τρέφων· πλήρης λωτοῦ, τριφύλλου. Εὐρπ. Φοίν. 1564.

Λωτοφάγος, ὁ, ἡ (λωτὸς, 2. φαγεῖν). Ὁ λωτὸν, ἤτοι τὸν καρπὸν αὐτοῦ τρώγων· ὅθεν 2) λωτοφάγοι, εἰρηνικὴ φυλὴ Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ παράλιον τῆς Κυρηναϊκῆς, διαιτωμένη ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ λωτοῦ, Ὀδ. Ι, 84. Ἡροδτ. 4, 177. (ᾳ) ἴδε λωτός.

*Λωτρόν, τό, Δωρικ. ἀντὶ λουτρόν.

Λωτροχόος, Δωρικ. ἀντὶ, λουτροχόος.

Λῶφαρ, τό· ταὐτὸν τῷ, λώψημα, ὅπερ ταὐτόν ἐστὶ τῷ, ἀνάπαυμα, Ἡσυχ.

Λωφάω, ῶ· καὶ Ἰωνικ. λωφέω, Μ. ήσω (λόφος, 1). Κυρίως ἐπὶ βοῶν καὶ ἄλλων ζώων, τὰ ὁποῖα ζεύγνυνται εἰς τὸν ζυγὸν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐλευθερουμένου τοῦ τραχήλου (τοῦ λόφου) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἀναπαύονται, ὡς καὶ ὁ Ἡσυχ. ἔχει, »Λωφῆσαι, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀναπαύομαι, ἀναψυχὴν λαμβάνω, ἡσυχάζω, ξεκουράζομαι, ξαποσταίνω, παύω νὰ κάμνω τί, Ἰλ. Φ, 292. καὶ μετὰ γενικ., κακῶν (Ὀδ. Ι, 460)ω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, καὶ παρὰ Θουκυδ. ς'. 12. »Ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου βραχύτι λελωφηκάμενοι. β) καταχρηστικῶς, ἐνδίδωμι, ὀφείλω ὀλίγον τι ἀπὸ τῆς σφοδρότητος, παύειν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι πολλὰ σφοδρόν, ὀλιγοστεύειν κατὰ τὴν σφοδρότητα, γενικ. πράγμ. ἢ καὶ ἀπολύτως, ὡς, »Ἡ λύπη ἐλώφησεν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λήγω, καταπαύω· 2) μεταβτκ. ἐλαφρύνω, ἀποκουφίζω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τινος βάρους κτ., τινά τινος, π. χ. »Συμὸν ἀχέοντα, Ἔμπ., »φρόνημα χόλου, Δίον ὄμμα πόθους, Αἰσχ. Προμ. 376. 659. »Ὦ ἀπὸ δίφαν λωφήσομεν, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1418. »Ὁ λωφήσων σεν, ὁ λύσων, ἐλευθερώσων σε, Αἰσχύλ. Προμ. 27. β) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ ἀπό τινος, τινά τινος, ὡς τό, παύω. ὅθεν τό, ἀναλωφάω, καί, ἀπολωφάω. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λωφάζω, ἀντὶ τοῦ, ἡσυχάζω, καταπαύω, σιωπῶ.

*Λωφέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, λωφάω.

Λωφήϊος, ία, ιον (λωφάω). Ἐλαφρύνων, πραΰνων τὴν ὀργὴν, μετριάζων, ἡμερώνων, παρ' Ἀπολλων. β'. 485. »Λωφήια ἱερὰ, ταὐτὸν τῷ, παυστήρια, θυσίαι δηλαδὴ ἡ ὥρα, δι' ὧν καταπραΰνει τις τινά, καὶ τὸν κάμνει νὰ παύσῃ ὁ θυμός του.

Λώφημα, τό. Τὸ δίδον ἀναψυχὴν, ἀνάπαυσιν, ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα, ἀνάπαυμα. ἴδε λῶφαρ.

Λώφησις, εως, ἡ (λωφάω, λωφέω). Ἀνάψυξις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία. 2) τὸ ἐνδίδειν, τὸ παύειν τι ἀπὸ τῆς σφοδρότητος, καὶ τὸ παυτεῖν, παύειν ἀπό τινος.

*Λωφία, ἡ, = λώφησις, ἀμφ.

Λώψ, γενικ. λωπός, = λώπη, Ἡσύχ.

*Λῴων, οὐδέτ. λῷον, Ἀττ. συναλ. ἀντὶ λαίων (ζήτει τοῦτο), κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Λ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου Ἰατροῦ, διορθώσει δὲ οὐ.

Μ, ἡ μ, τὸ δωδέκατον, ἄκλιτον στοιχεῖον Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, μῦ, λεγόμενον, καὶ Ἰωνικῶς, μῶ· ὡς σημεῖον ἀριθμητικὸν μ', οὕτω γραφόμενον, σημαίνει τεσσαράκοντα, 40. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω μ, τεσσαράκοντα χιλιάδας, 40,000. Ἦν τὸ πάλαι καὶ ἐπίσημον τῶν Μεσηνιακῶν ἀσπίδων, ὡς τὸ Δ, τῶν Λακεδαιμονίων. Γίνονται δὲ κατὰ τὸ μ διάφοροι μεταβολαί, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις. 1) τὸ μ μεταβάλλεται εἰς π, π. χ. ὄππα, πέδα, παέρχομαι, ἀντὶ ὄμμα, μετά, μετέρχομαι, ἐξαιρτ. παρ' Αἰολ. καὶ Δακωσι, Γρηγ. Κορ. σ. 282. 580. 661. Schaef. 2) τὸ μ διπλασιάζεται, π. χ. ἄμμες, ὔμμες, ἔμμα, ἐμμί, ἀντὶ ἡμεῖς, ὑμεῖς, εἶμα, εἰμί, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Αἰολ., οἱ ἀπαίδι τότε συστέλλουσι τὸ προηγούμενον μακρὸν φωνῆεν ἡ δίφθογγον, Γρηγ. Κορ. σ. 597. τὸ δὲ, ἄμμες καὶ ὔμμες εὕρηται καὶ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἑποπ. 3) τὸ μ' τρέπεται εἰς β καὶ ἀνάπαλιν, ὡς, μεμβράς, βεμβρας, βροτός, Αἰολ. μορτός, μολεῖν, βλώσκω). 4) τὸ μ μεταβάλλεται εἰς ν, ὡς, μίν, Ἀττ. καὶ Δωρι. νὶν, μή, Λατ. ne, μῶν, Λατ. num, Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 146. 5) συχνότατα γίνεται κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν διαλέκτων προσθαφαίρεσις τοῦ μ, καὶ α) ἐν ἀρχῇ λέξεως, ὡς, ἐρύω, μηρύω, ἴα, μία, ὀνθυλεύω, μονθυλεύω, ὄσχος, μόσχος, ἐχλεύς, μοχλεύς, ὕραξ, μύραξ, ala, μάλη, Βουττμ. Λεξίλ. σ. 195. Lobeck Φρυν. σ. 256. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ, Ἄρης, Mars, mares, ἀνήρ. β) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, πίμπλημι, πίπλημι, πίμπρημι, πίπρημι, ἄμβροτος, ἄβροτος, ὄμβριμος, ὄβριμος, λαμβάνω, λαβεῖν, κύμβη, κύβη, ἀρύμβας, ἀρύβας, τύμπανον, τύπανον, καὶ τὰ παρεπόμενα, ἐπιτοπολὺ εὐφωνίας ἢ εὐκολωτέρας προφορᾶς χάριν, Lobeck Φρυν. σ. 95. κτ. 428. 6) ἐσῦ ὅτε προτάσσεται εὐφωνικὸν α ἢ ο, ὡς, μέλγω, ἀμέλγω, μέρδω, ἀμέρδω, μέργω, ἀμέργω, μόργνυμι, ὀμόργνυμι, μίχω, mingo, ὀμίχω, κ. τ. τ. ἔτι δὲ Εὐφωνικὸν Ἰῶτα ἐν τοῖς, μάσθλη, ἱμάσθλη, μείρομαι, ἰμείρομαι. 7) πολλάκις εὐφωνίας χάριν γίνεται πρὸ τοῦ μ προσθαφαίρεσις τοῦ σ, π. χ. σμάραγδος, μάραγδος, σμάω, μάω, σμῆριγξ, μῆριγξ, σμικρός, μικρος, σμίλαξ, μίλαξ, σμυγερός, μογερός, σμύραινα, μύραινα, Σμύρνα, μύρρα, σμώδιξ, μώδιξ. — Τὰ δὲ ἄλλα, θεωρεῖ ὁ Ἑρμ. elem. metr. σ. 47. κτ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1115. καὶ εἰς Εὐρ. Βακχ. 73. τὸ μ ὡς γράμμα τοσοῦτον ἀμετάβολον, ὥστε δύναται ἡ συλλαβὴ πρὸ τοῦ μν, μβ, μφ, ἔτι δὲ καὶ πρὸ μπλ νὰ μείνῃ βραχεῖα.

Μ', μετ' ἀποστρόφου τάσσεται ἀντὶ τοῦ, με. — 2) σπανιώτατα καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ, μοι, π. χ. Ἰλ. Ι, 673. Κ, 544. Ν, 481. Ὀδ. Δ, 367. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., Μαρκλ. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 492. 814 Πορτ. Φοιν. 1230. Μηδ. 719. Herm. elem. metr. p. 51. (τὸ, μά καί, μή δὲν ἐπαυχον ποτὲ ἐκβλίψιν, μόνον δὲ τὸ τελευταῖον συνίζησιν.)

Μ ᾱ, μόριον ὁρκωμοτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν θεότητα ἢ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁρκίζεταί τις, κατ' αἰτιατικὴν προσκείμενα· αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι οὔτε ἀρνητικὸν (ἀπωμοτικὸν καὶ ἀποφατικὸν), οὔτε δὲ καταφατικὸν (κατωμοτικόν)· ἀλλὰ προσδιορίζεται μόνον διὰ προσθέσεως ἀποφατικοῦ ἢ καταφατικοῦ μορίου, παρὰ δὲ Ἀττ. ἐσῦ ὅτε καὶ δίχα τοιούτου, ὅτε ἡ ἔννοια εὔκολος ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· ἄρα 1) ἐπὶ καταφάσεως »Ναί μὰ τόδε σκῆπτρον, ναί, μὰ τοῦτο τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Α. 234. πρβ. Ὁμ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Νὴ μὰ τὸν Δίαν, ναὶ μὰ τὸν Διόν Δία κ. τ. τ. 2) ἐπὶ ἀρνήσεως »Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὐ μὰ Ζῆνα«, ὄχι μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, μὰ τὸν Δία, Ἰλ. Α, 86. Ψ, 43. Ὀδ. Τ, 339. 3) παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει πολλάκις τὸ, μά, δίχα τοῦ ναί ἢ οὔ, ἐξαιρτ. »μὰ Δία« καὶ τότε ἔχει λόγῳ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀποφατικὴν ἔννοιαν. α) ὅτε ἐπιφέρεται ἀμέσως οὐ, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑπομένου κώλου, π. χ. »Μὰ τοὺς παρ' Ἅιδῃ νεωτέρους ἀλάστορας, οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦτο, μὰ τοὺς ὑπογείους ποτὲ δὲν θέλει γένῃ τοῦτο. Εὐρ. Μηδ. 1055. πρβ. Valck. Φοιν. 1055., ἔνθα καὶ ἐνταῦθα τὸ μὰ δὲν ἀποφάσκει τελείως, ἀλλὰ καταφάσκει ἢ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀπόλουθον ἄρνησιν. β) ἐν ἀποκρίσεσιν, ὅτε ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐρωτήσει ὑπῆρχεν ἤδη ἐκφωνημένη ἡ ἄρνησις, π. χ. »Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Ἀποκρ. »Μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι«, Ἀριστφ. Ἱππ. 336. 338. ἔνθα ἀναπληρωτέον ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τὸ, οὐκ ἐάσω, μετὰ τὸ, μὰ Δία, πρβ. Ἀριστφ. Βατραχ. 951. Πλουτ. 400. Reisig Conj. Aristiph. p. 106. τὸ ἴδιον ἐννοητέον, καὶ ὅτε ἐπιφέρεται ὁ ἀλλά, π. χ. Ἑρ. »Δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; Ἀπ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἐλάττονος, Ἀριστφ. Βατρ. 174., ἔνθα ἐντελῶς ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τις. »Μὰ Δία, δύο δραχμὰς οὐ τελῶ, ἀλλὰ ἐλάττονος, πρβ. Βάτρ. 753. 779. 1053. Ἑρν. Ξεν. Ἀπομν. 3, 13, 3. ὥστε ἄρα εὑρίσκεται καὶ ἐνταῦθα μόνον ἡ ἐπικύρωσις μιᾶς ἐκ τῶν προηγουμένων προκυπτούσης, ὡς εἰκός, ἀρνήσεως. 4) ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ., παραλείπεται πολλάκις τὸ ὄνομα τῆς θεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ὀμνύει τις, π. χ. »Ναὶ μὰ τόν, οὐ μὰ τόν, μὰ τόν, μὰ τήν, κ. τ. τ.«, ὅτε δηλ. ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἔχει τις τὸν νοῦν του εἰς κάνενα διορισμένον θεὸν ἢ θεάν, ἢ ὅτε δὲν κάμνει τις ὅρκον μὲ τὰ σωστά του, εἰς τρόπον ὥστε ἀφίνει ἀνεκφράστον τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, ἢ ὅτε τις εὐθύμως διὰ σέβας καὶ εὐλάβειαν πρός τινα θεότητα δὲν θέλει νὰ προφέρῃ ἀνωφελῶς τὸ ὄνομά της, ἴδε Reiz de aa. inclin. p. 14. κτ. Βr. Ἀριστφ. Βατρ. 1374. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 466 E. Schaef. Γρηγ. σ. 150. κτλ. Meinecke Μένανδρ. σ. 131. 5) μετὰ τὸ, οὐ, παραλείπεται ἐσῦ ὅτε τὸ, μά, καὶ τίθεται μόνον ἡ αἰτιατ. π. χ. »Οὐ τὸν Δία, οὐ τὸν θεὸν κ. τ. τ.« Βr. Σοφοκλ. Ο. Τ. 660. Valck. ep. ad Roov. pag. 28. Schaef. Γρηγ. σ. 257. Ἰακ. Α. Π. σ. 97. (υ)

Μ ᾱ, σύντομ. καὶ κατ' ἀποκοπ. Αἰολ. καὶ Δωρικ. τύπος ἀντὶ, μάτηρ, μήτηρ, ὅστις εὑρηται μόνον ἔτι ἐν τῇ λέξει, μᾶ γᾶ, ἀντὶ, μῆτερ γῆ, παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 903. καὶ Θεοκρ. 15, 89. ὡς παρ' ἡμῖν τὸ, Παναγία μου· πρβ. βᾶ, δῶ, λί.

Μαγαδεύω, καὶ, μαγαδίζω. Τὴν μάγαδιν παίζω. 2) παραβάλλεται μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐν προβλ. ιδ'. 18. παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 635. ἀντὶ τοῦ, Συνάδω εἰς τὴν ὠδὴν διὰ πασῶν, τῇ μαγάδι διαψάλλω, συντροφεύω εἰς τὴν διὰ πασῶν, ἐπειδὴ αἱ χορδαὶ τῆς μαγαδίδος ἦσαν πρὸς ἀλλήλας τονισμέναι (κορδισμέναι) διττῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν τῆς διὰ πασῶν.

*Μαγάδης, ου, ὁ, ὄρ. μαγάδις, 2.

*Μαγαδίζω, = μαγαδεύω.

Μαγάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, μαγίς. (ε)

Μάγαδις, καὶ, μαγάδις, ιδος, καὶ, εως, ἡ. Ὄργανον μουσικὸν, τρίγωνον, κιθαροειδῶς κατεσκευασμένον, ἔχον 20 χορδάς, συνηρμοσμένας (κορδισμένας) διττῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τόνου τῆς διὰ πασῶν, περιεχούσας ἄρα δέκα φθόγγους καὶ τόνους· ἐπαίζετο δὲ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἀριστερὰ ἔκρουε τὰς κατωτέρας καὶ βαθυτέρας χορδάς, ἡ δὲ δεξιὰ τὰς ὑψηλοτέρας, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς παράστασιν τῶν Ἀντιφωνιῶν· ὠνομάζετο καὶ πηκτίς. 2) ἐκαλεῖτο καὶ εἶδος αὐλοῦ, μάγαδις, ἢ μαγάδης, καὶ παλαιομάγαδις, ὅστις ἐν ταὐτῷ ἐξεδίδεν ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον, Ἀθην. καὶ Ἡσύχ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Ἀντιφωνέω. (υυ–)

Μαγάζω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, μαγαδίζω.

*Μαγαρικός, ὁ, = μεγαρικὸς κέραμος. Πήλινον ἀγγεῖον ἐκ μεγάρων, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν πραγματευτῶν, ὄθεν

*Μαγαρίσκος, ὁ. Πήλινον ἀγγεῖον μεγαρικόν.

Μάγαρον, τό, = μέγαρον, σημσ. 3. Meincke Μένανδ. σ. 286. Κατάγειον οἴκημα τῶν θεῶν, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ τῆς Δήμητρος κατετίθεντο, Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. Δ. σ. 1387.

Μαγάς, άδος, ἡ. Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκωφος, δεχομένη τῆς κιθάρας τὰς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον, (Pons, Γαλ.) ἴδε ἐν τῷ, Πολύριος.

Μαγγάνα, ἡ. Βαρέλλιον, ἀγγεῖον ξύλινον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς ὃ ἔβαλλον τὸν οἶνον, Σουΐδ.

Μαγγανεία, ἡ (μαγγανεύω). Μαγεία, γοητεία καὶ ἀπάτη διὰ τεχνικῶν μηχανῶν, φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων μέσων, μαγεία, γοητεία.

Μαγγάνευμα, τό. Μάγευμα, γοήτευμα, ἀπατηλόν τι ἔργον· καθόλου ἀπάτη, ὡς καὶ μαγγανεία, Πλατ. Γοργ. σ. 484. Α. Σπανχ. Ἀριστφ. Πλουτ. 310. (–υ–υ)

*Μαγγανευτήριον, τό. Τόπος, ἔνθα γίνονται τὰ μαγγανεύματα.

Μαγγανευτής, οῦ, ὁ (μαγγανεύω). Ὅστις μαγγανεύει, μετέρχεται τὴν μαγγανείαν, ὁ μάγος παντοδαπὰ πρὸς φαντασμόν, ἀπάτην, ἀπατεώνων διὰ τεχνικῶν μέσων, καθόλου, ἀπατεών, ἀγύρτης (τζαρλατάνος).

Μαγγανευτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων ἢ ἀνήκων εἰς μαγγανείαν. »Ἡ μαγγανευτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ικητική, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μαγεύειν. Ὁ Πλάτ. ἐν πολιτ. §. 22. καλεῖ »Μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξιφάρμακα«, τὰ ὁποῖον ὁ Πολυδ. ἐν ζ. 209. »Μαγγανευτικὴν« ἔχει.

*Μαγγανεύτρια, Ἐπλ. τοῦ, μαγγανευτής.

Μαγγανεύω (μάγγανον). Γοητεύω, ἀπατῶ, μαγεύω διὰ τεχνικῶν ποτῶν, φαρμάκων, μηχανῶν καὶ ἄλλων τοιούτων. »Μαγγανεύειν πρὸς τοὺς θεούς«, μεταχειρίζομαι δεισιδαιμονικὰ μέσα, εὐλαβείας διὰ νὰ παρακινήσω τοὺς θεούς, ὡς παρὰ Πολυβ. ιέ. 29. »Γοννπετοῦσα καὶ μαγγανεύουσα πρὸς τοὺς θεούς«, μετεχειρίζετο ὅλα τὰ δεισιδαιμονικὰ μέσα τῆς εὐλαβείας, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς θεούς. 2) ὡς καὶ τὸ, φαρμάττω, διὰ τεχνικῶν μέσων στολίζω, ἀρτύνω, ποιῶ τι, διὰ νὰ ἑλκύσω τοὺς ἀγοραστάς, Πλούτ. »Τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μονονοὺ μαγγανεύειν καὶ φαρμάττειν«, μὲ κάθε λογῆς τεχνικὰ μέσα ἐπασχε διὰ τῆς μίξεως τῶν ἀρτυμάτων νὰ εὐμορφύνῃ καὶ νὰ ποιήσῃ τὰ φαγητά, τὸ Λατ. mangonizare. 3) Μαγγανεύειν ἀπάτην, ἀντὶ, κάμνω τεχνικῶς ἀπάτην, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 609.

*Μαγγανοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Δαίμων μαγευτικός.

Μάγγανον, τό. Κάθε μέσον, δι' οὗ μαγεύει, γοητεύει καὶ ἀπατᾷ τίς τινα· ἆρα, φάρμακον, ἰατρικόν, μηχάνημα, κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἀγύρται διὰ νὰ ἀπατῶσι τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους. 2) Πολεμική τις μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν βέλη ἢ πέτρας, ἢ δι' ἧς ἀπαντῶσιν εἰς ταῖς πολιορκίαις καὶ ἀποκρούουσι τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα, Μαυρίκ. ἐν Στρατηγμ. ι. 3. 3) παρ' Ἱερ. Μαθημ. παλ. σελ. 128. καλεῖται μάγγανον καὶ ὁ ἄξων τῆς σφαίρας ἐν τῷ Πολυσπάστῳ μηχανήματι, Ἰταλ. mangano· καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ Γερμ. Mange, ἀντὶ τοῦ Rolle, ὅπερ ἐστί, κυλινδρές τις, δι' οὗ σελιβώνουσι τὰ πλυμένα καὶ στεγνωμένα ὑφάσματα. 4) = μάνδαλος, κλεῖθρον. 5) κυνηγετικὸν ἐέτιον εἰς τὸ πιάνειν τὰ ἀγρίμια, καὶ μάλιστα εἰς ὄρνιθας τῶν ὀστρίων. Κατὰ τὸν Κασκιβόδων εἰς Στραβ. ζ. σελ. 472. τὸ μάγγανον εἶναι κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ, γάγγαμον. (Ἐκ τῆς πρώτης σημασ. προέκυψε καὶ τὸ Λατ. mango, mangonium, mangonizare, ὅπερ σημαίνει ἄδρωπόν τινα ἢ ἀνδραποδοκάπηλον, ὅς τις μὲ κάθε λογῆς μέσα καὶ τεχνικὰ μηχανήματα πάσχει νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνδραπόδων ἢ νὰ ὑπερυψώσῃ τὴν μορφὴν καὶ τὰ ἐπίλεκτρα αὐτῶν, ὥστε διὰ τούτου νὰ δυνηθῇ νὰ πωλήσῃ αὐτὰ ἀκριβώτερον. Αὐτὴ ἡ σημασία κεῖται ὡς βάσις καὶ ἐπὶ τῶν ὄψων καὶ ἐδωδίμων, ἀντὶ τοῦ, καρύκευμα, διότι καὶ τὸ καρύκευμα οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ, εἰμὴ ἀπάτην εἰς τὴν γεῦσιν· κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς σημασίας φαίνεται συγγν. τῷ, μηχανή, μῆχος· καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις πηγάζει ἐκ τοῦ, μάγος.) ὅδεν

*Μαγγανόω, = μαγγανεύω.

Μαγγάνωμα, τό. = μαγγάνευμα, Νικήτ. Χρον. κα. 8. (-υ-)

Μαγδαλιά, ἡ (μάσσω). Ψίχα ἄρτου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεσπόγγιζον τὰς λιπωμένας χεῖρας ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ μετὰ τοῦτο ἔῤῥιπτον εἰς τοὺς σκύλους, Ἀριστ. Ἰδὲ ἀπομαγδαλιά. Ὁ Εὐστὰθ. ἔχει· Μαγδαλιὰ ζύμωμά τι, ᾧ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας, ἐῤῥίπτουν τοῖς κυσίν· ὅθεν ἀπὸ »Μαγδαλιᾶς ζῆν«, οἱ λίχνοι καὶ παράσιτοι παροιμιακῶς λέγονται, παρὰ τὸ μάττειν, ὅ ἐστιν, ἀποσπογγίζειν.

Μαγεία, ἡ (μαγεύω). Γοητεύω, ἡ τέχνη, ἡ ἀπάτη τοῦ μάγου, ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ νὰ ἐξορκίζῃ τις τοὺς δαίμονας, καὶ μάλιστα τοὺς κεκοὺς, καθότι τὸ, γοητεία ἀναφέρεται εἰς κακούς· πλὴν δὲν φυλάττεται πάντοτε αὐτὴ ἡ διαφορά. 2) παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐλέγετο ἡ θεολογία αὐτῶν· ὁ δὲ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. καλεῖ αὐτὴν θεῶν θεραπεία.

*Μαγεῖον, τό (μάσσω), = τῷ μᾶλλον ἐν χρήσει, ἐκμαγεῖον, Δογγῖνος, 32, 5.

Μαγείραινα, ἡ, θηλ. τοῦ μάγειρος, ταὐτὸν τῷ, μαγείρισσα, σχηματισθὲν ὡς τὸ, ἰχθυοπώλαινα.

Μαγειρία, ἡ (μαγειρεύω). Ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν, καὶ ἡ τῶν φαγητῶν κατασκευή.

Μαγειρεῖον, τό (μαγειρος). Ὁ τόπος, ἔνθα μαγειρεύουσιν, ὅπου κατασκευάζουσι τὰ φαγητά. 2) Ὁ τόπος, ἔνθα διέτριβον οἱ μάγειροι, ὅτοι ἦσαν διὰ μίσθωμα. 3) Τὰ ἀγγεῖα, εἰς ἃ μαγειρεύουσιν, οἷον χύτρα, κάκκαβος, τένζερις, κ.τ.τ. Μακεδονιστί. — Αἱ δύο πρῶται σημασίαι εἰσὶν Ἀττικαί, Lobeck Φρυν. σ. 276.

Μαγείρευμα, τό. Τὸ μαγειρευμένον, φαγητὸν, ὄψον, ἐκ τοῦ

Μαγειρεύω. Μάγειρός εἰμι, ὑπηρετῶ, δουλεύω ὡς μάγειρος. 2) ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. κατασκευάζω φαγητά, ἢ ἄρτους.

Μαγειρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἀναγόμενος εἰς τὸ μαγειρεύειν, ἢ εἰς μαγειρείαν, ἢ εἰς τὸν μάγειρον. Μαγειρικὸς ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μαγειρεύειν. »Μαγειρικὴ, ἡν, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν φαγητά.

Μαγειρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ μάγειρος. Μικρὸς μάγειρος.

Μαγειρίσσα, ἡ. Γυνὴ, ἥτις μαγειρεύει, Ἐπλιν. ἐκ τοῦ

Μάγειρος, ὁ, ἐκ τοῦ μάσσω, μάξω, μάζω, (ἀφ' οὗ τὸ μάζα) μάγω, μαγέω, μαγείω, μαγερὸς, μάγειρος, κυρίως ἐπὶ ἄρτου λέγεται, ὅστις ζυμόνει καὶ ἑτοιμάζει αὐτὸν, ἀρτοποιὸς, Πλίν. ιη. 28. »Coquos panem lautiribus coquere tum solitos«, ἐπειδὴ καὶ ἡ παλαιοτέρα ἀναχολεία τούτου ἦν τὸ ζυμόνειν καὶ ψήνειν ἄρτον· μετὰ ταῦτα δὲ εἰλήφθη ἡ λέξις ἐπὶ μόνου τοῦ κατασκευάζοντος τὰ ζυμαρικὰ καὶ τὰ φαγητά· λέγεται καὶ μετκφ. μάγειρος ψυχῆς ἕρως, ἐπειδὴ ἐπτᾷ (καίει) τὴν ψυχήν. 2) Ὁ κόπτων τὰ κρέατα, μακέλης (χατάπης), ἐπειδὴ τὸ πάλαι οἱ διὰ θυσίαν σφάζοντες τὰ ζῶα ἐμαγείρευον ἐν ταὐτῷ τὸ συμπόσιον αὐτῆς, ὡς παρ' Ἀθην. δ'. 243. ὁ Μάχων καλεῖ μάγειρον καὶ τὸν τὰ κρέατα κόπτοντα, τὸν κρεουργόν.

Μάγευμα, τό (μαγεύω). Μαγικὸν μέσον, γοήτευμα, 2) τεχνικὴ ἑτοιμασία τῶν φαγητῶν, ὡς τὸ, μαγγάνευμα, Εὐριπ. Ἰκέτ. 1110. »Βροτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασιν, ὅπου πρόσθεν, παντεύμασι, ἔκειτο, ταὐτὸν τῷ, μαγγανεύματα, τεχνικαὶ ἑτοιμασίαι, καρυκεύματα τῶν φαγητῶν. (υ-υ)

Μαγεύς, έως, ὁ (μάσσω). Ὅς τις ζυμόνει καὶ ψήνει. 2) ὅς τις ἀποκλύνει, ἀποσπογγίζει. »Σπόγγου μαγῆα«, Ἰωσ. ἀντὶ τοῦ, μαγέα, Ἀνθολογ.

Μαγευτής, οῦ, ὁ, = μάγος, μαγεύς, Δίων Κάσσ. 52, 36. Lobeck Φρυν. σ. 316.

Μαγευτικός, ἡ, όν, = μαγγανευτικός.

Μαγεύω. Μάγος εἰμὶ, διδαγμένος ἢ ἐμπειρίᾳ εἰμὶ εἰς τὴν σοφίαν τῶν μάγων, Πλούτ. Ἀρτοξ. 2) ἐνεργητ. γοητεύω, διὰ μαγικῶν μέσων, ἐνεργῶ, ἀπατῶ, θέλγω, κατέχω, κυριεύω τινά, κ.τ.τ. καθόλου παράγω τι καὶ προξενῶ διὰ μαγείας, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1337. »Ἀνωλόλυξε καὶ κατῇδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσα«, μαγικὸν μέλος κατᾴδουσα.

Μαγικός, ἡ, όν (μάγος). Ὁ εἰς μαγίαν ἢ εἰς τὸν μάγον ἀνήκων, ἢ ἐκ μάγου ὤν, ἴδιος αὐτῷ· καθόλου, μαγευτικός, θελκτικός, ἀπατηλὸς, ἐξαπατῶν.

Μαγίς, ίδος, ἡ (μάσσω). Πᾶν εἶδος ἐζυμωμένης ζύμης, μάζα, σχῆμα σφαίρας ἔχουσα· ἐξαιρ. ἄρτος, ποιὸν σχῆμα ἔχων· καὶ ὄγγος τις στρογγύλος ἐκ προζυμίου, ὡς ὁ φιδὲς κτ. ὀφφ. 2) καὶ ἡ μελιττοῦτα εἶδος ἀδυσίαζου καὶ ἐπρόσφερον εἰς τὸν Τροφώνιον, ὡς φησὶν ὁ Ἐτυμολ. »Μαγίδες, εἶδος ἀποματτουσι καὶ καθαίρουσιν καθόλου, ὡς τό, παλάξη, - δος. 4) σκάφη, ταὐτὸν τῷ, μάστρα. 5) ταὐτὸν τῷ, τράπεζα, εἴδη τὰ μεμαγμένα, ἐξ Ἐπιχάρμου Κερκίδας καὶ Σοφ. ἐν τῇ τοῦ Ἑλλησπόντου Χρυσομάδ. σελ. 17.

Μάγμα, τό (μάσσω). Κάθε μεμαγμένη, ζυμωμένη, ἢ κοπανισμένη, ἐκτελειμένη μᾶζα, ὕλη, ὄγγος. Ἰδὲ κροκόμαγμα. 2) χυδρὴ τις καὶ παχεῖα, πηκτὴ μᾶζα, ἢ πηκτὸν μύρον, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, ῥευστῷ.

Μαγμός, οῦ, ὁ (μάσσω). Οὐσιαστικῶς ἡ ἀποσφογγισις, ἡ καθαρσις, Σοφοκλ. ἢ 2) ὡς ἐπίθ. ὁ καθαίρων, καθαίρζων, ἀποσπογγίζων.

Μάγνης, ητος, ὁ. Ἐγκάτοικος τῆς Μαγνησίας, Ἰλ. Β, 756. καὶ ὡς ἐπίθ. ἐν Μαγνησίᾳ γεγενημένος, ἢ ἐντεῦθεν καταγόμενος, ἐκ τῆς Μαγνησίας ὢν· λέγεται καὶ, Μαγνήτης, ου, ὁ, Θηλκ. Μάγνησσα, καὶ, Μαγνῆτις, ιδος, συνήθως δὲ, Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ. 2) »Λίθος Μάγνης«, ἢ Μαγνήσιος, καὶ, Μαγνησία, καὶ, Μαγνῆτις, ὁ, καὶ, Μαγνῆτις, ἡ, ὁ λίθος, ἐξ τε πρότερον, »Ἡρακλεία λίθος«, ἐλέγετο, Διοσκορ. γ'. 148. »Τοῦ δὲ μαγνήτου λίθου ἄρστος ἐστὶν ὁ τὸν σίδηρον ευχερῶς ἕλκων.« Λέγεται ἔτι καὶ εἶδος τι μετάλλου, τῷ ἀργύρῳ παραμφερές, δουλευόμενον καὶ στριφόμενον, Πλούτ. καὶ Θεόφρ. λίθ. »Ἡ μαγνῆτις αὕτη λίθος ἡ καὶ ὄφεις περιττὸν ἔχουσι καὶ ὡς γε δή τινες θαυμάζουσι τὴν ὁμοίωσιν, τῷ ἀργύρῳ μηδαμῶς οὖσαν συγγενῆ· αὕτη ἡ λίθος ἐξεργαζομένη καὶ τετορνευμένη ἐσπιδηροβόλει, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Βαλλερίου Mica alba. Ἰδὲ Buttm ἐν Wolfs mus. 2. p. 5. κτ. 3) Μάγνης ἦν καὶ κύριον ὄνομα ἀνδρός.

Μάγος, ου, ὁ. Ὁ μάγος, Μηδικὴ τις φυλή, Ἡρόδ. 1, 101. 2) Παρὰ Πέρσαις ἐλέγετο ὁ ἱερεὺς καὶ σοφὸς, ὁ θεολόγος καὶ θεοσεβὴς, ὅς τις ἐξήγει τὰ ὀνείρατα καὶ ἐπίστατο διαφόρους μυστικὰς καὶ μαγικὰς τέχνας, πολλάκις παρ' Ἡροδότ. Πορφύρ. περὶ ἀποχ. δ'. »Παρά γε μὲν τοῖς Πέρσαις, οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοί, καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται· ταῦτα γὰρ δηλοῖ, κατὰ τὴν ἐπιχώριον διάλεκτον, ὁ μάγος, κ.τ.λ. 3) ἄκαιρος ἀγύρτης, ἀπατεὼν, φαρμακευτὴς, πλάνος, μηχανορράφος, ἐπὶ κακῷ, καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 387. Rubnk Τιμ. σ. 10. 4) μάγος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθετ. μαγευτικὸς, θηλυκός. Τὸ συγκριτικὸν μαγώτερος, ὡς, »Ἥκιστ' ἂν φοιεῦσα μαγώτερα, περισσότερος μαγεύοντα, θελκτικώτερα παρὲξ ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης, Ἀθηναῖ.

*Μαγουλον τό. Τὸ κοινὸς μάγουλος, νεωτερικ. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 364. καταμάγουλον, ἐκ τοῦ μάσσω.

Μαγοφονία, τά, σπανιώτ. μαγοφονία, ἡ (φόνος). Ὁ τῶν μάγων φόνος, Περσικὴ ἑορτὴ, Ἡρόδοτ. 3, 79.

Μαγύδαρις, ἡ, Κατὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 3. ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ Σιλφίου, καὶ ὁ καυλὸς· ἄλλοι ἄλλως ἑρμην. διὰ τοῦ, χυλὸς, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὄρα Διοσκορ. γ'. 94. Πλίν. ιθ'. 3. 2) φυτὸν διαφορετικὸν τοῦ Σιλφίου, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην ἐξήγησεν ἄκριτος ὁ Ῥαΐμερος ὡς μὴ ὀρθήν. (υ-υυ, Plaut. Rut. 3, 2, 19.)

Μαγωδή, ἡ, καὶ, μαγῳδία, ἡ. Ἡ τέχνη, ἡ ἐπὶ πλεῖστον τοῦ μαγῳδοῦ, εἶδος θεατρικῆς παν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τομμίας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μαγιφδή, ἄρχησις ἀκαλή, ἀπὸ Χρυσογόνου μάγου. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 621. »Ἔσχε δὲ τοὔνομα ἡ μαγῳδία ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικά ποφέρεσθαι, καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, κ. τ. λ. ὡς ἐκ τοῦ

Μαγῳδός, ὁ (ᾠδή). Εἶδος θεατρικῶν παντομίμων. Κατά τινας δ' παίζων ὑπὸ γυναικείον σχῆμα ἀνδρὸς ἔργα (ῥέλλαν). Ἀθήν. ιδ'. σελ. 620. καὶ 621. »Ὁ δὲ μαγῳδὸς καλούμενος τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν εἰδύματα γυναικεῖα· σχινίζεταί τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα, καὶ μοιχοὺς μαστρωπούς· ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγειόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην, κ. τ. λ.«

Μαδαγένειος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, μαδηγένειος.

Μαδαῖος, αἷα, αἷον, ποιητ. ἀντὶ, μαδαρός. »Ἕλκη μαδαῖα, Ποιητὴς παλαιὸς περὶ Χορτ. στίχ. 83.

Μαδάλλω, = μαδίζω, Ἡσυχ.

Μαδαρός, ά, όν (μαδάω). Ἀναλελυμένος. λυωμένος ἔξαιρ. ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἐμάδισαν, ἔπεσαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀρκιοθρὶξ, λεῖος, φαλακρός, Ἀριστοτ. ὅθεν

Μαδαρότης, ητος, ἡ. Ἔλλειψις τῶν τριχῶν, φαλακρότης.

Μαδαρόω, ῶ (μαδαρός), ταὐτόν τῷ, μαδίζω, φαλακρόω, Νηκμίας ιγ'. 25. ὅθεν

Μαδάρωσις, ἡ. Τὸ μαδαροῦν, φαλάκρωσις, ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν.

Μαδάω, ῶ, μέλ. ήσω (μαδός), τὸ Λατιν. madeo. Εἶναι ὑγρόν, ἀνακλύομαι, λυόνομαι, τήκομαι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. δ'. ἔξαιρ. λέγεται ἐπὶ τριχῶν, αἵτινες ἐκρέουσι, πίπτουσιν· ἄρα φαλακρός εἰμί, κόμην οὐκ ἔχω, διὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἡ κεφαλὴ ὡς ὑγρά, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. Ἐντεῦθεν τὸ, μαδίζω, φαλακρὸν ποιῶ τινα, ἐκβάλλω τὰς τρίχας ἢ τὰ πτερά. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, μαδάλλω, ἀντὶ τοῦ, τίλλω, ὡς τὸ, ψάω, ψάλλω, φαλλάω· καθὼς ἔτι καὶ, μαδρύνω, ἀντὶ τοῦ, ἐκτρίβω, κολάζω· ἐκ τοῦ, μαδαρός, καὶ συγκ. μαδρός, μαδρύω, μαδρύνω.

Μάδδα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, μάζα.

Μαδηγένειος, ὁ (μαδάω, γένειον), ποιητ. Ὁ μαδισμένον τὸ γένειον, τὸν πώγωνα ἔχων, ἀγένειος, σπανός, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστρ. γ'. 11. Lobeck Φρυν. σ. 662. Ὁ Ἡσυτ. ἔχει, μοτογένειον, σπανοπώγωνα.

Μάδησις, ἡ (μαδάω), Ἡ τῶν τριχῶν ἔκρυσις, τὸ χάσιμον, τὸ πέσιμον. 2) τὸ φαλακρός, ἢ σπανὸς γίνεσθαι, Ἱπποκρ.

Μαδίζω, μέλ. ίσω (μαδός). Τὰς τρίχας τίλλω, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, καὶ φαλακρὸν ἢ σπανὸν ποιῶ τινα, ὡς καὶ τὸ, τίλλω, καὶ, μαδάλλω, καὶ, μαδαρῶ. 2) οὐδετρ. ἀντὶ τοῦ, μαδάω, φαλακρός εἰμι, ἀμφ. ὅθεν

Μάδισις, ἡ. Τὸ μαδίζειν, ἢ φαλακρὸν ποιεῖν, ἀντὶ δὲ τοῦ, μάδησις, ἀμφ. (υυ)

Μαδιστήριον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι, μαδίζουσι τὰς τρίχας, (τσιμπίδα)· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, τύτρα, Σχελ. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ, μαδίζω, μαδιστήρ, ὁ μαδίζων.

*Μάδον, τό, = μαδωνίδα· γράφεται καὶ μαδόν. Ἰδὲ καὶ, μαδός.

*Μάδος, τό, = μάδον, μαδωνία.

Μαδόε, ῆ, όν, ταὐτὸν τῷ, μαδαρός, μόνον παρ' Ἡσυχ. ἀπαντώμενον πρωτότυπον τοῦ μαδάω, μαδίζω κτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Μαδόν, πόα, καὶ, μάδος, φιλωδρονι. Τὸ ψυτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεόφρ. Μαδωνία, λέγει. ὁ δὲ Πλίν. ὀν κε. 7. Madon, καλεῖ, καὶ ἐν ιγ'. 1. ἀναφέρει τὸ Madon ὑπὸ τὸ ἄλλο ὄνομα, τὸ ἓν τοῦ, Vitis alba, ταὐτὸν τῷ, φιλωδρον. Ἰδὲ ἐν τῷ, μαδὸν· ὡς οὐσιαστ. μάδος, ὁ, ἡ κατάστασις, ἐν ἡ, ἀφ' οὗ ἐργασθῇ τὸ πετσί, γίνεται ἐπιτήδειον εἰς δέματα, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Διοσκορ. Παραβ. ἀ. 178. κεῖται »Μάδος ἀπὸ βυρσοδεψῶν καταντλούμενος«.

Μάδρνα, τά, Ἀθήν. σελ. 50. ἀντὶ, μαλόδρυα, ταὐτὸν τῷ, Κοκκύμηλα, σχηματισθὲν ὡς τὸ, ἀκρόδρυα.

Μαδωνία, ἡ, καὶ, μάδον. Εἶδος κρίνου, τὸ ἔνυδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως, νυμφαία, λέγεται, Θεόφραστ. στ'.

Μάζα, ἡ (μάσσω, ζυμόω). Κυρίως σημαίνει ἄρτον ἐκ κριθῆς, (κριθαρίσιον ψωμί), Ἡρόδ. 1, 200. διαφόρου εἴδους καὶ ἑτοιμασίας. Κατ' Ἡσυχ λέγεται μάζα, ἀλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἁλατῳ· κατὰ δὲ τὸν Φώτ. ἄρτος, φύραμα, τροφὴ καὶ ἐπότε αὐτὴ ζυμωθῆ λέγεται, φυρητή, ὁπότε δὲ ἐν τῷ ζυμοῦσθαι μεγάλως τριφθῆ, λέγεται, τριπτή· αὐτὴ ἑτοιμάζεται ὑγρά, ἡ ξηρά, καὶ, ψήνεται σφοδρῶς, ἢ ξηρῶς, »Κυρβαίη μάζαν, Ἐπ. Ὁμρ. 15, 6. »Μάζα ἀμολγαίνα, γαλατόφωμος, Ἡσ. Ἐ. 592. τοὐναντίον, ἄρτος εἶναι τὸ ἐκ σίτου. 2) Τὸ φύραμα, ζυμάρι, διὰ τοῦ ὁποίου ἑτοιμάζεται ὁ ἄρτος, καὶ ἐπομένως, κάθε ἔγγυς ἡ παχεῖα ὕλη, εἶδος ἔχουσα ἄρτου ἐκ κριθῆς, Offa massa, Λατν. 3) τροπικῶς, ὡς καὶ τὸ, ζωμὸς καὶ πέλανος, λουτρὸν ἀπὸ αἵματος, σφαγῆς, massacre· ὅθεν »Μάζαν μεμαχιωῶν, (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 55. παίζοντι κατὰ τὸ, μάχην μεμαχημένος), τὰ πεφυρμένα ἄλευρα μελάξας καὶ ἀρτοποιήσας, ἐπὶ τοῦ ταῖς ξένοις πράξεσι ὡς ἴδιον κατόρθωμα ἐπισημυνομένου. (οἱ νεώτερ. περισπῶσι μᾶζα κατὰ τὸν Δράκ. σ. 72, 3. 95, 2. 100, 1.) ὅθεν

Μαζαγρέτας, ὁ (ἀγείρω). Ὁ μάζαν, κρίθινον ἄρτον, συναίζων, ἢ ζητουλεύων καὶ τρώγων, Ἀριστίας παρ' Ἀθην. σελ. 686. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἄκολος, ὅπερ καὶ ἀνάρμοστον. (σχηματ. ὡς τὸ, ἱππαγρέτας, καὶ κωλαγρέτας.)

Μαζάω, ῶ (μάζα). Μάττω, ζυμόνω, ἢ ἑτοιμάζω ἄρτον ἐκ κριθῆς· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὠσαύτως. Ὁ Πολυδ. ζ'. 37. ἔχει· μάζαν μαζᾶσαι, ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ. Ἰδὲ ὑπερμαζάω.

Μαζηρός, ά, όν (μάζα), μετὰ τοῦ, πλαξ, ταὐτὸν τῷ, μαζοειδὴς.

Μάζηνος, ὁ, ἡ (μάζα). Ὅστις ἔγεινεν ἐκ φυράματος, ἀπὸ ζυμάριον· ὁ ἐκ μάζης, ἄρτον κριθίνον κατεσκευασμένος. 2) ὁ μάζινος, εἶδος ἰχθύος, ἄλλως Καλλαρίας, Callarias· λέγεται ἔτι, μαζίνας, μαζῖνης, μαζέας, μαζὸς, καὶ λαζίνης, Ἡσυχ.

Μαζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μαζός. 2) ἐκ τοῦ, μάζα, ταὐτὸν τῷ, μαζίτης, μικρὸς ἄρτος ἐκ κριθῆς, Ἀριστοφ.

*Μαζίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ μάζα. Μικρὸς κρίθινος ἄρτος.

Μαζοβόλιον, τό (βάλλω), = μαζονόμιον.

*Μάζομαι, = μαζόομαι, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Βελλερόν Συλλ. 170, 2. σ. 230.

*Μαζονόμεον, τό, = μαζονόμος, μαζονόμον.

Μαζονόμος, ὁ, προσυπακουομ. κύκλος, ἢ πίναξ· καὶ μαζονόμον, τό· προσυπακουομ. ἀγγεῖον (νέμω, μάζα). Τρυβλίον, πινακίου τι ξύλινον, ἐφ' οὗ ἔβαλλον τὸν κριθίνον ἄρτον καὶ ἐδίδοσαν τριηρίταις εἰς τοὺς τρώγοντας· καθόλου δὲ, πᾶν μεγάλον τρυβλίον, εἰς ὃ φέρονται τὰ ὀπτά, καὶ κ. τ. τ. πινάκια, ξυλοπινάκια, Πολυδ. ζ'. 26. ὅτις ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἐφεξῆς, μαζηρὸς πίναξ, ἐν ἰ. 48. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν ταύτην τὴν λέξιν, Mazonomon λέγοντες τὸ τρυβλίον. Ὁ Ἀπίων παρ' Ἀπολλων. ἐν Λ. Οὐλοχίτας, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μαζοβόλιον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Μαζοπέπτης, ου, ὁ (μάζα, πέσσω). Ὅστις ψήνει μάζαν, κρίθινον ἄρτον.

Μαζοποιέω, ῶ. Μάζαν ποιῶ, κρίθινον ψωμὶ ἑτοιμάζω ἐκ τοῦ

Μαζοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω). Ὁ μάζαν κρίθινον ἄρτον ποιῶν, κατασκευάζων.

Μαζός, οῦ, ὁ. Τοῦ βυζίου ἢ ῥόγα, τὸ βυζί, αἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κερατώδεις καὶ ἡμικύκλιοι ἐξοχαί, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ θῆλυγένειον, ἐν αἷς περικρατεῖται καὶ ἐν καιρῷ χρείας ἐκρέει τὸ γάλα, παρ' Ὁμρ. πολλάκις, ὅτε τις διακρίνει τὸν μαζόν, καθὸ μέρος τοῦ στήθους, ῥητῶς, ἀπὸ τοῦ, στέρνου καὶ στήθος, Ἰλ. Δ, 528. Θ, 121. κτ. καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς μόνον ἐν Ἰλ. Δ, 123. Ε, 145. Λ, 108, 528. 2) ἐπὶ γυναικός, τὸ βυζί, ἢ ῥόγα τοῦ βυζίου, εἰς τὴν ὁποίαν βυζάνει τὸ βρέφος, Ἰλιάδ. Χ, 80, 83. Ω, 58. Ὀδσ. Δ, 448. Τ, 483. Ἡρόδ. 2, 85. Wess. εἰς τὸ 4, 302, ἔνθα ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τῷ ἑτέρῳ τύπῳ, μαστός· λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων. 2) τροπικ. ἡ τροφὸς, βυζίστρα· παρβλ. μαστός. Κατὰ τοὺς Γραμμτ. ἡ λέξις μαζὸς ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνδρός, πλὴν ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐννοῆται μόνον τῶν νεωτέρ. Γραμματκ. Θωμ. Μ. σ. 599. Ρογκ. Εὐρπ. Ἑκ. 144. Κατ' ἀρχὰς κυρίως τὸ, μαζὸς καὶ μαστὸς διέφερον μόνον κατὰ τὰς διαλέκτους. Ὁ δὲ Ὁμρ. ἔχει πάντοτε τὸ πρῶτον, ὁ δὲ Δωριεὺς Πίνδαρος ἀεὶ τὸ δεύτερον. 4) = μάζονες, 2. καβδίλου πᾶν σῶμα κονοειδές, ὡς ὄρος, λόφος, κ. τ. τ. (ἡ λέξις ἔστιν ἀναμφίβολος συγγν. τῷ, μάσσω, μάζα, μαστόομαι. ἀρχ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ, μαστοῦ τοῖς βρέφεσιν.) ὅθεν

*Μαζούσιος, ία, ιον. Ἔχων μορφὴν μαζοῦ, μαστοειδὴς, Λυκόφρ.

Μαζοφαγέω. Μάζαν, ἤτοι κρίθινον ἄρτον τρώγω, ἐκ τοῦ

Μαζοφάγος, ὁ, ἡ (μάζα, φαγεῖν). Ὁ μάζαν τρώγων. (– υυυ)

Μαζοφορίς, ίδος, ἡ (φέρω), ταὐτὸν τῷ, Μαζονόμος.

Μαζῶνες, οἱ. Ἡ ἐν τῇ Φυγαλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, καὶ οἱ ἑορτασταὶ αὐτῆς, Ἀθήν. δ'. σελ. 148.

Μαθαλλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. σελ. 487. καὶ Ἡσυχ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιτομὴ, καὶ ὁ Εὐστάθ. Μασάλλις, ἔχουσιν, ὅπερ καὶ προτιμώτερον.

Μαθέω, ἄχρηστον, ταὐτὸν τῷ, μανθάνω, ἐντεῦθεν ὁ μέλ. μαθήσω, καὶ παρακ. μεμάθηκα, καὶ ἡ Ἀπαρ. μαθεῖν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. ἰδὲ. Μάθω.

Μάθη, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Μάθησις, παρ' Ἡσυχ. ὡς ἄσκη ἀντὶ ἄσκησις, πόθη ἀντὶ πόθησις, κτ.

Μάθημα, τό. μαθεῖν). Τὸ ὁποῖον μανθάνει, ἢ ἐμάθε τις· τὸ ὑπακείμενον τῆς μαθήσεως καὶ διδασκαλίας. Μάθησις, γνῶσις, ἐπιστήμη, σπουδὴ καὶ πεῖρα. Ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἐξαιρέτως Μαθήματα λέγονται ἡ Ἀριθμητικὴ, ἡ Γεωμετρία, καὶ αἱ λοιπαὶ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι, αἱ ὁποῖαι, ἐπιστηρίζονται ἐπάνω εἰς τὰς δύο ταύτας πρώτας ἐπιστήμας. Παρ' Ἡριόδ. Α. 207. »Τὰ δὲ μοι μαθήματα τὰ ἐόντα ἀκάρητα, μαθήματα γέγονεν, ὡς ἡ τῆς συνηθείας παροιμία, ὅτα μαθήματα γίνονται μαθήματων. ὅθεν

Μαθηματικός, ἡ, ὀν καὶ ὁπῆρ. μαθηματικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν, εὐκόλως μανθάνων, ἐπιδέξιος καὶ πρόθυμος εἰς τὸ μανθάνειν 2) ἀνήκων εἰς τὴν Μαθηματικὴν, ἢ καθόλου, εἰς τὰς ἐπιστήμας. Τοιοῦτων τινῶν μαθηματικούς, Πλάτ. Πολιτ. αἱ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀνήκοντες. 3) ἐξαίρετος, Μαθηματικὴ, ἡ, προσυπακουομ. τέχνη, ἢ ἐπιστήμη, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μαθήματα, ἢ περὶ τὴν Ἀριθμητικὴν, Γεωμετρίαν, κ. τ. τ. κατηγνομένη· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ Μαθηματικὸς, ὁ περὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστήμας καταγινόμενος, ἔμπει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρτις, εἰδήμων τῆς μαθηματικῆς, ἡ, κατὰ τὸν Πορφύρ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 37., ὁ τὸν περιττότερον καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διαπεπονημένον τῆς ἐπιστήμης λόγον ἐκμεμαθηκώς· παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται καὶ ὁ Ἀστρολόγος.

Μαθηματοπωλικός, ἡ, ὁν (μάθημα, πωλέω), Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ πωλῶν αὐτάς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον μὲ τὰς ἐπιστήμας, Πλάτ. Σοφ. 2. πρβ. λογέμπορος.

*Μαθησία, νεωτ. λέξις, ἀντὶ μαθήσις.

Μάθησις, ἡ (μανθάνω). Τὸ μανθάνειν, ἐκμανθάνειν, τὸ πείραν λαμβάνειν, τὸ γνωρίζειν τι, 2) παρ' Ἱπποκράτ. ἡ συνήθεια, ἕξις, συνεθισμός, 2) ὅ,τι ἐσυνεθίσθη τις. Ἰδέ. Μανθάνω. 3) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμάθεν, ἐδιδάχθη τις, ἐπιστήμη, μάθημα, Πλούταρχ. ᾠ'Η ἄλλη μάθησις καὶ ἡ Ἱστορία.

*Μαθήσομαι, Μέλλ. τοῦ μανθάνω, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν.

Μαθητεία, ἡ Μάθησις, διδασκαλία παρά τινος διδασκάλου, τὸ νὰ ἦναι μαθητής τις εἰς τινα διδάσκαλον, ἐκ τοῦ μαθητεύω.

*Μαθητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ μανθάνω. Δυνάμενος νὰ μάθῃ, γνωρίσῃ, παρατηρήσῃ, ἴδῃ, Ἡρόδ. 7, 16. 3.

Μαθητεύω, μετ' Δωτικ. Ἡ εἶμαι μαθητὴς παρά τινος διδασκάλου, καὶ, Ἀποδ. μέσ. Μαθητεύομαί τινι, μαθητὴς εἶμί τινος, μανθάνω παράτινι. 2) ἐνεργητ. διδάσκω τινά, τὸν μανθάνω, εἴτ, Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Μαθητής, οῦ, ὁ (μανθάνω). Ὅστις μανθάνει, διδάσκεται, ἕδεν

Μαθητεύω, ὦ ἑρετ. τοῦ μανθάνω. Μαθεῖν ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι, ἢ νὰ γίνω μαθητής, Ἀριστοφάν. Νεφ. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον = μαθητεύω, ἑρετ. ὡς παρὰ Συνεσίῳ Ἐπιστολ. 153. μαθητὴς εἰμί τινος, ἢ παρά τιν.

*Μαθητικός, ἡ, ὁν (μανθάνω). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὐφυὴς, πρόθυμος εἰς τὸ μανθάνειν, Πλατ. Σοφ. σ. 219.

Μαθητός, ἡ, όν (μανθάνω). Τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ μάθῃ· πᾶν ὅ,τι μανθάνεται, εἶναι δυνατὸν νὰ μάθῃ τις 2) ὅ,τι ἐμάθέ τις, μαθημένον.

Μαθήτρια, ἡ, καί

Μαθητρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ μαθητής (κατὰ τὸν Μοίριδα, ἀττικώτερον τοῦ πρότερον). Ἐκείνη, ἥτις μανθάνει, διδάσκεται ἀπό τινα, ἢ παρά τιν.

Μάθος, τό, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ μάθησις. Τὸ ὁποῖον ἐμάθεν, ἐπυνήθισέ τις.

Μάθω, ἄχρηστον πρωτότυπον τοῦ, Μανθάνω, ὅθεν τὸ, ἔμαθον, μαθέω, μαθήσω, μαθητής, μάθημα· ὡς τό, θίγω, θιγγάνω, καὶ, λάβω, λαμβάνω. Ῥίζα τούτου ἔστι τό, μάω, μάομαι, ζητῶ, ἐρευνῶ.

*Μαθών, μετοχ. αόρ. τοῦ μανθάνω, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν.

Μαία, ἡ, (Μάω, πάσσω, περιθάλπω). Διὰ ταύτην τῆς λέξεως ὠμίλουν οἱ παλαιοὶ τιμῆς χάριν, πρὸς τὰς γερουτίσσας καὶ πρεσβυτέρας γυναῖκας καὶ ἐξαίρετ. πρὸς τοιαύτας, ὅταν ἐχρημάτιζαν τροφοὶ καὶ βυζάστραι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδυσσ. καὶ Ἴλ. εἰς Δήμ. 147. καὶ πανταχοῦ κατὰ κλητικήν, ἢ δὲ τῇ Ὀδτ. ἀεὶ ὡς προσφώνησις πρὸς τὴν Εὐρύκλειαν, π. χ. Μαῖα, ἄγε δή. Μαῖα φίλη Ὀδ. Τ, 15, 16. Τ, 129. εἰ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐρύκλεια ὑπῆρχε τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως (Τ, 483), ὅμως τοῦτο δὲν ἀλλάττει τὴν ἀνωτέρω σημασίαν, μόνον παρὰ τοῖς Μετανγ. ἀσήμαντον ἢ λέξις 2) καὶ ἡ βοηθοῦσα καὶ περιστῶσα ταῖς γυναιξὶ ἐν τῷ τίκτειν, μαμμή, ὀμφαλοτόμος. 3) ἡ τροφός, βυζάστρα (παρκμασα, ντανέ), Ὀδυσ. Τ, 482. Μαῖα, — — σὺ δὲ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. 4) παρὰ Δωριεῦσι ἐλέγετο καὶ ἡ προμάμμη, ἤτοι ἡ μήτηρ τοῦ πατρός, ἡ τῆς μητρός, Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 56. Καὶ καλέσασι τὴν μὲν ἄγαμον κόρην, τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδαμένην, Νύμφην. τὴν δὲ τέκνα γεννησαμένην, Μητέρα· τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν, κατὰ τὴν ὡρισμένην διάλεκτον, Μαῖαν· ταύτην ἡ συνήθεια λέγει, βάβα, γιαγιά, καὶ μανιά. παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγεται ἔτι καὶ ἡ μήτηρ, κατὰ προσφώνησιν τῶν παίδων, Εὐρ. Ἄλκ. 394. Μαῖα δὴ κάτω βέβηκεν, καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς πᾶσα γυνὴ πρεσβυτέρα κατὰ τιμητικὴν προσφώνησιν. 5) εἶδος θαλασσίου καρκίνου, (Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. δ'. 2.), τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν θαλασσίων καρκίνων. 6) ὄνομα κύριον μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἄτλαντος, καὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Ὅμ. παρ' Ἡσ. Θ. 938. καὶ Ἰων. Μαίη· καὶ παρὰ ποιηταῖς πολλάκις ὁ τύπος Μαιάς, άδος, ἡ, Ὀδ. Ξ, 435. καὶ πολλαχ. ἐν Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. ὄθεν

Μαιάδεύς, ἡ Μαιάδης, ὁ, υἱὸς τῆς Μαίας ὄθεν, ημαιαδεῦ Κυλλήνιε ἀντὶ τοῦ, μαίας υἱέ, Βελκέρ. Ἱππωνακτ. λεῖψ. 9, 10.

Μαιάνδριος, ὁ, Ποταμός τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Καρίᾳ, Μεσογειακὸς-Μαιάνδρου, ὑπὸ τῶν Τούρκων λεγόμενος, καὶ κατέναντι τῆς νήσου Σάμου τὰς ἐκβολὰς ἔχων, Ἡρόδτ. 2, 29. καὶ διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς κυρτότητας καὶ ὀφιοειδὲς σχῆμα τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καλεῖται τροπικ. οὕτω καὶ πᾶσα κυρτὴ καὶ λαβυρινθώδης, ἡ ὀφιοειδὴς ὁδός, ἡ γραμμὴ ἐν τῇ Ἱππικῇ· ἔτι δὲ ὀνομασία ἑνὸς πολλὰ γνωστοῦ στολισμοῦ εἰς τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ ἔργα τέχνης, Ἀναλ. 1. σ. 225. ἀρ. 20. Virg. Aen. 5, 251. Ἡτυχ.

Μαιάς, άδος, ἡ ἰδιωτ. ποιητ. θηλ. τοῦ μαιευτικός. 2) παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ, μαῖα, μαμμή, Ὀδ. Ξ, 435. καὶ πολλάκις ἐν Ὅμ. εἰς Ἑρμήν. 3) κύριον ὄνομα γυναικός, ἀντὶ τοῦ, Μαῖα.

Μαιεία, ἡ (μαιεύω). Ἡ ὑπηρεσία, ἡ ἡ τέχνη τῆς μαίας, τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα, τό, μαιεύω). Τὸ ὑπό τῆς μαίας μαιευθέν, ἤτοι εἰς τὸ φῶς ἀχθὲν παιδίον, τὸ γέννημα, ἡ γένεσις.

Μαίευσις, ἡ (μαιεύω). Τό μαιεύειν, ἡ διά τῆς μαμμῆς ξεγέννησις ἐγγαστρωμένης τινός.

*Μαιευτήρ, ῆρος, καί

*Μαιευτής, οῦς, ὁ (μαιεύω). Ὁ ξεγεννῶν, ὁ βοηθῶν τὰς γυναῖκας εἰς τὴν γένναν ἰατρός· λέγεται καὶ, μαιεύτωρ, καὶ μαιήτωρ. ὅθεν

Μαιευτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. Μαιευτικῶς. ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό μαιεύειν, ξεγεννᾶν. Τέχνη μαιευτική, ἡ τέχνη τοῦ ξεγεννᾶν τὰς ἐγγαστρωμένας. τροπικ. ὠνόμασεν ὁ Σωκράτης τὸ σύστημα καὶ τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας των οὗτος, ἐπειδὴ δὲν μετεδίδεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς ἰδίας δογματικῶς, ἀλλ' ἀνέπτυσσεν αὐτὰς ἐν εἴδει ἐρωτήσεων ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τῶν καὶ ἐξέβιδεν εἰς φῶς, ὥστε ἔπραττε τρόπον τινὰ ἔργον πνευματικῆς μαιευτικῆς τέχνης, Πλατ. Θεαιτ. σ. 149. Α.

Μαιεύτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, μαιευτήρ, μαιευτής. Ἡ μαμμή, ἡ ξεγεννῶσα τὰς ἐγγαστρωμένας.

*Μαιεύτωρ, ορος, ὁ, = μαιευτής.

Μαιεύω, καὶ συνήθ. μέσ. Μαιεύομαι (μαῖα). Ὡς μαμμὴ βοηθῶ τὰς ἐγγαστρωμένας γυναῖκας εἰς τὴν γέννησιν, ξεγεννῶ, μαμμὴ εἰμί, ἢ κάμνω τὴν μαμμήν. 2) ὠρύνδας μαιεύεσθαι, βάλλω τὰς ὄρνιθας νὰ κλωσσήσωσι, ἀεβάλωσι παυλιά. Σουϊδ.

*Μαιήσιος, ὁ, ἡ, = μαιευτικός. 2) ἐκ τοῦ, Μαῖα, καταγόμενος ἐκ τῆς Μαίας.

*Μαιήτας, ιάος, ἡ, λίμνη, Ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις, Ἡροδ.

*Μαιήτωρ, ὁ, = μαιευτής.

Μαιμάζω, ἐκειτόποτε ἠμαρτημένως παρὰ Σουΐδᾳ, ὅπου νῦν, Μαιμάσσω, κεῖται, παρὰ Φίλ. γ'. σελ. 270. Ἡ ὀρεξις ἔτι λιμώττουσα μαιμάζειεν, ὅπου, μαρμάζει κεῖται.

Μαιμακτήρια, τά. Ἑορτή καὶ θυσία, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ἐν Ἀθήναις τῷ Διὶ μαιμάκτῃ ἐπικαλουμένῳ· ἐτελεῖτο δὲ εἰς τὸν Μαιμακτηριῶνα μῆνα τοῦ Ἀττικοῦ καλενδαρίου.

Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πέμπτος Ἀττικός, μὴν παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ, Μαιμακτήρια, ὅστις πίπτει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν βοιωτικὸν ἀλαλκομένιον· περιέχει δὲ τετελευταίου ἡμίσυ τοῦ Νοεμβρίου, καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Δεκεμβρίου.

Μαιμάκτης, ου, ὁ (μαιμάσσω). Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς οὗτος, ἐνθουσιώδης, ταρακτικός, ἄγριος, ἀνήσυχος, κυματώδης, καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἑορτάζοντο κατὰ τὸν Μαιμακτηριῶνα, ὅτε ἤρχιζον αἱ φορτοῦναι, τὰ Μαιμακτήρια, καθότι αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς οὐ μόνον τῆς βροχῆς καὶ χιόνος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς τρικυμίας. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἑρμηνεύουσι τοῦτο ὁ Πλούταρχ. (τομ. ξ'. σελ. 707.) καὶ ἄλλοι κατ' ἀντίφρασιν, παράδοξον τρόπον, ἀντὶ τοῦ, μειλίχιος, πρᾶος, εὐμενής, ἀλλ' Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. (τομ γ'. σελ 435. Η.) βῆτις, «διὸ καὶ τὸν τῶν θεῶν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην οἴμαι καλοῦσιν, φαίνεται, ὅτι εἶναι διεφθαρμένη, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἡσύχ. ἔχει ημαιμάκτης, μειλίχιος, καθάρσιος, ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εὐστόχως εἰς τὸν μαιμάκτην Διά, κατὰ τὸν μαιμακτηριῶνα μῆνα, ὅστις κατὰ τὸ καλενδάριον τῶν Ἀθηναίων ἦτον ὁ τέταρτος ὁπότε αἱ μὲν χειμῶν καὶ αἱ ταραχαὶ τῶν ἀνέμων ἤρχοντο· οὕτω λέγει ὁ Ἁρποκρατίων καὶ ὁ Σουΐδας· ἀλλ' ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἔχει ημαιμακτηριών, τέταρτος μὴν Ἀθήνησι· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γάρ, ὅ ἐστιν ὀρμήσαντες, ἔτρυγησαν τὴν ἄμπελον, καὶ οἶνον ἐποίησαν· καὶ κατωτέρω ημαιμακτηριών, ὁ ἑ. μὴν παρὰ Ἀθηναίοις· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου. Μαιμάκτης δέ ἐστιν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικός· ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ὁ ἀήρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

*Μαιμάκυλον, τό, ἴδε μιμάκυλον.

Μαίμαξ, ακο, ὁ, ἡ (μαιμάσσω). Ταραχώδης, δυσελλώδης, γεμάτος φορτούνας· ἄγριος, μανιώδης, Ἡσύχ.

Μαιμάσσω, ταὐτὸν τῷ, Μαιμάω. Σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι. 2) ἐξαιρέτως σημαίνει τὴν μετ' ὁρμῆς καὶ πάθους τινὸς συνδεδεμένην κίνησιν, ἢ ὀξεῖαν καὶ σφοδρὰν ὀρμὴν καὶ παροχήν, ἴδε μαιμάω. Ὁ Φώτιος ἔχει ημαιμάσσει, σπεύδει, προθυμεῖ, κυματοῦται, πηδᾷ, καγχάζει, κλονεῖται· ὁ δὲ Ἡτυχ. «Μαιμάσσει, σφύζει, προθυμεῖται, ὁρμᾷ, ἐνθουσιᾷ, ἐνεργῶς κινεῖται, ὀρέγεται· καὶ ἐντεῦθεν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥιστρᾷν, καὶ, ἐνθουσιᾷν· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σφυγμοῦ, σφύζει, ὁρμᾶσθαι.

Μαίμαχος, ὁ ἡ (μαιμάσσω) = μαῖμαξ, ταὐτὸν τῷ, χαλεπὸς καὶ ὑβρισμένος. Ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τῶν Τραγικῶν.

Μαιμάω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σφόδρα, λίαν ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπεύδω, ἀγωνίζομαι, εἶμαι εἰς ἀγῶνα τινα, παρ. Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ συνήθ. κατὰ τοὺς ἐπικ. τύπους, μαιμώω, μαιμώωσι, μαιμώωσα, ἀεὶ ἄνευ τοῦ πρωτικοῦ καὶ μὲ τὴν παρασημαντικὴν σφοδρὰν, συντόνου σωματικῆς, ἢ ψυχικῆς κινήσεως καὶ πάθους, ὡς Ἰλ. Ν, 75. 78. Ο, 542. 742. καὶ Ε, 661. καὶ 670. «Μαίμων δὲ οἱ φίλον ἦτορ· παρὰ Μετανγ. δὲ καὶ μετ' ἐν. «Χεὶρ μαιμώσα φόνου», Σοφοκλ. Αἰ. 50.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄθεν 2) καθόλου ἐκφράζει κάθε σφοδρόν καὶ ὁρμητικόν πάθος συνδεδεμένον μετὰ κινήσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ τό, μαιμάσσω, καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται διά τοῦ, οἰστρῶν, ἐνθουσιῶν, ὁρμᾶσθαι, μαίεσθαι. λυσσᾶν. »Μαιμᾷ πέλας ὀφιοῦ, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 898., ἀντί τοῦ, ἀγριοῦται, ἀγρίως καὶ ὁρμητικῶς κινεῖται· ὁ Λατῖν. ὁρμήν. διά τοῦ, furit, μαίνεται. Ἐντεῦθεν, Μαιμώων, Μαιμώωσα, αἱ μετοχαί, Ἰλ. Ε, 661.α Αἰχμή δὲ διέστο μαιμώωσα, ὀξέως ἑρμῶσα, ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατιν. gestio. λέγεται καὶ ἐπί ὄντος εἰς κίνησιν σφοδράν σφυγμοῦ ἀντί τοῦ σφύζειν· ἔτι δὲ καὶ ἐπί ἀφύκων, ὡς Ἰλ. Ν, 78. Ο, 542. ἐπί ὁράτος, αἰχμῆς κ. τ. καί, »Ὡς δ' ἀπὸ μαιμᾷσι βαλὲ ἄγεσα πῦρ, καθώς ἀγριοῦται, μαίνεται τό πῦρ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτό τοῦ προθυμοῦμαι, ἐπί τά πρότερα ἴεμαι· (ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΑΩ, ἀγωνίζομαι εἰς τι, ζητῶ, κατ' ἀναδιπλ. καὶ ἐπενθέσει τοῦ εὐφωνικοῦ Ἰστα, ὡς τό, παιφάσσω ἐκ τοῦ φάω, καὶ τό συνώνυμον λιλαίομαι ἐκ τοῦ λάω. — Τό δὲ Ἅλφα ἦν, ὡς φαίνεται, παρά τοῖς Ἐποπ. μακρόν, Ἰλ. Τ, 490.)

Μαιμώσσω, νεώτερ. τύπος, καὶ Ἐπκ. Μαιμάω, Μαιμάω, Ἰλ. Ο, 542. καὶ παρ' Ἀπολλων. ὀργ. ἀντί β'. 269. »Μαιμώωσαι ἐδητύοιεν, ἀντί τοῦ, τροφῆς ὀρεγόμεναι, ἐπιθυμοῦσαι. Διονύσ. Περιηγ. 1156. »Ἐς δὲ σίδηρον Σύρσοι μαιμώωντο, ἀντί τοῦ, μετεμορφώνοντο, μετεβάλλοντο ἠλάσαντο. (ἀσυνήθης σημασία).

Μαινάς, άδος, ἡ (μαίνομαι). Ἡ κυρίως, ἐνθουσιασμένη τις καὶ μαινομένη γυνή, Ἰλ. Χ, 460, ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 387. ἐξαιρτ. ἡ Βακχικῶς μαινομένη· λέγεται καί, ἀντί τοῦ, ὑπό ἔρωτος μαινόμενος, ἡ κοῖον εἰς μαίναν, ἐξαιρτ. ὑπό ἔρωτος, ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς, ὡς παρὰ Πινδαρ. Πυθ. 4, 384. »Μαινὰς ὀρίτειε, ἡ τόν ἐνθουσιαστικόν καὶ μανικόν, ἤτοι λυσσώδη ἔρωτα ἐμποιοῦσα, Ἰδε ἰυγξ. Ἀλέξανδρ. παρά Παρθεν. σελ. 38. »Μαινὰς νύμφη, ἡ ὑπό τοῦ ἔρωτος λυσσώσα, μαινομένη.

Μαῖνα, ἡ, maena, Μαρός τις ἰχθύς, ὅστις παρηχνεῖται ὡς αἱ σαρδέλαι· παρά τοῖς ὕστερον ἐκλήθη ὁ ἰχθύς οὗτος καί, μαινομένη. ὅθεν, μαινομένη, τά· τα τειπύτα ἰχθύδια, Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ιβ'.

Μαινίδιον, τό, καί, Μαινίς, ἴδος, Ἀττκ. ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, μαῖνη. ἔτι δὲ τά μικρά, τά ἀρτιγέννητα ἰχθύδια τῆς μαίνης. (ἴδος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 984. ἴδος, Ὑπερ. Ἀλ. 1, 108.)

Μαινόλης, ου, ὁ, π. χ. Διόνυσος, παρά Σαπφ. καὶ Πλουτ. καὶ Σηλ. μαινολίς (οὐχί μαινόλις) μόνον κατ' ὀνομστ. ἀλ χρήσει, παρ' Αἰτχ Ἰκ. 134. Μαινόμενος, ἐνθουσιασμένος, βεβακχευμένος, ἔνθεος. 2) ἐνεργητ. ὁ ἐνθουσιάζων, μανιοποιός, ἡ μανίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρασκευαστικός, Φιλ. γ'. στλ. 150. ὅθεν, μαινόλιος, ταύτον τῷ, μαινόλης, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 517. »Βάκχος μαινόλιος«, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διά τήν ἐκ μέσης ἐπιστημένην μανίαν (ἐκ τοῦ μαίνομαι, ὡς φαινόλης, φαινολίς ἐκ τοῦ φαίνομαι· ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ, ὄλλυμι, οὗτο πρέπει νά ἰδιασθῇ τις, piers. Μοῖρ. σ. 279.)

*Μαινόλιος, ία, ον, = μαινόλης.

*Μαινολίς, ἡ, Σηλκ. τοῦ μαινόλης.

Μαίνομαι, παθ. Μ. μανήσομαι, καὶ μανοῦμαι, Παρκμ. μετά σημσ ἐνεστ. μέμηνα, Ἀόρ. ἐμάνην, μετοχ. μανείς, Ἀπρμφ. μανῆναι· τό δέ, ἔμηνα, ὀορ. κατ' ἐνεργ. τύποι παρά Βίωνι 1, 61. πολλ' ἀμφ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. σημαίνει δέ σπανίως καὶ μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἔμηνα. μαίνεσθαι ποιῶ τινα, ἐκφρονα, ἢ παραφρονα, τρελόν, μωρόν, μανικόν ποιῶ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 561. »Φαρμάκοις τον ἄνδρα ἔμηνεν, εἰς μανίαν εἰσέβαλεν συνηθέστερον δὲ παθ. Μαίνομαι, μανικός γίνομαι, τρελαίνομαι, λυσσῶ, ἔκφρων γίνομαι, παραφρονῶ, ἐνθουσιαστικῶς, καὶ σφοδρῶς κινοῦμαι, πρός μάχην ἐνθουσιῶ· ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις καὶ πάντα τά ὁρμητικά καὶ σφοδρά ἤτοι ὑπερβολικόν πάθη, οἷον, θυμόν, ἐργήν, ἔρωτα, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τήν ἐνθουσιαστικήν μανίαν. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τό μαίνομαι, διά τοῦ μανίνω, μανίνω, καί, τρελαίνομαι· καθόλου ἐκφράζει ἐπίτασιν ἐπιθυμίας καὶ ἁπλῶς πάθους τινός ὑπαγορεύει. Ὁ Σωκράτ. παρά Πλάτωνι εἰς Ἀλκιβ. β'. 5. φησίν, »οὕτω μέν τήν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσί· καὶ τούς μέν πλείστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους, καλοῦμεν· τούς δ' ὀλίγον ἔλαττον, ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους· οἱ δὲ ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατοικίζειν, οἱ μέν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις· ἕτεροι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἀνοήτους· εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλά ἀναζητῶν ὀνόματα· πάντα δὲ ταῦτα ἀφροσύνη ἐστίν· ἆρα 1) ἐν Ἰλ. ὡς ἐπιτοπολύ ἐπί σφοδρᾶς ὀργῆς ἑνός θεοῦ, ἢ ἥρωος, ὅστις ὡς μαινόμενος, ἐνθουσιῶν, κινεῖται ὅλως διά τῆς μάχης· καὶ ἐπί τῆς ἰδίας ἐννοίας λέγεται καὶ ἐπί ἀψύχων ὡς ἐμψύχων ὡς, »ηχεῖρες μαίνονται, δόρυ ἡ ἐγχείη μαίνεται, Ἰλ. Θ, 111. Π, 75. 245. 2) μανικῶς γίνομαι, λυσσῶ κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρω, ἐπί παντός πάθους, ἢ σφοδρᾶς κινήσεως διαθέσεως, ἐξαιρτ. ὑπό θυμοῦ (Ἰλ. Θ, 360.), ὑπό μανικοῦ ἔρωτος πρός τι, ὅτε συντάσσεται ἐπί τινι (Valck. Φοιν. 643.), σπανίως δέ, πρός τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 919. 3) ἐπί Βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς, μαινόμενος Διώνυσος (Ἰλ. Σ, 132), ἔνθα τινές ἐξηγοῦσι ἄνευ λόγου ἐνεργητικῶς, ὁ ἐνθουσιάζων, ὡς τό, μανιόμενος οἶνος, ἄγριος, ἀφρίζων εἶνος, Πλατ. Νομ. 6 σ. 869. Ε. ὅθεν εἶμαι ἀπό τόν οἶνον ὡς μαινόμενος, μεθυσμένος, Ὀδ. Σ, 406. Φ, 298. 4) καθόλου, εἶμαι ἐνθους, ἐνθουσιασμένος· ἔτι δὲ καὶ μαίνεσθαι ὑπό θεοῦ, ἀντί εἶμαι ἐνθουσιασμένος, Valck Ἡροδ. 4, 79. ὑπό λύπης, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 901. ὅθεν πολλάκις ἐπί προφητικῆς μανίας λέγεται δὲ 5) καὶ ἐπί ἀψύχων, ἀντί τοῦ, κίμνειν ταρραχήν, κρόταν, δόρυβον, πάταγον, ἐξαιρτ. ἐπί πυρός (πρατταλίζω), Ἰλ. Ο, 606. ἐπί θαλάσσης, τριαυμίας, ἀνέμων καὶ ἄλλων σφοδρῶν κινημάτων τῆς φύσεως, Wern. Τρυφ. 230. Παρά τοῖς Ἀττκ. τό, μανήσομαι, εἶναι ἐπιφώνημά τι, ὡς τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, εἶναι νά τρελαθῇ τις! Ἀπαξαπλῶς, αὕτη ἡ λέξις ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ. insanire. — Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. μαίνω εὑρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐκμαίνω, ὅθεν ὁ ἀόρ. ἐξέμηνα. (ἐκ τοῦ ΜΑΩ, συγγεν. τῷ, μαίομαι, μαιμάω, ὅθεν τό, μανία.)

Μαινομένη, ἡ ταύτον τῷ, μαινίς· ὅθεν, μαινομένια, τά. ἰδέ ἐν τῷ, Μαίνη.

Μαινουργός, ὁ, παρά Σουίδ. ἰχθύς τις πιθανώς, ἡ μαίνη, ἁμφ.

Μαίομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ΜΑΩ). Προσπαθῶ, Ἀγωνίζομαι) εἰς ἐπίτευξιν τοῦ προτεθέντος μοι σκοποῦ) ὡ παρά Γαλλ. tâcher. ἐξαιρτ. ἐρευνῶ καὶ ζητῶ τι ἐπιμελῶς καὶ προχωρῶντας, ἐπιζητῶ, Ὀδ. Ξ, 356. Τμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 44. μετά αἰτ. ἐν Ὀδ. Ν, 367. Ἡσ. Ἔ. 534. Παρά Νικάνδρ. Θηρ 197. »Ὀλιζηΐτ τινι μαίεσθαι, συλλογίζεσθαι κακῶς ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι νά προξενήσω τινί ὀλεθρον.

*Μαῖον, τό. Φυτόν τι, εἶδος ενμήκων, καὶ λαγωκύμινον ὀνομαζόμενον.

Μαιόω, συνήθ. κατά μέσ. διάθ. Μαιόομαι, Μαιοῦμαι, ταύτον τῷ μειόω, μειόομαι. Ἐκλογίζω, ξεγεινῶ, ὡς μαμμή βοηθῶ εἰς τήν γέννησιν ταῖς ἐγκαστρωμέναις, Λουκιαν. καί, Ἀνάλεκτ. β'. 221. ἐντεῦθεν, μαίωτρα, τά. ἰ μαιθός, ὅστις δίδεται εἰς τάς μαίας, Λουκιαν. αὐτ.

Μαῖρα (μαίρω). Τό ἄλλως καλούμενον ἄστρον, Κύων, ὁ Σείριος ἀστήρ, κυρ. ὁ ἀστεροβολῶν· ἰδε ἐν τῷ, Μαρμαίρω. Ἀνάλεκτ. β'. 146. »ὑπό μαίρην.« 2) καί Μαιρά, καί, μαίρα, ὄνομα γυναικός, μία Νηρηίς, Ἰλ. Σ, 48. Συγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, Ὀδ, Λ. 326.

*Μαιρεάω, Δωρκ. ἀντί μαρίω.

Μαίρω. Αὐγάζω, λάμπω, ἀστράπτω, ἀστεροβολῶ, ἀρχαῖον, μόνον παρά Γραμματκ. ἔτι ἐμφασκόμενον πρωτότυπον τοῦ μαρμαίρω.

Μαίσων, ωνος, ὁ. Παρ' Ἀθηναίοις ἀναλεῖτο ὁ ἐντόπιος μάγειρος, ἐν ᾧ τούς προσκαλουμένους ξένους ὠνόμαζον τέττιγας· ἐξαιρέτ. δέ ὑποκριτοῦ τινος τό κωμικόν προσωπεῖον, παριστάνον τόν μάγειρον, τόν Θεράποντα, ταύτῃ κ. τ. τ. ἐκ τοῦ εὐρισκόντος ὁμωνύμως καλούμενον, Ἀριστοφάνης Γραμματ. παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 659. ἐντεῦθεν καὶ τά τούτοις πρέποντα σιώμματα καλεῖται Μαισωνικά.

Μαίωσις, ἡ (μαιόω), ταύτον τῷ, μείωσις, μείωσις.

Μαιωτικός, ἡ, όν. Ταύτον τῷ Μαιευτικός 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Μαιώται, Σκυθική φυλή κατά τό βόρειον παράλιον τοῦ Εὐξείνου πόντου.

*Μαιῶτις, ιος, ἡ, λίμνη, ἡ νῦν λεγομένη Ἀζόβειος θάλασσα.

Μαιωτιστί, Ἐπίρ. Κατά τόν σκυθικόν τρόπον, ἢ διάλεκτον τῶν Σκυθῶν, τῶν κατοικούντων παρά τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ· ἐκ τοῦ Μαιωτίζω, μεμοῦμαι τούς Σκύθας, κ. τ. τ.

Μάλωτρον, τό (μαιόω). Ὁ ὀδόμενος μισθός εἰς τάς μαίας διά τήν ξεγέννησιν, συνήθ. κατά πληθ. ἴδε ἐν τῷ, μαιόω.

*Μάκαιρα, ἰδιαίτ. ποιητ. Σηλ. τοῦ μάκαρ, Τμν. Ὀμ. εἰς Ἀπ. 14. (ν-υ).

Μάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, ἡ. Μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, κυρ. ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἱ τιμῶμεν παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχνότατα »Μάκαρες θεοί,« καλοῦνται, καὶ καθό τοιοῦτοι ἀντιτασσόμενοι τοῖς θνητοῖς ἀνθρώποις, Ἰλ. Α, 339., εἰς τρόπον ὥστε ἡ λέξις ἐμπεριλαμβάνει τήν ἰδέαν τῆς ἐντελοῦς ἀφθάρτου καὶ ἀπαράλυτου εὐδαιμονίας τῶν θεῶν· λέγονται δέ καὶ ἁπλῶς οἱ θεοί, »μάκαρες,« ὡς ἐν Ὀδ. Κ, 299. Ἡσ. Ἔ. 551. καὶ ἐπί ταύτης μέν τῆς ἐννοίας παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ ἐπιτοπολύ κατά πληθ., μόνον δέ κατά πρόσωπήσεις πρός θεόν τινα μοναδικῶς, ὡς ἐν Τμν. Ὀμ. 7, 16. 21, 7., κατ' ἐνιαύσιον ἀριθμόν. Σπανίως εὑρηται τό μάκαρ, ὡς Σηλκ. ἀντί μακαίρα· βέβαιον δέ παράδειγμα τούτου δίδουσιν ἡμῖν οἱ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1722. 2) καταχρηστικῶς, ἐπί ἀνθρώποις, εὐδαίμων, εὐτυχής, ὅτε θέλει τις νά σημάνῃ τόν ὑπέρτατον βαθμόν ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, Ὅμ. Γ, 182. Ω, 377. ἐξαιρτ. εὐκτήμων, εὐπατάστατος, πλούσιος, Ἰλ. Δ, 68. Ὀδ. Α, 217. καὶ ἐπί ταύτης μέν τῆς ἐννοίας κεῖται τό ἐπίθ. μόλις ἀπολύτως (Ruhnk. ep. cr. p. 85.), εὕρηται δέ ἐν τε τῷ ἑνικ. καὶ πληθ., ὡς οὐδέτερον δέ μόνον παρ' Ἀ. Π, 9. 424. ὅθ' Ἰακ. σ. 561. 3) ἐπειδή δέ οἱ θεοί δέν ἔδιδον εἰς τούς ζῶντας πάντη ἐντελῆ εὐτυχίαν, ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχήν οἱ τεθνεῶτες (ἀποθανόντες) »Μάκαρες,« καθώς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οἱ μακαρίται· »Μάκαρες ὄντες« Ἡσ. Ἔ. 143. — »Μακάρων νῆσοι,« ἐνοοῦντο κατά τήν πίστιν τῶν ἀρχαίων, νῆσοι κατά τό δυτικόν μέρος τῆς γῆινης σφαίρας ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἔνθα ὑπό τήν προσίαν ἐξουσίαν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ Κρόνου ἀπήλαυον οἱ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντες ἥρωες, οἱ ἡμίθεοι τῆς τετάρτης ἀνθρωπίνης γενεᾶς, ζωήν ἄλυτον καὶ ἀφθορίαν ἄνευ πόνων, Ἡσ. Ἔ. 173. παρ' οἷς Πινδ. (Ὀλ. 2, 128. Μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρας

κάρων νᾶσον) καὶ Ἡρόδ. 3, 28. εἶναι γνωστὴ μία μόνη τοιαύτη νῆσος. Ὁ Ὅμ. δὲν γνωρίζει ταύτην τὴν σημασίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἔξαρ. ἦν ἐν χρήσει τὸ, μακαρίτης. — Συγκρ. μακάρτερος, ὑπερθ. μακάρτατος, Ὀδ. Ζ, 158. Δ, 483. κατὰ τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον χωρίον (οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω), τὸ ὑπερθ. ἔστιν ἀντὶ τοῦ συγκρ. μακάρτερος, τῷ ὁποίῳ τούτῳ αὐτὸς οὐ χρῆται ἔτι. 4) Μάκαρ, ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. — Ἕτεροι δὲ τύποι εἰσὶ τὸ, μάκαρος, ὁ (Αἰολ. καὶ μόνον παρ' Ἄλκμ. λείψ. 66. σ. 68. Welker), ἐν τῷ πεζῷ, μακάριος· ἰδιωτ. ποιητ. Ἑλλ. μάκαιρα ἀντὶ τοῦ, μακαρίτισσα. ἐπιθ. Λητοΐς, Ὅμ. εἰς Ἀπ. 14. καὶ παρὰ Πινδ. συχνότερον ἐν χρήσει ἐπὶ τόπων καὶ πόλεων. Ἴδε καὶ, μακαρίς, μακαριστός, μακαρτός. (κατ' Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ, χαίρω, κατὰ δὲ νεπτ. ἐκ τοῦ, μαίρω, ὡς τὸ κρείττονες, οἱ θεοί, καὶ, μεγιστᾶνες, οἱ ἐγκριτοι, μεγαλοσιάνοι)· ὅθεν

Μακαρία, ἡ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία, «κενὴ μακαρία (λουκ.)ω, ματαία, εὐτυχία, συνισταμένη μόνη εἰς σίτεσιτα ἢ φιλὰς εὐχὰς· «βάλλ' ἐς μακαρίαν, ἢ πάκτ' ἐς μακαρίαν ἐκπαδέω, ἢ «βάλ' ἐς μακαρίαν, κατ' εὐφημισμὸν ἀστεῖον ἀντὶ τοῦ, «βάλλ' ἐς κόρακας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κύπαγε εἰς τὸ καλόν», Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 293. A, ἔνθα ὁ Heind. κάμνει μακρὰν τινα μυθικὴν ἐξήγησιν ταύτης τῆς ἐκφράσεως, ἐκ τῆς πηγῆς δηλ. μακαρίας παρὰ Μαρωνίτῃ. ἔνθα ἀπώλοντο πολλοὶ τῶν ἀριθμῶν οἱ Πέρσαι, πρβ. Ruhnk. Tim. σ. 59. 2) Ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ μάκαρες. 3) Οἱ παλαιοὶ ὅτε ἐβάλλον μακαρίαν, τὰ νεωστὶ ἀλεσμένα ἄλφιτα, μέλιτι ἀναπεφυρμένα, καὶ ἀστερίσκους ἐρεβίνθοις μεμιγμένα, ἃ τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον, Ἀρτεμιδωρ. ἐν Λέξ. Κνήλωτα, σχεδὸν ὡς τὰ παρ' Ἱππλ. μακηρόνια· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καλεῖται ἡ μετὰ θάνατόν τινος καὶ μετὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ λειψάνου, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τεθνηκότος πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν, κοινὴ εὐωχία. 4) Ὄνομα γυναικός τινος.

Μακαρίζω, Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, ὡς μακάριόν τινα, Ὀδ. Ο, 538. Γ, 165. Υ, 311. καὶ, τί, Ἡρόδτ. 1, 31. καὶ, τινός, διά πρᾶγμά τι.

Μακάριος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. μακαρίως· ἐν τῷ πεζῷ ἐν χρήσει τύπος ἀντὶ τοῦ, ποιητικοῦ, μακαρ. καλότυχος, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, κ. τ. λ. ὅθεν

Μακαριότης, ητος, ἡ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία.

Μακαρίς, ίδος, ἡ Ἰδιωτ. ποιητ. Ἑλλ. τοῦ μακάριος, ταὐτὸν τῷ, μακαρία, ἀμφ.

Μακαρισμός, οῦ, ὁ (μακαρίζω). Τὸ ὡς μακάριόν τινα ἐπαινεῖν, εὐδαιμονισμός, καλοτυχισμός, τὸ μακαρίζειν.

Μακαριστός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. μακαριστῶς, (μακαρίζω) Μακαρισμοῦ ἄξιος, ἢ καλοτυχισμένος, μακαρισμένων τῶν ὁποίων ἐμακάρισαν Ἡρόδτ. ὑπερθετ. μακαριστότατος, Ξενοφ. Ἀπομν. β, «τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι.»

Μακαρίτης, ου, ὁ· καὶ Ἑλλ. Μακαρῖτις, ιδος, ἡ, ὡς τὸ, μακαρ. 3. Ὁ εὐδαίμων. εὐτυχὴς, καλότυχος, ἐπὶ τεθνεώτων εὐφήμως, εἰς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅ,τι οὐδέτι εἰσὶν ἐν τῷ βίῳ ὄντες. Δωριεῖς δέ τινες αὐτοὺς Χαριρίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας, εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 633. ἐπὶ δὲ μόνον νεωστὶ ἀποθανόντων, τεθνεώτων, Bentl. Φαλαρ. σ. 9. Θεοκρ. 2, 70. καὶ συχνότατα παρὰ τοῖς Ἑκλ. συγγρ. Ruhnk. Tim. σ. 59, ἴδε καὶ Μάκαρ.

Μακάρς, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, Μάκαρ, μόνον παρὰ Γραμματ. Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. σ.1542. Ἄλκμ. λείψ. 66.

Μακαρτός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, μάκαρ, μακαριστός, Λεων, Ταρ. 69, 5.

Μακεδνός, ή, όν = μηκεδανός, κατὰ συγκοπὴν· μακρὸς, ἐπιμήκης, ὑψηλὸς, Ὀδυσ. Η, 106. «μακεδνὴ αἴγειρος.»

*Μακεδονία, ἡ. Ἡ Μακεδονία· ὅθεν

*Μακεδονιστί, ἐπίρ. ἴδε μακεδονίζω.

Μακεδονίζω, Μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ, ἢ κρατῶ τὸ μέρος τῶν Μακεδόνων, ἢ φρονῶ τὰ τῶν Μακεδόνων, ἢ λαλῶ μακεδονιστί, Πλουτ. Ἀντων. 27. ὅθεν μακεδονιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν μακεδονικὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Μακεδόνων.

Μακεδονικός, ή, όν· καὶ, Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τοὺς Μακεδόνας.

*Μακεδών, όνος, ὁ. Ὁ ἐκ Μακεδονίας ὤν.

*Μακελεῖον, τό, ἴδε μάκελον.

Μακέλη, (Ἡσ. Ἐ. 472.), καὶ, μακέλλα, ἡ (κέλλω). Ὄργανον πλατὺ, dl οὗ σκάπτουσι τοὺς λάκκους, σκαφίον, φτιάρι, σκαλίδα, τσάπα, ἢ τσαπίον, Ἰλ. Φ, 259. καὶ Ἀπελλ. Τόδ. δ', 1533. καὶ εἰς τὸ παστρεύειν καὶ καθαρίζειν σπιτήδειον. παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν καὶ τέμνειν μοιρόθεν, ἢ γὰρ σίκελλα δεχόθεν κελλεῖ. 2) Διός μάκελλα, ἡ ἀστραπὴ τοῦ Διός, ἢ παιδεύουσα σηλ., ὡς τό, μάστιξ παρ' Ὅμ., Αἰσχ. Ἀγαμ. 534. Ἀριστφ. Ὀρν. 1239. 3) Μάκελλα, μάκελλας, ἀντὶ τοῦ λατ. macellum, Πλουτ., ὅστις ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, κρεωπώλια.

Μάκελον, καὶ μάκελλος, τό· καὶ μάκελος, ὁ, ἢ, μάκελλος, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, φράγμα, φραγμός, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Macerio, φρίττος, περίφραγμα (αὐλῆ). Ὁ Βάρρων. De ling. Lat. δ'. σελ. 35. παράγει ἐτι ἐκ τούτου καὶ τὸ macellum, καὶ λέγει forum olitorium — ea loca etiam nunc Lacedaemonii vocant μακελλώτας, sed Jones, ostia hortorum et castelli μακέλλους, ὁ ἐστιν, ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάχανα, λαχανοπωλεῖον· τοῦτον τὸν τόπον ἐτι λέγουσιν οἱ Δακεδαίμονες, μακελλώτας· ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες τὰ περιφράγματα ἤτοι τὰ τείχη τῶν κήπων καὶ τῶν φρουρίων, μακέλλους, λέγουσι· ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι καθόλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, μάκελος, ὁ περιφραγμένος διὰ τείχους τόπος, ἀγορά, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, οἷον, χόρτα, λάχανα κρέατα, κ. τ. τ. Παρὰ Πλουτάρχ. β. σ. 14. κεῖται, μακελείον, τό, ὁ τόπος, ἔνθα σφάζουσι τὰ ζῶα, ἐκ τοῦ Macellum, κρεωπώλιον, κρεατοπωλεῖον, ὀψοπωλεῖον· ὁ Δίων Κάσ. ξδ'. 18. ἑρμην. τό, μάκελλον, διὰ τοῦ, ἀγορὰν τῶν ὄψων· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, μακελλάρης, ὁ· ὁ σφάζων νὰ ζῶα, κρεωπώλης.

Μάκερ, παρὰ Γαλ. Ἰνδικόν τι ἄρωμα, macir, Πλίν. ιβ'. 8. «φλοιός τις ἐστιν (τὸ μακερ) ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενος, ἐν μὲν τῷ γεύεσθαι στρυφνὸς ἱκανῶς, μετὰ τινος βραχείας ὁριμύτητος ἀρωματιζούσης.» καὶ ἀλλαχοῦ, «θερμαίνων καὶ στίφων ἱκανῶς.» ὥρα καὶ Διοσκορ. ζ'. σελ. 111.

Μακεσίκρανος, ὁ, ἡ (μᾶκος, κρᾶνον). Ὁ μακρὸν κρᾶνον, λόφον, σκούφιαν πτηνῶν ἔχων, ἐπίθετ. τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 96.

Μακεστήρ, ῆρος, ὁ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 695. «μῦθος μακεστήρ,» ἀντίκειται τῷ, σύντομος· «μήτε μακεστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων.» ἄρα ταὐτόν ἐστι τό, μακρὸς· ἐκ τοῦ, μᾶκος, ταὐτὸν τῷ, μῆκος.

Μακέτης, ου, ὁ· καὶ, Ἑλλ. Μακέτις, ιδος, ἡ. συνυπακ. γῆ. ταὐτὸν τῷ, Μακεδόνιος, καὶ Μακεδονία.

*Μακηδάνιος, ία, ιον = Μακεδόνιος, ποιητ.

*Μακηδονίς, ίδος, ἡ, ἰδιωτ. Ἑλλ. τοῦ Μακηδόνιος.

*Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδών, Ἡσ. λείψ. 88.

Μάκιστήρ, ῆρος, ὁ, καρδίας, Αἰσχ. Ἰκ. 482, κατὰ γραμματικ., βέλος τιτρώσκον, πληγὸν τὴν καρδίαν.

Μάκιστος, Δωρικ. ἀντὶ μήκιστος μᾶκος, μῆκος) ἀνωμλ. ὑπερθ. τοῦ μακρὸς, μακρότατος· εὕρηται οὐ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., ὡς παρὰ Σοφοκλ. Ο. Τ. 1082, Φιλοκτ. 850 ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥήγιστος, εὐσύμβολος, σύμφορος, ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πορρώτατος, ὄφελος ἔχοντα. 2) Ὄνομα ὄρους, Αἰσχύλ. ἀγαμ. καὶ πόλις ἐν Ἠλιδι, Στ. Βυζ.

Μακάω, Μ. άσω (μή, κοάω, κοέω) = ἀνοηταίνω· εἶμαι μωρὸς, ἠλίθιος, ἀνόητος· ὅθεν ὁ μετοχ. παρκμ. μεμακυῖκώς, Ἀριστφ. Ἱππ. 62. καὶ, 396. «ὀρῷ μεμακυῖκώσι, τὰ μακοῦς φρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα (ὁ Σχολ. ὁ Φιλ. ἔχει, μακκᾶν, παραφρονεῖν, κοᾶν γάρ, καὶ κοεῖν, τὸ νοεῖν, φρονεῖν, τὸ δὲ μή, στέρητικὸν· ὁ δὲ Ἡσύχ. προστίθησι καὶ τό, «προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν.» (φω, κσω.)

*Μακκώ, ἡ. Ὄνομα γυναικὸς, τῆς ὁποίας ἡ ἀνοησία ἔγινε παροιμία, καὶ ἐξ οὗ ὁ Σουΐδας παράγει τό, μακκοάω· ὅθεν καὶ τὸ λατ. maccus = stolidus.

*Μάκος, τό. Δωρικ. ἀντὶ μῆκος· ἢ δὲ αἰτ. μάκο ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ μακρὰν, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 86.

Μακραδρόμος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ μακροδρόμος, μακρηδρόμος. Ξενοφ. Κυνηγ. ἐ. 21. Lobeck. Φρυν. σ. 861.

Μακρακίων, ωνος, ὁ, ἡ (μακρὸς, αἰών). Μακρόβιος, ὁ μακραν ζωὴν ζῶν, ἢ μακραν ἀφορκειαν ἔχων, διαρκὴς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 510. (παρὰ Σοφ. ἐσθ' ὅτε ἡ μεσαία συλλαβὴ βραχεῖα, Reisig. comm crit. de Soph. OC. 147)

Μακρακόντιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, μακρὸν ἀκόντιον, ἀμφ.

Μακράν, Ἰωνικ. μακρήν, κυρ. αἰτ. θηλ. τοῦ μακρὸς, προσυπακ. ὁδὸν, μακρυνὸν δρόμον, καὶ ἑπομένως, ἀντὶ τοῦ, εἰς μεγάλην, ἤτοι μακρυνὴν ἀπόστασιν, τόπον ἢ χρόνου, πολλὴ μακρυὰ, πολὴν χρόνον, ἐκ πολλοῦ, εἰς μακρυνὸν τόπον, Πλάτ. «μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς.» Ἀριστοφ. «μακρὰν ἀποικῶ, ἐπὶ τόπου· οὐκ εἰς μακρὰν,» ἐπὶ χρόνου, Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, μετὰ γενκ. πολλὰ μακρὰν ἀπό τινος τόπου, Ἰακ. Ἀχ Τατ. σελ. 730. καὶ τροπκ. διεξοδικῶς, κατὰ πλάτος, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1269. «μακρὰν λέγειν, μακρῶς καὶ διεξοδικῶς ἤτοι πολλὰ λέγειν· οὕτω καὶ τὸ ἐν Τραχ. 317. «μακρὰν ἀνιστορεῖν.»

Μακραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ μακρὸν αὐχένα ἔχων, μακρολαίμης.

Μακρέτειος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ταὐτὸν τῷ, μακρόβιος, πολυχρόνιος, Σουΐδ.

Μακρηγοράω, ῶ (ἀγορεύω). Πολλὰ ἢ διεξοδικῶς ὁμιλῶ, ἀντικ. τῷ βραχυλογέω· ὅθεν

Μακρηγορία, ἡ. Μακρὰ, μεγάλη, διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρηγόρος, ὁ, ἡ. Ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

*Μακρημερία, ἡ (ἡμέρα). Ὁ καιρὸς τῶν μακρῶν ἡμερῶν, ὅτε αἱ ἡμέραι εἶναι μακρύτεραι παρὲξ αἱ νύκτες, Ἡρόδτ. 4, 86.

*Μακρήμερος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρῶν ἡμερῶν, μακρόβιος· ὅθεν τὸ ῥῆμα μακρημερεύω, ζῶ πολλοὺς χρόνους, καὶ μακρημέρευσις, εως, ἡ, τὸ οὐσιασ.

Μακροβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα, βαίνω). Ὁ μακρὰ ἤτοι μεγάλα βήματα ποιῶν. (υ — —)

Μακρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ μακρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

βίον, ἤτοι πολὴν καιρόν, μακροχρόνιος· ὁ εἰς μακρὰν ἐκτείνων τὸν βίον.

Μακροβιότης, ητος, ἡ (ἡ μακροβίωσις, ἡ, ἀμφ. μέντοι) μακρὰ καὶ πολυχρόνιος ζωή, τὸ μακρὸς ζῆν, μακροζωΐα.

Μακροβίοτος, ὁ, ἡ (βίοτος) = μακρόβιος. Ὁ μακρὸν βίον ζῶν, ἢ ζήσας ὁ πολὺν χρόνον διαρκῶν, πολυχρόνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 260. αἰὼν μακροβίοτος, ὁ πολὺν χρόνον διαρκέσας· ὑπερθ. μακροβιώτατος.

*Μακροβίωσις, εως, ἡ, = μακροβιότης.

Μακροβολέω, ῶ (μακρόβολος). Μακρὰν βολέω, ῥίπτω, σφενδονίζω, μαθηματ. παλ. 53.

Μακροβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν μακρὰν· ἐκ τοῦ

Μακρόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ μακρὰν ῥίπτων, πέτραν ἢ πυροβόλον τι.

Μακρόβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ μακρὰς βώλους ἔχων, ἀμφ.

Μακρογένειος, ὁ, ἡ (γένειος). Ὁ μακρὸν πώγωνα ἢ γένειον ἔχων, μακρυγένης.

*Μακρόγενυς, ὁ, ἡ, οὐδ. υ, γεν. νος (γόνυ). Ὁ μακρὰς ἔχων σκελύνας.

Μακρόγηρως, ὁ, ἡ γεν. ω. (γῆρας). Ὅστις ἔφθασεν εἰς μακρὸν, ἤτοι μεγάλον γῆρως· πολλὰ γέρων, ἐσχατόγηρως.

Μακρογόγγυλος, ὁ, ἡ (γογγύλος). Μακροπρόγγυλος, μακρὸς καὶ στρογγύλος ὠοειδής. Ἀθήν. σελ. 85.

Μακροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ μακρὰ δάκτυλα ἔχων.

*Μακροδαπής, ὁ, ἡ. Κατὰ τὸ, ἀλλοδαπής, ποιοδαπής σχηματισθεὶς, ὅθεν, τὸ μακροδαπές, τὸ μακρυνὸν διάστημα, ἡ διάρκεια, νικτὸς, λέξ.

*Μακροδία, ἡ. Ἀντὶ μακρὰ ὁδός.

Μακροδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ μακρὰν τρέχων, μακρὺν, ἢ μεγάλον δρόμον τρέχων· ὁ πολὺν δρόμον περιπατῶν, Ξενοφ.

Μακροζωΐα, ἡ (ζωή). Ταὐτὸν τῷ, μακροβιότης.

Μακροημέρευσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Μακροζωΐα· ἐκ τοῦ

Μακροημερεύω, Ζῶ πολλὰς ἡμέρας, μακροβίου εἰμι· ἐκ τοῦ

Μακρόημερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ μακρὸν ἡμέραν ἄν, ὁ ζῶν πολλὰς ἡμέρας, ὁ εἰς μάκρος φέρων τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, μακροχρόνιος. Εὐσταθ. μετὰ τοῦ, Μακρόβιος.

Μακρόθεν, Ἐπίρ. (μακρὸς) Ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυά, Lobeck Φρυν. σ. 93.

*Μακρόθι, ἐπιρ. (μακρὸς). Μακρυά, ἐπὶ χιτν. εἰς τίπον.

*Μακρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ μακρὰς ἔχων τρίχας.

Μακροθυμέω, ῶ (μακρόθυμος). Μακροθυμίαν ὑπομονὴν ἔχω, ἀνέχω, μετέρχομαι· ἐπεργῶ, πράττω κατά τι ἐχ ὀξέως, ἀλλὰ βραδέως· ἀντίκειται τῷ, ὀξυθυμέω. Παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. γ'. σελ. 345.) φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, σταθερὸς εἶμι.

Μακροθυμία, ἡ. Τὸ μακρὸν θυμὸν ἔχειν, τὸ ἰδίωμα τοῦ μακροθύμου, ἀντ. τῷ ὀξυθυμία.

Μακρόθυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Μακροθύμως (ἐνιμός). Ὁ μακρὸν θυμὸν ἔχων, ὑπομονητικὸς, ὅστις ἀργεῖ νὰ θυμώσῃ· ὁ ἀργὰ, βραδέως πράττων ἢ ἀποφασίζων· ἀντίκειται τῷ, ὀξύθυμος. 2) ὁ γάδαρος, πρβ. Μέμνων.

Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ (μακρὸς, καμπύλος, αὐχήν). Ὁ μακρὸν καὶ καμπύλον αὐχένα, λαιμὸν ἔχων, Ἀθήν. 398. βέλτιον μέντοι μακροκαμπυλαύχην.

*Μακροκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = μακροκέφαλος, ἡμαρτ. ἀνάγν. Κρατ. παρὰ Πλουτ. Περικλ. 3. πρβ. Meineke Μένανδρ. σ. 11, Göttling. Ἡσιοδ. λείψ. 44.

Μακροκαταλήκτέω, ῶ. Λήγω, τελειόνω μετὰ μακρᾶς συλλαβῆς, ἢ γράμματος, μακρὰν ἔχω τὴν κατὰ τὸ τέλος συλλαβὴν, τὸ γράμμα, ἐκ τοῦ

Μακροκαταλήκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ μακρὰν τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ἤτοι τὴν λήγουσαν ἢ τὸ ληκτικὸν γράμμα· ἔχων.

Μακρόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλὸς). Ὁ μακρὸν καυλὸν ἔχων.

Μακρόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὁ μακρὸν κέντρον, μήτυν, ἔχων, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. κδ'.

Μακρόκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ μακρὰν κέρκον, οὐρὰν ἔχων.

Μακροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλὴ). Ὁ μακρὰν, ἐπιμήκη τὴν κεφαλὴν ἔχων.

*Μακροκοίμητος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρὸν χρόνον κοιμώμενος, Ἡσυχ. ἐν λ. Τανηλεγής· καὶ Σχολ. ἐν Ἰλ. Θ, 70.

Μακροκομέω, ῶ (κόμη). Μακρὰν κόμην ἔχω, μακρὰ μαλλιὰ ἔχω· ἀντίκειται τῷ, Βραχυκομέω ὅθεν

Μακρόκομος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρὰν κόμην ἔχων.

Μακροκωλία, ἡ. Τὸ μακρὰ κῶλα, ἤτοι μέλη ἔχειν, ἡ κατάστασις καὶ κατασκευὴ τοῦ μακροκώλου, ἢ ἡ μακρότης τῶν κώλων μιᾶς περιόδου.

Μακρόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μακρὰ κῶλα, μέλη, μηροὺς ἢ κῶλα μιᾶς περιόδου ἔχων· ὅθεν, «Τὸ μακρόκωλον,» ὁ μόγας, βασιλικὸς χάρτις, papier royal, Κικέρ.

Μακρόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὁ μακρὰς κώπας, κωπία ἔχων, Ἐτυμολογ.

Μακρόλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Ὁ μακροὺς λοβοὺς ἔχων.

Μακρολογέω, ῶ (μακρολόγος). Μακρῶς, ἢ τοι διεξοδικῶς ὁμιλῶ, πολυλογῶ, Ἡρόδοτ. ὅθεν

Μακρολογία, ἡ. Μακρὰ διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν, ὁ ὢν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἐκτεταμένος.

*Μακρόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ μακρὰ μαλλὶ ἢ μαλλιὰ ἔχων, Στραβ. Μέρ. ἀ. σ. 259, ἐκδ. Κορ., ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτ. ἔγραψαν ἀκρόμαλλος.

*Μακρόν, τό, ὄρ. Παράβασις.

Μακρονοσέω, ῶ (νοσέω) Πάσχω πολυχρόνιον ἀσθένειαν, μακρὰν καὶ διαρκῆ νόσον ἔχω, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 16. ὅθεν

Μακρονοσία, Ἡ διαρκὴς καὶ μακρὰ νόσος, ἡ πολὺν καιρὸν διαρκοῦσα νόσος, τὸ πάσχειν πολυχρόνιον ἀσθένειαν, Ἀρτεμίδωρ. ἀ. 36.

Μακρονυχίας, ὁ. Ὁ μακροὺς ὄνυχας ἔχων, ἢ ὁ εὐμήκης, καὶ μακρὰς χεῖρας ἔχων ὡς πυκτικός.

Μακροπαραλήκτέω, Ἔχω τὴν παραλήγουσαν μακρὰν, ἐκ τοῦ

Μακροπαράληκτος, ὁ, ἡ (παραλήγω). Ὁ τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἔχων, Γραμμτκ.

Μακροπαροίνιος, ὁ, ἡ Τοῦ ὁποίου ἡ μέθη ἐπὶ πολὺ διαρκεῖ, ἀμφ.

Μακρόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ μακρὸν πέπλον (μακρὺ ἐπανωφόρι) ἔχων, Εὐσταθ.

*Μακρόπνοια, ἡ. Μακρὰ, βαθεῖα ἀναπνοή, ἐκ τοῦ

Μακρόπνοος, καὶ συναλ. Μακρόπνους, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ βαθεῖαν πνοὴν ἔχων, ὁ ἀργὰ ἀναπνέων, ὥστε μεταξὺ τῆς ἐκπνοῆς καὶ εἰσπνοῆς μεσολαβεῖ πολὺς καιρὸς, ἀντίκειται τῷ, βραχύπνους, Ἱπποκρατ. καὶ ὁ μακρὸν χρόνον ἀναπνέων. «Μακρόπνους ζωὰς, μακροβιότης, Εὐρίπ. Φοίν. 1551. ὅπου ὁ Βαρνέσιος, ἀνάγνωστε μακρόπους.

Μακροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρὸς). Ὁ εἰς μακρὰν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν, πολὺν χρόνον ὠργισμένος, ἢ ἐξακολουθῶν νὰ ὀργίζηται, Φώτ. καὶ Σουΐδ.

Μακροπορέω, ῶ (πόρος). Μακρὰν πορείαν ποιῶ· ὑπάγω ἢ ταξειδεύω μακράν, Στραβ. ἢ. σελ. 541. ὅθεν

Μακροπορία. Μακρὰ πορεία, ἡ ταξείδευμα, μακρυνὸς δρόμος, περίπατος.

Μακρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μακροὺς πόδας ἔχων· μεταφ. ὁ κάμνων μακρὰ βήματα· καθόλου, μακρύς, Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 1531.

Μακρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ μακρὰ πτερὰ ἔχων.

Μακροπτόλεμος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρόθεν πολεμῶν.

*Μακροπτύστης, ου, ὁ, καὶ

*Μακρόπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Ὁ μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ πτύων, καὶ παροιμιαδῶς, ἐπὶ σεμνυσιωμένου ἀνθρώπου, ἁλοξών, Σχολ. Λουκ. Ἀπολ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, β.

Μακρόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὕψηλὸς, ἢ μακρὰς πύλας ἔχων, Εὐστάθ. καὶ Σχολ. Ὀδ. Η, 82.

Μακροπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων), ταὐτὸν τῷ, Μακρογένειος.

Μακρορρίζια, ἡ. Τὸ μακρὰς ῥίζας ἔχειν, ἐκ τοῦ

Μακρόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μακρὰς ῥίζας ἔχων.

*Μακρόρρις, ινος, ὁ, (ῥὶς). Μακρομύτης.

Μακρόρυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ μακρὸν ῥύγχος ἔχων.

Μάκρος, εος, ους, τό· ταὐτὸν τῷ, μῆκος, μόνον παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131.

Μακρός, ά, όν (ἐκ τοῦ, μᾶκος, τό· κυρίως, μακερὸς, μακρὸς, οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ, μῆκος, μηκεδανὸς, καὶ μακεδνός)· λέγεται ἐπὶ διαστήματος τόπου καὶ χρόνου. 1) ἐπὶ τόπου, μακρὺς, ἐκτεταμένος κατὰ τὸ μῆκος, Ὅμ. β) ἀνατεταμένος εἰς ὕψος, ἔχων τὸ μῆκος πρὸς τὰ ἄνω, ο. ε. ὑψηλὸς, πολλάκις παρ' Ὅμ. π. χ. μακρὸς Ὄλυμπος, οὔρεα, δένδρα, τείχεα μακρὰ κ. τ. π. «Μακρὰ κύματα,» τὰ εἰς ὕψος ἐορυφούμενα. γ) ἔχων τὸ μῆκος πρὸς τὰ κάτω, ἀρα βαθὺς, ὡς, φρέατα, Ἰλ. Φ, 197. δ) ἐπὶ διαστήματος τόπου, μακρυνὸς, ἀπέχων πολλὰ, διακριτῶς πολὺ διάστημα τόπου ἢ ὁδοῦ, Ὅμ. «Ἐλεύθομαι,» Ἰλ. Ο, 358. «Μακρὰ βιβᾶς, βιβῶν, βιβάσθων, κάμνων μακρὰ, μεγάλα βήματα, Ὅμ. Β, 219. Ὀδ. Τ, 450. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως ἐπὶ φωνῆς, «Μακρὸν αὐτεῖν, μακρὰ βοᾶσθαι, ὡσαύτως μακρυά, ὥστε νὰ ἀκούῃ τις ἀπὸ μακρόθεν, ἠγοῦν μεγαλοφώνως, πολλάκις παρ' Ὅμ. «Μακρὸ μεμυκώς·» μακρυὰ μουγγίζων ταῦρος, Ἰλ. Σ, 580. ε) καθόλου, μέγας, εὐρύχωρος, διεξοδικὸς, ὡς «μακρὸς λόγος, Μεθομ. ζ) τὸ, μακρῶ, ἐν χρήσει πολλάκις ἐπὶ αὐξητικῆς ἐννοίας μετασυγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, Μεθομηρκ. ὡς παρὰ Πλάτ. «Μακρῷ ἀρίστης,» καὶ, «Μακρῷ ῥᾴονα, Πλούτ. ἀντὶ τοῦ, πολὺ, κατὰ πολλὰ καλλίτερα, καλλίτερον. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολὺ τρεφομένου τι πρᾶγμα, π. χ. «Μακρὸν ἐλδωρ (Ὀδ. Ψ, 54.)», ἐπιθυμία ἐπὶ πολὺ τρεφομένη· ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, πολυχρόνιος, ὡς Ἤματα μακρὰ», Ὀδ. Κ, 470. Ξ, 367. Χ, 301. «Νὺξ μακρὴ», Ὀδ. Λ, 373. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὑρηται αὕτη ἡ σημασία, τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς, μακρὸς βίος κτ. ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη ζωή· ὁ Φώτ. ἔχει «Μακρὰ γραμμὴν, ἢ καταδικάζουσα· ὁ δὲ ἀπολύων βραχεῖαν ἐσημειοῦτο. «Μακρὰν ὀνείαν,» τὴν πολλὴν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. «Μακρὰν τίμησιν,» τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμὴν, ὅτε τινὰ καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμήματι· βραχεῖαν δὲ, ὅταν ἀπολύσειν καὶ μὴ καταδικάζοιεν. «Διὰ μακροῦ,» ὑπακουομ. χρόνου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν, ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον. «Οὐ διὰ μακροῦ»,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεφευγώς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὥσαύτως καὶ, »σὺν ἐς μακρὴν, Ἡρ. 2, 121. 1. 5, 108. Ἡ εὐθετέρα δοτικὴ, μακρᾷ, συντάσσ. ὡς καὶ τὸ, πολύ, πολλάκις ἐπιτάσεως χάριν μετὰ ὑπερθετικοῦ, ἐξαίρ. ὑμακρῷ μάλιστα, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. — Τὸ ὁμαλὸν συγκρ. ἔστε μακρότερος, Ὀδ. τὸ δὲ ὑπερθ. μακρότατος, Ἰλ., τὰ δὲ ἐπίρρ. μακροτέρως, μακροτέρω, καὶ, μακροτάτως καὶ μακροτάτω, ἔτι δὲ, μακρότερα καὶ μακρότατα ὡς ἐπίρρ. πολλάκις, πρβ. μακρὰν· ὅθεν »Ἐπὶ τὰ μακρότερα, πλέον κατὰ μῆκος, διεξοδικώς, Σβείγχ. Ἡροδτ. 1, 50. »Ἐπὶ μακρότατον, πολλὰ μακρυά. »Ὅσον ἐπὶ μακρότατον, ὅτον τὸ δυνατὸν πολλὰ μακρυά, Ἡρότ. 2, 29. 4, 16. 192. ἢ καὶ, »ἐπ' ὅσον μακρότατον, Ἡρότ. 2, 34. Τὸ ἀνώμ. συγκριτ. ποιεῖ, μᾶσσον, μᾶσσον, Ὀδ. Θ, 203. πλὴν, ὀρθότερον κατὰ Δρᾶκ. σ 32, 24., ἤθελεν ἦναι ἐν τῷ οὐδετ., μᾶσσον· τὸ ἀνώμ. ὑπερθ. ἔστι, μήκιστος, Ὁμ. καὶ Δωρκ, μάκιστος. (Ἐπκ. — υ, Ἀττκ. υυ)

Μακροσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ μακρὰ, σκέλη, πόδας ἔχων.

Μακροστελέχης, ες, ὁ, ἡ (στέλεχος). Ὁ μακρὸν στέλεχον ἔχων.

Μακροσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ὁ μακρὰν συλλαβὴν ἔχων.

*Μακροτάτω, Ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ μακρός. Πολλὰ μακρὰν, ἀντίκ. τῷ, ἐγγυτάτω, Διογ. ἐπιστ.

Μακροτάνων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω). Μακροτεντωμένος, μακρὰν ἐκτεταμένος, μακρὸς, Ἀναλέκτ. β'. 295. »Ἥλιος μακροτένων, μακρὸν κυρφίον.

*Μακροτέρω, καὶ, μακροτέρως, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ μακρός. Μακρύτερα, πλέον ἐκεῖθεν, ἀντίκ. τῷ, ἐγγυτέρω.

Μακρότης, ητος, ἡ (μακρός). Τὸ εἶναι τοῦ μάκρους, τὸ μάκρος, ἐπίτε διαστήματος καὶ διερυσίας.

Μακροτομέω, Μακρυά, οὐχὶ κοντὰ κόπτω. »Μακροτομέω τὴν ἄμπελον, Ἱππίω, κλαδεύω τὸ κλῆμα τοιουτρόπως, ὥστε αἱ κλιματίδες μένωσι μακραὶ, μακροκλαδεύω· ἐκ τοῦ

Μακρότομος, ὁ, ἡ (τέμνω, μακρός). Ὁ μακρὰ κεκομμένος, μακροκλαδευμένος· καὶ, μακροτόμος, ὁ μακρὰ κόπτων, μακροκλαδεύων.

Μακρότονος, ὁ, ἡ (τείνω). Μακροτεντωμένος, διὰ τοῦ μήκους ἐκτεταμένος, μακρὸς, Ἀναλέκτ. β'. 219. »Μακρότονοι σχοῖνοι, μακρὰ ἐξεπλωμένοι. ὅπου πρότερον, Μακροτέρων, ἔκειτο. Ἐν τοῖς Μαθηματ. παλ. σελ. 53. ὁ μακρὸν τόνον ἔχων, πολλὰ τανισμένος ὤν.

Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ μακρὸν τράχηλον ἔχων.

Μακροῦπνία, ἡ (ὕπνος). Τὸ πολὺν καιρὸν κοιμᾶσθαι· μακρὸς ὕπνος, Εὐστάθ.

Μακροφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (φάρυγξ). Ὁ μακρὸν φάρυγγα, λαιμὸν ἔχων. (υ υ υ–)

Μακροφλυαρήτης, ου, ὁ (φλυαρέω). Ὁ μακρὰν φλυαρίαν ποιῶν, ὥστε τὸν βαρύνεται τις, πολύλογος, Ἀνθολογ.

Μακροψυχής, ές, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μακρὸν ψυχὴν, μεγάλην αὐξησιν ἔχων, φυσικὰ μακρύς.

Μακρόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μακρὰ φύλλα ἔχων.

Μακροφωνάω, ῶ. Μεγάλως φωνάζω, ὥστε ἀκούομαι μακρὰν, ἢ μεγαλοφώνως ψάλλω, ἠχῶ· καὶ, ἐπὶ πολὺ φωνάζω, Ἱππ. ἐκ τοῦ

*Μακρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Μακρυά, ἤτοι μεγαλοφώνως φωνάζων, ὥστε ν' ἀκούῃ τις μακράν.

Μακρόχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). Ὁ μακρὰ χείλη ἔχων.

Μακρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μακρὰς χεῖρας, βραχίονας ἔχων.

Μακρόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὁ μακρὰς χηλὰς ἔχων.

Μακροχρονίζω, Μ. ίστ. Μακροχρόνιος εἰμὶ ἢ γίνομαι, πολὺ διαρκὼς παρὰ τοῖς Ὁ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀργοπορῶ· ἐκ τοῦ

Μακροχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ πολὺν καιρὸν ζῶν, ἢ διαρκὴς, πολυχρόνιος, πολυκαιρινός, Πλάτ.

Μακροχρονιότης, ητος, ἡ. Ἡ μακρυνσις, διάρκεια τοῦ χρόνου ἢ τῆς ζωῆς, Γλωσσάρ.

*Μακρόχρονος, ὁ, ἡ, = μακροχρόνιος.

*Μακρόω = (μακρὸς) = μακρύνω.

Μάκρυμμα, τος, τὸ (μακρύνω). Τὸ ἀπομακρυσμένον, ἢ μάκρυνσις, ἀπόστασις· τὸ εἰς μῆκος ἐκτανθὲν· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποκρουσμένον· τὸ μισημένον· βδελυγμὸς, ἀποστροφὴ, Ἔξες. β'. 1. καὶ 11.

Μάκρυνσις, εως, ἡ. Ἡ Ἔκτασις, ἡ τέντωσις· καὶ τὸ μέρος διάστημα τῆς ἀποστάσεως, ἀπομάκρυσμα· ἐκ τοῦ

Μακρύνω (μακρὸς). Μακρὸν ἢ μακρὺ ποιῶ τι, ἐκτείνω, ἁπλόνω κατὰ μῆκος καὶ μεταφ. αὐξάνω, μεγεθύνω τι. 2) ἀπομακρύνω τι, éloigner, ὅθεν ἀποκρούω μακρὰν ἀπ' ἐμαυτοῦ, καταρρίπτω, ἀποστρέφομαι.

Μάκρων, ωνος, ὁ. Μακροκέφαλος. Πιθανῶς ἐξέλαβον τοῦτο ἐκ τοῦ ἄγνου, Μάκρωνες, καλούμενον, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 1. τὸ ὁποῖον θέλουσι, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Μακροκέφαλος, ἐκ τοῦ, μακρὸς, Διον. Περιηγ. 766. Στράβ. ιβ'.

Μάκρωσις, ἡ (μακρόω), ταυτὸν τῷ, Μάκρυνσις, Πολύβ. ιε. 36.

Μακρώτης, ου, ὁ (οὖς). Ὁ μακρὰ ὦτα ἔχων, ἢ μακρὰν ἀκοὴν, ἀμφ.

Μακτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, Μάκτης, ου, ὁ (μάσσω). Ὁ τὰς μάζας μάττων, ζυμωτής. 2) παρ' Ἡσυχ. = Μάκτρα· ἄδει

Μακτήριος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὸ ζυμώνειν. Παρὰ Πλουτάρχ. ἢ, σ. 39. καλοῦνται, Μακτήρια, τὰ, ἐργαλεῖά τινα τοῦ μαγειρείου. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Μακτήριον, διὰ τοῦ, ι, λαστήριον, κίλυμμα ἱερὸν, κρύφιον, ἢ κύκλος ξύλινος.

*Μάκτης, ου, ὁ, ἴδε μακτήρ.

*Μακτός, ἡ, όν (μάσσω). Ζυμωμένος, μαλαγμένος.

Μάκτρα, ἡ (μάσσω). Ἡ κιβώτιος, ἢ τῆς ἀρτοποιΐας σκάφη, ὅπου ὀηλ. μαλάσσουσι, ζυμώνουσι τὰ ἄλευρα μετὰ ὕδατος καὶ ποιοῦσι τὸν ἄρτον, Σκαρίδα, ἢ Σκαφίδιον. 2) πᾶν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τρίβουσιν ἢ κοπανίζουσί τι. 3) ἡ σκάφη τοῦ λουτροῦ, ἄλλως, πύελος, καὶ, σκάφη, Πολυδ. ζ'. 168. Πολύβιος λ'. 20. Ὁ Φώτ. ἔχει »Μάκτρα, λίθινον καὶ κεραμοῦν σκεῦος, ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδένουσιν.

Μακτρισμός, ὁ. Εἶδος κωμικοῦ χοροῦ, ὀρχήσεως, ὅστις ἄλλως καὶ, Ἀπόκινος, λέγεται, Ἀθήν. ιδ'. σ. 629.

Μάκτρον, τὸ (μάσσω). Τραμέτι, πανίον εἰς τὸ ἀποσπογγίζειν ἐπιτήδειον, ὡς π. χ. μανδύλιον, πετσέτα κ. τ. τ. Στεφ. Γλωττ.

*Μακύνω, Διωρ. ἀντὶ μηκύνω.

*Μακώ, ἀρχ. ποιητ. μετ. ἀορ. τοῦ μηκάομαι. Ὁμ. (Ἐνεστ. μάκω οὐκ εὔρ. ὡς οὕτω μύκω.)

Μάκων, ἄχρηστος ὅθεν τὸ, μάκαρ, μακαρώς, Ἰλ. Δ, 435. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, »Ἀζηχὲς μακεῦσι, ἀκούεται ὅπα ἀρνῶν, ἀντὶ τοῦ, μηκώμενοι, βληχόμενοι, βοῶσι, βελάζουσι. Ἀντὶ τούτου ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, μεμηκώς, καὶ, μέμηκε, τροπὴ τοῦ ᾱ εἰς ῆ διὰ τὸ μακρὸν τῆς συλλαβῆς· καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, κεκραγώς· καὶ, βοᾷ, μέμυκε, κρυπτάζει· παρομοίως ἔγινεν ἐκ τοῦ, μύκω, καὶ τὸ, μηκάω, μηκάζω, καὶ μηκάομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὡς ἐκ τοῦ, μύκω, μυκάω, μυκάομαι. Ἐκ τούτων παρῆκε καὶ ἑρμην. ὁ Ἀπίων τὸ ἐν Ἰλ. Π, 469. »Καθάπερ ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀντὶ τοῦ, βοήσας, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, ἐπὶ μήκος, ἑρμηνεύ. καὶ παράγουσιν ἐκ τοῦ, μᾶκος, ἀντὶ τοῦ, μῆκος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, μακεδνὸς, μακρὸς, καὶ, μάκελλα.

Μακὼν, ἀρχαῖος ποιητ. μετοχ. ὑπερ. β'. τοῦ μηκάομαι, τίθεται δὲ, ὅπωστοῦν ἐπιρρηματικῶς, ἐπὶ ἀποδυηκότος καὶ ὄντος ἐν ἀγωνίᾳ, ποιον, ἄτομον ἦχον ἀποτελῶν, ἤγουν στεναστικὸν τόνον ἐκβάλλων ἐν τῷ ἀποδυήσκειν (οὐχὶ δὲ, καθώς τινες ἐσφαλμ. ἑρμηνεύουσιν, εἰς μῆκος ἐκτείνων), Ἰλ. Π, 469. Ὀδ. Κ, 165. Σ, 93. Τ, 434. (ἐνεστ. μάκω οὐκ ὑπάρχει, καθὼς οὔτε, μύνω.)

Μάλα, ἐπίρρ. Πάνυ, σφόδρα, λίαν, ἄγαν, κατὰ πολλὰ, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς· σημαίνει ἔτι καὶ τὸ πέραν τοῦ μετρίου. Τοῦτο τὸ μόριον ὑπάρχει ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὕστερον ἐν τῶν μάλιστα ἐν χρήσει Ἑλλην. λέξεων, τὸ ὁποῖον συντάσσ. μετ' ἐπίρρμ., ἐπίστ. καὶ ῥημ., καὶ δύναται νὰ προταχθῇ τῆς λέξεως ἢ ἐπιταχθῇ· συχνότατα συντάσσει ὁ Ὅμηρος, μάλα πολλὰ, ἀντὶ κατὰ πολλὰ, καθ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ γένη, ὃν τρόπον τὸ μάλα ἐν γένει συνάπτεται τοπλείστον μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων διαφόρων· ὅθεν 1) ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει λέξιν τινὰ, καὶ ἐξηγεῖται πολλάκις διὰ τοῦ, μάλιστα, παρὰ πολὺ, κατὰ πολλὰ, καὶ παρ' Ὁμ. ἐξαίρτ. συχνάκις οὕτω »Μάλα πάντες, πᾶσκι, πάντα, κτ. ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς ἅπαντες, ἐπεξήγησαι, ἅπαξάπαντα, ἤγουν, μάλιστα ὅλαι, αι, α, ἡ, ὅλαι, αι, α χωρὶς ἐξαιρέσεώς τινος, Ἰλ. Ν, 741. Χ, 115. Ὀδσ. Β, 306. Π, 285. ἔτι δὲ, »Πάγχυ μάλα, καὶ μάλα πάγχυ, ὅπερ ἐστὶν Ἀττικὸν ἐκ παραλλήλου ἀντὶ τοῦ, λίκνα πάνυ, ὡς καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως, νόσφιν ἕτερ, συνώνυμά εἰσι καὶ σημαίνουσιν ἅμφω ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, Ἰλ. Μ, 165. Ξ, 143. Ὀδ. Ξ, 357. καὶ ἀλλαχοῦ. »Εὖ μάλα καὶ, μάλ' εὖ, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα πολλὰ καλά, Ὀδ. Χ, 190. Ψ, 175. Schaef. L. Bos. p. 224. »Μάλ' αὐτίκα, παραυτὰ, εὐθὺς τώρα, ἄιχ' ἀναβολῆς, Ὀδ. Κ, 111. Ο, 424. »Αὐτίκα μάλα, Ἡρότ. 7, 103. »Μάλ' εἰδὼς, πάντοτε, ὅλον ἔν, πάντοτε καὶ πάντοτε, Ἰλ. Ψ, 717. Ὀδ. Η, 118. 219. »Ἄχρι μάλα πέφασται, ἕως οὗ ἐσώτατα (ἐτουρούπωσε) διέλθοι, Ὀδ. Σ, 370. »Μάλ' ἄδειν, πάντη οὕτως, σωστὰ, ἀπαράλλακτα ἔτζι, Ὀδ. Σ, 258. »Ἀβληχρος μάλα τοίχος, μάλιστα τόσον, καθὼς χρειάζεται, μαλακὸς, Ὀδ. Δ, 135. »Σαρδόνιον μάλα τοῖχον, ἔτζι ἀπαράλλακτα Σαρδάνιος, Ὀδ. Τ, 302. »Μάλα μύριοι, ὅλως ἀναρίθμητοι, Ὀδ. Π, 121. Ο, 656. Γ, 422. καὶ μετ' ἐπιτατικωτέρας ἐννοίας ταχύτητος, ἐν Ἰλ. Δ, 218. Τ, 362. καὶ ἀλλαχοῦ. Διὰ νὰ σημάνῃ τις πρᾶξιν ἐπαναληφθεῖσαν, ἐν χρήσει τὸ, »μάλ' αὖ, ἢ καὶ μόνον ἁπλῶς τὸ, »μάλα, ἀντὶ τοῦ, πάμπαλιν, πάλιν ὅλως, Αἰσχ. Πέρσ. 1038. Reisig epaecr. Σοφ. Ο. Κ. 1457. Τὸ μάλα ἐπιτείνει καὶ τὴν ἔννοιαν ἑνὸς συγκριτικοῦ, ὡς, »μάλα πρότερος, ἀντὶ. πολλῷ πρότερος, Ἰλ. Κ, 124., ὁμοίως δὲ ἐπιτείνει καὶ μίαν ἀρνητιν, οἷ, μάλ' οὐ, μάλ' οὔπως, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, βεβαια ὄχι. τελείως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Β, 241. Ὀδ. Ε, 103. καὶ Ἀττκ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδτ. 1, 93. »Οὐ μάλα τι, παντάπασι. μὴ τὴν ὁλότητα. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὔχρηστον πολλάκις, »Καὶ μάλα, ἔνθα τὸ μάλα ἐπιτείνεται διὰ τοῦ, καὶ, ὡς τὸ λίαν ἐν τῷ, καὶ λίαν, ἴδε καὶ, 9. Τὸ, »Καὶ μάλα. σημαίνει καὶ ἐμφατικὴν κατάφασιν, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχει, καὶ μάλιστα πολλά, Schaef. Διον. συνθ. σ. 333. πρβ. τὸ ἀκόλουθον. β) τὸ, μάλα, ἐπιβεβαιωτικόν τι, ἐν χρήσει ὡς ἐπιβεβαιωτικὸν, ἐπιμυριστικὸν, πειστωτικὸν, ἀντὶ τοῦ, βεβαιότατα, πολλὰ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λὰ, τῳόντι κτλ. πλὴν τότε σπανίως κεῖται μόνον, ὡς Ὀδ. Δ, 733. Παρ' Ὅμ. συνήθως »ἦ μάλα δή«, ἐν ἀρχῇ κώλου τινός, Ἰλ. Ε, 422. Σ, 12. Ὀδσ. Δ, 169. 333. 770. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ὡσαύτως καί, »Ἦ δήπου μάλα«, Ἰλ. Φ, 583. συχνότερον δέ, ἦ μάλα, ἄνευ τοῦ, δή, Ἰλ. Γ, 204. Σ, 18. Ὀδσ. Β, 325. καὶ ἀλλαχοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καί, »Μάλα δή, μάλα τοι, καὶ μάλα. γ) εἰ μάλα, αἰ καὶ μάλα, καὶ εἰ μάλα, αἰ καὶ μάλα περ, ἐπιφερομένης εὐκτικῆς, δηλοῖ, ὅσον πολλά καὶ ἄν, π. χ. »Εἰ μάλα μὲν χόλος ἶκοι (Ἰλ. Γ, 399. Ὀδσ. Ε, 485. Θ, 159. Χ, 13.)«, ὅσον πολὺ καὶ ἂν τὸν κυριεύσῃ ὁ θυμός· ἐνταῦθα ὑποτίθεται μὲν ὁ θυμὸς ὡς δυνατόν, ἀποφάσκεται δὲ ὡς ὑπάρχον πραγματικῶς· τοὐναντίον δὲ τίθεται ἡ ὁριστική, ὅταν θεωρῆται πράγματι ὡς ὑπάρχον πραγματικῶς, »Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι (Ἰλ. Α, 178)«, ἀνίσως εἶσαι τῳόντι πολλὰ δυνατός, τὸ ὁποῖον καὶ δεδόσθω, δὲν σοὶ ἀρκεῖται τις· ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ, μάλα, μόνον εἰς τὸ ἐπίθ. καρτερός. Αὐτὶ δὲ τοῦ εἰ μετὰ τῆς Εὐκτικῆς κεῖται καὶ πολλάκις ἡ μετοχὴ προσκειμένη ἢ τῷ μάλα περ (Ἰλ. Ξ, 58. Ν, 117. Ρ, 710. Ὀδ. Β, 200.) ἢ. καὶ μάλα περ, καὶ περ μάλα, Ἰλ. Α, 217. Ρ, 571. Ὀδ. Ξ, 155. Σ, 385. δ) ὡς τό, λέαν καί, ἄγαν, κατὰ πολλά, πάρα πολύ, Υ̓. Β, 249. Ὀδσ. Ξ, 464., σπανίως μέντοι, ε) παρ' Ἡροδτ. 7, 186. ἐκ γενικῆς ὁμιλίας, αὐτὶ τοῦ, ἐν γένει δέ. (νν, παρ' Ὅμ. δέ ἔστιν ἡ λήγουσα ἐν τῇ ὀρσει τοῦ στίχου εἶναι καὶ μακρά, ἐξαιρτ. ἐπ φερομένου ἀμεταβόλου, ὡς Υ̓. Γ, 214. Δ, 379. Κ, 172.)

2) Συγκριτκ. μᾶλλον, αὐτὶ τοῦ, πλέον, περισσότερον, σφοδρότερον, πολλάκις παρ' Ὅμ. σημαίνει δὲ καὶ, πρωτιστέρως, ἀριστότερον, ἀτρεμέστερον, Ἰλ. Ε, 231. Μ, 344. Ὀδσ. Α, 351. τὸ Λατ. potius· καὶ περιγραφικῶς, »ἐπὶ μᾶλλον«, Lobeck Φρυν. σ. 48. σημαίνει δὲ καὶ πιστοτέραν αὔξησιν, ἀντὶ τοῦ, μᾶλλον καὶ μᾶλλον, πάντοτε περισσότερον, Ὀδ. Ο, 370. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐμφαίνεται ἐν γένει τὸ παρ' Ὅμ. εὐχρηστον, »Κηρὸὶ μᾶλλονα ἕνδα τὸ, μᾶλλον, δὲν πλεονάζει ποτέ, καθὼς ὑπολαμβάνει ὁ Ἐρμ. ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 362. καὶ τὰ χωρία τοῦ Ἀρίστου παρ' Ἰακ. Α. Π. σ. 150., ἔνθα τὸ, μᾶλλον, κεῖται, καθὼς φαίνεται, ἀντὶ τοῦ, μᾶλλα, ἀνήκουσιν ἐνταῦθα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἁπλασιάζεται, »Μᾶλλον μᾶλλον«, ἀντὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, magis magisque, Meineke Μένανδρ. σ. 286. α) »πιστὸς μᾶλλον«, ἀντὶ, κατὰ πάντα τρόπον, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, πολλάκις παρὰ Πλάτ. π. χ. Χαρμ. σ. 162. Β. β) ἐπιτεταμένως, ὡς ἀκολούθως, »Πολὺ μᾶλλον«, πολὺ περισσότερον, Ἰλ. Ι, 700. συχνότατα »Ἔτι μᾶλλονα«, ἀκόμη περισσότερον, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὁμοίως καί, »Μᾶλλον ἔτι«, Ὀδ. Α, 322. καί, »Ἐπὶ μᾶλλονα«, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἢ »Ἠπὶ μᾶλλον«, Ἰλ. Θ, 470. Ὀδ. Β, 334. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει μὲ ἐπάλληλα ἐπιτατικά. »Καὶ μᾶλλον ἔτι«, Ὀδσ. Σ, 22 ἢ καί, »Ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον«, Ἰλ. Ψ, 386. 429. μετρίζει δὲ τό, »Μᾶλλον τιν, κάτι περισσότερον, πολλάκις παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττ. γ) αὐτὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, ἀντιστοίχως ἐν γένει τῇ φύσει τοῦ συγκριτικοῦ, παρὰ πολύ, παρὰ πολλά, Ἰλ. Ι, 300. καὶ ἐντελῶς, »Μᾶλλον τοῦ δέοντος«, πλέον ἢ ὅτε εἶναι χρεία, Πλάτ. ε) Ἐὰν καὶ τό, μᾶλλον, προτασσόμενον τῷ ἐπιθ. περιγραφῇ συνήθως τὸ συγκριτικὸν καὶ ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τούτου, ὅμως οὐχὶ σπανίως προσκεῖται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ συγκριτικόν, ὡς κατὰ πρῶτον μὲν παρ' Ὅμ. Ἰλ. Π, 243. »Ῥηίτεροι μᾶλλον«, εἶτα δὲ παρ' Ἡροδτ. 1, 31. 32. 7, 143. 8, 41. 9, 7. 1. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς γνησιωτάτοις αὐτοῖς Ἀττικοῖς, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστφ. ἴδε Θωμ. Μ. σ. 596. Ματθ. Ἑλλην. Γραμματκ. σ. 634. Ἰακ. Α. Π. σ. 59. Heind. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 281. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 772, 834. καὶ τότε συντείνει εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ περισσότερον τὸ συγκριτικόν. ε) τό, μᾶλλον φαίνεται ἐσῦ ὅτε ὡς ὑπακουόμενον εἰς τό, βούλομαι, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 112. 117. Ρ, 331. Ψ, 594. Ὀδσ. Δ, 488. Μ, 350., ὡς τόσον, τέ, βούλομαι, ἔχει αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ τὴν συγκριτικὴν σημασίαν, ἀγχιπλ κάλλιον, προτιμῶ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ συγκριτικὸν ἐκλείπει τῷ ῥήματι, καὶ δὲν εἶναι χρεία νὰ ὑπακούηται, ἴδε βούλομαι, 2. Valck. Ἡροδτ. 3, 40. Βεντ. Θεογν. 145. ὁ δὲ Ἑρμείνος ἐν Vig. σ. 884. ἑρμην. τοῦτο ἄλλως πως· ὡς τόσον, δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ, ὅτε τοιοῦτοι παρελειφθὴ ἡ λέξις, μᾶλλον, ἐκεῖ, ὅπου δύο ῥητὰ ἐνοῦνται διὰ τοῦ, ἤ, ὡς παρὰ Σοφκλ. Αἰ. 986. »Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ καίνους γλυκύς«, ἔξω μόνον ἀνίσως θελήσῃ τις νὰ μεταβάλῃ τὸ ἢ εἰς οὐ· ὡσαύτως ἔχει καὶ ἐν Αἰ. 1357. »Νικᾷ γὰρ ἀρετὴ μα τῆς ἐχθρᾶς πολύν, μ' ὅλον ὅτι τὸ ῥῆμα αὐτὸ νικᾶν ἔχει ἐν ἑαυτῷ συγκριτικὴν ὕοκμη, πρβ. Weesel. Διόδ. 11, 10. ζ) παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Μᾶλλον μὲν, αὐτὶ τοῦ, κυρίως βέβαια, καθὼς εἶναι τῳόντι, »Μᾶλλον δέα, αὐτὶ τοῦ, πολλῷ μᾶλλον, τοὐναντίον. »Τί μᾶλλον«, διατί κυρίως, καθ' αὑτό; πῶς ὄντως; »Μᾶλλον ἢ οὐκ, καὶ ὄχι μᾶλλον. »Οὐ μᾶλλον ἢ — «, ὄχι τόσον, ὅσῳ μᾶλλον. π. χ. »Οὐ γέλωτα εἶναι μᾶλλον ἢ καταγέλαστα«, Δεγγ. κεφ. 36. η) μετὰ διττῆς ἀρνήσεως, »Οὐδὲν μᾶλλον ἢ οὐ —, Ἡροδτ. 4, 118. 5, 94. 7, 16, 3.

3) Ὑπερθετ. μάλιστα, αὐτὶ τοῦ, ὡς ἐπιτροπολύ, ἐπιτοπλεῖστον, τὸ περισσότερον, σφοδρότατα, πλέον πάντων, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὄσσον αὐτὶ τοῦ, ἐξαιρέτως, ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν· οὕτω καί, »ἐν τοῖς μάλιστα«, ἀπαραλλάκτως εἰς τὸ Λατ. inprimis, pro primis, Schaef. Διον. συνθ. σ. 378. ὡσαύτως καί, »Ὃς τὰ μάλιστα, ἐς μάλιστα«, Ἡρόδτ. καὶ Ἀττικοί· ἔτι δέ, »Ἐπὶ μάλιστα«, Lobeck Φρυν. σ. 48. τό δὲ »Ἀνὴρ ὁκτμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα (Ἡρόδ. 7, 118. 141.)«, ὁηλοῖ, τόσον περίφημος, ὅσον ὁ ὢν μάλιστα πάντων περίφημος· ὡσαύτως καί, »Σέβουσι τὴν πίστιν ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα«, Ἡροδτ. 3, 8. α) τό, μάλιστα, προσκείμενον τῷ θετικῷ, περιγράφει μὲν συνήθως τὸ ὑπερθετικόν, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 460. ἐσσ' ὅτε δὲ καὶ ἐπιτάσεως χάριν προτίθεται τῷ ὑπερθετικῷ. »Χθιστος μάλιστα, μάλιστα φίλτατος« κτλ. Β, 320. Ω, 334. β) μάλιστα ἀντὶ »ναὶ«, ἐπιφερ. γενκ. ἢ τοῦ, ἢ. Εὐρ. Ἰ. Αὐλ. 1594. Ἀπ. Ρ. 3. οι. Schaef. Διον. συνθ. σ. 284. γ) ἐπὶ προσδιορισμῶν ἀριθμοῦ, χρόνου, τόπων καὶ ἄλλων σχέσεων ἐν χρήσει πολλάκις τό, μάλιστα, διὰ νὰ δηλώσῃ τις, ὅτι ὁ διδόμενος προσδιορισμὸς δὲν εἶναι μὲν πάντῃ ἀκριβὴς, ὅμως προσεχέστατος τῇ καθ' αὐτὸ ποιότητι τοῦ ἀντικειμένου, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, π. χ. ἡμισυ μάλιστα, σχεδόν πως τὸ ἥμισυ. »Μαλιστά που κατὰ μέσον«, σχεδὸν κατὰ τὸ μέσον, »Κατ' ἔχνος μάλιστα ἀνθρώπου«, σχεδόν, ὡς ἔγγιστα πολλὰ ὁμοῖον μὲ ἴχνος ἀνθρώπου· τοὐναντίον ὁ Thiersch ἐξηγεῖ ἐν τῇ Ἑλλην. Γραμματικῇ του σ. 407. τό, μάλιστα, προτεῖμενον λέξεως ἀριθμοῦ, διὰ τοῦ, παρὰ ἢ ἐπὶ, πλέον ἢ, πλὴν ἀπατᾶται, κακῶς ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐκ τῶν ἀκολούθων παραδειγμάτων ἐκ τοῦ Θουκ. οἷον, Ι, 118. »Ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα 49 χρόνων, πρβ. 1, 93. ὡσαύτως 8, 62. »Ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα μ' ὅλον ὅτι εἶναι μοῖον 99 χρόνοι, ὥστε δύναταί τις μᾶλλον νὰ ἐκλάβῃ τοὐναντίον, ὅτι τό, μάλιστα, προσκείμενον ἀριθμητικοῖς, παριστᾷ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειοτέραν ἐκτίμησιν, τὸν ὅσον τοδυνατὸν στρογγύλον ἀριθμόν, καὶ ἰτοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας τὸ πολὺ πολὺ· ἀπαραλλάκτως ἢν ἐν χρήσει καὶ τὸ Λατ. admodum, πρβ. καὶ Ἡροδτ. 7, 21. 30. 8, 65. δ) »Ναὶ μάλιστα«, ἐπὶ ἀποκρίσεως πολλὰ καταφατικῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λατ. vel maxime, Heind. Πλάτ. Φαίδων. σ. 61. Ε. »Μάλιστα πάντως«, αὐτὶ τοῦ, τοπεριτσότερον ἀπὸ ὅλους, Ἡρόδτ. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἐτοίμης ψιλῆς ἐμφαντικῆς καταφάσεως, πάντως, βέβαια ἔτζι, πάντη βεβαίως. (ν—υ)

Μαλαβάθριον, ὁ, ἡ. Ὁ μετὰ, ἢ ἐκ μαλαβάθρου κατεσκευασμένος.

Μαλάβαθρον, ἡ, Μαλέβαθρον. Ἀρωματικὸν φύλλον Ἰνδικοῦ τινος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον συνήθως στρογγύλως διπλωμένον πωλεῖται, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἀπαντᾶται ὀνομαζόμενον ἁπλῶς, φύλλον, αὐτὶ τοῦ, μαλάβαθρον, καὶ Pollatum unguentum, αὐτὶ τοῦ, μαλαβάθρινον ἔλαιον· καὶ ἐπεμένως »Φύλλου σφαιρίαι, Γεωπονν. ς'. 6. σημ. καλεῖται δὲ καί, »Φύλλον Ἰνδικόν«, Διοσκορ. α. 11. Πλίν. ιβ'. 26. καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, Δαγκοκατσία· πιθανῶς ἐστι τὸ Ἰνδικὸν Μπετελ, τοῦ ὁποίου τὰ διπλωμένα καὶ ξηραμένα φύλλα μασσῶνται ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ. (υνυυ)

Μάλαγμα, τό (μαλάσσω). Πᾶν εἶτε μαλάσσει, ἀπαλύνει, ἄρα τὸ μαλακτικὸν ἔμπλαστρον, ἢ τὸ ἐκ μαλακτικῶν φαρμάκων κατεσκευασμένον ἐπίθεμα, τὸ ὁποῖον μαλαύνει καὶ καθησυχάζει τοὺς πόνους, Ἱατρ 2) ἐν μαλακὸν σῶμα, π. χ. ὡς τό, Κιλίκιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλύονται καὶ θραύονται τὰ κτυπήματα καὶ αἱ προσβολαὶ σκληρῶν σωμάτων, ὡς τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν· ὅθεν

* Μαλαγματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὡς ἐκ τοῦ εἴδους μαλάγματος, Γαλην. Τ. 2, σ. 105. Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 632.

* Μαλάζω, Μ. άξω, = μαλάσσω· ὅθεν μελακός, μάλαξ, βλάξ.

* Μάλαθρον, τό, αὐτὶ, μάραθρον. λ = ρ.

Μαλακαίπους, οδος, ὁ, ἡ (μαλακός, πούς), ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Μαλακόπους. Ὁ μαλακοὺς πόδας ἔχων· ὁ μαλακὸς ἡμέρως, ἥτυχος, αὐ· ἀγάλι περιπατῶν, παπᾶς, Θεόκριτ.

Μαλακαύχητος, ὁ, ἡ, παρ' Ἀριστοτ. Σκυλ. Ὁμ. ευ. ἐπῶ. τοῦ ὕπνου, πιθανῶς ἐκ τοῦ, ῥέγκ, αὐτὶ τοῦ, ἡμέριος κυτάζων, ἢ ἀπαλὸν ἔχων ὄμμα, κλεάσαμματος· ἄλλοι γράφουσι μαλακαύχητος, ἐκ τοῦ αὐχέω, χωρὶς νὰ δύνεται νὰ τὸ ἐξηγήσωσι καθὼς πρέπει, ἴδε Προσels Beytr. p. 63. Ὁ Κορσὴς προβάλλει τὸ γραπτὸ, μαλακευνήτου.

Μαλακείειον, τό, = μαλάκιον.

Μαλακεννέω, ῶ (εὐνή). Μαλακὰ κεῖτομαι, κοιμῶμαι, Ἱπποκρ. ἐνύπν. 4. καὶ 6. ὅθεν

* Μαλακευνήτης, ὁ, ἡ. Ἁπλᾶ στρωμένος, κοιμώμενος, πλαγιασμένος, Στράβ.

* Μαλακευνία, ἡ. Τὸ οὐσιαστ. τοῦ μαλακευνέω.

Μαλακευτικός, ἡ, όν (μαλακεύω). Ὁ μαλακύνων, πραΰνων, καθησυχάζων, ἀναπαύων, μαλακτικός, Σχολ. Ἰλ. Α, 582.

* Μαλακεύω (μαλακός). Μαλακεύω.

Μαλακία, ἡ (μαλακός). Ἀπλότης, τρυφερότης, ἡ κατάστασις τοῦ μαλακοῦ· ἀντικ. τῷ, Σκληρότης, καὶ, Τραχύτης. 2) συνηθ. ἐπὶ ἀσθρωπίνων καταστάσεων, μαλακὴ ζωὴ, τρυφηλότης· ἀδυναμία, ἀσθένεια, ἡ ὑσὸς ὀλιγοστή, καὶ ἀρχὴν ἔχουσα, καὶ οἷον καταχωσοῦσα τὸ σῶμα· ἡ ἀνωμαλία τοῦ σώματος πρόσκαιρος (ζαιρλίκι, Τουρκ. Indisposition, Γαλ. Unpässlichkeit. Γερμ.), ὁπότε δηλαδὴ τὸ σῶμα εἶναι ὀλίγον ἀσθενές, Wesa. βίος Ὅμ. 36. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, βλακεία, ἀεθλία, ἔλλειψις γεν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταιότητος, ἀνδρίας, τόλμης, καρδίας καὶ ἐνεργείας, ἢ ἀποφάσεως ἔλλειμις· ἔτι δὲ τὸ νὰ κρέμαται τις ἀπὸ τὰ προσβάλλοντα τὰς αἰσθήσεις ἀντικείμενα, ἀκρασία, καὶ τὸ μὴ ὑπομένειν πόνους, ὅτε καὶ ἀντίθ. τῷ, Καρτερία. 2) ἡσυχία τοῦ ἀέρος, τῆς θαλάσσης, γαλήνη, νηνεμία. 3) πληθ. μαλακίαι, θηλυπρεπὴς, τρυφηλὴ μεταχείρισις· καὶ, κολακευτικαὶ ὁμιλίαι, ὡς παρ' Ἰσαίῳ, σελ. 221. »Παράγων ἄνδρα πρεσβύτερον θεραπείας καὶ μαλακίαις«, ἀντὶ τοῦ, διὰ κολακευτικῶν, χαϊδευτικῶν καὶ μαλακῶν λόγων καὶ προφερᾶς θεραπείας. Παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται καὶ ὁ Ὀνανισμὸς, παρὰ τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον.

Μαλακίας, ὁ, = Μαλακίων, Σουΐδας, ἀμφ.

Μαλακιάω, ῶ (μαλακία). Μαλακὸς εἰμὶ, τυφλὸς, ἐπὶ σώματος καὶ συνηθείας· ἔχω τρυφερὸν ὑγιεῖον, ἐξαιρέτως δὲ, φιλάσθενος εἰμὶ, ἢ δειλὸς, ἢ ἀποφεύγω τοὺς πόνους καὶ κόπους. Εὑρίσκεται καὶ κατὰ συγκοπ. μαλκιάω.

Μαλακίζω, μέλ. ἴσω (μαλακὸς). Κάμνω μαλακὸν, ἢ τρυφηλὸν, θηλυπρεπῆ, ἢ δειλὸν, φοβιτσιάρην, ἢ χαῦνον, ἀκλελυμένον, ἢ ὀκνὸν, ἀργὸν, ἀνεργὸν· σπανιώτερον μαλακύνω, ἡμερόω, πραΰνω, Valck. Ἱππ. 303. Παθ. καὶ μέσ. μαλακίζομαι, μαλακὸς εἰμὶ, γίνομαι, ἢ φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος. Ἰδὲ μαλακός. »Μαλακιζόμενος ἐπὶ μονῇ οὐκ ἠνέχετον«, Παρθ. 35. ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐβαρύνετο τὸ κάθισμα καὶ τὴν ἀπραξίαν, ἤτοι τὴν ὀκνηρίαν, ἐβαρέθη τοῦ νὰ κάθηται ἀργός. »Μαλακίζεσθαι πρός τινα, Ἀχ. Ταϊ. εἶμαι ἀδύνατος, φιλάσθενος, νοσηλεύομαι· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἢν ἐν χρήσει κατὰ τοὺς Ἕλλην. τὸ μὲν μαλακίζεσθαι ἐπὶ γυναικῶν, τὸ δὲ, ἀσθενεῖν, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἢ ὁποία ὅμως διαφορὰ φυλάττεται πάντοτε, Lobeck Φρυν. σ. 389. 2) παρὰ Βυζαντ. καὶ νεωτερ. θηλοῦ, κάμνω ὀνανίαν, αὐνανισμόν.

Μαλάκιον, τό, καὶ πληθ. μαλάκια, τά. Σημαίνει ἡ λέξις γένος ἢ τάξιν τινὰ τῶν ἐνύδρων ζώων, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα εἶναι μαλακὸν, οἷον τὰ ὀστρακόδερμα, κ. τ. τ. καθὼς λέγει καὶ Γαλην. ἐν τῷ περὶ Τροφῶν δυνάμεως γ'. »Μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε τραχὺ, μήτε ὀστρακώδες τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' οὕτως ὡς ἀνθρώπους· ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδές τε καὶ σηπίαι καὶ ταυθύδια«, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. α'. 6. λέγονται (κατὰ Σουΐδ.) καὶ, μαλάχια, καὶ, μαλάκεια, ὡς τό, σελάχη. Ὁ Ὀππιαν. ἁλ. α'. 6. καὶ 38. ἔχει, μαλάκεια, πρβ. Horn. jo. de Köhler Aristot. molluscis, Riga, 1820. 2) παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. καὶ κίσσος στις γυναικείος. 3) ὁ Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκοῖς σελ. 93. ὀνομάζει οὕτω, μετεξὺ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναχῶν, καὶ τι ἀγγεῖον πλεκτὸν, »Ἄλλος πλέκων σπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ σπυρίδια τὰ μικρά«. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι ἐν Λ. κρόνια χηλαντά, καὶ πλεκτὰ ἐκ σχοινίου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκεια.

Μαλακίων, ωνος, ὁ, ταὐτόν τῷ, μαλακός· λέγεται ἐνίοτε καὶ ὑποκορ. ὡς παρ' Ἀρτ. Ἐπιλ.

*Μαλακίσκιον, τό, Βαλλάδιος, Sportella.

Μαλακόγειος ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ἐκ μαλακῆς ὢν γῆς, ἀδάφους, ἢ ὁ μαλακὴν γῆν ἔχων.

Μαλακόγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος), ποιητκ. ὁ μαλακόστομος, ἐπὶ ἵππων, »Μαλακόγναθος ἵππος«, Πολυδ. α'. 49, ὁ μαλακὴν γνάθον ἔχων.

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ μαλακὴν γνώμην, διάθεσιν ἔχων, πραΰς, ἥμερος, ἤσυχος. Αἰσχύλ. Προμ. 188.

Μαλακόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ μαλακὸν δέρμα ἢ κελύφωμα ἔχων. »Ἰδὲ μαλακόδερμα.

Μαλακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ μαλακοῦ εἴδους, πυκνότητος, ὁμοιος ὤν, χαύνος, πολλάκις παρὰ Γραμμτ. ὡς μαλ. ῥυθμὸς, ὁ μαλακῶς τῇ ἀκοῇ προσπίπτων, Εὐστάθ.

Μαλακόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ μαλακὰς τρίχας ἔχων.

Μαλακόκισσος, ὁ, ἡ (κιττός), ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ λεία, Convolvulus, Γεωπ. β'. ς'. 31.

Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ. Τρυφηλὸς, κόλαξ, ἄκοστος, Ἀθήν. σελ. 258.

Μαλακοκρανεύς, έως, ὁ (κρᾶνον). Ὁ μαλακὸν κρᾶνον ἔχων, εἶδος ἀδιορίστου πτηνοῦ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. θ'. 22.

Μαλακοποιέω, ῶ. Μαλακὸν, ἢ ἐσκιατραφημένον, τρυφηλὸν ποιῶ, μαλακύνω, σκιατραφέω. ἐκ τοῦ

Μαλακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μαλακύνων, μαλακὸν ἢ τρυφηλὸν ποιῶν.

Μαλακόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἡ. Ἰδὲ μαλακαίκους.

Μαλακοπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ μαλακὸν πυρῆνα, κοκοῦτζι ἔχων.

Μαλακός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. μαλακῶς. Ἁπαλὸς, ὁ μὴ σκληρὸς, μὴ τραχὺς, π. χ. εὐνὴ, λέκτρον, κώπη, τάπης, χιτὼν, ἐσθὴς, πέπλος, Ὅμρ. »Μαλακὴ νειὸς (Ἰλ. Σ, 541.)«. ἁπαλὸν, ἤτοι κλῶς ὠργωμένον χωράφι. »Μ. λειμών (Ὀδ. Ε, 72. Ὀ. Ξ, 349.)«, λειβάδι γεμάτον ἀπὸ χόρτον. 2) ἐπὶ ἀφηρημένων, μὴ σωματικῶν, σωμάτων, γλυκὺς, ἀναπαυτικὸς, πρᾶος, ἥμερος, ὡς, »θάνατος, ὕπνος, κάμμα, Ὅμρ. καὶ »Μαλακῶς εὕδειν, ἀνεύδειν (Ὀδ. Γ, 350. Ω, 255.)«, γλυκὺ κοιμῶμαι. »Μαλακὰ ἔπεα, μαλακοὶ λόγοι«, προσηνὴς, γλυκὺς, κολακευτικὸς λόγος, Ἰλ. Ζ, 337. Ὀδ. Α, 56. Η, 70. καὶ ἀλλαχοῦ· »Μαλακὸν βλέμμα, γλυκύτατον βλέμμα, ἢ ἐρωτικὸν βλέμμα. 3) ἐπὶ ἀνθρωπίνου καταστάσεως, ἥμερος, προσηνὴς, οὐχὶ ἄγριος. »Μαλακώτερος ἀμφικάσσαι Ἕκτωρ (Ἰλ. Χ, 373.)«, ἐφ' οὗ ἐφοιτᾶτε ἁπαλώτερος τὴν ἀφὴν, οὐχὶ τόσον ἄγριος, ὅσον πρότερον. β) συνήθως ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, μαλθακὸς, ἄκλυτος, γυναικοπρεπὴς, γυναικώδης, ὀκνηρὸς, ἐμελὴς, δειλὸς, ἄκαρδος, ἄτολμος, χαῦνος, βλαξ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑγιεῖν τρυφερὸν (δελικάτην) ἔχων, ὁ μὴ ὑγιᾶς κράσεως ὤν, φιλάσθενος (ζαΐφης, Τουρκ. Indisposé)· καὶ ὁ εἰς δὲν ὑποφέρει τοὺς κόπους, πόνους καὶ λύπας, μὴ ἱκανὸς ν' ἀνθίσταται εἰς τὰ πάθη, εἰς τὰς προσβολὰς καὶ ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων, ἄκρατὴς, ἀβροδίαιτος, τρυφερὸς· ἀντίκειται τῷ, καρτερικὸς· ὅθεν πληθυντ. μαλακὰ, τά. σημαίνει ἐξαιρ. τὰς τρυφὰς, τὰς διὰ τοῦ σώματος ἡδονὰς καὶ ἡδυπαθείας, τὰς χοὰς καὶ εὐφροσύνας, τὰ ἀβροδίαιτον. »Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, μὴ ἀφήνειν νὰ αἰσχωρέσῃ κάμμια μα—ιότης, τρυφερότης, ἢ συγκατάβασις, Ἡροδτ. 3, 105. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 488 Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. β. 20. »Τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν«. »Μαλακῶς ἔχειν«, = μαλακίζεσθαι, Lobeck Φρυν. σ. 389. ὅπερ ὅμως σημαίνει καὶ, εἶναι ἄῤῥωστον, βίος Ὅμρ. 34. Ἐκ γένεσ ἰσοδυναμεῖ τῇ Λατ. mollis, ὃν τρόπον ἀντίκ. τῷ, σκληρὸς· πρβ. μαλακὸς. (συγγν. κατὰ τὴν ῥίζαν τῷ, βλαξ, ὡς τὸ μολεῖν τῷ, βλώσκω, καθότι τὸ β καὶ μ πολλάκις γράφονται τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἑτέρου, ἰδὲ μ. 3. Lobeck Φρυν. σ. 273. ἴσως δὲ συγγν. καὶ τῷ, μαλὸς, μαλλὸς, ἁμαλὸς, ἁπαλὸς.)

Μαλακόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μαλακὴν σάρκα ἔχων, Γαλην.

Μαλακόστρακος, ὁ, ἡ (ὄστρακον). Ὁ μαλακὸν ὄστρακον ἔχων.

Μαλακότης, ητος, ἡ (μαλακὸς), = μαλακία. Ἁπαλότης, τρυφηλότης.

Μαλακόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμὸς). Ὁ ἔχων μαλακοὺς, τρυφεροὺς, ἡμέρους ὀφθαλμοὺς, βλέμματα, ἀντίκ. τῷ, σκληρόφθαλμος, Ἀθήν. 454.

Μαλακόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὸς). Ὁ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων.

Μαλακόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, μαλακογνώμων, Ὀφρ. Τίμ.

Μαλακόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μαλακὴν, πραεῖαν φωνὴν, ἢ τόνον ἔχων, ὁ ἁπαλὰ ἠχῶν καὶ ὁ ἐκ τοιαύτης φωνῆς ὤν.

Μαλακόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μαλακὴν, ἁπαλὴν χεῖρα ἔχων, ὡς ἐπὶ χειρούργου, Πλάτ. Νεμ. 3, 96.

Μαλακοψυχέω, ῶ. Μαλακόψυχος, δειλὸς εἰμὶ, Ἰώσηπ. ἐκ τοῦ

Μαλακόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μαλακὴν, χαῦνον, ἢ δειλὴν ψυχὴν, καρδίαν ἔχων, μαλακόκαρδος.

Μαλακτήρ, ῆρος, ὁ (μαλάσσω). Ὁ μαλάσσων, ὁ μαλακὸν ποιῶν, ἁπαλύνων, ἐξεργαστὴς, δουλευτής. »Μαλακτὴρ ἐλέφαντος«, ὁ μαλακύνων τὸ τοῦ ἐλέφαντος ὀστοῦν διὰ τοῦ ζύθου, Πλούτ. Περικλ. 12. οὕτως ἐνόμιζον οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ μαλακτὴρ, οὐ συνάπτεται πρὸς τὸ ἐλέφαντος, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρυσός· ὅθεν καὶ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ λέγεσθαι ὁ χρυσὸς, μάλαγμα· ὅπου ἀναγνωστέον ἠχρυσοῦ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι.

Μαλακτικός ἡ, όν (μαλάσσω). Ὁ μαλάσσων, ἁπαλύνων, καταπραϋντικὸς.

Μαλακτός, ἡ, όν (μαλάσσω). Μεμαλαγμένος, ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ.

Μαλάκυνσις, εως, ἡ. Τὸ μαλακύνειν, μαλακὸν ποιεῖν, ἐκ τοῦ

Μαλακύνω, Μαλακὸν, ἁπαλὸν ποιῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω, μαλακίζω, ἐκ τοῦ, μαλακὸς Γαλην.

*Μαλακώδης, ὁ, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ μαλακοειδής, Στεφ. Βυζ.

Μάλαξις, εως, ἡ. Τὸ μαλάσσειν, μαλακύνειν, πραΰνειν. ἐκ τοῦ.

Μαλάσσω, Ἀττ. μαλάττω, μέλ. ἄξω (μαλακὸς). Μαλακύνω, ἁπαλύνω· διὰ τῆς χειρὸς ὀπτέμενός τι ὑποδλίβω, ὥστε ἐνδίδει καὶ ἁπαλὸν γίνεται· ἀνακατόνω, ζυμόνω· ἐπὶ δερμάτων, ἀργάζω, συνηθ. δέρω, δαφέω. 2) μεταφ. κάμνω τινὰ τρυφηλὸν, ἀδύνατον, ἀδυναμίζω. Παθητκ. Εἶμαι τρυφηλὸς, χαῦνος ἢ ὀκνηρὸς, ῥᾳθυμος. 3) κάμνω τινὰ διὰ τῶν δεήσεων ἁπαλὸν, δυσιοπῶ, ἐξικετεύω· καθόλου πραΰνω, καθησυχάζω, ἡμερόω, τὸν θυμὸν, τὴν μῆνιν, κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 872. σπανίως μετὰ γενικ. »Νόσου μαλαχθῆναι«, διὰ μαλακτικῶν μέσων, ἐλευθερόομαι ἀπό τινος νόσου, Σοφοκλ. Φιλ. 1334. παρβ. λύω, 3. 4) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας ἀντὶ τοῦ, δέρω, Φιλοσ. Ἐπ. 4. εἰς ὃ καὶ αἰνίττεται παίζων ὁ Ἀριστοφ. Ἱππ. 388. »Ἐὰν μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ«.

Μαλάχη, ἡ (μαλάσσω). Εἶδος λαχάνου, μαλάχη. malva, Ἡσιόδ. Ἔρ. 42. ἐτρώγετο δὲ, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν πτωχῶν, καθὼ εὐθηνὸν καὶ κολλύνοντον φαγί, καὶ ὠνομάζετο οὕτως ἤτοι διὰ τὴν ἰδιότητά της τοῦ μαλακύνειν τὰ ἔντερα, ἢ διὰ τὰ ἁπαλὰ, χνοώδη φυλλά της καὶ καυλοὺς γράφεται δὲ καὶ, μολόχη. (υν—)

Μαλάχιον, τό. Ἰμάτιον γυναικεῖον, ἔχον τὸ χρῶμα τῆς μαλάχης, Molochinum.

Μαλερός, ά, όν (μάλα). Σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, δυνατὸς, ἀκαμάτιστος· ἐν Ἰλ. Ι, 242. Τ, 316. Φ, 375. καὶ Ἡσυχ. Ἀσπ. 18. ἆεὶ ἐπίσταται τοῦ πυρός (ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται αὐτὴ ἡ λέξις τελείως) ὅθεν τροπκ. »Μαλεραὶ ἀοιδαὶ (Πινδ. Ὀλ. 9, 84.)«, δυνατὰ, πλήρη ζωηρότητος μέλη. »Μαλερὸς πόθος (Αἰσχ. Περσ. 62.)«, σφοδρὸς, ὑπερβολικὸς, ζωηρὸς πόθος. »Μαλερὸς πόνος (Ἀριστοτ. Σκολ. 6.)«, σφοδρὸς, ἀρυπτικὸς, ἐξαντλῶν τὰς δυνάμεις κόπος, ἀγών, δουλειά. »Μαλερὸς Ἄρης (Σοφοκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο. Τ. 190.)» ὁ ἰσχυρὸς Ἄρης, ὁ καυστικός, καταμαραίνων, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ὁ ὅλως πῦρ ὤν, ὁ πάντα καίων, συντρίβων· ἅμως. »Μαλερὸ μαλέρε πυρὶ κατάδρομα (Εὐρ. Τρωὶ. 1508.)» εἶναι τὰ κτίρια, τὰ μεγάλα καὶ δυνατά, ἢ τὰ εἰς φλόγας κείμενα, ἢ τὰ καυθέντα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας ἐξηγεῖται καὶ τό, »Μαλεραὶ φρένες», τὰ ὁποῖα ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἀσθενεῖς, ἄρα τὸ καταδαμασμένον, ἤγουν ἀδύνατον πνεῦμα, ὥστε δὲν εἶναι παράδοξον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἠρμήνευον τὴν λέξιν, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ, ἰσχυρός, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, ἀσθενής, καθότι τοῦτο μὲν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν παθητικὴν σημασίαν, ἐκεῖνο δὲ μὲ τὴν ἐνεργητικήν. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ μαλὸς, ἠλιθιος, ἐν ᾗ ἐνόμιζον, ὅτι εὑρίσκον ὁμοῦ τὴν ἰδέαν λαμπρὸς καὶ (κατ' ἀναλογίαν τοῦ, λευκαὶ φρένες τοῦ Πινδάρου) τὴν ἰδέαν τοῦ, ἀδύνατος, εἶναι παρὰ βεβαιωμένη, καὶ οὔτε ἐξαρκεῖ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἑλληνικὰ σωζόμενα παραδείγματα ἐκεῖς ὅταν καταφύγῃ τις εἰς νέας παρερμηνείας.(

*Μάλευρον, τό, = ἄλευρον, Γραμματικῶς Ἑλλάδ.

Μάλη, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τοῦ βραχίονος μέρος. 2) Ὁ κενεὼν ἢ ἡ λαπάρα τῶν βραχίονων, ἤγουν ἡ τοιλότης αὐτῶν, ἀλλ' οὐ ὅμως Ἀττικώτερα καὶ εὐχρηστότερα ἡ λέξις μασχάλη· καὶ τοῦ ὅτι ἡ λέξις γράφεται, ὅτι διεσῴθη μόνον ἐπὶ τῇ μόνῃ σημασίᾳ »Ὑπὸ μάλης καὶ (παρὰ Μεταγ. ὑπὸ μάλην)», ὑποκάτω τῆς μασχάλης, ὃν τρόπον συνήθιζον νὰ βαστάζωσι ὑπ' αὐτῆς ξιφίδιον καὶ δολοφόνα ὅργανα (Ἀρ. Λυσ. 984.), ἢ κλεμμένα πράγματα, παρβλ. Lobeck Φρυν. σ. 190. »Θώμας ὁ Μάγιστρος φησίν, ὅτι ἡ λέξις ἐπ' εὐθείας οὐκ εὑρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικ. μόνον», ὁ δὲ Πολυδ. ια'. 13ῃ. »Ἡ δὲ μασχάλη ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν καλεῖται μάλη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικῶν οὐχί· ἀλλὰ τὸ ὑπὸ αὐτῇ φερόμενον, ὑπὸ μάλης φέρεσθαι, λέγουσιν· μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἱππ. »Ὑπὸ τὴν μασχάλην ἔχει. ἐντεῦθεν μεταφορ. κρυφίως, λαθραίως, κρυβδην, καθ' ἕνα κρυφὴν καὶ λαθραῖον τρόπον, σελίδες, ἐπιβούλως· »Λαβόντες ὑπὸ μάλης ἕκαστος, τοὺς μὲν ἐλάττονας ὀρνιθας εἰς τὰς χεῖρας, μεζους δὲ ὑπὸ τὴν ἀγάλλην ἐντὸς πορευονται», Πλάτ. Νόμ ζ'. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. »Ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες» καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. πρὸς Ἀφοβ. »Ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτα ὅταν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ προσκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ πολλῶν παρόντων» ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ μάλης πράξεις, αἱ τοιαῦται κρυφίαι, σόλοικοι πράξεις, Πλουτρ. ζ'. σ. 209. τό, ala, axilla ἔστι μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ μάλη καὶ προέκυψεν ἀποβολῇ τοῦ μ, παρβ. ὀσχος, οὐλαὶ, ὀλαὶ, καὶ Βουττμ. Λεξίλ. σ. 195. (ᴗ–)

*Μάλη, ἡ, = μαλάχη· 2) = χλαῖνα, Ἡσυχ. ἀμφότερα παρὰ τὸ μαλὸς, μαλλὸς, (ἀπαλὸς), ἢ ἴσως μαλὴ, μαλίον, μαλλίον, χυδ. μαλί, = ἔριον.

Μάλθα, ης, ἡ, καὶ, μάλθη, Lobeck Φρυν. σ. 438. Κηρὸς μετὰ πίσσης (ἀμόργης) μεμιγμένος, ὃ' οὗ χρίουσι τὰς χαραμάδας τοῦ πλοίου, καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἵνα μὴ εἰσχωρεῖ τὸ ὕδωρ· ἡ 2) κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ζ'. 105. »Μαλθακὸς, ὁ τρυφερὸς· ἐκ τῆς μάλθης· αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόργῃ συνεψημένος· χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις». Ἑκαταῖ. λέγεται ὁ μεμαγμένος ἢ ὁσπαλὸς κηρὸς, ὃ' οὗ ἐπαλείφουσι τοὺς πίνακας, ἐπὶ τῶν ὁποίων γράφουσι, Δημ. 2) μέγα χαλάστιον κήτος, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν ἀπαλότητά του. (ἀναμφιβ. ἐκ τοῦ, μαλθακὸς, μαλακὸς.)

Μαλθάζω, καὶ, μαλθάνω, παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω.

Μαλθακεύνια, ἡ (μαλθακὸς, εὐνή). Ἀπαλὴ εὐνὴ, μαλακὸν στρῶμα, Σουϊδ. = μαλακεύνια.

Μαλθακίζω, ἡ, καὶ, μαλθακίζω (μαλθακὸς). Αἰσχύλ. Προμ. 79. ταὐτὸν τῷ, μαλακίζω, καὶ, μαλακίζω.

Μαλθακίνος, ίνη, ινον, ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, μαλθακὸς, Ἀναλεκτ. β'. 117.

Μαλθακὸς, ἡ, ὁν, καὶ ἐπίρ. –κῶς, ταὐτὸν τῷ, μαλακὸς, κατὰ παρέκθεσιν ἔχων τὸ θῆτα. »Μαλθακὴ ἔνδεια», Ὅμ. Ὀμ. 30, 15. συνήθ. τροπικ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 588. »Μαλθακὸς αἰχμητὴς», [illegible] παρὰ δὲ Πινδ. πολλάκις ἐπὶ καλοῦ, πρᾶος, ἡσύχιος, προσηνὴς· ὕμνος, παρ' Ἡσιόδ. λείψ. 43, παρβ. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. 455. (ἡ λέξις μαλθακὸς μεθ' ὅλων τῶν παραγώγων ἔστι μὲν ποιητ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρὰ Πλούτ.)

Μαλθακότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακότης.

Μαλθακόφωνος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακόφωνος.

Μαλθακόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλακόω, μαλάσσω· ἐντεῦθεν τὸ, ἐκμαλθακίσω, παρὰ Σουϊδ.

Μαλθακτήριος, ία, ιον, καὶ, μαλθακτικὸς, ἡ, ὁν (μαλθάσσω), ταὐτὸν τῷ, μαλακτικός.

Μαλθακώθης, εος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακὸς, τρυφηλός.

Μάλθαξ, ἡ (μαλθάσσω), ταὐτὸν τῷ, μάλαξ.

Μαλθάσσω, μέλ. ξω, ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω· καὶ ἐπὶ ἐπεξεργασίας τῶν μετάλλων· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1194. μεταχειρίζομαι τινὰ τροφὰ, τοιαῦτας, ὥστε νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ κέφι, τὸ χατῆρι, ménager qn. Γαλλ.

Μάλθη, ἡ. Ἰδὲ μάλθα.

Μαλθόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλθακόω, μαλάσσω, Ἡσυχ.

Μαλθωδὴς, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μάλθης ἔχων· μαλακὸς, ἁπαλὸς, ἢ ἰῳώδης ὡς ἡ μάλθα.

Μάλθων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μαλακίων, Μαλακὸς, ἐσκιαγραφημένος, Σωκράτ. παρὰ Στοβ. σελ. 369.

*Μαλθώτης, ητος, ἡ, ἀντὶ μαλθότης = μαλακότης, νεωτερ. γραφὴ, ὡς μακαριώτης, μετριώτης.

Μαλιασμὸς, ὁ, καὶ, μαλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μᾶλες.

*Μαλιεύς, έως, ὁ, ἰδὲ μηλιεύς.

Μαλίναβάλλη, ἡ. Αἰγύπτιόν τι φυτὸν, Θεοφ. Φυτ. Ἱστρ. δ'. 10. Παρὰ Πλιν. κα' 15. καλεῖται Anthalium· ἔστι δὲ ἓν γένος μὲ τὸ τοῦ Δισ. Cyperus esculentus. ἐν δὲν ἤκουσα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος, ἰδὲ μπάσσον.

Μάλιον, τό, ταὐτὸν τῷ, κίκινος, κόμη. Μαλλίον, ἢ μαλλία τῆς κεφαλῆς στρεφογυριζόμενα, (τσολούφια) βόστρυξ· ἔστι δὲ ὑποκρ. τοῦ, μαλὸς, Ἀνέλκ. β'. 388. καὶ ὁ Σχολ. Θεοκ. ια'. 10.

Μᾶλις, ιος, ἡ. Νῆσος τις, ἐπὶ ταὺς ὄνους καὶ ἵππους γινομένη, ἥτις ἔστι καταῤῥους διὰ μυτήρων, καὶ στρόφος περὶ τοὺς αὐτοὺς, Δαπίν. Maleus· λέγεται ἔτι δὲ καὶ μῆλις, καὶ μαλιασμὸς, καὶ μαλία, μαλίη.

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, μηλὶς, ἡ. Μία τῶν ἀμαδρυάδων, ἤτοι τῶν νυμφῶν τοῦ ἄσσους, καὶ τοῦ ἀγροῦ, ἤτις ὑπερκοπίζει τὰ μῆλα, ἤτοι τὰ ποίμνια, παρβ. Μηλιάδες, καὶ Ἐπιμηλίδες. 2) Τραχιώτις χώρα, Ἰων. Μηλὶς.

Μάλιστα, ἐπίῤῥ. ἐυρίως δὲ ὑπερθετικὴ ἐπίτασις τοῦ, μάλα. Λίαν, κατὰ πολλὰ, σφόδρα, κ. τ. τ. παρ' Ὅμρ. ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὸ περισσότερον μέρος· ὡς ἐν τῷ, »Ὁ στόλος, τὰ μάλιστα διεφθάρη· ἐπὶ δὲ ἀριθμοῦ σημαίνει τὸ, σχεδὸν, ἢ τὸ τῆς συνηθείας τὸ πολὺ πολὺ, Θουκ. β'. »Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις, σχεδὸν τεσσαράκοντα σωστὰς ἡμέρας, ἢ κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ'. 37. »Διέφθειραν ἐξ ὀκτακοσίους μάλιστα», σχεδὸν ἕως ὀκτακοσίους. Μετὰ γενικ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, μᾶλλον, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. »Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται», Ἀπολλών. Ἀργ. η'. 91. »Τῳ μάλιστα ἡ ἐμοί», Παρ' Ἡλιοδ. β'. σελ. 110. »Ἐς τὰ μάλιστα γνώριμος γεγονώς» καὶ σελ. 158. »Ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα φίλος» ἀντὶ τοῦ, ἐξαιρέτως, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐξόχως. »Ἐς μάλιστα», Λουκιαν. καὶ, »Ἐν τοῖς μάλιστα», Παυσαν. Ἰδὲ ἐν τῷ, μάλα, ἀριθμ. 3.

Μαλκάω, μαλκάσω, μαλκῶ, μαλκεύω, καὶ, μαλκιέω, μαλκίω, μετὰ τῆς Ἀττικ. ἀπαρμ. μαλκιῆν, Βουτμ. Λεξιλογ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 504. Καταπαγώνω. Ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὴν ἀπὸ τοῦ ψύχους νάρκωσιν καὶ ἀναισθησίαν (ἤτοι τὸ αἰμωδίασμα, πάγωμα) τῶν μελῶν, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ ψύχους, κρύους καὶ τοῦ παγετοῦ πάθος. »Λυγρὸν μακεδωτιεῦν», ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 532. ἐξαίρ. ὁπόταν πάσχωσιν ὑπὸ ψύχους τὰ μαλακὰ καὶ αἰσθαντικὰ μέλη, οἷον ἡ ῥὶς (ἡ μύτη), αἱ χεῖρες, καὶ πόδες καὶ ἀσκίνητα γίνονται, ἄρα ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ξεπαγιάζω, κοκαλιάζω, τρέμω ἢ σπασμοὺς αἰσθάνομαι ὑπὸ τοῦ κρύους, ῥιγέω· καὶ τροπικ. γίνομαι ἀναίσθητος, ναρκώδης, Ξενοφ. κυνηγ. ε'. 2. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 538. Θηρ. 725. ἐκ τοῦ, μάλη, ἢ, τὸ τοιοῦτον πάθος, ἤτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ψύχους νάρκωσις τῶν μελῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀπαλωτέρων, αἰσθαντικωτέρων. Ἡ λέξις αὕτη προκύπτει κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, μαλακία, μαλακὴ, καὶ ἔστιν ἄρα τὸ, μαλκάω, μαλκέω, ταὐτὸν τῷ, μαλακίζομαι. Ἐν τῇ συνουσίᾳ φυλάττεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς γλώσσης εἰς ταύτην τὴν φράσιν, »Ἐμαλακίασε ἡ γλῶσά μου, καὶ χυδαϊκῶς ἐμάλιασε, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ, »Ἐμάλασε ἡ γλῶσσα μου», ὅ ἐστιν, ἐναρώθη, ἀκίνητος ἐγένετο, ἐφρατήθη ὑπὸ τῆς πολυ ψύχ. (Οἱ τύποι μαλκέω, μαλκείω, μαλκίω καὶ μαλκιέω εἰσὶ κατὰ Lobeck Φρυν. σ. 82. ἀμφίβ.)

Μάλκη, ἡ. Ξεπάγωσις ὑπὸ ψύχους. Ἰδὲ ἐν τῷ, μαλκέω.

Μαλκιέω, ῶ. Μαλκέω, καὶ μαλκίω. Ἰδὲ μαλκάω.

Μάλκιος, ὁ, ἡ (μάλκη). Ξεπαγωμένος, παγωμένος, κοκαλιασμένος ἀπὸ ψύχους παθητ. καὶ ἐνεργ. κάμνων νὰ ξεπαγιάσῃ, νὰ πάθῃ νάρκην· γράφεται καὶ, μαλκὸς, ἡ, ὁν· συγκριτ. καὶ ὑπερθ. μαλκιώτερος καὶ μαλκίστατος· ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ τύποι ἀπαντῶνται εἰσέτι μόνον παρὰ Γραμματ. οἵτινες καὶ ἑρμην. αὐτοὺς διὰ τοῦ, μαλακὸς, ὡς παρ' Ἡσυχ. μαλακὸς, ὅς τις ἔχει καὶ, μαλκιώτατος, μαλκιώτατον. Ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει τὴν ῥῆσιν »Φάρμακον ἀσθενὲς τε καὶ μάλκιον πιών», ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ, ψυχρότατον, ὅ ἐστι, διὰ τῆς ψυχρότητος νάρκωσιν προξενοῦν· καὶ ἑπομένως »Μαλκίστατον ἦμαρ», ψυχρότατον, μάλκης πρῆξιν.

*Μαλκίω, ἰδὲ μαλκάω.

Μαλκὸς, ἡ, ὁν, ταὐτὸν τῷ, μαλακὸς. Ἰδὲ μάλκιος.

*Μαλλοδέτης, ου, ὁ (μαλλὸς, δέω), καὶ

Μαλλόδετος, ὁ, ἡ. Μετὰ μαλλοῦ, ἢ μαλλίνου δεσμοῦ δεδεμένος, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχλ. εἰς Εὐρπδ. Φοιν. 1262.

Μᾶλλον, ἐπίῤῥ. συγκρ. ἐκ τοῦ, μάλα. Περισσότερον, πλειότερον, παρ' Ὅμρ. »Μᾶλλον δὲ μᾶλλον», Εὐρπ. Ἰφγ. Ταύρ. 1406. πολλὰ περισσότερον. Θουκ. ά. 85. »Ἔξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων καθ' ἡσυχίαν βουλεύειν», ἀντὶ τοῦ, »Μᾶλλον ἢ ἑτέροις· τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν β'. 60. «Μᾶλλον ἑτέρων προσεῖκε αὐτῷ» κτλ. Ἐνίοτε πρὸ τοῦ, ἢ, παραλείπεται. Μετὰ τό, μᾶλλον, καὶ, πλέον, εὑρίσκονται ἔτι ἰδιαίτερος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ διάφοροι τινὲς συντάξεις· π. χ. κεῖται τὸ, ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ, ἤ. Θουκδ. α. 83. »Ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης· καὶ β'. 44. »Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν — — μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς ἐξαμαρτάνουσιν, ἀλλ' οὐ τοῖς ἀποτρέπουσιν. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Πρωτ. »Ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὸ ἀγαθὰ καλεῖται, ἀλλ' ἡδονάς τε καὶ λύπας, καὶ ταῦτα τὰ ἀνακόλουθα, ἤτοι ἀναπαύσεις λεγόμενα, ἔδωκαν αἰτίαν, ὥστε μία σύγκρισις μετὰ τῶν πλειόνων ἐνταῦτῳ περιέχειν τὸ αἰτιατέμενον. Μία συναφεια δύο συντάξεων ἐστιν ἡ τοῦ Πλάτ. ἐν Ἀπολογ. »Οὐκ ἔσθ', ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι· διότι λέγεται »Οὐδὲν μᾶλλον πρέπει, ἢ τὸν ἄνδρα, καὶ ἔτι »Οὐδὲν πρέπει οὕτως, ὡς τὸν ἀνδρα τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Μενέξ. »Οὐκ ἔσθ', ὅ,τι τούτου ἀσεβέστερον ἐστίν, οὐδ' οὕτω χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μετὰ τὸ μᾶλλον συνάχεια τοῦ λόγου εἶναι κατὰ τὴν ἔννοιαν ἀποφατική, διὰ τοῦτο ὁ Θουκδ. τάσσει τὸ οὔ, μετὰ τὸ ἤ· οἷον ἐν γ'. 36. »Ὡμὸν τὸ βούλευμα, πόλιν διαφθεῖραι, μᾶλλον ἢ οὗ τοὺς αἰτίους, καὶ ἐν β'. 62. »Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὗ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς τοῦτον νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι. Παρὰ Πλάτ. ἔστι »Πειτὸς μᾶλλον, εἶναι· ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, βεβαιότατα· ὡς καὶ τὸ »Πάντων μάλιστα. καὶ ἀρνητικὸς »Πειτὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα, οὐκ ἐξέμαθον, παντελῶς, τελείως. Ἰδὲ μάλα, ὁρισ. 2.

Μαλλοπάρθος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. 26, 1. ἀντὶ μαλοπάρθος, Δωρ. = μηλοπάρθος. Ἰδὲ μηλοπάρθος.

Μαλλός, οῦ, ὁ, καὶ σπανίως, μαλὸς, ὁ. Ἡσ. Ἠτύχ. λέγεται οὐχὶ μόνον τὸ κατακρὸν, μακρύπλους ἔριον τῶν πρεβάτων, καὶ ποιμνίων, καὶ ἐνδυμάτων, οἷον ὁ χλόνις, ἡ κρόκη, Ἡσ. Ἔρ. 236. ἀλλὰ τροπικ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ πυκνοειμένη κόμη, ἤτοι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ἢ καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. πλεξούσης, καὶ ἡ σκύλλος· οὕτω λέγει καὶ ὁ Εὐρπ. ἐν Βακχ. 113. »Λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλεῖον. Ὁ Ἠτύχ. ἔχει ἐτι, μάλυξ, ἀντὶ τοῦ, Θρίξ. Ἐκ τῆ συνηθ. λέγομεν τρίχας, τὸν τραχὺ ἔριον καὶ τὰς τῶν γενείων, μαλίον δὲ, καὶ μαλία, τὸ· τὸ μαλακὸν, καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς. (πιθαν. ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μῆλον, Δωρ. μᾶλον (πρόβατον), ὅθεν μαλὸς, μαλλὸς, τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων, ὡς ἀντιστρόφως, μῆλον, μᾶλον, ὁ καρπὸς τῆς μηλέας· ἴσως δὲ συγγεν. καὶ τὸ μαλακὸς, ἁμαλὸς, ἁπλῶς mollis.) ὅθεν

Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ μαλλὸν μακρὸν (μαλιὰ) φέρων, ἔχων.

* Μάλλυξ, ὁ, ὑποκ. τοῦ μαλλός, = θρὶξ. Ἡσυχ.

* Μαλλόω (μαλλὸς) Μὲ μακρὸ μαλλί, δέρρας προμηθεύω, ὅθεν

Μάλλωσις, εως, ἡ. Τὸ περιβάλλειν, προσράπτειν, σκεπάζειν, καπλατίζειν. ἢ φορέειν με μακρὸν μαλλί· ἢ μαλλώτου τι. »Μαλλώσεις χρυσῆ, ταὐτὸν τῷ, Μαλλός, Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. 4, 407.

Μαλλωτὸς, ἡ, ὸν (μαλλὸς). Ὁ μακρὸν μαλλὸν, μακρὰ μαλλὰ ἔχων, ἢ καπλατισμένος· ἅπτις, μαλλιαρὸς. »Μαλλωτος χιτὼν, χλαμὺς, ἔχων ὑποκάτω ὡς ἀστὴρ γούνων ἀπὸ πρόβατον, πρβλ. μηλωτὴ. Ὁ Ἠτύχ. ἀναφέρει ὅτι καὶ »Ἰδὴ μαλλωτὴν, ἀντὶ τοῦ, πολυπρόβατος.

Μαλόβαθρον, τό. Ἰδε. Μαλάβαθρον.

Μαλόδρυα, ἴδε. Μαλάβαθρον.

Μᾶλον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, Μῆλον.

Μαλοπάρθος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ, Μηλοπάρθος, Θεοκριτ. ιε'. 1.

* Μαλὸς, οῦ, ὁ = μαλλὸς, Ἰδε τοῦτο, ὅθεν τὸ ὑποκ. τὸ μάλιον.

Μαλὸς, η, ον, παρὰ Θεοκριτ. ἐν Ἐπιγρ. 1, 6. ἐπίθ. τοῦ τράγου. Τράγος οὗτος ὁ μαλὸς, ἀντὶ τοῦ, λευκὸς, ἢ κατ' ἄλλους, μαλλιαρὸς, τριχώδης. τὴν πρώτην ἑρμηνείαν ἔχει καὶ ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρων καὶ, μάλουρος, καὶ μαλλουρὶς, ἀντὶ τοῦ, λευκουρος, ὁ λευκὴν οὐρὰν ἔχων· οἱ δὲ ὀπαδοὶ τῆς δευτέρας σημασίας προκρίνουσι τὴν γραφὴν, μαλλὸς· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ, μαλακὸς. ἐν' ἐ. ... ἀντὶ Ἀρμ. β'. ιδ'., κ, 310. ἀνέγνωσαν τινες ὡ Ἄρνα μαλήνιν, ἀντὶ, ἄρν' ἀμαλὴν, ἤτοι τρυφερὰν, ἁπαλὴν.

Μαλοφόρος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Μηλοφόρος.

* Μαλοφύλαξ, ακος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, μηλοφύλαξ.

* ΜΑΛΩ, ἄχρηστον, κατά τινας θεματικὸν τοῦ, ἅλω, ἁλέω, ἅλευω, ἀλήθω, ἔνθεν τὸ, μάλευρον, ἄλευρον, καὶ τοῦ, μέλω, ἔνθεν τὸ, μέλθω, μόλω, μύλω, μύλλω ὅθεν μαλὸς, μαλερὸς, μάλη, μαλάω, —άζω, ἄσσω, μαλθὴ, μαλθάω, —άζω, ἄσσω, ὅθεν μετὰ τοῦ Εὐφ. α τὸ, ἁμαλὸς, ἁμαλόπτω, ἁμαλδύνω κτ. τὸ δὲ κοινὸν ὅλων τούτων ἐστιν ἡ σκοτεινὴ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως ἐν τῷ, ΜΑΩ.

* Μαλωτίσκος, ὁ, = μηλωτίσκος.

* Μαλωτὸς, = μηλωτὸς.

* Μάμερσα, ἡ, ἀρχαία ὀνομασία Ἀθηνᾶς, Δικαίαρχ.

* Μάμερτος, ὁ, ἀρχαία ὀνομασία τοῦ Ἄρεως, Λυκ. Παρὰ Πλουτ. καὶ, Μάμερκος, ἐκ τῆς Ὀσκείου (Καμπανείου) διαλέκτου, ἤτις ἐλέγε, mamers, ἢε, ἀντὶ Mavors, Mars.

Μαμηρὰ, Μαμιρὰ, καὶ, Μαμυρᾶς, παρ' Ἁλεξ. Τραλλιαν. ξ'. 11. καὶ Παυλ. Αἰγ. γ'. 22. ξενικὴ τις ῥίζα.

Μάμμα, Μάμμη, καὶ παρὰ. Μεταγνστ. καὶ Μαμμαία, ἡ (τὸ τελευταῖον παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Ω. σελ. 957. ἀντὶ τοῦ, μαμμία. Ῥωμ. φωνὴ τῶν φελλιζόντων βρεφῶν (καθὼς τὸ παρὰ Νεωτέροις μαμμᾶ) διὰ τὴν μητέρα, καὶ, ἄππα, ἀππᾶ, ἄττα, πάππα, τάτας, ἀντὶ τοῦ παπᾶ, διὰ τὸν πατέρα. 2) παρ' Ἀττικοῖς ἐλέγετο ἡ Μήτηρ. μετὰ δὲ ταῦτα 3) καὶ ἡ μαῖα, ἤτοι ἡ προμήτωρ, Piers. Μοῖρ. σ. 239. »Μάμμην καὶ Μαμμίαν τὴν μητέρα Ἀττικοί, Ἕλληνες δὲ τὴν τῆς μητρὸς, ἢ πατρὸς μητέρα, μάμμην καλοῦσι. Ἀριστοφάν. Λυσ. 878. »Οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; Παῖς. Μαμμία, μαμμία, μαμμία. Πλούταρχ. »Τὴν δὲ παῖδα πρὸς τὴν μητέρα φρόσαι τὴν ἑαυτῆς, ὅτε ὦ μαμμίδιον ὄρῃς, οὐ μίγνυταί μοι κατὰ νόμον Πεισίστρατος· ἔστι δὲ κυρίως φωνὴ πεποιημένη τῶν παίδων, ἃ ἧς καλοῦσι τὴν μητέρα αὐτῶν· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, Μαμμὰ (σβυτόιως) καὶ, Μάννα· ὡς καὶ τὸν πατέρα, τάτα, καὶ τατᾶ, καὶ τέτην, Ἀτάλλετ. β'. 108. » — — λέγε πάτι τάταν. 4) Παρ' Ἀρίσιν. Ἐπικτ. β'. 28. 39. καὶ 43. κεῖται τὸ, μάμμη, ἀντὶ τοῦ Λατιν. Mamma, ὅπερ σημαίνει τὸν, μαστὸν, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ μεμμὴ· ἔτι λέγουσι τὰ βρέφη, μαμμᾶ, καὶ τὸν ἄρτον, ἢ τὴν τροφὴν. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ σημαίνει καθόλου τὸ, τροφὲς, ἢ τροφὴ.

Μαμμάκουθος, ὁ, ἡ, Μαμμάκωθος, ὁ. Ὀνομασία ἁπλοῦ τινος καὶ μωροῦ ἀνθρώπου· ὡς καὶ τὸ, βλιτομάμμας, συκομάμμας, κορόιβος, καὶ, μαργίτης· καὶ ἐντεῦθεν πᾶς μωρὸς καὶ βλὰξ ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Βατρ. 990. (Δὲν εἶναι γνωστὸς, ἂν αὐτὴ ἡ λέξις ἔχει τὴν πηγήν της εἰς ἱστορίαν τινὰ, ἢ κωμικῶς παρηχᾶ παρὰ τὸ μάμμα καὶ κεύθω, ἐπὶ ἑνὸς ὀηλ. ἅρποντος ὁπωσοῦν εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρός του. Πλάτων ὁ Κωμικὸς, ἢ Μεταγένης συνέγραψε κωμῳδίαν ὁμώνυμον.)

Μαμμᾶν, μαμμᾶν αἰτεῖν, ζητεῖ νὰ φάγῃ, οὕτως ἐφώναζον τὰ πεινασμένα βρέφη, Ἀριστοφ. Νεφ. 1383. Θεωρεῖται ὡς Ἀργεία λέξις καὶ ὀηλοῖ ἐσθίειν. φυσικώτερον δὲ ἐκλαμβάνουσι ταύτην τὴν λέξιν ὡς ἀπαρέμφ. τοῦ, μαμμάω, ζητεῖν τὸ βυζὶ (μάμμα) νὰ θηλάσῃ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνάδει καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. εὐθὺς κατωτέρω ἑπόμενον, »κακκᾶν φράσαιτο. Ἀμφότερα εἶσὶν ἀπαρέμφατα, διὰ τῶν ὁποίων τὰ βρέφη ἐζήτουν νὰ συχαρωτήσωσι τὴν χρείαν τῆς φύσεως, καὶ ἐν τοῖς ὁποίοις εὔκολον εἶναι νὰ εὕρῃς φιλόγυμνους τινας φυσικοὺς, πρβλ. βρῦν καὶ βρύλλω.

Μαμμάριον, τό. ταὐτὸν τῷ Μαμμίον, καὶ, μαμμίδιον, ὑποκ. τοῦ, μαμμία ἀμφ.

* Μάμμη, ἡ, = μάμμα.

Μαμμία, ἡ (μάμμα). Μήτηρ, Ἀριστοφ. Λυσ. 878. »Οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; 2) πανηθῶς ὅμως ἡ προμήτωρ, ἡ μαῖα, μανία.

* Μαμμίδιον, τό, ὡς καὶ τὸ, μαμμίον, ὑποκορ. τοῦ, Μαμμία. (ε)

* Μαμμίον, τό, ὑποκ. τοῦ Μαμμία. Μανίζη.

Μαμμόθρεπτος, ὁ, ἡ. (μάμμα τρέφω). Ὁ θρεμμένος καὶ ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῆς τροφοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς προμήτορος· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, εὐήθης, κακοαναθρεμμένος.

* Μαμμωνυμικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης ἔχων τὸ ὄνομα, Σχολ. Ἰλ. 4, 43. Villoison.

Μάν, μόριον βεβαιωτικὸν καὶ ὁρκωμοτικὸν, Δωρ. καὶ ἀρχαῖως ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, μήν· εὑρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐνμὲν Ἰλ. οὐχὶ σπανίως. ἐν Ὀδσ. δὲ μόνον ἅπαξ, Ρ, 470. σημαίνει δὲ ἐ) μόνον καὶ ἄνευ ἄλλου μορίου, βέβαια, πάντως, τῳόντι, Ἰλ. Θ, 373. Π, 14. Eusig comm. de Soph. OC. 514. »Ἄγρει μάν, ἄγε δή, δεῦτε, ἔλα λοιπὸν, Ἰλ. ε, 765. 2) μετὰ τοῦ, ἤ, ἐπιτάσεως χάριν, ναί βέβαια, βεβαιότατα, ὡς Ἰλ. Ν, 354. καὶ Β, 370. »Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶεις, ὄντως, ἀληθῶς δή. 3) μετὰ τοῦ, οὐ, ὀρνήσεως χάριν, »οὐ μάν, βέβαια ὄχι, καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ συνηθεστάτη χρῆσις παρ' Ὁμ. εὑρηται δὲ καὶ, οὐ μάν οὐδὲ, ὡς Ἰλ. Ψ, 441. καὶ Ἰλ. Δ, 512. »Οὐ μὰν, οὐδ' Ἀχιλλεύς. καὶ, οὐ μὰν οὔτε, ὡς ἐν Ὀδ. Π, 470. καὶ, μὴ μάν, ὡσ. ἐν Θ, 512. Ο, 476. Χ, 204. 4) ναὶ μάν, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα δὲ, Πινδ. Νεμ. 2, 18. Πυθ. 6, 6. 5) καὶ, ἀλλὰ μάν, ὡς, »ἀλλὰ μὰν αἰλῖνε, ἀλλὰ μὴν ἐὰν θέλῃς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. (Τὸ μὰ καὶ μὰν εἶσὶν ἀναντιρρήτως ἀλληλοσυγγενῆ μόρια.) (—)

* Μανάδοχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ μάνα δεχόμενος. Τμνιῳδ.

Μανάκιον, τὸ. Ἰδε. Μανάκιον.

Μανάκις, Ἐπίρ. (μανὸς) ταὐτὸν τῷ, ὀλιγάκις. Ἠτύχ. (—υ)

Μανδάκη, ἡ. (καὶ, Μανδάκηθον, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μανδάκης) παρ' Ἱπποτριοῖς· εἰδός τι καυσίματος, διὰ τοῦ καυτηρίου, ἐπιπολαίου ἐν χρῷ, ἢ μέχρι βύρσης, ἑρματος τῶν ἵππων.

* Μανδάκης, ου, ὁ, = χορτόδεσμος, Εὐσταθ. Ἰλ. Η, σ. 818. (ε)

Μάνδαλος, ὁ. Κλεῖθρον, ὀχεὺς τῆς θύρας, ὁ μάνταλος. Ζήτει ἐν τῷ, Δύκος.

* Μανδαλόω. Κλείω μὲ τὸν μάνδαλον, ὅθεν

Μανδαλωτὸς, η, ὸν. Ἔχων περασμένον τὸν μάνδαλον, ἤτοι κλεισμένος μὲ αὐτὸν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 132. »Μανδαλωτὸν φίλημα, ταὐτὸν τῷ, ἐπιμανδαλωτὸν, ἐν Ἀχαρν. 1201. ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος, μὲ παρεμβεβλημένην ἐν εἴδει μανδάλου γλῶσσαν· καθόλου, ἡδονικὸς, ἀσελγὴς, ἡδυπαθὴς. Ἰδε. καταγλώττισμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μανδραγορίς, ίδος, ἡ, (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μανδύης ἔχων, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Α. 30. ἀντὶ μανδυοειδής.

Μάνδρα, ἡ. Στάβλος, κάθε τόπος περιφραγμένος, ἀπό διάφορα κλοναρία διά τά κτήνη, ἐξαιρ. διά πρόβατα καί βόας κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, αὐλή, σταῦλος, στάνη, μανδρί. 2) ταύτόν τῷ, πυελλός, (Ἀνάλεκτ. σ. 172.) ἡ περιφέρεια, ἡ στεφάνη τοῦ ὀκτυλίου, ἥτις περιστρέφει τήν λίθον, πλήν » – – – νῦν δέ κρατεῖται τῇ χρυσῇ μανδρᾳ τό βραχύ βουκόλιον, ὅπου ἀμφότερα αἱ σημασίαι ἔχουσι τόπον. 3) παρά Χριστιανοῖς, ἡ ἐκκλησία, καί τό μοναστήριον· ἴδε τά, Ἀρχιμανδρίτης.

*Μανδραγόρα, ἡ, = μανδραγόρας, W. A. Bekker Ἀριστ. περί ὀνειρ. καί ἀνπ. 3. σ. 25.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, Εἶδος φυτοῦ, δύναμιν ἔχον ἐκστατικήν, καρωτικήν καί ὑπνωτικήν. 2) λέγεται ἔτι καί τό ὑπ' αὐτοῦ ἡτοιμασμένον ποτόν, Πλάτ. Πολ. ς'. Atropa mandragoras. Λιον. Διοσκορ. δ'. 76. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2. Δουκιαν. εἰς Τίμ. 2. »Ὑπό μανδραγόρα (Δωρ.γενικ.)καθεύδειες,παροιμία ἐπί τῶν ἀνειμένων καί χαλύμενα, παρόσον οἱ τόν μανδραγόραν φαγόντες ἀνήγερτοι ὑπνώττουσιν, ὅθεν, καί ἐντεῦθεν παροιμ. »Μανδραγόραν πεπωκέναι (Δημ. Φιλ. 4.)«, μή ἔχειν τάς φρένας του σώας.

*Μανδραγορίζω, ἰσω. Δίδω νά πίῃ μανδραγόραν, μετ' αἰτ. προσ. καί μέσ. μεταχειρίζομαι μανδραγόραν, Ἀθην. καί Σουΐδ.

*Μανδραγορικός, ή, όν, Ἐκ ῥίζης μανδραγόρου κατασκευασμένος.

Μανδραγορίτης, ειος, κατασκευασμένος μετά ῥίζης μανδραγόρου, ἡ κατασταμνισμένος ἐξ αὐτῆς, Διοσκορ. δ'. 81.

Μάνδρευμα, τό. Τό ἐμφράττειν, ἐγκλείειν ἐν φραγμῷ τινι, ἐξαιρ. ἐν μάνδρᾳ, ἡ μοναστηρίου, καί ἡ ζωή ἐν τούτῳ, ἡ κατάστασις τοῦ ζώντος ἐν τούτῳ.

*Μανδρεύω. (μάνδρα). Κλείω ἐν φραγμῷ τινι, ἐξαιρ. ἐν μάνδρᾳ, ἡ βάλλω τινά εἰς μοναστήριον, Βύζαντ.

*Μανδρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μάνδρα, Μοσχόπ. εἰς Ἡσίοδ.

Μανδύας, ου, ὁ, καί, Μανδύη, ἡ, καί, Μανδύα, ὑος, ἡ, ταύτόν τῷ, χλαμύς, καί ἐφεστρίς, Ἀρτεμίδ. β'. 3. Παρά Δίωσι Κασσ. συχνάκις ἀντί τοῦ Λατιν. penula, ὁπερ ἠν χοντρόν τε καί μαλλωτόν ἐπανωφόριον· ἔστι δέ ἡ λέξις Περσική, ἥτις παραβάλ. μέ τό, Κάνδυς, παρ' ἡμῖν φέρουσι τοῦτον οἱ ὀρχεστάς καί οἱ ἡγούμενοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

*Μανδυοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ὢν ἡ ποιότητος τῆς μανδύης, Εὐστάθ.

*Μανδύς, ύος, ἡ, = μανδύας.

*Μανέομαι, = μαίνομαι, ἐξ οὗ ὅμως βέβαια ἀπαντᾶται ἐτι μόνον ὁ παρακμ. μεμάνημαι παρά Θεοκρ. 10, 31.

Μανέρως, ὁ. Μονογενής υἱός τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἐξ αὐτοῦ παρονομασθέν θρηνώδημα, ἥτοι πένθιμον ἆσμα, ἐλεγεῖον τῶν Αἰγυπτίων, ὁμοιάζον, κατ' Ἡρόδ. 2, 79, τόν Λίνον τῶν Ἑλλήνων, ἴδε Λίνος.

*Μανάω, ὀργίζομαι, θυμόνω, Ἡμνοῦ. ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, μανιόνω.

Μάννις. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱππαβος.

Μαννῆς, ὁ, ἡ ὀρθότερον, Μάννης, ου, ὁ, αἰτ. πληθ. Μαννᾶς. Ἀριστοφ. Βατρ. 965. Ὀρν. 523. Φρύγιον ὄνομα σωτῆρος δούλου (σκλάβου), καθώς ἔτι καί, μαννία, ὄνομα δούλης, σκλάβας, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμοφ. 728. Ἀνάλεκτ. σ. 201.

Μανθάνω, Μ. μαθήσομαι, Δωρ. μαθεῦμαι, Ἀόρ. ἔμαθον, Παρακμ. μεμάθηκα. Ὁ Ὅμ., παρ' ᾧ εὑρηται ἐν γένει ἡ λέξις τρίς, χρῆται μόνον τῷ Ἀορ., ἥτοι ἀΐχ' αὐτήσεως, μάθον, ἡ διά διπλοῦ μ μετά τήν αὔξησιν, ἔμμαθες, ἐμμαθε. (ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΑΙΩ, ἐρευνῶ, ζητῶ). = Μανθάνω, διδάσκομαι, δι' ἐμπειρίας ἤ ἀκοῆς γνώσεις ἀποκτῶ· ὁ δέ Ἀόρ. σημαίνει καί, συνεθίζομαι εἰς τι διά τῆς συχνῆς χρήσεως, ἀποκτῶ ἕξιν τινα, καί τοιαύτην ἔχει σημασίαν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Θ, 226. Σ, 362. »Ἔργα κακ' ἔμμαθεν κτλ.« καί μετ' ἀπαρμφ. »Μάθον ἔμμεναι ἑστῶτες«, Ἰλ. Ζ, 444. 2) ἐπί φιλοῦ ἀγαθοῦ, ἀγωνίζομαι νά μαθω, ἤ ἀκούομαι, ἤτοι εἰδοποιοῦμαι, ἐρευνῶ νά μάθω τί, ἐρωτῶ διά τι, μετά αἰτ. Ἡρόδ. 7, 208. καθ' ἥν χρήσιν γίνεται μάλιστα κατάληλος ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ΜΑΩ. 3) συνεθίζω τά . . . ἐπίσομαι, εἰωθα, μετ' ἀπαρεμφ. Ἱππιατρ. πρβ. μάθος. 4) παρ' Ἡροδ. καί τοῖς Ἀττ. δι' ὅλων τῶν χρόνων, ἀντί τοῦ, μανθάνω, γνωρίζω, ἀκούω· καί ἐννοῶ, καταλαμβάνω, συνίημι. »Μανθάνεις; «, καταλαμβάνεις; »Οὐ μανθάνω, δέν καταλαμβάνω, Ἀριστοφ. Τό, μάνθανε, ἐκλαμβάνεται ἀντί τοῦ, ἴσθι (γίνωσκε) καί τότε συντάσσ. ἐν εἴδει παρεμβολῆς, μετά μετοχῆς, Σοφ. Ἠλ. 1342. ἡ μετά μετοχ. κατ' ὄνομτκ. αἰτί τῆς ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 3, 1. Herm. Vig. p. 711. ἡ κατ' αἰτιατ. αἰτί τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 1, 68. 4, 164. 9, 76. »Οἱ μανθάνοντες«, αὐτί τοῦ, οἱ μαθηταί. 5) συχνότατα παρά τοῖς Ἀττ., ὅταν ἐρωτῶσι, συνεθίζεται νά λεγωσιν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐρωτήσεως, »τί μαθών,« τό ὁποῖον, ὡς καί τό ἄλλο ἐρώτημα, »τί παθών«, συνεθίζουσι νά ἑρμηνεύωσι μέν κοινῶς διά τοῦ, διατί; πλήν διαφέρουσι καί αἱ δύο φράσεις, διότι τό μέν, τί μαθών, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τό μάθος, ἤγουν εἰς αἰτίαν, ἐπερειδόμενον εἰς τήν κατάληψιν, ἤ γνῶσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα εἰς αἰτίαν κρεμαμένην ἀπ' αὐτόν τόν ἰδιον, τό δέ, τί παθών, ἀναφέρεται εἰς, πάθος, ἤτοι εἰς ἐνέργειαν ἐπείσακτον καί προερχομένην ἀπ' ἔξωθεν, ὥστε τό, τί μαθών, σημαίνει κυρίως, ποίου γνωστικοῦ αἰτίου σέ παρεκίνησε νά πράξῃς οὕτω; ποῦ ἦτον ὁ νοῦς σου καί ἔπραξες οὕτως; πῶς ἠμπόρεις νά ἦσαι τόσον ἀνόητος, ὥστε νά πράξῃς οὕτως; κτ. ἐν ᾧ τό, τί παθών, σημαίνει, ἀπό τί παρεκινήθης, τί συνέβη σοι, τί ἔπαθες, τί σέ παρεκίνησε καί ἔπραξες οὕτως; ἄρα καί αἱ δύο ἐκφράσεις περιέχουσι μέν ἐν τῇ ἐρωτήσει διά τό αἴτιον καί ἐπίπληξιν τινα διά κυμμίαν ἀνόητον, ἤ παρά βίαιον, ἤ ἀκατάληπτον τοῖς ἄλλοις πρᾶξιν, πλήν ἐν μέν τῷ, τί μαθών, θεωρουμένην ὡς προερχομένην ἐξ οἰκείας προαιρέσεως καί ἐκ τῆς αἰσθήσιος, ἐν δέ τῷ, τί παθών, προερχομένην ἀπό ἐξωτερικά αἴτια χωρίς νά θέλῃ τις, ἴδε Ὀλοκ. Δημ. Λεπτ. σ. 348. κτ. Ὡς τόσον, γίνεται ὅλον ἐκ τῆς ἰδίας ταύτης διαφορᾶς, ὅτι κατά τά περισσότερα παραδείγματα δύνανται νά λεχθῶσι ἀξίσως ἡ μία καί ἡ ἄλλη φράσις, καθότι κρέμανται ἀπό τοῦ ἐρωτῶντος, ἄν αὐτός θέλῃ νά ἐκλάβῃ τό αἴτιον μιᾶς κακῆς πράξεως, κείμενον ἐν τῇ γνώσει καί ἰδέᾳ τινος, ἤ ἀλλαχοῦ που. — Ἡ φράσις, τί μαθών, μεταβαίνει ἐσθ' ὅτε καί εἰς τόν πλάγιον λόγον, καθώς καί ἄλλαι διά τοῦ, τίς καί τί, ἐρωτήσεις· ὡς παρά Πλατ. Εὐθυδ. σ. 285. Ε. 299. Α. »Σοί εἰς κεφαλήν, ὅτι μαθών ἐμοῦ καί τῶν ἄλλων κατωφύδη τοιοῦτο πρᾶγμα· ἆς ἔλθῃ εἰς τό κεφάλι σου, διά τοῦτο ἐπειδή, Κύριος οἶδε διατί, ἤ ἀνοήτως καί μωρῶς, μοί ἐφαυμάτισας τοιαῦτα πράγματα. »Ὅ,τι μαθών ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον (Πλατ. Ἀπολογ.)«, διά τοῦτο διότι, ἐπίτηδες, δέν ἠσύχασα κτλ.

Μανία, ἡ. Ἰωνικ. μανίη (μαίνομαι). Φρενῶν ἔκστασις, τρέλα, λύσσα, Ἡρόδ. καί παρ' αὐτῷ 6, 75. ὡς ἐπίθ. »Μανίη ἰοῦσος.« 2) πᾶν ὁρμητικόν καί σφοδρόν πάθος ψυχικόν, μῖσος, ὀργή, ἔρως, ἐπιθυμία κ. τ. τ. 3) ἐνθουσιασμός, κατοχή, προφητική καί ποιητική μανία. (νυ-) 4) μανία, ὁνομα συνηθες μιᾶς δούλης, σκλάβας. ἰδέ ἐν τῷ, Μαννῆς.

Μανιάκης, ου, ὁ, καί Μανίακον, τό. χρυσοῦν περιδέραιον, ἡ βραχιόλιον τῶν Περσῶν καί Κελτῶν, Πολύβ. β'. 31. »Τοῦτο δ' ἐστί χρυσοῦν φέλλιον, ὃ φοροῦσι περί τάς χεῖρας καί τόν τράχηλον οἱ Γαλάται.« αἱ παλαιαί ἐκδόσεις ἔχουσιν ἡμάρτηρ. Μανιάκους, ἐν β'. 29. ὅπου διακρίνονται ἀπό τά, περίχειρα, καθώς καί παρά Πλουτάρχ. εἰς Κάμ. ἀπό τά, Φέλλια. Παρά Πολυδ. ε'. 99. καλοῦσιν οἱ ὡραῖς τόν περιστραχήλιον κόσμον (τό γιουρδάνι) μάννον, ἤ μάνον, Παρά Θεοκρίτ. Εἰδ. ια'. 41. ἀνέγνωσαν τινές ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, μανιοφόρος, ὁ περιστραχήλιον κόσμον φερων. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Δεξ. Μηδισεί, ἔχει τόν σχηματισμόν, μανιάκεα, τά. Ἐν τῷ Γλωσσαρ. Στεφ. κεῖται, μανίαξ, Tortile, circulus tortus. Οἱ τῶν Ῥωμαίων Manni, εἰσί μικροί ἵπποι. πρβ. μάνος.

Μανιάς, άδος, ὁ, ἡ (μανία, μαίνομαι). Μαινόμενος, μαινομένος, ὑπό μανίας κυριευμένος, ἐπί πάντων τῶν τριῶν γενῶν· ὡς τόσον αὐτό οὐδέτ. κεῖται μόνον παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 272. »Μανιάσι λυσσήμασι.

Μανιακός, ή, όν. καί ἐπίρ. μανιακῶς (μανία). Ἀνήκων εἰς μανίαν, ἕδος αὐτῆς, κλίσιν ἔχων εἰς μανίαν, ἡ τό ἰδίωμα αὐτοῦ τοιοῦτον ὄν, ὅστις φαίνεται ὡς μανιόμενος, ὁ ἐστιν ἔχων τά ὄμματα ἀνεστραμμένα, τό ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ πρός τά ἔξω γυρισμένον. β) κλίνων εἰς σφοδρά πάθη καί ὁρμάς τῆς ψυχῆς, μανιώδης, παράφρων. 2) καθόλου, ὑπερβολικός, ὑπερμετρος ἀχαλίνωτος, παρμεγέθης, κατά πολλά μεγάλος ἤ πολύς. »Σωφρόνημα λίαν μανιακόν«, Ξενοφ. Ἀγησ. ε'. 4. αὐτί τοῦ, λίαν μέγα, μεγαλωστατον· τοιοῦτον καί τό »γελᾶν μανιακῶς«, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 874. »Τῶν πολυτελῶν καί μανικῶν ἱππωνειῶν«, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 12., ἐπί τῆς πολυτελοῦς καί μανικῆς ἀγαπης πρός τούς ἵππους. Παρά Πλάτ. Φαίδρ. 48. κεῖται τό, μανία, καί, μανική, ἐπί καλοῦ, ἀντί τοῦ, μαντεία, καί, Μαντική· ἄρα ἀντί τοῦ, ἔνθους, ἐνθουσιαστικός, κάτοχος.

Μανιοκήπιος, ὁ, ἡ (μανία, κῆπος). Ἡ μανίαν ἐν τῷ κήπῳ ἔχουσα, ἡ μανίαν πρός κήπον πρός ἄνδρας ἔχουσα, ἀσελγής γυνή, ἡ περί μίξεις μεμηνυία, πόρνη, Σοῖδ. ἐν Δ. Μυσάχνη.

Μανιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μανίαν ποιῶν, ὁ μανίαν προξενῶν, Πολυαιν. ἡ. 43.

Μανιουργέω, ὦ. (ἔργον). μανικόν ποιῶ τινα, μετ' αἰτ., Πολυαιν. ἡ. 43.

Μανιώδης, εος, ὁ, ἡ, καί, μανιωδῶς, ἐπίρ. (μανία, εἶδος.) Ὁ ὡς μανιόμενος, ἐνθους, ὅστις εἶναι ὡς λυσσασμένος, παράφρων, ἀνεκτητος, Θουκυδ. Παρ' Εὐριπ. Βακχ. 299. οὐσιαστ. αὐτί τοῦ, μανία, ἐνθουσιασμός. »Τό γάρ βακχεύσιμον καί τό μανιῶδες, μαντικήν πολλήν ἔχει· ὅταν γάρ ὁ θεός εἰς τό σῶμα ἔλθῃ πολύ, λέγειν τό μέλλον τούς μεμηνότας ποιεῖ«.

Μάννα, ἡ μάν, τό. Τό μάννα τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἀγγέλων ἄρτος, Ψαλμ. ὁ ἄρτος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. 2) ἡ μάννα, κομμοί, σπυρία, ἀρώματος τινές, ἐξαιρ. μάννα λιβανωτοῦ, θυμιάματος. Ὁ Αἰνείας ἐν τοῖς Τακτ. 35. καλεῖ »μάναν, λιβανωτόνω μεταξύ τῶν πυρικαύστων ὕλων, ἤ ἐκείνων, οἷ ὧν ἀναπτεται πῦρ. Ὁ Διοσκορ. (α'. 74.) ὁ Πλίνιος (βί. 14.) καί ὁ Γαληνός καλοῦσι μάναν λιβανωτοῦν, ἤτοι τό ὁποῖον ὁ Πλίνιος Mica thuris λέγει, τήν δέ τετρυμμένην καί τετριμμένην, Glebas turis. Ἴδε κεφάλαιον εἰς Γαλην. περί συνθέσ. ψαρμ. σελ. 315. 3) μάννα, ἡ, ταύτόν τῷ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαμμά, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅτι δὲ ἐν χρήσει ἦν ποτε καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δῆλον ἐκ τοῦ παρὰ Λουκιανῷ Ὑποκοριστικοῦ, Μαννάριον. 4) καὶ εἶδος ὕλης τινός, ἡ χυλοῦ δενδρωντινῶν, χρησίμου εἰς κίνησιν κοιλίας, παρ' Ἰατροῖς. ἰδε. ἐν τῷ, Μελία.

Μαννάκιον, τό, καὶ μανάκιον, ὑποκ. τοῦ μάννος. Μικρὸν περιδέραιον, μικρὸς κόσμος περιτραχήλιος (γιαυρδάνι). ταὐτὸν τῷ, μανιάκης, Σχολ. Θεοκρίτ. ιά. 41.

Μαννάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Μάννα, μήτηρ. ταὐτὸν τῷ, μαμμάριον, Λουκιαν. διάλογ. ἑταιρ. ξ. καὶ, ζ.

*Μαννοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων τὸ μάννα, Σιβύλλ.

Μάννος, καί, Μάνος, καί, μόνος (ὅθεν τὸ Λατ. monile), ου, ὁ. Περιδέραιον, Δωρι. λέξις εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ὡς φαίνεται, καὶ τό, μανιάκης, μανίακον, μανάκιον. ὅθεν

Μαννοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). ὁ φορῶν περιδέραια, Θεοκρ. 11, 41.

*Μανοειδής, ὁ, ἡ (μανός, εἶδος). Ὁ λεπτότερον, ἀραιότερον εἴδους ὤν.

*Μανόκαρπος, ὁ, ἡ (μανός, καρπός). Σπανίως, ἤτοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καρποὺς ἔχων· μὴ πυκνοὺς ταὺς καρποὺς ἔχων.

*Μάνος, ὁ, ἴδε μάννος.

Μανός, ἡ, όν, ἀντίκειται τῷ, πυκνός. Ἀραιός, μὴ πυκνός, λεπτός, χαῦνος, λελυμένος, μὴ σφιχτός, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. δ'. »Τὸ μὲν μανὸν καὶ μαλακὸν, τὸ δὲ πυκνὸν καὶ σκληρόν. β) σπάνιος, ὀλίγος, μοναδικὸς, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐσπαρμένος, σποράδην κείμενος. γ) καὶ σπάνιος ἐπὶ χρόνου, ὡς, σφιγμὸς, ὅς τις στιγῇ σπανίως, μετὰ μεγάλα διαστήματα. Ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ τὸ ἐξωθεν τῶν ἁλιευτικῶν δικτύων ἀραιὸν δίκτιον. –Ἡ λέξις ἔστιν Ἀττ. Φρυν. ΑΒ. 1. σ. 51, 32. ἐνθα σημειοῦται καὶ τὸ μακρόχρονον τῆς πρώτης συλλαβῆς, πρβ. ταῦ Διονορφ. τὰ πρόλεγ. εἰς τὴν ἐν Λειψ. ἐκδ. τῶν ὑπὸ Γαισφ. μικρῶν Ἑλλ. Γεωγρ. Τ. α. σ. ς'. ἀ' ὧν λύονται τοῦ Σαιφέρου αἱ ἀπορίαι, Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 2, 1240. ἀ' ὃ καὶ ὀρθῶς γράφουσιν ὁ Poppo καὶ L. Cind. τὸ συγκρ. παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. 7, 5, 6, μανότερον.

Μανοσπαράω, ῶ. Ἀραιῶς, φειδομένως σπείρω, ἐκ τοῦ

Μανόσπορος, ὁ, ἡ (σπορά). Ἀραιῶς ἐσπαρμένος.

Μανόστημος, ὁ, ἡ (στήμων). Ὁ μανὸν, ἤτοι ἀραιὸν στήμονα ἔχων, Αἰσχύλ. παρὰ τῷ Ἐτυμολογ.

Μανότης, ητος, ἡ (μανός). Ἀραιότης, λεπτότης, μὴ πυκνότης, μὴ σφιχτότης. ἀντίκειται τῷ, πυκνότης. 2) σπανιότης, μοναδικότης, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κεῖσθαι διεσκορπισμένον.

Μανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἀραιὰ, ἤτοι σπάνια, λεπτὰ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σποράδην κείμενα φύλλα ἔχων.

Μανόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων ἀραιὸν, οὐχὶ πυκνὸν δέρμα, Θεόφρ. περὶ Ἱδρωτ. ταὐτὸν τῷ, ἀραιόσαρκος.

Μανόω, ῶ (μανός). Μανὸν, ἀραιὸν, λεπτὸν, μὴ σφικτὸν, χαῦνον, σπάνιον ποιῶ. Μανοῦμαι, οὖμαι. ἀραιοῦμαι, ἀραιὸς, χαῦνος, κ.π.τ. γίνομαι.

Μαντεία, ἡ, Ἰων. μαντηίη, Ἡρόδ. (μαντεύομαι). Τὸ μαντεύειν, χρησμολογεῖν, προφητεύειν· Τὸ προτέρημα, χάρισμα τοῦ προφητεύειν, Τίμ. Ὁμρ. Ἑρμ. 552, 547. καὶ κατὰ πλῆθ. 472. 2) προφητεία, μαντεία, χρησμὸς· ἔτι δὲ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐκφωνοῦνται καὶ γίνονται οἱ χρησμοί, Ἡρόδ. 2, 57. 83. 3) ἡ τοῦ Μαντείου ἐρώτησις. »Μαντείας εἶπαιμι. (Πλάτ. Συμπ. σ. 206. καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 394.) παροιμία ἐπὶ δυσνοήτων καὶ ἀκαταλήπτων πραγμάτων. 4) ἔκφρασις, ἡ λόγος τις σκοτεινὸς δίκην χρησμοῦ, Πλατ. Κρατυλ. σ. 384. Α. ἴδε. καὶ ἐν τῷ, Μαντεύομαι.

Μαντεῖον, τό. Ἰων. μαντήϊον. Προφητεία, χρησμός, »Μαντήϊα Τειρεσίαο (Ὀδ. Μ, 272. καὶ Ἡρόδ. (οἱ χρησμοὶ τοῦ Τειρεσίου, συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀρίθμ. 2) ἐν ἑνικῷ, χρηστήριον, χρησμοδοτήριον, ὁ τόπος, ἔνθα δίδονται οἱ χρησμοί, αἱ προφητεῖαι, Ἡρόδ.

Μαντεῖος, εία, εῖον, ἡ, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸ μαντεῖον, χρηστήριον, ἢ εἰς τὴν μαντείαν, προφητείαν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν, ἢ χρησιμεύων εἰς αὐτά, ὡς, σποδὸς, τιμή, ἕδρα κτ. ὅθεν, προφητικός. Οὐσιαστικῶς δὲ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μαντις.

Μάντευμα, τό. Ἡ ἐκδοθεῖσα μαντεία, προφητεία, ὁ χρησμός, ἡ ἀπόφασις τοῦ μαντεύου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. (Λείψ. 39, 8. ἐκ τοῦ

Μαντεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μάντις). Προφητεύω, χρησμολογῶ, τὰ μέλλοντα προλέγω· χρησμὸν ἐκδίδω, χρησμοδοτῶ, τινί τι, Ὁμ. ἔτι οὐκ πτωτικοῦ, Ὀδ. Β, 170. καὶ ἀλλαχοῦ· αὐτούτως καὶ παρ' Ἡροδ. ὅθεν 2) μεταφορ. συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, οἴομαι, τεκμαίρομαι, νομίζω, πιστεύω, Ἀριστοτέλ. Νικομ. α. γ'. καὶ καὶ Ῥητορ. 1, 13 »Ἔστι γὰρ, ὁ μαντεύονταί τι πάντες, φύσει κοινὸν δίκαιον καὶ ἄδικον, ἐπειδὴ, κατά τινα κοινὸν νόμον τῆς φύσεως, εὑρίσκεταί κάποιον δίκαιον καὶ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐξ ἰδίας ἐπιπονίας καὶ φυσικῆς τινος αἰσθήσεως προγνωρίζουσι καὶ προαισθάνονται. καὶ Πλάτ. Νόμ. γ'. »Μαντεύομαι δὴ περὶγε Κύρου, κ. τ. λ. α. καὶ ἐντεῦθεν αὖτ' τοῦ, προνοῶ, προβλέπω, ἀπεικάζω, διανοοῦμαι, κατὰ νοῦν ἔχω, στοχάζομαι, φαντάζομαι· καὶ ἐπὶ ζώων, Θεοκριτ. κά. 45. »Πᾶσα κύων ἐν ὕπνῳ ἄρτους μαντεύεται. 3) ἀφίω νὰ μοὶ προφητεύσῃ τις, Ἡρόδ. 1, 46. περί τινος, Ἡρόδ. 8, 36. ἐν Δελφοῖσι, Ἡρόδ. 6, 76. 9, 33. ἐπὶ Κασταλίᾳ, Πινδ. Πυθ. 4, 290. ὅθεν χρῶμαι, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, τὸ χρηστήριον, ἢ τὸ αἰωνιστήριον, χρηστηριάζω, οἰωνίζομαι, Πλάτ. Ἀπολογ. 5. »Εἰ δήποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον περί τινος, Πινδ. Ὀλ. 6, 64. (τὸ ἐνεργ. μαντεύω, ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, εὕρηται μόνον παρὰ Σεν. Ἐφεσ. ὅθεν

Μαντευτής, οῦ, ὁ, = Μάντις.

Μαντευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μαντείαν, ἢ εἰς τὸν μάντιν.

Μαντευτός, ή, όν (μαντεύομαι). Μεμαντευμένος, τὸ ὁποῖον ἐπροφήτευσεν, ἢ ἐπροτάξε τὸ μαντεῖον.

Μαντεύω. Προφητεύω, χρησμολογῶ, Ξενοφ. Ἐφέσ. ε'. 4. ἴδε μαντεύομαι ἐν τῷ τέλει.

*Μαντηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ μαντεία, Ἡρόδ.

*Μαντήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ μαντεῖον, Ὀδσ. καὶ Ἡρόδ.

*Μαντήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ μαντεῖος.

Μάντης, ου, ὁ, = μάντις, πάλλ' ἀμφ. Meineke quaest. Menand p. 40.

Μαντικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν μάντιν, ἢ εἰς τὴν μαντικὴν, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν προφητικὴν τέχνην, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, προφητικός. ὅθεν »Μαντικὴ, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη, ἤτοι τὸ χάρισμα τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, Ἡροδ. 9, 94. καὶ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 48. »Τὸ δὲ μὴν ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι, ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο οὐδὲ ὄνειδος μανίαν, οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ἢ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν, ἀλλ' ὡς καλοῦ ὄντος, ὅταν θείᾳ μοίρᾳ γίγνηται, οὕτω νομίσαντες ἔθεντο· οὐδὲ νῦν ἀπειροκάλως τὸ τὰν ἐπεμβαλόντες, μαντικὴν ἐκάλεσαν· ὁ αὐτ. ἐν Συμποσ. 13. »Καί ἔστιν αὖ ἡ μαντικὴ φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργός.

Μαντιπολέω, ῶ, Μαντεύομαι, προφητεύω, ἐκ τοῦ

Μαντιπόλος, ὁ, ἡ (μάντις, πολέω). Καταγινόμενος εἰς τὴν μαντείαν, προφητεύων.

Μάντις, εως, καί Ἰων. ιος, ὁ. Προφήτης, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, ἔνθους, Ἰλ. Α, 62. »Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν »Μάντις κακῶν (Ἰλ. Α, 106)«, προφήτης μόνον κακῶν, κακὸς προφήτης. »Μάντις ἀνήρ, Πινδ. καὶ ἡ μάντις, Σοφ. Ἠλ. 472. 2) Ἐνλικ. ἡ· εἶδος ἀκρίδος πρασίνης, ἰσχνῆς μὲ μακρὰ, λεπτὰ ἐμπρόσθινα ποδάρια, ὄντα ἐν παντοτεινῇ κινήσει, Θεόκριτ. ἰ. 18. τὴν ὁποίαν θέλουσιν, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Λινν. Mantis· ἴσως ὅμως εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἄλλως Καλαμαΐδα, καὶ Καλαμῖτις, καλουμένην. Παρὰ Διοσκορ. Παραβ. α'. 158. κεῖται »Μάντις· ἔστι δὲ ὅμοιος ἀκρίδι Ἰνδικῇ. 3) παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις ἢ μεταξὺ τῶν φύλλων διατιθέμενος πράσινος βάτραχος, καθὸ προφήτης τοῦ καιροῦ (ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστιν ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ Πλάτωνος ἐκ τοῦ μαίομαι, καθὸ μάντις, ὡς ὑπὸ ἄσοῦ τινος ἐνθουσιασμένος, προβλέπει καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα· οἱ νεώτεροι παρήγαγον αὐτὴν ἐκ τοῦ ΜΑΩ, πλὴν καὶ τοῦτο ἔστι τὸ πρωτότυπον τοῦ μαίομαι.)

*Μάντισσα, ἡ (μάντις), = ἡ μάντις, νεωτ. λέξις.

Μαντιχώρας, καὶ μαρτιχώρας, ου, ὁ. Εἶδος ἰνδικοῦ τετραπόδου ζώου, ἀδιορίστου εἴδεσι, ἢ μυδάδους, ἴσως δὲ ἔστιν εἶδος σκανθοχοίρου, hystrix, Παυσανίας Ϛ'. 21.

Μαντοσύνη, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ μαντεύεσθαι, ἡ μαντική, Ἰλ. Α, 72. ὡσαύτως καὶ πλῆθ. Ἰλ. Β, 832. (ῡ) Κυρίως Ἐνλ. τοῦ

Μαντόσυνος, ὁ, ἡ, καὶ ὕνη, υνον (μάντις), ποιητ. εἰς τὴν μαντικὴν, εἰς τὸν χρησμὸν ἀνήκων· ἐκ τοῦ χρησμοῦ προερχόμενος προφητικός. »Κέλευσμα μαντόσυνον«, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1031. προσταγὴ τοῦ μαντείου.

Μαντώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), προφητικοῦ εἴδους ὤν.

Μαντῶος, ῶα, ῶον, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ μαντόϊος, ταὐτὸν τῷ, μαντεῖος.

Μανύω, Μανυτής, ὁ, Μάνυσις, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, μηνύω, μηνυτὴς, μήνυσις.

Μανιώδης, εος, ον, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μανοειδής. Ἀραιὸς, λεπτός, σπογγώδης· ἀντίκειται τῷ, πυκνός.

Μάνωσις, εως, ἡ (μανόω). Ἀραίωσις, τὸ ἀραιὸν ἢ λεπτὸν ποιεῖν, = μανότης. (– ∪ –)

Μάξεινος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος· ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, μαζεινός.

*(Μάομαι), ὅθεν φυσικῶς μῶμαι, ἴδε ΜΑΩ, Γ.

Μαπάειν, Ἐπ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρμφ. τοῦ μάρπτω, Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 281. 304. καὶ 252.

Μάραγδος, ὁ, = σμάραγδος, Meineke Μέναν. σ. 132. (υ – υ)

Μάραγνα, ἡ, = σμάραγνα. Μάστιξ, ἡ μάστιγος γένος, οἷον ῥάβδος, ταυρεία (καμτζίκι, Τουρκ.), Εὐριπ. Ῥῆσ. 817. καὶ Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. ι. 56. Ὁ Ἡσύχ. Ὁ Ἡρωδ. ἔγραφε παροξυτόνως, μαράγνα (υ – υ)

Μάραθον, τό· καὶ μάραθρον, καὶ μάλαθρον. Εἶδος ἀρωματικοῦ χόρτου, τὸ ἐν τῇ συντρεφῇ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα γνωστὸν, Διοσκορ. Γ'. 81. Anethum foeniculum (τὸ μάραθον ἔστι, Δωρ. καὶ Ἀττ. τύπος παρ' Ἐπιχάρμ. καὶ τοῖς Ἀττ. Κωμ. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Μαραΐρίτης, ὁ, οἶνος. Μὲ μάραθρον κατασκευασμένος.
*Μαραθροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὁμοιος αὐτῷ, Διοσκ. ἐκ τοῦ
*Μάραθρον, τό, = μάραθον. (υυι) ὅθεν
Μαραθρών, ῶνος, καὶ Ἀττικ. Μαραθών, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ μάραθρα, ἢ χωράφιον, ἐσπαρμένον μὲ μάραθρα, Στράβ. γ'. 2) Μαραθών, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ διὰ τὸ ἐν ἀφθονίᾳ φυόμενον μάραθον οὕτω καλούμενος, καὶ δῆμος Ἀττικῆς.
*Μαραθωνομάχης, ου, ὁ, καὶ μαραθωνομάχος, ὁ (μαχ-μαι). Ὁ μαχόμενος, ἢ συμπολεμήσας παρὰ Μαραθῶνι. ὅθεν παροιμ. πᾶς ἀμπρίψας, ὡς ἐκεῖνοι οἱ προπάτορες, πολεμιστής, οἷοις εἴχομεν τὴν τύχην ἢ τὸ κούφισμα τοῦ νὰ ἰδώμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, Ἰακ. Α. Π. σ. 867. Διογ. Λ. ι. 56.
Μάραινα, ἡ, = μάραγνα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 36ῳ.
Μαραίνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. ἀ. ἐμάρηνα, Ἀττικ. ἐμάρανα, καὶ ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 140. παθ. ἀόρ. ἐμαράνθην, παθ. παρακμ. μεμάρασμαι, παρὰ δὲ Πλουτ. καὶ, μεμάραμμαι. Κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πυρός ἢ ἐπὶ τῆς θερμότητος, αὐτὶ τοῦ, σβύνω τὸ καῖον, μίαν φωτιάν, τὴν πυρήν, κάμνω νὰ μαρανθῇ, ὅταν σβύνῃ τις τί κατ' ὀλίγον. «Ἀνθρακιὰν κραταιὰν σβέσας καὶ μαρανθεῖσαν, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 140. Παῦτ. κατ' ὀλίγον σβύομαι, παύει ἀπὸ τοῦ νὰ καίῃ, ἐπὶ πυρὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον τελειόντος, σβύοντος. «Φλὸξ ἐμαράνθη, πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο», Ἰλ. Ι. 212. Ψ. 238. 2) μετέπειτα τροπ. κατ' ὀλίγον φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καὶ ἐπὶ φυτῶν, κάμνω τι νὰ μαρανθῇ, μαραγκιάσῃ, ἐπὶ τῆς κατ' ὀλίγον καταστρεπτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ καιροῦ, Schaef. Σοφ. Αἰ 714. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ἀδύνατον ποιῶ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, ἰσχναίνω, ἰσχνάν, λιγνὸν ποιῶ, ἐκτήκω, φθίω, τείνω ἐν σῶμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤτοι κατὰ μικρὸν, ἀφαιζόμενον, χάνω τὰς δυνάμεις του ἢ τὴν εὐρωστίαν του. Παρὰ Σοφοκλ. «Πάντ' ὁ μῆκος χρόνος μαραίνει τε καὶ φλογοῖ», αὐτὶ τοῦ, κατ' ὀλίγον ἀφανίζει, φθείρει. Ἰσοκράτ. «Κάλλος μὲν ἡ χρόνος ἀναλώσει, ἢ τόσος ἐμάρανεν· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ β'. «Τὸ πῦρ ἐὰν τις μὴ εἰσῇ, μαραίνεται, δύναται ἀκληφθῆναι καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν παθῶν. — Παῦτ. μαραίνομαι, κατ' ὀλίγον οἰχομαι, τήκομαι, φθείρομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀδυνατῶ, φθίνω, ξηραίνομαι (ξηραγκιάζω), ἐπὶ φυτῶν μαραγκιάζω, καὶ ἐπὶ ποταμῶν στύφω, παύει ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ νερόν, Ἡροδ. α, 24. τροπ. σβέννυσθαι ἀπὸ τοῦ μνημονικοῦ τῶν ἀνθρώπων, καταντᾶν εἰς λήθην, καταντᾶν τόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐνθυμῆται τις πλέον, λησμονεῖσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 328. καὶ ἐπὶ ὀρέσεως, ἀμβλυνοῦμαι. «Μαραίνει ὄψεως, Σοφοκλ. (συγγεν. τῷ, μαίρω, μαρμαίρω, ὅπου καὶ σημειώσεται ἡ πρωτίστη χρῆσις τῆς λέξεως ἐπὶ τοῦ πυρός. Σῆτ. Μαρμαίρω.
Μάρανσις, ἡ. Τὸ μαραίνειν, καθ' ὅλας τὰς σημασίας. ὅθεν
Μαραντικός, ἡ, όν. Ὁ μαραίνοντας ποιῶν, Σχολ. Αἰσχύλ. Περ. 59.
Μάραον, τό· καὶ μάραος, ὁ, = πίτταξις.
Μάρασμός, οῦ, ὁ (μαραίνω), = μάρανσις. 2) παθ. ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ καὶ ἔλλειψις τῶν δυνάμεων ἢ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, ἐξαιρτ. ἐκ τοῦ γήρατος ἢ ἑκτικῆς φθίσεως ἢ πυρετοῦ, Ἀριστοτ. περὶ Νεότητ. «Ἀλλὰ μὴν πυρός γε ἐνὸς ἁρπαγὴ φθορᾶς, μάρασίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν αὖ ἑαυτοῦ, μάρανσιν.
Μαρασμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐν τῷ εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαρασμοῦ ὤν· ἢ ὁ μετὰ μαρασμοῦ συντροφευμένος, κυριευμένος ὑπ' αὐτοῦ, πάσχων μαρασμόν, Γαλην. «Ἑκτικὸς καὶ μαρασμώδης πυρετός».
Μαράσσω, = σμαραγέω, Ἑρωτιαν· ὡς τό, μάραγνα αὐτὶ σμάραγια, κ. τ. τ.
Μαραυγέω. Ἔχω σπινθῆρας πρὸ τῶν ὀμμάτων, διεμβύνομαι. ὅθεν σκοτίζομαι, χάνω τὴν ὅρασιν, Πλούταρχ. «Χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν». πρβ. Herm. de Aesch. Prom. sol. p. 17. (οὐχὶ ἐκ τοῦ, μαραίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ, μαίρω, μαρμαίρω, ἀμαυρῶ, αὐγή.) ὅθεν
*Μαραυγία, ἡ. Τὸ βλέπειν σπινθῆρας πρὸ ὀφθαλμῶν, ἢ διέμβυσις, καὶ τροπ. ἡ ἀμβλυωπία, σκότωσις τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλότης, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. λόγ. ά. «Τὸ λαμπρὸν φάος μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς.»
Μαργαίνω, (μάργος). Εἰμὶ ἢ πράττω ὡς μανιακός, ἔξω φρενῶν, λυσσασμένος· «ἐπί τινι μανῆναι κατάτινος, ὡς μαινόμενος ὁρμῶ κατά τινος, Ὅλ. Ε, 882. πρβ. μαργάω.
*Μαργαρίδης, ου, ὁ, Ἰων. αὐτὶ μαργαρίτης.
*Μαργαρίς, ίδος, ἡ, ἰσοῦ. τύπος αὐτὶ μαργαρίτης.
Μαργαρίτης, ου, ὁ· καὶ μαργαρίτις, ίδος ἡ, ὑπακουομ. λίθος. Μαργαριτάριον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τοῦ ὀστρέου, τόσον τὸ κυρίως θαλάσσιον, ὅσον καὶ τὸ τῆς ξηρᾶς (μαργαρίτης χερσαῖος)· εἶχε δὲ τὴν τριπλῆν ἀξίαν τοῦ καθαρωτάτου χρυσοῦ. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τούτου παρ' Ἀθηναίῳ, γ. σελ. 93. καὶ 94. Παρ' Ἀρρίαν· καὶ Λουκιαν. λέγεται ἔτι «Ἰνδικός, καὶ Ἐρυθραῖος λίθος». Ὁ Φώτ. ἐν Βιβλιοθ. κώδ. ξς'. σημειοῦ, ὅτι οἱ μαργαρῖται, καὶ μάργαροι λέγονται καὶ μαργαρίδαι. «Εὕρηται γὰρ ὁ μάργαρος παρά τε Προκοπίῳ τῷ ῥήτορι, καὶ ἄλλοις τε ἀξιολόγοις· τὸ δὲ μαργαρίδαι παρὰ τὸ Πραξαγορα, ἰωνίζοντι ἐν τῇ περὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δευτέρᾳ ἱστορίᾳ, καὶ παρ' ἄλλοις· οἱ δὲ μαργαρῖται, σύνηθες καὶ πολὺ ἐν τῇ χρήσει». 2) ἡ κογχύλη τοῦ μαργαριτάριου. 3) = μαργέλλια, φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς παρομοιάζει τῷ μαργαρίτῃ. ἰδε καὶ μαργέλλια.
Μάργαρον, τό, = μαργαρίτης. ὅθεν
*Μάργαρος, ὁ, καὶ ἡ. Ἡ κογχύλη, τὸ κοράλλιον τοῦ μαργαρίτου· καὶ αὐτὸ τὸ μαργαριτάριον. ὅθεν
Μαργαρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μαργάρου ἔχων.
Μαργάω, ῶ (μάργος) ὡς, μαργαίνω. Μαινόμενος, ἔξω φρενῶν εἰμί, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, ἀκρατῶς ὁρμῶ, παραφρονῶ· καθόλου, εἶμαι μωρὸς καὶ ἀνόητος, ἀστόχαστος, προπετής, αὐθάδης, ἀκρατὴς, ἄσωτος, φιλήδονος ἢ πράττω ἀνοήτως, ἀστοχάστως προπετῶς, ἀσώτως, ἢ εἶμαι ἁπλῶς ἢ λείμαργος. «Συσὶν ἐπὶ φορτῷ μαργανιώσαις (Πλουτ. ζ'. σ. 388.)», ἐπὶ χοίρων, οἵτινες κυλίονται εἰς τὴν λάσπην διὰ λαιμαργίαν.
Μαργέλλια, τά· καὶ (παρὰ Κοσμᾷ Ἰνδικόπλ. ια. 9.) Ἀργέλλια, καὶ μαργυλίδες, παρὰ Πλινίῳ margaritae. Εἶδος φυτικοῦ, ἢ ὁ ὅμοιος τῷ μαργαρίτῃ καρπὸς αὐτοῦ, πιθανῶς τὸ Μαλδίβιον κάρυον, Περσιστὶ Μαργγέλ.
Μαργέλλεον, τό. ταυτὸν τῷ, μαργαρίτης.
Μάρτη, ἡ (μάργος) = μαρτότης. Τῆρις, Ἡσύχ. ἀμφ.
Μαργήεις, εσσα, εν, = μάργης. Μωρὸς, ἀνόητος, μανικὸς, ἔνθους, ἔξω φρενῶν, ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, Σουΐδ. ποιητ.
Μαργηλίς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, μαργαρίτις, Φιλόστρ. πλησ. = τὰ μαργέλλια.
*Μάργης, ου, ὁ, = μάργος.
Μαργίτης, ου, ὁ (μάργος). Ὄνομα ἁπλοῦ, μωροῦ καὶ ἀνοήτου τινὸς ἀνθρώπου, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐπιγράφεται ἓν Κωμικὸν ποίημα, εἰς Ὁμήρου ἀναφερόμενον, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα εἰς ἡμᾶς διασωθέντα τεμάχια καὶ λείψανα εὑρίσκονται παρὰ Falbe de Margite Homerico, 1798. πρβ. Ir. Lindemanns Lyra. T. I. nr. 17. Ὁ Δημοσθένης ἐκάλει οὕτω τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁρᾶ Ἀριστοφ. ἐν Λέξ. Ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι «Μαργίτης, ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος, ὃν φησιν ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι· ὑμᾶς δὲ ἀγόμενος, μὴ ἄψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι, λέγοντα, μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν διαβάλῃ· οἰκοῖεν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον, καὶ πυθόμενον τῆς μητρὸς, εἰ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθην· καὶ ἐντεῦθεν ἐκάλουν τοὺς ἀνοήτους οὕτως.
Μάργος, η, ον· ἡ, μάργος, ὁ, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν τῷ, ἄφρων, μαινόμενος, Ὀδυσ. Π, 421. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ἔκφρων, ἀναίσθητος, μωρὸς, ἀνόητος, ἐλαφρόγνωμος, Ὀδ. Ψ, 11. ἐξαιρτ. ἄπληστος, γαστρίμαργος, λαίμαργος, ἔκδοτος εἰς φαγοποσίαν. Γαστὴρ μάργη, Ὀδ. Σ, 2. κακόβολος, ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, αὐθάδης, προπετὴς, καὶ ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, φιλήδονος, ἄσωτος, ἔκδοτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς. «Ἵπποι μάργιοι, αὐθάδεις, Ἐπ. Ὁμ. 4, 4. «Οἶνος μάργος (Ἡσ. λεῖψ. 43)», ὡς μάχλος ἄμπελος. Θέογνις 581. «---ἀνδρατε μάργον, ὃς τὴν ἀλλοτρίαν βούλετ' ἀρουραν ἀροῦνα, ὅστις θέλει νὰ πειράξῃ, ὑβρίσῃ τοῦ ἄλλου τὴν γυναῖκα. Πλάτ. Νόμ. «Ἡδοναὶ πολλαὶ καὶ μάργαι, ἔξω τοῦ ἑκοντος ἀσελγεῖς καὶ ἄσωτοι. ὅθεν
Μαργοσύνη, ἡ· καὶ, Μαργότης, ητος, ἡ (μάργος). Ἀφροσύνη, μανία· ἀνοησία, μωρία· ἀλαζονεία, προπέτεια, ὕβρις· ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀσωτία· λαιμαργία, ἀδηφαγία, πολυφαγία καὶ πολυποσία, Εὐριπ. καὶ Πλάτ.
*Μαργότης, ητος, ἡ, = μαργοσύνη.
Μαργόω, ῶ (μάργος). Κάμνω τινα μάργον. Μέτ. = μαργαίνω, μάργος εἰμι. ὅθεν «Μεμαργωμένοι ἀνεμοι μένειν», αὐτὶ τοῦ, ὑπὸ μανίας κυριευμένοι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 758. καὶ «Μαργώσαν χεῖραν», Εὐριπ. Ἐνάρ. 1228. τὴν μεμυσμένην, = μεμιασμένην, εἰψωσαν φόνου, Εὐριπ. Φοιν.
Μάρη, ἡ. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο, 137. (Ἐκδ. Villoison) παρὰ Παυσάνῃ καλεῖται ἡ χειρ· καὶ ἐντεῦθεν δῆθεν παράγεται τὸ, Μάρπτω· ἔτι δὲ καὶ τὸ, Εὔμαρης, αὐτὶ τοῦ, εὐχερής. (υ—)
Μαριάν, ᾶνος, ὁ· καὶ μαριτεύς, έως, ὁ. Εἶδος λίθου, ὅστις ὁπόταν τινὰς χύσει ὕδωρ ἐπάνω αὐτοῦ, καίεται, οἷον ὁ ἄσβεστος (ἀσβεστης), Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 41. Παρ' Ἡσυχ. ἀπαντᾷ ἡ τάξις, μαριεύς, ὅπου, μαριζεύς, κεῖται. Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ῥῆσις τοῦ Σοφοκλέους ἐν Λέξ. Ἀλσιμός. «Μαριεὺς ἀλσιμός, ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάσσης γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πεπάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ, ἀλσιμούς δὲ τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαναλείψεις ἔλεγον.
Μαριλευτής, οῦ, ὁ (μαρίλη). Ταὐτὸν τῷ, μαριλοκαύτης, Πολυδ.
Μαριλεύω, Μαρίλην ποιῶ, κάμνω μικρὰ κάρβουνα, Πολυδ. ἐκ τοῦ
Μαρίλη, ἡ. Ἡ τῶν ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά, θερμοσποδιά, τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων, ἡ λεπτὴ τέφρα ἢ ὑποστάθμη αὐτῶν· καὶ μικρὸν ἀναμμένον ἢ ἐσβεσμένον κάρβουνον, Ἱππ. λέγεται ἔτι καὶ, σμαρίλη. ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἀνθρακέως τινός, Ἀχαρνέως, Μαριλάδης, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 609. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Μαρμαίρω· ὅθεν
Μαριλοκαύτης, ου, ὁ (καίω). Ὁ μικρὰ κάρβουνα ποιῶν, καίων, κάρβουναρης, ἀνθρακεύς, μαρίλη γάρ, τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων, Ἡσυχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαριλοπέτης, ου, ὁ (πίνω). Ποιητ. ὁ τὴν μαρίλην, ἢ σκόνιν τῶν καρβούνων, ἤτοι κάπνισιν, τὸν ἀτμὸν τῶν ἀνθράκων καταπίνων. Ἀναλ.

Μαρίνος, ὁ. Ἰχθύς τις, Θαλάσσιος, Ἀριστοτ. ζῶων Ἱστορ. ξ'. 17.

Μάρις, εως, ὁ. Μέτρον τι τῶν ὑγρῶν, ἓξ κοτύλας περιλαμβάνον. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ἡ. 9. κατ' ἄλλους δὲ δέκα χοᾶς, Πολυαίν. δ'. γ'. 32.

Μαρίω, Ἔχω θέρμην, καῦσιν, ἐξαιρτ. πυρετοῦ, πυρέττω, ἐκ τοῦ μαίρω, μαρμαίρω. Διαρ. μαριάω.

Μάρκος, ὁ· καὶ, Μάρμων, ὁ παρ' Ἀθην. γ'. ἐν δὲ Χειρογρ. μάρμων, ὁ, κατὰ Πεπρωκόσιν εἰς Ἰγνάτ. ταὐτὸν τῷ, Ὀμαίμων.

Μαρμαίρω, Μλ. ἀρῶ. Αὐγάζω, λάμπω, φωτοβαλῶ, ἀστράπτω, στίλβω, ἀκτινοβολῶ, σπινθηροβολῶ· ἐκτὸς τῆς ταχείας κλονουμένης ἢ τρεμουμένης κινήσεως τοῦ φωτός, ἐπιρρίζει ἡ λέξις ὅτι τροπικ. καὶ πᾶσαν παρομοίαν κίνησιν, π. χ. τῶν ὀμμάτων, καὶ τῶν ποδῶν ἐν τῷ Χορεύειν· παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. ἐξαιρ. ἐπὶ λάμψεως τοῦ χρυσοῦ, χαλκοῦ, τῶν ὅπλων καὶ τῶν ὡπλισμένων στρατιωτῶν, ὅτι δὲ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, π. χ. τῆς Ἀφροδίτης ἡδμματα μαρμαίροντα, Ἰλ. Γ, 397. καὶ πάντοτε κατ' ἔνεστ. τῆς μετοχῆς, παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 699. παύγῃ μαρμαίρουσα· πρβ. καὶ αἰόλος, αἰόλλω, αἰόλαξ· — πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, μάρω, μαίρω, καὶ κατὰ ἀνάπλ. μορμαίρω, ὡς ἐν τῷ λιλαίομαι, μαιμάω, μοιμύλλω, μορμύρω κτ., ἔνθα παρίσταται ἡ ἔννοια ἐπιτάσεως ἢ ἐπαναλήψεως τῆς πράξεως· ἐκ δὲ τοῦ μορμαίρω προκύπτει πάλιν τὸ, μόρμορος, μορμαρύσσω, μορμαρυγή, ἀμαρύσσω, ἀμαρυγή, ἀμαυρός, μαυρός· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φωτὸς συνέχεται καὶ ἡ τοῦ πυρός, καὶ τῆς θέρμης, ἐκ τοῦ, μάρω, προκύπτει καὶ τὸ, μαρίω, πυρέττω, τὸ Διορ. μαιριάω, θέρμη, ἡ πῦρ ἐχθ., θερμαίνομαι· ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ὀρθῶς ἐν τοῦ, μάρω καὶ τὸ, μαρείνω, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ πυρὸς ἀφαυίζω. ὅτι δὲ καὶ τὸ, μαρίλη, παρομοίως παράγεται ἐκ τοῦ, μάρω, φαίνεται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Φωτίῳ γλώσσης, μαρείνη, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς· ἔνθεν

Μαρμόρεος, εία, ειον. Ἀττ., καὶ ποιητ. μορμόρεος, έα, εον (μορμαίρω). Ἀστράπτων, λάμπων, διαφανής, στιλπνός, ἐξαιρτ. ἐπὶ λάμψεως μετάλλου τινός· ἔνθεν ἡμαρμ. αἰγὶς (ἀστραπή), ἄντυξ, Ἰλ. Α, 594, Σ, 480. πύλαι μαρμ. Ἡσ. Θ. 811. καὶ ἐπὶ γαληνιώσης, ἀστραπτούσης ὡς· ὁ καθρέπτης, θάλασσης, πάλη μαρμαρέη, Ἰλ. Ξ, 273. 2) λαμπρὸς ἢ λευκὸς ὡς τὸ μάρμαρον, εἶτα δὲ καὶ σκληρὸς ὡς αὐτό· ἢ ἐκ μαρμάρου ὤν, μαρμαρένιος.

Μαρμαρίζω, (μάρμαρος). Λαμπρὸς εἰμί, ἢ λάμπω, ἀστράπτω, ἀκτινοβολῶ, ἢ σκληρόν εἶναι ὡς τὸ μάρμαρον. Πέτρα μαρμαρίζουσα, (Διοσκορ. γ'. 2), ἡ σκληρὰ ὡς τὸ μάρμαρον.

Μαρμάρινος, ίνη, ινον. Ταὐτὸν τῷ, μαρμάρεος.

*Μαρμαρίτης, ου, ὁ, θηλ. μαρμαρῖτις, ίδος, = μαρμάρεος, μαρμάρινος. Φίλων περὶ τῶν ζ. θαυμάτ. σελ. 8. Πέτρα μαρμαρῖτις.

Μαρμαρογλυφία, ἡ (γλύφω). Τὸ ἐκ τῶν μαρμάρων γλύφειν, κατασκευάζειν ἀνδριάντας, ἀγαλματοποιία, ἀνδριαντοποιία, Στράβ. ι'. σελ. 746.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν (μαρμαίρω), = μαρμάρεος. Ἀστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν. Αἴγλα μαρμαρόεσσα, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 618.

Μάρμαρον, τό, = μάρμορος, στμ. 2.

Μαρμαροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ δουλεύων εἰς τὸ μάρμαρον, ἀγαλματογλύφος, Γλωσ. Φιλοξ. Βυζ.

Μάρμαρος, ου, ὁ. Παρ' Ὁμ. ἐν γένει, πέτρα, κοντζουρον βράχου, ἐπίπεδον πέτρας πυκνῆς καὶ ὀλίγον τι βαρείας, Μάρμαρος ὀκριόεις· (Ἰλ. Μ, 380. Ὀδ. Ι, 499), καὶ ὡς ἐπίθ. Πέτρος μάρμαρος Ὀκριόεις, Ἰλ. Π. 735. καὶ Εὐρ. Φοιν. 1410., πλὴν ἀεὶ μετὰ τῆς παραστάσεως τοῦ λάμποντος χρώματος ἢ τῆς σκληρότητος. 2) παρὰ τοῖς Ὕστερον καλεῖται ἓν ἐξαίρετον καὶ λαμπρὸν εἶδος λίθων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδετέρως μάρμαρον, λεγόμενον. Λατόμιον μαρμάρου λίθους, Στράβ. ιδ'. σελ. 955. τόποι (μαυδέμι), ἔνθα ἐκβάλλουσι μάρμαρα· ἔτι δὲ, ἡ λατομία τοῦ μαρμάρου· καὶ πᾶν τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον, καθὼς π. χ. τὸ μνημεῖον, παρὰ Θεοκρ. 22. 211. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας λέγεται καὶ θηλ. ἡ μάρμαρος ὡς ἡ λίθος. 3) κατ' ἐπίθ. πᾶν σκληρὸν σῶμα, ὡς παρ' Ἱπποκρ. Κιλλοῦσι τὰ πάσσε οἱ ἔμποροι μάρμαρον· συμβαίνει δὲ μᾶλλον τὰ τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶ τῆς (τῶν ἵππων) ὁπλῆς, ὃ καλεῖται στεφάνη· ἔστι δὲ κονδυλώματα σκληρά. Παρὰ τὸ, μαρμαίρειν, ὅ ἐστι, στίλβειν, σπινθηροβολεῖν. ὅθεν

*Μαρμαρόω. Κάμνω, μεταβάλλω εἰς πέτραν, ἢ μάρμαρον· καὶ παρὰ τοῖς Ὑστερον, στρώνω, ἐπαλείφω μὲ ἄσβεστον ἐκ μαρμάρου, Βυζ. ὅθεν μαρμάρωσις, ἡ, τὸ. οὐσιαστ.

Μαρμαρυγή, ἡ (μαρμαρύσσω). Τὸ ἀστράπτον καὶ ἀκτινοβολοῦν φῶς, πᾶτε ταχεῖα καὶ τρέμουσα λάμψις, ἢ κλονουμένη καὶ σπινθηρίζουσα ὑγρὰ καὶ ταχεῖα κίνησις τοῦ φωτός· ὅθεν ἐν Ὀδσ. Θ, 265. μαρμαρυγαὶ ποδῶν, τὰς συντόνους τῶν ποδῶν κινήσεις, ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσεσιν ἀποστιλβίζει τις τῶν ποδῶν (τῶν ὀρχησιστῶν) ἀκτὶς καὶ Ὑπ. Ὁμ. Ἀπ. 303. πρβ. Ἀμαρυγή καὶ μαρμάρων ὄψεν

Μαρμαρυγώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μαρμαρυγῆς ἔχων, λαμπρός, φωτεινός, ἀκτινοβολῶν.

Μαρμαρύζω· ταὐτὸν τῷ, μαρμαρύσσω, ἀμφ.

Μαρμαρύσσω, ταὐτὸν τῷ, μαρμαίρω καὶ ἀμαρύσσω.

Μαρμαρώπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ λαμπρὰ φωτεινὰ καὶ ἀκτινοβολοῦντα ὄμματα, ἢ λαμπρὸν πρόσωπον, ὄψιν ἔχουσα. 2) Ταὐτὸν τῷ, λιθοξόη, ὁ διὰ τῆς ὄψεως μεταβάλλων εἰς λίθον, ὡς ἡ Μέδουσα.

Μαρμαρωπός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαρμαρῶπις, Εὐριπ. Ἡρακλ. 883. πλόκαι μαρμαρωποί.

Μαρμάρωσις, εως, ἡ (μαρμαρόω). Τὸ ἐπαλείφειν τι μετὰ ἀσβέστου ἐκ μαρμάρου, Γλωσσαρ. Στεφ.

Μαρμαρωτός, ἡ, όν. Μαρμαρωμένος, μετὰ μαρμάρων ἐστολισμένος, καὶ σκληρὸς ὡς τὸ μάρμαρον, Γλωσσ.

Μάρνεμαι, μτχ. μαρνάμενος. ἀπαρμ. μάρνασθαι, Εὐκτ. μαρνοίμην, μαρνοίμεθα, Ὀδ. Λ, 513. παρατ. ἐπαρνάμην, ἀορ. ἐμαρνάσθην, Ἰλ. Η, 301· ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. κατὰ τὸ, ἵσταμαι. Μάχομαι, ταῖς χερσί, πολεμῶ, πολλάκις παρ' Ὁμ.. καὶ συνήθως ἐπὶ μάχης ἐν πολέμῳ, στενῷ, μέ τινα ἀντίπαλον, ἐναντίον τινός, Ἰλ. Δ, 513. καὶ Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 236. ἐμαρνάσθην. συντάσσεται καί, μεπί τινα, Ἰλ. Ι, 317. καί, Ἐναντίοι ἀλλήλοισιν, Ἡσ. Θ, 646. Μ. σύν τινιν, ἀντὶ τοῦ, μάχεσθαι ἐκ συμφώνου, συμμάχως μετά τινος, Ὀδ. Γ, 85. τὸ δὲ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον μάχεταί τις, εἶναι κατὰ δοτικήν, ὡς, χαλκῷ, ἔγχει μάρνασθαι· καὶ παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1149. πτόρθοισι καὶ μασχαύλοις ἐμαρνάμεσθα. Μ. περί τινος) Ἰλ. Π, 497. Ἡσ. Θ, 645), ἢ ἕνεκα τινος (Ἡσ. Ἔ. 165.), ἀντὶ τοῦ, μάχομαι διά τι ἀντικείμενον. 6) Ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τῶν τρόπων (συγμομάχων), Ὀδ. Σ, 31. γ) μελόω, φιλοτεχνῶ μὲ λόγους, Ἰλ. Α, 257. δ) τροπικ. παρὰ Πινδ. μετασχηματίζομαι τὰς φυσικὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος περί τι. Θηλ. βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου εἰς τι, ἀγωνίζομαι περί τι, καὶ συντάσσ. ἀμφί τινι, ἢ, περί τινι, Ὀλ. 5, 35. Νέ. 5, 66. (Φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, μάρη, ἢ χειρ. διὰ χειρῶν γὰρ μάχονται).

Μάρνας, ὁ. Παρὰ Γαζαίοις ἐν Συρίᾳ, ἐκαλεῖτο ὁ Ζεύς.

Μάρον, τό. Διοσκορ. γ', 39. Πλίν. ιβ', 24. Εἶδος φυτοῦ, τὸ παρ' ἡμῖν μαντζουράνα λεγόμενον, Majorana, Λατ. Teucrium marum, Λιν. (ε)

*Μαρούλιον, τό· ἑνετ. λέξις = θριδακίνη, lactuca, Γεωπ. τὸ κοινῶς μαρούλι.

Μάρπτις, ὁ, ἡ μάρπτος, ὁ (μάρπτω). Ὁ πρόπηλακιστής, ἅρπαξ, ὡς τὸ ὑβριστής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839.

Μάρπτω, ποιητ. ἐξαιρτ. Ἐπκ. Μ. μάρψω, ἀορ. α'. ἔμαρψα· παρεκτὸς δὲ τούτων, τῶν καὶ παρ' Ὁμρ. ἀπαντωμένων τύπων, ἀπαντᾶται καὶ ὁ κατ' ἀνάπλ. Ἐπικ. ἀορ. β', μέμαρπον, Ἡσ. Ἀσπ. 245. καὶ ἐκ τοῦ κατὰ συστολ. ἀορ. ἔμπτον, καὶ ἀπαρέμφ. μεπέειν, Ἡσ. Ἀσπ. 231. 304., ἢ κατ' ἀνάπλ. ε'. κτ. μεμάποιεν, Ἡσ. Ἀσπ. 252· καὶ ὁ μετοχ. παρακμ. μεμαρπώς, Ἡσ. Ἔ, 206. Κυρίως σημαίνει, χερσὶ συλλαμβάνω, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας, πιάνω, κρατῶ, καὶ συντάσσ. αἰτ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 116. Ἕνα μάρψας ἑταῖρον, ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, καὶ Ἀπολ. Ῥ, 1, 788. ὦδον χειρὶ μεμαρπώς, παρὰ τοῖς Ὑστερον δὲ καὶ μετὰ γεν. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 1068. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας. Ὀδ. Κ, 16. ἐντεῦθεν κάβολον, ἀγκαλιάζω, ὡς Ἀχαιὸς μάρπτειεν, Ἰλ. Ξ, 346. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ὕπνου, ἀντὶ τοῦ, κυριεύω, ὡς Ἰλ. Ψ, 62. Ω, 679. ὑπνος ἔμαρπτεν· ἐπὶ ἡλικίας, Ἰλ. Ω, 390. γῆρας ἔμαρψεν, τὸ γῆρας κατέλαβεν. ἔφθασεν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν, ὡς παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 245. γῆρας μέμαρπεν, αὐτοὶ ἐφθάκαμεν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐσχατογήρου, Καταχρηστικῶς τίθεται καὶ ἐπὶ ποδῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐγγίζω, π. χ. πλόνα ποδοῖιν μάρπτειν (Ἰλ. Ξ, 228.)· ἢ, ἀντὶ τοῦ, φθάνω, π. χ. ἕνα ἐχθρὸν τρέχων κατόπιν, ὡς τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, ἢ, καὶ μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι ποδέεσσιν, Ἰλ. Χ, 201. Φ, 564. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κεραυνοῦ, ὡσανεὶ ἔχοντος χεῖρας, Α κεν μάρπτησι κεραυνὸς (Ἰλ. Θ, 405, 419)», ὁποῖα καὶ ἂν πτυπήσῃ ὁ κεραυνός. — Ἐνεστὼς μάρπω δὲν εὑρίσκεται που, καθὼς οὔτε μέπω. (Τὸ μάρπτω ἔχει μετὰ τοῦ, ἅρπη, ἅρπαξ, ἁρπάζω, καὶ μετὰ τοῦ, κάρφω, κοινὴν ῥίζαν καὶ πρωτότυπον, ἀφ' οὗ δύναται νὰ ἐκληφθῇ τὸ, ἅρπω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. carpo, rapio, raptio. ὅτι δὲ ἔχει συγγένειαν τῷ, ἅπτω, αἰνίττεται ἐξαιρτ. τὸ, μαπέειν· τὸ δέ, μάρη δὲν ἀντίκειται ἐνταῦθα.)

*Μάρρα, τό. Διοσκόλλ. τσαπίον, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Λατ. marra, Ἡσ.

Μαρσίπιον, μαρσίππιον, μαρσύπιον, καὶ, μαρσύπειον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, μάρσιππος, μάρσιππος, καὶ, μάρσυπος· ὅθεν τὸ Λατ. Marsupium. Πουγγίον, τσάντα, σακκούλιον, ἢ σακκούλα, βαλάντιον, εἰς ὃ ἐμβάλλουσι νομίσματα. 2) σάκκος, σακκίον, βαλάντιον (τσιαμπανάρι, Τουρκ.), εἰς ὃ ἐμβάλλουσι ἱμάτια, ὅπερ ἄλλως καὶ, κυνοῦχος, λέγεται, ἐν γένει, ἀσκίον, Στφ. Ἀναβ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ι', 41. (συγγεν. τῷ, ἀρρίχος).

*Μάρσιππος, ἡ, μάρσιππος, ὁ, καὶ

*Μάρσυπος, ὁ· Πουγγίον, σάκκος, τσάντα· ὁσχεῖον ὅρα Μαρσίπιον.

Μαρτιχώρας, ὁ· ἴδε μαντιχώρας.

Μάρτυρ, υρος, ὁ, καὶ, ἡ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοινῶς μάρτυς. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Χριστιαν. ὁ χύσας τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Μαρτυρέω, ῶ. Μέλ. -ήσω (μάρτυρ). Μάρτυς εἰμί, μαρτυρίαν δίδω, ἐπιβεβαιῶ τοὺς λόγους, ἢ τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου, μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 8, 94. ὅθεν σύμφημι, συνῳδῶ τινί, Ξεν. 2) ἐνεργ. δίδω μαρτυρίαν, ἀπόδειξιν διά τι, φανερόω, μετὰ αἰτ. „Τόσῳ κάλλιον μαρτυροῦσι μανίαν, Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 244. τινί τι, Πινδ. Ὀλ. 6, 35. 3) παρὰ Χριστιανοῖς, εἰμαι μάρτυρ, ἡ, μάρτυς γίνομαι, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐάγματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδίδω τὴν ζωήν μου, εἰς θάνατον, ἢ εἰς βάσανα.

Μαρτύρημα, τό (μαρτυρέω). Ταὐτόν τῷ, μαρτυρία· καὶ

Μαρτυρία, ἡ. Τὸ μαρτυρεῖν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ γινομένη ἐνώπιον κριτηρίου, ἢ ἄλλως μαρτυρία, ἀπόδειξις καὶ βεβαίωσις τῆς ἀληθείας, ὁμολογία τοῦ μάρτυρος διὰ ζώσης φωνῆς, ἢ διὰ γραφῆς γινομένη. Δημοσθ. καὶ πληθ. ὡς ἐν Ὀδ. Λ, 325. Ἡσ. Ἐ. 284.

*Μαρτυρίζω, Ἕλλην. αὐτόν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Μαρτυρικός, ἡ, ὁν, καί, Ἐπίρ. μαρτυρικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν μάρτυρα, ἢ εἰς μαρτυρίαν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν.

Μαρτύριον, τό. Ταὐτόν τῷ, μαρτυρία. Ἀπόδειξις, Ἡρόδ. καὶ Πινδ. Ἰσθμ. 3, 16. ἔτι δέ, χωρίον τι καὶ περίδρομος ἀναφερομένη ὡς ἀπόδειγμ. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. ὁ τόπος, ἐνθα ἐμαρτύρησέ τις ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ βάσανα, ὅπερ ἐπαθε (ν),

Μαρτύρομαι, Ἀποδ. Μέσ. Καμνω τινὰ μάρτυρα, πέρνω αὐτόν, ἢ ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα. „Μαρτύρομαι τοὺς θεούς, ἐπικαλοῦμαι, φωνάζω τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας· μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μαρτυρήσῃ. — 2) ἀμύνω νὰ μοί μαρτυρήσῃ τις ὅτι ἓν πρᾶγμα, πράζω μάρτυρας εἴς τι, διὰ μαρτύρων, ἢ μαρτυρίας μου βεβαιῶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγματος· „ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι· ἐγὼ βεβαιῶ τοῦτο ἐνώπιον κριτηρίου διὰ μαρτύρων Ἀριστοφ. 3) = μαρτυρέω Ἐνεργ. βεβαιῶ, ἀποδεικνύω, φανερόω. Ἀπ. Πολ. β', „μαρτυράμενος ἐμαυτὸν τῆς εἰς ὑμᾶς μέχρι δεῦρο φιλοτιμίας, „ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς, ὅτι σᾶς ἔφερα μάρτυρας τῆς ἐμῆς μέχρι τοῦ δε φιλοτιμίας, καὶ ε, 129. „τοὺς μὲν ἀποστάντας ἐμαρτύρετο τῆς ἐπιεικείας, ἐπεκαλεῖτο. ἔφερεν αὐτοῖς εἰς μαρτυρίαν τὴν ἐπιείκειαν αὐτῶν.

*Μαρτυροποιέομαι, Ἀποδ. Μέσ. (ποιέω). Κάμνω αὐτόν μάρτυρα τινός πράγματος, ἤτοι τὸν χρεώστη, πέρνω, ὡς τεκμήριον. 2) = μαρτύρομαι, πιστεύω τί διὰ μαρτύρων· ὅθεν

Μαρτυροποίημα, τό, καί, μαρτυροποΐα, ἡ. Τὸ ὡς μάρτυρα ποιεῖν τινά· τὸ φέρειν τινὰ εἰς μαρτυρίαν, καὶ τὸ πιστεύειν τι διὰ μαρτύρων.

Μάρτυρος, ου, ὁ. Ἀρχαιότ. Ἐπκ. τύπος ἀντὶ μάρτυς, Ὅμ., ὅστις ὅμως ἅπαξ μόνον χρῆται τῷ ἐπικῷ (ἐν Ὀδ. 243), τόσῳ δὲ συχνότερον τῷ πλήθ. μὲ τὴν παρασημασίαν τοῦ συνηγόρου, προστάτου, Ἰλ. Α, 338. Β, 302. Ξ, 274. κ. τ. τ. Ὁ Ξηνόδοτος ἐπεδεικνύαζε διόλου τοῦτον τὸν τύπον.

Μάρτυς, ὁ, καὶ ἡ, γεν. μάρτυρος, κ. τ. λ. Δωτ. πληθ. μάρτυσι· μόνοι ἡ αἰτ. κλίνεται ταυτοπαθῶς, μάρτυν ὡς παρὰ Πλουτ. Φωκ. 10. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ, πλὴν καὶ ἐνταῦθα εὐχρηστότερα ἡ αἰτιατικὴ μάρτυρα. γενικὴ δὲ εἰς υος, μάρτυος, οὐδαμοῦ εὑρηται, ἐστι δὲ ἡ λέξις αὕτη, ταὐτόν τῷ, μάρτυρ. Ἐκεῖνος, ἔστις εἶδε ἢ ἤκουσεν, ἢ βεβαίως ἐξεύρετι, περὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει νὰ δώσῃ βεβαίωσιν καὶ πληροφορίαν· ὅστις μαρτυρεῖ, λέγει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξεύρει, κατὰ πρῶτον παρ' Ησ. Ἐ. 373. καὶ Τμν. Ὅμ. Ἑρμ. 372. εἶτα δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ Πινδ. κ. τ. λ. Ἀρχαιότ. ἐπκ. τύπος ἐστὶ τό, μάρτυρος, Δίελ. μάρτυρ, διότι οἱ Αἰολεῖς πρετιμῶσι τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ, ὡς οὔτορ ἀντὶ οὖτος, ἴππορ ἀντὶ ἵππος. 2) ὁ ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τοῦ εὐάγματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοὺς τὸ σῶμα κὐτοῦ εἰς τὰς βασάνους καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, καὶ μαρύκημα, τὸ Δωρικ. ἀντὶ μηρυκάομαι, καὶ μηρύκημα.

Μαρύομαι, Ἀποδ. Μέσ. Δωρικ. ἀντὶ, μηρύομαι. Θεόφρ. 1, 29. ημαρύεται κισσός, περιπλέκεται

Μασάομαι, καὶ μασσάομαι, ῶμαι. Μέλ. -ήσομαι Ἀποδ. μέσ. Διὰ τῶν ὀδόντων ἁλίζω, συντρίβω τὴν τροφὴν, μασσῶ· τρώγω· κατατρώγω· Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. 5', 4. ημασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῷ χώρᾳ πάπυροι καὶ ἀμύδ, καὶ ἔφθόν, καὶ ἔπτον, καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσιν. 2) στρεβλόω τὸ στόμα, μασσῶντας τρόπον τινα, εἰς σημεῖον εἰρωνίας, Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. ζ', 21, κέλευον ταῦτα μασώμενός τε καὶ ξυγγελῶν, ἐνθα ἐνράζει τὸ σχῆμα τοῦ στόματος περιγελαστοῦ, χλευαστοῦ τινος, ὅστις ἐν τῷ χλευάζειν τινὰ τὴν μέν εὐπρόσω ἔχει κεκλεισμένην, τὰ δὲ χείλη αὐτοῦ πεσουρμένα καὶ τεταιυμένα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας ὀφαγρίζω τὰ ὀδόντιαω. ἴδε Διαμασάομαι (οὗτινος εἰς τὸ δεφατικὸν „ΜΑΩ, μάσσω, μηλέσσω, ζυμόνω, ἠλίβω, τρίβω.)

*Μάσσᾶσαι, ἀπαρεμφτ. ἀορ. τοῦ, ΜΑΩ, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, Ὀδ. Λ, 591. (υ – –)

*Μάσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ μάζα.

Μασσάς, Δωρικ. ἀντὶ, μαζάς.

Μάσημα, καὶ μάσσημα, τό (μασσάομαι). Τὸ μεμασημένον, τό ὁποῖον, ἐμάσησεν, ἔψαγεν, ἢ μασᾷ, τρώγει τινάς, τροφή, ἴδε μασάομαι (υ-υ).

Μάσησις, καὶ μάσσησις, ἡ (μασάομαι). Τὸ μασᾷν, τρώγειν.

Μασητήρ, καὶ μασσητήρ, ῆρος, ὁ (μασάομαι). Ὅστις μασᾷ, τρώγει· ἡμῖν μασητῆρι, μύλων, ἔστιν ἐνεργεῖ ἐν τῷ μασᾷν.

Μασθαλίς, ίδος, ἡ = μασθαλίς, Valck, Ἀδων. σ. 294.

Μάσθλη, ἡ, καὶ μάσθλης, ητος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Ἰμάσθλη. Διφθέρα, δέρμα, ἱμάς, λωρίον· χαλινός ἐκ δέρματος, τό λωρίον τοῦ χαλινοῦ, ἢ φορβειά, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος· ὑποδήματα, παπουτσια, κάκεινα ἐκ δέρματος, ὅ ἐστιν, ὑπόδημα φοινικοῦν. Μεταφρ. μάσθλης, ὁ, ὁ πανοῦργος καὶ πολυτρόπως αὐθρωπος, μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πανουργίαις, ὅστις γινώσκει νὰ ψέρνται κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅστις ἐξεύρει νὰ κρύπτῃ τὰς πανουργίας του, ἤτοι ἐξεύρει νὰ ξεγλυστρᾷ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τον, ὀλισθηρός καὶ διαβατικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 449. Ἱππ. 269. Κατὰ τὸν Φρυν. Α, Β, σ. 51, 27. ἑαιλὸς, μαλακίων.

Μάσθλημα, τό (μασθλέω). Ταὐτόν τῷ, μάσθλη, ἐξαιρτ. δέρματα καὶ τομάρια, κουρευμένα ἀπό τῶν τριχῶν, ἀργασμένα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐβύπτουν τὰ ἐσπώσεα λωρία. „Μασθλήματα φιλαῖα (Ξενοφ. Ἰνδικ. 25), δέρματα ἄνευ τριχῶν, καθὼς π. χ. ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ σανδαλιοῤῥάπται.

*Μάσθλης, ητος, ὁ = μάσθλη· καὶ ὁ πανοῦργος, ἴδε μάσθλη.

Μασθλήτινος, ίνη, ινον (μάσθλης). Ὁ ἐκ μάσθλης κατασκευασμένος, δερματίνος, ἢ λωρέινος· ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ τομαρίου, κόκκινος ὡς τομάρι· ὅθεν παρ' Ἀθην. γ', σ, 196. „καρὶς μασθλητίνη, καλεῖται κόκκινον εἶδος καρίδος.

Μασθός, ὁ = μαζός, ἡ, μαστός, Δωρικ. τύπος.

Μάσι, παρ' Ἡσυχ. μόριον ἐπιτακτικὸν ὡς τό, ἴρι, προτιθέμενον τῶν λέξεων ὡς ἐν τῷ μασιγδουπος, καὶ μασιμάνας, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ αὐτός Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ἐριγδουπος, κ. τ. λ. 2) ἐπίρ. = μεγάλως· ὅθεν μάτις, μέγας (Λατ. magis), καὶ τὸ συγγρ. μασίων, ματίων, καὶ συγκρ. μάσσων, καὶ οὐδετ. μάσιον, μάτιον καὶ συγκρ. μᾶσσον.

Μάσμα, τό (ΜΑΩ). Τὸ ἐρευνᾶν, ἐξετάζειν, Πλάτ.

Μάσπετον, τό. Τὸ τοῦ σιλφίου φύλλον.

*Μάσσομαι. Θέλω ψηλαφήσει, ἐγγίσῃ, ἴδε ΜΑΩ, Β.

*Μασουχᾶς, ᾶ, ὁ. Ἰατρικὸν βότανόν τι.

Μασσάομαι, ῶμαι. Μάσσημα, μάσσησις, μασσητήρ, = μασάομαι, κ. τ. λ. μετὰ ἑνὸς σ.

Μάσσω, Ἀττ. μάττω. Μέλ. -άξω, Παρκ. μέμαχα (Ἀριστοφ. Ἱππ. 55.). παθ. παρακμ. μέμαγμαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 59. Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἅπτομαι, πασπατεύω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πιάνω καὶ κρατῶ, χείρας ἐπιβάλλω, καὶ κρατῶ τινα, κατέχω· ἐπὶ τούτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει συνήθως ὁ Μέλλ. μάσομαι καὶ ὁ Ἀορ. ἐμασάμην, ἴδε ΜΑΩ, 2) ἁλίβω (ζυμώλίβω) ἢ πιέζω με τὰς χείρας· ὅθεν ἐξαιρ. μαλάσσω, ψυχόω, ζυμόνω, δίδτι ἐν τῷ ζυμόνειν τὸν ἄρτον ἐγγίζεις συνεχῶς διὰ τῶν χειρῶν τὴν ζύμην (μάζον), ἢ τὸ ἄλευρον, ὡς τὸ πέσσω, Ἡρόδ. 1, 209. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ εὐχρηστοτάτη σημασία τοῦ μάσσω, ὅτε ἔχει ἡ λέξις καὶ παρακμ. ἐνεργ. μέμαχα, καὶ παθ. μέμαγμαι, τό Λατ. pinso, ὅθεν μάγειρος, μάγμα, μαγεύω, μάζα, μάκτρα, μακτήρ. Καθὼς φαίνεται καὶ τό, μάγος, μετὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγων, ἀπέδωκαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸ μάσσω, μιγνύειν, ἀνακατόνειν. 3) πιάνων προστρίβω, ἐπιχρίω, ἀλείφω, ἢ ἀποσπογγίζω, καὶ ἐντεῦθεν τό, μαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλία, μάκτρον, σμῆμα. 4) τροπκ. ὡς τό Γαλλ. tâcher, ψηλαφῶν ζητῶ τι νὰ εὕρω, ὅθεν ζητῶ, ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, χαλεύω· ὅθεν μάσμα, μάτος, ταπίζω, μαστεύω. (Προκύπτει ἐκ τοῦ· μάω, καθὼς ἐκ τούτου ἔτι τό, μαιμάσσω, κατά τινα διάφορον σημασίαν. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. μᾶσθαι, ζητῆσαι· καὶ ἑπομένως, μάσασθαι, λαβέσθαι, ἁψασθαι· καὶ, μάσασθαι, ἐσθίσασθαι, καθᾶραι. Ἐντεῦθεν παρορμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τό, μαζέω, ἀντὶ τοῦ συλλέγω, συνάγω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, εἰς ἓν φέρω, ἐκ τοῦ μάσσω· ἴδε σμάω. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, μάττω· ἀφ' οὗ τό, μάτος, ἡ ζήτησις, καὶ, ματίζω, ζητῶ. Ὁ Κρατῖνος ἐκ τοῦ, μάσσω ἔχει καὶ, μάσμα, ταὐτόν τῷ, ζήτημα, καὶ ἑπομένως, μαστήρ, μαστεύω, καὶ, μαγμός· ἴδε μάω).

Μάσσων, ίων, ὁ, ἡ· καὶ, μᾶσσον, τό, ἡ κατὰ Δράκ. σ. 32, 24. μάσσον, ἀνωμλ. συγκρτ. τοῦ μακρός, ταὐτόν τῷ, μακρότερος, καὶ μείζων. Μακρότερος, καὶ μεγαλήτερος, Ὀδυσ. Θ, 203. „Ἢ ἔτι μάσσονα, ἢ ἀκόμη μακρύτερα γίνεται ἐκ τοῦ, μάσι —. Παρόμοιος τύπος ἐστὶ ὡς καὶ τό, βράσσων, καὶ ἐλάσσων. Αἰσχύλ. Προμηθ. 707. ὦ Ὁ μάσσων βίος ἦν ταῖς πρόσθεν· καὶ Ξενοφ. κἂν μὴ πολὺ μάσσον ὀδὸς εἴη, ἂν δὲν εἶναι πολλὰ μακρυνός ὁ τρόμος. „Μάσσον' ἢ ὡς ἴδεμεν (Πινδ. Ὀλ. 13, 162)· „μείζονα γνώσεως καὶ λόγου. „Μάσσονα ἀριθμοῦ (Νεμ. 2, 36)· περισσότερα τὸν ἀριθμόν. Ὁ Ἐρνέστιος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, μαγίων, μαγίως, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. major, majus, magis· ἀλλ' ὁ Ἡσυχ. ἔχει, μάσι, ἀντὶ τοῦ, μεγάλως, καὶ ἐκ τούτου τὸ σύνθετον, μασιγδουπον, μεγαλόηχον, τὸν μέγαν ἐν ἠχῷ· καὶ ἑπομένως τό, μασιμάνας, ὥστε φαίνεται, ὅτι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, μάσις, μέγας, τό ὁποῖον εἰσέτι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ σώζεται· καὶ ἐντεῦθεν τό, μασίων, μάσσων, ἀντὶ τούτου ἔχει ὁ Ἡσυχ. ἔτι, μάσις, μέγας, καὶ μάτιον, ἀντὶ τοῦ, μάσσον, μακρότερα. Ὁ αὐτὸς ἔχει, μασσότερον, πορρώτερον.

Μαστάζω, Μλ. -ξω, = μαστάομαι, ἐκ τοῦ

Μάστᾱξ, κος, ἡ. Διὰ τοῦ ὁποίου μαᾷ, τρώγει τινάς, ἁρπ. τό στόμα. «Ἐπὶ μάσταακχερσὶ πίεζεν. (Ὀδτ. Δ, 287.) ἐνράτει σφιχτά, ἤτοι ἔτριγγε τό στόμα αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν. «Ἀλλά με τεῖνος ἐλὼν ἐπὶ μάσταακ χερσὶν (Ὀδσ. Ψ, 75)», ἐν ᾧ μὲ ἐκράτει τό στόμα κλεισμένον. 2) ἐξαιρέτως σημαίνει τό ἐμπρόσθινον στόμα, ἤτοι τά χείλη, ἢ τό ἀνώτερον μόνον χεῖλος, μεταφ. ἔνθεν 3) αἱ ἐπ' αὐτῷ αὐξανόμεναι τρίχες, ὁ μύστᾱξ, τό μυστάκιον, ἡ μουστάκιον (ὃν τρόπον αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους πάππος λέγοντες)· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔλεγον οἱ Δακεδαίμονες, κειρέτας τὴν μάσταακ. Οὐ τρέφειν μάσταακα, Δωρικ. καὶ Λακων. ὁ μύστᾱξ, ὡς τό σῦρξ ἀντὶ σάρξ, ἔθεν τό παρὰ Γαλλ. les moustaches, Θεόγν. εὖ 4. «χῶ μύσταξ, πολὺς οὗτος». 4) τροφή, ταὐτὸν τῷ βύσημα, ἐξαιρτ. φαγή, ὅσον χωρεῖ τό στόμα, ἐπὶ πτηνῶν, τά ὁποῖα φέρουσιν ἐν τῇ μύτῃ τὴν τροφὴν εἰς τά νεογνά των, ὡς παρὰ Θεόκριτ. εὖ, 39. «μάσταακα δ' οἷς τέκνοισιν κ. τ. λ. κατ' ἄλλους μάσταακ, καὶ Ἴλ. Ι, 324. «ὡς δ' ὄρνιες ἅπτῃσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάσταα', ἐπεὶ κε λάβῃσιν, ἔνθα ὁ Πλούταρχ. ἠρμήνευσε ταύτην τὴν Ὁμηρικὴν ἔκφρασιν «ὅτε τοῦ στόματος προτρέφουσι, ἆρα καλῶς καὶ ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος φησί, τὸ πλῆρες ἐστί, «μάσταακι προφέρῃσιν, οὐχὶ δέ, μάσταακα. 5) ποιητ. εἶδος ἀκρίδος, παρὰ τὸ μασᾶσθαι, ἥτοι αὐτὴ ὅλα κατατρώγει, Νίκανδρ. Θηρ. 802.

Μαστάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, μαστός, παρ' Ἀλκίφρ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν μαστῶν τῶν ζώων.

Μαστᾰρύζω, ὡς τό μάστιχάω καὶ τονθορίζω. Μέ τά χείλη ἢ τάς σιαγόνας κουνῶ, μουρμουρίζω, τρεμίζω, καθὼς ὅστις δὲν ἠμπορεῖ καλὰ νὰ μασσήσῃ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 689. «ὑπὸ γήρως ματαρύζειν (ταὐτὸν τῷ ἐν στίχ. 683. «τονθορίζοντες γήρᾳ»), συνέλκει καὶ συνάγει τά χείλη κενεῖ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη· ἐξαιρτ. καθὼς οἱ μὴ ἔχοντες τοὺς ὀδόντας γέροντες, οἱ τινες μὴ δυνάμενοι καλῶς μασῆσαι τὴν τροφήν, κινοῦσι συνεχῶς τὰ χείλη καὶ τὴν σιαγόνα, καθὼς καὶ τὰ βρέφη, ὅταν βυζάνωσι. Εὐριπ. καὶ μασταρίζω.

Μάστειρα, ἡ· Ζηλ. τοῦ μαστήρ· ἴδε ἐν τούτῳ, Αἰσχλ. Ἱκέτ. 160. «μάστειρα μῆνιν».

Μάστευσις, ἡ (μαστεύω). Ζήτησις, ἔρευνα· ἴδε

Μαστευτής, οῦ, ὁ (μαστεύω). Ὅστις ζητεῖ, ἐρευνᾷ· ἐρευνητής, δοκιμαστής, ἐξεταστής, ἴδε καὶ μαστήρ.

Μαστεύω, (ΜΑΩ, μάσσω) = ματεύω. Σκοπεύω, κατασκοπεύω (βγλῶ) καὶ κυρίως, ἀπιμελῶς, καὶ μεθόρειν, ζητῶ, ἐρευνῶ, Πσ. Δεύρ. 31. 2) εὑρίσκω τι, ἐπιποθῶ, πατυζῶ, προσπαθῶ, ἐπιζητῶ, σκοπεύω, κόπον λαμβάνω εἰς ζήτησιν ἢ ἀνεύρεσίν τινος, μετὰ ἀπορεμφ. ἢ μετὰ αἰτιατ. κατὰ τὴν ἔννοιαν, Πινδ. Νεμ. 8, 73. «μάστευσε δοῦναι (Πιθ. 9, 62.)», ἐζήτει παρασχεῖν. (Ἀρχαία ποιητ. λέξις, πολλὰκ. δὲ καὶ παρὰ Ξενοφ.)

Μαστήρ, ῆρος, ὁ (ΜΑΩ, μάσσω), ταὐτὸν τῷ, μαστευτής, ἐξ οὗ τό θηλ. μάστειρα, ἡ· καὶ μάστωρ. Ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος ἴδε, μαστῆρες· οἱ ζητοῦντες, ἐρευνῶντες, Ἡσυχ. καὶ Ἀπολ. Ἀργ. δ'. 1482. 2) ἐν Ἀθήναις Ἀρχή τις, διὰ νὰ ἐξετάζῃ καὶ εὑρίσκῃ τοὺς χρεώστας τῆς πολιτείας, ἢ τὴν περιουσίαν ἀφορίστων καὶ νὰ τὴν σημειώ. Κατὰ Φώτιον, «Μαστῆρες, οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεί ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων· τῶν ἀειργῆς φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς, τῶν ὀρέων ζητούντων τὰ θηρία «πρβ. ζητητής καὶ συλλογεύς· ὅθεν

Μαστήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸ μαστεύειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων, ὡς, Ἑρμῆς μαστήριος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 921.

Μαστιγεύς, έως, ὁ (μάστιξ) = μαστιστής. Ὁ μετὰ μάστιγος δέρων, ὁ μαστιγόνων, δέρναν, πόλλ' ἀμφ. Valh. Ἡρόδοτ. ζ'. 35. ὅπου νῦν Στυγεύς, κεῖται. Τινὲς βέλουσι νενοθευμένην τὸν σχηματισμὸν τοῦτον καὶ προτιμῶσι τὸν «Μαστοστής», καθὼς παρὰ μακκαβ. α'. ἐν Χειρογρ. εὑρίσκεται.

Μαστιγέω, ταὐτὸν τῷ μαστιγόω, μαστίζω, Ἡρόδ. Α'. 114.

Μαστιγίας, ου, ὁ (μάστιξ, μάστιγος). Ὁ μαστίγων ἄξιος· λέγεται ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος, ἢ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος, ἐξαιρ. δοῦλος, ὅστις καθ' ἑκάστην ἡμέραν διὰ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ μαστίζεται, ἢ γίνεται μαστίγων ἄξιος, Ἀριστοφ. Δημ. στεφ. Πλούτ. ιβ'. σ. 211.

Μαστιγιάω, ῶ, κωμ. ἐφετικὸν ῥῆμα τοῦ μαστίζω. Μαστίγων ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν διὰ δαρμοῦ, ἐυλικαῖς δέλω (αἱ πλάτανες μὲ τρώγουν ὅτι ξυλικαῖς), Εὐπολ. παρὰ Πολυδ. γ'. 79.

Μάστιγμα, τό (μαστίζω). Ξυλικὸν δαρμός, τό διὰ τῆς μάστιγος κτύπημα, Πλούταρχ. δ'. σ. 440. bastonade.

Μαστιγονόμος, ὁ (νέμω), κατὰ Πολυδ. γ'. 145. καὶ, 153. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥαβδοῦχος, καὶ μαστιγοφόρος. Ὁ βουλῆς ὑπηρέτης ἐπιστάτου καὶ ἄρχοντος τινός, ὅστις βαστᾷ τὴν μάστιγα, καὶ κατὰ πρόσταγὴν, μαστίζει καὶ δέρνει τὸν ἄξιον μαστιγώσεως.

Μαστιγοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = μαστιγονόμος. Ὁ μάστιγα φέρων· ὅστις βαστᾷ καὶ φέρει μάστιγα· ἰδιαιτέρως δὲ, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν ὑπηρέτης ἄρχοντός τινος, τῆς ἀστυνομίας (πολιτσείας), εἰς τὸ νὰ φρουντίζῃ περὶ τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας πόλεως τινος. 2) «Λίαν μαστιγοφόρος», ὁ μάστιγι, ἤτοι ἀεομηνίᾳ περίεσσος.

Μαστιγόω, ῶ (μάστιξ). Μετὰ μάστιγος δέρω· καθόλου δὲ, δέρνω, τύπτω, κτυπῶ, παιδεύω, βασανίζω, ξυλίζω, ῥαβδίζω, Ξενοφ. Ἱππικ. 5, 154. 7, 55.

Μαστιγώσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ μαστιγώσεως, ἢ μαστίγων ἄξιος· ἄξιος δαρμοῦ καὶ παιδείας· ἐκ τοῦ

Μαστίγωσις, ἡ (μαστιγόω). Τὸ μαστιγοῦν, ξυλισμός, δαρμός.

Μαστιγωτέος, α, ον. Ὅστις πρέπει νὰ μαστιγωθῇ, Ἀριστοφ. Βατρ. 648.

Μαστίζω, ξω. μόνον ποιητ. ἐνθ' οὗ ἐν τῷ πεζῷ, μαστιγόω (μάστιξ). Δαίρω, ξυλίζω, ῥαβδίζω. «Ἵππους», ἡ Ἴλ. Ε, 768. κτ. καὶ μετ. ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἴλ. Ε, 366. Ὀδ. Σ, 82. καὶ ἀλλαχοῦ. «Μάστιξεν δ' ἐλάειν», ἤτοι ἐσήκωσε τό καμτσίκι διὰ νὰ διώξῃ, τοὺς ἵππους ὀηλ. Λέγεται καὶ, μαστίω.

*Μαστιστήρ, ῆρος, ὁ, = μαστιστωρ.

Μαστίστωρ, ρος, ὁ (μαστίζω). Ὁ Μαστίζων, δέρων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 153.

Μάστιξ, ιγος, ἡ· καὶ, μάστιγξ, μάστιγος, ἡ. Φραγγέλιον, καμζίκι, ῥάβδος, βέργα, ξύλον δι' οὗ δέρνουσι, τύπτουσιν· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ἴλ. καὶ παρ' Ἡροδ. ἐπιτοπλεῖστον δὲ διὰ νὰ φοβίσωσι τοὺς ἵππους παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ μάσον, δι' οὗ ἐπαίδευον, κυρίως τοὺς δούλους (σκλάβους), ὅθεν, ὑπὸ μαστίγων (Ἡρητ. 7, 56.)», μὲ δαρμοὺς διὰ μάστιγος. 2) ὡς τό παρὰ Λατ. flagellum, τροπικ. παιδεία, ποινή, π. χ. «Μάστιξ Διός», Ἰλ. Μ, 37, Ν, 812. καὶ παρ' Αἰσχ. Προμ. 6887. «Θεία μαστιξ», καὶ παρὰ Μελεάγρ. ἐπιγρ. ν'. «Ἀνέμων μάστιξ» ἢ καὶ ἐπὶ καλοῦ, «Μάστιξ πειθοῦς (Πινδ. Πύθ. 4, 390.)», ἡ ἰσχύς, ἐνέργεια τῆς εὐγλωττίας, ῥητορικῆς. — Ἴων. λέγεται μάστις, αἰτ. μάστιν, Ὁμ., παρ' ᾧ οὐκ ἐν χρήσει ἡ ὀνομστκ. μάστιξ, τοῦ δὲ μάστιγξ, ἀ. ὃ εὑρίσκεται, καθὼς φαίνεται, παράδειγμα· (ἐκ τοῦ ΜΑΩ, μάσσω, ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω, πρβ. ἐπιμαίομαι, 2. ὄθεν, προτάξει τοῦ ι, ἰμάσσω, ἰμάσθλη, τό ὁποῖον ὑπάγεται πάλιν εἰς τό, μάσθλη. (τό Ἰώτα ἢν ἐν χρήσει κατὰ τὰς τρισυλλάβους πτώσεις ὡς βραχὺ μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μὴ δοκίμοις ποιηταῖς, Ἰακ. Α. Π. σ. 431.)

*Μαστιόω, Ἐν. ἀντὶ μαστίζω, μετοχ. μαστιώων, Ἱππ. Ἀσπ. 431.

Μάστις, ιος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ μάστιξ, ὄθεν ἡ δοτ. μάστι ἀντὶ μάστιγι, Ἰλ. Ψ, αἰτ. μάστιν, Ὀδ. Ο, 182. Παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐκ ἐν χρήσει οὗτος ὁ τύπος, Lobeck Αἴ. 109. ἐν γένει, ἡ ὀνομαστκ. ἔτι ἄμφ.

Μαστίσσω, Δωρικ. ἀντὶ, μαστίζω.

Μαστιστής, οῦ, ὁ (μαστίζω), = μαστιγίας.

*Μαστιχάτος, τό (μαστίχη). Πρόπομα, ἢ πιστὸν ἐμπεπεισμένον ἀπὸ μαστίχην, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. σ. 466. τύπος, ὡς τό, Λίτου, λιβυστικάτον.

Μαστιχάω, Κοιτζιανίζω, τρίζω μὲ τὰ ὀδόντια, μόνον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 389. κατ' ἐπαν. ὅστις μετοχ. μαστιχώοντι, ἀντὶ, μαστιχῶντι· καὶ παράτασι Γραμμ., οἵτινες ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, μαστορύζω, μαστάομαι, ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ μάστᾱξ, Λατ. mastico.

Μαστιχέλαιον, τό. (ἔλαιον). Ἔλαιον ἐμαστίχη, Διοσκορ. α'. 51. ἐκ τοῦ

Μαστίχη, ἡ (ἐκ τοῦ, μάσταξ, μαστιχάω, μαστάομαι). Πεπηγός τι ὡς ἡ ῥετίνη ἄκρυον ἐκ σχίνου, τό ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ γίνεται, καὶ μασσῶσιν ἕνεκεν τῆς εὐωδίας αὐτοῦ ὀσμῆς, καὶ τῆς καθάρσεως τῶν ὀδόντων.

Μαστίχενος, ίνη, ιον. Ὁ ἀπὸ μαστίχης κατεσκευασμένος.

*Μαστιχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μαστίχην φέρων· «Φυτὸν μαστιχοφόρον», ἡ ὁ σχῖνος.

Μαστόω, ῶσω, ποιητ. τύπος ἀντὶ μαστίζω, Δαίρω, μαστιγόνω, Ἰλ. Π, 622. Ἡσ. Ἀσπ. 466. Μέσ. «Μαστίζεται πλευρὰς οὐρῇ (Ἰλ. Ψ, 171.)», κτυπᾷ τὰ πλευρά του μὲ τὴν οὐράν, ἐπὶ μανιώδους λέοντος.

Μαστοδέτον, τό (μαστός, δέω), ταὐτὸν τῷ, Στηθόδεσμον, Ἀνθολογ.

Μαστοειδής, ές, ὁ, ἡ (μαστός, εἶδος). Ὁ τό εἶδος τοῦ μαστοῦ ἔχων, ἤτοι κωνοειδής, ὡς ὁ Ἄτλας.

Μαστός, οῦ, ὁ. Τό βυζίον, ἐξαιρτ. τό τῆς μητρός, Ἡρ. 3, 133. 5, 18. λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν, ὡς τό μαζός (ὅπερ ἴδε), ἢν, ὡς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει, πλὴν ἴδε Kuhn opusc. acad. 2, σ. 368. ἕτεροι τύποι τούτου εἰσὶ μασθός καὶ Δωρ. μασδός. 2) προπ. τοῦτου εἰσὶ μασθός καὶ Δωρ. μασδός. 2) προπ. ὡς τό βουνός, πᾶν τό στρογγύλον, θολοειδές ὡς τό στῆθος, ὑψηλόν, ἐξαιρτ. ὁ λόφος, Σιηθ. Πυθ. 4, 14. ὡς τό οὖθαρ μετὰ τῆς παραπομπῆς τῆς εὐκαρπίας. Οἱ Πάφιοι νόμιζον οὕτω, βαθυλωτὸν ποτήριόν τι.

Μαστοφαγής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τούς μαστούς τρώγων. 2) παρὰ Κλήμ. παιδ. γ'. «Μαστοφαγὴς ἀκύπτερος», εἶδος ὄρνεου.

Μαστρία, ἡ (μαστρός). Δοκιμὴ ἐξέτασις ἔρευνα.

Μαστροπεία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, προαγωγεία·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ ἔργον τοῦ μαστροποῦ (περιέρχεται, Τουρν.), ἐκ τοῦ

Μαστροπεύω, καὶ, Μαστροπέω, ταὐτόν τῷ, προαγωγέω. Μαστροπὸς εἰμί, μετέρχομαι τὴν μαστροπείαν. Ἰαμ. ἐν Οὐολφ. Ἀναλ. 3. σ. 40.

Μαστροπικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μαστροπείαν.

Μαστρόπιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα γίνεται ἡ μαστροπεία.

Μαστροπίς, ίδος, ἡ, = ἡ μαστροπός.

Μαστροπός, ὁ καὶ ἡ· ταὐτὸν τῷ, Προαγωγός. Ὅστις ἐπίμονῷ ἀπατᾷ γυναῖκας, ἢ ἄνδρας, νέους, ἢ νέας καὶ προτείλεῖ ἢ φέρει αὐτοὺς εἰς πορνοστάσια, κ. τ. τ. μανλιστῆς, ξεμανλιστῆς, πεζεβέγκης, Τουρν. ῥαυσιάνος, Ἰταλ. εὑρίσκεται καὶ, μαστροπός, γεγραμμένον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι καὶ, μαστροφός. Ταυτόσημοι ἕτεροι ἑλληνικοῦ τύπου εἰσί, μαστροπίς, μάστρος, μάστρυλλη, μάστρυλλη, ἅπερ ὅρα· ἄνωμῳ. παρὰ τό, ΜΑΩ, μαστὴρ, μαστρὸς, ὁ κατασκοπεύων, ἐξερεύνων τι.)

Μαστρός, ὁ (ΜΑΩ), ταὐτὸν τῷ, μαστήρ. Ἐρευνητής, ἐξεταστής, ζητητής, δοκιμαστής. Παρὰ Ῥαδίοις τοῦ, μάστρος, ταὐτὸν ἦν τῷ Βουλευτής, Ἀρχή τις.

Μαστροφός, ὁ = μαστροπός.

Μαστρύλλιον, τό, = μαστρυλλεῖον, μαστρύλιον.

Μάστρυς, υος, ἡ, = ἡμαστροπός.

Μαστροπός, οῦ, ὁ, = μαστροπός.

Μαστύ, ύος, ἡ (μάω). Ἰων. αὐτὶ μάστυσις. Τὸ ζητεῖν. ἐξετάζειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, δοκιμή, ζήτησις, Καλλίμ. Ἐκ τούτου ὁ Ἡσύχ. ἔχει μαστύειν, αὐτὶ, μαστύειν, ζητεῖν· ὡς κολύω, κολούω. (τὸ ὑψιλον μακρὸν, Ἑρμ. Σοφκλ. Φιλ. 43.)

Μαστιώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Μαστοειδής.

Μᾶστωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μαστὴρ, μαστρός. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. ἔνθα εὕρηται καὶ τὸ πατρωνυμικὸν, Μαστορίδης.

Μασύντης, ου, ὁ = μαστὴρ, ἐξαιρτ. παράσιτος (ἰταλικαβούκης).

Μασυντίας, ου, ὁ = μασύντης. 2) ὄνομα τοὐλου παρ' Ἀριστφ. Σφ. 433.

Μασχαλάω, μασχαλίζω, παρ' Ἡσυχ. ἐπὶ ἀγώρας, αὐτὶ τοῦ, ὠνέω, ἀσφαλίζομαι τὴν ἀγοράν· ἐκ τοῦ, μασχάλη, ἀριθ. 4.

Μασχάλη, ἡ. Τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ βραχίονος πρὸς τὴν πλευράν, κοῖλον, ἔνθα φυτρόνουσι καὶ τρίχες, Ἀμασχάλη. Ὁμήρ. Ἴλιν. εἰς Ἑρμῆν στίχ. 242. «Τὴν δὲ χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε·» ὅθεν ἠμασχάλην αἴρειν,« παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀκράτως γελώντων συμποτῶν καὶ ἄλλων, ἴδε κατωτέρω. 2) μέρος τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου, ὅπου εὑρίσκεται ὁ ἀρτέμων, Ἡσύχ. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 3) μέρος τοῦ φύλλου τῆς ἐλαίας, Ἡσύχ. 4)· ὁ κλάδος ἢ τὸ βλάστημα τοῦ ροδίνου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ πλέκειν καλάθους, σπυρίδας, καὶ εἰς τὸ στρίβειν καὶ κατασκευάζειν σχοινία καὶ καλωδία, ἤτοι παράγγια, Ἡσύχ. ὡς καὶ ὁ Θαλῆς. 5) ὁ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ἀ. 6. καλεῖ Μασχάλας καὶ τὰ νέα βλαστήματα, ἤτοι τὰ βλαστήρια τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, Ἅλλος, καὶ ἐν ἀ. 6. διακρίνει τὴν ὀρῦν διὰ τοῦ »Ὀζώδης καὶ πολυμάσχαλος·« καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται συχνάκις τὴν λέξιν καὶ ὁ Διοσκορίδης, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος διὰ τοῦ ala καὶ axilla μετέγραψε. Σημείωε δὲ ὅ) ἡ λέξις καὶ τὸ ὑποκάτω τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων ἢ φυτῶν ἀρχῆς τοῦ βλαστήματος ἢ τοῦ φύλλου, καὶ τοῦ κλάδου κοίλωμα· καὶ ἐντεῦθεν, κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, λέγεται καὶ αὐτὸ τὸ νέον ἐκ τοῦ δένδρου βλάστημα, ὅπερ ὅ καὶ ταὐτόν ἐστι τῷ, θαλός· ἐντεῦθεν ἄρα ἑρμηνεύεται εὐκόλως καὶ ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη ἀκουστέρω σημασία. »Μασχάλην αἴρειν,« λέγεται ἐπὶ κακοποιουμένων καὶ μετὰ χειρῶν ἀνισχομένων καὶ γελώντων ἀνθρώπων, οἱ γὰρ μεθύοντες τὰ μασχάλας ἄνω αἴροντες κατεμωκῶντο. Ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. Πολυδ. ς'. 26. Ζηνόβ. παροίμ. ἑ. 7. καὶ Φώτ. Λεξ. ἔχουσι τὸν στίχον τοῦ Κρατίνου. »Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρομεν ἐμπεπωκότες·« παραβάλλουσι μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ. 100. »χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανεν,« αἴροντες εἰς ὕψος τὰς χεῖρας, ἀπέθανον ὑπὸ γέλωτος. Αἰλιαν. Ἐπιστ. ιέ'. »Οἰνώμενον μασχάλην ἄραι·« 7) Πᾶν κοίλωμα, βαθυλότης, καμπὴ, ὡς π. χ. ὁ Στρέβ. ς'. σελ. 257. καλεῖ, Μασχάλην, τὸ ὑπὸ τῶν ἀκρωτηρίων ἐσχηματισμένον κύρτωμα καὶ κοίλωμα, διὸ συσχηματίζεται ὁ λιμὴν· ὡς καὶ τό, ἀγκών. (ἐκ τοῦ, μάλη, τὸ Λατ. ala, axilla.) ὅθεν

Μασχαλιά, ἡ· ἡ, μασχαλιαία, ἡ· ὀπιγραφ. Χανδλερερ. Τὸ μέρος τοῦ στύλου, ὅπου ἐπακουμβᾷ τὸ στηριζόμενον, ἀμφ. ἴσως = κλάσις, q.

Μασχαλίζω, (μασχάλη). ὑπὸ μασχάλης κρεμῶ, βαστάζω κρύπτω. 2) ἐξαιρέτως, κατακερματίζω, ἢ ἀκρωτηριάζω ἓν σῶμα, ἤγουν κόπτω τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὴν μύτην καὶ τὰ αὐτία ἑνὸς δολοφονηθέντος (καθὼς ἐκάμνον οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον μὲ δόλιον τρόπον ἐφόνευνε τινάς) καὶ τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα συνδεδεμένα κρεμῶ ὑπὸ τῆς μασχάλης, Αἰσχύλ. Χοηφ. 437. Ἑρμαν. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 437. »—ὥστε δυσμενῆς ἐμασχαλίσθη,« ὅπου ὁ Σχολ. φησὶν »Ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, αὐτὶ τοῦ, ἠκρωτηριάσθη. —ἔθος (γὰρ) ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι, ἔλεγον· τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἢν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνωνται·« Τὰ αὐτὰ λέγει ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 478. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ἀπάρχεται· ὁ δὲ Φώτιος λέγει, ὅτι ὁρμάσαντες αὐτά, ἐξεπρέμνουν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες.

Μασχάλιος, ὁ, ἡ, καὶ, Μασχάλινος, ίνη, ινον (μασχάλη). Πλεγμένον ἐκ κλάδων φοίνικος, ὡς, »Πλέγμα, Κάνεον μασχάλινον,« ἐκ μασχάλης, ἤτοι βλαστήματος φοίνικος πεπλεγμένον. Ζήτ. ἐν τῷ μασχάλη, ἀριθμ. 4.

Μασχαλίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ Μασχάλη, 6.

Μασχαλίσματα, τά. Τὰ κατακερματισμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα μέρη τοῦ σώματος ἑνὸς δολοφονηθέντος ἀνθρώπου. Ζήτ. ἐν τῷ, Μασχαλίζω. 2) τὰ ἀπάργματα (ἀπαρχαί), ἤτοι κομμάτια κρέατος ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ θύματος, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ θυσιάζειν ἐτίθεντο ἐπὶ τοῖς μηρίοις, ὅπερ ἄλλως, πάντοθεν ἀρχόμενοι μελέων ὠμοθετεῖν, λέγεται.

Μασχαλιστήρ, ῆρος ὁ (μασχάλη). Πλατεῖά τις δερματίνη ζώνη, δι' ἧς περιζώνουσι τοὺς ἵππους ὑπὸ κάτω τῶν μασχαλῶν, ὅπου καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ ἄλλου ἱμάντος τοῦ ζυγοῦ, Λεπάδιον, καλουμένου· καθόλου δὲ Δεσμός, ζώνη, περίζωσμα, Αἰσχύλ. Προμηθ. 71. ὅρα καὶ τὸ Σχόλ. 2) ἐπίβλημά τι καὶ σκέπασμα τῶν ὠμων μεταξὺ τῶν Μασσαγετῶν, Ἡρόδ. 1, 215. πιθαν. epauliere, epaulette

Ματαίζω, (μάτην) = ματάω. Μωρῶς καὶ ἀνοήτως πράττω ἢ ἐμιλῶ, ἢ πολιτεύομαι, Σέξτ. Ἐμπ. Ἀντιρρ. γ', 282. 2) μάταιος εἰμί, Αἰσχύλ. Ἀγάμ. 1004.

Ματαιάζω, (μάταιος) = ματάζω. Μάταια καὶ ἀνόητα, ἤτοι μωρὰ καὶ τρελὰ πράγματα ἐμιλῶ, λαμβάνω.

Ματαΐζω, ταὐτὸν τῷ, Ματαιάζω, ἢ Ματάζω.

Ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Ληροπόλης, ἢ Ληροφόρος. Ματαιολόγος, μασιαρὰς, Γλωσσάρ. Στεφ. Λαλ. nugigerulus.

Ματαιοβουλία, ἡ (μάταιος, βουλὴ). Συμβουλὴ ματαία, μωρὰ, ἀμῳ.

Ματαιόεμπος, ὁ, ἡ (μάταια, κομπέω) Μάταιος κομπαστὴς, ὁ ἐπὶ ματαίοις κομπάζων Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 589.

Ματαιολεγέω, ῶ (ματαιολόγος). Μάταια, ἀνωφελῆ πράγματα ἢ λόγον λέγω, ὁμιλῶ. ὅθεν

Ματαιολογία, ἡ. ἡ περὶ ματαίων καὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων ὁμιλία, φλυαρία, λόγια τοῦ ἀέρος, χαμένα.

Ματαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ περὶ ἀνωφελῶν καὶ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶν, φλύαρος ψεύστης, ἀλαζών.

Ματαιολοιχός, Ἀριστοφ. Νεφ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Ματτυολοιχός.

Ματαιοποιέω, ῶ. Μάταια, μωρὰ, ἢ μάτην πράττω, ῥέζομαι ποιῶ ταὐτὸν τῷ, Ματαιάζω Σχόλ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Ματαιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μωρῶς ἢ ματαίως πράττων, ποιῶν, Δίφν. 179.

Ματαιοπονέω, ῶ, (ματαιόπονος). Ματαίως πονῶ, μάταια καὶ ἀνωφελῆ ἔργα ποιῶ, ματαίως, τὸν κάκου κοπιάζω· ὅθεν

Ματαιοπόνημα, τό. Ἡ ἀνωφελὴς ἐργασία, τὸ ἀνωφελὲς ἔργον, Ἰάμβλ. Πυθαγ. ἐ. 24.

Ματαιοπονία, ἡ. Μάταιος ἀνωφελὴς κόπος, τὸ ἀνωφελῶς κοπιάζειν.

Ματαιοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). ὁ ματαίως, ἀνωφελῶς κοπιάζων, ἄστις κοπιάζει καὶ δουλεύει τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα.

Ματαιοπραγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πρᾶγος) = ματαιοπονέω, Εὐστάθ. ὅθεν

Ματαιοπραγία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ματαιοπονία, Εὐστάθ.

Ματαιοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Ὁ ματαίως ἔχων τὰ γένεια, ἤτοι τῷ ὁποίῳ τὰ γένεια δὲν ὠφελοῦτι, χρησιμεύουσι τελείως, Σχολ. Θεοκριτ. ιδ. 28. 30, 40.

Ματαιος, αία, αιον παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πολλάκις καὶ, ὁ, ἡ· ἐπίῤῥ. ματαίως (μάτην), τὸ Λατ. vanus, ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων, καὶ 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, Κενὸς φρενῶν, ἠλίθιος, ἐλαφρόγνωμος, μωρὸς, ἀνόητος, ἐξαμβίας, χωρὶς χαρακτῆρος· καὶ τρελὸς, φρενοβλαβὴς, καὶ παραφρόνιμος, αὐθάδης, αἰσχρολόγος, καὶ μάλιστα ὁ κακοὺς, πατάπους καὶ ἐναντίους, τῇ χρηστοηθείᾳ ἀστείσμοὺς προφόρους, Ἡρόδ. 2, 173. καὶ ἄλλαχοῦ· ἔτι δὲ, ἀλαζὼν, κομπαστὴς, ὅστις στοχάζεται ἢ ὁμιλεῖ πράγματα χωρὶς θεμέλιον, καὶ οἰκοδομεῖ εἰς τὸν ἀέρα, ἀρ. κατωτέρω παραδείγματα 2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ πρὸς μηδὲν χρήσιμον, ἀνωφελὲς, ἄχρηστον, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ ὄφελος, προσωρινὸν, τὸ βάσιν μὴ ἔχον, πολλαχοῦ παρὰ Θεόγν. ἐξαιρτ. ἀκόλαστον, αὐθάδες, ὑβριστικὸν, μηδαμινὸν, νεανικὸν, ὠὶ, ματαῖος λόγος, μάταιον ὄπος, Ἡρόδ. 3, 120. 6. 68. (ἴδε κατωτέρω τὰ παραθείγματα) καὶ ματαία νόσος, ἡ μανία, Γοργ. καθὼς καὶ τὸ ματαίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνδρὸς καὶ μανιώδης, μανιόμενος· καὶ ἐπιῤῥ. »Ματαίως·« τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα, ἀνωφελῶς, κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. Β'. 173. »Ἦν ματαιός τε καὶ παιγνιήμων,« ἐν τῇ τραπέζῃ ἀποδεικνύει, ἀπεπίδει τὸν ἑαυτόν τοῦ ἀνωφελῆ ἢ τρελὸν μὲ τὰ παιγνίδιά του μὲ τοὺς χωραταίδες του, ἢ ἀλλίων, μὲ τὰς φλυαρίας τῆς ἀδυφασμίας του· καὶ ἐπαιρέτως ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, ἀτίμων, ἀνεπιθύμων καὶ ἀσχήμων πραγμάτων ἢ ὁμιλιῶν· ὡς καὶ ν' δ'. ς'. 68. »Ὁ ματαιότερος λόγος,« ἢ ἀσεμνότερα, μωροτέρα ἢ σκωπτικωτέρα καὶ παιγνιώδη, ἤτοι χλιαστικὴ διήγησις ὁμιλίας. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 574. »Ψαύει ματαίαις χερσί,« ψηλαφᾷ μὲ ἀσελγεῖς καὶ ἀτίμους ἤτοι πορνικὰς χεῖρας. »Οὔτε γὰρ τι παίδων, οὔτε ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κούτας μάταιον ἔπος πρὸς Πολυκράτεα,« Ἡρόδοτ. Γ'. 120., δὲν ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους οὐδένα κακόν, μήτε ἤκουσε παρ' αὐτοῦ κἄνεν ἄχρειον καὶ ἄσχημον λόγον· »Αὐτουργίαι θανάτων μάταιοι,« Αἰσχύλ. Εὐμεν. ἀσεβεῖς, ὑβριστικοί, αὐθάδεις, ἀσχήμονες καὶ ἄτιμοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἱκέτ. 769. »Κνώδαλα ἀτερπῆ καὶ μάταια,« ἀνωφελῆ, ὑβριστικά, ἀσχήμονα. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 883, »Ὦ ματῶν,« εἶναι ἀντὶ τοῦ, Μελίαι ὡς καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Μέλεος. ἀντὶ τοῦ μάταιος· τὸ παρὰ Μελεάγρου ἐπίγραμμ. 51. »Τί μάταιε γελᾷς; φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸν καιρόπορον γελωτα, ὁ ἐστι τὸν ἐπὶ τοῖς κακοῖς τοῦ ἑτέρου γινόμενον. Ἐντεῦθεν προελήλυθε τὸ Αὐτόματος, καὶ Αὐτοματῶν. ὃ ἔστιν ὁ ἐξ ἰδίας κινήσεως γινόμενος, ἢ παρακινούμενος. Ἐκ τούτου δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ, Μάτος ἤτοι εἶχέ ποτε τὴν σημασίαν τῆς κινήσεως, ἢ πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς βάσιν αὐτοῦ τοιαύτην συνώνυμον καὶ ἀντίστοιχόν τινα λέξιν. Ὁ Θεόκριτ. μετεχειρίσθη τὸ, αὐτομάτως, ἀντὶ τοῦ, μάτην. Ὁ Ἡσύχ. ἠρμήν. τὸ, αὐτομάτητα, διὰ τοῦ, απέρμα ἀνόρος, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ῥέουσα σπορά· καὶ τὸ, αὐτοματήσαντες, διὰ τοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες· καὶ, αὐτόματον, διὰ τοῦ, αὐτοφυές, ἐν οἷς ὑπακούεται σαφῶς ἡ σημασία τῆς κινήσεως· σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ λέξει, ἀποματαισμός, ἀντὶ τοῦ. ἀποπορή, τὸ ἀποπέρδεσθαι, ῥίπτειν, ἀφιέναι πορδήν. Ζητ. καὶ, ματάω (κατὰ Παπαβάσιον, αἱ λέξεις μάτην, μάταιος, ματάω, ματία, ματάζω, σχηματίζουσιν, ὡς φαίνεται, ἰδιαιτέραν τάξιν λέξεων, συγγενῆ τῷ, μάω, καὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ ΜΑΩ, μάτος, ἔνθεν παράγουσί τινες τὸ Ἰταλ. matto.) ὅθεν

*Ματαιοσπουδέω (ματαιόσπουδος). Εἰς μάτην ἀγωνίζομαι, κοπιάζω· καταγίνομαι εἰς ἀνωφελῆ πράγματα· ὅθεν

Ματαιοσπουδία, ἡ. Ματαία σπουδή, ταὐτὸν τῷ, Ματαιοπονία, καὶ κενοσπουδία, ἀμφ.

Ματαιόσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὁ ματαίως σπουδάζων, ταὐτὸν τῷ, Ματαιόπονος· καὶ ἀντὶ τοῦ, Κενόσπουδος, ἀμφ.

Ματαιοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Μάτη, Ματία, Ματαιότης, παρὰ τοῖς Φυσιογνωμ.

Ματαιότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὁ ἐπὶ ματαίῳ γεννήσας τέκνα, μὴ ἔχων ὄφελος ἀπ' αὐτά, τὸν ὁποῖον δὲν βοηθοῦσι τὰ τέκνα του, Γραμματ.

Ματαιοτεχνία, ἡ. Ματαία, ἀνωφελὴς τέχνη. Κλήμ. Παιδ. β'. 1. ἐκ τοῦ

Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη) Ὁ ματαίαν, ἀνωφελῆ, τέχνην, ἐπιτήδευμα ἐπιστάμενος, μαθηρχόμενος.

Ματαιότης, ητος, ἡ (μάταιος). Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ ματαίου, μωρία, εὐήθεια, ἐλαφροφρυγμία. 2) ἔλλειψις ἐνβάσεως, ἀκαταρθωτον, ἀνωφέλεια.

Ματαιοψιλοτιμέομαι, οῦμαι. Ματαίως φιλοτιμοῦμαι, ἀμφ.

Ματαιοφρονέω, ῶ (ματαιόφρων) Ματαίως, ἢ μάταια φρονῶ. ὅθεν

Ματαιοφροσύνη, ἡ Ματαία φρόνησις ἐκ τοῦ

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ματαίως, ἢ μάταια πράγματα φρονῶν, κενόφρων, ἀνόητος.

Ματαιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ματαίως, ἀνωφελῶς φθεγγόμενος, ἠχῶν, ἢ ὁμιλῶν. Γραμματ.

Ματαιόω, ῶ (μάταιος). Ματαιον, ἀνωφελῆ, ἄπρακτον, ἀνενέργητον ποιῶ, ματαιονῶ. Παῦ.= ματάω, ματάζω, ὅθεν »Ματαιώσαι σου, ὦ Βασίλ. ἐγ'., ἑρμην. διὰ τοῦ, μωρῶ καὶ ἀνοήτως πράττειν.

*Ματαϊσμός, οῦ, ὁ (ματαΐζω). Μωρὰ, ἐλαφρόγνωμος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία, καὶ μάλιστα χαμερπὴς ἀστεϊσμός· καὶ, βδελυρία, ῥυπαρία, πορδή, πρβ. ἀποματαΐζω.

Μάταξα, ἡ Κῶς κλωστή. 2) παρὰ Μεταγν. = μάταξα, τὸ κουκούλι τοῦ σκώληκος τῆς μεταξῆς, καὶ τὸ ματάξιον, τὸ νῆμα αὐτοῦ. Ἡ Ἱστορία παρὰ Προκοπίῳ, πόλεμ. Γοτθικ. δ'. (υ–υ)

Ματαόω, ῶ. Μ. ἦσω (μάτην, μάταιος). Ὀκνεύω, ἀμελῶ, ἀργῶ, ἤτοι χάνω τὸν καιρὸν στοχαζόμενος τί νὰ κάμω καὶ μὴ ἐπιχειρῶν τὸ ἔργον εὐθύς, ὡς Ἰλ. Π, 474. »Ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν,« ἀπέκοψεν αὐθωρὶ (ὁ Νέστωρ) μὲ τὸ ξίφος του ἀπὸ τῆς ἁμάξης τὸν πληγωθέντα ἵππον χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πολὺν καιρὸν· καὶ δίχ' αὐξήσεως »Οὐδέ μάτησεν,« Ἰλ. Ψ, 510. ὑπὸ φόβου ὀκνιῶν Ἵππα δείσαντε ματήσετον,« Ἰλ. Ε, 283. πρβ. ματία. ὅθεν »Παραίνεται κοὐ ματᾷ τοὔργον,« Αἰσχύλ. Προμ. 57. δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, ἢ (κατὰ τὴν σημ. δὲν εἶναί τι χωρὶς ἐνέργειαν. 2) Εἶναί τε δίχα ἰσχύος, κύρους, ἐνεργείας, ἐνβάσεως, ὠφελείας, μάταιον εἶναι· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς μάτην ἀγωνίζομαι, κοπιάζω. »Ματᾷν ἐᾷσιν, ματαίως κάμνειν τὸν ὁρόμον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 37. καὶ ἐντεῦθεν ταὐτὸν τῷ, ἁμαρτάνειν, ἀποτυγχάνειν, παρ' Ὁππ. μετὰ τῆς γενικῆς. 3) μωραίνω, ἀνοήτως πράττω, ἢ ὁμιλῶ.

Ματερία, ἡ, παρ' Ἀθην. σελ. 119. ἐκ τοῦ Λατιν. Materia Μάζα, ῥύραμα· καὶ, ὕλη διὰ κτίσιν, ἢ γενικῶς.

*Ματευτής, οῦ, ὁ, = ματτευτής. Ὁ ζητητής, ἐκ τοῦ

Ματεύω, (ΜΑΩ) = ματτεύω. Ἐπιμελῶς καὶ μετὰ κόπου ζητῶ, ἐρευνῶ, Ἰλ. Ξ, 110. 2) ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω τί, προσπαθῶ εἰς τι, Πινδ. Ἰσθ. 5, 18. Ὀλ. 5, 56.

*Ματέω, = ματεύω, σπανιώτ. τύποις.

Μάτη, ἡ, = ματία. Μωρία. πταῖσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 916.

Μάτην, Ἐπίῤῥ. Ματαίως, ἀνωφελῶς, τοῦ κακοῦ, εἰς τὰ χαμένα· χωρὶς κέρδος ὄφελος, ἢ κέρδος, ἢ ἐνβασιν, ἰσχύν, ὄμν. Ὁμ. Δημ. 309. 2) μωρῶ, ματαίῳ τῷ τρόπῳ, ἄνευ βάσεως καὶ θεμελίου, χωρὶς εὐλόγου αἰτίας, παραλόγως, Ἡρότ. 7, 103. »Μάτην νοτεῖν, ἀρρωστῶ ἀπὸ μανίαν, Lobeckh Σοφοκλ. Αἴ. 634. Κυρίως αἴτ. τοῦ μάτη, ὅθεν καὶ, εἰς μάτην (Λουκ. εἰς Τραγοποδ.) ἀντὶ εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὰ χαμένα, τοῦ κάκου. Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε μάταιος. (υ–)

Ματήρ, τρος, Ὁ. (ματάω), = μαστήρ.

*Μάτηρ, τρος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μήτηρ, ὅθεν mater. (ᾱ).

Ματηρεύω, (ματήρ) = ματεύω, Ἡσυχ.

Ματία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Ματίη, ἡ (μάτην). Μωρία, ἀνοησία, ἐλαφροφρυγμία, πταῖσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα, ἀπροσεξία. 2) Ματαιος ἀνωφελὴς ἀγών, ματαία δοκιμή, ἐπιχείρημα δίχ' ἐνβάσεως, ἀτελεσφόρητον, ὡς καὶ τὸ ματαιότης, Ἰλ. Κ, 79. Ἠμετέρῃ ματίῃσι, μὲ τὴν ματαίαν ἡμῶν ζήτησιν, ἐπὶ τῆς ματαίας ἐπανόδου τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν Αἴολον.

Ματίζω, Ζητῶ. ταὐτὸν τῷ, ματεύω.

Ματιολοιχός, ὁ. ἡμαρτ. ἀντὶ, ματτυολοιχός.

Μάτιον, τὸ. Καθ' Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 451. εἶδος μέτρου, ταὐτὸν τῷ, ἐλάχιστον, ἀμφ. 2) συγκριτ. τοῦ μάτι, Ἡσυχ.

Μάτος, τὸ (ματάω, ματία). Τὸ ἐξετάζειν, ζητεῖν, τὸ ἐρευνᾶν, ζήτησις, Γαλην. Γλωσσ. ἴδε ἔτι, Μάτιος. (νν)

Ματρόξενος, Δωρικ. καὶ παρὰ Ῥοδίοις, ἀντὶ τοῦ, μητρόξενος, Νόθος (μπάσταρδος), Σχόλ. Εὐρικ. Ἀλκ. 989. παρὰ τοῖς ὕστερον, ματαιότεκνον.

Ματρυλλεῖον, Ματρυλεῖον, Ματρύλλιον, καὶ, Ματρύλιον. τὸ. Ὁ τόπος τῶν πορνευόντων, ταυτόπτ. Πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποί, ἤτοι οἱ μαυλισταὶ διατρίβουσι, ὡς τὸ μαστροπεῖον, Ἡσύχ. ἢ κατὰ Φώτιον, »Τόπος, ἐν ᾧ γρᾶες μαστροποὶ διατρίβουσιν, ἑταίρας ἔχουσαι, καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκλέγουσι δὲ αὐτὰς καὶ Μάστρυκας εὐφήμως. Παρὰ Πλουτάρχ. εὑρίσκεται ἔτι καὶ, Ματρύλλου, καὶ ἐν τοῖς Χειρογράφ. τοῦ Πολυδ. ς'. 188. ἐκ τοῦ

*Ματρύλη καὶ ματρύλλη, ἡ, ὡς τό, μαστροπός. Πεζεβέγειτα. Iena πίναν. μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ, μαστροπός, ὅθεν

*Ματρύλλιον, τό, = ματρυλλεῖον.

*Ματταβέω, = ματάω, Ἡσυχ.

*Ματτάβης, ου, ὁ, καὶ

Μάτταβος, ὁ, ἡ, = μάταιος, Ἡσυχ.

Ματτύα, καὶ, Ματτύη, ἡ. καὶ, Ματτύης, ου, ὁ. Καθόλου, κάθε ξεχωριστὸν νόστιμον φαγητόν, ἢ κατασκευασία χωριστή τις καὶ νόστιμος ἑνὸς φαγητοῦ. ἐξαιρτ. δὲ α) φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐπενοήθη ἐν Θετταλίᾳ, ἢ Μακεδονίᾳ, καὶ ἢ χρήσει καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἐξουσίας μάλιστα τῶν Μακεδόνων, καὶ συνίστατο εἰς κρέας ἀγρίων πτηνῶν (περδίκων, ἢ περιττερῶν) καὶ ἄλλων, βρατμένον μὲ λάχανα ἀρωματικά, καὶ παρετίθετο ψυχρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τὸν οἶνον ὡς τραγήμα καὶ διεγερτικὸν τῆς ὀρέξεως, Meineke Μέναδρ. σ. 361. καὶ Ἀθην. ς'. σελ. 245. »Ματτύης περιφερομένης καὶ κατ' ἐκείνου ἀεὶ λειπούσης.« Ὁ αὐτὸς ἐν ιδ'. σελ. 663. λέγει, ὅτι τὸ, Ματτύης, ὁ, κοινὸν ἦν ὄνομα πάντων τῶν πολυτελεστάτων ἐδεσμάτων, καὶ Θετταλῶν ἦν εὕρημα· ὠνομάσθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ μασσᾶσθαι. Ὄρα ταὐτὸν διεξοδικώτερον, καὶ Εὐστάθ. (– υ –) ὅθεν

Ματτυάζω, Βατταρικεύω, ἢ τρώγω ματτύαν, Ἀθην.

*Ματτύης, ὁ = ματτύα.

Ματτυολοιχός, ὁ, ἡ (ματτύη, λείχω). Ὁ τὴν ματτύην λείχων, ἢ ξηραγλειφόμενος, καθόλου λαίμαργος, ἀδηφάγος, ὁ ἀμέτρως τρώγων καὶ πίνων, κοιλιόδουλος, gourmand, Ἀριστοφ. Νεφ. 451.

Μάττω, Μ. ἄξω, Ἀττικ. ἀντὶ, μάσσω. Ἄρτον παρατρεύω, ζυμόνω, Ἀθην. ιδ'. σελ. 653.

Ματύλλη, ἡ. Μακεδονικόν τι σκεύασμα, εἴδη διεγερτικόν, βέβαια ταὐτὸν ὡς ματτύα.

Μαυλία, ἡ. καὶ, Μαυλίς. Μαστροπός, ἡ. Κατὰ τινας ἐκ τοῦ, ὁμοῦ αὐλίζειν, βέλτιον ὅμως κατ' εὐδοξίαν ἐκ τοῦ, αὐλίζεσθαι προσλήψει καὶ πρόθεσει τοῦμ. ὅθεν

Μαυλίζω, ταὐτὸν τῷ, Μαστροπεύω.

Μαυλίς, ίδος, καὶ, μαῦλις, ἡ. Τὸ μαχαίριον, Νίκανδρ. Θηρ. 705. Δοσιάδ. σχόλ. Ἀρατ. 4. Θεοκυδ. α. 6. καὶ Σοϊδ. 2) = μαυλία, μαστροπός, μαυλίστρια, Ἡσύχ.

Μαυλιστής, ου, ὁ (μαυλίζω), ταὐτὸν τῷ, Μαστροπός.

Μαῦρος, ἡ, Μαυρὸς, ά, ὲν (μαίρω, μαρμαίρω), ταὐτὸν τῷ, ἀμαυρὸς Σκοτεινός, ζοφώδης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 305. Εὐμεν. 355. καὶ Ἡσίοδ. ἔργ. 325. ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, μαῦρος, ρη, ρον, ἀντὶ τοῦ, μέλας, καὶ τὸ Λατιν. Maurus. ὅθεν

Μαυρόω, ὡς τὸ ἀμαυρόω. Κάμνω τι σκοτεινόν, μέλαν, ἀφανές, ἄσημον, σκοτίζω. ἐξαιρτ. τροπ. σκοτίζω τινά, ἀμαυρόνω, ὕστερῳ αὐτὸν τῆς λαμπρότητος καὶ τιμῆς, κάμνω νὰ τὸν λησμονήσωσι, σμικρύνω τὴν τιμήν τινος, Ἡσ. Ε, 327. παῦ. ἀμαυρόνημαι, σμικρύνομαι κατὰ τὴν τιμήν, ἐξευτελίζομαι, Θέογν. 192.

Μάχαιρα, ἡ (μάχη) Μεγάλον μαχαίρι, ἐργαλεῖόν τι ἐκ σιδήρου κοπτερόν, τὸ ὁποῖον οἱ π-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρωσε της Ἰλιαδος εἶχον τρεμάμενον πλησίον τοῦ ὑηλαρίου τοῦ σπαθίου (ξίφους κολεόν), ὅτι ὁ καὶ παραξιφὶς ἐλέγετο αὐτὴ ἡ μάχαιρα, καὶ μετεχειρίζοντο συνήθ. εἰς τὸ σφάζειν τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, Ἰλ. Γ, 271. Τ, 252., ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἦσαν χρυσᾶ, κρεμάμενα ἐξ ἀργυρῶν ζωστήρων (τελαμώνων, Ἰλ. Σ, 597. ἐχρησίμευε δὲ αὐτὴ ἡ μάχαιρα καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκβάλωσι κόσκινα, μὲ αὐτὴν, τὸ ἐν τῷ μηρῷ πληγωμένον τινος κατὰ τὸν πόλεμον βέλος, Ἰλ. Λ, 844. καθόλου, μαχαίριον, διὰ νὰ κόπτωσι κρέατα ἐν τῷ τρώγειν, Ἡρ. 2, 61. β) τὸ ξυράφιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐξυρίζοντο αἱ τρίχες ἕως εἰς τὸ πετζί, ὁμομαζόμενον καὶ, μάχαιρα κουρική, ὅθεν τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 849. Κεκαρμένος μοιχὸν μὴ μαχαίρᾳ. ξυρισμένος, κουρεμένος μοιχὸν χρατός, ὡς οἱ ἡδονικοὶ καὶ μοιχοί· καὶ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ, ξυραφίζειν, ἢ ξυραφίζεσθαι ἕως εἰς τὸ δέρμα ἐλέγετο Βήπος, γ) ἐξ ἐναντίας, ἐλέγετο »Διπλῆ μάχαιρα, τὸ παρ' ἡμῖν ψαλίδιον, ὅτι οὐ μόνον ἐκούρευον τὰς τρίχας, Πολυδ. β', 32. Ὁ Λουκιαν. συγκατατάττει τοῦτο μεταξὺ τῶν ἐργαλείων τοῦ κουρέως »Σῶρόν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μάχαιρα, ξίφος, καὶ παραζώνη, καὶ εἷς κείρεται τὸ πρόβατον. Διὰ τῶν μαχαιρίδων ἔκοπτον ἔτι καὶ τοὺς ὄνυχας. Παροιμία »Μὴ παιδὶ μάχαιραν, Θεόγν. παρ' Ἀθην. ε., ἐπὶ τῶν διδόντων ἐξουσίαν εἰς τοὺς τρελούς, 2) ὡς ὅπλον, ἤτοι τὸ ἄλλως, ξίφος, ἡ μαχαιρίδιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 7, 225. καὶ Πινδ. Νεμ. 4, 95. 7, 62., πλὴν πορισσότερον διὰ ἀλληφείαν παρὲξ διὰ πόλεμον· οἱ Μεταγειτνιεῖς δὲ ἔκαμνον διαφορὰν μεταξὺ τοῦ μάχαιρα καὶ ξίφος, καθότι τοῦτο μὲν ἦτον ἴσιον, ἐκεῖνο δὲ (ἡ μάχαιρα), κυρτὸν κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ παρὰ Τούρκοις Γιαταγάν, β) ἡ διὰ τῆς μαχείρας μάχη, ἢ ὁ φόνος. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ, μάχη.) ὅθεν

Μαχαιρίδιον, τό, καὶ, Μαχαίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μάχαιρα. Μικρὸν μαχαίρι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἐχρώτα, Ἐλλήν. Ἀλεξ. παιδ. β'. »Τὸ μαχαίριον τὸ ἐπιτραπέζιον, ἀργυρόηλον·· ἐξ ἐλεφαντος πεποιημένον τὴν λαβήν«. Παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 152. ἡ μαχαιροφορία τῶν παλαιῶν ἦτον ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν σώζεται. »Ἐὰν δὲ ἡ δυσαπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες, ὃ τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίᾳ ᾠδῇ παράκεινται· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ, 271. Μάχαιρα, καλούμενον. »Μαχαιρίδιον ῥοπτικόν«. (Λουκιαν.) τὸ διὰ στολισμὸν φερόμενον, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὅτι ἐν τῷ καλλωπίζεσθαι χρήσιμον.

Μαχαίρ|ις, ἴδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ, μάχαιρα. Μικρὰ μάχαιρα, ἐξαιρτ. ξυράφιον. 2) ξιφίδιον. »Μαχαιρὶς ὀβριβελής«, παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, Φλεβοτόμος, Lancetta, Ἰταλ.

*Μαχαιριστός, ἡ, όν, = μαχαιρωτός.

Μαχαιροδέτης, ου, ὁ (δέω). Ὁ Ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καταλληπτήρ, ὃ ἱμὰς, τὸ λωρίον ὅπου δένεται καὶ κρέμαται ἡ μάχαιρα, τὸ μαχαῖρι ἢ τὸ ξίφος, Ἡσυχ.

Μαχαιρομαχέω, ῶ (μάχη). Διὰ μαχαίρας, ξίφους, μάχομαι.

*Μαχαιροποιεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαχαιροποιοῦ, Δημ. κατὰ Ἀνδρ. 1, 31.

Μαχαιροποιία, ἡ. Ἡ τῶν μαχαιρῶν, ξιφῶν κατασκευή.

Μαχαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μαχαίρας, ξίφη ποιῶν.

Μαχαιροπωλεῖον, τό, καὶ, Μαχαιροπώλιον, Ὁ τόπος, ἢ τὸ ἐργαστήριον, ἔνθα πωλοῦσι μαχαίρας, ξίφη.

Μαχαιροπώλης, ου, ὁ. ὁ μαχαίρας, ξίφη πωλῶν.

*Μαχαιροπώλιον, τό, = μαχαιροπωλεῖον.

Μαχαιροφορέω, ῶ (μαχαιροφόρος). Μάχαιραν, ἢ ξίφος φορῶ.

Μαχαιροφορία, ἡ. Τὸ μάχαιραν φέρειν. ἐκ τοῦ

Μαχαιροφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). Ὅστις φέρει, φορεῖ μάχαιραν, ξίφος.

Μαχαιρώνιον, τό. (μάχαιρα). Φυτόν τι, ἄλλως ξίφιον, Διοσκορ. δ'. 20.

Μαχαιρωτός, ή, όν. (ὡσανεὶ ἐκ τοῦ (μαχαιρόω), Κατασκευασμένος, ἢ σχηματισμένος, μορφωμένος ὡς ἡ μάχαιρα. ὅμοιος μαχαίρᾳ, ξίφει.

*Μαχανά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μηχανή.

*Μαχάνιος, ία, ον, ἐπίθ. τοῦ Μαχάων· μετὰ τοῦ, τέχνη, ἀντὶ τοῦ, χειρουργική, Ὀρφ.

Μαχάτ-αρ, Δακων. καὶ, Μαχατ-ᾶς, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Μαχητής. καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀντίπαλος, Ἡσύχ.

Μαχάω, (μάχη). Μάχεσθαι θέλω, Ἡσύχ.

Μαχεόμενος, Ἐπικ. μετοχ. ἐνεστ. ὡς τοῦ μάχομαι, ἀντὶ μαχόμενος, Ὀδυσ. Γ, 471.

*Μαχέομαι, Ἰων. ἀντὶ, Μάχομαι. ἐντεῦθεν τὸ, μαχήσομαι, μεμάχημαι, ἐμαχησάμην. καὶ τὸ, μαχέσσομαι, ἐμαχεσσάμην, κ. τ. τ. Ὅμ.

Μαχεούμενος, ἀντὶ, Μαχούμενος, ἐκ τοῦ, μάχομαι, Ὀδυσ. Δ, 403. ω, 113.

*Μαχετέον, σπανιωτ, τύπος ἀντὶ μαχητέον.

Μάχη, ἡ. Σύγκρουσις δύο στρατῶν, πόλεμος· παρ' Ὁμήρ. ἤδη καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. πολλὰ εὐχρηστον. »Μάχην μάχεσθαι (Ἰλ.), ἢ ἐν τῷ πεζῷ συνήθως, μάχην ποιεῖσθαι, ἢ συνάπτειν, ἀντὶ τοῦ, κροτεῖν μάχην· λέγεται καὶ, »Διὰ μάχης ἔρχεσθαι«, Ἡροδ. 6, 9. »Μάχην νικᾶν (Ξεν.)«. ἀντὶ, παρέχειν τὴν μάχην. »Μάχη τινὸς«, ἀντὶ, μάχη μὲ, ἐναντίον τινά. Ὁ Ὅμ. συνάπτει ὡς συνώνυμα, ἢ ὡς ἐκ παραλλήλου, »μάχη καὶ φύλοπις, μάχη πόλεμός τε, μ. κ. ὀϊστοὶ τε, μ. ἀνσπή τε, μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε«. συνήθ. ἐν χρήσει μὲν ἡ λέξις ἐπὶ ἀγῶνος καὶ μάχης μεταξὺ ὁλοκλήρων στρατευμάτων, παρὰ δὲ Ὅμ. εἰς καὶ ἐπὶ μάχης μεταξὺ δύο, ἤτοι μονομαχίας, Ὁ. Η, 263. Α, 255. »Μάχη Αἰάντοιιν, μονομαχία μὲ τὸν Αἰαντα, Ἰλ. Λ, 542. Ἡσ. Ἀσπ. 361. 2) καθόλου, μάχη διὰ λόγων, λογομαχία, ἔρις, φιλονεικία (μάλωμα, καυγᾶς), Ἰλ. Α, 177. ἐν τῷ πληθ. 3) ἀγών, ὡς οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλ. 8, 75, ὅστις διαρκέσε τὸ, μάχαι πολέμου, Ὀλ. 2, 79. συνηθέστερον μέντοι ἐπὶ τούτης τῆς σημασίας τὸ, ἀγών. 4) ὁ τόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ μάχη, Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. β'. 6. 5, 5, 4. »Ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθεν ἐξ Ἐφέσου ἡ Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ἐννενήκοντα. Παρὰ Ῥωμαίοις ἦν τὸ τῆς Μάχης σημεῖον, χιτὼν κόκκινος, ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, Πλούταρχ. εἰς Φαβιον. (πιθαν. παρὰ τὸ, ἀκμή, αἰχμή (μεταθέσει τῶν γραμμάτων), ὡς τὸ, μάχομαι ἐκ τοῦ, αἰχμάζομαι.) ὅθεν

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ μαχόμενος, μαχητὴς, πολεμιστὴς, ἐπιτήδειος εἰς μάχην, ἢ ἔχων ὁρμὴν εἰς αὐτὴν, Ἰλ. Μ, 247.

Μαχητμός, ὁ. (μαχέομαι) ταὐτὸν τῷ, Μάχη, νεωτερ. λέξις, Γαλεομυομαχ. ἴδε ὅτι καὶ, Μαχισμός.

*Μαχητέον, ἐπιθ. ἐπίῤῥ. τοῦ μάχομαι, ἀντὶ τοῦ, πρέπει νὰ μάχωμαι, μάχηταί τις κτ.

Μαχητής, οῦ, ὁ. (μάχη) Ὅστις μαχεται, πολεμεῖ, ἀγωνίζεται, πολεμιστής, Ὅμ. »Ἀνὴρ μαχητής«. Ὀδ. Σ, 261. Παρὰ Πινδ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ μαχητικός, Νέμ. 2, 20, 9, 62. ὅθεν

Μαχητικός, ή, όν. καὶ Ἐπίῤῥ. Μαχητεικός. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μαχητήν, ἢ ἔχων κλίσιν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάχεσθαι, εἰς μάχην, ἀγῶνα, πόλεμον, Ἀριστοτ.

Μαχητός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις, ἢ πρέπει νὰ πολεμήσῃ, ἀτυπήσῃ, νικήσῃ, καταδαμάσῃ, Ὀδ. Μ, 119.

Μάχιμος, ίμη, ιμον. ἡ, Μάχιμος, ὁ, ἡ (μάχη). Πολεμικὸς, ὁ δυναμιν, ἢ κλίσιν, ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ μάχεσθαι· καὶ περὶ οὗ μάχεται τινὰς, ἢ γίνεται μάχη, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. »Οἱ μάχιμοι«, οἱ ὁπλοφορεῖν δυνάμενοι, Ἡρόδ. 2, 164. 7, 186. ὡσαύτως »τὸ μάχιμον«, τὸ ἑτοιμοπόλεμον στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 186. τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. Β. 165. »Εἰς τὸ μάχιμον«, ἀντὶ τοῦ, ἐς πόλεμον.

*Μαχιμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πολεμικὸς· φιλοπόλεμος, Στράτ. ἐπίγρ.

Μάχισμός, ὁ. Τὸ μάχεσθαι, ἢ πρᾶξις τῆς μάχης, ὡς τὸ, μαχησμός, = μάχη, Νικητ. Χρον. κα' 8.

Μαχλάς, άδος, ἡ. καὶ, Μαχλίς, ίδος, ἰδιαίτ. ποιητ. Ἅπλυτος τοῦ, μάχλος. Ἄσωτος γυνὴ, ἀσελγὴς πόρνη. »Ἐλπίδι μαχλάδι«, Παῦλ. Σιλ. ἐπίγρ. 45.

Μαχλάω, ῶ, Μ. ήσω, καὶ, μαχλεύω (μάχλος). Πόρνος, ἄσωτος, ἀσελγὴς, καταφερὴς εἰμὶ περὶ τὰ ἀφροδίσια, τινί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μαχλῶντες, πορνεύοντες«, καί, »Μαχλῶσαις ὀνγατράσιν. Κλημ. παιδ. γ'. Μανέθ. δ'. 315. »Μεμαχλευμένου ἤτορ«. Παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. ς', σελ. 84. Hutt κεῖται ἐν Χειρογρ. »Πρᾶται μήδεα μαχλήσαντο καταχεῖαι νεανίσκων«, ὅπου πρότερον ἄνευ τινὸς ἐννοίας, μηχανήσαντο«, ἔκειτο.

*Μαχλικός, ή, όν, Ἀνήκων, ἰδιάζων τῷ μάχλῳ.

Μαχλίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Μαχλάς.

Μάχλος, ὁ, ἡ. Ἀσελγὴς, ἄσωτος, ἀναιδὴς, πόρνος, ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, καταφερὴς, ἔνδοτος περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἐξαιρτ. ἐπὶ γυναικῶν ἐν χρήσει· ἐν τῷ ὑπερθ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔ. 588. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 922. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν συνήθ. λάγνος, Lobeck Φρυν. σ. 184. 2) τοπικ. »Μάχλος ἀμπελος«, ἐξ Αἰσχύλ. ὅπερ ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Η. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, Ῥαμνή, ἤτοι ἄμπελος ἐν ἀφθονίᾳ κληματουμένη, φύουσα ἀκολαστους ἕλικας καὶ κλήματα. πρβ. Lobeck Αἰ. 143. (συγγενεῖς τύποι εἶσι, μυχλὸς καὶ μύκλος.) ὅθεν

Μαχλοσύνη, ἡ. Ἀναίδεια, ἀσέλγεια, ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἤτοι πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν καταφερεια, ἀκολασία, πορνεία, Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Ω, 30. »·· ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν«, ὅπου κατ' Εὐστάθ. ὁ Ἀρίσταρχος ἔκτην τῆς Μαχλοσύνης λέξιν (ἐπειδὴ, καθὼς καὶ τὸ μάχλες, μόνον ἐπὶ γυναικῶν ἐν χρήσει, καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ Πάριδος) ἀλλαττεῖ τὸν στίχον, καὶ ἀναγινώσκει ἀντὶ τούτου »Ἢ οἱ κεχαρισμένα ὤρῃ· ὀνόμηνεν, νεωτέρων γὰρ ἡ λέξις, καὶ τίθεται κοινῶς ἐπὶ τῆς ἐν γυναιξὶ μανίας, ἤτοι τῆς πρὸς τὰς μίξεις ὁρμῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς καὶ τωόντι οὕτως ἡ λέξις κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 584. »Μαχλόται« τε γυναῖκες«, καὶ λεῖρ. 5. In Ruhnk ep. cr. σ. 110. καὶ Ἡροντ. 4, 152. ὡς τόσον, καὶ ἂν ὁ κανὼν τοῦ Ἀριστάρχου ἦτον ὀρθὸς, ὅμως δὲν ἀναιρεῖ τὸν στίχον τῆς Ἰλιάδος, καθότι θέλει νὰ σημάνῃ διὰ τοῦ, μαχλοσύνη, τὴν γυναικώδη, ἀνάρσιον ἀνδρὶ ἀσέλγειαν τοῦ Πάριδος· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρ. θηλ. τοῦ

*Μαχλόσυνος, ὄνη, υνον = μάχλος.

Μαχλότης, τητος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μαχλοσύνη.

Μαχοίατο, Ἰλ. Δ, 348. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μάχοιντο.

Δημοσιο Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

Μάχεμαι, Μέσ. Ἀποθ. (παρ' Ἰαστήπ. καὶ τοῖς Μεταγν. καὶ μετὰ παθ. ἀορ.) Ἰων. μαχέομαι (ὁ Ἰων. ἐνεστ. παρ' Ὁμ. σπάνιος, καὶ μόνον dis ἐν Ἰλ. Α, 272. 344. Τ, 26. τοὐναντίον δὲ χρῆται, πλὴν μόνου ἐν Ὀδ. Α, 403. Γ, 471. Ψ, 113., τοὺς μόνους ἐπικοὺς ἐκ τοῦ μαχέομαι προκύπτοντας μετοχ. ἐνεστῶτας, μαχεόμενος καὶ μαχεούμενος). Μέλλ. μαχέσομαι, παρὰ δὲ τοῖς Ἑπτ., ἔνθα ἡ χρεία διὰ τὸ μέτρον, καὶ, μαχέσσομαι, ἢ, μαχήσομαι, (ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τούτων δύο τύπων ὁ Οὐλφίος δοκιμάζει καὶ δέχεται παρ' Ὁμήρῳ μόνον τὸν τελευταῖον τύπον.) Ἀστκ. μέλλ. μαχοῦμαι πλὴν οὐχὶ Ὁμηρικός, ἐπειδὴ τὸ, μαχεῖται, ἐν Ἰλ. Τ, 26., ἐκλαμβάνεται καλλίων ὡς Ἰωνικ. ἐνεστικός.) Ἀόρ. ἐμαχεσάμην, παρὰ δὲ τοῖς Ἑπτ. ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ, μαχέσσασθαι καὶ μαχήσασθαι, ἐξ ὧν ὁ Οὐλφ. δέχεται παρ' Ὁμ. μόνον τὸν τελευταῖον τύπον. Παρακ. μεμάχεσμαι, καὶ, μεμάχημαι, ὅμως μὴ Ὁμηρικά. Παρ' Ἀπολλοῦ. καὶ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ ἀόρ. ἐμαχέσθην, Lobeck Φρυν. σ. 732. Θετ. Ἐπίρρ. μαχετὸν καὶ μαχητέον, μὴ Ὁμηρικῶς. Σημαίνει δὲ τὴ λέξις

1) Πολεμῶ, πτυρόομαι μέτοια, ἀγωνίζομαι, καλαίω ἐξαίρετ. ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ παρ' Ὁμ. αὐτῷ, ἐξαίρετ. ἐν Ἰλιάδι συχνότατα· λέγεται δὲ καὶ, «Μάχην μάχεσθαι (Ὁμ.), καὶ, πύκμην μάχεσθαι, Ἰλ. Β, 863. Θ, 56. καὶ συνωνύμως, ἢ ἐκπαραλλήλου, «Πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Ἰλ. Ξ, 152. τὸ δὲ πρόσωπον ἐναντίον τοῦ ἑπαίου, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον μάχεται τις, τάσσεται συνήθ. κατὰ δοτικὴν, τινί (πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Προσ.), πλὴν καὶ, κατὰ καὶ ἐναντίον τινός, Ἰλ. Τ, 88. 97. ἢ, μετὰ τινος, Ἰλ. Ε, 124. 244. Τ, 26. ἢ, πρός τινα, Ἰλ. Ρ, 98. 471. τοὐναντίον δὲ, πρὸ τινος μάχ., ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὴν σκέπην καὶ πρόστασίαν τινός, μάλιστα ἑτότητος, Ὀδ. Ν, 390. «Μετὰ πρώτοισι (ὡς καὶ, ἐν πρώτοισι) μάχεσθαι (Ἰλ. Ε, 575)», ἀντὶ τοῦ, μεταξὺ τῶν πλέον ἐμπροσθίων, πρώτων· ὡσαύτως, «μετὰ Βοιωτῶσι ἐκ συμφώνου, συμμαχικῶς μετὰ τῶν Βοιωτῶν, Ἰλ. Ν, 700. «Κατὰ σφέας μάχεσθαι (Ἰλ. Β, 366.)», μάχομαι καθ' ἑαυτούς, κατ' ἰδίαν, χωριστά. «Πρό τινος μ. (Ἰλ. Δ, 156. Θ, 57.)», δηλοῖ συνήθως μέν, ὡς τὸ πρόσθε ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν τινός μάχομαι, πολλάκις δὲ τροπικ. καὶ, μάχομαι διά τινα, εἰς ὑπεράσπισίν του, τρόπον τινα ἐμπροσθέν του ἱστάμενος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν κίνδυνον ἀποτρεύων, πρβ. πρόμαχος, προμάχομαι. Τὸ δὲ ἀντικείμενον, χάριν τοῦ ὁποίου μάχεταί τις, συντάσσεται συνήθως μετὰ τῆς περί, «περί τινος», πλὴν λέγεται καὶ, «περί τινων, Ἰλ. Π, 568. Ὀδ. Β, 245. καὶ, «ἀμφί τινι», Ἰλ. Γ, 70. Π, 565. καὶ, «πρό τινος, Ἰλ. Β, 377. Πολλάκις δὲ συντάσσεται μετὰ τῆς ὀργανικῆς δοτικῆς, ὡς, «χερσί· τόξοις, πελέκεσσι, ἀξίνῃσι, πυρὶ μάχεσθαι», Ὁμ. πρβ. σημ. 2. β) ἐπὶ μαχίμων ἢ ἁρπακτικῶν ζηρίων, ἐπὶ κυνός, Ὀδ. Τ, 15. ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Τ, 171. γ) συνήθως μὲν ἐπὶ μάχης μεταξὺ ἐλοκλήρων στρατῶν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ἐσὶ ὅτε καὶ ἐπὶ μονομαχίας, Ἰλ. Γ, 91. 435. Τ, 153. ἢ μεταξὺ ἀνδρώπου καὶ ζηρίου, Ἰλ. Ο, 633. ἢ μεταξὺ δύο ζηρίων, Ἰλ. Π, 824. 2) καθόλου, φιλοτεχνικῶς, ἀρίζω, μαλάσσω, ὅστ. προσώπου, ἀντὶ τοῦ, μέτοια, Ἰλ. Δ, 8. Ζ, 329. ἢ. «πέπεσσιν, ἐπὶ ἁπλῆς λογομαχίας, φιλοτεχνῶ μὲ λόγια, Ἰλ. Δ, 304. Β, 377. Τ, 367. ἀντίκειται τῷ, ἡχερσὶ μάχεσθαι· ὅθεν καὶ, «μάχεσθαί τινι», ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐχθρός τινι, ἀνθίστασθαι, αὐτῷ, ἀντιλέγω, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 875. Ι, 32., ἢ ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω τινί, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 118. 3) φιλονεικῶ μέ τινα εἰς ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι, πτυρόομαι μέ τινα ἀγωνιζόμενος, ὡς «Πύξ μάχεσθαι, Ἰλ. Ψ, 621. δηλοῖ δὲ καὶ, «μάχεσθαί τινι», καταπίνομαι, ἰσομετροῦμαι μέ τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 272. Μετοχ., τὰ μαχόμενα, ἀντὶ τοῦ, ἐναντία. (περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε μάχη.)

*Μαχομένως, ἐπίρρ. τοῦ μαχίμενος. Κατὰ τρόπον ἐναντίον, ἀντιφάσκοντα, Στράβ.

Μάψ, Ἐπίρ. Μάτην, εἰκῆ, ματαίως, ἀνωφελῶς, ἀπράκτως, «Μάψ οὕτω», Ἰλ. Β, 120. «Μάψ ἐμόσαι (Ἰλ. Ο, 40.)», ὀμνύω εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ἂν δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὸν ὅρκον. 2) μωρῶς, ματαίως, ἀνοήτως παραλόγως, χωρὶς αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν, Ἰλ. Ε, 759. Τ, 298. «Μάψ αὖτως εὐχετάασθαι (Ἰλ. Τ, 348.)», καὶ, ἰταμῶς, αὐθαδῶς, ἀνεσίως, Ἰλ. Β, 214. Ν, 627. Ὀδ. Π, 111. ἐσὶ ὅτε μετὰ τῆς ἐπεξηγητικῆς προσθήκης, «πάρ οὐ κατὰ κόσμον», ὡς ἐν Ὀδ. Γ, 138. ἐπὶ ἐκλησίας (συναθροίσεως δήμου), τὴν ὁποίαν ἐκαμαν μωρῶς καὶ μὲ βίαν παράκαιρον καὶ ἐναντίον τῆς ἀνέκαθεν τάξεως περὶ τὴν ἐσπέραν· τὸ Λατ. frusta καὶ temere· (κατά τινας παρὰ τό, πίπτω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, μάρπτω, μαπέειν, = ἐμπαθῶς, ἤτοι κραιπνῶς, κορπαλίμως, πιπίσκοντας εἰς τὸν ἀέρα, ἀστόχαστα κτλ. ἔστι δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, ποιητική.)

Μάψυραι, ῶν, αἱ (μάψ, αὔρα). Αἱ μάταιαι αὖραι καὶ κοῦφαι πνοαὶ τῶν ἀνέμων, ἤτοι αἱ προσωρινὰι, αἱ παρερχόμεναι, παραστεναὶ, ἄνεμοι οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ἐγείρονται καὶ πνέουσι χωρὶς διαρκείας καὶ διευθύνσεως, ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ τινάς, Ἡσ. Θ. 872., ἔνθα εἶλοι διεστραμμένως «μάψ αὖραι ἐπιπλείουσι καλκασσανοι, ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι, πλὴν ἤτοι ποιητικῶς καὶ ἐναντίως τῆς ῥητῆς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων. 2) καθόλου, ἀνεμοστρόβιλοι, Καλλιμ. λεξ. 67. 3) ἐπίκετ. «Μάψυραι στόμφοιι ἢ κάλλιον, στόμφοι, μάταιοι ἐπαινοι καὶ καυχήσεις, λόγια τοῦ ἀέρος, Δυσκόφρ. 395.

Μαψίδιος. ἰα, ιον· καὶ Ἐπίρ. μαψιδίως. Μάταιος, ἀνωφελής. Παρ' Ὁμ. μόνον τὸ ἐπίρρ. μαψιδίως, = μάψ, εἰς μάτην, μωρῶς, ἐλαφρογνώμως, ἀστόχαστα, Ἰλ. Ε, 374. Ὀδ Γ, 451. 2) ἄνευ αἰτίας, ἀθεμελίου, παραλόγως, Ὀδ. Β, 310. χωρὶς σκοπόν τινα καὶ τέλος, Ὀδ. Γ, 72. Ι, 253. 3) ἰταμῶς, ἀνοσίως, Ὀδ. Β, 58. Ξ, 365. 4) εἰς τὸν ἀέρα, τοῦ κάκου, Ionore. Τὸ ἐπίθετον μαψίδιος, ἰα, ιον, καὶ, ὁ, ἡ, ἔστι Μεσομηριδόν.

Μαψιλάκας, ου, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ μαψιλάκης (μάψ, λακέω). Ὅστις ὁμιλεῖ μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, φλύαρος. «Τέτνιος μαψιλάκαν, Πίνδαρ. Νέ. 7, 155. Γλώσσαν μαψιλάκαν, Πλουτάρχ. ἴδε μαψιλάκας.

Μαψιλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ μάταια λέγων, ὁ ὁμιλῶν εἰς μάτην, ἢ ὅτι φυσᾷ εἰς τὸν ἀέρα. Ὁμηρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμὴν. 546. «Μαψιλόγοι οἰωνοὶ, πτηνά, εἰς τῶν ὁποίων τὰς φωνὰς εἰς μάτην προσέχει τινάς, διότι δὲν προσημαίνουσι τι βέβαιον, ἢ τὰ ὁποῖα φωνάζουσιν εἰς τὸν ἀέρα ἀσημάντους.

Μαψιτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ματαίως τίκτων, γεννῶν, Ἀνάλεκτ. β'. 482.

Μαψιφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ματαιόφωνος, ὁ ματαίως φωνῶν, ταὐτὸν τῷ, μαψιλόγος.

Μαψυλάκας, ὁ, ἡ (μάψ, ὑλάω, ὑλακτῶ). Ὁ ματαίως ὑπολακτῶν, γαυγίζων, φωνάζων· ὁ μάταια πράγματα λέγων, ὁμιλῶν. «Παισὶ μαψυλάκαισιν, Πίνδαρ. Νέμ. 7, 155. ὅπου εἶχα λόγου καὶ ἀνωφελῶς ἠθέλησάν τινες νὰ γράψωσι, μαψυλάκας, ἴδε Boeckh σ. 545. (-υυ-)

*Μαψύλακτος, η, ον, = μαψυλάκας. Σαπφὼ παρὰ Πλουτ. Γ'. σ. 432. «Μαψυλάκτου γλώσσαν». (ῡ)

ΜΑΩ, ἐρχαία πρωτότυπος λέξις, ἡ ὁποία διασώζη κατὰ τοὺς ἀκολούθους τρεῖς τύπους καὶ σημασίας.

Α) Ὁ Παρακμ. μετὰ σημσ. ἐνεστῶτος, μέμαα. Λίαν προθυμοῦμαι, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ζητῶ (χαλεύω), ἐπιθυμῶ, ἔχω μεγάλην ὄρεξιν, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ συνήθ. μέν μετ' ἀπαρεμφ., οὐ σπανίως δὲ καὶ ἀπολύτως· μετὰ δὲ μέλλ. ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Β, 543. Ε, 779. Ὀδ. Ω, 395. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς ἀπαρ. «Πῇ μέματον; ποῦ σπεύδετε; ποῦ βιάζεσθε, ἀγωνίζεσθε τόσον προθύμως; Ἰλ. Π, 413. Ξ, 298. «Πρόσσω μεμαυῖαι (Ἰλ. Δ, 615.)», εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἀγωνιζόμεναι, βιαζόμεναι. «Ἐγχείησι μεμάοτες (Ἰλ. Β, 818.)», μὲ τὰ κοντάρια ἑφερμώνετες, σπεύδοντες εἰς τὰ ἔμπροσθεν· «ἐπὶ τεύσι ὁρμῶν εἰς τινα, Ἰλ. Ψ, 174. Χ, 326. ἢ καὶ χωρὶς ὅστ. ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 284. Μετὰ δὲ γενικῆς αὐτοῦ, ἐπιθυμητικῶς ἐπιθυμοῦντι, ζητῶν τι (γυρεύων), ὡς, «περίδος, αὐτῆς, ἀλκῆς, Ἰλ. Γ, 732. Ν, 197. Ἐν εἰ Ἰλ. Ι, 641. κεῖται ὅλως ἀντὶ τοῦ, αὔχημαι, σημ. 3. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλω, μελετῶ, ἐχω κατὰ νοῦν, Ἰλ. Ε, 208. 236. 433. ἐξαίρ. δὲ πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἡ μετοχὴ μεμαώς μόνη, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ὁρμὴν ἢ χαρὰν διαθέσεώς τινος ἢ πάθους, ἄρα, θάρρος, προθυμίαν, τόλμην, ὀργὴν κτ., τῶν ὁποίων ἡ καθ' αὐτὸ σημασία ἐξαγγέλεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, π. χ. «Μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι τὴν ἐθέλω (Ἰλ. Δ, 40)», θέλω, ἀγαπῶ νὰ ἐξολοθρεύσω ὑπὸ θυμὸν τὴν πόλιν ταύτην. «Ἔξη μεμαυῖα (Ἰλ. Κ, 389.)», ἐπεριπάτει βιαίως σπουδαίως, πρβ. καὶ Δ, 239. συνήθως δὲ αὐτὴ ἡ μετοχὴ ἔστι θάρσους δηλωτική, οὐ μὴν δὲ καὶ μένους, ὥστε κεῖται ἐν αὐτῇ ἡ ἔννοια ἑρμηνευτικῆς κινήσεως ἢ σπουδῆς εἰς τὰ πρόσω μετ' ὀργῆς, ὡς τὸ, ἐμμεμαώς. — Ἐκ τούτου δὲ τοῦ παρακμ. δέν εἶναι ὅλα τὰ πρόσωπα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον τὰ ἀκόλουθα· τὸ γ' πρόσωπ. τοῦ πληθ. μεμάασι, καὶ τὸ κατὰ συγκοπ. ε', πληθ. μέμασιν, Ἰλ. Ι, 641. Ο, 105. τὸ β'. πληθ. μέματε, Ἰλ. Η, 160. τὸ β', τοῦ ἀοριστικοῦ μέματον, Ἰλ. Θ, 413. Κ, 483. τὸ γ'. ἑνικ. προστακτ. μεμάτω, Ἰλ. Δ, 304. Τ, 355. τὸ γ'. πληθ. ὑπερσυλλ. μεμάασαν, καὶ συγκοπτὰ πάντων ὁ παθ. Παρκμ. μεμαώς, ὥστε καὶ κατὰ τὰς τετρασυλλάβους πτώσεις φυλάττει, μετρεῖ χάριν τοῦ ω, μεμαῶτος, μεμαῶτες, κ.τ.λ. καὶ μόνον Ἰλ. Β, 818. κεῖται μεμαότες, καὶ Ἰλ. Ν, 197. μεμαότε, ἔνθα ὅμως τὸ ἄλλως ἄνευ ἐξαιρέσεως βραχὺ Ἄλφα ἔπρεπε νὰ γένῃ μακρόν· ἅπαξ δὲ καὶ, μεμαώς, Ἰλ. Π, 754. τὸ θηλ. μεμαυῖα, πρβ. βεβαώς καὶ γεγαώς. Ὁ Θεόφρ. 25. 64. ἔχει μὲν καὶ μέμασι, ὅμως ὡς παρατηρεῖ ἴδε Βουτσμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 430.

Β. Ὁ Μέλλ. μάσομαι, ἀόρ. ἐμασάμην. Ζητῶ, ψηλαφῶ, ἀγγίζω· ἐπιθυμῶ, ἀφάομαι, θέλω τὸ ἔχω· καὶ ἐκ τούτου παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον ἀπαρεμφτκ. ἀόρ. μάσασθαι, μετὰ γεν., Ὀδ. Δ, 591. καὶ συχνότερον ἐν συνθέσει. Καὶ εἰ δύο χρόνοι ἀνήκουσι κατὰ τὴν σημασίαν εἰς τὸ μαίομαι, πρβ. ἐπιμαίομαι καὶ ἐπιμάομαι· τὸν ἴδιον τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ τὸ θάσασθαι ἐκ τοῦ θαίω, τὰ ἐναντία ἐκ τοῦ ναίω· ἐνεστῶτ μάομαι οὐχ εὑρηται ποτε. (ᾱ)

Γ. Ὁ ἐνεστ. μῶμαι, μετοχ. μώμενος, κατασυγκ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου μάομαι, πλὴν συνηθέστερον διὰ τοῦ ω, ὄθεν ἀπαρεμφ. μώασθαι, προστακτ. μώεο, (ὡς τὸ μνώω ἐκ τοῦ μνάομαι, μνῶμαι). Ζητῶ, μετὰ αἰτ. «Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἄχθει», Ἐπίχαρμ. παρὰ Ξεῖρ. Ἀπομν. 2, 1, 20. «Ἀλλὰ τὰ μὲν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μώσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, Θεόγν. 771. ὑπῆρχε δὲ κυρίως Λακωνικόν.

(Ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΑΩ σχηματίζονται πολλαὶ λέξεις, ἐν αἷς κεῖται ἤτοι ἡ ἔννοια τοῦ σπουδάζειν πρός τι, ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι, ὁρίγεσθαί τινος, ἀσθ' ὅτε δὲ καὶ μόνη ἡ ἔννοια καταστάσεως σφοδρᾶς, ὁρμητικῆς, χωρὶς προσδιορισμένης τινὸς πράξεως, ἢ ἡ ἔννοια τοῦ, ψαύειν, ψηλαφᾶν, ζητεῖν, μελετᾶν, ἐπινοεῖν· ἐκ τούτων αἱ σημαντικώτεραι καὶ ἀξιολογώτεραι εἰσί, μαίρω, μαίνομαι μετὰ τῶν πολυπληθῶν παραγώγων του, μαινὰς, μανία κ. τ. τ. καὶ, μνάομαι, ἔτι δὲ, μαίομαι, μάσσω, ἐξοῦ πάλιν μάγειρος, μάζα, μάκτρα, ἔτι δὲ, μάκτρον, σμάω, καὶ τέλος, μάσμα, μάτος, ματίζω, ματεύω, ματτεύω, μαστὴρ, μαστρὸς, μαστρεύω, μάστρυς, μαστὺς, μάστωρ· ἐκ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας σημασίας τοῦ, ζητῶν ἢ ψηλαφῶν ἐπιβάλλω τι ἐξω, ἐπερ. ἐφευρίσκω, παρήγγελον οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὴν λέξιν Μοῦσα, Δωρ. Μῶσα.)

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ε.

*Μέ, ἐγκλ. ἐνικ. αἰτιατ. τοῦ ἐγώ.

*Μέγα, οὐδέτ. ταῦ μέγας, ὅπερ ὄρα.

Μεγαβάρυς, ὁ, ἡ (βάρος). Πολλὰ βαρὺς, βαρέως ὡπλισμένος, ἀμφ.

Μεγαβρεμέτης, ες, ὁ (βρέμω), = μεγαλοβρεμέτης. Λίαν, ἰσχυρῶς ἠχῶν, βοῶν, Σοφοκλ. Ὀρφ. Ἀργ. 747.

Μεγάδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), = μεγαλόδωρος. Ὁ μεγάλα δῶρα ποιῶν, δίδων.

*Μεγαδαμβής, ὁ, ἡ. Μεγάλως, ὅλως ἐκπλαγείς, Ὀππ.

Μεγαθαρσὴς, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Πολλὰ θαρραλέος, τολμηρὸς, ἀνδρεῖος· ὅλως θαρρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 385.

Μέγαθος, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μέγεθος, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Μεγάθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Γενναῖος, μεγαλόψυχος, ἔμφρ. ὑψηλὸν νοῦν, φρόνημα ἔχων, μεγαλόκαρδος, ὑψηλὰ φρονῶν, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκ. ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων ἀνδρῶν καὶ ὁλοκλήρων λαῶν, Ἰλ. Π, 488. ἔτι δὲ τοῦ ταύρου, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 520. Ν, 121. τῆς Ἀθήνης· ἄλλως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ὀλίγον ἐν χρήσει.

Μεγεθύνω, (μέγεθος) Ἰων. ἀντὶ μεγεθύνω. Μεγάλον ποιῶ, Γεωπον.

Μεγαίρω, Μ. ἀῶ, Ἀόρ. ἐμέγηρα (μέγαρος = μέγας). Κυρίως, νομίζω, θεωρῶ (κρατῶ) τί ὡς μεγα ἢ παρὰ μεγάλον, ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται ἢδη ἡ ἔννοια τῆς δυσαρεστήσεως, τῆς βασκανίας καὶ τοῦ φθόνου, ἡ ὁποία ἔννοια ὑπῆρχεν ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἡ ἐπικρατεστέρα καὶ γενικωτέρα· ἄρα 1) μεγαίρω τινί τι, ἀντὶ τοῦ, φθονῶ τινι τί καὶ θεωρῶ ὡς παρὰ μεγάλον καὶ ἀνάξιον αὐτοῦ, ὁ γὰρ μεγαίρων (σ. ε. φθονῶν) τὸ μεγαλεῖον ἀρετῆς τοῦ φθονουμένου, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 865. »Μέγηρε γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων, καὶ Ἡρότ. 1, 66. ἐκ τινος χρησμοῦ. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. τοῦ πράγματος τάσσεται καὶ ἡ ἀπαρέμφ. »Μηδέ μεγήρῃς ἡμῖν σύχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα», Ὀδ. Γ, 55. πρβλ. ὑπ. Ὀμ. Ἔρμ. 465. μετὰ τῆς αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. »Μνηστῆρας οὔτε μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια», ἀντὶ τοῦ, μνηστῆρσιν, Ὀδ. Β, 235. ὅλως καθόλου, ὡς τό, φθονέω, ἀρνοῦμαι τινί τί, ἀνανεύω, ἀπονεύω, παραιτοῦμαι, καί, κωλύω, διακωλύω, ἀπαγορεύω, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 473. »Θεὸς Δαναοῖσι μεγήρα», ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ οὕτως, ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ φθόνου εἰσέτι δίδυλον, καὶ μένει μόνον ἡ ἔννοια τοῦ ἀναινέσθαι, μὴ συγχωρεῖν ἢ ἐᾶν τινι τί, καὶ μετὰ ἀρνήσεως, οὔτι μεγαίρω, δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὸ νὰ . . Ἰλ. Η, 408. Ὀδ. Θ, 206. 2) ἐμποδίζω, κωλύω, ἀπείργω τινὰ ἀπό τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον ν' ἀπολαύσῃ τις δὲν θέλει ὁ ἄλλος, μετὰ γεν. πράγματος, ὡς Ἰλ. Ν, 563. »Ἀμενηνοσιν δὲ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων βοιότοιο μεγήρατο, ὁ Ποσειδὼν ἔκαμε τῷ Ἀδάμαντι ἀνίσχυρον τὸ βέλος, ἀποκρούσας καὶ κωλύσας αὐτὸ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀντιλόχου, διότι ἐφθόνει, σ. ε. δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀδάμαντα νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀρχίλοχον· (ἄλλοι ἑρμηνεύουσι μὲν διὰ τοῦ, ἀπαγορεύων εἰς τὸν Ἀδ. τὴν ζωὴν τοῦ Ἀρχιλ., ἢ καὶ, τεθνεῶτος, τὴν ζωὴν τοῦ Ἀδάμ, κατὰ ταύτας ὅμως τὰς ἑρμηνείας ἡ γενν. εἶναι ἀνερμήνευτος, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀπ. Ῥ. 1, 289. λεγει τωὐτὸ τι »Μεγαίρειν τινίτινος», ἀντὶ τινί τι, ἔχω πρός τινα διότι πρᾶγμα φθόνον, ἤγουν τῷ φθονῶ τί· μετὰ δὲ γεν. προσώπου συντασσόμενον οὐχ εὑρηταί που, ἐν δὲ τῷ ἐν Ὀδ. Θ, 206. »Οὔτι μεγαίρω, πάντων Φαιήκων, ἡ γενικὴ Φαιήκων δὲν χρεμπατεῖ ἐκ τοῦ οὔτι μεγαίρω, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτινα σ. 204. καὶ σημαίνει, δὲν ἀποτρέπω κἀνέν εἶδος μάχης, θεωρῶν αὐτὸ σὴλ. ὡς πολλὰ καλὸν διὰ τοὺς Φαίακας, σ. ε. δέχομαι) καὶ »Τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω (Ἰλ. Δ, 54.)», δὲν θέλω ὑπερασπίσῃ ταύτας τὰς πόλεις, οὔτε θέλω σὲ κωλύπει καὶ ἐμποδίσει ἀπ' αὐτάς, μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ, οὐδὲ μεγαίρω, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ, τάων, ἐπειδὴ δύναται καὶ νὰ προσαναπληρωθῇ ἐκ τοῦ στίχου 53. τό, διαπέρσαι, εἰς τρόπον ὥστε ἡ σύνταξις ἤθελεν εἶναι ἡ αὐτή, ὡς Ἰλ. Β, 208. Ὀδ. Θ, 206. Ἀπολύτως δὲ ἀντὶ τοῦ, εἶμαι φθονερὸς, φθονῶ, ἢ θέλω τινι κακὸν, δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος. 3) παρ' Ἀπ. Ῥ. Ἀργ. δ'. 1670. »Ὀμματι μὲν γὰρ ὑπωπάζω, ἀντὶ τοῦ, ἐβάσκαινεν, ἐγοήτευσεν, ἐμάγευσε φθονερῷ τῷ τρόπῳ καὶ κακοτρόπως. 4) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τινά, ἢ μέμφομαι, Θεόκρ. 7, 101. κθφείβρς παρὰ τριποθέσσι μεγαίρειν, (τὸ μεγαίρω δὲν παράγεται ἐκ τοῦ, μέγα καὶ ἄῤῥω, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας, Βουττμ. Λεξίλ. σ. 259.)

Μεγαλήτης, ες, ὁ, ἡ (κῆτος). Πολλὰ μεγάλος, παμμεγέθης, ἐπίθ. Δελφῖνος, Ἰλ. Φ, 22. τοῦ πόντου, Ὀδ. Γ, 158. τῆς νηὸς, Ἰλ. Θ, 222. Λ, 5. 600. ἡ ὁποία λέξις ἐπὶ τῆς νηὸς καὶ Σαλαστὸς ἐξηγεῖται κατ' ἄλλους, πολλὰ κοίλη, πολλὰ εὐρύχωρος, πλατεῖα, ἢ καὶ, μεγάλα κήτη ἐν τοῖς βάθεσι τῆς ἔχουσα, πλησίδε **Hemsl.** Λουκ. Τίμ. 26. πρ. κήτος, σημ. 3. καὶ κητώδεις.

*Μεγακλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Πολλὰ περίφημος, μεγαλώνυμος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 4. ποιητ. αἰτ. μεγακλέᾶ ἀντὶ, μεγακλέᾰ, μεγακλεᾶ, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ μεγακλῆς. 2) μεγακλὴς, καὶ συγκ. ἐκ τοῦ μεγακλῆς, ὄνομα ἀνδρός, ἐξαιρτ. Λεσβιακὸν.

*Μεγακύδης, ὁ, ἡ (κῦδος). Πολυκύδεξος, Ἀισχ. Ἑπτ. 184. (υ υ – –)

*Μεγάλα, οὐδ. πληθ. τοῦ μέγας (2) ὅδεν

Μεγαλαδικητικός, ἡ, όν (ἀδικέω), καὶ, μεγαλάδικος, ὁ, ἡ (ἄδικος). Ὁ μεγάλως ἀδικῶν, ἐγγίζων, ἢ ἐν τοῖς μεγάλοις πράγμασιν ἀδικίαν ποιῶν, ἀντίκ. τῷ, μικροδικητικός, Ἀριστοτ. Ῥητ. β', 17. ὅπου ἄλλοι, ἀντὶ τούτου, μικροδικητής, ἀναγινώσκουσι.

Μεγαλαλκὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Ὁ μεγάλην ἀλκὴν, ἰσχὺν ἔχων, μεγαλοσθενὴς, Πλουτ. Φλαμιν. 16.

Μεγαλάμφοδος, ὁ, ἡ (ἄμφοδος). Ὁ μεγάλην ἄμφοδον, γύρους δρόμους ἔχων.

Μεγάλανδροι, οἱ. Μεγάλοι ἄνδρες, ἀμφ.

Μεγαλανηγήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ἐξ Ὀρφ. Τιμ. ορ'. 1. ημεγαλανηγήτορα, ἡμάρτημ. ἀντὶ »Μέγαν ἠδ' ἡγήτορα».

Μεγαλανορία, ἡ· καὶ, μεγαλαίωρ, ορος, ὁ Δωρικ. ἀντὶ, μεγαλησορία, καὶ, μεγαλήωρ.

Μεγαλάρτια, τά, ὑπαν. ἱερά. Ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Θεσμοφορίων· ὑπὸ τῶν Δηλίων τελουμένη· εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἐκ τοῦ

Μεγάλαρτος, ὁ, ἡ (ἄρτος). Ὁ μεγάλους ἄρτους ἔχων, μεγαλεώμων· ὁ ἐκ τῆ κατὰ μεγάλων ἄρτων ὤν, Ἀθην. γ'. σελ. 109.

Μεγαλάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχω). Μεγάλως ἄρχων, ἐξουσιάζων, ἔχων μεγάλην ἐξουσίαν.

*Μεγάλατος, ὁ, ἡ (ἄτη). Πολλὰ δυστυχὴς, ἀτυχὴς, Αἰσχ. Εὐμ. 759. 786.

*Μεγαλαυχεία, ἡ, = μεγαλαυχία.

Μεγαλαυχέω, καὶ, συνήθως Ἀποδ. Μέσ. Μεγαλαυχέομαι, οὔμαι. Εἶπῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι, πράττω, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς· καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλως αὐχέω, μέγα φρονῶ. ὅδεν

Μεγαλαυχής, ές, καὶ μεγαλαύχητος, καὶ, μεγαλαυχος, ὁ, ἡ (αὐχέω). Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, κομπαστὴς, καυχητιάρης. 2) πολυεύδοξος, Πινδ. Πυθ. 8, 19.

*Μεγαλαυχία, ἡ (μεγαλαυχής). Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, προπέτεια.

*Μεγάλαυχος, = μεγαλαυχής, Πινδ.

*Μεγαλεγχωμίαστος, ὁ, ἡ (ἐγκωμιάζω). Μεγάλως, καὶ ὑπερβολὴν ἐγκωμιασμένος, Τζέτζ.

*Μεγάλειαν, τό, = μεγάλιον.

Μεγαλείος, εία, εῖον· καὶ Ἐπίρ. μεγαλείως (μέγας). Μεγάλος, μεγαλοπρεπὴς, ἐπίσημος, λαμπρὸς. »Τὸ μεγαλεῖον», μεγαλειότης, λαμπρότης, πᾶν ὅ,τι στολίζει καὶ κοσμεῖ ἕκαστον μεγάλον ἄνδρωπον, Ξενοφ. »Ἆρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα, ὡς οἷόν τε γεγενῆ τὸ συγκριτ. μεγαλειότερος· ὁ αὐτ. »Ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασιν. ὅθεν

Μεγαλειότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μεγαλεῖον, Majesté, Γαλ, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, ἑνὸς πράγματος.

Μεγαλέμπορος, ὁ, ἡ, = μέγας ἔμπορος. Μεγάλοις πραγματευτὴς, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 823.

Μεγαλεπήβολος, ὁ, ἡ (μέγας, ἐπηβολος). Ὅστις ἐπιχειρεῖ, ἀποκτᾷ, κατορθόνει, ἐκτελεῖ εὐτυχῶς μεγάλα πράγματα, ἢ ἐπεχείρησεν, ἀπάντησε, κατώρθωσεν εὐτυχῶς τοιαῦτα (συντ. θέσεως ἐπὶ ἐννοίας παρωχημένου), πρβλ. ἐπήβολος, Διόδ. Σικ. α'. 19.

Μεγαλεπίβολος, ὁ, ἡ (ἐπίβολος). Ὅστις ἐπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα, ταὐτὸν τῷ, μεγαλεπήβολος, πλὴν συνήθ. ἐπὶ σημασ. ἐνεστῶτος. (ι)

Μεγαληγορέω, ῶ· Μέλ. ήσω (μεγαληγόρος). Μεγάλως ἢ μεγάλα ἀγορεύω· μεγάλα πράγματα λέγω ἢ περὶ μεγάλων πραγμάτων ὁμιλῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, κομπάζω. 2) ἐνεργ. διὰ λόγων μεγαλύνω τί, ὑψῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Ἡρωδιαν. γ'. 9. »Τὰς πράξεις μεγαληγορεῖνα. ὅθεν

Μεγαληγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν περὶ μεγάλων πραγμάτων ἢ κατορθωμάτων, μεγαλαυχία, καυχησις, κομπασμός. 2) δόξα, ἔπαινος.

Μεγαληγόρος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. μεγαληγόρως (ἀγορεύω). Ὁ περὶ μεγάλων πραγμάτων, ἢ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλῶν, κομπαστὴς, καυχησιάρης. 2) ἐνεργ. διὰ τῶν ὁμιλιῶν μεγαλύνων, ὑψῶν, ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων.

Μεγαληορία, ἡ. Μεγαλεῖον ἀνδρὸς, ἀνδρεῖον, ὑψηλὸν φρόνημα, μεγάλη ἀνδρία, μέγα θάρσος. 2) ὑπερηφανον φρόνημα, ὑπερηφάνεια, Πίνδαρ. Νέμ. 11. 57. ἐκ τοῦ

Μεγαλήωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἀνδρικὸς κατὰ τὸ φρόνημα, θαρραλαῖος, τολμηρὸς, μεγαλόκαρδος, μεγαλόψυχος· καὶ ἐπὶ μεμπτῆς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐννοίας, ὑπερήφανος, Πινδ. Πυθ. 1, 99. 2) ἐνεργ. μεγάλους ἄνδρας ποιῶν, ἀποτελῶν, ἢ λαμπρύνων, ἢ παράγων, γενναῖον· τὸν ἄνδρα ὑψῶν, ἀμπνέων αὐτῷ ὑψηλότερον φρόνημα, ὡς, πλοῦτος, Πινδ.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὁ μέγα ἦτορ, καρδίαν, φρόνημα, ἔξαιρτ. Θέρρος ἔχων, μεγαλόχαρδος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος, καρδιακὴς, γενναῖος, «Τρῶες μεγαλήτορες», Ἰλ. Φ, 55. ἔστι δὲ παρ' Ὁμ. εὐχρηστον ἐπίθ. ἀνδρείων ἀνδρῶν καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ὀδ. Κ, 200. ἔτι δὲ, τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου· περιεκτὸς δὲ τῶν κυρίων ἐκείνων ὀνομάτων συντάττει ὁ Ὁμ. τοῦτο τὸ ἐπίθ. μόνον μὲ τὸ προτηγορ. θυμὸς κατ' ἐνια. δοτ. καὶ αἰτ. (τὴν δὲ σημασίαν, ἔχων μεγάλην ζωτικὴν δύναμιν, δὲν ἔχει οὔτε ἐν Ἰλ. Φ, 55. οὔτε δὲ ἀλλαχοῦ.)

Μεγαλίζω (μέγας), ταὐτόν τῷ, μεγαλύνω. Μεγάλοι ποιῶ, ὑψόνω. Πάθητ. μεγαλίζομαι, μεγαλύνω ἑαυτὸν ὅσον, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἰλ. Κ, 69. «..μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ, μηδὲ ἐπαίρου τῇ φρενοῖῃ σὶ ὑπερηφανίαν, τοιοῦτοι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ, 174.

Μεγάλιστος, ὁ, ἡ (λίστομαι, λίτομαι). Μέγας ἱκετεύων, λιτανεύων, ἐνθέρμως παρακαλῶν. «Λῆνος μεγάλιστον (Αἰσχ. Εὐμ. 44)», κατὰ τὴν Ἑρμ. διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ, μεγίστῳ, κατ' ὃν εἶειπε πρότερον, ὁ μὲ μαλλὶ περιτειλιγμένος ἱερὸς κλάδος τῶν ἱκετῶν· λῆνος (πιλίδιον ἐκ μαλλοῦ) γὰρ ἦν ποτε τὸ σημεῖον τοῦ ἱκέτου.

*Μεγαλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Μεγάλων ἢ πολλῶν πραγμάτων εἰδήμων.

Μεγάλλειον, τὸ, «Μύρου μεγάλλειον», εἶδος εὐώδους μύρου· γράφεται ἔτι καὶ, μεγάλειον, καὶ, μεγάλιον καὶ, μεγαλήσιον, πιθαν. ἐκ τοῦ ἐφευρέτου μέγαλος ἢ μεγάλλιος, Γαλην., Ἀθην. σ. 690.

*Μεγαλόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Μεγαλόφρων, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 18.

*Μεγαλοβρεμέτης, ὁ, ἡ. Ὁ μεγάλως ἠχῶν, βοῶν, κάμνων κρότον, ὡς τὸ ἑπόμ.

Μεγαλοβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω), ταὐτόν τῷ, μεγαλοβρεμέτης, Ὀρφ. Ἀργ. 481.

Μεγαλόβρυχος, ὁ, ἡ (βρυχάομαι). Μεγάλως βρυχώμενος.

Μεγαλοβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος), ταὐτόν τῷ, ἐρυθρόλαξ, Γραμμ.

Μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Μεγάλην κοιλίαν ἔχων, Σχολ. Αἰσχύλ.

Μεγαλογαῖα, ἡ (γαῖα). Ὁ μεγάλος ἀγκὼς, ἡ μεγάλη περιφέρεια, ἢ βαρύτης σώματος τινος. ἰδὲ Εὐσγκος.

*Μεγαλογνωμέω (μεγαλογνώμων). Ἔχω μεγάλα, γενναῖα φρονήματα, Δίων Κάσσ. (κυρίως ἔπρεπε νὰ γραφῇ, μεγαλογνωμονέω).

Μεγαλογνωμοσύνη, ἡ. Μεγάλη, ὑψηλὴ γνώμη· μεγαλοφροσύνη καὶ εὐγενὲς φρόνημα. ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μεγαλογνωμόνως (γνώμη). Μεγάλην καὶ ὑψηλὴν γνώμην, γενναίαν καὶ εὐγενὲς φρόνημα ἔχων.

Μεγαλογραφέω (γράφω). Μεγάλως, ἢ μὲ μεγάλα γράμματα γράφειν, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 321.

Μεγαλογραφία, ἡ (γραφή). Τὸ μετὰ μεγάλων γραμμάτων γράφειν· παρὰ Vitruv. ζ'. 4. μεγάλη ζωγραφία, παράστασις μεγάλων ἀντικειμένων, ἤτοι ἱστορίας ζωγραφία.

Μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων), = μέγας δαίμων, θεὸς, ὡς ἐπίθ. π. χ. «Μεγαλοδαίμων Σάραπις», ὁ μέγας θεὸς Σάραπις, Κλήμ. Ἀλεξ.

*Μεγαλοδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Κάμνων μεγάλην δαπάνην, ἔξοδα, (α)

Μεγαλόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλων δένδρων ὤν, συνεστάμενος, ὡς, «Ὕλη μεγαλόδενδρος», συνεστραμένη ὑπὸ μεγάλων δένδρων, Στράβ. δ'. σελ. 74.

*Μεγαλόδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος)· Πάντη δῆλος, φανερὸς, κατάδηλος, σαφέστατος.

Μεγαλοδοξία, ἡ. Μεγάλη δόξα, τιμή, ἔπαινος. 2) μεγαλοφροσύνη περὶ ἑαυτοῦ, καύχησις, ἀλαζονεία, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ μεγάλην δόξαν, τιμὴν ἔχων, πολυένδοξος, Πινδ. Ὀλ. 9, 26. 2) ἐνεργ. μεγάλης δόξης πρόξενος,

Μεγαλόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Μεγάλος δοῦλος, ἀντίκειται τῷ, μικρόδουλος.

Μεγαλόδους, όδοντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Μεγάλους ὀδόντας ἔχων, Γραμμ.

*Μεγαλοδύναμένος, ενη, ενον, = μεγαλοδύναμος, Σχολ. Αἰσχ. Πέρτ. 641. ἀμφ.

Μεγαλοδυναμέομαι, οῦμαι, Μεγάλα δύναμαι· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἐπίκτ. 13'. 2. ὅπου νῦν «Μέγα δύναμαι» κεῖται.

*Μεγαλοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Μεγάλα δυνάμενος· μεγάλην δύναμιν ἔχων· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Μεγαλοδωρεά, ἡ· καὶ

Μεγαλοδωρία, ἡ. Μεγάλη, λαμπρὰ δωρεά, πλούσια χαρίσματα, καὶ ἐλευθεριότης εἰς τὸ χαρίζειν μεγάλα δῶρα, Λουκιαν. Νεκρ. διάλ. 6, 3. Ἡρωδιαν. καὶ Ἡλιόδωρ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Μεγάλα καὶ λαμπρὰ δῶρα δίδων· ἀπὸ μεγαλόδωρον, ἀντὶ, ἡ μεγαλοδωρία, τὸ λαμπρὰ καὶ μεγάλα δῶρα χαρίζειν, Ἡρωδιαν.

Μεγαλοεργής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. μεγαλοεργῶς (ΕΡΓΩ). Μεγάλα ἔργα, κατορθώματα ἐργαζόμενος· καὶ ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰ ἔργα· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, magnificus, καὶ κατὰ συνάλ. μεγαλουργὴς. ὅθεν

Μεγαλοεργία, ἡ. Κυρίως μέγα ἔργον, κατόρθωμα· συνήθ. τὸ Λατ. magnificentia, μεγαλοπρέπεια, κατὰ συνάλ. μεγαλουργία.

Μεγαλόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος), ταὐτὸν τῷ, Ἀγάζηλος, ἔχων μέγαν ζῆλον, Γραμμ.

Μεγαλόηχος, ὁ, ἡ (ἠχος). Μεγάλως, δυνατὰ, ἠχῶν, μεγάλον ἦχον ἀποτελῶν, Γραμμ.

Μεγαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Μεγάλας, τραχείας, τρίχας ἔχων.

Μεγαλόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός) = μεγάθυμος. Μεγαλόψυχος. Πλάτ. πολ. β'. 15. ταὐτὸν τῷ, μεγαλόφρων. Ὁ Εὐστάθ. διακρίνει τό, μεγαλόθυμος, ἀπὸ τοῦ, μεγάθυμος, καθότι τὸ μὲν σημαίνει, τὸν μέγαν θυμὸν ἤτοι ὀργὴν ἔχοντα, τὸ δὲ, τὸν ἀνδρεῖον καὶ μεγαλόψυχον.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ (οἶτος). Λίαν δυστυχὴς, Θεόκριτ. β'. 72.

Μεγαλόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Μεγάλους καρποὺς ἔχων ἢ φέρων.

Μεγαλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Μεγάλον καυλὸν ἔχων.

*Μεγαλόκαρως, ωνος, ὁ, ἡ (κάρη). Ὁ μεγάλα κέρατα ἔχων.

Μεγαλοκευθής, έος, ὁ, ἡ (κεύθω). Πολλὰ κρύπτων, πολλὰ περιλαμβάνων, χωρῶν, ὅθεν, πλατὺς, εὐρύχωρος, Πίνδαρ. Πύθ. 2, 60.

Μεγαλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μεγάλην κεφαλὴν ἔχων.

Μεγαλοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅστις ἐμβαίνει εἰς μεγάλους κινδύνους, τολμηρός· ὅστις ἐπιχειρεῖ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα· ἀντίθ. τῷ, μικροκίνδυνος, ὅστις ἐμβαίνει εἰς μικροὺς κινδύνους, Ἀριστοτ. Ἠθικ. δ'. 3.

Μεγαλόκλονος, ὁ, ἡ (κλόνος). Ὁ μεγάλον κρότον ποιῶν, Ἠλιόδ. Ἀλεξ. «Σάλπιγξ μεγαλόκλονος», ἡ μεγάλον βόμβον, ἦχον ποιοῦσα.

Μεγαλοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω) ταὐτ. τῷ, Ἀνδρομεμής, Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 243.

Μεγαλοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ μεγάλην κοιλότητα, ἢ μέγαν στόμαχον, μεγάλην κοιλίαν ἔχων, ταυτόν τῷ, προγάστωρ, Σχολ. Λουκ. Βάκχ. 2.

Μεγαλόκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὁ μεγάλον κόλπον ἔχων, Σχολ. Ἀπολλ. γ'. 467.

*Μεγαλόκορος, ὁ, ἡ (κόρη). Ὁ μεγάλην κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχων, Ἀετ. 7. σ. 138.

Μεγαλοκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Ὁ μεγάλην κορυφὴν κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἢ κατὰ τὸ ἄκρον ἑνὸς δένδρου κτλ. ἔχων.

Μεγαλοκότως, Ἐπίρ. Λίαν ὠργισμένως, ἀμφ.

Μεγαλόκραικτος, ὁ, ἡ (κράζω). Μεγάλως κράζων ἢ φωνάζων, ταὐτὸν τῷ, ἐριδλέγκτης, Σχολ. Πινδάρ.

Μεγαλοκρατής, έος, ὁ, ἡ (κράτος). Μέγα κράτος ἔχων, μεγαλοδύναμος, Ἀνέκδοτ.

Μεγαλοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ἐπ. νωτέρω, Ο'.

Μεγαλοκύμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (κῦμα) Μεγαλοκύματος, πολλὰ κυματίζων, ταὐτὸν τῷ, Ἐριούμων, Ἀριστοτέλ. προβλ. κε'. 17.

Μεγαλόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Μεγάλα κῶλα, μέλη, μηροὺς, πόδας ἔχων· καὶ ἐπὶ λόγου, περιεκτικὸς μεγάλων κώλων, μερῶν περιόδου τινός.

Μεγαλόλεπος, ὁ, ἡ (λέπος). Ὁ μεγάλα μεγάλως λαλῶν, μεγαλορρήμων, Γλωσσ.

Μεγαλόμαζος, ὁ, ἡ (μάζα). Μεγάλην μάζαν, ἤτοι κριθίους ἄρτους, ἢ πλακοῦντας ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλης μάζης συνεστάμενος, Ἀθήν. σ. 109.

Μεγαλομανής, έος, ὁ (μαίνομαι). Μεγάλως μαινόμενος, ἢ μεγάλην μανίαν ἔχων, ὡς ἑρμην. τοῦ, Ἱππομανής, παρὰ τῷ, Σχολ. Σοφοκλ.

Μεγαλομάρτυρ, υρος, ὁ, = μέγας μάρτυρ, Μεγάλος μάρτυρ.

Μεγαλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). Ὁ μεγάλους μαστοὺς, βυζία ἔχων.

Μεγαλομάτηρ, Δωρ. ἀντὶ, μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης πράγματος τινός, τὸ ὁποῖον συνίσταται σύγκειται ἐκ μεγάλων μερῶν. 2) καθόλου, μέγεθος. ἐκ τοῦ

Μεγαλομερής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐκ μεγάλων μερῶν συγκείμενος, συνεστάμενος, ὅθεν ἐν γένει, μεγαλεῖος, μεγαλοπρεπὴς, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ἐπίρ. μεγαλομερῶς μεταχειρίζεται ὁ Πολύβ. λβ'. 14.

Μεγαλομερία, ἡ, = μεγαλομέρεια.

Μεγαλομήτηρ, γεν. μητρός, ἡ (μήτηρ). Ἡ μητρὸς μήτηρ, προμάμμη, προμήτωρ Ἡσύχ. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 189. «Σεμνὰς μεγαλομάτορας», Δωρικ. ἀντὶ, σεμνὴς μεγαλομητρός.

Μεγαλόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ μεγάλον ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, μεγαλόθυμος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1437.

Μεγαλόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ μεγάλα μισθὸν λαμβάνων, ἢ μεγάλου μισθοῦ ὤν, ἄκρος βός, ἀκριβὰ πληρωμένος, Λουκιαν. καὶ Ἀθην.

Μεγαλόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μεγάλα ὄμματα ἔχων,

Μεγαλομυκήτης, ου, ὁ (μυκάομαι). Ὁ μεγάλως, δυνατὰ μυκώμενος, Γραμμ.

Μεγαλόνοια, ἡ. Μεγάλη σύνεσις, ὑψηλὸν φρόνημα, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόνους, καὶ συναίρ. μεγαλοῦς, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ μεγάλον νοῦν ἔχων· ἢ ταὐτὸν τῷ μεγαλόφρων, Γραμμ.

Μεγαλοπάθεια, ἡ (παθεῖν). Ὑπομονὴ μεγάλη, μεγαλοψυχία, μακροθυμία, Πλούταρχ.

Μεγαλόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὁ μεγάλων πέτρας, βράχους ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλων, συνεστώτων βράχων συνεστάμενος, Ἀριστοφ. Δυσιστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεγαλοπλούσιος, ᾱ, μεγαλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Πολλὰ πλούσιος, Πολυδ. »Τραγάστρια μεγαλόπλουται, Εὐπολις παρ' Ἀθην. σελ. 300.

Μεγαλοποιέω, ῶ (ποιέω). Μεγάλον ποιῶν, μεγαλύνω τί, Γλῶσσ. Στερ.

Μεγαλοπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Μεγάλου, ἢ περίφημος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰώσηπ.

Μεγαλόπολις, ι, γεν. ιος, Ἀττ. εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὡς μεγάλη πόλις ὤν, μεγάλην πόλιν ἀποτελῶν, σχηματίζων, ἐπίθ. πόλιος μεγάλης, ἐκ πολλῶν σχεδὸν πόλεων συνεστηκυίης. »Τροίης μεγαλοπόλιες, Κύριπ. καὶ Πίνδ. Πυθ. 2, 1. 7, 1. πρβλ. μεγιστόπολις. 2) οὐσ. ἡ Μεγαλόπολις, πόλις τις ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὅθεν

Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος μεγάλης τινὸς πόλεως, ἀντίκ. τῷ, μικροπολίτης. 2) ἐγκάτοικος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως.

Μεγαλοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὁ εἰς μεγάλα πονηρός, ἢ κακότροπος, ἢ μεγάλην πονηρίαν ἔχων.

Μεγαλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Μεγαλοπόδαρος, μεγάλους πόδας ἔχων.

Μεγαλοπραγία, ἡ (πρᾶγος), ταυτὸν τῷ, μεγαλουργία, Ἀππιαν.

Μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ. Ἐπιτηδειότης, ἢ ὁλίσις, προτίθωσις εἰς μεγάλας πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, ἐκ τοῦ

Μεγαλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα, μέγας) Μεγάλους σκοποὺς ἢ ἰδέας συλλαμβάνων, Ξενοφ. καὶ ὁ μεγάλας πράξεις, ἢ πράγματα ἐπιχειρῶν, Πλούταρχ.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ. Μεγάλα ἔξοδα καὶ λαμπρότης, πολυτέλεια, κόσμου δὲ τὸ πολίτευμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς· ἐπὶ δὲ ὕψους, = λειτουργίας, Δημ. Φαληρ. §. 38. πρβ. 93. κτλ. Ἰων. μεγαλοπρεπίη, Ἡρόδ. 3, 125.

Μεγαλοπρεπεύομαι, Ἀποδ. Μέσ. Ὡς μεγαλοπρεπῆς πολιτεύομαι. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 2. ἐκ τοῦ

Μεγαλοπρεπής, ές, ὁ, ἡ, καὶ μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. (πρέπω). Φαινόμενος μέγας ἄνθρωπος, ἢ ἔχων μεγάλον καὶ εὐγενὲς φρόνημα, πρέπον εἶς τὸν χαρακτῆρα του· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μεγάλως καὶ εὐγενῶς πολιτευόμενος, καὶ μάλιστα ὁ ἀποδεικνύων ἑαυτὸν μέγαν εἰς τὰς δαπάνας καὶ εἰς τὴν μεταχείρισιν τῆς περιουσίας του καθὼς πρέπει εἰς ἕνα μεγάλου, ἄρα, λαμπρός, ἐλευθέριος, ἀγαπῶν τὴν μεγαλοπρέπειαν, magnificus· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, λαμπρός, ἐξαίρετος. »Δωρεὴ μεγαλοπρεπεστάτην, Ἡρόδ. 6, 122.

Μεγαλοπτέρυγος, ὁ, ἡ· καὶ, μεγαλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), Νικήτ. Χρον. ὁ μεγάλας πτέρυγας ἔχων.

Μεγαλόπτολις, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μεγαλόπολις, Ἀνθολογ.

Μεγαλόπτωχος, ὁ, ἡ, = μέγας πτωχός. Μεγάλος πτωχός, Στοβαῖος.

Μεγαλόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὁ μεγάλας πύλας ἔχων.

*Μεγαλοπύρηνος (πυρήν). Ἔχων μεγάλον πυρηνώδη ἢ κουκούτσια, Θεοφ. αἰτ. φ. 2, 3, 8.

Μεγαλόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ (ῥαξ). Ὁ μεγάλας ῥάγας ἔχων.

Μεγαλορρημονέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, μεγαληγορέω, Εἶμαι μεγαλορρήμων.

*Μεγαλορρημονία, ἡ, καὶ

Μεγαλορρημοσύνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, μεγαληγορία. Ὑπερηφάνεια ἐν τοῖς λόγοις.

Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλορρήμονος (ῥῆμα), ταυτὸν τῷ, μεγαληγόρος. Ὁ διὰ λόγων ὑπερηφανος, ἀλαζών, φαρσαρᾶς.

Μεγαλόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μεγάλην ῥίζαν ἔχων.

Μεγαλόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὁ μεγάλην ῥῖνα, μόνην ἔχων, ἐκ τοῦ ῥίν. 2) ἐκ τοῦ, ῥινόν, ὁ δυνατὸν δέρμα ἔχων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐῤῥ. 924.

Μεγάλος, ἡ μέγαλος, άλη, άλον, ταὐτὸν τῷ, μέγας. ἴδε τοῦτε.

Μεγαλόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μεγάλην, ἢ πολλὴν σάρκα ἔχων, πολύσαρκος, παχύς, Ο'.

Μεγαλοσθενής, ές, ὁ, ἡ (σθένος). Ὁ μεγάλος κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ σώματος. πολλὰ δυνατός, ταὐτὸν τῷ, μεγασθενής, ἐπκ. Ὁμ. 6. καὶ Πινδ. ΝΕ. 7, 2. Πυθ. 6, 21.

Μεγαλοσμόῤῥαγος, ὁ, ἡ (σμάραγος). Ὁ μέγαν σμάραγον, ἦχον ἐκδιδούς, ὁ μεγάλως ἠχῶν, κτυπῶν, κροτῶν, βροντῶν, Λουκιαν.

Μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ. Μεγάλος σοφιστής, ῥητορικὸς ἢ γραμματισμένος, = μέγας σοφιστής, Ἀθην. σ. 113.

Μεγαλόσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Ὁ μεγάλα σπλάγχνα ἔχων, ἢ τοῦ ὁποίου τὰ σπλάγχνα εἶναι πρισμένα, φουσκωμένα, ἢ πάσχοντα ἀπὸ φλόγωσιν, Ἱπποκράτ. Μεταφορ. Θυμώδης, ἢ μεγαλόψυχος, Εὐρίπ. Μηδ. 109.

Μεγαλόσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή), ταὐτὸν τῷ, Ἐριστάφυλος, Μεγάλην σταφυλὴν ἔχων, Γραμμ.

Μεγαλόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ἔχων μεγάλον στόμα, τρυπαν, μέγας τὸ στόμα.

Μεγαλόστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὁ μεγάλως, ἤτοι βαρέως, βαθέως στενάζων, τεθλιμμένος, 2) ἐνεργ. ὁ βαθεῖς, μεγάλους ἀναστεναγμοὺς προξενῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 413.

Μεγαλοσύνη, καὶ, μεγαλασύνη, ἡ, = μέγεθος. Μεγαλεῖον, ὑψηλότης, λαμπρότης· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος, δόξα, τιμή, Τμνωδοὶ Συγκελλ. Χρον. σ. 24.

*Μεγαλοσφάραγος, ὁ, ἡ, = μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσχημος, ὁ, ἡ· ἡ, μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ μέγας κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ ὁ μεγάλου σχήματος ἔχων· μεγάλος καὶ λαμπρός »Μεγαλοσχήμονα τιμήν«, Αἰσχύλ. Προμ. 408.

Μεγαλόσωμος, ὁ, ἡ· ἡ, μεγαλοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ μέγα σῶμα ἔχων, σωματώδης, Γραμμ.

Μεγαλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ μέγας ἐπιτηδειος κατὰ τὴν τέχνην, ἢ εἰς τὴν τέχνην. »Τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον, τὸ ὑψηλὸν καὶ μέγα κατὰ τὴν τέχνην, Διονύσ. Ἀλικ. εἰς Ἰσοκράτ. 3.

Μεγαλότης, τητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μέγεθος, Lobeck Φρυν. σ. 350.

Μεγαλότιμος, ὁ, ἡ, καὶ μεγαλοτίμως, ἐπίῤῥ. (τιμή). Ὁ μεγάλως τετιμένος· ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὤν. 2) ὁ μεγάλης τιμῆς ὤν.

Μεγαλότολμος, ὁ, ἡ (τόλμη). Ὁ μεγάλα, πολλὰ τολμῶν, ὁ μεγάλην τόλμην ἔχων, μεγαλοκίνδυνος, πολλὰ τολμηρός, Λουκ. καὶ Ἀππιαν.

*Μεγαλότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὁ μέγα τόξον ἔχων

Μεγαλοτραχήλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ μεγάλον, ἤτοι δυνατὸν τράχηλον ἔχων, Σχόλ. Ὁμήρ.

Μεγαλουργέω, ῶ. Κάμνω μεγάλας πράξεις, κατορθώματα, ἐκ τοῦ

*Μεγαλουργής, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ μεγαλουργής, ὅθεν

*Μεγαλουργία, ἡ, συναιρ. ἀντὶ μεγαλουργία. »Τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανον τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν (Λουκ.)«, τὸ πρᾶγμα φαίνεταί μοι, ὅτι ἐπιστηρίζεται εἰς μεγάλην μὲν, ἀλλ' ἀπίθανον ἐπιχείρησιν.

Μεγαλουργός, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μεγαλεργός. Ὁ μεγάλας πράξεις, ἔργα ποιῶν, ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατιν. Magnificus, καὶ τῷ Γαλ. Magnifique, ὅ ἐστι, λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Μεγαλοφαίνης, (φαίνομαι), ταὐτὸν τῷ, μεγαλοπρεπής, Γραμμ.

Μεγαλοφεγγής, ές, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ μεγάλου φέγγους, ᾠῶς ἔχων, φωτεινότατος, Γραμμ.

Μεγαλόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός), ταὐτὸν τῷ, μεγαλόμματος.

*Μεγαλόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ἔχων μεγάλους, δυνατοὺς φίλους.

Μεγαλόφλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ μεγάλας, δυνατὰς φλέβας ἔχων.

Μεγαλοφρονέω, ῶ (μεγαλόφρων). Μεγάλον, ἢ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχω, ἢ ὑπερηφανεύομαι. »Μεγαλοφρονεῖν ἐπὶ τινιῳ, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. β'. 5. καὶ Ἑλλην. ς'. β'. 30. ἄνευ τῆς ἐπὶ. »Μεγαλοφρονοῦντος ἐφ' ἑαυτῷ, Διονύσ. Ἁλ. ἀρχ. η'. 83. Κατὰ μέσην διάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, μεγαλοψύχως, ἢ ὑπερηφάνως φέρομαι, πράττω, Δίων Κασ., Ἱπποκρ. καὶ Πλατ. πολ. ζ'. σ. 155. ὅθεν

Μεγαλοφροσύνη, ἡ. Μεγαλον, ὑψηλὸν φρόνημα, ἢ θάρρος, γενναιότης, μεγαλοψυχία· καὶ ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου, ὕψος, μεγαλοπρέπεια, ἀντιθ. τῷ, δεινότης· ἐπὶ δὲ μεμπτικῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία. Ἡρόδτ. 7, 24.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοφρόνως (φρήν). Ὁ μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων· ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ φρονῶν, στοχαζόμενος· ἔτι δὲ, γενναῖος, μεγαλόψυχος. — 2) ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Μεγαλοψυχής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοψυχῶς (ψυχή). Ὁ ἐκ μεγάλης, εὐγενοῦς ψυχῆς, φύσεως ὤν· ὁ ὑψηλὰ, γενναῖα, εὐγενῆ φρονῶν, ἢ πράττων, ὅθεν

Μεγαλοψυΐα, ἡ. Μεγάλη εὐγενὴς ψυχή, φύσις, ἢ γνώμη, φρόνημα.

Μεγαλόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μεγάλα φύλλα ἔχων.

Μεγαλοφωνία, ἡ. Μεγάλη, δυνατή, ἢ ὑψηλὴ φωνή, ἢ ὁμιλία, ἐκ τοῦ

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοφώνως (φωνή). Ὁ ἔχων, ἢ συνιστάμενος εἰς μεγάλην, δυνατὴν, ἢ ὑψηλὴν φωνὴν, ἢ ὁμιλίαν.

Μεγαλόχαρτης, ὁ, ἡ. Λίαν χαριτωμένος, ἐπέραστος, Ἡσύχ.

Μεγαλοχάσμων, ονος, ὁ, ἡ (χάσμα). Ὁ μεγάλως χάσκων, ὁ μέγα χάσμα ἔχων, πολλὰ ἀνοικτός. 2) ὁ μεγάλως χάσκων ἐν τῷ χασμῳδεῖσθαι, Ἀθήν. ζ'. σελ. 327.

*Μεγαλοψόφητος, ὁ, ἡ (ψοφέω) καὶ

Μεγαλόψοφος, ὁ, ἡ (ψοφέω) Ὁ μεγάλως ψοφῶν, ἠχῶν, ἐπὶ στερεῶν καὶ ὑγρῶν σωμάτων, Γραμματ.

Μεγαλοψυχέω, ῶ (μεγαλόψυχος). Μεγαλόψυχος εἰμί, πράττω μεγαλοψύχως, Γραμμ. ὅθεν

Μεγαλοψυχία, ἡ. Τὸ μεγάλην ψυχὴν, καρδίαν ἔχειν, μέγεθος ψυχῆς, εὐγενικὴ ψυχὴ ἢ φρόνημα. 2) = ἀφροσύνη, Πλάτ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοψύχως (ψυχή). Ὁ ἐκ μεγάλης ψυχῆς ὤν, ἢ μεγάλην ψυχὴν ἔχων, μεγαλόκαρδος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικὸς, μεγαλόφρων. »Τὸ μεγαλοψυχονεῖ, = μεγαλοψυχία, Πλουτ. Περικλ. 36. 2) οἰκειακῶς καὶ εὐφήμως παρὰ Πλατ. Ἀλκιβ. 2. σ. 140. 150. ἀντὶ τοῦ, ἄφρων, ὡς καὶ τὸ, μεγαλοψυχία ἀντὶ τοῦ, ἀφροσύνη, ὡς κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ ὀνομάτων, τὸ πλέον ἐλαφρότερον εἶδος τῆς μωρίας· πρβλ. γενναῖος, γλυκύθυμος, εὐήθης. θεῖος καὶ μακάριος.

Μεγαλύνω, Μ. υνῶ (μέγας). Μεγάλον ποιῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγαλόνω, ὄνναται ποιῶ· ἐκ μικροῦ μεγάλον ποιῶ τινα, εἰς μέγεθος αἴρω· καὶ ἀνταῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑψόω, τιμῶ, ἐπαινῶ· ταὐτόν τῷ, μεγαλίζω. Μέσ. Μεγαλύνω ἐμαυτόν, ἐπαίρομαι, καυχῶμαι. Παθητ. γίνομαι μεγάλος, καταντῶ εἰς ὑπόληψιν καὶ ἰσχὺν ἢ δόξαν.

Μεγαλοσθένης, ὁ, ἡ (σθένος). Πολλὰ περίλυπος. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ὀδσ., ἀνδρὸς τοῦτος ὀνομάζεται γνήσιός τις υἱὸς τοῦ Μενελάου.

*Μέγαρα, τά. Πόλις ἐν Ἀττ., Ἡρόδ. καὶ Πινδ., καὶ ἐν Θετταλίᾳ. ὄδεν

*Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Μεγάρων. 2) υἱὸς τοῦ Ἱρέοντος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1303.

Μεγαρίζω. Ἱρκτῶ μέ τό μέρος τῶν μεγαρέων. ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὰς συνηθείας αὐτῶν, »Κλάων μεγαριεῖζις, ἀντὶ, λαμώξεις. κωμικῶς, αἰνιττόμενος εἰς τὸ κλείσιμον τοῦ λιμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 822. Σχολ. 2) ἐκ τοῦ, μέγαρον, 3. κτίζω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν θεσμοφορίων ὑπόγαια ἢ κλεῖσιμον χοίρων, ὡς παρὰ Κλημεντ. Προτρεπτ. »Ἐν τοῖς Θεσμαφορίοις μεγαρίζοντες χοίρους ἐμβάλλουσινα, ἀντὶ τοῦ, μέγαρα ποιοῦντες. Ζήτ. μέγαρον, 3.

*Μεγαρικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων ἢ ὢν ἀπὸ τὰ Μέγαρα, Ἀριστφ. »Μεγαρικά, ἢ, μεγαρικοὶ κέρμοι, ἢ ἁπλῶς παρὰ τοῖς πραγματευταῖς, μεγαρικά, πήλινα ἀγγεῖα ἐκ Μεγάρων, ἐντεῦθεν μαγαρίσκος = πινακίσκος, τοιαῦτα ταλλέρια, Ἡσυχ. »Οἱ μεγαρικοὶ, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ ἐκ Μεγάρων φιλοσόφου Εὐκλείδους.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ· συνωπακουομ. γῆ. Ἡ γῆ, ἡ ἐπαρχία τῶν μεγαρέων.

*Μεγαρόθεν, ἐπίρρ. ἀπὸ κινήσεως ἀπὸ τόπου. Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

*Μεγαροί, ἐπίρρ. ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον. Εἰς τὰ Μέγαρα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 758.

Μέγαρον, τό (μέγας). Μέγα οἴκημα, μεγάλος οὐδάς, σάλα, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδυσσ. ἐπιτοπολύ, τό τρικλίνιον, ἢ μεγάλη σάλα τῶν ἀνδρῶν διὰ νὰ συνάζωνται ἢ τρώγωσι, ἢ ὁποία ἦτον ὁ μεγαλήτερος οὐδὰς τοῦ ἀσπιτίου. β) καὶ ἡ γυναικωνῖτις, ὁ οὐδὰς τῶν γυναικῶν, ἦτοι τῆς δεσποίνης, ἢ τῶν θεραπαινῶν καὶ κοράσιων, ὅτε τῆς δεσποίνης ὁ οὐδὰς ἦτον ἐν τῷ ἀνωγέῳ, Ὀδ. Σ. 198. Τ, 60. Φ, 382. Χ, 497. Ψ, 20. καὶ πληθ. ἐν Ὀδ. Β, 94. Τ, 30. γ) οὐδὰς τοῦ ὕπνου, Ὀδσ. Λ, 374. εἶτα δὲ δ) καθόλου, οὐδὰς, οἴκημα. — 2) Οἰκία, οἶκος, ὅσαπτον, κατοικία, ἐξαιρτ. μεγάλη κατοικία, ὡς ἡ τῶν ἀρχόντων, παλάτιον, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδυσσ. καὶ ὡς ἐπιτοπολύ ὡς τὸ Λατ. aedes ἐν τῷ πληθυντικῷ, ἐπειδὴ ἡ οἰκία συνίστατο ἐκ πολλῶν θαλάμων, εὐχρήστων κατὰ ὅσα. »Ἐν μεγάροισιν, οἴκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, μὲ τὴν ἔννοιαν εἰρηνικῆς ἡσυχίας, ἀντιθ. τῇ ἐννοίᾳ τῶν πολέμων καὶ ἐκστρατειῶν, καὶ ὡς ἀντίθ. τῷ, ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Ὀδ. Χ. 47. 3) τὰ μέγαρα, ἢ, μαγαρα, ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα ἐκαμνον ἐν ἡμέρᾳ τινὶ τῶν Θεσμοφορίων ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἔβαλλον νέους χοίρους (γουρουνάκια), ὀνομαζομένους παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 747. 764. μυστηριακὰ καὶ μυστικὰ χοιρία, ἴδε Παυσ. 9, 8, 1. (»Εἰς τὰ μέγαρα καλούμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν ἐσογνῶν.«) καὶ τῶν ὁποίων τὴν τελετὴν καὶ κατασκευὴν μαγαρίζειν, ἔλεγον. Ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει τοῦτο, Θεῶν οἴκημα. Ὁ Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. λέγει »Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἑσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντος· ἴδε καὶ μάγαρον. 4) ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ ἐλέγετο ὁ τόπος, εἰς ὃν εἰσήρχοντο οἱ ἐριστεύοντες, καὶ ἐλάμβανον τὴν ἀπόκρισιν, μέγαρον, ἢ, μάγαρον Ἡρόδοτ. Α'. 47. 65. »Ἐν δὲ Δελφοῖσι ὡς ἐτελέσθη τάχιστα εἰς τὸ μέγαρον οἱ Λυδοὶ χρησόμενοι τῷ θεῷ, ὁ δὲ Πυθιη. Η'. ς'. 2. Ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ τὸ ἀγιώτατον μέρος ἑνὸς ναοῦ, τὸ ὁποῖον πρὸ μὲν τοῖς Ἑλληνικοῖς στειοῖς ἱερὸν τοῦ ναοῦ, καὶ Ἅγια ἁγίων, λέγεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἑβραίοις καὶ, ἀνάκτορον, ἅδυτον, Ἡρόδ. 2, 141. 143. 169, 5, 77. Valck. εἰς 6, 134. καθόλου δὲ ὁ Ἡρόδτ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ἱερῶν οἰκοδομῶν, καὶ παιταχοῦ κατ' ἐνικόν, ὡς καὶ τὸ Λατ. aedes ἐν τῷ ἑνικῷ.

*Μέγαρόν δε, ἐπίρρ. Εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὸ τὸ ὀσπίτιον, ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, Ὀδ. Π, 413. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Μέγαρος, ἀντὶ μέγαλος ἢ μεγάλος, καὶ τὸ θηλκ. μεγάρα ἢ μεγέρα, Γραμμ.

Μέγαρσις, ἡ (μεγαίρω). Φθόνος, βασκανία, ἐκ τοῦ

Μεγαρτής, ἡ, ῆν (μεγαίρω). Φθονητὸς, ἐξιοφθόνητος.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, γεν. μεγάλου, ης, ου, δετ. μεγάλῳ, ῃ, ῳ, αἰτ. μέγαν, μεγάλην, μέγα, Δυϊκ. μεγάλω, α, ω, Πληθ. μεγάλοι, αι, α, κ. τ. λ. κανονικῶς ὡς εἰς τα εἰς ος λήγοντα ἐπίθετα· πρὸς τούτοις, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΕΓΑΛΟΣ εὑρηται ἡ Κλητ., μεγάλε Ζεῦ, ἅπαξ παρ' Αἰσχ. Θήβ. 824. ἄλλως δὲ ἀπέφευγον, ὡς φαίνεται, τὴν ἑνικ. Κλητικὴν, ὃν τρόπον κατ' ἑνικὸν ἡ ἄρσεν. καὶ οὐδετ. ὁ νομ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πρωτοτύπου μεγάλος εἰσὶ πάντη ἄχρηστοι. Σημαίνει δὲ

1) κυρίως, μεγάλος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ σωματικοῦ μεγέθους ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, Ὁμ. ἐξαιρτ. πολλάκις ἐπὶ ἀνασταίματος τῶν ἀνδρῶν, ὅτε ὁ Ὅμ. συνειδίζει νὰ συντάσσῃ, κῆὐς τε μέγας τε, ἢ, καλός τε μέγας τε, σπανίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν, εἰς ἐν Ὀδ. Ο, 418. »Βελή τε μεγάλη τε· ἔσθιεν καὶ ἀντὶ τοῦ, μεγάλος, τέλειος, ἐπὶ ηλικίας, ὅταν δηλ. ἐλαβε τὸ σῶμα τὴν ἀπαιτουμένην αὐξησιν, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 314. Σ, 217. ἐπὶ δὲ πραγμάτων ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. τοῦτο τό ἐπίθ. ἐπὶ ὅπλων. Ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λέγω κεῖται μὲν πολλάκις κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς, »μεγάθει μέγας ἢ μέγιστος« (Ἡρόδτ. 1, 51. 7, 117.), πλὴν οὐχί, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων, ἐντελείας χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔννοια ὑπάρχει σχετικὴ καὶ συνεπόχικῶς ἐκλαμβάνεται τὸ μέγεθος, ἐν τρόπον εὑρηται καὶ ἀντιστρόφως »Μεγάθει σμικρὸς (Ἡρόδτ. 2, 74. 4, 52.)«, μικρὸς κατὰ τὸ μέγεθος, ἀνάστημα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σωματικὸν μέγαθος δύναται νὰ ἦναι κατὰ διαφόρους διαστάσεις, λαμβάνει καὶ ἡ λέξις, μέγας διαφόρους ἰδιαιτέρους προσδιορισμούς, ὧν σημαίνει α) ὑψηλός, ὡς, οὐρανός, Ὄλυμπος, ὄρος, πέτρη, πύργος, κ. τ. τ. Ὁμ. β) μακρύς, ὡς, αἰγιαλός, ἠϊών, ποταμός, τάφρος, κ. τ. τ. Ὁμ. γ) πλατύς, εὐρύχωρος, ὡς, πέλαγος, λειμών, θαλάσσης, ἄλσος, ὄρχατος, τέμενος, κτ. Ὁμ. 2) τροπικ. μεγάλος, πολύς, δυνατός, σφοδρός, κατὰ διαφόρους σχέσεις, καὶ α) μεγάλος, δυνατός, ἰσχυρός, κρατικός, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν, ἐξαιρτ. τοῦ Διός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς μεγιστῆνες, Ὀδ. Σ, 381. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ὡσαύτως καὶ »Ὅρκος μέγας (Ὁμ. Ἰλ. Α, 233. 239.)«, μεγάλος ὅρκος. β) σφοδρός, ὑπερβολικός, ἐπὶ δυνάμεων τῆς φύσεως, ὡς, ἄνεμος, λαῖλαψ, ζέφυρος, Ὁμ. ἐξαιρτ. δὲ ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων ζωῆς καὶ διαθέσεως, ὡς, κράτος, ἀλκή, κλέος, κῦδος, τιμή, ἀρετή, σθένος, μένος, θυμός, ποθή, ἄτη, ἄχος, πένθος, πῆμα, καὶ ἄλλα, Ὁμ. »Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν ὑβρίσματα«, ἔφθασαν εἰς μεγάλην ὕβριν, Θουκ. 1, 118. γ) δυνατός, σφοδρός, ἐπὶ ἤχου, διαθέντων τῆν ἀκοήν, ὡς, ἰαχή, ἀλαλητός, ὀρυμαγδός, πάταγος μέγας, Ὁμ. 3) μετὰ παρασημασίας μεμπτικῆς, παρὰ μεγάλου, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, ἐξαιρτ. »Μέγα εἰπεῖν, λέγω τί παρὰ μεγάλον, ἤτοι λέγω τί ἐπέκεινα τῆς σχέσεως ἑνός ἑκάστου, διὰ τοῦ ἀποίου ἀμαρτάνω πρὸς τὴν ὁσιότητα, Ὀδ. Χ, 288. ὁμοίως, »Δίκην μέγα εἰπεῖν (Ὀδ. Π, 243.)«, παρὰ μεγάλων εἰπεῖν· ἐξαιρτ. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ., αὐτοῖς ἐν τῷ πεζῷ, ἔτι δὲ »μεγάλα λέγειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, Lobeck Σοφκλ. Αἴ. 384. ὁμοίως, »μέγα καὶ μεγάλα φρονεῖν, Lobeck Αἴ. 1109. 4) »μέγιστοι καιροὶ, ἀντὶ τοῦ, ὁ προυργιαίτατος καιρὸς, ὁ καιρὸς τοῦ ἐσχάτου, μεγίστου κινδύνου, ὁ καιρὸς θηλ., καθ' ὃν δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τις καιρὸν, Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σ. 267. Λατ. Summa ἢ maxima tempora, Rubnk. Rut. Lup. p. 28. 5) ἐπίρρ. μεγάλως (υυ–), μεγάλως, κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν, εἰς μέγαν βαθμόν, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Π, 432. καὶ ἐπιτατικῶς, »Μάλα μεγάλως«, Ἰλ. Π, 723. πρὸς τούτῳ ματαχειρίζονται αὐτός τε καὶ ὁ Ἡρόδτ. τό Ἰωνικ. ἐπίρρ. μεγαλωστί, ἐν μεγάλῳ διαστήματι καὶ ἀναλογίᾳ, καθ' ὑπερβολήν, εἰς μέγαν βαθμόν. Συχνότατα δὲ πάντων ἐστὶ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδτ. ἐν χρήσει τό ἑνικ. οὐδετ. καὶ πληθ. μέγα καὶ μεγάλα ὡς ἐπίρρ., ὕπερ εὑρηται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀντὶ τοῦ, κατὰ πολλά, εἰς ἄκρον, καθ' ὑπερβολήν. »Μέγα χαίρειν, χαῖρε κατὰ πολλά, σοὶ εὔχομαι πολλὰ καλὴν ἡμέραν, Ὀδσ. Ω, 402. ἐξαιρτ. προσκείμενον τοῖς ῥήμασι, κρατεῖν, ἀνάσσειν, δύνασθαι, Ὅμ. Lobeck Φρυν. σελ. 197., καὶ τοῖς ῥήμασιν, ἠχοῦ τινος καὶ φωνῆς δηλωτικοῖς· π. χ. μέγα αὐτεῖν, ἰάχειν, βοᾶν, ὀχεῖν, εὔχεσθαι, κ. τ. λ., ἀντὶ μεγαλοφώνως, Ὅμ., ἔνθα σημειωτέον, ὅτι μόνον μετὰ τούτων τῶν τελευταίων ῥημάτων συντάσσει ὁ Ὅμ. τὸ πληθ. μεγάλα. β) ἐπὶ διαστήματος τόπου, μακρὰν, π. χ. »Μέγα πρυθορών (Ἰλ. Ξ, 363.)«, καὶ, »Μέγα ἀνευθεν, πολλὰ μακράν, Ἰλ. Χ, 88. γ) μετὰ ἐπιθέτων, θετικῶν τε καὶ συγκριτικῶν ἢ ὑπερθετικῶν ἐπιτείνει τὴν σημασίαν, καὶ ἐξηγαίται διὰ τοῦ, πολλῷ, π. χ. »Μέγα ἔξοχος (Ἰλ. Β, 480. Ὀδσ. Ο, 227)«, »Μέγα νηπίη (Ἰλ. Π, 46.)«. »Μέγ' ἀμείνων, μέγ' ἄριστος, μέγα φέρτατος, Ὅμ. Ἰλ. Β,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

239. 82. Π, 21. κτ. δ) μετὰ ἐπιρρημάτων, ἵνα πάλιν ἐπιτείνει τὴν σημασίαν. »Μάλα μέγα, λίην μέγαν, Ἰλ. Ο, 321. Ὀδ. Π, 243. — Τὸ συγκριτικὸν τοῦ μέγας ἐστι, μείζων, ὁ, ἡ, καὶ οὐδ. μεῖζον, Ὅμ. καὶ Ἀττ., παρὰ δὲ Ἰωσὶ ἐν τῷ πεζῷ, μέζων, ον, Ἡρόδ. παρὰ δὲ Δωρ. μάσσων, Βοιωτ. μετσων· καὶ παρὰ Μεταγν., μαιζότερος, Lobeck Φρυν. σλ. 336. ἐξηγεῖται δὲ διὰ τοῦ, παρὰ μεγάλος, καρὰ πολύς, μεγαλειότερος, ἢ πλέον ἢ ὅτι χρεία, Heind. Πλατ. Σοφ. σ. 231. Α. Οὔτε μείζων, οὔτε ἐλαττων, σημαίνει μεγάλην ἀρετὴν, ἀλλὰ τοῦ, τελείως, παντάπασι, Schaef. Πουλ. σ. κα. καὶ Διον. συνθ. σ. 71. ἐπίρρ. μειζόνως, Ἰωνικ. μεζόνως, Ἡρόδ. Τὸ δὲ ὑπερτατὸν ποιεῖ, μέγιστος, η, ον, (Ὅμ.) καὶ, μεγαλώτατος, πλὴν τοῦτο μόνον παρ' Ἰω. Διακ. ἀς Ἡσίοδον, ἴδε Lobeck Φρυν. σλ. 93. παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1220. εὑρηται καὶ μετὰ δευτέρου ὑπερτατικοῦ, »Μέγιστον ἔχθιστον«, ἀντὶ μάλιστα ἔχθιστος.

Μεγασθενής, ἐος, ὁ (σθένος). Ταὐτὸν τῷ, μεγαλοσθενὴς, Πίνδ.

Μεγέτιμος, ὁ, ἡ (τιμὴ). Ὁ μεγάλης τιμῆς ἢ, μεγαλότιμος, ἢ πολλὰ τιμημένος, ἢ ὁ λίαν τιμῶν.

*Μεγέτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα) = μεγαλότολμος.

Μεγαυχὴς, (αὐχέω). Ταὐτὸν τῷ, μεγαλαυχὴς, Ἀνθλεκτ. γ'. 211. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 641. ἔνθ' ἄλλοι, μεγαλαυχὴ, καὶ μεγαλαρχὴ, ἀναγνώσονται.

Μιγάφρων, ωος, ὁ, ἡ (φρὴν) = μεγαλόφρων. Τὸ ῥῆμα μεγαφρονέω οὐχ εὑρηταί που, Lobeck Αἰ. 1109.

Μεγεθοποιέω, ῶ. Μεγάλον ποιῶ, μεγαλύνω, Λογγῖν. 40. Σέρτ. Ἔμπ. ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιὸς, ὁ, ἡ (μέγεθος, ποιέω). Ὁ μέγα ποιῶν, μεγαλύνων, ὑψῶν.

Μέγεθος, εος, ους, τὸ (μέγας). Μεγαλεῖον, ἴωσι, ὑπερβατικὸς, ἡ κατάστασις τοῦ μεγάλου, λέγεται ἐπὶ σώματος, καὶ πνεύματος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ὅτε συντάσσει σωθῆναι μετὰ τοῦ, εἶδος, ἢ καὶ, κάλλος· παρὰ τοῖς Ἰωσὶ λογογρ. ὃ χρῆσει μέγεθος, Ἡρόδ. περὶ δὲ τοῦ, μεγάλοι μέγας καὶ σμικρὸς, ὅρα μέγας. Ἡ αἰτιατ. μέγεθος, ὡς συνεκδοχική, ἐστιν ἀντὶ τοῦ, μεγάλως, κατὰ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 1, 98. 2, 44 καὶ ἐλλιχεῦ· καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ π. χ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγέθεα, Ἡρόδ. 2, 10. ἔνθ.

Μεγεθουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκτέλεσις μεγάλων ἔργων, πραγμάτων, Φίλων, καὶ Αἰσχύλ. Διάλ. γ'. 17.

*Μεγεθόω, = μεγεθύνω. Μέγα ποιῶ. Παῤ. μεγάλος γίνομαι, μέγεθος ἀποκτῶ, μεγαλύνω, Σενοφ.

Μεγεθύνω, Ταὐτὸν τῷ, μεγαλύνω, Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. καὶ Λογγῖν 5'. 5.

Μεγήρατος, ὁ, ἡ (μέγας, ἐράτις). Πολλὰ ἀγαπητὸς, ὁ μεγάλης ἀγάπης ἄξιος, ἀξιέρατος· μᾶλλον τοῦτο τινες παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 240. ἐνεγκόντες, μετὰ τοῦ Ἡσυχ. μεγήρτος, φιλόνεικος, ἐριστικὸς, πλὴν ἴδε Ruhnk. ep. cr. σ. 96.

Μεγιστᾶνες, οἱ. Οἱ μεγάλοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἔχοντες καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ, magnates, primates, Lobeck Φρυν. σ. 197. Ἰωσηπ. καὶ Σύνες. ἐπιστ. 24. ὅστις συνάπτει ταῦτα μετὰ τοῦ Στράβ. καὶ Ν. Δ παρὰ Μεταγν. ἐλέγετο καὶ, μεγιστᾶνος, ὁ (παρὰ τὸ, μέγιστος, ὡς τὸ κλεινὸς καὶ ξυνὸς παρὰ τὸ, νέος καὶ ξυνός.)

Μεγιστεύω, (μέγιστος) Εἶμαι ἢ γίνομαι ὁ μέγιστος, ἡ μεγίστη, τὸ μέγιστον, Ἀππιαν. Συρ. 58. »Ἡ πόλις μεγιστεύει«, μεγάλη γίνεται, γίνεται μεγίστη· ὡς καὶ τὸ, ἀριστεύω, ἐκ τοῦ, ἄριστος.

Μεγιστόπολις, ιος, καὶ Ἀττ. εως, ὁ, ἡ (πόλις) Ὅστις ποιεῖ τὴν πόλιν, ἢ τὰς πόλεις, ἢ τὴν πολιτείαν, μεγίστην, εὐτυχεστάτην, πολλὰ μεγάλην, εὐτυχῆ »Δηὰς ὦ μεγιστόπολι θύγατερ Πάνδ. Πυθ. 8, 1)«, ἔνθα οὕτω καλεῖ τὴν Ἡσυχίαν.

*Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ, μέγας, Ὅμ.

Μεγιστότιμος, ὁ, ἡ (τιμὴ). Ὅστις ἐτιμήθη ἢ τιμᾶται μεγαλώτατα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 709.

Μεγιστόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ). Ὁ τὴν μεγίστην φωνὴν ἔχων, μεγαλώτατα φωνάζων, λίαν μεγαλόφωνος, Πειτίδης. 1087.

(Μεδέω), Ταὐτὸν τῷ, μέδω, μέδομαι· εὕρηται δὲ μόνον ἐπὶ τῇ ἀκολούθῳ μετοχῇ

*Μεδέων, οντος, ὁ = μέδων. Ὁ προβουλεύων, φροντιστὴς, ἔχων φροντίδα τινὸς, ἐγγυητὴς, προστάτης· καὶ, βασιλεὺς, ἄρχων, ἐξουσιαστὴς. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ μετὰ γενικ. τοῦ τόπου, ἐν ᾧ· Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ Διός· »ἵδρυεν μεδέων, καὶ, ὠδώνης μεδέων« Ἰλιάδ. Π, 234.), ὑπερασπιστὴς, ἐξουσιαστὴς τῆς Ἰδης Δωδώνης· ἐν δὲ Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμῆν 2. 17, 2. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ· ἐν Ὀδυσ. οὐχ εὑρηταί που. β) Θήλ. μεδέουσα, = μέδουσα, ἡ φροντίζουσά τινος, ἐξουσιάζουσα, ἄνασσα, ἀεὶ ἐπὶ θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ὕμν. Ὅμ. 9, 4. »Σκλαμένης μεδέουσα, καὶ ἐπὶ τῆς μνημοτυνῆς παρ' Ἡσ. Θεογ. 51. »Ἐλευθῆρες μεδέουσα.« γ) Τὸ δὲ, μεδεῖν, ῶσας, ὁ, πόλις τις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. Β, 501.

Μεδιμναῖος, αία, αῖον. Τόσον μεγάλος, ἢ πολὺς ὡς εἰς μέδιμνος· ἐκ τοῦ

Μέδιμνος, ὁ Τὸ σύνηθες Ἀττικὸν μέτρον εἰς μέτρησιν ξηρῶν πραγμάτων, οἷον σίτου, κ. τ. τ., ὅστις περιελάμβανε 48, τεσσαράκοντα ἑκτὼ χοίνικας, ἢ 192. κοτύλας ὡς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν κοῦλον λεγόμενον· ταῦτη ἡ λέξει εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λείψ. 14. συχνότερον δὲ παρ' Ἡρόδ. αὐτῷ· κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν μέτρον ἦν = 6 μοδίοις, ἢ 96 sextarii, ἄρα 2 ἀμφορεῦσι· ἐπειδὴ δὲ σημαίνει καθόλου μέτρον ξηρῶν πραγμάτων, ὡνομάζετο ὁ τοῦ σίτου μέδιμνος καὶ, »μέδιμνος σιτηρεύς· παρ' Ἰωσὶν ἐν χρήσει, ἡ μέδιμνος, Ἡρόδ. 1, 192. πλὴν παρὰ τούτῳ ἐν χρήσει καὶ τὸ ἀρσενικόν. Ὁ σικελικὸς μέδιμνος ἦτο τὸ ἑκτημόριον μικρότερος. 2) Ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκαλεῖτο τὸ σωληνάριον τῆς πηγῆς, ἄλλως, κρουνός.

Μεδοίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μέδοντο.

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι. Ἐπὶ τι στοχάζομαι, ἔχων τὸν νοῦν μου εἴς τι, κυττάζω, φροντίζω νὰ κάμω τι, ὡς τὸ, μιμνήσκομαι, μετὰ γενικ. πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. ἔξειρι, »ἱστοῖσιν πολέμοιο μέδεσθαι (Ὀδ. Λ, 110. Ἰλ. Ι, 650.), κυττάζω· νὰ γυρίτω ὀπίσω, νὰ πολεμήσω· ὡσαύτως, δείπνοιο, δόρποιο σίτου, κοίτοιο μέδεσθαι, ταύτῃ τῇ στιγμῇ φροντίζω, καταγίνομαι διὰ τὸν δεῖπνον, διὰ νὰ πλαγιάσω, ἢ θέλω νὰ δειπνήσω, νὰ πλαγιάσω· πάλιν μέδεσθαι, στοχάζομαι, κυττάζω πῶς νὰ ἀποκρούσω ὁρατικῶς, Ἰλ. Δ, 458.)« ὡς καὶ τὸ, ἀλκῆς μνήσασθαι. 2) Ἔχω τι κατὰ νοῦν ἢ μελετῶ τι κατά τινος, παρασκευάζω τί τι, μετὰ ἐστ. προστ. καὶ αἰτ. πρτγμ. παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ· π. χ. κακὰ δέ Τρώεσσι μεδέσθην. Ἰ. Δ, 21. Θ, 458.)« ὡς τὸ, μηδόμαι καὶ μηχανόομαι· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, Ὀρφ. Ἀργ. 90. παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἔχει ὁ Ὅμ. μόνον τὸν μελλοντα, καὶ τοῦτον μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 650. πρβλ. μέδω, μέδων, μεδέων (ἐκ τοῦ, μέεσθαι παράγουσι τὸ, μέδιμνος, modius, modus, moderari, καὶ, meditari. Τὸ μήδομαι ἐστι κυρίως Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ, μέδομαι, ὡς τὸ, μηδέα ἀντὶ μέζεα.)

*Μέδουσα, Θηλ. τοῦ μέδων, ὡς τὸ, μεδέουσα, ἴδε μεδέων. 2) Κύριον ὄνομα γυναικὸς, ἡ θυγατὴρ τοῦ Φόρκυνος, καὶ τις Κητοῦς, μία τῶν Γοργόνων, Ἡσ. Θ. 276.

*Μέδω, Ἐξουσιάζω, διοικῶ, κυριεύω, ἄρχω, καὶ, βασιλεύω· »Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποισι, Σοφ. Ἀντιγ. 1119. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, κατὰ πρῶτον ὁ Σοφοκλ. προσεχημάτισε πρὸς τῇ ἀρχαίᾳ πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μετοχῇ, μέδων· πρβλ. τοῦτο.

*Μέδων, οντος, ὁ (μέδομαι). Φραντιστικὸς περίτεχνος, ὑπηρασπιστὴς, προστάτης, ὀρχηγὸς, μονάρχης. »Ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες«, « ἀρχηγοὶ καὶ πρόβουλοι, χρὴ γὰρ τὸν ἄρχοντα οὐ μόνον ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ πολεμικῶν ἡγεμόνων λαῶν, πάντοτε δὲ κατὰ πληθ. μετὰ γενικ. π. χ. Ἀργείων, Δαναῶν, Φαιήκων, ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, κ. τ. τ. ἐν δὲ τῷ ἐνικῷ μόνον ἐν Ὀδυσ. Α, 72. ἐπὶ τοῦ Φόρκυνος, ὡς »Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλλὰς ἀτρυγέτοιο μέδοντος«, ἤτοι προεδρεύοντος τῆς Θαλάσσης, ἐξουσιαστοῦ αὐτῆς. Τὸ θηλ. μέδουσα, ἐστι Μεθοριπκ. — Παρ' Ὅμ. θεωρεῖται μὲν τὸ, μέδων, παντοχοῦ ὡς καθ' αὐτὸ οὐσιαστικὸν, πλὴν ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 1119. παρελαβεν αὐτὸ ὡς μετοχὴν, προσχηματίσας καὶ ῥῆμα μέδω, ἀντὶ τοῦ, ὀρχω, δεσπόζω· τὸν δὲ, συνάμυνον τύπον μεδέων, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόνον ἐπὶ θεῶν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. 2) Μέδων, ὄνομα ἀνδρὸς, Ὅμ.

Μέζεα, έων, τὰ. Ταὐτὸν τῷ, μήδεα· αἰδοῖα, τὰ εἰ ὄρχεις, Ἡσίοδ. ἔργ. 513. ἔνθα ἐπὶ ζώων· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὰ, Μήδεα, οἱ δὲ Σικελικὴ καὶ Ταραντῖνος, Μέσα· (τὸ, μεζεα ἔχει πρὸς τὸ, μήδεα, ὡς τὸ, μέδομαι πρὸς τὸ μήδομαι.)

Μεζόνως, Ἐπίρ. τοῦ, μείζων, Ἡρόδοτ. 3, 128. 5, 92. κτ. ἴδε ἐν τῷ, μείζων.

*Μέζων, ονος, ὁ, τὸ. Ἰωνικ. ἀντὶ μείζων, συγκρ. τοῦ, μέγας, Ἡρόδ. (ἐ Ὅμ. ἔχει ἀεὶ, μείζων.)

Μεθαιρέω, ῶ. Ἀόρ. μεθεῖλον, Ἰων. μεθέλεσκον (αἱρέω, ἁμιλ). Ξαναπιάνω, πιάνατα ῥιπτόμενον ἀπὸ τὸ μέρος μου κάμνοντας πήδημα, ὡς ἐπὶ σφαίρας (τόπι) τοῦ παιγνιδίου, ὅταν ἕνας τὴν ῥίπτῃ εἰς τὸ ὕψος καὶ ὁ ἄλλος πηδῶν τὴν πιάνῃ εἰς τὸν ἀέρα.« »Σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, ἰσιωθεὶς ὀπίσω· ὀδ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, ῥηϊδίως μεθέλεσκε (Ἰωνικ. ἀντὶ μεθεῖλε), πάρος ποσὶν οὐδας ἱκέσθαι, Ὀδ. Θ, 374. κτ., κατ' Εὐστάθ. ἀναπηδήσας καὶ ἅτε μετέωρος ὤν, μετελάμβανεν. Ἄλλοι ἀναπληροῦσι, πόδας μεθέλεσκε, ἤτοι ἐκτινάσσων τοὺς πόδας, ὡς ἐγίνατο εἰς τὴν λεγομένην ὄρχησιν (χορὸν) θερμαυστρίς, ἢ ἐποίει ὅπως αὐτὴ ἐξήγησις ἐστιν ἀνάρμοστος καὶ παντὶ ἀντιφάσκουσα τῇ συνεχείᾳ τῆς περιόδου. 2) Τροπικ. μεταλλάττω, μεταβάλλω.

Μεθάλλομαι, ἀποστ. μεσ. (ἅλλομαι). Πηδῶ πέραν, ἤτοι πηδῶ ἐπάνω τινὸς καὶ πιάνω, ἐφορμῶ, »χαλκῷ, δουρί,« Ἰλ. Ε, 536. Λ, 538. Ξ, 441. ἢ καὶ ἄνευ ὁστ. ὀργικῶς ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ. 305. 2) Πηδῶ κατόπιν τινὸς, τὸ ὀπίσω. Ἰλ. Ψ, 345. εἰς ὅλα δὲ ταῦτα τὰ παραδείγματα κατὰ τὸν κατὰ συγκοπ. μετέχ. ἀόρ. »μεταλμενος.«

Μεθαμέριος, Δωρικ. ἀντὶ, Μεθημέριος.

*Μεθανδάνω, (ἀνδάνω, ἁμιλ.) Ἐκ τοῦ ὁποίου εὑρηται μέσον τὸ γ'. τοῦ Ἐπικ. ἀόρ. μετέρδε, μετὰ τῆς δοτ., »ἐθανάτοισιν« ἀντὶ ἔδοξεν, ἤρεσε τοῖς θεοῖς, Κύπρ. Σμ. 5, 127. ἢ ἴσως γραπτέον, μὴ' ἐνδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεθαρμόζω, καὶ, μεθαρμόσσω, ἡ, Ἀττκ. μεθαρμόττω· Ἀλλάττω τὴν ἁρμονίαν· μεταβάλλω, μεταλλάσσω, ξαναδιορθόνω, Παῦ. μεταβάλλω ἐμαυτόν, ἀλλάζω τὴν γνώμην, τὴν ἰδίαιταν, τὴν ἀποφασίν μου, Εὐριπ. Ἄλκ. 1160. »Μεθηρμόσμεθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν, ἠλλάξαμεν, καλλιτέραν ζωὴν ἀπὸ τὴν πρώτην· ὅθεν

Μεθάρμωσις, ἡ. Μεταλλαγή, μεταβολή, ξαναδιορθωσις.

* Μεθαρμόττω, Ἀττκ. ἀντὶ μεθαρμόζω.

Μεθάπτε, Ἐπ. γ'. πρόσ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ, μεθῆκε, Ὀδυσ. Σ. 401.

Μεθείω, ης, η, ποιητ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ μεθῶ, μεθῇ, Ὅμ.

*Μεθεκτέον, Ῥημ. ἐπίῤῥ. τοῦ μετέχω. Πρέπει νὰ μεθέξῃ τις.

Μεθέκτης, ου, ὁ (μετέχω, μεθέξω). Ὅστις μετέχει, λαμβάνει μέρος ἐκ τινος πράγματος, ὅστις ἔχει μέρος εἰς τι. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. ᾱ. ὅπου ἡμάρτημ. Μεθεκτοί, καίτοι.

Μεθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ κλίνων εἰς μέθεξιν, ἡ ὁ μετέχων.

Μεθεκτός, ἡ, όν (μετέχω). Ἐκ τοῦ ὁποίου μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις, ἢ μετέχεται.

* Μεθέλκεσε, Ἰωνκ. γ'. ἀόρ. τοῦ μειθηρέω, ἀντὶ μεθεῖλε, Ὀδ. Θ, 376.

Μεθέλκω, Μ ξω (ἕλκω). Ἀπὸ μέρος τινός, εἰς ἄλλο μέρος ἕλκω, σύρω.

* Μεθέμεν, Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀπαρεμφτκ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ μεθεῖναι, Ὕδ.

Μέθεν, ἀντὶ, Ἐμέθεν, Δωρκ. καὶ Ποιητ.

Μέθεξις, εως, ἡ (μετέχω). Τὸ μετέχειν, λαμβάνειν μέρος ἐκ τινος, μετοχή, κοινωνία.

Μεθέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Μετὰ τὴν ἑορτὴν καὶ, ἡ μεθέορτος, συνυπακουεται ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, Πλούταρχ. 10. σλ. 504.

Μεθέπω, (μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἐξαιρτ. Ἐποπ. ἐν χρήσει). παράτ. μεθέπον, Ἐπκ. καὶ δίχ' αὐξήσεως, μεθεπον. μέλλ. μεθέψω, ποιητ. Ἀόρ. μετέσπον, καὶ ἀπαρεμ. μετασπεῖν, μετοχ. μεταστών. Ἀόρ. Μέσ. μετεσπόμην (ἕπω, ἀνωμλ.) Κατόπι τινὸς εἰμί, ἡ ὑπάγω, ἀκολουθῶ, ἐπιδιώκω. »Ποσσὶ κραιπνοῖσι μετασπεῖν«, Ἰλ. Ρ, 190. Ὀδυσ. Ξ, 33. »ὡς ἰὼ Ἀθηναίην μετὰ Τηθέος υἱὸν ἕπεσθαι«, Ἰλ. Κ, 516. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάῤῥ. »Ἅπαντα μετασπώμενος βάλε δουρί«, Ἰλ. Ν, 567. β) Ἐνεργ. μετὰ διττῆς αἰτιατκ. διώκω τινὰ κατόπιν τινός· π. χ. »Τυδείδην μέθεπεν κραιπνώνυχας ἵπποισι«, ἀντὶ, μέθεπεν τοὺς ἵππους μετὰ τὸν Τυδείδην, ἐδίωκε τοὺς ἵππους ὄπισθεν τοῦ Τυδείδους, ὅ ἐστι, κατέτρεχεν ὀπίσω αὐτοῦ, ἐδίωκεν αὐτόν, Ἰλ. Ε, 329. οἷς καὶ μετὰ δοτκ. προσώπου. α'Ερέπειν ἵππους Πατρόκλοιο, Ἰλ. Π, 724. 2) Ἀκολουθῶ τοῖς μὲ τὰ ὄμματα, ὡς τὸ λατ. sectari, ζητῶ, ζητῶ νὰ εὕρω, νὰ φθάσω, μετὰ αἰτ. »Νύσσων μέθεπε ἀρωτῆρα (Ἰλιάδ. Θ, 126)«, ἐζήτει, ἐνόησεν, ἐκυττάζε νὰ εὕρῃ (ἀντὶ τοῦ φονεύσῃ τὸν) ἀμαξᾶν ἄλλον τολμηρόν. β) ἐπισκέπτομαι, ἔρχομαι πρός τινα ὡς ἐν Ὀφ. Α, 175. »Πῶ νέον μεθέπεις;« ἀράγε τώρα πρῶτον ἔρχησαι εἰς ἐπίσκεψίν μας (ἦλθες εἰς ἡμᾶς); 3) Τροπκ. ὡς τὸ μεταφυσικω, ἀσκῶ, ἐπιτηδεύω τι, μετέρχομαι ἐπιμελῶς μίαν ὑπόθεσιν, ὡς παρὰ Πινδ. 4)« βασταζω, π. χ. Ἀχὸς νώτῳ μελέεσιν (Πινδ. Νεμ. 6, 98.)«, βαστάζων ἐπὶ τῶν ἵππων φορτίον (ὥστε τρόπον τινὰ νὰ φαίνηται ἀκολουθῶν, τὸν βαστάζοντα αὐτὸ, ὡς τὸ, ὀπάζομαι). Πρβ. ἕπω καὶ ὀφέπω.

* Μεθερμηνευτικός, ἡ, όν. Ἑρμηνευτικός, ἐξηγῶν ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην, Σχολ. Αἰσχ. Ἱκετ. ἐπὶ Θηβ. 40. Σχολ. Σοφοκλ. Ο. Τ, 1403. ἐκ τοῦ

Μεθερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Μεταφέρω ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μετεγλωττίζω, ἐξηγῶ, μεταφράζω, Διόδωρ. Σικ.

Μεθερπύζω, (ἑρπύζω) = μεθέρπω.

* Μεθέρπω, ψω (ἕρπω). Συρομαι ἢ περνῶ πέραν, σύρομαι, περιπατῶ κατοπιν τινός, καὶ τὸν φθάνω.

Μέθεσις, εως, ἡ (μεθίημι). Ἡ ἔνδοσις, ὑποχώρησις, ὕφεσις, τὸ νὰ ἐνδίδῃ τις καὶ παύῃ ἀπὸ τὴν σφοδρότητά του, ἀμβλεια· καὶ συγχώρησις, παράβλεψις· καὶ ἀπόλυσις.

* Μεθετέον, ῥημ. ἐπίῤῥ. τοῦ μεθίημι. Πρέπει νὰ ἀπολύσῃ τις, ἢ ἐνδώσῃ, συγχωράσῃ, Πλατ. Φιλῆβ. σ. 62. Ε.

Μεθετικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. μεθετικῶς· Ὁ ὑποχωρῶν, ἐνδίδων, ἀφίνων, ἀμελής, ἢ κλίνων εἰς τοιοῦτό τι.

Μέθη, ἡ (μεθύω). Μεθύσι, ἡ κατάστασις τοῦ μεθύσου, ὁπόταν δηλ. ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι κατεταραγμένη ὑπὸ τοῦ οἴνου· κραιπάλη, ἡ πολὺ πόσις τοῦ οἴνου, Πλάτ. 2) Ἡ πολυποσία παλαιοῦ, ἐξαφρισμένου (ἀναβρασμένου) οἴνου, ἢ Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ποτήριον χαρᾶς, τὸ ὁποῖον ἔπινον ἐν τοῖς συμποσίοις, Ἀριστοτ. πολιτ. ἡ, 5. ἔδε Μέθυ.

Μεθήκω, (ἧκω). Ταὐτόν τῷ, μετάρχομαι, μέτειμι· κατόπι τινὸς ὑπάγω, διώκω, πηγαίνω καὶ φέρομαι, μετὰ αἰτ. ἴδε Μέτειμι.

Μεθηλικιόομαι, οῦμαι (ἡλικία). Μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην, ἀλλάζω ἡλικίαν· ὅθεν

Μεθηλικίωσις, ἡ. Ἡ ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην μεταβασις, Βασίλ.

Μέθημαι, (ἧμαι, ἀνωμλ.). Κάθημαι μεταξὺ πολλῶν· ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, μετὰ δοτκ. »μνηστῆρσι μεθήμενον«, Ὀδυσ. Α. 118., μετὰ τοῖς μνηστῆρσι ἥμενος.

Μεθημερινός, ἡ, όν· καὶ, Μεθημέριος, ὁ, ἡ. (μετὰ, ἡμέρα). Πᾶν ὅτι γίνεται τὴν ἡμέραν. 2) Καθ' ἡμέραν, καθημερινός, π. χ. κυβεῖαι, γάμοι (ἐν τῷ πορνοσταισίῳ), Δημ. Στεφ. σ. 270, 9. Lobeck Φρυν. σ. 54.

Μεθημοσύνη, ἡ. Ἀμέλεια, Ἰλ. Ν, 121. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ν, 108. παρὰ τὸ

Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ (μεθίημι). Ῥάθυμος, ἀμελὴς, ἀμελητὴς καὶ ἔκλυτος, χαῦνος πως, ἐπὶ ἀνδρῶπων, Ἰλ. Β, 241. Ὀδ. Ζ, 25· ὅθεν

Μεθητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Μεθητικῶς, = μεθετικός· ἀμελὴς, ὑποχωρῶν, Σχολ. Ὅμ.

Μεθίδρυμι, καὶ παθητικ. Μεθίδρυμαι, ταὐτόν τῷ, μεθιδρύω, Πολυαιν. ς'. 52.

* Μεθιδρύω, (ἱδρύω) = μεθιδρύω.

Μεθίδρυσις, εως, ἡ. Μεταβολή, μεταλλαγή, ἀναστροφή, μετάθεσις, μετατόπισις (τὸ ὑψιλὸν ἔστι συνῃρ. μακρόν.), ἐκ τοῦ

Μεθιδρύω, (ἱδρύω, ἀνωμλ.) Βάλλω τι ἀλλέως (ἔχε κἀκεῖ ἤτο πρότερον), μεταθέτω, μετατοπίζω, μετακινῶ, μεταβάλλω, μεταλλάσσω, ἀναστρέφω, γυρίζω ἀνάποδα, Παῦ. Μεθιδρύομαι ἀναχωρῶ ἀπό τινος τόπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, ἀλλάζω τόπον· καθόλου δὲ ταὐτόν τῷ, μεθίστημι, καὶ, μεθίσταμαι (προσωδίαι ὡς καὶ ἐν τῷ ἱδρύω)

Μεθίεν, Ἐπκ. ἀντὶ, μεθίεσαν, γ'. πληθ. παρατ. μεθίημι, Ὀδυσ. Φ, 377. (1)

Μεθιζάνω, (ἰζάνω). Ταὐτόν τῷ, Μεθιδρύω.

Μεθίημι, Μλ. ἤτω. Ἀόρ. ά. Μεθῆκα, Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. μεθέηκα, κατὰ δὲ Φώτ. καὶ ἐμέθηκα, καὶ παρὰ, Κολλούθ. καὶ μεθῆτα. Μετοχ. ἐνεστ. μεθιείς, καὶ ἀπαρεμφτκ. μεθιέναι. Ἀόρ. β'. ἀπαρ. μεθεῖναι, καὶ μετοχ. μεθείς. μέσ. μεθίεμαι (ἧμαι). Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ μὲν τοῦ ἐνεστ. τῷ β'. καὶ γ'. ἐνικ. πρόσωπ. μεθιεῖς, μεθιεῖ, τῷ ά. καὶ β'. πληθ. τῇ ποιητ. ἀπαρ. μεθιέμεν καὶ μεθιέμεναι, τῇ μετοχ. καὶ ὑποτακτ., ἐκ δὲ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τῷ β'. καὶ γ'. ἐνικ. μεθίεις, μεθίει, καὶ τῷ γ'. πληθ. μεθίεν ἀντὶ μεθίεσαν, τῷ μέλλ., τῷ ά. ἀόρ. μεθήσει καὶ μεθήῃ, ἐκ δὲ τοῦ β'. ἀόρ. τῇ ποιητ. ἀπαρεμ. μεθέμεν ἀντὶ μεθεῖναι, καὶ τῇ ὑποτακτ. μεθείω, ῃς, ῃ, ἀντὶ μεθῶ· ὅμως ὅλον τὸ μέσον ἔστι Μεθομρκ. Ὁ Ἡρόδ. 1, 12. ἔχει μετίετο ἢ ἐμετίετο ἀντὶ μεθίετο. καὶ μετὰ τῆς αὐξήσ. τὸν παρακ. μεμετιμένος ἀντὶ μεθειμένος, 6, 107, 229. καὶ ἀλλαχοῦ.

Α) μεταβατικῶς. Ἀπολύω, ἀφίνω, ἢ ἀφίνω ὀλίγον τι, χαυνόνω (ἀχαμνίζω) πρᾶγμά τι δεμένον, τεντωμένον, κρατουμένον στερεῶς ἢ τετυπωμένα, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει τις παρ' ἑαυτῷ εἰς φυλάττει· ἄρα 1) Ἀπολύω δεμένον τινὰ ἢ αἰχμάλωτον, Ἰλ. Κ, 449. καθόλου μετὰ αἰτιατ. προσώπου, ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, μετ' ἐπιφερομένης ἀπαρεμφάτου, π. χ. »Ἐμὲ μοῦνον ἐόντα ἐπὶ πρῶτον ἔρυσο, Ἡρόδ. 1, 37, πρβ. 40. ἐν γένει, ἀφίνω· ἄπαξ δὲ εὕρηται μετὰ γεν. παρ' Ἡρόδ. 9, 33. »Μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης«, ἔνθα ὅμως ὑπακ. αὐτὸν ἄνακτα τῆς χρησμοσύνης. 2) Ἀφίνω τι, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐν ἐμαυτῷ, παραιτῶ, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ φυλάττω, π. χ. Ἰλ. Ο, 138. »Μεθήμεν χόλου« καὶ Ὀδ. Α, 77. »Μεθῆσαι ὀν χόλον· »Ἀχιλλῆϊ μείλιον χόλον (Ἰλ. Α, 283.)«, παραιτῶ τὸν θυμὸν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ, κάλλιον, παραιτοῦμαι χάριν τοῦ Ἀχιλλέως τὸν θυμόν μου. »Περσίδα γλῶσσαν μετεῖς (Ἡρόδ. 6, 29.)«, ἀφίνω ἐξ, δηλ. ἀμελῶ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν· καὶ 9. 16. »Πολλὰ τῶν βαρβάρων μετιέναι,« χύνειν πολλὸ ὄξυκρα. β) Ἐπὶ ὑλικῶν σωματικῶν πραγμάτων. ἀφίνω τι, ὅπερ κρατῶ, νὰ πέσῃ, ῥίπτω, π. χ. τί εἰς ποταμὸν Ὀδ. Ε, 460. πρβ. Ἡρόδ. 2, 70. Valck. Φοίν. 1235. 3) Σεσαντόνω τὸ τεντωμένον, τροπκ. ἀφίνω τι νὰ ἀναπαυθῇ, ἀναλαβῇ ἀπὸ τινας· π. χ. »Κῆρ ἄχεος (Ἰλ. Γ, 439.)« ἀφίνω τὴν καρδίαν νὰ ἀναπαυθῇ, ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὴν λύπην. 4) Καταλιμπάνω, ἀφίνω μόνον, ἢ χυδ. εἰς τὴν λάσπην, παραιτῶ ἀβοήθητόν τινα, Ἰλ. Γ, 414. Ὀδυσ. Ο, 212. καὶ »Εἶμε μεθεὶς ῥίγος (Ὀδ. Ε, 471.)«, σύνηθες μὲ ἄφινεν, ἔφευγεν ἀπ' ἐμοῦ τὸ ῥίγος. 5) Παραδίδω καὶ ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν διάκρισίν τινος, κυρ. παραβλέπω τι χάριν τινός, ὡς καὶ ἡ σημ. 2. »τινί τι,« Ἰλ. Ε, 364. Ρ. 418. »Μεθεῖναί τινά κενδύνῳ (Valck Φοίν. 1235.)«, παραδίδω τινὰ εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν ἀφίνω νὰ καταντήσῃ εἰς αὐτόν. 6) Τροπκ. ἀμελῶ τι, δὲν τὸ κάμνω εἰς τὸν πρέποντα καιρόν, ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. πολλὰ ἐν χρήσει. 7) Παραιτῶ τι ὑπὲρ τινός, ἐκ προνοίας, βεληματικῶς καὶ προμελετημένως, ἀφίνω κατὰ μέρος, ἢ παραιτῶ διόλου, π. χ. μίαν γενομένην ἀπόφασιν, κ. τ. τ., Ἡρόδ. 1, 123. 4, 98. 7, 16, 2. παρχήνω βάλλω κατὰ, παραιτῶ βασιλείαν, ἀξίαν, Ἡρόδ. 2, 70. 3, 143. 8) Συγχωρῶ τινί τι, παραβλέπω, πτινέτω Ἡρόδ. 8, 140, 1, 2. καὶ μάλιστα, παραβλέπω τινὶ τὸ χρέος, τὸν φόρον, τῷ συγχωρῶ νὰ μὴ τὸν πληρώσῃ, Ἡρόδ. 6, 59.

Β) ἀμεταβάτως. 1) Ἐνδίδωμι, ἀτονῶ, ἐλλείπω ἀφίνω ἢ χάνω τὸν τόνον ἢ τὴν δύναμίν μου, ὅ ὁ καὶ συνειθίζουσι νὰ ἀναπληρώσι προστιθέντες τὸ, ἑαυτόν· ἐν χρήσει δὲ ἀπολύτως ἀπὸ πτωτικοῦ ἢ ῥήματος πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔξαιρετ. ἐν Ἰλ. ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ πολέμου, δὲν πολεμῶ πλέον μὲ τὴν συνήθη σφοδρότητα· ἀλλὰ καὶ ἄλλως, γίνομαι ἀμελὴς, χαῦνος, ῥάθυμος, ἀφρόντιστος, ὄθεν, ἀμελῶ, πράττω ἀμελέστερον ὅ,τι αἰτίαν ὁποιανδήποτε, ἢ διὰ μαλθακότητα, ἢ ὑπὸ ἀτονίας, ἢ ἐξαπίτηδες, Ὀδ. Δ, 372. »Ἡ ὑπὸ ἀτονίας« καὶ Π, 377. Ἰλ. Κ, 121. μετὰ ἑαυτὸν μεθίεις« καὶ Π, 377. Ἰλ. Κ, 121. μετὰ δοτκ. »Μεθίεσκε βίη (Ἰλ. Φ, 177.)«, ἀφίνω ἀτονῶ κατὰ τὴν δύναμιν, ὀρμὴν μου, κάμνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διακοπήν. 2) Μετά γενικῆς, παύω ὀλίγον τι, ἀπό τινος, δὲν ἐξακολουθῶ πλέον τι, παραιτοῦμαι· π. χ., ἐλπῆς, πολέμου, μάχης, «πολλάκις οὕτω παρ' Ὁμ. Παρά Τυρτ. 3., 44. κεῖται μὲν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κατ' Αἴτ. «Μεθεῖες πόλεμονα», πλὴν προτιμητέα ἡ γεν. πολέμου, ρ' ἕλοι ὅτε καὶ ἡ αἰτιατική· αὐτὰ ἀποβλητέα· λέγεται δὲ καί, ἡμεδίναι τινί χόλου», ὡς ἐν Ὀδ. 21. 377., ἀφίω ὀλίγον τι χάριν τινὸς ἀπό τῆς ὀργῆς μου (οὐχὶ δὲ τὴν ὀργήν μου κατά τινος.)· μετά δὲ γεν. προσώπου, ἀφίομαι ἀπό τινα, δὲν τὸν συνοδεύω πλέον, Ἰλ. Δ. 841. «Οὔ... σεῖο μεθήσω». 3) μετ' ἀπαρ. «Ὅστις ἐκών μεθίησι μάχεσθαι», ὅποιος παύει θελημάτως ἀπό τοῦ νά μάχηται, Ἰλ. Ν, 234. καὶ Ψ, 434. «Ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν. 4) μετά μετοχῆς, ὡς τό, παύομαι καὶ λήγω, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 48 «Κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν», ἔπαυσε ἀπό τοῦ νά κλαίῃ καὶ ὀδύρεται, — Τό μέσον συμφωνεῖ κατά τὴν σημασίαν καὶ τό συντακτικόν μέ τήν οὐδετέραν χρῆσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ· πλήν οἱ Ἀττικοί χρῶνται αὐτῷ συχνότατα ἐπί τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἀπαλλάττεσθαί τινος, παραιτεῖσθαι, ἀποφεύγειν τι. Ἁπλῶς, τό, μεθίεσθαι, ἐς συντάσσεται, κατά τόν Dawes, ἐν μέν τῷ ἐνεργ. μετά αἰτιατκ., κατά δέ μέσην διάλεσιν μετά γενικῆς, Valck. Φοιν. 522. Ἱππ. 333. πλήν ὅτι ἐπί τοῦ ἀμεταβάτως ἐν χρήσει ὄντος ἐνεργητικοῦ, πρέπει νά σημειώσῃ τις εἴτε ἐσημειώθη περί τοῦ ῥέσου. Ὁ Βρούγμιος παρ' Ἀριστ. Νεφ. 850. Σχῆκ. 416. ἤθελε νά συνταχθῇ τό μέσον καὶ μετ' αἰτ., ἐναντίον τῆς ὁποίας ὅμως γνώμης ἀντέτεινεν ὁ Πορτ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 734., τήν ὁποίαν γνώμην τοῦτου ἠσπάσατο κωφῶς καὶ ὁ Ἔλμσλ. ἐν Εὐριπ. Μηδ. 719. ἀλλ' ὁ Ἔρμ. ἐν Σοφκλ. Ἠλ. 1269. κεῖται, ὡς εἰκός, τήν διαφοράν ταύτην, ὅτι τό μεθίεσθαι ἀπαιτεῖ τότε γενικήν, ὅτε ὁ λόγος περί μερικῆς ἐνώσεως καὶ παραιτήσεως, τουναντίον δέ τήν αἰτιατ., ὅτε ὁ λόγος περί ὁλικῆς, παντελοῦς παραιτήσεως ἀπό τινος· ὡς τόσον, ἡ σύνταξις μετά γεν. κατέστη ἡ εὐχρηστοτάτη. (Ἐν γένει, κατά τόν κανόνα, τό ἴδιον τοῦ ἴημι κτ. εἶναι παρ' Ὁμ. μέν καὶ τοῖς Ἴωσι, βραχύ παρά δέ τοῖς Ἀττ. μακρόν, ἔμως καὶ ὁ Ὁμ. ἐὰν φυλάττῃ κατά τήν χρείαν τοῦ μέτρου, τοῦτον τόν κανόνα, ταὐτότ μεταχειρίζεται αὐτό μακρόν ἐν τῷ, μεθίεμεν (Ἰλ. Ξ, 364), μεθίετε Ἰλ. Δ, 234. Μ. 400. Ν, 116.), μεθίεμεν (Ἰλ. Δ, 351.), καὶ μεθίεμεναι (Ἰλ. Ν, 114.), ὄρ. Heyne Ἰλ. Τ. γ'. σ. 400. ἐν δέ τῷ, μεθίει (Ἰλ. Ο, 716.), ὑπάρχει διά τήν αὐξησιν μακρόν, τό ὁποῖον ἐν τῇ, μεθίει (Ὀδ. Φ, 377.) περιλείπεται.

Μεθίεμαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἵεμαι, ἑσμέν.). Πετῶ πέραν, ἄλλου, ἀφ' ἑνός μέρους κατά καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο, Ἀπικτ.

Μεθίστᾱνω, νεώτερ. τύπος τοῦ, Μεθίστημι.

Μεθίστημι, Μέλ. Μεταστήσω (ἵστημι). Μεταθέτω, βάλλω ἢ διατάττω ἀλλέως, σημαίνω τι ἀπό ἓν μέρος καί τό βάλλω εἰς ἄλλο· καθόλου, ἐναλλάσσω, ἀναλλάσσω, μεταβάλλω, μεταλλάττω, τινί τι, Ὀδ. Δ, 612. «Ἐγώ τοι ταῦτα μετασήσω· δύναμαι γάρ, θέλω στέ δώσειν ἄλλα (δῶρα), θέλει σοί τό ἄλλαξω, μεταλλάξω, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ στάθμου ἀντιπαταλλασσόντων· καὶ ἐντεῦθεν, μετατοπίζω τι, μεταφέρω, μεταβάλλω, Ἡροδ. ἐξαιρ. φέρω τινά εἰς ἄλλο μέρος, στέλνω τό κάμιον νά μεταβῇ εἰς ἄλλην φατρίαν, παράβ. 2) ἀφίω τινά νά ὑπάγῃ, τόν ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, Ἡροδ. ὅθεν, ἀποδιώκω τινά, τόν κυνηγῶ, τόν κάμιον νά φύγῃ· καθόλου· φέρω ἀπό ἑνός εἰς ἄλλο μέρος. β) κατά μέσην διάθεσιν, εἰς καὶ ὁ β'. ἀόρ. καὶ παθ. τοῦ ἐνεργ., ἀντί τοῦ, ὑπάγω ἀλλοῦ πουθενά, Πλατ. «Μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, καὶ μεταβαίνω πρός τινα καὶ ἐνόμαι, μετά ὅστ. «Ἑταίροισι μεθίστατο (Ἰλ. Ε, 514.)», συνίστατο, ὑπῆγε καὶ ἠνώθη μέ τούς συντρόφους του· ἐξαιρ. μεταβαίνω εἰς τήν πατρίαν ἄλλου τινός, Ξεν. «Χωρίς πρός Λακεδαιμονίους μεθεστηκόταν, τά ὁποῖα ἠνώθησαν μέ αὐτούς· ὅθεν ἐν γένει, μεταβάλλομαι, ἀλλάζομαι, Ἡροδ. ἐξαιρτ. μεταβάλλω τά φρόνημά μου, γυρίζω γνώμην· καὶ ἀντί τοῦ, διαφθείρομαι, χαλῶμαι, ἐξίσταμαι, παρεκτρέπομαι τῆς φύσεως· ὅθεν, «Φρενῶν μεθέστηκας» (Εὐρ. Βάκχ. 932), ἀντί ἐκβήκες ἀπό τόν νοῦν σου, ἔχασες τά μυαλά σου, ἐτρελάθης· τό ὁποῖον ἐν στίχ. 1260. «Μεταστᾶσι τῶν πάρος φρενῶν», κεῖται. 2) ἀπολύτως, ἀποσκιρτῶ, παραιτοῦμαι, π. χ. ἐκ τῆς τάξεως, Ἡροδ. 9, 58. ἤτοι λειποτακτῶ· καὶ τροπκ. «μεταστῆναι τοῦ βίου (ἢ καὶ δίχα τοῦ, βίου)», ἀντί, θανεῖν.

Μεθό, ἀντί τοῦ, Μεθ' ὅ· Μετά τό ὁποῖον, ἢ ἀφ' οὗ ἴδε μετά πρόθ. μετά αἰτιατκ. Γ. 4.

Μεθοδεία, ἡ, (μεθοδεύω), ταὐτόν τῷ, τέχνη. Ἀπάτη, πανουργία, δόλος, Ν. Δ.

Μεθόδευμα, τό, ταὐτόν τῷ, Μέθοδος, Νικήτ. Χρον. κά. 3.

Μεθοδευτής, οῦ, ὁ, Ὅστις ποιεῖ, μετέρχεται μέ τέχνην καὶ μέθοδον· ὅστις μεθοδεύεται, Εὐστάθ. ὅθεν

* **Μεθοδευτικός**, ἡ, ὁν, Ἀνήκων εἰς μεθόδον κατάλληλος τῇ μεθόδῳ, τῇ τέχνῃ, τακτικός, Ἀγαθαρχ. ἐρ. Ἁλ. σ. 50. Hudson.

Μεθοδεύω (μέθοδος), Κατόπι ὑπάγω διά νά φέρω τινά, ἢ νά εὕρω αὐτόν· ὅθεν, ἰχνηλατῶ, ἐποδιώκω. 2) διά τάξεως ἢ κανόνος, ὅ ἐστι διά τῆς μεθόδου πραγματεύομαι, καὶ ἐξετάζω ἀντικείμενόν τι, ὡς τό, «Μεθοδεύειν ἐπιστήμην», ὅ ἐστι, μεθοδικῶς πραγματεύεσθαι· καθόλου, ἐπιμελῶς, ἐσκεμμένως, ἐπιχειρῶ, πράττω τι, μετέρχομαι. «Μεθοδεύοντάς τι τῶν χρησίμων», Διόδωρ. Σικ. ς'. 16. ὅθεν, μεταχειρίζομαί τινα δολίως, καταφέρω τινά μέ πανουργίαν, ἀπατῶ, αἰτιατικῇ, καὶ παθ. παρά Χαρίτ. σ. 166. «Πῶς μεθοδεύεται γυνή», πῶς πρέπει νά μεταχειρισθῇ τις τήν γυναῖκα διά νά δυνηθῇ νά πλησιάσῃ πρός αὐτήν.

Μεθοδηγέω, ὦ. Εἰς ἄλλον τινά δρόμον φέρω, γυρίζω, στρέφω εἰς ἄλλον δρόμον, κάμνω νά πάρῃ ἄλλον δρόμον, Ἀνέλεκτ. β'. 196.

Μεθοδικός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίῤῥ. Μεθοδικῶς. Ὅστις πράττει, ἢ πραγματεύεταί τι, ἐξετάζει κατά τινας κανόνας καὶ σύστημα, κατά τήν μέθοδον. 2) παθητ. ὅστις ἐπραγματεύθη, ἐπράχθη κατά τήν μέθοδον ἢ μέ μέθοδον.

Μεθόδιον, τό· ταὐτόν τῷ, Ἐφόδιον, Ἡσύχ. καὶ Μαρμ. Ὀξων. σ. 8.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, = μεθοδευτής, Ἡσυχ.

Μέθοδος, ου, ἡ (μετά, ὁδός). Τό πορεύεσθαι, ὑπάγειν κατόπι τινός διά νά φέρῃ τινά, ἢ νά ζητήσῃ, εὕρῃ, φθάσῃ, πιάσῃ αὐτόν. «Τήν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται», Σουίδ. ἐν Λ. Ζεύγος· ἀντί τοῦ, ἔρχονται διά νά, πάρωσι τήν νύμφην. 2) τό ἐξετάζειν, ἔρευναν· ἐποδιώτειν· ἐξαιρτ. 3) τό ἐξετάζειν ἐν σκοτεινόν, ἐπιστημονικόν ἀντικείμενον, τό ἐξακολουθεῖν μίαν ἰδέαν, «Μέθοδον ποιεῖσθαι», κάμνω ἐξέτασιν, Πλάτ. Σοφιστ. 31. καὶ ἐν παραγρ. 5. «Μέθοδοί σοφιστοῦ», ἡ ἔρευνα καὶ ἐξέτασις τῆς φύσεως τοῦ σοφιστοῦ, τήν ὁποίαν παραβάλλει ὁ Πλάτ. μέ τό, Ἰχνηλασία· καὶ ἐντεῦθεν ἐν §. 35. «Μήποτε ἐκφυγὼν ἐπεύξηται τήν τῶν αὐτῶν δυναμένων μετέχειν καθ' ἑκάστα τε καὶ ἐπί πάντα μέθοδον· παρεκπλησίως τῷ ἐν §. 3. «Περί τινος τῶν φαύλων μετιόντες πειρασθῶμεν παράδειγμα αὐτοῦ θεῖσθαι, κάποιόν τι κοινόν ἀντικείμενον ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζειν· καὶ ἐντεῦθεν ἅρπ, μέθοδος, μεταφορικῶς, ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ὁπουδήποτε ἐπιτηδεύεται τινος ἀντικειμένου· ἔτι δέ σημαίνει 3) καὶ αὐτόν τόν δρόμον καὶ τόν τρόπον τῆς ἐξετάσεως· καθόλου δέ, τρόπος τις τοῦ λέγειν, ἐξετάζειν, πραγματεύεσθαι ἢ τοῦ ποιεῖν τι, κατά τινα τάξιν καὶ κανόνα. 4) λέγεται καὶ ἡ περί τινος ἀντικειμένου ἐπιστημονική πραγματεία· βιβλίον, σύγγραμμα. 5) παρά Ῥήτορσι, τρόπος ἐπιστημονικός τοῦ πῶς δεῖ τά νοήματα ἐξαγεῖν.

Μεθολκή, ἡ (μεθέλκω). Τό ἕλκειν, σύρειν, ἢ βαρύνειν τι πρός τό ἄλλο μέρος, τό νά ἦναι βαρύτερον ἀπό τό ἓν μέρος.

Μεθομιλέω, ὦ. Μέλ. ήσω, μετά ὅστιν. ταὐτόν τῷ, ὁμιλέω. Συναναστρέφομαι μετά τινος, ἢ μετ' ἄλλων, ἔχω ἐπιμιξίαν, ἢ εἶμαι συντροφος ἄλλων, μεταξύ τινων εἰμί, Ἰλ. Α, 269. «Τοῖσιν ἐγώ μεθομίλεον».

* **Μεθόπιον**, τό, = μετόπη, Ἡσυχ. ἀμφ.

* **Μεθοπωρον**, τό, ἀντί μετόπωρον, Ἡσυχ. ἴδε Μετόπη.

Μεθορία, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, Μεθόριος.

Μεθορίζω (ὁρίζω). Συνορεύω· καί, μετέχω. Ἡσ.χ.

Μεθόριος, ία, ιον· ἡ, Μεθόριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁριζων, συνορεύων, μεσόριος, τόν ὅρον, τό σύνορον ποιῶν· ὅθεν, διαχωρίζων τούς δύο τινῶν ὅρους, π. χ. «Μεθόριος ποταμός· οὕτω καί, τά μεθόρια (χωρία)», τά μεταξύ τῶν ὁρίων, τά σύνορα. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ὁ. 16. καί «Μεθορίᾱ, ἡ, ὑπακουομ. τό, χώρα, ἢ γῆ, ἡ τό σύνορον ποιοῦσα. 2) οὐσ. μεθόριον, σύνορον· καί τροπ. τό μεθόριον ζωῆς καί θανάτου, ἀντί, ὁ ἄνθρωπος.

Μεθορμάω, ὦ (ὁρμάω). Βάλλω τινά ἐκ δευτέρου εἰς ὁρμον, ἐκ νέου ἁρμίζω, ὑποχρεώ πάλιν νά κάμῃ πίστωσιν ὅρκου, μετά αἰτιατ. προσώπου, Ἀππιαν.

Μεθορμάω, ῶ, Μ. ήσω (ὁρμάω). Διώκω, ὁρμῶ τινα κατόπι τινός. Παθητ. Κατόπιν τινος ἀγωνίζομαι, ἐρμῶ, κατόπι τινός τρέχω, ὑπάγω· καταδιώκω, κυνηγῶ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τόν μετοχ. παθητικόν ἀόριστον, μεθορμηθείς, ἐπί τῇ σημασίᾳ, κατόπιν ἀγωνιζόμενος, καί ἐποδιώξας, Ὀδ. Ε, 325. Ἰλ. Τ, 192.

* **Μεθορμέω**, Μ. ήσω (ὅρμος). Ἀρμενίζω ἀπό ὅρμου εἰς ὅρμον, ἀπό ἕναν εἰς ἄλλον.

Μεθορμίζω (ὁρμίζω). Φέρω ἀπό ἕνα ὅρμον εἰς ἄλλον ἐπιτηδείον διά νά ῥίψω τήν ἄγκυραν· παρά Ξενοφ. Ἑλλ. Β. ά. 25. «Οὐκ ἐκ καλῶ ἔφη αὐτούς ὁρμεῖν, ἀλλά μεθορμίσαι εἰς Σηστόν παρῆνει». Ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. 37. ἀντί τούτου τάσσει «Μεθορμίσαι τόν στόλον· ἂν ἔμοιγε παρατηρῇ τό, στέλνω, τότε πρέπει νά ἀχθῶμεν τήν ἀναγνωσιν τοῦ Βουδαίου «μεθορμῆσαι, ἤ ἐστι, μετάγομαι, μεταφέρομαι, ἐκβαίνω ἀπό ἕνα ὅρμον καί ὑπάγω εἰς ἄλλον· ἐν ᾧ τό, μεθορμίζω, σημαίνει τό, φέρω ἀπό τινος ὅρμου εἰς ἄλλον· μεταφορικ. ἀπό τόπου εἰς ἄλλον τινά τόπον, ἢ ἀπό καταστάσεως εἰς ἄλλην κατάστασιν φέρω· ὁ δέ τόπος, ἔνθεν μεταφέρει τίς τι, τάσσεται κατά γενικ., Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 442. καθόλου, μεταβάλλω. «Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμισθείσα», Εὐριπ. Ἄλκ. 801. Μέσ. ἁρμενίζω ἀπό λιμένος, ἢ μέρους θαλάσσης εἰς ἄλλον λιμένα, ἢ μέρος. «Μετορμίζεσθαι ἐκ ἢ ἀπό — εἰ — », Ἡροδ. 2, 115. 7, 182. καί τροπκ. γλυκύτατα, ξεμπερδεύομαι· π. χ. «Μεθορμίσασθαι τῆς δεινῆς συμφορᾶς», Εὐρ. Μηδ. 258. καί, 443. «Μεθορμίσασθαι μαχῶνος.

Μέθυ, υος, τό. Οἶνος, Ἰλ. Η, 471. «Δῶκεν Ἰησοῦσης ἀγάρᾳ μέθυ, χίλια μέτρα· καί, Ι, 469. «Πολλοῖσιν ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος», καὶ ἐντεῦθεν τό, μεθύω, μεθύσκω, μέθη. (ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ὀνομ. καί αἰτιατ.). Πιθανῶς ἐλέγετο κάθε ποτόν μέθην προξενοῦν, καί καταρχάς τό, μελίκρατον, ἤτοι τ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ μέλιτος μετὰ ὕδατος βεβρασμένον ποτόν. (ἐκ τοῦ μέθυ τὸ Λατιν. temetum, temulentus.)

Μεθυδότης, ἡ, Μεθυδώτης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, Ἀνέλεκτ. β'. 517. ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Μεθυδριάς, άδος, ἡ, νύμφη, ταὐτὸν τῷ, Ταδριάς, Νύμφη τοῦ νεροῦ, ἐκ τοῦ ὕδωρ (καὶ, ἐφυδριάς, καθυδριάς), Ἀνέλεκτ. α. 489. ἀρ. 12.

Μεθυμναῖος, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Παρὰ Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ, μέθυ (προβλ. συμπ. γ'. 2.) ὅτι μεθ' ὕμνων ἤλθεν, τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην εἴρηται· κάλλιον δὲ τό, ὁ μετὰ μέθης ὑμνούμενος. Κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς πόλεως Μεθύμνης ἐν Λέσβῳ.

*Μεθυπαλλαγή, ἡ, ὡς, ὑπαλλαγή, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 292.

Μεθύπαρξις, ἡ. Τὸ εἶναι μετὰ ταῦτα, ἡ μετέπειτα, μέλλουσα ὕπαρξις, ὁ μέλλων βίος, Ἰουστῖν. Μάρτ., ἐκ τοῦ

Μεθυπάρχω (ὑπάρχω). Μετά τινα ἄλλοι εἰμί, ὑπάρχω, ἢ γίνομαι, ἔρχομαι· μετὰ ταῦτα ὑπάρχω, Ἰουστῖν. Μάρτ.

Μεθυπέρβατος, ὁ, ἡ. Μετὰ ὑπερβατῶν λέξεων ἢ συντάξεως, Γραμ.

Μεθυπήδηξις, εως, ὁ, ἡ (μέθυ πίδαξ). Ὁ οἶνον ἐκβλύζων, πηγάζων, βότρυς, ἐπίθ. τῆς σταφυλῆς, Ἐπιγράμ. Διοδώρ.

Μεθυπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὁ ὑπὸ τῆς μέθης, ἢ ἐν τῇ μέθῃ παράφορος, ζαλισμένος ὤν.

Μεθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πεπληγμένος, κτυπημένος, μεθυσμένος ὁπλ. Βαλλιμ. παρβ. οἰνοπλήξ.

Μεθυποδέομαι, ὡς μέσ. (ὑποδέομαι). Βάλλω ἄλλα ὑποδήματα, ἀλλάζω τὰ παπούτσια, δένω ἄλλα πέλματα, Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 544.

Μεθυποδύομαι. Μετέπειτα ἐνδύομαι, ἀμφ.

Μεθυπόστρωσις, ἡ (ὑποτρώγω). Ἡ μεταλλαγὴ τοῦ στρώματος, τῆς κλίνης, τὸ μεταλλάττειν τὸ στρῶμα, Ἱπποκρ.

Μεθύσης, ου, ὁ, ἐλεγκτὸς τύπος, ἀντὶ τοῦ, μέθυσος. Ὁ Λουκιανὸς περιπαίζει διὰ τούτου τὸν ψευδοσοφιστήν, παρὰ Σολοικ. 5. Lob Φρυν. ξ. 152.

Μέθυσις, εως, ἡ (μεθύω). Τὸ μεθύσκεσθαι, ἢ μεθύσκειν, τὸ εἶ ἦναί τις μεθυσμένος, ἢ νὰ κάμῃ τίς τινα μεθυσμένον. ἴδε Μεθύω.

Μεθύσκω, Μέλ. ύσω (μέθυ). Ποτίζω τινὰ οἶνον καὶ μεθύω αὐτόν· τροπ. ποτίζω· βρέχω κατὰ πολλά, κάμνω πολλὰ νοτερόν, παραγεμίζω μὲ ὑγρόντι, ἐμβρέχω. Παθητ. μεθυσμένος εἰμί, ἢ γίνομαι· καθόλου, συμπίνω, πίνω πολύ, μεθοκοπῶ, Ἡρόδ. 1, 133. τροπικ. εἶμαι γεμάτος· ἐξαιρ. ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. ἐμεθύσθην, Λίολ. ἀπαρ. ἀόρ. μεθύσθην ἀντὶ μεθυσθῆναι, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 366. πρβ. μεθύω. (τὸ Υ̓͂ψιλον ἐν τῷ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. βραχύ.) ὅθεν

Μέθυσμα, τό. Τὸ προξενοῦν μέθην ποτόν, Φίλ. 3. σ. 72. καὶ ἡ κατάστασις τῆς μέθης.

Μεθυσκόττεβος, ὁ, ἡ (κότταβος). Ὁ μεθύων ἐν τῷ παίζειν τὸν κότταβον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 535.

Μέθυσσος, ύσση, υσσον· ἡ, Μέθυσος, ὁ, ἡ (μεθύω). Ὅστις πίνει πολὺν οἶνον καὶ μεθᾷ, μεθυσμένος, ὅστις ἔχει τὸν ἐγκέφαλον τεταραγμένον ὑπὸ τῶν καπνῶν καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ οἴνου ἢ ὑπ' ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν· ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικῶν, Lobeck Φρυν. σ. 151. ἐπὶ ἀνδρῶν Meineke Μένανδρ. σ. 27.

Μεθυσοχάρυβδις, ιος, ἡ, Μεθύστρα, κωμῳδ. λέξις, καταφρονητικὴ ἐπὶ γυναικὸς μεθύστου, Φρυν. (α)

Μεθύστερος, έρα, ερον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ὕστερος, Σοφοκλ. Τραχ. 713. Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ, ἀργότερα, ὑστερότερον, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, Ἴων. Ὀμ. Δήμ. 205.

Μεθυστής, οῦ, ὁ (μεθύω), καὶ μεθυστήρ, ῆρος, ὁ. Μεθυσμένος, μεθυστικιάς, ὁ τὴν μέθην ἀγαπῶν, Ἐπίτητ. διατρ. σ'. ἀ. 7. ἴδε Μεθύστρια.

Μεθυστικός, ή, όν (μεθύω). Ὁ εἰς τὸ μεθύειν, ἢ εἰς μέθην ἀτέλειαν, ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτηδειότης, ἢ κλίτις ἔχων, ἐπιρρεπής. Πλάτ.

Μεθύστρια, ἡ. Ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον γυνή, Γλωσσάρ. Σηλ. τοῦ, μεθυστήρ.

Μεθυσφαλόω, ῶ. Ὑπό τῆς μέθης σφάλλω, κλονοῦμαι ἔνδην κἀκεῖσεν, κουτρουλιάζω. Ἀππιαν. Κυν. σ'. 204., ἐκ τοῦ

Μεθυσφαλής, ές, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ ὑπὸ τῆς μέθης σφάλλων, ὅστις ὑπὸ τῆς πολυποσίας κλονεῖται ἔνδην κἀκεῖσεν.

Μεθυτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μέθυ, ἀηλ. οἶνον τρέφων, παράγων, Ἀνθολογ.

*Μεθυχάρμων, ονος, ὁ, ἡ (χαίρω). Οἰνοχαρής, φίλος τοῦ μέθυος, οἴνου, Μανέθ. 4, 500.

Μεθύω. Ἄκρατον οἶνον (μεθυ) πίνω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πίνω κρασί· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι, μεθῶ, ἢ μέσως εἰμί, ἔχω τὸν ἐγκέφαλον βεβαρυμένον καὶ τεταραγμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἢ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οἴνου, Ὀδυσ. Σ, 240. ἀντίκ τῷ, νήφω, Θεόγν. 478. 627. 2) μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κατακυριεύουσι τὸν ἄνθρωπον, ἢ ἔξω φρενῶν ποιοῦσι αὐτόν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἔρωτος καὶ ἡδονῶν, εἶμαι ἄμετρος εἰς αὐτά, τὰ ἀπολαύω πέραν τοῦ μέτρου, ὅσ. τ. ἢ, περίτ. π. χ. «Μεθύει τῷ μισεῖσι τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος», Δημοσθ. κατὰ Φιλ. 1. 54. «Μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς», Φιλόστρ. Σοφ. Α'. κβ'. 1., ἀμέτρως παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν· παρὰ δὲ Ῥήτορσι, ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος, ἤτοι κατὰ κόρον στολισμὸς καὶ καλλωπισμὸς τοῦ ὕφους τοῦ λόγου· καὶ ἐντεῦθεν 3) τροπ. ἐκ τῆς φυσικῆς ποιότητος τοῦ οἴνου, τῆς ὑγρασίας, ἀντὶ τοῦ, εἶναι ἐμβρεγμένος, κατατοτισμένος κατάβρεκτος μὲ ὑγρόντι, ὡς παρ' Ὁμ. ἐπὶ δέρματος βοείου, Ἰλ. Ρ, 390. «Βοείη ἀλοιφῇ μεθύουσαι, πλήθουσα, πλήρης ἐλαίου χριστοῦ, ἀλείφατος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, εἶμαι πλήρης, ἢ χορτάτος ἀπό τι, ὅσ. ἢ καὶ γενικῶ, ὡς παρὰ Θεοκριτ. κβ'. 98. «Πλήγαις μεθύων», ἐμπεπλησμένος, χορτάτος ἀπὸ φαρμούς· καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1274. «Προσώπων ἡδονᾶ μεθύσσεται», ἀντὶ τοῦ, μεθυσθῆναι, κορεσθῆναι, ἐμπλησθῆναι. (Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι χρόνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ, μεθύσκω, τοῦ ὁποίου τὸ παθητ. δίδωσι τοὺς ἐλλείποντας τῷ μεθύω.) [υ–]

Μειαγωγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μειαγωγός). Φέρω τι μεῖον, μικρότερον. 2) τὴν τραγῳδίαν, ζυγιάζω αὐτήν, ὡς τὸ πρὸς θυσίαν ἀρνίον, κατὰ τὸ ζύγι τῶν κρεουργῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 798. ὅθεν, Μειαγωγία, ἡ· καὶ, Μειαγωγός, ὁ, ἡ (μεῖον, ἄγω), τὸ φέρειν, ὁ φέρων μεῖον. ἴδε ἐν τῷ, Μεῖον.

Μειδάω, ῶ. Μέλ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, μειδιάω. Χαμογελῶ, Γλυκογελῶ, ὑπογελῶ, Ὀμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀεὶ ἀόρ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 115. «Σαρδάνιον μειδήσαι (Ὀδ. Φ, 401.)», ἴδε Σαρδάνιον. Βάρχαρον μειδήσαι, ἀντὶ τοῦ χαμογελᾶν σαρκικῶς (φαγκρίζειν), σκωπτικῶς, Βαβρ. τροπικ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἀντὶ τοῦ, ἔχειν ὄψιν, ἰδέαν φαιδρὰν, γαληνιαίαν, καθὼς καὶ λέγεται, εἰρήνην γλυκὺ γελᾷ, καὶ ἡμέρα διαγελᾷ καὶ, γῆ γελᾷ. — Διακρίνουσι δὲ τὸ γελᾶν ἀπὸ τοῦ μειδᾶν, λέγοντες, ὅτι τὸ μὲν γελᾶν σημαίνει τὸ μετὰ βοῆς καὶ ἦχου γελᾶν, τὸ δὲ μειδᾶν ἐπὶ τοῦ γελᾶν ἄνευ ἤχου, πρᾶος, μαλακῶς, ὅ δ' καὶ ἠξίωσαν νὰ ἐτυμολογήσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, μὴ αὐδᾶν, ἄρα τό, μειδᾶν εἶναι σεμνότερον τοῦ, γελᾶν· ἐπίτηδες δὲ κεῖται ἐν Ἴων. Ὀμ. Δήμ. 204. «Μειδήσαι, γελάσαι ταν, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ ὀλίγου εἰς τὸν πολὺν γέλωτα. Συνώνυμον ὅστι τὸ μειδιάω, ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν τύπον μειδάω, Lob. Φρυν. σ. 83. ὅθεν

Μείδημα, Μειδίαμα, καὶ Μειδίασμα, τό. Ἥμερος καὶ γλυκὺς γέλως, χαμογέλιον. Ὁ Ἡσίοδ. Θεογ. 205. ἔχει καὶ τὸ πληθ. μειδήματα. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ, Μείδος, τὸ· ἀντὶ τοῦ, γέλως· καὶ ὁ Ἐτυμολ. μήθω, ἀντὶ τοῦ, Μειδάω· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον κύριον ὄνομα μήθυλος.

*Μειδίαμα, τος, τό (μειδιάω). [–υ–υ] καὶ

*Μειδίασις, εως, ἡ (μειδιάω), καὶ, Μειδίασμα, καὶ

*Μειδιασμός, ὁ, = μείδημα, Πολυδ. 7, 190.

Μειδιάω, άσω, = μειδάω, Ἰλ. Η, 212. Ψ, 786. (τὸ Ἄλφα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. μακρόν.)

*Μειδός, τό, = μείδημα, Ἡσυχ.

*Μειζονέκεις, ἐπίρρ. τοῦ μείζων. Περισσότεραις φοραῖς, πλεοναίως, Ἀντίζ. ἐλαττονάκις, Ἰαμβλ. ἀρ. σ. 134.

Μειζονότης, ητος, ἡ (μείζων). Τὸ εἶναι τὶ μείζονες, μεγαλητέρα ποσότης, ἢ μεγαλητέρα ἀριθμός, Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 115. ἀντὶ τῷ, ἐλαττοτότης.

*Μειζόνως, ἐπίρρ. τοῦ μείζων.

*Μειζότερος, νεωτ. συγκρ. ἀντὶ μείζων.

Μείζων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρρ. Μειζονιστί· μεγαλήτερος, Ἰωνικ. Μέζων· Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Μέσσων, κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ, μεγίων, συγκριτικοῦ τοῦ Μέγας, Ὁμ. ἴδε Μέγας, 6. α.

*Μείης, ὁ, ἀρχαῖος τύπος τοῦ, μήν, Πλατ. Ἱππιτ. σ. 409.

*Μείλαξ, ἀπκ. ἀντὶ, μέλας, μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 79. «Μείλανι πόντῳ».

*Μείλια, ων, τά (μειλίσσω, μείλιχος), ἴδε Μείλιον.

Μείλιγμα, τό (μειλίσσω). Πᾶν ὅτι χρησιμεύει εἰς ἐξιλίωσιν, ἡμέρωσιν, καταπράϋνσιν, ἢ εὐφροσύνην καὶ παιδιάν, Ὀδυσ. Κ, 217. «Δίδει γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ», πρὸς ἡδονὴν ὠφελήματα· εἰσὶ δὲ παρ' Ὁμ. ἡδύσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ αὐθέντης παύει τὴν πεῖναν τῶν τιμαλίων του. «Χρυσηΐδων μειλίγματα», παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1341. καλεῖται ὁ Ἀγαμέμνων, διότι ἠγάπα τὴν Χρυσηΐδα· ἢν ἐραστὴς αὐτῆς. «Νόσων μείλιγμα (παρὰ Νικ.)», θέλητρον τῶν ἀῤῥωστιῶν, ἤτοι ἰατρικόν. 2) εὐφραντικὸν ἄσμα, θελητικὴ ᾠδή, μέλος, ὕμνος· καθόλου, = μείλιγμα. 3) πληθ., καταπραυντικαί, περιοριστικαὶ ἐκφράσεις ἢ φράσεις, Λογγιν. 32, 3.

Μειλίκτηριος, ὁ, ἡ, καὶ, Μειλικτικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Μειλίκτηρίως (μειλίσσω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὐφράνῃ, θέλξῃ, ἢ νὰ διαλλάξῃ, δυσωπήσῃ, καθησυχάσῃ, καταπραύνῃ, ἐξιλάσῃ, ἐξευμενιτικός. «Τὰ μειλικτήρια», ὑπαρουσιαστ. ἴσως, τὰ πρὸς Ἱλασμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενα ζῶα.

Μειλίκτος, ὁ (μειλίσσω). Ἐξιλασμένος, ἢ εὐφραινόμενος. 2) τὸν ὁποῖον δύνανταί τι νὰ ἐξιλεώσῃ, καταπραΰνῃ, ἢ εὐφράνῃ, τερπνός.

Μείλιτρον, τό, = μείλιγμα, Ἀπολ. Ῥόδ. δ'. 712. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχυλ. Χοηφ. 30. καὶ Εὐμ. 107.

Μειλινοείς, εσσα, εν, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 178. ἀντὶ τοῦ, Μηλινοείς.

Μείλινος, ίνη, ινον ποιητ. ἀντὶ, μήλινος (μῆλα). Ἐκ μελίας ξύλου κατασκευασμένος, Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 13. Ἰλ. Τ, 361. Μείλινα δούρατα, ἀντὶ, δόρατα. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπίθ. τοῦ ἔγχους, δόρατος· ἐν Ὀδυσ. εὑρήται μόνον ὁ συνηθὴς τύπος μήλινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μειλίχιος, ὁ, ἡ, = μειλιχος. Γλυκύς, ἡδύς, προσηνής, πραΰς. »Ἀσονὰν μειλιχιονα«, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 234. ἐκ τοῦ, μείλι, ἡ μείλιαν, τό. ἴπου ἄλλοι, μείλιχον, ἀνάγν.

Μείλιξις, ἡ. (μειλίσσω). Ἡμέρωσις, καταπράυνσις, ἐξιλέωσις, εὐφροσύνη, ἡδονή, τέρψις.

Μείλιον, τό (μόνον ἐν τῷ πληθ. εὑρηται ἡ λέξις, ἐνιαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ.) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προξενήσῃ ἡδονὴν καὶ χαρὰν, ὡς ὦρα, χαρίσματα, παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται, κ. τ. τ. Ἰλ. Ι, 147. 289. »Ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω«, Ζέλως χαρίσει πρὸς τούτοις καὶ χαροποιὰ δῶρα, ἔνθα ὁ λόγος ἀπὶ προικὸς τῆς νύμφης, τὰ παρὰ τῷ ἀνδρὶ τῇ νύμφῃ διδόμενα ὥρα. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 135. καὶ, 146. »Μείλια χρυσοῖο«. λέγεται δὲ μείλια, καὶ τὰ κειμήλια, στολίδι, ἢ πράγματα διὰ παιγνίδια, κ. τ. τ. Ἰακ. Α. Π. σ. 544. 2) τὰ διδόμενα πρὸς ἐξιλέωσιν ἤτοι καταπραΰνσιν τοῦ ἀδικηθέντος ἐκ μέρους τοῦ ἀδικήσαντος ὦρα, (ὡς τὸ, δίκη), δι' ὧν πάσχει τις νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὰ φρονήματά του, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ νὰ συγκατανεύσῃ, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. δ'. 1549. καὶ ἐν γ'. 594. »Ἐοικότα μείλια τίσειν«, ἀντὶ τοῦ, δίκην, ἐξέδικησιν, ὃ ἡ ὀργισμένος καταπραΰνεται καὶ ἐξιλεοῦται.

Μειλίσσειε, Ἀπολλών. γ'. 1035. προστακτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μειλίσσου, μειλίττου.

Μειλίσσω. Μέλ. ξω· καὶ, Μειλίσσω, (ὡς τὸ κλίσσω, ἐλίσσω) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1030. Κυρίως σημαίνει τὸ, ποιῶ τι γλυκύ, ἡδύ, χαροποιῶ, ἡδύνω, εὐφραίνω καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρῶ πᾶν τὸ προξενοῦν ἀγάπην ἢ φιλίαν, ἤτοι τὸ χρήσιμον πρὸς ἀγάπην καὶ φιλίαν· μεταχειρίζομαί τινα φιλοφρόνως, φιλικῶς, μετὰ αἴτ. προσώπου, ὡς τὸ, θεραπεύειν, χαρίζεσθαι, καὶ, φιλοφρονεῖν. ἐξαιρτ. δὲ ὡς τὸ, ἐξιλεοῦσθαι, καὶ, καταπραΰνειν. »Τραπέζῃ μειλίξαντ' ἀποσπόμενα«, Θεόκριτ. ιγ'. 26. τὸν ξένον, τὸν φίλον τῆς τραπέζης (τὸν μεταφέρην) ἡγαπητῶς καὶ φιλοφρόνως δεξιοῦσθαι καὶ φιλεύειν. »Πυρὶ μειλισσόμενοι«, ἀντὶ τοῦ, χαρίζεσθαι πυρός, ὅ ἐστι, διὰ πυρὸς θάπτειν, διότι, καθὼς ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, διὰ τοῦ κατακαίεσθαι τὸ σῶμα, ἐξιλεοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνηκότος, Ἰλ. Η, 410. ὁ Αἰσχύλ. λέγει ἐπὶ ποταμῶν »Λιπαρεῖ χεύματι γαίας οὖδας μειλίσσειν«, ὅπου σημαίνει ἡ λέξις τὸ, διὰ πολλῶν πλημμυρῶν μαλακύνειν, ἥμερον καὶ καρποφόρον ποιεῖν τὴν γῆν. »Αὐτὰρ ἐγὼ κείνοισι τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι μειλίξων«, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 416., ἐγὼ θέλω τὸν καταπείσει διὰ νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' ἐν δ'. 408. »Μείλισσε χυτλοῖσιν, εἶναι αὐτὸ, ἐξιλέωσο, καταπράῢνον. Παλητ. μειλίττομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, ὑμν. Ὀμ. Δήμ. 291. Μέσ. ἡμερόνω μὲ καλὰ λόγια, μεταχειρίζομαι ἥμερα καὶ γλυκὰ λόγια, διὰ τῶν ὁποίων πείθω, καταπραΰνω καὶ ἐξιλεώνω τινὰ (ὁμιλῶ ἢ πέρνω τινὰ μὲ τὸ καλόν)· ἢ δίδω καλὰ λόγια διὰ κολακείαν, ὁμιλῶ πρός τινα λόγους, εἰ ὁποῖοι τῷ ἀρέσκουσι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Γ, 98. καὶ Δ, 326. »Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεσθαι, μή κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ διὰ καλλείπειν καὶ σέβας (ἀπὸ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐντροπήν σου) τὴν ἀληθειαν, καὶ ἂν αὐτὴ ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν εἶναι ἀρεστή· μὴ παραστήσῃς αὐτὴν πρὸς ἐμὲ μὲ μαλακοὺς καὶ ἐλαφροὺς λόγους, μὴ προστιθῇς ἀπάτην. Ἀντὶ τοῦ, Παρακαλῶ, κεῖται παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1210. »Δέχθαι μειλίξαντο συνημοσυνην«· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ε'. 650. »Μειλίξατο δέχθαι ἰόντεκα· καὶ ἐν γ'. 531. »Πυρὸς μειλίσσειν αὐτμήν«, ἀντὶ τοῦ, βιάζειν καταπραΰνειν. (τὸ, μειλίσσω, μειλιχος, μειλίχιος, κ. τ. λ. εἰσὶ συγγενῆ τῷ, μέλι, μέλω, ἁμέλγω, mulceo, mollis.)

Μειλίχη, ἡ, οὕτως ὠνομάζετο κατ' ἐντέρφειαν ὁ ἱμὰς, (τὸ λωρὶ) τῶν πυκτῶν, ἤτοι παλαιόντων μὲ τοὺς γρόθους, ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ αὐτοῦ μορφῇ, διότι δὲν εἶχεν ἔτι καθὼς ὕστερον, σαρφία, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο βαρύτερος καὶ βλαπτικώτερος. Παυσ. 8, 40, 3. παρλ. ἱμάς. (ε)

Μειλιχέα, ἡ (μείλιχος). Πραότης, ἱλαρότης, προσηνεια, μαλακότης, Ἰλ. Ο, 741. »Μειλιχίη παλέμοιον, ταὐτὸν τῷ, ῥαῦμία, ἤγουν, μαλακὴ μεταχείρητις καὶ φέρτιμον ἐν τῇ μαχῇ. τό νὰ μάχηταί τις ὁηλ. φαίδιμος τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἑαυτοῦ καθὼς καὶ ἐν Ἰλ. Ω, 739. »Μειλιχας ἐν δαὶ λυγρῇ«, ταὐτὸν τῷ, ῥαῦμοι· καὶ φιλοφροσύνη, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 280. »Φιλότητά τε μειλιχίην τε«.

Μειλίχιος, ία, ιον, ἡ, μειλίχιος, ὁ, ἡ. (μειλίσσω, μέλω). Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι πότος, ταὐτὸν τῷ, μελίφρητος, Σοφοκλ. Ο. Κ. 159. καὶ μετρρ. ἐπὶ ἡδέων, διαθέσεως καὶ κοινωνικοῦ βίου, εὐπροσήγορος, φιλόφρων, προσηνής, ἐπιεικὴς, γλυκύθυμος, εἰρηνικὸς, πρᾶος, γλυκὺς, χαρίεις, εὐάρεστος, καθευτικὸς, καλακευτικὸς, παρακαλεστικὸς, καταπραυντικὸς, μαλακὸς· ἑπομένως καὶ, ῥᾴδυμος, ὡς καὶ ἄλλως, γλυκύς. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνῆθ. μετὰ τῶν λέξεων, μῦθος, ἔπος, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 456. Ζ, 214. καὶ Γ, 431. »Πολλὰ δὲ μειλίχιοισι προσηύδων, μὲ φιλικοὺς καὶ ἀγαπητοὺς ἢ κολακευτικοὺς ἢ ἱκετικοὺς λόγους· καὶ, »Λίδοῖ μειλιχίῃ«, μὲ χαρίεσαν συστολὴν, Θ, 172. Ἡσιόδ. Θεογ. 92. (καὶ μόνον παρὰ μετγν. ἢν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.) 2) »Μειλίχια ἱερὰ«, ἐξιλεωτικαὶ θυσίαι, ἤτοι τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἐκκλοιτο παντελῶς χωρὶς νὰ μένῃ τι διὰ τὴν εὐωχίαν· καὶ 3) »Μειλίχιος Ζεύς«, ὁ προστάτης ἐκείνων, οἵτινες προσκαλοῦσιν αὐτὸν εἰς βοήθειαν καὶ ἐξιλέωσιν μὲ τοιαύτας θυσίας. »Μειλίχια τελεῖσθαι καὶ παραμύθια«, ὑπάρουμ. τοῦ, Ἱερὰ, Πλούταρχ. διότι τὸ, »Ζεὺς μειλίχιος« ἔχει ὁ Συγγραφεὺς τοῦ περὶ Κόσμου βιβλίου, Κεφ. ζ'. »Καθάρτιός τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέτιος καὶ μειλίχιος«, Ὁ Παυσν. α, 37. καλεῖ τὸν Ἀττικὸν βωμὸν τοῦ μειλιχίου Διὸς »Ἐπὶ τούτῳ Θησεὺς καθάρτιον ἔτυχεν. Ἐγνώριζον ἄτι καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸν μειλίχιον Δία, κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν Β'. δ'. 6. καὶ οἱ Ἀργεῖοι, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν β'. 20. λέγει· »Ἐπιτηδεύουσι καθάρσια ἄλλα, καὶ ἄγαλμα ἀνέθηκαν μειλιχίου Διός«. Κατὰ τὸν Θουκιδ. ἐν 1, 126. ἐβαπτίσθησαν τὰ Ἀττικὰ Διάσια εἰς τιμὴν τοῦ μειλιχίου Διός, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἔξω τῆς πόλεως, πιθανῶς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἐν α. 37. Ἐκ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀναβ. Ζ'. ἡ. 4. καὶ 5.) ῥήσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, Ζεὺς μειλίχιος, ἦν διάλυον διαφορετικὸν τοῦ, Διὸς βασιλέως, εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων λατρείαν· ἡ θυσία ἐγίνετο διὰ χοίρου, ὃς τις δίλυον ἐκαίετο, ὅπου ἀντὶ τοῦ, »Ὥπερ οἶκοι· ἀναγωστέον »Καὶ« ἃ εἰώθεισ. Ἐκ τοῦ Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ἐν Λ. »Διὸς κώδιονι γίνεται δῆλον, ὅτι ἀκαίνος, ὃς τις προσέφερε θυσίαν τινὰ ἱλαστικὴν, ἴστατο ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἱερείου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους ἐν Νεφελ. 407. ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος διακρίνει τὴν ἑορτὴν τοῦ μειλιχείου Διὸς, ἀπ' ἐκείνης τῆς τῶν Διασίων, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει καὶ τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ πρὸς τοὺς καταχθονίους θεοὺς γινομένῃ θυσίᾳ, ἕκαστο ὅλον τὸ ἱερεῖον, καὶ οὐδὲν ἔτρωγον ἐξ αὐτοῦ, καθὼς λέγει καὶ ὁ Βιργλ. ἐν Αἰν. ς'. 253. Solida imponit taurorum viscera flammis, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀργον. γ'. 1032. καὶ 1109, ὃς τις καὶ διεξοδικώτερον περιγράφει τοῦτο, καὶ μάλιστα τὸ ὀνομάζει »Ἀδαίστον ὠμοσιτήσιον«. καὶ διὰ νὰ καίηται ταχύτερον τὸ θῦμα, ἔχεον ἐπ' αὐτοῦ ἔλαιον. Κατὰ τὸν Πτολέτρχ. προβλ. συμπ. ς'. 8. ἔθυον οἱ Ἴωνες τῇ »Βουβρώστει ταύρου μέλανα, καὶ κατακόψαντες, αὐτόθορον, ὁλοκαυτοῦσιν«, παρβλ. μείλιχος.

Μειλιχόηπυς, υος, ὁ, ἡ (ἠπύω). Ὁ γλυκείαν, ἡδεῖαν, ἐρασμίαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Μειλιχόθωρος, ὁ, ἡ (θώρων). Γλυκεῖα θώρα διανέμων, γλυκυχαρίζων, Ἀθην. σελ. 29. καὶ παρὰ Πρόκλῳ Λυκίου Ἔπιγρ. (Ἀνθλ. β'. 442.).

ἐπίθετον τοῦ οἴνου, οἴνοις, θώρων μειλίχιον, γλυκύς, μαλακὸς οἶνος.

*Μειλιχομείδης, ου, ὁ, καὶ

Μειλιχόμειδος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὁ εὐνοϊκῶς καὶ γλυκέως χαμογελῶν, πραΰγελως, ἡδύγελως, Ἀλν. παρβ. Ἑρμᾶν. στοιχ μετρ. σ. 642, 812. καὶ Ἡφαιστ. μετρ. 47. ποιητ.

Μειλιχόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ πραΰς, ἡδύς, χαρίεις κατὰ τὸ φρόνημα, πραΰνους, Ἡσυχ.

Μείλιχος ὁ, ἡ, ταὐτον τῷ, μειλίχιος, Ὅμ. ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπὶ προσώπων· ἐν Ὀδυσ. Ο, 37. »Μείλιχον ἔπος, ἔργον· καὶ πληθν. μείλιχα, Ἡσ. Θεογ. 84.

Μειλιχόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ), ταὐτὸν τῷ, μειλιχόγηρυς, Σαπφὼ παρ' Ἀριστειδ. ὁ, Ἐπιστολ., 10.

*Μεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀκαρεμφ. τοῦ μένω, Ὅμρ.

Μεῖον, ονος, τό, οὐδετρ. τοῦ, μείων. Μειρότερον, ἔλαττον, Ξενοφ. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπαλείτο οὕτω καὶ τὸ ἱερεῖον, (ὅπερ ἦν πρόβατον), τὸ ὁποῖον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν τρίτην τῶν Ἀπατουρίων ἡμέραν, Κουρεῶτις λεγομένην, κλ-δ' ἦν ὁ παῖς ἐγκατετάττατο ὑπὸ τῶν φρατόρων εἰς τὸν κατάλογόν των, ἐπροσφερεν αὐτοῖς ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ὡς ὦρον ἢ θυσίαν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ διορισμένον βάρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐζυγιάζετο τὸ θῦμα ἔμπροσθεν τοῦ πατρός, καὶ οἱ φράτορες ἐφώναζον »Μεῖον, μεῖον«, ἐλαφρόν ἐστιν. Ἐκεῖνος, ὃς τις ἔφερε τοῦτο τὸ θῦμα καὶ ἄφινε καὶ ἐζυγίαζον αὐτό, ἐκαλεῖτο μειαγιογός, ἡ δὲ προσφορὰ αὐτὴ, μειαγωγία, καὶ τὸ προτιθέμενον αὐτὸ μειαγωγεῖν. Τοῦτο τὸ μεῖον ὠνομάζετο καὶ κουρεῖον. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Μεῖον, τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖζον ἀποδεδειγμένου τινὸς σταθμοῦ, ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες, εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο παρέχων«. Ἐντεῦθεν μετφρ. »Οὐδεὶς στρατὸς δύναται ὥσπερ μειαγιογὸς ἑστιὼν τῆς τοῦδε νίκης πλέον« ἀλκύναι σταθμόν«. Κύπαλις παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 798. »Μειαγωγήτωσι τὴν τραγῳδίαν, ᾄδουσι σταθμήτει ζυγίσασι τὴν τραγῳδίαν καθὼς ποτὲ οἱ φράτορες τὸ μεῖον. Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστολ. 147. μεταχειρίζεται τοῦτο τὸ ῥῆμα οὐδέτ. ἀντὶ τοῦ, ὀλιγώτερον ζυγιάζει.

Μεῖον, τό, = μεῖον.

Μειονεκτέω, ὦ (μείον, ἔχω). Ἔχω ὀλιγώτερον τοῦ ἀναγκαίου, ἢ παρὰ ὀλίγον, ἔλειψα πάγχυ, ἢ ζημιόνομαι, μοὶ γίνεται ἀδικία εἴς τι· ἢ, νικῶμαι, καθὼς ἐν τισι χρισολογίᾳ, ἀγῶνι, μάχῃ· ἢ δὲν εὑρίσκω τὸν λογαριασμόν μου εἰς τι· ἀντίθετα τῷ, πλεονεκτέω. ὧδε

Μειονέκτημα, τό, ἀντίκειται τῷ, πλεονέκτημα. Ζημία, ἢ ὁπόταν τις ἔχῃ, ἢ ἀποκτᾷ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος.

Μειονέκτης, ου, ὁ (μείον, ἔχω), ἀντίκειται τῷ, πλεονέκτης. Ὅς τις ἔχει ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, ὁ μὴ εὑρίσκων εἴς τι τὸν λογαριασμόν του, celui qui a le dessus, se trouve court. Ἀνώνυμ. παρ' Λιδρονίκ.

Μειονεξία, ἡ, ἀντίκ. τῷ, πλεονεξία. Τὸ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος ἔχειν, ταὐτὸν τῷ, μειονέκτημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μειόνως, ἐπίρ. τοῦ, μείων. Ὀλιγώτερον ἐλαττον, παρὰ πλῆθος.

Μειότερος, α, ον. Μικρότερος, ἐκ τοῦ μείων, συγκρ. τοῦ μικρός· ποιητ.

Μειουρία, ἡ. Ἡ κοντότης, κολοβότης τῆς οὐρᾶς ἄλλως, μυουρία· καὶ

*Μειουρίζω. Κάμνω τὴν οὐρὰν κοντοτέραν, κολοβόνω· καὶ, μυουρίζω, ἐκ τοῦ

Μείουρος, ὁ, ἡ (μεῖον, οὐρά). Ὁ ἔχων κοντὴν, κολοβὴν οὐρὰν, ἡ κολοβὸς κατά τι μέρος, ἄκρον. «Σπίγοι μείουροι, παρὰ Γραμματ. οἱ ἐξάμετροι, οἵτινες ἐν ἑνὶ τῶν τελευταίων ποδῶν φαίνονται ἔχοντες ἐν τῇ ἄρσει συλλαβὴν βραχεῖαν, Ἑρμ. στοιχ. Μετρ. σ. 356. κτ. γράφεται καὶ μύουρος.

Μειόφρων, ονος, ὁ, ἡ (μεῖον, φρήν). Ἐλαφρὸς καὶ ἐλάττων φρενῶν, ἐλαφρόγνωμος, παράμωρος, Ἡσύχ.

Μειόω, ῶ (μεῖον). Μικρότερον, ἢ ὀλιγώτερον, ἐλαττον ποιῶ· ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, μικροτερεύω. Παθητ. μειόομαι, οὔμαι, μικρότερος, ὀλιγώτερος γίνομαι, ὀλιγοστεύω, ἢ κατώτερος, ἀχρειότερος, χειρότερος εἰμὶ ἢ γίνομαι, ἐλαττοῦμαι, Ξενοφ.

Μειρακεύομαι, = μειρακιεύομαι.

*Μειρακίδιον, τό, = μειράκιον. (ι)

Μειρακιεξεμπάτης, ου, ὁ (μειρᾰξ, ἐξαπατῶ). Ὁς τις ἐξαπατᾷ, πλανᾷ τὰ μειράκια, Ἡγησάνδρος παρ' Ἀθην.

Μειρακιεύομαι (μειρᾰξ), ἀποθ. μέτ. Μειρακίευσα εἰμὶ· ὅθεν, πολιτεύομαι ὡς τὰ μειράκια, φέρομαι παιδικῶς, ἀνοήτως, ἠπαμῶς ὡς τὰ παιδία. «Πρεσβύται οἷς μειρακιευομένοις, ὅπου ἡ τοῦ Ἀλόου Ἐκδ. μειρακιευομένου, ἔχει.

Μειρακίζομαι, ἀποθ. μέτ. Μειρᾰξ εἰμὶ ἢ γίνομαι· ἐξαιρ. ἐκβαίνω ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν μειρακίων καὶ ἐμβαίνω εἰς ἐκείνην τῶν νεανίσκων, τῶν ἐφήβων. «Ὅσοι εἰς ἡλικίαν ἐμειρακίσαντο (Ἀρρίαν. Ἀλεξ. ε'.), ὅσοι ἐξῆλθον τῆς ἡλικίας τῶν μειρακίων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν τῶν νεανίσκων.

Μειράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Παιδίον, ἐξαιρ. ἀπὸ τῶν δώδεκα χρόνων μέχρι τῶν δεκαοκτὼ, adolescentulus, Λατ.

Μειρακιόομαι, οὔμαι, ἀποθ. μέτ. = μειρακίζομαι. Εἰμὶ, ἢ γίνομαι μειράκιον, Ξενοφ. Λακεδ. πολ. γ'. 1. «Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνουσιν.

Μειρακίπαη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Κόρη, θεραπαινὶς, κορίτση, νεᾶνις.

Μειρακίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ, ταὐτὸν τῷ, μειράκιον. Ὁ Θωμ. Μ. σ. 604. καταχρῆνται ταύτῃ τὴν λέξιν

Μειρακιώδης, ους, ὁ, ἡ (μεῖραξ). Ὅς τις φέρεται ὡς μειράκιον, παιδαριώδης. Ἐπίρ. μειρακιωδῶς, ὡς μειράκιον. Παρὰ ῥήτορσι σημαίνει τὸ, σφοδρὸς, δεινὸς, γενναῖος, ἀκμαῖος, εὐτονος. μειρακιῶδη πρέπειν.

Μειρακύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Μικρὸν μειράκιον, Εὐβουλ. Ἀθ. ζ. σ. 108. Β.

Μεῖραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ (εἴρω, λέγω, ὁμιλῶ, εἴρην, εἶρη, εἶραξ), ταὐτὸν τῷ, μειράκιον· λέγεται ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ γένους, κορασὶς, νεᾶνις Λουκ. Ψευδοστρ. 5. ἐξαιρ. περὶ τὸ ιδ' ἔτος τῆς ἡλικίας. – Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει κοινὸς μόνον ὡς θηλυκόν, ταὐναντίον δὲ, μειρακίσκος, ἐξαιρ. ἐπὶ παιδίων, Spohn de extr. Od. parte, σ. 120. (οὐ γραπτέον παροξυτόνως μείραξ) ὅθεν ἐλεγοὶ κωμικοὶ, πλὴν βάβαιξ ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὁ μεῖραξ, ἐπὶ τοῦ τὰ τῶν γυναικῶν πάσχοντος, Lobeck Φρυν. σ. 212. πρβ. κίναδος.

Μείρομαι. Λαμβάνω τι, πέρνω ὡς μερίδιον, ἐξαιρ. ἐκεῖνο, ἁπλῶ μοὶ πρέπει, καὶ συντάσσ. εἴτ. π. χ. «Ἴσον ἐμοὶ βατίλευε, καὶ ἡμῖσυ μείρεο τιμῆς (Ἰλ. Ι, 616.)», ἴσα μὲ ἐμὲ βασίλευε καὶ λάμβανε ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς μου· ὅθεν σημαίνει καὶ, λαμβάνω ἀπό τινος μέρος ἢ κλῆρον, ἢ ἀποκτῶ τι διὰ κλήρου, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ, μοιράζω διὰ κλήρου, μετὰ τὸν κλῆρον διαμοιράζεσθαι, ἐν ἑαυτοῖς ἐπὶ πολλῶν, Ἀρατ. Τούτου τοῦ ῥήματος ἐν χρήσει παρεκτὸς τοῦ ἐνεστῶτος, ὁ παρακ. ἔμμορα, καὶ ὁ β'. ἀόρ. ἔμμορον, πλὴν εὑρηται παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ. ἐκ τῶν δύο τούτων μόνον τὸ γ'. ἐνικοῦ ἔμμορε, καὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σημπ. παρακ. ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 189. Ὀδυσ. Ε, 335. Α, 838. Ἡσ. Ε, 349. Θεογ. 414, 486. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Α, 274. ἐπὶ σημπ. ὄντος ἀορ. ὡς, «Ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, ἔλαχεν, ἔλαβεν, ἀπῆλαυτε. Ὁ Ἀπ. ἔχει ἔμμορες, ὁ δὲ Νίκ. ἔμμορον· σημαίνουσι δὲ ὁ ἀόρ. καὶ παρακ. εἶμαι ἢ γίνομαι κοινωνός τινος πράγματος, ἀπολαύω, ἐξαιρ. διὰ κλήρου, καὶ συντάσσ. γεν. πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ. 2) Ὁ παθητ. παρακ. εἴμαρμαι ἐν χρήσει μόνον ὡς ἄπροσ. εἴμαρται, καὶ ὁ ὑπερσ. εἵμαρτο, καὶ σημαίνουσιν, εἶναι μοι διωρισμένον διὰ τῆς μοίρας, ἤτοι τύχης, μοῖ εἶναι γραπτὸν, μετὰ κίτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἰλιάδ. Φ, 281. καὶ Ὀδυσ. Ε, 312. Ω, 34. «Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἱμαρται ἁλῶναι, ἤτο τῆς μοίρας του, ἤτο γραμμένον, νά... καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 895. Μετοχ. εἱμαρμένος, ὡς, πεπρωμένος δῶρα θεῶν, Θεογ. 1027. καὶ συνήθ. ὡς ἐπίθ. ὀν. ἡ εἱμαρμένη, ὑπόστασις, μοῖρα, ἡ μοῖρα τοῦ κόσμου, ὡς τὸ, πεπρωμένη· ἐκ τοῦ, πέπρωται, ἴδε πορεῖν. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ, μεμόρηται, μεμορημένος, καὶ παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. γ'. 1119. μεμορμένος, Ἀλεξ. Αἰτωλ. 5, 33. Ἀν. Βρ. ι. σ. 520. (ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. γίνεται δῆλον, ὅτι ἡν ποτὲ ἐν χρήσει καὶ μετοχὴ. Ἐδῶ ΜΕΙΡΩ, μερίζω, ἐξ οὗ τὸ, μέρος, ὡς καὶ τὸ, μόρος, μόρα, μοῖρα, μορτός, καὶ τὸ Λατιν. mors ἐκ τοῦ, ἔμμορα, ἢ, μεμορμένος.)

*Μείρομαι, = ἀμείρομαι, ὅθεν, μειρόμενος, ἀμέτοχος, ὑστερημένος, μετὰ γεν. Ἀρατ.

*Μείρομαι, = ἰμείρομαι, μετὰ γεν. Νίκανδ. (ἄρα ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ προηγουμένῃ λέξει ἐθεώρουν ὅ, τε Ἀρατ. καὶ Νίκ. τὰ φωνήεντα α καὶ ι ὡς ψιλὰς εὐφωνικὰς προτακτικὰς συλλαβὰς, τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς εὐύνατο νὰ παραδέχηται ἢ παραλείπῃ κατὰ τὴν χρείαν.)

Μείς, μνός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, μήν. Ὁ μῆνας, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 11. Ἰλ. Τ, 117. «-- ὁ δ' ἑβδομος εὐτίτηει μείς». Ἡσιόδ. ἔργ. 559. «Μείς γὰρ χλεπώτατος οὗτος, ὁ Δηναιῶν, ἐπὶ καὶ Αἰολ. ὡς παρὰ Πινδάρ. Νέμ. 5, 82. καὶ Δωρ. μὴς, ὡς παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. ἐν τῷ, Ἡρακλειτ. Πυθε. κείται. 2) σελήνη, ἐξαιρ. αἱ διάφοροι φάσεις τῆς σελήνης, ὡς παρὰ Στοβ. ἐκλ. σελ. 556. «Μείς, τὸ φαινόμενον τῆς σελήνης πρὸς ἥλιε. — Τὴν δυτ. μεινὶ ἔχει μόνον μία ἐπιγραφὴ, ἀλλέως, ἀλλ' αἱ πλάγιαι πτώσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ, μήν (τὰ δὲ ἄλλα, κατὰ Böckh Staatshaush. 2. p. 395. προέρχονται τὸ, μείς ἐκ τοῦ ΜΕΝΣ, Λατ. mensis, ὡς τὸ, θείς, θέντος, ὥστε κινδυνεύει νὰ θεωρῆται ἡ δυτ. μεινὶ ὡς ἀνώμαλος, εἰ μὴ τὸν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκλάβῃ μέχρι τῶν τύπων.)

Μείστος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ μείων, μέγας Ε. Μ. Εὐστάθ. καὶ Ζωναρ.

Μείωμα, τό. (μειόω). Ἐλάττωμα, σμίερυμα, ἔλλειμμα, ὀλιγόστευμα, ἐξαιρ. τῶν ὑπαρχόντων Ξενοφ. Ἀναβ Ε'. ἡ. 1. «Ὥρλα τοιγαυλικῶν χρημάτων τὸ μείωμεν.

Μείων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ οὐδετ. Μεῖον, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ μικρός, ἢ καὶ τοῦ, ὀλίγος. Ὀλιγώτερος, ἐλάττων, μικρότερος, Ἰλιάδ. Β, 528. ἴδε ἐν τῷ, Μικρος.

*Μειώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Συγκριτ. τοῦ, κρώνυμος, Ἰαμβλ. ἐπὶ ἀριθμητικῶν σχέσεων.

Μείωσις, εως, ἡ (μειόω.) Σμίκρυνσις, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Μειωτικός, ἡ, όν καὶ ἐπίρρ. μειωτικῶς (μειόω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μείωσιν, ἐλάττωσιν.

Μειωτός, ἡ, όν. (μειόω). Ἐλαττωμένος, ὀλιγοστευμένος, μικροτερευμένος, καὶ ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, σμικρυνθῆναι.

Μελάγγαιος, Μελάγγειος, καὶ, Ἀττ. Μελάγγεως, ω, ὁ, ἡ (μέλας, γαῖα). Ἔχων χρῶμα, μαύρης γῆς, ἢ ὢν ἐκ γῆς μαύρης, λαρρᾶς, ἀραιᾶς, Ἡροδ. 4, 198. καὶ 2, 1. «Μελάγγαιος γῆ, χώρη, ἀραιά τις καὶ ἐλαφρὰ γῆ, μαυρόχωμα, μαύρη βαθή, Columell. γ'. ιά'. 6. terra pulla.

Μελάγκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ἔχων μαῦρον καρπὸν, Ἐμπεδ. σ. 32.

Μελάγκερος, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττικ. Μελάγκερως, ω. ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μαῦρα κέρατα ἔχων, μαυροκέρατος.

Μελαγκορυφίζω, Ἱερων πνευμ. σελ. 220. κελεύω ὡς τὸ πτηνὸν μελαγκόρυφος, Ἡρ. πνευμ. σελ. 220.

Μελαγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Μαύρην κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ἔχων. 2) ὁ μ., εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστφ. Ὀρν. 888. καὶ Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ἡ 3. τὸ ἓν τῇ συνηθείᾳ, Καλογρίτσα μελιτουργὸς, λεγόμενον. Motacilla atricapilla, Λιν.

Μελάγκραινος, ὁ, ἡ, ἡ, μελαγκράνιος. Πλήρης μένος ἀπὸ μελάγκρανον. «Ζῶμα, ἡ, ἅμμα μέλαγκρανίνου, ζώνη ἐκ βούρλων (βρύλων) πεπλεγμένη, Φιλήτας. ἐκ τοῦ

Μελάγκρανις, ιος, ἡ (μέλας, κράνος). Εἶδος βρύλων (βούρλου), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἔχει μαύρους κόμπους, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. δ'. 13. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. ὀρειλάνοι, ξύχοποι, ὅπου ἀναγνωστέον, ὀλικράνοι· δὲ παρὰ Θεοφρ. (αὐτόθ.) μελαγκρανισμὸς, εἶδος ἑρπυλμ. ἀνάγν. Ἴσως τὸ τοῦ Δινν. Sopoenus nigricans.

Μελάγκρηδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ὁ μέλαν κρήδεμνον ἔχων, φορῶν.

*Μελαγκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὁ ἔχων μαύρην βάσιν, ἢ μαύρας κρηπίδας, παπούτσια.

Μελάγκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ὁ μέλαν κρόκην ἔχων, ἤτοι μὲ μαῦρον φαιὰ ὑφασμένος. 2) ὁ μαῦρα ἱππία, ἅρμενα ἔχων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 86.

Μελάγχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ μέλαιναν μαύρην χαίτην, μαλλιὰ ἔχων, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 186. «Λίβας μελαγχαίτης», Εὐρ. Ἄλκ. 440. εἰλῆπται δὲ 2) τροπ. καὶ ἐπὶ τοῦ, βαθείαν καὶ μαύρην, ἤτοι μαύρα, πυκνὰ φύλλα ἔχοντος.

*Μελάγχειμα, ων, τα (μέλας, χεῖμα). Κηλίδες, μέρη, ἔνθα ἡ χιὼν τοῦ χειμῶνος δὲν ἐλειώνετο καὶ διὰ τοῦτο φαίνονται μαῦρα, οἱ χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς λαγωοὺς ἐν χειμῶνι ὡς στρῶμα, Ξενοφ. Κυνηγ. 8, 1. Ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναβ. Δ', ε'. 15. λέγει πάλιν γενικῶς· «Καὶ ἐπειδὴ ἐσθίοντες μέλαν τε χωρίον, διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα, εἶκαζον τετηκέναι.

Μελάγχιμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μέλας. Μαῦρος, ἐξαιρ. παρ' Εὐρ. Ἡλέκ. 513. «Μελάγχιμος ὄϊς», καὶ Αἰσχύλ. Ἱκετ. 719. «Μελάγχιμος ταῦρος». Ἰδὲ Valck. Φοιν. 375. (παρὰ τὸ μέλας, σχηματισθὲν ὡς τὸ, δύσχιμος ἐκ τοῦ δυσ-- Σφάλλουσι δὲ ὅλως, ὅσοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ εἶμα, χιτὼν, ἢ χεῖμα, χειμών κ. τ. τ.)

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ μέλαν χιτῶνα ἔχων, ἢ φορῶν, ὅθεν, μαυροφορεμένος, λυπημένος. «Μελαγχίτων φρήν», Αἰσχύλ. Πέρτ. 116.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελάγχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ μέλαιναν, μαύρην χλαῖναν, ἐπανωφόρεμα ἔχων, φορῶν.
Μελάγχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Μελαγχρινός, μαυρακίτρινος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. ἀντὶ, μελίχλωρος.
Μελαγχολάω, ῶ (μελάγχολος). Μαυρόχολος εἰμί, πάσχω ἀπὸ μαύρην χολήν· τροπικ. πάσχω ἀπὸ μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς εἰμι· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, σκυθρωπὸς, πρόσφρων, Ἀριστοφ. ὅθεν
Μελαγχολία, ἡ. Κυρίως πᾶσα νόσος, εἰς τὴν ὁποίαν χύνεται ἡ μέλαινα χολὴ εἰς τὸ αἷμα· ἰδιατρ. ὅθ, τὸ ἔχειν ἢ πάσχειν ἐξ αὐτῆς μελαίνης χολῆς· καὶ ἑπομένως ἀπ' αὐτοῦ, σκυθρωπότης καὶ, παραφροσύνη. ὅθεν
Μελαγχολικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. μελαγχολικῶς. Ὁ αὐτῆκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἄγων εἰς μελαγχολίαν, ἢ πάσχων ἀπὸ μελαγχολίαν.
Μελάγχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ πάσχων ὑπὸ μελαίνης χολῆς· καὶ, ἔχων τὸ πάθος τῆς μελαγχολίας, μελαγχολικὸς, σκυθρωπός. 2) ἀλειμμένος μὲ μέλαιναν χολήν, Σοφ. Τραχ. 573. ἔσθι ὁ μέλαινα χολὴν ἔχων. »Ἰὸς μελάγχολος« ἀλειμμένος μὲ μαύρην, ἤτοι φαρμακερὰν χολήν.
Μελαγχολόω, ῶ. μελαγχολικὸν ποιῶ, ἀμφ.
*Μελαγχολώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ποιότητος, διαθέσεως, εἴδους ὢν μελαγχολικοῦ.
Μελαγχρής, ους, ὁ, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ μελάγχροος Meineke Μένανδρ. σ. 281. ἔτι δέ, μελαγχροής, κατὰ συναλ. καὶ μελαγχροιής, ποιητ. (χροιά), καὶ μελάγχροος, — άγχρους ποιητ. (χρόα, χρόος), καὶ μελάγχρως, ωτος, καὶ ους, ὁ, ἡ καὶ — χροτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ μαύρου χρώματος, ἢ δέρμα, ἢ σῶμα, ἢ ἐπιφάνειαν ἔχων· μαυρόδερος, μελαγχρινός, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ, μελανοῦ χρώματος τῆς ὄψεως τοῦ διάφοντος ὡς ἐπιτοπλείστου εἰς ἐλευθέρου σέρα ἀνθρώπου. Ἡ λέξις μελαγχροιὴς ἔστιν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ χρώματος, τῆς ὄψεως ἑνὸς ἥρωος, Ὀδ. Π, 175. »Μελαγχρῆ μάζαν« παρ' Ἀθην. σελ. 60. καὶ, 161.
*Μελαγχροιής, ὁ, ἡ, καὶ
*Μελάγχροος, ὁ, ἡ, καὶ συναιρ. μελάγχρους, ποιητ. καὶ
*Μέλαγχρος, ὁ, ἡ (χρόος), καὶ
*Μελάγχρως, ωτος, καὶ ους, ὁ, ἡ (χρώς) = μελαγχρής.
Μελάγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός). Ὁ ἐκ μαύρου, χυμοῦ ἢ μὲ μαύρον χυμὸν ὤν, ὁ μέλαινα χυμὸν ἔχων.
Μέλαθρον, τό. Ὁ ὄροφος, τὸ ἔσωθεν μέρος τῆς σκεπαστῆς τοῦ σωματίου· ἐξαιρέτως δὲ ἡ τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον, ἡ μεσαία, μεγάλη δοκὸς, γρεντιά, ἡ ὁποία βαστᾷ τὴν σκέπην καὶ εἰς ἣν ἐγκλίνουσιν αἱ μικρότεραι γρεντιαί, ἄλλως, ὑπέρτονον, τό, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι καπνῷ αἰθομένου πυρός, Ὀδ. Θ, 279. Λ, 278. ὖμν. Ὁμ. Δήμ. 188. 2) τὸ ἐπὶ γρεντιῶν ἐπιστηριζόμενον ἄνω μέρος τῆς σκέπης, τὸ ἄξιέχον μέρος τῆς δοκοῦ. »Ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ« Ὀδ. Τ, 544. ὅθεν 3) ἐν γένει, σκέπη, Ἰλ. Β, 414. Ι, 204. 640. Ὀδ. Σ, 150. συνών. δὲ κατὰ συνεκδοχὴν, ὅλη ἡ οἰκία, τὸ ὀσπίτιον (κατὰ τὸ Ε. Μ. παρὰ τὸ, μελαίνω, καθότι, καπνῷ ἐξ Ἡρόδ. 8, 137. ὅθεν ἡ ἄγουσα εἰς τὴν καπνοδόχην τρύπα ἤτοι κατεσκευασμένη κατὰ τὴν σκέπην· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβάνουσί τινες τὸ ἐν Ὀσ. Χ, 239. »Αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον«, ἀντὶ, αἰθαλόεν μέλαθρον, ἢ ἐκ καπνιᾶς μαύρη τρύπα τῆς καπνοδόχης).
Μελαθρόφιν, Ποιητ. ἀντὶ, μελάθρου, Ὀδυσ. Θ, 279.
Μελαθρόω, ῶ (μέλαθρον). Διὰ μελάθρων, ἤτοι δοκῶν συνδέω καὶ στερεόω, παρὰ τοῖς Ο. γ'. Βασιλ. ζ'. 5.
*Μελαινίδες, αἱ. Εἶδος μελαίνης κόγχης.
*Μελαινόῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Μελανομίτης.
*Μελαινόφαιος, ὁ, ἡ (φαιός). Ἀσπρομέλανος, ὡς σῖκα, Ἀθην. σ. 78.
Μελαίνω, Μέλ. ανῶ, παθητ. παρακ. μεμέλασμαι, παθητ. ἀόρ. ἐμελάνθην (μέλας). Βάφω μὲ χρῶμα μαῦρον, μέλαν ποιῶ, μαυρίζω. τροπικ. »Μελαίνειν τὴν φράσιν« σκοτεινὴν ποιεῖν, ἢ μεταχειρίζεσθαι, ἔχειν σκοτεινὴν φράσιν. Παθητ. Βάφομαι μὲ μελανὸν χρῶμα, γίνομαι μαῦρος, ἐπὶ μελανοῦ αἵματος τοῦ δέρματος, ἀπεναντίας τοῦ λευκοῦ δέρματος, Ἰλ. Ε, 354. »Μελάνετο δὲ χρόα« μελανὸν, μαῦρον τὸ σῶμα αὐτῆς ἐγίνετο· καὶ ἐπὶ ἀνατραπείσης ἐν τῷ ὀργύειν γῆς, ἡ ὁποία μετὰ τὸ ἔργωμα ἐφαίνετο μαύρη, Ἰλ. Σ, 548. ἐπὶ πάγωνος, γιομένου διὰ τὸ αὐξάνον γένειον μαυροτέρου, Ἡσ. Ἀσπ. 167. ἐπὶ σταφυλῶν, ὅταν ὡριμάζωσι καὶ γίνονται μελανώτεραι, Ἡσ. Ἀσπ. 300. (πρβλ. τὸ καὶ αὐτὸ ἀμετάβατον, μελανέω. Ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. δὲν ἔχουσι τὸ ἐνεργητικόν.)
Μελαμβαθής, καὶ — δης, ῦς, έος, ὁ, ἡ (βάθος). Ὁ μέλαν βάθος ἔχων· βαθὺς καὶ σκοτεινὸς διὰ τὸ βάθος, Εὐριπ. Φοίν. 1024. »Σηκὸν μελαμβαθῆ«, ὅπου ἄλλοι, μελαμβαφῆ, ἀναγινώσκουσι.
Μελαμβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ μέλας, μαῦρος βαμμένος, μαῦρος.
Μελάμβιος, ὁ, ἡ (βίος). Σκοτεινὸς τὸν βίον, ἡ μελανός, Ἡσύχ.
Μελαμβόρειος, καὶ — ος, ὁ (βορέας). Ὁ μέλας βορέας (ὅ ἐστι, νεφελώδης), ὅστις φυσᾷ εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐν Γαλλίᾳ Ἰώσηπ. γ'. 3. καὶ 8'. 3. Διόδ. κ'. 74. ε. 26. Στράβ. δ'. σελ. 270. Γαλ. La bise.
Μελάμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὁ μετὰ ἢ ἐκ μαύρων ἀνθρώπων, ἢ κατοικούμενος ὑπὸ τοιούτων, ὁ μαύρους ἀνθρώπους ἔχων, Εὐριπ. Ὡς οὖσ. ὁ ἀράπης, Νέγρος.
Μελάμβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ἡ ἔχουσα μαύρους βώλους γῆ.
Μελαμπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μέλας καὶ πεπηγμένος, μαῦρος, καὶ πηχτός, καθόλου μαῦρος καὶ στερεός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 402. »Χαλκὸς μελαμπαγής«.
Μελάμπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ μέλανα πέπλον ἔχων, μαυρεσερμένος.
Μελαμπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὁ μέλανα πέταλα, ἢ μαῦρα φύλλα ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. 228. »Κλὼν μελαμπέταλος«.
Μελαμπόδιον, τό. Μέλας ἑλλέβορος, τοῦ ὁποίου τὴν χρῆσιν ἐδίδαξε δῆθεν πρῶτος ὁ μελάμπους, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. 9'. 11. Πλίν. κε. 5.
Μελαμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ μέλας καὶ πορφυροῦς καθόλου, μαυροκόκκινος, Πολυδ. δ'. 119. βαθὺς πορφυροῦς.
*Μελάμπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Μαυροπόδαρος, ἀρχαῖα ἐπωνυμία τῶν Αἰγυπτίων, Ἀπολλόδ. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, Ὀδ. Ο, 225.
Μελάμπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ μελανὰ, μαῦρα πτερὰ, πτέρυγας ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. 97. ὅπου πρότερον, μελάντερος, ἔκειτο.
Μελάμπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ μέλαιναν πυγὴν, μαῦρον κῶλον ἔχων. Ἐκ τοῦ Σουϊδ. καὶ ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 802. καὶ Ὄρν. 151. Λευκόπρακτος, καὶ παρ' Ἡσυχ. Λευκόπυγος, γίνεται δῆλος, ὅτι μελαμπύγους ἔλεγον τοὺς ἔχοντας μαύρας τρίχας εἰς τὸν κῶλον, ὅ ἐστι, τοὺς δασεῖς τὰς πυγάς, τοὺς ὁποίους καὶ ἐσέμιζον ὡς ἀνδρείους καὶ ἀπτοήτους. ὅθεν καὶ ἐπίθ. Ἡρακλέους, ἰδε Wess. Ἡρόδ. 7, 216. πρβλ. λάσιος. Ἀντίθ. τῷ, λευκόπυγος.
Μελάμπυρον, τό (πυρός). Μέλας πυρὸς, ζιζανίου τι, φυτρόνου μεταξὺ τοῦ σίτου, σαυλίτης, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 5. Melampyrum arvense, Λιν.
Μελαμφαής, έος, ὁ, ἡ (φάος). Ὅστις φαίνεται μέλας, ὁ, ἡ μαῦρος, μελανὸς, σκοτεινὸς, Εὐριπ. καὶ Ἁρπῖνον παρὰ Διοδώρ. Σικελ.
Μελάμφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μαῦρα φύλλα ἔχων· ὁ ὑπὸ τῶν φύλλων μαῦρος, σκοτεινὸς, ἰσχιασμένος· ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων, κατάσκιος ὑπὸ τῶν δένδρων, πολυδένδρος, ὡς, τῆς Λίτνης αἱ κορυφαί, Πινδ. Πύθ. 3, 51. »Χθὼν μελάμφυλλος«, παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Φοιν. 641. »Μελάμφυλλον, τὸν, εἶδος ἀκάνθης, Acanthos, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, παιδέρως, λέγεται, Διοσκορ. γ'. 19. Πλίν. κβ'. 22.
Μελάμφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ σκοτεινὴν, ἤτοι βραχυισμένην φωνὴν ἔχων, fusca voce.
Μελαμψηφίς, ίνος, ὁ, ἡ (ψηφίς). Ὁ μαύρας ψηφίδας, ἤτοι λιθαράκια ἔχων, Καλλίμ. 3, 101. Νόνν.
Μέλας, αινα, τό (οὐδέτερ. τοῦ, μέλας). Μαῦρον, μελανὸν, μαυράδα. 2) μελάνη, δι' ἧς γράφομεν, καὶ ἡ παρὰ Γάλλ. encre de Chine, κ. τ. τ.
Μελαψαΐστρ, έρος, ὁ (ἀστήρ). Σῖνος, εἶδος μελανοχρόου, καλοκαιρινοῦ σιταρίου, ὁ μαῦρον αἰσταρα ἤτοι ἄγανα ἔχων, μαυροσίτι, Γεωπον. γ'. 3. Παρ' Ἡσυχίῳ, μελαναιστήρ, κεῖται.
Μελαναιγίς, ίδος, ὁ, ἡ, ὀρθότερον δὲ, μελάναιγις, Spohn de extr. Od. parte, σ. 192. (αἰγίς). Μὲ μαύρην αἰγίδα, ἢ φορτώνουσα περιτειλιγμένος, ἐπίθ. τῆς Ἐριννύος, Αἰσχ. Θηβ. 701. 2) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις. 3) ἐλέγετο καὶ μελαναιγὶς οἶνος (Πλουτ. Συμπ. προβλ. 6, 7.), εἶδος μελανοῦ χρασίου.
Μελαναιετος, ὁ (αἰετός). Ὁ μέλας, μαῦρος ἀετός.
*Μελαναυγέτις, ιδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. ἐπίθ. τοῦ μελανανγής.
Μελαναυγής, ές, ὁ, ἡ (αὐγή), = μελαμφαής, Εὐριπ. Ἑκάβ. 151.
Μελανδείρας, ὁ (δειρή). Μαῦρην δειρὴν, λαιμὸν ἔχον εἴδος πτηνοῦ, Ἡσυχ.
Μελάνδετος, ὁ, ἡ (δέω, μέλας). Μὲ μαῦρα δεμένος, ἢ μαῦρον δεσμὸν ἔχων, περιδεμένος μὲ μαῦρον καπλάτσμα, κυρ. σιγηρὸν, ὡς, »Σάκος μελάνδετον«, Αἰσχ. Θηβ. 48. ὡσαύτως καὶ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ο, 713. »Μελάνδετα φάσγανα«, σιδηρόδετα, ἐνδεδεμένα σπαθιὰ σιδηρὰ κατὰ τὴν λαβὴν, ἔχοντα μελαίνας λαβὰς· μέλας γὰρ ὁ σίδηρος· καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ λαβὴ ἦν μεγάλη, ἐντεῦθεν προστίθεται, κωπήεντα, ἐπειδὴ συνών· κῶπαι καὶ λαβαί.
Μελανδίνης, ου, ὁ (δίνη). Ὁ μελαίνας, ἤτοι βαθείας δίνας, ἢ βαθέα κύματα ποιῶν, ὡς ὁ ποταμὸς, Διονύσ. περιηγ. 577.
Μελανδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὸ μέλαν δεχόμενος, περιαιρατῶν »Μελανδόκος κίστη, ἄγγος«, τὸ τὴν μελάνην περιχρατοῦν, ἔχον, μελανοδοχεῖον, καλαμάρι. »Πολύποινος, μὲ τρύπας, διὰ νὰ μπήγῃ τις καὶ βάλλῃ τὰ κονδύλια. πρβλ. μελανδοχεῖον.
*Μελανδόχη, ἡ (δέχομαι). Μελανοδοχεῖον, καλαμάρι.
Μελανδρύπις, οἱ. ὅδε ἐν τῷ ἑπομένῳ.
Μελάνδρυον, τό (μέλας, δρῦς). Ὁ κόκκος, ἢ ἡ ἐντεριώνη, τὸ ἐγκάρδιον, ἤτοι τὸ μέτρα τῆς δρυὸς, δι' οὗ γίνεται ἡ μέλαινα βαφὴ, ἀπ' οὗ παρ' Ὅμ. λέγεται ἀπὸ μέλαν δρυὸς, Ὀδ. Ξ, 12. καὶ, »πίτυος ἐκ μελανδρύου«, Αἰσχ. Φιλοκτ. παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. σ. 1748, 57. ἰδε δρῦς. 2) ἐκ τοῦ, μελάνδρυς, καλοῦνται ἔτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Χαροκοπ

καὶ τὰ τεμάχια τῶν ἁλιπάστων, ἁλατισμένων μερῶν τοῦ θύννου, μελάνδρυα, τά καὶ μελανόρυα, οἱ· καλεῖται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιος ἰχθὺς θύνιος, μελάνδρυς, ὁ· una melandrya pelle Martial. Ἀθήν. γ'. σελ. 121. »Μελάνδρυς δὲ τῶν μεγίστων θύννων εἶδος ἐστί, καὶ τὸ τεμάχη αὐτοῦ λιπαρώτερα· ἴσως ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν Λεπὶς, ἢ Ὄρκυνος, καλούμενος.

*Μελάνδρυος, ὁ, ἡ (δρῦς). Σκοτεινὸς ὑπὸ πυκνῶν φύλλων δρυός, Αἶσχ.

Μελάνδρυς, υος, ὁ, = τῷ πλέον ἐν χρήσει, θύννος. ἴδε Μελάνδρυον.

*Μελανειδέω (εἶδος). Φαίομαι μαῦρος.

Μελανειμονέω, ῶ (μελανείμων). Μαυροφορῶ, μαῦρα ἐνδύματα φορῶ, παρὰ Φωτ. Κώδ. σξ'. »Ἐπὶ δὲ τῷ Σωκράτους θανάτῳ λίαν ἐλυπήθη (ὁ Ἰσοκράτης), καὶ μελανειμονῶν προσῆλθε τῇ ὑστεραίᾳ. ὅθεν

Μελανειμονία, ἡ. Τὸ φορεῖν μαῦρα φορέματα, Νικήτ. Χρον. ις'. 5.

Μελανείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ μέλανα εἵματα, ἤτοι μαῦρα ἐνδύματα φορῶν, μαυροφορεμένος.

Μελανέω, ῶ (μέλας), τὸ αὐξέτ. τοῦ μελαίνω, ταὐτὸν τῷ, μελαίνομαι. Μελανὸς, μαῦρος εἰμὶ ἢ γίνομαι, μελανίζω, Ἰλ. Η, 64. »Μελάνει δέτε πόντος ὑπ' αὐτῆς«, ἐμελάνισεν ἢ ἐσκοτίσθη· δύναται δὲ νὰ ξεωρῆται, καὶ ἐνεστὼς τοῦ μελάνω, ὃν τρόπον ὁ Ὅμ. ἔχει κυδάνω καὶ κυδάνω· κατ' οὐδένα δὲ τρόπον δὲν πρέπει νὰ γραφῇ μελανεῖ. Ὁ Ἀρίσταρχος ἐξέλαβεν αὐτὸ μεταβατικῶς ὡς ἰσοδύναμον τῷ, μελαίνω, ἀναγνούς, μελάνει δέ τε πόντον, ὀηλ. φρίξ. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 4, 157. »Βένθος μελανεῖν.

Μελανηφάτος, ὁ, ἡ (μέλας, φατός). »Τμῆνος μελανήφατος«, Ὀρφ. ἀργ. 419. ὕμνος τις ἐπάνω εἰς τὸ μελανὸν χάος.

Μελανηφόρος, (φέρω). ποιητ. ἀντὶ, μελανοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ μελανὰ φέρων, μαυροφορεμένος, Ἐπιγρ.

Μελανθέα, ἡ (θέα). Ἡ θεωρία τοῦ μέλανος· ὡς καὶ τό, Λευκοθέα, ἡ θεωρία τοῦ λευκοῦ, Πλούταρχ. 7. σ. 734.

Μελανθέλαιον, τό. Ἔλαιον ἐκ μελανθίου.

Μελάνθεμον, τό. Εἶδος Ἀνθεμίδος, φυτόν τι, Διοσκ. 3, 154.

Μελανθής, έος, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ἀνθῶν μὲ μαῦρον ἄνθος· καθόλου, μέλας, μαῦρος βαμμένος· μαῦρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 161. πρβ. λευκανθής.

Μελάνθιον, τό· ἡ »Μελάνθιος πόα« (ἄνθος), εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ σπόρος εἶναι ἀρωματικὸς (μαυροκόκκιον ἢ μαυροκεφάλι), Nigella sativa, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α. 22. Διοσκορ. γ'. 93.

*Μελάνθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ) = μελανόθριξ.

Μελάνθρυον, τό· παρὰ Πολυαιν. δ'. γ'. 3. φαίνεται, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, μελάνδρυον, τὸ ἁλίπαστον τεμάχιον τοῦ θύνου.

Μελανία, ἡ (μέλας). Μελανιά, μαυράδα, ἡ μαυρίλα, ἐξαιρτ. μαύρη κηλίς, ἢ μαῦρον σύνορον, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 8. »Ὡς περ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ἐπὶ πολύ«.

Μελανίζω, ὡς τὸ μελανέω. Μελανὸς ἢ μαῦρός εἰμι· κλίνω εἰς τὸ μαῦρον.

Μελάνιον, τό. Ὅ ἐστι, μέλαν ἴον. Κυρίως ὁ μενεξὲς, καλούμενος· ἀντίκειτ. τῷ, Λευκόϊον, ὅ ἐστι, λευκὸν ἴον. (υυυν)

Μελανίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ μαύρους ἵππους ἔχων. »Νυξ μελανίππους«, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθήν. σελ. 469. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός. Ἰλ. (α)

*Μελανόγειος, ὁ, ἡ, = μελάγγειος.

Μελανόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ μαύρας γραμμὰς ἔχων, ἢ μὲ τοιαύτας ἐτχεδιασμένος.

Μελανοδοχεῖον, τό. Τὸ περιέχον τὴν μελάνην ἀγγεῖον, Καλαμάριον· ταὐτὸν τῷ, μελανοδόκος, καὶ συγκ. μελανδόκος καὶ τῷ, μελανδόκη.

*Μελανοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Μελανὸς τὸ εἶδος, Ἀριστοτ.

Μελανοείμων, ονος, ὁ, ἡ· Ταὐτὸν τῷ, μελανείμων.

Μελανόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 546. »Ναῦς μελανόζυξιν, ἢ μαύρη κωπηλατῶν καθέσματα (ζυγὰ) ἔχουσα ναῦς.

Μελανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μαύρος τρίχας ἔχων.

Μελανοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ μαύρην καρδίαν ἔχων, »Πέτρα μελανοκάρδιος Στυγὸς«, Ἀριστοφ. Βατρ. 470. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, σκληρός, τρομακτικὸς, σκληροκάρδιος, Ἀριστοφ.

Μελανοκόμης, καὶ μελανόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), Ὁ μαύρην κόμην, μαῦρα μαλλιὰ ἔχων.

Μελανόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ μαῦρον μαλλὶ ἔχων.

Μελανόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μαῦρα ὄμματα ἔχων, μαυρομμάτης.

Μελανονεκυοείμων, ονος, ὁ, ἡ (μέλας, νέκυς, εἷμα). Ὁ μαυροφορεμένος, ἤτοι λυπηρὰ καὶ νεκρικὰ φορέματα ἔχων, Ρωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1336.

Μελανονεφής, έος, ὁ, ἡ (νέφος), ταὐτὸν τῷ, Μελανονεφὴς, Γραμμ.

Μελανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μέλαν ποιῶν, μαυροποιός.

Μελανόπτερος, καὶ μελανοπτέρυγος, καὶ μελανοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτερὸν, πτέρυξ). Ὁ μαῦρας πτέρυγας, πτέρα ἔχων.

Μελανόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μαύρας ῥίζας ἔχων.

Μελανόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μαύρην σάρκα ἔχων, παρ' Ἀθην. σελ. 328. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, μελακός.

Μελανόστερνος, ὁ, ἡ, καὶ μελάνστερνος (στέρνον). Ὁ μαῦρον στέρνον, ἤτοι στῆθος ἔχων.

Μελανόστερφος, ὁ, ἡ (στέρφος) ποιητ. Ὁ ὢν ἀπὸ μαῦρον στέρφος, ἢ ὁ μαῦρον στέρφος, ἤτοι δέρμα ἔχων, Αἰσχύλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1348.

Μελανόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Ὁ μαῦρα στίγματα ἔχων.

Μελανόστολος, ὁ, ἡ (στολή). Ὁ μαύρην στολὴν ἔχων, μαυροφορεμένος, Πλούταρχ.

Μελάνοστος, ὁ, ἡ ἀντὶ μελανόστεος (ὀστέον), μαυροκόκκαλος, οὕτως ἐξέλαβεν ὁ Ἀριστ. ν' ἀναγνώσῃ ἐν Ἰλ. Φ, 252. »Μελανοστοῦ θηρητῆρος· ἄλλοι δὲ ἀρχαῖοι ἔγραψαν, μελάνοσος (ὄσσε), μελανόφθαλμος· ὁ δὲ Οὐόλφ. ἔχει τὴν ἀναγν. τοῦ Ἀριστάρχου, μέλανος, τοῦ θηρητῆρος· ὁ δὲ Spohn ἐν Νικηφ. Βλεμμ. σ. 25. προτιμᾷ τὴν ἀναγν. μελανόστης.

Μελανοσυρμαῖος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 857. καλοῦνται, »Μελανοσυρμαῖος λαὸς«, οἱ Αἰγύπτιοι· εἶπε δὲ τοῦτο ὁ Ἀριστοφ. κωμικῶς παίζων μὲ ἀστεῖαν ἔννοιαν, καθότι δύναται νὰ παραχθῇ εἴτε ἐκ τοῦ, σύρμα (τὸ κοντὸν σβαρνιζόμενον, συρόμενον φέρεμά τι κ.τ.λ.)· εἴτε ἐκ τοῦ, συρμαία (εἶδος καθαρτικοῦ καὶ κινητικοῦ τῆς κοιλίας, ἐκ μαύρου ῥαφάνου μὲ νερὸν ἁλμυρόν), τρόπον τινὰ μαυρόφορος, μαυρόστικτος, καθότι οἱ Αἰγύπτιοι ἔφεραν μαῦρα ἱστρικά.

Μελανότης, ητος, ἡ (μέλας). Τὸ εἶναι τοῦ μέλανος, μαυράδα, σκοτεινότης, σκοτάδι.

Μελανουρίς, ίδος, ἡ, ἰσαίτ. θηλ. τοῦ, μελάνουρος, ὁ.

Μελάνουρος, ὁ, ἡ (οὐρά) Ὁ μαύρην οὐρὰν ἔχων. 2) ὁ μελάνουρος, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἔχοντος κηλίδα μελανὴν ἐν τῇ οὐρᾷ, μελανούριον. »Μελανούρου ἀπέχεσθαι«, Πυθαγ. β) εἶδος φαρμακερᾶς ἐχίδνης.

*Μελανοτειχής, ὁ, ἡ, ἀντὶ, μελανοτείχης.

Μελανόφθαλμος (ὀφθαλμός). Ταὐτὸν τῷ, μελανόμματος.

Μελανόφλεψ, φλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ μαύρας φλέβας ἔχων.

*Μελανοφορέω. Μαυροφορῶ, ἐκ τοῦ

Μελανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φορῶν μαῦρόν τι, ἐξαιρτ. μαῦρα φορέματα.

Μελάνοφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ μαύρα ὀφρύδια ἔχων, μαυροφρύδης.

Μελανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ μελανὴν, μαύρην τὴν φρένα, τὴν ψυχὴν ἔχων, σκληροκάρδιος ὡς, μελανοκάρδιος.

*Μελανόφυλλος, ὁ, ἡ, = μελάμφυλλος.

*Μελανόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Μελανὸς καὶ χλωρός.

*Μελανοχρής, ὁ, ἡ, = μελαγχρής, Ἀττ.

*Μελανόχροος, ὁ, ἡ, = μελάγχροος. Μελαγχρινὸς τὴν ὄψιν, τὸ δέρμα, Ὀδ. Τ, 246.

*Μελανόχρως, ωος, ὁ, ἡ, = μελάγχρως, Ἰλ. Ν, 589. »Ἠώμοι μελανόχρωες«.

Μελανόω, ῶ (μέλας). Μέλαν, μαῦρον ποιῶ, μαυρίζω.

Μέλανσις, εως, ἡ (μελαίνω, μελαίνομαι). Τὸ ποιεῖν ἢ γίνεσθαι μαῦρον, ἀντίκ. τῷ, λεύκανσις.

Μελάνσπερμον, ἀντὶ τοῦ, μελάνθιον, ἄμπ.

*Μελάνστερνος, ὁ, ἡ, = μελανόστερνος.

Μελαντειχής, έος, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὁ μαῦρον τεῖχος ἔχων, μὲ μαῦρον τεῖχος κτισμένος, Πινδ. Ὀλ. 14, 28. »Μελαντείχεα δόμον Περσεφόνης (ἔνθα ὁ Boeckh ἐν ed. min. ἔγραψε μελανοτειχέα)«, ὁ. ἐ σκοτεινὸν καὶ στερρόν.

Μελάντερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ Μέλας. Ἰλ. ἴδε ἐν τούτῳ. »Μελάντερος πίστις«, Περιοιμένη ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν μεμελασμένων.

Μελαντηρία, ἡ (μελαντήριος, μελαντὴρ, μελαίνω) ταὐτὸν τῷ, χάλκανθος Διοσκορ. ε. 118), καλκάνθινον βαφὴ ἐκ χαλκοῦ, μελάνη τῶν ὑποδηματοποιῶν, καραμπογιὰ Τουρκ. καὶ ἐτομένως κάθε μαύρη βαφή.

Μελαντραγής, ὁ, ἡ (τραγεῖν, μέλας). Μαῦρος καὶ καλὸς ἐν τῷ τρώγειν, Ἀνάλεκτ. β'. 55. »Μελαντραγὲς σῦκον«, μαῦρον πρὸς τὸ φαγεῖν, μέλαν τράγημα, ἐπὶ τῶν κορακίων λεγομένων σύκων.

Μελάνυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ μέλαν ὕδωρ, ἤτοι μαῦρον νερὸν ἔχων, ἐπίθετον καπραίας καὶ βαθείας βρύσεως, Ἰλ. Π, 3. καὶ Ι, 14. »Κρήνη μελάνυδρος«.

Μελάνω. Μαῦρος εἰμὶ ἢ γίνομαι, Ἰλιάδ. Η, 64. Ἴδε Μελανέω. (υν-) ὅθεν

*Μελάνωμα, τος, τό. Μαυράδα. (υν-υ)

Μελανωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ μέλας, μαῦρος κατὰ τὴν ὄψιν. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, μελαψὸς, μελαχρινός.

Μελάνωσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μέλανσις.

*Μελάῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινὸν), ποιητ. Ὁ μαῦρον δέρμα ἔχων, Νόνν. 14, 305.

Μέλας, αινα· ὁ. Μέλαινα, αἰνης, ἡ. Μέλαν, ανος, τό. Μαῦρος, μελανὸς, σκοτεινὸς, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. »Μέλαν αἷμα, ὕδωρ γαῖα μέλαινα, καὶ τ. τ. σημαίνει δὲ κυρ. οὐχὶ εἰλικωμένος, ἀλλὰ λέγεται καὶ ἐπὶ χρώματος ἐρυθροῦ, γαλαζίου, ἢ φαιοῦ, τὸ ὁποῖον κλίνει περισσότερον εἰς τὸ σκοτεινόν. »Ναῦς μέλαινα, μαῦρον πλοῖον, ἐπίθετον τοῦ πλοίου, εἴτε ἐπειδὴ εἶναι ἀλειμμένον ἔξωθεν μὲ πίσσαν, εἴτε διὰ τὸ βαθὺ καὶ ἐπομένως σκοτεινὸν ἐρβαδὸν τοῦ πλοίου, εἴτε, ἀναλογώτερον τῇ Ὁμηρικῇ καὶ ὀρθότερον, διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ κάθε πλοῖον, ὅταν σταθῇ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν θάλασσαν, φαίνεται πως μαῦρον. 2) σκοτεινὸς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ολος, ἐξαιρτ. ἐπὶ μετεωροφαίρας καὶ ὅλων τῶν κατὰ ταύτην συμβαινόντων φαινομένων, τὰ ὁποῖα σκοτίζουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς ἔσπερος, νύξ, νέφος, κ. τ. τ. Ὅμ. 3) τροπ. π. χ. «Μέλας θάνατος», Ἰλ. Β, 834. Ὀδ. Μ, 92. «Μὴ μέλαιναι», Ἰλ. Β, 859. Ὀδ. Β, 168. καὶ ἀλλαχοῦ· ὠσαίτως καὶ, «Μέλαν κῆρ θανάτοιο, καὶ ἔχεος τερέλυ μέλαινα (Ἰλ. Π, 350. Σ, 22.)», ἐπειδὴ καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἐκφράσεις κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ σκοτισμοῦ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ζωῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μέλας ἐντελῶς ἐφάπτεται καὶ προσφυέστερον τὴν μεταφορικὴν ἐνέργειαν τοῦ, μελαίνων, σκοτίζων· ὡσαύτως, «Μέλαιναι φάλαι (Ἰλ. Δ, 117. 191. καὶ ἀλλαχοῦ)» σημαίνονται αἱ λίπαι καὶ φροντίδες, ἤτοι ἐπειδὴ κατάγουσιν εἰς μέλαιναν Ἅδην, ἢ ὀρθότερον, ἐπειδὴ εἶναι γνωμέναι μὲ σκότισιν τῶν αἰσθήσεων διὰ λειποθυμίας, ὥστε σκοτίζεται ἡ ὅρασις τοῦ ἀνθρώπου· καθόλου, σκοτεινός, φρικτός, ὠμός, λυπηρός, θλιβερός, ἀτυχής, τρόπον τινὰ σκοτισμένος ὑπὸ πόνου, καὶ φροντίδων, καὶ ἐκ τούτου συμβολικῶς, καθὸ τοῦ μαύρου χρώματος ἐμπεριλαμβάνοντος τὴν ἰδέαν τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας, ἡ μαύρη φορεσιὰ ἐσήμαινε μεγάλην λύπην, καθὼς τοὐναντίον τὸ λευκὸν χρῶμα ἐσήμαινε χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. β) ἐπὶ φωνῆς, σκοτεινή, βαθεῖα, βραγχώδης, Λατ. fuscus, Δίων Κάσσ. 61. «Βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα· ἀπειρίας τοῦ, λαμπρόν. γ) «Φρένες μέλαιναι, αἱ κατὰ βάθος ἐρευνῶσαι καὶ στοχαζόμεναι τὰ πράγματα, ἤτοι κοῦς τοιοῦτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ γνωρίσωσι τοῦ εὐκόλως, ὡς τὸ, βαθεῖαι φρένες, ἢ φυσιολογικῶς, ὀνομάζονται οὕτως, ὡς καὶ, ἀμφιμέλαιναι, ἐπειδὴ ἐν τῇ στερρᾷ τοῦ πάσσου γεμίζονται καὶ πληροῦνται ὑπὸ πόνου, θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας ἀγρίας, καθότι φρένες εἰσὶ τὸ διάφραγμα, ἐν ᾧ τὰ περισσότερα πάθη περισπῶσι τὴν καθολικὴν δύναμίν των. Ἀντίθ. τῷ, λευκαὶ φρένες, Πινδ. ὃ, ἐπὶ συγγραμμάτων, καὶ περιφόδων αὐτῶν, σκοτεινός, δυσληπτος, ὡς ὁ Διονύσιος, Stat. Sylv. 5, 3, 156. Ἰακ. Φίλ. Θεσσαλ. 44, 4. Πᾶν ὅλα ταῦτα τὰ σημαινόμενα αὐτοῦ, ἐστι κυρίως τὸ, λευκός. 4) συγγρ. μελάντερος, α, ον (ἐκ τῆς πρωτοτύπου μελανς), μαυρότερος. Ἰλ. Ω, 94. «Νέφος μελάντερον ὕδατι πίσσαν) Ἰλ. Δ, 277.)», μαυρότερος ἀπὸ τὴν πίσσαν, διὰ νὰ σημάνῃ τις τὴν εἰς ἄκρον βαθμὸν μαυρότητα, ἢ καὶ, μαῦρος ὡς ἡ πίσσα. Bast. ep. cr. σ. 90. Παρὰ Στραβ. εὑρηται καὶ, μελανώτερος· τὸ ὑπερθετ., μελάντατος. — Ἕτερος, ποιητ. τύπος ἐστὶ τὸ, κελαινός, πολλάκις παρ' Ὅμ. ταυτάντιν δὲ τὸ, μείλιξ, εὑρηται μόνον Ἰλ. Ω, 79. Αἰολ. μέλλιξ. Πάντῃ καθὼς τὸ, μέλας κλίνεται μόνον καὶ τὸ, τάλας. — β) Μέλας, αντος, ὁ, κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. Δ, 117. ἔτι δὲ ὄνομα πολλῶν ποταμῶν (τὸ Ἄλφα τῆς ἑνικῆς ὀνομ. ἀεὶ μακρόν). Μέλασμα, τό (μελαίνω). Μαύρη βαφή· μαύρη κηλίς, μαυράδα. ἀπὸ χυθὲν αἷμα ὑποκάτω τοῦ δέρματος εἰς πλεγμένου μέλους, καὶ τὸ τῆς κόμης βάμμα, ἤτοι βάμμα τῆς τσαλῆς, μαυρη. Πολυδ. κηλὶς ἐν τῇ τελευτῇ. Ἐλεγ. Μετ. «ΜΕΛΓΩ, ὄχρηστον πρωτότυπον, ἐξ οὗ τὸ, ἀμέλγω, τὸ Λατ. mulceo.

Μελασμός, ὁ (μελαίνω). Τὸ μαῦρον ποιεῖν, μαύρισμα, τὸ μελαίνειν.

Μέλδω. Ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἀγλωτὶ νὰ ἀναλύσῃ, ἀναλύσῃ ποιῶ, ἀναλύω, τήκω. Παθ. μέλδομαι, γίνομαι ἁπαλός, ἀναλύομαι, τήκομαι. «Λέβης ἐνέσσυ μελδόμενος (Ὀδ. Ψ, 263)» τήκόμενος, ὅστις ἀναλύεται κατὰ τὸ πάχος, ἤγουν ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναλύεται τὸ πάχος χωρὶς ν' ἀναλυθῇ ὁ ἴδιος. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε, ἐνίσχνη μελδόμενος, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανε ὡς ἀπολυτικὸν ἀντὶ μέλδων, καὶ τούτῳ ἕπεται καὶ ὁ Heyne.

Μέλε. Ἐπι. γ'. πρόσ. παρα. τοῦ μέλω, Ὀδ. Ε, 6.

* Μέλε, ὦ μέλε, Ἀττ. Ἑλληνική, χωρὶς νὰ ἦναι ποτὲ ἐν χρήσει ἡ ὀνομαστική· ἐστὶ δὲ ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. ἐπὶ οἰκειακῆς ἢ φιλικῆς προσφωνήσεως πρός τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπητέ, καλέ, καὶ τ. τ. Ruhnk Τιμ. σ. 279. Παρὰ τοῖς Μεταγν. μόνον ἐπὶ προσφωνήσεως πρὸς ἄνδρας. Θεωρεῖται συνήθως ὡς κατ' ἀποκ. τύπος τοῦ, μέλες, ἐκ τοῦ μέλεος, ὡς τό, ἦλε ἀντὶ ἦλεε· ἐπειδὴ δὲ ἐκλαμβάνεται ἐξάπαντος καὶ ἐπὶ καλοῦ, ὡς παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σ. 178. Ε (ἔνθα οὐχ' ἁρμόζει τελείως, ἡ σημασία, κακορροίζικε, ὦ τάλαν, ὦ δείλαιε, ἐκλαμβάνει ὁ Βουττμ. ὡς πρωτότυπον μίαν, ἰδιαιτέραν ὀνομαστ. μέλης, τὴν ὁποίαν πάλιν παράγει ἐκ τοῦ, μελεῖ τοιαύτην δὲ, ἀρχαῖαν Γραμματ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐπιμελείας ἄξιε καὶ οἷον μεμελημένε· ἴδε καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 668. καὶ 134. καὶ Νεφ. 33.

Μελαγάργα, τό· καὶ, μελεάγρα. Εἶδος ἀγνώστου φυτοῦ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει «βίζας μελεαγρίωνα, ἐκ τινος ἀνωνύμου, καὶ χωρὶς ἑρμηνείας.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος Λιβυκῆς ὄρνιθος, ἐκ τοῦ ἥρωος Μελεάγρου παρονομασθείσα.

Μελεάζω (μέλος). Μελῳδῶ, μέλος σχηματίζω, ψάλλω, σχηματίζω τὴν φωνήν μου εἰς τὸ μέλος, moduler, Νικόμαχ. μουσ.

Μελαιβαλνω (μέλω). Φροντίζω, μοί μέλει, ἔχω φροντίδα· μετὰ γεν. «πενίης», ἐμποιῶ ἐμμονὴν φροντίδα διὰ τὴν πτωχείαν, Θεόγν. 129. καὶ μετὰ αἰτιατ. Rouckh Inscr. 1. σ. 20. ἔτι δὲ μετὰ ὑπερφ. «Ἦμαι κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει ἐσάλλε ἀνήρ. (Θέογν. 185.) οὐ φροντίζει, δὲν τῷ μέλει, ἐπιθυμεῖ, νὰ ὑπαιδρευθῇ κακὴν γυναῖκα, ὃν τρόπον καὶ οἱ Λατιν. non curare λέγουσιν ἀντὶ τοῦ, non desiderare, detrectare. 2) ἐπιμελοῦμαι, ἔχω ἔγνοιαν τινός, περιποιοῦμαι, ὡς τό, θεραπεύω, μετὰ αἰτ. «ποσέεσσιν». Ἡρόδ. 8, 115. ὅθεν

Μελεδη, ἡ παρ' Ἱππερ. γεν. ε', ταὐτὸν τῷ, μελεδωνή, μελέτη. Φροντίς.

Μελέδημα, τό (μελεδαίνω). Ταὐτὸν τῷ, μελεδώνη. Φροντίς, μέριμνα, Ὅμ. παρ' ᾧ ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πληθ. «Μελεδήματα πατρὸς (Ὀδσ. Ο, 8.)», αἱ φροντίδες διὰ τὸν πατέρα, ὁ δὲ ὕπνος λέγεται, «λύων μελεδήματα θυμοῦ ὑπείρων», Ἰλ. Ψ, 62. ἔνθα ἐκφράζει τὸ ἐπίθετον λυσιμελής. 2) τὸ αἰτιατιμένον, περὶ οὗ φροντίζει, τοῦ ὁποίου μέλει τινί. πρβλ. μέλημα· ὅθεν

Μελεδήμων, ονος, ὁ, ἡ. Φροντίζων, μεριμνῶν, μετὰ γεν. ὡς, δόμων φύλακτε· φροντίζων τοῦ νὰ γένητ. κάμινος, ἀσκῶν, καταγινόμενος, «πέπλοιο», Αἰσχύλ.

Μελεδώνη, ἡ, καὶ, μελεδώνη, ἡ· καὶ μελεδών, ονος, ἡ. Φροντίς, μέριμνα, Τύρ. Ὅμ. Ἀπ. 532. Θεογν. 883. 2) ὡς ἐπίθ. = μελεδήμων.

Μελεδωνεύς, έος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ μελεδωνός, Θεόκρ. κδ'. 104.

Μελεδώνη, ἡ, ὡς μελέδη, μελεδών, εναι ἡ. Φροντίς, μέριμνα, ἐκ τοῦ, μέλω, Ὀδ. Τ, 517. Ἡσ. Ἐ. 66. 2) πρόνοια, κηδεμονία, ἐπιμέλεια καὶ περιποίησις τινος ἀνθρώπου.

Μελεδωνός, ὁ, καὶ ἡ. Φροντιστής, ἐπιμελητής, μεριμνητής, ὁ φροντίδα ἔχων περί τινος καὶ, ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προνοητής, φύλαξ, ἐπιστάτης, Ἡρόδ. 2, 65. 7, 31. πολλάκις μετὰ γεν.

Μέλεθρον, τό· αὐτὸ τοῦ, μέλεθρον, Ὀππιαν. Κυνηγ. δ', 107. ὡς ἦν ἐν χρήσει καὶ τό, βέρεθρον Ἰωαν. αὐτὸ βάραθρον.

Μέλει. Μλ. μελήσει· παραχ. μεμέληκε· ἐκ τοῦ μέλω, καὶ μελέω. Φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος· ὅρα ἀπροσώπ. «Μέλει μοι τούτου· ἢ, μέλει μοι περὶ τούτου· ἢ, μέλει μοι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ, τοῦτό μοι ἐστιν ἐπιμελές, φροντίδα ποιοῦμαι περί τινος, ἐν τῇ καρδίᾳ μου κεῖται, ἐνθουσιάζομαι, ὀλίγον μοὶ μέλει, Ἀριστοφ. Νεφ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ αὐτὸ τοῦ, ὀλίγον φροντίζω. — «Τί δὲ σοὶ μέλει», Εὐριπ. Ἡ συνήθεια ἔτι ἐκφράζει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ «Τί σὲ κόπτει», ἢ τί σ' ἐνοιάζει»· Πλάτ. «Οὐδέν σοι μεμέληκεν», Ξενοφ. «Οὐδέν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων», «Μέλει μοι χωρεῦσαι», Σοφοκλ. «Μελήσει μοι», ἐν φροντίδι γενήσεται· καὶ μετὰ ὀνομαστ. καὶ μετὰ αἰτιατ. ὅτε καὶ τὸ πρᾶγμα ὡς ὑποκείμενον κεῖται, Ἰλ. Ε, 490. «σοὶ δὲ χρὴ τά δε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ», καὶ Ἰλ. Β, 24. — καὶ τέσσα μέμηλεν, ἀντὶ τοῦ, διὰ φροντίδος ἐστὶν καὶ Αἰσχ. Προμ. 3, «Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο· ἴδε μέλω.

* Μελεῖζω, (μέλος), ὡς τό, μελίζω. Εἰς μέλη διαιρῶ, κερματίζω, ἀποτέμνω. Ἀπολλ. 3, 52.

Μελείνος, ίνη, ινον, = μελίνεος. Ἐν τοῖς παλ. Μαθημ. σ. 108. κεῖται «μελείνα ὑποστυλώματα».

Μελείστί, ἐπίρ. (μελείζω). Κατὰ μέλος τι (κόπτειν) μεληδόν, Ἰλ. Ω, 409. ὡς τὸ τῆς συνηθ. κομμάτια, κομματιά, κομματιαστά· καὶ κατὰ κῶλα (υυ-υ).

Μελεμβόρεος, ὁ, ἀντὶ, μελεμβόρεος.

Μελεοπαθής, ὁ, ἡ (πάσχω)· ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 965. ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Ὁ πάσχων δυστυχίαν, δυστυχὴς διὰ τὰ παθήματόν του.

Μελεόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ταὐτὸν τῷ, μελεοπαθής, Αἰσχύλ. αὐτόθ. Ὁ διὰ τῶν ποσῶν δυστυχής.

Μέλεος, έα, εον, παρ' Εὐριπ. καὶ, μελεός, ὁ, ἡ, ὡς το, ηλεές, μάταιος. Κυρίως, ὅστις φαίνεται πάντοτε ἀγωνιζόμενος χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνῃ τὸν σκοπόν του. Ἑπομένως, μάταιος, ἄπρακτος, ἀνωφελής, ἐσχάτιος, οὐδὲν κατορθώνων, καὶ ἄργος, ἀνενέργητος, ἀνεργής, Ἰλ. Κ, 480. Ψ, 795. Ὀδ. Ε, 416. Τὸ, μέλεον ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον, ὡς «μέλεον εὖχος Ἰλ. Φ, 473)», ἀντὶ, νίκη χωρὶς κόπον, συνήθως δὲ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ, εἰς ματαν, τοῦ πάσου, Ἰλ. Π, 336. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὁμηρον ἀντὶ τοῦ, μάταιος, κενός, μωρὸς καὶ δυστυχής, ἄθλιος, δείλαιος, σχέτλιος. Ἡσ. Θ. 563. ἐξαιρτ. κατὰ προσφώνησιν, ὡς ἐν τῷ χρημ. παρ' Ἡροδ. 7, 140. καὶ μέλεοισι. πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Πορτ. Εὐρ. Ἐν. 429. πρβλ. μέλε.

Μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Δυστυχής, τὴν φρένα, τὸν νοῦν, ἢ κατεζωλισμένος ὑπὸ τῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν, Εὐριπ. Ἰφ. Τ, 854.

Μελεσίπτερος, ὁ, ἡ (μέλος, πτερόν). Μὲ τὰ πτερὰ ψαλλόν, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, Lnl. Φρυν. σ. 688. καὶ Ἀνθολογ. «μελεσίπτερος ἀκρίς», ἢ διὰ τῶν πτερῶν ἄδουσα.

Μέλεται, μέλ. μελήσεται, ταὐτὸν τῷ, μέλει, καὶ μελήσει, ποιητ. ἴδε μέλω.

Μελετάω, ῶ· Μέλ. -ήσω (μέλω, μελεδαίνω) Φροντιστικῶς εἰμί, φροντίζω, μεριμνῶ· ἐν μελέτῃ εἰμί, φροντιστικῶς φέρομαι, μετὰ γεν. βίου, ἔργου, Ἡσιοδ. Ἐ. 318. 445. 2) αὐτὸ τοῦ, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, αἰτ. ἐξαιρτ. ἐπιτηδεύω τί ἐπιμελῶς, ἀσκῶ, μετέρχομαι, σπουδάζω, μανθάνω τί, π. χ. μαντείας, Τύρ. Ὅμ. Ἔρμ. 557. πρβ. Ἡρόδ. 3, 115. 6, 105. Ξεν. «Οἱ τὴν ἱππικὴν μάλιστα μελετῶντες» ἐπιτηδείως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπιτηδεύω κατὰ μέσ. διάθ. ἀσκοῦμαι, γυμνάζω ἑμαυτόν, ἐπὶ ῥητορικῶν γυμνάσεων, ὡς ὁ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 228. μεταχειρίζεται ταῦτο ἐπὶ τοῦ, γυμνάζομαι ἐπὶ τινα ξένου λόγου, ὑπομιμνήσκω αὐτὸν συχνάκις ἵνα μάθω αὐτὸν· ὡς καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνηθείᾳ (οἱ Λατῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νει ἐσχημάτισαν ἐκ τούτου τό, meditor, ὡς καὶ ἐκ τοῦ δάκρυον τό, lacryma)· ἴδιον

Μελέτη, ἡ. Μέριμνα, φροντίς, προσοχὴ καὶ θεραπεία, περιποίησις, Ἡσ. Κ. 4ιδ. Μετὰ γεν. πλεόνωνι, φροντὶς διὰ περισσότερα, Ἡσ. Ε. 382. καὶ »μελέτην τινὸς ἔχειν, ἀντὶ, μελετᾶν, ἐπιμελεῖσθαι, 450. ὡς παρὰ Λατ. curam gerere rei. 2) ἄσκησις, γύμνασις συνεχὴς πράγματος τινός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιμέλεια, ζῆλος, σπουδή, ἄμιλλα, Θουκυδ. 3) παρ' Ἀττ. ἐξαιρτ. τὸ νὰ καταγίνεται τινὰς, ἐπάνω εἰς τὴν γύμνασιν τῆς ῥητορικῆς, ἄσκησις ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους, ἀπαγγελία, διάλεξις, καὶ πλαστὸς ῥητορικὸς λόγος, ὡς αἱ μελέται τοῦ Διβανίου καὶ ἄλλων. 4) τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινὸς καὶ τῆς ἐπιμελείας, πᾶν ὅ,τι μελετᾷ τις, ὁπομ. ἐπὶ μὲν ποιητοῦ καὶ τεχνίτου, τὸ ἔργον του, ἐπὶ δὲ σοφοῦ, τὸ συγγραμμά του, καὶ ἐπὶ ἐρωμένου, ἡ ἐρωμένη του, ὡς τὸ μέλημα. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας συντάσσεται γενικ. »Μελέτας βίουι, Ἡσίοδ. ἔργ. 316. καὶ 443. »τῶν μελέτην ἐχέμεν (457.) περὶ τούτων τὰ φροντίζωμεν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 412. καὶ 380.

Μελέτημα, τό (μελετάω). Φροντιστικὴ καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία, σπουδή· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, μελέτη καὶ μέλημα.

Μελετηρός, ά, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ προθυμεῖται νὰ γυμνάζεται, γυμναστικός, ἀσκητικός, κατάλληλος εἰς μελέτην, Ξενοφ. Ἀνάβ. α, β'. 5. »φιλομαθέστερος καὶ μελετηρότατος«. Παρὰ Φιλοστρ. Σοφ. α, κγ' 2. »συνουσίαι μελετηραὶ», συναναστροφαὶ σπουδαστικαί, διωρισμέναι πρὸς γύμνασιν εἰς τοὺς λόγους.

* Μελετητέον, ῥημ. ἐπίῤῥ. τοῦ μελετάω. Πρέπει νὰ φροντίσῃ τις, ἢ στοχασθῇ περὶ τούτου Πλατ. Γοργ. σ. 427. Β.

Μελετητήριον, τό. Τόπος, ἐν ᾧ γυμνάζονται, γυμνάσιον, Πλούταρχ. 2) ὀργανόν τι, ἐφ' ᾧ, ἢ δι' οὗ γυμνάζονται, Ἀθην. ιδ'. σ. 638. καὶ Ἡσύχ.

* Μελετητικός, ή, όν (μελετάω). Ἀνήκων εἰς γύμνασιν, καὶ ἐξαιρτ. εἰς γυμνάσεις περὶ τοὺς λόγους, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς τοῦτο.

Μελετητός, ή, όν (μελετάω). Μελετημένος, τὸ ὁποῖον πρέπει, ἢ ὀφείλει νὰ μελετήσῃ τινὰς, ἢ νὰ μάθῃ διὰ τῆς μελέτης.

Μελετών, ῶνος, ὁ· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ετυμολόγ. ἀντὶ τοῦ, μελιτέων οἶκος, Ἡσχ. καὶ Φώτ.

Μελέτωρ, ορος, ὁ (μέλω) ποιητ. φροντιστὴς, ἐπιμελητής, Σοφ. Ἠλέκτρ. 836.

(Μελέω). ἄρχ. πρωτότυπον, ἐξ οὗ συνεδίζουσι νὰ παράγωσι χρόνους τινὰς τοῦ, μέλω.

Μέλη, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. σ. 486.

* Μεληγορέω. Μεληλέγω· ὑμνῶ, Γρηγ. Θαυμ.

Μεληδόν, ἐπίῤῥ. (μέλος). Ταὐτὸν τῷ, μελεϊστί, Σουΐδ.

Μεληδών, όνος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, μελῳδών, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, φροντὶς, καὶ 2) ᾠδή. »Ἀπρκετοι μεληδόνεσι, Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτάρχ.

Μέλημα, τό (μέλω). Φρόντισμα, ἔνθεν, περὶ οὗ φροντίζει ἢ ἔχει τις φροντίδα, τὸ ὑποκείμενον τῆς φροντίδος καὶ τῆς μερίμνης, θεραπείας, περιποιήσεως, τοῦ πόθου· ἢ καὶ, ὡς παρὰ Λατῖν. cura, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος, ἀγάπημα, ὡς παρὰ Πινδ. Πυθ. 10, 92. »νέαισι παρθένοισι μέλημα, ἐπὶ γάου ὡραίου καὶ ἀνδρὸς παρέχοντος αὐτῇ φροντίδα περὶ αὐτοῦ. »Ἔκαρε μ,ν τὸ ῥόδον. »Μελάθημα χαρίτων«, ὁ Ἴβυξ. »Ἠλεκτρομίσου μ. Κυπρίδος«, ὑπολείπουσα ἀγάπη. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. »Ὦ χρυσοῦν ἄλλο ἐμὸν μέλημα, ἀγαπητόν. 2) καὶ αὐτὴ ἡ φροντὶς. Ἀνακρ. ιγ', 843.

Μελιτίμβροτος, ὁ, ἡ (μέλησις, βροτός). Τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, κηδεμονίας, ἡ ἀγάπης τῶν βροτῶν. Περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζουσιν, ἐνδιαφέρονται οἱ ἄνθρωποι· ὁ ὑπ' ἀνθρώπων τιμώμενος, Πινδ. Πύθ. 4, 26.

Μέλησις, ἡ (μέλω). Φροντὶς, μέριμνα, κηδεμονία.

Μελησμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μέλησις, ἀμφιβ.

Μέλι, ιτος, τό. Ὁ γλυκὺς, πηκτὸς, καὶ ξανθὸς χυλὸς, τὸν ὁποῖον αἱ μέλισσαι μετ' ἐπιμελείας ἐκ τῶν ἀνθέων συνάγουσι καὶ εἰς τὰ σίμβλα αὐτῶν φυλάττουσιν, Ἰλ. Δ, 249. »τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ« ὡς τὸ τῆς συνῳδ. »Μέλι τρέχει ἀπὸ τὸ στόματου. Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθ. »μέλι καλάμινον, τὸ λεγόμενον Σάκχαρι«. Πολύαιν. δ', γ', 32. »τὸ ὂν μέλι«, τὸ Περσικὸν μάννα, ἐκ τοῦ ὁποίου ᾠδύοντος μέλιτος παλάθαι τετράγωνοι, ἀνὰ δέκα μνᾶς ἑλευσαίαν, ἐφέροντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως. (Καθὼς φαίνεται καὶ τὸ πληθ. μέλιτα ἢν ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. mella. πρβλ. μειλίσσω ἐν τῷ τέλει.)

Μελία, ἡ. Ἰων. μελίη. Εἶδος δένδρου, φυόμενον ἐν ὀρεινοῖς τόποις, μακρούς, ἰσίους καὶ σκληροὺς κλάδους ἔχον, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ τὰ ἔγχη καὶ δόρατα, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μέλεας, λεγόμενον, Ἰλ. Ν, 178. Π, 767. τούτου τὰ εἴδη τρία, Fraxinus excelsior, frax. rotundifolia, καὶ frax. ornus· ἐκ τῶν φύλλων τούτου τοῦ ἐκ τοῦ τρίτου εἴδους, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, καὶ Σικελίᾳ, ἐκχέεται τὸ λεγόμενον Μάννα, χρήσιμον πρὸς καθάρσιν τῆς κοιλίας. Διὰ τὴν ἰδιαιτ σκληρότητα τοῦ ξύλου τούτου τοῦ δένδρου ἔπλασαν, ὡς μυθολογεῖ ὁ Ἡσ. Ε. 147. ὁ Ζεὺς τὴν τρίτην, ἢ χάλκινον ἀνθρώπινον γενεὰν ἐκ μελιῶν. 2) τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἦν ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου κατεσκευασμένον, παρ' Ὁμηρ. πολλαχοῦ· καὶ ἐν Ἰλ. Π, 143. »Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς«, τὴν ἐκ Πηλίου ὄρους τμηθεῖσαν.

* Μελίαι, αἱ. Γένος Νυμφῶν, ὅπερ ἐγέννησεν ἡ γῆ, ἀγγαστρωθεῖσα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος κατὰ τὸν εὐνουχισμὸν τοῦ Κρόνου, Ἡσ. Θ, 187. αὗται ἐλέγοντο καὶ, Μελιάδες. Τὸ ὄνομα πλέκτεται εἰς τῶν Μελιῶν τὰς Νύμφας, ὡς τὸ, Δρυὸς καὶ Ἁμαδρυάς, εἰς τὰς Νύμφας τῶν Δρυῶν, ἢ δένδρων.

Μελιαδής, άος, ός, ή, Δωρικ. Ταὐτὸν τῷ, Μελιηδής.

* Μελιβόας, ὁ (βοή). Ὁ γλυκεῖς βοῶν, ὡς κύκνος, Εὐρπ. Φαέθ.

Μελίβρομος, ὁ, ἡ (μέλι, βρέμω). Ὁ ἡδέως καὶ προσηνῶς ἠχῶν, Ἀνάλ. β', 97.

Μελιγαδής, Δωρικ. (γηδέω). Ἀντὶ, μελιγηδής. Γλυκὺς, νόστιμος ὡς τὸ μέλι· ἡδὺς καὶ χαρίεις. »Τάωρ μελιγαδέως«, Πινδ.

Μελίγδουπος, ὁ, ἡ (γδουπέω). Ὁ ἡδέως ἠχῶν· ὡς, ἀοιδαί, Πινδ. Νε. 11, 23.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ Δωρικ. μελίγαρυς (γῆρυς). Ὁ γλυκεῖαν φωνὴν ἔχων· ἡδύς, γλυκὺς ἐν τῷ λέγειν, εὔφωνος, γλυκύφωνος, ἢ μὲ γλυκεῖαν φωνὴν φαλδείς, ᾠδοιδὸς, ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 519. »ὄφις, Ὀδ. Μ. 187. »ἀηδόνα, Ἀνάλεκτ. καὶ Πλουταρχ. ὅστις ἄλλαχοῦ ἀναφέρει ἐκ Πίνδ. »ὕμνους μελιγήρυτας«, ἐν ᾧ ὁ Πίνδ. ῥημελιγάρυες ὕμνοις, λέγει, ἐν Ὀλ. 10, 4, Πυθ. 3, 113. Ἴσ. 2, 6.

Μελίγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη)· ταὐτὸν τῷ, ἡδυόφθαλμος. Ὁ γλυκὺν γλήνην, γλυκὺ ὄμμα ἔχων, Ἡσύχ.

Μελίγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ γλυκεῖαν γλῶσσαν, ὁμιλίαν φωνὴν, ἠχοῦ, ἔχων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 908. ῥημελίγλωσσα ἔπη«, γλυκείας λέξεις ἔχοντα, γλυκύφωνα.

Μέλιγμα, τό (μελίζω). Ἄσμα. 2) = σύριγξ, παρὰ Μόσχ. γ', 56. ἴδια ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ, μείλιγμα.

Μελίδουπος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τό, μελίγδουπος.

Μελιειδής, έος, ός, ή (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μέλιτος ἔχων, ὅμοιος τῷ μέλιτι.

Μελίεφθος, ὁ, ἡ (ἑφθω). Ἑφθὸς, βρασμένος μὲ τὸ μέλι. Παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. »μελιέφθα χαλκᾶν«, ἢ καὶ μόνως, μελίεφθα, ἰδιωτικὴ τις πραγματεία.

Μελίζω (μέλος). Τὰ μέλη διαιρῶ, χωρίζω· κόπτω τὰ μέλη, ἢ εἰς μέλη, τμήματα, κομματίζω· καὶ ἐκφραστηριάζω. β) σχηματίζω καὶ εἰδω τὴν ἀνήκουσαν μορφὴν εἰς καθὲν μέλος. πρβ. διαῤῥήδω ὡς Ὀππ. Κυνηγ. γ', 159. καλοῦνται, »Οὐ μεμελισμένα τέκναι, μὴ ἐσχηματισμένα εἰς μέλη, ἢ κατὰ τὰ μέλη, ἐπὶ τῶν νέων ἄρκτων. 2) Ἐκ τοῦ μέλους, ψάλλω, παίζω, συνῳδ. κατὰ μάσ. διάθ. »σύριγγι« (Θεόκρ.), μελῳδῶ, μιμοῦμαι τὸ ᾆσμα, μιμοῦμαι τὴν ψαλμῳδίαν, »λέξις μελίζουσα«, Διον. Ἅλικ. »Ὅσα μέλη καὶ ἄνθρωπος μελίζεται« παρὰ Στοβ. φυτ. σ. 990. ὅπου ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγιωσθῇ, μερίζεται β) μεταφ. ἐγκωμιάζω, τινὰ ᾠδαῖς, Πινδ. Νε. 22, 23.

Μελίζωρος, ὁ, ἡ (ζωρός). Ταὐτὸν τῷ, μελίκρατος, μετὰ μέλιτος μεμιγμένος· κυρίως δέ, ἐκ καθαροῦ μέλιτος ὤν, καὶ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, Νίκανδρ.

Μελιηγενής, έος, ός, ή (μελία, γένος). Ὁ ἐκ τῆς μελίας γεγενημένος, φυτρωμένος. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. δ', 1841. καλοῦνται »μελιηγενεῖς ἄνθρωποι«, οἵτινες παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 144. »χάλκειον γένος ἐκ μελιάων«, λέγεται, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσύχ. »μελίης καρπὸς ἔχει καὶ διὰ τοῦ ντ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἑρμήν. Ἔστι δὲ τὸ τῶν Ἡσιόδου, νέον μελιάων, γενικὴ πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ μελιῶν.

Μελιηδής, ές, ός, ή (ἡδύς). Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, πολλὰκις παρ' Ὁμ. π. χ. οἶνος, πυρὸς, καρπὸς, ἄγρωστις (καὶ, κηρὸς, πρίν, ἢ ἐξαιρεθῇ τὸ μέλι. Ὀδ. Μ, 48.) καὶ τροπικ. βυσσὸς, ἡ γλυκεῖα ζωή, Ἰλ. Κ, 495. Ὀδ. Λ, 205. ὕπνος, Ὀδ. Λ, 100. ὕπνος, Ὀδ. Τ, 551.

Μελίθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μετὰ μέλιτος ἀνατεθραμμένος· θρεμμένος μὲ μέλι, ἐν Ἀναλέκτ. α' 166. »χελιδὼν μελίθρεπτος«.

Μελίθροος, καὶ συναιρ. -θρους, ὁ, ἡ (θροέω). Ταὐτὸν τῷ, μελίγδουπος.

Μελίϊνος, ίνη, ίνον, καὶ, μέλινος, η, ον (μελία). Ἐκ ξύλου μελίας. Ἐκ μελίας· οὕτω ἤθελεν ὁ Στέφανος ἀναγινώσκεσθαι τὸ Μελέϊνος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ἐκ Θεοφράστου Φυτ. Ἱστορ. ε'. (ε)

Μελίκηρα, τά. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ε', 15. Τὰ ᾠά, ἢ τὰ γεννήματα τῆς πορφύρας, τὰ ὁποῖα ὁρολογοῦσι τῷ κηρίῳ (τῷ κηρίῳ) τῶν μελισσῶν, καὶ ἐντεῦθεν, κηριάζειν, γεννᾶν τοιαῦτα ᾠά, Ἀθην. γ', σ. 98. Βύρηται καὶ, μελικῆρα, ἡ (ε)

Μελικηρία, ἡ, καὶ, μελικηρίς, ίδος, ἡ· καὶ μελίκηρον, τό. Ἄχωρ, ἀπόστημά τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον. Γαλην. κατὰ τόπ. α'. »Ἐν τῶν δέρματι τῆς κεφαλῆς γιγνομένων παθῶν ἐστὶν ὁ καλούμενος ἀχώρ, ἐν μὲν τοῖς γένους τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ὑπάρχων, ἰδίας δὲ ἑκαστέρου προτηγορίας τυγχάνων ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων ἰδιότητι· λεπτοῖς γὰρ πάνυ τρήμασι κατατιτράται λεπτὴν ἔχουσιν ὑγρότητος ἀτρέμα γλίσχρου πλησιάζει δὲ αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδέαν ἕτερον πάθος τοῦ δέρματος ὁ καλοῦσι κηρίον· ἐπειδὴ τοῖς τρήσεσι ἔχει μείζονας, ὑγρότητά τε περιεχούσας ὑμηντῴδη μέλιτι παραπλησίαν· ἢ κατὰ Παῦλον τὸν Αἰγιν. γ'. ιι Τὸ κηρίον καταστρήσεις ἔχει μείζονας, ὑγρότητος μελιλιτώδους περιεχτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὰς, παραπλησίως τοῖς τῶν μελιττῶν κηρίοις. Ὁρα Ἥλιον εἰ 16. Παρὰ τοῖς νεωτέροις ὀνομάζεται Λατ. tinea favosa διὰ τὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν κυρίαν ὀνομασίαν τοῦ μελικήρου.

Μελίκηρον, τό. Ἡ κηρίδρα, ἤτοι ἡ περιεκτικὴ τοῦ μέλιτος πήτα, ἡ μελιτόπητα τῶν μελισσῶν, Θεόκριτ. κ. 27. 2) = μελικηρίς· τὸ πλῆθ. τοῦ μελίκηρον, ὅρα μελίκηρα.

Μελίκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω) ποιητ. Ὁ γλυκέως ἠχῶν, κομπάζων τρόπον τινά, ταὐτὸν τῷ, μελιῤῥόυπος. Πίνδ. Ἴσθ. 2, 46.

Μελικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. μελικῶς. Ἀνήκων εἰς μέλος, ψαλμῳδίαι· μετὰ μέλους συνωδευμένος· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μέλους ὡς· ὁ ψάλλων, μελίζων, δυνατὸς νὰ ψάλῃ. »Ὁ μελικὸς«, Δωρικὸς, ὁ ποιητὴς λυρικῶν ᾠδῶν.

*Μελίκρας, ατος, τὸ· ὅρα τὸ ἑπόμ.

Μελίκρατος, ὁ, ἡ· καὶ, μελίκρητος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. (κεραννυμι; μέλι). Ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος, ἢ κατεσκευασμένος. Τὸ μελίκρητον, καὶ Ἀττ. »Μελίκρατον, τόω, τὸ συγκεκραμένον, μεμιγμένον, ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος ποτὸν, τὸ ὁποῖον ἐσπένδετο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εἰς ᾅδου καὶ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ ᾅδου, Ὀδ. Κ, 519. Λ, 27. διʼ ὃ καὶ ῥητῶς. »Μελίκρατα γάλακτος«, Εὐριπ. Ὀρ. 115. Ἐπειδὴ μετʼ Ὁμηρ. εἴθουν μὲ ταύτην τὴν λέξιν καὶ μίγμάτι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος· τὸ μελίκρατον ἐλέγετο καὶ, μελίκρας· (συνηθ. ἀναπληροῦσι, ὑπακουομ. τοῦ, γάλα, ἢ ὕδωρ, βέλτιον δὲ τοῦ, πόμα.)

Μελίκταινα; ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μελίταινα, Νικανδρ.

Μελικτής, οῦ, ὁ, Δωρικ. μελιτάς (μελίζω). Ψάλτης, ποιητὴς, τραγῳδιστής· ἐξαιρτ. ὁ παίζων τὸν αὐλὸν· λέγεται καὶ, μελιστής.

Μελίλωτινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μελιλώτου κατεσκευασμένος.

Μελίλωτον, τό, καὶ, μελίλωτος, ὁ (μέλι, λωτός). Εἶδος λωτοῦ, ἔχον τὴν ὀσμὴν παρομοίαν τῷ μέλιτι· εἶδος καβκαλινιᾶς (χόρτου) μυρίζον ὡς ἂν τὸ μέλι· ὅρα Στράβ. σελ. 830. καὶ Ἀθήν. σελ. 73. (συν– μόνον δὲ παρὰ Νικ. Θηρ. 897. ἔστι τὸ ἰῶτα ἐν τῇ ἄρσει μακρὸν.)

Μελίμηλον, τό (μῆλον). Εἶδος μήλου γλυκέως ὡς τὸ μέλι· γλυκύμηλον, γλυκόμηλον. Ἴδε καὶ ἐν τῷ, μηλόμελι.

Μελίνη, ἡ. Ὄσπριον εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ, panicum miliaceum, Ἡρόδ. 3, 117. ὡς τὸ, ἕλυμος, Ἴδε Ἕλυμος. (υυ–)

Μέλινον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελίταινα, Varro rei rust. 3, 16, 10. not p. 573. (ῑ)

Μέλινος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μελίνη, ὄμφ. (ῑ)

Μέλινος, ίνη, ινον (μέλι). Ἐκ μελίκης κατεσκευασμένος, »Δόρυ μελινον«, παρʼ Ὁμρ. Ρ, 389. Ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐν χρήσει ὁ ποιητικὸς τύπος, μείλινος· ἐπίστ. τὸν ἔγχους, δόρατος.

Μελίπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ (παῖς). Ὁ τοῦ μέλιτος παῖς, Ἀνθλεκτ. β'. 379. »Μέλισσαι, ἡ σίμβλοι μελίπαιδες«.

Μελίπηκτον, τό (πήγνυμι). Ὁ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος πλακοῦς, μελόπηκτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τράγημα, Ἀθην. ιδ'. »Ὥσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἑψηταὶ τὰ μελίπηκται«, Βασίλ. ἐπιστολ. πρὸς Λιβάν. 1593. sucreries confiturcs, Γαλλ.

Μελίπνοος, συναιρ. ἴπνους, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ γλυκείαν πνοὴν ἐκδίδων, ἡδύπνους, εὐωδιάζων ὡς μέλι· καὶ ὑδὲ ψάλλων, Θεόκρ.

*Μελιπτέρωτος, ὁ, ἡ (πτερόω). Γλυκοπτέρυγος, π. χ. μέλισσα μουσῶν, Ἀθην.

*Μελίπτορτος, ὁ, ἡ (πτορθος). Πᾶς, ἐξ οὗ βλαστάνει μέλι.

*Μελῐῤῥᾰβᾰμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (βαδίμιγξ). Σταλακτικὸς μέλιτος. (ῐ)

Μελῐῤῥόας, ὁ, ἡ, συναιρ. μελῐῤῥόους, καὶ, μελῐῤῥύτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ μέλι ῥέων, γλυκὺς ὡς μέλι, ποιητ.

*Μέλις, ὁ, ἀντὶ μέλι, λέγει ὁ Σαῦης παρʼ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1192.

Μελίσδω, Δωρικ. ἀντὶ, μελίζω, Θεόκρ.

*Μελίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μέλος, σημ. 2.

Μέλισμα, ατος, τό (μελίζω). Τμῆμα, ᾠδὴ, τραγούδιον, ᾆσμα. 2) Μελῳδία, ψαλμῳδία. »Ἐν ᾠδαῖς τὰ μελίσματα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γίνονται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος«, Δημήτρ. 74. τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ μετὰ τοῦ ἐκ Διονυσ. κρίσ. Δυσίου 2. κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς ᾠδόγγων. ἀλλὰ τὰ χειρόγρ. ἐνταῦθα, μελῶν ἔχουσι. 3) ἦχος ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου.

Μελισμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν μέλισμα. (α)

Μελισμός, ὁ (μελίζω). Ἡ τῶν μελῶν διαίρεσις καὶ διαχώρησις· διαμερισμὸς τῶν μελῶν, ἤτοι κατακερμάτισμα αὐτῶν. 2) τὸ ᾄδειν, ψάλλειν· παρὰ Βρυεν. ἁρμον. σ. 480. τὸ λεγόμενον τρίλλισμα τοῦ ψαλτήματος.

Μελίσπονδα, τά (μέλι, σπένδω), ὑπακουομ. ἱερά. Θυσίαι εἰς ποτὰ, σπονδαὶ ἐκ μέλιτος, παραβλ. ἐλαιόσπονδα, οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.

Μέλισσα, καὶ Ἀττικ. μέλιττα, ης, ἡ. Τὸ γνωστὸν ἡμῖν πτερωτὸν ζωύφιον, τὸ ὁποῖον συνάζει ἐπιμελῶς ἐκ τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων τὸ κηρίον καὶ τὸ μέλι, Ὅμρ. καὶ Ἡσίοδ. ἀναφιβόλιος ἐκ τοῦ, μέλι, καθὼς καὶ σχηματισμὸς μέλιττα, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, παρʼ Ἀθην. ιβ'. σελ. 510. »Ξουθῶν μελετῶνες, ἀντὶ, μελιττῶν· κατʼ ἄλλους δὲ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ μέλω, ἡ μέλιττα, καθὸ τὸ ἐπιμελέστατον ζῶον, ὑπάρχει τὸ σύμβολον μεγάλης ἐπιμελείας, ἔπομ. καὶ καλῆς οἰκονόμου, οἰκοδεσποίνης, Simon de mul. 83. 2) μετωνυμ. παρὰ ποιητ. καὶ, τὸ μέλι, Reisig enarr. Soph. OC. 481. »Τάσσε, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέσῳ. πρβ. Epinic. Alh. 10. σ. 432. C. Lobkck Φρυν. σ. 137. 3) τροπ. ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια, ἐπειδὴ βυζαίνουσι τὸ μέλι ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς ζωῆς, καὶ ἐξεργάζονται αὐτὸ τεχνικῶς καὶ ἐπιμελῶς εἰς γευστὶν ἄλλων, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 580. 4) »Μέλισσα Δελφίς«, Πίνδ. Πυθ. 4, 108. ἡ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἱέρεια. παρβλ. Boeckh. expl. Pind. Ol. 6, 36. ἐξαιρ. δὲ, μέλισσαι ἐκαλοῦντο αἱ ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος, Creutzer's Symbolik, 3. σ. 354. 4. σ. 241. 382. κτ. παρβλ. ἐστὴν, ὄθεν 5) πᾶσα καθαρὰ καὶ σώφρων ψυχὴ, ὡς τὸ, νύμφη, παρὰ τοῖς μυστικοῖς, π. χ. παρὰ Πορφ. νυμφ. ἀντρ. ἔτι δὲ ἡ σελήνη, καθὸ θεωρουμένη ὡς καθαρὰ καὶ νύμφη. 6) ὄνομα κύριον γυναικός, Ἡροδ. 3, 50. 5, 92. ὄθεν

Μελισσαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν μελισσῶν ὢν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὰς μελίσσας ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν.

*Μελίσσειος, εία, ειον, = μελισσαῖος, μελίσσιος.

Μελισσεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος.

Μελισσήεις, ήεσσα, ήεν. Πλούσιος μελισσῶν· γεμάτος ἀπὸ μελίσσας, Νίκανδρ. Θηρ. 2. καὶ Κόλουθος 23.

*Μελισσία, ἡ, = μελισσών.

Μελίσσιος, καὶ, μελίσσειος, ὁ, ἡ. Ἐκ τῶν μελισσῶν κατεσκευασμένος· ἀνήκων εἰς τὰς μελίσσας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μελίσσιον, τό, ἀντὶ τοῦ, σμῆνος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. καὶ ὁ Σουΐδ. »Μελισσείου κηρίουν«.

Μελισσοβότανον, τό (βοτάνη), ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, Σχόλ. Θεοκρ. δ'. 25. λέγεται καὶ μελίττοινα, μελίταινα, μέλινον, μελισσόβοτον.

Μελισσόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Τὸ μελισσῶν βοσκώμενος, τυγχανόμενος, ἢ βοσκημένος. Τὸ οὐδέτρ. εἶναι παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 677. ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, μελισσοβότανον.

Μελισσοβότος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος.

Μελισσοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), καὶ, μελισσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ μελίσσας κομέων, νέμων· ὅς τις ἐπιμελεῖται τὰς μελίσσας, ὅ ἐστι φυλάττει, περιποιεῖται, τρέφει καὶ ἔχει αὐτάς· παρβλ. μελισσοπόνος, μελισσοτρόφος, μελιττοπόλος, μελισσουργός.

Μελισσόκρας, ατος, ὁ, καὶ ἡ, = μελιτόκρας. Ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος.

*Μελισσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ βόσκων, τρέφων, κρατῶν μελίσσας, ὡς τὸ μελισσοκόμος. 2) Μελισσονόμοι φαίνεται παρʼ Ἀριστοφ. Βατρχ. 1273, ὅτι ἦσαν ὑπηρέται τινὲς ἢ ἐπιστάται τῶν μελισσῶν, σημτ. ᾧ. ἐκτὸς εἰμὴ ἂν ἀναγνῶσή τις ἐνταῦθα πολισσονόμος.

Μελισσοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω), ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος, Ἀναλεκτ. β'. 133.

Μελισσόῤῥυτος, ὁ, ἡ, καὶ, μελισσόρυτος (ῥέω, μέλισσα). Ἐκ μελισσῶν ῥεόμενος, ὅς τις χύνεται ἀπὸ τὰς μελίσσας, Ὀρφ. Ἀργ. 572. »Νισμοὶ μελισσόρυτοιι, τὸ μέλι.

Μελισσοσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὰς μελίσσας σώζων, προστατεύων, Ἀνθολ. ἐπιθ. τοῦ Πανός.

Μελισσότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὑπὸ μελισσῶν κατεσκευασμένος. »Κηρὶς μελισσότευκτα«, ὑπὸ τῶν μελισσῶν κατεσκευασμένα, Πίνδ. λείψ. παρʼ Ἐτυμολ.

Μελισσότοκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γεννηθείς, παραχθείς. 2) Ἐνεργτ. μελισσοτόκος, ὁ μελίσσας τίκτων, γεννῶν. »Τμῆνοι μελισσοτόκοιοι«, Ἀναλεκτ. γ'. 261. ἀντὶ, ἡδέων· γλυκέων ὕμνων.

Μελισσοτροφεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελισσών. ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω), ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος. Ὁ τρέφων μελίσσας.

*Μελισσουργεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ μελισσουργοῦ.

*Μελισσουργέω. Μελισσουργὸς εἰμι.

Μελισσουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελιτουργία. Ἐν τῇ συνηθ. λέγεται ἡ τῶν μελισσῶν ἐπιμέλεια. Ἡ ἐργασία καὶ ἐνασχόλησις τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, μελιτουργός. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας, εἰς τὴν ὑπουργίαν τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργός, ὁ, ἡ (μέλισσα, ἔργω). Ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος, μελισσοκόμος, ὅστις καταγίνεται ἐπιμελούμενος τὰς μελίσσας καὶ ζῇ ἐκ τούτου τοῦ ἔργου. Ὁ μελισσουργός, = μελισσεύς.

*Μελισσοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τρώγων μελίσσας. (α)

Μελισσόφυλλον, τό (φύλλον). Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀσμὴ εἶναι ὡς ἡ τῆς μελίσσης, μελισσοβότανον, Διόδωρ. Σικελ. γ'. 118.

Μελισσόχορτον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελισσοβότανον.

Μελίσσω, ποιητ. ἀντὶ, μελίσσω, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1037. Ἰδὲ μελίσσω.

Μελισσών, καὶ Ἀττ. μελιττών, ῶνος. Τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται αἱ μέλισσαι· ὡς τὸ, μελισσοτροφεῖον.

Μελισσοτρυγής, έος, ὁ, ἡ, καὶ, μελίστακτος, ὁ, ἡ (στάζω), Μελέαγρ. ἐπιγρ. ά. 33. Ὁ μέλι στάζων.

Μελιστής, οῦ, ὁ (μελίζω), = μελικτής. Ψάλτης, λαλητής.

Μέλιτα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μέλισσα, μόνον παρʼ Ἐμπεδοκλ.

Μελίταινα, ἡ, = μελίττοινα. καὶ

Μελιταῖον, τό. Κυνίδιον μικρὸν, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. Ἀρτεμίδ. β'. ιά. »Οἵ τε ἐπὶ ταρπαλίην (κύνες) καὶ οἱ μελιταῖοι λεγόμενοι, ἔ ἐστιν, οἱ ἐκ τῆς Μελίτης νήσου ὄντες. Τοῦτο τὸ εἶδος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν σκύλων εἶναι μικρὸν καὶ συνειθίζον μάλιστα αἱ γυναῖκες νὰ κρατῶσιν εἰς τὸν κόλπον των ἢ εἰς τὴν ἀγκάλην.

Μελίτεια, ἡ (μέλι), παρὰ Θεοκρ. ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, μελισσοβότανον, Νίκανδ. Θηρ. 554. Θεόκρ. 4, 25.

Μελίτειον, καί, μέλιτιον, τό (μέλι). Ποτόν τι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος διὰ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ ζυμώσεως (βρύσεως) κατεσκευασμένον, ὑδρόμελι· καὶ τὸ ἐκ ὀρυοβαλάνων κατεσκευασμένον, Πλούτρ. Κοριολ. γ'. Κοϊντ. Σμυρν. δ'. 5. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφκ. 365.

Μελιτερπής, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ γλυκὰ τέρπων, ὁ ὡς μέλι γλυκύς, Ἀνθολογ.

Μελιτήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), = καλήμερος, παρ' Ἡσυχ. Ἡδύς, γλυκύς, ἐπὶ ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἡμερῶν.

Μελιτήριος, ία, ιον, καί, μελιτηρός, ά, όν, καί, μελίτινος (μέλι). Ὁ ἐκ μέλιτος ὤν· ἀνήκων εἰς μέλι· γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. «Μελιτήρων ὄγτων» (Πολυδ. ί 193.), ἀγγείων, ἐν ᾧ ἐμβάλλουσι μέλι.

*Μελιτίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ μέλιτος· καὶ εἰς τις ἐν Ἀθήναις ὡς παροιμία γενόμενος μωρός (ἀχμάκης), ὡς τὸ, μαμάκυθος, Ἀριστοφ. Ἱππρχομ. 991.

Μελιτίζω. Μεταχειρίζομαι ἰατρικῶς τὸ μέλι εἰς ἄλειψιν, ἤγουν ἀντὶ σακχάρου· ὅθεν, μελιτισμός, ὁ, Παῦλ. Αἰγιν. α'. 17. ἡ τοιαύτη ἰατρικὴ χρῆσις τοῦ μέλιτος.

*Μελίτινος, ίνη, ινον, = μελιτήρεος, μελιτηρός.

Μελίτιον, τό, = μελίτειον.

*Μελιτισμός, ὁ (μελιτίζω). Ἡ ἰατρικὴ χρῆσις τοῦ μέλιτος εἰς ἄλειψιν· ἴδε καὶ μελίζω.

Μελιτίτης, ου, ὁ, οἶνος, ὁ μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένος οἶνος, vinum mulsum.

Μελιτοειδής, ές, ἐ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἤτοι τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων.

Μελιτόεις, εσσα, εν (μέλι). Μελιτοειδής, ἤ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος· γλυκὺς ὡς ἂν μέλι, καθόλου νόστιμος, ἡδύς. «Μελιτόεσσαι» (Ἡροδ. Η'. 41. συνυπακουομ. τὸ μάζα,) πλακοῦς μετὰ μέλιτος, μπορεῖ, Τουρν. Πολυδ. ς'. 76. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 508. Ἐκ τοῦ μελιτόεσσα, ἔκαμαν οἱ Ἀττ. κατὰ συναλ. μελιτοῦττα, ὡς οἰνοῦττα κ.τ.τ. λέγεται δὲ καί, μελιτοῦς, ὁ, συνυπακμ. πλακοῦς.

Μελιτόκρας, ατος, ὁ, καὶ ἡ (κεράννυμι), = μελίκρατος. Μέλι κεκραμένος.

Μελιτοπωλέω, ῶ (πωλέω). Μέλι πωλῶ. ὅθεν

Μελιτοπώλης, ου, ὁ, καί, μελιτοπῶλις, ιδος, ἡ. Ὁ τὸ μέλι πωλῶν, ἤτοι μέλι πιπλοῦσα.

Μελιτοτροφέω (τρέφω). Μετὰ μέλιτος τρέφω. 2) = μελιττοτροφάω. ὅθεν

Μελιτοτροφία, ἡ. Ἡ διὰ μέλιτος τροφή.

Μελιτοτρύγησις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ μέλιτος τρύγησις.

Μελιτουργεῖον, τό (ἔργον). Τόπος, ἔνθα γίνεται τὸ μέλι, ἡ κυψέλη, ὁ σίμβλος τῶν μελισσῶν.

Μελιτουργέω, ῶ (μελιτουργός). Μέλι ἑτοιμάζω, κάμνω. ὅθεν

Μελιτουργία, ἡ. Ἡ τοῦ μέλιτος ἑτοιμασία· καὶ τὸ ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας. ὅθεν

Μελιτουργικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς μελιτουργίαν.

Μελιτουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τὸ μέλι ἑτοιμάζων, κατασκευάζων· καὶ ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος, μελισσουργός.

*Μελιτοῦς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ μελιτόεις, = μελιττοῦτα· ὅρα μελιτόεις.

Μελιτοῦττα, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, μελιτόεσσα, ὑπακ. τοῦ, μάζα. Πλακοῦς τις ἐκ μέλιτος καὶ ἀλεύρου κατεσκευασμένος, ὡς τό, οἰνοῦττα, κ.τ.τ. καί, μελιτοῦς, ἀντὶ μελιτόεις, ὑπακουομ. πλακοῦς.

Μελιτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μέλι φέρων.

Μελιτόχροος, καὶ συναίρ. μελικέχρους, ὁ, ἡ, = μελίχρους.

Μελιττόω, ῶ. Μετὰ μέλιτος μιγνύω, κατασκευάζω, ἢ ἀλείφω μετὰ μέλιτος· ποιῶ τι γλυκὺ διὰ τοῦ μέλιτος. «Ἀγγεῖον μεμελιτωμένον», Πλούταρχος.

Μέλιττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, μέλισσα.

*Μελίτταινα, ἡ, = μελισσοβότανον.

Μελίττιον, τό, ὑπακρ. τοῦ, μέλιττα. Μικρὰ μέλισσα. 2) τὸ σίμβλον, τὸ κουβέλι τῶν μελισσῶν, σχηματισθὲν ὡς τό, κηφήνιον, σφηκίον, κ.τ.τ. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. 4.

Μελιττοπηγεῖν, παρὰ Σουΐδ. ἔνθ., κατὰ Φώτ. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, μελιττοπτηγεῖν, ἐκ τοῦ, πτήσσω, τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι προσπίπτωσι, καθὼς π. χ. κάμνουν, ὅταν ἐκβαίνῃ τῶν σίμβλων τὸ νέον μελίσσιον. Ὁ Ἡσυχ. ἀντὶ τούτου, μελιττοπολεῖν, ἔχει.

Μελιττοπολέω, ῶ. Μετὰ μελισσῶν περιφέρομαι, συναναστρέφομαι μὲ τὰς μελίσσας, περιποιοῦμαι καὶ ἀνατρέφω μελίσσια, καταγίνομαι εἰς τὴν αὔξησιν αὐτῶν. ἐκ τοῦ

Μελιττοπόλος, ὁ (πολέω). Ὁ πατὴρ τῶν μελισσῶν, ἤτοι ὁ καταγινόμενος εἰς περιποίησιν καὶ αὔξησιν τῶν μελισσῶν. Ἀριστοτ. Θαυμ. 65.

*Μελιττοπτέρωτος, ὁ, ἡ (πτερόω). Ἔχων πτερὰ μελίσσης, Πρατίνας παρ' Ἀθην. 14 σ. 633. A. Voss mythol. Briefe, 2 pag. 54.

Μελιττοπτηχέω (πτήσσω). Κτυπῶ εἰς χαλκόν, κάμνω κρότον διὰ νὰ ἐμποδίσω τὰς περιπλανωμένας μελίσσας ἀπὸ τοῦ νὰ πετάξωσι καὶ φύγωσι. Ἰδὲ μελιττοπηγεῖν.

Μελιττοτροφεῖον, τό, καί, μελιττοτρόφος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ μελισσοτροφεῖον, μελισσοτρόφος.

Μελιττουργέω, μελιττουργία, μελιττουργός, Ἀττ. ἀντὶ, μελισσουργέω, κ.τ.λ.

*Μελιττοῦττα, ἡ, = μελιτοῦττα.

Μελιττώδης, εως, ὁ, ἡ (μέλιττα, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μελίσσης ἔχων.

Μελιττώνω, ῶνος, ὁ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, μελισσών.

Μελιττώδης, ους, ὁ, ἡ (μέλι, εἶδος). Τὸ εἶδος, ἤ τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων· ὅμοιος τῷ μέλιτι, ὡς ἂν μέλι.

Μελίτωμα, τό (μελιτόω). Πλακοῦς ἐκ μέλιτος, Διοσκορ. δ'. 64. Βατραχ.

Μελίτωσις, εως, ἡ (μελιτόω). Ἡ διὰ τοῦ μέλιτος γλύκανσις.

*Μελίφθεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι), καὶ

Μελίφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ ἡδύ, γλυκὺν φθόγγον ἔχων, ἡδύφωνος, καθόλου δέ, γλυκύς, χαρίεις, νόστιμος.

Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ διὰ τῆς γλυκύτητος τὴν καρδίαν γλυκαίνων, εὐφραίνων, γλυκύς. Ἰλιάδ. Ζ, 264. «Οἶνος μελίφρων· πυρός, σῖτος, Ὅμηρ. καί, ὕπνος, Ἰλ. Β, 34. Θυμός, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 428. καί, προσηνὴς ὡς τὸ μέλι.

Μελίφυλλον, τό (φύλλον), ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, Νίκανδρ. Θηρ. 554.

Μελίφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁ μετὰ μέλιτος πεφυρμένος, μεμιγμένος, Ἀνθολογ.

Μελίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), ταὐτὸν τῷ, ἡδύφωνος. Γλυκόφωνος, γλυκάηχος.

Μελίχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ξανθός, κίτρινος ὡς τὸ μέλι.

*Μελίχροος, ὁ, ἡ (χροιά), = μελίχρους.

Μελίχροος, χροῦς, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων, ξανθός. (συχνάκις συγχέεται μὲ τό, μελίχρους.)

Μελιχροποιέω, ῶ. Μελιχρόν, γλυκὺν ὡς τὸ μέλι ποιῶ, ἐκ τοῦ

Μελίχρους, ά, όν. Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, Θεοκρ. 5, 98. 2) μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος· σ. νέχεται μετὰ τοῦ, μελίχροος. («Ἄνευ συνδέσεως καὶ κατ' ἀνθέσιν· ἐκ τοῦ μέλι σχηματισθέν, ὡς τό, πευκρός ἐκ τοῦ πεύκη.)

Μελίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός. Ξανθός, κίτρινος ὡς τὸ μέλι καὶ ὡς ὁ χρυσός, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1. 351.

*Μελιχρώδης, ὁ, ἡ (μελίχρους, εἶδος). Ξανθὸς τὴν ὄψιν ὡς τὸ μέλι, Στράτιον.

Μελίχροος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελίχροος, πόλλ' ὅμ. Boeckh Min. σ. 189.

*Μελίχρως, ωτος, καί, ους (χρώς), = μελίχροος.

Μέλκα, ἡ. Ἀναψυκτικόν τι καὶ δροσερὸν εἶδος (φαγητὸν) τῶν Ῥωμαίων, ἐκ γάλακτος κατεσκευασμένον, Γαλην. μαθητ. 7. Παῦλ. Αἰγιν. (ἐκ τοῦ Γερμ. Melk, Milch. Molke, τὸ καθ' αὐτὸ παρ' Ἕλλ. ὀξύγαλα, Morelli cod. mss. Lat. bibl. Nan. σ. 67.)

Μέλλαξ, ακος, ὁ, Ἔφηβος, μειράξ, νέος, νεανίσκος· ἄλλοι δὲ γραῴδεσι, μέλαξ, καὶ ἄρσην, διὰ τοῦ, σημαντικὸς (ἤτοι ἐκ τοῦ μέλλω ὡς τὸ μελλείρην, μελλήφηβος, ἢ συγγν. τῷ, μείραξ.) [ακος.]

Μελλέβιος, ὁ, ἡ (μέλλω, βίος), ταὐτὸν τῷ, ἡμιθανής, Ἡσύχ.

Μελλείρην, ἡ μελλήρην, ενος, ὁ (μέλλω, εἰρήν), παρὰ Λακεδαιμ. ταὐτὸν τῷ, μελλήφηβος. Ἰδὲ Κίρην. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 17. «Κίρηναι δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐπαίδων γεγονότας. Μιλλείρενας δὲ τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους· οὗτος οὖν ὁ εἰρὴν εἶναι ἔτη γεγονώς, ἄρχει τῶν ὑποτεταγμένων ἐν τοῖς μάχαις, κ.τ.λ.»

Μελλέποσις, ἡ μελλόποσις, εως, ὁ, καὶ ἡ (μέλλω, πόσις). Ὅστις, ἤτις μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ· ὁ μέλλων ἀνὴρ γυναικός, ἢ ἡ μέλλουσα γυνὴ ἀνδρός γενέσθαι.

Μελλέπταρμος, ὁ, ἡ, = μελλόπταρμος (πτάρνυμι). Ὁ μέλλων, ἢ ὁ θέλων, ἐν ᾧ ἀρχίζει νὰ πταρνισθῇ καὶ διὰ τοῦτο στρέφων τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστοτ. προβλ. λά. «Καί τοι κρύπτεται τὸν μέλανες τε καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλοπτάρμοισι.»

Μελλέφηβος, ὁ, ἡ (μέλλω, ἔφηβος). Ὁ πλησιάζων νὰ γίνῃ ἔφηβος, ὁ μέλλων νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἐλθεῖν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν (ἥβην).

(Μελλέω), ἄχρηστον πρωτότυπον, ἐξ οὗ τὸ νεώτερον νὰ παράγωσι χρόνους τινὰς τοῦ μέλλω.

*Μέλλημα, ατος, τό (μέλλω). Ἀργοπορία, ἄργητα, ἀναβολή, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 816.

Μέλλησις, εως, ἡ, καί, μελλισμός, οῦ, (μέλλω). Τὸ ἀργοπορεῖν, χρονοτριβεῖν, ὀκνεῖν, ἀναβάλλειν, ἢ διατάζειν ἀργητα, ἀργοπορίαι, βραδύτης, ὑπέρθεσις ἢ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ· καὶ διατριβή· καὶ ὁ μεταξὺ καιρός, διάστημα. 2) τὸ δέλεαρ, προσμένειν, ἐκδέχεσθαι· ἢ ἐλπίς, προσδοκία, τὸ ἐπικαιρεῖσθαί τι, τὸ εἶναί τι εἰς ἀμφή, ἐγγὺς νὰ γένῃ, συμβῇ. «Μελλήσεως σημεῖα», σημεῖα τῆς ἀρχομένης ἀρρωστίας, Ἀρετ. 3, 11. Θουκιδ. δ'. 126. «Οὗτοι δὲ τὴν μέλλησιν μὲν ἔχουσι τοῖς ἀπείραις φοβερὰν», «Διὰ βραχείας μελλήσεως» (Θουκυδ. ε. 66.), μετὰ μίαν μικρὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἀναβολὴν τοῦ καιροῦ.

Μελλιτής, οῦ, ὁ (μέλλω). Ὅστις ἀργοπορεῖ, βραδύνει, ἀναβάλλει τὸν καιρόν, ὀκνεῖ, ἢ διατάζει.

Μελλητιάω, ῶ, ἐφετικὸν τοῦ μέλλω. Ἀγαπῶ ἔχω ὄρεξιν νὰ ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, ἢ διατάζω.

Μελλητικός, ἡ, όν (μέλλω). Ἀνήκων ἢ ἄγων κλίσιν εἰς τὸ ἀργοπορεῖν καὶ ἀναβάλλειν τὸν καιρόν, ὀκνεῖν ἢ διατάζειν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελλιέρπ., ἡ (μέλλω, ἱέρη). Ἡ μέλλουσα, ἐν ἀμῇ οὖσ., ἡ, διωρισμένη οὖσα νὰ γένῃ ἱέρισσα. Ἴδε ἱέρη.

•Μέλλιχος, αὐτ., μελίχιος, ὄρα μειλίσσω.

Μελλόγαμος, ὁ, ἡ (μέλλω, γαμέω), = μελλέποσις, Ὁ μέλλων γαμεῖν, νυμφευθῆναι, ὅς τις μετ' ὀλίγον θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ. «Μελλόγαμος γαμβρός», Θεόκρ. κβ'. 140.

Μελλοδειπνικός, ἡ, όν (δεῖπνον). Τετιμένος ἐν ὅσῳ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153. «Μέλος μελλοδειπνικόν», τὸ ὁποῖον ᾄδεται, ἢ παίζεται, ὁπόταν ἦναι ἐν ὥρᾳ, θέλῃ νὰ δειπνήσῃ τινάς.

Μελλοθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὁ ἐν ἀμῷ, ἐγγὺς ὢν θανάτου πολλὰ γέρων, ἄμφ.

Μελλονυκτάω, (νυκτάω). Ῥυθμ., Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν, ἀργοπορῶ νὰ ταχθῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 639, εὐφυῶς καὶ εὐστόχως παίζων περὶ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου ὅστις ἀνέβαλε τὸν καιρὸν μὲ διαφόρους προφάσεις εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφιος, ὁ, ἡ (νυμφίος). Ὁ μέλλων νυμφίος γενέσθαι.

Μελλόνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ ἐγγὺς ὢν νὰ ἀρράβωνιασθῇ ἢ νυμφευθῇ, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικός, ἥτις λέγεται καὶ, ἡ μελλονύμφη, ἡ μέλλουσα νύμφη γενέσθαι, ἡ ἀρραβωνιασμένη ἢ συμβιβασμένη (συβασμένη)· ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 207. «Ἀ μελλόνυμφος πλαγγά», «τῶν μελλονύμφων, τῶν μελλόντων ὑπανδρευθῆναι παρθένων ὕμνος, ᾠδή, ἀπευκταίας τοῦ, ἀρτέων κλαγγά».

Μελλόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ μέλλων, ἐν ἀκμῇ ὢν νὰ γένῃ ἐκ νηπίου κόρος, παῖς, ἢ κόρη. Ἰλ. Β', Ἡσιόδ., ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν προσεπτων (προβατίων) παῖς τῇ ἡλικίᾳ.

Μελλόποσις, εως, ὁ, καὶ ἡ (πόσις). Ὁ ἐγγὺς ὢν νὰ γένῃ σύζυγος, ἀνὴρ γυναικός, ἢ γυνὴ ἀνδρός, εἰς ἀκμὴν ὢν γάμου· λέγεται καὶ μελλόπωσις.

Μελλόσπαρμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μελλέσπαρμος.

Μέλλω, Μ. μελλήσω, Ἀόρ. ἐμέλλησα, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. δι' αὐξήσεως τῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ἠμέλλον, ἠμέλλησα. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικόν· Ἡ κυρία σημασία τοῦ μέλλω ἐστὶν εἶμαι εἰς ἀκμήν, εἶμαι ἕτοιμος, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἀκμὴν νὰ πραξῇ τις ἢ πάθῃ, ὡς ἑπομένως μετὰ μέλλοντος ἀπαρεμφ., σπανιώτ. δὲ μετὰ τοῦ ἐνεστ., καὶ σπανιώτατα μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ., ὅστις, οὕτως ἀν καὶ ἀμφιβάλλεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, π. χ. τοῦ Ψευδοφωκυλ. σ. 336., εὑρηται ὅμως οὐχὶ μόνον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 777. Π, 46. Σ, 98. 362. Ψ, 778. Ω, 46. Ὀδ. Δ, 377. Ξ, 133., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἴωνι, καὶ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὄρα Boeckh Πιν. Ὀλ. 8, 32. καὶ ἐξαιρτ. Lobeck Φρυν. σ. 133. 745. ἐπεισθῆ, δὲ πρὸς τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως ταύτης κεῖται καὶ ἄλλη τις σημασία, ὁηλ. ἡ παραστημασία τοῦ, μέλεται, κατὰ τοῦν ἔχω, φροντίζω (ὄρα Schaef. Διον. συμπ. σ. 12), εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ κατὰ τὴν ῥίζαν προσεχὴς συγγένεια μεταξὺ τοῦ μέλλω καὶ μέλω, προσέτι δὲ οὐκ ἀπίθανος καὶ ἡ συγγένεια μετὰ τοῦ Λατ. velle. Διαφέρει δὲ τοῦτο ἀπὸ αὐτὸ μέλλοντος χρόνου κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν, μέλλω, ἀντίκειται τῷ πραγματικῶς καὶ ἀναντιῤῥήτως ὑπάρχοντι ἢ γεγονότι, χωρὶς ὅμως ῥητῆς ἀναφορᾶς καὶ σχέσεως εἰς καιρόν τινα, ὁ δὲ Μέλλων χρόνος ἐμφαίνει τὸ μέλλον ἀπευκταίας τοῦ ἀνεστῶτος καὶ παρωχημένου, ὥστε διὰ τοῦτο τὸ αἴτιον γίνεται ἡ χρῆσις τοῦ μέλλω τόσον πολυειδής, ὥστε πολλὰς δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν αὐτὸ, ὅταν θέλωμεν, μόνον μὲ ἄλλα βοηθητικὰ ῥήματα, θέλω, δύναμαι, πρέπει, ἢ διὰ τῶν λέξεων πιθανῶς, ἐνδέχεται κ. τ. τ., ὡς ἐκ τῶν περισσοτέρων ἐκ τοῦ Ὁμήρου παραδειγμάτων γίνεται δῆλον.

1) Εἶμαι ἕτοιμος, εἰς ἀκμήν, θέλω (νὰ κάμω ἢ πάθω τί), καὶ (ὅταν θέλῃ τις νὰ φανερώσῃ ῥητὴν θέλησιν ἢ ἐλευθέραν τινὰ σκοπὸν), μελετῶ, ἔχω σκοπὸν ἢ κατὰ τοῦν στοχάζομαι, ὅτε πολλάκις συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, τόχα, π. χ. «Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε δυὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν δώσειν ὦ Σερήποντι κταξέμεν» (Ἰλ. Ζ, 32), ἤτο τότε εἰς ἀκμὴν νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην του διὰ νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων. «Ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χειρὸς Ἰλ. Ζ, 515.)», ἦτον εἰς ἀκμὴν ν' ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους.» «Ἔμελλε διεξιέμενοι πεδίοι δε (Ἰλ. Ζ, 393), «ἦτον εἰς ἀκμὴν νὰ τρέξῃ ἔξω εἰς τὸν κάμπον. «Θήσειν ἐτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι (Ἰλ. Β, 39.)», ἐμελέτα νὰ προτεπιφορτίσῃ τοὺς Τρ. καὶ Δαν. μὲ συμφορὰν καὶ θλίψεις, ἀναστεναγμούς. «Οὐκ ἄρ' ἐμελλες λήξειν ἀπατέων (Ὀδ. Ν, 293.)», σὺ δὲν ἤθελες λοιπὸν νὰ παύσῃς ἀπὸ τὰς ἀπάτας «Μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον (Ἰλ. Ψ, 544.)», ἐπειδὴ μελετᾷς νὰ μοὶ ἁρπάσῃς τὸ βραβεῖόν μου. «Οὐ ἄρ' ἐμελλον πείσειν (Ἰλ. Χ, 356.)», οὔτε ἐπτοχαζόμην, ἐπίστευον, ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν καταπείσω· ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ ἀκόλουθα χωρία μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Κ, 336. 365. Λ, 22. 181. Μ, 3. 601. Ὀδ. Δ, 514. Ζ, 135. Ι, 378. Κ, 275. Λ, 596. Ρ, 412. Ψ, 393. Χ, 9. Τμ. Ὁμ. Ἀπ. 101. Ἡρδτ. Ζ, 4, 80. 5, 75. 7, 157, 8, 40. μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμ., Ὀδ. Π, 112. Τ, 94. Ἡρδτ. 6, 108. καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρμ. ἀορ., Ἰλ. Ψ, 773. Ἡτ. Ἀπ. 126. Θεογν. 152. 1074. — 2) πρέπει νὰ... εἶναι εἱμαρμένον, διωρισμένον ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ θέλημα τῶν θεῶν ἢ τῆς εἱμαρμένης, πρέπει σύμφωνα νὰ γένῃ, ἢ βεβαίως ἐπίκειται, π. χ. «Ἀρ' οὐ τελέσσεσθαι ἔμελλε (Ἰλ. 36, Ὀδ. Β, 166.)», τὰ ὁποῖα ἔμελλον, ἔπρεπε (κατὰ τὸ θεῖον θέλημα) νὰ μὴ ἐκτελεσθῶσι· «Οὐ πείσεσθαι ἔμελλε Ἰλ. Ὶ. Ψ, 466.» Ὀδ. Γ, 146) ἔπρεπε (κατὰ τὸ θέλημα τῆς εἱμαρμένης) νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ διὰ παντὸς· Τάχα δ' ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν (Ἰλ. Β, 694.), ἔμελλεν, ἦτον αὐτῷ διωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ ξυπνήσῃ πάλιν εὐθύς (ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τὴν ἀρχίκλ τοῦ). Ἐμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ πολλῇ Ὀδ. Η, 270.)», μοὶ ἦτο διωρισμένον νὰ παλαίσω ἀκόμη μὲ πολλὴν συμφοράν· ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ ἀκόλουθα χωρία μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Β, 734. Ε, 265. 686. Δ, 817. Μ, 34. 113. Π, 460. Ρ, 278. Τ, 98. Φ, 47. Ω, 85. καὶ Ὀδ. Δ, 107. Ζ, 165. Θ, 510. Ι, 230. Κ. 26. Ν, 384. Ρ, 364. Φ, 98. 418. Ψ, 221. Ω, 28. 470. καὶ Τμ. Ὁμ. Ἀπ. 521. Ἑρμ. 15. Δημ. 454. μετὰ δὲ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρμφ. ἐν Ἰλ. Ρ, 497. Ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 370. καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. ἀορ. ἐν Ἰλ. Π, 46. Σ, 98. σπανιώτατα δὲ ἐν χρήσει ἐπὶ πράγματος, γινομένου κατὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 700. «Περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι ἐμέλλεν, ἦτοι ἔπρεπεν αὐτοῖ (κατὰ τὸ θέλημα τῶν Ἠλειῶν) νὰ ἀγωνισθῶσι περὶ τρίποδας· «δεῖα παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ὁ μέλλων χρόνος,» ἑκαιρός, ὅστις ὅσται βεβαίως, ὁ ἐπικείμενος, τὸ μέλλον· καὶ, «Τὰ μέλλοντα,» τὰ ἐπικείμενα, μέλλοντα νὰ ἔλθωσι πράγματα, ἢ τὰ ὁποῖα προσμένει τις ἢ ἐλπίζει νὰ γένωσι. — 3) πρέπει ἀναγκαίως, ὀφείλω, ὅταν ἐξ ἑνὸς ὁμολογουμένου πράγματος πρέπει νὰ ἐπιφέρῃ τις καὶ συμπεράνῃ τί, καὶ τὸ παραστήτη τὸ συναγόμενον ὡς ἀναντιῤῥήτον καὶ ἄρνητον, ὅτε συχνάκις περιορίζεσαι αὐτὴ ἡ σημασία πάλιν διὰ τοῦ ἀβέβαιον ποιοῦντος τὸ πρᾶγμα μορίου, που, π. χ. «Μέλλω που ἀπέχεσθαι Διὸς πατρὶ (Ἰλ. Ψ, 83.)», πρέπει βέβαια, καθὼς συμπεραίνω ἐκ τῶν τυχῶν μου, νὰ μισοῦμαι, νὰ ὑπέσω εἰς τὴν ὀργὴν (disgrace) τοῦ Διός.» Οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι (Ἰλ. Β, 216. Ι. 23. Ν, 226.) πρέπει βέβαια, ὡς συμπεραίνω ἐκ τῆς ἐκβάσεως, νὰ εἶναι οὕτως ἀρεστὸν εἰς τὸν Δία. «Τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσασθαι θεὸς αὐτός (Ὀδ. Δ, 181.)», βέβαια ταῦτα ἔπρεπε καὶ ὁ θεὸς αὐτὸς νὰ ἐνθυμῶσε ὡς παρὰ μεγάλα· «Μελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων (Ὀδ. Δ, 274.)» θεός τις πρέπει νὰ σοὶ τὸ ἐπράσταξε, παρήγγειλε· «Μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι (Ὀδ. Δ, 377.)», πρέπει βέβαια νὰ ἐπιλάβω τοὺς θεοὺς, νὰ ἁμάρτησω κατ' αὐτῶν· καὶ ἐντελῶς «Διὸ' οὕτω σοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι (Ἰλ. Α, 564.)», «διὰ τοῦτο εἶναι, πρέπει, ἀναγκαῖως ἔπεται νὰ μοὶ εἶναι οὕτως ἀρεστόν. 4) πολλάκις περίστηστέ, μέλλω, πιθανότητα τινὸς ἢ ἐνδεχόμενον, δυνατόν τι γενέσθαι, καὶ τότε ἐκφρασόμεθα συνήθως μὲ τὸ, θά καὶ τὸ ῥῆμα, ἢ μὲ τὸ ἠμπορῶ καὶ ἐπαρέμφ., ἢ καὶ μὲ ἐπίῤῥμ. βέβαια, ἴσως, πιθανῶς, καὶ ἡ διὰ τῆς ἀπαρμφ. παριστανομένη πρᾶξις ἀντιτάττεται, καθὸ ψιλὴ προϋπόθεσις, εἰς τὴν βεβαιότητα ἢ πραγματοποίη ὑπαρξιν, π. χ. «Τάδε μέλλετ' ἀκούειν (Ὀδ. Δ, 94. Ἰλ. Ξ, 125.)», «ταῦτα ἠμπορεῖτε νὰ τὰ ἠκούσατε, ἢ θά τὰ ἠκούσατε, ἴσως, πιθανῶς, ἴσως τὰ ἠκούσατε. «Μέλλεις δέ σὺ ῥίμενοι (Ὀδ, Δ, 200.)», βέβαια θά τὸ ἠξεύρεις, πιθανῶς τὸ ἠξεύρεις· «Πολλάκι σον μέλλεις ἀρήμενοι (Ὀδ. Χ, 322.)», βέβαια πολλάκις θά παρεκάλεσες, ἀπηρίβολως εὐχήθης. «Ὅσσ' που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν (Ἰλ. Κ, 326.), ἐνθα βέβαια θά συμβουλεύσονται, ψηφίσονται συμβουλευόμενοι ἡγεμόνες περὶ τοῦ νὰ εὐγώσωσι ἢ πολεμήσωσιν· «Ὦ μέλλες εὐχεσθαι (Ἰλ. Α. 364. Ψ, 451.)», τὸν ὁποῖον σὺ θά παρακαλεῖς, πιθανῶς παρακαλεῖς, φαίνεται (ἔοικας), ὅτι παρακαλεῖς, εὐχεσαι. «Ὅλβον δὲ θεοί μέλλουσιν ὀπάζειν Ὀδ. Σ 19.)», εὐτυχίαν δίδουσι βέβαια, ἢ θέλουσι δώσει βέβαια οἱ θεοί. «Εἰ αἶσί γε μέλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσεσθαι (Ἰλ. Μ, 323.)», «ἐὰν ἡμεῖς ἐδυνάμεθα νὰ ἤμεθα πάντοτε ἀθάνατοι καὶ χωρὶς νὰ γηράζωμεν· «Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι (Ἰλ. Ω, 46.)», «ἐνδέχεται μὲν καὶ νὰ ἐχάσε τις ἄλλον ἀγαπητὸ τερον, πλησιέστερον συγγενῆ· «Ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολεμοιο μέλλω (Ἰλ, Ν, 777.)», ἐν δέχεται ἄλλοτε νὰ ἀπέφυγον περισσότερον τὴν μάχην, ὅμως κατὰ τὸ παρὸν βέβαιον ἔχει. «Μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀστεοφιν ἑρύσσαι (Ὀδ. Ξ, 133.)», «ἐνδέχεται νὰ ἐξέσχιτον τὰ σκυλία τὸ πεντὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλα· «Καὶ μάν δή πούτις μέλλει βροτὸς ἄνδρι τελέσσαι, πῶς δὴ ἐγώ; οὐκ ἔφελον Τρώεσσι κακὰ ῥάψαι; (Ἰλ. Σ. 362.)», «καὶ ἐνδέχεται καὶ ἄνθρωπός τις νὰ ἐβοήθησε τινὰ φιλικῶς, καὶ πῶς ἐγὼ (ἡ Ἥρα) νὰ μὴ παρασκευάσω εἰς τοὺς Τρῶας κακὰ καὶ δυστυχίαν; κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ τις καὶ τὰ ἀκόλουθα δύο χωρία, ἐν Ὀδ. Α, 232. «Μέλλεν ποτὲ οἶκος ἀφνειὸς ἔμμεναι,» ἐνδέχεται νὰ ἦτο ποτε (κατὰ τὸ θέλημα τῶν θεῶν ἢ τῆς εἱμαρμένης) ἡ οἰκία πλουσία· καὶ, ἐν Ὀδσ. Σ, 138. «Καὶ γάρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,» ἐνδέχεται ποτὲ νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εὐτυχὴς· τὰ ὁποῖα ταῦτα δύο χωρία εἶναι δεύτερον ἀξιοσημείωτα, διότι ταυτων τὸ, μέλλω, συνιστάσεται μὲ ἐντελῶς πως παρωχήμενον· πλὴν τοῦτο τὸ παρωχημένον κεῖται τόσον μακρὰν, ὥστε φαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναται ἀμφίβολον ἂν ὑπῆρχε ποτέ τωόντι, ὥστε ἄρα καὶ ἐνταῦθα τὸ μέλλω σημαίνει τὸ, ἐνδέχεται νὰ ἦτο ποτὲ οὕτω· ὡς τόσον, ταῦτα τὰ δύο χωρία δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι καὶ κατὰ τὴν β΄. σημασίαν, ἤγουν, ἔμελλε ποτέ (ἦτο διωρισμένον) αὐτῇ ἡ οἰκία νὰ ἦναι (κατὰ τὸ θέλημα τῆς εἰμαρμένης) πλουσία, ἐνόσῳ δ' Ὀδυσσεὺς ὑπῆρχεν αὐτοῦ· ἐγὼ ἔμελλον ποτὲ νὰ ἦμαι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εὐτυχὴς. — 5) πάντοτε μόνον θέλω, χωρὶς τωόντι νὰ κάμνω ἢ πράττω, ἀφίνω τι ὡς ἐπικείμενον ἢ μέλλον, ὅηλ. ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, βραδύνω. ὀκνῶ, συλλογίζομαι, δειλιῶ, φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, καὶ διὰ τοῦτο ὅλο συλλογίζομαι, μόνοι σχεδὸν τοῖς Ἀττ., ὅ τινες ἔχουσι καὶ μέσον, μέλλομαι ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέλλω· συντάσσεται δὲ συνήθως ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ μέλλω, μετὰ τοῦ ἐνεστ τῆς ἀπαρεμφ. πλὴν εὑρηται καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ ἀορ. καὶ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ., τὰ ὁποῖα ὁ Ἐλμσλ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1209. βέβαια προπετῶς πως μεταβάλλει εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. «Ὁ δ' οὐκ ἐμέλλησεν ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν,» Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. γ' 15., ὅὐν ἐστυλλογίσθη πολὺν καιρόν, δὲν ἀργησεν, ἀλλά· «— — Οὐκουν δεῖ μέλλειν,» αὐτόθ. Ζ'. ε. 76., ἄρα, δὲν πρέπει τινὰς νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρόν, δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῇ· ὁ αὐτ. Ἑλλην. Δ'. ἀ. 17. «Ὃ δ' οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ προστεταγμένος τὰ πρακτέα,» — — ἐκέλευσεν ἐλαύνειν,» δὲν ἀργοπόρησε, δὲν ἔχασε καιρόν. «Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ παραινοῖτο τὰ δέοντα,» Ἀναβάσ. Γ'. ἀ. 41. ὡς καὶ τὸ «Τιμῶν τὰ ἐσχυρότατα ἐλπίζομεν μέλλεται,» Θουκυδ. ε. 111., ἡ ἀδικήτας μεγάλη καὶ δυνατὴ βοηθεία συνίστανται ἀεόμη εἰς τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν προσμένετε ἀκόμη νὰ ἔλθῃ. δ) πολλάκις παραλείπεται καὶ ἐννοεῖται ἡ εἰς τὸ μέλλω ἐνήνυστα ἀπρόιμως, ὅταν τὸ ἴδιον ῥῆμα προϋπῆρχεν αὐτοῦ ἢ εὐθὺς ἔπειτα ἐπιφέρεται· π. χ. «Τὰς μὲν ἐπόρουν, τὰ δὲ ἐμελλον, τὰ δὲ ἠπείλουν τῶν πολεων,» ἔνθα μετὰ τὸ, ἔμελλον πρόσκειται τὸ πορθεῖν· Πλατ. Θεαίτ. «Οὔτ' οὖν δύναμαι πεῖσαι ἐμαυτὸν ὡς ἐκεῖνός τι λέγω, οὔτ' ἄλλον, ἀκεῦτοι λέγοντος αὖτος, ὡς σὺ διακελεύῃ, οὐ μὲν δὴ οὐδ' ἀπαλλαγήσομαι τοῦ μέλλειν,» ἔνθα συνυπακ. τὸ, λέγειν οὕτως· «Τὸν δ' υἱόν, ἔφη, ἐώρακας αὐτοῦ ὡς καλός ἐστι;» ἀλλὰ τὸν υἱὸν του τὸν εἶδες πόσον εὔμορφος εἶναι; ἐρ' ᾧ ἔπεται ἡ ἀπόκρισις, «Τί δ' οὐ μέλλω;» (δηλ. ἐωρακέναι αὐτόν) καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν ἴδω; καὶ, «Τί οὐ μέλλει;» Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. ἀ. 6. καὶ, «Πῶς γὰρ οὐ μέλλει;» Πλάτ. Φαίδων σ. 78. Β. Ὁμοίως, φαίνεται τὸ μέλλω συντασόμενον ἐσὶ ὅτε αἰτιατ., ὡς παρὰ Θουκ. «Ὅ, τι δὲ μέλλετε, εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε,» πᾶν ὅ, τι θέλετε, ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας (νὰ κάμητε), κάμετέτο παρευθύς, καὶ μὴ τὸ ἀναβάλλετε· ἐνταῦθα ὅμως ἡ αἰτ. τοῦ κρατεῖται ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πράττετε ὑπακουομένης ἀπαρεμφ. πράττειν· «ὡς τόσον πλέον αἰσθητὴ ἔστω ἡ παράλειψις τῆς ἰδίας ταύτης ἀπαρεμφ. παρ' Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1124. καὶ Ὀρ. 1180, Pors. πρβ. ἀέθλω. 7) παρ' Ἰωσήπ. προοίμ. εἰς τὴν ἀρχ. 2. «Μέλλει γὰρ παρεῖσθαι,» ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα· ὡς καὶ τὸ, θέλει· 8) παρὰ τοῖς Γραμματ. ὁ μέλλων (μετὰ τοῦ χρόνος, ἢ καὶ ἀνευτοῦ χρόνος), σημαίνει, ὁ μέλλων χρόνος τῶν ῥημάτων, Λατ. futurum.

* Μελλώ, οῦς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέλλησις, Αἰσχ.

Μελογράφέω (μελογράφος). Μέλη, ὕμνους, ᾠδὰς γράφω, ὦδον

Μελογραφία, ἡ. Τὸ μέλη, ᾠδὰς γράφειν, Ἀνέκδοτ. γ'. 271.

Μελογράφος, ὁ, ἡ (μέλος, γράφω). Ὁ μέλη, ὕμνους γράφων, ποιητὴς μελῶν.

Μελοθεσία, ἡ, (θέσις) Ἡ σύνθεσις μελῶν, ἀσμάτων, μελῳδιῶν, ἢ ἑνὸς μέλους (χαθῆ).

Μελοκοπέω, ὦ (μελοκόπος). Τὰ μέλη ἀποκόπτω, ἢ κατακόπτω· ὦδον

Μελοκόπησις, ἡ, Προκλ. παράφ. Πτολεμ. 280. καὶ

Μελοκοπία, ἡ· ἡ τῶν μελῶν κατάκεψις, ἀπόκοψις.

Μελοκόπος, ὁ, ἡ (μέλος, κόπτω). Ὅστις κατακόπτει, ἢ ἀποκόπτει τὰ μέλη.

*Μέλομαι, ὁρα μέλλω, 3.

Μελοποιέω, ὦ (μελοποιός). Μέλος, ὕμνον, ᾠδὴν ἢ μελῳδίαν ποιῶ· μελῳδικῶν καὶ ἁρμονικὸν ποιῶ, Λογγῖν· κή. 2. βάλλω εἰς μουσικήν. Παρ' Ἀθην. εὑρηται μετοχικὸς παθ. παρακ. μὲ διπλοῦν ἀναπλ. μεμελοποιημένος, ὡς τὸ, αἰνοματοποιήσαι· ὦδον

Μελοποιητής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μελοποιός, Ἀνάπλ.

Μελοποιΐα ἡ. Τὸ ποιεῖν μέλη, ᾠδάς, ἢ μελῳδίας, τὸ βάλλειν εἰς μουσικήν, ἀπεικαστίας τοῦ, παιδεία, τὸ ὁποῖον σημαίνει φιλὴν γύμνασιν, Πλατ. Σομπ. σ. 187. Δ.

Μελοποιός, ὁ, ἡ (μέλος, ποιέω). Ὁ μέλη ἢ μελῳδίας ποιῶν, συνθέτων, ποιητὴς τοιούτων· καὶ = λυρικός.

Μέλος, εος, ους, τό. Ἓν μέρος ἢ μόριον τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου, τὸ ὁποῖον διά τινος ἁρμοῦ συνδέεται μετ' ἄλλου τινὸς μέρους, οἷον τὶ χεῖρες, οἱ πόδες, κ. τ. λ. Ἰλ. Λ. 668. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, παρ' οἷς ὅμως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συνήθ. ἐν χρήσει τὸ πλῆθ. «Κατὰ μέλεα,» ἀπὸ μέλος μέλος, μεληδόν, Ἡροδτ. 1, 119, ὡς τό, καταμελεΐστι β) παρὰ νεωτ. πᾶν μέρος ἀπό τινος συστήματος, ἑταιρείας, κ. τ. τ. 2) ὕμνος, ᾠδὴ (τραγουδίου). Ἐκλήθη δὲ οὕτω παρὰ τὸ μαλίζεσθαι καὶ διαιρεῖσθαι τοὺς τόνους αὐτοῦ εἰς στροφάς, εἰς στίχους, πόδας, συλλαβάς, κ. τ. τ. ὡς ἓν ὀργανικὸν ὅλον, τὸ συγκείμενον ἐκ μερῶν. Τὰ διάφορα εἴδη τούτου ὁρα παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. Κώδ. σλδ'. ἐν ἀρθρ. Πρόκλου χρηστομαθείας ἐκλογαὶ συχνάκις τὰ Μέλη, σημαίνει ἐξαιρτ. τοὺς ὕμνους, τὰς ᾠδὰς τοῦ χοροῦ ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ, Herm. el metr. p. 780. κτ. β) τὸ εἶδος τοῦ ψάλλειν τὸ μέλος, ἡ μελῳδία, ψαλμῳδία, cadence Αὐτὴ ἡ νεωτέρα μὲν, ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ἐπικρατοῦσα σημασία εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν Τιμ. Ὁμ. 18. 16. εἶτα δὲ παρὰ Θεογν. 759. πολλάκις δὲ καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ. «Ἓν μέλος φθέγγεσθαι,» Πλάτ. Συμπ. σ. 227, Δ. ὦδον μέλπω. «Περὶ μέλος,» ἐμελῶς, ἐξω τοῦ δέοντος· (οὐχὶ παρὰ τὸ, μέλω, μέλλω δὲ παρὰ τὸ, μέλι, μελίσσω, μελίσσω, ἀλλὰ καὶ τοῦτο πολλὰ ἀμφίβολον, ἐπειδὴ τὸ, μέλος ἐπὶ τῆς σημασίας, ὡδὴ δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς πρώτη σημασία.)

*(Μελός) ὁρα μελὸς.

Μελοτυπέω, ὦ (μέλος, τύπτω). Κτυπῶ μέλος, ἤτοι ψάλλω κατὰ τὸ ῥυθμόν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1164.

Μελουρίς, ίδος, ἡ, = μολουρίς, ἐξ Ἐτυμολ. ἀρχ.

Μέλπηθρον, τό (μέλπω). Κυρίως μέλος καὶ χορὸς, σκίρτημα μὲ τραγουδι· καθόλου, εὐφροσύνη διατριβή, παίγνιον. Ἐν Ἰλ. ἀεί, «Μέλπηθρα κυσὶν (Ν. 233), ἤ, μέλπηθρα κυσίν (Ἰλ. Ρ. 255. Σ, 179), ἐπὶ μὴ δαμμένων λειψάνων, ὡς ἕλωρ, παίγνιον τῶν σκύλων, λείψανον, τὸ ὁποῖον καταξεσχίζουσιν οἱ σκύλοι· σπαράγματα, ἐλκύσματα, τὰ ἐκ τοῦ λειψάνου κομμάτια, τὰ ὁποῖα σύροντες οἱ σκύλοι, παίζουσι μετ' αὐτῶν. Ζήτ. Μολπή.

* Μελπήτωρ, ορος, ὁ (μέλπω), ποιητ. Ψάλτης.

* Μελπομένη, ἡ. Ὄνομα τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 77. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξαιρτ. ὡς προστάτις τῆς τραγῳδίας θεωρουμένη· κυρίως, ἡ ψάλλουσα· ἐκ τοῦ

Μέλπω, (μέλος). Ψάλλω τί, ἑορτάζω ψάλλων καὶ χορεύων, π. χ., Ἐκάεργον, Ἰλ. Δ, 474. ἔτι δὲ, ὡς καὶ τὸ μέσον, ἀμεταβ., Ἡσ. Δεῦρ. 34. Ἀποθ. Μέσον, μέλπομαι, Μ. ψομαι, ψάλλω, Ὀδ. Δ, 17. Ν, 27. Τὰν. Ὁμ. φορμίζων, κιθαρίζων ψάλλω παίζων τὴν φόρμιγγα, τὴν κιθάραν· ἔτι δὲ, ψάλλω καὶ χορεύω, χορεύω χαρὰν κύκλω, Ἰλ. Π, 182. Τὰν. Ὁμ. 18, 21. «Μέλπεσθαι Ἄρηϊ Ἰλ. Η, 241),» εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως, ἤτοι πεζῶς μάχεσθαι, ἀλληγορ. καὶ ποιητ. ἐκλαμβανομένου τούτου ὡς χορεύοντος ὁπλίτου. ὁ Σχολ. σημειοῖ· Μέλπεσθαι, κυρίως μὲν παίζειν, ἢ τέρπεσθαι· νῦν δὲ οἷον κινεῖσθαι εὐχερῶς κατὰ τὴν μάχην· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει παιδιάν τινα παίζειν ἥτις ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἄρην, εἰς ἣν ἐμάχοντο ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, παιδιὰς χάριν καὶ χαρᾶς· συντάσσεται δὲ καὶ αὐτ., καθὼς καὶ τὸ ἐνεργ., Ὑπ Θ. 66. Πινδ. Πυθ. 3, 139. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. καθόλου, παίζω· ἀστείζομαι· τέρπομαι, εὐφραίνομαι· Παρὰ δὲ τοῖς Ἑκκλησ. ταὐτὸν τῷ, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ, ψάλλω.

Μελπωδός, ὁ, (ᾠδὴ). Ταὐτὸν τῷ, μέλπτης, ψάλλων ᾠδὰς, ὕμνων, ᾄδων, ὑμνῳδὸς, Ἡσύχ.

Μελύδριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, μέλος. Ὠδάριον, Μόσχ. καὶ Ἀρτεμ. Ἐκκλ. 883. (ὡς τό, ἐλεύδριον, λογύδριον κτ.)

Μέλω, Μ. μελήσω. Εἶμαι ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, ἀσχολίας, περιεργείας, ἢ ἐπιμελείας τινός, ἐν ἐπιμελείᾳ εἶμί τινος (εἰς τὸ στόμα τινός εἰμί), ἐνδιαφέρεται νὰ περὶ ἐμοῦ· π. χ. «Πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω Ὀδ. Ι, 20.),» διὰ τοὺς παντοίους δόλους καὶ πανουργίας εἶμαι ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, τοῦ φόβου, ἢ (ἐπὶ καλοῦ) ἀντικείμενον τῆς συμπαθείας καὶ περιεργείας, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἦτον εἷς τὰ στόματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γνωστὸς εἰς ὅλους β) φροντίζω εἶμαι εἰς φροντίδα, Εὐρ. 2) συνῆθ. ἐν χρήσει τόμέλω ὡς ἀπρόσωπον ἐπὶ τρίτου προσώπου,« μέλει, μέλουσι, παρατ. ἔμελε, μέλ. μελήσει ἀπαρμφτ. ἐνεστ. καὶ μέλλ. μέλλειν καὶ μελήσειν, κ. τ. λ, « καὶ τότε σημαίνει καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μοὶ μέλει, φροντίζω, ἐχω ἔγνοιαν, ἢ καθὼς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς καὶ ἄλλοις, μὲ ἐντερεσσάρει τι, ἤγουν μοὶ εἶναι πρᾶγμα τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος ἐπιμελείας τοῦ φόβου, τῆς συμπαθείας, ἢ τῆς ἀσχολίας, περιεργείας, κ. τ. τ. καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν ἀντικείμενον τῆς φροντίδος διὰ τὸ ὁποῖον ἐντερεσσάρεται τις τάσσεται κατ' ὄνομαστ. τὸ δὲ πρόσωπον, ὅστις ἐντερεσσάρεται, κατὰ δοτικὴν· ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. ὅμως δύναται νὰ τεθῇ, καθὼς ἐν Ὀδ. Π, 465, καὶ ἡ ἀπαρέμφατος, ἡ ὁποία ἐσὺ ὅτε ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅτι, ὡς παρ' Ἡρόδ. 9, 72. «Οὐ μέλει οἱ ὅτι πρὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκει· Οἱ Ἀττ. δὲ λέγουσι καὶ, «Μέλει μοι τοῦδε (δοτικ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ.), Valck. Φοιν. 764. 1031. Θεωμ. Μ. σ. 606. ἐξαιρτ. ἐν τῷ, πεζῷ λόγῳ· παρὰ δὲ Ἡροδ. ὁ, 101. 8, 19. εὑρηται καὶ «Μέλει μοι περί τινος.« Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν γενικ. μόνον μετὰ τοῦ, ἀμελέω. Τὸ ἀπρόσωπον εἶναι πολλάκις ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ π. χ.«Μήτοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ. 463.),« «Ἰλιάδ. Κ, 282. καὶ 51. «Ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι,« ἐφ' οἷς οἱ Ἀργεῖοι πολὺν καιρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίλουσι συλλογίζονται. Il. Ω, 152. «Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι ταρβεῦν· ὡς καὶ τὸ ἐν Η, 383. Ἰλιάδ. Ω, 683. «Οὐ νύ τι σοὶ γε μέλει κεφάλῃ, δέν σοί μέλει. «Τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος Τηλεμάχῳ μελέμεν», (Od. T, 421.), ἂς τὸν ἀφήσωμεν νὰ φροντίσῃ δι' αὐτόν. «Ἕκτορ μελέτω σοι (Il. O, 231.)», ἔστω σοι ὁ Ἕκτωρ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, τῆς ὑπερασπίσεώς, ἂς μέλῃ εἰς ἐσὲ διὰ τὸν Ἕκτορα. πρβ. Il. T, 21. καὶ ἐπὶ παιδοῦ ὑπουργήματος, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχει τις μεγάλην ἐπιμέλειαν, μετέρχεται αὐτὸ ἐπιμελῶς. π. χ. «Μίλητος πόλεμος, Σκλάσσια ἔργα, κ. τ. τ.», Il. Β, 493. Η, 92. Od. Ε, 67. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Ησ Θ. 216. ὅθεν, «Τό μέλον», τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, διὰ τὸ ὁποῖον μέλει τινί, ἡ ὑπουργία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Κ. 653. — Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ. (α) τὸ μέσον, μέλεται, μελήσεται, ἀντὶ, μέλει, μελήσει, π. χ. «Ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται», Il. Δ, 523. καὶ τὸ γ'. πρόσ. τῆς μέτ. προστακτικῆς, ὡς ἐν Od. Κ, 505. «Μήτι τοι ἠγεμόνος γε ποσὶ μελέσθω», ἂς μὴ σοῦ μέλῃ, μὴ ἔχῃς ἔγνοιαν διὰ ὁδηγόν. «Μέλεταί μοι τιμῆς, Θεόκρ. 1, 53. ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχήν, ὡς ἐν Σοφ. Τραχ. 947. «Τάδε δὲ μελήμεν' ἐπ' ἐλπίσιν», ἔνθα ὁ Ἑρμ. ὀρθότερον ἔγραψεν αὐτὶ, μέλλομεν. β) ὁ παρακμ. μέμηλε μετὰ σημασ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. μεμέληκε, καὶ ὁ ὑπερσυντ. ἐντὶ παρατ. μεμήλει, ἐπειδή, ἐμεμήλει, ἐὰν ἔλεγον, ὡς φαίνεται, Il. Ε, 25. 62. 614. Od. Α, 151. Μ, 116. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ μετοχὴ, μεμηλώς, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐνεργτκ. μετὰ γενικ. «Πλούταια, πολέμοιο μεμηλώς (Il. Ε, 708. Ν, 297. 469.)», ἐραστὴς, φίλος, ἐμφρονητὴς πλούτου, πολέμου. Ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας κεῖται παρὰ Παιδ. Ὀλ. 1, 145. μετὰ ὀστκ. «Ἀρεταῖσι μεμηλότερον», Δωρ. ἀντὶ μεμηλότας. παρὰ δὲ Ἡσ. Ἔ. 233. ἄνευ πτωτικοῦ ὡς παῖδ. «Μεμηλότα ἔργα», τὰ ἔργα, ὑποστατικά, περὶ τῶν ὁποίων μέλει πολὺ τῷ κτήτορι, τὰ ἐπιμελῶς καλλιεργηθέντα. Ἡ ἐνεργ. σημασία τῆς μετοχῆς εὑρηται καὶ ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 437. ἐν τῷ ἄλλως μὴ ἐν χρήσει ὄντι β'. προσ. ἐνκ., «ταῦτα μεμηλας», δηλ. τὰ ἐπιτήδεια, ἐφεύρηκας, ἐστοχάσθης ταῦτα ἐπιμελῶς ἢ φρονίμως. γ) ὁ παθητ. παρκμ. καὶ ὑπερσυντ. μεμβλεται, καὶ, μέμβλητο (κατὰ συγκοπ. ἀποβολὴν τοῦ β ἀντὶ τοῦ ε καὶ συστολὴ τοῦ η εἰς ε διὰ τὸ μέτρον), ἀντὶ μεμέληται, ἐμεμέλητο (οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀντελέστεροι τύποι οὐδόλως εἰσὶν ἄχρηστοι) μετὰ σημασίας ἐνεστ. καὶ παρατ., π. χ. Il. T, 343. «Ἦ νύτοι οὐκέτι παγχυ μεταὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς», ἀντὶ, μέλει. Il. Φ, 516. «Μεμβλητο γὰρ οἱ τείχεα», ἀντὶ, ἔμελε. Od. X, 12. «Φόνος δὲ εἰ οὔτι ἐοὶ θυμῷ μέμβλετο», πρβ. Ησ. Θ. 61. (οὐτε πρέπει νὰ ἰδεασθῇ τις, ὅτι ὑπῆρχεν ἐνεστὼς μεμβλομαι). 3) Μέσ. μέλομαι (μεταβτκ.), ἀντὶ, ἔχω ἐπιμέλειαν τινος πράγματος, φροντίζω τί, μεταχειρίζω τί, οἰκονομῶ μίαν ὑπόθεσιν, μετὰ αἰτ., Μεδοντηρ. ἢ καὶ μετὰ τῆς ἀπαρμφ., ὡς παρ' Ἀνακρ. 51, 2. 58, 2. «Μέλομαι μέλπειν, ἀείδειν», φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ ψάλλω. Τῷ ἐνεργ. μετὰ γενικ., π. χ. «μέλειν βροτῶν», ἀπροσκλίτως ὡς τῷ, ἐπιμελοῦμαι, χρῆται, ἀντὶ τοῦ μέσου, ὁ Αἰσχ. Ἀγ. 381. πρβ. Reisig enarr. Soph. OC. 1134. ἐτιδὲ ἐν τῷ Ἐνεστῶτι· μετὰ γενικ. Αἰσχ. Θῆβ. 160. ὁ δὲ ἀορ. μελησθῆναι ἔστι ποτὲ μὲν ἐνεργτκ., ἀντὶ τοῦ, φροντίζω, ἔχω φροντίδα τινός, Σοφκλ. Αἰ. 1184. ποτὲ δὲ παθ. ἀντὶ, φροντιζεσθαι, Ἐπ. Ἀδ. 112, 3. Ἐν δὲ Il. Ε, 490. «Σοὶ χρὴ τάδε μέλεσθαι, καὶ παῖ Αἰσχ. Προμ. 3. «Σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς», ἡ αἰτιατ. ὑπάρχει ὀφθαλμοφανῶς συντακτικὴ τῆς ὑποτακ., ἐξηρτημένη ἀπὸ τοῦ, χρὴ, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ, μέλει. Ἐν δὲ Od. Σ, 431. (ὅρα ἀνωτέρω), χρέμαται ἡ αἰτ. ἀπὸ τοῦ, ἐῶμεν, ἤγουν, ἂς ἀφήσωμεν τὸν ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως νὰ ἦναι τῷ Τηλεμάχῳ ἐν φροντίδι, ἢ περιποιήσει, δηλ. νὰ ἔχῃ τὴν ἔγνοιαν δι' αὐτὸν ὁ Τηλ. Οἱ Ποιηταὶ χρῶνται τῷ Μέσῳ, ὡς καὶ τῷ ἐνεργ. (ὑρ. στμ. 2. α.) ἀπροσώπως. (τὸ μέλω, ἐστι συγγ. τῷ μέλλω ὅπερ ὁρᾶ· τῷ, μήδομαι, καὶ, μέδομαι· ἡ δὲ συγγένεια μετὰ τοῦ μέλος, ἔστι πολλὰ ἀμφίβολος.)

Μελῳδέω, ῶ (μελῳδός). Μελῳδὸς εἰμὶ, ψάλλω. 2) μετεχειρίζομαι, χρειάζομαι ἐν τῷ ψάλλειν. Παῖδ. εἶναι κατὰ τὴν μελῳδίαν ἐγχρήστευ. «Τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον, καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, Πλούταρχ. 7. σ. 602. ὅθεν

Μελῳδημα, τό. Ὕμνος, ψαλμῳδία, ᾠδὴ, τραγούδιον.

Μελῳδὴς, ος, ὁ, ἡ (μέλος, εἶδος). Ἔχων εἶδος μέλους σώματος, ὅμοιος μέλει· πλήρης μελῶν, γεμάτος ἀπὸ μέλη, μόρια, Γλωσσάρ.

Μελῳδητὸς, ἡ, ὸν. Ψαλτὸς, τὸν ὁποῖον ἔβαλον ἢ μετεχειρίσθησαν εἰς μελῳδίαν, τὸν ὁποῖον ἄφαλον· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ψάλλῃ τινὰς, χρήσιμος εἰς μελῳδίαν· ὅστις ψάλλεται. (ἐκ τοῦ μελῳδέω.)

Μελῳδία, ἡ. Τὸ ψάλλειν, καὶ ὁ ψαλλόμενος ὕμνος, ἡ ψαλμῳδία. 2) ἡ κοι. μελῳδία.

Μελῳδὸς, ὁ, ἡ (μέλος, ᾠδή). Ὅστις Ψάλλει, τραγῳδεῖ, ἢ ποιητὴς ἑνὸς μέλους· ἢ δίδων αὐτῷ μελῳδίαν.

*(Μεμαα) παρακμ. τοῦ ΜΑΩ, ὅπερ ὁρᾶ· ὅθεν τὸ πληθ. γ'. πρόσ. μεμάᾱσι, Ὁμ. καὶ τὸ πληθ. β'. μέμᾱτε, Il. Η, 160.

*Μεμαθηκα. παρακ. τοῦ μανθάνω.

Μεμαικυῖα, κατὰ συγκ. ἐπικ. θηλ. μετοχ. παρκμ. τοῦ μηκάομαι, Il. Δ, 435.

*Μέμᾱμεν, συχν. ἀ. πληθ. τοῦ παρκ. μέμαα, Il. I, 641. O, 105. ὅρα ΜΑΩ, Α.

*Μεμαότας, πληθ. μετοχ. παρκμ. τοῦ ΜΑΩ, Il. Ε, 818.

*Μεμάποιεν, Ἐπικ. κατ' ἀναβιβλ. εὐκτ. ἀόρ. τοῦ, μάρπτω, Ησ Ἀσπ. 252. (ᾱ)

*Μέμαρπον, Ἐπκ. κατ' ἀναβίβλ. ἀόρ. τοῦ μάρπτω, Ησ. Ἀσπ. 245.

*Μεμαρπώς, μετχκ. παρακ. τοῦ μάρπτω, Ησ. Ἔ. 206.

Μεμαυῖα, ἀντὶ, Μεμακυῖα, κ. τ. λ. μετοχκ. παρακ. τοῦ, Μάω, ἴδε τοῦτο. Ὁμ. καὶ Ησ.

Μέμβλεται, ἀντὶ μεμέληται, γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. τοῦ μέλω μετὰ σημασ. ἐνεστ. καὶ, μεμβλετο, γ'. τοῦ παῖδ. ὑπερσυντ. τοῦ μέλω, μετὰ σημασ. παρατατ. ἀντὶ τοῦ, ἐμεμέλητο, Ὁμ. καὶ Ησιοδ. ἴδε Μέλω, 2. γ. Ὁ ἐνεστὼς μέμβλομαι ἔστιν ἀνυπαρατος.

Μεμβλωκα, Μεμβλωκώς, παρακ. τοῦ βλώσκω, Od. Ρ, 190. πρβ. μολεῖν.

*Μεμβρᾰδιον, τό, ὑποκ. τοῦ μεμβρᾶς. (ᾰ)

Μεμβρᾰδοπώλης, ου, ὁ (μεμβρᾶς, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸν ἐχθὺν Μεμβρᾶς, καλουμένον.

Μεμβράνα, ἡ. Δέρμα λεπτὸν, τὸ ὁποῖον περικαλύπτει τὰ μέλη, τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τοὺς καρπούς. καθόλου δὲ, δέρμα. 2) περγαμηνὸν, ἤτοι Περγαμηνὸς χάρτης ἐκ δέρματος κατεστευασμένος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφον οἱ παλαιοὶ (ὑφθέρα), καὶ τὰ ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα βιβλία, ἐκ τοῦ Λατιν. **Membrana.**

Μεμβρᾶς, ᾶδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σαρδέλλων· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Χαψόν, λεγόμενον, Ἀριστ. Σφ. 493. λέγεται καὶ βεμβρᾶς (ε) ὅθεν

*Μεμβραφύα, ἡ (ᾰφύη). Εἶδος σαρδέλλας· (-υυ-)

Μεμελετηκότως, Ἐπίρ. τοῦ παῖδ. παρακ. τοῦ μελετάω μετὰ μελέτης, Ξενοφ. Ἱππ. 7.

Μεμελημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχκ. παρακ. τοῦ μέλω. Φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεποιημένως.

Μεμερισμένως, Ἐπίρ. τοῦ παῖδ. παρακ. τοῦ μερίζω Μὲ μεριστικὸν τρόπον, μεμερισμένα, κατὰ μέρη.

Μεμετιμένος, Ἰωνικ. παῖδητ. μετοχκ. παρκ. τοῦ μεθίημι ἀντὶ. μεθειμένος, Ἡρόδ.

Μεμετρέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, Μεμέτρηνται, ἐκ τοῦ Μετρέω.

Μεμετρημένως, Ἐπίρ. τοῦ παῖδ. μετοχκ. παρακ. τοῦ μετρέω, κατά τινα μετρημένον τρόπον, ἢ κατὰ τὸ διωρισμένον μέτρον, μετρημένα.

Μεμηκώς, μετοχκ. παρ. τοῦ μηκάομαι, Il. Κ, 362. ὁ παρακείμ. Μέμηκα, ἀφ' οὗ τὸ κ' Ἐμέμηκονα, ἐβληχῶντσ, ἐβέλαζον, Od. I. 434. ἐπὶ τῶν βληχώντων καὶ μηκωμένων προβάτων. καὶ μετὰ τοῦ βραχέος φωνήεντος τὸ, Μεμακυῖα, ἐν Il. Δ, 435. ὡς καὶ τὸ, Πεπαδυῖα.

Μέμηλε, ταὐτὸν τῷ, μεμέληκε, ἐπκ. γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. τοῦ μέλω μετὰ σημτ. ἐνεστ. Ἐμφροντίστν εἶναι, ν', διὰ φροντίδος ἔχει, συντέτακται ὡς τὸ, μέλει. «Τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν». Ὁ Ὅμηρο μετεχειρίσθη καὶ τὸν Ὑπερσυντ. κ' Ἐμεμήλειν, ἐπὶ ἐνεργητ. ἐννοίας ἀντὶ παρατ. καὶ τῆς μετοχῆς μεμηλώς, Ησιοδ. καὶ Ὅμ. «Μέγα πλούτοιο μεμηλώς, Il. Ε, 709. ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς φροντίζων. Ἀντὶ τοῦ, ἐφευρίσκειν, κεῖται ἐν Ὕμν. β'. 436. «Πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μεμηλώς.» ὑρ. Μέλω, 2. β.

Μεμηχανημένως, Ἐπίρ. τοῦ παῖδ. μετοχκ. παρὰ τοῦ μηχάνομαι. Μετ' ὀργῆς, θυμωμένα, μανικισμένα, Πλατ. ἐπιστ. 3. (ι ξ)

Μεμηχανημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχκ. παρακ. τοῦ μηχανάομαι. Ἀπατηλῶς, δολίως, Εὐριπ. Ἰων. 809.

Μεμιασμένως, Ἐπίρ. τοῦ παῖδ. μετοχ. παρακ. τοῦ μιαίνω. Μὲ μιασμένον τρόπον, συγχαμερῶς.

*Μεμιγμένως, Ἐπίρρ. τοῦ παῖδ μετοχ. παρκμ. τοῦ μίγνυμι. Μικτῶς, ἀνακατωμένα.

Μεμνέῳτο, Ἰων. γ'. πρόσ. τοῦ παῖδ. εὐκτ. παρκμ. τοῦ μιμνήσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀττκ. μέμνοιτο, μεμνῆτο, Il. Ψ, 361.

Μέμνημαι, παῖδ. παρκμ. τοῦ μιμνήσκω, Ὁμ. καὶ Ησίοδ.

Μεμνῆμην, Εὐκτ. παῖδ. παρεμ. τοῦ μιμνήσκω, Il. Ω, 745.

Μέμνονες. Εἶδος μελανῶν τινων πτηνῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ εὑρισκομένων. (ἐκ τοῦ Μέμνω)

*Μεμνόνια, τά, ἴδε Μέμνων.

Μέμνων, ονος (μείνω). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ ὄνος, πιθανῶς διὰ τὸ μακροθυμον, ἐπίμονον, ἢ καὶ ἐν ταύτῳ ἰσχυρόγνωμον καὶ σοβαρὸν ἦθος του, ὅθεν, Μεμνόνια, τά, ὑπακουσμ. πρέατα, κρεατα ἐξ ὄνου ἤτοι ὄνεια· καὶ ἡ ἀγορὰ, εἰς ἣν ἐπωλοῦντο. Ἡσύχ. Πολυδ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 195. 2) ὄνομα ἀνδρός· ἐν Od. ὁ ὑπὸ Ἀχιλλέως φονευθεὶς ἀρχηγὸς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Τιθωνοῦ, Ησ. Θ. 984. κυρ. ὁ σταθερὸς, μόνιμος, προσκαρτερῆς. 3) πτηνόντι τῆς Ἀνατολῆς, μαῦρον, οὕτω παρονομασθὲν ἀπὸ τοῦ Μέμνονος· ἐλέγετο καὶ, Μέμνονες, ἢ Μεμνονίδες, αἱ.

Μεμοιραμένως, Ἐπίῤ. τοῦ παῖδ. μετοχκ. παρκμ. τοῦ μοιράω. Κατὰ μοῖραν, κλῆρον, ἢ τύχην, Σχολ. Ἀπολλων.

*Μέμονα, ποιητ. καὶ Ἰων. παρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. Θέλω ἔχω ὁρμὴν, κλίσιν, ὄρεξιν, ὄφειν στερεὰν, ὁρμοῦμαι εἰς τὸ νά... μελετῶ, θέλω, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἀγωνίζομαι νά... ἀποφασίζω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐν Il. συντάσσεται δὲ μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἢ καὶ μετὰ τοῦ μέλλ. καὶ ἀορ. αὐτῆς, ὡς παρ' Ἡρόδ. 6, 84. β) ἀπολύτως, ὡς ἐν Il. Π, 435.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Διχᾷ δέμοι φραδὶς μέμονε, διττῶς ἀγωνιζέτω ἡ καρδία μου, μὴ γινώσκουσα ποῖαν νὰ προτιμήσῃ ἐκ τῶν δύο ἀντιθέτων σύχων, ἔχει διττὴν ἀπόφασιν. γ) μεταβτ. μετὰ τῆς αἰτ. «Μέμονεν δ' ἀγαθὰ ἴσα θεοῖσι (Ἰλ. Φ, 315.)». μελετᾷ, ἀγωνίζεται ν' ἀποκτήσῃ, καὶ ἔστι περιγραφὴ τοῦ θαρσοῦντος. (τὸ μέμονα ἔχει πρὸς τὸ, ΜΑΩ, μέμαα, ὡς τὸ γέγονα πρὸς τὸ, ΓΑΩ, γέγαα. ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, μένος καὶ μενεαίνω, ἀρκαικὸν τῷ μένω, μίμνω, διότι ἐν τῷ, μέμονα, ἐγκειται ἐπίμονος θέλησις, ἐγκαρτερία εἴς τι, ἐπιμονὴ εἰς θέλημά τι, καὶ περιττὸν εἶναι τὸ ἐκλάβῃ τις ἰδιαίτερον πρωτότυπον ΜΕΝΩ.)

Μεμονωμένως, ἐπίρρ. τοῦ παθητ. μετοχ. παρκ. τοῦ μονόω. Ἀπὸ ἕν ἕν, κατ' ἰδίαν, μοναχῶς, χωριστά, isolement. Φουρν. Φύσ. Θ, 16. σ. 160.

*Μεμόρηται, ποιητ. γ'. πρ. παθ. παρκμ. τοῦ μείρομαι.

Μέμορμαι, ταὐτὸν τῷ, Μεμοίρημαι. ἐκ τοῦ, Μέρω, Μείρω, μείρομαι, ὅθεν ἔτι καὶ Αἰολικ. ἀπαρέμφ. μέμορβαι, ἀντὶ, μεμόρθαι, Ἐτυμολογ.

*Μεμορμένος, ποιητ. μετοχ. παθητ. παρκμ. τοῦ μείρομαι, Λυκ. καὶ Ἀλεξ. Αἰτωλ.

Μεμπτέος, ᾱ, έον (μέμφομαι). Ἀξιομεμπτος, ἀξιοκατηγόρητος.

Μεμπτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μέμψιν. ἐκ τοῦ

Μεμπτός, ἡ, όν (μέμφομαι). Τὸν ὁποῖον ἐμέμφθη, ὠνείδισέ τις· καὶ τὸν ὁποῖον δύναταί νὰ μεμφθῇ τινὰς, ἀξιομεμπτος, Ἡρόδ. 7, 48. 2) ἐνεργ. κατηγορῶν, μεμφόμενος, Σοφοκλ. Τραχ. 446. πρβλ. Pors. Εὐρ. Ἑκαβ. 1125.

*Μέμυκα, παρκμ. τοῦ μυκάομαι, Ἰλ. αλλαὶ καὶ ταινιακῶς ἐκ τοῦ μύω, Ἰλ. Ω, 420.

*Μέμψιμοιρα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέμψις, Τηλεκλίδ. παρὰ Φωτ.

*Μεμψίμοιρος, ία, ον. Μεμφόμενος, ἐπικλήπτων. (ι) ἐκ τοῦ

Μέμφομαι, Μ. φομαι, Ἀπιθ. Μέτ. Κατηγορῶ, καταχρίνω· ἀποδοκιμάζω· καταφρονῶ· ἀποβάλλω, μετὰ αἰτ. προτ. ἢ πραγμ., κατὰ τρόπον παρ' Ἡσιοδ. Ἔ. 188. Θεόγν. 795· 871. συχνότερον παρὰ Πινδ. Νε. 7, 97. Ἰσθμ. 2, 30. καὶ Ἡρόδτ. 1, 207. 2, 24· 7, 146 κτ. πλῆθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς παρὰ Θουκυδ. 7, 77. ἔστι δὲ παρὰ Πλατ. καὶ Ἰσοκρ. Β) ἀγαλλῶ· καὶ, παρακινοῦμαι, ἀποδίδω τὸ σφάλμα εἴς τι, συντάσσ. κατά τιν. δηλ. ἐναντίον τινός, ἢ διά τι, Ἡρόδτ. 1, 91. ἔτι δὲ μετὰ γενικ. περὶ πράγματος τινος, Valck. Ἱππ, 1402. ὡς τὸ, ἐπιμέμφομαι. γ) ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ὑβρίζω τινὰ διά τι, ντινί τιν., Ἡρόδτ. 3, 4, 4· 180· 6, 88· καὶ αὐτὴ ἐστὶ παρ' Ἀττ. ἡ συνήθης σύνταξις. Παρ' Ἀριστ. Πλουτ. 10. «Μέμψει μεμφθεῖσι τῷ Δοξίῳ· ἀλλὰ καὶ ἀναλελυμένως μετὰ τοῦ ὅτι ἀντὶ τῆς Αἰτιατ., Ἡρόδτ. 6, 92· 9, 6. δ) εἰμὶ δυσαρεστημένος εἴς τι, δοτκ. — Ἀρχαιότερος τύπος ἀορ. ἦν ὁ παθητικὸς μεμφήναι, πολλαχὶς παρὰ Ἡρόδτ., ᾧ προσεπῴλθε παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ τύπος τοῦ μέσου, μέμψασθαι, ὅστις ὅμως εὑρηται καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 106, πρβ. Valck. diatr. σ. 78. ὅθεν

Μεμφωλή, ἡ, = μέμψις, καὶ μομφή, Ἡσυχ. ἰώ τὸ, εὐχαλὴ ἐκ τοῦ, εὔχομαι.

Μεμφιβολέω, ῶ. (μέμψις, βάλλω) ταὐτὸν τῷ, Μέμφομαι, σημ. γ'. (χύνομαι εἰς ἕνα μὲ ὀνειδισμούς, καὶ ἐπιπλήξεις), σχηματιστέον ὡς τὸ, ἐπιστβολέω καὶ συμβολέω κτ.

Μεμψιμοιρέω, ῶ. Μ. ήσω. (μεμψίμοιρος). Ἀνευχαριστος εἰμὶ, δὲν εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, προσελαύνομαι, ὑβρίζω τὴν τύχην, ἢ τὴν μοῖραν μου, παρὰ Δημοσθ. 2) ὡς τὸ μέμφομαι, σημ. γ'. ντινίτια, Δημ. Στεφ. σ. 249. 24.

*Μεμψιμοιρητέον, 3ετ. ἐπίρρ. τοῦ μέμψιμοιρητέος. Πρέπει νὰ μεμψιμοιρήσῃ τις (καὶ ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν).

Μεμψιμοιρία, ἡ (μεμψιμοιρέω). Ἀνευχαριστησία, μέμψις εἰς τὴν τύχην καὶ μοῖραν, τὴν ὁποίαν ἔλαχε τινὰς· παράπονον καὶ ἀγανάκτησις τοῦ δυστρέστου, Θεόφραστ. Χαρ. ις. «Ἔστι δὲ ἡ μεμψιμοιρία, ἐπιτίμησις παρὰ τὸ προσῆκον δεδομένη».

Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ (μέμφομαι, μοῖρα). Ὁ τὴν μοῖραν μεμφόμενος· ὅστις δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἀγανακτεῖ εἰς ἣν ἔλαχε μοῖραν· ὅστις μὴ ὢν εὐχαριστημένος εἴς τι, προσκλαίεται, παραπονεῖται καὶ μουρμουρίζει κατ' αὐτοῦ· ἔστις μέμφεται τὴν πρόνοιαν, ἢ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, καὶ εὐκόλως ὑβρίζει, ὀνειδίζει, καὶ κατηγορεῖ αὐτούς. καθόλου, ἀνευχάριστος, δυσάρεστος, παραπονιάρης, φιλέμπτωρ, ὑβριστής, φιλόνεικος. Ὅρα Θεόφραστ. Χαρακτ. 12.

Μέμψις, εως, ἡ (μέμφομαι). Ὕβρις, ἔλεγχος, ὀνειδισμός, ἀγανάκτησις κατά τινος, κατάγνωσις, ἀνευχαριστησία, δυσαρέσκεια, παράπονον.

Μεμῶς, Μεμῶσα, ἀντὶ, Μεμεώς, Μεμεῶσα, μετοχ. παρακ. τοῦ, Μάω.

Μέν, σύνδεσμ. συμπλεκτικὸς, ὅστις ὅμως σημαίνει, μάλιστα, βέβαια, καλῶς, ἤγουν κατάφασιν, αἰνιττόμενος εἴς τι ἀντίθετον, ἢ διαφορετικὸν, εἴτε ἐπὶ ἀνθρώπου εἴτε ἐπὶ πράγματος, πολλαχὶς δὲ σημαίνει καὶ μόνον τὴν διαφορὰν μιᾶς γνώμης ἀπὸ ἄλλης, ἢ ὁποία μέλλει νὰ ἐκφραπῇ· ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀντίθετον, ἢ διαφορετικὸν, ἐκφέρεται συνήθως μετὰ τοῦ δέ, εἰς τρόπον ὥστε δηλοῦται διὰ μὲν τοῦ, μέν, τὸ πρῶτον κῶλον, ἢ τὸ προηγούμενον τῆς προτάσεως, διὰ δὲ τοῦ, δέ, ἡ ἀπόδοσις, ἢ τὸ ἑπόμενον καὶ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως. ὅθεν α) τὸ μέν, δὲν δύναται μὲν νὰ ἦναι ὡς καὶ τὸ δέ, ἡ πρώτη λέξις ἑνὸς κώλου, ὅμως δύναται νὰ κεῖται πρὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν κυρίως ἀναφέρεται, Ἰλ. Β, 703. Πινδ. Πυθ. 1, 49. Herm. Σοφοκλ. Ο. Τ. 436. Σοφκλ. Φιλ. 919. 1285. β) τὰ διὰ τοῦ μέν καὶ δὲ πρὸς ἄλληλα ἀναφερόμενα κῶλα, εἶναι πολλαχὶς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων χωριτμένα δι' ἄλλων παρεμβολῶν, μεσολαβούντων κώλων, π. χ. ἐν Ἰλ. Β. τὸ, μέν, εὑρίσκεται ἐν στίχῳ 494, ἡ δὲ διὰ τοῦ δὲ ἀπόδοσις ἐν στίχῳ 511. ὁμοίως δὲ, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Schaubs, παρὰ Θουκυδ. 1, 35. ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸ κῶλον «Τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκυραῖοι εἶπον κ. τ. λ.» εὑρίσκεται ἐν τῇ κεφαλ. 43. «Τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον, πρβ. 1, 85· καὶ 87· 1, 88· καὶ 90. 2, 88· καὶ 90· 3, 41· καὶ 49· 3, 60· καὶ 68· 6, 81· καὶ 88. κατὰ τὰς ἀναγν. τῶν χειρογρ. Caes. καὶ Leg. Ὡταύτως ἀνήκει εἰς τὸ, μέν, παρὰ Σοφ. Τρ. 6. τὸ, δὲ ἐν στίχ. 36. 3) πολλαχὶς ἐπαναλαμβάνεται πρὸ τοῦ, δέ, μὲ ἔμφασιν ἡ ἰδία λέξις, ἥτις κεῖται πρὸ τοῦ μέν, π. χ. Ἰλ. Α, 258. «Περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστὶ μάχεσθαι. πρβ. Φ, 404. Ἡσιοδ. Θ. 656. ἐξαιρτ. πολλαχοῦ γίνεται ἡ ἐπαναλῆψις αὕτη μετὰ τοῦ, πολύς καὶ πᾶς. de Reitz Yiger. p. 841. Schaef. Σοφοκλ. Φιλ. 633, καὶ τότε σημαίνεται ἐξωτερικὴ τις καὶ ἐπίσακτος, ἢ κατὰ τύχην ἐμπίπτουσα συμφωνία, μ' ὅλον ὅτι ἐσωτερικῶς εἶναι διαφορετικαὶ αἱ ἰδέαι. 4) ἐσθ' ὅτε ἔχουσι διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ πάντη διαφορετικαὶ λέξεις σχέσεις πρὸς ἀλλήλας, ὥστε δύνανται νὰ προσκεῖται ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ παρὰ τῷ μὲν μετοχὴ ἢ ἐπίθετον, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει παρὰ τῷ δὲ τὸ παρεμφατικὸν ῥῆμα, ὡς παρὰ Θουκυδ. 1, 67. Σοφ. Τρ. 63. 122. Ο. Κ. 522. Ἀντ. 1105. Wyll. ep. cr. p. 199. Ballm. Δημ. Μειδ. σ. 149. Πρόσκειται δὲ ἐσθ' ὅτε τῷ, μὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ ἀπαρέμφατος, ἐν δὲ τῷ ἑπομένῳ κώλῳ τῷ, δὲ τὸ παρεμφατικὸν ῥῆμα, Πλατ. Ῥητ. σ. 44. Β. καὶ τότε τό, μὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ἂν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, καίτοι. ε) ἐσθ' ὅτε διπλασιάζεται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ μέν, ὡς Ἰλ. Ψ, 311. Ἡροδ. 7, 48. «Διὰ μὲν γε τῆς Σουσιάδος πέντε μὲν στ.» καὶ 6, 101. «πέμπτην μὲν ἐπὶ ἓξ ἡμέρας πολλοὶ μὲν ἤμφοτέρωθι συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 153. ἀλλαὶ παρὰ μεταγεν. συγγρφ., Dorv. Χαρ. σ. 543. ἐξαιρτ. ὅταν κῶλόν τι ἐρχόμενον δειχτικὴ ἀντων. ἀναφέρεται εἰς ἄλλο ἡγούμενον μετὰ τὴν ἀναφορ. ἀντωνυμ., ὅτε καὶ εἰς τὰ δύο πρόσωπα τὸ, μὲν, ὡς παρ' Ἡροδτ. 2, 121· 3, 65· 75. 108. ὡσαύτως διπλασιάζεται καὶ τὸ δή, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 335. κτ. Ἡροδτ. 2, 42· 50· 102. Matth. Ἕλλην. Γραμματ. σ. 891. Weiser εἰς Ἡροδτ. 2, 39. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὑπάρχει οὗτος ὁ διπλασιασμὸς τοῦ μὲν ἥττον ἢ χρήσει Schaef. mel. σ. 84. 111. (ὡς εἶπεν Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 153. κτ. 5) ὡς ἀπόδοσις δὲ τοῦ μὲν εἴσι πολλαχὶς ἀντὶ τοῦ δὲ ἢ χρήσει καὶ ἄλλα ἰσοδύναμα μέρια, ἐξαιρτ. τό, ἀλλὰ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 703. («Οὐδὲ μὲν οὐδὲ οἱ (οὗτοι) ἄναρχοι ἦσαν, πάθεν γε μὲν ἀρχοι, ἀλλὰ — κ) καὶ Γ, 214. καὶ Ἀττ. ὡσαύτ.) τὸ, αὐτάρ, Ἰλ. Ζ, 84· 124· Φ, 40. τὸ, αὐτὰρ καὶ αὐτάρ ἔπειτα, Ἰλ. Α, 50· Ι, 705. Ο, 405· τὸ, αὖ, Ἰλ. Λ, 108· καὶ, αὖτε, Ὀδ. Χ, 5. (ἀλλὰ καὶ Ἀττκ., Herm. Vig. σ. 783.) τό, αὖθις, Σοφκλ. Ἀντ. 167. τὸ, τε, καὶ, Ἰλ. Α, 267. (ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. (καὶ τὸ, μέντοι, μὴν ἔπειτα, εἶτα· ἔτι δὲ καὶ τὸ, τε, δύναται νὰ ἐπιφέρηται ἀντὶ τοῦ, δὲ, ἀμφιβάλλει μὲν ὁ Πόρσων παρ' Εὐρ. Ὀρεστ. 1311. καὶ ὁ Schaef. mel. p. 23., ἀλλὰ παραδείγματα, οὐκ ἐκ Πινδ. Πύθ. 4, 433. Νέ. 8, 51. Σοφκ. Τραχ. 1012. 1233. Εὐρ. Τρω. 48. Ἠλκ. 42· καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θουκ. 7, 2· μαρτυρεῖται ταύτην τὴν χρῆσιν, πρβ. Ἑρμ. Vig. σ. 836. καὶ εἰς Σοφκ. Φιλ. 1047· 1410. 7) πολλαχὶς δὲ δὲν γίνεται εἰς τὸ μέν ἡ ἀπόδοσις οὔτε διὰ τοῦ, δὲ, οὔτε δὲ οἱ ἄλλοι παρομοίου μορίου, ἢ καὶ ἐλλείπει ὅλη ἡ ἀπόδοσις, ἡ ὁποία ὅμως τότε, καθὼς καὶ τὸ μέρος, πρέπει νὰ ἐμπεριέχηται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ καὶ νὰ σημαίνηται τόσον ὡρισμένος, ὥστε νὰ ἐννοῆται καὶ συνάγηται αὐ' ἑαυτῆς, π. χ. Ἰλ. Ε, 893. «Τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ ἀμύνω· ἐπεὶ σὺ» ταύτην (τὴν Ἥραν) καταδαμάζω μὲν οὐκόλως μὲ λόγους, ἐνῶ ἡ ἀπόδοσις, τὰ λοιπὰ ὅλας εὐκόλως, συνάγεται αὐ' ἑαυτῆς. «Ὡς μὲν λέγουσιν (Εὐρ. Ὀρ. 8)», καθὼς λέγουσι μέν, ἐνῶ ἡ ἀπόδοσις, «ὧν δὲ ἀληθῆ, ἀγνῶ,» αὐ' ἑαυτῆς ἐννοεῖται, πρβ. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 1669. ὡσαύτως ἔχει πολλαχὶς καὶ ἐν τῷ Ἀττκ. πεζῷ λόγῳ, Locella Ξεν. Ἐφ. σ. 226. ἐξαιρτ. δὲ παραλείπεται ἡ διὰ τοῦ δὲ ἀπόδοσις, τότε ὅτε τὸ, μέν, προσκειται προτακτικῶς αὐτωνυμίᾳ· π. χ. Σοφ. Ἀντ. 634. «Καὶ μὲν ἡμῖς πανταχῇ ὁρῶντες φίλοι· ἡμῖν ἤγουν, εἰς ἐστὲ τοιλαχίστον (ἐμὲ καὶ σὺχὶ εἰς τοὺς ἄλλους) εἰπεῖν μ' ὅλον τοῦτο, ὅπως καὶ ἂν πράξωμεν, φίλοι καὶ τίμιοι», πρβ. Schaef. mel. σ. 66. «Ὅτι δὲ τό, δὲ κεῖται μυρίαις ἐν τῇ ἀποδόσει, μὴ ἡγουμένου μέν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ἦναι μόλις χρεία νὰ σημειώσωμεν. — Κυρίως ὑπῆρχε τό, μὲν, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τό, μήν, πρβ. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ ὁ ἐπὶ ἄρχου τύπος, σημαίνει ἀντὶ μήν, εὑρηται πολλαχὶς, Ἡροδτ. 4, 154· 5, 93· 6, 74. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ ἀποφατικῶν, ὅρων ὡμὴ μένω, Valck. Ἡροδ. 3, 99. πρβ. 2, 118· 179· 3, 66· καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τό, γε μέν, σύρητε ἀντί, γε μήν, Ἡροδτ. 7, 152· 234· τὸ δὲ, μενοῦν χρήσιμον μόνον συνημμένως μετὰ τοῦ, νῦν μενοῦν, ἤ, νυνμενοῦν. — Β) Τὸ μὲν συνάπτεται καὶ προτάττεται, καὶ ἄλλων μορίων, χωρὶς ὅμως νὰ μεταβάλλητε σχεδὸν ἡ καθ' αὐτὸ σημασία τούτων καὶ 1) ὡμὲν ἄρα, ἄρα, βέβαια, ὅσον λοιπόν, οὖν τό, μὲν δή, μὲν οὖν, μὲν τοίνυν, ἰδὲ καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 2) ὡμὲν γάρ, ἔνθα καὶ αἱ δύο λέξεις φυλάττουσι τὴν συνήθη σημασίαν των, Ἰακ. Ἀχ. Tat. σ. 531. Ὁ Ὅμ. παραλείπει μετὰ τὸ, μὲν γάρ, πολλάκις τό, δέ, π. χ. Ἰλ. Ε, 901. Ὀδ. Δ, 173· 392. Σ, 23· β) μὲν γὰρ δή, Ἰλ. Λ, 825. γ) μὲν γάρ τε, Ἰλ. Γ, 727. 3) ὡμὲν γε, ὡς τόσον, ὅμως, τοὐλάχιστον, τὸ Λατ. certe, Ἰλ. Α, 216. ἔνθα μεταλαβεῖ λέξις. πρβ. Herm. Vig. σ. 827. παρὰ Τραχ. σπανίως ἂν χρήσει κατὰ Pors. Εὐρ. Μηδ. 1090. κατὰ δὲ τὸν Reisig comm. crit. Σοφ. OC. 28. ὀλίγοτε. Ἐν ταύτῃ τῇ συντάξει, μέντοι, τό, γε, ἐπιβεβαιοῖ προηγούμενον· β) ἀντιστρόφως, ὡγε, μένω, ὅμως, ὡς τόσον, ἀλλ' ὅμως, Ἰλ. Β, 703. ἰδὲ καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ· γ) ὡμὲν δή, ἀντὶ τοῦ, ὡς τόσον, ὅμως εἶν, Ἰλ. Α, 514. Θ, 238· Λ, 138. β) ἀντὶ τοῦ, λοιπόν, ἄρα, ἑπόμενος, ἀνακεφαλαίου τὸ προηγούμενον καὶ διηγούμενον αὐτὸ ὡσαύτως καὶ ἐν περιλήψει, Ἰλ. Γ, 457· Δ, 142. Ὀδ. Φ, 207. ὅτ' ἐ καὶ κάμνει πολλάκις τὴν μεταβασιν εἴς τι νέον, Matth. Γραμμ. Ἑλλην. σ. 403. Schaef. Δειν. συνδ. σ. 101. πρβ. τό, μεντοι. Ἰδὲ καὶ, μὲν δή, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. δ) μέν νε, Ἰλ. Ρ, 629. Ὀδσ. Δ, 104. ἔνθα οὐ μεταβάλλεται ἡ σημασία τοῦ μέν, καὶ τό, νε, ὀνήσει εἰς τὸ ῥῆμα. ε) μέν νυν, ἀντὶ, μὲν οὖν, ἐξαιρτ. ἐν τῷ Ἰων. παιᾷ λόγῳ ἐν χρήσει, Ἡρόδτ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Valck. Ἱππ. 20. 7) μέν οὖν, ἔτι δὲ καὶ, μενοῦν γραμμ., ἔχει μὲν τὰς αὐτὰς σημασίας, οἵας καὶ τό, μὲν δή, ἐν χρήσει ὅτ, καθὼς φαίνεται, μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττ. πρὸς τούτοις, καταφάσει ἐν τῇ ἀπαντήσει, προηγουμένης ἐρωτήσεως, ἀντὶ τοῦ, βέβαια, τωόντι, ἀληθιά, ἀλλὰ μάλιστα, Λατ. imo vero. ἔτι δὲ καὶ τό, μὲν οὖν δή, ἢ κατὰ μετάθεσιν, μέν δή οὖν Πλάτ., πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Tat. σ. 459. Ἰων. μέν δὴ ὦν, Ἡρόδτ. 4, 144 ὡσαύτως, «Μέν σύνγε, ἢ κάλλιον, «μεσοῦν γε, ἐν τῷ Ν, Δ. ἀρκτικὸν τοῦ λόγου, τὸ ὑπεῖον εἰ Ἑκλ. συγγρ. συνεπίζουσι καὶ μὲ τό, μενοῦν, Lobeck. Φρυν. σ. 342. ἰδὲ καὶ, Μενοῦν, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 8) ὡμὲν πουν, ὅμως, ἔμως βεβαια, ὅμως πιθανῶς, ὅμως βέβαια. π. χ. «Μνημονεύεις μὲν πουν, σὺ ἐνθυμεῖσαι ὡς τόσον βέβαια, Πλάτ. (ἄρα παρίστησι προϋποθεσίν τινα ὁριστικήν). «εἰδέναι μὲν που χρὴν, πρέπει δηλαδή, ἡ βέβαια τὰ ἐξευρητ., τὸ Δατ. nempe, nimirum· ὅθ. καὶ, Μὲν που ἐνοἰκείῳ τόπῳ. 9) μέν ῥα, ποιητ. ἀντὶ, μὲν ἄρα, οἱ ὁ καὶ παρὰ τῶν Σχολ. συνήθως ἑρμην. διὰ τοῦ, μὲν δή. ἰδε, Μέν ῥα, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 10) μεντάν, ἀντὶ, μέντοι ἄν, ἔνθα ἡ σημασία τοῦ μέντοι οὐ μεταβάλλεται, καθότι τό, ἄν, ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, πρβ. μὲν νε. Ἡ γραφὴ μεντ' ἂν ὑπάρχει σφαλερά, διότι ἡ ὑφ' ὑγρὸν ἐν τῷ ται δὲν δύναται νὰ παθῇ ἔκθλιψιν, ἀλλὰ μόνον διὰ κράσεως νὰ γείνῃ μετὰ τοῦ ἄν μία μόνη συλλαβή. 11) μέν τα, ἔνθα, ἔτε ἐπιφέρεται τό, δέ τα, φυλάττει τὸ, μέν, τὴν συνήθη σημασίαν ἀμεταβλητον, τὸ δὲ, τε, χρησιμεύει μόνον εἰς τὸ νὰ συναπτῇ ἀκριβέστατα τὸ ἡγούμενον καὶ ἑπόμενον κῶλον, Ἰλ. Ε, 139. Φ, 269. ὡσαύτως καὶ τό, ωἄλλο τε μέν τε, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, «ἄλλοτε, δέ», Ἰλ. Φ, 464. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. καὶ τό, ωμέν τε — τε δέ», Herm. Vig. σ. 787. β) τῷ, μέν τε ἄνευ ἀποδόσεως χρῆται ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, μὲν δή, ἢ, μέντοι· ἴδε, μέντε ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 12) μέν τοι, Ὅμ. ἢ παρ' Ἀττ. μέντοι, ὡς μία λέξις π) ἡ ἐνυπάρχουσα τῷ, μέν καταφασις ἐπιτείνεται διὰ τοῦτοι, βέβαια, ἀληθιά, τωόντι, μάλιστα, καὶ μάλιστα ἐν ἀρνησεσιν, ἡγουμένου οὐ, Ἰλ. Θ, 294. Φ, 370. Ὀδ. Η, 159· Σ, 233. Ξ, 508. Ω, 321. Ἡσ. Θεογ. 285. Παρὰ τοῖς Ἀττ., ἐξαιρ. ἐν ἀποκρίσεσι καταφάσκει τό, μέντοι, μὲ ἐπίτασιν, ὡς τὸ μήν, σπανίως δὲ δίδει καὶ περισσοτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν ἐρώτησιν, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 229. Β. β) τό μέν τοι ἀνακεφαλαιοῖ καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐν περιλήψει καὶ κεφαλαιωδῶς τὸ προηγούμενον, ἢ ἀναφέρεται εἰς αὐτό, καὶ σημαίνει, ἄρα, λοιπόν, ἑπομένως, Ὀδ. Β, 294. Δ. 411. γ) κάμνει ἀντιλαβὴν καὶ ἀντίλογίαν εἰς τι, ἢ ἐξαίρεσιν, καὶ τότε εἶναι ἀντὶ τοῦ, ὅμως, ὡς τόσον, ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐναντίον· πρβ. μὲν δή, καὶ, μέν οὖν. Μετὰ τό, μέντοι, ἐλλείπει πολλάκις ἡ ἀπόδοσις. δ) ἢ ἐν τῷ μέντοι ἐνυπερχουσα ἰδέα καὶ ἔννοια προσδιορίζεται ἀκριβέστερον καὶ κατείδεται, ὅταν αὐτὸ ἑνοῦται καὶ μὲ ἄλλα τινα μόρια, π. χ. «μέντοι ὅμως, μέντοιγε, ἢ, γε μέντοι», Pors. Εὐρ. Ἐκ. 604. Lobeck Φρυν. σ. 342. ὡσαύτως καὶ, ὅμως γε μέντοιγε. Ἐν τῷ, «μέντοι που», κεῖται τοὐναντίον μεταίτως καὶ ὕφεσις τῆς σημασίας τοῦ, μέντοι. Ὅτε μεταξὺ τοῦ, γε καὶ μέντοι, μεσολαβεῖ ἄλλη λέξις, τότε αὐτὴ καὶ τό, γε, εἰς τὴν ἡγουμένην λέξιν, ἴδε Ἔρμ. Vig. σ. 842. Ἰδὲ περὶ τοῦ μέντοι, μέντοιγε, καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 13) μέν τοίνυν, ὡς τό, μὲν οὖν, β., καὶ πολλάκις κεῖται, μὴ ἐπιφερομένου, δέ, μὲν τοίνυν καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. — Γ) Περὶ δὲ τοῦ μέν, ἐπιφερομένου ἄλλους μορίους, ἴδε ἡμέν, περὶ δὲ τοῦ, ἢ μέν, ἴδε ἢ, 1. καὶ μέν, μὴ μήν.

Μέναιχμος, ὁ, ἡ ἦ, Μέναιχμος, ἡ, ον (μένω, αἰχμή). Ὁ ἐν τῇ αἰχμῇ μένων, ὅστις μένει σταθερὸς καὶ γενναῖος εἰς τὴν μετὰ αἰχμῆς μάχην, εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικός, θαρραλαῖος, πολεμικός, ὡς τὸ, μενέμαχος, μενεπτόλεμος, μενέχαρμος, κ. τ. τ. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Μένανδρος, ὁ, ἡ (μένω, ἀνήρ). Ὁ μένων, προμένων ἀφόβως τὸν ἄνδρα, τὸν ἐχθρόν του, Ἀθήν. σελ. 98. 2) κύριον ὄνομα ἀνδρός. ὅθεν ἐπίθ. Μενάνδρειος, ὁ, ἡ

Μέν ἄρα, ταὐτὸν τῷ, Μέν οὖν, Μέν δή, Μέν τοίνυν. Ἄρα, λοιπόν, μετὰ ταῦτα· μετὰ τοῦτο, ἑπομένως, Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. α. 4. «Ἀγωνιστέον μὲν ἄρα ἡμῖν, ἔνθα ἀνωτέρω ἐλλειπεν ὁ Μέν. ἰδὲ ἐν τῷ, Μεν.

Μέν γάρ, ἐνταῦθα δὲν ἀλλοιοῖ τὴν σημασίαν τοῦ γάρ, ἀλλὰ ὁ μέν, διακρίνει, ἢ τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ κῶλον τῆς προτάσεως. Ἰδε ἐν τῷ, Μέν.

Μέν γε, ταὐτὸν τῷ, Μέντοι. Μαλιστα, μ' ὅλον τοῦτο. Ἰλ. Α, 216. «Χρὴ μὲν σοφώτερόν γε, δεὰ ἔπος εἰρύσασθαι. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 164. «Τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές. Τάσσεται δὲ καὶ ἀντιστρόφως οἷδ' ἐγώ, Ἰλιάδ. Β, 703. Οὐ δὲ μὲν οὐ θ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεν γε μὲν ἀρχόν, ἀλλὰ σφέας κόσμησε ποδάρκης», ὅπου τινὰς δύναται μεταστρέψαι αὐτὸ εἰς τὸ Ποθέοντες μὲν τοιαι. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Μέν

Μέν δή, ταὐτὸν τῷ, Μὲν οὖν. πλὴν ὅτι ὁ Μὲν φυλάττει τὴν συνήθη του σημασίαν, καθὼς ἔτι καὶ, ὁ, δή, Ξενοφ. Κυρουπ. ΒΛ'. β'. 1. «Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται — μητρὸς δέ», ὅπου ὁ μὲν — δὲ, συμπλέκονται ἀλλήλοις· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ διηγήσεως εὐχρηστότερος ὁ μὲν δή, εἰς συνάφειαν καὶ συμπλοκὴν αὐτῆς, οἷον. «Ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐπὶ τούτοις εἶπα — ὁ δὲ Ἀρμένιος ἔλεξεν οὕτως». Ἐν Ἰλ. Α, 514. «Νημερτὲς μὲν ἐμοὶ ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, ὠμίλησε λοιπὸν καὶ εἶπέ μοι φανερὰ τὴν γνώμην σου ἢ ναὶ ἢ οὔ· Ἰδε καὶ ἐν τῷ μέν.

Μενεαίνω, (μένος). Ὁρμητικήν τινα καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, προθυμοῦμαι, σπουδάζω, ἀγωνίζομαι, ἐπιπόνως ἐθέλω, καθόλου, μελετῶ, ἔχω στερεὸν σκοπόν, ἀπόφασιν, πάντοτε ἐπὶ θελήσεως σφοδρᾶς καὶ ἐπιμόνου εἴς τι. Παρ' Ὅμ. συντάσσεται συνήθ. μετὰ τοῦ εἶναι, ἢ ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς Ἰλ. Δ, 32. «Μενεαίνεις Ἴλιον ἐξαλαπάξαι πτολίεθρον». καὶ Ἰλ. Γ, 379. «Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουτε κατατεταμένα μενεαίνων ἔγχει χαλκείῳ. μετὰ δὲ τοῦ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ. μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 176. Ὀδ. Φ, 125· ἢ ἀπολύτως, Ἰλ. Χ, 10. Ὀδ. Ε, 341. ἢ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, καὶ γενικῇ, ὡς παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. 361. «Μάχης ἄμοτον μενεαίνων». «Μενεαίνειν τινί τιν, δηλοῖ, μελετῶ τι, μηχανῶμαι, κατά τινος, Ἰούν. Σμ. 12, 1580. 2) ὀργίζομαι, θυμόνω. Πρβ. Ὅμ. συνήθ. κεῖται ἀπολύτως, Ἰλ. Τ, 68. Π, 22· 54. «ἐριδι μενεήναι (Ἰλ. Τ, 58.)», ταὐτὸν τῷ, ἐριδι μάχεσθαι, κ. τ. τ. «Μενεαίνειν τινί», δηλοῖ, εἶμαι θυμώνεος ἐναντίον τινος, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 20. Ζ, 330. Ἰλ. Τ, 367. καὶ Ο, 104. «—οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφροσύνησιν», ὅπου ὀρθοτέρα ἡ ἀνάγν. ἐριβρεμέτῃ. Ἐν Ἰλ. Π, 491. «Κτεινόμενος μενέαινεν», ὀηλοῖ, ἤτον (ὁ Σαρπηδών), καὶ ἐν ᾧ ἔπιπτε, θυμούμενος κατὰ τοῦ ἀντιπάλου· ἐντυθα οἱ ἀρχαῖοι· π. χ. ὁ Ἀπολλώνιος, ἐρμηνεύουσι τό, μενέαινε, διὰ τοῦ, λειποψυχεῖ, ἀσθενεῖ δὲ διὰ τοῦ, στενάχειν, ὁμως καὶ αἱ δύο ἑρμηνείαι εἰσὶν ἐναντίαι τῇ καθ' αὐτὸ σημασίᾳ τῆς λέξεως. πρβ. μενοινάω.

Μενέγχης, εος, ὁ, ἡ, (μένω, ἔγχος), ταὐτὸν τῷ, Μένεγχμος, Αἰσχυλ.

Μενεδάϊος, ὁ, ἡ, (υυ — υυ) Ἀττ. ἀντὶ, Μενεδήϊος, ὁ, ἡ (μένω, δηΐς). Ἰλ. Μ, 247. καὶ Ν, 228., ταὐτὸν τῷ, Μενέγχης, ὁ μένων ἐν τῇ μάχῃ, ὁ προσμένων τὸν ἐχθρὸν ἀφόβως, πολεμιστής, μαχητής, ἀνδρεῖος, θαρραλέος, γενναῖος, καρτερικός· ἐν Ἀναλέκτ. σ. 200. «Μενεδάϊος ὕπνος».

Μενέδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), Ὀρφ. Ἀργ. 537. ταὐτὸν τῷ, Μενεδάϊος. Ὁ προσμένων ἀφόβως τὸν κρότον τῆς μάχης, ἑπίμονος εἰς αὐτόν.

Μενέκτυπος, ὁ, ἡ = μενέδουπος. Ἀπόκοπος, ἀφοβος, μὴ φωροδέκτ. Ἡσύχ.

Μενέμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) Ὁ ὑπομένων τὴν μάχην, ἀνθιστάμενος, ἐπιμένων εἰς αὐτὴν ἀφόβως.

*Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ (μένω, πόλεμος). Ὁ τὸν πόλεμον ὑπομένων (βαττῶν χυδ.), ὁ ἐπιμένων καὶ ἀγωνιζόμενος ἀφόβως ἐν τῇ μάχῃ καὶ μὴ παραχωρῶν τόπον, ἄρα σταθαῖος, ἢ σταθερὸς πολεμιστής, Ὅμ. παρ' ᾧ ἔξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐπὶ 5, πολλῶν ἡρώων, ἐν οἷς Β, 749 καὶ ἐπίθετον ὁλοκλήρου ἔθνους, τῶν Περαιβῶν, (Ταὐτόσημ. ἐστὶ τό, μέναιχμος, μενέγχης, μενεδάϊος, μενέδουπος, μενέκτυπος, μειεμαχος, μενεμβλεπιμενέχαρμος.) 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός.

*Μενετές, ές, ἐον, ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ μένω, Lobeck. Φρυν. σ. 446.

Μενετικές, ἡ, όν (μένω). Ὁ Πρόθυμος, ἕτοιμος, ἢ κλίνων εἰς τὸ μένειν, Ἀντωνίν. α'. 16.

Μενετός, ἡ, όν (μένω). Μένων, ἐπιμένων ἐπίμονος, προσμένων ἀφόβως (βραστῶν). προπ. σταθερός· ὑπομονητικός· μακρόθυμος. «Μενετοὶ σοὶ ἔσσι μακρόθυμοι, ἔχουσι ὑπομονήν». «Οἱ καιροὶ οὐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενεταὶν (Θουκυδ.), ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία δὲν προσμένει, δὲν μένει, δὲν καρτερεῖ.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, ἡ. ἡ, Μενέχαρμος, ὁ, ἡ. καὶ Μενεχάρμης, ὁ. (φύλοπις, χάρμη), ταὐτὸν τῷ, Μέναιχμος, καὶ, Μενεπτόλεμος, Ἰλ. Ν, 396. καὶ, Ξ, 376.

* Μενηπόος, όα, όον, χαίρω τύποις ἀντὶ τοῦ, μενετόος.

Μενήθραι, αἱ, καὶ Μένηθρες, αἱ, Μενηθρίζω, ταὐτὸν τῷ, Μέρμηραι, Μερμηρίζω. Φροντίδες, φροντίζω, Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ Φωτιος.

Μενί, ἀντὶ τοῦ, Μέν, εὐχρηστον μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, Νυμενί, ἢ νυνιμενί, Ἀριστφ. ἔνθα τὸ ι, προστίθεται εὐφωνίας χαριν ὡς εἰς τὰ, νυνί, οὐχί, νηχί, ναιχί, ἢ ναίχι, κ. τ. τ. Νῶν μενί, ἢ, Νυνιμενί. Ἀριστοφ.

* Μένκε, ἴδε ἐν τῷ μέν, ἐν τέλει.

Μέννυν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Μὲν οὖν, παρ' Ἡροδότ. ἴδε Μέν.

Μενοεικής, ές, ὁ, ἡ (μένος, εἶκὼς, ἔοικα). Πᾶν ὅτι καταπαύει, καθησυχάζει, χορταίνει, ἀναπαύει τὴν ὄρεξιν, ἐπιθυμίαν, ἢ πάθος τι, εἶναι ἀνάλογον, ἢ κατάλληλον τῇ ἐπιθυμίᾳ, κλίσει, ὀρέξει ἢ πάθει τινί· ἄρκ. ἱκανὸς, ἀποχρῶν, ἀρκετὸς· ἄφθονος, βαρύλης. ὁ Πλούταρχ. εἰς Φωκ. 2. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Τῷ ἡδομένῳ τῆς ψυχῆς ὑπεῖκον καὶ μὴ μαχόμενον· καὶ ἐντεῦθεν εὐροέως λέγει, «προσηνεῖς καὶ προσηκόντως. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη ἐπιτοπολὺ τὴν λέξιν ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν. «Δαὶς, οἶνος, ἑδωδὴ, ὄψα, δεῖπνον, σῖτος, βάλανος κ. τ. τ.α ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ, ἀφθονίας, αὐτάρκης, κ. τ. τ. καὶ «Μενοεικὴς τάφρος», Ἰλ. Ψ, 29. «ἁρμόζω καὶ Σωμῆρες δεῖπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτικόσιν παρασκευαζόμενον· σιστὸς, ἐντολὴ μακαρία. «Μενοεικὴς βέλεσσι, Σωμήρης, Ὀδυσ. Ν, 409. καὶ ἑπόμενος «Μενοεικὴς χάριμα, Ἰλιάδ. Ψ, 650. «Μενοεικέα ὥρσαι, Τ, 144. «Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα (Ὀδυσ. Ξ, 232.), ἐκ τούτων ἄκλεξα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτον ἀρεστὸν καὶ Σωμῆρες· ἀλλὰ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 139. «Μενοεικέα νήεσιν ὕλην», εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἱκανὴν, πολλὴν, πλουσίαν, ἀφθονίαν· ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ι, 358. «Μενοεικὴς δηρὸν· καὶ ἐν Ν, 273. Μενοεικὴς λῆξιν· ἔθεν καθόλου, εὐάρεστος, εὐκταῖος, χαροποιὸς, Σωμήρης, ἐπιθυμητὸς, ἀρεστὸς Ἰλ. Ι, 237. καὶ Ὀδ. Π, 429. «Κατὰ ζωὴν φαγεῖν (ἀντὶ καταφαγεῖν) μενοεικέα πολλήν», ἤτοι πολλὰ ἀρεστά μοι· καὶ Ὀδ. Ξ, 232. ἴδε καὶ μικρὸν ἀνωτέρω παραδείγματα.

Μενοεικόω, ῶ. Μελ. ήσω· καὶ Μενοεικέω, καὶ Μενοεικιόω (μένος) ὡς τὸ, μενεαίνω· ἔχω σφοδρὸν, ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι, ἐπιποθῶ ὑπερβολικῶς ἐπιθυμῶ, εὐχομαι, θέλω· ἔθεν καθόλου, ἔχω κατ' εὐχὴν, μελετῶ, διανοοῦμαι, θέλω νὰ ἐπιτελέσω τὴ βάλλω τι εἰς πρᾶξιν. συλλογίζομαί τι, ἀναλογίζομαί τι, μηχανῶμαι, ὑπονοῶ τι, πολλὰ. παρ' Ὅμ. καὶ συνηθ. μὲν παρ' Ὅμ. μετὰ αἰτ. πράγμ. οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ἐνεστ., ὡς ἐν Ἰλ. Τ, 164. Ὀδ. Χ, 217. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ὀδ. Β, 248. Φ, 157. «Μενοεικόω τινί τινα, μελετῶ, ἐπιβουλεύω τι, μηχανῶμαί τι κατ' ἄτομον, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 532. καὶ ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 293. Πολλάκις ἐκφέρεται μετὰ τῆς προσθήκης, «φρεσὶν ἢ ἦτορ ἢ φρενὶ σῇσιν. Ἡ ὑπατος ὑποταικὴ, μενοεικηρὸν, κεῖται μὲν, κατ' Ἀρίσταρχον, ἐν Ἰλ. Ο, 82. ἀλλ' ὁ Βεττν. (Ἑλλην. Γραμμ. σ. 498.) προκρίνει τὴν ἀπλῆν ἐν χειρογράφοις ἀπαντωμένην εὐκτικὴν, μενοιηπύοι. Τὸν παρατατ. σχηματίζει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ μενοιπέω, Ἰλ. Μ, 83. Μετὰ δοτ. παρὰ Θεόγν. 451. «Χρήμασι μενοεικόω», περὶ πραγμάτων ἀπουδάζειν, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω χρήματα, ἔχω ὅλον μου τὸν νοῦν εἰς αὐτά.

* Μενοινέω, Ἰων. ἀντὶ μενοιάω, Ἰλ. Μ, 89. «Πεζοὶ δὲ Μενοίνεον, εἰ τελέουσιν, ἠγωνίζοντο προθύμως ἂν κ. τ.

Μενοινάω. ποιητ. ἀντὶ, μενοιάω, Ἰλ. Ν, 74.

Μένος, ους, τὸ. Ἰτυκὸς, δύναμις, σθένος, τόλμη, σωματικὴ δύναμις· ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον αὐτὴ γίνεται καταφανὴς διὰ κινήσεως ὀξείας, ἢ ἄλλης ὁραστικῆς ἐνεργείας, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συνειρόμενα καὶ συνάπτει, «μένος τε καὶ ἀλκὴν» ὡς συνώνυμα, Ἰλ. Ζ, 265. Ι, 706. «Μένος χειρῶν», Ἰλ. Ε, 306. ἀνθ' οὗ συνεχέστερον παρ' Ὅμ. «μένος καὶ χεῖρες» ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 502. Η, 457. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔτι δὲ, «μένος καὶ γυῖα», Ἰλ. Ζ, 27. Τ, 93. β) ἐπὶ ζώων, δύναμις, ἀνδρεία (κουράζ). ἀγριότης, ὅτε παρ' Ὅμ. τάσσεται ἐπὶ παιδήρων, ἵππων, ἡμιόνων, ταύρων, Ἰλ. Ρ, 20· 456. 476. 742. Ὀδσ. Γ, 450. Η, 2· καὶ ἀλλαχοῦ. γ) ἐπὶ αὐχένων, ἰσχύς, δύναμις, βίαιος ἐνέργεια, ὁρμὴ, καὶ τότε κεῖται παρ' Ὅμ. ἐπὶ θεράτων καὶ ἀκοντίου, Ἰλ. Π, 613. Ρ, 529. ἐπὶ ἡλίου, Ὀδσ. Κ, 160. Ἡσ. Ἐ, 416. ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ζ, 182. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Μ, 18. ἐπὶ ἀνέμων, Ἰλ. Ε, 524. παρὰ δὲ Ἱππ. καὶ ἐπὶ οἴνου. «Μένος οἴνου» καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 413. ἐπὶ αἵματος ἀναπηδῶντος ὁρμητικῶς, — 2) ψυχὴ, ζωτικὴ ἰσχὺς ἐν γένει, Ἰλ. Γ, 294· ὅθεν καὶ, ἡ ζωὴ αὐτὴ, ἤτοι ὁ, ψυχή τε μένος τε», συνεκφέρονται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 295. Θ, 123. ὡς συνώνυμα. 3) ψυχικὴ δύναμις, ἰσχύς, ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐνισχύει τὸ σῶμα εἰς ταχείας, τολμηρὰν πρᾶξιν, διεγείρει αὐτὸ εἰς τολμηρὰς καὶ ταχείας πτήσεις, ἢ ὀλοῦται καὶ φαίνεται εἰς σφοδρὰ πάθη καὶ ὁρμητικὰς ἐπιθυμίας, ἀί' ὁ παρ' Ὅμ. συνήθ. πολεμικὴ ἀνδρία, Θάρσος (κουράζ)· ἔτι δὲ καθόλου, πάθος, σφοδρότης, ὁρμὴ, ἀγριότης, μανία, θυμός. «Μένος ἀνδρῶν (Ἰλ. Β, 387.)», ἢ περὶ τὴν μάχην μανία τῶν ἀνδρῶν· ὡσαύτως, «μένος Ἄρηος (Ἰλ. Σ, 263. Ὀδσ. Π, 269.)». Τὸ πληθ. ἀπαντᾶται σπανίως, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ οὕτως, «μένεα πνείοντες, οἱ ἀφρίζοντες, οἱ πνέοντες Θάρρος, ἢ μανίαν, θυμόν», Ἰλ. Β, 536. Γ, 8. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα διὰ τὸ πληθ. τῆς μετοχῆς κεῖται καὶ τὸ μένος πληθυντικῶς, καθότι καθεῖς ἔχει τὸ ἰδιαίτερον μένος του. Πολλάκις συνεκφέρει ὁ Ὅμ. ὡς ταυτόσημα, «μένος καὶ Θάρσος», Ἰλ. Ε, 2, Ὀδσ. Α, 321. ἢ «μένος καὶ θυμόν» Ἰλ. Ε, 470. 492. κ. τ. λ. Herm. Ὕμν. Ὅμ. Δήμ. 361. β) εὐχὴ, θέλησις, σκοπὸς, διαλογισμὸς, πρόθεσις, σχέδιον, μελέτη, εἰ διαλογισμοὶ καὶ αἱ πράξεις τινός, Ἰλιάδ. Ν, 614. καὶ πληθ. ἐν Ἰλ. Θ, 361. ἔξω γ) καθόλου, διάθεσις, φρόνημα. τρόπος τοῦ φρονεῖν, ὡς τὸ παρὰ Δατ. ἐκ τοῦ Ἕλλην. μένος παραγόμενον mens. ἐξαιρτ. ἐν τοῖς συνθέτοις: π. χ. εὐμενὴς, δυσμενὴς, καὶ ἄλλα· ἐπὶ δὲ νοητικῆς δυνάμεως, ἢ γνώμης δὲν ἐχρημάτισα ποτὲ ἐν χρήσει. Κατὰ τὰς περισσοτέρας σημασίας, ἀντιστοιχεῖ ταύτῃ τῇ λέξει Λατιν. impetus, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐν χρήσει ἐπὶ σωματικῆς τε καὶ ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ φορᾶς. δ) πολλάκις ἐν χρήσει κατὰ περίφρασιν, ὡς καὶ τὸ, βίη, ἰς, σθένος, ἀντὶ τοῦ ἰδίου δυνατοῦ καὶ ἀρρήτου ἀνδρός· ἐξαιρτ. «Ἱερὸν μένος Ἀλκείδου (Ὀδ. Π, 167 κ. τ. τ.)», ὁ ἱερὸς βασιλεὺς Ἀλκείδης· ὡσαύτως «μένεα Ἀτρείδαο, Ἕκτορος, κ. τ. τ.», ἀντὶ ὁ Ἀτρείδης, ὁ Ἕκτωρ, Ἰλ. Α, 268. Ξ, 418. ὡσαύτως, «Μένεα ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἀνδρες, ἥρωες, Ἰλ. Δ, 447. Ὀδσ. Δ, 363.— Καθ' Ὅμηρον τὸ μένος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, ἐνιζάνει ποτὲ μὲν, ἐν γουνασι, ποτὲ δὲ, ἐν θυμῷ, ποτὲ δὲ, ἐν στήθεσι, καὶ ἄλλοτε, ἐν φρεσί, Ἰλ. Δ, 103. Γ. 451. Τ, 202. Αἱ συνήθεις παρ' Ὅμ. συντάξεις, ἡ φράσεις, ὑπάρχουσι, «μένος ἀφελεῖν, λύειν, μινύθειν, παύειν» καὶ καθ' ἐναντίαν ἔννοιαν, «μένος ἐμπνεῖν, ἐνεῖναι, ἐντιθέναι, ἐμβάλλειν, αὔξειν, ἐγείρειν, στρύνειν· ἔτι δὲ, «μένος ἐλλαβε θυμόνδ», Ἰλ. Ψ, 468. μένος δὲ μέγα φρενες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντον, Ἰλ. Δ, 103. καὶ, «μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν», Ἰλ. Χ, 312. (τὸ μένος ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον ΜΑΩ, ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, μένω, ἐξ οὗ τὸ, μενεαίνω, μοινάω, μέμονα)

Μενοῦν, μὲν οὖν. Κατὰ πρῶτον ἔχει τὴν σημασίαν μοναδικὴν ἐξ ὁμοτέρων σημασιῶν, καθὼς ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, δή· ἆρα «μὲν οὖν ὅμως, ἢ «μὲν δὴ οὖν». Παρὰ Πλάτωνι. Μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ἀποκρίσει ὅστις καταφατικὸν· οἷον «ἔστιν ὅστις οὐ πεφόβηταί τε καὶ δέδοικε; δέδοικε μὲν οὖν», Πλάτ. ὡς καὶ τὸ «μέντοι», ἀντὶ τοῦ, βέβαια, πάντως. «Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἠσθήσομαι μὲν οὖν», καὶ βέβαια, ἀληθὲς μάλιστα περιστότερον θέλω χαρεῖ. Ξενοφ. Κυρουπ. Η', δ', 10. «τὴν χύτραν ξυντρίψετε, σὲ μὲν οὖν καταλύσομεν» κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔστι καὶ τὸ, μενοῦνγε, καὶ μάλιστα κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου, καθὼς ἐν τῇ Ν. Δ. Δύναται τις ἔτι νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ, μὲν οὖν ἐδιά τοῦ, τουλάχιστον. Ἀριστοφ. Βλ. 1102. «πῶρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυβλαβὴς μὲν οὖν». ἴδε καὶ μὲν ἐν τέλει.

Μέν που, μ' ὅλον τοῦτο, μάλιστα, καλῶς, βέλαια, σήπου, ἀμέλει, Πλάτ. «μνημονεύεις μέν που. ἐνθυμεῖσαι βέβαια, κάλως. «Εἰδέναι μέν που χρὴ», πρέπει δηλαδὴ, ἢ μάλιστα νὰ ἠξεύρῃ τινάς, ἢ, πρέπει τινὰς ὅμως νὰ ἠξεύρῃ κάλως ἴδε καὶ μὲν ἐν τέλει.

Μέν ρα, ταὐτὸν τῷ, μὲν, μόνῳ, παρὰ Ποιητ. εἰς τὸ προηγούμενον τῆς προτάσεως· φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ, μὲν ἄρα, ἀί' ὃ καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύουσι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, μὲν δή. Πρβ. καὶ μέν.

* Μεντᾶν, ἴδε μὲν ἐν τέλει, 10.

Μέντε, σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, μὲν δή. ἢ μὲν τοι, Ἰλ. Δ, 341. «πρῶτα μέν τ' ἐπέοικε τουλάχιστον, ὡς τότου, ὅμως, ἄπρατον, ἠρώησεν εἰς ἅπαξ. Ἰλ. Ο, 203. «στερεπταὶ μέν τε φρένες ἐτλῶσιν, οἱ αὐγενεῖς μ' ὅλον τοῦτο, ἢ, τουλάχιστον, μεταβάλλουσι τὴν γνώμην αὐτῶν εἰς τὰς παρακλήσεις, ἢ παρατάσεσι τῶν πραγμάτων. Πρβ. Β, 145. Ν, 47 Ἐνίοτε ὅμως περιττεύει ὁ τέ, ὡς ἐν Ἰλ. Φ, 464. «ἄλλοτε μέν τε ζεφύλεγέι τελέουσι — ἄλλοτε δὲ φθινοπώρου». ἴδε καὶ μέν. 11.

Μέντοι. Μ' ὅλον τοῦτο, τουλάχιστον, ὅμως ἀλλά. «Τά τε ῥήματα οὐκ ἄμεινον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἅπαντων — δίειμι (Πλάτ.) τῇ ἀληθείᾳ ἐγὼ τὰς λέξεις δὲν ἠξεύρω, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο καταλαμβάνω ὅλον τὸ νόημα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅμως, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 61, «ὅμως γε μέντοι σοί δ' αἰνιγμῶν ἐρῶ, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ θέλω σοὶ ὁμιλήσει διὰ σημείων. «Οὐ μέντοι ἀλλὰ καίν, Πλάτ. Συμ. α', 7. μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τοσούτῳ. 2) ὅμως, ἀλλά, ἐξ ἐναντίας «καὶ μὲν μή μέγα τὸ διάφορον — ὁπόταν μέντοι παντὸς ἐνδέοιεν, (Ξενοφ. Ἀπομν. β', γ', 5) ὁπόταν ἡ διαφορὰ, ἐπειδὴ ὅμως κ. τ. λ. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν κεῖται ἔτι καὶ ἐν Β', α', 12. τὸ, εἰμέν τοι, αἱ μέν τοι. 3) πάντως, βέβαια, μάλιστα. «Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; ἀφεκτέον μέν τοιγε. Οὕτω καταφάσκει καὶ διορίζει πλησιεστέρως ἐν τῷ, «πρὸς βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κύρου ἀπῆλθον— καὶ οὗτοι μέντοι οἱ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπώμενοι» (Ξενοφ. Ἀνερ. Α', 3, 29.) καὶ μάλιστα μενοῖ (Ξενοφ. Ἀνερ. Α', 3, 29.) καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπ' αὐτοῦ ἠγαπῶντο. Ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρωτήσει. «Οὐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ενδεν δε μεντοι ποθεν απο του Ιλιστου λεγεται ο βορεας την Ιφιθειαν αρπασαι; Πλατ. αλλα και ο τε αποστεινεται τις και ομιλει προς τινα. »Ουτος, σε λεγω μεντοι, Αριστοφ. Βατρ. 717. ετι δε και παρ' Ομηρ. Οδσ. Ξ, 508. παινος μεν τοι αμυμονα, αλληθως, αινησαι, βεβια ή ομιλια εινατ καλη και αρμοδια. Ιλιαδ. Θ, 294. »ου μεντοι παυομαι, ουχι, βεβια ουχι" Εντευθα δυναται τινας να εκλεξη τον μεν, αντι του, μην, κατα τον τροπον των Ιωνων. ιδε, μεν περι το τελος.

Μέντοιγε. Μ' όλον τουτο, ως τοσον, το, γε, ως επι το πλειστον κειται διεσταμενως, ως ου μεντοι πολλου γε χρονου ηδυατο και απασι εκπεφασιν, Θουκυδ. »Δικαιε μεν και εμοι ταυτα, ου μεντοι ταχυ γε απαγγελων, Ξενοφ. »Εστερηθη μεν του οφθαλμου εκ του τραυματος, ου μεντοι απεθανε γε, Ηρδτ. Γ. 78. μ' ελαττουτο, πλην, δια τουτο, αλλα, ομως δεν απειθεσι. Τοιουτοτροπως μετηχειρίζεται το ωμεν τοι που ο Δημοσθεν. Ο Σουιδ. λεγει, μεντοι ομως, το δε συν τω γε, παρ' ουδενι των Ελληνων· και ο Φωτιος, εν Χειρογραφ. παρ' Αλβερτω εις Ησυχ. εν Λ. Μενουν, λεγει. »Μην γε, ή αντι του, ημεν τοι», λεγουσιν ή αντι του, Μεν. Μεντοι, τοδε συν τω γε, παρ' ουδενι, των Ελληνων· το δε μεντοι βαρβαρον, ώ και Χρυσιππος χρηται· αλλ' αυτη ή παρατηρησις αναγεται εις το μεντοι, ουχι δε εις το, μενουν γε, το οποιον, εκτος της νεας Διαθηκης, παρ' ουδενι των αρχαιων Ελληνων συγγραφεων ευρηται ιδε και μεν εν τελει.

Μέντοινυν, ως και τε, μεν ουν, εν χρηται κατα τας μεταβασεις απο λογου εις λογον, και και εν τω τελει μιας ομιλιας, ότα και φυλαττουσιν αμφοτερα της εαυτων σημασιων· και συχνακις ανευ και επομενου δε· ιδε και, μεν. 13.

Μείω, Μλ. Επικ. μειδω, και Αττικ. συγκ. μειω. Παρακ. μεμεικα, Λογ. εμεικα, Μεσ. ποιητικωτ. μίσγω το Λατ. mango. 1) ενεργ. Ακινητος, ή μετ' αποφασεως ιστημι επι τι, στερεος ιστημι προσμενων, προσμενω ακινητος, πολλακις παρ' Ομ. εξαιρ. εν τω αγωνι, εν τη μαχη, εν τω τοπω μου μενω ασπλευτος, χωρις να παραμερησω (σταμαντω), αποκρινομαι του ενηγειν, ότ' ό και παρ' Ομ. πολλακις ηνωμενον. β) μενω οικοθι, μενω ενθα ειμι, δεν παλευω απο τον τοπον μου, Ευρ. Κυκλ. 30. άλλως δε συνηθ. και πληρεστερον λεγεται. »οι κοι, αυτου, αυτοθι, αλλα μενειτον· ετι δε, »δυνασθαι μενειν, Ησιδ. Θ, 508. ημενειν αποτινος (Ιλιδ. Β, 292. Σ, 94.)»ι, θηλοι, μενω μακραν απο τινος. γ) μενω που διατριβων, διατριβω, περνω τον καιρον, με εννοιαν ανενεργησιας, αργιας, Ιλ. Ι, 318. Λ, 666. Ξ, 367. δ) επι αψυχων, μενειν τι χωρις να πεση, ίστασθαι στερεως· υφιστασθαι. διαρκειν. »Στηλη μενει εμπεδον», Ιλ. Π, 434. ε) προσμενω, μετα αιτ. και απαρμφ. »Η μενετε Τρωας σχεδον ελθεμεν (Ιλ. Δ. 247)»; και προσμενετε να ελθωσιν οι Τρωες; »Μενον δ' επι εσπερον ελθειν (Οδ. Δ, 432. και αλλαχου)», επρεσμειαν τα, ή, έως ού, ελθη ή εσπερα. ζ) επι καταστασεων, μενει τι αμεταβλητον, αναλλοίωτον, εχει τι διαρκειαν, δυναται τα διαρκεσῃ, Ιλ. Τ, 263. η) μενω εις τινα γνωμην, ιδεαν, επιμενω εις αυτην, μαδημοκ. ότι δε, ημειναν κατα χωρην (Ηρδτ. α. 201)»ι, επι ορκου, αντι μενειν ασαλευτον, αμεταβλητον, εχειν οίαν το χρεος. — 2) μεταβατικως, μετα αιτ. αντι του, προσμενω, αναμενω, υπερεχω, αντεπαλαιω, π. χ. μιαν νυκτα, ένα παρεξυσμον, κινδυνον· εξαιρτ. Κυρος τ' ιε εχρησεν εν τω αγωνι υπομενω αγωνιζομενος, προσμενει και βαστω την ορμην αυτου χωρις να ενδωσω, manere hostem, πολλακαπαρ' Ομ. ομοιως και επι βραχου, ότατις ανθιστατατ, άντεχει εις τους ανεμους και τας τρικυμιας, Ιλ. Ο, 620). β) επι καιρου, προσμενω, αφινω να ελθη, »Ηω δίαν,» Ομηρ. Πρβ. μεμονα. (Το μενω ανηκει εις το πρωτοτυπον ΜΑΩ και συγγενες εστι τω, μενος, εξ ου τό, μενεαινω, μενοιναω, μεμονα.)

Μεράρχης, ου, ό (μερος, άρχω). Αρχηγος και ηγεμων μεριδος, ητοι συστηματος (ρεγιμεντου) εκ δυο χιλιαδων και τεσσαρακοντα οκτω στρατιωτων συνεστημενου, Αιλ. Τακτ. όθεν

Μεραρχία, ή. Το αξιωμα του μεράρχου.

*Μέργω, = αμέργω Γραμμ.

Μέρδω, Μλ. -σω, ταυτον τω, αμέρδω, Ησυχ.

Μερεία, ή· ταυτον τω, μερις, Πινδ. Ηρακλ. Παρ' Ησυχ. φυλης μερος, εκ δεκα τριακοντων συνεστος.

Μεριδάρπαξ, αγος, ό (μερις, άρπαξ). Οστις αρπαζει τας μερίδας, τα μερίδιον του φαγητου, ή ένα πιατον φαγητου, επιθ. μυος εν τη Βατραχ. 256. (Το Ιωτα εστιν εν Βατρ. εν μεν τω στιχω 265. βραχυ, εν δε τω 274. μακρον).

Μεριδάρχης, ου, ό (μερίς, άρχω). Ο μεριδος άρχων. ο διοικητης, ή αρχηγος μεριδος τινος, τοπου, ή στρατευματος· όθεν

Μεριδαρχία, ή. Το αξιωμα του μεριδάρχου, Ιωσηπ.

Μερίζω (μερις). Εις μερίδας διαιρω, εις μέρη μοιραζω, διανεμω. 2) μεσ. μεριζομαί τι, λαμβανω τι ως μεριδιον μου. »Της γενεσεως ημων το μεν τι ή πατρ μερίζεται», εν μερος της ουσιοτητος, υπαρξεως μας λαμβανει, ή απαιτει ως μεριδιον και ή πατρις. »Μεριζεσθαί τι προς τινων, μεριζω μετα τινος τι· μεταξυ μας μεριζομεθα τι μετα τινος. »Ποτερα μεμερισμενος είη προς τον αδελφον, ή κοινη ουσία είη αυτοιζιν, (Δημοσθ.) αν ή πατρικη περιουσία είναι μειλασμενη μετα του αδελφου. Παρα τοις υστερον, ως παρ' Αππ., »μεριζεσθαί τι τινι, και »τινι τινος» 3) μεριζεσθαι, παθητ. διαιρουμαι ή είμαι διηρημενος· εξαιρτ. είμαι διηρημένος κατα την γνωμην, ή εις πατρίας (γινομαι παράφι).

Μερικεύομαι. Μερικος γινομαι, διαιρουμαι, είμαι διηρημενος, εκ Παχυμ. αρμ.

Μερικός, ή, όν. και επίρ. μερικως. Ο εις μέρος ανηκων, αρμοζων, αναγομενος· και ό κατα μερος ών, ή ζων, ιδιαιτερος, ξεχωριστος, μοναδικός, μή κοινος, ως το Ιταλ. particolare, speziale.

Μέριμνα, ή. Φροντίς· εννοια, στοχασμός· το φροντιστικως και σκεπτικως, καταγινεσθαι περί τι, ή εννοιαν έχειν περί τινος· κηδεμονία. Εκ του μέρω, μείρω, μερίω, μεριζω, μεριμενος, μεριμένη, (και συγκ. μερίμνη, ως το λίμνη εκ του λιμενη, εκ του λειβω, λίβω) το διαιρω· ως και ο Ετυμολογ. είπεν »οι γαρ φροντίζοντες μεριζονται την γνωμην· και ο Λατίν. Τερέντιος Ανδρ. α', ε', 25. curae animum diverse trahunt. Παρομοίως εκ τουτου έστι και το, μέρμερος, και, μέρμηρος, μερμηρα, μερμηρίζω, εκ του μερω, μειρω, μέρμερος, (ως εκ του μάρω, μαίρω, μάρμαρος) ό φροντίδα και βλίψιν προξενων· όθεν

Μεριμνάω, ω. Μλ. -ήσω (μέριμνα). Είμαι ανήσυχος, εις φροντίδας. Φροντίζω, προσεκτικως και σκεπτικως καταγινομαι περί τι, Δημοσθ. κατα Μειδ. 52. »ό περσσχυκως τα έργα — ουχ' ό ασκεμένος, ουδ' ό μεριμνήτας τα δίκαια λέγειν, όπου το, μεριμνήτας παράλληλον έστι τω, περσχυκως, και προς αποφυγήν του κακοφωνου, μεμεριμνηκοις, ό Ρήτωρ εξέλαβε τον αόριστον αντι παρακειμένου· 2) συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ερευνω, λεπτομερως εξετάζω περί τινος, Ξενοφ. Απομν. Α', α', 14, των περί της των πάντων φύσεως μεριμνώντων. (συνάστρ. ό τε μέν αίτιατ. ότα δε περί τινος, ως επιτοπολυ δε απολυτως, πρβ. μερμηρίζω) όθεν

Μερίμνημα, τό. Ταυτον τω, μέριμνα· και εκείνο, περί του οποίου γίνεται μέριμνα.

Μερεμνητής, ού, ό. Οστις μεριμνά, φροντίζει· συλλογίζεται, στοχάζεται τι, ή λεπτομερως εξετάζει, λεπτολογεί. »Μεριμνηται λόγους», Ευρπ. Μηδ. 1223. όθεν

Μεριμνητικός, ή, όν. Ανήκων, ή κλίσιν έχων, ή επιτηδειος εις το μεριμνάν (και' όλας τας σημασίας του). »Το μεριμνητικόν, αντί, ή μέριμνα.

Μεριμνοποιώ (ποιέω). Μερίμνας ποιώ. Γλωσσ.

Μεριμνοσοφιστής, ού, ό. Ταυτόν τω μεριμνοφροντιστής. Σχολ. Αριστ. Νεφ.

Μεριμνοτόκος, ό, ή (τίκτω). Ο μερίμνας τίκτων, γεννων.

Μεριμνοφροντιστής, ού, ό (φροντίζω). Ο περί μερίμνων φροντίζων, εξετάζων, λεπτολόγος, κωμικως επί φιλοσοφων υπερακριβως εξεταζόντων, παρ' Αριστφ. Νεφ. 102.

Μερίς, ίδος, ή (μέρος). Μερος εκ τινος, μερίδιον, τμήμα, κομμάτιον. εξαιρτ. α) επί διαιρέσεως σώματος τινός πολιτικού, φατρία, Partito, παραφι Τουρκ. Ιακ. Α. Π. σ. 925. — 2) συνεισφορά, βοήθεια, έρανος· και ή βοήθεια, την οποίαν λαμβάνει τις, όθεν, κέρδος, όφελος. »Την του παιδοντος ευλάβειαν τω μηδεν υποστειλαμένω μερίδα εις σωτηρίαν υπάρχειν», Δημοσθ. σελ. 537. και σελ. 574. »έστι μεγάλη τοις αδικουσι απασι μερίς και πλεονεξία ή των υμετέρων τρόπων πραότης», γ) το μερίδιον εκ τινος φαγητου, μερτιόν. όθεν »τρεις μερίδας δειπνείν (Πλουτ. Συμπ.)», τρωγω μέ το μερίδιον· τρωγειν καθείς χωριστά έχων το μερίδιον του, το ξεχωριστον πιατον του.

Μέρισμα, τό (μερίζω). Το μεμερισμένον, μοιρασμένον· μερίδιον, μερτιόν, μέρος, Ορφ. Τμν. ποιητ.

Μερισμός, ό. Η πράξις του μερίζειν. μοιρασμός, μοιραπία.

Μεριστής, ού, ό (μερίζω). Οστις μερίζει, μοιραστής· διαιρέτης· όθεν

Μεριστικός, ή, όν. Ανήκων, ή έχων κλίσιν, ή επιτηδειος εις το διαιρείν και μερίζειν.

Μεριστός, ή, όν. Ο μεριστήναι, συνδεμένος και ό μοιραστμένος, διηρημένος εις μέρη, Πλατ.

Μερίτεύομαι, Απόθ. Μέσ. Μετά τινος, ή μεταξύ μας μοιρίζομαι, παρά τοις Ο. Ιωβ. μα', 6. εκ του

Μερίτης, ου, ό (μερίς). Ο λαβών, έχων μερος από τινος, συμμεριστής, Πολ.

Μερμαίρω, και μερμήρω (μέρμαρος). Ταυτόν τω, μερμηρίζω, Ορφ.

Μερμέριος, ία, ίον, έτερος τύπος, του, μερμερος, σπάνιος, Ιακ. Α. Π. σ. 663. »Μερμέριον κακόν», Λουκιαν. Λεξιφ. 11. αντί του, μεγάλον κακόν, μία συμφορά και κακόν το οποίον κυριεύει ολοκληρον φαμιλίαν, όπου άλλοι, τερμέριον, είκον.

Μέρμερος, ό, ή, τό ούδ. μέρμερον. Το αρσενικόν σημαίνει, περίεργος, πολυμέριμνος, φροντίζων· το δε ούδέτερον, παν είτι προξενεί μεγάλως φροντίδας, περί του οποίου έστι πολλή ζήτησις και ανάκρισις· και μόνον τούτο το ούδ. εν τω πλησ. έχει ό Όμηρος πάντοτε επί πολεμικών κατορθωμάτων, έργων μεγάλων, τα οποία προξενούσιν, ήτοι εις τον εκτελεστήν αυτών, ή εις εκείνον, καθ' ού εκτελούνται αυτά, φροντίδας κόπον, ή ανάγκην, ώρα ήτοι αντί, πολύμοχθος, δύσκολος, δύστροπος. ή φλοροποιός, ολέθριος, και τάσσεται απολύτως, ή μετά του, έργα, ώς εν Ιλιδ. Η, 43. Λ, 502. Φ, 217. Θ, 453. Η, 289. 523. (ει Οδ. ουχ' ευρηται αύτη η λέξις.) όθεν ό Εκτωρ ομοίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Ὀδυσσέα, κακὸν μέρμερον, μεγάλων κακόν, Εὐρπ. Ῥῆσ. 509. «μέρμερα ἔργα γυναικῶν (Ἡσιόδ. Θεογν. 603.)» κ., τὰ φθοροποιὰ ἔργα αὐτῶν, τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον προξενοῦσιν εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἡ κυρία ἄρα σημασία τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, πᾶς, ὅστις πρέπει φροντίδα καὶ κόπον, ἄρα, κακός, βλαβερός, φθοροποιός, δύσκολος, ἢ ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τινὶ ἐμποιῶν. 2) πλήρης πανουργων σχεδίων, πανοῦργος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ στρατηγήματα, ὡς Διον. Περιηγ. 350. «μέρμερον ἔθνος», καλεῖται τὸ τῶν Ῥωμαίων. «Μέρμερος βλάβη», ἐπὶ τοῦ στρατηγήματος τοῦ Δουρείου ἵππου, Λυκοφρ. 949. «μέρμερος κύων», ἐπὶ τοῦ ἰχνηλάτου κυνὸς (ζαγαρί), Ὀππ. Κυνηγ. α' 409. «μέρμερα χρήματα, ἐπὶ πανούργου, Πλουτ. 3) τροπ. ὡς τὸ δύσκολος, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ σκυθρωπός, πάντοτε δ. ἀσάρεστος, (γκρινιάρης) ὡς καὶ ὁ Πλατ. Ἵππ. μείζ. καλεῖ, μέρμερον, τὸν κακὸν, βαρὺν, τὸν χαλεπὸν καὶ δύσκολον εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ τοῦ κατὰ Πλάτωνα σχηματίσει προήχθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, μερμηρίζω, καὶ κατὰ παραφθοράν, μουρμουρίζω, ἐπὶ δυσκόλου, ἀνευχαρίστου καὶ ὑποτονθορύζοντος ἀνθρώπου, καὶ τὸ, μουρμούρης, ὁ τοιοῦτον ἰδίωμα ἔχων. 4) ὄνομα κυρίου ἀνδρός, Ἰλ. Ω, 513. τὸ πατρων. μερμερίδης, Ὀδ. Ὀδ. Α. 259. (περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως ὅρα μέριμνα.) ὅθεν

Μέρμηρα, ἡ, ὄτερος, ποιητ. τύπος τοῦ, μέριμνα. Φροντὶς, στενοχωρία, θλῖψις, ἀνάγκη. «Ἀμπαυμα μερμηρίοιο», ἀνάπαυμα, ἀναψυχὴ ἀπὸ τῶν φροντίδων, Ἡσιόδ. Θ. 55. Θεογ. 1325. 2) ἡ εἰς ὕπνον καταφορά, Spohn de extr. Od. parte, σ. 197. ὅθεν

Μερμηρίζω, μέλ. ίσω. Φροντίζω, συλλογοῦμαι, σκοπεύομαι, βουλεύομαι καθ' ἑαυτόν, συλλογίζομαι ἐξετάζων μάλ' ὑπόθεσιν κατὰ διαφόρους τρόπους· εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ συνῆθ. μετὰ τῶν λέξεων, ψυχρεοί, κατὰ φρένα, ἢ, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀβεβαιότητος, μετὰ τῆς λέξεως, δίχα (Ὀδ. Π. 73. Χ. 333.), ἢ, διὰ δίχα (Ἰλ. Α. 189. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι, δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἀποφασίσω, ἀπορῶ, ἀνω, ὡς ἐν Ἰλ. Μ. 199. «Οἳ δ' ἔτι μερμήριξεν· τάσσεται δὲ ἢ ἀπολύτως, ἢ συντάσσεται μετὰ τοῦ, ὡς, Ἰλ. Β. 3. ὅπως, Ἰλ. Ξ. 159. Ὀδ. Ι. 554. Ο. 169. Τ. 28. 38. μετὰ τοῦ, ἢ, διπλασιαζομένου, ἀντὶ του, ἂν, π.χ. «Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἢ —, ἢ», Ἰλ. Ε. 671. ἔτι δὲ Ὀδ. Χ. 333. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ὀδ. Η. 151. 438. Δ. 204. ἢ ἐν ταὐτῷ μετ' ἀπαρεμφ. κατὰ τὸ πρῶτον κῶλον καὶ μετὰ τοῦ, ἢ, κατὰ τὸ δεύτερον. Ὀδ. Π. 235. συντάσσεται δὲ καὶ, περί τινος, ὡς ἐν Ἰλ. Τ. 17. 2) μεταβατ. μετ' αἰτιατ. στέφτομαι, ἢ μελετῶ καθ' ἑαυτόν· διὰ νὰ ἀφεύρω τι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. Ὀδ. Π. 127. «Δῆλον ἐνὶ φρενὶ μερμήριξεν. (καὶ Ὀδ. Β. 93.) Β. 321. «Φίλον ἦμαρ μερμηρίζειν (καὶ Ὀδ. Β. 325. Τ. 2. 52.). «Ἀμύνεται, Ὀδ. Π. 256. 261. παρβλ. καὶ Ὀδ. Α. 427. Δ. 533. 791.

* **Μέρμιθος**, ὁ, = μέρμις.

Μέρμις, ιθος, ἡ, καὶ, μέρμιθος, ου, ὁ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μήρινθος. Μίτος, νῆμα, κλωστὴ, σχοινὶ, Ὀδ. Β. 93. Παρ' Ἀγαθαρχ. κεῖται ἔτι «Ταύτας μερμίθας εἰς τὴν χέρσον ἐνβαλεῖτε». ὁ δὲ Διόδ. Σικ. γ'. 21. ἀντὶ τούτου, μήρινθον εἶπε, ὅπου τὰ χειρόγρ. μέρμιθα, ἔχουσι. Ἴδε μήρινθος. (πιθανὸς ἐκ τοῦ, εἴρω, πρταξεις τοῦ μ.)

Μερμύς, ὁ. Εἶδος ἱέρακος, Αἰλιαν. ζῴων Ἰστρ. ιβ'. 4. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μέρμις, καὶ ἑρμὴν. διὰ τοῦ, τριόρχης.

Μεροπηίος, ὁ, ἡ, καὶ, ἰδαίτ. ϑηλ. μεροπηΐς, ίδος, ἡ (μέροψ), ποιητ. Ἀνθρώπινος. ἀνθρωπίνη, Ἀνθολογ.

Μέρος, εος, ους, τὸ. Τὸ μεριστὸν ἢ διαιρεθὲν τμῆμα ἀπό τινος σώματος ἢ ποσότητος, φυσικῆς ἢ ἠθικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν καθένα, ἢ ἔλαχε ἢ ἔλαβέ τινα, ἐκ τοῦ ὁποίου μετέχει ἢ ἐμέτρησε· μερίδιον, μερτικὸν, μερὶς κληρονομίας, ἢ ζωῆς, ὡς τὸ μοῖρα, Σοφκ. Ἀντ. 147. καθόλου, πᾶν τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου. «Μέρος τιν», κατὰ μέρος, μερικῶς, ἐν μέρει (οὐχὶ ὁλικῶς), partim. «Κατὰ τοῦτο τὸ μέρος», κατὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν, ὅσον κατὰ τοῦτο, Schaef. Διον. συνθ. σ. 269. «Οἱ ἐπὶ μέρους», οἱ μερικοὶ, οἱ ἔνες ἐνες. 2) φατρία· καὶ ἐκ τῶν ἐγκαλούντων καὶ ἐγκαλουμένων, καθεὶς αὐτῶν, ὡς μέρος. 3) καὶ ἡ τοῦ ὁρήματος πρώτη πρᾶξις, Τηθ. εἰς τὸν τοῦ Ἀρτεμ. Πλοῦτ. 4) κοινωνία τινὸς πράγματος ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἕξις, ἡ σειρὰ (ἀράδα) καθενός, Ἡροδ. 3. 69. «Ἐπεὶ τὸ αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίδος παρὰ τὸν μάγειρον, ἤθελε ἡ ἀράδα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν μάγειρον. «Ἐν τῷ μέρει, ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει, κατὰ τάξιν, εἷς τὴν ἀράδα, ἀπὸ ἕνα εἷς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Reitzler Ἀρ. Βατρ. 32. τὸ, ἐν μέρει εὑρηται ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. ; , 26. 7, 212. «Κατὰ μέρος», κατὰ σειρὰν, ἐμβαίνειν, ἐναλλαξ, καὶ ἀναπαλιν, Ἐμπ. Ὁμρ Ἐρμ. 53. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνῆθ. «Κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος», ἢ καὶ ἄνευ τῆς κατὰ, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἐμὸν μέρος», ὅσον ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ὡς τὸ τῆς συντροφιᾶς, «ὅσον ἀπὸ μέρους μου, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐν μέρει εὐεργεσίας, ἀριθμεῖν τι (ὡς παρὰ Δημ.)», συναριθμῶ τι, συγκατατάττω εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐεργεσιῶν, ὑηλ. Θεωρῶ, λογαριάζω, μετρῶ ὡς ἐξαιρετὴν εὐεργεσίαν. «Ὡς ἐν ἀγαθοῦ μέρει λαμβάνειν (Ἀριστοτ. μεγ. Ἠθ. β'. 2.) πειρῶ, νομίζω ὡς κάτι ξεχωριστὸν καλὸν· ὅθεν καὶ, «Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα, ἢ τι, ὡς καὶ, ἐν ἀριθμῷ, ἐν λόγῳ, ἐν μοίρᾳ πεποίησθαι, τιμῶ τινα, ἢ νομίζω διὰ κάτι τι, τὸ νομίζω ὡς ἄξιόν τινος, Wyttenb. ep. cr. σ. 186. «Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει (Δημ.)» μὴ λογαριάζεσθαι διὰ κάτι τι. τὸ δὲ παρ' Εὐρ. Ἄλκ. 477. «Τοῦτο γάρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέροψ, ὄχλοι, ὅ, τι εἶναι πλέον σπάνιον εἰς τὴν ζωήν. (συγγν. τῷ, μείρομαι.)

Μέροψ, οπος, ὁ (μείρομαι, μερίζω, ὄψ), συνθ. ἐν τῷ πληθ. οἱ μέροπες, οἱ λαλοῦντες, οἱ προικισμένοι μὲ φωνὴν, γλῶσσαν· ἀεὶ ἐπίθετ. τῶν ἀνθρώπων, καθότι ἡ γλῶσσα ἐγνωρίσθη, ἐξ ἀρχῆς ὡς τὸ διακρῖνον τὸ πλεῖστον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐμψύχων ὄντων, τὰ ὁποῖα προφέρουσι μόνον ἀνάρθρους τόνους, ἐν ᾧ μόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει φύσει μεμερισμένην ὅπα ἢ αὐδὴν εἰς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα· καὶ ὀπειδὴ καὶ πτηνά τινα λέγονται μέροπες, διὰ τοῦτο συνάπτεται ἀεὶ μέροπες ἄνθρωποι, ἢ, μέροπες βροτοί, Ἰλ. Α. 250. Β. 285. καὶ Ἡσιόδ. παρβ. αὐδήεις. Ἀπὸ τοῦ Ἀνακρ. καὶ Αἰσχ. ἠν ἐνχρήσει τὸ, μέροπες, καὶ ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ ἄνθρωποι, Ruhnk ep. cr. σ. 85. Wern. Τρυφ. σ. 275. κτ. 2) Εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἀέροψ, ὁ, λέγεται, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰς μελίσσας, μελισσοφάγος, merops apiaster, Λιιν. 3) Ὄνομα ἀνδρὸς, Ὀδσ.

Μέρω, ποιητ. ἀντὶ μείρομαι, φαίνεται μὴ ἀπαντῶμενον που, καὶ ἐξέλαβον αὐτὸ βέβαια μόνον διὰ νὰ δύνωνται νὰ παραγωσι τύπους λέξεων διὰ τοῦ βραχέως ε, οἷαι, μέρος, μερίζω, μέροψ καὶ ἄλλαι τοιαῦται, καθὼς νομίζουσιν, εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦ μείρομαι.

* **Μές**, Δωρικ. ἀντὶ μὲν, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρονται παρὰ Δωριεῦσι αἱ εἰς μεν καταλήξεις τῶν ῥημάτων εἰς – μες, Γρηγορ. Κορ. Διαλ. Δωρ. 2.

Μέσαβον, καὶ, μεσάβοιον, τὸ, καὶ, μέσαβος, ὁ (μέσος, βοῦς), ταὐτὸν τῷ, ζυγόδεσμον. Δερμάτινος ἱμὰς, λωρίον, ἀπ' οὗ δένεται ὁ κοινὸς ζυγὸς δύο βοῶν κατὰ τὸ μέσον πρὸς τὸν ῥυμὸν, lorum subjugium, Ἡσιόδ. Ἔρ. 471. (ἔθος συνηθ. ἡμαρτημένως γράφεται μεσάβων.) Ἴδε ζυγόδεσμον. Ὁ Πολυδ. α'. 13. ἔχει. «Ὁ πλατὺς ἱμὰς, ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος, ἐγκύβοιος, καὶ μέσαβον, καλεῖται· καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὸν, ὅταν περιελῶσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, κερκίδα ξυλίνην ἐμβάλοντες, ἥτις καλεῖται ἔμβρυον, ἢ ἐνυδρον». ὅθεν

Μεσαβόω, ποιητ. Ζευγνύω, ζεύγω τοὺς βόας, ἢ βάλλω τὸν ζυγὸν ἐπὶ τοῦ σταχτλίου τῶν βοῶν, Λυκόφρ. 817. «Ὑπὸ ζειήλησι μεσαβοῦσιν.

Μεσάγκεια, ἡ (μέσος, ἄγκος), ταὐτὸν τῷ, μεταγκεια. Κοιλὰς μεταξὺ λόφων.

Μέσαγκτος, ὁ, ἡ, παρ' Αἰσχ. ἡμαρτ. ἀντὶ, μέσακτος.

Μεσάγκυλον, τὸ, προτυπακμ. ἀκόντιον, εἴδος ἀκοντίου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέσον τῆς νευρᾶς ἀγκύλην (λωρίον) ἔχει, Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἀνδρομ. 1134. «Μεσάγκυλα, εἰδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὁ κατέχοντες ἠφίεσαν· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Φοινίσ. 1148. λέγει· «Διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τι καὶ κοῖλον ἔχειν, ὡς ἂν ἐρείσηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος», ὡς ἂν τὰ ἔκειτο πλέον, ἀντὶ τοῦ κοίλου.

Μεσάγκων, ωνος, ὁ. Παρὰ Μαθημ. παλ. σελ. 91. καλοῦνται, μεσαγκωνίται, μέρη τινὰ τῶν ὁπτικῶν πολεμικῶν μηχανῶν.

Μεσάγριος, ὁ, ἡ (μέσος, ἄγριος). Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγριος, μισὸς ἄγριος.

Μεσάγροικος, ὁ, ἡ (ἀγροῖκος). Κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγροῖκος, μισὸς χωριάτης, Στράβ. ιγ'. σελ. 885.

Μεσάζω, μέλ. άσω (μέσος), ὡς τὸ, μεσόω. Ἐν τῷ μέσῳ εἰμὶ, κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον. εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ἀνάμεσα. Ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ, μεσίτης εἰμὶ, ἐξ οὗ καὶ ἐπίθετ. μεσάζος, ἀντὶ τοῦ μεσίτης.

Μεσαίγεως, ὁ, ἡ, γενικ. ω, = μεσόγεως, Δυκόφρ. 363. ὅπου ἄλλοι, μεσήγεως, ἀναγινώσκουσι, καὶ θεωροῦσι τὴν λέξιν ὡς ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι δικαιολογεῖ αὐτὴν ἡ ἑπομένη λέξις.

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ (μέσος, πολιός). Κατὰ τὸ ἥμισυ λευκὸς, ἄσπρος, γρίβος, τοῦ ὁποίου ἄρχισαν νὰ ἀσπρίζωσι τὰ γένεια, ἢ ἀνώριμος πολιὸς, ἄσπρος, ἀνακατεμένος μὲ τὸ πολιὸν χρώματος, Ἰλ. Ν. 361. ἔνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ Ἰδομενέως, ὃς τις μετέβαινε ἐκ τῆς ἀνδρικῆς εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ποιητ. ἀντὶ μετοπόλιος.

Μεσαίτατος, άτη, ον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερλτκ. τοῦ μέσος. Λίαν, ἀκριβῶς, πάντη, ὅλως κατὰ τὸ μέσον κείμενος, ἤτοι, δίολον μέσον εἰς τὴν μέσην ὢν, Ἡροδτ. 4. 17.

* **Μεσαίτερος**, έρα, ερον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. συγκριτικ. τοῦ μέσος. Ὁ περισσότερον κατὰ τὸ μέσον ὤν, ὁ πλέον μεσαίος.

Μεσαίχμιον, τὸ (μέσος, αἰχμή). Τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰχμῆς διάστημα, ὅ ἐστιν, ὁ τόπος ἐς τις εἶναι μεταξὺ τῶν δύο μαχομένων στρατευμάτων, ἢ παρατάξεων.

Μέσακμος, μέσακτος, μέσακλον, μεσάκτιος, ἡμαρτημ. ἀντὶ, μεσάκτιος.

Μεσάκτιος, ὁ, ἡ, παρ' Αἰσχ. ἔνθα κακῶς ἐπιδιορθώθη ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Heath ἀντὶ τοῦ, μέσακτος.

* **Μέσακτος**, ὁ, ἡ (μέσος, ἀκτή). Κείμενος ἐπὶ τῷ μέσῳ ἀκτῆς (ἀκρωλεμασσιᾶς), ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν ἐν τῷ μέσῳ, Αἰσχ. Περσ. 886.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Μεσαμβρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ μεσημβρία Ἡρόδ.

Μεσάντιον, τό (ἀντίον). Το διὰ διάσπα ἐργαλεῖον, ἢ ἄλλο τι μάγα τρῆμα ξύλου ἐν τῷ ἐργαλείῳ τοῦ ὑφαντοῦ. Ο'.

Μεσαῖραιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριος, καὶ, μεσάραιον, τό (ἀραιά), ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριον. (πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπαρχ. ἄερμα.)

*Μεσασμός, οῦ, ὁ. Το μεσάζειν· το μέσον πωτὸς πράγματος, ἤτοι το ἥμισυ, Ἔτυμ.

*Μεσάστυλον, τό, = μεσόστυλον.

Μεσάτιος, ὁ, ἡ, καὶ, μέσατος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ, μέσος, Ἀριστοφ. παρβ. το ἐπ. μέσσατος καὶ μεσπάτιος. (ᾰ)

Μεσαύλη, ἡ, Vitruvius, ς'. 10. Το μεταξὺ δύο αὐλῶν διάστημα. Ἰδὲ μέσαυλος, ἀρχ. 2.

*Μεσαυλικόν, το (αὐλέω). Ἱρούμά τι μεταξὺ τῆς ὥρης αὐλούμενον· γράφεται καὶ, μεσαύλιον. Παρ' Ἀριστειδ. Κουϊντ. σ. 26. κεῖται· „Τὰ ἐν ταῖς ὠδαῖς μεσαυλικὰ ἢ ψιλὰ κρούματα.

Μεσαύλιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μέσαυλος· το μεσαύλιον, ταὐτὸν τῷ, μέσαυλον (αὐλή). 2) παρ' Ὁμρ. Ὀδσ. Ξ, 449. καὶ 455. ὄνομα δούλου (σκλάβου), παιδικὸς ἐπειδὴ ἐπεμελεῖτο τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἅπαντα, ἢ τὰ ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ ἐπαύλιος ἐτήν, ὅρα μέσαυλος, 1.

*Μέσαυλον, τό, Ἰδὲ μέσαυλος.

Μέσαυλος, καὶ ποιητ. μέσσαυλος, καὶ Ἀττκ. μέταυλος (μέσος, αὐλή), ὡς οὐσιαστ. ὁ μέσαυλος, ἡ τὸ μέσαυλον, σημαίνει τὴν ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου αὐλήν, ἤτοι το μεταξὺ τῶν δωλάμων διάστημα ἐν ᾧ εἰσὶν ἑκατέρωθεν αἱ θύραι, δι' ὧν εἰσέρχονται εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ ἀνδρωνίτην, το ὁποῖον ταῦτο χώρισμα εἶχε καὶ στύλους κατὰ σειράν (corridor) καθὼς το περιγράφει σαφέστατα Ἀολλών. ὁ Ῥόδ. ἐργ. γ'. 235. „Ἐνδάδε καὶ μέσαυλος ἑλήλαται· τῇ δ' ἔπι πολλαὶ Διὶ λιθήδεε εὐπαγεῖς, θαλαμοὶ τ' ἔσαν ἔνδα καὶ ἔνδα. Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὴξ ἑκάτερθε τέτυκτο. Δέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔσταισαν ἀμφοτέρωθεν. Δατ. cavaedium· το αὐτὸ σημαίνει καὶ, ἡ μεσαύλη. Παρ' Ὁμρ. (ὃς τις χρῆται τῷ, ἐπα. τύπῳ μεσαυλος ἡ μέσαυλον) Ἰλ. Ω, 29. καὶ Γ, 212. καὶ 657. καὶ παρὰ Κοϊντ. Σμυρ. ββ'. 572. λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἐπαυλις, το ἐπαύλιον, πομενικὴ κατοικία, ὅλα τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς περιγράμματος κτίρια, καὶ ἔξαιρ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 548. ἡ μάνδρα, ἤτοι ὁ ἀγροτικὸς σταῦλος (στάνη), ἡ φράτη, ὅπου μένουσι τὰ στήνη· ἐν δὲ Ὀδσ. Η, 435. καλεῖται ἔτι καὶ το σπήλαιον τοῦ Κύκλωπος. 3) ἡ μεσαυλος, συνηπαχ. τοῦ, θύρα, ἡ ἐκ τῆς τοῦ οἴκου αὐλῆς θύρα, ἡ ἄγουσα πρὸς τὸν γυναικωνίτην, ἤτοι ἡ μεταξὺ δύο αὐλῶν κειμένη. (λέγεται καὶ, μεσαύλη, καὶ, μέταυλος) κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 235 „Ἡ φέρουσα εἰς τε τὴν ἀνδρωνίτιν καὶ γυναικωνίτιν θύραν, Πλούταρχ. Ἄρατ. 36. Ὁ αὐτὸς ἔτι 7. σ. 789. παραβάλλει μὲ τοῦτο τὴν ἐπιγλωτίδα.

Μεσαύχην, ενος, ὁ, ἡ, „Μεσαύχενες ἀσκοί„, ἔχουσιν ὁ Ἡσύχ. Ἔτυμλ. καὶ Φωτ. ἐξ Ἀριστοφ. οἵτινες ἔτι ἐσημείωσαν καὶ τὴν διάφορον τούτου ἀνάγν. μεσαύχενες, ἐκ τοῦ δέω (καὶ εἰς τὰς δύο ἀναγνώσεις ἀνάγεται το γλώσσημα τοῦ Ἡσυχίου, μεσαύχενες), οἱ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευμένοι.

Μεσάων, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, μέζων, μείζων, Πλουταρ. Λυκούργ. 19.

Μεσεγγυάω, ῶ (μεσέγγυος). Ὑπόσχομαί τι εἰς τινα, καὶ διὰ βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου καβάλλω ἐνέχυρόν τι εἰς ἄλλο τρίτον πρόσωπον· δὲ ἐνέχυρον ἐγγυῶμαι, μεταξύ τινῶν ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ἐγγυῶμαι. Παθ. Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, ἀργύριον, τάλαντον, κ. τ. τ. (Ρήτορ.) κάμνω νὰ μοὶ ὑποσχεθῇτε ἀργύριον τάλαντον, καὶ διὰ ἐγγύησιν καὶ βεβαιότητα τὸ καταβάλῃ ἐνέχυρον εἰς ἄλλο τρίτον πρόσωπον, Ἀντιφ. περὶ τοῦ Χορευτοῦ· καὶ Πλάτ. Νόμ. ιά. „Ἐὰν δὲ το μεσεγγυηθὲν ἅρπαμα ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκῃ, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσιν. Ὅδεν

Μεσεγγύη, ἡ, = μεσεγγύημα, καὶ, 2) ἡ διὰ καταβολῆς ἐνεχύρου εἰς τι τρίτον πρόσωπον ἐγγύησις.

Μεσεγγύημα, τό. Το παρακείμενον ἀργύριον ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν ὄντων, ἐπὶ το διαπραξάμενον αὐτὸν ἡ μεσεγγύημα, ἀργύριον ἔστι παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν ὄντων ἐπὶ τῷ ὅτιοὖν διαπραξάμενοι λαβεῖν αὐτό, ἤγουν το παρὰ τρίτῳ τινὶ καταβληθὲν ὡς ἐγγύησις ἀργύριον ἢ ἐνέχυρον, Ἀππιαν.

*Μεσεγγύησις, ἡ. Ἡ κατάθεσις ἐνεχύρου παρά τινι τρίτῳ.

Μεσεγγυητής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ ἐνεχύρου ἐγγυώμενος, ἐγγυητής, Γλωσσ. καὶ ὁ μεσίτης, ὅς τις μεσιτεύει εἰς τι.

Μεσέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Μεσίτης, ὁ τὴν διὰ ἐνεχύρου ἐγγύησιν δεχόμενος, ἐγγυητὴν διὰ τρίτον τινὰ δίδων· μεσιτικὸς. = μεσεγγυητής.

*Μεσεμβάλλω, = μεσεμβολέω, Ἰαμβλ.

*Μεσεμβολέω (ἐμβάλλω). Βάλλω το μέσον, μεταξὺ βάλλω, ῥίπτω, Lob. Φρυν. σ. 622. ὅδεν

*Μεσεμβόλημα, τό. Το ῥιγμένον, βαλμένον εἰς το μέσον, μεταξύ.

Μεσεντέριον, καὶ, μεσέντερον, τό (ἔντερον), ὑπακουομ. ἔρμα, Ἡ λεπτὴ μεμβράνα, ἤτοι ἡ σκέπη, ἥτις εὑρισκομένη μεταξὺ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, συνδέει καὶ συγκρατεῖ αὐτά. Ἰδὲ μεσόκωλον καὶ μεσάραιον.

Μεσέρκιος, ὁ, ἡ (μέσος, ἕρκος). Ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας ὤν, „Μεσέρκιος Ζεύς„, = ἑρκεῖος.

Μεσευθύς, ος, ὁ, ἡ (εὐθύς). Μεταξὺ τοῦ ἀρτίου ἐν τῷ μέσῳ ὤν. Παρὰ Πυθαγορείοις καλεῖται ὁ ἀριθμὸς ἓξ, 6. διότι κεῖται κατὰ τὸ μέσον, μεταξὺ τῶν εὐθέων ἀριθμῶν, τοῦ τε ἑνὸς δέκα, τε καὶ τοῦ δυο. 2. Ἡλιμ. Στρωμ. στ'. (υ—υ)

Μεσεύω (μέσος). Εἰμὶ κεῖμαι, ἵσταμαι κατὰ το μέσον, εἰς τὴν μέσην, μεταξύ, μετὰ γεν. Πλάτ. Νόμ. ς'.

*Μέση, ἡ, ὑπακ. χορδή. Ἡ μέση χορδὴ τοῦ παρ' Ἕλλησιν ἀρχαιοτάτου, ἁπλουστάτου, μόνου ἐκ τριῶν τόνων συνισταμένου μουσικοῦ συστήματος. παρβλ. νήτη καὶ ὑπάτη.

Μεσήγεως, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μεσόγεως, ἀμφ.

Μεσηγύ, ἐπικ. μεσσηγύ, καὶ πρὸ φωνήεντος, ἡ πρὸς σύνταξιν θέτεως ἐν τῷ στίχῳ, μεσηγύς, ἐπικ. μεσσηγύς, ἐπίρρμ. Κατὰ το μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, εἰς το μέσον, μεταξύ, μεταξὺ τινος ἐν τῷ μέσῳ· ἐπὶ τόπου, ἄνευ πτωτικῆς, „Μεσηγὺς Ἰλ. Α, 571. Τ, 370. „Μεσσηγύς„ Ἰλ. Ω, 521. β) μετὰ γεν. ἐν τῷ μέσῳ (τινός), ἀνάμεσα, μεταξὺ τίνος ἐν τῷ μέσῳ· παρ' Ὁμρ. πολλῷ συχνότερον παρὲξ ἄνευ πτωτικοῦ, κατὰ τοὺς τύπους μεσηγύ, μεσσηγύ καὶ μεσήγυς· ὡσαύτως καὶ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 417. (το μεσηγὺς οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμρ. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοντοι· παρ' Ὁμρ. μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδσ. Η, 105. μεσηγύς. 3) ὡς οὐσιαστ. το μεσηγύ, το μεταξὺ κείμενον, το διάστημα, Τμν. Ὁμρ. Ἀπ. 108. „Τὸ μεσηγὺ ἡμάτοιο, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, το μεσημέρι, Θεογν. κε. 215. μετὰ γεν. αὐτόθ. στίχ. 237. (Το ὕψιλον ἔστι βραχύ, καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Δ, 845. ἐν τῇ λέξει μεσσηγύς, ἐν τῷ ἄρσει τοῦ στίχου, μακρόν.)

Μεσήεις, εσσα, εν (μέσος), ποιητ. Μεσαιτάτος, κατὰ το μέσον, μέτριος, Ἰλ. Μ, 269. ἔνθα ὁ ὢν ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ τοῦ, ἐξοχος, καὶ, χρειώτερος, ὀνομάζεται μεσήεις.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ μέσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, μεσοκαιρίτης, ὁ μεσαίας ἡλικίας. ἡ ἀναστήματος· ἢ καὶ Ἡσύχ. ὁ ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα.

Μεσημβρία, ἡ, Ἰων. μεσαμβρίη (μέσος, ἡμέρα), ἀντὶ τοῦ ἐχρ. μεσημερία. Το μέσον τῆς ἡμέρας, μεσημέριον, Ἡροδτ. 2) το πρὸς ἑσπέραν κείμενον σημεῖον, ὅ ἐστι, το ἀπ' ἐναντίου τῆς Ἄρκτου μέρος, παρὰ Γεωγράφ. καὶ Ἀστρονόμ. Ἡροδτ. (το ἰῶτα βραχύ, καὶ μόνον παρὰ Σταφ. Ἱπποκρ. Κωνσταντινουπλ. 45. ἐν χρήσει ὡς μακρόν.) ὅδεν

Μεσημβριάζω, μέλ. άσω. Μεσημβριάω, καὶ μεσημβρίζω. Ἐν μεσημβρίᾳ εἰμί, ἢ κεῖμαι πρὸς μεσημβρίαν, κάμνω μεσημέρι, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, ἢ κοιμῶμαι περὶ τὴν μεσημβρίαν (κάμνω μεσημέρι, ἢ μεσημεριάζω), Πλουτ. Φαίδρ. 40 „Ὥσπερ προβατία μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐθέως. Ἐπιζώων ἡ συνήθεια· αὐτὶ τούτου χρῆται τῷ, σταλίζω· ἐπὶ δὲ ἡλίου, ὁ Ἥλιος μεσημβριάων, καὶ, μεσημβριάζων„, ἵσταται κατὰ το μέσον τοῦ οὐρανοῦ.

*Μεσημβριάω, ποιητ. καὶ

*Μεσημβρίζω, = μεσημβριάζω.

Μεσημβρινός, ἡ, όν, ενχρηστότερος τύπος ἡ ὁ, μεσημερινός, καὶ, μεσημέριος, Μεσημεριάς, ανήκων εἰς μεσημβρίαν. „Τὸ μεσημβρινόν, το μεσημέρι, Schaef Λογγιν. σ. 356. 2) ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, ἢ πρὸς μεσημβρίαν κείμενος. „Μεσημβρινοὶ κύκλοι, Οἱ ἀπὸ τῶν πόλων διερχόμενοι, τέμνουσι κατὰ τὸ μέσον τὸν Ἰσημερινόν, καὶ ἐφ' οἷς ἐρχόμενος ὁ ἥλιος, μεσουρανεῖ ἐν τοῖς ἀδέκατα ὑπὸ κάτω αὐτοῦ τόποις. ὅρα τοὺς Γεωγρ. καὶ Ἀστρονόμ. ὅδεν, καὶ, ὁ Μεσημβρινός (ὑπακουομ. κύκλος), meridianus. (το Ἰῶτα ἔστι παρ' Ἀττικ. βραχύ, ἀπὸ δὲ Καλλιμ. πολλάκις κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἢ ἐν χρήσει καὶ μακρόν, καὶ ὅτε ἡ ἐπιφερομένη συλλαβὴ ἡ μακρά. Rubnk ep. cr. σ. 165. Ἰακ. Α. Π. σ. 602. παρβ. ὁπωρινός, ὀρθρινός.)

*Μεσημεριάς, ή, όν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1096. κατὰ τὴν ὑπὸ Βουγίου περεττήν, καὶ παρὰ Διὸδ πρυσπαποδοκιμασθείσαν μεταβολὴν καὶ διόρθωσιν, ἰδὲ Lobeck Φρυν. σ. 54. καὶ

*Μεσημέρισος, ὁ, ἡ (μεσημβρία), = μεσημβρινός.

Μεσηπειρώς, ὁ, ἡ (ἤπειρος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἠπείρου ὤν, μεσόγειος, Διον. περιηγ.

Μεσηρενώ. Μηδετέρους συμμαχῶ, οὐδέτερος εἶμαι, Φίλιππος παρ' Ἡσυχ. ἐκ του

Μεσήρης, καὶ ποιητ. μεσσήρης, ες, ὁ, ἡ (μέσος, ἄρω), ταὐτὸν τῷ, μέσος, Εὐρπ. Ἰων. 907. ἔξαιρ. ὁ μέσος ὧν μεταξὺ δύο φατριῶν, ὅδεν, οὐδέτερος.

Μέσης, ου, ὁ. Ἀνατολικὸς βόρειος ἄνεμος, μεταξὺ τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ καικίου πνέων, Ἀριστοτλ. Μετεωρ. β.

Μεσήτιος, ὁ, ἡ, = μεσίδιος, ἀμφ. ἀνάγν.

Μεσιδιόομαι, ἀποδτ. μέτ. ταύτου τῷ, μεσεγγυόομαι, μεσιτεύω, Φρυνιχ. ἐκ του

Μεσίδιος, ία, ιον, καὶ ποιητ. μεσσίδιος, ταὐτὸν τῷ, μέσος, εὐθέτερος, Ἀριστοτέλ. πολιτ. ε, 6. „πόρχους μεσιδίους, ἄπου πρότερον, μεσηπίῳ, ἔκειτο. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μεσηπίους μέσους· ἐν τοῖς Νιιομχ. ε. γ'. αἰσθήσεις ἔχουσι μεσιδίους, καὶ μεσάπουσι. 2) = μεσέγγυος, Lobeck Φρύν. σ. 121. (ῐ)

Μεσιτεία, ἡ. Τὸ μεσιτεύειν, ἐμβιβάσειν, μεταξὺ δύο μαχομένων εἶμαι, ἢ ἐμβαίνω· μεσίτης εἰμί, ἢ ἀποτελεῖν ἄλλοτι τοιοῦτον· καὶ το ἔργον τοῦ μεσίτου· ἐκ του

Μεσιτεύω. Ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἰμί, ἀναμέσον κεῖμαι, ἢ ἐμβαίνω· μεσίτης εἰμί, ἢ μεσιτεύειν ποιῶ. 2) ἐνεργ. μεσιτεύω τί, μεσιτεύων κατορθῶ τι, συμβιβάζω. „Μεσιτεύειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς συνθήκας, Διόδ. Σπ. ιθ', 71. Διονύσ. β', 59. καὶ Πολύβ. 3ζ. ἐκ τοῦ

Μεσίτης, ου, ὁ, θηλυκ. μεσίτις, ίδος, ἡ (μέσος). Ὁ μεταξὺ ὢν, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὢν, ἡ κείμενος· ὅστις ἐμβαίνει ἀνάμεσα δύο ἐχθρῶν καὶ εἰρηνεύει αὐτούς, εἰρηνοποιός· καλόν ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὴν μέσην δύο τινῶν διαφορετικῶν προσώπων καὶ πραξικοπεύει, ἢ πραγματεύεται συμφωνίαν τινὰ, ἢ διάλλαξιν (τερειασμόν).

Μεσοβασιλεία, ἡ· μεσοβασιλεύς, ὁ· καὶ, μεσοβασίλειος, ὁ, ἡ (μέσος, βασιλεύς). Διὰ τούτων τῶν λέξεων ἐξέφραζον οἱ νεώτεροι Ἕλληνες τὸ Λατῖν. interregnum καὶ interrex καὶ πᾶν ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει· ἄρα ἡ μεταξὺ τοῦ ἀποθνήσκοντος, καὶ τοῦ νέου βασιλέως διοίκησις, ὁ βασιλεὺς μεταξὺ τοῦ τεθνηκότος καὶ τοῦ νέου βασιλέως, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσοβασιλείαν, ἢ εἰς τὸν μεσοβασιλέα.

Μεσόβειον, τό. Ταὐτόν τῷ, μέσαβον, μεσάβοιον.

Μεσόγαιος, ὁ, ἡ, ὁ, μεσόγειος, αἷα, αιον (γαῖα). Ἐν τῇ μέσῳ τῆς γῆς τῆς ἠπείρου, ξηρὸς κείμενος. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ μεσόγαια, ὁ ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς χώρας κείμενος τόπος, τὸ ἐνδότερον μιᾶς χώρας, Ἡρόδ. 175. 2, 7. γ, 110. 9, 89. Lobeck Φρύν. σ. 289.

Μεσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσύχ. μεσογάστορα· καυτανέα· τὸν ἐν τῇ μέσῃ νηὶ κείμενον· ἢ κάλλιον ταὐτόν τῷ, ζωογάστωρ.

Μεσόγειος, εία, ειον, ἢ μεσόγειος, ὁ, ἡ = μεσόγαιος· ὄθεν

Μεσογειότης, ητος, ἡ. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς, ἢ ἐπαρχίας τινὸς κείμενος τόπος (τὸ ἐνδότερον)· τὸ εἶναι τοῦ μεσογείου, Στράβ. ιγ', σ. 931. ὅπου τὰ χειρόγραφα ὀρθότερον, μεσωγίδος, ἔχουσι, ἀμφ.

* **Μεσογενής**, ὁ, ἡ, ποιητ. Μεταξὺ δύο γενεῶν ὤν.

* **Μεσόγεως**, γενικ. ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, μεσόγειος· ὄθεν

Μεσογειωτικός, ἡ, όν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς, ἠπείρου ὤν, ἢ κατοικῶν, ὄθεν μεσογειωτικοί. Οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ, ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ, Φιλοξ. Γλωσσ.

Μεσογονάτιον, καὶ, μεσογόνιον, τό (γόνυ). Τὸ μεταξὺ δύο γονάτων, ἢ (π. χ. καλάμου), κόμπιον διάστημα, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 13.

Μεσόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένος. «Γραμμὴ μεσόγραφος,» ἡ διὰ τοῦ μεταλάβρου ζητουμένη μέση ἀναλογος γραμμή. «Μεσόγραφα μυρία τεύχοιμι, Ἐρατοσθ. ἐπιγρ. ἐ. ἐὰν θέλῃς νὰ εὕρῃς χιλίας μέσας γραμμάς.

* **Μεσοδάκτυλος**, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Μεταξὺ τῶν δακτύλων (χειρὸς, ἢ ποδός) ὤν.

* **Μεσοδερμής**, ὁ, ἡ (δέρμα). Ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ ἄλλων πραγμάτων ὁρώμενος, διαπρυσόμενος, ἢ τὸ ἥμισυ βλεπόμενος, ἀστήρ, Μανέθων, Η, 583.

Μεσόδικος, ὁ, ἡ = μεσίδιος, ἀμφ.

Μεσόδμη, ἡ (δέμω, τρόπον τινὰ μεσοδομή κατὰ συγκοπὴν, παρὰ τὸ μέσον δεδομῆσθαι). Κυρίως, τὸ ἐν τῷ μέσῳ κτισμένον. α) παρ' Ὁμ. (Οδ. Τ, 37. Τ, 354.) ἀπαντῶσιν δύο χωρία, ἐν οἷς πρότεινται τῇ λέξει τοῖχοι, καὶ τὸ ἡκαλεῖτο μετὸ μαι. τὸ ὁποῖον τοῦτο σημαίνει πιθανῶς διαπτήματα μεταξὺ ἐξεχόντων στύλων τοίχου, μετασταύλων, πρβ. Κοίντ. Σμρν. 13, 451. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει μπεντηκοντομέσεδμον, πολύστεγον. οἱ γὰρ μεσόδμαι, στέγαι, καὶ ὁ Γαλην. μεσόδμη, τὸ ὑπερκείμενον στέγος. — β) ἢ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὑγρᾶς (καλείου) ὀριζόντιος ὁσὸς, τρύπανον ἢ κοιλάντηρα (ὀπὴν) ἐν ᾧ μέσῳ ἔχουσα. εἰς ἣν ἐμβαίνει ὁ ἱστὸς (τὸ κατέρτιον) καὶ ὀρθοῦται, Ὀδυσ. Ο, 289. πίσσῃ δ' εἰλάτινον κοίλην ἕστησε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες· ὁ Λουκιαν. λέγει τοῦτο, μεσόκοιλα, τὰ. γ) παρὰ τοῖς ὕστερον, πᾶσα ἢ ἐν τῷ μέσῳ πλαγία ὁσὸς, ἐφ' ἧς ἠρεμοῦσι καὶ στηρίζονται αἱ λοιπαὶ, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρεμῶσι καὶ ζυγιάζουσι μεγάλα βάρη. Παρὰ Γαλην. τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διῆκον.

Μεσόζευγμα, τό (ζεῦγμι). Τὸ κατὰ τὸ μέσον ζευγνύον, συνδέον δύο τινά, ὁ κατὰ τὸ μέσον δεσμός. 2) παρὰ Γραμμ. λέξις συνδέουσα δύο λέξεις, ἢ προτάσεις, ἐξ ὧν ἡ μία ἔπεται καὶ ἡ ἄλλη προηγεῖται.

* **Μεσόθεν**, μεσόθι, ἴδε μεσόθεν, μεσόθι.

* **Μεσόθριξ**, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων αὐξητὴν τριχῶν μεταιον, σπλ. τρίχες οὔτε μακραὶ, οὔτε κοντὰς, Προκλ. Παραφ. Πτολ. 3, 16. σελ. 205.

* **Μέσοι**, ποιητ. μέσσοι, ἐπίῤῥ. (μέσος). Ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ, ἀνάμεσα, ἀντὶ, ἐν μέσῳ, ὡς, οἷκοι κ. τ. τ.

Μεσοικέτης, ου, ὁ (οἰκέω). Ὅστις κατοικεῖ ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ὁ τὴν μέσην κατοικῶν. 2) Ἀττ. ἀντὶ, μετοικέτης = μέτοικος.

Μεσοκάρπιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καρποῦ ὤν· κάλλιον ὡμὸς ὁμέτριον καρπὸν ἔχων· 2) οὐδέτ. ταὐτὸν τῷ, Μεσοκάρπιον.

Μεσοκέλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Κατὰ τὸ μέσον, ἢ, κατὰ τὰ ἥμισυ ἐκκλασμένος, τσακισμένος, Πλούταρχ.

Μεσοκνήμιον, τό (μέση, κνήμη). Τὸ ἥμισυ τῆς κνήμης, ἡ μισὴ ἐνζα, Στράβ. ιγ'. σ. 1067.

Μεσόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον κοῖλος, Διοσκορ. α'. 10. Ἀγαθήμερ. α'. 5. Πολυβ. Ι. 10. «Τὰ Μεσόκοιλα» α Ζήτ. ἐν τῷ, Μεσόθμη.

Μεσόκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ μεσαῖος κοψίματος, ἀναστήματος μήκους, ἢ μεσαίας ἡλικίας ὤν. «Μεσόκοποι αὐλοί,» οἱ ὑποδεεστεροι τῶν τελείων, «μέσοι, μεσαιοι, ἄλλως, ἡμίσοποι, παρ' Ἀθην. «Μεσόκοπος γυνή,» ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας οὖσα, μεσήλιξ. Ἀθήν. σελ. 569. καταλύων = μέσος.

* **Μεσόκουρος**, ὁ, ἡ, Πολυδ. 3, 159. ὁ τὸ ἥμισυ τῆς τεφαλῆς κεκαρμένος, ξυρισμένος Θεοφρ. Χαρ. 23.

Μεσόκρανον, τό. (κρᾶνος). Τὸ μέσον τοῦ κρανίου, ἢ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, Ὀρφ.

Μεσοκρινής, ὁος, ὁ, ἡ (μέσος, κρίνω). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ κρίνων, κλιμάκων χωρισμὸν, ὁ διακρίνων τὰ μέσα, χρήσιμος εἰς χωρισμὸν ἐν ταὐτῷ καὶ στήριγμα· «Πίλαι μεσοκρινεῖς,» ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεταλλείων στύλος, Πολυβ. καὶ Πλούταρχ. 12. σ. 257.

Μεσοκύνιον, τό (κύων). Ὁ τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων ζώων ποὺς, ὁ ἐστὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ποδὸς αὐτῶν πρὸς τὸν ὁπλῆν, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι δεσμὸν, ὅταν τὰ ἀφίνωσιν εἰς τὴν βοσκὴν, Paturon, Γαλλικ. ἴδε κυνηπόδες, (χ)

Μεσόκωλον, τό (κῶλον). Ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριον. Ἡ διακρινοῦσα τὰ χονδρὰ κῶλα, ἐντερικὴ μεμβράνη· αὕτη καλεῖται πρὸς τὸ μέρος τῶν λεπτῶν ἐντέρων, μεσεντέριον, Ἱπποκρ.

Μεσολαβέω, ῶ. Κατὰ τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, ἢ εἰς τὴν μέσην λαμβάνω, πιάνω, ἐπιτυγχάνω, κρατῶ, περιλαμβάνω, ἐξάγω, προκαταλαμβάνω· ἔτι δὲ στεμματῶ κατὰ κὰδον ἐν τῷ τρέχειν, ἐν τῇ ζωῇ κ. τ. τ. intercipere ἐξαιρτ. ἐπὶ μοίρας, ἥτις ἁρπάζει τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου του· ὅθεν καὶ πιάνω, π. χ. ἐπιστολὰς· διακόπτω τινὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ· παύω τί, π. χ. τὸ αἷμα, τὴν ἄκρυσιν φλεβῶν· λέγεται δὲ καὶ ἀναλαλυμένως, μέσον λαβεῖν, Πλούταρχ. τὴν φαρομίτην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις μέσην λαβεῖνα. β) περνῶ τι εἰς τὸ μέσον, ἢ ἀνέμεσα, μεταξὺ· καὶ, ἐπέχω τόπον μέσου, εἶμαι εἰς τὸ μέσον. Ἐν τῇ συνηθείᾳ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνατίθημι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ἐργαποροῦ, ἀφήνω νὰ περάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ χρονικόν τι διάστημα· ἐκ τοῦ

Μεσολαβής, ἐος, ἡ (μέσος, λαβεῖν). Ὁ τὴν μέσην λαμβάνων, πιάνων, ἢ ἐπιτυχαίνων, Αἰσχ. Εὐμ. 152. ὄθεν

Μεσολάβιον, τό, καὶ, μεσίλαβον. Μαθηματικόν τι ὄργανον τοῦ Ἐρατοσθένους, δι' οὗ ἐζήτει δύο συνεχεῖς ἀναλόγους μέσας γραμμὰς, Vitruv. 9', 3. ὅπου, μεσόλαβον, κεῖται.

Μεσόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην λευκὸς· ἢ μετὰ λευκοῦ μεμιγμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός· ἄλλως δὲ ἴσ. καὶ, διάλευκος, πρβ. μεσαιπόλιος.

Μεσομηνία, ἡ (μήν). καὶ

Μεσομήνιον, τό. Τὸ ἥμισυ, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ μηνὸς, Ἀπ. Ἰδιωμ. Γλωσσ. Φιλοξ.

Μεσομήρια, τὰ (μηρός). Τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα, Πολυδ.

Μεσομφάλιος, καὶ, μεσόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ κείμενος. «Μεσομφάλιον, τό· ἡ μέση, τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, τὸ κέντρον, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, μέσος κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, κέντρῳ, ὡς οἱ Δελφεῖ. «Λύγνου μεσομφάλοιο, Βιτρακομ. 123. ἑρμῆν, διὰ τοῦ, καταλύχνιον. 2) ἔχων ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλὸν, τρύπαν, ἢ κυρτωμα (καμπύλωμα) ὡς ἡ ἀσπίς.

Μέσον, τό. οὐδέτ. τοῦ, μέσος. Ἡ μέση, τὸ κέντρον, τὸ σημεῖον, ἐνθα διαιρεῖται τι εἰς δύο ἴσα μέρη, παρ' Ὁμηρ. καὶ τὸ ὅτ οὐ γίνεται, ἢ ἐνεργεῖταί τι. 2) ἐπίῤῥ. μεταξὺ, ἀνάμεσα· Ἀπτίαν = μεσηγύ, μεταξύ.

Μεσόνεοι, ων, οἱ (νεῦς, μέσος). Οἱ κατὰ τὰ μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα, τρία κατὰ διαδοχὴν ἔχοντα ζυγὰ (καθίσματα κωπηλατῶν), ἐν τῷ μέσῳ, ἢ κατὰ τὸ μέσον καθήμενοι κωπηλάται, ἄλλως δὲ καὶ, ζυγῖται, οἱ τινες, ἔνεκεν τοῦ πλείονος τοῦ πλοίου εἴχον καὶ τὰ μακρύτερα κωπία, ἐν ᾧ οἱ εἰς τὴν πρώρην Θαλαμῖται, καὶ οἱ εἰς τὴν πρύμνην Θρανῖται, καλούμενοι εἶχον τὰ κοντύτερα, διότι καὶ τὰ τοῦ πλοίου μέρη ἐνταῦθα εἶναι στενώτερα. Ὁ Σχολ τοῦ Θουκυδίδ. ἐν ς' 31. ἐξ ἐναντίας λέγει, ὅτι οἱ Θρανῖται εἶχον τὰ μακρύτερα κωπία καὶ περιττότερον ἐδούλευον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ἐννοοῦνται οἱ τὰς δύο μεγάλας κώπας ἔχοντες πρὸς διεύθυνσιν τοῦ πλοίου· ἐλάμβανον δὲ οὗτοι οἱ Θρανῖται κατὰ τὸν Θουκυδίδην, καὶ περισσότερον μισθὸν, παρὰ οἱ ἄλλοι· ἴδε ἐν τῷ, Θρᾶνος· οἱ τοῦ Βαρτλετῶρου δὲ παράστασις τούτων (Archaeolog. Museum, I. pag. 68.) δὲν μοὶ ἀρέσκει. Ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ. 1106.

Μεσονηστιμος, ἡ (νηστίμος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαστήματος τῆς νηστείας, τῆς τεσσαρακοστῆς ὢν ἢ γινόμενος· ὄθεν, ἡ μ. συναπακουρμ. ἑβδομὰς, ἡ μέση ἑβδομὰς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς (μεσοταράκοστος).

Μεσονύκτιον, τό. Τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τὰ μεσάνυκτα, Lobeck Φρύν. σ. 53. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Μεσονύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ, μέσος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὤν, ἢ ἀνήκων, ἢ γινόμ., ἢ ἐρχόμ.

Μεσοπαγής, καὶ, Ἐπ. μεσοπαγὴς, ἐος, ἡ (πήγνυμι). Ἐν τῷ μέσῳ στερρωμένος· ὡς εἰς τὸ μέσον μπηγμένος· οὕτως ἔκειτο ἄλλοτε ἐν Ἰλ. Φ, 172. ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

Μεσοπαλής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπκ. μεσοπαλὴς (μέσος, πάλλω). Ὁ πιασθεὶς κατὰ τὸ μέσον καὶ οὕτω ῥιφθεὶς (κατὰ τὸ μέσον παλλόμενος καὶ κραδαινόμενος), Ἰλ. Φ, 172 «μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔχηκε κατ' ἰχθυς μείλινον ἔγχος.» ἐρρίφθη καὶ ἐμπηχθὲν τὸ κατὰ τὸ μέσον πιασθὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ οὕτω τιναχθὲν ἀκόντιον εἰς τὴν ὀχθην, ἔνθα ἔδηκε, κεῖται ἐμφατικῶς ἀντὶ τοῦ, ἔπηξεν, Ὁ Doederlein καὶ ἄλλοι προτιμῶσιν ἑστὰς τὸν στίχ. 175. τὴν λέξιν, μεσσοπαγές, ἐπὶ τῆς σημαντικῆς, ἐμπηγμένον ἕως κατὰ τὸ μέσον εἰς τὴν ὀχθην.

Μεσοπεντηκοστή, ἡ. Ἡ μέση ἑβδομὰς ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς· κυρίως ὅμως ἡ ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἑπτὰ πεμπτη ἡμέρα.

Μεσοπερσικός, ἡ, όν (Περσικός). Μιτρ. Περσικός.

Μεσοπέτης, ές, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ἢ μεταξὺ πετῶν, ἢ πίπτων, ποιητ.

Μεσοπλάτος, ὁ, ἡ (πλατύς). Ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατύς, ἢ ἐπίπεδος, Ἀγαθήμ.

Μεσοπλεύριος, ὁ, ἡ· καὶ, μεσόπλευρος, ὁ, ἡ· καὶ, μεσοπλευρίτης, ὁ (πλευρά). Μεταξὺ τῶν πλευρῶν κείμενος.

*Μεσόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Μισοπλούσιος, ἀμφ.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός). Ταὐτόν τῷ, ποιητ. μεσαιπόλιος.

Μεσόπολις, εως, ἡ (πόλις). Ἡ ἐν τῷ μέσῳ πόλις· καὶ μητρόπολις, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. οὗτος ὁ Στέφανος μητρόπολις ἔταξεν, ὅπερ καὶ ἐξήτησε τούτου ἕστεκ.

*Μεσοπονέω, ῶ. Κατὰ τὸ μέσον ποιῶ, ὅ ἐστι, κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἔργου, ἢ τῶν πόνων εἶμι εἰμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου, ἢ τοῦ ἀγῶνος, Τμηιδ.

Μεσοπορεία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸ μέσον πορεία· ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὁρίζος· ἐκ τοῦ

Μεσοπορέω, ῶ. Μλ. -ήσω. Ἐν τῷ μέσῳ, ἢ κατὰ τὸ μέσον πορεύομαι, εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁρίζοντος, Διοδ. Σικελ. ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον πορευόμενος, ὥστος ὑπάγει εἰς τὴν μέσην πεζὴν, ἢ ἄλλως πως.

Μεσοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ πορφυροῦς ἐν τῷ μέσῳ, ἢ μεταξὺ, ἢ μετὰ πορφύρας μεμιγμένης, ὡς καὶ τὸ, μεσόλευκος.

Μεσοποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Ὁ μεταξὺ ποταμῶν ὤν· ἡ Μεσοποταμία· συνυπακούομ. τὴν χώραν, ἢ γῆ, τόπος, γῆ μεταξὺ δύο ποταμῶν εὑρισκομένη· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος τῶν ποταμῶν χώρα· ὅθεν

Μεσοποταμίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Μεσοποταμίας.

Μεσοπτερύγια, τά (πτέρυξ). Αἰλιαν. Ζώων ἴστορ. ε', 17. Τὰ μεσιαῖα πτερύγια, ἢ τὰ μέσα πτερὰ τῆς πτέρυγος· ἐπειδὴ καὶ τὰ ἔξω, γίνοι τὰ μεγάλα, τὰ ὁποῖα κινούμενα ἀποτελοῦσι τὴν πτῆσιν, λέγονται Ὠκύπτερα.

*Μεσοπύγιον, τό (πυγή). Ὁ μεταξὺ τῶν ὀπισθοσκώλων τόπος, Ἀριστοφ. Πλουτ. 122. ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει ὄρθος, ἄρα ἀντὶ μεταπύγιον.

Μεσόπυκνος, ὁ, ἡ· ἴδε ἐν τῷ, πυκνός.

Μεσοπύλη, καὶ ποιητ. μεσοπύλη, ἡ (πύλη). Ἡ μέση, ἤτοι μεσιακὴ, ἢ κατὰ τὸ μέσον πύλη, Ἀναλ. α'. 127.

Μεσοπύργιον, τό (πύργος). Τόπος, διάστημα μεταξὺ δύο πύργων· καὶ τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων, μεταπύργιον, ἐλλήνετο.

Μεσοπωρέω, ῶ (ὀπώρα). Εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου εἰσί, Διοσκορ. 1, 148.

Μεσόριον, τό. Σύνορον μεταξὺ δύο τόπων, ἢ δύο τινῶν, ἐκ τοῦ

Μέσορος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁ μεταξὺ δύο τόπων τὸ σύνορον ποιῶν. Ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ὅρος. «Λιτόμος μέσορος» (Πίνδ. Ἡρακλ.) ὁ κατὰ τὸ μέσον ὡς σύνορον ἱστάμενος πάσσαλος, πάλος. Ὁ Ἡσυχ. Ἔχει, μεσσόρης, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, μεσσόρης.

Μεσορράγής, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Κατὰ τὸ μέσον ῥαγισμένος, σχισμένος, Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 31. «Κενοῦσιν μεσορράγειας γαίης», τὰ μεταξὺ τῆς ἐσχισμένης γῆς χάσματα.

Μέσος, μέση, μέσον, καὶ ἐπίρ. μέσως, (ἐπι. μέσσος· ὁ Ὅμρ. ὡς καὶ Ἡσιόδ. μεταχειρίζεται, καθὼς καὶ ὁ Σοφκλ. ἐνίοτε, καὶ τοὺς ὀνο τύπους κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου.) Μέσος, ὅς τις εἶναι τὸ κέντρον τόπου τινὸς ἢ μέρους, κ. τ. τ. τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόστασις ἢ ἡ περιφέρεια ἢ αἱ ἄκραι ἀπέχουσιν ἀπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου· ὁ κατὰ τὸ μέσον ὢν· ὁ ἀναμεταξὺ ἢ ἀνάμεσα τινὸς εὐρισκόμενος· λέγεται ἐπὶ διαστήματος καὶ χρόνου· πολλάκις παρ' Ὅμρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως ἐπὶ καιροῦ μόνου ἐν χρήσει τό, «μέσον ἦμαρ» ἤτοι μεσημβρία, Ἰλ. Φ, 111. Ὀδσ. Η, 288. ἀνὰ οὗ παρὰ Δοσιοργ. εὐχρηστον τό, «μέση ἡμέρα, μέσαι νύκτες, Ἡροδοτ. 4, 181. Lobeck Φρυν. σ. 53. 465. ἔτι δὲ «μέσον ἡμέραιο», Ἡροδ. 8, 15. 23. καὶ ἀλλαχοῦ. Συντάσσεται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. πολλάκις, μετὰ δὲ δοτ. σπανίως. «Ἔχεται μέσου», παροιμία, ὅταν ἔχωμεν τινὰ εἰς τὸ μέσον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φύγῃ πλέον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1037. καὶ αὐτόθι οἱ Σχολ. 2) ἐπὶ μεσαίων ἰδιοτήτων ἢ καταστάσεων τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, ὁ τὰ μέτρια ἐπέχων μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγον, τοῦ παρὰ μεγάλου καὶ παρὰ μικροῦ, μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, κ. τ. τ. ἄρα, μέτριος, μεσαῖος, Μεθομρ. π. χ. ἡμίσους ἀνὴρ σημαίνει, μεσαίου, μετρίου βαθμοῦ, ἢ περιουσίας, Ἡρόδ. 1, 107. 3) ἐνεργ. μετιτεύων, μεσολαβῶν, οὐδέτερος, Θουκυδ. 4, 83. «Μέσος δικαστής», μεσίτης καὶ διαιτητής. 4) ἔξαιρ. ἔστιν ἐν χρήσει πολλῇ τὸ οὐδέτερον, μέσον, ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, διάστημά τι μεταξὺ τινῶν, τὸ μεταξὺ τινος, ἢ τινῶν, τὸ κείμενον ἐν τῷ μέσῳ, τὸ ποιοῦν διαφορὰν τινα μεταξὺ τινος ἢ τινῶν· συντάσσεται μετὰ γενικ. κτητικῆς. «Ἐς μέσον», καὶ, ἐς μέσσον ἀμφοτέρωνα, σημαίνει παρ' Ὁμ. συνήθως τὸ μεσαίχμιον, ἢ μεταίχμιον ἤτοι τὸ μεταξὺ δύο παρατεταγμένων ἐχθρικῶν στρατευμάτων διάστημα· ὁμοίως καὶ παρ' Ἡροδ. πολλάκις· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔστιν ὅτε χρῆσει παρ' Ὅμρ. καὶ τό, ἐν μέσσῳ, αὐτὶ ἐν μεταιχμίῳ, Ἰλ. Γ, 69. 90. ἔτι δὲ, ἡμέσῳ, ἔλιξ προθετ. Ἰλ. Δ, 444. Ὀδσ. Δ, 197. καὶ μετὰ γεν. «μέσῳ ἀμφοτέρωνα, Ἰλιάδ. Η, 277. «Μέσσῳ αὐτὶ ἐς μέσον», π. χ. «Ἔδορε μέσσῳ» (Ἰλ. Φ, 233.), ἐπῆδησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. – «Κατὰ μέσον», μετὰ γεν. ἀνάμεσα, μεταξύ, Ἰλ. Ι, 87. ὅμως «Ἐς μέσον ἀμφοτέρους ἔκιξον» (Ἰλ. Ψ, 574.)α, κρίνω ἀφιλοπροσώπως, ἐξ ἴσου καὶ μὴ κατὰ χάριν, καὶ τὰ δύο μέρη. «Ἐκ τοῦ μέσου», οὐδέτερος, κυρίως ἔξω τοῦ μέσου καὶ τῶν δύο μερῶν, μακράν, χωρὶς νὰ βοηθῇ τις οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο μέρος, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 83. 4, 118. 8, 73. «Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι, καθέζεσθαι, μετὰ γενικ. νὰ ἦναί τις οὐδέτερος, νὰ μὴν ἀναπατώνηται εἰς τὰς ὑποθέσεις ἄλλων, εἰς κανὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν· καὶ σπανιώτ. μετὰ δοτ. ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, 8, 22. «Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθαι», μὴ ἀνακατόνεσθε εἰς τὰ πράγματά μας. «Ἐς μέσον τιθέναι τινί τιν» (Ἰλ. Ψ, 704.), βάλλω τινί τι ὡς ἄθλον καὶ βραβεῖον, βάλλω τί εἰς τὸ μέσον, ὥστε νὰ τὸ βλέπωσιν ὅλοι οἱ ἀγωνισταί· ὡσαύτως καὶ, «Κεῖται ἐν μέσοις» (Ἰλ. Σ, 507.)α, ἔνθα ὁ λέγος ἐπὶ δύο χρυσοῦ ταλάντων, τὰ ὁποῖα ἐπροβλήθησαν ὡς ἀναμοιβὴ· συχνότατα ἐν χρήσει «ἐν μέσῳ», ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπόδιον, ἢ φανερὰ ἢ κοινά. π. χ. «Ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν παρέχειν», ἐκβαίνω εἰς τὴν μέσην, εἰς τὸ φανερὸν, Ξενοφ. Κ. Π. ζ'. ε. 46. καὶ §. 55. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγεται καὶ, εἰς τὸ μέσον τιθέναι, καταθέναι, φέρειν, λέγειν, κάμνω κοινόν, δημοσιεύω κτ. Ἡροδτ. 4, 97. 6, 129. Ἰλ. Γ, 72. «Εἰς μέσον ἰόντα, ἐκβαίνειν εἰς τὴν μέσην, εἰς τὸ φανερόν. «Εἰς τὸ μέσον καταθέναι», Ξενοφ. Οἰκον. φέρειν εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ φανερόν, κοινωνεῖν, κοινὰ ποιεῖν. «Εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιαρχῶν λέγειν», Ξενοφ. Κυρονπ. Γ. γ'. 7. τοιοῦτον καὶ ἐν Η. ε'. 46. «Εἰς τὸ μέσον πάντων λέγειν», αὐτὶ τοῦ, ἐπὶ τῆς παρουσίας ὅλων, φανερὰ εἰς ὅλους. «Ἐς μέσον», κοινῶς, διὰ ὅλους. «Ἐν μέσῳ, ἢ, ἐς μέσην, πρόχειρα, Spohn Θεοκρτ. 15. 27. 21. 17. Καλλίμ. ἐπ. 32. «Ἐν μέσῳ τινός εἶναι», εἶναι ἐμπόδιον εἰς τι· «Τί δ' ἐν μέσῳ ἔστι τοῦ συμμίξαι; ποῖον ἐστὶν τὸ ἐμπόδιον; Τί ἐμποδὼν; «Διὰ μέσου ποιεῖσθαι», εἰς τὸ μέσον φέρειν, βάλλειν, ἢ φανερόνειν. «Ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι», Ξενοφ. Ἀνοβ. Α'. ε. 14. ἐκβαίνειν ἀπὸ τὸ μέσον ἀναχωρεῖν. «Διὰ μέσου», ὑπαρ. χρόνου, εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, ἐν τοσούτῳ, Θουκυδ. δ'. 20. «Διὰ μέσου», ἢ, ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ Γραμμτ. ἀντὶ τοῦ, ἐν παρεμβέσει, ἢ κατ' Αἰλ. Ἡρωδιαν. «Ἕνωσις λόγου, τὸ ἀκόλουθον ἀφαιρουμένη ἑτέρου τινὸς παραθέτει λόγους», εἷον τὸ τοῦ Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 286. «Σφὼϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὐτε κελεύειν». Μέσως ἐπίρρ. Εὐρπ. Ἐκ. 1090. «Φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως», δὲν ἤθελε προξενήσει οὐδεὶς παρομοιον φόβον. «Πολὺ τὸ μέσιον», μεγάλη διαφορὰ εἶναι, Ἡροδτ. Θ, 82. Εὐρπ. Ἄλκ. 917. «Μέσως», ὡς ἐπίρρμ. κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, Ἰλ. Μ, 167. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Ἀττ. μέσως. — ποιητ. καὶ Ἰων. συγκριτ. καὶ ὑπερλ. μεσαίτερος, μεταίτατος, ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀττ. λογιωτρφ. Ταυτόσημοι ποιητικοὶ ἕτεροι τύποι τοῦ μέσος εἰσί, μέσατος, μεσάτιος. — Ἐπειδὴ τὸ μέσον διαιρεῖ πᾶν σῶμα εἰς δύο ἴσια μέρη, ἔχει τὸ, μέσος ἐν συνηθείᾳ ἐνίοτε τὴν σημασίαν μωτός. (Τὸ, μέσον ἔστι κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, μετὰ δὲ ὃ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι εὑρηται μεταίχμιον ἀντὶ μεσαίχμιου, μέταυλος ἀντὶ μέσαυλος κ. τ. τ. ἴδε μετὰ ἐν τέλει.)

Μεσοσέληνον, τό (σελήνη). Ἡ νέα σελήνη, Γλωσσάρ. Στεφ.

*Μεσοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος. (α)

Μεσόστενος, ὁ, ἡ (στενός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον στενός, Μαθηματ. παλ. 18.

Μεσόστυλον, μεσοστύλιον, τό (στῦλος), καὶ, μεσόστηλον, τὸ (στήλη). Τόπος μεταξὺ τῶν στηλῶν, inter columnium, ἢ ταὐτόν τῷ μεταστύλιον, Γλωσσ. Στεφάνου.

Μεσσυλλαβέω, ῶ, (συλλαβέω), ταὐτόν τῷ, μεσολαβέω, πιάνω κατὰ τὸ μέσον, ἢ περιω ἀνάμεσα, Ἀλεξ. Ἀφροδ.

Μεσόσφαιρον, τό (σφαῖρα). Τὸ μεταῖον εἶδος τοῦ ἰνδικοῦ σφαιροειδοῦς μαλαβάθρου, τὸν ὁποίου τὸ μικρότερον εἶδος καλεῖται, μικροσφαιρον, Ἀρριαν. περιπλ. Ἐρυθρ. Ἰδὲ ἐν τῷ, μαλάβαθρον.

Μεσοσχιδής, ές, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐσχισμένος, ἢ μεσοσχισμένος, Ἀναλεκτ. γ'. 87.

*Μεσοτάγής, ές, ἡ (τάσσω). Ἐν τῷ μέσῳ ταχθεὶς ἢ ὡταχθείς.

Μεσοτείχιον, τό (τεῖχος)· Ἀππιαν. καὶ Πολυδ. α'. 20. Τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους, τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ τοῦ στρατοπέδου διάστημα, Πολυδ. 1, 20.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεσότης, ητος, ἡ (μέσος). Τὸ μέσον, ἡ μέση, τὸ εἶναι τοῦ μέσου. 2) μετριότης, ἡ μετρία κατάστασις μεταξὺ δύο ἄκρων· ὁ μέσος χαρακτήρ, ἐπὶ ὕψους· ὃ ἐστι, τὸ μήτε ὑψηλὸν μήτε λιτὸν τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὸ κεκραμένον ἐξ ἀμφοῖν παρὰ Γραμματ. ἡ ποιότης ἐν γένει.

Μεσότοιχον, τό. Ὁ κατὰ τὸ μέσον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ δύο τινῶν διαστημάτων τοῖχος· ἐμπόδιον, Ἐμφρδ.

Μεσοτοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Χρήσιμος ὡς ἐν τῷ μέσῳ τοίχος, Ἀθήν.

Μεσοτομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω εἰς τὸ μέσον· εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρῶ, τὸ ἥμισυ κόπτω· ἐκ τοῦ

Μεσότομος, ἡ **Μεσοτομος**, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κατὰ τὸ μέτον, ἤτοι εἰς τὴν μέσην, ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ κομμένος, διηρημένος.

Μεσοτριβής, ές, ὁ, ἡ (τρίβω). Μεστοτριμμένος, μισοφορεμένος, ἁμμ.

Μεσουρανέω, ῶ (οὐρανός). Κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ εἰμί· καθὼς π. χ. εἶναι ὁ ἥλιος τὸ μεσημέρι· ὅθεν

Μεσουράνημα, τό· καὶ **Μεσουρανίτης**, ὁ. Ἡ στάσις ἢ ἡ ἀνάβασις τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἡ μεσημβρινὴ γραμμή, Στράβ. (ς)

Μεσουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ ὤν.

Μεσουρίαι, αἱ, προσπακ. κάλαι (οὖρος). Σχοινία, ἀ ὧν καταβιβάζεται ἡ ὀθόνη τοῦ πλοίου ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, Σχολ. Ἀπολλων. α. 566.

Μεσαύριον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ **Μετόριον**. Σύνορον, Διονύτ. Περιηγ. 17.

Μεσοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς φάλαρος, μισοφαλαρος, Πρόλ. παράφρ. Πτολεμ. 203.

Μεσοφεγής, καί, **Μεσοφαγής**, έσι, ὁ ἡ (φαίνομαι), ποιητ. Ὁ κατὰ τὸ μέσον φαινόμενος.

Μεσοφράγγιον, τό (φράγξ) = μεσάγκεια. Κοιλιάς, ἡ ἀναμέσον τινῶν τόπων φράγξ, Γλωσσ. Στεφ.

Μεσόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ἔχων ὀφθαλμοὺς μεσαίους μεγέθους.

Μεσόφθεγμα, τό (φθέγμα) = ἐρώτημα, Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 337.

Μεσοφλέβιον, τό (φλέψ). Τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.

Μεσόφρυον, τό (ὀφρύς). Τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.

Μεσόχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών), ταὐτὸν τῷ, Μεσόγαιος, Διονύσ. Ἁλιε.

Μεσόχλοος, ὁ, ἡ (χλόη). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλοίζων, πρασινίζων, Νίκανδρ. Θηρ. 753.

Μεσόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ χοροῦ ἱσταμένος καὶ διοικῶν αὐτόν (Σιδών. ἐπιστ. ἀ. 2.), ἄλλως δὲ καὶ, Κορυφαῖος, λέγεται, ὅστις ὅμως, κατὰ τὸν Γενέλλιον, ὑπάρχει μόνον ἀρχηγὸς τοῦ ἡμιχορίου, Πλιν. ἐπ. 11, 14.

Μεσοχρέτιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῶν χρόνων ὤν, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς δύο, ἀμφ.

Μεσόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ μεσαίου χρώματος ὤν, κατὰ τὸ ἥμισυ χρωματισμένος, Πρόκλ. παράφρ. 305.

Μεσόχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῇ χώρᾳ, τοπου ὤν, ἢ κατοικῶν, Γλωσσ. Στεφ. «Τὸ μεσόχωρον», ὁ κατὰ τὸ μέσον χῶρος, τὸ κατὰ τὸ μέσον διάστημα. Μαθηματ. παλ. ζητ. συνήθεια λέγει καὶ Μεσοχωρον, τό· τὸ μέσον τοῦ χωρίου.

Μεσόω, ῶσω (μέσος). Ἀποτελῶ, σχηματίζω τὸ μέσον, ἢ τὸ ἥμισυ, ὅθεν εἰς τὸ μέσον ἢ ἐν τῷ μέσῳ εἰμί, ἡμισυς, μισὸς εἰμί, Αἰσχύλ. Περσ 433. Εὐριπ. Μήδ. 60. «Ἥμερα μεσοῦται», τὸ μεσημέρι, ἢ μεσημβρία, Ἡρότ. 3, 104. «Μεσευούσης τῆς χειροτονίας», ἐν ᾧ ἡ χειροτονία ἦτο μιστή. β) μετα γενκ. εὑρίσκομαι κατὰ τὸ ἥμισυ τινός, Ἡροδτ. 4, 181. «Μεσοῦντι δέπου τῆς ἀναβάσιος», ὁ. ε. ἐν τῷ μέσῳ ἐόντι τῆς ἀναβάσιος, ἢ ἐν μέσῃ ἐόντι τῇ ἀναβάσει. 2) ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον, μετιτεύω.

Μεσπίλη, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ μέσπιλα δένδρον, Θεόφρ. Φ. ἱ. 3, 12.

Μέσπιλον, τό. Ὁ κτρπὸς τῆς μεσπίλης· καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἡ μεσπιλιά. (τὸ Ἰώτα βραχύ, Ἐπ. Ἀδ. 235, 2. μακρὸν δέ, Εὐβουλ. παρ' Ἀθην. σ. 640. ἀλλὰ ταῦτα τὸ χωρίον ἔστιν ἀνεμφιβέλως διεφθαρμένον.)

Μεσπιλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μεσπίλου ἔχων.

*Μέσσα, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, ἐν μέσῳ, ἀναμέσα, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Μέσσα βοη, τό. Ζήτ. Μίσταβον.

Μεσσάτιος, ὁ, ἡ, = μεσάτιος, Καλλίμ.

Μέσσατος, η, ον, = μέσατος, ποιητ. ἀντὶ μέσος ἢ ἐν μεσάτῳ, ἀντὶ ἐν μέσῳ, Ἰλ. Θ, 223. Λ, 6. ἴσως ἀρχαῖος ὑπερθετ., ἀντὶ τοῦ ὁποίου τὸ νεώτ. μεσαίτατος νῦν ἐν χρήσει, ὡς τρίτος, τριτάτος μύχιος, μύχατος, κ. τ. τ. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 160.

*Μέσσαυλος, ὁ, καὶ μέσαυλον, τό, ποιητ. ἀντὶ μέσαυλος, μέσαυλον, Ὅμ.

*εἰσσηγύ, μεσσηγύς, ποιητ. ἀντὶ μεσηγύ, μεσηγύς, Ὅμ.

*Μεσσηγυδρηχέστης, ὁ. Ὁ μεσηγὺ δρόπου χέζων, Ἱππων. παρ' Εὐστ. Ὀδ. Σ. σ. 1817. ἐπὶ ἀσθηφάγου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τῆς τραπέζης ἀνιστάμενος χέζει διὰ νὰ φάγῃ περισσότερον.

*Μεσσήρης, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μεσήρης.

Μεσσογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας ὤν, μεσῆλιξ.

Μεσσόγεως, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ μετὰ δύο σσ ποιητικῶς γραφόμενα Ζήτ. ἐν τοῖς μετὰ ἐνὸς σ. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ποιηταὶ μόνον διπλασιάζουσι τὸ σ ἕνεκεν τῆς ποσότητος τῆς πρώτης συλλαβῆς.

Μεσσόθε, **Μεσσόθεν**, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Μεσόθε. Ἐκ τοῦ μέσου, ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσσόθι, Ἐπίρρ. ἀντὶ, μεσόθι. Κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην, Ἰλ. Ε. 371. β) μετα γενκ. μεταξύ, ἀναμέσα. (ι)

*Μέσσοι, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ μέσοι.

*Μεσσοπαλής, ποιητ. ἀντὶ μεσοπαλής, Ἰλ.

*Μεσσοπόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μεσοπόρος.

Μεσσοπύλη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μεσοπύλη.

Μέσσορος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέσορος.

Μέσσος, **Μέσση**, **Μέσσον**, ποιητ. ἐξαιρτ. ἐπ. ἀντὶ μέσος, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐπᾶ ὅτε δὲ καὶ παρ' Ἀττκ. Ποιηταῖς καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Ἰαμβικοῖς χωρίοις, ὡς Σοφ. Ἀντ. 1223. 1236. Τρ. 636. Ο. Κ. 1247. Θυέστ. Λείψ. 8, 5. πρβ. Meinecke quaest. Menandr. σ. 31.

Μεσσωτήρ, ῆρος, ὁ (μεσόω). Ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα, ποιητ.

Μεστοκάλαμος, ὁ, ἡ = καστοκάλαμος. Εἶδος πυκνοῦ, ἤτοι μεστοῦ καλάμου, Μεστοκάλαμος, τσιποκάλαμον, Γεωπον. Ζητ. ἐν τῷ, Κάλαμος.

Μεστός, ή, όν. Πλήρης, γεμάτος, μετα γενκ. 2) τροπκ. χορτάτος, χορτατμένος, ὑπερπλησθείς, ἔχων πλησμονὴν ὁ μέχρι ἀηδίας χορτάτος· βαρυθείς τι, μετὰ γενκ. ἀλλὰ καὶ μετὰ μετοχ. «Ἐπειδὴ μεστὸς ἐγένετο ἀγαπατῶν», ἀφ' οὗ δὲ ἐχορτάσθη, ἐκουράσθη ἐβαρέσθη ὑβρίζων, ἀγωνιῶν, Δημοσθ. «Ὅπην κα τοὺς Ἀθηναίους εὕρω μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ καὶ περιορῶντας», Πλουτ. ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐχόρτασα πλέον νὰ τὸν βλέπω. «Μεστὸς ἦν θυμουμένου», Ruhnk. epistr. Soph. OC. 764. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους, παρὰ τὸ, ἔδω, ἔδτός, προταξὶ τοῦ μ.) ὅθεν

Μεστότης, ητος, ἡ. Πλησμονή, χορτασμός, ἀηδία, κόρος. 2) γέρισμα.

Μεστόω, ῶ (μεστός). Μεστὸν ποιῶ, πληρόω, γεμίζω. 2) χορτάνω· ὅθεν

*Μέστωμα, τό. Γέμισμα, ἀπογέμισμα, παραγέμισμα, πλήρωμα, ἀναπλήρωμα· πλήτμονή, Εὐσεβ. Προπ. εὐαγγ. 4, 9.

*Μεστωσις, εως, ἡ, = μεστότης.

*Μεσύμνιον, τό (ὕμνος). Ἀναβόησις ἐν τῷ μέσῳ στροφῆς τινος.

Μέσφα, Ποιητ. ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, μέχρι. Ἕως, ἐπὶ καιροῦ, μετὰ γενκ. «Μέσφ' ἠοῦς», Ἰλ. Θ, 508. 2) ἄνευ πτωτικοῦ, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ἐς τοσοῦτον, κατὰ τὸ παρον. Παρ' Ἀράτ. 599. κεῖται, Μέσφι, ἀλλ' ἐν Χειρογρ. μέσφα, ὀρθότερον κεῖται. (πιθαν. παρὰ τὸ μέσος.)

Μεσωδικός, ή, όν. Εἷς τὸν Μεσωδὸν ὑμνέων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τοῦ τρόπου τοῦ μεσωδοῦ ὤν (ὡς τὸ ἐπωδός).

Μεσωδός, ἡ (μέσος, ᾠδή). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο ἴσων μέτρων καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἓν ἄνισον ἔχων, ψαλμός, ᾠδὴ ὅταν δύο ὁμοειδῆ μέτρα, στροφὴ καὶ ἀντιστροφή, περιέχωσιν ἐν τῷ μέσῳ ᾠδὴν ἀφ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσαν μετρικῶς, ἑτεροειδῆ, Seidl doctrin. p. 196. 206. 234. 241. 243. 253. 258. 281. 285. 302. 305. 312. 321. 327. «Μέλος μεσωδόν».

Μεσώριον, τό. Τὸ μεταξὺ δύο ὡρῶν διάστημα· μισὴ ὥρα, Ἑκάτης.

Μέσωρος, ὁ, ἡ (μέσος, ὥρα). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡλικίας γεγονὼς, μεσιακὸς τῇ ἡλικίᾳ, μεσοκαιρίτης· ὁ μεταξὺ νεανίου καὶ ἀνδρὸς πάντοτε κεῖται εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν, ἢ εἰς τὸν ἄνδρωπον ταύτης τῆς ἡλικίας, ὡς ὅπλα.

*Μέτως, ἐπίρρ. Μετρίως. 2) ἐνίοτε, ἐν τῷ μέσῳ.

Μετά, πρόθ. = μετά. 2) μετεστι.

Μετά, πρόθεσις, μετὰ γενκ. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σπανίως ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ μεταί, Ἑρμ. Σοφιλ. Φιλ. 186. σημαίνει δὲ κυρίως τὸ τῆς συνηθ. Μέ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποκοπὴ ἀντὶ τῆς Μετά, σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ (αὐτῷ), μαζί, ἅμα, ἐν τῷ ἅμα, ἐντάμα. Α'. μετὰ γενκ. σημαίνουσης τὸ ἀντικείμενον, ἐν τοῦ ὁποίου τῷ μέσῳ κεῖταί τι, ἄρα 1) ἐν τῷ μέσῳ, μεταξύ, ἀναμέσα, Ὀδ. Κ, 320. «Μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων», πλάγιασαι μεταξὺ τῶν ἄλλων συντρόφων. Ὀδ. Π, 140. «Μετὰ δμώων πίνε καὶ ἤσθιε», μεταξὺ τῶν δούλων ἔπινε καὶ ἔτρωγε· Ἰλ. Ω, 400. «Τῶν μέτα παλλόμενος», μεταξὺ αὐτῶν βάλλων κληρον· ὅθεν 2) ἐν συντροφιᾷ, συνοδίᾳ τινός, ὁμοῦ μέ τινα· ἐξαιρτ. ἐς συμφώνου, συμμάχως μέ τινα, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνέργειαν τινος, ἄρα, μὲ, μαζί, ἐν ταὐτῷ μέ, ὁμοῦ μὲ, συνάμα μὲ, π. χ. «Μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο» (Ἰλ. Ν, 700.)· «ἐνωμότει μὲ τοὺς βοιωτούς· πρβ. Φ, 458. «Μετ' Ἀθηναίης (ὑμν. Ὅμ. 19, 2.)· μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, Herm. Vig. σ. 861. «Μετά τινος εἶναι (Θουκ. 3, 56. 7, 33.)· «εἶναι μὲ ἕνα, πρὸς τὸ μέρος του. (τοὺς ἀμεταβάτους ῥήμασι προσκειμένη, ὡς παρ' Ὅμ., δηλοῖ ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ γενκ. συντροφίαν ἢ κοινὴν ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν, τοῖς δὲ ἀμεταβάτοις ῥήμασι προσκειμένη, ἐνίοτε δύο ἢ καὶ περισσότερα πρόσωπα εἰς μίαν πρᾶξιν, ὥστε ἀδύνατο νὰ ᾖναι τό, καὶ, ἀντὶ τῆς μετά, ὅρα Θουκ. 1, 127. Ηερ. Πλουτ. Ἀλέξ. σ. 663. κτ., πρβ. σύν.) 3) σημαίνει μέσον ἢ ὄργανον, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, μέ, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 861. 4) ἐμφαίνει καταλληλότητα, ἁρμοδιότητα, ἔχει παρομοίως κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ μὲ, μαζί, πλὴν ἐξηγεῖται ὡς ἐπιτοπλείστων διὰ τοῦ, ἁρμοδίως μὲ, κατὰ· π. χ. «Μετὰ καιροῦν», Θουκυδ. 5, 85., κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸν καιρόν, «ὅστις καὶ ἐν Β'. 27. «Μετ' ἀνουσῶν τροπουν», καὶ ὁποιωδήποτε τεκ τρόπου, λέγει. «Οὐδ' ἔξεσαν οὐδηπότε τεκ τρόπου, ἀντῷ ἐκείδεται ὧν μὴ μετ' νόμων ἥμερτεν»,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς αὐτ. γ'. 62., ἐπεῖτα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ πράξατα ἤμαρτε, χωρὶς νὰ τὰ διορίζωσιν οἱ νόμοι αὐτῆς· ἢ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἐναντία τῶν νόμων της· ἢ κἄλλιον, ὡς τὸ ἐν Β'. 39. »Μὴ μετὰ νόμων τὰ πλείονα«, ἀντὶ τοῦ, σὺν νόμοις, ἢ, κατὰ τοὺς νόμους· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀντιφ. »Μετὰ τῶν νόμων τῶν ἡμετέρων ἀπολέσαιτε, κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους. »Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, Θουκυδ. ς'., ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μὲ τὸν καιρόν, ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως· ὡς καὶ τὰ τοῦ Δημοσθ. »Ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς μετὰ τοῦ δικαίου«, ἀντὶ τοῦ, δικαίως, ἐπιρρηματικῶς. »Μετὰ τοῦ λογισμοῦ«, κ. τ. τ. ἰde Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 329. ἄρα καθὼς ἡ κατὰ μετὰ αἰτιατ. ἴδε κατά, Ἰλ. Δ, (Παρ' Ὅμ. ἡ μετὰ ὄπι μετὰ πλησ.· ἐν γένει δέ, ἡ μετὰ μετὰ γενικῆς σὺχ' τοτοῦτον εὔχρηστος.)

Β'. μετὰ δοτικῆς, πλὴν μόνον παρὰ Ποιηταῖς, 1) σημαίνει ὑπαρξιν μετ' ἄλλων ἢ μεταξὺ ἄλλων, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ συνύπαρξις πρέπει νὰ ἦναι ἐπίσακτος, τοπικὴ, σὺχὶ δὲ ὡς συντροφία τις καὶ κοινότης ἠνωμένη διὰ φρονήματος, ὥστε ἡ πρόθεσις δύναται νὰ λέγηται καὶ ἐπὶ φιλικῆς καὶ ἐχθρικῆς συνυπάρξεως, πρβ. Ἰλ. Ι, 352. καὶ Ιl, 148. ἄρα ταυτόσημόν πως ἐστι τῷ, ἐν, σὺν τῇ κεῖται εἰδότε ἡ μετά, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 64. 65. ἐξηγεῖται δὲ ἐνταῦθα κοινῶς διὰ τοῦ, μεῖ μὲ, μεταξὺ, πλησίον, σιμά, ἐνίοτε δὲ, ἐξαιρ εἰς τὰ λεκτικὰ ῥήματα, διὰ τοῦ, ἐμπροσθεν, ἐνώπιον, καὶ ἰσοδυναμεῖ ποτὲ μὲν τῷ, ἐν, ποτὲ δὲ τῷ, παρά, ὑπό, καὶ ἄλλοτε τῷ, ἅμα. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ μετὰ α) συνῆθ. ἐπὶ ἐμψύχων, π. χ. μετ' ἐδικαστοῦ, μετ' ἀνδρῶν, μετ' Ἀργείων, μετ' Ἀχαιοῖς, μετὰ Τρώεσσι, πελάσαι μετὰ Μυρμιδόνεσσι, μετὰ ὁμωῇσι, μετὰ πᾶσι, μετ' ἠμαρτεῤῥοισι, μετὰ πρώτοισι κ. τ. τ. »Μετὰ τριτάτοισιν (Ἰλ. Λ, 252.)«, εἰς τὴν τρίτην γενεάν. »Μετὰ οἷς ἐτέροισιν (Od. I, 369.)«, ἀντὶ ἐν οἷς ετ. μ' ὅλον ὅπου ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, καθὼς καὶ κατὰ τὴν μετὰ αἰτιατ. σύνταξιν, ὕστερα ἀπό· ἐν δὲ Ὀδ. Α, 71. παρελείφθη ἡ μετὰ τῆς δοτικῆς. β) ἐπὶ μελῶν καὶ μερῶν ἐμψύχων Ὄντων, ἐξαιρτ. σὺτω, »μετὰ χερσί, μετὰ ποσσίν, μεταξὺ τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν, ἀντὶ ἐν χερσί, ἐν ποσί· ὅθεν »Πίπτειν μετὰ ποσσὶ γυναικὸς (Ἰλ. Τ, 110.)«, πίπτειν ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδαρα τῆς γυναικός, πάντη φυσικῶς, ἀντὶ, γεννᾶσθαι ὑπὸ γυναικός· ἔτι δὲ, »μετὰ γένυσσι, μετὰ γαμφηλῇσιν, Ἰλ. Δ, 416. Ν, 200. συχνότατα ὅμως, »μετὰ φρεσίν, = ἐν φρενί. γ) σπανιώτερον ἐπὶ ἀψύχων Ὄντων, τὰ ὁποῖα ὅμως τότε ἐννοοῦνται ὡς κινούμενα· π. χ. »Μετὰ νηυσίν, Ἰλ. Ν, 668. Ὀδ. Δ, 499. »Μετὰ κώμαισιν, Ὀδ. Γ, 91. »Μετὰ νεφέεσσιν, Ἡμ. Ὅμ. Ἀφρ. 67. »Μετ' ἄστρασιν, Ἰλ. Χ, 28. 317. ἔτι δὲ ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 400. »Μετὰ γάρτα καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἄνδρα. δ) »Μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο (Ἰλ. Ψ, 367. Ὀδ. Β, 148.)«, μὲ τὰς πνοάς, φυσήματα τοῦ ἀνέμου, ἤγουν σημαίνει ἤτοι ἀκολουθοῦντας τὸν ἄνεμον, ἢ ἰσοταχῶς μὲ τὸν ἄνεμον (πρβ. ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, ἐν τῷ, ἅμα, 3.), κατ' οὐδένα δὲ τρόπον, ἀναντίον τοῦ ἀνέμου, πρβ. Heyne Ἰλ. Μ, 207. Τ. 6. σ. 311. ε) παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ἡ μετά, σπανιωτέρως κατὰ δοτικ. ἐπικοῦ οὐσιαστικοῦ, μόνον κατὰ τὰ ἀκόλουθα ὀλίγα χωρία. »Μετὰ στρατιῇσι, Ἰλ. Χ, 49. »Ἀνδρῶν μετ' ἀριθμῷ, Ὀδ. Δ, 449. »Μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ«, Ἰλ. Τ, 50. πρβ. Ὀδσ. Θ, 156. καί, »Μετὰ στρατιῇσιν κοιλῇσι«, Ἰλ. Φ, 503., καὶ τὰ ὁποῖα ὅμως ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τὸ οὐσιαστ. ἔχει περιληπτικὴν ἔννοιαν καὶ ὅμοιμ. ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ τὸ πλησ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ο, 118. »Μετ' αἰματι καὶ κονίῃσιν«, δύναται τόσον ὀλιγώτερον νὰ θεωρῆται ὡς ἐξαίρετος, ὅσον ἐνταῦθα κρέμανται ἀπὸ τῆς προθ. πολλὰ οὐσιαστικά, ἐξ ὧν τὸ ἐν κεῖται προστέτι ἐν τῷ πλησ. 2) σημαίνει, πλὴν σπανιώτερον, προστεθειμένόν τι, συγκατάταξιν καὶ συναρίθμησιν εἰς τι ὑπάρχον ἤδη, ὡς ἐν Ὀδσ. Ι, 335. ἔνθα ὁ Ὀδυσσεὺς διηγεῖται, ὅτι τέσσαρες ἐκ τῶν συντρόφων του ἐκλέχθησαν διὰ κλήρου εἰς τύφλωσιν τοῦ Κύκλωπος, καὶ εἶτα προστίθησιν »Αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλεγμην«, ἤτοι συνηριθμήμην, συνεκλέχθην ὡς πέμπτος μεταξὺ αὐτῶν· καί, Ὀδσ. Κ, 204. »Δίχα πάντας ἠρίθμεον, ἀρχοὺς δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔπασσαν, ἐμέτρησα εἰς δύο σωροὺς ὅλους, καὶ εἰς τοὺς δύο προσέθεκα ἕνα ἀρχηγόν, πρβ. Schaef. Θεοκρ. 1, 39., κατὰ τὰς ὁποίας περιστάσεις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μετὰ διὰ τοῦ, πρὸς τούτοις, παρεκτὸς τούτου, προσέτι.

Γ'. μετὰ αἰτιατικῆς· 1) κυρίως ἐπὶ κινήσεως εἰς τὸ μέσον τινός, ὅθεν καθόλου ἐπὶ ῥημάτων κατὰ τὴν ἐρώτησιν ποῖ; ἀντὶ τῆς εἰς, πρός· καὶ ἐνταῦθα πάνυ εὔχρηστον παρ' Ὅμ., ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ ἐπὶ ἀνδρώπων ἐν τῷ πλησ. ἢ ἐπὶ περιληπτικῶν πληθύος ἀνθρώπων λέξεων· π. χ. »μετὰ φίλα θεᾶν, μετὰ ἔθνος ἑταίρων, μετὰ μῶλον Ἄρηος, μετὰ λαόν, μετὰ στρατόν, μετ' ὄμιλον· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἑνός τινος ἀνθρώπου, ἢ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. »μετὰ νῆας, μετ' ἄεθλα, μετ' ἐρίδας καὶ νείκεα, ἀνάμεσα εἰς ἐρίδας καὶ φιλονεικίας, Ἰλ. Β, 376. ἢ ἐπὶ φιλῶν τοπικῶν ποιοτήτων, ἤτοι πραγμάτων ἐν χρήσει μόνον ἔν τινι τόπῳ. »Μετ' ἤδεα (Ἰλ. Ζ, 511.)« εἰς τὸ συνήθη μέρη· καὶ ἀ) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 73. »Βῆναι μετὰ Νέστορα«, ὑπάγω πρὸς τὸν Νέστορα, δηλ. διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ ῥήμ. ἔρχεσθαι, Ἰλ. Ξ, 136. Ο, 221. β) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 152. Ζ, 21. Ν, 207. »Βῆναι μετά τινας, ὑπάγω κατά τινος, ἐρμὴ κατ' αὐτοῦ, ἐπιδιώκω τινά· ἐν δὲ τῷ πλησιοστ. ἐν Ἰλ. Ρ, 460. »Μετὰ χεῖρα«, μέσα ἀνάμεσα εἰς αὐτούς. 2) τοῖς αὐτοῖς κίνησιν εἴτε σημαίνουσι, ῥήμασι προσκειμένη, ἐκφράζει πολλάκις ἡ μετά, κατὰ τὴν ἐρώτησιν ποῖ; τὸν σκοπὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ ἢ πάρῃ τις τί, ἢ διὰ ν' ἀποκτήσῃ, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς μὲ τὴν διὰ, ἢ διὰ νὰ πάρῃ, κ. τ. τ. π. χ. »Πλεῖν μετὰ χαλκόν (Ὀδ. Α, 184.)«, πλέειν διὰ χαλκόν, διὰ νὰ πάρῃ, ζητήσῃ χαλκόν. »Βῆναι μετὰ πατρὸς ἀποινήν (Od. Β, 308. Δ, 701. Γ, 43.)«, ἐκβαίνω διὰ νὰ ἀκούσω, μάθω περὶ τοῦ πατρός. »Πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος«, Ὀδ. Ν, 415. »Μετ' ἄλλας ἔρχεσθαι (Od. Β, 206.)«, ἐκβαίνω εἰ ἄλλας γυναῖκας, διὰ νὰ εὕρω ἄλλας νὰ μνηστευθῶ. »Πόλεμον μετὰ θωρήσσεσθαι«, ἡτοιμάζησαν διὰ πόλεμον, Ἰλ. Τ, 329. πρβ. Ὀδ. Τ, 153. Φ, 17. Χ, 352. Ἰλ. Η, 418. Λ, 557. Ν, 252. καὶ ἀλλαχοῦ, Valck. Φοιν. 1327 ἐνίοτε ἐκλείεται καὶ ὁ σκοπὸς ῥητῶς διὰ τοῦ, εὐτρέπισεν, Ἰλ. Ν, 247. 3) ἐπὶ τοπικῆς διαδοχῆς, δηλ. ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐφαρ. προσκειμένη τοῖς ῥήμασιν ἕπεσθαι, βαίνειν, Ἰλ. Ν, 492. »Ἀσὶ ἕπεσθ', ὡσεῖτε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα«, ὡς τὰ πρόβατα κατόπιν τοῦ ὁδηγοῦντος τράγου· πρβ. Ἰλ. Κ, 149. 516. Λ, 227. Ὀδ. Ζ, 260. Γ, 336. 4) ἐπὶ χρονικῆς διαδοχῆς, ἀντὶ, κατόπιν, ὕστερα ἀπό, Ἰλ. Σ, 96. »Μετ' Ἕκτορα, μετὰ τὸν Ἕκτορα, ὕστερα ἀπ' αὐτόν· πρβ. Ἰλ. Θ, 261. Ψ, 227. 354. Ὀδ. Γ, 168. Λ, 260. 305. παρ' Ἀττ. ἐξαιρτ. »μετὰ ταῦτα«, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. Ἡμν. Ἑρμ. 126. καὶ ἐπιτατικῶς »Μετὰ ταῦτα ὕστερον«, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 235. Μετὰ μικρὸν αὖθις ἕπεται, Ἰακ. Ἀχ. Τωτ. σ. 628. 779. Schaef. Bos. Ell. σ. 553. ὅτε πρόκειται εἰς τὸ οὐσιαστ. μετοχή τις, ἡ πρόθεσις κεῖται μετὰ τῆς αἰτ. ἀπαρεμφάτως ὡς ἡ γενικὴ ἀπόλυτος, π. χ. »Μετὰ Πάτροκλον θανόντα (Ἰλ. Π, 575.)«, μετὰ τὸν ἀποθανόντα, πεσόντα Πάτροκλον, ἄρα ἀντὶ, Πατρόκλου γε θανόντος, πρ' οὗ δηλ. ἔπεσεν ὁ Π. πρβ. Ἡρόδ. 1, 34. 6, 95. 5) ἐπὶ διαδοχῆς τινος καὶ ἀλληλουχίας, γινομένης δυνάμει τῆς ἀξίας, τιμῆς, ἀξιοπρεπείας, τοῦ βαθμοῦ, καὶ ἐξηγεῖται τότε ἡ μετὰ κοινῶς ἤτοι πάλιν οὕτως, ἡ διὰ τοῦ, ὕστερα ἀπό, Ἰλ. Β, 674. »Κάλλιστοι αὐτὴρ τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα«, μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ὡραιότατος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν Δαναῶν· πρβ. Θ, 289. Ι, 140. Σ, 96. Ὀδσ. Β. 350. Θ, 117. Δ, 310. καὶ πολλαχοῦ· ἀταύτως καὶ Ἡρόδ. 4, 53. πρβ. Boisson Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 446. 6) σημαίνει τὸ, κατά, ὁμοίως μέ, καθὼς πρέπει εἰς . . . ὡς καὶ μετὰ γεν. ἰde Α'., α. »Μετὰ σόν καὶ ἐμὸν κῆρ (Ἰλ. Ο, 62)«, κατὰ τὴν ἐσάκη σου καὶ ἐσάκην μου καρδίαν. »Μετ' αἷμά τε καὶ γένος (Ὀδ. Θ, 583.)«, κατὰ τὸ αἷμα καὶ γένος. »Μετ' ὄγμον (Ἰλ. Σ, 552.)«, κατὰ στίχον τινά. »Μετ' ἴχνια ἐρευῶν (Ὀλ. Σ, 321.)« κατὰ τὰ ἴχνη· πρβ. Ὀδσ. Β, 406. Γ, 30. ἀλλαχοῦ. 7) μεταξύ, ἀνάμεσα, ἐν, ὡς μετὰ δοτ. ἰde Β'. 1. Ἰλ. Β, 143. Ι, 64. Γ, 149. Ὀδ. Δ, 652. Π, 419. »Μετὰ χεῖρας« παρ' Ἡροδτ. 7, 16, 2. καὶ Θουκ. 1, 138. ἀπαρεμφάτως ὡς τὸ Ὁμηρικόν, μετὰ χερσί, Β', 1, β. 8) παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Μετ' ἡμέραν«, ἀντὶ τὴν ἡμέραν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἡμέρας, ὅταν εἶναι ἡμέρα, Ἡρόδ. 1, 150. συνάπτεται δὲ καὶ μετὰ τακτικοῦ ἀριθμοῦ, π. χ. »Μετὰ τρίτην ἡμέραν«, τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν τρίτην ἡμέραν, Πλατ. Φαίδρ. σ. 251. Ε. Μετὰ Ἕλλην. Γραμμ. σ. 862.

Σημ. ἡ μετὰ δύναται καὶ νὰ ἐπιφέρηται τῷ οὐσιαστικῷ τῆς καθ' ὅλας τὰς τρεῖς πτώσεις, πλὴν τότε πάσχει ἀναστροφὴν εἰς, μετά, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 301. Τ, 329. Ψ, 227. πλὴν παρὰ Οὐλπίῳ παραλείπεται αὕτη, ὅταν ἡ μετὰ ἔχει ἀποστροφον, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 144. Ρ, 258. Ὀδσ. Ο, 147.

Δ'. Ἡ μετὰ τάσσεται ἔτι καὶ ἀντὶ πτωτικοῦ ὡς ἐπίῤῥ. καὶ σημαίνει 1) ἐν ταὐτῷ, μαζί, πρὸς τούτοις, καὶ ἑπομ. καὶ, παρεκτὸς τούτου, Ἰλ. Β, 446. 477. Σ, 515. πρβ. Α'. 2. καὶ Β'. 2. 2) κατόπιν, ἐπὶ τόπου, Ἰλ. Ψ, 133. ἀπ' ἐναντίας τῷ, πρόσθε, πρβ Γ'. 3. 3) μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερον, ἐπὶ χρόνου, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 48. Ο, 67. Ὀδ. Ο, 400. Φ, 231. ὁμοίως καὶ παρ' Ἡρόδ. πρβ. Γ', 4. 4) πολλάκις κεῖται παρ' Ὅμ. ἡ μετὰ διὰ τῆς ῥηθείσης ἀπταμένως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶναι συνθεμένη, π. χ. Ἰλ. Θ, 94. »Μετὰ νῶτα βαλόντων, ἀντὶ, νωτα μεταβαλόντων· καὶ Ὀδ. Μ, 312. Ξ, 483. »Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειεν, ἀντὶ, ἄστρα δὲ μετεβεβήκει· πλὴν ἡ συνηθεστάτη παρ' Ὅμ. τμήσις ἐστὶν ἐν τῷ, μετέειπε.

Ε'. μέτα ἀντὶ, μέτεστι, Ὀδ. Φ, 93. Ἡρόδ. 1, 88. 171. 7, 157.

Ϛ'. ἐν τοῖς συνθέτοις σημαίνει ἡ μετά 1) κοινωνίαν, μέθεξιν, μεταδοσιν, π. χ. μεταδίδωμι, μετέχω, μεταλαμβάνω, συνῆθ. μετὰ γενικ. πραγματος. β). κοινὴν πρᾶξιν ἢ ἐνέργειαν μετ' ἄλλου τινος, π. χ. μεταδαίνυμαι, μεταμέλπομαι, κ. τ. τ., μετὰ δοτικ. προτιθέμ. 2) μεταξύ, ἐν διαστήματι, τόσον ἐπὶ τόπου ἔσον καὶ ἐπὶ χρόνου, π. χ. μεταμάζιον, μεταπύργιοι, μεταδρόμιος, μεταδρομάδην, ὅθεν καὶ ἐν τοῖς, μεταδήμιος, μεταχειρίζομαι. 3) μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐπὶ χρόνου, μετειμι, μεταλλαίω, μεταστέλλω· 4) ἐκεῖ, πρὸς πολλούς, π. χ. μεταίχμια, μεταπεῖν, μεταφωνεῖν· ἔτι δὲ β) κατόπιν, ἐπὶ ἐπιδιώξεως, π. χ. μεταδιώκω, μέτειμι, μετέρ-

(Τόμ. β'.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χομαι, μεθίημι. 5) ὀπίσω, κατόπιν, εἰς τοὐπίσω, π. χ. μεθίημι, μεθήμων. 6) ὀπίσω ὀπισθε. π. χ. μεταφρενον, ἀπ' ἐναντίας τῷ, πρόσθε· ὄθεν 7) ἀνάπλιν, ἀντιστρόφως, ἀναποδα, π. χ. μεταστρέπω, μεταστρεφω, μετοχλίζω. 8) ἐξαφ. συχνως ἐκφράζει ἡ μετά μεταβασιν ἀπό τόπου εἰς τόπον, ἡ μεταβολήν ἀπό καταστάσεως εἰς κατάστασιν, τό ὁποῖον ἡμεῖς ἐπιτοπλείστον ἐξηγοῦμεν καὶ διά τοῦ ξαια – π. χ. μεταβαίνω, μεταβιβάζω, μετάκειμαι, μεθίστημι, μετατίθημι, μεταβάλλω, μεταδοκέω, μεταβουλεύω, μεταγιγνώσκω, μεταποιεω, μεταμορφόω κ. τ. λ.

(ἡ μετά ἀνήκει εἰς τό, μέσος, τό ὁποῖον καί παρά τοῖς Ἀττ. εἰς πολλά σύνθετα μεταβάλλει τό σ εἰς τ, καί μέ τήν ἰδίαν ἐναλλαγήν τοῦ γράμματος ἀπαντᾶται ἐν τῷ Ὁμηρικῷ, μέτασσαι καί ἐν τῷ, μεταξύ· καί ἐκ τούτου γίνεται θἄλλον διατί κεῖται παρά τῇ μετά ἐν τῷ πληθ. ἀριθμῷ οὐ μόνον ἡ γενική πάντοτε, καθώς ὀρθῶς ἐσημείωσε τοῦτο ὁ Θήρσιος Ἕλλην. Γραμμ. σ. 376. ὡς πρός σέ, Ὅμ. καί τούς Ἐλεγειοποιούς, ἀλλά καί ἡ Δωρ. καί Αἰτ. ὡς ἐπιτοπλείστον. — Δωρ. πεδά, ἡ ὀρθότερον, πέδα, Boeckh Πινδ. Πυθ. 5, 47) [νυ]

Μεταβαίνω, Μέλ. μεταβήσομαι. Ἀόρ. μετέβην. Παρακ. μεταβέβηκα (βαίνω), ἐνμλ. Ἀπό τινος μέρους ὑπάγω εἰς ἄλλο, περνῶ ἀπό ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μετακινοῦμαι, μετά τῆς ἐς, Ἡροδτ. 1, 57. »Μετά δ' ἄστρα βεβήκει (ἀντί μετεβήκει)«, ἐπέρασαν πέρα, ἤτοι ἐφύσκαν ἐκεῖσεν τῆς μέσης τοῦ οὐρανοῦ, μετεκινήθησαν πρός δύσιν, Ὀδ. Μ. 312. Ο, 483. (Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ποιητικῇ διαλέκτῳ ἐλέγετο ἐν ᾠδῇ τινι μεταβαίνω ἀπό ἑνός ἀντικειμένου εἰς ἄλλο, ἔρχομαι εἰς ἄλλο τι ἀντικείμενον, ὑπόθετον, π. χ. »Ἀλλ' ἄγε δή μετάβηθι, Ὀδσ. Θ, 492. καί, εἰς τι, ὦμ. Ὅμ. Ἀφροδ. 204. πρβλ. ὦμι. 8, 9. 17, 11. 2) μετά αἰτιατ., μετέρχομαι, ἐπιχειρῶ ὑποῦργημά τι, μίαν, ὑπόθετιν καταγίνομαι, Ὀππιαν. πρ. ἐπιβαίνω, γ. — 3) ἐνεργ. ἀντί τοῦ, μεταβιβάζω, περιῶτ πέραν, Πινδ. Ὀλ. 1, 68. = Οἱ Ἀττ. εἶχον καί προστακτ. ἄόρ. μετάβα ἀντί, μετάβηθι. (κατά μεταβτ. ἐνιοῦσι ποιεῖ τόν μέλλ. μεταβήσω, τόν δέ ἄόρ. μετέβησα.)

Μεταβάλλω, Μέλ. ἀλῶ. Παρακ. βέβληκα Ἀόρ. μετέβαλον (βάλλω). Ῥίπτω ἀλλέως, περιῤῥίπτω. ὄθεν, ταχέως στρέφω, γυρίζω, Ἰλ. Θ, 94. »Μετά νῶτα βαλών«, ἀντί νῶτα μεταβαλών, γυρίσας ὀγλίγωρα ταῖς πλάταις, ἐπί φεύγοντος. (ἄλλως οὐχ. εὕρηται παρ' Ὅμ. ἡ λέξις. »τήν τήν μεταβ.« (Ξενοφ.), γεωργεῖν, ὀρύττειν. Πιθ. ἐπί στρατιωτῶν, ὅταν εἰς τάς σάξεις ἀλλάσσωσιν ὀγλίγωρα θέσιν, Iournac. 2) ἀλλέως βάλλω, ἀναποδηρίζω, ἀλλοίως στρέφω, γυρίζω τι ἀπό τοῦ ἄλλου μέρους, μετατρέπω, μεταστρέφω· ἐκτοπίζω, μετακαίζω, ἡ ἀπό ἑνός μέρους φέρω εἰς ἄλλο· εἰς ἄλλην μορφήν ἡ σχῆμα ἤ τόπον φέρω. »Μεταβάλλω τούς τρόπους«, ἀλλοιῶ, ἀλλάσσω τά ἤθη, Ἀριστοτ. Πλούτ. 36. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. »Μεταβάλλεται ἐς τύραννον«, Ἡροδτ. 5, 68· 7, 73. ὡς ἐπιτοπλείστον μέ τήν προσσημασίαν ταχύτητος. ἐν χρήσει δέ ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας πολλάκις καί κατά μέσην, διάθεσιν. π. χ. τούς τρόπους, ἀλλάζω τρόπον τοῦ ζῆν ἤ τά ἤθη μου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1461. »Τά ἱμάτια μεταβάλλομαι, ἀλλάζω τά φορέματά μου, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', ς'. 6. »ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβάλλεσθαι«, ἀντί τοῦ, ἐν τῇ ἀγορᾷ διά χρήματα πωλῶ πραγματείας ἤ ζωοτροφίας, πραγματεύομαι, ἀγοράζω καί πωλῶ, ἐναλλάττω, ἤ ἀνταλλάττω, ἐμπορεύομαι, »Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι«, αὐτόθ. Γ', ζ'. 6. οἱ μεταβολεῖς, δηλ. οἱ μεταπωληταί, οἱ ἔνιοτε ἀργυρίου πωλοῦντες καί ἐναλλάσσοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ τάς πραγματείας. Ζήτ. Μεταβολεύς. »Ἐκ τούτου μεταβαλών ἔλεγεν«, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ. 13. μεταστρέφας, ἀλλάξας ὁμιλίαν εἶπε. »Κρεῖττον ἦναι ἐπί τούς ἄνδρας προβαλλομένους τά ὅπλα, ἤ μεταβαλλομένους ὀπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τούς πολεμίους θεάσασθαι« (Ἀνάβασ. ς'. ε. 16.), καλλίτερον εἶναι μέ τά ἅρματα εἰς τάς χεῖρας νά ὑπάγωμεν ἐμπροσθά κατά τῶν ἐχθρῶν, παρά νά στραφῶμεν καί νά βλέπωμεν αὐτούς κατόπι μας ἐρχομένους· ἔνθα σημειωτέον τήν φράσιν, »μεταβάλλεσθαι ὅπλων, πέρνω τά ὅπλα ὀπισθεν, τά ῥίπτω ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, ἀπ' ἐναντίας τῷ, προβάλλεσθαι τά ὅπλα. »Μεταβάλλεσθαι τί τινος«, ἀλλάζω τό ἓν μέ τό ἄλλο, Σοφ. Ἠλέκτρ. 1261. »Σεμνῶν λόγων μεταβάλοιτο«, ἀλλάζειν τήν σιωπήν μέ τήν ὁμιλίαν. »Εἰς τά συνηγέσια μεταβάλλοντα ἀγειναι (Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 4.), δέν πρέπει τινάς νά φέρῃ τούς σκύλους εἰς τό κυνήγι πάντοτε εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν τόπον, ἀλλά νά τόν ἀλλάζῃ, νά τούς ὑπάγῃ καί εἰς ἄλλα μέρη. »Μεταβάλλειν τήν τροφήν«, ἀλλάζειν τά φαγητά εἰς χυλόν, εἰς τροφήν μετατράπειν, χωνεύειν, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. καί ἐντεῦθεν 3) οὐδετέρ. α) γυρίζω, γυρίζω τήν πλάτην, ἐξαιρτ. ἐπί φευγόντων. β) μεταβάλλω τόπον, ἀλλάζω τόπον, μεταβαίνω ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἀλλάζειν τήν κατοικίαν, π. χ. ἐκ τόπου εἰς τόπον. »Μεταβάλλουτι γάρ ἐκ τῶν Σινθικῶν εἰς τά ἕλη τά ἄνω τῆς Αἰγύπτου«, μεταβαίνουσιν ἀπό τά ἕλη τῆς Σινθίας εἰς τά τῆς ἄνω Αἰγύπτου, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ἡ. β) μεταβάλλω ἐμαυτόν, μεταβάλλω ἦθος, μορφήν, dégénérer, ἡ γνώμην, Ἡροδτ. ἀνά' οὗ κεῖται καί τό μέσον· καί, »ἐς τιν«, Ἡροδτ. 1, 65.

Μεταβάπτω, μέλ. ψω. Ἀλλάζω τήν βαφήν, ἀλλέως βάπτω· καθόλου δέ ἀντί τοῦ βουτῶ που μεταβάλλω, ἀλλοιῶ. »Ὅτε μεταβαπτόμενον ἐκ πυρός νόμισμα« (Πλουτ. Λυσ. 17.), τό νόμισμα, ὁπόταν ἐβάπτετο (ξεστόν ἐβουτᾶτο) εἰς τό ξύδιον, πάντη ἀλλοιότικον ἐγίνετο, διέλυον μεταβάλλετο.

Μεταβάσις, εως, ἡ (μεταβαίνω). Ἀναχώρησις· μεταβολή τόπου· μεταβολή ἀπό τινος εἰς ἄλλο· ἔξαιρ. ἀπό μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην.

Μεταβάτης, ου, ὁ (μεταβαίνω). Ὁ μεταβαίνων· ὁ ἀπ' ἑνός εἰς ἄλλο μέρος ὑπάγων, ἀπερτῶν, ὁ πηδῶν ἀπό ἵππον εἰς ἄλλον, ὄθεν

Μεταβατικός, ή, όν, καί ἐπίρ. μεταβατικῶς. Ὁ εἰς μεταβασιν ἀνήκων, ἡ κλίσιν ἔχων, ὁ μεταβαίνων ἀπό ἓν εἰς ἄλλο.

Μεταβιβάζω, μέλ. σω (βιβάζω). Ἀφ' ἑνός μέρους φέρω εἰς ἄλλο, ἡ πέραν μεταφέρω, εἴς τι, »Νῦν δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθά μεταβιβάζει«, Ἀριστοφ. Εἰρ. 947.

Μεταβιβόω, ῶ, μέλ. ώσομαι (βιόω ἀνμλ.). Μετέπειτα, ὑστερότερα ζῶ· ζῶ μετά τήν ἀπόφασιν πράγματός τινος, ἐπιζῶ, ἐπιγίνομαι, Πλούταρχ.

Μεταβλαστάνω, μέλ. – βλαστήσω (βλαστάνω). Ξαναβλαστάνω, ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβάλλομαι 2) λαμβάνω ἄλλην τινα νέαν μορφήν. ὄθεν

Μεταβλαστικός, ή, όν. Ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβλητικός, ἡ μεταβαλλόμενος, ἡ λαμβάνων νέαν μορφήν. Φιλόλαος παρά Στοβ. »Φύσις μεταβλαστικήα, ἡ ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβάλλουσα καί ἀλλοιοῦσα τήν ἑαυτῆς μορφήν.

Μεταβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Μετέπειτα ἡ κατόπι βλέπω, ῥίχνω ματιάν εἰς τι, κυττάζω, Ἀπολλών. Ἀργον. ἀ 726.

* Μετάβλημα, τό, ποιητ. ἀντί μεταβολή.

Μεταβλητικός ή, όν, καί ἐπίρ. —ῶς (μεταβάλλω). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἡ ἔχων κλίσιν εἰς τό μεταβάλλειν. Μεταβλητική, ἡ, συνυπακ. τέχνη, Ἀριστοτ. Πολιτε. ἀ. 11. ἡ τέχνη τοῦ μεταλλάττειν ἡ ἐναλλάττειν (κάπηλεία ἀλλαξιά) διά τοῦ ἐμπορίου· αὐτόθι κεῖται ἐπί καί τό ἰσοδύναμον »Μεταβλητή χρηματώνη, ἡ μεταλαγή τῶν προϊόντων, ἐμπορία. Ἰδέ μεταβολεύς, καί, μεταβολή.

Μεταβλητός, ή, όν. Ὁ μεταβαβλημένος, ἀλλαγμένος· καί ὁ δυνάμενος μεταβληθῆναι, εὐμετάβλητος.

Μεταβροδρεύω (βορδρεύω). Μεταπαίπτω, μεταφυτεύω, ἐκβάλλω ἀπό ἕνα λάκκον καί βάλλω εἰς ἄλλον, Ἡσύχ.

Μεταβολεύς, έως, ὁ. Ὅστις μεταβάλλει μεταστρέφει καί μεταλλάττει τά πράγματα, ἔμπορος, πραγματευτής, ὅς τις ὠνή. δίδει πράγματείας καί λαμβάνει ἀντί τούτων ἀργύρια, 2) μεταπράτης, μεταπωλητής. Κατά τόν Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1156. ὁ μεταβολεύς, διαφέρει τοῦ, καπήλου, καθότι ὁ μεταβολεύς ἀγοράζει μεγάλην ποσότητα πράγματος ἀπό τοῦ ἐμπόρου καί μεταπωλεῖ αὐτό λεπτῶς, ἤτοι λιανικῶς, ὅ ἐστιν, ὁ κατά τήν κοτύλην πωλῶν. Ἰδέ καί μεταβάλλω.

Μεταβολή, ἡ (μεταβάλλω). Τό μεταβάλλειν, μετωτρέφειν, ἀλλοιοῦν, μετατοπίζειν, μεταστροφή, ἀλλοίωσις, ἐναλλαγή· καθόλου δέ μετασχηματισις, μεταμόρφωσις, τροπή ἑνός πράγματος εἰς ἄλλο »Μεταβολή γάρ πάντων γλυκύτατον«, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ζ'. 14. καί μεταβολή πραγμάτων μέ ἀργύρια, μεταπώλησις καθόλου, ἡ μεταβολή. ἐς τι, Ἡροδτ. 1, 57. καί, μεταβολή τῆς τύχης, τοῦ ὕφους, ἡ μία φιλοτιμήσεως, Ἰδέ καί ἐν τῷ, μεταβλητικός. Τινές δέ καί ἀντί τοῦ, παράφρασις, εἶπον.

Μεταβολία, ἡ· ταὐτόν τῷ, Μεταβολή, Ὠκελ. παρά Στοβ. Φυσ. καί Σειράχ. λζ'. 11.

Μεταβολικός, ή, όν. Εἰς μεταβολήν ἡ μεταβολέα ἀνήκων, ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος· »τό μεταβολικόν« ἐργαστήριον τοῦ μεταβολέως, Ἡρακλείδ. Πολιτ. 2) παρά Γραμμτ. »μεταβολικάν, λέγονται τά ἀόριστου μήκους, ἐστάτους φωνήεντα, vocales ancipitæ.

Μεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω), ταὐτόν τῷ, μεταβλητός· ἔτι δέ ταὐτόν τῷ, μεταβολεύς.

Μεταβουλεύω, καί συνηθ. ὡς Ἀπλ. Μετ. μεταβουλεύομαι, (βουλεύω). Ἀλλάζω τήν βουλήν, τήν γνώμην μου, μεταμελοῦμαι· καί συντάσσ. ἀμφίτιν, Ὀδ. Ε, 286. ἡ ἀπολύτως, ἡ μετά τοῦ μή καί ἀπαρεμφ. ἡ ὥστε καί ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 8, 57. καί 7, 12. »Μετά δή βουλεύσαι, ὦ Πέρσα, στρέψαμα μή ἀγειν ἐπί τήν Ἑλλάδα, ἀλλαξαι γνώμην, βουλήν· ὅπου καλοῦσαι »Οὐτε ὧν μεταβουλευόμενος ποιήσεις εὖ«. Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. 4. »Εἰ μεταβουλευσαις τῆς πρός βασιλέα ἐφίξεως, ἀν ἀλλάξῃς σκοπόν, γνώμην τοῦ νε μήν ὑπαγῃς.

Μεταβουλία, ἡ. Μεταβολή τῆς βουλῆς, ἀλλαξις, ἀλλοίωσις τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, μεταμέλεια, Σιμωνίδ. παρά Διογ. Ἀλιτ. ἐν τοῦ

Μεταβούλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὅστις ἀλλάζει τήν βουλήν, τήν γνώμην του καί μετανοεῖ· ὅστις ἀλλέως πρότερον ἐστοχάζετο, καί ἀλλέως μετά ταῦτα, Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 632.

Μεταγγέλλομαι, ἀντί τοῦ, ὑπόσχομαι, ἐμφ.

Μετάγγελος, ου, ὁ καί ἡ· ἀντί τοῦ, ἄγγελος, κατά πλεονασμ. τῆς προθέσ. Ὁ ἀποσταλμένος, ὁ φέρων εἰδήσεις καί ἀγγελίας ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλον (Internuncius), ἐπίθ. τῆς Ἶριδος, Ἰλιάδ. Ο, 144. Ψ, 199. Ἶριν, ἥτις θεοῖσι μετάγγελος ἔπλετο. »Ἶριν δ' Ἶριος μετάγγελος ἦλθεν. ὅπου ἄλλοι ἐξαιτῶσι τήν μέ καί ὑπάγουσιν αὐτήν εἰς τό, θεοῖς ἤ ἦλθε.

Μεταγγίζω (ἄγγος). Ἀφ' ἑνός ἀγγείου φέρω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ χύνω ὑγρόν τι εἰς ἄλλο, εἰς ἕτερα ἀγγεῖα βάλλω. ὅθεν

Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, καί, μετάγγισμα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ μεταγγίζειν.

Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ. Ὁ δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, ὅπτις εἶναι ὁ Πύανεψιὼν τῶν Θηβαίων, ὁ Καρνεῖος τῶν Σικελῶν, καὶ ὁ Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμαίων, ἢ ὀρθότερον, τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Αὐγούστου καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου· ὠνομάσθη δὲ κατὰ Πλούταρ. Ποπλικ. 14. ἐκ τοῦ, γείτων, καί, μετά, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ, μετοικισμοῦ (ἀλλάσσω τὸν γείτονα), διότι κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἤλλασσον τὰς κατοικίας, καὶ ἑορτ. καὶ γείτονας, Σχόλ. Θουκυδ. β'. 15. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐκαλεῖτο Μεταγειτνιος, ἀντὶ, μεταγειτόνιος, =Κάρνειος. »Τὰ μεταγείτνια, =μετοίκια, Πλούταρχ. »Ἐπώνυμον θυσίαν ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ τὰ μεγαγείτνια.

Μεταγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ὑστερώτερον, μετὰ ταῦτα γεννημένος· ἄρα, νεώτερος κατὰ τὴν γέννησιν· καὶ ὁ μετὰ ταῦτα γεννηθησόμενος, ἀπόγονος· τὸ συγκρ. μεταγενέστερος, α, ον, ὑστερότερα γεννημένος. ὅθεν »Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ μετὰ ταῦτα, οἱ ὕστερον ἀπὸ ἡμᾶς, Posteri, Ἰτιλ.

Μεταγεννάω, ῶ, Μ. ήσω (γεννάω). Μετέπειτα γεννῶ, ἢ πάλιν γεννῶ, (ξαναγεννῶ), ἀναζωῶ, ἀναεώ, ἀναψυχὴν δίδω, Ἰώσηπ. ἀρχ. ι'. γ'. 8.

Μεταγέννησις, ἡ. Ἡ ἐκ δευτέρου γέννησις, τὸ μεταγεννᾶν· ἐν τῇ συνηθ.

Μεταγίγνομαι, καί, νεώτ. τύπος, μεταγίνομαι, (γίγνομαι, ἀνμ.) Μετὰ ταῦτα, ὑστερότερα γίνομαι, συνίσταμαι, συμβαίνειν. 2) ἀλλίως συμβαίνειν, ἢ ἀλλέως, ἄλλως πως γίνομαι. 3) μεταξὺ γίγνομαι, ἢ εἰμί, ἢ συμβαίνειν.

Μεταγιγνώσκω, καί, νεώτ. τύπος, μεταγινώσκω, Μ. μεταγνώσομαι, Ἀόρ. μετέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Μετέπειτα γνωρίζω, ἀργότερον ἢ παρὰ ἀρχὰ καταλαμβάνω, ἐννοῶ. β) ὑστερώτερον ἐνοήσας μεταβάλλω τὴν γνώμην ἢ ἀπόφασιν, Ἡρόδ. 1, 90. 86. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν γ) ταὐτόν τῷ, μετανοέω, κατὰ τὸ τὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν.

Μεταγίγνομαι· ἴδε μεταγίγνομαι.

*Μεταγινώσκω, νεώτ. τύπος ἀντὶ, μεταγιγνώσκω.

Μετάγκεια, ἡ (μετά, ἄγκος), ταὐτόν τῷ, μετάγκοια. Ποιλάς.

Μεταγλωττιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταγλωττίζει, ἑρμηνεύς, ὀργανισμένος (ὡσανεὶ ἐκ ῥήματος μεταγλωττίζω).

Μετάγνοια, ἡ· ταὐτόν τῷ, μετάνοια, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 584.

Μεταγνώμη, ἡ (γνώμη). Μεταβολὴ τῆς γνώμης, ταὐτόν τῷ, μετάνοια, Ἀππιαν. Πολ. ε'. 122. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παράβασις, ἀποστάτησις.

Μετάγνωσις, ἡ (μεταγιγνώσκω). Μεταβολὴ τῆς γνώμης, ἀποφάσεως, μετάνοια, μεταμέλεια, Ἡρόδ. 1, 87.

Μεταγομφόω τοὺς ὀδόντας εἰς ὅπλα, Νικήτ. Χρον. ί. 10. μεταβάλλω, μεταμορφώω, ἢ κάλλιον, μεταχειρίζομαι τοὺς ὀδόντας ὡς ὅπλα.

Μεταγραφεύς, έως, ὁ (μεταγράφω). Ὁ μεταγραφων, ἀντιγράφων, ἀντιγραφεύς.

Μεταγραφή, ἡ. Ἀντιγραφή, τὸ μεταγράφειν, καὶ αὐτὸ τὸ μεταγεγραμμένον, ἤτοι τὸ ἀντίγραφον, Copia, Ἰτιλ. ὅθεν

Μεταγραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς μεταγραφὰς ἢ μεταγραφὴν αἰτήσεων, καὶ ὁ ἐκ μεταγραφῆς ἐρχόμενος, σωζόμενος.

Μεταγράφω, Μέλ. ψω (γράφω). Ἀλλέως γράφω, ἀλλάζω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω τὴν γραφὴν, ἐξαιρτ. τὴν ὑπογραφὴν, ἢ ἐπιγραφὴν βιβλίου. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. καὶ Δημοσθ. κατὰ Μηδ. »Τὴν δίκην ἀποδεδειγμένην ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν, τὴν ἑαυτῶν δηλ. ὑπογραφὴν μεταβάλλειν εἰς ἀθέτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀγαλμάτων (ὡς τὰ μεταῤῥυθμίζω), τὰς ὁποίας μετέβαλλον, ὡς ἔκαμαν πρῶτον οἱ Τόδιοι, ὑστερώτερον δὲ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, καὶ τέλος καὶ οἱ Χριστιανοί αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μετέβαλλον ναοὺς εἰδώλων εἰς θεῖα κατηχήσια, ἀλλάζοντες τὰς ἐπιγραφάς. β) ἀντιγράφω, τὰ γεγραμμένα μεταφέρω διὰ γραφῆς εἰς ἄλλο βιβλίον, (κοπιάρω), ἢ κλέπτω ἄλλου τὸ σύγγραμμα, ὡς ὁ Μενανδρος, ὡς λέγουσι, μετάγραψεν εἰς τὸν Δεισιδαίμονα τὸν Ἀντιφάνου Οἰνιωτήν. γ) μεταγλωττίζω, μεταφράζω, Θουκυδ. δ'. 50. »Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραφάμενοι ἐκ τῶν Ἀττυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, μεθερμηνεύσαντες. (υυ–)

Μετάγω, Μ. ἄξω (ἄγω ἀνμλ.). Σηκόνω τι ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τὸ φέρω εἰς ἄλλο, μεταφέρω, μεταλαμίζω, ἢ περνῶ τι πέραν· ἢ μετατοπίζω, μετασπῶ, Πολ. 5, 1, 9. 24, 8, 4. β) ὑστερα ἀπό τινα ἢ κατόπι τινός φέρω. 2) ἀμβτ. στρατεύω κατόπιν, Ξενοφ. Κ. Π. 7. 4, 8. Παρ' Ἡσυχ. =διώκω. (υυ–) ὅθεν

Μεταγωγή, ἡ. Ἡ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον ἀγωγή, φόρτισμος, μεταφορά, μετακόμισις, μετατόπισις.

Μεταγωγός, ή, όν. Ὁ μετάγων, ἀμφ.

Μεταδαίνυμαι, Μ. μεταδαίσομαι (δαίνυμι, ἀνμλ.). Συντρώγω, εὐωχοῦμαι μετά τινος· τρώγω ἀπό τινος, μέρος λαμβάνω ἀπό τινος, γενκ. πρᾶγμ. καθὼς καὶ πάντα τὰ μετέχειν σημαίνοντα ῥήματα. »Ἵνα μεταδαίσομαι ἰρὼνν, Ἰλ. Ψ, 307. »Μεταδαίνται ἡμῖν, Ἰλ. Χ, 498. τρώγει μεθ' ἡμῶν, μαζὶ μας ἢ μεταξὺ ἡμῶν, σὺν ἡμῖν. πρβ. Ὀδ. Σ, 48.

Μεταδειπνέω, (δειπνέω). Μετά ταῦτα, μετέπειτα τρώγω, δειπνῶ.

*Μεταδέτεον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ, μεταδέω. Πρέπει νὰ μεταδώσῃ, Ξεν. Ἱππ. 4, 4.

Μεταδέω, Μ. δήσω (δέω, ἀνμλ.). Εἰς τι ἄλλο μέρος δένω· λύνω τι ἀπό τι μέρος καὶ τὸ δένω ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ, Ξενοφ. Ἱππ. δ'.

Μεταδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ μεταξὺ τοῦ λαοῦ ὤν, ὁ ἐν δήμῳ ὑπάρχων ἢ ἐξαπλουόμενος, Ὀδυσ. Ν, 46. »Μήτε κακὸν μεταδήμιον εἶναι, μὴ ἔστω κακόν τι ἐν τῷ λαῷ· ὅθεν ἐπὶ ἑνός τινος, ζῶν μεταξὺ τοῦ λαοῦ του, ἐγχώριος, οἰκιακός, ἐντόπιος, Ὀδ. Θ, 293. ὡς τὸ, ἐπιδήμιος, ἐνδήμιος.

Μεταδιαιτάω, ῶ· Μ. ήσω (διαιτάω). Μεταβάλλω δίαιταν, τρόπον τοῦ ζῆν, Δουκιαν.

Μεταδιδάσκω, Μ. διδάξω (διδάσκω, ἀνμλ.) Ἀλλέως διδάσκω· ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν διδασκαλίαν, ἀλλέως μανθάνω τινά, ἄλλο τι διδάσκω, ὡς καὶ τὸ, μεταμαθάνω.

Μεταδίδωμι, Μ. δώσω (δίδωμι). Μοιράζω, δίδω καὶ εἰς ἄλλους μέρος ἀπό τινος. »Μεταδίδωμι τινί τινος ἢ τίνι, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. ι. καὶ Κυρουπ. Ζ'. ε'. 78. Θεόγν. 104. Βρ. εἰς 905. Ἡρόδ. 1, 143. 4, 145. 7, 150. 9, 33. 34. πλὴν ἡ αἰτιακ. ἔστι σπανιωτέρα ἢ ἡ γενική, ἐντελεστέρα δὲ ἠθελεν εἶναι ἡ σύνταξις, »μεταδιδόναι τινί τί τινος», ὡς παρ' Ἡρόδ. 8, 5. καὶ 9, 34. Schaef. mel. σ. 21. πρβ. μετέχω, μεταλαμβάνω. 2) ὑστερώτερον, κατόπιν, μετὰ ταῦτα δίδω, τινί τι, Θεόγν. 325. (ι)

Μεταδίομαι, (δίομαι, δίω, ἀνμλ.) =μεταδιώκω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 819. »Μεταδίομαι δρόμοις».

*Μεταδιωκτέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ μεταδιώκω. Πρέπει νὰ κυνηγήσῃ τις, Πλατ. Τιμ. σ. 72. Ε.

Μεταδίωκτος, ὁ, ἡ. Διωχθείς καὶ πιασθείς, τὸν ὁποῖον διώκοντες κατόπι φθάνουσι, Ἡρόδ. 3, 63. ἐκ τοῦ

Μεταδιώκω, Μ. ξω (διώκω). Καταδιώκω, τρέχω κατόπι τινός, φθάνω τινά, Ἡρόδ. 3. 4. 62. 2) ἀμβτ. φθάνω αὐτὸς κατόπιν, ἔρχομαι, φθάνω παρευθύς, Ξενοφ. Ἑλλην. καὶ Κυρουπ. ὅθεν

Μεταδίωξις, εως, ἡ. Τὸ μεταδιώκειν.

Μεταδοκέω, ῶ, Μ. δόξω (δοκέω, ἀνμλ.), Ἀλλέως φρονῶ, ἢ ἀποφασίζω, ἀλλάζω γνώμην· ἐν τῷ ἐνεργ. συνηθ. ἀπροσώπ. »μεταδοκεῖ, μετέδοξεν, ἀλλέως ἀρέσει μοι, ἢ ἤρεσέ μοι, ἢ, ἀλλάξα γνώμην, μετεστοχάσθην Ἡρόδ. 4, 98. »Ἐπεί τε οὕτω μετέδοξεν, δηλ. ἐμοί· καὶ 5, 92. 4. »Δείσασα, μήσφι μεταδόξῃ, μήπως αὐτοί ἠθελον ἀλλάξῃ γνώμην. »Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Δουκιαν. ὅθεν παθ. »Μεταδεδογμένον μοι, μή στρατεύεσθαι (Ἡρόδ. ζ'. 13.), μετέβαλα, ἀλλάξα τὴν γνώμην μου, μετεστοχάσθην, νὰ μὴ στρατεύσω.

Μεταδοξάζω, Μ. άσω (δοξάζω). Ἀλλέως δοξάζω, ἀλλάζω γνώμην, δόξαν, στοχασμόν, φρόνημα.

Μεταδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπος). Μεταξύ, ἐν διαστήματι τοῦ δείπνου, ἐπὶ αὐτῷ τῷ δόρπῳ πραττων ἢ γινόμενος, Ὀδ. Δ, 194. 2) ὁ μετὰ τὸν δόρπον, μετὰ τὸ δεῖπνον. »Τὰ μεταδόρπια, τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον γλυκύσματα, πωρικά, τραγήματα, κ. τ. τ.

Μετάδοσις, ἡ (μεταδίδωμι). Διαμοίρασις, ἡ ἀπό τινος καὶ εἰς ἄλλους δόσις· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, συνεισφορά, βοήθεια, Πλούταρχ. Κλεομ. 32. ὅθεν

Μετάδοτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ μεταδίδωμι. Πρέπει νὰ μεταδώσῃ τινάς, τινί τινος, Ξενοφ. Κ. Π. 7, 5, 79. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ. ε'. 79.

Μεταδοτικός, ή, όν. Ὁ μεταδίδων, ἐλευθέριος· δεκτικὸς, ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάδοσιν.

Μετάδουπος, ὁ, ἡ (δουπέω). Μεταξὺ τῶν ἄλλων πίπτων, κείμενος, Ἡσιόδ. Ἔργ. 825.

Μεταδρομάδην, Ἐπίῤῥ. (μεταδρέχω), ποιητ. Μὲ καταδρομὴν ἐξοπίσω, μεταξύ, ἢ κατόπι τρέχων, Ἰλ. Ε, 80. (υυυυ–)

Μεταδρομή, ἡ. Τὸ τρέχειν κατόπι, διώκειν τινά· καταδρομή, ὀπιδρομή· καὶ εἰσβολή, ὁρμή, καταπλάωσις, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 941. ἐκ τοῦ

Μετάδρομος, ὁ, ἡ (μετατρέχω). Καταδρέχων, τρέχων κατόπι τινος καὶ κυνηγῶν, διώκων αὐτόν· προσβάλλων, ὁρμῶν κατά τινος· καὶ, τιμωρός, ἢ ἐκδικητής, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Ἠλ. 1387. »Πανουργημάτων μετάδρομος».

Μεταδρομάδην, ἐπίῤῥ. (δρέπω). Κατόπι, μετέπειτα δρεπόμενος, σταχολογῶν.

Μεταδύομαι. Μετέπειτα εἰσάγω ὁμαυτόν.

*Μεταζέ, ἐπίῤῥ. χρόνου (μετά). Μετέπειτα, ὑστερώτερον, Ἡσιοδ. Ἔ. 396. (Ἀλλαχοῦ που οὐχ εὑρηται ἡ λέξις.)

Μεταζεύγνυμι, Μ. ξω (ζεύγνυμι). Ἀλλέως ζευγνύω, ἀλλάζω τὸ ζεύγεσθαι, μεταζεύγω, Ξενοφ. Κύρουπ. 5. γ'. 21. »Τοὺς ἵππους μεταζευγνύναι.

*Μεταθέμενος, η, ον (μετατίθημι). Ὁ μεταβαλὼν τὸ δόγμα του, τὸ σύστημα, ἐπὶ φιλοσόφων· καὶ οὕτως ἐπωνομάσθη Διονύσιος ὁ Ἡρακλειώτης, Διογ. Λ. 7. 37. 166.

Μετάθεσις, εως, ἡ (μετατίθημι). Ἡ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλα θέσις τινος· μεταλλαγὴ τῆς στάσεως ἢ θέσεως, μεταβολή. 2) σύδετερ. μετάβασις, γνώμης ἀλλαγή, μεταγνωσις. Παρ' Ἡσ. τὸ μεταθεῖναι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἑτέραν εὔλογον.

Μετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὁ ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλο θεμένος, βαλμένος, φερμένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταβεβλημένος, καὶ δυνατὸς νὰ μεταπεσῇ, εὐμετάβλητος.

Μεταθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὀπίσω τινὸς τρέχω· καταδιώκω, καταπτερχω, μεταδιώκω· φθάνω· ὄθεν τρέχω κατόπιν τινός πράγματος, ἤγουν πηγαίνω καὶ τὸ φέρω, μετὰ ἀπ. 2) φεύγω ἀπό τι μέρος καὶ τρέχω ἀλλοῦ.

Μεταθρόως, Ἐπῤῥηματικῶς παρ' Ἀριστ. 1004. φαίνεται, ὅταν τὸν ἐστὶ τῷ, Ἀθρόως· ἂν δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ, «Μέγ' ἀθρόως.

Μεταθωρήσσομαι, οὕτως ἀναγινώσκετο ποτὲ ἐν Ἰλ. Τ, 329. Πέλεμον μεταθωρήσσοντων· ὅπου νῦν ἄλλοι ὀρθότερον, «Μέτα θωρήσσοντον, ἀνεγν. ἀντὶ τοῦ, εἰς πόλεμον ἡτοιμίζοντο· ὡς καὶ ἐν Ν, 501. «Ἐφύρους μεταθωρήσσεσθον», ἔνθα νῦν ὀρθότερον, μέτα θωρήσσεσθον, ἀνεγ. ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον ἡτοιμίζοντο πρὸς τοὺς Ἐφύρους (ἐλθ. νὰ τοὺς βοηθήσωσι). Ἀντὶ τοῦ πρώτου ὁ Ποιητὴς ἀλλαχοῦ (Ἰλ. Δ, 220.) «Ἐς πόλεμον θωρηχθῆναι, εἶπε.

*Μετά, ποιητ. ἀντὶ μετά, ἐστὶ σπάνιον, Herm. Σοφ. Φιλ. 186.

Μεταίγδην, Ἐπίῤῥ. (μεταΐσσω). Ὀπίσω τινὸς πηδῶν, τρέχων, ἐπιδιώκων, Ἀπολλ. Ἀργ. β'.

Μεταΐζω, ποιητ. ἀντὶ μεΐζω (ἴζω, ἀνμλ.) Καθίζω παράτινι ἢ μετά τινος, καὶ οὐδετ. πλησίον τινός κάθημαι, ἢ συγκάθημαι, μετά τινος κάθημαι, εἴτε εὑρίσκομαι καθήμενος οὕτω, εἴτε ὑπάγω καὶ κάθημαι παράτινι ἢ μετά τινος. Ὀδυσ. Π, 362. «Οὔτε νέων μεταΐζειν, οὔτε γερόντων».

Μεταίρω (αἴρω). Ἀπό τινος μέρους σηκόνω καὶ φέρω ἀλλοῦ, μεταΐστημι, μετακομίζω. 2) ἀμεταβ. σηκόνομαι ἀπό ἓν μέρος καὶ ὑπάγω ἀλλοῦ, ἀναχωρῶ, μετεύω (πεζός, ἔφιππος ἢ ἔποχος), ἔνθα κυρίως ἀναπληρωτέον, ἑαυτόν, πόδα, ἵππον, κτ. ὄθεν παρὰ Πλουτ. «Μεταίρειν, συννεύκαιρον. ναν, ταύτον ἐστὶ τῷ, Ἀπαίρειν, κάμνω πανιὰ καὶ ἀναχωρῶ· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, μεταβάλλω.

Μεταΐσσω, Μέλ. ίξω (ἄϊσσω). Ὁρμῶ, πηδῶ, τρέχω κατόπι τινός· καταδιώκω, κυνηγῶ τινά, μεταδιώκω, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ μετοχ. ἐνεστ. τῆ ἀόρ. μετοχῇ, μετ' ἄλλου ῥήματος, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Π, 398. Φ, 564. καὶ Ὀδσ. Τ, 11. ἡμεταΐσσε μάρψαι, κτεῖνε μεταΐσσων, μεταΐξας ἔπεφνον τεύξεις κ. τ. τ. 2) ἐν γενεῖ, ὁρμῶ, πηδῶ ἢ τρέχω κατόπιν, προσβάλλω, κτυπῶ ἐγχρικῶς, Πινδ. Νε'. 5, 78.

Μεταιτέω, ῶ· Μέλ. ήσω (αἰτέω, μετά). Αἰτῶ, ζητῶ τό μέρος μου ἀπό τινος, καὶ ἐντελῶς μέρος τινος, π. χ. «Μεταιτεῖν μέρος τινος», Ἀριστοφ. Σφῆκ. 972. συχνότερον δὲ συντάσσ. μετά γενκ. μόνης ἄνευ τοῦ, μέρος· π. χ. «Μεταιτεῖν τῆς βασιλείης», Ἡρόδοτ. δ'. 146. ἐπεθύμει νὰ λάβῃ τό μέρος τῆς βασιλείας· καθόλου, ζητῶ τι, μετά αἰτιατ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 150. καὶ ἀντὶ τοῦ, διακονεύειν, ζητλιαρεύειν τί, ἢ τινά, π. χ. «Τροφὴν ἐφημέρου μεταιτεῖν», Λουκιαν. Κυν. 2. «Μεταιτεῖ τινα», διακονεύει, ἐλεημοσύνην ζητεῖ καὶ παρακαλεῖ τινα», Ἀριστοφ. Ἱππ. 775. ὄθεν

Μεταίτης, καὶ, μέταιτος, ὁ. Ἐπαίτης, προσαίτης, ζητούλιας ἢ διακονιάρης. Πολύβ. «Οὕτω τε μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῦ ταφῆναι· ὁ δεύτερ. τύπος παρ' Ἰωάν. Ἀντιοχεῖ.

Μεταίτιος, ὁ, ἡ· καὶ παρὰ Τραγκ. μεταίτιος, α, ον (αἴτιος). Κοινωνός τινός πράγματος, ἢ συμμέτοχος, ἢ ἔνοχος αἰτίας τινός, Ἡρόδοτ. τινός, 2, 100. 4, 202. 7, 156. 8, 101 καὶ ἀλλαχοῦ. «Μεταίτιος βουλῆς», συμμέτοχος τῆς βουλῆς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 97. καθέλου, πταίστης, ἔνοχος, ὡς αἴτιος.

Μεταλφίτος, ὁ, ἡ, = ἀίφνης. Ὁ ἐξαπίνης, αἰφνίδιος, Ἡσύχ.

Μεταιχμέω, ταὐτόν τῷ, μοχθέω, Ἡσύχ.

Μεταίχμιος, ε, ἡ (αἰχμή, μετά). Ὁ μεταξύ δύο αἰχμῶν, ἤτοι στρατευμάτων εὑρισκόμενος. «Τό μεταίχμιον, ὁ μεταξύ δύο στρατευμάτων τόπος, τό μέσον, τό μεταξύ αὐτῶν διάστημα, Ἡρόδ. 6, 77. 112. ὡς τό μεσαίχμιον· ἐμαρτ. μέσῃ τε ἡ σύνορον, διά τό ὁποῖον, καθό ἀδιόριστον, φιλονεικοῦσι δύο μέρη, ἔθνη, Ἡρόδ. 8, 140, 2. Μεταφορ. παρὰ Λουκιαν. «Ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων», μεταξύ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν φιλοσόφων. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ γενόμενον, συμβάν, Λυκόφρ. 1435.

Μεταπαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (καθέζομαι, ἀνμλ.). Σηκόνομαι ἀφ' ἑνός μέρους καὶ κάθημαι εἰς ἄλλο· ἀλλάζω τό κάθισμά μου· ἄλλως καθέζομαι.

Μεταπαθίζω, Μ. μεταπαθιζήσω καὶ, μεταπαθῶ (καθίζω). Σηκόνω τινά ἀφ' ἑνός μέρους καὶ τόν καθίζω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω τί. 2) ἀμετβτ. = μεταπαθέζομαι.

Μεταπαθπλίζω, (μετά, κατά, ὁπλίζω). Ἀλλέως ὁπλίζω, ἁρματόνω, Πολύβ.

*Μεταπαιν̈ίζω (καινίζω). Ἀλλέως, ἐκ νέου, μορφόνω, ἀνακαινίζω.

Μεταπαλέω, ῶ. Μέλ. ήσω (καλέω, ἀνμλ.). Καλῶ τινά νὰ ἔλθῃ, νὰ ὑπάγῃ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο, καὶ ἀνακαλῶ. Μετ. μεπαλέομαι, οὖμαι, καλῶ τινά νὰ ἔλθῃ πρός ἐμέ, στέλλω καὶ κράζω τινά νὰ ἔλθῃ πρός ἐμέ, προσκαλῶ νὰ παρῤῥησιασθῇ, Εὐριπ. Ἐπιστολ.

Μεταπάρπιον, τό (καρπός). Τό μέρος τῆς χειρός, μεταξύ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ βραχίονος, τό μέρος, ἔνθα οἱ γνάθοι περιβάλλουσι, φοροῦσι τά βραχιόλια. ἴδε καρπός.

Μεταπατάχέω, Μ. χευσω (καταχέω, ἀνμλ.) Μετέπειτα χύνω ἐπάνω, κατόπιν ποτίζω, Ἱπποκρ.

Μεταπαταφύχω, Μ. ξω (καταφύχω, ἀνμλ.) Μετέπειτα καταφύχω, κρυόνω.

Μετάκειμαι, Μ. κεῖσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Εἶμαι εἰς ἄλλο μέρος βλημένος, μεταβεβλημένος, εἰς ἄλλο μέρος κεῖμαι, ἀλλέως κεῖμαι, μετατρέπομαι, «Τό ἦθος μετάκειται», Δίων. Ἀλ., τά ἤθη μετατεβλήθησαν, ἀλλοιώθησαν. παρὰ δὲ ῥήτορσιν ἐπὶ μεταφορῶν, μεταφερομένων ἀπό ἑνός εἰς ἄλλο ἀντικειμένου· π. χ. «Ἡ μεταφορά μετάκειται ἀπρεπῶς», Δημήτρ. Φαλ. 188., μετείληπται, ἐλήφθη ἀπό τινος ἀπρεποῦς, ἀγενοῦς ἀντικειμένου.

Μετακελητίζω (κελητίζω). Μεταβαίνω, καβαλικεύω, σκαβαίνω εἰς ἄλλον κέλητα, ἵππον, ἢ, εἰς ἕτερον ὄχημα, Νικητ. Χρον. α'. 10.

Μετακενόω (κενόω). Ἀδειάζω, ταὐτόν τῷ, μετεράω, Γεωπον. ζ'. ιθ'. 1.

Μετακερόννυμι, Μ. κεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Ἀλλέως πως σμίγω, ἀνακατόνω, ἢ χύνωτας ἀπό ἓν ἀγγεῖον εἰς ἄλλο σμίγω, ταὐτόν τῷ, μετεράω, καί, μεταγγίζω, Διοσκορ. α'. 62. ὄθεν

Μετάκερξις, εως, ὁ, ἡ, τό. Μετά τινος μεμιγμένος, σμιγμένος, ἀνακατωμένος· ἐξαιρτ. ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, συγκερασμένος, εὔκρατος, ἁρμ, χλιαρός, χλιός.

Μετακέρασμα, τό (μετακεράννυμι). Τό ἐκ δύο λογιῶν μίγμα. «Ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα», Πλούταρ. 13. σ. 113.

Μετακιάθω (κιάθω) ποιητ. Ἐπισκώπτω, ὑπάγω κατόπιν τινος διώκων, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, καὶ ἤτοι τάσσεται ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ Δ, 52. Σ, 532. ἢ μετ' αἰτιατ. ὡς ἐν Ἰλ. Π, 585. — 2) ὑπάγω κατόπιν διά νὰ τό φέρω πάλιν ὀπίσω, μετ' αἰτ. Ἰλ. Σ, 581. 3) ὑπάγω ἀλλοῦπου, διά νὰ ἐπισκεφθῶ, μετ' αἰτιατ. Ὀδ. Α, 22. 4) ἀντὶ τοῦ, διέρχομαι, διατρέχω, περνῶ μέσα ἀπό τι, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 714. «Πάν πεδίον μετεκίαθον», ἀντὶ τοῦ διῆλθον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, μετεκίαθον, διά τοῦ, μετήρχοντο, περιήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν· ὁ δὲ Ἀπολλών. διά τοῦ, μετ' αὐτούς ἦλθον. (υυ-υ-)

Μετακινέω, ῶ (κινέω). Μεταθέτω, ἀλλέως κινῶ, βάλλω· ἀλλάζω τόπον τινός, μεταπίζω, σηκόνω τι ἀφ' ἑνός μέρους καὶ φερω εἰς ἄλλο· μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, Ἡρόδ. 1, 51. 9, 74. Μέσ. κινοῦμαι ἀπό ἐν' εἰς ἄλλον τόπον, μέρος, Ἡρόδ. 9, 51. ὄθεν

Μετακίνημα, τό· ταὐτόν τῷ, μετακίνησις, Ἱπποκρ. κυρίως δέ τό μετακεκινημένον, μεταβεβλημένον, μεταποπισμένον.

Μετακίνησις, εως, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο κίνησις· τό μετακινεῖν, μεταφέρειν τι ἀπό τόπου εἰς τόπον, μεταβάλλειν.

*Μετακινητέος, ἁ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μετακινέω. Ἄξιος, δυνατός νὰ μετακινηθῇ.

Μετακινητός, ή, όν. Μετακινημένος, μεταβλητός· σηκωμένος ἀφ' ἑνός μέρους καὶ φερμένος εἰς ἄλλο, ἢ ὁ δυνάμενος μετακινηθῆναι, εὐμετάβλητος, εὐμετάδοτος.

Μετακιρνάω, ῶ (κιρνάω), ταὐτόν τῷ, μετακεράννυμι, ἀμφ.

Μετακλαίω, Μ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνμλ.). Μετά ταῦτα, μετέπειτα κλαίω, ταλαίζω, ὀδύρομαι Ἰλ. Λ, 764. «Πολλά μετακλαύσεσθαι», ὕστερον, ἀπολλυμένων ὄχλων, ματαμελήσεσθαι, θέλει κλαύσει πολύ.

Μετακλείω (κλείω), καί, μετακλείζω, Μ. ξω (κλείζω). Ἀλλέως καλῶ· ἀλλέως ὀνομάζω, μετονομάζω.

Μετάκλησις, εως, ἡ (μετακαλέω). Ἡ δι' ἑτέρου τινός κλῆσις· ὁπόταν σημ. δι' ἄλλου τινός καλῶ, μηνύω τινά νὰ ἔλθῃ πρός με, νὰ παῤῥησιασθῇ. ἔτι δέ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνακάλεσις. ὄθεν

*Μετάκλητος, ὁ, ἡ. Κληθείς διά μέσου ἄλλου.

Μετακλίνω (κλίνω). Μετέπειτα, ἢ ἀλλέως πως κλίνω, λυγῶ τι· ἀπομβίζω, ἢ ἀλλοῦπου κλίνω, στρέφω· Παθ. κλίνομαι εἰς ἄλλο μέρος, λαμβάνω ἄλλην μορφήν, ἔμβασιν, π. χ. «Πολέμοιο μεταικλινθέντος (Ἰλ. Δ, 509)», σπίτως στραφῇ, γυρίσῃ ἀλλέως, εἰς τό ἄλλο μέρος ὁ πόλεμος. 2) λυγίζων ἀπομακρύνω, ἢ λυγίζω ὀπίσω· καθόλου, μεταβάλλω. ὄθεν

Μετάκλισις, εως, ἡ. Ἡ μετέπειτα, ἢ ἀλλως πως, ἢ ἀλλοῦ που ἀπομβησις, κλίσις, ἢ τό ἀπομακρύνειν λυγίζοντας, ἢ λύγισμα πρός τό ὀπισθεν μέρος· μεταβολή, μετατροπή.

Μετακλύζω (κλύζω). Μετέπειτα καθαίρω, πλυνῶ τήν κοιλίαν διά κλυστηρίου, βάλλω καί ἄλλο κλυστῆρι, Ἱπποκρ.

Μετακοιμίζω (κοιμίζω). Ἀλλοῦ πον φέρω εἰς ὕπνον, ἀναπαυσιν, ἀμφ. ἀναγν. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1073. «Μετακοιμισθεὶς μέλος ἄτης», ὅπου ὁ Βαλκεναίρος «Μέγα κοιμισθέν», ἀναγνώσκεσθαι παραινεῖ.

*Μετάκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Κοινός, κοινωθείς, ἀπό τοῦ ὁποίου ἔλαβε τις μέρος. 2) ἀνεργ. κοινωνός, μετέχων, Αἰσχ. Ἱκέτ. 1040.

Μετακοινωνος, ὁ, ἡ (κοινωνός). Ὁ ἔχων ὁμοῦ μέρος, συγκοινωνός, Ἡσυχ.

*Μετακοιτίζω, Μ ίσω (κοιτίζω). Μεταστρέπω, μεταβάλλω, μετατοπίζω τήν κοίτην. Μέσ. μεταφέρω, μετατοπίζω τήν ἐμαυτοῦ κοίτην, ἤτοι τόν ῥοῦν, Στραβ. (Χρηστομαθ.) ἐπί ποταμῶν. «Οἱ ποταμοὶ πολλάκις μετακοιτιζόμενοι, τὰς παρακειμένας πόλεις κατακλύζουσιν, μετατρέποντες τὸ ἑαυτῶν ῥεῦμα.

Μετακομεδή, ἡ. Μετατόμωσις, ἢ μεταφορά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ ἕτερ τόπου εἰς ἄλλον, Χρυσόστ. εἰς Γένεσ. Ὁμιλ. ε'. 91.

Μεταχομίζω, Μ. ίσω (κομίζω). Φέρωτι ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, μετακομβικῶ, μεταφέρω. ὅδεν.

Μετακόμισις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μετακομιδή.

Μετακόνδυλος, οἱ, καὶ, τὰ μετακόνδυλα, (κόνδυλος), Πολυδ. β'. 148. Τὰ μετεξὺ τῶν κονδύλων, ἄρθρων τῶν δακτύλων μέρη.

Μετακόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Μεταχαράττω π. χ. νόμισμα, ἀλλέως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον κόπτω.

Μετακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον κοσμέω· ἀλλέως διατάττω, μεταβάλλω. ὅδεν

Μετακόσμησις, εως, ἡ. Ἡ κατ' ἄλλον τρόπον κόσμησις, διάταξις, μεταβολή, ἀλλοίωσις. »Μετακόσμησις τοῦ βίου«, Πλουταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. τοῦ, μεταμόρφωσις, μετάπλασις τοῦ παντός, μεταποίησις τοῦ κόσμου, ὁ αὐτ. εἰς Σύλλ.

Μετακόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Μεταξὺ τῶν ἀπείρων τοῦ κόσμου ὤν. »Μετακόσμια, τὰ, ὁ ἐν τῷ μεταξὺ κόσμος, ὅ ἐστι, τὸ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ διάστημα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐμπεπτωκότων«, παρ' Ἐπικουρ. »Ἐξ ἑτέρου τινὸς κόσμου ἢ μετακοσμίου«, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἡ. 9.

Μεταχρεύω (χρεύω). Ὦθῶ εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπου μετὰ τὴν ὄπισθεν τοῦ, τὴν ναῦν, πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφω τὴν ναῦν· πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφω αὐτῆς τὸ πηδάλιον, ἢ κωπηλατῶ, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πεδίζω. μεταφ. μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, Πλούταρχος, 10. σ. 411.

Μεταχτίζω (κτίζω). Ἀλλέως, ἢ ἄλλου που κτίζω, εἰς ἄλλον τόπον οἰκοδομῶ, »Εἰς ἕτερον τόπον μεταχτίζειν«, Στράβ. ιγ'. 935. μεταφ. ταὐτὸν ἐστι τῷ μεταπλάττω, καὶ μεταποιῶ.

Μεταχυβεύω (χυβεύω). Ἀλλέως κυβεύω, δίκην κύβων, ἤτοι ὅπως τύχαι, μετατρέπω. »Μεταχυβεύειν τὰς γνώμας, παρακινεῖν τινὰ ἵνα ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλέως μετατρέπειν τὰς γνώμας«, Νικήτ. Χρον. ή'. 1.

Μεταχυκλέω, ῶ (κυκλέω). Ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν κυκλικῶς ποιῶ· μετατοπίζω, μετακινέω, φέρωτι εἰς ἄλλο μέρος, Πλάτ. Ἐπινομ.

Μεταχυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κυλινδέω, κυλίω μεταφέρω, μετατοπίζω τι διὰ τῆς κυλίσεως, μετακυλίω, Ἀριστοφ.

Μεταχύμιος, ὁ, ἡ (κῦμα). Μεταξὺ τῶν κυμάτων ὤν. Παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 91. »Ἅτας μεταχύμιος, ὁ ἀποτρέπων, πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφων, ἀποδιώκων τὸ κῦμα τῆς δυστυχίας, τρόπον τινὰ πατὼν μεταξὺ τῶν κυμάτων τῆς τύχης. »Τὸ μεταχύμιον«, τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα, Ἡσύχ. σχηματ. ὡς τὸ μεταίχμιον.

Μεταχύνιον, τό· ταὐτὸν τῷ, Κυνοπόδες, Ἱπποστρ.

Μεταλαγχάνω, Μ. λήξομαι (λαγχάνω, ἀμλ.) ταὐτὸν τῷ, μεταλαμβάνω, καὶ, μετέχω. Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, συνυπαρ. μοίρκν, ἢ μέρος τινος· συνήθ. δὲ μετὰ γενκ. μόνης ἄνευ αἰτιατ. 2) ἐνεργ. δίδω μέρος τινός, ταὐτὸν τῷ, μεταδίδωμι, Λίλ. καὶ Πλουταρ. εἰς Ἀριστείδ. 6. »Δίκης οὐδενὶ ὅτι μὴ τῷ φρονεῖν τὸ θεῖον μεταλαγχάνειν, ἀντὶ τοῦ, μεταδίδωσι. Ζήτει λαγχάνω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. »Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν«, ἀντὶ τοῦ, ἁρμοστέρειν ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μεταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀμλ.). Μέρος λαμβάνω ἢ ἔχω ἀπό τινος, ἢ ἐν τινι, ἢ μοῖραν ἢ μέρος τινος, συνήθ. δὲ μετὰ γενκ. μόνης ἄνευ αἰτιατ., Ἡρόδ. 4, 64. 6, 23. ὡς τὸ, μεταλαγχάνω, καὶ μετέχω· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. μόνης, Hesiod. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 329. Ε. ὅδεν, ἀπολαύω. Μέτ. μετὰ γενκ., ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἁρπάζω, οἰκειοποιοῦμαί τι, Ἡρόδ. 4, 45. 2) μετὰ αἰτιατ. ἐκ τῆς σημασίας τῆς μετά, ἀντὶ τοῦ, ὕστερον, μετέπειτα, προυπτει ἡ σημασία τοῦ, ὕστερον ἀπ' ἄλλον τινὰ λαμβάνω, μετέπειτα λαμβάνω· ἀναδέχομαι, ἢ λαμβάνω ἀλλέως, δηλ. μεταβάλλω, ἀλλάζω, τίτινος καί, ἀντίτινος, π. χ. ἱμάτιον μεταλαβεῖν, (Ξενοφ.). ὕστερον ἱμάτιον ἐνδύεσθαι, ἀλλάξειν τὸ φόρεμα. »Ἡμέρᾳ μεταλαβεῖν«, Πλούταρχ. Λούκουλ. 41. ἄλλην ἡμέραν ἐκλέγειν, ἀλλάξειν τὴν ἡμέραν· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, μετατρέπω, Ἐναλλάσσω. »Ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον μεταλαβεῖν«, Θουκυδ. α'. 120. »Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν«, ὕστερον ἀπὸ ἄλλου τινὰ λαμβάνειν τὴν ἀρχήν, ὅ ἐστι, διαδέχεσθαι τὴν διοίκησιν. »Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν τακτικὴν τῶν ὅπλων«, ἀνέλαβον, ἐδεξάμην, Πολύβ. ς'. 25. »Τὸν λόγον, τοὺς λόγους μεταλαμβάνειν« (καὶ ἄνευ τοῦ, λόγων, ἔτι παρὰ Πολυβ.) μετὰ τὴν ὁμιλίαν τινὸς δέχεσθαι τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, ἀποκρίνεσθαι, ἀπέρχεσθαι δίδειν. 3) παρὰ Φιλοστρατ. εἰς Ἀπολλών. α'. 19. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, καταλαμβάνω, ἐννοῶ· ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ. περιγράφω, σαφηνίζω, μεταφράζω. 4) ἀμετβτ. ἔρχεταί μοι ἡ σειρὰ ἄρᾶσθαι, κατόπιν ἄλλου, ἐπέρχομαι, ἀκολουθῶ, Πολυβ. 16, 30. »Ἀμαχητῶ μεταλαβεῖν τὰ τῆς νυκτός«, εὐδὺς ἀφ' οὗ ἐπῆλθεν, ἠρχετο νύκτα.

Μεταλαμπαδεύω (λαμπάς). Ἐν τῷ μετὰ λαμπάδων ἄγωτι παραδίδω εἰς ἄλλον τὴν λαμπάδα, ἢ ὡς μίαν λαμπάδα, ὅδεν μεταφ. παῖδ. εἰμαι πάντοτε εἰς ὅλην μου τὴν λάμψιν. Ἀδικαιολογίαν τοῦ γένους καὶ οἵοντι διαμενῆτινα παισὶ παίδων μεταλαμπαδευομένην (Ἰουλιαν. Ἀλεξ. σ. 504.), καθὼς μεταδίδεται ἡ λαμπὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηφορίας.

Μεταλγέω, (ἄλγος). Συμπάσχειν, πόνον συναισθάνομαι. 2) μετέπειτα, ὀψιτέρων πόνον, μεταμέλειαν αἰσθάνομαι, ἤτοι μετανοῶ, μετάπαρεμφ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 417. »Μεταλγεῖς σοῦ δίκαιον ἔρξαντα, παραιτεῖσαι, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἀλγεῖς, πονεῖς, οὐδεμίαν συμπάθειαν πλέον ἔχεις.

Μεταλθάνω (ἀλθάνω, μετά). Ἀλλάζω βλάστησιν, ἤτοι ἐν τῷ βλαστάνειν, αὐξάνειν μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι, Ἀπολλών. Ῥοδ. γ'. 414. »Μεταλθάνοντας ὀδόντας ἀνέρασι τευχηστῆσιν, νῦξανον καὶ εἰς ὡπλισμένους ἀνθρώπους μετεμορφοῦντο.

Μεταλήγω, Μ. ξω (λήγω). Μετέπειτα, ὑστερώτερον λήγω, παύω, παραιτοῦμαι, μετὰ γενκ. χρόνου, Ἰλ. Ι, 157. 261. 299. ὕμν. Ὀμ. Δήμ. 340. κατὰ τὰ ὁποῖα ὅλα ταῦτα τὰ χωρία γράφεται ἐπκ. διὰ τὸ μέτρον διὰ δύο λλ.

Μεταληπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς μεταλήψιν πίπτων· καὶ ὁ δυνάμενος, ἄξιος μέρος λαβεῖν.

Μεταληπτός, ἡ, όν (μεταλαμβάνω). Ἐκ τοῦ τοῦ ὁποίου μετέλαβέτις· καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται τινὰς νὰ μεταλάβῃ, νὰ μεθέξῃ, δυνάμενος μεταληφθῆναι.

Μετάληψις, εως, ἡ (μεταλαμβάνω). Τὸ μεταλαμβάνειν· ἡ ἀπό τινος μέθεξις, κοινωνία. 2) ἀλλαγή, ἀναλλαγή· μεταβολή. 3) ἀκολουθία, διαδοχή. 4) σαφήνεια, περιγραφή· καὶ, ἀλληγορία, καὶ ἡ τῶν λέξεων ἑρμηνεία.

Μεταλλαγή, ἡ (μεταλλάσσω), = μεταλλαξις, ἤτοι ἀλλαξία τινος ἀντ' ἄλλου, καὶ μεταβολή, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 74. ἔξαιρ. ἡ ἀλλαχόθεν ἀπόκτησις τινὸς κτήματος, τὸ ἀλλαγμένον κτῆμα ἀντ' ἄλλου, ἢ μεταβεβλημένη κτῆσις, ἡ περιουσία, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1162.

Μεταλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις μεταλλάττει, μεταβάλλει· »Χρὸς μεταλλακτῆρα, ὅστις μεταβάλλει, ἀλλάζει τὸ χρῶμα του, Ἰων παρ' Ἀθην. σελ. 318.

Μεταλλακτος, ἡ, ον. Ὁ μεταλλαγμένος· καὶ ὁ μεταλλαγήναι δυνάμενος, μεταβλητός.

Μεταλλαξις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ μεταλλαγή.

*Μεταλλάρχης, ου, ὁ (μέταλλον ἄρχω). Ἐπιστάτης τοῦ μεταλλείου.

Μεταλλάσσω, καὶ, Ἀττκ. μεταλλάττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ἐναλλάττω, ἀλλάζω, πέρνω τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, δίδωτι καὶ λαμβάνω ἄλλο, κάμνω ἀλλαξιάν. β) μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοίως ἀλλάσσω, ἀλλοιτρόπως ποιῶ. »Θέσμια«, Ἡρόδ. 1, 59. »Πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν, ἀφίνειν τὸν ἕνα φίλον καὶ πιάνειν ἄλλον«, Ἰσοκράτ. »Ἡράκλῆς μετήλλαξε τὸν βίον«, ἄλλαξε τὴν ζωὴν, ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς μετέβη εἰς τὴν ἄλλην, ἀπέθανε. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, βίον, Bast. ep. cr. p. 116. app. p. 38. »Πάντες οἱ οἰκεῖοι μεταλλάσσουσι, ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἀποθνήσκοντες, Φλέγ. Τραλλ. οὕτω καὶ τὸ »Μεταλλάσσειν τόπον, χώραν, πόλιν«, ἀντὶ τοῦ, μεταβαίνειν, ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπου, μέρους καὶ ὑπάγειν εἰς ἄλλο.

*Μεταλλᾶτος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μεταλλητος, ῥημ. ἐπὶ τοῦ μεταλλάω. Πρέπει νὰ ἐρευνήτης, καὶ ἐρευνητός, Πύθ. 4, 291.

Μεταλλάω, ῶ· Μέλ. ήσω (μετ' ἄλλου). Ἠνρίως ἐρωτῶ, ἐξετάζω δι' ἄλλα πράγματα, πολυπραγμοσύνω, εἶμαι περίεργος, ὄβεν, ἐπιμελῶς, περιέργως ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Ὀδ. Ξ, 378. Ο, 23. α) μετὰ αἰτ. προσώπου, ἐρωτῶ τινὰ διά τι· μάθω παρ' αὐτοῦ, πολλκ. παρ' Ὅμ. β) μετὰ αἰτ. πράγματος, διά τι, ἢ καὶ προσώπου, διά τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 125. Ὀδ. Ω, 321. γ) μετὰ διττῆς αἰτ., τινά τι, ἐρωτῶ τινὰ διά τι, Ἰλ. Γ, 177. Ὀδ. Α, 231. Η, 243. Τ, 115. καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ, τί ἀμφί τινι, ἐρωτῶ νὰ μάθω τι διὰ κάνενα, Ὀδ. Ρ, 554. Ὁ Ὅμ συνεθίζει νὰ τὸ συντάσσῃ ἐκ παραλλήλου ὡς ταυτόσημον τῷ, ἔρομαι, ἀνείρομαι, διείρομαι· ἡ δὲ κυρία σημασία τῆς περιέργου καὶ πολυπράγμονος ἐρωτήσεως διατηρεῖται ῥητῶς ἐν Ἰλ. Δ, 550. πρβλ. μέταλλον. 2) παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 106. ἐξηγοῦσι τινὲς τοῦτο τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ, προσλαλῶ, προσφθέγγομαι, ἄλλοι δὲ σὺν τῷ Σχολιαστῇ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐμιλοφρονήσατο, ἐπεστρίφη αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι θέλουσι ν' ἀναγνώσωσιν ἄλλως.

Μεταλλεία, ἡ (μεταλλεύω). Ἡ ζήτησις, ἀρευσα τῶν μετάλλων ἢ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐν τῇ γῇ διὰ λάκκων, ὑπονόμων, κ. τ. τ. γινομένη, καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ἔτι καὶ ἡ ἐκ τοιᾶς ἐπιζητήσεως γινομένη ὑπόνομος, ἤτοι τὸ ὑπὸ γῆν λαγούμιον.

*Μεταλλεῖον, τό, = μεταλλεία, ἀμφ.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, = μεταλλευτής, Στράβ. δ'. σελ. 426. 2) καὶ Ἡσύχ. εἶδός τι μυρμήκων.

Μετάλλευσις, εως, ἡ· = μεταλλεία, Παλαίφατ. ί.

Μεταλλευτής, οῦ, ὁ (μεταλλεύω). Ὅστις σκάπτων ἐν τῇ γῇ, ζητεῖ μέταλλα, ἢ ἄλλα τινὰ ὀρυκτά, ἢ καὶ νερόν, Πλάτ. καὶ ὁ τὰς ὑπονόμους ὀρύττων, σκάπτων (λαγουμτζῆς, Τουρκ.) Στράβ. ιέ'. καὶ δ'. σελ. 426. Μανέθ. ά'. 259. καὶ μοῖρις μετὰ τοῦ, λίθων, ὅδεν

Μεταλλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταλλείαν.

Μεταλλευτός, ἡ, όν. Ἀνορυγμένος, ὅσπερ ἐμεταλλεύθη, ἐζητήθη ἐν τῇ γῇ, ἢ ἐκ τῆς γῆς, ὡς μέταλλον, ὀρυκτόν· καθόλου δέ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέτασαν, ἠρεύνησαν, ἐρευνημένος, ζητημένος, ἐξαιρτ. ἐπὶ μετάλλων καὶ τ. τ. ἐκ τοῦ

Μεταλλεύω, Μ. εύσω (μέταλλον). Σκάπτω, ὀρύσσω τὴν γῆν διὰ νὰ εὕρω μέταλλα, ἐρεύνω,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέτρας· ἢ σκάπτω, ὀρύσσω τὴν γῆν καὶ ποιῶ ὑπονόμους, κάμνω λαγούμια· καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἐξετάζω, ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, πολυπραγμονῶ, ὀρύσσω, ἀνατρέπτω· ὡς καὶ τὸ μεταλλάω. 2) παρὰ Πολυαιν. β'. α'. 26. «Μεταλλεύειν τινά», καταδιαιτᾶν τινὰ ἵνα ἐργάζηται εἰς τὰ μεταλλεῖα· ὡς καὶ τὸ, μεταλλίζω.

*Μεταλλήγω, Ἑπτ. ἀντὶ μεταλήγω, Ἰλ. Ι, 157. 251. 299.

Μεταλλίζω. Ἰκτατικίζω τινὰ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἵνα δουλεύῃ ἐκεῖ, ὡς τὸ, μεταλλεύω, 2.

Μεταλλικός, ἡ, όν (μέταλλον). Ἀνήκων εἰς μέταλλον, ἢ ὢν ἐκ μετάλλου.

Μεταλλίτιον, τό· ἴδε ἐν τῷ, μεγάλλιον.

Μεταλλίτης, ου, ὁ· καὶ Ἐπιλυκ. Μεταλλῖτις, ἡ. Ἐκ μετάλλου ὤν, μεταλλικὸς, ἀπὸ μετάλλων.

*Μεταλλοίωσις, ἡ. Μεταβολὴ, Σχολ. Αἰσχ. Θῆβ. 630. ἐκ τοῦ

*Μεταλλοιόω (ἀλλοιόω). Μεταλλοιόνω, μεταβάλλω, κάμνω πάντῃ διαφορετικόν, Φιλ. 2. σ. 296. Στ. Φυσ. σ. 1102.

Μέταλλον, τό. Λέξεις τινὲς, ὄρυγμα (γοῦρνα) εἰς τι ὄρος, ἢ ἄλλως ἐν τῇ γῇ, ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας, ἢ ἄμμον, ἢ νερὸν, ἢ κἄτι ἄλλο τι ὀρυκτόν· ὁ τόπος ὅπου ἀνοίγουσι, ἐν ᾧ σκάπτοντες, ἐπιζητοῦσι χρυσὸν, ἄργυρον, ἄλας, ἢ καὶ νερὸν, κ. τ. λ. ἅρπ. μεταλλεῖον, λατομία, τὸ παρὰ Τούρν. Μιχθεμ. καλούμενον, Ἡρόδοτ. Ζ. 112. «Τὸ Πάγγαιον ὄρος, ἐν τῷ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἐνι μέταλλα». πρβ. καὶ 6, 46. 47. «Χρύσεα μέταλλα, ἤτοι μεταλλεῖον χρυσοῦ· καὶ 4, 185. «Ἀλὸς μέταλλον», ἁλικαῖς. 2) παρὰ Μεταγενετ. τὸ ἐν τῷ ὀρύγματι τούτῳ εὑρεθὲν ὀρυκτὸν, οἷον λίθος, ἄμμος, χαλκὸς, χρυσῖτις γῆ, κ. τ. λ. ὅ ἐστι ἴσως γεωρυχούμενον· καὶ 3) παρὰ τοῖς πολλοῖς Μεταγενετ. τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομαζόμενον μέταλλον· (κατά τινας, ὡς τὸ μεταλλᾶν, παρὰ τό, μετὰ καὶ ἄλλα, καθὸ μεταξὺ ἄλλων ἐξεταζομένου τινὸς καὶ εὑρισκομένου, Βουτυμ. Λεξιλ. σ. 140. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ, μῶ, τὸ ζητῶ· ὁ δὲ Βρένστιος ἀπὸ τοῦ, μέτω, μετάω, τὸ μετρῶ.)

Μεταλλουργεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθαρίζονται, ἢ ἐξεργάζονται, δουλεύονται τὰ μέταλλα. ἐκ τοῦ

Μεταλλουργέω, ῶ. Καθαρίζω τὰ μέταλλα, ἢ ἐπεξεργάζομαι, δουλεύω αὐτά. ἐκ τοῦ

Μεταλλουργός, ὁ, ἡ (μέταλλον, ΕΡΓΩ). Ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, καθαρίζων, ἢ δουλεύων αὐτά, ἢ εἰς αὐτά.

Μεταλλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ἐμπορεύων μεταλλεῖον χρυσοῦ, Ἀνάλεκτ. γ'. 95. «Ἡ μεταλλόχρυσος, πλουσία ἀπὸ μέταλλα, ἢ μεταλλεῖα χρυσοῦ.

Μεταλλώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου ἔχων· καὶ ὁ μετάλλου μετέχων.

Μετάλμενος, Ἰλ. Ε, 336, ποιητ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἀντὶ, μεταλάμενος, ὁ ἐστὶν ἁρπαζόμενος, ἢ τοῦ, μεταλλάομαι.

Μεταλωφάω, ῶ· ἡ Ἰωνικ. μεταλωφέω (λωφάω). Καταπαύω· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· κοπάζω, δὲν εἶναι τι πλέον τόσον σφοδρὸν, μετὰ γενικ. πράγμ. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 1161.

Μεταμάζιος, ὁ, ἡ (μαζὸς, βυζί). Μεταξὺ τῶν μαζῶν ὤν. «Τὸ μεταμάζιον», τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν ἔξαιρ. τοῦ ἀνδρὸς διάστημα, Ἰλ. Ε, 19. καὶ Ἀνακρ. κβ'. 30.

Μεταμαίομαι (μαίομαι), Ἀποδ. Μέσ. Ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, ἰχνηλατῶ, [κατόπι τινὸς ὑπάγω, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω καὶ πιάσω τί. καταδιώκω, Πίνδαρ. Νέμ. 3, 141.

Μεταμανθάνω, Μ. μελλ. ήσομαι (μανθάνω, ἀμλ.). Ἀλλέως μανθάνω, μεταβάλλω τὴν μάθησιν· μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μανθάνω ἀφιερμένου τοῦ πρώτου. ξεμανθάνω τι, λησμονῶ, π. χ. γλῶσσαν· Ἡροδτ. 1, 57, καὶ, ξεσυνεθίζω, παρεκτῶ μίαν συνήθειαν.

Μεταμείβω, Μέλ. ψω (ἀμείβω). Μεταλλάσσω, ἀναλλάσσω, ἄλλο ἀντὶ ἄλλου δίδω. 2) μεταβάλλω, Μέσ. ἀλλάζομαι μὲ ἄλλον, πέρνω τὸν τόπον του, Πινδ. καθέλου, μεταβάλλομαι, Κόϊντ. Σμ. 9, 103. ὅθεν

Μετάμειψις, ἡ. Ἐναλλαγὴ, ἀλλαξιὰ, μεταβολὴ.

Μεταμέλει, ἀπροσώπ. ὡς καὶ τὸ μέλει. Μεταμέλειαι κυριεύει με, ἢ ἔρχεταί μοι, ἀλλέως μέλει μοι, μετανοῶ, μετὰ γενικ. προσώπου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιφέρεται πολλάκις καὶ μετοχή· π. χ. «Μεταμέλησε οἱ τὸν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαντι» (Ἡρ. 7, 54.)», μετανόησεν, ὅτι ἔδειρε τὸν Ἑλλ. πρβ. 1, 130. 4, 203. 9, 89. «Οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὔτως ἀπολογησαμένῳ», Πλάτ. Ἀπολογ. καὶ μετὰ τῆς ὀνομαστ. τοῦ πράγμ., διὰ τὸ ὁποῖον μετανοεῖ τις, Ἡρόδ. 6, 63. 9, 1. ἀπαρμφ. μεταμέλειν, Θουκυδ. 2, 61. μετοχ. οὐδετ. «μεταμέλον», συνήθ. ὡς ἀπόλυτος, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ μετανοεῖ, ἢ μετενόησε. «Τὸ μεταμεληθὲν», ἢ ἐπικολουθοῦσα, ἤτοι ἡ μετέπειτα μετάνοια, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 23. πρβ. μεταμέλομαι, ὅθεν

Μεταμέλεια, ἡ. Μετάνοια, μετανόησις, μεταβολὴ τοῦ σκοποῦ, Θουκυδ. Ἱστορ. Πανηδ. σ. 281. Κορ.

Μεταμελέσθαι, οὖμαι· καὶ, μεταμέλομαι. Μέλ. ήσομαι (μέλω, ἀμλ.). Μετανοῶ, διὰ πράγματί, τινί, ἢ, ἐπίτινι, ἢ, περίτινος, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. 6. «Μεταμέλονται ἐπὶ τῇ καταλήψει». Φίλιππ. ἐπιστ. «Μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτιόνων». β) μεταβάλλω σκοπόν, φρόνημα, ἢ πολίτευμα, ἄνευ πτωτικοῦ. γ) ἐνεργ. μετανοῶ πρᾶγμά τι, μετὰ αἰτ. «Τὸ μεταμεληθέν», = μεταμέλεια· πρβ. μεταμέλει.

Μεταμελητικός, ἡ, όν. Ὁ κλίσεις ἔχων εἰς μεταμέλειαν.

*Μεταμελητός, ἡ, όν (μεταμέλομαι). Μετανοημένος.

*Μεταμελίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μεταμέλεια, Βίος Ὁμ. 19.

*Μεταμέλομαι, Ἀποδ. Μέσ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ. = μεταμέλομαι (τὸ τελευταῖον ῥῆμα ἔστιν ἀμφ.)

Μεταμέλον, μετοχικὸν ὄνομα ἀπρόσωπον ἐκ τοῦ, μεταμέλει. Ἐν ᾧ αὐτὸς μεταμελήθη, ἢ ὑπὸ μεταμελείας ἐκυριεύθη, μεταμέλεια αὐτῷ ἐγένετο, Ἰσοκράτ. ἴδε μεταμέλει· ὡς τό, δόξαν, ἔξον, κ. τ. τ.

Μετάμελος, ὁ (μεταμέλομαι). Μετάνοια, μετανόησις, Θουκυδ. ζ'. 55. 2) ἐπιθέτ. ἀντὶ τοῦ, πλήρης μεταμελείας, πολλὰ ἀμφ. παρὰ Πλατ. Φαίδ. σ. 113 Ε. τοιλάκχιστον ὑπάρχει τό, μεταμέλον, ἀναντιῤῥήτως οὐδετ. μετοχὴ τοῦ μεταμέλει, διότι οὕτω, καὶ οὐχὶ μετάμελον, ὡς ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κεῖται, τοιοῦτον, ἐκτὸς ὅταν ἀναντίον τοῦ κενόνος (Βουτυμ. Ἑλλ. Γραμμ. ξ. 103, 10. σ. 465.) πρέπει νὰ γραφῇ προπαροξυτόνως, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄρσεν. μετοχὴ μεταμέλων, ὥστε νὰ μένῃ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς παραλήγουσης.

Μεταμέλπομαι (μέλπω), Ἀποδ. Μέσ. Σύντιν, ἢ μεταξὺ ἄλλων μέλπω, ψάλλω, ἢ χορεύω, μετὰ δοτ. Ὁμηρ. Ἴλ. Ξ, 505. «Τῇσι μεταμέλπεται».

(Μεταμέμβλομαι), ἀνύπαρκτος λέξις, ἀντὶ, μεταμέλομαι, ἴδε μέμβλομαι, μέλει.

Μεταμήθεια, ἡ (μῆθος), ἀντιθ. τῷ, Προμήθεια. Ὁπόταν τινὲς μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἢ ἀφ' οὗ γίνῃ τι, τότε μεταμελεῖται καὶ γίνεται φρόνιμος, ὅ ἐστι, τότε τὸ στοχάζεται καλῶς· ἐναντίον δὲ ταύτῃ ἐστὶ τῷ, μετάνοια, μεταμέλεια, Ἡσ.

Μεταμίγνυμι, Μ. μίξω (μίγνυμι, ἀμλ.). Ἀνακατόνω τι πουτενᾶ ἢ ἀναμεταξύ, ἀνακατόνω τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, τινί τι, Ὀδ. Χ, 221. 2) ἀλλέως μιγνύω· μεταβάλλω. ὅθεν

Μεταμίξ, Ἐπίρ. Μεμιγμένως, ἀνακατωμένως, ταύτον τῷ, Ἀναμίξ.

Μεταμίξις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς μίξεως μεταβολή.

Μεταμίσγω (μίσγω), = μεταμίγνυμι, Ὀδ. Σ, 318.

Μεταμορφόω, ῶ (μορφόω). Ἀπό τινος μορφῆς εἰς ἑτέραν μεταφέρω τι· ἀλλέως μορφόω ἄλλην ἢ ἀλλοιότικην μορφὴν δίδω εἴς τι. Μέσ. μεταμορφόομαι, οὔμαι· ἀπό τινος σώματος, μορφῆς εἰς ἕτερον ἢ ἑτέραν μεταπίπτω· ἀλλοίωσιν, ἀλλοιότικην μορφὴν λαμβάνω, ἀλλοιόζω, μεταβάλλω τὴν μορφήν μου, ἀλλοιότικος γίνομαι. ὅθεν

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀλλοίωσις, ἀλλαξις τῆς μορφῆς, ἢ ἐκ μιᾶς μορφῆς εἰς ἄλλην μεταβολή, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἑτέραν σχῆμα.

Μεταμόσχευσις, ἡ. Μεταφύτευσις. ἐκ τοῦ

Μεταμοσχεύω, (μοσχεύω). Μεταφυτεύω καὶ, ἀμπολλιάζω.

Μεταμπέχω, ἀόρ. μετήμπισχον (ἀμπέχω, ἀμλ.) Ἀλλέως ἐνδύνω, ταύτον τῷ, μεταμφιέζω, Πλάτ. Πολ. β'.

Μεταμφιάζω, (ἀμφιάζω). Ταύτον τῷ μεταμφιέννυμι, Διόδ. Σικ.

Μεταμφιέννυμι, Μέλ. έσω (ἀμφιέννυμι). Ἀλλέσσω τὸ ἔνδυμα, ἀλλέως ἐνδύνω· ἄλλα, ἀλλοιότικα φορέματα ἐνδύω. Λουκιαν. καὶ ἐν τοῦτον καθόλου, ἀλλοιῶ, μεταπλάσω, μεταβάλλω, Ἀνάλεκτ. α. 422. «Εἰς προπόσεις χείρας μετημφίασεν».

Μεταμώλιος, ὁ, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ ἄλλοις ταύτον τῷ, μεταμώνιος, μάταιος. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καθὼς ἔτι καὶ ἡ παραγωγή· 2) (ἐκ τοῦ μώλος) παρ' Ἡσύχ. = ἐμπόλεμος, μετὰ μάχης καὶ φονοπτίδος. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «Μωνίη, ἀλιγωρίαι· καὶ, μωνίον, μάταιον, ἄχρειον, ἐξ οὗ τινὲς παράγουσι καὶ τό, μεταμώνιος.

*Μεταμώνιος, ὁ, ἡ. Κυρίως μετὰ τοῦ ἀνέμου, κατὰ τὸν ἄνεμον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀχθεῖς· ἐκεῖ, ἀνεμοφόρητος· ἐν χρήσει δὲ μόνον παροιμ. Ποιητικῶς καὶ ἀεὶ τροπ. ἀντὶ τοῦ, μάταιος, ὁ ἄνευ ὠφελῆς, αὐτάρκους, ἄνευ ἐκβάσεως ἀποτελέσματος. «Μεταμώνια νήματα» (Ὀδ. Β, 98. Τ, 143.)», εἰς μάτην κατασκευασμένα καὶ μετέπειτα μὴ μεταχειρισθέντα ὑφάσματα. «Μεταμώνια βάζειν» (Ὀδ. Σ, 332. 392.)», ὁμιλεῖν εἰς τὸν ἀέρα, ὅ,τι φθάνω. «Τὰ δὲ πάντα ἔσται μεταμώνια ἔπεῖν» (Ἰλ. Δ, 363.)», εἶδε νὰ τὰ μεταβάλλουσιν εἰς ἄνεμον, ἤτοι ματαιώνουσι· ὡς σαφέστ. καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 12, 8. Πύθ. 3, 40. συνήθ. ἐν χρήσει κατὰ τὸ πληθ. τοῦ οὐδετ. (ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ μετά καὶ ἄνεμος, διὰ τὸ πρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν, διὰ ὃ καὶ προκρίνεται μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ποιηταὶς, συμφώνως ὅλοι σχεδὸν τοῖς κριταῖς χειρογράφοις, ἢ γράφῃ μεταμώνιος ἀντὶ τῆς ἑτέρας μεταμώλιος, ὅλοι ὅτι καὶ αὐτὴ ἀποχρώντως δικαιολογεῖται διὰ τὸ ταυτόσημον Ὁμηρ. ἀνεμώλιος, καὶ διὰ τὴν συχνὴν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μάλιστα, μετατροπὴν τοῦ ν εἰς λ.)

Μεταναγιγνώσκω, (ἀναγιγνώσκω, ἀμλ.) ταύτον τῷ, μεταπείθω, Σοφοκλ. Αἰ. 717.

*Μεταναίστατος (ναίστατος). Κατοικῶ παρά τινι, ἢ μετά τινος, Γραμ. Ὀμ. Δημ. 87. κατὰ τὸν Vossium.

Μεταναιστήτης, ου. ὁ (ναῖω), ταύτον τῷ, μετανάστης, Ἡσιόδ. Θ. 401.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεταναστάσιος, ὁ, ἡ. Ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον μεταφερμένος, π. χ. ὕδωρ, Νόν. ἐκ τοῦ
Μετανάστασις, εως, ἡ (μετανίστημι). Ἡ ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον μετοίκησις, ἡ ἀπὸ τινος τόπου φυγὴ εἰς ἄλλον.
*Μεταναστατέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ μετανίστημι.
Μεταναστατικός, ή, όν (μετανίστημι). Μεταναστατικὴ ἀπὸ κατοικίας εἰς ἄλλην, ὅστις ἀφυγεν ἀπό τινα τόπον καὶ ἦλθεν εἰς ἄλλον καὶ ἐκατοίκησε. Παῤ Ὀκέλλ. γ'. »Ἑλλὰς ὑπ' ἀνθρώπων γινομένη μεταναστατικὴ, ἐξ ἧς οἱ ἀνθρωποι μεταναστασι γεγοίασιν.
Μεταναστεύω. Φεύγω ἀπό ἕνα τόπον καὶ ὑπάγω ἄλλου νὰ κατοικήσω, emigrer Συνέσ. ἐπιστ. 124. παρὰ Σουίδ. Μέσως »Μεταναστεύων, φεύγε, μετοίκει· ἐκ τῶν Ψαλμ. ἑ. 2. ἐς τοῦ
Μεταναστης, ου, ὁ· καὶ 3ηλ. Μεταναάστρια, ἡ (ναίω, μετά). Ὅστις φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἢ σηκοίσται ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ ὑπάγει ἄλλου καὶ κατοικεῖ, καθὼς π. χ. ὁ ἄποικος, ἢ μέτοικος, ἀπεναντίας τοῦ αὐτοχθονος, δηλ. αὐτὸς ὁποῦ θεωρουνται ὡς εὐγενέστερος, ἐν ᾧ τοὐναντίον τὸ μέτοικος ἐνομίζετο διὰ μεχθηρίαν τρόπου καταλειποντες τὰς ἰδίας χώρας, ὅθεν, »Ἀτίμητος μεταναστης, Ἰλ. Π, 59. καὶ Ι, 648. »Ὅεμ' ἀσύφηλοι ἔρεξεν, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μεταναστην· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ἀκαταστατος, ἀόῤῥατος, ὁ τρέχων ἔνθεν κακεῖθεν, (περιπατος) φυγάς, ἐξόριστος, ξένος· οἱ ὁ καὶπερ Ἡρότ. 7, 161. καχῶνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι ἀπὸ ἄλους τοὺς Ἕλληνας αὐτοὶ μόνοι δὲν ἦσαν μετανάσται, ἀλλ' ἔσπος ἀρχαιότατοι τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτὶ ταύτης τῆς λέξεως τῇ λέξει, μετοικος, Λατ. inquilinus. Ὁ Ἄρατος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν πλανήτων, »Ἀστέρες μετανάσται, ἀπεναντίας τῶν ἀπλανῶν.
Μεταναστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν Μεταναστην· ἢ ὁ ἐκ τούτου τοῦ εἴδους ὤν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μεταναστης.
Μεταναάστρια, ἡ, 3ηλ. τοῦ μετανάστης.
Μεταναίσσομαι, χείρων τύπος, αὐτὶ τοῦ, μετανίσσομαι.
Μεταναίω, (ναίω, ἀγλ.) Μεταξὺ ἀλλανεμω, μερίζω.
Μεταναίομαι, (ναίομαι, ἀγλ.). Φεύγω καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος, ταυτόν τῷ, μεταναίσσομαι, ὅθεν, μεταναίμενος, Ἰων. αὐτὶ, μεταναόμενος.
Μεταναίω, (ἀναίω, ἀγλ.). Ἀλλάσσω τὰ ἄνω, ἢ τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν, Φιλίστρ. σ. 81. ὡς ἐσθῆς, Ἀριστ. σ. 29.
Μεταναίζω, ῳω (νίζω, ἀγλ.) Ἀλλέως χύνω, μεταχύνω, μετάπτω, μετέπτω πετίζω. ἔθεν
Μεταναιπρίς, ίδος, ἡ, συνυπακουομ. κύλιξ. καὶ μετάνιπτρον, τὸ. Ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἵνα νίπτωνται διεφθαρμένη κύλιξ, ποτος μεταδέρπιος (σπολεσπόνιον). Ἀθήν. σελ. 423. καὶ 488. καὶ Πολυδεύκ.
Μεταναίσσομαι (νίσσομαι). Μεταβαίνω πέραν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος. »Ἥλιος μετανίσσετο βουλυτόν δε (Ἰλ. Π, 779. Ὀδ. Ι, 58.)«, ἐπορεύθη, μετέβη εἰς ὁ μέρος συνειθίζουσι νὰ ξεζεύγωσι τοὺς βόας, δηλ. ἀπὸ τὸ ἑωθινὸν ἥμισυ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ ἑσπερινὸν· ἔστι δὲ περιγραφὴ τῆς ἑσπέρας.
Μετανίστημι (ἀνίστημι, μετά). Πέρνω, σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν συνήθη τόπον του καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλον νὰ κατοικήσῃ, ὡς αἰχμάλωτον, ἀποικον, κ. τ. λ. καθόλου, ἀλλοῦ που μετατοπίζω, μεταφέρω τινά. — Μετανίσταμαι, μετανέστην, καὶ μεταναστήκα, παθητ. καὶ μέσως, μεταφέρομαι εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλην στάσιν· ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ πηγαίνω καὶ κατοικῶ ἀλλοῦ που, Ἡρότ. 9, 51.
Μετανοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω, ἀγλ.) Μετέπειτα, ὑστερώτερα στοχάζομαι, νοῶ τὰ προγενόντα· μανθάνω, γνωρίζω, καταλαμβάνω ὑστερώτερα τὸ πρᾶγμα. β) καὶ διὰ τοῦτο ἀλλάζω γνώμην, στοχασμὸν, σκοπὸν, ἢ ἀπόφασιν, μεταμελοῦμαι· ὡς τὸ τῆς συνηθ. μεταβλέπω, καὶ μεταείδα, ἀόρ. ὅθεν ἡ ἐνθυμοῦμαι τὰ προγενόντα καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι, λέγων κατ' ἐμαυτόν, ὅτι κακῶς ἔπραξα, μετανοῶ, ταυτόν ἐστι τῷ, μεταγινώσκω, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. α. 3. »Ἐκ τούτου ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ αὐτὸς τῶν ἀδυνάτων αὐτὸς τῶν χαλεπῶν ἔργων εἶναι τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, αὐτὶ τοῦ, εἰμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ἔχωμεν ἄλλην γνώμην καὶ πληροφορίαν, νὰ στοχαζώμεθα δηλ. μετὰ ταῦτα, καὶ νὰ πιστεύωμεν ὅτι, κ. τ. λ. καθὼς καὶ τὸ ἐν Ε'. ε. 40. »Ὥστε Ηραξόρης μεταγινώσεται, ὡς αὐτὸς ὁ Βῦρος ἀφίστη αὐτόν, ὥστε ὁ Ηραξόρης εἶχεν ἄλλην γνώμην, ἀλλέως ἐστοχάζετο, ἔτι, κ. τ. λ. ὅθεν
*Μετανοητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ κλίνων εἰς μεταβολὴν γνώμης, ἢ εἰς μετάνοιαν.
Μετάνοια, ἡ (μετανοέω). Τὸ νὰ ἔσῃς τις τί μετέπειτα, ἔθεν β) μεταβολὴ, ἄλλοξις τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, τῆς ἀποφάσεως, ὑπέστην μάθῃ ἢ στοχασθῇ τι καλλήτερον· καὶ γ) αὐτὶ τοῦ, μεταμέλεια, ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τινὰς μετὰ τὴν πρᾶξιν τινὸς πράγματος, καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρ. ἡ σωματικὴ τιμωρία διὰ κάμμίαν ψυχικὴν ἁμαρτίαν.
Μεταντλέω, ῶ (ἀντλέω). Ἀντλῶ ἀπό τινες πηγῆς, ἢ ἀγγείου, ἢ ποταμοῦ ὕδωρ ἄλλαχοῦ, μεταγγίζω, Γεωπονικ.
Μέταξα, ἡ, καὶ μάταξα, ὅθεν τὸ ὑποκορ. μεταξίον. Τὸ ὑπὸ τῶν σκωλήκων Σήρων λεγομένων νῆμα. ἴδε μάταξα, καὶ Σήρ. ἔστι δὲ κυρίως ξένη ἡ λέξις, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις γνωστή.
*Μεταξίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μεταξα.
Μεταξύ, Ἐπίῤῥ. (μετά, μέσος). Ἀνὰ μέσον, ἀνάμεσα. Ἰλ. Α, 156. »Πολλὰ μεταξὺ οὐρεα. Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 159. β) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τεσούτῳ, Wess. Ἡροδ. 4, 155. ἐν χρήσει ἔτι ἐπιλύτως, ἢ γενικῇ ἐπὶ τόπου, ὡς παῤ Ἡροδ. 7, 85. »Μεταξὺ δένδρου καὶ δάμνου«, ἀνάμεσα εἰς τὸ δένδρον καὶ εἰς τὸν δάμνον· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου συντάσσ. ὕτοι γεν. π. χ. »Μεταξὺ λόγων«, ἀνάμεσα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἐν τῷ ὁμιλεῖν καὶ αὐτὶ τοῦ παρὰ Γάλλ. à propos. »Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων«, mais à propos, Πλατ. Φαίδρ. 230. ἢ μετὰ γεν. ἀπελλίτου, μεταξὺ λέγοντος, αὐτὶ τοῦ, μεταξὺ λόγων, ἐν ᾧ ὡμίλει, Ἰαχ. Ἀχ. Ταρ. σ. 891. ἢ πολλάκις μετὰ μετοχ. π. χ. »Μεταξὺ λέγων«, ἐν ᾧ ὡμίλει, »Μεταξὺ ὁρῶσων«, ἐν ᾧ ἔσκαπτεν, ἐν τῷ σκάπτειν, Ἡρότ. 2, 158. 4, 155. Πλατ. Λυσ. σ. 207. Α. »Μεταξὺ πορευομένους μήτε ἑσθίειν μήτε πίνειν, ἐν τῷ πορεύεσθαι, καθ' ὃν καιρὸν ἐπορεύοντο. »Τὰ μεταξύ«, τὸ ἀναμέσον δύο τινων εὑρισκόμενον διάστημα, εἴτε τοπικὸν, εἴτε χρονικὸν. Ἡσ. Ἔ. 3ῳ6. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ αὐτὶ τοῦ, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, ὡς μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Πλούταρχ. »Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσιν.
Μεταξυλογέω, ῶ (λέγω). Μεταξὺ λέγω, παρεμβάλλω ποιῶ ἐν τῷ ὁμιλεῖν· κάμνω παρεμβάσεις, δηλ. ἀποκόπτω τὸν λόγον μου μικρὸν καὶ ὁμιλῶ περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι εἰς τὸν πρῶτον μου λόγον. ὅθεν
Μεταξυλογία, ἡ. Τὸ μεταξὺ λέγειν· ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν διακοπὴ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου καὶ ὁμιλία περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καὶ πάλιν ἐπανόληψις τοῦ πρώτου· τὸ κάμμειν παρεκβάσεις, ἢ παρεκβάσεις, τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περί ἑτέρας τινὴσαι τὸν λόγον, Θέων προγυμν. Καφ. δ'. Παρὰ Μανάνδρ. παρεκβ. σελ. 122. καὶ ὁ κατὰ συμβεβηκος, λόγος, ὁμιλία μεταξὺ ἄλλων συμπίπτουσα· ἢ ἡ μεταξὺ δύο τινων ὁμιλία.
Μεταξύτης, ητος, ἡ (μεταξύ). Τὸ εἶναι μεταξύ, τὸ διάστημα μεταξὺ δύο τινων, ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου, ἀναμεσότης, Σέξτ. Ἐμπειρ. καὶ Ἰαμβλ. Πυθαγ.
Μεταξυτριγλύφιον, τό. Τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα, Ἀρχιτεκτον.
Μεταξωτός, ή, όν. Ἐκ μετοξης κατεσκευασμένος, ὑφασμένος, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.
Μεταπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω) καὶ, μεταπαιδεύω (παιδεύω). Ἀλλέως παιδεύω, ἢ παιδαγωγέω, κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ τὸ πρῶτον διδάσκω, ἀνατρέφω.
Μεταπαιμάσσομαι, (παιμάσσω). Ἐνθεν κακεῖθεν, τζὶκ τζὰκ φέρομαι, ἐπὶ ἀστραπῆς, Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1206. ὅπου ὅλλει, μεταπαιμάσσω, ἀναγαιδιάσκουσι.
Μεταπαλλόμαι, (πάλλομαι), ποιητ. Ηλήριν βάλλω, ῥίπτω λαχοὺς μετά τινες, Ἰλιαδ. Ω, 400. »Τῶν μεταπαλλέμενοι«, μετ' αὐτὸν κληρούμενες, πάλοι γὰρ εἰ κλήροι, ὁ Σχολ.
Μεταπαραδίδωμι, (παραδίδωμι). Ἀπὸ τοῦ εἰς δίδω εἰς τὸν ἄλλον, δίδω τι ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, δίδω εἰς ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον κατὰ διαδοχικὴν, ἢ κατὰ παράδοσιν, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 226.
*Μεταπαραλαμβάνω (παραλαμβάνω). Περαλαμβάνω, πέρνω τὸ παῤ ἄλλου τινος παραδεδομενον, κατὰ διαδοχικὴν παράδοσιν, αὐτὶ τοῦ, μεταπαραδίδωμι.
Μεταπαύομαι, (παύω). Ἐν τῷ μετ. παύω καὶ ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 373. Παρ' Ὀππ. μετὰ γεν. ὅθεν
Μεταπαυσωλή, ή. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ κατοπαυσις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, παῦσις, ἀνάπνευσις, Ἰλ. Τ, 201. »Ὑπότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται«, ὅπου ἄλλοι, χωρὶς ἀνάγκης, διαταμένως »Μετὰ παυσωλὴν«, ἀναγινώσκουσιν, ἀναφέροντες τὴν μετά, εἰς τὸ γένηται, ἵνα ἡ, »Παυσωλὴ πολέμου μετογένηται«.
Μεταπείθω, (πείθω). Ἀλλέως πείθω, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπὸν του καὶ τὸν καταπείθω εἰς ἄλλον· μεταβάλλω καὶ ἀλλοιῶ τινος τὸν σκοπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε »Μεταπείσασθαι, αὐτὶ, μεταπεισθῆναι.«
Μεταπειράομαι, ῶμαι (πειράω), Ἀποδ. Μέτ. μετὰ παῦ. ἀόρ. Κατ' ἄλλον τρόπον δοκιμάζω, ἄλλην πεῖραν μεταχειρίζομαι παρὰ τὴν πρώτην, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 217.
Μεταπειστος, ὁ, ἡ· ἢ καὶ, μεταπειστός (μεταπείθω). Τοῦ ὁποίου τινὰς μετέβαλε τὸν σκοπόν, ὅ ἐστι, εἷς ἕνα ἄλλον τὸν κατέπεισε, διὰ λόγου πληροφορήσεις ἄλλως καὶ ἀλλάξας τὴν γνώμην του. 2) τὸν ὁποῖον δύναται τινας νὰ μεταπείσῃ.
Μεταπειστός, ή, όν. Μεταπεπεισμένος, καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μεταπείσῃ τινάς. ὀρ. ἀνωτέρω.
*Μεταπεμπτέος, έα, έον, ῥημ. ἀπὸ τοῦ μεταπέμπω. Ὁ πρέπων νὰ φερθῇ ἢ κληθῇ νὰ ἔλθῃ, Θουκ. 6, 25.
Μεταπεμπτός, ὁ, ἡ. Μεταπεμπόμενος, τὸν ὁποῖον δι' ἑτέρου τινος ἐκάλεσε καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἔφερε τινάς, ζητηθεὶς νὰ παῤῥησιασθῇ, προσκαλεσμένος, κραγμένος, Ἡροότ. 8, 67. ἔκτου
Μεταπέμπω, (πέμπω). Μεταστέλλω, ὀπίσω, κατόπι, ἢ μετέπειτα τινὸς στέλλω καὶ, ἐξαποστέλλω, Εὐριπ. Ἑκάβ. 504. »Πέμψαντος ὠγύαι μέταν. Μέσ. μεταπέμπομαι τινα, στέλλω τινὰ πρός τινα καὶ δι' αὐτοῦ καλῶ αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρός με, ἤτοι νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἐμέ, προ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκαλῶ νὰ παρήσιασθῇ, ὅ ἐστι μετακαλοῦμαι, μετά τινα πέμπω, πρός τινα στέλλω, Ἰσαῖος. »Μετεπέμποτο τὴν ἀρχήν«, ἔστελνε πρὸς τὴν ἐξουσίαν πρβ. Ἡρόδ. 1, 41. 7γ. 108. 8, 101. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ μέσῳ καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ. καὶ ἀνάπαλιν. Παῤ. μεταπέμπομαι, διά τινος ἄλλου καλοῦμαι νὰ ὑπάγω που.

Μετάπεμψις, εως, ἡ. Τὸ μεταπέμπειν, ἡ μεταπέμπεσθαι· προσκάλεσις τινὸς δι' ἑτέρου, νὰ ἔλθῃ ἢ παρήσιασθῇ.

Μεταπεριστρέφω, ῶ (περιστρέφω). Τραβῶ ἀπό τινος τόπου εἰς ἕτερον τόπον.

Μεταπερσεύω, Ἀττκ. μεταπερτεύω (περσεύω). Μεταβάλλω, μετατίθημι τὰ λεῖρια ἐν τῇ πετρεῖᾳ, βάλλω αὐτὰ ἀλλέως, ἢ ὀπίσω, ἀλλάζω τὸν τόπον αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μετατρέπω, μεταβάλλω, Πλάτ. Μίν. καὶ Ἀριστοφάνετ. ἀ. 23.

Μεταπέτομαι, καὶ μεταπέτωμαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἀπό τινος τόπου ἀλλοῦ· πετῶ πέραν, πετῶν φεύγω.

(Μεταπεύθομαι), Ὀδυσ. Ν, 415. Ὤχετο πευσόμενος ἡμετέρου σόν κλέος«, ὑπῆγε διὰ νὰ ἐξετάσῃ διὰ τῆς εἴδησιν περὶ σοῦ· ἔνθα ἡ μετά, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἀλλ' εἶναι καθ' αὐτὸ πρόθεσις· ἴδε μετά, Γ. 2. (Ἄλλα παραδείγματα τοῦ μεταπεύθομαι οὐχ εὑρηνται).

Μεταπήγνυμι, καὶ μεταπηγνύω, Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Μπήγω, στήνω μεταφέρων εἰς ἄλλον τόπον. Μέσ. »Μεταπήγνυμαι τὴν καλιάν«, φτιάνω τὴν φωλιάν μου ἐπάνω εἰς ἄλλο δένδρον, Δίων Χρυσ.

Μεταπηδάω, ῶ (πηδάω). Ἀλλέως πηδῶ· μετέωτα πηδῶ· ἀφ' ἑνὸς μέρους πηδῶ εἰς ἄλλο. ὅθεν

Μεταπήδησις, εως, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο πήδησις· τὸ μετὰ ταῦτα, ἢ ἔπειτα πήδημα, μεταπήδημα.

Μεταπίνω. Μ. πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Μετέπειτα, κατόπι πίνω, Ἱπποκρ. ὅθεν Ῥηματ. ἐπίθ. Μεταποτέον, πρέπει νὰ πῇ τινὰς ἔπειτα. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε πίνω.)

Μεταπιπράσκω, (πιπράσκω, ἀνμλ.). Μετέπειτα, ἢ ἔπειτα πάλιν πωλῶ, μεταπωλῶ· ἀγοράζω τι ἀπό τινα καὶ τό πωλῶ εἰς ἄλλον, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1200. (υυ – –)

Μεταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ἀλλέως ἢ ἀναποδα πίπτω· ἀπό ἓν πίπτω εἰς ἄλλο, πάλιν πίπτω· ἐπάνω εἰς ἓν ἄλλο μέρος πίπτω Μεταβάλλομαι, ἀπό ἓν εἶδος εἰς ἄλλο καταντῶ. »Μεταπίπτειν τὸ εἶδος«, μεταβάλλω τὸ εἶδος μου, τὴν μορφήν μου, Ἡρόδ. 6, 61. »Μεταπίπτοντες λόγοισι«, παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. καλεῖται εἶδος συλλογισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐν γ'. 2. »Μεταπτώσεις λόγων λέγεται· ὅτι δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ, ἐξίσταμαι τοῦ γένους, ἢ πίπτω εἰς ἄλλο μέρος, παρεβάτης γίνομαι, ἢ ἀλλάζω, μεταβάλλω αἰφνιδίως τὴν γνώμην μου, ἀλλέως στοχάζομαι, Ἀππιαν. 2) = ἐκπίπτω, χάνω. π. χ. τῆς ἐλπίδος«, excidere spe. 3) »Ὀστράκου μεταπεσόντος«, ἐπειδὴ τὸ ὄστρακον ἔπεσεν ἀλλέως, παροιμία ἐπὶ ταχείας καὶ κατὰ συμβεβηκός, ὡς φαίνεται, γινομένης μεταβολῆς τῆς ἀποφάσεως· ἡ ἔκφρασις προέρχεται ἐκ τῆς παιδιᾶς ὀστρακίνδα, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 241. B. (υυ – –)

Μετάπλασις, ἡ (μεταπλάσσω). Μετασχηματίσεις, μεταμόρφωσις.

*Μεταπλασμός, ὁ, = μετάπλασις. 2) παρά Γραμματ. ἡ κλίσις πλαγίας πτώσεως ὀνόματός τινος κατά τιν' ἄλλην ἀχρηστον ὁμοιαστικήν, ὡς ἡ δοτ. δένδρεσσι (δένδροιτι) τοῦ δένδρου ἐκ τῆς ἀχρήστου ὁμοιαστ. δένδρος, εος, τό· καθόλου, παραγωγή τῶν τύπων κατά τὰς κλίσεις καὶ συζυγίας ἀπό πρωτοτύπου τινος ἄλλου ἀχρήστου.

Μεταπλάσσω, καὶ Ἀττκ. μεταπλάττω, Μέλ. άσω (πλάσσω). Μετασχηματίζω, ἀλλέως πλάττω, μεταμορφώω, μεταβάλλω.

Μεταπλέμενος, οἱ (πέλομαι). Οἱ ἀλλέως γενόμενοι, μεταπλασθέντες, μεταμορφωθέντες, ἐξαιρτ. οἱ ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεότητας μεταβληθέντες, οἱ ἀποθεωθέντες, Ἡσύχ.

Μεταπλώω, ῶ ποιητ. ἀντὶ μεταπλέω. Ἀλλάζω τὸν δρόμον μου κατὰ θάλατσαν, ἀλλέως θαλατσοπορῶ, μεταβάλλω πλοῦν, ταξείδιον, Ὀππ. Ἀλ. 3, 427.

Μεταπνέω, Μ. πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.). Πέρνω πάλιν πνοήν, ἀναπαύομαι, ἀναπνέω πάλιν, ἔργομαι πάλιν εἰς ἀναπνοήν· ἀναλαμβάνω ἀπό τι, γεν., Ὀππ. 5, 314. ὅθεν

*Μεταπνοή, ἡ. Πρᾶξις ἢ καιρός τοῦ ἀναπνέειν· ἀναπαυσις.

Μεταποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ποιέω). Ἀλλέως ποιῶ, δουλεύω τι, μεταβάλλω, ἐπιδιασκευάζω, ξαναφκιάνω· μεταβάλλω. Μέσ. μεταποιοῦμαι, οὔμαι, μετά γενικ., ὡς καὶ τό, μεταλαμβάνω, μεταλαγχάνω, καὶ μετέχω, συνοπαδεύομαι. Μέρος, ποιῶ τι ἰδικόν μου, εἰκειοποιοῦμαί τι, τό ἐξουσιάζω· καθόλου, οἰκειοποιοῦμαι (προτεντέρω), ἀντιποιοῦμαι, καὶ κέκτημαι, ἔχω, Πλάτ. Πολιτ. καὶ Ἡρόδοτ. Β'. 178.

Μεταποίησις, εως, ἡ. Ἐπιδιασκεύασις, ξαναφκιάσιμον, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ποίησις καὶ ἐξεργασία τινός (Umarbeitung, Γερμ.)· ἀνανέωσις· καλλιτέρευσις, διόρθωσις· μεταβολή.

Μεταποιητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταποιεῖ, ἀμφ. ὅθεν

Μεταποιητικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων, κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταποίησιν.

Μεταποίτιος, ὁ, ἡ. Μετέπειτα ἐκδιούμενος, τιμωρίαν, Σουίδ.

Μεταποιπνύω, (ποιπνύω), ποιητ. Εἶμαι τριγύρω, ὀπίσω τινός καὶ τον ὑπηρετῶ, αὐτ. προσωπ. Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1113. »Συνήϊξαν ἀμφίπολοι δέσποιναν ἠὲ μεταποιπνύουσαι«, ἀντὶ συνήϊξαν μετ' ἐκείνην δέσποιναν ποιπνύουσαι, συνήχθησαν καὶ ἦλθον πρὸς τὴν κυρίαν των διὰ νὰ τὴν βοηθήσωσι καὶ νὰ τὴν δουλεύσωσι, ὡς, ἀμφιπολέω.

Μεταπομπή, ἡ (μεταπέμπω). Ταὐτόν τῷ, Μετάπεμψις.

Μεταπόντιος, (πόντος). Ταὐτόν τῷ, Διαπόντιος, Ἡσύχ.

Μεταπορεύσιν, Ἐπίῤ. ταὐτόν τῷ, Μετελεύσεσθαι, Ἡσύχ. πρβ. μεταφορμάθην· ἐκ τοῦ

Μεταπορεύομαι, (πορεύομαι). Ἀποθ. μετά μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. Μετέπειτα, ὕστερον, κατόπι πορεύομαι, ὑπάγω. ὅθεν, καταδιώκω, καταστρέφω, κυνηγῶ, Πολύβ. καὶ ζητῶ ν' ἀποκτήσω τί, π. χ. ἀρχήν τινα, Διονύσ. Ἁλικ. ἰ. 58. ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, ὡς τό μετέρχομαι· ἢ ὑπάγω ἀπό ἓν εἰς ἄλλο μέρος, Πλατ. Νομ. 10. σ. 904.

Μεταποροποιέω, ῶ· καὶ μεταποροποιία, ἡ ἰδέα μετασυγκρίνω, καὶ μετασυγκρισις.

*Μεταποτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μεταπίνω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταπίῃ τις.

Μετάπρασις, ἡ (μεταπιπράσκω). Μεταπώλησις, ἡ ἀφ' ἑνός εἰς ἕτερον συχνάκις γινομένη πρᾶσις, τό πωλεῖν λιανικῶς τί, μάλιστα τροφάς, Στράβ. ἐ. σελ. 350. ὅθεν

Μεταπράτης, ου, ὁ. Ὁ πωλῶν λιανικῶς, καὶ ταὐτόν τῷ, παλιμπράτης, μεταπωλητής, Γλωσσ. τό ἑλλ. Μεταπράτρια, ἡ· (υυ – –)

Μεταπρεπής, έος, ὁ, ἡ. Διαπρέπων, διαφέρων κατά τούς ἄλλους, ταὐτόν τῷ, ἐκπρεπής. Ἰλ. Σ, 370. »Μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν«, ὅστις ἔκαμεν ἐπίδειξιν μεταξύ τῶν Θεῶν· ἐκ τοῦ

Μεταπρέπω, (πρέπω). Διαπρέπω, διαλάμπω, ὑπερβαίνω, ὑπερλάμπω, ἀπιδεικνύω ἑαυτόν, ὑπερέχω· διαφέρω, εἶμαι ἐκπρεπής, ἐξέχω τῶν ἄλλων, μετά δοτ. πληθ. π. χ. »Ἡρωέσσιν, ἱππεῦσιν, Μυρμιδόνεσσι, Τρωάσσιν, μεταμὺ τῶν ἡρώων, ἱππέων, κ. τ. λ. πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. μετά δοτ. ὅστις Ἰλ. Π, 835, Ἔγχει Τρώεσσι μεταπρέπων, εἶμαι μεταξύ τῶν Τρώων πρίγκηπας, ὁμοιαστός κατά τήν λύγχην· πρβλ. Ἡσ. 377. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρμφ. »Μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν«, ἔγχει μάρναθαι«, Ἰλ. Π, 191.

*Μεταπτάμενος, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, μεταπέτωμαι.

Μεταπτοιέω, (πτοιέω). Ἐκφοβίζω, φοβίζω τινά καὶ τόν κάμνω νά φύγῃ. 2) Ἀρβτ. ὑπό φόβου καταφεύγω ἀπό τόπου εἰς ἄλλον τόπον, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 543. κεῖται »Μεταπτοιοῦσανει αὐτέ »Μεταπτώσσουσαν«, παραιτοῦσαν τόπον τινα ἀπό φόβον καὶ φεύγειν εἰς ἄλλον, ἀμφ.

Μετάπτωσις, εως, ἡ (μεταπίπτω). Τὸ μεταπίπτειν, πίπτειν ἀλλέως, ἀναποδα· μεταβολή· ἐπανάστασις· ἐξαιρτ. ἡ μεταβολή, ἄλλαγη τοῦ τόπου. 2) Ἀλλοίωσις, ἀναταστασία, εὐμεταβλησία, Γαλην· ὅθεν

Μεταπτωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων καὶ ἰδίωμα εἰς μετάπτωσιν, μεταβαλλόμενος. 2) Μεταβλητός, ἀκατάστατος· κατά ταύτην τήν σημασίαν κεῖται παρ' Ἀετιῷ. ε. καὶ »Μετάπτωτος«, ὅπερ παρά Πλουτάρχ. σημαίνει τό, μεταβλητός, ὁ ἑαυτόν μεταβάλλων, ἀλλοιούμενος. »Μεταπτώτων ἑλόμενος αὐτόνομος«, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 22.

*Μετάπτωτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. μεταπτός, μεταπτωτικός.

Μεταπύργιον, τό (πύργος). Ταὐτόν τῷ, μεσοπύργιον, Θουκυδ. 2, 23.

Μεταπωλέω, ῶ (πωλέω). Ταὐτόν τῷ, Μεταπιπράσκω· ὅθεν

Μεταπωλητής, οῦ, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Μεταπράτης. (μετρεπάζης, Τουρκ.)

Μεταρσέω (ἀρσέω). Ἀπό τινος πηγῆς μεταφέρω τό ὕδωρ εἰς ἄλλο μέρος καὶ ποτίζω, παροχετεύω· καὶ μεταφ. »Ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τούς ἰδίους διεμόγους μετηρύσευσαν, Ἡράκλ. Ἀλληγορ. 18.

Μεταρίθμιος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ἀνήκων μεταξύ τοῦ ἀριθμοῦ ἢ τῶν ἠριθμημένων, ὅστις συναριθμεῖται, λογχριάζεται μεταξύ τῶν ἄλλων, καθόλου, μετά δοτ., »πᾶσιν ἀνατοισιν«, Ὅμ. Ὀμ. 25, 6. καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 205.

Μεταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Ἀλλέως, ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τὰ πρόσω, πρός, τὰ μέσα, ἢ πρός τὰ ὀπίσω ῥέω· κάλιν ῥέω.

*Μεταῤῥιζόω, (ῥιζόω). Ῥιζόνω ἀλλέως, ξαῤῥιζόνω, Νόνν. Διον. 32, 143.

Μεταῤῥιπίζω (ῥιπίζω) = μεταῤῥίπτω, πολλ. ἀμφ. ὁ Ἀρρίαν. Ἐπ. δ'. 19. συνάπτει τοῦτο παθητικῶς μετά τοῦ, μεταπίπτειν, ἀφ' ἑνός μέρους εἰς τό ἄλλο πίπτω, ῥιπίζω, βωλίζομαι, ὅπου ἄλλοι, Μεταῤῥυθμιζόμενος, τραφουσι.

Μεταῤῥίπτέω, (ῐ) καὶ, Μεταῤῥίπτω, Μλ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). ἀλλέως, ἢ ἀναποδα ῥίπτω, ἢ εἰς ἄλλο μέρος ῥίπτω, μεταβάλλω, Πλούταρχ. 6, σ. 30. (υ – – –)

Μεταῤῥοια, ἡ (μεταῤῥέω). Τὸ ἀπό τινος μέρους ἄλλοῦ που ῥεῦν τρέχειν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ῥοή· ὅθεν ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω ῥοή καὶ πάλιν ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ῥοή τοῦ ὕδατος, παλίῤῥοια, ἢ ἀνάῤῥοια.

Μεταῤῥυθμόω, ταὐτόν τῷ, Μεταῤῥυθμίζω, ἀμφ.

Μεταῤῥυθμίζω, (ῥυθμίζω). Ἀφ' ἑνός μ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῦ εἰς ἄλλον μεταφέρω· μετασχηματίζω, μεταβάλλω, καλλιτερεύω, διορθόω, Ἡρόδ. 5, 58· ὅθεν

Μεταρρύθμισις, ἡ. Μετασχηματισις, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ κρεῖττον, καλλιτέρευσις, διόρθωσις· μεταβολὴ τοῦ ῥυθμοῦ.

Μεταρρυθμόω, ταὐτὸν τῷ, Μεταρρυθμίζω, Ἡσύχ. ἐν Λ. Μεταρρύθμωμένα.

Μεταρρυΐσκομαι, (ῥυΐσκομαι). Ταὐτὸν τῷ Μεταῤῥέω, Νικήτ. Ἱστορ. σελ. 150.

*Μεταῤῥύσις, ἡ (μεταῤῥέω) = μεταῤῥοια.

Μεταρσία, ἡ, = μέταρσις, ἅμφ. Διόδωρ. Σικ. γ'. 51. «Μεταρσίας καὶ κινήσεως,» αὐτοῦ, Μετάρσεως· ὡς τὸ, Νεφέλη, αὐτὶ, Νεφώσσα, ἂν ὀφείλῃ τὸ ἀναγνωσθῆ «Μεταρσίας κινήσεως.»

Μεταρσιολεσχέω, ὦ. Φλυαρῶ περὶ ὑψηλῶν ὄντων, σπουδαίων πραγμάτων, πρβλ. μετεωρολεσχέω, καταφρονητικῶς, αὐτὶ τοῦ, Μετεωρολογέω· ἐκ τοῦ

Μεταρσιολέσχης, ου, ὁ (μετάρσιος, λέσχη). Ὁ περὶ ὑψηλῶν φλυαρῶν· ταὐτὸν τῷ, μετεωρολέσχης· καταφρονητικῶς μέντοι αὐτὶ τοῦ μετεωρολόγος· ὅθεν

Μεταρσιολεσχία, ἡ. Περὶ ὑψηλῶν φλυαρία, καταφρονητικῶς αὐτὶ τοῦ, μετεωρολογία, Πλούτ. ἐν Περικλ. 5.

Μεταρσιολογία, ἡ, Μεταρσιολογικὸς, ἡ, ὁν, Μεταρσιολόγος, ὁ, ἡ· καὶ, Μεταρσιολογῶ, ταὐτὸν τῷ, Μετεωρολογέω, Μετεωρολογικὸς, καὶ Μετεωρολογία· ἐκ τοῦ λέγω, καὶ μετάρσιος, Θεοφρ.

Μετάρσιος, ὁ, ἡ· καὶ Μετάρσιος, ία, ιον. (κάταρσις, μεταίρω) ὑψηλὸς, ὑψωμένος, ὁ εἰς τὸν ἀέρα, ἢ καὶ εἰς τὰ πέλαγος ὤν, ταὐτὸν τῷ, Μετέωρος, Ἡρόδ. η, 188. ἐξαιρτ. Μετάρσιον, τὸ· ὁ ἀὴρ, ὁ οὐρανὸς, τὰ φαινόμενα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς συμβαίνοντα. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Σίσυφον «Μετέωρα μεταρσίων διαφέρει, ἢ τὰ μὲν μετέωρα ἐν οὐρανῷ καὶ αἰθέρι ἐστὶν, ὡς ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐρανὸς καὶ αἰθήρ. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα, ὡς ἄνεμοι, νεφέλαι, ὄμβροι, ἀστραπαὶ, βρονταὶ, κομῆται, δοκίδες, πώγωνες, λαμπάδες, ἰρίδες, ἅλωνες, διάττοντες, ῥυμοὶ, βόμβικες, καὶ τὰ τοιαῦτα.» ὅθεν β) Κρεμάμενος εἰς τὸν ἀέρα, αἰθέριος· ταλαίπωρον· ἄστατος. γ) Τροπικ. ἀνεμώδης, κενὸς, ἄθεμις, μάταιος· καὶ δ) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος· ὅθεν

Μεταρσιόω, ὦ. Ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, Ἡρόδοτ. 8, 65.

Μέταρσις, εως, ἡ (μεταίρω). Ἡ ὕψωσις. 2) Συνών. τὸ σηκόνειν τι καὶ πέρνειν ἢ φέρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, μετατόπισις. 3) Μετάθεσις, μεταχώρησις, μετὰ τῆς εἰς· καθόλου, μεταβολή.

Μετασεύομαι, Ἐπικ. μετασσεύομαι (σεύω, ὁρμῶ). Κινοῦμαι κατόπιν τινος ἀκολουθῶν, πλησιάζω τινὸς, μετά τινος ἢ σύν τινι ὑπάγω, ὅθεν, συντροφεύω τινὰ, Ἰλιάδ. Ζ, 296. Ὑπάγω πρός τινα, ἢ σπεύδω πρὸς αὐτὸν, ἢ ὁρμῶ πρός τινα, Ἰλ. Φ, 423. μετὰ αἰτ. «Ποιμένα λαῶν (Ἰλ. Ψ, 389.)» ἔδραμε πρὸς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν· (μετὰ τὴν αὔξησιν διπλασιάζεται συνῆθ. τὸ σ ἐν ταύτῃ τῇ λέξει, ὅθεν ἐν τῇ Ἰλ. μετεσσεύοντο καὶ γ'. πρόσωπ. ἀόρ. συγκοπ. μετέσσυτο.)

Μεταστείρω, (σκαίρω). Μετακύ, παρά τινι, ἐν τινι, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ ἀπὸ ἐν μέρους εἰς ἄλλο σημεῖον· μεταπηδῶ, Ἀρκτ. Φαινόμ. 280.

Μεταστενάζω, Μελ. άσω (στενάζω). Φέρω τι εἰς ἄλλην σκευὴν, μορφὴν, ἢ ἱματισμὸν, ἀλλάσσω ἀτιμάζω, ἐνδύω, ἢ διατάττω· καθόλου, μεταβάλλω. Μέσ. Μεταστενάζομαι, ἐνδύομαι ἄλλα ἱμάτια, ἢ ἐνδύομαι ἀλλοιότικα φορέματα διὰ νὰ μὴ γνωρισθῶ· συνήθως, σημάνω, φορτόνω τὰ πράγματά μου ἀφ' ἑνὸς τόπου καὶ μεταφέρω αὐτὰ εἰς ἄλλον, ἢ μεταφέρω τι εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτεύω, μετὰ αἰτιατ. «Μεταστενασάμενος τὸν οἶκον ὅλον» (Διονύσ. Ἁλικ. δ'. 6.) ἐσηκώθη μὲ ὅλον τὸ σπήτι του καὶ ἀνεχώρησε. «Μεταστενασάμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τόνε,» Ξενοφ. Ἐφέσ. ε. 13. «Οἰκετικαῖς ἐσθῆσι μεταστενασάμενος,» Πολύαιν. ξ'. 4ῳ. ὅθεν

Μεταστενάστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μεταστενὴν· διαστενάστης· ἐξεργαστής.

Μεταστενή, ἡ. Μεταβολὴ, μετασχηματίσις, τροπὴ σκευῆς τινος εἰς ἄλλην, ἀλλοίωσις, ἢ διόρθωσις, μεταῤῥύθμισις.

*Μεταστενωράομαι, (στενωρέομαι). Ἀποθ. Μέσον. μεταβάλλω, κάμνω παντὸς ἀλλέως.

Μεταστηνόω, ὦ (στηνόω). Ἀπό τινος στηνῆς, ἢ κατοικίας ἀναχωρῶ, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλην, ἢ μεταφέρω τὰς σκηνὰς ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, μετοικίω, ἀναχωρῶ, Διόδ. Σικελ.

Μεταστοβέω, (στοβέω) = μεταδιώκω, Σουΐδ.

Μεταστράω, ὦ· Μ. άσω (στράω). Σύρω ἄλλου που· ἐμβάλλω, ξεριζόνω, ἀποσπάω τι καὶ μεταφέρω αὐτὸ ἀλλαχοῦ, μεταστρέφω, μεταγυρίζω τινὸς τὴν γνώμην, Σχολ. Οἰδ. Κολ. 808.

Μεταστρώ, μετοχ. Ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ μεθίστημι, Ἰλ. Ρ, 190. Ὀδ. Ξ, 33. καὶ μεταστάς, μετοχ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μεθίστημι· Ἰλ. Ν, 567. Ἀπιστῶ μεταστάς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἔπεσε κατόπιστου καὶ τὸν ἔφθασε.

Μέταυσαι, αἱ (μέσος, μετὰ). Ὀδ. Ι, 221. αἱ μέσαι, αἱ μεσήλικες ἡμοῦσες, ἤγουν τὰ ἄρνια ἢ πρόβατα, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννημένα μεταξὺ τῶν προγόνων (πρωίμα γεννηθέντων) καὶ τῶν ἔρτων (τῶν ὑστερινῶν), διότι τρὶς γεννῶσι τὸν χρόνον τὰ πρόβατα, ἄρα = μέσαι, οὐχὶ δὲ ὡς τὸ, ἐπίσσαι, τὰ μετέπειτα γεννημένα. Τὸν ἴδιον τρόπον ἐσχηματίσθη τὸ, περισσὸς ἐκ τοῦ, περί.

Μεταυσεύομαι, Ἐπικ. αὐτὶ Μεταυσεύομαι.

Μεταύστησις, εως, ἡ (μεθίστημι, καὶ, μεθίστημαι). Τὸ νὰ βάλλῃ τις τί ἀλλέως, τὸ νὰ μετατοπίζῃ, σηκώνῃ τις τί ἀπὸ ἓν μέρος καὶ βάλλῃ ἀλλοῦ, τὸ νὰ στέλλῃ τις τινὰ εἰς τι μέρος, τὸ νὰ ἐξορίζῃ, τὸ νὰ κάμνῃ τις τινὰ ν' ἀναχωρῇ· καὶ ἐπὶ καταστάσεων, μεταλλαγὴ, ἀλλοίωσις τῆς στάσεως· μετατροπὴ, μεταστροφὴ, ἀπομάκρυνσις, π. χ. «Μετάστασις τῶν διακόνων» ἀπομάκρυνσις, τῶν δούλων. Ἐξορία· ἀποδίωξις· πᾶσα μεταβολὴ, ἀλλαγὴ, ἐξαιρτ. ἀλλαγὴ κατοικίας, ἢ τοῦ συστήματος μιᾶς πολιτείας, καινοτομία πραγμάτων· κατ' ἐξοχὴν οὕτως ὠνομάζετο ἐν Ἀθήναις ἡ διὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου διενεργηθεῖσα 411 ἔτη πρὶν χριστοῦ, μετὰ τὴν ἐμπρόσθεν τῶν Συρακουσίων ἥττα», μεταβολὴ τῆς ἀρχαίας δημοκρατίας εἰς ἀριστοκρατίαν. 2) Οὐδέτ. ἡ ἀναχώρησις, ἀποχώρησις, φυγὴ ἀπό τινος μέρους ἐξαιρτ. ἡ ἀναχώρησις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἴδε παράοδος· καὶ ἐπὶ νόσου, ὅταν χάνηται ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος καὶ φαίνεται εἰς ἄλλο· τὸ, οἰχνεῦσαι, γίνεσθαι ἀφανές. 3) Ἀποκλίρωσις, λειποταξία. 4) Ὁ ὄκταος· ὅθεν

Μεταστατικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάστασιν.

Μεταστείχω, (στείχω). Ὑπάγω ἀλλοῦ που, ἀλλάζω τὸν τόπον. Ἀπὸ, Ρ, 2) Τρέχω, ὑπάγω κατόπι τοῦ νὰ εὕρω, φέρω, ἢ κράξω τινὰ, μετὰ αἰτιατ. Εὐρ. Ἐκ 509. «Ἤκω μεταστείχων σε, ἔρχομαι νὰ σὲ φωνάξω διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς.

Μεταστέλλομαι, (στέλλω). Ταὐτὸν τῷ, Μεταπέμπομαι· στέλλω τινὰ κατόπι τινὸς διὰ νὰ τὸν κράξῃ, ἢ νὰ τὸν φέρῃ, στέλλω νὰ λαλήσω τινὰ καὶ τὸν φέρω πρόσω, μετὰ αἰτ.

Μεταστένω, (στένω). Μετέπειτα μεταμελοῦμαι καὶ στενάζω τι, ἀκρύω, ταλανίζω, ὡς ἐν Ὀδυσ. Δ, 261. «Ἀτὴν δὲ μετάστενον» (ὁ Ἡσίοδ. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τὸ, Μεταστοιχίζω) καὶ παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 60. «Μεταστένειν πόνον· ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, ὡς παρ' Εὐρ. Μηδ. 997. «Μεταστένομαι σὸν ἄλγος,» ἐνῶ ἐκφράζει τὴν τοῦ ἄλγους μετάβασιν ἀπὸ τοῦ Ἰάσονος ἐπὶ τὴν Μήδειαν.

*Μεταστεφανόω, (στεφανόω). Στεφανόνω κατ' ἄλλον τρόπον.

Μεταστήθιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους, ἢ τοῦ ὑποκάτω τοῦ ἀντίχειρος μισοστρογγύλου μυὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς παλάμης ὢν, εὑρισκόμενος.

Μεταστοιχεί, Ἐπίῤῥ. = μεταστοιχεῖ· ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινα, εἰς μίαν μόνην γραμμὴν, ἐφεξῆς εἰς τὴν ἀράδα, Ἰλιάδ. Ψ, 358. Στὰν δὲ μεταστοιχεί.»

Μεταστοιχειόω, ὦ (στοιχεῖον). Εἰς ἄλλο στοιχεῖον, συστατικὸν μόριον μεταβάλλω, μεταμορφόνω, μεταπλάττω, μεταποιῶ ἐν ᾧ τὰ συστατικὰ μέρη σώματος τινὸς ἀναλύω καὶ ἑνόνω ἑνὸς· ὅθεν

Μεταστοιχείωσις, ἡ. Ἡ μεταμόρφωσις, μεταπλασις διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν συστατικῶν μορίων καὶ νέας ἑνώσεως αὐτῶν, ἢ εἰς ἕτερον στοιχεῖον μεταποίησις.

*Μεταστοιχί, ἐπίῤῥ. (στοῖχος). Εἰς μίαν μόνην σειρὰν, γραμμὴν = μεταστοιχεί.

Μεταστοιχίζω, ταὐτὸν τῷ, Μεταστοιχειόω, ἅμφ.

Μεταστοναχίζω, (στοναχίζω). Μετέπειτα ἀναστενάζω, ἢ παραπονοῦμαι, Ἡσ. Ἀσπ. 92.

Μεταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Σηκόνω τὸ στρατόπεδον ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τὸ φέρω εἰς ἄλλο, μεταβάλλω τὸ στρατόπεδον, φέρω τὸν στρατὸν εἰς ἄλλο στρατόπεδον. Μέσως, Μεταστρατοπεδεύομαι, ἀφ' ἑνὸς στρατοπέδου ἀναχωρῶ καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο Πλούταρχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμεταβ. ἐννοίας ἐν χρήσει καὶ τὸ ἐνεργ. μεταστρατοπεδεύω.

Μεταστρεπτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ, μεταστρέφειν· ἐκ τοῦ

Μεταστρέφω, Μελ. ψω (στρέφω). Ἀλλάσσω ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους στρέφω, ἀναποδογυρίζω· ἢ σηκόνω τι ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ που, Ἰλ. Ο, 52. «Ἥπορ ἐκ χθονὸς» Ἰλ. Κ, 107. β) μετὰ τῆς προσσημασίας τινῶν ρητικῆς ἐκδικήσεως, Ὀδ. Β, 67. πρβλ. μετέτροπος. γ) καθόλου, μεταβάλλω, μεταμορφόνω, μεταποιῶ. Μέσ. καὶ παθ. γυρίζω ἐν τῷ ἀγῶνι, ἤτοι τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρὸν, Ἰλ. Λ, 595, Ο, 591. ἢ τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν, Ἰλ. Θ. 258. Λ, 447. ἐν Ἰλ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ παθητικοῦ μόνον ὁ μετοχ. Ἀόρ. μεταστρεφθείς. 3) ἀμτβ. γυρίζω ἄλλεως, ἤτοι ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραβλέπω, Ἰλ. Ο, 203. μεταβάλλω, τὴν γνώμην μου, τὸ φρόνημά μου κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Βατρ. 538. β) ὡς τὸ, ἐπιστρέφομαι, ἤγουν φροντίζω, λόγοι ποιοῦμαι τινός, κατατάζω τί, καὶ κατ' αὐτὸ φέρομαι, πράττω, μετέχω. Εὐρ. Ἱππολ. 1238. γ) στρέφω ἐμαυτὸν πρός τι, γυρίζω καὶ βλέπω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ πρός τινα, Ὁμηρ. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. β. «Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας,» ἤγουν ὅθεν

Μεταστροφή, ἡ. Τὸ μεταστρέφειν, Ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους στροφὴ, ἀναποδογύρισμα, μεταβολή.

Μεταστρωφάω, Μλ. ήσω (στρωφάω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Μεταστρέφω.

Μεταστύλιον, τὸ (στύλος). Τὸ ἔχον πολλοὺς στύλους κατὰ σειρὰν οἰκοδόμημα, Γαλλερία, Gallerie. Δίων Κάσ. ξῆ. 25. γράφεται καὶ, μεταστηλίον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετασυγκρίνω, (συγκρίνω). Διορθόνω τὴν ἐσωτερικὴν κρᾶσιν καὶ ποιότητα τοῦ σώματος διὰ τῶν μετασυγκριτικῶν λεγομένων φαρμάκων, ἀνοίγων δι' αὐτῶν τοὺς πόρους καὶ ἐξαιρῶν δι' αὐτῶν τοὺς διεφθαρμένους χυμούς, τεχνικὸς ὅρος καὶ ἔκφρασις τῶν Μεθοδικῶν ἰατρῶν. Ὅρα Γαληνὸν Βιβλ. ἑ. περὶ ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως. καὶ βʹ. κατὰ τόπους· ὁ Καίλιος Αὐρηλ, καλεῖ ταύτην τὴν „Metasincrisin, Re-corporationem, καὶ novationem corporis“ ὁ δὲ Κέλσος βʹ. 17. Ubi summam cutem relaxari evocarique corruptum humorem et abitum corporis mutari expedit. Αὕτη ἡ διὰ τῶν πόρων ἔκχυσις τῶν χυμῶν λέγεται ἐπὶ καὶ, Μεταποροποιεῖν, καὶ, Μεταποροποιία· ὅθεν

Μετασύγκρισις, ἡ. Ἡ διόρθωσις τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ σώματος διὰ τῆς ἐκκενώσεως τῶν διεφθαρμένων χυμῶν διὰ τῶν πόρων, ἄλλως, μεταποροποιία. Ζήτ. ἐν τῷ, Μετασυγκρίνω.

Μετασυγκριτικός, Ἀντίκων εἰς μετασύγκρισιν. Θεραπεία Μετασυγκριτική, = ἡ μετασύγκρισις αὐτή. „Τὰ μετασυγκριτικά“, τὰ ἰατρικὰ διὰ τὴν μετασύγκρισιν. Ζήτ. Μετασυγκρίνω.

Μετασυμβάλλομαι, Ἀποδεκτ. Μέσ. (συμβάλλω, ἀνομλ.) συμβαίνω, συνεισφέρω, συνεργῶ εἴς τι. Ἱπποκρ.

Μετασυντίθημι, (συντίθημι). Μετατίθημι, μεταθέσει ποιῶ καὶ ἑτεροίως ἐν τῇ συνθέσει τάσσω καὶ διορίζω, συνδέτω, συντάσσω κατ' ἄλλον τρόπον, ἐκ νέου, Δημήτρ. Φαλ. 294.

Μετασυρω, (σύρω). Ἀλλοῦ που σύρω, σβαρνίζω, εἰς ἄλλον τόπον μεταφέρω τι, Εὐστάθ.

* **Μετασφαιρίζω**, (σφαιρίζω). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν (τὸ τοπὶ) ἀλλοῦπου, ξαναρρίπτω τὸ τόπι· ὅθεν

* **Μετασφαίρισμός**, ὁ. Τὸ ῥίπτειν τὴν σφαῖραν εἰς ἄλλο μέρος. Ἀντυλ. Ὀριβασ. σ. 123. Matthaei.

* **Μετάσχεσις**: εως, ἡ (μετέχω) = μέθεξις, κοινωνία, Πλάτ. Φαίδ. σ. 101. D.

Μετασχηματίζω, Μλ. ίσω (σχηματίζω). Μεταβάλλω, ἀλλάζω τὸ σχῆμα, ταὐτὸν τῷ, μεταμορφόω, καὶ μεταπλάττω· ὅθεν

Μετασχημάτισις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μεταμόρφωσις, καὶ μετάπλασις, μεταβολή.

Μετασχηματισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μεταμετασχηματισις.

Μετατάσσω, καὶ, Ἀττκ. **Μεταττάττω**, Μελ. ἀξω. (τάσσω) ἀλλέως τάσσω, βάλλω, ἀλλάζω τάξιν, ἡ διαταγὴν, μεταβάλλω, μεταμετατίθημι· ἀλλέως διατάττω. Μέσως, μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς φατρίας εἰς τὸ μέρος ἄλλης, Θουκυδ. αʹ. 95. „Μετατάξασθαι παρ' Ἀθηναίους,“ ἀντὶ τοῦ, μετελθεῖν, μετοχωρεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Μετατίθημι, Μλ. θήσω. (τίθημι). Μεταξὺ θέτω, φέρω, „κέλαδον,“ Ὀδ. Σ, 602. 2) συνηθ. ἀλλέως τίθημι, ἀλλέως ἡ ἀνάπαλιν βάλλω, σημαίνω τι ἀφ' ἑνὸς τόπου καὶ βάλλω αὐτὸ εἰς ἄλλον· ἐναλλάττω, μεταβάλλω, μετατρέπω, Ἡρότ. „Μετατιθέναι τὸν βίον“ (Διογ. Λαέρ. ἑ. 78.) ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκειν. Μέσ. „Μετατίθεμαι, μεταβουλεύομαι, μεταγιγνώσκω, ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, λέγεται δὲ καὶ, σημετατίθεμαι τὴν γνώμην,“ Ἡρότ. 7, 18. ἢ μετατίθεμαι γνώμης,“ Ἀππιαν. πολ. γʹ. 29. ὅθεν ἐλέγετο, μεταθέμενος, ὁ μεταβαίνων ἀπὸ ἑνὸς σύστημα εἰς ἄλλο φιλόσοφος (Διογν. Λ, 7, 37. 166), ἐπωνυμία Διονυσίου τοῦ ἐξ Ἡρακλείας, ὅστις μετέβη ἀπὸ τῶν Στωϊκῶν πρὸς τοὺς Κυρηναϊκούς· καθόλου δέ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ μεταβάλλω, καὶ Μεταβάλλομαι.

Μετατίκτω, Μλ. τέξω, συνηθ. τέξομαι (τίκτω, ἀνομλ.) ἔπειτα γεννῶ, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 154. „Μετὰ μὲν πλείονα τίκτειν, μετὰ ταῦτα γεννᾶ.“

Μετατρέπω, Μλ. τρέψω (τρέπω). Ἀλλέως τρέπω, ἀναπαδαγωγίζω, μεταβάλλω, ἀλλοίαν τροπὴν ποιῶ, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τρέπω. Μέσως, μετατρέπομαι, τρέπω, γυρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐξωτρ. εἰς τὰ ὀπίσω, γυρίζω καὶ κυττάζω ὀπίσω, ὡς Ἰλ. Λ, 199. μετὰ δ' ἔτράπετον. β) τροπικ. = ἀλεγίζω, λόγον ποιοῦμαι τινος, φροντίζω περί τινος, avoir égard à qlq. μετὰ γεν. Ἰλ. Λ, 160. Μ, 238. „τρὶς ἑκάστοτε,“ Ἰλ. Ι, 630. πρβλ. ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, μεταστρέφω.

Μετατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω, ἀνομλ.). Μετ' ἄλλοιωτῆ μεταξὺ τρέφω, ἀναστρέφω, μετὰ Δοτκ. Ποιητικῶς, Ἀπελλῶν. Ἀρτ. ἀ. 198.

Μετατρέχω, Μλ. δραμοῦμαι, συνηθ. δραμοῦμαι, ἀόρ. μετέδραμον (τρέχω, ἀνομλ). Φεύγω ἀπό τι μέρος καὶ τρέχω ἄλλοῦ· καὶ, λειποταχτῶ. 2) Τρέχω, κατόπι τινός ἢ εἰς νὰ τὸ πρᾶμ, „περάτεσς,“ ὑπερ' Ἀθηναίοις μετεδραμεῖν (μέσ. Μελ.) ταχὺ,“ ὡ Ἀριστοφ. Εἰρ. 251

Μετατροπάσσομαι, ταὐτὸν τῷ, Μετατρέπομαι. 6. Ἡσύχ.

Μετατροπλίζομαι, (τρέπω). Γυρίζω ἐμαυτὸν, τὴν ῥάχιν, στρέφομαι, ὀπίσω, ἐξωτρ. διὰ νὰ φύγω, Ἰλ. Τ, 190.

Μετατροπή, καὶ, **Μετατροπία**, ἡ (μετατρέπω). Γυρισμένος, μετεστραμμένος, μεταβεβλημένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 937. „Μετάτροπος δαίμονι“ ὅθεν παρ' Ἡσύχ. Θ. θρ. „ἔργα μετάτροπα,“ ἄτιτα, παλίντιτα, ἔργα τῆς ἀποίσεως τοῦ ἐμοῦ, τῆς ἐκδικήσεως, οἷ' ὧν ὁποῖων κακόν τι μετατρέπεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρωταιτίου αὐτοῦ· πρβλ. μεταστρέφω. 1, 6.

Μετατροπάω, ῶ. Μ. ήσω (τροπάω). Ποιητ. ἀντὶ, μετατρέπω, Ἀπολλ. Ῥοδ. ὡς καὶ τὸ, μεταστρωφάω, ἀντὶ τοῦ, Μεταστρέφω.

* **Μετατρωχάω**, Μ. ήσω (τρωχάω). Ποιητ. ἀντὶ, μετατρέχω.

Μετατυπόω, ῶ (τυπόω). Εἰς ἄλον τύπον φέρω· ἀλλάζω τὸν τύπον, μετασχηματίζω. 2) Ἐκ δευτέρου τυπόω, μετατυπόνω· ὅθεν

Μετατύπωσις, ἡ. Μετασχηματίσις. 2) ἡ ἐκδευτέρου τύπωσις, μετατύπωμα, ἐν τῇ συνηθ. ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ τῆς τυπογραφίας ἐκδόσεως βιβλίου τινός.

* **Μεταυγάζω**, Δωρ. πεδαυγάζω (αὐγάζω). Ἀπὸ διαστήματος κυττάζω καὶ γνωρίζω, Πίνδ. Νε. 10, 114.

Μεταυδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. (αὐδάω). Ὁμιλῶ πρός πολλούς, εἰς τὸ μέσον τινῶν· π. χ. ἀθανάτοισι, Ἀργείοισι κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὅμ., ἀεὶ μετὰ γεν. πληθ., ὁποτὲ ἡ λέξις σημαίνει τὴν μεταξὺ ὁμιλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι χρεία πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ συνηθ. εὑρηται ἐν τῷ ἐνικ. γʹ. τοῦ παρατατ., μετηύδα, μόνον ἐν Ὀδ. Μ, 153. 270. καὶ ἐν τῷ αʹ. ἐνικ., μετηύδων· πρβλ. μεθίημι, μεταφωνέω. 2) παρὰ τοῖς Μετογγλ. καὶ ἐν γένει, ὁμιλῶ τινά, ἀπευθύνομαι πρός τινα, s' adresser à. μετὰ αἰτιατ., Ἀπελλ. Ρ. 2, 54. καὶ Μόσχ. 4, 61.

Μεταύλιος, ὁ, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ, Μέσαυλος, Lob. Φρυν. σ. 195.

Μεταύριον, ἐπίρ. (μετά, αὔριον). Μεθαύριον. „Ἡ μεταύριον, συνυπακουομ. ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, ἡ τρίτη δηλαδὴ ἀπὸ τῆς σήμερον.

Μεταυτίκα, Ἐπίρ. (μετά, αὐτίκα). Εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ἐνὸς ὑστερώτερα, Ἡρόδ. 5, 113.

Μεταῦτις, Ἐπίρ. (μετά, αὖτις). Ἔπειτα, μετὰ τοῦτο, Ἡρότ. 1, 62.

Μέταυτος, ἀντί, Μετά, Πίν. Ἠρακλ. 219.

Μεταυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Μεταξὺ τοῦ αὐχένος, ἢ κατὰ τὸν αὐχένα εὑρισκόμενος, εἰμένος.

Μεταφέρω, Μ. μετοίσω (φέρω, ἀνομλ.) Ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον φέρω, εἰς ἄλλον τόπον κουβαλῶ· εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω, μετατοπίζω· ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο φέρω. 2) φέρω μίαν εἴδησιν, ὅθεν ἀναφέρω, ἀναγγέλλω, εἰδοποιῶ, διηγοῦμαι. Ἀππιαν. 3), ἐν τῇ Ῥητορ., ἐκφράζω μεταφορικῶς, μεταχειρίζομαι μεταφοράν, ἤτοι ἀποδίδω τὴν σημασίαν τινὸς λέξεως εἰς ἄλλην, ἰδὲ μεταφορά. Παῤ. τρέχω κατὰπιν. Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 5.

Μεταφημί, (φημί, ἀνομλ.), = μεταυδάω. Ὁμιλῶ πρός πολλούς εἰς τὸ μέσον, μετὰ τῆς δοτ. τῆσι, ὀηλ. δημοσίᾳς, Ὀδ. Σ, 311. Ὃ Ὅμ. ὅστις χρῆται μόνον τῷ ηʹ. ἐνικ. προσ. τοῦ παρατ. μετέφη, συντάσσει παντοτεῦ μετὰ τῆς ὁστ. τοῖς ἢ τοῖσι, ἧτις ἐν Ὀδσ. δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὁστιεὶ ἀρσενική καὶ νὰ ἐξηγηθῇ, πρὸς αὐτοὺς, ὡμίλει, ὁποῖοι ἐν Ὀδσ. ἡ ὁμιλία ἐστὶν ἀεὶ πρὸς πολλούς, ἐν δὲ Ἰλ. 2, 411. Δ, 153. Τ, 55. ἡ ὁμιλία ἐπὶ μόνον ἕνα μόνον, ἀλλ' ὅμως ἐνταῦθα τὸ, τοῖς πρέπει νὰ ἐκληφθῇ, ὡς ἔχον συνυπακουόμενον τὸ, μύθοισι ἢ ἔπεσι καὶ νὰ ἐξηγηθῇ, ὡμίλει μὲ τὸν ἀκόλουθον λόγον καὶ τοιουτοτρόπως δυνάμεθα μὲν νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ ὅλα τὰ χωρία τῆς Ὀδσ. ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσωμεν οὕτω, μάλιστα διὰ τὸ ἐν Σ, 311. δίχα δὲ πτωτικοῦ ἐν τῇ προτλαλιᾷ πρὸς ἓν πρόσωπον ἀντὶ, ἔφη, κεῖται ἐν Ἰλ. Β, 795. πρβλ. μετεῖπον.

Μεταφοιτάω, ῶ, Μ. ήσω (φοιτάω). Ἀπό τινος εἰς ἄλλον ὑπάγω, μεταβαίνω· καὶ, φεύγω ἀπὸ ἕνα καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, λειποταχτῶ, Στράβ.

Μεταφορά, ἡ (μεταφέρω). Τὸ φέρειν τι (τὸ φέρσιμον τινός) ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, περαμετακόμισις. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἐν τῇ ῥητορικῇ, τὸ φέρσιμον σημασίας τινὸς λέξεως ἐπί τινα ἄλλην λέξιν ἢ ἐπί τι ἕτερον ἀντικείμενον, καθόλου, ἔκφρασις καταχρηστική, μὴ κυρία, μεταφορική. „Μεταφορά ἐστι, ὅταν ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου ἀφ' ἑτέρου τις τὸ ὄνομα μεταφέρῃ, διὰ τὴν ἀμυδρὸν ἀνολόγων ὁμοιότητα,“ π. χ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ, 274. „Ἅμα δὲ νέφος εἵπετο ποδῶν,“ ὅπου τὸ νέφος εἰλῆφται ἀντὶ τοῦ, πύκνωμα, πλῆθος· καὶ Ρ. 755. „Τῶν δ' ὥστε φαρῶν νέφος ἔρχεται, τὸ κολοιῶν,“ ἀντὶ τοῦ, τὸ πολὺ τῶν ὁρνέων πλῆθος, ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τῶν νεφῶν.

Μεταφορέω, ῶ (φορέω). Ταὐτὸν τῷ, Μεταφέρω, Ἡρότ. 1, 64. ὅθεν

Μεταφορητός, ὁ, ἡ. Μεταφερμένος ἢ δυνατὸς νὰ μεταφερθῇ, τὸν ὁποῖον μετέφεραν, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφέρῃ τινάς, Ἀριστοτ. Φυσικ.

Μεταφορίζω, παρά τῷ Σχολ. Δυσκολ. 286. ταὐτὸν τῷ, Μεταφέρω, ἐ Μεταφράζω, ἀμφ.

Μεταφορικός, ἡ, όν (μεταφορά). Ἀντίκων εἰς μεταφοράν, καταχρηστικός, ἀπὸ τινος εἰς ἄλλο μεταφερμένος, „Μεταφορικῶς,“ Ἐπίρ. κατὰ μεταφοράν, μὲ κυρίως. 2) γυμνασμένος εἰς τὰς μεταφοράς, συνειθισμένος νὰ μεταχειρίζηται μεταφοράς, Διογ. Λ. 8, 57.

Μεταφράζομαι, Μ. σομαι (φράζομαι), ὡς Μετ. Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα στοχάζομαι, συλλογίζομαι, Ἰλ. Α, 140. κατ' ἄλλους δέ, βουλεύομαι κοινῶς μετά τινος.

Μεταφράζω, μέλ. άσω (φράζω, ἀνομλ.) Ἀπό τινος ἑρμήνευσις, ἢ ἰδιώματος μεταφέρω εἰς ἄλλην, καθὼς π. χ. ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρω εἰς τὸ πεζὸν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ μεθερμηνεύω, ἀπὸ μιᾶς γλώσσης μεταφέρω τὰς ἐκφράσεις, τὰς λέξεις εἰς ἄλλην καὶ, περιγράφω, ὅθεν

Μεταφρασις, εως, ἡ. Τὸ μεταφέρειν μίαν ἔκφρασιν εἰς ἑτέραν, μεθερμήνευσις, περιγραφή, ἀλλοίωσις τῆς ἑρμηνείας, τὴν αὐτὴν φυλάττουσα διάνοιαν· ἢ κατ' Εὐστάθ. Ἰλ. Π. στλ. 621. »Ἡ διαφηνιστικὴ τῶν λέξεων ἑρμηνεία, μετάληψις καὶ μετάφρασις καίριος λεγεται.

Μεταφραστης, οῦ, ὁ (μεταφράζω). Ὅστις μεταφράζει, μεταφέρει τὰς ποιητικὰς φράσεις εἰς τὸ πεζόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ σοῦ, Διερμηνευτής, traduttore, interprete, Ἰταλ. καὶ ὁ περιγραφεύς.

Μεταφραστικὸς, ἡ, ὁν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάφρασιν.

Μετάφρενον, τὸ (φρήν). Τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἰλ. Ε, 41. 56. καὶ Β, 265. »Διήπτρᾳ δὲ μετάφρενον, ἤτοι καὶ ὦμω πλῆξε μέσσω ἄσσον ἀκρόλου, ἢ ῥάχις, ὅλον τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνήθ. ὡς ταυτόσημον μετὰ τῶν, ὤμοι, συντασσόμενον, ἐξαίρετ. ἐν Ἰλιάδ· ἐν δὲ Ὀδσ. μόνον Θ, 328, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ῥάχιος γυναικὸς· κυρίως, τὸ κατόπισθεν τοῦ διαφράγματος (φρενῶν) ἢ τῆς νοερᾶς μέρος, ὅ ἐστι, τὸ ὑπὸ τοὺς ὠμοπλάτας μέχρι μέσου νώτου κατὰ τῶν φρενῶν ἄκρων. Ἡσυχ. νεώτερος, π. χ. κατὰ τοὺ Ῥωμ. ἐστι ὁ τόπος οὗτος περὶ τὰ μέρη τῶν νεφρῶν. Ital. le groupe, Γαλ. Μετάφρενοι δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ νώτου καὶ ὀσφύος κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόστρωσιν, ὁ Γρηγορ. Ναζ. κατ' ἄλλους δέ, »Μεταφρενα,« τὰ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς λέγονται.

Μεταφρίττω, Μ. ξω (φρίττω, ἀνμ.). Μετὰ ταῦτα, ἐπειτα φρίττω, λαμβάνω φρίκην, τρομάζω, Ἱπποκρ. Κωακ. ά.

*Μεταφυσικὸς, ἡ, ὁν, καὶ ἐπίρρ. μεταφυσικῶς. Ἀνήκων εἰς τὴν μεταφυσικὴν, μὴ φυσικὸς, Ἀριστ.

Μεταφυτεία, ἡ. Τὸ μεταφυτεύειν, μεταφύτευσις, ἢ μεταφύτευμα· ἐκ τοῦ

Μεταφυτεύω (φυτεύω). Ἐκβάλλω φυτόν τι ἀπὸ τοῦ τόπου του καὶ φυτεύω αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος, Θεόφρ.

Μεταφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ. ἐκ τῆς ἐνεργ. μετὰ τὴν σημασίας τοῦ μέσου, μετέπειτα αὐξάνω, γίνομαι, Ἱπποκρ. ἀμφ. 2) Μέσ. μεταφύομαι· ὁμοῦ μὲ τὰ τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ παραμ. μετέπειτα αὐξάνω, ἢ παράγομαι, γίνομαι· αὐξάνω κατόπιν. β) ἄλλέως φυομαι, αὐξάνω· μεταμορφοῦμαι μεταχηματίζομαι, ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι, εἰς τὴν ὁποίαν ἀμετάβ. σημασ. ἀνήκει καὶ ὁ ἀορ. μετάφυν, ἀπαρεμφ. μεταφῦναι· (τὸ ὕφιλλον τοῦ μὲν ἐνεστ. βραχύ, τοῦ δὲ μέλλ. μακρόν· πρβλ. μέντοι τὸ, φύω).

Μεταφωνέω, ῶ (φωνέω). Πρὸς πολλοὺς ἀμείβω, παρ' Ὅμ. ἀείματά δοτε. πληθ. ὡς καὶ τὸ, μεταυδάω, μετάφημι.

*Μεταχάζομαι (χάζομαι ἀνμλ.) Ἀποδ. Μέσ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀποφεύγω ἀναχωρῶν εἰς τὰ ὀπίσω, μετὰ γεν. Ἀπολλ. 3, 436.

Μεταχάλκευσις, ἡ. Ἡ ἀλλέως ἤτοι κατ' ἄλλον τρόπον χάλκευσις· καθόλου, ἐπεξεργασία, (ξαναφκιάσιμον), ἐκ τοῦ

Μεταχαλκεύω (χαλκεύω). Χάλκινα ἢ μετάλλινα ἐργαλεῖα, ὄργανα χαλκεύω, δουλεύω ἐργαζόμαι, χύνω κατ' ἄλλον τρόπον, καθόλου, ἐξεργάζομαι, ξαναφκιάνω τι.

Μεταχαράττω (χαράττω). Ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον χαράττω, κόπτω, τὰ νομίσματα.

Μεταχείμασις, ἡ (χειμάζω). Ἡ μετέπειτα χείμασις, ὁ μετὰ ταῦτα ἀκολουθῶν, ὄψιμος, ὑπὲρ καιρὸν χειμὼν, σπλ. ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, συμβαίνων, ἐπομ. ἢ μετὰ ταῦτα φουρτούνα ἢ παραχὴ τῶν ἀνέμων, Πλίνιος ἰή. 25.

*Μεταχείρησις, ἡ, = μεταχείρισις, ἀμφ. ἀναγν.

Μεταχειρίζω, (χειρίζω). Κατὰ ἐνεργητικὴν διάθεσιν τοῦτο ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τὸ, δίδω εἰς χεῖρας, μετὰ χεῖρας βάλλω, πλὴν ἀμφιβάλλεται, ἂν ἦτο ποτὲ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σημασία· τοῦ λοιπὸν ὁ Ἡρότ. 3, 142 χρῆται τῷ ἐνεργ. ὅλως ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ μέσου μεταχειρίζομαι, καὶ παρὰ Θουκυδ. ά. 13 ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. τὸ Μεταχειρίται, διὰ τοῦ, ἐναλλάξαι μεταβάλλειν. 2) συνηθ. ὡς Ἀποδ. Μέσ. Μεταχειρίζομαι, ἀεὶ μετὰ Αἰτιατ., ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, ἀντὶ τοῦ, εἰς χεῖρας λαμβάνω τι, ἀνὰ χεῖρας, ἐπὶ χεῖρας ἢ μεταξὺ τῶν χειρῶν ἔχω ἢ κρατῶ, μετέρχομαι ἀσκοῦμαί τι, ὡς π. χ. ἐργόχειρον ἢ ἐπάγγελμά τι, καταγίνομαι περί τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἐπίστατῶ εἰς τι, ἢ μεταχειρίζομαί τινά, φέρομαι πρὸς αὐτὸν οὕτως ἢ οὕτως, Γαλλ. traiter, ἢ θεραπεύω, περιποιοῦμαί τινα, φροντίζω δι' αὐτόν. »Εὖ ἢ χαλεπῶς μεταχειρίζομαί τινα,« τὸν μεταχειρίζομαι καλὰ ἢ κακά, τὸ παρὰ Γαλλοις traiter. Παρ' ἀντιφῶντι »Τὸν ἑαυτοῦ φονέα μεταχειριζόμενοι,« εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀγαλλιάζοντες ἢ δίδοντες τὰς χεῖρας τῶν φιλέως εἰς τὸν φονέα.

Μετάχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἢ ἐκ ταῖς χερσὶν εὑρισκόμενος.

Μεταχείρισμος, ὁ· καὶ Μεταχείρισις, ἡ (μεταχειρίζομαι). Τὸ ἔχειν τι εἰς χεῖρας ἢ οἱὰ χεῖρας, ἤγουν τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ ὁ τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι.

Μεταχεύω Ἐπ. καὶ, Μεταχέω, Μ. χεύσω (χέω, ἀνμ.). Μεταχύνω, χύνω ὑγρόν τι ἢ χῦμα εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλαχοῦ, ἢ ἀλλέως.

Μεταχθόνιος, ὁ, ἡ καὶ ἴα, ιον (χθών). Ὑπερώιος τῆς χθονὸς, τῆς γῆς ὢν. Ζητ. Μεταχρόνιος.

Μετάχοιρον, τὸ· καὶ, Μετάχοιρος, ὁ (χοῖρος.) Ὄψιμον, ἢ ὀψίγονον, τὸ μετὰ ταῦτα, ἤτοι ὕστερώτερα γεγεννημένον (ἐν τῇ μήτρᾳ βεβλαμμένον) χοιρίδιον Πολυδ. 1, 251 καὶ Ἀριστοτέλ. ζωϊκ. Ἱστορ. ς'. 18.

Μεταχρηματίζω (χρηματίζω). Ἀλλέως ὀνομάζω, δίδω ἄλλο ὄνομα, τίτλον εἰς τι. »Τὴν δὲ νῦν μεταχρηματίσασα,« Διοδ. Ἐκλογ. νόμ. ἀλλάξασα τὸ ὄνομα τοῦ ῥώρου.

Μεταχρόνιος, ὁ, ἡ, παρὰ δὲ Ποιηταῖς συνηθ. ἴος, ιον (χρόνος). Κυρίως μὲν = μεταχρονος, ἤτοι μετέπειτα, κατὰ τὸν ὕστερώτερον καιρὸν γινόμενος ἢ γενόμενος, ὡς καὶ χρῆται οὕτω τωόντι ὁ Τρυφιόδ. 1. ὅμως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ποιηταῖς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡσιόδου Θ, 209, σημαίνει παντοχοῦ, μεταχθόνιος, μετέωρος, μετάρσιος. Ἀλλ' ὅσον εὐκολον εἶναι νὰ γράψῃ τις, ὡς ἔκαμεν ὁ Βρούγκιος, παντοχοῦ αὐτ' αὐτοῦ μεταχθόνιος, τόσον ἐναντίαν τῇ ὀρθῇ χρίσεως εἶναι οὗτος ὁ τρόπος, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἀποδέχονται ῥητῶς ἐκείνην τὴν χρῆσιν τοῦ, μεταχρόνιος Wolf Ἡσ. Θ. 269. Ἴσως δὲ ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὴν κατὰ τὰς διαλέκτους διαφορὰν τῆς προφορᾶς, ἡ εἰς ἄλλην παραγωγὴν, τυχὸν παρὰ τὸ, Κρόνος, ὡστ' νὰ λέγῃ, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ὤν.

Μετάχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ μετὰ χρόνον, μετὰ καιρὸν, μετέπειτα, ὕστερώτερον γενόμενος, συμβὰς, ἢ ὤν· ἀργος, ἀλλιῶν.

Μεταχρώννυμι, Μέλ. ώσω (χρώννυμι, ἀνμλ) Ἄλλο χρῶμα, ἄλλην βαφὴν, ἄλλο σχῆμα καὶ μορφὴν δίδω· μεταχρωματίζω, ἀλλέως βάπτω.

*Μεταχρωστέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ μεταχρώννυμι. Πρέπει νὰ μεταχρωματίσῃ τις, μεταβάψῃ.

Μεταχωρέω, ῶ (χωρέω). Ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπό τινος τόπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, μεταβαίνω ψαίω ἕως εἰς διωρισμένον τι μέρος ἢ ὅρον· ἀναχωρῶ· παλινδρομῶ· ὄθεν

Μεταχώρησις, εως, ἡ, Ἀναχώρησις, φυγὴ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, μετάβασις, ἀλλαγὴ τόπου.

Μεταψαίρω, (ψαίρω). Σπρώχνω τί ἀπ' ἀγκάλι παρέκει, ταὐτὸν τῷ, μετακινῶ, Εὐριπ. Φοιν. 1400. Ζήτ. Ψαίρω.

Μεταψαλάσσω (ψαλάσσω), ταὐτὸν τῷ, μετατίθημι. Παραμερῶ τί.

Μεταψηφίζομαι (ψηφίζομαι), Μέσ. Μεταφέρω τι ἐπί τινα ἄλλον διὰ ψήφων καὶ ἀποψάσεως, Ἀππιαν. ὄθεν

Μεταψήφισις, ἡ. Ἡ διὰ ψήφων καὶ ἀποψάσεως μεταφορὰ ἐπί τινα ἄλλον ἐπισταξίας τινός, ἢ ἀξίας π. τ. τ.

Μετάψυξις, ἡ. (ψύχω). Ἀναψυγμός, ἀναψυξις, ἀνάπαυσις, ταὐτὸν τῷ μεταπνοή, Ἡσυχ.

Μεταψύχωσις, ἡ, = μετεμψύχωσις, ἀμφ.

*Μετέρωσι Ἐπ. γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἀντίμετεισι, Ἰλ. Π. 217.

Μετεγγράφω Μ. φω (γράφω). Τὸ ἐγγεγραμμένον, περασμένον εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν καταλόγον ἀλλέως γράφω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1370 ὅπου πρότερον, Μεταγράφω, ἐκεῖτο.

Μετεγγυάομαι, Ἀττ. ἐντὶ, μεσεγγυάομαι, Ἀντιφ.

Μετέγγυος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, μεσέγγυος, Μοῖρις.

Μετεγκεντρίζω, (ἐγκεντρίζω) Ἀλλέως, ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο κεντρίζω, μεταφυλλιάζω, Φύτ. ἐπιστολ. 2. καὶ Γεωπον.

Μετεγχέω, Μ. χεύσω (ἐγχέω, ἀνμλ.). ταὐτὸν τῷ, Μεταγχίζω,

Μετέειπον, Μετεείπε, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ μετείπον, μετεῖπε, Ὅμ. ὡς μετείπον.

Μετέησι, Ἰωνικ. ἀντὶ, Μετέῃ, καὶ Ἀττικ. Μετῇ· γ'. ἑνικ. ἐνεστ. ὑποτ., Ἰλ. Γ, 109.

Μέτειμι (μετὰ, εἰμί) Μεταξύ, ἢ μετὰ πολλῶν εἶμαι, σύνειμι, ἔχω μὲ αὐτοὺς συναναστροφὴν ἐπιμειξίαν, μὲ αὐτοὺς εἶμαι, ὑπάρχω ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ μαζὶ, μετὰ σοῦ. πληθ. »Ἀθανάτοισι, ζωοῖσι, φθιμένοισι μετείναι« κ. τ. τ. Ὅμ. πρβ. Ἡρότ. 1, 171. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλ. Β, 386. »Οὐ γὰρ πανσωλὴ γεμετέσσεται,« ἢ δὲν θέλει μετολαβήσει ὅλη τῆς ἡμέρας καμμία ἀνάπαυσις, διακοπή. 2) »Μέτεστί μοί τινος,« ἔχω μέρος, μετέχω ἀπό τινος, κοινωνῶ, ἔχω δίκαιον εἴς τι. »Μετὴν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς,« αὐτοὶ δὲν εἶχον μήτε μέρος μήτε δίκαιον εἰς κἀμμίαν πρᾶγμα τῆς διοικήσεως, Ἀριστοτέλ. Πολ. β'. καὶ Ἡρόδ. 5, 94. Πληρέστερον λέγει ὁ Ἰσοκράτ. »Ἀρετὴν οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι,« πρβ. Πλατ. Παρμ. σ. 163. Γ. 3) μέτεστί μοι, μετὰ ἀπαρεμφ. ἐπιφερομένου, ἔχω αἴτιαν ἢ δίκαιον, εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ· ... π. χ. »Ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖς -- κτανεῖν,« Σοφοκλ. Ἡλ. 536, αὐτοὶ δὲν εἶχον κανένα δίκαιον νὰ ...

Μέτεσμι, (μετὰ, εἰμι ὄθεν, μετιέναι, μετεών, καὶ, μετείσομαι, μετεισάμενος. Ἰλ. Ν, 90. Γ, 285. ὑπάγω, πορεύομαι· βαδίζω μεταξὺ πολλῶν· 2) Κατόπι τινὸς ὑπάγω, ἀκολουθῶ, Ἰλ. Ζ, 341. ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. μετὰ αἰτιατ. α) ὑπάγω κατόπιν τινος διὰ νὰ τὸ φέρω, πασχίζω νὰ τὸ ἀποκτήσω, ἀγωνίζομαι πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, ἢ ζητῶ τι. ἐπιθυμῶ, μετὰ αἰτιατ. Valk. Ἡρότ. 3, 19. πρβ. 3, 15. 28. 9, 33. Βεργλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 605. β) ἐπιδιώκω τινά, τὸν κυνηγῶ· ἢ παιδεύω, τιμωρῶ ἐκδικοῦμαι, αἰτ. προσ. 3) ὑπάγω εἴς τι, π. χ. »πόλεμόν δε,« Ἰλ. Ν, 298. παρὰ Μεταγνστ. καὶ μετὰ αἰτ. αἰτί τοῦ, τιμῶ τινα μὲ τι, ὡς παρὰ Λατ. prosequi, π. χ. »τινὰ δισσαῖς (Ἡρότ. 7, 178.)« προσφέρω τινὶ δυσίαις. 4) μεταβαίνω περιῶ αἰτικρύ, Ἰων. γ'. πληθ. πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραι. μετῆσαν· καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 605. (ὃ ἐνεστ. ἔστι συνηθ. καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἀντὶ μέλ.) Παρβλ. μετέρχομαι.

*Μετεῖπον, ἐπικ. μετεσιπον (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ μεταφημι (πρὸς πολλοὺς ὁμιλῶ), μετὰ τῆς αἰτ. πληθ. πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὰς συντάξεις, «Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, καὶ, τοῖσι δὲ καὶ μετεειπεν, παρβ. Ἡσ. Θ, 648. ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ὑπολαβών, ἢ ἐν τῷ μεταξύ, μετὰ τοῦτο ὁμιλῶ· συνηθ. μετὰ τοῦ, οἷσι, Ἰλ. Η, 94. Θ, 30. 1, 31. Ὀδσ. Η, 155. Τ, 321. Ὁ Ὅμρ. χρῆται πανταχοῦ τὸ γ'. ἐνικ. ἐπικ. μετέειπε, καὶ μόνον ἅπαξ τὸ ἀ. πρόσ. ἐνικ. μετεειπον, Ὀδσ. Τ, 140.

Μετεές, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, μεθεές, παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθῆμι.

*Μετεσσάμενος, ἐπικ. παρατ. ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ μέτειμι (εἰμι), Ἰλ. Ν, 90. Ρ, 288.

*Μετεισβαίνω (εἰσβαίνω, ἀνμλ.). Ἀπό ἑν εἰς ἄλλο ἐμβαίνω, ἐπέκω τινός ἀναβαίνων καταβαίνω μέσα, Ἡλιοδ. 5, 27.

Μετεισδύνω (εἰσδύνω, ἀνμλ.). Ἀπό τινος εἰς ἄλλο ὑπάγω, ἔρπω, χωρῶ, τρυπῶ (ἐμβαίνω) μεταβαίνω.

Μετείω, ἐπικ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι, ἀντὶ, μετῶ, Ἰων. μετέω, Ἰλ. Ψ. 47.

Μετεκβαίνω (ἐκβαίνω, ἀνμλ.). Ἐκβαίνω ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο, «Ἐκ τινος εἰς τιν, Ἡρόδ. 7, 41. 100.

Μετεκβιβάζω (ἐκβιβάζω). Ἐκβάλλω τι ἀπό τινος τόπου καὶ φέρω αὐτὸ εἰς ἄλλον, Θευκιδ. 6, 74. ὡς τόσον ἀμφιβάλλει ὁ Poppo T. ά. 2. σ. 244.

*Μετεκβολή, ἡ, = μεταβολή.

Μετεκδέχομαι (ἐκδέχομαι), ἀποδ. μέσ. Ἀναλαμβάνω, δέχομαι ἐκ τῶν χειρῶν ἄλλου, Διονσ. Περιηγ.

Μετεκδίδωμι (ἐκδίδωμι). Πάλιν, μετὰ ταῦτα, ἢ ἄλλως ἐκδίδωμι, δανείζω, περνῶ ἀπό χειρὸς εἰς χέρι, Πλουτρχ. σύγκρ. Λυκουργ. 4.

Μετέκδυμα, τό. Φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐκδύονται τις ὕστερον ἀπό ἄλλο, ἐν καιρῷ ἀναγκης φυλαττόμενον· καὶ πληθ. φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐκδύνει τις ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἤτοι ἀλλάζει, ἐκ τοῦ

Μετεκδύομαι (ἐκδύω, ἀνμλ.). Ἐκδύομαι, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου· ἀλλάζω αὐτά· καὶ ἐντεῦθεν τό· «Μετεκδύματα τύρουνι, παρὰ Στοβ. λόγ. 32. ἐνδύματα, φορέματα, τὰ ὁποῖα ἔνεκεν ὑπερηφανείας φορεῖ τινάς ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ συναλλάττει αὐτά, καθὼς π.χ. ἐκεῖνοι, οἵτινες τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς τὴν ἡμέραν ἀλλάζουν τὰ φορέματα αὐτῶν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἄνω.)

Μετεκπνέω, μέλ. πνεύσω (ἐκπνέω, ἀνμλ.). Μεταξὺ ἐκπνέω, ξεψυχῶ. «Μετεκπνεύσῃ ῥοιζηδόν, Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 164. ἀντὶ, μετὰ ῥοιζηδὸν ἐκπνεύσῃ, μεταξὺ τῶν κυμάτων.

Μετεκφέρω (ἐκφέρω, ἀνμλ.). Εἰς ἄλλο μέρος ἀνέρω· καὶ οὕτως ἀναγιγνώσκετο ἄλλοτε ἐν Ἰλ. Ψ. 377. «Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἵπποι, ἀλλὰ γραπτέον, σὺν Οὐλφίῳ, διίστεμενος, τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον κτ. ἔνθα σημαίνει, μετὰ τὰς (δηλαδὴ τοῦ Ἀδμήτου ἵππους) ἐξέφερον ἄκυτους, ἤτοι προέτρεχον τῶν λοιπῶν.

Μετελέγχω, μέλ. ξω (ἐλέγχω). Μεταπείθω, δι' ἀποδείξεων, πληροφορῶ τινα καὶ μεταγέρω αὐτοῦ τὴν γνώμην ἐπ' ἄλλο τι, Ἰαμβλ. Πυθαγρ. 218. «Τὸν Φάλαριν μετελέγχων ἐνουθέτουν.

*Μετελεύσομαι, μέλ. τοῦ μετέρχομαι, Ἰλ.

Μετελευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μετέρχομαι. Πρέπει νὰ ἐδικηθῇ τις ἢ τιμωρηθῇ.

Μεταμβαίνω (ἐμβαίνω, ἀνμλ.). Ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἄλλου που ἐμβαίνω, Πλούταρχ. Φιλόστρατ. σ. 544.

Μεταμβιβάζω (ἐμβιβάζω). Ἐμβάζω, φορτώνω ἀπό ἓν εἰς ἄλλο πλοῖον, ἐμβαρκαρίζω ἀντὶ ἄλλου τινος, «Μετ. ἐρέτας», Πολύαιν. δ. 41. φέρω, ἐμβάζω, βάλλω ἄλλους κωπηλάτας εἰς τὸν τόπον τῶν προτητερινῶν. (πιθαν. ἀναγν. παρὰ Θουκδ. 8, 74.)

Μετέμμεναι, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι, ἀντὶ, μετεῖναι, Ἰλ. Σ, 91.

Μετέμψυτος, ὁ, ἡ (ἐμφύω). Μεταφυτευμένος, ἀλλέως φυτευμένος, ἢ ἐγκεντριστμένος· ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο μετακομισμένος καὶ φυτευμένος, Ἀνθολ.

Μετεμψυχόω, ὦ (ἐμψυχόω). Ἀπό τινος σώματος εἰς ἄλλο μεταφέρω τὴν ψυχήν. ὅθεν

Μετεμψύχωσις, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑνὸς σώματος εἰς ἄλλο ἐρχομὸς ἢ ἡ μετοίκησις τῆς ψυχῆς, παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς.

Μετένδεσις, ἡ (μετενδέω). Ἡ ἀφ ἑνὸς εἰς ἕτερον μέρος δέσις, μετάδεσις.

Μετενδεσμέω, (ἐνδεσμέω), καὶ, μετενδέω, ήσω (ἐνδέω, ἀνμλ.). Μεταδένω, ἀπό τινος μέρους λύω καὶ δένω εἰς ἕτερον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον.

Μετενδύω (ἐνδύω, ἀνμλ.). Ἐκβάλλω ἕνα φόρεμα καὶ ἐνδύω ἕτερον, ἀλλάζω φορέματα. Μέσ. μετενδύομαι, ἀλλάζω τὰ φορέματά μου, ἄλλα φορέματα ἐνδύομαι, «Μετενδύομαι τὸν κάνδυν», Λουκιαν. καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἀνήκει καὶ ὁ ἀ. ἀόρ. μετενέδυν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἄνω.)

Μετενέγκω, ἄχρ. ταὐτόν τῷ, μεταφέρω· ὅθεν ὁ Ἀττικ. παρακ. μετενήνοχα.

Μετενέπω (ἐνέπω), ὡς μεταφημι. Πρὸς πολλοὺς ὁμιλῶ, λέγω, μετὰ δοτ. πληθ. Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1168.

Μετενσωματόω, ῶ, ὡς καὶ τό, μετεμψυχόω (ἐνσωματόω). Ἀπό τινος σώματος εἰς ἕτερον μεταφέρω, μεταβάλλω. ὅθεν

Μετενσωμάτωσις, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνὸς σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή, Πλάτ. Νόμ. ι.

Μετεντίθημι (ἐντίθημι). Ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον ἐντίθημι, θέτω, ἐμβάλλω, ἢ φέρω μέσα, Δημοσθ.

Μετεξαιρέομαι (ἐξαιρέω, ἀνμλ.), ὡς μέσ. Ἀπό τινος μέρους ἐκβάλλω καὶ βάλλω, ἢ φέρω εἰς ἄλλο, Δημοσθ.

Μεταξανίστημι (ἐξανίστημι). Ἀπό τινος τόπου, κατοικίας συγχώνω τινὰ καὶ φέρω αὐτὸν εἰς ἕτερον νὰ κατοικήσῃ· μεταστήνω ποιῶ· διώκω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον των, πάλιν ἐξανίστημι.

Μεταξαντλέω, ῶ (ἐξαντλῶ). Ἀπό τινος πηγῆς, ἢ ἀγγείου, ἢ λάκκου ἀντλῶ καὶ χύνω εἰς ἄλλο, ἢ ὄξω που, Ἀθήν. δ', 204.

Μεταξάρτυσις, εως, ἡ (ἐξαρτύω). Ἡ διόρθωσις καὶ διεύθυνσις τοῦ κακῶς ἱσταμένου ἀστρονομικοῦ ὀργάνου, κ. τ. τ. Μαθημ. παλ. 58.

Μεταξέτεροι, αι, α (ἑξέτεροι). Μερικοὶ ἄλλοι, ἕτεροί τινες, κάποιοι ἄλλοι, Ἰων. λέξις ἀντὶ ἕτεροί τινες, πολλάκις παρ' Ἡροδ. Τῷ ἑνικῷ χρῆται ὁ Νίκ.

Μετεόν, Ἰων. οὐδ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι (εἰμί) ἀντὶ, μετόν, Ἡροδ. 5, 94.

Μετέπειτα, ἐπίρρ. (μετά, ἔπειτα). Ὑστερώτερα, μετὰ ταῦτα, Ὀδσ. Ξ, 310. καὶ Ἡροδ. παρβ. μετά. Δ'. 3.

Μετεπιγράφω, μέλ. ψω (ἐπιγράφω). Ἐτέραν ἐπιγραφὴν ποιῶ, Πλούτρχ.

Μετεπίδεσις, ἡ. Ἀφαίρεσις τοῦ παλαιοῦ δεσμοῦ ἢ δεσίματος πληγῆς καὶ ἐπιβολὴ νέου, μετάδεσις. ἐκ τοῦ

Μετεπιδέω, ῶ, μέλ. δήσω (ἐπιδέω, ἀνμλ.). Ἐκ νέου δένω, ἐ ἐστιν, ἀφαιρῶ τὸ παλαιὸν ὕφος πληγῆς (appareil, Γαλλ.) καὶ ἐπιβάλλω νέον, Ἱπποκρ.

Μετέπω, ἄχρ. ταὐτόν τῷ, μετέφημι. ὅθεν τό, μετέειπον.

Μετεράω, ῶ (ἐράω, μετά). Ἀπό τινος ἀγγείου χύνω εἰς ἄλλο, ἢ ἄλλου που.

Μετέρχομαι, ἀποδ. μέσ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. φωνήν· μέλ. μετελεύσομαι, ἀόρ. μετῆλυθον. συνηθ. μετῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἄνευ πτώσεως σημαίνει, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τι, ἔρχομαι καὶ παρεμβαίνω, Ἡρόδ. Δ, 593. Ν, 127. Ὀδσ. Α, 532. β') κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, προσπέρχομαι, ὁρμῶ, Ἰλ. Ε, 456. Φ, 422. δύναται δὲ νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐποδιώκω, καταπέρχω. γ') βαδίζω μεταξύ, ἐπὶ ἀρχηγοῦ, βαδίζοντος μεταξὺ τῶν ταγμάτων, Ἰλ. Δ, 461. Ν, 451. δ') μεταβαίνω, ἀφ' ἑνὸς μέρους ἔρχομαι, περνῶ εἰς τὸ ἄλλο, ἢ εἰς τὸ μέρος (πατρίδα) τινός. ταὐτόν τῷ, μεταποιοῦμαι, μεταχειρίζω· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται παρὰ Θουκδ. ά. 93. τό, μετατάξασθαι. 2) μετὰ δοτ. ὑπάγω πρός τινα, Ἰλ. Ξ, 334. Ὀδ. Ζ. 222. καὶ μετὰ τῆς προσηγορίας τοῦ ἀνελπίστου, Ὀδ. Λ, 134. ἔνθα ἄλλος ἑρμην. διὰ τοῦ, σώματι τινί, ἀνταμώνομαι, ἔχω συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν. β) κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ὁρμῶ κατά τινος, δοτ. προσ. Ἰλ. Π, 487. Ὀδσ. Ζ, 132. 3) μετὰ εἰτικτ. κατόπιν τινος ὑπάγω, διὰ νὰ τὸν εὕρω, ἢ φθάσω, Ἰλ. Ζ, 280. «Ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω. Ἡλέου πατρὸς μετ. (Ὀδσ. Γ, 83.) α, ὑπάγω κατόπιν τῆς φήμης τοῦ παρός μου, σημ. ὑπάγω διὰ νὰ ἐρωτήσω καὶ μάθω περὶ αὐτοῦ· ὅθεν καθόλου, ὑπάγω καὶ φέρω ἢ μόνος μου ἢ διὰ μέσου ἄλλου· ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τί, ὡς τό, μέτειμι. β) φροντίζω περὶ ὑποθέσεώς τινος, κυτάζω νὰ λάβῃ τέλος, καταγίνομαι εἰς τι, π. χ. ἔργα, Ὀδσ. Π, 316. «ἔργα γάμοιο», Ἰλ. Ε, 429. γ) ἔρχομαι πρὸς αὐτόν μετὰ δεήσεων, σημ. παρακαλῶ, αἰτ. μόνη, ἢ ἐντελέστερον, ντινά λιτῇσιν. π. χ. «Ἐπεί τε μὲ λιτῇσι μετέρχεται εἰσπεῖν τὴν ἀληθείην», Ἡροδτ. ς. 69, ἐπειδὴ μὲ παρακαλεῖς. «Ἐγὼ ὧν σε μετέρχομαι (πρὸς) τῶν θεῶν εἰπεῖν ταληθέα», αὐτόθ. 68. ἀντὶ τοῦ, παρακαλῶ διὰ τὸ ὄνομα κτ. δ) κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ἐποδιώκω, καταπέρχω· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω, τιμωρῶ, μετὰ εἰτικτ. αἰτιατ. προσώπου, τὰ ὁποῖα τιμωρεῖ τις, καὶ πράγματος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τιμωρεῖ τις τινά, Εὐρπ. Κυκλ. 280. τροπικ. «τινὰ ἔπεσιν, μεταχειρίζομαί τινα μὲ λόγους, ἐξαιρτ. σκληρούς, ὀνειδιστικούς, Ἡροδ. 6, 86. «Ἀπάτῃ τῶν Μεγαρέων μετελθόντων αὐτούς, ὡς ἦκοι Φιλοπολέμην σφίσι ἐς τὴν πόλιν», Παυσαν. ή. 30. ἀντὶ τοῦ, ἀπάτῃ μετεχειρίσθησαν, ἠπάτησαν αὐτούς οἱ Μεγαρεῖς διὰ ψευδοῦς φήμης, ὅτι ἦλθεν ὁ Φιλοπολέμην εἰς τὴν πόλιν τῶν· τοιοῦτον δὲ ς) «Μετέρχεσθαι τινὰ θυσίῃσι, τὸν μεταχειρίζομαι μὲ θυσίας, δηλ. τιμῶ αὐτὸν μὲ αὐτάς, προσφέρω αὐτῷ θυσίας, Ἡροδτ. 4, 7.

*Μετέσσυτο, κατὰ συγκρ. γ'. ἐνικ. ἀόρ. τοῦ μετασεύομαι, Ἰλ. Φ, 423. Ψ, 389.

Μετεστεώσης, Ἰων. ἀντὶ, μεθεστώσης, ἐκ τοῦ, μετίστημι, ἀντὶ, μεθίστημι.

Μετέσχηκα, παρακ. τοῦ, μετέχω, Ἡρδ. 3, 80.

*Μετευάδε, ἐπικ. γ'. ἀόρ. τοῦ μεθυδάνω, ἀμφ. ἀνάγν. Κοϊντ. Σμ. 5, 127.

Μετεύχομαι, Μέλ. ξομαι (εὔχομαι). Ἀποδ. Μέσ. ποιητ. ταὐτόν τῷ, Ἀνεύχομαι. Μεταβάλλω τὴν εὐχήν μου, εὔχομαί τινι ἄλλο τι, ντινί τιν, Val. li. Ἱππ. 890. καὶ Εὐριπ. Μηδ. 600.

Μετέχω, Μέλ. μεσέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἔχω μετάπειτα. 2) ἔχω, λαμβάνω μέρος εἰς τι. ὅθεν καθόλου, συναπολαύω, συγκέκτημαι, συναπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμβάνω. »Μετέχειν τινός τινι· καὶ »Μετέχω σοι τούτου, ἔχω τοῦτο μαζὶ μὲ ἐσέ, μέρος ἔχω ἀπό τινος, μεταλαμβάνω κυρ. »Μοίραν, ἢ μέρος τινός μετέχειν», Ἡροδτ. 2, 104. 4, 145. πρβλ. 7, 16. συνών. ὅμως κεῖται ἡ γενικὴ μόνη, εἶναι αἴτ. ὡς παρὰ Θεόγν. 82. 354. κ.τ.λ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ἡρόδ. 3, 80. Οσαπη Λυκουργ. 6. σ. 35. σπανίως μὲν ἡ αἰτιατ. εἰς παρὰ Σοφοκλ. Ο. Κ. 1484. 3) ἀπαντᾷς τοῦ, ἰδέα, ἀφηρημένη ἔννοια, ἤτοι τὸ, μετέχον, ἢ συγκεκριμένη, ἐν ᾗ ἐνίοτε ζητεῖται τὸ πεδίον, εἰς παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. Ν. 9. »Ὁ Φιλόσοφος περὶ τὰς ἰδέας σπουδάζει, ὁ δὲ Ῥήτωρ περὶ τοὺς μετέχοντας», ὁ Φιλόσοφος καταγίνεται εἰς τὰ ἀφηρημένα ὁ δὲ Ῥήτωρ εἰς τὰ συγκεκριμένα.

Μετέω, Ἰλ. Χ, 388. ἀντὶ τοῦ, μετῶ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἐνεστ. Ὑπόστατ. τοῦ, μετειμι. Μεταξὺ εἰμί, συνειμί· ἀντὶ τούτου ἐν Ἰλ. Ψ, 47. μετεῖω, μετεῖται.

Μετεωρία, ἡ (μετέωρος). Ἐλαφρογνωμία· ληρησύνη, ξεχασμάρα, χυδ.

Μετεωρίζω (μετέωρος). Εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω εἰς τὸ ὕψος, ὑψόω· ἀγκώνω τι νὰ στέκεται, ἢ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. 2) ταῦν εἰς τὸ πέλαγος (Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. 6, 12.)ω, φέρω τὸ πλοῖον μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος· οὐδετέρως δὲ, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέλαγος, Φιλοστρτ. ἐν τοῖς Ἡρωικοῖς Κεφ. ἡ. »Ἔπλει μετεωρίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ἡ ναῦς». Παθητ. σημαίνω τὴν ἄγνοιαν διὰ τὰ ἐρμηνίσω ἀπὸ μίαν ξηρὰν εἰς ἄλλην. »Ἐκ τῆς ἐμῆς γῆς εἰς ἄλλην, ἡμαρτημένος ἀναγν. παρ' Ἡροδ. 2, 115. 2) τροπικ. ἐγείρω, ὑψόω τὴν ψυχήν τινος δι' ἐλπίδος, προσδοκίας, χαρᾶς, ὑπερηφανείας, ἀνδρίας ἢ θάρρους, κ.τ.τ. Παθητ. μετεωρίζομαι, ὑψοῦμαι ἐν ἐλπίδι, θάρρει, προσδοκίᾳ, χαρᾷ, ὑπερηφανείᾳ, κ.τ.τ. ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐν προσδοκίᾳ, ἐλπίδι, προσοχῇ εἰμί· ἢ καὶ ἐλαφρὸς κατὰ τὸν νοῦν, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος, ἢ ἀβέβαιος εἰμί. ὅθεν

Μετεωρισμός, ὁ. Ὕψωσις εἰς τὸν ἀέρα κυρίως, καὶ καταχρηστικῶς ἡ τῆς ψυχῆς ὕψωσις δι' ἐλπίδος, προσδοκίας, θαῤῥούς, χαρᾶς, ἀλαζονείας, καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, στόμωσις τοῦ νοός, ἢ καὶ, ἀνοησία, ἐλαφρογνωμία.

Μετεωροβατέω. Τρέχω παρὰ πολὺ τὰς ἐλπίδας, Σουΐδ. ἐκ Πολυβ. τ. 5.

Μετεωροβήρας, ὁ (στράβ). Ὁ ἐν τῷ ὕφει θηρεύων, Ἀριστοτλ. ζῴων Ἱστορ.

Μετεωροκοπέω, ῶ (κόπτω). Κάμνω κρότον καὶ πάντοτε ὁμιλῶ, φλυαρῶ περὶ μετεώρων καὶ ὑπεργείων πραγμάτων, καὶ περὶ τούτων στοχάζομαι εἰς τὸν ἀέρα φλυαρῶ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 92.

Μετεωρολεσχέω, ῶ, ὅθεν, μετεωρολέσχης, ὁ (λέσχη), καταγρονητικῶς καὶ χλευαστικῶς, ἤτοι περιπατητικὸς αὐτὸ τοῦ, μετεωρολογεῖν, καὶ μετεωρολόγος, Πλάτ. πολιτ. 7, 4. σ. 489. Γ.

*Μετεωρόλεσχος, ὁ, ἡ, = μετεωρολέσχης.

Μετεωρολογέω, ῶ (μετεωρολόγος). Μετεωρα λέγω, ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περὶ μετεώρων, ἤτοι ὑπεργείων πραγμάτων, ἐξαιρέτως δὲ περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν ἐν τῷ ἀέρι, ἐντὸς ἀτμοσφαίρᾳ φαινομένων, Πλάτ. ὅθεν

Μετεωρολογία, ἡ. Ὁμιλία, λόγος, διδασκαλία, πραγματεία περὶ μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων, καὶ μάλιστα περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν φαινομένων ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. ὅθεν

Μετεωρολογικός, ἡ, ὁν. ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδείος εἰς μετεωρολογίαν, ἢ ἔμπειρος ταύτης. »Μετεωρολογικά», τά. Τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τούτων τῶν ἀντικειμένων συγγράμματα.

Μετεωρολόγος, ὁ, ἡ (μετέωρος, λέγω). Περὶ μετεώρων, ὑπεργείων λέγων, ὁμιλῶν, πραγματευόμενος· ἐξαιρ. περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινομένων, ἢ ὁ παρατηρῶν αὐτά. 2) τροπικ. ἔστις χάνεται μὲ τοὺς διαλογισμούς του εἰς τὸν ἀέρα, ταὐτόν τῷ, μεγαλορρήμων, Ἡσύχ.

Μετεωροποιέω, ῶ (ποιέω), ταὐτόν τῷ, μετεωρίζω, ὑψόω, Ἱππουρ.

Μετεωροπολέω, ῶ. Καταγίνομαι περὶ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῶν μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων· Πλάτ. Φαίδ. ἐκ τοῦ

Μετεωροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῶν μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων.

Μετεωροπορέω, ῶ. Πορεύομαι, περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. καὶ

*Μετεωροπορία, ἡ, Ἡ πορεία, τὸ ταξείδιον εἰς τὸν ἀέρα. ἐκ τοῦ

Μετεωροπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἐν τῷ οὐρανῷ, ἤτοι ἐν τῷ ἀέρι, ὑπεράνω τῆς γῆς πορευόμενος, περιπατῶν, ταξειδεύων.

Μετέωρος, ὁ, ἡ (αἴωρα, ἐώρα). Ὑπεράνω τῆς γῆς, ἤτοι εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα ὑψωμένος, Ἡροδ. 2, 148. ὅθεν, ὑψηλός, οὐράνιος, εἰς ἀέρα κουφοΐζεις, εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος, κλονούμενος, ἢ πετῶν, καθὼς π. χ. τὰ νέφη. »Ἀπὸ τοῦ μετεώρου», ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους. Θουκυδ. δ'. 25. λέγεται ἔτι μετέωρος καὶ ἐπὶ πλοίου εὑρισκομένου, ἢ πλέοντος εἰς πέλαγος, Θουκυδ. 7, 71. 2) μετωφορικ. λέγεται καὶ ἐπὶ ψυχῆς, ἢ διάθεσιν, τοῦ ἑποίου ἡ ψυχὴ ὑφοῦται, μετεωρίζεται καὶ κλονίζεται ὑπὲρ τὴν συνήθη κατάστασιν τῆς ἡσυχίας της ὑπ' ἐλπίδος, χαρᾶς, ὑπερηφανείας, φόβου καὶ ἄλλων τοιούτων παθῶν. »Πνεῦμα μετέωρον», τοιοῦτο μένη, ἤτοι κενὴ ἀκαιρίας· σημαίνει δὲ μετέωρος καὶ, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· καὶ Ἡσύχ. κοῦφος, κενός. 3) »Μετέωρα, τά», λέγονται ἔτι ὅλα τὰ ὑπέργεια πράγματα, ἐξαιρ. τὰ σώματα καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ, ἀέρι, ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα, ἄρα, οὐρανός, ἀτμοσφαῖρα, νεφέλαι, ἀστραπαί, ἥλιος, σελήνη καὶ πάντες οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται. Παρ' Ὁμ. γνωστὸς μόνον ὁ τύπος μετήορος.

Μετεωροσκοπέω, ῶ. (μετεωροσκόπος). σκοπῶ, παρατηρῶ τὰ μετέωρα, τὰ ὑπὲρ γῆν καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα.

Μετεωροσκοπικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν μετεωροσκόπιν. »Μετεωροσκοπική, ἡ», ὑπακ. τέχνη, ἢ τεχνη τοῦ μετεωροσκόπου.

Μετεωροσκόπιον, τό. Ὄργανόν τι παρὰ πολεμ. (μεγαλ. σύνταξ. καὶ Γεωγραφ. α. 4), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μετεωροσκόπος παρατηρεῖ, κατὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. 12, τῶν ἐξαρμάτων τὰς διαφορὰς καὶ τῶν ἄστρων τὰς ἀποστάσεις. ἐκ τοῦ

Μετεωροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὅστις σκοπεῖ, βλέπει, παρατηρεῖ τὰ μετέωρα, τὰ ὑπὲρ γῆν, ἐξαιρ. τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα· ταὐτὸν τῷ, μετεωρολόγος καὶ, μεγαλορρήμων, δι' ὃ καὶ ὁ Πλάτ. ἐκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἀδολέσχης. Ὁ μετ. = τῷ ἑπομ.

Μετεωροσοφιστής, οὗ, ὁ (σοφιστής). Ὁ τὰ οὐράνια σώματα καὶ φαινόμενα παρατηρῶν σοφιστής, Ἀριστοφ. Νεφ. 360.

Μετεωροσύνη, ἡ, Μανέθ. δ'. 435. ταὐτόν τῷ, μετεωρία, ποιητ.

Μετεωροφαντής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ φαινόμενος ὑψηλά, ἢ εἰς τὸν ἀέρα. »Διεγέρων πρὸς βάσιν μετεωροφανέσιν», Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ θαυμάτ.

Μετεωροφέναξ, ακος, ὁ (φέναξ). Ὁ φενακίζων, ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἀκροατάς του διὰ τῆς περὶ μετεώρων ὁμιλίας του, σχημτ. κωμικῶς κατὰ τὸ, μετεωροσοφιστής, Ἀριστοφ. Νεφ. 333.

Μετεωροφρονέω, ῶ (φρονέω). Φρονῶ, στοχάζομαι πράγματα μετέωρα, ὑπέργεια. 2) ὑψηλόφρων εἰμί.

Μέτηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ. (μετέρχομαι, μετήλυθον). Ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ ξένης εἰς ἄλλην γῆν καὶ κατοικῶν αὐτοῦ, Διονυσ. περιηγ. »Μέτηλυς Διγύπτοιο, ταὐτὸν τῷ, μέτοικος καὶ ἄποικος. 2) αὐτόμολος, φυγὰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Μετηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος, μετά). Ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὢν, τριγυρῶ φυσημένος. 2) ὁ μετὰ τοῦ ἀνέμου ὤν, ἐπίσης ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀπολλωνίδ. γ'. 136.

Μετήορος, ὁ, ἡ (αἰωρέω), ἀρχαϊσ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, μετέωρος. Ὑψωμένος, ὑψηλός, ἐν τῷ ἀέρι κλονούμενος, κρεμάμενος, ὑψηλὰ κρεμάμενος, Ἰλ. Θ, 26. »Ἅρματα μετήορα», ἁμάξια, τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ τρέχουσιν ὀγλήγορα, φαίνονται σηκονόμενά πως ἐνίοτε εἰς τὸν ἀέρα, Ἰλ. Ψ, 369. σηκωμένος εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλά, Ὅμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 135. 2) τροπικ. κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἐλαφρόγνωμος. »Μετήορα θρυλλίζειν», Ὅμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 488.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ, μεζήσεσθαι, ἀπαρεμφατ. μέσ. μέλ. τοῦ μεθίημι, Ἡρόδ.

*Μετίει, Ἰων. γ'. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ μεθίημι, Ἡροδοτ. 6, 37. 59. πλὴν προτιμητέα, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ τίθημι, ἡ γραφὴ μετιεῖ διὰ τὸν ἐνεστατα, ἢ δὲ γραφὴ μετίει διὰ τὸν Ἰων. παρατ. ἰδὲ Heyne Ἰλ. 2, 523. ἔνθα καὶ ὁ Οὐόλφ. ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει γράφει τὸν ἐνεστ. »μεζιεῖς», οὐχὶ δὲ μεθίεις.

*Μετίετο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μεζίετο, γ'. πρόσ. παρατ. μέσ. τοῦ μεθίημι, Ἡρόδ. 1, 12.

Μετίημι, Ἰων. ἀντὶ, μεθίημι, Ἡρόδ. 5', 111.

*Μετίστημι, Ἰων. ἀντὶ μεζίστημι Ἡροδοτ. 5, 92, 3.

*Μετίσχω (ἴσχω), = μετέχω, μετὰ γεν. Ἡρόδ.

*Μετοικίζω, ἰσω (οἰκίζω). Γυρίζω τὸ τημόνι ἀπ' ἄλλο μέρος· γυρίζω ἀπ' ἄλλο μέρος, ἐπιστρέφω, Πλουτ. παρβ. Wyttenb Ἠθ. σ. 34. Α.

Μετιτήλαι, αἱ, παρ' Ἡσυχ. αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ὁρμητος ῥαβδοι. Ὁ Πολυδ. α'. 143. μετῆλαι, ἔχει.

Μετοικεσία, ἡ (μετοικέω). Ἡ ἀφ' ἑνὸς οἴκου, τόπου εἰς ἄλλον μετοίκησις, Ἀνεκδοτ. α. 241. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, μετοικέσιον, τὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκῆσαι. 2) τὸ κατοικεῖν ὡς μέτοικος ἐν τινι πόλει, ξένος.

*Μετοικέσιον, τό, = μετοικεσία, σημασ. α. Ἡσυχ.

Μετοικέτης, ου, ὁ, = μέτοικος, Ἡσυχ.

Μετοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκέω). Ἀναχωρῶ, ἐκβαίνω ἀπό τινος οἴκου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον· ἀ κατοικήσω ἀπό τινος τόπου ἢ πόλεως ἀναχωρῶ, ἀλλάζω κατοικίαν. 2) μέτοικος εἰμί, ὅ ἐστι ξένος, καὶ κατοικῶ εἴς τινα πόλιν πληρούμενος εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τὸ μετοίκιον, Ἰσοκρ. »Πολὺ γὰρ ἀβλαβέστερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις τιμωμένον οἰκεῖν, ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν», οὐμὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐν χρήσει, ὡς ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, »Μετοικισάμενος ἐν Τροιζῆνι», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 609. »Μετοικισθῆς δὲ γῆς ἡμᾶς», ἀντὶ, μετοίκους γένεσθαι. ὅθεν

Μετοίκησις, καὶ, μετοικία, = μετοικεσία. Τὸ ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπου, ἢ καὶ κατοικίας καὶ ὑπάγειν εἰς ἄλλον, ἵνα κατοικήσῃ ἐκεῖ· ἀλλαξις τῆς κατοικίας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1016. 2) ἡ μετεμψύχωσις, Ἐμπεδ. πρβλ. μεταφορά.

Μετοικίζω, μέλ. ίσω (οἰκίζω). Σηκόνω τινὰ ἀπό τινος τόπου ἢ οἰκίας καὶ φέρω αὐτὸν εἰς ἄλλον, ἐξαιρτ. μετατοπίζω τινὰ ὡς ἄποικον εἰς ἄλλην γῆν, φέρω που ἀποικίαν, ἀποικίζω. Παθ. ὑπάγω ἀλλοῦ που, ἐξαιρτ. διὰ νὰ κατοικήσω ἐκεῖ διὰ πάντοτε.

Μετοικικός, ἡ, όν. Εἰς μέτοικον ἀνήκων.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρους

Μετοίκιον, τό. Τέλος, φόρος, δόσιμον, τό ὁποῖον ἐπλήρωναν οἱ ξένοι ὅταν ὑπῆγαινον νά κατοικήσωσιν εἰς πόλιν τινα· μέτοικος μέν ἐστιν, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μή πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν, ὡς ξένος· εἰδίουτο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ ὠδέκα (ἐν τῇ πόλει διά τὴν ὑπεράπτισιν), ὅπερ ὠνόμαστο Μετοίκιον. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημεφάνους ὑποτιμαίνει, ὅτι ὁ μέν ἀνήρ ὠδέκα δραχμάς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνή ἓξ· καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει, μή τελοῦντος δέ, αὐτή ἐτέλει· καὶ οἱ δοῦλοι δὲ ἀφεθέντες ὑπό τῶν δεσποτῶν, ἐτέλουν τό μετοίκιον. Μένανδρος δὲ φησι, πρὸς ταῖς ὠδέκα δραχμαῖς καὶ τριώβολον τούτους τελεῖν· ἴσως τῷ τελώνῃ. Οἱ μέν τοι τό μετοίκιον μή τελοῦντες μέτοικοι, ἀπήγοντο πρὸς τούς πολίτας, καὶ εἰ ἑάλοντο, ἐπιπράσκοντο. Ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τάς ναῦς τούς μετοίκους, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς δῆλοί. Ἐκάλουν δέ οἱ Ῥωμαῖοι Σκηφρεῖς τούς μετοίκους, ἐπεί ἐν ταῖς πομπαῖς τάς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, Φώτ. «Μετοίκιον τελεῖν, καταβάλλειν, τιθέναι, πληρώσειν μετοίκιον, Δημοσθ. Μεγαρεῖ ἐξοκεῖ μετοίκιον τεθῆναι. 2) «Μετοίκια, τά. ἑορτή ἐν Ἀθήναις, (Πλούταρχ. Θησ. 23. ἦν ὁ Θουκυδ. β'. 15. Συνοίκια, καλεῖ, καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1019. Συνοικεσία) ἐτήσιος ἐν μηνί Βοηδρομιῶνι εἰς μνήμην τῆς ἐναλλαγῆς τῶν κατοίκων, ὁπότε αἱ πόλεις, κατοικοῦνται πρότερον σποράδην καὶ κατά κώμας, συνῳκίσθησαν ἐπί τοῦ Θησέως καὶ κατοίκησαν ἐν τῇ πόλει.

Μετοίκιος, ὁ, ἐπιθ. Διός. «Ζεύς μετοίκιος», ὁ προστάτης τῶν μετοίκων, Φρύνιχ.

Μετοικισμός, ὁ οὖ, (μετοικίζω). Τό μετοικίζειν τινά, μεταθέτειν τινά εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ τόπον. 2) ἐκ τοῦ παθ. ἡ ἀπό τινος τόπου, κατοικίας εἰς ἄλλην κατοίκησιν.

Μετοικιστής, οῦ, ὁ (μετοικίζω). Ὅστις μετοικίζει, ὅ ἐστιν, ὅστις σηκόνει τούς ἐγκατοίκους τόπου ἢ πόλεως τινός καί φέρει αὐτούς ἄλλοῦ ὅπου. «Πόλεων μετοικιστής», ὅστις πληθύνει τούς ἐγκατοίκους τῶν πόλεων διά μετοικεσίας, Πλουτ. Θησ. 23.

Μετοικοδομέω. Ἀλλάσσω τήν οἰκοδομήν, ἀλλοῖος, ἢ ἀλλοῦ που οἰκοδομῶ· σημαίνω τήν οἰκοδομήν ἀπό τινος τόπου καί μεταφέρω αὐτήν ἀλλοῦ, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 51. καί Ἀρρίαν. Ἐπίκ. ἐκ τοῦ

Μετοικοδόμος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω), ποιητ. Ὁ μετοικοδομῶν, ὁ ἀλλοῖος ἢ ἀλλοῦ που οἰκοδομῶν, καί ὁ ἀλλάζων κατοικίαν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 971. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον «Δόμων μετοίκους» τρέφουσι.

Μέτοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταστάς, καί ἑτέραν οἶκον· ἢ καταλιπών τήν ἰδίαν πόλιν καί εἰς ἄλλην οἴκησιν· ὅστις σηκόνεται ἀπό ἕνα μέρος καί ὑπάγει ἀλλοῦ καί κατοικεῖ. Ἡρόδτ. 4, 153. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Μέτοικοι οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, οἵ τινες ἐπλήρωναν ἀνά δώδεκα δραχμάς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τό δημόσιον διά τήν ὑπεράπτισιν, ἣν ἀπελάμβανον παρά τῆς πόλεως, χωρίς ὅμως νά ἔχωσι τά δίκαια τοῦ πολίτου. Ὁ Φώτ. ἔχει «Μετοίκων λειτουργίαι, αἱ σκαφηφορίαι· εἰσί δέ Μέτοικοι, ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδοῦντες τέ μετοίκιον δραχμῶν δώδεκαι· ὠνομάζετο δέ εἰς τοιοῦτος, ἡ μία τοιαύτη, μέτοικος, ὁ, ἡ, Δατ. inquilinus, Valck. Ἀμμών. 2, η. σ. 109. κτ. ὅδεν

Μετοικοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ) Ὁ ἐπιστάτης τῶν μετοίκων, Ξενοφ.

* Μετοίσω, Μελ. τοῦ μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μέλ. ἡσομαι (οἴχομαι, ἀνωμ.) ἀποθ. Μέσ. ποιητ. Ἀφ' ἑνός μέρους ἀναχωρῶ καί φεύγω, ὑπάγω εἰς ἄλλο, παραγίνομαι, ὑπάγω, «πόλιν δέ», Ἰλ. Ζ, 86. β) ὑπάγω πρός τινα διά νά τόν φέρω πρός μέ, τόν κράζω νά ἔλθῃ, προτρέπω καλῶ αἰτ. Ἰλ. Η, 111. Ὀδ. Θ, 47. γ) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, ὁρμῶ κατά τινος, τόν πολεμῶ, ἐπιδιώκω, καταδιώκω, αἰτ. Ἰλ. Ε, 148. δ) διαβαίνω, π. χ. ἀνά ἄστυ, Ὀδ. Θ, 7. ε) ὑπάγω ὁμοῦ, ἅμα πτωτικοῦ, Ὀδ. Τ, 24. ξ) κατόπιν, ὀπίσθεν ὑπάγω· ὅ ἐστι συντροφεύω· καί ἐχθρικῶς, καταδιώκω.

Μετοιωνίζομαι, (οἰωνίζομαι), μέσ. Ἀποθ. παρά Δεινάρχ. «Μετοιωνίσασθε τάς τῆς πόλεως πράξεις εἰς τούτους τούς ἀποτυχίας τρέψαντες· καί, «Μετοιωνίσασθαι τήν τύχην καί μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, μεταβάλλω τόν οἰωνόν, προφητεύω καλητέραν κατάστασιν εἰς τό ἐρχόμενον· φέρω τά πράγματα μέ τῆς πόλεως εἰς καλητέραν, ὥστε δι αὐτῆς ἐλπίζω εὐτυχίαν.

Μετοκλάζω, σω (ὀκλάζω). Γονατίζω, κάθημαι εἰς τόν κῶλον, ἐπάνω εἰς τάς πτέρνας, καί οὕτω καθήμενος ἀλλάζω τό κάθημα, τόν τόπον, κιών καί τά γόνατα, καθώς ὅταν κάθηται ἑιλώς τις, ὅστις παρκμυεύει, Ἰλ. Ν, 281. ἄλλως, ὀκλάζω καθήσθαι, ο. ε. ἐπί τό γόνυ.

Μετοκωχή, ἡ. Ταύτόν τῷ, Μετοχή, Ἐποχή, ἡ Ὀχεία, Ἡτυχ.

Μετονομάζω, (ἐτομάζω, ἀλλέως ὀνομάζω ἀλλάζω τό ὄνομα, καί παθ. παρ' Ἡρόδτ. 1, 94. 8, 44. 2) μεταχειρίζομαι ἐν ὀνόματι, ἢ οὐσιαστικόν, ἀντί ἄλλου, «Ῥήματι καινῷ μετωνομασμένῳ», Πλάτ. Θεαίτ. 92. Παθ. ἀλλέως ὀνομάζομαι, ἄλλο ὄνομα λαμβάνω, ἀλλάζω τό ὄνομά μου. ὥδεν

Μετονομασία, ἡ. Ἡ ἀλλαγή τοῦ ὀνόματος.

Μετόπη, ἡ (ὀπή) λέξ. ἀρχιτεκτον. Μέρος τι τῆς καλουμένης τριγλύφου, τό διάστημα μεταξύ τῶν ὀδοντωτῶν καί τριγλύφων, inter denticulos et inter triglyphon, Vitruv. 4, 1 καί 2· Εὐρ. Ὀρ. 1372. Ἰφ. Τ. 113. 7ρ. καί μεθίστη, καί μεθίσιον, καί μετόμιον.

Μετόπιος, ἐπίρρ. (ὄπις), ταύτόν τῷ, Μετόπισθεν. ἴδε Κατόπιν.

Μετόπις, ιδος, ἡ (ὄπις). Ἡ μετέπειτα ἐνδίκησις, ποινή, ἡ ἀκολουθοῦσα τά ἐγκλήματα ποινή, Ἐπιγρ. Ὁμ. 8, 4. ἴδε Ὄπις.

Μετόπισθε, καί πρό φωνήεντος, μετόπισθεν, Ἐπίρ. ὀπίσθε) ἐπί τόπου. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπό ταῖς πλάτας, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξοπίσω ἐν Ἰλ. καί παρ' Ἡσιόδῳ. β) μετά γενι. Ἰλ. Ι, 504. Ὀδ. Ι, 539. 2) ἐπί χρόνου, κατόπιν, μετέπειτα, ὕστερον, μετά ταῦτα, πολλάκις παρ' Ὁμ. «Παῖδες μετόπισθε λελειμμένοι (Ἰλ. Ω, 687.)», τά ἀπομείναντα, ἐγκαταλειφθέντα (μετά τόν θάνατον) τέκνα.

Μετοπώρα, ἡ. καί Μετόπωρον, τό. ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. Μετόπωρος, ὁ, ἡ (ὀπώρα). Ὁ μετά τήν ὀπώραν καιρός τοῦ χρόνου, τό φθινόπωρον. κυρίως τό τέλος αὐτοῦ, ἡ χειμερινή τροπή. ἴδε Ὀπώρα. ὥδεν

Μετοπωρίζω. «Ἔαρος μετοπωρίζοντος, ἢ μετοπώρου ἐαρίζοντος», Φίλ. α'., ὁπόταν τό ἔαρ ὁμοιάζει τῷ μετοπώρῳ, καί ἀνάπαλιν.

Μετοπωρινός, ἡ, όν. Λιτήμων εἰς τό μετόπωρον· ὁ ἀπό τοῦ μετοπώρου, φθινοπωρινός, Ἱπ. Ἐ. 417.

* Μετόπωρος, ὁ, ἡ. = μετοπωρινός. «Τό μετόπωρον» = μετοπώρα, tempus brumale.

* Μετορμίζω, Ἰων. ἀντί μεπορμίζω, Ἡρόδτ.

Μετόρχιον, τό. (ὄρχος). Τό μεταξύ τῶν πεφυτευμένων δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα, ὧν ὁ στίχος (ἡ ἁράδα) ὄρχος ὀνομάζεται· ἢ τό μεταξύ τῶν συμμύρτων πεδίον, ἐν ᾧ ὁ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται.

Μετοσπάω, (ὄσσε) ταύτόν τῷ, περιβλέπω, καί ἀποβλέπω, Ἡσύχ. Κυτταζω ἄλλοῦ, ἢ ὀπίσω.

Μετουσία, ἡ (μέτειμι, μετών, μετοῦσα). Κοινωνία, σχέσις, μερίδιον, μοῖρα ἀπό τινος, μετοχή· καί ἐνταῦθεν ἀντί τοῦ, κτῆσις, ἢ ἀπόλαυσις. ὥδεν

Μετουσιαστικός, ἡ, όν ὅστις ἀποφαίνει μετουσίαν καί μετοχήν τινα· ὁ οὐσίας τινός μετέχων· καί παρά Γραμματ. «Μετουσιαστικόν, τόν, τό Παράγωγον, οἷον, παιδιᾶς, ἀπό τοῦ παῖς, λάϊνος, ἀπό τοῦ λίθος, κ. τ. τ.

Μετοχέτευσις, ἡ. Ἡ εἰς ἕτερον τόπον ἀγωγέτευσις, τοῦ νεροῦ, ἐκ τοῦ

Μετοχετεύω, (ὀχετεύω). Ἀπό ἑνός τόπου εἰς ἕτερον τόπον ὀχετεύω, κυρίως, ἄγω τό νερόν εἰς ἄλλο αὐλάκι καί τρέχει ἄλλοῦ, ἤτοι κάμνω ἵνα στρέψῃ τόν ἑαυτοῦ ροῦν εἰς ἕτερον τόπον.

Μετοχή, ἡ (μετέχω). Τό ἔχειν μέρος ἀπό τινος, ἢ σύν τινι· μετουσία, κοινωνία, μέρος, Ἡρόδτ. 1, 144. ἑταιρία. 2) Παρά Γραμματικοῖς, τό τοῦ ὀνόματος καί ῥήματος μετέχον μέρος τοῦ λόγου.

Μετοχικός, ἡ, όν. Μετέχων, μέρος λαμβάνον, ἔχων ἀπό τινος. 2) παρά Γραμματ. τό Μετοχικόν, ἀντί, ἡ Μετοχή, 2.

Μετοχλίζω, Μέλ. ἰσω (ὀχλίζω). Διά τῆς δυνάμεως τοῦ μοχλοῦ, ἢ μέ σύντονον ἰσχύν, μεταχειριζόμενος ὅλην τήν δύναμίν μου μετανίσσω, μετατοπίζω, σηκόνω, μεταφέρω βαρύ τι σῶμα, Ὀδ. Ψ, 188. «Ὀχῆας θυράων (Ἰλ. Ω, 567.), τούς μοχλούς ἀπό τάς θύρας.

Μετοχμάζω, (ὀχμάζω), ποιητ. Κυβαλῶ ἄλλοῦ που, μετατοπίζω, Νόνν. Διον. 1, 48.

Μέτοχος, ὁ, ἡ. (μετέχω) Κοινωνός, μετέχων τινός, ὅστις ἔχει μερος εἴτε, ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό τινος. μετά γενικ. οὐ μόνη ἀλλά καί μετά αἰτ. Ἡρόδτ. 3, 52.

Μετραπατέω, ῶ. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθηνέ. τόμ. 226. ἴδε ἐν τῷ, Μητραγυρτάω.

Μετρέω, ῶ. Μέλ. ἡσω (μέτρον). Μετρῶ, Ἀλκαῖος παρά Φωτ. ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπί παντός εἴδους μέτρου, α) διαμορεύομαι, διέρχομαι, διαπερῶ, διατρέχω, διαπλέω, διαπερνῶμαι, τρόπον τινά μετρῶ μέ τόν ὀρόμον, ἐπί μακρινοῦ ὁρόμου, cursu metiri. π. χ. Πέλοπος μνηστῆρσιν, διαπερήσαντες, Ὀδυσ. Υ, 179. καί Ἀπολλών. «Προτέρω ἐμέτρεον», ὑπακουμ. Θάλασσαν, ἐπιβεβήκεσαν περατέρω. Σοφοκλ. Αἴ. «Κυνηγετοῦντα καί μετρούμενον ἰχνη τά ἐκείνων, ἐρευνῶντα, ὀπίσω τῶν ἰχνῶν πορευόμενον. β) ἀριθμῶ (ἐπί ἀριθμοῦ), Θεοκρ. 16, 60. Ἰακ. Α. Π. σ. 47. γ) μετρῶ τί μέ μέτρον τι, μετά δοτ. τοῦ μέτρου, π. χ. κτενὴν γῆν ὀργυιῆσι, σταδίοισι κ. τ. τ.», Ἡρόδ. 2, 6. καί μεταφ. ἐκτιμῶ, χρίνω τι κατά τι, π. χ. «Γαστρί τήν εὐδαιμονίαν», ἢ, τήν ἡδονήν μετρεῖνε, κρίνειν τήν εὐδαιμονίαν κατ' ἀναλογίαν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, Δημ. Στεφ. σ. 824. 24. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. 425. κατά μέτρη ὁιδῶ, ἐξίχνευσα, ὡς ἀνωτέρω παρά Σοφ. ε) ἐνώπιον τοῦ μέτρου τί καί τό ἐγχειρίζω, τινί τι, καθώς γίνεται π. χ. ἐν τῷ πωλεῖν, δανείζειν κ. τ. τ. ὥδεν μεταφ. «Μετρεῖν τόν ἴσην τινί», ἀνταποδίδειν τινί τά ἴσα. Μέσ. Μετρέομαι, οὐμαι, κάμνω νά μετρηθῶσί τι διά τοῦ μέτρου εἰς ἐμέ, ἐν τῷ ἀγοράζειν ἢ δανείζειν, ἢ λαμβάνω μεμετρημένον, ὡς ἀποδώσων τοσοῦτον. «Τά ἀληθῆ καθ' ἡμέτερον μετρούμενοι», Δημοσθ. «Τούς στρατιώτας τόν κάκιστον μετρουμένους σῖτον», Πλούταρχ. οἱ στρατιῶται ἐλάμβανον διά μερίδιόν των τόν ἀχρεῖον, ἤτοι τόν διαφθαρμένον σῖτον. «Εὖ μετρεῖσθαι παρά γείτονος (Ἡσιόδ. Ἔ. 351.) «κάμνω νά μοί μετρηθῇ ὁ γείτων σωστά», π. χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δένιον», Ἡσ. Ἐ. 351. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρερχομένου χρόνου, ὡς παρὰ Σοφκλ. Ο. Τ. 561. «Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι», πολλοὶ χρόνοι ἐπέρασαν ἔνιοτε. ὅθεν

Μετρηδόν, ἐπίρρ. Κατὰ τὸ μετρον, ἀπὸ μέτρου μέτρον, μερίδιον, Νικανδρ.

Μέτρημα, τό. Τὸ μεμετρημένον· τὸ σύνηθες μέτρον, Πολύβ. γ'. 27.

Μέτρησις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ μετρεῖν, τιμᾶν, ἐκτίμησις.

Μετρητής, οῦ (μετρέω). Ὁ μετρῶν, ἐκτιμῶν. 2) εἶδος μέτρου ὑγρῶν παρ' Ἀθηναίοις, χωροῦν ὠοείδεα χόας, ἤτοι ἑκατὸν εἴκοσι λίτρας, ἢ 144 κοτύλας, 3/4 τοῦ Ἀττικοῦ μεδίμνου, ὁ Ῥωμαϊκὸς ἀμφορεὺς περιεῖχε 2/3 τοῦ) μετρ., Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. ὅθεν

Μετρητικός, ἡ, όν καὶ ἐπίρρ. μετρητικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μετρεῖν.

Μετρητός, ή, όν. (μετρέω). μεμετρημένος· ὁ δυνάμενος μετρηθῆναι, Εὐριπ. Βάκχ. 1142.

Μετριάζω, Μέλ. άσω (μέτριος)· μετὰ μετριότητος πράττω, ἢ πολιτεύομαι, μέτριος εἰμί, ἢ εἰς μετρίαν κατάστασιν εὑρίσκομαι, κατωτ· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τείνει ἀφίουσι τὸν θυμόν των νὰ καταπαύσῃ, νὰ ὀλιγοστεύσῃ καὶ πάλιν ἔρχονται εἰς ἑαυτούς, «Μετριάζειν καὶ σίτοιρεῖσθαι», Πλούταρχ. εἰς Κράσσ. καὶ ἐπὶ ἀσθενῶν, καλητερεύειν μετά τινα ἀνθίνειαν, ἀναλαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας. 2) μέτρια φρονῶ, ὁμιλῶ, πράττω, τόσον ὡς πρὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰς καταστάσεις τοῦ σώματος καὶ τῆς διαθέσεως, εἶμαι ἥσυχος, χωρὶς πάθος, σεμνός, οὐχὶ αὐστηρός, μέτριος κατὰ τὸν θυμόν, ἐν γένει, κρατῶ καθ' ὅλα τὸν μέσον ὅρον· συντάσσ. μετὰ τῆς περὶ, πρός, καὶ ἐν. 3) ἐνεργητ. διοικῶ, κυβερνῶ, περιορίζω, φυλάττω τι εἰς μετριότητα, κρατῶ εἰς τὰ ὅρια τί, moderari. «Μετριάζειν νέαν ψυχὴν ὀρκοισι» καὶ «Μετριάζειν τὰς ἀρχάς», Πλατ. Νομ. 3, σ. 137· 138. καὶ παθ. «Ὅπως ἂν ὁ φόβος μετριάζοιτο», Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249.

Μετριάω, Δωρικ. ᾶντι, μετρέω· ὡς τό, ἀδικάω, ᾶντι, ἀδικέω, Πίνδ. Πραλ.

Μετριεύομαι, ταὐτόν τῷ, Μετριάζω, ἄμφ.

Μετρικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. Μετρικῶς (μέτρον). Ὁ εἰς μέτρον, ἐξαιρ. τῶν συλλαβῶν, ἢ εἰς μετρικὴν ἀνήκων. «Μετρικὴν», ἡ, ὑπακουομ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ μετρεῖν τοὺς ποιητικοὺς στίχους, ἢ ἡ βίβλος, ἥτις καταγίνεται ἐπάνω εἰς τὸ μέτρημα τῶν στίχων, Ἀριστ. ποιητ. 20. 5.

Μετριολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Μέτριος, ἢ μετρημένος κατὰ τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, Πολυδ. β'. 123.

Μετριοπάθεια, ἡ. Ἡ μετριότης εἰς τὰ πάθη, οἷον ὀργῆς, λύπης, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Μετριοπαθέω, ῶ. Μετριάζω ἑμαυτὸν εἰς τὰ πάθη, καὶ μάλιστα εἰς τὸν θυμόν, ὀργήν, λύπην, κ. τ. π. μετριοπαθὴς εἰμί. ἐκ τοῦ

Μετριοπαθής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μετριοπαθῶς (πάθος). Ὅστις μετριάζει ἑαυτὸν εἰς τὰ πάθη, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργήν, λύπην, κ. τ. π. ὁ μέτρια πάσχων, ἢ ὁ ἐκ μέτρου τὰ πάθη κατασχεθόμενος.

Μετριόπλουτος, ὁ, ἡ. Μετρίως πλούσιος.

Μετριοποσία, ἡ. Μετρία πόσις, τὸ μετρίως πίνειν, μετριότης εἰς τὸ ποτόν. ἐκ τοῦ

Μετριοποτέω, ῶ. Μετρίως πίνω, μέτριος εἶμαι εἰς τὸ πίνειν. ἐκ τοῦ

Μετριοπότης, ου, ὁ (πίνω, ποτός). Ὁ μέτριος εἰς τὸ πίνειν, ὁ μετρίως πίνων, Ξενοφ. ὅθεν ὑπερθετ. μετριοποτώτατος, Πολυδ. ς'. 20.

Μέτριος, ία, ιον, ἡ, παρ' Ἀττ. καὶ, μέτριος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅστις ἔχει τὸ ἀρθόνιαι σωστόν, ἤτοι τὸ ἀναγκαῖον μέτρον, διὰ νὰ ἦναι κατὰ τὸν διορισμόν του ἢ τὴν κατάστασίν του καλός, οὔτε παρὰ μεγάλος, οὔτε παρὰ μικρός, οὔτε παρὰ ὀλίγος, οὔτε παρὰ πολύς, ἀρκοῦσον χρειάζεται, διὰ νὰ ἦναι ἀρκετός, ἱκανός, οὐχὶ ὑπέρμετρος, Ἡσ. Ἐ. 308. ἱκανός, ἀρκετός. «Τοσοῦτοι τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖνα», Πλάτ. Φαιδ. 60. ὅσον ἀποχαζόμεθα, ὅτι εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ πίωμεν μίαν φοράν. «Μέτριος αἰών, βίοτος, ζωή, ἔχουσα τὸν μέσον ὅρον μεταξὺ μεγάλης τύχης καὶ μεγάλης δυσκολίας. «Οἷς μὴ μέτριος αἰών», Σοφοκλ. Φιλοκτ. 170. κατὰ τὸν Σχολ. Οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον· ἢ, οἷς μὴ συμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπάρκων· κυρίως δέ, οἷς ὁ βίος τελειμένος ἐστὶ διὰ τῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον καιῶν. καθόλου, κατέχων τὸ μέσον μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, καὶ ἐντεῦθεν πᾶν τὸ ἀνήκον καὶ ἁρμόζον εἰς τὸ πρᾶγμα, τὸ δίκαιον καὶ ἀληθές. «Μέτρια λέγειν», ὀρθὰ, ἀληθῆ λέγειν, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μὲ τὸ μέτρον ἡ ἐπὶ τὸ ὁμιλεῖν, Πλάτ. Φαίδ. 87. πίθαν. συγγεν. τῷ, μέσος. Ἐπὶ ἀνθρώπου λεγόμενον σημαίνει τὸ, ὁ συστηματικῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρετῆς πολιτευόμενος. ἄρα ὁ ἐντελῶς καλὸς ἄνθρωπος· καὶ ἐν μιᾷ δημοκρατίᾳ ἐξαιρτ. ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του προπετῶς ἀνώτερον τῶν συμπολιτῶν του, δὲν παραβαίνει κανένα ὑφιστάμενον νόμον, ὅθεν καθόλου καλός, ἐνάρετος, ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. Πλάτ. αὐτόθ. 31. «Μέτριοι ἄνδρες» καὶ κατωτέρ. 67. «Ψυχὴ καθαρὸς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα», καθαρῶς καὶ καλῶς τε καὶ τιμίως, ἤτοι σωφρόνως καὶ δικαίως, τὴν ὑποίαν ἀνωτέρω «Ποσμιάντε καὶ φρονίμου» εἶπε. Τὸ δὲ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. 29. «Οἵμοι αὐτά μετρίως ἔχειν· καὶ τὸ ἐν Κριτ. 6. «Πᾶς οὖν ἂν μετριώτατα σκοπήσειε αὐτά», ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ὀρθῶς, καλῶς. 2) μὴ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, τὸν μέσον ὅρον κρατῶν, ὁ ἐστιν, μήτε εἰς ὑπερβολήν, μήτε εἰς ἔλλειψιν καταντῶν, μεμετρημένην οὐσίαν ἔχων, μεταξὺ μεγάλου καὶ μικροῦ, ἢ καλοῦ καὶ κακοῦ ὤν, μεσαῖος ἢ μεσιακός, ὡς τὸ παρὰ Γαλλ. Mediocre. «Μέτρια κεκτημένοις», μετρίοπλουτος. «Ἐπὶ μετρίοις», «μὲ μετρίας συμφωνίας. Ἠθικῶς δὲ, σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής, δίκαιος, κόσμιος, εὔτακτος, ὡς τὸ Ἰταλ. Moderato. «Τὸ μέτριον», τὰ καθήκοντα, τὰ κατὰ νόμον χρέη. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 306. «Σοὶ δ' ἄρα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν», τὰ ἐν τῷ μέτρῳ ὄντα, ἤγουν τὰ μέτρον ἔχοντα, ἃ ἐστὶν, τὰ τῆς ἀρετῆς, τὰ σπουδαῖα, τὰ ἄριστα, τὰ ἔξοχα, τὰ σύμμετρα τῇ δυνάμει, τὰ σεμνὰ καὶ μὴ ἀπρεπῆ, τὰ προσήκοντα. 3) μέτριος πῆχυς, ὁ κοινός, ὡς παρ' Ἡροδοτ. Α'. 72. «ἐπὶ τοῦ βατιλικοῦ πήχεος κεῖται «Τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων», ἀντὶ τοῦ, ὁ βασιλικὸς πῆχυς εἶναι μεγαλήτερος τοῦ κοινοῦ.

Μετριόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος) Ὁ μετρίως, αὐτάρκως, ἱκανῶς τρώγων, σιτευόμενος, Πολυδ. ς'. 28. καὶ 34.

Μετριότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τοῦ μετρίου· ἐπιείκεια, σωφροσύνη, ἀνεξικακία, ἐγκράτεια, κοσμιότη, ἀγαθότης, καθαρότης τῆς καρδίας, εἰλικρίνεια, αὐτάρκεια, ἱκανότης, εὐταξία, καὶ ἡ μεσότης, τὸ μέσον καλοῦ καὶ κακοῦ, ἢ ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεώς τινος.

Μετριοφρονέω, ῶ (φρονέω). Φρονῶ μέτρια περὶ ἑμαυτοῦ, εἶμαι κόσμιος καὶ ταπεινόφρων. ὅθεν

Μετριοφροσύνη, ἡ. Ταπεινοφροσύνη, διακοσμία, κοσμιότης, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249. Schweigh

Μέτριπα, τὸ. ταὐτόν τῷ, Νόμισμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 355.

Μετρίως, ἐπίρ. τοῦ, μέτριος. Συμμέτρως, ἀποχρώντως, πρεπόντως, ἀρκούντως, ἱκανῶς, αὐτάρκως, δικαίως ἔτι δὲ, ὀλίγον τι, ὁπωσοῦν· καὶ αὖτε τοῦ μέσως, Διον. συν. 14. «Τὸ δὴ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων».

Μετροειδής, ὁ, ἡ (μέτρον, εἶδος). Ὅμοιος τῷ μέτρῳ τῶν συλλαβῶν, ἢ στίχων, Δημήτρ. Φαλ.

Μέτρον, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ κανὼν, δι' οὗ μετρεῖται ποσότης τις, ὅ ἐστι τὸ σταθὲς, ἢ τὸ ὄργανον, ᾧ μετρεῖται τι, Ἰλ. Μ. 422. καὶ κατὰ πλατυτάτην ἔννοιαν, μέτρον καὶ ζύγι, Ἡροδοτ. 6, 127. συχνότερον β) τὸ σταθερὸν, κυβικὸν μέτρον διὰ ξύστα καὶ ξηρὰ σώματα, ἐν τρόπον καὶ τὰ μὲ αὐτὸ μεμετρημένα, «μέτρα οἴνου, ὕδατος, ἁλφίτου», Ἰλ. Η, 471. Ὀδ. Β, 355· Ι, 209· πρβλ. Ἰλ. Ψ, 268· γ) ἐκ τῶν ὁποίων χωρίων γίνεται ὅθλ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου ὑπῆρχε τὸ μέτρον διωρισμένου τινος μεγέθους, ἀγνώστου ἡμῖν. γ) πᾶν ἐμβαδόν, διάστημα μεμετρημένον ἢ μετρητόν, τοῦ ἑποίου τὸ μέγεθος ἀντιστοιχεῖ μέτρῳ τινί, π. χ. «Μέτρα κελεύθοιο», τὰ μήκος τῆς ὁδοῦ, Ὀδ. Δ, 389. Κ, 539. Μέτρον ὁρμοῦ (Ὀδ. Ν, 101.)», τὸ εὐρύχωρον, ἐμβαδὸν τοῦ λιμένος ἔξωτερ. πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ «Μέτρον ἠβώοιν (Ἰλ. Δ, 225.), ὁ ἀνδρικὸς χρόνος, τὸ ὁποῖον τινὲς παραβάλλουσι μετὰ τοῦ, τέλος, καὶ ἑρμηνεύουσι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου διὰ τοῦ, ὁ καιρὸς γάμου, ὅτε ὡηλαδὴ φίλτατος ἀνὴρ τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης, τὸ πλήρες μέτρον τῆς νεότητος, τὸ τέλος τῆς νεότητος, ἤγουν ἡ πληρεστάτη ἀκμὴ αὐτῆς, ὡς καὶ «μέτρον σοφίης», τὸ πλήρες μέτρον τῆς σοφίας, ἤτοι ἡ ἐντελεστάτη σοφία, Σόλων 5, 52. Πινδ. Ἐπ. 2. παρὰ τοῖς Μεταγνιτ. «Μέτρα θαλάσσης, ὁπώρης, βίου, ἐτέων», (Ἰακ. Ἐ. Ἀθ. 651, 2.), τὸ διάστημα τῆς θαλάσσης, ἤτοι ὅλη ἡ θάλασσα, τὸ τέλος, ἡ ἀκμὴ τοῦ φθινοπώρου κ. τ. λ. δ) τὸ καθ' αὑτὸ, σωστὸν μέτρον μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγου, τὸ σωστὸν μῆκος, πλάτος καὶ βάθος, καθόλου τὸ σωστὸν μέγεθος ἑνὸς σώματος, ἡ συμμετρία, τὸ ἀνάλογον μέτρον, τὸ ἐμμετρον, ἡ ἀναλογία, τροπκ. μετριότης· ὅθεν «Μέτρῳ καὶ, κατὰ μέτρον», μὲ μέτρον, μετρίως, καθὼς ἁρμόζει, Schaef. Πολυκλ. 130. «Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρίᾳ δὲ μάζαν ἐδόντες». οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ζεὺς τοῖς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλλυντο ὑπὸ Προτωνιατῶν· τοὺς οὖν διαφυγόντας αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη», Φώτ. Λεξ. ε) τὸ μέτρον ἑνὸς στίχου, ἢ μιᾶς συλλαβῆς· ἔτι δὲ ἕκαστος στίχος, ἢ κατὰ τὸν κανόνα τῆς στιχουργίας μεμετρημένη σειρὰ καὶ ἀκολουθία.

Μετρονόμοι, οἱ (μέτρον, νέμοντες). Ἀρχή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις συνίστατο ἐκ δεκαπέντε προσώπων, ἐν τῇ πόλει, καὶ ὁ κατὰ τὸν Πειραιᾶ, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτρα τῶν πωλουμένων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς δίκαια ἢ τὰ μέτρα αὐτῶν τούτων οἱ ὑπηρέται, Προμετρηταί, ἐκαλοῦντο, Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ.

Μετροποιέω, ῶ (ποιῶ), Μέτραν ποιῶ, ἢ κατὰ τὸ μέτρον. «Τὰ ζῶα μεμετροποίηται», κατὰ τὸ μέτρον ἐγένοντο, Στοβ. Φυσ. σ. 1098 βάλλω εἰς στίχον, ὅθεν

Μετροποιία, ἡ. Τὸ μέτρον τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν, Γραμμ.

Μετωνυμία, ἡ (μετά, ὄνομα). Ἐναλλαγὴ τοῦ ὀνόματος. τρόπος, χρῆσις ὀνόματος ἢ λέξεως τινὸς ἀντὶ ἄλλου ἢ ἄλλης, παρὰ Ἑνητορτ. π. χ. Βάκχος ἀντὶ οἴνου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετωνυμικός, ή, όν. Ὁ εἰς μετωνυμίαν ἀνήκων. Μετωνυμικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μετωνυμίας.

*Μετωπαδόν, ἐπίρρ. = μετωπηδόν, ποιητ.

Μετωπηδόν, ἐπίρ. (μέτωπον). Εἰς τὸ μέτωπον, πρὸς τὸ μέτωπον, μὲ τὸ μέτωπον, ὅ ἐστι κατ' εὐθείαν, κατ' ἐμπρόσθεν τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ πλειόνων, ἀποτελούντων κλεισμένον, πυκνὸν μέτωπον, παρ' Ἡρ. 7, 100. Θουκδ. 2, 90. junctis frontibus, Virg.

*Μετωπιαῖος, αία, αῖον (μέτωπον). Ἐπάνω τοῦ μετώπου ὢν· ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. »Ἐπίδεσις μετωπιαία«, Γαλην.

Μετωπίας, ου, ὁ. Ὁ μεγάλον μέτωπον ἔχων, εὐρυμέτωπος, Πολυβ. β', 43.

Μετωπιδάκτιος, αία, αῖον· καὶ, Μετωπίδιος, ὁ, ἡ, = μετωπιαῖος. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον· ὁ ἐπάνω τοῦ μετώπου ὤν. (τὸ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτ. Γυν. Παθ. ἀμφ.)

*Μετώπιον, τό, = μέτωπον, Ἰλ. Δ, 95. Π, 759. κυρ. οὐσάτ. τοῦ

Μετώπιος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. »Μετώπιον«, τό, ταὐτὸν τῷ, Μέτωπον, Ἰλιαδ. Δ, 35. 2) Μετώπιον, τὸ, Αἰγυπτιακόν τι μύρον, χρίσμα ἢ εὐώδες ἔλαιον, Διοσκορ. α', 71. Ζήτ. καὶ Νέπωπον.

Μετωπίς, ίδος, ἡ. Δέμα, δεσμός τις περὶ τὸ μέτωπον, (χαστάς, Τουρν.), Ἡσύχ.

Μέτωπον, τό (μετά, ὤψ). Τὸ μετὰ τὰς ὄψας, ἤτοι τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ ὄπισθεν, Ἰλ. Ψ, 454. κυρ. δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν τόπος, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων, τὸ μεσόφρυον, Ἰλ. Ν, 615. 2) προπν. κάθε ἐμπροσθινὸν μέρος τινὸς πράγματος, π. χ. κόρυθος, Ἰλ. Π, 70. κτηρίων, οἷον πυραμίδος, Ἡρόδ. 2, 124. στρατευμάτων, στάλικων, κ. τ. τ. ὅδεν

*Μετωποσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις ἐκ τοῦ μετώπου συμπεραίνει τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου.

*Μετωποσώρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Ἔχων μέτωπον σῶφρον, κόσμιον, σεβαρόν, Αἰσχ. Ἴκετ. 206. κατὰ Πορσ.

Μεῦ, Ἐπικ. καὶ Ἰαονικ. ἀντὶ μοῦ, ῆ, μέσ. ἐγκλ. γενικ. τοῦ ἐγώ, πολλάκ. παρ' Ὁμ.

Μέχρι, καὶ ἑπομένου φωνήεντος, ἡ παρὰ Ποιητ. ἀφ' οὗ νὰ κάμωσι χρῆσιν, μέχρις, 1) πρόθ. μετὰ γενικ. ἕως, ἕως τέλους τινὸς ὡρισμένου, καὶ α) ἐπὶ τόπου, »Μέχρι θαλάσσης«, Ἰλ. Ν, 143. πρβ. Ἡρότ. 2, 80. Παρὰ Ποιηταῖς ἐπιφέρεται ἐσῶ ὅτε τὸ μέχρι. β) ἐπὶ χρόνου. »Τέως μέχρεω; ἕως πότε, Ἰλ. Ω, 128. πρβ. Ἡρότ. 1, 4, 3, 10. 160· 5, 114. αἱ δὲ συνήθεις συντάξεις εἰσὶν αὗται. »Μέχρις οὗ; καὶ μέχρις ὅτου;« ἕως πόσου μακρὰν; ἕως πότε; Ἡρότ. »Μέχρι τινός«, ἕως ὡρισμένου τινὸς διαστήματος, ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου. Μέχρι πολλοῦ, ἐπὶ πολὺν καιρόν, μακρὸν χρόνον. »Μέχρι παντός«, διὰ πάντα, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρόν. »Μέχρι τοῦδε« ἕως ἐδῶ. »Μέχρι πότε;« ἕως πότε; quousque, »Μέχρι ζώης«, διὰ βίου, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, κ. τ. τ. γ) προκείμενον προσδιορισμοῦ ἀριθμῶν σημαίνει, ὡς ἄγχιστα, σχεδόν, ὡς τὸ Δακτ. ad ἐσῶ ὅτε δὲ χωρὶς ἐπιρρ. εἰς τὴν πρᾶσιν τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦτ', Lob. Φρυν. σ. 410. δ) παρὰ τοῖς Ἰωσι ἐπιφέρεται αὐτὸ τοῦτο μετὰ τὸ, μέχρις οὗ, δευτέρα γενική, π. χ. »Μέχρις οὗ οὗτω πύργων, μέχρις οὗ τροπαίων τῶν δεριναίων«, Ἡρότ. 1, 181. 2, 19. ἀντὶ, μέχρις οὗ οὗτοι πύργοι εἰσίν, κ. τλ. ὡσαύτως 2, 19· 173· 3, 104. Herm. Vig. σ. 788. 2) ἄνευ πτωτικοῦ ὡς, ἐπίρρ. ἀντὶ, ἕως οὗ, ἕως ὁπού κἀ... μετὰ τὴν ὑποτακτ. ὅταν ἡ κυρία πρᾶξις εἶναι παροῦσα ἢ μέλλουσα ὡς »Μέχρι τούτο ἰδώμενοι«, Ἡρ. 4, 119. ἢ μετὰ εὐκτικ. ὅταν ἡ πρᾶξις εἶναι παρελθοῦσα. β) Μέχρι μέν, ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ μετὰ παρατ. ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐπιφερομένου ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ, ὡς ψελὸς σύνδεσμος, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ὅσον καιρόν, Ἡρόδ. 4, 3. γ) μέχρι περ ἄν, μετὰ τὴν ὑποτ. ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρὸν καὶ ἄν, Πλατ. Σοφιστ. σελ. 259. Α. δ) μέχρι ποτε, μετὰ τοῦ ὁριστικ. ἐνεστ. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 689. — Ὁ κανὼν, ὅτι ὁηλ. τὸ μέχρι πρὸ φωνήεντος προσλαμβάνει ἐν τῷ τέλει σίγμα (μέχρις), ἐν χρήσει μόνος παρὰ Ποιηταῖς, διότι παρὰ τοῖς Ἀττικ. λογογράφοις κεῖται τὸ μέχρι καὶ πρὸ φωνήεντος τοσαύτης, ὥστε τινὲς Ἀττικίσται ἐπέβαλον τὸν τύπον μέχρις ὡς ἄοκλου μὴ Ἀττικόν, Θωμ. Μ. σ. 135. Lobeck Φρυν. σ. 14 κτ. τὸ αὐτὸ ἐννοητέον καὶ περὶ τοῦ ἄχρι καὶ ἄχρις· ὡσαύτως τὸ μέχρι εἶναι κυρ. Ἰων. τύπος, Schweigh. v. l. Hdt. 1, 181. Stallbaum Πλατ. Συμπ. σ. 210. E. Πολλοὶ Κρητικοί, εἶσι, Locella Ξεν. Ἐφεσ. σ. 264. Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 497. C. καὶ Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 479. προτιμῶσι καὶ ἐν τῷ πεζῷ πρὸ φωνήεντος τὸ μέχρις· ὡς τοσοῦτον, ποῖον εἶναι τὸ ὀρθότερον, πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃ μόνον ἡ χρῆσις τῶν συγγραφέων, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ μᾶς δώσωσι τὰ κάλλιστα χειρόγραφα.

(Ὡς τὸ, ἄχρις, προκύπτει ἐκ τοῦ ἄκρος, οὕτω φαίνεται καὶ τὸ, μέχρι, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, μῆκος, μακρός, μέκος, ἀντὶ τοῦ, μῆκος, μακρός· καὶ σημαίνει κυρίως ἔκτασιν κατὰ μῆκος μακρὸν, ὡς τὸ, ἄχρι κατὰ ὕψος.)

Μ μετὰ τοῦ Η.

Μή, τριττῶς ἐκλαμβανόμενον, καὶ

Α) ὡς ἐπίρρ. ἀρνητικὸν, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ὑποθετικῶν ἀρνήσεων, ἤγουν ὅταν ἀποφάσκηται μὲν μόνον, ἡ ἀνθρώπου τινὸς παράστασις, καὶ ἰδέα περὶ πράγματος τινός, ἡ δὲ πραγματώδης ὕπαρξις τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἐάστι ἀβεβαία, ἐπομένως, ὅταν ἐκφράζεται, ὅτι ζητεῖ τις τί, ὡς μὴ ὑπάρχον, ἐν ᾧ τὸ, οὐ, πρέπει νὰ κεῖται, ὅταν ἀρνούμενός τις τί, ἀπολύτως, θέλῃ νὰ εἴπῃ, ὅτι πρᾶγμά τι δὲν ὑπάρχει, καὶ αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ὅλα τὰ διὰ τοῦ οὐ καὶ μὴ σύνθετα· καὶ ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι τὸ μὲν μὴ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ κατηγορούμενον, τὸ δὲ, οὐ εἰς τὸν σύνδεσμον καὶ συναφειαν τῆς περιόδου, εἰς τρόπον ὥστε τοῦτο μὲν ἀποφάσκει ὅλην τὴν ἰδέαν, ἐκεῖνο δὲ μέρος αὐτῆς, παραβ. Anton de discaim. partic. οὐ καὶ μή, Goerl. 1823· ὅθεν 1) ἐπιφέρεται τὸ, μὴ τοῖς συνδέσμοις, εἰ, εἰ, ὅτε, ὁπόταν, ἢ ἤν, ὅταν, ἐπειδάν καὶ ἄλλοις, ὅταν αὐτοὶ περιέχωσιν ὑπόθεσιν, ἢ προϋπόθεσιν πράγματός τινος, τοῦ ὁποίου ἡ πραγματώδης ὕπαρξις, ἐάσται ἀβέβαιος· π. χ. παρ' Ὁμρ. εἰμί, μετὰ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλ. ἐπιφερομένου τῷ μέλλ. Ἰλ. Η, 98. ἄνευ ῥήματος, ἔξω ἄν, Ὀδ. Μ, 326. Τμν. Ὁμ. Δημ. 78. μετὰ τοῦ παρκτ. μετὰ τοῦ ἀόρ. Τμν. Ὁμ. Δημ. 24. καὶ κε μὴν μετὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. μετὰ τὸν ἐνεστ. Ἰλ. Σ, 91. κήν μήν, μετὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ., μετὰ τὸν μέλλοντα, Ἰλ. Χ, 55. ὅτε μὴ μετὰ τοῦ εὐκτ. ἀορ. σὺν τῷ ἄν, μετὰ τὸν εὐκτ. ἐνεστ. Ὀδ. Π, 197. Ψ, 185· μετὰ τοῦ εὐκτικ. ἐνεστῶτος τῷ ἄν, μετὰ τὸν εὐκτ. ἀορ. Ἰλ. Ξ, 248· κατὰ τὰς ὁποίας ὅλας ταύτας τὰς παροστάσεις ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, ἐάν δὲ τοὐναντίον δὲ ἀπήκει εἰς τὸ, ἀπεί, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται πάντοτε εἴς τι πραγματωδῶς ὑπάρχον, ἀεὶ τὸ, οὐ, καὶ ἐξηγεῖται, ἐπειδή δέν, π. χ. Ἰλ. Φ, 95. Περὶ δὲ τοῦ, εἰδέ μή, ὄρα, εἰ μή. 2) ἐπιφέρεται, τὸ, μὴ καὶ τῷ, ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε καὶ ἄλλοις συνδέσμοις σημαίνουσι σκοπόν τινα καὶ τέλος, καθότι ἐντοῦθα ὁ σκοπὸς παρίσταται ὡς τι ὑπάρχον μόνον ἐν τῇ ἰδέᾳ, οὐχὶ δὲ καὶ πραγματωδῶς, παρ' Ὁμ. ἵνα μή, μετὰ τῆς ὑποτακτ. καὶ τῆς εὐκτ., κατὰ τὸν ἴδιον κανόνα, καθ' ὃν καὶ διὰ τό, ἵνα, ὅε ἵνα, Α, 4. ὡσαύτως, ὡς μήν, Β, 9, 458. ἀντὶ τοῦ, διὰ νὰ μή. 3) τῇ ἀπαρέμφ. πρόσκειται συνήθ. τὸ, μὴ καὶ τότε, ὅτε ἡ ἀπαρέμφ. δὲν ἐμφαίνει ὑπόθεσιν καὶ ἰδέαν ἀνυπάρχουσαν τῷ ὑποκειμένῳ, ἀλλὰ πραγματώδες τι καὶ ὁμολογούμενον, ἢ ἐξωτερικήν τινα ἀνάγκην· ἡ δὲ αἰτία τούτου κεῖται ἐν τῇ ἐγκλίσει διότι ἡ ἀπαρεμφ. κράμαται ἀπὸ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος καὶ ἑπομένως πάντῃ εἰκότως συνάπτεται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ὑποθετικὴ ἄρνησις· ὡς τόσον, παρ' Ὁμ. πρόσκειται τῇ ἀπαρεμφ. τὸ μὴ μόνον ἐπὶ πλαγίου λόγου, ἐξαιρτ. ἔνθα ἀναφέρονται ἑνὸς τινος οἱ ἀποφατικοὶ λόγοι, ἢ αἱ ἰδέαι, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 46. Ὀδ. Σ, 167. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ., Ματθ. Ἑλλην. Γραμματ. 2. σ. 972, 4) τὸ μὴ πρόσκειται τῇ μετοχῇ, ὅτε δὲν ἰδεάζεται τις ὡρισμένον τι πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα πραγματωδῶς, ἀλλ' ὑποτίθεται τὸ τοιοῦτον ὡς μόνον ἐνδεχόμενον καὶ δυνατόν, ὥστε, »οὐκ εἰδώς«, σημαίνει, ἐπειδὴ δὲν εἰξεύρει, ἐν ᾧ τὸ, ἀμὴ εἰδώς, σημαίνει, ἐὰν ἄλλος, ἢ ἐάν τις δὲν εἰξεύρῃ, Herm. Vig. Vig. σ. 805. μεθομρ. Πρὸς τούτοις, τὸ μή, προτεινόμενον μετοχῆ ἢ ἐπιθ. σημαίνει αἰτίαν, Σοφ. Τρ. 727. Εὐρπ. Ἡρακλ. 283. Tiersch Ἑλλ. Γραμμ. σ. 443. β) ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον συντάσσονται μετὰ τοῦ μὴ ὅλα τὰ ἀναφορικὰ, ὅτε ἀναφέρονται εἴς τι ἀντικείμενον, ὑπάρχον μόνον ἐν τῇ ἰδέᾳ, μεθομρ. 5) ἐξαιρ. ἀυχρηστον τὸ, μή, καθ' ὅλας τὰς ἀπλοῦς προτάσεις, ἐν αἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ προστάζειν, παρακαλεῖν, ἀπαγορεύειν, παραινεῖν, προσκαλεῖν, κελεύειν, φοβεῖσθαι, καθ' ἃς περιστάσεις τὸ μὴ γίνεται, καθὼς, καὶ τὸ Λατ. ne, ἀρετικὸν τῆς προτάσεως· ὅθεν α) διχ' ἐξαιρέσ. πρόσκειται τῇ προστακτ., ἡ ὁποία παντοχοῦ δέν ἐπιδέχεται τὴν ἄρνησιν διὰ τοῦ, οὐ· τότε δὲ συνήθ. κεῖται ὁ προστακτ. ἐνστ. ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 32, Γ, 414. Δ, 404. 2, 330. Ὀδσ. Π, 168. καὶ καθεξῆς· πολλάκις ἐπιταχ. μὴ δή, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἑπόπ. εἰδότε μετὰ τοῦ τόκου προστακτ. ἐπέχοντος ἀπαρεμφατ. ἐνεστ. Ἰλ. Β, 413. Π, 89. 839. Ἡσ. Ε. 354. 356. Τοὐναντίον, σπανιωτάτη, σχεδὸν μόνον παρ' Ὁμρ. ἐξαίρεσις ἀπὸ τοῦ κανόνος ὑπάρχει τὸ μὴ προτασσόμενον τῷ προστακτ. ἀορ. Ἰλ. Δ, 410, Ὀδσ. Β, 70. Ο, 263. Π, 301. Ω, 248. Pors. Εὐριπ. Ἐκ. 1174. Schaef. Γραμ. σ. 16. πρὸς τούτοις, κεῖται ὁ ὁριστικ. μέλλ. ἀντὶ τῆς προστακτ. »Μὴ νεμεσήσητε«, Ἰλ. Ο, 115. Σοφοκλ. Αἴ. 573., καθὸ παριστῶν ἤδη τὴν ὡρισμένην ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τοῦ ὅτι θέλει βληθῇ εἰς πρᾶξιν ἡ προσταγή. Ὁ προστακτ. ἐνεστὼς ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ παραιτήσεως, ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἤδη πράττει τις, ἐν ᾧ ὁ προστακτ. ἀορ. ἀπαγορεύει εἴτι θέλει ὅτι νὰ πράξῃ τις· ἐξαιρ. δὲ ἐνυπάρχει τῷ προστακτ. ἐνεστ. ὅταν ἡ ἀρχὴ καὶ ἐξακολούθησις τῆς ἀπαγορεύσεως, μία κατὰ διαρκοῦσαν πρᾶξιν ἐφαμενηθεῖσα ἀπαγόρευσις, Hermann de praeceptis quibusd. Atticistarum p. 4 κ. τ. τ. καὶ εἰς Vig. σ. 809. β) ὅταν δὲ χρεία τὰ ἐκφρασθῇ καὶ παραστικῶς δέησις καὶ παρακάλεσις, διὰ νὰ μὴ γένῃ τι, ἢ ἀπαγόρευσίς τις ὡς πρός μίαν τινα, προσωρινὴν πρᾶξιν ἄνευ διαρκείας, κεῖται τὸ μὴ μετὰ τὸν ἀορίστου τῆς ὑποτακτ., Ἰλ. Ε, 684. Ζ, 255. πολλάκις μετὰ τῆς προστηρασίας τῆς παρουσίας καὶ ἀπειλῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 26, »μὴ σπεῦσε παρὰ νηυσὶ τεχείων, κύτταξε νὰ μὴ σὲ σπεύσῃ παρὰ νηυσὶ τεχείων, κύτταξε νὰ μὴ σὲ σπεύσῃ πλέον εἰς τὰ πλοῖα. πρβ. Φ, 563. Ω, 53, ἢ τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑποψίας, ὡς ἐν Ὀδσ. Ε, 467. »μή με στέρῃ τε κακὴ καὶ ἀηλὺς ἄρτη δα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάσχω, μόνον νά μή μέ κατεδαμάσῃ ψῦχος καί πάχνη. πρβ. Π, 255. ἡ τῆς προελήσεως καί ἐλεύσεως, ὡς ἐν Ὀδ. Π, 389. «μή οἱ χρήμαθ' ἑλώμεθα, ἃς μή τοῦ φάγωμεν τά χρήματα τόν» καί Ὀδ. Χ, 123. «μή μιν ἐγώ μέν ἴωμαι ἰόντα, ἃς μή ἕλθῃ πρός σφῶν ἐκατέρων» καί Ἰλ. Μ, 216. Ὀδ. Ω, 482. «μή ὁμοῖα ἕπηται ἐπεί ἴομεν, ἃς μή πεπαύμεθα» ἐξ ὧν γίνεται δῆλον, ὅτι κατά κλῆσιν καί προκλήσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τό ἄμεσον ἐνεστώς, καί ἐμπεριέχουσι συνέχειαν τῆς μή πράξεως, προσλαμβάνει τό μή καί τόν ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. ὅτε ὅμως ἐπιτείνεται πολλαχοῦ ἡ ἐκφρασις καί διά τοῦ, μή δή, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 81. 138. Σ, 8, κ. τ. λ. ἄλλοι δέ αὐτοῦ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς κεῖται τό μή μετά τῆς ὑποτακτικῆς, δύνανται καί νά ἐκληφθῶσιν ὡς ἐλλειπτικαί καί νά ἑρμηνευθῶσι διά προσυπακουομ. ὁρα, φοβοῦμαι κ. τ. τ., εἰς τρόπον ὥστε ἐνταῦθα συμφωνεῖται τό ἐπίρ. μετά τοῦ συνδέσμου, ἴδε Β', 5. δέν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον τό νά ἐκληφθῶσιν οὕτω, καθότι τό μή, δύναται νά σχηματίσῃ ἐπίσης ἀνεξαρτήτους περιόδους τῆς δεήσεως, τῆς ἀπαγορεύσεως, τῆς παραινέσεως τῆς ὑποψίας καί κελεύσεως ὡς καί τῆς ἐρωτήσεως. γι τῶν Ἀττικ. ἰδιών ἐστι νά συντάττωσιν ἐλλειπτικῶς τό μη μετ' αἰτιατ., ἡ ὁποία τότε κεῖται ἀπό προστακτ. συνυπακουομ., π. χ. «Μή τριβάκα συνυπακουομ. πεῖσε», ἡ, ἐμβέλλετε, Σοφ. Ἀντιγ, 577. «μή προφασιν, μή μοι προφασιν, μή μοι μύθους, καθώς καί ἡμεῖς καιῶς λέγομεν, μή προφασιες κ. τ. τ. πρβ. Bergler Ἀριστφ. Ἀχ. 851. 6) τό, μή, ἐπί εὐχῆς ἀποφατικῆς, συντάσσεται τῷ ενεστ. φορ. ἄνευ τοῦ, ἄν, ἤ, καν, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 403. «μή γάρ ὄγ' ἕλθοι ἀνήρ, ἐπειδή εἶδε νά μή ἕλθῃ» καί Ὀδ. Μ, 106. «μή σφῷ κεῖθι τυχοιεν, εἶδε νά μή φθάσῃς ἐκεῖ» καί Ὀδ, Υ, 344. «μή τοῦτο θεός τελέσειεν, εἶδε νά μή ἐκτελέσῃ τοῦτο ὁ θεός. πρβ. Α, 386 Ἰλ. Π, 30. ἐπιτεταμένως «μή μεν, Ἰλ. Θ, 512. Χ, 304. ἀσυνήθ. «μή ὄφελες λίσσεσθαι (Ἰλ. Ι, 698.)», εἶδε νά μή παρεκάλεις. 7) παρά τοῖς Ἀττικ. τάσσεται τό μή ὡς καί ἄλλα ἐπίρ. καί ἁπλῶς πρό οὐσιαστικῶν, διά νά παραστήσωσιν αὐτά μέν ὡς ἀποφατικά, π. χ. «ἡ μή ἐμπειρία», ο. ε. ἡ μή παροῦσα ἐμπειρία, ἡ ἐμπειρία, ἥτις δέν ἤθελεν εἶναι παροῦσα. ἄρα ἀπειρία τις ἐκδεχομένη, ἐν ᾧ «ἡ» οὐκ ἐμπειρίαι, δηλοῖ, ἡ μή ὑπάρχουσα ἐμπειρία, ἡ πραγματικῶς, ὑπάρχουσα ἀπειρία. παρκβ. Valck, Ἱππ. 191. 8) ἐπί ταχέως γινομένης ἀποφατικῆς ἀποστρίψεως τάσσουσιν οἱ Ἀττικ. πολλάκ. τό μή ἄνευ ῥήματος, τό ὁποῖον πρέπει ν' ἀναπληρωθῇ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ ὅλου, ἤ ἐκ τοῦ προτεχοῦς ἠγουμένου ῥήματος, καί ἐκ μέν τῆς συνεχείας τοῦ ὅλου ἀναπληροῦται τότε, ὅτε τό μή μόνον σχηματίζει ἀφ' ἑαυτοῦ πρότασιν ἀποφατικήν, ὡς παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 458., ἔνθα πρόκειται αὐτό τοῦ, μή τοῦτο γένηται, ὡς τό τῆς συνηθείας, καί οὐδέν τρόπον, παρακαλῶ, ὄχι. Ἐκ δέ τοῦ ἄμεσως ἠγουμένου ῥήματος ἀναπληροῦνται τό ῥῆμα τότε, ὅτε τό πρόκειται ἐξαιρ. ἤ φράσις μή σύ γε, ὡς παρά Σοφ. Ο. Τ. 1441. καί χρή, φασκόμενον, Ἀπόρ. «μή σύ γε, (δηλ. θεὸς) ἀλλ' ἐμοί πιθοῦ», παραβ. Valck Φοίν. 353. 534. Lennep Φιλοκτ. σ. 398. κ. τ. τ. Ἰακ Ἀχ. Ταυτ. σ. 805. ἔτι δέ καί, «μή γε, μή μοί γε, μή μέ γε, μήτω γε», ἐν χρήσει ἐξαιρ. παρά τοῖς Τραγ. καί Κωμ. οὕτω σημειοῦται, Roisig, comment. crit de Sop. OC. 1275. q) ἐπίτασις τῆς ἀρνήσεως διά διπλασιασμοῦ τοῦ ἀποφατικοῦ ἐπιρρήματος. π. χ. «Μή μή καλέσῃς, Ἀριστφ. β) παρ' Ὅμ. τοιοῦτον, παρ' ᾧ εὑρίσκει αὐτός ὁ διπλασιασμός μόνον δίς, ἐπιφέρεται τῷ μή κρωτοῦν μέν ἄλλη λέξις, εἶτα δέ τό, μηδέ, Ὀδ. Δ, 684. «μή, μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοσ' ὁμιλήσαντες, ὕστατα καί πύματα ὧν ἐνὶδὸς δειπνήσειεν, εἶδε, ἀφ' οὗ μνηστεύσωσι, μήτε ὅταν καί ἄλλῳ που συναχθῶσι, νά μή δειπνήσωσιν ὧδε τήν ὑστάτην φορὰν καί Ὀδ. Δ, 613. «μή, τεχνητάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο», ἄμποτε, ἀφ' οὗ κατασκευάσῃ τοῦτο, νά μήν ἤθελε κατασκευάσῃ μήτε ἄλλο τι, ἐπίσης τεχνικόν δηλ. πρβ. Herm. Vig. σ. 796., εἰδε τό, μηδέ κυρίως ἐξακολουθεῖ καί περαίνει ἐμφατικῶς τήν μόνον ὑπό παρεντιθέσης μετοχῆς διακοπεῖσαν πρότασιν. 10) τά δέ ἄλλα, τό μή ἐπιφερόμενον τῷ, καί ἤ, ἤ, δύναται καί νά παραλειφθῇ, ὅτε εὑρέθετο ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ὡς παρά Σοφ. Ο. Τ. 889. κ. τ. τ. εἶτα ἡ ἄρνησις ἐξακολουθεῖ νά ἐνεργῇ εἰς τό δεύτερον κῶλον. 12) σπανιώτερον συμβαίνει, ὥστε, ὅτε πρόκειται τῷ πρώτῳ κώλῳ οὐ, ἐπιφέρεται κατ' ἐξαίρεσιν τό δεύτερον κῶλον μή, ἤ, μηδέ. αὐτί τοῦ ὁποίου ἠλπιζε τις νά εὑρῃ παρομοίως οὐ, ἤ, οὐδέ, ἔνθα ἑπομένως πρέπει νά ἐκλάβῃ τις οὐδεμίαν πραγματικῶς ἐπανάληψιν τῆς πρώτης ἀρνήσεως, ἀλλά δευτέραν ἀντίθετον ἐκείνης· καί τότε τό μή παρίστησιν ἐμφιβόλλοντα ἀρνητικήν καί οὕτως ἔχει δύναμιν καταφάσεως, Herm, Σοφ. Φιλ. 1028.

Β') Μή ὡς σύνδεσμος, ἡ ἐπιρρημ. ἴσα μή, καί μή, μήπως, τό Δατ. ne. 1) συνήθ. μετά τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. ὅτε τό κύριον ῥῆμα κεῖται κατ' ἐνεστῶτα ὁριστ· ἡ μέλλοντα, τόν ὁποῖον οἱ μέν Ἀττ. φυλάττουσι πάντοτε, ὁ δέ Ὅμηρ χρῆται αὐτῷ πολλάκ. καί μετά τοῦ προστακτ. ἀορ. Ἰλ. Α, 522. 567. Δ, 37. Π, 545. Ὀδ. Ο 278. Ρ, 448. καί ἀλλαχοῦ. 2) μετά τῆς Εὐκτ. ὅτε τό κύριον ῥῆμα κεῖται κατά παρωχρόν. Ἰλιάδ. Μ, 403, Ξ, 261. Τ, 30. 62. Φ, 329. 511. Ὀδ. Α, 133. Ζ, 147. 3) μετά παρωχημένου ἐριστικῆς, ὅτε σημαίνεται ἡ πρᾶξις ὡς παρελθοῦσα, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 300. «δεῖδω, μή δή πάντα ὑπερμενέα εἴπεσι, φοβοῦμαι νά εἴπε, μήπως εἶπεν ὅλα καθώς εἶναι· οὐ μήν ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττ. εὐχρηστον τοῦτο, Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 739. μετά δέ τοῦ ὁριστ. μέλλ. συντάσσεται τό, μή ἐξαιρ. κατά προτάσεις ἐρωτηματικάς, ορ. μή, Γ, 1. 4) μετά τῆς ἀπαρεμφ., ἐπιφερομένου ἴδιος τοῖς ἀποφατικοῖς ὅρκοις, π. χ. τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐπιφερομένου τῷ, ὄμνυμι, αὐτί τοῦ ὀμνύω, ὅτι ὄμνυμι, ἤ νά μή.... π. χ. Ἰλ. Ψ, 585. Ὀδσ. Θ, 373. Δ, 254. μετά τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐπιφερομένου τῷ, ὄφελον ἐλέσθαι, Ὀδσ. Δ, 747. μετά τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ὄντος τοῦ ὑποκειμένου κατ' ὄνομστ. ἐπιφερομένου τῷ, ἴστω Ζεύς. Ἰλιάδ. Τ, 261. «μή μέν ἐγώ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκαιμι, ὅτι δέν ἔβαλε χερι εις τήν κόρην· μετά δέ μέλ. ἀπαρεμφ. ἐν Ὀδ. Ε, 187. β) ἄλλ' καί μετά μέλλοντος ὁριστικ., ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 330. «μή μέν τοῖς ἵπποισιν ἀνήρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων», (ἡγουμένου σπίχ. 329. ἴστω νῦν Ζεύς), βέβαια δέν ἔλεε καββαλικεύσει τούτους τούς ἵππους ἄλλος τις τῶν Τρωαδιτῶν, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Ἕκτωρ, ὅτι μόνον ὁ Ἀχιλλεύς ἔλεει τούς καββαλικεύσει, ὡτσύτως καί μετά εἶναι, ὁριστ. Ἰλιάδ. Ο, 41. τότε ὅμως κεῖται μεταξύ τοῦ ἴστω Ζεύς καί μή, πολλά κῶλα, καί τό μή πρέπει νά ἑρμηνευθῇ ἐξ ὑποθέσεως ὅτι τοῦ, βέβαια ὄχι. γ) ἀλλά καί κατ' ἀποφατικάς εὐχάς συντάσσεται τό μή μετά αἴτ. καί ἀπαρεμφ. π. χ. «Διός μή Ὀδυσσῆα οἶκαδ' ἱκέσθαι, Ὀδσ. Ι, 530. 5) μετά τά ῥήματα, φόβου δηλωτικά, ἐπιφέρεται τό, μή μετά παρεμφατικοῦ ῥήματος, καί τότε ἐξηγεῖται διά τοῦ, μήπως. π. χ. «Δέδοικα μή τουτο γένηται», φοβοῦμαι νά μή, ἤ μήπως γένῃ τοῦτο. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται κατά τοῦτον τόν τρόπον τῷ, δείδω, δέδια, δέδοικα, περιδείδω, ταρβέω, ἄχομαι καί δέος αἱρεῖ μέ καί συνήθ. μέν συντάσσεται, ἐπιφερομένου τούτοις τοῖς ῥήμασι τό μή μετά ὑποτακτ. ὡσαύτως καί παρά τοῖς Ἀττ., ἐνίοτε ἐπιφερομένου παρωχημένου, Porn. Εὐριπ. Φοιν. 68. Ἡ δέ ὑποτακτ. δύναται νά τάσσεται μόνον ἐπί λόγου μή πλαγίου, ἤ κρεμαμένη ἀπό τοῦ παρωχημένου, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 261. Φ, 329. Ὀδ. Δ, 634. Π. 179. Φ, 286. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ τάσσεται ἐπί ὅτε ἡ ὑποτακτ. καί ἐκεῖ, ἐνθα ἀνήκει κατά τόν γενικόν κανόνα ἡ Εὐκτική, Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 735. Τῷ δέ, δέδια καί δέδοικα, τά ὁποῖα δέν θεωροῦνται ὡς παρωχημένοι, ἐπιφέρεται ἀεί ἡ ὑποτακτ., Ἰλ. Α, 555, Ι, 244. Ὀδ. Γ, 188. ἀντί δέ τῆς ὑποτακτ. ἐν χρήσει παρά τοῖς Ἀττ. κατά ταῦτα τά ῥήματα καί ὁ ὁριστ. μέλλων, Heind. Πλάτ. Κρατυλ. σ. 393. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 737. σπανιώτερον δέ ὁ ὁριστ. ἐνεστώς, Valck Φοιν. 91. 2) ἀπαρελλάκτως, ὡς τά ῥήματα φοβοῦμαι, δέδοικα κ. τ. λ. συνάπτονται καί τά ῥήματα τά σημαίνοντα φυλάττομαι, ὁρῶ, σκοπῶ (κυττάζω μήπως, ἤ ἂν δέν...) μετά τοῦ μή καί κατά τοῦτον τόν τρόπον χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ, ἰδεῖν, Ἰλ. Κ, 98. 101. Ὀδ. Ω, 491. καί τῷ, φράζεσθαι, Ἰλ. Ο, 164. Χ 338. μετά τῆς ὑποτακ. ἐπί τῆς σημασίας βλέπω, κυττάζω, στοχάζομαι, μήπως καί, ἂν ἴσως δέν, καί ἐπί παρελθούσης πράξεως μετά τῆς Εὐκτ. Ὀδ. Λ, 305. στοξον ἑνώμα, πάντη ἀναστροφῶν, πειρόμενος ἐνθα καί ἐνθα, μή κέρα ἵπες ἐδοιεν, ἐκεῖνες τό τόξον ἐδῶ ν' ἐκεῖ λυγίζων αὐτό καί κυττάζων, μήπως, ἡ ἂν ἴσως δέν ἔφαγον γιά τσωλήκια τό κέρατον· περί δέ τῆς συντάξεως ἔχει τό κύρος περί τούτων τῶν ῥημάτων εἴτε ἐσημειώθη περί τῶν φύβου δηλωτικῶν ῥημάτων. 6) πρός τούτοις ἐπιφέρεται, ἐξαιρ. παρ' Ἀττ. τό, μη πλεοναστικῶς πως ὅλοις τοῖς ῥήμασιν οἷς ἔγκειται ἡ ἔννοια ἀρνήσεώς τινος, ἄρα ἐξαιρ. τοῖς ῥήμασιν ἀπαγορεύω, ἀπαυδῶ, ἐμποδίζω, κωλύω, ἀπείργω, ἀξύναρον ποιῶ, διαίνομαι, ἀρνοῦμαι, ἀπιστῶ, ἀμφιβάλλω, ἀβέβαιος εἰμί, Herm. Vig. σλ. 810. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 763. κ. τ. λ. Σπανιώτερον τάσσεται τό μή ἐπί τοιαύτης σημασίας ἐπιφερόμενον οὐσιαστικοῦ, ἐν οἷς κεῖται ἀρνησις τις, ὡς τό, ἀπορία, Θουκ. 2, 74. ἢ ἐπιθετικ, οἷον τό, ἑρμηνεύς, Σοφ. Ο. Τ. 57. ἡ ἐπιρρήματον, οἷον τό, ἐμπεδόν, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 13. καί ἀλλαχοῦ.

Γ') Μή ὡς ἐρωτηματικόν μόριον 1) ἐν χρήσει ἐπί ἐρωτήσεως ἀπ' εὐθείας, ὡς τό Λατιν. num, ὅτε ἐξηγεῖται κοινῶς διά τοῦ, ἀρά γε, καί συντάσσ. μετά τῶν χρόνων ὅλων τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσ., ὡς ἐπιπλείστοι φαίνονται, ὅτι προσμένεις εὐθύς ἀποφατικήν ἀπόκρισιν, ὡς ἐν Ὀδ. Σ, 200. «ἦ μή ποὺ τινα δυσμενέων φάσθ' ἑμμεναι ἀνδρῶν», ἀρα γε στοχάζεσθε, ὅτι εἶναι κανένας ἀπό τούς ἐχθρούς; ἐν ᾗ τῇ διά τοῦ οὖ ἐρώτησις ἀπαιτεῖ καταφατικήν ἀπόκρισιν, πρβ. Ὀδ. Ι, 405. Οἱ Ἀττ. ἐρωτῶσι μέ μόνον τό μή, εἶχε ταῦτ' ἤ, χωρίς νά ἀπαιτῆται παντελῶς ἀποφατική ἀπόκρισις, καί τότε τό μή ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ, egtlet. ne. «Μή δοκεῖ σοι τοῦτο εἶναι ἀληθές; ἄρα γε σοί φαίνεται τοῦτο ἀληθινόν; Schaef. Bos. ell. σελ. 438. Ἰακ. Ἀχ. Ταυτ. σ. 794. Τοὐναντίον οἱ Ἀττ. συντάσσουσι κατά τό δεύτερον κῶλον τόν Ὁριστικ. Μελλ. μετά τοῦ μή (καί ποιητ. μετά τοῦ, ἄρα μή, Schaef. Σοφ. Ἠλ. 496.), ὅτε ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ ἀπαγόρευσιν, ἡ ἀποδοκιμασίαν, καί παρίσταται αὐτή μέ ὕφος ἀμφιβολον, π. χ. «Οὐ σῆν' ἀνέξει, μηδ' ἀνεῖσαι ἄρειε; ω βέβαια σύ δέν θέλεις γένῃ θεϊλός; Herm. Σοφ. Αἴ. 75. «οὐ ξύσσον εἶσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; βέβαια δέν θέλεις μοί γένῃ ἀπειθής; Τραχ. 1183. αὐτί, μή γενοῦ μοι ἀπει-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

λές, μή ἔσυμοι ἀπειλής. 2) ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, ἢ ὅταν ἀνηγείται τις ἐρώτημά τι, συντάσσ. μετὰ μὲν τῆς ὑποταικ. ἐπὶ ἐνεστώσης πράξεως, μετὰ δὲ εὐκτικ. ἐπὶ παρελθούσης, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετὰ ὁριστ. ἀγκλ. ὅταν ὁ ἐρωτῶν θέλῃ ἐν ταὐτῷ νὰ ἐκφράσῃ ἀπομακρὺν πληροφορίαν τοῦ ὅτι πιστεύει τὸ ἐρωτηθέν, Hrm. Vig. σ. 810. καὶ εἰς Σοφ. Φιλ. 30. καὶ κατὰ ταύτας τὰς περιστάσεις ἑρμην. τὸ μή, διὰ τοῦ, μήπως, ὃν ἴσως, πρβ. Β', 5. β. (τῷ μὴ ἐπιφέρεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς πολλάκις λέξις ἀρχομένη φωνήεντι, ἀλλὰ τότε πάντοτε συγκρινᾶται μὲ τοῦτο εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συλλαβήν. εὐχρηστοτάτη δὲ ἡ συνίζησις αὕτη εἰς τό, μὴ οὐ.) (τὸ μὴ διαφέρει τοῦ Λατῖν. ne μόνον κατὰ διάλεκτον· ἰδιαιτέρως ἔχει καὶ τὸ μὴ πρὸς τὸ νὶ καὶ τὸ μὼν πρὸς τὸ num, Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 146). — Τὰ σύνθετα καὶ αἱ συνταξεις ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἄλλων μορίων ἀναφέρονται καὶ ἀναπτύσσονται κατ' ἀλφάβητον ἓν πρὸς ἕν, ἔνθα προσπαραβλητέα τὰ διὰ τοῦ οὐ ἀντίστοιχα.

Μή γάρ, ἐπιφερόμενον τοῦ ὅτι, ἓν χρήσει μόναν ἐλλειπτικῶς, ὡς καὶ τὸ, μὴ ὅτι· καὶ ἐξηγεῖται, δὲν θέλω νὰ εἰπω, ὅτι.., μεθ' ὃ, ὃ ἀλλὰ ἔστιν ἀντιποδοτικός, π. χ. »μὴ γὰρ ὅτι πρὸς τοῦτον – ἀλλὰ οὐδὲ πρὸς ἄλλονα, Δημοσθ., δὲν θέλω νὰ εἰπω, ὅτι. 2) παραιτεῖταί τι, ἢ ἀρνεῖται σφόδρα, ἀντὶ τοῦ, μὴ γένοιτο, ἄπαγε! οὐδαμῶς, τελείως, καὶ συντάσσεται εὐκτικῇ, ἢ τάσσεται καὶ δίχα ῥήματος, ἢ καὶ ἐπιταικτικῶς λέγεται »μὴ γάρ γε, καὶ, μὴ γάρ δή», Seidl Εὐρπδ. Τρωαδ. 212. 3) ἐν τῇ ἀπαντήσει (ἀποριεῖ) ἐπιτείνει τὴν προηγουμένην ἄρνησιν, καὶ ἐξηγεῖται, βέβαια ἔχε, νὰ μὴ φθάσῃς τοῦτο. Παρὰ Πλάτ. μείων οὐκ ἀπολείψων· ἀποκρίνεται ὁ ἕτερος »μὴ γάρ», συνυπακουομ. τοῦ, ἀπολείψῃς· οὐχί, βέβαια ἔχει, οὐκ ἀπολείψῃς, ὅτε καὶ ὁ γὰρ εἶναι ἀναφορικός.

Μηδαμῇ, μηδαμᾶ, καὶ ποιητ. μηδαμά. Ἐπίῤῥ. (μηδαμός). Κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς, τελείως, ποτέ, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅστις συντάσσει αὐτὸ καὶ μὲ ὑστερον ἄρνησιν, π. χ. »Ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνδρῶν, μηδαμᾶ μηδένων, Ἡρόδ. 2, 91. 7, 50. 1. ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τοῦ, πουθενᾶ, εἰς κανὲν μέρος, Ἡρόδ. Παρὰ Ποιηταῖς καὶ μηδαμά, (-νυ) Brunck Αἰσχύλ. Περτ. 829. Ἰακ. Α. Π. σ. 914. καὶ ἐπίσης συχνάκις ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Ἡρόδ. Γράφεται καὶ μηδαμῇ, μηδαμῇ. Πρβ. οὐδαμός, οὐδαμᾶ (τὸ μὲν μηδαμά θεωρητέον ὡς οὐδέτ. πληθ., τὸ δὲ, μηδαμῇ, Δωρ. μηδαμᾶ, ὡς θηλ. τοῦ μηδαμός, Reisig. enarr. Sophocl. OC 508.)

Μηδαμινός, ἡ, όν (μηδαμός). Οὐδενὸς ἄξιος, μηδαπουστινοσ, κάτωτατος, αὐτελής, οὐτιδανός· ὡς τό, αὐτιδανός ἐκ τοῦ οὔτις.

Μηδαμόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ μηδενὸς μέρους, μήτε ἀπὸ κανένα μέρος.

Μηδαμόθι, Ἐπίῤῥ. Μήτε εἰς κανένα μέρος, πουθενά, πού ποτε.

*Μηδαμοί, Ἐπίῤῥ. Πουθενά, εἰς κανὲν μέρος, Ξεν. Ἀνα. πτλ. δ, 4. πρβ. Βουτρ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 284.

Μηδαμός, ἡ, όν, ἀντὶ, μηδέ ἁμός. Μηδὲ ἷνας, ἥτοι, οὐδείς, κανένας, ὡς καὶ τὸ μηδαίς, Ἡρόδ. ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ., ἓν ᾧ τὸ ἑνικ. ἀπαντᾶται μόνον ἐν τοῖς ἐπίῤῥ. μηδαμῇ, μηδαμοῦ· παρὰ δὲ Ἡροδ. εὑρηται μόνον τὸ πληθυντικόν.

Μηδαμόσε, ἐπίῤῥ. κινήσεις εἰς τόπον. Εἰς οὐδὲν μέρος, πού ποτε. Ὁ Πλάτ. ἀντὶ τούτου, »Μηδ' ἀλλόσε», εἶπε, (Πολιτ. ε', 12.) μήτε εἰς κανένα ἄλλο μέρος, μήτε ἀλλοῦ.

Μηδαμοῦ, Ἐπίῤῥ. Ταὐτὸν τῷ, μηδαμόθι.

Μηδαμῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ, μηδαμός, ταὐτὸν τῷ, μηδαμᾶ.

Μηδέ, συνδεσμ. (δέ, μή). Καὶ οὐχί, μήτε, ἀλλὰ μήτε, οὔτε, (τὸ Λατ. nec ἢ neque) πολλάκις παρ' Ὁμ. Συνάπτει δὲ δύο κῶλα, καὶ τὸ πρῶτον κῶλον δύναται μὲν νὰ εἶναι καταφατικόν, ὅμως τὸ ἀποφατικὸν προσλαμβάνει, τό, μὴ· ὡσαύτως καὶ, μηδέ τε, Ὁ. Χ. 185. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. »Μηδὲ καίω. 2) ἐν ἀρχῇ, ἢ ἐν τῷ μέσῳ κώλου τινος, ἐξηγεῖται πάλιν ὡς ἀνωτέρω, Ὀδ. Δ, 710. Ἰλ. Φ, 375. κ. τ. λ. ἐνίοτε πρὸς περισσότερον ἐμφασιν ἐπαναλαμβάνεται, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 58. »μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ κοῦροι ἑὸντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοιεν, οὔτε ὁποιον φέρει ἐν γαστρὶ ἡ μήτηρ, οὔτε λέγω αὐτοὺς εἰς φυγήν. 3) ἄλλοτε τάσσεται διττῶς καὶ κατ' ἀμοιβαίαν σχέσιν, »μηδέ —, μηδέ», καὶ ἐξηγεῖται καὶ κοινῶς, μήτε — μήτε, Ἰλ. Δ, 303. Ω, 152. κ. τ. λ. παρὰ δὲ Πινδ. εὑρηται καὶ, »μήτε —, μηδέ —, ἢ, »μηδέ —, μήτε», Ἡρόδ. 2, 136. Herm. Σοφ. Φιλ. 256. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 888. Schaef. L. Bos. p. 777. Ἐν Ἰλ. Φ, 338. κ. τ. λ. κεῖται τό, μηδὲ, διὶς χωρὶς ἀμοιβαίας ἀναφορᾶς, ἀλλὰ μόνον, ἀναφερόμενος εἰς προηγουμένην κῶλον. Περὶ δὲ τοῦ, μηδέ, ἐπιφερομένου τῷ μή, ἐξακολουθοῦντος διακοπέντα τινα λόγον, ἴδε μή, ἐπίῤῥ. γ. β. — Πολλάκις κεῖται παρ' Ὁμ. μηδέ τι, ὅρα μήτις. Ἐκεῖ, ἔνθα τὸ δὲ, σχηματίζει ὁριστικῶς ἀντίθεσιν καὶ ἀπόδοσιν, τὸ δὲ μή, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ δεύτερον κῶλον, γράφεται διεστραμμένως, μὴ δέ, ἴδε Schaef. in Bast. ep. cr. app. σ. 29.

Μηδείς, μηδεμία, μηδέν· γενικ. μηδενός, μηδεμιᾶς, μηδενός. Κυρίως, ἀντὶ μηδὲ εἷς· ὡς καὶ τό, οὐδὲ εἷς, οὐδείς, οὐδεμία. Κανένας, μήτε εἷς, κανείς, κανεμία κανένας, θηλ. μήτε μία, οὐδετ. κάνενα· μήτε ἕνα. τίποτε. Παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον τό, μηδέν, ἁπαξ ἐν Ἰλ. Σ, 500. Τό, μηδὲ εἷς, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐδέποτε ἔπασχεν ἔκλιψιν, ἐφύλαξε τὴν ἐμφατικωτέραν κατὰ γράμμα σημασ. »οὔτε ἕνα», καὶ τότε δύναται νὰ γείνῃ καὶ παρένθεσις ἄλλου μορίου, π. χ. »Μηδ' ἂν εἴην, κ. τ. τ., Περσ. Εὐρπ. Ἐκ. προλεγ. σ. λζ'. »Ὁ ἢ μηδένα, ἀντὶ, ὁ, ἢ ὡσὰν τὸ τίποτε, ὡσὰν νὰ μὴ ὑπάρχῃ, Valck Φοιν. 601. Lob, Σοφ. Αἰ. 1216. »Τὸ μηδέν», τὸ κἂν τίποτε, Ἡρ. 1, 32. ὡσαυτως καὶ τὸ μηδὲν εἶναι. »Μηδὲν ἄγαν», ταὐτὸν τιμῇ, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον· τίποτε νὰ μὴ κάμνῃ τινὰς μὲ ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ne quid nimis, Λατ. πλὴν τὸ μηδέν, λέγεται καὶ ἐπὶ εὐτυχοῦς, Ἡρ. Ε, 106. ὅθεν καθόλου, εὐτιδανός ἄνθρωπος. Πολλάκις εἰ χρήσει τό, μηδέν, ὡς ἐπίῤῥ. κατ' οὐδένα τρόπον, τελείως, κατ' οὐδέν. Ὅτε παρετὸς τοῦ μηδὲν κεῖται καὶ ἄλλο τι διὰ του μὴ σχηματισθὲν ἀρνητικὸν, αὗται αἱ δύο ἀρνήσεις ἐπιτείνουσι τὴν ἄρνησιν, ὡς παρ' Ἰσοκρ. »Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἐλπίζε λήσειν», μὴ ἐλπίζῃς ποτέ, ὅταν κάμῃς κάνενα αἴσχρόν, νὰ μείνῃς ἀγνοούμενος. Τὸ Ἰων. θηλ. μηδεμίη, παρελαβεν ὁ Σβεῖγχ. ἓν Ἡροδ. 1, 136. ἕτεροι χειρογράφοι, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς γράφει παντοῦ μία, μίαν, πρβ. οὐδείς. Σπανιώτατον εἶναι τὸ πληθ. μηδένες, γεν. μηδένων κ. τ. λ., ἀντὶ δὲ τούτου πλέον ἐχρησιμοποιήθη τὸ πληθ. τοῦ μηδαμός. Τό, μηδαίς· μηδὲν, ὑπάρχει μεταγν., μὴ Ἀττικός, τύπος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως ποτὲ δὲν ἐτολμήθη θηλ. μηδαμία. Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, μηδείς καὶ οὐδείς, ἴδε αὐτὶ ἐρρέθη ἐν γένει περὶ τοῦ μὴ καὶ οὐ (μηδαμία, -νυν)

Μηδέποτε, Ἐπίῤῥ. (ποτέ). Ποτὲ δέν, οὐδέ μίαν φοράν, ἀρνητικῶς, μετὰ ὑπερθ. ἐστι δὲ καὶ μετὰ μέλλ., Lob. Φρυν. σελ. 458. Διηρημένος, μηδέ ποτε, μηδὲ κάμμίαν φοράν, καὶ κάμμίαν φοράν, Ἡσ. Ἐ. 719. 746.

Μηδέπω, Ἐπίῤῥ. (πω). Ἀκόμη οὐχί, οὔτε ἀκόμη, ἴδε μήπω.

Μηδεπώποτε, Ἐπίῤῥ. (πώποτε). Τελείως ποτέ. Τελείως ἀκόμη οὐχὶ ποτὲ ἀκόμη δέν, κανκαμμίαν φοράν· ἀκόμη ἕως τώρα ὄχι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ παρακειμένου.

Μηδεσιδάστη, ἡ, Ἡ μετὰ φρονήσεως ἐστολισμένη· ὄνομα γυναικός, Ἰλ. Ν, 173. καὶ Σχολιαστ. Λυκόφρ. 921. ὡς καὶ τό, Πολυιδάστη ἐκ τοῦ μῆδος, καὶ καίνυμαι, κέκασται.

Μηδάτερος, ἔρα, ερον, (μηδέ, ἕτερος). Μήτε εἷς ἐκ τῶν δύο· κανένας ἀπὸ τοὺς δύο· μήτε τὸ εἷς μήτε τὸ ἄλλος· ἴδε ν

*Μηδετέρωθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ μηδέν ἐκ τῶν δύο μερῶν, Φουρν. Φύσ. Θ. 101.

Μηδέτερος, Ἐπίῤῥ. Κατ' οὐδένα ἐκ τῶν δύο τρόπων, κατὰ κάνενα ἀπὸ τὰ δύο· μήτε οὕτως μήτε ἄλλως.

Μηδετέρωσε, Ἐπίῤῥ. Εἰς κανένα μέρος ἀπὸ τὰ δύο· μήτε εἰς τὸ ἕν, ἀλλὰ μήτε καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Μηδεύμα, τό (μηδόμαι). Ἐπιβουλή, ἀπάτη, δολιότης· ταὐτὸν τῷ, μῆδος· ποιητ.

*Μὴ δή, συνήθ. ἐπίτασις τοῦ ἀρνητ. μή, πολλάκις παρ' Ὁμ. πρβ. μή, Ἐπίῤῥ. δ. α, β.

Μὴ δῆτα, αὐτὶ τοῦ, μηδαμῶς, ὡς καὶ τό, μὴ δῆ.

Μηδίζω. Μηδίζουσι τοὺς Μήδους, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, φορῶ καθὼς αὐτοί, κρατῶ τὰ μέρη αὐτῶν, κ. τ. λ. ὡς, καὶ τὸ ἀντίθ. Ἑλληνίζω, πολλάκις παρ' Ἡροδ.

Μηδικός, τή, όν. Ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους· ἡ τῆς Μηδίας ὠδή. »Μηδικὴ πόα», Medica herba, εἴδος τριφύλλου, Medicago sativa, Δρ. Ducker Ἀριστοφ. Ἱππ. 610. »Μῆλον μηδικόν», τό Κίτρον. ἴδε ἐν τῷ, Κιτρία. »Τὰ μηδικά, προσυπακουομ. πράγματα, αἱ ὑποθέσεις, τὰ πράγματα τῆς Μηδείας, ἐξαιρ. ὁ Μηδικὸς Περσικὸς πόλεμος, ὃν τρίτον ὀνομάζουσιν αὐτὸν οἱ Ἡρόδ. καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἱστοριογράφοι.

Μήδιον, τό. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. ὁ, 16. Κατὰ τὸν Ραουδάλφιον ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Campanula laciniata· κατὰ δὲ τὸν Μιχῶ, ἡ κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσα Michauxia campanuloides, ἴσως = Μηδικὴ πόα.

Μηδιστός, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μηδικός.

Μηδίς, ίδος, ἡ, προσυπακουομ. γῆ· καὶ Μηδία, Ἡ γῆ, ἡ χώρα, ἡ ἀπαρχία τῶν Μήδων. Ὅρια τοὺς Γεωγράφους.

Μηδισμός, ὁ (μηδίζω). Ἡ πρὸς τοὺς Μήδους κλίσις, τὸ μηδίζειν, Ἡρόδοτ. 4, 165. 8, 92. 9, 88.

Μηδιστί, Ἐπίῤῥ. (μηδίζω). Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Μήδων.

Μηδοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Μήδους, τοὺς Πέρσας.

Μηδόλως, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, μηδ' ὅλως. Διόλου, τελείως, ὁλότελα, ὁλοτελῶς.

Μήδομαι, Μέλ. μήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. Ταὐτὸν τῷ Ἰωνικῷ Μήδομαι· ἔχει ὅμως παρ' Ὁμήρῳ διαφορετικήν τινα σημασίαν, διὰ τοῦ νοός ἐφευρίσκω, ἢ στοχαζόμενος, βουλεύομαι κατ' αὐτὸν ἐφευρίσκω τι ὀλέθριον, καὶ βάλλω αὐτὸ εἰς πρᾶξιν, ἤτοι ἐκτελῶ αὐτό, ἢ τὸ βουλεύθη βάλλω εἰς πρᾶξιν, μετὰ αἰτιατ. πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ συχνότερον ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἐπὶ καλοῦ ἐξαιρτ. μακὰ μήδεσθαί τινιν, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μελετῶ κακά κατά τινος, προετοιμάζω αὐτῷ· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτιατ. »Τόσσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, Ἰλ. Κ, 52, Ψ, 396. ὅπερ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, εἰργάσατο, ἑρμην. ὁ δὲ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, τεχνάζομαι, βουλεύομαι· ὡσαυτως ἐν Ἰλ. Χ, 395. Ὀδ. Ω, 426. ὡς τό, κακὰ φράτειν τινά, »Τέχνας καὶ πόρους ἐμηχανήσω», Αἰσχλ. Προμ. 427. κυρίως ὅμως γαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται ὅτι σημαίνει τό, κακῶς βουλεύομαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι κατά τινος, καὶ καθόλου, ἐσχάζομαι, καὶ διὰ τῆς τέχνης ποιῶ, ἐκτελῶ, ἐξεργάζομαι, φέρω εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ φανερόν τι, παράγω καθά καὶ Σιμωνίδης εἶπε «Μέλισσαν ξυλίνου μέλε μηδομέναν, πάντη καθῶς τό, μηχανάομαι. β) μαλεπῶς τε κάμω συμβούλων, ἢ ἀπόφασιν, βουλεύομαι. «Αὐτός εὐ μήδεο (Ἰλ. Β, 360.)», στοχάσου καλὰ καὶ τότε ἀποφάσιζε· ὅδεν, πρβδ. τινί τι, συμβουλεύω, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 189. 2) εἰς τὸ πεζὸν μετὰ γεν. παρὰ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, φροντίζω περί τινος, μεριμνῶ ἐννοοῦμαι, ὡς τὸ Ἰων. μέδομαι, ἴδε καὶ μήτις.

Μηδοπότερος, α, ον (μηδέ ὁπότερος). Διονύσ. Ἀρχ. β', 58. ταὐτὸν τῷ, μηδέτερος.

Μῆδος, τό. Ἀπόφασις· συμβουλή· βούλευμα, γνώμη, σκοπός (πλάτ.), καθόλου, πᾶν τὸ συνετόν, ἢ δολίως ἐπινοηθέν, ἐκτελεσθέν, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει τό πληθ., ἐπιτοπολὺ σημαίνον τὴν ἀφῤῥημένην ἔννοιαν τῆς συνέσεως, πανουργίας καὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ κάμνειν σκοπούς καὶ σχέδια, Μήδεια μάχηνται, βουλεύματα, ἢ σχέδια τῆς μάχης Ἰλ. Ο, 467. Π, 120. 2) ὡς τό μῆτις, φροντίς, ἐπιμέλεια, πρόνοια, ἐπιστασία, σκέψις, Ἰλ. Α, 208. «Σέ τε μήδεα, αἱ φροντίδες διὰ σὲ ἐπιτοπλεῖστον, Μέμορε. ἢ λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. 3) ἐν Ὀδ. Σ, 67. 81. Χ, 476. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· καὶ ῥητῶς ἐν Ὀδ. Ε, 129. «Μήδεα φωτός», καθ' ἣν σημασίαν τὰ μήδεα ἔχει πρὸς μήδομαι, ὡς τὸ σχῆμα ἰσοδύναμον μέζεα πρὸς τὸ μέδομαι. β) ὁ Ὀππιαν. κυνηγ. δ' 441. καλεῖ Μήδεα, τὴν κύστιν, τὴν περιέχουσαν τὸ οὖρος φούσκαν.

Μηδοστισοῦν, καὶ οὐδ. μηδοτιοῦν, ταὐτὸν τῷ, μηδέ ὅστις οὖν, μηδέ δ', τι οὖν· Μήτε γὰρ εἰς, ὅστις ἤθελε καὶ ἂν εἶναι, μηδὲ κανέν, ὅτι καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι, Θεογν. 64. (τινὲς γράφουσι μηδοιτισοῦν, ἀντὶ μηδοστισοῦν.)

Μηδοσύνη, ἡ, παρὰ Σουΐδ. Βουλή, φρόνησις, ὡς τό, μῆδος. Σημεῖας παρ' Ἡφαιστ. μετρικ. ἔχει «Κράτερας μηδοσύναις, ἀντὶ τοῦ τέχνῃ, ἐξεργασίᾳ.

Μηδοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ταὐτὸν τῷ, μηδοκτόνος.

Μήθεις, σσός, ὁ, καὶ οὐδ. μηθέν, νεωτ. μὴ Ἀττ. τύποι ἀντὶ τοῦ, μηδείς, μηδέν, ἐξαιρτ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. ἐν οὐκ ὀλίγῃ χρήσει, Lob. Φρυν σ. 182. Ὡς τοῦτον, θὲν ἐλέγετο ποτὲ μηδεμία ἀντὶ μηδεμία.

*Μήια — ἀλλά. ἔλλειπτ. ἔκφρασις, σημαίνουσα, δέν λέγω ὅτι — ἀλλά· ἔχει μόνον δέν... ἀλλ' οὔτε· ὡσαύτως, μὴ ὅτι, καί, μὴ ὅπως, πρβ. καί, μή γάρ.

Μηκάζω, Μέλ. -σω, = μηκάομαι.

*Μή καί, ἀντί, μηδέ, Ἀπολλ. Ῥοδ.

Μηκάομαι, ὤμαι. Ἀποδ. Μέσ. καὶ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντες ἀρχαῖοι ποιητ. τύποι, μετοχ. ἀόρ. μακών (Ὅμ.), παρακ. μετὰ σημσ. ἐνεστ. μέμηκα, μετοχ. μεμηκώς, (Ἰλ. Κ. 362.), κατὰ συστολ. ἐπλκ. μεμακυῖα (Ἰλ. Δ, 435.) καὶ ἐν τοῦ παρακ. σχηματ. παραταϊ. ἐμέμηκον (Ὀδ. Ι, 439.). Βελάζω, ἐπὶ προβάτων, Ἰλ. Δ, 435. Ὀδ. Ι, 439. ἐπὶ φωνῆς ἐνὸς νεβροῦ, ἤτοι νέας ἔλαφου (κεμάδος, καὶ κατὰ μετάβ. μηκάδος), καὶ δύος λαγωοῦ ὅταν διώκωνται ὑπὸ τῶν κυνῶν καὶ μέλλουσι νὰ πιασθῶσιν, Ἰλ. Κ. 362. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαιτ. ἐπὶ αἰγῶν, πρβ. μηκάς, ὃν τρόπον καὶ τό, βληχάομαι ἐν χρήσει ποτὲ μὲν ἐπὶ προβάτων, ποτὲ δὲ ἐπὶ αἰγῶν. 2) ἡ Ὁμηρ. μετοχή, μακών, αὐξηται μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, «Πάρ δ' ἔπιον ἐν κοίλῃσι μακών (Ἰλ. Π, 469. Κ, 163. Τ, 454.)» ἐπίσης κατὰ τῆς εἰς τὸν κονιορτὸν φωνάζων, στενάζων, ἐπὶ θανατηφόρως πληγωμένου ἵππου, ἐλάφου, κάπρου, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Σ, 98. ἐπὶ θανατηφόρως πληγωμένου ἀνδρός. Ἄλλοι παράγουσιν, οὐχ ὑγιῶς, ταύτην τὴν μετοχὴν ἀπὸ τοῦ, μήκος, καὶ τὴν ἐξηγοῦσι, κατὰ τό μῆκος. (πάντῃ συμφώνως τῷ, μηκάομαι, ἐσχηματίσθη καὶ τό ὀνοματοπεποιημένον ἐκ τῆς φυσικῆς φωνῆς, μυκάομαι.)

Μηκάς, άδος, ἡ (μηκάομαι). Ἡ μηκάζουσα, βελάζουσα παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῆς αἰγός, καὶ ἐν τῷ πληθ. «Μηκάδες αἶγες», Ἰλ. Λ, 383. Ψ, 31. Ὀδ. Ι, 124. 344. παρὰ Μεταγνστ. δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων, ἀντὶ, βληχάς, Εὐρπ. Κυκλ. 189.

Μηκασμός, ὁ (μηκάζω). Ἡ φωνὴ τῶν αἰγῶν, τὸ βέλασμα τῶν γιδίων, ἢ τῶν προβάτων.

Μηκεδανός, ἡ, όν (μῆκος). Ταὐτὸν τῷ, μακρός.

Μηκέτι, Ἐπίῤῥ. (μὴ ἔτι). Μὴ πλέον, οὐχὶ περισσότερον πλέον· οὐχὶ πλέον εἰς τὸ ἑξῆς, Ὅμ. «Μηδ' ἔτι (Ὅμ.)», καὶ ὄχι πλέον, οὔτε δὲ πλέον.

Μήκη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μηκασμός· ὡς καὶ τὸ μύκη, = μυκασμός.

Μηκηθμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μηκασμός, σχηματ. ὡς τό, μυκηθμός, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 359.

Μηκητικός, ἡ, όν. Ὅστις δύναται, ἢ συνηθίζει νὰ μηκᾶται.

Μήκιστος, η, ον (μῆκος), ὑπερλ. τοῦ, μακρός. Μακρότατος, μακρυώτατος, πολλὰ μακρύς, ὑπερμεγέθης, ὑψηλότατος. Ἰλ. Η, 155. ἐπὶ ἀνθρώπου. Ἐπίῤῥ. Μήκιστον, διὰ πολλοῦ τὸν καιρόν, ἢ καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικώτατα, Τμν. Ὅμ. Δημ. 259. καὶ Ἐπίῤῥ. Μήκιστα, ταὐτὸν τῷ, ἐπὶ μήκιστον, πολλὰ μακράν, πολὺν καιρόν· καὶ ἀντὶ τοῦ, τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος, ἐσχάτως. «Τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Ὀδυσ. Ε. 209. 465., τί θέλει γίνῃ τέλος πάντων μετ' ἐμέ, τί θέλει γένῃ μετ' ἐμὲ ἕως εἰς τὸ τέλος; παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α. 82. ἀντὶ τοῦ πολλὰ μακράν.

Μηκόθεν, ἢ μηκόθεν, ἐπίῤῥ. (μῆκος). Ταὐτὸν τῷ, μακρόθεν, ἀπὸ μακράν. «Μηκόθεν σταθείσαι, μῦθ. παρὰ Τυρβεῖλ.

*Μηκονίς, —γρ. μηκωνίς, ὑρίδαξ.

Μηκοποιέω, ὦ (μῆκος, ποιέω). Μακρὰν ποιῶ, μακρύνω. ἐκ τοῦ

Μῆκος, εος, τό. Μάκρος, τὸ ἐπὶ πολὺ ἦκον, μακρόν, Ὀδ. Ι, 324. Λ, 312. ὕψος, ὑψηλὸν ἀνάστημα, Ὀδ Τ, 71. καθόλου = μέγεθος, μεγαλεῖον, πλάτος, ἔκτασις, Ἡρόδ. ὕψος, Reisig enarr. Σοφ. Ο. Κ 479. μέγεθος, Ἔρφ. Σοφ. Ἀντ. 389. 2) Ἰων. ἀντὶ, μῆκος, μηχανή, Ἡρόδ. 4, 151. ἔνθα ὅμως ὁ Schweigh. γρ. καὶ μῆχος.

*Μήκοτε, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ, μήποτε, Ἡροδτ.

Μηκύνω, Μέλ. ὑνῶ (μῆκος). Μακρὸν ποιῶ, μακρύνω ἐκτείνω· καὶ ἐπὶ καιροῦ, ἀναβάλλω, Πινδ. «βοήνα, κάμνω νὰ ἠχῇ μακρὰν βοήτις, κραυγή, Σοφκλ. «λόγον», εἰς μάκρος σύρα τὸν λόγον, κάμνω αὐτὸν πλατύτερον, Ἡρόδ. 2, 35. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, λόγον, κατὰ τό φαινόμενοι ἐμεταβ., ὁμιλῶ διεξοδικῶς· καθόλου, εἶμαι διεξοδικὸς ἢ ὀχληρός· «Μηκύνειν τὰ φωνήεντα, κάμνειν αὐτὰ μακρά. ὅθεν

Μηκυσμός, ὁ. Μάκρυνσις, τὸ ἐκτείνειν, μακρὸν ποιεῖν, ἢ προφέρειν π. χ. τὰ φωνήεντα, Εὐστάθ.

Μήκων, ωνος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Papaver, παπαρούνα, Ἰλ. Θ, 306. Ἡρόδ. 2, 92. β) ἡ κεφαλὴ τῆς παπαρούνας, ἄλλως, κώδων, κώδεια, ἢ. γ) ὁ ναρκωτικὸς, καὶ ἐν πολλῇ πως ποσότητι τρωγόμενος θανατηφόρος χυμὸς τῆς μήκωνος (τὸ ὄπιον, τὸ αὐχίον), μηκώνιον, Ἡρακλ. Ποντ. «Οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσιν. 2) ἐν τοῖς κογχυλίοις καί τισι σκώληξι λέγεται ἡ φούσκα, τό μέρος ἐκεῖνο τῶν ἐντοσθίων, τό ὁποῖον ἐπέχει τόπον ἥπατος, ὅπερ καὶ ξανθὸν χρώματος ἐστί, πιθανῶς ἐπειδὴ ἔχει τό εἶδος ἢ τό χρῶμα τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος, Ἀριστ. 3) ἀρχιτεκτονικὸς στολισμός τις, πιθανῶς ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος, ὡς παρὰ Παυσανίᾳ ἐ. 20. «Ἐπὶ κορυφὴν — μήκων χαλκῆ σύνδετμος ταῖς ὀκοῖσιν. 4) ὁ Ἡσυχ. ἔχει, Κρατηρίσκοι τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, μήκωνες. 5) παρὰ Πολιδ. κεῖται, μήκων, φάρμακον τι εἶδος· ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει, μήκων, ἄμμος μεταλλική.

Μηκωνικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν μήκωνα.

Μηκώνιον, τό. Ὁ χυλός, ὁ ζωμός τῆς μήκωνος, Opium, αὐχώνιον, ὡς καὶ, μήκων, η. 2) ἡ πρώτη ἀκαθαρσία, ἥτις ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοιλίας τῶν ἀρτιγεννήτων βρεφῶν, Ἀριστοτέλ. Ἱστορ. ζώων ζ'. 10. «Καὶ τοῦτο τὸ περίττωμα πλέον ἢ τοῦ παιδὸς κατὰ μέγεθος, ὃ καλοῦσιν αἱ γυναῖκες μηκώνιον· χρῶμα δὲ τούτου αἱμάτωδες καὶ σφόδρα μέλαν, καὶ πιττώδες, μετὰ δὲ τοῦτο γαλακτώδες».

Μηκωνίς, ίδος, ἡ· καὶ μηκωνῖτις, ιδος, ἡ, Ὑρίδαξ· εἶδος Ὑρίδακος (μαρουλίου), τὸ ὁποῖον παρομοιάζει τῇ μήκωνι κατὰ τὸν χυμόν.

Μηκωνίτης, ὁ· καὶ Θηλυκ. μηκωνῖτις, ἡ. Ὅμοιος τῇ μήκωνι, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος ὤν. «Λίθος μηκωνίτης».

Μηκωνοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτὸν τῷ, μηκωνίτης.

Μηλάνθη, ἡ· παρὰ Σουΐδ. ἀμφ. ἀντὶ, μηλολόνθη. Ἐν τῇ τοῦ Ἡροδου παρὰ Στοβαίῳ, Λόγ. 77. «Ἡ ταῖσι μηλολόνθαισι ὁμματ' ἐξέπτωκε, τό ἐν Παρισίοις Χειρογρ. ἔχει. «Ταῖσι μηλανθεσιν· τό δὲ παρὰ Φιλοστράτ. Εἰκ. α. 28. «Οὐδὲ μήλον οὐδὲ μηλάνθην, ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδ. Ι, 538. Ὁμηρικῆς ῥήσεως, ὅπου κεῖται, «Αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλωνα, ὅπου ἡ ἔννοια ἐστὶν ἄμφ.

Μηλατάς, ὁ· καὶ μηλωτής, ὁ. Ὁ ποιμήν, Ἡσύχ.

*Μηλάτων, μεταπλαστικὴ γενικὴ πληθ. τοῦ μῆλον (πρόβατον) ἀντὶ, μήλων, Λυκ. (Σ)

Μηλαφάω, ῶ (μήλη, ἀφή). Ταὐτὸν τῷ, μηλόω. Διὰ τῆς μήλης ἐρευνῶ, σχηματ. ὡς τό, ψηλαφάω, Ἡσυχ. Φώτ.

Μηλέα, ἡ (μῆλον). Τό ποιοῦν τὰ μῆλα δένδρον μηλιά. Ὀδ. Η, 115. Δ, 589. «Μηλέαι ἀνθοῦσαι, ἢ ἀνθοῦσα. «Μηλέα Περσική», ἡ ῥοδακινέα. (disyllabos ἐκφωνουμένη, Ὀδσ. Ω, 340.)

*Μηλείη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ μηλέα.

Μήλειος, ὁ, ἡ· καὶ μήλειος, εία, ειον (μῆλον). Προβάτειος, ὁ ἐκ προβάτου ὤν, Ἡρόδ. 1, 119. Εὐρπ. Κυκλ. 218. 2) (μηλέα) ἐκ τῆς μηλέας ὤν.

Μήλη, ἡ. Χειρουργεῖον ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐρευνῶσι τὰς πληγάς, καὶ βάλλουσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἰατρικά. Ἀρα, Καθετήρ, κ. τ. τ. specillum.

Μηλία γῆ. ἴδε ἐν τῷ, μήλιος.

Μηλιάδες, αἱ (μῆλον). Αἱ νύμφαι τῶν μηλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καρποφόρων δένδρων, ἢ τῶν ποιμνίων, ἄλλως καὶ μηλίδες, καὶ Ἐπιμηλίδες. 2) παρὰ Σοφκλ. Φιλοκτ. 725. εἰσί, «Μηλιάδες Νύμφαι», αἱ νύμφαι τῆς χώρας Μηλίς, Δωρ. Μηλίς, ἤς οἱ κάτοικοι μηλιεῖς, πληθ. μηλιεῖς. 3) κεῖται ἔτι καὶ «Μηλιὰς γῆ» ἀντὶ τοῦ, μηλία γῆ. ἴδε μήλιος.

Μηλεασμός, ὁ, ἡ κάλλιον, μηλεαυθμός, ἔστι, μήλων ἰασμός (ἰάομαι). Ἡ μάνδρα, ὁ σταῦλος, ἢ στάνη τῶν προβάτων, ὁ τόπος εἰς ὃν κοιμῶνται τὰ πρόβατα. Λυκόφρ. 90. ποιητ.

*Μηλιάς, άδος, ἡ, Ἰδιωτ. Θηλ. τοῦ, μήλιος. ἴδε καὶ μηλιάδες.

*Μηλίδες, αἱ, ἴδε μηλιάδες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηλίζω, (μῆλον). Ὁμοιάζω τῷ μήλῳ, ἢ τῷ κυδωνίῳ κατὰ τὴν ὀσμήν, γεῦσιν καὶ χρῶμα, ὅθεν ἐξωρ. κιτρινίζω, κίτρινος φαίνομαι, Διοσκορ. β. 107. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μηλιγνοειδής, ἐσσα, ες. Ξανθός, κίτρινος, ὡς τὸ μῆλον, ἢ κυδώνιον, ὁ πρὸς τὸ ξανθὸν ἢ κίτρινον κλίνων, Νίκανδρ. Θηρ. 173. «Χροιὴ μηλιγνόεσσαι· κατὰ τὸν Σχολ. ὠχραί, κίτρινος. ἐκ τοῦ

Μήλινος, ὁ, ἡ· ἡ, μήλινος, ίνη, ινον (μῆλον). Ὁ ἐκ, ἢ μετὰ μήλου, ἢ κυδωνίου κατεσκευασμένος. 2) ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μήλου ἢ τοῦ κυδωνίου ἔχων, κίτρινος, ὠχρός. «Μηλίνη ἔμπλαστρος» καὶ «Μήλινον ἔμπλαστρον», κίτρινόν τε ἔμπλαστρον. «Ἠράμβης μ. ἀσπάραγον», Ἀναλ. «Πορφυρᾶς καὶ μηλίνας ἠσθημένοι στολάς», ἐπὶ τῆς στολῆς τῶν αὐλικῶν καὶ δορυφόρων τῶν Περσῶν, οἱ τινες ἐνδύοντο κόκκινα καὶ κίτρινα.

Μήλιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τῆς Μήλου (μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων) ὤν. Μηλία, ἡ· προσυπακουομ. γῆ, μηλιάς, καὶ μηλίς, μετὰ, ἡ ἄνευ τοῦ γῆ. Γῆ τις ἐν Μήλῳ εὑρισκομένη σποδοειδὲς (σταχτοειδὲς) χρῶμα ἔχουσα. (Διοσκορίδ. ε. 71. καὶ 80.), Melinum, παρὰ Ζωγράφοις εὐχρηστος πρὸς πλείονα διαμονὴν ἢ παραμονὴν τῶν χρωμάτων. Ὁ Θεόφραστος (περὶ λίθ. σελ. 400.) προσαποσέμει αὐτῇ, παραβαλλομένῃ μὲ τὴν Σάμειον γῆν, «Τὸ ἀραιὸν, ἥρεμον καὶ ταραχῶδες καὶ ἁλιπὲς» πρὸς μείζονα χρῆσιν τῶν ζωγράφων, ἀντιτασσων το, λίπος, πυκνότης καὶ λειότης. Ἔστιν ἄρα κυρίως τεφροειδὴς τις στυπτηρία γῆ, μεθ' ἧς οἱ Ζωγράφοι μιγνύουσι τὰς ἄλλας χρώσεις λιπαρὰς βαφάς.

Μηλίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μηλέα, ποιητ. Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 601. 2) ταὐτὸν τῷ, μηλίτης γῆ, κίτρινος, ξανθὴ ἢ κιτρινοειδὴς βαφή. 3) ἐπαρχία τις Τραχῖνος, Ἡρόδ.

* **Μηλίς**, ιος, ἡ, ἴδε μᾶλις.

Μηλίτης, ου, ὁ, προσυπακουομ. οἶνος. Οἶνος κατασκευασμένος ἐκ μήλων, ἢ κυδωνίων. 2) ἐπὶ προβάτων, «Μηλίτης ἀριθμὸς», ἀριθμητικόν τι πρόβλημα περὶ τινος ἀριθμοῦ προβάτων, Σχόλ. Πλάτ. ἴδε ἐν τῷ, Φιαλίτης.

Μηλιωτὸς ἐκκοπεύς, Παῦλ. Αἰγ. ἴδε Σμιλιώτης.

Μηλοβατέω, ῶ (βαίνω). Τὰ πρόβατα βατεύω, ὀχεύω, Ὀππιαν. κυνηγ. α. 381.

Μηλοβαφής, ὁ, ἡ (μῆλον, βάπτω). Κίτρινος, μετὰ μηλίδας βαφῆς βεβαμμένος, Φίλ. περὶ τῶν ζ'. θεαμάτ.

Μηλοβολέω, ῶ (βάλλω). Μετὰ μήλων κτυπῶ, τοῖς μήλοις βάλλω. Μεταφορ. εἰς ἔρωτα ὑπάγομαι, βάλλω τινά.

Μηλόβοσις, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικὸς, Ἴτυν. Ὁμ. Δημ. 420. Συγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσιόδ. Θεογον. 354. κυρίως, ἡ τὰ πρόβατα βόσκουσα. ἐκ τοῦ

Μηλοβοτέω, ῶ (βόσκω). Πρόβατα βόσκω. ὅθεν

Μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, μηλοβότης, ου, ὁ. Βοσκὸς, ποιμήν, Ἰλ. Σ, 529.

Μηλόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω, βοτὸς). Ὁ ὑπὸ τῶν προβάτων βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος. «Μηλόβοτος γῆ», εἰς ἣν βόσκονται, νέμονται μόνον τὰ πρόβατα διὰ τὴν ἐρημίαν, ἀνεώργητος δηλ. καὶ ἄσπαρτος γῆ, Ἡρόδοτ. Πλουτ. Καμιλλ.

Μηλοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὰ πρόβατα (εἰς θυσίαν) δεχόμενος. Πινδ. Πυθ. 3, 47. ποιητ.

Μηλοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μήλου ἔχων. ἐξωρ. ὡς τὸ κυδώνιον ξανθὸς, κίτρινος.

Μηλοθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὁ τὰ πρόβατα θύων, ἢ σφάζων, Εὐριπ. Ἄλκ. 121, ὅπου ἄλλοι, μηλόθυτον, ἐκ τοῦ, μηλόθυτος, ὁ, ἡ· (ἐσχάρα) ἀναγιν., ἐπὶ τῆς ὁποίας θύουσι, σφάζουσι τὰ πρόβατα.

* **Μηλόθυτος**, ὁ, ἡ (θύω). Ἀνήκων εἰς σφαγὴν ἢ θυσίαν προβάτων, ἢ ἐνθα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ θυσιάζουσι τὰ πρόβατα.

Μηλολάθη, (ἡ, μηλολάθη, ἡ, ἄμφ.). Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος, ἤτοι ὁ χρυσοκάνθαρος (ζοῦς), δι' οὗ παίζουσιν οἱ παῖδες· οὗτος διατρίβει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, Ἀριστοφ. Νεφ. 768.

Μηλομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν μήλων μάχη, Ἀθήν. σελ. 277. «Ἠλλιστα μῆλα εὑρὼν ὁ Ἀλέξανδρος περὶ τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, τούτων τε πληρώσας τὰ σκάφη, μηλομαχίαν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐποιήσατο, ὡς τὴν θέαν ἡδίστην γενέσθαι».

Μηλόμελι, ιτος, τό (μέλι). Τὸ ἐκ κυδωνίων μέλι. Παρ' Ἀρτεμιδ. α. 68. κεῖται ἡμαρτημ. Μελίμηλον ἴδε μῆλον.

Μῆλον, τό· καὶ Δωρικ. Μᾶλον, τὸ. ὅθεν τὸ Λατιν. **Malum**. Ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, πᾶς καρπὸς δένδρων, κατὰ τὸ μέσον πυρῆνας ἔχων, οἷον μῆλον κυδώνιον, τὸ Κυδώνιον. Μῆλον Περσικὸν, τὸ Ῥοδάκινον. Μῆλον Μηδικὸν, τὸ Νεράντζιον ἢ Πρωτοκάλλιον. Μῆλον Ἀρμενιακὸν, τὸ βερύκοκκον. Μῆλον ἑσπερικὸν, τὸ Κίτρον· ἐξαιρέτως ὅμως λέγεται τὸ Κυδώνιον· ὅρα περὶ τούτων Ἀθήν. ἐν γ. σελ. 80—85. ὅθεν «Οἶνος μηλίτης». Ἔλαιον μήλινον· καὶ Μηλόμελι, Υ̓. Ι, 542. «Χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ, αὐτῆσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ὤθεται μήλοισιν, σὺν τοῖς καρποῖς, ἐπὶ παντὸς καρποφόρου δένδρου λεγόμενον, πρβ. Ὀδυσ. Η, 120. παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἐν τῇ Θεογ. ἐν ᾧ ἐν τοῖς Ἔργ. εἶναι ἐπὶ τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. μόνον ἐπὶ τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· πρ. τὸ Λατ. **malum** καὶ **pomum**. ἴδε ἐν τῷ Μηλάνθη. Μεταφορ. δὲ λέγονται μῆλα καὶ οἱ στρογγύλοι καὶ σκληροὶ μαστοὶ (τὰ βυζιὰ τῶν νεανίδων), πρβ. κυδωνιάω, ὡσαύτ. Λατ. **pomi**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 903. Λυσ. 155. ἔτι δὲ μῆλον ἦτο λέξις τῶν ἐρώντων πρὸς τὰς ἐρωμένας, ὡς γλυκύμον μᾶλον, ἀντὶ, ψῶς μου παρ' ἡμῖν. ὅθεν μῆλα ἐν γένει, εἰ ἔρωτες. 2) ἡ παρειὰ, τὸ μάγουλον, διότι ἐπ' αὐτῷ φαίνεται τὸ κόκκινον χρῶμα, ἢ διότι εἶναι στρογγύλον· καὶ Λατ. **malae** αὐτὶ **genae**· πλὴν αὕτη ἡ σημασία παρ' Ἕλλησιν ἔστιν ἔτι ἄμφ. ὅρα Σταφ. Θησ. 2. σ. 1636. Δ. Πάντῃ ἀσφαλμένως ἐνόησαν, ὡς λέγει ὁ Πασσώβιος, τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν παρὰ Θεοκρίτ. ιδ'. 38. «Τήνῳ τά σ' ἀδάκρυα μᾶλα ῥέοντα, ἠηλοῖ, τὰ ἀδάκρυά σου βρέχουσι (διάῤῥωτα πρὸς αὐτὸν) τὰ μάγουλά του, ἤτοι ῥέουσιν ἐπ' αὐτῷ. 3) παρ' Ὁμήρ. καλεῖται μῆλον ἐξαιρέτως τὸ πρόβατον, Ὀδ. Μ, 301. ἄνευ διαφορᾶς γένους, ὅθεν καὶ ὁ ἀρὶς, ὁ ἀρνειὸς, Ἰλ. Ψ, 147. Ὀδ. Ι, 438. καὶ ἡ αἶξ, Ὀδσ. Ξ, 105. ἄρα καθόλου, ἀναπτ ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων ἢ αἰγῶν. Περιττὸς δὲ Ὀδ. Μ, 301. Ξ, 105. χρῆται, ὁ Ὅμ. ἄνευ ἐξαιρέσεως τῷ πλησ. μῆλα, διὰ τοῦ ὁποίου τότε ἐνοεῖ δίχ' ἐξαιρέσεως τὰ βοσκήματα τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, ἴδε ἐξαιρ. Ὀδ. Ι, 184. ἄρα καθόλου τὰ ποιμνία τῶν μικροτέρων θρεμμάτων, συνήθ. παρ' Ὅμ. ἀπεναντίας τῷ, βόες. Παρὰ Λυκόφρ. εὕρηται ἡ μεταπλαστικὴ γενικὴ, μηλάτων. (παρὰ Δογγρ. ἡ λέξις αὕτη ἄχρηστος ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ).

Μηλόνθη, = μηλάνθη, ἄμφ.

Μηλονόμας, Δωρικ. ἀντὶ, μηλονόμης, ου, ὁ, Εὐριπίδ. Ἄλκ. 576. καὶ μηλονομεύς, έος, ὁ· καὶ μηλονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ τὰ μῆλα νέμων, ὁ βοσκὸς τῶν προβάτων, καὶ τῶν αἰγῶν, ποιμήν. ὅθεν μηλονομαίου, τό· ταὐτὸν τῷ, Εὐνόμειον, Ἡσύχ.

Μηλοπάρειος, καὶ Δωρικ. Μαλοπάρειος, καὶ μηλοπάρηος, ὁ, ἡ (μῆλον, παρειά). Ὅστις ἔχει τὰ μάγουλα ὡσὰν μῆλον, τοιουτοτρόπως δηλ. στρογγύλα ἢ κόκκινα. Παρὰ Θεοκρίτ. ιε. 1. ἀναγινώσκ. τινὲς μαλλοπάρθενος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀπαλοπάρθενος, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, Λευκοπάρθενος, ἐκ τοῦ λευκοῦ καὶ ἁπαλοῦ μαλλοῦ· ἄλλοι ὅμως ὀρθότερον ἀναγινώσκουσι, μηλοπάρειος, διότι μῆλα καλοῦνται ἔτι καὶ τὰ στρογγυλοκόκκινα μάγουλα. (- υυ - υ)

Μηλοπέπων, ονος, ὁ (πέπων). Τὸ πεπόνιον, διὰ τὸ ἔχειν τὴν ὁμοιότητα τοῦ μήλου, καὶ διότι ἐτρώγετο μετὰ τὴν ὁρμασιν, ἴδε πέπων, καὶ Σιτωνες. Μῆλωνες παρὰ Παλλαδ.

Μηλοπλακοῦς, οῦντος, ὁ. ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Μηλοπλακούντιον, τὸ (μῆλον, πλακοῦς). Πλακοῦς τις, ἢ ἄρτος κατασκευασμένος διὰ κυδωνίων, καὶ ἄλλων τοιούτων παραγεμισμένος.

Μηλοσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅμηρ. Ὑμν. 18, 11. «Ἠερυφὴ μηλοσκόποιο», κορυφὴ τοῦ ἐφ' ἧς σκοπεύουσι τὰ πρόβατα. Μηλοσκόπος δέ, ὁ τὰ πρόβατα ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου σκοπῶν. ποιητ.

* **Μηλοσσός**, ὁ, ἡ, = μηλοσσόος.

Μηλόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Μετὰ δένδρων μηλέων ἐσπαρμένος, πεφυτευμένος, Εὐριπ. Ἱκετ. 742.

Μηλοσσόος, ὁ, ἡ, ποιητ. (σόος, σώζω). Ὁ σώζων τὰ πρόβατα, προστάτης τῶν προβάτων, Ἀπολλων. ε. 220.

Μηλοσφαγέω, ῶ Σφάζω, θυσιάζω, φονεύω, πρόβατα. «Μηλοσφαγεῖ ἱερὰ (Σοφ. Ἠλ. 274.)» θυτεύω θύματα προβάτων. καὶ

Μηλοσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν, φονεύειν πρόβατα, ἢ τῶν προβάτων σφαγὴ, θυσία, ἐκ τοῦ

Μηλοσφάγος, ὁ, ἡ (σφάζω). Ὁ σφάζων, θυσιάζων, φονεύων τὰ πρόβατα.

Μηλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μῆλα, πρόβατα τρέφων, ἔχων.

Μηλοῦχος, ὁ, ἡ (μῆλον, ἔχω). Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 221. «Μηλοῦχος ὑαλόχρους», ὁ τὰ μῆλα τοὺς μαστοὺς περιέχων, περικρατῶν δεσμὸς περὶ τὸ στῆθος.

Μηλοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μῆλα τρώγων· ὁ πρόβατα, ἢ κρέας προβάτειον τρώγων.

Μηλοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ πρόβατα σφάζων, φονεύων.

Μηλοφορέω, ῶ (μηλοφόρος). Μῆλα φέρω. ὅθεν

Μηλοφορία, ἡ. Τὸ μῆλα φέρειν· καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ μηλοφόρου, Ἀθην. σελ. 514.

Μηλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μῆλα φέρων, πλούσιος ἀπὸ μήλων. «Μηλοφόροις, ἐκλούπτε παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν στρατιῶταί τινες ἐκ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, οἵτινες ἔφερον εἰς κομβία χρυσᾶ μῆλα εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς λόγχης (σαυρωτῆρ), Wess. Ἡρόδ. 7, 41. (καὶ οχι καθὼς τινες νομίζουσιν ἐπὶ τῆς κορυμβὶς τῆς λόγχης).

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Τὰ μῆλα, ἢ τὰ πρόβατα φυλάσσων, Ἀνθολογ.

Μηλόω, ῶ (μῆλη). Ἔρευνω, ἐξετάζω πληγήν τινα βάλλων ἐν αὐτῇ τὴν μῆλην, τὴν μῆλην καθίημί που, Ἱππ. ἴδε ἔτι Καταμηλόω.

Μήλωθρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἄμπελος ἡ λευκὴ, παρὰ Διοσκορ. δ'. 184. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 1.

Μήλων, ωνος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, διότι προσέφερον αὐτῷ πρόβατα, ἢ κατ' ἄλλους, καρποὺς δένδρων εἰς θυσίαν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

* **Μηλών**, ῶνος, ὁ (μῆλον). Τόπος κατάφυτος ἢ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιστικὸς καρπεφόρων δένδρων, κῆπος, Ἐτυμολ.

Μήλωσις, εως, ἡ (μηλόω). Ἡ διὰ τῆς μήλης ἕρωσις ἢ τις πληγή.

Μηλωτή, ἡ (μῆλον). Προβάτειος δορά, γοῦν ἐκ δέρματος προβάτου, τουζόκα· καθόλου δὲ Τούρκ.

Μηλωτής, οῦ, ὁ. Ποιμὴν προβάτων, Ἡσύχ.

*Μήλωτις, ίδος, ἡ. = μηλωτρίς, ἀμφ.

*Μηλωτρίς, ίδος, ἡ. Ὄργανον εἰς ἐξέτασιν, ἐξαιρ. εἰς ἀπόχρωσιν τῶν ὠτίων, χιλλάλι, Τουρκ. «Τραυματικὴ μηλωτρίς», χειρουργ. παλ. σ. 94. Γρ. καὶ μηλωτίς. (ἀμέσως παρὰ τὸ μηλόω, οὐχὶ δέ, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Γαληνὸς ἐνόμιζε, σύνθετον ἐκ τοῦ, μηλόω καὶ οὐς, Lob. Φρυν. σ. 253.)

Μήλωψ, ωπος, ὁ, ἡ (μῆλον, ὤψ, ὠφ). Ἔχων ὄψιν μήλου, ἢ χρῶμα, ἐξαιρ. χρῶμα κυδωνίου, κίτρινος, ξανθός. Ὀδυσ. Η, 104. «Μήλοπε καρπὸν ἀλετρεύοιεν, ἀλέσσαι τὸν ξανθὸν καρπόν, ἤτοι τὸν ὥριμον, ξανθὸν σῖτον.

*Μή μέν, τωόντι ὄχι, ἐπίτασις τοῦ βεβαιωτικοῦ μή, Ἰλ. ἴδε μή, ἐπίρρ. 6. καὶ μάν, γ.

*Μή μέν, ὡς τό, μὴ μάν, Ἰων. ἐπίτασις τοῦ ὁμοίου καὶ βεβαιωτικοῦ μή. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄχι, Valck. Ἡρόδ. 3, 99. πρβ. 2, 118. 179. 3, 66. 5, 106. ἀντίκειται τῷ, ἢ μέν.

Μήν, Σλάβισμ. (προήχθη ἐκ τοῦ μέν, ὅτι οἱ Ἴωνες ἀντὶ τούτου, μὴν μετεχειρίζοντο). Καταφατικὸς, καὶ ὡμοτικὸς, περιέχων περισσοτέραν ἢ τὸ Λατ. vero κατάφασιν. Ὅμως, καὶ, πάντως, ὄντως, τῇ ἀληθείᾳ. «Σώφρων μὴν ὄγε τοιοῦτος», μ' ὅλον τοῦτο, ὄντως αὐτὸς εἶναι τοσοῦτος σώφρων. «Καὶ μὴν τό γ' ἔρξας, οἷς ἔοικε οὐ χαίρομαι, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ λοιπὸν τοῦτο ἐπράξω πάντως· ὅπου ἀποριζόμενοι ὁ Πυλάδης. «Ἀλλ' οὐ δ' ἐγὼ μήν», Εὐριπ. Ὀρέστ. 1117. ἀλλὰ βέβαια μήτε ἐγὼ· καὶ ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ πολλὰ ὀλιγώτερον. «Εἰ δ' ἄγε μὴν, πείρησαι», Ἰλ. Α, 303. Ἐ καλά, πολλὰ καλὰ λοιπὸν, ἂν θέλῃς λοιπόν. «Ἦ μὴν», ἐπὶ ὅρκων, βέβαια, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, πάντως. Ἰλ. Ι, 57. «Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ· καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 11, 101. ἐξαιρτ. πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. τό, «Καὶ μήν», καὶ ὄντως, καὶ τῇ ἀληθείᾳ. «Οὐ μήν», τῇ ἀληθείᾳ ὄχι, Ὁμ. ὥσαυτως καὶ «Μὴ μήν», οὐχὶ τῇ ἀληθείᾳ, βέβαια ὄχι, ἐν τοῖς ὁρκωμοτικοῖς σχηματισμοῖς, ὅτε καὶ οἱ Ἴωνες αὐτὶ τούτου, Ἢ μὲν, καὶ μὴ μέν, λέγουσι, Γρηγόρ. Διακ. σελ. 222. παρ' Ὁμ. ἀεὶ Δωρ. μὴ μέν· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ μετὰ τοῦ γε καὶ ἀλλά· καθόλου, συντασσόμ. σχεδὸν ἀεὶ μετ' ἄλλου μορίου· πολλάκις ἐπὶ μεταβάσεων ἀπὸ ἀντικειμένου εἰς ἀντικείμενον, ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν. «Τί μήν», ταὐτὸν τῷ «Πῶς γὰρ οὔ; διατί ὄχι; — παρὰ τοῖς Τραγικ. οὐχὶ σπανίως τό, μὴν, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 28. Συνήθως τὸ μὴν ἐπιβεβαιοῖ γνώμην, σκοπὸν, ὑπόσχεσιν, ἐπὶ πλαγίου ἢ μὴ πλαγίου λόγου, τὸ δὲ δὴ ἐπιβεβαιοῖ πρᾶξιν τινά· πρὸς τούτοις, τὸ μὴν ἔστι κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ καταφατικὸν μέν, ἀλλ' οὐχὶ τόσον ἐμφατικῶς μέν, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ κατέστη εἰς χρῆσιν τὸ ἦ, ἐφύλαξε πρὸς τῇ ἀδυνατωτέρᾳ προφορᾷ καὶ τὴν ἀδυνατωτέραν σημασίαν, μ' ὅλον ὅτι οἱ Ἴωνες βεβαιοῦσι κατὰ τὰς ὁρκωμοσίας των πάντοτε διὰ τοῦ, ἦ μὲν, καὶ μὴ μέν.

Μήν, ὁ. Δωρικ. μάν, καὶ γεν. μηνὸς δωτ. πληθ. μησί, Ἰων. μησι. Αἰολ. καὶ Ἰων. μείς, μεινὸς, μεισί, Δωρ. καὶ μῆς. Αἱ ἡμέραι ἑνὸς κύκλου τῆς σελήνης, ὁ μὴν ἀς, Στράβ. 557. Ὁμ. καὶ Ἡσ. 2) λέγονται ἔτι ἐλληθυντ. Μῆνες, οἱ, Λατ. menses, ἡ κατὰ μῆνα κάθαρσις τῶν γυναικῶν, ἤτοι ὁ γυναικεῖος ῥοῦς, τὰ καταμήνια, Menstrui, Ἰταλ. Ἀριστοτέλ. 3) ἡ Σελήνη. Παρὰ Θεοφράστ. περὶ σημείων Ἀνέμ. κεῖται συχνάκις τό, μείς, καὶ μὴν, αὐτὸ τοῦτο, σελήνη· καὶ ἑπομένως διορίζει τὸν μῆνα κατὰ τὸ παλαιὸν εἰς σεληνιακὸν χρόνον, οἷον «Μείς ἐρῶδες. Ἡ κεφαλὴ τοῦ μηνὸς, κ. τ. λ. ἴδε μείς. παρὰ δὲ Θουκυδ. β', 4. τὸ «Τελευτῶντος τοῦ μηνὸς», σημαίνει τὴν ἔλλειψιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης· φθινούσης δηλ. τῆς σελήνης· ὡς τὸ χυδαϊκὸν «Ἤτον εἰς τὴν χάσιν τῆς σελήνης». — Ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης ἡμέρας αὐτοῦ, ἐλέγετο, Ἱσταμένου, (παρὰ Μεταγνωστ. δὲ καὶ μὴν ἀρχόμενος) οἷον, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, κ. τ. λ. Ἱσταμένου· μετὰ ταῦτα δὲ, ἤτοι ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς ἕως τοῦ τέλους, ἐλέγετο, μὴν φθίνων (Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307. Ἡσ. Ἐ. 782. Θεογ. 58. Ἡρόδ. 6, 106.). καὶ τότε ἐμέτρων ἀντιστρόφως, ἤγουν ἀπὸ τοῦ τέλους καὶ κατωτέρω, οἷον «Τρίτῃ τοῦ φθίνοντος μηνός», τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ, ἤτις ἐστὶ καὶ ἡμὲ ἡ εἰκοστὴ ἑβδόμη, ὡς παρὰ Λατ. tertio ante Calendas· ἡ τριακὰς τοῦ μηνός, καθὸ ἡ τελευταία τοῦ φθίνοντος καὶ ἀρχομένου μηνός, ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ἐνη καὶ νέα», ο. ε. παλαιὰ καὶ νέα. Τινὲς δὲ καὶ μεσοῦντος, τὴν ἀπὸ τῆς ιε. μέχρι τῆς κα. τοῦ μηνός εἶπον, ἴδε ἐν ἰδίῳ τόπῳ. (ἐκ τοῦ μὴν παράγεται τό, μήνη.)

Μηναγυρτέω, ὦ. Μηναγύρτης εἰμί, περιέρχομαι κατὰ μῆνα, ζητῶ ὡς ἀγυρτης· ἢ ἁπλῶς διακονεύω· ἐκ τοῦ

Μηναγύρτης, ου, ὁ (μήν, ἀγύρτης). Ὁ κατὰ μῆνα περιερχόμενος κατὰ δήμους, κατὰ πόλεις καὶ ζητῶν, ἤτοι συνάζων ἐλεημοσύνην, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης· ταὐτὸν τῷ, Μητραγύρτης, Meineke Μένανδρ. σ. 111.

Μηνάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μήνη. Σελήνη, Εὐριπ. Ῥῆσ. 534.

Μήνη, ἡ (μήν). Σελήνη, Ἰλ. Τ, 374. Ψ, 455. ἔτι δέ, ἡ θεὰ Σελήνη, Ὁμ. Ὀμ. 32. ὅτου

Μηνιαῖος, αία, αῖον. Κατὰ μῆνα, μηνιάτικος, μεγάλως ὡς σ' μῆνας, ἢ ὁ τὸ μῆκος τοῦ μηνὸς ἔχων, ἢ διαρκῶν ἕνα μῆνα.

Μηνίαμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Μήνιμα, Σοφοκ. μ. 5. ὅπου ἄλλα Χειρόγραφα ὀρθότερον, Μήνιμα, ἔχουσι.

Μηνιάω, ῶ. Ὀργίζομαι, θυμόνω, ταὐτὸν τῷ, Μηνίω, Ἀπιαν. Γ.

Μηνίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ φύλαξ τῶν μηνίγγων· χειρουργικὸν πλατὺ ἀργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅταν ἀποκόπτωσι τὸ διεφθαρμένον ὀστοῦν τῶν μηνίγγων ἢ τοῦ κρανίου, ὑποβάλλοντες αὐτὸ ὑπὸ τὸ ὀστέον ἐπὶ τῇ μεμβράνῃ τοῦ ἐγκεφάλου· ἵνα μὴ διαφθαρῇ αὐτὸς ἐκ τῷ κόπτειν τὸ ὀστοῦν, Βέλσ. ἡ. 5. Χειρουργ. παλ. σ. 94.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ, καὶ, μῆνιξ. Πᾶν δέρμα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ δέρμα, ὁ ὑμὴν, ἤτοι ἡ μεμβράνη ἐκείνη, ἥτις περικαλύπτει τὸν ἐγκέφαλον, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. γ'. ἡ συνηθείᾳ δὲ λέγεσ, Μήνιγκα, καὶ Μήλιγκα, καὶ τὸν Κρότταφον Ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἔχει καὶ Ἀποκορίστ. μηνίγκιον, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μηλίγκιον· καὶ φαίνεται, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, Μανός.

Μηνιδμός, ὁ (μηνίω). Τὸ ὀργίζεσθαι, ὀργή, θυμός, ἀγανάκτησις, Ἰλ. Π, 62. 202. 282.

Μήνιμα, τό (μηνίω). Αἰτία, ἀφορμὴ τῆς ὀργῆς, ἐξαιρ. τῆς ἐπιμόνου, προσεπελθούσης, τοῦ κότου, χόλου, Ἰλ. Χ, 358 «Μή τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι, μήπως τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἰτίος σοι κατασταθῶ, μή σοι ὀργισθῇ σοὶ δὲ ἐμέ. Ὀδ. Α, 73. ὡσαύτως, ἔγκλημα, πραχθὲν διὰ χύσεως αἵματος ἀθῴου, φόνος ἄδικος, ὡς παρ' Ἡροδοτ. Ζ'. 169. «Μηνίων ἀκρήματα, δακρύματα περὶ φόνων, ἀθέων· ἔτι δὲ, σημεῖον, ἀπόδειξις, ἔκχυσις, παράστασις, ξέρασις, τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σ. 826.

*Μήνιξ, ἡ, = μήνιγξ.

Μήνιον τό. Ὁ ναὸς τῆς Μήνης, τῆς θεᾶς σελήνης, Παυσαν. ς'. 26.

Μῆνις, ιος, καὶ Ἀττ. γεν. ιδος, ἡ (μένω). Ἐπίμονος ὀργή, θυμός, χόλος, κότος, πολυχρόνιος μνησικακία. Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ὕστερον ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς ἀσπόνδου ὀργῆς τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι βάλλευσι μὲν πελλάκις ἀργὰ τὴν ἐκδίκησιν των εἰς πρᾶξιν, ὁμως ποτὲ δὲν τὴν παραιτοῦσι πρὶν ἢ δὲν τὴν ἐκτελέσωσιν· ἐν δὲ Ἰλ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπόνδου ὀργῆς τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, Α, 1. 1, 517. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ τῆς φιλεκθίου ὀργῆς ὁλοκλήρων λαῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 21. (Κατ' ἄλλους, ἀλλ' ἧττον ὀρθῶς, παρὰ τό, μαίνομαι, ὀρθότερον δὲ παρὰ τό, μένος, ἢ ἐπιμένουσα ὀργή.)

*Μηνίς, ίδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ, μήνη. Μικρὰ σελήνη. 2) πᾶν σεληνοειδὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δηλαδὴ τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ὁπόταν αὕτη εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος αὐτῆς, καθὼς π. χ. εἶναι τὰ χάλκεια, τὰ ὁποῖα ἔβαλον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνδριάντων διὰ νὰ προφυλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, (ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα προσίζηται καὶ ἐπικαθέζηται) Ἀριστοφάν. Ὄρν. λέγεται ἔτι καὶ κάθε στολισμὸς τοιαύτην ἔχων μορφὴν, ἡ στρογγύλη περιβολὴ (περβάζι)· καὶ, γεωμετρικῶν τι σχῆμα, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δύο περιφερειῶν κύκλων, μὴ περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον ὄντων.

*Μήνισμα, τό, νεώτ. τύπος ἀντὶ, μήνιμα.

Μηνίτης, ου, ὁ (μηνίω). Ὁ πλήρης ὀργῆς, ὠργισμένος, θυμωμένος, θυμώδης, ὀργίλος, Ἀρρέν. Ἐπίκτ. δ'. 5.

Μηνίω (μῆνις). Ἀθιασόπως ὀργίζομαι, θυμόνω, ὀργὴν ἐπίμονον ἔχω· ἔτι δὲ καὶ μετά δοτικ. τινί (ἐναντίον τινός), Ἰλ. Α, 422. Σ, 257. καὶ Ἡρόδ. «πινόω», διά τι πρᾶγμα, Ἰλ. Ε, 178. πρβ. Σοφ. Ἀντ. 1177. ἄλλως παρ' Ὁμ. ἄνευ αντωτικοῦ· χρῆται δὲ οὗτος συνήθ. ἐπὶ ἡρώων· ἐπὶ δὲ θεοῦ, ἐν Ἰλ. Ε, 178. ἐπὶ δὲ κοινοῦ ἀνθρώπου, ἐν Ὀδ. Ρ, 14. Κατὰ μέσην διάθεσιν χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Αἰσχ. Τὸ, μηνιῶ, ἔστι νεώτ. τύπος, Lob. Φρυν. σ. 82. (τὸ Ἰῶτα τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. παρ' Ὁμ. βραχύ, καὶ μόνον ἅπαξ ἐν τῇ ὄρσει τοῦ στίχου μακρόν, Ἰλ. Β, 769. ὡσαύτως καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 103. ὁμως τὸ Ἰῶτα τοῦ μέλλ. καὶ αορ. ἀεὶ μακρόν.)

Μηνοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Μηνοειδῶς (μήνη, εἶδος). Τὸ σχῆμα τῆς μήνης, ἤτοι τῆς σελήνης, ἔχων, σεληνοειδὴς, Ἡρόδ. 1, 75. 8, 16. «Ἥλιος, σελήνη μηνοειδήσιν, ὁπόταν τὸ σῶμα τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἔχει κεφάτια, ὁπόταν ἡ σελήνη εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς· ὁπόταν δὲ εἶναι περὶ τὰ μέσα αὐτῆς λέγεται Διχότομος· καὶ ἔπειτα Ἀμφίκυρτος, ὁπόταν δηλ. τὸ περισσότερον μέρος αὐτῆς εἶναι πεφωτισμένον. Λέγονται ἔτι, Μηνοειδῆ, καὶ ἄλλα σώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, ὁπόταν αὐτὴ εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς.

*Μηνολογέω, ῶ. Γράφω τὴν ἡμέραν τοῦ μηνός, τὸ Datum. ἔδεν

*Μηνολόγημα, τό, ἡμέρα τοῦ μηνός, Datum, Βυζ.

*Μηνολόγιον, τό. Καλενδάριον, Βυζ.

Μήνος, τό· ταὐτὸν τῷ, Μῆνις, ἡ, μέτοπ. ποιητ., μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 281. «Μήνη καὶ δάκνα.

*Μηνοτύραννος, ὁ (μὴν, τύραννος). Ὁ τύραννος, ἄρχων, πρόεδρος τῶν μηνῶν.

Δημοσιοκεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μήνυμα, τό (μηνύω). Εἰδοποίησις, εἴδησις, φανέρωσις, κήρυγμα, πρόδομα.

Μήνυσις, ἡ (μηνύω). Τό μηνύειν, εἰδοποιεῖν, προδίδειν.

Μηνυτήρ. ῆρος, ὁ· καί, Μηνυτής, ου, ὁ (μηνύω). Ὅστις μηνύει, εἰδοποιεῖ, φανερόνει, φέρει εἰδήσεις (μαντοφόρος)· ὅτι δέ καί ὁ ἐγκαλεστής, συκοφάντης, προδότης (μαντατοφόρης)· ἴδε.

Μηνυτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἤ ἐπιτήδειος εἰς μηνύματα.

Μήνυτρον, τό (μηνύω). Ὁ διδόμενος μισθός διά τό μήνυμα. Τίμ. Ὁμ. Ἑρμ. 204. 364. μία τιμή, ποσότης ἀργυρίων, ἡ ὁποία διορίζεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀνακαλύπτει τόν πράξαντα ἔγκλημά τι, Πλούτ. 9, σ. 332.

Μηρύτωρ, ορος, ὁ· ταὐτόν τῷ Μηυτήρ, ποιητ.

Μηνύω, Μ. ύσω. Φανερόνω, εἰδοποιῶ κρυπτόν τι, ἀποκαλύπτω αὐτό, προδίδω αὐτό, προδίδω αὐτόν, τινί τι, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 254. παρά Πινδ. καθέλου, ἐκδηλοποιῶ, φανερόνω, κηρύττω, ἀγγέλλω. (τό Ἰψιλον ἐν τῷ ἐνεστ. καί παρακτ. ἔστι κυρίως βραχύ, ὡς ἐν Τίμ. Ὁμ. Ἑρμ. 254. καί πολλάκις παρά Πινδ. πλήν, ὅτε ἐπέκτασε μακρά συλλαβή, παρά τοῖς ἐποπ. καί μακρόν, ὡς ἐν τῷ μηνίειν, Τίμ. Ὁμ. Ἑρμ. 373. Graefe Μελ. 60, 3 Τουναντίον, ὡς φαίνεται, ἦτο παρά τοῖς Ἀττ. συνήθ. ἐν χρήσει μακρόν, Σοφ. Ο. Κ. 1187. Ἀρστυ. Ἀχ. 206. Ἐν δέ τῷ μέλλ. καί ἀορ. δίχ' ἐκτάσεως μακράν, Τίμ. Ὁμ. Ἑρμ. 264. καί ἀλλαχοῦ.)

Μῆον, τό. Χόρτον τι σκεπαδοφόρον, Διοσκορ. δ. 3. Athamanta meum, Linn.

*Μή ὅπως, ἐπιφερομένου ἀλλά, ἐλλειπτ. ἔκφρασις, ἀντί τοῦ, δέν λέγω, ὅτι —, ἀλλά· ὄχι μόνον δέν —, ἀλλά —, ὡς τό, μή μόνον μή, Λατ. non modo non —, sed ne quidem, ἤ, nedum· ὡσαύτως καί, μή ὅτι, καί, μή ὅτι.

*Μή ὅτι, = μή ὅπως. 2) ἄνευ ἐπιφερομένου ἀλλά, δηλοῖ, πολλῷ μᾶλλον, τόσῳ ὀλιγώτερον.

*Μή οὐ, ἐνταῦθα τῇ συντάξει, ἤτοι ἑνώσει ἀμετοτέρων τῶν ἀρνητικῶν μορίων ἤτοι μένει ἡ ἄρνησις καί γίνεται μόνον ἀμφίβολος μᾶλλον ἤ ὁριστική καί κρίσιμος, ἤ αἱ δύο ἀποφάσεις ποιοῦσι κατάφασιν· καθόλου δέ, ἡ σύνταξις τοῦ μή οὐ, ἐν χρήσει τότε μόνον, ὅτε τό ἀρνητικόν οὐ, ἤτοι προηγεῖται τοῦτο, ἤ ἐμπεριέχεται ἐν ταῖς ἡγουμέναις λέξεσι Herm. Σοφ. Ο. Τ. 13. ὅθεν 1) ἡ ἄρνησις οὐκ αἴρεται διά τῆς συντάξεως τοῦ μή οὐ, ἀλλά γίνεται μόνον ἀμφίβολος μᾶλλον ἤ κρίσιμος, ἤ μέ ἄλλας λέξεις, ἀποφάσει τό, μή οὐ, μέ σημαίνει τινά ἀμφιβολίας, ὡς παρά Σοφ. Ἀντ. 928. Herm. ἐξαιρτ. μετά τῆς ἀπαρεμφ. π. χ. «Δίτχρόν ἐστι, μή οὐκ ἄλλας πλαγάς ἐμβάλλειν, ἄτιμον εἶναι, τό νά μή προσδέσῃ, ἤ αὐτός αὐτός δέν προσδέσῃ καί ἄλλους δεσμούς, Ξεν. Ἀπ. πολ. 6, 2. «Οὐδέν τοσοῦτον πείσομαι, ὥστε μή οὐ καλῶς ἀκούειν, δέν θέλω πάθει τί τόσον χαλεπόν, ὥστε νά μή ἀποθάνω ἐνδόξως, Σοφ. Ἀντ. 96. πρ. Ἡλ. 132. Αὐτή ἡ σύνταξις ἀπαντᾶται κατά πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 5, 79. 6, 106. β) ἐνίοτε συμπαράκειται καί τό ἄρθρον, τό, πρό τοῦ, μή οὐ, μετά τῆς ἀπαρεμφ., Σοφ. Τραχ. 88. 622. «Μηδ' ἀν τό σεμνόν πῦρ νιν εἰργάσατο Διός τό μή οὐ κατ' ἄκρων Περγάμων ἐλεῖν πόλεως, Εὐρπ. Φοιν. 1183. Ὅμως τό, μή οὐ, μετά παραλειφθείσης ἀπαρεμφ., ὡς παρά Σοφ. Ἀντ. 443., ἀποδοκιμάζει ὁ Ἑρμ. ἐν Αἰ. 96. Vig. σ. 800. καί ἐν τῇ ἐκδόσει του τῆς Ἀντιγ. Ἀλλά πρότερον ἤδη ἀποκατέστησεν ὁ Σαλφερς τήν πρωτότυπον ἀναγνωσιν. 2) τό, μή οὐ, μετά μετοχ. σημαίνει, ὡς τό, εἰμί μετά ῥήμ. παρεμφατ., ἐάν δέν, Λατ. nisi. π. χ. «Δυσάλγητος ἂν εἴην, τοιόνδε μή οὐ κατοικτείρων ἔθραν (Σοφ. Ο. Τ. 12. 220.), ἤθελον εἶμαι ἀσπλαγχνος, ἐάν δέν εὐσπλαγχνιζόμην· ἀλλά καί παρ' Ἡροδτ. αὐτῷ 2, 110. οὕτως ἐν χρήσει. οὐμήν ἀλλά καί δίκα ῥήματος ἤ μετοχῆς, σημαίνει προτέτι, ἄνευ εἰμί, ἤ μόνον, παρεξ, π. χ. πόλεις χαλεπαί λαβεῖν μή οὐ χρόνῳ καί πολιορκίᾳ (Δημ.)«, δηλ. οὐ λαπτόν, εἰμί χρόνῳ κτ. 3) τό, μή οὐ, μετά τῶν ῥημάτων, δέδοικα, φοβοῦμαι, παρίστησι τόν φόβον ἤ τήν ὑποψίαν τοῦ ὅτι ἴσως δέν γένῃ ἤ ὑπάρχῃ τι, τό ὁποῖον σύγκειται τις καί ἀγαπᾷ, καί τότε ἐξηγεῖται κοινῶς διά τοῦ, μήπως δέν, π. χ. «Δέδοικα μή οὐκ ἔχω· καί, δείσας μή οὐ πρῶτος παραβρόμοι εἰς τό χωρίον, Ξενοφ. Ἀναβ. δ, 7, 11., φοβοῦμαι μήπως δέν ἔχω, ἐροβοῦμαι μήπως δέν ἤθελον ἔμβῃ αὐτός πρῶτος. «Δέδοικα μή οὐ ἅπαξ, φοβοῦμαι μήπως δέν ἀποθάνῃ, ἐν ᾧ τό, δέδοικα μή ἅπαξ, σημαίνει, φοβοῦμαι μήπως ἀποθάνῃ· οὐμήν ἀλλά καί ἄνευ καθολικοῦ ῥήματος, π. χ. «Μή οὐ γένηται, μήπως δέν γένῃ, ἔνθα ἐννοεῖται καί ἤθελον εἶναι ἐντελέστερον τό, δέδοικα μή οὐ γένηται. 4) τάττεται τό, μή οὐ, μετά τό αὐτό καθ' ἑαυτά ἄρνησιν σημαίνοντα ῥήματα, ἐξαιρτ. μετά τά ῥήματα, οὐ δύναμαι, ἀδύνατος εἰμί, οὐκ οἶός τ' εἰμί, οὐκ ἔστι, κ. τ. τ. εἶναι ἀδύνατον νά μή ἤναι τι, ἤγουν πρέπει ἀφεύκτως νά ἤναι. ηοὐ δύναμαι μή οὐ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, δέν ἠμπορῶ νά μή ἐνθυμηθῶ αὐτόν· ἤγουν πρέπει νά τον ἐνθυμηθῶ· πρβ. Ἡρότ. 2, 181. 3, 51. 8, 56. ἔνθα ἄρα ἡ πρότασις εἶναι κατά τήν ἀληθεστέραν σημασίαν της καταφατική. — Ὁ Βούττμάνος ἐν τίνι, κατά τό τέλος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεως τοῦ Spaldings Bearbeitung des Demosth. in Mid p. 146. ταχθείσης ἐκτενεστέρας ἐρεύνης περί τῆς ἐπικρατείας τῶν Ἑλληνικῶν ἀρνητικῶν μερίων ὑποθέτει, ὅτι τό μή μόνον ὑπάρχει ἡ καθ' αὐτό ἄρνησις καί ἔχει πρός τό Λατ. ne ὡς τό μέ πρός τό νέ καί τό μών πρός τό num, καί ἀπομένως παραβάλλει αὐτό μετά τοῦ Γαλλικοῦ ne pas καί ne point. (ὁ Reisig ἐν τοῖς Comm. crit. de Soph. OC. 350. διακρίνει τήν περίστασιν, καθ' ἣν τό, μή οὐ, ἔπεται εἰς ἄλλην ἄρνησιν καί ἐπαναλαμβάνει αὐτήν ἐμφατικῶς, εἰς τρόπον ὥστε αὐτό κεῖται ἀντί τοῦ, οὐκ ἔστιν οὕτως· πλήν τότε, κατ' αὐτόν, πρέπει νά τονιστῇ, πρός περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς ἀρνήτικως, οὔ.) τά δέ ἄλλα, αὐτή ἡ σύνταξις του μή οὐ, ἐν χρήσει μόνον παρά τοῖς Ἀττ., παρά δέ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ἐπιφέρεται τό, μή οὐ πάντοτε ὡς μία συλλαβή, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 222. 986. 5) ἐξαιροῦνται τῶν ἀνωτέρω ὅλαι αἱ περιστάσεις ἐκεῖναι, καθ' ἃς τό μέν, μή ἀνήκει εἰς ὅλον τό κῶλον, τό δέ, οὐ εἰς μίαν μόνην λέξιν τοῦ κώλου, καί τότε ἐξηγεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ διά τοῦ, μήπως δέν· π. χ. Ἰλ. Α, 28. «Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, μήπως δέν σοί χρησιμεύσῃ τό σκῆπτρον σου, ἔνθα τό μέν μή, ἀνήκει εἰς ὅλον τό κῶλον, τό δέ οὐ, μόνον εἰς τό χραίσμῃ· πρβ. Ω, 569. Πρός τούτοις ἀνήκει ἐνίοτε τό οὐ εἰς ἄλλο ῥῆμα, π. χ. Ἰλ. Ο, 164. «Φραζέσθω, μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι, ἅς στοχάσῃ, ὅτι αὐτός, ὅσον καί ἄν ἦ δυνατός, δέν θέλει βέβαια μοί ἀντοτακῇ οὔτε κατά τήν πρώτην ὁρμήν (ἐνταῦθα τό οὐδέ ἀνήκει μόνον εἰς τήν μετοχήν ἐπιόντα). — Ἀπαραλλάκτως ὡς τό μή οὐ, ἠν ἐν χρήσει καί τό, μή οὐχί.

*Μή οὕτως, ὡς —, ὄχι τόσον, ὅσον —.

Μήπερ. Ἀκόμη ὄχι. Ἡρότ.

Μήποθεν (ποιέω). Μήπως ἀπό κάνένα μέρος.

Μήποτε (ποτέ). Μήπως τάχα κάμμίαν φοράν, μήπως τύχη ποτε, μετά ὑποτακτ. «Μή ποτε φιλήσῃς ἐπ' ἐλπίσι, μήπως τάχα ἠσελες· ἤ μήπως τύχῃ καί ἀγαπήσῃς ἀπ' ἐλπίδι· παρ' Ὁμ. καί διῃρημένως, μή ποτε, Ὀδ. Φ, 324. 2) σημαίνει συμβουλήν ἤ δέησιν, ποτέ νά μή... μετά ὑποτ., Ὀδ. Τ, 81. καί μετά ἀπαρεμφ. Ὀδ Δ, 441. Χ, 287. 3) κατά τάς ὁρκωμοσίας, βεβαιώσεις, κατάρας, ἡγουμένου ῥήματος παρεμφατικοῦ, μετά ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ι, 133. 275. «Ὀμοῦμαι, μήποτε τῆς αὐτῆς ἐπιβήμεναι, ποτέ νά μή... καί μετά μέλ. μετοχ. Ἰλ. Ι, 455. Τ, 128. ὡσαύτως ὅτε ἐπί πλαγίου λόγου ἀναφέρονται διηγηματικῶς οἱ λόγοι ἄλλου τινός, Ἡσ. Ἔ. 86. 4) εὐχετικῶς, εἴθε ποτέ νά μή... μετά γεν. 5) παρά τοῖς Γραμμτ. ἀντί τοῦ, ἴσως, Βουττμ. Δημ. Μιδ. σ. 134.

Μήπου, ἡ, μή που. Μήπως κατά τινα τρόπον δέν, μήπως ἴσως δέν, διά νά μή ἴσως, μετ' ὑποτ., ὅτε ἠγεῖται ἐνεστ. ἤ μέλλ., καί μετ' εὐκτ., ἡγουμένου παρωχημένου χρόνου, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 130. Ὀδ. Δ, 775. Ν, 123. 2) μήπως ποτοῦσι.

Μήπω. Οὐχί ἀκόμη, οὔπω, ἀκόμη δέν, Ὁμ. 2) ὅταν προσκαλῇ τις καί κελεύῃ τινά νά μή κάμῃ τί, ὡς ἐν Ὁ. Δ, 234. Ὀδ. Ψ, 59. 3) = μή που, Ὀδ. Ι, 102. 4) = μήποτε, Πορ. Εὐρ. Ἐκ. 1268. Lob. Φρυν. σ. 458. Meineke Μένανδρ. σ. 401. 5) μήπω γε, μόνον κατά τό παρόν τοὐλάχιστον ἀκόμη ὄχι, Reisig comm. crit. de Soph. OC. 1275.

*Μή πώποτε. Ἀκόμη ποτέ, ἀκόμη κάμμίαν φοράν ὄχι· ἐπί τό πλεῖστον ἐπί παρωχημένου χρόνου.

Μήπως, ὡς τό μήπου, ἵνα μή τρόπον τινά, ἴσως διά νά μή, καί μετά τά ῥήματα φοβοῦμαι, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ μήπως, πολλ. παρ' Ὁμ. συντάσσεται δέ κατά τό αὐτόν κανόνα ὡς καί τό, μή που μετά τῆς ὑποτακτ. ἤ εὐκτ. τοῦ ῥήματος· γράφεται δέ καί διῃρημένως, μή πως, Ὀδ. Δ, 396. Μ, 224. καί ἀλλαχοῦ. 2) ἐπί ἀμφιβολίας τί πλαγίας ἐρωτήσεως δύναται νά ἐξηγηθῇ διά τοῦ, ἐν ἴσως δέν, Ἰλ. Κ, 101.

Μῆρα, τά, καί κατ' ἀπόστροφ. μηρ', σπανιώτ. Ὁμρκ. πληθ. τοῦ μηρίον (καί οὐχί ἑτεργ. πληθ. τοῦ, μηρός, καθώς τινες, ἐναντίον τῆς σημασίας καί τοῦ τοισμοῦ, σφαλερῶς δοξάζουσι ἴδε μηρίον.

Μηριαῖος, αία, αῖον (μηρός). Ἀνήκων εἰς τόν μηρόν, ὁ ἐκ μηροῦ ἤ εἰς τόν μηρόν ὤν. γ'Η μηριαία (παρά Ξεν. Ἱππ. 14)«, ἀντί τοῦ, ἰσχίον, μηρός.

Μῆρυξ, υγγος, ὁ, καί, σμῆρυγξ. Σκληρά, τραχεῖα τρίχα· ἐξαιρτ. αἱ εἰς τούς μηρούς καί εἰς τόν τράχηλον τῶν σκύλων, προβάτων καί ἑτέρων ζώων εὐρυτκόμεναι σκληραί τρίχες· (συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ, μηρός, βέλτιον μέντοι ἐκ τοῦ, μηρύω.

*Μηρίζω (μηρός). Κτυπῶ εἰς τά μηρία, κωμ. σχημ. ὡς τό γαστρίζω, Διογ. Δ. 7. 172.

Μηρινθος, ὁ. Νῆμα, κλωστή, λεπτόν σχοινίον, ῥάμμα, σπάγος, σπάρτος, βρόχος. Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 854, 769. παροιμ. «Ἡ μήρινθος οὐδέν ἔσπασεν (Ἀριστοφ.), ἡ κλωστή δέν ἔσυρε, ἤτοι δέν ἐβοήθησε. Ἡ αἰτιατ. ἔχει κατά μεταπλασμόν, μήρινθα ὡσανεί ἐκ μήριγξ, ὡς παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 595. καί 1095. καίτοι, μήρινθος, ἀντί, μηρινθον. (ἐκ τοῦ μηρύω· συγγεν. τῷ, μέρμις καί μόρμυρος.)

*Μηρίον, τό. Οἱ σοφοί καί πεπαιδευμένοι διαφωνοῦσι περί ταύτης τῆς λέξεως, καί οἱ μέν (ἐν οἷς καί ὁ κύρ. Σοιδέρος, Σέλουσιν, ὅτι μηρίον καί μηρός σημαίνουσιν ἓν καί τό αὐτό, οἱ δέ (ἐν οἷς καί ὁ κύρ. Πασσώβιος καί οἱ πλέον ἐπισημότεροι τῶν σοφῶν (Σέλουσιν, ὅτι τό μηρίον δέν ἀσήμαινε ποτέ παρά τοῖς ἀρχαίοις, καί μάλιστα παρ' Ὁμ. μηρός, οὗτα δέ ἦν εὐχρηστότατον ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁρίζω ἀλλά μόνον ἐν τῷ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

πληθυντικῶ, μηρία, ἢ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀποκοπὴν μῆρα, καὶ δι' ἀποστρόφου μῆρ', τὸ ὁποῖον τοῦτο πληθυντικὸν σημαίνει μόνον τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἐκκοπτόμενα τῶν μηρῶν καὶ τυπαλόμενα μὲ τὸ ἐπίπλοον (σκέπην) καὶ μὲ πάχος, ἐκαίοντο ὡς θυσία πρὸς τοὺς θεούς, μὲ τὰ ὁποῖα συνεκαίοντο καὶ κρμάτια μικρὰ ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος τοῦ ζώου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐτρώγοντο ὡς ἐν συμποσίῳ. Ἡμεῖς ἐφράσαμεν ἐνλογον, πρὸς περισσοτέραν σαφήνειαν, νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ἐξήγησιν ταύτης τῆς λέξεως, καὶ ἐπομένως τὴν γνώμην περὶ αὐτῆς πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Σνειδέρον, δεύτερον δὲ κατὰ τὸν Παπασβίλιον· ὅθεν

Δ, Μηρίον, τό Σχεδὸν ὑποκοριστικὸν ἐστι τοῦ μηρός, εἰλοτε δὲ καὶ ταὐτὸν τῷ μηρός. Ἐν ταῖς θυσίαις καλεῖ ὁ Ὅμηρος Μηρία, καὶ Μηρά, ἢ ὡς ἄλλοι γράφουσι, Μῆρα. Οἱ Μηροὶ παρ' αὐτῷ ἐστέμνονται, Ἰλ. Α, 460, Β, 423. Ὀδυσ. Μ, 360. τὰ δὲ Μηρία διαιροῦνται εἰς δύο πτυχάς (δίπτυχα ποιήσαντες), ἔπειτα δὲ (ὁμῶ καὶ κνίσῃ) μετὰ λίπους καὶ σπέπης τοῦ ζώου περικαλύπτονται· ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπιβάλλονται καὶ τινα ἄλλα μέρη τμημάτων ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου, καὶ ὅλα ὁμοῦ βάλλονται ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν ὅπου καὶ ἕτοιμα ἐπὶ τούτου εἰσί, καὶ καίονται. »Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ δὲ κνίσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δὲ ὠμεστήτησαν. Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε.« Ἐνταῦθα Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικὸς καὶ οἱ πλείονες τῶν ἄλλων σχολιαστῶν ἑρμηνεύουσι τὸ, Μηρία, διὰ τοῦ, »Τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα ὀστᾶ,« ὅ ἐστι, Τὰ ἀγαπζόμενα καὶ ὁλοκαυτούμενα μηρίδια ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα περικαλυπτόμενα διπλῶς μετὰ τοῦ ἐπιπλόου, ἤτοι τοῦ δημοῦ (τῆς σκέπης τοῦ ζώου) καὶ ἐπ' αὐτοῖς βαλλόμενα καὶ τὰ λοιπὰ ἀπὸ μέρους τμήματα, καὶ ἐπὶ τῷ πυρὶ βαλλόμενα καίονται. Αὐτὴ ἡ πρᾶξις ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἐκ τῆς τοῦ Ἡσιόδου ἐν Θεογον. (στίχ. 556.) ῥήσεως »Ἐκ τοὔδ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων καίουσ' ὁστέα λευκὰ ἠνεικῶν ἐπὶ βωμῶν.« Παραπλησίως ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Ἀπολλων. Ἀργοντ. β'. 691. καὶ 699. »Διπλόα μηρία.« καὶ τὸ τοῦ Ὁμήρου ἕτι (Ἰλ. Α., 40. καὶ, Ο, 373.) »Μηρία πίσεν.« Ὁ Βόσσιος (Μυθολογ. Ἐπιστολ. β'. τόμ. σελ. 310.) διισχυρίζεται ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Μηροὶ μόνον ἐστέμνοντο, οὐδέποτε δὲ αὐτοί, ἀλλὰ μόνα τὰ Μηρία, ἢ Μῆρα, ἐκαίοντο, μ' ὅλον ὅτι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Παυσανίᾳ (β'. 10. τῶν δ' ἱερείων μηροὺς θύουσι πλὴν ὑῶν) καλοῦνται ἀδιαφόρως Μηροί, καὶ, Μηρία, ὅτι δὲ καὶ ἀδιαφόρως ἐκαίοντο· καὶ ἑπομένως λέγει, ὅτι τὰ τμήματα ταῦτα (τὰ ὠμεστήτησα) παρ' Ὁμήρῳ δὲν περικαλύπτοντο ἐν ἐπιπλόῳ (ἐν δημῷ), ἀλλ' ἐτάσσοντο ἐπὶ τῷ λίπει, καὶ τελευταίου, ὅτι τοῦτο τὸ περικάλυπτον τὰ μηρία λίπος παρ' Ὁμήρῳ ἦν ἐξαιρέτως ἀπὸ τῶν νεφρῶν. Ἠξ φανερὸς δύναταί τις ν' ἀντιφέρῃ, ὅτι ὁ Ὅμηρος οὐχὶ μόνον λέγει »Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,« ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσ. (Γ, 456.) »——ἄφαρ δ' ἐκ μηρία πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ δὲ κνίσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.« Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ὅμηρος πρότερον μετὰ τὸ Α, 460.) ἐξέταμε τοὺς μηροὺς καὶ διπλῶς, ἤτοι δικτύχως μετὰ τῆς κνίσης περιεκάλυψε, καὶ ἐπὶ τῶν ξύλων ἔθηκε καὶ ἔκαυσεν αὐτά, μετέπειτα δὲ (ἐν Β, 427.) λέγει »Ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκαη,« εἶναι φανερὸν, ὅτι μεταξὺ τοῦ, Μηρός, καὶ Μηρία, οὐδεμία διαφορὰ προχωρεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ ἑπομένως ἀπίθανον, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οἱ Μηροὶ δὲν ἐκαίοντο, ἀλλὰ μόνον τὰ Μηρία. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν σημείωσιν τοῦ Βοσσίου ἀντιφάσκει ἡ σαφὴς ἔκφρασις τοῦ Ὁμήρου ἐν Ὀδυσ. Ο, 427. »——ὁ δ' ὑμοθετείτο συβώτης πάντεσσι ἄρχόμενος μελέων ἐς πίονα δημόν,« διότι ἐδύνατο ἄλλως εἰπεῖν ν' Ἐπὶ πίονι δημῷ »ἐὰν τὰ τμήματα (τὰ ὠμεστητμένα) ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῷ δημῷ ουχὶ δὲ νὰ περικαλυφθῶσι διὰ τοῦ δημοῦ. Τρίτον, αἱ λέξεις. Κνίσσα, καὶ, Δημός εἰσὶ παντοτελῶς ἀόριστοι, αἱ τινες καθόλου σημαίνουσι μόνον τὸ λίπος, ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ ἐκ τῶν τεττρῶν ἢ ἐκ τοῦ ἐπιπλόου. Ἀλλὰ τὸ »Δίπλαξ δημός« (ἐν Ἰλιαδ. Ψ, 243. καὶ, 253.) καὶ τὸ »Διπλόα, ἢ Δίπτυχα ποιήσαντες,« »ἐπιλώσαντες τὴν κνίσσαν (ἢ κατ' Εὐστάθ. »Τοὺς δὲ μηροὺς κνίσῃ, τουτέστι πιμελῇ καλύπτοντες ἔκαιον, δίπτυχα ποιοῦντες, ἤγουν δίπλωμα τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιθέσει τῶν μηρῶν, ἢ μᾶλλον διπλεύοντες ἐν αὐτοῖς τὴν κνίσσαν«), τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Βόσσιος διὰ τοῦ, διπλῶς μετὰ λίπους περικαλύψαντες, ἑρμηνεύσε, σαφέστερον ἑρμηνεύονται, ἐπίταν ἐκλάβωμεν τὸ Κνίσσα, καὶ Δημός, ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ, Ἐπίπλοον. Ἄρα, ὅτιπαρ' Ὁμήρῳ τὸ, Μηρία, σημαίνει μόνον τὰ Μηρικὰ ὀστᾶ, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς κρεας, τοῦτο ἐξ Ὁμήρου μόνου δὲν ἀποδεικνύεται. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἡσιόδου ἀναφέρομεν ἀνωτέρω, ἂν ἄλλως αὐτὴ εἶναι γνησία. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Ποιητὰς εὐδηλα σαφῆ ἀποδείξεις εὑρίσκεται, ὅτι τὰ Μηρία ἦσαν μόνον τὰ Μηρικὰ ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ὁ Βόσσιος ἀναφέρει ἔτι μίαν ῥῆσιν τοῦ Αἰσχύλου. (Πρεπτ. 496.) λέγουσαν »Κνίσσῃ κάλα συγκαλύπτα, καὶ μηρὰν ἐσφύν·« ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δὲν εἶχε δίκαιον ὁ Σχολ. τὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ Κῶλα διὰ τοῦ, τὰ Ὀστᾶ, τοὐλάχιστον τότε ἔπρεπε καὶ τὸ, Ὀσφύς, παρομοίως νὰ ἐνοήσαι ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν μέσην τοῦ σώματος ὀστοῦ (τὸ κοινῶς Σταυρί, λεγόμενον.) Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ ἱστορικοῦ Ποσειδωνίου παρ' Ἀθηναίῳ δ'. σελ. 154. »Πεντετείων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἕλμβανε,« εἶναι φανερὸν, ὅτι Μηρίον ἐνταῦθα τὸ κρέας τοῦ μηροῦ μετὰ τοῦ ὀστέου λέγεται· παρομοίως ἄρα εἶναι καὶ ἀνεῖτο τὸ παρ' Αἰσχύλῳ, Κῶλοι, λεγόμενοι, ταὐτὸν τῷ Κῶλαι, ἢ Κωλῆαι. Ἡ ῥῆσις τοῦ συγχρόνου αὐτῷ κωμικοῦ Φερεκράτους (παρὰ Ἡλιόδωρ. Στερφ. ζ'. σελ. 847.), τὴν ὁποίαν ὁ Βόσσιος ἀτελῶς ἐκαφεσε, ἔχει »Τὼ μηρὼ, καὶ, Ὀσφύν« ὡς τόσον ἐνταῦθα εἶναι μόνον ὁστεϊσμοί, καὶ ὁ σκώπτης ἐκβαλνει ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ ὁστεϊσμοῦ καθότι παρασταίνει τὸ φιλάργυρον καὶ λαίμαργον τῶν θυσιαζόντων, οἱ τινες ἔτρωγαν τοὺς μηροὺς καὶ τὴν ὀσφύν, ὥστε τοῖς θεοῖς ἔμενε μόνον ὁ ἀπόνευλος (τὸ κόκκαλον)· ὥστε ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ Βοσσίου περὶ τοῦ, Μηρία, ἀναφερόμενα εὐδεμιαν ἔχουσι βεβαίαν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐκαίοντο τὰ μηριαῖα ὀστᾶ μόνον, μ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ Βέλφιος ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ, Μηρία τὸν Ἀπολλώνιον. Ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν, Ὀσφύς, δὲν ἀναφέρει ὁλοτελῶς, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνει ὁ Συγγραφεὺς τοῦ βίου αὐτοῦ, τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡροδότου συζομένου, ζ. ιε., ὅτι ὁ Ὅμηρος ἦν Αἰολεύς, διότι τοῦτο τὸ ἔθνος μόνον τῶν Ἑλλήνων δὲν ἔκαιε τὴν ὀσφὺν τοῦ θυσιαζομένου ζώου. Ὁ Φέστος (Festus) λέγει »Strebula umbrice nomine Plautus appellat coxendice hostiarum, quas Graeci μηρία dicunt, quae in altaria imponi solebant. (Μηρίον, τό), ἐν χρήσει μόνον τὸ πληθυντικόν, αὐξ' οὗ ἐν Ὅμ. καὶ ἐν Ἀριστφ. ἔχουσι καὶ μῆρα (οὐχὶ δὲ μηρά, ὡς παρὰ τῷ Σχολ. βεν Ἰλ. Α, 464.), σημαίνει δὲ, ἐκεῖνο, τὰ ὁποῖον ἐξεκόπετο ἀπὸ τῶν μηρῶν τῶν ζώων διὰ νὰ καῇ ὡς θυσία, ἦγουν τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν, τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες, κατὰ τὸ ἔθος ἀρχαιότατον, ἔκοπτον ἐκ τῶν μηρῶν τῶν θυμάτων (ἐκ μηρία τέμνειν), μετὰ δὲ τοῦτο, διὰ νὰ καίωσιν εὐκολώτερον καὶ ὁλιγωρότερον, μὲ τὴν σκέπην τοῦ πάχους (δημὸς), ἢ μὲ πάχος, λίπος (κνίσσα κνῖσα) περιετύλιττον διπλῶς (μηρία κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες ἢ παρ' Ἀριστφ. διπλόα), πρὸς δὲ ἔβαλλον ἐπ' αὐτὰ ξεχωριστὰ κομμάτια καλοῦ πάχους (ὠμοθέτησαν, Ὀδ. Γ. 456. Ἰλ. Α, 460), καὶ οὕτω πρεστοιμαζόμενα ἔβαλλον τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν τοῖς θεοῖς ἐπάνω τῶν βωμῶν, ἤτοι θυσιαστηρίων (μηρία ἐπέθεσαι Ποσειδάωνι, Ἀπόλλωνι, Ὀδ. Γ, 179. Φ, 267.), καὶ τὰ ἑκαίτο (μηρία καίειν, κατὰ μηρία καίειν ἐπὶ μηρία καίειν τινί, ἢ καὶ μετὰ τῆς προθήκης, ἐπὶ βωμοῖς.). πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔθεν ἐν Ἰλ. Α, 40. Ὀδ. Δ, 764. καὶ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουσι, πίονα μηρία, τὰ ἐν τῷ λίπει καὶ πάχει τειλιγμένα μηριαῖα ὀστᾶ τὰ ὁποῖα ὁ Θεοφρ. ἐτυμολογεῖ πιανδέντα, καὶ ἀνὰ' ὧν παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 240. κεῖται »δῆμός καὶ μηρία.« ὡς παραπλησίως οὐνανται νὰ ἦναι παρ' Ἡσιόδ. Β. 339. ἀγλαὰ μηρία,« ἀπὸ τὸ πάχεϊ γυαλίζοντα κόκκαλα μηρῶν, ἐξω μείνειν ἀνίσως θέλει νὰ ἐκλέξῃ τις κάλλιον τὸ ἀγλαὸς ὡς γενικὸν ἐπίθετον ἑκάστης πλουσίας προσφορᾶς θυσίας. Τὴν ἀρχὴν καὶ πηγὴν τούτων τῶν διὰ τῶν ὀστῶν θυσιῶν δηγεῖται ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. 535. κτ. 556. Ὅτι δὲ αἱ λέξεις μηρία καὶ, μηροὶ διακρίνονται παρ' ὅλοις τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσιν ἀποφασιστικῶς καὶ κατ' ἀκρίβειαν, ἐγνώσθη καλλιστα εἰ ἀρχαῖοι, π. χ. ὁ Ἀπολλων Λεξιπ. λέξ. μηρία, Ἐνθα λέγει, τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα ,« »καὶ ἄλλοι· τοῖς δὲ νεωτέροις ἀνέφερε τοῦτο πάλιν εἰς ἐπιδρησιν ὁ Voss (Βόσσιος), mythol. Briefe, B. σ. 303–322. πρβ. τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Heyne Ἰλ. Α. L. Z. 1803. ἀρ. 125. σ. 308. Τοιαυτίως, ὁ Ἑρμάνος ὑπόσχεται εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σοφ. Ἀντ. 997 ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἐθυσιάζοντο εἰς τοὺς θεοὺς κόκκαλα μόνον μηρῶν, γυμνὰ κρεατος. πρβ. Nitsch Ὀδ. Γ, 456, 3) = μηροί, μόνοι παρὰ Βίωνι 1, 84. καὶ ἴσως καὶ παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 903. (-υν)

Μηριάτης, ου, ὁ. Ὄνομα παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ., Ὁ σύντροφος τοῦ Ἰδομενεως, 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, κατὰ ὄνειρ συνέμφασιν τοῦ, μηροί, διαμηρίζω, κ. τ. λ., Στράτων 86. Ρουφῖν. 3.

* Μηροδέτης, ου, ὁ. Δεσμὸς περὶ τὸν μηρόν, δι' οὗ περιδέομεν ἔνδυμά τι, Εὐδόξιος.

Μηρεκαυτέω, ῶ (μῆρα καίω). Μηρία ὡς θυσίαν καίω, ἄλλως, μηρία κπύσαι. Ὁ Φρύνιχ. παραβάλλει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἱεροκαυτέω.

Μηροῤῥαφής, ές, ὁ, ἡ (μηρός, ῥάπτω). Ὁ κατὰ τοὺς μηροὺς ἐῤῥαμμένος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.

Μηρός, ὁ. Τὸ μηρίον μηρί. Τὸ ἀνωκρατῶδες μέρος τοῦ μηριαίου ὀστοῦ, ἀπερ ἀστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τοῦ γόνατος μέρος τοῦ ποδός (τὸ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μπούτ, λεγόμενον), ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀκριβέστερον δὲ περιγράφεται τοῦτο τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐν Ἰλ. Ε, 305. »Ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέψεται· ὄχι δὲ τόσον ὁριστικὴ εἶναι ἡ ῥῆσις ἐν Ἰλ. Ε, 666. »Φάσγανον, ᾧ, ἄορ ἐρυσσάμενος, ἀπασσάμενος παρὰ μηροῦ,« ἔβαλε τὸ ξίφος ἐκ τοῦ μηροῦ, ἤτοι τῆς πλευρᾶς, εἰς τὴν ἀπειλὴν ἐκρέμετο. »Μηροῦ κεφαλή,« τὸ τῇ κοτύλῃ συνηρμοσμένον στρογγύλον ὀστοῦν. β) ἐπὶ ζώων χρῆται ὁ Ὅμ. τῇ λέξει μόνον Ἰλ. Α. 460. Β, 423. καὶ Ὀδ. Μ. 364. »Μηδοὺς ἐξέταμον,« εἰ θυσιάζοντες ἐξέκοπτον τοὺς μηροὺς τῶν πρὸς θυσίαν ζώων ὁ. ε. ἔβαλλον τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

(μηρία), τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐνσιασθῶσιν ἀπὸ τὸ κρέας· ὅτε δὲ τὸ μηρὸν ἦ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, μηρία, εἶναι σφαλερὰ γνώμη. Παρ' Ἡροδοτ. 3, 103. ἐπὶ τῶν μυῶν τῶν μηρῶν τῆς ταμήλου.

Μηροτομέω, ῶ. Μηρὸν τέμνω, κόπτω τὸ μηρίον, ἀμφ.

Μηροτρεφής, ἐος, ὁ, ἡ (μηρὸς, τρέφω). Ὁ ἀνατεθραμμένος (ἀναθρεμμένος) ἢ αὐξηθεὶς (μεγαλώσας, τρανεύσας) ἐν τῷ μηρῷ, ὡς τὰ μηροῤῥαφῆς, ἐπίθ. Διονύσου· κατ' ἄλλους, ὁ φιλοτραφεὶς ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὄρους Μηροῦ παρὰ Νύσῃ, Στραβ. σ. 1008.

Μηροτυπής, ἐος, ὁ, ἡ. (μηρὸς τύπτω). Ὁ μηρὸν τύπτων, ὅστις κτυπᾷ, ἢ κεντᾷ, πληγόνει τὸ μηρίον. Κέντρον μηροτυπέειν, Φίλ. Θεσσ. 59.

Μήρυγμα, τό (μηρύω), ταὐτὸν τῷ, Κήταγμα. 2) τὸ ἐλαυσθέν, μαύσθεν, γνεῦσεν· τὸ νῆμα, ἢ κλωστή, τὸ ῥάμμα. σχοινίον, καλιδίιον, τριχιά. Πλούταρχ. Κικέρ. 47. 3) ἡ ἑλικοειδὴς κίνησις τοῦ ὄφεως, Νικανδρ. Θηρ. 160. ἴδε ἐν τῷ, Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μέλ. άσω. καὶ, Μηρυκάσω, καὶ, Μηρυκήσομαι, ῶμαι, Ἀποθ. Μέσ. κάσομαι, καὶ, Μηρυκίζω. Ἀναμηρυκίζομαι, ἀναμασσῶ, ἀναφέρω τὸ φαγητὸν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ μασσῶ πάλιν αὐτό· καθὼς π. χ. αἱ βόες, τὰ πρίβατα, κ. τ. τ. (ῠ ?) ὄθεν

Μηρυκισμός, ὁ. Τὸ μηρυκίζεσθαι, ἀναμάσημα. Τινὲς παράγουσι τὸ, Μήρυξ, Μήρυκος, Μηρυκάω, ἐκ τοῦ Μηρύω, Μηρύκω, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι προκύπτει ἐκ τοῦ, Ἐρύω, Ἐρύγω, τὸ, ἐρεύγομαι, ἐκπύω· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μηρυκισμὸς, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὶ εἶδος ἐρεύξεως καὶ ἐξεράσματος, ὁπόταν ἡ τροφὴ ἐκ τοῦ στομάχου ἐξέρχεται πάλιν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸ στόμα. καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύουσι τινὲς τὸ «Ταῦροι ἐρύγμηλοι» (Ἰλ. Σ, 580.), διὰ τοῦ, ἐρυγγάνοντα ἢ ἐρευγόμενον τὴν τροφήν. ἴδε ἐν τῷ, Ἐρύγω.

Μήρυγμα, τό (μηρύω), ταὐτὸν τῷ, Μήρυγμα. ὄθεν

Μηρυμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ μήρυμα. ἐξαιρτ. παρὰ Μαθημ. παλ. σελ. 248. ὡς καὶ Μήρυμα, τὸ περιτελειγμένον σφαιροειδὲς σχοινίον, κομβώσεων ῥάμματος ἢ σπάγου.

Μήρυξ, υκος, ὁ (μηρυκίζω). Εἶδος ἰχθύος, ὅστις μηρυκάζει, ὡς ὁ ruminus (ῠ?)

Μήρυσμα, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μήρυγμα. ἐκ τοῦ

Μηρύω, Μ. ύσω (ἐρύω, ἴδε μ, 3. α.) Σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ὄθεν συνηθ. ὡς Ἀποθ. Μέσ. μηρύομαι, α) ἑτοιμάζω τὰ μαλλίον διὰ τοῦ ξύσματος, τραβίγματος, κ. τ. τ. διὰ γνέσιμον· ξαίνω τὰ μαλλία καὶ τὰ ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον· καὶ ἐν τῷ ὑφαίνειν, ἐμβάλλω τὸ φάσι, φαλόω, ἐμπλέκω τὸ νῆμα ἐν τῷ ὑφαίνειν, «Κῦρός ἐν στήμονι μηρύσασθαι», Ἡσ. Ἐ. 540. β) ξεπειλίττω, ἐξαπαλόνω, ἁπλόνω, τεντόνω, ξεπουβαρίζω· ὡς παθ. παρὰ Θεοκρ. 129. τάσσεται δὲ καὶ ὡς τροπ. τὸν ἀμετάβτ. «Κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη (Θεόκρ.)» ὁ κισσὸς ἐκτείνεται κατὰ τὰ ἄκρα. γ) «Μηρύσασθαι ἀπὸ βυθοῦ» (Ὀππιαν. Κυνηγ. α. 50.) μετὰ τοῦ ἀγκίστρου ἢ δικτύου ἕλκειν ἐκ τοῦ βάθους. ἴδε. Μήρυσος. παρὰ Λουκιαν. ἐκπειλίσσω (ξεπειλίγω) τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ κουβάριον. δ) παρ' Ὁμηρ. κεῖται αὐτὸ τοῦ, πειλίσσω, μαζόνω τε ἁπλωμένον, σωστέλλω, Ὀδ. Μ, 170. «Νεὸς ἱστία μηρύσαντοι», διὰ τῶν κάλων συνέστειλαν, ἔμασαν τὰ πανία μὲ τοὺς στίγγους· ἄρα, ἰσοδυναμεῖ ἐσταῦσε τῶν καυτῶν στιγγάρω τὰ πανία· ἐπομένως δὲ σημαίνει τὸ, συνάγω, μαζόνω, καθὼς π. χ. τὰ μαλλίον ἢ τὴν κόχλην σπάνω εἰς τὸ ἀδράχτιον, ὃ ἐστὶ περιτελείσω, στρέφω, κλώθω· τὸ δὲ, μηρύεσθαι τὰ σχοινία, τὸ συνάγειν καὶ κατὰ κύκλον ἕλειν αὐτὰ, κλωριάζειν ἢ κουβαριάζειν· ὁ ἐνεργ. τύπος μηρῦσαι ἦν, ὡς φαίνεται, ὀλίγον ἢ τελείως ἐν χρήσει).

*Μῆε, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, μεῖς, μῆν.

Μῆστο, συγκ. ἀόρ. ἀντὶ, ἐμέμηστο, τοῦ, Μήδομαι· οὗτω καὶ τὸ, Μήσαο, Μήσατο, ἐκ τοῦ Μήδομαι, βουλεύομαι, τεχνάζομαι, παρ' Ὁμήρῳ.

Μήστωρ, ωρος, ὁ (μήδομαι). Ὁ βουλευτὴς, ὁ συμβουλάτωρ, φρόνιμος ἐν τοῖς τῷ ἐπιστῆναι καὶ πράττειν, ἐξαίρετος κατὰ τὴν συμβουλὴν καὶ τέχνην, ἔμπειρος τοῦ πράγματος, Ὁμ. «Ἵππων μήστωρ» (Ἰλ. Θ, 23.) μέγιστος βουλευτὴς, ὁ Ζεὺς, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου πάντα γίνονται, ἄλλως, μητείτης· λέγεται δὲ καὶ πᾶς τις ὑπερβαίνων τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν συμβουλήν. «Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος», ἴσος θεοῖς κατὰ τὴν βουλὴν (Ἰλ. Η, 366.) «Μήστωρ πολέμοιο, μάχης, αὐτῆς» Ἰλ. Δ. 328. Θ. 108. Ψ, 16. Ρ, 339. σύμβουλος τοῦ πολέμου βουλευτικὸς ἐν μάχῃ κτλ. ὅπλ. ἐκ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου κρέμαται ἡ ἔβασις τοῦ πολέμου, κτλ. ἄρα ὁ στρατηγός· ὁμοῦ ἐν Ἰλ. Ε, 272. «Μήστωρ φοβέοιο», ὁ βουλευτικὸς, κατορθωτὴς φυγῆς, ἤτοι διώξεως, ὅστις γνώσκει νὰ ἐμβάλῃ φόβον.

Μήτε, Σύνδεσμ. (ἐκ τοῦ, τε, καὶ, μή), ἀρνητικὸς, καὶ συμπλεκτικὸς τῆς προτάσεως, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Οὔτε, καὶ Μηδέ. καὶ ποτὲ μὲν συναφέλκει τὸν, Μηδέ, οἷον παρὰ Πλάτ. καὶ Θουκυδ. «Μήτε — μηδὲ, ἢ καὶ ἀντιστρέψας, μηδὲ — μήτε, Ὀδ. Ν, 308. ποτὲ δὲ καὶ συνήθ. ἁπλασιάζεται ὁ αὐτὸς, οἷον, Μήτε — μήτε, πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἢ καὶ μετὰ τοῦ τε ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, Ἰλ. Ν, 230. παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 686. καὶ «Οὔτε — μήτε» κεῖται ἀσυνήθως ἀντιστοιχοῦσιν ἀλλήλοις παρὰ τοῖς Ἀττικ. τό, μήτε καὶ μηδὲ, μήτε καὶ μή· ὅτε δὲ τὸ, μή — μήτε, ἢ ποτὲ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, μήτε, ἀρκείται ὁ Reisig comm. crit. de Soph. OC. 485. ἐναντίον τῇ γνώμῃ τοῦ Ἔρμ. παρ Εὐρ. Μηδ. 4. καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 542.

Μήτειρα, = μήτηρ, Ἰλ. Ξ. 259. ἐνήγνωσαν οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, ἀντὶ τοῦ ἀσημάντου ὁμήτειρα. Ὁ Γρηγ. Ναζ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει· τὰ δὲ ἄλλα, αὐτὴ ἡ λέξις εὑρηται μέσον ἐν τῷ συνθέτῳ παμμήτειρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Μήτειρα, φρονίμη, καὶ ἡ μήτηρ.

Μητέριος, ία, ιον, = μήτριος. Μητριώς, Ἀνακλεκτ. β'. 503. ὅπου νῦν «Ἀχαϊάδες ματριάσιν». ἐκ τοῦ, Μητριές, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, κεῖται, ἐκ τοῦ

Μήτηρ, γενικ. μητέρος, καὶ συγκ. μητρός. κ. τ. λ. Καὶ οἱ δύο τύποι εἶναι Ὁμηρ. πλὴν ὁ δεύτερος κυρίως Ἀττικ. ἡ αἰτ. δὲ οὐ λέγεται κατὰ συγκοπὴν, ἀλλὰ μητέρα, καὶ πληθ. μητέρας. Δωρ. μάτηρ, ὄθεν τὸ Λατ. mater. Ἡ μάνα, ἡ μητέρα, Ὁμ. β) καὶ ἐπὶ ζώων, ἡ μήτηρ ἀγελάδος, ἡ μητὴρ προβατίνα, κ. τ. τ. Ὀδ. Κ, 413. Ἰλ. Ρ, 4, καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἐχόντος νεογνὰ, Ἰλ. Β, 313 - 315. γ) τροπ. μήτηρ τινος, ἡ τρέφουσα, παρέχουσα πολλὰ τοιαῦτα, γῆ, π. χ. «μήτηρ μηλίων, θηρῶν, τόπος τρέφων», ἢ παράγων πολλὰ πρίβατα, ἀγρίμια, πολυθρέμμονα, πολυθήρους, Ἰλ. Β, 605. Θ, 47. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Seidl. Εὐρ. Τρω. 228. δ) = μητρόπολις, Ἑλλ. λεξ. 112. πρβ. Ἰαπ. Ἀχ. Τατ. σ. 392. καὶ, «γῆ μήτηρ», ἡ γῆ, ἥτις πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μήτηρ, Reisig enarr. Soph. OC. 1475. πρβ. Αἰσχ. Θήβ. 16.

Μητε- οὐδέτ. τοῦ μήτις, ὅπερ ὅρα.

*Μήτε, συγκ. δοτ. τοῦ μῆτις, ἀντὶ μήτει, Ὁμ.

Μητιάω, ῶ, ἄσω· Ἐπ. μητιόω (μῆτις), ὡς τὸ μήδομαι. Μελετῶ, ἐν ᾧ ἢ κατὰ τοῦτο ἔχω· κάμνω ἀπόφασιν ἢ ψῆφον, π. χ. «βουλάζω», Ἰλ. Τ, 153· ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, βουλεύομαι, προαιροῦμαι, ἀποφασίζω, Ἰλ. Η. 45. μεσ. ἀποφασίζομαι κατ' ἐμαυτὸν, Ἰλ. Χ, 174. μετὰ τῆς ὑπερεμφ. Ἰλ. Μ, 17. β) συνετῶς ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, κατορθόνω, π. χ. «τόσσατον Ὀδυσσῆι», Ὀδ. Σ, 14. «κακὰ τινες», Ὁμ. πρβ. μητίομαι, ὄθεν

*Μητίετα, ὁ, Ἐπ. τύπος, ἀντὶ μητιέτης, πολλάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (-νυυ, πλὴν παρ' Ὁμ. γίνεται ἡ λήγουσα ἀεὶ διὰ τῆς δισεως μακρᾶς.)

Μητιέτης, ου, ὁ. Βουλευτὴς, βουλευτικὸς, ὁ βουλὴν, συμβουλὴν, δίδων, ὁ ἄριστα βουλευόμενος. Ὁ Ὁμ., καὶ ὁ Ἡσίοδ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐπικ. τύπῳ μητίετα καὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 175. πρβ. μήστωρ. Ἔτι δὲ ὁ Θεόκριτ. ἔχει, Μητιεῦσι, ὅπερ καὶ παρέφρασε διά τοῦ, μέγα βουλεύων, ἢ ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάσης βουλῆς, καὶ φρονήσεως. (παρὰ τὸ, μῆτις, ὡς καὶ ὑφήτης, λοφήτης, πολήτης σχηματ.)

Μητίζομαι, = Μητίομαι, (μῆτις), ταὐτὸν τῷ, Μήδομαι, Ἰλ. Κ, 48. «— μέρμερα μητίσασθαι», ἀντὶ τοῦ, Τέζω. παραπλήσιον ταύτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Σ, 27.

Μήτισμα, τό, = μῆτις, Ἡσύχ. (σχηματισθὲν κατὰ τὸ μήνισμα.)

Μητιόεις, εσσα, εν. (μῆτις). Φρόνιμος, συνετὸς, ἔνους, στοχαστικὸς, πλούσιος συμβουλῆς, ἐπινοήσεως· καὶ ὡς ἐπίθ. Διὸς = μητιέτης, Τυ. Ὁμ. Ἀπ. 344, Ἡσ. Ἐ. 51. 771. Θ. 286. 457. ἐν δὲ Ὀδ. Δ, 227. παθητικ. «Φάρμακα μητιόεντα, τὰ τεχνικῶς, ἢ τεχνασμένως εὑρημένα, ἢ συντεθειμένα καὶ ἐπιτήδεια. Ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Πρακτικά· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, κατὰ σύνεσιν εὑρημένα, ἢ τὰ δραστικὰ καὶ βουλῆς δεόμενα εἰς ἀποφυγὴν, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. διὰ τοῦ, εὖ ἐπινενοημένα καὶ ἐνεργά

*Μητέομαι, ἰσομαι, Ἀποθ. Μέσ. = μητιάω. ἐξαιρτ. ἐπιοῶ, ἐφευρίσκω· κατορθόω· ταύτῃ τι, Ὁμ. ἢ καὶ δευτέρᾳ αἰτ. τινάτι, Ὀδ. Σ, 27. πρβ. μήδομαι. Παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται ὁ ἐνεστ. μέσον δὲ ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. τὰ ἑπεῖν ὁ Οὐδάρ. γράφει μητίσομαι, μητίσασθαι (διὰ μακροῦ Ἰῶτα)· ἄλλοι δὲ ἔχουσι, μητίσομαι, μητίσασθαι, καὶ ἔπομ. δέχονται ἐνεστ. μητίζομαι· πλὴν καὶ αὐτὸς ἦδη ὁ Εὐστάθ. κρίνει μόνον τὸ, μητίομαι ὡς παραδεκτόν· ὅρα καὶ, Μητίω.

Μητιόω, ῶ, Ἐπ. ἀντὶ, Μητιάω, Ὁμ.

Μῆτις, ιος, ἡ. Ἀττικ. γεν. εος, Ἐπ. ὀστ. μήτι ἀντὶ μήτιν, Ὁμ. αἰτ. μῆτιν. Ἡ ἀξιότης τοῦ νὰ δίδῃ τις συμβουλὴν, φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ἐπιτηδειότης, βουλὴ, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἀντίθ. τοῦ, βία, Ἰλ. Ψ, 315. «Μῆτιν ἐμβάλλειν ἑκάστῳ παντοίην». 2) συμβουλὴ, ψῆφος, βούλευμα· καὶ τέχνασμα, πανοῦργία, ἐξαιρτ. «μῆτιν ὑφαίνειν», Ὁμ. πρβ. μήδος. 3) ὄνομα γυναικὸς, τοῦ Διὸς ἡ πρώτη γυνὴ, Ἡσ. Θ. 886.

*Μήτις, ὁ, ἡ, γεν. μήτιος, οὐδ. μήτι (τίς). Μήπως κανένας, διὰ νὰ μή, ὥστε κανεὶς, κανέν, πολλάκ. παρ' Ὁμ. συντάσσ. μετὰ ὑποτ. ἢ εὐκτ. κατὰ τοὺς ἰδίους κανόνας καθ' οὓς καὶ τὸ μή. 2) μήτι κεῖται πολλάκ. ὡς ἐπίρρ. ἆρά γε; κατ' οὐδένα τρόπον· ἢ διὰ νὰ μὴ ἴσως, μήπως ἴσως, παρ' Ὁμ. γράφεται πολλάκις διῃρημένως, πολλάκις δὲ καὶ μεσολαβεῖ λέξις· ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, «μή τίγε», μήπως ἴσως. «Μὴ τίγε», πολλῷ μᾶλλον, πολλῷ ὀλιγώτερον· καὶ, μὴ δήγε, Ἀττ.

Μητίω, ταὐτὸν τῷ, Μητίομαι, Ὀρφ.

Μήτοι, τὸ ἐπιτατικ. μή. Ὄχι βέβαια, τελείως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡσ. «Μήτοι γε», ὁμοίως μόνον ὄχι, μὴ γένοιτο! ὄχι τῇ ἀληθείᾳ. ἀλλ' ὁμοίως ὄχι, Herm. Vig. σ. 803. Σεναρ. Εὐριπ. Β'. γ'. 24. «Δικαίην ὑμῖν δίκαιον καὶ τὴν εὐμάχιαν περίχεαι·» ἴσως γίνεται ἡ ἀπόκρισις «Μάχιαι περίχεαι·»

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δία, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, εἰμή, κ. τ. λ.« οὐχί, τῇ ἀληθείᾳ, οὐχὶ εἰς μίαν ἡμέραν. Ὁ Ὀσσγενέιος ἀναφέρει καὶ »Μήτοι γα δήν, ἐξ Ἀριστείδου καὶ Ἡλιοδώρου, ἀλλ' αὐτόθι φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ »Μήτι γε δή,« πόσῳ μᾶλλον λοιπόν· καθόλου δὲ συχνάκις συγχέεται τὸ »Μήτοι γε μετὰ τοῦ »Μήτι γε«.

Μῆτος, τό. Ταὐτόν τῷ, Μῆτις, Ἡσύχ. ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο ἀπὸ τοῦ, Μήτημα.

Μήτρα, ἡ (μήτηρ). Τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν γυναικῶν μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ γίνεται ἡ σύλληψις τοῦ παιδός, ὅ ἐστιν, ὁ τόπος, ἔνθα καταβάλλεται ἡ γονή, ὅπου ζωογονεῖται καὶ τρέφεται τὸ ἔμβρυον, Matεix. Ἱπρόσ. 3, 108. 2) ἡ καρδία, ἡ ψυχή, ὁ μυελός, τὸ ἀτμοτερικὸν μέρος τῶν δένδρων καὶ ξύλων, Θεοφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 4. »Μήτρα, δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς ὁ μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτον καρδίαν, οἱ δὲ μυελόνα. 3) εἶδος σαγικὸς διπόρου μεγάθους, ἥτις συγκατοικεῖ μετὰ τῶν ἄλλων, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ.

Μητραγυρτέω, ὦ. Μητραγύρτης εἰμί, περιερχόμενος ζητῶ ὡς μητραγύρτης.

Μητραγύρτης, ου, ὁ (ἀγύρτης) ταὐτόν τῷ, Μηταγύρτης. Ὁ μητρὸς ἀγύρτης (μήτηρ ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν ἡ Κυβέλη) ὁ ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, ὅστις περιέρχεται ζητῶν διὰ τὸν θεόν του. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. »Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἀπὸ τῆ μητρὶ ἀγύρειν, τροφὰς δηλαδή, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον τρώων, αἰσχρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ξ'. σελ. 226. »Τοὺς μητραγυρτοῦντας, ὅπου πρότερον »Μητραπατῶντας τοὺς τ' ἀγυρτοῦντας ἐκεῖτο.

Μητραδελφεός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, μητραδέλφιος, Πινδ. Πυθ. 8, 49.

Μητράδελφος, καὶ, Μητραδελφός, ὁ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός, ὁ Θεῖος, Ἐτυμολ. μέ. ἡ, ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός, ἡ Θεία.

Μητράζειν, Ὁμοιάζειν, ὅμοιος γίνεσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὰ ἤθη, Γλωσσ. ἀμφ. ἐπειδή, πατριάζω, καὶ πατριζόω, ἐπὶ πατρὸς λέγεται, ἄρα καὶ ἐπὶ μητρός, μητριάζω, καὶ μητριζόω.

Μητραλοίας, καὶ Μητρα-ώας, Ἰωνικ. ης, ου, ὁ (ἀλοιάω, ὡς καὶ τὸ, πατραλοίας). Ὁ τὴν μητέρα τύπτων, ἢ φονεύων.

Μητράριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μήτηρ, Γλωσσ.

Μητραγχύτης, ου, ὁ (ἀγχέω, μήτρα). Ἐργαλεῖόν τι ἰατρικόν, ὡς τὸ κλυστήριον, δι' οὗ ἐγχέουσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τὰ ἰατρικὰ καὶ ἀποζέματα, Γαληνο.

Μήτρη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Μήτρα.

Μητριάζω, ταὐτόν τῷ, Μητραγυρτεῖν, Πολυδευκ. γ'. 11.

Μητριάς, άδος, ἡ, Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ μήτριος.

Μητρίδειος, ία, ιον. Ἔχων μήτραν· ὅθεν καρποφόρος· φέρων σπόρους. Παρ' Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 559. »Τηθῶν καὶ μητριδίων ἀκαληφῶνιν, παιδιά τις τῶν λέξεων ἐπάνω εἰς τὸ, μητρίδιον, καὶ, μητριδίων· ὡς, τήθη, τηθῶν καὶ ἀκαλήφας μητριδίας, τὰς ἐπὶ τῇ κορυφῇ σπόρον ἐχούσας κνίδας.

Μητρικός, ἡ, όν. καὶ, Μητρικῶς, Ἐπίρ. Ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα, πρὸς μητρὸς ὢν· κυρίως ὅμως διαφέρει τοῦ, Μητρῷος.

Μήτριος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ. ταὐτόν, τῷ, Μητρικός.

Μητρίς, ίδος, ἡ, πόλις, χώρα, γῆ, εἰς ἣν ἀγανωθή τις. ὡς καὶ τὸ, πατρίς. κυρ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, μήτριος.

Μητρογαμέω, ὦ. Τὴν μητέρα μου λαμβάνω εἰς γυναῖκα, ἁμφ. Ἰσιδ. δ'. ἐπιστ. 17.

Μητροδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς διδαχθείς, μαθητὴς τῆς μητρός.

Μητροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Τὸν οἱονεὶ ἐδέχθη, συνέλαβεν ἡ μήτηρ, ἡ μήτρα, Πίνδαρ. Νέμ. ζ'. 124. Ἡρότ.

Μητρόθεν, Ἐπίρ. (μήτηρ). Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς μητρός, ἀπὸ τὴν μητέρα, πρὸς μητρός, Πινδ.

Μητρόθεος, ἡ (θεός). Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλ. συγγρ.

Μητροκασίγνητη, ἡ (κασιγνήτη). Ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός, Θεία.

Μητροκασίγνητος, ὁ. Ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός, Θεῖος.

Μητροκομέω, ῶ (κομέω). ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, Τρέφω, Θεραπεύω τὴν μητέρα, Νικήτ. ἡ. 7.

Μητροκτονέω, ῶ. Κτείνω, φονεύω τὴν μητέρα, ἐκ τοῦ

Μητροκτονία, ἡ. Τὸ κτείνειν τὴν μητέρα.

Μητροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὴν μητέρα κτείνων, φονεύων· ἐξενεγκὼν δὲ, Μητρόκτονος, ὁ, ἡ παθ. ἀ ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροκωμία, ἡ (κώμη). Ἡ μεταξὺ τῶν κωμῶν πρωτεύουσα κώμη· ὡς π. χ. μεταξὺ τῶν πόλεων ἡ μητρόπολις, Παιδέκτ.

Μητρόλεθρος, ὁ, ἡ, πρόξενος τοῦ ὀλέθρου τῆς μητρός, Νικήτ. Χρον. κά. 10.

* Μητρολέτης, ου, ὁ (ἔλλυμι), = ποιητ. μητροκτόνος.

* Μητρομανία, ἡ (μήτρα). Ἡ μανία τῆς μήτρας, παθος τι.

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τῆς μητρός, προμάμμη, ἐκ μέρους τῆς μητρός, Πινδ. Ὀλ. 6. ποιητ.

Μητρομιξία, ἡ (μίγνυμι). Μῖξις, συνουσία σαρκικὴ μετὰ τῆς μητρός, κατ' ὄνειρον, καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σέξτ. Ἐμπ. 11, 191.

* Μητρομίξιον, τό = μητρομιξία, Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 783.

Μητρόξενος, Δωρ. Ματρόξενος (ξένος). Νόθος.

Μητροπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ἡ ἐν ταὐτῷ καὶ μήτηρ καὶ παρθένος οὖσα, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· λέγεται καὶ, παρθενομήτωρ, ορος, ἡ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ τῆς μητρὸς πατήρ. παππος πρὸς μητρός. Ἰλ. Δ, 224. Ἡρότ. 3, 51. 6, 131. 2) μήτηρ καὶ πατὴρ ἐν ταὐτῷ, Φιλῆτ. ε.

Μητρόπολις, Ἡ μήτηρ τῶν πόλεων, ἤτοι ἡ πρωτεύουσα πόλις ἐπαρχίας ἢ βασιλείου τινός, 2) κατ' ἀρχὰς ἅμως ἐλέγετο ἡ πρώτη πόλις, ἐξ ἧς ἀπεστάλησαν ἀποικίαι εἰς ἄλλα μέρη, αἵτινες καὶ ἐθεωροῦντο ὡς συγγενεῖς αὐτῆς, Ἡρόδ. 7, 51· 8, 31. μετέπειτα δὲ εἴληπται 3) ἡ λέξις καὶ ἁπλῶς ὡς τίτλος πόλεως τινος μεγάλης καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἀσίαν, Πίνδαρ. Νεμ. 5, 16. 4) πόλις, ἐν ᾗ ἀγεννήθη τις, πατρὶς· ὅθεν

Μητροπολίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς μητροπόλεως, πατρίδος ὤν. 2) ἐπίσκοπος, ἀρχιερεὺς τῆς μητροπόλεως, Βυζ.

Μητροπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι, μήτηρ) ὁ περὶ τὴν μητέρα τῶν Θεῶν ἐπαγινιόμενος, ἱερεὺς ἡ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἤτοι τῆς Κυβέλης, ἡ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ. 2) Ἡ βοηθός, προστάτις τῶν μητέρων, τῶν λεχούσων, ἡ περὶ τὰς μητέρας πολοῦσα, ἐπίθ. Εἰλειθυίας, Πινδ. Πυθ. 3, 15.

Μητροπρεπής, ές, ἡ (πρέπω). Πρέπων μητρί. Ἐπίρ. Μητροπρεπῶς, καθὼς πρέπει τῇ μητρί.

Μητρορράιστης, ου, ὁ (ῥαίω) μητροκτόνος, Σουίδ.

Μητρορρίπτος, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐρριμμένος, ἀποβεβλημένος, Δοσιάδ. Ἀρατ. 2.

Μητροτρεφής, ές, ἡ (τρέφω) Ἀπὸ τῆς μητρὸς ἀνατεθραμμένος, ἢ θρεμμένος, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. ἡμαρ. ἀντὶ, Μητροτραφής.

Μητροτύπτης, ου, ὁ (τύπτω), ταὐτόν τῷ, Μητραλοίας.

Μητροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Τὴν μητέρα φθείρων, φονεύων, μητροκτόνος.

Μητροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). τὴν μητέρα φονεύων.

Μητρόφονος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροφόντης, ου, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μητροφόνος.

Μητρυιά, ᾶς ἡ, Ἰων. μητρυιή. Ἡ μητρυιά, ἡ γυνὴ τοῦ πατρός μου, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, Ἰλ. Ε, 389. Ἡσ. καὶ Ἡρότ. ὅθεν

Μητρυιάζω, Ὡς μητρυιὰ φέρομαι, ἢ εἰμὶ μητρυιά.

Μητρυιός, ὁ. Ὁ Δεύτερος ἀνὴρ τῆς μητρὸς μου, ταὐτόν τῷ, Πατρυιός, παρὰ Πολυδ. γ'. 27. καὶ Μοίρ. σελ. 255.

Μητρυιώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος, ἢ ἀνήκων τῇ μητρυιᾷ ἢ τῷ μητρυιῷ.

* Μητρωάζω (μητρῶος). Ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης.

Μητρωακός, ἡ, όν. Ταὐτόν τῷ πρωτοτύπῳ Μητρῶος. ἐξαιρ. ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν Κυβέλην.

Μητρῷας, ου, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Μήτρως. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός, καὶ ὁ πατὴρ τῆς μητρός, μητροπάτωρ.

Μητρωασμός, ὁ (μητρωάζω). Τελετὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Κυβέλης.

* Μητρώϊος, ἥα, ῖον, ποιητ. ἀντὶ, μητρῶος, Ὀδ. Τ, 410.

Μητρωνυμικός, ἡ, όν (ὄνομα). Κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ὀνομασθείς. ὅθεν, μητρωνυμικὸν, τό, καλεῖται ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις ἐκ τῆς μητρός, ὡς π. χ. Δηοΐδης, ἀπὸ τῆς Δητῶ, καθὼς καὶ τὸ Πατρωνυμικὸς, ἀπὸ τοῦ πατρός.

Μητρῶος, ῶα, ῷον (μήτηρ). Μητρικός· ποιητ. μητρώϊος, Ὀδ. Τ, 410. 2) ἀνήκων εἰς τὴν τῶν Θεῶν μητέρα, Κυβέλην· καὶ ἐντεῦθεν, Μητρῶα, τὰ· συνυπακουμ. ἱερά· αἱ λειτουργίαι καὶ ἱερουργίαι τῆς Κυβέλης· καὶ, Μητρῷον, τό· ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως τὸ ἱερὸν αὐτῆς τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, πλησίον τοῦ βουλευτηρίου, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ δημόσια γράμματα καὶ οἱ νόμοι, ἄρα τὸ ἀρχεῖον τῆς πολιτείας ἦν.

Μήτρως, ὁ, γενικ. ωος καὶ ω, αἰτ. ωα καὶ ων, ἐν δὲ τῷ πληθ. ἀεὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσ. ὡς τὸ πάτρως (μήτηρ), = μητροπατρίγνητος, Θεῖος, Ἰλ. Β, 662. Π, 717. Ἡρότ. 2, 80. β) καθόλου, συγγενὴς πρὸς μητρός. »Μήτρωες ἄνδρες«, Πινδ. 6, 130. 3) = μητροπάτωρ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, ἤτοι ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου, Ἰλ. Β, 662. Πινδ. Ὀλ. 9, 96.

Μηχανάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι Ἀποδ. Μέσ. (μηχανή). (τὸ ἐνεργητικὸν κεῖται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδυσ. Σ, 143. καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 1037. ὅπερ σημαίνει τὸ ἑτοιμάζω, σκευάζω, καὶ Ἀπολλ. Τ. 3, 583.) Λέγεται δὲ συνήθ. τροπικ. ἐπὶ ἀπατηλῶν καὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ βουλευμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἤτοι ἐν ἑαυτῷ διαλογίζεται, ἄρα, σκοπὸν ἢ κατὰ νοῦν ἔχω, ἐπινοέω, διανοοῦμαι, διὰ τοῦ νοὸς ἀφυρίσκω, ἢ πλάττω διὰ τοῦ νοός· ἐξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, μετ' ἀπάτης, πανουργίας, φρονήσεως, κακίας ἢ κρυφίως ἐκτελῶ, πράττω τὸ διανοηθέν, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. »Ἀταρβαλὰ, ἀεικέα, κακὰ μηχανᾶσθαι, τινί, ἢ ἐπί τινι (ἐναντίον τινός), Ὅμ. Ὀδ. Δ, 822., ὅστις ἐν Ἰλ. Θ, 177. ἁπαξ μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κατὰ τὴν νεωτέραν σημασίαν, καθ' ἣν οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, τεχνο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κῶς, ἐπιτηδείως κατασκευάζειν, κτίζειν (περὶ τείχεα μηχανόωντον), ἀλλ' ἔτι καὶ καθ' ὅσην τεχνικὴν κατασκευὴν καὶ ἑτοιμασίαν δι' ἐπινοήσεως ἢ χρήσεως ὀργάνου τινός· καθόλου δὲ σημαίνει τὸ λέξις τὸ, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, ἀποτελειόω, ἑτοιμον ποιῶ, εἰς τέλος φέρω, κτίζω, ἐξεργάζομαι, δημιουργῶ, κατασκευάζω, τεχνάζομαι, κ. τ. τ. Ὁ σχηματισμὸς μηχανεύομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ἐν Χειρογρ. ἀμφ. — Ἐκ τούτου, ὅτι εὕρηται καὶ ἐνεργ. μηχανάω, ἢν ἐν χρήσει παρά τισι μεταγνστ. καὶ τὸ, μηχανάομαι ὡς παθ. τὸν δὲ παρακ. μεμηχάνημαι, ὑπό τινος εὑρεθέντος καὶ ἐπινοηθέντος, ἢ διαταχθέντος, κατασκευασθέντος τεχνηέντως, ἔχουσιν ἤδη ὁ Ἡρόδ. 5, 90. καὶ Ἱσοκρ. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παρέγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ μήδω, Μέλ. μήσω, παρακείμ. μέμηκα, ἀφ' οὗ τὸ, μῆκος, μηκαρ, ἀντὶ, μῆχος, μῆχαρ, μηχανή· νεώτεροι δὲ τινες παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπομεμακρυσμένου μάω, μῶμαι, τὸ ζητῶ· ἀλλ' οὐκ ὑγιῶς.

* Μηχανεύομαι, Ἰων. ἀντὶ μηχανάομαι, Ἡρόδ.

* Μηχάνευσις, ἡ, = μηχάνησις. Διαταξις, ἑτοιμασία, παρασκευή, Ἱππ. (ᾱ) ἐκ τοῦ

Μηχανεύω, καὶ Μέσ. μηχανεύομαι, = μηχανάομαι. Μηχανὴν ποιῶ, κτίζω, ἑτοιμάζω, τεχνεύομαι, τεχνικῶς κατασκευάζω τι, Διον. Ἁλικ.

Μηχανή, ἡ (μῆχος). Καθε ἐργαλεῖον, ὄργανον ἢ βοηθητικὸν μέσον, δι' οὗ τεχνικῶς, ἢ ἐπιτηδείως κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται ἀποτελεῖταί τι. ὅθεν α) ἐφεύρεσις, ἐπίνοια, τρόπος· β) τέχνη, ἐόλος, ἀπάτη, μηχάνημα, τέχνημα, ἐπιβουλή, δι' ὧν ἀποτελεῖ τις τι, Ἡσ. Θ. 146. πολλ. παρ' Ἡροδ. γ) μέσον εἰς ἐπίτευξιν τινός, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 209. 2, 160. 181. 3, 51. »Πᾶσῃ μηχανῇ, παντὶ τρόπῳ, κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον, ἢ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, μὲ ὅλα τὰ δυνατά, »Οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἂν εἴη, τὴν μὲν λύραν ἔτι εἶναι, δὲν εἶναι τρόπος, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι, ὥστε ἡ λύρα νὰ ἤθελεν εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, Πλάτ. Φαίδων. δ) ὄργανον, μηχανή, παρασκευή· ἐξαιρτ. μηχανὴ πολεμική, ἢ πολιορκητική, ἢ μηχανὴ ἐν τῷ θεάτρῳ, π. χ. θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, Deus ex machina. Ἴδε ἀστεῖαν παραγ. παρὰ Πλατ. Κρατυλ. σ. 415. Α.

Μηχάνημα, τό· ταὐτὸν τῷ, μηχανή.

Μηχάνησις, εως, ἡ. Ἡ μεταχείρισις μηχανῆς τινός, κυρ. καὶ μεταφ. ἔτι δὲ καὶ = μηχανή, Πολύβ. α'.

Μηχανητέον, ρῆμ. ἐπίρρ. τοῦ μηχανάομαι. Πρέπει νὰ διεισδύσῃς τις, νὰ μεταχειρισθῇ μηχανάς, Πλάτ. Γοργ. σ. 481. Α.

Μηχανητής, οῦ, ὁ. Ὁ μηχανὰς ἤτοι δόλον, πανουργίας ἢ σύνεσιν, προσοχήν, φρόνησιν μεταχειριζόμενος. ὅθεν

Μηχανητικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐξεύρει, δύναται νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ, ὥστε βοηθεῖ ἑαυτὸν ἢ ἄλλους, ἢ ἐπίσταται νὰ βοηθήσῃ διὰ μηχανῶν καὶ πανουργιῶν, ἢ διὰ συνέσεως καὶ προνοίας· καὶ ὁ εὐκόλως ἐφευρίσκων μέσα, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καὶ ἐπινοεῖν μηχανάς.

Μηχανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μηχανὴν φέρων, ἁμμ.

* Μηχανίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μηχανή, Σιβυλλ.

Μηχανικός, ἡ, όν (μηχανή). Ὁ μηχανὰς ἐφευρίσκων, ἐφευρετικός· ταὐτὸν τῷ, μηχανητικός· ὅθεν »Μηχανικὴ, συνυπακουομ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ ἐφευρίσκειν καὶ συνθέτειν ὄργανα, μηχανὰς διὰ τῆς χρήσεως τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῶν λογαριασμῶν αὐτῆς.

* Μηχανίτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐπινοητική, ἡ ἐξεύρουσα νὰ βοηθῇ τὰ κατὰ πᾶσαν περίστασιν, ἐπίθ. Ἀθήνης, Παυσ. 8, 36, 3.

Μηχανιώτης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ μηχανητής. Ἀπατηλός, δόλιος ἄνθρωπος, Ομηρ. Τμν. Ἑρμ. 436.

Μηχανοβίφης, ου, ὁ (βιφάω), Ἀριστοφάν. Εἰρ. 792. Ὁ ἐξετάζων, ἐρευνῶν καὶ μεταχειριζόμενος κάθε λογῆς μηχανὰς καὶ μέσα, ὅστις βάλλει ὅλα τὰ δυνατὰ του πρὸς ἐκτέλεσιν τινός.

Μηχανόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, μηχανητικός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 371. »Σοφὰ σὺ τὸ μηχανόεν τέχνας, τὸ ἐφευρίσκειν μηχανάς, τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περιποιεῖν τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα, ὅπου τινές, μηχανῶν (μετοχ. ἐκ τοῦ μηχανάω) ἀναγνώσκουσι.

Μηχανόλατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μηχανῶντο.)

Μηχανοποιέω, ῶ· μηχανοποιῶ. Μηχανὰς ποιῶ καὶ μεταχειρίζομαι, ὅθεν

* Μηχανοποίημα, τό. Ἡ κατεσκευασμένη μηχανή, καὶ

Μηχανοποιΐα, ἡ. Ἡ τῶν μηχανῶν κατασκευή, καὶ ἡ δουλειά, ἡ ἐνασχόλησις, ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ.

Μηχανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μηχανάς, ὄργανα ποιῶν, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 22. — 2) τροπ. = μηχανορράφος, Ἀριστφ.

Μηχανορράφέω, ῶ (μηχανορράφος). Πανουργίαν, μηχανάς, ὁλόκους ἐπινοῶ, μεταχειρίζομαι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 219. ὅθεν

Μηχανορραφία, ἡ. Τὸ ἐπινοεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι ὁλόκους, ἀπάτας.

Μηχανορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ μηχανὴν ῥάπτων, ὅ ἐστιν, ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων καὶ μεταχειριζόμενος ὁλόκους καὶ ἀπάτας, Εὐριπ. Ἀνδρ. »Ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν, κακῶν ἐπινοηταὶ καὶ κατασκευασταί.

Μηχανουργέω, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ μηχανὰς ἐργαζόμενος, ταὐτὸν τῷ, μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μηχανηφόρος.

Μῆχαρ, τό, = μῆχος, ὅθεν

* Μηχαρίζομαι, = μηχανάομαι, Αἰσχ. Ἀγ. 314., κατὰ τὴν συνήθη εἰπασίαν τοῦ Βελλαυέρου.

Μῆχος, τό, ἀρχαῖον ποιητ. πρωτότυπον ἐκ τοῦ, μήχανή. Μέσον, βοηθητικὸν μέσον, ὠφέλημα, πόρος, Ὁμ. »Οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (ἀντὶ εὑρεῖν) ἐυσσωστῆσι, Ἰλ. Β, 342. βοηθητικόν τι μέσον, ἴατρικὸν κατά τινος κακοῦ, ὡς ἄκος, Ἰλ. 1, 249. Ἡρδ. 2, 181. ᾱ, 151. Ἰων. μῆκος, Ἡρόδ. ὡς τόσον, ὁ Σβείγχ. γράφει πανταχοῦ μῆχος· (τὸ μῆχος, μῆχαρ, μηχανή, μηχανάομαι δίχ' ἀμφιβολ. συγγεν. τῷ, μῆδος, μήδομαι, μητις καὶ τ. λ.)

Τὸ Μ. μετὰ τοῦ Ι.

Μία, ιᾶς, Ἀττ. καὶ Ἰων. μιῆς, τὸ ἀνάμεσον δηλονότι τοῦ, Εἷς, ἀριθμητικοῦ, Ἰωνικ. ἰα, Ὁμ. (μία καὶ αὐτ. μίαν νν, μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. Ἰωσι Λογογρ. μίη, μίην.)

Μιαιγαμία, ἡ (μιαίνω, γάμος), ποιητ. Αἰμομιξία, σχηματ. ὡς καὶ τὸ, μιαφονία, Σουΐδ.

Μιαίνω, Μέλ. μιανῶ, Ἀόρ. ἐμίηνα, Ἀττ. καὶ, ἐμίαινα, Lob. Φρυν. σ. 24. Παθ. Ἀόρ. ἐμιάνθην, Παθ. Παρακ. μεμίασμαι, ὡς τὸ, μολύνω καὶ χραίνω. Κυρίως, ἀλείφω, ἐπιχρίω λευκόν τι σῶμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μὲ ἄλλο χρῶμα, ἅρα βάπτω, χρίω, ζωγραφίζω, Ἰλ. Δ, 141. »Ἐλέφαντα φοίνικι. ὅθεν β) ἰδιοτ. βεβηλόω· σπιλόω, ῥυπόω, λερόνω, Ἰλ. Π, 705. »Μιάνθησαν αἵματι καὶ κονίῃσιν. γ) τροπικ. ἠθικῶς μολύνω, ἀκαθάρτων ποιῶ, διά τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἢ δι' ἐνοχῆς φόνου τινός, κ. τ. τ. Παθ. μολύνομαι, λερόνομαι κτ. β) = ἀνειρώττω, ἀνυπνιάζομαι, μολύνομαι μὲ τὴν μαλακίαν. — Καθ' ὅλας τὰς τρεῖς σημασίας χρῶνται οἱ Λατ. τῷ, violare καὶ vitiare. (ν — —)

Μιαιφονέω, ῶ (μιαιφόνος). Μιαιφόνος εἰμί. ὅθεν

Μιαιφονία, ἡ. Φόνος, χύσιμον αἵματος ἀθώων.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ (μιαίνω, φονεύω). Ὁ μιασμένος, μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, φονεύς, Ἰλ. Ε, 36. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως. Τὸ συγγρ. μιαιφονώτερος ἔχει ὁ Ἡρόδ. 5, 92. 1, 6.

Μίαμμα, τό (μιαίνω), ταὐτὸν τῷ, μίασμα. ἁρμην. διὰ τοῦ, βάμμα· ἀμφ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει, μίασμα, βωφή.

Μίανσις, ἡ (μιαίνω). Τὸ μιαίνειν, βεβηλοῦν, μολυσμός, ἀκαθαρσία, μῖξις.

Μιαντός, ἡ, όν (μιαίνω). Βαμμένος· ἐξ. Σπάρτ. μεμολυσμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, καὶ ὁ χαρακτὴρ μιαρός τινος, Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. 2) ταὐτὸν τῷ, μίασμα, πᾶσα ἀκαθαρσία καὶ μολυσμός. »Τὴν μιαρίαν τοῦ καπνοῦ καὶ τὴν ὀχλησιν τῆς κόπρου, παρὰ Σουΐδ. ἐξαιρτ. ἢ ἐνοχὴ καὶ ἀκαθαρσία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πράξας φόνου, ἢ ἄλλο κακούργημα· καὶ αὐτὴ ἡ αἰσχρὰ πρᾶξις· καὶ κάθαρμα. (υ υ —)

Μιαρογλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν μιαρός, ἤτοις ὁμιλεῖ μιαρὰ καὶ αἰσχρὰ πράγματα, ὑβριστής, κακόλογος, Δ' Ἐπιστολ. β'. 297.

Μιαρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. μιαρῶς (μιαίνω). Χρισμένος, βαμμένος· ἐξαιρτ. ἐσπιλωμένος, (μαγαρισμένος, λερωμένος, μουρδάρης) ἀκάθαρτος, βδελυρός, ῥυπαρός, μεμολυσμένος, μεμιασμένος, Ἰλ. Π, 420. καὶ ἐξαιρέτως διὰ αἵματος καὶ ἐνοχῆς φόνου· καὶ ἐντεῦθεν. 2) κακόβουλος, ὄλεθρος, κακοῦργος, κακοποιὸς καὶ ἐπιτήδειος, ὅστις διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ κοινωνίας του μολύνει καὶ διαφθείρει τοὺς ἄλλους. »Μιαραὶ ἡμέραι, αἱ τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, κατὰ τὰς ὁποίας ἐμεταχειρίζοντο τὰς χοὰς καὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν κακοιμημένων, καθὼς παρὰ Ῥωμαίοις αἱ τοῦ Φεβρουαρίου Inferiae λεγόμεναι. Ὁ Φώτ. ἔχει »Μιαρὰ ἡμέρα· ἐν ταῖς χουσὶ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι, ῥάμνῳ ἐωᾶσι ἐμασῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον. Λέγεται δὲ καὶ κολακευτικῶς, Πλατ. Χαρμ. 19. »Καὶ ἐγώ, ὦ μιαρέ, ἔφην· καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλάκις λέγομεν ὑβριστικῶς λόγους ἐπὶ κολακείᾳ.

* Μιαροσιτία, ἡ (σῖτος). Τὸ τρώγειν κακά, ἀχρεῖα ἢ μιαρά, ἀκάθαρτα φαγητά, Meinecke Μίνωϊδ. σ. 538.

* Μιαροτρώκτης, ου, ὁ (τρώγω), = μιαροφάγος.

Μιαροφαγέω, ῶ (μιαροφάγος). Μιαρὰ καὶ ἀκάθαρτα, ἢ μολυντικὰ φαγητὰ τρώγω, ὅθεν

Μιαροφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν μιαρὰ φαγητά.

Μιαροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μιαρά, ἀκάθαρτα, ἢ μολυντικὰ φαγητὰ τρώγων.

Μίασμα, τό (μιαίνω). Βάψις. 2) μόλυνσις, μιασμός, μολυσμὸς (μουρδαρλίκι, Τουρκ.) ἐξαιρτ. δι' ἐνοχῆς φόνου τινὸς ἢ ἄλλης αἰσχρᾶς πράξεως, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία αἰσχρὰ πρᾶξις. 3) ἀκαθυμίασις ἀκάθαρτος. (ν — ν)

Μιασμός, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μίανσις, εως, ἡ. Βδελυρία, ἀκαθαρσία, ῥυπαρότης.

Μιάστωρ, ορος, ὁ (μιαίνω). Παρὰ Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, μιαρός, κακόπροπός τις, ὅστις μιαίνει ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους διά τινος ἐνοχῆς φόνου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς αἰσχροπραγίας, ἐγκλήματος· ὁ διὰ τῶν ἑαυτοῦ αἰσχρῶν πράξεων τοὺς ἄλλους μιαίνων. 2) παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1371. καὶ τοῖς Τραγ. ταὐτὸν τῷ, Ἀλάστωρ, ἐνδιαιτητικὸν πνεῦμα, παλαμναῖος.

Μίαχος, τό· ταὐτὸν τῷ, μίασμα, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει καὶ, μιαχρός, ἀντὶ τοῦ, μιαρός· ἐκ τοῦ, μιαίνω, μιάζω, μιάζω, μέλ. μιάξω.

Μίγα, μιγάδην, μίγδα, ταί, μίγδην, Ἐπίθ. (μίγνυμι). Μεμιγμένος, ἀναπεπλεγμένος, ὁ εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταξὺ τοῦ ἄλλου. ποιητ. μετὰ δοτ. νύμφαις, Μοιρ. Ἀδρ.

Μιγάζομαι, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μίγνυμαι, Ὀδ. Θ, 272. «Μιγαζομένους φιλότητι».

Μιγάς, άδος, ὁ καὶ ἡ (μίγω, μίγνυμι). Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἄνευ ἐκλογῆς. Εὐριπ. Ἀντιδ. τῷ, λογάς, άδος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκλελεγμένος, τὸ ἐν πολλῶν ἐκλελεγμένον ἄθροισμα.

Μιγδά, ταῖ, μιγδήν, Ἐπιρ. ὡς, μίγα, Ὀδ. Ω, 77. Τμν. Ὁμ. Ἀνθ. 476· μετὰ δοτ. «Μίγδα θεοῖς», Ἰλ. Θ, 437. Ὀδ. Ω, 77. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 494.

Μίγεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. παθ. β'. ἀορ. τοῦ μίγνυμι, ἀντὶ, μίγησαν, ἐμίγησαν, Ὀδ. Ι, 91.

Μιγέσασι, Ἰωνικ. ἀντὶ, μιγῆσι.

Μιγήμεναι, Δωρικ. ἀντὶ, μιγῆναι.

Μιγής, ὁ, ἡ, = μικτός, ἀμιγ. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος. Νίκανδρος παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 126. «.. εἰώθει δὲ μιγῆ ἅμα φύρσον ἐλαίῳ», ὅπου ἴσως «Μιγέντ'» ἔγραφη ποτε.

Μίγμα, τό (μίγνυμι). Τὸ μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συντεθειμένον· ἡ μῖξις· τὸ διὰ μίξεως διαφόρων εἰδῶν ἡτοιμασμένον χρῶμα, βαφή, ἡ ἰατρικόν· καὶ ἐντεῦθεν

Μιγματαπώλης, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὁ τὰ μίγματα πωλῶν. Ὁ Πλούταρχ. συνέπτυξε «Τοὺς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας». Ὁ Γαληνὸς περὶ συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. γ'. 7. ιελεί ἔξαιρ. Μιγματοπώλην, τὸν φαρμακοπώλην, τὸν τὰ φάρμακα, τὰ ἰατρικὰ πωλοῦντα, τὸν Ἀποθηκάριον (Σπετζιέρη).

Μιγμός, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μίγμα, ἐκ Λαερτ.

Μίγνυμι, Μέλ. μίξω. παθ. μέλλ. μεμίξομαι, Ἤσ. Ἀόρ. α'. παθ. ἐμίχθην, καὶ β'. ἐμίγην (ι). Παθ. παρακ. μέμιγμαι, ἐν δὲ τῷ ἐνεστ. παρά τε Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. μίσγω· (ὁ Ἡρόδ. χρῆται μόνῳ τῷ τύπῳ, μίσγω, ἔνθεν τὸ Λατ. miscco.) Ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται τῷ κοινῷ ἐνεστ. μίγνυμι, οὔτε ἐν τῷ ἐνεργ., οὔτε δὲ ἐν τῷ παθ., ἔχει δὲ πρὸς τῷ, μῖξαι καὶ τὸν μέλλ. μιγήσομαι, Ἰλ. Ε, 365. τὸν δὲ παθ. α'. ἀορ. μόνον δὶς ἐν Ἰλ. καὶ τοῖς Ὕμνοις, τάσῳ δὲ συχνότερον τὸν β'. ἀόριστον. — Ἀνακατόνω, εἰς ἓν φέρω διάφορα πράγματα, σμίγω, κυρ. ἐπὶ ῥευστῶν ὑγρῶν σωμάτων, π. χ. οἶνον καὶ ὕδωρ, Ὅμ. συνήθως, τίνι· σύμμιγ ἄλλα καὶ μετὰ γεν. τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ἔστι τι μεμιγμένον. «Σύλλογος νέων καὶ πρεσβυτέρων μεμιγμένος», Πλατ. Νόμ. 12. σ. 951. Δ. καθόλου, ἑνόω, συμπλέκω, συνάπτω, ἀνακατόνω, συμφύρω, φέρω εἰς ἕν κατὰ διαφόρους σχέσεις, καὶ 1) κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν, Ἰλ. Ο, 510. «Μίξαι χείρας τε μένος τε», ἀνακατόνειν, συμπλέκειν τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἀνδρίαν, ἤτοι ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, εἰς συμπλοκήν, conserere manus καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Τ, 374. 2) δὲ ἀποπήσεως, κτήσεως ἢ ἀπολαύσεως φέρω τινὰ εἰς σύγκρισιν, πλησίαν ἄνεσιν μετά τινος πράγματος, Ὀδ. Τ, 203. «Μίσγων ἀνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσιν», συνάπτειν κατὰ παθ. διάδεσιν «Μίσγεσθαι στεφάνοις, φύλλοις, ὑάκινθῳ βάμβι» (Πινδ.)· ἀ κατανᾶν, εἰς στεφάνους, κτ., τρόπον τινὰ συμπεπλεγμένον, συνηνωμένον εἶναι· λέγεται δὲ καὶ ἀντιστρόφως, «Πότμον μίξαι τινίν», Πινδ. Ἴσθμ. 7. 35. 3) κατὰ μέσην διάθεσιν, ἐπὶ τοπικὴν πλησίας συμπλοκὴς, συγκρίσεως, συγκρούσεως, συμμίξεως, Ἰλ. Ε, 457. Ὀδ. Χ, 329. «Κάρη κονίησι ἐμίχθη», ἡ κεφαλὴ ἐσμίχθη μὲ τὸν κονιορτόν, ἤγουν, ἐρρυπώθη εἰς τὸν κονιορτόν· ὡσαύτως, Ἰλ. Γ, 55. «Ἐν κονίῃσι μιγῆναι», πίπτειν. «Οὐκ ἔστε μιχθήμεναι ἔγχεϊ ὄβριμοι ἄνδρες φωτός (Ἰλ. Λ, 438.)», δὲν ἄφηκε τὸ σῶμά του νὰ ἀνακατωθῇ μὲ τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀνδρός, ἤγουν τὰ εἰσχωρήσῃ, ἔμβῃ μέσα. «Ἠλίσῃσι μιγῆναι (Ἰλ. Ο, 409.)», ἀνακατόνεσθαι μεταξὺ τῶν σκηνῶν, πελάσαι, κ. τ. τ. «Γῇ, θαλάττῃ, ἔρχεσθαι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν θάλασσαν. 4) Παθ. μετὰ μέσου μέλλοντος, συχνότατα ἀντὶ τοῦ, συνέρχεσθαι, συνείναι, ζῆν, ἢ διάγειν καὶ ἔχειν ἐπιμιξίαν, συναναστροφὴν ἐν ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων, εἶμαι εἰς τὴν συντροφίαν τινός, ἐπὶ ἀνθρώπων, κατὰ διαφόρους τινὰς συντάξεις καὶ φράσεις· π. χ. μίσγεσθαί τινιν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. σύμμιν ἄλλα καὶ ἄνευ δοτ., συνέρχεσθαι, ἢ συνείναι, ὡς ἐν Ὀδσσ. Δ, 178. «Τέρ ποταμοῖο μίσγεσθαι (Ἰλ. Ψ, 73)», πέραν τοῦ ποταμοῦ συνέρχεσθαι· ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. πολλαχ. ἐν χρήσει τὸ, μίκτο (γ'. πρόσ. ἑνικ. ἀόρ. μετὰ παθητ. σημσ. ἀντὶ ἐμίγετο, σχημ. ἄνευ τοῦ συμπλεκτικοῦ φωνήεντος). «Ὁμίλῳ, προμάχοισιν ἐμίχθη», ἀνακατώθη μὲ τὸν λοιπὸν σωρόν, μεταξὺ τοῦ σωροῦ, μεταξὺ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος πολεμιστῶν καὶ τοὺς ἐπόλεμε· λέγεται δὲ καί, «νέῃ προμάχοισιν, Ὀδ. Σ, 379. β) μίξεσθαι ξενίῃ (Ὀδ. Ω, 314.), εἶναι ἡνωμένον διὰ φιλοξενίας, συνέρχεσθαι εἰς φιλοξενίαν, ὡς φίλοι συνέρχεσθαι καὶ συντρώγειν, περίφρασις τοῦ, ξενισθῆναι. γ) μίσγεσθαι, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι χέρι μὲ χέρι, Ἰλ. Δ, 456. συνῆδ, ἂν δαὶ, ἐν παλάμῃσι μιγῆναι, Ἰλ. Ν, 286. Φ, 469. τινί, Ξ, 386. δ) σπανιώτερον ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, π. χ. «Μίσγεσθαι εἰς Ἀχαιοὺς», εἰσέρχομαι πηγαίνων πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλ. Σ, 216. «Ἔσω μιγῆναι, ἔρχομαι μέσα, ἐμβαίνω, Ὀδ. Σ, 49. ε) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. συχνότατα ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως διὰ συνουσίας, κατὰ νόμον ἢ παρὰ νόμον, περίφρασις σεμνή, κατὰ διάφορον εἰδοχὴν καὶ τροπὴν τῆς ἐκφράσεως· ὅθεν, μιγῆναι, ἁπλῶς καὶ δίχ' ἄλλης προσθήκης, ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Ι, 133. Ὀδ. Ο, 430. κτ. ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδ. Χ, 445. ἐπὶ δὲ ἀνδρός τε καὶ γυναικός, Ὀδ. Θ, 268. ἢ μετὰ δοτκ. π. χ. «μιγῆναί τινιν», ἁπλ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Φ, 143. Ὀδ. Η, 61. κτ. ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδ. Α, 73. Τ, 7. 12. κτ., πολλάκις· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. 1, 198. «Ὁσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωυτοῦ ἀνὴρ βαβυλώνιος, περὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει· ἑτέρωθε δὲ ἡ γυνὴ τωὐτὸ τοῦτο ποιέει· ὄρθρου δὲ γενομένου, λοῦνται καὶ ἀμφότεροι· ἄσσιος γὰρ οὐδενὸς ἅψεται, πρὶν ἂν λουσώνται· ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ Ἀράβιοι ποιεῦσι». «Φιλότητι μιγῆναι», σμίγειν ἐρωτικῶς, ἐπὶ μὲν γυναικὸς, Ἡσ. Θ. 927. 1017. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ἰλ. Ο, 295. «Φιλότητι μιγῆναί τινίν, ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Ζ, 165. ἐπὶ δὲ γυναικὸς, Ἰλ. Ζ, 161. Ὀδ. Τ, 266. Ἡσ. Θ. 970. 1009. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἐν φιλότητι μιγῆναι, ἐπὶ ἀνδρός, Ἰλ. Β, 232. «Ἐν φιλότητι μιγ. τινίν, ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς, Ἰλ. Ω, 131. Τμν. Ἀφρ. 288. Ἡσ. Θ. 306. ἐπὶ δὲ γυναικός, Τμν. Ὁμ. 33, 5. τὸ δὲ, «Ἐν φιλότητί τινος (Διὸς) μιγῆναι, ἀεὶ ἐπὶ γυναικός, εὕρηται κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἑρμ. ὕμν. 6, 54. 17, 4. ὡσαύτως, «Φιλότητί τινος (Διὸς) μιγῆναι, Ἡσ. Θεογ. 920. ὁμοῦ ἐπὶ ἀνδρός. «Σῇ φιλότητι μιγῆναι», Τμν. εἰς Ἀφρ. 151. πρβ. Μουσ. 178. «Εὐνῇ μιγῆναι, ἐπὶ ἀνδρὸς, Ὀδ. Α, 429. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ.», ἐπὶ ἀνδρός, Ἰλ. Γ, 445. Ζ, 25. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ. τινιν, ἐπὶ ἀνδρός, Τμν. Ὁμ. 32, 14. Ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδσσ. Ε, 126. «Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ὀδ. Β, 334. «Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναί τινιν, ἐπὶ ἀνδρός, Ὀδ. Ο, 420. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ. παρά τινα, ἐπὶ γυναικός, Ὀδ. Ψ, 219. «Εὐνῇ καὶ φιλότητί τινος μιγῆναι, ἐπὶ ἀνδρός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 35. «Ἐν ἀγκοίλῃσι Διὸς μιγῆναι, ἐπὶ γυναικός, Ὀδ. Λ, 268. πάντῃ δὲ διαφορετικῶς, «Φιλότης καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγην», ἐπὶ γυναικός, ἀντὶ, κατὰ ἣν ἐμοί κτ., Ἰλ. Ο, 33. Τελευταῖον δὲ, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ζώων, ἀντὶ τοῦ, σχεύω, βατεύω, π. χ. «Βόες ταύροισι μιγεῖσαι», πλὴν κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. εἰς Ἑρμ. 493, Παρ' Ὅμ. εὕρηται ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ παθητ. α'. ἀόρ. μόνον ἐν Τμν. 14, 3. 33, 5. παλαιῷ δὲ συχνότερον παρ' Ἡσ. Παρὰ δὲ Δογγρ. συνήθ. μιχθῆναι γυναικί, μιχθῆναι ἀνδρί. (Καθὼς φαίνεται, ὁ Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 106. ὑπόδετες τὸ Ἰῶτα ὡς φύσει μακρόν, δι ὃ καὶ τονιστέον μῖξις.)

*Μιγνύω, = μίγνυμι, Πινδ.

Μίδας, ου, ὁ. Ὄνομ. ἀνδρός, ἐξαιρ. τοῦ γνωστοῦ βασιλέως Φρυγίας, Ἡρόδ. 2) ἡ τυχηροτάτη βολὴ (ῥίψιμον) ἐν τῇ κυβείᾳ, ὅταν πέσωσι δύο οἱ κύβοι διαφορετικῶς, ἄλλως λεγομένη καὶ Ἡρακλῆς, Lat. jactus veneris. 3) ἔντομόν τι, τὸ ὁποῖον καταπατοῦσι καὶ διατρυπᾷ τοὺς κυάμους καὶ τὰ λοιπὰ ὄσπρια (παπούς), Θεόφραστ. αἰτίαι Φυτ. σ'. 16. (υ–, ἐπ. Ὅμ. Γ.)

*Μιερός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ, μιαρός, ὅπερ ὅμως ὁ Φρυν. σ. 309 οὐ δέχεται.

Μιτυφόνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μιαιφόνος πόλλ' ἀμφ.

Μίθρας, ου, ὁ. Περσικὴ τις θεότης, ὁ Ἥλιος. ζθεν

*Μιθριακός, ή, όν. Δηήκων εἰς τὸν Μίθραν.

Μικκίζομαι, ἢ μικίζομαι, παρὰ Λακ. εἶμαι νήπιος, ὄθεν, μικιζόμενος ὠνομάζετο παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ τριῶν χρόνων βρέφος, καὶ, προμικιζόμενος, τὸ δύο χρόνων. παρὰ τὸ

Μικκός, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ, μικρός, παρὰ Θεοκρίτ. ἐκ τοῦ βμίω, μικός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, μίκας, μικρολόγος, καὶ, μάμμικον, μικρόν, ἀντὶ πάμμικον.

Μικκοτρωγος, ὁ, ἡ (τρώγω). Ὁ ὀλίγον ροκανίζων, τρώγων, κωμικὸν ὄνομα παρασίτου τινός, παρὰ Plauti. stichi. α'. γ'. 88.

Μικκύλος, ὑποκοριστ. τοῦ μικρός. Μικρούτζικος, Ἐπιγράμ.

Μικροδικητικός, ἡ, όν (μικρός, ἀδικέω). Ὅστις κάμνει ἀδικίαν εἰς παραμικρὰ πράγματα. ἴδε μεγαλαδικητικός.

Μικραίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις προσκλαίεται εἰς μικρὰ, ἢ διὰ μικρὰ πράγματα, ὅστις τὸ παραμικρὸν κάμνει αἰτίαν, καὶ προσκλαίεται καὶ ὀβρίζει διὰ τοῦτο, Πλὶν. ἐπιστ. β'. 2. ὅπου ἄλλοι, φιλαίτιος, ἀναγν.

Μικρασπις, ίδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ μικρὰν ἀσπίδα ἔχων, Πλάτ. Ἰβριτ. καὶ Πολυδ. ξ'. 155.

Μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ), ποιητ. Ὁ μικρὸν αὔλακα, ἤτοι μικρὸν καὶ ὀλίγον χωράφιον ἔχων. «Μικραύλαξ χώροις», μικρὸν χωράφιον, Ἀνάλεκτ. β'. 217.

*Μικρέμπορος, ὁ. Μικρὸς ἔμπορος, Αἴσωπ.

*Μικροβασιλεία, ἡ. Μικρὸν βασίλειον, καὶ

Μικροβασίλειος, εία, ειον. «Μικροβασίλειος ἀρχή», τὸ βασίλειον ἑνὸς μικροῦ βασιλέως. ἐκ τοῦ

Μικροβασιλεύς, έως, ὁ. Μικρὸς βασιλεύς, Εὐστάθ.

Μικρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ μικροῦ βίου ὤν, ἀπεναντίας τῷ, μακρόβιος.

Μικρόβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Μικρούς βώλους ἔχων, ἢ ἐκ μικρῶν βώλων συνιστάμενος.

Μικρογένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ μικρὸν πώγωνα, μικρὸν γένειον ἔχων.

*Μικρογένυς, ὁ, γεν. υος (γένυς). Ἔχων μικρὰς σιαγόνας.

Μικρογλάφυρος, ὁ, ἡ (γλαφυρός). Μικρὸς καὶ γλαφυρός, στρογγύλος.

Μικρογνωμοσύνη, ἡ (μικρογνώμων), ταὐτὸν τῷ, μικροψυχία, Πολυδ. δ'. 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Μικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη) = μικρόψυχος.

Μικρογράφέω, ῶ (γράφω). Μετὰ μικρῆ, ἤτοι βραχέος φωνήεντος γράφω, μέ τὸ ο μικρόν. Γραμματ.

Μικροδοσία, ἡ, = μικρὰ δόσις. Μικρὸν δῶρον· τὸ μικρὰ ἢ εἰς μικρὰ δῶρα δίδειν· καὶ, μικροληψία, ἡ, ἡ λῆψις μικρῶν δώρων· τὸ λαμβάνειν μικρά τινα, Πολύβ. ε'. 9. »Τῶν βασιλέων μικροδοσία, καὶ μικροληψία τῶν ἐθνῶν.

Μικρόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Μικρὸς δοῦλος, σκλάβος, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. α'. 58. ἀντίκειται τῷ, μεγαλόδουλος, ὁ μεγάλος δοῦλος.

Μικροθαύμαστος, ὁ, ἡ (θαυμάζω). Ὁ μικρὰ ἢ ὀλίγα μικρὰ θαυμάζων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 677.

Μικροθῡμέω, ῶ (μικρόθυμος). Μικρόθυμος εἶμαι. ὄθεν

Μικροθῡμία, ἡ. Μικρὰ καὶ ταπεινὴ ψυχή, γνώμη, φρόνησις, μικροψυχία.

Μικρόθῡμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ μικρὸν καὶ ταπεινὸν θυμὸν, ἤτοι ψυχὴν, γνώμην, στοχασμὸν ἔχων· ὁ μικρὰ φρονῶν, μικρόψυχος, Διονυσ. Ἀλ. α'. 12.

Μικροκαμπής, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὀλίγον καμπύλος, κυρτός, Παῦλ. Αἰγιν. ε'. 18.

Μικροκαρπία, ἡ. Τὸ μικροὺς καρποὺς φέρειν. ἐκ τοῦ

Μικρόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ μικρὸν καρπὸν φέρων, ἔχων.

Μικροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μικρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Μικροκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὁ διὰ μικρὰ κινδυνεύων, ἀντίκειται τῷ, μεγαλοκίνδυνος.

Μικροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὁ μικρὰ κλέπτων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 962.

Μικροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Μικρὰν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγον εὐρύχωρος.

Μικρόκομπος, ὁ, ἡ (κομπός). Ὁ κατὰ μικρόν τινα τρόπον, μικροπρεπῶς ἐστολισμένος, Διονύσ. περὶ συνθέσ. 4.

Μικρόκοσμος, ὁ (κόσμος). Ὁ μικρὸς κόσμος, ἢ ὁ κόσμος ἐν μικρῷ, ὡς ὁ ἄνθρωπος.

Μικροληψία, ἡ (λαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν μικρὰ δῶρα, πρβ. μικροδοσία.

*Μικρολογέω. Εἶμαι μικρολόγος· ἐξαιρτ. ἐρεννῶ, παρατηρῶ, πραγματεύομαι, διηγοῦμαι ἕως εἰς τὸ παραμικρόν, καταλεπτῶς· καὶ κατὰ μέσην διάθ. ὡσαύτως· ἴδε καὶ μικρολόγος ἀν τέλει. ὄθεν

*Μικρολογία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ αἱ πράξεις τοῦ μικρολόγου· τὰ νὰ ζητῇτις νὰ μαρύνῃ τί· ῥυπαρὰ φιλαργυρία· ὁμιλία χωρὶς ἰσχύν.

Μικρολόγος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μικρολόγως (μικρὸν, λέγω). Ὅστις ἔκ τινων μικρῶν καὶ ἀσημάντων πραγμάτων ποιεῖται, ἢ προσέχει ἐπ' αὐτοῖς, καὶ 2) ἤτοι λογίζεται, λογαριάζει τὰ μικρότατα ἔξοδα, μικροπρεπῶς φιλάργυρος, φειδωλός, ἢ β) εἰς τὰς ἐργασίας του παρατηρεῖ ἕως καὶ τὸ παραμικρότατον, ἀσκεῖ, ζητεῖ τὴν ἀκρίβειαν καὶ φροντίδα τινὸς ὡς εἰς τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα, ἢ γ) εἰς τὴν συναναστροφὴν προσέχει καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον, κ.τ.τ. (ὅρα Θεοφράστ. Χαρακτ. Γ'.) καὶ ἐντεῦθεν κανόνου ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκριβὴς, φειδωλὸς καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ, ὁ καὶ τὰ παραμικρὰ πράγματα μετὰ δυσαρεσκείας ἐξετάζων καὶ λογαριάζων αὐτά, δυσάρεστος, δύσκολος. β) ὅστις σμικρύνει, καταφρονεῖ, κάμνει, παριστᾷ τὸ πρᾶγμα μικρότερον ἀπό ὅ τι εἶναι. Ἡ πρᾶξις λέγεται, μικρολογία, καὶ τὸ τοιουτοτρόπως πράττειν καὶ πολιτεύεσθαι, μικρολογεῖσθαι. Ἡ συνώνυμος δὲ τούτου σημασία ἐστὶ τὸ, Φειδωλὸς, ἀκριβὴς, σκνιπὸς, φιλάργυρος, ἀκριβοχίρης, ἔστις στοχάζεται καὶ τὸ παραμικρότατον καὶ μηδενὸς λόγου ἄξιον ὡς ζημίαν του. Παρ' Ἡσυχίᾳ κεῖται »Δυτάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρονκαὶ παρὰ Λουκιαν. »Μικρολόγος, ὀργίλος καὶ φιλόνεικος«· παρὰ Πλουτάρχ. »Μικρολόγος καὶ μικρόλυπος«. Παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. Οὐδὲ τὴν μικρολογίαν ταύτην ἡμῖν ναίμην αὐτῶν, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἢ τῶν παραμικρῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίων πραγμάτων ἐξέτασις. Κυρίως δὲ σημαίνει τό, μικρολογεῖν, κατὰ μικρὸν, λεπτολόγως, μοναδικῶς διεξέρχεσθαι, διηγεῖσθαι, πραγματεύεσθαι, Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Ἀππιαν. α'. »Οὐδὲ μικρολογούμενοι παθεῖν, δὲν καταδέχονται, δὲν στέργουσι νὰ παθωσι· παρὰ Πλουτάρχ. παίδ. ἀγωγ. »Μικρολογίαι ἀντὶ τοῦ, Παραμικρὰ, εὐτιδανὴ, ποταπὴ ἔκφρασις.

Μικρόλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Ὅστις λυπεῖται, συγχίζεται καὶ εἰς τὸ παραμικρόν.

*Μικρομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Μικρὸς τὸ μέγεθος, Ξενοκρ.

Μικρομελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ μικρὰ μέλη ἔχων.

Μικρομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς ἐκ μικρῶν μερῶν συνισταμένου. ἐκ τοῦ

Μικρομερής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ἐκ μερῶν μερῶν συνιστάμενος,

*Μικρομετρέω. Μικρὰ μετρῶ, Σχλ. Ἀρστφ. Πλουτ. 436.

Μικρόμματος, ὁ, ἡ (ὄμματα). Ὁ μικρὰ ὄμματα ἔχων.

Μικρόμυρτος, ὁ, ἡ (μύρτον). Ὁ μικρὰ μύρτα φέρων. »Μυρσίνη μικρόμυρτος«, Θεόφρ.

*Μικρόνησος, ἡ (νῆσος). Μικρὰ νῆσος.

Μικρόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλον). Ὁ μικρὸν πέπλον ἔχων, ἄμφ.

Μικροποιέω, ῶ. Μικρὸν ποιῶ· σμικρύνω, ἐκ τοῦ

Μικροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μικρὸν ποιῶν, σμικρύνων Δογγῖν. 41.

Μικροπολιτεία, ἡ. Ἡ ἕκτισις μικρᾶς πολιτείας καταγωγή, Στοβ. λόγ. 157. 71. ἐκ τοῦ

Μικροπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Πολίτης, ἢ ἐγκάτοικος μικρᾶς τινος πόλεως. Θηλ. μικροπολῖτις, ιδος, ἡ. ὄθεν

Μικροπολιτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς μικροπολίτην ἁρμόζων. »Τὸ μικροπολιτικόν«, οἱ πολῖται μικρᾶς τινος πόλεως· ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἦθος τοῦ μικροπολίτου.

Μικροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὁ εἰς μικρὰ πονηρός· ἢ ὁ μικρὰν πονηρίαν ἔχων· ὀλίγον κακός, ἀντίθ. τῷ, μεγαλοπόνηρος.

*Μικράπους, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μικρόπους.

*Μικρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μικρὸν πόδα, ἢ μικροὺς πόδας ἔχων.

Μικροπρέπεια, ἡ. Τὸ ἴδίωμα, ἢ ἡ πρᾶξις καὶ τὸ πολίτευμα ἑνὸς μικροπρεποῦς· φειδωλία, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρέποντα εἰς παραμικρούς καὶ εὐτιδανοὺς ἀνθρώπους, ἀντίκειται τῷ, μεγαλοπρέπεια.

Μικροπρεπεύομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι, πράττω ὡς μικροπρεπής. ἐκ τοῦ

Μικροπρεπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μικροπρεπῶς (πρέπω, μικρὸς), ἀντίκειται τῷ, μεγαλοπρεπής. Ὅστις εἰς τὰς πράξεις του, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαιτούμενα ἀναλώματα καὶ δαπανήματά του ἀποδεικνύει ἑαυτὸν μικρόψυχον, φειδωλὸν καὶ ταπεινὸν, καθὼς φέρονται οἱ ποταποὶ καὶ οὐτιδανοὶ ἄνθρωποι· πολιτεύεται καθὼς πρέπει τοῖς παραμικροῖς καὶ οὐτιδανοῖς ἀνθρώποις· ἄρα, φειδωλός, ἀριβὸς· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, Ἀνελεύθερος.

Μικροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ μικρὸν πρόσωπον ἔχων.

Μικροπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ μικρὰς πτέρυγας ἔχων.

*Μικροπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ μικροὺς πυρῆνας, κουκούτσια ἔχων, Θεοφρ. αἰτ. φ. 1, 10, 2.

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ (ῥάξ). Ὁ μικρὰς ῥάγας ἔχων.

Μικρόῤῥιν, καὶ, μικρόῤῥις, ινος, ὁ, ἡ (ῥὶς). Ὁ μικρὰ ῥῖνα (μύτην) ἔχων.

Μικροόρροπύγιος, ὁ, ἡ (ὀρρόπυγιον). Ὁ μικρὸν ὀρροπύγιον (οὐρὰν, ἐπὶ πτηνῶν) ἔχων.

Μικρόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ (ῥώξ), = μικρόῤῥαξ, Lob. Φρυν. σ. 76.

Μικρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. μικρῶς. Ὅστις ἔχει ὀλίγην ἑκτασιν, ὀλίγον σῶμα κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἢ κατὰ τὸ γένος, παρὰ ἕν ἄλλο σῶμα· ἀντίκειται τῷ, μέγας· ἄρα, κοντὸς, μικρὸς, χαμηλὸς, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται μόνον ὅσα παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ε, 801. »Τυδεΐδης μικρὸς μὲν ἦν κατὰ τὸ σῶμα, μ' ὅλον τοῦτο ἦν καλὸς μαχητής, πολεμιστὴς καὶ Ὀσ. Γ, 296. »Μικρὸς λίθος«. 2) ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν· καὶ ποταπὸς, οὐτιδανός. »Ἐκ μικρᾶς, ὑπερβ. ἡλικίας, ἐκ νεότητος, ἀπὸ παιδός. »Παρὰ μικρόν«, ὀλίγον ἔλειπε, σχεδόν· ὡσαύτως καὶ, μικροῦ, ἢ, μικροῦ δεῖν, καὶ, ὡσὰν μικροῦ δεῖν, καὶ, μικρὸν, ἢ, μικροῦ ἀπολείπεσθαι, Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 914. Παρεπτός τοῦ κανονικοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. μικρότερος, μικρότατος, εὑρίσκονται καὶ τὰ ἀνώμαλα, ἐλάσσων, ἐλάχιστος, ἀπό τοῦ, ἐλαχὺς, καὶ, μείων, μείστος, καὶ, μειότερος, μειότατος, ἰων. καὶ ἀρχαϊκῶτ. σμικρὸς, Ἰλ. πρβ. Schaef. Γρηγ. σ. 600. Δωρ. μικκὸς, πρβ. μινὺς, μινύω (τὸ Ἴωτα ἔστι φύσει μακρὸν, Wolf Anal. 4. σ. 509. Βυ. Ἀρστφ. Πλούτ. 147. Meinecke Μένανδρ. σ. 29. καὶ μόνον παρὰ μεταγνωστ. καὶ μὴ δοκίμοις Ποιητ. ἔστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε βραχεῖα, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 178. 798.) Ἐκ τοῦ μίω, μικὸς, μικρὸς, μικρὸς. ὡς ἐκ τοῦ νέκω, τὸ νεκρὸς, καὶ ἐκ τοῦ σάπω, τὸ σαπρὸς. Τὸ αὐτὸ μίω, γράφεται ἔτι καὶ μείω· ὄθεν τὸ μεῖος, μειρὸς καὶ μείστος, ἐλάχιστος, παρ' Ἡσυχίῳ. Ἐντεῦθεν ἔμεινε μόνον τὸ, μείων, ὁ, ἡ μεῖον, τό· ὡς ἀνώμαλον συγκριτικὸν τοῦ μικροῦ. Ἐκ τοῦ μίω ἦλθε καὶ τὸ, μίνω, μινύω, τὸ Λατιν. minuo, (ὄθεν τὸ Ἰταλικ. minuto) καὶ τὸ μινύθω.

*Μικρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ἐκ μικρᾶς ὀλίγης σαρκὸς ὤν, συνεστάμενος, ὀλίγην, μικρὰν σάρκα ἔχων, Ξενοκρ.

*Μικροσιτία, ἡ (σῖτος). Ὀλιγοφαγία.

*Μικράσιτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτικός· ὁ ὀλίγον τρώγων, μετ' ὀλίγων σίτων χορταίνων Ἡσ.

Μικροσκελής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, μικροσκέλις, ὁ, ἡ (σκέλος), Ἀθην. σελ. 391. Ὁ μικρὰ σκέλη, ἢ πόδας ἔχων.

Μικρόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ ὀλίγα, ἢ εἰς μικρὰ πράγματα σοφός, ἢ ἐπιτήδειος, Διόδωρ. Σικελ.

Μικροσπέρμητος, ἡ, μικρόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ μικρὸν, ἢ ὀλίγον σπέρμα ἔχων, ἢ φέρων.

Μικροστοιχος, νος, ὁ, ἡ (στίχος). Ὁ μικρούς στίχους ἔχων.

Μικρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μικρὸν στόμα, τρύπαν ἔχων.

Μικροσφαιρον, τό (σφαῖρα). Τὸ μικρότατον εἶδος τοῦ σφαιροειδοῦς Ἰνδικοῦ μαλαβάθρου, πρβ. μασόσφαιρον.

Μικρόσφυκτος, ὁ, ἡ (σφύζω). Ὁ μικρὸν καὶ ἀδύνατον σφυγμὸν ἔχων, Διόδωρ. ὄθεν

Μικροσφυξία, ἡ. Μικρὰ σφύξις, ἤτοι ἀδύνατος σφυγμός.

Μικρύσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ μικρὸν σχῆμα ἔχων.

Μικροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Μικρὸς τεχ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίστης, ὁ μικρὰν καὶ ποταπὴν τέχνην ἐπιστάμενος, Ηλιοδ. Ἀλεξανδρ.

Μικρότης, ητος, ἡ (μικρός). Ἡ ἰδιότης τὸ εἶναι τοῦ μικροῦ, ἀρα μικρότης, ὀλιγότης, χαμηλότης, ποταπότης· καὶ ἐπὶ φρονήματος, ἀνελευθερία, χαμέρπεια.

Μικροτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Μικρὰν, ποταπὴν, λιτὴν τράπεζαν ἔχων, ἑτοιμάζων, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

Μικρότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μικρὰς, κοντὰς τρίχας ἔχων.

Μικροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Μικρὸν, ὀλίγον, ἢ κακὰ, ποταπῶς τρώγων, Σουίδ. ἐν Λ. μαγειροκόγος.

*Μικροφθάλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ μικροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, μικρομμάτης, Πρόκλ. Παράφρ. 3, 16, σ. 203. 204.

Μικροφιλοτιμία, ἡ. Μικρὰ φιλοτιμία, ὄρεξις τιμῆς ἀνελευθέρος. ἐκ τοῦ

Μικροφιλότιμος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς μικρὰ φιλοτιμίαν ἔχων, κενόδοξος, μάτταιος, ὁ ἐν τοῖς μικροῖς τιμὴν ζητῶν, Θεοφράστ. Χαρακτ. κα'.

Μικροφρονέω, Ἐπίρ. τοῦ μικρόφρων. Μὲ μικροφροσύνην.

Μικροφροσύνη, ἡ. Μικρὸν ποταπὸν φρόνημα· μικροψυχία, ἐκ τοῦ

Μικρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Μικρὸς κατὰ τὸ φρόνημα, κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τοὺς στοχασμούς· ὁ μικρὰ φρονῶν· μικρόθυμος, μικρόψυχος.

Μικροφυής, έος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ μικρᾶς φύσεως, ἢ μικροῦ ἀναστήματος ὤν. ὅθεν

Μικροφυΐα, ἡ. Μικρὸν ἀνάστημα, Στράβ. ιζ'. σελ. 1176.

Μικρόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μικρὰ φύλλα ἔχων.

Μικροφωνία, ἡ. Μικρὰ, ἀδύνατος φωνή. ἐκ τοῦ

Μικρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μικρὰν, ἀδύνατον φωνὴν ἔχων.

Μικροχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων ἐπὶ μικροῖς, ὅστις χαίρεται εἰς μικρὰ πράγματα, Λογγῖν. 41.

Μικρόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ἔχων μικρὰν, ὀλίγην χώραν, ἢ τόπον, ἕδαφος, γῆν, ἢ τοιαύτης, ὡς, Στράβ. γ'. σ. 252. ιδ'. σ. 414.

Μικροψυχέω, ὡ. Μικρόψυχος εἰμί. ὅθεν

Μικροψυχία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροψύχου· ὀλιγοψυχία.

Μικρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μικρὰν καὶ ποταπὴν ψυχὴν ἔχων· ὅστις ἔχει ταπεινοὺς καὶ ἑαυτοῦ στοχασμούς· ὅστις φοβεῖται, ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν, μικρόφρων· ὀλιγόψυχος· ἀντίκ. τῷ, μεγαλόψυχος.

Μικρύνω (μικρὸς). Σμικρύνω, μικρὸν ποιῶ.

*Μικτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ μίγνυμι. Πρέπει ἢ μᾶλλον δεῖ μίγνυσθαι.

Μικτός, ἡ, όν (μίγνυμι). Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος· ὁ συνήθως μιχθήναι, Σμικτός.

*Μικτόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ μικτοῦ χρώματος ὤν, παράλλος, Ἀρχιμ. προβλ. 13, 21.

Μικύθινος, ὑποκ. τοῦ μικύνθου, Ἡσύχ.

*Μικύνθος, η, ον, ὑποκ. τοῦ μικύς, ὡς μικκύλος, ἐκ τοῦ μικκός. Μικρὸς, νήπιος, Ἡσυχ. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, (-υυ, Α Π. 6. 355.)

*Μικύς, = μικκός, μικρὸς, Γραμματικ.

Μίλαξ, ακος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ. ὄρ. μ, 7.

Μιλησιουργής, ές, ὁ, ἡ (ἔργον, Μιλήσιος). Ἐξειργασμένος κατὰ τὸν μιλήσιον τρόπον, ἢ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐξεργασμένος, ὡς τὸ, καριουργής, κ. τ. λ.

Μιλιάζω, καὶ, μιλιάω (μίλιον). Κατὰ μίλια, ἤτοι μὲ μίλια μετρῶ, Στράβ. ζ'. σελ. 304.

Μιλιάριον, τὸ. Ὁ τῶν μιλίων δείκτης, τὸ ξύλον ἐνηλοῦ ἢ ὁ λίθος, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν ὡς σημεῖα εἰς κάθε ἑνὸς μιλίου διάστημα, ἐκ τοῦ Λατιν. Miliarium. 2) θερμαντὴρ, χαλκοῦν τι ἀγγεῖον πρὸς θέρμαιν ὕδατος ἐπιτήδειον· ἢ δὲ τοῦτο ὑψηλὸν καὶ κατὰ κορυφὴν ὀξὺ μὲ ἑλικοειδεῖς σωλῆνας (Ἑκτὸν μι), Παλλάδιος Γεωργικ. πρβλ. βαύκαλις. (υυ–υυ, Νίκαρχ. 39.)

Μιλιασμός, ὁ (μιλιάζω). Τὸ εἰς μίλια μετρᾶν, Στράβ. ζ'. σελ. 308.

*Μιλιάω, = μιλιάζω.

Μίλιον, τό. Λέγεται ἓν μῆκος χιλίων βημάτων, μέτρον σύνηθες παρὰ Ῥωμαίοις. Κατὰ τὸν Στράβ. ζ'. σελ. 497, περιέχει ἓν μίλιον ὀκτὼ Ἑλληνικὰ στάδια· κατὰ δὲ τὸν Γεωμέτρην Ἥρωνα περιέχει ὀπτὰ ἥμισυ στάδια, τεσσαράκοντα πέντε πλέθρα· τετρακοσίας πεντήκοντα ἀκάνας, καὶ ἑπτακοσίας πεντήκοντα πήχεις· ἴσον ⅛ Γερμανικοῦ μιλίου. (υυυ?)

Μιλλός, ἡ, όν. ὅθεν μιλλότης, ἡ· ταὐτὸν τῷ, βραδὺς, καὶ βραδύτης, λέξις νεωτερικὴ καὶ μέτριον παρ' Ἡσυχίῳ.

Μῖλος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σμῖλος· ὄρ. μ, 7.

Μιλτεῖον, τό (μίλτος). Τὸ περιέχον τὴν μίλτον, ἤτοι τὴν λελυμένην κοκκίνην βαφὴν ἀγγεῖον, Ἀνέκδοτ. α'. 221.

Μίλτειος, εια, ειον (μίλτος). Ἐκ μίλτου κατεσκευασμένος· μίλτον ἔχων.

Μιλτηλιφής, ὁ, ἡ (μίλτος, ἀλείφω). Ἀλειμμένος, χρωματισμένος (βαμμένος) μὲ μίλτον, ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδοτ. Γ'. 58. ὅπερ ὁ Ὅμηρ. μιλτοπάρῃος, εἶπε. (οὐχὶ μιλτηλοιφής, Lob. Φρυν. σ. 572.)

Μίλτινος, ίνη, ινον (μίλτος). Ὁ ἐκ μίλτου, ἴδε μίλτος. 2.

Μιλτίτης, ου, ὁ· ϑηλ. μιλτῖτις, λίθος, ἡ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς μίλτου ἔχουσα πέτρα.

*Μιλτοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ἐχων κεφαλὴν βαμμένην μὲ μίλτον, Ὀπ. 5, 273. (ε)

Μιλτοπάρῃος, ὁ, ἡ (μίλτος, πορεία). Κοκκομένους, ἐπίθετ. τῶν νηῶν, Ἰλ. Β, 637. καὶ Ὀδυσ. Ι, 125. »Ναῦς μιλτοπάρῃος, ἡ τὰς πορείας, ἤτοι τὰ πλάγια μέρη, τὴν πρύμναν δηλαδὴ καὶ τὴν πρῷραν ὁλοιμμένην καὶ βεβαμμένην ἔχουσα. (ᾱ)

*Μιλτοπρεπής, ὁ, ἡ, καὶ

Μιλτόπρεπτος, ὁ, ἡ· καὶ, μιλτόπρεπτος (πρέπω), ποιητ. Ὁ ἐκ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου, λάμπων ἀπὸ ὡραίαν κοκκινάδαν ὡς, μέρα, συκάμινα κόκκινα, Ἀθην. 2, 11. Ἀνάλεκτ. β'. 11. »Μιλτοπρέποισι μέροισιν, ἐρυθροῖς συκαμίνοις, κόκκινα μαῦρα, οἷον ὁ Βρύγκιος, μιλτοπρεπτοῖς, διωρθώσατο.

Μίλτος, ἡ. παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, χρῶμά τι ἐρυθρὸν, (κοκκίνη βαφὴ), ἐξ οὗ τὰ τῶν νηῶν ἐμπρόσθεν βάπτονται εἰς ὡραιότητα, Ἡρόδ. 4, 191. 7, 68. Rubrica. 2) κατὰ τοὺς Πλίνιον ἐλέγετο καὶ ἡ κιννάβαρις, ἢ βέλτιον τὸ ἄμμιον, (συλλέγειν) Minium· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἐξαιρ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται »Μίλτινοσιν, ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Minium, τὸ κοκκινον χρῶμα, ἐξ οὗ ἔβαπτον τὰ ἀγάλματα τοῦ Διός. Πλινίου λγ'. 7. 3) ταὐτὸν τῷ, ἐρυσίβη, διὰ τὸ ἔχειν κόκκινον χρῶμα, robigo.

Μιλτοφορής, έος, ὁ (φόρος). Ὁ μίλτῳ πεφορτισμένος· χρισμένος, ἀλειμμένος ἢ σημειωμένος μετὰ μίλτου, Φιλ. Θεσσ. 15, 5. (ἔνθα τὸ Ὑψιλον βραχὺ, ἐὰν ἡ ἀνάγνωσις ὀρθή.)

Μιλτόω, ῶ (μίλτος). Μετὰ μίλτου ἀλείφω, βάπτω, χρίω μὲ κόκκινον χρῶμα, Ἡρότ. 4, 194.

*Μιλτώ, οῦς, ἡ. Ἡ μὲ μίλτον ψιμυθιωμένη ὀπώπη τῆς γυν. Ἀσπασίας ἐν τῇ νεοτητίτης, Αἰλ. π. ἱστ. 12, 1.

Μιλτώδης, ὁ, ἡ (μίλτος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ εἴδους τῆς μίλτου ὤν.

Μιλτωρυχία, ἡ. Τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται· τὸ σκάπτειν τὴν μίλτον, ἐκ τοῦ

Μιλτωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ τὴν μίλτον ὀρύσσων.

Μιλτωτός, ἡ, όν (μιλτόω). Ὁ μίλτῳ βεβαμμένος, χρισμένος, ἀλειμμένος, ψιμυθιωμένος.

Μίλυαι, αἱ· ἡ μίλψωσις, ἡ. Ἡ ἀπόπτωσις (τὸ πέσιμον) τῶν τοῦ βλεφάρου, ἤτοι τῶν ὀφρυδίων τριχῶν, ταὐτὸν τῷ, μαδάρωσις.

Μιμαίκυλον, τό· εὑρηται ἔτι καὶ, μιμάκυλον, καὶ, μαιμάκυλον. Ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, τὸ κόμαρον.

Μιμαλλών, όνος, ἡ· καὶ, μιμαλών· συνήθως δὲ κατὰ πληθ. μιμαλλόνες καὶ μιμαλόνες, Μακεδον. ὀνομασία τῶν Βακχῶν, ὡς τὸ, κλωδόνες καὶ κλωδόνες· συνήθ. παραγωγὴ, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν.

Μίμαρ, τό, Αἰολ. ἀντὶ μῦμαρ, μῶμαρ. Γαλλ. grimace. περὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτῶν ὁρα Πολυαιν. Στρατ. δ'. 1. ἴδε κλωδόνες.

Μίμαρκις, ἡ, μίμαρκης, ἡ· ξένη λέξις. Κυρίως ἐπὶ τῶν κρεάτων τοῦ λαγωοῦ, ὁπόταν ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μετὰ αἵματος αἰσίν ἐστυανσμένα, μαγειρευμένα· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, Ἀριστ. Ἀχαρ. Γαλλ. le civet.

Μιμάς, άδος (μῖμος), καὶ, μίμη, ἡ, Mima. Γυνὴ τις ἐν θεάτρῳ παίζουσα παντόμιμον, Λιλιανὸς παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. κρίσεως.

Μιμαυλέω, ῶ, εἶμαι μίμαυλος. Καϑ' Ἡσύχιον, ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαι.

Μίμαυλος, ὁ, ἡ (μῖμος, αὐλός). Ὑποκριτὴς παντομίμων, παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 452. ἀναφέρεται »Κλέων ὁ μίμαυλος ἐπικαλούμενος, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ αὐτὸς Ἀθήναιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ »Ὥσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής». Ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως μετὰ τοῦ αὐλοῦ, δὲν ἑρμηνεύεται εὐκόλως, ἂν δὲν ἐννοήσωμεν ἐνταῦϑα τὸν Ὑποκριτὴν, ὅστις εἶχε τὴν διὰ τῆς φωνῆς ἔκφρασιν τοῦ μίμου ἢ ἐσυντροφεύετο ἐν ταὐτῷ ἀπὸ τὸν αὐλόν.

Μιμέομαι, οῦμαι· Μέλ. ήσομαι, Ἀποϑ. Μέσ. (μῖμος). Πράττω, κάμω τι κατὰ μίμησιν τινός, ἤτοι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπραξε καὶ ἄλλος τις, μετὰ αἰτιατικ. ἢ καὶ μετὰ διττῆς αἰτ. προσώπου καὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον μιμεῖται τις, Πλατ. Νομ. 4. σ. 705. ἴδε Ασι. σ. 201. Ἢ τὰ πρῶτον εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἴλ. Ἀπ. 135. Θεόγν. καὶ Πινδ. τουναντίον δὲ παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται αὐτὴ ἡ λέξις καὶ τὰ ἐκ ταύτης σύνθετα. Ἡ παϑ. μετοχὴ, μεμιμένος, ζωγραφημένος κατὰ τὴν φύσιν, καϑ' ὁμοίωσιν (au naturel, d'après nature) εὑρηται παρ' Ἡρότ. 2, 78. 86. ὅθεν τὸ Λατ. Imo, imito. Imago. (τὸ Ἰωτα ἔχει μόνον ὁ Γρηγ. Ναζ. καὶ βραχὺ, Πορσ. Φοιν. 1396.) ὅθεν

Μίμεσις, ἡ, = μίμησις, καὶ μιμητικὴ τέχνη, Ἡσύχ. ἀμφ.

Μιμηλάζω, ταὐτὸν τῷ, μιμέομαι, Ἡσύχ. Ὁ Φίλ. ἔχει καὶ »Μιμηλίζοντες, οἱ σοφισταὶ καὶ παρακόπτοντες τὸ δόκιμον νόμισμα». ἐκ τοῦ

Μιμηλός, ἡ, όν (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος, ὁ εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἐπιτήδειος, ὡς, κίσσα, ὄνειρος, Λουκιαν. 2) καϑ. ὁ κατὰ μίμησιν τινὸς εἰκών, εἰδωλον, ἀντίτυπον (κόπια).

Μίμησις, ἡ. Τὸ μιμεῖσθαι, ἡ παράστασις, παρομοία ἄλλου τινος, Imitazione, Ἰταλ.

*Μιμητέος, α, ον. Ἄξιος μιμήσεως, δυνατὸς μιμηϑῆναι.

Μιμητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μιμεῖται. ὅθεν

Μιμητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. μιμητικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μίμησιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μιμητός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη τις ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ μιμηθῇ.

***Μιμήτωρ**, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ μιμητής, Μανέθ. 4, 75.

Μίμια, ἡ, = μίμησις, ἀμφ.

Μιμίαμβοι, οἱ (ἰαμβος). Ἐν Ἰάμβοις γεγραμμένοι μίμοι, ἀμφ., Παρὰ Στεφάν. Βυζαντ. ἐν Δ. Μεγαλήπολις, καλεῖται ὁ Κεραΐδας, Ποιητὴς μιμιάμβων.

***Μιμίζω**. Χρεμετίζω, hinnire. (?)

Μιμικός, ἡ, όν (μίμος). Ἀνήκων, ἢ πρέπων, ἀναγόμενος εἰς τοὺς μίμους· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μίμων ὡς, ἔστιν, ἁπρεπής, αἰσχήμων, ἀπάσβολος (μουσικλίτης), κιναίδου, ἀσελγής, Κικέρ. Λόγ. β', 59.

Μιμιχμός, ὁ. Ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἵππων, ἐκ τοῦ μιμίζω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡμαρτημ. Μιμέξασα, χρεμετίσασα.

Μιμνάζω, = μίμνω, Ἀμετρ. Μένω, Ἰλ. Β, 392. Κ, 549. 2) μεταβτ. προσμένω, μετά αἰτ. ὑμν. Ὁμ. Β, 6.

Μιμνήσκω. Μ. μνήσω, ἀόρ. ἔμνησα· τὸ μιμνήσκεσθαι κεῖται εἰς Μέσ. παρ' Ὁμ. ἔνθα ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. μνήσομαι, ἀόρ. ἐμνησάμην, ἀπαρ. μνήσασθαι καὶ μνησθῆναι· ταυτοντίον δὲ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡς παθητ. καὶ τότε ὁ μέλλ. μνησθήσομαι, ἀόρ. ἐμνήσθην, εἰς τὸ δὲ τὸ Μέσ. καὶ παθ. ἀνήκει ὁ ἔριστκ. παρακ. μέμνημαι, ὁ ὑποτ. μεμνέωμαι, ὁ εὐκτ. μεμνῴμην καὶ μεμνήμην, ὁ προστακτ. μέμνησο, Ἰων. μέμνεο, ὁ ἀπαρ. μεμνῆσθαι. Ἐνθυμίζω, τινά, Ὁδ. Μ 38. συνηθ. τινά τινος (διά τι πρᾶγμα), Ἰλ. Α, 407. Ο, 31. Ὁδ. Γ, 103. Ξ, 168. 170. 2) Μέσ. μιμνήσκομαι — παρ' Ὁμ. καὶ Ἰωσικὸν ἐν χρήσει καὶ ὁ ἐνεστὼς μνάομαι, μνῶμαι, παρατ. ἐμνώμην, ἐμνῶμην (α), παρ' Ὁμ. ἐν τοῖς κατὰ συγκ. καὶ εἶτα πάλιν ἐν τοῖς κατὰ διάλυσιν τύποις μνώεμαι, ἐμνώετο, κ. τ. λ. Ὁμοίως ἐνεστῶτος σημασίαν ἔχει ὁ παρακ. μέμνημαι (ἐνθυμοῦμαι), ὅστις ἐν τῷ, Ἀττκ. πεζῷ λόγῳ μόνος ἐν χρήσει ἀντὶ ἐνεστῶτος· παλλακὶς δὲ παρ' Ὁμ. καὶ τὸ ἐνάτκ. μεμνῆμην, Ἰλ. Ω, 745. Ἀττκ. μεμοίμνημαι, μεμνῴμην, **Herm.** Σοφ. Ο. Τ. 49. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἰων μεμνεώμην, ὅθεν, μεμνέοτο, Ἰλ. Ψ, 361. Ὁμωστό, μέμνη, ἔστιν Ὁμηρκ. ἀποκοπ. τοῦ β'. ἐνικ. ἀορστ. μέμνησαι, τό, δὲ μέμνεο, Ἰων. προστακτ. ἀντί, μεμνησο, Ἡρόδ. 5, 105. καὶ τό, ἐμεμνέατο, Ἰων, γ' πληθ. ὑπερσυντλ. ἀντὶ, ἐμέμνηντο, Ἡρστ. 2, 104. Μέλλ. μνήσομαι, καὶ μεμνήσομαι, Ἡρόδ. 8, 62. ἀόρ. ἐμνησάμην. — ἐνθυμοῦμαι, μετὰ γενκ., πολλάκις παρ' Ὁμ. π. χ. χάρμης, δαιτός, σίτου μνήσασθαι, κ. τ. τ., ἑτοιμάζομαι, θέλω νὰ ἀγωνιστῶ, πολεμήσω, φάγω. «Ἀλκῆς μνήσασθαι (Ἰλ. Δ, 566)», ἐνθυμήθη τὴν ἀνδρείαν του καὶ τὴν ἐμετεχειρίσθη. Σπανιώτ. συντάσσ. μετὰ αἰτ. ἀντὶ τῆς γενκ., ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 222. Ι, 527. Ὁδ. Ξ, 168 Ω, 122. Ἡρόδ. 7, 18. συντάσσ. καὶ, ἄμυί τινος, Ὁδ. Δ, 151. Τμν. Ὁμ. 6, 1. περίτινος, Ὁδ. Η, 192. Ἡρόδ. 2, 36. καὶ ὑπέρ τινος, Δημ. μετὰ μέλλ. ἐπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 364. «Φύγαδε μνώοιτο (Ἰλ. Π, 697)», αὐτοὶ ἀστοχάζοντο, εἶχεν τὸ νοῦν των εἰς τὴν φυγήν· ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ μετὰ μετοχῆς, π. χ. «μεμνῆμαι ποιήσας,» ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ἔκαμα. Ὁ μετοχ. παρακ. μεμνημένος τάσσεται εἰς προσταγὰς ἢ παρακελεύσεις πολλάκις ἀπολύτως, Ἰλ. Ε, 263, Υ, 153. Ἡτ. Ε. 424. 625. 713. 730. Schaef. Gnom. σ. 363. ἐντεῦθεν ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. 3. μεμνήσομαι, θέλω μείνη μνήμων, ἐνθυμούμενος, Ἰλ. Χ, 390. Ὁδ. Τ, 581. Υ, 79. β) ἐνθυμίζω διὰ στόματος, κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, μετὰ γενκ., Ἰλ. Β, 492. Ὁδ. Δ, 33 765. καὶ ἐν τῷ παθ. ἀόρ. μνησθῆναι, Ὁδ. Δ, 118. καὶ παρὰ Σοφ. Φιλ. 310. γ) προσέχω μετὰ γενκ. Ἰλ. Ψ. 361. «ὡς μεμνέωτο ὁρόμου» ἢ διὰ νὰ προσέχῃ εἰς τὸ τρέξιμον τῶν ἄλλων. 3) παθ. μιμνήσταμαι μέλλ. μνησθήσομαι, μεθομρκ. ἀόρ. ἐμνησθην, ὁμως συνηθ. ἐπὶ τῷ σημασίᾳ τοῦ μέσου. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τοῦ παθ. μόνον τὸν ἀπαρεμφτ. ἀόρ., ἴδε 2. β. — Πρβλ. μνάομαι.

Μιμνόντεσσιν, ποιητ. ἀντὶ, Μίμνουσι, μετοχ. ἐκ τοῦ

Μίμνω, ποιητ. ταὐτόν τῷ, Μένω, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδῳ. 2) μεταβτ. προσμένω· καὶ καρτερῶ τινα, ἀνθίσταμαι, ἀντέχω εἴς τινα, ἢ τι, μετὰ αἰτ. πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ μόνον κατ' ἔνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· μιμνόντεσσι, ἔστιν ἐπ. δοτ. πληθ. μετοχ. ἀντὶ, μίμνουσι, Ἰλ. Β, 296. Ὁρ. μένω, ἔγινεν ὡς τὸ Γίνω, ἐκ τοῦ γένω, καὶ εἴκτω ἐκ τοῦ τέκω)

***Μιμός**βιος, ὁ, ἡ (μίμος, βίος). Ὁ ζῶν ἐν μιμήσει ἐκ μιμήσεως, ὡς Μῖμος, Μανέθ. 4, 280.

Μιμογράφος, ὁ, ἡ. Μίμους γράφων. Ζήτ. Μῖμος.

Μιμολογέω, ῶ, Κατὰ τοὺς μίμους ἢ ῥέ μίμους ὁμιλῶ· μίμους, ἢ τὸν μῖμον ποιῶ. «Ποιήματα μιμολογεῖται,» μιμικὰ ποιήματα γίνονται ἢ ἀπαγγέλλονται, προφέρονται, ἢ παρασταίνονται ἐπὶ τῶν θεάτρων, Στραβ. 5. σ. 356. καὶ

***Μιμολογία**, ἡ. Ἡ σύνθεσις, ποίησις, ἀπαγγελία ἢ παράστασις μίμων· ἐκ τοῦ

Μιμολόγος, (λέγω). Ὁ μίμους ποιῶν, ἢ προφέρων, ἀπαγγέλλων. «Ἠχὼ μιμολόγος» ἢ τοὺς λόγους μιμουμένη, ἢ κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς ἀπορριπτομένη ἠχώ, Ἐπιγρ.

Μῖμος ου, ὁ. Ὅστις μιμεῖται ἄλλον τινα ἔξαρτ. ὁ ὑποκριτής, ὁ ἐν τοῖς θεάτροις τὰς παραστάσεις ποιῶν (κωμῳδιάνος, μουσικλίτης). 2) ὁ Μῖμος, εἶδος δραματικοῦ ποιήματος, ὑπὸ τοῦ Συρακουσίου Σώφρονος διαπονηθέν, γεγραμμένον ἐν πεζῷ λόγῳ καὶ ἀποβλέπον εἰς πιστὴν μίμησιν καὶ παράστασιν τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν, παθῶν καὶ σχεδίων τοῦ βίου, χωρὶς νὰ ἐπερείδεται εἰς μῦθον· διεκρίνοντο δὲ οὗτοι κυρίως εἰδη, μῖμοι ἀνδρεῖοι καὶ γυναικεῖοι, ἔτι δὲ, μῖμοι σπουδαῖοι καὶ γελοῖοι ἀσμάτων. Ἐκτὸς τοῦ Σώφρονος «Μῖμοι ἀνδρεῖοι καὶ γυναικεῖοι, οἱ ῥωμαῖοι εἶχον ἔτι καὶ ἄλλην κωμῳδίαν, τῆς ὁποίας ὁ Πλούταρχ. (προβλ. συμπ. ζ'. 8.) δύο εἴδη ἀναφέρει, ἐξ ὧν τὰ ἐν ἐπραγματεύοντο εἰς τι ὑποκείμενον, τὸ δὲ ἄλλα ἀσπούδαστον ἦν. 3) = μίμησις. «Μῖμος τετράπους,» ἐν Εὐριπ. Ῥῆσ. 256. ἀντὶ τοῦ, «Μίμησις τετράποδος.»

Μερώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ (μῖμος). Ὁ πίθηξ, ἡ μαϊμοῦ, Τζέτζης καὶ Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 282. πρβλ. κερδώ.

***Μιμῳδός**, ὁ (ᾠδή). Ὁ ψάλτης μίμων.

Μίν, Ἰωνικ. ἐνικ. αἰτ. τῆς αὐτων· τρίτου προσ. ἐπὶ πάντων τῶν γενῶν, ἔθεν ἀντὶ, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, καὶ ἐγκλιτικὸν, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. «Μὶν αὐτόν κατ' ἐπίταστιν, αὐτὸν τὸν ἴδιον, Ἰλ. Φ, 245. 318. Ὁδ. Γ, 327. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντιστρόφως δὲ, αὐτὸν μὶν,» ἔστιν ἀντίστροφος αὐτῶν·, ἀντὶ, ἑαυτόν, Ὁδ. Δ, 244. τάσσεται δὲ τὸ, αὐτὴν μὲν, καὶ ἀντὶ τοῦ, μὶν αὐτὴν, Ἰλ. Δ, 117. 2) ἀντὶ τοῦ πληθ. γ'. προσ. τοῦ πληθ., αὐτούς αὐτάς, αὐτα ἔστι πολλῷ σπανιώτερον, τοπολὺ παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Μ, 285. Τ, 399 καὶ Ὁδ. Ρ, 268. πλὴν κατὰ ταῦτα τὰ χωρία σύνεται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ὡς ἐνικόν· ταυτοντίον δὲ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς Ποιηταῖς εἴληπται διχ' ἀμφιβολίας καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, αὐτούς. 3) αἰτὶ τοῦ, ἑαυτόν, καίτοι τὸ, μὶν παρ' Ἡρόδ. 1, 11. 24. 45. καὶ ἀλλαχοῦ. — Δωρ. καὶ Ἀττ. νίν, πλὴν οὐδέποτε παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. (ν)

Μίνθαξ, ακος, ἡ. Περσικόν τι θυμίαμα, Ἀλη σαλ. 691.

Μίνθα, Μίνθη, ἡ. Εἶδος εὐώδους φυτοῦ, ἡ λαμίνθη, ἡδύοσμος, Mentha, Lob. Φρυν. σ. 438.

Μίνθος, ὁ. Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος. 2) ἁλ. ἡ ταὐτὸν τῷ, Μίνθη· ὅθεν

Μινθόω, ῶ. Μετὰ κόπρου μολύνω, ἀλείφω, ἀρστρ. Βυζαντ. 1075. καὶ Νικήτ. Χρον. ἐ. 8. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀποσκορακίζω, Ἀρχίστρατ. παρ' Ἀθην. σελ. 285.

***Μινσώριον**, τό, τὸ Δατ. mensorium, ἁλ.

Μινυαμάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Νικητὴς, μαχητὴς τῶν Μινυῶν. Μινύαι ἐλέγοντο ἔτι οἱ Ἀργοναῦται, Ὀρφ. Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 229. καὶ Σχολ. Λυκόφρ. 874.)

***Μινυανθής**, ὁ, ἡ (μινύθω, ἄνθος). Ὁ ὀλίγον καιρὸν ἀνθῶν.

Μινυθέω, ῶ· παρ' Ἱπποκρ. ἐνεργητ. καὶ οὐδέτ. ταὐτὸν τῷ, Μινύθω. μ' ὅλον τοῦτο ὁ σχηματισμὸς Μινυθίζω, ὡς ἐνεργητ. φαίνεται ὀρθότερος, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὀρθότερα Χειρόγραφα, ἐν τῷ περὶ χρήσιος ὑγρῶν, ἀ. Μινυθίσει, ἀντὶ τοῦ παρ' Ἄλλῳ, Μινυθήσει, ἔχουσι· οὕτω καὶ τὸ Μινύθισις, ἡ, ἐνεργητ. τὸ σμικρύνειν, σμίκρυνσις, κ. τ. τ. ὀρθότερον παρὰ τό, Μινύθησις· ὅθεν

Μινυθμα, τό. Τὸ σμικρυνθὲν, ὀλιγοστευθὲν, φθιτὸν, κολοβωθέν· καὶ

Μινύθησις, εως, ἡ. Σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις, κόντευσις· κολόβωσις, Ζήτ. Μινυθέω.

***Μινυθίζω**, (μινύθω). Κάμνω μικρότερον, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· κολοβόω.

Μινυθικός, ἡ, όν. Ὁ σμικρύνων, ὀλιγοστεύων, ἰσχνὸν ποιῶν, Καίλιος Αὐρηλ. Χρ. μ. ά. 1.

Μινύθω, (ἐκ τοῦ, μινύς, αὐ' οὗ τὸ Λατ. minuo). Σμικρύνω· ὀλιγοστεύω· κολοβόω· μικρὸν ποιῶ, συντέμνω, ἐλαττόω, ἐξαντλῶ· ἀδυνατίζω· «μένος, ἀρετήν,» Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἔ, 6. 2) ἐμετβτ. μικροτέρους, ὀλιγωτέρους, ἐλαττότερους, λαγνός, ξηρός, ἀδύνατος γίνομαι, ὀλιγοστεύω, μειοῦμαι, ψαίρομαι, καταναλίσκομαι, τήκομαι, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Φρὴν κλειομένη μὴ μινύθει,» κ Αἰσχύλ. Θῆβ. 901., καταναλίσκεται, ψαίρεται· ὅθεν

Μινυθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ζήτ. Μινυθώδης.

Μίνυνθα, Ἐπίρ. (μινύς). Ὀλίγον, μικρὸν, μικροντζικ. πολλ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ συχνὰς τὸ χρήσει καὶ ἐπὶ χρόνου, ὀλίγου καιροῦ, ἐπ' ὀλίγον, καὶ τότε προστίθησι συνηθ. ποὺ τι μᾶλλον, ἢ καὶ, οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνου, κ' ἐπεξήγησις, Ὁδ. Ο, 404. Ἰλ. Ν, 573. κυρίως νομίζεται αἰτκτ. τοῦ ἀρχαίου οὐδ. Μίνυς, Ἰων. Μίνυθος, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὀλίγυνθα, ὀλίγον,» μόλον ὅτι ἐν τοῖς τυπωμένοις Ὀλίγενθα, κεῖται.) ὅθεν

Μινυνθάδιος, ία, ον. Ὀλιγοχρόνιος, ὁ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, ζῶν, Ὀρ. (α). Συγκρ. μινυθαδιώτερος, Ἰλ. Χ, 54.

Μινυνθώδης, ὁ, ἡ = μινυθώδης. Μικρὸς, ὀλιγοστὸς, ὀλίγος, σύντομος, ἀόλυτος. «Πνεῦμα λεπτὸν καὶ μινυθώδες,» παρ' Ἱπποκράτ. ὅς, ὅπου ἄλλοι, μινυθάδες, ἀναγινώσκουσι.

Μινυός, ά, όν, = Μινύς, Εὐστάθ.

Μινύρεγμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Μινύρισμα, παρ' Ἀθην. σ'. 147. «Μινυρίγματα θερμά,» ἐκ τοῦ

Μινυρίζω (μινυρός). Ἠρέμα, μὲ ἀδύνατον, λεπτὴν φωνὴν, ἢ ὑφειμένως, λεπτῶς, ψιθυρίζω, ψιγνώ, παραπονοῦμαι, μυρολογῶ. Ἰλ. Ε, 889. Ὁδ. Δ, 710. καθόλου, ἀΐδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἤχους συγκοπτούς, ἀδυνάτους, μυρολογῶ, μὲ λεπτὴν φωνὴν κοιλιάδες, ὡς μερικὰ πτηνά· Δατ. minurio· ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μινύρισμα, τό. Λεπτόν ᾄσμα κοιλάδημα, ἢ ὀρῆνος, κλαυθμός μετὰ λεπτῆς φωνῆς· καὶ
Μινυρισμός, ὁ. Τὸ κλαίειν, ὀρηνεῖν, κοιλαδεῖν, ἢ ᾠδὴν ὑφειμένως, ἤτοι σιγανά, μετὰ λεπτῆς φωνῆς.
Μινύρομαι, ταὐτὸν τῷ Μινυρίζω, πρβ. καὶ Κινύρομαι.
Μινυρός, ά, όν (μινύς). Ὁ μετὰ λεπτῆς φωνῆς, ἤτοι σιγανὰ καὶ ὑφειμένως κλαίων, ὀρηνῶν, κοιλαδῶν, ἢ ᾠδὸν, τραγουδῶν, Ἀθήν. β΄. σελ. 44. πρβ. κινυρός.
Μινύς, ύ, γενικ. ύος. Μικρός, ὀλίγος· ἐπὶ καιροῦ, κοντός· καθόλου, = μικρός, Τοῦτο τὸ ἐπίθετον αὐχ εὑρηται παρὰ ἀκριβωσει συγγραφεῦσιν, ἐξελαβον δὲ αὐτὸ οἱ Γραμμτ. ὡς πρωτότυπον τοῦ, μινύθω, μίνυνθα, μινυρός, μινυρίζω, minus, minuo, minurio.
Μινυώριος, ὁ, ἡ· καὶ Μινύωρος, ὁ, ἡ. (μινύς, ὥρα). Ὀλιγόβιος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ὀλίγον διαρκεῖ· μὴ διαρκὴς, προσωρινός.
Μίξ, ἐπίρ. (μίγνυμι) = μῖγδα, μίγα.
Μιξαίθρια, τὰ· ἢ Μιξαίθριον, τό (μίξις, αἰθρία). Καιρὸς ἀνακατωμένος μὲ ἥλιον καὶ βροχὴν, Ἱπποκράτ. «Μιξαίθρια πάντα.»
Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Μισὸς ἄνθρωπος (ὡς καὶ, Μιξόθηρος, ὁ, ἡ), κυρίως ὄμως, ἄνθρωπος μικτὸς, σύνδετος ἐξ ἀνθρώπου καὶ ζώου μορφῆς, Θεμίστιος Λογ. ιγ΄.
Μιξαρχαγέτας, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, Μιξαρχηγέτης· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κάστωρ παρ' Ἀργείοις, ὅτι Ἀρχαγέται ἐλέγοντο οἱ τεθνηκότες ἄνθρωποι, οἱ τινες μετὰ τὸν θάνατον ἐτιμῶντο ὡς ἥρωες· ὁ δὲ Κάστωρ ἦτον μόνον μικτὸς Ἥρως, καθότι ἦτον ἀθάνατος μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Πλουταρχ. κεφ. καταγρ. Ἕλλην. §. 23.
Μιξέλληνες, οἱ Μικτοὶ, μισοὶ Ἕλληνες· Τὸ ἕνα, μιξέλλην (Ἕλλην) ἔχει ὁ Ἡλιόδ.
Μιξίαμβος, ὁ, ἡ (ἴαμβος). Μὲ ἰάμβους ἢ μετὰ ὕβρεως μικτὸς, σατυρικὸς. Ἡσυχ.
Μίξις, εως, ἡ (μίγνυμι). Ἀναπαυσιμίρης, ἴστις σμίγει, συγχέει ὅλα, Σουϊδ. καὶ Ἐ. Μ.
Μίξις, ἡ μίξις, εως, ἡ (μίγνυμι). Σμίξις, ἡ σμίξιμον, ἕνωσις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων πραγμάτων, ἀνακάτωσις. 2) σαρκικὴ μίξις, συνουσία, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. «τῶν γυναικέων τὴν μίξιν ποιεῖσθαι. Ἡρόδ. 4, 172. 3) καθόλου, κοινωνία, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία. Καθὼς φαίνεται ὁ Ἑρμάνν. εἰς Σοφ. Φιλ. 106. ἐκλαμβάνει τὸ Ἴωτα ὡς φύσει μακρὸν, ὅθεν καὶ τονιστέον, μῖξις.)
Μιξοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Μισὸς βάρβαρος, μιξέλλην.
Μιξοβόας, ου (βοή). Μετὰ φωνῶν μεμιγμένος. «Μιξοβόας διθύραμβος,» Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχῳ.
Μιξοδία, ἡ· καὶ· Μιξοδος, ἡ (μίσγω, ὁδός). Μεμιγμένη, ἀνακατωμένη ὁδὸς μὲ ἄλλας, τρίοδος ἢ τρίστρατον (στενοδρόμι). Ὁ Ἀπολλών. ἐν δ. 921. λέγει «Ἄλσος μιξοδίας,» τὴν ἐπικλύδωνον δίοδον μεταξὺ τῶν πετρῶν τῆς Σκύλλης καὶ Χάρυβδος.
Μιξοθάλασσος (θάλασσα). Ἀνήρ, Ξενοφ. Ἔφεσ. α. 6. ὅστις μιγνύεται ἤτοι συναναστρέφεται, κοινωνίαν ἔχει μὲ τὴν θάλασσαν, ὡς οἱ ναῦται, ἁλιεῖς, πειραταί.
Μιξόθηλυς, ὁ, ἡ (θῆλυς). Μεμιγμένος μὲ θηλυκοῦ τινος εἴδος, ἔχων τι γυναικεῖον, π. χ. τὴν φωνήν.
Μιξόθηρ, ος, ὁ, ἡ· καὶ Μιξόθηρος, ὁ, ἡ· (μίσγω, θήρ). Μικτὸν θηρίον, ἐξήμισείας θηρίον καὶ ἐξ ἡμισείας ἄνθρωπος. Ζήτ. Μιξάνθρωπος.
Μιξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Μισοτριχωμένος, ἤ κατὰ τὸ ἥμισυ φαλακρὸς, μὲ μικτὰς, πολλὰς τρίχας.
Μιξόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος), ποιητ. Μετὰ βοῆς μεμιγμένος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 336.
Μιξοιφία, ἡ. Ζήτ. Οἰφάω.
Μιξόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Μετὰ λευκοῦ μεμιγμένος.
Μιξολύδιος, ὁ, ἡ (Λύδιος). Μισὸς Λύδιος, ἢ μετὰ Λυδίου μεμιγμένος· ὀνομασία τονικοῦ τινος συστήματος.
Μιξολυδιστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν μιξολύδιον τρόπον τῆς μουσικῆς ἢ τῆς μελῳδίας. Πλάτ. πολ. γ΄. ὡς τὸ Συντονολυδιστί, λυπηρά τις μελῳδία.
*Μίξομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ, μίγνυμι, Ὀδσ.
Μιξόμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός) ἀντὶ, Μιξόβροτος· Μισὸς θνητός, ἀνθρωπος, μιξάνθρωπος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 570.
*Μιξονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἀνακατωμένως βόσκων μεταξὺ τῶν ἄλλων, Ἀθην. σ. 456.
Μιξοπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ὁ μετὰ παρθενικῆς μορφῆς μεμιγμένος, μισὸς παρθένος, π. χ. ἡ Σφίγξ. Ἡρόδ. 4, 9.
Μιξοπόλεως, ὁ, ἡ (πολις), ταὐτὸν τῷ, Μισοπόλιος.
Μιξόπους, ὁ, ἡ (πῦον, μίξις). Μετὰ πύου μεμιγμένος.
Μιξοφρύγιος, ὁ, ἡ. Μισὸς Φρύγιος, Στράβ.
Μίξοφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ μεμιγμένας πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν ῥίνα τὰς ὀφρῦς ἔχων· σύνοφρυς.
*Μιξοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Μικτῆς φύσεως ὤν.
Μιξόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλωρὸς, ὑποπράσινος, Ἱπποκρ.
*Μισεγαξία, ἡ. Τὸ μῖσος πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, ἢ πρὸς τὸ ἀγαθὸν, ἐκ τοῦ
Μισάγαθος, ὁ, ἡ (μισέω, ἀγαθός). Ὁ τοὺς ἀγαθοὺς, ἢ τὸ ἀγαθὸν μισῶν, μισόκαλος, Σχολ. Πινδάρ.
Μισαδελφία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς ἀδελφούς· ἐκ τοῦ
Μισάδελφος, ὁ, ἡ, (ἀδελφός). Ὁ μισῶν τοὺς ἀδελφοὺς του· ἀντίκειται τῷ φιλάδελφος.
Μισαθήναιος, ὁ, ἡ (Ἀθηναῖος). Ὁ μισῶν τοὺς Ἀθηναίους). Δινοὺρχ. κατὰ Λεωκρ. σ. 165. ἐν δὲ τῷ ὑπερθετ. παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστοκρ. σ. 687, 29.
Μισαλαζών, όνος, ὁ, ἡ (ἀλαζών). Ὁ μισῶν τὴν ἀλαζονείαν, ἢ τοὺς ἀλαζόνας, Λουκιαν.
Μισαλέξανδρος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν Ἀλέξανδρον μισῶν, ἐχθρὸς αὐτοῦ, Αἰσχίν.
Μισαλληλία, ἡ. Τὸ νὰ μισῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἀμοιβαῖον μῖσος, ἐκ τοῦ
Μισάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἷς τὸν ἄλλον μισῶν· ὁ ἀμοιβαίως μισούμενος. «Μισάλληλος βίος.» Διον. Ἁλικ.
Μισάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὁ τὴν ἄμπελον μισῶν, Ἀνάδεσ. γ΄. 191.
Μισανθρωπέω, ῶ. Μισάνθρωπος εἰμὶ, μισῶ τοὺς ἀνθρώπους, ὄθεν
Μισανθρωπία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους.
Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισαποδήμος, ὁ, ἡ (ἀποδημία) Ἐχθρὸς τῆς ἀποδημίας, τῶν ταξειδίων, ὁ μισῶν τὴν ἀποδημίαν, Πολυδ. ε΄. 172.
Μισαργυρία, ἡ. Τὸ μισεῖν τὰ ἀργύρια· ἐκ τοῦ
Μισάργυρος, ὁ, ἡ. (ἄργυρος). Ὁ μισῶν τὰ ἀργύρια, Διόδ. Σικ.
*Μίσγε, ἐπίρ. τοῦ μίσγω, = μίγα.
Μισγάγεια, ἡ (ἄγος, μίσγω) ποιητ. Ἄγκος, κοιλὰς, χοῦνη μεταξὺ τῶν ἀποτόμων πετρῶν ἔνθα συμμίγνυνται οἱ χείμαρροι, ἢ γίνεται ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. Ὁ Ὅμηρος ἑρμηνεύει τοῦτο μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ, χαράδρα, Ἰλ. Δ, 453. ὁ Στράβ. ἐν ιβ΄. σελ. 809. ἐφαρμόζει τοῦτο πεζῶς διὰ τοῦ, Συνάγεια.
Μίσγεσκον, Ἰωνικ. παρατ. τοῦ Μίσγω.
Μισγητεύω, ἀντὶ μισητεύω. Ζῶ ὡς μισητὸς ἢ μισητή· τινὲς εἶπον ἡμαρτ. ἀντὶ τούτου μισγητή· ὁμῳ.
Μισγητία, ἡ. ἀντὶ μισητία.
Μισγοδία, ἡ (μίσγω, ὁδός), ταὐτὸν τῷ, Μιξοδία.
Μισγόλας θόρυβος (λαός, μίσγω), θόρυβος μεμιγμένος ὑπὸ διαφόρων λαῶν, Ἡσύχ. 2) εὔριον ὄνομα, Αἰσχίν. καὶ Ἀθην. ἡ.
Μισγόνομος γῆ (νέμω, μίσγω), τόπος, εἰς ὃν κοινῶς βόσκουσι τὰ ζῶα.
Μίσγω, ταὐτὸν τῷ, Μίγνυμι, καὶ, Μίγω. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν Misceo. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. παρὰ τῷ ὁποίῳ τελευταίῳ συνήθ. κατὰ παθ. διάθεσιν καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως τῶν γενῶν. Ζήτ. Μίγνυμι.
*Μισεία, ἡ, = μῖσος.
Μισέλλην, ηνος, ὁ, καὶ ἡ (μισέω, Ἕλλην) Ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας, ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων.
Μίσεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὸ ἔργον μισῶν, ὀκνηρὸς, Πολυδ.
Μισεταιρεία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ μισεταίρου· μῖσος πρὸς τοὺς συντρόφους ἢ φίλους· ἐκ τοῦ
Μισέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Ἐχθρὸς τῶν συντρόφων, ἢ φίλων του. Ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους, τοὺς φίλους του.
Μισέω, ῶ. Ἀποστρέφομαι, καταφρονῶ, ἀπέχθειαν ἔχω, δὲν ἀγαπῶ. μετὰ αἰτ. ἢ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «Μίσησεν δ' ἄρα μιν νυσὶ κύρμα γενέσθαι,» Ἰλ. Ρ, 272. δὲν ἠθέλησεν, ἢ καθ' Ἡσυχ., ἐφθόνησεν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 501. «Μισῶ γε μέν τοι χὠταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ,» μισῶ, ἀποστρέφομαι τὸν ἁμαρτάνοντα καὶ ἐπικοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ· (παρ' Ὅμ. ἡ λέξις εὑρηται μόνον ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ.) 2) κατ' εὐφημισμὸν, ἐπὶ ἀσέμνων πράξεων, ἐπὶ μισητῆς ἀσελγείας, κάμνω τοιαύτην· ὄθεν
Μίσηθρον, τό. Φάρμακον, ἰατρικὸν, μέσον τι, ὃ οὗ διεγείρεις μῖσος κατά τινος· ὡς ἀπέπλεκτο, Φίλτρον, μέσον, δι' οὗ διεγείρει τις ἀγάπην, Λουκιαν. 8. σ. 214.
Μισήλιος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν ἥλιον μισῶν, μὴ ἀνάμενος νὰ ἰδῇ, ἀποφεύγων τὸν ἥλιον, Γλωσσ.
Μίσημα, τό (μισέω). Τὸ μεμισημένον, τὸ ὁποῖον μισεῖται, τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, Αἰσχύλ. Θήβ. 192. Σοφοκλ. Ἡλ. 292.
Μισηνέρως, ους, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὁ μεμολυμένος ἐραστὴς, πρβ. δυσέρως, ὀρηνέρως.
*Μισητέος, α, ον, ῥημτ. ἐπὶ τοῦ μισέω. Ἀξιομίσητος.
Μισητεία, ἡ, Μισητία, ἡ (μισητός). Ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια, πορνεία, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 989. καὶ Προκόπ. Ἀνεκδ. 9'. καθόλου δὲ, ἀκορία, πρὸς ὅτιοῦν ἄχαρις ἁπληστία, ἀχορτασία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1620. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Μισγητία, ἐχουσι.
Μισητή, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Μισητός.
Μισητής, οῦ, ὁ (μισέω). Ὅστις μισεῖ, ὁ μισῶν. Μισητίζω, ἀντὶ τοῦ Μισῶ, παρ' Ἡσυχ. Μισητικὸς, ἡ, όν, Ἐπίρ. —κως· εἰς μέσος ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων· ἐκ τοῦ
*Μισητία, ἡ, — μισητεία. 2) φιλαργυρία, Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 1607.
Μισητός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. μισητῶς (μισέω). Μεμισημένος, τὸν ὁποῖον μισεῖ τις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπελεγής· καὶ ἐξαιρτ. θηλ. μισητή, ἡ, ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καταφερὴς καὶ ἀκόρεστος, ἀσελγὴς, πόρνη. 2) καθόλου, ἀκόρεστος.
Μίσητρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μίσηθρον.
Μισθαποδοσία, ἡ. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὀφειλομένου μισθοῦ. ἰδὲ· καὶ, μισθοδοσία· ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μισθεποδότης, ου, ὁ (μισθός, ἀποδίδωμι). Ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον, δίκαιον, μισθόν.
Μισθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μισθός. μικρὸς, ἐλίγος μισθός.
Μισθαρνευτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ λαμβάνῃ μισθόν· ἀναγόμενος εἰς μισθαρνίαν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν. Πλάτ. Σοφ. σ. 222. ἐκ τοῦ
*Μισθαρνεύω, = μισθαρνέω, ἐμφ. Heind. Πλάτ. Σοφιστ. σ. 232. ἴδε Lob. Φρυν. σ. 568.
Μισθαρνέω, ῶ (μισθάρνης). Ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ἕνεκεν μισθοῦ, δουλεύω διὰ μισθόν, Πλάτ. πολ. ἀ.
Μισθάρνης, ου, ὁ (μισθός, ἄρνυμαι), ταὐτὸν τῷ, Μισθοφόρος, σημ. σ. Μισθωτός, Ἡσύχ.
Μισθαρνητικός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τό, μισθαρνευτικός.
Μισθαρνία, ἡ. Τὸ λαμβάνειν μισθόν, τὸ ἕνεκεν μισθοῦ ἐργάζεσθαι, ἡ ἐπὶ μισθοῦ γιγνομένη ἐργασία, ἡ ὑπουργία.
Μισθαρνικός, ἡ, όν (μίσθαρνος). Ἀνήκων, πρέπων, ἀναγόμενος εἰς τὸν μίσθαρνον, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν, ὡς »Ἐργασία μισθαρνικήν· ταύτην τῷ, Μισθαρνία, Ἀριστοτ. Πολιτ. ἡ. 1.
*Μισθάρνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ μισθάρνης.
Μίσθαρνος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Μισθάρνης.
Μισθαρχίδης, ου ὁ (μισθός, ἀρχή). Ὅστις ζητεῖ τοιαύτην ἀξίαν ἀρχήν, εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ λάβῃ μισθόν· ὁ ἐν ἀξιώματί τινι μισθὸν λαμβάνων, Ἀριστφ. ἐσχημάτ. ὡς τό, Σπουδαρχίδης.
Μίσθιος, ία, ιον· ἡ Μίσθιος, ὁ, ἡ (μισθός). Μισθωμένος, νοικιασμένος, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται τὰ μισθώσῃ τις· δοῦλος, ὑπηρέτης, μισθωτός.
Μισθοδοσία, ἡ (μισθοδότης). Ἡ τοῦ μισθοῦ δόσις, καὶ πληρωμὴ, μισθός, Ξενοφ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ιϛ'. 73. τὰ Χειρόγρ. Μισθαποδοσία, ἔχουσι.
Μισθοδοτέω, Μισθὸν δίδω, πληρόνω μισθὸν (δίδω ἢ πληρόνω λουπὸν) Παῦ. Μισθοδοτέομαι, μισθὸν λαμβάνω, μισθοφορέω, Ξενοφ. ἐκ τοῦ
Μισθοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων, πληρόνων μισθόν· παρὰ Πολυβίῳ λέγεται καὶ ὁ πληρόνων εἰς τοὺς στρατιώτας τὸν μισθόν, κομμισσάριος, Quaestor.
*Μισθόδωρος, ὁ, ἡ (δωρέω). Μισθὸν δίδων.
*Μίσθον, τό. Ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον, πιθάν. κατὰ μετάθ. γραμμάτων, ἀντὶ, ἴσθμον, ἰσθμιον, Ἀρτεμ. Σφ. 523. Panofka im Rhein. Mus. 2, 3. σ. 451.
Μισθός, οῦ, ὁ. Πληρωμὴ ἔργου τινὸς ἢ δουλιᾶς ἢ ἐκδουλεύσεως (ῥόγα, κιράς, λουφές). Ὅμ. »Μισθὸς ῥητὸς (Ἰλ. Φ, 445.)«, συμφωνημένος μισθός· ὡσαύτως καί, »Μισθὸς εἰρημένος« Ἡσ. Ἐ. 372. »Ἐπὶ μισθῷ, καὶ μισθοῦ, διὰ μισθόν, μὲ πληρωμήν, Ἡρόδ. 8, 137. νοῦς, σιτηρέσιον, 9, 33. καθόλου, ἀπαμοιβή, ἐπὶ καλοῦ, ἢ ἐπὶ κακοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ, ποινὴ, τιμωρία. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο »μισθὸς βουλευτικὸς«, ὁ μισθὸς τῆς βουλῆς τῶν 500, ἐξ ὧν καθεῖς ἐλάμβανε διὰ πᾶσαν ἡμέραν τῆς συνελεύσεώς του μίαν δραχμήν. »Μισθὸς δικαστικός« ὁ μισθὸς τοῦ κριτοῦ, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς ὀβολὸς, ἀπὸ δὲ Κλεώνος τρεῖς ὀβολοί. »Μ. συνηγορικὸν« ὁ μισθὸς τῶν δημοσίων ῥητόρων ἢ συνηγόρων, διὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑπουργίας μία δραχμή. »Μ. ἐκκλησιαστικόν« ὁ μισθὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, Böck. Athen. Staatshaush. ι. σ. 245. κτ. »Μισθὸς εἰρημένος, ἢ ῥητόν« ὁ συμπεφωνημένος.
Μισθοφορά, ἡ (φέρω). Ὁ ληφθεὶς, ἢ δοθεὶς διάτινα ἐργασίαν μισθός, τὸ ἐκ τῆς μισθοφορίας κέρδος· ὁ τοῖς στρατιώταις διδόμενος μισθός, ἢ ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν δεδομένη δημοσία συνεισφορὰ· πληρωμὴ, ἐπίκιον, κ. τ. τ. Θουκδ. 6, 40. Πλατ. Γοργ. σ. 525. Ε. Ἀρστφ. Ἱππ. 807. Lob Φρυν. σ. 491. ἐκ τοῦ
Μισθοφορέω, ῶ (μισθοφόρος). Λαμβάνω πληρωμὴν, μισθὸν διάτινα ἐργασίαν καὶ δούλευσιν πολιτικὴν, δουλεύω ὡς στρατιώτης, τινί, Ξενοφ. Ἑλλην. ϛ'. ά. 4. »Ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς μισθοφορεῖ, ὅττις μὴ ἱκανὸς ἐστὶ ἴσα πονεῖν ἐμοί.« Πολυαιν. δ'. 3'. 3. »Μισθοφορεῖν τῷ βαλεῖν, δουλεύειν ὡς στρατιώτης· ὅθεν
Μισθοφορία, ἡ. Τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, δούλευσις· τάσσεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, Μισθοφορά, Δημ. ἐν Τιμοθ. σ. 1199. Lob. Φρυν. σ. 491.
Μισθοφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μισθοφόρον, ἀναγόμενος εἰς αὐτὸν, »τὸ μισθοφορικόν«, ἀντὶ τοῦ, οἱ μισθοφόροι, τὸ στράτευμα τῶν μισθωτῶν.
Μισθοφόρος, ὁ, ἡ (μισθὸν φέρω). Ὁ μισθὸν, σιτηρέσιον λαμβάνων, δεχόμενος, ἢ ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅστις δουλεύει, ἐργάζεται, πράττει τι διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μισθὸν· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, ὁ ἕνεκεν μισθοῦ ὑπάγων εἰς πόλεμον, ὅστις διὰ μισθὸν πολεμεῖ, στρατιώτης, τὸν ὁποῖον πληρόνει τὸ κοινὸν, Σολδάτος, Ξενοφ. Ἑλλην. ϛ'. ά. 4. »Μισθοφόροι τριήρεις (Ἀρστφ. Ἱππ. 559.)« τὰ ἁρματωμένα μὲ μισθωτοὺς στρατιώτας πλοῖα. 2) Ὁ δίδων μισθόν, Νόνν.
Μισθόω, ῶ (μισθός). Δίδω τι εἰς τινα ἐπὶ μισθῷ διὰ ἐργασίαν, ἢ διὰ χρῆσίν του, ἤτοι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, καθὼς εἶναι π. χ. μίαν οἰκίαν, ἕνα κῆπον, ἢ διὰ νὰ τὸ δουλεύσῃ καὶ κερδήσῃ ἐξαύτοῦ, ἐκμισθόω, νοικιάζω, πακτόω, δίδω εἰς ἀρένδαν· ὅτου νηὸς τριακοσίων καλεύντωνιν τὴν κτῖσιν τοῦ ναοῦ διὰ τριακόσια τάλαντα, Ἡρόδ. 2, 180. λαμβάνω εἰς δούλευσιν τινὰ ἐπὶ συμφωνίᾳ μισθοῦ· πληρόνω, δίδω μισθὸν εἴς τινα διά τι ἔργον ἢ ὑπηρεσίαν τινά. Μίσ Μισθόομαι, οὖμαι λαμβάνω τινὰ ἐπὶ μισθῷ εἰς ὑπουργίαν τινα· καὶ κυρ λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ εἰς χρῆσιν μου διά τινα καιρὸν, νοικιάζω, ναυλόνω, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ 1, 24. 9, 34. Παῦ. μισθόνομαι, πέρνομαι ἐπὶ μισθῷ, Ἡρόδ. 9, 37. ὅθεν
Μίσθωμα, τό. Τὸ ὁποῖον ἐμισθώθη, ἐδόθη ἐπὶ μισθῷ, εἰς ἀρένδαν, ἢ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐκέρδησέ τις ἕνεκεν μισθοῦ. 2) Μισθὸς, πληρωμὴ, ὁ συμφωνηθεὶς, μισθὸς, Ἡρόδ. 2, 180. ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εἰς τὰς πόρνας διδόμενος μισθὸς, ὡς ἐμπολὴ, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. δ'. 12. Lat. captura.
Μισθωμάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Μίσθωμα.
Μισθωσιμαῖος, αία, αῖον. μεμισθωμένος· τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃ τις, νὰ ἔχῃ ἐπὶ μισθῷ, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν
Μισθωσιμος, ὁ, ἡ (μισθόω). Τὸν ὁποῖον δύναται τὰ μισθώσῃ τις, νὰ δώσῃ ἢ νὰ ἔχῃ ἐπὶ μισθῷ.
Μίσθωσις, εως, ἡ (μισθόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν ἢ λαμβάνειν τι ἕνεκεν μισθοῦ, 2) »Δίκη μισθώσεως οἴκου« ἐγκάλεσις ἐναντίον τοῦ ἐπιτρόπου, ὅτι ἠμέλησε νὰ μισθώσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὴν οἰκίαν τοῦ ὀρφανοῦ.
*Μισθωτεύω, Εἶμαι μισθωτός, ὡς τὸ, μισθοφορέω.
Μισθωτής, οῦ, ὁ (μισθόω). Ὁ δουλεύων, ἢ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ.
Μισθωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μισθοῦντα ἢ εἰς τὸ μισθώνειν· ἐπιτήδειος (κόμμοδος) εἰς τοῦτο. Ὁ ἀσμένως, ἢ συνήθως μισθώνων, παρὰ τὸ
Μισθωτός, ἡ, όν (μισθόω). Μὲ πληρωμὴν συμφωνημένην, τοιαυτισμένος· ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, δουλεύων, μίσθιος· λέγεται καὶ ὁ μισθωτὸς στρατιώτης.
Μισθώτρια, ἡ. Θηλκ. τοῦ, μισθωτής, Πολυδ. ζ'. 131.
Μίσιππος, ὁ, ἡ (μισέω, ἵππος). Ὁ τοὺς ἵππους μισῶν· ἀντικ. τῷ, φιλίππος.
Μίσκος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μίσχος, Πολυδ. ζ'. 94.
Μίσκω, παρ' Ἡσυχ. ἀφ' οὗ τό, μισκεύω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας ἀποβολῇ τοῦ κ μισεύω· ἀδοκησιμαχίας ἄρχομαι, ἀναχωρῶ, εἰς ὁρμον κτλῶ.
Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὁ τοὺς βαρβάρους, ἢ ξένους μισῶν.
Μισοβασιλεύς, εως, ὁ. (βασιλεύς). Ἐχθρὸς τῶν βασιλέων, ὁ τοὺς βασιλεῖς ἢ τὸν βασιλέα μισῶν.
Μισόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὁ μισῶν τὸν γάμον.
*Μισογέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ἐχθρὸς τοῦ γέλωτος, ὁ μισῶν τὰ γέλοια,
Μισογάης, ὁ (γάης). Ὁ μισῶν τοὺς γάητας καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν.
Μισογύναιος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὁ τὰς γυναῖκας μισῶν, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισογυνεία, ἡ. Τὸ μισεῖν τὰς γυναῖκας· ἐκ τοῦ
Μισογυνέω, ῶ. Τὰς γυναῖκας μισῶ, ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν εἰμί, Σχολ. Ἀριστοφ.
Μισογύνης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μισογύναιος.
Μισοδημία, ἡ. Μῖσος κατὰ τοῦ δήμου, ἢ τῆς δημοκρατίας, ἢ μῖσος τοῦ δήμου, Ἀνάκτ. ἐκ τοῦ
Μισόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ τὸν δῆμον, ἢ τὴν δημοκρατίαν μισῶν· ἀντικ. τῷ, Πατρίκιος.
*Μισοδημότης, ου, ὁ (δημότης). Ἐχθρὸς τῶν δημοτῶν, τῶν ὄντων ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, τῶν συμπολιτῶν· καὶ μετόδημος, Διον. Ἁλ.
Μισοδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Ὁ μισῶν τὸν δικαστήν.
Μισόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ τὴν δίκην, ἤτοι τὰς κρίσεις καὶ τὰ πρωτόκολλα μισῶν.
Μισόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ τοὺς θεοὺς μισῶν, ἐχθρὸς τῶν θεῶν.
Μισοθήρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὁ τὸ θηρεύειν μισῶν, ἐχθρὸς τοῦ κυνηγίου, Ξνφ. κυνηγ. ϛ'. 9.
Μισόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ τὰς τρίχας μισῶν.
Μισοίδιος, ὁ, ἡ (ἴδιος). Ὁ τὰ ἴδια, τοὺς ἑαυτοῦ μισῶν, Πρόκλ. παρφ. 226.
Μισοινία, ἡ. Μῖσος, ἀποστροφὴ τοῦ οἴνου, Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σ. 182.
Μισοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ τὸν οἶνον μισῶν, ἐχθρὸς αὐτοῦ.
Μισοκαίσαρ, αρος, ὁ. Ὁ μισῶν τὸν καίσαρα.
Μισοκακέω, ῶ (κακός). Μισῶ τὸ κακὸν, ἢ τοὺς κακοὺς, Γλωσσ.
*Μισόκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὁ τοὺς κακοὺς, ἢ τὸ κακὸν μισῶν.
*Μισοκαλήμερος, ὁ, ἡ ὡς τό, κακήμερος. Ἐχθρὸς τῶν ἑορτῶν καὶ χαρῶν, ὅθεν σκυθρωπός· ὡς καὶ τό, ἀποφράς, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντικ. τῷ, καλήμερος.
Μισόκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τοὺς καλούς.
Μισοκερδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ κέρδος, τὴν αἰσχροκέρδειαν, τὸν ἄνομον τόκον μισῶν.
Μισολάκων, ωνος, ὁ, ἡ. Τοὺς λάκωνας μισῶν, ἢ μισοῦσα.
*Μισολάμαχος, ὁ, ἡ. Μισῶν τὸν Λάμαχον, Ἀρστφ. (⏑–⏑⏑)
*Μισόλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ἐχθρὸς τοῦ λέκτρου, τοῦ γάμου.
Μισολογέω, ῶ. Μισόλογος εἰμί· ὅθεν
Μισολογία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς λόγους, τὰς ἐπιστήμας.
Μισόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λόγος). Ὅστις μισεῖ, ἀποστρέφεται τοὺς λόγους, ἢ τὰς ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεήμας, τὰς μαθήσεις, ἐχθρὸς τῶν λόγων, ἡ τῶν ἐπιστημῶν, τῆς παιδείας, Πλατ. Φαῖδ. σ. 89. Δ. Λαχ. σ. 188. Δ. ἀντίκ. τῷ φιλόλογος (ὁ τοιοῦτος μετολόγως παροξυτόνως, ἐστὶν ἐφαλμένος· ὁρ. φιλέλογος.)

Μισόνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Ὁ τοὺς νόσους μισῶν.

Μισόνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ τὰς νύμφας, ἢ τὸν γάμον μισῶν, Λυκόφρ. 355.

Μισοξενία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς ξένους, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μισοξένου· ἐκ τοῦ

Μισόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἡ μουσαυρίσεις. ἐχθρὸς τῶν φίλων τῆς τραπέζης, ἄξενος· ἀντίκ. τῷ, Φιλόξενος.

Μισοπαῖς, παῖδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ τοὺς παῖδας μισῶν, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισοπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ὁ τὰς παρθένους μισῶν.

Μισοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ἐχθρὸς τοῦ πατρός, ὁ μισῶν τὸν πατέρα.

Μισοπέρσης, ου, ὁ (πέρσης). Ἐχθρὸς τῶν Περσῶν, ὁ τοὺς Πέρσας μισῶν.

Μισοπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.

Μισόπολις, ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ τὴν πολιτείαν, ἢ τὴν πόλιν μισῶν.

Μισοπονέω, ῶ (μισόπονος). Μισῶ ἀποφεύγω τοὺς πόνους, τὴν δουλίαν.

Μισοπονηρέω, ῶ. Μισοπόνηρος εἰμί, καθόλου, μισῶ, αἰτιατ. ὅλων

Μισοπονηρία, ἡ. Μῖσος ἐναντίον τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἢ πράξεων, καθόλου, μῖσος.

Μισοπόνηρος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. μισοπονήρως (πονηρός). Ὅστις μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται, τιμωρεῖ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις, τὰ ἀτελήματα, πταίσματα· καθόλου, ὁ μισῶν τι, μισητής.

Μισοπονία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς πόνους, τὴν δουλείαν, ἐκ τοῦ

Μισόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις μισεῖ τοὺς πόνους, κόπους, τὸ ἐργάζεσθαι, τὴν δουλείαν.

Μισοπορπακιστάτη, κωμικὸν ὑπερθετικὸν τοῦ Μισοπόρπαξ, ακος, ὁ, ἡ (πόρπαξ), ὁ ἐχθρὸς τοῦ πόρπακος, ἤγουν ἐν γένει, ἐχθρὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ.

Μισοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὁ μισῶν τὴν ἐνεργητικήν, ἐργατικὴν καὶ πονητικὴν ζωήν, καὶ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχον, φιλησυχος, Δημόκριτος, παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1071.

*Μισοπρόβατος, ὁ, ἡ (πρόβατον). Ὁ μισῶν τὰ πρόβατα, ἢ καθόλου τὰ τετράποδα, Ἀρχύτ.

Μισοπροσήγορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Μισοπροσηγόρως· ταὐτὸν τῷ, Ἀπροσήγορος, Πολυδ.

Μισόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὁ μισῶν τοὺς πτωχούς.

Μισοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων). Ὁ μισῶν τοὺς πώγωνας.

Μισορώμαιος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μῖσος, τό (μισέω). Μῖσος, ἔχθρα, ἀποστροφή, ἐνεργ. καὶ παθ. 2) Ἀντικείμενον τοῦ μίσους, τῆς ἔχθρας. «Μῖσος ἔχω παρὰ πάντωνα, ἀντὶ τοῦ, μισοῦμαι ὑπὸ πάντων.

Μισόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ μισῶν τὴν φιλοσοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῆς· ἀντίκειται τῷ, Φιλόσοφος.

Μισοστρατιώτης, ὁ, ἡ (στρατιώτης). Ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς αὐτῶν.

*Μισοσύλλας, ου, ὁ. Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, Πλούταρχ.

Μισοσωμάτης, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις μισεῖ καὶ καταφρονεῖ τὰ ἴδιόν του σῶμα. δὲν προσέχει εἰς αὐτό, δὲν τὸ περιποιεῖται, ἀντίκειται τῷ, Φιλοσώματος, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 222.

(Τόμ. β'.)

Μισοτεκνία, ἡ. Τὸ μισεῖν τὰ τέκνα του, ἐκ τοῦ

Μισότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὁ μισῶν τὰ τέκνα ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισοτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ἐχθρὸς τῶν τυράννων, ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, Ἡρόδ. 6, 121, 123.

Μισότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Ὁ μισῶν τὸν τῦφον, τὴν ἀλαζονείαν, Λουκιαν.

Μισοφαννής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ μισῶν τὸ φῶς, μὴ ὑποφερῶν αὐτό, Νικητ. Χρον. 9'. 16.

Μισοφίλιππος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς αὐτοῦ.

Μισοφιλόλογος, ὁ, ἡ (φιλόλογος). Ὁ μισῶν τὴν φιλολογίαν, ἤτοι τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ἢ τοὺς φιλολόγους.

Μισόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ μισῶν τοὺς φίλους, ἐχθρὸς τῆς φιλίας· ὁ ἀποστρεφόμενος ἢ καταρώμενος τοὺς ἰδίους του φίλους.

Μισόφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς). Ὁ μισῶν τὰς φροντίδας.

Μισόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὁ μισῶν τὰ καλὰ, ἢ ὠφέλιμα, ἢ ἐχθρὸς τῶν χρηστῶν.

*Μισοχριστιανός, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τοὺς Χριστιανούς, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισόχριστος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τὸν Χριστόν, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἢ τῶν χριστιανῶν, Ἐκκλ. Συγγρ.

Μισοψευδής, ές, ὁ, ἡ (ψεῦδος). Ἐχθρὸς τοῦ ψεύδους, ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.

*Μισοψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφιστής). Ὁ μισῶν τοὺς λογαριαστάς, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μιστυλάομαι, ῶμαι, Ἀποθ. μέσ. διὰ τῆς μιστύλης τὸν ζωμὸν ἀρύομαι, τρώγω τὸν ζωμὸν (τὴν σοῦπαν) μὲ βαθυλωτὸν ἐν εἴδει κοχλιαρίου κομμάτι ψωμίου· καὶ τρέπτ. «Ἀμφοῖν χειροῖν τῶν δημοσίων μιστυλᾶσθαι (Ἀριστοφ. Ἱππ. 827)», τρώγω μέτα δύο χέρια ἀπὸ τὴν κοινὴν κάσσαν· ὅθεν ἐκ τοῦ στίχου 1168. «Ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τῇ ἑλεφαντίνῃ· καὶ ἐκ τῆς ἀποριβίσεως, «Ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον, φαίνεται, ὅτι, Μιστύλη, ἢ Μυστίλη, ἦν ἓν κυρτὸν τμῆμα ἄρτου, τοῦ ὁποίου τὴν κοιλότητα ἐποίουν διὰ τοῦ δακτύλου, δι' οὗ ἀποσπόγγιζον τὸν ζωμὸν ἐκ τοῦ τρυβλίου· ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἐπιβεβαιοῖ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγων, ὅτι Μύστιλλος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀπομαγδαλιά· κατ' ἐμὴν γνώμην ὅμως, ἡ Μιστύλη ἦν ἓν τμῆμα ἐκ τῆς ψίχας τοῦ ἄρτου, διὰ τοῦ δακτύλου ἐμβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον βάπτοντες ἐν τῷ ζωμῷ ἔτρωγαν. Παρ' Ἀρεταίῳ Καππ. εἶναι, Μυστίλη, εἶδος ὀργάνου σχῆμα κοχλιαρίου ἔχον, χρήσιμον πρὸς ἔγχυσιν. Εὕρηται καὶ ἡ γραφὴ, μυστιλάομαι, μιστυλλάομαι, καὶ μυστιλλάομαι, ἐνθα ἀξιοσύστατος ὁ διπλασιασμὸς τοῦ λ διὰ τὸ γράφεσθαι οὕτω καὶ τὸ μιττύλλιον, καθότι ἡ δευτέρα συλλαβὴ φαίνεται πάντοτε μακρὰ οὖσα, μ' ὅλον ὅτι ὁ Β. Ἀριστοφ. Πλουτ. 627. προτιμᾷ τὴν γραφὴν δι' ἑνὸς λ, καὶ ὁ Διοδ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 834, 1173. προκρίνει τὸν τύπον μυστιλλόμαι· ἐκ τοῦ

Μιστύλη, ἡ. Τμῆμα ἄρτου κοίλον οἷα δοῖδυκος (κοχλιαρίου)· κομμάτι ψωμίου κεκοιλωμένου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς χουλιάριον, ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δύνανταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Ἀριστοφ. Εὕρηται γραφόμ. καὶ μυστίλη, ὅπερ ἴσως ὀρθότερον διὰ τὴν συνωνυμίαν μετὰ τοῦ μύστρου, μύστρις, τό δὲ, μιστύλη παραχθεὶν ἂν ἀπὸ τοῦ μιστύλλιο, ὅτε δὴ, καθὸ τῆς μεσαίας συλλαβῆς αἰεὶ μακρᾶς οὔσης, γραπτέον ἂν εἴη μιστύλλη.

Μιστύλλω. Εἰς μικρὰς μερίδας διαιρῶ, ἢ εἰς σμικρότατα, βραχύτατα μόρια, τμήματα τέμνω, κόπτω, ἔκοπτω εἰς κομμάτια, κομματιάζω. Ἰλ. Α, 465. Β, 428. Η, 317. κ. τ. λ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀεὶ ἐπὶ κόψεως τοῦ ψηθησομένου κρέατος, Εὕρηται καὶ μυστίλλω γεγραμ. ἀλλ' ἡ γραφὴ μιστύλλω ἐστὶ νῦν ἡ εὐχρηστοτέρα, κατά τινας ὑπαγομένη διὰ τοῦ μείστος εἰς τὸ ΜΙΠ = μινύθω· συγγεν. τῷ, μίτυλος, μύτιλος, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. mutilus.

Μίσυ, υος καὶ εως, τό. Mysi, Διοσκορ. ε' 112. ξανθὸς χάλκανθος, Wittriolerz. 2) εἶδος ἐνῳρήνη φυομένου ὕδνου.

Μισυβρις, ιος, ὁ, ἡ (μισέω, ὕβρις). Ὁ τὴν ὕβριν μισῶν, ἐχθρὸς τῆς προπετείας καὶ αὐθαδείας (-ῠυ)

Μίσχος, ὁ, καὶ, μίσκος. Ὁ στύλος (τὸ κοντοσιάνι), ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τὸ φύλλον, ἢ ὁ καρπὸς φυτοῦ τινος, Pediculus, Λατιν. Stiel. Stengel, Γερμ. Θεόφραστ, Φυτ. Ἱστορ. α' 3. ἰδε καὶ ἐν τῷ, μόσχος. 2) ὄργανον πρὸς τὸ σκάπτειν ἐπιτήδειον, παρὰ Θεσσαλοῖς, Θεόφρ. αἴτ. Φυτ. γ', 25. Ἀρτεμίδ. β', 24. 3) καὶ' Ἡσύχιον ἔτι, ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος. Ὁ μέγας Βασίλειος οὕτω φησὶν εἰς τὴν Ἐξαήμερ. Ὁμιλ. ε', περὶ τῶν Ἰτῶν, πεύκων καὶ αἰγείρων. «Ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ κόκκος, ὃν μίσχον — τινὲς προσαγορεύουσιν, τοῦτο σπέρματος ἔχει δυναμιν, ἀραγε τί πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἐννοήσωμεν, τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ φυτοῦ; ἢ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ μόσχος;

Μισώδης, ους, ὁ, ἡ (μῖσος) Μισητός, μεμισημένος· ἄξιος μίσους, ἀμφ.

*Μίτη, ἡ, = ῥὶν. Βυζ. καὶ μήτη, ἡ κοινῶς ὅτι δὲ καὶ, μύτις, ιδος, ἡ, καὶ, μίτυς, Ἐθστ. ὅρα ταῦτα.

Μιτόεργος, ὁ, ἡ (μίτος, ἔργω). Ὁ δουλεύων τὸν μίτον, ἐπίθ. τοῦ ἀτράκτου· ὅθεν, «Μιτόεργος ἄτρακτος», ἀδράκτιον, τὸ ὁποῖον ἕλκει καὶ σύρει τὸν μίτον, ἤτοι τὸ νῆμα, Ἐπιγρ.

Μιτορράφης, ους, ὁ, ἡ (μίτος, ῥάπτω). Ὁ μετὰ μίτου, νήματος ῥαμμένος, ἢ συντεθειμένος «Μιτορράφες ἀμφίβληστρον», δίκτυον πεπλεγμένον ἐκ λινοῦ νήματος, Ἀνάλ. β', 452.

Μίτος, ου, ὁ. Νῆμα· φάδι· ῥάμμα, κλωστή, τροπ. ἡ κλωστὴ τῆς ζωῆς, ὡς, «ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἐξηρτῆσθαι», ἡ ζωὴ κρέμαται εἰς τὴν τρίχα. «Κατὰ μίτον», κατὰ σειρὰν ἀδιακόπως, ἢ κατ' ἄλλους, = κατὰ λεπτόν, ἄρα ἰσοδύναμον τῷ, κατὰ λιτόν· ὅρα καὶ μικρὸν κατωτέρω. 2) ἡ νευρὰ, ἡ χορδὴ, ἡ κόρδα. — Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ὁμήρου, Ἰλ. Ψ, 762. «ἡνίοχον ἐξελκουσα παρὲκ μίτονα», τινὲς μὲν ἐνεσοῦσι τὸ ῥάμμα, κατ' ἄλλους δὲ δέν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἐργαλείῳ ἡτοιμασμένον πρὸς ἐξύφανσιν φάδι, καθὼς καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀντιπάτρου Ἐπιγράμματι, ὅπουν' γυνὴ διὰ τοῦ ἐργαλείου νευκράτους διέκρινε μίτους, Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μίσασθαι, ἀντὶ μιτώσασθαι, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μίω, ἐφ' οὗ τέ, ῥίω, ῥέω, πλέκω, Λατ. Vio. Μίττος, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ Σειρὰ, τινὸς, Αἰολικ. Βίττος, ἀφ' οὗ Λατιν. Vita. «Βίβλους καθαπερανεὶ κατὰ μίτον ἐξυφασμένας», Πολύβ. γ', 32. καὶ Ἱππάρ. Ἀστρ. ιδ', 16. «Ut mihi κατὰ μίτον scribero», ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, κατὰ λεπτόν. Τὸ παρὰ Πολυβ. σημαίνει τὸ, νῆμα συνυφασμένον, πεπλεγμένον, καθάπερ δηλαδὴ ὑφασμάτι· ἄλλως δὲ δύναται ἡ λέξις ἐκφρᾶσαι καὶ τὸ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ μίτος σημαίνει καὶ τὸ στήμονα, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἀριθμὸν τὸ ὕφασμα γίνεται, ἢ ὁμαλόν, ὡς τὸ πεῖσαι, ἢ πλουμιστόν, ὡς τὸ Δαμασκηνὸν κεκμυχᾶς, κ. τ. τ.

Μιτόω, ῶ· καὶ κατα μετ. ἐλάθ. Ἐκτείνω, βάλλω τὸν μίτον εἰς τὸν ἐργαλειόν, ὡς καὶ ἐν συνηθείᾳ, μιτόνω, μιταρόνω, ἐντεῦθεν καὶ τὸ μίταριον τὸ διατάμενον φυλάττον τὸν μίτον ἐν τῷ ἐργαλείῳ, ὑφαντικὸν ὄργανον. «Τὰ καθ' ἑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στὸς νήματα πολλὰ μιτωσαμένην, Ἀνθολ. 2) «μιτώσασα φθόγγον», Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 112. ἀντὶ τοῦ, βδειν, φάλλειν ὡσανεί, ἐπὶ μίτῳ, χορδῇ, τόνον ἐνδίδειν, λυρίζειν.

Μίτρα, ἡ. Ἑκ. καὶ Ἰωνικ. μίτρη. Κυρίως, πᾶς περὶ τὴν μέσην δεσμός, δέμα, ταινία, ζώνη, κτλ. Ὅμ. δὲ λέγεται ὁπλητικόν τι περίζωμα, ὅπερ ἐζώννυντο ὑπὸ τὸν θώρακα περὶ τὸν κενεῶνα, μίτῳ ὑφασμένον, χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημμένον, χάριν πλείονος ἀσφαλείας· ἢν δὲ προγαστρίδιός τις ὁπλίσις ἀλυσιδωτή, ἢ λεπιδωτή, τῶν πρὸ τοῦ ἤτρου φυλακτική. Ἰλ. Δ, 137. 187. 216. Ε, 857. πρβ. ζωστὴρ· παρὰ μεταγν. καὶ α) παρὰ ποιητ. ὡς παρ' Ἀπολλ. Ρ, 1, 288. καὶ 4, 1024. ἡ παρθενικὴ ζώνη, ὅθεν, «μίτρην λύειν», ἀντὶ, ζώνην λύειν, συνευρίσκεσθαι. β) = στρόφιον, ταινία, φασκιὰ τοῦ στήθους. 2) γυναικεῖος τις δεσμὸς περὶ τὴν κεφαλήν, ἀνάδεσμος, ἢ διάσημα· καὶ τὸ περίδημα τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, δι' οὗ περιδέονται αἱ τρίχες, (νυκτερὴ σκούφια), Εὐριπ. Ἑκάβ. 914. ἐξαιρέτως δὲ ἡ μίτρα, κάλυμμά τι τῆς κεφαλῆς, ἤτοι γυναικεῖος τις ἀνάδεσμος τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν τῶν Ἀσιανῶν ἐθνῶν, τῶν Περσῶν, Θεόκριτ. ιζ, 19. τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, Ἡρόδ. 1, 195. παρὰ δὲ Λυδοῖς, Κιττεῖοις, Φρυξὶ, Μαιονίοις καὶ ἄλλοις καὶ τῶν ἀνδρῶν. Παρ' Ἡροδ. Ζ, 62. ἔφερον οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν πίλους, οἱ δὲ Κίσσιοι, μίτρας (κμετρηφόρας ἔσανα). Ἡ Μαιόνιος, ἢ ἡ Φρύγιος μίτρα εἶχεν ἐξοχὰς ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, καθώς π. χ. τὸ τετράμιτον παρ' ἡμῖν καλπάκι λεγόμενον, καὶ ὑπὸ κάτω τῆς σιαγόνος ἐδένετο Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. μίτραι = στέφανοι, καὶ μετωνυμ. δηλοῖ νίκας. 3) καθόλου, δέμα, δεσμός, φασκιὰ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ δέμα πληγῆς τινος, Ἡσίνθ. Η, 213. (συγγεν. τῷ, μίτος). 3) Περσικὴ θεά, παρ' Ἡρόδ. 1· 131. ὡς ἡ παρ' Ἕλλησι Ἀφροδίτη.

Μιτηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ὁ μίτραν φέρων, ἀντὶ μιτροφόρος, Ἡροδτ. 7, 62.

Μίτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μίτρα.

* Μιτρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ μίτραν, ἢ φορῶν μίτραν.

Μιτροφορέω, ὦ. Μίτραν φέρω, φορῶ. ἐκ τοῦ

Μιτροφόρος, καὶ Ἰωνικ. μιτρηφορος (φέρω). Ὁ μίτραν φέρων, ἤτοι φορῶν, ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὅθεν ἐπὶ ἀνδρῶν, τρυφηλός, διότι οἱ Λυδοὶ τοιαύτην στολὴν ἔφερον, Ἀθήν. ιβ'. σελ. 531. καὶ οἱ Ἕλληνες συνέθιζον νὰ περιπατῶσι γυμνοκέφαλοι.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ περὶ τὸν χιτῶνα μίτραν φέρων, Ἀθήν. ιβ'. 526. «Ἐκαλοῦντο μιτροχίτωνες (ἐζώννυντο μίτραις πολυτελέσι), ἐπεὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ». (υυυ–)

Μιτρόω, ῶ (μίτρα). Μετὰ μίτρας στολίζω, περιδένω δηλαδὴ τὴν ὀσφὺν ἢ τὴν κεφαλὴν μετὰ μίτρας.

Μιτρώδης, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μίτρας, ἢ ὁμοιος αὐτῇ, ὅθεν, «Μιτρώδης βρόχος», δηλαδὴ ἐκ μίτρας, ἤτοι φασκιᾶς, ὁπὲρ ἀνέξιμον, Σοφ. Ἀντιγ. 1222. ἔνθα ἄλλοι, πλὴν οὐχ ὑγιῶς, ἀκριτωθέτουσι μιτώδη.

Μίτυλος, ὕλη, καὶ Δωρ. ὖλος, υλον, καὶ μύτιλος· ὅθεν τὸ Λατιν. mutilus. Κολοβός, ἠκρωτηριασμένος, ἐξαιρ. δὲ, ἄνευ κεράτων, σιοῦτος, ἄκερως, Θεόκρ. «Δίγα μιτύλαν». Συγγεν. τῷ μιτύλλω.

Μίτυς, υος, ἡ. Εἶδος κηροῦ, δι' οὗ αἱ μέλισσαι φράττουσι καὶ στυπόνουσι τὰς τρύπας καὶ χαραγμάδας τῆς κυψέλης, τοῦ κουβελίου, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 9'. 40. Γράφεται καὶ, μήτυς, ἡ, μύτυς.

Μιτωθής, ὁ, ἡ (μίτος), ἀντὶ, εὐμιτος, πολύμιτος, καὶ μετὰ τοῦ. βρόχος, ἀηδὲς ἐξ ἰσχυροῦ νήματος, ἀντὶ, μιτρώδης.

* Μιχθαλόεις, εσσα, εν (μίχω), = ἐμιχλώδης ἀμφ.

* Μιχθείς, μετοχ. καὶ μιχθῆναι ἀπαρεμ. ἀ. παθτ. ἀόρ. τοῦ, μίγνυμι, Ἰλ.

Μίχω, = ὁμιχέω, μόλις εὐχρηστόν που.

Μίω. Ἰδὲ ἐν τῷ, μιστύλλω.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ν.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, πληθ. ὀνομ. μναῖ, Ἰωνικ. ὀνομ. ἑνικ. μνέη, Ἡροδτ. Λατιν. mina. Ζύγι τι, καὶ νόμισμα. Ἑκατὸν δραχμαὶ ποσοῦσι μνᾶν μίαν κατὰ τὸ βάρος ὡς ζύγιον, καὶ κατὰ τὴν χρηματικὴν τιμὴν ὡς ποσότης ἑκατὸν τοιμισμάτων· αὕτη ἡ διάφορος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ κυρίως Ἀττικὴ ἡμῶν ἀναλογεῖ μὲ 22 ταλήρους τοῦ Ῥήνου, καὶ 22. γροσσια. Ἐγὼ εὗρον ἐν τῇ πατρίδι μου μεταξὺ τινῶν ἐρειπίων μίαν ἐκ μελιφθόρου κυανοτερῆ κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἐπιγραφὴν ΜΝΑ, τὴν ὁποίαν ζυγίσας, εὗρον ἔχουσαν βάρος ἑκατὸν τριάκοντα δραμίων τουρκικῶν. 60 μναῖ ἀποτελοῦσιν ἓν τάλαντον. (Ὁ τύπος μνᾶς, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴ τὸ, μνᾶ, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει.) ὅθεν

Μναῖος, μναϊκὸς, μναϊκὸς, μναῖος, αἰα, αῖον. καὶ, μνᾶϊος, ία, ον. Ὁ μνᾶς σταθμὸν ἔλκων, ὁ μνᾶς βάρος ἢ τιμὴν ἔχων. (τὸ, μναϊκὸν, ἐσχηματίσθη ὡς τὸ, ταλαντιαῖος· οἱ δὲ τύποι, μναῖος, ἢ μνᾶϊος εἰσὶν ἅμφ. Lob. Φρυν. σ. 551.)

* Μναδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ μνᾶ. (–υνν)

* Μναΐαίος, αία, αῖον, καὶ

* Μναῖος, αῖα, ον, καὶ

* Μνάϊος, ία, ον, = μναῖος.

Μνάομαι, ῶμαι. Ἐνθυμοῦμαι, ἢ μνήμην ποιοῦμαι, Ὅμηρ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ μιμνήσκομαι, ὁρα μιμνήσκω.

Μνάομαι, μνῶμαι, ἀπαθτ. Μνηστεύω, ζητῶ κόρην εἰς γάμον, ζητῶ καὶ ὑπανδρευθῶ, ἀπολύτως, ὡς ἐν Ὀδσ. Π, 77. Τ, 539. ἢ αἰτιατ. γυναῖκα, κτ. ζητῶ γυναῖκα, ἢ κόρην τινὰ παρὰ τοὺς γονεῖσιν ἢ ἄλλο τινὶ διὰ νὰ τὴν ὑπανδρευθῶ, πολλαχοῦ ἐν Ὀδσ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται τις νὰ πλανέσῃ, γαμοκλοπῶ, αἰτιατ. Ὀδσ. Δ, 39. «Μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν». ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις αὕτη, ἐν δὲ Ὀδσ. ποτὲ μὲν συνηρημένως, μνᾶται, μνῶνται, μνᾶσθαι, μνάσθω, ποτὲ δὲ κατὰ διίλυσιν. β'. ἐνε. ἐνεστ. μνάα (– –), ἀπρμ. μνάασθαι (– – –), παρτ. μνάαστο, ἀντὶ ἐμνᾶτο, Ὀδσ. Τ, 290. γ'. πληθ. μνώοντο. Οἱ λοιποὶ χρόνοι, παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παραταϊ. εἰσὶν ἔγχρηστοι. 2) καθόλου, ζητῶ τι, ἀγωνίζομαι, ἐπιμελοῦμαι, (ἐπισκεπτόμενος π. χ. καὶ παρακαλῶν τινά) νὰ ἀποκτήσω, ἀποκαλύσω τι, ἐξαιτ. μίαν ἀξίαν, ἐξουσίαν, ὡς τὸ Λατ. ambire, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 95. 205. «Μνώμενος ἀρχήν, μνώμενος βασιληίην α, (κυρίως τοῦτο τὸ μνάομαι ὑπῆρχεν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀνωτέρω μνάομαι, ἐπειδὴ εἰς ἓν σχεδὸν ἀποβλέπει τὸ νὰ ἐνθυμῆταί τις τι καὶ νὰ ζητῇ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, δι' ὃ καὶ εὑρηται τὸ μνάομαι ἀντὶ τοῦ, μιμνήσκομαι μόνον ἔτι παρὰ τοῖς Ἑποπ. καὶ Ἰωσι, τὸ δὲ, μνάομαι, ἀντὶ τοῦ, μνηστεύω, καὶ ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ.)

Μναρός, ὁ, καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Μαλακὸς, ὑγρὸς, ἠδύς. Ὁ Φώτ. προστίθησιν ἔτι καὶ, ῥᾴδιος, ἀναφέρων τὸν Κρατῖνον, ἀντὶ, μναρός.

Μνασιδώρεω, ῶ, Δωρ. ἀντὶ, μνησιδωρέω.

Μνασίον, τό, ἢ κατ' ἄλλους, μνασίς, ἡ. Μέτρον σίτου παρὰ Κυπρίοις δύο μεδίμνων, Ἡσχ. ἢ 10 μοδίων, Ἐπιφαν.

Μνάσιον, τό, καὶ μναύσιον. Αἰγυπτιακόν τι φυτὸν, ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔτρωγαν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. δ'. 9. οὐχὶ ἡ μαλιναβάλλη, τὴν ὁποίαν περιγράφει ἐν Γ.

Μνάστερα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ, μναστὴρ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μνηστὴρ, μνήστειρα.

(Μνάω) ἐχρ. θεματ. ἀφ' οὗ πολλοὶ χρόνοι τοῦ μιμνήσκω παράγονται.

Μνέα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μνᾶ, Ἡροδ. 2, 180.

Μνεία, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἀνακάλεσις τινὸς εἰς τὴν μνήμην, μνήμη.

Μνῆμα, ατος, τό (μιμνήσκω, μνάομαι). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πράττεται, ὁμιλεῖται, γράφεται πρὸς ἐνθύμησιν, ἤτοι εἰς μνήμην πράγματός τινος, πᾶν σημεῖον εἰς ἐνθύμησιν, monumentum, μετὰ γενικ. «Χειρὸς Ἑλένης, ξείνου, Ὀδσ. Ο, 126. Τ, 40. «Μνῆμα τάφοιο, σημεῖον τάφου, μνημεῖον, Ἰλ. Ψ, 619. ἐξαιρ. δὲ νεκρικὸν μνημεῖον, διὰ τὸ μνήμην ἀνακαλεῖ τοῦ ποτὲ ζῶντος, Ἡροδ. 7, 228' 2) = μνήμη, ἐνθύμησις, ὑπόμνησις, μετὰ γενικ. Θέογν.

Μνημεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μνῆμα. Μικρὸν μνῆμα.

Μνηματίτης, ου, ὁ (μνῆμα) λόγος, ταὐτὸν τῷ, ἐπιτάφιος, Εὐστάθ.

Μνημεῖον, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἢ ὁμιλεῖται, γράφεται, κτλ ἐστὶ πρὸς ἐνθύμησιν τινός, ὅπερ ὡς τὸ, μνῆμα. σημεῖον τι δι' ἐνθύμησιν, ὑπόμνημα, καὶ τάφος, ταφικὸν μνῆμα, μαυσωλεῖον· ἔτι δὲ, κοινός τις τόπος, εἰς οὗ φυλάττονται ἀθρόλογα πράγματα. 2) τὸ ὑποκείμενον μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως τινός, εἴτε εἶναι ἐν τῇ μνήμῃ τινός, μένει ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ. «Τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὴν ἔχει τὴν μνημεῖον», πᾶν ὅ,τι μάθωσιν ἢ ἀκούσωσιν οἱ παῖδες ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν, τοῦτο ἐντυποῦται μὲ θαυμάσιον τινὰ τρόπον εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν, Πλάτ. Τίμ. ἐκ τοῦ

Μνήμη, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἡ δύναμις τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ἔχειν κρατεῖν εἰς νοῦν· ἐνθύμησις, ἐνθυμητικὸν, Θεόγν. 2) ἀνάμνησις, ἀνακάλεσις πράγματός τινος εἰς τὸν νοῦν, μνεία, πολλάκις παρ' Ἡροδ. «Μνήμην ποιεῖσθαί τινος», ἀναφέρω περί τινος πράγματος, Ἡροδ. 1, 15. 5, 74. καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ, «μνήμην ἔχειν τινός», Ἡροδ. 1, 14. 15. 4, 79 81. 6, 122. «Μνήμην ἐπαστεύειν», θεραπεύειν περιποιεῖσθαι, Ἡροδ. 2, 77. 3) μνήμη βασίλειος, τὸ βασιλικὸν ἀρχεῖον, Ἡρωδιαν. δ'. 8. «Ὁ τῆς βασιλικῆς μνήμης προεστώς», ὁ προεστὼς τοῦ βασιλικοῦ ἀρχείου, ἢ καμπινέτου.

Μνημήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ, μνημεῖον, Ἡροδ.

Μνημόνευσις, ὁ, ἡ (μνήμων). Ὁ εἰς τὸ μνημονικὸν ἀναγόμενος, ἀνήκων. «Ζητήματα μνημόνευσιν», Πολυδ. ε'. 108. ἐρωτήματα, δι' ὧν ἐνταυτῷ γυμνάζεται καὶ τὸ μνημονικόν.

Μνημόνευμα, τό (μνημονεύω). Μνήμη, ἀνακάλεσις πράγματός τινος εἰς τὴν μνήμην· λόγος, ἢ πρᾶξις, ἢ συμβεβηκὸς ἄξιον μνήμης, Πλούτρχ. καὶ Ἐρατοσθ. καταστερ. 41.

Μνημονευτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. — κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μνήμην. ἐκ τοῦ

Μνημονευτός, ἡ, όν. Τοῦ ὁποίου μνήμην ποιεῖταί τις, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐνθυμηθῇ, ἢ νὰ τὸν μνημονεύσῃ. 2) τοῦ ὁποίου ἔγινε μνεία, ἐκ τοῦ

Μνημονεύω (μνήμων). Κατὰ νοῦν ἔχω, ἐνθυμοῦμαι, μνείαν ποιοῦμαι, μέμνημαι, μετὰ γεν. καὶ σπανιώτ. μετ' αἰτιατ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 36. ἔτι δὲ μετὰ μετοχ. πρβ. μιμνήσκω. 2) τινί τινος, κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνθυμήσεως μου εἴς τι, π. χ. τινὶ χάριτος, Lennep Φαλαρ. σ. 170. καὶ ἐνεργτ. ἀνακαλῶ, φέρω εἰς μνήμην, εἰς ἐνθύμησιν, μετὰ γενικ. σπανίως δὲ μετ' αἰτιατ. ὡσαύτως καὶ κατὰ παθητ. σχῆμ. εὐχρηστον. «Οἱ μνημονευόμενοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ανθρωποι, οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐνθυμεῖται τις ἐπί, τῶν ὁποίων γίνεται μνεία.

Μνημονικός, ή, όν, καί, ἐπίρ. — κῶς. (μνήμων). Εἰς μνήμην ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸ μνημονικόν· ἄρα, ὁ ἁμάρτημα μνημονικόν, σφάλμα τῆς μνήμης. 2) ὅστις ἔχει καλὸν μνημονικὸν καὶ καλῶς καταφέρνει τὰ πράγματα εἰς τὴν μνήμην του· καί, ὅστις εὐκόλως πάλιν ἀναπαλεῖ αὐτὰ εἰς μνήμην. «Τὸ μνημονικόν, αὐτὶ τοῦ, ἡ μνήμη, Ξενοφ. Οἰκονομ. 3', 11. καὶ ἡ τέχνη τοῦ μνημονικοῦ, artificiosa memoria, αὐτὶ τοῦ ὁποίου καί, τὰ μνημονικά, λέγεται, ὡς πρὸ Ξενοφ. Συμπορ. 4, 62.

Μνημόνιος ὁ, ἡ, = μνημόνειος, ἄμφ.

Μνημοσύνη, ἡ (μνήμων), ταὐτὸν τῷ, μνήμη· ἐνθύμησις βεβαία, φροντίς, π. χ. «Μνημοσύνη τις πυρὸς γενέσθωσι, Ἰλ. Θ, 181. αὐτὶ, μνησθησώμεθα, μεμνώμεθα πυρός, χρεία εἶναι πυρός, ἐς στοχασθῶμεν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι χρειάζεται καὶ πῦρ· καὶ παθητ. τὸ ὑποκείμενον τῆς μνήμης, μνημεῖον. 2) καὶ ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν ἐκαλεῖτο οὕτως, Ἡσ. Θ. 54. 135. 915. ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τέχνης τοῦ γράφειν τὸ μνημονικὸν ἦτον ἀναγκαιότατον εἰς τὸν ἀοιδὸν ποιητήν, διὸ καὶ κατὰ τὸν Παυσ. 9, 29, 2. ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς μοῦσαι ἐν Βοιωτίᾳ, Μνήμη, Ἀοιδὴ καὶ Μελέτη· ἔστι δὲ κυρίως θηλυκὸν τοῦ

Μνημόσυνος, ύνη, υνον. Πρόξενος μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως, ἡ κρατῶν καὶ διαφυλάττων τὴν μνεμην, ἡ ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην. «Γράμματα λήθης μνημόσυνα, Πλούτρχ. ἀμφ. «Μνημόσυνον, τόν, ταὐτὸν τῷ, μνημεῖον, τὸ ὑποκείμενον μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως, Ἡρόδοτ. 2, 136. 148. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, αὐθτρ. μνῆμον, ονος, τὸ, καὶ ἐπίρ. μνημόνως (μιμνήσκω, μνάομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖταί τι, Ὀδ. Φ, 95. ἢ ἔχει φροντίδα τινός, φροντίζει περὶ αὐτοῦ, συνήθ. μετὰ γεν. Ὀδ. Θ, 163. «Φόρτου μνήμων, φροντίζων περὶ τοῦ φορτίου, ἔχων αὐτὸ ἐν τῇ μνήμῃ, παρῤῥ. Ἰλ. Ψ, 361. μεμνήσκω. β) ἔχων καλὴν μνημονικὴν, φυλάττων καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ· ἐνθυμούμενος εὐκόλως. 2) ἐνεργ. ὁ πρόξενος μνήμης, ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς μνήμην, ἐνθυμίζων· οὕτω, ὁ μνήμων, αὐτὶ τοῦ, σύμβουλος, ἐπιμελητής, καὶ ὑφηγός, ἡγεμών, προεστώς, Πτολεμ. Ἁρμοιστ. α. καὶ παρὰ τοῖς Σικελ. Δωριεῦσι = ἐπίστασμος συμποσίου, magister convivii, ὅτι ἐπίστασται τοῖς ἑστιωμένοις τὰ περὶ βρῶσιν καὶ πόσιν. Παρ' Ἀριστ. = γραμματεύς, ἐπειδὴ ὁ καταγράφων ἐφαιρέτως ἔπρεπε νὰ φροντίζῃ νὰ ἔχῃ ἐν τῷ μνημονείῳ του εἴ τι ἔχει τῆς βουλῆς τῆς τέχνης τοῦ γράφειν ἀσώτως νὰ λησμονήσῃ πάλιν εὐκόλως, διὸ καὶ προτιμῶσι νὰ ἐξαιρῶσι τὸ ἀνωτέρω παρ' Ὁμρ. (Ὀδσ. Θ, 483.) «Ἀρχὸς ταμίων φόρτου μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ὁδίτων, ὁ τῆς νεὼς γραμματεύς, εἴτουν λογιστὴς καὶ ἀποσημαντὼρ τῶν φορτηγουμένων. Τοιουτοτρόπως ἐκαλοῦντο Ἱερομνήμονες ἐν Ἀθήναις, οἱ τὴν φρεντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἔτος ἐν Δελφοῖς θυσιῶν ἔχοντες. Κατὰ τοῦτο εἰλήχετο καὶ ἄρχων τις ἐν Βυζαντίῳ.

* Μνῆσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ, μιμνήσκω, Ὁμ.

Μνησαίατο, Ἰων. πατὶ, μνήσαιντο, γ'. πλθ. ωσιτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μιμνήσκω, Ἰλ. Β, 492.

Μνησάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετὴ). Ὁ μνήμων τὴν ἀρετὴν, ὁ ἐνάρετος, ἔνδυτ, κατ' ἀντίφρασιν, Μνησαρέτη ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἑταῖρα Φρύνη, Πλούταρχ.

Μνησάσκετο, Ἰωνικ. αὐτὶ, ἐμνήσατο, γ'. ενικ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μιμνήσκω, Ἰλ..

Μνησιθωρέω (θῶραν). Τὴν εὐγνωμοσύνην προσφέρω θῶρα, ἢ θυσιάζω· καθόλου, εὐχαριστῶ, χάριτας ἀποδίδω.

Μνησίθεος, ὁ, ἡ (μνῆσις, θεός). Ὁ τὸν Θεὸν ἐνθυμούμενος, ἐνάρετος, ὅσιος, ἅγιος.

Μνησιμαχέω, ῶ (μνησίμαχος). Μνησίμαχος εἰμί, ἢ μνησιμαχίαν ἔχω, Ἡρόδοτ. 8, 29. δὲν λησμονῶ εἰς τινα, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τὴν κατ' ἐμοῦ πραχθεῖσαν κακίαν, ἀδικίαν, ζημίαν, ὕβριν, δὲν εἰμπορῶ νὰ τοῦ τὸ λησμονήσω, ἀξιαίρ. ἐπὶ σχέσεων πολιτικῶν, ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν νικηθεῖσαν φατρίαν τί μοί ἔκαμε κακόν, Duker Ἀριστφ. Πλουτ. 1147. μετὰ δὲ ὀστεοπρος. καὶ γενικ. πράγμ. τινί τινος, ἐνθυμοῦμαι τινί διά τι ἐπί κακοῦ, Ξενοφ. Ἀναβτ. Β'. 111. 1. «Μὴ μνησικακήσειν αὐτοῖς τῆς ἐπιστρατείαις. συντάσ. δὲ καὶ αἰτ. πράγμ. ἐνθυμοῦμαί τινί τι, ἤγουν κρατῶ τι ἐν τῇ μνήμῃ μου διὰ νὰ ἐκδικηθῶ κατ' εὐκαιρίαν, Θουκ. 4, 74. λέγεται καί, μνησικακῶ τινα, ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις, Locella Ξενοφ. Ἐφ. σ. 197. ἐκτὸς εἰμὴ αὐτὸς ἐκλάβῃ τις ὡς ἀναμεμομένας τὰς συντάξεις, τίσασθαί τινα, τιμωρεῖσθαί τινα, ἀμύνεσθαί τινα (ἐκδικοῦμαι κατά τινος), εἰς τὸ συνώνυμον, μνησικακεῖν. ὅθεν

Μνησικακητικός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, μνησίκακος, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α. 15.

Μνησικακία, ἡ. Τὸ νὰ ἐνθυμῆταί τις τὴν κακίαν, ζημίαν ἢ ὕβριν, τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ὑπό τινος, καὶ νὰ ζητῇ ἐκδίκησιν. ἐκ τοῦ

Μνησίκακος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥμ. μνησικάκως (κακὸν μνάομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖται, φυλάττει εἰς τὴν μνήμην του τὴν κακίαν, ὕβριν, ἢ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε, καὶ ζητεῖ καιρὸν διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, φιλεκδίκως ὡς ὀργή. (-νυμ)

* Μνησίμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Μνήμων τῆς μάχης, φιλοπόλεμος. 2) Μνησίμαχος, καὶ, Μνησιμάχη, ὄνομα ἀνδρὸς, καὶ γυναικός. (g)

Μνησίνοος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ· τὸ θηλ. καὶ μνησινόη, ἡ (νόος), ποιητ. Ὁ μνήμονος νοῦ, ὁ χρώμενος τῷ νοΐ, εἴτουν φρόνιμος. 2) παρὰ Παυσαν. β'. 22. καλεῖται ἀνὴρ τις, ἔτις παρ' Ἀπολλόδ. γ'. ιδ. 2 μνησίλεως, λέγεται. Μνησινόη ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ ἡ Λήδα, Πλούτρ.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ ἐνθυμούμενος τὴν βλάβην, ζημίαν ἢ τὰ κακὰ καὶ πρόσπαθῶν νὰ ἐκδικηθῇ, Δίσχλ. Ἀγαμ. 187.

Μνῆσις, εως, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἐνθύμησις, μνήμη.

Μνησίτοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Ὁ μὴ παραιτῶν τὴν γέννησιν, ὁ τὴν γέννησιν ἐνθυμούμενος, γεννητικός, καρποφόρος.

Μνησιχάρη, ἡ (χαίρω), ταὐτὸν τῷ, ἡδονή, εὐφροσύνη, Ἡσύχ.

Μνήσκομαι, αὐτὶ μιμνήσκομαι, μόνον παρ' Ἀναιρ. Ἐπ. 83, 4. ABr. 16. Ἰακ. καὶ ὡς ἡμαρτ. ἀνώτ. ἐν Ἰλ. Β, 724.

* Μνήσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ μιμνήσκομαι, Ὁμ.

Μνηστεία, ἡ (μνηστεύω). Ἡ ζήτησις κόρης τινὸς πρὸς ὑπανδρείαν, καὶ ἡ ἀῤῥαβώνισις μιᾶς γυναικός, ἐγγύησις.

* Μνήστειρα, θηλ. τοῦ μνηστῆρ. Ἡ μεσίτρια, προξενήτρια, ἔτι δὲ παστ. ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ζητεῖ τις ὡς γυναῖκα, ἡ νύμφη. Ἀγαθ. Ἐπ. 5. 2) ἡ ἐνθυμίζουσα, μνήμην ἐμποιοῦσα, ἐξυπνίζουσα, διεγείρουσα, παρακινοῦσα εἴς τι· μετὰ γεν. Πίνδρ. Ἰσθμ. 2, 7.

Μνήστευμα, τὸ (μνηστεύω). Τὸ μεμνηστευμένον, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μνηστεύει τις, νύμφη, σύζυγος· ὅθεν παρ' Εὐριπδ. Ἑλεν. 1580. «Μνήστ. γυναικες, αὐτὶ, μνηστὴ γυνή, ἡ μεμνηστευμένη, ἀῤῥαβωνιασμένη γυνή. 2) ἡ μνηστεία, τὸ μνηστεύειν· ὁ γάμος, ὑπαίθρια, Εὐριπ. Φοίν. καὶ Νεκύτ. Χρυσ. στ'. 8.

* Μνήστευσις, ἡ (μνηστεύω). Τὸ μνηστεύειν, ὁ ἀῤῥαβωνισμός, ὁ γάμος, ὅθεν

Μνηστευτικός, ἡ, όν. Εἰς μνηστείαν, ἢ μνήστευμα, ἀῤῥαβώνισμα, ἢ γάμον ἀνήκων.

Μνηστεύω, = μνάομαι. Κάμνω τὸν μνηστῆρα, ἤτοι ζητῶ εἰς γάμον, νὰ νυμφευθῶ, ἀπολύτως, ἢ μετ' αἰτ. γυναῖκα, σύναρμα, Ὀδ. Σ, 276. Ἡσ. λείψ. 73. β) καταπείθω τινὰ νὰ γένῃ νύμφη μου, γυναῖκά μου, Θεοκρ. 18, 6. γ) ὑπαρδρεύω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα, ἐπὶ ἀνδρός, Θεογν. 1108. παρὰ τοῖς μετγιστ. ἐνεργ. ζητῶ κόρην δι' ἄλλον τινά, γίνομαι προξενητὴς κατά δὲ μέσ. διάθ. μνηστεύομαι, ποιῶ, πασχίζω νὰ ἀπολαύσω τὴν ἀγάπην κόρης τινὸς διὰ νὰ τὴν λάβω εἰς γυναῖκα, μνηστεύω ἐμαυτόν, ἀῤῥαβωνιάζομαι, νυμφεύομαι, δίδω τὴν ὑπόσχεσίν μου πρός τινα διὰ γάμου (συμβιβάζομαι, συμβάζομαι), ἔπειτα μετὰ αἰτ. 2) ὑπόσχομαί τινί νὰ τὴν δώσω εἰς γυναῖκα, ἐγγυῶ, ἢ δίδω αὐτὴν, ἀῤῥαβωνίζω. «Μνηστεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα, ἢ γάμον μνηστεύειν τινὶ, προξενῶ τινί τὸν γάμον τινὸς γυναικός, τὸν βοηθῶ νὰ τὴν λάβῃ, ἢ ἐγγυῶ τινί μίαν κόρην, Seidl Εὐρ. Ἡλ. 309. 3) καθόλου, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, ἢ ἀποκτῶ αὐτό.

* Μνηστέω, μέλ. ήσω, = μνηστεύω, ἄμφ. «Μνηστήσας Ἑλένην, νυμφευθεὶς τὴν Ἑλένην, Θεόκρ. 18, 6. ἔνθα τὸν μναστεύσας ἀναγινώσκεται.

Μνηστή, ῆς, ἡ. Ἀῤῥαβωνιασμένη, συμβιβασμένη, ἀῤῥαβωνιαστικὴ νύμφη, Ὁμ. Ὀρ. μνηστός.

Μνηστήρ, ῆρος, ἡ, μνηστής, οῦ, ὁ (μνάομαι). Ὅστις μνηστεύεται κόρην τινα, ὁ ζητῶν αὐτὴν εἰς γάμον, πολλ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης· μετὰ γεν. ἐν Ὀδ. Β. 368. παρὰ Μεταγνστ. δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ, νυμφίος, σύζυγος, ἀῤῥαβωνιαστικός, συμβαστικός. β) καθόλου, ὁ ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκτήσῃ τι. 2) ὁ ἐνθυμίζων, ὁ διεγέρτης, ὁ μνήμην ἐμποιῶν, ὑπόμνημα ἐνδεξιὸν ποιῶν· καὶ ὅστις ἐνθυμεῖται, ἔχει κατὰ νοῦν τι, μετὰ γεν. Πίνδρ. Νέμ. α. 24. «Πολέμου μναστῆρα λαόνι, αὐτὶ τοῦ μαχητήν, πολεμιστήν. ὅθεν

Μνηστήριος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν, ἢ εἰς τὸν μνηστῆρα· ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων. ὅθεν

Μνηστηριώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ μνηστῆρι, ἢ πρέπων αὐτῷ, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτοῦ πλέως μνηστηριώδης, Ἐλλήν. παιδ. β'. 5. ὅπου ἄλλοι, οὐχ' ἀνάγκης, Βνηστηριώδης, ἀναγινώσκουσι.

Μνηστηροκτονία, ἡ Μνηστηροφονία, ἡ. Τὸ φονεύειν, τοὺς μνηστῆρας. ἐκ τοῦ

Μνηστηροκτόνος, ὁ (κτείνω). Ὁ τοὺς μνηστῆρας κτείνων, φονεύων.

* Μνηστηροφονία, ἡ (φονεύω), = μνηστηροκτονία· οὕτως ὠνομάζετο ἡ κβ'. ῥαψῳδία τῆς Ὀδσ.

* Μνηστής, οῦ, ὁ, = μνηστήρ.

* Μνῆστις, ιος, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ταὐτὸν τῷ μνήμη, ἐνθύμησις τινός πράγματος, π. χ. δόρπου (τοῦ δείπνου), Ὀδ. Ν, 280. 2) ἀπάντησις περί τινος, ἀναφορά, Ἡρόδ. 7, 158.

Μνηστός, ή, όν (μνάομαι). Μεμνηστευμένος, ἀῤῥαβωνισμένος, νυμφευθείς· παρ' Ὁμ. καὶ παλλιχν. μνηστὴ, ἡ νυμφευμένη γυνή, σύζυγος.

Μνήστρια, ἡ. Προξενήτρια, ἡ μνηστείας πρόξενος· καὶ μαστρωπός· ἐκ τοῦ Μνηστῆρ.

Μνῆστρον, τό κυρ. λέξ. Ἀῤῥαβών, γάμος· καὶ τὸ σημεῖον, δι' οὗ γίνεται ἡ μνηστεία, ἢ τὸ ὁποῖον δίδεται ἐν καιρῷ τῆς μνηστείας ὡς συνθήκη τοῦ γάμου. «Τὸ δεύτερον μνήστρον, ὁ δεύτερος γάμος, Νικήτ. Χρον. δ'. 5.

Μνηστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, μνηστεία, τὸ μνηστεύειν, ζητεῖ τινα κόρην ὡς γυναῖκα, Ὀδ. Β, 109. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) = μνήμη, ἄμφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(−−, Ὀδ. Π, 294. Τ, 13. ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι τὸ Υ̓͂ψιλον βραχύ.

Μνήστωρ, ορος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μνηστήρ, κατ' ἄμφω τὰ σημαινόμενα. Ἡσύχ. καὶ Νικητ. Χρον. καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 164.

*Μνήσω, μέλλ. τοῦ μεμνήσκω, Ἰλ.

Μνιαρός, ά, όν· καὶ ποιητ. Μνιόεις, εσσα, εν (μνίον). Σύμφυτος, πλήρης βρύων, μνίων, φυκίων, ἢ ἔχων τὸ εἶδος τῶν μνίων, ὅμοιος αὐτοῖς, Ὀππιαν. 2) μαλλιαρός, ἁπαλός, μαλακός· ἴδε ἐν τῷ, μνοῦς.

Μνίον, τό. Βρύον, παρόμοιον τῶν μαλλῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ φυόμενον, διαφορετικὸν τοῦ, φῦκος, συγγεν. τῷ, μύσος (υ· εὕρηται δὲ καὶ σαρκοπαθοῦντος, μνῖον, Νικ. Ἀλ. 396. πρβ. ὄρνιον.) ὅθεν

Μνιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) = μνιαρός. Ἔχων εἶδος μνίου, ὅμοιος αὐτῷ, Νικ. Ἀλεξ. 497. «Θρίξ μνιώδεα».

Μνοΐα, ἡ, καὶ μνωΐα, καὶ μνῴα ἢ μνώα. Παρὰ Ἡρησί, οἱ δοῦλοι, σκλάβοι, τὸ τάγμα τῶν δούλων, σκλάβων, ἡ δουλεία, ὡς παρὰ Λακεδαιμ. οἱ Εἵλωτες. Παρ' Ἡσυχ. «Μνοΐα, ἱκετεία. Μνοῖται, δοῦλοι. Μνῴα, δουλεία». Ἀθήν. σελ. 276. καὶ 263. Πολυδ. γ'. 83. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ποιητὴς Τβρίας παρ' Ἀθην. σελ. 696. λέγει «Δεσπότας μνοΐας κέκλημαι», κύριος εἰμὶ τῶν δούλων· ἄρα, ἐκ τοῦ μνοΐα, γίνεται μνῴα καὶ μνώα.

Μνοίτης, μνωΐτης, καὶ, μνώτης, ὁ δοῦλος.

Μυός, συναιρ. Μυοῦς, ὁ· ὡς χνίος, χνοῦς. Τὸ μαλακὸν χνοῦς τῶν γενείων, ἴουλος· καὶ τὸ ἁπαλὸν μαλλὸν τῶν νέων ζώων καὶ πτηνῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν χηνῶν, καθ' Ἡσύχιον, κυβόλου, κάθε λεπτόν, ἁπαλὸν κοντὸν μαλλί. ὅθεν τό, μυοῦς (Εὐφορίων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Δ. Ἰὸς), καὶ μυαρός, ὁ ἁπαλός, μαλακός, μαλλιαρός. Ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν ὅτι, μυαρός, μαλακός, ἡδύς, ῥᾴδιος (πιθανῶς αὐτὸ τοῦ, μυηρός). Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ τὸ Ἀμτός, ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός, διότι κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. «Παρὰ τὸ μυοῦς, ἅπερ σημαίνει τὴν ἐκ γενετῆς μαλθακὴν αὐτοῦ τρίχα, ἐξ οὗ μυούσιος. Ἐπάνω εἰς τὸ μικός, ἁρμόζει ὅτι· καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. μυοῖον, μαλακόν. Ἐν Ἀνελέκτ. Βρυξελλ. β'. σελ. 170. ἀρ. 6. λέγεται τὸ σκέπασμα τοῦ στρώματος (τὸ πάπλωμα, ἢ ἡ Σέργα, ἢ Γιάμπολη). «Τάπης βαθύῤῥηνος μυηρός». Ἐν ἐπιγραμ. Φιλοσήμου, ἀρ. 1. ἡ ἀναγνωστ. «Καὶ μυοῦ χρῶτα τερεινότερην», εἶναι ἀμφίβ. ἐπειδὴ τινες ἀντὶ τούτου, ἀναγινώσκουσι, Κήμοῦ, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀμνοῦ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἔχει μᾶλλον καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, μυῖον, ὡς καὶ τό, μυιαρός, παρ' Ὀππιαν. Ἀλευτ. β'. σημαίνει τό, μαλλιαρός, μαλακὸς τρίχας ἢ μαλλούς, ἔχων, καὶ τό, Βρυώδης, Φυκιώδης. Τό Γλωσσάρ. τοῦ Στεφ. ἔχει, μυούδιον, Plumula, τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ πτερὰ τῶν ὀρνίθων, καὶ μάλιστα τῶν ἀρτιγεννήτων.

*Μυούδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μυόσ. ορ. τοῦτο ἐν τέλει.

*Μυωΐα, ἡ, συναιρ. μυῴα, καὶ μυώα, = μνοΐα, ὅθεν

*Μυωΐτης, ου, ὁ, συναιρ. μυῴτης, καὶ μυώτης, = μνοΐτης.

*Μυώμενος, μετοχ. τοῦ μυόομαι, μυηστεύω, Ὀδ.

*Μυῶνται, γ'. πληθ. ἐνεστ. τοῦ μυόομαι, μυηστεύω, Ὀδ.

*Μυούμενος, ποιητ. κατὰ διάλ. μετοχ. τοῦ μυόομαι, ἐνδυμοῦμαι, ἀντὶ μυώμενος, Ὀδ.

*Μυώοντο, γ'. πρόσπ. πληθ. παρατ. τοῦ μυόομαι, μυηστεύω, Ὀδ. ἢ καὶ τοῦ, μυέομαι, ἐνδυμοῦμαι, Ἰλ.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ο.

Μογγός, ἡ, όν. Ὁ βραγχώδη, βαθεῖαν καὶ σπαστευὴν φωνὴν ἔχων, Ἱπποκρ. ἐπὶ ὄνου «Ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρόφωνος· ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, μογγίζω, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βογγίζω, βογγισμα, βογγαω.

Μογείω, ταὐτόν τῷ, Μογέω, Ἡσύχ.

Μογερός, ά, όν (μογέω, μόγος). καὶ Ἐπίῤῥ. Μογερῶς. Ἐπίπονος, κοπιαστικός, μοχθηρός, φροντιστικός, ἐλεεινός· πλήρης πόνων καὶ μόχθων, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 812. «Μογερούς καὶ δυτευδαίμοναμα· ἀντὶ τούτου εἶπον τινὲς τοί. Σμυγερος.

Μογέω, ήσω (μόγος) ὡς τὸ πονέω, σμτβ. Κοπιάζω, κοπιῶ, κόπους, πόνους καὶ μόχθους ὑποφέρω, ὑπομένω, ταλαιπωροῦμαι, κακοπαθῶ, ἢ καὶ καθὼς λέγομεν κοιτῶ, ἱδρώτα, μοὶ ἔγινε ξυνόν, βαρύ, μοὶ ἐκάστισε πολὺ κόπον, πολλὰ βάσανα, παρ' Ὁμ. συνῃθ. κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλης λέξεως π. χ. «Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκωτήσατε τραπέζης, πλεῖον ἐὼν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητί ἄειρεν (Ἰλ. Λ, 636.)». ἄλλος μέν, μ' ὅλον ὅσον ἔβαλλεν ὅλα τὰ δυνατά του, μέλις τὸ ἀνοῖξε (τὸ ποτήριον) ἀπὸ τὴν τραπέζαν, ἐνῶ ὅλοι τὸ βάρος αὐτοῦ, ὅπερ ἦν δυσβάστακτον· ὁ δὲ Νέστωρ κτ. «Θαμείλια, τὰ ἄθλων μογέοντες Ἀχαιοί (Ἰλ. Μ, 29)». τὰ ὁποῖα μὲ πολὺν κόπον κτλ. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πόνους πεισάνεστε ἀπόνευεῖν, πάσχειν. 2) μεταβτ. πάσχω, ὑποφέρω, εἰτ., πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. «Πόλλ' ἡ πολλὰ, ἢ κακὰ πολλὰ ἐμόγησα, καὶ ἄλγεα πολλὰ μοὶ πόρηκεν, Ὀδ. Ε, 223. Ζ, 175. Β, 393. «Ἐπί τινι ἐξ αἰτίας τινὸς πράγματος ἢ προσώπου, διά τινα, διά τι, Ἰλ. Α, 162. Ι, 492. Ὀδ. Π, 19. Πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τό, μόγω, ὅθεν τὸ μόγος καὶ μόχθος, ὡς ἐκ τοῦ ἄγω, ἄχθος. ὅθεν

Μόγημα, τό. Ταὐτόν τῷ μόγος, Ναζιαν. Χρον. κθ. 12.

Μογιάω, Ακκουσιτ. ἀντὶ, μογέω, Ἀριστερ. Αυσ. 1003. ὡς τό, ἀπανιάω, ἀδειάω, κ. τ. τ. Lob. Φρυν. σ. 82.

Μογιλαλία, ἡ. Ἡ βαρεῖα, δύσκολος ἐμιλία, λαλιά. ἐκ τοῦ

Μογιλάλος, ὁ, ἡ (μόγις, λαλέω). Βραδύγλωσσος, βαρέως, δυσκόλως ὁμιλῶν, Αἴτιος ἡ. 38. ταὐτόν τῷ, Ἀγκυλόγλωσσος· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, ἄλαλος, βουβός, ἀνεκδ.

Μόγις, Ἐπίῤῥ. (μόγος, μογέω). Μετὰ κόπου, μετὰ βίας, ὅθεν μόλις, Ὁμ. καὶ Ἡροδτ. 1, 116. συντάσσεται δὲ συνεχῶς μὲ ταὐτόσ. ἐπιῤῥ. π. χ. μόγις καὶ βραδέως, μογις καὶ κατ' ὀλίγον, κ. τ. τ., μόλις καὶ μετὰ βίας, Duker. Θουκ. 7, 40. Wess. Διοδ. 2, 48. Dorv. Χαριτ. σ. 409. πρβ. τὸ Μεθομρε. μόλις. (ἐν Ἰλ. Χ, 412. ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. τῇ λληγούσῃ ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ὡς μακρᾷ.) ὅθεν

Μογιδαψοδάφα, ἡ (μόγις, ἅπτομαι, ἐδαφος). Ἡ μόλις ἐγγίζουσα τὸ ἔδαφος, Ἱωμκ. ἐπίθ. ποδάγρας, μόνον παρὰ Λουκιαν. Τραγοποδ. 199.

Μόγος, ου, ὁ, ὡς τό, πόνος, κόπος, μόχθος, ἄγων, Ἰλ. Δ, 27. καὶ βασανος. συμφορά, φροντίς, πόνος, θλῖψις, λύπη (ὅθεν μογέω, μογερός, μόγις, μόχθος, μοχθέω, μοχθηρός. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται, ὅτι ἤτον ποτὲ τὸ μόσσω, μέλ. μόξω, ἀφ' οὗ ὁ παρακείμ. μέμογα, ὅθεν τὸ μόγος· καὶ ἐκ τοῦ, μέμοχθα, μόχθος. Ὁ Ἡσυχ. ἐντεῦθεν ἔχει, μόγοντι καὶ μοξοῦντες, ἀντὶ πονοῦντι, πυρέσσοντι, κ. τ. τ. καὶ ἔτι, μογεῦσι, καὶ μογεῦσι.)

Μογεστοκέω, ῶ (μογεστόκος). Πόνους τῆς γεννήσεως ἔχω, ἢ μετὰ πόνων, βαρέως, γεννῶ, ἀμφ.

*Μογοστοκία, ἡ. Δύσκολος, βαρεῖα γέννα, ἐκ τοῦ

Μογοστόκος, ὁ, ἡ (μόγις, τίκτω). Ὁ τὰ δυσκόλως γεννώσας βοηθῶν, βοηθῶν αὐτὰς κατὰ τὴν γένναν, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, καὶ τῆς Ἀστέμιδος, Ἰλ. Α, 270. Π, 187. καὶ Τ, 103. «Εἰλείθυια μογοστόκεια, ἢ περὶ τὰς τικτούσας κοπιῶσα, ἢ ἡ τοὺς μέγιστα ἐπικουφίζουσα τῶν τικτουσῶν· καὶ Θεόκριτ. κζ'. 20. 2) παρὰ Μεταγνωστ. καὶ ὁ δυσκόλως γεννῶν, ἢ γεννήσεις, λίθος, λιθίασις. Νόνν.

Μόδιος, ὁ. Παρὰ Δεινάρχ. μέτρον τι σίτου, τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀμφορέως, καὶ τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου περιλαμβάνον. 2) κατὰ Ἑβραϊκὸν τι Γεωμέτρην εἶναι καὶ σχοινίον Γεωμετρικὸν, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ σχοινίον ἢ Σακάριον ἑκατόργυιον μετρᾷ διακοσίας ὀργυιάς, καὶ μὲ τὸ ἑκατόργυιον, διακοσίας ὀγδοήκοντα ὀκτώ· παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι καὶ μόδιον ἕν, καὶ μοδιαῖος π. χ. ὁ ἢ δια τοῦ μοδίου καταμέτρησις· παρ' αὐτῷ περιλαμβάνει ὁ «Σπάρμος μοδίου, τεσσαρακόντα λίτρεις· καὶ «Μία λίτρα σπείρει γῆν ὀργυιῶν πέντε· ἄρα ταύτην τῷ τῆς συνηθείας στρέμμα, ἢ δουλευμ. ὅθεν

*Μοδισμός, ὁ. Ἡ κατὰ μοδίους καταμέτρησις.

Μόδος, ἡ, παρ' Ἱπποκράτ. εἶδος φυτοῦ· ὁ Καλλιος Αὐρήλ. μετέφρασε διὰ τοῦ, Brunonia picta. μάδος, μάδος, μαδωνία.

Μόθαξ, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μόθων.

Μόθος, ὁ. Ὁ ἐν τῇ μάχῃ θόρυβος, ἀλλαγμός, Ἰλ. Η, 217. Σ, 160. καὶ ἀλλαχοῦ. «Μόθος ἵππων (Ἰλ. Η, 241)». ἀλαλαγμός, μάχη ἐφ' ἵπποις, ἔνθα ὅμιλος ἄλλοι ἐξηγοῦνται, ἅρμαμα ἱππικόν. (συγγεν. τῷ μόγος, μοχθος, μαλλος).

Μόθουρα, ἡ. Παρ' Ἡσυχίῳ, τὸ μέρος τῆς κώπης, τὸ ὁποῖον κρατεῖται ὑπὸ τῆς χειρός. Παρ' Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. «Τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἡ μοθούρωσις, ἢ ὡς ὁ Βυζάντιος ἀντὶ, Δοδώνους, ἀναγινώσκει. ἀμφ.

Μόθων, ωνος, ὁ· καὶ, μόθαξ, ακος, ὁ. Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο μόθακες, καὶ μόθωνες, τὰ παιδία τῶν πολιτῶν, τῶν ἐκ τῶν Λακωνικῶν (οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς Σπάρτης) πόλεων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ Σπάρτῃ δημοσίως ἐτρέφοντο ὡς καὶ τὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐδύναντο ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὸ δίκαιον πολίτου Σπάρτης· ἐλέγοντο καὶ, τρόφιμοι, Ἀθήναιος ς'. σελ. 271. Αἰλιαν. ιβ'. 43. 2) ταὐτόν τῷ, οἰκογενής· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεγεννημένος καὶ ἀνατεθραμμένος δοῦλος (σκλάβος), ὅστις ἐγίνετο πλέον τολμηρός, αὐθάδης καὶ θρᾴσαλλος παρὰ ὁ ἠγορασμένος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι Οἰκότριβα, καλοῦσι· καὶ ἐνταῦθεν. 3) μόθων, ὅτι τὸ ἰδίωμα τοῦ τοιούτου δούλου, ἦγουν φόρτωμα ἰταμόν, πρόστατες, αὐθάδες, αὐθάδεια, ἀχαλίνωτον. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 279. συνάπτει τοῦτα μετὰ τοῦ, Κίβδηλος. «Μόθων καὶ κόβαλος», Ἱππ. 635. καὶ, 697. ἴδε μοθωνιές. 4) ἐξαιρτ. εἶδος Λακ. χοροῦ, ἀφελοῦς καὶ ἀσήμου, Ἀριστ. Ἱππ. 704. «Μαινάδων μόθωνα. Εὐριπ. Βάκχ. 1049. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 1051. διὰ τοῦ, αἰσχρουργία· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἀτελὴς καὶ ἀπόλαυστος ὀρχήσις. Ὁ Φώτιος ἔχει «Μίθων, ὄρχημα φορικὸν καὶ κορδακώδες· ἀπὸ δὲ τοιούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀσέλαστος ἄνθρωπος». ὅθεν

Μοθωνία, ἡ = μόθων, σημ. 3. ταὐτόν τῷ, ἀλαζονεία, Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολογ.

Μοθωνικός, ἡ, όν (μόθων, 3). Προπετής, αὐθάδης, ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος· καὶ, δίκην μόθωνος, ὡς μόθων, σημ. 2. ὅθεν, «Ὁμιλία μοθωνική καὶ ὑπότυφος», Ἰων παρὰ Πλουτάρχ.

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς Περικλ. ταὐτὸν τῷ, δουλοπρεπής, φορτικός, φλύαρος, ἀνόητος.

*Μοί, ἐγκλιτ. δοτ. ἑνικ. τοῦ ἐγώ, Ὅμ.

Μοιμύω, τό ἐπιτεταμ. μυκάω. Κλείω τὰ χείλη, βυζάνω μὲ συνεσφιγμένα χείλη, θηλάζω ἴδε καὶ ἐν τῷ, μυάω.

Μοιμύλλω, τό ἐπιτεταμ. μύλλω. Ταὐτόν τῷ, μοιμάομαι· παρομοίως ἐκ τοῦ, μύω, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τό, μυζάω, τό θηλάζω, ἴδε μύλλω. = κυρίως παράγονται ἐκ τῆς βρεφικῆς φωνῆς, μοιμύ, ὁ μαζός.

*Μοιός, ἡ, ήν, ὄρ. σμοιός.

Μοῖρα, ας, Ἰων. ης, ἡ. Μέρος, ἀντίκ τῷ, ὅλον, Ἰλ. Κ, 253. Ο, 195. Ὀδ. Δ, 97. Τ, 171. ἐξαιρτ. 1) τό μέρος, τό παρτίδιον χωρ. τό ὁποῖον περνᾶ τις, ἐνν. κατά πολιτ. ἔννοιαν, Ἡρόδ. 5, 69. 2) τό μεριδιον, μερτικόν, ὅσον τυχαίνει καθενός ἢ ὅσον ἀρέζει, δοκεῖ τοῖς θεοῖς, Ὅμ. »Ἴστι μοῖρα, Ὁ. Ι, 318. 3) τό μέρος, ὁ κλῆρος τῆς ζωῆς ἑκάστου, ἡ πεπρωμένη, ἡ τύχη, τό γραπτόν (κεισμὲτ Τουρκ.), σπάν. παρ' Ὅμ. τόσον εὐτυχία ὅσον καὶ ἀτυχία, »Ἐπεὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι, τό διωρισμένον μέρος τῆς ζωῆς, Ὀδ. Τ, 592. οὐχὶ σπανίως μετὰ ἀπαρεμφ. π. χ. »Μοῖρα φίλους ἰδέσθαι, Ὀδ. Δ, 475. Ε, 114. »Μοῖρα θανέειν, Ἰλ. Β, 52. πρβ. Ο, 117. Π, 434. Ρ, 421. Ψ, 80. »Μοῖρα βιώτοιο, τό διωρισμένον μέτρον τῆς ζωῆς, Ἰλ. Δ, 170. »Μοῖραν ἀναπλῆσαι (Ἀπολλ. 1, 1323)«, τήν διωρισμένην ζωήν πληρῶσαι καὶ ἀποθανεῖν. »Τὰ παρ' μοῖραν«, ἐναντίον τῆς μοίρας, καὶ μὴ θελοῦσης αὐτῆς, Ἰλ. Τ, 336. καὶ κατ' ἐξαιτέραν ἀναφοράν. α) ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ ἐξ ἀνάγκης θάνατος, Ἰλ. Ζ, 488. Ὀδ. Α, 560. αὐτούς καί, »Θάνατος καὶ μοῖραι«, ἀντί, μοῖρα ἀναύδητον, μοῖρα ἡ κατὰ θάνατον, Ἰλ. Ρ, 672. ἔτι δέ, ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου, Ὀδ. Φ, 24. β) ἀπεναντίας τοῦ, ἁρμονίη, ἡ εὐτυχία, Ὀδ. Τ, 78. γ) μέρος εἰς τι λάφυρον, Ὀδ. Δ, 534. δ) μερίδιον εἴς τι φαγητόν, μερτικόν, μέτρον, πολλά. ἐν Ὀδ. Θ, 470. Ξ, 448. Τ, 260. καὶ ἄλλαχοῦ· ε) μέρος γῆς, κομμάτι τόπου, τό ἐν ἐξουσίᾳ τινός ὄν, Ἰλ. Π, 68. καὶ πολλαχ. παρ' Ἡρότ. 7) τό πρέπον, ἁρμόττον τινί, ὅ,τι ἔχει τις δίκαιον νά ζητῇ ὡς μερίδιόν του, παρ' Ὅμ. συνήθως ἐν τῇ συντάξει, »Κατὰ μοῖραν ἑκάστῳ (ἡ ἑκάστῳ)«, ὡμίλησας καθὼς πρέπει, τυχαίως, πρεπόντως, Ἰλ. Δ, 286. κτ. ἔτι δέ, αὐτή τοῦ, καθὼς τό καλεῖ ἡ τάξις, κατὰ τὸ πρέπον, Ἰλ. Π, 367. Ἡσ. Ἔ. 767. τό αὐτό σημαίνει καί, »Ἐν μοίρῃ, Ὀδ. Χ, 54. Ἰλ. Τ, 186. ἀπεναντίας τοῦ, παρὰ μοῖραν, Ὀδ. Ξ, 509. »Μοῖραν νέμειν τινί (Σοφοκλ.)«, δίδειν εἴτε ἁρμόττοντα τινί· ὅθεν παρ' Ἀττ. = τό πρέπον, εἶτον, τό χρεών. 8) τό πρέπον, ἁρμόττον σέβας, εὐλάβεια, τό νά τιμᾷ τις τινα καθὼς τοῦ πρέπει, εἰς μερικάς φράσεις εὐχρηστον, π. χ. »Ἐν μοίρῃ ἄγειν τινά«, Ἡρότ. 2, 172. »Ἐν μοίρᾳ εἶναι«, εἶναι εἰς σέβας παρ' ἄλλους, Πλατ. Κριτ. σ. 51. Β. »Μοῖραν ποιεῖσθαί τινα«, Schaef. Σοφοκλ. Ο. Κ. 277. καὶ π. τ. πρβ. λόγος. 9) παρὰ Μαθημ., ὁ βαθμός, ἡ μοῖρα πλάτους ἢ μήκους. 10) σύνταγμά τι στρατιωτῶν παρὰ Λακεδ. καὶ ὄνομα λόχου.

Β) Μοῖρα, ὡς κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς τύχης (Λατ. parca), ἥτις, καθὰ καὶ ἡ Αἶσα, δίδει εἰς καθένα τό ἐδικόν του, τήν τύχην του, καλόν ἢ κακόν, ὅθεν ἡ ἀγαθή, ἡ φαύλη· ὅθεν πληθ. μοῖραι, αἱ· αἱ θεαὶ τῆς εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις, καὶ ἡ Ἄτροπος, Θεογ. 218. »Αἵτε διδοῦσι θνητοῖς ἀνθρώποις ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε«, ἔνθα λέγονται ἀγνατέρες τῆς νυκτός, τουναντίον δὲ ἐν στίχ. 904. ἀγνατέρες τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος· καὶ Ἀριστοτέλ. παρὶ Κόσμ. ζ. »Τρεῖς μὲν γάρ αἱ μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι· ἡμᾶς δὲ ἀτράκτου, τὸ μὲν ἐξεργασμένον, τό δὲ μέλλον, τό δὲ περιστρεφόμενον· τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονός, μία τῶν μοιρῶν, Ἄτροπος, ἐπεὶ τὰ παρελήλυθότα ἄτρεπτα ἐστί· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις, εἰς πάντα γάρ ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστός, Κλωθώ, συμπεραίνουσα καὶ κλώθουσα ἑκάστου τὰ οἰκεῖα. Παρ' Ὅμ. εὑρηται συνῆθ. κατ' ἐνικόν ἀριθμόν, ἐν δὲ Ἰλ. Ω, 49. καὶ πληθ. Παρ' Ὅμ. λέγεται ἐσσ' ὅτε »Μοῖρα θεοῦ«, Ὀδ. Δ, 292. καὶ μοῖρα θεῶν, Ὀδ. Γ, 269. ἐνῶ ὅμως κάλλιον ἂς γράφηται οὐχὶ μὲ κεφαλικόν γράμμα, Μοῖρα, ἀλλά, μοῖρα, ὡς προτηγορικόν, ἀντί τοῦ, ἡ θεία μοῖρα, τά παρὰ θεῶν δεδομένα, τό γραπτόν ἐκ θεοῦ, καὶ οὕτως ἔγραψε συνῆθ. ὁ Οὐάλιος ἐν Ὀδσ. Χ, 413, καὶ εἰς τό ἰσοδύναμον, Διός αἶσα, δαίμονος αἶσα. — »Θεοῦ μοῖραν«, = θεία μοῖρα, διά τοῦ θείου προορισμοῦ, κατά βούλησιν θείκην, Σιμων. 104. ὡς τό ποιητ. »Δαίμονος εἵτη. »Μυρίκις μοίραις (Ἀθην.)« ἀπειράκις, μυριάκις, κατ' ἀναρίθμητους εὐκαιρίας. Πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἡ, Μοῖρα, ἀντί θεά τοῦ θανάτου, Ἰλ. Δ, 517. Σ, 119. ἢ ἐν γένει, θεά τῆς δυστυχίας, Ἰλ. Ε, 613. Τ, 87. Τ, 83. πλήν τότε λέγεται συνῆθ. μετ' ἀπαθέτου πρὸς ἀκριβεστέραν διάκρισιν, π. χ. Μοῖρα κραταιή, ὁλοή, κακή, δυσώνυμος, Μ. ὁλοὴ θανάτοιο· πρὸς τούτοις, συντάσσει ὁ Ὅμ. »Θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή, θεοὶ καὶ Μ. κρ. Ἰλ. Τ, 410. πρβ. Π, 849. (συγγεν. τῷ, μείρομαι, ἄμμορα, μέρος, mors. ἀλλ' οὐ παρακτέον ἀπὸ τοῦ, εἴρω, ἔρω.)

*Μοιραγέτης, ου, ὁ (μοῖρα, ἡγέομαι). Ὁ ὁδηγὸς τῆς τύχης, ὁ διοικητὴς αὐτῆς, ὡς δαίμονες, Ἀλεξῆρ.

Μοιράζω, άσω, = μοιράω.

Μοιραῖος, αία, αῖον (μοῖρα). Διά τοῦ κλήρου ἢ διά τῆς τύχης μοιρασμένος, δομένος, fatalis.

Μοιράς, άδος, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μοιρίς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 329.

*Μοίρασις, εως, ἡ (μοιράζω). Μοίρασμα, διανομή.

Μοιράω, καὶ μοιράζω, άσω, Ἰων. ήσω (μοῖρα). Διαιρῶ, εἰς μερίδια τέμνω, ἢ μερίζω· ξεσχίζω· σπῶ· ἁρπάζω, φθείρω. Μέσ. ξεσχίζω τό ἐδικόν μου, ξεσχίζω ἐμαυτῷτί, π. χ. »Χαίτας ἐμοιρήσαντο (Ἀπολλ. 4, 1533.)«, ἔσπασαν τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς των (ὑπὸ λύπης). Παθ. μοιράομαι, παραείμ. Μεμοίρασμαι, λαμβάνω ὡς μέρος, κλῆρον, τύχην· πεπρωμένον, γραπτόν ἐστί μοι, μετὰ αἰτ., ἔτι καὶ μετὰ ἀπρμφ. σπανίως δὲ μετὰ γενκ. »Ζῆν μὲν γάρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, γραπτόν εἶναι εἰς ἡμᾶς, Ἀλκίφρ. α. ἐπιστολ. 52. »Εἰ δέκεν ἄλλως ἀνέρι μοιρήσαιτο, εἰ δὲ καὶ λάβῃς ἄλλον ἄνδρα, Νεμμαχ. »Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, ὅσα ἔλαβον ζωήν, Φίλ. »Γᾶς μεμόρακται, Τίμαιος Δοκρ. ἐκ τοῦ μοράζω, ἀντί τῷ, συνίστασαι ἐκ γῆς.

Μοιρηγενής, ές, ὁ, ἡ (μοῖρα, γένος). Ὁ ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένος, ὁ ἐν εὐμοιρίᾳ καὶ ἐν ἀγαθῇ τύχῃ γεννηθείς, ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, εὐνοίας τῆς τύχης, Ἰλ. Γ, 182.

Μοιρηγέτης, ου, ὁ. Ὁ μοῖραν ἄγων, ἡγεμών, Ἀπολλών. α. 1127. ταὐτόν τῷ, μοιραγέτης. Ἰων.

*Μοιρεσίος, σία, σιον (μοῖρα, 9). Ὁ μίαν μοῖραν περιέχων, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. περὶ οὐραν. σ. 154.

Μοιρίδιος, α, ον· καὶ μοιριδίσιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρρ. μοιριδίως (μοῖρα). Ὁ διά τοῦ κλήρου ἢ τῆς μοίρας μοιρασμένος, μεμοιραμένος καὶ ἐπικίνδυνος, ὀλέθριος, fatalis.

*Μοιρικός, ή, όν (μοῖρα), καὶ ἐπίρρ. μοιρικῶς, ταὐτόν τῷ, μοιρίδιος, καὶ κατὰ μέρος, ἀνὰ μέρος δεδομένος, ὁ εἰς μοῖραν ἀνήκων, Παῦλ. Ἀλεξ. ἀποτέλεσμ.

Μοιρίς, ίδος, ἡ· ὡς τό, μοιράς, διηρημένη, μιστή, π. χ. λίτρα, μιστή, ἢ ἑξίτου διηρημένη, δεδομένη λίτρα, Νικανδρ. Ἀλ. 329, ἔνθα ἀναγινώσκουσι τινές καί, μοιράς.

Μοιρογνωμόνιον ὄργανον, τό (μοῖρα, γνώμων). Παρὰ Πτολεμ. μεγ. σύνταξ. σελ. 121. ὄργανόν τι, δι' οὗ καταμετροῦνται οἱ βαθμοί τοῦ ὕψους τόπου τινος.

*Μοιρογραφία (γράφω). Περιγραφή τῶν μερῶν, Παῦλ. Ἀλεξ.

Μοιροδοκέω, ῶ (δέχομαι). Μοῖραν δέχομαι, τό μέρος μεριδίου μου λαμβάνω, Ἀντιφ. παρ' Ἁρποκρατ. ὅπου τινές, μοιρολογχέω, ἀναγινώσκουσι.

Μοιροθεσία, ἡ (μοῖρα, τίθημι). Ἡ θέσις τῶν μοιρῶν, ὁ προσδιορισμός, τό μέτρημα αὐτῶν, Πρόκλ. παφάρ 187.

Μοιρόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω, μοῖρα). Ὑπό τῶν Μοιρῶν, ἢ μοίρας διωρισμένος, τετελεσμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 609. καὶ Εὐμεν. 395.

Μοιρολεχέω, ῶ. Μελ. ήσω (λάχος). Διά κληρου μοιράζω· καθόλου μοιράζω. 2) μερίδιον λαμβάνω, ἢ ἔχω.

*Μοιρολογέω, καὶ μέσ. μοιρολογέομαι. Προλέγω τινί τήν μοῖραν, τύχην του, μετὰ αἰτ. προσπ. ἐκ τοῦ

Μοιρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λέγων τήν τύχην τινός, χρησμολόγος, προφήτης, ὁ τά μέλλοντα, ἤτοι τά ὑπό τῆς μοίρας γεγραμμένα προλέγων, μάντις, Γλωσσάρ. ὅθεν »Μοιρολογεῖν τινά· ἢ Μέσως, Μοιρολογεῖσθαι, λέγειν τινί τά μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, λέγειν τήν μοῖραν του. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, βλέπω τήν μοῖραν τινός· ἔτι ἐκ καὶ ἀντί τοῦ, κλαίω τήν μοῖραν, ἤτοι τόν θάνατον τινός, θρηνολογῶ· καί, Μοιρολόγος, ὁ θρηνῶν τινά· καὶ Μοιρολόγιον, ὁ θρῆνος, κοπετός. ἴδε, καὶ Μύρω.)

Μοιρολογχέω, ῶ. Μέρος ἔχω ταὐτόν τῷ, μοιρολαχέω, 2. Valck. Ἡροδ. 7, 51. ἐκ τοῦ

Μοιρολόγχος, ὁ, ἡ (λέλογχα). Ὁ μοῖραν, ἤτοι μερίδιον ἔχων, λαμβάνων, Πολυδ. ἡ. 130. ὅπου τά Χειρόγραφ. Μοιρολαχεῖν, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μοιριλόγχοις, οἱ τά κοινά διαιροῦντες.

Μοιρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, μοῖρα). Ὁ τήν μοῖραν, κλῆρον, τύχην, αἱμαρμένην διανεμόμενος, μοιραστής.

*Μοιροφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Φερμένος, προξενημένος ἀπό τήν μοῖραν, ταὐτόν τῷ, πεπρωσφορητος, Γραμματ.

Μοῖσα, ἡ, Δίαλεκ. ἀντί τοῦ, Μοῦσα.

Μοῖτος, ὁ. Παρὰ Σπελοῖς, ἀντί χάρα. Ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, εὐχαριστία· ἐντεῦθεν τό Λατ. Mutuum. »Μοίτον ἀντὶ μοίτουν, χάριν ἀντὶ χάριτος, par pari.

Μοιχάγριον, τό· καὶ συνῆθ. πληθ. (μοιχός, ἄγρα). Τά ἀντὶ μοιχείας ἀγρεύματα ἀπὸ τὰ ληφθέντα μοιχὸν ἀποτελούμενα, ἤγουν παιδεία, ζημία, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ μοιχός, ὅταν πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ, Ὀδ. Θ, 332.

Μοιχάζω, = μοιχάω, μεταβτ. καὶ ἀμεταβτ.

*Μοίχαινα, ἡ = μοιχὸς· νεώτ. Τύπ.

Μοιχαλίς, ίδος, ἡ νεώτ. τύπος, = μοιχάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ μοιχός. Ἡ τήν μοιχείαν ἀσκοῦσα, μετερχομένη, ἡ μοιχευομένη. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 1109. ἀντὶ τούτου, Μοίχαινα, ἔχει. ὁ πρῶτος τύπος εὑρηται παρὰ Lob. Φρυν. σ. 452.

*Μοιχάς, άδος, ἡ, = μοιχαλίς.

*Μοιχάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ μοιχάς, Μανέθ. (ε)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μοιχάω, ῶ. καὶ, Μοιχάζω (μοιχός). Ἐνεργητ. μετὰ αἰτ. ἀπατῶ, φέρω γυναῖκα τινὰ εἰς μοιχείαν, συγχωμοῦμαι μετά τινος ὑπάνδρου γυναικός, καὶ διὰ ταύτης τῆς πράξεως μιαίνω τὸν γάμον. καὶ τροπ. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 15. »Μοιχᾶν τὴν Θάλασσαν», κατακρατεῖν, ἐξουσιάζειν δόλιως τὴν Θάλασσαν ἐναντίον τοῦ δικαίου, ἤτοι παρανόμως καὶ ἐναντίον τῶν συνθηκῶν· καὶ κατὰ τὴν περίφρασιν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 10. σ. 525. αἰσχρῶς καὶ κρύφα πειρᾶν καὶ παραβαίζεσθαι τὴν Θάλατταν. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἐξασκῶ, μετέρχομαι (κάμνω) τὴν ἐπηγορευμένην ὑπὸ τῶν νόμων πορνείαν μετά τινος γυναικός. «Τὴν Συγατέρα μεμοιχευμένην», Δημοσθ. β) νοθεύω τι, Αἰλιαν. ὡσαύτως καὶ, μοιχεύειν, Ἰσαι. Ἀχ. Ταϊ. σ. 711. 2) σύδετ. μοιχὸς εἰμί, μετέρχομαι (κάμνω) τὴν μοιχείαν. κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημασίαν κεῖται καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐν τῇ Ν. Δ.

Μοιχεία, ἡ (μοιχεύω). Ἡ μετὰ ὑπάνδρου γυναικὸς συγκοίμησις· τὸ συνευρεθῆναι σαρκικῶς μετὰ ὑπανδρευμένης γυναικός· τὸ ἔργον τοῦ μοιχοῦ, Adulterio, Ἰταλ.

Μοιχευτήρ, τῆρος, καὶ, Μοιχευτὴς, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Μοιχός.

*Μοιχευτός, ἡ, ὸν (μοιχεύω). Μοιχευμένος, ἀντὶ τοῦ εἰς μοιχὸν, πλέχνω, ἀντὶ μοιχείαν, Μανέθ. 4, 550.

*Μοιχευτρία, ἡ, Θηλ. τοῦ μοιχευτήρ, = μοιχαλίς.

Μοιχεύω, ταὐτὸν τῷ, Μοιχάω, ἐνεργητ. καὶ οὐδέτερ.

*Μοιχή, ἡ, = μοιχαία, σπανία λέξις.

Μοιχήϊος, ία, ιον, = μοίχιος, ἐξιαρτ. ὁ ἔκτινος μοιχαλίδος, ἡ μοιχείας καταγόμενος ἢ παραχθείς, προιόψας, Ἡρόδ. 1, 137. 2) ἀντὶ μοιχικός.

Μοιχικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. Ἀνήκων εἰς μοιχείαν, εἰς μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς μοιχείαν.

Μοίχιος, ία, ιον (μοιχὸς) ταὐτὸν τῷ, Μοιχήϊος.

*Μοιχίς, ίδος, ἡ, = μοιχαία, σπανία λ.

Μοιχογέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω) Ἐκ μοιχαλίδος γεννηθείς, γόθος, Σουίδ.

*Μοιχοληπτία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ μοιχοληψία (λαμβάνω). Τὸ πιάνειν τινὰ ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας.

Μοιχός, ὁ. Ὅστις μοιχεύει, ὅστις συνευρίσκεται σαρκικῶς μὲ ὑπάνδρους γυναῖκας· ὅστις πατεῖ, μολύνει τὸν γάμον τοῦ ἄλλου· ὁ τὰ ἐναντία τοῦ νόμου καὶ τῶν δικαίων πράττων. 2) τρόπος τοῦ ξυρκφίζεσθαι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἕως εἰς τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο εἰς τὸν πακτωμένον ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχόν. πρβ. κῆπος καὶ, μάχαιρα. (Κατὰ τὸν Hemat παρὰ τὸ μίχω, ὁμιχέω, majo mingo. βέλτιον δὲ παρὰ τὸ, μυχὸς, μύχιος) ὅθεν

*Μοιχοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μοιχεία.

Μοιχότροπος, ὁ, ἡ. (μοιχὸς, τρόπος) Ὁ φρονήματος, ἢ ἤθων, χαρακτῆρος μοιχοῦ ὤν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 399. Ἀριστοφ. »Μοιχότροπος γυνὴ», ἡ τὸν τρόπον καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς μοιχαλίδος ἔχουσα.

Μοιχοτύπη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μοιχαλίς· ἀσχηματίσται κατὰ τὸ, Χαμαιτύπη, Ἡσύχ.

Μόλγης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μολγὸς, μοχθηρὸς, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 959. ἀμφ.

Μόλγινος, ίνη, ινον. Ἐκ μολγοῦ πεποιημένος, »φυσητῆρες μόλγινοι», Folles coriacei, Λατ.

Μολγός, ὁ. Σάκκος ἐκ βοείου δορᾶς, ἀπὸ δέρμα βοδινόν, ἢ βόειος ἀσκός. »Βούδορος μολγός» Ἡσύχ. ἐν Δ. Βουδώρῳ· καὶ Δίων Κάσ. ξά. 16. σημ. 2) μεμπ. κακότροπος ἄνθρωπος, ὅστις ἁρπάζει τὰ δημόσια χρήματα, κλέπτει αὐτά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968. ἔνθα ἄλλοι ἔρμην. ὡς ἐπίθετον, ἐγδαρμένος, ἐκλεπισμένος, ἀδειασμένος, κενωμένος, ἀστερημένος, ἔνθα ὅμως ἴσως καλλιον ἁρμόζει ν' ἐξηγήσις, βάραθρον, τὸ ὁποῖον καταπίνει αὐτά, διότι »μολγὸν γενέσθαι δείσει ἀναπιώτομεν παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 959. καὶ Πολυδ. ί. 187. ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι προέκυψε καὶ τὸ Λατ. Bulga. Γράφεται καὶ, μοργός. (πιθανῶς παρὰ τὸ ΜΕΛΓΩ, ἀμέλγω, μέργω, ἀμέργω, ὡς τὸ, δορὸς καὶ δορὰ παρὰ τὸ δέρω).

*Μολεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ἔμολον ἐκ τοῦ ἐνεστ. βλώσκω. Παρχίομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, φθάνω ἔρχομαι, Ὅμ. καὶ Ἀττ. πλὴν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους παρὰ λογογράφοις σπανιώτατον· ὁ παρακ. μέμβλωκα, ὡς τὸ ἥκω, ἧλθον, ἰδοὺ ἔμβασα, Οδ. Γ, 190. Μέλλ. μολοῦμαι, Αἰσχ. Προμ. 694. Σοφ. Ο. Κ. 1742. Ὁ Schaef διακαίως ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ἐνεργ. μέλλ. μολῶ. β) μολεῖν μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ τόπου ἐπὶ κινήσεως εἴς τι, δίχα πρόθ. παρὰ Valck. Φοιν. 110. γ) ἐπιστρέφω, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Seidl. Ἐρμῆ. Ἰλ. 6, 520. (τὸ, ἔμολον, μολεῖν, μολοῦμαι ἔχει πρὸς τὸ βλώσκω, ὡς τὸ, ἔδορον, δορεῖν, δορεῦμαι πρὸς τὸ δράσκω· ἐνεστὼς δὲ μόλω οὐχ ὑπάρχει, ὡς οὐτε δόρω, καὶ ὁ ἐνεστὼς μολῶ εὑρηται σπανιώτερον ἔτι ἢ τὸ δορῶ, μόνον παρὰ πολλὰ μεταγνωστ. στεχουργοῖς, Ἰσαι. Α. Π. σ. 27. 609.)

Μολεύω, (μολεὺς). Κόπτω τοὺς βλαστοὺς (αὐτομόλους), ἢ τὰς παρεκφυάδας καὶ μεταφυτεύω, ὅθεν τὸ, αὐτόμολος, ἢ παρασυάς, παραβλάστημα, Stolo. 6) εὑρηται γραφόμενον καὶ μολοῦω, ὡς παρ' Ἡσυχ. καὶ, μολῶω, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. β'. ἔχουσιν αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις ἀπὸ τῶν ῥάβδων μολύνειν, ὅπου αὐτὶ τούτου ἔπρεπε νὰ ἐκ τοῦ Αἰτίαι Φυτ. α'. 2. Μοσχεύειν, ὅ ἐστι, Μεταφυτεύειν.

*(Μολέω) ὀρ. μολεῖν ἐν τῷ τέλει.

*Μόλυβδος, ἐρα τρόμιμος.

Μολιβδαχάτης, ου, ὁ, ἡ (μόλιβος, ἄχατος). Μετὰ μολίβδου βεβαρυμένος, ἀνθολογ.

Μολίβδαινα, ἡ καὶ κάλλιον μολύβδαινα (μόλυβδος). Κάθε σφαῖρα μολυβδίνη, ἁβαρ. σφαῖρά τις ἐκ μολίβδου, τὴν ὁποίαν ἐρίπτει τις εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐρίπτεν αὐτήν, ἢ τὴν ὁποίαν ἔβαλον ἤτοι εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δικτύου διὰ νὰ βουλιάξῃ τὸ δίκτυον εἰς τὸν πάτον τοῦ ὕδατος, Μολιβαρὶ, ἢ Μολιβήρα, (λέγεται ἔτι καὶ »Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασε», ἢ εἰς τὸ ἀγκιστρον, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 80., πρὸς τὸ ἄκρον καθιενείσασα» ἢ, καὶ εἰς τὸ σχοινίον τῆς βολίδος, Σκαιόφιλον. Ζήτ. Βολίς. 2) ἄγγειόν ἐκ μολίβδου, ἤτοι μολιβδίνιον. Διὰ τερμιδίων ἢ μολιβδαινῶν, Ἀθην. ε'. σελ. 201. ὅπου ἀναγνωστέον »Κερμιδίων μολιβδινῶν». 3) μετκλλικόν τι, τεχνικὸν τε καὶ φυσικὸν πρωτὸν, λιθάργυρος, Διοσκορ. ε'. 100. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Γεν. β'. 2. ἔχει ξανθὸν χρῶμα, καὶ τοῦτο εἶναι εἶδος ἀρσενικοῦ, massicot. Ζήτ. καὶ Γαλήνη. 4) εἶδος φυτοῦ Plumbago. 5) ταὐτὸν τῷ, Μολύβδινος καλῶν, ἤτοι τὸ κρεμάμενον εἰς σχοινίον μολύβι διὰ νὰ ἐξετάζωσι τὴν κάθετον τῶν σωμάτων ἢ τὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Μολίβδεος, έα, εον, καὶ συναιρ. Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, ἡ, Μολιβδικός, ἡ, όν. ἡ, Μολίβδινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μολύβδου ὤν· μολιβένιος.

Μολιβδίζω, ἡ Ταὐτὸν τῷ, Μολίβδαινα, παρὰ Λουκιαν. Γυμν. 27. »χειροπληξίαις μολυβδίναις, σφαίραις μολιβένιαις. Αἱ παλαιαὶ Ἐκδόσεις ἔχουσιν ὀρθότερον, Μολυβδίσιν.

Μολίβδινος, ίνη, ινον, = μολίβδεος.

Μολίβδιον, τὸ. ἡ ὀρθότερον, μολύβδιον. Σίμων μολιβένιος, Ἱπποκρ.

Μολιβδίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μολίβδαινα.

Μολιβδοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μολίβδου ἔχων, ἢ τὸ χρῶμα αὐτοῦ, μολυβδῶδες ὅμοιος, Ἡσυχ.

Μόλιβδος, καὶ, Μόλυβδος, ὁ. Εἶδος μετάλλου, Μολίβιον, ταὐτὸν τῷ, Μόλιβος· καὶ μολιβοκόνδυλον, Ἰουλ. Αἰγ. ἐπ. 10, 12. Φίλιπ. ἐν Ἐπιγρ. ιζ'. καλεῖ τὸ μεταχειριζόμενον ὄργανον εἰς τὸ σημειοῦν γραμμὰς ἐν τῷ γράφειν »Κυνλοτερῆ μόλιβδον· ὁ δὲ Ἰουλιαν. Ἐπιγρ. ἔχει »χρωστῆρ μόλιβδον· καὶ ἐν ἑ. »Μόλιβδου κανόνα σύνδρομον ἡνιοχήσαι, ὥστε γίνεσθαι δῆλον, ὅτι οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὸν μόλιβδον εἰς τὸ σύρειν καὶ τραβᾶν γραμμάς, καθὼς οἱ νεώτεροι τὸ μολιβοκόνδυλον. Μετεχειρίζοντο ἔτι τὸν μόλιβδον καὶ ὡς βάσανον λίθου (μεχέγγι) εἰς τὴν τοῦ χρυσοῦ δοκιμήν, καθὼς ἀποδεικνύει ἡ παρὰ τῷ Θεόγνιδ. ῥῆσις παρατρίβω. (Ὁ τύπος μόλιβδος, ὅστις ἔτι ἀπαντᾶται συχνάκις ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, καὶ τὸν ὁποῖον παρέλαβε καὶ ὁ Poppo ἐν Θουκ. 1, 93. πρβλ. Mehlhorn Ἀνακρ. 28, 3· σ. 113., ἀποδείκνυται ψεῦδος ἀπὸ τὸ Ἐ. Μ. σ. 500, 8., ὅπου ἐπρεπε νὰ γράφηται ἡ λέξις μολίβδος ὡς τοῦ Ἴωτα μόνον ἐν τῷ Ὁμηρ. μόλιβος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγώγοις, ἐν οἷς πάλιν τὸ ὕψιλον θεωρεῖται ὡς σφαλερὸν πρβλ. Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 1340, 30. Ζωναρ. Λεξικ. 2. σ. 1366. Τιμ. Ἰακ. Α. Π. σ. 137.) ὅθεν

Μολιβδουργός, ὁ (ΕΡΓΩ) Ὁ μόλιβδον ἐργαζόμενος· ὅστις δουλεύει τὸ μόλιβδον, ἢ ἐμπορεύεται μολύβδῳ.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, = μολίβδεος.

Μολιβδοφεγγής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι) Ὅστις φαίνεται ὡς ὁ μόλυβδος· ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων, Ἀξ. σ. 391.

Μολιβδοχοέω, ῶ (χέω). Χύνω ἢ ἀναλύω μόλιβδον, Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 1102.

Μολιβδόχροος, συναιρ. -χρους, ὁ, ἡ (χρόα) Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων.

Μολιβδοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ. Ὁ μολιβένιον ἢ μολιβδόχρουν σῶμα, ἢ ἐπιφάνειαν ἔχων, ταὐτὸν τῷ, μολιβδόχροος.

Μολιβδόω, ῶ (μόλιβδος). Εἰς μόλιβδον τινὰ παρ. γίνεσθαι μολύβι, ἢ ἀναλύεσθαι ὡς αὐτὸ ἰδε καὶ Μολυβδόω. »Μολιβδοῦται», Διόδ. Σικελ. ε'. 109. εἰς μόλιβδον μεταβάλλεται, γίνεται ὡς τὸ μολίβιον· οὕτω μετέφρασεν αὐτὸ Πλίνιος· κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, ἀναλύεται ὡς μόλιβδος.

Μολιβδοῦχος, ος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα, τό (μολιβδόω). Ἔργον διὰ μολίβδου ἐξεργασμένον, ὡς π. χ. ἀγγεῖον, πλάκα, κ.τ.τ. Ἀθην. ε'. 208.

*Μόλιβος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ μέλιβος, Ἰλ. Λ, 237., ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεταγν. ἔγραψαν ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ πεζῷ μόλυβος κατὰ τὸ μόλυβδος, Pierr. Μοῖρ. σ. 257. ἡ μόλιβος Σχόλ. κεῖται ἐν Ἐπ. Ἀδ. 222. ὅθεν

Μολιβοσφιγγής, έος, ὁ, ἡ (σφίγγω). Μέ τὰ μολίβου δεδεμένος, συνεσφιγμένος, ἢ στερεωμένος, ἐκ τοῦ σφίγγω, καὶ, μόλιβος, Ὅπλιαν. Κυνηγ. α'. 155.

Μολιβουργός, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μολιβδουργός, Πρόκλ. Πταλεμ. παράφρ. σελ. 251.

*Μολιβόω, = μολυβδόω.

Μόλις, Ἐπίρ. Μετὰ κόπου καὶ πόνου. Ἀττικὸν ταὐτὸν τῷ, Μόγις, Δ. Χ, 412. Πλούσαρχ. Ποπλικ. »Τὸ βίᾳ καὶ μόλεσι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μόλις καὶ μετὰ βίας. — Ὁ τύπος μόλις ὑπάρχει νεώτ., μεθορμ. τύπος ἀντὶ τοῦ μόγις, καὶ θεωρεῖται ὄχι τόσον καλὸς Ἀττ. ὅσον τὸ μόγις (Porr. Εὐρπ. Φοιν. 319.), μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἀττ. ἀπαντᾶται ἀρκετὰ συχνάκις. (τὸ μό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λις ἔχει πρὸς τὸ ΜΟΛΟΣ, μῶλος, ὡς τό, μόγις πρὸς τὸ μόγος.)

Μολίσκω, = βλώτω, ἔνεστ. τοῦ ἀορ. ἐμολον, μολεῖν· βάβαια μόνον παρὰ Γραμματ.

Μολίων, ονος, ὁ, πατρωνυμικὸν ὄνομα παρ' Ὁμ., τὸ ἐποῖον τινὲς ἐξέλαβον μητρωνυμικόν, καὶ ἄλλοι ὡς ψιλὸν ἐπίθετον καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, μιχητής, πρβ. Τπερίων καὶ Böckh expl. Pind. Ol. 11. 25.

Μολόβριον, τό. καὶ πληθ. μολόβρια, Τὸ χοιρίδιον τῶν ἀγρίων ὑῶν (ἀγριογουρουνόπουλον)· καὶ ἐντεῦθεν »Μολοβρίτου υἱόν«, παρ' Ἱππῶναι. Ὁ Εὐστάθιος ὅμως ἐν Ὀδυσ. (σελ. 1817. ἔκδ. Ῥωμ.) παρατηρεῖ, ὅτι τινὲς καὶ Μολύβριον, ἀνέγνωσαν, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ζ'. 47. πρβ. μολοβρός.

*Μολοβρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ

Μολοβρός, οῦ, ὁ. Πτωχός, ἐπαίτης, γαστρίμαργος, ἀκόρεστος τροφῆς, παράσιτος, ὁ παρ' ἄλλοις ζητῶν νὰ φάγῃ, Ἰλ. Ρ, 219. Σ, 26. (εἰ ἀρχαῖοι Γραμματ. ἐτυμολογ. αὐτὸ ἐκ τοῦ, ὁ μολὼν ἐπὶ βορὰν, ὁρθότερον ὅμως, κατὰ Τείμαιον, παρὰ τὸ, μαῖλος, μαλύνω, ἐπὶ ἐννοίᾳ τοῦ μαλακοῦ, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ χαῦνος, ἐπιτρὲς, ὥστε τότε τὸ μολόβρια ἐτυμολογεῖται καὶ ἐνέα τῆς ἀποτεμομένης αὐτοῖς ἀπολοσκήσεως, ὡς εἰκός, ἀπὸ τοῦ, μολάβρός.)

Μολόδουρος, ἡ. Θάμνος τις ἀκεφαλής, Νεκτάρ. Ἀλεξ. 147. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀτταδέλεος, καὶ, ὀλόσχοινος.

(Μόλος, ὁ). Ζήτ. Μῶλος.

Μολοσσικός, καὶ, ἀττ. μολοττικός, καὶ μολοσσός, καὶ μολοττός, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς Μολοσσοὺς, κατὰ τὸ εἶδος τῶν Μολοσσῶν, καταγόμενος ἐξ αὐτῶν. »Ὁ Μολοσσὸς, ὁ ἐκ τῆς Μολοττίας (ἐπαρχίας ἐν Ἠπείρῳ). 2) ἡ τῇ Μολοσσῷ λεγεται καὶ ποῦς τις ἐκ τριῶν (---) μακρῶν συνιστάμενος. 3) »Ἡ ὠν Μολοσσικός, ἡ Μολοσσός, εἶδός τι σκύλου μεγάλου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ γεννωμένου, ὡς ὁ παρὰ Γάλ. Le dogue, καὶ παρὰ Γερμαν. Ballenbeisser, λεγόμενος. Τὸ θηλυκ. Μολοσσὶς, ίδος, ἡ, καὶ Ἀττ. Μολοττὶς, ίδος, ἡ, συνυπακουομ. γῆ, ἡ ἡ, ἡ χώρα τῶν Μολοσσῶν, συνήθ. = Μολοσσία.

*Μολοῦμαι, μέλλ. τοῦ βλώσκω, Αἰτιχ. Προμ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ. (μολεῖν, οὐρά). Εἶδος ἀκρίδος, ἥτις κατατρώγει τὸν σῖτον. Γράφεται καὶ, Μολυρὶς, καὶ, Μελουρὶς, Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολόγ. καὶ Νικανδρ. Θηρ. 416. 2) εἶδος βατράκου.

*Μολουρος, ὁ. Εἶδος ὄφεως.

Μολοῦω. Ζήτ. Μολεύω.

Μολόχη, ἡ, = μαλάχη. ὅθεν

Μολόχιον, τὸ, ὑποκοριστ. = μαλάχιον.

Μολπάζω, (μολπὴ, Μέλπω, ᾄδω, ψάλλω, κιθαρίζω, καὶ ἐνεργ. ψάλλω τι, πανηγυρίζω, ὑμνῶ, ἑορτάζω.

Μολπαῖος, αία, αῖον, καὶ, ὁ, ἡ (μολπὴ). Εἰς μολπὴν ἀτήκων· ψαλτὸς· πλήρης μολπῆς. »Μολπαῖα ἀοιδὴ γάμων«, ᾠδὴ καὶ χορός.

Μολπαστήρ, οῦ, ὁ (μολπάζω). Ψάλτης, κιθαριστὴς, χορευτὴς· συμπαίκτης, σύντροφος, ὁμήλικος. ὅθεν θηλ.

Μολπάστρια, ἡ. ψάλτρια, κιθαρίστρια, συμψάλτρια, συμπαίκτρια.

Μολπὴ, ἡ (μέλπω) παρ' Ὁμ. ψαλμὸς μετὰ χοροῦ ᾀδομένης, εἶτα εἰς τιμὴν θεότητος, Ἰλ. Α, 472. εἴτε εἰς ἰδίαν τινὸς εὐφροσύνην, Γλ. Σ, 606. Ὀδ. Δ, 19. ὅθεν καθόλου, παιδιὰ, παιγνίδι, εὐφροσύνη, διατριβή. ἑταιρτ. μετὰ φόρμιγγος καὶ χοροῦ· ἐν δὲ Ὀδ. Ζ, 101. ἐπὶ παιγνιδίου διὰ τῆς σφαίρας, τὴν ὁποίαν ἐπαίζουν αἱ Φαιακίδες νέαι, ᾄδουσαι καὶ χορεύουσαι· σημαίνει δὲ καὶ διηρημένως α) ψαλμὸς, ᾄσμα, ᾠδὴ, Ἰλ. Ν, 637. Ὀδ. Α, 152. Ψ, 145., κατὰ τὰ ὁποῖα χορία βέβαια δὲν συνενοῦνται ὁ χορὸς, Ἡτ. Θ. 69. καὶ συνεχῶς παρὰ τοῖς Μεταγνστ. β) χορὸς, χωρὶς νὰ συνενοῦται ᾠδὴ, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 572. ὅθεν

Μολπηδόν, Ἐπίρ. μετ' ᾠδῆς, ὕμνων, ἢ μετὰ χοροῦ, παιδιᾶς, Αἰσχύλ. Πέρτ. 388.

Μολπηστής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μηλπαστής. Παρὰ Μανεθ. δ'. 183. κεῖται Μολπήτορες, ἐκ τοῦ, Μολπήτωρ.

*Μολπῆτις, Δωρ. μολπᾶτις, ίδος, ἡ. Ἡ ψάλλουσα, ἡ ἡ χορεύουσα, Lob. Φρυν. α. 256.

*Μολπήτωρ, ορος, ὁ, = μολπαστής.

Μολύβδαινα, καὶ, μολυβδαῖς, αἶα, αἶον, καὶ Μολύβδεος, ταὐτὸν τῷ, Μολίβδαινα κ. τ. λ. διὰ τοῦ ι.

Μολυβδέω, ἐν Γλωσσαρ. βέλτιον τὸ, Μολυβδόω.

*Μολυβδιάω. Φαίνομαι ὡς μόλυβδος, ἡ χλωμός.

*Μολυβδικός, ἡ, όν, = μολιβδικός.

Μολύβδιος, Μολύβδιος, ὁ, ἡ. καὶ, Μολυβδὶς, ἡ. Ζήτ. Μολίβδινος, κ. τ. λ.

*Μολύβδιον, τό, = μολίβδιον.

*Μολυβδίτης, ου, ὁ, θηλ. ίτις. Μολυβδένιος· ὅμοιος μολύβδῳ· περιεκτικὸς μολύβδου.

Μολυβδοειδής, καὶ, Μόλυβδος. Ζήτ. Μολιβδοειδὴς, καὶ Μόλιβδος. ὅθεν

Μολυβδουργός, ταὐτὸν τῷ, Μολιβδουργός.

Μολυβδοφανὴς, ταὐτὸν τῷ, Μολιβδοφανὴς.

*Μολυβδοχοέω, μολυβδόχρους, μολυβδοχρὼς, ταὐτὸν τῷ, μολιβδοχοέω, κ. τ. λ.

*Μολυβδόω, ταὐτὸν τῷ, μολιβδόω· καὶ μετὰ μολύβδου συγκολλῶ, περικαλύπτω τι, μολιβδόνω.

*Μολυβδώδης, = μολυβδοειδής.

*Μολυβδωμα, ταὐτὸν τῷ, μολίβδωμα.

Μολύβδωσις, εως, ἡ (μολυβδόω) Ἡ μετὰ μολίβδου περικάλλυσις, ἢ περικάλυψις· μολίβδωσις.

Μολυβδωτός, ἡ, όν (μολυβδόω). Μετὰ μολίβδου περικεκαλυμμένος, συγκεκολλημένος· καὶ ὁ διὰ νὰ ἦναι βαρὺς μόλιβδον πρὸς βάρος ἔχων.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ, Μολυβδὶς, συγκ. μολβὶς, ἀμφ.

Μόλυβος, ταὐτὸν τῷ, Μόλιβος. ὅθεν.

Μολυβοῦς, ᾶ, οῦν συναιρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. μολύβεος. Μολιβένιος. γραφεῖη δ' ἂν ὀρθότερον, μολιβδοῦς.

Μολυβρός, ά, όν. Ὅμοιος τῷ μολύβδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Μόλυμμα, τό (μολύνω), ταὐτὸν τῷ, Μόλυσμα, Γλωσσάρ. ἀμφ.

Μολυνίη, ἡ (μολύνω). Πρωκτός, κῶλος, Ἡσύχ.

Μολυνοπραγμονέω, ῶ (μολύνω, πρᾶγμα). Προξενῶ ἀχρεῖα, συχαμερὰ πράγματα, ἤτοι ἐριδας καὶ ἄλλα ἐμπερδεύματα. Παθ. κατωτῶ εἰς ἀχρεῖα πράγματα, εἰς ἀσχήμονας φιλονεικίας κ. τ. τ. ὅθεν »Μολυνοπραγμονούμενος«, παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 382., ὅστις ἔπεσεν εἰς πράγματα, ἤτοι εἰς λογοτριβὰς, φιλονεικίας, συγχισμένας ὑποθέσεις, εἰς ἐμπερδεύματα καὶ ἀμηχανίας. ἐσχημάτισται κατὰ τὸ, πολυπραγμονέω.

Μόλυνσις, ἡ. Ῥύπανσις, μίανσις, λέρωμα. 2) ἡ ποιότης τοῦ κρέατος καὶ ἄλλων σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεπολήθ μόνον ἐψήθησαν ἢ ἔβρασαν, καὶ εἰσὶν ἄρα κατὰ τὸ ἥμισυ βρασμένα, ἐψημένα, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὠμὰ, Ἀριστοτ. Μετεωρολ. δ'. γ'. Ζήτ. Μολύνω. καὶ, Μολυσμός, ἐκ τοῦ

Μολύνω, μέλ. υνῶ, παθ, παρκμ. μεμόλυσμαι, ἀνθ' οὗ οἱ μεταγν. χρῶνται καὶ, μεμόλυμμαι, Schaef Σχολ. Παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 3, 276. σ. 236. Ῥυπαίνω, λερόνω, (μυρβαρεύω, Τουρκ.) ἢ καὶ μόνον, ὡς τὸ μιαίνω, περιχρίω, ἀλείφω πρὸς διάκρισιν τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς μὲ ἄλλο χρῶμα, χρωματίζω. 2) ὡς τὸ Λατν. molere μολύνω διὰ συνουσίας, ῥυπαίνω, βιάζομαι γυναῖκα, ὡς παρὰ Θεοκρ. ἐ. 87. ἀντὶ τοῦ, συγκοιμῶμαι, συνομιλῶ, σαρκικῶς συνευρίσκομαι μετά τινος. 3) ἐπὶ κρέατος, ἀφίνω αὐτὸ εἰς τὴν φωτίαν ὅσον νὰ μαυρίσῃ, ἢ τόσον ψήνω, ὅσον νὰ μείνῃ μισοόπτικον, Ἰλιοδωρ. β'. τελ. 91. »Κρέα πρόςολίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, τοσοῦτον μόνον προσομιλήσαντα τῷ πυρὶ, ὅσον μολυνθῆναι, ὅσον ὀηλ. ὀλίγον ἐμαύρισαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἄρα ἡμίβαλπα, μισοψημένα, ὅπου ἔπεται καὶ ἡ ἐπεξήγησις αὐτοῦ, ἡμίοπτα, ὅ ἐστιν, ἀκρόκαυστα. Ἰδὲ μόλυνσις. 4) τροπ. ἀτιμάζω, καταισχύνω, ἐκφαυρίζω, ὀλιγοστεύω τὴν τιμὴν τινος. Παθητ. μολύνομαι, μουρδαρεύομαι καὶ τροπικ. ἀτιμάζομαι, ἐξευτελίζομαι, κάμνω τὶ ἐναντίον τῆς τιμῆς μου· ἰατικὸν ἐξευτελίζομαι συναναστρεφόμενος μὲ τινα, ὡς παρ' Ἱπποκράτ. Φιλιππ. 192. »Μολύνεσθαι καὶ λοιδωρεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τῷ βήματι καθιεδομένοισι, φύρεσθαι, συναναστρέφεσθαι, ἀνακατονεσθαι. »Ἐν ἁμαθίᾳ μολύνεσθαι (Πλάτ. Πολιτ. ζ'.), περικυλίεσθαι ἐν τῇ ἀμαθίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ εὑρίσκειν ἡδονήν. »Ὁ μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄφου μᾶλλον ἢ χρήμ. Μουσώνιος παρὰ Στοβ. λόγ. ιη'. σελ. 362. καὶ 364. »Ἐσθίοντα ἐπιμελεῖσθαι κόσμου τε καὶ μέτρου καὶ τοῦ διαφέρειν τῷ τε ἀμολύντω καὶ τῷ σχολαίῳ· φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸ, μολύνεσθαι, ἐκφράζει ἀπρεπῆ τινα ἐπιθυμίαν καὶ ἕρεξιν. παρβ. μορύσσω.

Μολυρὶς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μολουρὶς.

Μόλυσμα, τό (μολύνω). Ῥύπος, μίασμα, ἀκαθαρσία, λέρωμα· καὶ ἀντὶ τοῦ, νότος ἐκ παρατριβῆς· ἐν τῇ συνηθ. λέγεται ἔτι καὶ νότος τὶς κελλητική, ἥτις διαδίδεται ὀηλ. διὰ τῆς προτεγγίσεως· ὁμοίως λέγεται ἔτι καὶ τό, μολύνω, ἀντὶ τοῦ, διαδίδω νόσον τινὰ κελλητικὴν εἰς ἄλλον.

Μολυσμὸς, ὁ (μολύνω), ταὐτὸν τῷ, μόλυνσις. Μίανσις, μουρδάρευσις, ἀκαθαρσία. Πλουτ. Συμπσ. »Μολυσμὸς καὶ μίανσις ἐστὶν ἡ τοῦ ἑτερογενοῦς πρὸς ἕτερον μίξις, τὸ δὲ ἓν, εἰλικρινὲς καὶ καθαρόν· ὡς που καὶ ὁ Ὅμηρος ἐλέφαντα τινὰ φοινισσόμενον βαφῇ μιαίνεσθαι φησὶ· καὶ τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μῖξιν ὀνομάζουσι.

Μολυχνός, ὁ, παρ' Ἡσυχ. = ἐπισαλές. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι μόλικος, μεμολυσμένος, τὰ ὁποῖα προϋποθέτουσιν τὴν λέξιν μολίζω, ἀντὶ τοῦ μολύνω.

(Μόλω). Τπάγω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ᾄδω εἰς τινα, παραγίνομαι· ταὐτὸν τῷ, μολεῦ· ἐκ τούτου μόνον ὁ ἀόρ. β'. ἔμολον, καὶ μολεῖν, ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ ποιητ. χρῆται ἔτι τῇ λέξει καὶ ὁ Ξενοφ. ἐν τῇ Ἀναβσ. ὁ δὲ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 688. ἔχει καὶ τὸν μέλ. »Μολεῖσθαι«, καὶ, μόλονται, ἀντὶ, ἔρχονται· ἔχει ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 514. ἐντεῦθεν τὸ, μολέω, μελίτω, μολοίτιω, βλώσεω. ὁρα μολεῖν.

*Μολὼν, οὖσα, όν, μετχ. ἀόρ. τοῦ μολεῖν, Ὅμ.

Μομφὴ, ἡ (μέμφομαι). Ὀνειδισμὸς· κατηγορία· μέμψις· κατάγνωσις, παράπονον, Πλούτ. Νεώτ. ποιηταὶ ἄγραφον δῆθεν καὶ, ἡ μόμφις, καὶ, ὁ μόμφος.

Μονάγκων, ωνος, ὁ, ἡ (μόνος, ἀγκών). »Πετροβόλοις μονάγκωσιν«, Μαθητ. παλ. σελ. 91. καὶ 40. μηχανή τις, τῆς ὁποίας ὁ ἀγκὼν, ὡς τις καὶ σφενδόνη ἐλέγετο, ἐκτινασσόμενος ἔρριπτε πέτρας κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Onager Λατ.

Μοναγρία, ἡ. καὶ

*Μοναγρος τό, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μόναγρος, ὁ (ἀγρός). Ἔρημος ἀγρός, ἢ τόπος, ἐρημία, Εὐσεβ. Ἱστορ. Ἐκκλησ. ιά, 17.

Μοναδόν, ἐπίρ. (μονάζω). Κατὰ μόνας, μοναδικῶς, μόνως, κατ' ἰδίαν.

Μοναδικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς (μονάς). Εἷς καὶ μόνος, μόνος, ἁπλοῦς μοναχός, κατὰ μόνας. 2) ταὐτὸν τῷ, μοναστικός, Συνές.

Μοναδόν, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, μοναδήν, Ἰωνικ. μωναδόν, Σχόλ. Νικάνδρ.

Μονάζω (μόνος). Εἷς καὶ μόνος εἰμί, μοναχὸς ἢ κατὰ μόνας, ἢ ἀπὸ ἑνὸς ἄνας εἰμὶ ἢ ζῶ. 2) πολυπλασιάζω διὰ τὴν μονάδος. «Ἡ μονὰς ἑαυτὴν μονάσασα, ἡ μονὰς πολλαπλασιασθεῖσα μὲ τὸν ἑαυτόν της, Ἰκμβλ.

Μοναϑλία, ἡ (ἆϑλος). = μονομαχία.

Μοναΐκανϑος, ὁ, ἡ (ἄκανθα). Ὁ μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ ἐν ἀκάνθιον ἔχων. (υυ—υ)

Μονάλυσις, ἡ (ἄλυσις). Ἁπλῆ ἅλυσις, Πολυδ. ί. 176. (ᾰ)

*Μοναμπυκία, ἡ, ἀφηρμ. ἀπὸ ὁ μοναμπυξ. Ὁ εἰς ἐξευγμένος ὀνομαζόμενος κέλης, Πινδ. Ὀλ. 5, 15. ἐκ τοῦ

Μοναμπυξ, καὶ, μοναμπυξ, υχος, ὁ, ἡ (μόνος, ἄμπυξ). Κυρίως ἐπίθετ. ἵππου, ὅστις ἔχει μόνος αὐτὸς ἄμπυκα, κεφαλόδεσμον, ἤτοι χαλινόν, εἶναι ζευγμένος· συνήθ. δὲ ὡς οὐσιαστ. εἷς μόνος ἵππος, ἐξαιρ. ὁ ὁρμίας ἵππος, ὁ κέλης, καὶ ὡς ἐπίθετ. πῶλος μοναμπυξ, ὡς παρ' Εὐρπ. «Πῶλος μοναμπυξ· καὶ, «Μοναμπυξ, ἄνευ τοῦ πώλου, ἐν Ἱκέτ. 586. καὶ, 680. ταὐτὸν τῷ, κέλης, εἷς καὶ μόνος, ἤτοι μοναδικὸς ἵππος διὰ ζεύξιμον, παρὰ δὲ Πινδάρ. Ὀλύμπ. 5, 15. κεῖται ἀντὶ τούτου «Μοναμπυκίαν. Ὁ Εὐρπ. Ἑλεν. 1583. λέγει ὁμοίως ἐπίθετ. ἐπὶ ταύρου «Μοναμπυκον δέρημα», κατ' ἐναλλαγὴν ἀντὶ «Μοναμπύκου ταύρου», τοῦ μοναδικοῦ ταύρου, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἄλλος ἐζευγμένος· παρὰ μόνιππος μονοκέλης.

Μοναν̓δρέω, ῶ. Ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα ἔχω, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Μόναν̓δρος, ὁ, ἡ (μόνος, ἀνήρ). Ὁ ἕνα ἄνδρα ἔχων, ἢ σχών, ἢ μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρὸς ζῶσα ἢ ζήσασα γυνή.

*Μοναξ, ἐπίρ. ὄρα Μουσάξ.

Μόναπος, ὁ, Ἀοιστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. 45. παρὰ Παιανίοις εἶδος ἀγρίου βοός, ὅστις ἄλλως καὶ Βόνασος, καὶ, Μόνοφ, ἐλέγετο (?)

*Μοναρχέω, Ἰωνικ. μουναρχέω, Ἡρόδοτ. Εἰμαι μοναρχης.

Μοναρχης, ου, ὁ (ἄρχω, μόνος). Ὁ μόνος τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχων, ὁ μόνος ἐξουσιάζων, ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής, βασιλεύς. 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἀντὶ δικτάτωρ, αὐτοκράτωρ, Πλούτρχ. ἔϑεν

Μοναρχία, ἡ. Ἡ τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, ἀρχὴ ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου διοικουμένη, μονοκρατορία. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, βασιλεύς. 2) πᾶσα ἀπεριόριστος ἐξουσία, καὶ ἐπομένως, ὡς καὶ ὁ Εὐρπ. Ἱκέτ. 352. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξουσία, ἀρχὴ τοῦ δήμου, ἐν τῇ δημοκρατίᾳ. Ἴων. μουναρχίη, Ἡροδ. ἔϑεν

Μοναρχικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρμ. —κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναρχίαν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς αὐτὴν, ἢ ἐπαινῶν εἰς αὐτὴν, ἢ μοναρχικῶς φρονῶν.

Μόναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω), = μοναρχικός, ἤτοι ἀξουσιάζων μόνος καὶ ἀπεριόριστος, Πίνδ. Π. 4, 270. Ἴων μούναρχος, Θέογν. καὶ Ἡροδ. καὶ ταὐτὸν τῷ, μοναρχης, Αἰσχ.

Μονάς, άδος, ἡ (μόνος). Ἡ μονάδα, εἷς τὴν ἀριϑμητικὴν Παρὰ Φιλοσ. τὸ ἁπλοῦν, καὶ καϑ' ἑαυτὸ μὴ συγκείμενον ἐκ μερῶν, τὸ ἄτομον, ἀδιαίρετον. β) ὁ ἄσπος, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ κύβου σημεῖον. γ) ὡς μέτρον δέ, ταὐτὸν τῷ, δάκτυλος, Ἥρων Γεωμετρ. 2) ἐπίϑετ. μονὰς, άδος, ὁ, ἡ, μεμονωμένος, ἔρημος, εἷς καὶ μόνος, Εὐρπ. Φοίν. 1537. «Μονὰς αἰώνιαι· καὶ, «Μονὰς' ἐρημίαν», αὐτόϑ· «Μονάδα Ξέρξην», Αἰσχύλ. Πέρσ. 733. ὥστε, μόνος.

Μοναρμός, ὁ (μονάζω). Ἡ μοναδικὴ ζωὴ, ἐξαιρ. ἡ τῶν μοναχῶν.

Μοναστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, μοναστης, ὁ. Ὅς τις μονάζει, ἤτοι ζῇ μοναχὸς· ἐξαιρτ. ὁ μοναστικὴν ζωὴν μετερχόμενος, ὁ μοναχός.

Μοναστήρ, οῦ, ὁ, = μοναστήρ. ἔϑεν

Μοναστήριον, τό (μοναστήρ). Τόπος, ἔνϑα μοναδικὸς ζῇ τινὰς· ἐξαιρ. ἡ κατοικία τῶν μοναχῶν.

Μοναστικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ἀνήκων εἰς τὸν μοναχὸν, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἐξαιρ. τὴν τῶν μοναχῶν ζωὴν· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν μοναχῶν ζῶν.

Μονάστρια, ἡ, Βυλλητ. τοῦ, μοναστήρ. Ἡ μοναχὴν ζωὴν μετερχομένη, μοναχὴ, ἡ μοναζουσα, ἀσκήτρια, καλογραῖα, Νόν.

Μονάτωρ, ορος, ὁ, = μονάμπυκος, Κέλης, Γραμματ.

Μοναυλέω, ῶ (μόναυλος). Μόνος αὐλέω, παίζω μόνος τὸν αὐλὸν, ἢ ψάλλω μόνος. ἔϑεν

Μοναυλία, ἡ. Τὸ αὐλεῖν μόνος, ἤτοι παίζειν τὸν αὐλὸν μόνος. 2) ἐπὶ τοῦ μόναυλος, αὐλὴ, ὁ δίχα γάμου βίος· ἡ μοναδικὴ ζωὴ· ἀντίκτ. τῷ, συναυλία, Πλάτ.

Μοναύλιον, τό. Ὄργανον μουσικὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἷς καὶ μόνος παίζει. ἀπὸ τοῦ μόναυλος σημαντ. 2.

Μόναυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ μόνος αὐλιζόμενος, ἤτοι κατοικῶν· εἷς καὶ μόνος, μοναδικὸς· καὶ, ἄγαμος. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Λουκιανὸς, κεῖται, «Βίος μοναύλιος». 2) ἐκ τοῦ αὐλὸς, ὅστις μόνος ψάλλει ἢ παίζει τὸν αὐλὸν· κεχωλωμένος, μόνος ψάλλων, ἠχῶν· ἔτι δὲ μονόφωνος, π. χ. «Μόναυλον μέλος», τὸ μοναδικὸν, τὸ ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ᾀδόμενον.

Μοναχή, ἡ, Ἀρρίαν. περίπλ. σ. 3. Ἐρυθρ. Ἰνδικὸν τι ὕφασμα.

Μοναχῇ, ἡ καὶ ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, μοναχῶς. μόνως, μοναχά. Κυρ Θηλκ. δοτκ. τοῦ μοναχός. «Ὅπερ μοναχῇ περείπασα, Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ'. δ'. 18. ὅπου ἄλλος, μοναχῇ, ἀκαγνώστως τι.

Μοναχικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μοναχικὸν, ἢ εἰς τὴν μοναχικὴν ζωήν.

Μοναχόϑεν, ἐπίρρμ. Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους· ἐναντίκτ. τῷ, πανταχόϑεν, ἀφ' ἑλκτ. τὰ μέρη, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Μοναχός, ἡ, όν (μόνος). Ὁ εἷς καὶ μόνος ὤν, Διόδ. Σικελ. β'. 58. ὅστις εἶναι μόνος, ἢ ζῇ, διάγει τὴν ζωὴν του μόνος, χωρὶς ϑηλ. ἄλλον τινὰ· καὶ ἐντεῦϑεν ὁ ἐν ἐρήμοις ἢ ἐν μοναστηρίῳ ζῶν, μονάζων, ἀσκητής. ὅϑεν

Μοναχοῦ, ἐπίρ. Μοναχά, μόνον, Πλάτ. Συμπ. «Ἐνταῦϑα μοναχοῦ», ἐνϑ. μοναχά.

Μοναχῶς, ἐπίρρμ. Μόνον, μοναχά, καϑ' ἕνα μόνον τρόπον.

Μονέντερον, τό (μόνος, ἔντερον). Τὸ μόνον παχὺ ἔντερον, τὸ ὁποῖον καὶ κῶλον λέγεται, Ἱππκ.

Μονή, ἡ (μένω). Τὸ μένειν, ἀργοπορεῖν, βραδύνειν, διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ἀργοπορία, Ξενοφ. Ἀναβτ. Κ'. ά. 5. Παρὰ Θουκυδ. ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ εἰς ἀμφιβολίαν ἐφίστασθαι καὶ μὴ ἀποφαίζειν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διατριβὴ, κατοικία, Ἡροδ. 1, 94.

*Μονηγής, έος, ἡ, ἀρχή, = μοναρχία, Μανεθ. 4, 98.

Μονηκοίτος, ὁ, ἡ, = μονόκοιτος, ἁμφ.

Μονηλατέω, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὁ ἐξ ἑνὸς τμήματος ἐξαιρχασμένος, ϑουλευμένος, Ἡλιόδωρ. 3'. σολ. 431.

Μονημέριος, ία, ιον, ἡ, μονήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, μόνος). Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μιᾶς ἡμέρας ὢν· ὁ μιᾶς ἡμέρας μῆκος ἔχων, ἢ μίαν ἡμέραν διαρκῶν.

Μονήρης, εος, ὁ, ἡ (αρω), Μοναδικὸς, μοναχὸς, εἷς καὶ μόνος· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν μίαν κώπην ἔχων, ὁ ἐστι, ταυρακωτέρην, μπίρ τσιρτέ.

Μονϑυλεύσις, μονϑυλευτός, μονϑυλεύω, = ἀνϑύλευσις, ἀνϑυλεύω, ἀνϑυλευτός, Lobeck Φρυν. σ. 356.

*Μονία, ἡ (μένω). Τὸ μένειν, διατρίβειν· ἡ ἡσυχία· ἡ ἀκινησία· ἡ διατριβὴ, ἡ κατοικία που.

*Μονίη (μόνος). Ἡ μοναξιὰ, ἡ μοναδικὴ ζωὴ, ἐξαιρ. ἀγαμία, ὡς τὸ, μονότης.

Μονῖνος, ου, ὁ (μόνος). Μοναχὸς, ἔρημος, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ιέ. 3. Καϑ' Ἡσύχ. ἤτοι καὶ ἀντὶ τοῦ, νηφάλιος, ἀντίκτ. τῷ, δεύτερος, ὁ ἐστι, μέϑυστος, Ἡσύχ.

Μόνιμος, ὁ, ἡ, καὶ, μονίμως, ἐπίρ. (μονὴ, μένω). Ὅστις μένει, ἀργοπορεῖ· διαρκὴς, σταϑερὸς, στερεὸς, ἀκίνητος, καὶ τροπκ. σταϑερὸς, ἐπίμονος εἰς μίαν ὑπόϑεσιν, παντοτεινὸς, ἐπιμελὴς· πιστός. ὅϑεν

Μονιμότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, τὸ ἰδίωμα τοῦ μένειν, σταϑερότης, στερεότης, διάρκεια, τροπκ. πίστις· ἐπιμέλεια, Εὐστάϑ.

Μονιός, ἡ, μόνιος, ὁ, ἡ, καὶ, ία, ιον (μόνος). Ὁ ζῶν μεναχῶς, μόνος, μεκρὰν ἀπ' ἄλλων· ἐξαιρτ. ἐπὶ ζώων ἀγρίων, καὶ μάλιστα ἐπίϑετ. τοῦ συός (ἀγριοχοίρου) καὶ λύκου. Ἰδὲ μονόλυκος, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ζ'. 47. Τὰ χειρόγραφα ἀντὶ μονιοί, μονίαι, ἔχουσι. (Ἀρκαδ. σ. 40, 2. καὶ ἄλλοι Γραμματ. παρὰ Στεφ. Θεσ. 2. σ. 968. προκρίνουσι τὸ, μονιάς.)

Μόνιππος, ὁ, ἡ (ἵππος, μόνος). Ὁ ἑνὸς ἵππου ἢ μιᾶ ἕνα ἵππον, ὁ ἕνα καὶ μόνον ἵππον ἔχων. 2) ὡς οὐσιαστ. ταὐτὸν τῷ, κέλης, ἵππος ὁ διὰ ἱππασίαν πρόκειρος, ἢ ἀζευκτος μετ' ἄλλου εἰς τὴν ἁμαξαν, Ξενοφ. Κυρου. σπ. δ'. 1. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἱππεύων (καβαλλικεύων) ἐπὶ τοιούτοις ἵπποις. παρβλ. μοναμπυκος.

*Μόννος, ὁ, monile, ἐδὲ Μάννος.

Μονοβλάνος, ὁ, ἡ (βάλανος), ἐπίϑετ. του, κλεὶς. Τὸ μίαν μόνην βάλανον ἔχον κλειδίον διὰ νὰ σηκόνῃ τὸν σύρτην.

Μονοβάμιον, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ μόνοι βαίνων, παρεμφ. Πίνδ. καὶ ὅστις ἐπάνω εἰς ἕνα μόνον πόδα ἱστάμενος, περιπατεῖ· ἢ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς ποδός. «Μέτρον μονοβάμονα, μέτρου τι τῶν συλλαβῶν ἕνα πόδα μόνον ἔχον, Σιμμίας ἐν Ὠῷ, ὅπου τὸ μέτρον «Αὐδᾶ μουσόδουπος», ἢ ἁπλῶς ἠχοῦσα, λέγει.

*Μονόβας, αντος, ὁ, = μονοβάμων, Ἡσυχ.

Μονόβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Ἐξ ἑνὸς βιβλίου συνιστάμενος, συγκείμενος. 2) ὡς οὐσιαστικ. ἡ μονόβιβλος ἢ τὸ μονόβ. ἓν καὶ μόνον βιβλίον. Ἐπιϑέτ. «Μονόβιβλόνε συντομε», σύγγραμμα, σύγγραμμα ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου βιβλίου συνιστάμενον.

Μονόβολος, ὁ, ἡ. Ὁ ἕνα βόλον ἔχων, Ἡσυχ. ἐν λέξ. χρεῦσις. Ὁ Σχολ. Πινδ. Πύθ. 5, 56. ἑρμην. διὰ τοῦτο τό, μονοδρόπος, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, μονόψυλος. Ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κεῖται ἔτι καὶ μονόβολος.

Μονογαμέω, ῶ (μονόγαμος). Ὑπανδρεύομαι μόνον μίαν φοράν, ἢ μίαν μόνην γυναῖκα. ὅϑεν

Μονογαμία, ἡ. Τὸ λαμβάνειν μίαν μόνην γυναῖκα, ἢ μίαν καὶ μόνην φοράν ὑπανδρεύεσθαι· ἔϑεν, «Μονογαμίου δίκη», παιδεία εἰς ἐκεῖνον, ἅτις μίαν καὶ μόνην φοράν ὑπανδρεύεται, Κλήμ. Ἀλεξ. ὡς τὸ, καπογαμίου.

Μονόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις μόνον μίαν φοράν ὑπανδρεύεται, ἢ μίαν καὶ μόνην φοράν ὑπανδρεύσασθαι, ἢ λαμβάνει μίαν καὶ μόνην φοράν γυναῖκα· ὁ ἔχων μίαν γυναῖκα, ἢ ἡ ἔχουσα ἕνα ἄνδρα.

*Μονογένεια, ἡ, Ἰων. μουνογένεια, ἰδιαίτ. Θηλ. τοῦ μονογενής.

Μονογενής, έος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. μονογενως (ΓΕΝΩ). Ὁ εἷς καὶ μόνος υἱός· ὁ εἷς καὶ μό-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ος γεννημένος. Ἰωνικ. μουνογ. Ἡσ. Ἔρ. 378. Θεογν. 426. 448. Ἡροδ. 7. 221. 2) αὐξάνων ἢ φυόμενος μόνος. »Γίνεται μοναγενὼς ὁ λίβυκος, γεννᾶται, γίνεται μόνος του, Ἀρίσταρ. περίπλ. Εὐρυθρ. 3) ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής. »Μονογενοῦς ἀφ' αἵματος«, Εὐριπ. Ἑλέν. 1701.

Μονογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Μονήρης, δύσκολος γέρων, Φρύνιχ.

Μονόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ μίαν γλήνην ἔχων, μονόφθαλμος· κυρίως ὁ μίαν κόρην ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων.

Μονόγλωσσος, καὶ Ἀττ. μονόγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ μίαν γλῶτταν ἔχων· ὁ μίαν καὶ μόνην διάλεκτον ὁμιλῶν.

*Μονογνωμονέω, ἢ καὶ εὐφωνίας χάριν, μονογνωμόω. Εἶμαι μονογνώμων, Προκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 222. καὶ

*Μονογνωμικός, ἡ, όν. Ἰσχυρόγνωμος, ἐκτοῦ

Μονογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη). Ἰσχυρογνώμων (καπριτσιόζος), ὁ μίαν καὶ μόνην γνώμην ἔχων, ὁ τὴν ἰδίαν του γνώμην ἀκολουθῶν, ἢ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ, Διονύσ. Ἁλικαρν. σ. 71.

Μονόγονος, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. μουνόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ μόνος, ἢ εἷς καὶ μόνος γεννηθείς ταὐτὸν τῷ, μονογενής.

Μονογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὁ ἐξ ἑνὸς γράμματος συνιστάμενος. 2) μόνον ἐκ γραμμῶν συγκείμενος. »Τὸ μονογράμματον σημεῖόν τι, δι' ἑνὸς καὶ μόνου γράμματος σημαινόμενον.

Μονόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ ἐκ μιᾶς γραμμῆς συγκείμενος. 2) Ὁ μόνον ἐκ γραμμῶν συνιστάμενος. »Τὸ μονόγραμμον«, ἐπὶ σχεδίου τινός, τὸ ὁποῖον συνίσταται μόνον ἐκ τῶν περιξ γραμμῶν τοῦ σχήματος, σχέδιον, σκιαγραφία, ἰχνογραφία, contour, Γαλ.

Μονοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον δάκτυλον ἔχων.

Μονοδέρητης, ου, ὁ (δέρομαι). Ὁ μετὰ ἑνὸς ὄμματος βλέπων, μονόφθαλμος, Εὐριπ. Κύκλ. 78.

Μονόδερμος, ὁ, ἡ. Ὁ μόνον ἕνα δέρμα ἔχων.

Μοναδιαιτησία, ἡ (διαιτάω). Ἡ μοναχικὴ ζωή, Κλήμ. Ἀλεξ.

Μοναδοξέω, ῶ (δόξα), Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 326. Μόνος δόξαν, ἢ τιμὴν ἔχω, ἢ μίαν καὶ μόνην δόξαν, γνώμην ἔχω.

Μονοδαυπος, ὁ, ἡ (δαῦπος). Ὁ μόνος δαυτὸν, Ἰδὲ ἐν τῷ, μοιοβάμων.

Μονόδους, ουτος, ὁ, ἡ (ὀδούς) Ὁ ἕνα καὶ μόνον ὀδόντα ἔχων· ἢ ὅπου ὅλοι οἱ ὀδόντες εἰς ἓν καὶ μόνον ὀστοῦν πήξησαν, ἤτοι ὅλοι οἱ ὀδόντες συνεπολλήσησαν καὶ εἰς ἓν καὶ μόνον ὀστοῦν, ἢ ὀδόντα μετεβλήσησαν, = μονοφυὴς ἕσπινα· παρβλ. μὲ τὸ τοῦ Πλουτ. εἰς Πύρ. 3.

Μονόδρομος, ὁ, ἡ (δρέπω). Συναγμένος ἀπὸ ἕνα κορμόν, κελεστικὸς ἀπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν κορμόν, καθόλου, ἀπὸ ἕνα κομμάτιον, Πινδ. Πυθ. 5, 56. ἔνθα σημαίνει μονοξύλινον, τὸ δέ, φυτόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑποστατέον, σημαίνει φύσει ἀσχηματισμένον.

*Μονοειδέα, ἡ. Τὸ εἶναι ἓξ ἑνὸς καὶ ταὐτοῦ εἴδους, ἢ ταυτότης, τὸ ὁμογενές, Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τοῦ.

Μονοειδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. μονοειδῶς (εἶδος). Ὁ ἓν καὶ μόνον εἶδος ἔχων, ἁπλοῦς, ὅθεν, ἀμιγής, μὴ ἐκπεπτωμένος, Heind Πλατ. Φαῖδ. σ. 78. D. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβατ. Ε. β'. 13. »Μονοειδῶς γὰρ ἦν ἡ παράταξις, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, μηνοειδής, ὅπου ἄλλοι, εὐσεβῶς γράφουσι.

Μονοείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ἓν καὶ μόνον φόρεμα ἔχων, φοριόν.

(Τόμ. β'.)

Μονοζυγής, ές, ὁ, ἡ, τό, μονοζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Εἷς καὶ μόνος εἷς τὸν ζυγὸν ὤν. ὅθεν· εἷς καὶ μόνος, μοναχός.

Μονόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ μίαν ζώνην ἔχων. Ὁ μόνος ἀναζωσάμενος καὶ κινηθεὶς νὰ ὑπάγῃ που. 2) τροπ. ἀσυνόδευτος, μόνος, Ruhnk ep. cr. p. 286. ὡσαύτως, μονόζωστος καί, οἱόζωνος. 3) παρὰ τοῖς Ο'. εἰσὶ, μονόζωνοι, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται· ὁ Ἡτὺχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, κατάσκοποι, καὶ μονομάχοι.

Μονόζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν, ἄμφ.

Μονόζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι). Ταὐτὸν τῷ, μονόζωνος, καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, οἱόζωνος, Ἀθήν. σ. 597. »κῦμα μονόζωστον κεκαρίζωνα, μοναχὸν, μεμονωμένον.

Μονοήμερος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μονήμερος, Βατρ. 305.

Μονοθελῆται, οἱ (θέλω). Αἱρετικοί τινες, οἵτινες ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Χριστὸν μίαν θέλησιν, καὶ μίαν φύσιν, Ἐκκλησ. Συγγρ. παραβ. μονοφυσῖται.

*Μονόθελος, ὁ, ἡ. Ὁ μίαν θέλησιν ἔχων, Τμνικόδ.

*Μονόθεν, ἐπίρ. (μόνος). Μόνον, ἀπὸ μόνος του, κατ' ἰδίαν.

Μονοθρηνέω, ῶ (θρηνέω). Κατ' ἰδίαν, ἢ μόνος θρηνῶ, κλαίω, παραπονοῦμαι, ἄμφ.

Μονόθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Ὁ μίαν μόνην θύραν, ἢ θυρίδα, ἢ ὀπὴν ἔχων. Ἐπὶ δὲ ὀστρακοδέρμων, τὸ ἔχον ἓν καὶ μόνον ὄστρεον, καθὼς ἡ λοπάς, ἡ πεταλὶς, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. δ'.

Μονοίκητος, ὁ, ἡ (οἰκέω). Ὁ μόνος κατοικημένος, ἔρημος, ἢ μόνος κατοικῶν, Λυκόφρ. 960. ὅπου ἄλλοι, μονήκοιτος, ὁ μόνος κοιμώμενος, ἄγαμος, ἀναγινώσκουσι.

Μονοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον κάλαμον, καυλὸν, ἔχων.

Μονόκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὁ μίαν καμπὴν, κάμψιν ἔχων· ὁ ἕνα κόμπον, ἄρμον, ἔχων, καθὼς π. χ. ὁ χονδρὸς δάκτυλος, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Μονόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ ἕνα καὶ μόνον καυλὸν ἔχων.

Μονοκέλης, καὶ Ἰων. μουνοκέλης, ητος, ὁ, (κέλης). Εἷς καὶ μόνος ἵππος, πρόκειτος, Παυσαν. ἡ, 42,

Μονοκέρατος, ὁ, ἡ, καὶ, μονόκερος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἓν καὶ μόνον κέρατον (κέρας) ἔχων.

*Μονοκερως, ωτος, ὁ. Ὁ μονόκερως, ζῶόν τι τετράπουν, οὕτω καλούμενον.

Μονοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μίαν κεφαλὴν ἔχων,

Μονόκλαυτος, ὁ, ἡ (κλαίω). Ποιητ. Μόνος κλαίων. »Μονόκλαυτος θρῆνος«, Αἰσχύλ. Θηβ. 1071. θρῆνος, εἰς τὸν ὁποῖον κλαίει εἷς καὶ μόνος.

Μονοκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονομέω). Ὁ εἷς καὶ μόνος κληρονόμος, Σχόλ. Πινδ. καὶ Παλλάδ. Λουσιακ.

Μονόκλινον, τό (κλίνω). Κλίνη δι' ἕνα μόνον νὰ κοιμηθῇ· τροπ. σωρὸς, ἢ φορεῖον νεκροφόρου, τὸ ξυλοκρέββατον, Ἀ. Π. τ. 570.

Μονόκλωνος, ὁ, ἡ (κλών). Ὁ ἕνα καὶ μόνον θαλλὸν, ἢ κλῶνον (κλωνάριον) ἔχων, Θεοφ. ἱ. Φ. 9, 18, 8.

Μονοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ μίαν καὶ μόνην κοιλίαν, στόμαχον, καὶ καθόλου, μίαν κοιλότητα ἔχων.

Μονοκοιτέω, ῶ. Μονόκοιτος εἰμί, μόνος κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

*Μονόκοιτος, ὁ, ἡ, (κοίτη). Μόνος κοιμώμενος.

Μονόκοκκος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ ἕνα κ. μόνον κόκκον ἔχων.

Μονοκόνδυλος, ὁ, ἡ (κόνδυλος). Ὁ ἕνα κόνδυλον, κόμπον, ἤτοι ἄρμον, ἔρθρον, ἢ μέλος ἔχων, Ἀριστοτ. ἐπὶ ἀκτύλων.

Μονοκότυλος, ὁ, ἡ (κοτύλη). Μὲ μίαν τεραν κοτυλῶν. »Μοτκ. πολύπους«, (Ἀριστοτ.), πολύπους, ὅστις μίαν ἀπάσαν μόνον κοτυλῶν ἔχει εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ὅρ. κοτυληδών.

Μονοκρατορία, ἡ. Μοναρχία, ἢ ἐξουσία τοῦ μονοκράτορος· ἐκ τοῦ

Μονοκράτωρ, ορος, ὁ, καὶ, ἡ (κρατέω). Ὁ μόνος κρατῶν, ὁ εἷς καὶ μόνος ὢν κύριος καὶ ἐξουσιαστής, ὁ τὰ πάντα ἐξουσιάζων, μονάρχης.

Μονοκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ μίαν καὶ μόνην κρηπίδα, παπούτζι, ἢ μετὸν ὑπόδημα ἔχων, μονοσάνδαλος, Πινδ. Π, β, 133.

Μονόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁ δι' ἑνὸς κρότου, κτύπου, ἐξαιρτ. δι' ἑνὸς κωπίου κινούμενος· ἴδε δίκροτος.

Μονόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ ἕνα κύκλον, γύρον, ἢ τροχὸν, ἢ δίσκον ἔχων.

Μονόκωλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰων. μουνόκ. (κῶλον). Ὁ ἕνα καὶ μόνον κῶλον, ἢ μέλος ἐξαιρτ. πόδα ἔχων. »Περίοδος μονόκωλος«, ἢ ἕνα κῶλον ἔχουσα περίοδος. »Οἴκημα μονόκωλον«, Ἡροδτ. α', 179., οἰκοδόμημα, ἢ κτίριόν τι, ἐξ ἑνὸς τμήματος μόνον συνιστάμενον· καθὼς ἐν Β'. 132. περὶ τῶν Πυραμίδων »τῆς ἑκάστου κώλου«, κάθε τμῆμα, piece, καὶ ἐν ὅ, 82. καλοῦνται κῶλα, αἱ πλευραὶ τοῦ τετραγώνου καθόλου ὧν ἀπὸ ἕνα κομμάτι, ἀπὸ ἓν εἶδος, ἀπὸ μίαν φύσιν, ἤτοι χαρακτῆρα, ἁπλοῦς.

Μονόκωπος, ὁ, ἡ. (κώπη). Ὁ μίαν καὶ μόνην κώπην ἔχων. 2) ὁ μόνος κωπηλατῶν, Εὐριπ. Ἑλέν. 1138.

Μονολέκιθος, ὁ, ἡ (λέκιθος). Ὁ ἕνα λέκιθον, κρόκον αὐγοῦ ἔχων, Σχ. Εὐρ. Ὀρ. 465.

Μονολεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Ταὐτὸν τῷ, μονόκοιτος, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Μονολέων, οντος, ὁ, Ἰων. μουτολ. (λέων). Ὁ εἷς καὶ μόνος λέων, ὁ μόνος ὢν λέων, ἢ μόνος εἷς τὸ εἶδός του πολλὰ μεγάλος. παραβ. μονόλυκος.

Μονολήκυθος, ὁ, ἡ (λήκυθος). Ὁ μίαν μόνην λήκυθον ἔχων, γεμίζων ταὐτὸν τῷ, Αὐτολήκυθος, Ἀθην. σελ. 414.

Μονολήμματος, ὁ, ἡ (λῆμμα). Ὁ ἐξ ἑνὸς λήμματος συνιστάμενος. »Συλλογισμὸς μονολήμματος«, Ἀριστ.

Μονόλιθος, ὁ, ἡ. Ἰων. μουνόλ. (λίθος). Ὁ ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου κατεσκευασμένος, ἢ συνιστάμενος, Ἡρόδ. 2, 175. καὶ μόνον ἐκ λίθου ὤν

Μονολογία, ἡ. Ὁμιλία περὶ ἑαυτοῦ, πρὸς ἑαυτόν, μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἐκ τοῦ μονολόγος.

*Μονολόγιστος, ὁ, ἡ. Ὁ ἓν μόνον λογιζόμενος, λογαριάζων, ἢ ἔχων ἓν τῷ νῷ, Τμνικόδ.

Μονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὁμιλῶν μὲ τὸν ἑαυτόν του, μόνος, ἢ ἐμπροσθέν του, Γλωσσαρ. Στεφαν.

Μονόλοπος, ὁ, ἡ (λοπός). Ὁ μίαν, ἤτοι ἁπλῆν λοπάδα, δέρμα, ἐξωφλοιον, ἢ φλοιὸν ἔχων,

Μονόλυκος, ὁ (λύκος). Εἷς μόνος λύκος, ἢ κατὰ τὸ εἶδός του μόνος, πολλὰ μέγας λύκος, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 23. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ ζ', 47. Ἄρατ. Διοσημ. 392. ὅστις ἄλλως καὶ μοῦνος λύκος, λέγεται. Κατὰ Ἀνώνυμον τινα (ἐν Χειρογράφ.) εἶναι ὁ ἐκ λύκου καὶ ὑαίνης γεννηθείς. παραβ. μονολέων. (Παρ' Ἄρατ. Διοσημ. 392. υ-νυ)

Μονόλωπος, ὁ, ἡ (λώπη). Ταὐτὸν τῷ, μονόλοπος, ἐξαιρτ. ὁ ἔχων ἓν μόνον σπάσμα, ἢ ἱμάτιον

Μονόμαζος, ὁ, ἡ (μαζός). Ὁ ἕνα μαζὸν ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μονομέτωρ, Δωρικ. Ταὐτόν τῷ, μονομήτωρ.
Μονομαχεῖον, τό. Ταὐτόν τῷ, μονομάχιον.
Μονομαχέω, ῶ. Ἰων. μουνομαχέω (μονομάχος). Μάχομαι μετά ἑνός καί μόνου, μετά ὁστεο. μέ τινα, Ἡρόδ., ὅστις καί 9. 27. μοῦνοι μουνομαχήσαντες, συντάσσει ὅθεν
* Μονομάχημα, τες, τό = μονομαχία.
Μονομάχης, ου, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μονομάχος.
Μονομαχία, ἡ· Ἰων. μουνομαχίη, Ἡρόδ. 5, 6, 92. τό μάχεσθαι μετά ἑνός καί μόνου ἄλλου, μάχη ἁπλῆ γινομένη, ἀνθρώπος μετ' ἀνθρώπου, ἤτοι ἕνας καί ἕνας. duello, Ἰταλ. καί duel, Γαλλ.
Μονομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς μονομάχον, ἡ μονομαχίαν ἀνήκων, ἤ κλίσιν καί ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς αὐτήν.
Μονομάχιον, τό. Ταὐτόν τῷ, μονομαχία, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 6, 92. ἄλλως μόνον παρά τοῖς Μεταγνωστ. Ἀπικιαν. α'. Λουκιαν. διαλ. ἑτερ. ιγ', Ἀθην. ε', σελ. 191. 2) ταὐτόν τῷ, μουσικαλκοτροφεῖον.
Μονομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Μετά ἑνός καί μόνου μαχόμενος, ὁ μονομαχίαν ἀσκούμενος, ἐν τῇ μουσικῇ. "Ὁ μουσικός, οὐσιαστ. ὁ μαχόμενος μετ' ἄλλου τινός μόνου, gladiator.
Μονομαχοτροφεῖον, τό. Τόπος ἔνθα διατρίβουσι, τρέφονται, ἤ διδάσκονται οἱ μονομάχοι, ἐκ τοῦ
Μονομαχοτράφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μονομάχους κρατῶν, τρέφων, ἤ διδάσκων.
Μονομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης σώματος τινός ἐξ ἑνός μέρους συνισταμένου, ἁπλότης· ἐκ τοῦ
Μονομερής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. μονομερῶς (μέρος). Ἁπλοῦς, ἐξ ἑνός μέρους συνισταμένος, ἁπλοῦς, ἀντίκ. τῷ, πολυμερής,
Μονόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἐξ ἑνός μετρου, ἤ στίχου συνιστάμενος· ἐπί δέ ἰαμβικῶν, τροχαϊκῶν καί ἀναπαίστων στίχων, ἐξ ἑνός μέτρου, ὁλ. ἐκ δύο τοιούτων ποδῶν συγκείμενος.
Μονομήτωρ, ορος, ὁ, καί, ἡ (μήτηρ). Ὁ ἑστερημένος τῆς μητρός, Εὐριπ. Φοίν. 1518. 2) ὁ μόνον τήν μητέρα ἔχων ἀκόμη, οὐχί δέ πατέρα πλέον.
Μονοέμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὁ ἐξ ἑνός μίτου, ὑφαίνων, συνιστάμενος, παραβ. δίμιτος, καί, τρίμιτος.
Μονόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα)· Ταὐτόν τῷ, μονόφθαλμος.
Μονομοιρία, ἡ (μοῖρα). Μία μοῖρα, ἤν μόνον χωριστόν μέρος, εἰς μόνος, χωριστός κλῆρος, Σέξτ. Ἐμπ. 5, 15.
Μονόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μίαν καί μόνην μορφήν ἔχων, ἁπλοῦς.
Μονόμοσχος, ὁ, ἡ (μόσχος). Ἕνα μόνον μόσχον καυλόν, ἤ κλόνον ἔχων.
Μόνον, Ἐπίρ. μοναχά. Μόνον οὐ, σχεδόν, σχεδόν, ἐγγύς, ἴσα μόνος.
Μονόξεος, έ, ἡ (ξέω). Ὁ μίαν καί μόνην φοράν, ἁπλῶς ἐσχοτμένος, ἐξεσμένος, ἴδε τετράξεος.
Μονόξυλος, ε, ἡ (ξύλον). Ὁ ἐξ ἑνός καί μόνου ξύλου, κορμοῦ συνιστάμενος, ἤ κατεσκευασμένος. «Πλοῖον μονόξυλον», (κυρίτα). 2) μόνον ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, Πλατ. Νομ. 12. σ. 956. Α. ὡς τό μονόλιθος, μονοσίδηρος, μονοστόρθυγξ σχηματισθέν.
Μονοούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὁ ἐκ μιᾶς καί μόνης οὐσίας ὤν· καί ὁ μή ἔχων ἕτερον τῆς αὐτῆς οὐσίας ὅμοιον.
Μονοπάθεια, ἡ (πάσχειν). Τό μόνος πάσχειν τό πάθος, ἤ ἡ ἀσθένεια ἑνός μέρους τοῦ σώματος μόνου ἐκ τῶν πολλῶν, Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Μονοπαίς, αιδος, ὁ, καί, ἡ· ἐνεργ. Ἔχων μόνον ἐν παιδίον. 2) παθ. μονογενής. «Ἥρως μονοπαιδεία, μοναχοπαίδιαν.
Μονοπάτιον, τό (πάτος). Δρόμος τόσου πλάτος ἔχων, ὥστε μόλις δύνασθαι νά διέλθῃ εἷς καί μόνος, μονοπάτι· ἀντίθ. τῇ πλατείᾳ ὁδῷ, Παυσάνιαι.
Μονοπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὁ ἕνα πέδιλον ἔχων.
Μονοπείρατος, ον, ὁ (πεῖρα). Ὁ μόνος εἴς τι ἐπιχείρημα, ἐξαιρ. εἰς ἁρπαγήν ἐξερχόμενος, ὑπάγων. «Μονοπείραι λύουσι, λύουσι, σύνεσιν ὑπάγουσι μόνοι, ἤτοι ἄνευ συντρόφων, εἰς τό κυνήγιον, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ε', 5. ἐκ τοῦ μόνος καί πεῖρα, ὃ ἐστίν, ὁ μόνος πειρατεύων, ἄλλως δέ καί, μοναχός, καί μονόλυκος, λέγεται.
Μονόπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα). Μίαν ἔχων πατοῦναν. Ψευδῆ ἐπιγράμμ. «Μονόπελμος συκῆ», ὑπόθημα, ἤ πέλμα ἤτοι πάτον ἔχον.
Μονόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ περικεκαλυμμένος μόνον μετά πέπλου, Εὐριπ. Ἑκαβ. 938.
Μονόπηρος, ὁ, ἡ (πήρα). Ὁ μίαν καί μόνην πήραν ἔχων.
Μονόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὁ μίαν πλευράν ἔχων.
Μονοποδία, ἡ (μονόπους). Ἡ διαίρεσις τοῦ στίχου καθ' ἕνα ποδα· ἡ εἰς ἕνα κῶλα μέτρησις καί προφορά τοῦ στίχου· ἀντίθ. τῷ, διποδία.
Μονόποιος, ὁ, ἡ (ποιός). Ὁ μίαν καί μόνην ποιότητα, ἤ ἰδιότητα ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ.
Μονόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἕνα πόδα ἔχων, μονοπόδαρος.
Μονοπραγμετέω, ῶ (μόνος, πρᾶγμα). Ἀσκῶ, μετέρχομαι ἐν πρᾶγμα μόνον· ἀντίκειτ. τῷ, πολυπραγμετέω. Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 15.
* Μονοπροσωπέω. Ἐξ ἑνός προσώπου εἰμί, ἔχω μόνον ἐν πρόσωπον, ὡς τά ἐπίθ. μιᾶς πτώσεως, Ἀπ. Δυσκ. ἐκ τοῦ
Μονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, καί Ἐπίρ. μονοπροσώπως (πρόσωπον). Μετά ἑνός, ἤ μεταξύ ἑνός, ἤ ὑπό κάτω, ἤ ἐξ ἑνός προσώπου, ἤ ἐνί προσώπῳ εἰν, ὑπό ἑνός προσώπου λελεγμένος, ἐν χρήσει περί ἑνός προσώπου, ἤ μόνον ἐν πρόσωπον ἔχων.
Μονόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ἓν πτερόν ἔχων. 2) ἐν τῇ ἀρχιτέκτον· ἔχων μίαν μόνην σειράν στηλῶν, Vitr. 4, 7.
Μονόπτωτος, ὁ, ἡ (πίπτω, πτῶσις). Ὁμοῖ, πτώσεως ὧν, ὁ μίαν πτῶσιν ἔχων, Γραμμ.
* Μονοπύργιον, τό (πύργος). Φρούριον μέ ἕνα πύργον, Πρόκ. Οἰκ. Η, 5.
Μονοπωλέω, ῶ. Μόνος πωλῶ, πραγματεύομαι, μονοπώλης εἰμί, Στράβ. ἐκ τοῦ
Μονοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις μόνος πωλεῖ, πραγματεύεται μέ τι εἶδος, ἤ μέ κάθε εἶδος ὅλον
Μονοπωλία, ἡ. Τό μονοπωλεῖν, ἤ παρ' ἑνός καί μόνου γινομένη πώλησις τῶν πραγμάτων.
Μονοπώλιον, τό. Τό δίκαιον τοῦ νά πωλῇ εἷς καί μόνος τά ἀναγκαῖα πράγματα, νά πραγματεύεται. 2) «Ἐμπόριον μονοπώλιονι, ἤ καί ὅλως τοῦ, ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικός, εἰς ὃν γίνεται ἡ μονοπωλία, Μάρκιανος παρά Φωτίῳ.
Μονόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ἔχων ἕνα ἵππον, μετά ἑνός ἵππου, (πώλου) ἁμαξεύων, ἤ ἀπό ἑνός καί μόνου ἱππεύων.
Μονόρρηξ, ηγος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Διερρηγμένος, σχισμένος, ἀποκομμένος, Ἡσυχ.
Μονόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μίαν ῥίζαν ἔχων, Ἀθην. σ. 50.
Μονόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὁ ἑνός μόνου ῥυθμοῦ, εἴδους, τρόπου ὤν. 2) ποιητ. ὑπό ἑνός κατοικούμενος, ὡς Αἰσχ. Ἱκετ. 968. «μονόρρυθμος δόμος», ὑπό ἑνός κατοικημένος.
* Μονορύχης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Εἶδος σκαπτικοῦ ὀργάνου μέ μίαν μόνην μύτην, Δωρ. μονορύχας, καί μουνορύχης.
Μόνορχις, εως, ὁ, ἡ (ὄρχις), Ὁ ἕνα ὄρχιν ἔχων.
Μόνος, η, ον, Ἰων. μοῦνος, Δωρικ. μῶνος, Εἷς, εἷς μόνος, μοναχός, μόνος, Ὁμ. (ὅστις δέ χρῆται τῷ τύπῳ μοῦνος, ὡς καί ὁ Ἡσ. καί Ἡρόδ, τό αὐτό ἐνιαυτόν καί ἐπί πάντων τῶν παραγώγων καί συνθέτων· μόνος δέ τό ῥῆμα μονόω ἔχει ὁ Ὅμ. καί κατ' ἄμφω τούς τύπους.) Ἔστι δέ πολλαχῶς πάντῃ ἰσοδύναμον τῷ, εἷς, Ἡσιόδ. Ἔ, 11. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ, 2, 483. καί ἐπιτατικῶς, εἷς μόνος, ἤ μόνος εἷς, Ἡρόδ. 1, 38. Schaef. Mel. p. 19. «Μία μούνη», καί παρ' Ὁμ. Ψ. 227. 2) μοναχός, ἐρημος, μακρύν ἀπ' ἄλλου, ἐγκαταλελειμμένος, Ἰλιάδ. Δ, 388. Ὀδ. Γ, 217. Η, 157. ὅταν ἐνίοτε μετά τῆς γεν. «μόνος σοῦ, ὑστερημένος σεῦ, χωρίς ἑστώς «μόνος τῶν ἄλλων», ὡς τό, μεμισημένος καί μονωθείς· σπανιώτερον δέ καί βέβαια μόνον παρά τοῖς Ἕποπ. λεγόμενος, «μόνος ἀπό τινος», Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 193. Ἀπολλ. Ρ, 3, 908. ὅθεν καί κατά τινα σύνθετα μετά τῆς ἐντολίας τοῦ ἑστερημένος, ὡς τό, μονομήτωρ, 2. 3) ὁ μή ἔχων ἄλλον ὅμοιόν του, ὁ μόνος κατά τό εἶδος του, ἤγουν ἐξαίρετος, διαπρεπής, ἐκπρεπής, Ἰακ add. animadv. in Athen. p. 131. ὡς τό, unus, ἀντί, unicus. Bentl. Hor. v. σ. 32. ὡσαύτως καί ἐν τισι συνθέτοις, ἰδε, μονόλεων, μονόλυκος 4) ὑπερλ. μονώτατος, ἐλομένοις, Bergher. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 182. Ἱππ. 352. Λυκουργ. σ. 197. Βίος Ὁμηρ. 37. Valck Ἀδων. σ. 210. 5) ὡς ἐπίρρμ. γράφεται συνηθ. μοῦνον, οὐμὴν ἀλλά καί, ὡμονῶς, σημαῖνον ὡς καί κοινῶς, μόνον, μοναχᾷ. β) πολλάκις οὕτω λέγεται τό, μόνον, ἔνθα κοινῶς ἐκφράζεται τοῦτο, ἐξαιρ. ἐν τοῖς ἡγουμένοις κώλοις κατόπιν ἀρνήσεως, καί ὅταν ἡ ἀπόδοσις γίνεται διά τοῦ, δέ, ἤ ἀλλά, ἄρα οὐ, ἀντί, οὐ γάρ, Valck. Φοιν. 1480. Ἱππ. 359. 804. Wolf Ἀσπ. σ. 292. (Boss. ell. σ. 309. γ) μόνον αὖν, ἐξαίρεται διά τοῦ, μόνον ὅτι δέν, σχεδόν, ὀλίγου ἔλειπε, π. χ. «Μόνον οὐκ ἔντυπτεν, σχεδόν, ἤ ὀλίγου ἔλειπε νά τόν εἰρηνομαχᾷ τοῦτο ἔλειπε, ὅτι δέν τόν ἔβλαπτε τήν αὐτῆς χρήσεως ἤ καί τό, μονονουχί. Τοῦ Βασιλειγγίου τήν γνώμην τοῦ ὅτι τό, μόνος ἤτο τό δίκλιτον, ὁ, ἡ, ἀναιρεῖ ὁ Σβειγχαουσ. ἐν Ἡρόδ. 4, 10. (συγγεν. τῷ, εἷς, ἑνός, οἷος, ἅπας, οὐχί δέ τῷ, μανός.)
Μονοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὁ ἕνα σάνδαλον ἔχων, Ἀπολλόδ. α'. 9. 16.
* Μονόσεπτος, ὁ, ἡ (σεπτός). Μόνος ἤ ὡς μοναχός τιμώμενος. «Μον. Τριάς, ἡ ἁγία Τριάς, Γρηγορ. Ναζ.
* Μονοσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Μόνον ἐκ σιδήρου, ἐκ μόνου σιδήρου, οὗτω ἡραπτόν ἀνέθη ἴσως παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1052. παραβλ. μονόξυλος. (ε)
Μονόσιρος, ὄρτυξ, ἐν Αἰγύπτῳ ὀρνίθων γένος, Γεωπον. ιδ'.
Μονοσιτέω, ῶ. Μόνος, ἤ μίαν καί μόνην φοράν τρώγω. καί
Μονοσιτία, ἡ. Τό μόνον, ἤ μίαν καί μόνην φοράν τῆς ἡμέρας τρώγειν. ἐκ τοῦ
Μονόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). Ὅστις μίαν φοράν τήν ἡμέραν τρώγει, ὁ ἅπαξ τῆς ἡμέρας σιτούμενος, Ξενφ. Κυρουπ. Η'. ἤ. 9. ἤ ὁ μόνος τρώγων.
Μονοσκελής, ές, ἡ, μονόσκελος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ ἕνα καί μόνον σκέλος ἔχων.
Μονόσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Ὁ τό σκῆπτρον εἷς καί μόνος ἔχων, μοναρχάτωρ, μοναρχής, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 379.
Μονόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ μίαν στεγα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στήν, ἡ ἓν κέντρον ἔχων. Διονύσ. Ἁλικαρνασσ.

Μονοστελέχης, εος, ἡ, μονοστέλεχος, ὁ, ἡ (στέλεχος). Ἕνα καὶ μόνον στέλεχος ἔχων.

Μονόστιχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ὄντων συνεστῶσα (μοναχόκαλος) «Λύροι καὶ λέσχαι μονόστιχοι τὸν αὐχένα ἔχουσιν. Ἀριττοτ.

Μονοστιβής, ὁ, ἡ (σταίβω). Ὁ μόνος ὀδεύων, περιπατῶν, ὅστις περιπατεῖ μόνος του. καθόλου, μόνος, μονήρης, Αἰσχλ Χοηφ. 766.

Μονόστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ὁ ἐξ ἑνὸς στίχου, σειρᾶς, ἢ γραμμῆς συνεστάμενος.

Μονόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ μόνον στολὴν ἔχων. 2) ὁ μόνον σταλθείς, ἐλθών, ἀρχόμενος, ἢ ὑπάγων· καθόλου, μοναχός, ἐρημωμένος, μοναδικός, Σοφοκλ. πρβ. μονόζωνος.

Μονόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ἓν στόμα ἢ μίαν κόψιν ἔχων. «Ἀξίνη μονόστομος, ταὐτὸν, ἡμιπέλεκυς.

Μονοστρόβυγξ, υγγος, ὁ (στρόβυγξ). Ἐξ ἑνὸς μόνου κοντζούρου δουλευμένος, ἐπίθετον τοῦ Πριάπου, διὰ τὸ εἶναι τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ξύλου ἐξειργασμένον, Ἀνάλεκτ. β'. 80.

Μονοστροφικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. μονοστροφικῶς. Ὁ εἰς μονόστροφον ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μονοστρόφου ὤν· ἐκ τοῦ

Μονόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ μίαν στροφὴν ἔχων. «Ὠδὴ μονόστροφος. 2) «Ἄμοιξ μονόστροφος», μονότροχος, ἡ ἕνα τροχόν, κύκλον ἔχουσα· ὡς π. χ. ἡ παρὰ Γερμ. Schubcarre, Γαλ. La brouette, καὶ Ἰταλ. Carrocir, λεγόμενον.

Μονοσυλλαβέω, ὦ. Ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συνίστημι. καὶ

Μονοσυλλαβία, ἡ. Τὸ ἐκ μιᾶς συλλαβῆς σύγκεισθαι, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Κ, 60. ἐκ τοῦ

Μονοσύλλαβος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -βως (συλλαβή). Ὁ ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συνιστάμενος.

Μονόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα), ταὐτὸν τῷ, μονοειδής. Ἓν μόνον σχῆμα ἔχων.

Μονότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον) Ὁ ἓν τέκνον μόνον ἔχων, Εὐριπ. καὶ ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα τίκτουσιν ἕνα μόνον νεοττόν.

Μονότης, ου, ὁ. ἡ ὀρθότερ. Μοιώτης. Ζήτ. ταὐτό.

Μονότης, ητος, ἡ (μόνος). Ἑνότης, μοναξ. Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ μόνου. 2) τὸ μόνως ζῆν ἢ ὑπάρχειν· ἡ ἀγαμία.

Μονοτοκέω, ὦ. Ἓν καὶ μόνον, ἢ μίαν φορὰν τίκτω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. καὶ

Μονοτοκία, ἡ. Τὸ ἓν καὶ μόνον γεννᾶν· ἡ γέννησις ἑνὸς καὶ μόνου παιδίου, ἢ νεοττοῦ, ἢ μίαν φορὰν ἐκ τοῦ

Μονοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ἓν καὶ μόνον, ἢ ἅπαξ γεννῶν.

Μονοτονέω, ἡ. Τὸ ψάλλειν μόνον μὲ ἕνα τόνον· ἁπλοῦς σχηματισμὸς τῶν τόνων ἐν τῇ μουσικῇ, ὅτε διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ ἑνὸς ὀργάνου γίνεται. ἐκ τοῦ

Μονότονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -τόνως (τείνω). Ἕνα καὶ μόνον, ἤτοι ἁπλοῦν τόνον διὰ τῆς φωνῆς, ἢ δι' ὀργάνου ἐκδίδων. καθόλου, μονοειδής. 2) τροπ. ἰσχυρογνώμων, Φιλοξέν. Γλωσσ.

Μονοτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁ μόνος παρὰ τῇ τραπέζῃ κεκλημένος, ὅστις τρώγει μοναχὸς του. «Ξενία μονοτράπεζα», Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 949. τράπεζα εἰς ἣν κάθηται καὶ τρώγει μόνος του ὁ φίλος. 2) παθητ. μόνος φαγωθείς, τρωγόμενος. (α)

Μονότροπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μονοτρόπως (τρόπος) Ἁπλοῦς, ἐξ ἑνὸς τρόπου ὤν· ὁ πάντοτε τρόπῃ καὶ σχηματισμῷ χωρὶς ὅστις ζῇ πάντα μὲ ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον· καὶ ἁπλοῦς τὸν χαρακτῆρα, ἀγαθὸς, ἀντίθ. ποικίλος. 2) ἰδιογνώμων, ἰσχυρογνώμων. 3) ὅστις ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν του μόνον, μοναδικός, μεμονωμένος, Βίος Ὁμ. 4.

Μονοτροφέω, ὦ (τρέφω). Ἀπὸ ἕνα ἕνα, ἢ ἕνα καὶ μόνον τρέφω, ἀνατρέφω κρατῶ, ἔχω. ζῶον

Μονοτροφία, ἡ. ἐνεργητ. τὸ μονοτροφεῖν. 2) παθητικ. τὸ μονοτροφεῖσθαι.

Μονότροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ἅμαξα μετὰ ἑνὸς τροχοῦ, carruca, πρβ. μονόστροφος, 2.

Μονούατος, ὁ, ἡ (οὖς). Μὲ ἓν αὐτίον, ἢ μίαν λαβήν, Ἀναλ. 3, σ. 175.

Μοναυχία, ἡ (ἔχω) Μοναδικὴ, ἢ ἄζυγος ζωὴ, βίος χωρὶς γάμον, Σουΐδας.

Μονοφυγέω, ὦ. Μέλ. ήσω. ταὐτὸν τῷ, Μονοσιτέω. καὶ

Μονοφαγία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μονοσιτία. ἐκ τοῦ

Μονοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), Ταὐτὸν τῷ, Μονόσιτος. Ὑπερθ. μονοφαγίστατος, Ἀριστφ. Σφ. 918.

Μονοφαλαγγία, ἡ. Μία φάλαγξ, ἀμφ.

Μονοφανής, ὁ, ἡ, = μονόφαντος.

Μονόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ μόνος ὁρατός, ὁ μόνος τοῦ φαινόμενος, Ἡσύχ.

Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός) Ἑτερόφθαλμος, ὁ ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων. Ἰων. μονώφθαλμος, Ἡρόδ. 3, 116. 4, 27.

Μονόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ ἕνα τόνον ἔχων, ἐκδίδων. 2) ὡς οὐσ. τὸ ἁπλοῦν, ἤτοι ἓν καὶ μόνον φωνῆεν· ἀντίθετ. τῷ, Δίφθογγος.

Μονόφορβος, ὁ, ἡ (φορβή). Ὁ μόνος βόσκων.

Μονόφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὁ μόνος ἐν τῇ φρουρᾷ ὤν. 2) παθ. ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου φρουρούμενος, Αἰσχυλ. Ἀγ. 267.

Μονόφρων, ὁ, ἡ, (φρήν). Ὁ μόνος διὰ τὸν ἑαυτόν του ἔχων τὴν γνώμην του, φυλαττων τὰ φρονήματά του, Αἰσχ. Ἀγαμ 766.

Μονοφυής, έος, ὁ, ἡ. Ἰων. μουνοφυὴς (φυή). Ὁ ἐξ ἁπλῆς, ἤτοι μιᾶς λογῆς φυῆς, φύσεως, οὐσίας ὤν, καθόλου, ἁπλοῦς, ἐξ ἑνὸς μέρους, κομματίου συγκείμενος, Ἡρόδοτ. 9, 83. «Ἐφάνη δέ καὶ γνῶσις, καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἐχουσα ὀδόντας μουνοφυέας, ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντας, τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους». Ζήτ. Μοιόθους.

Μονόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον) Ὁ ἕνα φύλλον ἔχων.

Μονόφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὁ ἐκ μιᾶς φυλῆς, γενεᾶς, ἢ ἐξ ἑνὸς γένους, λαοῦ, εἴδους ὤν.

Μονοφυσῖται, οἱ (φύσις) Αἱρετικοί τινες, οἵτινες μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν ἀποδίδουσι, Ἐκκλ. Συγχρ. πρβ. μονοθελῆται.

Μονόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἁπλοῦς κατὰ τὴν φωνὴν, ὁ ἀναρθρον φωνὴν ἐκδίδων. ὁ μίαν μόνην φωνὴν, ἦχον ἐκδίδων, ἔχων.

Μονοχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός). Ὁ ἕνα χαλινὸν ἔχων. (α)

Μονόχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μίαν χεῖρα ἔχων.

Μονόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Μονώνυξ, μίαν χηλὴν κατὰ τὸν πόδα, ἤτοι ὄνυχιον ἔχων, π. χ. ὡς ἵππος, ὄνος, ἀντίθ. τῷ, Δίχηλος.

Μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις φορεῖ τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμισον μόνον, ὁ ἕνα καὶ μόνον χιτῶνα φορῶν. ὦδε

Μονοχιτωνέω, ὦ Φορῶ τὸν χιτῶνα μόνον, (εἰμαι μόνον εἰς τὸ ὑποκάμισον).

Μονόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ μίαν καὶ μόνην χορδὴν ἔχων. 2) Μονόχορδον, τὸ· ὄργανόν τι μουσικὸν (ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ταμπούρι, ἢ Ταμπουρᾶς), μίαν χορδὴν ἐπ' αὐτῷ τεταννυμένην ἔχον, ἐφ' ᾧ κατεμέτρουν καὶ ἐξέταζον τὰς φωνὰς, τὴν σχέσιν τῶν τόνων, φυσικῶς καὶ ἀριθμητικῶς, τὸ ὁποῖον ὄργανον παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις «Κανὼν (μουσικὸς)» ἐλέγετο· καὶ ἐντεῦθεν ἡ πρᾶξις αὕτη «κομάζετο μονοχορδίζειν», Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. Μουσ. 117.

Μονόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ἐξ ἑνὸς χρόνου, ἑνὸς λογῆς χρόνου ὤν. 2) ὁ διαρκῶν χρόνον τινά, καρτερικὸς, «Πάθη μονόχρονα», ἢ διαρκοῦντα χρόνον τινα, Ἀδὴν. σελ. 544. 3) ὁ μόνον ἕνα χρόνον, μέτρον, ἢ μίαν συλλαβὴν ἔχων, ἀντίθ. τῷ, Δίχρονος.

Μονόχροος - χρους, ὁ, ἡ (χρόα), ἡ, Μονοχρώματος, ὁ, ἡ, καὶ, Μονόχρωμος (χρῶμα), καὶ, Μονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς. Ὁ ἓν καὶ μόνον χρῶμα, μίαν βαφὴν ἔχων. 2) ὁ μιᾶς λογῆς χρώματος, ὁμοιοχρώματος. Ὁ Ἀριστ. γενέσ. 5, 6) ὀνομάζει ζῶα μονόχροα, ὅσων ὅλον τὸ εἶδος ἔχει τὸ αὐτὸ χρῶμα, π. χ. οἱ λέοντες εἶναι ὅλοι χρυσοειδεῖς· ὁλόχροα δὲ, ὅσα ἔχουσιν ἓν μόνον χρῶμα, π. χ. εἶναι λευκὰ, ἢ μέλανα καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Μονόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὁ μίαν ψῆφον, πέτραν ἔχων. 2) ὁ μίαν μόνην ψῆφον, ἢ μίαν φωνὴν (ἕνα βότον) ἔχων· ὁ μιᾶς ψήφου ὤν. «Νεῦμα μονόψηφον», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 378. τὸ μόνον νεῦμα, τὸ μόνον ἀποφασιστικὸν νεῦμα.

Μονόω, ὥσω, Ἰων. μουνόω. (μόνος) Μόνον ἢ ἕνα καὶ μοναχὸν ποιῶ. μόνον ποιῶ, μόνον ἀφίνω, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, χωρίζω ἀπὸ τῶν ἄλλων. «γενεὴν» (Ὀδ. Π, 117), κάμνω μίαν γενεὰν νὰ μεταδίδηται ἀπὸ ἓν ἐν γένος, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἓν μόνον τέκνον. Παθ. ζῶ μεμονωμένος, μόνος εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, ὅθεν «μονωθείς», ὁ μόνος ἀφεθείς, ἢ ἐγκαταλειφθείς, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 386. Ἰλ. Λ. 470. ἢ, ἐκείνος, μετὰ τοῦ ὁποίου, ἀναχωρούντων ἄλλων τῶν μαρτύρων, τῶν αἱροετεριτῶν, μένει τις μόνος, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 116. μετὰ γεν. «Μεμονωμένοι συμμάχων», ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τῶν συμμάχων, Ἡρόδ. 1, 102. πρβ. 6, 15. 8, 62. Μεμονωμένοις πᾶσης βοηθείας» (Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 34.) ἐπτερημένοις, ἀπογεγυμνωμένοις ἀπὸ κάθε βοήθειαν. (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν μὲν Ὀδσ. τῷ Ἰωνικ. τύπῳ, ἐν δὲ Ἰλ. τῷ κοινῷ.

Μονῳδέω, ὦ (μονῳδός). Μόνος ψάλλω, ἢ ψάλλω μονῳδίαν, μίαν καὶ μόνην ᾠδήν. ὅθεν

Μονῳδία, ἡ. Ἡ μία καὶ μόνη ψαλμῳδία· τὸ εἷς καὶ μόνος ᾄδειν, ὅταν εἷς καὶ μόνος λέγει τὴν ᾠδήν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός· λέγεται δὲ ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ Μονῳδεῖν τὸ ᾄρησιν· ἐπεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ᾄρησοί εἰσι, Φώτ. ὧδε

Μονῳδικός, ἡ, όν. Ὁ Δυήκων εἰς μονῳδίαν.

Μονῳδός, ὁ, ἡ (μόνος, ᾠδή) Ὁ μόνος τοῦ ᾄδων, ἐχε ἐν τῷ χορῷ ψάλλων, ἀλλὰ μόνος, solo. 2) ὅστις περίστησιν ἐν τῷ δράματι ἕνα μόνον πρόσωπον ψάλλον ἢ ὁμιλοῦν, ὡς ὁ Λυκάφρων ἐν τῇ Κασσάνδρᾳ· καὶ οἱ τοιοῦτοι μονολόγοι συγγραφεῖς ὀνομάζονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες.

Μονώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἡ, Μονώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, μονος), ταὐτὸν τῷ Μονόχηλος.

Μόνωπος, ὁ, ἡ (ὤψ), ταὐτὸν τῷ, Μονώψ.

Μονώσις, εως, ἡ (μονόω). Τὸ ἕνα καὶ μοναχὸν ποιεῖν, ἢ ἀφίνειν· ἐγκαταλείψις, παράλειψις· μονωμὸς· χωρισμός.

Μονώτης, ου, ὁ. καὶ Θηλυκ. Μονῶτις, ιδος, ἡ. Μοναδικὸς, εἷς καὶ μόνος, μοναχὸς, μονός. π. χ. βίος.

Μονωτί, Ἐπίρ. Μόνως, μοναχῶς, ἀμφ.

Μονωτικός, ἡ, όν, ἐπίθ. τοῦ μονώτης. Μοναδικὸς, π. χ. τὰ μον. ζῶα, ἀντίθ. τῷ, ἀγελαῖα, ἄλλως μοναδικά.

Μονῶτις, ιδος, ἡ, Θηλ. τοῦ, Μονώτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μόνωτος, ὁ, ἡ (μόνος, οὐς) Ὁ ἓν οὖς, ἤτοι αὐτί, χαρούλιον ἔχων.

Μονωτός, ή, όν (μονόω). Μεμονωμένος, παρατημένος, ἐγκαταλελειμμένος.

Μονώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἕνα ὤπα, ἤτοι ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων, μονοφθάλμος, Αἰσχ. Προμ. 804. Εὐρ. Ηκελ. 642. τοὐναντίον ὁ συνήθ. τονισμὸς μόνωψ ἔστιν ἡμαρτ., Ἀριστοφ. σ. 94, 26. πρβ. τυφλωψ.

Μόνωψ, ωπος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Μόναπος, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ζ'. 3.

Μόρα, ἡ (μείρομαι, ἐμείρω) κυρ. = μοῖρα. Μέρος, μερίς, μέρος τοῦ ὅλου. συνήθ. τάγμα καὶ διαίρεσις στρατιωτῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Σπαρτιᾶται ἦσαν διῃρημένοι εἰς δώδεκα Μόρας, ἢ ἐπὶ τοῦ Δυκούργου εἰς ἓξ μόρας, ἀνὰ ἑξακόσιοι τὴν μόραν, τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς διάφορος κατὰ καιροὺς ἦν, Ξενοφ. Λακεδ. πολιτ. κ'. 4. »Οὕτω γε μὴν κατεστακωσμένων, μόρας μὲν διεῖλεν ἐξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· ἑκάστη δὲ τῶν ὁπλιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοντῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα». Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 17. »Τὴν δὲ μόραν Εὔφορος μὲν ἄνδρες εἶναι πεντακοσίους φησί. Καλλισθένης δὲ, ἑπτακοσίους, ἄλλοι δέ τινες, ἐνακοσίους, ὧν Πολύβιος ἐστίν. Φαίνεται δέ, ὅτι συνήθ. ἡ Μόρα συνίστατο ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν.

Μοράζω, = μοιράζω, μερίζω, ὅθεν γ'. πρόσ. παρακ. »Μεμορακισμένη» (Τίμαιος Λοκρ. σ. 546.) μεμοιρασμένος ἐστὶ, ἐμοιράσθη, (βάρβαρ παρ' ἄλλοις τινὰς μὴ ἀπαντωμένης τῆς λέξεως.)

*Μοργεύω, ἰδε μόργος.

Μορτή, ἡ, παρὰ Πολυδ. ζ'. 151. ἡ ὀρθότερον, Μορτὴ, καὶ παρ' Ησυχ. Μορτίον, ἢ ὀρθότερον, μορτίον. Βωμάτιον γῆς, τὸ ὁποῖον ἐλαβίτις ὡς μερίδιον, μέτρον γῆς, πλέθρον. ὑμῶν.

Μορτνυμι, = ὁμορτνυμι, Κοϊντ. Σμ.

*Μοργεύω. Κουβαλῶ ἄχυρον ἐν τῷ μάργῳ ὅ ἐστὶ ἀμάξῃς, ἐκ τοῦ

Μόργος, ὁ. Τὸ ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ ἐπίμηκες καλάθιον, ἐν ᾧ βάλλουσιν ἄχυρα καὶ χόρτα· ὄζει παρὰ Πολυδ. ζ'. 116. Μορτεύειν, ἄχυρα ἐπὶ τοῦ μόργου φέρειν. Ὁ Ησύχ. ἔχει »Μόργος, φραγμός, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσιν· καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Μολγός. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Μοργίας, ἀντὶ γαστριμαργίας· ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἴπῃ, Μεργίας, ἂν δὲν κεῖται ἐκ τοῦ, μορτὴς, ἀντὶ, ἀμόργος, ἐν τῇ σημασίᾳ, ὡς μολγός, ἀντὶ τοῦ, ἀμολγός. Ζήτ. Μολγός, ἀριθ. 2. Ὁ Ησύχ. ἔχει ἔτι, Μοργυλίων, σκαφάγγιον. Ἔτι δὲ, Μοργυλλεῖ, χρονοτριβεῖ, καὶ, μοργᾶται, παρῶπται· ἀλλ' αὗται αἱ λέξεις ἀνήκουσιν, ὡς φαίνεται, μᾶλλον τῷ Μοργάω.

Μορέα, ἡ (μόρον). Ἡ συκαμινέα, συκαμινιὰ, (δένδρον).

(Μορέω), = μείρομαι· ἀλλ' ἴσως οὐχ εὑρηται παρὰ δοκίμοις συγγραφ. οἱ δὲ τύποι μεμόρηται, μεμορημένος, μεμορμένος ἀνήκουσιν εἰς τὸ, μείρομαι, ὅπερ ζήτει. Σημαίνει δὲ καὶ Ησύχ. διαιρέω, μερίζω· κατὰ δὲ τὸν Ετυμολόγ. ποιέω, καὶ, κακοπαθῶ· ὁ αὐτὸς ἑρμην. Μορόεντα, τὰ μετὰ πολλοῦ μόχθου καὶ κακοπαθείας γεγενημένα — ἀπὸ τοῦ Μορῆται, ὅ ἐστι κακοπαθῆσαι· καὶ Ἐν. Γεώμορος — ἀπὸ τοῦ τὴν γῆν μορεῖν, ὅ ἐστι πονεῖν· καὶ τέλος ἐν Δ. Μήρυμα — οἱ δὲ Μίρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζονται· μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. ἀ. 646. »Ἀλλ' ἢ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται», ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κεκλήρωται, ἔχει τὴν τυχὴν· καὶ ἐν στίχ. 978. »Οὐδὲ ὑπὸ παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρηται· ἀλλ' ἐν γ. στίχ. 113υ. κεῖται »Θάνατος μεμορμένος», ἀντὶ τοῦ, πεπρωμένος, γραφτός Ὁ Ησύχ. ἔχει ἔτι »Μεμορημένον, ἠσπημένον, πεπονημένον· ἀλλ' αὕτη ἡ ἑρμην. ἀνάγεται εἰς τὸ τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 229. »Ὀρταλιχῆα πυρὸς μεμορημένον αὐγαίοις, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Δεδασμένον καὶ ἐφηθέντα τῷ πυρί. Διάφορος ἐστὶν ἡ σημασία παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 214. »Πὴν δὲ νάημα ἔμπλεκτον μεμόρηκε καπῇ ἐσφαλμένον ἄτῃ», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐκάκωσε παρὰ τὴν μοῖραν. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι τὸ »Μορόεν ποτόνι», Νικάνδρ. Ἀλεξ. 130. ἐπὶ τοῦ Κυκεῶνος, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοκοῦν καὶ στίχ. 136. »Χηίος μορόεν ποτόνι», διὰ τοῦ, Πολυπόνητον ἢ μοριδίου ἀντὶ τοῦ Αἴσιμον, ὃ ἅπαντες ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκδέχεται, ἢ τὸ ἑρμόζον τῷ πάθει. (οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Αἰτωλῷ Παρθέν. εὐ. »Ἥρωι μεμορμένον» ἢ μεμορημένον). καὶ ἑπομένως »Μορόεντος ἐλαίης», ἡ ἐλαίουσα, στίχ. 455. καὶ »Μορόεις φρῦνοι», στίχ. 582. ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Κακοποιούς, μόρον ἄγων, θανάσιμος. Τὰ Ὁμηρικὰ »Ἕρματα τρίλιγνα μορόεντα», Ἰλ. Σ, 183. ἑρμην. διὰ τοῦ, μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας εἰργασμένα, περὶ ἃ ἐμόχθησεν ὁ τεχνίτης, τοῦτέστιν ἔπρεπε κατατιτυλίζων αὐτὰ, τὰ φροντιστικὰ καὶ μετὰ κακοπαθείας ἐξεργασμένα.

Μορία, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μέρις, μόρος 2) ἡ ἱερὰ ἐλαία (τὸ δένδρον) τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦν ὀπάνω εἰς τὴν ἀκρόπολιν, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς ταύτης μετεφυτεύθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη (Ἀριστοφ. Νεφ. 1003), αἵτινες ὠνομάζοντο μορίαι. 3)= μορία. (υ υ −, μόνον δὲ ἅπαξ καὶ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς υ − −, παρὰ Πολλιδ. ἐπ. 58.

Μόριμος, ὁ, ἡ ποιητ. ταὐτόν τῷ, Μόρτιμος, Ἰλ. Τ, 302.

Μόριον, τό. κυρ. ὑποκ. τοῦ μόρος. Μικρὸν μέρος, κομμάτι, τρίμμα, Ἡρόδ. 2, 15· 7, 23. Β) παρὰ Γραμματ. μόριον. 2) ταὐτόν τῷ, Μίρος, καὶ, Μερίς, μέλος· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἔτι δὲ, μέρος τοῦ λόγου. 3) εἴδός τι ἀπὸ τινος γένους. 4) καὶ τὰ συστατικὰ μέρη σώματός τινος.

Μόριος, α, ον (μόρος). Ἀπὸ τῆς τύχης διωρισμένος, ἢ πεπρωμένος, fatalis, ταὐτόν τῷ, Μοίριος, »Μόριος γῆν», ἡ διωρισμένη τῇ διὰ τὸν τάφον, Τύμν. ἐπ. 5. πρβ. μόρτιμος καὶ μοιρίδιος.

Μόριος Ζεύς, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 705 ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν μοιῶν, ἤτοι τῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἱερῶν ἐλαιῶν.

Μυρίς, ίδος. ἡ (μείρα) ταὐτόν τῷ, μερὶς, μόριον, ἀπαντώμενον, κατά τινας, παρ' Ἡρόδ, πλὴν βέβαια μόνον ἐν συνθέτοις, π. χ. τριτημορίς.

Μορμολύκειον, καὶ, Μορμολυκεῖον, τὸ. καὶ, Μορμολύκη, ἡ, ὡς τὸ, μορμὼ, παρὰ Στράβ. α'. καὶ Πορφυρ. Προτοπεῖον. (Μάσκα) προσωπεῖα· καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Φοβητρον, (σκιάζαρον) φάντασμα, εἰς φόβον παιδίων· τὴν δὲ τοῦτο τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. (ἐοικὲ παρὰ τὸ μορμὼ καὶ λύκος, ἀλλὰ δίχα συνθέσ. ἀμάσιος ἀπὸ τοῦ μορμολύττω.)

*Μορμολύκιον, τό, = μορμολύκειον.

*Μορμολυκτάω, = μορμολύττω.

*Μορμολύττω, συνήθ. ὡς Ἀποφ. Μέσ. μορμολύττομαι (μορμὼ) Κυρίως, τρομίζω, ἐκφοβέω, φοβίζω (σκάζω) τινά. 2) οὐδέτ. τρομάζω, σκιάζομαι, φοβοῦμαι. Τὸν σχηματισμὸν, Μορμολυκτάω, ἔχει ὁ Ησύχ. ἐν τῷ, Ἐμπερμολνετοῦτο.

Μορμορωπός, ή, όν (μορμὼ, ὤψ). Τρομακτικὸς τὴν ὄψιν, Ἀριστοφ. Πετρ. 925.

*Μορμόφοβος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ φόβου τρέμων καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Μορμύλος, ὁ, = μορμύρος.

Μορμύνω, = μορμύσσομαι.

Μορμύρεος, έα, ον (μορμύρω). Μορμυρίζων, κάμνων μουρμουρητὸν, συνήθ. ἐπὶ νεροῦ. (ῠ ῡ)

Μορμυρίζω, = μορμύρω.

Μορμύρος, ὁ. Εἶδος Σκλασσίου ἰχθύος· γράφεται ἔτι καὶ, Μορμύλος.

Μορμύρω, καὶ, Μορμυρίζω (μύρω). ῥέω, τρέχω μὲ μουρμουρητὸν, βοὴν, ταραχὴν, ῥόθον· παρ' Ὁμήρῳ ἐκφράζει τὴν βοὴν καὶ τὸν ἦχον, ἤτοι τὸ μορμυρητὸν ἑνὸς ῥέοντος καὶ ἐπαφριζόντος ποταμοῦ, ἢ ὕδατος· ὅτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῆς Σκλάσσης, Ἰλ. Ε, 599. »−−ποταμῷ ἄλαδε προτρέοντι, ἀφρῷ μορμύροντα ἰάων». πρβ. Φ, 325. καὶ ἐπὶ ὠκεανοῦ ἐν Ἰλ. Σ, 403. ὅπου ὁ Σχολ. φησὶν. »Ὠνόματαπεποίηται ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ψόφου, τοῦ ἐν τῷ ὕδατι γιγνομένου, ὅ ἐστι, μετὰ ἀφροῦ βοῶντος. Τινὲς διαγινώσκουσι παρ' Ὁμήρῳ, Μυρμύρων, ὡς καὶ ὁ Ησύχ. ἀποδεικνύει, ὅστις καὶ τὸ Μυμμύρασα, διὰ τοῦ, Ἀνεκύκα, ἑρμην. (ἔχει πρὸς τὸ μύρω ὡς τὸ παρψύρω πρὸς τὸ ψύρω).

Μορμυρωπός, = μορμωπός, ήμαρτ. ἀνάγ. παρ' Ἀρτεμ Ὀνειρ. 2, 35. »Ἴλιος ἀμαυρὸς, ἡ ὀφθαλμὸς, ἢ μορμυρωπὸς».

Μορμύσσομαι, ὡς τὸ, μορμολύττομαι, Ἐκπλήττω, τρομάζω, ἐκφοβῶ, φοβίζω, Καλλιμαχ. Παρ' Ησυχ. κεῖται ἔτι καὶ, Μορμύνω, ταὐτόν τῷ, Δειλιῶ, δειλιάω.

Μορμώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ· καὶ, Μορμὼ, ὄνος καὶ ὠνος, ἡ. Μυστικὸν τι ἀκμάζοντος τρομακτικὸν, φαντασμα, φάβητρον (στοιχεῖο), δι' οὗ ἐξαιρέτως ἐκφοβοῦσι καὶ ἐκπλήττουσι (σκιάζουσι) τὰ παιδία ὁ κωμικὸς πρωτοστάτης, Rubink. Τυμ. σ. 181. 2) ἐντελῶς ἐκαλλίτερόν ἔστι καὶ τι τραγικὸν καὶ κωμικὸν πρωτοπρόσωπον, πλατὺ τὸ στόμα ἔχον, καὶ καθόλου, πᾶν ὅ,τι ἄλλο καταπληκτικὸν καὶ ἐπίφοβον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 582. καὶ Εἰρ. 474. »Τὴν μορμὼ» παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. δ'. 17. »Ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελταστὰς ὥσπερ μορμόνας παιδίοις», καθὼς τὰ παιδία φοβοῦνται τὴν μορμὼ (τὸ στοιχεῖο). »Ἰδιότροπος τῶν μορμόνων, Δίων Λόγ. 68. 3) ἐπιθωύημα τρομακτικὸν καὶ φοβιστικὸν, = φεῦ! ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 693. »Μορμὼ, τοῦ θρασυνέα, τὸν διάβολον! τί τόλμη· οὕτω καὶ Θεόκριτ. ιδ'. 40. »Μορμὼ, δάκνει ἵππος». (πρωτότυπον τοῦτο ἀναφιβόλως εἶναι τὰ παρ' Ησυχ. Μορμὸς, φόβος νεκρῶν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ ἐπίθετον, μορμὸς, ἡ, ὀν χαλεπὸς, ἐκπληκτικὸς, ὅθεν, Μορμὼ, Μορμὼν, καὶ ἑπομένως, Μορμὼ, Μορμόνια, καὶ Μορμύττια, τοὺς ὁποίους σχηματισμοὺς, ἐκτὸς τοῦ Καλλιμάχου, ἐφύλαξε καὶ ὁ Ησύχιος· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Μορμὼ, ἀντὶ τοῦ, Μορμὼ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει, ἤτοι ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ Βομβὼ, λέγει· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Μομβρὼ, ὡς καὶ Σουΐδ. καὶ Φώτ. Εὑρίσκεται ἐνὶ παρ' Ησυχ. καὶ, Μύρμος, ὁ, Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ, φόβος· τὸ δὲ, Μέρμορος, καὶ Μυρμιὰ, φόβος, τοὐλάχιστον τὸ, Μυρμαία ἔστιν ὀμφιβόλου, διότι ἐν τοῖς, Μορμορεῖ γίνεται τὸ, Μερμορύττει, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Τίμαιος ἐν Γλωσσαρ. συνάπτει μετὰ τοῦ, Μορμολύττω· ἀρα καὶ ἐνταῦθα τάσσεται τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ, ὡς καὶ ἐν τῇ Κεφαλαργία, ἀντὶ, Κεφαλαλγία· καὶ ἐκ τοῦ Μέρμος (ἐπῳ. Μορμὸς, καὶ Αἰολικ. Μύρμος) γίνεται τὸ, Μορμόω, (ὅθεν Μορμωτός) καὶ ἐξῆς τὸ Μορμορος, ἡ Μόρμορος, ὡς ἐπίθ. καὶ οὐσ. ὡς καὶ τὸ μόρμος καὶ μορμὸς· ὅθεν καὶ οὐσ. ὡς καὶ τὸ μόρμος καὶ μορμὸς· ὅθεν Μορμορόω, Μορμορῶ, Μορμορύττω, — ύττω· ἡ Μορμολύττω, — ύττω, ἀφ' οὗ ὁ Μελ. Μορμολύθω, Ὑπερκείμ. Μιμορμόλυγα· ὅθεν, Μορμολύχη, ἡ Μορμολύκη, ἡ Μορμολύκειον· ἀρα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη, Βέροιας

δὲν εἶναι ἀνάγκη εἰς τὴν παραγωγὴν ταύτην, νὰ λάβῃ τινὰς εἰς βοήθειαν τὸ λύκος, ἢ λύκειον, ὡς ὁ Hemsterhuis (εἰς Πολυδ. 1. 167.) ὁπόταν θελήσῃ τὰ παράξενα τὸ μορμολύκειον ἐκ τοῦ μορμώ. "Οταν θεωρήσῃ τις τὴν ἀνοσιον τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ τρομακτικοῦ ἰδικωτέρως εἰς τὸν μόρον τὴν ἐκτὸς, μορμορίζων, τότε φαίνεται συνάφειά τις καὶ συγγένεια μετὰ τοῦ μύρω, μορμύρω, ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, ἦχον, σκοτεινὸς, μαῦρος, ὑπέλευκος, ὑποκάλλιος, ἦχος, μαῦρος, ἀμαυρὸς, μόρυκος, ὄρφνη.) ὅθεν

Μορμωτός, ἡ, ὁν (ὡσανεὶ παρὰ τὸ μορμόω). Ἐμπεπληγμένος, πεφοβισμένος, φεβερός, Λουσιφ. 34ν.

* Μόρναμαι, ἀντὶ, μάρναμαι, Ἡσυχ.

Μορόεις, εσσα, εν (μόρος). Ὡς τὸ, μόριος, ἐπὶ τῆς τύχης διωρισμένος, fatalis, ἐξαιρτ. ἀξιοποίητος, ἀνατηρώρης. ἰσ. παρὰ Νικ. 2) ἐν Ἰλ. Ξ. 183. καὶ Ὀδ. Σ, 298. ἐπίθ. ἀνωτέων, εἶδα κατὰ τοὺς ὁριστέους σχέδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μὴ κείσει, ἐπιμέλειαν ἢ τεχνικῶς δουλευμένα (ἐκπεποιημένα καὶ μεμερισμένα τῇ κατασκευῇ καὶ τέχνῃ), Toll. Ἀπ. Λεξ. σ. 463. ἔστι δὲ παραγ. ἀβέβαιον, κατὰ μὲν Ἐριστεν παρὰ τὸ, μόρον, ὅμοιος τῷ χρώματι τοῦ μόρου, κατ' ἄλλους δὲ, στίλβων, στιλπνὸς κτ. ἰδὲ ἐν τῷ μορέω.

Μόρον, τό. Ὁ μέλας καρπὸς τῆς συκαμινέας, συκάμινον, μαῦρον μοῦρον. 2) ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ λέγεται ἔτι καὶ ὁ καρπὸς τῆς βάτου, Mora rubi.

Μοροποιέω, ῶ, = κακοπαθέω, Ἡσυχ.

Μόρος, ὁ (μείρομαι, ἔμμορα), ταὐτὸν τῷ, μοῖρα. Ἡλῆρος, τύχη, τὸ μεμοιρασμένον, τὸ μοιρίδιον, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ γραπτὸν ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τῆς θεότητος, Ὁμ. μετὰ τῆς ὁπορπ. Ἰλ. Τ, 421. »Ὑπὲρ μόρον«, ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ἤτουν πλέον ἢ ἦν διωρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης, ἤτουν ἀπὸ σφάλμα τῶν ἀνθρώπων, Ὀδ. Δ, 34. ἰδὲ ὑπέρμορον· ὡς ἐπιτοπολὺ αὐτὶ τοῦ, στυγνὴ μοῖρα, συμφορὰ, ὄλεθρος, φθορὰ, θάνατος, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει παντοτὲ ἐπὶ βιαίου θανάτου, ὅθεν τὸ Λατιν. mors, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγ. Pors. Εὐρ. Ἀλκ. 1260. Παρ' Ὁμ. πολλαχ. εὐρήσεις ὁμοῦ, κακὸς μόρος, ἡ, θάνατός τε μόρος τε· παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ = νεκρὸς, Διοδ. Σικ. 9, 2. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 315. 2) μόρος, ὡς μοῖρα, πρόσωπον, υἱὸς τῆς νυκτὸς, Ησ. Θ. 211.

Μοροφαγής, ές, ὁ, ἡ. Μελοκηρ. 78. »Φενίων μοροφαγέα«, τὸ διὰ τοῦ φάγγους αὐτοῦ φονεύων· τοιοῦτον φάγγος λάμψιν ἐκέδον, ὥστε δι' αὐτοῦ θανατοῦσι. Κατά τινας, ἡμαρτ. ἀνάγν.

Μόροχθος, ὁ. Εἶδος γῆς, ἢ ἧς ἐλευκαίνουν τὰ ἱμάτια, Διοσκορ. ε'. 152.

Μορρία, ἡ· ἡ μορρία (Παυσ. 8, 18, 2), καὶ μορρίνη, ἡ, συνελ. »λιθὶν μερρίνη«, καί, μουρρίνην, ἀσὺ ὅτε δέ, πλὴν ἡμαρτημένως, μυρίνη, καὶ, μυρρίνη γράφ. (ε), Λατ. murra, murrea, murrina, ἔτι δὲ, murrhina, ἡ myrrhina, συνὴθ ναια murrina, ἀγγεία τινα, τὰ ὁποῖα μετέφερεν ὁ Πομπήϊος κατὰ πρῶτον 61 χρόνους πρὸ Χριστοῦ ἐξ Ἀσίας εἰς Ῥώμην καὶ ἐθεωροῦντο αὐτὸν ὡς τὰ πολυτιμότατα ἀποτιμήματα τῆς πολυτελείας, συνιστάμενα εἰς ποτήρια, φιάλας, τρυβλία κ. τ. τ. (Πλιν. ἱστ. φυσ. 37, 2) ἐξ ὕλης τινὸς διαφόρου χρώματος, ἀδιαφανοῦς καὶ εὐθρύπτου· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τούτων τῶν μυρρίνων οὔτε τὸ μικρότατον λείψανον διεσώθη εἰς ἡμᾶς, εἶναι ὑπόνοιαι τῶν νεωτέρων περὶ τούτου τῆς ὕλης, καὶ κατὰ μὲν τὸν Veltheim εἶναι ὁ κιναβάρις στακτίτης, κατὰ δὲ τὸν Monnet τὸ Κατολόγγιον, εἶδος ἀχάτου ἐκ Μογγολίας, ἢ τὸ Girasol, κατὰ δὲ Ruzicka τὸ Γαλλ. opath fusible, Γερμαν. Flußspath), ἢ ἐν Αἰγύπτῳ σμιτίζουσα, ὕαλος ἀργὴ, κατὰ δὲ Hager, ὁ Βασιλικὸς λίθος Υα ἐκ τοῦ ἡδίου τῶν πυρίτων· κατὰ δὲ Roloff, J. C. Scaliger, Salmasius καὶ ἄλλους, ἢ πορτελλάϊνη· ἰδὲ καὶ Fr. Schmieder über die Murrinen, Brieg. 1830. Ἡ δὲ λέξις αὐτὴ δὲν ἔχει βίβλον συγγενικὴν μετὰ τοῦ, μύρρα, ἀλλὰ πιθανῶς ἔστι λέξις Ἀσιανὴ καὶ ξενικὴ, ὃν τρόπον καὶ νῦν ἔτι παρὰ Ῥώσσοις ὀνομάζεται τὸ γάνωμα τῶν πηλίνων μαυράβα. ἰδὲ μυρίνη.

Μόρσιμος, ὁ, ἡ (μόρος). Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένος, πεπρωμένος, εἱμαρμένος, fatalis, Ὀδ. Π. 392. Φ. 162. καὶ ὁ τῇ μοίρᾳ, ἤτοι τῷ θανάτῳ ὑποκείμενος, θνητός, Ἰλ. Χ, 13. »Οὐ γάρμε κταινίεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι, ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνω ὑπὸ σοῦ καθὰ τὸν εἱρωτμὸν τῆς μοίρας, οὐχ' ὑπόκειμαι τῇ μοίρᾳ, δὲν μοὶ εἶναι γραπτὸν· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἰαμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 217. »Οὐκ εἴη Φαλάριδι μόρσιμος, δὲν εἶναι ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος· ὅθεν »Μόρσιμον ἦμαρ (Ἰλ. Ο, 613. Ὀδ. Ε, 175.)«, ἡ παρὰ τῆς μοίρας διωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου, ὁ θεόθεν θάνατος. »Μόρσιμον ἔστιν, ἔπαφερ. ἀπαρέφ., σημαίνει εἶναι πεπρωμένον, γραπτὸν ἰσ. . . . Ἰλ. Ε, 674. Τ, 417. Ἡρότ. 3, 154.

Μορτή, ἡ (μείρομαι, ἔμμορα). Μέρος, μερίδιον· ἐξαιρτ. τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον δίδει τινὰς εἰς τὸν χωροδότην, τὸν κύριον ἑνὸς ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος λαμβάνει διὰ νὰ γεωργήσῃ καὶ σπείρῃ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν μέρος τι ἐκ τῶν γεννημάτων διωρισμένον, συνήθ ἕκτον μέρος, κατ' Εὐσταθ. πρβ. ἐπίμορτος· ὅθεν παρὰ νεωτέροις, »Μορτίτης γεωργός«, ὁ ἐπὶ μορτῇ γεωργῶν τὰ τῶν ἄλλων χωράφια. Colonus partiarius.

* Μορτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ μορτή.

* Μορτίτης, ου, ὁ, γεωργός. Ὁ γεωργός, ὅστις σπείρει καὶ καλλιεργεῖ τὸ χωράφιον ἄλλου τινὸς (χωριάτου) ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ δώσῃ μέρος τι ἐκ τῆς ποσότητος τῶν γεννημάτων.

* Μορτόβατος, ὁ, ἡ, καὶ η, ον (βαίνω). Τὸ νεκρὸν πατῆσεις, τὸν ὁποῖον ἐπέβησαν νεκροὶ, μεταφέρων νεκροὺς, ὡς ναῦς, ὄρ. μορτός.

Μορτός, ὁ, ἡ (μείρομαι, ἔμμορα, μόρος), ταὐτὸν τῷ, βροτός, θνητός. Καλλιμ. Δείψ. 271. ὅθεν τὸ Λατ mortuus καὶ morta, Liv. Andron. b. Gell. 3, 16. ὅθεν μορτόβατος, ὁ, ἡ, »Ναῦς μορτοβάτην«, τὸ πλοιάριον τοῦ Χάρωνος, εἰ οὐ φέρει εἰς τὸν ᾅδην τὰς ψυχάς, Ἡσυχ.

Μορύσσω, ταὐτὸν τῷ, μολύνω. Ῥυπόω, λερόω, ἀκάθαρτον, ἢ ἄσχημον ποιῶ· ὅθεν, μορύσσω, παρεκείμ. μεμορυγμένος, καὶ μεμορυγμένος· παρ' Ὁμηρ. Ὀδ. Ν, 435. »Καπνῷ μεμορυγμένα (εἱματα)«, ἱματια ὑπὸ τοῦ καπνοῦ λερωμένα. 2) καθόλου, ἀλείφω, ἐπιχρίω, ἢ ἀναπατόω μὲ ἄλλο χρῶμα, »Μέλαν κυάνου μεμορυγμένον ἄνθεσι, (Ὀππιαν. Κυνηγ. γ. 391, βαφῆς τις μετὰ κυάνου μεμιγμένη· οὕτω καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 144. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Μόρυγας Διόνυσον«, ἐν Σικελίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἰς χαρὰν τρύγους ἤλειφον μετὰ γλεύκους, Σουϊδ. ἐν Λέξ. μωρότερος μορύγου.

* Μόρυγες, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου ἐν Σικελίᾳ, ἰδε ἀνωτέρω. 2) κύρ. ὀνομ. ἀνδρός, Ἀρστφ. καὶ, μορυχθής, ου, ὁ.

Μορφάζω (μορφή). Μορφόω, σχηματίζω· παρατηλῶ· ἐξαιρτ. κάμνω σχήματα (μοῦτρα), χειρονομῶ, faire des grimaces, Ξεν. καὶ στραβόνω τὸ στόμα περιπαίζω τινά, μιμοῦμαι τινὸς τὰ σχήματα τοῦ προσώπου, Ξενοφ. Συμπ. ς. 4. Ζήτει μακαρίαι, καὶ, μορφάω. ὅθεν

Μόρφασμα, τό. Τὸ μεμορφωμένον· εἴδωλον, εἶκὼν μορφή, ὄψις, Νικήτ. Χρον. κα'. 3.

Μορφασφός, ὁ. Ἡ παράστασις, ἐκτύπωσις, ἐξαιρτ. τὰ μούτζουνα, μοῦτρα, τὸ μορφάζειν, μιμεῖσθαι τὰ σχήματα τοῦ προσώπου τινός· τὸ στράβωμα τῆς μορφῆς ἢ τοῦ στόματος πρὸς περιγέλοιον· καὶ, μιμητικὴ χρεία, ἢ παιγνίδι.

Μορφάω (μορφή). Ἀπεικονίζω, σχηματίζω· παρασταίνω, εἰς μορφὴν φέρω. »Ἄ εἰκὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσύναν«, Νόσιος ἐν Ἐπιγράμ.

Μορφεύς, έως, ὁ (μορφεύω). Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ υἱὸς τοῦ ὕπνου, καὶ Θεὸς τῶν ὀνειράτων, κυρίως, ὁ μορφώνων, σχηματιστὴς, μορφωτὴς, διὰ τὸ παρασταίνειν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἐν τῷ ὑπνώττειν διαφόρους μορφὰς, κατὰ πρῶτον παρ' Ὀβιδ.

* Μορφεύω. Σχηματίζω, μορφόω, ἀπεικάζω, ἐκ τοῦ

Μορφή, ἡ. Τύπος, ὄψις, ἰδέα, πρόσοψις, σχηματισμὸς τοῦ σώματος, Ὀδ. Θ, 170. Θεόκριτ. κγ'. 2. »Ἥρα' ἐμάρβω τὰν μορφὰν ἀγαθὰ, τὸν δὲ τρόπον οὐχ ἕξ ὁμοίως· αὐτὶ, οὐ ἡ μὲν μορφὴ ἀγαθὴ ἦν, ὁ δὲ τρόπος οὐχ ὅμοιος· ἔνθα δύναται ὑπονοηθῆναι καὶ τὸ κατὰ. β) ἐξαιρ. ὡραιότης, κάλλος, εὐπρέπεια, καὶ τρεπ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Λ, 867. »Μορφὴ ἐπέων«, ὁ καλλωπισμὸς, στολισμὸς τῆς ἀφηγήσεως, ἢ ἔκθεσις τοῦ λόγου. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. λέγει περὶ τῆς τῶν νεωτέρων ῥητορικῆς. »Ἐν εὐπορίᾳ καίτοι μορφῇ πλεόνων σκήψεων, ὅπου σημαίνει τὸ καλλωπισμός. (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀνὰ χωρίοις εὑρηται ἡ λέξις, παρ' Ἡσ. δὲ οὐδαμῶς.) γ) παρὰ Μεταγνωστ. καὶ αὐτὴ τοῦ, χειρονομίαι (μοῦτρα), παιγνίδι χειρονομιῶν. δ) ἐν τῇ ἰχνογραφικῇ, ἡ διαγραφὴ τινος, ἢ τοῦ μορφὴ ὅθεν

Μορφήεις, ήεσσα, ῆεν· καὶ Δωρικ. μορφάεις. Μορφωμένος, ἐσχηματισμένος· ἐξαιρτ. ὡραῖον μορφὴν ἔχων, καλῶς ἐσχηματισμένος, Πινδ. Ἴσθμ. 7, 30. »Λίθου μορφηέντα δήκαν«, ἐκ λίθου ἐσχηματισμένον, Ἐπιγραφ. Χανδλερ. σ. 56.

Μόρφνος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον ἀετοῦ τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ω, 316. Ησ. Ἀσπ. 134. ὀπερτινες διὰ τοῦ, ταχὺς, συλληπτικὸς τῶν διωκομένων ὀρνίθων. (ἐκ τοῦ μάρπτω, πιάνω), ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, μέλας, = ὄρφνος (ἐκ τοῦ ὄρνυμι, μόρφνη, νύξ, σκότος), περισσὸς· καὶ ἄλλοι διά τον, φονιὸς, ὁ φονεύων, ἐκ τοῦ μορφοῦνες κατὰ συγκοπήν, ὁ φόνον ἐπιφέρων τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις· ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ, Ξανθὸς. Ὁ Ἡτιοδ. ἐν Ἀσπ. 134. συνάπτει τὸ μορφνοῦ, μετὰ τοῦ, φλεγέαο. »...αὐτὰρ ὄπισθεν μορφνοῦ φλεγέαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν ἦσαν«, ὅπου ὁ Ἡσύχ. τὸ, φλεγέας, διὰ τοῦ, λευκὸς ξανθὸς, οἷος, ἑρμην. Ἡ σημασία μένει σκοτεινὴ. πιθανώτερα δὲ, ἡ τοῦ, μέλας, διὰ τὸ χρῶμά του. (Παρ' Ἡσ. ἡ τοιαύτη σύνταξις μορφνὸς οἰωνὸς ἔστιν ἡμερτήν, ὅρα Ἀρκαδ. σ. 60, 9., ἔνθα ὅμως ἀντὶ τοῦ μέγας, ἀναγνωστέον μέλας.)

Μορφοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος, μορφή). Ὁ μορφὴν εἶδος ἔχων, μεμορφωμένος. ὁ ἐν πάσῃ τάξει ὤν, γινόμενος, ῥητὸς, formel.

Μορφοποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, μορφόω, ὁμῳ.

Μορφοποιία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μόρφωσις, ὁμῳ.

Μορφοσκοπέω, ῶ. Σκοπῶ, βλέπω, παρατηρῶ τὴν μορφὴν. ἐκ τοῦ

Μορφοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω), Ἀρτεμίδ. ὀνειρ. β'. 74. Ὅστις βλέπει, παρατηρεῖ καὶ ἐρευνᾷ τὴν μορφὴν, καὶ ἐκ ταύτης προλέγει τὰ μέλλοντα.

Μορφόω, ῶ (μορφή). Εἰς μορφὴν φέρω, σχηματίζω, εἰκονίζω, formare.

Μορφύω (μορφή). Καλλύνω. στολίζω, καλλωπίζω, Ἡσύχ. Ὅθεν ὁ αὐτ. Ἀμορφήνει, οὐδετέρ. οὐ διόρθωσε πράττειν, ἔχει.

Μορφώ, ούς, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Ἐπίθετον τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφροδίτης ἐν Λακεδαιμονίᾳ, ἡ ὡραία, ἢ ἡ ὡραιότητα διδοῦσα, Ἡσύχ. καὶ Παυσαν. 2) ταὐτὸν τῷ, μορφή, Ἀρχύτας παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 81. «Ταὐτὰ ἐστω τῶν πραγμάτων καὶ τὰν μορφὰν, ἀντὶ, τὰν οὐσίαν — μορφήν. Δωρικ.

Μόρφωμα, τό (μορφόω) Τὸ μεμορφωμένον, σχῆμα, εἰκὼν, ἄγαλμα, μόρφωσις, ἐξωτερικὸς σχηματισμός.

Μόρφων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁ προσωπεῖον ἔχων, ἀμφ.

Μορφωσις, ἡ (μορφόω). Τὸ μορφόνειν, σχηματίζειν· εἰκὼν, ἄγαλμα, ἡ εἰς μορφὴν ἀποκατάστασις, σχηματισμός.

*Μορφωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ μορφόνων, σχηματίζων.

Μορφωτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρρ. μορφωτικῶς. Ὁ εἰς τὸ μορφόνειν ἢ σχηματίζειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Μορφώτρια, ἡ· Ἐπιλυκ. τοῦ μορφωτήρ. Ἡ εἰς μορφὴν φέρουσα, ποιοῦσά τι, Εὐριπ. Τρῳὰδ. 237.

Μύσσυν, καὶ, μόσυν, υνος, ὁ. Σύλινος οἰκία, ἢ πύργος, ἤτοι κατοικία κατασκευασμένη ἐκ ξύλων. ὅθεν, μοσσύνοικοι ἢ μοσύνοικοι, οἱ (οἰκέω), ἐλέγετο ποτὲ ἐν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον ξυλίνους οἴκους εἶχεν εἰς κατοικίαν, καὶ ἐκατοίκει κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, γείτονες τῶν Κολχίων καὶ Τιβαρηνῶν, Ἡρόδ. 3, 94. 7, 78. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 4, 2. 5, 1. 7, 8, 25. Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 379. Ὁ σχηματισμός, μόσυνος, ὁ· καὶ μόσυνον, τό, = μόσυν, ἔστι πολλὰ ἀμφ., καὶ τὸ μὲν μόσυνος ἐλήφθη ἐκ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος ῥήσεως, ἤτοις μοσυνοικοι, ἀλλὰ, μόσυνα, τὰ, ἐχει ὁ Νικήτας Χρον. εβ'. 7. μετὰ τοῦ, ληξάμενος. Μοσυνοίκια, τὰ· καὶ, μοσύνοικος, οἱ, ἔχει ὁ Ἡσύχιος, ἐπὶ τῶν ξυλίνων φρυβλίων.) [Τὸ Ὕψιλον τοῦ μόσσυν ἔσται ἐν τῇ ὁμοιωμαστ. κατ' Ἡρωδιαν. βρεχύ, Δράκων σελ. 46, 21.] ὅθεν

Μόσυνα κάρυα, Ἀθήν. σελ. 52. κατά τινας ὑμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, πρωτόστοια κάρυα.

*Μοσύνοικοι ἢ μοσσύνοικοι, οἱ, ἴδε μόσυν.

*Μόσυνον, τό, ἡ, μόσυνος, ὁ, = μόσυν, πάνυ ἅπαξ.

Μοσχάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, μόσχος. Μοσχαράκιον.

Μοσχείς, έως, ἡ (μόσχος). Μικρὰ ἀγελάδα, δάμαλις, Γλωσσάρ. Στεφ.

Μοσχέη, συνειρ. μοσχῆ, ῆς, ἡ (μόσχος), συνωπωνειρ. ὁρμὴ, δόρμα μοσχαρίου.

Μοσχεία, ἡ (μοσχεύω). Ἡ φυτεία, μεταφύτευσις παραβλαστημάτων τινῶν· ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία, Φίλ. περὶ τῶν 7 θεαμ. 1.

Μόσχειος, ὁ, ἡ (μόσχος), ταὐτὸν τῷ, μόσχιος.

Μόσχευμα, τό (μοσχεύω). Παρόφυης, παραβλάστημα, τὸ ὁποῖον μετεφύτευσε τινάς· καυσόλου, τὸ ἁπαλὸν φύτρον, ἤτοι τὰ βλαστάρια τῶν δένδρων καὶ λαχάνων· καὶ μεταφ. «Ἡρώτιον μόσχευμα, Νικήτ. Χρον. κα'. 3. ὡς καὶ τό, Ὄζος ἄρτος, ἀπορρῶξ κτ. ἴδε.

Μοσχευματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως, ἡ (μοσχεύω), Γεωπον. β'. η'. Ἡ διὰ τῶν παραβλαστημάτων μεταφύτευσις.

Μοσχεύω (μόσχος). Κάμνω παραβλάστημα, φυτεύω, μεταφυτεύω αὐτὸ, διὰ παραβλαστημάτων μεταδίδω, κάμνω νὰ μὴ παύσῃ ἡ βλάστησις τινός. 2) μεταφ. τρέφω, ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, καὶ ὑναμόνω. Φιλόστρατος εἰς Ἀπολλών. ς'. 30. «Ὁ ἐν νέου μοσχεύσασμαι, ὅστις ὡς μόσχον μὲ ἀνέθρεψα. «Μοσχεύειν τυραννίδα, ἀνατρέφειν, ἐμφυτεύειν, τρέφειν τὴν τυραννίδα, Διοδῶρ. Ἀρχ. ζ'. 46 ὡς καὶ τό, «Τεμοσχεύω πόλεμον, παρ' Εὐριπίδῃ· ταὐτὸν τῷ, Τποφυτεύω· παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι «Μοσχεύειν καὶ ῥωννύειν τὴν ψυχήν. Ὁ Πλίνιος καὶ. ζ'. ἔχει καὶ, «Γάδεν μοσχευτόν», ἀλλ' ἀμφίβ. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑγραίνω, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν ἐν ὕδατι ποιῶ, (μουσκεύω).

Μοσχηδόν, Ἐπίρ. (μόσχος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μόσχων, ἤτοι τὸν μοσχαρίων, ὅπως μόσχου, Νίκανδρ.

Μοσχίας, ου, ὁ (μόσχος). Ὅμοιος μόσχῳ, μοσχαρίῳ. 2) νέον ζῶον παρὰ Πολυδ. καὶ ὁ νέος λαγὸς· παρ' Εὐσταθίῳ, ὁ τριετὴς τράγος.

Μοσχιάω (μόσχος). Νεανιεύομαι, τρέλας κάμνω ὡς ὁ μόσχος, Μενάνδρ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Πέμπειν, ἀμφ. Ὁ Meineke ἀποδοκιμάζει διὰλου τὴν λέξιν.

Μοσχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μόσχος. Νέον παραβλάστημα, ὡς καὶ παρ' Ἀριστφ. Λυ. 996. σκιάδων, νέον βλάστημα ἀπὸ τῶν κεκομμένων κλώνων τῆς συκῆς.

*Μοσχίδιος, ία, ον, = μόσχειος.

Μοσχίον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, μόσχος. Μοσχαράκι.

Μοσχίας, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ μόσχειος. Ὁ ἐκ μόσχου ληφθείς, ἢ κατεσκευασμένος, μοσχαρίσιος. 2) ὅμοιος τῷ μοσχαρίῳ, τρυφερὸς, ἁπαλὸς, νέος, τρυφηλός.

Μοσχοβούτης, ου, ὁ (βόω). Ὁ τὰ μοσχάρια βόων, ἢ σφάζων, Γλωσσ. Φιλοξ.

Μοσχοκάρυον, καὶ, ὑποκορ. μοσχοκαρύδιον, τό (κάρυον). Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἀρωματικός τις καὶ εὐώδης καρπὸς, ὅμοιος καρύῳ, ἐκ τῆς Ἰνδίας μεταχομιζόμενος. Λέγεται ἔτι καὶ, κάρυον μυριστικὸν, καὶ ἀρωματικόν.

Μοσχοποιέω, ῶ. Μόσχον ποιῶ, ἤτοι ποιῶ μοσχάριον ἐκ μετάλλου, Ν. Δ. ὅδε.

*Μοσχοποιία. Τὸ ποιεῖν μόσχον, Ἐκκλ. Συγγρ.

Μόσχος, ὁ, καὶ ἡ. Καὶ τὸ τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν νέον σῶμα· ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὸ πεζὸν λέγεται ὁ νέος βοῦς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ μοσχάριον, τό, λεγόμενον· ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας εἶναι σχεδὸν ὅλα τὰ παράγωγα καὶ σύνθετα· λέγεται δὲ καὶ νέος βοῦς, μὴ βληθεὶς ἔτι ὑπὸ ζυγοῦ, ὃν ὁ καὶ οὕτως ὀνομάζεται παρ' Ἡρόδ. 3, 28. ὁ Αἰγύπτιος Ἆπις. ἔτι δὲ καθὼς καὶ τὸ, δάμαλις, ἡ, ἡ νέα ἀγελάδα, ἤτοι τὸ θῆλυ τοῦ βοὸς, Vitello, Giovenca, Ἰταλ. «Ἀστόργοιο κατείρυσεν οὐδατα μόσχου πρωτογόνοιο, Νίκανδρ. Οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ παντὸς νέου ζώου, ὡς ὁ μὲν Ἀχαιὸς, «Μόσχον χελιδόνος, τὴν νέαν χελιδόνα, λέγει· ὁ δὲ Εὐριπίδ. τὴν Πολυξένην, ὡς καὶ τὸ, πῶλος, ὁ, καὶ, ἡ. 2) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φυτοῦ, (καὶ αὐτὴ θεωρεῖται ὡς πρώτη σημασία), κάθε νέος, τρυφερὸς, χυλώδης μικρὸς βλαστὸς (βλαστάρι) ἐκ φυτοῦ. «Νέον ἀποβλάστημα, παρφυὰς, νέος, χυλώδης καὶ εὐλύγιστος κλώνος, βέργα, ὡς παρ' Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Λ. 105. «Μόσχοι λύγου, τὰ νέα τρυφερὰ καὶ εὐκαμπῆ βλαστήματα (ῥάβδοι) τῆς λυγαριᾶς. «Ἀσφοδέλιοι νέοι μόσχοι, καλεῖ ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 73. τοὺς νέους βλαστοὺς ἢ τοὺς κορμοὺς (τὸ βλαστάρι) τοῦ ἀσφοδέλου. Ἀλλοῦ, φύτρον, ἢ νέοι βλαστοὶ, καυλὸς, ὅστις ἄλλως, Ὀρφικοὶ, λέγεται, κεῖται παρὰ Διοσκορ. δ'. 180. «Πετασίτης ἐστὶ μόσχος μίζων πηχέως καὶ ἐν 186. «Πτερὶς φύλλα ἐστὶ, ἄκανθα καὶ αἰκιδὴ καὶ ἄκαρπα ἐξ ἑνὸς μόσχου· καὶ ἐντεῦθεν «Φύλλα μοιόμοσχα, ἐν 187. «Ὁ μόσχος τῶν φύλλων ἐν β'. 210. ὅπου καὶ ἀναγνωστέον ὁ ἡμίσχος τῶν φύλλων, καὶ «Φύλλα μοιόμισχα· καὶ ἐντεῦθεν β) τροπικ. ἐπὶ ζώων ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, ὄζος καὶ, ἔρνος, παιδίον ἢ κοράσιον, πάντοτε μετὰ τῆς προσσημασίας τοῦ νέου, χωρὶς, ὑψηλοῦ, εὐβλάστου. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται μόσχοι, καὶ ἀρωματαύστι καὶ εὐώδες εἶδος ὕλης τινὸς, ἤτις γεννᾶται ὑπὸ κάτω τοῦ ἐμφαλοῦ ἔντινι ὠοειδεῖ σάκῳ εἰς τὸ ζῶον Moschus moschiferus, μόσχος μοσχοφόρος, καλούμενον, τὸ τῇ νοτίᾳ Σιβηρίᾳ καὶ Κίνᾳ διαπώμενον. ζ) μα ἀνδρὸς, καὶ, μοσχίων· (συγγεν. τῷ, σχὴς· καὶ ἐπειδὴ παράγεται, προτάξει τοῦ ἐκ τοῦ, ἔσχη, ἄσχος, ὡς τὸ, μόθος, ἀ ὄνθος, καὶ τὸ, μείραξ, ἐκ τοῦ, εἴρη, κα Μαρ, ἐκ τοῦ ἄρης, μάρης, ἔστιν ἡ αὐτοῦ καὶ πρώτη σημασία τὸ, νέον καὶ λὸν βλάστημα, φύτρον, κλώνος, βλαστός δὲ λοιπαὶ μεταφορικαί.)

Μοσχοσφραγιστής, οῦ, ὁ (σφραγίω). τοὺς μόσχους, ἤτοι τὰ μοσχάρια σφραγίζ οὗτος ἐξετάζει καὶ ἐκλέγει τὰ νέα μοσχάρ τὰ ταιρίδια, τὰ πρὸς θυσίαν ἐπιτήδεια, μετὰ ταῦτα σημειοῖ αὐτὰ διὰ τῆς σφραγ Χαρίμων παρὰ Πορφυρ. ἀπέχ. ἐμψ. ζ. Παρὰ Κλήμεντ. στρωμ. ς'. εἶτι καὶ «Βι μοσχοσφραγιστικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπραγματεύ περὶ τοῦ ὑπουργήματος τοῦ μοσχοσφραγιστο

*Μοσχοτομία, ἡ (μόσχος, τέμνω). Τὸ ἔνδια βλαστοὶ κόπτονται· καὶ οἱ βλαστοὶ τοὶ εἰς χρῆτιν τῶν καλαθοποιῶν, λυγιστῶν ἀσπορίων κτ.).

Μοσχοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τοὺς μόσχ τέμνων· ταὐτὸν τῷ, μοσχοκόπτης.

Μοσχοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μόσχ ἢ μοσχαρίσιον κρέας τρώγων.

*Μοσχόω, = μοσχεύω, ἐπὶ τῆς τροπ. σ

Μοτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μοτόν.

Μοτη, ἡ· σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ, μο Κείτ. Σμ.

*Μοτόν, τό, καὶ

Μοτός, ὁ· καὶ, μότος, ὁ· καὶ, μότον, (μοτόω). Τὰ ἐξεσμένα σώδια, τὰ ἐπιτιθέ τοῖς κοίλοις τραύμασι πρὸς ἀναπλήρωσιν σαρκὸς, ἤτοι τὸ, (φυλλὶον) Charpie, Γα Ἐκ τῆς διαφόρου μορφῆς τε καὶ ὕλης ἔχει διαφορετικὰ τὰ ἐπίθετα, οἷον· «Μοτὸς ἐν τιλτὸς, στρεπτὸς, ἐλλυχνιστὸς, πριωπισωτ Ὁ Κοίντ. Σμυρν. ἐν δ'. 212. ἔχει «Μοτάω ρεῦν, ἐκ τοῦ μοτὸς, ἡ.

Μοτοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Εἶδος πιε ρίου, εἰς ὃ ἐντιθέμενος ὁ μοτὸς, φυλάττε σχῆμά του, Παῦλ. Αἰγ. ς'.

Μοτόω, ῶ. Βάλλω μοτὸν εἰς τὴν πληγὴν, νὰ φυλάττεται ἀοιάτη καὶ νὰ θεραπεύσω τὴν. ὅθεν

Μότωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, μοτός.

Μότωσις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν μοτὸν εἰς τ πληγήν.

Μουΐα, ἡ, Δακωνικ. ἀντὶ τοῦ, μυῖα.

Μουκηρόβας, αντος, ὁ (βαίνω), Λεκω ἀντὶ, μυκηρίβας, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως Ioh. Φρυν. σ. 510. μετὰ πολλῆς πιθανό τος ὑποτοπάζει μυκηροβάκτας. Τὸ πτηνὸν μ ρυοκατάστης, λεγόμενον, ἐκ τοῦ

Μούκηρος, ὁ. Τὸ κάρυον, καρύδιον, ἢ τὸ μύγδαλον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρ Δακων. ἀντὶ, μύκηρος, ἴδε Ἀθήν. β'. σ.

Μουκίζω. Κατά τινας, Δακων. ἀντὶ, μυκ ζω, καλλιον δὲ Δακωνικῶν παράγω ἐκ τοῦ μυ', ὡς καὶ τὸ, μύω, μυάω, μύζω, τε σημαίνει, ἀναστενάζω μόνον μὲ κλεισμ στόμα καὶ οὕτω περιστῶ τὴν ἀγαπητὴν μ

*Μουναδόν, Ἐπίρ. (μοῦνος) = μονάδην, μ νων, Ἰων. ἀντὶ μοναδόν.

Μουνάξ, Ἐπίρ. (μοῦνος, ἀντὶ, μόνος). Κ μόνως, μοναχῶς, καθ' ἕνα ἴδιως· ὁ ἕνας μ τὸν ἄλλον, Ὁμ. Ὀδ. Θ. 371. Δ. 417. τεῦσει τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μουναξιὰ, καὶ μο ξιὰ, οὐσιαστικ. καὶ ἐπίρρημα.

*Μουναρχέω, μουναρχίη, ἡ, μουναρχ ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μουαρχέω κ. τ. λ. Ἡρ Θέογν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μουνερέτης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ μονερέτης (ἐρέτης). Ὁ μόνος κωπηλατῶν, Ἀνάλεκτ. Β'. 33.
Μούνιος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μόνιος, Ἀνάλεκτ. β'. 125. »Μόνιες λύκοις.
*Μουνόγαμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, μονόγαμος.
Μουνογένεια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονογένεια, ἐηλυκὸν ἐκ τοῦ
Μουνογενής, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονογενής. Μουνογένητος· μόνος, Ἡσ. Ἔ. 378. Θ. 426. 448. Ἡρόδ. 7, 221. Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 489. ὅπου πρότερον, μουνογόνη, ἔσειτο.
Μουνόψαλμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ταὐτὸν τῷ, μονήλιτος, Μονόψαλμος.
*Μουνόγονος, ὁ, ἡ· καὶ η, ον, Ἰων. ἀντὶ, μονόγονος.
Μουνόθεν, Ἐπίρ. Ἰων. ταὐτὸν τῷ, μονόθεν. Μοναχῶς.
Μουνοκέλης, Ἰων. ἀντὶ, μονοκέλης.
*Μουνόκωλος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόκωλος, Ἡρόδ. 1, 179.
Μουνολεχής, ές, ὁ, ἡ (μόνος, λέχος), Ἰων. ἀντὶ, μονολεχής. Ὅστις κοιμᾶται μόνος· ἄγαμος.
Μουνολέων, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, μονολέων (μόνος, λέων). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν λέων, ὡς καὶ τὸ, μονόλιπος, Ἀνθολογ.
Μουνόλιθος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόλιθος (μόνος, λίθος). Ὁ ἐξ ἑνὸς λίθου ἐξειργασμένος, ἢ συνιστάμενος.
*Μουνομαχέω, Ἰων. ἀντὶ, μονομαχέω, Ἡρόδ.
Μουνομήτωρ, ταὐτὸν τῷ, μονομήτωρ, Ἰων.
Μουνοπάλης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μονοπάλης (πάλη). Ὁ ἐν τῷ παλαίειν μόνος νικῶν, Ἡσυχ. Παυσαν. ζ'. 4. »Μουνοπάλης νικᾷ ἐς Ὀλύμπιαν, ὅπου ὧν »Μοῦσος πάλην ἀνατείλων τοῦ συλλαβικοῦ μέτρου κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, μουνοπάλαι, ἐκεῖ τοῦ, »Οἱ μονῇ τῇ πάλῃ νικῶντες.
Μουνορύχης, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, μονορύχης (ὀρυχή). »Ὄρυξ μουνορύχαι, ἐργαλεῖόν τε σκαπτικὸν τῶν πετρῶν, μίαν μόνην κορυφὴν ἔχον, Ἑπτάμ. Φαείων δ'.
Μοῦνος, η, ον· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μόνος, πολλάκις, παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ, ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ., οὗ ἐστιν ἐν χρήσει ὁ τύπος, μέσος· καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εὑρηται οὐ σπανίως ὁ τύπος, μοῦνος.
*Μουνοτόκος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονοτόκος.
*Μουνοφυής, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονοφυής.
*Μουνόψαλμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόψαλμος, Ἡρόδ.
Μουνοφυής, ταὐτὸν τῷ, μονοφυής. Ἰων. Ἡρόδ. 9, 83.
Μουνόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μονόω, Ἰων., Ὀδ. πολλαχ. παρ' Ἡρόδ.
Μουνυχία, ἡ. Δημότις ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τοῦ Πειραιῶς συνεχόμενος. 2) ἐπίθετον τῆς ἐντεῦθεν τιμωμένης Ἀρτέμιδος. ὅθεν
Μουνυχιών, ῶνος, ὁ. Ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, καθ' ὃν ἑορτάζετο καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐν τῇ μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, τὸ τελευταῖον ἡμίσυ τοῦ Ἀπριλίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαΐου.
Μουνώψ, ὦπος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, μόνωψ. Μονόφθαλμος, Αἰσχύλ. Προμ. 804.
*Μουρβίνη, ἡ, ὁρ. μορβίς.
Μοῦσα, ης, ἡ, Αἰολ. μοῖτα. Δωρ. μῶσα, Λακων. μῶτα. Ἡ μοῦσα, ἡ θεὰ τῆς ψαλμῳδίας, ᾠδῆς, ἀσματος, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιητικῆς, τῆς χορευτικῆς, τῆς θεατρικῆς· καθόλου, πάσης βελτιούσης καὶ καθωραϊζούσης τὴν ζωὴν τέχνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἔνεκα τούτου. Παρ' Ὁμ. ἤδη εὑρηται, πρὸς τῷ ἀνικῷ, πολλαχ. καὶ τὸ πληθ. μοῦσαι, ὁ δὲ διορισμὸς αὐτῶν ὡς ἐννέα τὸν ἀριθμὸν μόνον ἐν Ὀδ. Ω, 60. ἐκλαμβανομένου δὲ τοῦ ὀνόματος εἰς πολλὰς φοράς, τότε ἀποδίδεται τὸ ὄνομα ἰδιαιτέρως εἰς κάθε ἐπιστήμην, ἥτις καὶ θεωρεῖται ὡς ἀφιερωμένη εἰς αὐτὴν· καὶ ἐνταῦθεν μοῦσα παρὰ Μεταγνστ. καθόλου ἐπὶ πάσης φράσεως, ἡ ὁμιλίας, Εὐριπ. ἰὼν 767. Valck. Φοιν. 50. Schaef. Διον. συνθ. σ. 125. καὶ ἀπὸ παντὸς εἴδους εὐφροσύνης ἢ ἀσκήσεως τοῦ νοὸς, οἷον ἱστορίας, καὶ ἀστρονομίας· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἀπὸ θεατρικῶν ἢ ποιητικῶν ᾠδῶν καὶ εὐφροσυνῶν· ὡς καὶ τὸ, μουσικὸς. Ὁ Ἡρωδιαν. ἐν γ'. 8. καλεῖ τοὺς ὑποκριτὰς τῶν θεάτρων »Μούσης ὑποκριτάς. Διονύσ. Ἀλ. ζ'. 9. »Μουσοπόλακας, τοὺς ὀρχηστὰς καὶ αὐλιστάς. »Ἐν μούσαις εἶναι, Εὐριπ. Ἱππόλ. 451. »Ὁ ἐν μούσαις βίος, Αἰλιαν. π. Ἱστορ. ιβ'. 2. Αἱ μοῦσαι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ὡς τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα. Ἡλιοδ. Θεὰ τῆς ἱστορίας. Εὐτέρπη, τῶν μαθημάτων καὶ τοῦ αὐλοῦ. Θάλεια, τῆς κωμῳδίας. Μελπομένη, τῆς τραγῳδίας. Τερψιχόρη, τῆς λύρας. Ἐρατὼ, τοῦ ψαλτήρος. Πολυμνία, τῶν μίμων. Οὐρανία, τῆς ἀστρονίας. Καλλιόπη τῆς ποιητικῆς. »Ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέωνιι, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ, 77. Κατὰ δὲ Παυσ. 9, 29. 2. ὑπῆρχαν κατ' ἀρχὰς τρεῖς μοῦσαι, Μελέτη, Μνήμη, Ἀοιδή, ὁ δὲ Cic, Nat. deor. 3, 21. τούναντίον ὑποτίθεται ὡς μὲν τὰς ἀρχαιοτάτας μούσας, τέσσαρας, Θελξινόην, Ἀοιδὴν, Ἀρχὴν καὶ Μελέτην, συγατέρας τοῦ δευτέρου Διός, ὡς δὲ τὰς δευτέρας, τοῦ τρίτου Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης τὰς ἐννέα συγατέρας, καὶ ὡς ταῖς νεωτέραις, τὰς Πιερίδας, συγατέραις τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Ἀντιόπης. Κατὰ τὸν Ὅμ. (Ἰλ. Β, 491. Ὀδ. Α, 10.) ἦσαν αἱ μοῦσαι θυγατέρες τοῦ Διός, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Θ, 25. 52. 916. αἱ ὁποῖαι (κατὰ Ἡσ. Θ, 915) εἶχον μητέρα τὴν Μνημοσύνην, κατὰ δὲ Μίμνερμον ἦσαν αἱ ἀρχαιότεραι μοῦσαι θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ. Παρ' Ὅμ. παριστῶνται αἱ μοῦσαι ὡς ἐνθυμίζουσαι αὐτὸν εἰς τὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα θέλει μὲν νὰ διηγηθῇ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν δύναται νὰ συγκρατῇ ὅλα ἐν τῇ μνήμῃ του, ἀφίνως δὲν τῷ βοηθῶσιν αἱ μοῦσαι, πρβ. Voss, Virg, Ecl. 7, 19., ὅτι δὲ, ὡς παρέχουσαι χάριν εἰς τὴν ὁμιλίαν· περὶ δὲ τῶν ἰδεῶν νεωτέρων Μυθολόγων περὶ τῶν μουσῶν, καὶ μάλιστα τοῦ Kreutzer καὶ Ἑρμάννου, ide Buttmanns ἐν Seebode's und Friedem. Misc. crit. 2, 13. ἦσαν δὲ αἱ μοῦσαι κυρίως ἐνθουσιάζουσαι τοὺς ἀνθρώπους νηφαλίους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπουργία προέλθει ἐκ τῆς Θρᾳκικῆς χώρας Πιερίας, Voss. Virg. Ecl. 3, 84. 6, 13. 2) ἡ ψαλτρια, τραγωδίστρα, ἡ παίζουσα εἰς τὸ θέατρον, καὶ, ἡ ποιήτρια· (πιθανῶς παρὰ τὸ μάω, ἐπινοῶ, κατὰ δὲ Πλουτ. παρὰ τὸ, ὁμοῦ σῦσαι, καὶ κατὰ Πλατ. Κρατύλ. σ. 406. παρὰ τὸ, μῶσθαι = ζητεῖν).
Μουσαγέτης, ου, ὁ (ἄγέομαι). Ὁ τῶν μουσῶν ἀγέτης, ἡγήτωρ, ἢ σύντροφος τῶν μουσῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Lob. Φρυν. σ. 430., (– ∪ –, Πίνδ. παρ' Ἡφαιστ. σ. 79. Gaisf., ὅμως – ∪∪ –. Ὀρφ. Ἀργ. 34, 6.)
Μουσαπολέτηρ, ῆρος, ὁ, παρ' Ἀθην. ι', ὅστις φθείρει, βλάπτει τὴν μοῦσαν, τὴν ψαλμῳδίαν· ἡμαρτ. ἀνάγν. ὅπου ὧν »Μουσοπόλεμον ἦρα, ἐπὶ τοῦ Πανός, κεῖται.
*Μουσάριον, τὸ, Εἶδος ἀλοιφῆς διὰ τὰ ὄμματα.
Μουσεῖον, τὸ. Ὁ τόπος τῶν μουσῶν, ὁ ναός, τὸ τέμενος τῶν μουσῶν, ὁ δρόνος καὶ ἡ κατοικία τῶν μουσῶν· ὅθεν καὶ Ἀκαδημία, σπουδαστήριον, ταμεῖον, ᾠδεῖον, ἔνθα τινὲς καθήμενοι μελετῶ καὶ σπουδάζει τοὺς μαθητὰς καὶ ἐπιστήμας· ἐν γένει, γυμναστήριον, στάδιον, καὶ τροπ. ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ. 93. καλεῖ »χυλεῖδόνων μουσεῖαιι, τὰς φλυαρίας, καὶ πολυλογίας, οἱονεὶ τὸ γυμνάσιον, ἢ ἡ ἀκαδημία τῶν χελιδόνων καὶ κισσῶν· οὕτως εἶπε καὶ πρὸ τούτου ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ἑλέν. 1147. καὶ τὸ βασίλειον τῆς Περσεφόνης »Μουσεῖα ἀηδόνιμα ξυνῳδά, τὸ ὑπὸ τῶν ᾀηδόνων ἀντηχούμενον, ἀντηχολογοῦν. 2) »Τὰ μουσεῖαιι ὑποκ. ἱερά, σπήλαι, ἢ ἑορτὴ τῶν μουσῶν, Παυσαν. 9, 31. 3. — 3) »Τὸ μουσεῖονιι, πόθεν τις ἐντὸς τῶν παλαιοτειχῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀντικρὺ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα, καθὼς λέγουσιν, ἔφαλλε καὶ ἔπαιφη ὁ Μουσαῖος, Παυσ. 1, 25, 6. 4) παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐκλήθη, μουσεῖον, opus musivum, mosaique, ἢ ἐκ πολλῶν καὶ διαφορετικῶν κατὰ τὸ χρῶμα ψηφίδων ἢ πετραδίων συνθεμένη ζωγραφία· ὅθεν, μουσειόω, ῶ· διὰ μουσείου ζωγραφίζω, στρώνω καὶ, μουσείωσις, ἡ, ἢ τοιαύτη ἐξεργασία. Μουσειωτὴς, ὁ διὰ μουσείου ζωγραφίζων. Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου, ψηφοθετέω, ψηφιδέτημα, καὶ, ψηφοθέτης, ἔλεγον.
Μουσεῖος, εἰα, εἷον· καὶ, ὁ, ἡ (μοῦσα). Ὁ ἀπὸ τῶν μουσῶν, ταὐτὸν τῷ, μουσικός.
*Μουσειόω. Διὰ ψηφίδων, μουσείου, μωσαϊκοῦ ἔργου στρώνω· εἶδε ἀνωτέρω.
*Μουσείωσις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ μουσειόειν.
Μουσηγετάω, ῶ. Ἄγω τὰς μούσας, ἐκ τοῦ
Μουσηγέτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μουσαγέτης. Δωρ. μουσηγέτας, Lob. Φρυν. σ. 430.
Μουσίδδω, Αἰολικ. καὶ Λακ. ταὐτὸν τῷ, μουσίζω.
Μουσίζω, καὶ Λακων. μουσίδδω ἔτι δὲ καὶ ἀποθ. μέσ. μουσίζομαι (μοῦσα). Ψάλλω, ᾄδω, παίζω ἐν μουσικὸν ὄργανον· καὶ κατὰ μέσ. διάφ. παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 486. »Ἀχαρὶς κέλαδον μουσιζομένοιιι.
Μουσικεύομαι (μουσικός), Ἀποθ. Μέσ., ταὐτὸν τῷ, μουσίζω, Σέξτ. Ἐμπειρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 510.
Μουσικός, ἡ, όν (μοῦσα). Ὁ ἀνήκων, κλίνων εἰς τὰς Μούσας καὶ εἰς τὰς ἀφιερωμένας αὐταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, ἢ οὕτινος τὸ ἀντικείμενον εἶναι αὐταί· ὅθεν α) ὁ μουσικὸς, ὅστις γυμνάζεται, μετέρχεται τὰς εἰς τὰς μούσας ἀφιερωμένας τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ ἐξαιρέτως ὁ Ψάλτης, καὶ Κιθαριστὴς, ὁ Ποιητὴς, καὶ ὁ Ῥήτωρ. β) μουσική, ἡ, συνυπακουομ. τέχνη, ὅλαι αὗται αἱ τέχναι, ἐξαιρτ. ἡ Ψαλτική, ἡ Κιθαριστική, ἡ ἀσματική καὶ μελιστική, ἤτοι ἡ διὰ φωνῆς καὶ ὀργάνων μελῳδία, Ἡρόδ. 6, 129. ἡ Ποιητική, καὶ Ῥητορική, καὶ ἑπομένως ἡ περιληπτικὴ τῶν εἰς τὰς μούσας ἀφιερωμένων τεχνῶν ἐπιστήμη, = παιδεία, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 437. ὅθεν τὸ ἐπίθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδειος, μαθημένος, πρέπων εἰς φιλομούσων, πολιτευόμενος, χαρίεις, κομψὸς, κόσμιος τὸ ἦθος. »Μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνονιι, φιλοσοφικὸν καὶ νηφάλιον, ἔνθα προεδρεύουσιν αἱ μοῦσαι, Πλουτ. ὡσαύτως καὶ ἐπίρ. μουσικῶς, καὶ Ὑπερθ. μουσικώτατα, ἐπιτηδείως, πεπαιδευμένως, ἐσπουδασμένως, ἐπιστημόνως, τεχνικώτατα, ἁπαλῶς, ἀστείως, κομψῶς »Ἅπτει καὶ τοὺς ἐμμέτρους, καὶ τοὺς τῶν ᾠδομένων Ποιητὰς, καὶ πολλοὺς τῶν Συγγραφέων τὰ ἀείσιτα ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιηθέναι ὑπεθέσεις, Δημοστέν. ἀντὶ τοῦ, ἀντικείμενα, ὑποθέσεις τῆς αὐτῶν τέχνης. »Μουσικώτερον λέγειν, ἀστειότερον, κομψότερον, σπουδαιότερονιι. πρβ. Körner über den Gebrauch des Wortes μουσικὴ bey Plato Oels. 1827.
Μουσίκτας, ὁ (μουσίζω), Δωρικ. ἀντὶ, μουσίκτης. Ψάλτης, κιθαριστὴς, μουσικὸς, ποιητής.
Μουσίσδω, Δωρικ. ἀντὶ, μουσίζω.
Μούσμων, ωνος, ὁ. Σαρδινικόν τι ζῶον, πιθανῶς ὁ προπάτωρ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων, mouflone, Scheid. Varro de re rust. 2, 2, 12. p. 411.
Μουσόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ ὑπὸ, ἢ διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν μουτῶν, τῆς μουσικῆς ᾠδοδομημένος, ἢ ἀντάγωγος, Ἀνάλεκτ. β'. 290. ὅπου ἄλλοι ἐσφαλμ. μουτόδρομος, ἀναγινώστ.

Μουσοεργός, καί, συνηρ. μουτσυργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις καταγίνεται μὲ τὰς Μούτας, ὁ μουτῶν ἔργα, τέχνας ἐργαζόμενος, παίζων, ψάλλων, μελετῶν, ἢ καὶ ἐκ τούτων κερδαίνων, οἷον ψάλτης, κιθαριστής, ποιητής.

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων τὰς Μούσας, κάμνων τὴν κούρτην εἰς αὐτάς. Ἴδε ἐν μούσα.

Μουσόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ κυριευμένος, ἢ ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσομανέω, ῶ. Ἐνθουσιασμένος εἶμαι ὑπὸ τῶν Μουτῶν, ἢ μετὰ μανίας ἀγαπῶ τὰς Μούσας, οἷον τὴν ποιητικὴν καὶ μουτικήν. ἐκ τοῦ

Μουσομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουτῶν ἐνθουσιασμένος· ὁ μανίαν, ἤτοι ὑπερβολικὴν ἀγάπην καὶ κλίσιν ἔχων εἰς τὰς Μούσας, ἢ τέχνας αὐτῶν, ἀξιαρτ. εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ μουτικήν. ὅθεν

*Μουσομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη ἔφεσις καὶ ζῆλος εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικήν.

Μουσόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις), Ἀριστοφ. »Μουσόμαντις ὁρίζει, πτηνοὺς καλλιστευτικὸν καὶ μαντικὸν, διὰ τῆς ᾠδῆς μαντεύον.

Μουσομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, μουτομήτης (μήτηρ). Ἡ μήτηρ τῶν Μουτῶν, ἡ παράγουσα τέχνας τῶν μουσῶν. »Ἔργάτιν μουτομήτορα μνήμης ἀπάντωνα, Αἰτχύλ. Προμ. 461.

Μουσοπέτακτος, ὁ, ἡ (πατάσσω). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν πεπηγμένος, κτυπημένος, ἐνθουσιασμένος· ταὐτὸν τῷ μουτόληπτος, Κικέρ. Ad Q. Fr. 2. 10.

Μουσοποιέω, ῶ. Ποίησιν ποιῶ, στιχουργῶ, ὑμνῶ, ψάλλω, Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Μουσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Δυρικὸς ποιητής, ἡ ποιήτρια, Ἡρ. 2, 135. ἅτι δὲ ψάλλων, ἢ παίζων ὀργανόντι μουτικὸν, ψάλτης, κιθαριστής, ψάλτρια.

Μουσοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Δοῦλος, θεράπων, λάτρις τῶν Μουτῶν, ἔχων τὴν συναναστροφὴν αὐτῶν, »Μουσοπόλος στέφανος«, Μελέαγρ.

Μουσοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ Μουσῶν πρόσωπον ἔχων, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Φιλοδήμ. ἐπιγρ. 32.

*Μουσοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Τίκτων, παράγων μουσῶν ἔργα.

Μουσοτροφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀνατεθραμμένος, Εὐστάθ.

Μουσουργέω, ῶ, = μουσοποιέω. Μουτουργὸς εἰμί. Ψάλλω, κιθαρίζω, κάμνω ποιήματα, κάμνω τὸν μουσουργὸν· βάλλω εἰς μουσικήν, Φιλοστρατ. εἰκ. γ'. β'. καὶ

Μουσουργία, ἡ. Τὸ ψάλλειν, κιθαρίζειν, ποιεῖν κτ. καὶ

*Μουσουργικός, ἡ, όν. Εἰς μουσουργίαν, ἢ μουσουργὸν ἀνήκων, Τιμαιδ. ἐκ τοῦ

Μουσουργός, ὁ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ, μουσοτργός.

Μουσόψαρτος, ὁ, ἡ (ψαίρω). Ὁ ὑπὸ, ἢ διὰ τῶν Μουτῶν διεφθαρμένος, φονευμένος. Λυκόφρ. 832.

Μουσοφίλης, καί, μουτόφιλος, ὁ (φιλέω). Φίλος τῶν Μουτῶν, Φιλοδήμ. ἐπιγρ.

*Μουσοφίλητος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ἠγαπημένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Κόριννα.

*Μουσόφιλος, ὁ, ἡ, = μουτοφίλης.

Μουσοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρεται μὲ τὰς Μούτας· ὁ εὐφραινόμενος ἐν τῇ μουτικῇ, ἢ ποιητικῇ.

Μουσόω, ῶ (μοῦσα). Κάμνω τι μουσικὸν, ἤτοι διατάττω κατὰ τὸ πνεῦμα, κατὰ τοὺς κανόνας, τὰς ἀρχὰς, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιητικῆς ἢ τῶν ἀρχαίων ἐπιστημῶν· ἄρα, καλῶς κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ ποίημά τι, ἢ παίζω, ἢ ψάλλω, ἢ εἰς στίχους, ἢ εἰς μελῳδίαν φέρω, τάσσω, βάλλω. 2) μουτικόν τινα ποιῶ, διδάσκω τινὰ τὰς τέχνας τῶν μουτῶν, ἤτοι τὰς ὡραίας ἐπιστήμας, τὸν ἀνατρέφω κατ' αὐτὰς, καθόλου δὲ, διδάσκω, μαθητεύω τινά, Ρορ. Εὐρ. Μήδ. 679. »Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπους, Αἰλιαν. ζῳ. ἴστορ. ιζ'. 8. διδαχθεὶς, ἐμάθε. »Μίλη καὶ κρούσματα διὰ ᾠδῆς καὶ ὀργάνου μουσωθέντων, διδαχθέντα, Διοσύσ. Ἀλεξ. ς'.

Μουστάκεια, τά· ἐκ τοῦ Λατιν. Mustacea. Εἶδος πλακούντος ἢ πήτας.

*Μοῦστον, τό· Λατ. mustum = γλεῦκος, Σχολ. Νικ. Ἀλεξ.

*Μούσχανος, ὁ. Βλαστός, Ἡσυχ. Ἠσρ.

*Μουσωθός, ὁ, ἡ. Ψάλτης, μετὰ μελῳδίας, Μενάνδ. 5, 145.

Μοχθέω, ῶ· Μέλ. ήσω (μόχθος), ταὐτὸν τῷ, μογέω· Ἀμεταβτ. ἐργάζομαι, κοπιάζω, δουλεύω, κακοπαθῶ, βαρύνω, στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ ἀμυτόν, ἐξαντλῶ ἀμυτόν ὑπὸ κόπων, ταλαιπωροῦμαι. »Μοχθέω περίτινα«, Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. 6, 31. κοπιάζω, ἢ ἐνοχλῶ ἀμυτόν διά τινα, διὰ νὰ κάμω τὸ θέλημα τινός. »Περιττὸν πόνον μοχθεῖνε«, ὁ αὐτ. Οἰκονομ. ιη'. 2. καὶ, ἐπί τινι. »Ἐπὶ φλαύροις καὶ χρηστοῖς μοχθεῖνε«, Εὐριπ. »Πόνος μοχθεῖνε«, ὁ αὐτ. »Ὑπὲρ χρημάτων μοχθεῖνε«, ὁ αὐτ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐν θλίψει καὶ στενοχωρίᾳ εἶμαι, εἶμαι εἰς φροντίδας καὶ μερίμνας, ἢ εἰς συμφορὰν καὶ δυστυχίαν, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι. »Κήδεσι μοχθήσεται«, Ἰλ. Κ. 106. 2) ἐνεργητ. μετὰ κόπου ἢ κοπιαστικῶς πράττω τι, ἢ μαθαίνω, μετὰ φροντίδων ἐκτελῶ. καθόλου, ἐκτελῶ τι μὲ ἀγῶνα νοὸς ἢ σώματος. Ὁ Εὐριπ. συνάπτει ταῦτα μετὰ τοῦ, μεθήματα· ὁ αὐτὸς ἐν Φοινίσ. 1366. ἔχει. »Λ πόδι σὸν θεραπεύματι ἐμόχθεια, ἀντὶ τοῦ, μοχθηρῶς ἐθεράπευον. — β) μὲ κόπον, βαρέως ὑπομένω. ὑπομένω τι, ἐξαιρετ. »πολλὰ μοχθεῖνε«, Valck. Φοιν. 704. ὅθεν

Μοχθήεις, ήεσσα, ήεν· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μοχθηρός.

Μόχθημα, τό. Κόπος, ἀγών, βάσανον, ταλαιπωρία, ὡς τὸ, μόχθος, Αἰσχυλ. καὶ Σοφοκλ. καὶ ἄλλοι Τραγ.

Μοχθηρία, ἡ. Κυρίως, ταλαιπωρία, στενοχωρία, δυστυχία (κακοβιοζηλία)· καὶ ἐντεῦθεν, 2) πονηρὰ καὶ οὐτιδανὴ κατάστασις. »Ἀδοξίαν μοχθηρίας διδύσκειν, ἐρεβώθου τὸν ἀνειδίστου τῆς πονηρᾶς καὶ ἀτίμου, ἤτοι μιαροπρεποῦς καταστάσιος, Πλάτ. Φαίδρ. 32. καὶ ἑπομένως, 3) ἡ ἀχρεία καὶ οὐτιδανὴ ποιότης (τὸ εἶναι), ἢ ἡ διαφθορὰ πράγματός τινος· ἔτι δὲ ἡπ. ἡ κακὴ διάθεσις τινὸς ἀνθρώπου, ἢ κακία. ἐκ τοῦ

Μοχθηρός, ά, όν (μοχθέω, μόχθος). Περὶ μοχθὸν ἀνατρεφόμενος, ἐπίπονος, ταλαίπωρος, ἐλεεινὸς, μετὰ κόπου ζῶν, δυστυχὴς, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ 7, 46. 2) ὁ μερῶς καὶ οὐτιδανῆς κατασκάσεως ἄνθρωπος ὤν, ποτικπὸς τὴν κατάστασιν. 3) ἀχρεῖος, ἄχρηστος, ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων· καὶ ἠθικῶς, ἀχρεῖος, κακὸς, πονηρὸς τῇ διαθέσει, κακότροπος, Ἐπίρ. μοχθηρῶς, καὶ, μοχθηρότερος. (Οἱ Ἀττικοὶ προτιμοῦσιν, εὐκρ ἐπὶ τῆς α'. σημτ. τὸ προπαροξύτονον, μόχθηρος, Ἀμμων. σ 96. 116. κτ. Ἀρκαδ. σ. 71. 16. ἔνθα ὅμως ἐντὶ ἐπίμονον γραπτέον ἐπίπονον· πρβ. πονηρός.)

Μοχθίζω, ταὐτὸν τῷ, μοχθέω, ποιητ. ἐξαιρτ. πάσχω, ἀμαθτ. »Ἕλκει ὑρμιὰς, πάτσχα ἀπὸ τὴν πληγὴν ἐκ τοῦ δήγματος ὄφεως, Ἰλ. Π. 721. Δαίμονι φυλάσσω, ἔχω νὰ πάθω μὲ δυστυχίαν, Θεόγν. 104. Θεόκρ. 22, 74. Σπφ. Ο. Κ. 105. ὅθεν

Μοχθισμός, ταὐτὸν τῷ, μόχθος, ἄμφ.

Μόχθος, ὁ. Κόπος, πόνος, ἐργασία (δουλία), ἀγὼν σωματικὸς ἢ ψυχικός· παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 306. κόπος τοῦ ἀγῶνος· καθόλου, ταλαιπωρία, ἔνδεια, ἀνάγκη, συμφορὰ· ἐλίγος, πόνος, πάθημα· ἀσθένεια, φροντὶς. Παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις. (συγγεν. τῷ, μόγος καὶ μόλος· πιθανῶς καὶ τῷ, ἄχος, Ε. Μ. σ. 593. 4. καὶ, τῷ, ὄχθος.)

Μοχλεία, ἡ· ἡ, μόχλευσις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ μοχλοῦ ὤθησις, κίνησις, ἐπικούρωσις καὶ ἀποκατάστασις. καὶ

Μοχλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ μοχλοῦ κινῶν, σαλεύων τι· καθόλου δὲ, ὁ κινῶν βαρὺ βάρη, Περσ. Εὐρπ. Μηδ. 1314. Κωμ. »Καινῶν ἐπῶν κινητὴς καὶ μοχλευτής«, Ἀριστοφ. Νεφ. 1389. ἐκ τοῦ

Μοχλεύω, καί, μοχλέω (μοχλός). Διὰ τοῦ μοχλοῦ κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, εἰς τοὔμπροσθεν ἢ μετὰ βίας σαλεύω, μετακινῶ τι, ἀποκινῶ, συμπίπτειν ποιῶ, καθαιρῶ, Ἰλ. Μ, 259. ἢ κινῶν βάλλω τι εἰς τὴν ἁρμοδίαν κατάστασιν, βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του, παρὰ χειρουργ. καθόλου, σηκόνω ἢ κινῶ βαρέα βάρη, Ἡρόδ. 2, 175. 2) = μοχλόω, κλείθρω, ἀσφαλίζω διὰ τοῦ μοχλοῦ, κλειδόνω, μανδαλόνω· κατὰ ταύτην ὅμως τὴν τελευταίαν σημασίαν τὸ, μοχλόω ἐστὶν εὐχρηστότερον.

*Μοχλέω, Ἰων. ἀντὶ μοχλεύω, Ἰλ. Μ, 259. »Σπήλας ἐμόχλεον«, ἐκρήμνιζον, ἀπαλίνουν διὰ τοῦ μοχλοῦ τὰς σπήλας.

Μοχλικός, ἡ, όν. Ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μοχλεύειν.

Μοχλίον, τό· ἡ, μοχλὶς, ίδος, ἡ· καί, μοχλίσκος, ὁ· ὑποκοριστικ. τοῦ, μοχλός.

Μοχλός, ὁ. Ξύλον ἐπίμηκες, ἢ σιδηροῦν, οἷ οὗ σαλεύουσι, σηκόνουσι καὶ μετακινοῦσι τὰ βάρη, (λατσός), ὑποτιθεμένης αὐτοῦ τῆς κορυφῆς ὑπὸ τὸ βάρος, Lieva, ἢ leva, Ἰταλ. Λατ. vectis, Οδ. Ε, 261. 2) κάθε μακρὸν ξύλον ἢ σίδηρον (κοντοβίτι), ὁμοιάζον τὸν μοχλὸν, καὶ οὕτως ὀναμάζεται ἐν Οδ. Ι, 333. καὶ ἀλλαχοῦ ἡ σοῦβλα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξώρυξε τὸ ὄμμα τοῦ Κύκλωπος. 3) καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον ξύλον ὀπίσθεν τῶν θυρῶν, ἵνα κλείεται καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα· ἐπιβλὴ, ὀχεὺς, καταῤῥάκτης, μανδαλος. Ἐντεῦθεν τὸ, μοχλεύω, καὶ, μοχλόω· μετακινῶ, σηκόνω διὰ τοῦ μοχλοῦ, καὶ ἀσφαλίζω, κλειδόνω τὴν θύραν, προσκύπτει ἐκ τοῦ, ὄσος, ὄχος, ὀχέω, ὀχεύω, ὄχευς, ὀχλέω, ὀχλεύω, καὶ προτάξει τὸ μ, μοχλὸς, μοχλέω μοχλεύω, καὶ, μοχλίζω, ἀπειλῶ καὶ διὰ τοῦ μοχλοῦ κλειδόνω καὶ ἀσφαλίζω τὴν θύραν· οὕτω φησὶ καὶ ὁ Σοφοκλ. μετὰῤῥοικ. »Μέγα τοι τοῦ δ' ἐγὼ φόβου μοχλὸς (Ἀθήν. γ'. σελ. 93. ι). ἐγὼ θέλω ἀποδιώξει μακρὺν ἀπὸ σοῦ τὸν φόβον. — Τὸ ἑτερογ. πληθ. ιτὰ μοχλία, εὑρηται μόνον παρὰ Γραμμτ.

Μοχλόω, ῶ, = μοχλεύω, σημτ. 2. Ἀριστοφ. »Μόχλωσον τὴν θύραν, κλεῖσόν τε, βάλλε τὸν καταῤῥάκτην, ἢ τὸν μάνδαλον.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Υ.

Μῦ, ἡ, μύ· πεποιημένη φωνὴ τοῦ μὲ κλειστὸν στόμα στενίζοντος, περιπαίζοντος, ἀγανακτοῦντος. »Μῦ μῦν, ὅπῃ λυγρεινόντιον ἡ κλαυστὸν, Ἀρστφ. Ἱππ. 10. ὄρκ μῦν καὶ μῦζαι.— 2) νμῦ λαλεῖν (Ἱππιαν. λεξ. 29.)«, κάμνω μοῦα, ἀπ' ἐκείνων, οἵτινες προφέρουτι φωνὴν, ὥστε μόλις καταλαμβάνει τις, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμῶτι νὰ ὁμιλήσωτι μεγαλοφώνως καὶ καθαρά.

*Μύα, ἡ, Ἀττ. μυῖα, κατὰ Φώτ.

Μυάγρα, ἡ (μῦς, ἄγρα). Ὀργανόντι, διὰ τοῦ ἀγρεύονσι, πιάνουσι τοὺς μῦας, τοὺς ποντικούς, ξυλόγατ

Μύαγρος, ὁ. Ὁ ἀγρεύων τοὺς μῦας, ἤτοι πιάνων τοὺς ποντικούς, εἶδος ὄφεως. 2) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ, Μύαγρον, τό, λέγεται, Myagrum.

Μυακανθινος, η, ον, ἁπλ. τοῦ Μυάκανθος.

Μυάκανθος, ὁ· καὶ, Μυάκανθον, τό (ἄκανθος.) Εἶδος ἀκάνθης, Ruscum ruscus. Θεόφρ. ς'. 4. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀσπάραγος πετραῖος ἢ ἄγριος· Λέγεται καὶ, μυάκανθα, ἡ.

*Μυάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μύαξ, ὡς τὸ χήμη, καὶ τὸ Λατ. concha. Μέτρον τόσον, ὅσον χωρεῖ μία κόγχη, ὅσον τὸ ὄστρεον τοῦ μύακι. (Ξ).

*Μυαλόεις, ὁ, καὶ, μυαλόω, οὐχὶ τοσοῦτον εὔχρηστοι τύποι, ἀντὶ τοῦ, μυελός, μυελόω.

Μύαξ, ακος ὁ, μῦς· Εἶδος ὀστρέου διθύρου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Μύδιον, λεγόμενον· ὅθεν, Μυΐσκοι, Mytuli, παρὰ Ῥωμαίοις εὐθύμως. Τὸ ὑποκορισ. Μυάκιον, μεταχειρίζονται συχνάκις ὡς καὶ τὸ Χήμη, οἱ Ῥωμαῖοι ὡς μέτρον, περιλαμβάνον τόσον, ὅσον τὸ ὄστρεον τοῦτον ὡς παρ' ἡμῖν, ἓξ χοαὶ ἱστρ. 2) = μύστρον. Lob. Φρυν. σ. 321. (ν-).

Μυάω, ῶ, καὶ κατ' ἐπίτασιν διὰ διπλασ. τῆς πρώτης συλλαβῆς, μοιμύαω, ὡς τὸ, μύλλω, μοιμύλλω. Δαγκάνω ἢ σφίγγω στερεὰ τὰ χείλη μου τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, διαστρέφω, στραβόνω τὸ στόμα ἢ τὸ πρόσωπον, καθὼς π. χ. εἰς πόνον τινά, ἀγανάκτησιν, ἢ ἀπορίαν, ἢ ἀπροσδόκητον καὶ δυσάρεστον συμβεβηκός, καὶ καθόλου, εἰς πᾶν ἀηδὲς αἴσθημα· ἔτι δὲ, ὡς τὸ, μύω, μιτοσφαλλῶ τὰ μάτια (γκαλιορίζω), ιαύω, Ἀριστοφ. Δυσ. 125. »Τί μου μυᾶτε,« ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Σκαρδαμύσσειν, καὶ Μύλλειν. Τὸ κλείειν τὰ ὄμματα, καὶ δάκνειν τὰ χείλη, εἶσί σημεῖα αἰσθήσεως, πόνου, καὶ δυσαρεστείας. Πρβ. μυλλαίνω καὶ, προμυλλαίνω, μύ, μύω, μυάω, μύλλω, μύζω.

Μυγαλέη, καὶ Ἀττ. συγκ. μυγαλῆ, ἡ· καὶ, μυγαλὴ (μῦς, γαλέη) Mus araneus. Τὸ τῶν ποντικῶν εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ῥύγχος μακρουλόν, Ἡρόδ. 2, 67. Νικ. Θ, 815. λέγεται καὶ μυογαλέη.

Μύγμα, ταὐτὸν τῷ, Ἄμυγμα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ.

*Μυγμή, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, μυγμός.

Μυγμός, ὁ (μύζω). Στεναγμός, ὁ μετὰ βίας ἀποτελούμενος ἦχος τῆς πνοῆς ἢ τοῦ στεναγμοῦ διὰ τῆς ῥινός, ὁπόταν ἔχῃ τις τὰ χείλη κεκλεισμένα. 2) ὁ διὰ τῶν μυκτήρων μετὰ βίας ἐξερχόμενος ἦχος, τὸ διὰ τῆς μύτης (διὰ τῶν ῥινῶν) φύσημα, Ἀριστοτ. ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη καὶ τὸ Λατιν. Mussitallo. λέγεται ἀκόμη καὶ, Μυγμός. ἴδε καὶ, Μύζω.

Μυδάζομαι, ἡ, Μυδάττομαι, Μ. ξομαι, = μυσάττομαι, ὅθεν, ἐμυδάξατο, ἀντὶ, ἐμυσάξατο, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 482. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀποστρέφετο, ἀπεμυκτήρισε, παρητήσατο. Κατὰ Συνῳδ. ἀμφ.

Μυδαίνω, (μύδος). Ὑγραίνω, βρέχω, κατεμβρέχω, καταμουσκεύω, Ἀπολ. Τ. 3, 1042. 1247. Λυκ. 1008. β) κάμνω διὰ τῆς ὑγρασίας σαπρόν, κρίνω τι σαπίσῃ ὑπὸ ὑγρασίας. 2) ἀμτβ. = μυδάω· ὅθεν

Μυδαλέος, ὰ, ὸν. Διάβροχος, διόλου βεβρεγμένος, κάθυγρος, διύγρος, καὶ ὑγρός, νοτερός, Ἡσ. Ἐ. 558. δάκρυσι, Ἡσ. Ἀσπ. 270. αἵματι, σταζόεσσι ἀπὸ αἵματος, Ἰλ. Λ, 54. 2) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διεφθαρμένος, ἢ σεσηπώς, Ἀπολλ. Αργ. 2, 191. Ὁ σχηματισμὸς, Μυδαλόεις, ὄεσσα, ὄεν, κεῖται· ἐκ τοῦ

*Μυδαλέεις, εσσα, εν, = μυδαλέος.

Μυδάω, ῶ Μέλ. ήσω (μύδος). Διάβροχος, διύγρος, διόλου ὑγρός. βεβρεγμένος εἰμί· σταζω, σταλίζω· ἀναλύομαι, τήκομαι, ὡς τὸ συγγ. μαδάω, Σοφ. Ἀντιγ. 1008. 2) ὑπὸ τῆς πολλῆς ὑγρασίας ψωρίωμαι, σήπομαι, Θεόφραστ. Ruhnk. Τιμ. σ. 184. Ξυχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Μαδάω.

Μῦδες, αἱ· ἡμαρτημένως ἀντὶ, Ἐμύδες, πληθ. τοῦ ἐμύς. Αἱ χελῶναι τῶν ποταμῶν, νεροχελώνες.

Μύδησις, ἡ (μυδάω). Ἡ ὑγρασία, Τὸ νὰ ἦναί τις διύγρος — διόλου βεβρεγμένος, 2) ἡ φθορὰ καὶ σῆψις τινὸς διὰ τῆς ὑγρασίας, ἡ σῆψις.

Μύδιον, τό· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9. »Οἱ δὲ τὸ μύδιον,« ἡμαρτημ. ἀντὶ, οἱ δ' ἐτυμόδρυν.

Μυδόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ Μυδαλέης, Νίκανδρ. Θηρ. 362. ἐκ τοῦ

Μύδος, ὁ. Τγρασία, ὑγρότης· καὶ ἡ ἐν ταύτῃ προερχομένη βλάβη, μουχλία, σαπρότης, σῆψις. Πρωτότυπον τοῦ μυδάω, μυδήσεις, μυδῶν, μυδαίνω, μυδαλέος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔτι μόνον παρὰ Νικ. ἀπαντᾶται.

*Μύδος, ὁ, ἡ. Βυσσός, ἅλμη. Ἡσυχ. (ἐκ τοῦ μύω, μύζω, συγγεν. τῷ, μύσος, μυτης, μυττός, mutus.)

Μυδρίασις, ἡ. Πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, Κέλσ. ς'. 6. καὶ Παῦλος Αἰγιν. γ'. 22. ὁπότε ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ λίαν ἐκτεταμένη ἐστὶ, καὶ βλέπει εἰς καλλίτερον μακρὰν παρὰ πλησίον, ἀλλὰ σκοτεινῶς· ἄραγε ὰν παράγεται ἐκ τοῦ ἀμυδρῶς, κατ' ἀποκοπήν;

Μυδροκτυπέω, ῶ. Χαλκεύω, κτυπῶ μὲ τὴν σφῦραν τὸν σίδηρον· ἐκ τοῦ

Μυδροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ κτυπῶν, χαλκεύων τὸ ἀναμμένον σίδηρον, χαλκεύς, Εὐριπ. Ἱκέτ. 992. (υ-υυ) ἐν τοῦ

Μύδρος, ὁ. Κάθε πυρακτωμένος καὶ κόκκινος ἀπὸ τὴν φωτίαν ὄγκος σωματός τινος, ἐξαιρετ. ὁ πεπυρακτωμένος καὶ διάπυρος σίδηρος, ἢ ἄλλο τι τῶν μετάλλων ἢ λίθων· ὅθεν τὸ, Μυδροκτύπος, ὁ χαλκεύς, καὶ, Μυδροκτυπέω, χαλκεύω, Αἰσχυλ. Προμ. 366. »Μύδρους αἴρειν χερσίν,« Σοφοκλ. Ἀντιγ. 270. ,,κρατεῖν εἰς τὰς χεῖρας πεπυρακτωμένον, ἀναμμένον σίδηρον, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἦν ποτε σημεῖον ἀσωστητος, τοὺς γὰρ μὴ ἐπέχοντας τῷ ἁμαρτήματι, φῶτο καὶ ἐν τούτοις μὴ ἀλγεῖν. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, λίθος, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Καλλίμαχος »Φωκαΐκιον μέχρις κε μέσῃ μέσσας ἐν ἀλὶ μύδρος,« εἰδέναι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα πείθῃ, μύδρους γὰρ αἴροντες, ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἂν τὸν πάθια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ· ἄρα ἐν γένει πᾶς τις στερεὸς, καὶ κακὸς ὄγκος τις ἐκ μετάλλου, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι πυρακτωμένος, ὡς παρ' Ἡροδ. μύδρος σιδήρεος, ἐν Α'. 165. »Ἐποιήσαντο (οἱ Φωκαιεῖς) ἰσχυρὰς κατάρας τῷ ὑπολειπομένῳ ἑωυτῶν τοῦ στόλου, πρὸς δὲ ταύτῃσι καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπάτησαν, καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν εἰς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφανῆναι.« »Πακτωλίας μύδρος,« ὁλόχρυσος ὄγκος ἐκ Πακτωλοῦ, Λυκόφρ. 272. Κατὰ τὸν Στράβωνα βιβλ. ς'. σελ. 420. ἐκρίπτει ἔτι καὶ ὁ κρατὴρ τῆς Αἴτνης μύδρους, ἤτοι ὄγκους λίθων πυρακτωμένους, πρβ. Ραπ. Εὐρ. Ὀρ. 971. τοὺς ὁποίους καὶ ὁ Ἀριστοτέλης περὶ Κόσμου σ'. 25. »Μύδρους διαπύρους,« καλεῖ· ὁ Ἀναξαγόρας καλεῖ τὸν ἥλιον »Μύδρον διάπυρον· ἀντὶ δὲ τούτου, κατὰ Διογέν. τὸν Λαέρτ. β'. 8., ὁ Ξενοφῶν (Ἀπομνημ. Δ'. ζ'. 7.) καὶ ὁ Πλάτων ἐν Ἀπολογ. ιδ'. λέγουσι, »Λίθος διάπυρος.« ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Φαέθ. »Χρυσέαν βᾶλον,« εἶπεν. (ἰδ' λέξις εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ πρώτῳ τῶν δύο στίχων, οἱ ὁποῖοι, κατ' Εὐστάθ., ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοὺς 30. στ. τῆς Ο, Ἰλ. παρεισήχθησαν, τοὺς ὁποίους ὅμως ὁ Ὀὐλψιος δὺ παρέλαβε. Heyne T. Σ'. σ. 12.)

Μυδών, ῶνος, ὁ (μύδος). Τὸ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διαφθαρμένον, καὶ σεσηπὸς δύσοσμον, κρέας, Πολυδ. δ'. 191.

Μύειος, ὰ, όν (μῦς). Ὁ ἐκ μυὸς ὤν.

*Μυελαυξής, ὁ, ἡ (μυελός, αὐξάνω). Αὐξητικὸς τοῦ μυελοῦ.

Μυέλινος, η, ον. Ἐκ μυελοῦ ὤν, κατεσκευασμένος, Ἀτελεκτ. ά. 493.

Μυελόεις, εσσα, εν (μυελός)· Πλήρης μυελοῦ, γεμάτος μυελόν, ὅθεν παχύς· τροφιμος, θρεπτικός, καὶ ἁπαλός. Ὀδυσ. Ι, 293. »Ὀστέα μυελόεντα.«

Μυελόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ μυελοῦ, ἀπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοποιέω, ῶ, ἡ (ποιέω). Ὁ μυελὸν ποιῶ· θρεπτικὸς, κάμνων ἰσχυρὸν, δυνατὸν, δυναμωτικός.

Μυελός, ὁ. Ὁ ὄντως ἐν τῶν ὀστέων, τῶν κεκαλλιεργικὸς χυλὸς, τὸ τῶν ὀστέων πλήρωμα, τὸ καὶ νοστιμότατον τῆς τροφῆς, Ἰλ. Τ, 482. καὶ Χ, 501. »Μυελὸν οἷον ἔδεσκεν.« Λατιν. Medulla, μεδουλλιον. τροπικ. ἐπὶ θρεπτικῆς καὶ δυναμωτικῆς τροφῆς, ὃν τρόπον ὀνομάζεται ὁ οἶνος καὶ τὸ ἅλμυρον, μυελὸς ἀνδρῶν, Ὀδ. Β, 290. Τ, 308. β) ἴδιαιτ. ὁ μυελὸς τῆς κεφαλῆς, ὁ ἐγκέφαλος, Σοφ. Τραχ. 781. γ) καθόλου, τὸ ἐσώτερικὸν. Ὁ τοιοῦτος μυελὸς ἔστιν ἡμαρτημ., ὁ δὲ τύπος μυελὸς ὀλέγον ἐν χρήσει· (τὸ ὑψηλὸν ἐστὶ μὲν παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρὸν, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνῃθ. βραχὺ, π. χ. Αἰσχ. Ἀγ. 76. Σοφ. Τρ 781. Εὐρπ. Ἱππ. 255. καὶ οὕτως ἐνίοτε καὶ παρὰ μετάγγ. Ἔπισθ. Ἰακ. Α. Π. σ. υϑ'. τὸ αὐτὸ σημειωτέον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν παραγώγων.)

Μυελοτροφής, ές καὶ μυελοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἢ δίδων, γεννῶν μυελόν, Τιμόθεος παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Μυελόω, ῶ (μυελός). Μετὰ μυελοῦ, λίπους πληρόω· γεμίζω μὲ μυελόν, ἢ μὲ πάχος. Ψαλμ. ξέ. 15. »Μεμυελωμένα ὀλόκαυτώματα, ὅπου ἄλλοι, Μεμυελωμένα, ἀναγινώσκουσιν, ὡς καὶ ὁ Σουΐδας ἔχει.

Μυελώδης, εος, ὁ, ἡ (μυελὸς εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μυελοῦ ἔχων, ἢ ὅμοιος μυελῷ.

Μυέω, ῶ (μῦω). Καθιερόω τινὰ, εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, διδάσκω, μανθάνω, μαθητεύω· Ἰακ. Α. Π. σ. 488. ὡς τὸ, διδάσκω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ πραγμ., ὅτε καὶ ἐν τῷ παθητ. μετὰ αἰτιατ. πραγμ. διδαγμένος, καθιερωμένος εἰμὶ, διδάσκομαι, μανθάνω, μυττηχωρέομαι. »Τὰ Περσέφονα ὄργια μεμύηται,« ἐδιδάχθη, ἐμυήθη. Ἡροδ. 2, 51. »Μυεῖσθαι τὰ μυστήρια,« διδάσκεσθαι αὐτὰ· σπανίως μετὰ ἀπαρεμφ.

Μυζάω, ιεῖτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, μύζω, 1. Θηλάζω, βυζαίνω, ἐκθλίβω.

*Μυζέω, Ἰων. ἀντὶ, μυζάω.

Μύζουρις, ἡ (οὐρά). Πόρνη, ἡ τὸ πρᾶγμα βυζαίνουσα· παρὰ τὸ μύζειν τὴν οὐράν, ὅ ἐστι τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Δικτ. Tollatrix.

Μύζω, Μ. ύξω (μύ, μύω). Θηλάζω, βυζαίνω, πιπιλίζω, ἐκθλίβω τὸ ὑγρὸν (ὁπόταν συνέχῃ καὶ συνθλίβῃ τις τὰ χεῖλη, καὶ πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ στόματος ῥοφᾷ), Ἱππ. ἐνευδεῖν παρὰ τοῖς Μεταγνατ. μυζάω, Ἰακ. Α. Π. σ. 360. καὶ ἐνευδεῖν τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βυζάω, ὅθεν τὸ Βυζάνω, ἐν τῇ συνηθείᾳ. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ὁ. 27. »λαβόντα εἰς τὸ στόμα (τὸν κάλαμον) ἀμύζειν,« ὁ Σουϊδ. Μύζειν, ἀντὶ ἀγγ. 2) καὶ κυρίως μύζειν, στένειν, ἀναστενάζειν, καὶ καθόλου γογγύζειν, μορμυρίζειν διὰ τῶν μυκτήρων φυσᾶν, χλευάζειν, σκώπτειν, περιγελᾶν, ὀργίζεσθαι, ἀγανακτεῖν, φρυάττεσθαι· λέξις πεποιη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάνη, σημαίνουσα τό, συνάπτειν τά χείλη καί διά τῶν μυκτήρων, διά τῆς μύτης ἦχον ποιόν ἀποτελεῖν· Τοῦτο ποιοῦσιν, ὅσοι στενάζουσιν ἤ θυμωμένοι καί δυσάρεστοί εἰσιν, ἤ ὅσοι χλευάζουσι καί περιπαίζουσι· καί ἐντεῦθεν παράγονται ὅλαι αἱ τοιαῦται σημασίαι. Ἐκ τοῦ μύω, γίνεται τό μυγμός, μυχθμός, μυχθίζω καί μυκτήρ. Τό Λατιν. musso mussito, ἐκ τούτου ἔχει τήν παραγωγήν. Παρ' Ἀριστοφάν· ἐν Θεσμοφορ. 231. λέγει τις στενάζων »Μῦ, μῦ·« καί ὁ ἕτερος ἐρωτᾷ, »Τί μύζεις;« τί στενάζεις; Ὁ Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. συνάπτει, Μύζων καί στένων· καί, »Μυζει καί τριγμόν ἀφίησι·« καί,« Ἦχοι καί μυγμοί·« Τό Ὁμηρικόν »Ἐπιμύζειν,« ἐν Ἰλ. Δ, 20. Θ, 457. »Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναι.« ἑρμηνεύουσί τινες μέν διά τοῦ, Μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν, ὅ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καί μηδέν ποιεῖν δυνάμενοι· ἄλλοι δέ διά τοῦ, ἐχλεύασαν, ἐτερψαν. ἴδε καί, Ἐπίμυκτος. Ἐκ τοῦ, μύζω, τό μυω γρύζω, προκύπτει τό μύτος, παρ' Ἡσυχ. Μύττος, ἐνιαυτός, ἄφωνος, ἄλαλος· ἴδε τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, μοῦτος καί τό Λατιν. mutus· ἐντεῦθεν τό μυττάω, μυττάζω, μύτταξ, Ἡσυχ. μύττηξ, ηκος, ὁ ἐνιαυτός· καί ἐκ τούτου τό, μυττηκίζω, διά τῶν μυκτήρων ἦχον ποιόν ἀφίημι. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, Μυτταξάτω, στενάξασα, καί, Μυτηκάζειν στένειν.

Μύημα, τό (μυέω). Τό μεμυημένον, καθιερωμένον, μυσταγωγία· καί = μύησις.

Μύησις, εως, ἡ (μυέω). Καθιέρωσις, μυσταγώγησις, εἰσαγωγή εἰς τά μυστήρια καί ἡ πρός διδασκαλίαν προετοιμασία, κατήχησις, μάθησις, μυσταγωγία.

Μυθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μῦθος. (α)

Μυθέομαι, οὔμαι Μ, ήσομαι (μῦθος). Ἀποδ. Μέσ. Ἀμετβτ. λέγω, ὁμιλῶ, λαλῶ, πολλκ. παρ' Ὁμ. καί παρ' Ἡσ., μετά αἰτ. καί ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Φ, 462. 2) μεταβτκ. λέγω τι, μηνύω, διηγοῦμαι, ἐφωώ, προφέρω· ὁμοιάζω, καλῶ, μετά αἰτ., πολλκ. παρ' Ὁμ., τόσον ἐπί ἀνθρώπων, ὅσον καί ἐπί πραγμάτων· »Μῦθον μυθεῖσθαι κρατῶ λόγον, ὁμιλίαν, Ὀδ. Γ, 140. »Ἀληθέα μυθήσασθαι,« Ἰλ. Ζ, 382. Ὀδ. Ρ, 15. καί ἀλλαχοῦ. Ἡσιόδ. Θ. 28. »Ἑτήτυμα μ.,« Ἡσ. Ἐ. 10 »Νημερτέα μυθ.,« Ἰλ. Ζ, 375. καί, »Νημερτέως μυθ.,« Ὀδ. Τ, 269. 3) σκέπτομαι περί τινος πράγματος, συλλογίζομαι αὐτό, στοχάζομαι, τρόπον τινά ὁμιλῶ κατ' ἐμαυτόν περί αὐτοῦ, Ὀδ. Ν, 191. ὅθεν καί, »Μυθεῖσθαι ὅτι ποτέ θυμόν,« Ἰλ. Ρ, 200. πρβ. μῦθος, 5 — Ὁ Ὅμ. χρῆται οὐ μόνον τῷ Ἰων παραπ. μυθέσκοντο, Ἰλ. Σ, 289., ἀλλά καί τῷ ἐπ. β', προσ. τοῦ ἐνεστ. μυθεῖαι, συγκ. ἀντί μυθέαι, Ὀδ. Θ, 180. καί ἀποβολῇ τοῦ ἑνός σ, μυθέαι, Ὀδ Β, 202., ἐξ οὗ πολλά ἀνοήτως ἐκδεδώκασί τινες ἕνα ἐνεστ. μύθομαι· ἀσωτάτως κεῖται πολλαχοῦ ἐν τοῖς πολλοῖς, Ὀδ. Δ, 811. Βουττμ. Ἑλλην. Γραμματκ. σ. 501

Μύθευμα, τό. Τό ὁποῖον ἐδιηγήθη, εἰπέ τις τό ῥηθέν· ἄρα ταὐτόν ἐστί τῷ, Μῦθος.

Μυθεύω, νέωτ. τύπος τοῦ μυθέομαι. Λέγω, διηγοῦμαι, λαλῶ, ἀφηγοῦμαι, παρ' Ὁμήρ. παρά δέ τοῖς ὕστερον καί ἀντί τοῦ, ψευδῶς λέγω, μύθους ποιῶ, πλάττω, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 77.

*Μύθημα, τό, = μύθευμα. (υ, παρά δέ τοῖς Μεταγνωστ. καί υ, Ἐκκ. Ἀ. Π. σ. μθ'.)

*Μυθήρια, τά. Διηγήματα, μῦθοι, παραδόσεις, λέξεις πεποιημένη παρά τῶν Γραμματ. ἵνα παραγάγωσιν ἐξ αὐτῆς τό, μυστήρια, Seidl. Εὐρπ. Ἱππ. 87.

Μυθητήρ, ῆρος, ἡ Μυθητής, οῦ, ὁ (μυθέομαι), ταὐτόν τῷ, μυθεύων, καί μυθεόμενος. Ὁστις ὁμιλεῖ, διηγεῖται, λέγει. 2) δορυβοποιός, ταραχοποιός, =στασιαστής, Ἀνεκδ. ἴδε Μῦθος.

*Μυθίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ μῦθος.

Μυθίζω, καί Μυθίζομαι, νεώτ. τύπος ἀντί τοῦ μυθεύω, μυθέομαι. Ὀππ. Ὀρφ. Ἀργ. 191. καί ἀντί τοῦ, μῦθους, καί πλαστούς λόγους λέγω, Νικήτ. Χρον. ἱ. 10.

*Μυθιήτης, ου, ὁ, = μυθητής, 2.

Μυθικός, ἡ, όν· καί Ἐπίρ. Μυθικῶς (μῦθος). Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον, ἤ εἰς μυθολογίαν.

Μυθιστορία, ἡ. Ἱστορία ἀνήκουσα εἰς μῦθον· πλαστή ἱστορία, Romanzo, Ἰταλ. ὅθεν

Μυθιστοριογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ μυθιστορίας γράφων.

Μυθίτης, ου, ὁ (μυθίζω), = μυθητής, 2.

Μυθογραφέω, ῶ. (μυθογράφος). Μύθους, πλαστούς λόγους γράφω, μυθικῶς περιγράφω· ὅθεν

Μυθογραφία, ἡ. Τό μύθους γράφειν, μυθική περιγραφή.

Μυθογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μύθους γράφων, πλάττων, συγγράφων, συγγραφεύς μύθων, ἤ μυθικῶς περιγράφων.

Μυθολάτρις, ιος, ὁ, ὅστις. Ὁ τοῦ μύθου, ἤ τοι τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, ὅ ἐστι, τοῦ Χριστοῦ λάτρις, χριστιανός.

*Μυθολογεύω (λέγω). Διηγοῦμαι λέξιν πρός λέξιν, Ὀδ. Μ. 450. 455.

Μυθολογέω, ήσω, καί ὡς Ἀποδ. Μέσ. μυθολογέομαι (μυθολόγος). Ἅπτ. ἀντί, μυθολογεύω, Καθολου, ὁμιλῶ, λόγους λέγω, ἀφηγοῦμαι, Ἰσκ. Ἀχ. Τατ. σ. 931. ἐκδοτρτ. 2) παρά Πλατ. Φαῖδρ. 140. διηγοῦμαι ἱστορίαν τινά ἐκ τῶν προγεγονότων κατά τούς παλαιούς καί σκοτεινούς χρόνους, διηγοῦμαι κοινόν λόγον ἤ μῦθον, ὅθεν παρακ. παθ. μεμυθολόγημαι, ἔγινεν λόγος κοινός, ἤ μῦθος. Δτμ. »Ἀ ὑποτιθέμενα ὄντα τοῖς χρόνοις οὐπω μεμυθολόγηται,« ἤ διήγησις αὐτή ἀκόμη δέν ἔγινεν σκοτεινή, δέν ἐπαλαίωσεν ἀκόμη. 3) πλάττω »Πολιτείαν λέγω μυθολογοῦμεν,« Πλάτ. πολ. ς'. 13., πλάττομεν. 3) φλυαρῶ, πολυλογῶ, ἀκατρίβω τόν καιρόν ὁμιλῶν μετ' ἄλλου, causer. Heind. Πλατ. Φαιδ. σ. 276. Ε. Φαίδων τ. 61. Ε. ὅθεν

Μυθολόγημα, τό. Ἡ μυθική διήγησις ἤ παράστασις, Κύβ. καί

Μυθολογία, ἡ· τά διηγεῖσθαι μύθους, ἤτοι πλαστούς λόγους, μυθική ἤ μύθων ἱστορία, μυθολογία· καί μῦθος, κοινός λόγος. 2) συνομιλία, φλυαρία, ἀκατριβή τοῦ καιροῦ μέ ὁμιλίαν· ὅθεν

Μυθολογικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος ἤ ἀνήκων εἰς τήν μυθολογίαν, ἤ εἰς διήγησιν αὐτῆς.

Μυθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ κοινούς λόγους ἐκ τῶν σκοτεινῶν ἀρχαίων καιρῶν, ἤ μύθους διηγούμενος, πλάττων, ἤ συνάγων. 2) Φλύαρος, πολύλογος· μύθους λέγων, διηγούμενος· ἤ μύθους πλάττων, ὁ φλύαρος.

Μύθομαι, ἴδε Μυθέομαι ἐν τέλει.

*Μυθόομαι, = μυθέομαι, μίνον παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 1341.

Μυθοπλαστέω, ῶ. Λόγους κοινούς, μύθους πλάττω, »ψεύδεα μυθοπλαστεῖν,« Στοβαῖος Δέγ. 274. ἐκ τοῦ

Μυθοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ μύθους, πλάττων, ποιητής αὐτῶν. Δυκόφρ. 764. ὅθεν

Μυθοπλαστία, ἡ. Ποίησις, πλάσις λόγων, μύθων ἤ διηγήσεως· πεπλασμένη ὁμιλία, ἤ διήγησις.

*Μυθόπλαστος, ὁ, (πλάσσω). Κατά μυθικόν τρόπον πεπλασμένος, ἐπινοηθείς.

*Μυθοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ μύθους καταπλέκων, ὅστις τεχνικῶς στρέφει καί περιάζει, ἐμπλέκει μίαν ὁμιλίαν.

Μυθοποιέω, ῶ (μυθοποιός). Μύθους ποιῶ, πλάττω. Παθητκ. Μυθοποιέομαι, μύθους ἀφηρίτσεις, πλάττουσι περί ἐμοῦ· ὅθεν

Μυθοποίημα, τό. Ἡ πεποιημένη καί πλαστή διήγησις.

Μυθοποιΐα, ἡ. Ἡ Ποίησις, πλάσις μύθου τινός, μυθώδους ἱστορίας, διηγήσεως.

Μυθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μύθους ποιῶν, πλάττων, λογοποιός, ὁ ποιῶν, πλάττων, ἐπινοῶν μυθώδεις ἱστορίας.

Μῦθος, ὁ. Πᾶσα διά στόματος ἀπαγγελία, εἴτε ἡ δηλωτική, εἴτε προστακτική, εἴτε παραινετική, εἴτε διηγηματική, ἐπομ. κατά τήν πλέον ἐκτεταμένην, ἔννοιαν, ῥῆμα, λόγος, ὁμιλία, πολλκ. παρ' Ὁμ. ἔντε πληθ. καί ἑνικ. Ἔπος καί μῦθος, Ὀδ. Α, 361. ἀντιθέτ. τῷ, ἔργον, Ἰλ. Ι, 443. ὅρα ἁπλῶς, ὁ φλύος. μάτιοι, κενοί λόγοι, ἄνευ τῆς πράξεως· ὅθεν »Μῦθον τελεῖν, ἐκπληροῦν, τελειώσειν τόν λόγον, ἀφίνω αὐτόν νά γένῃ ἔργον, πρᾶξιν, Ὀδ. Δ, 777. »Τελέσσειν μῦθον·« καί ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως ἀντίκεινται ἀλλήλοις, μῦθος καί ἔγχος. Ἰλ. Σ, 252. Μεταφ. σημαίνει συνηθ. μέν τόν ἐκ μέρους τινός προαρχόμενον, ὁμιλοῦμενον λόγον, ὁμιλίαν, ἐνίοτε δέ καί τήν ὁμιλίαν, διήγησιν περί αὐτοῦ, ἤγουν τήν πραγματευομένην, διαλαμβανουσαν περί αὐτοῦ, τήν ἀνήκουσαν αὐτῷ, ἤ τῆς ὁποίας ἀντικείμενον εἶναι αὐτός, π. χ. μῦθος παιδός, ἡ διήγησις διά τόν παῖδα, ἀντί τοῦ συνηθ. περίπαιδος, Ὀδ. Δ, 492. Schaef. Σοφ. Ἀντ. 11. πρβ. λόγος, Α. 4. κατά δέ ἰδιαίτ. ἀναφοράν 1) ὁ δημόσιος λόγος ἤ ὁμιλία, ἡ γενομένη ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου ὁμιλία, Ὀδ. Α, 358. Ἡσ. Ἐ. 196. 265. ἐνθ' οὗ ὁ Ἡρότ »μῦθος δημόσιος« λέγει. 2) ἡ μεταξύ πολλῶν ὁμιλία, συνομιλία, Ὀδ. Δ, 214. 239. Λ, 379. Ψ, 501. καί ἀλλαχοῦ, συνηθ. ἐν τῷ πληθ. 3) συμβουλή· παραγγελία· προσταγή· κέλευσμα, κάλεντις· ἔτι δέ, ὑπόσχεσις, ἐφ' ὅσον πάντα ταῦτα σημαίνονται καί παριστῶνται διά λόγων καί ὁμιλίας, πολλκ. παρ' Ὁμ. 4) ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ἐπομ. τό πρᾶγμα αὐτό, Ὀδ. Χ, 289 καί ἀλλαχοῦ. 5) λογισμός, σκέψις· βουλή, γνώμη· ἀπόφασις. »Μή δή πάντας ἐμούς ἐπέλπεο μύθους εἰσήσειν,« μή ἐλπίζῃ τά μέσῃς τούς ἐμούς στοχασμούς (τούς ἐνδιαθέτους λόγους), τήν γνώμην καί ἀπόφασίν μου, Ἰλ. Α, 545. »Μύθων, τούς μνηστῆρας ἐνί φρεσί βυσσοδόμευον,« Ὀδ. Δ, 676. »Μῦθον μυθείσασθαι,« Ὀδ. Γ, 140. ἐπειδή τό τοιοῦτο προϋποθέτει τρόπον τινά ἐρώτησιν καί συνομιλίαν τινά, μέ τόν ἴδιον ἑαυτόν του, ὅθεν »Μυθήσατο ὃν ποτέ θυμόν (Ἰλ. Ρ, 200),« ἐσυμβουλεύθη μέ τόν ἑαυτόν του, ἔνθα ὁ Σχ. διά τοῦ, »Πρός τήν ἑαυτοῦ ψυχήν εἶφη,« ἑρμην. 6) τό ἀφηγεῖσθαι, διηγεῖσθαι, καί ἡ διήγησις, αὐτή, Ὀδ. Γ, 94. Δ, 324. καί ἀλλαχοῦ. Παρ' Ὁμ. δέν εὑρίσκεται κατά ταύτην τήν σημασίαν, καθ' ἣν τό παρ' αὐτῷ, μῦθος, οἱ μεταγν. γενικῶς ὡς, λόγος, ἐκλαμβάνουσι, κάμμια διάκρισις βληθείας καί μή ἀληθείας, ἤ ψεύδους, ὁμοῦ αὐτή ἡ διάκρισις ἔρχεται ἤδη παρά Πινδ. Ὀλ. 1, 47. Νε. 7, 34. καί Ἡρόδ. 2, 54. εἰς τρόπον ὥστε τό μέν, μῦθος, σημαίνει πεπλασμένον λόγον, τό δέ, λόγος, τοὐναντίον, μίαν διήγησιν ἱστοριῶς βεβαιουμένην καί μαρτυρουμένην, ἡ ὁποία σημαίνει παρ' Ἀττ. ἤ σχεδόν μόνον ἐν χρήσει· οὕτοι δέ, καθώς καί οἱ Μεταγενέστεροι, ἐννοοῦσι διά τοῦ, μῦθος, πᾶσαν διήγησιν ἐκ τῶν σκοτεινῶν, ὁμοίαν ἱστορίας ἀρχαίων χρόνων (μῦθός ἐστι πραγμάτων ἀγενήτων καί ψευδῶν ἔκθεσις, κατά Σέξτ., ἤ λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν, κατ' Ἀφθόνιον), ἐξαιρτ. δέ, τόν περί θεῶν καί ἡρώων μῦθον, τά ὅσα ἔλεγον περί αὐτῶν, ἔπειτα δέ καί πᾶσαν, ἤτοι ἐξάπαντος πλαστήν, ἤ κατά τήν ὕλην αὐτῆς ὡς μῦθος φαινομένην διήγησιν, τό Παραμύθιον· τέλος δέ, καί τούς Αἰσωπείους μύθους, εἴτε λέγονται διά στόματος ἤ ἐγγράφως, εἴτε πεζῶς ἤ ἐμμέτρως πρβ. Creuzer hist.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Kunst der Griechen, σ. 173. Symbolik u. Mythol 1. σ. 48. κτ. 7) ἐν Ὀδ. Φ, 71. »Οὐδέ τιν' ἄλλην μῦθον ποιησασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, ἀλλα···ν, κεῖται, κατά τινος, τό μῦθος Αἰολ. ἀντί τοῦ μόθος, ὁρμή, ἀποστασία, τοὐναντίον δὲ ἄλλοι δέλονται, ὅτι ἐνταῦθα σημαίνει, στάσις, φατρία, ἡ ὁποία σημασία ἀπαντᾶται μὲν τῶν νεωτ. παρ' Ἴωσι, συνάγεται δὲ ἐκ τῆς σημσ. 5. πρ. μυθητήρ, 2. πλήν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ στίχῳ τῆς Ὀδ. δὲν ἐνυπάρχει ἐν τῇ λέξει ἄλλο τι, παρεξ ἡ πάντῃ συνήθης σημασία, βουλή, σκοπός, μελέτη. »Μῖσος ἀπώλετο, α παρεμπίπτει ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων, »Πλάτ. »Μῦθος ἐσθλὸς, α ἐπίρρημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις, Φωτ. (παρὰ πολλὰ μεταγενστ. στιχουργοῖς εὑρηται καί, μῦθος, (ων) Ἰακ. Ἀ. Π. ξδ'. 416.)

Μυθοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ μύθους, ἤτοι λόγους, τίκτων, γεννῶν. Νόν.

Μυθουργέω (ἔργον), ὅθεν μυθούργημα τό, ταὐτόν τῷ, μυθοποιέω, καί, μυθοποίημα, Σχετ. Λουκίαν. 17.

*Μυθουργία, ἡ, = μυθοποιΐα, Spohn de extr. Od. parte, p 160.

Μυθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μύθῳ, πλήρης μύθων.

Μυῖα, ἡ. Μικρόν τι πτερωτόν ἔντομον, ζωῦφιον, ἡ μυῖγα, Ἰλ. ἔνθα, Ρ, 570., τό σύμβολον ἀδιαπτοήτου αὐθαδείας, ἀναιδείας καί προπετείας. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Λουκιαν. (μυῖας ἐγκεμ.) λέγεται καί ἡ ἐν τοῖς οἴκοις εὐρισκομένη κοινή καί ἡ ὀκέουσα (Conops calcitrans), Ἰλ. Δ, 131. Β, 469. Π, 641. καί ἄλλο εἶδος μυίας, τό ὁποῖον ἀφίνεται ἐν τῇ σαρκί, ἐφ' οὗ σκώληκα τίκτουσαι, Ἰλ. Τ, 25. 31. ἡ ὁποία παρά Λογογρ. λέγεται συνῃ »Μυῖα στρεπτιώτις, ἡ, πεύκων, Musca vomitoria, ἐκείνη, ἥτις ῥίπτει τά αὐγά της εἰς τό σαπηρόν ἰχθύος, Λουκιαν. αὐτόθ. 2) »Μυῖα χαλκῆ, ἡ μεγάλη καί ὁμοία τοῖς χρυσοῖς κανθάροις· καί κατά Πολυδ. »Μυῖα χαλκῆ ἐλέγετο παιδιά τις, τήν ὁποίαν οἱ παῖδες νῦν »Τυφλὴν μυῖαν, καί Τυφλομυῖαν λέγουσι, Musca caeca, Ἰταλ. Ide Μυῖνδα. 3) ὄνομα γυναικός, Welcker in Creuzers melet. 2. σ. 11. κτ. — Ἀττκ. μνα, Φκτ. ὅθεν

Μυϊαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὁ ἀγρεύων, πιάνων τάς μυίας.

*Μυιάκυνα, ἡ, = κυνάμυια, Lob. Φρυν. σ. 689. (– υυ)

Μυϊεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ Μυῖα. (ῐ)

Μυϊνός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυίαν, ἡ ὁ ἐκ μυίας ὤν.

Μυΐνδα, ἐπίρρ. (μύω). Παίζειν, παίζω μέ κλεισμένα ὀμμάτια (γαλλιουριστί), ἐπί παιδιᾶς τινος, ἥτις καί Δρεπετίνδα, ἐλέγετο. Ἔστι δέ τῆς Μυΐνδα κλωνιμένης τρόπος· τῶν παίζων ὁ μέν τις μύει τούς ὀφθαλμούς βοᾶν, Τηρεῖ, φυλάττει· οἱ δέ ἄλλοι φεύγουσι, φυλασσόμενοι τοῦ ἀγρευθῆναι· αἱρηται παρά τό δρεπετίνδιν καί φεύγει τούς παίζοντας αὐτήν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μυΐνδα χαλκῆ, παιδιά τις, ἣν οἱ παῖδες παίζοντες καταμύουσιν ἀποτελοῦντες τάς χεῖρας, ἄχρι ὅ τινος λάβωσιν. Ὁ δέ Εὐστάθιος περιγραφικώτερον οὕτω φησίν, ἐν Ἰλ. Φ, »Ἐπιπλέξαντες ῥαπίζουσι τάς ὄψεις, καί καταστάς εἷς μέσος τῶν συναλλαγέντων, παρών φασκει· Καλκῆν μυΐαν δηρόω· οἱ δέ κύκλῳ ἑστῶτες, βίβλους ἤ καί ταῖς χερσί παίοντες, ἀποριπτοῦσι· ἀλλ' εὐ λήθῃ· οὗ δέ ἂν λάβηται, καθίστησιν ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτοῦ χώραν, α ἴδε καί ἐν τῷ, Μυΐα· παρά Γερμαν. λέγεται αὕτη ἡ παιδιά, Blinde Kuh.

Μύϊνος, ἡ, ον (μῦς). Ὁ ἐκ ποντικῶν ὤν, ποιταίσιος· ἴσως καί ἀντί, μυϊνος, — μυϊκός, ἐκ τοῦ, μύα, Ἀττ. ἀντί μυῖα. (υυυ)

Μυιοδήρας, ου, ὁ, ἡ (δηράω). Ὁ μυίας δηρεύων.

Μυιοκέφαλον, τό (κεφαλή, μυῖα). Πάσσι τι περί τόν ὀφθαλμόν, ὁπόταν ὁ ῥαγοειδής χιτών διά τινος ὀπῆς τοῦ κερατοειδοῦς ἐξερχόμενος, σχηματίζῃ μυίας κεφαλήν, Παῦλος Αἰγ. γ'. 22. (Ἡ ψαφή μυοκέφαλον παρ' Ἀλ. Τραλλ. εἶναι βέβαια ἡμάρτημ.)

Μυιοσοβέω, ῶ. Διώκω τάς μυίας· ἐκ τοῦ

Μυιοσόβη, ἡ (σοβέω). Τριβόλιόν τι, δι' οὗ διώκουσι τάς μυίας, ἡ κατ' Εὐστάθ., ὄργανον ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται, μυιαστήριον, Meineck. Μένανδρ. σ. 175. καί κωμικῶς, ὁ πώγων, ἤτοι τό μαιρόν γένειον· ὅθεν

Μυιοσόβης, ου, ὁ· οὐσ. καί ἐπῶ. μυιοσόβος, ὁ, ἡ (σοβέω). Ὁ τάς μυίας ἀποσοβῶν, διώκων, Ἀνάλεκτ. γ'. 92. »Μυιοσόβου ἀτμενίσασα.

Μυιοσόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Μυιοσόβη, μυιαστήριον.

*Μυιοσόβος, ὁ, ἡ. Διώκων τάς μυίας, ὄρ. μυιοσόβης.

Μυΐσκος, ὁ· ἡ, Μυΐσκα, ἡ, ὑποκορίστ. τοῦ μῦς, Τό μικρόν ὄστρεον, μυδάκι. ἴδε Μύαξ.

Μυεώδης, ὁ, ἐπίθετον Θεότητός τινος, ἐκ τοῦ μῦα, καί εἶδος. Ὁ ἐκ τῆς μυίας τό εἶδος ὤν.

Μυεών, ὁ· ἡμάρτημ. ἀντί, Μυών.

Μυκάω, καί συνῃθ. Μυκέομαι, Ἀποδ. Μέσ., Ἐπκ. σόρ. ἔμυκον, Ἐπ. Παρακ. μέμυκα (μύ). Μουγρίζω, κυρ. ἐπί ταύρων, βοῶν, ταῦρος μεμυκώς, Ἰλ. Σ, 580. πόρτιες μυκώμενοι, Od. Β, 433. πρβ. Μ, 395 παρά δέ Μεταγνστ. καί ἐπί ὄνων, καμήλων καί ἄλλων ζώων· τροπκ. ἐπί ἀψύχων, βροντῶν, ἠχεῖν, ψοφεῖν, π. χ. ἐπί τοῦ ἤχου καί τρίσματος, ἡ βροντῆς ἀνοιγομένων πυλῶν, τοῦ κτυπῶντος εἰς τήν ἀσπίδα καί διακηδῶντος δόρατος, ἑνός ποταμοῦ, ἤ ἄλλων ὑπό ἀνέμου κινουμένων ἀντικειμένων, Ἰλ. Ε, 749. Μ, 460. Τ, 260. Φ, 237. Ἡσ. Ἑ. 510. παρά τοῦ ὕστερον ἐξαιρ. ἐπί βροντῆς. Οἱ ἐνεστῶτες μυκάω καί μύω βέβαια εἶναι δίχα παραδείγματος· τό δέ μύω κατέταξαν ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχεν ἕνεκεν τοῦ ἀορ. ἔμυκον ἐν τοῖς Δεξεσοῖς, καί ὁ Wern. Τρυφ. σ. 58 ἐνέμισε μάλιστα τόν παρακ. παραγόμενον ἀπό τοῦ μύω! (ἐστι συγγεν. τω, μηκάομαι, μετοχκ. ἀορ. μαχών, πρκμ. μέμηκα.) Ὅρα καί Μύκω.

Μύκη, ἡ, ταὐτόν τῷ, μύκησις, Ἀπολλών. Αργ. δ'. 1285. Ἄλλοι ὀξυτονοῦσι, μυκή, ὅρα ὅμως Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥ. σ. 322. (– –)

Μυκηθμός, ὁ, ταὐτόν τῷ, μύκησις, Ἰλ. Σ, 575. Ὀδσ. Μ, 265.

Μυκημα, τό (μυκάομαι). Ἡ φωνή τοῦ μυκηθμοῦ· τό μουγγρισμα.

*Μυκηρόβας, αντος, ὁ (βαίνω), καί

Μυκηρόβατος, ὁ, ταὐτόν τῷ, μυκηρόβας, ἐκ τοῦ

Μύκηρος, ὁ, ταὐτόν τῷ, μούκηρος, Ἀμυγδαλιά, ἀμύγδαλον, Ἡσυχ. (ῠ)

Μύκης, ητος, καί — ευ, ὁ (μύκος). Ἀμανίτης, μανιτάριον, Fungus, ἐπειδή συνίσταται ἐκ φλέγματος καί ὑγρασίας. 2) τό περί τήν τοῦ λίχνου θρυαλλίδα ἀφιστάμενον ὡς μανιτάριον, ἡ ἀνταναστημά τι σπογγιώδες περί τήν θρυαλλίδα (ἡ τῶν λύχνων μύξα), τό ὁποῖον προσημαίει βροχήν, ὡς λέγουσιν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 262. »Τοῦσφ ἀναγκαίως ἔχει τον Θεόν ποιεῖσαι. Ἔπεισι γάρ τοῖς λύχνοισι οὗτοι μύκητες· φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τοιοῦτ, ποιεῖν ὑέτιον μάλιστα. 3) τό κάλυμμα τό περί τό τέλος τῆς θήκης τοῦ ξίφους, ἤτοι τό ἄκρον αὐτοῦ, τό κατακλεῖον τήν θήκην, Ἡροδ. Γ'. 64. »Τεῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης ἀποπίπτει· καί Νίκανδρ. 4) πᾶν εἶτι διά τήν ὁμοιότητα ἤ διά τό εἶδος τῆς συστάσεως τοῦ ὁμοιάζει μανιτάριον· ἐξαιρ. κολοβωμένος κορμοί δένδρων, κορμοί ἐκ τῆς γῆς ἐξέχοντες, Boeckh inscr. gr. 134. 5) τό ἀνθρεῖον μόριον. 6) μεταφρ. μωρός ἄνθρωπος

Μυκησις, εως, ἡ (μυκάομαι), = μυκηθμός. Τό μυκᾶσθαι, μουγκρητόν, ἐξαιρ. ἡ τοῦ βοός φωνή.

Μυκητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μυκᾶται, μουγκρίζει.

*Μυκητίας, ου, ὁ, σεισμός, σεισμός ἡωμένος μέ ὑπόγειον μύκημα, μούγγρισμα.

Μυκητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἡ κλίσιν ἔχων, ἐπιτήδειος εἰς τό μυκᾶσθαι, μουγγρίζειν.

Μυκήτινος, ίνη, ινον (μύκης). Ἐκ μύκητος (μανιταρίσιος, ἀπό μανιταρίου) κατεσκευασμένος.

*Μυκήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντί, μυκητής.

*Μύκλα, ἡ, καί

*Μύκλος, ου, ὁ, καθ' Ἡσύχ. Μελανή γραμμή, ἡ διπλωματικά κατά τόν λαιμόν καί τούς πόδας καί περί τά σκέλη τοῦ ὄνου, ὅθεν τό πλῆθ. μύκλαι καί μύκλοι. 2) μύκλος, ἡ καί, μυχλός, ἡν, ὡς φαίνεται, Αἰολκ. τύπος τοῦ, μάχλος, ἄρα = λόγος, ὅθ' ὁ καί παρά Φωκ. ἐλέγετο ὁ ἐπιβαίνων τάς θηλείας ὄνος, μυχλές, ὁ δέ Δυσκορ. 171. καλεῖ τόν ὄνον, »Μύκλος κάνθωνι, χρῆται δέ τῇ λέξει καί ἐπί τῶν περί τά ἀφροδίσια καταφερῶν καί ἀσελγῶν.

Μύκονος, ἡ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· ὅθεν ἡ Παροιμία »Μία Μύκονος, ὁπόταν τις θέλει νά εἰπῃ, δέν εἶναι καμμία διαφορά, ὅλα εἰσί ὅμοια, ὅλα ἴσα εἶναι. »Συγχεῖ καί ξυμφέρει ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν, Λουκιαν. Ἴσως προῆλθεν ἐκ τούτου, ἐπειδή καί οἱ ἐγκάτοικοι ταύτης τῆς νήσου ὅλοι εἶχον δῆθεν φαλακράς κεφαλάς.

Μύκος, ὁ, mucus. Βλέννα, κολλώδης ὕλη, φλέγμα, μύξα, καί πᾶσα ἄλλη παρομοία ὑγρασία, ὅθεν καί, μανιτάριον, πρβ. μύξα καί μύκης. 2) ὡς ἐπίθ. μύκος ἤ μυκός. = μυξώδης· τροπκ. μωρός, βλαξ, ἀνόητος, ὡς τό, βλέννος καί κορυζῶν, Ἀπρ. fungus (ὡς τόσον, τό, μύκες καί μυκός εὑρηνται ἀναμφιβόλως μόνον παρά Γραμμτκ.)

Μυκτήρ, ῆρος, ὁ (ἴδε Μύζω). Ἡ μύτη, ἡ ῥίς· μουτζούνι· ἡ κάλλιον, ἡ τρύπα τῆς μύτης, ῥώθων. 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 5. τό ὀμμάτι τοῦ λύχνου, θρυαλλίς ἴδε Μύξα. 3) ἡ μύτη, τό ῥύγχος (ἡ προβοσκίς) τοῦ ἐλέφαντος. 4) τροπκ. χλεύη, περιγέλοιον, εἰρωνεία, καθότι τοῦτο παρίσταται διά στραβώσεως, ζαρώσεως τῶν μυκτήρων ἤ διά φυσήματος ἐξ αὐτῶν, nasus aduncus. Τίμ. παρά Διογ. Δ. 2, 19. πρβ μυχθίζω· ὅθεν

Μυκτηρίζω, ὡς τό μυχθίζω. Χαρώνω τήν μύτην, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ἐξουθενῶ, σκώπτω. ἴδε Μύζω, καί, Μυχθίζω· ὅθεν

Μυκτηρισμα, τό· ταὐτόν τῷ, Σκῶμμα.

Μυκτηρισμός, ὁ. Χλεύη· περιγέλοιον.

Μυκτηριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μυκτηρίζει, περιγελαστής, Ἀθην. σελ. 184.

Μυκτηρόθεν, Ἐπίρρ. (μυκτήρ). Ἐκ τῶν μυκτήρων, ἀπό τήν μύτην, ὡς καί τό ὀπισθεν. Παλλαδ. Ἐπιγρ.

Μυκτηρόκομπος, ὁ, ἡ (μυκτήρ, κόμπος). Ἐκβάλων ἠχον, φύσημα ἤ ἐξερχόμενος μέ κρότον ἐκ τῆς ῥινός. »Μυκτηροκόμποις πνεύμασιν, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 466., τοῖς ἐκ τῶν μυκτήρων ἠχοῦσι, ἀπό τῶν μυζόντων, ἤτοι φριματτομένων ἵππων.

(Μύκω), ἄχρ. ῥῆμα (ὅθεν τό, μυκάω, μυκάομαι, ὡς ἐκ τοῦ μάκω, μήκω, μηκάω, μηκάζω, μηκάομαι), σημαίνει κάτω βαθύν καί σκοτεινόν ἦχον, ψόφον, βόρυβον· ἐξαιρέτως δέ λέγεται ἐπί τῆς φωνῆς (τοῦ μουγγρίσματος) τῶν βοῶν, ὄνων καί καμήλων, καί βροντῶν. »Μεμυκώς ἠΰτε ταῦρος, Ἰλ. Φ, 237. καί Σ, 580. »Ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμέμυκει κρέα ὀπταλέα τε καί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠμά. Βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή, Ὀδυσ. Μ, 395. μυκηθμῷ ὅμοιον ἦχον ἀπετέλουν· καὶ ἐπὶ τοῦ κρότου, κτύπου, ἀραγμοῦ τῶν λογχῶν πρὸς τὰς ἀσπίδας. »Μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μυκᾶτο δουρὸς ἀκωκή», Ἰλ. Τ, 260. ἐψόφησεν, ἦχον ἀπετέλεσεν, καὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου, τριξίματος τῶν ἀνοιγομένων θυρῶν. »Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκασκε», Ἰλ. Μ, 460. καὶ »Αὐτομάται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ», Ἰλ. Ε, 749. Οὕτως ἔτι καὶ τὸ, Ἀμφιμέμυκε· ἐντεῦθεν ἔγινε καὶ τὸ Λατιν. Mugire· ἴδε Μυκάομαι.

Μύκων, ὁ. Ἓν μέρος τοῦ ὠτός, ἴσως ἡ τρύπα αὐτοῦ, Πολυδ. 2, 87. 2) ἀντὶ σωρός, σήμων, Ἡσυχ. πρ. μυχών. υ – ? (πιθανῶς ἐκ τοῦ μυχός.)

Μυλαβρίς, ίδος, ἡ, καὶ, Μυλαγρίς, καὶ, Μυλακρίς, ἡ (μύλη). Ζωύφιόν τι, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ εὑρίσκεται εἰς τοὺς μύλους καὶ εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα, καὶ τρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀλεύρου. Blatta pristinorum. Ὁ Διοσκορίδ. β΄. 38. καλεῖ τοῦτο »Σίβριν, ἢ ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις εὑρισκομένην· ὁ δὲ Ἡσύχ. Ζωύφιον ἐν τῷ μύλαι γινόμενον, τῇ χροιᾷ ἐλλενιὸν ἀπὸ τῶν μύλων καὶ ἀλεύρων· ἄλλως δὲ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Ἀκρὶς σιτοφάγος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. »Μυκλᾶ, σάρξ τις ἀκαίρουσα τὴν γαστέρα». Ἐν Ἀναλέκτ. α΄. σελ. 420. κεῖται »Μυλακρίδα λέπτα», ἀντὶ τοῦ, Μυλοπέτρα.

*Μυλαῖος, ὁ, ἡ (μύλη). Ἀνήκων τῇ μύλῃ, δουλεύων ἐν αὐτῇ, Ἀν. 2. σ. 119.

*Μυλακρίς, ίδος, ὁ, λέγ. Ἡ μυλόπετρα, Ἀλεξ. Ἀετ. 2) = μυλαβρίς.

Μύλακροι, οἱ. Οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ γόμφιοι, Ἡσυχ.

Μύλαξ, ακος, ὁ (μύλη). Ἡ μυλόπετρα· καὶ κάθε μέγας καὶ στρογγύλος λίθος, Ἰλ. Μ, 162. (υ–)

Μυλεργάτης, ου, ὁ (ἐργάτης). Ὁ ἐργάτης δούλος τοῦ μύλου· μυλωνᾶς, Ἀνθλεκτ. β΄. 233.

Μυλεύς, ὁ (μύλη), ἐπίθετον τοῦ Διός, Διακόρ. 435. προστάτης τῶν μύλων· ἐκ τοῦ

Μύλη, ἡ (μύω, μύζω, ἴδε μυλλω). Μύλος, Λατ. mola, Ὀδ. Η, 104. Τ, 106. 111. ἤτοι εἶναι χειρόμυλος, στρεφόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων. 2) Ὁ κάτω τοῦ μύλου ἀκίνητος λίθος. 3) ἡ ἐπιγονατίς, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος στρογγύλον καὶ κοῖλον ὀστοῦν, τὰ καυλ. 4) πλῆθ. Μύλαι, οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ τραπεζῖται, διὰ τὸ λειοντᾶσθαι, ἤτοι τρίβεσθαι ἐπ' αὐτῶν τὴν τροφήν, οἱ γόμφιοι, ἄλλως, μύλαροι, μυλάδοντες. 5) ἕτερος, τὸ παρὰ φύσιν ἀνθρώπου γένημα, ἕτερμα· ἔστι δὲ ἡ Μύλη, κατὰ Πυθ. τὸν Αἰγιν. γ΄. 69. »Σειρῆνάς θ' ἁγνὸς ποτὲ μὲν κατὰ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ κὰθ' ἕλκη αὐτὴν προφαινόμενος, ἀψῖδ λεπύδησι. 6) τὸ ἐν τῷ μύλῳ χονδρικῶς ἀλεσμένον κριθάριον εἰς χρῆσιν κατὰ τὰς θυσίας (παρ' Ὅμ. συλαί), τὸ ὁποῖον ἔρριπτον ἐπὶ τὸ ζῶον. Ἐν Ὀδυσ. Η, 103. »Ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν», τινὲς ἑρμηνεύουσι μὲν τὸ, μήλοπα καρπὸν ἀντὶ τοῦ ἄριον (μαλλίον) ὁ καρπὸς τῶν προβάτων, καὶ τὸ, μύλη, τὸ ὄργανον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται ἡ κρόκη, σημαίνει δὲ τὸ, μήλοπα καρπόν, τὸν σῖτον, διὰ τὸ ξανθὸν αὐτοῦ χρῶμα, παρὰ τὸ μῆλον, τὸ κίτριον.

Μυλήκορον, τό (κόρος). Ἡ σκοῦπα τοῦ μύλου, τὸ πάλυστρον τῶν ἁλφίτων, Πολυδ. 7, 20. Ἐ. Μ.

Μυλήψατος, ὁ, ἡ (φάω, πάσμαι). Ὑπὸ τοῦ μύλου τετριμμένος, κακομμένος, ἀλεσμένος, Ὀδυσ. Β, 355.

Μυλίας, ου, ὁ, συνυπακουομ. λίθος, Στράβ. ς΄. Ὁ μυλικὸς λίθος, ἡ μυλόπετρα.

Μυλιάω, ῶ. Τρίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, συγκρούω τὰς μύλας, μόνον παρ' Ἡσ. Ε. 532. ἐν τῇ μετοχ. »Λυγρὸν μυλιώοντες», τὰς μύλας, τοὺς ὀδόντας συγκρούοντες. (Σχετικ. τῷ, μυλλαίνω.)

Μυλικός, ἡ, όν (μύλη). Ἀνήκων εἰς μύλον, ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν. 2) χρήσιμος διὰ τοὺς μυλόδοντας.

Μυλίτης, ου, ὁ, λίθος, μυλόπετρα· ταὐτὸν τῷ, Μυλίας· παρ' Ἱπποκράτ. λίθος μέλας. 2) »Μυλίτης ὀδούς», γόμφος, τραπεζίτης.

Μυλλαίνω, (μυλλός). Διαστρέφω, στραβόνω τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη· ὅθεν, περιπαίζω, περιγελῶ ὡς τό, συλλαίνω. Ἐντεῦθεν τό, μύλλω, τὸ ὁποῖον ὡς ἁπλοῦν δὲν εὑρίσκεται, ἀλλὰ συνήθως μοιμύλλω, ἐπειδὴ καὶ τό, μύλλειν, παρὰ Θεοκρίτ. ὅ. 58. ἔστιν ἐνεργητ. καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς μετὰ γυναικὸς συνουσιάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μύλλει, πλησιάζει», καὶ ὁ Σουϊδ. καὶ Φώτ. ἔχουσι »Μυλλάς, πόρνη». Τὴν λέξιν, μυλλός, ἑρμηνεύ. ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, καμπύλος, σκολιός, κύλλας, στρεβλός· κυρίως ὅμως λέγεται ἐπὶ τῶν στρεβλῶν σταφύλων· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου στρεβλοῦ καὶ διεστραμμένου μέλους. Τὸ παράγωγον ἐκ τούτου καὶ κατὰ ἀναβιβασιασμὸν σχηματισθὲν, μορμύλλειν, καθ' Ἡσ. χιον σημαίνει τὸ »Θηλάζειν, ἐπαίειν, καὶ τὰ χείλη προτείνειν ἀλληλους». Ὁ Πολυδεύκ. ἐν Η΄. 20. λέγει, ὅτι τὰ χείλη καλοῦνται μύλλα, καὶ τὸ μορμύλλειν καὶ μοιμύλλειν, σημαίνει τό, Ηλέιειν τὰ χείλη· καὶ τό, Διαμυλλαίνειν, τὰ χείλη κινεῖν, ὅπου πρότερον μορμύσσειν καὶ Δαμυλαίνειν, ἔλεγετο. Τό, Διαμυλλαίνειν, ἑρμηνεύουσιν ὁ Ἡσύχ. Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολογ. διὰ τοῦ, Χλευάζειν, διαμυκᾶσθαι, στρεβόνειν τὰ χείλη ἢ τὸ στόμα καὶ περιπαίζειν τινά, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Ἀριστοφάν. ἐν Σφῆκ. 1306. φαίνεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἑρμηνεύ. τό, Διεμύλλαινε, καὶ ἐπὶ τῆς ἀηδίας, αὐτὸ τοῦ, μυσαττόμενος, βδελυττόμενος, ἐπειδὴ καὶ τότε στρεβόνει καὶ διακούρτει τὰ χείλη καὶ τὸ στόμα. Τὸν σχηματισμὸν, μοιμύλλειν, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προτάγειν. Ὁ Φώτ. τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ, μοιμύλλειν, καὶ τὸ τὰ χείλη διαστρέφειν. Τὸ ἁπλοῦν μυῶν, μετακομίζεται ὁ Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 126. »Τί μυᾶτε; διατί μοι στρεβόνετε τὸ στόμα; Δὲν σᾶς ἀρέσκει; ὅπου ὁ Σχολ. καὶ ὁ Σουϊδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκαρδαμύττειν, μύλλειν, μυκτηρίζειν· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ, Ὥσπερ μῦς κατασύρεσθαι. Τὴν λέξιν μυλλαίνειν, ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, μυκτηρίζειν, ἐν Δ. Ἐμπαίζειν· καὶ ἑπόμενος ἔχει »Ἀνεμυλλάνατ, ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι· καὶ ἔτι τό, Ἀπεμυλλάνατ, καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολογ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐξαυτελίζειν, διαφαυλίζειν σκοπόζοντα· καὶ τό, μεμύλληται, οὐδέτερ. καθ' Ἡσύχ. διὰ τοῦ, Διεστραπται, συνέστραπται· ἆρα, ἐκ τοῦ, μυλλάω, ἢ μυλάω, προϋπτει ἔτι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 530. »Λυγρὸν μυλιώοντες», τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ »Τὰ χείλη κινοῦντες ἢ συνάγοντας ὑπὸ ψυχρότητος, τοὺς ὀδόντας συγκρούοντας, ὅπου ὁ Ἡρώτης ἀντὶ τούτων, μαλκιώοντας, ἀνέγνωσεν. Οὐδέτερ. μετεχειρίσθη ὁ Ἱπποκράτ. τό 'Απομυλλαίνειν, ἐν τῷ περὶ Ἄρθρ. »Μὴ ἀπομυλλαίνῃ ἡ γνάθος», ἤτοι νὰ μὴ διαστραφῇ, στραβώσῃ ἡ σιαγών· ὁ αὐτὸς λέγει »Προμυλλαίνει καὶ συντέλλειν, πάζειν τε τὰ χείλη, ἐκβάλλειν συνκπτομένως τὰ χείλη καθὼς γίνεται ἐν τῷ βυζάνειν, μύζειν, ὅπερ (τὸ μύζω, δηλαδὴ καὶ μυζάω) παρομοίως προέκυψεν ἐκ τοῦ μύω, περὶ οὗ ἴδε καὶ ἐν τῷ, μύζω. Ἀντὶ τοῦ, μύζω, τινὲς εἶπον καὶ μύσσω, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς συνηλίκωσης τῶν μυκτήρων ἐν τῷ, ἀπομυττίζεσθαι. Ἐντεῦθεν καὶ τό μυκτήρ, καὶ μυχθίζω, τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ τελευταῖον ἔχει στὴν σημασίαν τοῦ, μυλλαίνω. Τὸν σχηματισμὸν μυλλίζω ἔχουσι μόνον οἱ Γραμματικοί, οἱ τινες καὶ διὰ τοῦ, Σιλλαίνειν, ἑρμηνεύουσι, πρβ. Μύλλω.

Μυλλάκανθος, ὁ, ἡ (μυλλὸς). Ὁ καμπύλας ἀκάνθας ἔχων, ἄμυ.

Μυλλάς, άδος, ἡ (μύλλω). Πόρνη, Σουϊδ. ὅρα μυλλαίνω, μύλλω, καὶ μυλλός.

*Μυλλίζω, = μυλλαίνω, Γραμμτ.

Μύλλον, τό, καὶ, μύλλος, τό. Τὸ χεῖλος, Πολυδ. 2, 90. μᾶλιστα, ὅπερ κάμνει τις διὰ παρηγέλοιον. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται, μύλλη, λεῖε, ὅπου ἄλλοι χεῖλη, ἀναγινώσκουσι. (συγγεν. τῷ, μύω, μύλλω, μυλλαίνω.)

Μυλλός, ὁ, ἡ (μύλλω). Στραβωμένα χεῖλη ἔχων, ἢ στρεβλωμένας σιαγόνας· καθόλου, στρεβλός, διεστραμμένος, σκολιός, συγκεκυφώς, καμπύλος, ὁ καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μεμύλληκεν, διέστραπται. ἴδε μυλλαίνω.

*Μυλλός, ὁ. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Σικελ. ἴδε μύλλω, Γ3.

Μύλλος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ἀδιόριστον εἰπεῖν. Ὁ Δωρίων παρ' Ἀθην. σελ. 118. λέγει, ὅτι οἱ μείζονες τούτων ἰχθύες ὀνομάζονται πλατίστακοι, οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι, οἱ δὲ βαιοὶ (μικροὶ) τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνωτίδια. Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. ἑρμην. τό, πλατίστακος, διὰ τοῦ, γυναικείου αἰδοίου, καὶ, ὄνομα ἰχθύος· καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ τοῦ Ἀθην. (σελ. 647.) εἰδησις, ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐκαλεῖτο μυλλός· καὶ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον ἐν Συρακούσαις milo πλακοῦς τις ἐκ σησάμου καὶ μελιτος κατεσκευασμένος, καθὼς ὁ Ἀθην. λέγει· »Ἐν Συρακούσαις, τοῖς παντελείοις τῶν θεσμοφορίων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος κατασκευάσαντες εὐτρεβὲς γυναικεῖον, ἃ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν μυλλούς, καὶ περιφέρεσθαι ταῖς θεαῖς». Ὅτι δὲ τὸ εἶδος τῶν ἰχθύων τούτων ἀλιπίζετο (ἐπαριχεύετο) καὶ ἀφέρετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου, γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Τροφ. 2. »Εἰ τὸ τάριχον εἴη τῶν Ποντικῶν ἐκείνων, ἃ καλοῦσι μύλλους». Παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. α. 130. συγκαταριθμοῦνται οἱ μύλλοι μεταξὺ τῶν ἰχθύων, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τοὺς παραθαλαττίους ἀμμώδεις τόπους· καὶ παρ' Αἰλιαν. ζώων Ἰστορ. κδ΄. 23. εἰσὶν οἱ μύλλοι, μεταξὺ τῶν ἰχθύων τοῦ Δευκάβεως.

Μύλλω, καὶ συνήθ. ὀπιτατ. κατ' ἀναβιβασ. τῆς πρώτης συλλαβῆς, μοιμύλλω, ὡς τό, μυάω, μοιμυάω (μώω) Συμπιέζω, συνάπτω, ἢ κλείω τὰ χείλη (Ἡσυχ.) ὁμιλῶ σιγανὰ μὲ κλεισμένα χείλη (Εὐστάθ.), μουρμουρίζω· καμπύλω μαύρ, mutire. (κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μόνον παρὰ Γραμματ.). 2) ἀλήθω, ἀλέω. 3) γυναικὶ πλησιάζω, συνουσιάζομαι σαρκικῶς μετὰ τινος, ἐξαιρτ. παρανόμως, συνουσιάζομαι μὲ πέρνην, ὡς τό, βιεῖν, ἀεὶ ἐπὶ ἀνδρὸς, μετὰ αἰτιατ. Θεόκρ. δ΄. 58. »Τὸ γεροντίον ἦρ' ἔτι μύλλειν, ἴδε μοιμύλλειν, καὶ, μυλλαίνω, καὶ, μυλλοί, ὁ, καὶ, μυλλάς. (ἐκ τῆς χρήσεως τούτου τοῦ ῥήματος γίνεται κατάδηλον, ὅτι καὶ τό, μύλη ἀνήκει εἰς τὸ θηλυκὸν μύω, μύζω.)

Μυλόδους, δοντος, ὁ (μύλη, ὀδούς). Ὁ μυλικὸς ὀδούς, ὁ γόμφος, Εὐστάθ. dens molaris, ὡς τό, μύλη.

Μυλοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, μυλώδης. Στρογγυλὸς κατὰ μύλην, ὅ ἐστιν, ὡσὰν τὸν μυλικὸν λίθον, πέτρος, Ἰλ. Η, 270. 2) ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τὴν μυλόπετραν.

Μυλόπαις, αττα, εν (μύλη), = μυλοειδής. ἔτι δὲ κατεσκευασμένος ἀπὸ μυλόπετραν, Νίκανδρ. Θηρ. 90. »Στόρνυ μυλάεντι δυείκην», αὐτί, μυλοέσσῃ δυΐᾳ, ἑνὸς ἰγδίου (γουδίου) ἐκ μυλίτου λίθου κατεσκευασμένου.

*Μυλοερτής, ὁ, ἡ (ἔργω). Δουλευμένος εἰς τὸν μύλον, σλεσμένος.
Μυλόλαστος, ὁ, ἡ (μύλη, κλάω). Ὁ ὑπὸ μύλης κακομμένος, τετριμμένος, ἀλεστμένος, Ὅμηρ.
Μυλοκόπος, ὁ, ἡ (μύλη, κόπτω). Ὅστις κρατᾶτει, κόπτει, τροχᾷ, ἀκονᾷ τὴν μυλόπετραν. ἴδε νεύκοπος.
Μυλοκόρος, ὁ, ἡ (μύλη, κορέω). Ὅστις κορεῖ, σκαπίζει, καθαίρει, παστρεύει τὸν μύλον, ἢ τὴν μυλόπετραν.
Μύλος, ὁ, = μύλη. Ὁ μύλος. 2) μυλόπετρα, ἤτοι ὁ στρογγυλὸς λίθος, ἐὶ οὗ εἰς τοὺς μυλῶνας ἀλέθουσι τὸν σῖτον εἰς ἄλευρον· καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ἐν γένει πᾶς μέγας, στρογγύλος λίθος. 3) γόμφος, τραπεζίτης, τὸ μεγάλον ὀδόντι, ἐφ' ᾧ συντρίβεται καὶ μασᾶται ἡ τροφή.
*Μύλος, ὁ, πεπτ. αἰτί, μύλλος, Ὀππ. (υυ)
Μυλόσαρξ, ἡ, Ἡ αἱ κυοφοροῦσαι ἀντὶ ἐμβρύων φέρουσι.
Μυλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τοὺς μυλικοὺς λίθους ἑτοιμάζων, ἐξεργαζόμενος, κόπτων, silicilarius.
Μυλόω (μύλη, 5.). Σκληρύνω, ποιῶ τι ὡς μύλην, ἀφίνω τὰ γένη ὡς σκίρρωμα ἤτοι ὡς ἕτρωμα, mola uterina, Ἱπποκρ.
Μυλώδης, εος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς μύλον, ἢ εἰς μυλόπετραν· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, ταὐτὸν τῷ μυλοειδής. «Λίθος μυλώδης», ταὐτὸν τῷ, μυλίτης.
Μυλωθρέω, ῶ (μυλωθρός). Ἀλήθω, ἀλέω.
Μυλωθρικός, ἡ, όν (μυλωθρός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μυλωθροῦ ὤν, ἀνήκων εἰς αὐτόν, ἢ ἀνήκων αὐτῷ.
Μυλωθρίς, ίδος, ἡ, ἰδιάτρ. Ζηλ. τοῦ μυλωθρικός. 2) Ζηλ. τοῦ μυλωθρός. Ἡ ἐν τῷ μύλῳ ἀλήθουσα (μυλωτοῦ).
Μυλωθρός, ὁ (μύλη). Μυλωνᾶς, καὶ ὁ κρατῶν δούλους διὰ ν' ἀλέθωσι, Δημ. εἰς Νικόστρ. σ. 1251, 5. 2) μυλωθρός, ὁ, ἡ (ἐπιθ.) ἀνήκων εἰς μύλον, εἰς τὸ ἀλέθειν. 3) «Μυλωθρὸς ᾠδή», ἢ εἰς τὸν μύλον, ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν οἰκήσουσα, ταὐτὸν τῷ, «Ἐπιμύλιος ᾠδή», ᾠδή, τραγούδι, τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν, ὅταν ἄλεθαν, ἢν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ἡδοί. εὑρηται καὶ προπαροξυτόνως μυλωθρος, Ἰακ. Ἀ. Π σ. 245.)
*Μυλών, ῶνος, ὁ. Τόπος, ἔνθα εἶναι ὁ μύλος· ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μύλου, pistrinum. «Καταβάλλειν εἰς μυλῶναν», βάλλω νὰ δουλεύσωσι εἰς τὸν μύλον, συνηθ. παιδεία καὶ ποινὴ τῶν σκλάβων, Ruhnk ep. crit. σ. 208. (οὐχὶ μύλων, Ἀρκαδ. σ. 12, 25.)
*Μυλώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μυλών.
Μυλώνιος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν μύλον ἢ μύλωνα ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν ἀνήκων, ὡς «Μυλώνιος ἵππος».
Μυλωρός, ὁ, ἡ (μύλη, ὁράω). Ὅστις φυλάττει τὸν μύλον, μυλωνᾶς, Ἀθήνιος ἐν μύθ. ιγ'.
Μύμα, τό, παρ' Ἀθην. ιδ'. 22. Εἶδος ἐδέσματος.
Μύμαρ, ατος, τό. Ὅθεν, ρυμαρίζω, Αἰολ. ἀντὶ μῶμαρ, μῶμος.
*Μυμαρίζω, Αἰολ. ἀντὶ μωμάομαι.
*Μύμας, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ μῶμος.
Μύνδος, ὁ, ἡ (μύω, μυζῶ). Ἔνυδρος, ἁλιπλώς, μύττος. «Μυνδότερος νεκύδων», ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων, Καλλίμ. πρβ. μύδος. (εὑρηται καὶ ὀξυτονούμενον μυνδός.)
Μύνη, ἡ. Τὸ προφασίζεσθαι, καὶ τὸ προφασιζόμενον, ἡ πρόφασις, ἀπολογία (excuse), Ὀδ. Φ. 111. «Ἀλλ' ἄγε μή μοι νῦν παρέλκεσσι, μὴ τὸ σύρηγε εἰς μακρὸν μὲ ἀργοσορίας· ὅθεν ἀναβολή, ἀργοπορία, μέλλησις, ὄκνησις. (τὸ, μύνη μετὰ τοῦ ῥήματος του μνῶμαι ἀνήκει εἰς τὸ, σπεύδω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, μύω, Lucas prolegg. εἰς Valck. Καλλ. σ. 15.)
Μυνναΐα, τά. Εἶδος ὑποδημάτων (παπούτσια), σανδάλια, ὑπὸ τοῦ σανδαλιορράφου Μυνάκου ἐπονομασθέντα, Πολυδ. ζ'. 89. Ἀθην. σελ. 351. ὅθεν, μυναικοῦσθαι, παρ' Ἡσυχ. τοιαῦτα σανδάλια φέρειν, ὡς τὸ, ἐλαυτόω.
Μύ'νομαι, (μύνη), ἀποθ. μέσ. Προφασίζομαι, ὅθεν βραδύνω, ἀργοπορῶ. «Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα», προφασισάμενος, Ἀλκαῖος παρ' Εὐσταθ. κυρ. = ἀμύνομαι, ἀποκρούω, (παρὰ τὸ, μυεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκέπτεσθαι, τί χρὴ ὀρᾶν, ὁ Σχολ. Ὀδσ. Φ, 111. ἢ παρὰ τὸ μεμυκέναι τοῖς χείλεσιν, ὡς κατασιωπῶντες.)
Μύξα, ἡ (μύω, μύζω, μύξω, μύσσω). Πᾶσα, καὶ ἐξαιρτ. ἐκ τῶν μυκτήρων (ἀπὸ τὴν μύτην) ἐρχομένη καὶ καταῤῥέουσα ὡς φλέγμα παχεῖα καὶ ἰξώδης ὕλη, ὡς καὶ κοινῶς, ἡ μύξα· ἐν τῷ πληθ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 257. «Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέουσι καθ' οὐδὲ φλέγμα, ὡς «Μύξα κοχλιῶνι», Γαλ. Ἀντὶ τούτου πρωτιμῶσιν οἱ Ἀττ. νὰ λέγωσι, κόρυζα, παρβ. μῦκος, μύκης. 2) = μυξωτήρ, ἡ, μυκτήρ· ὁ ῥώθων, τρύπα τῆς μύτης, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι τὸ ὀμμάτιον, ἢ ἡ θήκη τοῦ λύχνου, ἤτοι ὁ τόπος, ἔνθα τάσσεται τὸ φυτύλιον, ὅθεν «Λύχνος δίμυξος», ὁ ἔχων δύο φυτύλια, ἐλλύχια, λίχνος, Ἐπιγραφ. Σιγειε. σελ. 142.
Μύξα, τά. Εἶδος δαμασκήνων, Παῦλ. Αἰγ. ξ'. «Μύξα, δένδρον καρπὸς ἐστὶ μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος. Ζίζυφα, Cordia myxa, Λιννᾶ. ὅθεν, μυξάριον, τό, ὑποκορ. Διοσ. Σικελ. ἀ. 34. καὶ Παλλάδ. περὶ Πυρετ. 34.
Μυξάζω (μύξα). Μυξώδης εἰμί.
Μυξάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, μύξα, καὶ, μύξα, τά.
Μυξητήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μυκτήρ, Γαλην. ἀμφ.
Μύξινος, ὁ, καὶ, μυξῖνος, ὁ, μύξος, ὁ, καὶ μύξων, ὁ, Εἶδος κεστρέως· ἰχθύς τις μετὰ φλέγματος περὶ τὸ δέρμα. Παρ' Ἀριστοτ. τινὰ χειρόγραφα σμύξων, ἀντὶ, μύξων, ἔχουσιν· ἀλλὰ τὸ παρ' Ἀθην. ζ'. τελ. 306. μύξος, εἶναι ἡμάρτημ. γραφῆ ἐξ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ἐ. 11. εὑρηται δὲ καὶ, μάξεινος, γεγραμμένον. Παρὰ Σουΐδ. ἑρμην. ἔτι τό, μύξος, καὶ διὰ τοῦ, λαγόγηρος, ἔστιν ὅμως ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, μυοξός, ἢ μυωξός· ὡς καὶ παρ' Ἡσυχ. μυξίαι, ἀντὶ τοῦ, μυωξίαι, αἱ τρῶγλαι τῶν μυῶν.
*Μυξοποιός, ὁ, ἡ (μύξα, ποιέω). Καίμενον φλέγμα, ἢ μύξαν.
*Μύξος, ὁ, ἴδε μύξινος.
*Μύξος, ὁ, = μυοξός, ἥμφ.
Μυξώδης, εος, ὁ, ἡ (μύξα, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μύξας, ἢ τοῦ φλέγματος ἔχων· πλήρης μύξας ἢ φλέγματος.
Μύξων, ωνος, ὁ. ἴδε μύξινος.
Μυχτήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μυκτήρ. Τὶν. ῥώθων, ἢ τρύπα τῆς μύτης, ἐν τῷ πληθ. Ἡρόδοτ. 2, 86.
*Μυοβατραχομαχέα, ἡ, συνηθ. Βατραχομυομαχία. Σουΐδ.
Μυογαλέη, συνκρ. μυογαλῆ, ἡ, καὶ, μυγαλέη, μυγαλῆ (μῦς, γαλέη), ταὐτὸν τῷ μυγαλῆ (ὃ τύπος μυογαλέη ἐστὶν ἡμάρτημ. Basil. ep. cr. p. 160.)
Μυοδόχος, καὶ Ἰων. μυοδόκος, ὁ, ἡ (μῦς, δέχομαι). Ὁ τοὺς μύας, ποντικοὺς δεχόμενος, κρύπτων, (παρὰ Νικ. Θ. 795.–υυν)
Μυοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ τοὺς μύας θηρεύων. ὅθεν
Μυοθηρέω, ῶ. Μύας θηρεύω, πιάνω ποντικούς, Στράβ. η'. σελ. 251.
*Μυοκέφαλον, τό, ὄρα μυοκέφαλον.
Μυόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Ἡ κόπρος τῶν μυῶν (ποντικοαύρακος), ἀμφ.
Μυοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς μύας.
Μυομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη τῶν μυῶν, Πλουτ. Ἀγησιλ.
Μυοξός, ὁ, καὶ, μυωπός, Ὀππιαν. Κυν. β'. 574. καὶ, 585. Εἶδος μυός, ποντικοῦ μεγάλου.
Μυοπάρων, ωνος, ὁ, ἡ (παρών). Εἶδος πειρατικοῦ πλοίου ἐλαφροῦ· ἐκ τοῦ, πάρων, καὶ, μύς, Πλουτ. Ἀντων. 35.
Μυοπία, ἡ, = μυωπία. ἀμφ.
Μύος, τό, αἰτί τοῦ, μύσος, ἡμάρτημ. ἀνάγν.
Μυοσόβη, ἡμάρτημ. ἀντὶ, μυιοσόβη.
Μυοσωτή, ἡ, ἡ, μυοσωτίς, ίδος, ἡ, καὶ, μυόσωτον, τό (οὖς, μῦς). Εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. β'. 214. γράφεται καὶ διϊσταμένως, μυὸς οὖς, miosotis scorpioides, Λιννᾶ. (Ὁ πρῶτος σχηματ. παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ἔστιν ἀφ.)
Μυόστρωτος, ἡ (μῦς)· Κατὰ τοὺς μύας (τῆς σορᾶς) πλεγμένος ἢ βλαμένος.
Μυουρία, ἡ (μύουρος). Τὸ ἰδίωμα τοῦ μυούρου, ὅ ἐστιν, ἡ μακρουλότης, τὸ εἰς ὀξὺ λῆγειν, τὸ πρὸς τὸ τέλος ἠκροτηριασμένον τοῦ σώματος, καλοβιότης· ἄλλως δὲ καὶ, Μειουρία, γράφεται. ὅθεν
Μυουρίζω. Λεπτότατον εἶναι κατὰ τὸ ἄκρον μυούρους τὼρ ἔλαγον τοὺς τῇ λεπτότητι μυὸς οὐρὰν ἐμφερίζοντας, ἤγουν τοὺς εἰς τὸ ἄκρον στενοὺς ὄντας τόπους· εἶναι τερβλερὶς κατὰ κορυφὴν ὡς ἡ οὐρὰ τοῦ μυός, Διοσκ. Περιηγ. 404. ἔτι δὲ, κεκομμένος, κεκλασμένος εἶναι· γράφεται ἔτι καὶ, μειουρίζω· ὅθεν, μεμειουρισμένος, ὀξὺ κατὰ κορυφὴν, σουβλερός, Ἡλιόδ.
Μύουρος, ὁ, ἡ (μῦς, οὐρά). Ὁ ὀξὺς, σουβλερὸς κατὰ κορυφὴν· καὶ ὁ πρὸς τὸ τέλος ἠκροτηριασμένος, κολοβός· συνηθέστερον μέντοι τὸ μειούριος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν. ἴδε ἐν τῷ, μειουρίζειν. 2) ἡ μείουρος, εἶδος φυτοῦ. (υ–υ)
Μυοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). ταὐτὸν τῷ, μυοκτόνος. 2) Εἶδος φυτοῦ.
Μυόχοδον, τό (μῦς, χέζω) Ἡ τῶν μυῶν κόπρος καὶ ἀκροπάτημα τῶν σκατῶν τοῦ ποντικοῦ (ποντικοούραδον)· ἄλλως μυσκέλευθρον, ὅθεν ὁ Μένανδρος ἐν τινι κωμῳδίᾳ «Ὁ μυόχοδος γέρων», εἶπε καταφρονητικῶς, ὁ μηδενὸς ἄξιος· ὡς τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, σκατόγερος, λεγόμενον.
Μυραίνα, καὶ, σμύραινα (μύρος). Murana. Θαλάσσιον ἐγχέλιον, ποικιλώματα ἀπὸ τοῦ δέρματος ἔχον, καὶ ἡδύτατον τῇ γεύσει, Ἀριστοτ.
Μυράκαινον, τό (μύρον, ἄκαινος). Τὸ μετὰ μύρου μεμιγμένον, ἢ εὐώδες ἄκοπον, δυναμωτικὸν ἰατρικόν.
Μυραλείπτρον, τό (μύρον, ἀλείφω). Ἡ φέρουσα τὸ μύρον κύστη, θήκη.
*Μυραλειφέω (ἀλείφω), = μυραλοιφέω, Lob. Φρυν. σ. 571.
Μυραλοιφέω, ῶ (ἀλοιφή). Μετὰ ἐλαίου, ἢ μετὰ μύρου ἀλοίφω. ὅθεν
Μυραλοιφία, ἡ. Τὸ μετὰ ἐλαίου, ἢ μετὰ μύρου ἀλοίφειν, χρῖσις, Πλουτ. προβλ. συμπ. 4, 1. τὸ δὲ, μυραλοιφή, ἡ (Πολυδ. 7, 177.) ἀμφ. ὡς παρὰ Νικήτ. ἐν Ἀναλέκτ. ἰ. 9 κεῖται, μυραλοιφαῖς.
Μυραλοιφεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μύρου, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. δ'. 9'. 7. ὅπου ὁ Schweighäuser ἄκυρόν τινος κύρους καὶ ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, Μυραλειφίου, ἔσπευξε.
Μυρεψία, ἡ (μυρεψός). Ἡ ἑτοιμασία, κατασκευὴ μύρων, ἢ εὐωδῶν ἐλαιῶν. ὅθεν
Μυρεψικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς βράσιν, ἢ ἑτοιμασίαν καὶ κατασκευὴν μύρων.
Μυρεψός, ὁ, ἡ (μύρον, ἕψω). Ὁ βράζων καὶ κατασκευάζων μύρα, εὐώδη ἔλαια.
Μυρηρός, ά, όν (μύρον). Εἰς μύρα ἀνήκων, ἐπιτήδειος. «Μυρηρὰν ἀγγεῖον, λυκηγός», κυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στη, ἡ ἀγγεῖον, εἰς ὃ φυλάττεται τὸ μύρον, τὸ μυροφόριον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον.

*Μυριαγωγέω. Μυρίους, 10,000 ἄγω, Πολυδ. 4, 165. ἐκ τοῦ

Μυριαγωγός, ὁ, ἡ (μυρίος, ἄγω). Ὁ μυρίους ἄγων, φέρων, μυρίων, ἤτοι δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν, κ. τ. τ. συνήθ. »Ναῦς μυριαγωγός«, ναῦς, καράβιον, τὸ ὁποῖον φέρει ἢ ἔχει, ἐχέχειτ. πέρνει μέσα μυρίους ἀνθρώπους, κανταρία, ὁκάδες, κ. τ. τ. λέγεται ἔτι καί, »Μυριοφόρος, μυριόφορτος ναῦς« καθολου δέ, μεγάλη καὶ φορτηγὸς ναῦς.

Μυριάκις, ἐπίρ. (μυρίος). 10,000. δέκα χιλιάδες φοραῖς, ἀναρίθμητα φοραῖς.

Μυριάμφορος, ὁ, ἡ (ἀμφορεύς). Δέκα χιλιάδας ἀμφορεῖς περιέχων, ἢ περιλαμβάνων· συνήθως ναῦς, ὡς παρὰ Θουκ. 7, 25. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Lob. Φρυν. σ. 663. τροπικ. »Μυριάμφορον ῥῆμα«, Ἀριστοφ. εἰρήν. 521. σκληρόν, ὄγκηρόν, πολλὰ περιλαμβάνουσα καὶ σημαίνουσα λέξις, Ῥωμικ.

Μυριάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὁ μυρίους ἄνδρας, ἀνθρώπους, ἢ ἑκατοντάκις ἔχων.

Μυριάρχης, ου, ὁ, ἡ, μυριάρχος, ὁ (ἄρχω) Ὁ μυρίων ἄρχων, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του μυρίους, 10,000 ἀνθρώπους, Ἡροδτ. 7, 81.

Μυριάς, άδος, ἡ, Ἀττκ. γενικ. πληθ. μυριάδων (μυρίος). Ἀριθμός, ἡ πλήθος δέκα χιλιάδων, Ἡροδοτ. καθόλου, ἀναρίθμητον πλῆθος. Πολλάκις πρέπει νὰ προσυπακούεται κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου τό, μεδίμνων ἢ δραχμῶν εἰς τὸ, μυριάς, Ἡροδτ. 3, 91. Schaef. Bos. ell. σ. 119. 270.

*Μυριαφόρος, ὁ, ἡ, = μυριοφόρος, ἀμφ.

Μυριεχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μυρία μέρη, ἢ εἰς πολλὰ καὶ ἄμετρα μέρη, Εὐσταθ.

Μυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μύρον. (υ)

Μυριέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω). Ὁ μυρίους, ἤτοι παμπόλλους ἑλιγμοὺς ἐν ἑαυτῷ ἔχων, πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. »Μυριέλικτος ὄφις«, Εὐπόλ

Μυριετής, γενικ. ές, ὁ, ἡ, καὶ μυριέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ μυρίων ἐτῶν ἔχων, καθόλου, παμπάλαιος, ἀπείρως πολυχρόνιος, χρόνος, Αἰσχ. Προμ 94.

Μυρίζω (μύρον). Διὰ τοῦ μύρου ἀλείφω, χρίω, Ἡροδ. 1, 195. Παθητ. μυρίζω, ἐκπέμπω εὐωδίαν μύρου. »Οἷς ἡ Ἀραβία γῆ μυρίζεται«, Ἡλιόδ. ἰ. σελ. 495. δι' ὧν ἡ Ἀραβία εὐωδιάζει, ἤτοι διὰ τῶν ἀναθυμιάσεων κληροῦται εὐωδίας μύρου ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνήθ. οὐσετρ. μυρίζω, ἀντὶ τοῦ, εὐωδίαν ἢ ὀσμήν τινα ἐκπέμπω.

Μυρίκη, ἡ. Θαμνώδές τι φυτόν, φυόμενον ἐξαιρτ. εἰς βαλτώδη μέρη, παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡροδτ. ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἀ. 16. Διοσκορ. ἀ. 116. Tamarix. Διον. (υυ–, Ἰλ. Π, 766. 767. Φ, 18. ὕμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 81. ὅμως υ––, ἐν Ἰλ. Φ, 350. καὶ οὕτω παρὰ τοῖς μετεγενστ. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Ἐν τῷ Ἑξαμ. κεῖται τότε σωπῶ. ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἑκτοῦ ποδός.) ὅθεν

Μυρικένεος, ὰ, ον. Ὁ ἐκ μυρίκης, ἀπὸ μυρίκας κατεσκευασμένος, »Θάμνος μυρικένεος, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 223.

*Μυρίκινος, η, ον (μυρίκη). Ἐκ μυρίκης ὤν, ἢ κατεσκευασμένος, ὄζοι, Ἰλ. Ζ, 39. (υ–υυ)

Μυρικώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους μυρίκης, ὅμοιος τῇ μυρίκῃ.

Μυρίνη, ταὐτὸν τοῖς, μυρρίνα. Παρ' Ἀρίστοτ. Περιπλ. Ἐρυθ. δ'. καὶ κθ. κεῖται »Μυρρίνη λιμὴν«, καὶ, »Μυρρίνης, ἀντὶ τοῦ Λατ. murrhina vasa. 2) = μυρρίνη, μυρσίνη. (υυ–, ἐτεῖ παρ' Ὅπ. Ἀλ. 4, 165. ἐστὶ υ–– ἡμαρτ. ἀνάγν.)

Μυρίνης, ὁ, καὶ μυρρίνης, μετὰ ἡ καὶ δίχα τοῦ, οἶνος, Ἀθήν. 4, 132. »Μυρίνην προσαγχέαι«, καί, »οἶνος μυρίνης«, παρὰ Πολυδ. ζ. 17. ἔνθα τινὲς μὲν ἑρμην. ἐκ τοῦ μύρου, »Μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες ἔπινον«, Αἰλιαν. ποικιλ. Ἱστορ. ιβ'. 31. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, μύρρα, μυρίνη, μυρίνης γὰρ τὸν καρπὸν ἐλίβοντες, ἐμίγνυον τὸν χυλὸν αὐτοῦ μετὰ οἴνου, σημαίνει δὲ, οἶνος γλυκὺς, καὶ πρὸς τὸ πίνειν ἄριστος, τὸν ὁποῖον ἡγάπων κατ' ἐξοχὴν αἱ Ῥωμαϊκαὶ ἀρχόντισσαι.

Μύρινος, ἡ μυρῖνος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ἡ. 19. ὅπου τὸ χειρόγρ. μαρῖνος, ἔχουσι, καὶ ὁ Γεσνέρος μύξινος ἔταξε. (υ–υ)

Μυριόβοειος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ὁ μυρίους βοῦς (δέκα χιλιάδας βοῶν) ἔχων, ἢ ἄξιος, τὴν τιμὴν 10,000 βοῶν. Διὸθολογ.

Μυριόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μυριάκις, ἢ ἀπειράκις γεγραμμένος.

Μυριόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ ἀναρίθμητα, ἢ ὁ πολλὰ μεγάλα ὀδόντια ἔχων, π. χ. »Μυριόδους ἐλέφας· κυρίως δέ, ὁ πάμπολλα ὀδόντια ἔχων.

Μυριόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ μυρίων λογῶν, ἤτοι πολλῶν εἰδῶν, ἢ παμπόλλους καρποὺς ἔχων, Σοφοκλ.

Μυριόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Ὁ μυρίας, ἢ πολλὰς κεφαλὰς ἔχων, πολυκέφαλος, Εὐριπ.

Μυριόλεκτος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις μυριάκις ἐλέχθη, τὸν ὁποῖον εἶπέ τις πολλαῖς φορπῆς· ἢ περὶ τοῦ ὁποίου εἴπεν, ὠμίλησέ τις μυριάκις, ἀπειράκις, Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 17. »Μυριόλεκτον ἐστὶν τὸ μυρ. ἀντὶ, κοινὸν, πεπατημένον, ῥητορ.

Μυριόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μύρια, ἀναρίθμητα ὄμματα ἔχων.

Μυριόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μυρίας μορφὰς ἔχων· πολύμορφος, ὁ πολλῶν λογῶν μορφὰς καὶ σχήματα ἔχων.

Μυριόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις ἔκαμε πολλοὺς κόπους ἢ ἐβούλευσε, ἔπαθε παραπολύ, Ἀεσθολογ. ἑτερογ. καὶ πασ.

Μυριόναυς, αος, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὁ μυρίας, ἤτοι πολλὰς νῆας ἔχων· ἢ ὁ ἐκ παμπόλλων πλοίων συνεστάμενος, Ἀεσθολογ.

Μυριόνεκρος, ὁ, ἡ (νεκρός). Ἔχων ἀπειραριθμους νεκρούς, Πλουτ. Ἀλεξ. 1. »Μυριόνεκροι μάχαι«, μυρίους, ἤτοι παμπόλλους νεκροὺς ἐχούσας· μετὰ μυρίων νεκρῶν γενόμεναι.

Μυριοντάχιες, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, μυριάκις, σχημ. κατὰ τὸ ἑκατοντάκις. (ᾱ)

Μυριοντάρχης, ου, ὁ, καὶ μυριόνταρχος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυριάρχης, μυριάρχος, Σχόλ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 314. καὶ 999.

Μυριοπέλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Ἐκ πολλοστοῦ, ἀπείρως μακροῦ χρόνου, πολλὰ παλαιόθεν, Εὐσταθ.

Μυριοπλάσιος, ὁ, ἡ· καὶ μυριοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Δέκα χιλιάδες τόσος· ἀπειράκις ἀπειρεύμενος· καὶ Ἐπίρ. — σίως. Δέκα χιλιάδες, ἀπειρους φορὰς περισσότερος, ὡς συγκριτ. μετὰ γενικ. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 22. καὶ Δροστοτ. Νικομ. ζ. 7.

Μυριόπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Ὁ μυρίων, ἀπείρων πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων· πολλὰ μέτρα, ἢ διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος, Διόδωρ. Σικ.

*Μυριόπλεκτος (πλέκω). Ἐκ μυρίων ἐναφόρων ἀντικειμένων πεπλεγμένος, Τζετζ.

Μυριοπλήθης, ους, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὁ κατὰ τὸ πλῆθος ἀναρίθμητος, πολυπληθὴς, ἀπειραρίθμος.

Μυριόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μυρίους, ἢ παμπόλλους πόδας ἔχων. 2) 10,000 ποδῶν τὸ μῆκος ἢ πλάτος.

Μυρίος, ία, ίον· καὶ πληθυντ. Μύριοι, αι, α. Μυρίος σημαίνει, Πολὺς, ὑπερος, ἀναρίθμητος, ἄμετρος, καὶ τότε συνήθ. ἐν τῷ πληθ. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. οὐμὴν ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον σπανίως εὑρηται καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, π. χ. »Μυρίον χέρασε (Ἰλ. Φ, 320.)«, παμπολὺ χῶμα. »Μυρίον αἶμα«, Valck. Φοιν. 1480. »Μυρίος χαλκὸς«, Πινδ. Νέ. 10, 84. »Μυρίος χρυσός«, Θεοκρ. ἐπ. τεταρ. »Μᾶλα μυρίον«, Ὀδ. Ρ, 422. Τ, 78. καὶ ἑπομ., ἐπειδὴ ἔχουσι διάφορον σχέσιν αἱ ἐννοιαι πολὺς καὶ μέγας, σημαίνει β) πολὺ μεγάλος, παμμεγέθης, ὑπειρακὶ μέγας, ἄμετρος, ἀπειρος. »Μυρίος ὀνος«, πολλὰ μεγάλη τιμή, Ὀδ. Ο, 452. τροπικ. »Πένθος, ἄχος μυρίον«, μεγάλη, ἀπειρος λύπη, Ἰλ. Σ, 88. Τ, 282. ἔτι δὲ, »Μυρία ἄλγεα, ἢ κήδεα«. Ἰλ. Δ, 2. Ω, 639. »Μυρίον κλέος, μυρία πενία, σπουδὴ« κ. τ. τ. χιλιάκις μεγάλος, μεγάλη. »Μυρία κέλευθος, ἀμέτρητος μακρυὴ ὁδός, Πινδ. Ἰσθμ. ζ, 2. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ, »Μυρίη ὀψις«, μυριοπλάσιος, παντοδαπὴ ὄψις, ἄπειρον πλῆθος καὶ ποικιλία ἀξιοθεάτων πραγμάτων, Ἡρ. 2, 136. »Μυρίη κακότης«, μυριοπλασία, ἀπειρος δυστυχία, Ἡρδτ. 6, 67. »Μυρίον ὠθούμενοι«, Ἡρδτ 2, 148. κ. τ. τ. γ) ἐπὶ χρόνου, πολὺς μακρυνὸς, παμπολὺς, πολλότατος, π. χ. χρόνος, Πινδ. Ἰσθμ. 5, 36. Σοφ. Ο. Κ. 398. 617. δ) μυρία ὡς ἐπίθ. κατὰ πολλὰ, ἀπείρως, ἀμέτρως, π. χ. »Μυρία κλαίειν«, Ἰακ. Ἀεσθολ. 2, 3. σ. 195. καὶ 3, 2. σ. 293. ὡσαύτως καὶ ὀστεοφανές, μυρίῳ, ὡς παρὰ Πλάτ. πολιτικ. §. 16. »Τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφεροντ, ἦταν πολλὰ περισσότερον, ἢ ἀπείρως διαφορετικοί· καὶ »Μυρίῳ βέλτιον«, ἀσυγκρίτως, ἀπειράκις καλλίτερον, πολιτ. ζ. 2) ὡς καθ' αὑτὸ ἀριθμητικὴ λέξις, μύριοι, αι, α, δέκα χιλιάδες, ὁ μέγιστος ἀριθμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες εἶχον λέξιν· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. Μεθομ. ἐξαιρτ. Ἀττκ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔ. 254. πολλαχ. παρ' Ἡρδτ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ὡς τόσον καὶ ἄνω. »Ἵππος μυρίη (Ἡροδτ. 1, 27. 7, 41.)«, ἱππικὸν 10,000 ἀνθρώπων, καὶ »Ἀσπὶς μυρίαι, Ξεν. Ἀναβ. 1, 7. 10. Τὸ ἐπίρ. μυρίως ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς πολλὰ Μεταγνστ. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμτ. ἐγράφετο παροξυτόνως μυρίοις, ὅτε ἡ λέξις ἐσήμαινεν ἀδιόριστον πολὺν ἀριθμόν, ἄπειρον, καὶ μύριος, ὅτε ἐσήμαινε τὸν διωρισμένον ἀριθμὸν 10,000, Ἀμμων. σ. 96. Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. σ. 12. Ἀρκαδ. σ. 41. ἐκδ. βιβλ. 21. γραπτέον, μύριος, ἡ ὁποία αὐτὴ διαφορὰ ἀνήκει τοῖς ὑστέροις χρόνοις, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 284. Κατ' ἄλλους ὑπῆρχε τὸ Ψιλὸν ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης σημασίας βραχύ, Δρακ. σ. 65, 19. πλὴν ἀμφιταίνουσι, διότι τὸ Ψιλὸν ἐστιν ἀεὶ μακρόν.)

Μυριοστή, ἡ, συνυπακουομ. Μερίς. Ταὐτὸν τῷ, μυριοστὸς, ἀμφ. Τοῦτο εἰκφέρει ὁ Βουλαῖος ἐκ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 20. ὅπου νῦν, μυριοστὸς, κεῖται· παρομοίως »Χιλιοστὴν ἐκ τοῦ β'. δ'. 3. καὶ ς'. γ'. 31. καὶ ζ'. ε. 17. ὅπου νῦν, Χιλιοστὸν, κεῖται.

Μυριοστημόριον, τό (μόριον). Τὸ ἓν μέρος τοῦ μυριοστοῦ, Ἀριστεΐδ. Ἀριστ.

Μυριοστός, ή, όν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν δέκα χιλιάδων.

Μυριοστύς, ύος, ἡ. Ἓν πλῆθος, ἢ σωρὸς, ἢ μία ποσότης ἐκ δέκα χιλιάδων συνισταμένη, ὡς καὶ τὸ Ἑκατοστύς, χιλιοστύς.

*Μυριοτευχής, ές, ἡ (τεύχος). Ἔχων μυρίους, ἢ ἀπειραρίθμους ἁρματωμένους, Seidl. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 139.

Μυριότευχος, ὁ, ἡ. Κατά τινας ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, μυριοτευχής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυριότης, ητος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ μυριάς, Lob. Φρυν. σ. 662.

Μυριότριτος, ὁ, ἡ (τιτρώω, τρήω). Ὁ πολλὰς καὶ ἀπείρους τρύπας ἔχων. »Μυριότριτα ἄγγεα«, μυρίας τρύπας ἔχοντα, ἐπὶ τῶν τηρηθρῶν (μελιττίων) τῶν μελισσῶν, Φωκυλ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 448. ὅθεν ὁ Στέφανος, μυριότητα, ἡμάρτημ. ἀναφέρει.

Μυριοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μυρίους, ἤτοι ἀπείρως πολλούς, ἀναριθμήτους τρέφων.

Μυριόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἐχων· πολυόφθαλμος, πολυόμματος.

Μυριόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ μυρίους, ἤτοι ἀπείρως πολλοὺς φίλους ἔχων.

Μυριοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μυρίους φέρων· ταὐτὸν τῷ, μυριαγωγός, Lob. Φρυν. σ. 662.

Μυριόφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). »Ναῦς μυριόφορτος· ταὐτὸν τῷ, μυριοφόρος, μεγάλη, δυναμένη δέχεσθαι μυρίον φορτίον.

Μυριόφυλλον, τό. Εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 115, Myriophyllum, Linn. ἐκ τοῦ

Μυριόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Μύρια, ἤτοι ἀπείρως πολλὰ φύλλα ἔχων.

Μυριόφυλος, ὁ, ἡ (φυλὴ). Ἐκ μυρίων, ἢ πολλῶν φυλῶν, εἰδῶν, γενῶν συνιστάμενος, ἢ μύρια φῦλα, γένη, εἴδη ἔχων.

Μυριόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἐκ μυρίων φωνῶν συνιστάμενος, ἢ μυρίας φωνὰς, ψήφους, ἤχους, ἢ γλώσσας ἔχων, Ἀτάλ.

Μυρίπνους, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. μυρίπνους, ὁ, ἡ (πνέω, μύρον). Ὁ μύρου πνέων, εὐώδης· ὁ εὐωδίαν μύρου ἐκθέων· ταὐτὸν τῷ, μυρόπνους, Lob. Φρυν. σ. 665.

Μυρίς, ίδος, ἡ (μύρον). Τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον, Πολυδ. ζ'. 177. 2) = μυρρίς.

Μύρισμα, τό (μυρίζω). Ταὐτὸν τῷ, μύρωμα· τὸ χρισθέν, ἢ ἐν χρήσει γειόμενον μύρον, οἷς μυρίσμα.

Μυρισμός, ὁ (μυρίζω). Τὸ διὰ τοῦ μύρου χρίσμα, χρίσις, Ἀθήν. σελ. 547.

Μυριστικός, ἡ, όν (μυρίζω). Ὁ εἰς τὸ μυρίζειν, ἢ εἰς τὸ μύρον ἁρμόττων, ἢ ἐπιτήδειος.

Μυριώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ μυρίας, ἤτοι ἀναρίθμητα ὀνόματα ἔχων.

Μυριωπός, ὁ, ἡ (ὠπὸς). Ταὐτὸν τῷ μυριόφθαλμος, Αἰσχύλ.

Μύρμαξ, ηκος, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, μύρμηξ.

Μύρμαι, αἱ μυρμίαι χελιδόνες, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. σελ. 313. καὶ 321. ὅστις ἐξέλιπεν αὐτὰς ὡς εἶδος ἰχθύων, μορμύρους, καλουμένων· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Μυρμηδών, ὠνος, ὁ. Ἡ κατὰ σωρὸν σύναξις τῶν μυρμήκων, καὶ αὐτὸς ὁ μύρμηξ, Δωρικῶς παρ' Ἡσυχ.

Μυρμήκειος, ὁ, ἡ. Ἐκ μυρμήκων· ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μυρμήκων ὤν.

Μυρμήκια, τά· καὶ Μυρμηκίαι, αἱ. Ἔκφυσις στερεὰ καὶ τραχεῖα, τυλώδης, ἕναιμος, ἢ ἐπανάστασίς τις τοῦ δέρματος μικρὰ, τυλώδης καὶ περίψηκτος κατὰ τὸ πλεῖστον, γινομένη παρὰ τὰ ἄκρα καὶ τὰ ἔσω τῆς χειρὸς (τῆς παλάμης) καὶ τοῦ ποδὸς (τῆς πατούρας), διάφορος μέντοι τῆς Ἀκροχορδῶνος, ἐπειδὴ ἡ μὲν μυρμηκία πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, ἡ δὲ Ἀκροχορδὼν, στενὴν, ὥστε δοκεῖ τρεμάσθαι ἄκιμο χρόᾳ ὁμοιομερὴ. τροπκ. »Μυρμηκίαι ἐκτραπέλειαι, οἱ τερπτισμοὶ τῶν μουσικῶν, τρόπον τινὰ μυρμήκων ἀρταλιτμοὶ διὰ τὰ ἄτιλα τῶν ἀκροατῶν, Ἰκεδόν« Γαλλ. ὡς παρὰ Κέλσ. ἑ. Κεφ τελευταίω. »Μυρμηκίας ἐκτραπέλιννε, ἀνειδίζει αὐτὸς ὁ κωμικὸς Φερεκράτης παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Μουσ. τὸν μουσικὸν Τιμόθεον, διότι ἔτρεμεν ἡ ἔτριζεν ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐν τῷ ψάλλειν. Δύνατα: παραβλῆσθαι αὐτῇ ἡ φράσις μετὰ τῆς, »Σφυγμὸς μυρμηκίζων· ἀλλ' ἔτι βελτιωτέρως μετὰ τῆς τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 100, ἥτις λέγεται ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος »Μυρμήκων ἅτρακτον διαμινυρίζεται«, τὴν ὁποίαν ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀναιρούσης.

Μυρμηκιά, ἡ (μύρμηξ). Σωρὸς μυρμήκων, ἤτοι πολὺ πλῆθος μυρμήκων συναγμένων εἰς ἕν· καὶ ἐντεῦθεν τροπκ. κάθε πυκνὴ σύναξις, συμφοίτησις ἢ πλῆθος συναγμένων εἰς ἕν. ἐξαιρτ. πλῆθος μαθητῶν, σχολαστικῶν· ἄρα, καὶ Σχολεῖον, διδασκαλεῖον, πλῆρες ἀκροατήριον κ. τ. τ. καὶ Ἡσυχ. Κατὰ δὲ Εὐστάθ. Τόπος μυρμήκων περιεκτικὸς, μυρμηκοφωλέα. »Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν«, παροιμία ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν.

Μυρμηκίας, ου, ὁ. ἴδε Μυρμηκίτης.

Μυρμηκίασις, ἡ· ἡ, μυρμηκιασμός, ὁ. Ἡ ἐκβολὴ, ἢ ἔκφυσις τῶν μυρμηκίων, ἥτις γίνεται μετὰ σπασμοῦ, κνησμοῦ, καὶ φαγούρας καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν πόνος, ἡ φαγοῦρα, παρὰ τὸ

Μυρμηκιάω, ῶ (μυρμήκια). Μυρμήκια ἔχω, ἢ μυρμηκίασιν, ἤτοι πόνων ἢ φαγούραν ἐξ αὐτῶν αἰσθάνομαι, πάσχω.

Μυρμηκίζω (μύρμηξ). Κνησμὸν, ἢ φαγοῦραν, πόνον, καί τινα αἴσθησιν ἔχω ἢ πάσχω, ὡς ἂν ἐπερπάτουν μύρμηκες ἐπὶ τοῦ δέρματός μου, Ἀέτ. ιβ'. 41. »Σφυγμὸς μυρμηκίζων«, ὁ συνεχῶς ταραττόμενος, τρέμων καθὼς γίνεται ὁ διατριχιασμὸς εἰς τὸ σῶμα, Formicalis pulsus.

*Μυρμήκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μύρμηξ.

Μυρμηκίτης, ου, ὁ. Παρὰ Πλινίῳ λίθ. 11. εἶδος εὐγενοῦς λίθου, ἥτις περιέχει μύρμηκας ἐν ἑαυτῇ, ὡς τὸ Ἠλεκτρον. Ἐξ ἐναντίας παρ' αὐτῷ αὐτόθ. Κεφ. 10. »Μυρμηκίας λίθους«, εἴναι ἕτερός τις εὐγενὴς λίθος, τυλώματα μελανὰ ἔχων, ὡς μυρμήκια. »Χρυσὸς μυρμηκίας«, ὃν ἐκβάλλουσιν οἱ μύρμηκες ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰς Ἰνδίας, Ἡρόδ. 3, 102.

Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ ὡς οἱ μύρμηκες, Εὐστάθ.

*Μυρμηκοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μύρμηκι, ἔχων εἶδος αὐτοῦ, Ἡσυχ.

Μυρμηκολέων, οντος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. ζ. τινὲς ἑρμην. διά τινος εἰσέτι ἀδιορίστου εἴδους λέοντος, ὅστις Μύρμηξ καλεῖται, τὸν ὁποῖον ἀναιρῆρει ἔτι ὁ Ἀγαθαρχίδης, Στράβων, καὶ Αἰλιανός· ἄλλοι δὲ θέλουσιν, ὅτι καλεῖται οὕτως ἡ νύμφη τετραπτέρου τινὸς ἐντόμου.

Μυρμηκώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος, μύρμηξ). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ μύρμηκος, ὅμοιος αὐτῷ· καὶ πλήρης μυρμήκων.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ· καὶ σπανιώτ. τύπος, μύρμος, ὁ. Εἶδος μικροῦ τινος ἐντόμου, ἀγεληδὸν ὑπὸ γῆν κατοικοῦντος· μυρμήκιον κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λείψ. 22, 5. 37, 4. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦσαν, ὑπῆρχε σύμβολον ἀκκάτου φιλοπονίας καὶ φιλεργίας. Τὸ πτερωτὸν ἀρσενικὸν ὠνομάζετο νύμφη. 2) Ἰμὰς πυκτικὸς, περιειλούμενος τὰς χεῖρας τῶν πυκτευόντων, εἴδος χειροκτίου αὐτῶν μὲ ἐξέχοντα μεταλλώδη τυλώματα. 3) σκέπελας, Ξέρα ὑποκεκρυμμένη ἐν τῇ θαλάσσῃ, Δινάδρ. 878. καὶ 890. ἐξαιρτ. οὗτως ὠνομάζετο σκόπελος οὐ μακρὰν τοῦ Θεσσαλικοῦ παραλίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας, Ἡρόδ. 7, 183. 4) Ἰνδικόν τι τετράπουν θηρίον, κατὰ τινας μὲν, ἐκ τοῦ γένους τοῦ λέοντος, κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ κυνός, Ἡρόδ. 3, 102. Canis corsak, Linn. ἴδε ἔτι, μυρμηκολέων. Ἐκ τούτου ἐγένετο καὶ τὸ Λατιν. Formica.

Μυροβάλανος, ἡ. Ἄλλως δὲ καὶ, βάλανος μυρεψικὴ, λέγεται, Glans unguentaria. Palma unguentariorum. Ὁ καρπὸς δένδρου τινός, οὗ τινος τὸ ἐκβλιβόμενον αὔσμον ἔλαιον ἦτον εὔχρηστον πρὸς κατασκευὴν μύρων, Διοσκορ. δ'. 100. καὶ Βάλανος, παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. δ'. 1. καὶ Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. β'. 10. τὸ δὲ ἐκπιεζόμενον ἀπὸ τοῦ καρποῦ τούτου ἔλαιον καλεῖται »Βαλάνιον ἔλαιον« κατὰ τὸν Λιν. Guilandina moringa. 2) παρὰ τοῖς Νεωτέροις Μυροβάλανοι, οἱ, λέγονται οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Λιν. Phyllanthus Emblica, καλουμένου.

Μυροβαφής, έος, ὁ, ἡ (βάπτω). Ταὐτὸν τῷ μυροβρεχής. Εἰς μύρον βουτημένος, Ἐλλημ. Ἀλεξ. σ. 235.

Μυροβλύτης, ου, ὁ (βλύω). Ὁ μύρον βλύζων, ἀναβρύων, Νικητ. Χρον. ι. 7.

Μυροβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος). Ὁ τοὺς βοστρύχους ἀλειμμένους ἔχων μετὰ μύρου, τοῦ ὁποίου εὐωδιάζουσιν, μυρίζουσιν οἱ βόστρυχοι.

Μυρόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ (βότρυς), = μυροβόστρυχος, Μελέαγρ. ἐπιγραμ. 105. »Ἠλιοδώρα μυροβότρυος ὅπου πρότερον, μυροβόστρυχος δέ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔκειτο· κυρίως δὲ, ὁ εὐώδεις βότρυας ἔχων, φέρων.

Μυροβρεχής, έος, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὁ μετὰ μύρου βεβρεγμένος, ἀλειμμένος.

Μυροθήκη, ἡ· καὶ ὑποκορ. Μυροθήκιον, τό (θήκη). Τὸ φέρον καὶ περιέχον τὸ μύρον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον, λήκυθος, μυροδοχεῖον.

Μυροκομίστρια, ἡ. Ἡ τὸ μύρον κομίζουσα, ἀμφ.

*Μυρολογέω, ὁρ. μύρω, ἐν τῷ τέλει.

Μύρομαι, Μέσ. Ὁμ. καὶ Ἡσ. Θρηνῶ, ἐλαίω, ἴδε μύρω.

Μύρον, τό. Πᾶς ὑφ' ἑαυτοῦ ἐρεόμενος εὐώδης χυλὸς, καὶ ἐξαιρέτως ἐκ τῆς μύρρας, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς ἁρωματικὰ χρίσματα, ἀλείμματα· καὶ ἐντεῦθεν. 2) λέγεται καὶ πᾶς τεχνικὸς εὐώδης χυλὸς, ἢ ἁρωματικὸν εὐῶδες ἔλαιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἀρχιλόχῳ, ὃ δὲ Ὅμ. τὴν μὲν τῶν μύρων χρῆσιν οἶδε, τὴν δὲ φωνὴν μύρον οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον αὐτὸ καλεῖ μετ' ἐπιθέτου τινός, ἔλαιον εὐῶδες, ἢ ῥοδόεν, τεύχεμένον. Τινὲς τῶν Ἑρετικῶν νομίζουσιν ὅτι τὸ μύρον εἶναι νεωτερικὴ λέξις ἐκ τῆς Ἀσίας μετενεχθεῖσα, ὅπου καὶ τὸ χρίσμα ἐκ τοῦ φυτοῦ μύρρα καλουμένου γίνεται, καὶ διὰ μιᾶς συνωνύμου λέξεως ἐκφερομένου. Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ τῷ ὅτι καὶ ὁ Ἀθήναιος (ἐν βιβλ. ιε'. σελ. 688), ὅστις σημειοῖ, ὅτι τὴν λέξιν τοῦ μύρου κατὰ πρῶτον ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη. »Τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κεχρηται λέγων, »Οὐκ ἂν μύροιτι γραῦς ἑαυσ' ἠλείφετον. Περὶ τῶν διαφόρων μύρων ὅρα τὸν Ἀθήναιον ἐνθα ἀνωτέρω. 3) ἐνγένει, ταὐτὸν τῷ, ἔλαιον, δηλ. εἰς ὅλα τὰ χρίσματα ἐμβαίνει ἔλαιον. 4) ὁ τόπος, ὅπου πωλεῖται τὸ χρίσμα, τὸ μύρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1172. Πολυδ. ἰ. 2. καὶ 19. καὶ ἐξαιρτ. ἐν τῇ πληθ. 5) τροπκ. πᾶν τὸ χαρίεν, τερπνὸν, θελκτικὸν, Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σ. 285. Ἀ. Π σ. 297. ὅθεν καὶ, χαϊδευτικὴ λέξις ἐρωμένου, Ἐπ. Ἀδ. 67. 6) τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, παροιμ. ἐπ' ἐκείνου, ὅστις μεταχειρίζεται πολυτίμητα εἰς ἀχρεῖον, Κικ. Ἀττ. 1, 19. (τὸ, μύρον ἔστιν ἀναντιρρήτως ἀνατολικὴ λέξις, συγγεν. τῷ, μύρρα, μυρρίνη, μ' ὅλον ὅτι οἱ παλαιοὶ παράγουσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, μύρω, τὸ, ῥέω.)

Μυροπισσόπηρος, ὁ. Χρίσμα τι παρὰ Γαλήνῳ κατὰ τόπ. ἃ. ἐκ κηροῦ, πίσσης καὶ μύρου κατεσκευασμένον.

Μυρόπνους, συναιρ. — πνους, ο, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρίπνους.

Μυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἑτοιμάζων, κατασκευάζων τὸ μύρον, τὰ μύρα.

Μυροπώλης, ου, ὁ, ἡ (πωλέω, μύρον). Ὁ περὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μύρα ἀναστραφόμενος, καταγινόμενος, κατασκευάζων, ἢ πραγματευόμενος.

Μυροπωλεῖον, τό, μυροπώλιον, τό. Τόπος, ἐργαστήριον, ἔνθα πωλεῖται τὸ μύρον.

Μυροπωλέω, ῶ. Μύρον πωλῶ, πραγματεύομαι μὲ μύρα, εὐώδη ἔλαια, ἐτοῦ

Μυροπώλης, ου, ὁ, μυροπῶλος, ὁ· καὶ μυροπῶλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ μύρα.

*Μυροπώλιον, τό, = μυροπωλεῖον.

*Μυροπώλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ μυροπώλης.

Μυραρόδα, ἴδε καρπίον.

Μυρρράντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω). Ὁ μετὰ μύρου ῥαντισμένος, ταὐτὸν τῷ, μυρσβρεχής. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 65.

Μύρσ, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἀχελίου, ἄθεν ἡ μύραινα. Κατὰ Πλίν. τὸ ἄρσεν τῆς μυραίνης (βέλτιον περισπωμ. μῦρος.)

Μυροστηγής, ές, ἡ (στάζω), = μυρόῤῥαντος, ἴδε Ἀβροστιγής.

Μυροστάφυλον, τό (μύρον, σταφυλή). Ἡ εὐώδης σταφυλή, μοσχοστάφυλον, Γεωπονικ.

*Μυροφεγγής, ές, ἡ (φέγγος). Λάμπων ἐν μύρῳ, Μελ.

Μυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μύρον ἐμπεριέχων, ἢ φέρων, βαστάζων, κρατῶν.

Μυρόχριστος, ὁ, ἡ (χρίω). Μετὰ μύρου κεχρισμένος, ἀλειμμένος, ποτισμένος.

*Μυρόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων εὐῶδες, ὑπὸ μύρου εὐωδιάζον δέρμα.

Μυρόω, ῶ (μύρον). Χρίω, ἀλείφω μετὰ μύρου, μυρίνω, Σπανιωτ. τύπος αὐτὸ τοῦ, μυρίζω, Βγ. Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 1117. «Μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς.»

Μύρρα, ἡ, ὁ. Ὁ βαλσαμώδης χυλὸς τῆς Ἀραβικῆς μυρρίνης, ἐξ οὗ ἐκπυτενιάζεται τὸ μύρον, myrrha, murrha. 2) ὄνομα γυναικός.

Μυρρρανάκανθος (μυρρίνη, ἄκανθα). Θάμνος τις, ὅμοιος τῇ μυρρίνῃ καὶ ἀκανθώδης, ἔστιν ἄλλως καὶ, Ὀξυμυρρίνη, καὶ Κεντρομυρρίνη, λέγεται, καὶ Δαφνοειδ. Μυρταλίς.

Μυρρίνάω, ῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τοὺς μυρρίνους στεφάνους, ὅθεν τρόπ. καὶ κωμ. = ἀρχοντιάω, ἀρχῆς ἐπιθυμῶ. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 857. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Κωμικός τις ἀντὶ τοῦ, ἀρχῆς ἐπιθυμῶ, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες μυρρίναις ἐστεφανοῦντο, ἐκ τοῦ

Μυρρίνη, ἡ· καὶ μυρσίνη, ἡ. Ἡ μυρτία, μύρτος, θάμνος τις εὐώδης· ὁ κλῶνος τῆς μυρρίνης· ὁ ἐκ μυρρίνης στέφανος. 2) «Αἱ μυρρίναι, ἡ τῶν μυρρίνων ἀγορά, ὅ ἐστιν ὁ τόπος, ἔνθα ἐπωλοῦντο αἱ μυρρίναι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 448. 3) = μυρρία, ἴδε καὶ μυρίνη

Μυρρίνης, ου, ὁ. Οἶνος, ἴδε μυρίνης.

*Μυρρινίτης, ου, ὁ· οἶνος. Ὁ μὲ μύρτα, ἢ μὲ χυλὸν μύρτου, μύρραν, κατεσκευασμένος οἶνος.

Μύρρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μύρτου. 2) οἰκεῖος, ὁ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, μύρτας.

Μυρρινών, ῶνος, ὁ (μυρρίνη). Τόπος μυρρίνων περιεκτικός.

Μυρρίς, ίδος, ἡ. Φυτόν τι (λάχανον) εὐῶδες, Διοσκορ. δ', 116. Scandix odorata, Λιν. Χαιρεφύλλου εὐῶδες.

Μυρρίστης, ου, ὁ. Ὁ τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τῆς μυρρίδος ἔχων.

Μυρσινέλαιον, τό (ἔλαιον). Τὸ ἐκ τῶν μύρτων ἔλαιον, Διοσκ.

Μυρσίνη, ἡ, Ταὐτὸν τῷ, μύρτος, μυρρίνη, Ἡρόδ. 4, 195· 7, 54. 2) πλεκτόν τι ἐκ κλάδων μυρρίνης, διὰ νὰ ἀποτροβῶσιν ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης τὰς μύιας, Σχολιαστ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 59. ὅθεν

Μυρσινίνος, ίνη, ινον = μυρρίνος. Ὁ ἐκ τῆς μυρσίνης. «Ὄζος μυρσινινος, Καλλιμ.

Μυρσινίτης οἶνος = μυρρινίτης. Ὁ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς μύρτου, ἢ ἐκ τοῦ χυλοῦ αὐτῆς κατεσκευασμένος οἶνος. «Τ. Θύμαλος μυρτινίτης», εἶδος τιθύμαλλου, τὰ φύλλα ὅμοια μυρσίνῃ ἔχον.

Μυρσινοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μυρτίνης ἔχων. ἢ ὅμοιος αὐτῇ. «Μ. ὄζοις, κλόνοι ὅμοιοι μυρτίνῃ. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 81.

Μύρσινος, ίνη, ινον. Ταὐτὸν τῷ, μυρρίνος, μύρτινος.

*Μυρσινών, ῶνος, ὁ = μυρρινών.

Μύρσος, ὁ. Καλάθιον. «Μύρσον ἐς ὠτιόεντα παλαιφαμένης ἄγνοιο, πλεκτὸν τι ἀγγεῖον μὲ χερούλια, ἐξ ἄγνου πλεκόμενον λύγων, Ἐτυμ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ὑρρίς, ὑρρίτικος. ὄρ. μ, 5. α).

*Μυρτάκανθα, ἡ = μυρρίνακανθος, Lob. Φλν. τ. 111.

Μυρταλίς, ίδος, ἡ, Δακων. ἀντὶ, Μυρρινάκανθος.

Μυρτᾶς, ᾶδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρτίδανον, σημασ. 3.

Μυρτεών, ῶνος, ὁ (μύρτος). Ταὐτὸν τῷ, μυρρινών, Γλωσσ.

Μυρτία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρτίνη, Ἡσχ.

Μυρτίδανον, τό· παρ' Ἱπποκρ. φυτόν τι, ὅμοιον μύρτῳ, καὶ ἐντεῦθεν «μυρτιδάνου κλωνίον. 2) ὁ καρπὸς τοῦ Περσικοῦ πεπέρεως. «Τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, καὶ ἐν τούτῳ ἓνι στρογγύλον, ὃ καλέουσι «μυρτίδανα», 2) ῥόζους τις εἰς τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλάδους τῆς μύρτου. Ἱππογρ. Ὁ Διοσκορίδης α' 157. ἑρμηνεύει, ταὐτὸ, ὡς καὶ τὸ μυρτᾶς καὶ μυρτὶς, οὕτω. «Τὸ δὲ μυρτίδανον λεγόμενον ἐπίψυξίς ἐστιν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχρους οἰονεὶ χεῖρας περὶ τὸ τῆς μυρτίνης πρέμνον». ὁ δὲ Γαλην. Συμπλ. ζ'. «Ἡ μέν τοι τῷ στελέχει τε καὶ τοῖς κλάδοις αὐτοῖς ἐπίψυξίς ἐστιν ὀχθώδης, ἣν ἔνιοι μυρτάδα ὀνομάζουσιν· ἐστὶ δὲ αὕτη ἡ ἐπίψυξις ῥρεμεζίῳ, ἢ Πρινοκοκκίῳ ὁμοία, Coccus ilicis. — Τοῦ καρποῦ τῆς μύρτου μετεχειρίζοντο ποτὲ ὡς ἄρωμα καὶ ἄρτυμα τῶν φαγητῶν· ὅπως δὲ καὶ τὴν ἐπίψυσιν ταύτην, ἤτοι τὸ μυρτίδιον, (Πλιν. ιε', 29.). 4) μετὰ ταῦτα ἔφερον ἐκ τῆς Ἰνδίας καὶ Περσίας καὶ ἄλλα εἴδος τοιοῦτον, Myrtus caryophyllata, ὑπὸ τοῦ Διοσκ. καλούμενον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς πέπερι, καὶ ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος, ὠνομάσθη καὶ τοῦτο μυρτίδανον, καθὼς καὶ τώρα καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου τὸ τῆς Ἰαμάϊκας πέπερι, Myrtus piment.(-νου)

Μυρτίνη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρρίνη, μυρσίνη. 2) εἶδος ἐλαίας καὶ ἀπίας (ἀπιδέως) ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ καρποῦ.

Μύρτινος, ίνη, ινον = μυρρίνος, μύρσινος. Ὁ ἐκ μυρτίνης.

Μυρτίς, ίδος, ἡ, = μύρτον. Ὁ καρπὸς τῆς μυρτου. 2) ταὐτὸν τῷ, μυρτίδανον.

Μυρτίτης οἶνος. Ταὐτὸν τῷ, μυρρινίτης.

*Μυρτομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ἀνακατωμένος μὲ καρποὺς μύρτου, ἐκ τοῦ

Μύρτον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, μύρτον ἐν τῇ συνηθ., τὸ ὁποῖον ἦν ἐν χρήσει συχνάκις ὡς ἄρτυμα τῶν ἐδεσμάτων. 2) ἓν μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου, ἡ κλειτορὶς· ταύτης δὲ τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη μέρη καλοῦνται, μυρτοχείλια, καὶ, μυρτοχειλίδες· καὶ κατὰ Πολυδ. ἐτι, κρημνοὶ καὶ πτερυγώματα. πρβ. μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1004.

Μυρτοπέταλον, τό (πέταλον, μύρτος). Ταὐτὸν τῷ, πολυγόνατον. Εἶδος φυτοῦ.

Μύρτος, ἡ. Τὸ φυτὸν μυρτία λεγόμενον· οὗ ὁ καρπὸς, μύρτον, καλεῖται.

*Μυρτός, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ μύρτου, Ἡσχ.

Μυρτοχείλια, τά, καὶ, μυρτοχειλίδες, αἱ (χείλος), ἴδε μύρτον· ἀριθμ. 2. Πολυδ. β', 147.

*Μύρτων, ωνος, ὁ. Περιγελαστικὴ ἐπωνυμία ἑνὸς μαλακοῦ καὶ αἰσχροῦ, ὡς τὸ σχινοτρώκτης. Λουκ. Λεξιφ. 12.

Μύρω, ἡ μύρομαι, ταὐτὸν τῷ, ῥέω, Ἡσιοδ. ἀσπ. 132. «καὶ δάκρυσι μύρονται, ἀντὶ, ἐμύροντο, ἐῤῥέοντο, ἔσταζον, δάκρυα. ὅθεν ἐπιτετ. καὶ ἐναδικῶς τῆς συλλαβῆς, μορμύρω, murmuro. «Θερμισκύρειον ἐπ' ἄκρην μύρεσκεν, ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, ἀντὶ τοῦ, ῥέει, τρέχει, Ἀπολλων. ἀργ. β', 371. καὶ ἐντεῦθεν τὰ, Ἀλιμυρήεις, καὶ μῦρον. 2) μέσ. μύρομαι, συνυπακουομ. δάκρυσιν, ὡς τὸ, ῥέομαι δάκρυσι, χύνω δάκρυα, δακρύω, καὶ καθόλου, κλαίω, ὀρηνῶ, ὀδύρομαι. «Ἠδ' ἐλεόν μύρετο», Ἡσιοδ. ἔργ. 203. ὠδύρατο, ἔκλαιεν, Ἰλ. Ζ, 373. «πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, ὀρηνεύουσα, ὀδυρομένη. «Ὀλοιὸν τε, μυρομένῳ τε, Ἰλ. Χ, 427. «γοόωσά τε, μυρομένη τε, Ἰλιάδ. Ψ, 106. Ὀδ. Τ, 119. ὡς τὸ κινύρομαι καὶ ὀδύρομαι (παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥ, καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ. ὡς μικρὸν ἀνωτέρω ὁρᾷς. β) ἐνεργ. ὀρηνῶ τινα, κλαίω αὐτὸν, αἰτ. Βίων 1, 68. Μοσχ. 3, 74. 91. ἔνθα ἀπαντᾶται καὶ ὁ ἀόρ. μύρατο. Ἀντὶ τούτου οἱ νεώτεροι λέγουσι, μυρολογέω, καὶ, μυρῳδέω, ὡς τὸ ὀρηνῳδέω. (Ἐκ τοῦ μύρομαί ἐστι τὸ Λατ. moereo). [Τὸ Ὑψίλον ἀπανταχοῦ μακρόν.] ὅθεν, μυρῳδέω, παρ' Ἡσχ. ταὐτὸν τῷ, ὀρηνωδέω, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς διὰ τοῦ, μυρολογέω, ἐκφράζομεν. (ἴδε, καὶ, μαιρολογῶ).

*Μυρῳδάω (ῳδή). Ὁρᾶ μύρω, ἐν τέλει.

Μύρωμα, τό (μυρόω). Ταὐτὸν τῷ, μύρ, μυραλοιφή, πλὴν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν, ἤδη ἀλειψέτις, ἐμεταχειρίσθη.

Μύρωσις, ἡ (μυρόω). Τὸ μετὰ μύρου χρίειν, ἀλείφειν· καὶ ἡ μετὰ μύρου μέξις.

Μῦς, μυός, αἰτ. μῦν, ὁ (συγγεν. τῷ, μύω). Μικρόν τι ζῷον τετράπουν, ἐν τοῖς οἴκοις διαιτώμενον, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ διαφθείρον ποντικός. (βλοῦχος, ἢ μπλούχος). καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία «μῦς ἐν πίττῃ, ἐν ἅλμῃ· ἢ «μῦς πίττης γεύεται· ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες εἶδόν ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ, καὶ οὐδεμίαν ἀπαλλαγὴν ἐυρίσκουσιν, ἤτοι δὲν ἐξεύρουσι βοηθήσαι ἑαυτοῖς ὡμῶς λευκοῖς ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ ἀκρατοῦς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀνθρώπου. 2) μέρος τοῦ σώματος ὀργανικόν, τὸ κρεατῶδες, ἐκ πλειόνων σαρκωδῶν ἰνῶν συνειστάμενον, Θεόκριτ. κβ'. 44. «ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔστασαν». Λατ. musculus. 3) εἶδος κήτους (ὁ θαλάσσιος μέγας ἰχθύς). Ἴδε μυστίκητος. 4) Ὀστρέου θύραζε εἶδος, τὸ μύδιον· ἴδε μύας, μυίτης. Ὁ Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μῦας εἰς κτενοειδεῖς, καὶ Ἀρουραίους, καὶ Ποντικούς, ἤτοι τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν πλοίων μεταπομπευθέντας· καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβον τὸ ὄνομα γενικῶς οἱ μῦες, ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ καλεῖσθαι Ποντικοί. 5) ὄνομα ἀνδρός. [Τὸ Ὑψίλον ἐν ταῖς ὀνομ. — καὶ τριτυλλάβοις πτώσεσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀεὶ βραχύ (καὶ μόνον ἐν τῷ, μυοβόκος ἐχρήσατο αὐτῷ ὁ Νικ. ἀπὲξ μακρῷ). ἐξαιρεῖται δὲ τὸ, μῦων.]

Μύσαγμα, τό (μυσάττω). Ταὐτὸν τῷ, μύσος, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1031. Μυσαρὰ πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Μυσάζω, Μλ. -άσω (μύσος). Ταὐτὸν τῷ, μυσάττω· παρ' Ἡσχ. ἑρμην. διὰ τοῦ μιαίνω.

Μυσαρία, ἡ. Μυσαρὰ πρᾶξις, ἢ μυσαρὸν πολίτευμα, ἀμφ. οὐσιαστ. τοῦ μυσαρός.

Μυσαρός, ά, όν· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μυσερός (μύσος). Ἀκάθαρτος, ἀπαστρος, μοχθηρός· ὅθεν 2) τροπ. ὡς τὸ μιαρός· ἀπεχθής, βδελυρωμερός, συγχαμερός, μαγαριτμένος, βδελυρός· πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀπέχθειαν καὶ ἀηδίαν ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς.

Μυσάρχης, ὁ (μύσος, ἄρχω). Ὁ πρωταίτιος μυσαρᾶς πράξεως, ὁ τοῦ μύσους ἄρχων, Ο'.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυσέττω, μέλ. -άξω (παρ' Ἡσυχ. μυσάσει, μανεῖ). Μαίνω, ῥυπόω, λερόνω, ἀτιμάζω, μαγειρίζω, συγχαμερόν καὶ βδελυρόν ποιῶ. — Τὸ ἐνεργ. εὑρηται μόνον παρ' Ἡσυχ. 2) συνήθ. ὡς Σοφ. Παῦ. Μυσάττομαι, μετὰ αἰτιατ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, μῖσος καὶ ἀποστροφὴν ἔχω εἰς ἕν βρωμερὸν σῶμα, καὶ φοβοῦμαι μήπως διὰ τῆς πρὸς αὐτὸ ἐγγύσεως, ἀφῆς, ἢ ὀσμῆς, ποιήσω ἐμαυτὸν ἀκάθαρτον. ἀηδιάζω, ὅταν τὸ βλέπω, συγχαίνομαι, ναυτιάω, ἀναπολιλίζω· καθόλου δὲ, ἀποστρέφομαι, ἀποτρέπομαι, βδελύττομαι συγχαίνομαι. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ μύω ἐτυμολογίαν, ἑρμην. ὁ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 482. διά τοῦ, ἀπομυκτηρίζειν.

Μυσαχθής, ἐος, ὁ, ἡ (μυσάττομαι). Νίκανδρ. Θηρ. 161. καὶ Ἀνάλ. β'. 220. ποιητ. ταὐτόν τῷ, μυσαρός.

Μυσαχνός, ἡ, ὁν. Ταὐτόν τῷ, μυσαρός· ἐξαιρετως δὲ μυσαχνὴ, ἡ πόρνη, ὡς τὸ, μιτητὴ λέγεται, καὶ, μυσαχαὸς, καὶ συγκοπ. μυσχρὸς, μυσχνὸς, μυσαρὸς, ἀντὶ τοῦ μυσαρός· ἐκ τοῦ μυσαττομαι.

*Μυσερός, ά, όν, ναύτ. τύπος, ἀντὶ μυσαρός.

Μυσητός, ἡ, ὸν (μύσος) = μυσαρός, Γλωσσ.

Μυσιάω, ῶ (μῦσος). Ἀντὶ τοῦ, μυσάττω, δυσχεραίνω, ναυτιάω, ἀμφ. 2) μυσάττειν, πνευστικὴ, ἀναπλήσειν ὑφ' ἡδονῆς, ἐκφράζει τὸ διὰ τῶν μυκτήρων φύσημα, ἔξαρ. ὑπὸ σφοδρᾶς ὀρέξεως καὶ πόθου ἐν καιρῷ τῆς σαρκικῆς συνουσίας γινόμενον, καὶ ἐν τῷ μετὰ λιγμαργίας τρώγειν· ἢ καὶ ἐξ αἰτίας εἰρωνείας καὶ χλεύης, ὅταν καταφρονῶ τινός. Ἐκ τοῦ μύζω, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν φύσεως, κεφ. κή'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, μυσιῶν, σιλλαίνων.

Μυσίδω, Δακ. ἀντὶ, μυθίζω. Ὁμηλῶ.

Μύσις, εως, ἡ (μύω). Σύνηθες, κλείσιμον τοῦ στόματος, τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων καὶ ἄλλων ὀπῶν· κέμμυσις. 2) οὐδέτερ., ἡ ἔμφραξις, δυσπαλίστης, Ἱππ. (νυ)

Μυσκελένδρον, τό. Ταὐτόν τῷ, μυόχοδον.

Μύσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ, μῦς, ἀντὶ, μυῖσκος· ἄμφ.

Μύσος, τό (μύζω, μύω, διὰ τῶν μυκτήρων μετὰ ἀκελεστμένων χειλέων φυσῶ, καὶ ἐξκρίτους, ὅταν πηγῆτις ἀπό τινος τόπου, ἐνθα κεῖται βρωμερόν τι σῶμα). Κυρίως λέγεται ἓν βρωμερὸν σῶμα, παρὰ τῷ ὁποίῳ φυσῇ τινὰς διὰ τῶν μυκτήρων, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ τῆς δυσωδίας αὐτοῦ· βδέλυγμα, ἀποστροφῆς ἄξιον, μίασμα, (μιαρὰ, ἢ μιαρίσμα), πρὸς ὃ ὄηλ. μύομεν, ἢ ὃ πάντες μύοντες ἐκφεύγομεν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγεται μεταφορικῶς ἐπὶ αἰσχρᾶς τινὸς καὶ μυιαρᾶς πράξεως, ἢ ὁμιλίας, ἥτις προξενεῖ ἀπέχθειαν καὶ ἀηδίαν, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1155. καὶ 1219. καθόλου παρὰ τοῖς Τραγ. (γράφεται μὲν συχνὰις μῦσος περισπωμένως, ἀλλὰ βέβαια σφαλερῶς, διότι σχεδὸν ἀπαραχοῦ καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἔστι τὸ Ῥῶλον βραχύ· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Δρακ. σ. 65. 15. Ἐ. Μ. σ. 588. 52. καὶ πιθανῶς τὰ συγγενῆ αὐτῷ, μῦτος, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ταύτην τὴν συγχυσιν καὶ ἀλλαγὴν.) ὅθεν

Μυσός, ὁ, ἡ = μυσαρός, Ἡσύχ.

Μυσπολέω, ῶ. (μῦς, πολέω). Περιτρέχω ὡς ὁ μῦς, περιπατῶ ἔνθεν κακεῖσε ὡς ὁ πονηρὸς, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 140. παικτικῶς εἰς τὸ, συκοπολέω.

Μύσσω, Ἀττ. μύττω, ὡς ἁπλοῦν μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντώμενον πρωτότυπον τοῦ, ἀπομύττω, ἐπιμύττω, προμύττω, καὶ τοῦ Λατιν. mungo, emungo, ὁρ. μύω.

*Μυσωτός, ὁ· ὅρ. μυττωτός.

Μυστεαγωγέω, ῶ (μυσταγωγός). Εἰσάγω, φέρω εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω, καὶ προετοιμάζω τινὰ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μυστήρια· ὅθεν

*Μυσταγώγημα, τό. Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὰ μυστήρια, Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σ. 542. xxi

Μυσταγωγητός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγμένος, κατηχημένος, διδαγμένος.

Μυσταγωγία, ἡ. Εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγωγὴ, καὶ προετοιμασία, καὶ, μυσταγώγημα.

Μυσταγωγός, ὁ, ἡ (μύστης, ἀγω). Ὁ τὰ μυστήρια εἰσάγων. β) ἱερεύς, ὁ τοὺς μύστας ἄγων, ἤτοι ὅστις εἰσάγει, φέρει καὶ προετοιμάζει, ἤτοι κατηχεῖ τινὰ καὶ καθιερόνει αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια. 2) Παρὰ Σικελοῖς ταὐτόν τῷ, περιηγητής, Cicerone, Κικερ.

Μυσταλμης, ὁ (ἅλμη). Ὁ δυσχὴς καὶ πένης, ἀμφ. Εὐστ. καὶ Ἡσυχ.

Μύσταξ, ακος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ, μάσταξ. Τὸ ἐπάνω χεῖλος. 2) αἱ ἐπ' αὐτῷ φυόμεναι τρίχες· μυστάκιον, καὶ μουστάκιον. (Γράφ. καὶ βύστραξ.)

*Μυστήρ, ῆρος, ὁ = μυστης.

Μυστηριάζω. Καθιερόω εἰς τὰ μυστήρια, εἰς τὰς μυστικὰς διδασκαλίας, ἐκ τοῦ μυστήριον, Γλωσσ.

Μυστηριακός, ἡ, όν (μυστήριον). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.

*Μυστηριασμός, ὁ (μυστηριάζω). Ἡ εἰς τὰ μυστήρια καθιερωσις.

*Μυστηρικός, ἡ, όν = μυστηριακός.

Μυστήριον, τό. Παρ' Ἀθην. γ. κεφ. 20. σοφιστικὴτις ἔκφρασις (παρὰ τὸ μῦς, καὶ, τηρέω), ἡ τοῦ μυὸς ὀπή, ξυλάγαθα. «Τὰς τῶν μυῶν ἐνδύσεις, μυστήρια, ἐκάλει, ὅτι τοὺς μῦς τηρεῖ.»

Μυστήριον, τό (μύστης). Τὸ κεκρυμμένον ἤτοι τὸ ἀπόκρυφον καὶ εἰς παλλὰ ὀλίγους γνωστὸν· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἰσὶν ἀπόῤῥητα, ἀγνοούμενα καὶ ἀκατάληπτα· ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττῃ τινὰς μυστικόν. Παρὰ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα καὶ μηδενὶ τοῦτο ἐξηγεῖσθαι, καὶ ἡ περὶ μυστηρίων διδασκαλία. 2) Μυστήρια, τὰ· αἱ ἱεραὶ τελεταὶ παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ἐξαιρέτως ἐλέγοντο αἱ τῶν Ἐλευσινίων τῆς Δήμητρος, «τὰ μικρὰ, καὶ, κατὰ μεγάλαι· καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἔπιπτον εἰς τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα, τὰ δὲ μεγάλα εἰς τὸν Βοηδρομιῶνα· ἦσαν δὲ μυσταικαὶ τινες διδασκαλίαι (δόγματα), θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαὶ, συνημμέναι μὲ διάφορα ἔθιμα καὶ τελεταὶ· ἡ λέξις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 51· ἐπὶ τῶν Σαμοθρακικῶν μυστηρίων. β) πᾶν ἅγιον καὶ ἄθεατον, ἡ ἁγιότης, ὡς Εὐριπ. ἐν Ἱκέτ. 270. καλεῖ «στεμμάτων μυστήρια», τὸ ἅγιον καὶ ἀδιάφθορον. 3) ἰατρικόν τι, χρήσιμον εἰς τὸν βῆχα. Ἔστι δὲ κυρίως τὸ οὐδέτ. τοῦ μυστήρως. = μυστικός, ἐκ τοῦ μυστήρ, ὅπερ ταὐτόν ἐστὶ τῷ, μύστης. «Μυστηρίων ἐπιμελητής, ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυστηρίων», ὡς ἦν χειροτονούμενος ἄρχων.»

Μυστηρίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. Ὀηλ. τοῦ μυστηριακός· ὅθεν «Μυστηρὶς τελετὴ», Ἀνθολογ. ταὐτόν τῷ, μυστηριακὴ τελετὴ, τὰ μυστήρια.

Μυστηριώδης, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. μυστηριωδῶς (εἶδος, μυστήριον). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μυστηρίων ὤν, μυστικός, φυλάττων μυστικόν.

*Μυστηριώτης, ου, ὁ, καὶ Ὀηλ. -ῶτις, -ιδος. Ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια. «Μυστηριώτις σπουδὴ», παρ' Αἰσχύλ. ἀναπωχὴ πολέμου ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν ὀν Ἐλευσῖνι μυστηρίων τελετῆς.

Μύστης, ου, ὁ, καὶ, Ὀηλ. μύστις, ίδος, ἡ (μυέω). Ὁ τὰ μυστήρια εἰδὼς, μυστηρίων μεταλαβών. Ὁ ἀφιερωμένος, ἢ καθιερωμένος εἰς τὰ μυστήρια· παρὰ Μελ., μετὰ γενκ. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀνεργ. ταὐτόν τῷ, μυσταγωγός. Ἐν τῇ Ἀνθολογ. κεῖται «μόλπη μυστικὸς, ἀντὶ τοῦ, μυστική, ὡς ἐπίθ. οὕτω, καὶ, μύστης χορός, Ἀριστοφ. Βατρ. 343. Ὁ Φώτ. ἔλεε «μύστης, ὁ τὰ μυστήρια ἐπισταμένος, ἢ διδάσκων, ὁ τῶν μυστηρίων διδάσκαλος.

Μυστικός, ἡ, όν, καὶ, ἐπίῤῥ. μυστικῶς (μύστης). Μυστηρίων ἔμπλεος, ὁ μυστήριον σημαίνων, εἰκονίζων, ἱερὸς, καθιερωμένος· κρυφὸς, ὅστις ἀξεύρει νὰ φυλάττῃ κρυφόν τι· ἢ ὁ κεκρυμμένην τινὰ σημασίαν, ἢ ἔννοιαν ἔχων, ἢ κατάληπτος· καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τινάς, ἀλλὰ νὰ τὸ φυλάττῃ ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτοῦ. «Μυστικὸς ἴακχος», ἀμφ. τ. Ἐκκλησικὸν μυστηριώδες, Ἡρόδ. 8, 65.

Μυστιλλάομαι, ἡ, Ἰμυστιλλάομαι, μυστίλλω, μυστίλλω, μυστίλλω, ἴδε μυστιλλάομαι, μυστίλλω, κ. τ. λ.

Μυστιπολεύω. Μυστιπόλος εἰμὶ, τὰ μυστήρια ἑορτάζω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἑορτάζω μυστικήν τινα τελετήν· ὅθεν

Μυστιπόλευτος, ὁ, ἡ. Μυστικῶς ἑορτασμένος. Ὀρφ. «Τὰν. «μυστιπόλευτοι τελεταίω· Ταὐτὸν τῷ, μυστηριώδεις τελεταί.

Μυστιπόλος, ὁ, ἡ (μύστης, πολέω). Ὁ τὰ μυστήρια ἤτοι καθόλου μυστικὰς τελετὰς ἑορτάζων, ἑορτάστης, Lob. Φρυν. σ. 666.

Μύστις, ίδος, ἡ· Ὀηλυκ. τοῦ, μύστης, Ὀρφ. ἀργον.

Μυστοδόκος, ὁ, ἡ (μύστης, δέχομαι). Ὁ μύστας, ἢ τὰ ἱερὰ μυστήρια δεχόμενος, ἐμπεριέχων, δόμος, Ἀριστοφ. Νεφ. 303.

Μυστοδότης, ου, ὁ, ἡ (δίδωμι). Ταὐτόν τῷ, μυσταγωγός. Ἀνάλεκτ. β. 253.

Μυστοπολεύω, καὶ, μυστοπόλος, ταὐτόν τῷ, μυστιπολεύω, μυστιπόλος.

*Μυστρίον, τό· Τοκ. τοῦ μύστρον, Χουλιαράκι· μικρὸν μέτρον χουλιαρίου· ὅθεν

*Μυστριοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς μυστρίων.

Μύστρον, τό, καὶ, μύστρος, ὁ. Ἀθην. α'. 4. Εἶδος κοχλιαρίου. 2) μέτρον τι, δύο κοχλιάρια περιλαμβάνον. ὅθεν

Μυστροπώλης, ἡ, μυστριοπώλης, ὁ (πωλέω). Ἀθην. σ. 126. Ὁ κοχλιάρια πωλῶν.

Μυσφόνος, ὁ (μῦς, φονεύω). Ὁ μῦς φονεύων, Ἡσύχ.

*Μυσχνός, μυσχρὸς, μυσαρὸς, ὄρ. μυσαχνός.

*Μυσωδης, ὁ, ἡ (μύτος, εἶδος). Μυσαρὸς, βδελυκτὸς τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, Πλουτ.

Μυσωτός, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μυττωτόν.

Μυτακίζω. Μεταχειρίζομαι συχνὰ, καταφόρως τὸ μῦ εἰς τὴν ὁμιλίαν μου, κατὰ τὸ, ἰωταπίζω σχηματιστέον. ὅθεν

Μυτακισμός, ὁ. Ἡ τοῦ μῦ συχνὴ χρῆσις, Διομήδ. Γραμμ.

*Μύτης, ου, ὁ, (μῦς). Ἐσθόδημόν τι ὄστρεον, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν Μύδια. — Κατὰ τὸν Heind. εἰς Ὁρατ. καὶ ἄλλους γράφεται ὀρθότερον μιτύλος, mitulus, καὶ οὐχὶ παρὰ τὸ μῦς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ, πρβ. Ἀθην. 3. σ. 85. Ε. (-υυ, Hor. sat. 2, 4, 28 Mart. 3, 60, 4.)

*Μύτιλος, ὁη, ιλον, ὄρ. μίτυλος.

Μύτις, ιδος, ἡ, ιος, Τὸ εἰς τὰς σηπίας καὶ τευθίδας ἐντόσθιον ὅπερ τόπον ἔπεχει ἥπατος, «Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. δ'. 1. α Μύτις, ἃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων, τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῷα, ἀφ' ἧ τὸν θέλον, ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡ σηπία ἔχει. «κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ στόμα· διὰ δὲ τῆς μύτιος ὁ στόμαχος εἶνειν. Εἰς τοὺς κοχλίας ταῦτο λέγεται, Μήκων.

*Μυττός, ὁ, ἡ, inutus. Βωβὸς, Ἡσυχ. πρβ. μύδος.

*Μύττω, Ἀττ. ἀντὶ μύσσω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυττωτεύω, ταὐτὸν τῷ, Κατεμυττεύω, Διαπίζω εἰς πόλτον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 63.

Μυττωτόν, τό, ἡ, ἄλλιον, Μυττωτός, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ, Μυστωτός. Ἐδέσματι διὰ τετριμμένων κρομμύων ἢ σκορόδων καὶ μετὰ τινων ἄλλων πολλῶν ἀρτυμάτων συντεθειμένον, allium, intritum, morelum. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 63. ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ καὶ δυνάμεως ὀσμῆς, ἐκ τοῦ, μύω, μύζω, μύσω παραγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Καλλίμαχος «Ἡ ἐτρίψατο μυστωτόνα εἶπεν 2) λέγεται ἔτι καὶ εἶδος ἐλαιάδος, ἢ ἀβυρτάκης, ἢ μοντεράρας, ἐκ τετριμμένου σιναπισμοῦ, κ. τ. τ. Διοσκορ. β. 182. «Τὸ ἐκ σκορόδου καὶ τῆς μελαίνης ἐλαίας γινόμενοι τρίμμα «καλούμενοι δὲ μυττωτόνα.

Μυχαίτατος, καὶ, Μυχοίτατος, καὶ, Μυχώτατος, ὑπερλτ. τοῦ, Μύχιος. Ὁ ἐνδότατος, ἐσώτατος. Ἀριστ. (Κατὰ Βουττμ. γραπτέον βέλτιον, μυχαιτάτως.)

Μύχατος, άτη, ατον. Ὅστις εἶναι μάλιστα παντὸς ἐντὸς, μέσα· ὁ ἔνδον, ἐσωτερικὸς, κεκρυμμένος, Εὐρίπ. (ἔστιν ἀνώμ. ὑπερλ. τοῦ, μύχιος, σχηματ. ἀπὸ τοῦ, μυχός, κατὰ τὸ μέσατος ἀπὸ τοῦ, μέσος.)

*Μυχέστατος, η, ον (μυχός), ἀνώμλ. ὑπερλ. τοῦ, μύχιος.

Μυχή, ἡ, = μυχός, παρὰ Σουϊδ. ἀφγ.

Μυχηβόρος, ὁ, ἡ (μυχὸς, βορά)· ὁ ἐν τῷ μυχῷ, ἐν τῇ ὀπῇ, ἢ ἄντρῳ, ὁ ἐστὶν ἐν σκοτεινῷ τόπῳ τρώγων, Νίκανδρ. ὅπου ἄλλοι, Νυχηβόρος, ἀναγν.

Μυχθίζω, Μέλ. ἰστω. (μύζω, μύξω, μυχθός) Μὲ κλεισμένα χείλη ἐκδίδω, ἀφίημι ἦχον τινὰ διὰ μυκτήρων, κλείω τὰ χείλη φυσῶ διὰ τῆ, μύτης, καθὼς π. χ. ποιεῖ τις ὅταν ἀποσμύττηται· ἄρα, σημαίνει δίδω διὰ τούτου τῆς ὀσφρητικῆς μου, ὀργῆς, χλεύης, μυκτηρισμοῦ, λύπης, ἀγωνίας, καὶ μίσους. Ζητ. Μύζω, καὶ, Μυγμὸς· καὶ ἐντεῦθεν 1) στένω, στενάζω, 2) χλευάζω· καὶ ἐνεργ. μυκτηρίζω, καταφρονῶ, περιγελῶ, μετά αἰτ. γ) στραβόνω τὰ χείλη, ἢ τὸ πρόσωπον εἰς σημεῖον χλεύης, ὡς τὸ, μωλαίνω, Θεόκριτ. κ'. 13. «χείλεσι μυχθίζοντας, ὅπου ἁπλῶς μόνον τὸ στρέβλωμα τοῦ στόματος ἢ τῶν χειλέων, ὡς σημεῖον χλεύης καὶ καταφρονήσεως, φαίνεται ὅτι σημαίνει. Ὁ Πολυβ. ει ιδ'. 26. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ «Διαφθυρίζοντες ἐξελήρησαν.» ἢ δ) γρύζω, κίμνω μούκ. ὅδεν

Μυχθισμός, ὁ. Στεναγμὸς, τὸ στένειν, βαρεῖς ἀνάπνοιαι, ῥέγχειν, βογκαλίζειν, Ῥῆτ. 789. 2) χλευασμὸς, μυκτηρισμὸς, καταφρόνησις.

Μυχθώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐοικὼς ὁ στενάζων. «Ποιήματα μυχθώδη, Ἱππογρ. Ἀφορ. 24. τὰ μετὰ μυχθισμοῦ ἀναφερόμενα· καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ, μύχθος = μυχθισμός.

Μυχιαῖος, αία, αῖον, = μύχιος. Ἐσωτερικὸς, ὁ ἔνδον, ἤτοι μέσα εὑρισκόμενος. «Μυχιαίας στεναγμούς, ὁ ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος· ὡς τό, κρυφιαίος ἀπὸ τοῦ, κρύφιος, ἄμφ.

Μύχιος, ία, ιον. (μυχὸς). Ἐσωτερικὸς, ὁ ἔνδον, ἐνδότατος, ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ, ἐν τῇ ἀποτάτῳ γωνίᾳ, intimus, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 958. οἱ ἡμαρτ. ἀνάγ. παρ' Ὅπ. Ἐ. 145. Θ. 931. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰσὶν ἐν χρήσει καὶ τὰ ἑφαρμ. ἐπάμλ. ὑπερλ. «τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν μὲν κατὰ τὸ οὐσ. μυχὸς, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τῶν ἐπιθέτων εἰς τὸ, μύχιος, μυχοίτατος, Ὀδ. Φ. 146. μυχαίτατος, ἢ μυχαίτατος, Ἀριστ. μυχόστατος καὶ μύχατος, η, ον.

Μυχλός, ὁ. Ὁ κατωφερὴς καὶ ἀσελγὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια. Οἱ Φωκεῖς ὠνόμαζον οὕτω καὶ τὸν πρὸς ὀχείαν ἐπιτήδειον ὄνον, Ἡσυχ. Ζητ. Μύκλα.

Μυχμός, ὁ. (μύζω) ταὐτὸν τῷ, Μυγμὸς, Ὀδ. Ω, 416.

Μυχόεν, Ἐπίῤῥ. (μυχός). Ἐσωθεν, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα, μᾶλλ. ἀπὸ τὸ βάθος, ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 96.

Μυχοί, (μυχὸς) δοτικοσ. ἐπίῤῥ. αὐτὶ, Μυχῷ, ὡς, εἶκοι αὐτὶ, οἴκῳ. Ἐπωτερικῶς, ἐν τῷ ἐνδοτ.

*Μυχολίτατος, η, ον (μυχὸς), ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ μύχιος. «Μυχολίτατος ἴζε (Ὀδ. Φ, 146.)», ἐκλήθη ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ, χῶρος πλέον μακρὰν ἀπὸ τῆς εἰσόδου.

*Μυχόνας, Ἐπίῤῥ. (μυχὸς) Εἰς τὸ ἐνδότατον, Ὀδ. Χ, 270.

Μυχόνους, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κρυφῖος, Φωτ. σ. 201.

*Μυχόπεδον, τό. Γῆς βάθος, ᾶβυσσος, Φώτ.

Μυχοπόντιον, τό. αὐτὶ, Μυχὸς πόντου, ἄμρ.

*Μυχορῆμων, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, βαθύγλωσσος, Ὁμηλ. ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαιμοῦ, Φώτ.

Μυχός, ὁ (μὺς). Τὸ ἐσωτερικὸν, βάθος, τὸ ἐνδοτάτω σκοτεινὸν καὶ ἀπόκρυφον μέρος, ἢ ἡ ἀποτάτω γωνία, ὁδὸς, Σπήλαιον, ἔλυσίης, ἄντρου, σπείους, λιμένος, «Ὅμ. ηχθεσὸς, νησωσιν, Ἡσιὸδ. σκάφους, Θαλάσσης καὶ νηὸς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. ἐπὶ Θαλάσσης, ὁποῦ Σχολιαστία. Γενεσι ἀπὸ τοῦ νύξ, νυχὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβλήτου εἰς ἀμετάβλητον μυχὸς οἰκεῖ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι, ἢ νύχιός τις ὢν, οἰονεὶ σκοτεινός· ἢ ἀπὸ τοῦ μύω, τὸ κάμπτω, οὗ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται. «Μυχῷ Ἄργεος», ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ χωρίῳ τοῦ Ἄργους, Ἰλ. Ζ, 152. Ὀδ. Γ, 363. λέγεται καὶ ἐπὶ κίλπου Θαλάσσης, ὅστις ἐκτείνεται πολλὰ βαθέως εἰς τὴν χώραν, Ἡρ. 2, 11· ἁ, 21. Λατ. sinus, recessus, ἐξαιρτ. τὸ ἐνδότατον, ἀπώτατον, πλέον ἀπόκρυφον μέρος μιᾶς οἰκίας, penetrale, ὅδεν «Ἐς μυχὸν ἐξ οἴδοιο, ἀπὸ τὸ καταφύλιον ἕως εἰς τὸ ἀνδρατον, Ὀδ. Η, 87. 96. καὶ πρόπ. «Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχή (Σοφ. Φιλοκτ. ϡν. ψυχή, ἤτις δεινοῖ πάντοτε κρυφίως, δολίως. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς ακτήνης. Τὸ ἔσεργ. πλησ. ἐστι, τὰ μυχὲ, Διον. Περιηγ. 117. Τὰ ὑπερλ. τούτου, ὁμαλά τε καὶ ἀνώμαλα, εἰσὶ, μυχώτατος, μυχαίτατος, μυχοίτατος, καὶ, μυχατος, κτ. ἀσώτατος, ἐνδότατος. ἴδε μύχιος.

Μυχότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Κρυφὸς, δόλιος κατὰ τὸ φρόνημα, Ἀρστφ. Θεσμ. 392. κατά τινας ἁμφ. ἀκόρ. ἀντὶ, Μοιχότροπος.

Μύχουρος, ὁ, (οὖρος, μυχὸς). Ὁ φύλαξ τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν ἐνδοτάτων, τῶν μέσα. (—υ)

Μυχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ γωνίας εἴδος, κρυφίας γωνίας, ἢ μέρη (μυχοὺς) ἔχων.

Μυχῶν, ῶνος, ὁ, καὶ, μυεὼν, ταὐτὸν τῷ, Σωρὸς, καὶ, Θημὼν, Γρηγόρ. παρὶ Δουκλέτ. καὶ Ἡσύχ.

*Μυχώτατος, η, ον (μυχὸς, ἀνωμλ. ὑπερλ. τοῦ, μύχιος, μόνον παρὰ Γρηγ.

Μύω, ύσω, ἀορτβ. Ὠλείω ἐμαυτὸν, κλείομαι, σφαλιῶ, σφαλίζομαι. ἐξαιρτ. συχνὰς ἐπὶ στόματος, χειλῶν, καὶ ὀμμάτων, ἀνοιγοκαμῶ, σκαρδαμύττω, βλεφαρίζω. «Μύων ὅστε ὑπὸ βλεφάροισι,» Ἰλ. Ω, 637. «Ἐὸν δ' ἔλκεα πάντα μύωνται, αἱ πληγαὶ ἐλκώνται, Ἰλ. Π, 420. ὅδεν καὶ ἀντὶ τοῦ, συγκλιπτομαι λυγίζομαι εἰς τὸ αὐτὸ, συναρμόζομαι, συμπίπτω, ὡς τὸ συγγεν. ἡμύω. 2) μεταῤῥ. κλείω, κλειόσω, σφαλιῶ, ἐξαιρτ. τὸ στόμα, τὰ χείλη, τὰ ὄμματα· συγκλίνω τι ἢ συγκάμπτω· ἔτι δέ, ἐκδίδω φθόγγον ἀπ' ἐμαυτοῦ μὲ κλεισμένα χείλη, ὡς τὸ, μύζω. (πρωτότυκον ἔστι τὸ μύ, ἢ τὸ γράμμα μῦ, τὸ ὁποῖον μάλιστα προφέρεται διὰ τῶν χειλέων κεκλεισμένων· διὰ τας διαφόρους ὁμοιοπαραστημειώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐνυπάρχουσι τῷ φθόγγῳ μὺ, παράγονται πάλιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μύω, διαφόραι ἄλλαι λέξεις, ἐξ ὧν ἰδοὺ αἱ κυριώτατα· μύω, ημύω, μύσις, μυσιάω, μυῖδα, μύωψ. μῦς, μυχὸς, μύχιος, μυέω, μυστὴς, μυστήριον· μυάω μομυσιάω· μύζω, μυγμὸς, μυχμὸς, μυχθίζω· μυκτὴρ, μυλλὰς, μυλλὸς, μυλλάω, μυλλαίνω, μυλὴν, μύλος, μυλιαῖος, μύλλας, μυλλὰς· μύζω, μυζέω, μυζίω· μύσσω, μύττω, μυττὸς, μύτης, μύσσος, μύσκος, mussio, mussito, mutus, matto· μύσος, μυσαρὸς, μυσαττω, μυσιάω, μυδάζομαι· μύδος, μυδὼν, μυδαλέος, μυδαίνω· μύζω, μύσσω, μύττω, μύκης, μύξα, μυξάζω, μύξινος, mungo, emungo, Helnr. Ἡσιὸδ. Ἀσπ. 267. σ. 189. μυχόμαι κ. τ. λ. — Τὸ ὑψλὸν τοῦ μὲν εἶναι, ἢ, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει μόνον ὡς μακρὸν, τοῦ δὲ ἀορ. τοιαυτίον συνῆθ. ἔρυκε, Ὅ. Π, 537. Σοφ. Ἀντ. 421. Εὐρ. Μηδ. 1173. Ἐπ. Ἀd. 650. 2. Παλλαδ. 13, 6, 16. μακρὸν δὲ μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ὡς παρ' Ἀνταφλ. 43. 3. Ἔρυκ. Ἐνῦ. 7, 6. Ἀντιπ. Σιδ. 106. τ. ἐν δὲ τῷ παραφ. ἔστιν ἀεὶ μακρὸν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 420. Λεων. Ταφ. 63. Σφαγ. 25. καὶ ἄλλοις, πρβ. Wern. Τρυφ. σ. 59., ἐνῦ ὅμως πολλὰ ἐστὶ σχόλαρ καὶ συγκεχυμένα.)

Μυωδὴς, εος, ὁ, ἡ (μὺς, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μυῶν, ποντικὸν ὡσ. (μὺς, 2) πλήρης μυῶν, musculosus, Ὀππ. Ἡυν. 1, 188. Θεόκρ. 25, 149. Ἀρειαν. κυνηγ. ς. 2.

Μυών, ῶνος, ὁ. (μὺς, 2) Σῶμάτος τόπος τι, ἢ μέρος, ὅπου πολλῶν μυῶν συναθροισις ἐστὶν ὡς π. χ. ἡ γαστροκνημὶς (ἀντζὰ), ἤτις οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ σαρξ τις μυώδης. Ἰλ. Π, 324· καὶ 315. » — πρωμνὸν σκέλος, ἐνὸς πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. Ἀπολλὼν. Ἀργον. δ'. 1520. Ἀνάλεκτ. β'. 465. »Ὁ δὲ περὶ τὸ νεῦρα τανυσθεὶς μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστην. Θεόκριτ. κ'. 149. ὅπου τινες ἡμάρτησ. Μυὼν, ἔχουσι· παραβλ. μὲ τὸ ἐν κβ'. 45. «Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσι ἄρσεν ὑπ' ὦμον ἔστασαν ἠύ τε πέτρου ἐλούτροχοιο Χριστόδ. κ36. Ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῶν σωματρμένων καὶ νευρωδῶν σαρκῶν, Ποντικὸς, ὡς καὶ τὸ ζῶον, λέγεται. (Ὁ Heyne δὲλει, πλὴν ἐσφαλμ., διὰ τὸ μέτρον μυῶν· ὡς τέσσαρα, διὰ τὴν ποιητικὴν χρῆσιν ὑπέρρυτ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει τὸ Υ̓͂ψιλον ἐξέπιπτεν μεταρόν.)

Μυωπία, ἡ, Μυωψία, ἡ, Μωπία, ἡ. Ἡ ὀπὴ, ἢ τρώγλη, ἢ τρύπα, ἢ φωλεὰ τοῦ μυὸς, ἤτοι τοῦ ποντικοῦ, Ποντικοφωλεὰ. Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. ιβ. 10. 2) λαμβάνεται ἔτι καὶ ὡς λέξις ὑβριστικὴ ἐπὶ τινος ἀσελγοῦς περὶ τὰ ἀφροδίσια γυναικὸς, ὡς καὶ τὸ «Μῦς λευκὸν.

*Μυωσία, ἡ, = μυωπία.

Μυωξός, ὁ. Εἶδος τι μυὸς αἰσθητὸν ἐξορίστων, ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβοντος. Θέλουσιν, ὅτι οὗτος κοιμᾶται ἓξ μῆνας. Ὅρα Ἐπιφάνιον ἐν τῷ περὶ Φυσιολογίας. Ζήτ. καὶ Μυοξός.

Μυωπάζω, ταὐτὸν τῷ, Μυωπίζω.

Μυωπία, ἡ (μυὼψ). Σφάλμα τι τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τινὰς βλέπῃ καλλίτερον τὰ ἐγγὺς καὶ πλησίον, παρὰ τὰ μακρὰν· τὸ πάθος τοῦ Μύωπος. 2) Ὀπὴ μυὸς, τρώγλη. Ζήτ. Μυωπία. ὅδεν

Μυωπιάζω, Μύωψ εἰμὶ, ἢ μυωπίαν πάσχω, εἶμαι κοντάρβαλμος, γαλουρίζω· ὅδεν τὸ, μυωπιάζειν, παρὰ Σουϊδ. Ζήτ. Μυωπία, καὶ Μύωψ.

Μυωπίας, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μυώψ.

Μυωπίασις, ἡ. Ταυτὸν τῷ, Μυωπία.

Μυωπίζω, (μύωψ) Κεντρίζω, διώκω, βιάζω τὸν ἵππον διὰ τοῦ κέντρου, ἤτοι τοῦ μύωπος.

2) Παῤῥ. μυωπίζεσθαι, καὶ αὐτὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ μύωπος, ἤτοι τοῦ οἴστρου κυνηγοῦμαι ἐνοχλοῦμαι. τροπικ. ἐπιθωκόμαι, κυνηγοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, βάλλομαι εἰς ἀθυμίαν, φόβον, συμπεριελάνομαι, στοιχωρούμαι ἐλλοβαι, Ὁ Ξενοφ. ἔτι ἐν τῷ Ἱππικ. δ'. 5. λέγει, Μυωπίζεται, καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅταν δύσῃ καὶ ἀποτροβῇ τὸν μύωπα, ἤτοι τὸν οἴστρον ἀφ' ἑαυτοῦ

Μυωπός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Μυοπίας, καὶ, Μύωψ.

*Μυωτόν, τό (μὺς, οὐς) = μυότωτον. Εἶδος χόρτου, myosotis, Δίοσ.

Μυωτὸς ἡ, ὁν (μὺς, 2). Ὁ μὺας ἔχων. «Μυωτοὺς χιτῶνα, Πολυδ. ζ. 60., ὁ μὺας ἔχων ἐμπεποικιλμένους.

Μυώψ, ωπος, ὁ (μύω, ὦψ). Ὁ μυωπιάζων, ἤτοι καμμένων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ τῶν ἄκρων αὐτῶν βλέπων, ὅστις γαλουρίζει, καὶ γαλεωρίζει. συνῆθ. ὁ τὰ ἐγγὺς βλέπων, τὰ δὲ μακρὰν μὴ ὁρῶν, κοντόφθαλμος, γαλιουρὴς, καμμένων τὰ ὄμματα ὡς ἡ γαλῆ, ἤτοι ὡς ἡ γαλῆ ὁρῶν. 2) οὐσ. μύωψ, ωπος, ὁ, οἴστρος, ἤτοι ἡ μυῖα, ἥτις πειράζει, ἐρεθίζει καὶ κεντᾷ τοὺς ἵππους καὶ βόας, (σφηκτῆλα). ὅδεν 3) κέντρον νι παρὶ τοὺς πόδας τοῦ ἱππέως, δι οὗ κεντᾷ τὸν ἵππον (μαχμοῦζι, Τουρκ.) «Ἐν τοῖς μύωψι περιπαγεῖσι, περιπεπτὼ μὲ τὰ μαχμούζια, Θεοφρ. χαρακτ. β) τροπ. παρακίνησις εἴς τι, Σελιγήτρον, μέσον, δι οὗ παρακινεῖται καὶ λαμβάνει τις ὁρεξιν εἴς τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 884. 4) ὁ μικρὸς ἀστὴρ, Νικόλ. Σμυρν. (υ—, παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 417. 736. κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν καὶ —)

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ω.

Μᾶα, Λακων. αὐτὶ, Μάτα, Μοῦτα.

Μᾶδες, ἡ, = σωμᾶδες.

Μαῖαι, Δωρια. αὐτὶ, Μουσαὶς. Ἐτυμολ.

Μαιάω, ήσω. καὶ συνῆθ. Ἀποδ. Μέσ. μαιεύομαι, ώμαι. (μᾶιος). Μυκτηρίζω, σκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, κυρίως διὰ τῶν μυκτήρων καὶ κακοζηλίας, ἤτοι μὲ στρεβλομυστζουνίσματα μιμητικὰ τοῦ ἄλλου· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. ἁ. 29. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μορφάζειν. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς Καμήλου. «Κάμηλος μαιάται».

*Μαιεύω, = μαιάω, Τιτιμ. Ξενοκρ. Λεξ. 2. σ. 1383.

Μάϊημα, τό (μαιάω). Σκῶψις, χλεύη, μυκτηρισμὸς, περίπαιγμα.

Μαϊστὴρ, ἡ (μᾶιος). Τὸ μυκτηρίζειν, χλευάζειν, μυκτηρισμὸς, Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. γ'. 19. ὅδεν

Μαΐζω, παρὰ Σουϊδ. ταὐτὸν τῷ, ἐμπαίζω.

*Μᾶϊος, ὁ. Περιγέλοιον μὲ σχήματα μιμητικὰ, ἰσχνὸν, τῷ, μῶμος.) ὅδεν

Μαΐος, ὁ. Σκώπτης, χλευαστὴς, ἐμπαίκτης, περιγελαστὴς. ὅδεν τὸ Γαλ. Moqueur, παρ' Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. ἁ. 9. κεῖται νῦν «Μώμου καὶ εἰρωνεσι» τοῦ Χειρογραφ. μετὰ τοῦ Ἀντιγόν. Καρυστ. κεφ. 125. Μώκου, ἔχουσιν, ἡ ἑλλίων Μωκοῦ, ὡς καλῶ Ἐτυμολόγ. ἔχει. ἐπειδὴ καὶ τὸ Μῶκος, ὁ. οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, χλεύη, εὑρίσκεται ἐν τοῖς Γλωσσαρίοις τούτε Κυρίλλου καὶ Φιλοξένων.

Μᾶλαξ, ὁ. Βίος, πόνος, κακοπάθεια, μόχθος, ἀγών, καὶ ἐξαίρετος ἐν πολεμῳ· ἄρα, μάχη, πόλεμος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος λέγει συνῆθ. «Ἄργος μώλοιο,» ἐν Ἰλ. Β, 401. καὶ ἀλλαχοῦ ἀνευ τοῦ, Ἄργος, Ἰλ. Σ, 184. καὶ, 134. Η, 237. καὶ Ρ, 397. ἐπὶ μάχης καὶ πολέμου, ἤτοι συμπλοκῆς τῶν δύο στρατευμάτων. Ἡσ. Ἀτη. 257. ἐν δὲ Ὀδυσ. Σ, 233. «Σείων καὶ ἴρυμ μῶλο.α, ἀντὶ μοιομαχίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴρου καὶ τοῦ εἴνου· τὰ δὲ ἄλλα, αὐτὴ ἡ λέξις οὐκ εὑρηται ἀλλαχοῦ που ἐν Ὀδυσ. Ἐπεὶ δὴν καθόλου, καὶ πᾶσις ἀγών, ἡ ἔρις, φιλονεικία, Αἰσχύλ. Εὐμ. 862. Ἐκ τούτου ἔχει ὁ Ἡσύχ. Μωλεῖ, μάχεται· καὶ, Μωλήτει, μαχήσεται, πικρανθήσεται. Τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχε καὶ τὸ, Μέλος, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ω. τοῦτο δὲ ταὐτὸν ἐστι τῷ, μόγος, καὶ, μόθος. ὅθεν τὸ, μόγις. καὶ, μόλις, ἐμειναν ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐκ τοῦ, μόλω γίνεται τὸ, μῶλος, ὁ· μολίας, καὶ, μολιὸς, ταὐτὸν τῷ, μολὸς, μαχηταὶ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, Μωλεία, ἡ, ἑορτὴ τις παρ' Ἀρκαδίοις, Σχολ. Ἀπολλων. α. 164. Ἔκτοῦ, μολὶω, προέκυψε καὶ τὸ Δωτιν. molio, molior, molea, βαρὺν κόπον, ἢ βαρὺ ἔργον ἐπιχειρῶ· καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ, μόλω, τὸ ἐπίθετον Μολόεις, ασης, λυπηρὸς, παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐκ τοῦ, μολὼν, μολυρὸς, παρὰ τῷ αὐτῷ, νωθρὸς, βραδὺς, ἀνιαρὸς, ἀηδὴς, λυπηρὸς, ἀχθοφόρος. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Μωλυρὸν, νωθρὸν, βαρύ· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ κεῖται καὶ, μωλὺς, μώλυς, καὶ μώλυβ· καὶ ἐκεῖνο μὲν ἔρμην. διὰ τοῦ, ἀμβλὺς, παρειμένος, ἀμαθὴς· τοῦτο δὲ διὰ τοῦ, Μωλυτικὴν, φορβὰ· καὶ, Μώλυκα, τὸν ἀπαίδευτον, λέγει κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ζακυνθίων. Παρομοίως κεῖται, Μῶλυς, ὁ ἀμαθὴς, ἐν Σοφοκλ. Φαίδρᾳ, εἰς τὰς Σωκρατικὰς ἐπιστολ. κη. «Μὴ Σαυμάζειν δὲ εἰκὸς πως ἀναγνοὺς μωλύτερον καὶ φαυλότερον ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν λόγον». Ἐν Λεξικῷ Ῥητορικῷ τινι εὑρηται. «Μωλότερον, τὸ ἀμβλύτερον, καὶ ἀνοητότερον καὶ ἄνδυο οὐκ ἔγωνι, ὅπου ἀναγνωστέον, αἱμαι, ἀναηδέστερον. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Μολύτερον, ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον, καὶ νῆχον οὐκ ἐχουσι· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. «Μολύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ ἀσθενέστερον, καὶ ἄνθος οὐκ ἐχον. Εὑρίσκονται ἔτι καὶ ἄλλα ἐπίθετον, μολυνόεις, καὶ μολυνὸς· ὁ Ἡσύχ. Ἐρεθ. Μόλυκον, δυστελεὲς, καὶ μὴ λύκειον, μεμολυσμένον. Τὰς παρεγώγους λέξεις, μηλύω, καὶ, μολύβω, ἀφ' οὗ τ., μεμολυσμένη, ἀντὶ, παρειμένη, ἀδύνατος, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλέους, καὶ Μωλύω, περὶ οὗ ζήτει ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ. Ὅτι δὲ τὸ, Μώλυρ, Μωλυρὸς, καὶ, Μωλυγνὸς, ἤτοι γνωστὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς Γραμματικοὺς ὡς συνώνυμα τοῦ Μογερὸς, γίνεται δῆλον ἐκ τῆς εἰ. τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 32. σημειώσεως. «Μῶλυς, βραδὺς καὶ νωθρὸς· ἢ μογερὸς, ἢ ωκγελὴς καὶ ἀπαλὸς, ὁ γεγηρακὼς ἀφεὶς καὶ μόλις βαίνων· ἢ καὶ ὁ ταχὺς καὶ μολωνὸς. Ὁ ὑπὸ τοῦ Φαβρικίου ἀναφερόμενος Ποιητὴς περὶ φυτ. ἐν κεχ. 7. ἔχει «Μωλυθείσα πυρία, καὶ ἐν κεφ. 10. «Μωλυθείσα καθαίρεται, ὅπου ἡ σημασία ἐστὶν ἀμφίβ. Ζήτ. Μολεύω.

Μῶλυ, υος, τό. Εἶδος μυθολογουμένης βοτάνης παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 305. ἐκ τοῦ αἵματος ἑνὸς τῶν γιγάντων φὼν, ὅπερ δέδωκεν ὁ Ὀδυσσεὺς τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ καὶ ἀποκατέστησεν αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Κίρκης. παρὰ τὸ, Μολύειν τὰς νόσους. τοῦτο δὲ τὸ χόρτον ἐμυθολογεῖτο ὡς ἔχον θαυμάσιον τινα δύναμιν καὶ ἔχε μαύρην ῥίζαν καὶ λευκότατον ἄνθος. 2) παρὰ τοῖς Ἔτσερον (Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. θ'. 15. καὶ Διοσκορίδ. γ'. 54.) λέγεται καὶ εἶδος σκορόδου, σχεδὸν τὸ παρὰ Δωσ. Allium nigricun, καὶ subbirsutum. ὄρ. μώλυζα. (πιθανῶ, συγγεν. τῷ μωλύω ὡς πρὸς τὴν μυττηριώδη, ἀβελειπτικὴν τῆς γοητείας ἐνέργειαν τοῦ μώλυος.) [τὸ Ὕψιλον ἔστι μακρὸν Λυκοφρ. 679.]

Μώλυζα, ἡ (μῶλυ, 2) Εἶδος μουσκεφάλου σκορόδου, ἐκ μιᾶς καὶ μόνης σκελίδος ὅλη. συνεστάμενον, παρὰ Ἱππογρ. ὡς ἅρμην. καὶ Γαληνόϛ. «Μώλυζα, σκορόδου ἀκέφαλον τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυόμενον εἰς πολλὰς ἀγλιθας.» παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, καὶ Μώνυζα. 2) λέγεται καὶ ἡ κεφαλὴ τούτου τοῦ σκορόδου, Λατ. unio

Μωλύζω, καὶ, Μωλύνω (μῶλυς)· ταὐτὸν τῷ, Μωλύω. ὅθεν Μεμωλυσμένη, Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. Μωλύω, καὶ, Μωλεύω.

Μῶλυς, υος, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Μῶλυς.

*Μωλυρός, ά, όν, = μῶλυς.

Μῶλυς, υος, ὁ, ἡ (μῶλος). Ἀμβλὺς· καὶ μεταφορ. ἀδύνατος, ὑπὸ κόπου ἢ δουλίας ἐξηντλημένος, βραδὺς, κακοπαθὴς, ἐφύμιος, νωθρὸς, νωχελὴς, γέρων. Συγκρ. Μωλύτεροι· λέγεται καὶ ἐπὶ νοός, ἀμβλὺς, μωρὸς, ἀμαθὴς· ὅθεν τό, Μῶλυγνος, καὶ Μωλυρὸς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Μῶλος, καὶ μωρος. (Ἔπρεπεν ὅμως νὰ γράφηται, Μωλὺς, ὀξυτόνως.) ὅθεν

Μωλύτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Μῶλυς, Διογ. Λαέρτ. ζ. 170. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 704. κτ.

Μωλυτικὸς, ἡ, όν (μωλύω). Ὁ μωλύων, ἀδυνατίζων, ἐξαυτλῶν.

*Μώλυχνος, ὁ, ἡ, = μῶλυς.

Μωλύω, καὶ, Μωλύνω, καὶ, Μωλύζω (μῶλυς.) Ὑπὸ κόπου ἢ δουλίας ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, ἀσθενῶ καὶ ἀδύνατον, ἤτοι παρειμένον ποιῶ. ἀμβλύνω· Παῦ' Ὀλιγοστεύω κατὰ τὰς δυνάμεις, γίνομαι ἀδυνατώτερος, καὶ κατ' ἐλλιψιν σίγεσθαι· ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ γηράσκω, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει Μωλύεται, γηράσκει, καὶ παρ' Ἱπποκράτ. μωλύεσθαι, μωλύνεσθαι, καὶ, καταμωλύεσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀποκαμνέσθαι, ἐλαττοῦσθαι τὰς δυνάμεις καὶ βαρέως κινεῖσθαι. συγγεν. τῷ, μολεύω καὶ μολύνω. 2) μωλύειν ἐπὶ κρέατος καὶ ἄλλιον φαγητῶν, κατὰ τε ἐνεργ. καὶ παθ. διάθ. ὡς ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, κατ' ὀλίγον ψήνεσθαι, ἢ ψαίρεσθαι, τελειοῦσθαι. παθ. ἀορ. μωλυνῆναι καὶ μωλυθῆναι. «Μωλυθείσα πυρία· καὶ «Μωλυθείσα κλαβάριον· καὶ «Μωλυθείσα κλαβάριον, ποιητ. παλαιὸς περὶ Φυτ. στίχ. 101. καὶ 138. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλ

ψάγμα, μέμψις, ὄνειδος. »Μῶμον ἀνάψαι (Ὀδ. Β, 86.)«, προσάπτω τινὶ ἐπιλίβα τινά, ἐντροπήν. 2) προσωπ. λέγεται καὶ εἰς τῶν θεῶν, τῷ ὁποίῳ ἀποδίδουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦτον τῆς χλευῆς καὶ τοῦ ψόγου, ἤτοι τοῦ ἐμπαιγμοῦ. ἐποιήθη αὕτη ἡ θεότης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 214., ἔνθα υἱὸς τῆς νυκτὸς λέγεται. Ταὐτὸν ἐστὶ καὶ τὸ, μῶμαρ, Δωρικ. ὡς καὶ τὸ, μῆχαρ, μῆχος· καὶ Αἰολικ. μύμαρ, τὸ. παρ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, αἶσχος, ψόγος· ὅστις ἔτι καὶ, μυμαρίζω, ἀντὶ τοῦ, γελοιάζω, ἔχει. (Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ΜΑΩ, ἴτως ὅμως δύναται παραχθῆναι ὀρθότερον ἐκ τοῦ, μέμφομαι Παρακ. μεμομφα, μομφή, ταὐτὸν τῷ, Μέμψις, καὶ ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. μέμομμαι, μόμος, μῶμος, καὶ Αἰολικ. Μῦμος. Ἂν ὅμως καὶ τὸ, μῶκος, ἔχῃ τὴν ἰδίαν ἀρχήν, εἶναι ἀβέβαιον.)

Μωμοσκοπέω, ῶ. Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ. κυρίως τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα. ἐκ τοῦ

Μωμοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ἐν ταῖς θυσίαις ἐξετάζων τὰ ζῶα, ἂν αὐτὰ ἐλεύθερα μώμου εἰσίν. καθόλου, ἐρευνητής, ἐξεταστής· ὁ ἐξετάζων διὰ νὰ μέμψῃ τί. Ζήτει ἱεροσκόπος, καὶ ἱεροποιός.

Μῶν, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ, Μὴ οὖν, Δωρικῶς συναλειφθέν· μ' ὅλον τοῦτο ἔστιν ἐν χρήσει ἐξαιρτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μάλιστα, ἐν αἷς προσμένει τις ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν, βέβαια, οχι; ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐρωτηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, μήπως; ἄραγε; τάχα; λοιπόν; »Μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; γελᾷς καὶ ἐσύ; ὁ Φώτιος λέγει ὅτι τοῦτο εἶναι Σύνδεσμος ἐπιζητικός· τὸ γὰρ μῶσθαι, ζητεῖν. ἴδε Herm. Vig. σ. 788. Ἡ κυρία ὅμως σύνθεσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ, μὴ οὖν, παρημελήθη τόσον, ὥστε ἔλεγον, δίχα μεταβολῆς τῆς σημασίας, καὶ »μῶν οὖν«, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 174. Εὐρπ. Ἀνδρ. 81. Ἀριστφ. Πλουτ. 846 Δστ. Πλατ. Πολιτ. 1, 1. σ. 7., καὶ, »μῶν μήν«, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδων. σ. 84. Πολιτ. 6. σ. 505. (ἐκ τοῦ, μῶν προῆλθε τὸ Λατ. num, ὡς τό, ne ἐκ τοῦ, μή, καὶ τὸ, νὶν ἐκ τοῦ, μίν.)

*Μῶνος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ, μοῦνος, μόνος.

Μῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ. καὶ, Μώνυχος, ὁ, ἡ. (μόνος, ὄνυξ, ἀντὶ, μονώνυξ) Ὁ ἕνα μόνον ὄνυχα ἔχων, μονώνυξ, μονόνυχος· ὁ μὴ δίχηλον τὸν πόδα ἔχων, solipes, ἐπίθ. τοῦ ἵππου, πολλα. ἐν Ἰλ. ἁπαξ δὲ ἐν Ὀδυσ. Ο, 46. »Μώνυχας ἵππους ζεύξονι.

Μώομαι, ταὐτόν. τῷ, Μάομαι. Ἐρευνῶ, ζητῶ.

Μωραίνω, Μέλ. ανῶ Ἀόρ. ἐμώρανα (μωρός). Μωρὸς εἰμί, ἢ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, πράττω ὡς μωρός. μετὰ αἰτ. «Πεῖραν μωραίνειν Αἰσχ. Πέρσ. 716)«, κάμνω μωρὰν ἀοκιμήν. ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν χρήσει. 2) ἐνεργητ. ἄνοστον, ἄποιον, ἄγευστον ποιῶ. ὅθεν

*Μώρανσις, εως, ἡ, = μωρία, Σχολ. Αἰσχ. Θῆβ. 741.

Μωρία, ἡ. (μῶρος). Ἀπλότης, ἀνοησία, ἔλλειψις νοός, ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων, ἢ τοῦ νοός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 146.

Μώρεον, τό. Εἶδος μανδραγόρου, τοῦ ὁποίου ἡ γεῦσις μωρίαν προξενεῖ, Διοσκορ. δ'. 76.

Μωρόβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) ὁ μωρῶς βουλεύων, ἄμφ.

*Μωρόθεος, ὁ, ἡ, χρησμ. Σιβ. 14, 321. φαίνεται, ὅτι μωρόθεοι εἶναι οἱ ἐθνικοὶ, πρὸς διάκρισιν τῶν Χριστιανῶν· ὁ μωρῶς λατρεύων ψευδεῖς θεούς.

Μωροκακοήθης, εος, ὁ, ἡ (κακοήθης). Μωρὸς καὶ κακοήθης, λωλοπόνηρος, Προκόπ. ἀνέκδ. 8.

Μωροκακος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μωροκακοήθης, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223.

*Μωροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτης). Μωρὸς, ἀνάξιος, κλέπτης.

Μωρολογέω, ῶ (μωρολόγος). Μωρούς λόγους λέγω. ὅθεν

Μωρολόγημα, τό. Μωρὸς λόγος, Πλούταρχ.

Μωρολογία, ἡ Μωρὰ ὁμιλία. καὶ

Μωρολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ μωροὺς λόγους λέγων, ὅς τις ὁμιλεῖ ὡς ὁ μωρός.

Μῶρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μόρον, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Συκάμινον.

Μωροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός), ταὐτὸν τῷ, Μοροκακοήθης.

Μωρός, ά, όν, ἡ, Μῶρος, Ἀττικ. καὶ, Μωρῶς, Ἐπίῤ. Ἁπλοῦς, καὶ ἀνόητος· ἄφρων, ἐλλιπὴς κατὰ τὸν νοῦν, τρελὸς, λωλὸς, μαμούθιος, εὐήθης, ξεχασμένος ἢ ξεχαμένος· κυρίως, ὁ ἀμβλὺς, βραδὺς, βαρὺς, νωθρὸς, κατὰ τὴν τοῦ Ἡσυχίου ὀρθὴν ἑρμηνεύσεις· συγγεν. τῷ, μωλὺς· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ἐπὶ γευστικῆς, ἤτοι αἰσθητικῆς ἐννοίας, »Ῥίζαι γευσαμένου μωραὶ«, Διοσκορ. δ'. δύσχυλοι, ἄγευστοι, ἄνοστοι, ἄποιοι, ἀνάλατοι, καὶ ἐπὶ αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοὸς, ἀντὶ τοῦ, ἀναίσθητος, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὰς αἰσθήσεις, (Ἀχμὰν, Τουρκ.) Ἡ ἐκ τοῦ μὴ καὶ ὥρα, τὸ φρονῖτις, ἢ ἐκ τοῦ, μὴ ὁρᾶν, ἢ καὶ, ἐκ τοῦ, μωραίνω, παραγωγὴ τούτου, εἶναι τῷ ὄντι μωρά· ἴσως ὅμως ἐκ τοῦ μάρω, μαράω, μαραίνω, ὁ μεμαραμένος τὸν νοῦν, ἢ ἐκ τοῦ, μώλυς, Μωλυρὸς, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, Μωρός.)

Μωροσοφέω, ῶ. Μωρὸς σοφὸς, τρελλὸσοφος εἰμί. καὶ

Μωροσοφία, ἡ. Ἡ μωρὰ σοφία. ἐκ τοῦ

Μωρόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος σοφὸς, ὁ μὲ ὅλην τὴν σοφίαν του καὶ μάθησιν μωρὸς· ἢ σοφὸς μωρός.

Μωρόσυκον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Συκόμωρον, Κέλσ. γ'. 18.

Μωρότης, ητος, ἡ (μῶρος). Ἀμβλύτης τῶν τρελαίνω, μωραίνω τινά. ἐκ τοῦ

*Μωρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν). Ἀμβλυτὴς φρενὰς, ἀνόητος, Μανέθ. 4, 283.

Μωρόω, ῶ (μῶρος). Ἀμβλύνω, ἢ μωρὸν ποιῶ, νοὸς, ἢ τῶν αἰσθήσεων. μωρία.

Μώρωσις, εως, ἡ. Ἀμβλύτης τῆς αἰσθήσεως, τῶν αἰσθητηρίων, τῆς γεύσεως, τοῦ νοὸς· ἀναισθησία, μωρία, ἁπλότης· ἀνηρία, νωθρότης.

Μῶσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μωσῆς, οῦ, ἡ Μωσεύς, έως, ἡ Μωϋσῆς, οῦ, ἡ Μωϋσεύς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα, Ἑβρ.

Μῶσθαι, ἀπαρμ. τοῦ, μῶμαι, Θέογν. 771. ὄρ. ΜΑΩ, Γ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Μ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ν.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπὸ Δημ. Ἀλεξανδρίδου, ἐπιδιορθώσει δ' οὐ.

Ν, ν, νῦ, τό, ἄκλιτον. Τὸ ἑκκαιδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον, ν' = 50, καὶ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, οὕτω, ν, = 50,000, πεντήκοντα χιλιάδας. — Μεταβολαί, συμβαίνουσαι κατὰ τὸ ν. 1) τρέπεται εἰς γ πρὸ τῶν γραμμάτων τοῦ λάρυγγος, γ, κ, χ, καὶ πρὸ τοῦ ξ, π. χ. ἔγγονος, ἐγκαίρως, ἐγχώριος, ἐγξέω, συγξέω, κ. τ. λ. 2) τρέπεται εἰς μ πρὸ τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων γραμμάτων, β, π, φ, καὶ πρὸ τοῦ ψ, π. χ. σύμβιος, συμπότης, συμφυής, σύμψηφος, ἔμψυχος, κ. τ. λ. ἔτι δὲ πρὸ τοῦ μ, ἐμμανής, κ. τ. λ. 3) τρέπεται συνήθ. εἰς λ πρὸ τοῦ λ, ἐλλείπω, συλλαμβάνω κ. τ. λ. 4) μεταβάλλεται εἰς ρ πρὸ τοῦ ρ, π. χ. συρράπτω, συρρύγνυμι, ἔρρυθμος κ. τ. λ. τὸ δέ, ν τῆς πρόθ. ἐν μένει καὶ πρὸ τοῦ ρ ἄτρεπτον, καὶ μάλιστα πολλάκις ἐν τῇ λέξει, ἔνρυθμος. 5) τρέπεται συνήθ. εἰς σ πρὸ τοῦ σ, π. χ. σύσσιτος, πάσσοφος, κ. τ. λ. μόνον δὲ κατὰ τὴν πρόθ. ἐν μένει πρὸ σ ἀεὶ ἄτρεπτον· σύμιγν ἀλλὰ καὶ τύπος, οἷας ὁ, πάνσοφος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι εὑρηνται παρὰ τοῖς συγγραφ. ἐξαιρτ. δὲ συχνῶς μένει τὸ ν πρὸ τοῦ σβ, σκ, σμ, σπ, στ, σφ, σχ ἀμετάβλητον. 6) συνήθ. παραλείπεται τὸ ν διόλου πρὸ τοῦ ζ, σβ, σπ, σφ, σκ, σχ, καὶ μόνον κατὰ τὴν προθ. ἐν οὐδέποτε· ὡσαύτως παραλείπεται ὡς ἐπιτοπολὺ κατὰ τὴν πληθ. δοτ. τῆς τρίτης κλίσεως, ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 91. 7) παρεντίθεται τὸ ν εἰς τὸν παθ. ἀ. ἀόρ. μεριτῶν καθαρῶν ῥημάτων, π. χ. ἰδρύνθην ἐκ τοῦ ἱδρύω, ἀμπνύνθη ἐκ τοῦ ἀναπνέω, κ. τ. τ. Κατὰ δὲ τὸν παθ. ἀόρ. ἀ. τῶν ὑγρῶν ῥημάτων μένει τὸ ν συνήθ., ὅταν αὐτὸ προσκειται καὶ ἐν τῇ πρωτοτύπῳ λέξει, π. χ. ἐκλίνθη, ἀπλύνθη, ἐκ τοῦ κλίνω καὶ πλύνω· τοὐναντίον δὲ παραλείπεται πάλιν εἰς τινας χρόνους ὑγρῶν τινων ῥημάτων, ὡς κατὰ τὸν ἀ. παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. καὶ κατὰ τὸν παθ. ἀ. ἀόρ. τοῦ τείνω πάντοτε, εἰς δὲ τὸ κρίνω, κλίνω, κτείνω, πλύνω, συνήθως, πρβ. Lob. Φρυν. σ. 37. — Μεταβολαὶ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὸ ν, συστέλλοντες τὸ προηγούμενον μακρὸν φωνῆεν, π. χ. κτείνω, κτέννω, ἀγείνατο, γένναιο, Γρηγ. Κορ. Διαλ. Αἰολ. 11. 2) γίνεται μεταλλαγὴ τοῦ ν μετὰ τοῦ λ, σ, ὅρ. Λάμβδα, α. 3) γίνεται ἀλλαγὴ τοῦ ν μετὰ τοῦ μ, σ, ὅρ. ἐν τῷ, Μ, 4. — Τὸ λεγόμενον ἐφελκυστικὸν ἢ παραγωγικὸν νῦ προσλαμβάνουσι αἱ εἰς σι πληθ. δοτ., τὰ εἰς σι τρίτα πληθ. πρόσωπα τῶν ῥημάτων, τὰ εἰς σ καὶ τ τρίτα ἑνικ. πρόσωπ. τῶν ῥημάτων, ἢ εἰς σι καταλήξεις τῶν τοπικῶν ὀνομάτων, π. χ. Ἀθήνησιν, Ὀλυμπίασιν, ἢ ἐπικὴ τελικὴ συλλαβὴ φι, τὸ ἀριθμητικὸν εἴκοσι, τὰ ἐπίῤῥημα νόσφι, πάρυσι, τὸ ἐγκλιτικὸν μόριον κε καὶ νυ', καὶ ἐνίοτε τὸ θεσικὸν ἰ· εἰς ὅλα ταῦτα προτιμῶσι νὰ βάλλωσι τὸ ν εἰς τὸ τέλος, ὅτε ἡ ἑπομένη λέξις ἄρχεται φωνήεντι διὰ ν' ἀποφύγωσι τὸ κακηχον, ἢ καὶ διὰ νὰ ὁσώσωσιν εἰς τὴν λέξιν, καὶ ὅτε δὲν ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, περισσοτέραν εὐφωνίαν· παρὰ δὲ τοῖς Ἰωσι λογογράφοις παραλείπεται συνήθ. τὸ ν.

*Νᾶας, Δωρ. πληθ. αἰτιατ. τοῦ ναῦς, Θεόκρ.

Νάβλα, ἡ· καὶ, Νάβλας, ὁ. Εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, μὲ χορδὰς, ὡς τὸ ψαλτήριον, ἢ ἡ κιθάρα. (Νεώτ. ἕτεροι τύποι εἰσὶν οἱ τύποι, ναῦλα, ἡ, καὶ, ναῦλον, τό.)

Ναβλιστής, οὔ, ὁ· καὶ Νάβλας, ου, ὁ. Ὅστις παίζει τοῦτο τὸ ὄργανον, Ἀθην. Δ'. Στρᾴβ. Ovidius. Ἠλήμ. Στρωμ. Α'.

Ναβλιστοκτυπεύς, ὁ (κτυπέω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ναβλιστής, Μανεθ. Δ. 185.

Νάγμα, τό (νάσσω). Πᾶν τὸ βαρέως καὶ πυκνῶς ἐστιβασμένον, συντεθλιμμένον, ἐπισωρευμένον, ἀνακεχωμένον, π. χ. λίθινον τεῖχος, Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. Α'. κά. 7.

Ναετήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, Ναέτης, ου, ὁ (ναίω). Κάτοικος, ἐγκάτοικος, ὡς τὸ, ναιέτης.

Ναέτωρ, ορος, ὁ (ναίω). Τῦρος, ῥευστὸς, ταὐτὸν τῷ, ῥεῖον, πολυῤῥόους, Ἡσύχ.

Ναθμός, ὁ (ναίω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Νασμός.

Ναί, Ἐπίῤῥ. βεβαιωτικὸν, ἐπικυρωτικὸν, ὁμοιωτικὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ναί, βέβαια, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, μάλ. παρ' Ὁμ. συνήθ. κατὰ τὴν σύνταξιν, »ναί δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἐρέεις· ἔτι δέ, »Ναί ῥα τόδε σκῆπτρον, Ἰλ. Α, 234. ὅρκος καταφατικὸς ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ναί μὰ τὸ ψωμίον· πρβ. Τμν. Ἑρμ. 460. Πινδ. Νεμ. 11, 30. Παρὰ ταῖς Ἀττ. ἔστι τὸ, ναὶ μά, πάνυ εὐχρηστον μετὰ τῆς αἰτ. ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύει τις βεβαιῶν· τὸ δὲ ναὶ μόνον μετὰ τῆς αἰτ. ἄνευ τοῦ μά ἴσως ὑποπτεύρητον, ὅρ. νή. β) εἰς ἐρώτησιν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποκριθῇ τις καταφατικῶς, ἀποκρίνονται οἱ Ἀττ. διὰ τοῦ, ναί, χωρὶς τινος ἄλλης προσθήκης, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) τὸ ναὶ ὅμως καταφάσκει ἐνίοτε μόνον ἐν παρόδῳ καὶ μερικῶς, ὅτε δηλ. θέλει τις νὰ ἐπιφέρῃ περιορισμόν τινα, καὶ τότε ἐπιφέρεται ὁ ἄλλά, Πλατ. Σοφ. σ. 226 Ε.

*Ναΐ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. δοτ. τοῦ ναῦς.

Ναϊδαμῶς, Ἐπίῤῥ. τὸ ἐπιτεταμ. ναί. Βεβαιότατα, πάντως. (Λέξις σπανία, πιθαν. ἐσχηματισμ. ὡς ἀπεναντίας τοῦ οὐδαμῶς ἢ μηδαμῶς.)

Ναΐδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Ναός. Μικρὸς ναός (– υ υ –)

Ναίεσκε, καὶ, Ναιετάασκε, Ἰωνικ. Παρατατικ. τοῦ, Ναίω, καὶ, Ναιετάω, Ἰλ. Β, 539. »Οἳ Στύρα ναιετάεσκον, ὤκουν.

Ναιετάω, ῶ (ναίω), ποιητ. ἄνευ μέλλ. Ἀμεταβ. α) ἐπὶ ἀνθρώπων, κατοικῶ· πολλάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συνήθ. μετὰ τῆς ἐν, ἢ καὶ, ἐπὶ χθονί, Ὁδ. Ζ, 153. Ἡσ. Ἐ. 564. ὑπὸ χθονίοις. Ἡσ. Θεογ. 621. καὶ μετὰ μόνης δοτ. ἄνευ προθ. ἐν Ἰλ. Γ, 387. Ὁδ. Ρ, 523. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μετὰ τῆς ἀμφί, περί καὶ ἄλλων προθ. Ἐν γένει, εἶμαι, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ. β) ἐπὶ χωρῶν, νήσων, πόλεων, οἰκιῶν, ἀντὶ τοῦ, κεῖσθαι, κατοικεῖσθαι, Ἰλ. Δ, 45. Ὁδ. Α, 404. Δ, 96. Ι, 23. ἄρχ πάντῃ κατὰ παθ ἐκδοχήν, πρβ. εὐναιετάων. — 2) μεταβ. κατοικῶ τινα χώραν κ. τ. τ., μετὰ αἰτιατ. π. χ. Στύρα, Λάρισσαν, Λυκίην, Ἰθάκην, Ἰλ. Β, 539. 841. Γ, 172. Ὁδ. Ι, 21. »δώματα, Ἡσ. Θεογ. 816. (– υ –)

*Ναιετήρ, ῆρος, ὁ, = ναιέτης.

Ναιέτης, ου, ὁ (ναίω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ναέτης, καὶ ναετήρ.

*Ναιθρός, οῦ, ὁ, = νεβρός, Γλωσσ.

*Ναικί, ἡ, ναίκι, ἐπίῤῥ. ἀντὶ ναίχι· οὕτως ὡμίλει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1183. 1218.

*Ναίμας (ναί). Ναί βέβαια, Γλωσσ.

Ναῖος, α, ον, Δωρικῶς ἀντὶ, Νήϊος (– υ υ). Καὶ παρὰ τοῖς Τραγκ. εὔχρηστος τύπος, Lob. Φρυν. σ. 432.

Ναῖρον, τό. Ἰνδικόν τι ἄρωμα, θυμίαμα, parfum. Ζήτ. ἐν τῷ, Νάρτη.

Ναίρω, = νάρω. Βυζαντ. μόνον παρ' Ἡσυχ.

Ναίς, ίδος, ἡ (νάω) = Ναιάς. Νύμφη τῶν ποταμῶν καὶ ὑδάτων (ἐρσήεσσα, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀεὶ κατ' Ἰων. τύπον Νηίς. (– υ)

*Ναΐσκάριον, τό, καὶ

Ναΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Ναός. Μικρὸς ναός.

Ναίτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ναιέτης. Κάτοικος· καθ' Ἡσύχιον δὲ, εἰκοδέσποινα.

Ναίχι, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, Ναί. ὡς καὶ τό, οὐχί, ἀντὶ, οὔ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ναίσκι, Πλάτ. Ἵππαρχ. καὶ Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30. καὶ 36. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ νηχί. (μόνον δὲ οὐχὶ ναιχὶ ὀξυτόνως τονιστέον, ὅρ. Ἐ. Μ. σ. 638, 50. Δράκ. σ. 69, 9. Εὐστθ. Ἰλ. Α, σ. 107, 25. Ἰακ. Α. Π. σ. 780. Οὐολφ. Ἀναλ. 1. σ. 435. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 52.)

Ναίω, 1) ἀμετβτ. α) ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, κατοικῶ οὐδετ., πάνυ εὐχρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. συνήθ. μετὰ τῆι ἐν, ἢ καὶ, πέραν καὶ ἀμφὶ μετὰ γενικ. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ μετὰ καὶ δοτ., μετὰ τῆς κατά, περὶ ἢ πρὸς καὶ αἰτ., μετὰ τῆς παρὰ καὶ δοτ. ἢ αἰτ., μετὰ τῆς ἀνὰ καὶ αἰτ., Ἡσ. Θ. 130. καὶ τελευταῖον, μετὰ μόνης τῆς δοτ. ἄνευ προθ. Ἰλ. Β, 412. Π, 719. Ἡσ. Ἐ. 18. κ. τ. λ. Ἐν γένει, ἔν τινι τόπῳ εἰμί, παρά τινι εὑρίσκομαι, διατρίβω· παρὰ τοῖς Μετάγνστ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἐν χρήσει. β) ἐπὶ χωρῶν, νήσων, πόλεων, οἰκιῶν, κεῖσθαι, ἔχειν θέσιν· καὶ κατὰ παθ. τροπὴν τῆς σημασ., κατοικεῖσθαι, εἶναι κατοικημένον τι, Ἰλ. Β, 626. ἄλλως οὐχ εὑρηται ἄλλοῦ που αὕτη ἡ σημασία παρ' Ὅμ., ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Βενάρδ. Θήρστιος περὶ ἠλικ. καὶ πατρ. Ὁμ. σ. 47. συμπεραίνει ὡς μὴ γνήσιον τοῦτον τὸν στίχον· τὸν δὲ παθ. τύπον τοῦ ἐνεστ. ναίομαι, ἔχει ὁ Νικαν. Ἀλ. 512., ὁ δὲ Ὅμ. ἔχει τοῦτον μόνον εἰς τὸ σύνθετον ἐυναιόμενος, ὅπερ ζήτει· τοὐναντίον δὲ εὑρηται τὸ γ'. πληθ. τοῦ παρακ. νέαται, ἀντὶ, νενέαται, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ νένανται, ὡς τὸ πεπτέαται ἀντὶ πέπτανται, ἐπὶ τῆς σημασ. κεῖνται, ἢ κατοικοῦνται, Ἰλ. Ι, 153. 295. Μεθομ. ἔστι, ὁ μέλ. νᾶσομαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐνᾶσάμην, ποιητ. νασσάμην, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀμετβτ. σημασ. γ) καθόλου, εἶναί τι γεμάτον, Ὁδ. Ι, 222. »Ὀρῷ ναῖον ἄγγεον, ἦσαν τὰ ἀγγεῖα γεμάτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρρεῦ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ Οὐόλφιον, ἐπειδὴ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἐνταῦθα, νᾶον, ἀντὶ ἔπλεον ἀπὸ ὀρρεῦ, πρβ. Ἀπ. Ῥ. 1, 1146. Καλλ. Ἄρτεμ. 224. (πλήρης, γεμάτος εἶναι, ἢ ἴσως ἡ ἀρχαιοτάτη, βέβαια ἡ γενικωτάτη ἀμετβ. σημασ. τοῦ ναίω, ἤτις ὅμως ἕνεκα τῆς χρήσεως κατήντησε μετ' οὐδολυ εἰς τὴν στενωτέραν σημασίαν τοῦ, πλήρης ἀνθρώπων εἶναι, ἤτοι κατοικεῖσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἐστὶ καταφανὴς ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ναίω, νάσσω καὶ νάω, ὑπὸ πλησμονὴς καὶ εὐπορίας ὑπερπολάζειν, καὶ εὐλήπτου διατὶ τὸ ναίω καὶ νάσσω ἔχουσι κοινὸν παθ. παρακ. νένασμαι.) — 2) μεταβτ. α) κατοικῶ τί, μετὰ αἰτ. π. χ. οἶκον, οἰκίαν, δῶμα, δώματα, ὁρίων κέρνα, ἤπειρον, ἄλα, κ.τ.τ. Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ πάνυ εὖχρ. καὶ μετὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων τόπων καὶ πολέων. β) κτίζω τί οἰκήσιμον, οἰκίζω τινὶ κατοικήσαι, ἐξαιρ. κατὰ τὸν ἀόρ. ἔνασσα, ποιητ. νάσσα, Ὀδ. Δ, 174. «Καὶ νέ τί Ἄργει νάσσα πόλιν, ἐν Ἄργει τε ἑοῖσιν μᾶλλον νὰ κατοικῇ ἢ νὰ γεμίσῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, νὰ συνοικίσῃ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ, διαπράττω ἢ ἐγείρω κτίριόν τι αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἦναι οἰκήσιμον· ἐν γένει, κτίζω, Ἰμν. Ὁμ. Ἀπ. 298. «Νῆσόν ἔνασσεν, ἔκτισεν ναὸν· μετὰ δὲ αἰτ. προσώπου δηλοῖ, κτίζω νὰ κατοικήσῃ τις, ἀποικίζω, Ποιθ. Πύθ. 5, 94. «Ἐν Ἄργει καὶ Πύλῳ ἔνασσεν ἐχέτους Ἡρακλέους». Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἀναίτιος ὁ παθ. ἀόρ. ἐνάσθην, Ὀ. Ξ, 119. «Πατὴρ ἐμὸς Ἄργει νάσθη», ἔγινε ἄποικος, κατοίκησεν αὐτοῦ ὡς ἄποικος· πρβ. Ἀπ. Ῥ. 3, 1180. ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ. «Νάσσατο αἰχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐπὶ κώμῃ», Ἡσ. Ἔ. 641. κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ μεταναστατῶν καὶ ἀποίκων, πρβ. ἀποναίω, ἀποναίομαι καὶ μετὰ τοῦ ναίω ἐν γένει τὸν κατ' ἐπεκτ. τύπον ναιετάω. (ἀντὶ τοῦ νάω δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ τὸ ναίω πραγματικῶς ἐν χρήσει, μ' ὅλον ὅτι σιγκῶς ἡμέρτημ. ἀπαιτεῖται ἐν τοῖς χειρογράφοις, Βr. Ἀπ. Ῥ. 1, 1146.)

Νάκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παρὰ Μεταγραπτ. ἐν χρήσει συνήθ. νάκος. Πᾶν δέρμα μαλλιαρόν, προβιά, ἐξαιρτ. δέρμα προβάτου μὲ μαλλιά (ποστέκι), καὶ μέτρ., Ὀδυσ. Ξ, 530.

*Νᾰκεδαίμων, ονος, ὁ, ὄρ. τὸ ἑπόμενον.

Νᾰκοδέψης, ου, ὁ (νάκος, δέψω). Ὅστις ἐργάζει τὰ δέρματα, ταῖς προβαῖς (ταμπάκης), βυρσοδέψης· παρὰ δὲ Ἀθήν. καὶ νακοδαίμων, ὅστις ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν λέξιν παίζει τὸ νακοδαίμων.

*Νᾰκρός, ὁ, = νεκρός, ἀμφ.

Νάκος, τὸ. Δέρμα προβάτου, κωδίον, ἢ Αἰγὸς δέρμα μετὰ τριχῶν, τομάρι, προβιά, ταὐτὸν τῷ, παρ' Ὅμ. ναίη, Ἡρόδ. 2, 42. ὅτι δὲ ἐν γένει, δέρμα, τομάρι, ἐξαιρτ. τὸ μαδυσμένου (ἄνευ τριχῶν) δέρμα τοῦ προβάτου (πιστεῖ). Ὁ Festus in Nacae, λέγει· quidam ajunt, quod omnia fere opera ex lana nacae dicuntur a Graecis· ὅθεν, τὸ ὑποκορ. Νακύριον, τό, παρὰ Ἡσυχ. καὶ τὸ Λατιν. Nacca, ἀντὶ fullo, ὁ βυρσοδέψης.

Νᾰκοτιλτέω, ῶ. Μαδῶ τὸ δέρμα, ἢ τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος. Κουρεύω τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ· ἐκ τοῦ

Νᾰκοτίλτης, ου, ὁ (νάκος, πίλλω). Ὅττις μαδύνει τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος· ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς ὄχι ἐκούρευον, ἀλλ' ἐμάδοσαν τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος· ὅθεν «Νακοτίλτου κωδαρίοιο», παρὰ Πολυδ. Ζ. 28., τὸ ἄνευ τριχῶν, ἤτοι τὸ μαδυσμένον δέρμα· ὅθεν

*Νακοτίλτος, ὁ, ἡ. Ἐκ τοῦ ὁποίου μαδᾶται ἢ ἐμαδήθη τὸ μαλλί.

Νᾰ́κτης, ου, ὁ (νάσσω), ταὐτὸν τῷ, Γεωφυὴς, ἀμφ.

Νακτός, ἡ, ἐν· ταὐτὸν τῷ, Νωστός (νάσσω). Στουπωμένος· συμπατημένος, συμπιεσμένος· πλιοτός· κναπτός· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. εἰσὶ, Νακτά, οἱ πῖλοι, καὶ τὰ ἐμπίλια· καὶ, Νακτάν, τὸ πεπιλωμένον, ὃ ἐστὶ τὸ πεπιεσμένον ἐκ μαλλῶν, οἷον Καπέλλον, Ἀμπᾶς, κετζές, κ.τ.τ.

*Νᾰκύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάκος.

Νᾶμα, τό (νάω). Πᾶν ῥευστόν· ῥεῦμα, πηγή, ὕδωρ, ῥευστὸν, ὑγρὰν, βρύσις, ὑγρότης· ποταμός· καὶ ἐπὶ ἀκρίνων ἐν χρήσει προσέτι· ὅθεν

Ναμᾰτιαῖος, αία, αῖον. Τέων· ῥευστός. Πολυαιν. Στρατηγ. ς'. 13. «Ναματιαῖον ὕδωρ», ῥευστὸν ὕδωρ, τρεχάμενον νερόν.

Ναμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Νᾶμα. Μικρὰ πηγή, ἢ ὀλίγον νερὸν τρεχάμενον, βρυτίτσα (-υυ)

Ναματώδης, εος, ὁ, ἡ (νᾶμα, εἶδος). Ὁ εἴδους πηγῆς ἔχων· γεμάτος ἀπὸ πηγάς, ἢ ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα.

Ναμέρτεια, καὶ, Ναμερτής, Δωρικ. αὐτὶ, Νημερτὴς, καὶ Νημέρτεια.

Νᾶν, Δωρικ. αὐτ. τοῦ ναῦς, αὐτὶ, ναῦν, τὸ καῖτει.

Νανίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάνος. βρέφος, παιδάριον, νηπίου· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Νανάζειν, παίζοντα· καὶ, αἱ τῶν κοριτσίων κόμψαι, κοιλιαί.

*Ναυίσκος, ου, ὁ. Εἶδος μικροῦ πλακουντίου, παρὰ τὸ νάνος.

*Ναννάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάννος.

*Ναννᾰρίς, ίδος, ἡ. Πόρνη.

*Νάννας, ου, ὁ, = νέννος.

Νάννη, ἡ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Νάννας, ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός· καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει, Γέννας. Ζήτ. Νέννος, Νέννα.

*Ναννίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάννος, = νανίον. Νηνί, κουκλίτζα. 2) κύριον ὄνομα γυναικός, ὑποκορ. τοῦ, Νανώ.

*Ναννίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ νάννος, σημασ. 2.

Νάννος, ὁ. Ὁ πολλὰ μικρὸς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν εἶναι μεγαλήτερος ἀπ' ἕνα μικρὸν παιδίον, ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Τζουντζές· λέγεται καὶ ἐπὶ νανωδῶν ζώων, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, ἐπὶ κουκλῶν κ.τ.τ. ὡς ἐπίθ. νάννα παιδία, Ἀριστ. 2) ἔρτος πλακουντώδης διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου κατεσκευαζόμενος (τυρόπιττα), Ἀθήν· ὅθεν «Ναννίτκοι πολύτυροι», παρ' αὐτῷ. (συνήθως γράφεται νάνος· ὅτι δὲ ἡ προίτη συλλαβὴ ἐστὶ μακρὰ, διδάσκει ἡμᾶς τὸ διακριτικὸν χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 790. καὶ ἡ προσωδία τοῦ Λατ. nānus· ἆρα γραπτέον ἤτοι ναννος, ὡς ἔχουσι καὶ πολλὰ χειρόγραφα, ἢ νᾶνος, ὅπερ ὅμως οὐδαμοῦ εὑρηται.) ὅθεν

Ναννοφυὴς, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν νάννων· ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ ἀνάστημα τῶν νάννων ἔχων.

Ναννώδης, εος, ὁ, ἡ (νάννος, εἶδος). Ὅμοιος νάννῳ· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν νάννων.

Ναξία λίθος, ἡ, πέτρα, Πίνδαρ. Ἴσθμ. 6, 107. ἡ ἐκ τῆς νήσου Νάξου πέτρα, ἡ ἀκόνη, Cotea Naxia, Πλίνιος 36. 7. καὶ 22.

Ναξιουργὴς, ές, ὁ, ἡ (Νάξιος, ἔργω). Ἐν τῇ Νάξῳ ἢ ἀπὸ Νάξιον ἐξειργασμένος, κατεσκευασμένος, δουλευμένος.

Ναοδομία, ἡ (ναὸς, δέμω). Ἡ ναοῦ οἰκοδομή, κατασκευή, Νικήτ. Χρον. Η'. 3.

Ναοποιέω, ῶ. Ναὸν ποιῶ, οἰκοδομῶ· ἐκ τοῦ

Ναοποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, οἰκοδομῶν τοὺς ναούς· ὅστις φροντίζει, ἐπίσταται εἰς τὴν οἰκοδομὴν ἢ ἀνακαίνισιν αὐτῶν, Ἀριστοτ. Ῥητ. Α'. 13.

Ναοπόλος, ο (πολέω). Ὁ ἐπιστάτης τῶν ναῶν, νεωκόρος, ἱεροδούλος. 2) Ἡσ. Θ. 991. ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ἐν τοῖς ναοῖς περιπολῶν, κατοικῶν, συχνάζων, ἐνασχολούμενος, ὡς «Ναοπόλος μάντις», Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. Θ'. Ἰων. νηοπόλος.

Ναός, ὁ, Ἰων. νηός, Ἀττ. ναῦς (νάω, ναίω). Κυρίως, πᾶσα κατοικία· ἰδίως δὲ, κατοικία θεοῦ τινος, ναός, Ὅμ. (ὅστις, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ., ἔχει μόνον τὸν Ἰων. τύπον.) 2) ἰδικώτ. τὸ μεσαῖον ἐσωτερικὸν μεγαλειότερον μέρος τοῦ ναοῦ, Ἡρότ. 1, 183., ἢ ὁ τόπος, ἔνθα ἵσταται ἢ ἦν εἰκὼν ἢ τὸ ἄγαλμα θεότητός τινος, ἄλλως σηκός, cella, Valck. Ἡρ. 6, 19· ἔτι δὲ ὁ ναὸς ὑπάρχει μέρος τοῦ ἱεροῦ, αἱ ὁποῖαι λέξεις ἄλλως εἶπεῖ ταυτόσημοι. Κλεινίας δέ φησι τὸν ναὸν ποτὲ εἰρῆσθαι Ἔνναιον, διὰ τὸ ἐννέειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.

*Ναός, Δωρ. καὶ Ἀττ. γενικὴ τοῦ, ναῦς.

*Ναοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Βαστάζων τὸν ναόν.

Ναοφύλαξ, ακος, ὁ (ναὸς, φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τὸν ναὸν, φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) ἐκ τοῦ, ναῦς, φύλαξ, διοικητὴς τοῦ πλοίου, Σοφ. παρὰ Πολ. 10, 134. (– υυ –)

*Νᾰπαῖος, αία, αῖον (νάπη). Ἔχων νάπας, κοιλάδας ἢ δρυμώδεις φάραγγας, κατοικῶν ἐν αὐταῖς· ὅθεν, αἱ νυμφαὶ, αἱ νυμφαὶ τῶν ναπῶν.

Νᾰπεῖον, τό, = νάπυ· σινάπι, Νικ. Ἀλεξ. 430.

Νᾰπη, ἡ· καὶ νάπος, τό (νάω, τὸ ῥέω). Κοιλὰς δασώδης, τόπος χαμηλὸς μεταξὺ ὑψηλῶν ἐρυμνῶν, ὀρέων, ἢ βράχων· τὰ ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ λαμπάκια μετὰ δένδρων, ὄρους κοίλωμα, φάραγξ, ἄλλως βῆσσα, καὶ ἐντεῦθεν κατ' Ἀπολλ. Ἀργον. Β'. 785. «κοίλη νάπη» καὶ Πλάτ. Νόμ. ς'. «Τόπτα ῥέοντα ἐκ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὅσαι κοῖλαι». Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν λέξιν νάπαι, ἐγγὺς τοῦ «Σκοπιαὶ καὶ πρώονες», ἄκροις, Ἰλιάδ. Θ, 558 καὶ Π, 300. Πιθ. Ἰσθμ. Γ'. 20. «Νάπη κοίλη λίοντος· ὡς καὶ ἐν Πυθ. Ε'. 51. «Νάπος κοιλοπέδου· καθόλου, βουνώδες δάσος, δασώδες βουνόν, saltus. Θεόκρ. Κ'. 39. «Δάτμιον νάπος», βουνώδες δάσος, βουνόν. Ὁ Ἁρπόκρατ. Θεσμοφ. 997. ἔχει «Νάπαι πετρώδεις· ὅπου ἀπαντᾶσι τὰ σσοῦ τὸ «Ὄρη δάσκιαι· καθὼς καὶ ἐν Ὀρν. 740. «Νάπαι καλλίσταιοι, τερπναὶ κοιλάδες καὶ λόφοι πέριξ μιᾶς πόλεως». Ἡρότ. 4, 157. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι παρὰ Βίωνι. Δ'. 36. καὶ Κοϊντ. Σμυρν. Γ'. 415. καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ σπήλαια, καὶ ἄντρα. ἔτι δὲ καὶ τὰ λακκώματα (λοιλώματα), ὅπου συνάζεται ὕδωρ βροχῆς, καὶ ἑπομένως τὰς λίμνας, βάλτους, κ. τ. τ. μεταφορικῶς, πλὴν ἀμφιβ., μ' ὅλον ὅτι πιθανὸν διὰ τὴν πιθανὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ ναίω. Περὶ Ξενοφ. κεῖται νάπος, αὐτὶ τοῦ, ἄστος, καὶ νάπη, αὐτὶ τοῦ κοιλάς, Κύρου ἀνάβ. Ε'. β'. 31. (υ –)

*Νᾶπυ, τό, νεώτ. τύπος τοῦ, νάπη.

Ναπταλίος, ἡ, = νάφθα. «Ἡ ἐν Βαβυλῶνι γίνεται», Μαθημ. Παλ. σελ. 90. ὅπου τὰ ἀντίγραφ. ναπάλιος, ἔχουσι, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, νάφθα, εἶδος ἐλαίου ἐκ τῆς ἀναβλύζοντος γῆς.

Νᾶπυ, υος, τό· ταὐτὸν τῷ, σίναπι. Κυρίως Ἀττ. τύπος, Lob. Φρυν. σ. 188. (ὁ συνήθης τοπικὸς τύπος νάπι ἐστὶ ἡμέρτ., Διὸς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 686. ἐπειδὴ τὸ παροξύτονον νάπυ μὲ βραχεῖαν ἀρκτικὴν συλλαβὴν ἔχουσι μόνον πολλὰ νεώτεροι καὶ μὴ δόκιμοι συγγραφεῖς.)

*Νᾰρδαλείφιον, τό. Ἡ μετὰ νάρδου ἀλειφή, Τιμωθ.

Νᾰρδίζω (νάρδος). Εἶμαι ὅμοιος τῇ νάρδῳ κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὴν ὀσμὴν, ὄψιν, κ. τ. τ.

Νάρδινος, ίνη, ινον. Πᾶν ὅ,τι ἄγινεν ἀπὸ νάρδον, π. χ. ἔλαιον.

Νᾰρδίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς νάρδου ἢ μετὰ νάρδου κατασκευασμένος, ὡς «Νάρδιτης οἶνος» καὶ ὁ τῇ νάρδῳ ὅμοιος.

Νᾰρδῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ νᾰρδίτης. Ἡ τῇ νάρδῳ ὁμοία.

Νᾰρδολιπὴς, ές, ὁ, ἡ (λίπος). Χρισμένος, ἀλειμμένος μετὰ νάρδινου ἐλαίου, Ἀναθολγ.

Νάρδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁποίου κατεσκευάζετο τὸ καλούμενον ἔλαιον. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔλαιον ἐκαλεῖτο νάρδος (νάρδος πιστική, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμιγὲς ἔλαιον αὐτῆς)· τὸ δὲ ξύλον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, νάρδου στάχυς, ἢ ναρδόσταχυς, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ὅμοιον τῷ ἀσταχύι, Spica nardi. Τὴν γνησίαν νάρδον περιγράφει ὁ Διοσκορίδ. Α'. 6. καὶ Πλίν. 12 12. Nardus, Λιν. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ῥέξβουργ (Asiatik Recherches Vol IV. n. 33.) τοῦτον τοῦ φυτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Valeriana jatamansi, οἱ περὶ τὸν κερμὸν αὐτοῦ πολλοὶ κόκκοι ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τοῦ ἀσταχυος. Τὸ φυτὸν, ὅπερ Κελτικὴ Νάρδος, Nardus, καὶ spica celta καλεῖται, Διοσκορ Α'. 7. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου Valeriana celtica· τὸ δὲ, νάρδος ὀρεινὴ, ἢ, Θυλακῖτις, Διοσκορ. Α'. 8. εἶναι τὸ τοῦ Λιννσίου, Valeriana tuberosa. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Φοῦ.

Ναρδόσταχυς, ἡ, spica nardi. ἴδε νάρδος.

Ναρθηκία, ἡ. Χαμηλόν τι εἶδος τοῦ νάρθηκος, ferulago, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Ναρθηκίζω (νάρθηξ, ferula). Περιδίνω καὶ στρεβλὼ τὸ ἄγμα (τζάκισμα) τοῦ κακέλλου τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς μὲ μικρὰ σανιδάκια τοῦ νάρθηκος. ἴδε νάρθηξ. 2) κτυπῶ μὲ τὸν νάρθηκα, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ναρθηκώντες, νάρθηξι πλήσσοντες, Δωρικ. ἀντὶ, ναρθηκίων· ἴδε ναρθηκισμοί.

Ναρθηκινος, ίνη, ινον. Ἐκ νάρθηκος κατεσκευασμένος, Ἀριστοτ. περὶ Ἀκουστῶν. »Ὄργανα ναρθήκινα, μουσικά τινα ὄργανα ἐκ νάρθηκος κατεσκευασμένα.

Ναρθήκιον, τό· ὑπόκορ. τοῦ, νάρθηξ, ἀριθμ. 2.

Ναρθηκισμός, ὁ (ναρθηκίζω). Τὸ κτυπᾶν, δέρειν μετὰ νάρθηκος, Γαλην. Μεθοδ. ΙΔ'. 16. Διοσκορ. παραβ. 240. 2) τὸ ναρθηκίζειν, σημ. 1. Μαθημ. Παλ. 25.

Ναρθηκοπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Πυρὸς πλῆρες, ἤτοι ἡ τὸν καλὸν καυλὸν, καλαμῶνα τοῦ νάρθηκος γεμίζουσα πηγὴ τοῦ πυρός, ο. ε. ὁ σπινθὴρ, τὸν ὁποῖον ἔφερε κεκυμένον ὁ Προμηθεὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἔβαλε διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν μυελὸν τοῦ νάρθηκος, καὶ ὅστις ἐχρημάτισεν ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, Αἰσχύλ. Προμηθ. 109. »Ναρθηκοπλήρωτον θηρῶμαι πυρὸς πηγήν· τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, διὰ τοῦ, τὴν ἐν νάρθηκι θησαυριζομένην· ἔστι δὲ πηγὴ τῶν ἐκζωπυρήσεων (σκανζουλίχρων) τοῦ πυρὸς ἡ ἐντερώδη τοῦ νάρθηκος, διότι φυλαττόμενον τὸ πῦρ ἐν αὐτῇ, πάντοτε ἐκζωπυρεῖται, ἐκτινάσσει σκανζουλίχρας.

*Ναρθηκοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὡς νάρθηξ φαινόμενος, ὁμοιάζων αὐτόν.

Ναρθηκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅς τις φέρει, βαστᾷ ῥάβδον ἐκ νάρθηκος, ὡς π. χ. οἱ Βάκχαι, ὅθεν = θυρσοφόρος, Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. 7. 7. Ἐντεῦθεν προῆλθε καὶ ἡ Παροιμία, »Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, Βάκχοι δέ γε παῦροι, δέν εἶναι ὅλοι πραγματωδῶς ἐνθουσιαστμένοι, ὅσοι φαίνονται τοιοῦτοι, ὅσοι φοροῦσι μαῦραν μάχαιραν δέν εἶναι ὅλοι μεγειροι, Heind. Πλατ. Φαίδων σ. 69.

Ναρθηκώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νάρθηκος, ἢ αὐτῷ ὅμοιος.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ. Καὶ· Ἡσύχ. εἶδος φυτοῦ σκιαδιοφόρου, καλαμωδεστέρου, ἁλωροῦ· ἔστι δὲ τοῦτο φυτόν τι ὑψηλὸν καὶ ἀκανθώδες, τοῦ ὁποίου ὁ καλαμος πεπληρωμένος ἐστὶ γονάτων (κόμπων) καὶ ἐντερώνης (ψύχης) ἔσωθεν εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Προμηθεὺς ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν τὸν σπινθῆρα, Ἡσ Ἐ. 52. Θεογ. 567. Ὁ καλαμος τοῦ νάρθηκος ἐχρησίμευεν εἰς ῥάβδους, τὰς ὁποίας ἔφερον οἱ Βακχευταὶ εἰς τὰς ἑορτάς των, καὶ τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο οἱ μὲν παιδαγωγοὶ διὰ νὰ παιδεύωσι τοὺς παῖδας, οἱ δὲ χειροῦργοι διὰ νὰ δένωσι τὰ κατεαγμένα (τσακισμένα) κόκκαλα (obligare ferulis), καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐντερώνην ἐμπορεῖ τινὰς νὰ φυλάξῃ φωτίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἑστιαν. Λιν. Ferula. Γαλ. La ferule. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Θύρσος. 2) πυξὶς, κιβωτίόν τι ἢ κουτίον, ἐν ᾧ φυλάττουσιν ἀλοιφὰς, μύρα, καὶ ἰατρικά. Ἕνα παρόμοιον πολυτίμον νάρθηκα εὗρεν ὁ Ἀλέξανδρος μεταξὺ τῶν λαφύρων ἐν Περσίᾳ, ἐν ᾧ μετὰ ταῦτα κατέθεσε τὴν Ἀριστοτελικὴν διόρθωσιν τοῦ Ὁμήρου, ἥτις καὶ »Ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος ἔκδοσις ὠνομάσθη, Βολφ. Προλεγόμ. σελ. ργ'. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 8. καὶ Στράβ. Ιᾼ. σελ. 594. 3) οἱ Ἰατροὶ ὠνόμασαν καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν, ἐν οἷς εἶχον σημειωμένα τὰ Ἰατρικὰ, νάρθηκας, καὶ ναρθήκια. 4) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λέγεται οὕτω καὶ τὸ ἐκτὸς τοῦ καθολικοῦ μέρος.

*Νάρκα, μεταπλαστ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ νάρκη ἀντὶ νάρκην, Ὀππ.

Νάρκαφθον, τό. Τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, νάσκαφθον, λέγεται· ἔστι δὲ Ἰνδικός τις εὐώδης φλοιὸς, εἰς ἄρτυμα ἢ κάπνισμα (θυμίαμα) ἐπιτήδειος, Διοσκορ. Α'. 22. ἴσως τῆς αὐτῆς πηγῆς τῷ, Λάκαφθον.

Νάρκάω, ῶ Μ. ήσω (νάρκη). Γίνομαι ναρκώδης, ἀκίνητος, ἀναίσθητος, ἄκαμπτος, μουδιάσμενος, μουδιάζω, νεκρούμαι, γίνομαι παράλυτος· Ἰλ. Θ. 328. »Χεὶρ νάρκησεν, τὸ χέρι ἔγινεν ἀκίνητον, ξηρόν, ἐπειδὴ οἱ τένοντες τοῦ καρποῦ ἐκόπησαν· παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους, τῆς λειποψυμίας, τοῦ δακτύου, ἔτι δὲ τῆς ὠδῖνος, τοῦ φόβου.

Νάρκη, ἡ. Νέκρωσις, ἀναισθησία, ἀκινησία, αἰμωδίασμα, μυρμηκίασις, κράτησις, παραλυσία τοῦ σώματος ἢ μέλους τινός, ἥτις προξενεῖται ἐξαιρ. ὑπὸ ἀποπληξίας, λειποψυμίας, θανάτου, ἢ ἀπὸ ψύχους, ἢ ἀπὸ φόβου, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, Ἀριστοφ. »Νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται, καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, αἰμωδίασεν ἡ ἐπιάσθη τὸ χέριμου. Παρὰ Μενάνδρῳ γράφ. καὶ, ἡ νάρκα, Lob. Φρυν. σ. 331. 2) ἰχθύστις, torpedo, τὸν ὁποῖον εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸν ἐγγίξῃ τινὰς, αἰσθάνεται παρελυτικὸν ἠλεκτρικὸν κτύπημα, αἰμωδιάζει, καὶ μυρμηκίζει τὸ χέρι του, Ἀριστοτ.

Νάρκημα, τό. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, ὅ ἐστι, τὸ πάθος τῆς ναρκώσεως, ἡ νάρκη αὐτή.

Νάρκησις, ἡ (νάρκάω), ταὐτὸν τῷ, νάρκωσις.

Νάρκίσσινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ νάρκίσσου κατεσκευασμένος, Διοσκορ. Α'. »Νάρκίσσινον ἔλαιον.

Νάρκισσίτης, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νάρκίσσου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Διονύσ. Περιηγ. 1031. »Δίσσος νάρκισσίτηεν. Ἐηλ. νάρκισσίτης, ιδος, ἡ.

Νάρκισσος, ὁ· καὶ σπανίως, ἡ, Voss. Virg. Ecl. 5, 38. Εἶδος φυτοῦ, ὠραῖον ἄνθος ἔχων (Ζιμπούλι, Τουρκ. Δακρὰι). Ὀμ. Δημ. 8, 428. Θεόκριτ. Α'. 133. παρὰ δὲ Διοσκορ. Δ'. 161. καὶ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. καὶ 7. Ἐηλικ. ἡ νάρκισσος. Λιν. Narcissus. ὑπῆρχον δὲ πολλὰ εἴδη νάρκίσσου· (παρὰ τὸ νάρκάω διὰ τὴν ναρκωτικὴν ὀσμήν.)

Νάρκόω, ῶ (νάρκη). Κάμνω ναρκώδη, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, παράλυτον, ζαλίζω, μουδιάζω, Γαλην.

Νάρκωδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Νεναρκωμένος, αἰμωδιασμένος, ἀναίσθητος.

Νάρκωσις, ἡ (νάρκόω). Τὸ ναρκοῦσθαι· ταὐτὸν τῷ, νάρκη. ὅθεν

Νάρκωτικός, ἡ, όν. Ὁ νάρκην ποιῶν, προξενῶν. (Νάρξ) ἡ. ὅθεν ἡ αἰτ. νάρκα, Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. 55. ταὐτὸν τῷ, νάρκη.

Νάρός, ά, όν (νάω). Ῥευστός, ὑγρός, ποτός· γράφ. καὶ, νηρός· σπανία ἀρχαία λέξις, πιθαν. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ νεαρός, Lob. Φρυν. σ. 42. »Κρηναίη ναρὰ ποτάμῳ, τρεχάμενα νεραὰ τῶν βρύσεων, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ νηρὸν, καὶ νερὸν, ἀντὶ, ὕδωρ.

Νάρταλος, ὁ. Πεπλεγμένον τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 672.

Νάρτη, ἡ, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 7. κεῖται ἐγγὺς τοῦ, καῦρον. Ἰνδικόν τι ἄρωμα, ἄμφ. τινὲς ὅμως θέλουσιν, ὅτι εἶναι τὸ, νάρκαφθον.

Νάρω, καὶ ναίρω, Βυζ. νίνω, μόνον παρ' Ἡτυχ.

*Νᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, ναῦς.

Νάσατο, γ'. ἑνικ. πρόσ. τοῦ μέσ. ἀορ. τοῦ ναίω, καὶ νάσθη, Ἐπ. γ'. τοῦ παθ. ἀορ. τοῦ ναίω, Ἰλ. Ξ, 119. »... Ἀργεϊ νάσθην, ἀπωχίσθη φαίδιμε.

Νάσκαφθον, τό· ἴδε νάρκαφθον.

Νασμός, ὁ (νάω). Τὸ ῥεῖν, τρέξιμον, ῥεῦμα, ῥευστότης, ῥευστόν τι, ὄδευ, ποταμός, πηγή. Ἀφ' οὗ

Νασμώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ναματώδης. Δίψυχος, ὑδατώδης, γεμάτος ἀπὸ βρύσεις καὶ νερά, Ἡσυχ.

Νάσσα, Ἐπ. ἀορ. τοῦ ναίω ἀντὶ ἔνασσα, Ὀδ. Δ, 174. μέσ. ἀορ. νάσσατο, Ἡσ. Ἐ. 641. ὅρα ναίω.

*Νᾶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νῆσσα, νῆττα.

Νάσσω, Μέλ. νάξω. Παθ. παρακ. νένασμαι. Πλάθω, ἡ πατήσας ἡ χερσὶ συμπιλήσας, ζυμλίζω τί, στριμόνω, πατῶ πιτυρά, στερεά. Ὀδ. Φ, 122. »Γαῖαν ἔναξεν· ἄρα πυκνῶς συνῳλίβη, κατασκάπτω, ζυμόω, στουπόω πυκνώς τι, γιμίζω τι πυκνῶς ἢ ἕως ἐπάνω, ῥίπτω χύνων τὸ ἐν ἐπὶ τὸ ἄλλο πυκνὰ καὶ βαρέως. Παρ' Ἡσυχ. Ὠλίβω, ὁμαλίζω· ἄρα ἡ κυρία τούτου σημασία εἶναι τὸ, ἐπισωρεύω· καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, νάω, νήσω, ὅθεν παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. »Νήσας πυράνω, σωρεύσας (τρανόσας) ξύλων πρὸς καίμιμον ὑσίας τινὸς ποιῆσαι. Οὕτω καὶ τὸ ναω, νάσω, Νίκ. ἀρ. Θηρ. 952. Καὶ· Ἡσύχ. νάξει, ταμπόν τῷ σάξει, βύσαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, ἐπινάξαι, ἐπιπακτῶσαι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ νασπός, στερεῶς τεθλιμμένος, (ἐρίζος), γεμάτος, πυκνός, τὸ ὁποῖον ἐξαιρετως ὁ Ἰωσηπος αὐτὸ τον, στερεός, ἐξέλαβεν. »Νάττω τουτανί τὸν θύλακον, Ἐπίκτ. Δειψ. 94. ἴδε ἐν τῷ, κατανάσσω, καὶ, Ἀάω. (συγγεν. τῷ, ἄεω, νέω, νηέω, νηνέω· πρβ. καὶ ἰαίω, καὶ νάω.)

Νάστης, ου, ὁ (ναίω). Κάτοικος, ἐγκάτοικος, οἰκιστής.

Ναστίσιος, ὁ, ὑποκορίστ. τοῦ ναστός. Μικρὸς πλακοῦς, Ἀθήν. ς.

Ναστοκόπος, ὁ (ναστός, 2. κόπτω). Ὅστις κατακόπτει τὸν ναστὸν (τὸν πλακοῦντα).

Ναστός, ἡ, όν (νάσσω). Στερεὰ, πυκνῶς πατημένος, συντεθλιμμένος, ζουλισμένος, συμπεφυρμένος, στουπωμένος, γεμισμένος· ὥρα, πυκνὸς, στερεός, πεπηγώς, (πηχτός) πλήρης, μεστός· μὴ ἄραιος, μὴ ὑπόκουφος, μὴ κοῦφος, π. χ. »Κάλαμος ναστός», Διοσκορ. ξηραίνεται δὲ 2) ὁ ναστὸς, πλακοῦς τις (πίττα) ξηρός, σφιχτός, μὴ μαλακὸς θηλ. καὶ φουσκωτός, πόπανον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. ἴδε νάσσω. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ζυμίτης ἄρτος. ὅθεν

Νάστώτης, ἡ Πυκνότης, στερεότης, σάρωτης, Σιμπλίκ. εἰς τὰ Φυσικ. τοῦ Ἀριστοτ. Δ', σελ. 18.

Ναστοφαγέω. Νηστὰ (φαγητὰ ἡ πλακοῦντα) τρώγω. ἐκ τοῦ

Ναστοφάγος, ὁ, ἡ (ναστός, φαγεῖν). Ὁ στερεὰ, μὴ ἀραιὰ φαγητά, καὶ ἐξαιρ. ὁ ναστὸν, πλακοῦντα τρώγων· καθόλου δὲ παρὰ Πασσαν. Ἀρκαδ. ΜΒ'. ὁ ἄρτον τρώγων (ζυμοφάγος).

Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ, νάσσω.

Ναυαγέω, ῶ· Ἰων. ναυηγέω· Μέλ. ήσω (ναυαγὸς). Ναυάγιον πάσχω (καραβοτσακίζομαι), Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέτ. 7, 286. εἴληπται δὲ καὶ ἐπὶ πάσης δυστυχίας καὶ βλάβης, περιπίπτω συμφορᾷ τινί, ἀτυχῶ· ἀποτυχίνω· ζημιοῦμαι, βλάπτομαι· τιτώσκομαι, συντρίβομαι· ὅθεν

Ναυαγισμός, οὗ, ὁ, Ἡρωδιαν. καὶ

Ναυαγία, ἡ, Ἰων. ναυηγίη. Ἡ φθορὰ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηρὰν (καραβοτσάκισμα), ταύτὸν τῷ, ναυάγιον, Ἡρόδ.

Ναυάγιον, τό· Ἰων. ναυήγιον. Λείψανον, μέρος τι τοῦ ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν ξηρὰν πεσόντος καὶ συντριφθέντος πλοίου (ξύλον ἀπὸ καραβοτσακισμένον, ῥιγμένον ἔξω κτλ.), ἢ καὶ αὐτὸ τὸ συντριφθέν, πεσμένον ἔξω πλοῖον, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. μεταφ. κἄδε τσακισμένων λείψανον, ἐρείπιον. «Ναυάγια ἱππικά», τὰ λείψανα ἁνὸς ἐν τῇ ἁμαξοδρομίᾳ τσακισμένου ἁμαξίου, Σοφ. Ἠλ. 730. Valck. Ἡρόδ. 8, 12. Naeke Choeril. σ. 165. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. = ναυαγία, Lob. Φρυν. σ. 519. (– – υ –)

Ναυαγός, ὁ, Ἰων. ναυηγός (ναῦς, ἄγνυμι). Ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπολλύμενος, ὅστις ἐναυάγησεν ἤτοι ἔπεσε ναυάγιον. (ὅστις ἐκαραβοτσακίσθη, ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῆς φορτούνας), τοῦ ὁποίου ἡ ναῦς (τὸ καράβι) διεφθάρη, ἔπεσεν ἔξω. τροπ. ὁ δυστυχήσας, ὅστις ἔπαθε ἀτυχίαν τινά, δυστυχίαν, βλάβην ἐν γένει, τσακισμένος, συντετριμμένος. 2) ἐκ τοῦ ἄγω, ὁδηγός, διοικητὴς πλοίου τινος, ὡς ὁ Εὐφορίων Ἑλλάδιος χρηστομάθειαι, σελ. 14. μεταχειρίζεται τοῦτο αὐτί, τοῦ, ὁ τὴν ναῦν ἄγων, οὕτωσι λέγων περὶ τοῦ Ἰάσωνος «Ναυηγὸν (λέγουσιν αὐτόν), ὅπερ οὐ ναναγησόται μᾶλλον, τὸν δὲ ναῦν ἄγοντα σῳζοῦσι.

Ναυαρχέω, ὦ. Εἰμαι ναύαρχος, Ἡρόδ. 7, 161. ὅθεν

Ναυαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπιστασία τοῦ ναυάρχου.

Ναυαρχίς, ίδος, ἡ. Ἡ ναῦς, τὸ πλεῖον (καράβι) τοῦ ναυάρχου· ἡ παρὰ Τούρκ. καπετάνια.

Ναυαρχῖται, οἱ, = ναύαρχοι, ἀμφ.

Ναύαρχος, ὁ (ἀρχω). Ὁ ἄρχων τῶν νηῶν, ὃς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Ἀρμιράλιος, καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καπετὰν πασιᾶς, Λεγόμενος· ὁ ἐστιν, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πολλὰ πλοῖα, ἢ καὶ ὁλόκληρον στόλον (ἁρμάτα, φλότταν), Ἡρόδ. 7, 59. 8, 42. Λέγεται ὅτι καὶ μοναδικῶς, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς πλοίου τινός, ὁ καπετάνος, καραβοκύρης.

*Ναυάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ναύτης. (–υ–)

Ναυβάτης, ου, ὁ (ναῦς, βαίνω). Ὁ ἐπιβὰς τῆς νηός, ὁ πλέων ἐπὶ πλοίου, ταύτὸν τῷ, ναύτης, πλοίου ἐπιβάτης, Σοφοκλ. Αἴ. Ἡρόδ. 1, 143.

Ναύδετον, τό (δέω). Σχοινίον, οἷ οὐ δένουσι τὴν ναῦν, παλαμάρι, Εὐριπ. Τροχ. 811.

*Ναυηγέτης, ου, ὁ, = ναυηγός, ναυαγός.

Ναυηγός, ναυηγέω, ναυηγίη, κ. τ. λ. Ἰων. ἀντὶ ναυαγός, κτλ. Ἡρόδ.

Ναυκληρέω, ὦ (ναύκληρος). Ἡτῶμαι, ἔχω ναῦν καὶ δίδω αὐτὴν μὲ τὸ ἐνοίκιον (κυράν) εἰς ἄλλον τινά, ἀγοραίζω, μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ. «Ἦν Τβλήσιος ἐναυκλήσειε, Δημοσθ. ἔτι δὲ καὶ, διοικῶ ναῦν, ἁρμενίζω, καὶ τροπ. ναυκλ. πόλιν, ὅρ. ἐν τέλει τῆς λέξεως. 2) ἀπὸ τοῦ, ναυπλλομαι, τάξει εὖ μὲ τὸ καράβιον, ἐσημείωσε ὁ Ἡσύχιος ἑπτινος Ποιητοῦ. ἴδε ναυκληρος. 3) ἔχω οἶκον καὶ τὸν ἐνοικιάζω εἰς ἄλλους· οἰκίας ἀσπόζω· συνοικίαν ἐπὶ μισθῷ λαμβάνω καὶ διοικῶ αὐτήν. «Ἡ ἐναυκλήρει συνοικίαν αὐτῶν, ἤτις ἐδιοικοῦντο τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἔδιδεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐνοίκιον, ὃ ἐστιν, Αὐτη ἔλαβεν ἅλην τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐκάστης μὲ τὸ ἐνοίκιον, καὶ ἔπειτα ἔδιδε τὰ οἰκήματα (τὰ δωμάτια, συνδάδες) αὐτοῦ μὲ τὸ ἐνοίκιον κατὰ μέρος εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, λαμβάνουσα πρὸς ὠφελός της τὸ κέρδος ἐξ αὐτῶν, Ἰταῖος 114.— «Ναυκληρεῖν πόλιν», Αἰσχύλ. 637. περιέπειν, φροντίζειν τῆς πόλεως, ὁ Σχολ. ὅθεν

Ναυκληρία, ἡ. Ὁ βίος καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυκλήρου. 2) ἡ ναῦς (τὸ καράβι) τοῦ ναυκλήρου, Εὐριπ. Ἑλ. 1535.

*Ναυκληρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς ναύκληρον.

Ναυκλήριον, τό. Ἡ ναῦς τοῦ ναυκλήρου, Ἡρ. 233. 2) = ναύσταθμος.

Ναύκληρος, ὁ (ναῦς, κλῆρος). Ὁ κύριος ἢ προεστὼς, κτήτωρ τῆς ναῦς, καραβοκύρης, Ἡρόδ. 1, 5. ἑξαιρτ. ὅστις νοικιάζει ἤτοι ὅλον τὸ πλοῖόν του ἢ μερικὰ κατάστιχα, μέρη ἐν αὐτῷ εἰς ἄλλους. 2) ὁ κύριος ἢ προεστὼς οἴκου τινός, ὅστις δίδει τὰ οἰκήματα ἢ δωμάτια αὐτοῦ μὲ τὸ ἐνοίκιον εἰς ἄλλους (ὅσους ἐνοικιάζει τοὺς σπάδας, κεφάλας τοῦ οἴκου του)· καὶ ἀντιθέτως «Ναυκληρώτιμοι στέγαι», ταύτὸν τῷ, Πανδοχεῖα, ἐν δὲ Ἀθην. ἑξαιρτ. ἐκεῖνος, ὅστις ἐμίσθωσε καὶ ἔπαρε μὲ ἐνοίκιον ὁλοκλήρους οἰκίας διὰ νὰ τὰς μετανοικιάζῃ εἰς ἄλλους δευτέρους εἰς κατοικίαν, μετανοικιαστής, ἐργολάβος μιᾶς δημοτίου οἰκίας, πανδοχείου, κ. τ. τ. — 3) ὁ Σοφοκλ. εἶπεν ὅτι «Ναυκλήρου πλέκτρα», ἀντὶ τοῦ, ναυτικήν. — Ὁ Φώτ. ἔχει «Νεώκληροι ὁ τῆς νεὼς κύριος· καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ ἐπὶ τὰ ναῦλα λαμβάνων. ὅθεν

Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι διὰ πάχτωμα, διὰ ἐνοίκιον· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ τινὰς, ἐνοικιαστὸς, καὶ μέλλοντα διὰ μετανοικιάσματος. ἴδε ἀνωτέρω.

Ναυκρᾰρεία, τὰ. Κατ' Ἀμμων· τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων. (– – υ –)

Ναυκρᾰρία, ἡ. Ἡ Κοινότης, ἀριθμός τις Ἀθηναίων πολιτῶν, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἦν ναύκραρος· ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ναυκράρου ἑταιρεία, καθὼς παρὰ τοῖς Μεταγν. αἱ συμμορίαι. ἴδε ναύκραρος.

Ναυκρᾰρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὸν ναύκραρον ἢ εἰς τὴν ναυκραρίαν.

Ναύκραρος, ὁ, καὶ ἑξαιρτ. πληθ. ναύκραροι, οἱ, εἶσὶν οἱ αὐτοὶ, οἵτινες ἄλλως ναύκληροι, καὶ ἐσφαλμένως ναύκαροι, γράφονται· ἀρχ κυρίως μία καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μὲ τὸ, ναύκληρος, ὃν τρόπον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐλαμβάνετο συνεχῶς τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ, καθὼς π. χ. τὸ, γλώσσαργος, καὶ κεφαλαργία, ἀντὶ τοῦ, γλωσσαλγος, καὶ κεφαλαλγία, κ. τ. τ. ὅθεν κυρίως μὲν καραβοκύριος, ἢ ἐπίτροπος αὐτοῦ, παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἦσαν οἱ ναύκραροι πρὸ τοῦ Κλεισθένους, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰσαχθεῖσαν πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀθηνῶν, ὁπότε ὅλον τὸ πλῆθος διῃρημένον ἦν εἰς τέσσαρας φυλὰς, ἑκείνοι, οἵτινες κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους μετέπειτα διαίρεσιν τοῦ λαοῦ εἰς δέκα φυλὰς, Δημάρχοι, ὠνομάσθησαν. Ἦσαν, εἰς τὴν παλαιὰν τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν πολιτῶν ἦσαν τέσσαρες φυλαὶ, καὶ ἄλλοι τόσοι Φυλοβασιλεῖς· κάθε φυλὴ συνίστατο ἀπὸ τρεῖς Τριττύας, καὶ ἀπὸ δώδεκα Ναυκρᾰρίας, ἐξ ὧν ἑκάστη εἶχε τὸν Ναύκραρον αὐτῆς· ἄρα, ὅλοι ἦσαν τεσσαρακοντα ὀκτὼ Ναυκρᾰρίαι, κατὰ μαρτυρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης παρὰ Φωτίῳ Λ «Ναύκραροι, τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν Δήμαρχοι καὶ οἱ νέμοντες «Ναυκρᾰρίαν, τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν, ναυκραρία, καὶ, Ναύκραροι· Ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ Συμμορία, καὶ ὁ Δῆμος· Ναύκραρος δὲ, ὁποῖόν τι ὁ Δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησί. Ἐκ τοῦ νόμου δὲ ἦν τὰς Ναυκρᾰρίας ἀμφισβητῆ, καὶ τοὺς Ναυκράρους τοὺς κατὰ Ναυκρᾰρίαν. Ὕστερον δὲ ὑπὸ Κλεισθένους Δημοποίησε, καὶ Δήμαρχοι ἐκλήθησαν ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους πολιτείας, ὃν τρόπον εἴπαμεν πολιτείαι ὁ Σόλων. Φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες, καθάπερ πρότερον καὶ Φυλοβασιλεῖς τέσσαρες. Ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημέναι Τριττύες μὲν τρεῖς, Ναυκρᾰρίαι δὲ δώδεκα καὶ ἑκάστη. Ὁ Κλεισθένης ἐν τῇ πρίσει ψηφίσ, ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλὰς ποιήσαντος ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διατεμνῆναι· αὐτοὺς δὲ ἑκάλουν ναυκρᾰρία, ὥσπερ νῦν εἰς ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦσι Συμμορίαν. — Οἱ Φυλοβασιλεῖς ἐφρόντιζον κυρίως περὶ τῶν δημοσίων θυσιῶν τῆς φυλῆς, καθὼς ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η'. 111. ἀναφέρουσι. Δευτέρα δὲ τις διαίρεσις τῆς φυλῆς περιεῖχε τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἦσαν τρία, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι (παρ' Ἡσύχ. Ἀγρῶται) καὶ οἱ Δημιουργοί, κατὰ τὸν Πολυδευκ. Η. 111. κἄδε Ἔθνος περιεῖχε τριάκοντα γένη, ἢ τριακάδας, ἐπειδὴ καὶ κἄθε γένος εἶχε τριάκοντα μέλη, τὰ ὁποῖα γενῆται καὶ Ὁμογάλακτες ἐκαλοῦντο ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς ἐπάνω εἰς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν. Ἡ δὲ τρίτη διαίρεσις τῆς φυλῆς περιεῖχε τὰς φρατρίας. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν πρώτην διαίρεσιν ἐπανιτέον. Οἱ Ναύκραροι εἶχον ἐκείνην τὴν ἰδίαν φροντίδα εἰς τὰς Ναυκρᾰρίας, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα εἶχον καὶ οἱ Δήμαρχοι εἰς τοὺς Δήμους, ὁ ἐστι, «Τὰς εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχειρίζον οὗτοι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα», ἀσυναζον τὰ κοινὰ δοσίματα ἀπὸ τοὺς δήμους καὶ τὰ παράδιδον εἰς τὸ κοινὸν τῆς διοικήσεως. Ἐκτὸς τούτου, ἑκάστη Ναυκρᾰρία ἔπρεπε νὰ δίδῃ προσέτι δύο ἱππεῖς, καὶ μίαν ναῦν, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα των, ἄρα 96 ἱππεῖς καὶ 48 νῆες· καὶ ἐντεῦθεν, κατὰ Πολυδεύκην, προῆλθε καὶ τὸ ὄνομα Ναυκρᾰρία, ἄρχ, ἐγνωρισεν οὗτος τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τούτου ἐν τῷ Ἀττικῷ ἐκράσει ναύκραρος, ἀντὶ, ναύκληρος. Ὅτε δὲ ὁ Κλεισθένης εἰσήγαγε τὴν διαίρεσιν εἰς 10 φυλὰς, οἱ δήμαρχοι ἦσαν μὲν ἀντὶ τῶν ναυκράρων κατὰ τοῦτο, ὅτι αὐτοὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς συνάξεως τῶν συνεισφορῶν τῶν πολιτῶν εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας, οἱ δὲ δήμοι ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν, πλὴν ὅμοιαν πρὸς τοὺς δημάρχους καὶ οἱ ναύκραροι μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ηὐξήθησαν εἰς 50 (πάντε εἰς πάσαν φυλὴν), καὶ ἔπρεπεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ δίδωσιν 100 ἱππεῖς καὶ 50 νῆας. Ὅτι δὲ ὁ Κλεισθένης πρὸς τὸ τῶν δέκα φυλῶν ὄνομα εἰσήγαγε καὶ τὸ, τῶν δήμων, καὶ δημάρχων, ἀντὶ ναυκραρίας, καὶ ναυκράρων, ἀποδεικνύει ὁ Ἀριστοτέλ. παρ' Ἁρποκρατίωνι ἐν Δ. ναυκρᾰρικά, καὶ, δήμαρχοι, καὶ ἐξῆς παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 37., ὅπου καὶ αἱ ἀποστασίαι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν Δημάρχων ἀκριβῶς περιγράφεται, ὅπου παραβλητέον τόν τε Ἡρόδοτ. 5. 66. καὶ 78. καὶ Δημοσθ. κατὰ Μακαρτ. σελ. 1069. Κατὰ Niebuhr ἦσαν 50 ναυκραρίαι, καὶ οἱ ναύκραροι ὑπόδουλοι τῶν Κωλακρετῶν, ἑξαιρτ. διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς χορηγίας τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, πρβ. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σ. 274. 2. σ. 87. Παρὰ δὲ Ἡροδ. 5, 71. ὀνομάζονται οἱ ἔνδεκα ἄρχοντες, καὶ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων, πρβλ. Θουκ. 1, 126.

Ναυκρᾰτέω, ὦ. Κρατῶ, κυριεύω τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καράβια· εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν. Νικῶ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὰς ναῦς, Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. β'. 6. παρὰ τὸ

Ναυκράτης, ους, ὁ, ἡ (κρατέω). Ὅστις μὲ τὰς ναῦς νικᾷ εἰς τὴν μάχην τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχει τὴν ἐξουσίαν, εἶναι κύριος τῆς θαλάσσης· καὶ ὁ μὲ ναῦς ἢ μὲ στόλον κατέχων, ἔχων ἐν ἐξουσίᾳ μέρος τι, ἢ λιμένα τινα, Ἡρόδοτ. Ε', 36. «Ὅσῳ ναυκράτειρα τῆς θαλάσσης ἐστὶν», ἐξουσιαστικὴ τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτειρα. 2) κρατῶν, βαστῶν παράβιόν τι στερεῶς· ὅθεν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ναυκράτης, εἶδος ἰχθύος, ὡς τό, ἐχενηΐς. (-υ-) ὅθεν

Ναυκρατητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸν ναυκράτην, ἢ εἰς τὸ ναυκρατεῖν, ὑπῆ. εἰς τὴν θαλασσοκρατίαν ἢ εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν νίκην, ἢ ἄγων εἰς ταῦτα.

Ναυκρατία, ἡ. Ἡ θαλασσοκρατία, ἡ ὑπεροχὴ, κατακυρίευσις τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν. 2) ἡ κατὰ θάλασσαν νίκη, ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ τερδαλεᾶ μάχη.

Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ναυκράτης, Ἡρόδοτ. 6, 9. καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν ναῦς ἔχων (καραβοκύρης), ἢ προεστώς, πρώτος ἑνὸς πλοίου, καπετάνιος, Σοφ. Φιλ. 1072.

Ναῦλα, ἡ· καὶ, ναῦλον, τό· ἴδε ναῦλα.

Ναυλολογέω, ῶ (λέγω, ναῦλον). Ἀπαιτῶ, ζητῶ, συνάζω τὸ ναῦλον.

Ναῦλον, τό· καὶ, ναῦλος, ὁ (ναῦς). Ἀγώγιον, μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τὴν ὁποίαν δίδει τινὰς εἰς τὴν ναῦν (εἰς τὸ καίκι) ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὁπότε ἀπ' ἓν μέρος περιῇ εἰς ἄλλο διὰ τοῦ πλοίου, ἢ διὰ πραγματείας, τὰς ὁποίας στέλλει ἢ φέρει εἰς ἄλλο μέρος· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· καὶ μισθὸς διά τε μισθωμένον, ἐνοίκιον (ἐν τινι ξενοδοχείῳ). »Ἡμᾶς τὸ ναῦλον σφετερίσασθαι, μᾶς ἀπατῶσι, γελῶσι διὰ τὸ ναῦλον, Δημοσθ. 2) ναῦλον, ἀντὶ τοῦ, ναῦλα, ἡ, ἀμφ.

Ναυλοχέω, ῶ (ναύλοχος). Οὐδετ. Εἶμαι εἰς τὸν ναύλοχον, εἰς τὸν λιμένα ἐπ' ἀγκύρᾳ, ἢ εἶμαι μετὰ τῶν πλοίων εἰς τινα ἄλλον ἀσφαλῆ τόπον, προσμένων εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξέλθω ἐκεῖθεν· ἢ φυλάττω καιρὸν διὰ νὰ ἐφορμήσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· λέγεται ἐπὶ τε πλοίων καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιβατῶν, Ἡρόδ. 7, 189. 192. 8, 6. — 2) μεταφ. παρακολουθῶ τὸν ἐχθρὸν κατὰ θάλασσαν ἐν τινι λιμένι ἢ ἁρμοδίᾳ τινὶ θέσει, τὸν πολεμῶ αἰφνιδίως κατὰ θάλασσαν, ὡς τὸ λοχᾶν, μετὰ πίτ. 3) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. δέχομαι τὰς ναῦς εἰς τὸν λιμένα, Ναυσ. Χρον. Γ. 1. ὅθεν

Ναυλοχία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ναυλοχεῖν, κεῖσθαι ἐπ' ἀγκύρᾳ, καὶ ἐξαιρτ. διὰ νὰ παραμονεύῃ τις τὸν ἐχθρὸν ἐν τινι λιμένι, μυχῶ. τ. τ.

*Ναυλόχιον, τό, =ὁ ναύλοχος, 2.

Ναύλοχον, τό, =ὁ ναύλοχος.

Ναύλοχος, ὁ, ἡ (ναῦς, λέχος, λόχος) Χρησιμεύων εἰς τὰ πλοῖα ὡς ὅρμος ἥσυχος, ἀσφαλὴς κατὰ τοῦ ἀνέμου, ὡς βέβαιον καταφύγιον, τρόπον τινά, ὁ τὰς ναῦς κοιμίζων ὡς ἐπὶ λέχους, ἐν ᾧ εὐνάζονται νῆες· ἐξαιρτ. ἐπίθετον τοῦ λιμένος, Ὀδ. Δ, 846. Η, 141. »Διμένη ναύλοχον, λιμήν τις, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσιν, ἢ ἀναπαύονται, ὅ ἐστιν, ὅπου δύνανται τὰ πλοῖα νὰ σταθῶσιν ἥσυχα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· ἔστι δὲ καὶ κἄθε τόπος, ὅπου δύνανται νὰ σταθῶσι πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ ἐνεδρεύωσι τὸν ἐχθρόν. 2) ἐνίοτε κεῖται καὶ οὐσιαστικ. ὁ ναύλοχος, τὸ ἀσφαλὲς ἀγκυροβόλιον μέρος, ἔνθα ἀρέζουσι τὰ καράβια ἀσφαλῆ κατὰ φορτοεκφόρτωσιν, ἢ δυνάμενα νὰ παραμονεύωσι τὸν ἐχθρόν· λέγεται καὶ, τὸ ναύλοχον, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 633, ἔνθα συνηθ. ἡμάρτημ. συνεκφέρουσι, ναυάλοχα λουτράων πρὸ ναύλοχα, κεῖται καθ' ἑαυτὸ ἀπολ τοῦ, ὡ σεῖς ναύλοχα, σηλ. τόποι λιμένος ἀσφαλεῖς.

Ναυλόω, ῶ (ναῦλον). Ναυλόνω. »Πλοῖον ναυλῶ, δίδω τὸ πλοῖόν μου μὲ τὸν ναῦλον. Μίσ ναυλοῦμαι, λαμβάνω πλοῖον ἄλλου τινὸς μὲ ναῦλον, Πλούταρχ. Προβλ. συμπ. ζ'. ς'. Πολύβ. λε'. 20.

Ναυμαχέω, ῶ (ναυμαχος). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. 2) μετὰ δοτ. προσώπ. κροτῶ τινι μάχην, κάμνω μάτινα πόλεμον εἰς τὴν θάλασσαν, Ξενοφ. »Ναυμαχεῖ τινιν· καλόλου, μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, Ἀρστφ.

Ναυμάχης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ναυμάχος.

Ναυμαχησείω (ἐφετ. ἐκ τοῦ μέλ. ναυμαχέω). Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ ἵνα ναυμαχήσω· πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχω.

Ναυμαχία, ἡ (ναυμάχος). Ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ τῶν νεῶν μάχη· πόλεμος μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ.

Ναυμάχιον, τό· ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Σουΐδα, ἀντὶ, Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος, ὁ (ναῦς, μάχη). Ὅστις μάχεται μὲ τὰ καράβια· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῶν, ἢ διὰ τῶν νεῶν μαχόμενος· θαλάσσιος μαχητής.

Ναύμαχος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ναυμαχίαν, Ἰλ. Θ, 389. 677. »Ναύμαχα ξυστὰ· ταὐτὸν τῷ, »Δόρατα ναύμαχα, τοῦ Ἡροδότ. 7, 89. Δόρατα (κοντάρια) ἐπιτήδεια, εὔχρηστα εἰς τοὺς θαλασσίους πολέμους, ἤτοι τὰ ἀνήκοντα εἰς ναυμαχίαν· ἦσαν δὲ ταῦτα μακρά, ὥστε ἀπὸ τῶν νεῶν ἐδύναντο μάχεσθαι.

Ναυπηγέτης, ου, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός, Ἀνθολ. 873. ἀμφ.

Ναυπηγέω, ῶ (ναυπηγός). Πηγνύω, φκιάνω καράβια. Παρ' Ἡρόδ. ἀεὶ κατὰ μέτ. διάθ. »Ναῦς ναυπηγέεσθαι, κτίζω ἐμαυτῷ καράβια, Ἡρόδ. 1, 27. 2, 96. 6, 46. »Σκάφος ναυπ.«, Διοδ.

Ναυπηγής, έος, ὁ, ἡ· Μανεθ. ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός, ποιητ.

Ναυπηγησία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ναυπηγία, πάνυ ἀμφ.

Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ (ναυπηγέω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν, Ἡρόδ. 5, 23. ἔστι δὲ καὶ, τρικατάληκτον, Πλατ. Νομ. 4. σ. 705.

*Ναυπήγησις, εως, ἡ, =ναυπηγία.

Ναυπηγία, ἡ (ναυπηγός). Ἡ πηγὴ νεῶν, ἤτοι τὸ φκιάσιμον τῶν καραβίων, Ἡρόδ. 1, 27. ἡ ἑτοιμασία τοῦ στόλου. ὅθεν

Ναυπηγικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον, τό. Τόπος, ἔνθα κατασκευάζονται τὰ καράβια (ἀρσανάς).

Ναυπηγός, ὁ, ἡ (ναῦς, πήγνυμι). Ὅστις κατασκευάζει καράβια.

*Ναύπορος, ὁ, ἡ, =ναυσίπορος, Αἰσχ.

*Ναύπους, ὁ, ἡ, ὡς τὸ μαιρόπους, Γλωσσ.

*Ναυρίζω, ἰσω. Περιγελῶ, Γλωσσ.

Ναυρός, ὁ, ἡ. Ἀναμώδης· ὑπερήφανος, περιγελαστὴς· παρ' Ἑλλαδίῳ Χρηστομ. ἐλαφρόγνωμος ἀνθρώπος· ἐκ τούτου φαίνεται προέκυψε καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, ναῦρα ἡ ναυρόν, ὄγκος, φούσκωμα, ὑψηλοφροσύνη, καὶ ναυρίζειν, καταμωκᾶσθαι, διότι ὁ ὑψηλόφρων καὶ ὑπερήφανος ὑβρίζει καὶ περιπαίζει τοὺς ἄλλους. (αὐτὴ ἡ λέξις εὑρηται μόνον παρὰ Γραμμ. ἡ δὲ παραγωγὴ παρὰ τὸ αὖρα ἔστι πάντη ἀπαράδεκτος.)

Ναῦς, ἡ. Πλοῖον, καράβιον· ἔστι δὲ τοῦτο κατασκευήτις ἐκ ξύλων καὶ σανίδων συνεστηγμένων εἰς ἰδιαίτερόν τι σχῆμα, καὶ ἐξωθεν μετὰ πίσσης ἀλειμμένον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ μεταφέρειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ποταμῶν ἀνθρώπους καὶ πράγματα ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, πάνυ ἐν χρήσει ἤδη καὶ παρ' Ὁμήρ. Παράγεται ἐκ τοῦ, ναῶ, ὁ Μέλ. ναύσω, ἐκ τοῦ ναύω· τοῦτο δὲ τὸ νάω, ναύω, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ἕτερός τις σχηματισμός, ἐκ τοῦ νέω, νεύω, νεύσω, ἐξ οὗ γίνονται καὶ τὸ νῆσος καὶ νῆττα· ὅτι δὲ τὸ νάω σημαίνει οὐχὶ μόνον τὸ ῥεῖν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ πλεῖν, κολυμβᾶν, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ, νανς, καὶ, ναύτης, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν. — Ἡ λέξις αὕτη ἐν χρήσει παρά τε Ὁμ. καὶ Ἡτ. πάντοτε κατὰ τὸν Ἰων. τύπον· ὅθεν Ἰων. νῆυς, Δωρ. νᾶς (παρὰ δὲ Γρεμμ. καὶ νεῦς). — Γεν. νεώς, Ἰων. νηός (Ὁμ.) καὶ συστολ. νεος (Ἡρόδ. παρὰ δὲ Ὁμ. σπανιώτ.), Δωρ. νᾱός, (ουμ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς), — Δοτ. νηΐ (Ὁμ.), Δωρ. καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ναΐ. — Αἰτ. ναῦν, Ἰων. νῆα (Ὁμ.) καὶ συστολ. νέα (παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδσ. Ι, 283. ἔνθα ἐκφωνητέον ὡς μίαν μακρὰν συλλαβὴν, συνηθ. παρ' Ἡρόδ. ὅρ. Schweigh. v. I. εἰς 8, 88. πρβ. Schaef. gnom. Gr. σ. 248.). Δωρ. νᾶν (σπάνιον), παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. 1, 1358. καὶ νηῦν. — Πληθ. ὀνομ. νῆες (παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει, πλὴν σπανιώτερον, τὸ παρ' Ἡρόδ. πάνυ εὔχρηστον Ἰων. νέες), Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. ναες, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. Λογογρ. καὶ ναῦς, ὅπερ ἐμως ἀποδοκιμάζουσιν οἱ Γραμμ., Lob. Φρυν. σ. 170. — Γεν. νεῶν (Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ Ἡτ. Ἐ. 249.). Ἰων. νηῶν (Ὁμ.). Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. ναῶν. — Δοτ. ναυσὶ. Ἰων. νηυσὶ (Ὁμ.). Ἐπ. νήεσσι (Ὁμ.), καὶ σπανιώτ. νέεσσι (Ὁμ.). Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ναῦφι, ναῦφιν (Ὁμ.). — Αἰτ. ναῦς· Ἰων. νῆας (Ὁμ.) καὶ συστολ. νέας (παρὰ μὲν Ὁμ. σπανιώτ., παρὰ δὲ Ἡρόδ. οὕτως ἐν χρήσει παντοχοῦ, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ ἄριστα χειρόγραφα, Schweigh. v. I. εἰς 7, 192.). Δωρ. νᾶας (Θεοκρ.), παρὰ δὲ νεωτ. Ἐποπ. καὶ, νηύς, Δημ. Βιθυν. παρὰ Στεφ. Βυζ. Λ. Ἡράκλ καὶ Ἐ. Μ. σ. 437, 51. — Ἐκ τοῦ δνικοῦ εὑρηται μόνον ἡ γεν. καὶ δοτ. νεοῖν, Θουκ. πρβ. γραῦς.

*Ναῦσθλον, τό, =ναῦλον, Ἡσυχ.

Ναυσθλόω, ταὐτόν ἐστι τῷ, ναυτολέω, κατά τινας μὲν κατὰ συγκοπ. διαφέρον μόνον κατὰ τὸν σχηματισμὸν, κατὰ δὲ ἄλλους ἐκ τοῦ, ναῦσθλον, ναῦλον, Ἡσύχ. (Ὁ μέσ. μέλλ. ναυσθλώσομαι εὑρηται παρ' Ἀρστφ. Εἰρ, 126.)

Ναυσία, ἡ (ναῦς). Νόσος τις γινομένη εἰς τοὺς πλέοντας ἐν πλοίῳ τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐστὶ, κλίσις πρὸς ἐμετὸν μετὰ ζάλης τῆς κεφαλῆς, ἀμεσία καὶ ἀηδία πρὸς τὰ φαγητὰ. 2) καθόλου, ἀηδία, ἀναγούλα, βδελυγμὸς, κόρος, Ἀττ. ναυτία. (-υ-)

Ναυσίασις, ἡ. Κλίσις πρὸς ἐμετὸν, ἀναγοῦλα· καὶ αὐτὸς ὁ ἐμετὸς, παρὰ τὸ

Ναυσιάω, ῶ (ναυσία) Ναυσίαν πάσχω, κλίσιν ἔχω πρὸς ἐμετὸν (ἀναγουλιάζω, γυρίζει ἡ καρδιά μου νὰ ξεράσω), ἀηδίαν ἢ ἀναγοῦλαν ἔχω, ἢ καὶ ξερῶ, καθὰς π. χ. ἐκεῖνοι εἰς τὸ πλοῖον, τοὺς ὁποίους πιάνει ἡ θάλασσα.

*Ναυσιβάτης, ου, ὁ, =ναυβάτης. (-υυ-)

Ναυσίβιος, ὁ (βίος). Ὁ περιών τὴν ζωήν του εἰς τὰ καράβια, ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ζῶν, ἢ ἐκ τοῦ πλοίου (ἀπὸ τὰ κέρδη αὐτοῦ) τρεφόμενος, ζῶν, Ἀλκίφρ.

Ναυσίδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Χρήσιμος εἰς τὸ τρέξιμον τῶν καραβίων, ἐπιταχυντικὸς αὐτοῦ. »Ναυσ. οὖρος«, Ὀρφ. Τμ., ὁ προξενῶν τὴν κίνησιν, ἤτοι ἐπιταχύνων τὸ πλεύσιμον, τὸν δρόμον τοῦ πλοίου.

Ναυσικλειτός, ἡ, ναυσικλυτός, ὁ, ἡ (κλειτός, κλυτός), ποιητ Ὁ θεὸς τῶν νηῶν, ἢ τοῦ πλευσίματος αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν περίφημος· ὁ περὶ τὴν θάλασσαν ἢ κατὰ τὰς ναῦς ἔνδοξος, Ὀδυσ. Ζ, 22. (Τὸ θηλ. εὑρηται μὲν ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 31. ναυσικλείτη παρεξυτόνως, ὅμως ἐν 219. ἦδη ὀρθότερον ἐξυτόνως ναυσικλειτή· Τὸ, ναυσικλυτὸς ἐστιν ἐπίθ. τῶν Φαιάκων παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδ. Η, 39. καὶ ἀλλαχοῦ.)

Ναυσιόεις, εσσα, εν (ναυσία), Αἰσθανόμενος ναυσίαν.

*Ναυσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ναῦς, Τσέτζ. Λέξεις βαρβαρικὴ, ὅρ. Schaef. Πλουτ. Τ. 6. σ. 548.

Ναυσιπέδη, ἡ (ναῦς, πέδη). Σχοινίον τῆς νηός, καραβοσχοινιον, γούμενα· κυρίως δὲ, δεσμὸς τῆς νεώς, Δουκιαν. Λεξιφ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναυσιπέρατος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ναυσιπέρητος (περάω). Ἔνθα τις δύναται νὰ διαβῇ μὲ πλοῖον, Ἡρόδτ. 1, 193. ἀμφ. ἀνάγν.

Ναυσίποδες, καὶ ναύποδες, οἱ (πούς, ναῦς). Παρὰ ποιητ. καλοῦνται οἱ ἐγκάτοικοι τῶν νήσων, οἱ νησιῶται, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἄλλεως δὲν δύνανται νὰ ταξιδεύσωσιν, εἰμὴ διὰ τῶν πλοίων.

Ναυσίπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ἐνεργ. Ὁ πέμπων, ἤτοι συντροφεύων τὴν ναῦν. »Αὔρᾳ ναυσίπομπος, ὁ κατὰ πρύμνην φυσῶν ἄνεμος, ἤτοι πρύμνιος. 2) παθητ. ὅστις ἐστάλη μὲ τὴν ναῦν, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πεμπόμενος, πλέων.

Ναυσίπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Τὸ ὑπὸ νηῶν περαιούμενον, ὅστις πλέεται ὑπὸ νηῶν· εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ πλεύσωσι καράβια. 2) ἐνεργ. ναυσιπόρος, ὁ, ἡ. διὰ τῶν νηῶν πλέων, ταξειδεύων, Εὐριπίδ.

Ναυσίστονος, ὁ, ἡ, (στένω). Ἐμποιῶν εἰς τὰ πλοῖα συμφοράν. »Ναυσ. ὕβριμι, Πίνδ. Πυθ. α. 140. ὕβρεις μετὰ στεναγμοῦ ἔνεκεν τῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ δυστυχίας.

Ναυσιφόρητος, ἡ, ἡ (φορέω). Τὸ ὑπὸ νηῶν φερόμενος· τὸν ὁποῖον ἐφέρθη ἢ φέρουν τὰ καράβια, πλέων κατὰ θάλασσαν μὲ καράβια, Πινδ.

*Ναυσιώδης, ὁ, ἡ (ναῦσία, εἶδος). Πλήρης ναυσίας, ἀηδίας, ἐλθὼν εἰς ναυτίαν, ἀναγούλαν, ἐμετόν. 2) καὶ ἐνεργ. προξενητικὸς ἐμετοῦ.

Ναυσίωσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ναυσίασις. »Ναυσ. φλεβῶν, σπάσιμον τῶν φλεβῶν καὶ ἔκχυσις τοῦ αἵματος.

Ναύσταθμον, τό, καὶ, ναύσταθμος, ὁ, ἡ. Τόπος, μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπου ἵστανται τὰ καράβια· ἐ τόπον λιμένος ἔπεχον, ἐνθα εἰσερχόμενα τὰ καράβια δύνανται νὰ σταθῶσι, ἤτοι νὰ ἀράξωσι.

*Ναύσταθμος, ὁ, = ναύσταθμον. 2) τὰ ἐν τῷ λιμένι συναγμένα πλοῖα.

Ναυστολέω, ω (ναυστόλος). Ναῦν στέλλω, στέλλω ἐν καράβιον, ἢ διοικῶ, ἐξηγῶ· καὶ μεταφορ. »Πῶ πτέρυγα πρὸς ναυστολίην, Ἀριστοφ. πρὸς ποῖον μέρος ἀεροδρόμησις, μυεῖ τὴν πτέρυγά σου; ὡς τὸ τῆς συνηθ. »Ἐ! ποῦ τὰ ἐπρόμνησες; ὅπερ ἐστί, ποῦ ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ὑπάγῃς; »Ναυστολεῖν τὴν πόλιν, Εὐριπίδ. ἀντὶ τοῦ διευθύνειν, διοικεῖν. 2) στέλλω, πέμπω διὰ τῆς νεώς, συντροφεύω, φέρω τι μὲ τὸ καράβιον. »Ναυστολοῦμαι, φέρομαι εἰς τὸ καράβιον· καὶ μέσως, πλέω, ταξειδεύω, φέρω ἑμαυτὸν μετὰ τοῦ πλοίου. 3) ναυστολῶ, οὐδετ. ὡς τὸ μέσ. πλέω, ταξειδεύω μὲ τὸ καράβι. κυβόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, ὑπάγω, ταξειδεύω· καὶ μεταλλ. »ναυστολεῖν χθόνα, ταξειδεύω διαβαίνων μίαν χώραν, π.χ. »Ἱππόσυνι ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα, ἀντὶ, διὰ χθόνα. Παρὰ δὲ Λουκιαν. »Ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, ὑπάγειν, πορεύεσθαι. »Ὁ τοὺς φθερσένους ναυστολέων ὄβολούς«, Ἀνάλεκτ. α. 235. ὁ παραπέμπων, στέλλων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδην, ἑρμῆς, ὁ ναῦλος, ἀηδ. ὅρος.

Ναυστόλημα, τό, Εὐριπ. Ἰκέτ. 209. Τὸ διὰ τοῦ πλοίου κομιζόμενον, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ πλοῖον. 2) = ναυστολία.

Ναυστολία, ἡ. Τὸ στέλλειν, συντροφεύειν, ἢ 2) πλέειν, ὁδοιπορεῖν, ταξειδεύειν, ὑπάγειν μὲ τὸ καράβι· πλοῦς, ναυτιλία. παρὰ τό

Ναυστόλος, ὁ, ἡ (ναῦς, στέλλω). Ὁ ἀπὸ πλοίων στέλλων, φέρων, ἄγων, συνοδεύων.

Ναύστολος, ὁ, ἡ. Τὸ ὑπὸ τοῦ πλοίου φερόμενος, ἢ ἐπὶ πλοίου πλέων, ἢ ταξειδεύων, θαλασσοπόρος.

Ναυτεπιβάτης, ου, ὁ, ἀντὶ, ναῦς καὶ ἐπιβάτης. Ὁ θέλων ἐκπεράσαι θάλασσάν τινα, καὶ, μὴ ἔχων τὸν ναῦλον, ὑπηρετεῖ ἐν τῷ πλοίῳ ὡς ναύτης.

Ναύτης, ου, ὁ (ναῦς). Ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ὑπηρετῶν (γεμιτζῆς, Τουρκ. μαρινέρος, Ἰταλικ.), καὶ ὁ ἄγων τὴν ναῦν, ὁ τὸ πλοῖον διοικῶν, καὶ ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ πλοίου καὶ φροντίζων περὶ τοῦ φόρτου· καὶ ὁ εἰδήμων τῆς ναυτικῆς, Ὁμρ. καὶ Ἡσ. 2) ὁ πλέων, ταξειδεύων μὲ τὸ πλοῖον. 3) τροπικ. ὁ σύντροφος, ὁ κοινωνός. Θηλ. ναύτις, ἡ ναυτίς, Πολυδ. ἡ. 190.

Ναυτία, ἡ, καὶ ναυτιάω, Ἀττικ. Lob. Φρυν. σ. 194. ἡ καὶ, ναυτιάω, Φωτ. ταὐτὸν τῷ, ναυσία, καὶ, ναυσιάω.

Ναυτικός, ἡ, όν (ναῦς, ναύτης). Ἀνήκων εἰς τὸν ναύτην, εἰς τὴν ναυτιλίαν, εἰς τὴν ναυ. »Ναυτική, ἡ», προσυπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τῆς ναυτιλίας· »Τὸ ναυτικόν», ἡ ναυτιλία· ἡ ναυτικὴ τέχνη· ἔτι δὲ καὶ ὁ στόλος (ἡ φλοτα), καὶ ἐντεῦθεν, ναυτικός, ὁ. Ὁ τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς ἐπιστήμονες. »Ναυτικὸς στρατεύω, ἀπειρίτιλας τοῦ, πεζός, Ἡροδ. 7, 99. 203. 8, 131. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀκλοι, »τὸ ναυτικόν», συνηθ. τὸ ἐργάσιμον, τὸ ὁποῖον δανείζεται τις εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβίου, ἀηδ. μὲ συμφωνίαν, ἐνίσως δὲν δυστυχήσῃ αὐτό, νὰ πληρώσῃ ὁ καραβοκύριος τὸ κατιτάλι ὀπίσω μὲ τὸ συμφωνηθὲν διάφορον, τὸ ὁποῖον συνεζεύχθη νὰ λογριάζεται περισσὸν, ὅταν τὸ τεσσοῦτον »Ναυτικῶς δανείζειν» λέγεται. »Μέτρια χρήματα ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, ζητῶν τὰ σώσω ἢ τὰ τὸ βέλλιν εἰς τὰ καράβια μὲ τὸ διάφορον, Δημοσθ. »Ἑπτακοσίας δραχμὰς παρὰ τοῦ ναυκλήρου ναυτικὸν ἀνειλόμην», (Δημοσθ.) ἔλαβα παρὰ τοῦ ναυκλήρου 700 δραχμὰς ὡς διάφορον. »Ὥσπερ ναυτικὸν σχεῖον ἐπίπρηστον αὐτῷ γίγεται τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι», Ξενοφ. προσόδ. ἡ. 9. Τοῦτο ἐγίνετο κατὰ δύο τρόπους. Ὅταν τις ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι ποι, κἀκεῖσε ἐνθένδε (δηλ. ὅταν ὁ δανειστὴς ἐναπέχῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ χάσῃ μόνον τὸ καράβιον εἰς τὸ ὡρισμένον μέρος, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε καλεῖται, »Ἑτερόπλουν ναυτικὸν δάνειον· »Ναυτικὴ συγγραφή», τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὅ ποιεῖται τις ἐπὶ ὑποθήκῃ.

Ναυτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ναυτῶν. »Ναυτικῶς δανείζειν» ἴδε ἐν τῷ, ναυτικός, ἀριθ. 2. δίδειν χρήματα, ἅσπερ δανεικῶς ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς τὰ καράβια.

Ναυτιλία, ἡ (ναυτίλος). Τὸ πλεῖν, ταξειδεύειν μὲ τὰ καράβια ἢ μὲ τὰ πλοῖα, καὶ ὁ τῶν νηῶν πλοῦς, τὸ πλευσιμον, τὸ ταξειδεμα τῶν καραβίων, καὶ ναυτικὴ ἐπιστροπεία, Navigazione, Ἰταλ. Navigation, Γαλ. Ὀδσ. Θ, 253. Ἡσ. Ἔρ. 620. 644. παρὰ δὲ Ἡροδ. 1, 1. 163. 2, 43. καὶ κατὰ πληθ. (-υν-) ἔδειν

Ναυτίλλομαι, ἀποθ. Πλέω, ταξειδεύω μὲ τὸ καράβιον, Ὀδσ. Δ, 672. Ξ, 246. πολλάκις παρ' Ἡροδ. (ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατατ.)

Ναυτίλος, ὁ, = ναύτης, καὶ ὅστις πλέει, ταξειδεύει πάντοτε μὲ τὸ καράβιον, Ἡροδτ. 2, 43. 3) εἶδος πολύποδος, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ὄστρακον κοχλίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ πλέει, Nautilus· οὗτος λέγεται καὶ, ποντίλος, Ἀριστοτ. Argonauta, Λατ. ὅμοιον

Ναυτιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τοὺς ναυτίλους φέρων, βλάπτων, Λυκοφρ. 650. ποιητ.

Ναυτιώδεις, εσσα, εν, = ναυσιώδης, Ἀττικ.

*Ναῦτις, ἡ ναυτίς, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ναύτης, παρβ. Lob. Φρυν. σ. 256.

Ναυτιώδης, ὁ, ἡ, = ναυσιώδης, Ἀττ. Πλήρης ναυτίας, ὁ κλίσιν ἔχων εἰς ναυσίαν, ἢ ὁ τὴν ναυσίαν διεγείρων, προξενῶν.

Ναυτίωσις, ἀντὶ, ναυσίωσις, Ἀττικ. Ἱπποκρ. »φλεβῶν ναυτιώσεις, αἱ ἀπὸ τῶν φλεβῶν ἐκχύσεις τοῦ αἵματος, αἳ καὶ ἔκχυμώσεις λέγονται.

Ναυτοδίκαι, ὧν, οἱ (ναύτης, δίκη). Ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες ἦσαν καὶ κριταί, ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις διαζόντες, καὶ τοῖς περὶ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον ἐργαζομένοις· αὐτοὶ συνηθροίζοντο κατ' ἀρχὰς τὸν Γαμηλιῶνα· καὶ τὸ παραδοξότερον, ἐκρινον καὶ ἀδίκαζον κατὰ τὸν μῆνα Μουνιχιῶνα τὰς κατὰ τῶν μὴ γηγσίων πολιτῶν ἐγκλήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐλέγοντο, »γραφαὶ ξενείας« μετὰ ταῦτα ἔλαβον καὶ αὐτοὶ μεταβολήν.

Ναυτοκρᾰ'τωρ, ὁ, ἡ, = ναυκράτωρ, ἀμφ.

Ναυτολογέω, ω. Ναύτας, ἢ ἐπιβάτας, ταξειδιώτας συνάζω εἰς τὴν ναῦν· ἐν γένει, ἐξοπλίζω, Ἀνάλεκτ. β'. 169. »Κύπρην ὀνομάζουν ναυτολογεῖναι, ἐπὶ πορνοβοσκῶν, οἵτινες δέχονται τὰς πόρνας. παρὰ τό

Ναυτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ναύτας, ἢ ἐπιβάτας τοῦ πλοίου, ταξειδιώτας συνάζων, ἢ ἐλέγχων, ἢ δεχόμενος, Στράβ. ἡ. σελ. 575.

*Ναυτοπαίδιον, τό (παιδίον). Παιδίον τῶν ναυτῶν, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 2.

Ναύτρια, ἡ ναύτραια, θηλ. τοῦ, ναύτης, ὁ σανσὶ ἐκ ναυτήρ, Πολυδ. 7, 139.

*Ναυτιάω, ἴδε ναυτιάω.

Ναυφαγέω, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰς ναῦς κατατρώγων, καταπίνων, διαφθείρων, Λυκόφρ. 1095.

Ναυφορία, ἡ. Φόρτος τῆς νεώς, ἀφανισμός, χαλασμός, ζημία, ἢ χαμὲς τοῦ καραβίου, ναυαγία, Ἀνάλεκτ. β'. 281. παρὰ τό

Ναύφορος, ὁ, ἡ (φέρω), ταὐτὸν τῷ, ναυαγός.

Ναυφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων, χαλῶν τὰς ναῦς.

Ναῦφι, ναῦφιν, Ἐπ. γενικ. καὶ δοτ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ἰλ. Β, 794. »-ὁπότε ναῦφιν ἀφορμηθείεν, ἀπὸ τῶν νεῶν.

Ναύφρακτος, ὁ, ἡ (φράσσω. ναῦς). Ὅστις φέρει περικυκλωμένος, ἢ πεφραγμένος, διαφυλαττόμενος μὲ καράβια, Αἰσχ. »Ναύφρακτος στρατός», ἡ θαλάσσιος σύναμις, Ἀριστοφ. ὡς καὶ τὸ »Ναύφρακτον στράτευμα, Εὐριπίδ. τὸ ἐν ταῖς ναυσὶν εὑρισκόμενον, ἢ ὑπὸ τῶν νηῶν διαφυλαττόμενον. 2) οὐσ. ὁ ναύσταθμος. »Ναύφρακτα βλέπειν», (Ἀριστοφ. Ἀχ. 95.) ἐρμηνεύεται διαφόρως· λέγεται ἔτι καὶ »Ναύσταθμον περιβλέπειν», καὶ κατὰ μὲν Φωτ. λέγεται, ἐπὶ τοῦ περιαθρούντος καὶ σεμνῶς ὑγιοῦς· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ναυτικοῦ ὁράτου· καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ ναύσταθμον.

*Ναυφυλακάω. Φυλάττω καράβιον τι, παρὰ τό

Ναυφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάξ). Ὁ τὰς ναῦς, ἤτοι τὰ καράβια φυλάττων.

Ναύω, Αἰολικ. ὄφθην, ταὐτὸν τῷ, νάω, ῥέω, τρέχω. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐκτεύω, ποτνιῶμαι, λίσσομαι, ἔχουσιν οἱ Γραμμ. οἱοι ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἐν σχηματισμῷ, ναίω, ναύειν, ναύειν καθὼς ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν ναυῶ, ναυοῖ, ἐρωῶ καὶ ἐναύειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, καθὼς ἔτι καὶ, ἐννάζω, καὶ, ἐνάζω, τὸ ὁποῖον πατὲ μὲν ἐκ τοῦ ναός, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ, ἀύειν, παραγόμενον· τὸ γλώσσημα τοῦτο φαίνεται, ὅτι προηλθε ἐκ τινος ἀμφιβόλου ῥήσεως, ὅπου, ἐναυτε, ἢ, ἔναυσεν, ἔκειτο.

Ναυών, ῶνας, ὁ (ναῦς), = νεών, νεώριον, Ἡσύχ.

Νάφθα, ἡ, ἡ, νάφθα, τό, Lob. Φρυν. σελ. 438. καὶ, ναῦφθα, ὁ, γεν. νάφθα, παρὰ Πλουτάρχ. συμπ. προβλ. ε. 7. Εἶδος λεπτοῦ καὶ εὐκολοαπάπτου ἐρικτοῦ ἐλαίου, Νάφθιον, ἢ Νέφτι. Οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτὸ καὶ, Μηδείας ἔλαιον.

Νάω, μέλ. νάσω (ταὐτὸν τῷ, ναίω, νεύσομαι). ζάει ναῦς, καὶ συγγεν. τῷ, ναίω καὶ νάσσω). Ῥέω τρέχω, Ὀδσσ. 2, 292. »Ἠρήνη νάει», πρβλ. Ἰλ. Φ, 197. ἠμπρτμ. ἐνάγν. ἐν Ὀδσ. Ι, 222. ὅρα ναίω, 1. γ. (Δὲν πρέπει νὰ συγχ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις τοὺς χρόνους τούτου τοῦ ῥήματος μὲ τοὺς ὁμοιάζοντας χρόνους τοῦ ναίω. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ Ἄλφα ἐστὶ παρ' Ὅμηρ. ἔχοντι μόνον τὸν ἐνεστ. καὶ κατὰ δύο χωρία βραχύ, παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. αἰνίττ. ἡ ἀνάγν. εἶναι ὀρθή, κατὰ τὴν ἀρσιν τοῦ στίχου μακρόν, κατὰ δὲ τὸν ἀόρ. καὶ μέλλ. πιθανῶς, ὡς καὶ κατὰ τὰ παράγωγα, πανταχοῦ μακρόν.)

*ΝΑΩ. Κάμνω τινὰ νὰ κατοικῇ, ἀποικίζω, ἀχρ. κρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται μερικοὺς χρόνους τοῦ ναίω.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Ν ε, κατά τινας μόριον ἀρνητικὸν ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων προτασσόμενον, ὡς καὶ τὸ, νή, οἷον, νήποδες, οἱ ἄποδες, τοῦτο ὅμως τὸ παράδειγμα ἐστὶ πάνυ ἀμφ. ἄλλοι δὲ βέβαιον παράδειγμα τοιαύτης χρήσεως οὐδαμοῦ εὑρήκασι.

*Νέα, Ἰων. ἐνικ. αἰτ. τοῦ ναῦς, Ὀδυσ. Ι, 285. καὶ Ἡρόδοτ.

Νεᾶ, ἡ, ὡς τὸ, νεός, νειός· κυρ. Θηλυκ. τοῦ νεός, συνυπακμ. γῇ. Χωρίφιον, τὸ ὁποῖον μένει ἀγωνύργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, χέρσον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25.

Νεάγγελτος, ὁ, ἡ (νέος, ἀγγέλλω). Νεωστί, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου ἠγγελμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 733.

Νεαγενής, ές, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. νεηγενής. Ὁ πρὸ ὀλίγου γεννημένος, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1623.

Νεάζω (νέος), μεταβ. ὡς τὸ νεάω, νεόω. Νέον ποιῶ τι, ἀνανεόνω· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. β) μεταγειρίζω τὴν νεὰν πρβ. νεάω, νεόω. 2) οὐδ. νέος ἢ νεανίσκος εἶμαι, ἐκ τῶν ὅσ. εἰμὶ ὁ νεώτερος, Σοφ. Ο. Κ. 374. β) ὡς νεανίσκος, ἤτοι μὲ νεανικὴν ὁρμήν, πάθος, ἰσχύν πράττω, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, στοχάζομαι. γ) γίνομαι νέος· ἢ γίνομαι πάλιν νέος, ἀνηβῶ.

Νεᾶϊρατος, ὁ, ἡ (νέον, αἴρω). Ἐκ νέου, ἢ ἐπείνην τὴν στιγμήν, πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐμπλωκώς, αἰφνίδιος, παιδεῖος, ἢ κυριευθείς, Αἰσχύλ.

Νεᾶνης, ου, ὁ, ἡ, Δωρικ. καὶ Ἰωνικ. νεηνής. (ᾶνη), = νεακόνητος.

Νεᾰχονητος, ὁ, ἡ (ἀκονάω). Ἐκ νέου, πάλιν τῇ στιγμῇ, νεωστὶ ἀκονημένος,

Νεακρᾰής, ἄτος, ὁ, ἡ νεάκρατος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, νεακρὴς, ἡ νεόκρατος.

Νεαλδὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀλδαίνω). Νεοφυτευμένος, νεογέννητος.

Νεαλὴς, ὁ, ἡ. Νεοδύναμος, ταχεῖκος ὡς ὁ νέος, ἰσχυρὸς, ἔρρωμος, νεαρὸς, ἀκμαῖος, ἀντίκτ. τῷ, ἀνίσχυρος, παρημακμακὸς, λιγκὸς κτ. ἐστὶ δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐν χρήσει παρά τε Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Πολυβ. καὶ Ἀπ. Καθόλου, νέος· καὶ ἐντεῦθεν, νέος εἰς τι πρᾶγμα, δηλ. πρωτοπειρος, ἄπειρος, ἀγύμναστος, Lob. Φρυν. 375. (κατὰ Φρυνιχ. AB. 1. σ. 51, 20. παρὰ τὸ ἀλὲς, ἤτοι ἀλφόν, νεωστὶ γεγεννημένον καὶ συνεπηγεμένον.) 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. δηλοῖ κατά τινα ἄτεκτον πάντη διάφορον ἐτυμολογίαν, α) παρὰ τὸ ἀλίσκομαι, ἀποβιαστος, = νεάλωτος, κατὰ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἀσυφιλὴς σχηματισθέν. β) παρὰ τὸ ἁλίζω, ἁλς, νεοαλατισμένος, πρόσφατος, νωπὸς (ταχέϊκος), Δημ. (Κατὰ τὸ Δεῦ. τοῦ Φωτ. σ. 212. παρ' Ἀττικ. υ – –, πρβ. Meineke Μιναιφ. 287, παρὰ δὲ Νικ. ἴαλ υ υ–.)

Νεᾱλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ὁ νεωστὶ ἁλωκὼς, πιασθείς.

Νεάμελκτος, ὁ, ἡ, Ἰων. νεημέλατος. ὅρα τοῦτο.

*Νεᾶν, ἡ ναῦν, ἄνες, ὁ, = νέος (κατὰ τὸ, ξυνός, ξυνᾶν, μέγιστος, μεγιστᾶν). Lobeck Φρυν. σ. 196. ὅθεν νεᾶνις, νεανίας κ.τ.λ.

Νεάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), Δυκόφ. 1343. «Νεάνδρῳ ἀλκῇ», μὲ τὴν σύναμιν ἑνὸς νέου ἀνδρός.

Νεᾰνεία, ἡ. Παρὰ Σουίδ. ἡ ἔπαρσις, ταὐτὸν τῷ, νεανιείᾳ, ἀμφ.

*Νεάνευμα, ατος, τό (ἀσχνεῖ ἐκ τοῦ νεανιεύομαι). = νεανίευμα.

*Νεανθὴς, ὁ, ἡ (ἀνθέω). Ἐκ νέου, νεωστὶ ἀνθῶν.

Νεᾰνίας, ὁ (νεᾶν, νέος), Ἰων. νεηνίης, Ὀδ. «Νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς», Ὀδ. Κ, 278. «Ἄνδρες νεηνίαι», Ξ, 524. καὶ Ἡρόδοτ. 7, 99. «Παῖς νεηνίην», ταὐτὸν τῷ, νεανίσκος. 2) ὡς ἐπίθ. ἀρτ. ἀκμαῖος, εὔρωστος, ἰσχυρὸς, νεανικὸς, ἀνδρικὸς, μέγας. «Ἄρτος νεανίαις», Ἀριστοφ. Λυσ. 1209. μέγας καὶ δυνατός· ἔτι δὲ, προπετὴς, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, Heind. Πλάτ. Σοφ. σ. 239. D. (υ – υ –, παρ' Ἀττικ. ἐνίοτε καὶ τριτυλλάβως ἐν χρήσει, υ – –)

Νεᾰνιεία, ἡ (νεανιεύομαι), Φίλ. β'. Ἡ ναότης, ἡ νεανικὴ ἡλικία.

Νεᾰνίευμα, τό. Νεανικὴ, τολμηρὰ, θαρραλέα, ἀλαζονικὴ, ἐλαφρόγνωμος, ἡ ἀτοχαστος πρᾶξις, κατόρθωμα, ἡ πολίτευμα· παλληκαριὰ, κόμπασμα, κενὸν τολμημα, ἀνδρισμὸς παρὰ τὸ.

Νεᾰνιεύομαι (νεανίας), μέσ. ἀποθ. Εἶμαι νέος, ἢ νεανίσκος· ὅθεν συνήθ. πράττω, πολιτεύομαι νεανικῶς, ὡς νεανίας, ὅ ἐστιν ἀλαζονικῶς, τολμηρῶς, ἀσκεπτως, ἐλαφρόγνωμα, προπετῶς, ὑπερηφάνως, μὲ πάθος· σημαίνει δὲ καὶ παίζω τὸν νέον, ἤτοι καυχῶμαι, μεγαλοφρονῶ, ἀνδρίζομαι, νέου ἔργα πράττω, κομπάζω ἐπὶ τόλμῃ ἢ ἀνδρείᾳ· ὑεῖς τινι. ἢ, κατά τινος. «Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας», Ἰσοκρ. οἵτινες ἀλαζονικῶς φέρουσι κατὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν· συντάσ. δὲ καὶ, «Ἐν τινι», ἀντὶ τοῦ, φέρομαι εἰς τινα ὑπόθεσιν νεανικῶς, ἢ ὑπερηφάνως, Πλάτ. Γοργ. σ. 482. (Τὸ ἐνεργ. νεανιεύω ἔχουσι μόνον ὁ Πλούτ. καὶ Ἡσύχ.)

Νεᾰνίζω, = νεανιεύομαι, Πλούταρ. Φλαμ. 20. «Νεανίζοντι τῷ πάθει», ὅ ἐστι, τῷ νεανικῷ, τῷ ὁρμητικῷ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. δ'. 136. κυρίως, νέος εἰμὶ, ἢ φαίνομαι ὡς νέος.

Νεᾰνιεύς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —ῶς (νεᾶν, νέος, νεανίας). Νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν νεανίαν, παλληκαρίτσιος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, θαρραλέος, πλήρης ἰσχύος καὶ δυνάμεως, ζωηρὸς, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, γενναῖος, ἀνδρεῖος· μέσῃς, ἀξιόλογος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων καὶ φυτῶν, ὡς καὶ τὸ, ἀνδρικὸς. «Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα», Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. σκληρότερα, πυκνότερα, γερώτερα καὶ δυνατώτερα· καὶ κατὰ μεταφ. πτῆνον ἔννοιαν, προπετὴς, αὐθάδης, ἀλόγιστος, ἀπερίτρεπτος, ὑπερήφανος, κ.τ.τ.

*Νεᾰνιεύομαι, = νεανιεύομαι.

Νεᾰνὶς, ίδος, ἡ, Ἰων. νεηνὶς. Νέα, κοράσιον, Ὀδυσ. παρὰ τὸ νέαν.

*Νεανισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νεανίσκος, Ἀρχ. ἀνατρ. Ἐπιετ. 2, 16.

Νεᾰνίσκευμα, τό, ταὐτὸν τῷ, νεανίευμα. ἐκ τοῦ

Νεᾰνισκεύω, συνήθ. ἀποθ. μέσ. Νεανισκεύομαι, ταὐτὸν τῷ, νεανιεύομαι· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀνήκω εἰς τοὺς νεανίσκους, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 15. Πλούταρ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 15 φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς νεανίσκος, ἐκ τοῦ

Νεᾰνίσκος, ὁ (νέος, νεᾶν, νεᾶνος). Ὁ νέος ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παλληκαρίσιον· καὶ δυνατὸς, θαρραλέος, γενναῖος, τολμηρὸς, ἀλαζὼν, μεγαλόφρων ἄνθρωπος, Ἰων. νεηνίσκος, Ἡρόδ. (ἐλέγετο δὲ νεανίσκος ἕως περίπου 41 χρόνων, Κεüger de vita Xenoph. p. 12.

Νέᾰνις, ἡ (νεάζω), = νέᾰτις, Θεόφρ.

Νέαξ, ακος, ὁ, ποιητ. αὐτὸ νεαῦλις, ἐξαιρ. παρὰ Κωμ. Πολυδ. 2, 11. (ὅτι τὸ Ἄλφα μακρὸν ἐστι, διδάσκει τὸ Μ. Ἐ. σ. 534, 32. ὅθεν Ἰων. νηξ, ηκος, Καλλ. λοιμ. 78.)

Νεᾰοιδὸς, ὁ, ἡ (ἀοιδὸς). Νέος ψάλτης, νέα ψάλτρια, ἤτοι πρωτόπειρος.

Νεᾰπόλις, εως, ἡ (πόλις). Νέα πόλις. 2) κύριον ὄνομα πολλῶν πόλεων. Γράφεται συχνῶς ὡς δύο λέξεις, Lob. Φρυν. σ. 605. 665. ἀφ' οὗ

Νεᾰπολίτης, ου, ὁ. Ἐγκάτοικος ἢ πολίτης τῆς νέας πόλεως, νέος πολίτης. 2) ἐγκάτοικος τῆς Νεαπόλεως.

Νεαρὸηχής, ές, ὁ, ἡ (νεαρὸς, ἠχέω). Ἔχων νέον, ἀσυνήθη ἦχον, προφορὰν. «Νεαρ. λέξις», Φιλόστρ. Σοφ. β'. ἡ. 2.

Νεαροποιέω, ῶ (ποιέω). Νεαρὸν ἢ νέον ποιῶ, ἀνακαινόω, ἀναρρύχω, Πλούταρ. προβ. συμ. ζ'. 3.

*Νεαροπρεπὴς, ὁ ἡ (πρέπω). Νεοφανὴς.

Νεαρὸς, ά, όν, καὶ ἐπίρ. —ρῶς (νέος). Νεανικὸς, πάντη νέος, τρυφερούτσικος, Ἰλ. Β, 289. «Νεαροὶ παῖδες», καὶ Ἡσ. Λεῖψ. 34. τροπ. νέος, ταχεῖκος, νωπὸς, νεωστὶ, μὴ πρὸ πολλοῦ, ἐκ νέου ὢν, γενόμενος, φανεὶς, ἀρδευθείς. (υυυ, καὶ συντυλλάβως –υ, Πινδ. Πυθ. 10, 30. οὐδέποτε δὲ υ – υ, Βγ. Σοφ. Ο. Κ. 475. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 1339.)

Νεαροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ νέον ἢ πρόσφατόν τι φέρων, Γλωσσ.

Νέαρχος, ὁ, ἡ (ναῦς), = ναύκαρχος, Πλουτ. ἀμφ.

*Νεαρωδὸς, ὁ, ἡ (ᾠδὴ), = νεοιδὸς.

Νέας, Ἰωνικ. πληθ. αἰτ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ νῆας, Ὅμηρ. Ἡσ. Ἡσιόδ.

Νεᾰσιμος, ὁ, ἡ (νεάζω). Γεωργήσιμος, ἀρόσιμος, ἐπὶ νέᾱς· καὶ οὐδετ. τὸ νεάσιμον, ὑπακμ. χωρίον, ταὐτὸν τῷ, νεᾱ, Γλωσσ.

Νέᾰσις, ἡ (νεάζω), καὶ νεασμὸς, ὁ. Τὸ ἀνανεοῦν, γεωργεῖν τὴν νεᾶν· ἢ τῆς νεᾶς γεωργία.

Νεασπᾰ́στος, ὁ, ἡ (σπατόω), Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, νεοκάττυτος. Νέαν ἔχων πατοῦναν, Ἀθην. 14. σελ. 622.

*Νέᾰται, γ' πληθ. ἐπικ. παθ. παρακ. τοῦ ναίω ἀντὶ νενέαται, ὁμηρικῶς νέναται, δηλ. κατοικοῦσιν, Ἰλ. Ι, 153. 295.

Νεᾰ́τη, ἡ, συνυπακμ. χορδή. Ἡ ἐσχάτη καὶ κατωτάτη χορδὴ μιᾶς λύρας θηλυκ. τοῦ νέατος· συνήθ. συναρ. νήτη. Ἰδὲ καὶ νήτη. (υυ–)

Νεᾰτὴ, καὶ νεατὶς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ, νεᾶ, νεός, νεοῦς· κυρ. θηλυκ. τοῦ νέατος, συνυπακμ. γῇ. Ἄγρος ἀργὸς, ἤτοι ἀφινόμενος ἀνὰ χρόνον ἀγεώργητος διὰ ἀνάπαυσιν.

Νέᾰτος, άτη, ατον, Ἰων. νείατος· ἐστὶ δὲ εἶδος ἀνωμ. ὑπερθ. τοῦ νέος, καθὰ τὸ μέσατος τοῦ μέσος. Τέτατος, ἔσχατος, κατώτατος. Παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ συνήθης τύπος νέατος μόνον ἐν Ἰλ. Α, 712, ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως, π. χ. νείατος ἀνθρώπων, κενεών, ὤμων, ὄρχεος· νείατα πείρατα γαίης κ.τ.τ. «Τηλοῦ πόλις νείατον Ἰθάκης (Ἰλ. Β, 824)», κατὰ τὴν ἀφεστατην κατωφέρειαν τοῦ βουνοῦ, ἔνθα τὸ τελευταῖον ἀρωτήριον χάνεται εἰς τὴν πεδιάδα. Μετὰ γεν. «Νείατος ἄλλων», Ἰλ. Ζ, 295. Ὀδ. Ο, 108. «Πόλις νείατη Πύλοιο, κειμένη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Πύλου, Ἰλ. Α, 712. (Τινὲς ἐσφαλμένως ὑπάγουσιν ἐνταῦθα τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 153. 295. ἀρ νεῖαι, ε. β.) 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ ἐπὶ χρόνου, = ὕστατος, Scidl. Εὐρ. Τρω. 205.

Νεατὸς, ἡ, όν (νεάω, νεάζω). Ἀφεικένος, ἀργὸς, ἀγεώργητος· ἀγρός τις δὶ ἀνάπαυσιν. ὅθεν

*Νεατὸς, ὁ. Ἡ γεωργία ἑνὸς ἀργοῦ χωραφίου· καὶ ὁ καιρὸς τῆς γεωργίας ταύτης.

Νεαύξητος, ὁ, ἡ. Νεωστὶ ηὐξημένος.

Νεάω, ῶ (νέος). Νέον ποιῶ, ἀνανεόνω ἐξαιρ. β) γεωργῶ ἐκ νέου τὸ πρὸς καιρὸν χέρσον χωράφιον. ὅθεν, «Νεωμένη», προτυπακ. γῆ, γε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωργημένος ἐκ νέου ἀγρὸς ἀγρός, Ἡσ. Ἔ. 464. πρβ. νεάζω, σημ. 1, 2. καὶ νεόω.

Νέβραξ, ακος, ὁ, = νεβρός· ἐν γέσει, καθὸ πεφυκὼς ζώων. Νεβρός.

Νέβρειος, ὁ, ἡ (νεβρός). Ὁ ἐκ νεβροῦ.

Νεβρῆ, ἡ· συνυπακ. δορά. Τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ· ταὐτὸν τῷ, νεβρίς, κατὰ συνεκφ. ἀντὶ νεβρέη, ὡς τὸ, κυνῆ, παρειλῆ κ. τ. τ. Ὀρφ. Ἀργον. «Νεβρῆ παρειλέῃσι.

Νεβρίας, ου, ὁ (νεβρός). Νεβρῷ ὅμοιος· ἐξαιρ. σπραγγλάτως ὡς αὐτὸς, ποικίλος, παρδελός, οἷον γαλεὰς, κ. τ. τ.

*Νεβρίδειον, τό, ὑποκ. τοῦ νεβρίς. (ῑ)

Νεβριδόπεπλος, ὁ, ἡ· καὶ νεβριδοστολος, ὁ, ἡ (πέπλος, στολή). Στολισμένος, ἐνδεδυμένος μετὰ νεβρίδος· ἐπίθετον τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχίδων, Ὀρφ.

Νεβρίζω. Ἑορτάζω τὰ Διονύσια μετὰ νεβρίδος, ἤτοι νεβροῦ δέρμα φορῶ, κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους, Δημοσθ. ὄζειν

Νεβρίς, ίδος, ἡ (νεβρός). Ἡ δορὰ, τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, ἤτοι τοῦ νέου ἐλαφίου· ἐξαιρέτως ἔφερον τοῦτο ὡς φόρεμα οἱ Βάκχες καὶ αἱ Βάκχαι. (Τὴν γεν. νεβρίδος ἔχει ὁ Διον. Περιηγ. 703. ῥζβ. καὶ ὁ Δράκων σ. 69, 23. ἀναφέρει τοῦτον μόνον· ὅτι δὲ συνῆθ. εἶναι βραχὺ τὸ ῐ τῆς γεν., μαρτυροῦσι ὁ Εὐρ. Βακχ. 24, 230. Θεόκρ. Ἐπ. 2, 4. Εἰδύλ. 2, 6. Πρόκλ. 5, 6. Ἀγαθ. 31, 4. Ὀππ. Κυν. 4, 245. καὶ πολλ. κοιν. Νόννος.)

Νεβρισμός, ὁ (νεβρίζω). Τὸ φέρειν, φορεῖν τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βακχῶν.

Νεβρίτης, ου, ὁ· ὡς τὸ νεβρίας. Ὅμοιος τῷ δέρματι τοῦ νεβροῦ. «Λίθος νεβρίτης», λίθος τις ἠρεμομένος τῷ Βάκχῳ, Πλίν. λζ. 10.

Νεβρογονος, ὁ· ἡ (γόνος), ποιητ. Ὁ ἐκ νεβροῦ γεγεννημένος, καταγόμενος.

Νεβρός, ὁ, ἡ. Ἀρτιγέννητος ἔλαφος, ἐλαφάκων· καθόλου δορκὰς, Ὅμ. «Πέδιλα νεβρείων, ἐκ δέρματος δορκάδος, Ἡρόδ. 7, 75. Ἐν Ἰλ. Δ, 243. Φ, 29. Χ, 1. οἱ νεβροὶ ἀναφέρονται ὡς σύμβολον φόβου ἡ δειλίας. β) παρὰ τοῖς Μεταγνισ. πᾶν τὸ νεογνὸν ἑνὸς ζώου, ὡς τὸ, σκύμνος· παρὰ Λαογρ. λέγεται καὶ ἡ νεβρὸς, Ἰων. καὶ Ἀττ. (πιθαν. παρὰ τὸ νέος, νεπρός.)

Νεβροστολίζω (στολέζω) = νεβρίζω, πόλλ' ἀμφ. Lobeck. Φρυν. σ. 625.

Νεβροτέκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ νεβρούς τίκτων, γεννῶν.

*Νεβροφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι), ποιητ. Φαινόμενος ὡς νεβρός, Νόνν.

Νεβροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ τοὺς νεβροὺς φονεύων.

Νεβροχαρής, έος, ὁ, ἡ (χαίρω), ποιητ. Ὁ χαίρων ἐπὶ νεβροῖς, ὁ τοὺς νεβροὺς ἀγαπῶν· γράφεται ἔτι καὶ, νεμροχαρής.

*Νεβροχίτων, ωνος, ὁ (χιτών), ποιητ. Ἐνδεδυμένος νεβρίδα.

*Νεβρόω (νεβρός). Μεταβάλλω εἰς νεβρόν ἢ δορκάδα.

Νεβρωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος τοῦ νεβροῦ ὤν, ὅμοιος τῷ νεβρῷ· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, νεβροχαρής, Ἀνδρολογ.

*Νέες, Ἰων. ὀνομ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ὅμ.

*Νέεσσι, σπανιωτ. Ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ὅμ.

Νέη, ἡ, συνυπακ. ἡμέρα. Ἐδὲ νέος.

Νέηαι, Ἰωνικ. ἀντὶ νέησαι. β'. πρόσ. ὑποτ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Νέομαι, Ἰλ. Δ, 32. «Σκώτερος ὥκεε νέηαι, ὅπως ἂν πορευθῇς, ἐπανελθῇς.

Νεηγενής, έος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ Δωρ. καὶ Ἀττ. Νεαγενής (νέος, γένος). Νέος ἢ νεωστὶ, ταὐτῷ τῇ στιγμῇ γεννημένος, νεογεννημένος, Ὀδύσ. Δ, 316. Ρ, 127.

Νεηγελής, ές, ὁ, ἡ (γελάω, γέλως). Ὁ ἱλαρὸς, γελάων, ἀνέφελος, ἀνέσως, ἢ ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας, πρασινίσας, Εὐριπ. Ἰων. 112. Ἰων. ἀντὶ νεοθαλής.

Νεηκής, έος, ὁ, ἡ (ἀκή). Ἐκ νέου ὀξυνθείς, γενόμενος συμβληρος, μυτερὸς, ἐκ νέου ἢ νεωστὶ ἠκονημένος, Ἰλ. Ν, 391. «Πέλεκυς νεηκὴς». Π, 484. Ἀττ. καὶ Δωρ. νεακής, ποιητ. (ὁ τονισμὸς νεήκης παροξυτόνως ὅστε πάντη ἡμαρτ. καὶ προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπιπολαίας ἀναγν. ἐνὸς χωρίου παρὰ Ruhnk. ep. cr. p. 154.)

Νεηκονής, έος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεηκής· ἐκ τοῦ ἀκόνη, Σοφοκλ. Αἴας 831. «Θηγαίη νεηκονίῃσι.

Νεηλαία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Νεολαία, Ἡσύχ.

Νεηλάτης, ου· ὁ (ναῦς, ἐλαύνω). Ὁ ἐλαύνων, ἤτοι ναῦν, Ἡσύχ.

Νεήλατος, ὁ, ἡ (νέος, ἐλαύνω). Νεοκατασκεύαστος· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλεύρου, ὡς τὸ, νεοπλής, νεοαλεσμένον, νεωστὶ ἀλεσμένον ἄλευρον, καὶ ἀντεύθεν, τὸ ἰσήλατον, ὁ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένος πλακοῦς, Δημοσθ. Στεφ. σ. 314, 1. ἴδε Νεολής. Ὁ Φώτ. ἔχει ἐξ Ἁρποκρατ. «Νεήλατα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀστερίδας δὲ καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐκπεμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον· ἐπέλουσι δὲ αὐτὰ, εἰ μὲν ἀμβροσίαν, εἰ δὲ μακαρίτιν». (ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ ἀλέω ἔστι παρὰ τὸν τρόπον τῆς λέξεως).

Νεηλεφής, έος, ὁ, ἡ (ἐλείφω). Ὁ ἐκ νέου, νεωστὶ ἀλειμμένος, μὲ μύρον, ἄλειον, ἀσβεστον κ. τ. τ. εἰδέα, Ἀριστ.

Νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ (νέος, ἔρχομαι, ἦλυθον, ἠλυσις). Ταὐτὸ τῇ στιγμῇ, νεωστὶ ἐλθὼν, ἢ νεωστὶ ἐληλυθώς· ἅστις κατὰ πρώτην φορὰν ἔρχεται εἰς ἕνα τόπον, Ἰλ. Β. 434. 558. Ἡρόδ. 1, 118.

Νεήμελκτος, ὁ, ἡ (νέος, ἀμέλγω). Νεωστὶ ἠρμεγμένος. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 310. Ἀττ. καὶ Δωρ. νεάμελκτος.

Νεηνίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, νεανίας. Ἐν Ὀδ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. ἀντὶ νέος, Η, 278. Ξ, 524. Νεηνίῃ ἀοιδὸς· νεηνίαι ὦόρει· ὠσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 99. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὑρηται ἡ λέξις.

*Νεῆνις, ιδος, ἡ, Ἀττ. καὶ Δωρ. νεᾶνις (νέα, νέος), ὡς Ἑλλ. ἐπίθ. Νέα, νεανικὴ· ἐξαιρ. «Παρθενικὴ νεήνιος», Ὀδ. Η, 20. 2) ὡς οὐσ. παρθένος, κόρη, Ἰλ. Σ. 418. Σοφ. Ἀντ. 784.

*Νεηνίσσος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, νεανίσσος, Ἡρόδ.

*Νέηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, νεᾶξ.

Νεήτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Νεωστὶ τετμημένος, κεκομμένος, Ἀνέκδοτ. β'. 295. 2) νεωστὶ, ἢ ἐν τῇ τοιύτῃ εὐθυγραμμισμένος.

Νεήφατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νεόφατος (φημί). Νεολεγμένος, νεόγχος, ἐπὶ ἤχου, μὴ ἀκουσθέντος ποτὲ πρότου, Ἴμν. Ὁμήρ. β'. 448. Ἀντίκ. τῷ, παλαίφατος.

Νεῖ, ἀντὶ, νή, Βοιωτικ. ὡς τὸ ὑγιεῖ, ἀντὶ, ὑγιῆ, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 867. 905.

Νεῖαι, ἀντὶ, νέῃ, Ἐπ. β'. πρόσ. ἐνικ. τοῦ ἀρ. ἐνεστ. τοῦ, νέομαι, Ὀδ. Λ, 114. Μ, 141. «Ὀψὲ κακῶς νεῖαιτε, ἀπελεύσῃ, ἔρχεσαι, θέλεις ἐλθῇ.

Νείαιρα, Ἰωνικ. νειαίρη, ἡ· ἀνωμλ. Ἑλλ. συγκρ. τοῦ νέος. Ἡ πλέον τελευταία, ἐσχάτη, ἀκροτέρα, κατωτέρα· συνῆθ. νείαιρα γαστὴρ, τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρὸς, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κάτω κοιλία, Ἰλ. Ε, 539. 616. καὶ ἀλλαχοῦ. «Νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ», Εὐριπ. Ῥῆσ. 794. «Νείαιρα πλευρά», ἡ τελευταία καὶ κατωτάτη πλευρά. ὑπερβ. νείατος, νέατος, ἅπερ ζήτει. 2) ὡς οὐσ. ἡ νείαιρα, συνυπακ. γαστὴρ, τὸ ὑπογάστριον· κατὰ συγκ. νεῖρα, νείρη, πρβ. κειρός. Ἐκ τοῦ, νείαιρα ἐσχηματίσθη καὶ τὸ Ἑλλ. κύριον ὄνομα Νείαιρα, τυρίως ἡ νεωτέρα τρωξερωτέρα.

Νειάτιος, ὁ, ἡ, ποιητ. νεώτερ. τύπ. ἀντὶ νείατος, νέατος, Μανέθ. ς'. 738.

Νειαιτόθεν, ἐπίρρ. ποιητ. νεώτ. τύπος ἀντὶ νεοθεν, καὶ νειοθεν. ἐκ τοῦ

Νείατος, άτη, ατον, Ἰων. ἀντὶ νέατος, ὅπερ ζήτει. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Εὐρ.

Νειαιείησε, Ἰωνικ. ἀντὶ, νειαιεῖ, γ'. προτ. ὑποτ. ἐνεστ. Ἰλ. Α, 579.

Νειαιέω, Ἰων. ὄθεν ὁ Ἰωνικ. παρατατ. Νειαιεσκε· ταὐτὸν τῷ, νειαίω. Διοδωρ. ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω, καταλογῶ, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Νειαιέσσειος, ὁ, ἡ. Ἐχθρὸς, ἐχθρικὸς, Γλωσσ. ἀμφ.

Νειαιεστήρ, ῆρος, ὁ (νειαιέω). Ὅστις λοιδορεῖ, ἐπιτιμᾷ, ὑβρίζει, κακολογεῖ, φίλερις, Ἀριστ. καὶ ὅστις πειράζει τινὰ διὰ χωρατῶν, μετὰ γελ. «Ἑσπλῶν νειαιεστῆρι», Ἡσ. Ἔ. 718. παρὰ τὸ

Νειαιέω, ῶ. Μ. ἰσῶ. προσάπτει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν χρήσει κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ Ἰων. νειαιείω, τὸ γ'. πρόσ. ὑποτ. νειαιείῃσι, ὁ παρατ. νείαιεον καὶ νειαιέεσκον, ὁ μέλλ. νειαιέσσω, αἰόλ. νειαίεσσα, κ. τ. λ. (νεῖος). Ἐρίζω, φιλονικῶ, μαλώνω, τινί, Ὀδ. Ρ, 180. «Ἀλλήλῃσιν, ἐναμεταξὺ των, μετ' ἀλλήλων, Ἰλ. Τ, 258. πεῖνκά τινος», Ἰλ. Σ, 498. ἔτι, δὲ, «εἵνεκα νειαιέειν», Ἰλ. Τ, 252. ἐν Ὀδ. Λ, 512. «Νεικέσκομεν οἷοιι, ἔγραψαν μὲν τινὲς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀμιλλᾶσθαι, ἄρα ἀντὶ τοῦ, ἡμεῖς οἱ δύο μόνοι συνερίζομεθα μὲ αὐτὸν, ἀλλ' ὁ Οὐόλφιος διώρθωσεν ἐξ Ἀριστάρχου, νεικέσσομεν, ἀντὶ ἐνεκῶμεν (κατὰ τὴν γνώμην). 2) συνῆθ. μεταβτ. περιφάζω τινὰ, λυπῶ· ἐρεθίζω, ἐρεσχελῶ· ὀνειδίζω, φιλονεικοῦς μέμφομαι· λοιδορῶ, ὑβρίζω, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ· ψέγω, χλευάζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, μυκτηρίζω· καταισχύνω· μετὰ αἰτ. προσώπ., πολλ. παρ' Ὅμ. ἁπλῶς ἢ καὶ μετ' ἄλλων λέξεων, π. χ. μύθῳ, Ἰλ. Β, 224. αἰσχροῖς ἐπέεσσι, Ἰλ. Γ, 58. Ζ, 325. ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, Ἰλ. Φ, 480. χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Ὀδ. Χ, 225. κ. τ. π. Ἐν δὲ Ἰλ. Ω, 29. ἐπὶ τοῦ Πάριδος, «Νείκεσσε θεάς, τὴν δ' ἤτιμασεν, αὐτὴ, ἀστεφρόνησεν αὐτὰς (τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν), τὴν δ' ἄλλην (τὴν Ἀφροδίτην) ἠσπάσατο· ὅπως ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδοκιμάζει ὅλον τοῦτον τὸν στίχον. Παρ' Ἡροδότ. Η. 125. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν, ἢ διαβάλλειν, συκοφαντεῖν (μαντατοφορεῖν).

Νείκη, ἡ, ποιητ. = νεῖκος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1370.

*Νείκησις, ἡ, = νεῖκος.

*Νεικητήρ, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ νεικεστήρ, παρ' Ἡσ.

Νεῖκος, τό. Ἔρις, φιλονεικία, ἐξαιρ. μὲ λόγους, λογοτριβὴ (καυγᾶς), ὕβρις, κακολογία ἐν τῷ φιλονεικεῖν, «Νείκει ἀριστεύειν», Ἰλ. Φ, 481. «Νείκει ὀνειδίζειν», Ἰλ. Η, 95. χλευασμὸς, μέμψις, κατηγορία, ὄνειδος, πολλ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ, φιλονεικία ἐνώπιον κριτηρίου, Ἰλ. Σ, 497. Ὀδ. Μ, 440. β) πρὸς ταύτῃ τῇ σημασίᾳ παρ' Ὅμ. πολλ. καὶ ἐπὶ φιλονεικίας κατατάσσης ἄχρι χειρῶν, ἄρα ἀγών, μάχη, ἔρις, Ἰλ. Δ, 444. Λ, 671. 721. 737. Ο, 400. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Ὅμηρος συνεκφέρει «Νεῖκος πολέμοιο, ζυλόπιδος, ἔριδος μίγα νεῖκος», Ἰλ. Ν, 271. Γ, 384. Τ, 140. Ὀδ. Σ, 264. «Ἔριν καὶ νεῖκεα, πόνους καὶ ν., πόλεμος καὶ ν., ἔριδες καὶ νείκεα», Ἰλ. Β, 376. Μ, 348. 361. Φ, 513. Ὀδ. Τ, 264. «Νείκεα νεικεῖναι», Ἰλ. Τ, 252. Παρ' Ἡροδ., ὅστις κἠχρηται καὶ τῷ πληθ., σχεδὸν καὶ ἐπὶ ἔριδος μεταξὺ ὁλοπλήθ., ἀντὶ ἐνώσεως, π. χ. «Νεῖκος πρὸς Καρχηδονίους», Ἡρόδ. 7, 158. πρβ. 8, 87. γ) αἰτία, ἀφορμὴ Ἡρόδ. 7, 158. πρβ. 8, 87. γ) αἰτία, ἀφορμὴ ἀντικειμένου τῆς ἔριδος, διαφορὰ, Ἔργ. Ο. Τ. 695. (ὁ Ὅμ. διακρίνει τὸ, νεῖκος (ἔρις)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ (ἐρίσματος), Ἰλ. Δ, 37. 38.)

Νειλεγάδια, τά. (νεῖλος). Καρπός τις τοῦ Νείλου, Ἡσυχ. Ἰνδικοπ. π. 149.

*Νειλαιεύς, ὁ, = νειλαῖος.

Νειλαῖος, αία, αῖον· ἡ, νειλαῖος, εία, εῖον. Ὁ ἐκ τοῦ Νείλου, ἢ παρὰ τὸν Νεῖλον.

*Νειλογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ τοῦ Νείλου καταγόμενος, γεννημένος, παρηγμένος, ἢ γενημένος ἐν αὐτῷ.

*Νειλοθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ἐκ τοῦ Νείλου, ἢ παρ' αὐτῷ φυόμενος, ἢ τρεφόμενος, Αἰσχ. Ἱκετ. 73.

Νειλοθερής, έος, ὁ, ἡ (θέρω) ποιητ. Ὁ ἐν τῷ Νείλῳ γεννηθεὶς ἢ θερισθείς. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 78. ὅπου ἡ β'. τοῦ Συτζίου Ἔκδοσις, νειλοθαλής, ἐκ τοῦ θάλλω, ἔχει, ἀμφ.

Νειλομέτριον, τό (μέτρον). Τὸ μέτρον τοῦ Νείλου· ἦν δὲ τοῦτο στύλος τις ἐν τινι βάθρῳ ἑστημένος, ἀφ' οὗ γραμμή τινες ἐγκεχαραγμέναι κατὰ διαστήματα ἦσαν, δι' ὧν παρετήρουν τὴν ἀνάβασιν (τὸ φούσκωμα) καὶ κατάβασιν τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου, Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. β', σελ. 439.

*Νειλόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω), ποιητ. Ποτιζόμενος ἀπὸ τὸν Νεῖλον· γράφεται καὶ νειλέρρυτος.

Νειλοσκοπεῖον, τό. Ταὐτόν τὸ, νειλομέτριον, ἐκ τοῦ, σκοπέω, καὶ Νεῖλος· ἔστι δὲ οὗτος πυραμὶς μέγας ποτὲ ὑπὸ τὴν Αἴγυπτον.

*Νειλωΐς, ίδος, ἡ. Παρὰ τὸν Νεῖλον εὑρισκόμενος, κείμενος π. χ. πυραμίδες, ἐπιγρ. Ἀδ. 318, 3.

*Νειλῶος, φα, ῶον, = νειλαῖος. Ὁ εἰς τὸν Νεῖλον ἀνήκων.

Νειλώτης, ου, ὁ· καὶ νειλῶτις, ίδος, καὶ νειλωΐς, ΐδηλ. Ἐγκάτοικος τοῦ Νείλου, κατοικῶν, εὑρισκόμενος ἐν αὐτῷ, ἢ παρ' αὐτῷ.

*Νεῖμεν, νεῖμαν, νείμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ νέμω, Ὁμ.

Νειόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ νεόθεν (νέος). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω· ἐκ τοῦ βάθους, Ἰλ. Κ. 10. »Νειόθεν ἐκ τραπέζης ἀναστενάχιζε. 2) ἐκ νέου.

Νειόθι, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ, νεόθι (νέος). Ἐν τῷ κατωτάτῳ, εἰς τὸν πάτον, εἰς τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, εἰς τὸ ἐνδότατον, Ἡσ. Θ. 567. »Δάκε θυμὸν νειόθι, τὸν ἕλκος κατάκρυφα μυστὰ γεν. ἐν Ἰλ. Φ, 317. »Νειόθι λίμνης καὶ ἔντοσθε, ἀντὶ τοῦ, κάτω, ὡς ἡ πρόθ. κατὰ ἢ ὑπό. Γράφεται καὶ προπαροξυντόνως, νείοθι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τ. 2, 355.

*Νειοκόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, νεοκόρος, Παχρατ. ἐπ. 1.

Νείομαι, Ἰων. ἀντὶ νέομαι, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐν Ἰλ. Ψ, 76.

Νεῖον, ἐπίρ. τοῦ νέος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νέον. Νεωστί, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, Ἀπ. Τ.

Νειοποιέω, ῶ (νειός, ποιέω). Νεὰν ποιῶ, ἤτοι ἀφίνω χωράφιόν τι ἀγεώργητον, ἀργὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. 2) σπείρω αὐτὸ μὲ σπόρια, ὥστε μὲ τοῦτο προετοιμάζετο εἰς τὴν μέλλουσαν σπορὰν σίτου καὶ τρόπον τινὰ ἐγίνετο εὔκαρπον, Στοφ. Οἰκον. ιά. ιέ.

Νεῖος, νεία, νεῖον, Ἰων. = νέος.

*Νεῖος, νεία, νεῖον (ναῦς), = ναΐας, Γραμμ.

Νειός, ἡ. Ἡ ἄρτι ἀνακινημένη γῆ, ὁ ἀργὸς ἀγρός, ἤτοι τὸ χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινε καιρόν τιν' ἀγεώργητον διὰ ἀνάπαυσιν, νῦν δὲ πρέπει νὰ ὀργωθῇ, ἢ γεωργεῖται πάλιν ἐκ νέου, ἀναστρέφεται, novale Ὁμ. »Νειὸς τρίπολος, ἢ ἐκ τρίτου γεωργηθεῖσα, ἀναστραμμένη, καὶ ἁπαλὴ γῆ, Ὀδ. Ε, 127. Ἰλ. Σ, 541. Ἡσ. Θ. 371. κυρίως Ἰων. θηλ. τοῦ νειός, συνών. τῇ, ἀντὶ, ἡ ἄρτι νεοτομηθεῖσα γῆ· ἐντελέστερον, »νειὸν ἄρουραν σπείρειν, Ἡσ. Ἔ. 465. 466. Παρὰ δὲ Μεταγν. καὶ, ὁ νειός, συννυπακ. ἀγρός, πρβ. νεός, νεά, νεάζω, 1, β. Ὁ Θεόφραστ. μετεχειρίσθη τὸ »Νειὸν ποιεῖν«, ἐπί τινος γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς προετοιμασίαν πρότερον σπείρουσιν ὄσπρια, καὶ τῷ ἑπομένῳ ἔτει σίτον, ὄρ. νειοποιέω.

Νειότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ, νειός, Ἰων. ἀντὶ νεώτατος ἐκ τοῦ νέος. Ὁ ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινός, κατώτατος. »Νειότατον«, ἐπιρρήμ. ἐσχάτως, εἰς τὸ κατώτατον, = νειόθι.

Νειοτομέω, ἐσω, ὁ (νειός, τέμνω), ποιητ. Ὁ τὴν νειὸν τέμνων, σχίζων, ἀροτριῶν, (μπροὐγκλος) ὀργανόντι γεωργικόν, ἐπίθετον τοῦ ἀρότρου, Ἀνάλεκτ. γ'. 44.

Νεῖρα, καὶ νείρα, καὶ νείρη, ἡ κατὰ συγκ. ἀντὶ νειάιρα, ποιητ. Ὑποφάστριον. 2) τὸ ἐνδότατον, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1490. Δυκόφρ. 896. »Νειροῖς μυχοῖς«, ὅπου ἄλλοι, νηροῖς, ἔχουσιν. Ἐν Εὐριπ. Ἠλ. 794. »Νειρὰν εἰς πλευρὰν πλεῖσιν, ὅπου πρότερον, νειεράν, ἔκειτο. »Βῆχα νειράων, Ποιητ. παλ. περὶ Φυτ. 94. ἀμφ.

Νειρίτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ νηρίτης. Εἶδος θαλασσίου κοχλίου, ἀμφ. ἀνάγν.

*Νειρός, ά, όν, κατὰ συγκ. ἀντὶ νεαρός, νεκρός, ἀφ' οὗ παράγεται νεῖρα, νείαιρα, ἀναποδείκτως μέντοι, πιθανῶς μόνον ἐφεύρεσις τῶν Γραμμτκ., ὄρ. Müller Δυκόφρ. 896.

Νείσομαι, ἡ νείσσομαι, ταὐτὸν τῷ, νίσσομαι. Ἐκ τοῦ, νέω, νέσομαι, νείομαι, ὄθεν, Τπερείκτ., παρὰ Νικάνδρ. Ἀόρ. ά., ὄθεν, νείσσομαι, νείσσομαι, νίσσομαι, ὡς τὸ λάω, λαύω, ἐρῶ, βλέπω, οὕτω καὶ τὸ, γλαύω, γλαύσω, καὶ τὸ, λέω, λεύω, λείσω, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ὡς Μέλ. Θεωρεῖται. ὄρ. νίσσομαι.

Νεῖται, ἀντὶ, κεῖται κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ νέομαι, ὡς καὶ τὸ, κεῖται, ἀντὶ, κέεται, Ὁμ. Ὀδ.

Νείφω, νεώτ. τύπος ἀντὶ, νίφω, ἔτι δὲ = βρέχω, Ἰακ. Α. Π. σ. 67.

Νεκάς, άδος, ἡ (νέκυς, νεκρός), ποιητ. Σωρὸς νεκρῶν, λειψάνων, ἀλλεπαλλήλοι νεκροί, Ἰλ. Ε, 886. »Ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, μεταξὺ τῶν σωρῶν, τῶν τάξεων (τραπάδων) τῶν νεκρῶν σωμάτων. 2) ὁ Καλλίμαχος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, τάξις, ἤτοι σωρός, σειρά, ἀγέλη. »Ἠδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο. 3) κατά τινας, παρὰ Κυκλικοῖς ἀντὶ τοῦ, ψυχή, Ἐ. Μ.

Νεκράγγελος, ὁ, ἡ (νεκρός, ἄγγελος). Ἄγγελος τῶν νεκρῶν, μηνυτὴς αὐτῶν στελλόμενος, ἢ μηνύων νεκρούς, λείψανα, Δουκιαν. Περεγ.

Νεκραγωγέω, ῶ. Νεκραγωγὸς εἰμί, ἐκφέρω καὶ συντροφεύω τοὺς νεκρούς, Δουκ. παρὰ τὸ

Νεκραγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ἐκφέρων καὶ συντροφεύων τοὺς νεκρούς, ὁ χρήσιμος εἰς τοῦτο.

Νεκρακηδημία, ἡ. Ἡ ἀκαδημία τῶν νεκρῶν, Λουκιαν.

Νεκρεγερσία, ἡ. Ἡ τῶν νεκρῶν ἔγερσις, ἀμφ.

Νεκρικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. νεκρικῶς (νεκρός). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τοὺς νεκρούς, διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν, ἀναγόμενος εἰς αὐτούς, ὅμοιος νεκρῷ. »Νεκρικὰ φυτά«, τὰ νεκροῖς προσήκοντα, καὶ ἐν τοῖς μνήμασι φυτευόμενα.

Νεκρίμαιος, αία, αῖον (νεκρός). Ταὐτὸν τῷ, ἐνοσίδιος. Ἐπὶ νεκρῶν ζώων, ψόφιος.

Νεκροβαρής, έος, ὁ, ἡ (βάρος). Μετὰ νεκρῶν φορτωμένος, βεβαρυμένος, Ἀνάλ. β', 144.

Νεκρόβιος, ὁ, ἡ, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 555. ἀντὶ, νεκροῦ βίος, νεκρός, ζωντανὸς τῆς σαρκὸς αὐτῆς.

Νεκροβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ νεκροὺς τρώγων.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Αἰσχ. Προμ. 153. καὶ, νεκροδόκος, ὁ, ἡ. Ὁ τοὺς νεκροὺς δεχόμενος, περιλαμβάνων, ὡς τὸ ξυλοκρέβατον, καὶ ἐπίθ. τοῦ Ἅδου.

*Νεκροδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι) Ἔχων ὄψιν νεκροῦ, Μανέθ.

*Νεκροδόκος, ὁ, ἡ = νεκροδέγμων· καὶ νεκροδόχος, Lob. Φρυν. σ. 307.

Νεκροδοχεῖον, τό. Τόπος εἰς ὃν βάλλουσι τοὺς νεκροὺς· τὸ τῶν νεκρῶν δοχεῖον, ἢ ἀκρόπολις τοῦ Ἅδου.

*Νεκροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = νεκροδέγμων.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων.

Νεκροθήκη, ἡ. Ἡ θήκη τῶν νεκρῶν, τὸ μνημεῖον, σωρός, κιβώριον, ὑδρία, Εὐριπ. καὶ Παρφύρ. ἀποχ. δ'. 11.

Νεκροκαύστης, ου, ὁ (καίω). Ὁ τοὺς νεκροὺς καίων.

*Νεκροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ κομῶν, φροντίζων περὶ τῶν νεκρῶν, λειψάνων, ἐπιμελητής, ἐνταφιαστὴς αὐτῶν, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγραμμ. 138.

Νεκροκορίνθια, τά. Ὠνόμαζον οὕτως εἰς τὴν Γώμην τὰ ἐκ τῶν τάφων τῆς Κορίνθου ἐκβεβλημένα πήλινα τεχνικὰ ἀγγεῖα, ὑδρίας κτ., Στράβ. ή, σ. 586.

Νεκροκόσμος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὁ τοὺς νεκροὺς κοσμῶν, στολίζων, ἐτοίμων καὶ ἑτοιμάζων εἰς τὸ ἐνταφιάσαι, Πλουτ. 7, σ. 234.

Νεκρολατρεία, ἡ (λατρεύω). Ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς νεκροὺς, λατρεία τῶν νεκρῶν.

Νεκρομαντεία, ἡ (μαντεία). Ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, ἡ ἐρώτησις τῶν νεκρῶν, ἢ τοῦ πνεύματος αὐτῶν περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅτε καὶ ἐφαίνετο ὁ νεκρὸς καὶ ἀπεκρίνετο· ἢ ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἡ τοῦ Ὁμήρου Λ ῥαψῳδία τῆς Ὀδυσσείας πραγματεύεται σχεδὸν περὶ ταύτης τῆς μαντείας τίνι τρόπῳ ἐγένετο. Λέγεται ἔτι, καὶ, νεκυομαντεία· ὄθεν

Νεκρομαντεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα ἐπερωτᾶτο ὁ νεκρὸς, ἤτοι ἐγίνετο ἡ νεκρομαντεία· ταὐτὸν τῷ, νεκυομαντεῖον.

Νεκρόμαντις, εος, ὁ, ἡ, καὶ, νεκυόμαντις (μάντις). Ὅστις μετέρχεται τὴν νεκρομαντείαν.

Νεκρονόμης, ου, ὁ (νομάω). Μανέθ. δ'. 192. Νεκροφόρος, νεκροθάπτης.

Νεκροπάργας, ου, ὁ (περάω). Ὁ νεκροὺς περάων· ὅστις πωλεῖ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Δυκόφρ. 276.

*Νεκροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Νεκρόν τινα ποιῶν.

Νεκροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις συντροφεύει, ἢ ἄγει, ὁδηγεῖ τοὺς νεκροὺς, ὁ ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκιαν.

Νεκρορύκτης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Ὅστις ξεπαραχόνει, ἐκβάλλει ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκροὺς, Φλέγων Θαυμ. ά.

Νεκρός, ά, όν. Τεθνηκώς, ἀπεθαμένος, ζωῆς ἐστερημένος, ἄψυχος, τοῦ ζῆν ἀπηλλαγμένος, Μεθομ. ἐκτὸς εἰμὶ ἀνίσως θέλῃ νὰ ἐξηγήσῃ τις οὕτω τὸ ἐν Ὀδ. Μ, 10. τόσῳ δὲ εὐχρηστότερον παρὰ τοὺς Ἀττ. πρβ. νέκυς· σπανίως ἔστι δίκλιτον. »Ἀπὸ νεκροῦ φέρειν«, παροιμία, τὸ ἀπὸ αἰσχροκερδείας καὶ ἀνελευθερίας κερδαίνειν. 2) οὐσιαστ. τὸ λείψανον, ἤτοι τὸ σῶμα τοῦ ἀποθαμένου, πολλαχ. παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθρωπίνων λειψάνων· ὄθεν, νεκρὸς ἀνθρώπου, νεκρὸς γυναικός, Ἡρόδοτ. 2, 89. 90. 3, 16. ἔτι δὲ, »Νεκροὶ τεθνηῶτες, ἢ καταθνηῶτες, Ἰλ. Ζ, 71. Σ, 540. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ὡσαύτως, »Τὰ νεκρά«, τὰ λείψανα, Πλούταρχ. ὄρ. Lob. Φρυν. σ. 376. β) ὁ νεκρός, ὁ τεθνηκώς, ἀπεναντίας τοῦ, ὁ ζῶν, Ἰλ. Ψ, 51. Ὀδ. Κ, 526. Ι, 34. 475. παρ' Ὁμ ἀεὶ ὡς ἐγκάτοικος τοῦ Ἅδου. Ἐκ τοῦ, νέκω, τὸ βαπτόω, τὸ ὁποῖον necо ἐφύλαξαν εἰ Λατῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοι· ὡς καὶ ἐκ τοῦ, σάπω, Ἰωνικ. σήπω, τὸ σαπρός.

Νεκροστολέω, ῶ. Κηδεύω, ἐκκομίζω, ἐνταφιάζω, ἢ περῶ, φέρω εἰς τὸ πέραν τοὺς νεκρούς, ὅ ἐστιν εἰς τὸν Ἅδην, Λουκιαν. Χάρων· ἐκ τοῦ

Νεκροστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ περῶν εἰς τὸ πέραν μὲ τὸ πλοῖον τοὺς νεκρούς· ὁ Ζάπτων τοὺς νεκρούς, ἐνδύων καὶ Ἑτοιμάζων αὐτούς, Ἀρτεμίδ. δ'. 58.

Νεκροσυλία, ἡ. Ἡ ἁρπαγὴ γύμνωτις τῶν νεκρῶν, Πλατ. πολ. Ε'. 15. ἐκ τοῦ

Νεκροσύλος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὁ τοὺς νεκροὺς συλάων, ὅστις ἁρπάζει καὶ λαφυλατεῖ τοὺς νεκροὺς, γυμνόνει τὰ μνημεῖα (ἢ νεκροσύλος?)

Νεκρότα γός, ὁ, ἡ (ταγός). Ἀρχων, ἤτοι κριτὴς τῶν νεκρῶν, Δυκόφρ. 1398. ἐπίθετ. τοῦ Πλούτωνος, Μίνως.

*Νεκροταφεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα Ἐνταφιάζονται οἱ νεκροὶ, Ἐκκλ.

Νεκρότα φια, τά. Τὰ σάβανα καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ὧν περιτυλίσσουσι τοὺς νεκροὺς, Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Νεκροτάφος, ὁ, ἡ (θάπτω) = νεκροθάπτης. Ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων, Μανεθ. δ'. 192.

Νεκρότης, ητος, ἡ (νεκρός). Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι νεκρός, Lob. Φρυν. σ. 351.

Νεκροτοκέω, ῶ (τίκτω). Νεκρὸν παιδίον ἢ ἔμβρυον γεννῶ ὅλον

Νεκροτόκιον, τό. Τὸ νεκρὸν γεγεννημένον παιδίον.

Νεκροφορέω, ῶ. Νεκροὺς, ἢ νεκριμαῖα, ψοφίμια, τρώγω· ἐκ τοῦ

Νεκροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ νεκροὺς ἢ νεκριμαῖα, τρώγων·

Νεκροφορεῖον, τό. Τὸ φέρον τοὺς νεκροὺς φορεῖον, νεκροκρέββατον, ἢ ξυλοκρέββατον· παρὰ τὸ

Νεκροφορέω, ῶ. Φέρω – βαστάζω (καυβαλῶ) τοὺς νεκροὺς, θάπτω παρὰ τὸ

Νεκροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων τοὺς νεκροὺς· ὁ φέρων εἰς τὸν τάφον· Ζάπτων.

Νεκρόω, ῶ (νεκρός). Νεκρὸν ποιῶ, θανατόνω, νεκρόνω. Ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. λέγεται τροπ. ἐπὶ ψύχους καὶ ἄλλων αἰτίων, προξενῶ νεκρωσιν, ἀκινησίαν, ἀναισθησίαν εἰς τι μέλος, παραλύω, ἀμβλύνω, κάμνω ἄχρηστον· καὶ σκληρύνω διὰ νηστείας, κτ.

Νεκρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεκροῦ ἔχων, ὅστις εἶναι ὡς νεκρὸς, ὡς λείψανον.

*Νεκρών, ῶνος, ὁ. Κοιμητήριον, τάφος.

Νεκρώσιμος, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸν νεκρὸν, εἰς λείψανον, ὡς, κανὼν, τροπάριον. 2) = νεκρίμαιος. 3) Θανατηφόρος· ἐκ τοῦ

Νέκρωσις, εως, ἡ (νεκρόω). Τὸ νεκρόνειν. 2) παθ. τὸ εἶναι τοῦ νεκροῦ, ἔλλειψις, στέρησις ζωῆς· ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ψύχους κ. τ. τ. προξενουμένη εἰς τὰ μέλη ἀναισθησία καὶ ἀκινησία αὐτῶν.

Νέκταρ, αρος, τό. Τὸ τῶν θεῶν πόμα, τὸ ποτὸν, τὸ ὁποῖον ἔπινον οἱ θεοὶ, ὃν τρόπον, ἀμβροσία, τὸ φαγητὸν αὐτῶν, Ὁμ. Ἡσ. Πινδ. Παρ' Ἀλκμ. καὶ Σαπφ. ὑπῆρχεν ἀντιστρόφως τὸ μὲν νέκταρ ἡ τροφὴ, ἡ δὲ ἀμβροσία τὸ ποτόν. Ὅ Ὅμρ. ἰδιάζεται τὸ νέκταρ ὡς οἶνον ἐξαίρετον καὶ γλυκύτατον, κόκκινον, ἐρυθρὸν, Ἰλ. Τ. 38. Ὀδ. Ε, 93. ὡς οἶνον κιρνώμενον ἀπὸ τὴν Ἥβην. »Νέκταρ ἐοινοχόει,« Ἰλ. Δ. 3. καὶ ὡς οἶνον ἀνακατωμένον πινόμενον, Ὀδ. Ε, 93. διὸ καὶ ὁ εὐγενικώτατος, ὁ πλέον ἐξαίρετος οἶνος ὀνομάζεται, »νέκταρος ἀπορρώξ,« Ὀδ. 1, 359. Τὸ νέκταρ, καθὼ τὸν πίνοντα ποιοῦν ἀθάνατον, ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπηγορευμένον, ἅμως τὸ λείψανον τοῦ Πατρόκλου ἐράντισε μὲ αὐτὸ ἡ Θέτις, διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς σήψεως, Ἰλ. Τ, 38. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς συνεμπεριέχεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐλαφίας, πρβλ. νεκτάρεος· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὸν ἐξαίρετον, εὐώδη καὶ γλυκύτατον οἶνον, Νέκταρ, καλεῖ. 2) εἶδος μύρου, χρίσματος, Nonnis 5, 3. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ ἀρνητικὸν νη- καὶ τὴρ ἡ ΚΤΑΩ, ἄρα κυρ. ὡς τὸ ἀμβροσία, ἀθανασία, ἡ μὴ τον ἀθανασίας.)

Νεκτάρεος, ἑα, Ἰωνικ. ἠη, εον (νέκταρ). Θεῖος· ἐξαιρ. εὐώδης, ἔχων ὀσμὴν γεύσιν νέκταρος, ἢ γλυκὺς ὡς τὸ νέκταρ. ἐν γένει, νόστιμος, ὡραῖος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθ. εὐόσμου ἢ ἐν γένει ὡραίου ἰματίου, π. χ. »Ἕανοι, χιτῶνες νεκτάρεοι,« Ἰλ. Γ, 385. Σ, 25. πρβλ. ἀμβρόσιος.

Νεκτάριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Ἐλένιον, λέγεται, Διοσκορ. δ. 66. ὅθεν

Νεκταρίτης, ου, ὁ, οἶνος, μετὰ νέκταρίου κατασκευασμένος, Διοσκορ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

Νεκταροσταγής, ές, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ νέκταρ στάζων, σταλάζων, γλυκὺς.

Νεκταρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νέκταρος ἔχων, ὁμοιος τῷ νέκταρι, Γεωπον. ε. β'. 10.

Νεκυάμβατος, ὁ, ἡ (νέκυς, ἀμβαίνω), ποιητ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβησαν οἱ νεκροὶ, ἐπάτησαν, ὡς τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον, Παυσαν. ἰ. 28.

Νεκύδαλος, ὁ, παρ' Ἀριστοτ. ζῶ. ἱστορ. ἐ. 19. Ὁ ἐκ τῆς ψύχης εἰς χρυσαλλίδα, πεταλούδα μεταμορφωθεὶς σκώληξ τῆς μετάξης, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ψυχὴ· (ἐκ τοῦ νέκυς, τὸ νεκρὸν σῶμα, διότι καὶ αὕτη τοιοῦτόν τι παριστάνει.)

*Νεκύδιον, ἐπίρρ. (νέκυς). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν νεκρῶν, λειψάνων, Α. Β. σ. 941.

Νεκυαγώγος, ὁ, ἡ (ἄγω) = νεκραγωγός. τοὺς νεκροὺς ἄγων, φέρων, Ἀνθολογ.

*Νεκυπόλος, ὁ, ἡ (πολέω), ποιητ. Περιπατῶν περιεστοιχημένος ὑπὸ νεκρῶν, ἔχων συναναστροφὴν νεκρῶν, καταγινόμενος περὶ αὐτούς, ὡς, αἶσα νεκ., ἤτοι ὁ θάνατος, Μανεθ. 1, 330.

Νεκυία, ἡ (νέκυς). Ἡ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερομένη θυσία, ὁπότε ὁ προσφέρων αὐτὴν ἐπερωτᾷ αὐτοὺς περὶ μέλλοντος ἢ ἀποκρύφου τινός, καθὼς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς (ἐν Ὀδυσσ. Λ.) ἔπραξεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ταύτης τῆς ραψῳδίας Νεκυία, ἡ πραγματεία κατὰ τοὺς νεκυας προέκυψε· ταύτὸν ἐστιτῷ, Νεκυομαντεία, καὶ Νεκρομαντεία. 2) ἐνάγισμα τῶν νεκρῶν. (ἄραγε ὀρθότερον θέλει τονισθῆ, κατὰ τὸν Εὐσταθίου. νέκυια, Spohn de extr. Od. parte, p. 18.)

Νεκυϊσμός, ὁ, παρὰ Μανεθ. δ'. 213. ταὐτόν τῷ, Νεκυομαντεία, νεκυία.

Νεκυομαντεία, ἡ. Νεκυομαντεῖον τό· καὶ Ἰωνικ. νεκυομαντήιον, νεκυόμαντις, ως, ὁ ταὐτόν τῷ, νεκρομαντεία, νεκρομαντεῖον, νεκρόμαντις, Ἡρόδ. 5, 92, 7.

Νεκυοστόλος, ὁ, ἡ (νέκυς, σώζω). Ὁ τοὺς νεκροὺς σώζων, ἐγείρων, ἀνιστῶν· ἢ ἑκτός, σεύω, ἀναδιώκων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκροὺς, ἤτοι διεγείρων εἰς ζωήν· ποιητ.

Νεκυοστόλος, ὁ, ἡ (νέκυς, στέλλω), ταὐτόν τῷ, νεκροστόλος, καὶ νεκυηγός, ὡς π. χ. ὁ Χάρων, Ἰακ. Ἀ. σ. 378. 2) = νεκροκόστμος, Μανεθ. Π, 530.

Νέκυς, υος, ὁ. Οὐσιαστ. τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, τὸ λείψανον, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πολλαχ. ἐν Ἰλ. σπανιώτ. ἐν Ὀδ. »Νέκυς ἀνδρός,« Ἡρόδ. 1, 140. πρβλ. Valk. εἰς 4, 14. ἔτι δὲ, νεκύες τεθνηκότες, νεκυες κατατεθνηῶτες, κτάμενοι, κατατμῆμενοι, Ὁμ. β) ὁ νεκρὸς, ὁ ἀπαθανών, τεθνηκὼς, πολλαχ. ἐν Ὀδ. σπανιώτ. ἐν Ἰλ. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς κάτοικος τοῦ Ἅδου, καὶ παντοχοῦ κατὰ πληθ. ἀρ., ἄρα = ἥρωες. 2) ὡς ἐπίθ. νεκρὸς, ἀποθαμένος, ἄψυχος, ἄπνους, Μεθομηρ., ἐκ τοῦ εἰμὴ ἀνίσως θελήσῃ τις νὰ ὑπάξῃ ἐνταῦθα τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 35, 421. πλὴν καὶ τότε μόνον ὡς ἄρθρον. — Ποιητ. ἐπιθ. ἐνικ. νέκυς, Ἰλ. ἐπιθ. πληθ. »νεκύεσσι,« »Ὅμ. σπανιώτ. δὲ, νέκυσσι, Ὀδ. Λ, 569. Χ, 401. Ψ, 45., ἔνθα ἄλλοι προτείνουσι ἐνφέρειν, νεκύεσσι, τριτυλλάβως, Herm. elem. metr. p. 23. Κατὰ συγκ. αἰτ. πληθ. νέκυας ἀντὶ νέκυνας, Ὀδ. Ω, 417. (παρὰ τὸ νέκυς, τὸ νεκρὸς καὶ τὸ Λατ. necus nex.) (τὸ Ὕψιλον ἔστι κατὰ τὴν ἐπιθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρὸν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πιθανῶς· παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. τοὐναντίον εἶναι, καθὼς φαίνεται, παντοτε βραχύ.) Ἀφ' οὗ

Νεκύσια, τά, συνυπακ. ἱερά. Ἑορτὴ, ἢ θυσία εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τῶν τεθνεώτων, ἤτοι τετελευτημένων. Ὁ Ἀρτεμίδ. δ'. 83. συνέστησε τοῦτο μετὰ τοῦ Περιδείπνα. (ᾳ)

*Νεκυσσός, ὁ, ἡ, = νεκυσστόλος. Νόνν.

Νεκύομαντεῖον, τό. Νεκυομάντιον, τὸ (νέκυς, μάντις, ταὐτόν τῷ, νεκρομαντεῖον, Ἡσύχ.

Νέμεα, τά. Οἱ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἀγῶνες, ἢ δεύτερον μέρος τούτου ἡ Νεμέα, δηλαδὴ ἡ μεταξὺ τῆς Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου, εἰς ἣν βάσει ἔτους Νεμαεῖος, καὶ Νεμειακὸς, ὁ ἐκ τῆς Νεμέας εὑρίσκεται ὅτι καὶ »Νέμειος χλαῖνα, καὶ Νεμείων,« ἀντὶ τοῦ, νεμαεῖος, καὶ νεμειακὸν, ἐν τῇ Ἀνθολογ. καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, Ἄττα. Ὅρα περὶ τῶν Ἀγώνων τούτων Παυσανίαν ἐν τοῖς Κορινθ. Κεφ. ιέ. Φωκ. καὶ Ἀρκάδ. μή. Σχόλια Πινδάρ. Νεμ. Στρέβ. Βιβ. ή. Κυρίως οὐδέτ τοῦ Νέμεος, συνυπακ. ἱερά.

*Νεμαῖος, αία, αῖον. Νεμειακὸς, Πινδ.

*Νεμαίων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Νεμειακὸς.

*Νεμεάς, άδος, ἡ, ἰδιωτ. ποιητ. ἀπλ. τοῦ Νεμαῖος, Πινδ.

*Νεμέηθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Νεμέας, Καλλιμ.

*Νεμέθω, ποιητ. ἄνευ μέλλ. ἀντὶ νέμω· παρ' Ὁμ. μόνον ἄπαξ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »νεμέσσοντο,« (Ἰλ. Δ, 635), ἀντὶ ἐνέμοντο. νεμοῦμαι, βόσκω, ὑπάγω εἰς νομὴν, τρώγω.

*Νέμεια, τά, ποιητ. ἀντὶ Νέμεα, Πινδ. ὀρ. Νέμειος.

*Νεμεακὸς, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ, Νεμειακὸς, λέων. Ἡσ. Θ. 327. ἐκ τοῦ

*Νεμείη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Νεμέα, Ἡσ. Θ. 329. 331.

*Νέμειος, εία, ειον, ὡς τὸ, Νεμειακὸς, ποιητ.

*Νεμείων, ονος, ὁ, ἡ, = νέμειος.

*Νέμεος, έα, εον, = νέμειος, Θεόκρ.

Νεμεσάω, ήσω, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐτ. δὲ πολλαχ. καὶ νεμεσσάω, νεμεσσήσω, κ. τ. λ. (νέμεσις). Νέμεσιν, ἤτοι φθονεραὶν ἀγανάκτησιν κατά τινος αἰσθάνομαι, ὀργίζομαι αὐτῷ, δοτ. προσ. πολλαχ. παρ' Ὁμ. βλ. μέμφομαι, ἐγκαλῶ, βάνω τινί τι ἐπὶ κακοῦ, τοῦ τὸ κακοεξηγῶ, τοῦ τὸ πέρνω διὰ κακόν, δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. Ὀδ. Ψ, 213. ἐξαιρτ. φθονῶ τινι μίαν τύχην, τινίτι, Ἡσ. Ἐ. 758. ἄρα ζηλεύω, ζηλοτυπῶ, βλέπω μὲ φθόνον, ζηλοτυπίαν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, φθονῶ τοῦ ἄλλου πρᾶγμά τι, εἴτε καλὸν, εἴτε κακὸν, ἀγανακτῶ διὰ τοῦ ἄλλου τὴν αὐτυχίαν ἢ ἀτυχίαν, τῆς ὁποίας δὲν ἦτον ἄξιος. — Παρ' Ὁμηρ. πολλάκις ἐν χρήσει ἅμα πτωτικῶν, ἀγανακτῶ, καταρίνω, δυσαρεστοῦμαι, λαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, ὀργίζομαι, ἐγκαλῶ, μοὶ κακοφαίνεται, βλέπω μὲ κακὸν ὄμμα· καὶ ἀπιλήπτως· δὲν ὑποφέρω, ἀποφεύγω νὰ »Μή νεμέσα,« μὴ τὸ ἐκλάβῃς ἐπὶ κακῷ, Ἰλ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ, νεμεσᾶν τινι, Στοβ. — Μέτ. μετὰ παθ. ἀορ. νεμεσάσσατο, παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ νεμεσσάσατο, ἀόρ. ἐνεμεσήθην, παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ νεμεσσή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σην, κ. τ. λ, κυρίως, αἰσχύνομαι δικαίαν ἀγανάκτησιν κατ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, μέμφομαι ἐμαυτόν, ἐκλαμβάνω εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐπί κακοῦ τί, κ. τ. λ. π. χ. «Νεμεσσᾶται ἐνὶ θυμῷ, ἐπεσβολίας ἀναφαίνων,» (Ὀδ. Δ. 158.), ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκλαμβάνει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐπί κακοῦ, ἤτοι κρίνει ὡς πρὸς ἑαυτόν ἀνάρμοστον, ἄπρεπον τὸ νὰ προφαρῃ ὕβρεις· ἄρα σημαίνει καὶ ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι· εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, συστέλλομαι, εἶμαι εἰς διατυγμόν, ἀμφιβολίαν, δισταζω, ἐνῶ, τό παρά Λατ verer. Ὀδ. Β, 64. Ἰλ. Ο, 103. Π, 544. Συνήθως ὅμως χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ Μέσῳ πάντῃ καθὼς τῷ ἐνεργ. καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς συντάξεις, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Δ, 195. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Σ, 227. μετὰ δὲ αἰτ. πραγμ. ἐν Ὀδ. Ξ, 284. «Νεμεσσᾶται κατὰ ἔργα, ἐκλαμβάνει ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἐκδικεῖται κακὰ ἔργα· πρβ νεμεσίζομαι.

Νεμέσεια, τά· προσωνυμ. ἱερά. Ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως, καθ' ἣν καὶ τοῖς κατοιχομένοις, ἤτοι τοῖς νεκροῖς (καὶ μάλιστα τοῖς γονεῦσι) ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα, π. χ. ὡς παρ' ἡμῖν τὰ κατ' ἔτος ἐπιτελούμενα μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, Δημοσθέν. Parentalia. Λατ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, Δυσάρεστος, θυμώδης, ὀργίλος, ὑβριστής. 2) ἐνεργ. θυμόν, ἢ ἀγανακτησιν, δυσαρέσκειαν διεγείρων, Νόν.

Νεμεσητικός, ἡ, όν (νεμεσάω). Ὁ ἀνήκων ἢ ρέπων, κλίνων ἔχων εἰς τὸ νεμεσᾶν, μέμφεσθαι, ὀργίζεσθαι ἐπὶ ἀναξίως προσγινομένῃ εἴς τινα εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, καθόλου, κλίνων ἢ ἀνήκων εἰς ἀγανάκτησιν ὀργήν, θυμόν, φθόνον· ἴδε Νέμεσις.

Νεμεσητός, ἡ, όν, παρ' Ὅμ. συνήθ. νεμεσσητός (νεμεσάω). Πᾶν εἴτι ἐπιστῇ νεμιστητόν· σύρει πρὸς ἑαυτὸ τὸν φθόνον, τὸ μῖσος ἢ τὴν ἐκδίκησιν, ἀγανάκτησιν, ἄξιον αὐτῆς, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, μεμπτόν, μέμψεως ἄξιον, ἄδικον, ἀνάξιον, ἀξιοκατηγόρητον, ἀξιοτιμώρητον· παρ' Ὅμ συνήθ. νεμεσητὸν δὲ κεν εἴη·» καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Ι, 523. Ὀδ. Χ, 59. ὀδύν, μισητόν, βδελυκτόν, ἐπίφθονον. 2) ἐνεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγανάκτησιν δυτικρέττησιν φοβεῖται τις, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσχύνεται τις αἰδῶ ἢ ἐντροπήν, αἰδοῖος, νεμεσητός, Ἰλ. Λ, 649. 3) ἐνεργ. νεμεσῶν, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, νεμετις.

Νεμεσίζομαι, μέσ. Ἀποθ. ὡς τὸ νεμεσάω. Ἀγανακτῶ κατά τινος, ὀργίζομαι, τινί, Ἰλ. Θ, 407. 421. Ὀδ. Β, 239. β) μέμφομαι τινί τι, ἐκλαμβάνω τινι τι ἐπὶ κακοῦ, τινί τι, Ἰλ. Ε, 757. 872. ἄνευ πτωτ. μετὰ αἰτ καὶ ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Β, 296. 2) ὡς τὸ νεμεσάομαι, ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, συστέλλομαι Ἰλ. Ρ, 254. Ὀδ. Β, 138. 3) ὡς τὸ αἰδέσθαι, φοβοῦμαι τινά, τὸν συστέλλομαι, μετὰ αἰτ. π χ. Διόν, φοβοῦμαι αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν. Ὀδ. Α, 263.

Νέμεσις, εως, ἡ Ἐπ. νέμεσσις, Ἰλ. Ζ, 335. (νέμω). Δικαία ἀγανάκτησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις διά τι ἄδικον, ἄπρεπον, ἀνάρμοστον, ἀνάξιον, ἄρα καὶ κατάκρισις, μέμψις, δυσαρέστησις, ὀργή, θυμός, χόλωσις, Ὅμ. παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐξαιρε. ἀγανάκτησις διὰ ἀναξίως προσγενομένην τινὶ εὐτυχίαν ἢ δι' ἀναξίαν χρῆσιν αὐτῆς. Κατὰ τὸν Ἀριστ. κεῖται αὐτὴ ὡς ἀρετὴ μεταξὺ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἐπιχαιρεκακίας, καὶ ἐντεῦθεν ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, δικαία ποινή, ἐξαιρ. ἐκ μέρους τῶν θεῶν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων καὶ ὅλως ἀπὸ τοῦ, φθόνος Ἰδοὺ δέ τί λέγει ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθ. 2, 7, 15. ἑρμηνεύων τὴν λέξιν οὕτως· «Νέμεσις δὲ (ἐστὶ) μεσότης φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας· ἐστὶ δὲ περὶ λύπην καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας· ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικὸς, λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως αὐτῷ πράττουσιν, ὁ δὲ φθονερὸς ὑπερβάλλων τούτου, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται· ὁ δὲ χαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν· ἀ καὶ ἐν Ἠθικ. μεγάλ. Α'. 28. «Νέμεσις ἐστὶ μετότης φθονερίας καὶ χαιρεκακίας· ἀμφότεραι γὰρ αὗται ψεκταί εἰσιν, ὁ δὲ νεμεσητικὸς, ἐπαινετός· ἔστι δὲ ἡ νέμεσις περὶ ἀγαθά, ἃ τυγχάνει ὑπάρχοντα ἀναξίῳ ὄντι, λύπη τις· νεμεσητικὸς οὖν, ὁ ἐπὶ τούτοις λυπητικός· καὶ αὐτός γε πάλιν οὗτος λυπήσεται, ἂν τινα εἴδῃ κακῶς πράττοντα ἀνάξιον ὄντα. Ἡ μὲν οὖν νεμεσις, καὶ ὁ νεμεσητικὸς ἴσως τοιοῦτος· ὁ δὲ γε φθονερὸς ἐναντίος τούτῳ· ἁπλῶς γὰρ αὐτὸς ἀξίως τι εἰπὼν, αὐτεμπι, τοῦ εὖ πράττειν λυπηθήσεται· ὁμοίως τούτῳ ὁ ἐπιχαιρέκακος ἡγήσεται κακῶς πράττοντι, καὶ τῷ ἀξίῳ, καὶ τῷ ἀναξίῳ· ὁ δὲ γε νεμεσητικὸς οὔ· ἀλλὰ μεσότης (ἐν. μέσος) τις ἐστὶ τούτων·» 21 ἐκεῖθο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον δικαίας ἀγανακτήσεως. Παρ' Ὅμ. πάντοτε κατὰ ταύτην τὴν φρᾶσιν· «Οὐ νέμεσις,» δὲν εἶναι ἀντικείμενον δικαίας ἀγανακτήσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις, νὰ τὸ ἐκλάβῃ ἐπὶ κακοῦ, νὰ μέμψῃ, δὲν ἔχει τις δίκαιον, ἢ αἴτιον νὰ τὸ μεμφθῇ, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις· καὶ συνάσσ. ἤτοι μετ' ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ξ, 80. Ὀδ. Α, 350. Τ, 330. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Γ, 156. «Οὐ νέμεσις, Τρῶας—τῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν,» οὐδεμία μεμφὶς δὲν ἔχει τόπον, δὲν πρέπει τινὰς νὰ μεμφθῇ, νὰ θαυμάζῃ, ὅτι διὰ τὸ θέλημα μιᾶς τοιαύτης γυναικὸς (ὡς ἡ Ἑλένη) ὑποφέρουσιν οἱ Τρῶες τόσον καιρὸν τοσαῦτα κακά. 5) ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον αὐτὸς σημαίνει, δικαία ἀγανάκτησις τινος καθ' ἑαυτοῦ διὰ τι παρὰ τοῦ ἰδίου πραχθὲν ἄδικον, συστολή καὶ φόβος διά τινα πρᾶξιν, ἡ ὁποία δικαίως πρέπει νὰ διεγείρῃ παρ' ἄλλοις ἀγανάκτησιν ἢ τὴν θείαν ποινήν, αἴτημα τιμῆς καὶ δικαίου, ὅ ὁ καὶ συνεφέρονται παιδιὰς καὶ νέμεσις,» ἐντροπὴ καὶ συστολή, Ἡτ. Ε. 202. καὶ Ἰλ. Ν, 122. «Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν.» — Β') Νέμεσις, ὡς κύριον ὄνομα, μυθικὸς Ὄν, θεὰ, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ε 202. προσωποποιημένη ἐννοιῶν τῆς ἰδέας τῆς τρίτης σημασίας, δι' ὃ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ὁμοῦ μετὰ τοῦ, Αἰδώς, θεωροῦνται ὡς θεαί. Καθ' Ἡσ. Θ. 223. ἡ Νέμεσις ἐστὶ θυγατρητὴς νυκτὸς· ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ δὲν προτοδιορίζεται ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς ἀκριβέστερον δι' ἄλλου τινος, εἰμὴ διὰ τῆς προτάξεως «πᾶσιν ἀνθρώποις βροτοῖσι,» ἡ ὁποία προσθήκη αἰνίττεται, καθὼς φαίνεται, πάντη ἑτερογενῆ τινα μέξιν. Παρ' Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, παριστάνεται ἡ Νέμεσις ὡς θεὰ τῆς ἰσορροπίας καὶ ἰσοσταμίας, ἡ ὁποία ἀποστρέφεται καὶ καταλύει πᾶσαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ ὑπέρχουσαν ὑπερβολὴν καὶ ὑπερμετρίαν, ὥστε δὲν ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταντήσωσι εἰς ὑπέρμετρον εὐκτημοσύνην, πλοῦτον, ἢ περιουσίαν, ἢ εἰς παρὰ πολλὴν ἐξουσίαν ἢ δύναμιν, ἀλλὰ τιμωρεῖ καὶ παιδεύει τὴν ἐκ τῆς εὐτυχίας προερχομένην προπέτειαν καὶ ἔπαρτιν, καὶ φροντίζει νὰ μὴ ὑψηλοφρονῇ καὶ ἐπαίρεται αὐθαδῶς ὁ θνητὸς ἐπέκεινα τῶν ὑπὸ τῆς Θεότητος διωρισμένων ὁρίων, ἄρα ἔχει ἀντικείμενον τὸ, ὕβρις· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ παιδεύουσα ταπεινοῖ τὴν ὕβριν καὶ τὰ προπετὲς ἀδίκημα τινός, θεωρεῖται καὶ ὡς θεὰ κολάσεως καὶ ἐκδικήσεως· πρβ ἐξαιρ. τοῦ Μεσομήδου τὸν ὡραῖον ὕμνον εἰς Νέμεσιν, Α. Βρ. Τ. 2. σ. 292. Ἡ παρὰ τὸ νέμω παραγωγὴ χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς νόμουσαν ἑκάστῳ τύχην καὶ δίκαιον ἐξίτον.

*Νεμεσσάω, ήσω, Ἐπ. ἀντὶ νεμεσάω, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Νεμεσσητός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ νεμεσητός, Ὅμ.

*Νέμεσσις, ή, Ἐπ. ἀντὶ, νέμεσις, Ἰλ. Ζ, 335.

*Νεμέτης, ου, ὁ, = νεμέτωρ.

Νεμέτωρ, ορος, ὁ (νέμω). Ὅστις διανέμει, διαμερίζει μοιράζει· μεριστής, μοιραστής· ἐξαιρ. ὁ διανέμων ἕκαστῳ τὰ δίκαια καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπ' αὐτῷ διευθύνων, ἰθύνων, κρίνων καὶ δικάζων, ὁ κριτής, Αἰσχύλ. Θήβ. 490.

Νέμησις, ἡ (νεμέω, νέμω). Διανομοιρασις, μερίτις, μεριτμός, διακλήρωσις, δασμός, διαίρασις. 2) νομή, βοσκή, βόσκησις.

Νεμητής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, νεμέτωρ.

Νέμος, εος, τό (νέμω), Τόπος ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, ἢ ἔνθα νέμονται, βόσκουσι τὰ ζῶα, νομή, βοσκή, Ἰλ. Δ. 480. «Ἐν νέμεϊ σκιερῷ·» καὶ ἐπειδὴ οὗτοι οἱ πρὸς βοσκὴν τόποι εἶναι ὡς ἐπιτοπολὺ σκιεροὶ καὶ σύνδενδροι, ἐντεῦθεν ἐν γένει καὶ, ὅσος, ἄλσος, nemus.

Νέμω, Μέλ. νεμῶ, καὶ, νεμήσω (Λογγος, Ποιμεν). Παρακείμ. νενέμηκα. Ἀόρ. ἐνεμησα καὶ παθ. ἐνεμήθην· καὶ ἐνεμέθην παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνωστ. καίμεσ. ἀορ. ἐνεμησάμην, Lob. Φρυν. σ. 742. Πκρ Ὅμ. ἐν χρήσει ὁ ἑνεργ. ἐνεστ., παρακτ. καὶ ἀορ. καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ. — 1) δίδω εἰς τὸν ἕνα μέρος τι καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἄλλο μέρος καὶ οὕτω καθεξῆς, δίδω ἑκάστῳ ἀνὰ μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, μερίζω, αἰτ. πραγμ., πολλάκ. παρ' Ὅμ., ἔστις χρῆται ἐπιτοπολλοῖστον ἐπὶ ποτῶν καὶ βρωμάτων, π. χ. μοίρας, κυπελλα, κρέα, σῖτον, μέθυ νέμειν. «Νέμειν τινί τι,» παρέχειν, δίδειν τὸ διωρισμένον, Ὀδ. Ζ, 188. Ἰλ. Γ. 274. «Κλῆρον νέμειν,» δίδω τινὶ τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας του, ὅθεν «Κληρονόμους ἐξαιρτ. δίδω τινὶ ἄ, τι τῷ ἀνήκει, τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ ἔδικόν του, Ἡρόδ. 6, 11. 109. τροπ. «Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα, τὰ μέγιστα,» ἐπικρίνω τινὶ τὴν μεγίστην ἀξίαν ἢ βαθμόν, δεικνύω πρός τινα τὰς μεγίστας τιμάς, ἔχω τὴν μεγίστην ἐμπιστοσύνην, Valck. Ἱππ. 1321. Διατρ. σ. 77. — Μέσ. νέμομαι, μετὰ αἰτ. μερίζειν ἐν ἑαυτοῖς, μοιράζειν ἀναμεταξύ των, καὶ ἐντεῦθεν, κέκτημαι, ἔχω τί ὡς μερίδιον μου, ὡς νόμιμον κτῆμά μου, Ὀδ. Τ, 336. «Πατρώϊα πάντα νέμεσθαι,» μοιράζειν ἐν ἀλλήλοις τὴν πατρικὴν κληρονομίαν· συνήθ. λέγεται ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἢ ἀγρῶν, κτεμένη ν.» Ὀδ. Α, 185. Ἰλ. Μ, 313. πρβ. Ζ, 195. Τ. 185, καὶ «ἔργα ν.» Ἰλ. Β, 751. Ἡτ. Ε. 119. 233. συνήθ. προσημαίνει καὶ, ἀπολαύω τί ἔχων αὐτό, καρπούμαι· καὶ ἐπειδὴ ὁ χωριὸς συνειθίζει νὰ κατοικῇ εἰς τὸν ἀγρόν του καὶ εἰς τὸ κτῆμά του, σημαί καὶ, ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, κατοικῶ τί, ὡς τό, ἔχειν, π. χ. «Ἄλσεα νέμεσθαι,» Ἰλ. Τ, 8. ὡς ἐπιτοπολλὰ μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων, π. χ. Ἰθάκην, Τρίην νέμεσθαι, κ. τ. τ. Ὀδ. Β, 167. Ἰλ. Β. 496. 531. 633. «Γῆν νέμεσθαι,» μοιράζειν ἐν ἑαυτοῖς μίαν γῆν, χώραν, καὶ ἔπομ ἀφ' οὗ γένῃ τοῦτο, κατοικεῖν καθένα τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ γῆν καὶ ἀπολαύειν αὐτήν, πολλ. παρ' Ἡροδ. Ἀπὸ Πινδ. (Ὀλ. 2, 25.) εὑρηται ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς σημασίας, ἔχω, κεκτημαι, κατοικῶ, π. χ. «Γῆν νέμειν,» Ἔρρ. Σοφ. Ο, Τ. 578. Ἄστυ νέμειν,» Ἀριστ. «Κράτη τε καὶ θρόνους νέμειν,» Σοφ. Ο. Τ. 238. καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ παθ. «νεμεσθαι ὑπό τινος,» κατοικεῖσθαι, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινος, Ἡρόδ. 7, 158. πρβ. σημα. 3., ἢ τις ἔπεται ἐκ ταύτης. — 2) νέμειν, ἐπὶ ποιμένων, βόσκω τρέφω τὰ θρέμματα, τὰ ποίμνια, τὰ ἐνάγω εἰς τὴν βοσκήν, τὰ προμηθεύω μὲ τροφήν, Ὀδ. Ι, 233. πολλῷ δὲ συνεχέστερον κατὰ μέσ. διάθ. ἐπὶ θρεμμάτων ἀντὶ του, βόσκω, ἤγουν εἶμαι, ὑπάγω εἰς βοσκήν, τρέφομαι, προμηθεύομαι μὲ τροφήν, Ἰλ. Ε, 777. Ο, 631. Ὀδ. Ν, 407.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ, 164. Ἡρδτ. 8, 115. καὶ ἐντεῦθ. ἐλαμβανόμενον ὡς ἐνεργ. μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ τρώγειν, βότκων τρώγω τί, π. χ. «Ἀνθεα ποίης νέμεσθαι, Od. I, 449. Τροπ. ἐπὶ πυρός, τρέφεσθαι ἐκτεινόμενον περαιτέρω, ἐκτείνεσθαι μακρότερον, καθ' εὑρίσκον τροφὴν καὶ ὕλην, καταβαπναῖν, κατεσθίειν, Ἰλ. Ψ, 177. καὶ ὡς παθ. ἐν Ἰλ. Β, 780. «Πυρὶ χθὼν νέμεται,« ὅλη ἡ χώρα κατακαλίσκεται ὑπὸ τοῦ πυρός· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κατὰ ἐνεργ. διάξ. «ὄρη νέμειν,« φέρω νὰ βοσκήσωσι τὰ ποίμνια εἰς τὰ βουνά, βόσκω αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 20. καὶ μεταφορ. «Πυρὶ νέμειν πόλιν,« καταναλίσκειν, κατερημοῦν, ἀφανίζειν πόλιν τινὰ μὲ τὴν φωτίαν, καίειν αὐτὴν, κυρίως παραδίδειν αὐτὴν εἰς τὴν φωτίαν, Ἡρόδ. 6, 33. κατὰ δὲ μέσ. διάξ. λέγεται καὶ ἐπὶ κερκιδωτῶν ἢ γαγγραινωδῶν πληγῶν, αἱ ὁποῖαι κατατρώγουσι κατ' ὀλίγον τὴν σάρκα καὶ διαδίδονται μακρύτερον, Ἡρόδ. 3, 133. Ἰαν. Ἀχ. Ταπ. σ. 573. — 3) Μεταμορφ. κατ' ἐνεργ. διάξ. ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, ὥστε νὰ) κέκτημαι, ἔχω, κατέχω, ἐξαιρτ. τῆν. Ἡρόδ. β) ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ, ἀπὸ Πινδ. καὶ ὕστερον, π. χ. πόλιν, Ἡροτ. 1. 59. 5, 29. 71. 92, 1. «χεῖρα, γλῶσσαν, ἀπειθῆ, κ. τ. τ.« ὡς τὸ νομάω, ἀντὶ ἐπιδείξωι κινῶ, σείω, ἤτοι μεταχειρίζομαι τὴν χεῖρα κ. τ. λ. γ) μεταφ. κρατῶ, νομίζω τινὰ ὡς··· π. χ. «Σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,« Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 150. ἐστένα ἔχω ὡσὰ θεόν, σὲ νομίζω, σὲ κρατῶ ἢ σὲ τιμῶ παρομοίως ὡς θεόν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 600. «—καὶ σὲ δ' ἔγωγε δεσπότην ἡμετέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω·« καὶ ἐν Τραχ. 490. «Εἰ τὴν δ' ἁμαρτίαν νέμεις,« ἂν ἐσὺ τοῦτο τὸ κρατῆς, τὸ νομίζῃς διὰ ἁμαρτίαν. πρβ. Σοφ. Ἠλ, 598. Τραχ. 483. Ο. Κ. 879. Αἰ. 1331. Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 339. ὄρ. καί, νομίζω· σημαίνει δὲ καί, δέχομαί τινα ὡς τί, ἐλέγω τινά, ὡς··· π. χ. «Ἡγέμονα νόμοντας τὸν δεσπότην,« Ἀγαθαρχίδ. παρ' Ἀθην. ς'· σελ. 272. ἀντ' αὐτ., ἐλέγω διὰ ἀνδέκτην· καὶ ἡγεμόνα, ἢ τοι ἀρχηγὸν μου· καθὼς καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ Μέτοικος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς προστάτην τὸν ἕνα τῶν πολιτῶν· καὶ τοῦτο ἐλέγετο, Νέμειν προστάτην τινά,« Πλάτ. Νομ. ιέ. Παρὰ Πολυβ. ς. 47. «Οἱ μὴ νενεμημένοι, οἱ μὴ σεσημειωμένοι εἰς τὸν πίνακα, εἰς τὸ λαὸν ιμα, εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. δ) ἀμτβ, κατοικῶ, π. χ. «περὶ τὴν λίμνην,« Ἡρόδ. 4, 188. καὶ ἐντελέστερον, «τὴν γῆν περὶ τὴν λίμνην,« ἤτοι· ἡ ἀπέναντι· ἢ ὁρθῆ· καὶ κατὰ μέσ. διάξ. ἐν Η, 19. (ἡ σημασία τοῦ νέμειν, βόσκειν, συνέχεται μὲ τὴν σημασ. τοῦ, κατοικεῖν τί, κατὰ τοῦτο, καθότι ἡ πρώτη ἐξουσίασις καὶ κατοίκησις μιᾶς χώρας ἀγίνετο τοπάλαι ὑπὸ περιπλανωμένων νομάδων λαῶν, νομάδων, εἰς τοὺς ὁποίους ἦν ἓν καὶ τὸ αὐτό, τὸ κατοικεῖν που καὶ βόσκειν τὰ ποίμνιά των. Παρὰ δὲ τὸ νέμω παράγονται αἱ προστιθέσται αὐτῷ κατὰ τὴν σημασίαν λέξεις, νέμος, νέμεσις, κτλ. νόμος, νομὴ νομὰς, νομεὺς, κλ. νόμος, νομίζω, νέμισμα, κ. τ. λ. καὶ τὸ νωμάω.)

* Νένασμαι, παθ. παρακ. τοῦ ναίω, καίτοῦ, νάσσω, καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτ. ἐτυμολ. μόνον ποιητ. κατὰ δὲ τὴν δευτέραν καὶ κοινὴν, ὥστε σφάλλουσιν οἱ θεωροῦντες τὸ νένασμαι ὡς Δωρ. ἀντὶ νέσημαι ἐκ τοῦ νέω.

Νενέασται, Ἰωνικ. γ'. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. ἀντὶ νένηνται, ἐκ τοῦ νέω, ἀποτορεύω.

Νένηκα, Παρακείμ. τοῦ, νέω, κλώθω, γνήθω.

Νεηλής, ὁ, ἡ, Καλλίμ. εἰς Δία, 63. Μακρός, τραλός· ἄλλοι ἔρημ. διὰ τοῦ τυφλός, ἀόμματος. Αἱ τῆς αὐτῆς σημασίας λέξεις, νενός, καί, νενηλής, καὶ Νενιαττηι, εἰς ἃς ὑπάγονται καὶ τὸ, ἠλός, εὕρηνται μόνον παρὰ Γραμμ., μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Ruhnk. ἐν Τιμ. σ. 102. παραβάλλει καὶ τὸ. βλενός καὶ ἐιός.

* Νέοπται, γ'. πρόσ. παθ. παρακ. τοῦ νίζω, Ἰλ. Ω, 419.

Νέννα, ἡ· καὶ, νέννος, ὁ. Ἀδελφὴ, ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, θεῖος, θεία, Πολυδ. γ'. 16. καὶ 22. λέγεται ἔτι, νάννη, καί, νάννας.

* Νεννάζω, ἀτω. Τβρίζω, Γλωσσ. παρὰ τὸ νεννός.

* Νέννος, ὁ, καὶ νάννας. Θεῖος.

* Νεννός, ὄρ. νενίηλος.

Νέννοφα, παρακ. ἐκ τοῦ, νέφω, Ἀριστφ.

* Νεννόφρων, ονος, ὁ, ἡ (νεννὸς, Φρήν). Μωρὸς τὰς φρένας, Πανύαστ. κατὰ τὴν διόρθ. Δινδ., Shaef. apar. Dem, 3. σ, 448.

* Νέννωμαι, νεννωμένος, Ιων. καὶ Δωρ. κατὰ συγκοπ. παθ. παρακ. τοῦ νέω ἀντὶ νενημένος, Wess. καὶ Valck. Ἡρδτ. 9, 53. Ern. exc. εἰς Καλλ. Δίκ 87. σ. 260. καὶ 553. πρβ. βεβάω· ἐνεστὼς δὲ νέω ἔστιν ἐξίσου βαρβαρικῶς ὡς καὶ βάω.

Νεοαλδής, ὁ, ἡ (νέος, ἀλδαίνω, ἄλλως δὲ καὶ Νεαλδὴς, λέγεται). Νεκρὸς, τρυφερὸς, νεοβλαστημένος, νεωστὶ βλαστήσας.

Νεοάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ταὐτὸν τῷ, Νεάλωτος, Ἡρόδ. 9, 120.

Νεοαρδής, ες. ὁ (ἄρδω). Ὁ νεωστὶ ἀρδευθείς, ἢ πεποτισμένος, νεοποτισμένος, νεόβρεκτος, π. χ. ἀλωή, Ἰλ. Φ, 346

* Νεοαύξητος, ὁ, ἡ (αὐξάνω) = νεαύξητος.

Νεόβαλτος, ὁ, ἡ (βάλλω), Νεωστὶ ἀμελχθείς, νεορμεγμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 484. ὅπου νῦν, Νεόβλαστος κεῖται.

Νεοβλαστής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, νεόβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ νέους καὶ τρυφεροὺς ἤτοι νεαρούς βλαστοὺς βλαστάνων, φύων, καὶ ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας.

* Νεόβλυτος, ὁ, ἡ (βλύω). Νεωστὶ ἀναβρύσας.

* Νεοβόρος (βορά), ἐνεργ. Ὁ πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ φαγὼν, καταφαγὼν, καὶ παθ.

Νεόβορος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ νεωστὶ βρωθείς, νεοφάγωτος, Ἡσύχ.

* Νεόβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ νέος βουλευτὴς, γερουσιαστὴς, Συνεσ. ἐπ. 38.

Νεόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὁ νεωστὶ βεβρεγμένος· μεταφ. ἡ νεωστὶ βεβρεγμένη διὰ τῆς σπορᾶς, νεοσπαρτρωμένη, Ἡσύχ.

Νεοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ πρὸ ὀλίγου φαγὼν, ὅστις νεωστὶ ἤτοι πρὸ ὀλίγου χρόνου ἔφαγεν, Ἱπποκράτ.

Νεογαμετή, ἡ. Ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, νεονύμφη, Γλωσσ.

Νεόγαμος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεογαμὴς (γαμέω). Ὁ νεωστὶ γήμας· ὅστις πρὸ ὀλίγου ὑπανδρεύθη, νεόνυμφος.

Νεογενής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, Νεογένητος, ὁ, ἡ (νέος, γένος, γεννάω). Ὁ νεωστὶ ἢ ἄρτι γεγεννημένος, γεννηθείς, ἢ γενόμενος, παρηγμένος.

Νεογελείος, αία, εῖον, Νεογελὴς, ὁ, ἡ, καὶ, Νεογελὸς, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, Νεογενὴς, νέος, Ὀδυσ. Μ, 86. «—σκύλακος νεογιλῆς, νεογνης, γάλακτι τρεφομένης. ἡβρύσεως, Θεοκρ. «Ν. ὀδούς,« τὸ πρῶτον ἐδόντιον ἑνὸς παιδός, Ὀππ. «Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα (Λουκιαν.), ἀντὶ τοῦ, μικρὸς, ὀλίγος, βραχὺς, κοτὸς· ὅπου ὁ Ἐμστέρχ. τὸν σχηματισμ. Νεογιλαῖος, ἐκ Πολυδ. β. 8. τελείως ἀπεκρούσατο. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς, ὑπῆρχε τὸ, νεογιλὸς πέντε ταυτοσήμων τῷ, νεογλαγὴς, ἄρα γάλα, γλάγος, τὸ πρωτότ.)

Νεογλεγὴς, ὁ, ἡ (γλάγος). Νεογέννητος καὶ θηλάζων ἔτι, ὅθεν «Νεογλαγέας πώλους, Μέτρ. στίχ. 517. ἀρτιγενήτους, θηλάζοντας.

Νεόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ ἐκ νέου λαβὼν γλήνας, ἀφθαλμοὺς, σημ. τὴν ὅρασιν.

Νεογλύφανος, ὁ, ἡ (γλύφανον). Ὁ νεωστὶ γεγλυμμένος, = νεογλυφὴς.

* Νεογλυφὴς, ὁ, ἡ (γλύφω), ὄρ. νεογλύφανος.

* Νεογνὴς, ὁ, ἡ, = νεογνὸς, ἀμφ. ἀνέγν. παρὰ Ξεν.

Νεογνὸς, ὁ, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ, νεόγονος, ἀρτιγέννητος, νέος, νεαρὸς. «Ν. παῖς,« Τιμ. Ὀμ. Δημ. 141. Ἑρμ. 406. Ἡρδτ. 2, 2. ἐξαιρτ. εὐχρ. ἐπὶ νεογενήτων ζώων. Ὁ Μαγ. σ. 625. ἀποδοκιμάζει αὐτὸ ὡς μὴ Ἀττ.

* Νεόγονος, ὁ, ἡ (γόνος), = νεογενής.

Νεόγραπτος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόγραφος, ὁ, ἡ. Μελέαγρ. ἀ. 55. (γράφω). Ὁ νεωστὶ γεγραμμένος, ἢ ἐζωγραφισμένος, Θεόκριτ. ιηʹ. 3.

Νεόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον), Πίνδαρ. Νέμ. 9, 35. ὁ νέα γυῖα, μέλη ἔχων· καθόλου, νέος.

Νεογύνης, ου, ὁ (γυνή). Ὁ νεωστὶ γυναῖκα λαβὼν, νεοὐπανδρος, Πολυδ. γ'. 48.

* Νεοδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Ἐκ νέου δακρύων, νεωστὶ δακρύσας.

Νεοδάμαστος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ταὐτὸν τῷ Νεοδμήτος, Γραμμ.

Νεοδαμώδης, ὁ, ἡ (δᾶμος, ἀντὶ, δῆμος, καὶ νέος). Κυρίως παρὰ Δακεδ. = ἐλεύθερος ἤτοι, Θουκ. 7, 58. ἐκ νέου ἐλεύθερος, νεωστὶ ἐπιταταχθεὶς εἰς τὸν δῆμον ὡς πολίτης· ἀπ' ἐναντίας ἐκείνων, οἵτινες διὰ τὸ εἶναι ἐκ γενετῆς εἱλῶτες, εἶχον ἤδη τὸ δικαίωμα πολίτου· ὅθεν ὠνομάζοντο παρ' αὐτοῖς, νεοδαμώδεις οἱ Εἵλωτες, οἵτινες διὰ τῆς πιστῆς πρὸς τὴν πατρίδα στρατιωτικῆς ἐκδουλεύσεως ἀπήλαυον τὴν ἐλευθερίαν τῶν καὶ πλέον. καὶ εἶδος πολιτικοῦ δικαιώματος, ὥστε εἶχον προτίμησιν τινὰ παρὲξ οἱ Περίοικοι, Valck. Ἡρόδ. 9, 11. Θουκ. 5, 34. Μαneo Sparta, 191. σ. 234.

Νεοδαρτος, ὁ, ἡ (δέρω, ιέος). Ὁ νεωστὶ ἐδαρθείς, νεογδαρμένος, νεδέρμων, Ὀδυσ. Δ, 417. Χ, 363.

* Νεόδερος, ὁ, ἡ, = νεόδαρτος.

Νεοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ νεωστὶ διδαχθείς, μαθὼν τι· καὶ ἐπὶ δράματος, τὸ νεωστὶ ἢ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῷ θεάτρῳ διδαχθὲν, μελετηθὲν, παρασκευὸν, παιχθὲν. Παρ' Ἰταλοῖς, Prima Recita.

Νεοδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω) = νεοδμήτος. Νεωστὶ καταδαμασθεὶς, νεοημέρωτος, π. χ. πῶλος, Τιμ. Ὀμ. Ἀπ. 231.

Νεόδμητος, ὁ, ἡ (δαμάω) = νεοδμὴς· ἐξαιρτ. ἐπὶ κτηνῶν καὶ ὑποζυγίων· ὅθεν β) μεταφ. ἐπὶ νεοὐπάνδρων γυναικῶν, νεόνυμφος, ἐπειδὴ ὁ γάμος παραβάλλεται μὲ τὸν ζυγόν· δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἐκ τῆς ἀκολούθου σημασίας. γ) νεωστὶ καταδαμασθεὶς, νεκημένος, φονευμένος, νεοφόνευτος, Κύρ. Τῆθ. 887.

* Νεόδμητος, ὁ, ἡ (δέμω), καί, Νεοδέμητος, ὁ, ἡ (δομέω). Νεωστὶ οἰκοδομημένος, νεόκτιστος, Πινδ.

Νεόδορος, ὁ, ἡ (δέρω), ταὐτὸν τῷ, Νεόδαρτος.

Νεοδρεπὴς, ές, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόδρεπτος, καὶ, Νεόδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω, νέος). Ὁ νεωστὶ δεδρισμένος, κομμένος, ἐπὶ καρπῶν, κτ. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 345, 366. καὶ Αἰλ. Ἱσ. ζ. 4, 10.

Νεοέα, ἡ, = νεοΐη. Νεότης, ἀμφ. μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Βαν. Ἰλ. Ψ, 604.

Νεοειδὴς, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος, ὄψιν, σχῆμα νέου ἔχων.

Νεοεργὴς, ές, ὁ, ἡ (ἔργω). Νεωστὶ, προσφάτως εἰργασμένος, νεοδούλευτος, Ἡσύχ. ὅστις καὶ τὸ κατὰ κρᾶσιν, νεοργὴς, ἔχει.

* Νεόεσις ἡ, καὶ ἐσχημ. πρωτότ. τοῦ νάσις παρὰ Πλατ. Ἡροτ. σ. 411.

* Νεόζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι) = νεόζυγος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεοζυγής, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι), Αἰσχύλ. Προμηθ. 1008. ὁ νεωστὶ ζευχθείς, ὑπὸ τὸν ζυγὸν βληθείς, ἡ συζευχθείς. «Νεοζυγὲς ἅρμα», Κοίριλος Σχολ. Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 14. β') προπ. νεωστὶ ὑπανδρευθείς, εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ταχθείς. γ) ἐν γένει, νεοσταμένως.

Νεόζυμος, ὁ, ἡ (ζύμη). Ἐπὶ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ὁ πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ ζυμωθείς, Σχόλ. Λυκόφρ.

Νεόζυξ, υγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεόζυγος. ποιητ.

Νεοηλής, ὁ, ἡ (ἁλέω, νέος). Νεωστὶ, προσφάτως ἁλισμένος, νεοαλισμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 421.

Νεοηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ νέας ἡλικίας, Νεανιὰς, Ὀρφ. Ἀργον. «Νεοήλικας ἀκμαίης, ἀντὶ, ἀκμαὶ ἡλικίας νέας.

Νεοθαλής, ές, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ νεαρῶς ἢ νεωστὶ θάλλων, ἀνθῶν· ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας· χλωρός. Τὸ δὲ, νεοθαλὲς ἐστι Δωρ. ἀντὶ, νεοθηλές, Πινδ. πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 528.

Νεοθανής, ές, ὁ, ἡ (θανεῖν, θνήσκω). Ὁ νεωστὶ, προσφάτως ἀποθανών, ὁ νεωστὶ τελευτήσας.

Νεόθεν, Ἐπίρ. (νέος). Ἐκ νέου· καὶ ταὐτὸν τῷ, Νεωστὶ, Σοφοκλ. Oidip. ἐπ Βολ. 1517. Νέα ταῦτα νεόθεν ἠλάσμοιτο. 2) = νειόθεν, ἀπὸ κάτωθεν εἰς τὰ ἄνω, ὑποκάτωθεν. Νικ.

Νεοθηγής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόθηκτος, ὁ, ἡ (θήγω). Νεωστὶ ἠκονημένος.

Νεοθηλής, ές, ὁ, ἡ (θάλλω, τεθηλα)· ταὐτὸν τῷ, Νεοθαλής, ποιητ. Ἰλ. Ξ, 347. Αἰσχύλ. Εὐμ. 447. «Νεοθηλοῦς βοτοῦσι, νέου, θηλάζοντος· καὶ Ἡσ. Θ. 576. «Νεοθ. ὕλῃ», Τύρ. Ὀμ. Ἑρμ. 82. μεταφ. νεωστὶ ἢ μετὰ χαρᾶς ἀνθοῦσαν, π. χ. εὐφροσύνη, Τύρ. Ὀμ. 30, 13. 2) ἐκ τοῦ θήλη, ὁ προσφάτως γαλακτούχος, π. χ. μαζὸς, Ὀππ. ἅτι δὲ καὶ ἐνεργ. = νεογλαγὴς, νεογιλὸς, γαλαθηνός.

*Νεόθηλος, ὁ, ἡ, = νεοθηλὴς, Αἰσχ. Εὐμ. 447.

Νεοθήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεοθηγὴς, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 256. 346.

*Νεοθήρευτος, ὁ, (θηρεύω). Νεωστὶ, προσφάτως θηρευμένος, πασσμένος εἰς τὸ κυνήγι.

Νεοθλιβής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, Νεόθλιπτος, ὁ, ἡ (θλίβω). Νεωστὶ τεθλιμμένος, ἢ ἐκτεθλιμμένος, ζουλισμένος, ἐκπιεσμένος.

Νεοθρεπής, ῆτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεοθρεπὴς, Πλάτ. Νομ. 9. σ. 865. Δ.

Νεόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Νεωστὶ τεθραμμένος, ἐκτεθραμμένος, αὐξηθείς, νέος. 2) νεόπηκτος, π. χ. «Νεόθρεπτος τυρός», ὠμὸς, πρόσφατος, ὁ νεωστὶ πεπηγὼς (χλωρὸν τυρί), πρβ. τρέφω καὶ τροφαλίς.

*Νεόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ἔχων νέας τρίχας.

Νεόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Νεωστὶ ταθυμένος, θυτιασμένος.

Νεότη, ἡ (νέος). Ἡ τῆς νεότητος ἡλικία, ἢ θερμότης· νεότης, Ἰλ. Ψ. 604. ω — τῶν αὖτε νέον νίκησε νεότης, ὧν δὲ τὸν νοῦν σου ἐξενίκησεν ἡ νεότης· ποιητ. ἀντὶ νεότης.

Νεοικοδόμητος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω), ταὐτὸν τῷ, Νεοδόμητος.

Νέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Νεωστὶ κατοικῶν, νέος κάτοικος ἢ πολίτης, ὡς τὸ, Νεαπολίτης. 2) νεόκτιστος, νεοκατοίκητος, Πινδ.

Νεοίνια, τὰ (οἶνος). Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου (νέου οἴνου), προσυπικ. ἱερά, Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου βλέπουσι τινὲς ἄνευ εὐλόγου αἰτίας νὰ γράψωσι Διονύσια.

Νεοκάθαρτος, ὁ, ἡ (καθαίρω, νέον). Νεωστὶ κεκαθαρμένος.

Νεοκαλλιγράφος, ὁ, ἡ. Νέος ἢ νεωστὶ καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφος, ὁ, ἡ (καταγράφω). Νεωστὶ καταγεγραμμένος, Ἀπ.

Νεοκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω), καὶ, Νεοκατάσκευος, ὁ, ἡ (κατασκευή). Νεωστὶ διατεταγμένος, ἡτοιμασμένος, καμωμένος, κατεσκευασμένος, ᾠκοδομημένος.

Νεοκαταστατος, ὁ, ἡ (καθίστημι). Νεωστὶ καταστημένος, ἐγκαθιδρυμένος, ὠργανισμένος, ἀποικισμένος, θεμελιωμένος· κτισμένος· καὶ ὁ νεωστὶ κατοικήσας εἴς τινα τόπον, ἐπὶ ἀποικίας, Θουκυδ. γ'. 93.

Νεοκατάχριστος, ὁ, ἡ (καταχρίω). Νεωστὶ κεχρισμένος.

Νεοκατήχητος, ὁ, ἡ (κατηχέω). Νεοκατηχημένος, Ἐκκλ. Συγγρ.

Νεοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω), = νεόικος, Εὐπολ. παρὰ Πολυδ.

Νεοκάτυτος, ὁ, ἡ (κατύω). Εἰς τὸν ὁποῖον νεωστὶ ἢ ἐκ νέου ἔβαλον κόσσυμα, πατοῦναν, νεοπάτωτος, ἐπὶ ὑποσημάτων, τὰ νέον πάτον (κόσσυμα) δεχόμενα (υ — υ —?)

Νεόκαυστος, καὶ, Νεόκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Νεωστὶ κεκαυμένος (καμμένος) ἢ κατακαμμένος, νεοκαμωμένος.

Νεοκηδής, ές, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὁ νεωστὶ ἢ ὑπὸ νέας λύπης, πένθους, ἢ πόνου, φροντίδων καταπλημμυρισμένος, κυριευμένος, Ἡσίοδος Θεογν. 98. «Θυμὸς νεοκηδὴς», ὡς τὸ, νεοπενθὴς, νεοπαθὴς.

*Νεοκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονομέω). Ὁ νεωστὶ, ἢ κατὰ νέον τρόπον κληρονομήσας, ἢ κληρονομηθείς.

Νεόκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω). Νεωστὶ γνεσμένος, κεκλωσμένος, ὑφασμένος.

Νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω), ἢ, Νεόκμητος, ὁ, ἡ. Ὁ νεωστὶ ποιηθείς, ἐξεργασθείς, νεοκαμωμένος, νεωστὶ κατεσκευασμένος, ἐξειργασμένος, φτιαστμένος· νέος, πρόσφατος, ποιητ.

*Νεοκόνητος, ὁ, ἡ (καίνω). Νεοφονευμένος. «Νεοκόνητον αἷμα χεροῖν ἔχειν», ἔχω τὰς χεῖρας ῥαντισμένας μὲ νεόχυτον αἷμα, Herm. Soph. Ἰλ. 1386.

Νεόκοπος, καὶ, Νεόκοπτος, ὁ, ἡ (νέος, κόπτω). Νεοκομμένος, κομμένος, ἐκκομμένος, πελεκημένος πρὸ ὀλίγου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 648. «Νεόκοπος μύλη», Πολυδ. ι'. 120. Νεόκοπος κάρδοπος, ὁ νεωστὶ κεκομμένος ἐκ τῶν πετρῶν λίθος τοῦ μύλου ἢ ὅλμος.

Νεόκοτος, ὁ, ἡ (κότος). Κυρίως, ὁ νέος εἰς κότον, εἰς ὀργὴν· πρὸ ὀλίγου θυμωμένος, ἢ διεγείρων τὸ θυμόν. 2) = νέος, πρόσφατος, Αἰσχύλ. Θηβ. 895. Πέρ. 255. σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀλλόκοτος, ὄρ. καὶ παλίγκοτος.

Νεόκρας, ατος, ὁ, Νεοκράς, ᾶτος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόκρατος, ὁ, ἡ (νέος, κεράννυμι). Ὁ νεωστὶ κεκραμένος, μεμιγμένος. «Νεόκρατος κρατῆρα, εἶδος πότου καὶ ποτηρίου, σύνηθες ἐν ταῖς εὐωχίαις, σπονδαῖς καὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις· καὶ ἴσως ἐπὶ τούτῳ παίζει τὴν φράσιν ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 341. «Νεοκράτα φίλον γε κομίζουσι· ὄρα Pors. Εὐρ. Μηδ. 138. ποιητ.

Νεόκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Νεωστὶ ἀποκτημένος, νέος.

Νεόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Νεωστὶ κτισμένος, θεμελιωμένος, Ἡρόδ. 5, 24. καὶ Πινδ. ἐν γένει, νεοκατάστατος, νεωστὶ καμωμένος.

Νεόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Νεωστὶ κτανθείς, νεοφονευμένος, Πινδ.

*Νεόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Νέον ἔχων κτύπον, ἦχον. «Βροντὴν», ἐπὶ ῥήτορος νέου τινος βροντώντος ἐπὶ τοῦ βήματος.

Νεολαία, ἡ (νέος, λεώς, λαός). Ὁ νέος λαός, ὁ ὅμιλος, τὸ πλῆθος τῶν νεανίσκων, ἢ τῶν νέων· εἰ νέοι, ἢ αἱ νέαι τῇ ἡλικίᾳ, ἢ νεότης, Θεόκριτ. ιη'. 241. «Χεῖρ νεολαίᾳ γυναικῶν ἀσυ-πείῳ». 2) ὡς ἐπίθ. νέος, Herm. Εὐρ. Ὀρ. 103. Ἡ λέξις ἐστὶ Δωρ., ἐξαιρ. ποιητ.

Νεολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Νεωστὶ, ἢ ἀσυνήθως λάμπων, ὁ νεωστὶ λάμψας, ἀνατείλας, ταὐτὸν τῷ, Νεοφανής. «Ἄστηρ νεολαμπὴς», Τύρ.

Νεόλεκτος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ νεωστὶ συλλεγμένος· νεωστὶ στρατολογηθείς, νέος στρατιώτης· ὅθεν

Νεολεξία, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ νεοστυλλέκτου στρατιώτου, Γλωσσ. Φιλοξ.

Νεόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Τὸν ὁποῖον νεωστὶ ἔλαβον, ἢ ἐπίασαν, νεοπιασμένος, νεοπαρμένος.

Νεολλαία, Νεολλία, ἡ. Νεόλλιον, τό· ἀρχαιότερον, τό, Νεωλλαῖον, κ. τ. λ. Schweigh. Πολυβ. 8, 30. 12. ἴδε ταῦτα.

Νεόλλουτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νεόλουτος. Νεωστὶ λελουμένος· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐλούσθη, ἐπλύθη. Ὁμηρ. Τύρ. εἰς Ἑρμ. 241. καὶ Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ, λούομαι.

*Νεάλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Νεωστὶ λελυμένος, χωρισμένος, ἐλευθεριωμένος.

Νεολώφητος, ὁ, ἡ (λοφάω). Ὁ νεωστὶ παύσας, Ἡσύχ.

Νέομαι, Ἰων. κατὰ συνηλ. νεῦμαι, Ἀποθ. Παραγίνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω· ἔρχομαι· ἐξαιρετ. μὲ ἰδιαίτ. προσδιορισμόν, ἀπέρχομαι, ἢ ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, ὑποστρέφω, παλιννοστέω· ἔτι δὲ, ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, στρατεύω, πολλαπ. παρ' Ὁμ. καὶ πανταχοῦ ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων, καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 32. ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναρρέειν, ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι ἐν Ἰλ. Ψ, 229. εἰσὶ καὶ αὐτοὶ θεοί· συνάπτ. δὲ συνήθ. μετὰ τῆς εἰς, πρός, ἐπὶ καὶ αἴτ. ἢ καὶ ὑπὸ καὶ αἴτ. Ἰλ. Ψ, 55. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. Ἰλ. Χ, 392. ἔτι δὲ μετὰ μόνης αἰτ. ἄνευ προθ. Ἰλ. Η, 335. μετὰ τοῦ πλεοναστ. πάλιν, Ἰλ. Ζ, 189. Ὀδ. Ζ, 110. Ἡσ. Ἔ 675. πάνυ δὲ εὔχρηστον παρ' Ὁμ. οὕτωσί, «οἶκόν δε νέεσθαι». Ὡς ἐπιτοπλείστον ἔχει ἀ ἐνεστώς, ὡς καὶ τὸ εἶμι, τωόντι σημασ. μέλλ., καὶ μόνον ἡ ἀπαρεμφ. πάσχει πολλὰ ἐξαίρεσιν. Παρατὸς δὲ τοῦ ἐνεστ. εἴρηται μόνον ὁ παρατ., ὅλη δὲ ἡ λέξις ἀπαντᾶται μόνον παρὰ Ποιηταῖς. Κατὰ συνίζησιν κεῖται παρ' Ὁμ. τὸ νεῦμαι ἐν Ἰλ. Σ, 136. βίος Ὁμ. 33. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 24. τὸ δὲ νέομαι συντεχέστερον, τὸ δὲ β', καὶ γ'. πρόσ. ἐνεστ., νεῖαι, νεῖται, ἐν Ὀδ. Δ, 114. Μ, 141. 188. Ξ, 152. οὐδέποτε δὲ ἄλλως, καὶ ἡ ἀπαρεμφ. νεῖσθαι ἐν Ὀδ. Θ, 88. καὶ πάνυ εὔχρηστον τό, νέεσθαι. Ἐνεστῶτα νέω ἔχουσι μόνον τινὲς Γραμματ., καθότι ὁ πάντα κολοβώμενος στίχος ἐν Τύρ. Ὀμ. Δήμ. 305. δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ὄρα Οὐολφ. Prolegg. σ. νδ'. πρβ. νείσομαι, νείσσομαι, νίσσομαι.

*Νεομαθής, ὁ, ἡ, = ἀρτιμαθής, Ἡσύχ.

Νεομάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Νεωστὶ μεμαλαγμένος, ζυμωμένος, Σχόλ. Θεοκρίτ.

Νεόμηνη, ὁμηνος, ὁ, ἡ (μήν), Ἀρατ. Φαινόμ. 471. «Νεόμην σελήνην», ἡ νέα σελήνη, ὅπου ὁ Καίσαρ καὶ Αὐιανὸς, «Διχόμηνι σελήνῃ», πανσέληνος, ἀνέγνωσαν καὶ μεθηρμήνευσαν.

Νεομηνία, καὶ παρ' Ἀττ. συνηθέστερον κατὰ συναλ. Νουμηνία, ἡ, Lob. Φρυν. σ. 148. (μήν). Ἡ νέα σελήνη· ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς τῆς σελήνης, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. Κατὰ τὴν Νουμηνίαν ἦτον συνήθεια νὰ πωλῶνται καὶ οἱ δοῦλοι, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 43. Ἀλκίφρ. γ'. 38. καὶ 61.

*Νεομορφοτύπωτος, ὁ, ἡ (μορφή, τυπόω). Μεμορφωμένος κατὰ νέον τύπον, νεοσχηματίστος, ὁ τῆς νέας μόδας, Μανέθ. 4, 305. ποιητ.

Νεόμυστος, ὁ, ἡ (μύστης). Νεωστὶ μεμυημένος, ἡγιασμένος, καθαιρομένος. «Τελεταὶ νεόμυστοι», Ὀρφ. Ἀργον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεάνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Νεωστὶ νυμφευθείς, νεοϋπανδρευμένος. «Κόρη νεόνυμφος».

Νεόξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω). Νεωστὶ ξανθείς· νέος ξαντός· νεοτεταισμένος, Ἱππokρ.

Νεόξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Νεωστὶ ἐξεσμένος, πελεκημένος, ἐξεσμένος διὰ τοῦ πανίστρου, γλυπτός, γυαλισμένος.

Νεοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Νεωστὶ πεπηγώς· ὅστις πρὸ ὀλίγου συνεστάθη, συνεκολλήθη, ἐστερεώθη, ἢ ἔπηξεν, ἐπάγωσεν.

Νεοπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ πρόσφατος εἰς πάθος· λύπην πεπών· ὁ ὑπὸ νέου πάθους τυραννούμενος, νέος ἐν τῷ πάθει, Αἰσχύλ. Εὐμ. 503. ὡς τὸ, νεοπενθής.

Νεοπειθής, ές, ὁ, ἡ· ἦ, Νεώτειστος, ὁ, ἡ (πείθω). Ὁ νεωστὶ πάλιν εἰς αὐπείθειαν καὶ ὑποταγὴν ἑλθών, Νόν.

*Νεοπένης, ητος, ὁ, ἡ (πένης). Νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου πτωχεύσας, ἀντίκ. τῷ, νεόπλουτος.

Νεοπενθής, ές, ὁ, ἡ (πένθος). Ὁ ἐν νέῳ πένθει καὶ θλίψει· ὁ νεωστὶ ἢ ἱερὸ ὀλίγου πενθήτας, κατὰ πρώτου πενθῶν, μαυροφορῶν, Οδ. Δ, 39. πρβ. νεοπαθής, νεακηδής. 2) παθ. διὰ τὸν ὁποῖον νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου ἐπένθησαν.

*Νεοπέπειρος, ὁ, ἡ (πέπειρος). Νεωστὶ ὡριμάσας, φύτ.

*Νεόπεπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Νεωστὶ ὀπτός.

Νεοπηγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Νεοπαγής, Ἀθολογ.

Νεόπηκτος, ὁ, ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Νεοπαγής.

Νεοπλεκής, ές, ὁ, ἡ. Νεωστὶ πλεγμένος.

*Νεόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω) = νεοπλεκής, Νικανδρ.

*Νεοπλουτοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ἡμερ. πονηρὸς καὶ διεστραμμένος τις, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐπλούτησε, Εὐπολ. παρὰ τὸ

Νεόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Νεωστὶ πλουτήσας, πλοῦτον ἀποκτήσας· καὶ ἐντεῦθεν ὅστις κόμπει τὸν μεγάλον μὲ τὸν πλοῦτον, καθὼς συνηθίζουσιν οἱ αἰφνιδίως πλουτήσαντες, καὶ ὁ φορτικῶς, ἀπαιδεύτως καυχώμενος ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ, ὀνομαζής· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. συμπροβλ. ζ. 6. συνέπτυε τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, φορτικός.

Νεοπλυνής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόπλυτος, ὁ, ἡ (πλύνω). Νεωστὶ πλυθείς, καθαρθείς, νεοπλυμένος· τὸ β'. ἐν Ὀδυσ. Χ, 64. Ἡρόδ. 2, 37.

Νεοποιέω, ῶ (ποιέω). Νέον ποιῶ, ἀνανεόω· ἔθεν

Νεοποίητος, ὁ, ἡ. Ὁ νεωστὶ ποιηθείς, ἀνανεωθείς.

Νεοποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Νεωστὶ ποικίλος, Σχολ. Πινδ.

Νεόποκος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 475. ὁ νεωστὶ κουρευθείς, νεοκουρευμένος, ἐκ τοῦ, πέκω, πόκος καὶ νέος.

Νεόπολις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Νεόπτολις.

Νεοπολίτης, ὁ, καὶ νεοπολῖτις, ιδος, ἡ (πολίτης). Νέος πολίτης, ὅστις θηλ. νεωστὶ ἐκ δούλου ἐλεύθερος καὶ πολίτης ἐγένετο, Διόδωρ. Σικελ. ιδ'. 7. ὡς τὸ, νεαπολίτης.

Νεοπότιστος, ὁ, ἡ (ποτίζω). Νεωστὶ ποτισμένος.

Νεόποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὁ νεωστὶ πιών, Ἱππε.

Νεόπους, οδος, ὁ· συνήθ. κατὰ πληθ. νεοποδοῦς (πους). Τὰ νέα πλάγια βλαστήματα, αἱ νέαι ψαλίδες τῶν ἑκάστου ἔτους κλημάτων τῶν ἀμπέλων.

Νεοπρεπής, ές, ὁ, ἡ, (πρέπω). Πρέπων, ἁρμόζων εἰς νέους ἀνθρώπους. 2) νέος ἢ καινούριος φαινόμενος· ὁ ἦθος, σχήματος ναυτικοῦ.

Νεόπριστος, ὁ, ἡ (πρίζω). Νεωστὶ κεκομμένος ἢ πριονισμένος, ῥινισμένος, Οδ. Θ, 404.

Νεόπτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νεόπολις, = νεάπολις.

Νεοπυρίητος, ὁ, ἡ (πυριάω). Ὁ νεωστὶ πυρασθείς, θερμανθείς, ὁ ἐκ τοῦ πυράματος, τοῦ ἐξ ἀτμῶν λουτροῦ ἐξελθών, Ἱππokρ.

Νεόργος, ὁ, ἡ (ὀργάω). Ὁ σφριγῶν, καταφουσκωμένος, γεμάτος ὢν ἀπὸ νέων βλαστημάτων· καὶ ὁ σφριγῶν, ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, Σοφ. Παρὰ Valck diatr. σ. 221. διωρθῶται παραλόγως εἰς ἄμφ.

*Νεόρραγής, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Νεωστὶ ῥαγείς, σχισμένος, ξεσχισμένος, ῥαισμένος, σκασμένος.

Νεόῤῥαντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω). Νεωστὶ ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, νεόβροχος.

Νεορραφής, ές, ὁ, ἡ (ῥάπτω), ἴσως καὶ Νεόῤῥαπτος, ὁ, ἡ. Νεωστὶ ἐῤῥαμμένος, κατεσκευασμένος, καμωμένος, Λαγγ. Ποιμ. φ. σ. 119.

Νεορρόφητος, ὁ, ἡ (ῥοφάω). Ὁ νεωστὶ ῥοφήσας, ἢ πιὼν ζωμὸν ἢ ἄλλο τι, Ἱππokρ.

*Νεόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Νεωστὶ, νεαρῶς ῥέων, ἢ χυμένος, Σοφ. Ἠλ. 894.

Νεόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥύω). Νεωστὶ, προσφάτως, ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκσυρθείς, ἐκβαλμένος, νεόσπαστος, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1362 (1343) «Νεορρύτῳ ξίφει», μὲ σπαθὶ ξεσπαθωμένον.

Νεόρτος, ὁ, ἡ (νέος, ὄρνυμι). Νεοφανὴς, νεογέννητος, νεωστὶ διεγερθείς, διεγερμένος, παραχθείς, παρηγμένος· ἐν γένει, καινούριος, ἢ νέος, ἄφηθος, Πλούταρχ. εἰς σύγκρ. Νουμ. 3. «Τὰν νεόρτονα», ταὐτὸν τῷ, τὰν (τὴν) νέαν.

Νέος, νέα, Ἰων. νέη, νέον, παρ' Ἀττ. καὶ, ὁ ἡ, Ἰων. δὲ καὶ Μεσομ. νεῖος. α) νέος, νεαρὸς, ἐξαίρτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πάνυ εὔχρ. παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, νεανικός, ἐξός, ἢ ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, ἢ ὡς ὁ νέος σηλίγωρος, αὐθάδης, ἀπερίσκεπτος, ἐμπαθής· λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, Ὀδ. Ζ, 163. Ἰλ. Φ, 38. β) νέος, νεαρὸς, πρόσφατος, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, π. χ. νέον ἄλγος, Ἰλ. Ζ, 462. ἄλλως δὲ κατὰ ταὐτὸν τὴν σημασ. παρ' Ὁμ. σπανίως κεῖται, ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνάλογος ἐν νέῳ, ἁρμόδιος αὐτῷ, π. χ. ἄελλαι, Πινδ. Ὀλ. 2, 77. νν. φροντίδες, νέος διαλογισμός, Εὐρ. Μηδ. 48. γ) νέος, ἀσυνήθης, παράξενος, ἀνέλπιστος, ἀπήκουστος, ἐξαίρ. κατὰ τὸ συγκρίτ., ὅθεν, νεώτερα, συνήθ. μετὰ τῶν ῥημάτων, ποιεῖν, πράσσειν, βουλεύειν καὶ μετὰ τοῦ πράγματα, ἢ ἔργα, ἢ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ἀντὶ, νεωτεριστὴς ἐν τῇ πολιτείᾳ, καινοτομίας, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. ὀλίγοι δὲ καὶ ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα πράγματα, Valck Φοιν. 621. νεώτερα κακὰ, Πινδ. Πυθ. 4, 274. ἢ καὶ ἄνευ τοῦ κακά, νεώτερόν τε καὶ χαλεπὸν, Valck Ἡρόδ. 3, 62. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 310. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ νέος, παρ' Ἀττ., ὁ νεανίσκος, ἔφηβος, ὁ νέος ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία, κατὰ Σεν. Ἀπομν. 1, 2, 35., ἔφθανεν ἕως εἰς τὸ 30. ἔτος. ἐξαίρ. κατὰ τὸ πληθ. νέοι (Ἡσ. Ἀσπ. 281.), οἱ νέοι ἄνθρωποι, ἀντιθ. τῷ, γέροντες. Ἐν Ὀδυσ. λέγονται, ἐξαίρ. νέοι οἱ μνηστῆρες· ὅθεν νεάοι παῖδες, Ὀδυσ. Δ, 665. νέοι κοῦροι, Ἰλ. Ν, 95. νέοι ἄνδρες, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ἀπειρία τοῦ γέρων (Ἰλ. Β, 789. Ι, 36. Ὀδ. Π, 198.), παλαιὸς (Ἰλ. Ξ, 108. Ὀδυσ. Α, 395. Β. 298.), γεραίτερος (Ὀδ. Γ, 24.) καὶ προγενέστερος (Ὀδυσ. Β, 29.). —Φράσεις· νέη νέοιση, καὶ, ἐκ νέας, συνωνυμ. ἡλικίας, ἐκ νεότητος. ἀπὸ παιδὸς καὶ, πάλιν, ἐκ δευτέρου, ὡς τὸ, νεάζειν· Ἰων. ἐκ νέης, Ἡρόδ. 1, 60. 5, 116. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀναπληροῦσι τὸ, ἐκ νέας, νέης, διὰ τῆς λέξεως ἀρχῆς· ἐπὶ δὲ καιροῦ, ἡ νέαν, συνωνυμ. σελήνη ἢ ἡμέρα, ἀντὶ, ἡ νέα σελήνη, τὸ καινούριον φεγγάρι· ἐξαίρτ. κατὰ τὰς φράσεις, νέη καὶ νέαι, ὀρ. ἔνη. ὡσαύτως καὶ, νηέον ἦμαρ παρ' Ἀπολλ. Ῥ, 4. 1479. — Συγκριτικὸν καὶ ὑπερθ. τοῦ νέος εἰσὶ, νεώτερος, νεώτατος, ἀμφότερα καὶ παρ' αὐτῷ τῷ, Ὁμρ., ὁστις χρῆται τῷ πληθ. συγκρ. πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, νέοι (οἱ νέοι ἄνθρωποι), ἔνθα ἀντιτάσσει ἐν γένει τὸ γεραίτερος, γέροντες τὸ εἰ ὑπερθ., νειότατος, ἔστιν Ἰων. καὶ Μεσομ. Οἱ ποιητικοὶ τύποι νεαρὸς, νεαρὰς, νεῖρος, νείατος, νείατος, νειάτιος πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς κυρίως συγκρ. καὶ ὑπερθετ. — 3) Ἐπίρ. συνήθ. νηέοντι ἀντὶ, νεωστὶ, ἄρτι, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, τωρα κατὰ πρῶτον, πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ὀλίγῳ πρότερον, πολλάκ. παρ' Ὁμρ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νέοιμι, παρ' Ἡρόδ. β, 26. παρὰ τοῖς Μετάγγισι, καὶ νέως, συνήθως δὲ, νεωστί, Ἰων. δὲ, πλὴν Μεσομ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., νηείοντι, (ἐπίτε ἐκφέρεται μονοσυλλάβως, Seidl. dochm. σ. 50.) ὅθεν

Νεός, ἡ, συνυπακ. γῆ· καὶ νεός, ὁ, συνυπακουομ. ἀγρός, λέγεται ἡ γῆ, ἢ τὸ χωράφιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέου γεργεῖται· ἄρα, ἡ ἀνανεωθεῖσα γῆ διὰ τοῦ ἀρότου, νεατος, Ξενοφ. Οἰκ. νηεῖν ποιεῖν, λέγει ὁ Θεόφραστ. (Αἰτ. Φυτ. β'. 9. ε'. 19.) ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα παχύνουσι τὸ χωράφιον καὶ δίδουσι κόπριαν ἀνάπαυσιν εἰς αὐτό· ὀρ. νεά· καὶ ἐξαιρτ. νειές.

*Νεός, Ἰων. γεν. τοῦ, ναῦς, Ὁμ.

Νεοσίγαλος, ὁ, ἡ (σιγαλόεις). Προσφάτως λάμπρων, ἀκτινοβολῶν, νέος καὶ λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ὁλοκαίνουργιος, Πινδ. Ὀλ. 8, 8. (υυ-υυ).

Νεοσκαφής, ές, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὁ νεωστὶ ἐσκαμμένος, νεοσκαμμένος, Λυκοφρ. 1097.

Νεοσκύλευτος, ὁ, ἡ (σκυλεύω). Νεωστὶ σκυλευθείς, νεοάρπαστος, νεογύμνωτος, πέντεα νεοσκύλευτεια, Ἀνάλεκτ. α', σελ. 496. τὰ νεωστὶ σκυλευθέντα ὅπλα.

Νεόσμηκτος, ὁ, ἡ (σμήχω). Νεωστὶ ἐσμηγμένος, σφεγγισμένος, κεκαθαρμένος, γυαλισμένος, τριμμένος, νεόστραπτος, Ἰλ. Ν, 342.

Νεόσοικος. εἰ, ἀμφ. ἀκαγκ. ἀντὶ, νεωσοικοι.

Νεοσπαδής, ές, ὁ, ἡ (σπάω) = νεόσπαστος. Νεωστὶ τραβηγμένος, ἐκβεβλημένος, Αἰσχ. Εὐμ. 742. 2) ὁ νεωστὶ τὰ σπάργανα περιελιμένος, ἐσπαργανωμένος, Ἡσχ. καὶ Φωτ.

Νεοσπάραχτος, ὁ, ἡ (σπαράσσω). Νεωστὶ σπαραγμένος, καταχισμένος (υ-υ-υ).

Νεόσπαστος, ὁ, ἡ, καὶ, νεόσπαστος, (σπάω). Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σ. 587. Πισιδήτ. παρὰ Σουϊδ. Ὁ νεωστὶ ἐκβεβλημένος, νεοκβαλμένος· καὶ κομμένος, ἐπὶ πωρικῶν, Σοφ.

Νεόσπειστος, ὁ, ἡ (σπείνω). Νεωστὶ σπασθὴν παῦσιν, ἢ δυσκολίαν, Νόν.

Νεόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Νεωστὶ σπαρμένος.

Νεοσσεύω, καὶ Ἀττ. νεοττεύω (νεοσσός). Κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν καὶ κλωσσῶ τὰ αὐγὰ, διὰ νὰ ἐκβάλλω πουλάκια· ὅθεν

Νεοσσία, καὶ Ἀττικ. νεοττία, ἡ. Τὸ κλώσσημα τῶν αὐγῶν, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσίσματος, καθ' ὃν θηλαδὴ ἡ ὄρνις κάθηται καὶ θερμαίνει τὰ ὠά αὐτῆς.

Νεοσσιά, ἡ, Ἰων. νεοσσιή, Ἀττ. νεοττιά, ἡ (νεοσσός). Ἡ καλιὰ, ἡ φωλεὰ τῶν πτηνῶν μετὰ τῶν νέων πουλίων, Ἡρόδ. 3, 111. ἔτι δὲ τὰ τῶν νέων πουλίων, Ἡρόδ. 3, 111. ἔτι δὲ οἱ νεοσσοὶ αὐτοί. Ὁ Ἰώσηπος καλεῖ ἔτι, νεοσσιάν, καὶ τὴν κυψέλην, ἤτοι τὸ κουβούλιον τῶν μελισσῶν.

Νεόσσιον, καὶ, νεοσσίον, καὶ Ἀττικ. νεόττιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, νεοσσός, καὶ, νεοττός. — Πουλάκιον τόσον ἐπὶ πτηνῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ ὀρνίθων, τὸ μικρὸν αὐτῶν, ἓν ὅσῳ ἔτι δὲν ἐχουσι πτερὰ· ἐν γένει, νέον, μικρὸν ζῶον· ἔτι δὲ καὶ, βρεφάκιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεοσσοκομέω, καί, Ἀττ. νεοττοκομέω, ῶ. Τρέφω, περιποιοῦμαι, κρατῶ νεοσσούς· ὅθεν

Νεοσσοκόμος, καί, Ἀττ. νεοττοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), Ὁ νεοσσοὺς κομίων. Ὁ τρέφων, περιποιούμενος καὶ κρατῶν νεοσσούς· ὅθεν

*Νεοσσοποιέω, Ἀττ. νεοττοπ. (ποιέω). Κάμνω φωλεὰν· κλωστῶ ὅθεν

Νεοσσοποιία, ἡ, Ἀττ. νεοττοποιΐα. Τὸ φωλεὰν ποιεῖν. Τὸ τῶν νεοσσῶν κλώσσημα, ὁ καιρὸς καθ' ὃν τὰ πτηνὰ κλωσσῶσι καὶ ἐκβάλλουσι τοὺς νεοσσούς.

Νεοσσός, καί, Ἀττ. νεοττός, ὁ (νέος). Τὸ ἀρτιγέννητον, τὸ νεογεννημένον ζῷον, καὶ ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ὀρνίθων καὶ πτηνῶν, τὸ νεωστὶ ἐκβαλμένον ἐκ τοῦ ᾠοῦ διὰ τῆς θερμάνσεως πουλάκιον, τὸ νεογνὸν ὀρνίθιον, πουλάκιον. Ἰλ. Β, 311. Ι, 323. παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, π. χ. ὡς παρὰ Ξενοφ. οἰκονομ. ζ, 34. λέγονται καὶ αἱ νεογναὶ μέλισσαι (τὰ πουλία τῶν μελισσῶν). β) ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ βρέφος, Valck. Ἡρόδ. 3, 109. ἐξαιρτ. παρὰ Τραγ. Monk. Εὐρ. Ἄλκ. 414. γ) ἡ ἡλικία τοῦ ᾠοῦ, ὁ χρόνος τοῦ αὐγοῦ, Μένανδρ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Φωτ. (καθὼς φαίνεται, μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ Μένανδρος δισυλλάβως, Meinecke σ. 19).

Νεοσσοτροφεῖον, καί, Ἀττ. νεοττοτροφεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα τρέφονται οἱ νεοσσοί, τὰ πουλάκια τῶν ὀρνίθων· ἐκ τοῦ

Νεοσσοτροφέω, καὶ Ἀττ. νεοττοτροφέω, ῶ (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω νέα ζῶα· ἐξαιρτ. νέα πουλάκια· ὅθεν

Νεοσσοτροφία, ἡ, Ἀττ. νεοττοτροφία. Τὸ τρέφειν, περιποιεῖσθαι τοὺς νεοσσούς.

Νεόσσυτος, ὁ, ἡ (σεύω, νέος). Ὁ νεωστὶ ὁρμῶν, σπεύσας ἐκεῖσε, ἢ ἐκεῖθε. 2) ἐν γένει ἀντὶ, νεαρός, ποιητ.

Νεοστᾱθής, ές, ὁ, ἡ (ἵστημι). Νεωστὶ θεμένος, τεθείς· φυτευμένος. καταστὰς εἰς. Πλουτ. ἀδήμος νεοστᾱθὴς εἰς, ὁ νεωστὶ καταστὰς εἰς, ἀπρόσκοπος· ταὐτὸν τῷ, νεοκατάστατος.

Νεοστάλυξ, υγος, ὁ, ἡ (σταλύζω) = νεοδάκρυτος, Ἡσύχ. (υ – υ–)

*Νεοστασία, ἡ, ἁλόγως διωρυμένη ὡς ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἀπολλ. Τ. ἀντὶ διεστασία. Ὀρ. Ἡσύχ.

*Νεόστεπτος, ὁ, ἡ, καί

Νεοστεφής, ές, ὁ, ἡ (στέφω). Νεωστὶ ἐστεφανωμένος. 2) ἀντὶ τοῦ, νεόθρατος, νεωστὶ κεκραμένος, νεοκερασμένος, κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ, ἐπὶ ποτηρίου οἴνου.

Νεοστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι). Νεωστὶ στρατεύσας, ἤγουν κατὰ πρώτην φορὰν ὑπάρχων εἰς στρατείαν, εἰς στρατιωτικὴν δουλείαν, ἢ τὴν πρώτην ἐκστρατείαν ποιῶν, Ἀπτ.

Νεόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Νεωστὶ ἐστραμμένος, πεπλεγμένος, νεοστρεμμένος, Ἰλιάδ. Ο, 469.

Νεοσύλλεκτος, ὁ, ἡ, καί, νεοσύλλογος, ὁ, ἡ (νέος, συλλέγω). Ὁ νεωστὶ συλλεχθείς, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐσύναξαν, ὁ πρὸ μικροῦ συναχθείς, ἀποκτηθείς, κερδηθείς· νεοσυναγμένος, νεοστρατολογημένος, Πολυαίν. 3, 11. 8.

Νεοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίστημι). Ὁ νεωστὶ συσταθείς, ὁ νεωστὶ συστὰς καὶ παραχθεὶς διὰ συντάξεως, ἢ διώσεως, νεοσυηγμένος, νεοσύβητος· νεοκερδηνόρμενος, Γαλην. κατὰ τόπ. ἐ. ισυγκρίνεται ἀπὸ τῶν κεχρονισμένων τὰ νεοσύστατα, τὰ νεωστὶ ἀποκτηθέντα.

Νεοσφαγής, ές, ὁ, ἡ. Νεόσφακτος, ὁ, ἡ, καί, νεόσφαξ, αγος, ὁ, ἡ (σφάζω, σφάττω). Νεωστὶ ἐσφαγμένος, νεοσφαγμένος, Σοφ. ὅθεν

Νεοσφαγία, ἡ. Τὸ νεωστὶ σφάξειν, νέα σφαγή. Παρ' Ὁμ. Τμ. Ἑρμ. 136. οὕτω θέλει ὁ Συνέσιος ν' ἀναγνωσθῇ, ὀρθότερον ὅμως, νέης φωρᾶς.

*Νεόσφακτος, ὁ, ἡ, καί

*Νεόσφαξ, αγος, ὁ, ἡ, = νεοσφαγής.

Νεοτελής, ές, ὁ, ἡ (τέλος). Νεωστὶ, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τετελεσμένος, τελειωμένος, Σουϊδ. 2) νεωστὶ, ἢ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐγκαινιασμένος, μεμυημένος, νεοδίδακτος εἰς τὰ μυστήρια τινος, Λουκ.

Νεοτερπής, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ νεαρῶς εὐφραινόμενος, τερπόμενος, ἢ νέας τέρψεως πρόξενος· καὶ ὁ μετὰ νέας εὐφροσύνης τερπόμενος, νέαν τέρψιν ἔχων, Ὀππ. Κυν. β, 584.

Νεότευκτος, ὁ, ἡ, ον, νεοτευχής, ές, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὁ νεωστὶ κατασκευασμένος, νεοκατασκεύαστος, π. χ. δίφροι, κασσίτερος, Ἰλ. Ε. 194. καὶ, Φ, 592.

Νεότης, ητος, ἡ (νέος). Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ νέου, καὶ ἡ τοῦ νεαροῦ, προσφάτου, τὸ εἶναι τι νεαρόν, καινούριον, ἡ πρόσφατον, ἡ νεοπάγης, ἡ ποιότης παντὸς νέου πράγματος· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ ἡλικία τῶν νέων ἀνθρώπων, Ἰλ. Ψ, 445. ἀντίκ. τῷ, γῆρας, Ἰλ. Ξ, 86. καὶ περιληπτ. ἡ νεολαία, ἤγουν ὁ νέος λαός, οἱ νέοι ἄνθρωποι, Ἡρόδ. 9, 12. Θουκυδ. 2, 20. ὅθεν

Νεοτήσιος, ὁ, ἡ, ποιητ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νέον, νεακιστής. «Νεοτήσιοι ὥραι, ἡ ἡλικία τῆς νεότητος, Φωκυλ. 201.

Νεότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Νεωστὶ τετμημένος, κομμένος, ἀπηρημένος, μεμερισμένος, ἐσχισμένος.

Νεοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ νεωστὶ τέξας, γεννήσας· καὶ

Νεότοκος, ὁ, ἡ, παῤ. Ὁ ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογεννημένος.

Νεοτόμος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεότμητος.

Νεοτρεφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω). Νεωστὶ τεθρεμμένος, νεοθρεμμένος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, νεότοκος, ἀρτιγέννητος, Αἰσχλ. Ἀγ. 734.

Νεοτριβής, ές, ὁ, ἡ, καί, νεότριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω), Ὁ νεωστὶ τετριμμένος, νεοτριμμένος, νεοαλιόνητος, νεοδιεθής.

Νεοτροφέω, ῶ, Νέαις, ἢ νέᾳ ζωῇ, ἢ ἐν τῇ νεότητι τρέφω, ἀνατρέφω· παρὰ τὸ

Νεοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Νέους, ἢ ἐν τῇ νεότητι τρέφων, ἀνατρέφων.

*Νεότροφος, ὁ, ἡ παῤ. = νεοτρεφής.

Νεότρωτος, ὁ, ἡ, (τιτρώσκω). Νεωστὶ τετρωμένος, πληγωμένος.

Νεοττεία, ἡ, καί, νεόττευσις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεοσσία. Τὸ κάμνειν φωλεὰν· τὸ κλωσσᾶν, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ζ, 1. ἐκ τοῦ

Νεοττεύω, ταὐτὸν τῷ, νεοσσεύω.

Νεοττία, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσία.

Νεοττιά, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσιά.

Νεόττιον, τό, καί, νεοττίς, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, νεοττός. Τὸ νεογνὸν πτηνόν, ἢ ζῶον, πουλάκιον, παιδάκιον.

Νεοττοτροφέω, ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, νεοσσοκομέω.

Νεοττοποιέω, ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, νεοσσοποιέω. Καλιάς, ἡ νεοττοὺς ποιεῖ, κλωσσεῖ, Γλωσσ.

Νεοττός, ὁ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσός.

Νεοττοτροφέω, ῶ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσοτροφέω, Ἀριστοφ. Νεφ. 909.

*Νεόττυρος, ὁ (τυρός). Νέον, πρόσφατον τυρί, Ἀλ. Τραλλ. 2. σ. 726.

*Νεουλκία, ἡ, ἡ = νεωλκία, Schaef. Σχλ. Παρ' Ἀπ. Γ, 2. 843.

Νεουργέω, ὁ. Νέον ποιῶ, ἀνακαινίζω, ἐκ τοῦ

Νεουργός, καί, νεουργής, ὁ, ἡ (ἔργω, νέος). Ὁ νέον κάμνων, ἀνανεῶν. 2) παῤ. ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, κατεσκευασμένος, νεοφανισμένος, καινούργιος. 3) ἐκ τοῦ ναῦς, καὶ ἔργω, ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός. Πολυδ. α', 85.

Νεούτατος, ὁ, ἡ (οὐτάω). ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νεότρωτος, Ἰλ. Ν, 539. Σ, 536. Ἡσ. Ἀσπ. 157. 253.

Νεοφανής, ές, ὁ, ἡ, ἢ νεόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὄστις πρὸ ὀλίγου ἐφάνη, ἤγουν ὁρατός. ὁ νεωστὶ φανείς, νεος.

Νεοφάντης, ου, ὁ, Ὀρφ. Τμν. γ'. 9. μύστης νεοφάντης, νέος μύστης, ἐσχημάτ. κατὰ τὸ, ἱεροφάντης.

Νεόφαντος, ὁ, ἡ = νεοφανής. 2) = νεοφάντης. ἀμφ. Ὀρφ. Τμν. 3, 9.

Νεόφατος, ὁ, ἡ = νεηφατος.

*Νεοφαγγής, ὁ, ἡ (φέγγω). Νεοφαινόμενος, ὁ ἐν τῷ νέῳ φέγγει ὤν. «Ν. μήνη, ἡ νέα σελήνη, Μανέθ. 2, 489.

Νεόφαρτος, ὁ, ἡ, καί, νεόφᾱτος, ὁ, ἡ, καὶ νεοφᾱίμενος, η, ον, Νονν. (φᾱείρω, φᾱίνω). Ὁ νεωστὶ, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου φᾱρθείς, ἢ φονευθείς.

*Νεόφᾱτος, ὁ, ἡ (φᾱίνω) = νεόφαρτος.

Νεόφατος, ὁ, ὁ, ἡ (φοιτάω). Νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου περιπλανώμενος, ἢ μαινόμενος, πρὸ ὀλίγου, ἢ ταὐτῷ τῇ στιγμῇ προελθών, ἐλθὼν εἰς τὸ φανερόν. 2) παῤ. νεοπάγητος, νεοβάθυστος.

Νεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ νεωστὶ, ταὐτῇ τῇ στιγμῇ, φοιτήσας, Εὐρ.

*Νεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Παιδικὸς, ἢ νεανικὰ φρονῶν, νέος κατὰ τὸ φρόνημα, ἔχων παιδικὰ καὶ νηπιώδη φρονήματα, Στοβ. σ. 160.

Νεοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Νεωστὶ βλαστήσας, ἢ βλαστάνων, Πολυδ. ἢ γεννημένος.

Νεοφύρατος, ὁ, ἡ (φυράω). Νεωστὶ πεφυρμένος, νεοζυμωμένος, Σχλ. Πινδ.

*Νεοφυτεία, ἡ. Ἡ φύτευσις νέων δένδρων, Γλωσσ. Στ. καὶ

Νεοφυτεῖον, τό. Τόπος μετὰ νέων φυτῶν φυτευμένος, νεοφύτευτος τόπος, ἐκ τοῦ

Νεόφυτος, ὁ, ἡ (νέος, φύω). Φυτευμένος, ἢ καταφυτος μὲ νέα φυτά, ἢ δένδρα· νεοφυτὴς, ἀρτιφυὴς, ὁ νεωστὶ φυτευθείς, ἢ βλαστήσας· νεωστὶ ἀσπασάμενος μίαν θρησκείαν, ἐν δόγμα. Οὐσιαστ. νεόφυτον, τό. Τὸ νέον φυτόν.

Νεοφώτιστος, ὁ, ἡ (φωτίζω). Νεωστὶ πεφωτισμένος. Νεωστὶ βαπτισθείς, νεοβαπτισμένος, Ἐκκλ. Συγγρ.

Νεοχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Νεωστὶ κεχαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος, ἐντυπωμένος, ἐγγεγλυμμένος, ἐγξεσμένος, Σοφ. Αἱ. ὁ. πίχνος, νεοχαράκτου, τὸ νεωστὶ, προσφάτως ἐν τῇ γῇ σημειωθέν, τυπωθέν. 2) ὁ ἐκ νέου ὀξυπηδείς, ἀκονηθείς, νεακονημένος. (υ – υ –)

Νεοχμέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, νεοχμόω, Schaef. Γρηγ. σ. 545. ὅθεν

*Νεόχμησις, ἡ = νεώχμωσις.

Νεοχμία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεόχμωσις, Ἡσύχ.

Νεοχμίζω. Ταὐτὸν τῷ, νεοχμόω. Ἡσύχ.

Νεοχμός, ὁ, ἡ, καί, νεοχμώς, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, νέος, νεῶς, νεῶν, νεώσσων, μέλ. νεώξω. Κατὰ πρῶτον εὑρηται παρ' Ἡρόδ. 9, 99. 104. «νεοχμόντιμι, νεωτερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὡς τὸ νέος. «Ὁ Μενοικέως νεοχμός», ἤτοι υἱός. Σοφ. Ἀντ. 156. 2) ὁ Δίων Κάσ. μετεχειρίσθη τὸ νεοχμός, οὐσιαστικῶς, ἀντὶ τοῦ, παραγώγου νεόχμωσις.

Νεοχμόω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, νεόω, καινίζω, καί, νεωτερίζω. Καινοποιῶ, καινουργῶ· νέον, καινούριον ποιῶ· μεταβάλλω, ἐν γένει ἐξαιρ. κάμνω, ἢ μελετῶ νεωτερισμοὺς ἐν τῇ πολιτείᾳ, Ἡρόδ. 4, 201. 5, 19. Θουκ. 1, 12. ὅθεν

Νεόχμωσις, ἡ. Ἀνανέωσις, ἀνακαίνισις, μεταβολὴ, νεωτέρωσις, ἀποκατάστασις.

*Νεόχνοος, ὁ, ἡ (χνόος). Ἀρτὶ γενειάσκων, τοῦ ὁποίου τὸ γένειον ἀρχινᾷ νὰ φαίνηται, Γρηγ. Ναζ. Ἐπίγρ. 165.

Νεόχριστος, ὁ, ἡ (χρίω). Νεωστὶ κεχρισμένος, ἀλειμμένος, μυρωμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Νεόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Νεοχυμένος, νεοσεχυμένος.

Νεόω, ῶ (νέος). Νέον ποιῶ. ἀνακαινίζω, καινουργῶ, μεταβάλλω. 2) τὴν νεόν, ἢ τὸ νέωμα γεωργῶ, ἀροτριάω, ἐκ νέου γεωργῶ τὸ χωράφιον. ἡ νεωμένη, συνυπακ. γῆ, ὁ ὢν, ἢ ὑπάρξας ἄργὸς ἄργὸς δὲ ἀνάπαυσιν, Ἡσ. Ἔ. 464.

Νέποδες, ων, οἱ, ἐν Ὀδσ. Δ, 404. καλοῦνται αἱ Φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνεύουσι διαφόρως. 1) Κατ' Ἀπίωνα, παρὰ τὸ νε ἀντὶ τοῦ νη, καὶ ποῦς νέποδες, ἢ νηποδες, ὁηλ. ἄπουδες, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὅμως ἑρμηνείας διετάρει μεγάλην ὑποψίαν τοῦτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἀρνητικῆς συλλαβῆς νε. 2) κατ' ἄλλους, οἷον Ἀπ. Λέξ. σ. 472. καὶ Ἐτυμολ. Γουδ. σ. 405. 49. παρὰ τὸ νέω, νήχω (κολυμβῶ) καὶ ποῦς, ἀντὶ τοῦ, νηξίποδες, τὴν ὁποίαν ἑρμηνείαν δέχονται πολλοὶ νεώτεροι, οἷοι, Νικ. Ἀλ. καὶ Ὀππ. ὀνομάζοντες ἐν γένει ὅλα τὰ ἔνυδρα, νέποδες· ὡσαύτως καὶ ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 78. κατὰ τὸ Περισ. χειρόγραφον, «πέφασται τε φῦλα νεποὐδεσσιν ἢ ὁποῖα ὅμως ἀνάγν. ἔστι καὶ διὰ τὸν ἀλλόκοτον τύπον νέπουδες, πολλὰ ἀμφ. γ) τέλος κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐλέγοντο κατὰ διάλεκτον τινὰ (γλῶσσάν τινα), τὴν ὁποίαν ὅμως αὐτὸς δὲν ὀνομάζει ῥητῶς, νέποδες τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, ὅλως τὸ Λατ. nepos, nepotes, ἐκλαμβάνουσι οἱ σοφώτεροι Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταὶ τὴν λέξιν, Καλλιμχ. Ἀπ. Γ, 4, 1745. Θεοκρ. 17, 25. Κλέων παρά τῷ Μ. Ἐτ. σ. 389, 28. καὶ ἄλλοι, ὥστε τότε ἀνήκει, καθὼς τὰ συγγεν. νεόποδες, ἀκαμψιβέλους εἰς τὸ πρωτότ. νέος· ἄλλαμήν κατὰ τὸν Ὡρον, Ἐ. Μ. σ. 601. 29., ὀνομάζονται τὰ νήπια μόνον καταχρηστικῶς νέποδες, ἐπειδὴ δὲν δύνανται εἰσέτι νὰ μετεχειρισθῶσι τοὺς πόδας των, τὰ περιπατήσωσι. Τὸ ἑνικὸν νέπους εὑρηται μόνον παρὰ Ὑακλιμ. Λεῖψ. 77., τὸ δὲ νέπος ἀντὶ ἰχθὺς παρά τισι μὴ ὁμήρ., Ἐτυγρ. παρὰ Schaef. Γρηγ σ. 682. ἐκεῖ δὲ καὶ ἡ ἑνικ. αἰτ. νέποδα, ἐν Γεωπον. 4, 3. κεῖται νεπόδες. ἀντὶ, νεοπόδες.

*Νέπους, οδος, ἡ ποιητ. νέπος, σπανίως παρὰ ἑνικ. ὀρ. ἀντὶ ἰχθὺς, ὀρ. νεπόδες, ἐν τέλει

*Νεράϊζιον, τὸ, ἱεραίτζι, Σχολιαστ. Ναύρ. Ἀλ. 432.

Νέρδε, καὶ πρὸ φωνήεντος, ἢ παρὰ Ποιηταῖς δέσεως ἕνεκα, νέρδεν, Ἐπίρ. = ἔνερδεν. Κάτω, Ὑπὸ κάτω, κατὰ γῆς, Ὁμ. παρὰ δὲ Εὐριπ. καὶ κάτωθεν, Ἄλκ. 987. 1139. 2) μετὰ γεν. ὑποκάτω, π. χ. «Γαίης νέρδε, νέρδεν γῆς», Ἰλ. Σ, 204. Ὀδσ. Δ, 802. ὅδεν

Κέρτατος, ὑπερλ. = ἐνέρτατος. Κατώτατος, καταχθόνιος, τελευταῖος, ἔσχατος.

Νερτέριος, ία, ἱον. Ὅστις εἶναι ὑπὸ κάτω, ἐξαιρ. καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὤν· ὁ ἐν τῇ ἕρᾳ ὤν.

Νερτεροδρόμος, ὁ, ἡ (δρομεῖν). Ὁ ἄγγελος τοῦ φόνου, ἢ τοῦ Πλούτωνος. ἴδε νέρτερος Λουκ. Ἐπιν. Περεγρ. 41.

*Νερτερόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μορφὴν, ἢ σχῆμα ἔχων νερτέρων, νεκρῶν. παρὰ τό

Νέρτερος, ἔρα, ερον, καὶ παρ' Εὐρ. καὶ ὁ, ἡ Κατώτερος, ὁ περισσότερον ὑπὸ κάτω ἄλλου τινὸς ὤν, συγκρ. ἄνευ θετικοῦ· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ κατὰ σημασ. τοῦ θετικοῦ, ταύτον τῷ, νερτέριος. «Τὰ ὑπέρτερα νέρτερα θήσειν, Ἀριστοφ. Λυσ. 772. ἐξαιρ. δὲ, οἱ νέρτεροι, οἱ ἔνερτε, ἤτοι οἱ νεκροί, καὶ οἱ καταχθόνιοι θεοί, τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ο 225. ἔστιν ἡμιστ. ἀναγν. ἴδε ἐνέρτερος, καὶ ἐντεῦθεν νῦν νερτέραν χθόνα, Εὐριπ. Ἄλκ. 48. «τὰ νερτέρων, πᾶν τὸ ἀφιερωμένον τοῖς νερτέροις», Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 538.

Νέρτος, ὁ. Ἁρπακτικόν τι ὄρνεον, Ἀριστ.

Νέτωπον, τὸ, καὶ, νετώπιον, ἄλλως δὲ καὶ, μετώπιον. Τὸ ἐκ τῶν πιπρῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον, Ἱπποκρ.

Νεῦμα, τό (νεύω). Τὸ νεύειν, τὸ διὰ τῆς καμμύσεως τῶν ὀμμάτων, ἢ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς διδόμενον κρυφίως σημεῖον (γνέμα, ἢ γόνημα), ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐπιπρόσθημα, ἐπαινος, ἀφέρων ταῖς αὐχαῖς νεύμασι. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. α', ἐπιβεβαίωσις, ἐπιτύρωσις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βούλημα, θέλημα.

Νεῦμαι, Ἐπικ. καὶ Ἰων. κατὰ συναίρ. ἐνεστ. ἀντὶ, νέομαι. Ἔρχομαι, πορεύομαι, ἐπαναστρέφω· ὡς καὶ τὸ, νεύμεθα, ἀντὶ, νεύμεθα, Ἰλ. Σ. 136. Ἰακ. Α. Π. σ. 24.

Νευρά, ἡ, Ἰων. νευρὴ = νεῦρον. Ὁ τένων ἢ νεῦρος τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ σύνδεσμος κοκκάλου ἀνθρώπου, ligamentum, Ἰλ. Θ, 328. πλὴν ἐνταῦθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τῆς ἀκολούθου σημασίας. 2) τὸ νεῦρον, ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἡ εὐχρηστος. σημασ. ὅτι δὲ ἡ χορδὴ τοῦ τόξου ἦτο στριμμένη, διδάσκουσιν ἡμᾶς τὰ ἐπίθ. εὐστρεφὴς, νεόστροφος. Ἰλ. Ο, 463. 469. — 3) ἡ χορδὴ, κέρδα τῆς κιθάρας, Μεθομ.

*Νευρά, ἡ, ἴδε νευρίς.

Νευρεή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νευρά, Θεόκριτ. κε', 218.

*Νευρέντετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω). Ἐντεταμένος τεντωμένος, κορδυσμένος, δεμένος μὲ χορδάς.

*Νευρή, Ἰωνικ. ἀντὶ, νευρά, Ὁμ.

*Νευρήφι, νευρήφιον, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ νευρή, Ὁμ.

Νευρία, ἡ, χορδὴ, ὡς τὸ νευρά. 2) Σχοινίον ἐκ νεύρων τεινόντος.

Νευρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς νευρὰς, χορδάς. ὁ πάσχων εἰς τὰ νεῦρα, ἢ νευράς.

Νεύρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ νευρῶν κατεσκευασμένος· καὶ ὁ ἐκ τῶν ἰνῶν τῶν φυτῶν κατεσκευασμένος. «Τὴν ἐκ τῶν λίνων καὶ σπάρτων καὶ πάντων ὅσα φυτῶν ὄρτι νεῦρα εἴποιμεν, Πλάτ. Πολιτ. §. 22.

Νευρίον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, νεῦρον· μικρὸν νεῦρον, ἢ χορδή.

Νευρίς, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, νευρά· μικρὰ νευρὰ ἢ χορδή. 2) Εἶδος φυτοῦ.

Νευρίτης, ου, ὁ· καὶ, Νευρῖτις, ιδος, ἡ. ὅμοιος τῇ χορδῇ ἢ τῷ νεύρῳ, ἢ ἴσος, ἢ ἔχων εἶδος νεύρου.

Νευροβάτης, ου, ὁ (νεῦρον, βαίνω). Ὁ βαίνων, χορεύων ἐπὶ τὸ σχοινίον, = σχοινοβάτης. (- υυ -)

*Νευρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ νεῦρα ἢ σχοινία· καὶ = νευρέντετος.

Νευροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος νεύρῳ, ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεύρου ἔχων.

Νευρόζλαστος, ἡ (ζλάω). Ζουλισμένος κατὰ τὰ νεῦρα, ὡς τό, νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ἔχων νευρίτην, ἰνώδη καυλόν.

Νευροκοίλιος, ὁ, ἡ Ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τοῦ στομάχου Ἱπποκ. ὁμῦ.

Νευροκοπέω, ῶ (κόπτω). Ἐγκόπτω ἢ ἀποκόπτω τὰ νεῦρα· κόπτων τὰ νεῦρα νευρόνω, παραλύω, ἢ κολοβόω.

Νευρολάλος, ὁ, ἡ (λολέω). Ὁ διὰ τῶν νεύρων, ἤτοι τῶν χορδῶν λαλῶν, ἤχων, ἔχων πολυήχους χορδάς· ἐπίθετον τῆς κιθάρας, λύρας, κ. τ. τ. «νευρολάλος χορδή», Ἀνέλεκτ. β'. 281.

Νευρομήτρα, ἴδε Νευρομήτρα.

Νεῦρον, τό. Ἡ παλαιὰ τούτου σημασία σημαίνει τὰς ἴνας καὶ τοὺς συνδέσμους, δι' ὧν συνδέονται πρὸς ἄλληλα τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ ἐξαιρέτως τὰ ὀστᾶ, ἐξ ὧν ἔτι ἐξήρτηται καὶ ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἰσχὺς τοῦ σώματος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶν σήμερον λεγομένων σαφεστέρα ῥῆσις ταύτης τῆς σημασίας κεῖται παρὰ Πλάτωνι. «Τὰ δὲ νεῦρα περιαμπέχονται τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος ὁ συνέχει αὐτά, οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι». Ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τὸ, Νεῦρα μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Π. 316. ἐπὶ τῶν ὑπὸ κάτω τοῦ ποδὸς ἰνῶν, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἔκδοχὴν ἐλληπτέον πιθαν. καὶ τὸ, νευρή, ἐπὶ τῆς ἰνὸς τοῦ καρποῦ, Ἰλ. Θ, 328. «Τῆξε οἱ νευρήν». 2) Ἡ ἐκ τῶν ἰνῶν τῶν ζώων, καὶ ἐκ τῶν ἐντέρων κατασκευαζομένη χορδή, κόρδα, νευρά. 3) Χορδή, σχοινίον, δέμα, λωρίον ἐκ νεύρων ζώων, διὰ νὰ συρράπτωσι τὰ δέρματα, τοὺς ἀσκοὺς, τὰ σανδάλια, κ. τ. τ. παρ. Ἡσ. Ἔ. 546. νὰ σφίγωσι τὰ πουγγία κ. τ. τ. ἢ διὰ νὰ δένωσι σφιχτὸ τὸ δεῦ σιδήριον τοῦ βέλους εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καλάμου, Ἰλ. Δ, 122, 151. 4) Ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, καθ' ἣν ὅμως σημασ. ὁ Ὅμ. χρῆται δεῖ τῷ τύπῳ νευρή. 5) Αἱ ἴνες τῶν φυτῶν, τύπον ἐπέχουσαι τῶν ἐν τοῖς ζώοις νεύρων. 6) Τροπ. ἐλαστικότης, ἰσχὺς, σωματικὴ δύναμις, τόνος, ἐν γένει· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδες τόνον, καὶ ἐντεῦθεν τὰ χρήματα, νεῦρα πραγμάτων λέγονται, Δημ. 7) Ἀντὶ τοῦ, νεῦρα, κατὰ τὴν παρ' ἰατροῖς σημασίαν, ὡς ὄργανον ὑηλ. τῆς αἰσθήσεως, ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχον, μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν μετὰ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Νευρόνοσος, ὁ, ἡ (νοσέω). Πάσχων τὰ νεῦρα, Μανέτ. Ρ, 501.

Νευροπαχής, ὁ, ἡ (παχύς). Ἐκ παχέων νεύρων ὤν, ἢ παχέα, χοιδρὰ νεῦρα ἔχων. Ὁ τύπος νευροπαχυς, υ, ἐστιν ἀμφ., Lob, Φρυν. σ. 535.

*Νευροπλευής, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἀπὸ χορδάς, Φιλιπ. Θεσσ. Ἐπιγρ. 8.

Νευροραφέω, καὶ συνήθ. Νευρορράφω, (νευροράφος), διὰ νεύρων συρράπτω· ἐξαιρ. ράπτω, μπαλόνω μὲ τὰς χορδὰς (νεῦρα) σανδάλια, κ. τ. τ. ὄθεν

Νευροραφία, ἡ καὶ συνήθ. νευρορράφια. Τὸ διὰ τῶν νεύρων ράπτειν, μπαλόνειν, τὸ σύρραμμα, μπάλωμα τῶν παλαιῶν σανδαλίων· ὅθεν

Νευροραφικός, καὶ συνήθ. νευρορραφικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς νευροραφίαν, ἢ εἰς τὸν νευροράφον.

Νευροράφος, καὶ συνήθ. Νευρορράφος. (νεῦρον, ράπτω) Ὁ διὰ τῶν νεύρων ράπτων, ἢ μπαλόνων, ἐξαιρ. σανδάλια, παπούτζια, ὅθεν, ὁ νευροράφος, ὅστις διορθόνει τὰ παλαιὰ σανδάλια· μπαλωτής καθ' Ἡσίοδον, ὁ δέρματα συρράπτων νεύρῳ βοός. ἴδε Νεῦρον, ἀρι. 3. τὰ τοιαῦτα δὲ ἐκ νεύρων ῥάμματα, δι' ὧν συνέρραπτον τὰ σανδάλια, ἐκαλοῦντο, Ῥαμφεῖς. 2) Ἐκ τοῦ νεῦρον, σημασ. παρὰ Λουκ. κατασκευάζων καὶ κλώθων, στρίφων χορδὰς διὰ τὴν λύραν.

Νευροσπαδής, ος, ὁ, ἡ (σπάω). Ἐκ τῶν νεύρων, ἢ εἰς νεῦρα συρμένος, τεντωμένος. «Νευροσπαδὴς ἅρπαιτος (Σοφ. Φιλοκτ. 290.), τὸ μὲ τὴν χορδὴν τεντωμένον εἰς τὰ ὀπίσω τόξον, τὸ ὁποῖον ἅρπιτε ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ῥίψῃ».

*Νευρόσπασμα, τὸ, = νευρόσπαστον.

Νευροσπαστεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν νεύρων, χορδῶν κίνησις, καθὼς π. χ. κινοῦσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ ἀγαλμάτια· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κίνησις, Ἀντωνίν. Φιλόσ. ς'. 28. γράφεται καὶ Νευροσπαστία, αὐτόθ. ζ'. 29. ἐκ τοῦ

Νευροσπαστέω, ῶ. Διὰ τῶν νεύρων ἢ σχοινίων, ἢ χορδῶν βάλλω εἰς κίνησιν· καθόλου δὲ, κινῶ· ἐκ τοῦ

Νευροσπάστης, ου, ὁ (σπάω), καὶ πληθ. νευροσπάσται, οἱ. Οἱ θαυματουργοὶ, οἱ τὰ νευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρόσπαστα, ἤτοι τὰ ἀγαλμάτια καὶ τὰς κούκλας παίζοντες, διὰ τῶν χορδῶν κινοῦντες. Ἀριστοτ. Κόσμ. »Ὁμοίως δὲ οἱ νευροσπάστται, μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι, καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμόν· ἔστι δ' ὅτε πάντα τὰ μέρη μετάτιτος εὐρύσμιας.«

*Νευροσπαστία, = νευροσπαστεία.

Νευροσπαστικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κινεῖν, ἐρεθίζειν καὶ σπᾶν τὰ νεῦρα. 2) Ὁ διὰ τῶν χορδῶν κινῶντι· καὶ ἐντεῦθεν »Νευροσπαστικὴ«, ὁ· ἡ τέχνη τοῦ νευροσπάστου, τοῦ θαυματουργοῦ.

Νευρόσπαστος, ὁ, ἡ (σπάω). Ὁ διὰ τῶν νεύρων, χορδῶν ἐπὶ τῶν τροχῶν καὶ κυλίνδρων βαίνων, περιπατῶν. Ὁ διὰ νεύρων, χορδῶν ἐπὶ κυλίνδρων τεντωμένων κινούμενος· ὅθεν »Νευρόσπαστα, τά«, ἀγαλματίδια, ἢ κοῦκλαι, τὰ ὁποῖα κινοῦσι καὶ παίζουσιν οἱ θαυματουργοί, τὰ παρὰ τοῖς Ἰταλ. Burattini, καὶ Γαλ. Marionettes, καλούμενα, Ἡρόδοτ. β'. 48.« Ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες.« ὅθεν καί, ντό νευρόσπαστον» ἡ τοιαύτη κινητὴ κούκλα.

Νευροτενής, ὁ, ἡ· καί, Νευρότονος, ὁ, ἡ (τείνω) ὁ ὑπὸ ἢ διὰ χορδῶν τεντωμένος. »Πηγὶς νευροτενὴς«, τανυσμένη μὲ τὴν χορδήν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 9.

*Νευροτεμέω, Κατακόπτω τὰ νεῦρα, παρὰ τὸ

*Νευροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κατακόπτων τὰ νεῦρα, ἢ τὰς ἶνας.

*Νευρότονος, ὁ, ἡ, = νευροτενής.

Νευρότρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ὅστις ἐτρώθη, ἀπληγώθη εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰς ἶνας, εἰς τοὺς τένοντας τῶν μυῶν τοῦ κρέατος· ὁ ἐν τοῖς νεύροις τετρωμένος· ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ συνθέσ. φαρμακ. β'. σημειοῖ, ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις κυρίως ἔπρεπε νὰ γράφηται, τενοντότρωτος, καὶ Νευρόθλαστος.

Νευροχειρής, ές, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις χαίρει ἐπὶ τοῖς νεύροις καὶ τῇ νευρᾷ τοῦ τόξου. ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνάλ. β'. 518.

Νευροχονδρώδης, ες, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ νευρώδης καὶ χόνδρους ἔχων.

Νευρόω, ῶ (νεῦρον). Τὸ νευρᾶν ἢ τὸ νεῦρον ἐντείνω, τεντόνω· διὰ τοῦ νεύρου ἐντείνω, δέω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐντείνω, σφίγγω, ἐνδυναμόνω, ἐκισχύω.

Νευρώδης, εσι, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νευροειδής. Ὅμοιος νεύρῳ· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νεύρου ὤν· πλήρης νεύρων, νευρώδης, ἰσχυρός.

*Νεῦς, ὁ, ἡ, = νους, Γραμμ.

Νεῦσις, εως, ἡ (νέω, νεύσομαι). Τὸ πλέειν, κολυμβᾶν, καὶ τὸ διὰ τοῦ πλοίου πλεύσιμον, ἄρμενισμα.

Νεύσις, εως, (νεύω). Τὸ νεύειν, κάμνειν νεῦμα (γρίφιμος). 2) Κλίσις, ῥοπή.

*Νεύσομαι, καὶ νευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ νέω, Κολυμβῶ.

Νευστάζω, (νεύω). Νεύω, κλίνω, κουνῶ πολλάκις τὴν κεφαλήν, δὲν ἐμπορῶ νὰ τὴν κρατήσω, ἢ δὲν τὴν κρατοῦσα ἡσυχον· σκύπτω τὸ κεφάλι· »Κορυθίνη, νεύω μὲ τὴν περικεφαλαίαν, ἤτοι βαδίζω μὲ κλίνουσαν εἰς τὰ ἔμπροσθεν περικεφαλαίαν«, Ἰλ. Τ. 192. »κεφαλῇ, νεύω μὲ τὴν κεφαλήν, ἤτοι τὴν ἀφίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν νὰ κρέμηται, εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἐμπορῶ νὰ τὴν βαστάξω καθὼς οἱ γέροντες, Ὀδ. Σ, 240. ἢ καθὼς ἐκεῖνοι, εἰς ὅσους δὲν τοὺς ἀρέσει τί καὶ κουνοῦσι τὴν κεφαλήν, ἢ ὅσοι εἶναι ὅλως εἰς συλλογισμοὺς ἢ εἰς ἀπελπισίαν, Ὀδ. Σ, 154. »Οὐρύσιν«, νεύω μὲ τὰ ὄμματα, κάμνω νεῦμα. Ὀδ. Μ, 194. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ, σκύπτω τὸ ὄμματα, καὶ ἐντεῦθεν, κουνῶ τὸ κεφάλι ἐξ αἰτίας τοῦ ὕπνου, ὡς τὸ, νυστάζω.

*Νευστάς, άδος, ἡ (νέω, νεύσομαι) = κολυμβάς.

Νευστέον, ῥητικ. ἐπίῤῥ. τοῦ, νέω, νεύσομαι, κολυμβητέον, πρέπει νὰ κολυμβήσῃ τινάς, Πλάτ.

Νευστήρ, ῆρος, ὁ (νέω). Κολυμβητής· ὁ ἐπὶ πλοίου πλέων, ἀρμενίζων, ποιητ.

Νεύστης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Νευστήρ· ὅθεν

Νευστικός, ἡ, όν. Ὅστις δύναται νὰ κολυμβᾷ, κολυμβητικός, ὁ κολυμβᾶν δυνάμενος. 2) Ἐκ τοῦ νεύω, ὁ νεύων, ἡ, ὁ κλίνων, καταφερής, κατάντης.

Νευστός, ἡ, όν. Σημαινεῖς μὲ νεῦμα.

Νεύω, Μ. νεύσω. Νεύω, κάμνω νεῦμα, καὶ συντάσσ. ἤτοι ἀπολύτως, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ, 330. ἢ μετὰ δοτ. προσ. περιποιητικῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 223. Ὀδ. Π, 283. ἢ μετὰ τοῦ, εἰς τινα, Τμν. Ὁμ. 6, 9, ἢ μετ' ἀπαρμφ. διὰ νὰ κάμῃ τις τί, Ἰλ. Ι, 620. β) ἐπινεύω, διὰ νεύματος κάμνω τινι σημεῖον, ὅτι συγκαταφάσκω, στέργω, δέχομαί τι, ἐγκρίνω, βεβαιῶ, ἐπικυρῶ· μόρσιμον, κεφαλῇ,« νεύω μὲ τὰ ὄμματα, μὲ τὸ κεφάλι, Ἰλ. Α, 528. Ρ, 209. Ὀδ. Π, 164. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ἐν Ἰλ. Θ, 246. σπανιώτερον συντάσσ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, αὐτὶ τοῦ, ἐπινεύω τι εἰτι, τοῦ τὸ ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, δίδω, π. χ. »Νεῦσε οἱ κορυνην«, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 445. 463. Σοφ. Ο. Κ. 248. συνήθ. συνεκφέρει ὁ Ὅμ. πεπ' ὀφρύσι νεῦσιν, μὲ τὰ ὄμματα κάμνω εἰτε νεῦμα, πρβλ. ἐπινεύω. γ) κλίνω, σκύπτω, κλίνω τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν φορούντων περικεφαλαίαν, Ἰλ. Ν, 133. Π, 217. πρβλ. Ἡρόδοτ. 2, 48. ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κλίνουσι κατὰ γῆς ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κρέμανται εἰς τὰ ἔμπροσθεν, λυγίζονται, π. χ. ἐπὶ λάφυρα, περικεφαλαίας, πολλὰ παρ' Ὅμ., ἐπὶ πλήρων καὶ γεμάτων ἀσταχύων, Ησ. Ἔ, 475. »Νεύειν κεφαλάς« (Ὀδ. Σ, 237), λέγεται ἐπὶ τῶν ταπεινωθέντων ἢ νικηθέντων, εἰ ὁποῖοι σύπτουσι τὰς κεφαλάς των, καὶ κυττάζουσιν εἰς τὴν γῆν. »Κάρα ἐς πέδονδε, Σοφ. Ἀντ. 441. ἢ καί, πρός τι, Ἰακ. Δ Π. σελ. 743. (συγγεν. τῷ, νέω, νεύσομαι, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, νευστάζω, νυστάζω, καὶ τὸ λατ. nuo, nuto, nutus, numen.)

Νεφέλη, ἡ (νέφος). Συνάθροισις ὑγρῶν ἀτμῶν ἐν τῷ ἀέρι ὑψουμένων, σύνεφον· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. μεταφ. συννέφωσις, σκότασις τῶν αἰσθήσεων ὑπὸ τοῦ θανάτου, ζόφος, σκότος θανάτου, Ἰλ. Τ, 417. »Ἀχεος νεφέλη,« νέφος πένθους καὶ λύπης, Ἰλ. Ρ, 591. Σ, 22. Ὀδ. Ω, 315. τὰ δὲ συνήθη παρ' Ὅμ. ἐπίθετα εἰσί, κυανέη, μέλαινα, πορφυρέη. Παρὰ Θεοφρ ὀνομάζονται τὰ ἑλαφρά, πλήρη κροκίδων φαινόμενα νάφη, »νεφέλαι πόκης ἐρίων ὁμοίαιι, λατ. vellera. 2) Λεπτόν τι ἱδίατυον πρὸς ἄγραν τῶν ὀρνιθαρίων ἐπιτήδειον (Ἀριστοτ. Ὄρν. 528. Ὀππ. Ἰξ. 3, 9.), ὅπερ ἄλλως καὶ μακούνιον, καὶ πτηνολέτις, λέγεται. Ἐπιγράμ. Huschke, σ. 136. »Λεπτόμιτον νεφέλημα ἐν γένει δίκτυον τῶν ζώιων«, Σοφ. Τραχ. 831. πρβλ. 1052. 1057. 3) Ὄνομα γυναικὸς· ὅθεν

Νεφεληγερέτα, ὁ (ἀγείρω). Ὁ ἀγείρων, συναθροίζων τὰς νεφέλας, ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ὅμ. ἔστι δὲ, παρεπτὸς τῆς ὀνομ., μόνον κατὰ τὴν γεν. εὐχρηστον, καὶ ποιητ. ἀντὶ, νεφεληγερέτης. (Τὸ ἄλφα ἔστιν, ὡς ἐν τῷ, εὐρύοπα, ἱππόται κ. τ. τ., φύσει βραχύ, ἐν δὲ τῷ ἑξαμέτρῳ γίνεται ἡ λήγουσα διὰ τὴν θέσιν τῆς, νεφεληγερέτα Ζεύς, ἀεὶ μακρά.)

*Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, καί

*Νεφεληγερής, έος, ὁ, = νεφεληγερέτα, Μεθομρ.

Νεφεληδόν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν νεφελῶν, ὡσὰν τὰ σύνεφα.

Νεφέλιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ νεφέλη· μικρὰ νεφέλη, συνεφάκιον. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἢ ἀλλεύ που κηλὶς· καὶ τὸ κατὰ μέσον τῶν οὔρων ἱστάμενον, ὅμοιον νεφέλῃ

Νεφελογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τῶν νεφελῶν ἔχων τὸ γένος, ἢ ἐκ τῆς Νεφέλης γεννηθείς.

Νεφελοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ νεφέλῃ, νεφέλης εἶδος ἔχων· σκοτεινός, ἀμαυρός· καὶ = νεφελώδης.

Νεφελοκένταυρος, οἱ. Οἱ τῶν νεφελῶν κένταυροι, Λέξις ὑπὸ τοῦ Λουκιαν. ἀληθ. Ἱστορ. πεποιημένη, ἤτοι ὅτι ἐγεννήσησαν ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, ἢ διότι, καθὸ ἀλλόκοτος μορφή, ὁμοιάζουσι τὰς μορφὰς τῶν νεφελῶν, Ἀριστφ. Νεφ. 345.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ (κόκκυξ). Πεποιημένη τις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν· ἐπὶ ταῖς νεφέλαις πόλις τῶν πτηνῶν, ἣς ὁ ἐγκάτοικος Νεφελοκοκκυγιεύς, καλεῖται. Ὁ Ἀριστφ. περιγελᾷ μὲ ταύτην τὴν ὀνομασίαν τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν κουφόνοιαν.

Νεφελοστασία, ἡ (νεφέλη, ἵστημι). Ὁ τόπος, ἔνθα τὰ πτηνὰ στήνουσι, κάμνουσι τὰς καλιὰς αὐτῶν, νεφέλας καλουμένας, ἀγέλη αὐτῶν, ἢ τόπος, ἔνθα στήνουσι τοὺς βρόχους διὰ νὰ τὰ πιάνωσι.

Νεφελόω, ῶ (νεφέλη). Μετὰ νεφελῶν καλύπτω· ἐκ νεφέλης ποιῶ.

Νεφελώδης, εος, ὁ, ἡ. = νεφελοειδής, Ὅμοιος νεφέλῃ· πλήρης νεφελῶν, γέματος ἢ σκεπασμένος μὲ σύνεφα· σκοτεινός.

Νεφελωτός, ἡ, όν. Ἐκ νεφέλης ἐσχηματισμένος, Λουκιαν. 2) Σκεπασμένος μὲ νεφέλας.

Νεφίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ νέφος· μικρὸν νέφος.

Νεφόβολος, ὁ, ἡ (νέφος, βάλλω). Ἀριστοφ. Ὄρν. 1385. νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ νέφει, νεφελώδης.

Νεφοποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ἐκ νέφους κατεσκευασμένος, ἐσχηματισμένος, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ. σ. 1042.

Νέφος, τό. Ταὐτὸν τῷ, νεφέλη, πολλὰκ. παρ' Ὅμ. ὅθεν ἐν γένει, γνόφος, σκότος. »Θανάτου μέλαν νέφος«, μαύρη σκοτοῦρα θανάτου, Ἰλ. Π, 350 Ὀδ. Δ, 180. πρβλ. νεφέλη. τροπ. α) κάθε μέγα, πυκνὸν πλῆθος (ὅμιλος), τὸ ὁποῖον ὅταν φαίνηται ἀπὸ μακρόθεν πλησίαζον, ὁμοιάζει νεφέλην, »νέφος Τρώων, πεζῶν, ψαρῶν, κολοιῶν«, Ἰλ. Δ, 274. Π, 66. Ρ, 755. Ψ, 133. ἔτι δέ, »πολέμοιο νέφος«, ὁ πυκνὸς ἀλαλαγμὸς τῆς μάχης, Ἰλ. Ρ, 243. Πίνδ. Νέμ. 10, 16. »Νέφος ἀνθρώπων«, Ἡρόδ. 8, 109. πρβλ. Worn. Τρυφ. 37. β) σκοτεινόν, πρόσωπον, σκυθρωπότης· (πιθαν παρὰ τὸ νέω, νῆω) σωρεύω, (συγγεν. τῷ, γνόφος, ἐνόφος, ὅθεν, κνέφος, κνέφας, καὶ τὸ παρὰ λεγογρ. εὐχρηστον, νεφέλη, nebula.) ὅθεν

Νεφόω, Μὲ σύνεφα καλύπτω, συνεφιάζω, σκοτίζω.

*Νεφριαῖος, αία, αῖον, ὅρ. νεφριδιος. στέαρ, Διοσκ. 2, 87.

Νεφρέος, έα, εον (νεφρός). Ὁ ἐκ τῶν νεφρῶν· ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τοὺς νεφροὺς· ὁ ἔχων σχέσιν εἰς αὐτούς. Τὸ, νεφριαῖος θεωρεῖται λέξις καλλιτέρα, Lob. Φρυν. σ. 557.

Νεφρίτης, ου, ὁ, Θηλκ. νεφρῖτις, ίδος, ἡ (νεφρός) ὁ ἐκ τῶν νεφρῶν· ὅμοιος τοῖς νεφροῖς, ἢ ἔχων σχέσιν εἰς αὐτούς. Νεφρῖτις, ἡ· προσπάτουμ. ὑσος, ἡ περὶ τοὺς νεφροὺς νόσος, πόνος ἐκ πέτρας εἰς τὰ νεφρά· ὅθεν

Νεφριτικός, ή, όν. Ὁ πάσχων εἰς τοὺς νεφροὺς· ὅστις ἔχει πέτραν εἰς τὰ νεφρά, καὶ πάσχει πόνους, ἢ ἐν γένει, ὁ πάσχων πόνους ὑπὸ πέτρας.

Νεφρῖτις, ίδος, ἡ. Ἰδὲ νεφρίτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεφροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεφροῦ ἔχων· ὅμοιος τῷ νεφρῷ.

Νεφρομήτρα, ἡ. Ἡ τῶν νεφρῶν μήτρα· συνήθ. κατὰ πληθ. Νεφρομήτραι, αἱ, ἄλλως δὲ καὶ, ψύαι, ψόαι, οἱ μῦες τῶν ψοῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων κεῖνται οἱ νεφροί, Ἀσήν. Σ'. κεφ. 13.

Νεφρός, οὗ, ὁ, καὶ συνήθ. πληθ. Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ αὐδατέρως νεφρὸν καλούμενον· σπλάγχον τι ἐν τοῖς ζώοις, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτίστη χρῆσις εἶναι τοῦ νὰ δέχηται καὶ νὰ ἀποστραγγίζῃ τὸν ὀρρὸν τοῦ αἵματος, ὅστις καταντᾷ εἰς οὖρος καὶ ἑπομένως ἐκεῖθεν ἔρχεται εἰς τὴν κύστιν. Παρὰ Μαγείροις λέγονται ὅτι νεφροὶ καὶ οἱ ὄρχεις. Ἀσήν. σελ. 384. (οὐχὶ παρὰ τὸ νεῦρον, ἀλλὰ πίσω· κατὰ μετάθ. γραμμ. παρὰ τὸ, φρήν, φρένες, ὡς τὸ renes ἐκ τοῦ φρένες, καὶ forma ἐκ τοῦ μορφή.)

Νεφρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτόν τῷ, Νεφροειδής.

Νέφω, Μ. νέφω, παραχ. νένοφα, = νίφω, σπανιώτ. καὶ ἀμφ. τύπος.

Νεφωδής, ες, ὁ, ἡ (νέφος). Ταὐτόν τῷ νεφελοειδής, νεφοειδής· καὶ ἐπὶ φωνῆς, «Φωνὴ νεφώδης» (Ἀριστοφ.) σκοτεινή, βαθεῖα φωνή, Ἀριστοτ.

Νέφωσις, εως, ἡ (νεφόω). Συννέφιασμα, συννεφωσις, σκοτωσις διὰ τῶν νεφῶν· «Νέφωσις ὀφρύωσιν, ἡ συνδρωποτήν.

*ΝΕΩ, ὑπάγω, ἔρχομαι. ὁρ. Νέομαι.

Νέω, Μ νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, ἀόρ. ἔνευσα, ὡς τὸ πλέω, πλεύσομαι, κ. τ. λ. Ἰσλιμβῶ, κατ' ἔνεστ. ἐν Ὀδ. Δ, 344, 442. Ἐπι. παραστ. ἔνευον ἀντὶ ἔνευον, Ἰλ. Τ, 11. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι εἰσὶ Μέσομαι. β) τροπ. ἀπὶ παραυτίκα, τὰ ὁποῖα εἶναι παρὰ φαρδιά· ἀνεῖν ἐν ἐμβάσιν, κολυμβῶ εἰς αὐτὰ τρόποντινα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 321. Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 9. (συγγεν. τῷ, νάω, νήχω νήχομαι, νῆσις.)

Νέω, Μ. νήσω. Νήθω, γνεθω, λατ. neo. Παρ' Ὁμ. μοῖον τὸ πλήθ. γ'. τοῦ μέσ. ἀόρ. «Ἅστε οἱ νήσαντο κατακλῶθες ἃ ὅσα τῷ ἔκλωσεν, ἐπέκλωσαν, Ὀδ. Η, 198. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔ. 779. ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς, νηεῖ νήμασιν (ὅθεν νῆσις, νῆμα, νήθω).

Νέω, Μ. νήσω. Σωρεύω· ἐπισωρεύω· συσσωρεύω, συμφέρω εἰς ἕνα σωρόν. Πυρὰν νῆσαι κ(Ἡρόδ.)α, ἐπισωρεύειν ξύλα καὶ κάμνειν πυρκαϊάν. Κατ' ἔνεστ. καὶ παραστ. ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον κατὰ τοὺς Ἴωνας. τύποις νήω, νηέω, νηνέω, ἐξ ὧν ὁ Ὁμ. χρῆται ὡς ἁπλῷ τῷ, νηέω, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις τῷ νηεῖω (συγγεν. τῷ, ναίω καὶ νάσσω.)

Νέω, Ἀττ. εἰς. τοῦ νεῶς ἀντὶ, νεών, Basil. ap. cr. s. 176. Schaef. Γρηγ. σ. 164.

Νεωκορέω, ῶ. Μ. ήσω (νεωκορος). Σκουπίζω, παστρεύω, κρατῶ παστρικόν, καθαρόν τὸν ναόν, ἢ ἔχω αὐτὸν ὑπὸ τὴν προσοχήν μου, ἐπιμελοῦμαι· ἔτι δὲ μετὰ παιδιᾶς καὶ ἀστεϊσμοῦ, παστρεύω διόλου, ἤτοι διαπράττω ἕνα ναόν, Πλατ. Πολιτ. 9. σ. 574. Δ. «Ἱερόν τι νεωκορήσειν ἱερουλήσει· πρβ. καὶ Valck. Φοιν. 534. 2) προπ. φυλάττω καθαρόν, νὰ μὴ μουρδαρευθῇ, ἢ βεβηλωθῇ. Ὁ, Δωνιακ. λέγει περὶ Ἔρωτος. «Μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορούμενοι, τιμῶμεν καὶ λατρεύομεν αὐτὸν καθαρῶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καθὼς θεότητα τινὰ εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς.

Νεωκορία, ἡ. Τὸ ἄξιωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ Νεωκόρου, Ἀνθολογ.

Νεωκόρος, ὁ, ἡ (νεώς, κορέω). Ὁ τὸν ναὸν κορέων· ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν ναοῦ τινος καὶ καθαίρει, σαροῖ, παστρεύει καὶ καλλωπίζει αὐτόν, ἢ ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν, αὐτρεπίζων καὶ φιλοκαλῶν, ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ. 2) Ἔλαβον ἔτι τοῦτον τὸν τίτλον εἰς νομίσματα καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ὁλόκληραι πόλεις, αἵτινες εἰς τιμὴν διοικητοῦτινος ἀνήγειραν ναούς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀσίαν.

Νεωλκέω, ῶ (νεωλκός). Ναῦς ἕλκω, σύρω, τραβῶ τὰς ναῦς (τὰ καΐκια) ἔξω ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὸ νεώλκιον, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο, καθὼς καὶ νῦν, ἐπάνω εἰς τὸ φαλάγγια, καὶ τότε ἐπαναπαύοντο εἰς ὑψηλότερον τινα τύπον, βῆμα, pulvinar· ὅθεν

Νεωλκία, ἡ. Τὸ ἕλκειν, σύρειν φέρειν ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον· καὶ

Νεωλκεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα σύρεται, φέρεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον.

Νεωλκός, ὁ, ἡ (ναῦς, ἕλκω). Ὁ τὰς ναῦς ἕλκων, ὅστις σύρει, τραβᾷ, φέρει τὰ πλοῖα ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὸ νεώλκειον· ἰδὲ ἐν τῷ Ὁλκός.

Νέωμα, τό (νεόω). Χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέου ἑτοιμάζεται, γεωργεῖται διὰ νὰ σπαρῇ, Ἰδὲ Νεόω.

Νεώς, ὠός, ὁ (ναῦς). Ταὐτόν τῷ, Νεώσοικος, καὶ, Νεώριον, παρὰ τοῖς Ἴωσι, Ἡσύχ.

Νεώνητος, ὁ, ἡ (νέος, ὠνέομαι). Ὁ νεωστὶ νῦν, ἠγορασμένος, νεοαγορασμένος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ δούλων, πελάβων, Ἀριστφ.

Νεωποιέω, ῶ. (νεώς, ποιέω). Ναὸν ποιῶ, οἰκοδομῶ. 2) Ἐκ τοῦ ναῦς, πλοῖον οἰκοδομῶ.

Νεωποίης, ου, ὁ, καὶ πληθ. Νεωποίαι, παρ' Ἰαστεῦσιν, καὶ Ἐφέσιοις, ἄρχοντες, (magistral), ὅστις πιθανῶς ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκοδομῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ναῶν, Χανδλ. ἐπιγρ. ἄρα παρὰ τὸν νεώς.

Νεωποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ναόν, ἢ πλοῖον ποιῶν, κατασκευάζων, ἐκ τοῦ, ναός, ἢ ναῦς.

Νεωπός, ὁ, ἡ (νέος, ὤψ). Ὁ νέου ὄψεως ἔχων, ὅς τις φαίνεται νέος, Ἡσύχ. ἀντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνήθ. νωπός, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ πρόσφατος.

Νεωρέω, ῶ. Νεωρὸς εἰμί, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν τοῦ νεωρίου.

Νεωρής, καὶ νεωρός, ὁ, ἡ (νέος, ὥρα), ταὐτόν τῷ, νέος. Ὁ νέου καιροῦ ὤν, πρόσφατος. «Νεωρὴς βόστρυχος τετμημένος», Σοφοκλ. Ἠλ. 901, νεωστί, πρὸ ὀλίγου κομμένος. (οὕτε πρέπει νὰ ἰσασθῇ τις, ὅτι παράγεται ἀπὸ τοῦ αἴρω ἢ ὄρυμι.)

Νεώριον, τό (νεωρός), συνήθ. κατὰ πληθ. ὁριῶ. Στοαὶ (gallaries) κατὰ τὰ πλευρὰ τῶν λιμένων, ἔνθα ἐκτίζοντο νέα πολεμικὰ πλοῖα, ἢ διωρύσσοντο παλαιά, ἔνθα καὶ ἐφέροντο τὸν χειμῶνα εἰς τὴν γῆν τὰ πλοῖα, ἄρα = νεώλκειον, καὶ ἔνθα ἐφυλάττοντο ὅλα τὰ πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ παρατεσιὴν τῶν πλοίων ἀναγκαῖα ὡς ἐν ὁρμῇ· πρὸς τούτοις, αὐτοῦ εἶχον οἱ ναῦται καὶ πραγματεύονται τὰ μαγαζία των· τὰ δὲ χωρίσματα καὶ αἱ ὑποδοχαὶ τῶν πλοίων ἀνομάζοντο, νεώσοικοι. Παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 918. κεῖται τὸ ἄρσεν. νεώριον. ὅθεν

Νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τοῦ νεωρίου, ταὐτόν τῷ, νεωρός.

Νεωρίς, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, νεώριον, Στράβ. ἀ. σελ. 105.

*Νέωρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νέος, Σοφ. Ο. Κ. 475. καὶ πλ. 702.

Νεωρός, ὁ (ναῦς, νεώς, ὥρα). Ὁ ἐπιστάτης τῶν νεῶν καὶ τοῦ νεωρίου (Ταρσανᾶ ἐμὶν Τουρκιστί).

Νεωρυχής, ὁ, ἡ (νέος, ὀρύσσω). Νεωστὶ ὠρυγμένος, ἐσκαμμένος, ἢ ἐξεχωμένος.

Νεώς, ῶ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, ναός, ὡς τὸ λεώς ἀντὶ λαός· ἡ αἰτιατ. πτοῦ νεώ ἀντὶ νεών, ἔστι σπανία, Koen Γρηγ. σελ. 629. Ἰακ. Δ. Τατ. σελ. 629.

*Νεώς, Ἀττ. γεν. τοῦ ναῦς.

Νέως, σπανιώτ. ἐπίρ. τοῦ, νέος, ταὐτόν τῷ, νεωστί, ὅπερ καὶ συνηθέστερον,

Νέωσις, εως, ἡ (νεόω). Ἡ τοῦ νεώματος (χερσαίου) γεωργία καὶ πρὸς σπόρον ἑτοιμασία, novatio.

Νεώσοικοι, οἱ (ναῦς, οἶκος). Οἰκήματα, τμήματα τοῦ νεωρίου, παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς τὴν ὑποδοχὴν νέων πλοίων, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν· ἦσαν δὲ οὗτοι μεγάλαι οἰκοδομαὶ παρὰ ταῖς ὄχθαις τῶν λιμένων ὡς καταγωγία, ἐν αἷς εἶχον τὰ μαγαζία οἱ πραγματευταὶ καὶ οἱ ναῦται· εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας ἐστόρνυτο ἔξω ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πλοῖα καὶ ἐξηραίνοντο, ἢ ἐπισκευάζοντο καὶ διεσκευάζοντο, ἢ καὶ νέα ᾠκοδόμουν· διακρίνονται δὲ ἀπὸ τοῦ νεωρίου κατὰ τοῦτο, ὅτι κάθε νεώσοικος περιελάμβανεν ἓν ἢ καὶ πολλὰ πλοῖα, τὸ δὲ, νεώριον σημαίνει ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχήν, ἤτοι λέγεται ἅπαν τὸ τόπος οὗτος· ἄρα οἱ νεώσοικοι ἐμπεριείχοντο εἰς τὸ νεώριον· τοιοῦτος ἔστι τὴν σήμερον ὁ ἐν τῇ Βενετίᾳ περίφημος ἀρσανᾶς· ἐν γένει, οἱ ἀρσανᾶδες, τὰ μαγαζία τῶν πλοίων, Ἡρόδ. 3, 59. Ὅρα Vitruv. ε. 12.

Νεώσσω, Ἀττ. νεώττω, = νεόω, νεωτερίζω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, νέος, ὡς ἐκ τοῦ, λιμός, λιμώττω, λιμώττω, καὶ λαιμός, λαιμώσσω, λαιμώττω· ὅθεν νεωχμός, ἢ νεοχμός, ταὐτόν τῷ, νέος· ἀφ' οὗ τὸ, νεοχμίζω, καὶ νεοχμώδης.

Νεωστί, Ἐπίρ. τοῦ νέος ἀντὶ νέως. Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, προτήτερα ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ, πρόσφατως, ἀρτίως· ὡς τὸ, μεγαλωστὶ ἀντὶ μεγάλως.

Νέωτα, μετὰ τῆς, εἰς, καὶ ἄνευ ταύτης, ἐπίρ. Τὸ ἐρχόμενον, τὸ ἀπίον ἢ τὸ μέλλον ἔτος, τὸν ἐρχόμενον χρόνον, τοῦ χρόνου. «Νέωτα δ' εἰδεῖς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἐκπέσαι φίλοις», Σιμωνίδης παρὰ Στοβ. ἀντί, εἰς νέωτα· ἔστι δὲ Αἰολικ. ἀντὶ, νέωτα, νωτε, ἐκ τοῦ νέος· ὡς τὸ, ἑτέρωσε, ἑτέρωτε, ἑτέρωτα, Ἀπολλών. Δύσκ. (Τὸ νὰ γομίζῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς αἰτ. μὴ σωζομένου πλέον οὐσιαστικοῦ τινος, εἶναι παράλογον, καθότι πολλάκις συνάπτονται προθέσεις μετὰ ὀπ.ρ.)

*Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ νέος, Ὁμ.

Νεωτερίζω (νεώτερος), Νεωτερισμούς ἐναμίζω, ἀρχινῶ, ἐπιχειρῶ, ποιῶ· τὰ μὴ συνηθη μεταχειρίζομαι, καινὰ πράττω, καινοτομῶ, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀνησυχίας ἄρχομαι, ἐπαναστάσεις καὶ ταραχὰς προξενῶ, τὴν κοινὴν ἡσυχίαν ταράττω, στατιάζω. 2) μεταφ. «Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαιεν, Θουδ. α'. 115. ἐπιχειρῶ νεωτερισμοὺς ἐν τῇ διοικήσει τῆς πολιτείας» παραβάλλ. μετὰ τοῦ ἐν ζ'. 87. «Τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον», εἰς νεωτερισμοὺς ἐπιπτον, κατήντων εἰς ἀσθένειαν. (Ὁ σχηματισμός, νεωτερέω, παρὰ Πλουτάρ. ἀμβ.)

Νεωτερικός, ἡ, όν, ταὐτόν τῷ, νεωτερίζω. Πῶς ὁ, τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν νεώτερον, ἢ εἶναι ἐκ τοῦ ἤθους αὐτοῦ.

Νεωτερισμός, ὁ (νεωτερίζω). Ἡ ἐπὶ τὰ νέα μεταβολή, κατάλυσις τῶν παλαιῶν καὶ ἐπιχείρησις τῶν νέων, μεταβολή, μετατροπή, ἔξωρτ. ὁ νεωτερισμὸς ἐν μιᾷ πολιτείᾳ· ἐπιτοπολὺ ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ, κλίσις εἰς τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις νεωτερισμούς, ἀνατροπὴ τῆς πολιτείας, στασιασμός, κίνησις εἰς ἀποστασίαν.

Νεωτεριστής, οῦ, ὁ (νεωτερίζω). Ὁ νεωτερισμοὺς ἐπιθυμῶν, διεγείρων· παραχαράκτης, ἀνάρχης, στασιαστής· ὁ νεωτερισμοὺς προξενῶν ἢ ἀγαπῶν.

Νεωτεροποιέω, ῶ, ταὐτόν τῷ, νεωτερίζω. Κάμνω νεωτερισμούς. καὶ

Νεωτεροποιία, ἡ, ταὐτόν τῷ νεωτερισμός. Τὸ κάμνειν νεωτερισμούς. παρὰ τὸ

Νεωτεροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ταὐτόν τῷ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεωτεριστής. Ὁ κάμνων, ἢ ἀγαπῶν νεωτερισμούς· στασιαστικός, Θουκυδ. α. 70. ἐκ τοῦ
Νεώτερος, ρα, ρον, καὶ ἐπίρρ. νεωτέρως, συγκρ. τοῦ νέος. Πλέον νέος, Ὅμ. τροπ. πλέον πρόσφατος, καινός, ἀπροσδοκήτος, ἀπαντήσης, νεωτέρως· συφορώτερος, πλέον ἐμπαθής, ὁρμητικώτερος. „Νεώτερόν τι, ἀδέλποτόν τι, μᾶλιστα ἄχαρι, μὴ ἄρεστόν τινι· π. χ. „Εἶτι νεώτερον τύχοιμι, ὃν ἤθελε τύχῃ, ἀκολουθήτῳ ἀπροσδοκήτος τις συμφορά. „Τὰ νεώτερα, ἢ νεώτερα πράγματα, τ. ἔργα, ἢ καὶ, νεωτέρων τινα, οἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ νεωτερισμοί, ὅταν, „Νεώτερα πράσσειν ἢ ποιεῖν = νεωτερίζειν, Ἡροδτ. 5, 19. 35. 93. 106. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ „Νεωτέρως πράττειν, νεωτερίζειν. πρβ. νέος σημσ. 1. γ.
Νεωστός, ή, ὁν, καὶ νεόστος, ταὐτὸν τῷ, νεαστός, καὶ νεάτης, σπφ.
Νεωφύλαξ, ακος, ὁ (ναός, φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ.
Νεώχερσος γῆ, ἡ (χέρσος), = νέωμα, ἡ ἐσχατοῦ ἐκ χέρσου γεωργηθεῖσα, χέρσος οὖσα πρότερον καὶ νῦν πρῶτον γεωργηθεῖσα, Ἡσυχ.
*Νεωχμός, ὁ, ὅρα νεώστια.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Η.

Ν η —, ἀχώριστος στερητικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀρτικὴ συλλαβή, ἥτις μόριον, ἐν χρήσει πρὸ πάσης συνδέτου λέξεως, ἐξαιρτ. πρὸ ἐπιθέτων προπαρομένη. Ἡ ἐτυμολογικὴ ῥίζα τούτου τοῦ στερητικοῦ μορίου κεῖται καὶ ἐνιζάνει δίχ' ἀμφιβολίας ἐν τῷ στερητικῷ α καὶ τῷ ἰσοδυνάμῳ αὐτῷ ἑτέρῳ τύπῳ ἀν—, ὅστις κατήντησε νὰ σχηματισθῇ ἄνευ ὡς αὐξήσαρκτος πρόθεσις, καὶ ἐκ ταύτης σχηματίζονται διάφοροι λέξεις συγκρινομένου τοῦ εὐ μετὰ τοῦ ἀρχαικοῦ γράμματος τῆς λέξεως εἰς η, καὶ ἤτοι φυλαττομένου τοῦ ἀρχαικοῦ καὶ στερητικοῦ α, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀνηλεής, ἀνήριθμος, ἀνήκεστος, ἀνήκουστος, ἀνήνυτος, ἄνηστις, ἢ καὶ ἀποβαλλομένου κατ' ἀρέσκειαν, ὡς ἐν ταῖς αὐταῖς λέξεσι, νηλεής, νήριθμος, νήκεστος, νήκουστος, νήνεμος, νήττει, εἰς τρόπον ὥστε τέλος ἐσεώρων ὡς κυρίως στερητικὸν μόριον τὸ νη —, τὸ ὁποῖον τότε ἐτάττετο, ὅτε μὲν πρὸ συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι, νηερσής, νήκερως, νηκηδής, νήλευστος, νηπαθής, νήπεκτος, νηπελάω, νηπενθής, νήπλεκτος, νήποινος, ὅτε δὲ πρὸ φωνηέντων, τὰ ὁποῖα ὅτε ἐσυγκρινώνοτο μὲ αὐτό, π. χ. νήϊς καὶ νήϊστις, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 310. ὡς τόσον τοῦτο τὸ μόριον ἔμεινεν ὡς ἐπιστολὴ ἐν χρήσει παρὰ ποιητ. Ἐκ τοῦ νη — κατάγεται καὶ τὸ Λατ. ne — καὶ κατὰ μετάθ. in—. ὁ δὲ τύπος νε — ἀντὶ νη — ἔστι πάνυ ἀμφ. καὶ ἀναμελιούται μένοι εἰς τὴν ἢν ἔδωκεν ὁ Ἀπίων ἑρμηνείαν τοῦ, νεοπόδες, ὑπερ ἰδέ. — Κατὰ τινας Γραμματ. τὸ νη — ἔστι καὶ ἐπιτατικόν, ἀλλ' αὐτὸ, καθὼς καὶ τὸ Ἄλφα, δὲν εἶχε ποτὲ τοιαύτην σημασίαν.
Νή, Ἀττ. μόριον κατωμοτικὸν μετὰ τοῦ ὀνόματος Διὸς τινος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁμνύει τις, ἐξαιρ. „Νὴ Δία, ἢ ὡς, νὴ τὸν Δία, ἢ καὶ, νὴ μὰ τὸν Δία, ὁρίζομαι εἰς τὸν Δία, ναὶ μὰ τὸν Δία καὶ πάντοτε καταφάσκει ἢ ἐπιβεβαιοῖ τι. β) ἔτι δὲ ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Δημ. Στεφ. σελ. 239, 28. γ) ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ καὶ ὁμιλίᾳ παρὰ τοῖς κωμικ. εἶναι αὐτὸ τοῦ, ναὶ μάλιστα, ἀληθῶς, βεβαίως, προστέτ. πρὸς τούτοις, πολλὰ καλῶς, κ. τ. τ. ἐπίτασιν, βεβαίωσιν, καὶ κατάφασιν σημαῖνον· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τῇ ἀληθείᾳ, εἰς τὸν θεόν μου. δ) ἐν δὲ ταῖς ἀποκρίσεσι, εἰς τὰς ἀντιλογίας καὶ ἐντάσεις ἄλλων συνήθ. ἔλεγον, „Ἀλλὰ νὴ Δία, ἢ νὴ Δί' ἀλλὰ, anim vero, at anim vero, imo vero, — Ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνῳ τῷ τύπῳ ναί, ὅπερ ἰδέ. Κατὰ τὸν Ἡρώδ. σ. 193. μετεχειρίζοντο κατ' ἐποχὴν αἱ γυναῖκες τὸ νὴ εἰς τὰς βεβαιώσεις των, „Νὴ τὴν Ἥραν, νὴ τὼ Διώ, μὰ τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην.
*Νῆα, Ἰωνικ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ, ναῦς, Ὅμρ.
*Νῆας, Ἰωνικ. πληθ. αἰτ. τοῦ, ναῦς, Ὅμρ.
Νηάς, άδος, ἡ, ἀγιωστόν τι ζῶον ἐν Σάμῳ.
Νηγάτερος, έη, εον (πιθαν. αὐτὸ νηήγατος, παρὰ τὸ νέος καὶ γείνω, γέγαα), ποιητ. Νεωστὶ γεγομένος, νεοκαμμένος, νεοκατασκεύαστος, π. χ. χιτών, κρήδεμνον, Ἰλ. Β. 43. Ξ. 183. φᾶρος, Τμν. Ὅμρ. Ἀπ. 122. ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, νέος. (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ γείνω, γέγαα, ΓΑΩ, ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ τατὸς ἐκ τοῦ τείνω, ὃν τρόπον ἐκ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐπιτατεῖ τὸ ε, ἐσχηματίσθη τὸ τηλύγετος· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὅμρ. ἤθελησε νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰς δύο λέξεις, καλόν, νηγάτεον, ἐν τῷ στίχῳ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσαχθῇ εἰς αὐτὸν ὁ καθ' αὐτὸ τύπος νεήγατος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γένῃ μετάθεσις τοῦ ε, πρβ. Βουτμ. Λεξίλ. σ. 203. Ἀλλ' ὁ Düderlein, ὅστις στοχάζεται τὴν παραβολὴν τοῦ τηλύγετος μὴ συμφωνοῦσαν μὲ τὴν Βουτμάνειον παραγωγὴν, ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ νη — καὶ ἄγαμαι, μετὰ τοῦ ὁποίου παραβάλλει τὸ, νωλεμέως· ἀλλὰ μάλιστα τοῦτο αὐτὸ τὸ ἐπιτατικὸν νη — εἶναι τόσον ὀλίγον ἀποδεδειγμένον ὡς τοιοῦτον, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ θεμελιώσῃ ἐπ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τινα.) [-υυυ]
Νήγερτος, ὁ, ἡ (νη— ἐγείρω), ποιητ. ἀντὶ, ἀνήγερτος, ἀνήγερτον. Μὴ ἠγερμένος, μὴ ἐξυπνισμένος, μὴ δυνατὸς ἐγερθῆναι, νὰ ἐξυπνήσῃ. „Ν. ὕπνος, στερεός, βαθὺς ὕπνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξυπνεῖ τις πρὶν τὸ κορτάσῃ ἀπὸ ὕπνον, Ὀδσ. Ν, 80. ὕμν. Ἀφρ. 178. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ὁ αἰώνιος ὕπνος, ὁ θάνατος. „Νήγερτον εὕδειν (Ὀδσ. Ν, 74.)", κοιμᾶται χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ.
Νηδύια, ων, τά (νηδύς). Τὰ κατὰ νηδύν σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, Ἰλ. Γ, 524. τρέφεται μὲν καὶ νηδύια, ἡμκρτ. ὁμως, Lob. Φρυν. σ. 494.
*Νηδυιόφιν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἀντὶ νηδυόφιν, ἐπ. γεν. τοῦ νυδύς, Μοσχ.
Νηδύμιος, ία, ιον, = νήδυμος, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. γ. 412. „Πυοῖ νηδυμίῃ", ταὐτὸν τῷ, νηδύμῳ.
Νηδύμος, ὁ, ἡ. Δέξις παρ' Ὅμρ. τεσσαρακαιδεκάκις ἀπαντωμένη, ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τοῦ ὕπνου, τῆς ὁποίας ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ σημασία εἶναι ἀβέβαιος. α) κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον παρὰ τὸ νη— καὶ δύω, δύνω, ἀντὶ ἀνέδυτος, ἤτοι ὕπνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμβῇ πάλιν, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸν, ἅρα σχεδὸν ἰσοδύναμος τῷ, νηγέρτει, μετὰ τῆς ὁποίας λέξεως καὶ συνεχφέρεται ἐν Ὀδσ. Ν, 79. Τινὲς ἀντιφέρουσιν εἰς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ὡς μὴ συμφωνοῦν τὰ ἐν Ἰλ. Κ, 187. ἔνθα λέγει, ὅτι εἰς τοὺς φύλακας δὲν ἤλθε δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὰ ὄμματα των ὁ νήδυμος ὕπνος, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο δὲν βλέπομεν κάμμίαν ἀντίφασιν· ὡς στερεὸν ἐπίθετον τοῦ ὕπνου ἁρμόζει πολλὰ καλῶς τὸ, νηδύμος, ἐπειδὴ οἱ δυνατοὶ, ὑγιεῖς παρ' Ὅμρ. ἄνδρες ἔπρεπε βέβαια καὶ νὰ κοιμῶνται δυνατὰ καὶ ὑγιῶς, ἀποφεύγοντες νὰ ἐξυπνῶσιν ἀνίσως δὲν ἐχόρταινον ἀπὸ ὕπνον, ἅρα, ὅτε αὐτὸς λέγει, ὅτι εἰς τοὺς φύλακας ἔμενε μακρὰν ὁ νήδυμος ὕπνος, δὲν θέλει νὰ σημάνῃ μὲ τοῦτο ἄλλο, πάρεξ, ὅτι ὁ ὕπνος ἐν γένει ἦτο μακρὰν ἀπ' αὐτῶν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθῃ, συνεθίζει καὶ νὰ ἤναι νήδυμος, ὁκλ. στερεὸς καὶ ἀρκετός. β) συνήθ. ἑρμηνεύουσι τὸ νήδυμος διὰ τοῦ, ηδύς (τερπνός), καὶ τὸ παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐτυμολογία εἶναι μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν καλὴ, ὁμως ἐναντία πάσης ἀναλογίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ δὲν ἀποδεικνύει τι χάριν ταύτης τῆς ἑρμηνείας οὔτε ὁ τύπος ἤδυμος ἀντὶ ἡδύς, ὅστις ἀπαντᾶται ἐν ὕμν. Ὅμρ. Ἑρμ. παρ' Ἀλκμᾶνι, Σιμωνίδῃ, Ἀντιμάχῳ, Ἀπολλ., Ῥοδ. καὶ τῷ ὁποίῳ ἐχρήσατο ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ Ἡσιοδ. Ἀληθῶς εἰς ἐννέα τῶν Ὁμηρ. χωρίων δύναται ν' ἀναγνωσθῇ τις, χωρὶς βλάβης τινὸς τοῦ στίχου, ἤδυμος, ἐν ᾧ κατὰ τὸ λοιπὰ τὸ Δίγαμμα ἤθελε δικαιολογήσει τὴν συγκρισιν δύο φωνηέντων, ὁμως, ἐπειδὴ παρ' Ὅμρ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται τὸ ἤδυμος οὔτε ὡς διάφορος ἀνάγνωσις (variante), ἡ γραφὴ νήδυμος μένει ἀρα ἀμετάθετος τοιαύτη. Ὅστις λοιπὸν δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀριστάρχου, πρέπει νὰ ὑποθέσῃ, κατὰ τὸν Βουτμ. Λεξίλ. σελ. 182, τὸ, νήδυμος, ὡς ἀρχαιότατον ὀρθογραφικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ τούτου, ὅτι Δίγαμμα ἐξέλιπε, ἀπὸ τὸ, ἤδυμος, ἡ) κατ' ἄλλους, ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, νηδύς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσφετίζησαν τὴν ἑρμηνείαν, βαθὺς ὕπνος, ληθαργικ.
Νηδυάφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ νηδύς.
Νηδύς, ύος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κοιλία, ἐξαιρ. ὁ στόμαχος, Ὀδ. Ι, 296. Ἡσ. Θ, 487. ἔτι δὲ, ἡ μήτρα, ἡ γαστὴρ, ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, Ἰλ. Ω, 496. „Ἐνεακαίδεκα μὲν μοι ἔσαν ἐκ νηδύος ἥσανον, ἐκ μιᾶς νηδύος, μήτρας καὶ Ἡσ. Θ, 460. „ἐξελεῖν τὴν νηδύν", ἐνταῦθα τὰ ἔντερα τῆς κοιλίας, ἐκκοιλίζειν, ἐξεντερίζειν, Ἡρώδ. 2, 87. ἔτι δὲ ὅλη ἡ κοιλία, τὸ ἐπιγάστριον, καὶ τὸ ὑπογάστριον, Ἰλ. Ν, 290. καθόλου δὲ νηδὺς λέγεται, ἡ κοιλία μὲ ὅλα τὰ ἐντόσθια, καὶ, πᾶν κοίλωμα τοῦ σώματος ἐν τοῖς τρεπτοῖς μέρεσι, ὡς καὶ τὸ, κοιλία, Ἱπποκρ. περὶ Τέχν. „Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδύν, ἀλλὰ πλείους", δύο μὲν γὰρ αἱ τὸν σῖτον δεχόμεναί τε καὶ ἀφιεῖσαι, ἄλλαι δὲ τουτέων πλείους, ἃς ἔσασιν οἷσι τουτέων ἐμέλησεν· καὶ κατωτέρω „Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μὴν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχειν. Ὁ Κόιντ. Σμυρν. ἔχει τὴν αἰτ. νηδύα ἀντὶ νηδύν. (τὸ Ψιλὸν ἔστι κατὰ μὲν τὰ τρισυλλάβους πτώσεις ἀεὶ βραχὺ, κατὰ δὲ τὰς δισυλλάβους συνήθ. μὲν μακρὸν, Ἰακ. Α. Π. σ. 584. 672. 692. Spitzner vers. her. p. 68. ἐσὰ ὅτε δὲ καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς βραχὺ, π. χ. παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 570.)
Νῆες, αἱ, Ἰωνικ πληθ. ὀνομαστ. τοῦ ναῦς, τὸ δὲ νήεστ, ἐπικ. πληθ. δοτικ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ, ναυσί, Ὅμρ.
Νηέω, ῶ, μέλ. νηήσω, Ἰωνικ. ἀντὶ νέω. Σωρεύω, ἐπισωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω, ὕλην, ξύλα, Ὀδσ. Τ, 64. ἐξαιρ. εἰς πυρὸν, Ἰλ. Ψ, 239. 163. „σώματα", Ἰλ. Ψ, 169. „πῦρ εὐ νηήσαια, Ὀδσ. Ο, 321. „πυρήν", Ἡρώδ. 1, 50. „ἀποινα", Ἰλδ. Ω, 276. 2) ἐπισωρεύω, φορτίζω, γεμίζω, π. χ. „Νῆας εὖ νηήσαια, φορτόνω καλὰ τὰ πλοῖα, Ἰλ. Ι, 358. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ. „Νῆα νηήσασθαι ἕλιξ χρυσοῦιο, φορτόνω τὸ πλοῖον μου ἀρκετὰ μὲ χρυσὸν, Ἰλ. Ι, 137. 279. πρβ. νηέω. ὅσιν
Νηήσιος, ἡ. Σωρεύτις, ἐπισώρευσις
Νηήστης, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐνηής, γ. πρόσ. τοῦ ἐνικ. παρατ. τοῦ νήθω.
*Νηήτις, ίδος, ἡ. Ἡ γνέθουσα, παρὰ τὸ
*Νήθω, νήσω, = νέω. Γνέθω, κλώθω. Προβλ. ἀρίθμ. 273. παρὰ τὸ νέω, ὡς τὸ πλήθω, παρὰ τὸ πίμπλημι, ΠΛΕΩ, σχηματισθέν.
Νηΐ, Ἰωνικ. ἐνικ. δοτικ. τοῦ ναῦς.
*Νηΐας, άδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ναΐας, = Νηΐς, Ναΐς, συνήθ. πληθ. Νηϊάδες, Ὀδ Ν, 104. 348.
Νήϊος, ία, ϊον, καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Νήϊος, ὁ, ἡ (νηῦς, ναῦς). Ὁ ἐκ τοῦ πλοίου, ἢ παρὰ τὸ πλοῖον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πλοῖον, καιμ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειου

σιος, καρκβίσιος, ἐπιτήδειος εἰς νῆα, εἰς κατασκευὴν νηός. Ὅμηρ. καὶ συνηθ. «Δόρυ νήϊον», δοκὸς χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν, ναυπηγήσιμος, δηλ. ξυλεία, Ἰλ. Γ, 62. Ο, 410. Ὀδσ. Ι, 284. ἐν χρήσει δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, δόρυ, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 391. Π, 484. ὡσαύτως «νηΐα ξύλα», Ἡσιόδ. Ἔργ. 810. Ὁ Φώτ. καὶ Μοῖρις ἀντὶ τούτου καί, νεῦα, τά, ἔχουσι.

Νῆϊς, ιδος, ἡ, ἡ (νη—, ἰδεῖν), ποιητ. Ἀμαξηλάτις, ἄπειρος, οὐκ εἰδυῖα, ἔστις δὲν ἠξεύρει, Ἰλ. Η, 198. καὶ μετὰ γεν. ἐν Ὀδσ. Θ, 179. «Τέκνα φρενῆς, ἔτι νηϊδ' ἐόντα», Ὀππιαν. ἁλιευτ. α, 760. καὶ Ἰων. Ἀ. Π. σ. 601. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ συγκρ. νηϊδέστεροι.

Νηΐτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ πλοίου, ὁ εἰς τὸ πλοῖον ἀνήκων, συγκείμενος ἐκ πλοίων. «Νηΐτης στρατός», πολεμικὸς στόλος, Θουκδ.

*Νηΐτικός, ή, όν, = νήϊος. (– – υυ)

Νηκερδής, ές, ὁ, ἡ (νη—, κέρδος). Χωρὶς κέρδος, χωρὶς ὄφελος, ἀνωφελής, ἄκερδης, ἀσύμφορος, «βουλή, ἔποχα», Ἰλ. Ρ, 469. Ὀδσ. Ξ, 509. ἴδετε καὶ βλαβερός, ἐπιζήμιος.

Νήκερας, ἐπκ. ὁ, ἡ, καὶ, νήκερως, ωτος, ὁ, ἡ (νη—, κέρας). Χωρὶς κέρατα, ἄνευ κεράτων, Ἡσίοδ. Ἔργ. 539.

Νηκεστος, ὁ, ἡ (νη—, ἀκέομαι). Ἀνίατος, ἀνιάτρευτος, ὁ μὴ ἰαθῆναι δυνάμενος, Ἡσιόδ. Ἔργ. 285

*Νηκηδής, ὁ, ἡ (νη—, κῆδος). Ἄφροντις, χωρὶς φροντίδας· οὕτως ἀνεγνωστέον, κατὰ τὴν εὔστοχον εἰκασίαν τοῦ Διονόρφον, ἐν τοῖς στίχοις τοῦ Πλατ. Συμπσ. σ. 197.

Νηκουστέω, ῶ (νη—, ἀκούω). Δὲν ἀκούω, δὲν ὑποτάσσομαι, ἀπειθὴς εἰμί, μετὰ γεν. «Νηκούστησε θεᾶς», Ἰλ. Τ, 14.

Νηκουστος, ὁ, ἡ (ἀκουστός). Ἀνήκουστος, καὶ ὁ μὴ γνωστός, ἀγνώριστος, Ἀρατ. 173.

*Νηκτήρ, ῆρος, καὶ

Νήκτης, ου. καὶ νήκτωρ, ὁ, Μανέθ. δ'. 337. Ὁ νηχόμενος, καὶ ὑμβητής.

Νηκτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβῆν. παρὰ τὸ

Νηκτός, ή, όν (νήχω). Ὅπου δύναται τις νὰ κολυμβᾷ· ὁ κολυμβῶν ἢ δυνάμενος κολυμβᾷν. ἀπὸ νηκτόνω, ἡ δύναμις, ἢ ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης τοῦ νήχεσθαι, κολυμβᾷν, πλέειν, Ἀνακρ. «Νηκτοὶ ἰχθύες», Ἀνάλκ. ε. 226.

Νηκτρίς, ίδος, ἡ, Θηλκ. τοῦ, νήκτης. Ἡ κολυμβῶσα· ἡ Ἑλλᾶς νηκτρίδες», ἄλλως δὲ καὶ, κολυμβάδες, λέγονται, ἐλαῖαι ἀλατισμέναι, διὰ τὸ κολυμβᾷν ἐν τῇ ἁλμῃ.

*Νήκτωρ, ορος, ὁ, = νηκτήρ.

Νηλεγής, ές, ὁ (νη—, ἀλέγω), ποιητ. Μὴ φροντίζων τελείως περὶ τινος, ἀμέριμνος, ἀφρόντιστος· ἄφοβος, ἀκτύητος· πρβ. ἀνηλεγής, ἀπηλεγής. Ἐπίρρ. νηλεγέως.

Νηλεής, καὶ νηλειής, ές, ὁ, ἡ, ἐπίρρ. νηλεῶς, καὶ νηλειῶς (νη—, ἔλεος). Ἀνηλεής, χωρὶς ἔλεος, ἀσπλαγχνος, σκληρός, πολλάκις παρ' Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. συνηθ. «Νηλεὲς ἦμαρ», ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος, Ἰλ. Δ, 484. 588. Ὀδσ. Ι, 17. καὶ ἁλλαχοῦ· καὶ, νυ. ἦτορ, Ἰλ. Ι, 497. Τὴν αἰτ. καὶ δοτ. νηλέα, καὶ νηλέϊ λαμβάνει ὁ Ὅμηρ. πάντοτε δὲ τοῦ τύπου νηλής· ἄξαιρτ. εὐχρηστοι· νηλεῖ χαλκῷ, μὲ ἀσπλαγχνον χαλκόν, ἐπὶ παντὸς πληγωτικοῦ ὅπλου, π. χ. ξίφους, μαχαίρας, ἀκοντίου, πολέμου· ἔστι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ θεσμός, καὶ συμβ. Ὅμηρ. «Νηλεὴς ὕπνος (Ὀδσ. Μ, 372.)», ἀσπλαγχνος ὕπνος, ἔστις ἀσπλάγχνως συγχωρεῖ νὰ κυριεύσῃ ἐν διαστήματι τῆς διαρκείας του κακόν τι καὶ δυστυχία τὸν κοιμώμενον. Πρβ. τοὺς ἐπκ. καὶ Λυρ. τύπους νηλὴς καὶ νηλειής. Οἱ Ἀττ. ἐπροτίμων νὰ λέγωσιν ἐντελέστερον. ἀνηλεής, Lob. Φρυν. σ. 711.

*Νηλεΐης, ὁ, ἡ, ἐπκ. νηλεής, Ἔτυμ. Ὅμηρ. Ἀφροδ. 246. Ἡσ. Θεογν. 710.

*Νηλεόθυμος, ὁ, ἡ (νηλεής, θυμός). Ὁ ἀσπλάγχνου διαθέσεως, φρονήματος ὤν, Ἀνέκδ. Vat. 2, σ. 553. ἐρ. 24.

Νηλεόποινος, ὁ, ἡ (νηλεὴς, ποινή). Ἀνηλεῶς παιδεύων, ἐπίθ. τοῦ, Ἥφαιστος, Ἡσ. Θεογν. 217. ἐνθα ὁ Στοβ. ἀναγινώσκει, ἠλεόποιος, τὴν μωρίαν παιδεύων. Παρ' ἄλλοις κεῖται, νηλιτόποινος, τὸ ὁποῖον ὅμως κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἠλιτοεργός, ἠλιτόμηνος, ἠλιτήμερος, ἤθελε σώζῃ πάντῃ σφαλερὰν ἔννοιαν, δηλ. ἀποφεύγων τὴν ποινὴν ἢ ἀποτυγχάνων αὐτῆς· ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία τῆς ἀνωτ. ἐστι καὶ παρ' Ὀρ. Ἀργ. 1362. (Ὁ Puhnk. ep. cr. p. 91. θέλει νὰ γραφῇ καὶ κατὰ τὰ δύο παραδείγματα νηλιτόποινος, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης, ἐπειδὴ τό, νηλεόποινος εἶναι ἐξίσου καταλληλον τῇ ἐννοίᾳ καὶ ἀνάλογον τῇ γλώσσῃ.)

Νήλευστος, ὁ, ἡ (νη—, λεύσσω). Ἀόρατος,

Νηλής, ὁ, ἡ, ἐπκ. καὶ Λυρ. τύπος ἀντὶ νηλεής. Παρ' Ὅμ. συνηθ. κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. νηλεῖ καὶ νηλέα· ἡ δὲ ὀνομαστ. μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 632. καὶ Πινδ. Πυθ. 11, 84.

Νηλητής, ές, ὁ, ἡ (νη—, ἐλιταίνω), = νηλιτής. Ὁ μὴ πταίων, μὴ σφάλλων, ἀνεμάρτητος, ἀμέμπτος.

*Νηλίπεζος, ὁ, ἡ (νη—, πέζα), = νηλίπους. (ῑ)

Νηλιποκαιβλεπέλαιος, ταὐτὸν τῷ, νηλιποδὴς, καὶ ἐλαιον βλέποντες. Οἱ ἐυπόλυτοι καὶ πρὸς ἔλαιον βλέποντες. Ἐωμ. σύνηθ. λέξις σημαίνουσα δὲ τοσαύτην ἀξιοι, ἤτοι ἀξιοστάκτην ἐνδειαν, Ἐπι. Ἀδ. 110, 3.

Νήλιπος, ὁ, ἡ, καὶ νηλίπους, οδος, ὁ, ἡ, παρὰ Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 348. Ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος· ἀμφότεραι αἱ ἀναγνώσεις εὑρίσκονται ἐν τοῖς χειρογράφοις, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ ἀνήλιπος, καὶ ἀνηλίπους, ἔχουσι τὸ δὲ, νήλιπος. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 3, 646. ὅθεν ἐν γένει, ἐνδεής, πτωχός, ἀξιλίστως ζῶν, ὥστε τρόπον τινὰ δὲν ἔχει τις οὔτε ὑποδήματα νὰ ὑποδήσῃ. Παρὰ Θεογν. δ'. 55. κεῖται, ἀνάλυπος, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐκ τοῦ, ἐλίσσειν τὸν πόδα, ἢλιψ, παράγει. Ὁ Σουΐδ. ἔχει, νηλίπους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, νηλύπους, καὶ νηλίπεζοι, ἢ νήλιποι. Ὁ Φώτ. νηλίποδες, ἀνυπόδητοι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· ἀνέλιπες, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλός. Ἡ λέξις νηλίπους δὲν δύναται νὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ, νηλιφής. (πιθ. παρὰ τὸ ἠλιψ καὶ πεύς· κατὰ δὲ Döderlein, ἠλυψ, νηλιψ, νήλιπος, νηλίπους, ὡς Οἰδυψ, Οἰδιπος, Οἰδίπους.

Νηλιτής, ές, ἡ (νη—, ἁλείτης, ἁλιταίνω), ποιητ. Ἀβλαβὴς, ἀκίνητος, ἀνυπεύθυνος, ἀναμάρτητος, Ὀδ. Π, 317. Τ, 498. Χ, 418. ἐνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν νηλίτιδες. (Ὁ Ἀρίσταρχος ἐξέλαβε ταύτην τὴν λέξιν ἐσφαλμένως κατὰ τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν ἔννοιαν ἀντὶ ἀμαρτωλός, καθότι ἐξαιρε τὸ νη– ὡς ἀποτατικόν.)

*Νηλίτης, ου, ὁ, = νηλιτής, ἀμφ.

Νηλιτόποινος, ὁ, ἡ, ἀντὶ νηλεόποινος.

Νηλιφής (νη–, ἀλείφω), ταὐτὸν τῷ, ἀνηλιφής. Ὁ μὴ ἠλειμμένος, ἐξαιρ. μὴ κεχρισμένος, συνηθ. διὰ νὰ σημαίνωσιν ἄκραν ἐνδειαν, καθότι τὸ λουτρὸν καὶ τὸ χρίειν μὲ ἔλαιον ἦτο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν τῶν πρωτίστων πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων

Νήλωπος, ὁ, ἡ (νη–, λώπη), ποιητ. Ἄνευ λώπης, ἐπαιωρορέματος, ἄνευ ἐνδύματος, γυμνός.

Νῆμα, τό (νέω). Τὸ κεκλωσμένον, ἐγνεσμένον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ νῆμα· ἔτι δὲ κλωστή, μίτος, Ὀδ Β, 98. Δ, 134. Τ, 143. ἔτι δὲ, ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφάσματος τῆς ἀράχνης, Ἡσιόδ. Ἔρ. 779. παρὰ τοῖς μεταγν. ἐν γένει, τὸ ἐξ διαφόρων εἰδῶν ἐγνεσμένον ὕφασμα.

*Νηματουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ νήματος, ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸ νῆμα.

Νηματώδης (εἶδος) Ὅμοιος νήματι, ἀμφ.

Νημερτεία, ἡ. Ἀλήθεια, σαφεστάτη πίστις, ἀπάτη, Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Νημερτής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. νημερτῶς (νη–, ἁμαρτάνω), ποιητ. Ἀλάθαστος, χωρὶς λάθος, ἀδιάπτωτος, ἀψευδής, ἀδιάψευστος, καὶ ἐντεῦθεν, ἀληθής, ἀληθινός, ἐπίσης τοῦ μάντεως Πρωτέως, Ὀδ. Δ, 349. καὶ ἀλλαχοῦ συνηθ. παρ' Ὅμρ. «βουλὴ νημερτὴς», ἀπόφασις ἀψευστος, ἡ ὁποία ἐξέπαντος πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, Ὀδσ. Α, 86. Ε, 30. ὡσαύτως, «νόος νημερτὴς», Ὀδσ. Φ, 205. «Ἔπος νημερτές», βέβαιος λόγος, Ἰλ. Γ, 304. πολλῷ δὲ συνηχέστερον ὡς ἐπίρ. «Νημερτὲς εἰπεῖν, νημερτὶ εἰπεῖν ἢ μυθήσασθαι, ὁμιλῶ ἀληθινὰ, συμφώνως μὲ τὴν ἀλήθειαν, Ὅμρ. Ἰων. ἐπίρρ. νημερτέως, Ὀδσ. Ε, 98. Τ, 269. πρβ. κτητικ. 2) ὄνομα Νηρηΐδος, Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θ, 252.

Νημεμέω, ῶ, μέλ. ήσω (νήνεμος). Εἶναι ἠνεμίαι, ἢ γίνεσθαι νηνεμίαι, γαλήνην, ἡτυχίαν ἀπὸ ἀνεμον· ἐν γένει, εἶναι ἢ γίνεσθαι ἥσυχος, ἡσυχάζειν· ὅθεν νημεμούμενος, παρ' Ἡσυχ. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. β'. ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου νημεμεῖν πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ νηπέλεε.

Νημερτίη, ἡ, Ἰων. νημερτίη. Ἡσυχία, κατάπαυσις, ἡ κόπασις, ἔλλειψις τοῦ ἀνέμου, γαλήνη, Ἰλ. Θ, 523. «Νημερτίης», ἐν καιρῷ γαλήνης, Ἰλ. Ε, 523. Ἡρδτ. 7, 188. 2) ὡς ἐπίθ. γαλήνη, «νημερτίη», γαληνιώσης ἡσυχία τῆς θαλάσσης, Ὀδ Ε, 392. Μ, 169. (– υυ–)

Νήνεμος, ὁ, ἡ (νή, ἄνεμος). Χωρὶς ἄνεμον, γαληνός, ἥσυχος, π. χ. «αἰθήρ,» Ἰλ. Θ, 556. Παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1471. κεῖται μετὰ τοῦ, Δύραις, ἐν γένει, ἥσυχος. ὅθεν

Νηνεμόω, ῶ. Νηνεμίαν ποιῶ, Ἡσύχ. ἐν γένει, ἡσυχάζω τι, ἀναπαύω τι.

Νηνέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Νηέω, Ἰων. ἀντὶ νέω, Σωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐπινηνέω καὶ παρανηνέω, ἐπαινῶ ἐν Ἰλ. Ψ, 134. κεῖται καὶ νήνεον.

*Νηνία, ἡ. Ὁ δημοσίως κηρυττόμενος ἔπαινος μεγάλων ἀνδρῶν, ἔτι δὲ καὶ μετὰ συνοδίας αὐλοῦ. ἐξαιρτ. ἐγκώμιον καὶ θρηνῳδία εἰς τιμὴν τῶν ἀποβαμμένων· ἀπαντᾶται ἔτι μόνον ἐν τοῖς Λατ. nenia, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ Κικερ. legg. 2, 24, ἡ λέξις ἐστὶν Ἑλληνική.

*Νῆνις, ιος, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ νέηνις, Ἀναιρ παρ' Ἀθ. 13· σ. 599. Δραμ. Στρατ. σ. 46, 12.

Νηξίπους, οδος, ὁ, ἡ (νήχω, πούς). Ὁ διὰ τῶν ποδῶν νηχόμενος, ὁ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμενος. ἴδε Νέπους. (ῑ)

Νῆξις, εως, ἡ (νήχω). Τὸ νήχεσθαι, κολύμβημα, πλεύσιμον, Ὀδσ. Ι, 67.

*Νήξομαι, μέλλ. τοῦ νήχομαι, Ὀδ.

Νηοβάτης, ὁ Ἰων. ταὐτὸν τῷ, Ναυβάτης, Ἀνάλεκτ. β'. 196.

Νηοκόρος, ὁ, ἡ (ναὸς). ποιητ. ἀντὶ νεωκόρος, Ἀνάλεκτ. β'. 219.

Νηοπόλος, ὁ, ἡ (ναὸς, νηός, πολέω). Ὁ ἐν τῷ ναῷ πολῶν, ἐυρισκόμενος, διατρίβων, ἢ ὁ ναοκολούμενος, ὑπηρετῶν, ἱερεύς, ὑπηρέτης, φύλαξ τοῦ ναοῦ, Ἡσ. Θ. 991. Ἀττ. ναοπόλος.

Νηοπορέω, ῶ (ναῦς), ποιητ. ἀντὶ ναυπορέω. Διὰ τοῦ πλοίου τὸν πόρον ποιοῦμαι· ὑπάγω ἢ ταξειδεύω μὲ τὸ καικιον, Ἀνάλεκτ. β'. 198.

Νηός, οῦ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ναός, Ἰλ. Ζ. 88. Ἡτ. Ἡρδτ.

*Νηός, Ἰων γεν. τοῦ, καῦς, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Νησσόεις, καὶ ποιητ. Νησσόεις, ὁ, ἡ (νησσος, ζω). Ὁ στὴν νεῦν, ἤτοι στὴν νῆα, τὸ πλοῖον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ καράβι σώζων, ὁ τῶν πλοίων ὑπερασπιστής, λυτρωτής, διατηρητής, Ἀπολλών.

*Νηοῦχος, ὁ, ἡ (ναῦς, ἔχω) = νηόχος, ποιητ.

Νηοφόρος, ὁ, ἡ (ναῦς, φέρω), ποιητ. Ὁ νῆα (πλοῖον, καράβι) φέρων, Ἀνάλεκτ. β'. 514.

Νήοχος, καί, Νηούχος, ὁ, ἡ (ναῦς, ἔχω). Ὁ νῆα, ἤτοι πλοῖον ἔχων, ἢ κρατῶν, ἢ σώζων· ὁ τὸ πλοῖον κρατῶν, διευθεντεύων· ὑπερασπιστὴς τοῦ πλοίου. «Πηλάλια νήοχαι», Ἀνάλεκτ. β'. 151.

Νηπαθής, ές, ὁ, ἡ (νη —, πάσχω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀπαθής· ὁ χωρὶς πάθας, πόνου ὤν. 2) ἐνεργ. ὁ πόνου, θλίψιν ἀναπαύων, ἢ ἀποσοβῶν, ἀποδιώκων, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 317. πρβλ. νηπενθής.

Νήπαυστος, ὁ, ἡ (νη-, παύω) ποιητ. = ἄπαυστος, Λυκόφρ. 972.

Νηπεδανός, ἡ, όν, ποιητ. = ἠπεδανός, Ὀππιαν. κυνηγ. γ'. 409. πιθαν. σχηματισθὲν κατὰ τὴν κακῶς ἐννοηθεῖσαν ἀναλογίαν τοῦ νηδύμου ἀντὶ ἤδυμος.

Νήπειος, εία, ειον, = Νηπίειος. Ὅστις φέρεται ὡς νήπιον, ὁ ἀνήκων εἰς νήπια, ἀμφ.

Νήπενθος, ὁ, ἡ (νη —, πένω), ποιητ. ἐπὶ μελλόντ., ἐκτενέστερος, ἀκατάπαυστος. Παρ'. Ἡσυχ. νηπενθής, ἐος, ὁ, ἡ, ἀμφ.

Νηπελέω, ήσω (νη-, πέλομαι). Δὲν ἐμπορῶ, ἀδύνατος εἶμαι, ἀδυνατῶ, Ἡσυχ. ἀντίκ. τῷ, εὐνηπελέω. πρβλ. κακηπελέω καὶ εὐηπελής.

Νηπενθής, ές, ὁ, ἡ. ἐπίρ. Νηπενθέως, καί, Νηπενθῶς (πένθος) ποιητ. ὡς τό, ἀπαθής. Ἀνευ πένθους, ἢ πόνου. 2) ἐνεργ. πόνου ἢ πένθους, λύπην ἀναπαύων, ἀποδιώκων. Ἐν Ὀδ. Δ, 221. κεῖται τὸ, νηπενθές, ὡς ἐπίθ. ἑνὸς ἀποθωκτικοῦ φαρμάκου, ὑποπτεύματος, τὸ ὁποῖον, πιούσης ἐν τῷ οἴνῳ, ἀπέδωκε κάθε φροντίδα, πρ. ἄχολος.

*Νηπευθής, ὁ, ἡ (νη-, πυνθάνομαι), ποιητ. Ἀνεξερεύνητος, ἀνεξιχνίαστος

Νηπεία, ἡ (νήπιος), ποιητ. Ἡ κατάστασις τοῦ νηπίου. μεταφ. Νεανικὸν ἦθος, παιδικόν τι, νηπιότης, ἀφροσύνη, μωρία, Ὀδυσ. Α, 297. «Νήπιός ὀχέεται· τὰ τῶν νηπίων φρονεῖ· ταὐτὸν τῷ, Νηπιάω. (–υ–)

Νηπιάζω, Μέλ. άσω, καί, Νηπιάζομαι, μέσως παρ' Ἡσυχίῳ, ταὐτὸν τῷ, νηπιάχω, νηπιαχέω, καί, νηπιεύομαι. Πράττω ἢ πελετεύομαι, φρονῶ ὡς νήπιον, «νήπια πράττω, φρονῶ, μωραίνω, νήπιον εἰμί.

Νηπιαχεύει, ταὐτὸν τῷ, Νηπιάζει, Ἰλ. Χ, 502. ἐκ τοῦ

Νηπιάχω, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νήπιος, Ἰλ. Β, 338. Ζ, 408. Π, 262. κατὰ Δάμμιον καὶ ἄλλους παρὰ τὸ, νήπιος καὶ ἰέχω· σφάλλουσιν ὅμως.) ὅθεν

Νηπιάχω, ταὐτὸν τῷ, Νηπιαχέω, καί, Νηπιάζω, καὶ Νηπιεύομαι, Ἀπ. Τ. (–υυ–)

Νηπιαχωδής, ὁ, ἡ (νηπίαχος, εἶδος) = νηπιώδης. Ὅμοιος τῷ νηπίῳ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸν νοῦν, παιδαριώδης.

Νηπιάη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Νηπιάα. Νηπιότης, τὸ εἶναι τοῦ νηπίου, ἡ ἡλικία βρέφους, Ἰλ. Ι, 491. ἐνθ. ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, νηπιώδης σκιώτης. τροπ. ὡς τὸ νηπιάα, νεανικὸν ἦθος, πρᾶξις νεανική, παιδική, ἀφροσύνη, μωρία· ἐν γένει, παιδικὸν φρόνημα, κατὰ πληθ. ἀρ. ἐν Ἰλ. Ο, 363. Τ, 411. Ὀδ. Ω, 469. κυρ. ἑνικ. τοῦ νηπίοως. Τὴν ἄνω ῥῆσιν (Ἰλ. Ι, 491.) «Πολλάκι μοι κατέδυσαι ἐπὶ σκήπτρου χιτῶνα οἷον ἀποβλύζων ἐν νηπιάῃ ἀλεγεινῇ, ἀμμιγὲς Κόϊτ. Σμυρν. γ'. 474. «Ἀπεννεσίῃσι νηπιάῃσι δίφρας στήθεα ἠδὲ χιτῶνας», τὴν ὁποίαν καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Παιδικὴ ἄνοια, ἀφροσύνη, καὶ διὰ τοῦ, χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ, ὡς ἂν νὰ ἦτον τὸ Νηπίοις, τὸ ἐπίθετον καὶ τό, ἀπεινεσίῃ, ἐκ τοῦ ἐννεσία, ἀλλὰ τὸ, ἀπεννεσίῃσι εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον.

*Νηπίειος, εία, ειον, καί

Νηπίεος, εα, εον (νήπιος). Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὰ νήπια, παιδιακίσιος.

Νηπιεύομαι, (νήπιος), μέσ. Ἀποδ. = νηπιαχεύω, Πράττω ἢ στοχάζομαι, φρονῶ ὡς νήπιος, ὡς νήπιον φέρομαι, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, νήπιος εἰμί, Σχόλ. Ὁμήρ. καὶ Γραμμ.

*Νηπιόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ, νήπιος.

Νηπιοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὰ νήπια κτείνων, βρεφοκτόνος, infanticida, Λατ.

Νηπιοπρεπής, έος, ὁ, (πρέπω). Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς τὰ νήπια, παιδαριώδης.

Νήπιος, ὁ, ἡ Ἀττ., καί, Νήπιος, ία, Ἰων. ίη, (νη- ἔπος). Ὁ ἀσυνήμενος λόγου, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. 2) ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὤν, ἀτέλως γεννηθείς, βρεφικός. καὶ οὐσιαστικ. βρέφος, ἀρτιγέννητον παιδίον. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται πολλαχ. παρ' Ὁμ., ὅστις σύνοιδε δι' αὐτὴς ἐξαιρ. τὸν μὴ δυνάμενον ἔτι ὁπλοφορεῖν, ἄρα τὸν ἕως τοῦ 15. ἔτους τῆς ἡλικίας νέον, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 440. ἐξαιρ. νήπια τέκνα. σπανιώτ. ἐπὶ νέων ζώων, Ἰλ. Β, 311. Δ, 118. ἀλλὰ καὶ νήπια, ἄνευ τοῦ τέκνα, ἤτοι τὰ νεογνά, Ἰλ. Ρ, 134. ἐπὶ δὲ τοῦ νέου σπόρου, ἐχρήσατο κατὰ πρῶτον ὁ Θεόφρ. Φυτ. ἱστ. 8, 1. 2) μεταφ. α) συνήθ. ἐπὶ νοός, ἄπειρος, παιδαριώδης, ἀμαθής, μωρός, ἄφρων, ἀνόητος, (ἐστερημένος ἡλικὴν λογικοῦ), ὁ κατὰ παῖδα φρονῶν, ἀπροβούλευτος. ἐν γένει, ἀδύνατος τὸ πνεῦμα, πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. καὶ κατ' ἐπίτασιν, «μέγα νήπιος», Ἰλ. Π, 46. Ὀδ. Ι, 44. πολλ. παρ' Ἡσιόδ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἄνευ προαισθήσεως, ἀνιδεὴς τοῦ μέλλοντος, Ἰλ. Χ, 445. β) ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, ἀδύνατος, ὡς συνεθίζουσι νὰ λέγωσι τὰ παιδία, Ἰλ. Δ, 561. «Βίη νηπίη», ἡ μικρά, ἡ ἀσθενὴς βία, δύναμις, καὶ νηπίοις πρέπουσα. ὅθεν

Νηπιότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις ἢ ἡλικία, τὸ εἶναι καὶ μεταφ. ἡ πρᾶξις, ἢ τὸ φρόνημα τοῦ νηπίου, ἡ μωρία.

Νηπιοφανής, έος, ὁ, ἡ. (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς νήπιος.

Νηπιοφροσύνη, ἡ. Τὸ τῶν νηπίων φρόνημα. ἀφροσύνη, μωρία, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Νηπιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν.) Ὅστις φρονεῖ, στοχάζεται ὡς τὰ νήπια, ὁ νηπίου φρόνημα ἔχων. μωρός, ἄφρων, Στράβ. α'. σελ. 37

Νηπιώδης, εος. ὁ, ἡ (νήπιος, εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ ἦθος τῶν νηπίων ὤν, τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ φρόνημα, παιδαριώδης, ὅμοιος τῷ νηπίῳ.

Νήπλεκτος, ὁ, ἡ (νη-, πλέκω). Μὴ πεπλεγμένος, ἁπλεκτος. ἐξαιρ. ὁ μὴ πεπλεγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἔχων, Βίων.

Νήποινα, ἡ, Νηποινεί, Νηποινή, Νηποινί, ἐπίρ. τοῦ νήποινος. Ἀπαιδεύτως, ἀτιμωρήτως, Ξενοφ.

Νήποινος, ὁ, ἡ. (νη-, ποινή). Ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος, ἄνευ ποινῆς, ἀνεκδίκητος, καὶ ἄνευ ἀμοιβῆς, ἀνταλλάγματος, ἀμισθί, πολλαχ. ἐν Ὀδ. καὶ μάλιστα τὸ οὐδέτ. ἀντὶ ἐπίρρ. (Α. 180) «Νήποινονα, ταὐτὸν τῷ, νηποινεί, ἢ νηπαιεί. ἐν δὲ Ἰλ. οὐχ εὑρηται. Παρὰ δὲ Πίνδαρ. Πύθ. 9, 103. «Φυτῶν νήποινονα, γυμνόν, ἀμοιρον.

*Νήπατμος, ὁ, ἡ (νη-, πότμος) ποιητ., = ἄποτμος, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡσ. Θ. 795. ἀντὶ νηὐτμος.

Νήπτης, ου, ὁ (νήφω) Νηφάλιος, μέτριος, σώφρων, ἐγκρατής, ἢ προσεκτικὸς ἄνθρωπος, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 6. ὅθεν

Νηπτικός, ἡ, όν, Νηπτικός, νηφάλιος. 2) ἐνεργ. κάμνων νήπτην, νηφάλιον, ἄγων εἰς μετριότητα, ἐγκράτειαν ἢ προφυλακήν· παρ' Ἐκκλ. ἀσκητικός, Νηπτικά, καλοῦνται τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα. ἴδε Νήπτης.

*Νήπυστος, ὁ, ἡ (νη-, πυνθάνομαι), ποιητ. Ἀνήκουστος, ἄγνωστος.

*Νηπυτία, καὶ νηπυτιά, = Νηπιότης, παρὰ τὸ νηπύτιος.

Νηπυτιεύομαι, μέσ. Ἀποθ. Νήπιον εἰμί, νηπιώδη, παιδαριώδη πράττω, παιδικὰ παιγνίδια κάμνω, Ἀνάλ. β'. 323.

Νηπύτιος, ία, ιον. (νη-, πύω,) ὡς τὸ νήπιος, ἢ νήπιον, βρέφος, Ἰλ. Τ, 200. συνήθ. τροπ. μωρός, ἄφρων, Ἰλ. Φ, 410. 441. 474. ὅθεν, Νηπυτιά, ἡ. νηπιότης, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 735. ποιητ.

Νήρειος, ὁ, ἡ, καὶ συνήθ. εία, ειον. Ὁ τοῦ Νηρέως ὤν. «Νήρεια τέκνα», τὰ τέκνα τοῦ Νηρέως, οἱ ἰχθύες.

Νηρεύς, έως, ὁ. Ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Νηρηΐς, ή, ποιητ. ἀντὶ, Νηρεΐς.

Νήριθμος, ὁ, ἡ (νη-, ἀριθμός) ποιητ. Ἀνάριθμος, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, innumerabile, Ἰταλ.

Νήριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Ῥοδοδάφνη, nerium.

Νηρίς, ιος, ἡ, παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 531. ταὐτὸν τῷ, Νήριον. Παρὰ Διοσκορ. α'. 8. ταὐτὸν τῷ, Νάρδος ὀρεινή. Τινὲς λέγουσι καὶ τό, Βράθυ, νήριον, Sabina herba. Ὁ περὶ τῶν Φυτῶν ποιητ. παλ. θέλει, ὅτι ἐφευρετὴς τούτου ἐστάθη ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς Νεῖλος.

Νήριστος, ὁ, ἡ. καὶ, Νήριτος (ἐρίζω) ποιητ. Ἀνέριστος, ἀνταγώνιστος, περὶ οὗ δὲν γίνεται ἔρις καὶ φιλονεικία, βέβαιος.

Νηρίτης, ου, ὁ. Εἶδος θαλασσίου μεταλλικοῦ ὀστρέου, κοχλίου, ποικίλον ἔχον τὸ ὄστρεον, Ἀριστοτ. ζῳ. ἱστορ. δ'. 4. Αἰλιαν. ἰδ'. 28. καλεῖται ἔτι καὶ, Ἀναρίτης, Ἀθήν. γ'. σελ. 85. Concha marina. Λατ.

Νήριτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Νήριστος. ἀμφ. 2) = νηρίθμου. «Νήριτος ὕλη», Ἡσ. Ἐ. 515. Ἰακ. Α. Π. σ. 375. ὅθεν παρὰ Γραμμ. καὶ Νηριτόμυθος, καὶ Νηριτόφυλλος, ἀντὶ πολύμυθος, πολύφυλλος.

Νηρός, Νηρόν, (νάω). Τρέχει, νοτερός, ταὐτὸν τῷ, Ναρός, Ἰακ. Ποιητ. σ. 42.

Νησαῖος, αία, Ἰων. αίη, αῖον (νῆσος). Ὁ ἐκ τῆς νήσου ὤν, ἀνήκων εἰς νῆσον, νησιώτικος.

Νησιάζω, = Νησίζω, Στράβ. α'. 101.

Νησιάρχης, καί, Νησίαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ τῆς νήσου ἄρχων, ὁ διοικητὴς καὶ κυβερνήτης τῆς νήσου, Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 25.

Νησίδιον, τό. ἡ, Νησίον, ὑποκορ. τοῦ, νῆσος. μικρὰ νῆσος, νησάκιον.

Νησίζω (νῆσος). Νῆσος εἰμί, ὡς νησάζω καὶ κεῖμαι, ὡσεὶ νῆσος εἶμαι, Στράβ. καὶ Πολύβ.

*Νησίον, ὑποκορ. τοῦ νῆσος. (ἐ)

Νῆσος, εως, ἡ (νέω) κλύσις, κλύσιμον, γνέσιμον, τὸ κλύθειν, τὸ τοῦ νήματος ἔργον, Πλάτ. πολ. ἡ. 2) ἐπισωρευσις, σώρευσις, τὸ φέρειν ἢ βάλλειν τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, συσσώρευσις.

Νησίς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Νησίδιον, Ἡρόδ. 8, 78. 95. (τὸ Ἰώτα ἦν, ὡς φαίνεται, πάντοτε καὶ παντοχοῦ μακρόν. Ἀντιφιλ. 28, 2. Λυκ. 599. Δράκοντ. σ. 23, 14 - 45, 17., ὅστις ὁμως, ἀναφέρει σ. 47, 20., ὅτι ἐλήφθη καὶ ὡς βραχύ. Παρ' Ἡρόδ. γράφει ὁ μὲν Σβεύχ. νησίδι, νησίδα, ὁ δὲ Schäfer, ὀρθότερον, νησίοι, νησίδα.)

*Νησίτης, ου, ά, καὶ θηλ. νησῖτις, ιδος, ἡ (νῆσος). Ὁ ἐκ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου ὤν, ἀνήκων εἰς νῆσον.

Νησιώτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. Νησιῶτις, ιδος, ἡ (νῆσος). Ὁ ἐγκάτοικος νήσου τινός, Ἡρόδοτ. ὅθεν

Νησιωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς νησιώτην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νησοειδής, ές, ὁ, ἡ (νῆσος, εἶδος). Ὁ εἰδος νήσου ἔχων.
Νησομαχία, ἡ (μάχη). ἡ μάχη τῶν νήσων, ἡ ἐν αὐταῖς, Λουκιαν.
Νησοποιέω, ῶ (ποιέω). Νῆσον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς νῆσον, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε' 26.
Νῆσος, ἡ. Τὸ νησί, Ὁμ. καὶ Ἡσ. πιθαν. παρὰ τὸ νέω, κολυμβῶ, κυρίως, ἡ κολυμβῶσα, ἡ πλέουσα γῆ, μέρος γῆς περικυκλωμένης ὑπὸ ὕδατος. Παρὰ μεταγνωστ. ποιηταῖς λέγεται καὶ ἡ χερσόνησος.
Νησοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ἔφορος, Φύλαξ τῶν νήσων.
Νησόω, ῶ (νῆσος). Εἰς νῆσον, ποιῶ τι, Σουϊδ. ἐκ Λ. Ὁμηρ.
Νῆσσα, ἡ, Ἀττ. νῆττα (νέω, κολυμβῶ). Ἡ πάπια, ὄρν.
Νησσαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ νήσσης (παπίσιος).
Νησσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Νῆσσα. Μικρὰ νῆσσα. (παπάκιον, ἢ παπίον.)
*Νησσοτροφεῖον, τό (νῆσσα, τρέφω). Τόπος, ἔνθα τρέφονται αἱ πάπιαι.
Νηστεία, ἡ (νηστεύω). Τὸ μὴ τρώγειν, ἐγκράτεια, ἀποχὴ φαγητῶν, ἔκειρ. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Θεσμοφοριῶν.
Νήστειρα, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις νηστεύει, ἡ νηστεύουσα· Suid. ἐκ τοῦ, νήστης, νηστήρ, ταὐτὸν τῷ, νῆστις, ἡ.
Νηστεύς, έως, ὁ. καὶ, Νηστευτής, οῦ, ὁ, ὁστις νηστεύει, ὁ νηστεύων, ἐκ τοῦ, Νηστεύω, = νηστήρ, νήστης. ἐκ τοῦ
Νηστεύω, Μελ. εὐσω. Δὲν τρώγω, ἄσιτος μένω. καθόλου ἀπέχομαι τινός.
*Νηστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ
*Νήστης, ου, ὁ. Ὁ νηστεύων. νεώτ. τύπος ἀντὶ Νῆστις.
Νηστικός, ή, όν, (νέω, νήθω). Ὁ εἰς τὸ νήθειν, κλώθειν, γνίθειν ἀνήκων, ἢ ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνέθειν. ὄθεν, Νηστική, ἡ, προσυπακουμ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ νήθειν, κλώθειν, ἢ Γνεστική, Ὡριγέν. κατὰ Κέλσ. δ'. σελ. 214. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐκ τοῦ νηστεύω, ὁ μὴ φαγών, ὁ Νῆστις, digiuno, Ἰταλ.
Νήστιμος, ὁ, ἡ. Εἰς νηστείαν ἀνήκων. «Νήστιμος ἡμέρα», νηστήσιμος, ἡμέρα, καθ' ἣν νηστεύουσι. ἐκ τοῦ
Νῆστις, ιος, ὁ καὶ ἡ (νη-, ἔσθίω). Ὁ μὴ τρώγων, ὅστις νηστεύει, δὲν ἔφαγεν, ὁ ἐστερημένος σιτίων, ἄγευστος, νηστικός, ἄσιτος, Ἰλ. Τ, 207. Ὀδ. Σ, 370. «Νῆστις ἐσμὶν», ἡ κακὴ ἀπαισία, ἀνάσασμὸς τοῦ νηστικοῦ. (παρετκὸς τῆς ἀρχαίας Ὁμηρ. κλίσ. τῆς γεν. νήστιος, καὶ πληθ. ὀνομ. νῆστιες, εὑρήνται παρὰ Μεταγνωστ. καὶ δύο ἄλλαι, γεν. νήστεως, πληθ. ὀνομ. νήστεις, καὶ γεν. νήστιδος, πληθ. ὀνομ. νήστιδες, Lob. Φρυν. σ. 326.) 2) νῆττες, ἡ, καὶ τὸ μετεξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων, διότι πάντοτε οὕτως εὑρηται, Ἱπποκρ. περὶ σαρκ. 5. Ἀριστοτ. ζῴ. μορ. γ'. 14. 3) ἐνεργ. πρόξενος πείνης, «Νῆστις λιμοῦ», Αἰσχύλ. Χοηφ. 247. «Νῆστις νόσου», Ἀγαμέμν. 1010. 4) Ὁ Ἐμπεδοκλ. μεταχειρίσθη τὸ Νῆστις, ἡ, ἀντὶ τοῦ, στοιχεῖον τοῦ ὕδατος καὶ τὸν ἀέρα, πιθαν. κατὰ τινα Σικελ. θεὰν, Νῆστις, Διογ. Λαέρτ. ἡ. 76. Ξέν. Ἐμπ. 5'. σελ. 602. Στοβ. Ἐκλ. σελ. 286.
Νηστοποσία, ἡ. Τὸ νηστικὸς πίνειν, παρὰ τό
*Νηστροποτέω (νῆστις, πίνω, ποτός). Νηστικὸς πίνω.
Νησύδριον, τό, ταὐτὸν τῷ, Νησίδιον.
*Νήτη, ἡ, ὄρ. Νῆτος.
Νήτιτος, ὁ, ἡ (νη-, τίνω), Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος, Ἡρόδ. Ἐπιχ.
Νητοειδής, ὁ, ἡ. (νήτη, εἶδος). Ὅμοιος τῇ νήτῃ. «Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς», τὸ ὕψος τῆς ἀνιούσης φωνῆς ἐν τῷ φάλλειν, Νικόμαχ. Μουσικ.
Νῆτος, νήτη, νῆτον, κατὰ Συναλ. ἀντὶ, νέατος. Ἔσχατος, τελευταῖος· ἐξαιρέτως δὲ ἡ νήτη, προσυπακ. χορδή, ἡ ἐσχάτη καὶ τελευταία χορδὴ τοῦ ἁρμονιστάτου καὶ ἁπλουστάτου ἐκ τριῶν τόνων συνισταμένου τονικοῦ παρ' Ἕλλησι συστήματος.
Νητός, ή, όν. (νέω, νήθω). Κεκλωσμένος, ἐγνησμένος, κλωσμένος ἢ κλωστός. 2) Ἐκ τοῦ νέω, τὸ σωρεύω, σεσωρευμένος, Ἰλ. Β, 338. «Ὅσσι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτον.
Νητρακής, ἐος, ὁ, ἡ (νη-, τρέκω.) = ἀτρεκής, Ἀληθὴς, βέβαιος. Ἐπίρ. νητρεκέως, καὶ συγκ. νητρεκώτερος, ἀληθῶς, βεβαίως, ποιητικ.
Νῆτρον, τό (νέω). Κλωστήριον, ἄτρακτος, ἀφαχτὶς, Σουϊδ.
Νῆττα, Ἀττ. ἀντὶ, νῆσσα (νέω, κολυμβῶ). Πτηνόν τι ἐν τοῖς ὕδασι διατρίβον, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, πάπια, καὶ παπί, λεγόμενον, anitra, Ἰταλ.
Νηττάριον, τό ἀττ. ἀντὶ, Νησσάριον, ὑποκορ. τοῦ, Νῆττα. Μικρὰ νῆττα, παπίον, ἢ παπάκιον· παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1012. κολακευτικὴ λέξις πρὸς γυναῖκας.
*Νήττιον, τό, ὑποκ. τοῦ, νῆττα.
*Νηττοκτόνος, ὁ, ἡ (νῆττα, κτείνω), καὶ
Νηττοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ νήττας φονεύων, εἶδος ἀετοῦ.
Νηττοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ νήττας φυλάττων.
Νήϋγμος, ὁ, ἡ νη-, ἀΰω). Ἄνευ κραυγῆς, ἄφωνος, ἡμαρτ. ἀναγ. παρ' Ἡσ. ἀντὶ νηύτμος.
*Νῆυν, ποιητ. αἰτ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ ναῦν, Ἀπολλ. Ῥ.
Νῆυς, ηός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ναῦς, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. Σπανιώτατα, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ αἰτ. πληθ. (οὐδέποτε δισυλλάβως, νῆις, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 350.)
*Νηυσί, Ἰων. πληθ. δοτ. τοῦ, ναῦς, Ὁμ.
Νήϋτμος, ὁ, ἡ. (νη-, αὔτμη) Ἄνευ πνοῆς, ἄπνους, ὡς τό, ἀνάπνευστος, Ἡσ. Θ. 795. 2) ἄνευ ὀσμῆς, ἄοσμος. Τινὲς ἀναγιν. παρ' Ἡσ. ἡμαρτ. νηΰγμος, ὁ ἐστὶν, Ἄφωνος, ἐκ τοῦ, ἰυγμή, κατὰ τὸν Ἡτυμολόγ.
Νηφαίνω, = νήφω, πόλλ' ἀμφ.
Νηφαλέος, ἁ, έον, νεώτ. τύπος ἀντὶ, νηφάλιος, ὄθεν
*Νηφαλεότης, ητος, ἡ, καὶ
*Νηφαλεωσις, ἡ, = νηφαλιότης.
Νηφαλεύς, έως, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Νηφάλιος.
Νηφαλεύω, Σπονδὴν δίχα οἴνου πίω, ὄρ. νηφάλιος, 2. Πολυδ. 6, 30.
Νηφελίζω, Θυσίαν προτφέρω, καθαρίζω ἐμαυτὸν διὰ νηφαλίων, Ἡσυχ. ὄρ. νηφάλιος, 2. Διὰ σπονδῆς ἄνευ οἴνου καθαρίζω.
Νηφάλιος, ὁ, ἡ. καὶ ία, ιον, ἐπίρ. Νηφαλίως. (νήφω) Σώφρων, νήστις, ἐγκρατὴς, ἐξαιρέτως ὁ μὴ πίνων οἶνον, ὁ οἴνου ἀπεχόμενος. β) μεταφορικ. σκεπτικὸς, ἀγρυπνος, προσεκτικός. 2) «Νηφάλια, τὰ», μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ἱερὰ ἢ θύματα, καὶ «Νηφάλιοι θυσίαι», σπονδαί, «ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον, ἢ ἐκ γάλακτος, αἵματος κ. τ. τ. συνιστάμεναι, οἷαι ἐξαιρτ. ἐσπένδοντο εἰς τὰς Μούσας, Εὐμενίδας καὶ Νύμφας, ὅθεν, Νηφάλια θύεινα, ἀοίνοις θυσίαις χρῆσθαι, π. χ. εἰς τὰς Ἐρινύας, εἰς τὰς Μούσας, καὶ εἰς τὰς Νύμφας. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, «Βωμοὶ νηφάλιοι», βωμοὶ, ὅπου τοιαῦται θυσίαι προτφέρονται καὶ, «Νηφάλια ξύλα», τὰ εἰς τοιαύτας θυσίας εὔχρηστα ξύλα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κλῶνοι τοῦ θύμου. Ζήτ. Ὀξυθύμια. Ὁρα διαξιδικώτερον τὸν Σχολιαστὴν Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Κολ. στίχ. 101. Παρὰ Φλέγ. Θαυμ. χ'. κεῖται «Νηφάλια πάντα», καὶ, Νηφαλίμων ἀρνῶν. πλήν, οὗτοι οἱ τύποι, νηφάλιος καὶ νηφάλιμος, εἶσὶ ἀμφ. (- υυυ) ὄθεν
Νηφαλιότης, ητος, ἡ. Ἡ τοῦ οἴνου ἀποχὴ, ἡ ἐγκράτεια, σωφροσύνη.
Νηφαλισμός, ὁ (νηφαλίζω), ταὐτὸν τῷ, νηφαλιότης. 2) τροπ. προσοχὴ, προφυλακὴ, στέψις, πρόνοια.
Νηφαντικός, ή, όν. Ὁ νηφάλιον ποιῶν ἢ κρατῶν, Πλάτ. Φίληβ. 37.
Νηφάντος, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, νηφάλιος, ἀμφ.
Νηφάντως, ἐπίρ. τῆς Μετοχ. νήφων. Μετὰ νηφαλιότητος. 2) προσεκτικῶς, μὲ προσοχὴν, στέψιν.
*Νήφωσι, ποιητ. πληθ. μετοχ. δοτ. τοῦ νήφω, ἀντὶ, νήφουσι, Θέογν. 481. 627.
Νήφω, Μέλ. ψω. Νηφάλιος εἰμὶ, ἢ ζῶ νηφαλίως· ἐξαιρέτως δὲ, οἶνου ἀπέχομαι, δὲν πίνω κρασὶ, εἶμαι ἀμέθυστος, κατα πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ τοῖς Λυρικοῖς, καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 100. 2) μεταφορικ. μέτριος εἰμὶ, σώφρων, φρόνιμος, προσεκτικὸς εἰμὶ, ἢ οὕτω πράττω, γρηγορῶ, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 886.
*Νηχαλέος, έα, έον (νήχω). Κολυμβῶν.
Νηχεῖον, τό (νήχω). Τόπος, ἐν ᾧ νήχονται, ἀμφ.
Νήχι, ἐπίρρ. (νή) = ναίχι, Ἡσυχ.
*Νήχομαι, μέσ. Ἀποδ. ὀρ. νήχω.
Νηχοτάλαντος, παρὰ Πλουτάρχ. «Ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῶν εἰσι καὶ νῆσοι καὶ νηχοτάλαντοι καὶ δήμων ἀποικισμοὶ μυρίανδροιι, διεφθαρμένη ἀναγκαίντὶ «Νησοι χιλιοτάλαντοιι, καθὼς κεῖται παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Περικλ. 12.
Νήχυτος, ή, όν (νη-, χέω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀχύντος. «Νήχυτον ὕδωρ», τὸ ποταμηδὸν, ῥητως μεγάλως, ἀφθόνως, ἐκτεταμένως ῥέον, τὸ πολύχυτον. «Νήχυτος εὐρώεις», ἡ μετὰ ὑγρασίας συνδεδεμένη μυχλα καὶ σήψις, (πιθαν. σχηματισθὲν, κατὰ τὴν ἀσφαλῆ ὑποθεσιν καὶ εἰκασίαν τινῶν, παρὰ τὸ, νη- ὡς ἐπιτατικὸν.)
Νήχω, Μέλ. ήξω (νέω). Κολυμβῶ, πλέω, ἐπὶ τοῦ, ἡ διὰ τοῦ ὕδατος πορεύομαι, Ὀδ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 317. ποιητ. τουναντίον δὲ παρὰ Λογογρ. συνήθ. νήχομαι, ῥέομαι, μέσ. Ἀποδ. τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 211. ὡς τόσον καὶ νεώτ. οἷος ὁ Παυσαν. 10, 20, 4., ἔχουσι καὶ τὸ κατ' ἐνεργ. διέξ., Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 4, 937.
Νῆψις, ἡ (νήφω), ταὐτὸν τῷ, νηφαλιότης.
*Νήω, Ἰων. ἀντὶ, νέω, νηέω, νηνεω. Σωρεύω.
*Νηών, Ἰων. πληθ. γεν. τοῦ, ναῦς, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ι.

*Νίβα, ἀντὶ νίφα, Γλωσσ., αἰτ. τοῦ νίψ, νίβι.
Νιβατισμός, ὁ· ἴδε νεκατισμός.
*Νιγλαρεύω, = τερετίζω, Ἡσυχ., παρὰ τὸ
Νίγλαρος, ὁ. Μικρός τις αὐλὸς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συριγματικὸν ὄργανον· καὶ ὁ ἐκ τούτου προξενούμενος ἦχος, τερέτισμα· τὸν ὁποῖον ὡς προκελευστικὸν μετεχειρίζοντο ἐν τῷ κωπηλατεῖν, ὡς φαίνεται παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 554.
Νίζω, Μ. ψω, κ. τ. λ. (κατὰ τὸ ἐν τῷ ἑνστ. σπανιώτερον, παρὰ δὲ Ὁμ. ταλεῖος μὴ ἀπαντώμενος νίπτω), παθ. παρακ. νένιμμαι (ΝΙΨ). Πλάτ. νίπτω, Ὁμ. ἐξαιρτ. χεῖρας καὶ πόδας, ὅθεν πολλαχοῦ ἐν Ὀδ. «Νίψαι τινὰ ποδάρια· καὶ κατὰ μέσ. διὰ, νίπτω τινὸς τὰ ποδάρια· καὶ κατὰ μέσ. διὰ, νίπτω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ Ἡσ. Ε. 741. ὡταυτοῦ δέ, νίψασθαι, ἄνευ τοῦ, χεῖρας, ἐν Ὀδ. Α, 138. Δ, 54. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, «χρόα νίζεσθαι», Ὀδ. Ζ, 224· ἄπλυτον ἢ ἄλουτα τὸ σῶμά του, Ὀδ. Β, 261.)α, νίβεσθαι· ἀπὸ «Νίψασθαι ἁλὸς (Ὀδ. Β, 261.)α,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἐπάλαστος. «Νίψασθαι πόδα λίμνης», Ἡτ. Λαίψ. 19. ἐντελέστεροι, ἐκ ποταμοῦ, ὡς ἐν Ὀδ. γ, 224. πρβ. λούω· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Στρέβ. μετὰ μόνης γεν. Καλόλου, βρέχω, ὑγραίνω, ἐπαμ. καθαρίζω. 2) ἀποπλύνω, ξεπλύνω, π. χ. ἱερὰ τά τινι ἀπό χρωτός, Ἰλ. Κ, 575. αἷμα νίζει ἀπό τινος, Ἰλ. Λ, 830. 846. παῖδ. παῖμα νενιμμένα, Ἰλ. Ω, 419. — Ἐν χρήσει συνῆθ. μέν ἐπί ἀνθρώπων ἢ λέξις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπί πραγμάτων, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 229.

Νικάζω (τύπος κατ' ἔνεστ. ἀντιγεώστος), ἐσαν ὁ μέλλ. Δωρικ. νικαξῶ· ταὐτόν τῷ, νικάω.

*Νίκαθρον, τό, Δωρ. ἀντί, νίκηθρον.

Νικαῖος, αία, αῖον (νίκη). Ὁ εἰς νίκην ἀνήκων. «Ζεὺς νικαῖος», ὁ δίδων τὴν νίκην.

*Νικάριον, τό. Ἀλλοιώτις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλεξ. Τραλλ. 2. σ. 132.

Νικατήρ, ῆρος, καί, νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντί, νικητήρ, νικήτωρ.

Νικτισμός, ὁ, παρ' Ἀθην. σελ. 629. Εἶδος ὀρχήσεως, χορού, ἄλλως δὲ καί, νικτισμός, καί παρ' Ἡσυχ. νιβατισμός λέγεται.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ταὐτόν τῷ, νικητήρ. Παρὰ Μακεδόσιν ἐλέγοντο, νικάτορες, οἱ βασιλικοὶ σωματοφύλακες, Liv. 43. 19.

Νικαυγής, ήμαρ. ἀόρ. ἀντί, νυχαυγής, Ὀρφ. Ἀμν. β. 14.

Νικάω, ῶ· Μέλλ. νικήσω (Δωρικ. νικαξῶ, ἐκ τοῦ, νικάζω) (νίκη). Οὐδ. νικῶ, ἔχω τήν πρεσβείαν, τά πρωτεῖα, τήν ὑπεροχήν, εἶμαι ἀνώτερος (κρείττων). «Τὰ χερείονα νικᾶμ, τό χειρότερα νικᾶ, Ἰλ. Α, 576. Ὀδ. Σ, 404. πρβ. Β, 597. Η, 192. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐξαιρτ. κατ' ἀόριστον, ὅθεν, ὁ νικήτας, ὁ νικητής, Ὅμ. ἀλλά καὶ κατά ἔνεστ., εἶμαι νικητής, Ξενοφ. «Νικᾶν τινι, κατά τήν κρίσιν τινός νικᾶν, Ἀριστφ. Ὄρν. 448. β) νικᾶσι βουλή νίκησεν, ἐνίκησεν, ὑπερίσχυσεν, Ὀδ. Η, 46. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἀττ. συχνήστερον. «Νενίκηκεν ἡ γνώμη», ὑπερίσχυσε, εὗρε τήν περισσοτέραν ἀποδοχήν, ἐπεισε τοὺς ἀκούοντας, ἠγούμη νικᾶσα, νικῶ ἢ διαπρῶ μέ γνώμην τινά, Ἡρόδ. 3, 82. καὶ «ἡ νικῶσα γνώμη, ἡ, βουλή, ἡ διά τῆς πλειοψηφίας ἐγκριθεῖσα γνώμη, ἡ καλλιτέρα, ἐξαιρετωτέρα, καλλίστη βουλή, ἀπόφασις. γ) νικῶ, συνηκα. τοῦ, δίκῃ, δεκανικῶς, ἀπολύομαι, κρίνομαι ἀδικος, Valck. diatr. σ. 261. ἐν γένει, νικῶ κατά τινα κρισολογίαν, τήν κερδαίνω, Ὀδ. Λ, 558. 2) μεταβτ. α) μετά αἰτ. προσ. νικῶ, καταβάλλω τινά· ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. «Τὸ δὲ πρᾶγμα, καθ' ὃ νικᾷ τις, ὑπερβαίνει τόν ἄλλον, τίθεται κατά δοτ., ὡς παρ' Ὅμ. (ἡ ὁποία ὅμως δοτ. ἐν χρήσει καὶ ἐπί τοῦ ἀμεταβ. νικῶν) π. χ. ἡμαχῇ, ἀγορᾷ, μύθοισι, ἔγχει, ποσί, δάλος, κάλλει νικᾶσι, ὅηλ. κατά τήν μάχην, κατά τήν συνέλευσιν τοῦ δήμου, κατά τήν ὁμιλίαν κ. τ. λ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἐν ἔριδι, νικῶ· (κατά πᾶσαν σχέσιν), καταδαμάζω, π. χ. ἐπί παθῶν, τόν νίκησε νοῦσος, Ἰλ. Ψ, 604. ἐπί σφαλμάτων, κακιῶν, κακῶν ἠθῶν, περιστάσεων, ἐναγκαζόντων τόν ἄνθρωπον εἰς πρᾶξιν τινά ἢ γνώμην κ. τ. τ. Κατά παῦ. διάβ. «νικᾶσθαί τινι», συνῆθ. ἐπί πραγμάτων, αὐτί, νικῶμαι, κυριεύομαι, ἀπότι, π. χ. ἡδονῇ, ἔρωτι, ἐπιεῖς, κ. τ. λ. «Νικᾶσθαι ὑπό τινος», συνῆθ. ἐπί προσώπων, νικῶμαι, κυριεύομαι ἀπό τινος· λέγεται δὲ καί, «νικᾶσθαί τινος», ἐπειδή ἐνέχει τῇ λέξει ἡ ἔννοια τῆς παραβολῆς, ὑποπίπτομαι τινί, τά βαίνω κάτω, εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, ὡς τί, ἡττᾶσθαι, Valck. Ἱππ. 458. Εὐρ. Κυκλ. 553. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τοῦ παθ. μόνον τόν μετχ. ἀόρ. νικηθείς, ἀποθανών, Ἰλ. Ψ, 656. 663. 704. β) μετά αἰτ. τοῦ πράγματος, διά τῆς νίκης νικᾶν, κερδαίνειν, κατορθοῦν τί, «νίκην νικᾶν», κερδαίνειν τήν νίκην, Ὀδ. Λ, 545. ἔνθα ὁ λόγος ἐπί νίκης χρισολογίας τινος. «Πάντα ἐνίκα (Ἰλ. Δ, 389)», κατά πάντα ἄεθλα καθ' ὅλους τούς ἀγῶνας ἐνίκα, ἐκέρδαινεν· ὠσαύτως καί παρά Ξεν. Ἀνοβ. 1, 4, 10. 2, 1, 1. «Τά πάντα νικᾶν. «Νικᾶν μάχην, κερδαίνειν, Ξεν. «Ν. γνώμην», κάμνω μίαν γνώμην νά νικήσῃ, κατορθόνω, βάλλω εἰς πρᾶξιν· ὅηλ. νικῶ μέ τήν γνώμην μου, Wess. Ἡρότ. 1, 61. ἆρα, αἱ αὐταὶ λέξεις δύνανται νά συνάπτωνται μετά τοῦ, νικᾶν, κατά δοτ. ἢ αἰτιατ.

Νίκη, ἡ. Ἡ ὑπεροχή, τήν ὁποίαν ἀποκτᾷ τις ἐν πολέμῳ, ἢ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ καταβολή, καταδάμασις, ὡς καὶ κοιν. νίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ, παρά τῷ ὁποίῳ συνῆθ. ἐπί νίκης τινός ἐν τῇ μάχῃ, ὅτε ὅμως κεῖται καὶ, νίκη μάχης» Ἰλ. Η, 26. Θ, 171. ὁ δέ νικητής τυνῆθως κεῖται κατά γεν., πλήν κεῖται καί, νίκη τινός», ἀντί, ἡ νίκη κατά τινος, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 524. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Λ, 545. κεῖται «νίκην νικᾶν», ἐπί νίκης ἐμπροσθεν τριτηρίου. Παρά τοῖς Μεγαγνστ. σημαίνει κατόρθωσιν, ὑπεροχή, ὑπερίσχυσις, προτίμησις κατά τί ὁποιανδήποτε. 2) ἡ Θεά Νίκη, Συγάτηρ τῆς Στυγός καί τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡσ. Θ, 384. ἔτι δέ καὶ τό ἄγαλμα αὐτῆς. (– –)

*Νικῆ, Δωρικ. ἀντί, νικᾷ.

*Νικήεις, εσσα, εν, Δωρ. νικάεις (νίκη). Νικητικός, νικητής. Μελέαγρ. 128, 5.

*Νίκηθρον, τό, = νικητήριον.

Νίκημα, τό (νικάω). Τό νενικημένον. 2) τό νίκη κτηθέν, τό βραβεῖον τῆς νίκης, τρόπαιον· ἢ νίκη.

Νίκημι, Δωρ. ἀντί, νικάω, Θεόκριτ. (– – υ)

*Νικητέον, δετ. ἐπίρρ. τοῦ νικάω. Πρέπει νά νικήσῃ τις, Ἐνρπ. Βακχ. 911.

Νικητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτόν τῷ, νικητής, ὅθεν

Νικητήριον, τό. Τό ἆθλον, τό βραβεῖον τῆς νίκης, ἀπαρχή τῆς νίκης· ἔστι δέ κυρίως τό οὐδέτερον τοῦ

Νικητήριος, ία, ιον. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς νίκην. «Τά νικητήρια», συνῆθ. ἱερά, ἑορτή νίκης, διά νίκην τινά. νικητήρια (ἱερά) ἐτελοῦν, Ξενοφ. Κύρουπ. Η'. δ'. 1. ἑορτάζειν τήν νίκην μετά συμποσίου, «Νικητήριον φίλημα», ὁ αὐτ. Συμπσ. ξ'. 1. φίλημα πρός ἀνταμοιβήν τῆς νίκης.

Νικητής, οῦ, ὁ (νικάω). Ὅστις νικᾷ ἢ ἐνίκησε.

Νικητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς νίκην, ἢ εἰς τόν νικητήν· ἄγων εἰς νίκην· ἄξιος διά τόν νικητήν· ὁ νικῶν, ὅστις ἔκαμε πολλάς νίκας, τροπαιοῦχος, πανστρατηγός.

Νικήτρια, ἡ· Ἑλλην. τοῦ, νικητήρ. Ἡ νικῶσα.

*Νικήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντί, νικητήρ.

Νικηφορέω ῶ (νικηφόρος). Νίκην φέρω, νικῶ. ὅθεν

Νικηφορία, ἡ. Ἡ νίκη. καί

Νικηφόρος, ὁ, ἡ (νίκη, φέρω). Ὁ νίκην φέρων. 2) ὁ νίκην ἀποφερόμενος, νικητής. μεταφ. ὑπάρχων, διαφέρων κατά τι.

Νικόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ἐν τῇ βουλῇ νικῶν· καὶ ὁ τήν βουλήν νικῶν, Ἀρ. Ἱππ. 618. ποιητ.

*Νικόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ κατά τό τρέχειν νικῶν. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Νικομάχας, ου, ὁ (μάχη). Ὁ ἐν τῇ μάχῃ νικῶν, Σοφοκλ. παρά τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ναφ. 1165. βραδ. ἀντί νικομάχης.

Νικοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ νίκην ποιῶν, φέρων, Τμνοδ.

Νίκος, εος, τό· ταὐτόν τῷ, νείκος, Ἡρότ. 7, 225. (συγγεν. τῷ, νίκη.)

Νικοτελεία, ἡ, «Δωτῆρι νικοτελείαν, Τιτνός παρά Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἡ τήν νίκην τελοῦσα, δίδουσα, ἰδικῶτ. Ἑλλην. τοῦ

Νικοτελής, ὁ (τελέω). Ὁ τήν νίκην τελεῶν, δίδων, κατορθῶν.

Νικοφορέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, νικηφορέω, ἀμφ. ὄρ. Lob. Φρυν. σ. 635.

Νίμμα, τό (νίπτω). Νερόν διά νίψιμον χειρῶν, ἀπόνιπτρον, = λουτρόν, πλύμα, Ἡσυχ. μόνον παρά τοῖς Μεταγνστ. οἱ τινες ἔχουσι καί, ὁ νιμμός. Lob. Φρυν. σ. 193.

Νίν, Δωρ. καί Ἀττ. ἐγκλιτ. αἰτ. τοῦ ἴ ἢ ἵς, αὐτί, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, μόνον παρά τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καί ἐξαιρ. τοῖς Τραγ. Οὗτος ὁ τύπος, ὅστις κεῖται ἀεί ἐπ' εὐθείας ἐννοίας, ἐχρημάτισεν ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπ' ὅλα τά γένη, ἀλλά καί διά τό πλῆθ. καί ἐνικ., ἢ ὅλον ἔτι τό πλῆθ. ἀπαντᾶται σπανιώτερον. Παραδείγματα ἐκ τῶν Τραγικῶν ὅρα παρ' Ἐρφ Σοφ. Ο. Τ. 862. Ὁ Ὅμ. καί οἱ Ἴωνες αὐτί τούτου χρῶνται τῷ, μίν· (τό νίν ὡς δοτ. ἔστιν ἀμφ., Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 295.)

Νιπτήρ, ῆρος, ὁ (νίπτω). Ὅστις νίπτει, πλύνει. ἐξαιρ. τό ἀγγεῖον, ἤτοι ἡ λεκάνη, ἢ τό καδλον, ἐν ᾧ νιπτόμεθα, πλυνόμεθα.

Νιπτρίς, ίδος, ἡ. Ἡ πλύστρια· πλήν ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, μετανιπτρίς. παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 423. «Τοῦτον ἐγώ κρίνω μετά νιπτρίδα τῆς ὑγιείας πίνειν, ὅπου ἀναγνωστέον Μετανιπτρίδα, καθώς καί ἐν σελ. 487. ἔχει, «Ἐκάστισε μετανιπτρίδα μεστήν μεγάλην ὑπεινῶν τῆς ὑγείας τούτοιμαι.

Νίπτρον, τό· ταὐτόν τῷ, νίμμα. παρά τό

Νίπτω, Μέλλ. ψω, κατ. κα ἔχε τόσον εὐχρηστος ἐνεστώς ἀντί, νίζω. Πλύνω, ὑγραίνω, ὑγρόν ποιῶ. Ἀποπλύνω, καθαίρω διά τοῦ ὕδατος. Μέσ. νίπτομαι, νίπτω ἐμαυτόν, καί ἐξαιρέτως νίπτω τάς χεῖράς μου, καί τούς πόδας μου.

Νίσσομαι, ταὐτόν τῷ, νέομαι. Ἔρχομαι, ὑπάγω· ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, Ὅμ. ἐμβαρκαρίζομαι, πλέω, ναυστολῶ· «ἐπί νηῶν», Ἡσ. Ἔ. 239. Παρατατός τοῦ ἐνεστ. καί παρατ. εὕρηται καί ὁ μέλλ. νίσσομαι, Ἰλ. Ψ, 76. Ἰακ. Α. Π. σ. 364. 478. Ὁ ἰσοδύναμος τύπος νείσσομαι, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις γίνεται ἀρκετά πιθανή ἐκ τοῦ συγγεν. νέομαι, νείομαι, οὐκ ἀποσκορακιστέος διόλου, καθό ἀπαντώμενος εἰς ἐπιγραφάς ἐπί πλακῶν ἀρχαίας πως, Böckh Πιν. Ὀλ. 3, 10. ἔμως, ὡς φαίνεται, ὑπερίσχυσεν ἡ χρῆσις τοῦ νίσσομαι, Ἐ. Μ. σ. 606, 12. Εὕρηται μέν καί νείσσομαι, ἀλλ' οἱ Γραμμ. ἐκρίναν νά γράφηται ὁ μέν ἐνεστ. νίσσομαι, ὁ δέ μέλλ. νίσσομαι, ὀρ. Εὐστάθ. Ἰλ. Ψ, 70. Heyne, Ἰλ. Ι, 381. ἀλλ' ὁ ἐνεστώς ἠδύνατο προσέτι ἐν χρήσει ὡς καί τό, νέομαι καί εἰμι, ὡς μέλλων, Ἰλ. Ν, 186. Ο, 577. πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 384.

Νιτάριον, τό, παρ' Ἀρτεμ. ἡμαρτ. ἀνάφν. αὐτί, νητταρίου.

Νιτρία, ἡ. Τόπος, ἔνθα ἐξορύττουσιν, ἢ συναζουσι τό νίτρον.

Νιτρίτης, ου, ὁ· καί, νιτρῖτις, ἡ. Ὁ ἐκ νίτρου ὤν, ἢ ὁ πλήρης νίτρου, ἢ περιεκτικός νίτρου· ἐξαιρτ. ἡ νιτρῖτις συνυπακ. γῆ, ἢ νίτρον ἔχουσα.

Νίτρον, τό· καί, λίτρον, Ἀττ., τῷ ὁποίῳ τύπῳ ἔκρηται καί ὁ Ἡρόδ. (νίπτω, νίζω). Σημαίνει ὡς ἐπί τό πλεῖστον πανταχοῦ τό ὀρυκτόν ἁλκαλικόν ἅλας, ἐκ τοῦ ὁποίου, μετά ἅλατος μεμιγμένου, κατασκευάζουσι τό σαπούνιον, καί ἐν Αἰγύπτῳ ἐκόμη πλύνουσι δι' αὐτοῦ τά ἱμάτια, βάλλοντες αὐτό ἐν τῇ κατασκευῇ· ἔστι δέ τοῦτο οὐχί τό παρά τοῖς Χημικοῖς Salpeter, ἀλλά τό Natrum, ἢ Σόδα. 2) ἐνίοτε σημαίνει καί τό Ἁλκαλικόν φυτικόν ἅλας, ἐκ τῆς στάκτης τῶν καιομένων δένδρων καί φυτῶν συναγόμενον, ἐξ ἧς καί ἡμεῖς κάμνομεν τήν κατασκευήν, κατασκαλαίν, κονίαν. Ἐν ἐνί λέ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σύρος

γφ, τὸ νίτρον, ἤτον ἐν χρῆται καὶ κατὰ τὰ ὁμο πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἀπόπλυσιν τῶν ἱματίων καὶ εἰς νίψιμον, καθὼς ἀκόμη εἶναι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Κίναν. ὅθεν

Νιτροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Νιτροποιός, ἡ νίτρον ποιῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 725.

Νιτρόω, ὦ (νίτρον). Εἰς νίτρον ποιῶ. 2) πλύνω, καθαίρω διὰ τοῦ νίτρου.

Νιτρώδης, ες, ὁ, ἡ (νίτρον, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νίτρου ἔχων, ὅμοιος τῷ νίτρῳ· πλήρης νίτρου.

Νίτρωμα, τό· ἀντὶ τοῦ, κονία σταυτή, ἄμφ.

*Νίφα, μεταπλασ. αἰτιατ. ἑνικὴ τοῦ, νιφάς, χιόνα, Ἡσ. Ε. 537. (Ἕνα, ὁνομαστ. ΝΙΨ οὐκ ἀπαντᾶται, πρβ. λίβα, λιβάς. [νυ]

Νιφαργής, ὁ, ἡ· καὶ, νιφαργος, ὁ, ἡ, ποιητ. (νίφ, ἀργός). Λευκὸς ὡς ἡ χιών, νιφάδι, λευκασμένος, ἄσπρος ὡσὰν τὸ χιόνι, Ὀρφ. Ἀργ. 667.

Νιφάς, άδος, ἡ (νίφω). Χιών, χιόνι, καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα τμήματα (βαμβακοειδῆ) τῆς χιόνος, ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρριπτα, παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. διότι ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις) ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμὸν ἐπὶ φορτούνας μὲ χιόνι καὶ βροχήν, συρμὸς νιφετῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτή, πυκνὸς πίπτουσα χιών, Ἡρόδ. 7, 111., ὅτε καί, νιφάδες χιόνος, λέγεται. Ἰλ. Μ, 278. ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ ἠκούσαμεν νιφάδες. β) τρόπ. παρὰ ποιητ. νιφὰς πολέμου, ἡ φουρτούνα τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τὸ, ὄμβρος, χάλαζα, χιμών, ὡς παρὰ Πινδάρ. Ἴσθμ. 4, 101. «Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν ἑστίαν», ἔνθα παραβάλλει ὁ Πίνδαρος τὸν χειμῶνα μετὰ τοῦ πολέμου· ἔρα, ὁ σκληρὸς χειμὼν τοῦ πολέμου τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσε τὸν οἶκον· καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 197. «Νιφὰδες ἕλκος (ἡ, ὅλεα) νιφόμεναι βρίμος ἐν πύλαις»· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ (Πινδ. Ἴσθμ. 5, 64. καὶ, 7, 39.) «Χαλαζόεντι φόνῳ ἀνδρῶν» καὶ «Ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλᾳ χαλάζαν αἵματος (ἀντὶ χαλαζόεντα φόνον) πρὸ φίλας πατρίδος ἀμύνεται». Ἴσως ὁ Ἡσύχιος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τοῦ Αἰσχύλου ῥῆσιν, ὅστις τὶ, νιφάδες, διὰ τοῦ, ἕλκη, τραύματα, ὑρμή· γ) ἐν γένει, πᾶν τὸ καταπίπτον δίκην κροκίδων (βαμβακοειδῶν), Ποιητ. Ὀλ. 7, 64. 2) ὡς ἐπίθ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, νιφόεις, ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1080. «Πέτρα νιφάεσσα, ἢ μετὰ χιόνος σκεπασμένη».

Νιφετός, ὁ (νίφω). Ἡ καταφερομένη πυκνὴ χιών, φορτοῦνα χιόνος, ὁ χιονισμός, Ἀριστοτ. Κόσμ. «Ἡ σφοδρὰ χιὼν καὶ ἄδρὰ καταφερομένη νιφετὸς ὠνόμασται». Ὀθυσ. Δ, 566. Ἰλ. Κ, 7. (ἐν Ἰλ. γράφ. προπαροξυτ. νίφετος, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. σ. 81. 15. Ἐ. Μ. σ. 568, 30. Φωτ. Λεξ. σ. 220. καὶ ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, νιφετός, ὀξυτόνως, καὶ οὕτως ἀναγινώσκ. ἐν ταῖς Ἐκδόσ. τοῦ Ἡρόδ. 4, 50. 8, 98. ὅθεν

Νιφετώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νιφετοῦ ἔχων· πλήρης νιφετοῦ, γεμάτος ἀπὸ χιόνι.

Νιφοβλής, ῆτος, ἡ, νιφόβλητος, καὶ, νιφόβολος, ὁ, ἡ, ποιητ. (βάλλω, νίψ, νίφα). Νιφετῷ βεβλημένος· τὸν ὁποῖον ἐκτύπησαν μὲ τὸ χιόνι, ἢ τὸν ὁποῖον κτυπᾷ ἡ χιών· σκεπασμένος μὲ χιόνι, καταχιονισμένος, Ἀριστοφ. Ὄρ. 949. 1372. Πλουτ. Σερτωρ. 17. Στραβ. 8, 6, 21.

Νιφόεις, εσσα, εν (ΝΙΨ, νίφα). Χιονισμένος, πλήρης χιόνος, σκεπασμένος μὲ χιόνια, γεμάτος χιόνι, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. (παρὰ τῷ τελευταίῳ ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ὀλύμπου.)

Νιφόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω) ταὐτὸν τῷ, νιφοβλής, ποιητ. Ἔνθα ἡ χιὼν πίπτει ὡς προσέχουσα ἢ μὲ κτύπον.

Νιφοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). ποιητ. Ἔνθα πατεῖται χιόνι, ἢ βαδίζει εἰς χιόνι, ἢ σωρευμένος μὲ χιόνι, Σοφ. Αἰ. 670. «χειμὼν νιφοστιβής».

Νιφοψυχής, ές, ὁ, ἡ (ψύχω). Ψυχρὸς ὡς ἡ χιών, Γλωσσ.

Νίφω, ψω (ΝΙΨ), Χιονίζειν, Ἰλ. Μ, 280. «Ὁτε ὦρετο Ζεὺς νιφέμεν (ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ἀντὶ νεφεῖν)», ὡσαύτως, «Ὅταν νίφῃ ὁ Διὸς», Ξεν. 2) μεταφ. χιονίζω τι, σκεπάζω μὲ χιόνι, ἐξαιρτ. ἐν τῷ παθ. εὐχρηστον, Ἡρόδ. 4, 31. καὶ Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 2. «Νιφόμενοι ἀπῆλθον», χιονιζόμενοι. Ὁ τύπος νείφω ἔστιν ἀμφ. (Τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους μὲν τοὺς χρόνους μακρόν, καθ' ὅλα δὲ τὰ παράγωγα βραχύ.)

ΝΙΨ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νιφάς, καὶ νιφετός, χιών, ὄχι τὸ Λατιν. Nix, nivis. Αὕτη ἡ πρωτότυπος λέξις ἐστὶν ἄχρηστος, διέμεινε δὲ ἔτι μόνον ἡ αἰτ. νίφα παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 537. «Νίφα λευκήνας», ὅθεν, νιφὰς, νιφετός, καὶ, νίφω, ἔτι δὲ, νίζω, νίψω, νίπτω, εἰς τὰ ὁποῖα προσυπάγουσιν ἄλλοι καὶ τὸ, νέφος, κ. τ. λ. Ἐκ τοῦ Δωρικοῦ καὶ Αἰολικοῦ σχηματισμοῦ, νίζω, μέλ. νίψω, εἶναι τὸ Λατιν. nix, ὡς ἐκ τοῦ, νίγω, ningo, ninguo, ninguis, ἀντὶ, nix· καὶ ἐκ τοῦ, τέγω, tingo, tinguo, καὶ ἐκ τοῦ, στίζω, στίγω, τὸ, stingo, stinguo, distinguo. (Τὰ Ἰῶτα καθ' ὅλα μὲν ταῦτα τὰ παράγωγα βραχύ, κατὰ δὲ τὸ νίφα μόνον μακρόν.)

*Νίφω, μέλλ. καὶ νίψασθαι, μέσ. ἀορ. τοῦ νίζω, Ὅμ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ο.

Νόα, ἀντὶ, νοῦν, εἶπον οἱ Νεώτεροι· ὡς καὶ τὸ, νόες, ἀντὶ, νοῖ· καὶ, εὐνοες, ἀντὶ, εὐνοι, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. καὶ σστ. νοῖ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἑκαλ. Συγγρ.

Νοέῃ, ποιητ. ἀντὶ, νοῇ, ἐκ τοῦ, νοέω.

Νοέοντι, Δωρικ. ἀντὶ, νοοῦσι.

Νοερός, ά, όν· καὶ ἐπίρρ. νοερῶς (νόος, νοῦς). Ἀναγόμενος, ἀνήκων, ὁρμιζων εἰς τὸν νοῦν· τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει τις μόνον μὲ τὸν νοῦν, ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν ἢ εἰς ὅρασιν· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἰδῇ τις μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν νοῦν βλέπει καὶ φαντάζεται, Intellectuel, ἀντίκειται τῷ, Αἰσθητός, Διονύσ. Ἀρεοπ. καὶ Γρηγόρ. Ναζιαν. Ἀλλ' ὁ Συνεσ. ἐν ἐπιστ. 154. τάσσει τὸ, νοερὸς, ἐναργητ. ἀπ' ἀναντίας τοῦ, νοήμων, καὶ νοητός. 2) Προικισμένος μὲ νοῦν, γνωστικός· ἐν γένει, ἐμψυχος, πνευματώδης, ἄυλος. ὅθεν

*Νοερητάκος νοῦς, ὁ παῖς, ἐξ οὗ πᾶσα γνῶσις γίνεται, Συνεσ. σ. 322.

*Νοερηφόρος ὁρμή, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς εἰς τὸ νοεῖν, Συνεσ. σ. 312.

Νοερότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι τοῦ νοεροῦ, ἡ δύναμις, ἡ πρᾶξις τοῦ νοεῖν καὶ καταλαμβάνειν, Intellection.

Νοερωτός, ἀντὶ τοῦ, νοεροῦ, Σίβ. Ἐμπ. Πύρ, α'. 224. πολλ' ἄμφ.

Νοέω, ῶ· Μέλ. ήσω, Ἰων. παρακ. καὶ ὑπερσ. νένωμαι, ἐνενώμην, Ἡρόδ. (νόος). Βλέπω, μὲ τὰ ὄμματα τοῦ σώματος, Ἰλ. Γ, 395. Κ, 550. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις συνεζύγει μάλιστα νὰ συνεκφέρῃ, ὁδεῖ νοεῖνα. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 838. ἔτι δὲ χρῆται καὶ ῥητῶς, ὀφθαλμοῖς, καὶ, ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖνι, Ὀδ. Ο, 422. Ἰλ. Ω, 294. 312. Τὰν. Ὅμ. Ἔρμ. 180. πρβ. 186. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμ. διακρίνει τὸ ἁπλῶς βλέπειν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος (ἰδεῖν) ἀπὸ τοῦ, νοεῖν, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἕπεται μετὰ τὸ ἰδεῖν καὶ εἶναι συνωδευμένον μὲ ἐνέργειάν τινα τοῦ νοός, π. χ. «Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησεν», Ἰλ. Λ, 599. καὶ συνεχέστερον, «οὐδὲ ἴδεν, οὐδ' ἐνόησεν», Ὀδ. Ν, 318. Π, 160. Ἰλ. Π. 337. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα δηλοῖ, ὅτι ἴδα μὲ τὸν νοῦν, ἤτοι ἐπαταλαβέτ, ὅτι πρότερον ἴδα μὲ τὰ ὄμματα· ὅθεν 2) παρατηρῶ, αἰσθάνομαι, ἐνιοῶ, καταλαμβάνω, συνειρῶ, γιγνώσκω, γνωρίζω, πολλ. παρ' Ὅμ. ἢ τι δὲ καὶ ῥητῶς, «Δυμῷ νοεῖνι», Ὀδ. Σ, 228. καὶ μετὰ γεν. Ἰλ. Κ, 224. 3) στοχάζομαι, συλλογίζομαι, Ὅμ. «Νόον νοεῖνι», στοχάζομαι στοχασμόν, Ἰλ. Ι, 104. ὡσαύτως, «πεπνυμένα ν., ἐσθλά ν. κ. τ. τ.», ἀλλὰ καὶ «πολύτας στοχάζομαι, φρονῶ, Ἰλ. Α, 343. Ὀδ. Δ, 148. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐπ' ἀμφότερα νοεῖνι, στοχάζομαι καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη, δηλ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐξετάζω καὶ θεωρῶ, συλλογίζομαί τι, Ἡρόδ. 8, 22. Ἡ μετοχὴ νοέων δηλοῖ παρ' Ὅμ. γνωστικός, συνετός, φρόνιμος, προσεκτικός, κ. ἐν Ἰλ. Α, 577. Ψ, 305. Ὀδ. Ο, 170. Ἰλ. Ε. 12. — Τὸ νοῶ συνάπτεται παρ' Ὅμ. πολλ. μετὰ τοῦ, φρεσί, Ἰλ. Ο, 61. ἢ, ἐν φρεσί, Ὀδ. Γ, 26. ἢ, μετὰ φρεσί, Ἰλ. Τ, 310. ἢ κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, Ὀδ. Τ, 284. κ. τ. λ. 4) στοχάζομαι, ἐν νῷ λαμβάνω τί, σκοπῶ τι, λέγων ποιοῦμαί τινος, στοχάζομαί τι· ἰδιαιτέρως, Ἰλ. Ι, 537. Ὀδ, Δ, 62. καὶ ἐπὶ μέλλοντος, προβλέπω, Ὀδ. Τ, 367. 5) ἐνοῶ, ἐφευρίσκω, ἀποφασίζω, ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. Β, 122. 382. 393. καὶ ἀλλαχοῦ. 6) στοχάζομαι, θηλ. μελετῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, διαγοοῦμαι, θέλω, Ὅμ. πολλ. ἀμεταβ. μετ' ἀπαρεμφ. π. χ. «Οὐκ ἐνόησεν ἐξερύσαι ὀρμόν», Ἰλ. Ε, 665. «Νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι», Ἰλ. Χ. 235. «Νοέω Ἕκτορα λῦσαι», Ἰλ. Ω, 560. ὅπου δὲ ἔδηγκε καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι, τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ λάβῃ μαστίγιον καὶ τὴν μάστιγα», Ἰλ. Ψ, 501. — Οἱ Ἴωνες καὶ Δωριεῖς ἔλεγον ἀντὶ νοήσω, ἐνόησα, νενόημαι, κατὰ κράσιν, νώσω, ἔνωσα, νένωμαι, διὰ τὰ ὁποῖα θέν εἶναι χρεία νὰ ἐλλείβῃ τις ἰδιαίτερον ἐνεστῶτα νῶω, ἄρα νένωμαι, νώσασθαι, νῶσις, καὶ πρβ. βούω· ἀλλ' Ὅμ. οὐκ ἔχει τούτους τοὺς τύπους. Ἐκ τοῦ νοέω ἔγινε γνῶναι, γεγνώσκω, ἄγνοεω.

Νόημα, τό (νοέω). Ὅ,τι ἐστοχάσθη, ἐπινόησέ τις, ἐφεύρημα, διανόημα, διάνοια, ἔννοια, καταλήψις· γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡς δὲ σύμβολον τῆς θείας ταχυτῆτος ἐν Ὀδ. Η, 36. 2) γνώμη, βουλή, σκοπός, καὶ ὑπόφασις, Ὅμ. ὡς ἐπιτοπολὺ κατὰ πληθ. 3) ἐν γένει, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, ἡ φρόνησις, Ὀδ. Τ, 340. Ἰλ. Τ, 218. ὅθεν

*Νοηματικός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νοήμων, καὶ νοητικός, Ἡσυχ. ἐν Λ. ὁράστης. καὶ

Νόημι, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, νοέω· ὅθεν τὸ, νοεῖς, καὶ, νοῖθτι, ἀντὶ, νοῇτι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Γραμμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Ὅστις νοεῖ, συλλογίζεται, νοητικὸς, συνετός, φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός, Ὀδ. Β, 282. Γ, 133. Ν, 209. Ἡσιόδ. 3, 84. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ὅμ.

Νοηρός, ά, όν, ναῶτ. τύπος ἀντὶ νοερός.

Νόησις, εως· ἡ (νοέω). Ἡ ἐνέργεια καὶ δύναμις τοῦ νοός· τὸ νοεῖν, διανοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, θεωρεῖν, παρατηρεῖν, καταλαμβάνειν, ἐπιδέξασθαι· ἰδέα, ἔννοια, στοχασμός. ἐν γένει, δύναμις καὶ ἐνέργεια τοῦ νοός. Ὅρ. παρὰ Πλατ. Πρατυλ. σ. 411. κωμικ. παραγωγή,

*Νοητέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ νοέω. Πρέπει νὰ νοήσῃ τις, Εὐστάθ. καὶ Ὀλυμπιόδ.

Νοητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νόησιν, ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νοεῖν, ἐκ τοῦ

Νοητός, ἡ, όν. καὶ, νοητῶς, ἐπίρρ. (νοέω). Τὸν ὁποῖον ἐνόησεν, ἐκαταλάβετ, ἐστοχάσθη. 2) καταληπτός, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ νοήσῃ τις. 3) τὸν ὁποῖον μόνον μὲ τὸν νοῦν δύναται νὰ φαντασθῇ τις, Intellectuel, ὁ μὴ αἰ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ασητος, ἄρατος, ὁ τῇ ὁράσει μὴ ὑποκείμενος· ἀντίκειται τῷ, ὁρατός, καὶ ὑλικός, Πλάτ.

Νοθαγενής, ές, ὁ, ἡ· Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, νοθηγενής· (γένος), ταὐτὸν τῷ, νόθος, Lob. Φρυν. σ. 661. Ἀττικ. τῷ, ἐκγενής.

Νοθεία, ἡ (νοθεύω). Ἡ μὴ διὰ γάμου γένησις· ἢ κατάστασις παιδὸς τινὸς μὴ διὰ γάμου γεγενημένου. ἐν γένει, ἡ νόθευσις, μὴ γνησιότης.

Νόθειος, εἰα, ειον (νόθος). Ἀναγόμενος, ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς νόθον ἢ εἰς νοθείαν. «Τὰ νόθεια, προσυπακουομ. χρήματα, τὰ τοῖς νόθοις υἱοῖς ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν πατρώων διδόμενα, τὸ μερίδιόν τινων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ἣν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν.

Νόθευσις, ἡ. Τὸ νόθον ποιεῖν τε, τὸ νοθεύειν, κιβδηλεύειν. καὶ

*Νοθευτής, οῦ, ὁ, Ὁ νοθεύων, Πρισκ. παραφρ. Πτολ. 3, 18. σ. 224.

Νοθεύω (νόθος). Κάμνω νόθον, ψευδίζω τί, κάμνω κίβδηλον· καὶ κάμνω τι ὑποβολιμαῖον, ὑποβάλλω, παρεισάγω. 2) νομίζω, πιστεύω τι ὡς νόθον.

Νοθογενής, καὶ, νοθογένητος, ὁ, ἡ· καὶ νοθογένιης, καὶ ποιητ. νοθηγενής (νόθος, γένος, γίγνομαι, γενεάω). Νόθος γενητικός.

Νοθοκαλλοσύνη, ἡ (κάλλος), ποιητ. Νόθος, ἡ νοθευομένη, τεχνικὴ ὡραιότης, Ἀνθολ.

Νόθος, ὁ, ἡ· Ἀττ., καὶ, νόθος, η, ον· ἐπίρ. νόθως, Ὁ μὴ διὰ γάμου, ὁ ἐστι, μὴ ἐκ νομίμου γυναικὸς γεννηθείς, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ἢ δούλης, (μπάσταρδος, καὶ spurio, Ἰταλ.) Ἰλ. Θ, 284. «Καίσε, νόθοι περ ἐόντε, κομίσσατο ὃ ἓνὶ οἴκῳ, καὶ ἀλόχῳ» ἐν Ἰλ. Σπονδῇ. «Νόθοι υἱέες· φυσικοὶ υἱεῖς, καὶ, «νόθη κούρη» φυσικὴ θυγάτηρ, Ἰλ. Ν, 173. ἐπεὶ οὐδὲν παλλακὴ ἐρύβριστον ἢ ὄνειδος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀττικ. τῷ, γνήσιος, Ἰλ. Α, 102. Ἡρόδ. 8, 103. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρήσεις ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐλέγετο καὶ πᾶν τὸ μετὰ γυναικὸς ξένης ἢ βαρβάρου γενομένων τέκνον, Valck. Ἱππ 982. 2) ἐν γένει, μὴ νόμιμος, ψευτικὸς, κίβδηλος, νοθευόμενος, ὑποβολιμαῖος, ἐπὶ προσωπ. καὶ πραγμάτων. (ἴσως συγγεν. τῷ, νυθέω.)

Νοιδίον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, νοῦς, νοὸς, Ἀπολλόδωρ. Poet. Ἐκ. σ. 15. Lob. Φρυν. σ. 87.

Νομάδαιος, ὁ, ἡ· καὶ, νομαδικός, ἡ, ὀν (νομὶς). Ἀνήκων εἰς νομήν, εἰς τὸν νομέα· ἀνῆκον κτήσεων περιφερόμενος ὡς τὰ ζῶα ἐν τῷ βόσκεσθαι, εἰς τὴν νομήν. Ἔθνη «Νομαδικὰ ζῶα, τὰ εἰς νομὴν, βοσκὴν ἀγόμενα. «Νομαδικὸς βίος, ἡ ζωὴ τῶν βοσκῶν, τῶν νομέων. Ἐπίρ. Νομαδικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων· παρ' Εὐσταθίῳ Ἰλ. Δ, σ. 31. κεῖται «Ἀγέλης νομαδικαίας, ἔνθα ὁ Πόλιτος, νομαίας, ἀνέγνωσε.

Νομαδία, ἡ (νομὰς). Ὅμιλος, σύναξις πελλῶν συνδιατωμένων νομάδων. «Ἦκτο νομαδίης οἰκείαιο, Ἀρίστ. περίπλ. Εὐξ. σελ. 12. ἔθεν παρ' αὐτῷ «Νομαδίαι δρέμματα, τὰ κατὰ ἀγέλην νεμόμενα.

*Νομαδιαῖος, εἶα, αῖον. Νομαδικῶς συνδιατώμενος, ἢ ἀνωτέρω.

*Νομαδικός, ἡ, όν, = νομάδειος.

Νομαδίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. νομαδῖτις, ιδος, ἡ, = νομάδικός.

Νομάστιχος, ὁ (στεῖχος). Ὁ κατὰ στεῖρας ἀγέλας, κατὰ στοίχους ἐκ τῆς νομῆς ἐπιστρέφων, Ἡσυχ.

Νομάζω (νομὰς). Νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμένων, καὶ Μέσ. νομάζομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμνίων. 2) ποιητ. ὡς τὸ νέμω, παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 950. ἀντὶ τοῦ, κατοικῶ.

Νόμαιος, εἶα, αιον (νόμος). Νομιζόμενος, εἰωθὼς, πάτριος· ἔθεν, «Τὰ νόμαια», ἀντὶ τοῦ, νόμιμα, ἤθη, συνήθειαι, αἱ ἐγχώριοι διατάξεις, συνήθειαι, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. ὅτι δὲ καὶ κατ' ἐνικ. 2, 49.

Νομαῖος, αία, αῖον (νομὸς). Ἐκ τῆς νομῆς ἢ τοῦ ποιμνίου ὤν, ἀνήκων εἰς αὐτά. «Βοῦς νομαίους, βοῦς ἐκ τῆς νομῆς, βοσκῆς, ἐκ τῆς ἀγέλης. «Χίμαρος νομαῖος», Ἀνθολογ. ἀντὶ τοῦ, νομαίων. «Τὰ νομαῖα, ἢ πληρωμὴ διὰ τὴν ἄδειαν τοῦ βόσκειν, μανδριάτικον.

Νομάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Προστάτης καὶ ἄρχων ἑνὸς Αἰγυπτίου νομοῦ, Ἡρόδ. 2, 177. ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδ. 4, 68. ὀρ. νομός. ὄθεν

Νομαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου.

Νομάς, άδος, ὁ, ἡ (νομὸς). Περιπλανώμενος μὲ ἀγέλην ἢ ἄλλην ἀγέλης χωρὶς διατριβὴς τινος μοίρου, ὄθεν, νομάδες, οἱ, Καλοῦνται τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰ ζῶά των περιέρχονται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· οἱ αὐτοὶ λέγονται καὶ Ἀμφίβιοι, Ἡρόδ. 1, 15. 4, 187. 7, 85. 2) ἡ νομὰς, Ἰδιάτ. Σηλ. τοῦ νομαίος, Εὐρ. Διῴ. «Νομὰς ἁλιάετος», ἀντὶ νομαία. — 3) νεμόμενος, βόσκων, τρεφόμενος, ἢ ἠδυνόμενος, εὐφραινόμενος ἐπί τινι· ὄθεν καὶ, διατρίβων, προτελλόμενος εἴς τινα τόπον, πρβ. Ἑρμ. Σοφ. Ο, Τ. 1342.

*Νομέας, ου, ὁ, νεώτ. τύπος, ἀντὶ νομεύς, Ἰακ. Ἀνδ. Π. σ. 418. ποιητ.

Νομάομαι, οὔμαι (νέμω). Διαιρῶ, μερίζω, ἁμφ.

Νόμαυμα, τό (νομεύω). Βοσκηθέντα, ἤτοι, ποίμνιον, δρέμματα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1427. «Ἔβοσκε νομεύματα».

Νομεύς, έως, ποιητ. ῆος, ὁ (νέμω, νομάς). Βοσκὸς, ποιμήν, Ὅμ. «Ἄνδρες νομῆες», Ἰλ. Τ, 65. καὶ αὖτη ἐστὶν ἡ γενικωτάτη ἔκφρασις, ἐμπεριλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ τὸ, αἰπόλος, βουκόλος, ποιμὴν καὶ, συβώτης. 2) μεριστὴς, ὁ μεριζόων, διανέμων. «Δίκαιοι νομεῖς ἀγαθῶν», οἱ διανέμοντες τὸ δίκαιον, ἀγαθὸν, Πλάτ. — 3) παρ' Ἡροδότ. Β', 96. καὶ, α', 194. λέγονται νομεῖς, οἱ, τὰ ἐν τῷ πλοίῳ πλάγια ξύλα, τὰ ὁποῖα ἄλλως, Ἐγκοίλια, καλοῦνται, καὶ παρὰ Πλινίῳ, Navium costae, τὰ τὴν βάσιν, τὸ σκελετὸν τοῦ πλοίου ἀποτελοῦντα (τὰ στρογγύλα). ἴδε ἐν τῷ, Ἐπιστάτης, καὶ, Δρύοχος. 4) ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ὅτι καὶ θεὰ τοῦ, ἑστία, ἕρμεια, καὶ σχοινία, κάλως, καὶ ἴσως ἀντεύθεν τὸ Λατ. numellus.

*Νομευτής, οῦ, ὁ (νομεύω) = νομεύς, 1. ὄθεν

Νομευτικός, ἡ, όν (νομευτὴς). Ὁ εἰς νομέα ἢ εἰς νομὴν ἀνήκων.

Νομεύω (νομεύς). Βόσκω τὰ ζῶα, φέρω τὰ ποίμνια εἰς βοσκὴν, μῆλα, Ὀδ. Ι, 336. Κ, 85. «Ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα», Ὀδ. Ι, 217. τὸ δὲ, «Βουσὶ νομοὺς νομεύειν», σημοῖ, μὲ ὅρίσματα ἐπινέμειν τὴν νομὴν, ἤτοι ἀφιέναι νὰ φάγωσιν αὐτὴν, Ὅμ. Ὁμ. Ἑρμ. 492.

*Νομέω, = νομεύω, πολλ' ἄμφ. Lob. Φρυν. σ. 590.

Νομή, ἡ (νέμω). Διανομὴ, διαμοίρασις, μερισμὸς, μοίρασις ἢ μοιρασιά, Ἡρόδ. 2, 52. ἐξαίρ. κληρονομίας τινός· κατὰ δὲ πληθ. ἀρ. νομαί, προσυπακουομ. χρημάτων, χαρίσματα, ἄπαρα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸ νὰ διαιρεμηθῶσι, νὰ μοιρασθῶσιν ὡς χάρισμα καὶ δῶρον. 2) ταὐτὸν τῷ, νομὸς, βοσκὴ, τόπος βοσκῆς· «Νομὰς νέμεινε», Ἡρόδ. 1, 110. «Νομὰς νέμεσθαι», Ἡρόδ. 1, 78. β) ἐνεργ., τὸ βόσκειν, τὸ περιβόσκειν, π. χ. «Νομὴ βοσκημάτων», ἡ βοσκομένη ἀγέλη, Ξενοφ. Γ. ε. 2. καὶ ἐν Ε'. γ'. 9. ἡ αὐτὴ καὶ «Ἱερὰ νομὴ» λέγεται· τροπ. «Νομὴ πυρός», ἡ μετάδοσις, ἁπλῶσις τῆς φωτίας, Πλουτ. Ἀλεξ. 35. ὄθεν, 7) «Νομαὶ», αἱ καταπρώγουσαι τὰς σάρκας πληγαὶ, τὰ μεταδιδόμενα καὶ τρώγοντα κατ' ὀλίγον μακρύτερον ἕλκη, **nomae.**

Νομῆες, οἱ, ποιητικ. ἀντὶ, νομεῖς, νομεῖς, πληθ. τοῦ, νομεύς.

Νόμημα, τό (νομέω), παρ' Ἡσυχ. νομήματα, ἀντὶ, διαιτώματα ὡς καὶ τὸ, νόμιμα, καὶ, νόμιμα, τά.

Νομίζω, Μέλ. ίσω· καὶ Ἀττικ. νομιῶ· παρακ. νενόμικα, παθ. νενόμισμαι (νόμος) Γνωρίζω τι ὡς ἔθος, συνήθειαν, πάτριον, ἔχω τι ἐν πιστοσύνῃ, πατρίῳ χρήσει, π. χ. «γλῶτταν», ἔχω. μεταχειρίζομαι μίαν γλῶτταν, ὁμιλῶ αὐτὴν, εἰσάγω αὐτὴν κατὰ τὴν πάτριον συνήθειαν, Ἡρόδ. 1, 142. 4, 183. «φωνήν», 2, 42. «οὐτε ἀσπίδα, οὔτε δόρυ», 5, 97. «ὀρτήν, πανήγυριν», 2, 64. κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐξαίρ. ὅτε αὐτὰ ἔλαβον μὲ τὸν καιρὸν ἰσχὺν νόμου, ἄρα κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ παντός, εἴτι ἐδέχθη τὸ Κοινὸν καὶ καθιερώθη διὰ τῆς γνώμης τοῦ λαοῦ, συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. παρ' Ἡρόδ. ἐξαίρ. «θεοὺς νομίζειν», γνωρίζειν τινὰ καὶ λατρεύειν ὡς θεὸν, ἐπὶ θεῶν, τοὺς ὁποίους μία πολιτεία γνωρίζει καὶ εἰσάγει ὡς τοιούτους, Πίνδ. σύμμικτα καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 466. Β. λέγεται δὲ καὶ, «νομίζειν τινὰ θεόν», ἤ, νομίζειν τινὰ θεὸν εἶναι, Valck. Ἀριστόβ. σ. 4. «Οἱ νενομισμένοι θεοὶ, οἱ θεοὶ, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε μία πολιτεία ὡς τοιούτους, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία ἔγινε συνήθεια, ὑπὸ νόμου ὑπαγορευομένη «Νόμους, ἤ, δίκην νομίζειν», γνωρίζω· καὶ σέβομαι τοὺς νόμους, τὸ δίκαιον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εἴδους τινὸς νομισμάτων, τὸ ὁποῖον μία πολιτεία γνωρίζει ὡς ἔχον τὸ κῦρος εἰς τὰς συναλλαγὰς, εἰς τὸν τόπον της· ὄθεν ἐν γένει, τιμῶ, Dissen Πινδ. Ἰσθμ. Η, 2. καὶ παθ. τιμᾶσθαι, εἶμαι ἐν ὑπολήψει παρ' ἄλλους, Heind. Πλάτ. Γοργ. σ. 466. Β. «Νομίζεται», εἶναι συνήθεια, ἔθος, συνειδέναι κατά τι πάτριον ἔθος. «Τὰ νομιζόμενα, ἢ νενομισμένα, = νόμιμα, ὅλη τὰ νόμιμα καὶ δίκαια, πάντα τὰ κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὴν ἦθη ἐν χρήσει καὶ ἐπομένως ἰσχύν νόμου ἔχοντα. ἤθη, ἔθιμα, συνήθειαι, τέμι, ὑφιστάμενα διατάγαι, Instituta, Ἡροντ. ἐξαίρ. δέ, ὅτα συνειδίζονται εἰς τὰ ἐνταφια, εἰς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, Justin. β) δέχομαι, εἰσάγω χρῆσιν, ἔθος τι, Ἡρόδ. 1, 173. 202. συνήθ. κατ' ἐνεργ. παραπ. «Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι (Ἡρόδ. 2, 51.)», ταῦτα παρέλαβον, ἐδιδάχθησαν, μεμαθήκασιν, ἐβασανίσθησαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους· ὡσαύτως, «νομίζειν τι παρά τινος», ὡς τὸ, παραλαμβάνειν, Ἡρόδ. 2, 27. γ) ἐν γένει, στοιχάζομαι τινά τι ὡς... μετὰ διττῆς αἰτ. π. χ. «Τινὰ θεὸν νομίζειν», τὸν νομίζω, κρατῶ διὰ θεόν, «Ὃς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμιτεν, ἐτρώτει, εἶχεν αὐτὴν ὡς νόμιμον γυναῖκά του, Ἰων. διήγ. 44. ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, νομίζω, δοξάζω, πιστεύω, μετὰ ἀπαρεμφ. ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ ἀόρ. ἀπαρεμφ., Lob. Φρυν. σ. 752. — «Νομίζοντα λέγειν», ὁμιλῶ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου, σημ. σπουδαίως, οὕτως, ὡς στοχάζομαι, Πλατ. Φαίδρ. σ. 257. Δ. ὅτι δὲ καὶ, ἔχω σκοπόν, φρονῶ, μελετῶ. δ) κατηχριστικῶς, κατὰ παθ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, διοικεῖσθαι ἢ εἶναί τι διατεταγμένον, διοργανισμένον κατά τινας ἀνέκαθεν ἐν χρήσει νόμους, π. χ. «Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι, καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν, ἤτοι χρῆσθαι τοιούτοις νόμοις, διοικεῖσθαι, κτ. Ἡρόδ. 1, 170. — 2) πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. ἀντὶ, συνειθίζω, ἔχω συνήθειαν, εἶμαι συνειθισμένος, Ἡρόδ. 1, 131. 133. 202. 3, 15. 38. 100. 4, 59. 172. 191. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ δὲ ἀορ. ἀπαρεμφ. πάνυ ἀμφ. 3) μετὰ θαυμ. ὡς τὸ, χρῆσθαι, εἶμαι συνειθισμένος εἴς τι, π. χ. «Νομίζουσιν Αἰγύπτιοι οὐδ' ἥρωσιν οὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λένα, »οἱ Αἰγύπτιοι οὔτε εἶναι συναϊτιμένοι εἰς Ἥρωας, ἤγουν. δὲν εἰστήχθη παρ' αὐτοῖς ἡ λατρεία εἰδικὴ ἀπονέμουσιν αὐτοὺς λατρείαν τινὰ ἢ τιμὴν ἐπιτάφιον, Ἡρ. 2, 50. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, τυνεζίζω νὰ κάμνω χρῆτιν τινος, καὶ μᾶλλον παντοτεινὴν ἢ πολυχρονιωτέραν, ἀσκῶ, π. χ. »ἀσκῶμι, Ἡρόδ. 4, 117. »ἀσκίαι, Ἱππόκρ. 4, 63. »ἀγῶσι καὶ ξυσίαις«, Θουκ. 2, 38. »εὐσεβείαις, Θουκ. 3, 82. παρὰ δὲ Ἀττ. ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν ἐν χρήτει ἐν τινι τόπῳ εἰδῶν νομισμάτων, οὕτω λέγει ὁ Πλάτων ἐν Εὐθυφρ. »Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσιν, εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν μεταχειρίζονται, χρῶνται ἀντὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου (ἀντὶ ἄσπρων) σίδηρον κατὰ τὸ βάρος· καὶ Ἀριστεὶδ. »Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσι, οἱ Βυζάντιοι, ἀντὶ χρυσῶν νομισμάτων, σιδήρεα μεταχειρίζονται, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι, σκύτινα, δερμάτινα.

Νομικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς (νόμος). Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τοὺς νόμους. 2) ἐπιτήδειος, ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα δίκαια· ὁ ἐπιστήμων τῶν νόμων· ὅθεν, »Νομική, ἡ, πρᾶγμα. ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, Jurisprudentia.

Νόμιμος, ίμη, ιμον, ἢ νόμιμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. νομίμως (νόμος). Ὅστις εἶναι κατὰ τοὺς νόμους ἢ κατὰ τὰ ἔθιμα, ὁ κατὰ νόμον, ἤτοι κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν νόμων, τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐθίμων ὤν, Ἡροδ. 2, 79. ὅθεν α) ἔθιμος, εἰθισμένος, νενομισμένος, πάτριος. β) κατάλληλος τῷ νόμῳ, δίκαιος, ὁρθός. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, δόκιμος, ὑπολη̃πτικός, ἠθικούμενος παρὰ πᾶσιν οἷος εἶναι, εὐαίρετος, διαφέρων εἰς τι, περίφημος, ὡς Διόδωρ. ὁ Σικελ. μεταχειρίζεται τὸ »Οἱ νομιμώτατοι τῶν φυσιολόγων, τῶν συγγραφέων· καὶ Πλούταρχ. »Οἱ νομιμώτατοι τῶν ἱερέων«, ἀντὶ τοῦ, ἐπιστημότατοι, ἄριστοι. »Δούξ νομιμώτατος, Σουετών. εἰς Τιβέρ. 21. ἀντὶ τοῦ, ἐντελέστατος ἡγήτωρ, στρατηγός. β) »Τὸ νόμιμον, καὶ συνήθ. πληθ. τὰ νόμιμα, ταὐτὸν τῷ, νόμος, καὶ νόμοι, ἔθος ἔθιμα, ἦθη, συνήθεια (μόδα), νόμοι, δικαιώματα, ἐν γένει ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 107. »Τὰ νόμιμα, ταὐτὸν τῷ, εἰωθότα. Παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 315. »Ὁμόδρομα νόμιμα, ὁ γάμος, ἡ ὑπανδρεία παρὰ πολὺ τρυφερᾶς τινος καὶ νέας κόρης. »Νόμιμα ποιεῖν, συνήθ. σημαίνει, ἀκτελεῖν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τινος, Wolf Λεπτ. σ. 323.

Νομιμότης, ητος, ἡ (νόμιμος, β). Τὸ εἶναι τοῦ νομίμου· νομικὴ διαίρεσις, καὶ παρατήρησις τῶν νόμων, Ἰάμβλ. Πυθαγ. α. 16.

Νόμιος, ία, ιον, καὶ νόμιος, ὁ, ἡ (νομή, νομός). Ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς τοὺς νομεῖς, εἰς τοὺς βοσκούς, ἢ εἰς τὴν νομήν, συνήθ. »Ν. μᾶλλον, ποιμενικὸν ἄσμα, καὶ »Θεὸς νόμιος, ὁ Θεὸς τῶν βοσκῶν, ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης τῶν ποιμνίων, Ὅμηρ. Ἴλιν. εἰς Πᾶνα, 18, 5. »Μέλος, τραγῳδὸν ποιμενικόν. 2) ἀντὶ τοῦ, νόμιμος, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἀμφ.

Νόμισις, εως, ἡ (νομίζω). Ἔθος, ἔθιμον, συνήθεια, ἦθος, ἡ ἀνέκαθεν γνώμη, δόξα. α' Ἡ ἀνθρωπεία ἐς τὸ θεῖον νόμισις (Θουκ. ε. 105.), ἡ γνώμη καὶ δόξα, ἤτοι ἡ ὑπόληψις καὶ τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὸν Θεόν.

Νόμισμα, τό (νομίζω). Τὸ νόμιμον ἔθος, πᾶν ὅ,τι εἰστήχθη, ἢ ἐδέχθησαν οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν ἠθῶν, ἢ διὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς συνηθείας· τὸ εἰθισμένον ἔθος· ἐξαίρ. α) ἡ μοιβὴ ἑνὸς τόπου. »Νόμισμα Ἑλληνικὸν ξυστάδος βοῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 254. καὶ ἐντεῦθεν τὸ εἰθισμένον καὶ ἐν χρήσει ὂν ἤτοι τὸ τρέχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κόμμα ἢ χάραγμα τοῦ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ (ὅσπρα, μονέτα). 2) τὸ συνειθισμένον ἐς τινι τόπῳ, νομικὸν μέτρον, ζύγι, τὸ σωστὸν μέτρον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 343. »Κίτις κάπηλος τὸν χοᾶ ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται, τὸ κατὰ νόμον, ἤτοι τὸ σήνηθες καὶ ἐντελές, σωστὸν μέτρον. »Τοὺς δὲ νόμους ἡγεῖται τῆς πόλεως νόμισμα εἶναι, Δημοσθέν. τοὺς νόμους στοχάζεται, ὅτι εἶναι τὰ χρήματα, τὰ ἄσπρα, τὰ πλούτη τῆς πόλεως. γ) πᾶσα ὑφισταμένη κατάστασις μιᾶς πολιτείας, Herm. Soph. Antig. 295. ὅθεν

Νομισματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομίσματα, ὁ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν.

Νομισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νόμισμα. Μικρὸν νόμισμα.

Νομισμοπώλης, ου, ὁ (πωλάω). Ὁ τὰ νομίσματα πωλῶν, νομισμάτων ἐναλλάκτης, Σαράφης, Τουρκ. ὅθεν

Νομισματοπωλικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νομισματοπώλου. »Ἡ νομισματοπωλικὴ, τέχνη ἀνήκουσα εἰς τὸν νομισματοπώλην, Σαραφλίκ, Τουρκ. 2) πωλῶν ἀντὶ χρημάτων, Πλατ. Σοφ. 10.

Νομιστεύω, = νομίζω.

Νομιστί, Ἐπίρ. (νομίζω). Κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν συνήθειαν· κατὰ τὸν νόμον, Ἀντωνῖν. ζ'. 31.

Νομοαίολος, ὁ, ἡ (νόμος, ἁρμονία, αἴολος). Πλούσιος εἰς μελῳδίας ποικίλας, Τελέττης παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 617. »Ὀμφὰ νομοαίολος«, πλήρης μελῳδικῆς φωνῆς.

Νομογραφέω, ῶ (νομογράφος). Νόμους γράφω, δίδω γραπτοὺς νόμους· ὅθεν

Νομογραφία, ἡ. Τὸ νόμους γράφειν, ἢ δίδειν γραπτοὺς νόμους· γραπτὴ νομοθεσία.

Νομογράφος, ὁ, ἡ (νόμος, γράφω). Ὁ νόμους γράφων· ὁ γεγραμμένους, γραπτοὺς, ἐγγράφους νόμους δίδων, Πλάτ.

Νομοδείκτης, ου, ὁ (νόμος, δείκνυμι). Ὁ τοὺς νόμους δεικνύων, διδάσκων, ἐξηγητὴς νομικὸς (ἀβοκάτος), Πλούταρχ. εἰς Γράκχ. 9.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ· καὶ, νομοδιδάσκαλος, ὁ (νόμος). Ὁ διδάσκαλος τῶν (Μωσαϊκῶν) νόμων· ὁ τῶν νόμων ἑρμηνευτής, Ν. Δ.

Νομοθίφας, ου, ὁ (νόμος, θιφάω). Ὁ τοὺς νόμους ἐρευνῶν, ἐξετάζων.

Νομοθεσία, ἡ (νόμος, τίθημι). Ἡ θέσις, βάλλισμον τῶν νόμων. 2) ἐντολή, νόμος, θεσμός.

Νομοθετέω, ῶ (νομοθέτης). Τίθημι, βάλλω νόμους, νόμους δίδω. 2) διὰ νόμου ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, ὑπαγορεύω, διατάττω, Δημοσθ. ὅθεν

Νομοθέτημα, τό. Ὁ τεθεισμένος, δεδομένος, βαλμένος, νόμος, διαταγή, ἐντολή.

Νομοθέτης, ου, ὁ (νόμος, τίθημι). Ὁ νόμους δίδων, βάλλων, Legislatore, Ἰταλ. 2) ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ νομοθέται· νομικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ 501, 1001 ἢ 1501 ἀνδρῶν, ἐκλελεγμένων ἐκ τῶν πρώην κριτῶν, ὑποχρεοῦ νὰ ἐπιδιορθώσι τοὺς καθεστῶτας νόμους. ὅθεν

Νομοθέτησις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νομοθεσία.

Νομοθετικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς νομοθεσίαν, ἢ εἰς τὸν νομοθέτην, ἢ ὁ εἰς τὸ νομοθετεῖν ἐπιτήδειος.

Νομοθήκη, ἡ, ἀντὶ τοῦ, νομοθεσία, ποιητ. Τίμων Φλίας.

Νομοϊστωρ, ορος, ὁ (ἱστωρ). Ἐπιστήμων τῶν νόμων, Ἡσύχ.

*Νομολάτρις, ιος, ὁ. Ὁ τὸν νόμον λατρεύων.

Νομομάθεια, ἡ. Ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη. ἐκ τοῦ

Νομομαθής, ές, ὁ, ἡ (νόμος, μανθάνω), ταὐτὸν τῷ, νομοϊστωρ.

*Νομόνδε, ἐπίρ. (νομός). Εἰς τὴν νομήν. Ὅμ.

Νομοποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, νομοθετέω. Νόμους ποιῶ, ἢ δίδω, παρὰ τὸ

Νομοποιός, ὁ, ἡ (νόμος, ποιέω). Ποιῶν ἢ δίδων νόμους. 2) ἐκ τοῦ νόμος, = ἁρμονίς, ὁ κατασκευαστὴς, συνθέτης μελῳδιῶν, ἁρμονιῶν, Διογ. Λ. 2, 104.

Νόμος, ου, ὁ, (νέμω) Κυρίως πᾶν τὸ νεμητὸν, ὅθεν, διαμερισθὲν, γανομένου τινὸς, τὸ ὅπερ ἔλαβέ τις ὡς μερίδιον ἢ ἄλλως πως, ὅτι ἔχειτις εἰς χρῆσιν, ἢ κέκτηται, ὅθεν 1) χρῆσις, ἀνέκαθεν ἔθος, συνήθεια, καὶ τὸ ἐκ ταύτης λαβὸν ἰσχὺν νόμου, ἄρα νόμος, διαταγή, τάξις, θεσμός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ε. 378, 390. Θ. 66. 417. ἀπὸ δὲ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὔχρηστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ἐπὶ δὲ καὶ, μὴ ἐπιφερόμενα γενικὴ γνώμη, Ἡρόδ. 4, 39. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σ. 231. Ε. Ἡ Ἀθήναις ἐλέγοντο κατ' ἐξοχὴν νόμοι οἱ τοῦ Σόλωνος, οἱ δὲ τοῦ Δράκοντος, θεσμοί· ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις νόμος, ἀντὶ ταύτης δὲ τὸ, θέμιστες· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης. »Ἔστι δὲ ὁ Νόμος, κατ' Ἀριστοτέλ. Λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηδὲν ἐν πᾶσι δεῖ πράττειν ἕκαστα· τούτου δὲ εἴδη δύο, κατὰ γράμμα, ὅσα καὶ προλέγει, ἃ μὴ δεῖ πράττειν, καὶ κατὰ ἔθος, ἅτε καὶ ἄγραφος νόμος λέγεται· ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοτ. φησί. »Νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός· λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται· κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖα. β) »χειρῶν νόμους τὸ δίκαιον τοῦ δυνατοῦ, τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον ζητεῖτις ὄχι μὲ δίκαιον τρόπον ἐνώπιον κριτηρίου, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμίν του· συνήθ. ἐν χειρῶν νόμῳ, ἀντικ. ἔχον, τό, »ἐν δίκης νόμῳ«, ὅθεν, »Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρασθαι, ἀπόλλυσθαι, ἢ πίπτειν«, σημ. πίπτω, συντόνως εἰς τὴν συμπλοκὴν, ἐν τῇ μάχῃ, ἢ κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου, συνάμει τοῦ ὁποίου καθεὶς εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ φονεύῃ ὁποιον ἐπίανε μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, Ἡρόδ. 8, 89. ἐξαιρ. πολλαχ. παρὰ Πολυβ. ἔλεγον δὲ καὶ, »ἐς χεῖρας νόμον ἀπιέναι«, καταντῶ εἰς τὴν συμπλοκὴν, εἰς χεῖρας, συμμίξαι, Ἡρόδ. 9, 48. Περὶ τοῦ ἐν χειρῶν νόμοις. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Χείρ. 2) τρόπος μελῳδίας ἢ μουσικοῦ, ὁ παρὰ Τουρκ. Χαβὲς, λεγόμενος· κατὰ πρῶτον, »νόμοι ᾠδῆς, ἐν Τίμ. Ὁμ. Ἀπ. 20. Ἐν δὲ τῇ Μουσικῇ εἶχον οἱ παλαιοὶ, κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ τετραχόρδου, τρεῖς Νόμους, οἱ τινες ἔτι καὶ Ἁρμονίαι, ἐλέγοντο, Λατιν. Modo Τουρκ. Χαβὲς, (ἦχος, νηχός, σκοπός), ὁ Δώριος. ὁ Φρύγιος, καὶ ὁ Λύδιος, οἵτινες μόνον ἦσαν τόνων ἀπέχων ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὥστε τὸ μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Λυδίου διάστημα ἀπετέλει δύο τόνους, ὅ ἐστι μίαν μεγάλην δίτονον, Πτολεμ. Ἁρμον. β'. 6. Ὁ χαμηλότατος τούτων ἦτον ὁ Δώριος, καὶ ὁ ὑψηλότατος, ὁ Λύδιος, ὁ δὲ Φρύγιος ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν δύο· καὶ ἐπειδὴ μετάπιπτε διάστασιν καθὲν τῶν δύο διαστημάτων πάλιν δι' ἡμιτόνων, ἀνευρίσκοντο ἐντεῦθεν δύο εἴδη τόνων, ἤτοι συστήματα, ὁ Ἰώνιος καὶ ὁ Αἰόλιος Νόμος, ὁ μὲν πρῶτος κείμενος μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Φρυγίου, ὁ δὲ δεύτερος μεταξὺ τοῦ Φρυγίου καὶ Λυδίου. Ἀφ' οὗ δὲ διὰ τῆς προσθήκης πολλῶν τερατωδῶν ἀπέκτησαν ἄνω καὶ κάτω περισσοτέρους τόνους καὶ περισσότερον μεταβολὴν καὶ ποικιλίαν τοῦ ὕψους καὶ βάθους, ἐβέλαβον ἓν μικρότερον σύστημα ἐνδεκα τόνων καὶ ἕτερον μεγαλήτερον διακαιδέκα τόνων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα συνετάχθησαν ἐξ ἐκείνων τῶν πάντε ἀρχικῶν τόνων, ὥστε διὰ νὰ σημάνωσι τοὺς ὑψηλοὺς, ἔλεγον ὡς σημεῖον τὴν, Ὑπέρ, τοὺς δὲ χαμηλοὺς, τὴν Ὑπό· καὶ εἰς μὲν τὸν Λύδιον ἠκολούθει Ὑπερφρύγιος, Ὑπεριώνιος, Ὑπερφρύγιος, Ὑπεραιόλιος, καὶ Ὑπερλύδιος· κάτω δὲ μετὰ τὸν Δώριον ἦτο Ὑπολύδιος, Ὑπαίολιος, Ὑποφρύγιος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πώιος, καὶ Ἀποδώρους, ὀρ. Böckh de metr. Pind. p. Thiersch Pind. Th. 1. p. 43. κτλ. ἔνθα ἀναπτύσσεται ὁ καθ' αὐτὸ χαρακτὴρ ἑκάστου τῶν παλαιῶν πέντε νόμων. 3) ἐν τῇ μετρικῇ ἐλέγετο ὀνόμοιος, ᾠδῆς εἶδος, συγγενὲς τῷ διθυράμβῳ, παμπάλαιον, ᾠδήτις, ὡρίσμένην τινὰ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἔχουσα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ᾀδομένη (ὁρᾶ Φωτίου Βιβλ. σελ. 985. ἐν Πρόκλ. Χρηστομ.) ἢ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόμενος ὕμνος εἰς τιμὴν θεότητος τινός. Οἱ παλαιοὶ αὐδεμίαν ἀνιστροφὴν εἶχον ὡς αἱ ᾠδαὶ τῶν χορῶν, αἵτινες ἐτάσσοντο εἰς τὸν ἁρμονικὸν τρόπον, Ἀριστοτ. Προβλ. ιθ'. 15. Ἐκ τοῦ ιδ'. 37. προβλημ. συνάγεται, ὅτι Νόμοι ὄρθιοι καὶ ὀξεῖς, ἐκαλοῦντο ᾠδαί τινες διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὴν φωνὴν πολλὰ ὑψηλά. — Οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῷ, Νόμος, καθόλου ὅτι ἀντὶ τοῦ, Ἦθη, Συνετ. εἰς Νέρ. 30. Περὶ τοῦ Τερπάνδρου λέγει ὁ Πλούταρχος τόμ. ιγ'. σελ. 213. «Κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἄσμασι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέντα ᾄδειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Ὅρα αὐτὸν καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος, σελ. 215.

Νομός, οῦ, ὁ (νέμω). Νομή, βοσκή, τόπος βοσκῆς, ἐν γένει ὁ τόπος ὅπου βόσκονται τὰ ζῶα, Ὅμ. «Νομὸς ὕληις, τόπος βοσκῆς, λιβάδι μεταξὺ δένδρων, περικυκλωμένων ἀπὸ θάσσο, Ὀδ. Η, 15ρ. β) τροφή, χορτάρι διὰ τὰ θρέμματα, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ λειβάδια, Γεωπ. Ὅμ. Ἑρμ. 198. ἐν γένει, τροφή, φαγητὸν τῶν ζώων, Ἡσ. Ἐ. 528. γ) τροπ. «πόσων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα (Ἰλ. Γ, 249.)», ἡ τῶδε κἀκείσε περιπλάνησις τῶν λόγων, πολλὴ λογοτριβή, τρόπον τινὰ ἀφθόνου λειμῶνος, ὃν ἡδέως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύνασαι, τρεφόμενος, νὰ χορτάσωσιν ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Ἐ. 405. ἐπέων νομός· ἐν δὲ Γεωπ. Ὅμ. Ἀπ. 20. ἡ ὀρθοτέρα ἀναγν. ἐστὶ, νομοὶ ᾠδῆς». 2) διαμερισμένη τινὶ ἐπαρχία, διατριβή, κάθε μέρος μιᾶς χώρας, ἐξαιρετ. διῃρημένον ἢ περιωρισμένον, περιοχή, ἐπαρχία, Ἡρότ. καὶ Ποιητ. 3) ἰδιαίτ. νομοὶ ἐλέγοντο ἐν Αἰγύπτῳ μερικὰ τμήματα χώρας, prefecturae, ἐπαρχίαι, τὰ ὁποῖα ὡρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ διωρύγων (τεναλίων), Wess. Ἡρότ. 2, 66. ὡς τόσον, ὁ Ἡρότ. χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἤτοι σατραπειῶν τῆς Βαβυλωνιακῆς καὶ Περσικῆς μοναρχίας, ἐν δὲ 4, 62· 66. καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων τοπαρχιῶν τῆς Σκυθίας.

Νομοτρι**β**ής, ὁ, ἡ (νόμος, τρίβω). Ὁ τετριμμένος, ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους, Νικήτ. Χρον. ὑπ. 2.

Νομοφυλακεῖον, τὸ Ὁ τόπος καὶ τὸ δικαστήριον, ἔνθα συνάζονται οἱ νομοφύλακες.

*Νομοφυλακέω. Νομοφύλαξ εἰμί· εἶμαι φύλαξ τῶν νόμων, φυλάττω αὐτούς.

Νομοφυλακία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοφύλακος, Ἀριστοτ. πολ. ε'.

Νομοφυλάκιον, τὸ. Ταὐτὸν τῷ, Νομοφυλακεῖον.

*Νομοφυλακίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ νομοφύλαξ.

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ (νόμος, φύλαξ). Ὁ φυλάττων τοὺς νόμους· ἐν ταῖς Δημοκρατίαις ἐλέγοντο Νομοφύλακες, οἱ ἐπιστάται καὶ παρατηρηταὶ τῶν νόμων, Ξενοφ. Οἰκον. θ'. 14. «Ἐν ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσιν οὐκ ἄρχειν δοκεῖ τοῖς πολίταις, ἢν νόμους καλοὺς γράψωσι, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προαιροῦνται, οἵτινες ἐπιτηροῦσιν, τοὺς μὲν παιδεύοντα τὰ νόμιμα ἐπαιδεύσιν, ἢν δέ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι.» Ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀξιώματος καὶ τοῦ χρέους τούτων κεῖται παρὰ Σουΐδ. ἐν Δίξ. οἱ Νομοφύλακες, καὶ Πολυδ. η'. 94.

Νομώδης, εος, ὁ, ἡ, (νομή, 2. γ., εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν νομῶν, τῶν περιτραγόντων ἕλειον. 2) πλήρης νομῆς, ἡ ἁλὸς εἰς νομήν.

Νομφοδότης, ὁ (νόμος, ᾠδή). Ὁ τοὺς νόμους ᾠδῶν· ἀ ψάλλων καὶ ἐξηγητὴς τοὺς νόμους, Στράβ. ιβ'. σελ. 813.

*Νομώνης, ου, ὁ, Ὁ λαβὼν μὲ ἀρένδαν νομόν τινα, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ παρὰ Böckh Staatshaush. 2. σ. 381.

*Νόννα, ἡ, καὶ Νονὶς, ἡ = δέσποινα. 2) καλογραῖα.

Νοοβλαβής, ές, ὁ, ἡ (νόος, βλάπτω), ταὐτὸν τῷ, Φρενοβλαβής.

Νοογράφος, ορος, ὁ, Ὁς λογισμῷ συγγράμματα συνετάττων, ἐξηγήσεις καὶ στίχους καὶ ποιήματα, τρέφει ἑαυτὸν ἐκ τούτων.

*Νοόπλαγκτος, ὁ, ἡ, = νοοπλανής.

Νοοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάομαι) ὁ πεπλανημένος, συγκεχυμένος τὸν νοῦν, τρελός. 2) ἐνεργ. ἐκ τοῦ πλανάω, ὁ συγχίζων, θορυβῶν τὸν νοῦν.

Νοόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω.) Ὁ πλήττων, κτυπῶν, θορυβῶν τὸν νοῦν. 2) παθ. πεπληγμένος τὸν νοῦν, τρελός, Ἀνάλεκτ. γ'. 84. ἐνεργητ. «Μίξη νοοπλήκτοιο, ἡ πλήττουσα, συγχίζουσα τὸν νοῦν.

*Νοοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = νοόπληκτος.

Νόος, ου, ὁ, καὶ συναιρ. Ἀττ. νοῦς, γεν. νοῦ· καὶ συνηρημένως παρ' Ὅμ. μὲν ἅπαξ, Ὀδ. Κ, 240 κατ' ὄνομ., ὁμοίως δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἐν Λεξ. 48, 2, παρὰ δὲ Ἡροδ. οὐδέποτε· παρὰ δὲ τοῖς πάντῃ Μεταγνωστ., ἐξαιρετ. ἐν Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκατ. Σατυρ. εὑρηται καὶ τινες πτώσεις κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν, γεν. νόος, δοτ. νοΐ, αἰτ. νόα, καὶ πληθ. ὀνομαστ. νόες, Lob. Φρυν. σ. 453. — Σημαίνει δὲ 1) εἶδος τοῦ νοεῖν, φυσικὴ ποιότης τῆς διαθέσεως τινός, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἔννοια, διανόημα, κατ' ἠθικὴν ἐκδοχὴν καὶ σχέσιν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἔπομ. καὶ τρόπος αἰσθήσεως, διάθεσις, ψυχὴ, καρδία, π. χ. «Χαῖρε νόῳ», ἐχαίραν ἐν τῇ καρδίᾳ του, Ὀδ. Θ, 78. «Κεῦθε νόῳ», ἔκρυπτεν ἐν τῇ καρδίᾳ του, Ἰλ. Δ 363. Π, 19. «Χόλος νόον οἰδάνειε, ἡ ὀργὴ, ὁ θυμὸς φουσκόνει τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν, Ἰλ. Ι, 554. «Νόος ἔμπαιος», ἀκράδαντος, στερεὸς νοῦς. «Ν. ἀκήλητος, ἀπηνὴς, ἀδιάλλακτος, ἀλυσώπητος. Ὅμ. «Ἀνδρώπων νόος», τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων, ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, Ὀδ. Α, 3. «Ἐκ παντὸς νόου», ἐξ ὅλης ψυχῆς, καρδίας, ἀηλ. μετὰ πάσης χαρᾶς, Ἡρό. 8, 97. 2) φρόνησις, σύνεσις, βουλὴ, σκέψις, στοχασμὸς, λογισμὸς, ἔννοια, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καὶ κρίνειν τὰ πράγματα, πνεῦμα, πολλαχ. παρ' Ὅμ. «Νόῳσι, μὲ φρόνησιν καὶ σκέψιν, μὲ κρίσιν τῶν πραγμάτων, μετ' ἐπιστασίας, ἐσκεμμένως, Ὀδ. Ζ, 320. «Πυρὸς νόοιο, ἄνευ εὐλόγου καὶ φρονίμου αἰτίας, Ἰλ. Ψ, 138. ἐν γένει, ἡ νοητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος, Valck. Φοιν. 1427. 3) δόξα, γνώμη, σκοπὸς, μελέτημα, βουλὴ, καὶ ἀπόφασις, ψήφισμα, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνδρώπων, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. «Νόον νοείνω, Ἰλ. Ι, 104. «Νόον βασιλεύειν, Ὀδ. Ε, 23. «Κατὰ νόον τινός», κατὰ τὸν νοῦν, ἤτοι κλίσιν τινός· ἔτι δὲ, «κατὰ νόον ποιεῖν τινι», πράττω τινὶ κατὰ τὴν γνώμην, θέλησίν του. «Πὶτ κατὰ νόον ποιεῖν», κ. τ. τ. Συχνάκις δὲ παρ' Ἡρότ. «ἐπὶ νόον ποιεῖν τινι», ἐπιφερομένης αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ., ἀντὶ τοῦ, φέρειν τινὶ εἰς τὸν νοῦν, ἐμπνεῦν αὐτῷ στοχασμὸν ἢ ἀπόφασιν, φωτίζειν αὐτὸν Ἡρότ. 1, 27. ὡσαύτως, «Ἐπὶ νόον τρέπειν τινίν, ἐπιφερομ. ἀπαρεμφ., Ἡρότ. 3. 21. Ταὐτανταί, «ἐν νόῳ ἔχειν», ἐπιφερομ. αἰτιατ. ἢ ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ, σκοπὸν ἔχω, πολλαχ. παρ' Ἡρότ. Ὁ Ὅμ. συνάπτει συνήθ. ὡς ἰσοδύναμα καὶ, βουλὴ, μῆτις, θυμὸς μετὰ τοῦ, νόος· ὁ δὲ θρόνος καὶ ἡ καθέδρα τοῦ νοῦ ἔστι παρ' αὐτῷ, ἐν στήθεσσι, Ἰλ. Γ, 63. «Μετὰ φρεσίν», Ἰλ. Σ, 419. «Ἐνὶ θυμῷ», Ὀδ. Ξ, 490. 4) ἔννοια, νόημα, σημασία μιᾶς λέξεως, προτάσεως, ὁμιλίας, λόγου, κ. τ. τ. Μεθόμκρ. «Νόος ῥήματος», ἡ ἔννοια, ἡ ἡ σημασία μιᾶς γνώμης, ἑνὸς ἀποφθέγματος, Ἡρότ. 7, 162. πάνυ ἐνχρ. παρὰ Γραμμ. 5) κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἀναξαγόρου ὀνομάζετο Νοῦς, τὸ γνωστικὸν Ὄν, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἐκίνησε τὴν ἐξ αἰῶνος ἠρεμοῦσαν ὕλην καὶ αὐτὸς ἔδωκε νῦξιν εἰς τὴν πρώτην κίνησιν. .—Ἡ πληθ. νοῖ, αἰτιατ. νοῦς, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς σπανίως.

Νοοσφαλής, ές, ὁ, ἡ = (σφάλλω), ταὐτὸν τῷ, Νοοπλανής.

Νοόω, ῶ, (νόος) εἰς νοῦν ἐμβάλλω, δίδω νὰ καταλάβῃ Εὐστάθ. Ὅμ. ἀ., νεωτερ. λέξις.

Νορύη, ἡ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. εἶδος ὀσπρίου, εἶτα προστίθησι, Θεόφραστος δὲ συνωνυμία φησί, Τρύχον, Νορύη, Τιθύμαλλαν. Ὁ Ἡσύχ. ἔγει. «Νορύην, ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου». παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ. 12. κεῖται πλέον. εὐθὺς μετὰ τὰς λέξεις, «Σινώνυμοι δὲ καὶ οἱ στρύχνοι καὶ οἱ τιθύμαλλοι», ὅπου νῦν ἐπὶ τοῦ κανείου κεῖται. «Τὸν δὲ καυλὸν ὥσπερ ὀργυίας, κεφαλὴς δὲ ὥσπερ γηθύου», ἔνθα φαίνεται, ὅτι ποτὲ «ὥσπερ νορύης» ἔκειτο.

Νοσάζω (νόσος). Νοσερόν, ἀῤῥωστον ποιῶ τινά, νόσημα προξενῶ. Παθ. Γίνομαι, ἢ εἶμαι ἀῤῥωστος, νοσερὸς· νοσηλεύομαι, ὑπονοσῶ ἀντίκ. τῷ, ὑγιάζω, ὑγιάζομαι.

Νοσαερός, ά, όν. Φιλάσθενος, μαλακὸς, τρυφερὸς κατὰ τὴν ὑγείαν, ἐπὶ τοῦ νόσου, νόσας.

*Νόσανσις, ἡ. Ἡ ἐνέργεια τοῦ νοσάζεσθαι, τὸ γίνεσθαι ἀῤῥωστον, ὡσανεὶ παρὰ τὸ νοσαίνω. ἀντίκ. τῷ, ὑγίανσις.

Νοσερός, ά, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Νοσερῶς, ταὐτὸν τῷ, Νοσηρός.

Νόσευμα, τὸ. Ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Νοσέω, ῶ. Μ. ήτω (νόσος). Ἀσθενῆς, ἀῤῥωστος εἰμί· κακῶς ἔχω τοῦ σώματος· ἔτι δὲ τροπικῶς καὶ ἐπὶ καταστάσεων διαθέσεως. «νοοῦσον νοσεῖν», Ἡρότ. 3, 33. ἐξαιρετ. ἐπὶ κακιῶν καὶ ψυχικῶν παθῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τούτων προξενουμένων ἐνοχλήσεων, ἢ βάρεων τῆς ψυχῆς, οἷον, ἀγωνία, φόβος, μῖσος, ἔρως κ. τ. τ. «Νοσεῖν τὰς φρένας, τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν.» ἔτι δὲ καὶ, αὐτὸ τοῦτο, εἶμαι εἰς δυστυχίαν, πόνον ἢ πένθος, Εὐριπ. Ἰων. 808. ἐπὶ λύπης, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. 542. καὶ ἐπὶ ψευδοῦς ἀγκλήματος «Νοσοῦμεν οὐδὲν αἴτιοι», Ἱππολυτ. 944. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀχρείας καὶ κακῆς, ἤτοι μετὰ ἐλαττώματων καταστάσεως πολιτείας τινός, καὶ ἑτέρων πραγμάτων. «Νοσεῖ πόλις», ἡ πολιτεία εἶναι ἀῤῥωστος, ἐξαιρετ. κατὰ παραχὰς ἐσωτερικὰς, ἐμφυλίους καὶ στάσεις, Δημοσθ. «Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ» (Εὐριπ. Τρωάδ. 27.), εἰς κακὴν κατάστασιν εἶσι, στασιάζουσι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ, 5, 28. «Ἡ Μίλητος νοσήσασα στάσιν. Ἀρχ. ἐπὶ πάσης μεταβολῆς μιᾶς φύσεως ὑγιοῦς καὶ καλῆς καταστάσεως εἰς χειροτέραν, σαθράν. (δὲν ἐλέγετο πατέ, μήτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς, νουσέω.)

Νοσηλεία, ἡ (νοσηλεύω). Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς γινομένη φροντὶς, ἐπιμέλεια, νοσοκομία 2) ἐκ τοῦ μέσου, ἡ κατάστασις, καθ' ἣν ἔχει τις χρείαν νοσοκομήσεως, ἀρα ἀσθένεια.

Νοσηλεῖα, τὰ, καὶ, νοσηλία, προσυπακουομ. σιτία. Τὸ φαγητὸν τοῦ ἀῤῥώστου· ἔτι δὲ καὶ τὰ φάρμακα, τὰ ἰατρικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ὧν θεραπεύονται οἱ ἀῤῥωστοι, ἢ νοσοκομῖκ. Ὁ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀππιαν. ἐν ἁλιευτ. ἀ. 301. ἔχει »Βορῆς νοσήλια«.

Νοσηλεύω. Θεραπεύω, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, κυττάζω ἄῤῥωστον τινα, μετὰ αἰτ. βίος Ὁμ. 7, 26. Παλ. νοσηλεύομαι, θεραπεύω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον, ἀσθενὴς εἰμὶ καὶ χρείαν ἔχω νοσοκομίας. 2) κάμνω ἄῤῥωστον. Παλ. εἶμαι ἄῤῥωστος, τὴν ὁποίαν σημασίαν ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. (τὸ πρωτότυπον ἐπίρ. νοσηλῶς ἐστὶν ἀμφ.) καὶ Ἐνεργητ. παρ Ἱπποκράτ. περὶ Ἐπικυήσ. ς'. 3) Ἀσθενῶ - ἄῤῥωστον ποιῶ, ἐκ τοῦ

Νοσηλός, (νοσέω). Ἀσθενὴς, ἄμφ.

*Νοσήλια, τά, = νοσήλεια.

Νόσημα, τό (νοσέω) Ἀσθένεια, ἄῤῥωστία, νόσος.

Νοσηματικός, ἡ, όν. Ἄῤῥωστος· φιλάσθενος· ὁ ὑπὸ νόσου ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ἀῤῥωστίας.

Νοσηματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νόσημα. Μικρὰ νόσος.

Νοσηματώδης, εος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίῤῥ. Νοσηματωδῶς (νόσημα, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, Νοσηματικός, καὶ νοσώδης. 2) ὑπὸ νόσου πρεσβύτερος, προξενούμενος, Ἀριστοτ. Ἠθικ. γ'.

Νοσηρός, ά, όν (νοσέω) ταὐτὸν τῷ, νοσερός, ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, φιλάσθενος. 2) ὁ νόσου προξενῶν, ποιῶν, μὴ ὑγιεινός, ἐπὶ τόπου. ὄζειν καὶ ἐνεργ. κάμνων ἄῤῥωστον, ἀῤῥωστοποιός.

*Νοσηφόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νοσοφόρος.

*Νοσίζω. ἀῤῥωστον ποιῶ. Ἀριστοτ.

Νοσογνωμονικός, Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν νοσογνωμονικὴν. Νοσογνωμονικὴ, ἡ, ὑπαινουμ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ Ἰατροῦ, δι' ἧς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων, συμπτωμάτων τοῦ ἀῤῥώστου γνωρίζει τὴν ἀῤῥωστίαν καὶ θεραπεύει αὐτὴν, Πλάτ. παρὰ τῷ Δεερτ. ἐκ τοῦ

Νοσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γιγνώμη, γνῶναι). Ὅστις γνωρίζει καὶ διακρίνει τὰς νόσους, ἤτοι τὰς ἀῤῥωστίας ἐκ τῶν συμπτωμάτων καὶ θεραπεύει αὐτάς.

Νοσοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Προξενὸς νόσου. »Πάθη νοσοεργά«, τὰ προξενὰ ἀῤῥωστιῶν πάθη, Ποιητ. παλ. περὶ χορτ.

*Νοσόθυμος, ὁ, ἡ (Θυμός). Ἄῤῥωστος κατὰ τὴν ψυχήν.

Νοσοκομεῖον, τό. Οἶκος, ὅπου τοὺς ἀῤῥώστους καὶ θεραπεύουσιν αὐτοὺς, Ὀσπιτάλιον, ἐκ τοῦ

Νοσοκομέω, ῶ (νοσοκόμος). Ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι καὶ θεραπεύω τοὺς ἀῤῥώστους, ἤτοι τοὺς ὑπὸ νόσων κατεχομένους· ὄζει »Νοσοκομούμενον σῶμα«, τὸ ὑπὸ θεραπείαν ὄν. ὄζειν

Νοσοκόμησις, ἡ. καὶ, Νοσοκομία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τῶν ἀῤῥώστων φροντὶς, ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία, Νικήτ. Χρον. ιβ'. 1. ἐκ τοῦ

Νοσοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις ἐπιμελεῖται, κυττάζει τοὺς ἀῤῥώστους.

Νοσοποιέω, ῶ. Νόσον ποιῶ, προξενῶ. β) τινὰ, μολύνω τινὰ μὲ ἄῤῥωστίαν τινὰ, κάμνω ἄῤῥωστον. »Τὰς ψυχὰς τῶν ἀρίστων νοσοποιεῖν«, Διόδ. Σικελ. μολύνειν. ἐκ τοῦ

Νοσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ὁ νόσον ποιῶν, προξενῶν· ὁ ἄῤῥωστον ποιῶν τινά. τροπ. ἀθυμησίαν προξενῶν, ὄζει »αἱ Νοσοποιοὶ (Δεσν. Ἀλιε. ἡ. 90.) οἱ ἀθυμησίας καὶ ταραχὴς, ἤτοι θορύβου καὶ ἐπαναστάσεως προξενοι, ἀρχηγοί.

Νόσος, ἡ, Ἰων. νοῦσος. Ἄῤῥωστία, ἀσθένεια· ἐπιδημία. πολυχρόνιος ἀσθένεια, Ὁμ., παρ' ὦ, καθὼς καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρόδ., ἐν χρήσει ἀεὶ ὁ Ἰων. τύπος· ἐννοεῖται δὲ παρ' Ὁμ. ἡ νόσος πάντοτε ὡς στελλομένη ἀπὸ παρωργισμένου τινὰ θεοῦ, καὶ καθ' ὁλοχρόνιον κακὸν, ἀντικειται τόσον τῷ ταχεῖ καὶ ὀξεῖ θανάτῳ, τὸν ὁποῖον ἔστελλον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ὅσον καὶ τῷ βιαίῳ· κατὰ δὲ Ἡσίοδ. Ἔ. 92. 102. προῆλθον αἱ ἀσθένειαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κατὰ πρῶτον διὰ τὰ κακόδωρα τῆς Πανδώρας. 2) ἐν γένει, δυστυχία, συμφορὰ, βάσανον, λύπη, πένθος, κακὸν, Ἱπ. Θ. 527. 799. (3) τροπ. ἀσθένεια διαθέσεως, ψυχῆς, ὄζει α) ἐπὶ παντὸς ψυχικοῦ πάθους, ἔρως, μῖσος, μανία κ. τ. λ. β) κακία, σφάλμα, ἐλάττωμα. 4) ἐπὶ πολιτειῶν, ἐμφύλιος σπαραγμὸς, ἐξαιρ. ἐξ αἰτίας φατριῶν, ἐσωτερικὴ ἀνησυχία, ἢ ἀναβρασμὸς, στάσις, ἐπανάστασις· ὡσαύτως λέγεται μία σφοδρὰ φορτοῦνα, »ἀεὶ νόσος«, Σοφ. Ἀντ. στιχ. ἆρα ὃν γένει, μεταβολὴ μιᾶς πρότερον οὔσης ὑγιοῦς καταστάσεως εἰς χειροτέραν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἠνωμένη μὲ βιαίαν μεταβολήν· ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν τοιούτων σπαραγμὸν προξενοῦν, Αἰσχ. Προμ. 932.

Νοσοτροφία, ἡ (τρέφω); παρὰ Πλάτ. πολ. γ'. Ἡ ἐπιμέλεια, φροντὶς (τὸ κύτταγμα), καὶ ἡ δίαιτα ἀῤῥώστου τινός. »Νοσοτροφία σώματος« (αὐτόθι δ'.), ἡ ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς περὶ τὸν ἀσθενοῦς σώματος, ἢ τῆς ἀσθενοῦς καταστάσεως· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. δ'. 15.

Νοσοτυφέω, ῶ. (τῦφος). Ἐν τῇ ἄῤῥωστίᾳ μέσῳ εἰμὶ ἢ μεγαλοπρεπῶς ζῶ, ὅ ἐστι, κάμνω τὸν μεγάλον, φυλάττω ὕλην μου τὴν σοβαρότητα, Ἰουλιαν. λόγ. ς'.

Νοσοφόρος, ἴδε ἐν τῷ, νουσοφόρος.

Νόσσαξ, ακος, ὁ (νοσσάς). Ὁ νέος ἀλέκτωρ, μικρὸς πετεινὸς, πετεινάριον, ἀντὶ, νεόσσαξ, Διοσκορ. β'. 55.

*Νοσσάς, άδος, ἡ (νοσσὸς), ὄρνις, ὀρνιθόπουλον, Ἀλ. σ. 172.

Νοσσεύω (νέσσω) κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσεύω. Βλωσσάω, ἐκβάλλω πουλάκια, Ἡρόδ. 1, 159. ὄζει, νεοσσευμένα, τὰ ἀρτιγενῆ πουλάκια, παρὰ τοῖς Ο'.

Νοσσιά, ἡ· κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσιὰ, ὡς καὶ νοσσίη ἀντὶ νεοσσίη.

Νοσσίον, τό, κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσίον.

Νοσσίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ νοσσὸς, κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσὶς. Πουλάκιον· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. τροπ. »Νοσσὶς Παφίης«, κοράσιον.

Νοσσοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῶν νεοσσίων ἤτοι τῶν πουλιῶν, ἢ ὀρνιθοπούλων ἔχων.

Νοσσοποιέω, ῶ· κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσοποιέω. καὶ

Νοσσός, ὁ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοσσὸς, Αἰσχ. Ἀ. Ἐπτ. 1. σ. 100, 22.

Νοσσοτροφέω, ῶ· κατὰ συγκ. ἀντὶ νεοσσοτροφέω. Νεοσσοὺς, πουλάκια τρέφω, Ἀλεξιλογ.

*Νοστιαλγέω (νόστος, ἄλγος). Πάσχω νοσταλγίαν, πάθος ἐπιτροφῆς εἰς τὴν πατρίδα.

Νοστέω, ῶ. Μ. ήσω (νόστος). Ἐπιστρέφω οἴκαδε, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, ὑπάγω ὀπίσω, ἢ ταξειδεύω ὀπίσω, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα, πολλκ. παρ' Ὁμ., ὅστις συνήθως συναπτει μετὰ τοῦ, εἰς πατρίδα γαῖαν, καὶ οἶκαδε, οἷεόν δε, ὅνδε δόμονδε, κ. τ. τ. πλεοναστ. »Ὀπίσω νοστεῖν«, Ἡρόδ. 3, 26. β) ἐξαιρ. γλυκύνω εὐτυχῶς ἀπό τι, ἐπιστρέφω ζωντανὸς εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τινος ἐπικινδύνου ἐπιχειρήματος, Ἰλ. Μ, 247. πρβ. Ἰλ. Β, 253. γ) καθόλου, ποιητ. ὑπάγω, ἐρχομαι, ταξειδεύω, ὡς τὸ ἔρχομαι, Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 43. Τῷ μέτῳ χρῆται μόνον ὁ Β. Σμ. 2) παρὰ Παυσαν. ζ. 2. »Ὡς δ' ἐνόστησε τὸ ὕδωρ καὶ οὐκ ἔτι ἦν θάλασσα, εἶναι ἀντὶ τοῦ, νόστιμον ἐγένετο καὶ γλυκύ, πότιμον· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Νόστιμος, ὁ, ἡ (νόστος). Ὅστις ἔτι δύναται ἐπανελθεῖν, ὅστις ἀκόμη ἐμπορεῖ νὰ ὑποστρέψῃ, νὰ ἔλθῃ ὀπίσω ἢ θέλει ἐπιστρέψῃ, ἐνομ. ἐτι ζῇ· ἢ ὁ ἐπιστρέφων, Ὀδ. Δ, 806. Τ, 85. Τ, 333. ἔσεν, σεσωσμένος, διασωθείς, ὑγιὴς, σῶος, salvus. β) ἀνήκων εἰς ἐπιστροφὴν, ὁ. ἔσεν »Νόστιμον ἦμαρ«, παρ' Ὁμήρ. ἡ ἡμέρα τῆς ὑποστροφῆς, καθ' ἣν δηλαδὴ ὑποστρέφει γυρίζει πάλιν τινὰς εἰς τὴν πατρίδα του (συνήθ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδυσσ. ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται τὸ ἐπίῤῥ.) ὄζει, ἡ ἰδέα ὑποστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ἐπιστροφὴ, ἡ ἐπάνοδος ἐκ τοῦ ταξειδίου, πρβ. ἐλεύθερον ἡμαρ. γ) καθόλου, ὃ, τι ἔρχεται ἢ ἦλθεν, ἐξαιρ. καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν, προκόπτων, αὐξάνει εὐνόϊλως, ὡριμάζων, ὥριμος, »Φέρει δ' ὥρια νόστιμα πάντα«, Καλλίμ. εἰς Δήμητρ. 130. καὶ ἐντεῦθεν κατὰ τὴν πλέον ἐκτεταμένην ἔννοιαν, φαγώσιμος, εὔχρηστος, πωρικὸν τι ὑπὸ ἐπέτυχεν, ἢ ἡδὺς, γλυκὺς, Συμπήρης, ἐπιθυμητὸς, χαρίεις, ὃ τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄρασιν δύνων, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ὡς »Νόστιμον ῥῶμα, ὄσπριμα«, καὶ ὑγιεινὸς, βρωτικός. »Τὸ νόστιμον«, τὸ εὔχρηστον, τὸ καλὸν, ὠφέλιμον, Καλλ. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὠφέλιμος καὶ γλυκὺς, ἡ παλαιοτάτη μαρτυρία εἶναι παρὰ Θεοφραστ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 14. »Διαὶ τὸ συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκέλησις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν τὸ σπέρμα· ἐπὶ δὲ τοῦ, γλυκυτῆς, ἐν τῷ νόστος, οὐδεμία παλαιὰ μαρτυρία εὑρίσκεται. Πρβ. νόστος, 2.

Νόστος, ου, ὁ. Ἡ ἐπιστροφὴ ἐν γένει, καὶ συνήθ. ἡ εἰς εἶδος ὑποστροφὴ, ὁ εἰς τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸ ταξείδιον πάλιν ἐρχομὸς, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὴν πατρίδα δηλ.) γύρισμα, παρ' Ὁμήρ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδ. καὶ ἐπιτοπολυ μετ' ἄγεν. τοῦ ὑποστρέφοντος ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. τοῦ εἰς ὃν τις ὑποστρέφει τόπου, π. χ. »Νόστος γαίης Φαιήκων«, ὑποστροφὴ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιήκων, Ὀδ. Ε, 344. πρβ. Ψ, 68. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 161. ὁρ. καὶ ἴσος, καὶ κέλευθος· ἄλλως δὲ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. Ἰλ. Κ, 509. Ὀδ. Γ, 142. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. μετὰ τῆς εἰς. β) ἐν γένει, βάδισμα, ταξείδιον, πορεία ἢ πλοῦς, »Νόστος φορβῆς«, πορεία διὰ τροφὴν, Dissen Πινδ. Νε. 3, 24. Herm. Σοφ. Φιλ. 43. γ) Νόστοι, ἢν ἡ αὐτὴ ἐπιγραφὴ πολλῶν ἐπκ. ᾠδῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγηγούντο τὰς ὑποστροφὰς τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων ἐκ Τροιάδος, καθὼς καὶ ἡ Ὀδύσσεια διηγεῖται μόνον τὸν νόστον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ τὸν Πρόκλον, ὁ Τροιζήνιος Αὐγίας ἐσύγγραψε τοιούτους Νόστους ἐν πέντε βιβλίοις. 2) ἐπειδὴ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται »Νόστοι ᾠδὲ«, καὶ, γλυκερὸν, διὰ τοῦτο εἰλήφθαι παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐρωτικὴ λέξις καὶ ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, γλυκυτῆς, ἡδύτης, νοστιμότης, ἡ ὁποία σημασία, ἂν εὑρεθῇ που, δύναται ὀρθότερον νὰ ἑρμηνευθῇ ἐκ τῆς γ'. σημασ. τοῦ, νόστιμος. (συγγεν. τῷ νίσσομαι.)

Νόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος, ἢ παρὰ Ποιητ. θέσεως ἕνεκα νόσφιν, ἐνίοτε δὲ δύναται τὸ, νὰ πάθῃ ἐκλιψιν, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 7. »Νόσφ' Ὀδυσσῆος«. 1) ἐπίῤῥ. μακρὰν, μακρυὰ, ἐλλιπῶς μακρὰν, κατά τι διάστημα ἀπό... χωριστὰ κατ' ἰδίαν, ἐπὶ τόπου, Ὁμ. ὄζει καὶ, κατὰ μέρος, μυστικῶς, κρυφὰ, ἐν τῷ κρυπτῷ, Ἰλ. Ρ, 408. Ω, 583. πλαγίως, πρὸς τὸ πλάγιον, Ὀδ. Ρ, 304. »Νόσφιν ἀπό, μετὰ γεν. ὡς τὸ νόσφι σημα. 2, μακρὰν ἀπό, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 322. Ο, 244. Ἡσ Θ. 57. ὅτι δὲ καὶ, »ἀπὸ νόσφινα, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 304. καὶ, »νόσφιν ἀτερπέα, μετὰ γεν., Ἡσ. Ἀσπ. 15. »Νόσφιν ἠοῦς τε, πλὴν ἢ, ἐκτὸς ὅτι, Θεόκρ. 2) ὡς πρόθ. μακρὰν ἀπό τινος, χωριστὰ ἀπό, συντ. θεσ. μακρὰν ἀπό τινος, χωριστὰ ἀπό, ἐπὶ τόπου, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. β) μόνος, ἄνευ, χωρὶς τινος, ἐξαιρτ. ἐγκαταλείπω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένος ἀπό τινος, ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ συνεργείας τινός, Ὁμ. ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ, νοσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀίζυος, Ἡσ. Ἔ. 91. 115. ἀνδ' οὗ ὁ Βρύγιος ἠδύλεν ἀναγινώσκεσθαι, ἄτερθε γῆ ἐπὶ φροντήματος, »Νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν (Ἰλ. Β, 347.)« , χωριστά, ἤτοι ἀλλέως, διαφορετικῶς παρὲξ οἱ Ἀχαιοί. β) πλήν, ἐξαιρουμένου, παρεκτός, π. χ. »Νόσφι Ποσειδάωνος, Ὀδ. Δ, 20. »Νόσφ' Ὠκεανοῖο, ἐξαιρουμένου τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλ. Τ, 7. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Θ. 870. — Πρβ. χωρίς.

Νοσφιδιος, ία, ιον (νόσφι), ποιητ. Μεμακρυσμένος, ὄθεν, ὑφαρπάς, ἁρπαγμένος, ἐστερημένος, κεκλεμμένος, κρυφαῖ' ἁπαρμένος. κρυφιος, Ἡσ. Δείμ.

Νοσφιδιον, Ἐπίρ. τοῦ νοσφίζω. Μὲ κλεπτικὸν τρόπον, κλεψυτὰ, ἁρπακτικά, ἐκ τοῦ

Νοσφίζω, ἴσω (νόσφι). Ἀπομακρύνω· χωρίζω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ, Διον. περιηγ. 19, 25. ἔτι δὲ καὶ Μέσως, ἀντὶ τοῦ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω. »Τοὺς νησαι νοσφίσαιτου, αὐτόθ. 684. Ἀρχίλοχος παρ' Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. β', »Ὅρκον δὲ νομίσθης μέγαν ἅλας τε καὶ τράπεζαν, δ' Ὠριγέν. ἅρμην, διά του, συνέχας ἀσετεῖν. Μέσως, νοσφίζομαι, λαμβάνω κρυφίως μέρος ἀπό τινος, κλέπτω, στερῶ, ἰδιοποιοῦμαι, συστερίζω, ἁφαιρῶ, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέσῳ, νοσφίζομαι. -έσομαι α) ἀπομακρύνομαι, χωρὶς γίνομαι, ἢ ἀφίσταμαι, χωρίζομαι, ὑποχωρῶ, παραμερῶ, Ὀδ. Δ, 78. 425. μετὰ γεν. ἀπό τινος. π. χ. »Τίφθ' οὕτω κατρὸς νοσφίζαι; (Ὀδ. Ψ, 98.)«, νόσφι γίης, χωρίζῃ, ἀπομακρύνεσαι, καὶ κατ' ἐνεργ. ἐκάσχην, ἐγκαταλείπανον, παραιτῶ (ἀφίνω εἰς τὴν λάσπης), μετὰ αἰτ. »Παῖδα νοσφισαμένη, Ὀδυ. Δ, 203. ἄλλως δὲ ἀεὶ ἐπί τέπου, π. χ. κῶμα, ὄρεα νοσφ.«, Ὀδύ. Τ, 339. 579. Φ, 77. 104. μάγορήν», Τμν. Δημ. 98. β) τροπ. ἐπὶ φροντήματος, ἀπομακρύνομαι ἐσωτερικῶς, ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπό τινος διαμίσος, καταφρόνησιν, κ. τ. τ. »Νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, χωριζοίμεθα, πέρρω γενοίμεθα, δηλ. ἤθέλομεν χωρισθῆ κατὰ τὰ φρονήματά μας ἐτι περισσότερον, Ἰλ. Β, 81. Ω, 222. Παρεκτός δὲ τοῦ ἐνεστ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. ὁ ἀόρ. ἐνοσφισάμην, καὶ σπανιώτ. ὁ παθ. ἀόρ. νοσφίσθης, Ὀδ Δ 73. Τμν. Δημ. 92. — 2) ἐνεργ. ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, στερῶ, κλέπτω, γυμνόω, ἁρπάζω, μετὰ διπλῆς αἰτ. Πινδ. Νε. 6, 106. »ἐνοσφισέ σε ἀνδρῶν. β) ἀπομακρύνω τινά, τὸν ἐμποδίζω ἀπό τὸ μέσον, ἐκλ. φονεύω, σκοτώνω, Αἰσχ. Χοηφ. 436. 488. εἶθα τό, νοσφισθῆναι, κεῖται παθητ. καὶ δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐξυπνᾷ. τὸ βίου. Μεσ' Ὅμ ἠν ἐν χρήσει τὸ Μέσον καὶ' ὅλας τὰς σημασ. εἰδότε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

*Νόσφι, ὃρ νόσφι.

Νοσφισμός, ὁ (νοσφίζω). Ἀπομακρυσμός, χωρισμός, ξεχωρισμός. 2) ἁρπαγή, σφετερισμός, κρυφὴ κλοπή.

Νοσώδης, ους, ὁ, ἡ, καὶ, Ἐπίρ. νοσωδῶς (νόσος, εἶδος). Ὁ εἰς νόσους ὑποκείμενος, ἀῤῥωστος. 2) ἐνεργητ. ὁ νόσους προξενῶν, μὴ ὑγιεινός, νοτερός. 3) εἰς γένεσ. καλασμένος, ὁ ἐλαττώματα ἔχων, ἀχρεῖος. Εὐριπ Ἱκετ. 423

*Νοτᾳπηλιώτης, ου, ὁ (νότος, ἀπηλιώτης). Ὁ ἐκ μεσημβρίας καὶ ἀνατολῆς πνέων ἄνεμος, ὅθεν τὸ ἐπίθ νοτααπηλιωτικός, ἡ, όν.

Νοτερός, ά, όν (νότος) Ὑγρός, διύγρος. — 2) ἐνεργητ. ὁ νοτίζων, ὑγραίνων, ὑγρὸν ποιῶν. Ἐν Ὀργ. Τμν. 23 3. κεῖται νοτερὸς ὕδωρ, ἡμάρτημ. ἀντὶ, νοτερᾶς.

Νοτέω, ῶ (νότος). Νοτερός, ὑγρὸς εἰμί, σταλάσσω. »Ὑπείπερ νοτέουσιν ὑπὸ τρεπτήρσιν ἑλίσσων (Νίκανδρ. Ἀλεξ. 494.), καθὼς ἡ ὑπὸ τοῦ πιεστηρίου πιεζομένη καὶ ἔλαιον σταζουσα ἐλαία.

Νοτηρός, ά, όν. Ταὐτὸν τῷ, νοτερός, ὡς τὸ νοσερός, καὶ, νοσηρός.

Νοτία, ἡ. Τηρασία. »Νοτίαι εἰαρινῆς, βροχὴ ἀνοιξιάτικη, Ἰλ. Θ, 307. κυρίως δηλυκ. τοῦ, νότιος, ὑγρός. ὅθεν

Νοτιάω. Ταὐτὸν τῷ, νοτέω, Ἀριστ. πρβ.

Νοτίζω, -ίσω (νότιος), ποιητ. Βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρὸν καὶ νοτερὸν ποιῶ 2) σύδετερ. ἐκ τοῦ, νότος, μεσημβρινὸς εἰμί »Θέρος νοτίζουσι, κυριευμένον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου νότου, εἰς ὃ φυσᾷ ἡ νοτιὰ καὶ ἐν ταὐτῷ, ἐπικρατοῦσιν αἱ βροχαὶ τῆς νοτιᾶς, Ἀριστοτ. πρβ. κῦ. 17.

Νότιος, ία, ιον, καὶ παρ' Ἀττ. πολλκ. ὁ, ἡ (νότος). Πρὸς μεσημβρίαν κείμενος, Ἡρόδ. 3, 17. 2) ὑγρός, νοτερός, βροχερός. »Τῷσῦ δ' ἐν νοτίῳ τήγῳ ὥρμισαν (ναῦν), Ὀδυσ. Δ, 785. καὶ Θ, 55. ταὐτὸν τῷ, ἐν ὑγρῷ, βαθυᾷ εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἐναντίας του, κατ' ἀεπὴν αἰγιαλόν. »Νότιος ἰδρώει, ὁ πάνυ τὸ σῶμα ὑγραίνων, Ἰλ. Δ, 811. Ψ, 715.

Νοτίς, ίδος, ἡ. Τηρασία, ποιητ. ἐκ τοῦ

*Νοτισμός, ὁ (νοτίζω). Τὸ νοτίζειν, Φωτ. Κωδ. 142.

Νοτιώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος, νότιος). Τηρός, νοτερός.

Νοτόθεν, Ἐπίρ. (νότος). Ἀπό τοῦ Νότου, ἀπό τό μέρος τῆς νοτιᾶς, μεσημβρίας.

Νότος, ου, ὁ. Ὁ ἀπό μεσημβρίας πνέων ἄνεμος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος Νότος φυτῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, προξενεῖ ὑγρασίαν καὶ βροχήν, καθ' Ἡρόδ. 2, 25. ἢ σύνεφον, καθ' Ὅμ. Ἰλ. Γ, 10. διὰ τοῦτο ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 1383. καλεῖ, »Διὸς νότιον, τὴν βροχήν· ὅτι δὲ ἐνέκειτο κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ λέξει καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὑγρασίας, μαρτυροῦσι τὰ παράγωγα νότιος, νοτία, νοτίς, νοτίζω. Παῤ Ἡσ. Θ. 380. 870. φαίνεται προσωπικ. ὡς θεὸς τοῦ ἀνέμου, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠους. 2) τό μεσημβρινὸν μέρος, ἀφ' οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, Ἡρόδ. 6, 139.

Νοττάριον, τό, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Νεοττάριον. Ὀρνιθόπουλον.

Νοττεύω, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, Νεοττεύω.

*Νοττίον, τό, κατὰ συγκ ἀντὶ, νεοττίον, Ἀριστφ. Ὄρν. 550. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Διῒδ.

*Νοττός, ὁ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, νεοττός, Meineke Μένανδρ. σ 19.

Νουβυστικός, ἡ, όν. = Νούβυστος. »Χρῆμα νουβυστικόν», φρόνιμον, συνετόν, νουνεχὲς πρᾶγμα. Νουβυστικῶς, Ἐπίρ. φρόνιμος, συνετῶς, μὲ φρόνιμον τρόπον, Ἀριστοφ. Σφ. 1294. καὶ Εὐπολις παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Ξενοφάνης.

*Νούβυστος, ὁ, ἡ (νοῦς, βύω). Κατασταυρωμένος ἀπὸ γνῶσιν, δηλ. γεμάτος, πλήρης γνώσεως.

Νουδεσία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νουδέτησις.

*Νουδετεία, ἡ, = νουθέτησις, ἀμφ. Lob. Φρυν. σ. 521.

Νουθετέω, ῶ (νοῦς, τίθημι). Ἐν νῷ τιθέω, βάλλω εἰς νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν, ὅθεν, παραινῶ τινα, ἐνθυμίζω, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω, παρατηρῶ εἰς νοῦν, προτρέπω. β) ἡμερόω, ἀναπαύω, ὁυσωπῶ· διορθόνω τινά, σωφρονίζω ὅθεν

Νουθέτημα, τό. Ἐνθύμημα, συμβουλή, Εὐριπ

Νουθέτησις, εως, ἡ. Ἡ εἰς νοῦν παράστασις, ἐνθύμησις, συμβουλή, παραίνεσις.

*Νουθετησμός, ὁ, = νουθέτησις.

*Νουθετητέος, έα, έον ῥημ. ἐπίθ. τοῦ νουθετῶ. Ἄξιος νουθετήσεως, Εὐρ. Βάκχ. 1208.

*Νουθετητής, οῦ, ὁ (νουθετέω). Ὁ νουθετῶν, παραινῶν, σωφρονίζων, Ἡσυχ. ἐν Δ. Σωφρονιστής· ὅθεν

Νουθετητικός, καί, Νουθετικός, ἡ, όν. Παραστατικός, ἐνθυμητικός, ἐμψυχωτικός, συμβουλευτικός, ὁ συμβουλεύων, εἰς νοῦν φέρων, ἐμβάλλων, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

*Νουθετία, ἡ, = νουθέτησις.

*Νουθετικός, ἡ, όν, = νουθετητικός, Lob. Φρυν. σ. 520.

Νουθετισμός, ὁ, = νουθετησμός, Μένανδρ. σ. 290. Meineke. (Ὁ Πολυδ. 9, 139. ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν λέξιν.)

Νουμηνία, ἡ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ, Νεομηνία. Ἡ νέα σελήνη. 2) ὁ μὲ τὴν νουμηνίαν ἀρχόμενος νέος μήν, ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μηνός· ὅθεν

Νουμηνιάζω. Ἑορτάζω τὴν νουμηνίαν· ὅθεν, Νουμηνιασταί, οἱ παρ' Ἀθην. ιβ'. »Ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστάς σφίσιν. αὐτοῖς τοῦνομα θέμενοι, οἱ τὴν νέαν σελήνην ἑορτάζοντες, εὐωχούμενοι· καὶ ἐπειδὴ οὗτοι ἐκλέγουσιν ἐξ ἐναντίας, μίαν ἀποφράδα ἡμέραν εἰς τοῦτο, ἐκάλεσαν αὐτοὺς Κακοδαιμονιστάς.

*Νουμηνιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ μὲ συμπόσιον ἑορτάζων τὴν νουμηνίαν· ὃρ. ἀνωτέρω.

Νουμήνιος, ὁ, ἡ (νέος, μήν), Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ νεομήνιος. Ἀτικῶν, συμβαίνων κατὰ τὴν νουμηνίαν. 2) εἶδος πτηνοῦ. 3) παρὰ Μεταγν. καὶ ὄνομα ἀνδρός.

Νουμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νοῦμμος.

Νοῦμμος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Νόμος· ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καὶ Σικελίᾳ, νόμισμά τι τριῶν ὀβολῶν τιμώμενον. Ὁ Πλούταρ. εἰς Σύλ. 1. μαρτυρεῖ, ὅτι χίλιοι Νοῦμμοι δύνανται διακοσίας πεντήκοντα δραχμὰς Ἀττικάς.

Νουνέχεια, ἡ. Φρόνησις, φρονιμάδα, τό ἔχειν νοῦν· καὶ προσοχή, ἐπιστασία, σκέψις· ἐκ τοῦ

Νουνεχής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Νουνεχῶς (νοῦς ἔχω). ὁ νοῦν ἔχων, φρόνιμος, συνετός, γνωστικός· καὶ προσεκτικός, ἔμφρων, περιεσκεμμένος.

*Νουνεχόντως, Ἐπίρῥ. τοῦ νουνεχής, ὡσὰν ἀπὸ μετοχ. ἑνὸς ῥήματος νουνέχω· ἀπὸ τὸ ὁ Πλάτ. ἐχέτω νοῦν, λέγει. Γνωστικῶ τῷ τρόπω, Πλατ. Νομ. 3. σ. 686. (Καὶ ὁ Schaef. appar. Dem. 1. σ. 886. προφέρει τήν διάλυσιν.)

Νοῦς, νοῦ, ὁ, ἐνῦρ. παρ' Ἀττ. καί, Νοῦς, νοός, νεῖ, νοῦν· ἐκ τοῦ Νοος, κατὰ συναλοιφήν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ν. Δ. οὐχ εὑρίσκεται νοῦ, ἢ νῷ, ἀλλά, νοός, καὶ νοΐ· ὡς τὸ, χόος, χοῦς, χοός, χοΐ, χόα, ἀντί, χοῦ. χῷ, χοῦν. Μαρκελλῖνος εἰς βίον Θουκυδ. »Τῶν λέξεων τὰ νόες πλείονες. (Παρ' Ὅμ. εὑρηται τὸ συνῃρημ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Κ, 240. παρὰ δὲ Ἡσιόδ. μυρίαμοῦ. Ὅρα περὶ τῆς ἀνωμ. κλίσ. καὶ ἐν τῷ, Νόος.)

Νουσαλέος, έα, έον (νοῦσος). Ἀσθενής, ἀῤῥωστος, μαλακὸς (ξαίφνης).

Νουσαχθής, ές, ὁ, ἡ (νοῦσος ἄχθει). Ὁ ὑπὸ νόσου καὶ ἀσθενείας βεβαρυμένος, βαρεως ἀῤῥωστος, Ὀππιαν.

*Νουσολύτης, ου, ὁ (λύω). Δυτὴς ἀσθενειῶν, »Παιάν,« ἐν Ἐπιγρ. ἐν Βελκέρου Συλλογ. 135. 1. σ. 186

Νουσομελής, έος, ὁ, ἡ (μέλος). Νεκρωμένος, ἤτοι ἀῤῥωστα μέλη ἔχων, Μανέθ. δ'. 476.

Νοῦσος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Νόσος, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ., παρ οἷς ὁ Ἀττ. τύπος οὐκ ἐν χρήσει ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρότ.

Νουσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ἰωνικ. ἀντὶ, νοσοφόρος. Νόσον φέρων, ἢ ἀῤῥωστίαν προξενῶν. Ἀλθολογ.

Τὸ Ν. μετὰ τοῦ Υ.

Νύ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὃρ. νῦν, νύν.

*Νύβδην, Ἐπίρῥ. (νύσσω). Κεκυτηκά, μὲ νύξιν, κεκεντημένως.

(Τόμ. β'.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Νυγείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ νύσσω.

Νύγμᾰ, τό· καί, Νύχμα, τό (νύσσω). Κέντημα, σούβλισμα, ἡ διά τοῦ κεντήματος πληγή· ὅθεν

Νυγμᾰτώδης, ες, ὁ (εἶδος). Ὁ νύσσων, κεντῶν, νύγματα προξενῶν, Ἀρτττ. Προβλ.

Νυγμή, ἡ· ᾱ, Νυγμός, ὁ (νύσσω). Τό νύσσειν, κέντημα· καί ταὐτόν τῷ, Νύγμα.

*Νύγω, πρωτότ. τοῦ νύζω, νύσσω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. νύγει, τῷ κέντρῳ πλήττει.

Νυδαῖος, ᾱ, ον. Κρύψιος, ἀπαρατήρητος· καί ὡς πρός μέν τήν ὄψιν, σκοτεινός, ὡς πρός δέ τήν ἀκοήν, ἄφωνος, μόνος παρά Γραμμ., οἵτινες ἔχουσι καί τό, νυδής, ὁ, ἡ, καί νυδώδης, ὁ, ἡ· ἴσως συγγεν. τῷ, νῦθος. (?) Παρά Πολυδ. δ΄. 81. «Λύλοι δ' ἐξύ καί νυδεῖς πνέοντες», ὅπου, Νωδεῖς, κεῖται.

Νυκτάζω (νεύω, νύω). Καταμῦσαι, σταφαμύττω, γαλιουρίζω, Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ζ΄. = νυστάζω, ἀμῳ.

Νυκταίετος, ὁ, ἡ (νύξ, αἰετός). Ὄρνις ἱερός Ἥρας, ὁ τῆς νυκτός ἀετός· καί ὁ Ἐρωδιός, Ἡσυχ.

Νυκταλόε, ὁ, ἡ, = νυσταλός, Διογ. Λαερ. ζ΄. 77. «Νυκταλός καί ὑπνηλός. (Ἡ λέξις ἐπιβεβαιοῦται καί παρά Σουιδ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει.)

Νυκτελωπάω, = νυκταλωπιάω, καί = νυστάζω, Εὐστάθ.

Νυκτελώπηξ, εκος, ὁ· παρ' Ἀριστοτ. Γεν. ζώων ε΄. 1. ταὐτόν τῷ, Νυκταλωπία. Πάθος τι περί τούς ὀφθαλμούς, ἐξαιρέτως γινόμενον ἐν τῇ κόρῃ, τοῖς μικροῖς μάλιστα ὀμμασίων τῶν νέων, ὅταν πληθυνθῇ τό ὑγρόν, ὅτε καί δέν δύνανται τινές νά βλέπῃ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός. Τήν τοῦ Ἱπποκρατ. (προρρητ. §. 40.) ἐναντίαν τούτου ῥῆσιν, διωρθωσεν ὁ Ἡσυχ. ἐν τῷ περί Ἀέρ. Τόπ. Ὑδάτ. σελ. 46. ὅπου ἐν σελ. 41, ὁρᾷ καί περί τοῦ παθους τούτου.

Νυκταλωπία, ἡ, καί, Νυκταλωπίασις, ἡ, = νυκταλώπηξ.

Νυκταλωπιάω, ῶ· Νυκταλωπίαν πάσχω.

Νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, ἡ (νύξ, ὤψ). Ὁ νυκταλωπίαν πάσχων, μᾶλλον τήν νύκτα βλέπων· καθόλου, ἀμβλύς τούς ὀφθαλμούς. Γαλην. «Νυκτάλωπάς φασιν, οἱ ὑπέρ γῆν μέν ὄντος τοῦ φωτός, βλέπουσι· δυομένου δέ, ἀμβλυώττουσι. νυκτός δ' ἤδη καταλαβούσης, οὐδέν ὁρῶσι· λεπτῶν δ' ἄρα τούτο ὑγροτήτων σύστημα, ὅ τήν μέν ἡμέραν τῇ τοῦ φωτός περιουσίᾳ δυναστεύεται, νυκτός δέ συνεπιποτεῖ τήν ὄψιν». 2) οὐσιαστ. ταὐτόν τῷ, Νυκταλωπία.

Νυκτεγερσία, ἡ. Ἡ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός ἔγερσις, τό ἀγρυπνεῖν· καί πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τόν καιρόν τῆς νυκτός, νυκτερινή πρᾶξις, ἀποστολή, φρουτίς, ἐκστρατεία, ἡ νυκτερινόν κατόρθωμα, Εὐριπ. γράφεται καί, Νυκτηγερσία· ἐκ τοῦ

Νυκτεγερτέω, ῶ· καί, Νυκτηγερτέω (ἐγείρω). Ἐν τῇ νυκτί ἀγρυπνῶ, ἔξυπνος εἰμί, ἡ πρᾶττω τι, ἐπιχειρῶ, Πλούταρχ.

Νυκτέλιος, ὁ, ἡ (νύξ). Νυκτερινός, ἐξαιρ. ἐπίθετον τοῦ Διονύσου ᾧ νύκτωρ τά μυστήρια ἐπιτελεῖται, Ὀβίδ. Μεταμορφ. δ΄. 15. ὅθεν, Νυκτέλια, τά, συνων. Ἱερά, αἱ νυκτεριναί ἑορταί καί τελεταί τοῦ Διονύσου, Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ. δ΄. 5. Ὁ Ἡσυχιος Ἑρμην. τό, Νυκτελεῖν, διά τοῦ, τελεῖν ἐν νυκτί.

Νυκτέπαρχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔπαρχος τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς.

Νυκτερεία, ἡ (νυκτερεύω). Τό φυλάττειν δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἤτοι ἡ διατριβή τοῦ καιροῦ τῆς νυκτός διά φυλακῆς, κυνηγίου, ἐργασίας ἤ ἄλλων πραγμάτων· νυκτέρα· καί β) τό ἀγρεύειν τά ζῶα καθ' ὃν καιρόν κοιμῶνται, Πλάτ. Νομ. ζ΄.

*Νυκτερεῖα, τά, = νυκτερεία, πληθ. τοῦ

Νυκτερεῖον, τό. Νυκτερινή φυλακή, Εὐνάπ. Προαιρεσ. «Τά νυκτερεῖα ἐμέλλεα, ταὐτόν τῷ, νυκτερείας, τάς φυλακάς τῆς νυκτός.

Νυκτερείσιος, ὁ, ἡ. Νυκτερινός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 204. αἰνιττόμενος ἀσαφῶς εἰς τό ἐρείδω.

Νυκτερέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἐρέσσων, καί ἁλιεύων, ὅστις κωπηλατεῖ καί ὄψαρεύει τήν νύκτα, Ἐπιγρ.

Νυκτέρευμα, τό (νυκτερεύω). Τό διαπεραν ὅλην τήν νύκτα χωρίς νά κοιμηθῇ τις· καί αὐτός ὁ ἴδιος καιρός, καθ' ὃν νυκτερεύει· καί ὁ τόπος, ἡ οἰκος, εἰς ὃν διανυκτερεύει τινάς, Πολύβ. ιβ΄. 4.

Νυκτερευτής, οῦ, ὁ (νυκτερεύω). Νυκτερεύων, ἀγρυπνῶν, ἡ τήν νύκτα κάμνων τι, ψαρεύων, ἀγρεύων, κυνηγῶν, κ. τ. τ. Πλάτ· ὅθεν

Νυκτερευτικός, ή, όν. Ὁ εἰς νυκτερείαν ἀνήκων, ὁ φυλάττων τήν νύκτα. ἡ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς νυκτερινήν ὑπουργίαν, ἐξαιρ. εἰς τά κυνήγια καί ψαρεύσεις τῆς νυκτός. «Κύων νυκτερευτικός», σκύλος ἐπιτήδειος διά τό κυνήγιον τῆς νυκτός.

Νυκτερεύω (νύκτερος). Ἀγρυπνῶ, διαπερῶ τήν νύκτα μέ ἐγρυπνίαν καί φυλακήν, καί συνήθ. μετά ἐργασίας καί πράξεως τινός, καταγίνομαι περί τι δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἐξαιρ. ἀγρεύω, ψαρεύω, κυνηγῶ, μάχομαι, κ. τ. λ.

Νυκτερησίος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, Νυκτερινός, Λουκιαν. Ἀλεξιφ. 53.

Νυκτερίδιος, ὁ, ἡ, = νυκτερινός.

Νυκτερινός, ή, όν (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἤ φαίνεται κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, ἡ ἀνήκει εἰς τήν νύκτα, Νυκτικός. «Νυκτερινή φυλακή, φρουρά», ἡ τῆς νυκτός φυλακή, τό τῶν στρατιωτῶν σύστημα, τό ὁποῖον περιερχόμενον ὅλην τήν νύκτα ἕν τινι πόλει, φυλάττει αὐτήν, Patrouille, (Ἡάλ, Τουρκ.)

*Νυκτέριος, ία, ιον, καί, ὁ, ἡ, = νυκτερινός, ποιητ.

Νυκτερίς, ίδος, ἡ (νύξ, νύκτερος). Πτηνόν τι, μεμβρανοειδεῖς τάς πτέρυγας ἔχον καί περιπετόμενον κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, νυκτερίδα, Ὀδ. Μ, 433. Ω, 6. πολλα. παρ' Ἡρότ. 2) εἶδος ἰχθύος, ἄλλως ἡμεροκοίτης, Ὀππ.

Νυκτεροβίος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων, ζῶν. 2) κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός περιερχόμενος καί ζητῶν τήν ἑαυτοῦ τροφήν, Ἀριστοτέλ.

*Νυκτεροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), = νυκτοειδής.

Νύκτερος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, Νυκτερινός, ποιητικ.

*Νυκτεροφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Φέγγων τήν νύκτα.

Νυκτεροφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί περιερχόμενος, Ὀρφ. Ἀμν.

Νυκτερωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Νυκτόμματος, νυκτερινῶς βλέπων· καθόλου, νυκτερινός, σκοτεινός, Εὐριπ. Ἡρακλ. 111.

Νυκτηγορέω, ήσω (νύξ, ἀγορέω), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 29. Ἐν τῇ νυκτί ἀγοράν ποιοῦμαι, συναθροίζω τό πλῆθος κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, ἡ δημηγορῶ, ὁμιλῶ, ἡ ἀγγέλλω, Εὐριπ. Ῥῆσ. 88. «Φύλακες νυκτηγοροῦσιν» ὅθεν

Νυκτηγορία, ἡ. Ἡ ἐν νυκτί συνάθροισις, Εὐριπ. Ῥῆσ. 19. καί ἡ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός δημηγορία, ὁμιλία, Διβάν. δ΄. καί ἡ διά νυκτός ἀγγελία.

Νυκτηγερσία, ἡ· καί, Νυκτηγερτέω, ταὐτόν τῷ, Νυκτεγερσία, καί, Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον, τό. Μυθικόν τι φυτόν, παρά Πλινίῳ, καί. 11.

Νυκτήμερον, τό· ταὐτόν τῷ, Νυχθήμερον, ἀμφ.

Νυκτηρεφής, ές, ὁ (νύξ, ἐρέφω). Μετά νυκτός, ἤτοι σκότους κεκαλυμμένος, σκοτεινός, μαῦρος, ὅταν λυκημένος, κατηφής, δυστυχής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 470.

Νυκτίβιος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, Νυκτόβιος, Ἡσυχ.

Νυκτιβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω), Εὐριπ. Ῥῆσ. 552. «Σύριγξ νυκτιβρόμοισιν, ὅπου συνηθως «Νυκτιβρόμοις κεῖται, ἤ ἐν νυκτί βρομοῦσα, δορυβοῦσα.

Νυκτίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ἐν νυκτί γαμῶν ἤ γαμούμενος, συνουσιαζόμενος· καί ὅστις κρυφά ὑπανδρεύεται, Μουσ. 7.

*Νυκτιδιέξοδος, ὁ, ἡ, ὡς τό, κολοβοδιέξοδος.

Νυκτιδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ ἐν νυκτί τόν δρόμον ποιούμενος· ὅστις περιπατεῖ, ὁδεύει τήν νύκτα, εἰς τό σκότος. Ζήτ. καί, Νυκτιβρόμος.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ (κόραξ). Εἶδος κόρακος κατά τον καιρόν τῆς νυκτός φαινόμενον, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. Δ΄. 3. Στραβ. ιε΄. σελ. 1170.

Νυκτικρυφής, έος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἤ τῆς νυκτός κρυπτόμενος, ἤ κρυμμένος.

Νυκτιλαφραιοφάγος, ὁ, ἡ (νύξ, λαφραῖος, φαγεῖν). Ὁ ἐν τῇ νυκτί κρυφίως τρώγων.

Νυκτιλέλλος, ὁ, ἡ (λελέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί λαλῶν, φλυαρῶν, Ἀνθολογ. «Νυκτιλάλος κιθάρα».

Νυκτιλαμπής, έος, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί λάμπων, καί οὕτως ὀνομάζεται παρά Σιμωνίδ. 7, 8. τό δεσμωτήριον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ αὐτή παρεδόθη εἰς τά κύματα, «ὑδάτων νυκτιλαμπέσι κατοικία, λάμπουσα μόνη τήν νύκτα, ἤτοι φωτεινή ὡς ἡ νύξ, ἄρα σκοτεινή ἀντίφρασις, εὔχρηστος μάλιστα παρά Λυρ. καί Τραγ., Ἐρφ. Σοφ. Ο. Τ. 420. Seidl Εὐρ. Τρω. 566. Ἰφ. Τ. 110. ὅθεν φαίνεται πρωτότ. τό ν' ἀναγιγνώσκῃ τις μετά Schaef. Διον. συνθ. σ. 434. «ὑδάτων νυκτιλάμπτοις ἐν ὑπό νυκτός περιστοιχιζομένῳ ῥεύματι, ἐκ τοῦ λαμβάνω, Ἰων. ἀντί νυκτίλημπτος, ὡς τό, ἐπίλαμπτος ἀντί ἐπίλημπτος, κ. τ. τ., Valck. Ἡρότ. 3, 69.

Νυκτιλόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Ἐν τῇ νυκτί ἐνεδρεύων· ὅστις παραμονεύει τήν νύκτα, νυκτιλέπτης, Ἡλήμ. Ἀλεξ.

Νυκτίλωψ, = Νυκτάλωψ, Πλίν. ἀμφ. ἀνάγν.

Νυκτίμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις), Πολυδ. ζ΄. 188. καί Νυκτόμαντις, παρ' Ἡσυχ. Ὁ ἐν τῇ νυκτί μαντεύων.

Νυκτιμένη, ἡ· ταὐτόν τῷ, Γλαύξ. παθοποιεῖται ἐξ Ὀβιδίου Μεταμορφ. β΄. ὅπου ἡ Νυκτιμένη μετεμορφώθη εἰς Γλαῦκα.

*Νύκτιμος, ὁ, ἡ, = νύκτιος, Νόνν. 18, 20.

Νυκτίνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί νέμων, βόσκων.

Νύκτιος, ία, ιον (νύξ), ταὐτόν τῷ, Νυκτερινός, Ἀνθολ.

*Νυκτιπαταιπλάγιος, ὁ, ἡ (νύξ, πατέω, πλάγιος). Ὁ βαδίζων τήν νύκτα πλαγίας καρπύλας, ὁδούς.

Νυκτιπάτης, ου, ὁ (πατέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί πατῶν, περιπλανώμενος, ποιητ. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὁ ἐν τῇ νυκτί ἐπί πορνείᾳ περιέρχόμενος.

Νυκτιπήδησις, ὁ (πηδάω). Εἶδος νυκτιπαταιπλάγιος, Πολυδ. ζ΄. 93.

Νυκτίπλαγκτος, ὁ, ἡ· καί, Νυκτιπλανής, ές, ὁ, ἡ· καί, Νυκτίπλανος (πλάζω, πλανάω, νύξ). Ὁ ἐν τῇ νυκτί πλανώμενος.

Νυκτιπλανής, ὁ, ἡ, καί

*Νυκτίπλαγκτος, ὁ, ἡ, = νυκτίπλαγκτος, Ἰδιαιτ. ποιητ. Ὑηλ. νυκτιπλανήτις, Ὀππ.

*Νυκτιπλοέω (πλέω). Πλέω τήν νύκτα, ὅθεν

Νυκτίπλοια, ἡ. Τό πλέειν κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, Στραβ. ιε΄. σελ. 1098.

Νυκτιπόλευτος, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Ἀμν. εἰς ὑμν. 7. ταὐτόν τῷ, Νυκτιπόλος.

Νυκτιπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἀναστρεφόμενος, ἡ περιφερόμενος, περιπλανώμενος.

Νυκτιπορεύω, ὁ, ἡ· νυκτιπορέω, νυκτιπορίζω, ἡ, = νυκτοπορέω, κ. τ. λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νυκτίσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ἐν νυκτὶ σεμνυνόμενος, τιμώμενος, Εὐρ. Εὐμ. 108. ποιητ.

Νυκτιφαής (φάος), Νυκτιφανής, καί, *Νυκτίφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς λάμπων, φωτίζων, φέγγων, ἢ φαινόμενος, ἢ φανείς· ἔδην ἀπόλλων νυκτερινός, σκοτεινός.

Νυκτιφοίτης, ταὐτὸν τῷ, Νυκτερόφοιτος. Αἰσχύλ.

Νυκτιφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὁ τὴν νύκτα φυλάττων ἢ φυλαττόμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 860.

*Νυκτιχόρευτος, ὁ, ἡ (χορεύω). Ἀνήκων εἰς νυκτερινοὺς χορούς.

Νυκτοβάτης, ου, ὁ. Ὅστις περιπατεῖ τὴν νύκτα.

*Νυκτοβασία, ἡ, καί

Νυκτοβατία, ἡ (βαίνω, νύξ). Τὸ ἐν νυκτὶ περιπατεῖν· ἢ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ἀδοιπορεία. Παρ' Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. γ'. 2. τὰ καλλίστερα χειρόγραφα, Νυκτοβασία, ἔχουσι.

Νυκτόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πρβλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 226. ταὐτὸν τῷ, νυκτίβιος. Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ζῶν, ἢ ζητῶν τὴν διατροφήν του.

Νυκτογραφέω, ῶ (γράφω). Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς γράφω. ἔδην

Νυκταγραφία, ἡ. Τὸ ἐν τῇ νυκτὶ γράφειν, Πλούταρχ.

Νυκτοδρόμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νυκτιδρόμος.

Νυκτοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς νυκτὸς ἔχων, ὅμοιος τῇ νυκτί, ἔδην μαῦρος, σκοτεινός.

Νυκτοθήρας, ου, ὁ, καὶ πληθ. νυκτοθῆραι (θηράω). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς θηρεύων, ὁ κυνηγὸς τῆς νυκτός, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. ζ'. 4. ὅπου ἄλλοι, νυκτοτῆραι, ἀναγιν. ἐπὶ τῇ σημαιᾷ τοῦ, Φρυκτωροί.

Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω), Ὁ τῆς νυκτὸς κλέπτης, ὅστις κλέπτει τὴν νύκτα, Ἀνάλεκτ. β'. 223. λέγεται καί, νυκτικλέπτης. ἔδην

*Νυκτοκλοπία, ἡ. Ἡ ἐν νυκτὶ κλοπή· Χρησμ. Σιβύλλ. 3, σ. 364.

Νυκτολαμπίς, ίδος, ἡ (λάμπω). Ἡ ἐν τῇ νυκτὶ λάμπουσα, λαμπὰς, φανὸς τῆς νυκτός. 2) ἀντὶ τοῦ, πυγολαμπίς.

Νυκτόμαντις, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νυκτίμαντις, προφήτης τῆς νυκτὸς, Πολυδ.

Νυκτομαχέω, ῶ (μάχη). μάχομαι, πολεμῶ τὴν νύκτα, κρατῶ τὴν νύκτα μάχην, ἔδην

Νυκτομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς μάχη, νυκτικὸς ἀγών, Ἡροδ. 1, 74. λέγεται καὶ ἐπὶ νυκτερινῶν ἐρωτικῶν ἀγώνων, Valckn. Ἑλλ. σ. 96.

Νυκτοπαρεπλάγητος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νυκτιπλάνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264.

*Νυκτοπλαγής, ὁ, ἡ, = νυκτιπλανής.

Νυκτοπόλεμος, ὁ, ἡ. Νυκτερινὸς πόλεμος, ἐμφ.

Νυκτοπορέω, ῶ (νυκτοπόρος). Ταξειδεύω, ἢ πρᾶττω τὴν νύκτα· ἔδην

Νυκτοπορία, ἡ. Τὸ περιπατεῖν, ἀδοιπορεῖν, ταξειδεύειν τὴν νύκτα.

Νυκτοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύω). Ὁ ταξειδεύων, ἢ ὅστις περιπατεῖ, ἀδοιπορεῖ τὴν νύκτα.

Νυκτοτήρης, ου, ὁ (τηρέω). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τηρῶν, ὁ φύλαξ τῆς νυκτός· ἴδε Νυκτοθήρας.

Νυκτουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κάμνων τι τὴν νύκτα, ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἐργαζόμενος.

*Νυκτοφαής, ὁ, ἡ, = νυκτιφανής.

Νυκτοφανής, ταὐτὸν, τῷ, Νυκτιφανής, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 140. Νυκτερινός, σκοτεινός.

Νυκτοφυλακέω, ῶ (νυκτοφύλαξ). Τὴν νύκτα φυλάττω, κρατῶ φρουράν, ἢ φυλάττω, φρουρῶ τι, ἢ ἀγρυπνῶ· ἔδην

Νυκτοφυλάκησις, ἡ. Τὸ νυκτοφυλακεῖν.

Νυκτοφυλακία, ἡ. Ἡ τῆς νυκτὸς φυλακή, φρουρά.

Νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φυλάξ). Ὁ φυλάσσων τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός, ὅστις φυλάττει τὴν νύκτα.

*Νυκτῴδης, ές, ἡ. κατὰ συγκ. ἀντὶ, νυκτοειδής, Εὐσταθ.

Νυκτωπός, ὁ, ἡ (ὤψ), ποιητ. = νυκτερωπός. Ὁμοίως τῇ νυκτὶ, νυκτερινός, σκοτεινός. «Νυκτωπὰς λαθοσύνη». Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1278.

Νυκτῶον, τὸ (νύξ). Ναὸς τῆς νυκτός, Δουκιαν.

Νύκτωρ, Ἐπίρ. (νύξ). Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, ἐν νυκτὶ, τὴν νύκτα, Ἡσ. Ἐ. 179. Παρὰ Λογογρ. σκοτῆ. νυκτός.

Νυκχάζω, ταὐτὸν τῷ, Νύσσω, Ἡσύχ.

*Νύμφε, ποιητ. ἀντὶ νύμφη, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ κλητ. «Νύμφα φίλη», Ἰλ. Γ, 130. Ὀδ. Δ. 743. παρὰ δὲ Μεταγνστ. καὶ κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. νύμφαν, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. ξῆ'. Δωρ. δὲ νύμφα ἐστὶν ἀντὶ, νύμφη.

Νυμφαγενέτης, ὁ, ἡ (γένω). Ὁ ἐκ νύμφης τινὸς γεγεννημένος, καταγόμενος

Νυμφαγέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὁ τῆς νύμφης ἀγωγὸς, ἀρχηγὸς, βασιλεὺς τῶν νυμφῶν, Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Φορνοῦτ. κβ'.

Νυμφαγωγέω, ῶ (νυμφαγωγός). Φέρω, ἄγω τὴν νύμφην ἐκ τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς οἴκου εἰς τὸν γαμβρόν. 2) ζητῶ τὴν κόρην τινὸς ἐν ὀνόματι ἄλλου ὡς μεσίτης. «Γάμους παρ' ἡλικίαν νυμφαγωγῶν». γάμους παρ' ἡλικίαν συμβιβάζων, προξενῶν· ἔδην

Νυμφαγωγία, ἡ. Τὸ ἄγειν, φέρειν τὴν νύμφην.

Νυμφαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ἄγων, φέρων τὴν νύμφην, ἐξαιρτ. ὁ φέρων τὴν νύμφην ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ, τοῦ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπανδρευόντος. 2) ὁ προξενητὴς, μνηστὴρ, ὁ μετερχόμενος καὶ μιμούμενος τινὰ νύμφην.

Νυμφαία, ἡ. Φυτόν τι ἔνυδρον, ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἀναφυόμενον, Nymphaea, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13.

Νυμφαῖον, τὸ, ἢ νύμφαιον, ταὐτὸν τῷ, Νυμφεῖον. Ναὸς τῶν Νυμφῶν, ἱερὸν, τόπος, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ Νύμφαι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 3, 311. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Νυμφαῖος, αία, αῖον (Νύμφη). Ὁ ἐκ τῶν νυμφῶν, ὁ ἀνήκων εἰς Νύμφας, Ἱερὸς, ἀφιερωμένος αὐταῖς.

Νυμφάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ἠλ. τοῦ, νυμφαῖος· ταὐτὸν τῷ, Νυμφαῖα. «Πῶλαι νυμφάδεσσι· αἱ κατὰ ὄνομα τῶν νυμφῶν καλούμεναι πῶλαι.

Νυμφαῖος, εία, εῖον (νύμφη). Ἀνήκων εἰς τὸν νυμφίον ἢ εἰς τὴν νύμφην, ἀγγάμιος, καὶ ἐντεῦθεν. β) Νυμφεῖα, τὰ, προσυπακ. ἱερά, ἡ ἑόρτασις τοῦ γάμου, ὁ γάμος, ἡ ὑπανδρεία, Ποιητ. Σοφοκλ. Τραχ. 7. 2) Ὁ νυμφίος, καὶ ἡ νύμφη αὐτή, Σοφ. Ἀντ. 568. πρβλ. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1051. «Νυμφεῖον, τέω, ὑπακουομ. ἄομαι, ἡ κέλμαρι (ὁ αὐδὰς) τοῦ νυμφίου, ἢ ὅπου διάγουσιν ἢ κατοικοῦσιν ἡ νύμφη καὶ ὁ νυμφίος, ὁ νυμφών, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1218. «Αὐδὰς πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον ἥδου κοῖλον εἰσβαίνομεν», ὅπου τὸ, νυμφαῖον ἄδουν, ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ὁ τάφος, διὰ τὸ γενέσθαι νύμφην τοῦ Πλούτωνος διὰ τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου τὴν Ἀντιγόνην.

Νύμφευμα, τό (νυμφεύω). Τὸ νυμφευμένον, ἢ τὸ νυμφευθέν. 2) γάμος, ὑπανδρεία.

Νύμφευσις, ἡ. Ἡ ὑπανδρευσις.

Νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Νυμφευτής ποιητ. ἔδην

Νυμφευτήριος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τοὺς νυμφίους, εἰς τὸν γάμον, νυμφικός. ἢ νυμφεῖος.

Νυμφευτής, οῦ, ὁ (νυμφεύω). Ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, παρανύμφιος, ἀδελφοποιητὸς Κοιν. ὅστις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον, καὶ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος. 2) ὁ νυμφίος, ὁ γαμβρός, ὁ νεόγαμβρος, Εὐρ. 3) ἐν γένει, ὁ προξενητὴς· ἔδην

Νυμφεύτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παράνυμφος, ἡ, καὶ Νυμφοστόλος, καὶ Νυμφαγωγός. Ἡ διοικοῦσα τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, προμνήστρια, προξενήτρια, ἡ φέρουσα τὴν νύμφην πρὸς τὸν νυμφίον, καὶ κοσμοῦσα, στολίζουσα αὐτὴν· ἡ συμπεμπομένη τῇ νύμφῃ ὑπὸ τῶν γονέων. 2) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νύμφη· ἡ νεωστὶ νυμφευθεῖσα, νεόγαμος.

Νυμφεύω (νύμφη). Δίδω τὴν κόρην μου εἰς γυναῖκα· «τινί τινα», δίδω τὴν κόρην μου εἰς τινα διὰ γυναῖκά του, ὑπανδρεύω τὴν κόρην μου μετά τινος. Μέσως, «Νυμφεύομαι τὴν παῖδα», λαμβάνω τὴν κόρην τινος εἰς γυναῖκα μου, Εὐρ. 2) ἐπὶ κόρης τινός, ὑπανδρεύομαι τινὰ, πέρνω διὰ ἄνδρα. «Νυμφεύειν τινί», Σοφ. Ἀντ. 654. 816. Εὐρ. Ἡλ. 1139.

Νύμφη, ἡ, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ κλητ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἐλήγετο καὶ νύμφα κατ' ὀνομ. καὶ νύμφαν, κατ' αἰτ., Ἰακ. Ἀ. Π. σ. ξγ'. Lob. Φρυν. σ. 332. (πιθαν. παρὰ τὸ ἀρχαῖον ΝΥΦΩ, ὅθεν τὸ Λατ. nubo, τειλίττω, καλύπτω, ἐπειδὴ ἡ νύμφη ἐγήρετο εἰς τὸν νυμφίον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς της σκεπασμένη τὸ πρόσωπον, ἢ οὕτως ἐγήρετο ἀπὸ τὸν ἴδιον νυμφίον, ἔστις ὑπῆγαινεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός της καὶ τὴν ἔπερνε.) Σημαίνει λοιπὸν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νύμφη, Ἰλ. Σ, 492. Ἡρόδ. 4, 172. ὅθεν α) νέα, νεοῦπανδρος, νεόνυμφος γυνὴ, Ἰλ. Γ, 130. β) πᾶσα νεοῦπανδρος γυνὴ, πλὴν τὰ πλεῖστα μὲ τὴν ὑποβεβλημένην ἔννοιαν ἀναλόγου ἡσύτητος, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 743. ἔνθα ἡ Εὐρύκλεια ὀνομάζει τὴν πολλῷ νεωτέραν Πηνελόπην, νύμφα φίλη. γ) ἡ ἡλικίαν ἔχουσα γάμου κόρη, Ἰλ. Ι, 560. Ἡσ. Θ. 298. ἐν χρήσει σχεδὸν ἐπὶ πάσης τοιαύτης κόρης, πλὴν οὐχὶ τόσον συχνάκις παρὰ τοῖς Λογογρ. 2) ὡς ὄνομα κύριον ἐλέγετο Νύμφη, θεά τις κατωτέρας τάξεως, Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ, (Ἰλ. Ω, 615. ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Θ. 130. Λεῖψ. 13.) ὀνομάζονται, «θεαὶ νύμφαι», καί, «κοῦραι νύμφαι», Ἰλ. Ζ, 122. κατοικοῦσι δὲ εἰς δρυμούς, λειμῶνας, εἰς πηγὰς, πίσσα καὶ ποταμούς (Ἰλ. Τ. 8. 9.), εἰς ὄρη καὶ ἄλσεα· ἔθεν «Νύμφη Νηίη», ἡ νύμφη μιᾶς πηγῆς, ἑνὸς ποταμοῦ, Ἰλ. πρ. Ναΐς, Νηΐς, Νηϊάς, Νηρηΐς, ἃ ὁ καὶ παρὰ τοῖς κοιν. Ποιηταῖς ἦν ὀν χρήσει τὸ, Νύμφη καὶ αὐτὸ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ, ὅθεν Λατ. lympha. «Νύμφαι Ὀρεστιάδεσσι, τῶν βουνῶν», Ἰλ. Ζ, 420. παρὰ Μεταγνστ. Ὀρεάδες, ὅπερ ὄρα. «Νύμφαι ἀγροιομισι», Ὀδ. Ζ, 105. «Ν. Μελίαι», Ἡσ. Θ. 18. πρβ. Δρυάδες, Ἁμαδρυάδες, Ἀδρυάδες, Voss Virg. Ecl. 10, 62. «Ν. ὑάδεσι», Ἡσ. Λεῖψ. 50, 5. Θυγατέρες δὲ τοῦ Διὸς ὀνομάζονται πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ παρ' Ἡσ. Λεῖψ. 50, 5. Ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 350. ἀθωροῦνται ὡς ἀναφυσῶσαι ἐκ πηγῶν, δρυμῶν καὶ ποταμῶν καὶ λέγονται θεράπαιναι τῆς νύμφης Καλυψοῦς. Ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 3. προσκαλοῦνται αὗται μετὰ τῶν ποταμῶν εἰς συνέλευσιν θεῶν. Ἐν Ὀδ. Ν, 104. Ρ, 211. ἔχουσιν ἀφιερωμένων αὐταῖς ἄντρον, ἐν ᾧ γίνεται αὐταῖς θυσία, καὶ ἐν Ὀδ. Ξ, 455. ἐν ταὐτῷ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐν Ὀδυσ. Ζ, 105. εἶναι συμπαίστριαι καὶ συντρόφισσαι τῆς Ἀρτέμιδος. β) ἐν γένει, Νύμφαι ὠνομάζοντο ὅλαι αἱ θεαὶ θρεπτικῆς ὑγρότητος καὶ πλαστικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, κατ' ἐξοχὴν αἱ θεαὶ ἐνδουσιώσεων πηγῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἐφαίνοντο πλήρη προφητικῶν ἀναθυμιάσεων τῆς, Voss Virg. Ecl. 7, 21. καὶ τοιαῦται ἦσαν κατ' ἀρχὰς καὶ αἱ Μοῦσαι, αἱ ὁποῖαι πολλάκις διεμερίζονται παρὰ Ποιηταῖς Νύμφαι, Voss Virg.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ecl. 3, 84. 6, 1. 13. 10, 9. 55. ὄθεν γ) καὶ πᾶς τις ἔνθους, μάντις, χρησμῳδός, ποιητής, ἔτι δὲ ὁ μαινόμενος, ὁ μανιώδης, φρενόληπτος ἐλέγετο νυμφόληπτος, ἤτοι κυριευμένος κατεχόμενος ὑπὸ νύμφης τινός, Λατ. lymphatus, lymphaticus. — Κατὰ τὸν Ἡτ. παρὰ Στράβ. 10. σ. 471. καὶ Τὴν. Ὀμ. Ἀφροδ. 258. αἱ Νύμφαι ἦσαν μὲν μακρόβιοι, πλὴν οὐχὶ ἀθάνατοι, καὶ μάλιστα ἡ Ἁμαδρυὰς ἔζη ὅσον τὸ δένδρον της, Voss Virg. Ecl. 10, 63. — 3) αἱ νεαὶ μέλισσαι, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐντελῆ τὰ πτερὰ· ἄλλως δὲ καὶ, Σχαδόνες, λέγονται. 4) οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες (οἱ ἀρτενικοί), διότι οἱ ἄλλοι, Ἐργάται, λέγονται, Ἀριστοφ. β'. γ. 6. 5) αἱ τῶν ῥόδων μεμυκυῖαι κάλυκες, τὰ τῶν τριφυλλίνων ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι βουμβούκια. 6) τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον, τὸ λακκάκι εἰς τὸ πηγούνι. — 7) Ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον τοῦ ὠνίου. 8) τὸ ἐξέχον κρεατῶδες μόριον εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κλειτορίς, καὶ μύρτον. 9) Ἡ κοιλία, ὡς καὶ τὸ, κόρη. (Κατὰ τὸν Ἑρμᾶν. ἐν Σοφ. Ἀντιγ 1115. καὶ Εὐρ. Βάκχ. 73. εὐθύνοντο σθῆνι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ νύμφη καὶ ὡς μακράν.)

Νυμφεύω, ῶ (νύμφη). Ἔνθους, τρελὸς γίνομαι, τρελαίνομαι, μαίνομαι, ἔξω ἐμαυτοῦ κατατεθῶ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ η', 24. καὶ ἐπὶ ἵππων.

Νυμφίδιος, ία, ιον (νύμφη). Ποιητ. Ἀνήκων, ἀρμόζων εἰς τὴν νύμφην (ἢ εἰς τὸν νυμφίον, Εὐριπ. Τρωάδ. 449.), εἰς τὴν νεόγαμον, ἢ εἰς τὸν κόρην, γαμικός, γαμήλιος, ἀρράβωνα κατεσκευασμένος (ἐγγυητός), νεόγαμος, νεονυμφος.

Νυμφικός, ἡ, όν· παρὰ Λογογρ. ταὐτὸν τῷ, νυμφίδιος. Ἐπίρ. νυμφικῶς. Κατὰ τὸν νυμφικὸν τρόπον, ὡσὰν νυμφίος, Πλάτ. νυμφικὰ λουτρὰ, τὰ γαμήλια, τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα, Φώτ.

Νυμφίος, ὁ. Ὁ γαμετὴς τυχών, ὁ νεοστὶ ὑπανδρευθείς, γαμβρός, Ἰλ. Ψ, 223. ἐκ τοῦ νύμφη.

Νύμφιος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νυμφικός, οἷον νυμφίοις παρθένοις, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 748. μεμνηστευμένοις, συμβεβασμένοις, ἀρράβωσι μένοις.

Νυμφίς, ίδος, ἡ ἰδιαίτ. ὄνομ. τοῦ νυμφίδιος, ταὐτὸν τῷ, νυμφική. 2) νυμφίδες, τὰ τῆς νύμφης σανδάλια.

Νυμφοβάτης, βαντος, ὁ (νύμφη, βαίνω). Ὁ ἐπιβαίνων τὰς νύμφας, ὁ τῶν Νυμφῶν ἀνήρ, ὁ Σειληνός, Ἀχαῖος παρ. Ἡτυχ. καὶ Φωτίῳ.

Νυμφογενής, ὁ, ἡ (γένω) = νυμφαγενής. Ὁ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν γεγεννημένος.

Νυμφόκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω). Κλαυμένος ἀπὸ νύμφας, κοραστίδας, ἢ νέας γυναῖκας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 758.

Νυμφοκομέω, ῶ. Κοσμῶ, στολίζω, περιποιοῦμαι τὴν νύμφην. „Ὁ δὲ μνηστὴρ νυμφοκομεῖ τὲ γέρκιν, ἢ διὰ γέρας ληφθεῖσα νύμφη, εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν. 2) οὐδέτ. ἀντὶ τοῦ, στολίζομαι, κοσμοῦμαι ὡς νύμφη, Εὐριπ. Μήδ. 986. παρὰ τό

Νυμφοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ τὴν νύμφην κοσμῶν, στολίζων, ἢ περιποιούμενος, ἐπιμελητὴς αὐτῆς, ἢ θεραπευτής. Ἡ νυμφοκόμος, ἡ παρθένος, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου παραδίδηται τῇ νύμφῃ καὶ τὴν ἐσπέραν ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸν κοιτῶνα, Θάλαμον.

Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνεσθαι). Ὁ εἰς μανίαν, ἤτοι ἔξω ἑαυτοῦ ὤν, ὁ ὑπὸ νυμφῶν κατεχόμενος, ἢ ἐνθουσιασμὸς· κυρίως χρησμολόγος καὶ ἱερεὺς τῶν νυμφῶν, Πλούταρχ. εἰς Ἀριστοτ. 11. ὄθεν

Νυμφολῆψία, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ νυμφολήπτου.

Νυμφοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὸ νὰ στολίζῃ τὰς νύμφας = νυμφοκόμος.

Νυμφοστολέω, ῶ. Κοσμῶ, στολίζω τὴν νύμφην, ἢ ὡς νύμφην. 2) φέρω τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον· ἐκ τοῦ

Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ κοσμῶν, στολίζων τὴν νύμφην, καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὸν νυμφίον.

Νυμφοτρεμος, ὁ, ἡ (τρομέω). Ὁ τρομῶν τὴν νύμφην. 2) παθ. ὁ ὑπὸ τῆς νύμφης τρομούμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 713.

* Νυμφοτροφέω, μετὰ τοῦ, συγκατέρας. Ἀνατρέφω (ἀνυπάνδρους) συγκατέρας, ὡς τὸ, παιδοτροφέω, τοὺς νέους, Θεμίστ.

Νυμφών, ῶνος, ὁ (νύμφη). Ὁ κοιτών, τὸ δωμάτιον, ὁ θάλαμος (ὁ ὀνειδ.) τῶν νεονύμφων, τὸ νυμφεῖον, Ν. Δ. καὶ Ἡλιόδ. ζ', σελ. 313. 2) νικὸς τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.

Νῦν, ἐπίρ. χρόνου δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ, τώρα, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, εἰς τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, ταύτῃ τῇ ἄρᾳ, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ· ἄρτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρτίως, πρὸ μικροῦ Λατ. nunc. καὶ παρ' αὐτῷ ἤδη τῷ Ὀμ. καὶ Ἡσ. ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλαχ. ἐν χρήσει τόσον ἐπὶ τῆς ἀμέτρως παρούσης στιγμῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου διαστήματος χρόνου, π. χ. Ἰλ. Α. 272. οἱ νῦν βροτοὶ εἰσιν, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατὰ τὸ παρὸν ζῶντες, οἱ ζῶντες, οἷοι εἶσι κατὰ τὸ παρὸν, ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, εἶσιν. „Οἱ νῦν ἄνθρωποι, ἤτοι τὸν παρὸν καιρὸν „Οἱ νῦν Ἕλληνες, ὁ νῦν χρόνος, κ. τ. τ. „Τὰ δὲ ἄλλα τὰ, νῦν, ἐν χρήσει τυγχάνει μόνον ἐπὶ ἀμέτρου παρόντος ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ καὶ α) ἐπὶ παρελθόντος, π. χ. „Νῦν Μενέλαος ἐνίκησεν, Ἰλ. Γ, 431. πρβ. Ν, 772. Ὀδ. Α, 43. 166. 182. καὶ β) ἐπὶ μέλλοντος, „Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, Ἰλ. Ε, 279. πρβ. Τ, 307. Ὀδ. Α, 200. Ε. Μ. σ. 608. 47. Τοιοῦτον δὲ τὸ Ἀττ. κατ' ἐπίτ. νυνὶ τάσσεται σχεδὸν μόνον ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 242. γ) συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων λέξεων ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ = χρόνου χάριν, π. χ. „Νῦν σήμερον, νῦν ἡμέρᾳ ἥδε, Ἰλ. Θ, 541. Ν, 828. „Νῦν ἄρτιος, τὸ Λατ. nunc nuper, Lob. Φρυν. σ. 20. δ) μετὰ τῆς ἀποκ. αἰτιατ. τοῦ ἄρθρου, „Τὸ νῦν καὶ τὰ νῦν, ἔτι δὲ, ἤτοι νῦν καὶ τάνῦν γραφόμ., ἐπίτασιν σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ νῦν, κυρίως, ὅσον διὰ τὸ τώρα· ἔξαρ. εὐχρηστον οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. λέγεται δὲ καὶ „Τὰ νῦν τάδε, Ἡρόδ. 7, 104. πρβ. νυνί. ε) ἡ σημασία τοῦ νῦν τρέπεται ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, συννημένου ὄντος οὕτω, „Νῦν δήπουθ', ὡς τέσσον βέβαια τώρα, τώρα στοχάζομαι, ὡς τό, „Νῦν δή, οἶμαι, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 221. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σ. 592. — 2) παρεκτὸς δὲ τῆς γνησίας σημασίας τοῦ χρόνου ἐνιζάνει εἰς τὸ νῦν, α) ἡ ἄμεσος συνέπεια πράξεώς τινος, ὁμιλίας ἢ συμβεβηκότος κατόπιν ἄλλου, ἄρα συνέπεια καὶ πρόσδος πράξεώς τινος ἀπὸ καιροῦ τινος μακροτέρου εἰς ἄλλον ἐγγύτερον, ὅτε ἐρμην. παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ, τότε, ἔπειτα, μετὰ δὲ τοῦτο, π. χ. Ἰλ. Α, 382. „Ἦκε δ' ἔπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ ἐνήκοντο, ἔστειλεν ἐναντίον τῶν Ἀργείων βανκτηφόρα βέλη, καὶ τότε, μεθ' ὃ (ὅπλ. αὐδυὶ ἀφ' οὗ ἐστάλησαν, ἐβρίφησαν μεταξὺ των) ἤρχησαν ν' ἀποθνήσκωσιν οἱ λαοί· οὕτω καὶ πολλαχοῦ παρ' Ὀμ. β) ἡ ἄμεσος συνέπεια μιᾶς πράξεως ἐξ ἄλλης, ἢ ἀλληλοδιάδοχος, ἄρα παραγωγὴ, συνέπεια τινὸς ἐνεστῶτος ἐξ ἄλλου παρελθόντος, τώρα λοιπὸν, ἄρα, ὄθεν π. χ. „Μὴ νῦν μοι νεμεσήσητον, τώρα λοιπὸν μὴ ἀγανακτῆτε κατ' ἐμοῦ, ὑπλ. ἀφ' οὗ ἠλαττώθητε τὸ τί μὲ παρακινεῖ εἰς τὸν ἀγῶνα· δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ, τώρα λοιπὸν καὶ νὰ ἑρμηνευθῇ ὅλως ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας, ὄθεν, διὰ τοῦτο, ἢ ἄρα μὴ ὀργίζεσθε κατ' ἐμοῦ, Ἰλιάδ. Ο, 115. καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχ. Ὀμ. γ) ἐπίτασις ἢ ἐπιτάχυνσις προστακτικῆς τινος, ἢ κελεύσεως, παρακελεύσεως, συναμει τῆς ὁποίας ζητεῖται νὰ γίνῃ τὸ εἰπόμενον ἢ γενόμενον, τώρα εὐθὺς παραυτὰ καὶ δίχ' ἀναβολῆς· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐν χρήσει παρὰ μὲν Ὀμ. συνήθ. προκειμένου ἐπιρρήματος, οἷον, „Δεῦρο νυν, παρένθες ἔλθ' ὦ, Ἰλ. Ψ, 485. „Εἰά νυν κ. τ. τ. παρὰ δὲ Ἀττ. Ποιηταῖς ὡς ἐπιτοπλείστον προκειμένου προστακτικοῦ, π. χ. φέρε νυν, ἄγε νυν, σπεῦσόν νυν, σῖγα νυν, περίσου νυν, κ. τ. τ. Καθ' ὅλα ταῦτα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ, λοιπὸν, δέ, ὥστε συμβουλεύει κατὰ τὴν χρῆσιν μὲ τὰ μέρη δή καί, οὖν, ὡς ἐν τῷ, φέρε δή, ἄγε δή, κ. τ. λ. καὶ ἐπίσης τάσσεται τὸ, ἐπειτα, ἀντὶ τοῦ συνήθους, ἐπειδή, Ἰλ. Α, 416. δ) οἱ τρόποι εἰς ἐπίτασιν προσταγῆς οὕτω καὶ εἰς ἐπίτασιν ἐρωτήσεων χρησιμοῦ, ὅταν αὐταὶ γίνονται μὲ ζέσιν τινὰ καὶ ὀργήν, ὅτε ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ἄραγε, καὶ συνεκφέρεται συνήθως μετὰ τοῦ, τίς, ἤ, τί νυν, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 414. Δ, 31. Ρ, 469. καὶ μετὰ τοῦ, ἦ ῥα νυ, Ἰλ. Γ, 183. Δ, 93. καὶ ἀλλαχοῦ. Σημειωσαῖδε, ὅτι καθ' ὅλα ταῦτα τὰ ὑπὸ τὴν σημασ. 2. περιστατούμενα περιστατικὰ εὑρίσκεται σχεδὸν ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ τὸ ἐγκλιτικὸν νυν, καὶ κατ' ἀποκοπὴν (ἐνθα σημειωτέον, ὅτι τὸ, νῦν καὶ νὺ ἔχουσι τὸ υ ἀεὶ βραχύ· διαφέροντα κατὰ τοῦτο μόνον ἀπὸ τοῦ, νυν, Heyne, Ἰλ. Α, 382. Herm Ar. Νεφ. 142), τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ κυρίως εἶναι καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, νῦν, ὅμως καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμ. ἔχει τοῦτο τὸ χωριστὸν, ὅτι αὐτὸ δὲν τάσσεται τόσον εὐκόλως ἐπὶ τῆς α'. σημασ. διὰ νὰ σημαίνῃ ἐνεστῶτά τινα χρόνου, ἐν ᾧ τοιαυτὶ τὸ, νῦν ἐν χρήσει καὶ καθ' ὅλας τὰς σημασ., καθ' ὃς ἐν χρήσει τὸ, νῦν. Ἐν ταὐτῷ δὲ προσσημειωτέον, ὅτι τὸ νῦν εὑρηται μὲν οὕτως ἐσὰ ὅτε παρ' Ὀμ. ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 165. Ψ, 485. ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., Τραγ. καὶ Κωμ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. οὐδέποτε ἄλλως, εἰμὴ συνδέσμ., ἤτοι νυν, αὐτ' οὖ ἐν Ἰλ. Η, 352. ἤτω νυν, κεῖται. Τελευταῖον, τὸ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὐχρηστον ὡς φαίνεται, μόνον ἴδιον τοῖς Ἕκτορ. Ἆρα ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων δύναται τις νὰ ἀπορρίψῃ τὸν κανόνα τοιοῦτον, ὅτι καὶ οἱ Ποιηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐχρώντο τῷ, νῦν, ἐφ' ὅσον συντυχαίνει τοῦτο ὁ στίχος, εἰς τρόπον ὥστε τὸ, νῦν ἀνάγκη νὰ θεωρεῖται ὡς ἀρχικὸς καὶ πρωτότυπος τύπος, τὸ δὲ, νὺ καὶ, νύ ἐπρεπε, ἐξ ἀνάγκης νὰ μείνῃ ἀλλότριον καὶ ξένον τῷ ποιητῇ λόγῳ· μόνον δέ, καθὼς φαίνεται, ὁ Ἡρόδ. ἐξέλαβε τοιοῦτόν τινα διαφόρων τινὰ τῶν σημασιῶν, προκρίνας ἐκεῖ, ἔνθα ἐπιμαρτεῖ ἡ σημασία τοῦ, οὖν, νὰ γράψῃ νῦν (οὐχὶ δὲ νύ) ἀντὶ, νῦν, ὡς ἐν 1, 18. 20. 24. Schweigh. v. 1. εἰς 1, 183. 9, 10. καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν, ὡς φαίνεται, ὅτι τινὲς ἀρχαῖοι Γραμμ., ἀμελειούμενοι εἰς ταῦτα μόνον καὶ μὴ ἐξετάζοντες ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, ἐξέλαβον τὸ, νῦν καὶ νύ ὡς πάντη διαφορετικὴν τοῦ νῦν λέξιν καὶ ὡς Ἴων. τύπον τοῦ δή, ἤ οὖν).

* Νύν, νυ, Ἐγκλιτ. μόριον, ἀντὶ νῦν, 2.

Νυνγαρί, ὅρα νυνί (-υ-)

* Νῦν δή, τὸ ἐπιτεταμ. νῦν, σημαίνει δὲ προκειμένου τῷ 'μὲν ἐνεστ., ἄρτι, σωστὰ τώρα, τῷ δὲ παρωχημένῳ, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, πρὸ ὀλίγου, καὶ τῷ μέλλ. τώρα τέλος πάντων, Lob. Φρυν. σ. 19.

* Νυνί, Ἀττ. ἐπίτ. τοῦ νῦν διὰ τοῦ ἀποτικοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τώρα, τώρα, σωστά, κατ' ἀκρίβειαν τώρα· τάσσεται δὲ μόνον ἐπὶ τῆς α', σημαιν. τοῦ νῦν καὶ σχεδὸν μόνον ἐπὶ παρόντος χρόνου ἐν χρήσει, Wolf Δημ. Διαπ. σ. 242. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἔστι σπανιώτατα ἐν χρήσει τὸ, νυνί, Porsn. Εὐρ. Μηδ. 157. Ὁ Lob. Φρυν. σ. 19. ἀναφέρει μερικὰ παραδείγματα, ἐνθα τὸ, νυνί προσκειται μέλλοντι, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἐν γένει ὀλίγα. Κατὰ τὸ ἰδιον τρόπον ἐσχηματίζοι οἱ Ἀττ. νυνγαρί, νυνμενί ἀντί, νυνί γάρ καί, νυνί μέν. (-ν-)

* Νυνμενί. ἀντί, νυνί, Ἀριστφ. Ὄρν. 451.

* Νυνότε = ἔστιν ὅτε, Ἑνιότε, Ἑρμ. Σοφοκλ. Αἴ. 789. καὶ Vig. σ. 919.

Νύξ, νυκτός, ἡ Τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ ὁ ἥλιος εἶναι ὑποκάτω τοῦ ἡμετέρου ὁρίζοντος, ἔλλειψις ἡλίου, νύκτα· καὶ ἐν χρήσει τόσον, ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς νυκτός, ὅσον καὶ ἐπὶ μιᾶς νυκτός, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. νυκτεύω, τὴν νύκτα, ἐν νυκτί, ὡς ἐπίρ. Ὀδ. Ν, 278. Ἡρόδ. 9. 10. συντομώτερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. νυκτώω, ὃν τρόπον, ἡμέρα, ἡ, διά νύκτα, διὰ τῆς νυκτός, τὴν νύκτα, ἐν διαστήματι τῆς νυκτός, παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ἐπίσης τῷ πληθ. νύκτας. »Νύκτα φυλάσσεμεναι, φυλάττειν τὴν νύκτα, Ἰλ. Κ, 312. Ὀδ. Ε, 466. Χ, 195. »Νύκτας ἰαύειν, κοιμῶμαι τὰς νύκτας, Ὀδ. Δ, 154. 2) τὸ σκότος τῆς νυκτός, Ὅμρ. ὅθεν ἐν γένει, σκότος, ζόφος, καὶ αὐτὸ τὸ ποιοῦν πάντα ἀόρατα καὶ ἀφανῆ, π. χ. »νυκτὶ καλύπτειν», σκεπάζω ἐν νυκτί, καὶ σκοτεί, ἡγοῦν καμνω ἀόρατον, νὰ μὴ βλέπηται, Ἰλ. Ε. 23. Ν, 425. β) ἐξαιρ. νὺξ θανάτου, σκότος θανάτου, ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ὅθεν καὶ γ) ὁ Ἅιδης, καθὸ τὸ βασίλειον τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους, Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 862. δ) τροπ. ὡς καὶ τὸ, σκότος, πᾶν τὸ σκοτεινόν, ἀπαίλητικόν, φρικτόν· ὅθεν ὁ Ἀπόλλων. περιγράφεται, νυκτὶ ἐοικώς, Ἰλ. Α. 47. πρβ. Μ, 463. Ὀδ. Λ, 606. στάδε νυκτὶ ἔοικεν, αὐτὸς θεωρεῖ τοῦτο ἴσα μὲ τὴν νύκτα, δηλ. τὰ φοβεῖται καθὼς τὸν μέλαιναν Ἔρεβος, Ὀδ. Γ, 362. Λέγεται δὲ καὶ ἡ νύξ, καθὸ μητέρ' ἀρετῆς καὶ φίλη, ἁπλῶς ὠφέλιμη, Ὀδτ. Δ, 19. καὶ ὡς κακὸν στοιχεῖον εὑρίσκομεν αὐτὴν παρ' Ἡσ. Ἔργ. 17. Θεογν. 224. 759. τὸ ἀναντίον ταύτης ὀρ. ἐν τῷ, ἡμέρα καὶ Φάος, 2. Ὅτι ὅμως οἱ Ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν ἀναληπτικὴν δύναμιν τῆς νυκτός, δείκνυσι καὶ αὐτὸ τὸ Ὅμ. ἐπίθ. ἀμβρόσιαι καὶ ἄλλα σποράδην κείμενα χωρία 3) νὺξ ὡς κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς νυκτός, Ἰλ. Ξ, 259. 261. Ἡσ. Θεογν. 123. Σχετικὴ τοῦ Χάους, ἧτις ἀγεννήτη τῷ μὲν Ἐρέβει τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν, ἅτινα ὁ σύζυγος ὁ ὁλκὸς σειρὰ φρικτῶν Οὐσιῶν, Θεογ. 21. σ. 758 Ἐ. 17. 4) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πληθ. ἐρθμ. αἱ ὧραι, ἤτοι τὰ τμήματα τῶν νυκτῶν, αἱ φυλακαί, Dissen. Πινδ. Ἴσθμ. 7. 44. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Δ. Οἱ Ἕλληνες διήρουν ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὴν νύκτα εἰς τρία ἴσα μέρη, μοίρας, Ὀ. Η, 253. ὅθεν, »Τρίχα νυκτὸς ἔπνω», ἀντί, τριτομόρους, ἢ λαχοῦσ' τῆς νυκτός ἦν, ἤγουν ἦτον τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς νυκτός, τὸ πρὸς τὴν ἕω, Ὀδ. Μ, 312. Ξ, 484. ἡμίσεα νύκτειμι, τὸ μισὸ νύκτειον· ὅτι δὲ καὶ, ἐν μέσῳ νυκτῶν, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Δ, 5) τὸ μέρος τῆς νυκτὸς ἐπὶ ἐλάττοις, οὐχὶ δὲ ἡ Ἄρκτος, ἀλλ' ἡ ἑπτάειρα, τὰ πρὸς Δύσιν ἡλίου τινά· παρ' Ὅμρ. λέγεται ζόφος, καθὸ τὸ μέρος τοῦ σκότους, ἀπεναντίας τοῦ, μέρους τῆς ἕω ἤτοι τοῦ φωτός, παρ' Ἡσ. Θεογ. 275. πρβλ 744, 748.

* Νύξις, εως, ἡ (νύσσω). Τὸ κεντᾶν, σουβλίζειν, παρατρύπωσις, κέντημα, σουβλίσμα. 2) αἰτία, ἀφορμή.

Νυός, οῦ, ἡ, καί, ἐννυός, ἡ, ἐνυός. Ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ μου, nurus, Λατ. Ἰλ. Χ, 65. Ω, 166. Ὀδ. Γ, 451. καὶ κατὰ πλατυτ. ἰδιωσιαν, πᾶσα συγγενὴς διὰ γάμου, συμπεθέρα, Ἰλ. Γ, 49. Τμν. Ὁμ. Ἄφρ 136. παρθ. γαμβρός. — 2) ἐν γένει, νύμφη· ἀγαπητικὴ κορασίου. Οἱ τύποι ἐννυός καὶ ἐνυός εἶσι νεώτεροι.

Νυρίζω, Μλ -ίσω, καί, νυρέω, ῶ, καί, νύρω, ταὐτὸν δῆθεν τῷ, νύσσω, νύττω.

Νῦσος, ἡ, νύσσος, παρὰ Συρακουσίοις ταὐτὸν τῷ, Χωλός, κατὰ τὸν Νόν. Διονύσ. 9.

Νύσσα, ἡ (νύσσω). Στήλη ἐν τῷ σταδίῳ· ἦτον δὲ διττοῦ εἴδους. α) κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον σταδίου διὰ νὰ σημάνωσι τὸ μέρος, ἔνθα οἱ διφρηλατοῦντες ἐτελείουν τὸ πρῶτον ἡμίσυ τοῦ δρόμου των, καὶ ἔνθα ἐκαμπτον, ἐγυρίζον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ τοῦτο ἐλέγετο καὶ, καμπτήρ, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀμιλλώμενοι ἔπρεπε νὰ στραφῶσι κατ' ἀριστερὰν τριγύρω, Ἰλ. Ψ, 332. 344. ἔπρεπε δὲ ἂν τῷ περιτρέχειν νὰ ἐγγίζῃ ὁ ἀριστερὸς ἵππος ὅσον τὸ δυνατὸν πολλὰ πυκνὰ εἰς τὴν νύσσαν, ὅπερ ἐλέγετο, ἐν νύσσῃ ἐγχριμφθῆναι, Ἰλ. Ψ, 338. ὁ δὲ δεξιὸς ἵππος ἐκεντᾶτο ἀπὸ τὸν ἁμαξηλάτην διὰ νὰ κάμῃ τὸν μεγαλήτερον γῦρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο, νύσσειν, ἢ, κεντᾶν. β) ἐλέγετο νύσσα καὶ ὁ ἀσαύτως διὰ στήλης σημαινόμενος τόπος, ἔνθεν ἤρχιζον οἱ ἀγωνισταὶ νὰ τρέχωσιν, ὅστις ἐλέγετο καὶ βαλβίς καὶ ἄφεσις, Ἰλ. Ψ, 578. Ὀδ. Θ, 121. Λατ. carceres. γ) ἐν γένει, διάφραγμα, ὁ ἐν μέσῳ τοίχος, Βίων.

Νύσσω, Μλ -ξω. Ἀττ. νύττω. Κεντῶ, κουντῶ. διατρυπῶ, τρυπῶ κατώτερα, κουντῶντας, σουβλίζω, σπρόχνω. πολλαχ. ἐν Ἰλ. μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ξίφεσι, ὄγχεσι κ. τ. τ. ἔτι δὲ, ετυπῶ, πλήττω, πατάσσω, Ἰλ. Π, 704. ἡχοῦσα νύσσειν χληΐτιν, ἐπὶ ἵππων, Ἡσ. Ἀσπ. 62. ἔτι δὲ μάχαιρα νύσσουσα, κουντοῦσα τινα μὲ τὸν ἀγκῶνα διὰ νὰ τὸν ἐξυπνίσω, ἢ ἐν γένει, διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικόν, Ὀδ. Ξ, 485 λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ δώσωσι κρυφίως ἀναμεταξύ των σημεῖον ἔρωτος· ὡς τόσον, ἐπιτοπλείστου ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ πάσης ἐγγίξεως διὰ μέσου τινὸς σουβληροῦ, ὅθεν, κεντῶ, τρυπῶ, σουβλίζω, χαράζω ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν τινος ξύλου, γέφυρα τὴν ἐπιδερμίδα, καθόλου, πληγώνω ἐλαφρῶς, καὶ μεταφορ. προσκόπτω. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, νυττέριον, ἡ μαχαιρίς, δι' ἧς κεντοῦμένου ἀνοίγεται ἡ φλέψ.

Νύσταγμα, ατος, τὸ (νυστάζω). Τὸν ὁποῖον ἁπλῶς εἶπε τινὰς ὕπνον· κοίμισμα, ἐλαφρὸς ὕπνος.

Νυσταγμός, ὁ. Τὸ νυστάζειν, ἡ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος ἐκ τοῦ

Νυστάζω, -άσω καὶ -άξω (νεύω, νευστάζω, νυστάζω, πυο, πυτο) Κλίνω τὴν κεφαλήν, ἢ καμμίαν τῶν ἐγκαλμούς πρὸς ὕπνον, ὑπὸ ὑπνου κυριευομαι καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ, ὅθεν καὶ, κοιμῶμαι· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ οὐ προσέχω, καὶ πταίω, σφάλλω, παραμελῶ, παραβλέπω τι ἀπὸ ἀμέλειαν· 3) καὶ αὐτὸ, ἀφίνω τὴν κεφαλήν νὰ κλίνῃ, κρέμαται, ὅθεν

Νυσταγής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κοιμᾶται νυσταζόμενος, ἢ ὑπνοφάγος παρὰ τοῖς κωμῳδ. 2) ὡς ἐπίθ. ὑπνος νυσταγής, ὕπνος μετὰ τῆς ἐλίσσης τῆς κεφαλῆς οἷος ἐν τῷ καθεζομένῳ, Ἀριστοφ Σφ. 12. ὅθεν

Νυσταγικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς ὕπνον, εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνωτικός. Ἐπίρ. νυσταγικῶς

Νυσταλέος, ἐα, ἐον. Ὑπὸ ὕπνου καταπυριευμένος, ὑπνηλός, ὑπνώδης· ἀγετας, καὶ νύσταλος, ὁ, ἡ.

Νυσταλογερόντιον, τὸ (γέρων). Τὸ νυστάζον, ἤτοι νυσταλέον γεροντίον, Ἐτυμολογ. μέγαλ.

Νυσταλωπεῖν, ἀντὶ νυκταλωπεῖν, Ἡσχ. ἀμφ.

* Νύσταξις, εως, ἡ (νυστάζω). Τὸ νυστάζειν.

Νύττω, Ἀττ. ἀντὶ, νύσσω.

Νύχα, ὡς ἐπίρ. (νύξ). Παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, νύκτωρ.

Νυχαυγής, ὁ, ἡ (νύξ, αὐγή). Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ αὐγάζων, φωτίζων, λάμπων, Ὀρφ. Τιμ. καὶ = νυκτιλαμπής.

Νυχεγρασία, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νυκτηγρεσία, Ἀναλ. γ'. 74.

Νυχείη, ἡ, κατ, νύχευμα, τὸ. Τὸ ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, ἀγρυπνία, διανυκτέρευσις, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1185. ἐκ τοῦ

Νυχεύω (νύξ, νυχός). Διανυκτερεύω, ἐν γένει καὶ ἰδικωτ. ἀγρυπνῶ, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μένω ἄυπνος, Εὐριπδ. Ῥῆσ. 520. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε'. σ. 683. »Νύμφαις νυχεύσωνι, παρὰ ταῖς νύμφαις κοιμηθῆναι, ἤτοι διπεράσαι τὴν νύκτα. Ὁ Ἡσχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, κρύπτω.

Νυχηβόρος, ὁ, ἡ (νύξ, βορά). Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ τρώγων, Νικ. ἀμφ. ἀναγν.

Νυχθήμερον, τό (νύξ, ἡμέρα). Μέρος τοῦ χρόνου, περιέχον μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκταν ἤτοι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν διάστημα, καθ' ὃν καιρὸν ἡ γῆ ἁπαξ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς· ἡμερονύχιον.

Νύχιος, ία, ιον (νύξ), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νυκτερινός. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο τὴν νύκτα, ἢ ὁ ἐργαζόμενος, ποιῶν τι ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, Ἡσύχ. Ἑ. 521 Θ, ρητ. ὅθεν καὶ, κοιμώμενος. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἑνίοτε καὶ, ὁ, ἡ (υυυ)

Νύχμα, τό (νύσσω)· ταὐτὸν τῷ, νύγμα. Μέτρον, κέντρωμα, σῆμα, στίγμα, Νίκ. μεταφρ. ὀνειδος, ως κεῖκος

Νυχοβόρος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, νυχηβόρος.

* Νύχος, ους, τό = νύξ, Γλωσσ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ω.

Νώ, ἡ ἑνίοτε νῶ, ἐνομ. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ, νωί. Ἡμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο μας, ἡμᾶς τοὺς δύο, Ἀττ., ἄλλα καὶ ἐν Ὀδ. (οὐχὶ νῷ, ἢ τῷ γραπτ.)

* Νωγάλευμα, τό = νώγαλον (ε). ἐκ τοῦ

* Νωγαλεύω (νώγαλον). Τρώγω νωγάλια, τὰ λαὰ κομμάτια.

* Νωγαλίζω = νωγαλεύω· ὅθεν.

* Νωγάλισμα, τό = νώγαλον. (α).

Νώγαλον, τό, καὶ συνηθ. πληθ. λειμαργικὰ φαγητά, καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὸ φαγεῖν λιχνούδια, ἢ γλιγούδια λεγόμενα, ἐπιδορπίσματα, τραγάλια, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ, β. σ. 47. ὅπου ὁ Εὐσταθίος ἀντί, νωγαλεύματα, ὀρθότερον, νώγαλα, ἀνέγνωσεν· ὅθεν νωγαλίζω, καὶ, νωγαλεύω, λιχνούδια ἤτοι γλυκύσματα μετὰ τὸ φαγεῖν τρώγω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, νώγαλα, τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα, οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρυφερὰ ἀρτύματα, οἷον, κάρυα, σύκα, βότρυς, φοίνικες, κ. τ. τ.

Νωδογέρων, οντος, ὁ (νωδός, γέρων). Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας γέρων, Πολυδ. β'. 16.

Νωδός, ή, όν (νή, ὀδούς). Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, χωρὶς, ὀδόντια, καὶ τροπ. ἀμβλύς, στομωμένος. »Ἐπιθυμίας ἀπημβλυμένας καὶ νωδάζειν, Πλούταρχ. 2) παρὰ τὸ νη—, αὐθη, ἐξαστηκώς, κατακεκλημένος. ἔξω ἑαυτοῦ, μωρός, ἀναίσθητος, ἄφρων, ἄνους, ἔννους, μὴ λαλῶν, Ἀρχύτας παρὰ Συμπλικίῳ εἰς τὰς τοῦ Ἀριστοτ. Κατηγορ. »Τὸ νωδὸν, ὁρᾶσιν μὴ ἔχοντα· (ἡ δὲν εἶναι τελείως σύνθετον, ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν τῷ, νωθὴς καὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς?).

Νωθρυία, ἡ. Ἔλλειψις ὀδόντων, πόνου, ἀπώλεια, Θεόκρ. ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νωδυνος, ὁ, ἡ (νή, ὀδύνη). Ὅστις εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ ὀδύνας, ἢ ὅστις δὲν αἰσθάνεται, ἢ δὲν ἔχει πόνους, ἀνώδυνος, ἀπαθής, Πινδ. — 2) ἐνεργ. ὁ καταπαύων καὶ καταπραΰνων τοὺς πόνους, Σοφ. Φιλ. 44.

*Νῶε, ποιητ. ἀντὶ, νωΐ.

Νωθεία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, νωθρότης, ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς· ἐκ τοῦ

Νωθής, ές, ὁ, ἡ. Νωθρός, ἀμελής, ὀκνηρός, ἀργός, Ἐπίθ. τοῦ ὄνου, Ἰλ. Λ, 509. — Μεταφορ. ἐπὶ νοός, ἀντὶ τοῦ ἀμβλύς, ὁ δυσκόλως ἀνοῶν καὶ καταλαμβάνων, βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, ἀνόητος· ἐν γένει, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ἄτονος· ἀπειρηκώς· συγκρ. νωθέστερος, ἐπὶ νωθρείας νοός, Ἡρόδ. 3, 53. (πιθαν. συγγεν. τῷ, νωθής, νωθές, νόθος, νωθρός· κατ' ἄλλους παρὰ τὸ νη — καὶ ωθέω, ἢ, τοπ. χειρότερον, παρὰ τὸ, ἀνόητος, κατ' ἀποκ. καὶ συγκ.)

Νωθητι, Ἰωνικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ, νοήθητι, προστακτ. ἀορ. τοῦ, νόημι ἀντὶ, νοέω, Ἡσύχ. πρβλ. νώσασθαι, νῶσις.

Νωθουρος, ὁ (νωθής, οὐρά). Ὀκνηρὸς τὴν οὐράν, Δυτελίνητος εἰς τὸ, συγγίνεσθαι γυναιξίν, Ἡσύχ.

Νωθρεία, καὶ, νωθρία, ἡ (νωθρεύω). Νωθρότης, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ἀργοκινησία, δυσκινησία, βραδύτης εἰς τὰ πράττειν, (τεμπελιά, Τουρκ.)

Νωθρεπιστάτης, ου, ὁ (ἐπιστάτης). Ὁ νωθρὸς ἐπιστάτης, ἀρχιτῶν, ἢ ἐπιχειρίζομένος τι, Ἀριστοτ. Φυσιογν. ς'.

Νωθρεύω, (νωθρός). Νωθρὸς εἶμαι, ἢ νωθρῶς πράττω. Μέσ. νωθρεύομαι, ταὐτόν· ὅθεν

Νωθρία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, νωθρεία· ὅθεν

Νωθρεόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, νωθρεύω, Διοσκορ.

Νωθροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ νωθρὸς κατὰ τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, παρὰ τοῖς Ο'.

Νωθροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ νωθρὸν ποιῶν, Εὐστάθ.

Νωθρός, ά, όν, καὶ, Ἐπίρ. νωθρῶς· ταὐτὸν τῷ, νωθής. Ἀμελής, βραδύς, ὀκνηρός, δυσκίνητος, ἀργοκίνητος, χαῦνος, (τεμπέλης). μεταφορ. ἐπὶ νοός, ὁ βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν. καὶ ἀνεργὸς, ἀδύνατος, πεπηγώς. «Νωθρὰ βλέποντα», ἀντὶ τοῦ, ἀστρατήκτως, ἀδύνατα, Ἀνέκδοτ. α'. σελ. 504. ὅθεν

Νωθρότης, ητος, ἡ. Ἀμέλεια, ἀπραξία, χαυνότης, κ. τ. λ., βραδύτης, ταὐτὸν τῷ, νωθρεία.

Νωθρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος)· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, νωθρός, κυρίως δέ, ὁ νωθροῦ εἴδος ἔχων, ὅμοιος νωθρῷ.

Νωΐ. Δυϊκὴ ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐγώ. Ἡμεῖς οἱ δύο, καὶ οἱ δύο μας, καὶ τοὺς δύο μας, Ὁμρ. καὶ Ἰων. κατ' ἀποκ. συντομώτερος, Ἀττ. τύπος ἔστι, νώ (οὐχὶ νώ, ἢ νᾶ), ὅστις ὅμως Ἀττ. τύπος εὑρηται καὶ ἐν Ὀδ. Ο, 475. Π. 306. Κατά τινας, ὁ Κορίνν. καὶ ὁ Ἀντίμαχος ἐχρήσαντο καὶ τῷ, νωέ. — Δυϊκὴ γεν. καὶ δοτ. τοῖν, Ὁμ. καὶ Ἰων., νῷν, Ἀττ. Ἐκ τοῦ νῶϊ, νώ παράγ. τὸ Λατ. nos, καὶ Ἰταλ. noi. πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. σ. 49. κτ. (νῶϊ ὡς ὀστ. εἶναι ἀξίωσον ἀνήκουστον, ὡς καὶ τό, νῶϊν ὡς ὄνομ. ἢ αἰτιακτ. ὅρ. Βουττμ. Λεξίλ. σελ. 53. 54. 56.) ὅθεν

Νωΐτερος, έρα, ερον. Ἀνήκων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο, ἰδικός μας, ἡμῶν τῶν δύο, ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πηγάζων, Ἰλ. Ο, 39. Ὀδ. Μ, 185. ἐν γένει μόνον παρὰ τοῖς Ἕκπτ.) (L)

Νῶκαρ, αρος, τό. Νέκ. Θηρ. 189. μύκητολόν νωκαρα, νωθρεία μετὰ ὕπνου συνδεδεμένη. τροπ. ὕπνος θανάτου. 2) ὡς ἐπίθετ. (Σουϊδ.) δυσκινησίας, κοιμισμένος· (κατὰ Σουϊδ. παρὰ τό, νη—, καὶ ὀχέω), ποιητ. ὅθεν

*Νωκερώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Νωθρός, δυσκίνητος, ὡς ἀποκοιμισμένος.

Νωλεμέως, καί, νωλεμῶς. Ἐπίρ. ἀδιαλείπτως, ἀπαύστως, συνεχῶς. «Νωλεμέως ἐχέμενα, ἀκαταπαύστως ἀνθίσταμαι, ἐπιμένω, ἢ ἔχω, Ἰλ. Ε, 492. Ἐν δὲ Ὀδ. Δ, 413. «νωλεμίως», κτείνοντοι, δηλοῖ, ὅλοι χωρὶς διακοπῆς, ὁ εἷς εὐθὺς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐφονεύθησαν. Τὸ Ἀττικ. νωλεμῶς οὐχ' εὑρηται, καθὼς φαίνεται, παρ' Ὁμ. ἐκ τοῦ

Νωλεμής, ές, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀπαυστος. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐπίρ. νωλεμέως, ἢ αὐθετ. νωλεμές ὡς ἐπίρ. τὸ ὁποῖον τοῦτο μόνον ἐν Ἰλ. Ξ, 58. κεῖται ἀπολύτως, ἀλλαχοῦ δὲ συνῆθ. κατὰ πλεονασμὸν συνωνυμικὸν οὕτω. «Νωλεμὲς ἀεί», ταὐτὸν τῷ, συνεχὲς ἀεί, ἀκαταπαύστως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου. Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργον. β', 602. «νωλεμὲς ἐμπλήξαται ἐνοστίοισι», ὅπου τὰ Χειρόγρ. νωμελὲς ἔχουσι· καθὼς ἔτι καὶ ὁ Ἡσ. ἔχει νωμαλέως, ἀντὶ, νωλεμέως. Πρβ' Ἀπολλων. Ἀργι β'. 605. ἔπειτο «νωλεμὲς ἐρρίζωθεν», καὶ ὁ Βροντίκιος ἄνευ λόγου, «ἐμμενέως» ἔταξεν, ἐπειδὴ προηγεῖται τὸ ἐπιρρηθὲν, ὅπερ σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ, νωλεμές, ὅ ἐστι, συνεχῶς, συνεχῶς. (Παράγουσι τοῦτο συνήθ. ἐκ τοῦ, νω—, ἀντὶ, νη—, καὶ λείπω, οἷονεὶ, νωλειπής· ὁ δὲ Doederl. παρ' ἐνίοις ἀπιστ. νη—, καὶ οὐλαμός, ἑόλημαι, ὅλος, ἀόλλης, εἴλω, ὥστε νὰ ᾖ κυρίως, συνεχής, ἀδιάλειπτος· ἀλλ' ὅρ. ἐν τῷ, ινηγένετος.)

Νωμα, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, νόημα.

Νωμάω, ῶ. Μλ. -ήσω (νέμω, 1), Μοιράζω, διανέμω, παρέχω, δίδω, ἐξαιρτ. φαγητὸν καὶ ποτὸν ἐν ταῖς θυσίαις καὶ εὐωχίαις, Ἰλ. Α, 471. Ὀδ. Γ. 340. Η, 183. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) ἐνεργ. καὶ κινῶ, δηλ. κινῶ τι ἐπιτηδείως, τὸ σεῖσ. κουνῶ εἰς τὸν ἀέρα, παράττω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὅμως ἐν ταὐτῷ τῇ ὀξυτάτῃ κινήσει ἔχει πάντοτε τὸ κινούμενον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου χωρὶς νὰ μὲ φεύγῃ, χωρὶς ν' ἀπολύηται, πολλάκ παρ' Ὁμ. καὶ α) ἐπὶ ὅπλων, μετοχειρίζομαι, τινάσσω (τρωκτῶς), ἢ πάλλω, σείω αὐτὰ ἐπιτηδείως, ἐπιδεξίως, ὡς, ἔγχος, τόξον, βῶν· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σκευῶν, τῶν ὁποίων ἡ μετοχείρισις ἀπαιτεῖ δύναμιν καὶ ἐπιτηδιότητα, ἀντὶ τοῦ κυβερνῶ, διοικῶ, μεταχειρίζομαι, π. χ. κωπίον, Ὀδ. Μ, 218. παραβλ. Ὀδσ. Κ, 32. Χ, 10. Ἰλδ. Γ, 218. συνήθ. μετὰ τῆς προσθήκης «ἐν χερσὶ μετὰ χερτί, ἐν παλάμῃσιν, Ὁμ. τὸ δὲ «δούρατι νωμᾶνι, ἔστι πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 462. ὅρ. Heinr. σ. 222. β) ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κινῶ καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ ἐπιτηδείως, τὸ ὁποῖον προϋποτίθησιν, ὅτι ὁ κινῶν ἔχει αὐτὰ ὅλως ἐν τῇ ἐξουσίᾳ του καὶ δύναται νὰ τὰ μεταχειρίζηται ὅπως θέλει, π. χ. πόδας, γόνατα νωμᾶν, Ἰλ. ῥ' τροπ. «κερδέα νωμᾶν ἐνὶ φρεσί, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ ἐνὶ φρεσί, κινῶ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἤτοι μελετῶ δόλιους διαλογισμούς, Ὀδ. Σ, 216. Τ, 257. λέγεται καὶ περὶ στέλεσσι νόον πολυκερδέα νωμᾶνι, Ὀδ. Ν, 255. «Ἐν ὅσσι νωμᾶν καὶ φρεσίν, ἀντὶ ἀκούειν καὶ φρονεῖν, Αἰσχ. δ) παρατηρῶ, βλέπω, Wess. Ἡρόδ. 4, 128. «νωμοῦντες ὧν τὰ ἀναιρεόμενους, ἀφ' οὗ παρετήρησαν, ὅτι ἐκεῖνοι ἔτρωγον. πρβλ. καὶ Musgrave Σοφ. Ο. Τ. 300. πτέ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν, Πλατ. Κρατ. σ. 411. ε) ἀπολύτ. συλλογίζομαι, Τιμ. Ὁμ. Δημ. 374.. παράδειγμα ὅμως πάνυ ἄμφ. 3) ἀμετβ. κινοῦμαι, ἐξαιρτ. κρεμάμενος, μετέωρος εἶμαι, κρέμομαι εἰς τὸν ἀέρα, ἔνθα προσυπαι. αὐτόν, ἢ πτερά, π. χ. «κεφαλὴ ἀν αἰθέρι νωμᾶται», Lob. Αἰ. 604. σ. 310. ὅθεν

*Νωμεύς, ὁ = νομεύς, νωΐτ. τύπος, Ἰακ. Δ. Π. σ. 419. κυρίως ὅμως κυβερνήτης, διαιτητὴς ὁ τινάσσων, σείων, πάλλων.

Νώμησις, ἡ (νωμάω). Κίνησις. 2) διαίρεσις, διαμοίρασις, διανομή.

Νωμήσιμος, ὁ, ἡ (νωμάω). Συνήθως κινούμενος, ἐξαιρ. ὡς ἐπιτοπολ. συνήθως κινούμενος εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπανακάμπτων, ὑποστρέφων, Νικ. παρ' Ἀθην. σ. 395.

Νωμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, νωμήτωρ, ορος, ὁ (νωμάω). Ὁ κυβερνῶν, διοικῶν καὶ κινῶν, πάλλων, παίων. Νόνν. 26. «νωμήτωρ παλμοῖσι», ὁ κινούμενος, δονούμενος.

Νῶν, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, νῶϊν, ἴδε νωΐ.

Νωνυμία. ἡ (νώνυμος). Ἀκλεια, ἀσάφεια, τὸ νὰ μὴ ἦναι τὸ ὄνομα τινὸς γνωστόν, ἀκυρότης, ἀδοξία.

*Νώνυμος, ὁ, ἡ· ἐπικ. ἕτερος τύπος, τοῦ νώνυμος, ὡς καὶ τὸ δίδυμος ἀντὶ δίδυμος καὶ ἀπάλαμος ἀντὶ ἀπάλαμος, παρὰ ποιητ. οἱ χρήσει διὰ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν φύσει βραχείαν παραλήγουσαν ὡς θέτει μακράν, Ἰλ. Μ, 70. Ν, 227. Ξ, 70. Ὀδ. Δ, 222. Ἡσ. Ἐ. 256. Herm. elem. metr. p. 45. Bast. epim. ad Hemst. Plut. ed. 2. p. 26. (Ἀρχαῖοι τινες καὶ νεώτ. παράγουσιν αὐτὸ ἀδίκως καὶ παραλόγως παρὰ τὸ νη—, καὶ ὄμνος, ὅρ. Payne Ἰλ. Τ, 6, σ. 288.)

Νώνυμος, ὁ, ἡ (νη—, ὄνομα, ὄνυμα). ποιητ. Χωρὶς ὄνομα, ἀνώνυμος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀκούεται, δὲν ἔχει φήμην, μὴ περίφημος, ἄδοξος, ἄγνωστος, Ὀδ. Ν, 239. Ξ, 182. — Ἐπικ. ἕτερος τύπος, ὅστις τὸ, νώνυμνος· ζήτει ταῦτα. 2) ἐνεργ. μετὰ γεν. ἀντὶ του, δίχα τοῦ ὀνόματος ὄηλ, χωρὶς νὰ ὀνομάσω τὸ ὄνομα, ἀμυήμων, ἀγνώμων, Tull. Laur. 3, 8. κούδέ τις ἔστας τῆς Σαπφοῦς, νώνυμος ἡέλιος, ἤγουν δὲν θέλει λησμονήσει τις ποτὲ τὴν Σαπφὼ νὰ τὴν ὀνομάζῃ, Ἀνακλ.

* Νωπέομαι, = δυσωπέομαι, Lob. Φρυν. σελ. 190. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τό, νενοίπηται, διὰ τοῦ, καταπέπληκται, τεταπείνωται, Ἀθην. ιγ. σελ. 604.

Νῶροψ, οπος, ὁ, ἡ. Τόσον λαμπρός, ὥστε θαμπύνει τὰ ὄμματα, ποιητ. ἐπὶ μετάλλων, πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., πλὴν μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, «νώροπι χαλκῷ, νώροπα χαλκόν». Ἰλ. Η, 206. Ξ, 383. καὶ ἀλλαχοῦ (κατὰ τὴν ἀρχαίαν παραγωγὴν ἐκ τοῦ νη—, καὶ ὁρῶ μὴ δυνατὸν διὰ τὴν λαμψὶν βλέπειν, πρβλ. ἠνοψ).

* Νωσάμενος, νώσασθαι, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ νοησάμενος, νοήσασθαι, ἐκ τοῦ νοέω, Θεόγν. 1298. Θεοκρ. 25. 263. πρβλ. νένομαι.

Νῶσις, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, νόησις, Τίμ. Φλίας.

*Νωταγωγέω. Κυβαλῶ εἰς ταῖς πλάτας, εἰς τὴν ῥάχιν, ἐκ τοῦ

Νωταγωγός, ὁ, ἡ (νῶτος, ἄγω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων ἄγων, ὅστις φέρει, βαστάζει τι ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν του· ταὐτὸν τῷ, νωτοφόρος.

Νωταῖος, αία, αῖον (νῶτος), ποιητ. ἀντὶ νωτιαῖος. Ὁ ἐκ τῶν νώτων· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νῶτον, ὁ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις ὤν· παρβ. Lob. Φρυν. σ. 557.

Νωτάκμων, ονος, ὁ, ἡ (ἄκμων, νῶτος). Ὁ κατάγραπτα τὰ νῶτα, Βατρ.

Νωτάρης, ου, ὁ (αἴρω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων αἴρων, σηκόνων καὶ φέρων, χαμάλης, Σουϊδ. (-υ-).

Νωτεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων. «Ὄνος, νωτεύς», φορτωμένος.

Νωτιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, νωταῖος, ὡς νωτιαῖος μυελός, ὁ εἰς τὰ νῶτα εὐρισκόμενος.

Νωτιδάνος, Εἶδος ἡτήσεως μὲ κέντρον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, ἄλλως, ὀπισθιδάνος.

Νωτίζω, Μλ -ίσω (νῶτος). Στρέφω, ἢ κάμνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ στρέψῃ τὰ νῶτά τις, ὅηλ. εἰς φυγὴν τρέπω, κτυπῶ τινὰ κατόπι φεύγοντα, Valck. Φοιν. 637. 2) εἰς τὰ ὀπίσω στρέφω, γυρίζω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193. Ἄρης παλίσσυτον »δράμημα νωτίζειαι, στρέφει τὴν ὀπισθοδρομίαν του εἰς τὰ ὀπίσθεν, ὅηλ. φεύγει. β) ἀμεταβ. τρέπω τὰ νῶτα εἰς φυγήν, γυρίζω ταῖς πλάταις, ὅηλ. φεύγω. »Πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν«, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1138. καὶ Βάκχ. 762. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 293. καὶ ἐνταῦθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, ἑαυτόν. 3) Τὰ νῶτα καλύπτω, σκεπάζω ταῖς πλάταις«, Εὐριπ. Φοίν. 663. 4) Πέρνω, ἢ ἀναρτῶ, χρεμῶ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὴν ῥάχιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 362. »Ἐπινωτίσαι κρᾶτα χάσματι λέοντος«, ἐπὶ τῶν νώτων αἴρειν, ἀναρτᾶν, χρεμᾶν, ἐπαίρειν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους Τοιούτων καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 296 ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. νωτίζομαι, ἐπὶ τῶν νώτων αἴρω, λαμβάνω, φορτίζομαι, Ἡσχ. ὡς τὸ, καταναυτίζομαι, παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ.

*Νώτιος, Σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ νωταίος.

Νώτισμα, τὸ (νωτίζω, 4). Ὅ,τι ἐχει τις ἢ πέρνει ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν του, π. χ. πτέρυγες· ὁ Εὐριπιδ. παρὰ Στοβ. καλεῖ οὕτω τὰς κατὰ τὰ νῶτα τῆς Σφιγγὸς πτέρυγας.

Νωτοβατέω, ὦ (βαίνω). Ἀναβαίνω τὴν ῥάχιν π. χ. βουνοῦ· ἀναβαίνω ἐξόπισθεν, καββαλιεύω· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς ὀχείας τῶν ζώων. β) ἀμεταβ. ἀναβαίνω εἰς τὴν ῥάχιν. 2) περιπατῶ εἰς τὴν ῥάχιν.

Νωτόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ἐζωγραφισμένος ἢ πεποικιλμένα (παρδαλὰ) τὰ νῶτα ἔχων.

Νωτοκοπέω, ὦ. Κόπτω, κτυπῶ τὰ νῶτα.

Νῶτον, τὸ καὶ νῶτος, ὁ. Ἡ ῥάχις, αἱ πλάταις, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, πολλαχ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ κατ' ἐνικὸν μὲν μόνον τὸ ἀρσεν. ἐν χρήσει, κατὰ δὲ πληθ., ὡς παρ' Ησ., ἀεὶ τὸ οὐδ. νῶτα, καὶ τοῦτο πολλαχ. κατὰ σημασ. ἐνικήν, Ἰλ. Β, 308. Θ, 94. καὶ ἀλλαχοῦ. Οἱ Ἀττ. ὅμως προκρίνουσι καὶ κατ' ἐνικὸν τὸ οὐδέτερον. »Τὰ νῶτα δείξαι«, δείχνω τὴν ῥάχιν μου ἢ ταῖς πλάταις, ἤτοι ἰφεύγω· σημαίνει δὲ καὶ ὑπερβαίνω, προλαμβάνω τὸν συντρέχοντά μοι ἐν τῷ ἀγῶνι, διότι ὁ νικητὴς δεικνύει εἰς τὸν κατόπιν μένοντα τὴν ῥάχιν του. »Κατὰ νῶτου«, ἀπ' ὀπισθεν, Ἡρόδ. 1, 10. 75. 2) τροπ. πᾶσα πλατεῖα ἐπιφάνεια, ἐξαιρτ. ἡ ῥάχις ἢ ἡ ἐπιφάνεια π. χ. τῆς θαλάσσης· ὄθεν παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλαχ. »εὐρέα νῶτα θαλάσσης.« Παρὰ Μεταγν. καὶ ἐπὶ ἐπιπέδων· ἔτι δὲ ἐπὶ ῥάχεος ἑνὸς βουνοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Πλούτ. Φλαμ. 9. (ἡ κατά τινας ἀρχαίους Γραμμ. διάκρισις ἡ διαφορὰ τοῦ ὅτι τὸ μὲν ἄρσεν. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ζώων, τὸ δὲ οὐδέτ., νῶτον, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, Piers. Μοῖρ. σ. 435, εἶναι ὅλως μὴ ὀρθὴ καὶ ματαία, καὶ ἀναιρεῖται ἀποχρώντως ἀπὸ τοὺς ἀρίστους συγγραφεῖς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ κατωτέρω, π. χ. Ὀδ. Δ, 65, 1, 433. 441. τοὐναντίον δὲ οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τὸ οὐδέτ. καὶ κατὰ τὸν ἑνικ. ἀρ., Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σ. 875. 938. Lob. Φρυν. σ. 290.)

Νωτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (νῶτον, πλήσσω). Ταὐτὸν τῷ, Μαστιγίας, ἐξαιρτ. ἐπὶ ὄνων, Φερεκράτης παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 2) ὁ τὰ νῶτα πλήττων, κτυπῶν.

Νῶτος, ὁ, ἡ. Ῥάχις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζώων, αἱ ὠμοπλάται. »Νῶτον γῆς, θαλάσσης,« ἡ ἐπιφάνεια. Πληθυντικ. Τὰ νῶτα, παρ' Ὁμήρ. ἰδὲ Νῶτον.

Νωτοφορέω, ὦ. Ἐπὶ τῶν νώτων φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ· καὶ

Νωτοφορία, ἡ. Τὸ ἐπὶ τῶν νώτων φέρειν, βαστάζειν, ἐκ τοῦ

Νωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων, ταὐτὸν τῷ, Νωταγωγός.

*Νωχαλός, ἡ, ὀν = νωχελὴς, οὕτω θέλει ὁ Ἑρμ. ἐν ὕμν. Ὅμ. Ἑρμ. ν' ἀναγινώσκῃ.

Νωχέλεια, ἡ (νωχελὴς). Ταὐτὸν τῷ, Νωθρεία, Βραδυτὴς, ἀργοπορία· ὀκνηρία.

Νωχελεύομαι, νωχελὴς εἰμὶ, ἢ φέρομαι, ὡς νωθρὸς φέρομαι, ὀκνηρὸς, νωθρὸς, ἀργοκίνητος, τεμπέλης εἰμὶ· ἐκ τοῦ

Νωχελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Πᾶς ὅστις δυσκόλως ἢ ἀργὰ κινεῖται, σπαράζει ἀπὸ τὸν τόπον του. βραδὺς, ἀργὸς, ἀμελὴς, νωθρὸς, ἀδύνατος. ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς· μόνον ποιητ. παραβάλλεται μετὰ τοῦ, νωθὴς, νωθρός. (συνήθ. παράγουσι παρὰ τὸ, νη καὶ ὀκέλλω, βέλτιον μέντοι, κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ νη, καὶ ὠκύς).

Νωχελία, ἡ. Ἐπ. τύπος τοῦ νωχέλεια, Ἰλ. Τ. 11.

Νωχελίζω, Μλ. ἴσω, = νωχελεύομαι, Ἡσύχ. ὅπου, νωχαλίζει, κεῖται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ν ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ξ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη ἐπιδιορθώσει δ' οὔ.

Ξ, ξ, ξῖ, τό, ἀκλιτ. τὸ δέκατον τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμ. στοιχεῖον, ξ', 60, καὶ ξ, 60000. — Οἱ ἀρχαῖοι Γραμμτ. Θεωροῦσι τὸ Ξῖ ὡς ἐκ διπλοῦν συμφώνων, σύνθετον ὅηλ. ἐκ τοῦ ΓΣ, ΚΣ, ΧΣ, τὸ Ζ ἐκ τοῦ ΔΣ, κ. τ. λ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσώζετο μόνον τὸ ΚΣ ἐν τῇ Αἰολ. διαλ. Greg. dial. Aeol. 39. Ἀσφαλῆ ὅμως τεκμήρια τῆς ἀρχῆς ταύτης εὑρίσκονται καὶ εἰς ἄλλας διαλεκτικὰς, μεταβολὰς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. μεταθέσει τῶν τὸ Ξῖ σχηματιζόντων δύο συμφώνων, π. χ. »ἔφος, ἰφυδρίονα«, Δωρ. »σκίφος, σκιφυδρίονα«, ξερός, ξηρός«, ἐντεῦθεν »σχερός, σκηρός, σκληρός, σκιῤῥός«, ἐφεξῆς »κύφος«, ἐντεῦθεν »σκύφος«, Λατ. scyphus, »ΞΑΩ, ξαίνω, ξέω«, ὅθεν τὸ Λατ. scabo; »ἰξός«, ὅθεν τὸ Λατ. viscum, »ἰξύς«, ὅθεν »ἰσχύς, ἀφυσγετὸς« ἐκ τοῦ »ἀφξίμος«, ἔπειτα δὲ καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν ῥημάτων, ὡς »διδάξω ἐκ τοῦ »διδάκω«, »μίξω« ἐκ τοῦ »μίσγω«, »ἕξω« ἐκ τοῦ »ἴσχω«. Οἱ Ἀττ. παρέλαβον πρῶτον τὸ ξ μετὰ τοῦ Σαμιακοῦ Ἀλφαβήτου, πρὶν δὲ νὰ εἰσαχθῇ τοῦτο, ἐπειχε τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ χσ· τὸ Ξῖ ἔχει λοιπὸν λόγον πρὸς τὸ ΚΣ. ΓΣ, ΧΣ, ΣΚ, ΣΓ, ΣΧ ὡς τὸ Ζῆτα πρὸς τὸ ΔΣ. ΣΔ. 2) πρὸς τούτοις ἐμφαίνεται τὸ ξ, μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Ἀττ. ὡς θαυνόμενον κ καὶ σ, π. χ. »κοινός, ξυνός, ΚΤΝ«, ὅθεν τὸ Λατ. cum καὶ τὸ σύν, Ἀττ. ξύν, »σίδη, σίμβη«, Αἰολ. »ξίμβη«: παρομοίως ἐν τῷ Δωρ. Μέλ. καὶ Ἀορ. »κλαξῶν«, ἀντὶ »κλήσω«, »παίξαι«, ἀντὶ »παίσαι« κ. τ. τ. Schaef. Greg. σελ. 327. Lob. Phryn. σελ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

240. 3) παρομοίως μεταλλάττουσι συχνάκις τὸ τε ξ καὶ σσ. ἢ ττ, ἔχει μόνον ἐν τῷ Μέλ. τῶν ῥημάτ -σσω καὶ -ττω, καὶ ἐν τοῖς Ἡλιακ. ὡς νάνασσα, Θρᾶσσαι ἐκ τοῦ νάναξ, Θρᾷξι, ἀλλὰ καὶ ταῖς λέξεσιν, ὡς ἠθεσσός, τρισσός, κρισσός α. Ἰωνικ. κιξός, τριξός, κριξέες, Schaef. Greg. σ. 435. — Συχνότατον ἦτοι τὸ ξ ἐν τῇ Δωρ, καὶ ἀρχαίᾳ Ἀττ. διαλ. (Τὸ ξ ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν ἡγουμένην συλλ. Θέσει μακράν).

Ξαίνω, Μλ ξήνω, ἀορ. ἔξηνα, ἀορ. παθητ. ἐξάνθην (ΞΑΩ, ξύω) ξύω, νίζω, κτενίζω, μάλιστα περὶ τοῦ μαλλίου, «Ἔριά ξαίνω· ξαίνω, διαλύω τὰ μαλλιά, ποιῶν αὐτὰ ἐπιτήδεια πρὸς γνέσιμον· Ὀδσ. Χ, 423. καὶ Ἀριστφ. Λυσ. 578. καὶ 579. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. παρά μεταγνωστ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ συνήθως ἄνευ τινὸς προσθήκης. β) καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ κλώθω, νήθω, γνέθω καὶ ὑφαίνω. Εὐριπ. Ὀρεστ. 12. «τῷ στέμματα ξῆνας' ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔρις». Ἀριστοφ. Ὄρν. 812. «τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον». 2) μεταφορ. τύπτω, σέρω, ξυλίζω, κτυπῶ. «Ῥάβδοις, μάστιγι ξαίνειν», ἀντὶ τοῦ μαστιγοῦν· τῇ μάστιγι παίειν, ὅθεν ξανθείς, τυφθείς. Jac. Ach. Lat. σ. 799. β) μάλιστα περὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, κρούω, προσελύζω εἰς τὸν αἰγιαλόν, κτυπῶ τὰ παρέλια Ruhnk ep. cr. σ. 151. Jac. Maec. 8. Ἀνθολογ. «θαλασσαίη, ξανθεὶ ὑπὸ σπιλάδεσι. παρβ. τὸ Λατ. radere, καὶ stringere. Ὁ παθητ. παρακ εἶναι παρ' Ἱππ. ἔξασμαι, ἀλλ' εὑρίσκεται παρὰ Διοδ. καὶ ἐξάρμαι, Schaef. Schol. Par. Aph. Bl. 3, 276.

Ξαγάω, Μλ -ήσω (ξοίνω). ναρκῶ, ῥιγῶ, γίνομαι ἀναίσθητος, κυρίως σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ ξαίνειν τὰ ἔρια νάρκωσιν τῶν χειρῶν· τὸ καμεῖν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας. Νίκανδρ. Θηρ. 384. «ξανάσι νεύρων κεχαλκισμένα δεσμά», ταὐτὸν τῷ Ναρκῇ. 2) «ἠδὺ ξανοῦσαι καὶ προγυμνάσαι χέρας», παρὰ Σοφοκλ. φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, ξαίνω, κατατρίβειν, ὡς καὶ, ἐν τῷ, καταξαίνω· ὅθεν

Ξάνησις, ἡ, Ἡ τῶν χειρῶν νάρκωσις ἀπὸ τῆς ἐριουργίας. (υ-ν)

Ξανθίας, ου, ὁ (ξανθός). Ἰχθύς τις ὡς ὁ Σύνοδος. Ἀθήν. 2) ὄνομα δούλου ἀστείου ἐν τῇ Ἠωμωλίᾳ, τοῦ ἑποίου τὸ προσωπεῖον εἶχε πιθανῶς κόκκινα μαλλία.

Ξανθίζω (ξανθός). Ποιῶ, κάμνω, ἢ βάπτω τι ξανθόν. Ξανθίζομαι, Μέσ. ξανθίζω ἐμαυτόν, ἢ τὰς τρίχας μου, κάμνω τε μελαγχρινον, διὰ τῆς ὀπτήσεως, ὅθεν καὶ ὀπτῶ, ψαίνω τηγανίζω.

Ξανθικός, ὁ· παρὰ Μακεδόσι καὶ Γαζαίοις ὁ μὴν Ἀπρίλλιος. «Τὰ ξανθικὰ» ἑορτὴ τις τῶν Μακεδόνων κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἀγομένη· ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον, τό (ξανθός) Χόρτον τι ἐπιτήδειον πρὸς ξανθὴν βαφὴν τῶν τριχῶν. Διοσκορ. δ', 138. Ἄννας. Xanthium strumaria. Λίνν.

Ξανθισμα, τό (ξανθίζω). Τὸ ξανθὸν βεβαμμένον. 2) ἡ ξανθὴ βαφή.

Ξανθόγεως, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ξανθὴν γῆν ἔχων.

*Ξανθοέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα) = τῷ ἑπόμ.

Ξανθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ξανθὴν κόμην, κεφαλήν, ἢ ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων (-υυ-υ)

Ξανθοκόμης, ου, ὁ, Πίνδ. καὶ ξανθόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = ξανθόθριξ, ὁ ξανθὴν κόμην, ἤτοι ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων ξανθομάλλης.

*Ξανθόπλους, ὁ, ἡ (οὖλος). Ὁ ἔχων ξανθὰς καὶ ἐν τῷ ἅμα οὐλας (σγουρὰς —κατζαρὰς) τρίχας.

Ξανθός, ἡ, όν. Ὑπέρινος, μηλιοειδής, μελαγχρινός, μὲ διαφόρους βαθμούς, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, ἢ τὸ πῦρ, ἐνίοτε πλησιάζων πρὸς τὸ κόκκινον, κίτρινον—κόκκινος, ἀλωπέχρους, πυρρός· ἔτι δὲ καὶ, χλωρός, ὑπόχλωρος, κίτρινος ὡς τὸ ἄχυρον, μάλιστα παρὰ τοῖς Δωρ, ὅθεν ὠχρός, κιρρόεις, Λατ. flavus, flavius, rubius, ὡς ὁ ὥριμος σῖτος. παρ' Ὁμ. εἶναι συνώνυμος. Ἐπίθετ. τοῦ Μενελάου, ἔτι δὲ τοῦ Μελεάγρου, καὶ Ῥαδαμάνθυος. ἐνταῦθα τὸ ἐξηγοῦσι μερικοὶ περὶ τοῦ μελαγχρινοῦ χρώματος τοῦ σώματος τῶν ἡρώων. οἵτινες ἀπέρασαν τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ εἰς τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου, ὅθεν καὶ ἐμαύρισε τὸ χρῶμά των· ἀλλ' ὁ Ὅμ. τὸ μεταχρίζ. περὶ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἀγαμήδης, Ἰλ. Ε, 500. Δ, 140. ὁ Ἡσ. περὶ τῆς Ἀριάδνης καὶ τῆς Ἰολείας, καὶ ὁ Πίνδ. περὶ τῆς Λήθης καὶ τῶν Χαρίτων· ὅθεν σημαίνει ἡ λέξις πιθανῶς εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τὸ, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, ἢ χρυσόχρους κατὰ τὰς τρίχας, ξανθομάλλης, ὅθεν λέγεται ῥητῶς περὶ Ἀχιλλέως, «ξανθὴ κόμη», Ἰλ. Α, 197. Ψ, 141. καὶ περὶ Ὀδυσσέως «ξανθαὶ τρίχες», Ὀδ. Ν, 399. 431. Φαίνεται ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες, σπανιωτέρας οὔσαι εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ἐθεωροῦντο τὸ πάλαι ὡς ὁ εὐγενέστερος καὶ ἀπαραίτητος στολισμὸς τῆς ἰδεατικῆς ἡσυχίας ἀρμοστότητος, διὰ τοῦτο εἶναι ξανθὸς ὁ ἀεὶ νεανικὸς Ἀπόλλων, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη ἦτον εἰς τὰ Ἀττ. θέατρα πάντοτε σημεῖον τῶν εὐγενῶν καὶ ἡρωικῶν νεανίων· ἐκτὸς τούτου εὑρίσκομεν παρ' Ὅμ. μόνον «ξανθὰς ἵππους», Ἰλ. Σ, 407. Δ, 680. Οἱ ὡρισὶς ἔλεγον ξανθόν, τὸ χρῶμα τοῦ Ἀχύρου. Θεόφραστ. περὶ λιθ. ἀντὶ τοῦ, ἐρυθρός, κόκκινος. Πλουταρ. δ'. 35. «Τὸν ξανθὸν οὐδεὶς ἀποδέχεται τὴν χροιὰν αἱματοειδῆ· (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ, ξαίνω, ὅμως εἶναι δυσκατάληπτ. συγγεν. μὲ τὸ, (ξυθός.) 2) Ξάνθος, ὁ, κύρ. ὄνομα, α) ποταμὸς πλησίον τῆς Τροίας, οὕτω καλούμενος παρὰ θεοῖς, παρὰ δὲ ἀνθρώποις, Σκάμανδρος, Ἰλ. Τ, 74. καὶ ἀλλοῦ· ἔτι δὲ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Λυκίᾳ, Ἰλ. Β, 877. β) ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ ἕτερος ἐκαλεῖτο Βαλίος, Ἰλ. Π, 149. καὶ ἄλλος ἵππος τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185. γ) εὐγενὴς τις Τρώς, Ἰλ. Ε, 152. ὑστερτρ. δὲ καὶ σύνηθ Ἕλλην. ὄνομα ἀνδρός. δ) Θελ. Ξάνθη, ἡ, νύμφη τις τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσ. Θέογ. 356. ὅθεν

Ξανθότης, ητος, ἡ (ξανθός). Τὸ εἶναι τοῦ ξανθοῦ· ἢ ξανθὴ βαφὴ τὸ ξανθὸν χρῶμα, μάλιστα τῶν τριχῶν. Στράβ.

Ξανθοτριχέω, ῶ (ξανθόθριξ). Ξανθὰς τρίχας ἔχω. Εὐστάθ.

*Ξανθοφαής, ές (φάος). Ὅστις φαίνεται ξανθός.

Ξανθόφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ φύσεως ξανθὸν χρῶμα ἔχων Ἀναλεκτ. β'. 161.

Ξανθοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ξανθὸν χιτῶνα ἢ ἐξώφαλιον-πάλυμμα ἔχων. «Ῥοὴ ξανθόχιτων» α Ἀναλεκτ. β'. 217. (ε)

*Ξανθόχλοος, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμ. πιθανῶς ἀντὶ ξανθόχρους, ὄχι ὅμως ἀσφαλ. ἀλλ' ἐναλλαγῇ τοῦ ρ καὶ λ κατὰ χυδαῖον ὕφος.

Ξανθοχολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξανθόχολον.

Ξανθόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ξανθὴν χολὴν ἔχων. Σχόλ. Ὁμ. Ἰλ. Α. 197.

Ξανθόχρους, χρως, καὶ, Ξανθόχροος, ωτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς) Ὁ ξανθὸν χρῶμα, σῶμα, ἐπιδερμίδα, ἔφιν ἔχων.

Ξανθόω, ῶ (ξανθός). Ταὐτὸν τῷ, ξανθίζω, ποιῶ τι ξανθόν.

*Ξανθύνω, = τῷ ἡγουμ. Παθητ. Ξανθύνομαι (ξανθός) = ξανθὸς γίνομαι, Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτ. 3, 15. 6 σελ. 108. Schneid.

Ξανθωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ξανθὴν ὄψιν ἔχων.

Ξάνιον, τό (ξαίνω). Κτένιον, δι' οὗ αἱ γυναῖκες ξαίνουσι τὰ μαλλιὰ· καὶ 2) ὁ φορτίζουσι αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναβάσμασι τῶν τριχῶν, εἶδος χρυσοῦς ἐπὶ τῆς ἀσφαλῆς. 3) Ταὐτὸν τῷ, Ἐπίξηνον. (ε)

Ξάνσις, ἡ (ξαίνω). Τὸ ξαίνειν τὰ μαλλιά· καὶ

Ξάντης, ου, ὁ (ξαίνω. Θηλ. ξάντρια, ἡ, ὁ ξαίνων-ἡ ξαίνουσα τὰ ἔρια, τὰ μαλλιά, Πλάτ. Πολ. σελ. 281. Α. ὅθεν

Ξαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν τὰ ἔρια, τὰ μαλλιά. Ξαντική, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν καὶ διαλύειν τὰ συμπεπλεγμένα ἔρια, καὶ ἑτοιμάζειν αὐτὰ πρὸς γνέσιμον. Πλάτ. Πολ., σ. 281. Α.

*Ξαντός, ἡ, όν, Ἐπίῤῥημτκ. τοῦ Ξαίνω, ὅθεν τὸ Ξαντὸν, τὴς Συνηθ. = Ξύσμα.

Ξάντρια, ἡ. ἴδε ξάντης.

*Ξάριον, τό. Ἓν τῇ τοῦ Δεοντίου σφαίρᾳ τινὲς ἠρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, Ἐξάριον.

Ξάσμα, τό (ξάω, ξαίνω). Παρὰ Σοφοκλ. τὰ ἐξεσμένα μαλλιά.

ΞΑΩ, ἄχρηστ. πρωτότυπον τοῦ, Ξαίνω· ἴσως δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ξέω, καὶ Ξύω· ὅθεν Λατ. Scabo, καὶ Γερμ. schaben. ἴδε Ξ.

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Ε.

Ξεναγέω, ῶ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ξεναγέω.

Ξεναπάτη, ἡ. ἴδε ξεπάτη.

Ξεναπάτης, ου, ὁ. Ἰων. ἀντὶ ξεπάτης. Ὁ τοὺς ξένους (ἤτοι τοὺς καλεσμένους φίλους τῆν τραπέζης) ἀπατῶν· Εὐριπ. Μήδ. 1391. 2) Ψευδὴς τις ἄνεμος εἰς τὸν λιμένα μόνον πνέων ἐν ᾧ ἔξω εἰς τὸ πέλαγος ἕτερος πνέει. Φώτ. λεξ. (ε)

Ξείνη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξένη.

Ξεινηδόκος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ξενοδόκος, ξενοδόκος.

Ξείνηθεν, Ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ ξένηθεν.

*Ξεινηΐη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενία, Ἡρόδ. Γ. 39. ὅμως μερικὰ χειρογρ. ἔχουσι καὶ ἐνταῦθα τὸ συνηθ. Ἰων. σχῆμα, Ξεινίη, ὅπερ εἶναι πιθανῶς τὸ ὀρθόν.

Ξεινήτεον, τό, (ξείνος). Ἰων. ἀντὶ τοῦ εἴληχεν ἐν χρήσει ἐντος, Ξεινοῖον, ἄδωρον διέξοδον εἰς τοὺς ἀπερχομένους ξένους εὐωχητάς, Ὅμ. ἐντελῶς, πόδωρα ξεινήϊα, Ὀδ. Ω, 273. ἔτι δὲ μόνον καὶ ἡ εἰς τοὺς ξένους χορηγουμένη τροφή, Ὀδ. Δ, 33. ἐν κακῇ σημασ. Μιμβρὶς, τιμωρία, Ὀδ. Χ, 265. ἀμοιβαῖα ξεινήια, τὰ λοιπὸν καθολου, Δώρα φιλικά, Ἰλ. Ζ, 218. Παράβ. Ξείνιον, ὑπὸ Ξένιος, 2.

Ξεινίη, ἡ. Ἰωνικ. Ξεινίη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Ξενία· τὸ σύστημα τῶν εὐωχητῶν, ἢ τὸ δίκαιον αὐτῶν, Μισαφιρλίκ, Τουρκ. 2) Ἡ κατάστασις ξένου τινὸς κατοικοῦντος εἰς ξένην γῆν, ἀντίκειται τῷ, Πολιτεία.

Ξεινίζω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ξεινίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενία, Ἡρόδ.

Ξεινικός, ἡ, όν. Ἰων. ἀντὶ ξενικός, Ἡρόδ

Ξείνιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ξένιον, Ὅμ καὶ Ἡρόδ. Ὀδ. Ι, 356. ἴδε Ξένιος, 2ε

Ξείνιος, ἡα, ιον. Ἰων. ἀντὶ ξένιος, Ὅμ. καὶ Ἡροδότ.

Ξεινοβάκχη, ἡ (βάκχη). Παρὰ Δυσάρ. 175. Ἐπίθ. τῆς Μηδείας, ἥτις μανιωδῶς ἐρωτευθη εἰς τὸν ξένον Ἰάσονα. Εὐρ.

Ξεινοδοκέω, ῶ. Ἰων, ἀντὶ ξενοδοκέω, Ἡρόδ. ἐκ τοῦ.

*Ξεινοδόκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενοδόκος. Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ξεινοκτονέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ξενοκτονέω, Ἡρόδ.

Ξεῖνος, ξείνη, ξεῖνον, Ἰων. ἀντὶ ξένος, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. ὅθεν

Ξεινοσύνη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, Ξενοσύνη, παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Φ, 35.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεινόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ Ξενόω.

Ξειρίς, ξηρίς, ξερίς, ξυρίς, ίδος ἡ. Ἀρωματικόν τι φυτόν, εἶδος κρίνου. Διοσκορ. δ'. 22. Iris fœtidissima, Linn. ὑρόδτερον μέντοι τό, Ξυρίς, ἡ· διὰ τὸ ὅμοιον ἔχειν τὰ φύλλα (ξυρῷ) τῇ σπάθῃ Διὸ καὶ ἡ συνήθεια Σπαθόχορτον, καὶ Σπαθόφυλλον τοῦτο καλεῖ.

*Ξεναγέτης, ου, ὁ. Ὁστις περιφέρει τοὺς ξένους, ξενοδόχος, Πίνδ. Νεμ. Η'. 63. ἐκ τοῦ

Ξεναγέω, ῶ. (ξεναγός). Περιάγω, περιφέρω τὸν ξένον. τὸν ξένον ὁδηγῶ ὁλόγυρα εἰς τινα πόλιν, ἢ φέρω, δέχομαι τοῦτον εἰς τὸν οἶκον μου, καὶ φιλεύω αὐτόν. Διδάσκω αὐτὸν τὰς συνηθείας, τὰ ἤθη τῆς πατρίδος μου. 2) ἄγω, φέρω, ὁδηγῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ συλλέγω ξένους στρατιώτας. Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 10. ὧδεν

Ξεναγησία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ ξεναγία, ἡ. 2) Δημοσθ. Πολιτ. σ. 74. «Τῶν ξεναγησίων ὅταν συνάγητε ἢ περὶ τοὺς νέους, διὰ τὰ τοὺς κεῖ στρατιώτας. (ε)

Ξεναγία, ἡ. Τὰ ἀξίωμα ἢ ὀφείλων τοῦ ξεναγοῦ· ἢ ἐπὶ τῶν ξένων ἤτοι μισθωτῶν καὶ ἐπικούρων στρατιωτῶν ἐπιστασία καὶ ἡγεμονία· ἐκ τοῦ Ξεναγός.

*Ξεναγίζω, = ξεναυλίζω, Σουίδ.

Ξεναγός, ὁ, ἡ (ξένος, ἡγέομαι). Ὁ ξένους ἄγων, περιφέρων, ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. 2) ὡς Οὐσιαστ. ὁ ξ. ὁ ἡγεμών, στρατηγὸς τῶν μισθοφόρων ἢ ἐπικούρων στρατιωτῶν· ὁ σχηματ. εἶναι μὲν κυρίως Δωρικὸς, ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς καὶ ἄλλα τινά, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ὕφους, καὶ κατὰ Ἀττ. διάλεκτον, Pors. Εὐρ. Ὀρ. 26.)

Ξεναγωγέω, Ταὐτὸν τῷ, ξεναγέω, ἐκ τοῦ

*Ξεναγωγός, ὁ, ἡ (ἀγω) = ξεναγός, Lobeck Phryn. σλ. 430.

*Ξεναιρολίζω, = ξεναλίζω. Σουίδ. Ἐναντίον τοῦ κειμένου! ἴδε ξεναιρούμενος.

Ξενάκουστος, ὁ, ἡ. Ἀνήκουστος, ξένος. Νικήτ. Χρον. ί. 2.

*Ξενακούω, ἐντεῦθεν ξενηκούσθησαν, 3 πληθ. ὑπερ. 1. παθητ. Ἔτυμ. Μ. ἐναντίον τοῦ κειμένου! παρόμοια ἀπαντῶσι συχνὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις.

Ξεναλίζω, (ἅλις, ξένος). Ταὐτὸν τῷ, ξεναιρολίζω, ὅπου ἄλλα Χειρόγραφα, ξεναγίζω, ἐχουσι. Σουίδ.

Ξεναλόγος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ, ξενηλόγος, ὁηλ. Ξενολόγος Ἡσυχ.

Ξεναπάτη, καὶ, Ξεναπάτη, ἡ· ἡμαρτ. ἀπὸ γεν. τῆς Εὐριπίδου παρὰ Πολυδ. ἀντὶ, Ξεναπάτης.

Ξεναπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω) Ὁστις ἀπατᾷ τοὺς ξένους, Πίνδ. Ὀλ. ί. 42. 2) ἔμπορός τις ἀπατηλὸς εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ εἰς τὸν πόντον φυτῷ ἄλλος· (ε) ὧδεν

*Ξεναπάτια, ἡ. Ἡ τοῦ ξένου ἀπάτη.

Ξεναρκής, έος, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὑπερασπίζομαι, βοηθῶ, τὸν ξένον· ἄπιστος εἶναι δίκαιος πρὸς τοὺς Ξένους. Πίνδ. Νέμ. δ'. 20. «δίκαιον, τὸ δίκαιον τῆς φιλοξενίας, ἐλευθερίας τῶν ξένων.

*Ξενεῖον, τό, σπάνιος κοινὸς σχηματισμ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ξενήϊον, ὅπερ ἴδε.

Ξενεύω, = ξενιτεύω, ἀλλοῦ ἄμφ.

Ξένη, ἡ Ὑπαρ. γυνή, ἡ ἐκ ξένης γῆς οὖσα, 2) ὑπαρ. χώρα ἢ γῆ, ξένος τόπος, ξενιτειά. 3) ὑπαρ. τράπεζα, φιλική ὑποδοχή, δεξίωσις τῶν ξένων, φιλοξενία, ὡς τό, Ξεινία· κυρίως ὑηλ. τοῦ, ξένος· ὧδεν

*Ξενήδοκος, ὁ, ἡ, = ξενόδοκος.

Ξένηθεν, Ἐπίρ. ἐκ ξένης γῆς, ἀπὸ ξένου τόπου.

(Τόμ. β'.)

Ξενηλατέω, ῶ (ἐλαύνω). Ἐλαύνω, διώκω τοὺς ξένους. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1014.

Ξενία, ἡ (ξένος). Φιλοξενία, τὸ δικαίωμα τοῦ ξένου, ἤτοι τοῦ φιλενομένου, Ὀδ. Ω, 286. 314. ὅθ. ὁ σχηματ. «ξεινίη», παρ' Ἡρόδ. πάντοτε «ξεινίη», καὶ ἅπαξ τὸ ἀμφ. «ξεινήϊον» ὧδεν β) φιλική ὑποδοχή, δεξίωσις, ἡ φιλευσις ξένου τινός, (μεταφριλία, Τουρν.) «ἐπὶ ξενίαν» ἢ ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖνα, πρβ. ξένιος, 2. 2) ἡ κατάστασις, θέσις ξένου τινός, μᾶλλον ὡς ἀντίθετ. τοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν, Κυρίως ὑηλ. τοῦ Ξένιος. 3) Κατάλυμα, καταγώγιον, ξενοδοχεῖον.

*Ξενεδώτης, ἴδε ξενοδώτης.

Ξενίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ξεινίζω (ξένος). Ξένους δέχομαι, φιλοξενίζω, ξενίας χάριν ὑποδέχομαι τινά, δέχομαι ξένον τινὰ τὸν φιλεύω καὶ τὸν φιλοσοφοῦμαι μὲ ξέναια, Λατ hospitio excipere, Ὁμ. (ὅστις μεταχρζτ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. συνήθως μὲ διπλασιασμ. Σ, ξεινίσσω, ξεινίσσαι, κ. τ. λ.) «ξεινους ξεινίζειν», Οδ. Τ. 355. παρὰ Ξενοφ. τινά τινι, χαρίζω τι εἰς τινα, «Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς· μᾶς ἐπερποίησε ἢ μᾶς ἐφίλευσε μὲ ὅλα τὰ καλά. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ἐντεῦθεν ἔτι σημαίνει τό, Ξενίζεσθαι, καὶ τό, καταγεσθαι, καταλύειν, Λατ. hospitari. 2) Ξενίζειν, Ἐνεργ. ἐπὶ ἀτυνήτων καὶ παραξένων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προξενοῦντα παράξενόν τινα ἐνέργειαν, διεγείρουσιν ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, ἢ καταπλήττουσι καὶ θορυβοῦσιν ἤτοι καταπλήττουσι, τρομάζουσιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὴν αὔξησιν αὐτῶν ἢ ποιοῦσιν αὐτὰ ἀχρεῖα καὶ ἀσθενῆ «Οὐ χρὴ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν· ἃ δὲν πρέπει τὰς ἐγγαστρωμένας ἵππους νὰ τὰς φοβίζῃ καὶ νὰ τὰς βάλλῃ εἰς κίνδυνον διὰ ἀτυνήτων τροφῶν καὶ ὑδάτων. Ἱππιατρ. β) καθόλου δέ, φέρω τινὰ εἰς ξένην καὶ ἀσυνήθη κατάστασιν, Θέσιν, ἤτοι οὐ τὸν ἐνοχλῶ, τὸν καταπράττω πρὸς βλάβην του. Πασητ., παραξενεύομαι, ἐκπλήττομαι, «Ξενιζόμενοι ἤτοι θαυμάζοντες ἐπὶ τῷ ὀπλισμῷ τῶν ξένων ὀργάνων, μηχανῶν, Πολύβ. «Ξενισθεὶς καὶ διαπορήσας διὰ τὸ παράδοξον» Ὁ αὐτ. 3) ἀμεταβ. εἰμαι ξένος, παράξενος, ἀσυνήθης, ξένως, ἀσυνήθως, παράξενα πράττω, ἀμιλῶ, τὰ τῶν ξένων φρονῶ, ξένῃ χρῶμαι φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι, ὧδεν «λέξις ξενίζουσα», ξένη, ἀτυνήθης ἐκφρασις.

Ξενικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Ξενικῶς (ξένος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὴν ξενίαν ἢ εἰς τὸν ξένον. «Τὸ ξενικόν», αὐτὶ, οἱ ξένοι, οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται, παρ' Εὐρ. καὶ διακαλήκτον. 2) ξένος ἀλλόφυλος, ἀλλοεθνὴς, Ἡρόδ. Α'. 172. Δ'. 76. ὅστις μεταχρζτ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματισμὸν, Ξεινικός.

Ξένιον, τό. Ἴδε ἐν τῷ, Ξένιος, 2.

Ξένιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ δικαιτάλ. Ἰων. Ξείνιος, εὐξενος, φιλόξενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξένον ἢ εἰς τὴν φιλοξενίαν «Ζεὺς ξένιος· ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ξένων, ὁ τῆς ξενίας ἔφορος Ὁμ. «τράπεζαι, ἢ εὐξενος τράπεζα, Ὀδ. τινί, εἶμαι ἐνωμένος μετά τινος διὰ τῆς φιλοξενίας, Ἡρόδ Ε'. 63. 2) «τὸ ξένιον» συνηθέστ. δῶρον, δῶρον χαριστήριον ξενίας ἕνεκεν διδόμενον ὑηλ. εἰς τοὺς φιλοξενουμένους ἤτοι εὐωχητάς, Λατ. lautium, Ὁμ. ὅστις ἐννοεῖ μὲ τοῦτο ἐξαίρετος φαγὶ, πιοτὸν, καὶ κοίτην νυκτερινὴν, καὶ μεταχρζτ. ὡς ὁ Ἡρόδ. συνήθως τὸν πλησ. ἀριθμ. παράβ. Ξεινήϊον· (ὁ Ὁμ. ἔχει μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Ἰων. σχηματ. εἰς τὴν Ὀδ. ὅμως ἐνίοτε καὶ τὸν σύνηθη, Ξ, 158. 389. Ο, 514. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Ἡρόδ. μόνον τὸν Ἰων.) «Ἐπὶ ξενίᾳ (συνυπακουομ. τραπέζῃ) καλεῖν· ἐπὶ ξενίᾳ δέχεσθαι· προσκαλεῖν τὰ δέχεσθαι τινα εἰς τὴν τράπεζαν διὰ φίλευμα, φιλεύειν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ξενίαν καλεῖν.» Εὐρίσκεται ἔτι καὶ «Ἐπὶ ξένια καλεῖν» ἐν ὑστέρῳ, συνυπακουομ. Δεῖπνα. Ἡρόδ. Β'. 107. Ε'. 18. καὶ ἀλλαχοῦ. παράβ. Iac. Ach. Tat. σελ. 760. «ξενίᾳ δέχεσθαι» δέχομαί τινα μὲ φιλόξενον τρόπον· ἔτι δὲ καὶ «ἐπὶ ξενίαν παραλαβεῖν τινα», Ἡρόδ. Δ'. 154. παράβ. Ξενία. Εὐριπ. Τρωάδ. 949. «Ξένια μονοτράπεζα.»

Ξένισις, εως, ἡ (ξενίζω). Τὸ φιλεύειν φίλον τινά, ἤτοι προσκαλεῖν τινα εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ

Ξένισμα, τό (ξενίζω, 2). Τὸ θαυμάζεσθαι, παραξενεύεσθαι, Ἡσύχ.

Ξενισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ξένισις. 2) τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα, ἤτοι ἡ μεταβολὴ, τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ ξένον καὶ ἀσυνήθιστον, ἴδε ξενίζω, 2) «Τάπτων ξενισμοί.» Διοσκορ. β'. 182 ἡ βλάβη τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ μεταβολὴ τοῦ ποτοῦ τῶν ξένων ὑδάτων· 3) τὸ ξένον καὶ ἀλλότριον πράγματός τινος, τὸ κενὸν καὶ ἀσυνήθιστον αὐτοῦ, Διογ. Λ. Β'. 94.

Ξενιτεία, ἡ. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ πολίτευμα ξένου τινὸς, τὸ ζῆν εἰς ξένους τόπους ἢ ὁδοιπορεῖν, ἀποδημία, ξενιτειὰ· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπούργημα (ἢ δούλευσις) καὶ ἡ ζωὴ τῶν στρατιωτῶν εἰς ξένους τόπους ἢ εἰς ξένους βασιλεῖς· ἐκ τοῦ

Ξενιτεύω, (ξένος) = ξενίζω, 1. 2) συνήθ. Ξενιτεύομαι ὡς Ἀποθετ. Μέσ. εἰμὶ ξένος, ἀλλότριος. β) ζῶ καὶ περιπλανῶμαι εἰς ξένους τόπους· εἶμαι εἰς ξενιτειάν, ἢ εἰς ὁδοιπορίαν· ταξειδεύω, εἰς ξένους τόπους ὑπάγω, ὁδοιπορῶ· γ) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, Μισθοφορῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω ὡς στρατιώτης μὲ μισθὸν εἰς ξένους τόπους, εἰς ξένους βασιλεῖς.

Ξενοδαίκτης, ου, ὁ (δαίζω). Ὁ τοὺς ξένους δαίζων, φονεύων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 391.

Ξενοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, δαίς). Ὁ τοὺς ξένους τρώγων. Εὐριπ. Κύκλ. 652. Ἐπίθ. τοῦ Κύκλωπος.

*Ξενοδέχομαι, ἀντὶ Ξενοδοχέω, ἐναντίον τοῦ κειμένου! Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Σ, 161. ἴδε Prompt.

Ξενοδοκεῖον, ἡ, Ξενοδοχεῖον, τό· Τόπος (οἶκος ἢ δωμάτιον) εἰς ὃν δέχονται τοὺς ξένους, καταγώγιον, καταλυμα τοῖς ξένοις τοῖς κατὰ πάροδον ἐπιφοιτῶσιν, ἐκ τοῦ

Ξενοδοκέω, Ἰων. Ξεινοδ. Ἡρόδ. Ζ'. 128. καὶ, Ξενοδοχέω· Τοὺς ξένους δέχομαι καὶ φιλεύω αὐτοὺς, ἤτοι δίδω αὐτοῖς φαγεῖν. 2) Μαρτυρῶ, δίδω μαρτυρίαν· ἐκ τοῦ

Ξενοδόκος, καὶ, Ξενοδόχος, ὁ, ἡ. Ἰων. Ξεινοδόκος, (δέχομαι) Ὁ τοὺς ξένους δεχόμενος καὶ φιλεύων αὐτοὺς, ἢ δίδων εἰς αὐτοὺς κατάλυμα· παρ' Ὁμ. ὅστις ἔχει ὡς ὁ Ἡσ. ἔρ. 185. πάντοτε τὸν Ἰων. σχημ., σημαίνει τό. «ξεινοδόκον» τὸν δεξάμενον τὸν ξένον (τὸν κάπηλον) πρὸς διάκρισιν τοῦ φιλευομένου, «ξείνου», ἴδε μάλιστα Ὀδ. Θ, 543. Ο, 55. 2) Ὁ μάρτυς, παρὰ Σιμωνίδ.

*Ξενοδοχεῖον, τό, = ξενοδοκεῖον, ἐκ τοῦ

*Ξενοδοχέω, = ξενοδοκέω· ὧδεν

Ξενοδόχημα, τό· ταὐτὸν τῷ Ξενοδοχεῖον. Νικήτ Χρον. κ'. 4.

Ξενοδοχία, ἡ. Τὸ δέχεσθαι καὶ φιλεύειν τοὺς ξένους, ἐκ τοῦ

*Ξενοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = ξενοδόκος.

Ξενοδώτης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁπτις φιλεύει ἄλλους, ξενοδόχος, ὁ τοῦ ξένου δοτήρ. Ἀνάλεκτ. β'. 517. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Ξενόεις, εσσα, εν (ξένος). Πλήρης ξένων. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1280.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξενοθυτέω, ῶ (θύω, θύτης). Θυσιάζω τοὺς ξένους.

Ξενοκοπέω, (κόπτω). Φονεύω, κακῶς χρῶμαι, ὑβρίζω τοὺς ξένους Σουίδ.

Ξενοκουρίτης, ου, ὁ. Ὁ ξένην κουρὰν ἔχων· ἄμφ.

Ξενοκρατέομαι, οῦμαι (κρατέω). Ὑπὸ ξένων ἢ μισθοφόρων στρατιωτῶν κρατοῦμαι, ἐξουσιάζομαι. Αἰνείας πολιορκ.

Ξενοκτονέω, ῶ (ξενοκτόνος). Τοὺς ξένους κτείνω, φονεύω. Ἰων. Ξενοκτ. Ἡρόδ. Β'. 115. ὅθεν

Ξενοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς ξένους.

Ξενοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τοὺς ξένους κτείνων, φονεύων. Ἡρόδοτος.

Ξενοκυστοπάτη, ἡ (κύστη, πατάω). Ἀναλεκτ. β'. κωμικήτις ἔυρεσις, αντὶ τοῦ, Συνουσία, συγκοίμησις μετὰ ξένων γυναικῶν. Νεα. ἐπιστ. Β, 4. (ε)

Ξενολεξία, ἡ. Ξένη καὶ ψευδὴς λέξις, διδασκαλία. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ξενολογέω, ῶ. (ξενολόγος). Ξένους συνάγω, καὶ μάλιστα μισθοφόρους στρατιώτας· ὅθεν

Ξενολογία, ἡ. Τὸ ξένους συνάγειν, τὸ συνάγειν μισθοφόρους στρατιώτας.

Ξενολόγιον, τό. Οἱ ξένοι στρατιῶται, οἱ μισθοφόροι.

Ξενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω, 2). Ὁ ξένους στρατιώτας, ἤτοι μισθοφόρους συλλέγων. συνάζων.

Ξενομανέω, ῶ. Ξενομανὴς εἰμί, ξενομανίαν ἔχω, ἐπιθυμῶ εἰς ἄκρον τὸ ξένον· ἐκ τοῦ

Ξενομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ξενομανίαν ἔχων, ὅστις ἐπιθυμεῖ εἰς ἄκρον τὸ ξένον, ξένα πράγματα, ἔδιμα κ. τ. λ. ὅθεν

Ξενομανία, ἡ. Ἡ περὶ τοὺς ξένους μανία· ὁ ἄμετρος ἔρως, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, κλίσις καὶ πόθος διὰ ξένα πράγματα, ἤθη, ἔδιμα, κ. τ. τ. ἢ διὰ τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ξενοπαθέω, ῶ (πάσχω). Δίδηκτον πάθος ἔχω ἀπό τινος ξένου ὡς πρὸς ὁμὸ φαινομένου πράγματος, παράξενα πάσχω, παραξενεύομαι. «Πρός τι ξενοπαθεῖν.» Φοβεῖσθαι καὶ ἐξ ἀσυνηθείας μὴ ἐμπιστεύεσθαι. Πλούταρχ. Ἀλκ. 26. «Πτύρονται καὶ ξενοπαθοῦσιν ὁ αὐτ. Φίλιπ. 12. αὐτὸ τοῦ, ξένα καὶ ἀσυνήθη πάσχουσι.

Ξενοπρεπής, ές, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὁ εἰς ξένον πρέπων. 2) Ὁ ὡς ξένος φαινόμενος. Διον. Ἅλικ.

Ξένος, ὁ Ἰων. Ξεῖνος, ὡς τὸ σύνηθ. ξένος, Ὅμ. (ὅστις ὅμως ἔχει καλῶς ὁ Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. χωρὶς ἐξαίρ. τὸν Ἰων. σχηματ.) Θεωρεῖται δὲ ἡ σχέσις τοῦ ξένου κατὰ δύο τρόπους· α) Ὡς φίλος τῆς τραπέζης, ἤτοι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μισαφίρης λεγόμενος, μεθ' οὗ τινὰς δι' ἀμοιβαίας πρὸς ἀλλήλους δεξιώσεως καὶ φιλίας αὐτοῦτε καὶ τῶν τέκνων, διὰ θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ τελετῶν συνδέουσιν ἑαυτοὺς μετὰ φιλίας καὶ ὥρων· ὑπὸ τῆς σέπτης τοῦ ξενίου Διός· εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκφράζει λεπτὸν ἡ λέξις ἀμοιβαίαν τινὰ σχέσιν, ἰδε μάλιστα Ὀδ. Δ, 313. ἤτις μεταφερομένη εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τοὺς ἐκγόνους ἐξηγεῖ ἱκανῶς τὴν Ὅμ. φράσιν, «ξεῖνος πατρώϊος», καὶ «ξεῖνος παλαιός· ὁ Ὅμ. ὅμως μεταχρῆτ. συνήθως τὴν λέξιν εἰς παθητικὴν ἔννοιαν, σημαίνων μὲ αὐτὴν ἐκεῖνον, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς ξένον τόπον, καταφεύγει εἰς τὴν πρότερον ἤδη θεμελιωμένην ξενίαν, ὅθεν τὸν ἐπιξενιζόμενον ἤτοι τὸν ὑποδεχόμενον (Μισαφίρην) ὡς ἀντίθετ. τοῦ ξενίζοντος ἤτοι τοῦ ξενοδόχου, ἰδε μάλιστα Ὀδ. Θ, 543· Ο, 55. εἰς δὲ τὴν ἐνεργητικὴν ἔννοιαν σημαίνει ἡ λέξις τὸν χορηγοῦντα τὴν ξενίαν, τὸν ξενοδόχον ὑηλ. συνήθως «ξεινοδόκος» καλούμενον, Ἰλ. Ο, 532. Φ, 42. Ὀδ. Θ, 166. 208. Ξ, 53. καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Πρὸς τούτοις λέγει ἤδη ὁ Ὅμ. καὶ «ξείνιτες καὶ τινια, ὁ δὲ Ἡρόδ. φαίνεται ὅτι συνήτ. μόνον μετὰ Δοτ. β) Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμερότης τῶν ἤθων ἐπαρακίνησε τὸ παλαι πλέον τοὺς Ἕλληνας (ὡς καὶ τοὺς ἀρχαίους Γερμανοὺς) νὰ ὑπερασπίζωνται τὸν ἄπορον ξένον, καὶ νὰ τὸν ἐφοδιάζωσι μὲ τροφὴν, κοίτην καὶ κατάλυμα, διὰ τοῦτο σημαίνει ἤδη καὶ ὁ Ὅμ. μὲ τὴν λέξιν «ξεῖνος» ἕκαστον ξένον (ἀλλοδαπὴ, ἀλλότριον) ὅστις δὲν ἐφάνη μήτε ὡς λῃστὴς, μήτε ὡς ἐχθρὸς, καὶ ἐπομ. τὸν ὁδοιπόρον, τὸν ἐρχόμενο ἀπὸ ἄλλον τόπον, ὅστις κατὰ τοὺς ξείνους νόμους ἐθεωρεῖτο καὶ αὐτὸς ὡς μισαφίρης· ὅθεν συνάπτεται τὸ «ξεῖνος» ποτὲ μὲν μὲ τὸ «πιέστης», Ὀδ. Θ, 546. Σ, 270. ποτὲ δὲ μὲ τὸ «πτωχός», Ὀδσ. Ζ. 208. Ξ, 58. ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ μετεῖχον τοῦ ἰδίου προτερήματος. γ) ὅθεν καλεῖται «ξένος» ἀφ' Ὅμ. ἤδη πᾶς τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἤτοι ἀγνοεῖται ἢ δὲν λέγεται, καὶ ἡ προσφώνησις, ὦ ξένε εἶναι παρομοίως κοινὸν ὡς τὸ, ὦ φίλε, Valck. Call. σελ. 104. Br. Σοφ. OT. 813. Παρὰ τοῖς λατ. ἐκαλεῖτο ἐξ ἐναντίας ὁ ξένος hostis, ἂν δὲν ἦτον τὸ πάλαι τοῦτο, καὶ τὸ hospes μία λέξις· ὃ) ἐπειδὴ δὲ ὁ ξένος ὄνασαι μόνον ἔκτος τῆς πατρίδος του καὶ θεωρῆται ὡς τοιοῦτος, διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο οὕτως καὶ τὸ πάλαι πλέον πᾶς τις, ὅστις ἐνώθη μὲ μίαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἦτον γεννημένος, ἐκουσίως μὲν, ἀλλὰ συνήθως χάριν μισθοῦ, ἄρα μισθωτός, μισθοφόρος, Ὀδ. Ξ, 102. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐσήμαινε συνήθως τὸ «ξένος» τὸν μισθωτὸν στρατιώτην, τὸν ὑπὲρ ξένης ὑποτάττως μαχόμενον ἀλλόφυλον χάριν μισθοῦ, μάλιστα δὲ τὸν Ἕλληνα, τὸν μισθοφορούντα παρὰ τοῖς Πέρσαις· κυρίως ὅμως ἦτον ἡ λέξις παραπάλυμμα τοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι κακῶς ἠχοῦντος, «μισθωτός», ἢ «μισθοφόρος.» Σπαίως δὲ ἐστήμανε ἡ λέξις χωρὶς τινος αἰσχρᾶς ἐπισημάνσεως καὶ τὸν «σύμμαχον», ὅστις ἐμάχετο εἰς ξένον στρατεύμα, Ξενοφ. 2) = τῷ, βάρβαρος, μὴ Ἕλλην ὤν, ἀλλ' ἴσως μόνον παρὰ τοῖς Λακεδαίμ. Ἡρόδ. Γ. 11. — Τὸ θηλ. ἡ ξένη καὶ ἡ ξένος ἀπαντᾶται μόνον μετὰ τὸν Ὅμ. συνήθ. ἀντίστ. «πολίτης» ἢ «πάτρα», Ἰσαι. Λ. Π. σελ. 558.

2) Ὡς Ἐπίθ. Ξένος, η, ον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διαταλ. Ἰων. Ξεῖνος, η, ον, ὡς τὸ τῆς συνηθ. ξένος, παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρῆτ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. μόνον εἰς ὀλίγας τινὰς ἐνώσεις, ὡς τὸ «ξείνε πάτερα καὶ πάνδρωποι ξεῖνοι», Ἰλ. Ω, 202. συχνὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἄπειρος πράγματός τινος, ὁ ἀγνοῶν πράγμ' τι, μετὰ Γενικ. Σοφ. OT, 218. Ἰσαι. Λ. Π. σελ. 47. β) παράξενος, ὁ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως πρόξενος, ἀσυνήθης, ἀπροσδόκητος, νέος. — «Ξένον ποιεῖσθαι.» Ξενοφ. ταὐτὸν τῷ, Ξενόω. Ἐπίρρ. Ξένως· ἀσυνήθως, ἀπείρως, ἀμαθῶς. «Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.» Πλάτ. τὴν ἐνταῦθα συνήθη διάλεκτον ἀγνοῶ δὲν τὴν ἠξεύρω.

Ξενοστασίς, ἡ (στάσις). Ταὐτὸν τῷ, ξενοδοχεῖον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90.

Ξενοσύνη, ἡ. Φιλοξενία, τὸ δικαίωμα τοῦ ξένου, ξενία, Ἰων. Ξεινοσύνη. Ὀδ. Φ, 35.

Ξενότιμος, ὁ, ἡ (τιμάω). Ὁ τοὺς ξένους τιμῶν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 55.

Ξενοτροφέω, ῶ (ξενοτρόφος). Ξένους, φίλους ἢ μισθοφόρους τρέφω· ὅθεν

Ξενοτροφία, ἡ. Τὸ ξένους ἢ μισθοφόρους τρέφειν.

Ξενοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ξένους, φίλους (μουσαφίρηδες) ἢ μισθοφόρους στρατιώτας τρέφων.

Ξενοφονέω, ῶ. Φονεύω τοὺς ξένους· ἐκ τοῦ

*Ξενοφονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς ξένους, Ἰσοκρ. Ξουσφ. 36. Bekk.

Ξενοφόνος, ὁ, ἡ (φόνος). Ὁ τοὺς ξένους φονεύων.

Ξενοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ξένης καὶ ἀσυνήθους φυῆς, φύσεως, σχήματος, ποιότητος, καὶ μορφῆς ὤν, παράξενος.

Ξενοφωνέω, ῶ (ξενόφωνος). Ξενόφωνος εἰμὶ· ξένος, παράξενα, ἀσυνήθη ἢ ξένην διάλεκτον ὁμιλῶ· διὰ τῆς ὁμιλίας ἢ γλώσσης μου παράξενος, ἢ ὡς ξένος φαίνομαι, καθόλου δὲ, ξένως, ἀσυνήθως ἠχῶ, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστορ. ζ'. 1. ὅθεν

Ξενοφωνία, ἡ. Ξένη καὶ ἀσυνήθης ὁμιλία, διάλεκτος.

Ξενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή, ξένος). Ὁ ξένην ἢ ἀσυνήθη διάλεκτον ὁμιλῶν, καθόλου δὲ, ὅστις ἠχεῖ ἀσυνήθως.

Ξενόω, ῶ (ξένος). Κάμνω τινὰ ξένον, φίλον διὰ τῆς ξενίας, συνήθ. Παθητ. «ξενοῦσθαί τινων, ξενίαν ἤτοι φιλίαν ποιεῖν μετά τινος. Ἡρόδοτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. Ζ'. ἡ. 6. «Ξενοῦσθαι παρὰ τινων· ὡς φίλος καταλύειν (ὡς μισαφίρης κατέχειν) παρά τινι. «Ξενοῦσθαι τε τῷ Ξενοφῶντι· ὑπῆγαν εἰς μισαφίρης εἰς τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις καὶ τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 980. «Ξενοῦσθαί τινων· δέχεσθαί τινα ὡς φίλον (ὡς μισαφίρην). 2) Ἀποξενῶ, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος, συνήθ. Παθητ. ἀποδιώκομαι, ἀπομακρύνομαι ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ Μέσως, γίνομαι ξένος, διατρίβω εἰς τὴν ξενιτείαν, Σοφ. ὑπάγω εἰς τὴν ξενιτείαν, ἐξορίζομαι, μετοικίζομαι, Monk. Εὐρ. Ἱππολ. 1088. Μέσ. Μέλ. Ξενώσομαι αὐτὸ ξενωτήσομαι, Χοιρ. Φιλ. 303. ἀπολύτ. Εἶμαι εἰς ξενιτείαν, φέρομαι εἰς ξένον τόπον. β) Παρὰ τοῖς νεωτ. στρώτικα πράγματός τινος, διαπράττω· πολλὰ τινος.

Ξενυδρίον, τὸ· καὶ, Ξενύλλιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, Ξένος.

Ξενών, ῶνος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ξενοδοχεῖον, κατάγωγιον, κατάλυμα. Λουκιαν. Παρ' Εὐρ. Ἄλκ. 546 εἰσὶ, Ξενῶνες, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων ἐν τῷ οἴκῳ διωρισμένα δωμάτια, (μουσαφίρ ὀντάσι, Τουρκ.) καὶ ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ὡς φιλόξενοι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι εἰσῆγον τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρορμηθέντες, τὴν οἰκίαν ὅλην διὰ τῆς Λατινίδος φωνῆς Hospitium, Ὁσπίτιον, ἐκάλεσαν.

Ξένωσις, εως, ἡ (ξενόω). Ἡ μετάθεσις, μετακίνησις εἰς ξένην, νέαν, ἀσυνήθη κατάστασιν, καίνωσις, καινούργησις, νεωτερισμός, Εὐρ. Ἡρακλ. 965.

*Ξερίς, ίδος, ἡ = ξυρίς.

Ξηρός, ά, όν. Ἰων. αὐτὶ ξηρός, παρ' Ὅμ. μόνον Ὀδ. Ε, 402. «ἐπὶ ξερὸν ἠπείροιο», αὐτὶ, ἐπὶ ξηρὰν ἤπειρον, ὡς, «αἱ δεξιὰ χειρὸς» αὐτὶ, ἐπὶ δεξιὰν χεῖρα. (συγγ. μὲ σχηρός, στερρός, σιδρός, χέρσος, Spitzn. voss. Heyn. σελ. 47.)

Ξέσις, εως, ἡ (ξέω). Τὸ ξύειν, ξύσιμον, ξύσμα, ἐκλέπισις, τὸ λεῖον, ὁμαλόν, ὑαλιστρεῖν, ποιεῖν, τὸ ἀποξεῖν, ῥοκανον, πατρεύειν, ἡ ἐξεργασία τοῦ ξύλου, τοῦ λίθου, καὶ τῶν κεραμέων· καὶ ἐντεῦθεν ὅτι, τὸ τεχνικὸν κόπτειν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους, ἤτοι γλύφειν, σκαλίζειν αὐτὰ, καθὼς π. χ. οἱ λιθοξόοι, καὶ ἀγαλματοποιοί.

Ξέσμα, τό (ξέω). Τὸ ξεσμένον, τὸ τεχνικῶς διὰ τῆς ξύσεως ἐξαιρεσμένον, γλυπτόν, 2) = τὸ ξόανον. Ἀνάλεκτ. β'. 259.

*Ξεσμάω, Ταὐτὸν τῷ ξέω, πατρεύω, Ἡρόδ. 3, 148.

*Ξεσμή, ἡ, καὶ

Ξεσμός, ὁ (ξέω). Ταὐτὸν τῷ, Ξέσις.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*χέσσε, Ἐπ. 3. ἀόρ. ἐκ τοῦ ξέω, ἀντὶ ἔξεσε, Ὀδύσ.

Ξέστης, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατ. Sextarius, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ συνθ. φαρμ. κατὰ γένη, στελ. 325. εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ καὶ ξηρὰ πράγματα χωρούν ἐν Ῥώμῃ Ουγγίας εἴκοσι· ἐν ἄλλοις δὲ τόποις περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον. Δύναταί τις ἰσὰ τὸ παραβάλλῃ μὲ τὸ τοῦ Ἡσύχ. »Ξέστριξ, κριθὴ ἐξέστικος. Κυπρίοις.

Ξεστίου, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, Ξέστης.

Ξεστός, ή, όν (ξέω). Ἐξεσμένος, γλυπτός, λεῖος, διὰ τοῦ ξέστρου, τῆς ῥίνης ἢ τῆς ῥυτίνης, καλῶς ἐξειργασμένος, ἐξεσμένος, ὡμαλισμένος, ὑαλιστερός· παρ' Ὅμ. α) περὶ πελεκημένου καὶ ὡμαλισμένου ξύλου, ᾗ· δίφρος. ἵππος, οὐδός, τράπεζα, ἐλάτη, ἐφέλκιον· *β) περὶ πελεκημένου, ὡμαλισμένου ἢ ὑαλισμένου λίθου, ᾗ· λίθος, ξεστοὶ λάεσσι, *α ἀντίκουσι δὲ ἀνταῦθα καὶ καὶ ξεσταὶ αἰθουσαι, στοαὶ ἀπὸ ξεστοὺς λίθους, Ἰλ. Ζ, 243. Τ, 11. καράβ. Ἡρόδ. Ε'. 124. γ) περὶ ξεστοῦ κέρατος, Ὀδ. Γ, 566. ἔπεμπεν ἐπὶ ξυλουργοῦ, εἰς τόπους, λαξόου καὶ κερατουργοῦ. παρὰ Νεωτ. καὶ φιλέτ, φαλακρός· ὅθεν

Ξεστουργία, ἡ (ξεστουργέω, ξεστὸν ἔργον). Ἡ διὰ τοῦ ξέστρου ἐργασία. »Λίθου ξεστουργίαν· τὸ ξέειν καὶ ὑαλίζειν τοὺς λίθους, ἢ τῶν ξύλων κατασκευή. Διόδωρ. Σικελ.

*Ξέστριξ, ή, = ξέστης, Ἡσύχ.

Ξέστρον, τό (ξέω). Τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ξέουσι καὶ ὑαλίζουσι τὰ ξύλα, τοὺς λίθους, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ξυστήρ. ἀμφ.

Ξέω, Μλ. ξέσω, καὶ διὰ τὸ μέτρον, ξέσσω, ταὐτὸν τῷ, Ξύω, ξύσω, δεύτ. τοῦ ξύσματος πλάτη, σκαλίζω, γλύφω, ὡμαλίζω, λιαίνω, ὑαλίζω· ἐκφράζει ἔτι καὶ τὴν ἐξεργασίαν τῶν λίθων, ξύλων, κεράτων καὶ ξεάνων· καὶ ἀντιθέτ. Σόσσαι, τό· τὸ ἐκ ξύλου ἢ λίθου κατεσκευασμένον ἄγαλμα· ἔτι δὲ, Ξαῖς καὶ Ξοῖς· λέγεται περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ ξυλουργοῦ, τέκτονος, τορνευτοῦ, λαξόου, ἀγαλματοποιοῦ, κερατουργοῦ· παρ' Ὅμ. φύσει ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἡ πάντοτε περὶ τῆς ἐξεργασίας τοῦ ξύλου πρὸς ναυπηγίαν καὶ οἶκου οἰκοδομίαν, καὶ μόνον Ὀδ. Ψ, 199. πρὸς μεγάλον κράββατον. »Γραφὴ ἔξεστιν· ἐπὶ τινος εὐγενοῦς λίθου. Ἡλιόδ. ε. στελ. 224. ἤτοι σκαλισμένη, γραμμένη. (συγγεν. μὲ τὸ, ΞΑΩ, ξαίνω, ξύω).

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Η.

Ξῆνός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Κορμός. Σουΐδ. εὐχρτρ. εἶναι Ἐπίξηνον.

Ξηραίνω, Μλ. ανῶ, ἀόρ. ἐξήρανα, ἀόρ. παθ. ἐξηράνθην, παρακ. παθ. ἐξήραμαι, Ἡροδότ. Λ', 186. Η', 109. καὶ, ἐξήραμμαι, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1082. ὅμως ἐξήραμαι εἶναι πιθαν. ἀσφαλμ. Schaef. schol. Par. Ap. Rh. 3, 276. Lobeck. Phryn. σελ. 502. (ξηρός), ξηρὸν ποιῶ, ξηράνειν προτείνω· καταφύχω, Ἰλ. Φ, 345. (εἰς ἀόρ. παθητ.) β) ἐπὶ δὲ ποταμῶν, λιμνῶν, ποτηρίων κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς κατασίσεως ποιῶ τι ξηρόν, ἐξαντλῶ· λατ. siccare. Παθητ. Γίνομαι ξηρός.

*Ξηραλαπτέω, = ξηραλοιφέω.

*Ξηραλειφέω, ἀσφαλμ. ἀντὶ ξηραλοιφέω, Lobeck. Phryn. σελ. 571.

*Ξηράλειψις, ή, = ξηραλοιφία· (Ξ)

Ξηραλοιφέω, ῶ (ἀλείφω, ξηρός). Κυρίως, ἀλείφω μὲ ξηρὸν τρόπον, λέγεται ἐπὶ τῆς ἀλειφῆς τῶν παλαιστῶν, οἵτινες ἄλειφαν τὸ σῶμα των μὲ ἔλαιον ἄνευ προσμιχθέντος ὕδατος, ὅπερ ἔγινετο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν γυμνασμάτων χάριν εὐκαμψίας τῶν μελῶν, ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. τὸ, Ξηραλειφεῖν, σημαίνει Κάθε σωματικὴν γύμνασιν, ἄσκησιν τοῦ σώματος. Ἀντίκειται τῷ, ἀλείφεσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀνομαλίας τῶν μελῶν, ὅπερ ἔγινετο μετὰ τὸ λουτρὸν, »χυτλοῦσθαι· ὅθεν

Ξηραλοιφία, ἡ. Ἡ ξηρὰ ἀλοιφὴ τῶν παλαιστῶν, ἀηλ. τὸ χρίειν τὸ σῶμα μὲ μόνον ἔλαιον ἄνευ ὕδατος, λατ. lutea unctio.

Ξηραλουτρέω, ῶ. Ξηρὸν λουτρὸν μεταχειρίζομαι, οἷον διὰ θερμοῦ ἄμμου ἢ κόνεως. 2) ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Ξηραλοιφέω. Ἡσύχ.

Ξηραμπέλινος, ίνη, ινον (ξηρός, ἄμπελος)· Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐξηραμένου φύλλου τῆς ἀμπέλου, εἰδέστι πορφύρας, ἥτις φαίνεται ὅμως, ὅτι ἦτον πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ῥωμ. ὅθεν, vestes xerampelinae, Juvenalis, Sat. 6. 517. medius inter coccum et murium, Σχολ.

Ξηρανθισμός, ὁ. Διοσκορ. β'. 101. ὅπου ἴδε, Ἐξανθισμός, κεῖται· ἄμφ.

Ξήρανσις, ἡ (ξηραίνω). Τὸ ξηραίνειν, ἀποβίωξις τοῦ ὑγροῦ ἀπό τινος οὐσίας διὰ τῆς θερμότητος· ἐπὶ δὲ φυτῶν ἀντὶ τοῦ θανάτου. 2) Ἡ ξηρασία.

Ξηραντικός, ή, όν (ξηραίνω). Ὁ ἀνήκων εἰς ξηρόν, ἢ ὁ ἐπιτηδειος, ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ ξηραίνειν.

Ξηρασία, ἡ (ξηραίνω). Ἔλλειψις ὑγρασίας ἢ βροχῆς, αὐχμός· καὶ

Ξήρασις, ἡ (ξηραίνω) = ξήρανσις, πολ. ἀμφ. Lobeck. Phryn. σελ. 117. 502.

Ξηρασμός, ὁ (ξηραίνω) = ξήρανσις.

Ξηράφιον, τό, ταὐτὸν τῷ, Ξήριον, τό (ᾰ) (δὲν εἶναι σύνθετ. ἐκ τοῦ, ἀφή, ἀλλὰ σύνθ. Ὑποκορστκ.)

*Ξηράω, ταὐτὸν τῷ, Ξηραίνω· ὅθεν παρὰ Θεοφραστ. Αἰτ. Φυτ. β'. 13. »Ἐξηρᾶσθαι, *α κεῖται.

Ξηρή, ἡ. Ὁ Ἄρατος ἐν στίχ. 913. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Τραφερά· ἄλλως δὲ ἀντὶ τοῦ, ξερόν, ἢ ξηρὰ γῆ, ἴδε, ξηρός, 4.

Ξηρίγγιος, ἡ ξήργιος, ὁ, = ξηροπόταμος,

Ξήριον, τό, (ξηρός). Φάρμακον, ἰατρικὸν ξηρόν, εἶδος ἢ σκόνη δεξ παπσάλισμα. Παυλ. Αἰγ. ζ'. 13. »Τὰ ξήρια φάρμακα, ἃ καὶ κατασπάσματα καλεῖται.«

Ξηρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ξυρίς.

*Ξηροβάτης, ου, ὁ, (ξηρός, βαίνω). Ὅστις περιπατεῖ ἐπὶ ξηροῦ. (ᾰ) ὅθεν

Ξηροβατικός, ή, όν. (ξηροβάτης). Ὅστις εἶναι ἱκανὸς — ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ ἐπὶ ξηροῦ. Πλάτ. πολιτ. ζ'. 8.

Ξηροβιωτικός, ή, όν (βιόω). Ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢτοι ἐπὶ τῆς γῆς ἱκανὸς ἐπιτήδειος νὰ ζῇ.

Ξηροκαχοζηλία, ἡ, κακοζηλία μετὰ ξηρότητος συνδεδεμένη. Δημήτρ. Φαληρ. 239. ἐπὶ ὕφους.

Ξηρόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός) Ὁ ξηρούς καρπούς ἔχων.

Ξηροκέφαλος, ὁ, ἡ, (κεφαλή). Ὁ ξηρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Ξηροκόλλα, ἡ, (κόλλα). Ἡ ξηρὰ κόλλα τῶν χρυσοχόων, ἔστι δὲ αὕτη ξηρά τις σύνθεσις· Ἡσύχ.

Ξηροκολλούριον, τό (κολλούριον). Ἀλοιφή τις διὰ τὰ ὄμματα σχῆμα κολλουρίου ἔχουσα, συντεθειμένη ἐξ ὑγρῶν τινων εἰδῶν. οἷον μέλιτος, κ. τ. τ.

*Ξηρόκοπτος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις εἶναι κομμένος μὲ ξηρὸν τρόπον, Ἡσύχ.

*Ξηρολουτρέω, (λουτρέω). Λούομαι μὲ ξηρὸν τρόπον, π. χ. μὲ θερμὴν ἄμμον.

Ξηρόμυρον, τό (μύρον). Ξηρὸν μύρον, εὐώδης τις κατάπασματικὴ κόνις, σκόνη εὐώδης διὰ κόσισμα.

Ξηροκομικός, ή, όν (νομός). Ὁ εἰς ξηρὸν τόπον βόσκων. Ἀθήν. γ'.

Ξηροποιέω, ῶ. Ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω· ἐκ τοῦ

*Ξηροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ τι ξηρόν, ξηραίνει τι.

Ξηροπόταμος, ὁ, (ποταμός). Ταὐτὸν τῷ, χειμάρρους· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο οὐδέτ. Ξηροπόταμον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ξηρίγγιοι, ποταμοὶ οὐκ ἀεὶ ῥέοντες.

Ξηροπυρία, ἡ (πυρία). Λουτρὸν μόνον διὰ θέρμης καὶ ἰδρῶτος γινόμενον. Σχολ. Νικάνδρ.

Ξηροπυρίτης, ου, ὁ, (πῦρ) ἄρτος· »παρ' Ἀθην. γ'. ταὐτὸν τῷ, αὐτοπυρίτης.

Ξηρός, ά, όν. Ὁ ἐστερημένος ὑγρασίας ἢ ὑδατος, ἐπὶ ξηρανθέντος ποταμοῦ, Ἡρόδ. Ε'. 53. ἀλλὰ καὶ περὶ ἀνθρωπίνου ἢ ζηριώδους σώματος, στερεός, λιγνός, ἰσχνός, ἀντικ. τῷ, Ὑγρός. 2) ὡς τὸ λατ. siccus, Ἄσιτος, νήστις, ὅστις δὲν φάγει ἢ δὲν ἔπιεν. 3) καθόλου δὲ, κενός, τοιοῦτος, ὁ ἀπομακρυσμένος κατὰ τὰς δυνάμεις, ὁ ἐστερημένος τῆς περιουσίας του, »ἐπὶ ξηρᾶς καθίζειν τινά,« στερῶ τινα πάσης τῆς περιουσίας του, Θεόκρ. Α'. 51. ἐπὶ φωνῆς, τραχύς, βραγχιασμένος. Μεταφορ. »Ξηρὸς ὑπὸ δέους· ἢ χλωμὸς ὑπὸ φόβου. »Ξηρὸς ὑπὸ δίψους· *α ξηραμένος ἀπὸ δίψαν· ὡς καὶ τό, Αὖος. 4) Ξηρά, Ἰων. Ξηρή, ἡ, συναπακρουσ. Γῆ· ἡ Ἤπειρος, ἡ στερεὰ γῆ. Gontinens, ἀντίκειται τῷ, Θάλασσα, ἢ τις ἐστιν ἡ θάλασσα. »Αἰγιαλῶν ἐπὶ ξερόν,« Νικάνδρ. Θηρ. 704. ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸν μέρος τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης. (συγγεν. μὲ, ξερός, σκαρός, σκηρός, στερρός, χέρρος, χερσος.)

Ξηρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ) Ὁ ξηρὰν σάρκα ἔχων.

*Ξηροσμύρνη, ἡ (σμύρνα). Ξηρὰ σμύρνα.

Ξηροτήγανον, ταὐτὸν τῷ, Τήγανον παρὰ Συρακουσίοις, οἵ τινες καὶ ἀντὶ Λοπάδος τὸ Τήγανον μετεχειρίζοντο. Ἀθήν. ς'.

Ξηρότης, ητος, ἡ (ξηρός). Τὸ εἶναι τοῦ ξηροῦ· ἔλλειψις ὑγρασίας, ξηρασία, λιγνότης.

Ξηροτριβέω, ῶ, (τρίβω). Ξηροτρίβω· ξηρὸν ἢ ξηρῶς τρίβω· ὅθεν

Ξηροτριβία, ἡ. Τὸ ξηροτρίβειν, ξηροτρίψιμον.

Ξηροτροφικός, ή, όν (τρέφω). Ὅστις τρέφεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν. 2) ὅστις ἀγαπᾷ ξηρὰν τροφήν, ἢ εἶναι συναισθισμένος εἰς αὐτήν.

Ξηροφαγέω, ῶ, (φαγεῖν). Ξηρὸν φαγητὸν τρώγω· ὅθεν

Ξηροφαγία, ἡ· Τὸ ξηρὰ φαγητὰ τρώγειν, λατ. ἀηλ. potatpa, μὴ κατασκευασμένα κατὰ τὴν τέχνην τῆς μαγειρικῆς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ξηρὰ τροφή· παρὰ τοῖς πρώτοις χριστιανοῖς ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ νηστεία· ἴδε Ἀναγκοφαγία.

Ξηροφθαλμία, ἡ. Ξηρασία τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐξαιρέτως λέγεται φλόγωσις τις μετὰ κοκκινάδος καὶ πόνου συντροφευμένη, ὥστε καὶ ἐν τῇ νυκτὶ συγκολλῶνται αἱ βλεφαρίδες.

Ξηρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ξηρὰ ὄμματα, ἢ ξηροφθαλμίαν ἔχων.

*Ξηρόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὅστις ἔχει ξηρὸν φλοιόν.

Ξηρόφωνος, ὁ, ἡ, (ξηρός, 3. φωνή). Ὁ ξηρὰν, τραχεῖαν, βραγχιασμένην φωνὴν ἔχων. Εὐστάθ.

Ξηρώδης, ὁ, ἡ (ξηρός, εἶδος). Ὁ ξηρὸν εἶδος ἔχων.

Ξήρωσις, ἡ, (ὡς ἐκ τοῦ, ξηρόω) ταὐτὸν τῷ, Ξήρανσις. Ἱπποκρ. Ἰωακ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ Ξ. μετὰ τοῦ Ι.

Ξιρίς, ίδος, ἡ, = Ξυρίς. (?)

Ξίφαι, αἱ, παρ' Ἡσυχίῳ εἶσι, ξίφη· τὰ ἐν ταῖς γυναιξὶ ὀρέπανα ἢ σιδήρια. (ἐκ τοῦ, ξίφος, ὡς ἄγκη ἐκ τοῦ ἄγχω, ἄγη ἐκ τοῦ ἄγος, ἄνδη ἐκ τοῦ ἄνδος, κάπη ἐκ τοῦ κάπος, κ. τ. τ. (υ–)

Ξιφείδιον, τό· ταὐτὸν τῷ, ξιφίδιον, Ὑποκορστ. τοῦ, ξίφος.

Ξιφήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω, ξίφος) Ὁ ὁπλισμένος, ἁρματωμένος μετὰ ξίφους· ὁ ξίφος αἴρων, βαστῶν, ἢ, ὁ ξίφει ἠρμοσμένος τὴν χεῖρα, τῇ δὲ κἄκείσε περιφέρων καὶ περιάγων· ἢ ὁ πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος.

Ξιφηφορέω, ῶ (ξιφηφόρος). Ξιφηφόρος εἰμί· φέρω, φορῶ, βαστῶ ξίφος.

Ξιφηφορία, ἡ, Τὸ φορεῖν, φέρειν ξίφος.

Ξιφηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) Ὁ ξίφος φέρων, φορῶν, βασταζων.

Ξιφίας, ου, ὁ (ξίφος). Ὁ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχων, μάλιστα α) ἰχθύοτινὲς ὄνομα, ὁ ξιφίας, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ ῥύγχει αὐτοῦ ξιφοειδοῦς οὕτω λεγόμενος. β) εἶδος κοιμήτων. (υυ–)

Ξιφίδιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν ξίφος. (ῐ)

Ξιφίζω, μέλ. ίσω, (ξίφος). Σημαίνει ἡ λέξις ὀρχησιν τινα πολεμικὴν χορεύειν, καθ' ἣν ἐξέτεινον τὰς χεῖρας ὡς ξίφος· ἢ κάλλιον, διὰ ξίφους χορεύειν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐπὶ καὶ διὰ τοῦ, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα· καὶ, ἀποξιφίζεσθαι, ἀποδαδοίμασται, ἀντὶ, ἀκκιεχειροτόνηται. Ὁ Κύστάθ. ἑρμην. τὸ, ἀποξιφίζεσθαι, διὰ τοῦ, ἐξορχίσασθαι, τελειῶσαι τὸ ξίφισμα· τὸ δὲ ξιφίζειν, διὰ τοῦ, χειροτονεῖν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα παραπλήσιον ξίφει τῷ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντι.

Ξιφίον, τό· ταὐτὸν τῷ, ξιφίδιον. 2) ἔστι δὲ καὶ φυτοῦ εἶδος, τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σκαλόχορτον, λεγόμενον. Θεόφραστ. Φυτ ἱστορ. ζ'. 11. καὶ 12. Διοσκορ. δ'. 20. Gladiolus communis Linn. (υυυ)

Ξιφιός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ξιφίας. Ἡσύχ.

Ξίφισμα, τό· καὶ, ξιφισμός, ὁ (ξιφίζω) Ὀρχησις, χορὸς πολεμικὸς μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας· ἢ καθ' Ἡσύχ. Σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως 2) κυρίως δὲ τὸ μετὰ ξίφους μάχεσθαι, μαχαιρομαχία. (υ–υ)

Ξιφιστής, οῦ, καὶ ξιφιστήρ, ῆρος, ὁ (ξιφίζω) Ἀορτεύς, φορεὺς τοῦ ξίφους, τελαμών, λῶρος, ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ ξίφος, παρὰ Πλουτάχ. Πομπ. 42. σημαίνει τὸ, Ἡλεός, θήκη, ξιφοθήκη· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδ. δ'. λατ. balteus.

Ξιφιστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ξιφισμός. Ἡσύχ.

Ξιφοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω). Ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονευθείς· Αἰσχύλ. Χοηφ. 726. Ἀγαμ. 1537. «Θάνατος ξιφοδήλητος» ὁ διὰ τοῦ ξίφους γινόμενος.

Ξιφοδρέπανον, τό (δρέπανον). Ξίφος δρεπανοειδές, ἅρπη. Ἡσύχ.

Ξιφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξίφους ἔχων.

Ξιφοθήκη, ἡ, (θήκη). Ἡ θήκη τὸ θηκάριον τοῦ ξίφους· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Βελοθήκη.

Ξιφοκτονέω, ῶ. Διὰ τοῦ ξίφους κτείνω, φονεύω ἐκ τοῦ

Ξιφοκτόνος, ὁ, ἡ, (κτείνω) Ὁ διὰ τοῦ ξίφους κτείνων, φονεύων. Σοφοκλ. καὶ

Ξιφόκτονος, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονευμένος.

Ξιφομάχαιρα, ἡ (μάχαιρα) Μάχαιρά τις τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχουσα· ἢ μάχαιρα καὶ ξίφος ἡνωμένα. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ. (ξ)

Ξιφοποιός, ὁ, (ποιέω). Ὁ τὰ ξίφη ποιῶν.

Ξίφος, τος, τό. Πολεμικόν τι ὄργανον κοπτερόν, σπαθίον· ἦν δὲ τοῦτο ἴσιον πλατὺ καὶ μακρὸν, ἐν ᾧ τὴ μάχαιρα ἦν κυρτόν ξίφος· παρ' Ὁμήρ. ἐστὶ τὸ ὀνομάζει συνήθ. «μένεα, ὀξύ, καὶ ἀμφηκες» κοπτερὸν δηλ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Ἰλ. Φ, 118. Ὀδ, Π, 80. ἦτον δὲ «χάλκειον,» Ὀδ. Κ, 261. καὶ ἐκρέματο δι' ἀναφορέως τινός, «τελαμών,» ἀπὸ τοὺς ὤμους, Ἰλ. Β, 45. Γ, 18. Δ, 29. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνάκις· παρὰ Νεωτ. διακρίνετο τὸ ξίφος, ὡς ἴσιον σπαθίον, ἀπὸ τὴν μάχαιραν, ἥτις ἦτον κυρτή. Δωρ. Σίφος. 2) Τὸ ἐν τοῖς νώτοις ὀστοῦν τῶν τετραπόδων, κ. τ. τ. ἰχθύων, διὰ τὸ ἔχειν τοιοῦτον σχῆμα· ἐκ τοῦ ξέω, ξίω, ταὐτὸν τῷ, ξύω, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, ξύφος, γράφεται. Ἐτυμολόγ. (υυ)

*Ξιφουλκέω, (ξιφουλκός) Τραβῶ, ἐκβάλλω τὸ ξίφος, ὅταν

Ξιφουλκία, ἡ. Τὸ ἕλκειν, ἐκβάλλειν ἐκ τῆς θήκης τὸ ξίφος. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Ξιφουλκός, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὁ ἕλκων, σύρων, ἐκβάλλων τὸ ξίφος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 595.

Ξιφουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ταὐτὸν τῷ, ξιφοποιός.

*Ξιφοφορέω. = Ξιφηφορέω, ἐκ τοῦ

Ξιφοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) ταὐτὸν, τῷ, ξιφηφόρος.

Ξιφύδριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Ξίφος, μικρὸν ξίφος· καὶ Δωρικ. Σκιφύδριον. 2) Τὸ ὄστρεον τελλίνη.

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Ο.

Ξοανηγλύφος, ὁ, ἡ (ξόανον, γλύφω). Ὁ ξόανα γλύφων, ὁ ἀγαλματοποιός. (υ)

Ξόανον, τό (ξέω). Τὸ ἐξεσμένον ἢ γεγλυμμένον ἔργον· πελεκημένον, κεκομμένον ἐκ ξύλου ἢ λίθου ἄγαλμα, εἰδωλον, ἀνδριάς. Λέγεται καὶ τὸ ἐκ μετάλλου. Ἴδε ξέω· ὄθεν

Ξοανοποιΐα, καὶ, Ξοανουργία, ἡ (ξόανον, ποιέω, ἔργον) Τὸ ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, φτιάνειν ξόανα, ἀγάλματα, ἀγαλματοποιΐα.

Ξοΐς, ΐδος, ἡ (ξέω) Ἐργαλεῖον δι οὗ ξέουσι, σκαλίζουσι τὰ ἀγάλματα, σμίλη, κοπεύς.

Ξόος, ὁ, (ξέω). ταὐτὸν τῷ, ξέσις.

Ξυσόπτερος, ὁ, ἡ (πτερὸν). Ὁ ξεσθὲ πτερὰ ἔχων. Ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ξυσός, ἡ, όν· καὶ ἀκατάλ. ὡς τὸ, ξεστός, Κίτρινος, μηλινοειδὴς, ὑπόγλαυκος, κατὰ διαφόρους βαθμούς, ἔτι δὲ καὶ, πυῤῥός, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, μελανοκίτρινος, ἐξαιρέτως ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 163. καὶ 634. «Ξυσόπτεροι». Ἡρακλ. 487. Θεόκριτ. ζ. 142. «Ξυσταὶ ἀηδονίδων». Θεόκριτ. ἐπιγρ. δ'. 11. ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Ἑλέν. 1126. παραβάλλει ταύτῳ τὸ «Ξυσταὶ γένυες», ἀντὶ τοῦ, Ἀηδόνος· ὡς καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 214. καὶ 747. τὸ «Ἱππελεκτρυόνων Εἰρήν. 1177. καὶ Ὄρν. 800. καὶ 676. τό, Ἀηδών· ἔτι δὲ καὶ αἱ Πτέρυγες αὐτῶν «Ξυσταὶ ἐκ πτερύγων». Ἀνθολογ. «Ἡμεραὶ ξυσταὶ». Ἐπιγράμ. παρ' Ἀθην. ε'. καὶ χρῶμά τι μεταξὺ τοῦ ξανθὸς καὶ πυῤῥός· μελανοκίτρινος, ἢ χρυσοκίτρινος. Ὁ Χαιρήμων παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 608. λέγει ἐπὶ κηρεοειδοῦς τινος κόμης. «Ξυσταῖσιν ἀτέμοις ἐνειρύων φορούμενοι» καὶ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 239. λέγεται ἐπὶ τέττιγος. «Ξυσταὶ λαλοῦντα παῖδες». Τινὲς ἔχουσι τοῦτο ὡς συνώνυμον τοῦ ξανθὸς· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Φώτ. τὸ ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, 2) λεπτὸς, ἁπαλὸς, ἁλωφρὸς, (τὸ λειπὸν ἐκ τοῦ, ξύω, ξέω) ὑγρὸς, χλωρὸς, πυκνὸς, ὀξὺς, ταχὺς, καλὸς, ποικίλος, εὐειδὴς, ἀκαυτὴς, λευκὸς, ἀργυροῦς, καὶ ἐπὶ φωνῆς, λιγὺς, ὀξὺς· ἡ λέξις ἁπαντᾷ τὰς μέσον παρὰ τοῖς, μεσομ. καὶ Πίνδ. ποικιλταῖς· ὁμως «Ξοῦθος» ὡς κύριον ὄνομα εὑρίσκεται ἤδη παρ' Ἡσ. λείψ. 28.

Τὸ Ξ. μετὰ τοῦ Υ.

Ξυάλη, ἡ (ξύω). ἴδε Ξυήλη. (–υ–)

Ξυήλη, ἡ (ξύω). ταὐτὸν τῷ, Κνῆστις· π Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 32 Ἐργαλεῖόν τι εἰς ἐξεργάζεσθαι (δουλεύειν) τὰ ξύλα. 2) ξιφίδ μαχαίριον, ὀρεπανοειδὲς, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ζος, καλουμένου). Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ'. καὶ ἡ. 25. ἦν δὲ τοῦτο ἴδιον τῶν Σπαρτ τῶν. (?)

Ξυηρός, ά, όν (ξύω). Ἐξεσμένος, ἐξειργασ νες διὰ τῆς ξυόδος, λείος· ἡμαρτ. ἀνάγν. εἰ ξυρήκης· ἐκ Ξενοφ. Κυνηγ. ἰ. 3.

*Ξυλέβιον, τό, ἴδε. Ὀξυλάβη.

*Ξυλέλαγον, τό = ὄνος ξύλινος· παρὰ Νεωτ. ὡς ἔλαγον = ζῶον.

Ξυλεμβόη, ἡ. Σύλον καὶ ἁλόη· ταὐτὸν Ἀγχίλοχον, ἑκατέρα λέξις, πρῶτον παρ' Ἀπ

Ξυλέριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ξύλον, μικ ξύλιον.

Ξυλήριον, τό, Ταὐτὸν τῷ ξυλάριον. Spoh de extr. Od. parte, σελ. 133.

*Ξύλαχος, ἀντὶ ξύλοχος, ἴδε ξύλον.

Ξυλεία, ἡ. Τὸ κόπτειν ἢ συνάγειν ξύλα· αὐτὴ ἡ σύναξις τῶν ξύλων, Λατ. ligna 2) ἡ ἐπιτηδεία πρὸς οἰκοδομὴν ὕλη τῶν ξύλ ξυλικὴ· ταὐτὸν τῷ, ξύλωσις. ἐκ τοῦ

Ξυλεύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ξύλον). Κόπ ξύλα καὶ συνάγω αὐτά· ταὐτὸν τῷ, ξυλίζομ Λατ. lignari. ὄθεν

Ξυλεύς, έως, ὁ. Ὁ ξύλα συλλέγων, μαζόν Παυσαν. ἀ. 13. ὁ τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα συλλ γων καὶ πωλῶν αὐτά.

*Ξυλευτής, οῦ, ὁ = ξυλουργός.

*Ξυλή, ἡ = ξύλα, τὰ, ἡ ξυλεία, Βυζαντ.

Ξυληβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὰ ξύλα τρ γων, ξυλοφάγος.

Ξυληγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Ἄγω, φέρω ξύλ ἐκ τοῦ

Ξυληγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ξύλα ἄγων, φέρω ξυλοφόρος.

Ξυλήριον, τό. Ταὐτὸν τῷ, ξυλάριον. ἀμφ.

*Ξυληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = ξυλοφόρ

Ξυλήφιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, ξύλον· ἴσ πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς, ξυλύφιον, Spho de extr. Od. parte, σελ. 133. Lobec Phryn. σελ. 78.

Ξυλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ξυλεία

Ξυλίζομαι, Μέλ. ίσομαι (ξύλον). Ἀποθ Μέσ. συλλέγω, συνάζω, μαζόνω ξύλα.

Ξυλικές, ἡ, όν (ξύλον). Ὁ εἰς ξύλον ἀνήκω ἁρμόζων· ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος ἢ γεν μένος, ξύλινος. «Καρπὸς ξυλικός» ὁ καρπ τῶν δένδρων. Ἀρτεμιδ. β'. 37. ἐν τῇ συν θείᾳ δὲ ξυλικὴ, ταὐτὸν τῷ ξυλεία.

Ξύλινος, ίνη, ινον (ξύλον). Ἐκ ξύλου, ἀ ξύλον. «Ξύλινος καρπός». Ἀθην. γ'. ὁ ἐκ τ δένδρων, συχνὰ παρ' Ἡρόδ. 2) (ξύλον, 5.) Ὁ βέμβακος κατεσκευασμένος. (υυυ)

Ξυλισμός, ὁ (ξυλίζομαι). Τὸ κόπτειν καὶ συ λέγειν ξύλα, = ξυλεία.

Ξυλίτης, ου, ὁ. Ἐκ ξύλου, ξύλινος· ὁμο τῷ ξύλῳ· παρ' Ἡσυχ. ἰχθύς τις ποιός.

Ξυλόβαλσαμον, τό (βάλσαμον). Τὸ ἐκ τ δένδρου τοῦ βαλσάμου ξύλον. Διοσκορ. ἀ. 18

Ξυλόβολον, τό (βάλλω). Ταὐτὸν τῷ, ξυλ ῥήκη, ὡς τὸ, σιτόβολον, κ. τ. τ. Γλωσ.

Ξυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ γλύφων ξύλα, ἀγαλματοποιός.

Ξυλογραφέω ἐς σίλτον. Γράφω ἐπάνω ξυλίνην σέλτον. Ἐπιγραφ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξύλου ἔχων.

Ξυλοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος ἐνθα βάλλουσιν ἢ ἐναποθέτουσι τὰ συλλεγέντα ξύλα (μαγαζί διὰ ξύλα.)

Ξυλοκαυθήλια, τά (καυθήλια). Ξύλινα καυθήλια, ἤτοι τὰ ἐκ ξύλων κατεσκευασμένα φορτικὰ σκεύη.

Ξυλοκασσία, ἡ (κασσία). Ξύλινος κασσίτερίδος κασέλλας.

Ξυλοκαστέλλιον, τό (castellum). Μαθημ. σελ. 46. καλλίον ἢ οἰκίσκος ἐκ ξύλων κατεσκευασμένος.

Ξυλοκέρατα, τά, παρὰ τοῖς Νεωτέροις· ταὐτὸν τῷ, Καράτιον.

Ξυλοκινάμωμον, τό (κινάμωμον). Ξύλον ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ κινναμώμου. Διοσκορ. ἀ. ιε.

Ξυλόκερκα, τά. Ταὐτὸν τῷ, ξυλοκέρατα, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Ξυλοκόλλα, ἡ (κόλλα). Ἡ κόλλα δι' ἧς κολλῶσι τὰ ξύλα.

Ξυλοκοπέω, ῶ (ξυλοκόπος). Κτυπῶ, κόπτω ξύλα. 2) μετὰ ξύλου ἢ μετὰ κοπάνου κτυπῶ, σείω. Ἀρρίαν. Ἐκτακ. δ'. 4.

Ξυλοκοπία, ἡ. Τὸ κόπτειν ξύλα. 2) σπαρμός, μαστίγωσις.

Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ ξύλα κόπτων. β) ὡς οὐσιαστ. ὁ ξ. ἀργαλεῖόν τι δι οὗ κόπτονται τὰ ξύλα. Λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ῥάμφους (μύτης) αὐτῶν κτυποῦσι τὰ ξύλα. Ἀριστοτ. ζωων Ἱστορ. ἡ. 3. 2) ὁ μετὰ ξύλου τύπτων, κτυπῶν, σείων.

Ξυλολυχοῦχος, ὁ (λυχνοῦχος). Ξύλινος λύχνος. Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 700.

*Ξυλομάκερ, τό, Εἰδός τι ἀρτύματος, ἴδε Μάκερ. Λατ. Cortex mali punici.

Ξυλομετέω, ῶ (μαίνομαι). Λέγεται ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα βλαστάνουσι παρὰ πολὺ ξύλον, μείων ὢν εἰς τὸ βλαστάνειν ξύλα. Θεόφρ.

Ξυλομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ ξύλου μεμιγμένος.

Ξύλον, τό. Ἡ σκληρὰ καὶ συμπαγὴς οὐσία τῶν δένδρων· καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐκ ξύλων ὕλη τῶν οἰκοδόμων, ναυπηγῶν, τεκτόνων, ξυλουργῶν, Ὁμ. ὅστις τὸ μεταχειρίζ. συνήθως περὶ καυσίμου ξύλου, μάλιστα εἰς πληθ. ἀριθμόν. «Ξύλα νηΐπα, ξύλα πρὸς ναυπηγίαν, Ἡσ. Ἔρ. 810. καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαντᾶται συχνάκις ἡ λέξις. 2) ἓν κομμάτι ξύλου, Ἰλ. Ψ, 327. Ἡρόδ. Α'. 186. ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐκ ξύλου εἶναι κατεσκευασμένον, τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως ἡ σημασία γίνεται γνωστὴ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, π. χ α) ἡ ῥάβδος, τὸ βάκτρον, ῥόπαλον, Ἡρόδ. Β'. 63. Δ'. 180. β) ὁ σταυρός, ἡ κρεμαστηριά. γ) ὄργανόν τι κολαστικὸν μάλ. διὰ τοὺς σκλάβους, αἰρετή τις (Κλάπα, κούτζουρον, τουμπρούκ) βαρεῖα καὶ ξυλίνη, διὰ τῆς ὁποίας ἐπερρώσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ σκλάβου, καὶ ἔδεσον ἔπειτα εἰς αὐτὴν σφιγτὰ τὸν τραχηλόν του, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινῆται ἐλευθέρως, ὅθεν «Δῆσαί τινα ἐν ξύλῳ», πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Ζ'. 75. Γ. 37. συχνὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. Βρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 343. Ἀριστοφ. Ἱππ. «Οἰόν σε δήσω τῷ ξύλῳ». Καὶ σὲ βάλω εἰς τὴν ποδοκάκην, εἰς τὸ κούτσουρον· ἔδεσον δὲ μὲ τοῦτο τὸ ξύλον καὶ τοὺς μανοιμένους, Ἡρόδ. Ζ'. 75. δ) σκαμνίον, τράπεζα, ἐπειδὴ ἔτι καὶ ἡ τῶν τραπεζιτῶν, (ἐν Πάγκος). Δημ. ε) Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 25. «Τὸ πρῶτον ξύλινον» ἡ πρωτερία, τὸ βάθρον, ἡ πρώτη καθέδρα, ἣ ἀρόνου ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων, ἐφ' ὧ οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ πρόεδροι ἐκαθέζοντο, οἵτινες ἐντεῦθεν καὶ Πρωτόβαθροι, ἐκαλοῦντο. ἡ ἐκφρασις αὕτη ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ὅλον τὸ θέατρον ἦτον ἀκόμη ξύλινον, διετηρήθη δέ, μ' ὅλον ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπεῖχεν ὁ λίθος τὸν τόπον τοῦ ξύλου. 3) Μέτρον τι μήκους, περιλαμβάνον 3 πήχεις ἢ $4\frac{1}{2}$ πόδας. Ἱερ. Γεωμετρ. 4) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Δένδρον, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ὡς Καλλιμαχ. Ἴαμν. εἰς Δήμητρ. 41. οὕτω καὶ παρ' Ὠρησι δ'. 12. μ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδ. Γ'. 47. ὀνομάζει τὸ βαμβάκινον, «Εἴρια ἀπὸ ξύλου», παράβ. Poll. 7, 75. 5) τὸ φυτὸν ἤτοι τὰ δενδράκιον τοῦ Βαμβακίου· ἐνταῦθα ὅμως δὲν ἀνήκουσι τὰ «Εἴρινα ἀπὸ ξύλου», παρ' Ἡρόδ. Η'. 65. τὰ ὁποῖα ἐξέλαβεν ἤδη ὀρθῶς ὁ Winkelmann ὡς ὑφάσματα κατεσκευασμένα ἀπὸ φλοιόν, ἤτοι βύβλον. 6) μεταφορ. ἄνθρωπος βραδύνους, ἀνοήτους, Jac. Ἀχ. Ταπ. σελ. 815. 7) τὸ παρ' Ἡλιοδώρ. γ'. σελ. 143. «Τὴν ἀπὸ ξύλου πλῆσιν ἥκει φέρουσα· ὅπου ὁ Κοραῆς σημειοῖ, Παρῳδηται ἀπὸ τῆς ὀρυλλουμένης παροιμίας. «Ἡ ἀπὸ Σευθῶν ῥῆσις· ἢν δὲ αὐτὴ τὸ «Κλαίειν λέγων. Ὅρα Ἡρόδοτ. Δ'. 127. (συνῃθ. καὶ πίσσαν. ὀρθὴ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ὕω, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ, ὕω, φύω.) [υυ] ὅθεν

Ξυλοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ ἐκ ξύλων συμπεπηγμένος, κατεσκευασμένος, ᾠκοδομημένος. Στραβ. ε.

Ξυλοπέδη, ἡ (πέδη). Ἡ ἐκ ξύλων πέδη. Γλωσσ.

Ξυλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, πουν, τὸ (πούς). Ὁ ξυλίνους πόδας ἔχων.

Ξυλοπριστικός πῆχυς (πρίω, ξύλον). Ἱέρων Γεωμέτ. ἐπί τινος μέτρου, ἴσως τὸ πριονισμένου ἢ τετμημένου ξύλου.

Ξυλοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν τὰ ξύλα.

*Ξυλοσπόγγιον, τὸ Ὑποκορστ. τοῦ Ξυλόσπογγος.

Ξυλόσπογγος, ὁ (Σπόγγος). Ἰατρικ. σελ. 187. Ὁ ἐν τῷ ξύλῳ συνδεδεμένος σπόγγος.

*Ξυλοστεγής, ὁ, ἡ = ξυλόστεγος.

Ξυλόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ξυλίνην στέγην ἔχων. Σχελ. Ἀνεῴφ.

Ξυλοσχίστης, ου, ὁ (σχίζω). Ὁ σχίζων τὰ ξύλα. Προκλ. παράφρ. σελ. 250.

Ξυλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων, κόπτων τὰ ξύλα.

Ξυλότονα, τά (τείνω). Ὑπακουομ. ὄργανα, καλοῦνται τὰ τόξα καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναί, ὁπότε τὸ ἐλαστικὸν ξύλον ἐκτείνει τὴν χορδήν.

*Ξυλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει ἢ βλαστάνει ξύλα.

Ξυλοτρώκτης, ου (τρώγω). Ὁ τρώγων τὰ ξύλα.

*Ξυλότυπος, ὁ, ἡ. Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον.

Ξυλουργέω, ῶ (ξυλουργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω ξύλα, ξυλουργὸς εἰμί, Ἡρόδ. Γ'. 113. ὅθεν

Ξυλουργία, ἡ. Ἡ ἐργασία τῶν ξύλων, ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ. Αἰσχύλ. Προμ. 469. ὅθεν

Ξυλουργικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ξύλων ἀνήκων, ὁ εἰς ξυλουργίαν ἐπιτήδειος.

Ξυλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὰ ξύλα ἐργαζόμενος, ὅστις κατασκευάζει πράγματα ἀπὸ ξύλον, ὅθεν ὁ ξ. ὁ τέκτων, ἁγαλματοποιός, κ. τ. τ. Πλάτ. Legnajuolo, Ἰταλ.

Ξυλοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰ ξύλα τρώγων.

Ξυλοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς ξύλον· ὅμοιος αὐτῷ. «Τὸ ξυλοφανὲς τοῦ καταπετάσματος», τὸ ἠγνυμωμένον, ξεσκεπασμένον, ξύλινον μέρος τῆς οἰκοδομῆς. Διόδ. Σικελ.

Ξυλοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τὰ ξύλα. «Τὸ ξυλοφθόρον σκωλήκιον». Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε. 53. τινὲς νομίζουσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ νύμφη τῆς Φρυγανίδας Phryganea, Διον. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· πιθανῶς φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Λινναίου Tinea, τῆς ὁποίας τὸ ἐξώφλοιον εἶναι κεκαλυμμένον μὲ τὰ ἀπὸ ξύλου ῥινίσματα.

Ξυλοφορέω, ῶ (ξυλοφόρος). Ξυλοφόρος εἰμί· φέρω, βαστάζω ξύλον, ῥάβδον, ποδοστράβην, κ. τ. τ. ὅθεν

Ξυλοφορία, ἡ. Τὸ φέρειν, βαστάζειν ξύλα, ῥάβδον, κ. τ. τ. ὅθεν

*Ξυλοφόριος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ξυλοφορίαν. «Ξ. ἑορτή», ἑορτή τις τῶν Ἰουδαίων, Ἰωσ.

Ξυλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων, κουβαλῶν ξύλον, ῥάβδον, κ. τ. τ.

Ξυλοφορτηγός, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς φόρτωμα ξύλων ἐπιτήδειος.

Ξυλόφρακτος, ὁ, ἡ (φράσσω). Ὁ μετὰ ξύλων πεφραγμένος, στερεωμένος, ἢ μετὰ ξύλων φωδομημένος· ὡς «Ἔφυρα ξυλόφρακτος». Διονύσ. Ἁλικ. ε. 24. ὡς τὸ, ξυλοπαγής.

Ξυλοχάρτια, τά (χαρτίον). Ξύλινα ἀβάπτιστα ἢ πινακίδια ἐφ' οἷς γράφουσιν. Εὐστάθ.

Ξυλοχίζομαι, καὶ Δωρικ. Ξυλοχίσδομαι· ταὐτὸν τῷ, ξυλίζομαι. Θεόκριτ. ε. 65. ἐκ τοῦ

Ξύλοχος, ἡ (ἔχω). Συνωπακουομ. Ὕλη. Ταὐτὸν τῷ, Λόχμη, Ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης δρυμός (ὁρμαν, Τουρν.) ὅπου δύνανται τινὰς νὰ κρυφθῶσι, θάσος, ἄλσος, θάμνος, Ὁμ. ὅθεν καὶ, ὑλώδες καταφύγιον, κοίτη θηρίου, φωλεός. «Ἐν ξυλόχῳ κρατεροῦ λεοντος», ὡς τὸ, Λόχμη συός, αὐτὸ καὶ τὸ ξύλοχος, Ὀδ. Δ, 335. (ὄχι ἐκ τοῦ, λόχος.)

Ξυλόω, ῶ (ξύλον). Εἰς ξύλον μεταβάλλω· εἰς ξύλον ποιῶ. Παθητ. γίνομαι ξύλον. 2) ἐκ ξύλου ποιῶ· ἐκ ξύλων οἰκοδομῶ· παρὰ τοῖς Ο'. ἴδε Σύλωσις.

*Ξυλύφιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ, ξύλον, ἓν κομμάτι ξύλου, Lobeck Phryn. σελ. 78.

Ξυλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος) = ξυλοειδής, Ὁ ξύλου εἶδος ἔχων· ὁ ξύλου μετέχων, ξύλινος, πλήρης ξύλων, δένδρων.

Ξυλών, ῶνος, ὁ. Ὁ ξύλων περιεκτικὸς τόπος, ξυλοθήκη. Γλωσσ.

Ξύλωσις, εως, ἡ (ξυλόω). Οἱ συνηρμοσμένοι καὶ συνδεδεμένοι δοκοί, ἤτοι τὸ ξύλινον μέρος τῆς οἰκίας· ἡ ξυλικὴ οἰκοδομήματός τινος. Θουκυδ. β'. 14. 2) = Ξυλεία.

Ξυλωτής, οῦ, ὁ (ξυλόω). Ταὐτὸν τῷ, ξυλεύς. ἀμφ. Γλωσσ.

Ξύμη, ἡ ἡμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ξυσμή. Γαλην. Γλωσσ.

Ξύν, ἡ παλαιὰ καὶ σκληρὰ Ἀττικὴ προφορὰ τῆς Κύν, προθέσ. ἥτις συνήθως Σύν, λέγεται, Λατ. cum παρὰ Θουκυδίδῃ εὐχρηστος, καὶ τοῖς λοιποῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς· ἴδε Poppo Θουκυδ. 1. σελ. 209. 399. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται ἡ ξὺν πολλὰ σπανίως καὶ σχεδὸν μόνον ὅταν τὸ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον· σλίγοντι συχνοτέρα εἶναι παρ' αὐτῷ ἡ ξὺν εἰς τὰς συνθέτους, καὶ εὑρίσκεται εἰς τὰς ἐφεξῆς λέξεις. «Ξυμβάλλω, ξύμπας, ξυναγείρω, ξυνάγνυμι, ξυνάγω, ξυνδέω, ξυνελαύνω, ξυνέσσυτο, ξύνεσις, ξυνέχω, ξυνιέναι, ξυνίημι, ξυνοχή», παρ' Ἡσ. μόνον εἰς τὸ «Ξύν, ξύμπας, ξυνίεναι». Ἅπαντα τὰ διὰ τῆς ξύν συνθετα θύματα καὶ ῥήματα ἴδε ἐν τοῖς μετὰ τῆς Σύν συνθέτοις, ἐν τῷ στοιχείῳ Σ. Εἰς τὰς συνθέτους ὅμως ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ σκληρότερον σχῆμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀπειτῇ τὸ μέτρον, π. χ. Ἰλ. Ψ, 330. Ὀδ. Σ, 54. Η, 214. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡρόδ. εἶναι ἡ χρῆσις τῆς Σύν δι' ὅλου ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται συχνάκις εἰς τὸ χειρόγραφ. τοῦ Schellersheim. (ν)

*Ξυνάν, ἄνος, ὁ, = ξυνών, ξυνήν, ξυνῆσι, Πίνδ. παράβ. μεγιστᾶνες, κεᾶνες.

Ξυνάων, ωος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ξυνῶν, Πίνδ.

*Ξυνεείκοσι, Ἐπικ. ἀντὶ ξυνείκοσι, συνείκοσι, εἴκοσι ἓν ταὐτῷ, εἴκοσι μαζύ, Ὀδ. Ξ, 98.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυνεών, ῶνος, ὁ Ἰων. ἀντὶ Ξυνήων. »Ἀλλ᾽ ξυνεῶναι· ταὐτὸν τῷ, κοινωνόν. Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθενίῳ 14. Ὁ διὰ τοῦ ἅλατος φιλικὸς δεσμὸς τῆς κοινῆς τραπέζης ἴδε Valck Adon. σελ. 227. A.

*Ξυνῇ, Ἐπίρ. = κοινῇ, κυρίως δοτ. θηλ. τοῦ, ξυνός.

Ξυνήϊος, ἠη, ἴον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ πιθανῶς ἀχρήστου, ξύνειος, = ξυνός, Ἰλ. Λ, 124. Ψ, 809. »Ξυνήϊα χρήματα· Κοινὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν ἀκόμη εἰς ἰδιαίτερόν τινα, ἀλλ᾽ εἶναι κοινὰ πάσης τῆς κοινότητος, ἢ παντὸς τοῦ στρατεύματος.

*Ξυνήν, ῆνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ξυναν, ᾶνος, ὁ Δωρ. = ἑστιατόριον.

Ξυνήων, ονος, ὁ (ξυνός) = Κοινωνός, κοινάν, Ὅστις ἔχει κοινόν τι μετ᾽ ἄλλου τινός, συμμέτοχος, σύντροφος, μετὰ Γενιτ. »Κακῶν καὶ ἀργαλέων ἔργων, Ἡσιόδ. Θεογ. 595. 601. Δωρ. Ξυνάων. [– – –] Πινδ. Πυθ. Γ'. 84. Ἰων. Ξυνεών, μετὰ τόν. »Ἅλιος τὸ κοινὸν ἅλας τῆς τραπέζης, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, Ἀλέξ. Ἀέτ. Ε'. 15. συνῳρμ. Ξυνήν, Ἡσύχ. Δωρ. Ξυνάν, Πινδ. Νεμ. Ε'. 50. [– –]

*Ξύνισε, Προστακτ. τοῦ ξυνίημι, Θεόγν. 1240. [νυυ]

*Ξυνίεσι, Προστακτ. ἀνεστ. τοῦ ξυνίημι, Ὀδ. [νυ–]

Ξυνίημι, ἴδε Συνίημι. Ὅμ.

Σύνιον, Ἐπικ. 3 πληθ. παρατατ. ἀντὶ ξυνίεσαν ἐκ τοῦ ξυνίημι, Ἰλ. Α, 273. [νυν]

Ξυνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (ξυνός, δίδωμι). Ὁ τοὺς πάντας κοινῶς εὐφραίνων, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Ξυνός, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ κοινός, Ὅστις ἀνήκει εἰς ὅλους ὁμοῦ, γενικὸς, Ἰλ. Π. 262. Ἡσιόδ. λείψ. 67. εἶσέτι καὶ παρ᾽ Ἡρότ. »Ἐνυάλιος ὁ καὶ διὰ τὰ δύο μέρη ἴσος θεὸς τοῦ πολέμου, τουτέστ. Ἴσης, ἀμφίρροπος μάχης, σ. 309. μετὰ Γενιτ. Ο, 193. ἐνίοτε, »Ξυνὸν δόρυ, Σοφοκλ. Αἰ. 180. Ξυνῇ, Ἐπίρ. = Κοινῇ. (τὸ ξυνός διαφέρει ἀπὸ τὸ, κοινός, ἴσως μόνον κατὰ διάλεκτον, συγγεν. μὲ τὸ, ΚΤΝ, ξύν, σύν, σπαν. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ πιθανῶς δὲ ὅλον ἄχρηστ.) ὅθεν

Ξυνόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις φρονεῖ τὰ αὐτά, εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁ κοινόφρων.

*Ξυνοχεῤῥής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις εὐφραίνει ἅπαντας ἐξ ἴσου, ἢ κοινῶς, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.

*Ξυνόω, (ξυνός). Ταὐτὸν τῷ, Κοινόω, κάμνω τι κοινὸν ἢ γενικόν, μεταθέλω.

*Ξυνωνία, ἡ = Κοινωνία.

*Ξυραῖος, αία, αῖον (ξυράω). Κουρευμένος.

Ξυρέφιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ξυρόν.

Ξυράω, ῶ, Μέλ. ήσω, καὶ Ἰωνικ. Ξυρέω Ἡρότ. (ξυρόν). Ξυραφίζω, ξυρίζω, διὰ τοῦ ξυραφίου κόπτω τὰς τρίχας (μπαρμπερίζω) τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. »Ξυρεῖν τινα τὰς τρίχας, Ἡρότ. Κ. 35. »Ξυρεῖν χρῶ τοῦτον, Σοφοκλ. Αἰ. 797. κυρίως σημαίνει τὸ ξυραφίζω τὰς τρίχας ἕως εἰς τὸ δέρμα, ὁ ἐστὶ, συῤῥίζα, ὥστε ἐφάπτεται καὶ τοῦ σώματος ὁ σίδηρος· μετὰ ταῦτα εἵληται καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν λίαν στενοχωρημένων καὶ ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἢ πόνου ἐπικινδύνου, Σοφ. Αἰ. 786. εἶον »Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασι τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἥρτηται· ὁ ἐστὶν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εἰσίν. Ὁμοῦ καὶ ἐν τῷ, ξυρόν· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Στέλλεται ἡ Ἥλιξ εἰς τὴν τρίχα· τὸ δὲ »Λέοντα ξυρῆνα, λέγεται ἐπί τινος ἐπικινδύνου ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Μέσσ. ξυραφίζομαι, Ἡρότ. Β'. 36. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. »Ξυρᾶσθαι τὰς ὀφρύας, τὴν κεφαλὴν, τὸ σῶμα, Ἡρότ. Β'. 37. 65. 66. καὶ ξυραφίζομαι ἀπό ἄλλον (κατ᾽ ἐνίους Γραμμτ. ἦτον τό, ξυρέω, ὁ ὀρθότερ. σχηματ., Lobeck Phryn. σελ. 205.)

Ξυρήνης, εος, ὁ, ἡ (ἀπή, ξυρόν). Καπτερὰς ὡς τὸ ξυραφίον. 2) ὁ κόπτων τάμνων ὡς τὸ ξυραφίον τοῦ κουρέως, ὁ ξυραφίλων. 3) παθητ. ξυραφισμένος, ἐν χρῷ κεκαρμένος. »Κουρὰ ξυρήνεια. Εὐρῖπ. Ἄλκ. ξυραφισμένη κουρὰ, τρίχα. β) κατὰ Αἴλιον ἅμως τὸν Διονύσ. παῤ Σύνταθ. καὶ Σουϊδ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ξυρήσιμος, ὁ, ἡ (ξύρισις) ἢ δυναμένη ξυραφισθῆναι, ἢ χρείαν ἔχουσα, ἢ ὁ χρείαν ἔχων κουρᾶς· ὅστις εἶναι διὰ ξυράφισμα. »Κάρα ξυρήνειον· ξυραφισμένη κεφαλή. Εὐρῖπ. Ἡλ. 385. »Δέγχει ξυρήκειον· κοπτερόν, ὀξεῖς. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3.

Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ δυνάμενος ξυραφισθῆναι, ὁ χρείαν ἔχων κουρᾶς.

Ξύρησις, εως, ἡ (ξυράω). Ξυράφισμα, ξύρισμα (μπαρμπέρισμα).

*Ξυρησμός, ὁ, = ξύρησις.

Ξυρίας, ου, ὁ. Ξυραφισμένος, ξυρισμένος.

Ξυριάω, ῶ. Ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ ξυραφισθῆναι, πΓένεια ἀεὶ ξυριῶσαι. Νικήτ. Χρον. ιδ'. ζ. ἀμφ.

*Ξυρίζω, ξυρίζομαι, νεώτ. σχημ. ἀντὶ ξυράω.

Ξύριον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, ξυρόν, ξυράφιον. Διάμαχος παρὰ Στεφάν. τῷ Βυζαντ. ἐν Λέξ. Ἀκτεδαίμων.

Ξυρίς, ίδος, ἡ· ἴδε ξυρίς.

Ξυροδόκη, ἡ. Ξυροδόχη, Ξυροθήκη, ἡ (ξυρόν, δέχομαι, θήκη). Ἡ διὰ τὰ ξυράφια θήκη.

Ξυρόν, τό (ξύω). Τὸ ξυράφιον τοῦ κουρέως, ἤτοι ἡ ὀξεῖα μάχαιρα δι᾽ ἧς ξυραφίζουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. »Ἐπὶ ξυροῦ ἵστασαι ἀκμῆς, ἢ μᾶλλ. λιγρὸς ὅλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βοώπιν. Ἰλιάδ. Π. 173. ἐνταῦθα κεῖται ἐπὶ τῆς κρισίμου στιγμῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν Ἀχαιῶν· ἴδε ἐν τῷ, ξυράω· παρομοίως, »Ὁρᾷς ἀνὰ μέσσους, Θεόκριτ. ἄρα ἐπὶ πάσης ἐπικινδύνου θέσεως, ὅταν τις κινδυνεύῃ περὶ τῶν μεγίστων, καὶ τὸ πᾶν ἐξήρτηται ἀπὸ τὴν κρίσιμον στιγμήν· παρομοίως, »Ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, Valck. Ἡρόδ. Ζ'. 11. Θουκυδ. κβ'. 6. »Ἀνθρώπων ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἑστώτων· ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. Τοιούτων καὶ τὸ »Ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου γενέσθαι· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐλθεῖν. Συνέστ. »Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βεβηκέναι, Σοφ. Ἀντιγ. 990. Ἡ ἐκφρασις δὲν γίνεται ὅμως (ὡς τὸ θέλει ὁ Heyne) ἀπ᾽ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ὅταν τὸ ξυράφιον προσάπτεται τῷ λαιμῷ, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς κοπτερᾶς ἀκμῆς τοῦ ξυραφίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται τάχα νὰ ἦναι πρᾶγμά τι ἰσόρροπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ πέσῃ ἀπό τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος· παράβ. Ἀκμή. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ξυρὰς, καὶ Λακωνικ. Ξουρὸς, ἐργαλεῖόν τι καὶ ξυλουργῶν καὶ τεκτόνων, δι᾽ οὗ ξύοντες λειαίνουσι τὰ ξύλα, ταὐτὸν τῷ, Ξεῖς (ὁ Draco σελ. 121, 16. διϊσχυρίζεται μὲν, ὅτι ἡ παῶτη συλλ. εἶναι ἐπίσης μακρὰ καὶ βραχεῖα, ὅλα ὅμως τὰ χωρία, καὶ ταῦτα οὐκ ὀλίγα ὄντα, μαρτυροῦσι περὶ τῆς βραχύτητος.)

*Ξυρός, ὁ, σπανιτρ. καὶ Νεώτ. σχημ. ἀντὶ, Ξυρόν.

Ξυροφορέω, ῶ (φέρω). Ξυρὸν φέρω, ξυράφια βαστῶ.

Ξύρω, Νεώτ. σχημ. ἀντὶ ξυράω, ξυραφίζω, κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν γενείων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται, ὅτι οἱ καλήτερ. συγγραφ. ἐμεταχρῆτ. μόνον τὸ Μέσον, ξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, ξυραφίζω ἐμαυτὸν ἢ ἀφίνω νὰ μὲ ξυραφίσῃ τις. Πλούταρχ. καὶ Ἀδήν. [ῠ–?]

Ξυσίλος, ὁ, ἡ (ξύω). Ψωραλέος, ὁ συνεχῶς ξυόμενος· ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμ. Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Σίφαρ. (?)

Σύσις, εως, ἡ (ξύω). Τὸ ξύειν, ξύσιμον, ντρφή. (ἢ ξῦσις?)

Σύσμα, τος, τό (ξύω). Τὸ ξεσμένον, κνηστὸ ἀπόξυσμα, ῥίνημα, πᾶν ὅ,τι εἶναι κατατιλλόμενον, μαδισμένον, Λατ. strigmentum, rimentum. »Τῶν ὀθονίων ξύσμα, ἢ τίλμα· τὸ ξεσμένον πανίον ἤτοι τὰ ξαντὸν (Charpie, linamenta)· ἄλλως »Μοτόνιον καλοῦμ. ὅλα τὰ λεπτὰ καὶ ξεσμένα μόρια· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα φαίνονται διὰ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου. Ἀριστοτ. Προβλ. ιθ'. 12. παρ᾽ Ἡσυχ. ξύσματα, τὰ γράμματα, τὰ ἐν ταῖς πέτραις δηλ. ἐγκεχαραγμένα. 2) ξεσμένος τόπος, μέλωπες, σημεῖα τῶν μαστίγων ἢ πληγῶν, ὠτειλή, Ἰουλιαν. Ἐπίστ. ἀ. παρ᾽ Ἰατροῖς καλοῦνται, ξύσματα, ἢ ξύσμα, τὰ παρὰ Κέλσῳ, Strigmenta, τὰ ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἔντερων ἀποξυόμενα· καὶ ἐντεῦθεν »Ξυσματώδες διαχώρημα· κόπρος ἐν ᾗ φαίνονται τοιαῦτα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἔντερων ἀποξύσματα. (ἴ. Ξῦσμα?)

Ξυσμάτιον, τό. Μικρὸν ξύσμα.

Ξυσματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ξύσματι· πλήρης, ἢ περιεκτικὸς ξυσμάτων, »Ξυσματώδες διαχώρημα, ἴδε ξύσμα.

Ξυσμή, ἡ (ξύω) = Σύσμα, σπαν. λέξις. παῤ Ἱπποκρ. Διαιτ. γ'. 3.

Ξυσμός, ὁ (ξύω). Τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, μάλιστα ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπου εἶναι κνησμός, ὅταν καὶ αὐτὸς ὁ κνησμὸς (φαγούρα.)

Ξυσσίτια, ἴδε Συσσίτια.

Ξυστάρχέω, ῶ. Ξυστάρχης εἰμί.

Ξυσταρχής, ου, ὁ (ξυστός, ἄρχω). Εἷς ἀφορεὺς τοῦ ξυστοῦ, Ἀμμιανὸς κα. σελ. 286. σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Γυμνασιάρχης, ἐκ τοῦ Λατ. Xystus.

*Ξυστάς, άδος, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.

Ξυστήρ, ῆρος, καὶ, Ξυστής, οῦ (ξύω) Ὅστις ξύει. 2) Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν δι᾽ οὗ ξύουσι, λειαίνουσι, ἐγχαράττουσι, ἐγκόπτουσι, κ. τ. τ. ἴδε Κολαπτήρ· ὅθεν

Ξυστήριον, τό. Οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, Ξυστήριος ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξύειν, ἐγχαράττειν, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ξυστήρ, ἀριθ. 2.

*Ξύστης, ου, ὁ = ξυστήρ.

Ξυστικός, ἡ, όν (ξύω). Ὁ ξύων, εἰξίον. »Χυμὸς ξυστικός. ἡ Ἀθην. ὁ ὀξεῖαν καὶ κνιστικὴν γεῦσιν ἔχων. (ὅστις τσούζει, μυρμηγκίζει, τσουχτερός). 2) Ξυστός) Ὁ ἀνήκων εἰς Ξυστόν, Xystus. Ὁ Σουετώνιος λέγει Xysticos, τοὺς εἰς τὸν Ξυστὸν γεγυμνασμένους.

Ξυστίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἀττ. Ξύστις, ἡ (ξύω) Χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος, ἢ μακρὰ καὶ κατάγῆς συρομένη χλαμὺς κομική, ἢ τῶν ἐν τέλει, καὶ ἐπιπορπημα ἔχουσα. Τινὲς ἔρρηγ. διὰ τοῦ, Λεπτὸν ὕφασμα, περιβόλαιον, παρὰ τοῦ ξύεσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. ἴδε Ξύω. Πλάτ. Πολ. ζ'. 2) = ξυστρίς.

Ξυστοβόλος, ὁ, ἡ (ξυστόν, βάλλω), Ὁ ξυστὸν δόρυ βάλλων, ῥίπτων. Ἀνθολογ.

Ξυστόν, τό (ξύω), Κυρίως τὸ ξύλον, ὁ κορμὸς τῶν δοράτων καὶ ἀκοντίων, διὰ τὸ ἐξεσμένον εἶναι, Ἰλ. Δ, 469. Λ, 260. Ἡρόδοτ. ἀ. 52. »Τὸ ξυστὸν τῆσι λόγχῃσι, ἤτοι δὲ μῆκος, γέλον, Ἰλ. Ν, 497, ὡσεὶ εἴκοσι δύο πήχεων, Ἰλ. Ο, 677· ὅθεν 2) Καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, 2. Ἀκόντιον, κοντάριον· ὡς »Ξεστὸν δόρυ. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ι'. 144. »Ξυστὴν κάμαξ· ὀξεῖαν τὴν κορυφὴν ἔχουσα, καθόλου δὲ, κάμαξ, καμάκι, παλούκι. 3) Ἐργαλεῖόν τι τῶν οἰκοδόμων καὶ τεκτόνων, καὶ 4) τῶν τοιχοποιῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στων· Ὁ Σχολ. Ἀριστ. εἰς Ὄρν. ἑρμην. τὸ Ὑπαγωγεύς, διὰ τοῦ, ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν, ὥς τινες, σιδηροῦν, οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί. Οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὅ τινες παράξυστον καλοῦσιν, οἱ δὲ πηλόν τινα· οὕτω καὶ ὁ Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ. κατὰ μέρος· ὥστε κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔστι τὸ παρὰ Γάλ. Truel καὶ Λατ. Trulla, λεγόμενον, καὶ παρ' ἡμῖν, Μυστρίον· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον, Norma, στάθμη, κανών. Ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 125. λέγει «Ξυστόν, ὑπαγωγεύς, ᾧ παρέξεσαν· ὅπερ καὶ ἀναφέρεται ἐπὶ τό, Παράξυστον. Ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ προτρεπτικῷ περὶ τὰς τέχνας λόγῳ, λέγει, «Ὅμοιόν τι ποιεῖ τέκτονι κελεύοντι τῷ μαθητῇ μετρῆσαί τε καὶ στῆσαι καὶ ἀποτεῖναι καὶ κύκλον γράψαι χωρὶς τοῦ πῆχιν δοῦναι καὶ ξυστὸν καὶ κανόνα καὶ κιρκῖνον· ἃ ὅπου ἐν τῷ στῆσαι καὶ ἀποτεῖναι, ἀπαιτοῦνται τὰ ἐργαλεῖα Ξυστόν, καὶ, Κανών. Μ' ὅλον τοῦτο ἐνταῦθα τὸ Ξυστόν, ἔστιν ἐργαλεῖον τοῦ τέκτονος, πιθανῶς εἰς τὸ ἀποτεῖναι, οὗ τινος καὶ ἡ σημασία ἀδιάριστος. 5) Παρὰ Ῥωμαίοις Ξυστόν, Xistum λέγεται ἡ πρό τῆς οἰκίας ἢ πρό τῆς γαλλερίας παράδρομὶς, ἢ (ταῤῥάσσα) ἡ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται· ἴδε ἐν τῷ κατωτ. Ξυστός. 2. (κυρίως οὐδέτ. τοῦ Ἐπιθ. Ξυστός.)

Ξυστός, ὁ, ἡ. (ξύω) Ἐξεσμένος, ξυμένος, λεῖος· τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ ξύστρου ἢ τῆς ξοΐδος ἢ τοῦ ξυροῦ ἔξυσαν ὁμαλὸν ἐποίησαν, Λατ. rasus, «Ξυστὰ ἀκόντια», Ἡρόδ. Β'. 71.

Ξυστός, ὁ, (ξύω) προσυπακ. Δρόμος. Ξενοφ. Οἰκον. ιά. 15. Vitruvius 5. 11. ἐν τοῖς σταδίοις καὶ γυμνασίοις ἐλέγετο σκεπασμένος τις περίδρομος ἢ γαλλερία, ὅπου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταί, καὶ οἱ νεανίσκοι, ὅπου ἔτι καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι περιεπάτουν. Ὁ Παυσανίας, ἐν ς'. 23. παράγει ὅτι ταύτην τὴν σημασίαν παρὰ τὸ Ξύεσθαι· ἐπειδὴ καὶ τὸ ἔδαφος τούτου ἦτον ἐξεσμένον καὶ ὁμαλόν. («Ντυκτὸν δάπεδον ἐν τῇ Ὀδσ. Δ, 627, ὅπου οἱ μνηστῆρες ἠγωνίζοντο.) Παρ' αὐτῷ καλεῖται ἐν τῇ Ἠλιδι καὶ ὅλον τὸ γυμνάσιον τῶν ἀθλητῶν, Ξυστός. 2) Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον Xystum, ἀνοικτήν τινα περιδρομίδα, ἢ ταῤῥάτσαν ἔμπροσθεν τῶν χωριακῶν οἰκιῶν, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν λατ. Ῥοῦγα, λεγομένη. κυρίως ἀρσ. τοῦ Ἐπιθ. Ξυστός.)

Ξυστοφόρος, ὁ, ἡ. (ξυστόν, φέρω) Ὁ ξυστόν, ἐκόντιον ἢ ὅπλον φέρων, ὁ βαστάζων τι ἐπὶ μακρῶν ῥάβδων.

Ξύστρα, ἡ. καὶ, Ξυστρὶς, ἴδος, ἡ. (ξύω) Τὸ ξύστρον δι' οὗ ξύουσι τοὺς ἵππους, (ξυστρὶ), ψηκτρίς· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνο δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουομένους ἐν τοῖς λουτροῖς, (τριφτης) ἀντὶ τοῦ ἀρχαιτρ. καὶ καλητρ. στεγγὶς, Lobeck Phryn. σελ. 299. λατ. strigilis. 2) Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν, δι' οὗ ἐγχέουσι χυμούς τινας· ὅπερ ἄλλως καὶ ὠτεγχύτης, λέγεται. Γαλην. 3) ἡ ῥάβδωσις τῶν στύλων, λατ. stria.

Ξυστρολήκυθος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. κατὰ τὸν Στέφανον ταὐτόν ἐστι τῷ, Σπλεγγιδολήκυθος. Πολυδ. γ'. 154. ὁ δοῦλος ὅστις φέρει διὰ τὸν αὐθέντην του τὴν Ξύστραν, καὶ τὴν Λήκυθον, εἰς τὸ λουτρόν.

Ξύστρον, τό. Ταὐτόν τῷ, Λίστρον, καὶ Ξύστρα, ἐργαλεῖον εἰς τό ξύειν, λειαίνειν, ὁμαλύνειν, κ. τ. τ. πάνιστρον, ξουρός. Διόδωρ. (ἢ Ξύστρον. ?)

Ξυστροποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω). Ὁ τὰς ξύστρας ποιῶν, ἐργαζόμενος.

Ξυστροφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ). Ἀρτεμίδ. δ. 66. Ἠκη διὰ τὰς ξύστρας. (-υυ-)

Ξυστρωτός, ὁ, ἡ, (ὡς ἐκ τοῦ ξυστρόω) Διὰ τοῦ ξύστρου ἐξεσμένος, κατεσκευασμένος μὲ ξύστρα, ὡς ὁ χρυσός, ἢ ἄργυρος, λατ. aurum καὶ argentum rasile· μάλιστα ἐπὶ στύλων, ῥαβδώσεις, λατ. striatus, ἴδε Ξύστρα, 3. ἴδε. καὶ, Ἀποξυστρόω.

Σύφος, τό. Ταὐτόν τῷ, Ξίφος. Ἐτυμολ. μέγ.

Σύω, Μέλ. ξύσω. (ΞΑΩ, ξέω) ταὐτόν τῷ, ξέω. ὡς τό, Χέω, χύω. ξύνω, ἐκλεπίζω, διὰ τῶν ὀνύχων ἢ διά τινος ἐργαλείου. Λέγεται καὶ ἐπὶ ξύλων καὶ ἐλεφαντίνων, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ξοΐδος καὶ τῶν τοιούτων ἐργαλείων ἐξεργάζονται. «Λίστροισιν δάπεδον ξύνω», ἔξυσαν μὲ σίδηρόν τι τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ ἐπάστρευσαν, Ὀδ. Χ, 456. ὅθεν β) καθόλου, κάμνω τι ὁμαλόν, λεπτόν, λεπτῶς κατεργάζομαι. «Ἔξυσ' ἀσκήσασα». Ἰλ. Ξ. 179. ταὐτόν τῷ, Λεπτῶς κατειργάσατο, κατὰ τὸν Ἀπολλῶν· καὶ ἐντεῦθεν τινές ἑρμην. τὸ Ξυστὶς, διὰ τοῦ, Λεπτόν ἔνδυμα· παρὰ τό, ξύεσθαι. ὅμως γ) «ξῦσαι ἀπὸ γῆρας ὁλοίνω», ἀφανίζω τὸ λυπηρὸν γῆρας, Τμ. Ὁμ. Ἀφρ. 225. παράβ. Ἰλ. Ι, 446. καὶ Ἀποξύω. (τὸ Τ παρ' Ὁμ. εἰς τὸν παρατ. καὶ αὸρ. μακρὸν, ἐπειδὴ τὸν ἐπίσης μακρὸν ἔνεστ. δὲν ἔχει οὗτος, παρομοίως καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, ἐκτὸς τοῦ Νοην. ὅστις τὸ μεταχειρίζ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ Μύω καὶ Πτύω βραχύ, Wern. Tryph. 516.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ξ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ο

Ἐξεργασία μὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη ἐπιδιορθώσει δ' οὐ.

Ο, ο, ὁ μικρὸν, τὸ δέκατον πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ὀνομάζεται μικρὸν τουτέστι βραχὺ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ω μεγάλου τουτέστι μακροῦ, τοῦ ἐκ δύο οὖ, συγκειμένου. Ὡς ἀριθμητικὸς χαρακτὴρ σημαίνει τὸ ο, ἑβδομήκοντα, 70. μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένης κεραίας ο, 70,000, ἤτοι ἑβδομήκοντα χιλιάδας.

Ἐλέγετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ βραχὺ τοῦτο φωνῆεν ὀχὶ ὁ μικρὸν, ἀλλ' οὖ, Ep. ad. 537. καὶ Jac. παράβ. Heind. Πλάτ. Κρατ. σελ. 416 B. (σελ. 110.) Dawes misc. crit. σελ. 12. καθὼς ὠνόμασαν κατ' ἀρχὰς καὶ τὸ βραχὺ ε, εἰ, κατ' ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μονοσυλλάβων ὀνομασιῶν τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα καὶ μακρά. Ὅθεν παρατηρεῖ ὁ Böckh. Att. Staatshaush. 2. σελ. 201. 323. ὅτι εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδ. Ἀττ. ἐπιγραφάς, Ὀλυμπ. 94, 2. εὑρίσκεται ἡ διφθογγ. ου μόνον εἰς τὸ οὖ, οὐκ, οὗτος, καὶ εἰς τὰ ἐντεῦθεν παράγωγα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ εἰς τινα κύρια ὀνόματα, ἄλλοτε δὲ παντοῦ ο. Ὅτι δὲ τὸ βραχὺ ο ὡμοίαζε πολ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κατὰ τὴν προφορὰν εἰς πολλὰς λέξεις μὲ τὴν δίφθογγ. ου, τὸ ἀποδεικνύουσιν αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας πάσχει εἰς διαφόρ. διαλέκτους· οὕτως ἔγραφαν οἱ Αἰολεῖς βολὰ ἀντὶ βουλή, βόλομαι ἀντὶ βούλομαι, ὀραιὸς ἀντὶ οὐραιός, οἱ Δωριεῖς βωλά, βώλομαι, ὠραιὸς, Koen. Greg. σελ. 191. Sch. λήγει δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. τῆς δευτέρ. κλίσ. εἰς ω, ἡ πληθ. αἰτ. εἰς ως, ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ εἰς ος, Θεόκρ. Α'. 90. Δ'. 11. Ε'. 109. Ζ'. 54. ἐξ ἐναντίας ἔλεγον οἱ Ἴωνες μοῦνος, νοῦσος, κοῦρος, οὔνομα, ἀντὶ, μόνος, νόσος, κόρος, ὄνομα, καὶ μετέβαλλον πρὸς τούτοις καὶ τὴν δασεῖαν εἰς ψιλήν, π. χ. οὐδός, οὖρος, ἀντὶ ἑδός, ὅρος. Παράβ. Buttm. Lexil. σελ. 28. 301.

Ἄλλαι τινὲς μεταβολαὶ κατὰ διάλεκτον τοῦ ο: α) εἰς ε, στροτός, ὀνίν, ὄνω, ὀρεσάες, ἀντὶ στρατός, ἀνία, ἄνω, ὀρεσάες, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 455. 600. Ὄλπια, ἀρχαίως ἀντὶ Ἄλπια, κ. τ. τ. β) εἰς ε, ἔδοντες, ἐόντας, ἀντὶ ὀδόντες, ὄδυσα, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 597. γ) εἰς βραχὺ ν, ὄνυμα, στόμα, ὄρνις, ὄμοιος, μόγις ἀντὶ ὄνομα, στόμα, ὄρνις, ὅμοιος, μόγις, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 584. δ) ἀντὶ ω εὑρίσκεται εἰς, ὄρα, ὀτειλὴ ἀντὶ ὥρα, ὠτειλή, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 615. ε) παρὰ τοῖς Δωρ. μεταβαίνει συχνάκις τὸ οσὶς εἰ, ἀγγοιέω, ἀλοιάω, πτοιέω, πνοιή, ποίκ, ῥοιὸς ἀντὶ ἀγγοέω, ἀλοάω, πτοέω, πνοή, ποίκ, ῥοὸς κ. τ. τ. ὅπου μετέβησαν μερικὰ καὶ εἰς χρῆσιν τῶν Ἑπτ. Koen. Greg σελ. 294.

Ὡς τὸ α ἀποβάλλεται συχνάκις καὶ τὸ σ χάριν εὐφωνίας, ἢ καὶ προτίθεται, π. χ. βίλος, ὀβελός, βρι –, ὄβριμος, ὀλξ, ὀδὲξ, κέλλω, ἐκέλλω, ὄυρομαι, ὀὐρομαι, ῥλέω, ὀῥλέω, ῥύω, ὀξύς, νείκος, ὀνείδος, νώσσω, ὀυὲ: οὕτω γίνεται τὸ λατ. dens ἐκ τοῦ, ὀδούς, nomen ἐκ τοῦ, ὄνομα, ΡΕΦΟ ἐν τῷ ergo, porrigo καὶ τὸ Γερμ. recken ἐκ τοῦ ὀρέγω κ. τ. λ.

Εἰς τὰς συνθέτ. λέξεις, μάλιστα δὲ εἰς τὰ Ἐπίθ. μεταβάλλεται συχνάκις τὸ, ο ἀπὸ τοὺς ποιητὰς χάριν τοῦ στίχου εἰς μακρὸν φωνῆεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς η, καὶ τότε, ὅταν εὑρίσκεται ἐν τῇ συναφῇ τῶν δύο μελῶν, π. χ. Θεογενὴς, Θεοδόκος, Θεοτόλεος, Θεομάχος, ξιφοφόρος κ. τ. τ. εἰς Θεογενὴς, Θεηδόκος, Θεηκόλος, Θεημάχος, ξιφηφόρος, ὅρα Δωρ. Θεῳγενὴς κ. τ. λ. σπανιωτ. ὅμως τίθεται αὐτ' αὐτοῦ τὸ, ω, εἰ ου, ἢ ω· εἰς μερικὰς λέξεις ἔγινεν ὅμως ὁ ποιητ. σχηματ. εὐχρηστος καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μάλιστα δὲ καὶ ὑπερίσχυσε· περὶ τοῦ κατὰ μέρος ἔτι ἀμφισβητουμένου αὐτικειμένου τούτου ἴδε μάλιστα Lobeck Παράρτ. πρὸς Φρυνίχ. σελ. 633. παράβ. Φρυνίχ. σελ. 85. 231. 390.

Ο', ἡ, τό, εἶναι κατὰ τὴν συνήθη ταύτην τάσσουσι Α) Ἄντωνυμ. δεικτική, καὶ Β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἄρθρον, τὸ προτακτικὸν λεγόμενον, ἐξ ἐναντίας μετὰ τοῦ τόνου καὶ ἐν τῷ ἄρσεν. καὶ θηλ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμῷ Γ) ἀντωνυμ. ἀναφορικὴ ἀντὶ, ὅς, ἥ, ὅ, καλούμενον καὶ ἄρθρον ὑποτακτικὸν, καὶ Δ) ἐν τῇ γενικ. καὶ δοτ. ἑνικ. ἄνευ τόνου, ἀντωνυμ. ἀόριστος ἀντὶ τις, τι, ὅταν ὅμως ὁ τόνος μένῃ, καὶ ἀντωνυμ. ἐρωτηματικὴ ἀντὶ, τίς; τί;

Συνήθ. κλίσις, ὁ, ἡ, τό, γενικ. τοῦ, τῆς, τοῦ, δοτικ. τῷ, τῇ, τῷ, αἰτ. τὸν, τὴν, τό, δυϊκ. ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τὼ, τά, τώ, γεν. καὶ δοτ. τοῖν, ταῖν, τοῖν, πληθ. ὀνομαστ. οἱ, αἱ, τά, γενικ. τῶν, δοτ. τοῖς, ταῖς, τοῖς, αἰτιατ. τοὺς, τὰς, τά, αἱ τέσσαρες ὀνομ. ὅ, ἥ, οἱ, αἱ, εἶναι ἄτονοι. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζ. πρὸς τούτοις καὶ τοὺς ἑξῆς σχηματισμοὺς, οἵτινες ἀνήκουσι μέρος μὲν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην Ἑλλην. ηλιώσσαν, μέρος δὲ εἰς τὴν Ἰωνικ. διάλεκτον, γεν. ἑνικ. τοῖο ἀντὶ τοῦ, ἑνομ. πληθ. τοί, ταί, ἀντὶ οἱ, αἱ, ὅθεν ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ ἄρχεσθαι τι σχῆμα τοῦ ἄρθρου, ὁηλ. τός, τή, τό, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ ἀρχικὰ γράμματα διετηρήθησαν μόνον ἐν τῷ οὐδετ. καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, τὸ ὁποῖον τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀντωνυμ. οὗτος· ὡς τόσον μεταχειρίζ. ὁ Ὅμηρ. τό, τεί, ταί καὶ τοῖο μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς δι' ὅλου προσδιωρισμένης δεικτικῆς ἀντωνυμ. Ἰων. καὶ Ὅμηρ. γεν. πληθ. θηλ. τάων [– –] καὶ ὅστε. πληθ. τοῖσι, τῇς καὶ τῇσι, διότι ταῦτα ἔχει πρῶτον ὁ πολὺ νεώτερ. Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 200. καὶ τὸ Ἀττ. τᾶς δὲν εἶναι δι' ἔλεον Ὁμηρικόν. Οἱ Δωρ. μεταβάλλουσι τὸ η τοῦ θηλ. πανταχοῦ εἰς α, ἐκεῖσ τοὐτου εἶναι παρ' αὐτοῖς ἡ ἐνικ. γεν. ἄρσεν. καὶ οὐθετ. τῶ, ἀντὶ τοῦ γεν. πληθ. θηλ. τᾶν, συγχρ. ἐκ τοῦ, τάων, ὅμως αἰτ. πληθ. ἀρσ. τούς, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ τόσ, εἶναι Αἰολ. καὶ Δωρ.

Α) ο, ἡ, τό, ἀντωνυμ. δεικτικὴ ἀντὶ ὅδε, ἥδε, τόδε, ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία ἦτον καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐξαιρέτως ἐν χρήσει, ἔτι δὲ καὶ ἡ παρ' Ἡροδ. συχνάκις ἀπαντωμένη σκοπία ὅμως ἐν τῇ Ἀττικ. ποιᾷ λόγῳ, ἐξαιρουμένων τινῶν ἰδιαιτέρων χωρίων. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντωνυμ. ταύτην ἐξαιρ. κατὰ διπλοῦν τρόπον· 1) μετὰ οὐσιαστ. ἐνωμέν. ὅπερ γίνεται οἱ αὐτῆς ἐμφατικόν, οὕτως εἶναι π. χ. Ἰλ. Δ, 660. ὁ Τυδείδης ὁ κλυτὸς ἐκεῖνος καὶ γνωστὸς εἰδὲς τοῦ Τυδέος. Ἰλ. Δ, 11. ὁτὸν Χρύσην κτίμησεν ἐκεῖνον τὸν σεβάσμιον Χρύσην κτίμησε, καὶ τ. τ. ὡς παρὰ εὐρ. ὁτόμ. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς προσηγορ. π. χ. «Νέστωρ ὁ γέρων», Νέστωρ, ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος γέρων, Ἰλ. λ, 637. παράβ. Χ, 25. 33. 77. Ἡ Ἀττικ. εὑρίσκεται πάντοτε πρὸ τοῦ, ὀνόματος τῆς ἐξαιρεμένου ἐνὸς χωρίου, ἴδε Α. 3. α, β) Διαφέρουσι δὲ ἐκεῖνα τὰ χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα ἅπτεται μὲν οὐσιαστ. τι τῇ Ἀττικῇ ὅμως μετὰ πλειοτέρας λέξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνήκουσιν ἀμέσως εἰς αὐτό, καὶ δὴ ὡς ἐπεξήγησιν τῆς Ἀττικ. π. χ. Ἰλ. Δ, 409. καὶ κεν πύες ἐδέλγτιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρήξει, τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἅλσαι Ἀχαιούς, ἂν δὲν ἠθελε τάχα βοηθήσει τοὺς Τρωας, ἐκεῖνος δὲ καταδιώξει εἰς τὰ πλοῖά των καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁηλ τοὺς Ἀχαιούς, παράβ. Α, 472. Δ, 20. 329. Μ, 196. Ἡσ. Θεογ. 632 καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις, τὰ ὁποῖα χωρὶς ἀνήκουσι κυρίως εἰς ἐπεξήγ. περὶ ὧν ἔσται λόγος ἀρ. 2. 2) ἄνευ τινὸς οὐσιαστ. ἀπαρελλάκτως ὡς τό, ὅδε, οὗτος καὶ ἐκεῖνος. Ἰλ. Α, 12. ὁ γὰρ ἦλθεν, ἐπειδὴ οὗτος ἦλθε, «περὶ τῆς χρύσεως ταύτης», ἥτις εἶναι ἡ εὐχρηστοτέρα παρ' Ὅμ. εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, παρέχει σχεδὸν ἑκάστη σελὶς τῆς τε Ἰλ. καὶ Ὀδ. παραδείγματα. Ὑπάρχουσι δὲ ἐνταῦθα δύο ἐξαιρέσεις: α) ὁ, ἡ, τό, δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἀναμφίβολον δεικτικὴν σημασίαν, ἀλλ' εὑρίσκεται συχνότατα εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ὡς, ναὶτόν, σημ. ΙΙ. ὡς Ἀντων. τοῦ τρίτου προσώπου, λατ. is. μάλιστα παρ' Ἡρόδ. β) ὁ ν δεικνύει πάντοτε τὸ ἐγγύτατα κείμενον ἐκ δύο ἀντικειμένων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τὸ ἀπώτερον, Ἰλ. Ο, 417. παροιμ. καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνάκις. — Ἅπασα ἡ χρῆσις αὐτῆς τῆς Ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, καθ' ὅσον ἔχουσι μεῖζα αὐτῆς ἴσως τοῦρα, μετέβη ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα εἰς τοὺς Ἰων. καὶ Δωρ συγγραφεῖς· μεταξὺ τῶν Ἀττ. μεταχειρίζ. αὐτὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Τραγῳδ. ἐν δὲ τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ἀπαντᾶται σπανίως, καὶ σχεδὸν μόνον ἐν τῷ οὐδετ. καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτώσ. καὶ ἀφεξῆς ἐν τοῖς, μετὰ τοῦ τ ἀρχομένους σχηματισμοῖς, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῇ Αἰτιατ. μετ' Ἀπαρεμφ. μετὰ τό, καὶ, Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 396. ἐν τῇ φράσει ὅμως, «καὶ τόν πεῖσω ἀναμφέρεται κάλλιον εἰς τό, ὅ, ἀντὶ παράβ. πῆ δ' εἶμι. — Μερικοὶ ἀρχαῖοι Γρ. ματρτφ. γράφουσι καὶ τὰς ἀτόνους πτώσεις, ἡ, οἱ, αἱ, ὅταν ἔχωσι τὴν σημασ. τῶν. μετὰ τῆς ὀξείας, ὅ, ἥ, οἵ, αἵ, Εὐστ. Ἰλ. Α, 9. ἡ ὀρθοτέρα ὅμως γραφὴ ἐστὶν ἡ διαλείπουσα τὴν τόνωσιν ταύτην διὰ τὸ λεγόμ. ὑποτακτικὸν ἄρθρον, τουτέστ. διὰ τὴν ἀναφ. Ἀντων. ὅ, ἥ, ὅ· μόνον Ἰλ. Κ, 224. γράφ. ὁ Βάλκιος, ἴσως σαφηνείας χάριν, καὶ τε πρὸ τοῦ ἐνόησεν, «ὅπου τό, ὅ, δύναται μόνον νὰ ἦναι δεικτικόν, ἢ ἀσυνήθης ὅμως θέσις αὐτῆ, καὶ ἐνίοτε πρὸ τοῦτο, δικαιολογεῖ τὴν τόνωσιν· ὁρίζει δὲ πάλιν ὁ Herm. Εὐρ. Βακχ. 270. τουλάχ. τὴν Ἀττικ. ταύτην. — 3) Idiotism. γράφεται μετὰ τοῦ, ὁ, ἡ, τό, ἐν τῇ σημασ. τῆς Ἀντων. αἱ ὁποῖαι μετέβησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ εἰς τὴν Ἀττ. διάλεκτον: α) πρὸ τῆς ἀναφ. Ἀντων. ἕς, ὅσος, οἷος, συνήθως μετὰ τὸ οὐσιαστ. τῆς, φαίνεται μὲν νὰ ἦναι πλεονστικόν, χρησιμεύει ὅμως νὰ ἐπιδείξῃ ἐκ νέου καὶ ἐναργῶς τὸ οὐσιαστ. ὅπερ προδιορίζεται ἀκριβέστερος διὰ τῆς ἑπομένης ἀναφορ. Ἀντων. π. χ. «ἀπίστασθαι κέρδεα, οἷ' οὔπω τιν' ἄκουσα μὲν οὐδὲ πάλαιων, τάων, αἳ πάρος ἦσαν ἐν πλοκαμίδες Ἀχαιΐδι, πασουργίας, τὰς ὁποίας δὲν ἀκούομεν μήτε περὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων γυναικῶν, περὶ ἐκείνων δηλαδή, αἱ τότε ἦτον τὸ πάλαι εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί, Ὀδ. Β 118. παρομοίως, «φάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, τάων, ὅσσοι Λυκίην ναιετάουσιν, ἔστοχεζόμενον, ὅτι ὑπερβαίνεις ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐκείνους δηλαδή, ὅσοι κατοικοῦσι τὴν Λυκίαν, Ἰλ. Ρ, 172. πάντα τὰ ὅς, — , «Ὀδ. Κ, 74. «Θάλαμον τὸν ἀμίαντον, τὸν ποτε τέκτων ξέσσεν, «Ὀδ. φ, 42. παράβ. Α, 116. Ἰλ. Ε, 332. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. Ἀττ. συχνᾶ· μάλιστα ὅταν ὅσοι, τῶν ὅσα, τῶν ὅσα, «Reiz de acc. inclin. σελ. 73. 78. β) ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ γενῶν, ἔνωσις πολλὰ εὐχρηστος ἀπ' Ὅμ. ἤτις ἐκφράζει ποτὲ μὲν ἀντίθεσιν, ποτὲ δὲ διαίρεσιν, ὁ εἰς —, ὁ ἄλλος —, ἡ οὗτος —, ἐκεῖνος —, λατ. hic —, ille —: ἐν τῷ οὐδετ. τό μὲν —, τὸ δὲ —, τὸ ἓν —, τὸ ἄλλο —, καὶ ὅταν ἡ ἀντίθεσις ἢ ἡ διαίρεσις δὲν ἀναφέρηται εἰς οὐσιαστ. ἀλλ' εἰς ἐπίθ. ῥήματ. εἷς μίαν ὁλόκληρον πρότασιν· ὡς Ἐπίῤῥ. μέρος —, μέρος —, Ὀδ. Β, 46. λ, 443. ἔτι δὲ τά μὲν —, τὰ δὲ —: παρομοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἐνεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει δι' ὅλου ἀντίθεσις, ἀλλὰ διαίρεσις τῶν ὀνομάτ. εἰκὼν ἱππηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτόν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀπόρρει, «Πλατ. οἱ Ἀττ. λέγουσι καί, ὁ μὲν τις — ὅταν τὸ, ὁ, ἀναφέρηται εἰς ὄνομα ἀόριστον προσδιόριστον· ἐξ ἐναντίας προτίθεται ἐνίοτε ῥητῶς καὶ ἡ λέξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τό, ὁ, ὡς Ἰλ. Π, 117. καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 500. Ε. Ὅταν ὅμως διαιρῆται ὄνομά τι πληθ. διὰ τοῦ, ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, εἰς πλειότερ. ἑνικ. τότε τίθεται τὸ ὄνομα ἐκεῖνο συνήθως μὲν εἰς τὴν γεν. ὡς Ἰλ. σ, 595. συχνάκις ὅμως καὶ εἰς ἐκείνην τὴν πτῶσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τό, ὁ μὲν, Ἰλ. Ε, 27. Π, 317. Ὀδ. Μ, 73. 101. σ, 95. Τ, 230. Ἰλ. Ζ, 147 Π, 306. παρομοίως παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck Phoen. 392. 951 1295. Erf. Σοφκλ. Ἀντιγ. 21. ἐνταῦθα ὅμως δὲν εὑρίσκεται τῷ ὄντι ἄλλη τις πτῶσις ἀντὶ τῆς γεν. ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ, ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, προτελειμένη διαίρεσις συμπάσης τῆς ἰδέας πρέπει νὰ ξεωρῆται ὡς εἰδὲς τι πρασθήκης, διὰ τῆς ὁποίας ἔπεται εἰς τὸ ὅλον τὰ μέρη του, καὶ ἤτις διὰ τοῦτο πρέπει ἀναγκαίως

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ παραδεχθῇ τὴν πτῶσιν τοῦ οὐσιαστ. Ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ λατ. nunc —, nunc —, εἶναι, τὸ, τὸ μὲν —, τὸ δὲ —, ἢ, τὰ μέν—, τὰ δὲ —, σπανίως ἐν χρήσει, Ἡρόδ. Γ, 85. Schaef. Dion. comp. σελ. 208. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις ἔχει κύρος τὸ ἄρθρον, ὅτι ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει διαίρεσις, ἀλλ' ἀντίθεσις, ἀναφέρεται ὁ μὲν, εἰς τὸ πρότερος, ὁ δὲ, εἰς τὸ ὑστερωτέρως εἰρημένον ὑποκείμενον, Valck diatr. σελ. 13. C. Ὅλως τε ἀπαντᾶται συχνάκις τὸ, ὁ δέ—, χωρὶς νὰ προηγηθῇ τὸ, ὁ μέν —, π. χ. Ἰλ. χ, 137. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 891. Ast. Πλάτ. Πολ. 1, 21. ἐπίσης συχνὰ εὑρίσκεται καὶ τὸ, ὁ μὲν—, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ, ὁ δὲ —, τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἐπέχει ποτὲ μὲν αὐτὴ ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ δείξῃ τὸ, ὁ δέ, ὡς Ἰλ ψ, 4. Ω, 722. ποτὲ δὲ ἄλλη τις λέξις, π. χ. πάλαι, Od. Β, 305. πάλλος δέω, Ἰλ. Ζ, 147. πέπλος δέω. Herm. Εὐρ. Βάκχ. 753 πότερος δέ, καὶ ἄλλος, τοιὸς δέ, ἕνιοι δέω, κ. τ. τ. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. παρέβ. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 401. Jac. A. P. σελ. 712. ὃς μὲν—, ὃς δὲ—, ἔχει ὁ Θέογν. 205. (ὅπου ὅμως ὁ Bekk. εἰς χειρόγρ. γράφει διαφερτικῶς.) καὶ —, ὁ—, ἄνευ τοῦ, μὲν καὶ δέ, Ἰλ. Ο, 417. Σ, 22. 200. γ) πρὸ δέσμ ἐν τῇ ἀποδόσει, ὅταν προηγήθῃ ἀναφορικὴ τις πρότασις, δὲν εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. συγχέεται ὅμως συχνάκις μὲ τό, ὅδε· τὸ ὅδε ἀποτελεῖ ἐνταῦθα ἐμφατικὴν τὴν Ἀντων. ὁ, καὶ δεικτύει ἀντίθεσιν, πραγματικὴν μὴ ὑπάρχουσαν, π. χ. πόστις ἦν ἐκεῖνος ἀταρβὴς τῆς θεᾶς, ὃ δ' ἀν λέγοιμι, ὅστις ἦτει ἄφοβος θεατής, αὐτὸς — ὄχι ὅμως ἄλλος τις — ἂς δηγηθῇ, Σοφ. Τραχ. 22. ἴδε μάλιστα Herm. Σοφ. Φιλ. 86. 87. Παρόμοιον εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ (ἦν τοιήδε) καὶ ἀνδρῶν, καθὼς τὸ γένος τῶν φύλλων, οὕτως — ὅμως ὄχι ἄλλοίως — εἶναι καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ζ, 146, δ) πρὸ καὶ ὅς, οὕτως καὶ ἑκάστος, ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, κόμοιος, τοῦ ὁποίου δὲν βάλλομεν νὰ ἐνομάσωμεν παρομοίως, καὶ καὶ τοῦτο, τό, καὶ ἐκεῖνο, καὶ οὗτος δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ γενῶν, μάλιστα παρὰ Δημοσθ. καὶ ἄλλοις μεταγενν. Ἀττ. ἴδε Reiz acc. incl. σελ. 11. παρομοίως, πρὸ δεῖνα καὶ δεῖνα, Δημοσθ.

β) ὁ, ἡ, τό, πρωτατικῶς λεγόμενον ἄρθρον· τοῦτο παριστάνει τὸ μετ' αὐτὸ ἐπόμενον ὄνομα ὡς ὡρισμένόν τι ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλὰ νὰ παρατηρῆται ὡς αὐθύπαρκτον μονάδιόν· ὅταν ὅμως τίθηται ἡ ἀόρ. Ἀντων. τις, τι, τότε ἡ εἶναι ἀγνωστον τὸ ἀντικείμενον, ἢτοι μένει ἀπροσδιόριστον καὶ ἀδιάφορον, περὶ ὁποιουδήποτε μερικοῦ μέλους μιᾶς κλάσεως καὶ ἂν ἦναι ὁ λόγος. — Αὐτὴ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὁ ἄρθρον ἄλλο δὲν εἶναι, εἰ μὴ μία τις ἐκπτωσις τῆς ἐργικῆς δεικτικῆς σημασίας της, προϊούσης βαθμηδὸν διὰ τοῦ χρόνου, τῆς ἀμοιβαίας προφυλακτικῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ὀλίγης πλέον χρείας αὐτῆς. ἐντεῦθεν γίνεται σαφὲς, ὅτι τὸ, ὁ, ἡ, τὸ, δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ ὡς Ἄρθρον, ἐπειδὴ εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 340. Δ, 399. Ε, 715. Ζ, 407. Ο, 74. Ρ, 122, 127· 695. 698. Φ, 317 Od. Ε, 106. τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσι περὶ τῆς πρώτης χρήσεως τοῦ Ἄρθρου, εἶναι εἰς τοὺς πρωτατικωτέρους ἢ ἀρχαῖα δεικτικὴ δύναμις ἱκανῶς αἰσθητὴ· μ' ὅλον τοῦτο ἀρχεται ἤδη παρ' Ὅμ. ἡ ῥηθεῖσα ἔκπτωσις αὐτῆς, ἥτις παρατηρεῖται εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 167. Η, 412. Ι, 309. Μ, 289. Od. Τ, 378. ἡ ἐν τῇ ἑνώσει μετ' Ἐπιθ. ὅπερ γίνεται ἐντεῦθεν οὐσιαστ. ὡς, ὁτὸν ἄριστον, κυρίως αὐτὸν, τὸν ἄριστον, Ἰλ. Ρ, 80. ὁτὸν δύστηνον, Ἰλ. Χ, 59. Ω, 242. καὶ ἐν τῷ συγκαὶ ἀπαντωμ. οἱ ὅλλοι, τ' ἄλλα, τῶν πάντων, κ. τ. τ. κυρίως αὐτοί, οἱ ἄλλοι, κ. τ. λ. καὶ προπαρασκευάζει ἰκανῶς τὸν μεταχηματισμὸν εἰς τὸ καθ' ἑαυτὸ Ἄρθρον. Εὐεργὴς δὲ φαίνεται αὕτη πρῶτον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅπου ὅμως χάνεται σχεδὸν δι' ὅλου ἡ δεικτικὴ σημασία, ἐξαιρουμένων τινῶν, ἴδε Α. 2. πρὸς τὸ τέλος. Μὲ ἐναργῆ ἔμφασιν εὑρίσκεται τὸ Ἄρθρον εἰς χωρία, ὡς τὰ ἑξῆς: ἡτοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι, δέχεσθαι τοὺς θεοὺς ὡς θεούς, οὓς τινας συνήθως δέχονται ὡς τοιούτους, Herm. Εὐρ. Ἐκ. 781. ἡτοὺς φίλους ποιεῖσθαι, Erf. Σοφ. Ἀντιγ. 190. ἡοὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιεῖσθαι τοὺς παῖδας, ἢ Πλάτ. Πολ. 2. σελ. 372. C. παράβ. Δημ. Ὀλυνθ. σελ. 18. Reiske. — Ἰδιότητες τοῦ Ἑλλ. μάλιστα δὲ τοῦ Ἀττ. Ἄρθρου: 1) προστίθεται ὄχι μόνον εἰς τὰ συνήθη Προτηγορ. ὀνόματα, Ἐπίθ. καὶ τὰς Μετοχάς, ἀλλὰ καὶ α) εἰς τὰ κύρια ὀνόματα παντὸς εἴδους, εἰς τὰ ὁποῖα τότε μόνον λείπει, ὅταν ἔπεται ἀκριβέστερός τις προσδιορισμὸς μετὰ τοῦ Ἄρθρου, π. χ. ἡΣωκράτης ὁ φιλόσοφος, χωρὶς ὅμως, ὡς Ἰλ. Α, 11. δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, ἴδε Α. 1. παρὰ τοῖς Τραγ. τίθεται ἐπίτης σπανίως, καὶ τότε μόνον εἰς τὰ κύρ. ὀνόμ. ὅταν προφέρωνται ταῦτα μετάτινος ἐμφάσεως, Pors. Εὐρ. Φοιν. 145. β) εἰς τὸ Ἀπρέμφατον, ὅπερ ἐπέχει τότε τόπον οὐσιαστ. ἀφῃρημ. ἀπὸ εἶναι, τὸ φιλεῖν, ὅπου τὸ Ἄρθρον εἶναι ἐν χρήσει καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· τίθεται δὲ ἔτι καὶ παρὰ τῇ Αἰτ. μετ' Ἀπαρμφ. καὶ ἀναφέρεται τότε εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 775. παράβ. δ. γ) εἰς τὰ Ἐπιῤῥήματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι ἐντεῦθεν σημασ. Ἐπιθ., ὡς, πάλαι, ἡ, τὸ νῦν, ὁ, ἡ, τὸ πάλαι, ἡ ἄνω πόλις, οἱ τότε ἄνθρωποι, οἱ νῦν ἄνθρωποι, καὶ οἱ τότε, οἱ νῦνι, ἄνευ οὐσιαστ. οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ἐπισημότατοι τῶν στρατ. κ. τ. τ. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅπου ἀναπληροῦσι συνηθ. τὴν μετοχ. τοῦ, εἰμί, ἡ ἄνω οὖσα πόλις, οἱ τότε ἄνθρωποι, οἱ νῦν ἀ

μαίνει π. χ. »τά τῶν φθιτῶν«, ἐκεῖνο, ὅπερ πρέπει εἰς τούς θνητούς, τά των θεῶν«, πᾶν, ὅ,τι εἶναι εἱμαρμένον ἀπό τους θεούς, »τά μητρός«, τά φρονήματα μιᾶς μητρός, κ. κ. τ. Schaef. mel. σελ. 31. 32. ὅθεν παρά τῷ αὐδητ. τῶν κτητικῶν Ἀντων. »τό ἐμόν, τό σόν«, ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, (σέ), ἡ εἰδική μου (σου) ὑπάρξεις, τό ἐδικόν μου (σου) χρέος, ὄφελος, ἔτι δέ καί τό ἐδικόν μου (σου) πρόσωπον: παρά τῷ τρέχω προσώπ. μετά τῆς Γεν. »τό τούτου, τό τηςδε«, κ. τ. λ. Valck. Ἱππ. 48. Ἐνίοτε ὅμως σημαίνει τό, »τό τινος«, ἐκεῖνο, ὅπερ λέγεστις, συνυπαρ. »ἔπος«, π. χ. »τό τοῦ Σολωνος«, Ἡρόδ. Α'. 86. παράβ. 1. δ. Περί τοῦ, »μά τόν«, μά τήν«, κ. τ. τ. ἴδε Μά, 4. 3) πλεοναστικόν εἶναι τό Ἄρθρ. μάλιστα παρά τοῖς Ἴων. εἰς τάς δικαίους φράσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι τό αὐτό ὑποκείμ. ὅταν τοῦτο ἀδηλώθη ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ μόνον διά τῶν προσώπου τοῦ ῥήματος, τότε προσδιορίζεται ἀκριβεστέρως καί ἀνακαλεῖται εἰς τήν μνημην διά τοῦ Ἄρθρ. ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, π. χ. »τήν μέν αἰτίην οὐ μάλα ἐξέφαινε, ὁ δέ ἔλεγέ σφι,« ἀντί, ἔλεγε δέ σφι, Ἡρόδ. Ζ'. 3. καί δέ ταῦτα μέν οὐ ποιήσουσι, εἰ δέ πάντως διά μάχης ἐλεύσονται,« ἀντί, ἐλεύσονται δέ πάντως διά μάχης, Ἡρόδ. Ζ'. 9. παράβ. Ζ'. 133. παρομοίως ἐν τῇ ἀποδόσει, Ἡρόδ. Ζ'. 30. καί εἰς τήν περίστασιν ταύτην τίθεται ἐν μέν τῷ πρώτῳ κώλῳ τό, μέν, ἐν δέ τῷ δευτέρῳ μετά τό Ἄρθ. τό, δέ· ἐξαιρεῖται ἐντεῦθεν ἐκεῖνα τά χωρία, ὅπου εὑρίσκεται τό Ἄρθ. παρά δευτέρῳ τινί μετοχῇ, π. χ. »λάβετ ἄν ἤτοι μακείς ἤ ὅ γε ἀπάπληκτος γενόμενος, Ἡρόδ. Β'. 173. β) ἀσυνήθ. καί περιττόν εἶναι τό Ἄρθ. καί παρά τῷ συγγραπ. ὅταν ἕπηται τό, τ'. Herm. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 318. Ο. Κ. 795. 4) ἄλλως δέ καί σημειωτέον, ὅτι παρά τοῖς Ἀττ. τίθεται συχνάκις ἐν τῷ ἀνίῳ ἀρθ. οὐσιαστ. τινος ὑπλ. τό Ἄρθρ. εἰς ἄρσεν. Matth. Ἑλλ. Γρ. σελ. 604. Ἀλλά καί ὁ Ὅμ. μεταχειρίζ. συχνάκις τήν Ἀντων. εἰς γένος διαφέρον ἀπό τό τοῦ οὐσιαστ. π. χ. Ἰλ. Φ, 164. 167. »δουρί τέκος βάλλεν, ἡ δέ —, ὡς τά προηγήθη τό, ἐγχείῃ: Ἰλ. Χ, 80. 82. »μαζόν ἀνέσχεν, — τάδε τ' ἄλλα,« ὡς τά προηγήθη τό, στήθεα: Ὀδ. Λ, 248. 250. »τέξεις ἀγλαά τέκνα, σύ δέ τούς κομέεις,« ὡς τά προηγήθη τό, παῖδας, Ὀδ. Μ, 74. 75. »ψευδέλη—, τό μέν οὔποτ' ἐρεῖν, ὡς τά προηγήθη τό, νόημα: τό γένος ἐξήρτηται λεπτόν ἐντεῦθεν ἀπό νοουμένην τινά, καί μέ τό πραγματικῶς ὑπάρχον ὄνομα ταὐτοσημάντων λέξεων.

Α. Β) ἀπόλυτος χρῆσις τῶν μερικῶν πτώσεων, ἥτις δύναται νά προκύψῃ ἐπίσης καί ἀπό τήν ἀντιστ. Ἀντων. καί ἀπό τό Ἄρθρ. 1) τῇ, ἐπί τόπου, αὐτόθι, ἐδῶ, ἐκεῖ, ἀνταῦθα, εἰς τοῦτον τόν θρόνον, ἤδη παρ' Ὅμ. συχν. π. χ. Ἰλ. Ε, 752. 858. Ζ, 393. Θ, 327. Λ, 499. 808. ὅπου ἕπεται συχν. τό, ἤ. β) ἀναφορικόν, ὅπου, ἐνθαπερ, ἀντί, ἤ, μόνον παρά τοῖς Ἅπαξ. π. χ. Ἰλ. Μ, 118. Φ, 554. Ψ, 775. Ὀδ. Δ, 229. γ) ἐπί σημασ. κινήσεως εἰς σκοπόν τινα, ἐκεῖ, ἐκείσε, Ἰλ. Ε, 531. Λ, 139. Μ, 134. Ο, 46. Ἡσ. ἔρ. 210. πολύ σπανιώτ. καί ἴσως μόνον ποιητ. δ) μεταφορ. »τῇ περ τελευτήσεται ἐμέλλεσι, κατ' αὐτόν τόν τρόπον, οὕτως ἔπρεπε νά ἐτελεσθῇ, Ὀδ. Θ, 510. καί Ἀττ. ε) ἀπαναλαμβαν. τῇ μέν —, τῇ δέ —, συνήθ. ἐπί τόπου, »ἐδῶ —, ἐκεῖ, ἡ πότε ἐδῶ — πότε ἐκεῖ—: ἔτι δέ καί μέρος μέν —, μέρος δέ —, ἡ ἀκριβεστερ. κατ' αὐτόν τόν τρόπον μέν —, κατά τόν ἄλλον δέ — Εὐρ. Ὀρ. 350. Συνήθ. ἀναπληροῦται τό, τῇ, ἤτοι διά τοῦ, χώρᾳ, ἡ διά τοῦ, ὁδῷ, τό ὁποῖον ὅμως ἐξαίρεται τό πολύ διά τήν τοπικήν χρῆσιν. 2) τῷ, Δοτ. οὐδετ. ἀντί τοῦ ὁποίου ἤθελον μερικοί ἀρχαῖοι Γραμμτ. νά γράψωσι, τῶ, διά τοῦτο, ὅθεν, τούτου ἕνεκα, παρ' Ὅμ. πολλά εὔχρστ. ἴδε Damm. σελ. 1643. ἔτι δέ εὔχρστ. καί παρά τοῖς Ἀττ. καί ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ, Valck. Φοιν. 157. καί Καλλιμ. σελ. 82. καί σχετικῶς λαμβανόμενον ἀντί τοῦ, ἐπειδή, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 60. Β. β) κατ' αὐτόν τόν τρόπον, οὕτως, εἶναι σπανιτρ. καί ἴσως μόνον ἑπικ. Ἰλ. Β, 375. Δ, 290. Η, 158. Ν, 57. δύναται δέ νά ἐξηγηθῇ καί διά τοῦ, τότε, μάλιστα ὅταν προηγήθῃ τό, εἰ, καί ὅταν τοῦτο δέν ἐκφράζῃ ἐποχήν τινα ἱστορικῶς προσδιωρισμένην, ἀλλά συνθήκην τινά, παράβ. καί Ὀδ. Α, 239. Γ, 224. 258. Δ, 733. Θ, 467. συνυπαρ. συνηθ. τρόπῳ. γ) ἐπί χρόνου, τότε, εἰς τήν στιγμήν ταύτην, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Ἰλ. Ε, 283. συνυπαρ. συνηθ. χρόνῳ, πολλά σπάν. δ) »τῷ νυι, ἀντί, τοίνυν, Ὅμ. καί διαχωρισμ »τῳ, οὐ νύ τι,« Ἰλ. Η, 352. 3) τό, Αἰτ. Οὐδετ. ὡς τό, τῷ, διά τοῦτο, μόνον Ὁμηρικόν, Ἰλ. Γ, 176. Η, 239. Ρ, 404. Τ, 213. Ὀδ. Θ, 332. »τό κεν, Ἰλ. Ψ, 547. 4) τοῦ, Γεν. Οὐδετ. διά τοῦτο, τούτου ἕνεκα, Ὀδ. Ω, 425. συνων. ἕνεκα ἤ χάριν, παράβ. Ἰλ. Φ, 458. 5) μετά Προθέσεων, ἐπί χρόνου, »ἐκ τοῦ, ἕκτοτε, »ἐν τῷ, ἐν τῷ ἀναμεταξύ, συνων. χρόνου καί χρόνῳ, πάσαν ὅμως ἐσφαλμένως, ἐπειδή τό, τοῦ, καί τῳ, δέν φαίνεται νά ἦναι ἀρσ. ἀλλ' οὐδέτ. Ἡ ἀρχαία καί ὑπό Ὅμ. ἤδη ἐντελῶς διατετυπωθεῖσα χρῆσις πολλῶν τοιούτων φράσεων δεικνύει, ὅτι αὗται προέκυψαν ἀνέκαθεν ἀπό δειατ. Ἀντων. — Περί τῆς διαφορ. σημαντ. τῆς φράσεως, »τήν ἐπί Θαπάτῳ«, ἴδε Θάνατος.

Γ) ὁ, ἡ, τό, μετά τοῦ τόνου εἰς ὅλας τάς πτώσεις, ἀναφορική Ἀντωνυμ. ἀντί, ὅς, ἥ, ὅ, καλεῖται δέ καί ὑποτακτικόν Ἄρθρον: ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τό ὁποῖον· παρ' Ὅμ. συχνότ. ἔτι δέ καί παρά τοῖς Ἴων. καί Δωρ. παρά τούτοις ὅμως μόνον εἰς τάς πλαγ. πτώσ. εἰς τήν ὀνομ. πληθ. ἀρσ. καί Θηλ. τοί, ταί, καί εἰς τό οὐδέτ. ἅ ὅλων τῶν πτώσ. ὅθεν μόνον εἰς τούς, μετά τοῦ, τ, ἀρχομ. σχηματισμ. φαίνεται λοιπόν, ὅτι τούς ἐμαχειρίζετ. μόνον πρός ἀποφυγήν τῆς χασμῳδίας, μέ τό ὑπόν τόν περιορισμόν τῆς χρήσεως συχνότ. Παρ' Ὅμ. ὅμως ἀπαντᾶται καί τό ἀρσεν. ὁ, Ἰλ. Π, 835. μ' ὅλον ὅτι μερικοί γραφουσιν ἐνταῦθα, ὡς πολλοί ἦσαν τῆς γνώμης, ὡς καί αὐτός ὁ Vaclk Ἱππ. 525. Roen Greg. σελ. 289. Toup. καί ἄλλοι, ὅτι ἡ ἀναφορ. Ἀντων. δέν ἀπαντᾶται παρά τοῖς Τραγικ. εἶναι ὅμως ἐκτός ἀμφιβολίας, ὅτι καί αὐτοί τό ἐμαχειρίζετ. χάριν τοῦ στίχου, ὡς τόσον μέ τούς αὐτούς περιορισμούς, καθώς οἱ Ἴων. καί Δωρ. καί φανερόν ὅτι μόνον εἰς τάς μετά τοῦ τ ἀρχομ. πτώσεις πρός ἀποφυγήν τῆς χασμῳδίας, ἴδε Wolf εἰς Reiz de acc. incl. σελ. 96. Br. Αἰσχ. Περσ. 776. Σοφοκλ. Ο. Κ. 1259. Φιλ. 14. 527. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 277. αἱ Ὀνομ. τοί καί ταί εἶναι ὅμως ἀκόμη ἀμφίβ. παρ' αὐτοῖς, μ' ὅλον ὅτι καί αὐταί φαίνονται ὁπωσοῦν εὐχρηστοι, διαχωρίων, ὡς τό τοῦ Εὐρ. Ἀνδρ. 1141. ὁ Monk Εὐρ. Ἱππ. 527 ἀποτόμως εἰς αὐτούς καί αὐτήν τήν ἑπτκ. Ὀνομαστ. ὅ, τήν ὁποίαν ἀποκατέστησε πάλιν ὁ Herm. παρ' Εὐρ. Βακχ. 537. παράβλ. Elmsl. Bacch. 466. παρά τοῖς Κωμικ. ὅμως καί ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μήτε ἴχνος ἀπαντᾶται τῆς δειατ. ταύτης Ἀντων. Br. Ἀρστφ. Ἀχ. 870. Ἐκκλ. 275. — Ἡ κλίσις τῆς Ἀντων. ταύτης συμφωνεῖ κατά πάντα μέ τήν τοῦ Ἄρθ. ὡς καί εἰς αὐτάς τάς λεκτικάς ἀνωμαλίας· ὁ Buttm. δεικνύει ὡς Ὀνομαστ. τό, ὅ, ἥ, ὅ· κυρίως ὅμως δέν ἀνήκει πλέον μήτε αὐτό τό ἀμαλόν ἡ ἐκ τῶν ὅς εἰς τό ὅ, ἐπειδή ἔπρεπε νά ἀναχθῶσι ἐνταῦθα, μόνον αἱ πρός τό σχῆμα τοῦ Ἄρθρου κλινουσαι μετατροπαί τοῦ ὅς, ἥ, ὅ.

Δ) Ὡς Ἐγκλιτικόν γίνεται ἡ Γεν. καί Δοτ. του, τῳ, ἀντί, τινός, τινί, ἐκ τῆς ἀορστ. Ἀντων. τις· τι: τότε ἐκλαμβάνεται τό, του καί τῳ, ἐπίσης καί διά τά τρία γένη· τό δέ, της καί τῃ εἶναι ἀνήκουστον, ὡς καί ὁ πληθ. ἀρισ. ὁ Ὅμ. μεταχειριζτ. οὕτω μόνον τήν Δοτ. ἀλλά καί ταύτην μόνον τρίς, καί πάντοτε ὡς ἄρσεν. Ἰλ. Μ. 328. Ὀδ. Ν, 308. Τ, 297. παρά τοῖς Ἀττ. εἶναι τό, του καί τῳ, συχντ. ἐν χρήσει, οὗτοι τό ἔχουσι καί 2) ἀντί τοῦ, τίνος τίνι, ὡς Γεν. καί Δοτ. τῆς ἐρωτημ. Ἀντων. τίς· τί· τότε ὅμως λαμβάνει τόν τόνον του, τοῦ, τῷ· π. χ. »χρή τουι«, εἶναι χρεία πράγματός τινος, ὅμως, »τοῦ χρή;« τίνος πράγματος εἶναι χρεία; Ὑπάρχει δέ πρός τούτοις καί διπλοῦς Ἴων. σχηματισμός: α) τεο, ἐγκλιτ. Γεν. καί ἀντί, του, τινός, ἀορίστ., Ὀδ. Π, 305. συμφρμν. του, Ἰλ. Β, 388. 390. Τ, 262. Ὀδ. Ζ, 68. 390. Τ, 262. Ὀδ. Ζ, 68. καί ἀλλαχοῦ συχν. Δοτ. τεῳ, ἀντί, τῳ, τινί, Ὀδ. Δ, 502. Τ, 114. Ἰλ. Π, 227. καί ὁ Ἡρόδ. ἔχει πρός τούτοις καί τήν Γεν. καί Δοτ. πληθ. τέων, τεῦσι, τεοισι. β) τέο, Γεν. ἀντί τοῦ, τίνος; ἐρωτημ. Ἰλ. Ω, 128. Ὀδ. Δ, 463. ἀπολύτως, διά τί; Ἰλ. Β, 225. παράβ. τοῦ, Α. Β. 4. συνηρμ. τεῦ; Ὀδ. Ο, 509. Ω, 257. Καλλίν. 1. Δοτ. τέῳ, Ἡρόδ. ὁ Ὅμ. ὅμως ἔχει καί τήν Γεν. πληθ. τέων, Ἰλ. Ω, 387. Ὀδ. Τ, 192. ὡς μονοσύλλ. Ὀδ. Ζ, 119. Ν, 200. Δοτ. τέοις, τέοισι, Wess. Ἡρόδ. Α'. 37.

Διά προσθήκης εἰς τό Ἄρθρον γίνονται αἱ Ἀντων. ὅγε, ὅδε, ὁδί, ὅπερ, ὅτε, ὅτις, τάς ὁποίας ἴδε ἐν τῷ τόπῳ των.

Εἰς πολλάς περιστάσεις ἑνόνουσι οἱ Ἀττ. καί Ἴων. — ὁ Ὅμ. ὅμως ποτέ — διά τῆς κρᾶσεως τό Ἄρθρον μέ τό ὄνομά του, ὅταν τοῦτο ἄρχεται ἀπό φωνήεντος· οἱ περί τούτου κανόνες (Buttm. διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 118.) καί οἱ περί τῆς διαφόρου θέσεως τοῦ Ἀρθ. πρέπει νά ζητηθῶσι εἰς τάς Γραμματικάς, ἴδε Buttm. Ἑλλ. Γραμμ. στλ. 458.

*Ὁ, Ἴων. καί Δωρ. ἀναφορ. Ἀντων. ἄρσ. ἀντί, ὅς. ἴδε ὅ, ἥ, τό, Γ, Ὅμ.

*Ὅ, οὐδέτ. τῆς ἀναφορ. Ἀντων. ὅς, ὅπερ. ἴδε Ὅμ.

*Ὅ, ὅ, ὅ, ἀναβόησις παρ' Ἀρστφ. Θεσμ. 1191.

Ὀᾶ, ἡ. Λέγεται δέ καί, Ὀη, Οἴη, Ουᾶ. φυτόν τό καθ' ἡμᾶς λεγόμενον σουρβιά, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sorbus, τοῦ ὁποίου ὁ καρπός Ὄον, ἤτοι Σούρβον (Sorbum) καλεῖται. Παρά Διόν. ὀνομάζεται Sorbus domestica. [υ–]

Ὄᾶ, ἡ, (ὀῖς) ταὐτόν τῷ, Οἶα, δέρμα προβάτου σύν τῷ ἐρίῳ. 2) = ὦα, τό καθ' ἡμᾶς λεγόμενον, Οὖσι. Οἱ γάρ παλαιοί καί ταύτας δίεις δέρμα προσῤῥάπτον, ἵνα ἧσσα τρίβοιντο. [υ–]

Ὀᾶ, ἐπιφώνημα σχετλιασμοῦ, ταὐτόν, τῷ, Φεῦ, Αἰσχύλ. Περσ. 114. 120. λατ. vae! [υ–]

*Ὀᾶ, ἡ, πληθ. ὄες, αἱ Ἀττ. δῆμοι, πλατεῖαι, ὁ αὐτός μέ τόν λεγόμενον Ὀη ἤ Οἴη, μ' ὅλον ὅτι λέγουσι, ὅτι ἐκεῖνος μέν ἦτον τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὗτος δέ τῆς Οἰνηίδος· οἱ Γραμματικοί ὅμως δέν συμφωνοῦσιν. Ὅσεν, ὅσσεν καί ὄσσεν, ὅσσε καί ὄσσε, οἱάτης, ὅ, καί οἰᾶ τις, ἡ, παράβ. Οἶον.

Ὄ̓ερ, ὄερος, ἡ, ἡ συντρόφισσα, καί ἐξαιρέτως ἡ σύζυγος, γυνή, ἡ γαμετή, Ἰλ. Ι, 327. Ἐν. ἡ σύζυγος, γυνή, ἡ γαμετή, Ἰλ. Ι, 327. Ἐν. πληθ. ὄαρων, ἴσως ὅμως ἀνήκει τοῦτο εἰς τό, ὄαρος, ἡ, παράβ. τό συνῳρμ. Ὦρ, ὥσεν Ἰλ. Β, 486. »ὠθρεττσιν. (ὄχι κατά μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἐκ τοῦ, Δορ, τό ὁποῖον εἶναι καί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτο αἰνιγματιώδες, ἀλλὰ πιθαν. ἐκ τοῦ, Ἄρω, αἴρω, Δατ. ασιτ, ἡ ἑνωμένη, συντροφευμένη παράβ. Συνήορος, Συνάορος.) ὅθεν

Οἠρίζω, (ὄαρ) ταὐτὸν τῷ, Ὁμιλῶ, τουτέστι συναναστρέφομαι, συνομιλῶ φιλικῶς, τινί, Ἰλ. Ζ, 516. Χ, 127. 128· μετά τινι, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 170. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν διὰ γάμου συνεζευγμένων, ἢ ἐρωμένων, ἀντὶ τοῦ ἐμπιστευμένως, φιλικῶς, ἁρασμίως, εἰλικρινῶς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλεῖν, διαλεγεσθαι, «ἀάρους ὁαρίζειν», ὕμν. Ὁμ. 22, 3. καθόλου δὲ συζῶ φιλικῶς, συναναστρέφομαι, ὡς τὰ, ὁμιλεῖν, περὶ παντὸς εἴδους συναναστροφῆς ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ· συνηρμ. Ὡρίζω, Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 58. «Ἡτοιμε ἡρμήνευσεν αὐτὸ διὰ τοῦ, Εἰρηνεύω, ἤτοι ζῶ εἰρηνικῶς, μὲ ὁμόνοιαν. ὅθεν

Οἴαρισμα, τό. συναναστροφή, συνομιλία φιλική, εἰλικρινὴς καὶ φιλικὴ προσδιάλεξις, ἐξαιρέτως μεταξὺ γαμετῶν, καὶ ἐρωμένων, καθόλου δέ, συναναστροφή, κοινωνία, συνομιλία. [υυ—ω]

Οἰαρισμός, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Οἴαρισμα, ἐν τῷ πλησ. παρ' Ἡσ. ἔρ. 791.

Οἰαριστής, οῦ, ὁ. (οἰαρίζω) ἀρσ. τοῦ, Ὄαρ, σύντροφος, ὁ. Διός, ὁ μετὰ τοῦ Διὸς συνομιλῶν, συναναστραφόμενος. καλεῖται δὲ οὕτως ὁ Μίνως, Ὀδ. Τ, 179.

Οἰαριστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Οἴαρισμα, συναναστροφὴ φιλικὴ, συνομιλία εἰλικρινὴς, φιλικὴ, μέλιστα μεταξὺ συζύγων καὶ ἐρωμένων, «ἀφριστὼς παφασιῶν, φιλικὴ συνομιλία ὡς μέσον ἀπάτης», Ἰλ. Ξ, 216. παράβ. Θέοκρ. 27. ἔτι δὲ β) καθόλου, συνομιλία, συναναστροφή, κοινωνία, Ἰλιακ. Ν. 291. «Ὁμίλων μετὰ προμήκων οἰαριστύν· λέγουν τὸν μετὰ τῶν προμήκων συναναστραφόμενον. Καὶ γ) εἰς ἐχθρικὴν σημασ. Ἰλ. Ρ. 228. «Ἢ γὰρ πολέμου οἰαριστύν· τουτέστι αὐτὴ ἡ τοῦ πολέμου συνήθεια. [υυ—]

Οἶαρος, ὁ, = Οἴαρισμα, οἰαρισμός, φιλικὴ συναναστροφή, συνομιλία, ὕμν. Ὁμ. 22, 3. μάλιστα συνομιλία τῶν ἐρωμένων, ὕμν. Ὁμ. Ἄρρ. 250. ὅπου μερικοὶ τὸ ἐξηγοῦσι κακῶς διὰ τὸν, βουλεύματα, ἐπειδὴ ὁ Ὅμ. τὸ μεταχειρίζ. ὡς τό, Οἰαριστύς, Ἰλ. Ξ, 216. «παρθένιοι ὄαροι», Ἡσ. Θεογ. 205. καθόλου, συναναστροφή, εἰστριβή, ὁμιλία, ψάλτιμον, Πινδ. Νεμ. 3, 19. καὶ «ψόγιος ὄαροις», λόγος ἐπιπληκτικός, Πινδ. Νεμ. 7, 102. παρὰ τοῖς ὑστερ. ποιητ. συνήθ. «κωμῳδίοις, νομφίοις, νύχιοι, αὐλαῖοι ὄαροι», καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Πληθ. τὸν ὁποῖον μεταχειζ. πάντοτε ὅτε Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ὄαρος, ἡ, = ὄαρ, Ἡσυχ. ὅστις ἔπλασε τοῦτο ἐκ τῆς Ἴων. ὁάρω, Ἰλ. Ι, 327. τὴν Ὀσσα. ταύτην.

Οἴσσα, ἡ, = Αὔασις, Ἡρδ. (νυν ?)

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Β.

Ὀβδη, ἡ, σπάν. ποιητ. σχηματ. ἀντὶ, ὄψις, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ὡς Ἐπίθ. εὐχρηστον Αἰτ. ὄβδην καὶ ὀβδήν, ἀντὶ, ἐς ὄβδην, διότι οὗτοι λέγει τις Ποιητὴς παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. «Μοῦσα γὰρ γλῶσσ εἰς ὀβδήν».

*Ὀβελαῖος, αἷα, αῖον, = τῷ Ὀβελιαῖος ἀμφ.

*Ὀβελιαῖος, Ὁ μῆκος ἢ εἶδος ἔχων ὀβελοῦ. (ὀβελὸς) ῥαφὴ ὀβελαῖα, καὶ ἡ ἄλλως ῥαβδοειδὴς καλευμένη, ἤγουν ἡ ῥαφὴ τῶν τεσσάρων δύο τοῦ βρέγματος ὀστέων, ἡ κατὰ μῆκος ἐπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐπὶ τὸ ἰνίον διατείνουσα. ἀμφίβολ.

Ὀβελίας, ου, ὁ, καὶ Ὀβελίτης, ου, ὁ, (ὀβελὸς) ἄρτος, Πολυϐ. Δ'. 248. Εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, ἐψημένου εἰς τὸν ὀβελὸν, τουτέστι τὴν σουβλαν· ὁ ἐπὶ ὀβελοῖς ὀπτώμενος· ἢ δὲ ἐυτὸς κατὰ Φώτ. περιπεπλασμένος μικρῷ ξύλῳ, καὶ οὕτως ὀπτώμενος· γίνεται δὲ πυραμήκης καὶ γαστρώδης· δύναται ὅμως τὰ προκύψῃ ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ ἐκ τῆς τιμῆς, ἐπειδὴ ἔλιξε ὁ τοιοῦτος ἄρτος ἕναν ὀβολόν, Böckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 106. Ἐκ τούτου τό

Ὀβελιαφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ τὸν ὀβελίαν ἄρτον βαστάζων, φέρων. Lobek. Phryn. σελ. 647.

Ὀβελίζω, (ὀβελὸς, 3.) Σημειόνω τι μὲ τὸν ὀβελὸν, τουτέστιν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ, διὰ νὰ τὸ παραστήσω ὡς νόθον.

Ὀβελισκολύχνιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ, Ὀβελισκόλυχνος, ὁ, Ἀριστοτ. περὶ Μορ. ζώων, δ'. 6. ὀβελὸς ἢ σοῦβλα, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ἐν ταὐτῷ καὶ ὡς λύχνον. Θεόπομπ. Κωμικ. Ἀθην. σελ. 700.

Ὀβελίσκος, ὁ, Ὑποκοριστικὸν τοῦ, Ὀβελὸς, Μικρὸς ὀβελὸς, ἔτι δὲ καὶ ἐπίτοῦ σιδήρου τῆς μαχαίρας, καὶ ὕστερτ. ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ἀκμῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ pilum. «Ὀβελίσκος σιδηροῦς», ἡ σιδηρὰ μύτη (τὸ σουβλίον), ἢ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀκοντίου ἐπιστηριζομένη. Διονύσ. Ἁλικαρν. Ἀρχαιολογ. Ε'. 46. 2) μικρὸς στύλος, ὀβελίσκοι. 3) σιδηρᾶ ἢ χάλκινη μονὰς, ἔχουσα ἐπίσημον ἓν ἀκόντιον, παράβ. Ὀβολὸς, 4) ἡ λάμα τοῦ ξίφους, Πολυϐ. 6, 23, 7.

Ὀβελισμός, ὁ, (ὀβελίζω) Ἐπιγραφὴ τοῦ σημείου τοῦ ὀβελοῦ, εἰς δεῖγμα τῆς νοθείας τινὸς χωρίου.

Ὀβελίτης, ου, ὁ, ἴδε Ὀβελίας.

Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, (βέλος) Ὄργανον πολεμικὸν καὶ μαγειρικὸν, μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, ἡ Σοῦβλα. Ὅμηρ. ὅστις τὸ μεταχρῆτ. πάντοτε εἰς πληθ. ἀριθμ. καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. παρομοίως Ἡρδτ. Β'. 135. 2) Παρ' Ἡροδότῳ Β'. 111. 170. σημαίνει ἡ λέξις αὕτη στήλην εἰς ὀξὺ λήγουσαν, ἤγουν τὸν κοινῶς λεγόμενον. Ὀβελίσκον. 3) Σημεῖον κριτικὸν, ἤγουν γραμμὴ ὀρθὴ ὁποία τίθεται εἰς τὰ ἀμφίβολα ἢ νόθα καὶ ἀθετούμενα χωρία τινὸς συγγράμματος· ὅμως μετὰ στιγμῆς ἔπεσω καὶ κάτωθεν, ÷ «ὀβελὸς περιεστιγμένος» πρὸς σημείωσιν περιττοῦ τινος χωρίου, μάλιστα εἰς τὰ τῶν φιλοσόφων συγγράμματα, Διογ. Λ. Γ'. 66. Pressels Beytr. σελ. 67. παράβ. χ. καὶ ὀδελὸς, καὶ ὀβολὸς. 4) τὸ Δωρ. Ὀδελὸς, = Πέος, Ἀριστφ. Ἀχ. 796.

*Ὀβολαῖος, αια, αῖον, = τῷ ὀβολιαῖος ἀμφ.

Ὀβολιαῖος, αία, αῖον, (ὀβολὸς) Ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὴν τιμὴν ἑνὸς ὀβολοῦ. Ταὐτόσημον τούτῳ εἶναι καὶ τὸ Ὀβολιμαῖα μέρη, Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Καλλιστώ. Lobeck Phryn. σελ. 551.

*Ὀβολιμαῖος, αία, αῖον, Ὅστις ἀξίζει ἕναν ὀβολὸν, τουτέστ. οὐδενὸς ἄξιος, ὀλίγος, μικρὸς, ἐκ τοῦ

Ὀβολὸς, οῦ, ὁ, Νόμισμα, ἐκτιμώμενον ἐξ χαλκῶν, καὶ τὸ ἑκτημόριον δραχμῆς μιᾶς. β) καθόλου, μικρὸν νόμισμα, κερμάτιον. Τὸ σημεῖον τοῦ ὀβολοῦ ἦτον Ο, καὶ τοῦ μισοῦ, (καὶ). 2) καὶ ὡς σταθμὸς, τὸ ἑκτημόριον δραχμῆς μιᾶς. Ἀριστοτ. παρὰ Πολυδ. Θ'. 77. καὶ Πλεύταρχ. Λυσ. 17. καὶ Ἐτυμολ. Μ. λέγουσιν, ὅτι κατ' ἀρχὰς Ὀβελὸς καὶ, Ὀβολὸς ἦσαν ταὐτόσημα, κατὰ μόνην τὴν τῶν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν ἀπαγγελίαν διαφέροντα. Ἔτι δὲ, ὅτι τὸ πάλαι ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸ συναλλάγμα μικρὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα κομμάτια σιδήρου ἢ χαλκοῦ, τῶν ὁποίων ἓξ ἐγέμιζον τὴν χεῖρα (τὴν χοῦφταν) καὶ ἀπετέλουν μίαν δραχμήν. «Ὀβολὸν, σιδήρου τι ἕλασμα ἕλαγον, σχῆμα μέν πως ἔχον ὀβελοῦ, οὐ μὴν καὶ εἰς πάντῃ ὀξὺ λῆγον. Οὗτοι δὲ ἑβδομὴν ἢ τῇ παχύτητι ἐκείνου τὸ ἕλασμα τοῦ ὀβολοῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἓξ τὴν ὁρᾶσαν ἐκλήρουν, καὶ τοῦτο ἐλέγετο δραχμή, ὀβολῶν τοιούτων ἓξ, ὅσον ἐπιδεξιοῦσθαι δύναται χείρ.» Εὐστάθ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο διετηρήθη καὶ εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους, ἂν καὶ ἡ μορφὴ καὶ ἡ ὕλη τοῦ νομίσματος εἶχε πρὸ πολλοῦ μεταβληθῇ. Ἄλλοι τὸ παράγουσι ἀπὸ χάραγμα, δεικνύον ὀβελὸν, παράβ. Ὀβελίσκος, 3.) Αἰολ. Ὀδελὸς.

Ὀβολοστατέω, ῶ, Ζυγίζω ὀβολοὺς, μεταφ. μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀβολοστάτου, ἐκ τοῦ

Ὀβολοστάτης, ου, ὁ. (ὀβολὸς, ἵστημι) Ὁ τοὺς ὀβολοὺς ζυγίζων, τουτέστιν ἀκριβὴς ἢ αἰσχροκερδὴς δανειστής. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Ὀβολοστάτοις, τοὺς δανειστὰς ἔλεγον, εἰδίσον δὲ σταθμῷ τὰ δανείζοντες, διὸ ὀβελοστάται προσηγορεύθησαν· τινὲς δὲ τὸ δανείζειν, ἱστάναι φασίν· ὁ δὲ Φώτ. «Ὀβολοστάτης, δανειστὴς ἐπ' ἐνεχείρει, στήσασθαι γὰρ τὸ δανείσασθαι», ὅθεν

Ὀβολοστατικὴ, ἡ, (τουτέστι τέχνη), Τέχνη, ἐπάγγελμα τοῦ ὀβολοστάτου. Ἀριστοτ. Πολιτ. «Ἐλλογώτατα μισεῖται ἡ ὀβολοστατική, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ νομίσματος εἶναι τὴν κτῆσιν, καὶ οὐκ ἐφ' ὅπερ ἐπορίσθη».

Ὄβρια, καὶ, Ὀβρίκαλα, τά, Τέκνα, γεννήματα, ἔκγονα ζώων. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ζ'. 47. ὅπου, Ὄβρια, γράφεται· παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145. «Θηρίων ἐβρικάλοισιν φέρεται· τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία. (παράγεται ἐκ τοῦ, βρύω.) [—υυυ]

Ὀβριμόγυιος, ὁ, ἡ, (ὄβριμος, γυῖον) Ὁ ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, ἰσχυρὸς, δυνατός.

*Ὀβριμόεις, εσσα, εν, = Ὄβριμος, ποιητ.

Ὀβριμοεργός, ὁ, ἡ. (ἔργον) Ὁ μεγάλα, ἰσχυρὰ ἔργα πράττων, μεγαλοπράγμων, ὁ μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθέμενος, ὅμως πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, ὅστις πράττει μεγάλα κακουργήματα, ἀσεβήματα, μάλιστα ἐναντίον τῶν Θεῶν, Ἰλ. Ε, 403. Χ, 418. Ἡσ. Θεογ. 996.

Ὀβριμόθυμος, ὁ, ἡ, (Θυμὸς) Ὁ ἰσχυρόκερδος, εἰσπράκτωρ, ἀνδρεῖος, Ἡσιοδ. Θεογον. 140. ὕμν. Ὁμ. 7, 2.

*Ὀβριμόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Ὅστις ἔχει ἰσχυροὺς παῖδας, κατὰ τὸ Ὀβριμοπάτρη σχηματιζόμενον.

Ὀβριμοπάτρη, ἡ, (πατὴρ) Ἡ ἔχουσα πατέρα ἰσχυρὸν, Θυγάτηρ πατρὸς ἀνδρείου, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Τὸ ἄρτ. Ὀβριμοπάτρου δὲν ἀπαντᾶται, τὸ παρ' Ἡσυχ. Ὀβριμοπάτηρ εἶναι ἐσφαλμ.

Ὀβριμος, ὁ, ἡ, ου παρ' Εὐρ. καὶ τριακατάλ. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, παρ' Ὁμ. συνήθ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος· ὅθεν καθόλου ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος, ἀκαρτερὸς, χαλκεός. β) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὁμ. Ἐπίθετ. σφοδροῦ ποταμοῦ, μεγάλου βάρους, πετρῶν, ἀκοντίων, τὰ ὁποῖα ὑπερβαίνουσι τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἰσχύν· ὅθεν μάλιστα ἐπὶ μεγάλων καὶ δυσκόλων πραγμάτων· «ὀβριμον ἐβρόντησεν», Ἡσ. Θεογ. 839. «Ἀχέος ὀβριμον τὸ μέγα». Ὀδυσ. Ι. 233. «Ὄβριμα ἔργα»· ἔτι δὲ «Ὀβριμον ὕδωρ», τὸ συνδρῶς ὁρμητικῶς καταφερόμενον, τὸν σχηματ. ὄβριμος, δὲν ἔχουσιν οἱ καλοὶ συγγρφ. μ' ὅλον ὅτι τὸ διαφεντεύει ὁ Herm. de em. gr. gr. rat. σελ. 21. ἴδε Wern. Tryph. 197. (ἐκ τοῦ βρι— βρίθω, βριθὺς, βριαω, βριαρὸς κ. τ. λ. μετὰ τοῦ εὐφωνητικοῦ ο. Ὁ σχηματ. Ὄμβριμος δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἕπτ. εἶναι ὅμως ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δυρτ.)

*Ὀβριμῶ, οῦς, ἡ, = βριμὼ, Λυκόφ. 696.

*Ὄβρυζα, ἡ, Λατιν. obvrussa, Ἡ διὰ τοῦ πυρὸς δαπανηθεῖσα τοῦ χρυσοῦ· ὡς λέγουσί τινες. Αἰγύπτ. λέξις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀβρυζον χρυσίον τό. Καθαρὸν χρυσίον· ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ Λατ. obrussa, ἡ διὰ πυρὸς δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Γ.

Ὀγάστριος, ὁ, ἡ, = ὀμογάστριος, παρὰ τῷ Σχολ. Δυκόφρ. 452.

Ὀγδοαδικός, ἡ, όν (ὀγδοάς). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ἔχει τινὰ ἀναφοράν, εἰς τὸν ὄγδοον ἀριθ.

Ὀγδοαῖος, αία, αῖον, Ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ.τ.τ. ὁ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.

Ὀγδοάς, άδος, ἡ (ὀκτώ). Ἡ ὀγδόη, ὁ ὄγδοος ἀριθμός· ἀντὶ ὀκτάς, ὡς ἑβδομὰς ἐκ τοῦ, ἑπτά, ἀντὶ ἑπτάς.

Ὀγδόατος, άτη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὄγδοος, ὡς τριτάτος ἀντὶ τρίτος, Ὅμρ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ἡ ὀγδοάτη ὑπακουομ. ἡμέρα. Ἡσ. ἔργ. 774. 792.

Ὀγδοηκοντάς, οἱ, αἱ, τά. Ἀριθμὸς ἀξ ὀκτὼ δεκάδων συγκροτούμενος, τὸν ὁποῖον κατὰ ἀποκοπὴν κοινῶς λέγομεν ὀγδοήντα· ἄκλιτον. ὅθεν

Ὀγδοηκονταετής, καὶ κατὰ συναλοιφὴν, ὀγδοηκοντούτης, ους, ὁ, ἡ, καὶ ὀγδοηκοντάτης, ες (ἔτος). Ὁ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων. Octuagenario, Ἰταλ.

Ὀγδοηκονταπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὁ ὀγδοήκοντα πηχῶν μῆκος ἔχων.

Ὀγδοηκονταούτης, ἰδε ὀγδοηκοντάετης.

Ὀγδοηκοστάιος, αία, αῖον. Ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ.τ.λ. ὁ ὀγδοήκοντα ἡμερῶν. ἐκ τοῦ

Ὀγδοηκοστός, ἡ, όν (ὀγδοήκοντα). Ὁ ὀγδοήκοντα κατὰ τὴν τάξιν.

Ὄγδοος, ὀη, ον (ὀκτώ). Ὁ ὀκτὼ κατὰ τὴν τάξιν, Ὅμηρ.

Ὀγδώκοντα, οἱ, αἱ, τά. Τὰ ὀγδοήκοντα κατὰ συναλοιφὴν, ἄκλιτον, Ἰλ. καὶ Ἡροδ.

*Ὀγδωκονταέτης, ὁ, ἡ, κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ ὀγδοηκοντάετης, Σόλων καὶ Σιμωνίδης.

Ὄγε, ἥγε, τόγε, ἡ διὰ τοῦ συναφέντος γε ἐμφατικὴ γινομένη ὅειτ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, ἀντὶ οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ὅμως μετ' ἐμφάσεως, Λατ. hicce, haecce, hocce, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχν. ἐνίοτε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ, οὗτος, αὕτη, τοῦτο μέν, ἡ τουλάχιστον Λατ. hic quidem· συνήθως διαιρίνεται μᾶλλον πρόσωπόν τι ἀπὸ ἄλλο διὰ τῆς ἀντων. ταύτης, παρ' ὅτι συνήθως δὲ αὐτὴν δεικνύεται, καὶ κατὰ ταῦτα διαφέρει ἱκανῶς ἀπὸ τὴν ἀντωνυμ. ἅδε, ἥδε, ὅγε, Ἰλ. Τ, 344. Ἀπολύτως μεταχειρίζετ. ὁ Ὅμρ. α) τῆγε, ἐπὶ τόπου, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐδῶ καὶ ὄχι εἰς ἄλλον, Ἰλ. Ζ, 435. παράβλ. ὁ, ἡ, τό, Α. Β. 1. γ. β) Αἴτ. αὐθετ. τόγε, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ὄχι δι' ἄλλην τινά, Ἰλ. Ε, 827. Ὀδ. Ε, 401. παράβ. ὁ, ἡ, τό, Α. Β. 3. Ἀττ. ὀγί. (υ-)

Ὀγε, ἡ, ποιητ. ὀγαίη. Ἐπώνυμον τοῦ Ἀθήνη ἐν Θήβαις· ὅθεν καὶ μία τῶν πυλῶν τοῦ τείχους, Ὀγκαῖαι, ἡ Ὀγκαΐδες πύλαι, ἐκαλοῦντο. Ὁ δὲ Νόννος Διονύσ. τὸ ὀγκαίη, ἀντὶ τοῦ, ὄγκα μεταχειρίζεται. Valck. Aristob. σ. 120. Porn. Ἐνφρ. Φολν. 1150.

*Ὀγκαῖος, αία, αῖον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ὄγκα.

Ὀγκάομαι, ώμαι, ἀποθ. μέσ. ὁ μέλ. ἠσόμαι. Κραυγάζω, φωνάζω ἰσχυρῶς, γκαρίζω· λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ ὄνου.

*Ὄγκειος, εία, ειον, ἐπίθετ. ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόμ. Ὄγκος. ὅθεν Ὀγκεῖον καὶ Ὄγκιον, τό. Χῶρά τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, κατ' ἄλλους Ὄγκα, ἐκτοῦ, Ὄγκος, ὁ, ἀρχαίου τινὸς βασιλέως Παντ.

Ὄγκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὄγκος, κατὰ τὴν διπλῆν αὐτοῦ σημασίαν, ἀντὶ τοῦ γωνία, καὶ τοῦ μέγεθος (Volumen). Ἡσύχ.

Ὀγκηθμός, ὁ, ἡ. Κραυγή, μάλιστα τὸ ἀγκάρισμα τοῦ ὄνου, καὶ

Ὄγκημα, ατος, τό (ὀγκάομαι), ταὐτὸν τῷ, ὀγκηθμός.

Ὀγκηρός, ά, όν (ὄγκος, 2.), καὶ ἐπίρ. ὀγκηρῶς. Ὁ ἔχων ὄγκον, ἤγουν σωματικὸν μέγεθος καὶ ἔκτασιν, φουσκωμένος, πριτμένος· καὶ μεταφοριακῶς, ὁ βαρὺς, ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς κ. τ. τ.

*Ὄγκησις, ἡ, = ὀγκηθμός.

Ὀγκηστής, οῦ, ὁ, πολ. ἀμφ. ἀντὶ ὀγκητής, Schaef. b. Jac. A. P. σελ. 525. ὅθεν

*Ὀγκηστικός, ἡ, όν, πολ. ἀμφ. ἀντὶ ὀγκητικός,

*Ὀγκητής, οῦ, ὁ (ὀγκάομαι). Ὅστις κραυγάζει, ὁ ἀγκαριστής, λέγεται δὲ ἐξαιρετως ἐπὶ ὄνου, ὅθεν

*Ὀγκητικός, ἡ, όν. Ὅστις κραυγάζει, ἀγκαρίζει.

Ὄγκινος, ίνη, ινον (ὄγκος, 1.). Κεκαμμένος, κυρτός, μάλιστα δὲ ἐφωδιασμένος μὲ ἀγκιστρα, ἀγκιστρωτός, Λατ. uncinus.

Ὄγκιον, τό (ὄγκος, 1.), Ὀδσ. Φ, 61. ταὐτὸν τῷ, σιδηροθήκη, βελοθήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἦσαν αἱ αἰχμαὶ, ἡ πλεγμα κυστοειδὲς, τουτέστι σανδύιον, καλάθιον, ὅπου θέτουσι τὰ σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, ὡς πελέκεις, κ. τ. τ. καὶ μάλιστα ἀκόντια μὲ σιδηρᾶ ὀξέα πέρατα, Ἑρμῖπ. Πολυδ. Γ. 165. Γράφεται καὶ ἀγκίον.

Ὀγκλάζω, ἰδε κιμβίζω.

Ὀγκολογέω, ῶ (ὄγκος, 2. λέγω), παρ' Ἡσχ. ἑρμην. διὰ τοῦ γογγύζω.

Ὀγκοποιέω, ῶ (ὄγκος, 2.), ταὐτὸν τῷ ὀγκόω, Γλωσσάρ. ς'.

Ὄγκος, ὁ. 1) ἀρχικῶς = ἀγκὼν, κάμψις, λύγισμα, εὐρυσωσία, ὅθεν ἄγκιστρον, τσιγγέλιον, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ βέλους, εἰς πληθ. Ἰλ. Δ, 151. 214. Αἰλιαν. ζώων Ἰστορ. ια. 18. β) παρὰ νεωτερ. καὶ ἡ γωνία, ἀγκυνὴ σώματός τινος, ὅθεν συγγεν. μετὰ τοῦ, ἄγκος, ἀγκυλὸς, ἄγκιστρον, ἄγκυρα, καὶ τοῦ Λατ. uncus, ancus, anguius. 2) τὸ μέγεθος, ἡ τριδιάστατος ἔκτασις τοῦ σώματος, ἡ τὸ βάρος τοῦ σώματος, καθόλου, ἡ ὕλη, ἐξαιρτ. δὲ τὸ προπετὲς καὶ ἐξέχον τινὸς σώματος, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸν λόφον, τὸ ὕφωμα, τὴν πυρὰν, παῦ, ὅ,τι φουσσωρεύεται, συμμαζώχεται, Ἡροδτ. Δ'. 62. φουσκωμα, πρίσμα· ὅθεν μάλιστα, φουσκωμένον τι ἐπίθεμα τῆς κεφαλῆς, ἢ ἰδιαίτερος τρόπος τις τοῦ πλέκειν τὴν κώμην πρὸς τὰ ἄνω ὑπὲρ τοῦ μετώπου, ἐπ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καθὼς παρατηροῦμεν αὐτὸ εἰς τὰς παλαιὰς εἰκόνας τῶν τραγικῶν προσωπείων, Kinkelm. Kerko. T. 2. Σελ. 49. 89. β) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, σχῆμα εὐπρεπὲς, ἐξωτερικὴ ἀξία, μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια. γ) ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν ὅμως, ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις· ὅθεν τὸ Ὄγκον αἴρειν ἀντὶ τοῦ ὑψηλοφρονεῖν, Σοφκλ. Αἰ. 130. ὅμως, μόγκος μητρῴου ὀνόματος, τὸ ἐξωσσάβαστον, ἐπίσημον ὄνομα τῆς μητρὸς, Τρ. 817. δ) ἐπὶ ὑφους λόγου, δεινότης, συνηθ. ὅμως κατηγορ. ὁ κόμπος τῶν λόγων, τὸ περιττὸν αὐτῶν. ε) παρὰ τοῖς ὕστερ. φιλοσ. σῶμα ἀρχέγονον, πρωτογενὲς, ὡς τὰ ἄτομα. Ὄγκοι παῤῥητοὶ, Σέξτ. Ἔμπ. φυσικ. Α'. 353. ζ) Εἶδος λάμπρας φυομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Παλυδ. Δ'. 133. (Ὄγκος ἐν τῇ 2. σημασ. φαίνεται νὰ ᾖναι λέξις διάλυσι διαφορετ. ἤτις δὲν συγγεν. μὲ τὸ, ἀγκὼν, ἄγκος, uncus, ἀλλὰ παράγεται κατὰ τὸν Buttm. Lexil. σελ. 288. ἐκ τῆς ῥίζης ΕΓΚΩ, ἐνεγκεῖν, ἥτις λοιπὸν εἶναι ταὐτοσήμ. μὲ τὸ φόρτος.)

*Ὄγκος, η, ον (ὄγκος, 2.). Μέγας κατὰ τὴν ἔκτασιν, ἐκτεταμένος, φουσκωμένος, πριτμένος, ἴσως εὐχρηστ. μόνον εἰς τὸ συγκρίτ. καὶ ὑπερθ. Ὄγκοτάτην, Στράτων. Ἐπιγραμ. καὶ Ὀγκοτέρα σάρξ, παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. 3.

Ὀγκόω, ῶ (ὄγκος, 2.). Μεγαλύνω τι κατὰ τὸ σωματικὸν αὐτοῦ τριδιάστατον ἔκτασιν, ὁ κηρὸν ποιῶ, εἰς ὕφος αἴρω, ἐπαίρω, ὑψόω, ἐκτείνω, φουσκόνω, κάμνω τι νὰ πρισζήσῃ μεταφορ. τιμῶ, κάμνω τινὰ ἐπιφανῆ, ἐπίσημον, φουσκόνω τινὰ διὰ τῆς ὑπερηφανείας, ἐτι δὲ ἐπὶ ὕφους παθητικ. ὑψόνομαι, ἐκτείνομαι, ὀγκοῦμαι, φουσκόνομαι, καὶ μεταφορ. γίνομαι ἀλαζών, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι, Εὐριπ. Ἰων. 388. Ὀγκωθῆναι τάφῳ, ἀντὶ τοῦ ταφῆναι εἰς μνημεῖον λοφωδες καὶ ἐπηρμένον, Ρωμ. Ἡρίον ὀγκώσειν, Παρθέν. ταφ. ιδ'.

Ὀγκύλλομαι, = ὀγκόομαι, Ρτ. Ἀριστφ. Εἰρ. 465. τὸ ἐνεργ. πιθανὸν ὅτι δὲν ἀπαντᾶται, ἐκτὸς

Ὀγκύλος, η, ον, ταὐτὸν τῷ, ἀγκηρός. (ἐκ τοῦ ὄγκος, 2, ὡς τὸ ἀγκύλος ἐκ τοῦ ἄγκος.)

Ὀγκώδης, εος, ὁ, ἡ (ὄγκος, 2. εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ὀγκηρός. 2) παρὰ δὲ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ΙΒ'. 34. φέρεται· Ὄγκος ὀγκωδέστερος, ἐκ τοῦ, ὀγκάομαι, τουτέστιν ὁ ἰσχυρῶς ἀγκαρίζων, κραυγάζων.

Ὄγκωμα, τό (ὀγκόω), ταὐτὸν τῷ ὄγκος.

Ὄγκωσις, εως, ἡ (ὀγκόω). Αὔξησίς τινος σώματος κατὰ τὴν τριδιάστατον αὐτοῦ ἔκτασιν, ὕψωσις, φούσκωσις· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὄγκωμα καὶ ὄγκος.

Ὀγκωτός, ἡ, όν (ὀγκόω). Αὐξημένος κατὰ τὸ μέγεθος, φουσκωμένος, ὑψωμένος, οἷον τάφος, κτ. Ἀνθολογ.

Ὀγμεύω (ὄγμος). Ὄγμον ποιῶ, κάμνω τι κατὰ σειρὰν, οἷον περιπατῶ, ὀργάνω, σπείρω, ἐλαύνω τὸ ζῶα εἰς τὸ κυνήγιον, Θεόκρ. Γ'. 2. ποτὶ βόσκω πατῶ κατ' εὐθεῖαν, ἐπὶ τοῦ βραδέως βαδίσματος χαλοῦ τινος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 163. ὅμως ὀγμεύειν τινὶς, πορεύεσθαι κατὰ σειρὰν μεγάλην, ἐπροσθέν τινος, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Β'. 4. 20. Πολυβ. Ε'. 77. κυρίως ἐπὶ ἀροτῆρος ἴππις αὐλακίζει κατ' εὐθεῖαν.

Ὄγμιος, Ἡρακλῆς, παρὰ Λουκιαν. Ἐπώνυμον κελτικὸν Ἡρακλέους.

Ὄγμος, ὁ. Γραμμὴ, σειρὰ, ἐδές, τὴν ὁποίαν κάμνει τις, ὅταν π. χ. σπείρῃ, ἢ ὀργόνῃ, ἢ περικαθίσῃ, κ. τ. τ. ἐξ ἀρχῆς, ὁ διὰ τοῦ ἀρότρου γενόμενος αὐλαξ (στίχος ἢ ὄργος) ἐν τῷ ἀγρῷ, Ἰλ. Σ, 546. καὶ ἡ σειρὰ, τὴν ὁποίαν κάμνει τις σπείρων; Ἰλ. Λ, 68. Σ, 552. 557. ἄλλως αὐλαξ καλούμενος Λατ. sulcus. Ἀπαντᾶται, πῆγμον ἐλαύνειν, Ἰλ. κᾶγειν, Θεόκρ. πέγειν, Ὀππ. μεταφρ. ὑπίονες ὄγμοι, ἀντὶ, ἀγροί, ὦμ. Ὅμρ. Δημ. 455. ὅπου ὅμως ὁ Herm. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, διαρισμένος σίτος· ἐφεξῆς γενικῶς ἑκάστη σειρὰ, ἢ προεκτεινομένη γραμμὴ, ὡς π. χ. ἡ ἐπὶ στίχον φυτεία, ἡ τάξις, καὶ κατὰ στίχον, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς ἕκαστον κατὰ τάξιν, πορεία στρατιωτῶν, σειρὰ δένδρων, ὀδόντων κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἡ κατ' εὐθεῖαν ὁδὸς, ὁ σύνηθες, ἴσιος δρόμος, μάλιστα τῶν οὐρανίων σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὄγμοι πλήθη μέγας ὄγκοιο, ὅτε ἐπληρώθη ἡ μεγάλη περίοδος τῆς σελήνης (ἔχει ὅμως ὁ δίτους τὴν ὦμ. Ὅμρ. 32, 11. παρομοίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἄρατ. Διον. 17. (συγγεν. μὲ τὸ ἄγω, ἀγμὸς παρὰ Λατ. actus, ἐκ τοῦ agere. Buttm. Lexil. σελ. 123.) Παρὰ δὲ Νικάνδρ. Θηριακ. 371. Ὄγμους διφηράειο σημαίνει τὰ αὐχμώσεων καὶ κονιορτώδη ὁδόν.

*Ὀγχέω, = ὀχέω, ὀχῶ, Λακ. ἀμφ.

Ὀγχνη, καὶ ὑστερογρ. ὄχνη, ἡ. Ἡ ἄπιος, ἀπιὰ, διά, Ὀδσ. Ω. 235. 2) αὐτὸ τὸ ἀπίδιον, Η, 120.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Δ.

Ὀ'δαγμός, ὁ (ὀδάζω). Ἡ ὄῆξις, τὸ ὀάγμα, ὁ κνησμός, ἤγουν ἡ φαγοῦρα· λέγεται δὲ καὶ ὀδαγμός, Ἰων. ἴδε ὀδάζω.

Ὀδαγώγιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὀδηγός, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. συγχ. ἀπαντῶμ. Lob. Phryn. σελ. 429. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 26.

Ὀδάζω, ξω (ὀδός), ταὐτὸν τῷ, ὁδόω, Γραμμ.

Ὀδάζω, ξω, καὶ κατ' ἄλλον σχημ. ὀδάξω, ὀδάξομαι, συχν. παρ' Ἱπποκρ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ συνηθ. ὀδαξάω, Ἰων. ὀδαξέω, καὶ κατ' ἄλλην ἐπίστ. Ἰων. προφορὰν, ἀδάξω, ἀδάξομαι, ἀδαξάω, ἀδαξέω, μόνον ποιητ. ὀδακτάζω. — Εἰς τὸ ἐνεργτ. ὀάκω, ὀαγκάνω, κεκτῶ, κνίζω τὸ πρωτότυπον τοῦ ὀδάξ, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ δαγκωτικώς, καὶ τοῦ, ὀδαξαμένης, Νικανδ. Θηριακ. Κ'. 306. Καὶ ὀδαγμός, παρ' Ἡσυχ. ὀδηγμός, καὶ κατά τινα ἄλλην ἀπαγγελίαν ἀδαγμός, ταὐτὸν τῷ, ὀδαξησμός, τὸ ὄάγαμα, ὁ κνησμός, ἡ φαγοῦρα· παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ Καλλιμ. φέρεται, ὀδακτάζω, ταὐτὸν τῷ, ὀδάζω· ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλ. ὀδάξω γίνεται ὁ ἀοριστὼς ὀδαξα, καὶ μέσ. ὀδάξομαι, παρ' Ἱπποκρ. συνεχῶς εὑρισκόμενον ἀντὶ τοῦ ὄάκνειν, κνήθειν· κατὰ δὲ ἑτέραν ἀπαγγελίαν γίνεται τὸ ἀδάξω, ἀδάξομαι, εἰς παθητ. σημασίαν, ἤγουν ὀστκνοῦμαι, αἰσθάνομαι ὀήξεν ἢ κνησμὸν τινα. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ παρὰ Διοσκορ. στ'. 2. παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμπος. Δ'. 28. ἀντὶ τοῦ ἀδαξον πρέπει νὰ γραφῇ ἀδάξοον, ἢ ἰδάξοον, παρὰ τὸ ὀδαξέω, ἢ ὀδαξέω. συνηθέστερος δὲ παρὰ τοῖς λογογρ. ὁ σχηματισμὸς ὀδαξάω, καὶ Ἰων. ὀδαξέω, ἢ καὶ ἄλλως ἀδαξάω, καὶ ἀδαξέω. Ταῦτα δὲ ἐνεργ. μὲν σημαίνουσι ἕξιν, τὸ προξενῶ ὄῆξιν, πόνον, κνησμὸν· παθητ. δὲ, τὸ πάσχειν εἰσάπαντα τὰ ῥηθέντα παθήματα, ὅθεν καὶ τὸ ἐμπαθῶς, τριβόμενος· εὑρίσκεται ὅμως καὶ τὸ ἐνεργητικὸν παθητικῆς ἔχον τὴν σημασίαν, ὡς καὶ ὁ σχηματισμὸς ἀδανχάω, καὶ ἀδαχέω παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. κ'Οδάχα, κατεπάγων, κατὰ τὴν τῶν Τριαντίνων διάλεκτον, ἀντὶ τοῦ κνησμούς. Ἐκ τῶν λεχθέντων ῥημάτων γίνονται τε, ὀδαξησμός, καὶ ἀδαξησμός, ὁ, ἤγουν ὄάγαμα, φαγοῦρα, πόνος, καὶ ἡ ἐπιγινομένη ξυσις, καὶ τρίψις. (ἐκ τοῦ ὀάξ, ὀδάξ, ὀδούς, ὀάκνω, ἐξ ὧμες ἐκ τοῦ, ΟΔΩ, ὀδύνη, ὀδύρω.)

Ὀδαῖος, αία, αῖον (ὁδός), Ὁ καθ' ὁδόν, ὁ εἰς τὴν ὁδὸν, ἤτοι εἰς τὸν ὅρομον ἀνήκων, εὐρισκόμενος, τὸ εἰς ἀνθημίαν ὁρᾶδιον. 2) Ὁδαῖα, τὰ, παρ' Ὁμρ. ἀντὶ τοῦ, ἐμπορικὰ φορτία, Ὀδ. Θ, 163. Ο, 445. μ' ὅλον ὅτι τὸ ἑρμηνεύουσι μερικοὶ εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον καὶ ἀπὸ τοῦ, τὰ τῆς Θαλαττοπορίας ἐφόδια, ὁ σίτος. παράβλ. ὁδαῖος.

Ὀδακτάζω, ποιητ. ἀντὶ ὀδάζω, ὅμοιος ὀδακτίζω εἶναι ἄμμος.

Ὀδάξ, ἐπίρ. (ὀδάξ, ὀάκνω, ὀδούς). Τοῖς ὀδοῦσι, δαγκωτικῶς, μὲ τοὺς ὀδόντας, Λατ. mordicus, Ὅμηρ. μάλιστα «ὀδὰξ ἕλειν γαῖαν, ἢ, ὀδάρα, Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἔτι καὶ «ὀδὰξ ἐν χείλεσι ἔχοντες, ἐκχαίνοντες σφισιτὰ μὲ τοὺς ὀδόντας τὰ χείλη, ἀπὸ θυμοῦ σημ. Ὀδ. ὄθεν ὀδάξω, ὀδάξαι, κ.τ.λ.

Ὀδαξάω, ήσω, Ἰων. ὀδαξέω, = ὀδάζω, τὸ ὀάκνω. ὄθεν

Ὀδαξησμός, ὁ, = ὀδαγμός, τὸ δὲ ὀδαξισμός, ὁ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. τὸ ὄάγαμα, κνησμός, φαγοῦρα, «Ὀδαξισμὸς παρέλκει, Ἀρτεμιδ. Ε'. 69.

Ὀδαξητικός, ἡ, ὁν, ἢ ἐρώτερον ὀδακτικός, ἐσφαλμ. ἀνάγν. τὸ ὀδαξιστικός, ὁ ὄῆξιν καὶ κνησμὸν προξενῶν.

Ὀδαξιστικὸς χυμός, Παλυδ. Β'. 110. χυμὸς ὁριμὸς, δακνώδης· ὀρθότερον δὲ τὸ, ὀδαξητικός.

Ὀδάξω, ὁδάξομαι, Ἴδε ὀδάζω, τὸ ὄάκνω.

Ὀδαξώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ὀδαξητικός.

Ὀδάω, ήσω (ὀδός). Πηγαίνω τι εἰς τὴν ἀγοράν καὶ τὸ πωλῶ, καθόλου δὲ, πωλῶ τινί τι· οἷον «Βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις», Εὐρ. Κύκλ. 98. καὶ «Οἴνησον σίτῳ», Στίχ. 133. «Ὡς ὀδηθείης μακράνε, αὐτόθ. καὶ «Μὴ τάδ' ἀξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματα», αὐτόθ. Ἡσυχ. δὲ καὶ τὸ ὀδᾶν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀγοράζω, καὶ πωλῶ. καὶ τὸ, οὐδήσαι διὰ τὸ πωλεῖν, καὶ ἀγοράζειν· ὄθεν τὸ παρ' Ὁμρ. Ὀδ. Θ, 163. «Ὀδᾶσαι παράκειται τῷ φόρτος, ταὐτὸν ὅτι τῷ ὠνῆσι, ἤγουν ἀγορατμέσι φορτία. Εὑρίσκεται δὲ ἔτι παρ' Ἡσυχ. καὶ «Ὠδώσατο, ἀπέδοτο· ἔτι δὲ «Ὠδάγμην, ὠνησάμην· ὄθεν «Ὀδαγμα, βρῶμα, εἰς τὴν ὁδὸν», καὶ «Ὀδασμένος, ὠνεῖσθαι ἐπιτηδεύοντα». Γράφεται λοιπὸν νῦν μὲν ὀδάω, νῦν δὲ ὀδάζω. Καὶ ὀδάζειν μέν τινί τι, σημαίνει τὸ πωλεῖν τινί τι. Ὀδάζεσθαι δὲ, τὸ ἀγοράζειν τι ἑαυτῷ. Οἱ σχηματισμοὶ ὀδάζω, ὀδέω, Ἰωνικ. οὐδέω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. (ἐκ τοῦ, ὁδός, ὡς τὸ, ἐμπορεύω ἐκ τοῦ πόρος.)

Ὀδε, ήδε, τόδε, ἀντωνυμ. δεικτικ. σχηματιζομένη προσθέσει τοῦ ἐγκλιτικοῦ, δε, εἰς τὴν ἀρχαίαν δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, ἤτις ὑστερ. ἐξελήφθη ὡς ἄρθρον, καὶ κλίνεται κατὰ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς πτώσεις· μόνον εἰς τὴν ὀστ. πληθ. ἀρσεν. καὶ οὐσ. μεταχρ. οἱ ἐπικ. ἐκτὸς τοῦ, τοίσδε, καὶ τό, τοῖσδεσι, τοῖσδεστιν, Ἰλ. Κ, 462. Ὀδ. Μ, 47. 165. Ν, 238. καὶ τό, τοῖσδεσι, Ὀδ. Β, 268. Φ, 93. παρὰ τοῖς Ἀττικ. συγχ. μετ' ἐμφάσεως τῆς δείξεως, ὀδί, ἠδί, τοδί, κ. τ. λ. (1) ὅπερ αἰνήκει ὅμως μᾶλλον εἰς τὴν διάλεκτον τῶν κοινῶν, παρὰ εἰς τὴν τῶν συγγραφ. ὅθεν καὶ ἀπαντᾶται συχν. παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ σχεδὸν ποτὲ παρὰ τοῖς τραγικ. Pors. Εὐρ. Μηδ. 157. σπανιωτ. εἶναι τὸ ὀδαδί, τηνελαδί, κ. τ. τ. Elmsl Ἀριστοφ. Ἀχ 150. Dind. Ἀριστοφ. Ὀρν. 18. — Ἡ χρῆσις τοῦ, ὅδε, ἥδε, τόδε, συμφωνεῖ ἐν γένει μὲ τὴν τοῦ, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς μεγαλτρ. ἐμφάσεως, μάλιστα παρὰ τοῖς ἐπικ. πρὸς διάκρισιν τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, Λατ. hicce, hacce, hocce, ἤδη παρ' Ὁμρ. συχνττ. συνήθ. σημαίνει τὴν ἐγγύτητα τοῦ ὑποκειμένου του, ὅθεν καὶ ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ἐγγύτατα προειρημένον, Wolf Lept. σελ. 282.. Ἰδιαιτέρα χρῆσις. 1) ἡ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται συχν. εἰς τὰ ἐγγύτατα ἐπόμενον, μάλιστα εἰς ἐπομ. πρότασιν, διήγησιν κ.τ.τ. καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, Ἰλ. Α, 41. 504. Η, 375. Θ, 242. Ι, 527. Ο, 36. Ρ, 336. Τ, 344. Φ, 373. Ὀδ. Α, 376. Β. 141. Ι, 318. Π, 291. Ρ, 307. Τ, 10. παροιμοίως παρὰ τοῖς Ἀττικ. Herm. Σοφοκλ. ΟΤ. 101. 2) ἐνίοτε τίθεται, ὡς τὸ Λατ. hic, εἰς τόπον ἐπίρ. ἐνταῦθα, ἐκεῖ, οὕτως ὅμως, ὥστε καὶ τὸ γένος καὶ ἡ πτῶσις ἐξηρτῆσθαι πάντοτε ἀπό τινος ὀνόματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, ἤδη παρ' Ὁμρ. π. χ. Ἰλ. Ε, 175. πατρὶ δ', ὅστις ὅδε κρατέει», ὅστις κρατέει ἐνταῦθα· Ἰλ. Τ, 345. «ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὶ», τὸ ἔγχος κεῖται ἐνταῦθα κατὰ γῆς, Ἰλ. Φ, 533. «Ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὅδε κλισιάων», ὁ Ἀχιλλεὺς εὑρίσκεται ἐκεῖ πλησίον κλισιῶν, παράβλ. Ὀδ. Α, 185. Σ, 44. Τ, 34. Χ, 367. Ω, 308. β) μετὰ προσωπικ. ἀντωνυμ. «οὐδ' ἐγώνε, ἐγὼ ἐδῶ», Ὀδ. Π, 205. «ἡμεῖς οἵδεν, ἡμεῖς ἐδῶ», Ὀδ. Α, 76. «δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε (εἰμὶ) πάντα παρασχεῖν», ἐγὼ εἰμαι ἐδῶ, διὰ νὰ σοὶ προτείνω ὅλα τὰ δῶρα, Ἰλ. Τ, 140. ἐντελῶς, «οὐδ' εἰμὶ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 216. Εὐριπδ. Ὀρ. 374. παράβ. Jac. A. Π. σελ. 317. ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ, αὐτός, «οὐδ' αὐτὸς ἐγὼν, ὁ ἰδιος ἐγώ, Ὀδ. Φ, 207. Ω, 321. γ) μετὰ τοῦ, τίς, «τίς ὅδε Ναυσικάᾳ ἐπέστα», ποῖος ἀκουσθεὶς ἐδῶ τὴν Ν. Ὀδυσ. Ζ, 276. παράβ. Α, 225. Τ, 191. «τί κακὸν τόδε πάσχετε; τί κακὸν πάσχετε ἐδῶ; Ὀδ. Τ, 351. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι μὲν τὸ ὄνομα ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα γνωστόν, ὥστε δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἀμέσως εἰς αὐτό, αἱ δὲ παραπέρω σχέσεις του εἶναι ἀόμη ἄγνωστοι, καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐρώτησιν, Λατιν. quis qualis hic sequitur Nausicaam? δ) ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, δεῦρο, Plomf. Αἰσχύλ. Προμ. 977. Elmsl. Εὐριπ. Ἰκάτ. 21. Ἡρακλ. 81. — Παρὰ τοῖς Ἀττικ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς τραγικ. εἶναι αὐτὴ ἡ φαινομένη ἐπιρρ. χρῆσις τῆς ἀντωνυμ. ἔτι συχνότερ. ἡ παρ' Ὁμρ. ἴδε Schef. mel. σελ. 77. (διατριβὴ τοῦ F. J. Voss ἐν τῷ N. Mag. für Schull. 1, 1. σελ. 159.) 3) παρὰ τοῖς ἐπιρρ. τόπον καὶ χρόνον σημαίνουσι χρησιμεύει ἡ ἀντωνυμ. εἰς προσδιορισμὸν ἀκριβέστερον, καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ, μάλιστα, «αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ, ἐδῶ μάλιστα ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ», Ὀδ. Β, 317. παράβλ. Κ, 271. «ὀτανῦν τάδεω, τώρα μάλιστα, Ἡροδτ. Η'. 104. 4) «οὐδ' αὐτός, ἀντί, οὐτος αὐτός, «τοὐδ' αὐτοῦ λυκάβαντος», Ὀδ. Ξ, 161. Ο, 428. Τ, 306. 5) ἐν τῷ Ἀττικ. διαλόγῳ δεικνύει τὸ ἀρτ. καὶ ὑπλ. τῆς ἀντωνυμ. συχν. τὸ ὁμιλοῦν πρόσωπον, τίθεται λοιπὸν ἀντὶ τοῦ, ἐγώ, ἐνίοτε ὅμως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ὁμιλία, τίθεται λοιπὸν τότε ἀντὶ τοῦ, σύ, καὶ ἐμπεριέχει συνήθ. καταφρονητικόν τι, Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 650. Schaef. mel. σελ. 114. β) οἱ νεωτερ. λέγουν καὶ, ὅδε, ἀντὶ, ἐμός, Br. Σοφοκλ. ΟΤ. 534. 815. Pors. Εὐρ. Μηδ. 389. 6) ἀναλαμβάνει πάλιν περιοδόν τινα, ἤτις διεκόπη ὑπὸ μεσολαβουσῶν θέσεων, ὡς τὸ Λατιν. is, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δύναται νὰ τεθῇ καὶ πρὸ τῆς διακοπῆς ἡ ἰδία ἀντωνυμ. Valck. Phoen. 500. ἤτοι ἄλλη τις τῆς αὐτῆς πτώσεως, ἢ καὶ ὁμοιά τι Schaef. mel. σελ. 84. δύναται δὲ νὰ ἀναλάβῃ ἀκολούθως καὶ σχετικῶς ἀρχομένην περιοδον, Br. Σοφοκλ. Φιλ. 316. Herm. Vig. σελ. 709. εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εἶναι ἡ ἀντωνυμ γραμματικῶς θεωρουμένη πάντοτε περιττὴ, καὶ τίθεται μόνον χάριν σαφηνείας, ἴδε Drakemb. Liv. 25. 27. Heusing. Cic. offic. 1, 28, 4. 7) ἐλλειπτικῶς μετὰ τῆς Γεν. «ἐς τόδε χρόνου, ἡμέρας, ἡλικίας κ. τ. τ.» Schaef. Dion. comp. σελ. 144. — Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ὅδε καὶ ὁ δε, ἴδε Buttm. καὶ Herm. εἰς Σοφοκλ. Φιλ. 87. παράβλ. καὶ ὁ, Α. 3. γ.

Β) Ἀπόλυτος χρῆσις μερικῶν πτώσεων. 1) τῇδε, ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, ὡς τὸ Λατ. hac, Ἰλ. Μ, 345. Ω, 139. Ὀδ. Ζ, 173. Μ, 186. β) ἐπὶ τρόπου, οὕτως, Ἰλ. Ρ, 512. καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ. 2) αἰτ. οὐσ. τόδε, πρὸς ἐδώ, Ἰλ, Ξ, 298. Ω, 172. Ὀδ. Α, 409. Ε, 75. Τ, 407. καὶ «ἠδὲ τόδε», Ἰλ. Ξ, 309. Ὀδ. Ρ, 444. 524. β) διὰ τοῦτο, τοῦτου ἕνεκα, Ὀδ. Τ, 217. Ψ, 213. παροιμοίως, τάδε, ὅπερ ἴδε. 3) αἰτ. οὐδετ. πληθ. τάδε, τούτου ἕνεκα, Ἰλ. Ι, 77. β) οὕτως, Ertl. Σοφοκλ. ΟΤ. 265. ἔτι δὲ καὶ γ) ὡς τό, τῇδε, ἐνταῦθα, Εὐριπδ. Ηύκλ. 49. 53. 203. 204. 4) ὀστ. οὐδετ. πληθ. τοῖσδε καὶ τοισίδε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ διὰ τῶν ἑφεξῆς λέξεων, Ἡρδ. Α'. 32. 120.

Ὀδεία, ἡ (ὀδεύω). Ἡ πορεία, ὁδοιπορία, ὁ δρόμος.

Ὀδελός, ὁ, Αἰολ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, ὀβε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λός. 2) ἀντὶ τοῦ ὀβολός, παρὰ Νικάνδρ. ἴδε ὄβω. Παρ' Ἡσυχ. δὲ φέρεται ὀβολὴ ἀντὶ τοῦ ὀβολός, ἐκ τῆς τῶν Κρητῶν σημειωθεὶν διαλέκτου.

Ὀδευμα, ατος, τό (ὁδεύω). Πορεία, ὁδός, ὁδοιπορία, Στράβ.

Ὁδεύσιμος, ὁ, ἡ (ὁδεύω). Ἤγουν τόπος, ἄπου δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ νὰ περιπατήσῃ, Στράβ. ΙΑ'. σελ. 778.

Ὁδευτής, οῦ, ὁ (ὁδεύω). Ὁ περιπατῶν, ὁ ὁδοιπόρος.

Ὁδεύω (ὁδός). Περιπατῶ, ὁδοιπορῶ, κατὰ νῆας, Ἰλ. Δ, 569.

Ὀδέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ὀδάω, Γραμμ.

*Ὀδέω, = ὁδεύω, ἀμφ.

Ὁδηγέω, ῶ, ήτω (ὁδηγός). Δείχνω εἰς τινα τὴν ὁδόν, τὸν συντροφεύω εἰς τὸν δρόμον, εἶμαι ὁδηγὸς τινός, πάντοτε μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ προσώπ. Βίοι Ὁμρ. 33. β) μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ διδάσκω, παιδεύω. Οἱ Νεώτρ. ἐμεταχρτ. καὶ τὸ μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. «Ὁδηγέομαι δὲ τινά», Ξενοφ. Ἔφεσ. ἐ. 1. ὄθεν

Ὁδηγητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, ὁδηγητής, οῦ, ὁ. Ὁ δείχνων τὴν ὁδόν, καὶ μεταφορικ. ὁ διδάσκαλος. ὄθεν

Ὁδηγητικός, ἡ, όν. Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ὁδηγόν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

*Ὁδηγητρια, ἡ, Ἐπιλνκ. τοῦ ὁδηγητήρ.

Ὁδηγία, ἡ (ὁδηγέω). Ἡ τῆς ὁδοῦ δεῖξις, τὸ συντροφεύειν εἰς τὸν δρόμον, καὶ μεταφορικ. ἡ διδασκαλία, παιδεία.

*Ὁδηγικός, ἡ, όν, = ὁδηγητικός, ἐκ τοῦ

Ὁδηγός, ὁ (ὁδός, ἡγέομαι), = ὁδηγητήρ· οἱ Ἀττ. προφέρουσι τὸν Δωρ. σχημτ. ὁδαγός.

*Ὁδί, ἠδί, τοδί, Ἀττ. ἀντὶ, ὅδε, ἥδε, τόδε, ὅπερ ἴδε (1)

Ὁδιος, ὁ, ἡ (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὸ ταξείδιον, «οἰωνὸς ὄδιος», αἴσιον σημεῖον, οἰωνὸς αἴτιος πρὸς ὁδοιπορίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 104. Λατιν. Omen auspicium secundum, faustum, prosperum. «Ἑρμῆς ὄδιος», ὁ ἔφορος τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὁδευόντων, τοῦ ὁποίου ἀνόριας ἵστατο κατὰ τὰς ὁδούς, ὡς καὶ ὁ τῆς Ἑκάτης, καὶ ἄλλων. Ὄθεν. 2) Ὄδιος, ὁ, κύρ. ὄνομα Ἰλ.

Ὀδισμα, ατος, τό (ὡς ἐκ τοῦ, ὀδίζω), Αἰσχλ. Πέρσ. 72. καλεῖ τὴν Ξέρξου γέφυραν «πολύγομφον ὄδισμα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁηλονότι ἠδύναντο νὰ περιπατῶσι» ὁ δὲ Σχολ. τῆς β'. Ἐκδ. προκρίνει τὴν ἑτέραν γραφὴν ἔρεισμα ἀντὶ τοῦ ὄδισμα.

Ὁδίτης, του, ὁ (ὁδός). Ὁ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ὁ ὁδοιπόρος, Ὅμ. ὅστις ἐνόησε καὶ πάνδρωπος ὁδίτης». (υ--)

Ὁδμαλέος, έα, έον (ὁδμή). Ὁ ἰσχυρῶς μυρίζων, μάλιστα δὲ, βρωμῶν. Ἱππουρ.

*Ὀδμάομαι, ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ὡς τὸ ὀσμάομαι, μεταβατ. ὀσφραίνομαι, στιβεύω, κατόλον δὲ, αἰσθάνομαι, παρατηρῶ, ἐκ τοῦ

Ὀδμή, ἡ (ὄζω). Ἡ ὀσμή, μυρωδία, ἀναθυμίασις, ἀποφορὰ, βρώμα. Ὅμ. μάλιστα Ὀδ. καὶ Ἱπόκρ. παραβ. ὀσμή. ὄθεν

Ὀδμήεις, εσσα, εν. Ὅστις ἔχει μυρωδίαν, ὅστις βρωμᾶ, ποιητ. ὁ παρ' Ἡσυχ ἀμφίβολος σχηματισμὸς ὄδμηνος, πρέπει νὰ γραφῇ ἴσως ὀδμηρός.

*Ὀδμηρός, ά, όν, = ὀδμήεις, ἀμφ.

*Ὀδμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = ὀδμαλέος.

*Ὀδό, ἀντὶ ὁδός, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1222.

Ὀδοιδοκέω, ῶ· καὶ ὀδοιδόκος, ὁ (ὁδὸς, δοκέω, δοκεύω). Ἐπὶ ληστῶν, ταὐτὸν τῷ ὁδοστοπέω καὶ, ὁδοστόπος.

Ὁδοιπλανέω, ῶ. Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι ἀπὸ ἕνα δρόμον εἰς ἄλλον· ὁ ὑπὸ τοῦ Βτ. Ἀριστφ. [Δχ. Ἐβρ. ἐκ χειρογρ. τινος ἀναδεχθεὶς σχηματσμ. ὁδοιπλανάω ἀπαβλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Wolf καὶ Elmsley ἐκ τοῦ χειρογρ. τῆς Rav. ἐκ τοῦ

Ὁδοιπλανής, ὁ, ἡ (ὁδός, πλανάω). Ὁ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον περιπλανώμενος. Ἀνθολογ. ὄθεν

*Ὁδοιπλανία, ἡ. Τὸ περιπλανᾶσθαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον.

Ὁδοιποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ὁδοποιέω, ἀλλ' ἀμφίβολον.

Ὁδοιπορέω, ῶ· ὁ μέλλων ὁδοιπορήσω (ὁδοιπόρος). Περιπατῶ, περιοδεύω, εἶμαι εἰς τὸν δρόμον, ταξειδεύω. Ἡρόδ. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. πόδοιπορεῖν ὁδόν», Ἡρόδ. Δ'. 116. ὄθεν

Ὁδοιπορία, ἡ. Τὸ καθ' ὁδὸν περιπατεῖν, τὸ ταξείδιον, ὁ δρόμος, ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 85. συχν. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα, ταξείδιον εἰς τὴν ξηράν, ἐν τῷ πληθ. Ἡρτ. Θ'. 118.

Ὁδοιπορικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς τὸν δρόμον, ἤτοι εἰς τὸ ταξείδιον ἀνήκων, τὸ ὁδοιπορικὸν (νοουμένου τοῦ βιβλίον) σημαίνει τὴν τῆς ὁδοιπορίας ἢ περιηγήσεως περιγραφήν. — 2) ὁ εἰς τὸν ὁδοιποροῦντα ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἐκ τοῦ

Ὁδοιπόριος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ. «Τὸ ὁδοιπόριον» Ὀδυσ. Ο. 506. σημαίνει πᾶν ὅ,τι λαμβάνουσι μαζὶ ἑαυτῶν οἱ ὁδοιποροῦντες, εἰς καὶ τὸ Ἐφόδιον (Λατ. Viaticum), ἤτοι ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος εἰς τὸν ἁμαξᾶν ἢ ναύαρχον μετὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ διὰ τὴν τελειωθεῖσαν ὁδοιπορίαν. ἐκ τοῦ

Ὁδοιπόρος, ὁ, ἡ (ὁδός, πόρος, πορεύομαι). Ὁ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ταξειδεύων, πεζοπόρος, ταξειδιώτης, Passager, ὁμῶς Ἰλ. Ω, 375. ταὐτὸν τῷ συνοδοιπόρος ἢ ὁδηγητής.

Ὁδοίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ὁδίτης. Ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολον.

*Ὁδόμετρον, τό, καὶ

Ὁδόμετρος, ὁ (μέτρον). Τὸ μέτρον τοῦ δρόμου, ἐπὶ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης. 2) ὁ ὁδόμετρος, ὁ πεζοπόρος, ὁ τὴν ὁδὸν μετρῶν, ὁ δρομεύς, παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 228.

Ὁδοντάγρα, ἡ (ὀδούς, ἄγρα). Ἐργαλεῖόν τι συντεθὲν πρὸς ἐξαγωγὴν ὀδόντων. Ἀριστοτ. Μηχαν. 22.

Ὁδοντεγωγόν, τό· ταὐτὸν τῷ, προηγουμένῳ, κυρίως σύθετ. ἐκ τοῦ

Ὁδοντεγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ἕλκων, ἐξάγων τοὺς ὀδόντας.

Ὁδονταλγέω, ῶ (ἄλγος). Ποιῶ, πάσχω πόνους εἰς τοὺς ὀδόντας, ὁδονταλγίαν ἔχω. ὄθεν

Ὁδονταλγία, ἡ. Ὁ πόνος τῶν ὀδόντων.

Ὁδοντίασις, ἡ. Ἡ ἔκφυσις τῶν ὀδόντων, καὶ ὁ ἐντεῦθεν πόνος, ἐκ τοῦ

Ὁδοντιάω, ῶ (ὀδούς). Πάσχω τὴν ὁδοντίασιν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκβάλλω τὰ ὀδόντια.

*Ὁδοντικός, ἡ, όν (ὀδούς). Ὅστις ἁρμόζει εἰς τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντισμός, ὁ, ὡς ἐκ τοῦ (ὁδοντίζω). Κατὰ Πολυδ. Δ'. 80. καὶ Ἡσύχ. τρόπος τοῦ ἐμφυσᾶν εἰς τὸν αὐλὸν, ἐν ᾧ ἡ γλῶσσα ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ὀδόντας, καὶ μιμεῖται τὸ σφιγγόμενον τοῦ ὄφεως Πυθωνος Jac. Ἀπ. σελ. 36.

Ὁδοντογλυφίς, ίδος, ἡ. ἡ ὁδοντόγλυφον, τό (Λατ. Dendiscalpium). Ὁ ὁδοντοξύστης, ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύομεν, καθαρίζομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ὀδόντος.

Ὁδοντομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὁ μὲ τοὺς ὀδόντας μαχόμενος, ἤτοι πολεμῶν.

Ὁδοντοξέστης, ου, ὁ (ξέω) ταὐτὸν τῷ, ὁδοντογλυφίς.

Ὁδοντοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω, ἢ λαμβάνω τοὺς ὀδόντας. Πολυδ. Β'. 96. ὡς τὸ, ὁ. ὁδοντοφυέω.

Ὁδοντός, ἡ, όν. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ ὁ. ὁδοντωτός.

Ὁδοντόσμηγμα, τό (σμάω), ἡ, ὁδοντέτριμμα, τό (τρίβω). Κόνις μὲ τὴν ὁποίαν τρίβομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντοτύραννος, ὁ. Σκώληξ τις ἐν τῷ πταμῷ Γάγγῃ εὑρισκόμενος. Παλλάδ. περὶ Βραχμάν. σελ. 10. καὶ Vincentii Specul. Histor. 5. 60. Ὄρκ καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ε'. 8.

Ὁδοντοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων ὀδόντας. «Ὀδοντοφόρος κόσμος», Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 90. σχολισμὸς ἵππου ἐξ ὀδόντων, κατὰ σειρὰν παρ' ἀλλήλους συναρμοσθέντων, συγκείμενος, Φιλοσθμ. ἐπιστ. 27.

Ὁδοντοφυέω, ῶ (φύω). Γεννῶ ὀδόντας, ὁδοντιάζω. ἐκ τοῦ

Ὁδοντοφυής, οῦς, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὁδοντιάζων, ὁ γεννῶν ὀδόντας. 2) παθητ. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ὀδόντας. Εὐριπ. Φοίνισσ. 828. ὄθεν

Ὁδοντοφυΐα, ἡ. Ὁδοντίασις, ἡ τῶν ὀδόντων ἔκφυσις, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ἐπιγινόμενος πόνος τῶν ὀδόντων καὶ κνησμός.

*Ὁδοντόφυτος, ὁ, ἡ (φύω), = ὁδοντοφυής, 2.

Ὁδοντόω, ῶ (ὀδούς). Κάμνω ὀδόντας, ὁδοντωτὸν ποιῶ· «ὡδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας κατασκευαστούς, οἷον τροχός», κ. τ. τ. ὄθεν

Ὁδοντωτός, ἡ, όν. Ὁ ὡδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας. «Ὀδοντωτὴ ξύστρα» παρὰ Λουκιαν. ἐν Λεξιφ. ὀνομάζεται τὸ Κτένιον.

Ὁδοποιέω, ῶ· μέλλων, ὁδοποιήσω (ὁδοποιός). Κάμνω, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τὴν ὁδόν, τινί, ἐνίοτε καὶ, κάμνω· ἑτοιμάζω διὰ τῶν ἐμπόδιων τὴν ὁδὸν, τοντέστι ἀραπετεύω, ἐξολισθαίνω, οἷον «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοὺς καὶ συννενάγκασε ζητεῖνα τοντέστι τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν ὁδόν, Ἀριστοτ. ὅπερ, «ὅπερ ὁδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι» ἤγουν ἄγει, φέρει τὸν ποιητὴν εἰς τὴν ὑπόκρισιν, ἢ μίμησιν. Ὁ αὐτ. «Τὸ ὕδωρ τὰ χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίειν. Δημοσθ. σελ. 1274. τοντέστι τὸ ὕδωρ παρεσκεύαζεν αὐτὸ ἑαυτῷ ὁδόν. Ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡρωδιαν «Τὸν τόπον ὁ χείμαρρος ἀνύξας ὡδοποίησεν». β) κάμνω τι διοδευτὸν, περιπατητὸν, «Ὁδοποιῶν τὰ ἅβατα», τόπους ἀβάτους κάμνων διοδευτοὺς, Λουκιαν. γ) φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδὸν, τὸν ὁδηγῶ· καλόν δὲ, βαθμὸ τινα· προβιβάζω τι. Τὸ δὲ Παθητ. ὁδοποιοῦμαι λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Προπορεύομαι, προχωρῶ (Progredior), αὐξάνω, προόδους ποιῶ· ὄθεν Μεταφορ. «ὡδοποιούμενης τῆς ἀρετῆς» ἀντὶ τοῦ, αὐξούσης, προχωρούσης ἐπὶ τὸ κρεῖττον, δ) φέρω τι εἰς κανόνα ἢ μέθοδον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. α'. ὄθεν

Ὁδοποίησις, ἡ. Ἡ κατασκεύασις, λιθόστρωσις τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς τοιαύτα ἐπιστατοῦντος. 2) Ἔτι δὲ, ὡς τὸ ὁδοποιῶ, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ πρόβασις, μετάβασις, εἴσοδος, ὁδηγία εἴς τινα ὑπόθεσιν. ὄθεν

Ὁδοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ τὴν ὁδὸν κατασκευάζων, ἁμαλίζων, προετοιμάζων, τὰ βασιν· εἴσοδον εὐκολύνων, προπαρασκευάζων.

Ὁδοποιΐα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ὁδοποίησις. ἐκ τοῦ

Ὁδοποιός, ὁ, ἡ (ὁδός, ποιέω). Ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τὴν ὁδὸν, ἢ ὁ ἐπιστατῶν εἰς ἐπισκευὴν καὶ ἑτοιμάλισιν ὁδῶν. Ἔτι δὲ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ ταῦ, ὁδοποιητικός. Ξενοφ. Κυρ. ξ'. 2. 56.

Ὁδός, οῦ, ἡ· ἡ ὁδός. Ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος δρόμος, καὶ ἡ στρατιὰ, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχνάκις· πᾶν χωρίον διοδευτὸν, Ἰλ. Β. Μ, 168. Π, 374. «ὁδὸς ἱππηλασίη», Ἰλ. Η.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

340. πῦ λαοφόρεμι, Ἰλ. Ο, 682. τίτοδος, πρόσοδος, Ὀδ. Ν, 112. Χ, 128. ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος τῶν πλεόντων, Ἰλ. Ζ, 292. ἱπποταμοῦ ὀδέεσι, ἀντὶ, ῥείθροι, ἵππρο ὁδοῦσι, εἰς τὸ πρόσω, Ἰλ. Δ, 382. παραβ. φρουδὸς· ὑστερτρ. = προὔργου, ὠφέλιμος, ἵππρο ὁδοῦ εἶναι, προέχω· πρωτεύω· τινός· »Ὁδοῦ παρεργονιτὸ ἄλλως ἐν παρόδῳ, λεγόμενον (Λατ. Obiter). 2) περιπάτημα, πορεία, ταξείδιον, τὸ πορεύεσθαι ἢ ταξειδεύειν, ἐπὶ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης, συχν. παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. ἔτι δὲ καὶ στρατεία, ἐκστρατεία, αὐτοῦ, ἀπόδοι ἐλάσσων Ἰλ. Α, 151. ὅπου συνήθ. ἐξηγεῖται ἐσφαλμ. διὰ ταῦ, ἐνέδρει εἰς τὴν ὁδόν· πολιῶν ὁδοὶς τὸ πάτημα τῶν πουλίων, Σοφοκλ. περὶ τῆς σκοτεινῆς ἐκφράσεως τῶν μαντείων, ἴδε τοὺς σχολιαστ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1024. παράβ. οἶμος. — Τὴν διευθυνσιν, ἀπὸ ποῦ, ἐκφράζει σπανίως ὁ Ὅμ. πάντοτε ὅμως διὰ τοῦ, ἐς, Ὀδ. Χ, 128. οἱ δὲ Ἀττ. ὄχι μόνον διὰ προθέσ. τινος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς Γενικ. Valckn. Ἱππ. 1197. Seidl. Εὐρ. Ἡρ. 101. παράβ. Κίλλυδος. 3) μεταφ. μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον σπουδάζομεν νὰ ἐκτελέσωμέν τι, Βρ. Σοφ. OT. 310. ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν κάμνομέν τι, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, Ἡρόδ. Β'. 20. 22. τοῦ πράττειν, τοῦ συλλογίζεσθαι, μάλιστα τοῦ φιλοσοφεῖν, ἴδιον εἰς τό, μέθοδος, 3. καὶ τὸ Λατ. via. κατ' ὁδόν, ἀντὶ μεθοδικῶ τῷ τρόπω. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐγκύκλιος σπουδὴ (τὸ κοινὸν) τῶν μαθητῶν. »Πρῶτα οἰκείων ὁδοῖς· ἀντὶ τοῦ ὁ πρῶτος κατὰ τὴν γνώσιν καὶ ἑρμηνείαν τῶν οἰκείων. Σοφοκλ. Oid. Kol. 1314. Τὸ δὲ, »Πρὸ ὁδοῦ» λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιταχύνουσιν ἢ ὠφελοῦσί τι. Οὕτω Λουκιαν. ς'. σελ. 289. καὶ δ'. σελ. 1. »Ἂν γοῦν πρὸ ἀστεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔτη τοῦτο εἰς τὰ ἐλλιπῆ πεπονηκώς· τουτέστι θέλεις πρῶτον κερδῆσαι τὰ πρὸς περίσσιον τοῦ ἄρτου. Ἰων. ὠιδός, παρ' Ὅμ. μόνον Ὀδ. Ρ, 196. καὶ Ἡρόδ. Β'. 7. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτὸς μεταχρῆτ. τὸ σύνηθες σχῆμα.

Ὁδός, ου, ὁ, ἀττικῶς, διότι οἱ Ἴωνες ἔλεγον οὐδός· ὁ πρὸ τῆς θύρας βαθμός· τὸ κατώφλιον. Σοφοκλ. Oid. Kol. 57. καὶ 1590. ὅθεν τὸ »Ἐπὶ γραὸς ὁδῷ» παρὰ Δωτίῳ ἀντὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ οὐδῷ, τουτέστι εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ γεραιοῦ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον Ῥητορικῇ, ὁδὸς γράφεται.

Ὁδοσκοπέω, ῶ. Φυλάττω τὰς ὁδούς, ἢ παρφυλάττω τοὺς δρόμους, ἔτι δὲ καὶ ἀναζητῶ ὡς λῃστής, ἡγοῦν ὁδοσκοπος, τὸ ὁποῖον καὶ ὁδοσκόπιον, καὶ ὁδουρος λέγεται, ἐκ τοῦ

*Ὁδοσκόπος, ὁ, ἡ (ὁδὸς, σκοπέω). Ὅστις φυλάττει, παρφυλάττει τοὺς δρόμους, ἔτι δὲ ὅστις ἀναζητεῖ ὡς λῃστής, παράβ. ὁδοιδόκος, ὁδοσπάστης, ὁδοῦρος.

Ὁδοστατέω, ῶ. Ἵσταμαι εἰς τὴν ὁδὸν καὶ φυλάττω αὐτήν. 2) ἐμποδίζω τὸν δρόμον· τὸ τρέχειν τινος· ἐκ τοῦ

Ὁδοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅστις ἵσταται εἰς τὴν ὁδὸν καὶ προσέχει· ὅθεν α) φύλαξ, ἐπιτηρητὴς τῶν ὁδῶν καὶ δρόμων. β) λῃστής.

Ὁδοστρωσία, ἡ (στρώννυμι), τοῦτον τῷ, ὁδῶν στρῶσις. Ἡ κατάστρωσις αὐτῶν μὲ πέτρας, τὸ κοινῶς λεγόμενον καλδερίμμια, Τσαρτ.) ἔτι δὲ βασιλικὴ ὁδός, ὁ λιθόστρωτος. Παυσαν.

*Ὁδουρέω (ὁδοῦρος). Ὅστις ἐνεδρεύει· προσέχει εἰς τὴν ὁδόν.

*Ὁδούρης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

Ὁδοῦρος, ὁ, ἡ (οὖρος, ὁδός). Ὅστις φυλάττει· προστατεύει τὴν ὁδὸν, παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1617. »Ἀρκεῖ γ' ἡμῶν ὁδούρους, τουτέστιν ὁδηγός, συντρόφισσα εἰς τὸν δρόμον. 2) λῃστής, ὡς καὶ τὸ ὁδοιδόκος, καὶ ὁδοφύλαξ, Σχολ. Πινδ. Πύθ. β'. 62. καὶ παρὰ Νικάνδρ. Θηριακ. 180 ὅπου κατὰ τὸν παρὸν ὁδίτης γεγραμμένον φέρεται. Γράφεται δὲ καὶ ὁδουρος καὶ ὁδουρός. Ὁ δὲ πρῶτος σχηματισμός, ὁ παρ' Ἡσυχίῳ εὑρισκόμενος, ἀμφίβολος. Ἡ δὲ λέξις ὁδουρεὼ ἀντὶ τοῦ ὁδοφυλακέω, ὅ ἐστι παραφυλάττω τοὺς δρόμους, εὑρίσκεται ἐν τῷ Φωτίου Λεξικῷ.

Ὀδούς, όντος, ὁ (Ἰωνικῶς ὀδών, όδόντος). Τὸ ὀδόντιον, τὸ ἐν τῷ στόματι ὀστοειδὲς ὄργανον δι' οὗ μασᾶται ἡ τροφή. Λατ. dens, Ὅμ. καὶ Ἡσ. περὶ τοῦ, ἥβαος ὀδόντων, ἴδε ἔρκος. Γαλην. περὶ φύσεως ὀστέων. Κεφ. ε'. »Ὀδόντες δὲ ἐκκαίδεκα ὑπάρχουσι καθ' ἑκατέραν τὴν γένυν. ἐμπροσθεν μὲν τέσσαρες, οἱ τομεῖς ὀνομαζόμενοι, μονόῤῥιζοι πάντες. Ἐφεξῆς δὲ αὐτῶν ἑκατέρωθεν εἰσὶν οἱ κυνόδοντες, μονόῤῥιζοι καὶ αὐτοί· εἶθ' οἱ γόμφιοι τούτων ἑξῆς ἑκατέρωθεν πέντε, τρίῤῥιζοι μὲν ἐν τῇ ἄνω γένυι, οἱ γόμφιοι· καλοῦνται δὲ οὐχ αὐτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ Μύλαι, θηλυκῶς, ἐκ μεταφορᾶς, οἷμαι, τοῦνομα λαβόντες, ὅτι τρίβομεν ἐν αὐτοῖς καὶ λειοῦμεν τὰ σιτία, καθάπερ ταῖς μύλαις τοὺς δημητρίους καρπούς. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυνόδοντες, ὁμοιότατοι τοῖς τῶν κυνῶν ὑπάρχοντες, ἀπ' ἐκείνων ὠνομάσθησαν. Οἱ δὲ τομεῖς ἀπὸ τοῦ τέμνειν αὐτούς, ὥσπερ σμίλη, ὅσα δύναται τέμνεσθαι σιτία. 2) ἔτι δὲ πᾶν ὅ,τι προέχει, ἐξέχει, εἰς ἰδίᾳ λήγει, τινὸς ὀργάνου μέρος. Ἔτι τὸ Κενὸν εἰς τὸν ἀτειωτὸν τροχόν. 3) παρ' Ἰατρ. ὁ αὐτὸς περὶ σιδήλεως τοῦ τραχήλου· (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, Ἔδω, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Dens, ἀντὶ Edens.

*Ὁδοφυλακέω. Ὅστις φυλάττει, προσέχει εἰς τοὺς δρόμους, ἐκ τοῦ

Ὁδοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ φύλαξ τῆς ὁδοῦ· Ἡρόδ. Κ. 239. 2) ὁ λῃστής.

Ὁδόω, ῶ (ὁδός). Δείχνω τὸν δρόμον, φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδὸν, ὁδηγῶ. Αἰσχύλ. Πρ. 497. »Δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὡδωσα ἐνητούσιν ἡγεμόνων τοὺς εἰσηγήσαν, τοὺς ὡδήγησα· καὶ ἐν Ἄγαμ. 184. »Τὸ φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα β) κάμνω τὰ προχωρήσῃ, προπαρασκευάζω. Παῦσ. προχωρῶ, κάμνω ἐπιδόσεις, προόδους, λαμβάνω ἔκβασιν ἢ τέλος. Ἡρόδοτ. Δ'. 139. »Τάτε ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστὰς ὁδοῦται, καὶ τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετεόμεναι· ἀντὶ τούτου δὲ ἐν Βιβλ. ς'. 73. λέγει »Ὡς τὸ Ἡλεομένεϊ συνεώδωσε τὸ πρῆγμα, τουτέστι πῶς ἔβαινε, ποίαν ἔκβασιν ἢ τί τέλος ἔλαβε τὸ πρᾶγμα, ἡγοῦν ὁ σκοπὸς τοῦ Κλεομένους. Οὕτω δὲ καὶ Σοφοκλ. Oid. Kol. 487. λέγει, »Ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀδωτάν, ἀντὶ τοῦ Ἄνυσά· καὶ Στήχ. 1500. »Σφῶϊν δ' εὐοδοίη Ζεὺς τουτέστιν ὁ Ζεὺς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν σκοπόν των εἰς καλὸν τέλος· καὶ Φίλων. »Ἕως τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῶα τουτέστιν εὐτυχῶς ἔχουσι, καὶ »Οὐκ εἰσάπαν εὐοδεῖται κακίαν· ὁ αὐτ. ἀντὶ τοῦ δὲν προχωρεῖ πάντοτε ἢ καλῶς εὐτυχῶς. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ ὁδοῦται, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ καὶ ὁδὸν πορεύεται· ἔτι δὲ καὶ, ὡδοιπόρησε, ἀπὸ τοῦ ἐδίδαξεν, ἀπὸ τοῦ ὁδάζω.

(Ὀδύζομαι). Θέμα παραληφθὲν μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμτ. ἴδε ὀδύσσομαι.

Ὀδύναμα, τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὀδύνημα. (υν–υ)

Ὀδυνάω, ῶ, ήσω. Λυπῶ τινα, προξενῶ ὀδύνην, πόνον, λύπην. ὀδυνάομαι, Παῦσ. πονῶ, λυποῦμαι, αἰσθάνομαι πόνους, στενοχωροῦμαι· ἐκ τοῦ

Ὀδύνη, ἡ (ὀδύω). Πόνος, α) ἐπὶ σώματος, πόνος, ἀλγηδὼν, ἄλγος, συχνότ. ἐν τῇ Ἰλ. ἐν δὲ τῇ Ὀδ. σπαν. β) ἐπὶ ψυχῆς, λύπη, ἀθυμία, Ὀδ. Α, 242. Β, 79. Δ, 812. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῇ Ἰλ. ποτὲ· καθέλου μεταχρῆτ. ὁ Ὅμ. τὸν πληθ. ἀριθμ. καὶ μόνον Ἰλ. Ο, 25. τὸν ἑνικ. γ) μετὰ τῆς Δοτ. »τοῖς νενικημένοις ὀδύνην, οὐαὶ εἰς τοὺς νενικ. Πλούτ. (συγγ. μὲ τὸ ὀδύρομαι καὶ ὀδύσσομαι.) (υν–)

*Ὀδύνημα, τό (ὀδυνάω). Πόνος. (υν–υ)

Ὀδυνηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. ὀδυνηρῶς (ὀδύνη). Ὁ πόνον προξενῶν, Πλάτ. 2) λύπην προξενῶν, ἀηδής, ἐπίπονος, χαλεπός.

Ὀδυνήφατος, ὁ, ἡ (φάω, πέφαμαι). Ὁ τοὺς πόνους πραΰνων, καταπραΰνων. Ὅμ. Ἰλιάδ. Δ, 401. Ε, 401. 900. Δ, 847.

*Ὀδυνηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει πόνον.

Ὀδυνοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω, ὀδύνη). Ὁ ἀπὸ πόνων διασπώμενος· ἀφανιζόμενος. Αἰσχύλ. Πλουτάρχ. Ζ'. 405.

Ὀδυνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ὀδυνηρός.

Ὄδυρμα, τό. Τὸ παραπόνημα.

*Ὀδυρμός, ὁ. Ὁ κλαυθμός, θρῆνος, τὸ κλαίειν.

Ὀδύρομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ἀμεταβ. παραπονοῦμαι, οἰμώζω, θρηνολογῶ, κλαίω, λυποῦμαι, θρηνῶ, ἄνευ πτώσεως, συχν. ἵππρ' Ὅμ. πόνῳ ὁρμένος στεναχίζων, Ὀδ. Ι, 18. ἀστοναχῆτε γόωτε ὀδύρεσθαι, Ὀδ. Π, 145. α) μετὰ Γενικ. ἕνεκα τινός, ὅπου ὅμως περιττόν, τὰ ὑπακουκτ. τό, ἕνεκα, Ἰλ. Π, 424. Ψ, 222. Ὀδ. Δ, 104. 819. Ξ, 40. 142. 174. καὶ ἀλλαχοῦ. β) »ἀμφί τινα», διά τινα, Ὀδ. Λ, 486. γ) »τίνα παραπονοῦμαι ἐμπροσθέν τινος, Ὀδ. Δ, 740. »ἀλλήλοισιν, Ἰλ. Β, 290. 2) μεταβατ. κλαίω· θρηνῶ· λυποῦμαι τινά, μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσ. συχν. παρ' Ὅμ. σπανιώτερ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ πράγματος, »πατρίδα γαῖαν», τευτέστιν ὀδύρομαι ἀπὸ πάθων τῆς πατρίδος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς εὑρισκόμενος, Ὀδ. Ν, 219. παρεμοίως »ὀστόνα, ὀδύρομαι ἀπὸ πάθων τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς, Ὀδ. Ε, 153. Ν, 379. Ἐκτος τοῦ Ἐνεστ. καὶ παραταϊ. μεταχρῆτ. ὁ Ὅμ. μόνον τὴν μετοχ. ἀορ. ὀδυρόμενος, Ἰλ. Ω, 48. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. εὑρίσκεται καὶ τὸ, ὀδύρομαι, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 734. ὅμως τὸ Ἐνεργ. ὀδύρω φαίνεται ἄχρηστον. (συγγεν. μὲ τὸ, ὀδύνη, ὀδύνη, ὠδίς, ὠδίνω, ὀδύσσομαι.) (υ–υ–) ὅθεν

*Ὀδυρτής, ὁ. Ὅστις ὀδύρεται.

*Ὀδυρτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ὁ εἰς παραπονέματα καὶ κλαυθμοὺς ῥέπων, παραπονητικός, λυπηρός, κλαυστικός.

Ὀδυρτός, ή, όν (ὀδύρομαι). Ὁ κλαυστός, θρηνημένος, ὁ κλαυθμὸν καὶ ὀδυρμοῦ ἄξιος. (Ὀδύρω), ἴδε ὀδύρεμαι πρὸς τὸ τέλος.

*Ὀδυσεύς, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς, Ὅμ.

*Ὀδυσήϊος, ίη, ιον, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσήιος. Ὀδ. Σ, 353.

*Ὀδύσσεια, ἡ. Διήγησις ἢ ποίημα περὶ ἐδυσσέως, κυρίως Σπλ. ἐκ τοῦ, ὀδύσσειος, ὑπακουκτ. ποίησις. ὅθεν

Ὀδυσσειαπεύς, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν ἀνήκων.

*Ὀδύσσειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τοῦ ὀδυσσέως, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτόν, ἐκ τοῦ

*Ὀδυσσεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, κύρ. ὄνομα, λατ. Ulysses καὶ Ulyxes, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, εἷς τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου τὰ συμβάντα διηγεῖται ἡ Ὀδυσσεία· ὁ Ὅμ. ἔχει συχν. καὶ τὸ ἐπικ σχῆμα, Ὀδυσεύς· ἡ Αἰολ. Γεν. »Ὀδυσεῦος ἀπαντᾶται μόνον Ὀδ. Ω, 398. ἡ Αἰτ. »Ὀδυσσῆα πρῶτον παρὰ Πινδ. Περὶ τῆς μυθολογ. ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος ἴδε Ὀδ. Τ, 407.

(Ὀδύσσομαι), Ἀποθετ. Μέσ. ἐνεστώσενεὺ χρηστ. ἀόρ. 1. μέσ. ὠδυσάμην καὶ 3 παραμ. παῦσ. ὀδώδυσται, ἀντὶ, ὠδυσται, μὲ σημασ. Ἐνεστ. Ὀδ. Ε, 423. — Θυμόνομαι, ὀργίζομαι, μισῶ, πάντοτε μετὰ Δοτ. τοῦ προσώπ. Ὅμ. φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ὀδυσσάμενος, Ὀδ. Τ, 407. ἔχει

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλὴν παθητ. σημασ. ποῦ, μισητός, ἐχθρευμένος· οἱ Ὅμηρ. σχηματισμοὶ εἶναι οἱ ἑφεξῆς· ὠδύσαο, ὠδύσατο, ὀδύσαντο, ὀδυσσάμενος· (συγγ. μὲ τὸ, ἄνη, ὀδύνη, ὠδίς, ὠδίνω, ὀφύρομαι, τὸ Λατ. odi, odium, ὄχι ὅμως μὲ τὸ, ὀδάξ, ὀδάζω, κ. τ. λ. Ὁ Ἐνεστ. ὀδύω καὶ ὀδύζω εἶναι ἐπίσης ἄχρηστος ὡς καὶ τὸ ὀδύσσομαι, καὶ ὀδύζομαι.) «Ὠδύσσατο ἐμὴν νηῦν» ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν νηῦν. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 264. «Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξεινήτε τραπέζην». Ἡρόδοτ. ἐν Βίῳ Ὁμήρ. 17. ἀντὶ τοῦ Ἠτίμασεν, ὕβρισεν.

(Ὀδύω). Τὸ πρωτότυπον τοῦ ὀδυρός, ὀδύνη, ὀδύζομαι, ὀδύσσομαι, ὀδύσσομαι· τοῦ ὄδυρμαι· τοῦ ὀδύνη, ἡ ὠδίς, ὠδῖνος· Κυρίως σημαίνει τὸ προξενοῦν λύπην, πόνον, θυμοῦ ὀργήν. Τὸ λακωνικὸν Οὐδύεται ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος διὰ τοῦ Ἐρίζει. Ἐντεῦθεν παρὰ τῷ αὐτῷ ὠδυσίη, ὠδυσες, ὀργή, μέμψις. Τὸ δὲ πρωτότυπον τοῦ ὀδύω φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὀδῶ, καὶ ἐκ τούτου τὰ ὄδος καὶ οἶδος, ἐκ τῶν ἀποίων προέρχονται τὰ οἰδάω, οἰδέω, οἰδαίνω, οἰδαίνω, οἰδαίνω, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς χρῆσιν ἐπὶ φουσκώματος, ἢ ἀναβρασμοῦ ψυχῆς ἀπὸ θυμὸν καὶ ἄλλα σφοδρὰ παθήματα. ἴδε οἶδος, καὶ οἰδαίνω. Τινὲς δὲ παράγουσι τὸ ὀδύω, ὀδύζω, ὀδύσσω, ὀδύρομαι ἐκ τοῦ ὀδῶ, ὅ ἐστι τὸ κεντῶ. Ἐκ τούτου ὀδυρός, ὀξεῖα κλαυθμηρὰ φωνὴ ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας του. ἴδε ὀδάζω, τὸ ὀάκιον, καὶ ὀδύσσομαι.

* Ὀ Δ Ω, ἄχρηστον θέμα τοῦ ὄζω, ὅπερ ἴδε.

Ὀ ὦ δ ε, Παραχ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ ὀδῶ, ὄζω, ὄδει τὸ ὀδώδει, ἀντὶ τοῦ ὀδώδει, ὑπερσυντελικοῦ.

* Ὀ ὦ δ ε ι, 3 Ὑπερσυντ. τοῦ ὄζω, Ὀδ.

Ὀ δ ώ δ η, ἡ (ὄζω). Ὀδμή, μυρωδία, βρῶμα, ἀποφορά, δυσωδία, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὄσφρησις. Ἡσύχ. Πλούταρχ. Β'. 568. καὶ Κλήμ. Παιδαγ. Β'. σελ. 212. ὄζει

Ὀ δ ώ δ ης, ὁ, ἡ, ὀσμώδης, Λατ. olens. Ἱππ. περὶ Ἀέρ. εἰς ἀμφίβ. χωρίον, ὅπου πιθανώτατα εἶναι ἠμερτημένη ἡ γραφή. Κοραῆς εἰς Ἱππογρ. περὶ Ἀέρ. §. 121. σελ. 384.

Ὀ δ ώ δ υ σ τ α ε, Ἰων. καὶ Ἀττ. 3 παρακμ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ ὀδύσσομαι, Ὀδ. Ε, 423.

Ὀ ζ ώ ν, ὁ, ἡ, ὁ, Ἰωνικὸς ἀντὶ τοῦ ὀδούς. Ἡρόδοτ. ς. 107. καὶ Ἱππογρ.

Ὀ δ ω τ ό ς, ἡ, ὀν (ὀδόω). Διοδεύσιμος, βάσιμος, πατητός· καὶ Μεταφ. ὁ ἐτελεστός, εὔκολος νὰ τελειωθῇ νὰ γένῃ.

Ὄ ε σ σ ι, Ἐπικ. Δοτ. πληθ. τοῦ ὅς, οἵς, Ὅμ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ζ.

Ὀ ζ α ι ν α, ἡ (ὄζω). Πολύποους ῥινός, φύματι δυσώδες γεννώμενον εἰς τὴν ὀσωτρικὴν τῆς μύτης ἐπιφάνειαν· ὀκταπόδιον τῆς μύτης. Πολυδ. «Ὄζαινα, ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων μέχρι τῶν καλουμένων ἰσθμοειδῶν ὀστῶν, πυρώδες καὶ δυσώδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσα. 2) Εἶδος δυσώδους καὶ μυριζόντος θαλασσίου πολύποδος, ἔτις ἄλλως καλεῖται ὀσμύλη καὶ Βολβίτιανα. Πολυδ.

Ὀ ζ α ι ν ι κ ό ς, ἡ, ὀν. Ὅ,τις ἔχει ὄζαιναν· σημασ. 1. τουτέστι πολύποων εἰς τὴν ῥῖνα· εἰς τὴν μύτην· ὅτι δὲ πᾶν ὁ,τι ἀντήκει εἰς αὐτόν.

Ὀ ζ α ι ν ί τ η ς, ου, ὁ. τὸ Σημειωτ. ὀζαινῖτις, ἰτιδος, ἡ. Ὅ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ τῆς ῥινὸς πολύποδος.

Ὀ ζ η λ έ ο ς, α, ον (ὄζος). Κλωνωτός, μὲ κλωνάρια. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 239. ὅπου πρότερον, Ἀζαλίνη, ἐγράφετο.

Ὀ ζ ε ί α, ἡ Παρ' Ἡσυχ. θεραπεία, ὡς τὸ Ἀεζίω, ταὐτὸν τῷ, θεραπεύω, ἐκ τοῦ ἄοζος ἢ ὄζος, ὁ θεράπων.

(Ὀ ζ έ ω), ἄχρηστ. θέμα, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγονται συνῃθ. τὸν Μέλλ. ὀζήσω διὰ τὸ ὄζω.

Ὀ ζ η, ἡ (ὄζω). Βρῶμα, μυρωδία, ἐξαιρέτως ἡ ἐκ τοῦ στόματος ἐκφερομένη κακὴ ὀσμή. Ἐλλ. Γ. 11. 2) Παρὰ δὲ Σουΐδ. ὄζαι, εἶναι τὰ δέρματα τῶν ἀγρίων ἄνων.

Ὀ ζ ο β ή κ η, ἡ (ὄζη, βήκη). Αὐλάκιον ὑπόγειον πρὸς ὑποδοχὴν τῆς κόπρου, ἀπόπατος. Κυρίλλ.

Ὀ ζ ό λ η ς, ου, ὁ (ὄζω). Ὁ μυρίζων, ὁ βρωμῶν, Ὀζόλαι δὲ, οἱ, γένος Λοκρῶν. ὄζειν

* Ὀ ζ ό λ ε ς, ἐος, ἡ, θηλ. τοῦ ὀζόλης. 2) καὶ = ὄζαινα, σημασ. 2.

Ὀ ζ ο ς, ου, ὁ. Κλάδος, κλωνάριον, βλάστημα, Ὅμ. μάλιστα ἐκ τῆ Ἰλ. καὶ Ὅτ τὸ διαῤῥῶμα, ὁ κόμβος τοῦ δένδρου, ὄζειν ἐκφύεται τὸ κλωνάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον Ὀμμάτιον καὶ Ῥόζος. Ὥρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. σ'. 13. Λατ. nodus, ὄζειν κόζις τυφλόῃ ὅταν τὸ κλωνάριον δὲν ἐκφύεται πραγματικῶς, ἀλλὰ τεχνητῶς ἐκτείνεται μόνον ἔκφυμα εἰς τὸ ἔμβολον· ἔτι δὲ καὶ ὁ κόμπος εἰς τὰ καλάμια τῶν σπαρτῶν, ἄλλοτε Γόνυ ὀνομάζομ. ὁ Vitruv 2. 9. λέγει, Eductis in aera per nodos rumis, καὶ nodationis duriliem, εἰς ἔκφρασιν τῆς τελειότητος (τοῦ ὀζώδους) τοῦ ἔμβολου τὸ ὁποῖον ἔχει πολλοὺς ῥόζους. 2) μεταφορ. Κλωνάριον γένους τινός. ἤγουν Ἀπόγονος, υἱός, θρέμμα, τροφὸς, κόζος Ἄρησος, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσ. συγγ. Ἐπὶ ἐπισήμων πολεμιστῶν, παράβ. Ἔρυος, 2. Θέλος, Κλάδος, 2. (συγγεν. μὲ τὸ ἔσχος, μύσχος.)

Θ ζ ό σ τ ο μ ο ς, ὁ, ἡ (ὄζω, στόμα). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ στόμα βρωμᾷ· ὀνομάζει ἐκεῖνον. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 310.

Ὀ ζ ό χ ρ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (ὄζω, χρώς). Τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα, ἤγουν τὸ σῶμα βρωμᾷ. Γλωσσ. Στ.

Ὀ ζ ό ω (ὄζος). Ἐκφύω κλωνάρια. «Τὰ ἄκρα ὀζοῦνται εἰς χείρας· τουτέστι τὰ ἀκρότατα κεφάλια φύουσι δάκτυλα ὡσὰν κλωνάρια, Θεόφραστ. Ἴσως μόνον εὐχρηστ. ὡς Παθητ.

Ὀ ζ υ ῤ ῥ υ γ ος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀμόζυξ. Ἡσύχ.

Ὀ ζ ω, Μέλλ. ὀζήσω, Ἰων. σπανιότερ. παρὰ τοῖς ὑστερογρ. ὀζέσω. Παρακμ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. ὀδώδα, ἀμεταβ. μυρίζω, βρώμαν δυσώδην ὀσμὴν, εὐωδίαν ἐκπνέω, παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον 3 Ὑπερσυντ. ὀδμὴ ὀδώδειν, Ὀδ. Ε, 60. ἐπὶ εὐωδίας θυμιάματός τινος· μετὰ Γενικ. μυρίζω ἀπό τι, σπανιότ. μετὰ Αἰτ. Jac. Ἀπ. σελ. 76. συγγ. μεταφορ. ἀντὶ φανερόνω, προδίδω, Λατ. sapere aliquid, «Κρεῖσσον ὀζέειν φανερὸν ποιεῖν παλαιὸς προλήψεις, Ἀριστφ. κ. τ. τ. ὅπου πάντοτε ἐννοητέον, ὅτι εἶναί τις γεμάτος ἀπό τινος· ἐνίοτε τίθεται καὶ τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἐξέρχεται ἡ μυρωδία, εἰς Γενικ. «κακὸν ὀζειν τοῦ στόματος, τῆς κεφαλῆς ὀζω μύρου», κ. τ. τ. Βρ. Ἀριστφ. Πλ. 1021. παρομοίως παρὰ Ξενοφ. καὶ Λυσ. ἀπροσωπ. μυρίζει καὶ ὀδωδέν, μυρίζει ἡ βρωμᾷ· ὁ Ἱππογρ. ἔχει καὶ τὸ Μέσ. ὀζεσθαι ἀντὶ ὀζειν, «Κακὸν ὀζόμενος. Ἱππογρ. περὶ τόπ. τῶν κατ' ἄνθρωπ. Κεφ. ς. Καὶ Λυσίας, σελ. 190. «Κακὸν ὀζει τοῦ ἄρτου», καὶ «Ὀζειν τῶν ἰχνῶν, τῶν λαγίνων. Ξενοφ. Κυνηγ. (ἐκ τοῦ ὄζω παράγετ. τὸ Λατ. odor καὶ oleo.) ὄζειν

* Ὀ ζ ώ δ η ς, ὁ, ἡ (ὄζη, εἶδος). Ὅστις μυρίζει, βρωμᾷ.

Ὀ ζ ώ δ η ς, ὁ, ἡ (ὄζος, εἶδος). Κλωνωτός, μὲ κλωνάρια, εἰς κλωνάρια διαμεριστμένος, ἢ πᾶν ὅ,τι ἔχει κόμβους, ῥόζους, ὡς ξύλον.

Ὀ ζ ω τ ό ς, ἡ, ὀν (ὀζόω). Παρὰ Διογ. Λαερτ. ἐν Βίῳ Πολέμ. = ὀζώδης.

Ὀ ῆ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ὁᾶ.

* Ὀ ῆ, ἡ, Ἀττ. δῆμος, ἴδε ὁᾶ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Θ.

Ὀ θ', ἀντὶ τοῦ ὅτι, τιθέμενον, ὅταν ἕπηται φωνῆεν ἀπτυσσόμενον.

Ὀ θ ε ν, Ἐπίῤῥ. (ὅς). Ἐκ τοῦ ὁποίου· ἐνίοτε δὲ τούτου, ἐξ οὗ, ἀντεύθεν, Ὅμ. ὅταν συνυπακούηται εἰς τὸ, ὄθεν, καὶ Ἐπίῤῥ. τι δεικτικὸν τότε ἐπέχει τὸ, ὄθεν, τὸν τόπον τοῦ, ὅπου. «Ὄθεν ἀργύρου ἐστὶ γενήθλη» ἐντεῦθεν, ὅπου εἶναι ἡ τοῦ ἀργ. γεν. Ἰλ. Β, 857. παράβ. 852. Σοφοκλ. Τρ. 701. 2) Ἀττ. διὰ τὸ ὁποῖον, οὗ ἕνεκα, Valck. Phoen. 27. Πρβλ. τὸ Ἐρωτημ. Πόθεν, καὶ τὸ Διαιτ. τόθεν.

Ὀ θ έ ω, καὶ ὀθέω, ταὐτὸν τῷ ὀθομαι.

Ὀ θ η, ἡ (ὄθομαι). Φροντὶς, μέριμνα, προσοχή. Ἡσυχ. Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 155. ὁ Σχολ. Β'. Ἐκδοτ. ἔγραψεν ὄθη ἀντὶ, τοῦ Πόθῳ φιλέορτοι, ἴδε ὄθομαι.

Ὀ θ ί, Ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ οὗ, οἷ, ἤγουν, ὅπου, ἔνθα, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις λέγει καὶ «ὄθι περι», καὶ εἰς τὰ λυρικὰ χωρία τῶν Τραγῳδ. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 124. καὶ ὅταν δὲν προηγῆται δεικτικ. τι Ἐπίῤῥ. τότε λαμβάνεται καὶ ὁποῖον τοῦ, ἐκεῖ ὅπου. Παρ' Ὅμ. ἀποβάλλεται συχν. τὸ Ι. Πρβλ. τὸ Ἐρωτημ. πόθι, καὶ τὸ Διαιτ. τόθι.

Ὀ θ λ ε ύ ς, Γεωπον. Β. 4. φυτόν τι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὰ χειρόγραφα εὑρίσκεται ῥόλοι καὶ ῥόλοις, ἴσως ὁ Φλεώς.

Ὀ ῖ μ α, τὸ· ταὐτὸν τῷ ὄμμα. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 33.

Ὀ ι ν ε ί ο ς, εία, εῖον, καὶ δικατάλ. ξένος, ἐλλοδαπός, ὁ ἐκ ξένης χώρας, ἀλλογενής, ἐλλοδαπής, ἀλλότριος. λέξεις ὑστερογρ. ἀχρηστ. πρὸ τοῦ Δημ. καὶ Πλάτ. (κατὰ μερικοὺς ἐκ τοῦ Ξένος, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Νοῦς, Νόειος.) 2) ἀντὶ Ὀθόνιος, παρὰ Λυκ. ἀμφ. ὄθεν

* Ὀ ι ν ο τ ύ μ β ο ς, ὁ, ἡ (τύμβος). Ὅστις ἐπαφίσσει εἰς τὴν ξενιτείαν.

Ὀ ῖ ο μ α ι, φροντίζω, μεριμνῶ, μὲ μέλει, «Οὐκ ὀΐομαι» ἀντὶ τοῦ δὲν μὲ μέλει τίποτε, δὲν φοβοῦμαι. ἄνευ πτώσ. ὡς τὸ ἀλέγω καὶ ἀλεγίζω, ὄθεν καὶ ἐνωμέν. «οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ' ὀΐεται», Ἰλ. Ο, 107. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. «οὐκ ὀΐεται ῥηΐδιον ἦτορ, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι», Ἰλ. Ο, 166. 182. μετὰ Μετοχ. ἀντὶ Ἀπρμφ. «οὐκ ὀΐετ' αἴσυλα ῥέζοντα», Ἰλ. Ε, 403. ὁμοῦ καὶ μετὰ Γενικ. «οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὀΐομαι κοτέοντος», δὲν μὲ μέλει διὰ τὸν θυμωμένον, Ἰλ. Λ, 181. ὁ Ὅμ. μεταχρῆζ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ δὴ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. καὶ μόνον εὐχρηστ. εἰς Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. (Ἡ λέξις δὲν παράγεται ἐκ τοῦ ὠΐω, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸ ἀνήκουσι δὲν εἶναι συγγεν.)

* Ὀ ῖ ό ν ε ι ο ν, τό, = ὀΐόνιον.

Ὀ ῖ ό ν η, ἡ. Πανίον λεπτὸν καὶ ἄσπρον, Ὀδ. Η, 107. μάλιστα κάλυμμα λεπτὸν καὶ τὸ ὑποκίτων ἐλαφρὸν φόρεμα τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ πανίου τούτου, Ἰλ. Γ, 141. Σ, 595. (παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Πληθ.) ὑστερογρ. καὶ Τραπεζομανόηλον, τὸ ἱστίον, τὸ ἄρμενον ἤγουν τὸ πανίον τοῦ καραβίου οἷον «πέπαρντες τὴν ὀϊόνην». Λουκιαν. Δ'. σελ. 297. τοῦτ' ἔστιν, ἀφ' οὗ ἀνειλκύσαμεν, ἀνοίξαμεν τὸ πανίον, καὶ πᾶν λεπτὸν ὕφασμα. Jac. Ach. Tat. σελ. 983 ὄθεν

Ὀ ϊ ό ν ι ν ο ς, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πανίου κατεσκευασμένος, πανίσιος. Λουκιαν.

Ὀ ϊ ό ν ι ο ν, τό, ὑποκορ. τοῦ ὀϊόνη, κομμάτιόν τι πανίου, λεπτοῦ, μάλιστα ὁ ἐντεῦθεν κατασκευασθεὶς Ἐπίδεσμος, τοῦτ' ἔστι φασκία, ἔτι τὸ τιμητήριον τῶν χειρουργῶν. ὄθεν

Ὀ ϊ ο π ώ λ η ς, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν πανία

Ὀ ϊ ό ν ν α, ἡ. Συριακὸν ἢ Ἀραβικόν τι φυτόν. — 2) Διοσκορίδ. Β'. 213. φάρμακον ἰατρικόν, τοῦ ὁποίου τὴν σύστασιν οὔτε οἱ Παλαιοὶ ἐγνώριζον.

Ὀ ϊ ο π ο ι ό ς, ὁ, ἡ (ὀΐνη, ποιέω). Ὁ ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαίνων τα πανία, ψαντης, πανες. Διοσκορ. Ε. 152.

Οἰονοσκεπής, ὁ, ἡ (οἶδόνη, σκέπη). Ὁ σκεπασμένος μὲ λεπτὸν πανίον. Νικήτ. Χρονικ. Γ, 3. Κ, 5.

Οἰοῦνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτου ἕνεκα, ἐπειδή, διότι Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 47. 1308. καὶ Αἰσχ. Προμ. 338. ταὐτὸν τῷ ὅτι, ἀπαντᾶται ἴσως μόνον παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ὅτι οὗνεκα, ὅπερ λέγουσι ὅτι τίθεται ἐκ παραλλήλου, εἶναι ἐπισπεσόφαλμένη, ὡς καὶ ἡ συνηθ. τῆς τραγικῆς τρόπος, ὃ' οὗνεκα, ἴδε Wolf. Anal. 4. σ. 403. Buttm. διεξ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 121. Lobeck Phryn. σελ. 657. Matth. Εὐρ. Ἀλκ. 812. καὶ Ἀδ. σελ. 507. οὗτοι ὅμως πάντες γράφουσι ἑοὕνεκα ἄνευ θηλ. τῆς κορωνίδος, ἥτις φαίνεται νὰ ᾖναι ἐνταῦθα ἐπίσης ἀναγκαία ὡς εἰς τό, ἐγὼμαι, ἐγὼδα κ. τ. τ.)

Οἴριξ, Γεν. ὄτριχος, ποιητ. ἀντὶ Ὁμοίριξ, ὁ, ἡ (ὁμίριξ). Ὁ ὁμοίας ἔχων τρίχας. Ἰλ. Β, 765. πρβλ. ἄβριξ, 2.

Οἴρους, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὁμοίρους. Ὁ ὁμοίαν ἴσχων φωνήν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ι.

Οἰ, ἐπιφώνημα, πόνου, ἀλγηδόνος, ἔτι δὲ λύπης, συμπαθείας, καὶ θαυμασμοῦ ὀδηλωτικόν. φεῦ, βαβαί· δυσχερανόντων ὀδηλ. ὀδυρωμένων καὶ φοβουμένων ἐπιφθεγμα, Λατ. heu ἠ vae, τίθεται καὶ μονοπαθῶς καὶ κατ' ἐπαναίλημψιν, μᾶλλον δὲ κατὰ δύο· ἐνίοτε μετὰ Ὀνομαστ. πεῖ ἐγώ, Εὐρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. ἔμοιγε ἄνου πτώτ. συχνῶς. πρόμοιρα, ὅπερ ἔδε. πρῶτη, ἔχει μόνον ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 931. ὡς παρονομασίαν τῆς Δοτ. ἐκ τοῦ, εἷς· (ἐκ τοῦ οἱ παράγετ. τὸ οἶζύς, οἰζυρός, οἴτης, οἰέτης, οἰκτρός.) Ἔτι δὲ λαμβάνεται καὶ ὑπομαστικῶς, οἷον ποῖμοι σοφίαιμι, Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ ἀπὸ χαρᾶς, αὐτόθ. 773. καὶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 590.

*Οἱ, Ὀνομ. πληθ. ἀρσ. τοῦ Ἀρθρ. ὁ.

*Οἳ, Ὀνομ. πληθ. ἀρσ. τῆς ἀναφ. Ἀντων. ὅς.

Οἱ, Ἐπίῤῥ. (ὁ, ἔδεν τό, οὗ ἀντὶ τοῦ ποῦ). Ποῦ, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖον τόπον, ὅπου, πόσον μακράν. Λατ. quo. Ἔτι καὶ μετὰ γενικῆς, οἷον, ποὶ κακῶν, Διοκέλλ. εἰς Ξενοφ. Ἐφέσ. σελ. 141. ποὶ τύχης κ. τ. τ. πρβλ. τὸ Ἑρωτημ. ποῖ· ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ὅτως, ποὶ φθίνει τύχαι, Εὐρ. Ἱππ. 371. ποὶ ἄνω, ὅπου καὶ ἂν (οἱ φαίνεται νὰ ᾖναι κυρίως ἀρχαία τις Δοτ. ἐκ τοῦ, ὅς.)

Οἱ, Δοτ. ἐναν. τοῦ πρὸτ. προσώπ. ἀρσ. καὶ θηλ. αὐτῷ, αὐτῇ, συχν. παῤ Ὁμ. ὅστις ἔμοι μεταχρῆτ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ. συνηθ. τὸ Ἑλλην. οἱ· ἐνίοτε τίθεται τὸ Ἐπίῤῥ. ἀντὶ εἰς Δοτ. παρὰ τῷ, οἱ, εἰς Γερμ. ὑμ. Ὁμ. Δημ. 37. Herm. ὑμ. Ὁμ. 19, 31. ἡ αὐτοπαθὴς σημασ. εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, θηλ. εἶναι σπανιτρ. πάντοτε αὐτοπαθὲς ὅμως καὶ ποτὲ ἐγκλιτ. εἶναι τὸ Ἐπικ. ἑοῖ, παῤ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐνάστει, κεῖσ' οὕτως, Ἰλ. Ν, 495. Ὀδ. Δ, 38. πρβλ. Jac. ΔΡ. σελ. 25. συνηθ. κεῖ αὐτῷ, Πλουσιαστρ. μετὰ τὴν Δοτ. τοῦ Ὑποκειμ. εἶναι τὸ, οἱ, παῤ Ἡρόδ. Β'. 175. Ζ. 68. Η Ὁμοιρ. λείπει, τὴν Γεν. οὗ καὶ Αἰτ. ἑ ἴδε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. — Ἐπειδὴ τὸ εἱ εἶχε τὸ πάλαι τὸ δίγαμμα, διὰ τοῦτο ἄμεινε ὑστερτρ. καὶ τό, οὗ, πρὸ τοῦ, οἱ, ἀμεταβλ. οὐ οἱ, ἔχει ὅμοιος, οὐχ οἱ· τὸ ἐφελκυστικὸν νῦ ἐξέλιπε πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ στίχῳ ἀποκαθίστητε τὴν ἡγουμένη. συλλαβὴ δεται μακρὰν, ἔστω νὰ προηγηθῇ καὶ ἓν μόνον σύμφων. ὅσον κῆρ οἱ, μὲν εἶνι, κ. τ. τ. εἶναι παῤ Ὁμ. Σπονδείοις, Heyne Ἰλ. Α, 114.

*Οἷα, ἴδε οἷος.

Οἶα, ἡ (οἷς). Δόρμα προβάτειον, ἔτι δὲ καὶ ὅα.

*Οἶα, ἡ. Δένδροντι, ἡ σουρβιά· ἔτι δὲ καὶ ὅα.

*Οἶα, ἡ. Δῆμος τις ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Οἰᾱδόν, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ μοναδόν, κατὰ μόνας, μοναχὰ, μόνως. (ἐκ τοῦ οἷος, ὡς τὸ μοναδὸν ἐκ τοῦ μόνος.)

*Οἰᾱκηδόν, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ οἴακος.

Οἰᾱκίζω (οἴαξ). Κυβερνῶ τὸν οἴακα, τὸ τιμώνιον, ὁδηγῶ, εὐθύνω, στρέφω, κυβερνῶ, Ἰων. οἰηκίζω, Ἡρόδ. Α'. 171.

Οἰάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἴαξ. (– – υ υ)

Οἰάκισμα, τό (οἰακίζω). Τιμώνισμα, ἡ κυβέρνησις τοῦ καραβιοῦ, ἡ πολιτικὴ κυβέρνησις, παρὰ Διογ. Λαερτ. (– – – υ)

Οἰᾱκιστής, οὗ, ὁ (οἰακίζω). Ὁ κυβερνήτης τοῦ τιμωνίου, οἰακοστρόφος, κυβερνήτης.

Οἰακονομέω, ῶ, Κυβερνῶ, διοικῶ τὸ πηδάλιον, τὸ τιμώνιον, τιμωνίζω. Φίλ. γ'. ἐκ τοῦ

Οἰακονόμος, ὁ, ἡ (οἴαξ, νέμω, 3.) Ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸ τιμώνιον, πηδαλιοῦχος. Καὶ Μεταφ. ὁ κύριος, ὁ ἐξουσιαστὴς, ὁ διοικητής. Αἰσχύλ. Πρ. 149.

Οἰακοστροφέω, ῶ. Στρέφω, κυβερνῶ τὸ τιμώνιον, ἐκ τοῦ

Οἰακοστρόφος, ὁ, ἡ (οἰακα στρέφων) ταὐτὸν τῷ, οἰακονόμος. Πινδ.

Οἴαξ, ᾱκος, ὁ, Ἰων. οἰηξ. Κυρίως τοῦ πηδαλίου, ἤγουν τιμωνίου τὸ ἄκρον μέρος, ἤτοι ἡ λαβὶς, μὲ τὴν ὁποίαν διοικεῖται, τὸ παρὰ ναύταις ὁσιάκιον, ἐκ τοῦ ὑποκορ. οἰάκιον, προτλήψει τοῦ δ'. Πλάτ. Πολιτ. §. 16. «Τὸ πηδάλιον ὑπὸ μικροῦ οἴακος καὶ ἑνὸς ἀνθρώπου μεγάλη πλοίων μεγάλα κινεῖα. Ἀριστοτ. Μηχαν. ς'. τὸ δὲ μέσον τούτου μέρος ὀνομάζεται αὐχήν. Πολυαιν. Γ'. 11. Δ'. 2. Καθόλου δὲ τὸ τιμώνιον παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. Ὅμως ἐν Ἰλιάδ. Ω, 269. «Οὗ οἰήκεσσι ἀρηρότες· σημαίνει τοὺς κρίκους, ἢ ἄλλα μέρη τοῦ ζυγοῦ, δι' ὧν διέρχονται τὰ σχοινία· οἱ ἱμάντες, καὶ διὰ τῶν ὁποίων διοικοῦνται τὰ ὑποζύγια, (τὸ α καὶ ἐν ταῖς τρισυλλ. πτώτ. πάντοτε μακρὸν, Valck. Ἱππ. 1226.)

Οἰᾱτεῖος, ὁ, ἡ (οἶς). Προβάτειος. Σουίδ. ἀμφ.

Οἰᾱτης, ου, ὁ, Θηλ. οἰᾶτις, ιδος, Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἐκ Σοφοκλ. Ἀνδρομέδ. διὰ τοῦ Κωμήτης, παρὰ τὸ οἶη, ὅπερ σημαίνει τὴν Κώμην. Ἐν δὲ Οἰδ. Κολ. 1061. «Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ» οἱ μὲν ἐκ τοῦ ὄνήμου, ἧς τις ἐκαλεῖτο Οἴη, οἱ δὲ, ἐξ ὧν καὶ Ἡσυχ. «ἐκ τεμήτους τῆ προβατευομένης,» ἑρμηνεύουσι· ἴδε οἴη.

Οἰάω, ῶ, = μοναζω, ἐξ Ἡσυχ. Ὅστις οἰῶντα, διὰ τοῦ μοναζοντα ἑρμηνεύει, ἐκ τοῦ οἷος = μόνος. Γραμμ.

Οἶβος, ὁ. Κομμάτιον κρέατος ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ λαιμοῦ τῶν βοῶν. Λουκιαν. Λεξιφ. Ε'. σελ. 180. Ἀντὶ ἡ φωνὴ φαίνεται ὅτι διετηρήθη εἰς τὸν σχηματισμὸν ὀχεβος.

Οἴγνυμι, καὶ οἰγνύω, οἴγω, Μελ. οἴξω, Ἀόρ. ὤιξα, Μετοχ. εἰξᾱς, ᾶσα, ᾶν, οἱ Ἐπικ. ὅμως χωρίζουσι συνηθ. τὴν Διφθογγ. εἰς τὰ μετ' αὐξήτεως σχήματα, ὅθεν παῤ Ὁμ. ὤιξεν, ὤιξαν, καὶ παρακατ. παθητ. οἰῖγνιντο συχν., ὅμως ὤιξε μόνον Ἰλ. Ω, 457. Ἀνοίγω, παῤ Ὁμ. συνηθ. Πύρας ἡ πύλας· ἁπολύτ. κῆρ ἐγέροντι, ἀνοιξε εἰς τὸν γέροντα, τουτέστ. τὴν θύραν, Ἰλ. ὅτι δὲ καὶ «οἶνον ὤιξω, Ὀδ Γ, 392. καὶ «οἴγε πίθοιν, Ἡσ. Ἔρ. 821. — Πολὺ εὐχρηστότερ. εἶναι τὸ σύνθετ. ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω.

Οἶδα, ἠξεύρω, ὡς Ἑνιαυτ. εὐχρηστ. Παρακείμ. τοῦ ΕΙΔΩ, Β. ὅπερ ἴδε.

Οἰδαίνω, καὶ, οἰδάνω (οἰδέω) Μέλ. οἰδήσω. Φουσκόνω, ὀγκῶ, φλεγμαίνω, κάμνω νὰ φουσκώσῃ, Παθητ. εἶμαι φουσκωμένος, πρισμένος, μεταφορ. συχν. ἐπὶ ὀργῆς καὶ ἄλλων παθῶν, ἀντὶ τοῦ Θρασύνω, ὀργίζομαι ποιῶ, ὡς τὸ Λατ. Tumere, οἷον «Ὅστε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόημ», καὶ «ἄλλα μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Ὁμηρ. κατὰ Κικέρωνα, Cor turgescit iris, καὶ Ἀπολλών. «ἐς ἄτην ζωρὸν μέθυ οἰδάνει κῆρ ἐν στήθεσσιν. καὶ τὸ Ἐνερ. εὑρίσκεται εἰς παθητ. σημασ. — Ὁ Ὁμ. προτιμᾷ τὸ οἰδάνω, ὅπερ ἴδε.

Οἰδᾰλέος, ᾰ, ον (οἰδάω). Φουσκωμένος, πρισμένος.

Οἰδάνω, ταὐτὸν τῷ οἰδαίνω. Φουσκόνω, τουτέστ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, μεταφορ. «χόλος νόον οἰδάνει, Ἰλ. Ι, 554. καὶ παθητ. «χόλῳ οἰδάνεται κραδίην, Ἰλ. Ι, 646. Walck. εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 261. (– υ –)

Οἴδαξ, ακος, ὁ (οἰδάω), ταὐτὸν τῷ, Φύλλῃξ, ὅ ἐστιν ἄγριον, μὴ ὡριμασμένον σῦκον. Ὁρα Νικάνδρ. Θηριακ. 855. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ οἰδάω. Παρὰ δὲ Πολυδ. ἡμαρτημένως φέρεται οἴκαδες, ἀντὶ οἰδακες, ς'. 81.

*Οἶδᾰς, 2 ἐνικ. προσ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ τοῦ συνηθ. οἶσθα, Ὀδ. Δ, 337. ὕμ. Ὁμ. Ἑρ. 456. 467. ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lobeck. Phryn. σελ. 236.

Οἶδασθα, Αἰολικ. ἀντὶ οἶδας, ἀμφ. Τὸ δὲ μέτ. Ἐτυμολ. παράγει τὸ οἶσθα ἐκ τοῦ ἐδηκθα, καὶ οἰδηκθα.

Οἰδάω, ήσω, Ἰων. οἰδέω (οἶδος). Φουσκόνομαι, πρίσμομαι, εἶμαι πρισμένος, «ὣδε χρὼς πάντα ἐπρίσκετο καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ὀδ. Ε, 455. λέγεται κατὰ πάντων τῶν σωμάτων, ὅσα διὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου ἢ ἀναπτυσσομένου ἀέρος ἢ πυρὸς, αἴρονται εἰς ὕψος, φουσκώνουσιν, ὡς ὅταν βράζῃ τὸ γλεῦκος, ἔτι δὲ εἰς τὰ πρίσματα, καὶ τὰ ἄλκη τοῦ σώματος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν ἢ καρπῶν, τὰ ὁποῖα αὐξήτα φουσκόνουσι, Λατ. tumere, turgere. 2) ὅθεν λέγεται καὶ Μεταφορ. περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν παθῶν, καὶ περὶ τῆς βράσεως, ἢ θορύβου καὶ ἀταξίας· ἔθεν παῤ Ἡρόδ. Γ'. 76. 127. «πράγματα οἰδέοντα· τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς ἀνάβρασμόν, ἤγουν ἐν τῷ γίνεσθαι, Λατ. tument negotia, Cic. Att. 14. 4. tumor rerum, 14, 5. παρομοίως ἤτον ἐν χρήσει τὸ Ῥύειν καὶ φλεγμαίνειν. Ἔτι καὶ ἐπὶ λόγων φουσκομένων καὶ λέξεων ἐπῤῥμένων, (οἱ Νεώτερ. δὲν ἐπιθέτουσιν αὔξησιν εἰς τὸ οἰδάν καὶ οἰδεῖν, Lobeck Phryn. σελ. 153.) ἴδε

Οἴδημα, τό. Ὄγκωμα, φλεγμονὴ, ἀπόστημα, ἄπαρμα, φύσημα, φουσκωμα, πρίσμα, ὄδεν

Οἰδηματόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων οἰδήματα, τουτέστι πρισμένος, φουσκωμένος.

*Οἰδηματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ οἰδήματος.

Οἴδησις, ἡ (οἰδάω). Φούσκωσις, πρίσμα, ὕψωσις, φλεγμονὴ, ὄγκωσις.

*Οἰδιπόδειον, τό. Ὁ τάφος τοῦ Οἰδίποδος.

*Οἰδιπόδης, ου, ὁ. Κυρίως Πατρωνυμ. τοῦ Οἰδίπους, ὁ υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος· ὅμως συνηθ. ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, οὔτω πάντοτε παῤ Ὁμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες δὲν μεταχρῆτ. δι' ὅλου τὸ συνηθ. σχῆμα, καὶ ἀπὸ τούτου μόνου τὴν Γεν. Οἰδιπόδαο.

*Οἰδιποδιονίδης, ου, ὁ, ποιητ. Πατρωνυμ. τοῦ Οἰδίπους.

*Οἰδίπος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, μάλιστα ἐν τῇ τῇ Γεν. εὐχρηστ.

*Οἰδίπους, ποδος, Αἰτ. ποδα καὶ ποον. Κλητ. πους, σπανιτρ. που, Herm. Σοφοκλ. ΟΤ. 406. ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἄρχων τῶν Θηβῶν, ἐκ τοῦ οἰδάω καὶ πούς, μὲ πρισμένα ποδάρια.

Οἰδίσκω, = οἰδαίνω, μεταβατ. Φουσκόνω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, νὰ λάβῃ μεγαλήτερον ὄγκον, ὑψόνω.

Οἶδμα, ατος, τό (ἐκ τοῦ οἴδω, ὡς τὸ οἴδιος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Οἰδημα) κυρίως ταὐτὸν τῷ, Οἶδος, πρίσμα, φούσκωμα, ἔσπαρμα, αὐξημα· παρὰ δὲ Ποιηταῖς ἐξαιρέτως, ἡ φουσκωμένη θάλασσα, ἤτοι τὸ ἀναβράζοντα, καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενα κύματα, συνών. ἐπὶ θαλάσσης, Ἰλ. Ψ, 230. Ἡσ. Θεογ. 109. 181. ἔστι δὲ καὶ οἰδμα θαλάσσης«, Τρ. Ὁμ. Δήμ. 14. καὶ πέλιον οἴδμα«, Τρ. Ὁμ. Ἀπ. 417. ἐπὶ ἀναβράζοντος ποταμοῦ, Ἰλ. Φ, 284. ὑστερ. καθόλου αὐτὴ ἡ θάλασσα, »Τύρσιν Περσικὴν οἰδμαν κ. τ. τ. Valck. Phoen. 210. 2) καὶ οἰδμα τὸ πνεῦμα τὸ αὔξημα τῶν νέτων, Ἀνθολ. ὄζεν

Οἰδματόεις, εσσα, εν. Κυματώδης, πλήρης ἀναβραζόντων κυμάτων, ὑδάτων, κυδοποιε, Ὁπωπιν. Ἀλ. Ε'. 273. Αἰσχύλ. Ἀξην. Ε'. σελ. 469.

Οἰδνόω, ταὐτὸν τῷ, Τάνυ.

Οἰδοποιέω, (εἶδος, ποιέω), ταὐτὸν τῷ, Οἰδαίνω. Οἰδίστευ, Γλωσσ. Στ.

Οἶδος, τό, πρίσμα, ὕφωμα, φούσκωμα, ἔκτασις, καθ' ὅσον προέρχεται τοῦτο ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ· ὄζεν, οἰδάω, οἰδέω, οἰδαίνω, οἰδέω, οἰδίστευ, οἰδμα)

Οἰδυνος, ὁ, ἡ (οἶς, ἀνός). Ὁ ἂν μόνον ἔχων φόρημα, ὡς τὸ, Οἰσχίτων. Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ'. 946.

Οἰέεσσι, εἶα, ιεσσι, ποιητ. ἀντὶ Οἰεσι.

(Οἰέσμαι), ἐχρηστ. Θέμα, ἐξ οὗ παράγονται ἄνοιοι χρόνοι τοῦ Οἴομαι.

*Οἴεσι, ἐε, εον (οἰς). Προβάτειος· ἡ οἰέσιν, συνωνυμ. δορά, σέρμα προβάτου, προβατοτόμερον.

Οἰέτης, εος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἰλιάδ. Β. 765. »Οἰέτεας· τραφέντας, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι Οἴετας καὶ Ἀέτεις ἀναγινώσκουσιν· εἶναι δὲ ποιητ. καὶ ταὐτὸν τῷ, Ὁμοέτης, τουτέστιν Ὁμηλίκους, συνηλικιώτας. (ἔπρεπε κυρίως κατ' ἀναλογίαν τοῦ Ὀδρις, ὄδρος, ὄζυξ, νὰ γράφηται Οἴετης· χάριν ὅμως τοῦ μέτρου γίνεται ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά.)

*Οἰζύος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Οἰζυρός, Θεόκρ. 27.

Οἰζυρός, ρά, ρόν, Ἀττ. Οἰζυρός, τροσαλλ. (οἶζυς) Ἐπίρ. Οἰζυρώς, ἀξιοδάκρυτος, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, δυστυχής, ἐπίπονος, ἄθλιος, χαλεπός, παρ' Ὁμ. συνών. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔτι δὲ καὶ γενικῶς ἐπὶ παντὸς τῶν ζώντων, Ἰλ. Ν, 569. Ὀδ. Δ, 197. σπουδ. ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. πόλεμος, Ἰλ. Γ, 112. νηοῦται, Ὀδ. Θ, 540. νησύται εἰζυροὶ, Ὀδ. ἀοιδὴ, ἐπὶ λυπηρᾶς κατοικίας, Ἡσ. ἔρ. 641. πλοιήτης, Ἡρόδ. Γ'. 82. καθόλου ταλαίπωρος, ὀχληρός· Μ' ὅλον ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι παρ' Ὁμ. πάντοτε μακρά, σχηματίζει ὅμως τὸν μέτρον ἄνευα τὸ τὸ Συγκρτ. καὶ Ὑπερλτ. Οἰζυρώτερος, οἰζυρώτατος, ἀντὶ, οἰζυρότερος κ. τ. λ. εἰς τὸ Κακοξενώτερος καὶ λαμπρότατος, Ἰλ. Ρ, 446. Ὀδ. Ε, 105. (παρ' Ἀριστ. εἶναι τὸ Τ πάντοτε βραχύ, Λυσ. 948. Νεφ. 655. Ὄρ. 1641. Σφη. 1504. 1514. Seidl. dachm. σελ. 38· τὸ ὀπεῖον μέτρον ἴσως εἶναι ἴδιον τῷ Ἀττ. τροσυλλ. σχήματι.)

Οἰζύς, ύος, ἡ. Ἀττ. Οἰζύς, δυσύλλ. (οἴ). Κατὰ Πορτ. εἰς Ἐναβ. σελ. 10. τοῦ Προλόγ. πάθος, θλῖψις, ταλαιπωρία, δυστυχία, ἐθλιότης, πᾶσα ἄθλια καὶ ἀξιοθρήνητος κατάστασις, κακοπάθεια, ἄλγος, ἀνάγκη, συχν. παρ' Ὁμ. ὅστις ἐνοεῖ, ὑπόνοι καὶ ὀζυς, κάματος καὶ ὀιζύς« συνηρ. Δωτ. Οἰζυῖ, ἀντὶ Οἰζύϊ, Ὀδ. Η, 270. Αἰτ. Οἰζύα, ἀντὶ Οἰζύν, πρώτον παρὰ Η. Σμ. Περὶ τοῦ Ἀττ. σχημ. Οἰζὺς ἴδε Pors. Εὐρ. Ἐκάβ. 944. καὶ σελ. X. Piers. Moer. σελ. 276. Iac. AP. σελ. 285. 2) ἐν τῇ Μυθολογ. συγάτηρ τῆς νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 214. (τὸ Τ εἶναι εἰς τὰς τροσυλλ. πτώσ. βραχυ, καὶ εἰς τὰς δυσύλλ. πάντοτε μακρόν, ὡς Ἡσ. Θεογ. 214.) ὄζεν

Οἰζύω, Ἀττ. Οἰζῶ, τρισύλλ. ἐλεεινολογῶ, θρηνῶ, λυποῦμαι, περί τινα, Ἰλ. Γ, 408. 2) μεταβατ. εἶμαι εἰς μερίμνας καὶ φροντίδας, ὑποφέρω δυστυχίας, κακὰ πολλὰ, Ὀ. Ξ, 89. ὄζεν καθόλου, εἶμαι δυστυχὴς, ταλαίπωρος, πάσχω, »οἰζύσας ἐμόγησεν« Ὀδ. Δ, 152. Ψ, 307. (τὸ Τ εἶναι εἰς τὸν Ἕνεστ. συνήθ. βραχύ, καὶ παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ'. 1324. 1374. μακρόν· ἐν δὲ τῷ Μέλ. Ἀορ. καὶ τ. λ. πάντοτε μακρόν.) (Οἴζω), ἐχρηστον θέμα, ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ Μέλλ. Οἴσω εἰς τὸ Ῥῆμ. Φέρω.

Οἴζω, Ἀττ. Οἶζω, δισύλλ. = Οἰζύω, ἀπαντᾶται ἴσως μόνον ἐν τῇ συνθέσει Δυσοίζω, κ. τ. λ. (ἴσως παράγετ. ἐκ τοῦ Οἰ, ὡς τὸ Οἰμώζω ἐκ τοῦ Οἰμοι.)

Οἰή, ἡ· ταὐτὸν τῷ Ῥώμη. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β'. 189. (πιθανὸν ἐκ τοῦ Οἶος, ἐπειδὴ οἱ ἐγκάτοικοι τῶν κυμῶν δὲν ἔχουσι τὰ ἀσπητία των πλησίον ἀλλήλων ἀλλὰ σποράδην.)

*Οἰή, ἡ, = Ὀα, δένδρον τι, ἡ σουρβία.

*Οἰή, ἡ, Ἀττ. δῆμος, ἴδε Ὀα, ἡ, καὶ Οἰάτης.

Οἰήϊον, τό, = Οἰηξ, Οἰαξ, πηδάλιον, τιμόνιον, Ὀδυσσ. Ι. 483. 540. εἰς Πληθ. Ὀδ. Μ, 218. Ἰλ. Τ, 43. μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐνχρηστ. (– ⏑ ⏑)

Οἴηλα, Ἰακωνικ, ἀντὶ Οἴακα, Αἰτιατ. τοῦ Οἴαξ.

Οἰηλίζω (οἰηξ), Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω, Ἡρόδ.

Οἴημα, τό (οἰομαι). Ἡ δόξα, ἡ ὑπόληψις, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις, περί τινος πράγματος, ἢ προσώπου. 2) Ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψίς τινος, τύφος· ὄζεν

Οἰηματίας, ου, ὁ. Ὁ μεγάλην ἔχων περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψιν.

Οἰημάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.

*Οἰηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Οἰαξ, ὅπερ ἴδε Ἰλ.

Οἰησις, εως, ἡ (οἰομαι). Ἡ ὑπόληψις, γνώμη, δόκησις, μάλιστα, πρόληψις, ἔπαρσις, αὐθάδεια· ὄζεν

Οἰησίσοφος, ὁ, ἡ (σοφὸς), καὶ Οἰησίφρων, ωνος, ὁ, ἡ (φρὴν). Δοκησίσοφος, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφὸν, φρόνιμον.

Οἰητής, οῦ, ὁ (εἶμαι). Ὁ νομίζων, ὁ ὑπολαμβάνων τι.

*Οἰήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Οἰάτης. Γραμμ.

Οἰητός, ἡ, όν (οἰομαι). Ὅστις νομίζει, ὑπολαμβάνεται. 2) παθητ. ὅστις ὑπάρχει, εἶναι μόνον δυνατὸς ἐν ὑπολήψει, ἐν τῇ ἰδέᾳ.

Οἶϊα, ἡ, = Οἶα ἄμφ.

Οἴϊες, ἰδες, ἡ, Ποιητικὸν ταὐτὸν τῷ, Οἶτ, οἷς, τὸ πρίβατον· ἡ Αἰτιατ. Οἶϊδα, παρὰ Θεοκρ. ἀ. 9. Καλλύμ. Ἀπολλ. 53. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ Ὁμοίος ἐκ τοῦ Ὅμοιος.

*Οἶκα, ας, ε, Ἰων. ἀντὶ Ἑστια, ὅπερ ἴδε Ἡρόδ.

Οἰκαδε, Ἐπίῤῥ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον· εἰς τον ἴδιον οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα, εἰς τὴν πατρίδα. Εἶναι δὲ σύνθετον τῷ, οἴκοι δε, συχνοτ. παρ' Ὁμ. οἴκαδε ἐκέσθαι, κιέναι, νοστεῖν, ἀποστείχειν. 2) = οἶκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, πρώτον παρὰ Ξενοφ. συχν. παρὰ τοῖς ὑστερ. Lobeck Phryn. σελ. 44. Δωρ. Οἰκάδες καὶ Οἰκάδε, ὡς τὸ Χαμᾶζε, Δωρ. Χαμάδες, χαμάδε, Schaef. greg. σελ. 231. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 742, 779.

Οἰκᾶριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Οἶκος.

Οἰκαρικός, ή, όν = οἰκιακὸς, οἰκητικός, ὁ εἷς τὸν οἶκον ἀνήκων. Πλούταρ. Κιμ. 20. ἐμφ.

Οἰκειοπραγέω, ῶ (τὰ οἰκεῖα πράττω). Ἐναντίον τοῦ Πολυπραγμονέω, ταὐτὸν δὲ τῷ, Ἰδιοπραγέω, τουτέστι κάμνω, φροντίζω διὰ τὰ ἰδικά μου πράγματα, χωρὶς νὰ μοὶ μέλῃ τίποτε διὰ τὰ ξένα, ζῶ ἢ φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτόμου κατὰ μόνας.

Οἰκειοποιοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, Ἰδιοποιοῦμαι.

Οἰκειοπραγία, ἡ. Ἐργασία, φροντὶς τῶν ἰδίων πραγμάτων, ἡ κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας διαγωγή· ἀντίκεινται τῷ Πολυπραγμοσύνη. Πλάτ. Πολιτ. Ε'.

Οἰκεῖος, εία, εῖον, καὶ δισύλλ. Ἰων. Οἰκήϊος, ίη, ἰον (οἶκος). Οἰκιακὸς, ὁ εἷς τὸ ὀσπήτιον ἀνήκων, ὄζεν ἡ οἰκητὴς, τὸ ὀσπήτιον, ἡ φαμιλία, Ἡρόδ. Α'. 107. Γ'. 2. ἔχουσι δὲ καὶ ἐνόσσις τινὲς καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ χειρῤῥφ. Οἰκεῖα, ὑπάρχοντα, οἰκεῖαι· ὁηλ. τὰ οἰκειακὰ πράγματα (Res familiares)· 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν φαμιλίαν, συγγενὴς, φίλος, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες ἀλλήλοις, ἢ ἴδιοι καὶ κατ' οἰκίαν πάντες, ὡς πατὴρ, ἀδελφός, ἢ ἄλλης τις συγγενὴς, οἷον »Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι, νῦν ἀπεστυγημένοι οἰκεῖοι. Ἰσοκρ. Πλάτ. Α'. σελ. 78. Δατ. familiaris, τοῦ Ἡρόδ. Δ'. 65. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ καὶ, πατρὶς τινων· ὡς τὸ Λατ. affinis Πλατ. Εὐθύφρ. σελ. 4. Β. Ἀπολ. σελ. 33. Δ. 34. Δ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 3. 2. 39. 7. 1. 29. τὸ Ὑπερθετ. καὶ οἰκειότατος, ἔχει ὁ Ἡρόδ. Γ', 65. Ε'. 5. 3) ἀπὸ τὴν κτῆσιν ταὐτὸν τῷ, ἴδιος, ἰδιακὸς, μετὰ Γενετ. ἡ οἰκείαι συνυπαρ. γῆ, ἡ πατρὶς· εἶτα καὶ τὸ Ἐπίθετ. εἰς πλατύτερον ἔννοιαν, Ἔγχωριος, πάτριος. 4) κοβόλον δὲ, Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἁρμόδιος, συνηγενὴς τρόπον τινὰ καὶ ἁρμόδιος εἰς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ὄζεν οἰκείωσα = τὸ καθῆκον, τὸ πρέπον, Ἡρόδ. Γ. 81. ὡς τὸ λατ. domesticus, π. χ. Διόδ. Οἰκείαν τῆς ἀσεβείας ἔσχε τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν· τουτέστιν ὄξυν, ἐπάξιος τῆς ἀσεβείας τέλος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Προς καὶ τῆς Δίτιατ. Ἀντίκειτ. Ξένος. 5) = ἴδιος, ἀνήκων μόνον εἰς τὸν αὐτὸν ἢ τὴν φαμιλίαν, ἐναντίον τοῦ Κοινοῦ, Δημόσιου, πρώτου παρ' Ἡρόδ. Α. 45. 153. Ε. 47. καὶ ἀλλαχοῦ· ὄζεν οἰκεῖαι, ἡ πατρὶς, Jac. Ach. Tat. σελ. 499. Τὸ Ἐπίῤῥ. Οἰκεῖος, ἔχει τὰς αὐτὸς σημασ. καὶ συντάσσει ὡς τὸ Ἐπίθ. οἰκεῖος ἔχειν πρός τινα, Θουκ. Ζ'. 57. καὶ οἰκείως χρηστὰι τινι, ἴδε σημασ. 2. Ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾶται πρὸ τοῦ Θεόγν. Πινδ. καὶ Ἡρόδ. μόνον τὸ Ἰων. »Οἰκήϊον ἔχει ἡδὴ ἡ Ἡσ. ἔρ. 459. ὄζεν

Οἰκειότης, ητος, ἡ, Ἰων. Οἰκηϊότης, ἡ διάθεσις τινος οἰκείου, σημασ. 2., συγγένεια, Ἡρόδ. Ζ'. 54. ἡ διὰ γάμου συνάφεια, φιλικὴ σχέσις, φιλία, πιστὴ συναναστροφὴ, ὄζεν καὶ γαμικὴ συνοδείησις.

Οἰκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ). Μὲ τὴν ἰδίαν τὴν φωνὴν, στοματικὸς, Φῶτ.

*Οἰκειόχαιρος, ὁ, ἡ (χαίρ). Ἰδιόχαιρος.

Οἰκειόω, ῶ. Ἰων. Οἰκηΐοω, Ἡρόδ. κάμνω τινὰ οἰκεῖον, ὄζεν α) κάμνω τινὰ συγγενῆ, φίλον, εἰς τὸ Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτιατ. κάμνω τινὰ φίλον μου, Ἡρόδ. Δ'. 148. β) κάμνω τι ἴδιον, ἐδικόν μου, Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτ. Ἡρόδ. Δ'. 4. 94. Γ'. 2. γ) κάμνω τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, πρακτ.

*Οἰκείως, ποιητ. ἀντὶ Οἰκείου, Ἡσ. Θεογ. 330.

Οἰκείωμα, τος, τό (οἰκειόω). Συγγένεια, συνοικια, φιλοφροσύνη, πρός τινα. β) τὸ ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, πρέπον, ἡ ἀνάπαυσις, ἐπιτηδειότης, πρᾶξις τις καὶ εὐσὼς. Στράβ. καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητορ. Ζ'. 5.

Οἰκείωσις, εως, ἡ (οἰκειόω). Τὸ κάμνειν τι οἰκειακὸν, φίλον, συγγενές. β) τὸ κάμνειν τι ἴδιον, ἰδιοποίησις, σφετερισμὸς. γ) τὸ κάμνειν τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον.

*Οἰκειωτικός, ή, όν (οἰκειόω, βι.). Ὅστις οἰκειοποιεῖται τι.

*Οἰκεσία, ἡ, ἀντὶ Οἰκετία.

Οἰκετεία, ας, ἡ (οἰκέτης). Τὸ συμπλήρωμα τῶν οἰκετῶν, ἤτοι οἰκειακὸν ὑπουργὸν, δούλων, (τὸ Ἰσπανγ. Τουρν.). Παρὰ Στράβ. Ιδ. σελ. 985. κυρίττεται γεγραμμένον Οἰκετίαις, καὶ εἰς τὸ Χειρογρ. Οἰκετείαις.

Οἰκετεύω, Εὐρίπ. Ἅλκ. 437 ταὐτὸν τῷ Οἰκετεύομαι, νάντὶ κάω, κατοικῶ. Μέσ. Ἀπολετ. Οἰκετεύομαι, νάντὶ τοῦ εἶμαι οἰκέτης, ὑπηρέτης, δοῦλος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Σωσπεύω.

Οἰκέτης, ου, ὁ (οἶκος). Κυρίως, σύνομος, ὁμοῦ μὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ δοῦλος, ἤτοι σκλάβος· παρ' Ἡρόδ. συχνοτ. ἐνίοτε δὲ ὀνομάζονται οἰκέται καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, καὶ οἱ κατ' οἶκον πάντες, ἤτοι οἱ οἰκειακοί. Ἡρόδοτ. Η'. 41. συνάπτει, Τὰ τέκνα καὶ τοὺς οἰκέτας· ἀλλὰ σελ. 106. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς τὸ Οἰκέτας διὰ τοῦ, Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. Οὕτω καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Δ'. 2. 2. Ε'. 4. 7. καὶ Πλάτ. Πολιτ. Ε'. 12. ἴδε Wess. εἰς Ἡρόδ. Θ'. 4. παράβ. 106. 142. 144. Thom. M. σελ. 644.

Οἰκετία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Οἰκετεία.

*Οἰκετιεύς, ό, = Οἰκέτης, σπαν. καὶ πιθαν. μόνον κωμικ. λέξις.

Οἰκετικός, ή, όν (οἰκέτης). Πᾶν ὅ,τι εἰς τοὺς οἰκέτας ἀνήκει, δουλικός. Ὄζεν καὶ τό, Οἰκετικοῦ, ἀντὶ τοῦ Οἱ Οἰκέται, ἤτοι δοῦλοι, ὑπηρέται.

Οἰκέτις, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη, κατοικίδιος. 2) Παρὰ δὲ Θεοκρ. ιθ'. 38. οὕτω λέγεται ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκυρία.

Οἰκεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, = Οἰκέτης, σύνοικος, Ἰλ. Ε, 413. Ζ, 366. Ὀδ. Ρ, 533. ἐν τῇ Ὀδ. ὅμως πάντα εἰς τὴν νεωτερ. σημασίαν, δοῦλος, σκλάβος τοῦ ὀσπητίου, Ὀδ. Δ, 245. Ξ, 4. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οἰκέω, ῶ, ὁ Μέλ. ήσω (οἶκος). 1) ἀμεταβ. κατοικῶ· ἐν τῷ οἴκῳ μένω, ἐπὶ μοναδικῶν ἀνδρώπων ἢ φαμιλιῶν, καὶ ἐν ἐστιᾷ, Ὅμ. ὅστις τὸ ἐνόησε ὡς ὁ Ἡρόδ. συνήθ. μὲ τὸ Ἐν· ὑστερτ. δὲ ἁπλῶς μετὰ Δοτ. Valck. Ἱππ. 744 καὶ συχν. οἰκεῖν εἴς —, Valck. schol. Phoen 1110. β) ἔτι δὲ οἰκονομῶ, διοικῶ τὸν οἶκον, ἢ ἐπιτρέπω εἰς αὐτὸν, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. Α'. Β'. 64. γ) οἰκῶ πόλιν εἰεῖ καλῶς, κακῶς, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. ἡ. 5. Ζ'. 55. (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν Α'. ς'. 23. τὸ Οἰκεῖται, ὑρίσκεται γραμμένον,) τουτέστιν ἡ πόλις, ἢ πολιτεία διοικεῖται καλὰ, εὐνομεῖται, εὐτυχεῖ, κ. τ. τ. 2) κατοικῶ, ἐπέχω τόπον τινὰ ὡς κατοικῶν, μετὰ Αἰτ. Ἰλ. Τ, 218. καὶ τὸ Παθητ. οἰκέεσθαι πόλιν, Ὀ. Δ. 18. πρβλ. Ἡρόδ. Δ'. 110. ἄλλο τε δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν μεταβατ. ταύτην σημασ. ἤτοι ὅμως εἶναι συχν. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ Ἀμεταβ. Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 272. Ἡ Οἰκουμένη, ἀντὶ τοῦ Γῆ, ἐφ' ὅσον κατοικεῖται ὑπ' ἀνδρώπων, καθόλου μὲν ὅλος ὁ κόσμος οὕτω καλεῖται, πολλάκις δὲ μόνη ἡ ἀπὸ Ἑλλήνας κατοικουμένη γῆ. Δημοσθ. 85. καὶ 1399. Τσετρτ. δὲ ὅταν οἱ Ἕλλ. καθυποτάξηται εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἅπασα ἡ τῶν Ῥωμ. ἐπικρατεία, orbis Romanus· πολὺ νεωτερ. καὶ ὅλη ἡ γῆ, καθ' ὅσον κατοικεῖται. β) οἰκονομῶ, διοικῶ τι, ἐπὶ ὀσπητίου καὶ πολιτείας, Valck. Phoen. 489. diatr. σελ. 78. ἡ πόλις οἰκεῖται εὖ, καλῶς, κακῶς, κ. τ. τ. πρβλ. Ι, 7. Ἔτι, »Ἐφ' ἑαυτοῦ οἰκεῖσθαι· ἐπὶ πόλεως, ἤτις ἔστιν ἀνεξάρτητος, ἔχει δηλαδὴ ἰδίαν καὶ αὐτόνομον διοίκησιν. Θουκυδ Β'. 63. γ) Παθητ. ὡς τὸ Οἰκίζομαι, ἐπὶ ἀνδρώπων ἢ ἀλλων, οἱ τινες ἀποικοῦσι νέας κατοικίας, »τοῦ χρὴ ἀλκὴν καταφυλάσσειν, Ἰλ. Ρ, 668. — Ὁ Ἡρόδ. μετεχρῆτ. τὸν παθητ. Πεφκ. Ἀλκμαι, Ἰων. Οἰκημαι, ὡς Ἕνεστ. μεταβατ. καὶ ἀμεταβατ. ὧν τῇ ἠπείρῳ, Α'. 27. πρβλ. 28. Ε'. 73. Θ'. 115. καὶ »τὰς νήσους«, Α'. 27. τῷ αὐτῷ Παθητ. συρίσκεται παρ' Ἡρόδ. Α'. 172. 193. τοῦ δὲ Ἐνεργ. ἔχει οὗτος καὶ εἰς τὰς δύο σημασ.

Οἰκῆες, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Οἰκέας, ἐκ τοῦ Οἰκεύς.

Οἰκήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Οἰκεῖος, Ἡρ. ἔρ. 459. καὶ Ἡρόδ.

*Οἰκηϊότης, ητος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειότης.

*Οἰκηΐοω, Ἰων. ταὐτὸν τῷ Οἰκειόω, ἀνταῦθα Οἰκηΐοῦνται, Ἡρόδ.

Οἴκημα, τό (οἰκέω). Ὁ κατοικημένος τόπος, κατοικία, Παυσ. πᾶν ὅ,τι εἶναι κτισμένον διὰ νὰ κατοικῆτε εἰς αὐτό, οἷος, δάλαμος, συχν. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα α) Πορνοστάσιον, Valck. Ἡρόδ. Β'. 131. 126. Jac. Ach. Tat. σελ. 936. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 2. 4. πρβλ. Τέχος. β) = Οἰκίσκος, κλωβίον, ὅπου τρέφονται ζῶα, Valck. Ἡρόδ. Η'. 119. γ) κοιμητήριον, κοιτών, Ἡρόδ. Α'. 9. 10. δ) πρός ἱερὰν χρῆσιν, ναὸς, τέμενος, Ἡρόδ. Θ'. 144 ε) φυλακὴ, δεσμωτήριον, Πλουτ. ζ) = οἴκευμα, πάστας· ὄζεν

Οἰκηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν οἶκον, κατοικίαν, ἢ δάλαμον, Διογ. Λαερ. Ε'. 55.

Οἰκημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Οἰκημα.

Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ (οἴκησις). Κατοικήσιμος, τόπος ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κατοικήσῃ. Δώριον.

Οἴκησις, ἡ (οἰκέω). Κατοίκησις, τὸ κατοικεῖν, Ἔτι ἡ κατοικία, ὁ οἶκος.

Οἰκητήρ, ῆρος, καὶ Οἰκητής, οῦ, ὁ (οἰκέω). Ὁ κατοικητὴς ὄζεν

Οἰκητήριον, τό, ταὐτὸν τῷ, κατοικία, Οἰκία, κυρίως δὲ εὐδέτερον ἐκ τοῦ

*Οἰκητήρεος, ίη, ιον. Ὁ εἰς τὸν κατοικητὴν ἀνήκων.

Οἰκητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Οἰκητήρ.

Οἰκητικός, ή, όν (οἰκέω). Ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ ἔχῃ κατοικίαν, ὁ κατοικῶν· ἀντίκειται δὲ τῷ Ἀοικος, ὁ μηδεμίαν ἔχων κατοικίαν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Οἰκητόρια, τά (οἰκήτωρ), ἡμαρτημ. γραφή, ἀντὶ τοῦ Οἰκητήρια, πεφὴ (Ἀλκ. Πολυδ. Γ'. 11.) ἐκ τοῦ Ἱστορ. τὰ οἰκειακὰ σκεύη. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν εὑρίσκεται παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ. Λεξ. τό, Οἰκοπορεῖα.

Οἰκητός, ή, όν (οἰκέω). Ὅστις κατοικεῖται, ἢ δύναται νὰ κατοικηθῇ, ὅπου δύναται τινὰς νὰ κατοικήσῃ.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Οἰκητήρ, Ἡρόδ. Δ'. 34. Η'. 155.

Οἰκία, ἡ, Ἰων. Οἰκίη (οἶκος). Οἶκος, ὀσπήτιον, κατοικία· Ἡρόδ. καὶ ἐπὶ διαγωγῆς τῶν ζώων. 2) Οἰκειακὰ πράγματα, οἰκειακὴ ὑπαθέσεις, Οἰκειακὴ περιουσία, »Οἱ κατοικίσαντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶ-ν, Λουκ. κ'. 47. 3) τὸ συμπλήρωμα τῶν ἀνδρώπων τοῦ οἴκου, οἱ δοῦλοι τοῦ ὀσπητίου, Λατ. familia. 4) ἡ οἰκογένεια, φαμιλία, ἐκ τῆς ὁποίας κατάγεται τις, »οἰκίης ἀγαθῆς, ἀπὸ καλὴν φαμιλίαν, Ἡρόδ. Α'. 107. πρβλ. 93. Β'. 172. καὶ ἀλλαχοῦ. — Ἐν τῇ Ἀττ. διαιρεσει ἐτήσιμοι τὸ Οἶκος, τὸ σύνολον τῆς περιουσίας, ἤτοι τῆς κληρονομίας, ὡς ἤδη παρ' Ἡρόδ. ἴδε Valck. εἰς Π'. 223 Böckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 379. τὸ δὲ Οἰκία μόνον τὴν κατοικίαν. Τὴν διαφορὰν γράφει, ταύτην τὸ Οἶκος, δείχνει τὸ χωρίον Φιλοστρατ. σελ. 512. »Ἀπολιπεῖν τὸν του πατρὸς οἶκον, ἀνεῖτο μὲν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκίας· ὅπου τὸ Οἶκος τὴν ὅλην περιουσίαν δηλοῖ.

Οἰκιακός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, Οἰκεῖος.

*Οἰκιάτης, ὁ (οἰκία). Ἀντὶ Οἰκήτης, Στέφ. Β.

Οἰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Οἶκος. (– ⏑ ⏑ Ἀρ. Νεφ. 92.)

Οἰκίδιος, ία, ιον (οἶκος) = Οἰκεῖος· παρὰ Ἐρηγ. τῷ, Δημόσιος ἐναντίον οἰον οἰκίδιος ἀτύχια, ἢ κατ' ἰδίαν συμφορά. (– ⏑ ⏑)

Οἰκίζω, Μέλλ. ίσω (οἶκος). Κτίζω οἶκον ἢ πόλιν, »Θήβησιν, Πινδ. μάλιστα δὲ, κτίζω ἀποικίαν, καθόλου κάμνω τινὰ οἶκον κατοικήσιμον, βάλλω κατοίκους εἰς οἰκόν τινα, ἢ χώραν, ἢ πόλιν κατοικίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ νέων ἀποίκων, Ἡρόδ. Η'. 147. καὶ ἀλλαχοῦ ὄζεν παρὰ Ξενοφ. »Ὠκισμένη πόλις· κατωκισμένη. 2) μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. μετατοπίζω κατοίκους εἰς χώραν ἢ οἶκον, δίδω χώραν νὰ τὴν κατοικήσουσι, καλλιεργήσουσι ἀνδρωποι.

*Οἰκιήτης, ου, ὁ, σπαν. λέξις, πιθαν. μόνου Ἰων. σχήμ. ἀντὶ Οἰκήτης, Φερεκύδ.

Οἰκικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, Οἰκεῖος, ἢ Οἰκητικὸς, ἐκ τῆς Συνοδ. Ἀντιοχ. ἀμφ.

Οἰκίον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, ὅμως παρὰ τοῖς Ἰων. καὶ ποιηταῖς ταὐτὸν τῷ Οἶκος, κατοικία, οἰκητήριον, συχν. παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε ὅμως ἐν τῷ Πληθυντ. ὡς τὸ Λατ. aedes, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰκία ναίειν· ἐπὶ διαγωγῆς Ζεοῦ τινος, Ὀδ. Μ, 4. ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Τ, 64. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα ἐπὶ τῶν, ἐκ πολλῶν παρακοδομημάτων συνισταμένων παλατίων τῶν ἀρχόντων· ὅμως καὶ ἐπὶ συνήθων ὀσπητίων ὡς Η'. 118. μ' ὅλον ὅτι διαφέρουσιν ἐντελῶς τὰ χειρῤῥφ. καὶ ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν ζώων, ὅπου ἡ ὑποκορττκ. σημασ. ἔχει μᾶλλον χώραν, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν σφηκῶν καὶ μελιττῶν, Ἰλ. Μ. 167. Π, 261. καὶ ἐπὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ἀετοῦ, Ἰλ. Μ, 221. (– ⏑⏑)

*Οἰκιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος, Δημόκρ. Στοβ. σελ. 582, 45. ἀμφ.

Οἰκίσις, εως, ἡ (οἰκίζω). Κτίσις, οἰκοδομή, κατο

τεύουσιν, οὗτοι· ητουτέστιν κυριεύουσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός ἢ Ἄρεως κατὰ τὴν γέννησιν τινων, Λουκιαν. Ε'. σελ. 224. Ἀσύνδετα ζῳδιά ἐστι, ἃ ἂν τῶν οἰκοδεσποτούντων ἀστέρων φαύλων τυγχάνῃ· ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Ἃ ἂν, γράφεται Ἐὰν, λείποντος τοῦ Φαύλων, τὴν ἀληθῆ ὅμως γραφὴν μανθάνει τις ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Ἕκαστον σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ λεγομένου κύκλου ἔχει οἶκον διά τινα τῶν πλανητῶν, ὅστις κυριεύει εἰς αὐτὸν κατὰ διαφόρους μῆνας καὶ ἡμέρας· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ηοἰκοδεσποτεῖν, ὁ κυριεύων πλανήτης ὅμως, Οἰκοδεσπότης· ὅθεν

Οἰκοδεσποτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ἀνήκει, ἁρμόζει.

*Οἰκοδέαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ εἰς τὸ ὀσπήτιον.

Οἰκοδομέω, ῶ. Μέλλ. ήσω (οἰκοδόμος). Κτίζω, δημιουργῶ, κατασκευάζω οἶκον (ὀσπήτιον κτίζω). β) καθόλου δὲ σημαίνει τό, Κτίζω, ποίησις, νηόν, λαβύρινθον, πυραμίδα, τείχος, Ἡρόδ. καὶ Μέσ. ηοἰκοδομεῖσθαι οἰκημα», κτίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου οἶκον, Ἡρόδ. Β'. 121, 1. γ) μεταφ. ἐπερείδομαί τινί, στηρίζομαι εἴς τι, ηπὶ ἑπτὰ», Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 7. 15. δ) ὑπαρτρ. καὶ ἐν ᾄσμασιν. ἐννοίᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐξυψόνω τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν πρὸς τὰ οὐράνια, κ.τ.τ.

Οἰκοδομή, ἡ (δομή), νεωτερ. μὴ Ἀττικ. οὖσα λέξις, συχνοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ Οἰκοδόμημα, καὶ ἀντὶ τοῦ Οἰκοδόμησις, κτίσις, δημιουργία οἰκου· καὶ τὸ οἰκοδόμημα αὐτό, ὁ οἰκοδομηθεὶς οἶκος, τὸ κτίριον. Lobeck. Phryn. σελ. 490· ἀπαντᾶται ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. Β'. 127. ὅπου εἶναι ἀμφ.

Οἰκοδόμημα, τό (οἰκοδομέω). Ὁ κτισθεὶς οἶκος, κτίριον, Ἡρόδ. Β'. 121. 136.

Οἰκοδόμησις, ή (οἰκοδομέω). Κτίσις οἴκου, δημιουργία· ὅθεν

*Οἰκοδομητέον, Ἐπιθ. ἐπίρρημ. ἐκ τοῦ οἰκοδομέω, πρέπει νὰ οἰκοδομήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 4. σελ. 424. D.

Οἰκοδομητικός, ή, όν. Ὁ εἰς κτίσιν οἴκου ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο. Οἰκοδομητικὴ δέ, ἡ τέχνη ἡ περὶ τὰς οἴκων κτίσεις ἀσχολουμένη.

Οἰκοδομητός, ή, όν (οἰκοδομέω). Ὁ κτισμένος, κτισστός, ἢ ὅστις πρόκειται νὰ κτισθῇ.

Οἰκοδομία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Οἰκοδόμησις, Poppo Θουκυδ. Τ. 1. σελ. 243. γράφεται δὲ καὶ Οἰκοδομιά, Lobeck. Phryn. σελ. 487.

Οἰκοδομικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς, ὁ εἰς τὸ οἰκοδομεῖν γυμνασμένος, ἐπιτήδειος. Ἡ οἰκοδομική, συνυπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδομεῖν· ἐκ τοῦ

Οἰκοδόμος, ὁ, ἡ (οἶκος δέμων). Ὅστις οἰκοδομεῖ, κτίζει οἶκον, Ἡρόδ. πρβλ. Lobeck. Phryn. σελ. 487. ὁ Οἰκοδόμος, ὁ κτίστης τινὸς οἴκου, ὁ Ἀρχιτέκτων.

*Οἰκοδωλής, ὁ, ἡ, = Ἀμφιδωλής.

Οἴκοθεν, Ἐπίρ. (οἶκος). Ἐκ τοῦ οἴκου, α) ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου, ἐκ τῆς κατοικίας, Ἰλ. Δ, 632. β) ἐξ ἰδίας περιουσίας, Ἰλ. Η, 364. 391. Ψ, 558. 592. (ἀλλαχοῦ δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν.) γ) ἐκ τῆς πατρίδος, ηοἴκοθεν οἰκαδε» ἀπὸ μίαν πατρίδα εἰς ἄλλην, ἀπὸ μίαν φαμιλίαν εἰς ἄλλην, Böckh. Πίνδ. Ὀλ. Η'. 1. 5. καθόλου δὲ ἐπὶ πάσης καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθισέ τις. δ) ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, Πίνδ. ε) ἐξ ἀρχῆς, ἐκ γενετῆς, ἐκ γεννήσεως, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ὅλου, ἀνέκαθεν, ὡς τὸ Ἀρχήν, Αἰσχύν. κατὰ Κτησιφ. 9. καὶ 13.

Οἰκοθέν, Ἐπίρ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον, ὡς τὸ Λατ. domi, Ἰλιάδ. Θ, 513. Ὀδυσ. Τ, 237. Φ, 398. ποιητ. ἀντὶ οἴκοι, ὡς τὸ. ἔβη, πεζὸν ἀντὶ, οἱ, ποῖ (τὸ ι δύναται νὰ παραλειφθῇ, Ὀδ.)

Οἶκοι, Ἐπίρ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον, ἐν τῇ πατρίδι, Λατ. domi, Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχν. ἐν τῷ παζῷ λόγῳ.

*Οἰκοκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅστις εἶναι ἐπικερδὴς διὰ τὸν οἶκον, ἢ τὴν φαμιλίαν.

*Οἰκοκρατέω (κρατέω). Ἐξουσιάζω τὸν οἶκον. Εὐστάθ.

Οἰκομανία, ἡ. Ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὴν οἰκοδομίαν, ἢ τοὺς οἴκους, ἀμφ. ἐκ Βουδαίου.

Οἰκόνδε, Ἐπίρ. = οἴκαδε, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ηοἰκόνδε ἄγειν», ἄγω εἰς τὸ ὀσπήτιον, ἐπὶ τῆς νύμφης, Ὀδ. Ζ, 159. μόνοι ποιητ.

Οἰκονάμων, ήμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. ς. 11. ὅπου τὸ Χειρόγραφ. ἀντὶ τοῦ κοινῶς φερομένου οἰκοδέμων, ὀρθότερον οἰκοδέγμων ἔχουσι.

Οἰκονομέω, ῶ. Μέλλ. -ήσω (οἰκονόμος). Ἐπιστατῶ, διοικῶ οἶκόν τινα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτὸν καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν ἁπλῶς, ἢ διευθύνειν, διατάττειν, διανέμειν, κ. τ. τ. ἐκ τούτου

Οἰκονομητικός, ή, όν, ήμαρτ. γραφὴ ἀντὶ οἰκονομικός. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Β', 2, 14.

Οἰκονομία, ἡ (οἰκονομέω). Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ διοίκησις καὶ ἐπιστασία, διοίκησίς τινος οἴκου, ἔτι δὲ καὶ πολιτικὴ διοίκησις, κυβέρνησις καὶ ἁπλῶς ἐπιστασία, κυβέρνησις, διάταξις, διοίκησις.

Οἰκονομικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς οἰκονομίαν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκονομεῖν· ηὸ οἰκονομικὸν», σύγγραμμα περὶ οἰκονομίας, ὡς τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἀριστοτ. καὶ ἄλλων. Ἡ οἰκονομική, ὑπλ. τέχνη, ἡ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἀσχολουμένη. Τὰ οἰκονομικὰ ταὐτὸν τῷ οἰκονομία· πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκονομίαν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η, 1. 14.

Οἰκονόμος, συ, ὁ, ἡ (οἶκος, νέμω). Ὁ ἐπιστατῶν, ὁ διοικῶν τὸν οἶκον, καὶ τὰ περὶ αὐτόν, καθόλου δὲ ὁ ξενοδόχος.

Οἰκόπεδον, τό (πέδον). Τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταται οἶκος, ἢ εὑρίσκεται νὰ σταθῇ, Λατ. area domus. 2) καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος, Θουκυδ. Δ', 90. καὶ Ἀπφ.

Οἰκοποιέω, ῶ. Κάμνω, κτίζω οἶκον. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Οἰκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, ἢ κτίζει ὀσπήτιον. 2) παῖδ. ὁ κατασκευασθεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, κάλλιον δέ, ὁ ἔχων οἶκον, ἢ οἰκονομίαν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκονομίαν, ηοἰκοποιὸς τροφή», Σοφοκλ. Φίλ. 32. ἢ εἰς τὸν οἶκον παρασκευασθεῖσα τροφή.

Οἰκοπορεῖα, τά· ἴδε οἰκητόρια.

Οἰκόρεως, ία, ιον· ποιητ. ἀντὶ οἰκούρεος, Παιδ.

Οἶκος, ου, ὁ· τὸ ὀσπήτιον, Ἡ κατοικία, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα, ἐν Ἔργ. καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνάκ. ὅμως ὄχι μόνον ἐπὶ κατοικιῶν καὶ ἀνακτόρων ὀσπητίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀχιλλ. (ἤτις ὅμως δὲν ἦτον ἁπλῶς σκηνή, ὡς τὸ σύνηθες, ἴδε Ηλιείκ), Ἰλ. Ω, 471. 572. παραβλ. Σοφοκλ. Αἰ. 63. ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ι, 478. καὶ ἐπὶ τῶν καλυβῶν τῶν ἀγροικων, Ὀδσ. ηοἶκον», Ἐπικ. ἀντὶ, εἰς οἶκον, ἢ οἴκόνδε, Ὀδ. Ψ, 27. ηκατ' οἶκον», ἐν τῷ οἴκῳ, Ἡρόδ. Γ', 79. Ζ, 39. β) μοναδικὸ μέρη τοῦ ὀσπητίου, θάλαμος, καμάρα, δωμάτιον Ὀδ. Α, 356. πρβλ. 362. Τ, 514. 598. μάλιστα τὸ δωμάτιον τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ, ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο καὶ ἐβασανοῦσαν. γ) ναός, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Θ', 143. δ) ὑστρτρ. καὶ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ζώων, ἀγρίων τε καὶ ἡμέρων, σταθμός, ἔπαυλις, φωλεά, κλωβίον. — Ἐπειδὴ τὸ ὀσπήτιον ἐσυνίστατο ἀπὸ πλείονας θαλάμους, διὰ τοῦτο τίθεται τὸ πληθ. οἶκοι, ὡς τὸ Λατ. aedes, καὶ ἀντὶ τοῦ μοναδικοῦ οἴκου, Ὀδ. Ω, 417. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥητ. δόμος καὶ δῶμα. 2) περιουσία, κυβέρνησις τοῦ ὀσπητίου, οἰκονομία, Ὅμ. μάλιστα Ὀδ. καὶ μετὰ τοῦ κλῆρος καὶ κτήματα» ἀνωμέν. Ἰλ. Ο, 498, Ὀδ. Ν, 314. ὅθεν ἁπλῶς περιουσία, ὅπαν τὸ ὀσπήτιον μὲ ὅλα, ὅσα εὑρίσκονται ἐν αὐτῷ ἢ ἀνήκουσι εἰς αὐτό. Ἡρόδ. Η', 224. «Τὸν δ' οἶκον ἀπὸ τῆς γεωργίας αὔξειν ἐπιῤῥέπετο, δικαιοτάτῳ τῶν χρηματισμῶν. Ξενοφ. ἐν τῇ Ἀττ. δικανικῇ, τὸ σύνολον τῆς περιουσίας ἤτοι τῆς κληρονομίας, ὡσαύτως, Ἡρόδ. Γ', 53. ἴδε οἰκία. 3) Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα, οἰκογένεια, φαμιλία, Ὀδ. Ζ, 181. συχνῥ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅθεν «οἱ ἐν οἴκοις» οἱ ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ συζῶντες. 4) γένος, φαμιλία, ὅθεν κατάγεταί τις, ηὸ βασιλῆος οἶκος», Ἡρόδ. Ε', 31. 2, 9. (Ἐκ τοῦ οἴκος παράγεται διὰ τοῦ Δίγαμμ. τὸ Λατ. vicus, ὡς τὸ vinum, ἀπὸ τοῦ οἶνος)

Οἰκός, Ἰων. ἀντὶ ἐοικός, οὐδετ. μετοχὴ τοῦ ἔοικα.

*Οἰκοσε, Ἐπίρ. ἀντὶ οἴκαδε. Γραμμ.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις εἰς τὸν οἶκον, τὸ νὰ τρώγῃ τις καὶ νὰ ζῇ ἐκ τῶν ἰδίων, ἐκ τοῦ

Οἰκόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). (τῷ ἐπίσης ἀντικείμενον). Ὅστις τρώγει εἰς τὸ ὀσπήτιον, ὁ τρώγων μόνος χωρὶς πολλοὺς ξένους· καθέλου ὅστις τρώγει, ἢ ζῇ ἐξ ἰδίων του, μὲ ἰδικά του ἔξοδα ὅθεν μεταφ. ὅστις κίμησε τι ἀμισθί (μπεγαβᾶ), «νυμφίος οἰκόσιτος». Γαμβρός, ὅστις ἐν λαμβάνει τὴν νύμφην διὰ χάριν τῆς προῖκας, ἢ ἁπλῶς, ὅστις τὴν λαμβάνει χωρὶς προῖκα, Μένανδρ. λείψ. σ. 40. Meinecke. Οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ ἐκκλησιαστὴς, ἀκροατὴς οἰκέσιος. Ἀθην. σ, 247. ὅπου γάμοι οἰκόσιτοι ὀνομάζονται ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους προσκαλοῦνται ὀλίγοι φίλοι. Μῦς οἰκέσιος, ὁ κατοικίδιος ἄλλως λεγόμενος, ὁ εἰς τὸν οἶκον διαιτώμενος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἀγρουραίου, τοῦ κατὰ τοὺς ἀγροὺς ζῶντος, Μιλτ. Δίσπ. ἐν Τυρ. de fabrio, σ. 14.

*Οἰκοσκευή, ἡ (σκευή). Τὰ οἰκειακὰ σκεύη.

Οἰκοσκοπικόν, τό (σκοπέω). Παρατήρησις οἰκονομικὴ τινος κατ' οἶκον. Σουΐδ. ἐν Λεξ. οἰκιστικὴ.

Οἰκοσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν οἶκον σώζων. «Οἰκοσόος, ἀοικίης». Μάξ. στίχ. 98. οἰκονομικὴ γυνὴ, τὸ ἐναντίον τῷ, οἰκοφθόρος.

Οἰκοτραφής, έος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὡς τὸ οἰκότριβ, καὶ οἰκογενής, ὁ εἰς τὸ ὀσπήτιον ἀνατραφείς, συνῥ. ἐπὶ σκλάβων.

*Οἰκοτρίβαιος, αία, αιον. Ὁ εἰς τὸν οἰκότριβα ἀνήκων.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, οἰκότριψ, Ἡσύχ. 2) ηδαπάνη οἰκοτρίβου», ταὐτὸν τῷ, κεντρῴδορος, Κριτίας Ἀθην. σ. 432.

Οἰκοτρεβία, ἡ· ἴδε οἰκοτριψ.

Οἰκοτριβικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν οἰκότριβα ἀνήκων.

*Οἰκοτρίβιον, τό = οἰκοτρίβαιον, ὑπλ. παιδίον. Ὑποκορυστ. τοῦ οἰκότριψ.

Οἰκοτρίβω, ῶ. Μλ -ίψω, ἴδε οἰκοτριψ.

Οἰκότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω). Ὁ κατ' οἶκον, εἴτε οἰκότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω). Ὁ κατ' οἶκον, εἴτε τὸ ὀσπήτιον γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς δοῦλος, σκλάβος· ὁ ὑπὸ γονέων δούλων εἰς τινα οἶκον πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀγορασμένου, Ἀττικ. ἴδε πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀγορασμένου, Ἀττικ. ἴδε Lob. Φρυν. σ. 203. Παρὰ Δίων. Δογ. ογ', σ. 429. ἡμαρτ. γράφεται οἰκειοτρίβας. Ἀριστοφ. Θεσμ. 426. ὧν ὁ αὐτοὺς οὔτως οἰκότριψ, Εὐριπίδης ἐδίδαξεν, κ. τ. λ. ὅπου ἄλλοι τὸ πάλαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωλότριφες (ἐκ τοῦ οἰκοτρίβω) ἀνεγίνωσκον. τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. διὰ τοῦ κατεδούλευσε, οἰκότριβα ἐποίησε, καὶ οἰκοτριβίᾳ τινὶ καὶ συμπεριλογίᾳ περιέπλεξεν, ἑρμηνεύει. Ὁ αὐτὸς δοῦλος ὠνομάζετο οἰκοτρίβης, (παρ' Ἡσυχ.) οἰκοτραφὴς, καὶ οἰκογενής. Ὅθεν «οἰκοτρίβαιον παιδίον» τὸ ἀπό τινα οἰκοτρίβα γεννηθέν, Πολυδ. Γ, 76. 2) ὅστις φθείρει, ἀφανίζει τὸ ὀσπήτιον, Ἀρ.

*Οἰκοτρύβλιον, τό· πιθαν. ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ οἰκοτρίβιον. πρβλ. Θεατροτορύνη.

Οἰκοτύραννος, (τύραννος). Ὁ τύραννος τοῦ οἴκου. Ἀνθολ.

*Οἰκουμένη, ἡ· συνυπακ. γῆ, ἡ (μάλιστα ὑπὸ τῶν Ἑλλ.) κατοικημένη γῆ, μετοχ. παθητ. τοῦ οἰκέω, 2. ὅπερ εἶδε, ὅθεν

Οἰκουμενικός, ἡ, όν (οἰκουμένη, γῆ, ἡ χώρα). Ὁ εἰς τὴν ὑπὸ Ἑλλ. οἰκουμένην γῆν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, ἢ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐντεῦθεν, ὁ ἐκ τῆς ὅλης γῆς, ἢ βασιλείας.

Οἰκουρέω (οἰκουρός). Φυλάττω τὸν οἶκον. — β) μεταφορ. μένω εἰς τὸν οἶκον, ζῶ κατ' ἰδίαν, κατ' μόνας, ὡς αἱ γυναῖκες, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ ὑπουργίας, καὶ ὑποθέσεις δημοσίας· ὅθεν καθόλου εἶμαι ἀργὸς, ἀκίνητος· μετὰ Αἰτ. οἶκον οἰκουρῶν ἐν ἄστει» τουτέστι μένων εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν ὀσπήτιόν του. Παρ' Αἰσχύλ. δὲ Ἀγαμ. «οἰκουροῦντα πόλιν» ἀντὶ τοῦ οἰκοῦντα, Πλούταρχ. «Ἑβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες», ὁηλ. ἀργῶς ἀπράκτως διέτριβον ἑπτὰ μῆνας εἰς τὴν πολιορκίαν· ὅθεν

Οἰκούρημα, τό. Κυρίως ἡ φυλαξις τοῦ οἰκουμένας. «οἰκουρήματ ξένων», ἢ ἐκ ξένων προερχομένη φύλαξις τοῦ οἴκου, ἢ οἱ πρὸς φύλαξιν τοῦ οἴκου προσελθόντες ξένοι· Εὐριπ. Ὀρέστ. 924. ταὐτὸν τῷ, οἰκουρὸς γυνή. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλ. 868. ὀνομάζεται οὕτως ὁ Νεοπτόλεμος, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ὁ Φιλοκτήτης Παρόντα καὶ ξυναφελοῦντα καλεῖ, ὡς καὶ τὸ «Συνοίκουρος κακῶν». Εὐριπ. ὁ κοινωνὸς τῶν κακῶν (Λατ. conjora malorum), ἴδε Εὐριπ. Ἱππολ. 786. καὶ Ἡρακλ. 700. καθόλου. δὲ, πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς φύλαξιν τοῦ οἴκου.

Οἰκουρία, ἡ (οἰκουρέω). Κυρίως ἡ φύλαξις τοῦ οἴκου, τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον. β) μεταφορ. τὸ μένειν ἐν τῷ οἴκῳ, τὸ κατ' ἰδίαν καὶ ἡσύχως ζῆν, ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι πάντοτε τὸν οἶκον. Τὸ ἀρχῶς ζῆν, ἀποχὴ ἀπὸ φροντίδων καὶ ὑποθέσεως ἐξωτερικὰς καὶ κοινὰς, ἀπραξία· ὅθεν Νικήτ. Χρον. Β', 1. συνάπτει ταύτην τὴν λέξιν μὲ τὸ ὑπτιάτης, ὅπου εἰς τινὰ τῶν ἀντιγρ. οἰκουρότης εὑρίσκεται γεγραμμένον.

Οἰκουρικός, ἡ, όν. Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, ἥσυχος, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, οἰκονομικός.

Οἰκούριος, ὁ, ἡ. Ἔτι καὶ τριετάλληθ. ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου. 2) παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 542. οἰκούρια, ὑποτίθεται τὸ, ὦρα, ἀντὶ τοῦ Ἀντιμαχίδι διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν οἰκονομικὴν φροντίδα. Λέγεται δὲ οἰκούρια καὶ τὸ ἄθυρμα, τὸ παιγνίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνασχολοῦσι τὰ παιδία αἱ μητέρες, ὅταν ἔχωσι σκοπὸν νὰ ἐξέλθωσι τοῦ οἴκου, Ἀμφ. «τέταιραι οἰκόριαια, οἰκειακαὶ φιλιππάδες, Πλουτ. ὁ αὐτὸς Πυθ. Θ, 35. «οἰκοκηριᾶν μὲν» ἑταίρων», ὅπου ἄλλοι οἰκορᾶν ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ

Οἰκουρός, ὁ, ἡ (οἶκος, οὖρος). Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου, ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ οἰκειακοῦ σκύλου. β) μεταφορ. ὁ πάντοτε εἰς τὸν οἶκον μένων, οἰκονομικὸς, ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς οἰκουρίας. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1261. ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἀπομεμακρυσμένος τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· ὅθεν καθόλου, ἀκίνητος, ἀπράγμων.

Οἰκουρότης, ητος, ἡ. σπαν. σχημ. ἀντὶ οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω, ῶ (οἰκοφθόρος). Φθείρω τὸν οἶκον, τὴν οἰκιακὴν περιουσίαν. βλάπτω τὸν οἶκον, ὅτι δὲ, καταδαπανῶ τὴν οἰκειακὴν μου περιουσίαν. Ὁ Πλάτων ἀντιδιαστέλλει τὸ οἰκοφθορεῖν, ὁηλ. πολυδαπανᾶν, πρὸς τὸ ἀντίθετον, μέτρια ἀναλίσκειν. Περὶ Νομ. 12. σ. 959. Σ. καθόλου δὲ, βλάπτω. Παθητ. χάνω τὴν περιουσίαν μου, καθόλου δὲ βλάπτομαι, πάσχω ζημίαν, συχν. παρ' Ἡρόδ. ὅστις Δ', 196. λέγει «κακοῦσθαι καὶ οἰκοφθορεῖσθαι», ὅθεν

Οἰκοφθορία, ἡ. Ἡ φθορὰ, βλάβη τοῦ οἴκου. καθόλου δὲ, ὅτι φέρει βλάβην, ζημίαν, φθοράν. «Οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβουμένοις», ὁηλ. βλάβην τῆς περιουσίας καὶ πτωχείαν. «Γυναικῶν οἰκοφθορίαι γαμετῶν». Πλούταρχ. Παίδ. ἀγωγ. 15. ἀντὶ τοῦ ἐξαπατήσεις, διαφθοραί.

Οἰκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ τὸν οἶκον φθείρων, ὁ τὴν οἰκιακὴν περιουσίαν ἀφανίζων, ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ καταδαπανῶν. Εὐρ. Ἀποσπ. καθόλου δὲ, ὅστις φέρει βλάβην, ζημίαν. — 2) Ὁ ἀλλοτρίας γυναῖκας ἐξαπατῶν καὶ διαφθείρων, ὁ μοιχός.

*Οἰκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει τὸν οἶκον.

Οἰκοφυλακέω, ῶ (οἰκοφύλαξ). Φυλάττω τὸν οἶκον, εἶμαι ἢ μένω εἰς αὐτὸν· καὶ

Οἰκοφυλάκιον, τό = οἰκουρία. ἴδε οἰκεύριος, 2. ἐκ τοῦ

Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου. «Ὅσιον ἀνδρῶν οἰκοφύλακ.» Αἰσχύλ. Ἱκετ. 27.

Οἰκτείρημα, τό. Ν. Δ. καὶ, οἰκτείρησις, ἡ Ο'. οἰκτειρμα, τό = οἰκτιρμός, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία· ἐκ τοῦ

Οἰκτείρω, Ἀόρ. Ἠκτειρα (οἶκτος). Συμπάθω, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, ταὐτὸν τῷ, οἰκτίζω, μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσών. Ἰλ. Δ, 814. Π, 5. Ω, 516. καὶ ἀλλαχοῦ· διά τινος πράγματος, ητικὸς, ἢ τινος χάριν, ἢ ἐπί τινι, Ἀττ. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπαρτ. Σοφ. Αἰ. 652. ἔθεν, «οἰκτείρειν τινὰ τύχην» αἰσχυντως καὶ «τύχης τινός», Elmsl. Εὐρ. Μήδ. 1202. Οἱ νεώτ. συγγραφ. ἔχουν καὶ τὸν Μέλ. οἰκτειρήσω, καὶ τὸν Ἀόρ. ᾠκτείρησα, Lob. Φρυν. σελ. 741. ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ οἰκτείρημα καὶ οἰκτείρησις, ὁμως ὁ Ἔκστ. οἰκτειρέω δὲν ἀπαντᾶται· Οἰκτίρατε, ἀντὶ οἰκτείρατε, ὅπερ ἤθελον νὰ τὸ μεταβάλωσι χωρὶς αἰτίαν εἰς τὸ οἰκτέρετε, Possidipp. ἐπιστ. 19, 4. Ὁ δὲ σχηματισμὸς, οἰκτερῶ, εὑρίσκεται ἐν Ἀναλ. Β', σ. 51. μετὰ γενικ. εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτει τὸ, Χάριν ὁ Σοφοκλ. Οἰδ. Ἰλλ. 289.

Οἰκτίζω, (οἶκτος). Ὡς τὸ οἰκτείρω. μετὰ Αἰτιατ. προσωπ. καὶ Γενικ. πράγματος, νομίζω τινὰ ἀξιοθρήνητον, τὸν ἐλεῶ, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι. Ξενοφ. Ἀπολ. 4. Μέσ. ἄνευ πτώσεως οἰκτίζηται καὶ θεραπεύη. Δείναρχ. σελ. 74. ἀντὶ τοῦ θρηνεῖ, κλαίει.

Οἰκτικός, ἡ, όν (οἶκτος). Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν οἶκτον, εὐσπλαγχνικός. Γάζ. «οἰκτικὰ ῥήματα».

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ (οἰκτείρω). Συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ὅθεν

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. Εὐσπλαγχνος, ἐλεῶν.

Οἰκτισμα, τό (οἰκτίζω, Μέσ.) Κλαυθμός, θρῆνος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 169.

Οἰκτισμός, οῦ, ὁ (οἰκτίζω, Μέσ.) Τὸ κλαίειν, θρηνεῖν, ἐλεεῖν. Ξεν.

Οἰκτιστος, ίστη, ιστον. Ὁ ἀξιοθρηνητότατος, ὁ ἐλεεινότατος, ὁ ὅλου ἀξιολυπητος, Ὁμ. ὅστις μεταχρῆτ. ὡς Ἐπίρρ. τὸ «οἰκτιστα,» Ὁδ. Χ, 472. ὑστερητ. οἰκτίστως. Ἀνώμ. Ὑπερθετ. τοῦ οἰκτρὸς, ὡς τὸ Αἴσχιστος, ἔχιστος, κύδιστος κ. τ. λ. σχηματιζόμενον, τὸ συνηρ. εἶναι ὁμαλ. οἰκτρότερος, ποτὲ ὅμως οἰκτίων.

Οἶκτος, ου, ὁ (οἰ). Παραπόνημα, συμπάθεια, ἔλεος, Ὁδ. Β. 81. Ω, 438. κυρίως τὸ κλαίειν, θρηνεῖν τι.

*Οἰκτός, ἡ, όν. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οἴζω (οἰζω).

*Οἰκτοσύνη, ἡ = οἶκτος, νεωτ. λέξις.

*Οἰκτότερος, α, ον· ἴδε οἰκτρός.

Οἰκτρίζω = οἰκτίζω, πολ. ἅμῳ.

*Οἰκτρόβιος, ὁ, ἡ (οἰκτρὸς, βίος). Ὅστις ζ�ᾷ ἐλεεινῶς.

Οἰκτρογοάω, ταὐτὸν τῷ, οἰκτίζομαι, παρ' Ἡσυχ. ἐκτὸς ἐὰν πρέπῃ νὰ ἀναγινώσκηται, οἰκτροχοέω.

Οἰκτρογόος, ὁ, ἡ (γόος). Ὁ θρηνῶν, καὶ κλαίων. Πλάτ. Φαίδρ. 114.

*Οἰκτροκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ἔχει δυστυχῆ καὶ ἐπίπονον δρόμον, ταξείδιον.

Οἰκτρολογία, ἡ (λέγω). Ὁμιλία, λόγος ἐλεητικὸς, συμπαθητικὸς, θρῆνος.

*Οἰκτρομέλαθρον, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὅστις ἔχει ἐλεεινὸν ὀσπήτιον.

Οἰκτρός, ά, όν. Ἐπίρ. οἰκτρῶς (οἶκτος). Ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος, ἀξιολύπητος, Ὅμ. ὅστις μεταχρῆτ. τὸ Παθητ. οὐδέτ. «οἰκτρὰ» ἀντὶ τοῦ οἰκτρῶς· ἐκτὸς τοῦ ὁμαλ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. «οἰκτρότερος καὶ οἰκτρότατος» ἔχει καὶ τὸ ἀνώμ. Ὑπερθ. «οἰκτιστος»· ὅμως «οἰκτρότερος» παρ' Ἡ. 46. ἐδιορθώθη πλέον ἀπὸ τὸν Schweigh. καὶ ἄλλους κατὰ πολλῶν χειρογρ. εἰς τὸ «οἰκτρότερος», πρβλ. Jac. Att. σ. 648. 2) Ἐνεργητ. ὅστις κλαίει, θρηνεῖ, ἐλεεῖ τινα· ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς. ὁ κλαίων, θρηνῶν.

Οἰκτροχοέω, ῶ (οἰκτρὸς, χέω), «φωνήν». Ἀριστοφ. Σφηκ. 355. ταὐτὸν τῷ, οἰκτρὰν φωνὴν χέω, ὁηλ. ἐλεεινολογῶ.

Οἰκώς, εῖα, ός, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐοικώς, Μετοχ. τοῦ ἔοικα. Ἐπίρ. οἰκότως.

Οἰκωφελής, έος, ὁ ἡ, καὶ Ἐπίρ. -λῶς (οἶκος, ὠφελῶ). Ὁ εἰς τὸν οἶκον ὠφέλιμος, χρήσιμος, οἰκονομικὸς, Θεόκρ. κή, 2. Ἔτι καὶ γυνὴ οἰκωφελὴς, ἡ ἐπιμελητικὴ τοῦ οἴκου, ἡ οἰκονομικὴ, ἡ ὠφελοῦσα τὸν οἶκον· ὅθεν

Οἰκωφελία, Ἰων. -ίη, ἡ. Ὠφέλεια διὰ τὸν οἶκον, ὅθεν οἰκονομία, ἐπιμέλεια, εὐπορία ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται· ἀντίκειται τῷ, οἰκοφθορία, Ναυμαχ. 24. Ἀλλ' Ὁδ. Ξ, 223. εἶναι ἐναντίας σημασίας πρὸς τό, στρατιωτικὸν βίον ζῆν· ἢ ἐν τῷ οἴκῳ ζωὴ καὶ φροντὶς περὶ τῆς οἰκονομίας.

*Ὀιλεύς, έως, Ἐπ. -ῆος, ὁ. Κυρ. ὄνομ. Ἰλ.(υ--)

*Ὀιλιάδης, ου, ὁ, Πατρώνυμ. τοῦ Ὀιλεύς, Ἰλ. (υ-υ-)

Οἶμα, ατος, τό, ἀντὶ, οἴμημα (οἰμάω). Ἔφοδος, ἐφόρμησις, ταὐτὸν τῷ, ὁρμημα, Ἰλ. Π, 752. καὶ Χ, 252. λέγεται δὲ ἐπὶ λέοντος, καὶ ἵππου. Ὀππ. Ἁλ. Α', 312. Λατ. impetus.

Οἶμαι, ἐκ τοῦ, οἰομαι· κατὰ συναλοιφ. «Ὡς ἐγώμαιν» ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, καθὼς ἐγὼ νομίζω, καθὼς στοχάζομαι, ἴδε, οἰομαι.

Οἰμάω, Μλ. -ήσω. Ποιητικὸν, ταὐτὸν τῷ, λογοτεχνικῷ· ὁρμάω, ὁηλ. ἐμπαθῶς, θερμῶς, ταχέως ἐξέρχομαι, προέρχομαι, τρέχω, ἐναντίον τινός, μάλιστα ἐπὶ προβολῆς καὶ ἐπιθρομῆς ἐχθρικῆς, Ἰλ. Χ, 308. 311. Ὁδ. Ω, 538. «μετὰ πόλεμον ὁρμᾷ ἐπὶ περιστερὰς», Ἰλ. Χ, 140. ὁ Ὅμ. ἐκλαμβάνει τὴν ἔκφρασιν πάντοτε παρὰ τῶν οἰωνῶν, καὶ τὴν μεταφέρει εἰς ἀνθρώπους, προσβάλλω, ἐφορμῶ, τρέχω κατὰ βίας εἰς σκοπόν τινα. Ὁ σχηματ. οἰμάων ἀμφ. Παρὰ Πινδ. Ὀλυμπ. Β', 119. εἰς τὸ Χείρογρ. ἀντὶ τοῦ ὁρμαίνων εὑρίσκεται γεγραμμένον τὸ οἰμαίνων.

Οἶμη, ἡ = οἶμος, κυρίως. Ὁδός, δρόμος, ὁδοιπορία. μεταφορ. ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἱστορία τις, ἢ ποίημα, ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον πραγματεύεται ἡ ἱστορ. ἢτε τι ποίημα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄζειν λόγος, δηλήμα, ἱστορία, ὀδή, ἆσμα, ἐν Ὀδ. Θ, 74, 481. καὶ Χ. 347. ὁ τρόπος τοῦ ᾄσματος, Grafe mel. 1, 17. Γράφεται καὶ οἴμη.

Οἶμος. Ἐπιρρήνημα πόνου, ἐκπλήξεως, συμπαθείας, ἀγανακτήσεως, λύπης ἢ τῆς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπιφορᾶς, καὶ παρ' Ἀρ. Νεφ. 770. χαρᾶς, κυρίως, οἰοῖ μοι, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! ἀπαντᾶται πρῶτον παρὰ Θεογν. ἐπειδὴ εἰς τὰ Ὅμηρ. ποιήματα τίθεται ἀντὶ τούτου πάντοτε τὸ, οἰῶ μοι. Συνήθ. τίθεται τὸ οἶμοι ἀπολύτ. ἢ μετὰ τῆς ἄνομ. οἰμοι ἐγώ, οἶμοι τάλας, οἶμοι δείλαιος, κ.τ.τ. ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματ. διὰ τὸ ὁποῖον ἐκφωνεῖται τὸ οἶμοι, οἰμοι ἀναλκείης, Θεογν. 887. οἰμοι τῶν κακῶνε, κ. τ. τ. μάλιστα παρὰ τοῖς τραγικοῖς. π. χ. Σοφοκλ. Ἀντ. 82. Monk Εὐριπ. Ἱππ. 1457. ἔτι δὲ καὶ, οἰμοι μοι, ἴσως ὡς τὸ, οἰῶ μοί μοι. μετὰ ἑπομένου δευτέρου προσώπ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 590. — Ἡ λήγουσα ἠμπορεῖ νὰ πάσχῃ θλῖψιν παρὰ τοῖς τραγικοῖς. καὶ κωμικ. ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ω, Koen, Greg. σελ. 171.

Οἶμος, ου, ὁ. Ὁδός, δρόμος, στίχος, ἀτραπός, δηλ. μονοπάτιον, Ἡσιόδ. ἔργ. 292. καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα, β) ταινία, ζώνη, οἰοῖμοι κυάνοιοιν, Ἰλ. Λ, 24. ὄζειν καὶ γ) μέρος γῆς, χώρας, «Σκύθην οἴμοιση, Αἰτχύλ. Προμηθ. 2. γ) καθόλου δὲ, δρόμος, σκελέθιον, τρέξιμον. ε) μεταφρ. ποίμος ἀοιδῆς, ὁ ῥυθμὸς τοῦ ᾄσματος ἢ μελῳδίας, Ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 451. Πινδ. Ὀλ. Ι'. 72. Ἡλλίμ. εἰς Δίαν, 78. πρβλ. οἶμη, ταὐτὸν τῷ, οἶμος. — ἑωυτρ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἶδος τὸ οἶμος καὶ γεν. ὄηλ. ὡς τὸ, ὁδός, καὶ ἐγράφετο ἐνίοτε καὶ οἶμος, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς γραμματ. (πιθαν. παραγωγὴ ἐκ τοῦ θέματος ΟΙΩ, = φέρω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Ἴω, εἶμι ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, οἶτος.)

Οἰμωγή, ἡ (οἰμώζω). Κλαυθμός, ὀδυρμός, στεναγμός, ὀλοφυρμός, Ὅμηρ. ὅστις τὸ ἑνώνει μὲ κακωτὴς καὶ στοναχή, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.

* Οἰμωγμα, τό. Κλαυθμός, ὀδυρμός, κραυγὴ θρηνώδης. καὶ

* Οἰμωγμός, ὁ, = οἰμωγή, Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Οἰμώζω (οἶμοι), κυρίως, φωνάζω οἴμοι, ὅστις καθόλου, κλαίω, θρηνῶ, φωνάζω ἀπὸ πόνου καὶ λύπην, συχν. παρ' Ὅμηρ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. μετεχειρίζετ. δὲ οὗτος ἐξαιρ. τὸν αὐρ. ᾠμωξα, ας, ε, μετοχ. οἰμῶξας. β) ποιμωζίτεον, ἀντὶ τοῦ ἐρρέτω, τουτέστιν ἂς χρημισθῇ, ἂς ὑπάγῃ νὰ κρεμασθῇ, Λατιν. abeat in malam rem! Ηεκερ. 2) μεταβατκ. θρηνῶ, ἐλεεινολογῶ τινα, μεθ' Ὅμ. ἐντεῦθεν μετοχ. αὐρ. παθητ. οἰμωχθείς, Θεογν. 1204. — Ὁ Ἀττκ. μέλ. ἐκ τοῦ οἰμώζω εἶναι οἰμῶξομαι, Poppo Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 16. ὄχι ὅμως οἰμώξω, ὅπερ ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὰ Σιβύλλεια, Jac. anim. εἰς Ἀθην. σελ. 170. (τὸ οἰμώζω παράγεται ἐκ τοῦ οἶμοι, ὡς τὸ αἴζω ἐκ τοῦ αἴ, τὸ ψεύζω ἐκ τοῦ ψεῦ κ. τ. τ.)‖

Οἰμωξεταί, καὶ οἰμωκτί, ἐπίῤῥ. (οἰμώζω). Μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς, ἐλεεινῶς.

* Οἰμωκτία, ἡ, ἴδε οἰμωξία.

* Οἰμωκτικός, ἡ, όν (οἰμώζω). Ὅστις ἐλέει εἰς τὸ οἰμώζειν, ὅστις οἰμώζει ἀσμένως ἢ συνήθως, ἐλεεινός, Σχόλ. Σοφοκλ. Φιλ. 203.

Οἰμωκτός, ἡ, όν (οἰμώζω). Ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός. 2) ἐνεργ. ὁ κλέων καὶ ὀδυρόμενος.

Οἰμωξία, ἡ, καὶ, οἰμωξις, ἡ (οἰμώζω), ἑωτρ. σχημάτ. ἀντὶ οἰμωγή. Κλαυσιμον, θρῆνος, Ἡσυχ. καὶ Φώτιος Δεξ. ἀλλὰ παρὰ Ψωτ. οἰμωκτία γράφεται.

Οἰμώσσω, ταὐτὸν τῷ, οἰμώζω.

* Οἶνα, τά, = οἶναρα, Ἡσύχ. ἴδε εἶνον.

Οἰνεγωγός, ὁ, ἡ (οἶνος ἄγω). Ὁ φέρων οἶνον, οἰνοφόρος.

Οἰνεδοθήρας, ου, ὁ (οἰνάς, 2. θηράω). Ὁ θηρευτὴς οἰνάδων, ἤγουν περιστερῶν.

* Οἰναμπέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, οἰνάμπη.

Οἰνάμπη, ἡ (ἄμπη, εἴνη). Ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, ὅταν δηλ. ἐκ τοῦ πρώτου τῆς σταφυλῆς ἄνθους ἐκφύεται ὁ μέλλων βότρυς· τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Θεοφ. Ἱστρ. φυτ. Γ. 19. «ὅταν βλαστάνῃ ἡ ἄμπελος, περιαιρεῖ τὰ ἄλλα πάντα, πλὴν ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ἐπικείσεις τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, ἵνα... ἡ περιοῦσα τροφὴ συνειλημμένη ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις, αὔξῃ τὸν βότρυν». β) Ἂν δὲ τοῖς γεωπον. Κ'. 51. καὶ Ζ'. 20. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἤδη μορφωθέντος ἄνθους τῆς σταφυλῆς. Ἴδε Παλλάδ. Ζ'. 11. καὶ ΙΔ'. 14. 5. γ) Παρὰ τοῖς ποιητ. καθόλου τὰ φύλλα καὶ ἄνθη τῆς ἀμπέλου, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ ἄμπελος· οὕτω φαίνεται, ὅτε ὁ Πίνδ. ὅταν παρέλαβε τὴν οἰνάνθην μὲ τοὺς Ἰούλους, ἐννόει τὰ λεπτὰ ἤδη τριχοειδῶς ἐκφυόμενα τῆς ἀμπέλου φύλλα· Ἀριστοφ. δὲ, Βάτρ. 1320. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ ὅλου τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου, λέγων· «Οἰνάνθας ἀμπέλου γάνος» ὡς καὶ ὁ Εὐριπίδ. Φοίν. 238. «Οἶνα, ἃ στάζεις τὸν πολύκερπον οἰνάνθας ἐείσα βότρυν». Ἀριστοφ. δὲ καὶ ἀντὶ τῶν φύλλων καὶ ἀνθέων, Ὄρν. 588. «τὰς οἰνάνθας οἱ πάρεισι κατέδονται», Μελγρ. Στεφ. 7. «Κλῆμα οἰνάνθης ἡμερον». δ) Μεταφρ. αἱ πρῶται τρίχες εἰς τὸ γένειον τοῦ νεκυίου, ἄλλως τε Ἰούλος καλοῦμεν. κατὰ παρομοίωσιν τῶν πρώτων λεπτῶν καὶ τριχοειδῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου· ὅθεν παρὰ Πινδ. Νεμ. Ε'. 11. «φαίνειν γένυσι τέρενον ματρὸς οἰνάνθας ὑπάρχαν», ὅπου τὸ ὑπάρχα ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καλλίστου χρόνου τῆς ἡλικίας, ὅστις φέρει καλλίστους καρποὺς, ὡς καὶ Ἰστμ. Β'. 8. «Ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας μαίσσειραν ἀδίστων ὁπώρων». ε) Τὸ εἶδος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, (Vitis labrusca, Λίνν.) Διοσκορ. Ε'. 5. μὲ τὸ ὁποῖον παρεσκευάζετο εὐώδές τι ἔλαιον, οἰνάνθινον ὀνομαζόμενον, Διοσκορ. Α'. 56. Ὡσαύτως δὲ κατεσκευάζετο καὶ οἶνος, Διοσκορ. Ε'. 33. 3) Φυτὸν τι σκιαδιοφόρον (Umbellifera) μὲ οἰνόχροα ἄνθη, Διοσκορ. Γ'. 135. Πλίν. 21. 23. (Oenanthe pimpinelloides, Λιν. 4) Εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Ζ. 49. ἀόριστον ὅμως, ἴσως οἰνάς, 2. ὄζειν

Οἰνάνθινος, ίνη, ινον. Ἐξ οἰνάνθης κατεσκευασμένος.

Οἰναντίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ οἰνάνθη. Κλῆμα ἀμπέλου, Ἱππιατρ. Ἀθηναῖ. σελ. 601.

* Οἰναξ, ακος, ἡ, = οἰνὰς, Ἡσύχ. Αἰολ. τοῖνακες, = βλαστοί.

* Οἰνάρα, ἡ, Ἰων. οἰνάρη, = οἴναρον. (-υ-)

* Οἰνερέα, ἡ, = οἰνάρα, ποιητ.

Οἰνέρεον, τό, Θεοκρ. Ζ'. 134. «Οἰνάρεον νεότμητον, ταύτην τῷ οἴναρον, τουτέστιν ἀμπέλου φύλλα. Κυρίως ἐστὶ ὅμως εἰς χειρόγρ. καὶ οἰναρέησιν, ἀντὶ τοῦ, οἰναρίοισι.

Οἰνέρεος, έα, εον (οἴναρον). «Οἰνάρεος σποδίη», παρ' Ἱππιατρ. τουτέστι σπάκτη ἐκ φαλίδων ἢ φύλλων τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου.

Οἰνερίζω (οἴναρον). Κόπτω ἀμπέλου φύλλα, κλαδεύω τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου.

Οἰνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἶνος. Ὀλίγον οἴνου μέρος, ἢ ἀχρεῖος μοχθηρὸς οἶνος. (τὸ α φαίνεται, ὅτι ἦτο μακρὸν παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἴδε τὰ Κωμικ. λείψ. παρ' Ἀθην. σελ. 47. D. 60. C. βραχὺ εἶναι παρὰ Λουκίλλ. ἐπιστ. 81. 6.)

Οἰνερίς, ίδος, ἡ. Ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, ἄλλως καὶ αὐτὸ τὸ κλῆμα Ἱπποκρ.

Οἴνερον, τό. Φύλλον ἀμπέλου, ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, Ἀττ. τι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὄμπελος.

Οἴναρος, ὁ, παρὰ Θεοφρ. φυτ. Ἱστορ. Α'. 1 πιθανῶς ἀντὶ τοῦ κόμαρος.

Οἰνάς, άδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, οἶνη. Ἀμπέλου κλῆμα. «Οἰνὰς βοτρυόεσσα», Ἰων. παρ' Ἀθην. 467. «Βρομίας οἰνάδος ἐν πεταλοισι», Σιμ. Ἐπιγρ. καὶ «Οἰνάδι πηγῷ βρομίοιο», Ἀνάλεκτ. σελ. 238. ἀρ. 412. 2) Εἶδος ἀγρίας περιστερᾶς, ἥτις ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς ὠμαζούτης σταφυλῆς, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Θ. 13. Λέγεται δὲ καὶ οἰνὰς παρὰ Πολυδ. ς'. 23. Ἡσύχ. δὲ ἀντὶ τούτου ἔχει οἰναίδι, λέγων, ὅτι κατά τινας εἶναι κόρακος εἶδος. 3) Οἰνάδες, αἱ = Μαινάδες, Ὀππ. Κυν. Δ. 235. 4) Ὡς ἐπὶ εὐοινος, μεθυσμένος, ὡς καὶ παρ' ἀρχ. οὐσιαστ. «Οἰνὰς κῶμος», Jac. Ἀρ. σελ. 282.

Οἰναχῆς, έος, ὁ, ἡ (ἄχθος), ταὐτὸν τῷ οἰνοβαρὴς, Ἡσύχ.

Οἰνέλαιον, τό (ἔλαιον). Οἶνος μὲ ἔλαιον μεμιγμένος.

Οἰνέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Ὁ οἶνον ἐμπορευόμενος, Ἀρτεμίδ. Γ'. 8.

Οἰνεραστής, οῦ, ὁ (οἴνου ἐραστής). Ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. Β'. 41.

Οἰνεύομαι (οἶνος), ἀποθ. μέσ. Πίνω οἶνον, Ἐρωτιαν. Ἱπποκρ. ἐν δὲ Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 19. «Ἡ πολὺ οἰνήσεις, ἐκ τοῦ οἰνάω, γράφεται, ἀντὶ τοῦ, θέλεις λάβει πολὺν οἶνον. Πρότερον δὲ ἐγράφετο οἰμήσεις.

* Οἰνείδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ οἰνεύς, Ἰλ.

* Οἰνεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ, κύρ. ὄνομα, Ἰλ.

* Οἰνέω, ήσω, = οἰνεύομαι, ἀναγινώσκετο ἄλλοτε παρ' Ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 91. ὅπου τώρα εὑρίσκεται πολυοινήσεις.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Οἰνοθήκη, καλλάριον οἴνου, βοθρούμενον, ὑπόγειον οἴκημα ἐν ᾧ φυλάττονται τὸν οἶνον, Γεωπον. Ζ'. 7. 6. ἔτι δὲ καὶ οἰνοπωλίου Ξενοφ. δὲ ἀντὶ τούτου λέγει οἰνῶν.

Οἶνη, ἡ. Ἀμπέλου κλῆμα, ἄμπελος, Ἡσ. ἔργ. 572. 574. Ἀσπ. 292. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐμεταχειρίζ. οἱ κωμῳδοὶ τοῦλάχιστον ἀπὸ κειροὺ τοῦ Ἑκταίου, πάντοτε τὸ ἄμπελος, Ἀθην. β'. 1. «Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἵας ἀκάλυνον τὰς ἀμπέλους». 2) Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, οἶνος. 3) Ἐπὶ τοῦ κύβου ἀριθμὸς ἓν, Λατ. unio. Σουΐδ. δὲ λέγει, ὅτι οἱ Ἴωνες ὠνόμαζον οἶνας τοὺς κύβους. (ἐκ τοῦ οἶνη εἰς τὴν σημασ. ταύτην παράγεται ἀναμφιβόλ. τὸ Λατ. unus, una, unio κ. τ. λ. πρβλ. ἐείζω, 3. ἡ μεταβολὴ τοῦ οἰ εἰς υ φαίνεται παρομοίως καὶ εἰς τὸ ποινή, poina, punio. οἶνη ἐν τῇ τρίτῃ σημασ. ἀνήκει καὶ εἰς τὴν ῥίζαν οἴνος.)

Οἰνηγία, ἡ (ἄγω). Ἡ ἀγωγὴ τοῦ οἴνου.

Οἰνηρός, ά, όν (οἶνος). Ὁ οἰνώδης, ὁ ἐξ οἴνου, ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων, Λατν. vinosus, ὁ ἐμπιπρίεχων οἶνον, παρόμοιος, Ἡρόδτ. Γ'. 6. ἡμιαλῆς, Πινδ. Νεμ. 10, 81. ἐπὶ τόπων, εὐοινος, ἡμιαλῆς, Πινδ. Νεμ. 10, 81. ἐπὶ τόπων, εὐοινος.

Οἰνήρυσις, εως, ἡ (ἀρύω). Ἀγγεῖον εἰς ἀντλησιν οἴνου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1067.

Οἰνιάς, άδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, οἰνάς, 2, Πολυδ. στ'. 22. παρὰ δὲ Ἡσυχ. οἰνιαῖ, οἱονεὶ κόρακες.

* Οἰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἶνον. Ὀλίγος οἶνος, Διογ. Λ. 10, 11.

Οἰνίζω, μέλ. ίσω (οἶνος). Ἔχω τὴν γεῦσιν τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου. 2) Μέσ. οἰνίζομαι, ἀντὶ τοῦ, ὠνοῦμαι, ἀγοράζω οἶνον, Ἰλ. Η, 472. ἔτι δὲ καὶ πίνων οἰνίζεσθαι, Ἰλ. Θ, 506, 546 (τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχει ὁ Ὅμηρ.) καθόλου δὲ, πάγω, προσκομίζω οἶνον, καὶ παρὰ Λουκιαν. Δ' σελ. 227. ἀντὶ τοῦ, ἀρύομαι, ἀντλῶ οἶνον, Rahnk 3) Οἰνίζω ἐκ τοῦ οἴνη, 3, = μονάζω, Rahnk σχόλ. Πλάτ. σελ. 245. καὶ Ἡσύχ. Β'. σελ. 729.

Οἰνικός, ἡ, όν (οἶνος). Οἰνώδης, ἐξ οἴνου, ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων, μέτρον οἰνικὸν, τὸ χρ. σόμετρον, ἴδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνίνος, ίνη, ινον (οἶνος). Ὁ ἐξ οἴνου σκευαστός, οἷον »Ὄξος οἰνινον«, τὸ ἐξ οἴνου κατασκευασθὲν ὄξος, Ἀρχήστρ. Ἀθην.

*Οἰνίς, ίδος, ἀντὶ οἰνάς. 2) κύρ. ὄνομα Ἀττ. δήμου, Ἐτυμ. Μ.

Οἰνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, οἶνος, ὡς καὶ τὸ οἰνάριον.

*Οἰνιστηρία, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Οἰνιστήρια, τά (οἰνίζω, μέσ.), συνηπτ. ἱερά. Ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν παίδων των, προτοῦ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους, καὶ νὰ κόψωσι τὰ μαλλιά των, (τὸν μαλλόν, σκάλλυν, κέννον) προσέφερον εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἓν μέτρον οἴνου, πίνοντες ἐκ τούτου εἰς ὑγείαν τῶν ψηφούντων. Τὸ δὲ, μὲ τὸ ὁποῖον ὄπινον, ποτήριον, ἢ μεθ' οὗ προέπινον τινί, ὠνομάζετο οἰνιστηρία, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰνίζομαι, οἰνιστήρ, Πολυδ. Γ. 52 Ἀθην. ΙΑ'. σελ. 494. Ἡσύχ.

*Οἰνοβαρείων, ὁ, = οἰνοβαρής, μεθυσμένος ἀπὸ οἶνον, Ὀδ. 1, 374. Κ, 555. Φ, 304. (εἶναι δὲ μετοχ. Ἰων. ἐκ τοῦ οἰνοβαρέω.)

Οἰνοβαρέω, ῶ, ποιητ. Εἶμαι βεβαρυμένος ἐκ τοῦ οἴνου, ἤτοι μεθυσμένος, Ἰλ. Κ, 555. Θέογ. 533. ἐν τῇ Ὀδ. εὑρίσκεται ἡ Ἰων. μετοχ. οἰνοβαρείων, ίδε καὶ, ἐρύγω, ἐκ τοῦ

Οἰνοβαρής, έος, ές, ἡ (βαρύς, βάρος, οἶνος). Ὁ ἐκ τοῦ οἴνου βαρυνθείς, ὁ μεθυσμένος (Λατ. vino gravis), μέθυσος, Ἰλ. Λ, 225.

*Οἰνοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος εἰς τὸν οἶνον, τουτέστιν μεθυσμένος.

Οἰνοβραχής, έος, ὁ, ἡ (βρέχω, τὸν). Μεθυσμένος, ἤτοι ὑπὸ οἴνου βεβρεγμένος, Μελάντιμ. 123.

Οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅστις τρώγεται ἢ τρώγει μετὰ οἴνου, »Οἰνοβρῶτα βορὴν λέγει ὁ Νίκανδ. ἐν Ἀλεξιφ. 493. ἀντὶ τοῦ πυρήνας ῥοιῶν οἰνωδεῖς.

Οἰνόγαλα, ακτος, τό (γάλα). Οἶνος μετὰ γάλακτος, κρασόγαλα, παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ἀμφ.

Οἰνόγαρον, τό. Κρασόγαρον, γάρον μεμιγμένον μὲ οἶνον.

Οἰνογευστέω, ῶ (οἰνογεύστης). Γεύομαι τὸν οἶνον, Ἀθην. σελ. 380. Γεωπον. Ζ'. 7, 1. Ἐκ τούτου τὸ, οἰνογευστικές, ὁ, εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου ἁπτικόν, Σέξτ. Ἐμπειρ.

*Οἰνογεύστης, ου, ὁ (γεύω). Ὅστις γεύεται τὸν οἶνον.

*Οἰνογευστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου.

Οἰνέδεσμος, ὁ. Οἴνου δεσμός, Ἡσύχ.

Οἰνοδόκος, ὁ, ἡ (οἶνος δεχόμενος). Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων οἶνον, Πλινθ.

Οἰνοδοτίς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, οἰνοδότης, ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου.

*Οἰνοδοτέω. Δίδω οἶνον τινί, δίδω εἰς τινα οἶνον, ἐπὶ ἰατροῦ. ἐκ τοῦ

*Οἰνοδότης, ου, ὁ (δότης, δίδωμι). Ὅστις δίδει οἶνον.

Οἰνοθυμάστης, ου, ὁ. Ὁ ἐν οἴνῳ ἰσχυρὸς, μεθυσμένος, ἀμφ.

*Οἰνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ οἴνου.

Οἰνόεις, εσσα, εν, καὶ κατὰ συναλοιφ. οἰνοῦς, οῦσσα, Ἀττ. οὖττα, οῦν (οἶνος), πλούτου τῷ, οἰνηρός. Ὁ ἐξ οἴνου κατασκευασμένος. 2) Ἐκ τούτου τὸ, οἰνόεσσα, καὶ Ἀττ. οἰνόεττα, καὶ οἰνοῦττα, πλακοῦς σκευαζόμενος ἐξ οἴνου, ἐλαίου, ὕδατος καὶ χόνδρου, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανον ἐξαιρτ. οἱ Ἀττ. ἑορτάσ, Ausleg zu Ar. Plut. 1132. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σ. 309. 2) φυτόν τι.

Οἰνοηθέω, ῶ (ἠθέω οἶνον). Διηθῶ, στραγγίζω οἶνον. ἔδεν

Οἰνοηθητής, οῦ, ὁ. Ὁ διηθῶν, στραγγίζων τὸν οἶνον, Ἀθην. ιγ'.

Οἰνοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη οἴνου, ταὐτὸν τῷ, οἰνεών, Γεωπον, στ'. 12.

Οἰνοθήρας, ου, ὁ, καὶ, οἰνοθηρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα ἔχει οἶνου ὀσμήν· ὀνομάζεται δὲ καὶ, οἰναγρα, οἰνοθυρις, ἢ κάλλιον οἰνοθηρίς. Εὑρίσκεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ ὄνουρις γεγραμμένον, Διοσκρ. Δ'. 118. (ἰσ. Epilobium angustifolium, Linn.) Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. 3'. 21. τὸ κάλλιστ. χειρογρ. τοῦ Θεοφρ. ὀνομάζει τὸ φυτὸν τοῦτο »Οἰνοθήραια.

*Οἰνοθρυπτος, ὁ, ἡ (θρύπτω). Ὁ διὰ τοῦ οἴνου ἐξηλυσμένος· οὕτως ἀναγινώσ. ὁ Valck. Ἀδων. σελ. 324. C. Θεόκρ. 15, 25. ἀντὶ αἰνοθρυπτος.

Οἰνοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ ἐμπορευόμενος, ἢ ὁ πωλῶν τὸν οἶνον, Σέξτ. Ἐμπ.

Οἰνοκάχλη, ἡ (καγχλάω). Ἡ μεθυσμένη, ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον, Θεόπομπ. Κωμικ. Πυλυδ. Β'. 18. καὶ στ'. 21. ἐνταῦθα ὅμως εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰ χειρόγρ. οἰκονομάχλη, τὸ ὁποῖον Κλημ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Β'. σελ. 187. ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ, μεθύση.

Οἰνάλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ἀπὸ οἶνον κυριευθείς, ὁ μεθυσμένος, Πλούταρχ. στ'. σελ. 11. συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ, λίχνος.

Οἰνολογέω (λέγω). Τρυγῶ σταφυλάς. 2) ὁμιλῶ περὶ οἴνου.

Οἰνομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον. ἔδεν

*Οἰνομανία, ἡ. Ἠμαιωδὴς ἀγάπη τοῦ οἴνου.

Οἰνομάχλη (μάχλος), ἴδε οἰνοκάχλη.

Οἰνόμελι, ιτος, τό (μέλι). Οἶνος μετὰ μέλιτος, μελίκρατον, κρατόμελι, εἴδος μέθυσος, Παλλαδ. Ὀκτώβρ. 17.

Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ οἴνου.

Οἶνον, τό, ταὐτὸν τῷ, οἰναρον, Ἡσύχ. ἀμφ.

Οἰνοπέδη, ἡ, ῆ, οἰνόπεδον, τό (πέδον). Χώρα ἀμπελοφόρος, ἄμπελος, γῆ δι' ἀμπελουργίαν, »τέμενος οἰνοπέδοιο«, Ἰλ. Κ, 579. κυρίως οὐδέτρ. ἐκ τοῦ

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὁ χώραν ἔχων ἀμπελοφόρον, ὁ πολύοινος, Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 331. »Οἰνοπεδῆσι φυτηκομίῃσιν«, »ἀλωῇ«, Δ, 193.

Οἰνοπέπαντος, ὁ, ἡ (πεπαίνω). »Βότρυς οἰνοπέπαντος«, ἢ ὥριμος σταφυλή, Ἀναλεκτ. Β'. 141.

*Οἰνοπίπη, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Οἰνοπέπτης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Ὅστις στρέφει τὸ ὀμματίον του πρὸς τὸ κρασί, ὁ ἐπιθυμῶν αὐτό, Κωμικ. κατὰ τὸ γυναικοπίπης, παιδοπίπης, παρθενοπίπης σχηματιζόμενον ἆρα δὲν παράγτ. ἐκ τοῦ πιπίζω, ὁμοῦ παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 392. ἀνέγνωσ. ὁ Σουΐδ. τὸ Σηλ. οἰνοπίπη, ὅπου ὁ Brunck. ἐπρόκρινε τὸ οἰνοπίπης, καὶ ἄλλοι πάλιν ἀναγιν. οἰνοποτις.

Οἰνοπλάνητος, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ μὲ οἶνον πλανημένος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 363.

Οἰνοπληθής, έος, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὁ γέμων οἴνου, ὁ πλούσιος εἰς οἶνον, πολύοινος, »Συρίη«, Ὀδ. Ο, 405.

*Οἰνόπλητος, ὁ, ἡ, καὶ

Οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ κτυπημένος ἀπὸ τὸν οἶνον, ὁ μεθυσμένος, Τραγικὸς Ἠσυχ. ἐν λέξ. μεθυστάδες. Βασίλ. δὲ Τ, Β'. ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸ, οἰνόπληκτος, ὁ, ἡ.

Οἰνοποιέω, ῶ (οἰνοποιός). Κατασκευάζω οἶνον. ὅδεν

Οἰνοποιία, ἡ. Ἡ τοῦ οἴνου κατασκευή.

Οἰνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων οἶνον.

*Οἰνοπόρος, ὁ, ἡ (πορέω). Ὅστις παρέχει οἶνον.

Οἰνοποσία, ἡ (πόσις). Τὸ πίνειν οἶνον.

*Οἰνοπόσιον, τό, = οἰνοποσία.

Οἰνοποτάζω, ποιητ. ἀντὶ οἰνοποτέω. πίνω οἶνον, Ἰλ. Τ, 84. Ὀδ. Ζ, 309. Τ, 262.

*Οἰνοπατέω (οἰνοπότης). Πίνω οἶνον.

Οἰνοποτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ οἰνοπότης, καὶ θηλ. οἰνοπότις, ιδος, ἡ. Ὁ πίνων ἢ ἡ πίνουσα οἶνον· ὁ κρασοπότης (μπεκρὴς). »ἀνδρες οἰνοποτῆρες«, Ὀδ. Θ, 456.

*Οἰνοπότης, ου, ὁ (πότης). Ὁ πίνων οἶνον, ὁ κρασοπότης.

*Οἰνοπότις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, οἰνοπότης Ἀρ. Θεσμ. 392.

Οἰνόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὁ οἴνου ζωρός, Γεωπον. Ζ'. 7, 1. ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τὰ συμπόσια ἐπιστατοῦσεν εἰς τὸ νὰ μιγνῶσιν ἴσια μέρη ὕδατος καὶ οἴνου, Ἀθην. Ι'. σελ. 425.

Οἰνοπωλέω, ῶ. Πωλῶ οἶνον, ἢ πραγματεύομαι μὲ κρασίον. ἐκ τοῦ

Οἰνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω, οἶνος). Ὁ κραστοπώλης, ὁ μὲ κρασίον πραγματευόμενος, ὁ οἶνον πωλῶν. ὅδεν

Οἰνοπώλιον, τό. Κρασοπωλεῖον, τόπος, ὅπου πωλεῖται οἶνος, ἢ παρατίθεται εἰς πόσιν.

*Οἰνοπωτέω, ῶ, = οἰνοποτέω.

Οἶνος, ου, ὁ. Κρασίον, ὁ ἐκθλιβεὶς καὶ ζυμωθεὶς ἢ βρασθεὶς τῆς σταφυλῆς χυμός, Σωκρτ. παρὰ Ξεν. συμποσ. »Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγορας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει«. Ἠδὺ παρ' Ὁμρ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. συχντ. παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι ποτὲ μὲν, »μέλαινα«, ποτὲ δὲ πέρυθρος«, καὶ σημειοῦται πρὸς τούτοις διὰ τῶν ἐφεξῆς ἐπιθέτ. »αἴσιμος, ἡδύς, μελιηδής, μελίφρων, ἡδύποτος, εὐώδης«, μὲ νερὸν μεμιγμένον ἐσυνήθιζον πλέον οἱ παρ' Ὁμρ. ἥρωες νὰ τὸν πίνωσι, μάλιστα οἱ ἐν τῇ Ὀδσ. »νέον οἶνον, ἀπ' οἴνῳ, παρ' οἴνῳ«, ἀντὶ ἐν τῷ συμποσίῳ, Λατ. inter pocula, Valck. Ἑλλήν. σελ. 15, 262. καὶ εἰς πληθ. »ἐν οἴνοις«, κ. τ. λ. Ετ. Σοφκλ. Ο Τ. 773. 2) Ὁ ἐκ τῆς ζυμώσεως χυμὸς διαφόρων καρπῶν γενόμενος οἶνος, οἷον ἐκ μήλων, ἀπιδίων κ. τ. τ. 3) τὸ ἐκ πτισάνισης κριθῆς ἢ σίτου καὶ ὕδατος σκευαζόμενον ποτόν, ἆρα εἴδός τι ζύθου (πίβας), Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. ς'. 15. »οἶνος ἐκ κριθῶν«, Wess. Ἡρόδ. Β'. 77. Οὕτως εὑρίσκεται ἤδη καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἶνος φοινικήϊος, Ἡρόδ. Α'. 193. 194. Β'. 86. οἶνος λωτοῦ, Ἡρόδ. Δ'. 177. κ. τ. τ. 4) ὁ καὶ διακρίνεται ὁ ἐκ τῆς σταφυλῆς οἶνος διὰ τοῦ, »Ἀμπέλινος οἶνος«, Ἡρόδ. Β'. 60. Περὶ τῶν διαφόρων οἴνων ὅρα Ἀθην. ἐν α'. Καρλ. ιε'. καὶ ἑξῆς. 4) Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πωλεῖται οἶνος, οἷον »Τρέχ' εἰς τὸν οἰνοῦν«. Πολυδ. Γ. 75. πρβλ. Μύρον, 3. καὶ Ἰχνὺς, 2. (ἐκ τοῦ οἴνος ἔγινεν διὰ τοῦ Δίγαμμ. τὸ Λατ. vinum, ὡς τὸ vicus ἐκ τοῦ οἶκος. Ὁ Πλάτ. παράγει ἀστειευόμεν. τὸ οἶνος ἐκ τοῦ »οἶδεσθαι νοῦν ἔχειν«, Κρατυλ. σελ. 406. C. παράβ. Ἀθην. Β'. 1.)

Οἰνόσπονδα, τά (σπένδω). Ἱερά, ἱερά, εἰς τὰ ὁποῖα ἔσπενδον οἶνον.

Οἰνοσσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν οἶνον διαφυλάττων, σώζων. Νόννος.

Οἰνόστευκτος, ὁ, ἡ. Ὁ]ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. ἀμφ.

*Οἰνοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις γεννᾷ τὸν οἶνον.

Οἰνοτρόπαι, αἱ (οἶνος, τρέπω). Ἐταλοῦντο οὕτως αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς Δήλου Ἀνίου, διότι αὗται ἐδύναντο νὰ μεταβάλλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Τζέτζης εἰς Δυκόφρ. καὶ Δύκτις ὁ Κρῆς. γ'. 29.

Οἰνοτρόφος, ὁ, ἡ (οἶνος, τρέφω). Ὁ τρέφων οἶνον, ἢ ὁ οἰνοφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνουργία, ἡ (ἔργον). Πολυδ. Ζ'. 193. ἡ τοῦ οἴνου κατασκευή.
* Οἰνουργός, ὁ, ἡ, = οἰνοποιός.
* Οἰνοῦς, οἰνοῦσσα, Ἀττ. οἰνοῦττα, οἰνοῦν, κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ οἰνόεις, εσσα, εν, ὅπερ ἴδε.
Οἰνοῦττα, ἡ. Πλακοῦς σκευαζόμενος ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος Ἔτι δὲ καὶ φυτόντι, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 40. ἐξ Ἀθην. Γ'. σελ. 429. ἴδε οἰνόεις, Β.
Οἰνοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν οἶνον, παρὰ Δουκιαν. Ἀληθ. Ἱστ. 1, 7. ὅπου εἰς τὰ Χειρόγρ. ἀναγινώσκεται οἰνοφλυγία.
Οἰνοφερής, ές, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. Ὁ πρὸς οἶνον φερόμενος, ὡς ὁ κατωφερὴς, πάροινος.
Οἰνοφλυγέω, ῶ (οἰνόφλυξ). Εἶμαι μεθυσμένος, ἢ δεδομένος εἰς μέθην, ὅθεν
Οἰνοφλυγία, ἡ. Ἡ μέθη, ἡ ἀγάπη τοῦ οἴνου καὶ τῆς μέθης.
Οἰνόφλυκτος, ὁ, ἡ. παρὰ Βατιλ. ταὐτὸν τῷ ἑπομ.
Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ (οἶνος φλύω). Ὁ γέμων οἴνου, ὁ μεθυσμένος.
Οἰνοφορεῖον. Ἀγγεῖον, πῦσος φέρων οἶνον, Φιλοξ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ
Οἰνοφοράω, ῶ (οἰνοφόρος). Φέρω, βαστάζω οἶνον.
Οἰνοφόριον, τό, ταὐτὸν τῷ, οἰνοφορεῖον.
Οἰνοφόρος, ὁ, ἡ (οἶνος, φέρω). Ὁ κρασοφόρος, ὁ φέρων, βαστάζων, ἢ περιέχων οἶνον, ὡς «Σεὺς οἰνοφόρων, τὸ κρασίου περιεκτικὸν ἀγγεῖον, ὁ πῦσος, ὡς τὸ οἰνοφόριον, Δαπτν. Vinophorus.
Οἰνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ οἴνου.
Οἰνόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ μὲ οἶνον ἤτοι ἀμπέλους φυτευμένος, καταφυτος, οἷον «Πτήματα οἰνόφυτα», Στραβ. ΙΒ'. σελ. 837. ὑποστατικὰ ἔχοντα ἀμπελῶνας. 2) ἐνεργητ. μεταποιθέντ. τοῦ τίνου, οἰνοφύτος, ὁ, ἡ, ὁ φυτεύων οἶνον.
Οἰνοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 302.
Οἰνοχάρων, οντος, ὁ (οἶνος, χάρων). Ὁνομάζεται εἰς τὴν Ἀνθολογίαν. Φίλιππος, ὁ Μακεδ. ὁπότε προῆγε ὡς ἄλλος Χάρων τοὺς ζῶντας εἰς τὸν Ἅδην μὲ φαρμακωμένον οἶνον, ἵνα κατὰ συνέμφασιν τοῦ Οἰνοχαρὴς, διὰ τὴν γνωστὴν του ἀγάπην τοῦ οἴνου, Alc. Menan. ἐπιστ. 15, 3. (-υυ-)
* Οἰνοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ἐνδυμένος μὲ κλάδους τῆς ἀμπέλου, ὡς αἱ vites arbustivae, Ἡσύχ. (ὡς τὸ Κισσοχίτων, κηροχίτων, κ.τ.τ.)
Οἰνοχοεῖα, ἡ. Κέρατμα οἴνου. ἐκ τοῦ
Οἰνοχοεύω, = οἰνοχοέω, κερνῶ οἶνον, Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχρῆτ. ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦτο μόνον τὸν Ἐνεστ. Ἀθην. σελ. 483.
* Οἰνοχοέω, ήσω (οἰνοχόος). Ἐγχέω, κερνῶ οἶνον εἰς πότιν, Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχρῆτ. ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦτο μόνον 3 Παραταῖ. ᾠνοχόει καὶ ἐωνοχόει, καὶ Ἀπρμφ. Ἀορ. οἰνοχοῆσαι. «Νέκταρ ἐωνοχόευε, αὐτὴ ἐκέρασε νέκταρ ὡς οἶνον, Ἰλ. Δ, 3.
Οἰνοχόη, ἡ. Ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου κερνῶσι τὸν οἶνον ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἀγγείων (τῶν κρατήρων) εἰς τὰ ποτήρια, Ἡσ. ἔργ. 746. 2) παρὰ τοῖς Νεωτερ τὸ κυλικεῖον μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῷ εὑρισκομένων ἀγγείων· καὶ 3) γυνὴ, ἥτις κερνᾷ οἶνον.
Οἰνοχόημα, τὸ (οἰνοχοέω). Τὸ κερνώμενον ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Φωκ. 6. «Παρεῖχεν οἰνοχόημα Ἀθηναίοις», σημαίνει ἑορτήν τινα, καθ' ἣν ἐδίδοτο οἶνος.
* Οἰνοχοΐα, ἡ, = οἰνοχοεῖα.
* Οἰνοχοϊκός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν οἰνοχόον ἀνήκων.
Οἰνοχόος, ὁ, ἡ (χεων). Ὁ ἐγχέων οἶνον εἰς πόσιν, ὡς Οὐσιαστ. ὁ κρατηραπτής, Ὅμ. ὁ κραστής, ἡ κερνάτωρ. Coppiera, Ἰταλ.
Οἰνοχρώς, ῶτος, ὁ· ἡ (χρώς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 13.
Οἰνόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). «Πόμα οἰνόχυτον», Σοφ. τουτέστι πιστὸν ἐξ οἴνου κερασμένου. Σοφοκλ.
Οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ (οἶνος, ὤψ). Ὁ τὸ οἶνου ἔχων χρῶμα, ὅστις φαίνεται ὡς ὁ οἶνος· παρ' Ὅμ. (ὅστις ὅμως δὲν ἔχει τὴν Ὄνομ.) σύνηθ. Ἐπίθ. τῆς κινουμένης θαλάσσης, ὅπου λοιπὸν παραβάλλεται ἡ κυμάτωσις αὐτῆς μὲ τὸ χρῶμα τοῦ Ὁμηρικοῦ «Μέλας οἶνος», ἴδε μέλαινα Ἰλ. Ψ, 316. Ὀδ. Β, 421. Ε. 132. Voss Virg. Georg. 4, 373. πρβλ. Πορφύρεος· ὅθεν ἡδὲ παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ταύρων, μαυροκόκκινος, Ἰλ. Ν, 703. Ὀδ. Ν, 32. β) Νεωτρ. καθόλου, βαθὺς κόκκινος, Wern. Tryph. 521. ὡσαύτως οἰνωπὸς, Valck. Phoen. 1167.
Οἰνόω, ῶ. Μέλ. ώτω (οἶνος). Μεθύω τινὰ μὲ οἶνον, ὡς ἐκ τοῦ Μέθυ, τὸ Μεθύσκω «Οἰνωθέντεσι μεθυσμένοι, Ὀδ. Π, 292. Παθγητ. μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι. Γ, 11. (τὸ Ἐνεργ. δὲν ἔχει ὁ Ὅμ.) «Πλεύνως οἰνωμένοισι δὶ ὅλου μεθυσμένοι, Ἡρόδ. ε. 18. 2) κάμνω τι οἶνον, μεταβάλλω τι εἰς οἶνον.
* Οἰνώ, ἡ φυτόντι, = Στρονθίον.
Οἰνωδής, ες, ὁ, ἡ. Κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ οἰνοειδὴς, ὁ εἶδος οἴνου ἔχων· καὶ ὁ πλούσιος εἰς κρασίον, εἰς οἶνον.
Οἰνών, ῶνος, ὁ· Ἀττ. ἀντὶ οἰνεών, ἀποθήκη οἴνου. Ξενοφ. Ἑλλ. ἴδε οἰνεών.
Οἰνωπός, ὁ, ἡ· ή, οἰνωπὸς, ή, ον (ὤψ). Ταὐτὸν τῷ οἰνοψ, παρ' Ὅμ.
* Οἰνώριον, τὸ, ἀντὶ οἰνάριον, Πλούτ.
* Οἰνωροί, οἱ, = οἱ ἐριαγωγοὶ Διονύσου, Ἡσύχ. πιθαν. ἀντὶ Οἰνουροὶ, φύλακες τοῦ Διονύσου.
Οἴνωσις, ἡ (οἰνόω). Ἡ μέθη.
Οἰνωτός, ή, όν (οἰνόω). Παρὰ Πλουτάρχ. ὁ μεθυσθείς, ὁ μεθύων, μέθυσος. 2) ὁ ἐξ οἴνου ἢ μετὰ οἴνου κατασκευασμένος.
Οἰνωτρον, τό, Δωρικ. χάρακ, ᾧ τὴν ἄμπελον ἵστασι. Ἡσύχ.
* Οἰνώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = οἰνοψ, οἰνωπὸς, Schaef. Σοφοκλ. Οἰδ. 674. Pors. Εὐρ. Μηδ. 1363.
* Οἴξασα, Θηλ. Μετοχ. ἀόρ. 1. τοῦ Οἴγνυμι, Ἰλ.
Οἶο, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, οὗ. Γενικ. τῆς κτητ. Ἀντων. ὅς, Ὅμ. ὅμως ποτὲ ἀντὶ τοῦ οὗ ὡς Γενικ. τῆς πρωτ. Ἀντων. ὅστις εἶναι Ἰων. Κῖο: Οἷόπερ, Ἰων. ἀντὶ οὗπερ. «Οἱ ὅπερ οὔνεκα. Ἀπολλώνι. ἀ. 1325.
* Οἰοβάτης, ου, ὁ, = Οἰόβατος, ἀμφ. (-υυ-)
Οἰόβατος, ὁ, ἡ (οἶος, βαίνω). Ὅστις παρεύεται κατὰ μόνας· καθόλ. ἔρημος. «Ὕλη οἰόβατος», Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 198. ἡ ἔρημος, ταῖς προβάτοις βατός.
Οἰόβιος, ὁ, ἡ (οἶος, βίος). Ταὐτὸν τῷ Μονόβιος, ὁ κατὰ μόνας, ἤτοι μοναχικῶς ζῶν. Ἡσύχ.
Οἰοβότας, ὁ (οἶος, βόσκω). Σοφ. Αἴ. 615. «Φρενὸς οἰοβότας· ὀνομάζεται, ὁ μωρὸς, ὁ μαινόμενος, ὁ παραφρονήσας, ὁ ἄτὸς φρενὸς διάγων, μεμονωμένος. Ὅρα τὸν Σχολ. καὶ οἰοβώτας.
Οἰόβοτος, ὁ, ἡ (οἷς, βόσκω). Ταὐτὸν τῷ, Μηλόβατος, ὁ ὑπὸ προβάτων βοσκόμενος.
Οἰοβούκολος, ὁ (βουκόλος). Ἡ ἐκ τοῦ οἷς, ὁ ποιμὴν προβάτων, ἢ ὁ μονάχικὸς ποιμὴν, ἐκ τοῦ οἷος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 310. ὅπου παρ' ἄλλοις, οἰοβοῦκολος, ἀναγινώσκεται.
* Οἰοβώτας, ὁ (οἶος, βόσκω). Ὁ κατὰ μόνας βόσκων, «Φρενὸς οἰοβώτας» ἀ τὴν γνώμην του κατὰ μόνας βόσκων, ταυτέστιν ὁ ἰδιογνώμων, ἰσχυρογνώμων, ὅπου ἄλλοι οἰοβότας ἀναγιν. πρβλ. οἰόφρων.
Οἰόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ταὐτὸν τῷ, Μονόγαμος. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 83.
* Οἰογένεια, ἡ, ἀπωτσοῦν Θηλ. τοῦ οἰογενὴς, ἡμόνη θυγάτηρ, Ἐπίγρ. 82. 1. ἐν Welckers syll. σελ. 112.
Οἰόζωνος, ὁ, ἡ (οἶος, ζώνη). Μονόζωνος, 1 καὶ 2. ὁ μονεχής. ἴδε Μονόζωστος. Σοφοκλ. Οἰδ. 856.
Οἰόθεν, Ἐπίρ. (οἶος). Ἐξ ἑνὸς μέρους, μοιχῶς, καθ' ἑαυτὸν, κατ' ἰδίαν, ταὐτὸν τῷ ἐμόνου, ἢ Μοναχόθεν, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ πάντοτε «οἰόθεν οἷος» ἐνωμέν. Ἰλ. Ν, 39. 226. κυρίως, ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μέρους, ἄρα ταὐτὸν τῷ οἷος, ὅμως κατ' ἔμφασ. ὡς τὰ «πάνθεν αἰνῶς», Heyne Ἰλ. Γ. 5. σελ. 315. Ἄρατ. 55.
Οἰόθι, Ἐπίρ. μόνως, καθ' ἑαυτὸν, ταὐτὸν τῷ Μόνου. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Ἄρατ.
Οἰόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μονοκέρατος. 2) ὁ οἰόκ. ταὐτὸν τῷ Μονόκερως. ἀμφ.
Οἴομαι, Ἀποθετ. Παρατ. Ὠόμην, Μέλ. οἰήσομαι, Ἀόρ. Ὠήθην, Ἀπρφτ. οἰηθῆναι, Μετοχ. σπάν. Ἐκ τῶν Ἀττ. τούτων σχημ. μεταχρῆτ. ὅμως ὁ Ὅμ. μόνον τὸ 3 Ἐνστ. Ἐνεστ. οἴοιτο εἰς ἐν τῇ Ὀδ. Ρ, 580. Χ, 12. Οἱ χρόνοι του εἶναι οἱ ἑφεξῆς. Ἐνεστ. Ἐνεργ. Οἴω, μόνον ἐν τῇ Ἰλ. (ἐνδέκακις) καὶ Ὁμ. Ἑρμ. (δὶς) ἅπαξ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 111. συχνότερ. ὅμως τὸ ἀναλυμέν. Οἴομαι, οἴεσαι, οἰόμενος κ.τ.λ. ἐκ τοῦ Παρατ. Ὠιόμην, 3 Ἐνικ. Ὤιετο, Ἀόρ. Ὠίσθην, μόνον Ὀδ. Δ, 453. Π. 475. Μετοχ. οἰσθείς, μόνον Ἰλ. Ι. 453. συχνότερ. ἐξ Ἀορ. τινος Μέσ. Ὠισάμην, 3 Ἐνικ. Ὤισατο, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως, καὶ Μετοχ. Οἰσάμενος· ἐκ τοῦ Ὠίσθην ἐκλιναν μεταγ. συγγρφ. μὴ Ἀττ. ἰδιαιτέρου τινὸς Ἀόρ. ἀπρμφτ. Οἰσθῆναι, καὶ τὴν Μετοχ. Οἰσθείς, καὶ ὁ Ἄρατ. ἐχει Ἀπρμφτ. Ἀόρ. τινα οἰήσασθαι, τὸν ὁποῖον ἄλλοι νεώτερ. ἐμεταχρῆτ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Hob. Φρυν. σλ. 719. Δωρ. Ἐνεστ. οἴω, Ἀρστρ. Λυτ. 997. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὅμως ἐν χρήσει καὶ συνηρμ. τις Ἐνεστ. οἶμαι (ὅστις ὅμως διαφέρει ὀλίγου τι κατὰ τὴν σημασ.) ὅστις ἀπαντᾶται ἤδη παρ' Ἡσ. Ἔργ. 178. ὡς ἐσφαλμ. χωρὶς, παρατ. ᾠμην, ὅμως, ἀμφότερα μόνον ἐν τῷ πρωτ. πρωτ. Ἐνικ. ἴδε κάτω Σύνταξ. 6, (Τὸ διὰ τῆς ἀναλύσεως τῆς Δοριθγγ. γανόμενον ἦ εἶναι παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς μετ αὐτὸν Ἑπικ. εἰς ὅλους τοὺς χρόνους μακρὸν, ὅθεν εἶναι ὁ τῆς γρυφῆς τρόπος, ὡίσατο κ. τ. τ. διὰ δύο αἰτίας ἐσφαλμ. μόνον Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. οἴω ἔχει τὸ Ι βραχύ, ὅταν ἡ λέξις αὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑξαμέτρου, ὄχι ὅμως καὶ ἐν τῷ τέλει, ὅπερ συμβαίνει ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἑννάκις, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. τετράκις· συνήθως τελευτᾷ τότε τὸ οἴω τὸν πρῶτον, ἢ τὸν δεύτερον πόδα, τὸν τρίτον μόνον Ἰλ. Ψ, 467. καὶ τὸν τέταρτον ὡσαύτως μόνον Ὀδ. Τ, 215. ἡ μόνη ἐξαίρεσις εἶναι, Ὀδ. Σ, 259. ὅπου τὸ οἴω, ∪ – αὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου, ἀλλὰ καὶ ἡ λήγουσα γίνεται πάλιν βραχεῖα πρὸ τινος ἑπομένου φωνήεντ. ἐναντίον τῆς Ὁμηρικ. χρήσεως, εἶναι ὅμως ἐνταῦθα καὶ ὁ τῆς λέξεως τρόπος ἀμφ.· τὸ οἴω τελευτᾷ μὲν συνήθ. τὸν στίχον, δύναται δὲ νὰ αὐρεθῇ καὶ ἐν τῇ μέσῃ πάντοτε ὅμως οὕτως, ὥστε ἡ πρώτη συλλαβὴ νὰ σταθῇ ἐν τῇ ἄρσει, Ἰλ. Ο, 278. Φ, 533. Ψ, 310.). Κυρία σημασ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομίζω, ὑπολαμβάνω, λοιπὸν πάντοτε ἐπὶ ἀβεβαίων τινὸς καὶ ἀμφιβόλου, ἔτι δὲ καὶ τὸ στοχάζομαι, πιστεύω, ὡς τὸ Ἀντίθετ. τοῦ ἠξεύρω: κ) ἐπὶ μελλόντός τινος. Ὑποπτεύομαι προαισθάνομαι. β) ὅταν ἡ προαίσθησις ἐπιστηρίζηται εἰς βέβαιόν τι καλόν, Ἐλπίζω. γ) ὅταν ἀποβλέπῃ ὅμως εἰς βέβαιόν τι κακόν, φοβοῦμαι, ὑποπτεύομαι. δ) ὅταν τὸ ἀπροσδιόριστον ἀναφέρηται εἰς πρᾶξίν τινα, τὴν ὁποίαν μέλλει τις νὰ ἐκτελέσῃ, σκοπεῦ, διανοοῦμαι, ἐπινοῶ, βούλομαι, ὅταν καθόλου, θέλω. ε) συχν. ὅμως ἐμπεριέχει ἡ λέξις καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀντολούς πληροφορίας, καὶ τότε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ προσδοκῶ, πιστεύω, ζ) τέλος ἐπὶ κρίσεως, ἡ γνώμης, δοξάζω, μοὶ φαίνεται, ἰδιάζομαι, παριστάνομαι, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ μὴν φρονῶ ἐπὶ τῇ ἰδιαιτέρου μου ἀξίᾳ, αὐθαδιάζω. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται ἤδη παρ' Ὁμ. καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς τόσον συχν. ὥστε δὲν εἶναι χρεία ἰδίων παραδειγμάτων.

Σύνταξις: 1) συχνότ. μάλιστα παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπρμφτ. καὶ ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ ἐλαίττον μὲ τὸν Ἀπρμφτ. Μέλ. ὅμως καὶ α) μὲ τὸν Ἀπρμφ. Ἐνεστ. ὅστις ἔχει τότε συνῆθ. σημασ. Μελ. ὡς Ἰλ. Α, 204. Κ, 804. Τ, 141. καὶ ἀλλαχοῦ: ὅμως ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτοι πράγματος, ὡς Ὀδ. Α, 323. Β, 232. β) μὲ τὸ Ἀπρμφ. Ἀορ. ὡς Ἰλ. Α, 558. Κ, 551. Ν, 278. Ὀδ. Γ, 27. καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ Ἀττ. παῤῥ λεγ. Lobeck Phryn. σελ. 751. μ' ὅλον ὅτι ἐκεῖ τὸ ἐνταῦθα ὁ Thom.M. πάντοτε τὸν Ἀπρμφ. Μέλ. Πρβλ. 2. β. καὶ 5. β. 2) μετὰ τοῦ Ἀπρμφτ. (ὅπου Αἰτ.) καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἔχει τότε ὡρισμ. ῥῆμα καὶ τὸ Ἀπρμφ. τὸ αὐτὸ ὑποκείμ. π. χ. «Μεχρὶ σοῦ ἐγὼ οἶος ἐπιστοχάζομαι (ἐγώ), ὅτι (ἐγὼ) σὲ σὲ προβάτων, Ἰλ. Ζ, 341. «Οὐ γὰρ οἷός πελεμίζειν, δὲν στοχάζομαι, ὅτι σὲ πολεμήσω, Ἰλ. Ν, 262. «Ἐν φρεσὶν οἷσι ἔμμενεν, στοχάζομαι, ὅτι εἶμαι μεταξὺ τῶν πρώτων, Ὀδ. Θ, 180. πρβλ. Ἰλ. Δ, 296. Δ, 12. Ὀδ. Τ, 215. β) ἐνταῦθα πρέπει νὰ διακριθοῦσιν ἐκεῖναι αἱ περιστάσεις, ὅπου παραλείπεται τὸ ὑποκείμ. τοῦ Ἀπρμτ. ἐπειδὴ συνυπακ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, π. χ. «Τρῶσόν σ' ἐλθὼν ὄπιθεν, φοβοῦμαι, μήπως κἀκεῖσε σὲ πλήγωδῶσι, Ἰλ. Μ, 66. ὅπου ὅμως ὁ φοβούμενος ἐξαιρεῖ τὸν ἑαυτόν του, καὶ Ὀδ. Μ, 212. «Τῶν δὲ μὴ τόσσον οἷον ἐλπίζω, ὅτι (ἡμεῖς) σὲ τὸ ἐνθυμηθῶμεν; ὅμως «Νηῒς ἔμοσσαί μοι, μὴ μὲ κατακτείνωσι, διακέμενοι γὰρ οἷοιν, ἐπειδὴ (ἐγὼ) φοβοῦμαι, ὅτι (αὐτοὶ) σὲ μὲ καταρρέξωσι, Ὀδ. Ο, 278. πρβλ. Α, 301. αἱ περιστάσεις αὐταὶ ἀνήκουσι λοιπὸν κυρίως εἰς τὸν ἀριθμ. 1. 3) Ἀπολύτ. «Δίει σέλεται, πάντοτε ὑποπτεύοντα, Ἰλ. Α, 561. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ σημασ. στοχάζομαι, πιστεύω, προσδοκῶ, Ὀδ Ω, 401. μάλιστα ὅμως μεταχρῆτ. οὕτως ὁ Ὅμ. τὸν Μέσ. Ἀόρ. «Θυμὸς οἴσατό μοιν ἡ παρὰ μὲν τὸ προτρόπην, Ὀδ Ι, 213. καὶ «Οἴσατε κατὰ θυμόν, τὸ προτρέπειν ἐν τῇ παρὰ τὸν, Ὀδ. Τ, 390. πρβλ. Ι, 339. Ξ, 298. Ο, 443. 4) Ἀπροσώπ μόνον Ὀδ. Τ, 312. «Οἴεταί μοι αὐτὸ θυμὸν μοὶ ὀτρεῖ. 3) μεταβατ. μετὰ τῆς Αἰτ. ἐν τῇ σημασ. Στοχάζομαι, πιστεύω, Ὀδ Ν, 427. Αἰτιάομαι, προαισθάνομαι, «Ἕκτορα, Ἰλ. Ν, 283. «Ἴσον δ' ὡϊστὸ θυμὸς, λύπην προπάθειν ἡ ψυχή, Ὀδ. Β, 248. (ἄλλοι ἐξηγοῦσι: ἡ ψυχὴ τοῦ ἄλλου τι δὲν στοχάζεται εἰμὴ θρήνους, ἐσφιλμ.) προτρόπω, ἀλλ' ὅμ. Ὀδ. Β, 351. β) ἐνταῦθα πρέπει νὰ διακριθῶσι τὰ, κυρίως εἰς τὸν ἀριθμ. 1. ἀνήκοντα χωρία, ὅπου ὑπάρχει νὰ τεθῇ ἡ Αἰτ. μετ' Ἀπρμφτ. τὸ Ἀπρμφ. ὅμως παραλείπεται, ἐπειδὴ συνυπακ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, ὅθεν καὶ ἐμφαίνεται μόνον ἡ Αἰτιατ. ἥτις ὅμως δὲν ἐξήχθητται ἀμέσως ἐκ τοῦ Οἶομαι, ὡς Ὀδ. Ξ, 363. Χ, 165. 6) κατὰ μόνας σχηματίζον μέσον τε καὶ ἐνεργ. μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπ. «Ἐν πρώτοισιν, οἷος, κείσεσθαι, μεταξὺ τῶν πρώτων, στοχάζομαι, ἃ κεῖται, Ἰλ. Θ, 536. «Ἐπειτ' ἦ, οἷος, γνώσεαι, ἔπειτα, στοχάζομαι, ἐκ τοῦ καταλάβεις, Ὀδ. Π, 309. ὡσαύτως Ἰλ. Ν, 153. Ὀδ. Β, 255. Ψ, 261. ὅπου ἴστεον, ὅτι ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μόνον τὸ Ἐνεργ. Οἷος, καὶ ποτὲ τὸ Μέσ. καὶ τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς τὸ συνηρημ. Οἶμαι, Παρατατ. Ὠμην, ὅπερ συνήθως τίθεται ἄνευ συνάφειάς τινος ὡς μέσον κῶλον: διακρίνεται δὲ ἐνταῦθα διπλῆ τις χρῆσις: α) τὸ οἶμαι τίθεται ὡς ἔκφρασις τῆς μετριοφροσύνης ἢ κομψότητος, ἢ καὶ ἐκφράζει βεβαιότι ὡς γνώμην καὶ εἰκασίαν. β) ἐν τῇ ἀποκρίσει ἀποφατικῆς τινος ἐρωτήσεως ἐπιβεβαιόνει ἐναργῶς, Πλάτ. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 597. καὶ τότε τίθεται συνήθ. ἐπ' ἀρχῆς τῆς ἀντειπούσης προτάσεως. — Ὁ κανὼν τοῦ Thomas M. σελ. 645. ὅτι τὸ οἶμαι δηλ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀκριβέσι συγγρφ. μόνον ἐπὶ ἀναμφιβόλως βεβαίων, καὶ τὸ Οἶμαι μόνον ἐπ' ἀβεβαίων πραγμάτων, φάνη πλέον πρὸ πολλοῦ ὡς ψευδής· ἐξ ἐναντίας τίθεται παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. τὸ οἶμαι ἀντὶ τοῦ οἰομαι, Schaef. Dion. comp. σελ 360. 7) ἰδιαίτεραι Ἀττ. φράσεις: α) ὡς ἐπείσακτος ἐρώτησις, «Πῶς οἴει; πῶς οἰέσθαι; πῶς στοχάζεσαι ἄρχειν; ὡς τό, πῶς δοκεῖς; καὶ «Οἴεται κατὰ μόνας, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 147. Α. β) «Οἶμαι δεῖν κρίνω εὔλογον, ἔχω σκοπόν, θέλω, συχν. παρὰ Πλάτ. π. χ. «Λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δικαίως· θέλει νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους δικαίους εἰς τὸ λέγειν, Μεν. σελ. 95. C. «Οἴεται δεῖν εἰδέναι· θέλει νὰ ἠξεύρῃ πολλά, Ἀλκ. 2. σελ. 144. Δ. 146. προϋποθέτει δὲ πάντοτε κακοδοξίαν τινά. γ) «Οἴεσθαι δεῖ ἢ χρῆν» δύναται τις ἐνίοτε νὰ ἰδεατῇ. ἐτὸ οἶμαι παράγεται συνήθ. ἐκ τοῦ θέματος ΟΙΩ = φέρω, ἀπιδὴ φαίνεται ὅτι περιέχεται εἰς αὐτὸ τὸ Λατ. fert animus κ. τ. τ. ἐκ τοιούτων ὅμως ἀκυρολογιῶν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἐτυμολογ. συμπεράσματα.)

Οἴεον ἔριον. Ἄπλην, σελ. 479. ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν οἷς ἢ οἴεον.

* Οἷον, τό, Δῆμος τῆς Λεοντίδος καὶ τῆς Ἱπποθοοντίδος φυλῆς, Στέφ. Β. καὶ Ἁρποκρ. πρβλ. Οἴη καὶ Ὄα.

Οἷον, οὐδέτ. τοῦ, Οἷος, ὡς Ἐπίῤῥ. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ὡσαύτως, Ὡς. 2) Παραδείγματος χάριν. 3) Περίπου σχεδόν, ἐγγύς, κοντά. «Οἷον δέκα σταδίουσιν, Θουκυδ. 4) «Οὐχ οἷον· καὶ, Μὴ οἷον, ἀντὶ τοῦ, Οὐ μόνον οὔ, «Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν, ἦγουν, Ὄχι μόνον δὲν ἠμπόρει νὰ ὠφελῇ, κ. τ. λ. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Τρόπον τινά, δυνατόν, καθάπερ, ὁποῖον, μόνον, ἢ ποιόν· ἅπαξ, ἴνα. Ἡσύχ. ἴδε Οἷος, 6.

Οἷονεί, Οἱονανεί, τρόπον τινά· ὥσπερ τι, καθάπερ, ἀντὶ Οἷον εἰ, Δωρ. Οἷον αἰ, Nacke Choeril. σελ. 146. καὶ ἀντὶ, Οἷον ἂν εἰ.

Οἰονεύμων, ὄθεν Οἰονεύμουσαι, (ἐκτὸς ἂν οἰονομοῦσαι ἐκ τοῦ οἰονόμος πρέπῃ νὰ γραφῇτε) Νέμω, βόσκω πρόβατα. Ἀπολλών. Λεξ. ἐν Δ. Ἀγρονόμαι.

Οἰονοϊστική, ἡ. Τέχνη τις συνισταμένη ἐκ τοῦ οἰησις, νοῦς καὶ ἱστορία, ἐκ τῆς ὁποίας ἰδιοποιπλασμένης λέξεως παράγει ὁ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. C. τὴν οἰωνιστικήν. (συνήθ. γράφεται οἰωνοπιστική, ὅπερ ὅμως ἀδιωρθώθη πρώτον ὑπὸ τοῦ Buttm.)

Οἰονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, οἷος). Ὅστις νέμει ἢ ζῇ κατὰ μόνας· ἄνευ καθόλου, Μόνος, ἔρημος, καὶ ἐπὶ χώρας. Ἀνάλεκτ, Δ'. σελ. 197. καὶ Β'. σελ. 100. Ὅμως Α'. 230. «Οἰονόμοιο χαραδραίης», ἀντὶ χαράδρης, σημαίνει τὸ μόνης, μοναχῆς.

* Οἰόνους, ὁ (οἶομαι, νοῦς). Ὅστις φαίνεται, ὅτι ἔχει νοῦν, κατ' ἀστείαν παραγ. ἐκ τοῦ οἶνος σχηματ. ὑπὸ Πλάτ. Ἱππύλ. σελ. 406. Γ.

Οἷόντε, δυνατόν. «Οὐχ' οἱόντεσ· δὲν εἶναι δυνατόν· ἔπεται δὲ ἐπαρέμφατον· ἴδε Οἷος, 3, β.

Οἰοπέδη, ἡ (πέδη). Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 150. ἀριθμ. 38. Crinag. 38, 4. σκοτεινὴ λέξις, ἴσως ἐκ τοῦ οἷς, δεσμός τις μάλλινος εἰ ἄρθρωτα ποδάρια.

Οἰοπέδιλος, ὁ, ἡ (οἷος, πέδιλον). Μὲ ἓν παπούτζιον, μονοπέδιλος.

Οἰόπεκος, ὁ, ἡ (οἷς, πέκω). Ἀπὸ ἕρια προβάτου, παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 475. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Νεοπόκω.

Οἰοπολέω, ὦ (οἷος, πέλομαι). Εἶμαι μόνος, ζῶ εἰς μοναξίαν, ἐκ τοῦ πρώτου οἰοπόλος, Εὐρ. Κυκλ. 74.

* Οἰοπολέω, (οἷς, πολέω). Βόσκω, φυλάττω πρόβατα, ἐκ τοῦ δευτέρου οἰοπόλος, Ἀνάλ. Δ'. 246.

Οἰοπόλος, ὁ, ἡ (οἷος, πέλομαι). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν, μοναχός, ἔρημος, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ χώρας, «Χῶρος, σταθμός, οὔρεα», μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πρῶτον παρὰ Πινδ.

* Οἰοπόλος, ὁ, ἡ (οἷς, πολέω). Ὁ πρόβατα φυλάττων, βόσκων, «Ἑρμῆς», ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 314.

* Οἰόρ, Σκυθικὸς ἀντὶ Ἀνήρ, Ἡρόδ. Δ'. 110. ἴδε

* Οἰόρπατα, Σκυθικὴ λέξις, παρ' Ἡρόδ. Δ'. 110. = Ἀνδροκτόνοι.

Οἷος, οἵη, οἷον, ὡς τὸ Μόνος, 2. ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ συνοδίας τῶν ἄλλων, ὄθεν, Ἔρημος, μοναχός, συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐν σημασ. Ἐπίῤῥ. σπανιότ. παρὰ τοῖς ὑστερότ. Ἕπτ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. δι' ὅλου ἄχρηστ. α) μᾶλλον προσδιωρισμένον: «Οἷος ἀνευθ' ἄλλων», Ἰλ. Χ, 39. «Οἷος, μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἕπετο», Ἰλ. Ω, 148. καὶ ἀποφατικ. «Οὐκ οἷος, ὅμα τῷγε», κ. τ. λ. συχνότ. παρ' Ὁμ. β) ἐμφατικώτ. «Εἷς οἷος, μία οἵη», ἕνας μοναχός, μόνη ἕνας, συχν. παρ' Ὁμ. ὡς τὸ εἷς, μόνος, κ. τ. λ. καὶ εἰς Δωρ. «Δύο οἷω μόνω δύο», Ἰλ. Ω, 478. Ὀδ. Ξ, 94. καὶ εἰς Πληθ. «Δύο οἷοι, δύο οἵαις», Ὀδ. Γ, 424. Π, 245. γ) ἐνίοτε μετὰ Γεν. «Τῶν οἷος ἀπ' αὐτοὺς ἀφημένος», Ἰλ. Α, 693. πρβλ. Λ, 74. καὶ «Οἷος ἀπ' ἄλλωνα», Ὀδ. Ι, 192. «Οἷος ἀπὸ σεῖο, οἷος ἐπ' ἀνθρώπων», Ἰλ. Ι, 438. Ὀδ. Φ, 364. ὅμως «Οἵη ἐν ἀθανάτοισιν», μόνη μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, Ἰλ. Α, 398. ὡσαύτως «Οἷος μετὰ τεῖσι», Ὀδ. Γ, 362. 2) = Μόνος, 2. μόνος εἰς τὸ εἶδός του, τουτέστ. ἐξαίρετος, ἐπίσημος, Ἰλ. Ω, 499. (συγγεν. μὲ τὸ Ἴος, καὶ μὲ τὸ Λατ. unus, πρβλ. Οἴνη, 3.) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. εὑρίσκεται ἡ παραλήγουσα ἐνίοτε βραχεῖα, Meineke Menand. σελ. 253.)

Οἷος, οἵα, Ἰων. οἵη, οἷον (ὅ, ὅ, ὅς). Ὁποῖος, ὁποίας λογῆς, ὅ,τι λογῆς, ὁποίας ποιότητος, φύσεως, ὁποίου εἴδους, ἤθους ἢ ψυχικῆς διαθέσεως, Λατ. qualis. Ἀντωνυμ. ἀναφορική, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταποκρίνεται ἡ ἐρωτημ. Ἀντων. ποῖος, ἡ ἀόρ. ποιος, καὶ ἡ δεικτ. τοῖος, ἤδη παρ' Ὁμ καὶ Ἡσ. συχνότ. ἐπαυξητ. «Ὅσσος οἷός τε» τὸ Λατ. qualis quantusque Ἰλ. Ω, 630. «Ὁσσάτιος καὶ οἷος», Ἰλ. Ε, 758. μετὰ τῆς Αἰτ. «Οἷος ἀριστῆνα, ὁποῖος ἄνηρ κατὰ τὴν ἀρετήν, Ἰλ. Ν, 275. «Οἷος μέτεισι πολεμήϊος», Ἰλ. Ν, 298. Χρῆσις: 1) τὸ οἷος εἰς ἀνεξάρτητον καὶ αὐτυπάρκτον πρότασιν ἔχει τὴν δύναμιν ἐκφωνήσεως, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προάγει μέγα τι, ἀσυνήθιστον καὶ τερατώδες διὰ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ θαυμασμοῦ, ἢν παρ' Ὅμ. ὀχι σπάν. ἐπαυξηθέν: «Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι ὁποῖον λόγον ἐδυνήθης νὰ προφέρῃς! Ὀδ. Ε, 183. πρβλ. Ἰλ. Ε, 601. ὡσαύτως εἰς τὸ Οὐδέτ. «Οἷον δή νυ θεοὺς [γ.] θνητοί αἰτιόωνται, ὡς ὅσσον κατηγοροῦσιν οἱ θνητοί τοὺς θεοὺς ὡς αἰτίους! Ὀδ. Α, 32. πρβλ. Ἰλ. Ε, 601. Ν, 633. Ρ, 587. Φ, 57. κυρίως εἶναι τοιαύτη τις φράσις ἐλλειπτική, καὶ ἐντελῶς ἐκφράζετο ἂν ἡ πρώτη πρότασις οὕτω πως: τοῖον μῦθον, οἷον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, θαυμάζω, ἢ, θαυμάζω, ὅτι τοῖον μῦθον ἐξήγορυσας, οἷον ἠγόρευσας. β) «Οἷός τινι» ἀντὶ ἴσός τινι, μετὰ Δοτ. Ἡσ. Ἔρ. 316. ὅπου ὁ Spohn παρεδέχθη τὴν τοῦ Schaefer μεταβολήν, «Δαίμονι δ' ἴσος ἐησθα: ἐὰν ἡ ἀνάγνωσ. ὅλων τῶν χειρογρ. δὲν δύναται νὰ ἐπευφρανθῇ ὡς ἰδίωμα τοῦ Ἡσ. τότε ἦτον προυτιτέα ἡ εὐκολωτ. μεταβολή, «Δαίμων δ' οἷος ἔησθα». 2) συχν. περιέχει σύγκρισίν τινα καὶ συμπαράθεσιν, ὅθεν ἐνίοτε καὶ ἐπακολουθητικόν τι, καὶ δὴ εἰς ὑποτετραγμένας προτάσεις μετὰ τὸ Τοῖος ἢ Τοιόσδε, Ὀδ. Α, 371. συνήθως ὅμως παραλείπεται ἡ ἀπαρτ. Ἀντων. «Οἷος ἀστὴρ εἶσιν ὃν τρόπον πορεύεται ἀστήρ τις, Δ. Χ, 317. κ. τ. τ. β) ἀξιοσημείωτ. εἶναι ἡ παράλειψις τοῦ πρόσθεν κοινῶν εἰς μερικὰς ὁμηρικὰς ἐκφράσεις, ὡς π. χ. εἰς τό, «Οἳ ἀγορεύει, οἷά μ' ἤορτασε, ὅπου τὸ Ἀναφορ. ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπάθεσις γίνεται φανερὰ ἐκ τῶν προηγουμένων: τὸ νὰ συμπεράνω ἐξ ἐκείνου, ὅπερ εἶπες, ὅπερ μοὶ ἔοικες, Ὀδ. Δ, 611. Ἰλ. Σ, 95. Χ, 347. Schaef. L. Bos. σελ. 252. γ) ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γνωστὴ παρατήρησις, ὅτι τὸ οἷος, εἶδ., οἷον τίθεται συχν. μᾶλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖος, ὅτι τοῖα, ὅτι τοῖον, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 117. C. Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 694. ὅμως ἤδη καὶ Ἰλ. Ζ, 168. Ὀδ. Ρ, 479. πρβλ. Π, 92. Ρ, 160. Σ, 72. 219. ὅπου ἀποδεικνύονται ὠσαύτως τὰ πρότερον εἰρημένα διὰ τοῦ Ἀναφορικοῦ. δ) ὅταν πρόκειται νὰ φανερωθῇ, ὅτι ἡ αἰτία ἤτοι ἡ ἀποδεῖξις φαίνεται καθ' ἑαυτήν, τότε τίθεται τὸ «Οἷος δή, οἷον δή» κ. τ. λ. «Τοιός δε, οἷος σὺ δή σύ», τοιοῦτος, ὥσπερ καὶ σύ, Ἰλ. Ω, 376. ὅπου φανερόνεται διὰ τοῦ προστεθεμένου δή, ὅτι τὰ λεγόμενα εἶναι ἀδιάστακτα, πρβλ. 6. β. Μεγαλητέρα δέ τις αὔξησις τῆς συγκρίσεως κεῖται εἰς τὸ «Οἷός περι, ἀπαραλλάκτως ὡς —, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ε) ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ φανερωθῇ διὰ τῆς συγκρίσεως ἡ διὰ τοῦ ἐπακολουθητικοῦ συχνή τις ἢ ἀμφίβολος ἔτι συμφωνία, τότε μετεχρῆτ. ὁ Ὅμ. τὸ «Οἷός τε» (ὅπερ ὅμως διαφέρει πολὺ ἀπὸ τό, καὶ εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστ. «Οἷός τε μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. ἴδε 3. β.) καθὼς ἴσως, «Οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρηϊ καθὼς ἴσως ὁ Ἄρης προσέρχεται, Δ. Η, 208. πρβλ. Ρ, 157. Ὀδ. Η, 106. Λ, 536. Ν, 223. Ο, 324. 379. Ρ, 309. Τ, 233. Herm. ὕμ. Ὅμ. Δήμ. 103. πρβλ. β. 6. Παρομοίως τίθεται καὶ τὸ «Οἷός που», Ὀδ. Τ, 35. ζ) ὅταν ἡ σύγκρισις ἀναφέρεται καὶ εἰς χρόνου προσδιορισμόν, τότε τίθεται τὸ, «Οἷος ὅτεον, ὡς καὶ τότε, Ὀδ. Κ, 462. Χ, 227. η) τὸ «Οἷός τις, οἷόν τιν ἀποτελεῖ τὸ ὑποκείμενον τῆς συγκρίσεως, τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ἀπροσδιόριστον, Δ. Ε, 638. Ὀδ. Ι, 398. Τ, 377. θ) τὸ «Οἷος αὖν, οἷος δήποτε» ἀναλογεῖ μὲ τὸ Λατ. qualiscunque, μετὰ Ὅμ. ι) ἐκ τῆς συνήθ. παραλείψεως τῆς δεικτ. Ἀντων. πρὸ τοῦ οἷος ἐξηγοῦνται καὶ μερικαὶ Ἀττ. βραχύτητες τῆς ἐκφράσεως, π. χ. «Οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦν, οὐδὲν εἶναι τόσον καλόν, παρὰ νὰ ἀκούσῃ τις αὐτὸν τὸν ἑαυτόν: «Οἷόν ἐστιν» ὅπερ σημαίνει — θέλει νὰ εἰπῇ, κ. τ. τ. 3) τὸ οἷος μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. σημαίνει ὑψηλέν τινα βαθμὸν ἐπιτηδειότητος εἴς τε, «Οἷος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε», ὡς ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι ἢ λόγον, Ὀδ. Β, 272. «Οἷος ἦν βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι», ὡς ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ μάχηται, Ὀδ. Ξ, 491. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 643. β) πολὺ συχνότερ. ὅμως εἶναι μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. τὸ οἷος τε μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. Ὀδ. Τ, 160. Φ, 117. 173. καὶ παρ' Ἡρόδ. Α', 29. 67. Δ'. 16 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ εἰς Ἕνικ. καὶ Πληθ. Οὐδέτ. «Οἷόν τέ ἐστιν καὶ «Οἷά τέ ἐστι, οἷόν τε γίνεται», κ. τ. τ εἶναι δυνατόν, Ἡρόδ. Α'. 91. 194. Δ', 31. Πλάτ. Πολ. 12. σελ. 967. Α. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. «Οἷός τε εἰμὶ ποιεῖν», εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμω, ἠμπορῶ νὰ τὸ κάμω, ὅπου ἐνίοτε καὶ παραλείπεται τὸ εἶναι, Pors. Εὐρ. Ἑκ. σελ. 101. γ) ἄνευ τῆς Ἀπρμφτ. εἰς Οὐδέτ. «Οἷόν τέ ἐστιν», εἶναι δυνατόν, «Οὐχ οἷόν τε ἐστίν», δὲν εἶναι δυνατόν, Ἀττ. «Ὅταν ἡ πρῶτον οἷόν τε», εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, Δημοσθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὡς μία λέξις, «Οἷόν τε γράφεται. ζ) πρὸ ἑνὸς Ἐπιθ. ἀντὶ Ἐπιρ. δὲν τίθεται ποτὲ τὸ οἷος, Valck. Phoen. 1633. ὅμως τὸ Ἐπιρρμτ. οἷον, εἶναι οὕτως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ὡς, ἐπειδὴ Ἰλ. Δ, 653. «Οἵτδε, οἷος ἑκείνου θεινὸς ἀνήρ, σημαίνει: ἠξεύρεις, ὁποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ δεινὸς ἀνήρ, ὄχι ὅμως: ἠξεύρεις, πόσον δεινὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ. 5) συχνότ. εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἀναδιπλασιασμὸς τῆς ἀναφορ. Ἀντων. εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν, π. χ. «οἳ' ἔργα δράσας οἷα λωγαίτατ' ἐκεῖνα, ὅτι μετὰ τοιαῦτα ἔργα πάσχει τοιαύτην δυστυχίαν, Σοφοκλ. Ἠλ. 751. «Οἵαν ἀνὴρ' οἵων ῥημάτων χέρνιβ ἡνύσαιο ποίαν χάριν εἶχες ὑπὲρ τοιαύτης ὑσσίας, Τρᾳχ. 994. πρβλ. 1045. «Σκέψαι δὲ οἷφ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὢν περὶ ἐμέ, ἔπειτά μοι μέμφῃ, παράβαλε τὸ πρὸς σὲ φέρσιμόν μου μὲ τὸ ἰδικόν σου τὸ πρὸς ἐμέ, καὶ ἔπειτα κατηγόρησόν με, Ξεν. Κυρ. Δ'. 5. 29. πρβλ. Wytt. ep. cr. σελ. 180. καὶ μάλιστα Monk. Εὐρ. Ἄλκ. 145. — 6) ὡς Ἐπίρ. ἦτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιητ. τὸ Οὐδέτ. Ἕνικ. οἷον, ἐν δὲ τῷ Ἴων παίζῳ λόγῳ καὶ τὸ Πληθ. οἷα ἀντὶ τοῦ ὡς, ὥσπερ, Ὅμ. πρβλ. Boeckh Πίνδ. Ὀλ. Α'. 8. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἐπιθ. οἷον ἐερτήσειε πόσον δροσώδης, Ἰλ. Ω, 419. καὶ εἰς Πληθ. οἷα ἀτάσθαλα, Ὀδ. Π, 93. Σ, 143. τὸ Ἐπίρ. οἷως, φαίνεται ὅτι ἦτον ἐν χρήσει μᾶλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ δὴ παρ' Ἀρίστῳ. καὶ Σοφοκλ. β) ἐν τῇ συγκρίσει ἀντὶ τοῦ ὡς, καθὼς, ὡσάν, Ὅμ. καὶ εἰς Πληθ. Οὐδ. οἷα, Ἡρόδ. ὅπου ἀπαντῶσι πάλιν αἱ αὐταὶ ἐνώσεις μετὰ μορίων, ὡς παρὰ τῷ Ἀντων. καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. «οἷον δή», ἐπειδὴ γάρ, «οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσαιμι ἐπεὶ γὰρ ἔτρεμε πρὸ τοῦ Μενλ. Ἰλ. Ρ, 587. πρβλ. Φ, 57. ὡσαύτως «οἷα δή», Ἡρόδ. Β'. 23. «οἷά τε» ὡς γάρ, Ὀδ. Γ, 73-I, 128. 254. Ξ, 63. Ἡρόδ. Β'. 175. «οἷον ὅτεον ὡς ὅτε, κ. τ. λ. πρβλ. 2. β. γ. d. ε. Οἱ νεώτερ. καὶ διπλασιάζουσι, «οἷον ὡς, οἷον ὥσπερ, ὡς οἷον, ὡς εἶεν, Lobeck Phryn. σελ. 427. πρβλ. ὡς D. P. γ) ἀντὶ τοῦ, Παραδείγμ. χάριν, συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) ἀντὶ τοῦ, Περίπου, Λατ. quasi, «οἷον δέκα σταδίους», Θουκ. τὸ λοιπὸν ὡς τὸ ὅσον, πρβλ. ὡς, Δ. III. ε) «οὐχ οἷόνε ἦ ἡμῖ οἷονει ἀκολουθοῦντος τοῦ «ἀλλ' οὐδὲν ἦ «ἀλλὰ μηδέν, ὄχι μόνον δὲν —, ἀλλὰ καὶ μήτε —, Πολύβ. Λατ. non modo non —, sed nec —, ζ) «Θαυμαστὸν οἷονει, ταὐτὸν τῷ, Θαυμαστὸν ὅσον, Λατ. mirum quantum, Schaef. Dion. comp. σελ. 184. (ἡ παραλήγουσα εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. βραχεῖα, ἀλλ' ἤδη καὶ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Ν, 275. Σ, 105. Ὀδ. Η, 312. Τ, 89. ὅμως τοῦ Θηλ. οἷα ἡ λήγουσα εἶναι μόνον παρὰ τοῖς ὑστερ. καὶ φαίνεται ποιητ. βραχεῖα, Jac. AP. σελ. I.XV.)

* Οἱός, Γενικ. τοῦ οἷς, Ὅμ. καὶ Ἀττ.

* Οἶος, Γενικ. τοῦ οἷς, Ὅμ.

Οἶος, α, ον (οἷς). Ἐκ προβάτου, προβάτειος, π χ. γάλα.

* Οἰοτερός (οἷος). = οἷος, ὡς τὸ Δεξιτερὸς κ. τ. τ. σχηματιζόμ. Σοφρών.

* Οἰοφάγος, ὁ, ἡ, = Μηλοκτόνος, Ἡσύχ.

Οἰόφρων, ονος, ὁ, ἡ (οἷος, φρήν). Ἰσχυρογνώμων, ἰδιότροπος · παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 809. «Πέτρα οἰόφρων» ἡ μόνη, ἡ ὄρημος.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁ ἅπαξ μόνον, ἢ ὁ μᾶλλιον ἔχων χιτῶνα, μοναχίτων ἢ προβατοχίτων, ἐκεῖνο μὲν ἐκ τοῦ οἷος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὄις. Οὕτως ὀνομάζει Γρηγ. Ναζ. τοὺς μοναχούς. Τόμ. Β'. 218. Β. ὁ μόνον χιτῶνα (ἄνευ ἱματίου ἐπλ.) φορῶν, Ὀδ. Ξ, 489. (– υυ –)

Οἰόω, ῶ (οἷος). Ἀφίνω τινὰ μοναχὸν, ἐρημῶ βοηθείας, ταὐτὸν τῷ, Ἐρημόω. Ἰλ. Ζ, 1. Λ, 401. καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία 3 ἀορ. πασητ. «οἰώσῃσι. Μονόω, διαχωρίζω.

Οἴπτωτον, τό, ἢ οἰπτωτός, ὁ (οἶς, πίπτω). Κόπρος προβάτειος. Ἥμαρτ. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ε'. 91. ὅπου τὰ Χειρόγρ οἰπτώτη ἔχουσι, ἐξ Ἀριστοφ. Λυσ. 575. Δίων Κάσ. μς'. 5. Παρ' Ἀριστοφ. εἶναι ταὐτὸν τῷ, οἰτυνος, ὁ ῥύπος καὶ ἰδρὼς τοῦ προβατείου μαλλίου. Παρὰ δὲ Ἡροδ. Δ'. 187. γράφεται οἴτιπη, κατὰ δὲ ἄλλους οἰτύπη. Ἡσυχ. Γαλην. Γλωσσ. Ἐτυμολ. Μ. ἔχουσι τοῦτου ταὐτόσημον τὸ, οἰσπάτη.

Οἵτις, ὁ καὶ ἡ, Γεν. οἵου, Αἰτ. οἶν, ὀνομ. πληθ. οἵες, Γεν. οἵων, Δοτ. οἵεσι, Ὀδ. Ο, 386. ὅμως συνῆθ. παρ' Ὅμ. οἵεσσι, Ἐπ. βραχυνόμεν ὁστε, Ἰλ. Ζ, 25. Α, 106. Ὀδ. Ι, 418. Αἰτ. οἵας συγκρημ. ὀνομ. καὶ Αἰτ. οἵς, συχν. παρ' Ὅμ. μᾶλιστα ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Ἡτ. Ἔργ. 777. ὅμως μόνον ὡς Αἰτ. (εἰς τὴν συναίρεσ. ταύτην εἶναι τὸ ἄλλοτε πάντοτε βραχὺ Ι μακρόν.) τὸ πρῶτον, Λατ. μετὰ τοῦ Διγάμμ. Ovis. Ὅμ. Ἡσ. καὶ καθόλου Ἴων. Παρ' Ὅμ. εἶναι ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ἄρσεν. καὶ θηλ. πρῶτον, ὅπου ὅμως θέλει νὰ φανερωθῇ ῥητῶς τὸ ἄρσεν. μετὰ τῆς προσθήκης, «Ἀρνειὸς ἢ «Ἀρτηκις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, «οἷς θῆλυς» Ἰλ. Κ, 216. Ὀδ. Η, 527. ὡς τόσον εἶναι παρ' Ὅμ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὑστερ. τὸ ἄρσεν. συχνότ. καὶ δὴ φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρόβατον συνίστανται ἀπὸ πλειότερα θηλ. παρ' ἀπὸ ἄρσ. πρόβατα. Οἱ Ἀττ. συναιροῦσι τὸ οἷς εἰς οἷς, Γεν. οἵος, Δοτ. οἵῃ, Αἰτ. οἶν, Πληθ. ὀνομ. οἷες, Γεν. οἵων, Δοτ οἷσι, Αἰτ. οἷας, συγκρημ. ὀνομ. καὶ Αἰτ. οἷς, ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκτεταμένον μόνον τὰς Γενικ. οἷος καὶ οἵων.

Οἴσαξ, Γεωπον. Ε'. 6. 24. ἴσως ταὐτὸν τῷ, οἰτύα.

* Οἴσατο, ὁ σάμενος, Ἐπικ. Ἀόρ. Μέτ. τοῦ οἴομαι, οἰόμαι, Ὅμ. (ι)

* Οἶσε, οἰσέτω, οἴσετε, Προστακτ. τοῦ οἴσω ἐκ τοῦ φέρω, Ὅμ. καὶ Ἀττ.

* Οἴσεμεν, οἰσέμεναι, Ἐπικ. ἀντὶ οἴσειν, Μέλλ. Ἀπρμφ. τοῦ φέρω, Ὅμ.

Οἶσθα, 2 Ἑνικ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ, οἶδας, ἠξεύρεις, προσθέτει τοῦ αἰολικοῦ Θα, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἀττ. οἵ τινες μεταχρῆτ. ὅμως καὶ τὸ οἶσθαι, Meinecke Μένανδ. σελ. 122.

* Οἴσθεις, Μετοχ. Ἀορ. παθητ. τοῦ οἴομαι, Ἰλ. Ι, 453.

* Οἰσθείς, καὶ οἰσθῆναι, Ἀόρ. 1. Μετοχ. καὶ Ἀπρμφ. παθητ. τοῦ οἴομαι, ὑστερ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰσμός, ὁ, Ἐπιῤῥηματικ. ἐκ τοῦ οἴω, ὡς τὸ Οἰστός, νεωτερ.

Οἰσύκαρπον, τό (καρπός). Ὁ καρπὸς τοῦ οἴνου, τὸ, ὁποῖον Εὐσταθιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Ἀγνοκοκκον.

Οἶσον, τό, καὶ οὖσον, παρὰ Δυκόφρ. 20. τὸ σχοινίον τοῦ καραβίου, τὸ λεγόμενον Γούμενα, ἢ Παλαμάριον. Ἐκ τοῦ οἰσός, τουτέστι Πεπλεγμένον ἴδε οὖσον.

Οἶσος, ἡ, οἰσός, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς. 2. καὶ γ'. 17. εἶδος φυτοῦ, ἢ δάμνου, ὁμοίου τῇ ἰτέᾳ, τοῦ ὁποίου τὰ κλωνάρια χρησιμεύουσιν εἰς δεσμοὺς καὶ πλεκτὴν καλαθίσκην, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου οἰσύκα, πιθανῶς εἶδός τι Ἄγνου καὶ Λύγου, ἴδε λ. Λυγαρίας. (Vitex agnus castus, Linn.) Ἐκ δὲ τοῦ οἶσος, εἶτος παράγεται τὸ Λατ. Vitus, vitex, vimen, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸν αὐτὸν δάμνον, καὶ τὰ κλωνάρια τοῦ ἴδε Οὐάρ. Γεωπ. σελ. 312. Γλωσσάρ. Οὐλκαν. σελ. 642. ἔχει Τσίες, Vimen, Τσωπλόκος. vietor· ὁ πλέκων τὰ ὑσία. Συγγεν. μὲ τὸ Οἰσύα, οἰσύς, οἴστεξ.

Οἰσοφάγος, ὁ (οἴσω, φαγεῖν). Ὁ πάρος, τὸ κατέλιον, ὅπου τοῦ ὁποίου ἔρχονται ἐκ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον τὰ σιτία καὶ ποτά· ἐσωφάγος, καταπιόν, λέγεται οὗτω διὰ τὴν στενότητος καὶ τοῦ μήκους.

Οἰστάτη, ἡ. εἴστη, ἡ, Οἰσπότη, ἡ, καὶ Οἰσπάτη, ἡ, καὶ ὀκαλυμέν. εἰσπάτη, οἴσπη, κ. τ. λ. (οἷς, οἷς, πάτος) κατ' ἐνίους Βέπρος προβατείους ὡς τὸ οἴπωτον, κατ' ἄλλους δὲ ὁ ῥῖπος καὶ ὁ ἱδρὼς τῶν προβατείων ἐρίων, τὰ ἁπλυτα ἔρια, ὡς τὸ εἴσπνος· ὁ Ἡρόδ. Δ'. 189. ἔχει ἀναμφιβόλ. εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σημασ. τὸ οἴσπη, ὅπου ἄλλοι οἰσύπη ἀναγιν. καὶ Ἀριστφ. Δυσ. 575. εἰσπώτη. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς γραφῆς ἴδε Koen. greg. σελ. 543.

Οἰστέον, (ἐκ τοῦ οἴσω, φέρω). Πρέπει νὰ φέρητε τε.

Οἴστευμα, τό (οἰστεύω). Τόξευμα, τὸ ἐκσφενδόνημα τοῦ βέλους, τῆς σαίτας, ἢ τῶν κονταρίων.

Οἰστευτήρ, ῆρος, ὁ· ἡ οἰστευτὴς, οῦ, ὁ (οἰστεύω). Ὁ τοὺς οἰστοὺς ῥίπτων.

Οἰστευτὺς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἡ τέχνη τοῦ ἐξιστάναι· ἐκ τοῦ

Οἰστεύω, (οἰστὸς). Τοξεύω, ῥίπτω τὸ βέλος, Ὁμ. στοίχ. οἰστεύσειεν, Ὀδύσ. Μ. 83. μετὰ Γεν. τινος, Ἰλ. Δ, 100. 2) Ὑστερ. καὶ μεταβατικῶς, βάλλω τινὰ μὲ τὴν σαίταν· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε εἰς τὴν σημασ. ταύτην τὴν ἀμεταβ. Μετοχ. οἰστεύσας μὲ τὸ μεταβατ. ἠβάλλαινον Ἰλ. Δ, 196. 206. Θ, 269. Ὀδ. Θ, 216.

Οἰστικός, ἡ, όν (οἴσω). Ὅστις κομίζει, φέρει.

Οἰστοβρόχαον, τό. Βροχὴ βελῶν, Εὐστάθ.

Οἰστοδέγμων, ὁ, ἡ. Γεν. ονος, (οἰστὸς, δέχομαι). Ὁ περιέχων οἰστοὺς. Αἰσχύλ.

Οἰστοδόκη, ἡ (δέχομαι). Θήκη, θηκάριον πρὸς ὑποδοχὴν οἰστῶν· ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ Ὀϊστοθήκη.

Ὀϊστοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη πρὸς ὑποδοχὴν οἰστῶν.

Οἰστοκόμος, ὁ (ὀϊστοὺς κομέω). Ὅστις βάλλει κόμην ἢ πτερὰ εἰς τὰ βέλη· ἀμφ.

Οἰστός, ἡ, όν (οἴσω). Ὁ φερόμενος. 2) Ὁ ὑποφερτὸς, ὁ αὐκολος νὰ φερθῇ, νὰ βασταχθῇ. Τὸ συγκρ. οἰστότερον, παρ' Ἡλιοδ. Β'. σ. 103.

Οἰστός, οῦ, ὁ. Ἀττ. ὀϊστὸς, παρὰ νεωτερ. ποιητ. καὶ μετὰ τοῦ ἑτερογ. Πλησ. τὰ οἰστά, βέλος, σαίτα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. πρὸς τὰ ἄνω πτερωτὸς, Ἰλ. Ε, 171. πρὸς τὰ κάτω ἀποπτόρος, Ἰλ. Ν, 650. ἐνίοτε καὶ τριγλώχιν, Ἰλ. Ε, 393. 2) Ὑστερ. ἴσως καὶ τὸ Κοντάριον· (συγγεν. μετὰ τοῦ οἰστός, οἴσω). Κυρίως δὲ σημαίνει τὴν σφοδρότητα καὶ ταχυδρομίαν τοῦ ἐκτοξευομένου, ἢ ῥιπτομένου ὅπλου, ὅθεν Εὐρ. Μῆδ. 837. «Τόξων ἐφείης ἄφυκτον οἰστόν.» Παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Φυσ. ς'. 9. εὑρίσκεται πολλάκις μὴ οἰστὸς φερομένην· Ἰηλυκ. ὅθεν

*Οἰστόχος, ὁ, ἡ, καὶ

Οἰστοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων ἢ κρατῶν οἰστούς.

*Οἰστοφόρος, ὁ, ἡ. Ἀττ. οἰστοφόρος (φέρω) ὁ βαστάζων οἰστούς.

Οἰστράω, ῶ. Ἰων. Οἰστρέω, (οἶστρος). Κυρίως ἐπὶ τῶν οἴστρων, οἱτινες ἐνοχλοῦσι, ταράττουσι, ἀγριαίνουσι διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τὰ ζῶα. β) καθόλου δὲ, κεντῶ, κεντρόνω, ἐρεθίζω ἢ ἐλαύνω διὰ τοῦ κεντήματος. γ) μεταφορ. ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν, φέρω εἰς ταῦτα τὰ πάθη, φέρω τινὰ εἰς μανίαν, Θυμὸν, κ. τ. τ. 2) Ἀμεταβάτ. κυρίως ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦνται, ταράττονται, ἀγριαίνουσιν ἐκ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τῶν πλησίον περιπετομένου οἴστρου. β) μεταφορ. γίνομαι ἀνήσυχος, ἄγριος, κυριεύομαι ἀπὸ σφοδρὰ πάθη, μαίνομαι, εἰς τὴν αὐτὴν ἀμετάβ. σημασ. μετχρστ. τὸ Παθητ. Οἰστροῦμαι ὁ Λουκ. Ὄν. 33. Κατὰ τὸν Herm. Εὐρ. Βακχ. 32. ἡ λέξις δὲν ἐδέχετο αὔξησιν· (συνήθ. εἶναι τὸ μὲν οἰστράω ἀμετάβ. τὸ δὲ οἰστρέω μεταβάτ. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 484.) ὅθεν

Οἰστρηδόν, Ἐπίῤῥ. Ἀνησύχως, λυσσωδῶς, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ οἴστρου κεντηθέντα ζῶα.

Οἰστρήεις, εσσα, εν (οἶστρος). Ὁ κεντηλείς, μάλιστα ὑπὸ μανίας, μανιώδης, λυσσώδης.

Οἰστρηλασία, ἡ (οἴστρου ἔλασις). Ἡ ἔλασις ἢ στενοχωρία, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ κεντήματος τοῦ οἴστρου· ἔτι τὸ ποιεῖν τινα λυσσώδη· ἀντὶ τοῦ Λύσσα· ἐκ τοῦ

Οἰστρηλατέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Κυρίως, ἐλαύνω οἴστρῳ, διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ οἴστρου κέντρω ἀνήσυχα ἢ διώκω τὰ ζῶα, τὰ κάμνω λυσσώδη. 2) Μεταφορ. κινῶ τινα εἰς σφοδρὰ παθήματα, οἷον Θυμὸν, λύσσαν, ἔρωτα. κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Οἰστρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, οἴστρος). Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ οἴστρου διωκόμενος. β) μεταφ. ὁ κεντούμενος εἰς μανίαν ἢ σφοδρὰ πάθη. 2) Ἐνεργ. ὅστις κινεῖ εἰς μανίαν. κάμνει τινὰ λυσσώδη, Αἰσχύλ. Πρ. 582.

Οἰστρημα, τό (οἰστράω). Λύσσα· καὶ 2) Ἐνεργ. τὸ λυσσώδη τινὰ ποιοῦν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1341. Ὡς τὸ Οἶστρος, οἷον «Ἐξ λύσσης οἰστρήματων, τουτέστι τὰ ὄργανα, τὰς αἰτίας τῆς λύσσης τον. Ἀνέκδοτ. Γ'. σ. 184.

Οἰστρησις, ἡ (οἰστράω). Λύσσα, ἀγριότης, πάθος σφοδρὸν. 2) Ἐνεργ. τὸ ποιεῖν τινα ἄγριον, λυσσώδη.

Οἰστροβολέω, ῶ. Μέλ. ήσω (οἰστρω βάλλω). Κτυπῶ, πληγόω, ἐλαύνω τινὰ μὲ τὸ κέντρον, μετὰ Αἰτιατ. «Πόθοι με οἰστροβολοῦσιν. Μελέαγρ. Ἐπίγρ, 54. μάλιστα μεταφ. ἐπὶ κέντρου τοῦ ἔρωτος.

Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ· ἢ οἰστροδόνητος, ὁ, ἡ, ἢ οἰστρόδονος, ὁ, ἡ (δινέω, δονέω, οἶστρος) κατὰ τὴν ἔννοιαν ταὐτὸν τῷ οἰστρηλάτου, Ὁ ὑπὸ τοῦ οἴστρου διωκόμενος· μεταφ. ὁ ὑπὸ λύσσας καὶ σφοδροῦ πάθους κυριευόμενος. Ἀμφίβολος δὲ ὁ πρῶτος τῶν παρατεθέντων σχηματισμῶν· δύνῃ παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 324. εὑρίσκεται εἰς τὰ Χειρόγρ. ὁ δεύτερος σχηματισμός, ὅστις εἶναι καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 580. Αὐτόθ. δὲ 17. ὑπάρχει καὶ ὁ τρίτος σχηματισμός.

*Οἰστρομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ὑπὸ κεντήματος τοῦ οἴστρου μαινόμενος· καθόλου δὲ ὁ μαινόμενος· ὅθεν

Οἰστρομανία, ἡ. Μανία, λύσσα, ἢ λυσσώδες ἄλλο τι πάθος. Ἱππογρ. Ἐπιστ.

Οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω, οἶστρος). Ὁ κεντημένος ἀπὸ τὸν οἶστρον, ὅθεν ὁ μαινόμενος, λυσσώδης, Αἰτχ καὶ Σοφοκλ. (κατ' ἄλλους γράφεται οἰστρόπληξ).

Οἶστρος, ου, ὁ Ἔντομόν τι τὸ ὁποῖον ἐνοχλεῖ, καὶ διὰ τοῦ κεντήματος καὶ τῆς καταδιώξεως κάμνει λυσσώδη τὰ ζῶα, ὑφ' οὗ δηλαδὴ κεντιζόμενα αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, Ὀδυσ. Χ. 300. καὶ τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται Στρίγγλα. Λατ. Oestrus Πλούταρχ. δὲ ἐν τῷ περὶ Πῶς ἂν τις διαρίσειεν τὸν κόλακ. κεφ. ιϛ'. λέγει ὅτι τὸ ἔντομον ταῦτο ἐμβαίνει εἰς τὰ αὐτία τῶν βοιδίων, ὅτοῖς ταύροις ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς.» Τινὲς δὲ συγχέουσι τὸ Οἶστρος, τῷ Μύωψ. Σαιξ. Ἐπιστ. 58. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 276. 2) Καθόλου, Κέντημα, κέντρον, καὶ ἡ ἐντεῦθεν γινομένη προτροπὴ, 3) μεταφορ. πᾶσα σφοδρὰ ὁρμὴ ἢ παρόρμησις, σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ κλίσις πρός τι, ἔκκαυσις, πυρωσις ἐμμανὴς κινοῦσα ἡμᾶς ἐπί τι· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς τοῦ ἔρωτος ὁρμῆς, καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Θυμοῦ· ἔτι σημαίνει καὶ μανίαν, λύσσαν, (πιθανῶς ἐκ τοῦ οἰστὸς, συγγεν. μὲ τὸ οἴσω.)

Οἰστροφόρος, ὁ, ἡ (οἶστρος, φέρω). Ὁ φέρων κέντρον, παρόρμησιν μανίας, ὁ σφοδρῶς ἐρεθίζων, εἰς πάθος τι ἢ λύσσαν κινῶν· ἀμφ.

Οἰστρόω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ οἰστράω, Σοφοκλ. Τραχ. 653. καὶ Ξενοφ. ἐν Λ. οἰστροῖ, ὅπου νῦν οἰστρηθεὶς, καὶ οἰστροῖ ἀναγινώσκεται· ἀμφ.

Οἰστρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὡσὰν κεντημένος, ὅθεν ὡσὰν λυσσώδης, μαινόμενος.

Οἰσύα, ἡ. ταὐτὸν τῷ οἶσος, ὁ· Εἶδος φυτοῦ ὅμοιον ἰτέᾳ Ἐν δὲ Δυκούργ. Λόγ. σελ. 217. τὸ παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς οἰσύοις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμαρτημένως γεγραμμένον (-υν) ὅθεν

Οἰσύινος, ίνη, ινον. Ἐξ οἰσύας, ἤγουν ἰτέας κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος. Ὀδυσ. Ε. 256. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Θουκιδ. Δ'. 9. (-υνν).

*Οἰσυνος, ἢ οἴσυνος, = τῷ ἠγουμ. Ὀππιαν. πρβλ. Μέλινος.

*Οἰσυον, τό, = οἰσύα, Lobeck Phryn. σελ. 301.

Οἰσυοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ μὲ κλωνάρια οἰσύας πλέκων τι.

Οἰσυουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ μὲ οἰσύας κατασκευάζων τι.

Οἰσύπειος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, οἰσαπηρός. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Οἰσύπη, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, οἴσυπος, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, οἴσπη, τὸ ὁποῖον συγχέεται μὲ τὸ, οἰσπάτη, καὶ οἰσπώτη, ἢ εἶναι ταυτόσημον μὲ αὐτά.

Οἰσυπηρός, ά, όν (οἴσυπος). «Ἔριον οἰσυπηρόνω, τὸ ῥυπώδες, ῥυπαρὸν ἀπὸ ἱδρῶτα μαλλίου. (Λατ. Lana succida ἢ sordida). Ἱπποκρ. ὀνομάζει αὐτὸ καὶ Εἴριον πιεηρόν, πιόεν, πιωδες, οἰσυπόεν, οἰσυπώδες.

Οἰσυπίς, ίδος, ἡ (οἴσυπος). Μαλλίον καλλημένον ἀπὸ ἱδρῶτα καὶ ῥύπον, (σαρὶς) Γαλην. Γλωσσ.

Οἰσυπόεις, όεντος, εσσα, εν. ταὐτὸν τῷ, οἰσυπηρός· ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκρ. τὸ, οἰσυπούντα εἴρια.

Οἴσυπος, ὁ. Succus lanae, sordes lanae, sordes succidae, sordes sudorque feminum alarumque lanis adhaerentes. Πλίν. 29. 2. Διοσκ. Β'. 84. Ὁ λεπώδης ἱδρὼς καὶ καθόλου ὁ ῥύπος τῶν ἁπλύτων προβατείων μαλλίου· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σαρὰ, παρὰ τὸ Ἔριὰ, Ἐριὰ, τροπῇ τοῦ ω εἰς ε, καὶ προσθέσει τοῦ σ. Ὀβίδιος δὲ καὶ Πλίνιος λέγουσι καὶ OEsypum, oesypa. Ὁ ἰωνικὸς σχηματισμὸς εἶναι οἰσύπη, καὶ οἴσπη, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Γραμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματικοί παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡροδότ. διὰ τοῦ Κόπρος ἠρμήνευον. Εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται Δίων Κάσσιος τὸ, οἰσπώτη· ὁ Ἀριστοφ. ὅμως ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, Οἰσυπος. Ἕτεροι ἔγραφον οἰσπάτη. Ὁ σχηματισμὸς λοιπὸν μένει ἀπροσδιόριστος, καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως πρέπει νὰ ὁρισθῇ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται. Ἐκ τοῦ οἰσυπείον, παράγεται ἴσως τὸ Λατ. Gossypium τοῦ Πλινίου, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ὄνομα εἶναι. Ἀτιατικὸν σημαῖνον τὸ καθ' ἡμᾶς βαμβάκιον. Πιθαν. ἐκ τοῦ οἰς.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτὸν τῷ, οἰσυπηρός.

Οἰσύς, ύος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, οἶσμα καὶ οἶσος. Γλωσσ. Οὐλπιαν.

*Οἴσω, Μέλ. τοῦ Φέρω ἐκ τοῦ Ἀθέματος ΟΙΩ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἕκτινος ἀρχαίου Ἐνστ. οἴσω ἐσώζετο ἡ Προστακτ. οἶσε· ὁ δὲ Boeckh. Πινδ. Πυθ. 4. 180. παραλέγεται καὶ τὸν Ἀπρμφτ. Ἐνστ. οἰσεῖν.

Οἰτόλινος, ὁ (οἶτος, λίνος). Τὸ ἆσμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσαν. Θ', 29. ἴδε Λίνος, 2.

*Οἰτόν, τό, ἀντὶ οὐίτόν· ἴδε οὐίτον.

Οἶτος, ου, ὁ. Ἰωνικὴ ποιητικὴ λέξις, ἀντὶ τοῦ Τύχη, πεπρωμένον, μοῖρα, μόρος παρ' Ὅμ. πάντοτε, Κακὴ τύχη, δυστυχίς, θάνατος, ὅμως συνήθ. λέγει «κακὸς οἶτος», ἀνευ τοῦ Κακὸς εὑρίσκεται Ἰλ. Ι, 563. Ω, 388. Ὀδ. Θ, 489. 578. «κακὸν οἶτον ἀπόλλυσθαι,» Ἰλ. Γ, 417. Θ, 34. «οἷτόν τινος ἔχειν» ἔχειν τὴν τύχην τινός, Ἰλ. Ι, 563. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. σελ. 333. «Οἱ φειδόλοι τὸν τῆς μελίττης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι· τοῦτ' ἔστιν, φιλάργυροι ἔχουσι τὴν τύχην, κ. τ. λ. (παράγεται συνήθ. ὡς καὶ τὸ οἶμος, οἶμη, ἐκ τοῦ ΟΙΩ, οἶσω, ὡς καὶ τὸ λατ. sors ἐκ τοῦ fero· ἴσως κλῆτρ. ἐκ τοῦ οἴ, συγγεν. μὲ τὸ οἶτος.)

*Οἰτόσυρος, ὁ. Σκυθικὸν ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν Ἡρόδ. Δ. 59.

Οἰφάω, καὶ οἰφέω, καὶ οἰφω, = τῷ συγγεν. κατὰ τὴν ῥίζαν, ὑπνῶ, ὑπανδρεύομαι καὶ συνουσιάζομαι· 2) καθόλου, συνουσιάζομαι· ἐν Παροιμ. «Ἄριστα χαλὰς οἰφᾷ, ἢ οἰφᾶϊ· βατεύει, ὀχεύει, συνουσιάζεται. Πιθανῶς συγγεν. μὲ τὸ ὀχέω, ὀχεύω· ὅθεν οἰφόλης καὶ οἰφώλης, Ἡλ. οἰφολίς καὶ οἰφωλίς, ὁ τὴν συνουσίαν φιλῶν, ὡς τὸ ὀπυιόλης καὶ ὀπυιώλης ἐκ τοῦ Ὀπυίω, καὶ συνθέσει, Βόροιφος, φίλοιφος, μιξοιχία. Ἡ λέξις εἶναι σπανίως ἐν χρήσει. Ὁ σχηματισμὸς οἰφόομαι, εὑρίσκεται παρὰ Σχολ. Θεοκρ. Δ'. 64. ἔτι δὲ καὶ τὸ παράγωγον οἰφωλὶς γυνή, καὶ τὰ τῶν Ἀλεξανδρέων Βόροιφος ἐκ τοῦ Κόρη, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἀναγινώσκεται κόρσοιφος. Παρ' αὐτῷ δὲ τῷ Θεοκρίτ. φέρεται Φιλοίφης. Εὐστάθ. οἰφεῖν, οἰφεσθαι, οἰφόλης, ὡς τὸ κορυπτόλης, μαινόλης. Παρ' Ἡσυχίῳ δέ, οἰφολῆς, καὶ οἰφολίς, γυνή, ἀντὶ τοῦ Ἀσελγής, μάχλος, καταψερὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια· ὡς καὶ ὀπυίω, ὀπυιόλης ἢ Ὀπυιόλης παρ' Ἡσυχ. καὶ ἑπομένως, Μιξοιφία, μίξις, πλησιασμός· καὶ Φλοιφοσ, πασχητής, ἢ τὴν συνουσίαν φιλῶν. Ὁ δὲ Σχολ. Θεοκρ. παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ὀπιπεύειν· πρέπει ὅμως νὰ λέγεται ὀπυίω. Ἆρα, ὄπω, ὄφω, ὀπύω, Ὀπυίω, Οἴφω Πλουτ. Πυρρ. 28. «Οἴφε τὰν χαλιδόνιδαν» ἀντὶ τοῦ Ὀπυιε.

Οἰχέομαι, ταὐτὸν τῷ, οἴχομαι, ὅθεν τὸ οἰχήσομαι, ᾠχημαι. Ἀπαντᾶται ὡς Ἐνεστ. μόνον παρὰ Λεον. Ταρ. 90, ὅ. ἐν τῷ Ἰων. συνῃρημ. σχήμα οἰχεύμαι· τοὺς λοιποὺς χρόνους ἴδε ἐν τῷ οἴχομαι.

Οἴχεσκε, Ἰωνικ. Παρατατ. τοῦ οἰχέω.

Οἰχνέω, οἰχνεύω, = οἴχομαι, Ἐπάγω, ἔρχομαι, Ἰων. Παρατ. οἴχνεσκε, — σκον, Ἰλ. Ε, 790. Ο, 640. ἐπὶ πτηνῶν, Πετῶ, Ὀδ. Γ, 322. Ἡ σημασ. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ εἶναι ἐπίσης μετὰ τὸν Ὅμ. ἐν χρήσει, ὡς καὶ τὸ σχῆμα οἰχνεύω· (τὸ οἰχνέω, ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ οἴχομαι, οἷαν ἔχει τὸ Ἰκνέομαι πρὸς τὸ Ἵκω).

Οἴχομαι, Ἀποθετ. Μέσ. Παρατ. Ὠχόμην, Μλ. οἰχήσομαι, Παρακειμ. ᾠχημαι, Ἰων. οἴχημαι, Πρθτ. Δ', 136. καὶ οἴχωκα, τὸ τελευταῖον μάλιστα παρ' Ἡρότ. ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται ἐκτὸς τῆς Μετοχ. οἰχωκώς, υῖα, κ. τ. λ. μόνον τὸ 3 Ἑνικ. Ὑπερσυντ. οἰχώκεε μετὰ σημασ. Παρατατ. Ὁ Παρακειμ. ᾠχημα εἶναι σπάν. ἀσαυτως καὶ τὸ 3 Πληθ. Ὑπερσυντ. Ἰων. Ἐπιῴχατο. Καινικ. Μέλ. οἰχομαι ἀπαντᾶται εἰς μερικὰ χειρόγρ. παρ' Ἡρότ. Β'. 29. Τὸν Ἐνεστ. οἰχεομαι, Ἰων. συνῃρ. οἰχεῦμαι ἔχει μόνος ὁ Λεον. Ταρ. τὸ δὲ οἴχω δὲν ἀπαντᾶται εἰ μὴ ἅπαξ· ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. — Ὑπάγω, ἔρχομαι, συχνὰ ὅμως Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὑπάγω εἰς τὸ ταξείδιον, Ὅμ. συχνάκις μετὰ Μετοχ. τινός, οἴχεται φεύγων, ἀπέρχεται φεύγων, Ὀδ. Θ, 356. «Ὤχετ' ἀποταμένοσα,» Ἰλ. Β'. 71. οἴχεται ἄγων, οἴχεται προφέρουσα,» Ὅμ. «οἴχεται ἰών, ἀπιών, ἀπελαύνων, θανὼν, κ. τ. τ. «νηῒ οἰχέσθαι,» ἀντὶ πλέων, Ὀδ. Π, 24. 142. «ὡσαύτως οἴχεται πλέων,» Ἡρότ. Δ'. 145. Ε'. 47. μετὰ τῆς Αἰτ. «οἴδεν οἰχόμενον,» Ὀδ. Δ, 393. ἐν τῇ Μετοχ. συχν παρ' Ὅμ. ταὐτὸν τῷ Λαῶν, ὁ μὴ παρὼν· μάλιστα δὲ 1) ἐπὶ ζώντων ἀντὶ τοῦ Διήκειν, ἀποδημεῖν (οἱ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἀποδημῶ πρὸς Κύριον), Ὅ. ἐνταλαττέρως, οἴχεται εἰς Λίβαον, Ἰλ. Χ, 213. «ψυχὴ κατὰ χθονός», Ἰλ. Ψ, 101. παρὰ τοῖς ὑστερ. τίθεται ἡ Μετοχ. οἰχόμενος ἀντὶ ζώων, ὁ ἀποδημῶν, Διήκων, Wern. Τρυφ. 595. β) «οἴχεσθαι ταὐτὸν τῷ Ὀλωλα, ἐξόλωκα, εἶμαι χαμένος, λατ. perii, Σοφοκλ. Αἰ. 896. 2) Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, σημαίνει πᾶσαν, μάλιστα δὲ ταχεῖαν καὶ ὁρμητικὴν κίνησιν, παρ' Ὅμ. ἐπὶ ἑλκῶν, ἀσθενείων, καὶ προσβολῆς, Ὅ. Α, 53. Ζ, 346. Ν, 505. Ὀδ. Τ, 64. β) χάνομαι, γίνομαι ἄφαντος, ἀφανίζομαι, φθείρομαι, παρ' Ὅμ. μάλιστα εἰς ἐρώτημ. προτάσεις, «ἦ ἔτι σεμνὸς οἴχεται;» πῶς ἐχάθη ἡ τόλμη τους τί ἔγινε μὲ τὴν τόλμην του; Ὅ. Ε, 472. πρβλ. Ν, 220. Ω. 201. γ) «ἦπ' ὀλίγου οἰχόμην ὀλίγου λείπει, τὸ πρᾶγμα κρέμαται ἀπὸ μικρὰν τινα περίστασιν, Ἀριστ. Αἰσ. 31. Περὶ τοῦ σχηματισμ. τοῦ Παρακειμ. ἰδε Buttm. ἐπεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 338. Καθόλου δὲ συμφωνεῖ ἡ χρῆσις τοῦ οἴχεμαι μὲ τὴν τοῦ ἔρχομαι, καὶ δὲ καὶ μεταλλάττονται συχν. αὐτοὶ αἱ δύο λέξεις.

*Οἴω, καὶ Οἶω, παρ' Ὅμ. συχν. Ἐνεστ. Ἐνεργητ. ἀντὶ Οἴομαι, ὅπερ ἴδε.

*Οἰῶ, Δακωνικ. ἀντὶ Οἴω, Οἴομαι.

*ΟΙΩ, ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται μερικ. χρόνοι τοῦ Φέρω, ἴδε Φέρω.

Οἰωνίζομαι, (οἰωνός, τὸ πτηνόν). Ἀποθετ. Μέσ. τὸ λατ. Augurium capio, οἰωνὸν τίθεμαι, παρατηρῶ τὸ πέταγμα, ἢ ἆσμα, ἢ τὴν βρῶσιν τῶν πτηνῶν, διὰ νὰ λάβω ἐκ τούτων σημεῖόν τι εἰς εἰς πράγματα καὶ προφητείαν τινός πράγματος, ὁποίαν ἐκβασιν τέλει λάβει, οἷον «Ὅτινες οἰωνίζονται ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει», τοιοῦτόν τι ὁποῖον τινες ἐνόμιζον καλὸν σημεῖον διὰ τὴν πόλιν. Ὅθεν ἐκλαμβάνεται καὶ 2) καθόλου ἀντὶ τοῦ Προαισθάνεσθαι, προορᾶν, μαντεύεσθαι, οἷον «Δαιμονίως πως οἰωνισάμενος τὸ μέλλον,» ὡς τὸ λατ. Auguror. 3) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεταφορ. Δημοσθ. σελ. 794. «Οὐ οἰωνίσασ' ἅπερ μέλλει ἰδών, ἢ προεπεῖν βούλοιτο· ἤγουν, τὸν ὁποῖον ἰδών τις περισσότερον ἤθελε τὸν νομίσῃ ὡς σημεῖον τινὸς μέλλοντος κακοῦ, (omen obscoenum) παρὰ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν προσαγορεύσῃ.

Οἰωνικός, ἡ, όν (οἰωνός). Ὁ εἰς τὰ ὄρνεα, εἰς τὰ μαντευτικὰ πτηνά, ἢ εἰς τὸ πέταγμά των καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προφητείαν, ἀνήκων· ὅθεν Οἰωνικὴ, ἐπιστήμη ἢ τέχνη, ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐνασχολουμένη. Λατ. Augurium, auspicium.

Οἰώνισμα, τό (οἰωνίζομαι). Προμάντευτις, προφητεία, πρόορασις εἰλημμένη ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν λατ. augurium 2) Ταὐτὸν τῷ Οἰωνός. Χίων. Ἐπιστολ. ιε'.

Οἰωνισμός, ὁ (οἰωνίζομαι). Τὸ προφητεύειν, προορᾶν τι, ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν, καθόλου δὲ τὸ προφητεύειν, προορᾶν, προαισθάνεσθαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ λαμβάνειν τὴν προφητείαν ἢ προοράσεις. 2) = Οἰώνισμα.

*Οἰωνιστήρ, ῆρος, ὁ, = Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον, τό, ὁ τόπος (Λατ. Templum auguram) ἔνθα ἐφίσταντο οἱ οἰωνισμοί. 2) Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν τὰ σημεῖα εἰς προφητείαν. 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον, Ξενοφῶν Ἀπολ. Κυρίως Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

*Οἰωνιστήριος, ία, ιον. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν οἰωνιστῆρα, ἀποβλέπει εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην του.

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ (οἰωνίζομαι). Ὁ τῶν πετεινῶν παρατηρητής, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν προμαντεύων τὰ μέλλοντα, λατ. augur. Ἰλ. Β, 858. Ρ, 218. Ἰσ. Ἀσσ. 185. «Θεοπρόπος οἰωνιστής», Ἰλ. Ν, 70. ὅθεν

Οἰωνιστικός, ή, όν. Ὁ τῷ οἰωνιστῇ ἀνήκων. Ἡ οἰωνιστική, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ περὶ τοὺς οἰωνισμοὺς ἐνασχολουμένη. Πλάτ. Φαίδρ. §. 48.

*Οἰωνόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω) = τῷ ἑπομ.

Οἰωνόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ἀπὸ τοὺς οἰωνοὺς, ἤτοι τὰ πτηνὰ καταβρωθείς, φαγωθείς. Στραβ. ΙΕ' 1068. ὅπου ἐν Χειρογρ. Οἰωνίβοτος ἀναγινώσκεται.

Οἰωνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ταὐτὸν τῷ Οἰωνοσκόπος, Σοφοκλ. Ἑρμητ. εἰς Θωμ. σ. 434.

Οἰωνόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 55. ἡ κραυγὴ τῶν πτηνῶν.

Οἰωνοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ πτηνὰ μάλιστα δὲ ἁρπακτικὰ φονεύων. Αἰσχύλ.

Οἰωνομαντεία, ἡ (οἰωνόμαντις). Ἡ διὰ οἰωνισμοῦ γινομένη μαντεία.

Οἰωνομαντικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Οἰωνόμαντιν ἀνήκων· ὅθεν, Οἰωνομαντική, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ περὶ τὴν οἰωνομαντείαν ἀσχολουμένη τέχνη.

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντευόμενος· = Οἰωνιστής.

Οἰωνόμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μὲ πτηνὸν ἢ μὲ σχῆμα πτηνοῦ, μεμιγμένος.

Οἰωνοπολήσιος, εος, ὁ, καὶ Οἰωνοπολίς, ή· ταὐτὸν τῷ Οἰωνομαντεία· ἐκ τοῦ

Οἰωνοπόλος, ὁ, ἡ (πέλω, πολέω). Ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὰ πτηνά, ὁ προσέχων καὶ παρατηρῶν τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν αὐτῶν, καὶ ἐκ τούτων σημεῖόν τι εἰς εἰς μαντείαν καὶ προφητείαν τῶν μελλόντος ὡς Οὐσιαστ. = Οἰωνιστής, οἰωνόμαντις, Ἰλ. Α, 69. Ζ, 76.

Οἰωνός, οῦ, ὁ (οἶος). Κυρίως πᾶν πτηνόν, τὸ ὁποῖον πέτεται οἶον, τουτέστ. κατὰ μόνας, ὁποῖον πέτεται ὁμοῦ μὲ ἄλλα, ἀλλὰ μοναδικῶς, ὡς ὁ γύψ, ἀετός κ. τ. τ. «Ὅμ. ἔστις οἰωνὸς ὡς ὁ γύψ, ἀετὸς κ. τ. τ. «οἰωνοὶ ἠδ' οἰωνοὶ, πολλοὶ ὑμῖν σὺν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Λ, 453. ὁ τοῦ Διὸς ἀετὸς καλεῖται οὗτως, Ἰλ. Μ, 293. 310. ὑψοῦται ἡ αἰγυπιοία, Ὀδ. Π, 216. οἱ σύμβολον τῆς ταχύτητος, οἰωνοὶ ἓξ ἕποντται, Ἡσ. Θεογ. 268. 2) Τὸ πτηνὸν τῆς μαντείας, ἐπειδὴ ἐκκρατησείτο ὑπὸ τῶν οἰωνιστῶν ἦτε φωνὴ καὶ πτῆσις ἐξαιρέτους τῶν μεγαλητέρων, κατὰ μόνας πατωμένων πτηνῶν, διὰ τὰ καταλάβωσι ἐντεῦθεν τότε μέλλον καὶ ἀδηλον, Ὅμ. καὶ Ἡτ. Ἔργ. 803. μάλιστα διακρίνεται δὲ Ὀδ. Ο, 532. ὁ κίρκος ὡς οἰωνὸς ἀπὸ τὰ κοινὰ πτηνά, τὰς ὀρνίθας· ὅθεν 3) αὐτὸ τὸ Μάντευμα, ἡ προφητεία ἦτοι τὸ σημεῖον τοῦ μέλλοντος, ὅπερ λαμβάνεται ἐκ τῆς φωνῆς ἢ πτήσεως τῶν πτηνῶν, λατ. auspicium, augurium, Ὅμ. πρβλ. Valck. Ἱππ. 871. ποίᾳ οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, ἢ κάλλιστος οἰωνὸς εἶναι, τὸ νὰ μαχητείτις ὑπὲρ πατρίδος, Ἰλ. Μ, 243. τουτέστι, ὅστις θέλει νὰ μαχητῃ ὑπὲρ πατρίδος, ἔχει εἰς τὸν στοῖχον τοῦτον τὸ κάλλιστον ἐπάλξιμα εὐτυχοῦς ἐμβάσεως, ὥστε δὲν τοῦ εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτα τὰ πτηνά· οἰωνοὶ ἀγαθοὶ, καλὰ σημεῖα, Ἡσ. Λείψ. 39, 10. ὑπὲν οἰωνὸν δέχομαι, λατ. accipio omen, Weis. Ἡρότ. i. 91. Wytt. ep. cr. σελ. 155. 4) Πτερωτὸς, Λυκοφρ. 721. (Τίνεται δὲ ἐκ τοῦ Οἶος, τουτέστι μόνος, ὡς καὶ Τίμινος ἐκ τοῦ Τῖος, καὶ Κοινωνός, ἐκ τοῦ Κοινός.)

Οἰωνοσκοπεῖον, τό. Ὡς τὸ Οἰωνιστήριον, τόπος ἔνθα ἐμάντευοντο οἱ οἰωνιστοί. Λατ. templum augurum ἐκ τοῦ

Οἰωνοσκοπέω, ῶ· καὶ, Οἰωνοσκοποῦμαι, ὡς Ἀπολ. Μέτ. (οἰωνοσκόπος), Ἰωσηπ. Ἀρχ. ΙΗ΄. 3, 3. παρατηρῶ τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν πτηνῶν, συμβουλευόμενος αὐτὰ πρὸς τὴν προμάντευσιν τοῦ μέλλοντος. Λατ. Augurium capio· ὅθεν

Οἰωνόσκοπημα, τό. Λατ. Augurium, σημεῖον λαμβανόμενον ἐκ τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς τῶν πτηνῶν, προμάντευμα,

Οἰωνοσκοπητικός, ἡ, ὁν. Ταὐτόν τῷ, Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ἀσχόλησις τοῦ Οἰωνοσκόπου· ὅθεν

Οἰωνοσκοπικός, ἡ, ὁν. Ὡς εἰς τὴν οἰωνοσκοπίαν ἢ εἰς τὸν οἰωνοσκόπον ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς μαντείαν ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν, λατ. auguralis· ὅθεν Οἰωνοσκοπική, συνυπακ. τέχνη.

Οἰωνοσκόπιον, τό. Ταὐτόν τῷ, Οἰωνοσκοπεῖον· ἐν τοῦ

Οἰωνοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ προσέχων καὶ παρατηρῶν τὰ πτηνὰ καὶ τὴν τούτων πτῆσιν καὶ φωνὴν, καὶ μαντευόμενος ἐκ τούτων τὰ μέλλοντα· ἢ ὁ ἐκ τῆς τῶν οἰωνῶν πτήσεως, φωνῆς, καὶ ἁπλῶς οἱασοῦν φορᾶς ἢ κινήσεως τὰ μέλλοντα προφητεύων. Λατ. Augur. Ὁριστοφ. ὁ Οἰωνοσκ. ὡς Οὐτιστ. = Οἰωνιστής.

Οἶος, Λατ. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Οἷος, οἵα, οἷον· οἷος ἔχει; τοιοῦτος, ὁποῖος πεπροικισμένος ὢν, εἰς οἷον κατάστασιν εὑρίσκεται. Σοφοκλ. Δί. 923. Ῥο Οἰκτ. 5.

Οἰωτός, ἡ, ὁν, ψιλόνων (εἰς). Ἔνδυμα μέλλον, ἢ ἐκ μηλωτῆς κατεσκευασμένον· χιτὼν ἐκ ἐρίων. Ἡτύχ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Κ.

*Ὀκέ, ποιητ. Ὅκως, Δωρ. ἀντὶ Ὅτε, ὡς τὸ Πίκα καὶ Τέκα ἀντὶ Πότε καὶ Τότε.

Ὀκείλλω, ὅθεν ὁ ἀόρ. Ἔκειλα, ἀπαρεμφ. Ὀκεῖλαι, ταὐτόν τῷ Κέλλω, μάλιστα ἐπὶ πλοίου, ὁρᾶται, προτρωμίζειν αὐτὸ εἰς τὴν ξηράν, φέρειν αὐτὸ ἐπὶ τινα σκοπελον (Ἕρμν), ὡτὰς νῆας, Wess. Ἡρότ. Θ΄. 84.

*Ὀκή, Ἰων. ἀντὶ Ὀπη, Ἡρότ.

*Ὀκκεμβάζω, ἀπω=κιμβάζω, Σκιμβάζω.

*Ὄκκα, ἡ ὀρτρ. Ὄκκα, ἀντὶ Ὅτε κεν, ὡς τὸ Κὲν κεφαλῆς, Θεόκρ. 8, 68.

Ὄκκε, ποιητ. ἀντὶ, Ὄκα.

Ὀκκαβος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. τὰ φύλλα, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀρκτίδια. Ἐτυμ. Μ. ἑρμηνεύει τὴν Ὁμηρικ. Δέξ. Κρίκος διὰ τοῦ Ὄκκαβος, ἐν Δέξει Ἔστωρ.

Ὀκκος, ὁ. Ὀκταλλος. ἢ Ὀκκαλλος, ὁ ὀφθαλμὸς, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ παρὰ λατ. Oculus, καὶ Ἰταλ. Occhio· ἴδε Ὄκος.

Ὀκλαδία, ἡ (ὀκλάζω). Ταὐτόν τῷ, Ὀκλασις· Σουϊδ.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ (ὀκλάζω) (δίφρος ἢ θρόνος) θρονίον μὲ ἱμάντας (λωρία) συνδεδεμένον, δυνάμενον νὰ συμπαζωχθῇ καὶ πάλιν νὰ στηχῇ, διὰ τὰς ὁποίας ἔχει κινητὰς διαρθρώσεις. Εἶναι δὲ ταὐτόν τῷ, Σκίμπους. Ἡσυχ. Ὀκλαδίας, πτυκτὸς δίφρος, θρόνος, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέροντες τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις.

Ὀκλαδίαω, ῶ. Μέλλω νὰ ὀκλάσω, τουτέστι νὰ πέσω εἰς τὰ γόνατα. Τὸ δὲ Ἐτυμ. Μ. ἑρμηνεύει τὴν Λέξιν ταύτην ἁπλῶς διὰ τοῦ Ὀκλάζω.

Ὀκλαδόν, Ἐπίρ. γονατιστῶς, μὲ κεκλιμένα γόνατα, ἐπὶ γόνυ, γονατιστά· ταὐτόν τῷ, Ὀκλάξ, καὶ Ὀκλαστί, Ἀπολλ. Ῥόδ. ἐκ τοῦ

Ὀκλάζω, σω, τὸ γόνυ κάμπτομαι, κατακάθημαι, καταπίπτω ἐπάνω εἰς τὰς πτέρνας κλίνων τὰ γόνατά μου. ὡς τὸ Μετοκλάζω ἐν τῇ Ἰλ. (τὸ ἁπλοῦν δὲν ἔχει ὁ Ὅμ.) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ εἰς γόνυα· καθόλου, σκηπτομαι, ἐπικάμπτομαι, κυρτοῦμαι, (καμπουριάζομαι) μάλιστα α) ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα κουρασμένα ὄντα, ἢ καταβαρυνόμενα ἀπὸ τὸ φορτίον καταπίπτουσι εἰς τὰ γόνατα, π. χ. ἐπὶ βοῶν, οἵτινες κλίνουσι τὰ γόνατα διὰ νὰ κατακαθίσωσι, Valck. Phoen. 642. ὅθεν β) εἶμαι κουρασμένος, κοπιασμένος, καταπίπτω κουρασμένος, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ, Σοφοκλ. ΟΚ. 196. γ) ἀπὸ κάματον παραλύομαι, ἀποκάμνω, ἀργοκορῶ, βραδύνω, λατ. desideo. καὶ «Μήπου ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν γρηγόρ. καὶ «Μὴ ὀκλάσῃς τὸν ἐπὶ ἐμοὶ πόθον ὑπὸ κακῶν συμφορῶν Ἡλιόδ. Α. σελ. 48. «Ψυχὴ ὀκλάζουσα πρὸς φάρμακον, Κλήμ. Ἀλεξ. «Ὀκλαζε τῆς ἀγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος Ἡλιόδωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐμειοῦτο, Ἠλαττοῦτο (ὠλιγόστευε) κατὰ τὴν σφοδρότητα. δ) Χωλαίνω, ὀλιγοστεύω. ε) μεταβατ. κάμπτω, κυρτόνω, ἴσως μόνον ἐπὶ ποδῶν, «τὰ ὀπίσθια, Ξενοφ. «τοὺς πρεσβύτας, Αἰλ. καθόλου δὲ ἐν τῇ μεταβατ. σημασ. σπάν. (πιθανὸς ἐκ τοῦ Ἀλάω, Λατ. frangere· κατὰ τὸν Hemst. Ἡσύχ. 2. σελ 724. καὶ Ruhnk. ep. cr. σελ. 244. ἀμφίβολ. ὅμως ἂν καὶ ἐκ τοῦ Ὄκω, ὄκος, ὀκλος, ὀκλάς, ὀκυλος, ὀκύλω, ὀκύλλω, τῶν ὁποίων λέξεων καμμία δὲν φαίνεται νὰ ἦτον ἐν χρήσει· ἡ κοινὴ αὐτῶν σημασ. λέγεται ὅτι εἶναι τὸ, Πτύσσειν καὶ συγκατεῖναι εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὀρθὴ γωνία. — ἄρα συγγεν. μὲ τὸ Ἀγκος, ἀγκύλος, ἀγκάλη, καὶ τέλος πάντων μὲ τὸ Ἀγνυμι.) ὅθεν

Ὀκλάξ, Ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, Ὀκλαδόν.

*Ὄκλαξ, ἡ, =Ὄκλασις, Ἀριστ. 517.

Ὀκλασις, ἡ (ὀκλάζω) τὸ καταπάθισμα ἐπὶ τῶν πτερνῶν μὲ κεκλιμένα γόνατα. Καθόλου δὲ ἡ Κάμψις, ἡ κλίσις τῶν γονάτων.

Ὀκλασμα, τὸ, ταὐτόν τῷ, Ὀκλασις. 2) Εἶδος ὀρχήσεως, χοροῦ, ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν, μάλιστα παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐν χρήσει, Ξεν. Ἀνάβ Ε. 9, 10. (Ζ΄. 1, 10) Schn. Ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σταφυδωτός, καλούμενος.

Ὀκλαστί, Ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, Ὀκλαδόν. «Ὀκλαστὶ πηδῶν «βάτραχος Βάβριας παρὰ Σουϊδ.

Ὀκνηλέος, ἑα, ἑον Ἐπίρ. — έως, (ὄκνος) Ποιητ. ταὐτόν τῷ, Ὀκνηρός.

*Ὀκνείλω, ποιητ. ἀντὶ Ὀκνέω, Ἰλ. Ε, 255.

Ὀκνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ποιητ. ὀκνείω, (ὄκνος) Ὀκνεύω, ἀργοπορῶ, βραδύνω, (παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 81.) ῥαθυμῶ, εὐλαβοῦς ἔχω, δέδοικα, ἀναβάλλομαι, διστάζω μετὰ τῆς Ἀπρμφ. ὀκνεῖω ἵππων ἐπιβαινέμεναι, Ἰλ. Ε, 255. «ἀρχεμέναι πολέμοιο ὠκνεούσι, Ἰλ Τ, 155. ἀκόνω μᾶλλ, διστάζω, ἀν —, Jac. Ἀν. σελ. 581. Ἀπολύτως πρῶτον παρ' Ἡρότ. Η΄. 50, 1. μάλιστα δὲ, Ἀργοπορῶ ἀπὸ ὀκνηρίαν, ῥαθυμίαν ἢ φόβον, ὅθεν εἶμαι ὀκνηρός, φοβοῦμαι, διὰ φόβον ἀπέχομαί τινος ἔργου. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Δ΄. 5. 20.

Ὀκνηρία, ἡ, Ταὐτόν τῷ Ὄκνος, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὀκνηρός, ρά, ρόν. (ὄκνος) Ἐπίρ. ὀκνηρῶς, Ὀκνός, ῥαθυμος, ἀκαμάτης, ἀργοπορινός, ἀπορος, Πλούδ. β) βραδύς, ἢ ὁ διὰ ῥαθυμίαν μισῶν τοὺς πόνους, «δέος ὀκνηρόν. Θεόκρ. κδ. 35. «Ὀκνηρῶς ἔχειν· ἀντὶ τοῦ, Εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. γ) ἀσιλὸς, ὁ διὰ φόβον ἀπεχόμενος.

*Ὀκνητέον, ῥηματ. Ἐπιθ. ἐκ τοῦ Ὀκνέω, πρέπει νὰ ὀκνήσῃ τις.

Ὀκνέα, ἡ, Ταὐτόν τῷ, Ὄκνος, ἐκ Πολυδ. ὀκνηρία, ὀκνιά. ἀμφ.

Ὄκνος, ὁ, ἡ. Ἀργοπορία, βραδύτης, διαμέλλησις, διστασμός, ἦτοι ἀπὸ ὀκνηρίαν, ὅθεν ὀκνηρία, ἀκαματία, ῥαθυμία, ἢ ἀπὸ φόβον, ὅθεν, δειλία, ἀτολμία, ἀδημονία, ἀπορία, ἀμηχανία, ἢ διὰ φόβον ἢ ὑποψίαν τινὸς ἀνεκτίσεως· ἐν τῇ Ἰλ. Ε, 817. Η, 122. Ν, 224. φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται πάντοτε εἰς ἐξωτερικήν τινα αἰτίαν, ἢ ἀπραξίαν τοῦ στρατιώτου, προκύψασα ἐκ καμάτου καὶ κόπου σωματικοῦ. (Τοῦτον πρωτότυπον εἶναι κατὰ τὸν Hemst. τὸ τοῦ Ὀκλάζω, ὅπερ ὅμως εἶναι πολὺ ἀμφ. ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ Ἔχω.) 2) Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ἄλλως Ἡρωδιὸς ἀστερίας, (Ardea stellaris) καλούμενον. Ἀριστ. ζώων Ἱστ. Θ΄. 18. Αἰλιαν. ζώων Ἱστ. ε΄. 36. Ἀντωνίν. Βιβλ. ε΄. 3) Ὄκνος, ἀλληγορικόν τι σχῆμα ἐν ζωγραφήματί τινι τοῦ Σωκράτους, ἀνὴρ πλέκων σχοινίον, ὅπερ ὄνος πᾶλιν κατατρώγει, Plin. h. n. 35, 40, 31. (35, 11.) σύμβολον, γενόμενον παροιμία ἐπὶ πάσης ματαίας πράξεως, ἧτις δὲν περνᾷ τέλος, Λατ. Ocnus spartum torquens, Burm. Propert. 4, 3, 21. συναγεν τοῦ Ὄκνου τὴν Θώμιγγα, Παυσαν. 10, 29, 2. ὅστις τὸ θεωρεῖ ὡς σύμβολον μιᾶς οἰκουρίας, ἧτις ἐξοδεύει κακῶς τὰ ὅσα κερδαίνει ὁ ἀνὴρ της, καὶ ὡς συνέμφασιν τοῦ Πολυγνώτου.

Ὄκνος, ἡ, ὁν, Ὁ καὶ κδ' ἡμᾶς ὀκνὸς λεγόμενος, ἀκαμάτης, δειλὸς, ἀργοπορινός· ταὐτόν τῷ, ὀκνηρός. ἀμφ.

Ὀκνόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω) Ὁ ἀσμένως ἀργοπορῶν· ὁ τῆς ὀκνηρίας φίλος.

Ὀκνωώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὁ ἀργοπορικός, ὁ βραδύνων τι, ὁ ἀκαμάτης, ὁ δειλὸς, ὡς τὸ Ὀκνηρός.

Ὀκόθεν, Ὁκοῖος, Ὁκόσος, Ὁκότε, Ὁκότερος, Ὁκου, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ὁπόθεν, Ὁποῖος, Ὁπόσος, Ὁπότε, Ὁποτερος, Ὁπου, ἀλλὰ μόναν ἐν τῷ Ἰων. ποιῷ λόγῳ, ὅθεν ποτὲ παρ' Ὅμ.

Ὄκος, ὁ, καὶ παρ' Ἡσυχ. ὄκκος, Ὁ ὀφθαλμός· ἐντεῦθεν Ὀκταλλος ἢ Ὄκκαλος, Βοιωτ. καὶ τὸ Λατ. OCUS, oculus, ocellus, συγγεν. μὲ τὸ Ὄσσε, ὄσσομαι, ὄψομαι.

*Ὄκου, Ἰων. ἀντὶ Ὅπου, Ἡρότ.

Ὀκριάω, (ὄκρις) Κάμνω τι τραχὺ ἢ ὀξὺ, συνήθως μεταφ. Ἐρεθίζω, συμβόνω, Παθητ. γίνομαι τραχὺς ἢ ὀξὺς, καὶ μεταφορ. ὡς τὸ Τραχύνεσθαι, συμβόνω, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ Λατ. exasperari, «πανθυμαδὸν, ἀκριδωτοῖσι, Ὀδ. Σ, 33. «ὠκρωμένοισι ἀρηϊσμένοις, περιπαθὴς, Δυτ. Ἐν δὲ Φωτ. Λεξ. φέρεται καὶ, Ὀκριάζων ταὐτὸν τῷ Τραχυνόμενος, ἐκ Σοφοκλ.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ, (ὄκρις, βαίνω) Σημαίνει τὸ λογεῖον, ἢ πηγμάτι ἐκ ξύλων, ἢ βῆμα ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὄντες οἱ ὑποκριταὶ ἀπήγγελλον τὰς τραγῳδίας, ἢ ἐφ' οὗ ἵσταντοι οἱ τὰ δημόσια λέγοντες, ἄλλοτε Ἴκριον ἢ λογεῖον, Λατ. pulpitum καλούμεν. Πλάτ. Συμπ. 4. «Ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν» ἔστι δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ Ἀγάθωνος τοῦ Ποιητοῦ. Ἐρχησίμενα δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς τὰ ἀρχαῖα θέατρα ἀντὶ τῆς τῶν ἐντελεστέρων μετὰ ταῦτα θεάτρων Θυμέλης (Λατ. Pulpitum). Ὁ Φιλόστρ. οὕτω λεγει περὶ Αἰσχύλ. Βίος Σοφ. Α'. 9. «Ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ». Καὶ Θεμιστ. Λόγ. 26. «Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντες ἐξεῦρεν· καὶ Ὁράτιος περὶ αὐτοῦ λέγει (Τέχν. Ποιητ.) Et modicis instravit pulpita tignis. Ἦν δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς χρῆσιν ἑξαιρέτως ὅταν ἐδιδάσκοντο, ἤγουν παριστάνοντο αἱ τραγῳδίαι, ἴδε Φιλόστρ. Β. Σοφ. Δ'. 5. καὶ ς'. 245. 2) ἡ ὑψηλὴ καθέδρα τοῦ ἁρματηλάτου, τοῦ ἁμαξᾶ. 3) Τὸ κλιμακωτὸς βάθρον τῶν ζωγράφων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστουσι τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν μέλλουσι νὰ ζωγραφίσωσιν, ἢ ξύλοις τρισκελὲς ἐφ' οὗ ἁρεῖδονται οἱ πίνακες ὅταν γράφωνται. Πολυδ. 4) Καθέλου δὲ τὸ Ὀκρίβας ταὐτόν ἐστι τῷ, Κιλλίβας, πᾶν ὑπόθεμα ἤτοι κατασκευή τις, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύνανται τις νὰ ἀναβαίνῃ ἢ νὰ ἵστῃ τι, κλίμαξ, ὑπόβαθρον, Ruhnk. Tim. σελ. 191. 5) καθ' Ἡσύχ. ὡς τὸ Ἴλλοι, ὄνος, ἄγριος κριός. [υ—]

*Ὀκρίδιον, τὸ, ἀντὶ Ocrea Βυζαντ.

Ὀκρίεις, ὁ, ἡ, (ὄκρις, εἶδος) Ὁ ὄκριος ἔχων εἶδος ὁ ἔχων σχῆμα σουβλητοῦ, ὁ ὁμοιος μὲ ἐξοχήν· ἔτι δὲ ὁ ἔχων εἶδος τραχύ, ἀνώμαλον.

Ὀκριόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων πολλὰς ἄκρας, ὀξύτητας, ἐξεχούσας γωνίας, σουβλητοῦς, ὄξυς τραχύς, ἀνώμαλος, γωνιαῖος, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπίθετ. ἀπελασήτου χάλικος, πλίθος, πέτρος, μάρμαρος, χερμάδιον, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. αἱ τὸ Τραχὺς. Πρβλ. τὰ ὅσα λέγονται ἐπὶ τέλους εἰς τὸ Ὀκρυόεις.

Ὀκριόωντο, Ἐπικ. ἀντὶ ἐκριῶντο, Ὀδ. ἴδε ὀκριάω.

Ὄκρις, ιος, ἡ, ὡς τὸ Ἄκρις, Ἄκρα, τὸ ὀξὺ ἢ ὑπερέχον μέρος τινὸς σώματος, ἢ μύτη, ἤτοι ἡ προμήκης ἐξοχή, πᾶν ὅ,τι κάμνει ἐπίπεδόν τι τραχὺ ἢ ἀνώμαλον, ἔστω νὰ ἦναι μέγα ἢ μικρόν, Ἱππιατρ. «Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ ὀστέου» ἔχει δὲ ἡ λέξις μετὰ τοῦ, Ἀκή, Ἀκίς Ἄκρα, καὶ ἀκίς, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν, ὡς καὶ τὸ Ὄγμος πρὸς τὸ Ἀγμός. Ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. «Ὀκριόεις λίθοισι μάρμαρον, πέτρα ὀξεῖα, τραχεῖα καὶ σουβλητά· «Ὀκριοδινὴς ὁ ἔχων ὀξύτητα, ἢ ὀξοχάς, ὁ σουβλητός. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀκριάω, ἐξ οὗ Ὀδυσ. Σ. 33. «Ὠκριόωντο ἀντὶ τοῦ, ὠργίζοντο, ἠρεθίζοντο, ἐσκληρύνοντο, τραχεῖς ἐγίνοντο· καὶ, Ὀκριώματα πέξοχαὶ τραχεῖαι, ὀξεῖαι σουβληραί. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ποσῶς μετεχειρίζοντο τὸ Ocria ἀντὶ τοῦ, Ὄρος, οἷον Φέστ. Chiro in Pello docuit ocri, ὅστις τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Mons confragosus, ὄρος ἀπότομον ἢ ἐπίκλιτον. 2) ὡς Ἐπίθ. Ὄκρις, ἴδος, ὁ, ἡ, = Ὀκριόεις, τραχὺς, ἀνώμαλος, προσύντης, κυρίως φάραγγαι, Αἰσχύλ. Προμ. 1024. ὄφιν

Ὀκρίωμα, τὸ, Ταυτόν, τῷ Ὄκρις, ἡ προμήκης ἐξοχή, τραχύτης, ἀνωμαλία.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν, (κρύος) Μετὰ τοῦ ὑψω-νίας χάριν προτεθέντος Ο, ἀντὶ Κρυόεις, = Κρυερὸς, κρύος, ὁ προξενῶν ῥῖγος ἢ φρίκην, ὄφιν, φρικτὸς, φοβερὸς, δεινὸς, «πόλεμοιο, Ἰλ. Ι, 64. καὶ Ἰλ. Ζ, 344. ὀνομάζει ἡ Ἑλένη ἑαυτὴν «νύμφην ὀκρυόεσσαν», μάλιστα εὐχρηστον ἐπὶ τῶν, εἰς θάνατον καὶ ἄδην ἀνήκοντα. Ἰακ. ΑΡ. σελ. 232. (Ὀκρυόεις καὶ Ὀκριόεις, λέξεις δι' ὅλου διαφέρουσαι μεταξύ των, συγχέονται συχν. εἰς τὰς ἐκδόσεις διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν γραμμάτων, ἴδε Ηeyne Ἰλ. Τόμ. 4. σελ. 649. ἐν τῷ Ὁμ. ἀποκατέστησε πρῶτον ὁ Βόλριος τὴν προσήκουσαν τάξιν.)

Ὀκτάβλωμος, ὁ, ἡ, (ὀκτὼ, βλωμὸς) Ὁ ἀπὸ ὀκτὼ ἀγωνισμάτων συνιστάμενος, πάρτεσις, ἀρχαίοντι εἶδος ἄρτου, ὅστις ἀκριβῶς ἠθη ἐν τῇ ὀπτήσει διὰ τομῶν εἰς ὀκτὼ ἴσα μέρη, Ἡσ. Ἔργ. 444.

*Ὀκτάγλωσσος, ὁ, ἡ, (ὀκτὼ, γλῶσσα) ὁ ἀπὸ ὀκτὼ γλώσσας συνιστάμενος.

Ὀκταδάκτυλος, ὁ, ἡ, (δάκτυλος) Μετὰ ἢ ἀπὸ ὀκτὼ δακτύλους, Ἀριστφ. Δυσ. 109. ἐξ ἐναντίας προτιθέμενοι ὀκτὼ ἀλλαγὰς ἀκριβῶς ὀκτὼ δακτύλων, Ἀριστ. ΠΖ. 415. καὶ Elmsl. Εὐρ. Μήδ. 1150 τὸ σχῆμα, Ὀκτωδάκτυλος.

Ὀκτάδιον, τὸ. Καλεῖται πρὸς ὁρισμὸν συνισταμένου ἀπὸ ὀκτὼ γωνίας. Ἡσύχ.

*Ὀκτάδραχμος, ὁ, ἡ, (δραχμὴ) Ὁ ἔχων ἢ ὁ ζυγιάζων ὀκτὼ δραχμάς.

Ὀκτάεδρος, ὁ, ἡ, (ἕδρα) Ὁ ὀκτὼ ἐπιφανείας ἔχων.

Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, (ἔτος) Ὀκτὼ ἔτη, χρόνου μέρος ἐξ ὀκτὼ ἐτῶν συμπληρούμενον.

Ὀκταέτης, ους, ὁ, ἡ, (ἔτος) Ὁ ὀκτὼ ἐτῶν ὢν. ὄφιν

Ὀκταετία, ἡ, = Ὀκταετηρίς.

*Ὀκταέτις, ή, ἰδιάτερ. Θηλ. τοῦ Ὀκταέτης.

Ὀκτάημερος, ὁ, ἡ, (ἡμέρα) Ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν ὤν.

Ὀκτάκις, Ἐπίρ. ὀκτὼ) Ὀκτὼ φοραῖς. ὄφιν

Ὀκτακισμύριοι, αι, α, (μύριοι) Ὀκτὼ μυριάδες, ἤτοι ὀγδοήκοντα χιλιάδες.

Ὀκτακισχίλιοι, αι, α, ιον. Συνηθέστερον δὲ τὸ Ὀκτωκισχίλιοι, αι, α, (χίλιοι) ὀκτὼ χιλιάδες. Παρ' Ἡροδότ. «Ἵππους καὶ ἀσπίς ὀκτακισχιλίη», ἀντὶ του, Ὀκτὼ χιλιάδες ἱππέων καὶ ἀσπιδοφόρων. [—υ—υ—]

Ὀκτάκνημος, ὁ, ἡ, (κνήμη 2) Ὁ ὀκτὼ κνήμας ἔχων. κυρίλλιν Ἰλ. Ε. 723.

Ὀκτακόσιοι, αι, α. ὁ περιεκτικὸς ὀκτὼ ἑκατοντάδων ἀριθμὸς, 800.

Ὀκτακότυλος, ὁ, ἡ, (κοτύλη, ?) Ὁ ὀκτὼ κοτυλῶν περιεκτικός.

Ὀκτάκωλος, ὁ, ἡ, (κῶλον) Ὁ ἐξ ὀκτὼ κώλων συνιστάμενος.

*Ὀκταλλος, ὁ ἴδε Ὄκος.

*Ὀκτάμερής, ές, (μέρος) Ὁ ἐξ ὀκτὼ μερῶν συνιστάμενος, Διογ. Λ. Η'. 110.

Ὀκτάμετρος, ὁ, ἡ, (μέτρον) Ὁ ἐξ ὀκτὼ μέτρων, ἢ ποδῶν συγκείμενος. Λέγεται δὲ ἐπὶ στίχων.

Ὀκταμηνιαῖος, αία, αῖον, (μὴν) Ὁ ὀκτὼ μηνῶν ὤν, ὁ ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνὶ εὑρισκόμενος.

*Ὀκτάμηνος, ὁ, ἡ, (μὴν) Ὁ ὀκτὼ μηνῶν ὤν, ὁ ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνὶ εὑρισκόμενος.

*Ὀκτάπεδος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ὀκτάπους.

Ὀκτάπηχυς, ὁ, ἡ, (πῆχυς) Ὁ ὀκτὼ πηχῶν ὤν.

Ὀκτάπλάσιος, ία, ιον. ἡ ὀκταπλασίων, ονες, ὁ, ἡ. Ὁ ὀκτὼ φοραῖς μεγαλήτερος, ἢ περισσότερος.

Ὀκτάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον) Ὁ ὀκτὼ πλέθρων ἔχων μῆκος. Διονύσ. Ἁλικαρν.

Ὀκταπλόος, ὁ, ἡ, καὶ συνηρ. Ὀκταπλοῦς, οῦν, ταὐτὸν τῷ, Ὀκταπλάσιος.

Ὀκτάπόδης, ου, ὁ, Ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων, Ἡσ. Ἔργ. 427. καθέλου δὲ = Ὀκτάπους.

*Ὀκτάπους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, Γεν. ποδός, (ποῦς) Ὀκταπόδαρος, ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων. Παρὰ Σκύθαις οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἔχων ἅμαξαν καὶ δύο βοΐδια, Λουκιαν. Σκύθ. 1. «Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοι εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι καὶ ἁμάξης μιᾶς.» 2) ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ ποδῶν. (—υ—)

Ὀκτάῤῥιζος, ὁ, ἡ, (ῥίζα) Ὁ ὀκτὼ ῥίζας ἔχων καθόλου δὲ, ὁ ἔχων ὀκτὼ ἄκρα, ὡς τὰ ἐλαφρὰ κέρατα, Λεώντ. Ταρ. 32, 3. «Φράγματα μετώπων ὀκτάῤῥιζα». τὰ κέρατα τὰ εἰς ὀκτὼ μέρη εἰς τὸ τέλος τεμνόμενα, καὶ τὸ μέτωπον φυλάττοντα.

Ὀκτάῤῥυμος, καὶ, Ὀκτάῤῥῦμος, ὁ, ἡ, (ῥυμὸς) Ὁ ὀκτὼ ῥυμοὺς ἢ ζυγοὺς ἔχων, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ς'. ἀ. 52. «Ἅρμα ὀκτάῤῥυμον».

*Ὀκτάς, άδος, ἡ, (ὀκτὼ) Ὁ ἀριθμὸς ὀκτὼ, ἀριθμὸς συνιστάμενος ἀπὸ ὀκτώ.

Ὀκτάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα) Ὁ ὀκτὼ ἔχων σημεῖα, ἐν τῇ Μετρικ. ὁ ὀκτὼ χρόνους ἔχων, Herm. el. σελ. 240. Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 103.

Ὀκταστάδιος, ὁ, ἡ, (στάδιον) Ὁ ὀκτὼ σταδίων μῆκος ἔχων. «Τὸ Ὀκταστάδιον διάστημα συμπληρούμενον ἐξ ὀκτὼ σταδίων. (—υυυ)

Ὀκτάστυλος, ὁ, ἡ, (στῦλος) Ὁ ὀκτὼ στύλους ἔχων.

Ὀκτάτονος, ὁ, ἡ, (τείνω) «Ἵππες ὀκτάτονοι» καλοῦνται τὰ ὀκτὼ ποδάρια ἢ κλῶνοι ἢ κοτυληδόνες, Λατ. cirrhi, μετὰ τῶν ὁποίων ἁρπάζει ὁ πολύπους τὰ πράγματα, Ἀντίφιλ. Βυζ. 23.

Ὀκτεχῶς, Ἐπίῤῥ. ὀκτὼ λογιῶν, κατ' ὀκτὼ τρόπους.

Ὀκτήρης, ους, ὁ, ἡ, Ὁ ὀκτάκις συνδεδεμένος, μάλιστα δὲ ὁ ὀκτὼ κωπία ἔχων, ὡς Τριήρης, ὁ τρία.

Ὄκτω, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Ὁ ὀκτὼ μονάδων περιεκτικὸς ἀριθμὸς, 8. Λατ. octo, Ὅμ.

Ὀκτωδάκτυλος, ὁ, ἡ, (δάκτυλος) Ὀκτὼ δακτύλους ἔχων, πρβλ. Ὀκταδάκτυλος.

Ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, ἄκλιτ. Ὁ ἀριθμὸς, δεκαοκτὼ, 18.

Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ὁ, ἡ, (δραχμὴ) Ὁ δεκαοκτὼ δραχμῶν ὤν.

Ὀκτωκαιδεκαέτης, ους, ὁ, ἡ (ἔτος) Ὁ δεκαοκτὼ ἐτῶν ὤν, Lobeck, Phryn. σελ. 408

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, ος, ὁ, ἡ, Ὁ δεκαοκτὼ πηχῶν ὤν.

Ὀκτωκαιδεκαπλάσιον, ονος, ὁ, ἡ, Ὁ δεκαοκτὼ φοραῖς μεγαλήτερος ἢ περισσότερος.

*Ὀκτωκαιδεκάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα) Ὁ ἀπὸ δεκαοκτὼ σημεῖα ἢ χρόνους συνιστάμενος, ἐν τῇ Μετρικῇ.

Ὀκτωκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Ὁ κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν ὢν ἢ γινόμενος, κ. τ. τ.

Ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον. Ὁ δεκαοκτὼ κατὰ τὴν τάξιν «πεντεκαιδέκατος, συνυπακ. ἡμέρα, τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ» Ὀδ.

*Ὀκτωκαιδέκατος, ου, ὁ, Δημοσθ. κατὰ Βοιωτ. σελ. 1009. καὶ

Ὀκτωκαιδεκατός, ος, ὁ, ἡ, (ἔτος) Ὁ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν. τὸ Ἑηλικ. Ὀκτωκαιδεκάτις, ίδος, ἡ. ἡ δεκαοκτὼ χρόνων οὖσα.

*Ὀκτωμηνιαῖος, αία, αῖον, = Ὀκταμηνιαῖος, Lobeck Phryn. σελ. 549.

Ὀκτώμηνος, ὁ, ἡ, (μὴν) = Ὀκτάμηνος.

Ὀκτωπήχυς, ὁ, ἡ, (πῆχυς) = Ὀκτάπηχυς

Ὀκτώπους, οδος, ὁ, ἡ, (ποῦς) Ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων, = Ὀκτάπους.

Ὀκτωῤῥαβδος, ὁ, ἡ, (ῥάβδος) Ὁ ὀκτὼ ῥάβδος ἔχων.

Ὀκτωστάδιος, ὁ, ἡ, (στάδιον) ταὐτὸν τῷ, ὀκταστάδιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀκτώφορος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ ὑπὸ ὀκτὼ ἀνθρώπων φερόμενος. Ἡκαέρ. ἐς Οὐσιασν. ὁ καὶ ἡ, φορεῖον, ὅπερ ἐβαστάζετο ἀπὸ ὀκτὼ ἀνθρώπων· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀκτώφορον.

Ὀκχέω, ὦ, Δωρικ. Διαφέρει τοῦ Ὀχέω μόνον κατὰ τὸ παρατατικὸν ᾤκχουν, καὶ τὴν σελληνὰν ὠριεκὴν προφοράν. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ὀκκέω, καὶ Ὀκτέω, ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἁμφ. Ἡ κυρία τοῦ ῥήματος τούτου σημασία εἶναι τὸ, Ἀνέχω, στηρίζω, φέρω, βαστάζω, ὑποφέρω, Πινδ. ὄθεν

Ὀκχή, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀχή, τὸ στήριγμα, βαστηρία, ἔρεισμα, οἷον ἡ Ἥρας ὀκχή. Ἀνθολογ.

Ὄκχος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ὄχος, ἅμαξα, Πλούταρ.

*Ὄκως, Ἰων. ἀντὶ Ὅπως, Ἡρότ. καθόλου δὲ μόνον ἐν τῷ Ἰων. ποιῷ λόγῳ, οὐδέποτε παρ' Ὁμ.

*Ὀκωχα, ἀρχαῖος Παρακείμ. τοῦ Ἔχω, ἐντεῦθεν τὸ σύνθετον ⁑συνοχωκότες, Ἰλ. Β, 218. ἴδε Buttm. ausf. gr. σελ. 338. ὄθεν

Ὀκωχεύω (κωχεύω, ὀχεύω, ὀχέω, ὄχω). Στηρίζω, φέρω βαστάζω, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Ἔχω, Ἴσχα, Ὁμοχ. Ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐσχηματίσθη τὸ, Κωχεύω, ὅπερ ἴδε. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐλέγον Διακωχή, Διοκωχή, Περοκωχή, ἀντὶ τοῦ, Ἀνοχή, Διοχή, Παροχή, ἀντὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκεται καὶ, Ἀνακωχή, κ.τ.τ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἔχω, Ἐκέχω. ὄθεν

*Ὀκωχή, ἡ, στήριγμα, ἔρεισμα.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Λ.

Ὀλαί, αἱ, ἄλλως Οὐλαί, ὑποτονουμένου τοῦ, Κριθαί· κριθάριον ἡμιαλεσμένον καὶ μὲ ἅλας μεμιγμένον, ὅ ἐστὶν, Δι' μεῖ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλόμεναι. Mola salsa. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1167. καὶ Κίρ. 948. 960. ἴδε Οὐλαί.

*Ὀλειμεύς, ἀντὶ τοῦ Ὀλαμεύς καὶ Ὀλαμεύς, ὁ, = ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων· ἐντεῦθεν Ὀλειμεύειν, Ἡσύχ. Ἔτυμ. Μ. Ὁ σχηματισμὸς Ὀλειτός λέγεται τε ἴσως ταὐτὸν τῷ ὁ Λείτος, ἱερεύς. Πρβλ. Οὐλαμός.

*Ὀλεοίκτας, ὁ, ἡ, πάντῃ ἀνοικτός.

Ὀλάργυρος, ὁ, ἡ, (ὅλος, ἄργυρος) Ὁ ἐξ ἀργύρου ὅλος συγκείμενος, ἢ συγκρατούμενος, ὅλος ἀσημένιος.

Ὀλβαχήλιον, τό, ἔστι δὲ γραμμὴν. καὶ, Ὀλβαχιον, Ὀλβάχων, Ὀλβάχιον, Ὀλαχον, τό, παρ' Ἡσυχ. ἐν λεξ. Εὐπλούτου, καὶ Σουϊδ. ἐν λεξ. Δερβιστήρ, Λέξις Συρακουσίων ἀντὶ τοῦ, Καυοῦ ὅλας, (ἀντὶ Οὐλὰς) ἢ ἔχον, ἢ ἀντὶ τοῦ Ὀλαχυον, Ὀλάχιον, = Οὐλοχίτων, ὅπερ ἴδε. Στέφανος δὲ ἀναφέρει ἐκ τοῦ ἰδίου Χειρογρ. Λεξικοῦ καὶ, Ὀλαχυον, καὶ Ὀλβάχιον. ἀντὶ τούτων ὅμως ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. Ὀλαχον. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τό, Ὀλαχὸν, διὰ τοῦ Μακεδόνικου, τουτέστι τρυβλίον, γαβάθα.

*Ὀλβήεις, εσσα, εν, Ὑστρτρ. ποιητ. λέξις ἀντὶ τοῦ Ὄλβιος.

Ὄλβία, ἡ, (ὄλβος) Ταὐτὸν τῷ μακαρία. Φώτ. ἐκ τινος Ῥωμαικοῦ, σπαν. λέξις, πρβλ. Ὄλβιος.

*Ὀλβια, τά, ὡς τὰ Ὄλπια, ὑρχτρ. σχημ. ἀντὶ τὰ Ἄλπια, Ποιητικ. παρ' Ἀστ. 6. σελ. 233. Δ.

Ὀλβιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀλβίζω. ἅμφ.

Ὀλβίζω, Μέλ. ἴσως. (ὄλβος) Ὄλβιον, εὐτυχῆ ποιῶ. Εὐρ. Φοίν. 1703. »Ἓν ἡμαρ μ' ὤλβισεν. ἓν δ' ἀπώλεσεν· Ὁ αὐτ. Ὑφ. Ἀυλ. 51. »Οἱ τὰ πρώτιστ' ὠλβισμένοι· ταὐτὸν τῷ, Οἱ ἐν τοῖς πρώτοις ὄλβιοι. Ἐξαιρέτως δὲ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, νομίζω τινὰ εὐτυχῆ

Ὀλβιαγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστὴρ) Ὁ εὐτυχὴς κατὰ τὴν κοιλίαν, Ἄμφις παρ' Ἀθηναίῳ ϛ'. σελ. 386. περὶ τινος Δημάρχου, ἀσώτου, κωμ. λέξις.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (δαίμων) Ὁ καλὴν ἔχων τύχην, ὁ εὐτυχής. Ἰλιάδ. Γ. 182.

*Ὀλβιοδότης, ου, ὁ, = Ὀλβιοδώτης.

Ὀλβιόδωρος, ου, ὁ, ἡ, (δῶρον) Ὁ εὐτυχίαν χαρίζων, παρέχων, οἷον »Ὄλβιοδώρου· παρ' Εὐρ. ἡ καρποφόρος, καρποφόρος γῆ.

Ὀλβιοδώτης, καὶ, Ὀλβιοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβιοδῶτις, ιδος, ἡ (δίδωμι). Ὁ δοτὴρ εὐτυχίας· ὁ ὄλβον, πλοῦτον δίδων, πλουτοδότης ἢ πλουσιοδότης.

Ὀλβιοεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ εὐτυχῆ ποιῶν. Ἀνθολ.

Ὀλβιόζυμος, ὁ, ἡ (ζυμός). Ὁ μακαρίας ψυχῆς ὤν, μακάριος, ἢ ἐνεργ. ὁ τὴν ψυχὴν μακαρίαν ποιῶν. »Ζωὴ ἐλβιόζυμος· ἢ τὴν ψυχὴν μακαρίαν ποιοῦσα, ἢ εὐτυχής, Ὀρφικ.

Ὀλβιοκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος, 2.), Ὁ τὸν κόσμον εὐτυχῆ ποιῶν· ἅμφ.

Ὀλβιόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὁ εὐτυχῆ μοῖραν ἔχων, ὁ καλόμοιρος, = Ὀλβιοδαίμων.

Ὀλβιόπλουτος, ὁ, ἡ (πλεῦτος). Ὁ διὰ τοῦ πλούτου εὐτυχής, Φιλοξ. παρ' Ἀθην. ιϑ'. σελ. 643. »Θεῖαι ὀλβιόπλουτοι ἢ πλουσία, ἢ μεγαλοπρεπὴς εὐωχία.

Ὄλβιος, ὁ, ἡ, συνῃ. ὅμως τριῶν καταλήξεων (ὄλβος), Ἐπίρ. Ὀλβίως· εὐτυχὴς, μακάριος, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν λείπει τίποτε πρὸς ἐντελῆ ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν, εὐχρήματος, εὐπορος, πλούσιος, ὡς τὸ Λατ. beatus, »εὐδαίμονες καὶ ὄλβιοι· Ἡσ. Ἔργ. 828. ἐκτὸς τοῦ Ἀρτ. μεταχειρ. ὁ Ὅμ. μόνον τὸ Οὐδέτ. εἰς Πλητ. »ὄλβια δοῦναιτ, Οδ. Θ, 413. Ω, 202. »ὤδωρα ὄλβια ποιεῖν· οἱ Θεοὶ τὰ εὐλογήσουν καὶ τὰ αὐξήσουν τὰ δῶρα, Οδ. Ν, 42. καὶ ὡς Ἐπίρ. »ὄλβια ζώειν, ἀντὶ εὐτυχῶς ζῆν, Οδ. Η, 148. πρβλ. Ἡρότ. Α'. 30. ἐν τῇ Δ. ὡς καὶ παρ' Ἡσ. ἀπαντᾶται μόνον τὸ Ἄρσ. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. »βάλλ' ἐς ὄλβιαν· ὡς τὸ »βάλλ' ἐς μακαρίαν, κωμικ. εὐφημισμ. ἀντὶ »βάλλ' ἐς Ἀιδου, ἢ »ἐς κόρακας ἧγουν, ὕπαγε εἰς τὴν αἰωνίαν μακαριότητα, ἀντὶ εἰς τὸ ἀντίθετον αὐτῆς. — Ἄνωμ. Ὑπερθετ. Ὄλβιστος, η, ον, ὡς τὸ Δίσχιστος, κάκιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ἀλγιστος, κέρδιστος, παρὰ τοῖς Ὑστρτρ. ποιηταῖς ἀπὸ Καλλιμ. καὶ Μελ. συχν. Schaef. Greg. σελ. 896. Ruhnk. ep. cr. σελ. 167. τὸ ὁμαλ. Ὑπερθετ. πολβιώτατος μεταχρτ. ὁ Ἡρότ. Α'. 30. 216. (ὁ Buttm. ausf. Gr. Gr. σελ. 370. ἀποβάλλει δι' ὅλων τὸ Ὑπερθετ. Ὄλβιστος, καὶ δέχεται ἀντὶ τούτου Ἐπιρρηματικόν τι, Ὀλβιστός, ή, όν, ἐκ τοῦ Ὀλβίζω, εὐδαιμονίζω, ὅμως ἄνευ ἐξαρκοῦντος λόγου καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν χειρογρ.)

*Ὀλβιότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Εὐτυχὴς εἰς τὴν ὑπεριφάνειάν του, ἢ κατὰ τὴν γνώμην του, γελοῖον ὄνομα τοῦ Ἀρχύτου παρὰ Διογ. Α, 4, 52. σχηματιζόμ. κατὰ τὸ Ὁμηρικ. Ὀλβιοδαίμων.

Ὀλβιοφρονρος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὁ τὴν εὐτυχίαν φυλάττων.

Ὀλβιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ μακάριος καὶ εὐτυχὴ ἔχων φρονήματα, ἢ οὗτος στοχάζεται τοὺς πλουσίους, Λουκιαν. Τραγοποδ.

Ὀλβιόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ εὐτυχῆ καὶ σωτήρια ποιούσας χεῖρας ἔχων, οἷον α'Τγεία ὀλβιόχειρος. Ὀρφικ. ὁ μακάριος κατὰ τὰς χεῖρας.

*Ὀλβιστος, ἴστη, ιστον, ἡ Ὀλβιστός, ή, όν, ἴδε Ὄλβιος πρὸς τὸ τέλος.

* Ὀλβίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὄλβιος, Σοφοκλ.

Ὀλβοδοτείρα, ης, ἡ, Θηλυκ. τοῦ, Ὀλβοδοτήρ.

+Ὀλβοδοτήρ, ῆρος, ὁ, = Ὀλβοδότης.

Ὀλβοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβοδότις, ιδος, ἡ (δίδωμι), ταὐτὸν τῷ, Ὀλβιοδώτης, ὁ δοτὴρ τῆς εὐτυχίας, ὁ εὐτυχῆ τινα ποιῶν. Ὀρφικ.

*Ὀλβομέλαθρος, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὁ οἰκοθεν εὐτυχής.

*Ὀλβονομέω (νέμω), »βίονα ζῶ ζωὴν μακαρίαν.

Ὄλβος, ου, ὁ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία, τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐντελῆ ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς ἀπαιτουμένων, εὐλογία, προχώρησις· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν, τύχη, πλοῦτος, εὐπορία, περιουσία, ὄθεν »ὄλβιο τε πλούτω τε, Ἰλ. Π, 596. Ω, 536. Οδ. Ξ, 206. καθόλου δὲ, ζωὴ εὐτυχισμένη, Οδ. Γ, 208. Δ, 208. Ζ, 188. Σ, 19. 123. 275. καὶ ἀλλαχοῦ. πρβλ. Ἡρότ. Α'. 86. εὐλογημένη κατάστασις, μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπων· κατὰ τὸν Ὅμ. ὅμως καὶ ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων. (συνῃ. παραγ. ἐκ τοῦ Ὅλος βίος, ἢ δι' ὅλης τῆς ζωῆς διαρκοῦσα εὐτυχία· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Βίος ἐν ὅλαις· ὀρθότ. ἴσως ἐκ τοῦ Ὀφέλλω, ὄφελος, ἢ ἐκ τοῦ Ἄλφω, ἀλφαίνω.)

* Ὀλβος, ἀντὶ Ὅλμος, Βυζαντ.

Ὀλβοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ὄλβον, ὁ δίδων πλοῦτον.

*Ὀλέασθαι, Ἀπαρμφ. Μέλ. Μέσ. τοῦ Ὀλλυμι, Ἰων. ἀντὶ Ὀλεῖσθαι, Ἰλ.

Ὀλέεσκε, Ἐπικ. κατ. ἐπίταστ. 3. Ἑνικ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. ἐκ τοῦ Ὄλλυμι, Ἰλιάδ. Τ. 135.

Ὀλέθριος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὀλεθρίως, ἡ Ὀλέθριος, ία, ιον, Ἡρότ. Ζ'. 122. μάλιστα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. (ὄλεθρος) φθοροποιός, ἀφανιστικός, θανατώσης, ἐξολοθρευτικός. »ὀλέθριον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Ἰλ. Τ, 29ζ. 409. ὡς τὸ Ἐλεύθερον ἦμαρ. 2) ἔτι δὲ Παθητ. ἀντὶ τοῦ Δυστυχής, ἄθλιος, ταλαίπωρος, καταρρόζικος· οἷον τὸ Σοφοκλ. Τραχ. 893. »Τάλαιν' ὀλεθρίαν.

* Ὀλεθρον, τό, = τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον. (Ὡς τὸ Μῶλος, ἐκ τοῦ Ὄλλω, Ὄλω, Ὀλέθω, τουτέστ. Ἀλω, Ἀλέθω.)

Ὀλεθροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ταὐτὸν τῷ, Ὀλέθριος· ὁ ὄλεθρον ποιῶν.

Ὄλεθρος, ου, ὁ (ὄλω, ὄλλυμι). Φθορά, ἀφανισμός, συστυχία, θάνατος, ἐνεργ. καὶ παθητ. συχν. παρ' Ὁμ. πάντοτε ὅμως ἐν τῇ τελευτ. σημασ. συνῃθ. »αἰπύτη ἢ »λυγρὸς ὄλεθρος, ἔτι δὲ καὶ »ἀδυσπέμῳ καὶ »οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, Οδ. Δ, 489. Ψ, 79. »ὀλέθρου ψυχῆς ἀφανισμὸς τῆς ζωῆς, Ἰλ. Χ, 325. »ὀλέθρου πείραται, ὡς τὸ Θανάτου τέλος, συχν. παρ' Ὁμ. 2) ὡς τὸ Λατ. Pernicies καὶ pestis. πᾶν, ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, Ἡσ. Θεογ. 326. μάλιστα δὲ, ἀνθρωπος κακοῦργος, ἐπιβλαβής, ἐχρεῖος, Ἡρότ. Γ'. 142. ἢ κατὰ τὸν Valck. εἰς Ε'. 67. κακοῦργος ἄξιος θανάτου, πρβλ. Βάραθρον. παρ' Ἀριστοφ. »Ὄλεθρος βαδίζει· τὸ γυναικεῖον μόριον.

* Ὄλεῖ, 2 πρόσ. Μέλ. Μέσ. τοῦ Ὄλλυμι, Θέογν.

Ὀλεῖται, 3 προσ. Μέσ. Μέλ. ἀευτ. ἐκ τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλέκρανον, τό, ἴδε Ὠλέκρανον, Ἀριστφ. Εἰρ. 443.

Ὀλέκω, ταὐτὸν τῷ Ὄλλυμι (ὀλώλεκα), φθείρω· ἀφανίζω, κτείνω, φονεύω· παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ἐν τῇ τελευτ. σημασ. ἐπὶ ἀρπακτικῶν πτηνῶν, ὅπου κτείνουσι τὰ μικρότερα, Οδ. Χ, 305. ἄλλο τε συνῃθ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Μέσως, = Ὄλλυμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω, μάλιστα δὲ φονεύομαι, Ἰλ. Α, 10. Π, 17. Ἐν τῷ Ἐνεργ. καὶ Μέσ. εἶναι μόριον εὐχρηστ. ὅτε Ἐνεστ. καὶ Παραταστ. τὸ τελευτ. παρ' Ὁμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως.

Ὀλερός, ά, όν (ὀλός). Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, Θολερός, θολὸς, βορβορώδης, μέλας. Οὕτω δὲ ἑρμηνεύει καὶ τὸ Γαλην. Γλωσσαρ. τό, Ὀλώδης, διὰ τοῦ Θολερὸς καὶ Μέλας, παράγων καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ, Ὀλός, ἀντὶ, Θολός, τουτέστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας (Sepia officinalis, Δινν.) ὡσαύτως δὲ καὶ Φώτ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. Πάντῃ ὅμως διάφορον καὶ ἄγνωστόν εἶναι τὸ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ' Ἡσυχ. λεγόμενον. »Ὅλα, τὰ ἐντὸς τῆς σηπίας στρογγύλα· ἐκ τοῦ, Ὅλός.

*Ὀλέσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

*Ὀλέσας, ασα, αν, Μετοχ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὀλλυμι, Ὅμ.

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι, ἀνήρ). Ὁ φθείρων, κτείνων, ἀφανίζων τοὺς ἄνδρας, Ἐπίθ. τῆς ἐπιορκίας, Θεόγν. 399. ἐκ τοῦ Ἡσ. τὸ ἀναφέρει ὁ Στέφ. Θησαυρ. 2. σελ. 1273. Γ.

*Ὀλέσσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. μέσ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλεσίβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ φθείρων ἢ κατατρίβων τοὺς βώλους τῆς γῆς.

*Ὀλεσίθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὀλεσίθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Ὁ τὰ ἄγρια θηρία φονεύων, ἢ φθείρων. Εὐρ. Φοίν. 668. ὅπου ἕτεροι ἀναγιώσκουσιν ὀρθότερον »Ἠλέκτρας ὀλεσίθηρος, κατὰ γενικ. ἐκ τοῦ, Ὀλεσίθηρ, ὁ, ἡ.

Ὀλεσίμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὁ ἀνθρώπους κτείνων, φθείρων, Ὀρφικ. Πρόκλ. Ἀναλ. Β'. σελ. 442. ὡς τὸ Φθισίμβροτος, Ἐναρίμβροτος, Δαμασίμβροτος, κ. τ. τ.

*Ὀλεσίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ ἀφανίζων τὸν οἶκον.

*Ὀλεσίπτολις, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.

Ὀλεσιτύραννος, Ποιητ. Ὀλεσσιτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁ τυράννους κτείνων, φθείρων. Ἀνθολογ.

Ὀλέσσω, ταὐτὸν τῷ, Ὀλέκω, Σουΐδ. ἔχει τὸ Ὀλέσσειεν, Ἰλιάδ. Τ. 135.

*Ὀλέσσαι, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀλέσθαι, Ὅμ.

*Ὀλέσσας, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀλέσας, Ἰλ.

*Ὄλεσσε, Ἐπικ. 3 πρσ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, ἀντὶ Ὤλεσε, Ὀδ.

*Ὀλέσσει, Ἐπικ. 3. πρὸς Μελ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, ἀντὶ Ὀλέσει, Ὅμ.

*Ὀλέσω, Μέλ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλέτειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ (ὀλῶ, ὄλλυμι). Ὁ φθορεύς, ὁ φονεύς, ἐξολοθρευτής, Ἰλ. Σ. 114. Θηλυκ. Ὀλέτις, ἡ, Lobeck. Phryn. σελ. 256.

Ὀ'ΔΕΏΣ, ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται συνήθ. μερικοὶ χρόνοι διὰ τὸ Ὄλλυμι. 2) ἄχρηστ. Ἐστ. διὰ τὸν Παρατ. Ἐόλει, Πίνδ. Πυθ. 4, 414. παράγωγος σχηματ. ἐκ τοῦ Εἴλω, στενοχωρῶ, θλίβω, Buttm. Lexil. 2. σελ. 80.

Ὀλή, Ὅλαί, ἡ ἄλλως. Οὐλαί, ἡμιαλησμένον κριθάριον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1167. »Μαζίσκην ἐκ τῶν ὅλων μεμαγμένην. ἴδε Οὐλαί.

*Ὄληαι, Ὄλησαι, Ὑποτακτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

*Ὀλητήρ, ὁ, ἀντὶ Ὀλετήρ, Ἡσύχ.

Ὀλιβράζω, ξω, = Ὀλισθαίνω, παρ' Ἡσυχ. »Ὀλιβάξει, ὀλισθεῖναι· ἔπειτα ὅμως λέγει ὁ αὐτὸς »Ὀλιβράξαι, ὠλισθῆναι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀρθότερον, καὶ σχηματισμὸς ἴσως Δωρικὸς· διότι παρ' Ἀθην. σελ. 286. λέγει ὁ Ἐπίχαρμος, »Ἕρπω ὀλιβράζουσα τὸ ὁποῖον ὁ Ἀσωπιὼν, μετέτρεψεν εἰς τό, Ὀλισθάζων. Ἐνταῦθα πρέπει λοιπὸν ἴσως νὰ γραφῇ, Ὀλιβράζων. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ Γαλην. Ἱλωσσάρ. σημειοῖ ἀξ Ἱπποκ. τό, Ὀλισθράζοντα, ἀντὶ τοῦ Ὀλισθαίνοντα· ἐκ τοῦ

*Ὀλιβρός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ Ὀλισθηρός, Γραμμ.

Ὀλιγαιμία, ἡ. Ὀλίγον αἷμα, ἐκ τοῦ

Ὀλίγαιμος, ὁ, ἡ (ὀλίγος, αἷμα). Ὁ ὀλίγον αἷμα ἔχων.

Ὀλιγάκις, Ἐπίρ. (ὀλίγος). Σπανίως, ὀλίγαις φοραῖς. (υυυυ)

Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὁ ὀλίγα ἔχων ἀμπέλου κλήματα, Ἀνθολ.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, (ὀλίγανδρος), ταὐτὸν τῷ Ὀλιγανθρωπέω, ἔχω ὀλίγους ἀνθρώπους, πάσχω ἔλειψιν ἀνθρώπων, ἢ ἀνδρῶν, ὅθεν

Ὀλιγανδρία, ἡ. Ἔλλειψις ἀνδρῶν, ὀλίγοι ἄνθρωποι.

Ὀλίγανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων, ὃ ἔχων ἔλλειψιν ἀνθρώπων, ἢ ἀνδρῶν.

Ὀλιγανθρωπέω, ῶ (ὀλιγάνθρωπος), καὶ Μέσ. παρ' Ἰωσηπ. Ἀρχαιολογ. 11. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγανδρέω. Ἐκ τούτου,

Ὀλιγανθρωπία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὀλιγανδρία.

Ὀλιγάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος), ταὐτὸν τῷ ὀλιγάνδρος, ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 8.

Ὀλιγαριστία, ἡ (ἄριστον). Ὀλίγον, μικρὸν ἄριστον, πρόγευμα ὅπου τις τρώγει πολλὰ ὀλίγον, Πλούταρχ.

Ὀλιγάρκεια, ἡ (ὀλιγαρκής). Τὸ νὰ ἀρκῆται, νὰ εὐχαριστῆται τις εἰς ὀλίγα.

Ὀλιγαρκέομαι, οῦμαι, ὀλιγαρκὴς εἰμί, εὐχαριστοῦμαι μὲ ὀλίγον. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, Γεωπον. ΙΔ'. 7. 25. ἐκ τοῦ

Ὀλιγαρκής, ές, ὁ, ἡ (ἀρκέομαι). Ὁ εὐχαριστούμενος εἰς ὀλίγα· ἢ ὁ οἱ ὀλίγων ἀρκούμενος, ἐς τις εὐχαριστεῖται εἰς ὀλίγα. β) παθητ. ὅστις ἀξαρκεῖ εἰς ὀλίγους, ἢ πρὸς ὀλίγον, ὅθεν

Ὀλιγαρχία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὀλιγαρχεία, Σουΐδ.

Ὀλιγαρτία, ἡ (ἄρτος). Ἔλλειψις ἄρτου. Σουΐδ.

Ὀλιγαρχέομαι (ἄρχω), Παθητ. Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ ὀλίγων, ἔχω πολιτείαν ὀλιγαρχικήν· ἐκ τοῦ Ἐνεργ. εὑρίσκετ. ἴσως μόνη ἡ Μετοχὴ ποὶ ὀλιγαρχουντεῖοι. ἐκεῖνοι οἱ ὀλίγοι, αἵτινες ἐξουσιάζουσι εἰς μίαν ὀλιγαρχικὴν πολιτείαν· ὅθεν

Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, Διονύτ. Ἀρχ. ΙΑ. 43. εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν, τῶν συνιστώντων τὴν ὀλιγαρχίαν. Ἴδε καὶ Κεφ. 39. ὅθεν

Ὀλιγαρχία, ἡ. Τὸ σύνταγμα μιᾶς πολιτείας, ὅπου ἐξουσιάζουσιν ὀλίγοι τινὲς ἄνθρωποι ἢ φαμιλίαι· ὅθεν

Ὀλιγαρχικός, ή, όν, Ἐπίρ. -κῶς, ὁ εἷς τοὺς ὀλιγάρχους, ἢ τὴν ὀλιγαρχίαν ἀνήκων, ὁ τοῦτο ἀποβλέπων, ἢ εἰς τοῦτο ἄγων· καὶ ὁ ἔχων φρόνημα ὀλιγαρχικὸν, ὁ μέτριος, ὀλίγων εἰς ὀλιγαρχίαν. »Τὸ ὀλιγαρχικὸν· αὐτὸ, ἡ ὀλιγαρχία.

Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ), Ἐπίθ. ἀγροῦ, χωραφίου, τὸ ὁποῖον περιέχει ὀλίγην χώραν σπηνδεῖον εἰς γεωργίαν καὶ ἄρωσιν.

Ὀλιγεχόθεν, ἐπίρ ἐξ ὀλίγων τόπων, μετὰ Γενικ. παρ' Ἡροδότῳ, Γ'. 96.

Ὀλιγεχοῦ, Ἐπίρ. Εἰς ὀλίγους τόπους.

*Ὀλιγεχτέω (ἔχω). Ἔχω ὀλίγα, ὡς τὸ Πλεονεκτέω σχηματιζόμ. ὅθεν

*Ὀλιγεξία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγα, ἔτι δὲ καὶ Ὀλιγοεξία. Lobeck. Phryn. σελ. 676. ὡς τὸ Πλεονεξία σχηματιζόμ.

Ὀλιγήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ ὀλίγων ἡμερῶν ὤν, ἢ εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα.

Ὀλιγηπελέω (πέλομαι). Δύναμαι ὀλίγον, εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενής, Ὅμ. ὅστις ὅμως ἔχει μόνην τὴν Μετοχ. »ὀλιγηπελέων, ἐουσαν, Ἰλ. Ο, 24. 245. Ὀδ. Ε, 457. Τ, 356. πρβλ. Κακηπελέω, ὅθεν

Ὀλιγηπελής, ὁ, ἡ. Ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κοπιασμένος, πρβλ. Εὐηπελής, ὅθεν

Ὀλιγηπελία, ἡ, Ἰων. Ὀλιγηπελίη, ἀδυναμία, λιποθυμία, Ὀδ. Ε, 468. πρβλ. Εὐηπελία, Κακηπελία.

Ὀλιγήρης, ὁ, ἡ (ἀρω), ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγος. Νίκανδρ. Θηρ. 284. ὅθεν

Ὀλιγήριος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Ὀλίγιος, »σῆμα ὀλιγ.« τὸ μικρὸν μνημεῖον. Λεων. Ταρ. 83. Jac. AP. σελ. 384. (ὅπου ἄλλοι παράγουσιν ἐσφαλμ. τὸ Ὀλιγήριον ἐκ τοῦ Ἥριον, καὶ τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς Οὐσιαστ.)

Ὀλιγηροσίη, ἡ (ἄροσις), »πενιχρὴ, ὀλίγος γεωργήσιμος ἀγρὸς τινος πτωχοῦ, Ζών. Ἐπίγρ. Β'.

Ὀλιγησίπους, ὁ, ἡ (σιπύα). Μὲ μικρὸν σίτου ἀγγεῖον ἢ σιταποθήκην, Λεων. Ταρ. 9, 10. 13, 2. Ἀντίθετ. τῷ Εὐσίπους. (υ–υυυ)

Ὀλίγιγδα, ἐπίρ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ὀλίγον, ὡς καὶ τὸ Μίνυνθα. Γίνεται λοιπὸν ἐκ τοῦ Ὀλίγινς, ἀντὶ τοῦ Ὀλίγις, Ὀλίγος. (υυ–υ)

Ὀλίγιστατος, άτη, ατον. Συνηθέστερον δὲ τὸ, Ὀλίγιστος, ίστη, ιστον, καὶ Ἐπίρ. Ὀλιγίστως, ἀνώμ. Ὑπερθετ. τοῦ Ὀλίγος, ὅπερ ἴδε Ἰλ. Τ, 223. Ἡσ. Ἔργ. 721. συγκ. παρ' Ἀρτιμ. Πλούτ. 628. Βατραχ. 115. καὶ παρὰ Πλάτ. Τὸ Ὀλιγίστου ἐκλαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, Σχεδόν, ὀλίγον ἔλειψεν. (υυ–υ)

Ὀλιγόαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα), ταὐτὸν τῷ Ὀλιγαιμος.

Ὀλιγόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ὀλίγον χρόνον ζῶν.

Ὀλιγόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ὀλίγον βουλευόμενος, ὁ μὴ συνετός· ἄφρ.

Ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη), ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγωρος, Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Ὀλιγογένατος, άτη, ατον (γόνυ, 2.). Ὁ ὀλίγα γόνατα, ἢ διαρθρώσεις, ἢ κόμβους ἔχων.

*Ὀλιγογονία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ὀλίγον, ἢ ἀσαρπία, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 321. Β. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ ὀλίγον γονὴν, ἢ ὁ ἄγονος, ἄκαρπος, Ἡρόδ. Γ', 108.

Ὀλιγοδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Ὁ ὀλίγα ἀναλίσκων, ὀλιγοέξοδος.

Ὀλιγοδεής, ές, ὁ, ἡ (δέομαι). Ὁ ὀλίγων χρειαζόμενος, ὁ ὀλιγαρκής· ὅθεν

Ὀλιγοδεία, ἡ, ἴσως ἀρθρ. Ὀλιγοδεΐα, ἡ, χρεία ὀλίγων πραγμάτων, Ὀλιγαρκεία· Φίλων.

Ὀλιγοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ πρὸς ζωοτροφὴν ὀλίγα χρειαζόμενος, Ἀθήναιος.

Ὀλιγόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ ὀλίγους ἔχων δούλους, Στράβ. ις'. σελ. 1130.

Ὀλιγοδρανέω, ῶ (δράω, δρανέω). Ὀλίγον ἰσχύω, ὀλίγον ἡμπορῶ νὰ ἐκτελέσω, εἶμαι ἀδύνατος, λειποψυχημένος, ὡς τὸ Ὀλιγηπελέω, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ δὴ πάντοτε ὡς Μετοχ. Ὀλιγοδρανέων, Ο, 246. Π, 843. Χ, 337. ὅθεν

Ὀλιγοδρανής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον ἀνάπνους, ὁ ἀσθενὴς, ἀδύνατος· ὁ ὀλίγην, μικρὰν ἰσχὺν ἔχων, Ἀρστφ. Ὄρ. 686. ὅθεν

Ὀλιγοδρανία, ἡ. Ἀσθένεια, ἀδυναμία, λιποψυμία, Αἰσχύλ. Προμ. 548.

Ὀλιγοδύναμος, ον, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὁ ὀλίγην ἔχων δύναμιν, ἰσχύν, ὁ ὀλίγον δυνάμενος, ἀμφ.

Ὀλιγοελαίω, ῶ (ἔλαιον). Ἔχω ἢ δίδω ὀλίγον ἔλαιον, Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. ζ'. 11.

*Ὀλιγοεξία, ἡ, ἴδε ὀλιγεξία.

Ὀλιγοεργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Ἀσθενὴς, ἀδύνατος, οἷος, »σῶμα ὀλιγοεργὲς παρὰ τόπ. τῶν ταπ' ἀνδρ. ταὐτὸν τῷ Ὀλιγοδρανής.

Ὀλιγοέτης, ους, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ ὀλίγων ἐτῶν ὤν, ὅθεν

Ὀλιγοετία, ἡ. Ἡλικία ὀλίγων ἐτῶν, νεότης. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. 4. 3.

Ὀλίγοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ὁ ὀλίγα κλωνάρια, ὀλίγους ὄζους ἔχων.

*Ὀλιγοήμερος, ὁ, ἡ, = Ὀλιγήμερος.

Ὀλιγόθερμος, ὁ, ἡ (θέρμη). Ὁ ὀλίγην ἔχων θερμότητα.

*Ὀλιγόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ὀλίγας τρίχας ἔχων.

Ὀλιγοθυμέω, ῶ. Εἶμαι μικρόψυχος. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός) Ὁ μικρόψυχος, δειλός.

Ὀλιγόϊνος, ὁ, ἡ (ἶς). Ὁ ὀλίγας ἢ ἀσθενεῖς ἔχων τὰς ἴνας, ἢ φλέβας, Ἀμφ.

Ὀλιγοίσαιρος, ὁ, ἡ (αἴρω). »Ἰητρικὴ Ὀλιγοίσαιρος παρ' Ἱπποκρ. ἢ ὀλίγων καὶ παρωνύμ. γοίσαιρος παρ' Ἱπποκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρερχόμενον ἁρμοδίου καιροῦ τοῦ ἐνεργεῖν κατὰ τῶν νοσημάτων ἔχουσα.

Ὀλιγοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ ὀλίγους καλάμους ἢ καυλοὺς ἔχων.

Ὀλιγόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ ὀλίγους ἔχων, ἢ φέρων καρποὺς.

Ὀλιγόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός), ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγοκάλαμος.

Ὀλιγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μικρὰ ἔχων κέρατα. Γεωπον. Ill'. 1. 3. Ἀμφ.

Ὀλιγόκλαδος, ὁ, ἡ (κλάδος). Ὁ ὀλίγα ἔχων κλωνάρια, κλαδία.

Ὀλιγοκαρτέομαι, οὔμαι (κρατέω), Παῦτρ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγοχρέομαι.

*Ὀλιγολαλέω (λαλέω). Ὁμιλῶ ὀλίγα.

*Ὀλιγόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα.

Ὀλιγομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὁ μανθάνων, ἢ ἠξεύρων ὀλίγα, ἐναντίον τῷ, Πολυμαθής, Ἐτυμ. Μ. «Ὀλιγομαθῶς εἶχε περὶ τὰ μαθήματα», Σωκρ. Ἑλλ. Ἱστορ. Δ'. 7.

Ὀλιγομετρία, ἡ (μέτρον). Λέγεται, ὅταν στίχοι τινὲς συγκεῖται ἐξ ὀλίγων μέτρων, ποδῶν. Εὐστάθ. καὶ ἄμφ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1038.

Ὀλιγόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ ὀλίγους μισθοὺς δουλεύων, ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν, Ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν (τοὺς μισθωτῆρας), τουτέστιν ἐλαττοῦν τὸν μισθὸν αὐτῶν, ὀλιγώτερον μισθὸν δίδων.

Ὀλιγομυθία, ἡ. Ἡ ὀλιγολογία· ἐκ τοῦ

Ὀλιγόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὀλίγα λαλῶν, ὁμιλῶν.

Ὀλιγόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁ ὀλίγον, ἢ σπανίως ὀνειρευόμενος, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 114. ὁ ὀλίγα ὀνείρατα βλέπων.

*Ὀλιγόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὀλίγα ἔχων ξύλα.

Ὀλιγοπαιδία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγα παιδία, ἔλλειψις παιδίων, ἐκ τοῦ

*Ὀλιγόπαις, παιδός, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία.

Ὀλιγοπελέω, Ὀλιγοπελία, καὶ Ὀλιγοπελής, ὁ, ἡ, συνήθ. σχηματ. αὐτὶ Ὀλιγοπιπελέω, κ. τ. τ. Γραμμ.

Ὀλιγόπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὁ ὀλίγην ἢ μικρὰν ἔχων πίστιν. Ν. Διαθ.

Ὀλιγοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι ὀλίγον, ἢ μικρότερον, ἄμφ.

Ὀλιγοπόλιος, ὁ, ἡ (πόλις), παρ' Ἡσυχ. ὡς ἑρμηνεία τοῦ Σπαρτοπόλιος, ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ διεσπαρμένας λευκὰς τρίχας.

Ὀλιγοπονία, ἡ. Τὸ ὀλίγον ποιεῖν, κοπιάζειν· συνήθ. Πολιβ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόπονος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὁ ὀλίγον πονῶν κοπιάζων· ἢ ἐργαζόμενος. Διονύσ. Ἁλ.

Ὀλιγοποσία, ἡ (πόσις). Τὸ ὀλίγον πίνειν. Ἱππ.

Ὀλιγοποτέω, ῶ (ὀλιγόποτος). Ὀλίγον πίνω.

Ὀλιγόποτος, ὁ, ἡ, καὶ, ὀλιγοπότης, ου, ὁ (ποτόν). Ὁ πίνων ὀλίγον.

Ὀλιγοπραγμοσύνη, ἡ. Ἐκαρχάλησις εἰς ὀλίγα πράγματα, ἀπέχεσθαι τῷ Πολυπραγμοσύνῃ. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὁ ἀνασχολούμενος εἰς ὀλίγα πράγματα, ὁ πράττων ὀλίγα. Ἀντίκειται τῷ, Πολυπράγμων.

Ὀλιγόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὀλίγα πτερὰ ἔχων.

Ὀλιγόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὁ ὀλίγον σῖτον ἔχων.

Ὀλιγόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ ὀλίγας ἔχων ῥίζας.

Ὀλίγος, λίγη, λίγον. Ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ πλήθους, ὡς τὸ σύνηθ. ὀλίγος, ἀντίκειται τῷ πολύς, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ ἐπὶ διαστήματος, Ἰλ. Β, 161. Ρ, 304. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐπὶ καιροῦ, Ἰλ. Γ, 157. Ψ, 418. — Ἐν τῷ Ὀλιγαρχίᾳ ὀλίγοι, λέγονται οἱ προὔχοντες, οἱ ἔχοντες τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων. β) μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Παρὰ ὀλίγον, διὰ νὰ —, Ἡρόδ. Η', 207. 2) ἐπὶ μεγέθους, μικρός, ἀντίκειτ. τῷ μέγας, Ὀδ. Κ, 94. καὶ ἀλλαχοῦ, παρ' Ὁμ. ὅμως πολὺ σπανίτερ. παρὰ εἰς τὴν πρώτην σημασ. καθόλου δὲ μόνον σχεδὸν παρὰ ποιητ. μάλιστα παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. Valck. Ἱππ. 530. σελ. 226. ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. Δ', 52. Γ', 70. 3) τὸ οὐδέτερ ὀλίγον μεταχρῆτ. ὁ Ὁμ. συχν. ὡς Ἐπίῤῥ. ὀλιγόν τι, ὄχι πολύ, μέρος μὲν παρὰ τοῖς Ῥήμν. μέρος δὲ παρὰ τῷ Συγκρίτ. «ὀλίγῳ προγενέστερος», ὀλ. ἥσσων, οὐκ ὀλ. στιβαρώτερος, οὐκ ὀλ. φέρτερος», κ. τ. τ. «ὀσαύτως «ὀλίγον πρότερον», Ἡρόδ. 4) ἰδιαίτεραι φράσεις. α) «Ὀλίγου», ἀντὶ σχεδόν, Ὀδ. Ξ, 31. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ· ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. ἦτον εὔχρηστ. μετὰ τὸν Ὁμ. τὸ «παρ' ὀλίγον, ἐν ὀλίγῳ», καὶ «ὀλίγου δεῖν», πληρέστερον δέ, «ὀλίγου ἐδέησαι», μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Ἀορ. π. χ. «ὀλίγου ἐδέησα πεσεῖν», ἔπεσα σχεδόν, ἢ ὀλίγου ἔλλειψε νὰ πέσω· ὡσαύτως «ὀλίγου ἠλθεν ἔλειπε καὶ ἦς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι, Θουκυδ. ὁ αὐτὸς λέγει, «ὀλίγου (ἢ ὀλίγῳ) ἐς χιλίους», σχεδὸν χιλίους, Δ', 124. ἴδε Poppo obs. cr. σελ. 44. β) ἐπὶ καιροῦ, «ἐν ὀλίγῳ», εἰς ὀλίγον καιρόν, «ἐξ ὀλίγου», πρὸ ὀλίγου, «δι' ὀλίγου, δι' ὀλίγων, μετ' ὀλίγον διάστημα, τουτέστ. εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Valck. Phoen. 1105. «ἐπ' ὀλίγοις, δι' ὀλίγον καιρόν; εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ Ἐπίῤῥ. ὡς Οὐδέτ. καὶ δὲν συνυπάρ. τὸ χρόνος. γ) κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Jac. Achill. Tat. σελ. 663. ἐνίοτε διευθύνεται τότε γένος καὶ ὁ ἀριθμὸς κατὰ τὴν λέξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τὸ Ἐπίῤῥ. π. χ. «αὐτὰι κατ' ὀλίγους γεγιόμενοι ἐμάχοντο», ἐμάχοντο ὅτι, ὅταν ἐγίνοντο πλέον ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, Ἡρόδ. Γ', 102. ὡσαύτως «τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους», Ἡρόδ. Θ', 113. καὶ «τῶν ἰῶν ἀπορράινουσι κατ' ὀλίγους τῶν ἀγχώρων», Ἡρόδ. Β', 93. δ) «δι' ὀλίγων», τουτέστι, λόγῳ, συντόμως, Δατ. paucis. 5) τὸ Ἐπίῤῥ. «ὀλίγως» φαίνεται ὅτι ἀπαντᾶται ἢ σπανίως ἢ παντάπασι· ἀντὶ τούτου ἦτον εὔχρηστ. τὸ «ὀλίγως». 6) Βαθμοὶ συγκρίσεως· α) Συγκρητ. ηρείων, ονος, Γενικ. ονος, Ἰλ. συνήθ. ἐπὶ μεγέθους, ὅθεν θεωρεῖται καὶ ὡς Συγκρητ. τοῦ μικρός· «ὡσαύτως» ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ ἐλάσσων ὡς Συγκρ. τοῦ ὀλίγος. Τὸ Συγκρ. ὀλίζων, ον, Γεν. ονος, ὅπερ λέγεται ἐπὶ μικρότητος, δὲν ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ἀλλ' ἐν τῇ συνθέσει «πολλῷ ὀλίζονες» ἤδη Ἰλ. Σ, 519. «ὀλιζότεροι», μόνον παρὰ Νικ. ὁ ὁμοιοσχηματ. ὀλιγώτερος ὅμως φαίνεται ὅτι ὄχι ἀπαντᾶται. β) τὸ Ὑπερθετ. ὀλίγιστος, ίστη, ιστον, (υυ–υ) λέγεται πάντοτε ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ πλήθους, Ἰλ. Τ, 223, Ἡσ. Ἔργ. 721. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Πλάτ. Παρμ. σελ. 149. Α. κατ' ἀναλογίαν τοῦ Κάκιστος, φίλιστος, κ. τ. τ. «ὀλιγίστουσι» Ὑπερθετ. τοῦ ὀλίγου, ἴδε 4. α. ἐμφατικώτ. σχεδόν: «ὀλιγίστως», Ἐπίῤῥ. ἀντὶ παντάπασι· ὑστρτρ. σχηματ ὀλιγίστατος, άτη, ατον. Ἔτι δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ τὰ Ὑπερθετ. τοῦ μικρὸς διὰ τὸ ταυτοσήμαντον ἐνίοτε ὡς Ὑπερθετ. τοῦ ὀλίγος.

Ὀλιγόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ὀλίγον σάρκας ἔχων.

Ὀλιγοσθενής, έος, ὁ, ἡ (σθένος). Ὁ ὀλίγην ἔχων δύναμιν.

Ὀλιγοσιτέω, ῶ (ὀλιγόσιτος). Τρώγω ὀλίγον, ὅθεν

Ὀλιγοσιτία, ἡ. Τὸ τρώγειν ὀλίγον.

Ὀλιγόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὁ τρώγων ὀλίγον, ἢ ὁ μετρίως ζῶν.

Ὀλιγόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ ὀλίγον σπέρμα ἔχων, ἢ φέρων, ἢ ἀφίνων.

*Ὀλιγοστιχία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγους στίχους, ὅταν ποίημά τι συνίσταται ἀπὸ ὀλίγους στίχους, Φιλ. Θεσσ. Ι, 6. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ὁ ὀλίγους στίχους ἢ σειράς, ταξεις ἔχων.

Ὀλιγοστός, ή, όν (ὀλίγος). Εἷς ἐξ ὀλίγων, ἢ ὁ μετ' ὀλίγων ὤν, ὁ ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Πλούταρ. «Αὐτὸς ὀλιγοστὸς φυγών, καταβάς, κ. τ. λ.» συγχέεται ἐν Χειρογρ. μετὰ, ὀλιγίστους· ἀντίκειτ. τῷ Πολλοστός. 2) ὡς τὸ ὀλίγιστος, ὁ ἐλάχιστος, βραχύτατος κ. τ. τ. «ὀλιγοστὸς χρόνος», τὸ ἐλάχιστον, βραχύτατον μέρος τοῦ καιροῦ, Herm. Σοφοκλ. Ἀντ. 625. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥῆμα, ὀλιγοστεύω, ἀντὶ, ὀλιγοστὸν ποιῶ, ὀλιζόω.

Ὀλιγοσυλλαβία, ἡ. Ὀλίγαι συλλαβαί, ὀλίγος συλλαβῶν ἀριθμός. ἐκ τοῦ

Ὀλιγοσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ὁ ἔχων ὀλίγας συλλαβάς.

Ὀλιγοσύνδεσμος, ὁ, ἡ (σύνδεσμος). Ὁ ἔχων ὀλίγους δεσμούς, συνάψεις, δεσίματα, ἢ συνδέσμους, Διονύσ. Ἁλικ.

*Ὀλιγοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἔχων μικρὸν σῶμα.

*Ὀλιγοτεκνία, ἡ, = ὀλιγοπαιδία, ἐκ τοῦ

Ὀλιγότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον), ταὐτὸν τῷ, ὀλιγόπαις.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ (ὀλίγος). Ὀλιγότης. — 2) μικρότης.

Ὀλιγοτιμία, ἡ (τιμή). Ὀλίγη τιμή, τὸ τιμᾶν τι ὀλίγου, καταφρόνησις.

Ὀλιγοτοκέω, ῶ (ὀλιγότοκος). Γεννῶ ὀλίγα, ὄθεν

Ὀλιγοτοκία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ὀλίγα, ἢ σπανίως.

Ὀλιγοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὀλίγα, ἢ σπανίως.

Ὀλιγότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας, = ὀλιγόθριξ.

*Ὀλιγοτροφέω (ὀλιγότροφος). Τρέφω ὀλίγον.

*Ὀλιγοτροφία, ἡ. Ἔλλειψις τροφῆς. ἐκ τοῦ

Ὀλιγότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὀλίγον τρέφων. 2) ὁ ὀλίγον τρεφόμενος, τρώγων.

Ὀλιγούδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.

Ὀλιγόϋλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην. Εὐστάθ.

*Ὀλιγοϋπνέω (ὀλιγόϋπνος). Κοιμοῦμαι ὀλίγον, ὄθεν

Ὀλιγοϋπνία, ἡ. Τὸ ὀλίγον κοιμᾶσθαι, ὀλίγος ὕπνος.

Ὀλιγόϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.

Ὀλιγοφαγία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὀλιγοσιτία, ἐκτοῦ

Ὀλιγοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ταὐτὸν τῷ, ὀλιγόσιτος.

Ὀλιγοφιλία, ἡ (φίλος). Τὸ ἔχειν ὀλίγους φίλους.

Ὀλιγοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ὀλίγον. 2) ὁ ὑποφέρων ὀλίγον, ὄθεν ἐπὶ οἴνου, ὁ ὀλίγον (ὕδωρ ὁηλ.) ὑποφέρων, ὁ μὴ δυνατὸς οἶνος. 3) ὁ προφέρων ὀλίγον. Ἀττ. δὲ τῷ, Πολυφόρος.

Ὀλιγόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ὀλίγας φρένας, ἤγουν φρόνησιν, ἔχων. Πλούταρ.

Ὀλιγόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.

*Ὀλιγόχλωρον, τό, = κάππαρις.

Ὀλιγοχοέω, ῶ. Εἶμαι ὀλιγόχους. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόχους, καὶ, ὀλιγόχεως, κατὰ συναίρ. ὁ, ἡ (χέω). Ὁ ὀλίγον χύνων, ἢ σίδων, ὁ ὀλίγους προφέρων καρποὺς, ἄκαρπος, μάλιστα ἐπὶ τῶν τῆς γῆς καρπῶν· ἀντίκειτ. τῷ Πολύχους.

Ὀλιγοχορδία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγας χορδάς,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλούταρχ. Γ, σελ. 668. ἀντὶ τοῦ ὀποίου σελ. 663. ἡμαρτημ. γράφεται, ὀλιγοχορεία, ἐκ τοῦ
* Ὀλιγόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ ὀλίγας ἔχων χορδάς).
Ὀλιγοχρηματία, ἡ (χρήματα). Τὸ ἔχειν μικρὰν περιουσίαν, ὀλίγα χρήματα.
* Ὀλιγοχρονία, ἡ. Ὀλίγος καιρός, Ἀριστ. ἐκ τοῦ
Ὀλιγοχρόνιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριπατάλ. (χρόνος). Ὁ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν. Θεόγν. 1014. καὶ Ἡρόδ. Δ', 38. ὅθεν
* Ὀλιγοχρονιότης, ητος, ἡ, = ὀλιγοχρονία.
* Ὀλιγόχρονος, ὁ, ἡ, = ὀλιγοχρόνιος, ἀμφ. μὲν, ἀλλ' ἴδε Werne Tryph. σελ. 40.
Ὀλιγόχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ ἔχων ὀλίγιον χυλόν.
* Ὀλιγόχυμος, ὁ, ἡ (χυμός), = ὀλιγόχυλος.
Ὀλιγοψυχέω, ῶ (ὀλιγόψυχος). Εἶμαι ὀλιγόψυχος.
Ὀλιγοψυχία, ἡ. Ἡ μικροψυχία.
Ὀλιγόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μικρόψυχος, ὡς τὸ ὀλιγόθυμος.
Ὀλιγόω, ῶ (ὀλίγας), ταὐτόν τῷ, ὀλιγοποιέω. 2) πρβ. τοὺς Ἑπτατρ. ἀμεταβ. = λειποψυχέω. Ἡσύχ. δὲ διὰ τούτου ἑρμηνεύει τὸ, ὀλιζόω.
Ὀλιγωλαξ, ακος, ὁ, ἡ (ὠλαξ). Ἐπὶ τόπου, ὁ ὀλίγος, ὁ μικρός. Ἀνάλεκτ. Δ', σελ. 234. Δωρ. ἀντὶ ὀλιγαύλαξ.
Ὀλιγωρέω, ῶ (ὀλίγωρος). Δὲν φροντίζω, καταφρονῶ, παραμελῶ, ἀμελῶ, ῥᾳθυμῶ. Ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγην, ὡς ἐν τῷ, «Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεΐδῃ· ὥρα δέ μ' φροντίς. Φώτ. μετὰ Γενεσ. ἀντίκειται, τῷ Πολυωρέω. ὅθεν
Ὀλιγώρησις, ἡ. Ἡ ἀμέλεια, παραμέλησις, ἡ καταφρόνησις.
Ὀλιγωρία, ἡ. Καταφρόνησις, παραμέλησις, Ἡρόδ. Ζ', 137. 2) ἀπροσεξία, ἀμέλεια, «Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι ταὐτὸν τῷ ὀλιγωρεῖν. «Ἔστι δὲ ἡ ὀλιγωρία (κατ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. β'. 2.) ἐνέργεια ὀξεῖα περὶ τὸ μηδαμοῦ ἄξιον φαινόμενον».
Ὀλιγωρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀλιγώρως (ὥρα). Ὁ ὀλίγον φροντίζων, ὁ μὴ προσέχων, ὁ ἀμελῶν, καταφρονῶν, μετὰ Γεν. καὶ περίτ· ἠχαλεπὸς ἦν καὶ ὀλιγώρως. Ἡρόδοτ. γ'. 80. Πλάτ. Φαίδρ. 13. «Περὶ τὰς ἐπιθυμίας ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως» ἀντὶ τοῦ ὀλίγον φροντίζειν τῶν ἐπιθυμιῶν, κ. τ. λ.
* Ὀλιγωφελής, ὁ, ἡ (ὀφέλλω). Ὅστις ὠφελεῖ ὀλίγον.
Ὀλιζότερος, α, ον, = ὀλίζων, Νικ.
Ὀλιζόω, καὶ ὀλιζύω (ὀλιζος, ἀντὶ ὀλίγος). Ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω, κάμνω ὀλιγώτερον, μικρότερον· Ἡσύχ. ὀλιζοῦται, μειοῦται, ἐλαττοῦται. ἐκ τοῦ
Ὀλίζων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. Συγκρ. τοῦ ὀλίγος, ὡς τὸ μείζων, μέζων ἐκ τοῦ μέγας, ἴδε ὀλίγος, Β, τὸ Πληθ. ὀλίζονες εἶναι ἀμφ. ὅμως ὀλιζῶν, ὤνος, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλ. Ἰλ.
Ὁλικός, ή, όν (ὅλος). Καθολικός, γενικός, ὁλόκληρος, Λατ. universalis.
Ὀλινος, ὁ ταὐτὸν τῷ Δίσμη. ἴδε ὠλίνη.
* Ὄλιος, Ταραντινῶς ἀντὶ ὀλίγος.
* Ὀλισβοκόλλιξ, ικος, ὁ (κόλλιξ). Ψωμίον τι εἰς σχῆμα ὀλίσβου (τὸ τελευταῖον l εἶναι εἰς τὰς κολυσυλλάβ. πτώσεις δίχρονον.)
Ὄλισβος, ὁ. Δίδοιον ἀιδρικὸν κατὰ μίμησιν ἐκ βύρσης, σέρματος παποαημένου ὡ χρώνται τὰ ἀσελγῆ γύναια. Ἱππῶναξ. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ὀλισβοκόλλιξ, ἄρτος ὀλίσβου ἔχων μορφήν. Ἀριστοφ. παρὰ Σουιδ.
* Ὀλισθάζω, = ὀλισθαίνω, σπαν. ποιητ. λέξ.
Ὀλισθάνω, ἡ ὀλισθαίνω (ὀλισθος), Μέλ. ὀλισθήσω, Ἀόρ. 1. ὠλίσθησα, ὅμως σπάν. καὶ ὑστερ. Lobeck. Phryn. σελ. 742. Ἵππρσ. ὠλίσθηκα, Ἀόρ. 2. ὤλισθον, Μετοχ. ὀλισθών, Ἀπρμφ. ὀλισθεῖν. Ὁ Ὅμ. μετεχρζτ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μόνον τὸ 3πρσιν. Ἀορ. 2. ὀλισθε, ἄνευ αὐξήσ. Ὁ Ἔνεστ. ὀλισθάνω εἶναι κατὰ τὸν Porson. Εὐρ. Φοίν. 1308. ὁ μόνος, ὅστις ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς καλητέρ. συγγρ. ἀλλὰ τὸ ὀλισθαίνω εὑρίσκετ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 494. εἶναι λοιπὸν καὶ αὐτὸ Ἀττ. Ὁ Ἐνεστ. ὀλισθάω ἐξ ἐναντίας δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ. Σημασ. Γλυστρῶ, πίπτω εἰς ηλυστερὸν τόπον, Ἰλ. Ψ, 774, νέκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, τὸ σηκωτὸν ἦτοι ἐγλυστρησε ἢ ἔπεσε κάτω, Ἰλ. Τ, 470. μετὰ Γεν. ὕπνος ὀλισθάνει, Φιλ. Θεσσ. 77. β) ηλυστρῶ ἀπέτινες, ἐφεύγω, ἐκπίπτω. 2) μεταβατ. ἐκπαλῶ, ἐπὶ μελῶν, ὅταν στραβονοῦτ ἀπὸ πέσιμον, Αἰλ. καὶ Φιλόστρ. ὅθεν
Ὀλισθήεις, ήεσσα, ῆεν. Γλυστρώδης, ηλίσχρος, Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ ὀλισθηρός. Λυδολ.
Ὀλίσθημα, τό (ὀλισθαίνω), Γλύστρημα, πτῶσις.
Ὀλισθηρός, ά, όν· Ἐπίρ. ὀλισθηρῶς (ὀλισθαίνω). Ὀλυστρώδης, ηλίσχρος, ὁμαλός, Πίνδ. ὁ κλίνων ἢ ἐπικίνδυνος εἰς ηλίστρημα καὶ πτῶσιν.
Ὀλίσθησις, ἡ (ὀλισθαίνω). Ἡ γλύστρησις, πτῶσις εἰς γλυστρώδη τινὰ τόπον, ἐπὶ τὸ Σφάλλειν.
Ὀλισθητικός, ἡ, όν (ὀλισθαίνω). Ὁ ποιῶν τι ὀλυσθηρόν. Ἱππιατρ.
Ὀλισθογνωμονέω, ῶ (γνώμη). Γλυστρῶ κατὰ τὴν γνώμην, τουτέστ. σφάλλω, πλανῶμαι. Ἔτι δὲ καὶ ὀλισθογνωμέω, βραχυτερ. μὲν εἰς τὴν προφορὰν, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθόν, Lobeck. Phryn. σελ. 382. Λουκιαν. Λεξιφ.
Ὀλισθοποιέω (ποιέω). Κάμνω τι ὀλυσθηρόν, ηλυστρώδες. Γλῶσσ. Σγ.
Ὀλισθος, ὁ. Γλυστρότης, ηλύστρα ἢ ηλυστράδα, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ηλυστρᾷ εὐκόλα. Πλουτ. Η'. σελ. 29. ὑπὸ ῥεύμα καὶ τὸν ὀλισθον τῆς γλώττης. β) = ὀλίσθημα. γ) τόπος γλυστρώδης, ὅπου ἠμπορεῖτις νὰ πέσῃ εὐκόλα. Διβάν. Δ'. σελ. 615. «ὥστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς πανταχοῦ, ἀντὶ τοῦ χωρία, τόποι ὀλισθηροί. 2) ὑφάρμοτόν τι ηλυστρῶδες ὅμως ἀγνωστον (ἐκ τοῦ λεῖος, λιτός, λισσός, λίσπος, λίσφος, λίπος.)
Ὀλισθράζω, = ὀλισθάνω, Ἱππ
* Ὀλισθών, Μετοχ. Ἀόρ. 2. τοῦ ὀλισθαίνω.
Ὀλίσσων, ον, = ἐλίζων, ὁμφ.
Ὀλκαδικός, ή, όν (ὁλκάς). Ὁ εἰς ὁλκάδα, τουτέστ φορτηγὸν πλοῖον, ἀνήκων. «Πλοῖον ὁλκαδικόν» ταὐτὸν τῷ, ὁλκάς, ἢ πλοῖον εἶδος ἔχον ὁλκάδος, Ἀριστοτ.
Ὀλκάδιον, τό, Τποκ. τοῦ ὁλκάς.
* Ὀλκαδοχρίστης, ου, ὁ (χρίω). Ὅστις χρίει, ἀλείφει τὰ φορτηγὰ πλοῖα.
Ὀλκάζω (ὁλκή). ταὐτὸν τῷ, ἕλκω, Ἡσύχ.
Ὁλκαία, ἡ, ἴδε ὁλκαῖος, 2. α.
* Ὁλκαῖον, τό, ἴδε ὁλκαῖος, 2. Β.
Ὁλκαῖος, αία, αῖον (ἕλκω, ὁλκός, ὁλκή). Ὅστις ἕλκεται, σύρεται, ὅστις εὐναται νὰ συρθῇ, νὰ ἑλκυσθῇ, ἤτοι συνίσταται εἰς τὸ ἕλκεσθαι, σύρεσθαι, ὅθεν ἐπὶ βαδίσματος, βάδ. ἕρπον, ἑρπετόν. 2) ὡς οὐσιαστ. α) ὁλκαία, ἡ, συνηθ. Ἰων. ὁλκαίη, ἡ οὐρά, ἐπειδὴ σύρεται ἀπὸ τὸ σῶμα (ἡ ὁμοιότης τῶν γραμμάτ. μὲ τὸ ἀλκαία, εἶναι ἄλλως ἄκαιρος, καὶ ὅλη ἔχει ἄλληνά τινά ἔτυμολ. συντέχειαν, εἰ μὴ τοιαύτην, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὁλκή καὶ ἁλκή.) β) ὁλκαῖον, τό, συνηθ. ὁλκαιον, ἕκαστον σῶμα ἢ μέρος σώματος, ὅπερ ἕλκεται, σύρεται: ὅθεν γ) μάλιστα τὸ ὑποκάτω μέρος σώματός τινος, π. χ. τὸ κάτω μέρος ἤτοι ἡ κοιλία πλοίου τινός: καθόλου δέ, πᾶν ἀγγεῖον εὐρύχωρον, πλατύ, λουτήρ, κύπελλον πλατύ, κ. τ. τ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁλκεῖον καὶ ὁλκίον. Νίκανδρ. Θηρ. 220. «Ὑπὲρ ἄκρον ὅλκαιον σπείρηκε· ταὐτὸν τῷ «Ὑπὸ πείρασιν ὁλκοῦ», στίχ. 226. Παρ' Ἡσύχ. εὑρίσκεται. «Ὁλκαῖον, λεκάνη, νιπτήρ, κρατῆρα καὶ ὅλκιον, μάγις κρατῆρ, λουτήρ. «Παρὰ δὲ Φωτ. Λεξ. ὁλκιον, χαλκοῦς λέβης, τρεῖς πόδας ἔχων». Παρὰ Πολυβ. 31. 3. Πλούταρχ. Ἀλέξ. 20. παράκειται τῷ, Ἡρωσοῖ, Πυέλοι, καὶ Ἀλάβαστροι, ἐκλαμβανόμενον ἀντὶ λουτῆρος, σηλ. καδίου, εἰς τὸ ὁποῖον λούονται. Ἔτι ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐπλυνον τὰ ποτήρια, Πολυδ. 5. 99. καὶ Γ, 78. γραφόμενον «Ὁλκαῖον» ἀλλὰ Γ, 176. ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκεται ὅλκιον ἢ ὁλκεῖον. Ἐπιγέμης δὲ παρ' Ἀθηναίῳ συναπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ Κρατῆρες, κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνεῖα, ΙΑ'. σελ. 480. Πρὸς τούτοις ἑρμηνεύει ἐκ Σοφοκλ. ὁ Πολυδ. Γ. 134. τό, ὁλκία, διὰ τοῦ πηδάλια, σηλ. τιμώνια, ἀριθμὸν εἰς τὰ τοῦ πλοίου σχεδὸν τὰ ὁλκοί, ἔρματα, οὖροι. Καὶ παρ' Ἡσυχ. «Ὁλκοί, αἱ μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται καὶ «Οὖρους, τὰ ὁρμητήρια, δι' ὧν καθέλκονται αἱ νῆες». Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 1314. «πορεῖται χειρὶ νῆες ὁλκαίοισι, τοῦτ' ἔστι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τὸ ἐν τῷ ὕδατι μέρος τοῦ πλοίου· καὶ Δ'. 1600. «πεπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον ἠγινέλα δε προέρωσεν, ὅπου ὁλκήϊον κατὰ τὸν Σχολ. ἐξ ὁλκοὶ εὑρισκόμενον εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου, ὅθεν ἕλκεται τὸ πλοῖον.
Ὁλκάς, άδος, ἡ (ἕλκω, ὁλκή). Πλοῖον φορτηγὸν, κυρίως πλοῖον ἑλκόμενον συρόμενον, τὸ ὁποῖον δηλαδὴ δύναται νὰ τὸ σύρωσι, νὰ τὸ τραβίξωσιν Ἡρόδ. Η', 25. 137. καὶ Πίνδ. 2) ὡς Ἐπίθ. = ὁλκαῖος, Εὐρ. Κύκλ. 503. «πακάφας ἐλαίας· ὥστε εἶναι τρεγενὲς τό, ἐλαία, ὁ, ἡ, τό. Παρὰ τοῖς ὑστερ. ποιητ. γράφεται καὶ ὁλκὰς, Jac. Α. Π. σελ. 19. 637.
Ὁλκεῖον, τό (ἕλκω). Τὸ ξύλον τὸ ὑπαπτον τοῦ πλοίου, ὅθεν ἕλκεται, πρβλ. ὁλκαῖος, 2. Β.
Ὁλκειον, τό. Χαλκοῦς λέβης, τρεῖς πόδας ἔχων.
Ὁλκεύς, έως, ὁ (ὁλκή). Ὁ ἑλκύων, ἐξαιρετως ὁ ἑλκύων τὸ ἀμφίβληστρον, τὸ δίκτυον. Ἡσύχ.
Ὁλκέω, ῶ (ὁλκός). = Ἕλκω, σύρω, τραβῶ.
Ὁλκή, ἡ (ἕλκω). Τὸ ἕλκυσμα, τὸ σύρμα, οἷον «Ὁλκὴ ἀρότρου». 2) Τὸ ἕλκυσμα τῆς πλαστιγγος, ὅθεν σταθμὸς, βάρος, κυρίως καὶ μεταφορ. β) μάλιστα ἡ δραχμὴ ὡς σταθμός. — 3) Τὸ ἕλκειν εἰς ἢ πρὸς ἑαυτόν· «ὁλκὴ νεηδόκιμ ὅταντε τραβᾷ, ἀπορρῶξῃ ὑγρασίαν. — 4) Ὁρμὴ, κλίσις, ροπὴ, τόνος, δύναμις, κυρίως καὶ Μεταφ. οἷον ὡραία καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον».
Ὁλκήεις, ήεσσα, ῆεν (ὁλκή). Ὁ ἕλκων, ὁ σταθμὸν ἢ βάρος ἔχων, βαρὺς ποιητ. Νίκανδρ. Θηρ. 651. καὶ 908.
Ὁλκήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ ὁλκεῖον.
Ὁλκήρης, ους, ὁ, ἡ (ὁλκή). Ὁ ἑλκόμενος, ὁ ἕρπων, οἷον «Ἑρπετὰ ὁλκήρηα. Νίκανδρ. Θηριακ. 356. ὡς τὸ ὁλκαῖος.
Ὁλκιμος, ὁ, ἡ (ὁλκή). Ὁ ἑλκόμενος, ἢ ὅστις εὐναται νὰ ἑλκυσθῇ, ὁ ἰξώδης, ἢ γλοιώδης. 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἕλκειν, ὅστις ἕλκει καλῶς.
Ὁλκίον, τό, = ὁλκαῖον, ἴδε ὁλκαῖος, 2. Β.
Ὁλκός, οῦ, ὁ (ἕλκω). Τὸ ἕλκυσμα. 1) ὡς πρᾶξις, τὸ ἕλκειν, σύρειν, τράβιγμα. 2) ὡς κατάστασις, τὸ ἕλκειν τὸν ἑαυτόν του, μάλιστα ἐπὶ πάσης συνεχοῦς καὶ βραδείας κινήσεως, βραδεῖα κίνησις, νωθρὸν βάδισμα, τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν, π. χ. τῶν ὄφεων τῶν ἑρπετῶν, κ. τ. τ. 3) ὡς πρᾶγμα, πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ τοῦ ἕλκειν, ἢ διὰ τραβίγματός τινος, «Ὁλκὸς ἀρότρου, τὸ σύρμα τοῦ ἀρότρου, καὶ τὸ ἐκ τούτου συνισταμένου αὐλάκιον. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λατ. Sulcus. Ἀριστοφ. ἐκ 729. κσμίλης ὀλκοῦς ὀνομάζει τὰ διὰ τοῦ σμιλίου εἰς τὸ ξύλον ἐνσκαπτόμενα αὐλάκια ἢ χαράγματα. Καὶ ὕδατος ὀλκούς, κανάλιον νεροῦ. Ὁ μακρὸς περίβρομος τοῦ κινουμένου ἀστέρος, ἢ μετεώρου. »Ὀλκὰς δὲ γλώσσης« ἀντὶ τοῦ Γλῶσσα, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐκτείνεται, ἤτοι τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 4) παχύτ. πᾶν ὅ,τι συρεται, ἕλκεται, τὸ συρόμενον, π. χ. »Ὀλκὸς ἐμᾶξης ἀκούεται«, Διονύσ. Περιηγ. 171. ἐνλ. ἀκούεται ἡ ἑλκυομένη καὶ συρομένη ἅμαξα. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἰων. 1465. »Ὀλκεῖ δάφνας«, τὸ ἐκ δάφνης συντεθὲν φιλοπάλιον (φακάλιον), σαρωτρον, τὸ συρόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Παρὰ Νικάνδρ. δὲ ἐκλαμβάνεται τὸ ὀλκὲς ἀντὶ ὄλεθ τοῦ ἅρπαντος τῶν ὀφεων πνεύματος, ἡδράσαντος ὀλκεῖα, φιλόστοργ. Γ', 11. 5) ἐνεργητ. πᾶν, ὅ,τε ἕλκει, σύρει, π. χ. Παρὰ Σοφοκλ. πτμητοὶ ὀλκεῖα, αὐτὶ τοῦ Ῥυτῆρες, τὰ λωρία, μὲ τὰ ὁποῖα τραβῶ τοὺς ἵππους. Καὶ »Ὀλκεῖ νεῶν«, αἱ μηχαναί, δι' ὧν ὁπλίου σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν, ἢ ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸ πέλαγος· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖναι, διὰ τῶν ὁποίων σύρονται ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Λατ. pulvini. Σχελ. Θουκυδ. Γ', 15. αὐτὸ τοῦ Στρώματα, Ἰσιδώρ 19', 2 Δίων Κάσσ. ν', 12. καὶ ξη', 28. ὅτι δὲ καὶ οἱ τόποι, ὅπου ἐστένοντο τὰ εἰς τὴν ξηρὰν ἐκβαλόμενα πλοῖα, ἐλέγοντο Νεώλκιον καλοῦμ. Λατ. navalia, Ἡρόδ. Ε', 154. 159. Ἀντὶ τούτου Ῥῆσσ. 673. »Ὀλκοὶ ναυστάθμων«, καὶ 146. »Ὀλκοὶ νεῶν« ἀναγιώσκεται. 6) ὁλκός, εἶδος ἀρίχνης, ὀνομαζόμενον καὶ Δύκος. Διοσκ. Ια', 68. ὅθεν

Ὁλκές, ἡ, ὀν. Ἐπισθετικῶς, ὁ εἰς ἑαυτὸν ἕλκων τι. Πλάτ. 2) Μεταφ. ὁ συρόμενος, ὁ ἀργοπορῶν, βραδύς. »Ὀλκὰ πρεσβεύειν«. Ἡλιόδωρ. σελ. 503. ἀντὶ τοῦ, Βραδέως. κατά τινας δὲ Ἀττικοὺς, (Antiattic. Bekk. σελ. 111. 1.) ἤτοι ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον εἰς Οὐδέτ. »Ὀλκὲν τὸ ἔχειν δύναμιν τὰ σῶματα πρός τι« Πλατ. Πολιτ. 7. σελ. 521. Δ, 524. Ε, 527. Β, Schneider.

Ὁλκεῖς, ικος, ὁ. Εἶδος ξυλίνου ποτηρίου. Ἀθην. σελ. 498. ὅπου πρότερον, ὀλκὲς, ἀναγιώσκετο.

Ὄλλυμι, καὶ ἀλλύω, Μέλ. ὀλῶ καὶ ὀλέσω, Ἀόρ. ὤλεσα, Παρακ. ὀλώλεκα, Μέσ. ὀλλυμαι, Μέλ. ὀλοῦμαι, Ἀόρ. ὠλόμην, καὶ ὁ εἰς τὸ Μέσ. ἀνήκων Παρακ. 2. ὄλωλα. Ὁ Ὅμ. μεταχειρ. ὑπὸ τοὺς σχηματ. τούτους τὸν Ἐνεστ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. ὅμως σπανίως, καὶ μόνον ἐν τῇ Μετοχ. συχνὰ, τὸν ἐνεργ. Ἀόρ. ἐνίοτε ἄνευ αὐξήσεως, καὶ εἰς τοὺς, τὴν αὔξησιν μὴν ἐχοντας σχηματ. συνῆθ. μετὰ διπλασ. τοῦ Σ, ὅστις ἐν τῇ αὐξήσει ἂν ἀπαιτᾶται ποτέ, συχνὰ. τὸν μέσ. Ἀόρ. συχνάκις ἄνευ αὐξήσεως. σπανίως. ὅμως τὸν μέσ. Μέλ. καὶ Παρακ. 2. Ἰδίως ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ὅμ. ὁ Ἴων. Παρατ. ὤλλεσα, Ἰλ. Τ, 135 ὁ Μέλ. ὀλέσω, Ὀδ. Ν, 309. Ἡσ. Ἔργ. 182. ἤτι δὲ καὶ ὀλέσσω, Ἰλ. Μ, 230. Ὀδ. Β, 49. ὀλλύσαι, Ἰλ. Θ, 429. σπανίως. Μετοχ. Θηλ. Ἐνεστ. ὀλέσσασα, Ἴακτ. Ἀπορρ. Ἀόρ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἐξ ἐπιπλοκῆς δὲ εἶναι Ἑλληνικὸν, ὁ Ἐνεστ. ἕλλω, ὀλλύω, ὀλίσκω· τὸ ὀλλυνθεν εἶναι ἀμφ. τὸ ὄλλυμι ἔχει ὅπως μόνος ὁ Ἡσύχ. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ ἠπροπαλλύσκω, Ἡρόδ. 1, 207. καὶ τὸ ὀλίσκω εἶναι ἰδιαίτερ. ποιητ. σχηματ. τὸ εὐλόμενος εἶναι μὲν ἀρχαῖος ποιητ. Μετοχ. μεσ. Ἀορ. οἱ ὀλόμενος, μετέβη δὲ εἰς Ἐνίκτ. μετὰ σημασ. ἐνεργητ. ὅθεν καὶ ἐπέχει ὡς ἰδιαιτέρα λέξις τὸν οἰκεῖον τόπον της· τὸ Ἀπρμ. Ἀορ. παθητ. ὀλεσθῆναι ἀπαντᾶται μόνον ἐν τοῖς ὑστερ. Ἕλλην. συγγρ. Lobeck Phryn. σ. 752.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀφανίζω, φθείρω, ἐξουδενῶ, ἐξολοθρεύω, καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, Ἀτείνω, φονεύω, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις τὸ μεταχρητ. ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, π. χ. Ἰλ. Θ, 498. Ὀδ. Ψ, 319. 2) χάνω, ἀπολλύω, συχν. παρ' Ὅμ. μᾶλιστα δὲ »θυμὸν, ψυχὴν, μένος, ἦτορ ὀλέσαι«, χάνω τὴν ζωὴν, τουτέστιν, ἀποθνήσκω: καθέλου ὡς τὸ Λατ. perdere.

Β) Μέσ. 1) ἀφανίζομαι, φθείρομαι, ἐξολοθρεύομαι, καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, Ἀποθνήσκω, φονεύομαι, συχν. παρ' Ὅμ. ὑπό τινος καὶ »πόλεθρῳ ὀλέσθαι«, Ὀδ. Δ, 489. »θέλοιον ἢ ὠδῖνα τοκεῦσι« συχν. ἐφραστικὸν κατάρας Valck. Phoen. 353. 2) χάνομαι, ἀπολλύομαι, συχν. παρ' Ὅμ. τότε Ἐνεργ. καὶ Μέσ. ἀντίκεινται συχν. μετ' ἐμφάσεως, π. χ. Ἰλ. Δ, 451. Θ, 65. Λ, 83. Wytt. bibl. cr. 2, 2. σελ. 66. — 3) Παρακ. 2. ὄλωλα, παρ' Ὅμ. συνήθ. Ἐχάθην, ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. χάνομαι, εἶμαι χαμένος, εἶμαι δι' ὅλου δυστυχὴς· »οἱ ὀλωλότες« ἀντὶ, οἱ ἀποθαμένοι: ὅμως ἤδη καὶ Ὀδ, Δ, 318. ὡς Ἕνεστ.

Ὁλμεύς, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ ὅλμος.

Ὁλμίσκος, ὁ· Ὑποκ. τοῦ ὅλμος, μικροὶ ὅλμοι χαβάνινοι, γουδία. 2) ὅλμοι, αἱ κοιλότητες τῶν μυλῶν, δηλ. τῶν μεγάλων ὀδόντων τῶν ὀπισθίων. 3) »Κατὰ τοὺς ὁλμίσκους βεβηκὼς στροφεύει«. Σέξτ. Ἐμπ. Γ, 54. τὸ σιδήριον ἤτοι τὸ τζιγκέλιον τῆς Σύρας, τὸ ὑποδεχόμενον τὸ στροφίδιον, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ἀνοιγομένη, ἢ κλειομένη ἡ Σύρα.

* Ὁλμοκοπέω (κόπτω). Κοπανίζω εἰς τὸ γουδίον.

Ὁλμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων τὰ ἰγδία, τὰ χαβάνια, ἢ γουδία.

Ὅλμος, ὁ. Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς λέξεως σημασ. λίθος στρογγύλος, ἄνευ ἐξεχουσῶν γωνιῶν, ἐν τῷ σημασ. ταύτῃ ὅμως μόνον Ἰλ, Λ, 147. ὑστερ. κατὰ τὴν ὁμοιότητα, πᾶν κυλινδρικὸν ἢ ἡμισφαιροειδὲς σῶμα, κύλινδρος, μᾶλιστα. 1) Γουδὶον, χαβάνι, κατ' ἀρχὰς ἐκ ξύλου, Ἡσ. Ἔργ. 425. (ἔπου ὁ Spohn γράφει ὅλμος), Ἡρόδ. Α', 200. ὅθεν α) πᾶν ἀγγεῖον ἢ κοίλωμα ἐκ ξύλου, λίθου ἢ μετάλλου, εἰς τὸ ὁποῖον κοπανίζεται τι. β) Τὸ κοίλωμα τῆς καθέδρας, ὅπου ἐκάθητο ἡ Πυθία. Ἐντεῦθεν »Ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι«. Ζηνοβ. Παροιμ. Γ, 63. ἀντὶ τοῦ Προφητεύειν. Böttigers Amalth. 1. σελ. 121. 3. σελ. 22. G. O. Mutter de trip. Delph. σελ. 16. γ) »οἱ ὅλμοι«, τὰ κοιλώματα τῶν γομφίων ἢ μυλίτων ὀδόντων. 2) τὸ μεταξὺ αὐχένος καὶ σκελῶν τοῦ σώματος μέρος, δηλ. τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἄνευ ὅμως κεφαλῆς, χειρῶν καὶ ποδῶν, Λατ. mortarium. 3) Ποτηρίου εἶδος. 4) Τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ αὐλοῦ, δηλ. τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἁρμοζουσι τὸ στόμιον οἱ αὐλοῦντες. Πολυδ. Δ, 162. Ἴσαακ. σελ. 148. »Ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὅλμῳ, ἄλλοι δὲ ὀρθότερον ἀναγιώσκουσιν ὀλκῷ. Ὁ αὐτ. Στίχ. 70. ἔχει »Ὅλμου εἰλίσσειν στόμιον«. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ΒΛΠ, εἴλω, εἰλύω, Λλατ. volvo, κατὰ τὸν Buttm. ὅμως ἐκ τοῦ, ὀλαί, οὐλαί, ἐλέω, molo, ἴδε Lexil. σελ. 195.)

* Ὁλόβρυζος, ὁ, ἡ. Ὅλος ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν· νόμισμα, ἴδε ἔβρυζος.

Ὁλογράμματος, ὁ, ἡ (ὅλος, γράμμα). Ὅστις ἔχει ὁλόκληρα γράμματα, ὁ ὁλοκλήρως γεγραμμένος, ἀντίκειται δὲ τῷ, Συγκεκομμένος.

Ὁλογραφέω, ῶ. Γράφω τι ὁλόκληρον, δηλ. χωρὶς συγκοπῆς τινος, Πλούταρ. Ζ'. σελ. 160.

Ὁλόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω), = ὁλογράμματος, ἅμφ.

Ὁλοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος, 4.). Ὁ ἐκ μόνων δακτύλων συγκείμενος.

Ὁλοεῖς, ὁεσσα, ὁεν. Ὁ φθοροποιὸς· ταὐτὸν τῷ, ὀλοός, μόνον παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 521.

* Ὁλοεργής, ές, = ὁλοεργός.

Ὁλοεργός, ὁ, ἡ (ὁλοός, ἔργον). Ὅστις πράττει ὀλέθρια. Ἡσύχ.

* Ὁλοήμερος, ὁ, ἡ (ὅλος, ἡμέρα). Ὅστις διαρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν.

* Ὁλοθνής, ὁ, ἡ (ὅλος, θνήσκω). Ὅλως νεκρός, ἀντίκειτ. τῷ ἡμιθανής.

Ὁλοθούριον, τό. Εὑρίσκεται εἰς παρ' Ἀριστοτ. καὶ ἐκ τούτου ἐτι παρὰ Πλιν. 9. Β, 47. ζῷόν τι θαλάσσιον πλησιάζον εἰς τὸ γένος τῶν ἰχθύων, ἤγουν ζωόφυτόν τι, Holothuria priapus, παρὰ Λιννῷ καλούμενον. Εὑρίσκεται μὲν ἡ λέξις αὕτη καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι χωρίον, καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. ἀναγινώσκεται Ἀλεσούριον, ὅ ἐστι ζῷον θαλάσσιον, τὸ καὶ, Αἰδοῖον θαλάσσιον ὀνομαζόμενον, ἐκ τοῦ Ἀλὸς οὐρὰ ἔχον τὴν προσηγορίαν. Αὕτη ἡ λέξις εἶναι ὅμως ἡ αὐτὴ τῇ προτέρᾳ, ἢ κἂν εἶναι καὶ αἱ δύο ταὐτόσημοι.

Ὁλοθρευσις, ἡ (ὁλοθρεύω). Φθορά, ἀφανισμός.

Ὁλοθρευτής, οῦ, ὁ (ὁλοθρεύω). Φθορεύς, ἀφανιστής. ὅθεν

Ὁλοθρευτικός, ἡ, όν. Φθοροποιὸς, ἀφανιστικός.

Ὁλοθρεύω, (ὄλεθρος). Φθείρω, ἀφανίζω, ἐρημόνω.

* Ὁλοΐτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὁλοιὸς, ὁλοὸς, ὡς τὸ ὁμοῖος ἀντὶ τοῦ ὅμοιος.

Ὁλοιός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὁλοὸς, ὁ φθοροποιὸς, βλαβερὸς, ἀφανιστικὸς, ἡγῆραιε, Ὅμ. Ἀφροδ. 225.

Ὁλοίστροφος, ὁ, ἡ. Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, ἑλελίστροφε διὰ τοῦ εὐστροφε, ὁλόστροφε, παρατιθεὶς τὸν ἑφεξῆς στίχον ἐκ τοῦ Δακτυπτίου περὶ Ψευδ. Θρησκ. Α', 7. »Πάνσοφε, πανυπερτάτη, ἑνολοιστρόφε, κάκλυσι δαίμονι« ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι ἀνέγνωσαν Αἰολόστροφε. Σαφίγγιος ὅμως ἐπροβάλε τὸ Ἑλελίστροφε· εὐκολώτερον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ γραφῇ »Παντοδίνακτε ὁλοίστροφε, Τὸ δὲ, ὁλοίστροφος, εἶναι ἀντὶ τοῦ ὁλόστροφος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρηται καὶ »Ὁλοίτροπα«, παρὰ Ῥοδίοις πλάσματα ἑπτὰ (γρ. λεπτὰ) εἰς Θυσίαν, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ὁλοίστροφα, ἢ ὁλοίστροχα.

Ὁλοίτροχος, ἡ ὁλοίτροχοι, ὁ, γράφεται δὲ καὶ ὁλότροχος, λίθος στρογγύλος, ἢ πέτρα, τὴν ὁποίαν ἐσυνήθιζον μάλιστα οἱ πολιορκοῦμενοι νὰ ῥίψωσιν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς, Ἡρόδ. Θ', 52. καὶ ὡς Ἐπίθ. »ὁλοίτροχοι λίθοισι, Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', 2, 3. καὶ »πέτραι ὁλοίτροχοι«, στρογγύλοι λίθοι, μὲ τοὺς ὁποίους παραβάλλει ὁ Θεόκρ. 22, 49. τοὺς ἰσχυροὺς στρογγύλους μῦς βραχίονός τινος ἀθλητοῦ. Ἀρχτρ. ποιητ. ἔχουν τὸν σχηματ. ὁλοίτροχος, στρογγύλος καὶ εὐκύλιστος λίθος, Ἰλ. Ν, 137. Ἡρόδ. Ε', 92. 2. ὅπου ἄλλοι γράφουσι ἀσαύτως ὁλοίτρ. ἴδε Heyne Ἰλ. Τ, 6. σελ. 304. πρβλ. ὅλμος. (ἡ ἐκ τοῦ ὅλος καὶ τρέχω, ὅστις εἶναι ὅλος ἐπιτηδειος εἰς τὸ τρέχειν ἢ κυλίεσθαι, ὅλος στρογγύλος, ἢ ἐκ τοῦ ὁλοὸς, ὁλοιὸς καὶ τρέχω, ὁ ὅστις κυλίεται μὲ ἀφανιστικὸν τρόπον· καὶ τὴν μὲν τελευταίαν παραγωγ. προκρίνει ὁ Buttmn Lexil. 2. σελ. 234. τὴν δ' ἄλλην ὁ Vollrad Nitzsch Ὀδ. Δ, 52. περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ο εἰς ι πρβλ. Lobeck. Phryn, σελ. 648.

* Ὁλοκαρπεύω, = τῷ ἑπομ.

Ὁλοκαρπόω, ῶ (καρπὸς). Προσφέρω Θυσίαν συνισταμένην ἐξ ὅλου ἐκ καρπῶν, Ο', ὅθεν

Ὁλοκάρπωμα, τό. Ἡ προσφερομένη θυσία συνισταμένη ἐκ καρπῶν, καὶ

* Ὁλοκαρπωσις, ἡ. Τὸ προσφέρειν θυσίαν συνισταμένην ἐκ καρπῶν.

Ὁλόκαυστος, ὁ, ἡ (ὅλος, καίω), = ὁλόκαυτος. Ὁ παντὶ, ὁλοκλήρως, κεκαυμένος. Τὸ ὁλόκαυστον, αὐτὶ τοῦ καιομένου σώματος.

Ὁλοκαυτέω, ῶ (ὁλόκαυτος). Ξενοφ. ἡ ὁλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καυτίζω, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. καίω τι εἰς ὁλοσίαν, ἢ προσφέρω ὅλμα καιόμενον ὅλον, Lobeck Phryn. σελ. 524.

Ὁλόκαυτος, ὁ, ἡ (ὅλος, καίω). Ὁ ὁλοκληρως κεκαυμένος· ὁ ὁλοκαυτωμα ἀντὶ τοῦ καιομένου ὅλου θύματος, ὅθεν

Ὁλοκαυτόω, ῶ, Ξενοφ. ταὐτὸν τῷ, ὁλοκαυτέω. ὅθεν

Ὁλοκαύτωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, ὁλόκαυστον. ἢ διὰ πυρὸς θυσία, ὁπόταν δηλαδὴ καίηται ὁλόκληρον τὸ ζῶον, καὶ

Ὁλοκαύτωσις, ἡ. Τὸ προσφέρειν τινὰ διὰ πυρὸς θυσίαν, τοῦτ' ἔστι διὰ καύσεως τῶν εἰς θυσίαν προσφερομένων.

Ὁλοκληρία, ἡ. Ἡ κατάστασίς τινος πράγματος, ὅταν εἶναι ὁλόκληρον, ὅταν δηλ. ἔχει ὅλα τὰ μέρη του. ἐκ τοῦ

Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ (ὅλος, κλῆρος), Ἐπίρ. ὁλοκλήρως. Ὅλος, ἀπέραιος, ἐντελής, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη του ἀβλαβῆ, ὁ ἀμώμητος.

Ὁλόκνημος, ὁ, ἡ (ὅλος, κνήμη). Μὲ ὅλην τὴν κνήμην. «Σκελὶς ὁλόκνημος», ἡ περιέχουσα τότε τοῦ μηροῦ καὶ τὸ τῆς κνήμης ὀστοῦν.

Ὁλοκόλαξ, κος, ὁ. Ὁ ἐντελὴς κόλαξ. ἀμφ.

Ὁλόκοπος, ὁ, ἡ (ὅλος, κόπτω). Ὁ πάντα κεκμηκὼς, ὁ κατακεκοπιακώς. Παρὰ Διοσκ. Ε', 65. ταὐτὸν τῷ, ὁλοσχερῶς κοπτόμενος, ὁ χονδροκομένος.

Ὁλοκύκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ ἔχων κύκλον ὁλόκληρον, «Σελήνη ὁλόκυκλος» ἡ πλησιφαής, τῆς ὁποίας τὸ φέγγος σχηματίζει κύκλον ὁλόκληρον. Θεοζύλακτ. εἰς Matθ. ὅθεν

*Ὁλοκυκλόω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον.

Ὁλόκυρσος, τό. Ποιητικῶς ἀντὶ Χαμαίκυτος.

Ὁλοκωΐτις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι μὲ βολβώδη ρίζαν. Ἱπποκρ.

Ὁλολαμπής, ές, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ ὅλος λάμπων, ἢ ὁλοκλήρως φωτεινός. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. ς', 21.

*Ὁλόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὅλος λευκός, Παυσαν. Θ', 17.

Ὁλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ὅλος λίθινος. Στραβ.

Ὅλολος, = βάκηλος, γυναικώδης, δεισιδαίμων. Μένανδρ. καὶ Θεόπομπ. ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν ὁλολός, καὶ λολός, ἀντὶ τοῦ, Δαιμονιστικός, τρελός, μωρός.

Ὁλολυγή, ἡ (ὁλολύζω). Πᾶσα κραυγὴ ὀξεῖα, μάλιστα ἐπὶ φωνῆς γυναικείας, ὀξεῖα προφώνησις γυναικῶν πρός Θεόν τινα, Ὁμ. Ζ, 301. μεγαλόφωνον ἆσμα γυναικῶν, ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 19. ὑστερ. συνήθ. Κραυγὴ κλαυθμοῦ, λύπης, ὀδυρμός· ὅμως καὶ κραυγὴ χαρᾶς· κατὰ τὸν Ἡρόδ. Δ', 189. κυρίως Κραυγὴ ἡ ἔσημα ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς.

*Ὁλόλυγμα, τό (ὁλολύζω). Κραυγὴ ὀξεῖα χαρᾶς τε καὶ ὀδυρμοῦ.

Ὁλολυγμός, ὁ (ὁλολύζω). Τὸ κράζειν, φωνάζειν ἐκ χαρᾶς, ἢ λύπης. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ ὁλολυγή.

Ὁλολυγών, ὄνος, ἡ· ὡς τὸ ὁλολυγή. Ἡ ἐκ χαρᾶς ἢ κλαυθμοῦ κραυγή. «Ὁλολυγόνος οἴτου ἔχουσαν» Νικαίνετος Παρθενίου κεφ. 11. ὅπου ἐν τισιν Ἐκδόσ. οἴκτου, ἀναγινώσκεται. Ἀλλ' ἐν τῇ γραφῇ, οἴτου, ὑπάρχει ἡ ἐγκεῖσα σημασία. 2) Ἡ ἐρωτικὴ κραυγὴ τοῦ ἄῤῥενος βατράχου, ἣν ποιοῦσι δηλαδὴ οἱ βάτραχοι ἐν τοῖς ὕδασιν, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν. Ἀριστοτ. Ζῳ. Ἱστ. Δ', 9. αὐτὶ τοῦ ὁποίου Πλίνιος, Ιδ'. 18. Mares ololygones λέγει. Αἰλιαν. δὲ Ζῳ. Ἱστ. ς'. 19. συγκαταλέγει τὴν, ἑλολυγόνα, εἰς τὰ ἐν ὕδατι διαιτώμενα ζῶα. 3) Ἀδιορίστου τι εἴδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφίνει κραυγήν τινα. Θεόκρ. Ζ', 139. «Ἀπ' ὀλολυγῶν ἐν πυκνῇσι βάτων τρύζουσιν ἀκάνθαις». Τὸ δὲ παρ' Ἀρατ. Φαιν. 948. (Διον. 216.) «Ἐρημαίη ὀλολυγὼν ὁ Κικέρων ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Acredula· ἄλλοι δὲ ἐξεδέξαντο αὐτὸ ἀντὶ Βατράχου χερσαίου. Παντάπασιν ὅμως ἀδιόριστον εἶναι τὸ τοῦ Βύβουλου παρ' Ἀθην. ιδ'. σ. 679. ὁ Ἡσύχιος λέγει, καὶ ζωοφυές τι γινόμενον ἐν ὕδασιν ὁμοιον ἐντέρῳ.

Ὁλολύζω, ὁ Μέλ. ξω (λύζω). Κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασ. τῆς λέξεως κράζω «μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεούς, ἐπίσης ἱκεσίας καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα, Ὀδ. Γ, 450. Δ, 767. Χ, 408. 411. Ὑμ. Ἀπ. 445. ἐπὶ κραυγαζούσων θεῶν, Ὑμ. Ἀπ. 119. εἰς ὅλα δὲ τὰ τοῦ Ὁμ. χωρία ἐπὶ φωνῆς γυναικείας καὶ ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν, ὡσαύτως καὶ παντοχοῦ παρ' Ἀρστφ. πρβλ. Voss. Virg. Georg. 1, 347. 2) μετὰ τὸν Ὁμ. καθόλου, φωνάζω μεγαλοφώνως, καὶ δὴ α) ἐπὶ κλαυθμοῦ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, καὶ β) ἐπὶ κραυγῆς χαρᾶς, Seidl. Eur. 686. Kiessl. Θεόκρ. 17, 64. ὅθεν τὸ Λατ. ululare. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι πεποιημένη ἡ φωνὴ ἐκ τῶν προφερομένων εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην συλλαβῶν.

*Ὁλολύττω, = ὁλολύζω, Μοσ. ἴδε Lobeck. Phryn. σελ. 193.

*Ὁλομέλεια, ἡ, = ὁλομέλεια. 2) Πυθαγορικὴ ἐπωνυμία τῆς ἑξάδος

Ὁλομελής, ες, ὁ, ἡ (ὅλος, μέλος). Ὁ ἔχων ὁλόκληρα ὅλα τὰ μέλη του. «Θρώματα καὶ κρέα ὁλομελῆ» ἑρμηνεύει Ἀθην. ΙΒ'. διὰ τοὺς Ἀδιαίρετα ἑστιωμένους, τουτέστι κρέατα ζώων ὁλοκλήρων, μὴ κεκμελισμένων εἰς τμήματα, ἀλλ' οὔτω φερομένων ἐπὶ τραπέζης. πρβλ. ἀολομελής, ὅθεν

Ὁλομέλεια, ἡ, ἴδε ὡολομελία.

Ὁλομερής, ές, ἡ (μέρος). Ὁ συνεστάμενος ἀπὸ ἀπείρους ἢ μεγάλα μέρη, κομμάτια, Ἀριστοτ. παρὰ Διογ. Λ. Ε', 28. «Ἡρὼς ὁλομερὴς». Παρὰ Διοδ. καὶ Ἀθην. μεγάλα καὶ ἀδιαίρετα κρεάτων τμήματα.

*Ὁλόμηνος, Ἐπικ. ἀντὶ ὡλόμην, Μόσ. Ἀόρ. ἐκ τοῦ ὄλλυμι, πρόσ. 3 πληθ. πρόσ. ὀλοντο ἀντὶ ὤλοντο. Ὁμ.

Ὁλοόστιος, ὁ, ἡ (ὅλος, ὀστέον). «Ἰχθὺς ὁλοόστιος» τουτέστιν ὅλος γεμάτος ἀπὸ ῥάχιν καὶ κόκκαλα, διάλου ῥυπαροῦ. Παρ' Ἐύσταθ. ἐκ τινος νεωτέρου συγγραφέως.

Ὁλοοστρίτιος, Ἐπίρ. (νώτ). Δι' ὅλης τῆς νυκτός, Σχολ. Λυκόφρ. 812.

Ὁλοοίτροπος, ὡδε ὁλοίτροφος.

Ὁλοοίτροχος, ὁ ποιητ. σχημ. κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ ὁλοίτροχος, ὅπερ ἴδε Ἰλ. Ν, 137. Orac παρ' Ἡρόδ. Ε'. 92. 2.

Ὁλοός, ή, όν (ὄλω, ὄλλυμι). Φθοροποιὸς, ἀφανιστικὸς, ὁ φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων, ὀλέθριος, κακωτικὸς, ἐπίφοβος, διαπεπφόρος, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐπίσης ἐπὶ προσώπων, μάλιστα «Κήρ» καὶ «Μοῖρα ὀλοή», ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. πόλεμος, μάχη, φόβος, γάος, γῆρας, ὄσσος, πῦρ, λύσσα, μῆνις, νοῦσος, κ. τ. λ. «ὀλοὰ φρονέειν» ὀλέθρια φρονήματα ἔχειν, Ἰλ. Π, 701. Ὁ Ὁμ. ἔχει καὶ τὸ Συγκριτ. καὶ Ὑπερλατ. «ὀλοώτερος, ὀλοώτατος», καὶ δὴ τὸ τελευταῖον ὡς διπατάλ. «ὀλοώτατος ἐδμήν», Ὀδ. Δ, 442. (ἡ πάντα σημασ. ποτηρὸς, κακοήθης εἶναι ἀλλοτρία τῆς λέξεως, ἐπειδὴ αὕτη σημαίνει πάντοτε τὸ προξενεῖν βλάβην ἢ φθορὰν, καὶ ὁ «Θεῶν ὀλοώτατος» Ἰλ. Χ, 15. δὲν σημαίνει τὸν ποντροτατον ἀλλὰ τὸν ὀλεθριώτατον μεταξὺ τῶν θεῶν.) Παθητ. χαλασμένος, χαμένος, ἀφανισμένος, Λατ. perditus, Σοφοκλ. Ἰλ. 843. — Ἀπαθ. ἰδιαίτερ. σχηματ. εἶναι οἱ ἑξῆς: «Ὀλοόεις, ὄμ. Ὁμ. Ἀγ. 225. «ὀλοίτιος, ὀλώτιος» Ἡσ. Θεογ. 591. «οὐλοόζω, Ἀπ. Ῥ. «ὀλόω» πρβλ. καὶ ὀλοφώιος.

Ὁλοόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλοός, φρήν). Ὁ στις φρονεῖ φθοροποιά, ὁ φρονῶν θάνατον καὶ φθοράν, ὁ διακείμενος ἀγρίως, ἐχθρωδῶς πρός τινα, ἐν τῇ Ἰλ. Ἐπίθ. τοῦ νῦδρος, λέων, σῦς, Β, 723. Ο, 630. Ρ, 21. ἐν τῇ Ὀδ. ὅμως πάντοτε Ἐπίθ φρονίμων ἀνδρῶν, ὡς τοῦ Ἄτλαντος, Αἰήτου, Μίνωος, Α, 52. Κ, 137. Δ, 322. Οἱ παλαιοὶ Γραμματ. παραδέχονται διὰ τὴν τελευταίαν σημασ. τῆς λέξεως ἄλλην τινὰ παραγωγὴν, καὶ δὴ οἱ μὲν ἐκ τοῦ ὅλος, ὁ τῶν ὅλων φρονητικὸς, ὅθεν γράφουσιν οἱ αὐτοὶ ὁλοόφρων· οἱ δὲ ὀρθοτρ. ἐκ τοῦ οὐλος, ὁ οὐλας ἢ ὑγιεῖς τὰς φρένας ἔχων, μὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἡ ὅμοιος καὶ ἐπίσης ἐν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. διπλὴν σημασ. ἔχουσα λέξις «ἀμφίφρων, ὅστις ἔχει πολεμικὰ καὶ γνωστικὰ φρονήματα· ἴσως ὅμως ὠνομάζετο ἐν τῇ παλαιᾷ τοῦ ἔθνους γλώσσῃ ἕκαστος ὁλόφρων κατὰ τὴν πρώτην σημασ. ὅστις μὲ τὴν ὑπερίσχυσαν σύνεσιν, φρόνησιν ἢ ποινηρίαν του ἐδύνατο νὰ βλάψῃ ὅλους, ὁπόταν ἤθελε, χωρὶς ὅμως νὰ θέλῃ πραγματικῶς· τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ τὸ Γερμανικὸν: ein gefährlicher Mensch. πρβλ. ὁλοφώϊος. Ἄλλην τινὰ ἐξήγησιν ἴδε παρὰ Wilh. Müller Hom. Vorchub. σελ. 98.

Ὁλοπόρφυρος, ὁ, ἡ (ὅλος, πορφύρα). Ὁ ὅλος πορφυροῦς.

Ὁλόπτερος, ὁ, ἡ (ὅλος, πτερόν). Ὅστις ἔχει ὁλόκληρα πτερά· ὁλόπτερα ὀνομάζονται τὰ ἔντομα, τῶν ὁποίων τὰ πτερὰ εἶναι ὁλόκληρα, ἄσχιστα, ὡς αἱ τζήτζηκες, αἱ μέλισσαι, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ἐνυπ. 2. Καὶ Στράβ. «Περιστερὰς ὁλοπτέρους», τὰς ὁλόκληρα ἐχούσας τὰ πτερὰ ἢ τὰς πτέρυγας αὐτῶν, ς'. σελ. 303.

Ὀλύπτω, Μέλ. ψω. Ἐκσχίζω, ἐξσχίζω, μετὰ. Ὀλουφεύω, Διολυφεύω, Ἀπολυφεύω, Ἀντικ. καὶ Βυζαντιακῶς, αὐτὶ τοῦ, ἐκτίλλω, ἢ ἐκριζόω, τίλλω, τραβῶ τὰ μαλλιὰ ὑπὸ λύπης. Βρ. Ἀρστφ. Νεφ. 813. 2) Ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω, ἀποξέω, Jac. Ἀπ. σελ. 276. (κατὰ τὴν ὁμοίαν σημασ. συγγεν. μὲ τὸ ὀλυφόρμαι, καὶ κατὰ τὸν δεύτερον μὲ τὸ λοπός.)

*Ὁλόπτωτος, ὁ, ἡ. Ὁ πάντῃ ἐρίμμενος.

Ὁλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις συνίσταται ἀπὸ ὁλόκληρον σῖτον, μάλιστα δὲ ὁ ὁλοκλήρου βραχυσίτος σίτου, ὅς τις ἅλλως, Πύανος, λέγεται. Ἀθην. Θ σελ. 406.

*Ὁλόρροος, ὁ, ἡ. Ὁ πάντῃ ὀρρώδης· ὁλόρροα, Ἐπίρ. κατ' εὐθείαν, Νεωτερ. λέξις.

Ὁλόρριζοι, Ἐπίρρ. (ρίζα). Μὲ ὅλην τὴν ρίζαν. ἀμφ.

Ὁλόρριζος, ὁ, ἡ (ρίζα). Μὲ ὅλην τὴν ρίζαν.

Ὅλος, εὐ, ὁ, Αττικ. ἀντὶ, ὁλοός, ῥυπός, βόρβορος, ὕδωρ ὁλόν, Jac. Ἀπ. σελ. 825. «Ὅλος λιβρὸς ἱρῶν» ἀντὶ τοῦ, Ἱερῶν αἵματος, Δωσιθ. Ἀράτ. 2) μάλιστα δὲ τὸ μέλαν, τὸ μελάνι τῆς σηπίας, Sepia officin.

*Ὅλος, ὅλη, ὅλον, = ὅλος, ΕΜ.

Ὅλος, ὅλη, ὅλον. Ὁλόκληρος, σῶος, ὑγιής, σωστός· ἀβλαβής, ἐντελής, τὸ Λατ. solus, τουτέστ. solidus, πρώτου παρὰ Πινδ. ἐξ ἐναντίας παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε τὸ Ἴων. οὖλος, ὅπερ πρβλ. «οἱ ὅλοι» ἀντὶ οἱ πάντες, καὶ ὅλος, ὅπερ ἀνάγει ἀμέσως εἰς τὸ ἀρχαῖον ὅλω ἀντὶ ὄλλυμι, ὡς ἤδη εἶπον. Ἡρόδ. μάλιστα παρὰ τοῖς ὑστερ. Hermann Σοφοκλ. Αἰ. 1084. «τὰ ὅλα» ὅλος ὁ κόσμος· «περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν», παραβάλλεσθαι, ἀγωνίζεσθαι, συντρίβεσθαι κ. τ. λ. τουτέστι εἰς ἡττασθαι, συντρίβεσθαι κ. τ. λ. πάντα ἀπολλύειν, ἔσχατον κίνδυνον ἐμπίπτειν, πάντα ἀπολλύειν, κατὰ πάντα νικᾶσθαι, κ. τ. λ. «Ὅλον ἁμάρτημα, τὸ δι' ὅλου κατὰ πάντα ἡμαρτημένον. Ξεν. Ἑλλ. Ε', 3 7. καὶ Δημοσθ. σελ. 1110. «Πλάσμα ὅλον» ἢ διαθήκη δηλ. εἶναι ὅλη πεπλασμένη. «τοῖς ὅλοις» ἀντὶ ὅλως, καθόλου, ἐν γένει, Ἐπίρ. «ὅλως, ὁλικῶς, καθόλου, ἐν γένει, ὅλον καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐν ἑνὶ λόγῳ, Λατ. denique, Wolf. Δημοσθ. Ἀσπ. σελ. 320.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νούν ὅλως ἐχι παντοχοῦ, οὐδ' ὅλως, μήτε παντοχοῦ, Jac. ΑΠ. σελ. 463.

Ὁλοσηρικός, ἡ, όν (σηρικός). Ὁ ὅλος ἢ ὅλον ἀπό μεταξιόν κατεσκευασμένος.

Ὁλοσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ ὅλον ἀπό σίδηρον κατεσκευασμένος.

Ὁλόσειος, ὁ, ἡ (σειά). Ὅλος σκωΐδης, παρ' Βύστ. ἐν Στράβ. ς'. σελ. 399. ὅπου νῦν, Πελίνειος, ἀνακτιώσκεται.

Ὁλοσκελής, ἐος, ὁ, ἡ· καί

Ὁλοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω). Ὁ ὅλος ἐλιυσεῖς, κατασπασθείς, ἐν Σοφοκλ. Ἠσύχ. καί Φώτ

Ὁλοσπόδος, ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 238. ἐσφαλμ. χαρίζν ἀντί οὐλη σποδός.

Ὁλοσπόνδειος, ὁ, ἡ (σπονδεῖος). Ὁ ἐκ μόνων σπονδείων συνιστάμενος. Εὐστάθ.

Ὁλόστεον, τό. Χόρτος τι. Διοσκ. Δ'. 11. Πλίν. κζ'. 10. Plantago albicans, Δίον. ἐκ τοῦ

Ὁλόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Ὁ ὅλος ἐκ κοκκάλων συγκείμενος.

Ὁλοστήμων, ὁ, ἡ Γεν. ονος (στῆμα). «Τολύπην Σοφοκλ. Πολυϊ. Σ'. 32. ἡ ὅλη συγκειμένη ἐκ στημονίου. ἴδε Πίνακ. Γεωπον. σελ. 363.

Ὁλοστός, ὅλως καθώς εἶναι, σχηματιζόμ. ὡς τό Ὀλιγοστός, Πολλοστός.

Ὁλόστροφος. ἴδε Ὁλοίστροφος.

Ὁλόσφαλτος, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ πάντη ἐσφαλμένος.

Ὁλοσφύραστος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντί, ὁλοσφύρητος, ὁ, ἡ (σφῦρα). Ταὐτόν τῷ ὁλοσφυρήλατος, ὁ, ἡ, ὁ ὅλως μέ τό σφυρόν εἰργασμένος, ἐξαιρέτως περί σκευασμάτων μεταλλικῶν, μάλιστα δέ χαλκῶν καί ἀργυρῶν, ἀντίκειται τῷ, μέ κοίλον τρόπον χυτόν σκεύασμα, ἴδε Lobeck Phrgn. σελ. 203.

Ὁλοσφύρειον, τό, ὄγκος πυκνός εἰργασμένος μέ τό σφυρόν.

Ὁλοσφύριστος, ὁ, ἡ, = Ὁλοσφύρητος, ἀμφ.

Ὁλόσφυρος, ὁ, ἡ, (σφῦρα) = Ὁλοσφύρητος, Lobeck Phrgn. σελ. 206.

Ὁλοσχέρεια, ἡ, Κεφαλαιώδης καί περί που γινόμενος λογαριασμός, Στράβ. Β'. σελ. 133. ἀντί τοῦ ἁπλοῦν Διονυσ. Ἁλικ. «Ὁλοσχερής λογισμός» λέγει. Κυρίως δέ, ταὐτόν τῷ ὁλικότης, τό ὅλον, ἐκ τοῦ

Ὁλοσχερής, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, ὁλόκληρος, ὁ ἔχων ὅλα του τά μέρη, ὁ ἀβλαβής, ὁ ἀδιαίρετος, Θεόκρ. ΚΘ'. 210. «Σὺν ῥίζῃ ὁλοσχερέϊ ἔπαστε·» καί Ἱππογρ. σελ. 162. Δαγγ. «Ὁλοσχερῶς διακεκριμένους πρός τι τῶν ἀνιήτως φιλουμένων· ἢ τοιούτοις, ὅλως ὡρισμένους, οἷ ὅλου προτεκκλιμένους εἰς, κ. τ. λ. β) Παρά δέ Πολυβ. συχνάκις ἐκλαμβάνεται ὡς τό ὁ εἰς τό ὅλον ἄγοντος, ὁ ἐντελής, ὁ μέγας, ὁ ἀξιόλογος, εἶον «Ὁλοσχερής νίκη, ἡ πάρεστιν κ. τ. τ. Ἐπίρ. Ὁλοσχερῶς, ἀντί πάντη, γενικῶς. Παρά Διοσκορ. λαμβάνεται τό Ὁλοσχερῶς κόπτειν, κ. τ. τ. ἀντί χονδροστουμπίζειν, κόπτειν εἰς μεγάλα χονδρά κομμάτια. «Ὁλοσχερῶς διαιρεῖσθαι πρός τι, ἐκτός εἶναι εἰς τι μέ ὅλην ψυχήν, Ἰσοκρ. (Παράγεται δέ, ὡς καί τό Δυσχερής, ἀπό Ἠυχερής, ἐκ τοῦ ὅλος καί Σχερός, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ χείρ.)

Ὁλόσχιστος, ὁ, ἡ. (ὅλος, σχίζω) ὁ διά ὅλου σχισμένος, Πλατ. Πολιτικ. ϛ. 21.

Ὁλόσχοινος, ὁ (σχοῖνος). Εἶδος σχοίνου, ἡ βρούλλου, ἁπτηδειον εἰς πλέξιμον φαρδείων καλαθίων, κ. τ. τ. εἰς τό ὁποῖον τίλλος ἢ τό προπαρασκευάζουν, ὡς τό λινάριον, ἢ τό ἁμεταχειρίζοντο ἀπροπαρασκεύαστον, ἤτοι ἄβροχοι· λατ. juncus marisous. Καθόλου δέ καί ἀντί σχοίνος· ὁ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΒ'. 43. ὀνομάζει εἰς καλαθίων κατασκευήν ὁλοσχίνους ἀβρόχους, βεβρεγμένους, καί καλάμους ἀβρόχους. 2) Παρά δέ Αἰσχύν. φέρεται, «Ἀπορράψειν τό Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ,» τουτέστι νά τό στουπώσῃ μέ ἄβροχον βρούλλον, ἤγουν μέ ὁλιγώτερον κόπον. Αἰσχύν. Νόμ. σελ. 206. Jac. ΑΡ. σελ. 646. Ἐν δέ Παλλαδ. Ἐπιγρ. σελ. 261. γέγραπται «Ἀπορρῤῥάψαντα δεήσει λοιπόν ὁλοσχοίνῳ τό στόμα μηδέ πνέειν,» ἐκτός εἰμή πρέπει νά γράψητε, Ἀπορῤῥάψαντα. ἴδε συῤῥάπτω. Ἴσως δέ ὁλόσχοινος εἶναι τό Λατ. Scirpus holoscoenus.

Ὁλοσχος, ὁ, (ὅλος, ὄσχη) βαλάντιον ἐρμάτιον ἢ ἀσκός. 2) Νίκανδρ. Θηρ. 870. ταὐτόν τῷ, κύτινος.

Ὁλοσώματος, ὁ, ἡ, (σῶμα) ὁ μέ ὅλον τό σῶμα, ὁ τό ὅλον σῶμα ἀποβλέπων, ὁ εἰς τό ὅλον σῶμα ἀνήκων,

Ὁλοτελής, ἐος, ὁ, ἡ, (τέλος) τέλειος, ἀντελής, ὁλόκληρος.

Ὁλότης, ητος, ἡ. Τό ἀφῃρημένον τοῦ ὅλος, ὡς τό Λατ. Totitas, ἡ ὁλικότης. Συριανός· ἐκ τοῦ Εἷς τό Ἑνότης.

Ὁλότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω), ὁ ὅλως, τουτέστιν εἰς μεγάλα κομμάτια κομμένος, πρβλ. ὁλομελής.

Ὁλότροπος, ὁ, ἡ, (τρόπος). Ἐπίρ. ὁλοτρόπως, παντελῶς, κατά πάντα τρόπον· ἀμφ.

Ὁλότροχος, ὁ, ἡ. ἴδε ὁλοίτροχος.

Ὁλούφω, κατά τούς παλαιούς Γραμμτ. ἄλλος σχηματισμός τοῦ ὁλόπτω, Φωτ. λεξ. σελ. 241.

Ὁλοφλυκτίς, ίδος, ἡ, (φλυκτίς) φύσκα, φυσκαλίδα· ταὐτόν τῷ Φλύκταινα. Εὑρίσκεται δέ καί ὁλοφυκτίς.

Ὁλοφυγάς, ή, όν, παρά Νικάνδρ. Θηρ. 682, «Ὁλοφυγάς χίμετλα,» ἀντί τούτου ὁμως ἐν Χειροχ. ἀναγινώσκεται, ὀρθότερον, ὁλοφυδές, ὅ ἐστι χαλεπόν, σύντηρά.

Ὁλοφυγόω, ῶσις, ἡ, ταὐτόν τῷ ὁλοφλυκτίς, Θεοκρ. Θ'. 30.

Ὁλοφυδνός, νή, νόν. (ὁλοφύρομαι) Θρηνῶν, κλαίων, οἷον «Ἔκας ὁλοφυδνόν ἔκαπεν,» ὁ Ἰλιάδ. Ε, 683. Ψ, 102. Ὀδ. Τ, 562. 2) ἀξιοθρήνητος, ἀξιοδάκρυτος.

Ὁλοφύζω, Μέλ. ξω. (ὑστρτρ. σχηματ. ἀντί ὁλοφύρομαι.

Ὁλοφυής, ἐος, ὁ, ἡ, (Φυή, ὅλος) Ὁ ἐκ τοῦ ὅλου φυόμενος, σχηματισθείς, ὁ ἐξ ἑνός κομματίου. Ἀριστοτ. περί Ζ. Μορ. Δ'. 12. «Τά δέ πρηγή τοῦ σώματος καί τά ὕπτια, καί τά τοῦ καλουμένου Θώρακος ἐπί τῶν τετραπόδων, ὁλοφυής ὁ τόπος ἐπί τῶν ὀρνίθων ἐστίν,» τοῦτ' ἔστιν, ὁ, τι εἶναι εἰς τά τετράποδα τό ἄνω καί τό κάτω τοῦ σώματος μέρος καί τό στῆθος, τοῦτο ὅλον τοῦ σώματος μέρος εἶναι εἰς τά πτηνά εἰς ἓν ὅλον συμπεφυκός, τοῦτ' ἔστιν ἀλόκληρον, ὥστε νά μή δύναταί τις νά διαιρίσῃ τά πρότερον ἀριθμηθέντα μέρη.

Ὁλοφυκτίς, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ ὁλοφλυκτίς.

Ὁλόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον) ταὐτόν τῷ, ὁλόκληρος. Σουίδ. ἀμφ.

Ὁλοφυρμός, οῦ, ὁ, τό κλαίειν, παραπονεῖσθαι, ἢ ἡ κλαυθμηρά κραυγή· ἐκ τοῦ,

Ὁλοφύρομαι, ἀμεταβ. ἀποδετ. Μέσ. κλαίω, παραπονοῦμαι, οἰμώζω, ὀδύρομαι, μάλιστα ἐν τῇ Μετοχ. Ἐνεστ Ὀμ ἐν τῇ Ὀδ. συχν «οἰκτρά καί αἰνά ὁλοφύρεσθαι» Ὁλοφύρομαι τοῖς αὐτοῦ κακοῖς· «παρά Θουκυδ. ϛ'. 78. β) λυποῦμαι, κλαίω διά τήν δυστυχίαν τῶν ἄλλων, ὅθεν καί συλλυποῦμαι, ἔχω συμπάθειαν, «ὁλοφύρεται ἦτορ,» Ἰλ. Π, 450. «Θυμῷ ὁλοφύρεσθαι,» Ὀδ. Λ, 418. συνών. μετά Γενικ. σύστλαγχνίζομαί τινα, «Δαναῶν, Ἀργείων,» Ἰλ. Θ, 33. 202. 464. Π, 17. «Ἕκτορος, Ἰλ. Χ, 169. γ) Παρακαλῶ μετά ἀκρύων καί ὀδυρμῶν, Ἰλ. Ψ, 73. δ) μετά τοῦ Ἀπρτ. «πῶς ὁλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;» διά τί παραπονῇσαι, ὅτι πρέπει νά ἦσαι ἀνδρεῖος, Ὀδ. Χ, 232. 2) Μεταβατ. μετά τῆς Αἰτιατ. Θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι «τινά.» Ὀδ. Τ, 522. συχνῥρ. παρά τοῖς Τραγῳδ. β) ἐλεῶ, οἰκτίζω, «τινά,» Ἰλ. Θ, 245. Δ, 656. Ρ, 648. Ὀδ. Δ, 364. Κ, 157. — Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζ. ἐκτός τοῦ Ἐνεστ. καί τό 2 καί 3 πρόσ. Ἀορ. ὁλοφύραο, ὁλοφύρατο. (Παράγουσι δέ τήν λέξιν ἐκ τοῦ, ὅλος, 2. ὥστε νά ᾖνκι τό ὁλοφύρεσθαι ταυτόσημον τῷ νομίζω πενθαμένον, ἀφανισμένον. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοί, δείκνυσιν ὀρθότερον τήν ἀρχήν τῆς λέξεως, ἑρμηνεύοντες αὐτήν διά τοῦ «Ἡρῴδης τό μετά τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν·» ἀ παράγουσι λοιπόν αὐτό ἐκ τοῦ ὁλόπτω, δηλαδή ἐκ τοῦ ὅλω, ὄλλω, γίνεται ὀλλύω, ὄλλυμι· ἔτι δέ ἐκ τοῦ, ὅλω, τό ὀλέω, ὅθεν τό ὄλοος· ἔτι ὁλόπω, ὁλόφω, ὁλοφέω, ἅπερ οἱ Ἴωνες ὁλοῦφέω, ἔλεγον, ἄλλοι δέ ὁλόπτω· ὡσαύτως δέ ἐκ τοῦ ἐλέπω, (ἔλπω, ἐλπίς) ἐλέφω, ἐλεφαίρω· ἐκ δέ τοῦ ὁλοφόω γίνεται τό ὁλοφώιος, ὡς ὁ ὁλόω, ὁλοός, ὁλοῖος, ὁλώιος· ἔτι ὁλοφύω, ὅθεν ὁλοφύζω (ὁλοφυδνός) καί ὁλοφύρω· ὥστε κατά τοῦτον τόν τρόπον τό ὁλόπτειν, ὁλοφεῖν, ὁλουφεῖν, κυρίως σημαίνει, τό φθείρειν, ἐξαφανίζειν· ὁλοφύρεσθαι δέ, μέτως, τό ἀποθανόντα τινά θρηνεῖν, ἢ κλαίειν τινά ἀναστυχήσαντα. Παρά δέ Ἡσυχ. μόνῳ εὑρίσκεται, ὁλόψως, ἡ, ἀντί τοῦ ὁλοφυρμός.) (υυ–υ–) ὅθεν

Ὁλόφυρσις, ἡ, ταὐτόν τῷ ὁλοφυρμός· ὅθεν

Ὁλοφυρτικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. ὁλοφυρτικῶς, εἰς ὁλοφυρμόν ἁρέπων, ὁ κλαίων, παραπονούμενος, ἄθλιος, ἐλεεινός.

Ὁλόφυς, ὁ, = ὁλοφυρμός, Ἡσύχ.

Ὁλόφυτον, τό· περσικόν σίναπι· ἀμφ.

Ὁλοφώιος, ὁ, ἡ, φθοροποιός, ἀφανιστικός, θανάσιμος· ὁ Ὅμ. ἔχει τήν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καί ὁή παντοτε ἐν τῷ Οὐδετερ. Πληθ, «ὁλοφώια πάντα,» Ὀδ. Δ, 410. καί «ὁλοφώια σήματα,» ὁλέθρια τέχναι ἢ ἀπάται, Κ, 289. «ὁλοφωία εἰδώς,» ἐπιστάμενος ὀλέθρια πράγματα, Δ, 460. Γ, 248. Παρά Νικάνδρ. «Σίνη ὁλοφώια θηρῶν,» τουτέστι φθοροποιά, θανατώδη. Ἐκ τοῦ ὅλω, ὄλλω, ὀλλύω, ὄλλυμι, προέρχεται καί τό ὁλόω, (ὁλοός) ὁλόπω, ὁλόπτω, ὁλόφω, ὁλοφόω· ὡς ἐκ τοῦ ἐλέπω, ἔλπω, ἐλπίς, ἐλέφω, ἐλεφάω, ἐλεφαίρω κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ ὁλῶ καί φώς, ὁ φθείρων τούς ἀνθρώπους.)

Ὁλόφωνος, ὁ, ἡ (ὅλος, φωνή) ὁ μέ ὅλην τήν φωνήν φθέγγων, ὁ ἐξ ὅλης ὁμοίως φωνάεσσα, ἐπί ἀλέκτορος, «Ἱπποκράτης παρ' Ἀθην. σελ. 374. καί Ἡσυχ.

Ὁλόφωτος, ὁ, ἡ, (φῶς) ὁ μέ ὅλον τό φῶς.

Ὁλόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ὁ ὅλος ἐκ χαλκοῦ.

Ὁλόχροος, καί συναιρ. ὁλόχρους, ὁ, ἡ, (ὅλος, χρόα) μονοχρώματος, μή ποικίλλος.

Ὁλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός) ὁ ὅλος ἐκ χρυσοῦ, διόλου χρυσοῦς.

Ὁλόψυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὁλοψύχως, (ψυχή) μέ ὅλην τήν ψυχήν, ἐξ ὅλης ψυχῆς. Εὐσταθ.

Ὁλόω, (ὅλος) κάμνω ὅλον, ἀναπληρόνω.

Ὁλοώτερος, ὁλεθριώτερος. Ἰλ. Γ. 365. συγκριτ. ἐκ τοῦ ὁλοός.

Ὅλπη, ἡ· ἡ ὅλπις, κατά τόν Σχολ. Θεοκρ. λάγηνος ἐλαίου ἐκ βύρσης, ἢ δέρματος, ὡς λήκυθος, μάλιστα πρός χρῆσιν ἐν τῇ παλαίστρᾳ, Θεόκρ. Β'. 156. ἴδε πυτίνη. 2) ταὐτόν τῷ πρόχους. Ἀθην. σελ. 495.

Ὅλπια, τά, αἱ Ἄλπεις, ὄρος μνταξύ Ἰταλίας καί Γαλλίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὄλπις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, = ὅλπη, Θεόκρ. ΙΗ'. 45. καὶ Καλλ. λείψ. 181. (γράφεται συνήθ. ἐσφαλμ. Ὀλπίς.)

*Ὀλπὶς καὶ ὀλπίζω, ἀντὶ ἐλπὶς καὶ ἐλπίζω· Γραικοβάρβαρ.

*Ὄλπις, ὁ, ὄνομα ἀλιέως τινὸς παρὰ Θεοκρ. ὑστρτρ. καὶ ὡς Προσηγορικὸν εὔχρηστ. ἀντὶ Γριπεύς.

*Ὄλσος, ἀντὶ Ἄλσος, Γραικοβάρβαρ. πρβλ. Μόλσος.

*Ὀλύγεος, ἴδε Ὠλνγιος.

Ὀλυμπία, ἡ. τόπος, ἡ ἐπαρχία Ἤλιδος, πέριξ τῆς πόλεως Πίσης, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπ. ἀγῶνες, Πίνδ. κυρίως Σχολ. τοῦ ὀλύμπιος, συνυπακ. γῆ καὶ χώρα, τίθεται δὲ συχνάκις καὶ ἀντὶ τῆς πόλεως Πίσα, ὅθεν πολυμπίαζε, « ἀντὶ τοῦ, εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ὀλυμπιάθεν, ἀντὶ τοῦ ἐξ Ὀλυμπίας, καί, ὀλυμπιάσι, ἀντὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἄλλοι δὲ ἔγραφον ὀλυμπιᾶσι ὅπερ ὅμως εἶναι ἐσφαλ. ἴδε Butm. ausf. Gr. Gramm. 2. σελ. 273. Ἐν δὲ Ἐτυμ. Μ. εὑρίσκεται καὶ ὀλυμπίαθι· ὅθεν

Ὀλύμπια, τά, οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἵτινες εἰσηχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἀνεπανεισθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου, ἐπανηγυρίζοντο δὲ οἱ ἀγῶνες οὗτοι κατ' ἔκαστον τέταρτον ἔτος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Θ'. 26. « Ὀλύμπια νικᾶν » ἀντὶ νικητὴς εἶμαι εἰς τοὺς ὀλυμπ. ἀγῶνας· ἔτι δὲ καὶ « Ὀλύμπια ἀνελέσθαι, ἢ ἀναιρηθῆναι, » Ἡρόδ. Ζ'. 36. κυρίως οὐδέτ. τοῦ ὀλύμπιος, ὑπονοεῖται τὸ, Ἱερὰ ἢ Ἀγωνίσματα. Ἡ ἀρχὴ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων ἦτον πάντοτε τῇ 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος.

*Ὀλυμπιακός, ἡ, όν, = ὀλυμπικός.

Ὀλυμπιανός, ὁ ἐξ Ὀλύμπου· ὀλυμπίτης. Ἡρόδοτ. Ζ'. 74.

Ὀλυμπίας, ου, ὁ, ἄνεμος, ὁ καὶ ἀργέστης καὶ Ἰάπυξ (Corus) καλούμενος, πνέων ἐκ δυσμῶν, ἐκ τῆς ἰσημερινῆς δύσεως, Πλίν. Β'. 47. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 15. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. Δ'. 12. ὁ Ποσείδ. Στράβ.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, ἰδικότερ. Θηλυκ. τοῦ ὀλύμπιος, πρῶτον ὡς Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν, Ἰλ. Β. 491. ὕμν. Ἑρμ. 451. Ἡσ. Θεογ. 25. 52. ἔπειτα καθόλου ἀντὶ, ἡ Θεά, Ἡσ. λείψ. 21, 2. 2) ὡς Οὐσιαστ. α) οἱ ἀγῶνες τῶν ὀλυμπίων, Ἡρόδ. Ζ'. 103. Ν'. 206. β) ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, νοουμένου τοῦ νίκη, Ἡρόδοτ. ὅθεν « Ὀλυμπιάδα ἀνελόσθαι, » ἢ « νικᾶν ὀλυμπιάδα, » ἤτοι νικητὴς εἰς τοὺς ὀλυμπ. ἀγῶνας, Ἡρόδ. Ζ'. 70. 103. 125. Γ'. 33. Ἔστερον δὲ ἐλέγετο καὶ ἀπὸ πάσης νίκης, ἡ ὁξεῖα, εὐχρημίας, λατ. addicea. Φιλόστρ. Εἰκ. Ἡρωϊκ. Ad. Suetonii. Aug. 59. 3. γ) παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνότ. διάστημα χρονικὸν ἐτῶν τεσσάρων, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν παρέλευσιν ἑορτάζοντο πάλιν οἱ ῥηθέντες ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἡ πρώτη γενικὴ τοῦ καιροῦ καταμέτρησις ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα μετεχειρίζοντο οἱ Ἱστοριογράφοι ὡς κανόνα πρὸς διορισμὸν τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ συμβάντων, καὶ ἡ πρώτη ὁ Τίμαιος, περίπου 300 χρόν· πρὸ χριστοῦ· ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἄρχεται ἐν ἔτει 776 πρὸ χριστοῦ.

Ὀλυμπιεῖον, ἡ ὀλυμπίειον, Leibnck Phryn. σελ. 371. τὸ, ναὸς τοῦ ὀλυμπίου Διός, Boekh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 253.

Ὀλυμπικός, ἡ, όν, (Ὀλυμπία) ὁ ἐξ Ὀλυμπίας, ἡ ὁ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἡ εἰς Ὀλυμπίαν ἀνήκων, Jac. A. P. σελ. 678.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (νικάω) ὁ εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας νικήσας, Ἡρόδ. καὶ ὡς Ἐπίθ. ὁ εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀνήκων, ἢ λαμπρύνων αὐτούς, Πίνδ. (υ—υυ—)

*Ὀλυμπιόνικος, ὁ, ἡ, (νικάω) ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ὀλύμπιος, ὁ, ἡ, (ὄλυμπος) ὁ ἐξ Ὀλύμπου, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ὅθεν παρ' Ὅμ. Ἡσ. συχν. Ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἵτινες διέτριβον ἐκεῖ, μάλιστα δὲ τοῦ Διός, ὅστις καλεῖται καὶ ἁπλῶς « ὁ Ὀλύμπιος, » Ἰλ. Γ, 108. Ὀδ. Α, 61. Ἡσ. Ἔργ. 478. καὶ ἀλλαχοῦ « Ὀλύμπια δώματα, » αἱ κατοικίαι τῶν θεῶν ἐν τῷ ὄρει Ὀλύμπῳ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅθεν ὑστρτρ. καθόλου ἀντὶ τοῦ Ἐπουράνιος. ὀλύμπιον, τό, = ὀλυμπιεῖον. ἴδε καὶ Ὀλύμπια, τά.

Ὀλυμπος, ὁ· παρ' Ὅμ. μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ἰλ. ὄχι σπανίως καὶ τό Ἴων. Οὔλυμπος, ὄρος ὑψηλὸν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θετταλίας, Ὅμ. καὶ Ἡσ. 2) ἐπειδὴ δὲ ἐβλέπετο ἐνίοτε ἡ κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου ἐξέχουσα εἰς τὸν, ὑπὲρ τῶν νεφῶν καθαρὸν αἰθέρα, ἅρα ἐδόξαζον τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη κατὰ παράδοσιν τοῦ Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅτι ὑπεράνω αὐτῆς ὑπάρχει χάσμα τι τοῦ οὐρανοῦ· κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους τούτους ἀοιδοὺς διέτριβεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους ἐκείνου, εἰς δὲ τὰς κατωτέρας κορυφὰς πέριξ αὐτοῦ οἱ λοιποὶ θεοί· (Ὀδ. Ζ, 44) σύννεφόν τι πυκνὸν παρεῖχε τὴν θύραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκλείετο τὸ τοῦ οὐρανοῦ χάσμα, Ἰλ. Ε, 751. ὅθεν εἶναι παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχν. ὁ Ὄλυμπος ταυτοσήμαντος μὲ τὴν τῶν θεῶν κατοίκησιν εἰς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ὅπου ἕκαστος θεὸς εἶχε τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν του, Ἰλ. Δ, 76. σ, 186. Τ, 5. ὅθεν συνήθως εἰς τὸ τοῦ Διὸς παλάτιον συμβουλίου καὶ εὐωχίας χάριν, ἴδε τὴν κρίσιν τῆς Ἰλ. τοῦ Heyn., Α, L. Σ. 1803. nr. 136. σελ. 330. καὶ Voss myth. Br. 1. σελ. 135. 3) ἀπὸ καιροῦ τῶν φιλοσόφων μετεβλήθη ἡ ἰδέα αὐτὴ, καὶ δὲν ἐβάλλοντο πλέον τοὺς θεοὺς εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἀλλ' εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανίου στερεώματος, ὑπὲρ τοῦ μέσου τῆς γῆς, ἀπέχον ἐξ ἴσου ἀπό τε ἀνατολὰς καὶ δυσμάς, ὅπου ἐκατοίκησαν ἐπίσης εἰς διάφορα παλάτια περὶς τοῦ παλατίου τοῦ Διός, καὶ ἡ νέα αὐτὴ καθέδρα τῶν θεῶν ἐκαλεῖτο ὡσαύτως Ὄλυμπος. ἀναλόγως μὲ τὰ ἰδιαίτερα μας οὐρανόν, ἴδε μάλιστα Voss Virg. Georg. 3, 261. σελ. 586. — 4) Ὄρος τι ἐν τῇ Μυσίᾳ καὶ ἄλλο τι ἐν τῇ Κύπρῳ· ἔτι δὲ καὶ πόλις τις ἐν τῇ Παμφυλίᾳ, Στέφ. Βυζαν. 5) κύριον ὄνομα, μάλιστα περιφήμου τινὸς αὐλητοῦ. 6) Ἐπίθ. « Ὀλυμπιάδα, » παρ' Ὅμ. πάντοτε Ἰων. « Ὀλυμπόνδε, » πρὸς τὸν Ὄλυμπον, ἐπὶ ἢ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Ὀλυνθάζω, ταὐτὸν τῷ, ὀρμάζω. 2) Κάμνω φύσιμον τὴν θηλείαν δάφνην, φέρων εἰς αὐτὴν τοῦ ἄρσενος τὸν πλευρώδη σπόρον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 13. Γράφεται δὲ καὶ ὀλυνθιάζω, ἐκ τοῦ

Ὄλυνθος, ὁ, (Grossus) σῦκον, φυόμενον καὶ αὔξον εἰς καιρὸν χειμῶνος ὀπίσθεν τοῦ φύλλου, καὶ σπανίως γινόμενον ὥριμον, ὡς τὰ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος ἐμπροσθεν τοῦ φυλλου ἐπικαθήμενα σῦκα. Ἡσ. λείψ. 15. Ἡσύχ. Α'. 193. Νικλ. εἰς Γεωπον. σελ. 233. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀγριος, λεγόμενος. 2) ἡ Ὄλυνθος, θρακικὴ πόλις παρὰ τῷ Ἑλληνοδότῃ.

Ὀλυνθοφορέω, ὦ, φέρω ὀλύνθους, ἐκ τοῦ

Ὀλυνθοφόρος, ὁ, ἡ (ὄλυνθος, φέρω). Ὁ φέρων ὀλύνθους.

Ὄλυρα, ἡ, συνήθ. εἰς Πληθ. Εἴδός τι σίτου, ἐν τῇ Ἰλ. Β. 196. καὶ Θ, 563. ὡς τροφὴ τῶν ἵππων ὁμοῦ μὲ τὸ κριθάριον, περὶ οὗ ὁμοιάζομεν, καὶ ἑκατέρωθεν εἰς Πληθ. ἀπαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. λατ. arinca Plin. h. n. 18, 20, (10.) 4. 22. 57. (25.) παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐχρησίμευε καὶ ὡς δημήτριος καρπός, κατὰ τὸν Ἡρόδ. Β'. 36. 77. φαίνεται ὅτι ὁμοιάζε πολὺ μὲ τὴν Ζειὰν ἢ Ζειάν, διέφερεν ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ἀπὸ τὴν Κριθὴν καὶ τὸν Πυρόν. Ἡρόδοτ. Β'. 36. ὁ Ποσειδώνιος τὸ παραβάλλει μὲ τὸ τοῦ Κολ... μέλλου Farre venuculo, καὶ μὲ τὸ Ἰταλικὸν Speltone. Ὁ δὲ Μολδεναυέρος ἐκλαμβάνει ὑστερον αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Triticum monococcum, Linn. Ἴτως εἶναι τὸ Γερμανιστὶ Einkorn. St Peterskorn· ἢ Emmerkorn τῶν νεωτέρων· (κατὰ τὸν Buttm. Lexil. σελ. 198. τηγεν. μὲ τὸ ὅλη, σύλαι, ἐσφαλμ. εἶναι ἡ τοιαύτις ὄλυρα, Ἀρκαδ. σελ. 194, 13.) ὅθεν

Ὀλυρίτης, ου, ὁ Θηλυκ. ὀλυρῖτις, ίδος, ὁ ἢ ὀλύρας κατασκευασμένος.

*Ὄλχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ λόχος, κατὰ μετάθεσιν, Ἡσύχ. Ἐντεῦθεν τὸ Πίλχος, καὶ τὸ Λατ. volgus vulgus.

Ὀλωόπης, ος, ὁ, ἡ, (ὅλος, εἶδος) Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Θολωόπης. ἴδε Ὀλαρός.

Ὀλώϊος, ία, ον, σπάνιος ποιητ. σχημ. ὁ τοῦ Ὀλοός, ὀλοιός, Ἡσιόδ. Θεογ. 591.

Ὀλωλα, Παρακείμ. 2. τοῦ ὄλλυμι, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ἴδε Ὄλλυμι, Β.

Ὄλως, Ἐπίρ. ἴδε ὅλος, ἐν γένει, καθόλου, ὅλον, μὲ τὴν ὁλότητα. « Τί οὖν κωλύει πάντως ἀφῃρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν ἡμᾶς; » Δημοσθ. Ἐπιτ. Δ'.

*Ὄλωσις, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ ὀλόω, τὸ κάμνειν τι ὅλον ἢ ἀκέραιον.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Μ.

*Ὀμά, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ Ὁμῆ, Boeckh. σ. ἱ. Πινδ. Ὀλ. 3, 22.

Ὀμαδέω, (ὁμαδος) ταὐτὸν τῷ, Ἀθροίζω. Ἡσύχ.

Ὀμαδέω, (ὁμαδος) κάμνω θόρυβον, θορυβέω, λέγεται μάλιστα περὶ συλλογῆς ἢ πλήθους ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὁμοῦ λαλοῦσιν, κράζουσι, φωνάζουσιν, καὶ κάμνουσι τοιοῦτρόπως θόρυβον, Ὀδ. ὅπου λέγεται πάντοτε ἀπὸ τοὺς θορύβου, τὸν ὁποῖον κάμνουσι οἱ μνηστῆρες, ἐν τῷ Ἰλ. δὲ ἀπαντᾶται.

Ὀμαδόν, Ἐπίρ. (ὁμάς) ὅλον ὁμοῦ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁμάδην, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἁμᾶ.

Ὄμαδος, ὁ, (ὁμὸς, ὁμάς) Θόρυβος, κρότος, ἐν ὅσῳ προξενεῖται ὑπὸ πλειοτέρων ὁμοῦ, μάλιστα περὶ τῆς συγκεχυμένης ὁμιλίας πολλοῦ πλήθους ἀνθρώπων, ἅρα κυρίως ἀπὸ ἀνθρωπίνης φωνῆς, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις τὸ διακρίνει ῥητῶς ἀπὸ τὸ Δοῦπος, κρότος γινόμενος ὑπὸ τῶν βημάτων πολλῶν τρεχόντων, Ἰλ. Ι, 573. Ψ, 234. Ὀδ. Κ, 556. (ὅθεν ἀπαντᾶται ἀλλοῦ ἐν τῇ Ὀδ.) ὡς Θόρυβος ἀνθρωπίνης φωνῆς ἀντιπαθοῦν τῷ ἠχῳ τῶν αὐλῶν, καὶ συρίγγων, Ἰλ. Κ, 13. ἐπὶ τοῦ κρότου λαπάδος τινος, Ἰλ. Ν, 797. 2) ὡς τὸ ὁμιλος, αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες προξενοῦσι τοιοῦτον θόρυβον, στρατεύματος θορυβοῦντος, Ἰλ. Η, 307. Ο, 689. Υ, 380. 3) παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 155. 257. καὶ Πίνδ. Κρότος, Θόρυβος τῆς μάχης, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ μάχη, πόλεμος, ἀγών, ἀμιλλα· καθόλου δὲ Θόρυβος, πάθος, στοιχεῖος, χάλκεος, « Ἰτέα. Η'. 55. ἔτι ἐπὶ Ἀγῶνος, Νέμ. γ'. 66. πρβλ. ὁμιλος, ὄχλος καὶ τὸ λατ. turba.

Ὀμάζω, ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἄρκτων καὶ πανθήρων.

*Ὁμαίμιος, ὁ, ἡ, (ὅμαιμος) ὅστις εἶναι ἀπὸ συγγενὲς αἷμα, Πίνδ. Νεμ. 6, 29. πρβλ. Ὁμαιμος.

Ὄμαιμος, ου, ὁ, ἡ, (ὁμὸς, αἷμα) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν, (συγγενὴς, λατ. consanguineus) Ἰδιαίτερος δὲ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ ἀδελφὴ, Ἡρόδ. Α'. 151. Θ'. 144. ἔτι δὲ ὁμαίμιος καὶ ποιητ. ὁμαίμιος· ὅθεν

Ὁμαιμοσύνη, ἡ, ἡ ἀδελφότης, ἀδελφικὴ συγγένεια, Ἀνδοκ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ, ὁμαιμότης, ητος, ἡ, Γλωσσ. Στεφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁμαιμος, Ἡρόδ. Ε. 49. τὸ συγκριτ. ἐμπεμονέστερος ἔχει ὁ Σοφοκλ. Ἀντ. 486.

*Ὁμάϊον, τὸ, (αἴω) = ὁμακοεῖον.

Ὁμαιχμέω, ῶ, (ὁμαιχμος) συμμαχῶ, βοηθῶ τινὶ εἰς τὴν μάχην. π. Ὅμ. αὐδᾶν, ἀ Ὀππιαν. Ἀλ. Κ. 160. ὅθεν

Ὁμαιχμία, ἡ, συμμαχία, βοήθεια ἐν πολέμῳ, ὁμοιαχία. Παρὰ δὲ Νικητ. Χρονικ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ Μάχη, πόλεμος, Ἀππιαν. Γαλλικ. 15. Συνεκρότησε τὸν στρατιὼν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, πρὸς τινα, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. Η. 145. Θ'. 140. Παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

Ὁμαιχμος, ὁ, ἡ (ὁμὸς, αἰχμὴ) ὁ ὁμοῦ μαχόμενος ὁ συμμαχος, ὁ βοηθὸς ἐν πολέμῳ, συμπολεμιστὴς.

Ὁμακοεῖον, καὶ, ὁμακεῖον, τὸ λέξει τῶν Πυθαγορείων, τὴν ὁποίαν Ἠλιαν. Στρωμ. Α'. 15. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐκκλησία, σύλλ. τόπος, ἐνθα συναθροίζονται, πολλοί, ταὐτόστι σχολή, ἴδε Πορφυρ. βίῳ Πυθαγ. 20. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου ὠνομάζοντο Ὁμάκοοι, Ἰαμβλ. Α'. Κεφ. 17. Παρὰ δὲ Ἰαμβλ. εἰς Πυθ. σελ. 318. Λοιδ. ὁμαρτ. κεῖται γεγραμμένον ὁμαίου ἐκ τοῦ

*Ὁμάκοος, οἱ (ὁμὸς, ἀκούω). Πυθαγορικὴ λέξις, οἱ ὁμοῦ ἀκούοντες, συμμαθηταὶ, ὠνομάζοντο δὲ οὕτως οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου.

Ὁμελῆ, ἐπίρ. (ὁμελὸς). ταὐτὸν τῷ, ὁμοῦ, Ἡσυχ.

Ὁμελής, ες, ὁ, ἡ (ὁμελὸς, ὁμὲς). Ἴσιος, λεῖος, εὐθὺς, ἴσος, περὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν δὲν ἔχῃ ὕψος καὶ ἔβοχας, ἰσόπεδος, εὐχερὴς. Μετεφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁμελία, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁμαλότης. Γλωσσ. Στ.

Ὁμελίζω (ὁμαλὸς). Λείω τι ἴσιον, λεῖον, εὐθὺ· σημ. καὶ μὴ ἔχω εὐκοχίας καὶ ἐξοχάς. β) μεταφρ. καταπραΰνω, καθησυχάζω. 2) ὁμοταβ. εἰμαι ἢ μένω ἴσος, ὅθεν

Ὁμελισμός, ὁ. Τὸ κάμνειν τι ὁμαλόν.

Ὁμελιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κάμνων τι ὁμαλὸν. β) ἔτι καὶ τὸ ἐργαλεῖον πρὸς τὸ ὁμαλίζειν, ὡς ἡ τυπὶς, τὸ ῥόπτρον κ.τ.τ.

Ὁμελίστρα, ἡ, ἡ ὁμελιστρον, τὸ. Ἐργαλεῖον πρὸς τὸ ὁμαλίζειν, ἐξιστάζειν, Γλωσσ. Οὐλπιαν. Hoplotherium, = ὁμαλιστὴρ, β.

Ὁμηλόδερμος, ὁ, ἡ (ὁμαλὸς, δέρμα). Ὁ ὁμαλὸν ἔχων δέρμα, ἀντίκειτ τῷ, τραχυδερμος.

Ὁμαλὸς, ἡ, όν, ἐπίρ. ὁμαλῶς (ὁμὸς). Ἴσιος, εὐθὺς, λεῖος, ἰσόπεδος, ὁμὴ ἔχων μήτε ἐξοχὰς, μήτε εἰσοχάς. Ὀδ. Ι, 327. π ὁμαλῶς προϊοῦσαι, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν. β) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μέτριος, ὄχι μὲν κακὸς, ἀλλ' οὔτε καὶ σὺ ὅλων καλὸς, πεζικὸς στρατιώτης, Θεόκρ. 14, 56. 2) ἴσος, ὅμοιος, τινὶν, μέντοι καὶ ἀνθρωποι τὴν ὁμαλὴ σοφίαν, Ἔρυ. Ἐπιγρ. 1. ἔτι δὲ καὶ μαλὸς, Lobeck Φρυν. σελ. 185. ὅθεν

Ὁμαλότης, ητος, ἡ. Ἰσότης, ἔλλειψις εἰσοχῶν καὶ ἐξοχῶν.

*Ὁμαλόω, καὶ

Ὁμαλύνω, ταὐτὸν τῷ, ὁμαλίζω.

Ὁμηλός, ὁ, ἡ (ὁμὸς, ὁμοῦ, ἁρμὸς). Συναρμοσμένος, σύμφωνος, ἁρμόνιος, ἐμμελὴς, ὁμαρτῶν, ὁμαρεῖς δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ, ἴδε Ὅμηρος.

Ὁμαρτάζω, ἐν ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 361. π Πολλὰ δὲ χερσὶ σῇσιν ὁμάρταζεν εἶναι διαφθαρμένον· ἡ δὲ ἔννοια ἐξηγεῖται ἐκ τῆς διηγήσεως, στίχ. 378, 379. ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναγνωσθῇ ὁμόρταζεν, ἐκ τοῦ ὁμόργνυμι, ὁμορτάζω, ταὐτόστι ἐσπόγγιζε συχνάκις μὲ τὰς χεῖρας τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡσὰν νὰ ἔκλαιε. ἴδε ὁμοργάζω.

Ὁμαρτέω, ήσω, (ὁμὲς, ὁμοῦ, ἀρτάω). Συντυγχάνω· α) εἰς ἐχθρικὴν σημασ. ἐπὶ δύο μαχητῶν, μάχομαι, Ἰλ. Ν, 584. β) ὅμως καὶ τὸ ἀναπαλιν, κάμνω τι συμφώνως μὲ ἄλλον τινὰ, συμφωνῶ, κάμνω τὸ αὐτὸ, ὅπερ κάμνει ἄλλος τις, Ἰλ. Μ, 400. γ) μάλιστα δὲ, πορεύομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ, συνηδ. ἐν τῇ μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἐπίρ. ἁμαρτῇ, π βῆσαν ὁμαρτήσαντες, ὑπτιαν μαχὴν, Ὀδ. Φ, 188. παρβλ. Ἰλ. Ω, 438. ὅθεν καὶ πορεύομαι τόσον ταχέως ὡς ἄλλος τις, Ὀδ. Ν, 87. ὑπάγω πλησίον τινός, συνεδεύω, ἀκολουθῶ εἶμαι ἑνωμένος μέ τινα, π τινὶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 198, 678. Θεογ. 201. δ) ὁμεταβ. συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως.— παρβλ. ὁμάρτω.

Ὁμαρτὴ, ἡ ὁμαρτὴ, ἐπίρ. Ὁμοῦ, μαζὶ, Ἰλ. Ε, 656. ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ὅπου ὁ Ἀρίστερ, καὶ κατ' αὐτὸν, ὅτε Volf καὶ Heyne ἔγραψαν ἁμαρτῇ, ἡ ἁμαρτὴ παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἁμαρτέω· ὁ δὲ Ἡρωδιαν. ὁμαρτῇ. Πλουτρ. Σύλ. 14. π Θυμοῦ ὁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς", ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἢ ἅμα.

Ὁμαρτάδην, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, ὁμαρτῇ, ἁμαρτῇ.

(Ὁμάρτω), ταὐτὸν τῷ, ὁμαρτέω· ἐντεῦθεν ὅμως ἀπαντᾶται μόνος ὁ ἀόρ. Ὀρφ. Ἀργον. 513. π Ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν παρεόντας", ἀντὶ τοῦ, ἐξέκνησεν αὐτοὺς, Λατιν. epulis prosequebatur.

*(Ὁμάρω), καὶ ἀμάρω (ὁμὰ, ἁμὰ, ὁμαρὸς), ἔχρηστ. εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἕνα, τὸν ἀκολουθῶ, συνεδεύω· καὶ μεταφρ. ὅθεν ὁμάρτω, -τέω, τὸ αὐτό· ὁμόρτω δὲ, γλυστρῶ, πίπτω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ἐμαρεῖν, ἐμβρεῖν, ἐμερβεύειν, ὁμορβεῖν, = ἀκολουθεῖν. Ἐντεῦθεν αἰτιατ. καὶ τὸ, ἀμερβὸς, ἀμερμὸς.

Ὁμαὸς, ἀδος, ἡ (ὁμὸς). π Πάντες κατ' ὁμάδον, Γεωπον. Γ. 2, 3. ταὐτὸν τῷ, κατ' ὁμὰς, παρὰ Καλλιμ. ὅλως ὁμοῦ· ἐν δὲ Παιδίκτ. καὶ Γλωσσ. Στ. αὐτὶ τοῦ, ὁλότης, τὸ ὅλον.

Ὁμασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς). Σύμμαχος, συστρατιώτης, ταὐτὸν τῷ, ὁμαχμὲς, Δι. Ὁλ.

*Ὁμαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ). Ὁ ἐκ ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς αὔλακος.

Ὁμαυλία, ἡ. Ἡ συγκατοίκησις, ἡ τὸ συγκατοικεῖσθαι, ἡ συνουσία, Αἰσχλ. Χοηφ. 597. ἐκ τοῦ

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ (αὐλὴ). Ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ κατοικῶν, ἡ ὁ συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, ὁμοῦ αὐλιζόμενος, μάλιστα ἐπὶ συζύγων.

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ (αὐλὸς). Ὁ παίζων ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ τὸν αὐλὸν, ὁ ψάλλων ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ὁμόφωνος, Σοφοκλ. ὅθεν μεταφορ. σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ὁμβρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὄμβρος). Βρέχω, βροχὴν ῥίπτω. π Ζεὺς ὄμβρεῖα, ὡς τὸ π Ζεὺς νεῖα, ὅθεν μετοχωρισθὲν ὁμβρήσαντος Ζηνὸς, ὅταν βρέχει τὸ φθινόπωρον, Ἡσ. ἔργ. 417. 2) μεταβατ. βρίχω τινὰ, ὅθεν β) καθόλου, ὑγραίνω, εἰς τὸ ὀμβρίζω.

Ὁμβρηγενὴς, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ ὄμβρου γεννηθείς. Ὀρφικ.

Ὄμβρημα, τὸ (ὀμβρέω). Ἡ βροχὴ, ἀμφ.

Ὀμβρηνὸς, ἡ, όν, ὀμβρήεις, ὁ, ἡ, ὀμβρηρὸς, ὁ, όν, = ὄμβριος, παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 453. π Ἔργα χήματος ὀμβρηροῦ", ὅπου ἐν χειρογρ. εὑρίσκονται αἱ τρεῖς αὗται διάφεραι γραφαὶ· ὀρθότερον ὅμως τὸ, ὀμβρηροῦ, ἡμαρτημ. δὲ τὸ, ὀμβρηνὸς, Ὁ δὲ σχηματισμὸς ὀμβρήρης, παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 406.

Ὀμβρία, ἡ. Ὄμβρος, βροχὴ, καιρὸς βροχερὸς, Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. στ. 4. ἀμφ.

Ὀμβρίζω, μέλ. ίσω (ὄμβρος). Καταβρέχω, ὑγραίνω τι.

Ὀμβρίσια, τὰ, καὶ ὀμβρίαι, οἱ, παρὰ Πολυδ. Ε'. 15. ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ ὀμβρίκαλα καὶ ὄμβρια.

*Ὀμβριμαῖος, αία, αῖον, = ὄμβριος.

Ὀμβριμοεργὸς, ὁ, ὀμβριμόεργος, ὀμβριμόπατρος, Ἐτυμ. ὀμβριμοτάτρη, κ.τ.τ. σύνθετα ἴδε ἐν ὀμβριμοεργὸς, κ.τ.ε. ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὀρθοτέρα γραφή.

Ὄμβριμος. Βροχώδης, καταβρεγμένος, π αἶα Νίκαν. Θηρ. 388. ἴδε ὀμβρήρης.

*Ὄμβριμος, ὁ, ἡ, αὐτὶ ὄβριμος. Ἡ τέα κριτικὴ ἀπεβαλε δικαίως τὴν λέξιν ταύτην· παρ' Ὅμ. μ' ὅλον ὅτι τὴν διαφαίτευσε ὁ Herm. de emend. Graec. Grammn. rat. σελ. 21 παρὰ Παιδ. Πυθ. 9, 46. Ὅλ. 4, 12. θεωρεῖται ὡς ἐρθὸν, φαίνεται, ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι διόλου ἄχρηστος, παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Λυρικ.

*Ὀμβρινὸς, ἴδε ὀμβρηνός.

Ὄμβριος, ὁ, ἡ, καὶ τρικατάλ. (ὄμβρος). Βροχώδης, βροχερὸς, ὁ ἐξ ὄμβρου ὢν βροχὴσιες ἡ βροχήεις, ὁ εἰς βροχὴν αἰτῶν, Λατ. pluvialis, Πλιν. π Ὑάωρα, Ἡρόδ. Β'. 25.

Ὀμβροβλύζω, ὀμβροβλυστέω, καὶ ὀμβροβλυτέω (βλύζω, βλύστης). Τὸ πρῶτον τούτων εἶναι ἄνευ μαρτυρίας, τὸ δεύτερον εὑρίσκεται παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ Ιστ. ἐκδ. ὀμβροβλυτέω, ἀναγινώσκεται, σημαίνει δὲ τὸ πλημμυρῶ ἀπὸ βροχὴν, Lob. Φρυν. σελ. 623.

*Ὀμβροδέκτης, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ.

Ὀμβροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὴν βροχὴν ὑποδεχόμενος, Ἀναλκτ. β'. σελ. 155. ἀριθ. δ'.

Ὀμβροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω), Αἰσχλ. Ἀγαμ. 605. Ὁ κτυπῶν καὶ βοῶν μὲ τὴν βροχήν.

Ὀμβροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ γεννῶν τὴν βροχὴν, Σχολ. Ὅμ.

Ὄμβρος, ὁ. Βροχὴ, καταφορὰ ὑετοῦ, Λατιν. imber, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. εἴτινες συνάπτουσι συχν. π Διὸς ὄμβρος", ἐπειδὴ θεωρεῖται ἡ βροχὴ ὡς ἀπὸ Διὸς πρεσχεμένη, μάλιστα δὲ, σφοδρὰ καὶ ἐπιγενὴς βροχὴ, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν γινομένη, μέγας ὑετὸς, οὕτως εἰς ὅλα τὰ Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. χωρία, καὶ κατὰ τοῦτο ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ ὑετὸς, ἡ συνήθης βροχὴ, Λατ. pluvia, εἰς πλῆθ. παρ' Ἡροδ. Β'. 25. β) καθόλου αὐτὶ τοῦ ὕδωρ, Μιμνερ. Σοφκλ. ΟΤ. 1428. 2) μεταφρ. ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ ὁμοιάζει κατὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ πλῆθος μὲ τὸν ὄμβρον, βροχὴ ἀκοντίων, βελῶν, ἀσπίδων κ.τ.τ. (λέγεται νὰ ἦναι συγγεν. μὲ τὸ ὀμιχέω, καὶ τὸ Λατιν. humor, humeo, ἴτι δὲ καὶ μὲ τὸ umbra, τὸ τελειωτῶν τούτου εἶναι τὸ πιθαν.

Ὀμβροτοκία, ἡ. Γέννησις ὄμβρου, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ὀμβροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὄμβρον, βροχὴν, Ὀρφικ.

Ὀμβροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων τὸν ὄμβρον.

Ὀμβροχερὴς, ἐος, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων, ἀγαπῶν τὴν βροχὴν, Ὀρφικ.

*Ὀμβρυζος, αὐτὶ ὄβρυζος, ὅπερ ἴδε.

Ὀμβρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροχερὸς, βροχώδης.

Ὀμέσνιος, ὁ, ἡ (ἕσνος), ταὐτὸν τῷ, ὁμοέσνιος, Σουϊδ.

Ὀμεῖται, γ' πρόσ. μέλ. μέσ. β'. ἐκ τοῦ ὀμοῦμαι, ἴδε ὀμνυμι, Ἰλ. Ι, 274 Ἡσ. ἔργ. 196.

*Ὁμέμπορος, ὁ, ἡ. Συνοδοιπόρος, Νόνν. . .

Ὁμέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, συγκάτοικος, ὁμοικος, σύνοικος, Σουϊδ. διότι ἐν Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 172. ἀριθ. 15. εὑρίσκεται νῦν γεγραμμένον, ὁμέψιος, ὁ, ἡ (ἑψία). Ὁ συμπαίκτωρ.

*Ὁμευναῖος, αία, αῖον, = ὁμευνος.

Ὀμευνετέω, ῶ. Συγκοιμοῦμαι, ἐκ λεξ. Φωβωρίνου, ἐκ τοῦ

Ὁμευνέτης, ου, ὁ, Ησλκ. ὁμευνέτις, ιδος, ἡ, ἡ ὁμευνος, ὁ, ἡ, καὶ ὁμευνίς, ίδες, ἡ (Λυκόφ. 372.) (εὐνάω, εὐνή, ὁμοῦ). Ὁ συγκοιμώμενος, σύζυγος, σύγκοιτος, παλλακὶς, Σοφ. π Ἴδετε τὴν ὁμευνέτην Αἴαντος α", αὐτὶ τὴν σύζυγον.

Ὀμέψιος, ὁ, ἡ (ἑψία). Ὁ συμπαίκτωρ, ὅστις παίζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἴδε ὁμέστιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὁμῆ, ἐπίρ. (ὁμός), = ὁμοῦ, ποιητ. Jac. A. Π. σελ. 21. 575. γράφεται καὶ ὁμῇ.

Ὁμηγερής, ές, ὁ, ἡ, (ὁμός, ἀγείρω). Συλλεγμένος, συνηθροισμένος, συχν. παρ' Ὅμρ. ὅστις συνάπτει συχν. ὁμηγερέες ἀγένοντο, ἀντὶ συνηθροίζοντο.

*Ὁμηγυρής, ές, ὁ, ἡ, (ἄγυρις), = ὁμηγερής, Πίνδ. Πύθ. 11, 14.

Ὁμηγυρίζομαι, ίσομαι, ἀποθ. μέσ. Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω, ὁμοῦ συνάζω πολλούς, Ὁδσ. Π, 376. »—Ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιούς εἰς ἀγορήν«, ἀγροῖσαι, συναγαγεῖν. Ὑστερτρ. συνήθ. εἰς ἐνεργ. καὶ τότε εἰς μέσ. ἀντὶ συναθροίζομαι, συνέρχομαι. Τοῦτῳ ταὐτόσημον ἐσημείωσεν Ἡσύχ. καὶ τὸ, ὁμηγύρω.

Ὁμήγυρις, ιος, ἡ (ὁμός, ἄγυρις). Σύναξις, σύλλογος συνάθροιστις, συνέλευσις ἀνθρώπων, συναγωγή, Ἰλ. Τ, 142. καὶ ὕμν. Ὁμ. εἰς ταῦτα τὰ χωρία πάντοτε »ὁ θεῶν« ἔτι β) πᾶν ὅ, τι συνήχθη, πλῆθος ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, »ὁ ἄστρων«, κ. τ. τ.

*Ὁμηγυρῶ, = ὁμηγυρίζομαι, Ἡσύχ.

*Ὁμήθεια, ἡ (ὁμήθης). Τὸ συγγατοικεῖν, ἡ συζυγία.

*Ὁμήθειος, εία, ειον, = ὁμήθης.

Ὁμήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὁ συγγατοικῶν ἢ συζῶν, Jac. A. Π. σελ. 171. 2) ταὐτόν τῷ, ὁμοήθης, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὁμηλικία, ἡ, Ἰων. —ίη (ὁμῆλιξ). Ἡ ὁμοία ἡλικία, μάλιστα δὲ ἡ ὁμοία νεαρὰ ἡλικία, Ὅμ. ὡς ὁμομηνιαῖον περιληπτικόν, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μάλιστα δὲ νεαροὶ ἄνθρωποι, οἱ συνηλικιῶται, συμπαίκτορες, Ὅμρ. καθόλου, οἱ ὁμοῦ ζῶντες, οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γινόμενοι, Ὁδσ. Β, 158. καὶ ἐπὶ μοναδικῶν, »ὁμηλικίη δὲ μοὶ ἔσσι« ἔχεις τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καθὼς ἐγώ, λοιπὸν αὐτὶ ὁμῆλιξ, Ὁδσ. Χ, 209. παρβλ. Γ, 49. Ζ, 23. (μερικοὶ ἀναγνοῦσιν ἐσφαλμ. τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὸ ὁμηλίκιος.)

Ὁμηλίκιος, ία, ιον, ἀντὶ ὁμῆλιξ. Ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνηλικιώτης, πολ. ἀμφ.

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ, ὁμοῦ). Ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνομῆλιξ, συνηλικιώτης, μάλιστα, ὁ ὁμοίαν νεαρὰν ἔχων ἡλικίαν, Ὁδσ. Ο, 197. Π, 419. Τ, 358. Ω, 107. Ἡσ. ἐργ. 446. 449. 2) ὁ ἰσομεγέθης, Λουκιαν.

Ὁμηλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἦλυς, ἔρχομαι). Ὁ συμπεριπατῶν, ὅθεν σύντροφος, συνοδευτής, Νέοι. ὅθεν

Ὁμηλυσία, ἡ. Συνοδία, συντροφία ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ, ἢ ἐν περιπάτῳ, Ἄρατ. 178.

*Ὁμηραπάτη, ἡ, ἴδε ὁμηροπάτης.

Ὁμηραπάτης, ου, ὁ, ἴδε ὁμηροπάτης.

Ὁμηρεία, ἡ (ὁμηρεύω). Τὸ εἶδέναι τινὰ ὅμηρον, ἢ ὑπάρχειν ὡς ὅμηρος, ἐνέχειρον, ἀσφάλεια, ἴδε ὅμηρος.

Ὁμήρειον, τὸ. Ἱερὸν, ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ Σμύρνῃ.

Ὁμήρειος, ὁ, ἡ Ὁ Ὁμηρικός, ὅθεν ὁμηρείως.

*Ὁμηρίτης, ου, ὁ, = συνηράτης.

Ὁμήρευμα, τό, ταὐτόν τῷ, ὅμηρος, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα,

Ὁμηρεύω (ὅμηρος), κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς λέξεως σημασ. ἀντίτοῦ συντυγχάνω, ὅθεν συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, »φωνῇ ὁμηρεῦσαι«, Ἡσ. Θεογ. 39. 2) συνήθ. Εἶμαι ὅμηρος, δουλεύω ὡς ὅμηρος, τουτέστιν εἶμαι δεμένος εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἐνέχυρον εἰς ἀσφάλειαν τῶν ἄλλων· λέγεται δὲ καὶ ἐνεργητ. οἷον, »Τέκνα ὁμηρεύσαμι, Ῥῆτ. 434. »Τοὺνεκα καὶ ξηνῆσιν ὁμηρεύουσι γενέθλειε ἀμφιβίωνε, Ὀππιαν. Ἀλ. Α. 421. τουτέστιν, ἐνούμενα διὰ τῶν ἀμφιβίων, ἀσφαλίζουσι διὰ τοῦτο τὴν κοινωνίαν των. 3) μεταβατ. εἶδω τι ὡς ἐνέχυρον ἢ τινα ὡς ὅμηρον, παρβ. ὁμηρῶ.

*Ὁμηρέω, ήσω (ὅμηρος), κατὰ τὴν ἀρχαιοτ. σημασ. συντυγχάνω, συμπορεύομαι, ντινίω, Ὁδ. Π, 468. β) μεταφορικ. ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων. 2) συνήθ. εἶμαι ὅμηρος, δουλεύω ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα, παρβλ. ὁμηρεύω.

*Ὁμήρης, εος, ὁ, ἡ (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω), = ὁμαρής, ὅμηρος, μετὰ δοτ. Νίκ.

Ὁμηρία, ἡ, ταὐτόν τῷ, ὁμηρεία.

*Ὁμηρίδω, Δωρικ. ἀντὶ ὁμηρίζω, κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ = ψεύδομαι.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ. Ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλέγοντο Ὁμηρίδαι οἰκογένειά τις, καταγομένη ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, οἵτινες μάλιστα ἐτίμων καὶ ἐκοινοποίησαν διὰ ζώσης φωνῆς τοῦ Ὁμήρου τὰ ποιήματα, ὥρα Στράβ. ιδ'. σελ. 955. καὶ Ἀριστερ. ὅθεν παρὰ Πινδ. Νέμ. Β'. 1. καὶ Πλάτ. Ὁμηρίδαι καλοῦνται οἱ ῥαψῳδοί, οἱ ἀπαγγέλλοντες τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, καὶ γνωστοποιοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅ ἐστιν, οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ γράφοντες ποιήματα εἰς τὴν Ὁμηρικὴν γλῶσσαν, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου· ἔτι δὲ καὶ Ὁμηριστής.

Ὁμηρίζω. Γράφω ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου, μεταχειρίζομαι ἐκφράσεις Ὁμηρικὰς, καθόλου δὲ, μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον, ῥαψῳδῶ, Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει τὸν Λακωνικὸν σχηματισμὸν ὁμηρίδω, διὰ τοῦ ψεύδομαι. »Αἱ μοῦσαι περὶ τὴν κόρην ὡμήρισαν«, Λιβαν. Δ'. σελ. 1070. ἀντὶ τοῦ ἐφάλλον περὶ τὴν κόρην μὲ στίχους ὁμηρικούς. 2) Ἀχιλλεὺς δὲ Τάτιος, σελ. 962. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς μυσαρᾶς τῶν ἐρώτων ἀπελγείας, παράγων αὐτὴν ἐκ τοῦ μήρος, καὶ ὁμός, ὅ ἐστι, τὴν ἀρσενοκοιτίαν μετέρχεσθαι, ὡς τὸ διμηρίζω, μηρώνης, κ. τ. τ. μὴ ἐπιτηδευτὴν ἀμφιλογίαν, Jac. Λεξολ. 2, 1. σελ. 8. 3) σχεδιάζω, ἐμπίπτω, Ἀρτεμιδ.

Ὁμηρικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου, μὲ λέξεις Ὁμήρου. 2) μὲ αἰσχρὰν ἀμφιλογίαν ὡς ἐν τῷ, ὁμηρίζω σημασ. 2.

*Ὁμηρίς, ίδος, ἡ. Θῆλυς Ὅμηρος, Πλούτρ. 10. σελ. 79. παρβλ. Ἀναλεκτ. 11. σελ. 114. ἀριθμ. 28.

Ὁμηριστής, οῦ, ὁ (ὁμηρίζω). Ὁ μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου, ὅστις μιμεῖται τὸν Ὅμηρον. Παρ' Ἀθην. ταὐτόν τῷ, ῥαψῳδός, ἢ ὁμηρίδης. 2) παρὰ δὲ Ἀρτεμιδ. δ'. 2. φαίνεται, ὅτι τὸ Ὁμηρισταὶ καὶ τὸ ὁμηρίζειν ἔχουσι σὴν σημασ. τοῦ σκιρτάω, καὶ σαυλιστής· βάλλει σκίρτους, ἤτοι βαυκάλης, cucurbitare, καὶ cucurbitatores. »Ἀπολλωνίδης ὁ χειρουργὸς ὁμηρίζειν νομίσας καὶ πολλοὺς τιτρώσκειν, πολλοὺς ἐχειρούργησεν καὶ γὰρ οἱ ὁμηρισταὶ, τετρώσκουσι μὲν καὶ αἱματοῦσιν, ἀλλ' οὐκ ἀποκτείναί γε βούλονται«, ἴδε ὁμηρίζω, 3.

Ὁμηροκέντρια, τά, καὶ ὁμηροκέντρωνες, οἱ, ἴδε Πέτρων, 2.

Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ (μάστιξ). Ὁ τιμωρὸς, κολαστὴς Ὁμήρου, ὠνομάζετο δὲ οὕτως ὁ Ζωΐλος διὰ τὴν μικροπρεπῆ κατηγορίαν του κατὰ τῶν ὁμηρικῶν ποιημάτων.

Ὁμηρον, τό. Ἐπὶ συμβιβάσει δεδόμενον ἐνέχυρον, »ὁμήρων οὐδέποτε λαμβάνειν, δέχεσθαι«, Schaef. mel. σελ. 20. ἴδε ὅμηρος, 2.

Ὁμηροπάτης, ου, ὁ (πατέω). Ὁ καταπατῶν, ὁ καταφρονῶν τὸν Ὅμηρον. Ἐκάνυμον τοῦ Ξενοφάνους παρὰ Timon Phlias, Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτ. 1, 224. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Jo. Kuhn. Ὅλα τὰ χειρόγρ. ὅμως ἔχουν »Ὁμηραπάτης ἐπισκόπτης« (ἐπειδὴ τὸ ἐπισκώπτης δὲν τὸ συγχωρεῖ τὸ μέτρον), ἐκ τοῦ ἀπατάω, ἄρα ἦτοι ὁ περιπαίζων τὸν Ὅμηρον, ἢ ὁ τοὺς λόγους τὸν Ὁμήρου διὰ τὰς ὁμηρικὰς παρῳδίας τοῦ Ξενοφ. ἢ ἐκ τινος οὐσιαστ. ἀπὸ ὁμηραπάτημα, ὁ περιπαίζων τὰς τοῦ Ὁμήρου ἀπάτας, τουτέστι τὰς ἀπατηλὰς καὶ ψευδεῖς διηγήσεις του περὶ τῶν θεῶν, παρβλ. μάλιστα Διογ. Δ. 9. 18. καὶ Fresnels Beyr. σελ. 69.

*Ὅμηρος, ὁ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπαντᾶται πρῶτον παρ' Ἡσ. ὅμως εἰς ἀμφ. λείψανα. Εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Κυμαίων ἦτον κατὰ τὸν ἀρχαῖον Ἰων. βίον τοῦ Ὁμήρου 13. Ὅμηρος ον, = τυφλὸς, ὅθεν καὶ ἡ φήμη περὶ τῆς τοῦ Ὁμήρου τυφλότητος.

Ὁμηρος, ὁ, ἡ (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω), ταὐτόν τῷ, Ὁμαρής, καὶ Ὁμήρης, τουτέστι, συνηγμένος, συνεζευγμένος, συγκεκολλημένος, ἤτι δὲ καὶ ἡνωμένος διὰ τοῦ γάμου, σύζυγος, Εὐριπίδ. Ἄλκ. 870. »Τοῖον ὁμηρον«, περὶ τῆς γαμετῆς, τῆς συζύγου. β) μεταφρ. σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμογνώμων. 2) ὡς οὐσιαστ. »ὁ ὅμηρος«, σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἐνέχυρον τὸ διδόμενον εἰς ἀσφάλειαν καὶ συντήρησιν τῆς συμφωνίας δύο πρότερον ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένων ἐθνῶν ἢ πόλεων, Ξενοφ. Ὅθεν καὶ τὸ, ὁμηρεύειν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν διδομένων εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἐνέχυρον, Ἡρόδτ. Ζ'. 99. καὶ ἀλλαχοῦ· μερικαὶ διάλεκτοι εἶχον αὐτ' αὐτοῦ τὸ σχημ. Ἔμμορος.

Ὁμηρόεις, ἐπίρ. ἡ ὁμηρόεν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 170. (ὅμιλος), ὡς τὸ Ἰλιάδων. Σωρηδόν, κατὰ σωρούς, ὅλοι ὁμοῦ κατὰ ἁθρίσματα καὶ τάγματα, σωρὸς σωρός, Δατ. turmatim, Ἰλ. Μ, 3. Ο, 277. Ρ, 730. παρ' Ἀπ. Ῥ. ὡς τὸ ὁμοῦ μετὰ δοτ. ὁμοῦ μοι —.

Ὁμίλαος, παρὰ Διογ. Λαερτ. Α'. 81. ὅπου ἐν ἄλλοις χειρογρ. συνόμιλος, ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.

Ὁμιλάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὅμιλος), μετὰ δοτικ. Εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συζῶ, συναναστρέφομαι, σύνειμι, συνδιατρίβω, εἶμαι ἡνωμένος μὲ ἄλλον, Ὅμρ. ἔτι δὲ καὶ, »μετὰ Τρώεσσιν, μετ' Ἀχαιοῖς, μετὰ τοῖσιν, πάντοτε ὅμως παρὰ τῇ πλην. δοτικ. ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τῶν Τρώων, Ἀχαιῶν κ. τ. λ. Ἰλ. Ε, 86. 834. Λ, 502. »ἑσσάντων, νέοι πρώτοισιν ἐμιλεῖτε«, Ἰλ. Ξ, 194. παρβλ. 535. καὶ, »παρὰ παύροισιν δ' συναναστρέφομαι μὲ ὀλίγους, Ὁδσ. Σ, 383. β) ἄνευ πτώσεως, συναθροίζομαι, συνέρχομαι, Ὁδσ. Δ, 684. Φ, 156. »περὶ νεκρὸν ὁμιλεῖν, συνέρχεσθαι (εἰς μάχην) περὶ τὸν νεκρόν«, Ἰλ. Π, 641, 644. παρβλ. Ὁδ. Ω, 19. 2) εἰς ἐχθρικὴν ἔννοιαν, συνέρχομαι εἰς μάχην, πολεμῶ, μάχομαι, μετὰ δοτ. Ἰλ. Ι, 523. Ν, 779. Ὁδ. Δ, 265. Δ, 345. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἄνευ πτώσεως, συντυγχάνω, Ἰλ. Τ, 158. 3) ἐπὶ τῆς διὰ ζώσης φωνῆς συναναστροφῆς, λαλῶ, διαλέγομαι, τῷ στόματι ᾠδήγομαι, ἐοικοτῶ τινι τὰς ἰδίας μου διὰ τοῦ διαλέγεσθαι, συνδιαλέγομαι, μετὰ δοτικ. 4) ἐπὶ ἐγγαμίου ἢ ἄλλης τινὸς σαρκικῆς κοινωνίας, ἀπὶ συνουσίας, Piers. Moer. σελ. 267. παρβλ. συνουσιάζω. 5) ἐπὶ πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθως ἀνασχολεῖται, γυμάζεται τις, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναί τι δεδομένος, οἷον ὁμιλεῖν παιδείᾳ, φιλοσοφίᾳ, ποιήσει, πραγμασι, φροντίσι, πολέμῳ, κ. τ. τ. ἀντὶ καταδόμαι εἰς τὴν φιλοσοφίαν, κ. τ. λ. Θουκυδ. Β'. 70. Valcks. distr. σελ. 95. »Τοῖς πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις«, ὅηλ. συναναστρέφεσθαι μὲ ἀνθρώπους, καὶ ἀνασχολεῖσθαι εἰς ἀνθρωπίνας ὑποθέσεις, Ἰσοκρ. »Ὁμιλεῖν φροντίσι, πολέμῳ, ἀντὶ τοῦ ἔχειν φροντίδας, εἶναι ἐν πολέμῳ, οὕτως ὁμιλεῖ τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους, ἀντὶ τοῦ οὕτω προσφέρετο πρός, κτλ. 6) ψαίρομαι πρός τινα μὲ κάποιον τρόπον, κάπως πρός τινα, 7) ἐπὶ τόπου, διατρίβω, κατοικῶ, μετὰ δοτικ. Πίνδ. Πυθ. 7. 9. Ἡρόδτ. Η'. μένω, μετὰ δοτικ. Πίνδ. Πυθ. 7. 9. Ἡρόδτ. Η'. 26, 214. »παρ' αἰτίαις ἀρούραιε, Πίνδ. Ὀλ. 12, 27.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμιλήσω, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμιλέω, Ἡσ, Ἀπ. 170.

Ὁμίλημα, τό. Ὑπόθεσις, τὸ ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας, τῆς διαλέξεως, Πλάτ. περὶ Νόμ. Β΄. καὶ Λουκ. Ἔρωτ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Θεράπευμα.

Ὁμιλητής, οῦ, ὁ (ὁμιλέω). Ὁ συναναστρεφόμενος μετά τινος, κοινωνός, ὀπαδός, ὁ μαθητής, ὁ ἀκροατής· ὅθεν

Ὁμιλητικός, ή, όν. Ὁ ἁρμόδιος εἰς συναναστροφήν, συνομιλίαν· ὁ εἰς ὁμιλίαν ἁρμόδιος. Ἔτι, Ὁμιλητικεῖ, ῆ, ἡ τέχνη τοῦ συναναστρέφεσθαι, τοῦ συνομιλεῖν, Πλούταρχ. προβλ. συμ. Β΄. τ. 1.

Ὁμιλητός, ή, όν (ὁμιλέω). «Οὐχ ὁμιλητὸν ὄρεσσιν» Αἰσχύλ. Θήβ. 198. ἀντὶ τοῦ, ἄγριον, φοβερόν, κυρίως ὁ εἰς συναναστροφὴν ἀνεπιτήδειος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τις.

Ὁμιλία, ἡ (ὅμιλος). Τὸ εἶναι μαζύ, τὸ συζῆν, ὅθεν Κοινωνία, συνουσία, συναναστροφή, προσομίλησις, συνομιλία, μάλιστα δὲ ἡ κοινὴ καὶ συντροφιὰ ζωῆς τῶν πολιτῶν εἰς μίαν πολιτείαν, Θουκυδ. Α΄. 68. β) Σωρευτικὴ συνουσία, μῖξις, Ἡρόδ. Α΄ 182. 2) Συνέλευσις, συνάθροισις, ὡς τὸ Ὅμιλος, Ἡρόδ. Γ. 81. Σοφοκλ. Αἴ. 872. 3) Πεῖσις, κατάπεισις. Παρὰ Δημοσθ. «Ὥρους ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας» ἀντὶ τοῦ διὰ ὅρων ἢ ἄλλης τινὸς μηχανῆς, ἤτοι τρόπου, ἢ μέσου, διὰ τοῦ ὁποίου πείθων τὶς τινα, ἔλκει αὐτὸν πρός τὸ μέρος του. Τὸ δὲ ἐν σελ. 1396. «Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι» ἀντίκειται τῷ σελ. 1466. «Βίᾳ προσδέξασθαι· ὅθεν δῆλον, ὅτι εἶναι εἰς χρῆσιν ἀντὶ τοῦ Πειθώ. 4) Πᾶν ὅ,τι προκαλλιτεχνεῖται διὰ τῆς καθημερινῆς συναναστροφῆς, ἡ συνήθεια.

Ὅμιλος, ὁ (ὁμοῦ, ὁμοῦ, Ἴλη). Συνάθροισις, συνέλευσις, πλῆθος ἀνθρώπων εἰς ἓν συντεταγμένων, ἄθροισμα πολλῶν ἀνθρώπων, παρ' Ὁμ. μάλιστα συνέλευσις διὰ συμπόσιον, Ὀδ. Α. 225. καὶ διὰ δεῖπνόν τι, Ἰλ. Σ. 603. Ψ. 651. 804. καὶ παρ' Ἡρόδ. συχν. 2) ἐν τῇ Ἰλ. συνῆλ. ἄθροισμα πολεμιστῶν, τὰ συναγωνιζόμενα, συναθροίμενα πλήθη τῶν πολεμιστῶν, συμβολὴ ἢ συμπλοκὴ μάχης, ἐπὶ πλατυσμένης τε παρατάξεως καὶ ἀτάκτου θορύβου, συχν. μετὰ Γεν. «Ὅμιλος ἀνδρῶν, Δαναῶν, Τρώεσσι, ἔτι δὲ καὶ αὖ» ἵπποισιν, Ἰλ. Η. 338. 3) ὁ θόρυβος ἢ ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἄθροισμα στρατιωτῶν, ἢ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. Γ. 127. «Βίῃ καὶ ὁμίλῳ», τουτ' ἔστι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας καὶ διὰ τοῦ πλήθους τῶν στρατιωτῶν. 4) ὁ ὄχλος, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι κατ' ἀντίθεσιν τῶν πλουσίων καὶ πεπαιδευμένων· τὸ ἄθροισμα τῶν κοινῶν πολεμιστῶν κατ' ἀντίθεσιν τῶν στρατηγῶν, Ὁμ. 5) κατὰ τὸν Ὁμ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὅθεν καθόλου πλῆθος, σωρός, πρβλ. Ὅμαδος, Ὁμήγυρις. — Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἦτον εὔχρηστος μόνον εἰς ἑνικὸν, ποτὲ δὲ εἰς πληθ. ἀριθμ. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ Ὁμός καὶ Ἴλος, ἡ Ἴλη. ἡ κατ' Ἡσύχ. ἀπὸ τὸ Ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτὸν ὄχλον.

Ὁμιχέω, ἤτοι (ὁμίχω), παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 729. Οὖρε, κατουρῶ, ἐκ τοῦ Ὁμίχω. Ἰπποκρ. «Ὡμιξεν αἷμα» ἀντὶ ἐκκατούρησεν αἷμα. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. «Ὁμίχματα, Οὐρήματα· καὶ «Ἀμῖξαι, οὐρῆσαι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως ταύτης ἦτον γενικωτέρα· διότι ἐκ ταύτου προέρχεται καὶ τὸ, Ὁμίχλη. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ξ. 753. καὶ Τυρ. εἰς Ἀπολλ. 30. «Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα» ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ Ὁμιχλώδης, παράγοντες τὴν φωνὴν ἐκ τοῦ Ἀμιχλάεσσα, ὅ ἐστι ταὐτὸν τῷ Ὁμίχλη, ἐκ τοῦ Ὀμίχλη· ἢ Ἀμῖξαι· ὡς τὸ Μαγδαλία, Μαγδαλία, ἐκ τοῦ Μάσσω, Μάξαι, καὶ Ἀμιχθαλόεσσα, ἐκ τοῦ Ἀμῖξαι. Ἴσως δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι χειρὶ αὐτοῦ, Ἀμιχθαλώσσαν, ἀνεγνώσθετο Ἀμιχλώσσαν. Καὶ παρὰ Κολούθῳ δὲ, «Ἡ ἀρ' ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνεῖσαι», ἢ λέξις ἀντὶ τοῦ Ὁμιχλώδους λαμβάνεται. Ἕτεροι δὲ παρέβαλον τὴν φωνὴν ταύτην πρὸς τὸ Λατ. Mingere· ὥστε πρωτότυπον μὲν εἶναι τὸ Μίχω, ἢ Μίσσω, ἐκ τούτου δὲ γίνεται Ἀμίχω, Ὀμίχω, καὶ Ὀμίσσω, ὡς Σταφὶς, Ἀσταφὶς, Ὀσταφίς. Ἐκ δὲ τοῦ Μίχω, ὅθεν Μίγγω, Mingere, παράγει Ἑρμοτέρβιος τὸ Μοιχός. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὸ αὐτὸ μέλος διωρισμένον εἴς τε τὴν τοῦ σπέρματος καὶ τὴν τοῦ οὔρου ἔκκρησιν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ Λατῖνοι μετεχειρίζοντο ἐπὶ κωμικῆς ἐννοίας τὸ Mejere, ἀντὶ τοῦ, ἐκπέμπειν τὸ σπέρμα, Πρβλ. Ὀμίχω.

* Ὁμιχλαίνω, ἐπικρ. ξυνφ. κάμνω τι ὁμιχλώδες, ἐκ τοῦ

Ὁμίχλη, παρ' Ὁμ. καὶ Ἰωνικ. Ὀμίχλη, ἡ. Ἡ κατεχνία, ἀὴρ πυκνὸς καὶ ὁμιχλώδης, Ἰλ. Δ. 359. Ρ. 649. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ποτέ. Ἀριστοτ. Ἠθικ. «Ἔστι δὲ ὁμίχλη ἀπώδης ἀναθυμιάσεις τις ἀγροῦ ὑδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα· παχύς τις ἀὴρ ὑγρὸς ἤτοι τεθολωμένος ἀήρ. 2) Ἔτι ὁ ἀτμὸς, ἀχλὺς, νεῖσα, τὸ συμβαῖνον καὶ βολώδες τῆς ὑέλου καὶ τῶν μετάλλων ἐξ αἰτίας ψύχους (κνίσα, Nidor), οἷον τὸ παρ' Ἀθην. «τοιόνδε ὄρους κατέχει ὁμίχλη πάντων ἀγαθῶν ἀναπεσεῖν. Ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μοῦχλα· ὅθεν

* Ὁμιχλήεις, εσσα, εν, Ἰων. Ὁμιχλ. νεφελώδης, ὁμιχλώδης.

* Ὁμιχλοειδής, εος, ὁ, ἡ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 115. καὶ

Ὁμιχλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὁμίχλης, ἰσφελώδης, ὁ ἔχων κατεχίαν, σκοτεινός.

Ὄμιχμα, τό. Κατούρημα, οὔρημα· ἐκ τοῦ

* Ὀμίχω, οὐρῶ, κατουρῶ, ὅθεν Ὁμιχέω· ἀπὸ τὸν σχηματ. Ὁμίχω φαίνεται μόλις εὐχρηστ. ὁ Ἀόρ. Ὤμιξε παρ' Ἵππον. ὡς θέμα παραλαμβάνεται τὸ ΜΙΧΩ· συγγεν. εἶναι τὸ Δατ. mingo, mejo· ὅμως δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ συγγέν. μὲ τὸ Ὀμίχλη, Μίγνυμι καὶ Μειχός, ἅπερ ἴδε· ζήτ. Ὀμιχέω.

Ὄμμα, ατος, τό. Ὀφθαλμός, τὸ ὄμματον, συχν. παρ' Ὁμ ὅστις μεταχρῆτ. καθὼς καὶ ὁ Ἡσ. πάντοτε τὸ Πληθ. καθέλου Πρόσωπον, ὄψις, «ὄμματι λοξῷ ἰδεῖν κυνὸς τινὰ μὲ στραβὸν ὄμμάτι, Ruhnk. ep. cr. σελ. 146. Valck. Hipp. 1339. β) μεταφορ. «ψυχῆς ὄμμα», Πλάτ. ἴδε Ruhnk. Tim. σελ. 32. 2) ἐκεῖνο, ὅπερ βλέπει τις, ὅραμα, θέαμα, Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 903. «Σύνηθες ὄμμα φιλτάτου Ὀρέστου» καὶ «Ὄμμα ἐρωτικόν», Πλάτ. Φαίδ. 75. Reisig comm. crit. de OC. 1080. καὶ β) ἐπὶ ἐσωτερικῶν ὁράσεων, νοερᾶ θεωρήσις πράγματός τινος. 3) οἱ τοῦ οὐρανοῦ ὀφθαλμοί, τουτέστιν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, μόνον παρὰ ποιητ. Stanl. Αἰσχύλ. Περσ. 426. Eurl. Σοφοκλ. Ἀντ. 104. 4) καθέλου Φαῖς, φέγγος, λάμψις, ὅθεν β) μεταφ. τὸ φωτοφόρον, ὑγιὲς τὸ σωτηρίας, χαρᾶς, περιχαρείας πρόξενον, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ. «Ὄμμα φήμης ἀνασχόνι», Σοφοκλ. Τρ. 204. Τὸ ἀπὸ φήμης φῶς ἀνατέλλαν, ἀναφανέν· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου. 5) ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πολυτιμότατον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἅρα πᾶν πολυτιμότατον, προσφιλέστατον, οἷς τὸ «πάθεσι», Αἰσχύλ. Εὐμ. 1007. Valck. Phoen. 809. 6) ὡς παράφρασις τοῦ προσώπου, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ. Valck. Phoen. 416. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1080. Matth. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 594. πρβλ. Ὀφθαλμός. (ἐκ τοῦ ΟΠΤΩ, ὄψομαι, ὁράω.) ὅθεν

Ὀμματεῖος, ὁ, ἡ. Ὁ τῶν ὀμμάτων, ὁ εἰς τὰ ὄμματα, ὁ ἐκ τῶν ὀμμάτων, οἷον πῆμμάτειος πόθος, Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ Ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι.

Ὀμματίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Ὀμμάτιον, ὑποκοριστικοῦ τοῦ Ὄμμα· τὸ ὀμματάκιον.

* Ὀμμάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα.

Ὀμματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων, χρωματίζων, ζωγραφίζων ὀμμάτια· ἴδε Στίμμις.

Ὀμματολαμπής, ές, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ λάμποντα ἔχων τὰ ὀμματα.

* Ὀμματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὀμμάτια, τουτέστ. κάμνων νὰ βλέπῃ τις.

Ὀμματοστερής, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ στερῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, Εὐριπ. καὶ Σοφοκλ. 2) Ἐνεργ. ὁ ἀποστερῶν, ἁφαιρῶν, ἁρπάζων τινὸς τὰ ὀμματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 938.

* Ὀμματουργός, ὁ, ἡ (ἔργον) = Ὀμματοποιός.

Ὀμματόω (ὄμμα). «Ὠμμάτωσα τὰ ἀγάλματα», ἀντὶ τοῦ Προσέθετο ὀμμάτια εἰς τὰ ἀγάλματα. Διόδ. Σικ. 2) κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τοῦ ἀνοίγω τὰ ὀμματα, μετὰ Αἰτ. 3) μεταφορ. κάμνω τινὰ φρόνιμον, συνετὸν, μετὰ Αἰτ. «Ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον», (ὑπονοεῖται τὸ, Λόγον) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 468. τοῦτ' ἔστιν ἔκαμα σαφέστερον τὸν λόγον.

Ὄμνυμι, Μέλ. Ὀμοῦμαι, εἰ, εἶται, Ἀπρμφ. Ὀμεῖσθαι, Ἀόρ. Ὤμοσα, παρ' Ὁμ. συνῆθ. ἄνευ αὐξήσεως, Παρκ. Ὁμώμοκα, Παρακ. παθ. Ὀμώμοσμαι, ἐν τῷ 3 προσ. καὶ Ὀμώμοται· ἐκ τῶν χρόνων τούτων ἔχει ὁ Ὀμ. ἅπαξ τὸν Ἐνεστ. Προστακτ. Ὄμνυθι, Ἰλ. Ψ. 585. ἐνίοτε τὸν Μέλ. συχν. τὸν Ἀόρ. καὶ μὲ ἐπιπλασιασμ. τοῦ σ, Ὀμόσσαι κ. τ. τ. ὅμως συνῆθ. ἐξαιρουμένου, Ἰλ. Τ. 313. εἰς τοὺς ἄνευ αὐξήσεως σχηματ. πρὸς τούτοις σπ. Παρατατ. Ὄμνυε, ἐκ τοῦ Ὀμνύω, ὅμως τὸ Ὤμνυ μόνον ἐν τῇ συνδέτει Ἀπώμνυ, Ὀδ. Β΄, 377. τῆς Ἰων. Μετοχ. Ὀμοῦντες, Ἡρόδ. Α΄. 153. ὡς ἐκ τοῦ Ὀμόω. — Ὅρκον κάμνω, ὁμόνω, Ὁμ. συχν. «ὅρκον ὀμόσαι, ὡσαύτως πεπόρκιον ὀμ. Ἰλ. Γ. 279. Ἡσ. Ἔργ. 284. Θεογ. 232. 2) Ὑπόσχομαι, ὁμολογῶ τι δι' ὅρκου, ἐπιβεβαιόνω δι' ὅρκου, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἰλ. Τ. 187. μετὰ Μέλ. Ἀπρμφ. Ἰλ. Φ. 373. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Ἀορ. Lobeck. Phryn. σελ. 750. «τὴ γλῶσσ' ὀμόμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος», ἡ γλῶσσα ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν οὔ. Εὐρ. Ἱππόλ. 612. «πρός τινα, ὑπόσχεσιν μεθ' ὅρκου εἴς τινα, Ὀδ. Ξ. 331. Τ. 288. ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἶναι συνῆθ. εὐχρηστ. ἡ Δοτ. ἄνευ Προθέσ. 3) ἐπικαλῶ τινα ὡς μάρτυρα καὶ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου, ἐν τῷ ὁρκίζεσθαι προσκαλῶ τινα, μετὰ Αἰτ. «Στυγὸς ὕδωρ, Ἐννοσίγαιον», Ἰλ. Ξ. 271. Ψ. 585. Valck. Hipp. 1027. ὅθεν ὁρκίζομαι θεόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, ὑπέρτερ. καὶ κατὰ θεοῦν, Schaef. Long. σελ. 353. Πεζητ. «Ὀμόμοσται Ζεὺς» τουτέστ. ὁ Ζεὺς ἐπροσκλήθη ἐν τῷ ὅρκῳ, Ῥῆσσ. 816. (Τὸ πρωτότυπον εἶναι Ὄμω, ἢ Ὄμω, ὅθεν Ὁμός, τοῦτ' ἔστι συνημμένος, συνηθροισμένος εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ὁμόω, Ὄμνω, Ὀμνύω, Ὄμνυμι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία ἴσως ἦτον Ἑνώνω, Συναθροίζω· εἰς ἓν συνάγω. Ὅθεν, Ὀμνυμι, ταὐτὸν τῷ Ὁμολογῶ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Δατ. Omnis, ταὐτὸν τῷ cunctus, ἀντὶ conjunctus.)

* Ὀμύω, = Ὄμνυμι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Παρατατ. Ὄμυε. εὐχρηστ. ἐν τῷ Ὠμωδ. τοῦ μέσου καὶ νέου καιροῦ, Pors. Εὐρ. Μηδ. 744. Εὐρ. Μηδ. 729. Ξενοφ. Συμπ. α. 10. Buttm. ausf Gr. Gramm. 1. σελ. 515.

Ὀμφαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ) = Ὀμαύλαξ, Ὁμαύλαξ.

Ὀμόβριος, ὁ, ἡ (ὄμβρος, βίος). Ὁ μετά τινος συζῶν, μετὰ Δοτ. μάλιστα δὲ ὁ σύζυγος, συγκάτοικος, ἢ ὁ συναναστρεφόμενος. Γλωσσ. Στ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ζῶν, ὁ τὴν αὐτὴν ζωὴν ζωήν.

*Ὁμοβλαστάνω, ὀρ3τρ. Ὁμοβλαστέω, Ὁμοῦ βλαστάνω, Lobeck. Phryn. σελ. 623. ἐκ τοῦ

Ὁμοβλαστής, ές, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ ὁμοῦ βλαστάνων.

Ὁμοβουλέω, συμβουλεύομαι μετά τινος. Πλούταρχ. ς'. σελ. 364. ἐκ τοῦ

Ὁμόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετά τινος βουλευόμενος, ἡ σκεπτόμενος· ὁ ὁμογνώμων, ὁ ὁμόφρων.

Ὁμοβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Ὁ τὸν αὐτὸν ἢ κοινὸν μετά τινος βωμὸν ἔχων, ὡς ἡ Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη.

*Ὁμογάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) = τῷ ἑπομ. (υυυ-υ)

Ὁμογάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ (γάλα). Ὁ ἐκ γάλακτος ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, τοῦτ' ἔστιν ὁ μὲ τὸ αὐτὸν γάλα τραφείς, Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'. 1. καθόλου = Γεννῆται, συγγενεῖς. (υυυ-)

Ὁμογάμβρεοι, οἱ (γαμβρός). Οἱ τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ γαμβροί, οἱ σύγγαμβροι. Πολυδ. Γ', 32.

Ὁμόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ὑπανδρευμένος, ὁ σύζυγος, Εὐρ. Φοίν. 139. καὶ Ἡρακλ. Μαιν. 339.

Ὁμογάστριος, ὁ, ἡ, καὶ Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. Πολυδ. Γ'. 23. (γαστήρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἢτοι κοιλίας ὤν, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, κασίγνητος ὁ.ω Ἰλ. Ω, 47. μετὰ Γενετ. ἢ Ἐκτορα.ω, Ἰλ. Φ, 95.

Ὁμογένεια, ἡ (ὁμογενής). Συγγένεια, τὸ εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς συγγενείας, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

Ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἀδελφός. Εὐρ. Φοίν. 168. ἐκ τοῦ

Ὁμογενής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμογενῶς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἢτοι ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν, καθόλου, συγγενής, ὁμαιμος. 2) ἐνεργ. ὁ ὁμοῦ γενῶν, Σοφοκλ. ΟΤ. 1361.

Ὁμογένιος, ἀτυπῆ. ἐντελὴς σχηματ. ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ Ὁμότιμος, ἴδε τοῦτο.

Ὁμογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Ὁ τῆς αὐτῆς γεροντικῆς ἡλικίας ὤν. Λουκιαν. ὅπου πρότερον Ὁμογήρων ἐγράφετο.

Ὁμογλωσσέω, ῶ, Ἀττ. — γλωττέω, λαλῶ τὴν αὐτήν, ἢ ὁμοίαν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ

Ὁμόγλωσσος, ὁ, ἡ, Ἀττ. — γλωττος (γλῶσσα). Ὁ τὴν αὐτὴν λαλῶν γλῶσσαν, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Ὁμογνήσιοι, οἱ. Οἱ γνήσιοι ἀδελφοί. Φιλόξενος. Γλωσσ. ἀμφ.

Ὁμόγνηστος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὁμογενής, ὁ συγγενής, ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, καί, Ὁμογνήτη, ἡ ἀδελφή, Ὀρφικ.

Ὁμόγνιος, ὁ, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. Ὁμογένιος (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὤν· ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή· ἢ ἁπλῶς ὁ συγγενής. 2) Ἔτι ὁ ἔφορος τῆς συγγενείας, οἷον «Θεοὶ ὁμόγνιοι» (Dii gentilitii) οἱ ἔφοροι, αἱ φύλακες τῆς πατριᾶς, τοῦ γένους, Rubnk. Tim. σελ. 192. Reisig enarr. Σοφοκλ.. OK. 1328.

Ὁμογνωμονέω, ῶ (ὁμογνώμων). Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, ὁμοίαν γνώμην ἔχω.

Ὁμογνωμοσύνη, ἡ. Ἡ αὐτὴ γνώμη, συμφωνία γνώμης· ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. Ὁμογνωμόνως, Λυσιρ. 23, 3. (γνώμη). Ὁ τῆς αὐτῆς γνώμης ὤν, ὁ σύμφωνος μέ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν γνώμην. Ὁ Σχηματισμὸς Ὁμόγνωμος, ὁ, ἡ, παρὰ Πολυδ. Γ. 54. ἀμφίβ.

Ὁμόγονος, ὁ, ἡ (γονή) = Ὁμογενής, Πλουτ. Πομπ. 4, 260. Πλάτ. Νομ. 9. σελ. 878. D. λέγεται δὲ ἐπὶ ἀδελφῶν, καὶ ἄλλων πλησιεστάτων συγγενῶν. «Τοῖς ἀπὸ μητρὸς αὐτῷ ὁμογόνοις». Ξενοφ. Ἀγησ. Δ'. 5.

Ὁμόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας ἔχων γραμμάς. 2) Ἐκ τοῦ Γράμμα, ὁ τὰ αὐτὰ ἔχων γράμματα, ἢ στοιχεῖα. Λουκιαν.

*Ὁμογραφέω (γράφω). Γράφω ὁμοίως, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Εὐστ.

Ὁμόδελφος, ὁ, ἡ (δελφός) = Ὁμογάστριος, Καλλίμαχ. λείψ. 168.

Ὁμοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὁ τοῦ αὐτοῦ κραββατίου ὤν· ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος, σύγκοιτος, σύνευνος.

Ὁμοδημέω (ὁμόδημος). Συζῶ μετ' ἄλλων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθνος, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα, συζῶ μὲ τὸν δῆμον, μὲ τὸ πλῆθος, προσκολλῶμαι εἰς τὸν δῆμον καὶ κρατῶ μετ' αὐτοῦ. «Ὁμοδημεῖν καὶ συναθροπεῖν τοῖς πολλοῖς», Πλούταρχ. ὅθεν

Ὁμοδημία, ἡ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. ξ. 37. τὸ συζῆν μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον.

Ὁμόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου. ξύνους, ἢ γένους, Πίνδαρ. ὅστις ζῇ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος.

Ὁμοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ μετ' ἄλλου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον συζῶν, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν συντρώγων· ὁμότροφος, ὁμοτράπεζος, σύσιτος.

*Ὁμόδιφρος, ὁ, ἡ (δίφρον). Ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐποχούμενος.

Ὁμοδογματέω, ῶ (δόγμα). Συμφωνῶ κατὰ τὸ δόγμα, κατὰ τὴν δόξαν, ἢ διδασκαλίαν, τοῦ αὐτοῦ δόγματός εἰμι· ὅθεν

Ὁμοδογματία, ἡ. Συμφωνία κατὰ τὸ δόγμα, ἢ τὴν δόξαν, Στοβ. Ἐκκλ. ἠθικ. σελ. 130.

Ὁμοδοξέω, ῶ (ὁμόδοξος). Εἶμαι τῆς αὐτῆς δόξης, ἢτοι γνώμης· ὅθεν

Ὁμοδοξία, ἡ. Ἡ κατὰ τὴν γνώμην συμφωνία.

Ὁμόδοξος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοδόξως (δόξα). Ὁ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης, ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν δόξαν, γνώμην.

Ὁμοδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπον). Ὁ συντρώγων, ὁ κοινωνὸς τῆς τραπέζης, ταὐτὸν τῷ Σύνδειπνος. Νόννος.

Ὁμόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ σύνδουλος, ὁ μετ' ἄλλου εἰς τὸν αὐτὸν ὑποκείμενος δεσπότην· μεταφορ. ὁ συναρωτικός, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου χαριζόμενος τῷ Ἔρωτι ἢ κέρῃ τινί, Mel. 18. 5.

Ὁμοδρομέω, ῶ (ὁμόδρομος). Συντρέχω, συμπεριπατῶ, συντυγχάνω· ὅθεν

Ὁμοδρομία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ὁμοδρομίη, τὸ συμπεριπατεῖν, συντρέχειν, συντυγχάνειν, Λουκιαν. Δεσμωτ.

Ὁμόδρομος, ὁ, ἡ (ὁμοῦ, τρέχω). Ὁ συντρέχων, συμπεριπατῶν, συνοδοιπόρων, συντυγχάνων.

*Ὁμοδυναμέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, ἐκ τοῦ

Ὁμοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὁ ὁμοίαν, ἴσην ἔχων δύναμιν.

Ὁμόεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ὁ ὁμοίαν, ἢ τὴν αὐτὴν ἔχων καθέδραν, Στοβ. Φυσικ. σελ. 1102. ὅπου Ὁμοέδρου γέγραπται.

Ὁμοεθνέω, ῶ. Εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γένους, ἐκ τοῦ

Ὁμοεθνής, ὁ, ἡ· καὶ, Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γένους ὤν, ὁ εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἀνήκων· καθόλου, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὅθεν

Ὁμοεθνία, ἡ, καὶ Ὁμοεθνίη, Ἰωνικ. τὸ καταγεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου ἔθνους, Λατ. gentilitas. 2) Παρ' Ἱπποκρ. ἡ συνέχεια, καὶ συναίσθησις τῶν τοῦ σώματος μερῶν· διότι τὴν φωνὴν Ἔθνος μεταχειρίζεται Ἱπποκράτης καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέρος.

*Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ, = Ὁμοεθνής.

Ὁμοειδεία, ἡ Ὁμοειδία, ἡ. Τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου εἴδους εἶναι, ἡ κατὰ τὸ εἶδος συμφωνία, ἐκ τοῦ

Ὁμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος), Ἐπίρ. Ὁμοειδῶς· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ εἶδος, τὴν αὐτὴν μορφήν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν· ὅμοιος κατὰ τὸ εἶδος. Ὁ δὲ παρὰ Πολυδ. ε'. 155. σχηματισμός Ὁμόειδος, ἀμφ. ὅθεν

*Ὁμοειδία, ἡ, = Ὁμοειδεία.

*Ὁμόειδος, ὁ, ἡ, = Ὁμοειδής, πολ. ἀμφ.

Ὁμοερκής, ές, ὁ, ἡ (ἕρκος). Ὁ ὑπὸ εἷς τὸν αὐτὸν φραγμόν, εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, εἰς τὸ αὐτὸ δεσμωτήριον, Πολυδ. ε'. 156.

Ὁμοέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου εἷς, οἰκεῖος.

*Ὁμόζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Ὁ μετ' ἄλλου συνεζευγμένος, ὁ μετά τινος συνημμένος, πρβλ. Ὁμόζυγος.

Ὁμόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Ὁ ὁμοίων ἔχων ζῆλον, Νόννος.

Ὁμοζυγέω (ὁμόζυγος). Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου τινός· καθόλου, ἐργάζομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου, μετέρχομαι τὴν αὐτὴν ἐργασίαν ὡς ἄλλοί τις. 2) ἐπὶ ὑποζυγίων, τὰ ὁποῖα, ἰσοδύναμα ὄντα, σύρουσιν ὁμοίως τὴν ἅμαξαν· μεταφορ. πράττω συμφώνως ἢ ἐξ ἴσου, εἶμαι σύμφωνος. «Τὴν εἰρετίαν οὐχ ὁμοζυγοῦντες». Ἡλιόδ. Β'. σελ. 64. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ Ἑτεροζυγέω.

Ὁμοζυγής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Ὁμόζυγος, καὶ Ὁμόζυξ, Νόνν.

Ὁμοζυγία, ἡ. Τὸ εἶναι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἢ ὁμοίων ζυγόν, ὅθεν τὸ σύρειν, ἐργάζεσθαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Ὁμόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ Ὁμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζευγνυμι, ζυγός). Ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐζευγμένος ὤν· καθόλου, ὁ μετά τινος συνημμένος, συνηρμοσμένος, μάλιστα κατὰ δύο· ὅθεν ἐξαιρέτως ὁ γαμέτης, καί, ἡ γαμετή· μεταφορ. ὁ συναρμόζων, σύμφωνος. «Ὁμόζυγοι δὲ λίθοισι οἱ ὅμοιοι, Πρώταρχ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. β'. 6.

*Ὁμοζωέω (ὁμόζωνος). Κυρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην· ὅθεν

*Ὁμοζωνία, ἡ. Τὸ εἶναι, διατρίβειν ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ.

*Ὁμόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην.

Ὁμοήθεια, ἡ. Συμφωνία, ὁμοιότης κατὰ τὸ ἦθος, ἤτοι τὸν χαρακτῆρα, Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. ἐκ τοῦ

Ὁμοήθης, εος. ὁ, ἡ (ἦθος). Ταὐτὸν τῷ, ὁμήθης, ὁ ἔχων ὁμοια ἤθη, ὁμοιον χαρακτῆρα.

*Ὁμοῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ) = ὁμήλιξ.

Ὁμοθάλαμος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Ὁ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἢ οἴκῳ κατοικῶν. Ὁ συγκάτοικος, σύντροφος, σύνευνος, μετὰ Γεν. Πίνδ. Πύθ. 11, 4.

Ὁμοθαμνέω, ῶ (θάμνος), Συμφύω, συναίρω μὲ τὴν ρίζαν μὲ τὸ φυτὸν ὁμοῦ, Ἀντωνῖν. Ιδ'., 8.

Ὁμόθεν, Ἐπίρ. (ὁμός). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. «Ἐπὶ δύο ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης φυομένων θάμνων, κλάδοι ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες», Ὀδ. Ε, 477. ὡς τὸ πρὸ οὐρανόθεν, κ. τ. τ. συνήθως, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, πρόμοθεν γεγάασιν, Ὁμ. Ὀμ. Ἀφρ. 135. Ἡσ. Ἔργ. 108. αὐτόθεν, πρόμοθεν γενέσθαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η' 8. Ζ', 14. 2) πλησιόθεν, ἐγγύθεν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α', δ', 23. καὶ Ἀνηγη. Ζ'. 8. ὡς τὸ Λατ. cominus.

Ὁμόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ σύνθεος, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ὁμοῦ θεὸς ὑπάρχων.

Ὁμόθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). Ταὐτὸν τῷ, ὁμογάλαξ, Γρηγορ.

*Ὁμόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὁ ὁμοῦ θηρεύων.

Ὁμόθρησκος, ὁ, ἡ (θρῆσκος). Ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων μετ' ἄλλου θρησκείαν. Ὁ τῆς αὐτῆς θρησκείας ὤν, ὁμόπιστος Σωκρ. Ἱστορ. Ε', σελ. 315. ἴδε Θρῆσκος.

Ὁμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων τὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὰς τρίχας, πρβλ. ὅριξ, Σοφρων. Δημητρ. Φαληρ. 151.

Ὁμόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ τὸν αὐτὸν ἔχων θρόνον, ὁ συνεξουσιάζων, »Ἥρα ὁμόθρονος Διὸς« Πίνδ. Νέμ. ΙΑ', 2. ἡ σύζυγος τοῦ Διός, σύνθρονος.

Ὁμόθρους, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοίως φωνάζων, ἢ λαλῶν, ἠχῶν.

Ὁμοθυμαδόν, Ἐπίρ. (ὁμόθυμος). Ὁμοφώνως, συμφώνως, ὁμοψύχως.

*Ὁμοθυμέω (ὁμόθυμος). Εἶμαι ὁμόθυμος, ὡς τὸ ὁμοιόω, ὄθην

Ὁμοθυμία, ἡ. Ὁμοψυχία, συμφωνία, ὁμόνοια.

Ὁμόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁμόψυχος, ὁμογνώμων, σύμφωνος, ὁμόφρων.

Ὁμοιάζω (ὅμοιος). Εἶμαι ὅμοιος, ἀμεταβ. Ν. Διαθ.

Ὁμοῖος, ὁμοίον, Ἐπικ. ἀντὶ ὅμοιος, ὅμοιον, ἐπερ ἴδε Ὅμ. καὶ Ἡσ. (Τὸ ε εἶναι μὲν κυρίως βραχύ, μετοχρῆτ. δὲ ὑπὸ τῶν Ἐπικ. ὡς μακρόν, ὅταν εἶναι ἡ λήγουσα ἐπίκτησις μακρά, παρ' Ὅμ. ἐξαιρέτως ἐν τῇ Γενικ. ὁμοίου, ∪ – – Spitzn. vers. her. σελ. 83. Herm. elem. metr. σελ. 56.)

Ὁμοιόαρκτος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, ὁ ὁμοίαν ἔχων ἀρχήν.

Ὁμοιοβαρής, ἐος, ὁ, ἡ (βάρος, βαρύς). Ὁ ἰσοβαρύς, ὁμοιος, κατὰ τὸ βάρος.

Ὁμοιόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ὁμοίως ζῶν, ὁ τὴν αὐτὴν διάγων ζωήν.

*Ὁμοιοβίοτος, ὁ, ἡ (βιοτός) = ὁμοιόβιος.

Ὁμοιοβλαστάνω, ἐσφαλμ. χωρ. ἀντὶ ὁμοβλαστάνω, ὅπερ ἴδε

Ὁμοιογάνεια, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὸ γένος, Διονύσ. Ἁλικ. Γ', 15. ἐκ τοῦ

Ὁμοιογενής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. ὁμοιογενῶς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁ ὁμοίαν ἔχων γένος.

Ὁμοιογονία, ἡ (γονή). Τὰ γεννᾶν ὁμοια σώματα. Στοβ. Φυσ. 942.

*Ὁμοιογραφέω (γράφω). Γράφω ὁμοίως.

Ὁμοιοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ὁμοίου εἴδους.

Ὁμοιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ὁμοίας ἔχων τρίχας.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ. Φέρω, γεννῶ ὁμοίους καρπούς. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοκάρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ φέρων, γεννῶν ὁμοίους καρπούς.

Ὁμοιοκαταληκτέω (ὁμοιοκατάληκτος). Ἔχω ὁμοίαν καταλῆξιν, Γραμμ.

Ὁμοιοκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ ἔχων ὁμοίαν καταλῆξιν. Γραμματ. ἴδε ὁμοιοτέλευτος· ὅθεν

Ὁμοιοκαταληξία, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν κατάληξιν, Γραμμ.

Ὁμοιοκλινής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὅθεν ὁμοκλίνω, ἀντὶ ὁμοκλινά, ταὐτὸν τῷ, ὁμοίνομαι, Ἀλκαῖος παρὰ Στραβ. Θ', σελ. 633.

Ὁμοιόκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). Ὅμοιος μὲ κριθάρι.

Ὁμοιολεπτομερής, ὁ, ἡ (λεπτομερής). Ὅστις συνίσταται ὡς ἐκ λεπτῶν μερῶν, ἢ ἐξ ὁμοίων λεπτῶν μερῶν, Σχολ. Ἀριστῷ. Νεφ. 230.

Ὁμοιολογία, ἡ (λόγος). Ὁμοιότης εἰς τοὺς λόγους, Κουϊντιλιαν. Institi. orat. 8. κεφ. 3.

Ὁμοιομέρεια, ἡ. Ὁμοιότης τῶν μοναδικῶν μερῶν. Ἡ κατάστασις, ἰδιότης τινὸς ἐξ ὁμοίων μερῶν συγκειμένου σώματος. 3) παρ' Ἀναξαγόρᾳ »Ὁμοιομερείαι ἦσαν τὰ στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ τῶν σωμάτων, συνισταμένου ἐξ ὁμοίων μερῶν, ἐκ τοῦ

Ὁμοιομερής, ἐος, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐξ ὁμοίων συγκείμενος μερῶν.

Ὁμοιομήτριος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθεὶς μητρός, ὡς »ὁμοιοπάτριος«, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁμοιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ὁμοίαν ἔχων μορφήν.

Ὁμοιοούσιος, ὁ, ἡ(οὐσία). Ὁ ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν.

Ὁμοιοπάθεια, ἡ (ὁμοιοπαθής). Ὁμοία κατάστασις, ὁμοιότης τῶν παθῶν. 2) συμπάθεια, ἡ συνέχεια καὶ συμφωνία τῶν ἰδιοτήτων, ἢ παθῶν, ἢ αἰσθημάτων.

Ὁμοιοπαθέω, ῶ (ὅμοιος, πάθος). Εὑρίσκομαι εἰς ὁμοίαν κατάστασιν μετ' ἄλλου τινός, ἔχω ὁμοια πάθη, ἢ ἰδιότητας· ταὐτά, τὰ ἴδια πάσχω ἅπερ πάσχει καὶ ἄλλος τις· παρομοίως πάσχω, συμπάσχω.« μετὰ Δοτικ. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοπαθῶς, (πάθος, πάσχω). Ὁ εἰς τὴν αὐτήν, ἢ ὁμοίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος, ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς σχέσεις μετ' ἄλλου τινός. Ὁ ἔχων ὁμοια πάθη, ἢ αἰσθήματα, ἢ ἰδιότητας. Ὁ τὰ ἴδια πάσχων, ἢ ὁ συμφωνῶν μετ' ἄλλου τινός, μετὰ Δοτ.

Ὁμοιοπάτριος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὤν.

Ὁμοιόπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὁ ὁμοίαν ἔχων πίστιν, ὅμφ.

Ὁμοιοπρεπής, ὁ, ἡ, (πρέπω). Ὁ ὁμοίαν ἔχων εὐπρέπειαν ἢ σχῆμα, Αἰσχλ. Ἀγ. 882.

Ὁμοιοπροσωπέω, ῶ. Ἔχω ὁμοιον πρόσωπον· ἐκ τοῦ

Ὁμοιοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ὅμοιον πρόσωπον, ἢ σχῆμα. 2) ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, Γραμμ.

Ὁμοιόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὅμοια πτερὰ ἔχων.

Ὁμοιοπτωτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοιοπτώτως, (πτῶσις, πίπτω). Ὁ ἔχων ὁμοίαν πτῶσιν, ἢ κατάληξιν, ὁμοιοτέλευτος. »Ὁμοιοπτωτόν τι τῷ δουλευτέον εὐθυρρημονήσας (τὸ γαμητέον)« Πλούταρ. Δημητρ. 14. 2) μάλιστα, ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει, Γραμμ.

Ὁμοιόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅμοιος μὲ τὸν πυρόν, σῖτον.

Ὁμοιορυσμος, καὶ ὁμοιορυσμίη, ἡ, ἴδε ὁμόρυσμος.

Ὅμοιος, εἶα, οιον. Ὅμ· Ἰων. καὶ ἁρχ. Ἀττικ. ὁμοῖος, εἶη, οἷον, ἴδε Schwgh. v. l. Ἡρόδ. 1, 16. 32. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. δικαιόλογ. Ἡσκλ. ἐπικ. σχηματ. ὁμοῖος, ον. ἐν τῷ Σηλ. τοὐλάχιστον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἄχρηστον (ὁμός) ὡς τὸ συνών. ὁμοιος. Ὅστις ὁμοιάζει μετ' ἄλλου τινός, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ἰδέαν, καὶ κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὴν διάθεσιν, συχνότ. παρ' Ὅμ. Πλάτ. συμπ. 191, 3. »ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζειν· ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, καὶ εἰς Λυσ. 24. »εἰ τοι τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον καὶ ποιεῖ γνωρίμους, καὶ κατωτέρω. »Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι. Ὀδσ. Γ, 218. »τὸ ὁμοῖον ἀνταποδιδόναι«, Λατ. par pari referre, Ἡρόδ. Α', 18. πρβλ. Α', 1. — β) ἔτι δὲ προσδιορίζει τὴν ἐντελεστάτην συμφωνίαν = ὁ αὐτός, Ἰλ. Σ. 329. Ὀδ. Π, 182, γ) ἐπὶ κτήσεως, ὅστις ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς πολλούς, ταυτέστ.. Κοινός, οὕτω »νηῖκος ὁμοίοιο, φιλοτησίη«, τῆς ὁποίας μετέχουσιν ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο μέρη. Ἰλ. Δ, 444. »ὁμοίῃσι πόλεμοιο, πόλεμος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνασχολοῦνται ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο στρατεύματα συχν. παρ' Ὅμ. δ) ὅστις ἀνήκει εἰς ὅλους ἐξ ἴσου, τουτέστι γενικός, π. χ. »γῆρας ὁμοίιον«, τὸ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κοινὸν γῆρας, Ἰλ. Δ, 315. ὕμν. Ἀφροδ. 235. »ὁμοίιος θάνατος«. Ὁ εἰς ὅλους κοινὸς θάνατος, Ὀδ. Γ, 236. ὡσαύτως, »ὁμοίη μοῖρα, Ἰλ. Σ, 120. καὶ »ὁμοῖος πότμος«, Πίνδ. Νεμ. 10, 107. πρβλ. Κοινός, β. καὶ τὸ Λατ. communis. ε) μάλιστα δὲ ὁ ἴσος κατὰ τὰς δυνάμεις, ὁ ἰσοδύναμος, Λατ. par, Ἰλ. Ψ, 632. Ἡρόδ. I, 96. ζ) ὁ ἴσος κατὰ τὴν διάθεσιν, ἢ γνώμην, σύμφωνος, ὁμόφρων, Ἡσ. Ἔργ. 184. η) ἰδιωτισμοὶ ὡς πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς φράσεως· »κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοίαι, αἱ τε, κόμαι, ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοίαι, Ἰλ. Ρ, 51. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, »ἅρματα ὅμοια ἐκείνῳ« ἀντὶ »τοῖς ἐκείνου«, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 50. ἴδε μάλιστα Schaef. Διον. συνθ. σελ. 170. melet σ 57 134. πρβλ. Ἴσος 2. συγγενής. 3) »ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται, θέλει εἶναι ἀδιάφορον εἰς ἡμᾶς, Λατ. perinde, Ἡρόδ. Θ', 80. 1) »τὴν ὁμοίαν διδόναι, ἀποδιδόναι τινί, ἀνταποδίδω εἴς τινα ἴσα μὲ ἴσα, συνωπαν. δίκην, ποινήν, ἢ χάριν, Ἡρόδ. Δ', 119. Σ', 21. 62. »τὴν ὁμοίαν φέρεσθαι παρά τινος«, λαμβάνω παρά τινος ἴσα ἀντὶ ἴσα, Ἡρόδ. Ζ, 62. — κ) »ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι«, τιμῶ τι ἐξ ἴσου, Ἡρόδ. Η', 138. Θ', 109. λ) »οἱ ὅμοιοι«, παρὰ Λακεδαιμονίοις καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἀριστοκρατικαῖς, καὶ ὀλιγαρχικαῖς πολιτείαις, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔχουσιν ὅμοιον καὶ τὸ αὐτὸ δικαίωμα εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα (τὰς ἀρχὰς) καὶ εἰς ὅλην τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων, καθὼς εἶναι εἰς τὴν δημοκρατίαν ὅλος ὁ δῆμος, Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. 7, 4. — 2) Σύνταξις: α) εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρας περιστάσεις φέρεται ἡ λέξις νὰ τεθῇ κατὰ μόνας, ἄνευ τινὸς σχέτεως, συχν. ἦδη παρ' Ὅμ. β) τὸ πρόσωπον ἤτοι τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἄλλο τι ὅμοιον, τίθεται συνήθ. εἰς Δοτικ. οὕτω πάντοτε παρ' Ὅμ καὶ Ἡσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. γ) ἀντὶ τῆς Δοτ. τίθεται καὶ ἡ Γεν. ἥτις ἐξηγεῖται εὐκόλως ἀπὸ τῆς συγκριτικῆς σημασ. τῆς λέξεως ὅμοιος, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Γ', 37. καὶ Πινδ. Πυθ. Β', 88. Πλατ. Πολ. 5. σ. 472. Δ. πρβ. Valck Hipp. 302. οὕτω συντάσσ. καὶ τὸ Λατ. similis. ἐξεκείνο, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι πρόσωπον, ἢ πρᾶγμά τε ὅμοιον μὲ ἄλλα τίθεται ἤτοι εἰς Δίτ. Ὀδ. Ζ, 16. Θ, 14. Ἰλιάδ. Ε, 778. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἔργ. 114. ἢ εἰς Δοτ. μετὰ τὸν Ὅμ. ὅμως καὶ »ὅμοῖος ἐν πολέμῳ«. Ἰλ, Μ, 270. ε) μετὰ τῆς Ἀπρμφ. »Θεῖειν ἀνέμοισιν ὁμοίιοι, ὅμοιοι μὲ τοὺς ἀνέμους κατὰ τὴν ταχύτητα, Ἰλ. Κ, 437. »τῷ οὔπω τις ὁμοίος κοσμῆσαι ἵππουιν οὐδείς δὲ δύναται ὡς αὐτὸς νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους«, Ἰλ. Β, 553. πρβ, Ξ, 521. Ρ, 476. ζ) μετὰ τοῦ ἑπομένου εἰας, π. χ. »ὁμοίη, εἴην με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας«, ἢ αὐτή, τὴν ὁποίαν μὲ εἶδες πρώτην φοράν, ὕμν. Ὅμ. Ἀφρ. 180. η) μετὰ τοῦ ἑπομένου ὡς, Ἰλ. Ν, 431. »γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύν, ἀστὶ, ὥσπερ σύ, ἢ ἐκεῖνοι καὶ σὺ ἐχρέοντο ὁμοίῃσι γνώμῃσι Valck Ἡρόδ. Η', 50. 2. πρβ. Δ', 109. Πλάτ. Κρίτ. σλ. 48. B. Heind. Θεαίτ. σλ. 154. A. Ducker Θουκυδ. Η', 71. πρβ. καὶ 11, Subelis Παυσαν. 1, 22. 6. (τὸ χωρίον τοῦ Παυσαν. μεταβάλλει ὁ Subellis, ἴδε ὅμως 9, 11. 1.) οὕτως εὑρίσκεται »Ἡ καὶ παρὰ Παυσ. Η', 16, 3· — 3) ἐπίρ. ὁμοίως, καθ' ὅμοιον, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡσαύτως, Ἡρόδ. καὶ Πίνδ. ἔτι δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὰ οὐδετ. ὅμοιον καὶ ὁμοια, Ἰων. ὁμοῖον, ὁμοῖα, μάλιστα παρ' Ἡρόδ. συχν. ἀντὶ τοῦ Ἐπίρ. »ὁμοίον ἐστὶ —«, ὡς ἄν —, Σοφοκλ. Ἀντ. 587. (ὅπου Erf. μετήλλαξε χωρὶς τινος ἀνάγκης). Εὐρ. Ὀρ. 688. »ὁμοίως ὡς καὶ —«, Ἡρόδ. Η', 100. »ὁμοίως τε καὶ —«, Herm. Σοφοκλ. OT. 562. [περὶ τῆς συλλαβικῆς ποσότητος τοῦ σχηματ. ὁμοῖος, ἴδε ὁμοῖος].

Ὁμοιόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ὅμοιον ἔχων σημεῖον, ἢ σημασίαν.

Ὁμοιόσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Ὁ ὁμοίαν ἔχων στολήν, ἢ ὅμοιον στολισμόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμοιόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὅμοιον ἔχων στόμα, ἤτοι ἄνοιγμα, ἢ καὶ πρόσωπον, μετωπον.

Ὁμοιοσύνταχτος, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὁ ὁμοίαν ἔχων σύνταξιν.

Ὁμοιοσχημονέω, ῶ (ὁμοιοσχήμων). Ἔχω ὅμοιον σχῆμα, ἢ μορφήν.

* Ὁμοιόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁμοιοσχήμων.

Ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ σχῆμα, ἢ θέσιν. Ἀριστοτ. Ἔλεγχ. Σοφιστ. 6. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μόνως (σχῆμα). Ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ κατὰ τὴν μορφὴν, καὶ θέσιν.

Ὁμοιοτάττω, ξω, ἀντὶ ὁμοίως, τάττω, πολ. ἀμφ.

Ὁμοιοταχής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρρ. Ὁμοιοταχῶς (ταχος, ταχύς). Ὅμοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ὁ ὁμοίαν, ἴσην ταχύτητα ἔχων.

* Ὁμοιοτέλευταῖον, τό = ὁμοιοτέλευτον. Τιβέρ. Ῥέτ.

Ὁμοιοτέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Ὁ ἔχων ὅμοιον τέλος, ὁμοίαν κατάληξιν. »Τὸ ὁμοιοτέλευτον« σχῆμα κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ δύο κῶλα τῆς περιόδου ἔχουσιν ὁμοίαν τελευτὴν, ἤτοι κατάληξιν, ταὐτὸν τῷ, ὁμοιόπτωτον, καὶ ὅμοιο κατάληκτον, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπαντῶνται ἀπροσδόκητα ἔχνη καὶ παρὰ τοῖς καλλίστοις ποιηταῖς, π. χ. Σοφοκλ. Αἰ. 62 — 65. μάλιστα δὲ συχν. ἐν τῇ καταλήξει τῶν δύο μερῶν τοῦ Πενταμέτρου. Οὕτω καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. ἐν α'. »Φαίνεται ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη« ὅπου τὸ »καλουμένη, καὶ οἰκουμένη, ἔστιν ὁμοιοκατάληκτον.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ (ὅμοιος). Ἡ ὁμοιότης, ἰσότης.

Ὁμοιότονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοιοτόνως (τόνος). Ὁ ἔχων ὅμοιον τόνον.

Ὁμοιοτροπία, ἡ. Ὁμοιότης τοῦ τρόπου τῶν ἠθῶν τοῦ χαρακτῆρος· ἐκ τοῦ

Ὁμοιότροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρρ. Ὁμοιοτρόπως (τρόπος). Στραβ. Α', σελ. 55. ὅμοιος κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα, τὴν γνώμην.

Ὁμοιτύπωτος, ὁ, ἡ (τυπόω). Ὁ ὁμοίως μεμορφωμένος, ἢ τετυπωμένος.

Ὁμοιοούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ταὐτὸν τῷ, ὁμουσίους, ὁ ὅμοιος κατὰ τὴν οὐσίαν, ἢ κατὰ τὴν φύσιν.

* Ὁμοιόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ἔχων ὅμοιον φλοιόν.

Ὁμοιοφόρος, ὁ, ἡ, Ὁ ὁμοίους φέρων καρπούς· ἀμφ.

* Ὁμοιοφωνία, ἡ. Ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ

Ὁμοιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ὁμοίαν φωνήν.

Ὁμοιόχροια, ἡ (χροιά). Ὁμοιότης εἰς τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Ὁμοιόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ἰσόχρονος, ὁ ἔχων ὅμοιον, ἢ ἴσον χρόνον, ἐξαιρέτως ἐπὶ μέτρων.

Ὁμοιοχρώματος, ὁ, ἡ (χρῶμα). Ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα.

Ὁμοιόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ὅμοιον, ἢ ἴσον τόπον κατέχων, Στραβ. Ἀνυσ. 1102.

Ὁμοιόω, Μλ. -ώσω (ὅμοιος). Κάμνω ὅμοιον, ἴσον. παρομοιάζω, ἐξεικονίζω τι κατ' ὅμοιον τρόπον, μάλιστα δὲ παραβάλλω, τινί τινι. Παῦλ. Κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ὅμοιον, γίνομαι ὅμοιος, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς Ἀπρφ. Ἀορ. παθητ. ὡμοιώθημεν ἀντὴν, Ἐπικ. ἀντὶ ὁμοιώθεμεν, Ἰλ. Α, 187. Ὀδ. Γ, 120. τὸ Μέσ. εἰς ἐνεργ. σημασ. παρ' Ἡρόδ. Α', 123. »τὰς πάσας τὰς Κύρου τῆσι ἑωυτοῦ ὁμοιουμένους«, ὅθεν

Ὁμοίωμα, ος, τό. Τὸ ὅμοιος ποιηθέν, ἢ μορφωθέν, ἢ εἰκών, τύπος, μίμημα, ἀπεικόνισμα, παροιμία, ὅθεν

Ὁμοιωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁμοίωσιν, ἢ ἀπεικόνισμα, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Ὁμοῖος, Ἐπίρ. τοῦ ὅμοιος, ὅπερ ἴδε.

Ὁμοίωσις, ἡ (ὁμοιόω). Παρομοίωσις, παράστασίς τινος διὰ εἰκόνος, ἢ διὰ παραβολῆς, ὁμοίωμα, παράδειγμα.

Ὁμοιωτής, οῦ, ὁ (ὁμοιόω). Ὁ ποιῶν ὅμοιον, ἢ ὁ παρομοιάζων, παραβάλλων, ὁ ζωγράφος, ὅθεν

Ὁμοιωτικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. ὁμοιωτικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν τι ὅμοιον, εἰς τὸ εἰκονίζειν, πτέχνη ζώων ὁμοιωτικὴ«. ἡ τέχνη τοῦ μιμεῖσθαι, καὶ εἰκονογραφεῖν τὰ ζῶα. Πολυδ. Ζ', 126.

Ὁμόκαπνος, ὁ, ἡ (ὁμός, καπνός). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἑστίας καπνοῦ, ὁ συγγνάτοιος, Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'. Ἄλλοι δὲ ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκουσιν, ὁμόκαποι.

Ὁμόκαπος, ὁ, ἡ (κάπη). Ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ τρεφόμενος, ὁμότροφος, Ἐπιμενίδης παρ' Ἀριστοτ. Α', 1, 6. ὅπου ἄλλοι ὁμόκαπνος, ἀναγν. ὅπερ ἴδε

Ὁμοκάτοικος, ὁ, ἡ. Ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ κατοικῶν.

Ὁμοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ὁμοῦ ταξειδεύων, ὁ συνοδοιπόρος.

Ὁμόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον, 2.) Ὁ τὸ αὐτὸ ἔχων κέντρον.

Ὁμοκλάω = ὁμοκλέω. Προσκαλῶ, μετὰ Δοτ. ἐντεῦθεν ἀπαντᾶται μόνον 3. παρατ. ὁμόκλα, Ἰλ. Σ. 156. Ω, 248.

* Ὁμοκλέω, ήσω (ὁμοκλή). Προσκαλῶ, προσφωνῶ, μετὰ Δοτ. ἢ διὰ νὰ ἐνθαρρύνω, νὰ ἐγκαρδιώσω τινά, ἢ νὰ φοβερίσω, νὰ ὑβρίσω, καὶ οὕτω ἐπὶ τὰ πρόσω προτρυνῶσαι ποιητῶν ἔργα κατόπιν ἐνθαρρύνω, ἐπὶ τὸ πρόσω διώκω, βιάζω, ἐγκαρδιόνω, φοβερίζω, ἐρεθίζω, ὑβρίζω, ἐπείγω, συχν. παρ' Ὅμ. μετὰ καὶ ἄνευ Δοτικ. μετὰ τῆς Ἀπρμφ. προστάζω μεγαλοφώνως, Ἰλ. Π, 714. Ψ, 317. καὶ μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος, »ὁμοκλεῖν μύθῳ ἐπέεσσιν, Ὅμ. Ἰων. ἀορ. ὁμοκλήσατε, Ἰλ. Β, 199. κυρίως λέγεται ἐπὶ πλειοτέρων, φωνάζω ὁμοῦ· ἡ ὁποία ὅμως σημασ. δὲν ὑπάρχει πλέον μήτε παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρῆτ. τὸ Ῥῆμα εἰς ἀντιθ. ἀρίθμ. ὁ Ὅμ. δὲν ἔχει ποτὲ τὴν αὐξησιν. σπανιώτερ. σχηματ. εἶναι τὸ ὁμοκλάω, Ἰλ. Σ, 156. Ω. 248.

Ὁμοκλή, ἡ (ὁμός, ὁμοῦ, καλέω). Κυρίως τὸ φωνάζειν ὁμοῦ, ἡ κοινὴ πρόσκλησις πλειοτέρων, Ἰλ. Π. 147. ἡ συμφωνία τῶν αὐλῶν, Πινδ. Ἰσθμ. 5, 35. ὅμως συνῆθ. μεγαλόφωνος πρόσκλησις, ἀπειλητικὴ, ἢ ἐγκαρδιωτικὴ πρόσκλησις, ὅθεν, ἀπειλὴ ἐγκαρδίωσις, παρ' Ὅμ. μάλιστα, προσφώνησις ἀπειλητική· Ἰων. μετὰ τῆς ψιλῆς ἀπαντᾶται εἰς τὸ »νῦν« ὁμοκλῆσι, ὕμν. Ὁμ. Δημ. 88. Ἡσ. Ἀσπ. 341. παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ ἐπὶ ζώων καὶ ἀψύχων πραγμάτων, περὶ τῆς βροντῆς, τοῦ φόφου τῆς φωτίας κ. τ. τ.

Ὁμοκληρία, ἡ. Consortium, ὁμοία τύχη, ὁμοιον μερίδιον, κτῆμα, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὁμόκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς τύχης, κτήσεως, μάλιστα δὲ κληρονομίας, ὅθεν ὁ μέτοχος ὁ συγκεκτημένος, ὁ συγκληρονόμος, Πίνδ. Ὀλ. Β', 89, Νέμ. Θ', 11.

* Ὁμοκλῆς, ὁ, ἡ (καλέω). Ὁμώνυμος.

* Ὁμόκλησις, ἡ (ὁμοκλέω). Τὸ κράζειν ὁμοῦ, τὸ προτρέπειν, προτρυνεῖν.

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, Ἑλλην. ὁμηλύτειρα, ἡ (ὁμοκλέω). Λυκόφρ. 1337. ὁ προτρέπων, παρορμῶν, ἐγκαρδιόνων, ἴδε ὁμοκλέω, Ἰλ. Μ, 273, Ψ, 452.

Ὁμόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ὁ ὁμοῦ συγκαλεσθείς, ἢ παρακαλεσθείς, ἢ 2) ὁ ἔχων ὁμοίαν ὄνομα.

Ὁμοκλινής, ές, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ὁπομ. Νόνν.

Ὁμόκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ ὁμοῦ κατακείμενος εἰς τὸ αὐτὸ κραββάτιον, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ἡρόδ. Γ', 16.

Ὁμόκλιτος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁ εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον ὤν, ὁ συγκάτοικος.

Ὁμοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ταὐτὸν τῷ, ὁ μογάστριος.

Ὁμόκοιτις, ἡ (ὁμόκοιτος). Τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ, ἡ συνουσία. Σχολ. Αἰσχ. Χοηφ. 597.

Ὁμόκοιτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἄκοιτις, Πλάτ. Κρατ. ἰδιαίτρ. Θηλ. τοῦ

Ὁμόκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὁ εἰς τὸ αὐτὸ κραββάτιον κοιμώμενος, σύγκοιτος, σύζυγος, Γραμματ.

Ὁμόκραιρος, ὁ, ἡ. (κραῖρα) Ὁ ὅμοια ἔχων κέρατα. Νόνν. Διονύσ. Α'. 235.

* Ὁμόκτιστος, ὁ, ἡ, (κτίζω) Ὁ ὁμοῦ κτισμένος.

Ὁμόλαστρος, ὁ, ἡ. (λάστρον) Ταὐτὸν τῷ, Ὁμόκοιτος.

Ὁμολεξία, ἡ. (λέξις) Ὁμοιότης εἰς τὴν λέξιν, εἰς τὴν ὁμιλίαν, συμφωνία. ἀμφ.

Ὁμόλεκτος, ὁ, ἡ. (λέκτος) ταὐτὸν τὸ Ὁμόλαστρος, Ὁμόκοιτος, ἴσως ὅμως πρέπει νὰ γράψηται Ὁμόλοκτος.

Ὁμολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σπανιτρ. Ἀποδεκτ. Μέσ. Ὁμολογέομαι. (ὁμόλογος) ὁμοῦ λέγω, ὁμιλῶ, ὅθεν 1) ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, »μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ κατὰ γλῶτταν«, Ἡρόδ. Α'. 142. Β'. 18. μετὰ Δοτ. ὁμιλῶ μετά τινος τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. 2) τὰ αὐτὰ, τὰ ἴδια λέγω, τουτέστι συμφωνῶ, εἶμαι ὁμόφρων, ὁμογνώμων μετά τινος, »τινί«, Ἡρόδ. Α'. 23. 171. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἔτι δὲ καὶ, συμφωνῶ ἐπί τινος πράγματος, »τινί«, Ἡρόδ. Β'. 86. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ πράγματος, Ἡρόδ. Δ'. 154. μετὰ τοῦ Ἐπὶ καὶ τῆς Δοτ. Ἡρόδ. Α'. 60. καὶ μετὰ τῆς Ἀπρμφ. »ὡμολόγησαν ἀζήμιοι εἶναι«, Ἡρόδ. Ζ'. 92. καθόλου, Συντίθεμαι, γνωρίζω τι καὶ τὸ ἀποδέχομαι ὡς τοιοῦτον, π. χ. ἐπὶ φιλοτιμουμένου τινὸς, ὅστις ἀποδέχεται τὴν γνώμην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του· ἔσεν, Συναινῶ, ἀποδέχομαι, ἐπαινῶ, ἀναγινώσκω, ἔτι δὲ καὶ, κηρύττω δημοσίως, ὅτι ἀποδέχομαί τι. 3) Τιμῶσχομαι, μετὰ τῆς Ἀπρμφ. Μέλλ. ὅμως καὶ μετὰ τῆς Ἀπρμφ. Ἀορ. Lobeck. Phryn. σελ. 749. κάμνω μετά τινος συνῆθειαν, »τινί« Ἔτι ἐν πολέμῳ, Παραδίδομαι εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὑπόσχομαι εἰς αὐτὸν, ὅ,τι ζητεῖ, οἷον »Ὁμολογήσειν τῷ Πέρσῃ«. Ἡρόδ. Ζ'. 172. οὕτω λαμβάν. καὶ τὸ Ὁμολογία, ἀντὶ τοῦ ὑποταγὴ εἰς τὸν ἐχθρὸν. 4) εἶμαι εἰς σχέτιν μετά τινος, ἔχω συνέχειαν μετά τινος πράγματος, οὐδὲν ὁμολογεῖν τινι, Ἡρόδ. Ζ'. 54. »τοὺς Ἀπρισίου πατέρας ὁμολογέοντας κατ' οἰκειότητα Περσέι οὐδενί«, ὅπου τὸ κάλλιστον χειρογρ. δὲν ἔχει τὸ »κατ' οἰκ.« 5) Μέσ. ταὐτοσήμ. μὲ τὸ Ἐνεργ. μάλιστα δέ, λέγω ὅτι εἶναί τι, συμφωνῶ, συντίθεμαι, ἐπὶ ἀποφαινομένης γνώμης ἢ γενομένης συνθήκης. 6) Παθητ. »Ὁμολογοῦμαι, μετὰ τῆς Ἀπρμφ. ἀντὶ Πάντες συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι ἐγὼ, —«, »Ὁμολογεῖται«, ἀντὶ τοῦ, Πάντες συμφωνοῦσιν εἰς τι, εἶναι παράδηλον, ὅλος ὁ κόσμος παραδέχεται τι ὡς γνωστὸν ἢ ἀληθινὸν· μετὰ ὁμολογούμενως, ἢ »ὁμολογημένως«, ἀντὶ πράγμα ἀναμφίβολον, προτάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκλαμβάνονται κοινῶς ὡς πλησίον ἀληθεῖαι ἀναντίρρητος, πᾶν ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν συμφωνία· ὅθεν

Ὁμολόγημα, τό. Τὸ ὁμολογηθέν, τὸ ὁποῖον ὡμολόγησεν, ἢ ἀνεγνώρισέ τις). 2) τὸ ὑποσχεθέν, συμφωνηθέν.

Ὁμολόγησις, ἡ, ἡ Ὁμολόγησις, ἡ, τὸ ὁμολογεῖσθαί τι, ἡ ὁμολογία. 2) συμφωνία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὁμολογητέον, Ῥημ. Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ ὁμολογέω. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις.

Ὁμολογητής, οῦ, ὁ. (ὁμολογέω) Ὁ ὁμολογῶν, ἡ 2) ὑποσχόμενός τι.

Ὁμολογία, ἡ, συγκατάθεσις, συναίνεσις, συμφωνία, παρὰ Στωικοῖς τὸ συμφωνεῖν τῇ φύσει, ἕξεν ἀποδοχή τινος ὡς τοιούτου, ὑποδοχή, ἀναγνώρισις. 2) Ὑπόσχεσις, συνθήκη, συναλλαγή, συμφωνία. Ἔτι τὸ παραδίδοσθαι εἰς τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὰς ὑπ' ἐκείνου προβληθείσας συνθήκας, συχν. παρ' Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, (ὁμός, ὁμοῦ, λέγω) Ὁ ὁμολογῶν, συμφώνων, συμφωνῶν, πτωτ. Lobeck. Phryn. σελ. 3. ὅστις παραδέχεται, ὁμολογεῖ, ἐπιτρέπει τι, κομίζομαι γίγνεται μοι, ἀπεί, συμφωνεῖ μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅστις συναρμόζει, εἶναι ἁρμόδιος πρός τι 2) ὅστις ὑπόσχεται τι. Ἐξ ὁμολόγουμεν, ἀντὶ τοῦ προθήλως. Πολυβ. δ', 8 ὁμολογος. Ἐπίῤ.

Ὁμολογουμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθητ. ἐνεστ. τοῦ Ὁμολογέω, κατ' ὁμολογίαν, προθήλως, φανερῶς. Ἔτι συμφώνως, ἁρμοδίως, οἷον Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν. Λαέρτ. Γ'. 87. ὡς τὸ παρὰ Κικέρ. Convenienter naturae vivere. Λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀκολούθως.

*Ὁμόλη, Δωρ. — λα, ἡ, ὄρος ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, ὡσαύτως Ὁμόλιον· ὁ ὄν Ὁμολεύς καὶ — ώτης, ῆα, ῆον, μάλιστα Ἐπίῤ. τοῦ Διὸς εἰς τὰς Θήβας· ὡσαύτως Ὁμολοΐς καὶ — ωΐς, ΐδος, ἡ, πύλη τις τῶν Θηβῶν.

Ὁμέλοχος, ὁ, ἡ, (λόχος, ε.) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου. 2) (λέχος) = Ὁμόλεχος. Γραμμ.

*Ὁμομαθής, ές, ὁ, ἡ, (μανθάνω) Ὅστις μανθάνει ὁμοῦ.

Ὁμομαστιγίας, ου, ὁ. (μάστιξ) ὁ ὁμοῦ μαστιγούμενος, Ἀριστοφ. Βατρ. 755. ὀνομασία κωμικὴ τῶν συνδούλων. Τὸ δὲ, Ὁμομάστιξ, εἶναι ἡμαρτημένον, παραχθὲν ἐκ τοῦ, Ὁμομαστίγιον, ἀντὶ τοῦ Ὁμομαστιγιῶν, παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 631.

Ὁμομηλίς, ίδος, ἡ. παρ' Ἄθην. σελ. 650. ἀντὶ Ἀμυμηλίς.

Ὁμομήτριος, ία, ιον. (μήτηρ) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ὁ ἀδελφὸς, ἡ ἀδελφὴ, Ἡρόδ. Σ'. 38.

Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ προηγ. Πολυβ. ς'. 156.

Ὁμόναος, ὁ, ἡ. (ναός) Ὁ τὸν αὐτὸν ναὸν μετ' ἄλλων ἔχων, πρβλ Ὁμοβώμιος.

Ὁμόνεκρος, ὁ, ἡ, (νεκρὸς) Ὁ μετ' ἄλλων νεκρὸς ὢν Λουκιαν. Β'. σελ. 133.

Ὁμονηδύϊος, ὁ, ἡ. (νηδὺς) Ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάστριος, Σουϊδ. Ἐτυμ. Μ.

Ὁμονοείω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὁμόνους) ἔχω ὅμοιον νοῦν, ὁμοια φρονήματα, συμφωνῶ μὲ ἄλλον κατὰ τοὺς στοχασμοὺς, εἶμαι τῆς αὐτῆς μὲ ἄλλον τινὰ γνώμης, ἢ συζῶ μετά τινος ἐν ὁμονοίᾳ, πτωτ. μετά τινος, πτῶτ. εἰς ἢ κατά τι, ἕξεν.

Ὁμονοητικός, ἡ, όν. Ἐπίῤ. ὁμονοητικῶ., Ὁ ἁρμόδιος εἰς τὴν ὁμόνοιαν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Ὁμόνοια, ἡ. (ὁμόνους) Ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὸν νοῦν, τὰ φρονήματα, ἢ τὴν γνώμην· ὁμογνωμοσύνη, ὁμοφροσύνη· ἔτι δὲ καὶ ὡς θεὰ τις, Λατ. concordia.

Ὁμόνομος, ὁ, ἡ, (νόμος) Ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς ἢ ὁμοίους νόμους, Πλατ. περὶ Νόμ. 2. 2) (νομὸς) ὅστις βόσκεται ὁμοῦ, ὡς τὸ Σύνομος.

Ὁμόνους, καὶ συναιρ. Ὁμόνους, ὁ, ἡ, (νοῦς, νοῦ) ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὰ φρονήματα, κατὰ τὸν νοῦν, μετὰ Δοτ. ὄθεν, σύμφωνος, ὁμόφρων, ὁμόψυχος, ὁμογνώμων, Λατ. concors. Ἐπίῤ. Ὁμονόως, Lobeck Phryn, σελ. 142.

*Ὁμόνυμφος, ὁ, ἡ, (νύμφη) Συμπενθερός.

*Ὁμόοικος, ὁ, ἡ, (οἶκος) Ὁ συγκατοικῶν.

*Ὁμοουσία, ἡ, (ὁμοούσιος) Ἡ ὁμοιότης κατὰ τὴν οὐσίαν.

Ὁμοουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ δόγματος περὶ τοῦ Ὁμοουσίου. Συγγρ. Ἐκκλησ.

Ὁμοούσιος, ὁ, ἡ, (οὐσία) Ὁ τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν ἢτοι ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν ἢ φύσιν. ἐκ τούτου

Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ. Ἡ ταὐτότης τῆς οὐσίας, ταὐτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐσίαν, = Ὁμοουσία.

Ὁμόπαγος, ὁ, ἡ, (pagus) ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν πάγων, ἢ χωρίων κατοικούμενος, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Δ'. 15.

Ὁμοπαθέω. ῶ. Ἔχω ὅμοια πάθη, ἢ αἰσθήματα, συμπάσχω, συναισθάνομαι, μετὰ Δοτ. ταὐτὸν τῷ Ὁμοιοπαθῶ, μὲ τὸ ὁποῖον συχνάκις καὶ συγχέεται, ἐκ τοῦ

Ὁμοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ Ὁμοπαθὼς, (πάθος) ὁ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν μετ' ἄλλου τινὸς συμπάσχων, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, μετὰ Δοτ. Ὁμοπαθὴς λύπῃ τε καὶ ἡδονῇσι. Πλάτ. Πολιτ. ε', 12.

*Ὁμοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) ὁ ὁμοῦ παίζων, ὁ σύντροφος, Δατ. collusor.

Ὁμόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) ὁ μετ' ἄλλων παῖς ὤν, μάλιστα δὲ περὶ διδύμων, παρ' Ἡσυχ. Ὁμόπαιδες κάσιες· ἢ δίδυμος ἀδελφή.

Ὁμοπάτριος, ὁ, Ὁμόπατρος. ὁ, ἡ. καὶ Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατὴρ) Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεννηθεὶς πατρός.

Ὁμόπεδος, ὁ, ἡ, (πέδον) ἀπίπεδος, ἴσιος, ὁμαλός, ταὐτὸν τῷ Ἄπεδος. Γραμματ.

Ὁμοπιστία, ἡ. Ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὴν πίστιν. ἐκ τοῦ

Ὁμόπιστος, ὁ, ἡ. (πίστις) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν. ταὐτὸν τῷ Ὁμόῤῥητος.

Ὁμοπλεκής, ἡ, Ὁμόπλεκτος, ὁ, ἡ, (πλέκω) ὁ ὁμοῦ, ἢ ὁμοίως πλεχθεὶς, συνδεθείς. Ἀθηναῖ. καὶ Νόννος.

Ὁμοπληθής, ὁ, ἡ. (πλῆθος) Ὅμοιος κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Εὐκλειδ. Στοιχ. ιβ. 12.

Ὁμοπλοέω, ῶ (ὁμόπλους) πλέω ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, συμπλέω, ὅμοιον πλοῦν πλέων, ὄθεν

Ὁμόπλοια, ἡ. Τὸ πλεῖν ὁμοῦ, κοινῶς μὲ ἄλλους, ἢ ὁ κοινὸς, ὅμοιος πλοῦς. Κικ. Ἀττικ. ις'. 4.

Ὁμόπλοκος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ταὐτὸν τῷ Ὁμοπλεκής, ἐκ Νόννου.

Ὁμόπλους, καὶ συναιρ. Ὁμόπλους, ὁ, ἡ. (πλοῦς, πλοῦς) ὁ ὁμοῦ, ἐντάμει μὲ ἄλλους πλέων, ὁ σύντροφος εἰς τὸ ταξείδιον, σύμπλους.

Ὁμοπλώτηρ, ηρος, ὁ, (πλώω) ὁ συμπλέων, ὁ συγκολυμβῶν.

*Ὁμοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ὁμοῦ ἢ τὸ ἴδιον ποιῶν.

Ὁμοπολέω, ῶ, (πολέω) Πλάτ. Κρατύλ. 22. ἀντὶ τοῦ Ὁμοῦ πολέω, τοῦτ' ἔστι κινῶ ὁμοῦ.

Ὁμόπολις, εως, ὁ, ἡ. (πόλις) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἢ πατρίδος, συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος, ὁ, ἡ, (πορεύομαι) Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, ταξειδεύων, ὁ συνοδοιπόρος.

Ὁμοπραγέω, (πρᾶγος) κοινωνῶ, μετέχω ἀπὸ τὴν πρᾶξιν.

Ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. (πρᾶγμα) Ὁ συνεργαζόμενος, ὁ συμβοηθὸς, ὁ κοινωνὸς τινος πράγματος, Ἰων. Ἀρχαιολ. ΙΖ'. 12.

Ὁμοπρεσκύνητος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμει μὲ ἄλλους προσκυνούμενος, ἀμφ.

Ὁμόπτερος, ὁ, ἡ. (ὁμοῦ, πτερὸν) Ὁ ὁμοίως ἐπτερωμένος, ὁ ἔχων ὁμοια πτερά. Ἔτι μεταφορ. ὁ ἐχων ὁμοίαν ἡλικίαν. καθ' ὅσον ἡ ὁμοιότης αὕτη ἐμφαίνεται εἰς τὸ ὅμοιον χρῶμα τῶν τριχῶν, Valck. Phoen. 331. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 525. ἀν καθόλου = ἴσον, ὅμοιον, εἶναι πολὺ ἀμφ. 2) ὁ ὅμοιος μὲ τὰ πτερά, τουτέστι ὀταχὺς ὡς τὰ πτερά. Αἰσχύλ. Περσ. 557. 3) ὁμόπτεροι ἐμοὶ οἱ ὄρνιθες, Ἀριστοφ. Ὄρν. 231. Τὸ Ἐπίῤ. Ὁμοιόπτερος, ἀντὶ Ἀπτέρως. Σχολ. Δυκόφρ 627.

Ὁμόπτολις, εως, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, Ὁμόπολις.

Ὁμόπτωτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ Ὁμοιόπτωτος. ἀμφ.

*Ὁμοργάζω, = Ὁμόργνυμι, ἀποσμήχω, ὠμόργαζεν, ὦμ. Ὁμ. Ἑρμ. 361. κατὰ τὴν ὀρθὴν διόρθ. τοῦ Jlgen, ἀντὶ τοῦ ἀνοήτου Ὠμόρταζε.

Ὁμόργμα, τό. Ὅ,τι σφογγίζει τις, ἢ κηλίς, ἐκ τοῦ

Ὁμόργνυμι, Μέλ. Ὁμόρξω, Ἀόρ. Ὦμορξα, Ἀόρ. Μεσ. Ὡμορξάμην, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, ἀποπυάζω, ξηραίνω. νίπτω χεῖρας Ἰλ. Δ, 416. ἄλλοτε παρ' Ὁμ. πάντοτε εἰς Μέσ. μάλιστα δὲ ἐν τῷ Ἀορ. πάσαντα ὁμόρξασθαι σπογγίζειν τὰ ὄνυχα, συχν. μετὰ τῆς προσθήκης, παρειπόντα· οἱ ὑστρ. παρέλειπον τὸ πάσαντα, λέγοντες μόνον Ὁμόργνυμι, ἀντὶ σπογγίζω τὰ ὄνυχα. οὕτω δὲ καὶ Ἡσύχ. Ὁμόργνυσι, ἀποψήσει ἢ ὁμόρξειε. Παρὰ δὲ Νικάνδ. Θηρ. 558 ἑρμηνεύεται τὸ, Ὁμόρξαις, διὰ τοῦ, Λεπίσας, πρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῇ Ἀμόρξαις. 2) ἐκλίβω, ἐπιπέζω. Σπάν. ἰδιαιτρ. σχήματ. Ὁμοργάζω, παρ' ὦμ. Ὁμ. Ἑρμ. 361. Τοῦ δὲ σχηματισμοῦ Μόργνυμι αἱ παλαιότεραι καὶ ἀσφαλέστεραι μαρτυρίαι εὑρίσκονται παρὰ Κοΐντ Σμυρν. Δ'. 270 καὶ 374. καὶ ἀλλαχοῦ. (συγγεν. μὲ τὸ Ἀμέργω· τὴν ἐτφαλμ. γραφὴν Ὁμόργνυμι ἀποβάλλουσιν οἱ νεώτρ. κατὰ τὸν Schneider.)

Ὁμορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὄρος) ἴδε Ὁμουρέω. ὄθεν

Ὁμόρησις, ἡ, = Ὁμούρησις,

Ὁμόριος, ὁ, ἡ. ἡ Ὅμορος, ὁ, ἡ, (ὁμοῦ, ὄρος) ὁ συνορεύων, ὁ γείτων, τινὸς καὶ τινί. Ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρὰ Πολυβ.

Ὁμοροφία, ἡ. Ἡ συντεκνοίησις, Contubernium, Γλωσσ. Στ. ὄθεν

Ὁμοροφιος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὁμόροφος ὁ, ἡ, (ὁροφὴ) ὁ συγκατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν, ταὐτὸν τῷ Ὁμώροφοι, ὁ καὶ συνηθέστερον, Ἄξην. σελ. 437 Lobeck. Phryn. σελ. 709. ὁ σχηματ. Ὁμορρόφιος εἶναι ἐσφαλ.

Ὁμορρείθρος, ὁ, ἡ, (ῥεῖθρον) Ὁ ἔχων κοινὸν ῥεῖθρον, ποταμὸν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ ἢ ῥείθρου ἀρυόμενος, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποταμῷ κατοικῶν, Πανδέκτ.

Ὁμόῤῥητος, ὁ, ἡ. (ῥητὸς) Ὁ ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ῥηθείς, λαληθείς, ὁ σύμφωνος Νόννος.

Ὁμορροή, ἡ, (ῥέω) Συῤῥευσις. ἀμφ.

Ὁμορροέω, ῶ. (ὁμόῤῥοθος) Κωπηλατῶ ὁμοῦ, ἐνταὐτῷ, Εὑρέται ὁμορροοῦντες. Πλούταρχ. σελ. 353. Σημαίνει δὲ καὶ γενικῶς τὸ Συνεργάζομαι. ὄθεν καὶ Μεταφ. ἀντὶ τοῦ Συμφωνῶ.

Ὁμορρόθιος, ὁ, ἡ, (ῥόθιον) Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κωπηλατῶν, ὁ συμπλέων. Ἀνθολ.

Ὁμόῤῥοθος, ὁ, ἡ, (ῥόθιον) Κυρίως ὁ ὁμοῦ ψοφῶν, ἐξαιρέτως ἡ συγκωπηλατῶν, καὶ γενικῶς ὁ συνεργαζόμενος, ὡς τὸ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 3. πυκτεύοντες ὁμόῤῥοθοι. μεταφορ. ὁ ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὁμόῤῥοια, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ὁμόῤῥοθος. Ἡσύχ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'μόῤῥοος, ὁ, ἡ. (ῥόος) Ὁ ῥέων, τρέχων ὁμοῦ.
Ο'μορῥόφιος, ὁ, ἡ. ἴδε. Ὁμορόφιος.
Ο'μορυθμία, ἡ. Ἰων. Ὁμορυσμίη, ὁμοιότης, Ἰωνικ. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ
Ο'μόρυθμος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. Ὁμόρυσμος, (ῥυθμός, ῥυσμός) Ὁμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν μορφήν, ὁμοιος, μάλιστα ἐπὶ ῥυθμοῦ ὁμοίου· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκεται Ὁμοιόρυσμος. Ἱπποκρ.
*Ὁμόρυσμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ὁμόρυθμος, ὅπερ ἴδε.
Ο'μός, σμή, σμόν, ὅμοιος, ἴσος, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, ὡς τὸ ὅμοιος, ἀρχαϊτρ. παρ' Ὅμ. εὐχ' σπαν. σημασ. ὄθεν καὶ β) κοινός, ὁ δύο ἢ πλειοτέρους ἀποβλέπων, ὁ εἰς αὐτοὺς κοινῇ ἀνήκων, «δμὴ σορός», Ἰλ. Ψ, 91. «δμὴ αἰτιη», Ἰλ. Ο, 209. «δμὸν νεῖκος», Ἰλ. Ν, 333. «δμὴ δίζύς», Ὀδ. Ρ, 563. «δμὸν λέχος», Ἰλ. Θ, 291. Ἡσ. Θεογ. 508. «Ὁμὰ χθὼν ἄδε καλύπτειν», Ἀνάλ. Γ'. σελ. 304. γ) συννενομένος, συνηθροισμένος, συμμιζομένος· ὅθεν μεταφορ. ὁμογνώμων, σύμφωνος, «δμὰ φρονεῖνα», Ἡσ. Ἀσπ. 50. ἔτι δὲ καὶ μὲς ὁμὰ τινια, ὁμοῦ μὲ κάποιον. (συγγεν. μὲ τὸ Ἅμα, ὅπερ ὅμως εἶναι συνῃθ. ἐν χρήσει ἐπὶ καιροῦ, καὶ τὸ Ὁμὸς ἐπὶ τόπου· ὅθεν Ὁμοιος καὶ τὰ Ἐπίῤῥ. Ὁμῶς, ὅμως, ὁμοῦ, ὁμὴ, ὁμόθεν, ὁ. μόσε, ἅπερ ἴδε)
Ο'μόσαι, Ὁμόσας, Ἀπρμφ. καὶ Μετοχ. Ἀόρ. ἀ ἐκ τοῦ, Ὀμνυμι.
Ο'μόσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σαρκὸς ὤν.
Ο'μόσε, Ἐπίῤῥ. (ὁμός) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἰλ. Μ, 29. «δμὸσ' ἤλθε μάχην», ἡ μάχη ἤλθεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, τουτέστι τὰ δύο μέρη συνῆλθον καὶ συνεκρότησαν μάχην, Ἰλ. Ν, 337. ὅθεν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθως «Ὁμόσε ἰέναι, ἔρχεσθαι θέειν, χωρῆσαι κ. τ. τ. «τοῖς πολεμίοις», τοῦτέστιν ἀπαντᾶν τοῖς ἐχθροῖς, ἢ εἰς μάχην ἐλθεῖν μετ' αὐτῶν, Ruhnk. Tim. sel. 191. Wyll. ep. cr. σελ. 207. Act. Πλάτ. Πολ. 10, 10. σελ. 625. Θουκυδ. 2, 62. Ἀρτεφ. Λύσ. 450. 2) Πολύβ. δὲ μεταχειρίζεται τὸ, Ὁμόσε καὶ Ὁμοῦ μετὰ Δοτ. ἀνωρολέκτως ἀντὶ τοῦ Ἅμα, ἢ Σύν. δηλότ. τὸ μὲν Ὁμοῦ, σημαίνει τὸ εἶναι ἐν τινι τόπῳ, Ὁμόσε δὲ, τὴν εἰς τινα τόπον κίνησιν.
Ο'μοσθενής, έος, ὁ, ἡ. (σθένος). Ὁ ἰσοδύναμος.
Ο'μοσίπυος, ὁ, ἡ, (σιπύη) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σιπύης ἢ τοῦ ἀποθήκης ὁμοῦ· μετ' ἄλλων ἀναλλάκτων, ὁ συντρώγων, συζῶν, Ἀριστοτ. Πολιτ, Α'.
Ο'μοσιτέω, ῶ. Συντρώγω, μετὰ Δοτ. Ἡρόδ. Α'. 146 ἐκ τοῦ
Ο'μόσιτος, ὁ, ἡ, (σῖτος) Ὁ συντρώγων, ὁ συντράπεζος, ὁμοτράπεζος, Ἡρόδ. Β'. 119.
Ο'μόσκευος, ὁ, ἡ. (σκευή) Ὁ ὁμοίως ἐσκευασμένος, ἠγμένος φορεμένος, ἠωπλισμένος. Θουκυδ.
*Ὁμοσκηνέω, = Ὁμοσκηνόω.
Ο'μοσκηνία, ἡ. Συγκατοίκησις εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β' κ'. 26. ὅπου ἄλλοι, Συσκηνία, ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ
Ο'μόσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνή) Ὁ ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶν ἢ ζῶν, ἔτι δὲ καθόλ. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ζῶν, μετὰ Δοτ. ὄθεν
Ο'μοσκηνόω, ἡ Ὁμοσκηνέω, ῶ. Ἔμαα, ἢ ζῶ, κατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοῦ σκηνήν, ἢ κατοικίαν. Ξενοφ. μετὰ Δοτ.
Ο'μοσπλαγχνος, ὁ, ἡ. (σπλάγχνον) Ταὐτόν τῷ, Ὁμογάστριος καί, Ὁμομήτριος. ὁ γνήσιος ἀδελφός, ἢ ἀδελφή. Ποιητ. «Ὁμόσπλαγχνα πλευρώματα». Αἰσχύλ. Ἱκ. 892.
Ο'μοσπανδέω, μετέχω, κοινωνῶ, χω μέρος εἰς τὴν εἰρήνην, ἢ συμμαχίαν, Πολυδ. Α'. 33. ἐκ τοῦ
Ο'μόσπονδος, ὁ, ἡ. (σπονδή) Κυρίως ὁ κοινωνῶν, μετέχων τῆς σπονδῆς ἐν τῇ Θυσίᾳ, ἢ γενομένης συνθήκης τινός, ὅθεν α) ὁ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων, ὁ συντρώγων, Ἡρόδ. Γ'. 16. β) ὁ κοινωνῶν, μετέχων τῆς εἰρήνης ἢ συμμαχίας.
Ο'μόσπορος, ὁ, ἡ. (σπορά) Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου σπόρου ὤν, ὁ ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν σπαρθείς, καὶ Μεταφορ. ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γεννηθείς πατέρων, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν προελθὼν προγόνων, ἀδελφός, ὕμ. Ὁμ. Δημ. 85. Σοφοκλ. ΟΤ. 260. 460. Τρ. 212. 2) ὅμως Ἐνεργητ. μετατεθέντ. τοῦ τόπου Ὁμοσπόρος, ὁ, ἡ, ὁ μετ' ἄλλου σπείρων, γεννῶν, ἐπὶ Οἰδιπ. ἐστιν ἡ ἐπὶ τῆς μητρὸς του υἱὸς καὶ σύζυγος. Σοφοκλ. ΟΤ. 2.
*Ὁμόσπονδος, ὁ, ἡ, (σπονδή) Ὁ ὁμοίαν σπονδὴν ἔχων.
Ο'μόσσαι, Ὁμόσσας, Ἐπικ. ἀντὶ Ὁμόσαι, Ὁμόσας, Ὅμ.
Ο'μόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) Ταὐτόν τῷ Ὁμώροφος.
Ο'μοστιβής, έος, ὁ, ἡ. (στείβω) Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, καὶ Μεταφ. ὁ Σύμφωνος.
Ο'μοστιχάω, ῶ, ἡ Ὁμοστιχέω, (στίχος) Ὁμοῦ στίχω, πορεύομαι μετά τινος, ἢ παρά τινι, Ἰλιάδ. Ο. 635. ἐκ τοῦ
Ο'μοστιχής, ὁ, ἡ. (στείχω) Ὁ ὁμοῦ στίχων πορευόμενος.
Ο'μόστιχος, ὁ, ἡ. (στίχος) Ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ὢν στίχον, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἡγεῖσθαι ἁρμόζων, ἢ τάξιν, μετὰ Δοτικ. Πλούταρχ.
*Ὁμόστοιχος, ὁ, ἡ, (στοῖχος) = Ὁμόστιχος.
Ο'μόστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμα πλέων, ἢ πορευόμενος, ἢ στελλόμενος, συμπράκτωρ, τῇ αὐτῇ ὁδῷ κοινωνῶν. 2) Ἔτι (ἐκ τοῦ Στολή) Ὁ ὁμοίως ἐνδεδυμένος, σύμμορφος, ὁ τὴν αὐτὴν στολὴν ἔχων, καθόλου, ὁ ἐξ ὁμοίας ποιότητος, οἷον «Φύσις ὁμόστολος» ταὐτὸν τῷ Ὁμοία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 512.
Ο'μόστοργος, ὁ, ἡ. (στοργή) Ὁ ὁμοίως ἀγαπῶν, ἢ ὁ ὁμοιβαίως ἀγαπῶν, Νόννος.
Ο'μόσφυρος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμ. Μ. ἐκ τινος ποιητοῦ, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Συνοδοιπόρος, Ἀδελφός, καὶ Ὁμόχωρος. Παράγεται δὲ ἐκ τοῦ Σφυρόν.
Ο'μοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. (σχῆμα) Ὁ ὁμοιον ἔχων σχῆμα, ὁμοιόμορφος, ὁμοιος κατὰ τὸ σχῆμα.
Ο'μοταγής, έος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ. Ὁμοταγῶς, (τάσσω) Ὁ ἐκ τῆς ὁμοίας τάξεως, ἢ σειρᾶς ὤν, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν εὐρισκόμενος, ὁ καθ' ὁμοιον τρόπον τεταγμένος. β) Ὁ ὁμοίως κατασκευασθείς, ὁ τὴν αὐτὴν κατασκευὴν ἔχων. Εὐκλ. Στοιχ. ΙΒ'. 12.
Ο'μοτάλαντος, ὁ, ἡ. Ταὐτόν τῷ, Ἀτάλαντος. μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.
Ο'μότα φος, ὁ, ἡ (ἅπτω). Ὁ ὁμοῦ ταφείς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ ὑπάρχων.
Ο'μοτραχής, έος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίῤῥ. —χώς, (τραχύς, ταχύς). Ὁ ὁμοίως ταχὺς, ἰσοταχής.
Ο'μότραχος, ὁ, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ἡλιοδώρ. Γ'. σελ. 409. ἀντὶ τοῦ ὁμοταχής.
*Ὁμοτέλεντος, ὁ, ἡ, = ὁμοιοτέλευτος, ἐν Διοσ. Σικελ. ἀμφ.
Ο'μοτελής, έος, ὁ, ἡ (τέλη). Ὁ πληρώνων, δίδων τὸ ἴδιον ὀφείλομενον, τὸν αὐτὸν φόρον, ὁ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τιμάτων.
Ο'μοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Ὁμοῦ τὸ τέρμα ἔχων, γείτων, ταὐτὸν τῷ, ὅμορος.
Ο'μοτεχνέω, ῶ. Μετεχειρίζομαι, ἀσκῶ τὴν ἰδίαν τέχνην, ἐκ τοῦ
*Ὁμότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις μετέρχεται τὴν αὐτὴν τέχνην, τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, Ἡρόδ. Β'. 89.
Ο'μοτιθος, ὁ, ἡ (τιθή), ταὐτόν τῷ, ὁμώνυλος, ὁμογάλαξ, Γραμματ.
Ο'μοτής, οῦ, ὁ (ὄμνυμι). Ὅστις ὀμόσει. 2) ἔτι ὁ ὀμωμένος Γλωσσ. Στ. ἐκ τοῦ
Ο'μοτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὅρκον, ἢ εἰς τὸν ὁμοτὴν ἀνήκων.
Ο'μοτιμία, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν τιμὴν, ἢ τὸ ἀξίωμα, ἴση τιμή, ἐκ τοῦ
Ο'μότιμος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίῤῥ. —ίμως (τιμή). Ὁ ὁμοίως τιμώμενος, ὁ ἀπολαβάνων τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἢ τὰ αὐτὰ ἀξιώματα, Ἰλ. Ο, 186. ὅθεν «οἱ ὁμότιμοι», παρὰ Πέρσαις τάξεις τινὲς διαιτύρα εὐγενῶν, οἵτινες, πρῶτοι ὄντες μετὰ τὸν βασιλέα, εἶχον ἀναμεταξὺ των τὴν αὐτὴν τιμήν, ὡς οἱ Ὅμοιοι ἐν τῇ Σπάρτῃ, Ξενοφ. Κυρουπδ. Α'. Β'. 15. ἴδε Ζ'. Ε'. 85.
Ο'μοτιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη), ταὐτόν τῷ, ὁμότηθος, ὁμόθηλος.
Ο'μότοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Ὁ ἔχων ἴσιον, ἢ κοινὸν τοῖχον, ὁ γείτων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1012.
Ο'μοτονέω. Ἔχω ὁμοιον τάνυσμα, ἔκτασιν, ἢ τάσιν. Φιλ. Μαθημ. σελ. 61. ὅθεν αὐτὸ ἐπίῤῥ. «Ὁμοτονοῦντος ἀλλήλοιιν, τουτέστιν, ὁμοιον ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους τὸ τάνυσμα, τὸν τόνον· ὅθεν 2) ἔχω ὁμοιον τόνον, ὁμοίαν ἁρμονίαν μὲ ἄλλον, Μιθριδ. προοιμ. εἰς τὰς Βρυκ. ἐπιστ. μετὰ δοτ. ἐκ τοῦ
Ο'μότονος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίῤῥ. —όνως (τείνω, τόνος). Ὁ τὸ αὐτὸ ἔχων τάνυσμα, ἢ δύναμιν, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἔνταιιν ἢ δύναμιν διαμένων ὅθεν 2) ὁ τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν, φωνὴν, τὸν αὐτὸν τόνον ἔχων, μετὰ δοτικ. 3) μὲ ἴσον τόνον, Γραμματ.
Ο'μοτράπεζος ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁ συντράπεζος, μετὰ δοτικ. Ἡρόδ. Γ'. 132. Γ'. 16.
*Ὁμοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω), = ὁμότροφος.
Ο'μότρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὁ ὁμοῦ, ἐν αὐτῷ τρυπηξείς, Νόννος.
Ο'μότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας τρίχας ἔχων, ὁ καὶ ὁτριξ λεγόμενος. ἄμφ.
Ο'μοτροπέω, ῶ (ὁμότροπος). Ὁμοιάζω τινὶ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, ὅθεν
Ο'μοτροπία, ἡ. Ὁμοιότης εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, Διονσ. Ἁλικ.
Ο'μότροπος, ὁ, ἡ (ὁμός, ἀντὶ ὁμοιος, τρόπος). Ὁ ὁμοιος εἰς τοὺς τρόπους, εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν χαρακτῆρα, τρόπον τοῦ ζῆν, Πίνδ. «Ὁμότροπα ἤθεα», Ἡρόδ. Θ'. 144. ἀντὶ ὁμοια ἤθη· μετὰ δοτ. Β'. 49. ἐπίῤῥ. ὁμοτρόπως, ὁμοίως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.
Ο'μοτροφία, ἡ. Ὁμοιότης, κοινότης εἰς τὴν ἀνατροφὴν, ἢ τὴν τροφήν, ἐκ τοῦ
Ο'μότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμα τραφείς, αὐξηθείς, ἢ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ὁ ὁμοῦ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τρεφόμενος, μετὰ δοτικ. ὅμμιν Ὅμρ. Ἀπ. 199. ὁμως καὶ μετὰ γεν. ὑμῶν Ὅμρ. Ὁμ. 8, 2. καὶ εἰς τὰ δύο χωρὶς ἐπὶ διάφορα, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τραφείς, «μότροφα τοῦτ' ἐνθρώποισι ἔηρίαα», δηλ. οἰκεῖα ἔηρία, Ἡρόδ. Β'. 66. β) ὁ ὁμοῦ τρώγων. 2) ἐνεργητ. μετ' ἀλλαγῆς τοῦ τόνου.
Ο'μοτρόφως, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ τρέφων ἢ ἀνατρέφων.
*Ὁμοτροχάω (τρέχω). Ὁμοῦ τρέχω, ἐσφαλ. χωρ. Ὀδσ. Ο, 451. ἀντὶ ἀμαπρ.
Ο'μοτυπία, ἡ (τύπος). Ὁμοιότης κατὰ τὸν τύπον, ἢ κατὰ τὴν μορφὴν, Φιλόξεν. ἐν Ἐτυμολγ. Μ.
Ο'μοῦ, ἐπίῤῥ. κυρίως γεν. αὐότ. ἐκ τοῦ ὁμός. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἐντάμα, ἐν ταὐτῷ, μαζί, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἰλ. Δ, 127. Ψ, 84. ὁ Ὅμρ. τὸ μεταχειρ. συνῃθ. πρὸς ἕνωσιν φηριβετέραι δύο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ούσετ. ήνωμένων ήδη διά τοῦ καί, π.χ. «ὁμοῦ πόλεμός τε ὁμοῦ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούεω», Il. Δ. 61. «γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ὁμοῦ χεῖρας τε πόδας τε, αἴγας ὁμοῦ καὶ ὄιεις», κ. τ. τ. «ἐπήγαγε λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν», Ησιόδ. ἔργ. 240. ὅπου φαινόμενα ἢ ἴση ἀναφορὰ ῥήματος τινος εἰς πλείστερα ὑποκείμενα· «ὡσάντως, «ἅμα ὁμοῦν», Οδ. Μ, 424. β) ἀντὶ τοῦ σὺν μετὰ ὅστε, Il. Ε, 867. καὶ μετὰ τοῦ μετατεθέντος ὁμοῦ, Οδ. Δ, 723. Ο, 365. «ὁμοῦ νεκύεσσιν, σὺν τοῖς νεκροῖς, μεταξὺ νεκρῶν, Il. Ο, 18. ὅπου δὲ δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὴν σημασ. τοῦ ἴσος, ὅμοιος μὲ τοὺς νεκροὺς, χωρὶς νὰ διαφέρῃ τι ἀπὸ τοὺς νεκρούς. γ) πλησίον Βr. Soph. Ant. 1180. Phil. 1218. Ἀριστοφ. Ἱππ. 245. Εἰρ. 513. καὶ μετὰ ὅστε. ὡς τὸ ἐγγύς, Meineke Menandr. σελ. 254. σχόλ. Ἀπ. Ῥ. 2, 121. Δίλ. ἱστ. Ζ. 4, 36. δ) σχεδόν, συνήθ. «ὁμοῦ τι. καὶ παρ' Ἀριστ. ἀντὶ περίπου συνήθ. μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας σημασ. ἐλλείψεώς τινος, ὀλιγώτερον περὶ —, Valck. Ἡροδ. Ε. 97. Bast. ep. cr. σελ. 38. Thierach Ἑλλ. Γραμ. σελ. 407. ε) «ὁμοῦ καὶ», παρομοίως ὡς, πρβλ. ὅμοιος, 2. ζ.

Ὁμόλως, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης ὤν· Νικόμ. Μουσ.

*Ὁμοῦμαι, μέλ. τοῦ ὄμνυμι, Ὅμηρ.

Ὁμοϋπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας ὤν, Συγγρ. Ἐκκλ.

Ὁμουρέω, ὦ (ὅμουρος), Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ὅμορέω. Εἶμαι συνορίτης, γείτων, γειτνεύω ἐν τοῖς ὅροις, μετὰ ὅστ. συχν. παρ' Ἡροδ. 2) συνῆ, ἐφορεύω, ἐπὶ συζύγων, Στεφ. Λέγ. 173, 178. ἔτι δὲ ὡς τὸ πλησιάζω τινί (Δικτ. Rem habeo cum aliquo) ἐπὶ γυναικὸς ἀσελγοῦς, ἴσως μετὰ συνεμφάσεως τοῦ εὐρέως.

*Ὁμουρήσις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁμόρησις, γειτονία.

Ὁμούριος, ὁ, ἡ, = ὅμουρος, Ἰων. ἀντὶ ὁμόριος.

*Ὅμουρος, ὁ, ἡ (οὖρος), Ἰων. ἀντὶ ὅμορος, συνορος, γειτονεύων, γείτων, μετὰ ὅστ. Ἡρόδ. καὶ παρὰ γεν.

Ὁμουσία, ὁ, ἡ, καὶ ὁμουσιότης, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμουσίως καὶ ὁμουσιότης. ἀμφ.

*Ὁμοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ ὁμοῦ φέγγων.

Ὁμοφήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ἀφήτωρ, Γραμ.

Ὁμοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ὁμόσαρκος ἐχων φαγόντους, ἢ φωνάς, ὁμοιος κατὰ τὸν φάγοντα.

*Ὁμοφλεγής, ές, ὁ, ἡ (φλέγω). Ὁ ὁμοῦ ἢ ἐν τῷ αὐτῷ φλέγων.

Ὁμόφλοιος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἴσως ἀντὶ, ὁμοιόφλοιος, ὁ ὅμοιον φλοιὸν ἢ φλοιοὺς ἔχων.

Ὁμόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, φοιτῶν, ναίων, Πίνδ. Νέμ. Η'. 55.

Ὁμοφραδής, ές, ἐ, ἡ (ὁμοῦ, φράζω). Ὁ ὁμοῦ, ἐντὸς μὲ ἄλλους ὁμιλῶν, λαλῶν, συμβουλευόμενος. 2) ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλων γνώμ, κτλ. Ἐτυμ. Μ. ἔθεν, σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ὁμοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = ὁμοφραδής.

Ὁμοφρονέω, ὦ, μέλ. ήσω (ὁμόφρων), ταὐτὸν τῷ, ὁμοιάζω, ἔχω ὁμοίους στοχασμοὺς ἢ φρονήματα, στοχάζομαι, ἴσα τὸ αὐτό, Ὀδσ. Ι, 456. «νοήματι ὁμοφρονέων», Ὀδσ. Σ, 183. ἔθεν, συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων, μετὰ ὅστ. Ἡρόδ. Θ, 75. ὅστις τὸ μετοχερ. συχν. ἀπλοῦστ. πόλεμος ὁμοφρονέων, πόλεμος γενόμενος συναινέσει παντὸς τοῦ λαοῦ, Ἡρόδ. Θ'. 3.

Ὁμοφροσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμοιοια, ὁμοιότης τῶν φρονημάτων, συμφωνία, Ὀδσ. Ζ, 181. εἰς πλήθ. Ὀδσ. Ο, 108. ἐκ τοῦ

Ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, ὁμόφρονος. Ὁ ὁμοια ἔχων φρονήματα, ὅθεν, σύμφωνος, ὁμογνώμων, Ἰλ. Χ, 263. Ἡσιόδ. Θεογν. 60, συνήθ. ἐπίθετ. τοῦ Δημοκ.

Ὁμοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν, κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁμογενής. ἔθεν

Ὁμοφυΐα, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν φύσιν, τὸ ἀνάστημα, τὴν ἡλικίαν.

Ὁμοφυλία, ἡ (ὁμόφυλος). Ὁμοιότης, συγγένεια τῆς φυλῆς, ἢ τοῦ γένους, ἢ τοῦ ἔθνους, Στραβ. Α'. σελ. 70. ἐκ τοῦ

*Ὁμοφύλιος, ὁ, = ὁμόφυλος.

Ὁμόφυλος, ὁ, ἡ (φυλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. «ὁμόφυλοι βάρβαροι», Ἡρωδιαν. στ. «ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς ἄνδρας», Πλούτ. Ἀρατ. 45. ἐπὶ Ἑλλήνων πρὸς Ἕλληνας. «Ἔτι ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ γένους, συγγενής, οἷον «Ὀρνιθες ὁμόφυλοι», Ξενοφ. «Τὸ ὁμόφυλον», Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοιότης τοῦ γένους. Καθόλου δὲ, ταὐτὸν τῷ, συγγενής, ὡς τὸ σύμφυλος.

*Ὁμόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὁμοῦ φυόμενος ἢ γεννηθείς.

Ὁμοφωνέω, ὦ (ὁμόφωνος). Ἔχω ὁμοίαν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, μετὰ δοτ. Ἡρόδ. Α'. 142. παρβλ. ὁμολογέω, 1. ὅθεν καθόλου, συνομιλῶ, συμφάλλω, ὁμοῦ ἠχῶ, συμφωνῶ κατὰ τοὺς τόνους, Δίων Κάσσ. «τῶν σαλπιγκτῶν ἠχῆς ὁμοφωνούσης», μεταφρ. εἶμαι σύμφωνος, ὁμογνώμων, συμφωνῶ, ὅθεν

Ὁμοφωνία, ἡ. Ὁμοιότης εἰς τὴν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, ἢ κατὰ τὸ ἆσμα, ἢ κατὰ τὸν ἦχον. Ἔτι ἐν μουσικ. ἡ συμφωνία τῶν διαφόρων τόνων, μεταφορ. ὁμόνοια. ἴδε συμφωνία.

Ὁμόφωνος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —ώνως (φωνή). Σύμφωνος, ὅμοιος κατὰ τὴν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, ὅστις ὁμιλεῖ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, ὡς ἄλλος τις, μετὰ δοτ. Ἡρόδτ. Γ'. 98. καθόλου ὅμοιος κατὰ τὸν τόνον, ἦχον, τὸ ᾆσμα. Ἐν μουσικ. ὁ συμφώνως ψάλλων, μεταφρ. σύμφωνος, ὁμογνώμων, ἴδε σύμφωνος.

Ὁμόφωτος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοίως φωτίζων, φέγγων, ἢ φωτιζόμενος. ἀμφ.

Ὁμοχαΐξ, ιγος, ὁ, ἡ (χαΐνη). Σύνδεσμος, ὁ μετ' ἄλλου ἑνὰμα λαμβάνων τὸν χοῖνικα, Πλούτ. Πρ. Συμ. Β'. 10.

Ὁμόχορος, ὁ, ἡ (χορός), καὶ Θιασώτης τοῦ ἔρωτος, Πλούτ. σελ. 77. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χοροῦ, ὅπου πρότερον ἡμαρτημ. ὁμόχωρος ἐγράφετο.

*Ὁμοχροέω (ὁμόχροος). Ὁ τὸ αὐτὸν ἢ ὅμοιον ἔχων χρῶμα.

Ὁμόχροια, ἡ (χροιά, ὁμοῦ). Ὁμοιότης κατὰ τὸ χρῶμα. 2) = τῷ ἑπόμ.

*Ὁμοχροΐη, ἡ, κυρίως Ἰων. ἀντὶ ὁμόχροια, ὅμως μὲ διάφορ. σημασ. Ἑκάστη ἴσως καὶ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια, μάλιστα, ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὥρα, τὸ ἅβρωμα, Wess. Ἡρόδτ. Α' 74. Αἰσχν. Διαλ. Γ'. 15. παρβ. χρόα καὶ χρώς.

Ὁμοχροέω, ὦ, μετὰ ὅστ. Εἶμαι, ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡγοῦν καιρόν. «Τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρῶ τουτέστιν, ἡ γλῶσσα καὶ τὸ πλῆκτρον φυλάττουσι τὸ αὐτὸ χρονικὸν μέτρον, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Ὁμόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις εἶναι, ζῇ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ ἔχων ἴσον ῥυθμὸν, μέτρον τοῦ χρόνου.

Ὁμόχροος, καὶ ὁμόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα, «Ἰχθῦς ὁμόχροας», Λουκιαν.

Ὁμοχρώματος, καὶ ὁμόχρωμος, ὁ, ἡ, Ντιήτ. Χρον. Π'. 1. (φράσμα, ὁμοῦ), ταὐτὸν τῷ προηγμ.

*Ὁμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς), = ὁμόχροος.

*Ὁμοχώριος, ὁ, ἡ (χώρα), = τῷ ἑπόμ. ἀμφ.

Ὁμόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, ἢ συντοπίτης, συμπατριώτης, Δίων Κάσσ. 2) πλησιόχωρος, γείτων, ταὐτόσημον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, ὁμοχώριος, ὁ, ἡ, ἐν Γλωσ. Στ. ἀλλ' ἀμφίβολον.

*Ὁμοψηφέω. Εἶμαι ὁμόψηφος, συμφωνῶ. ἐκ τοῦ

Ὁμόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὁ τῆς ἰδίας γνώμης, σύμφωνος, ὁμογνώμων. 2) ὁ τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον ψηφίσμα μετ' ἄλλων ἔχων εἰς τὰς ψήφους, μετὰ ὅστ. Ἡρόδτ. Ζ'. 109. καὶ «μετά τινος», Ἡρόδτ. Η'. 149.

Ὁμοψυχέω, ὦ (ὁμόψυχος), ταὐτὸν τῷ, ὁμονοέω. Εἶμαι σύμφωνοι. ὅθεν

Ὁμοψυχία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμόνοια.

Ὁμόψυχος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —ύχως (ψυχή), ταὐτὸν τῷ, ὁμόνους. Ὁ τῆς αὐτῆς γνώμης, σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ὁμόω, ῶ, μέλ. ώσω (ὁμός). Ὁμοῦ ποιῶ, ἑνόνω, συναπτω, ὅθεν παθητ. «Ὁμοῦσθαι φιλότητι», Il. Ξ, 209. ἀντὶ ἐν ἔρωτι ἑνωθῆναι, συζευχθῆναι, συνουσιασθῆναι, ὡς τὸ, ψιλότητι μιγῆναι, παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν στίχ. 207. «Ἑνῆς καὶ φιλότητος ἀλλήλων ἐπέρχονται».

(Ὁμόω), ἄχρηστον θέμα, ὅθεν παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ ὄμνυμι, ὁ Ἡρόδοτ. Α'. 155. ἔχει ὅμως μετοχὴν τινα ἐνεστ. ὁμοῦντες.

*Ὄμπη, ἡ, ἴδε ὄμπνη.

*Ὀμπνειος, εία, ειον, = ὄμπνιος, ἐκ τοῦ

Ὄμπνη, ἡ. Ἡ τροφὴ, κυρίως ἡ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς λαμβανομένη· ὅθεν 2) καὶ αὐτὰ τὰ δημήτρια λεγόμενα σπέρματα, ἤτοι τὰ σιτηρὰ γεύματα, τουτέστι, βρώματα ἐκ σίτου ἢ ὁμοίων σπερμάτων, τὰ γεννήματα, Λυκόφρ. 621. καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι κυρίως ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθή. Ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ ἐπωνομάζετο διὰ τοῦ, Ὀμπνιος, Ὄμπνειος, καὶ Ὀμπνηρός, ὡς τὸ Λατ. Alma Ceres, ἐκ τοῦ alo, τρέφω. 3) Ἐντεῦθεν καὶ τὰ μετὰ μέλιτος εἰς θυσίαν σκευαζόμενα σιτηρὰ σπέρματα, καὶ μέλιστα ὁ σῖτος, Ὄμπναι ὠνομάζοντο, Πολυδ. Α'. 28. Σημ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ. εὑρίσκεται ἐκ τινος ποιητοῦ σημειωμένον «Ὄμπνειος λειμώνα, ὁ τῶν πυρῶν καὶ σιτηρικῶν καρπῶν, «ἐπὶ Ὀμπλία ἡ Δημήτηρ. 4) Νίκανδ. δὲ Ἀλεξ. 450. ὀνομάζει «Πολυπυρεὰς ὄμπνας» τὰς τῶν μελισσῶν λεγομένας μελικηρίδας, ἤτοι κηρίφρας. Ὁ σχηματ. ὄμπη εἶναι ἀμφ. Βr. σχολ. Σοφοκλ. ΟΚ 480. Ὅθεν προέρχεται καὶ ἡ σημασία τοῦ ἁρπτικὸς, ἁρπονος, ἁρπιλης, μέγας, ἰσχυρὸς, κ. τ. τ. Οὕτως εὐρύμην. καὶ ὁ Ἡσυχ. «Ὄμπνιος, καρποφόρος, ἄρδενος, ἀγαθός, νοστιμωτ., καὶ «Ὀμπνειῇ δαιτί, πολλῇ καὶ «Ὀμπνείου νέφους, μεγάλου, πολλοῦ, ηὐξημένου» (ἐνταῦθα Σουϊδ. καὶ Φωτ. εἰσάγουσι τὸν Σοφοκλέους Θησέα), καὶ «Ὀμπνεία χεὶρ, ἡ πλουσία», ὡς καὶ Σουϊδ. καὶ «Ὀμπνηρὸν ὕδωρ, τρόφιμον. Ὁ δὲ Σουϊδ. προστίθησι καὶ τὸ πολύ· εἶτα δὲ σημειοῖ καὶ τὸν σπάνιον σχηματισμόν, «Ὀμπνιὸν ὕδωρ, τὸ τρόφιμον». Παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ'. 989. «Στεῖχον ὀμπνιον ἀμήσασθαι, σημειοῖ ὁ Σχολ. ὅτι ὁ Φιλητᾶς τὰς φωνὰς ταύτας διὰ τοῦ εὐχύλων καὶ τρόφιμον ἡρμήνευσε· καὶ ὅτι Κυρηναῖος τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ἄνδρα, Ὄμπνιον ἐκάλουν, Ὁ αὐτὸς δὲ ἑρμηνεύει τὸ, ὄμπνιον, διὰ τοῦ φερέσβιον· οὕτω δὲ καὶ Ἡσύχ. τὸ, ὄμπνη διὰ τοῦ τροφὴ καὶ εὐδαιμονία ἡρμήνευσε. Καλλίμαχος δὲ λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῶν ἀγρῶν, ὅτι «Γῆν ἄφαρον φαρώσατ· μέλει δέ σφιν ὄμπνιον ἔργον», τουτέστιν, ἡ γεωργία τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Τῷ δὲ «Ὀμπνιῷ» τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει καὶ τὸ ὀμφαλὸς (διὰ τοῦ ὁποίου τρέφεται τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ), τὰ ὁποῖα τρεῖς μὲν τῶν γραμματικῶν κακῶς ἐκ τοῦ ἀμπνέω, τουτέστιν, ἀναπνέω, παράγουσιν, ὀρθῶς δὲ ὁ σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 450, 348. λέγει, ὅτι «Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφόεσσαν, παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρῶσις γὰρ ὁ ὀμφαλὸς, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρυα πάντα τὴν τροφὴν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ. Σαφέστατα δὲ λέγει στίχ. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ὀμφαλόεσσαν τὴν τροφώδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὄμπνης εἴρηται, ὁ ἐστι, τροφή, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία. Πρωτότυπον δὲ τούτου ἴσως εἶναι τὸ ὄπω, ὄπτω, ὄψω, ὄθεν ὀπνός, ὀπνή, καὶ παρενθέσει τοῦ μ, ὀμπνός, ὀμπνη. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ φωνὴ ὀμφαλός, ὡς εἰς τὸ ὀμφὴ ἐκ τοῦ, ὄπω, ὄψ, ἡ ὤψ. Ἐκ δὲ τοῦ ὀπω, ὀπτω, ὄψω σύναται νὰ παραχθῇ ὁ ἀρχαῖος σχηματισμὸς, ὄψ, ἡ γενικ. ὀπός, τὸ Λατ. ops, opis. ὡς ἐκ τοῦ ὄπτω, ὀπτός, ὀπτὸς, dapr, dapis, dapes. Ἐκ τοῦ παρακ. ὦφα, γίνεται ὀφὴ, ὀφελὸς, ὀφέλιμος, ὀφέλω, ὀφέλλω, ὠφελέω, ὠφελὴς. Τούτων δὲ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων ἡ σημασία, παραβαλλομένη μὲ τὴν τῶν λατινικῶν ops, coops (ὅθεν copia, copiosus) inops, opulens, opulentus, opulesco, opiparus, opem, ferre, βεβαιοῦσι τὴν παραγωγὴν τῶν λέξεων ὀμφαλὸς, καὶ ὀφέλλω, ὠφελέω, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας ἀρχῆς τῷ ὄμπνη, ὅθεν καὶ τὸ λατ. ops, opulesco, opulesco γίνεται. Τινὲς παράγουσι τὸ, ὄμπνη ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, καὶ ἐκ τούτων τὸ opes, opsonia. Καὶ οὐσιατὸν μὲν βέβαια καὶ τὸ ὄφον, ὡς ἐν γένει σημαῖνον πᾶν βρῶμα, νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τοῦ ὀπτὸν, ὡς τὸ ὀμπνη, τὸ ὀψώνιον ὅμως, λατιν. epsonium, γίνεται ἐκ τοῦ ὠέω ὄφον. Ops δὲ παρὰ Λατίνοις εἶναι ἡ γῆ (ὡς τὸ Δημήτηρ παρ' Ἕλλησι). ἡ μήτηρ τῶν καρπῶν, καὶ ἐπομένως τῆς πρώτης γονιμότητος, ἡ τροφὸς, ἀφθονίας πλουσιότητος· ὅθεν μετηχέχθησαν αἱ αὐταὶ ἔννοιαι καὶ εἰς τὸ, opuleo, opulesco, opulentus, καὶ τὸ, opem, ferre, σημαίνες, ὡς ὀφέλλω, τὸ τρέφω, αὔξω, ὠφελῶ, βοηθῶ. Τὸ δὲ λατιν. opimus (ἐκ τῆς ops, opis) εἶναι ἀκριβῶς ἰσοδύναμον κατὰ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ σημασίαν τῷ ἑλληνικῷ ὄμπνος, καὶ ὠφελέα, τὸ λατιν. opitulari. ἴδε

*Ὀμπηρός, ὁ, ὄν, = ὄμπνιος.

*Ὀμπνία, ἡ, ἴδε ὄμπνιος, 2.

*Ὀμπνιεκός, ἡ, όν, = ὄμπνιος, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 281.

*Ὀμπνικός, ἡ, όν, = ὄμπνιος.

Ὄμπνιος, ία, ιον. Κυρίως, ὅ,τε ἀνήκει εἰς τροφὴν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἴτι δὲ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἡ ἐκ τούτων προέρχεται. Ὅθεν καὶ ὁ ἁρπτικὸς, αὐξρεπτος, ἀφθονίας, ἰσχυρὸς, μέγας, πλούσιος, εὐκατάστατος, πλουσιοπάροχος, ἀφελὴς, τὸ λατιν opimus, opulentus, opiparius, ἐπίσης ἐπὶ καρπῶν, καὶ καθόλου φυτῶν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῆς καταστάσεώς των. Κύριπ. Στοβ. Φυσ. σελ. 242. »Καρπῶν βιβλος ὄμπιον τροφὸς, καὶ »Ὄμπνιαι νύμφαι, biagi monumenta Ἑλλ. καὶ Λατ. 6159. 2) Ὄμπνια, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὡς τὸ Λατ. alma Ceres ἐκ τοῦ alo, ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ δοτείρας τῆς πρώτης καὶ ἀρχαιοτάτης καὶ καθολικῆς ἀνθρωπίνης τροφῆς, ὅθεν καθόλου, δοτείρα τῆς εὐλογίας, εὐκαρπίας, ἀφθονίας, καὶ τοῦ πλούτου. (τὸ Ἑλλ. ἀνήκει εἰς ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα πολυσύλλαβα ὀνόματα εἰς ια, τὰ ὁποῖα ἔχουσι, ὡς τὸ Πότνια, τὴν λήγουσαν βραχεῖαν, ὅθεν εἶναι καὶ προπαροξύτονα, Spitzn. vers. her. σελ. 30. Draco σελ. 20, 21.)

*Ὀμφα, ἡ, Λακωνικῶς ἀντὶ Ὀσμὴ. ἴδε Ὀμφαλός.

*Ὀμφά, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ὠμφή.

*Ὀμφεῖος, εία, εῖον, (ὀμφὴ) Μαντεῖων, προφητείων, ὅστις λέγει ἢ περιέχει προγνωστικόντα.

Ὀμφάκη, ἡ, (ὄμφαξ) Οἶνος ἐξ ἀώρων σταφυλῶν, ὁ πικρὸς τῆς σταφυλῆς χυμὸς Διοσκ. Γ. 9. ὅπου ἕτερα, Ὄμφαξ, ἀναγεμίσουσι.

*Ὀμφακηρός, ά, όν. Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὀμφάκης· ὡς τὸ Βαλανηρός, καρπὸς κ. τ. λ. σχηματιζόμενον.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, (ὄμφαξ) Οἶνος ἐκ μὴ ὡρίμων σταφυλῶν. 2) Μεταφ. ὡς Ἐπίθ. ἀρσ. ὁ αὐστηρὸς, ὁ ὀξὺς· ἡ, ὁ. γογγυστικὸς, σκληρός.

Ὀμφακίζω, συνήθ. Ὠμφακίζομαι, Μέσ. Ἀποθετ. (ὄμφαξ) εἶμαι ἄωρος, μὴ ὡρίμος, κυρίως ἐπὶ σταφυλῶν, ὅμως μεταφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, καὶ δὴ ἐπὶ κρασίων, ἴδε Ὄμφαξ, 2. 2) ἐν τῇ Παροιμ. »Σικελὸς ὀμφακίζεται· τοῦτ' ἔστιν ὁ Σικελὸς κλέπτει καὶ μὴ ὡρίμους σταφυλὰς, παρὰ Σουΐδ. Παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Ἐπιστ. Β'. 7, εἶναι σαφεστέρα τῆς λέξεως ἡ σημασία, »Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς, παρατρυγῶν παιδιστὶ ρίνειν περὶ ἐρωμένου, μυστικὸς μετὰ τῆς θεραπαινίδος νέας οὔσης ἀκόμη, συγγινομένου.

Ὀμφάκινος, ίνη, ινον, καὶ Ὀμφάκιος, ὁ, ἡ. (ὄμφαξ) Ὁ ἐξ ἀγρίων ἤγουν μὴ ὡρίμων σταφυλῶν, ἡ ἄλλων καρπῶν σκευαζόμενος· ὅθεν οἶνος ὀμφάκινος ὁ καὶ ὀμφακίας, καὶ Ὀμφακίτης, καὶ Ὀμφάκη, καὶ Ὀμφάκιον, παρὰ Διοσκ. Ε'. 7. λεγόμενος. Ὑπάρχουσι καὶ »Ἔλαιον Ὀμφάκινον· καὶ Ὀμφάκιον, Διοσκ. Α'. 29. Πλίν. 12. Κεφ. 27. καὶ Ὀμφάκιον δὲ, (ὄνου τοῦ ἐλαίου) τὸ ἐκ σπραστίων, μὴ ὡρίμων ἐλαιῶν ἐκθλιβὲν ἔλαιον, τό καὶ, Ἠμοτριβὲς, ἐνομαζόμενον. ἴδε Ὀμφάκιον.

*Ὀμφάκιον, τό. Ἔλαιον ἐκ πρασίνων, μὴ ὡρίμων ἐλαιῶν, ἄλλοτε Ἠμοτριβὲς, κυρίως Οὐδ. ἐκ τοῦ ἑπομ. συνῃρ. ἔλαιον.

*Ὀμφάκιος, ὁ, ἡ, = Ὀμφάκινος, μεταφ. »Ὀμφάκια μῆλα τοῦ στέφανου, οἱ σκληροὶ μαστοὶ τῆς παρθένου, Ἀριστεν. 2, 7. ὡς καὶ Ἰταλιστὶ κατὰ τὸν Ariosto pome acerbe, πρβλ. Ὄμφαξ, 3.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ. Βλ τὰ ἑπόμενα.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ. (ὄμφαξ). »Οἶνος ὀμφακίτης», ταὐτὸν τῷ, Ὀμφάκιος. Τὸ Ἑηλυκ. Ὀμφακίτις, ίδος, ἡ· κυρίως ὀμφακίτης, τὸ μὴ ὡριμασθὲν κηπίδιον, ἢ ἕτερόν τι κηπιδίου εἶδος, Διοσκ. Α'. 147. Παρὰ δὲ Παυλ. Αἰγιν. Γ. 42. »Ὀμφακὶς δὲ ἐστὶ τὸ κοῖλον, ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς ὄρυζης βάλανος, ὥσπερ οἱ βρυτεῖς χρῶνται· ἔστι τὸ Ὀμφακὶς, ἡ, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς Κομάριος εἰς Γαλην. περὶ Συνθ. Φαρμ. τῶν κατ. τύπ. σελ. 283. καὶ 456. βεβαιοῖσι, τότε κυρίως εἶναι ἡ αὐστηρὰ, ἡ ὡριμεῖα κάλυξ τῆς βαλάνου, ἡ εἰς τὰς βυρσοδεψήσεις (ἤγουν τὸ ἄργαμα τῶν τομπρίων) λαμβανομένη.

Ὀμφακόμελι, ιτος, (μέλι) Ποτὸν ἐκ πικρῶν σταφυλῶν καὶ μέλιτος σκευαζόμενον, Διοσκ. Ε'. 51.

Ὀμφακοράξ, ᾶγος, ὁ, ἡ. (ῥάξ) Ὁ ἔχων ὀραμίας, μὴ ὡριμασμένας ῥάγας, ἢ ῥάγας. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 281. Φιλ. Θεσσ. 68, 5.

Ὀμφακώδης, ους, ές, ἡ. (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος, τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα, τὴν γεῦσιν τῶν ὀμφάκων, πικρὸς, ὀρμὸς, ὡς οἱ μὴ ὡρίμοι σταφυλαί.

Ὀμφαλητομία, ἡ. Τὸ κόψιμον, ἀποτομὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅθεν ἡ τέχνη τῶν μαιευτρίων, ἐκτοῦ

Ὀμφαλητόμος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς, τέμνω) Ὁ κόπτων, ἡ ἡ κόπτουσα, ἀποτέμνουσα τὸν ὀμφαλόν, ἡ Ὁ. ἡ μαῖα, Ἱπποκρ. καὶ καθόλου Ἰων. Ἀττ. ἡ μαῖα.

Ὀμφάλιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὀμφαλός.

Ὀμφάλιος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀμφαλόν, ὁ ἐκ τούτου γενόμενος· ὁ στρογγύλος καὶ ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ. (ὀμφαλίζω) Μαχαίριον πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.

*Ὀμφαλοειδής, ους, ές, ἡ, (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀμφαλοῦ, στρογγύλος ὡς ὁ ὀμφαλός.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, (ὀμφαλὸς) Ὁ ἔχων ὀμφαλόν, ἢ ὀμφαλοειδῆ καυλότητα καὶ ἐξοχὴν κοῖλος. καθ' Ὅμ. μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ἰλ. συνῃρ. πάσπις ὀμφαλόεσσα ἄσπ. ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα, ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἄπαξ, Τ, 32. ὅτι δὲ καὶ »ζυγὸν ὀμφαλόεν, ἔχον δηλ. ἐν τῷ μέσῳ κυρτὸν ὕψωμα, Ἰλ. Ω, 269. ἴδε Ὀμφαλὸς, 2, β. καθόλου ὁ στρογγύλος.

Ὀμφαλόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπὸς) Ὁ ὀμφαλοειδὴ ἔχων καρπὸν, Διοσκορ. Γ. 92.

Ὀμφαλός, οῦ, ὁ, Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου ἢ τοῦ τῶν ζώων σώματος κατὰ τὸ μέσον τῆς κοιλίας ὅπου τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς, ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται· ὁ ἐπὶ τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον. Λατ. umbilicus. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Ἰλ Δ. 525 Πλάτ. Συμπ. »Συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, ἐν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ τὴν μέσην γαστέρα, ὃ δὴ νῦν Ὀμφαλὸν καλοῦσιν ἐπὶ δὲ καὶ β) τὸ ὀμφάλιον νεῦρον. 2) πᾶν ὀμφαλοειδὲς κοίλωμα μὲ ἐξέχον χεῖλος, μάλιστα εἰ τὸ ὀμφαλοειδὲς καὶ ἐξέχον μέρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος, Λατ. umbo, Ἰλ. Ν, 192. ἐν κασσιτέρου Ἰλ. Α, 34. καὶ β) ἐν τῷ ζυγῷ τῶν ἵππων, κυρτόν τι ὕψωμα· ἀφ' ᾧ αἱ σχοῖνοι δέδενται, Ἰλ. Ω, 273. ὄχι ὅμως τρύπατις, δι' ἧς ἄγονται αἱ ἡνίαι. 3) Μεταφορ. τὸ μεσαίτατον μέρος, τὸ κέντρον τινὸς σώματος· οὕτω καλεῖται Ὀδ. Λ, 50 (ἄλλως ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ὀδ.) ἡ νῆσος Ὠγυγία, ἐν ᾗ κατῴκει ἡ Καλυψώ, »ὀμφαλὸς Θαλάσσης.« Ἐν Δελφοῖς νομίζετο Ὀμφαλὸς λιθίνης τις καθέδρα ἐν τῷ ναῷ, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι εἶναι καὶ τὸ κέντρον τῆς γῆς, πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 131. 6, 2· 8, 85· 11, 16. Τὴν καθέδραν δὲ νοεῖ καὶ Αἰσχύλ. Εὐμεν. 40. Ἴδε Παυσαν. Γ. 16, 2. 4) Τὸ ἐλαιόνιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπικάθηται τὸ σῦκον, καὶ ἄλλα τινὰ φυτά, Θεοφ. Γ. 58. »Ἔδιον ὀμφαλὸν τῶν ῥόων, ὧν Ὀμφαλὸς τραχύμυρ. Ἀριστοτ. Προβλ. Β'. 7. Θεόφρ. de Φυτ. Ἱστ. ς'. 6. ἀντὶ τούτου λέγει. »Ὧν τραχὺ τὸ κάτωθεν τοὐτέστιν ἡ κάλυξ καὶ τὸ ἐλαιόνιον. (ἡ παραγωγὴ εἶναι ἀμφ. κατ' ἔνιους ὅμως μὲ ὀλίγην πιθανότ. ἐκ τοῦ Ἀμπέω, ἀναπέω, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἀναπνέει διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἤτοι τοῦ ὀμφαλίου νεύρου, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Ὀμπνη, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυον λαμβάνει ἐντεῦθεν τὴν πρώτην του τροφὴν, Σχόλ. Νικ. Ἀλ. 7. 348. 450, ἡ συγγεν. ὅμως μὲ τὸ Ἄμβων, ἀμβη, umbo, umbilicus εἶναι ἀναμφ. καὶ γίνεται ἐντεῦθεν πιθανόν, ὅτι τὸ Ὀμφαλὸς πρέπει, ὡς πραγμάτι παντεχόθεν περικυκλούμενον, νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν ῥίζαν Ἀμφί.)

Ὀμφαλοτομία, ἡ, καὶ Ὀμφελτόμοι, ὁ, ἡ. ἴδε Ὀμφαλήτομία, καὶ Ὀμφαλητόμος.

*Ὀμφαλόψυχοι, οἱ, Μοναχοί τινες, οἵτινες προσηύχοντο κλείοντες τὸν ὀφθαλμὸν σὺν ὅλῃ τοῦ ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας, ἤγουν κατὰ τὸν ὀμφαλόν, Βυζ.

Ὀμφαλώδης, ὁ, ἡ. Συνηρημ. ἀντὶ Ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλωτός, ἡ, όν. (ὡς ἐκ τοῦ ὀμφαλόω) Ὁ μορφὴν ἔχων ὀμφαλοῦ, ὁ ὀμφαλοειδῶς εἰργασμένος.

Ὄμφαξ, ακος, ἡ, ἡ ἄωρος, μὴ ὡρίμος σταφυλὴ ἢ ῥάξ, Ὀδ. Η, 125. Ἡσ. Ἀσπ. 399. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, ὡς ἐλαιῶν, κ. τ. λ. οἱ ὑστερν. συγγραφ. ἔλεγον καὶ ὁ ὄμφαξ, Lobeck Phryn. σελ. 54. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 360. 2) Μεταφορικῶς ἐπὶ παρθένων νέων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἀκόμη ὡριμοι εἰς γάμον, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 259. Jac. Oneet. ep. 1, 3. 3) οἱ σκληροὶ μαστοὶ τῶν παρθένων, τοὺς ὁποίους καλεῖ ὁ Ariosto »duc pome acerbe«, Worn. Tryph. σελ 84. 4) Ὄμφαξ, ὁ, ἡ, ὡς Ἐπίθ. ἄωρος, ὄθεν, Δριμνὸς, ἐξύς, π. χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέστρις, σταφυλή, ἐλαία. β) Ἔτι ὁ Γεγγιστάλ, ἀβερεύς, ἐ ἀφελος, ὁ σκληρός. (Ἔστι δὲ πιθαν. ἑαυτόν τῷ, Ὠμός· ὅθεν Ὠμάω, Ὠμάζω, Ὠμαῖ, καὶ παρὰ τοῦ ῳ Ὠμῳ, ἡ Ὠμαξ. Δίδει ἀντὶ τοῦ ω πρότερον ἦτον ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ εἰς χρῆσιν τὸ ο.) [κατὰ τὸν Dvaco σελ. 18, 15. ἦτοι τὸ, = εἰς τὰς τρισυλλάβ. πτώσεις καὶ μικρόν· ὅμως ἐλλ τὰ παραδείγματα μαρτυροῦσιν ἄνευ ἐξαιρέσεως περὶ τῆς βραχύτητος.]

Ὀμφή, ἡ. Ἡ φωνή, παρ' Ὅμ. πάντοτε «Θείη ὀμφή, ὀμφὴ Θεῶν, ἡ Θεοῦ, Ἰλ. Β, 41. Τ, 129. Ὀδ. Γ, 215. Π, 96. «Πῶς μύθων αὐδαξέντων δείξατ' ὀμφαί», Κύρ. ἐξαιρέτως λέγεται περὶ τῆς Θείας φωνῆς, τῆς διὰ μαντείου, δι' ἐνυπνίων, ὡς Ἰλ. Β, 41. ἡ δὲ οἰωνιστῶν καὶ ἄλλων σημείων, ἐμφανιζομένης, ἄρα πᾶν σημεῖον προερχόμενον ἐκ Θεοῦ τινος, ὡς τὸ Ἡλιόθεν, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης. 2) φήμη, δόξα, τιμή. 3) Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ἦτον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, Ὀσμή, εὐωδία· καὶ οἱ Ἀρκάδες καὶ Ἡσύχ. ὠνόμαζον τὸ ῥόδον Εὐόμβελον, ἀντὶ τοῦ, Εὔοσμον. Ἐν δὲ Ἰλιάδ. Β, 41. ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ὀνείρῳ θείᾳ τινὶ φωνῇ πέσῃ, καὶ ἐξυπνήσας ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἤκουεν ἀτόμη, «Θεία δέμι ἀμέσχυτ' ὀμφή», ἀντὶ τοῦ Ἐναύλου ἔτι εἶχεν, οὕτω φαίνεται ὅτι ἐξέλαβεν ὁ Ἡλιόδωρος Β'. σελ. 106. τὴν λέξιν· διότι λέγει, ὅτι, καθὼς ἐπλησίασεν εἰς τὸ Διὸς μαντεῖον, «Ὀμφή με ὡς ἕλκουσα θεία προσέβαλεν αὐτόθεν». (ἐκ τῆς ῥίζης ΕΠΩ, μετὰ παρεμβ. τοῦ μ, Buttm. Lexil. σελ. 288.) ὅθεν

Ὀμφήεις, εσσα, εν. Ὁ φωνὴν ἀφιείς, ὡς ὁ ἐν μαντείῳ Θεός, μαντευτικός.

Ὀμφητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ λαλῶν, ὁ προφήτης, ὁ μάντις.

Ὀμφύω, (ὀμφή, 2.) Βάμνω τινὰ περίφημον, εὐόσμον. Ἡσυχ. δὲ λέγει καὶ «Παρώμφημα, παρωνυμίαμα.

Ὠμάλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (ὠλαξ) Δωρ. ἀντὶ Ὠμαλαξ· ἔτι δὲ = Ὁμορος, Ὁ συνορίτης, ὁ γείτων, Ἀπολλ. Ῥοδ. Jac. Ap. σελ. 315.

Ὠμαμί, τό, περιτιόν τι φυτόν, Πλούταρχ. κατὰ τὸν Ἀγησυλαον ἔστι τὸ Ἄμμον.

Ὠμάρεα, παρεμ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ὠμοκα, ἐκ τοῦ Ὠμομι.

Ὠμωνυμέω, ῶ, (ὁμώνυμος) Ἔχω τὸ αὐτὸν ἢ ὅμοιον ὄνομα, ὁμώνυμος εἰμί, μετὰ Δοτικ. ὅθεν

Ὠμωνυμία, ἡ, Ὁμοιότης κατὰ τὸ ὄνομα, ὁμοιον ὄνομα.

Ὠμωύμεες, ἐς, ιον. Ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Ἀλλ. Α'. σελ. 179.

Ὠμώνυμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμονύμως, (ὄνομα, ὁμός) Ὁ ἔχων τὸ αὐτό, ἢ τὸ ὅμοιον ὄνομα, Ἰλ. Γ, 720. μετὰ Δοτ. καὶ Γεν. Schaef. Sohol. Par. Ap. Ph. 2, 500. σελ. 168. 2) ὁ Ἀμφίῤῥεπης, ἀμφίδοξος, ἀμφίβολος, κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Ὠμορόφιος, ὁ, ἡ. Ἡλιοδώρ. Β. σελ. 97. ἢ Ὁμόφριος, ὁ, ἡ. (ὀρυφή, ὁμοῦ) Ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζῶν, κατοικῶν, ὁ συγκάτοικος, Δημ. μετὰ Δοτ. καὶ Γεν.

Ὠμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὠμός, ὡς τὸ Ὁμοίως, ὡσαύτως, παρομοίως, ἐπίσης, καθὼς, Ἰλ. Α, 196. Ι, 605. Ὀδ. Λ. 565. ἀνὰ ἴσα μέρη, Ἡσ. Θεογ. 74. β) συχν. παρίχει εἰς δύο, διὰ τοῦ Καὶ ἤδη ἡμῶν συναπτικὰ, κοινὴν ἔχοντα διαφορὰν εἰς τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως, «ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας, κ. τ. τ. ἐπίσης τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, Ὁμ. ἔστις ἑνόσει καὶ πάντες ὁμῶς ὅλοι ὁμοῦ, Ὀδ. Δ, 775. Θ, 582. Ἰλ. Ρ, 432. ὡσαύτως παρ Ἡσ. πάντη ὁμῶς, Ἡσ. Θεογ. 366. πρβλ. Ὁμοῦ. 2) μετὰ τῆς Δοτ. Καθὼς, ὡς, ὁμῶς τε ἦπιε οἴδεν· ἀντὶ ὥσπερ σύ, Ὀδ. Ν, 405.

(Τόμ. β'.)

πάχθρος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, ἐχθρὸς καθὼς ὁ θάνατος, Ἰλ. Ι, 312. Ὀδ. Ξ, 156. πρβλ. Ἰλ. Ε, 535. Ξ, 72. 3) ὁμοῦ, ἐντάμα, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. «πλῆθεν ὁμῶκα τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, Μίμνερμ. Ἀποσπ. Α'. 6. β) μετὰ Δοτ. ὁμοῦ μέ, Schaef. πρβλ. Ὁμοῦ. «Πᾶσι γὰρ ἔσσῃ ὁμῶκα, Θεόγν, 246.

Ὅμως, σύνδεσμ. ἐναντιωματικὸς (ὁμός) ὡς τὸ σύνηθ. Ὅμως, πλὴν, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, Ἰλ. Μ, 393. μετὰ τοῦ Περ, Ἡσ. Ἔργ. 20. «ὅμως καί», ἀ Ἡρόδ. Ε'. 63. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες συνδέουσι καὶ οὕτως, «ὅμως γεμήν, ὅμως μέντοι, ὅμως μέντοιγε, ὅμως γε μέντοιγε, ἀντὶ ἁπλῶς ὅμως μετ' ἐμφάσεως· ἀκάν ὅμως», μ' ὅλον ὅτι, Σοφοκλ. Αἰ. 15. ΟΙ. 957. περὶ τῆς ἑνώσεως τοῦ Ὅμως καὶ τοῦ Καὶ ὅμως μετὰ τῆς ἀποδόσεως, ἴδε Reisigen arr. Σοφοκλ. Ὀϊ. 659. Herm. Σοφκλ. Ἀντ. 234. «ὅμως καὶ περ», Λυκοῦργ. 18, 1. Ὅμως, ἀποκοπτον ὁμιλίαν τινὰ, Αἰσχυλ. Κύμ. 74.

Ὁμωχέτης, ου, ὁ. Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Ὁμοιοχέτης, (ἔχω, ὁμός) Ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, ὁ εἷς τὸν αὐτὸν ναὸν τιμώμενος, ἐπὶ θεῶν, ὡς τὸ Ὁμόναος. Παρὰ Θουκυδ. Δ'. 97. λέξις Βοιωτῶν, καὶ ἐπομένως Αἰολική καὶ Δωρική, ἀντὶ τῆς ὁποίας παρὰ Σουΐδ. καὶ Ὁμωχαίται, ἀλλ' ἠμαρτημένως, φέρεται. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ ἐκ Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 173. Πλατυχαίται, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ Πλούταρχος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «Τοὺς οἰκίᾳ γειτνιῶντας, ἢ χωρίους ὁμοροῦντας, ὡς τὸ πλεῖστον (ἀνάγν. Πλησίον) ἔχοντας». Πρέπει λοιπὸν νὰ γράφηται Πλατοιχάται, ἐκ τοῦ Πλατίον, ἀντὶ Πλησίον, καὶ τοῦ Ἔχω.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ν.

Ὀναγός, ὁ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ, Ὀνηγός, (ὄνος, ἄγω) Ὁ ὀνους ἄγων ἢ ἐλαύνων.

Ὀναγρα, ἡμαρτ. ἀντὶ Ὀϊναγρα. ἴδε Οἰνοθήρας.

Ὀνάγριος, ία, ιον, (ὄναγρος) Ὁ εἰς ὄναγρον ἀνήκων, ὁμοιος ἐκείνῳ, ὁ ἐξ ὀνάγρου.

Ὀναγρόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) Τόπος ἐνθα βόσκουσιν ὀνάγροι. Στρέβ. ΙΒ', πολλαχοῦ. ἐκ τοῦ

Ὄναγρος, ὁ, ἀντὶ Ὄνος ἄγριος, (Onager) Ὁ ἄγριος ὄνος. 2) Μηχανὴ εἰς ῥῖψιν βαρέων σωμάτων πεποιημένη. ἴδε Μονάγριον.

*Ὀναίας, εἶα, αιον, ἴδε. Ὄνειος.

Ὀνεμαι. Ἰδε. Ὀνημι καὶ Ὀνομαι.

Ὄναρ, τό, ὀνειρον, ἢ καθ' ὕπνον φαντασία, ἐνύπνιον, Ὅμ. αὐτάρετ. τῷ Ὕπαρ, Ὀδ. Τ, 547. Τ, 90. μοῖον εἶς Ὄνομ. καὶ Αἰτ. Ἔνια. εὔχρηστ. αἱ λοιπαὶ πτώσεις ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ Ὄνειρος καὶ Ὄνειρον· ἐκτὸς τούτου ἀπαντᾶται ὅμως ἡ αἰτ. Ὅπαρ. καὶ Αἰτ. πληθ. Ὀνείρατα, Ὀδ. Τ, 87. πρὸς τὰς ὁποίας πτώσεις ἐπλασαν οἱ Τστρ. καὶ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. ὀνείρατος, ὀνείρατι· β) Παροιμιακῶς, πᾶν μάταιον, κενὸν, ψεῦστον, ὡς ὕπαρ ἦβηκ, καὶ σκιᾶς ὄναρ ἀνθρωποι, Πινδ. Πυθ. 8, 136. ὅθεν ἐν τῷ παιζῷ λόγῳ σκιᾶς ὄναρ ἐλευθερίας, φέρεται κ. τ. τ. «Schaef. Dion. comp. σελ. 70. Jac. Anth. 1, 2. σελ. 272, 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦτον τὸ Ὄναρ συνῃθ. ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρ. πόλαι καὶ ὕπαρ, ἀντὶ παντοτε, ὡς τὸ καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός· τὴν διὰ τοῦ ηκατ' ὄναρ ἐξήγησιν δὲν ἐδέχθησαν οἱ ἀρχαῖοι, οὕτω λέγει ὁ Φώτ. λεξ. σελ. 111. Herm. ηκατ' ὄναρ ὡ χρὴ λέγειν· βέβαιόν γε παντελῶς· ἀλλὰ ζώαρ. 3) ἀντὶ Ὄνειαρ, ὑμ. Ὅμ. Δημ. 269. κατὰ τὸν Herm. ἀπαντᾶται δὲ ἀνάπαλιν καὶ Ὄνειαρ. ἀντὶ Ὄναρ.

Ὀνάεσσαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. 2. Μέσ. ἐκ τοῦ Ὀνίνημι.

*Ὄνεαρ, τό, = Ὄνειαρ, κατὰ τὸν Voss ὑμ. Ὅμ. Δημ. 269. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. 666.

Ὀνεία, ἡ, Ὑπον. ὑμ. τοῦ Δωρ, τὸ θέρμα τοῦ ὄνου, κυρίως Ὑπλ. τοῦ Ὄνειος.

Ὄνειαρ, ὀνείατος, τό, (ὀνίνημι) Πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν· συμφέρον, ὄφελος, βοήθεια, Ἰλ. Χ, 433. 486. Ἡσ. Ἔργ. 348. 824. ἐνδυναμώσει, τέρψις, ἀναψυξις, Ὀδ. Δ, 444. Ο, 78. Ἡσ. Ἔργ. 41. ὅθεν εἰς Πληθ. «νοείαται συνῃθ. τροφή, ψαγητόν, βρῶμα, συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐν τῷ συχν. ἐπαναληφθέντι στίχῳ· «οἶοί δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον»· καλοῦνται δὲ οὕτω καὶ πολύτιμα δῶρα, Ἰλ. Ω, 367. ἄρα καθόλου, Πολύτιμα πράγματα, χρήματα, θησαυρός· οὐχὶ σπαν. καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ὡς π. χ. ὁ Ἕκτωρ καλεῖται «πᾶσιν ὀνειαρ», Ἰλ. Χ, 433. Νεωτρ. μάλιστα ἐπὶ θεῶν, ὑμ. Ὅμ. Δημ. 270. πρβλ. Ὀνητός, σωτηρία διὰ τοὺς θνητούς, πρβλ. Ὄναρ, 3. 2) ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον, Καλλ. ἐπ. 27, 6. Ep. Ad. 565. Jac. Ap. σελ. 227. ἔτι δὲ καὶ πρᾶγμα, τὸ ἐποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν ἡμέραν καὶ νύκτα, πρβλ. Ὄνειρος, γ) (οἱ ἐν τῷ ὑμ. Ὅμ. Δημ. 270. Ὀνειαρ ἀναγινώσκοντες μεταχρῆτ. τὴν παρωλήγουσαν ὡς βραχεῖαν, ὅπερ εἶναι πολὺ ἁμφ.)

Ὀνειδείη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ὀνειδος, Ἐπ. Ὁμ. 4, 12.

Ὀνειδειος, ὁ, ἡ, (ὄνειδος) Ὀνειδιστικὸς, ὁ κατηγορῶν, ὁ πρόξενος ἐντροπῆς, ὀνείδους, ἐγκλήματος, παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. «ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ, Σ, 326. ἔτι δὲ καὶ «μῦθος ὁ.ω Ἰλ. Φ, 393. 471. ὑστρτ. καθόλου Αἰσχρός.

Ὀνειδείω, Ποιητ. ἀντὶ Ὀνειδίζω, Ἡσιόδ. παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1375. «Ὀνειδείοντες ἐπεμφανιε. ἁμφ.

Ὀνειδίζω, Μέλ. ίσω. (ὀνειδος) Μέμφομαι, χλευάζω, προσποδέρω, καταισχύνω, ὑβρίζω, Ἰλ. Η, 95. «ἔπεσιν», Ἰλ. Α, 211. ὑστρτ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. β) κατηγορῶ, μετὰ Δοτ. Ἰλ. Β, 255. καὶ προβάλλω τι ὡς ἁμάρτημά τινος, μετὰ Δοτικ. προσώπ. καὶ Αἰτιατ. πράγμ. Ὀδ. Σ, 380. Ἡσ. Ἔργ. 720. Σπανίως δὲ μετὰ Αἰτιατ. προσώπου, οἷον «Ὀνειδίσειν τὸν κέφαλον», Ἀντων. Βιβλ. 41. Διονύσ. Ἀρχαιολ. Β. 32. «ὀνειδίζειν τι εἴς τινα» Σοφοκλ. Φιλ. 522. ὅθεν κατηγορῶ τι εἴς τινα, «βλάκη τινι», Ἰλ. Ι, 34. ὅθεν ἐκλαμβάνω τι, προβάλλω τινὶ ὡς ἁμάρτημα, αἰσχύνην, «τινί τιν», Ἡρόδ. Α'. 41. Θ'. 106. παρὰ τῷ ἰδίῳ καὶ «τινί τινος», Α'. 90. κατηγορῶ τινα διά τι· ἡ γραφὴ ὅμως εἶναι ἁμφ. «ὀνειδίζειν τινὶ περί τινος», Ἡρόδ. Δ'. 79. καὶ «ὀνειδίζειν εἴς τιν», ἀντὶ, κακῶς λέγειν τι, μέμφεσθαί τινι, Ἡρόδ. Θ'. 92. 2) Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, δοξάζω, κατὰ τὸ Ὀνειδος, 2. ὑμν.

*Ὀνειδίη, ἡ, ἐσφαλ. χωρ. ἀντὶ Ὀνειδείη, ὡς τὸ, Ὀνείδιος, ἐσφαλ. χωρ. ἀντὶ Ὀνείδειος.

Ὀνειδισις, ἡ, = Ὀνειδισμός,

*Ὀνείδισμα, τὸ, (ὀνειδίζω) Μέμψις, προσποδάρμα, ὕβρις, κατηγορία, Ἡρόδ. Β'. 133.

*Ὀνειδισμός, ὁ, (ὀνειδίζω) Τὸ ὀνειδίζειν τινα, μέμψις, προσποδάρμα, κατηγορία, αἰσχύνη.

Ὀνειδιστήρ, ῆρος, ὁ, ἡ Ὀνειδιστής. οῦ, ὁ, (ὀνειδίζω) Ὅστις ὀνειδίζει, ὑβρίζει, κατηγορεῖ, μέμφεται, λοιδορεῖ, ὅθεν

Ὀνειδιστικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. Ὀνειδιστικῶς, Ὁ ὀνειδίζων, μεμφόμενος, προσποδείρων τινά· ἢ ὁ εἰς ὀνειδισμὸν ἀνήκων, ῥητῶν.

Ὀνειδιστός, ὁ, ἡ, (ὀνειδίζω) Μεμπτὸς, αἰσχρὸς, ἄξιος ὕβρεως, κατηγορίας.

Ὄνειδος, τό, (ὄνομαι) Μέμψις, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, προσποδάρμα, αἰσχύνη, ἐντροπὴ, ὕβρις, ἀδοξία, αἶσχος, κατηγορία, λοιδορία, κακολογία, Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ὕβρις ἐκ λέξεων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γινομένη, λοιδόρημα, κακολόγημα, Ὀδ. Χ, 483. Ἰλ. Β. 251. ὅθεν »ὀνείδεα μυθήσασθαι«, Ἰλ. Α, 291. »ὀνείδεα βάζειν«, Ὀδ. Ρ, 461. »ὀ. λέγειν«, Ἰλ. Β, 222. κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 305. »Καλὸν γάμοι τοὐνείδος ἐξωνείδισας· ἀντὶ τοῦ Καλὸν τὸ ὄνειδος ἐστίν, ὃ μοι ἐξωνείδισας· μοὶ κάμνεις τοιαύτην ὕβριν, ἥτις φέρει εἰς ἐμὲ τιμήν. β) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως ἢ αἰσχύνης, ὅστις αἰτιμάζει τὸν ἑαυτόν του καὶ ἄλλους, Ἰλ. Π, 498. Ρ, 556. 2) καὶ κατ' ἀντίθεσιν ἀντὶ Δόξα, τιμή, κλέος, φήμη, ἔπαινος, Valck. Phoen. 828. »κάλλιστον ὄνειδος«, Εὐριπ. Βάκχ. 641. (τὸ Ὄνειδος ἐλέγετο τὸ πάλαι ἀναμφιβ. ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, ὡς τὸ Κλέος, φήμη, ὄνομα, fama καὶ honos, ἴδε Ὄνομα πρὸς τὸ τέλος· ἡ δευτέρα ὅμως σημασ. ὑπερίτχυσε μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ πρώτη ἔμεινεν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς ποιητ. περὶ ἀξυμώρου μήτε εἶναι λόγος ἐνταῦθα.) — Οἱ νεωτερ. συγγρ. φαίνεται ὅτι ἔλεγον καὶ τὸ ὄνειδος«.

Ὀνείδιον, τό, (ὄνος) Σταῦλος ὄνων. Σουϊδ.

Ὀνειος, καὶ Ὄνιος, Ἰων. Ὀνήϊος (ὀνίνημι) Ὠφέλιμος, Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἐν δὲ Σοφοκλ. Αἰ. 1366. ἀναγινώσκει ὁ Σχολ. »Πάνυ ὄνειαν«, ἑρμηνεύων διὰ τοῦ Συμφέροντα, ὅθεν τὸ Ὀνήϊος Ἰωνικ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ »Ὄνειον, ἄρειον«, τὸ ὁποῖον Στεφ. παραβάλλει πρὸς τὸ Ὀνήϊον. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 627. δυνάμενον νὰ ἐκληφθῇ ὡς συγκριτικόν, ἀντὶ ἑνείου ἐκ τοῦ ὀνείων. Τὸ δὲ Ὀνήϊστος, ὡς ὑπερθετικόν. πρβλ. Ὀνήϊος, Ὀνήϊστος.

Ὀνειος, ὁ, ἡ, (ὄνος) Ὁ ἐξ ὄνου, γαϊδουρίσιος, οἷον, »Πρέας ὄνειον, γαλα,« κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τριῶν κατηλῆξ. ἴδε Ὀνεία.

*Ὄνειραρ, τό, ἴδε Ὀνείρατα.

Ὀνείρατα, τά, ἐνύπνια, ἀνώμ. Ὁνομ. καὶ Λίτ. πληθ. τοῦ Ὄνειρ, Ὀδ. Τ, 87. πρὸς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐσχημάτισαν ὑστερτρ. Ἀλεξικόδ. ποιηταί, ὡς ὁ Ἀπ. Ρ. ὄχι μόνον τὴν Δοτ. πληθ. Ὀνείρασι, καὶ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. Ὀνείρατος, Ὀνείρατι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ΕΜ. σελ. 47, 53· ὡς καὶ τὴν Ὁνομ. καὶ Λίτ. Ὀνειραρ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ δὲν ἀπαντᾶται αὐτὸς ὁ σχηματ. ἐκτὸς παρ' Ἡρόδ. ὅστις ἔχει ἅπαξ Α'. 120. τὴν Γεν. πληθ. Ὀνειράτων· τὴν Ὁνομ. ὅμως Ὀνειρα δὲν ἔχει κανεὶς τῶν ἀρχαίων.

*Ὀνειράτιον, τό, Τσετζ. τοῦ

*Ὀνειρος, Σχολ. Ἀπ Ρ. 2, 197.

Ὀνείρειος, εια, ειον, (ὄνειρος) Ὁ ἐξ ὀνείρου, ὁ εἰς ὄνειρον ἀνήκων, »Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν, ἀντὶ Ἐν ὀνείρῳ, Ὀδυσσ. Δ. 809.

*Ὀνειρήεις, εσσα, εν, = Ὀνείρειος, Ὀρφ. Ἡμ. πέτρ. 14. πόθῳ ὀνειρησσαν.

Ὀνειρογεννής, ὁ, ἡ, (γένος) Ὁ ἐν ὀνείρῳ γεννηθείς, Ἡλιόδωρ. Θ'. σελ. 451.

Ὀνειρογένος, ὁ. Ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ Ὀνειρωγμός.

Ὀνειροδότης, ου, ὁ, ὁ ὁποῖος, ἢ (δίδωμι) Ὀδίδων, φέρων ὀνείρους, Ποιητ. Παλ. περὶ Φυτ. στίχ. 42.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, ὁ κρίνων, ἐξηγῶν τὰ ὀνείρατα. ὅθεν

Ὀνειροκριτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὀνειροκρίτην εἰς ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων ἀνήκων, ῥόπων, πτά ὀνειροκριτικὰ, τυνπ. βιβλία, βιβλία περὶ ἐξηγήσεως τῶν ὀνείρων, ὡς τὰ ἔτι σωζόμενα τοῦ Ἀρτεμιδώρου.

Ὀνειρολεσχία, ἡ, παρὰ Σουϊδ. = Ὀνειρολογία, ἀμφ.

Ὀνειρολογία, ἡ (λόγος). Λόγος, ἀνήγησις περὶ ὀνείρων, ἢ ἐξήγησις ὀνείρων.

Ὀνειρομάντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντευόμενος, προφητεύων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 24.

Ὄνειρον, τό, σπανιτρ. σχηματ. ἐκ τοῦ ὄνειρος, Ὀδ. Δ, 841. συχν. παρ' Ἡρόδ. ὅστις μεταχρίτ. τοῦτον τὸν σχηματ. συχνότρ. παρὰ τὸν συνήθη ὄνειρος.

Ὀνειροπλήκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἀπὸ τὸ ἰδιόνειρον κτυπηθείς, κινηθείς, καταπλαγείς, φοβηθείς.

*Ὀνειρόπληξ, ηγος, ὁ, ἡ, = ὀνειρόπληκτος.

*Ὀνειροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν ὀνείρους.

Ὀνειροπολέω, ῶ (ὀνειροπόλος). Ὀνειρεύομαι, καθ' ὕπνον βλέπω, φαντάζομαι. Φυσικ. καὶ Μεταφορ. 2) Μεταβατ. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 809. 3) Παθητ. »ὀνειροπολεῖσθαί τινι«, ὀνειρεύομαι περί τινος πράγματος, Διόδωρ. ΙΣ'. 31. »ὀνειροπολούμενος ταῖς Μακεδόνων ἁρπαγαῖς«. ὅθεν

*Ὀνειροπόλησις, ἡ. Τὸ ὀνειρεύεσθαι.

Ὀνειροπολία, ἡ. Τὸ ὄνειρον, τὸ ὀνειρεύεσθαι. Πλατ. Ἐπινομ. σελ. 261.

Ὀνειροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ εἰς ὀνείρους καταγινόμενος, ὅθεν α) ὁ ἐν ὀνείρῳ προβλέπων τὰ μέλλοντα, ὁ δὲ ὀνείρων μαντευόμενος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολυόμενος καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων· ὀνειροκρίτης· ὁ περὶ τὴν τῶν ὀνειράτων κρίσιν ἀναστρεφόμενος. Ἰλ. Α, 63. Ε, 149. β) ὁ ὀνειρευόμενος, ὅστις ὀνειρεύεται.

Ὀνειροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὁ πέμπων ὀνείρους.

Ὄνειρος, ὁ. Τὸ ὄνειρον, ἢ καθ' ὕπνον φαντασία, τὸ ὁποῖον βλέπει τις εἰς τὸν ὕπνον του. συχν. παρ' Ὅμ. ἐκ Διὸς πεμπόμενος, Ἰλ. Α, 63. ὅθεν ὁ τοῦ Διὸς ἄγγελος, Ἰλ. Β, 26. πρβλ. ὄνειρον. ἄναρ, ὀνείρατα. β) ὡς κύριον ὄνομα, ὄνειρος, ὁ Θεὸς τῶν ὀνείρων, Ἰλ. Β, 6. 8. 16. 22. καὶ εἰς Πληθ. Ὀδ. Ω, 12. ὡσαύτως Ἡτ. Θεογ. 212. ὅπου οἱ ὄνειροι ἐμφαίνονται ὡς υἱοὶ τῆς νυκτὸς ἄνευ πατρός. γ) Παροιμιακ. πᾶν φλαρτόν, ἄωλον, κενόν, Valck. Phoen. 397. ἔτι δὲ καὶ ἑκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν τοῦ παντὸς, καὶ δὴ ὡς ἐν τῷ ὀνείρῳ, ἴδε Ὀδ. Τ, 581. — Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἐνυπνίου ἴδε εἰς τὴν λέξιν ταύτην.

Ὀνειροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ἑρμηνεὺς, καὶ ἐξηγητὴς τρὺς ὀνείρους.

*Ὀνειροσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ τῶν ὀνείρων ἐπιστήμων.

*Ὀνειροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὀνείρους.

Ὀνειροφαντασία, ἡ. Ὄψις, ἀπτασία ὀνείρου, Ἀρτεμιδ. Δ', 63. ἐκ τοῦ

Ὀνειρόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ ἐν ὀνείρῳ φανεὶς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 429.

Ὀνειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ὀνείρους νοῶν, καὶ ἑρμηνεύων. Εὐρ. Ἑκ. 703.

Ὀνειρωγμός, ὁ (ὀνειρώσσω, 2). Ἡ ἐν ὀνείρῳ ἀκαθαρσία.

Ὀνειρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄνειρος). Ὁ εἰς ὀνείρους ἐπιρρέπης, ὀνειρικὸς, ὅμοιος μὲ ὄνειρον, ὁ ἀνήκων εἰς ὄνειρον.

Ὀνειρωξις, ἡ (ὀνειρώσσω). Τὸ ὀνειρεύεσθαι, τὸ ὄνειρον. 2) = ὀνειρωγμός.

Ὀνειρώσσω, καὶ Ἀττ. ὀνειρώττω (ὄνειρος). Ὀνειρεύομαι, ὀνείρατα βλέπω, φαντάζομαι. — 2) Χύνω τὸ σπέρμα καθ' ὕπνον ἐν ἀσελγείᾳ ὀνείρασι. ὅθεν

*Ὀνειρωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὄνειρον ἀνήκων, ὁ ἀπὸ ὀνείρασιν συνισταμένος.

*Ὀνείων, ονος, Γεν. ονος, ἀνώμ. Συγκριτ. τοῦ ὄνειος, ὠφελιμος, ὅπερ ἴδε.

Ὀνέλαφος, ὁ (ὄνος, ἔλαφος). Ὄνου ἐλάφιον, Καλλίστρατος παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 201. ἔνθα αἱ νεώτεραι Ἐκδ. Ἐλάφων, ἔχουσι.

Ὄνειος, ὁ. Παρὰ Σχολιαστ. Θουκυδ. Ζ'. 25. ταὐτὸν τῷ ὄνος, 6. εἶδος μηχανῆς, ἔτι δὲ καὶ ὁ τὴν μηχανὴν ταύτην κινῶν. ὥσπερ

Ὀνεύω. Στρέφω, ἕλκω τι μὲ τὴν μηχανὴν τὴν καλουμένην ὄνος, Θουκυδ. Ζ', 25.

(Ὀνέω), ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ ὀνίνημι.

Ὀνηγήσιος, ἀντὶ τοῦ ὀνηλάτης, ἀμφ. Μᾶλλον δὲ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὀνήγησιν (ὄνος, ἄγω) ἤτοι εἰς τὸ ἄγειν τοὺς ὄνους.

*Ὀνήγησις, ἡ. Τὸ ἄγειν τοὺς ὄνους, ἐκ τοῦ

*Ὀνηγός, ὁ (ὄνος, ἠγέομαι). Ὁ ἄγων τοὺς ὄνους, Δωρ. καὶ Ἀττ. ὀναγός.

Ὀνήϊος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ ὄνειος, ὁ ὠφέλιμος. ἴδε ὄνειος.

Ὀνήϊστος, ίστη, ίστον, Ἰων. ὀνώμ. Ὑπερθ. τοῦ ὀνειος, ὁ ὠφελιμώτατος, κάλλιστος, πλέον εὔχρηστος, ἐξαίρετος, τιμημένος, »Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω«. Παρὰ Διογ. Ἡμέρων ἑρμηνεύει οὕτω, Nemo de nobis ullus excellat. »Ὀνήϊστον ποιήσασθαι. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. β'. 335. τοῦτ' ἔστιν, ἐργάζεσθε, κομίζετε προθύμως. »Εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ ὀνήϊστοι τῆς πόλεως ἐκλείψετε«. Διογ. Λαερτ. Η', 49. αὐτὸ τοῦ οἱ ἄριστοι, οἱ ἐπιφανέστατοι. Ἀναξαγ. ἐν παρὰ Σιμπλικ. περὶ Ἀριστοτ. Φυσικ. σελ. 33. λέγει, »Καὶ τὴν γῆν αὐτοὺς φύειν πολλά τε καὶ παντοῖα ὧν ἐκείνοι τὰ ὀνήϊστα συνενεικάμενοι εἰς τὴν οἴκησιν χρῶνται. πυδρωπος ὀνήϊστον, τὰ ὀραστηριώτατα μέσα ἐναντίον τοῦ ὑδρωπος. Ἄρεϊ (ἵππου παράγουσιν ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. honestus.)

Ὀνηλατέω. Ἐλαύνω, ἄγω ὄνους, ἐκ τοῦ

Ὀνηλάτης, ου, ὁ (ὄνος, ἐλαύνω). Ὁ τοὺς ὄνους ἐλαύνων, ἢ ἄγων.

*Ὀνήμενος, Ματσχ. Ἀορ. 2. Μέσ. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ὀδ.

(Ὀνημι), ἄχρηστ. Ἐνεστ. ὅθεν παράγονται ἰσιακοὶ χρόνοι τοῦ ὀνίνημι.

*Ὄνησα, Ἐπίκ. ἀντὶ ὠνησα, Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ἰλ.

*Ὀνήσει, 3 πρόσ. Μέλ. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ἰλ.

Ὀνησίδωρος, ὁ, ἡ (ὄνησις, δῶρον), ταὐτὸν τῷ, ὀνησιφόρος, ὁ φέρων ὠφελος, ὠφέλιμος.

Ὀνήσιμος, ὁ, ἡ (ὄνησις) Ἐπίρ. ὀνησίμως, ὠφέλιμος, βοηθητικὸς, εὔχρηστος, σύμφορος.

*Ὀνησίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ τὴν πολιτείαν ὠφελῶν, βοηθῶν.

Ὄνησις, εως, ἡ (ὀνίνημι). Ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, ἀπόλαυσις. Ἀλλ' Ὀδ. Φ, 402. λαμβάνεται γενικῶς ἀντὶ τοῦ τύχη, εὐτυχία, ἴδε Εὐρ. Ἀλκ. 335. ὅθεν

Ὀνησιφόρος ὁ, ἡ· Ἐπίρ. -ρως (φέρω). ἴδε ὀνησίδωρος· ὁ ὄνησιν φέρων.

Ὀνητικός, ἡ, όν (ὀνίνημι), Ὁ δυνάμενος ὠφελῆσαι, ὠφέλιμος.

Ὀνητός, ἡ, όν (ὀνίνημι). Ὠφέλιμος, ἀπολαυστός, εὔχρηστος, χρήσιμος. 2) ταὐτὸν τῷ μεμπτός, ἐκ τοῦ ὁμοιωτ. Ἡσυχ. Ἀμφ.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ὀνήσιμος, Ἡσυχ. 2) κύρ. Ὁνομ. Ἰλ. ὅθεν τὸ Πατρων. ὀνητορίδης, ου, ὁ, Ἰλ.

Ὀνθηλεύω = ὀνθυλεύω, ἀμφ.

Ὄνθος, ὁ. Κύπρος κτηνῶν, βόλβιτον. Ἰλ. Ψ, 775. 777. 781. »Ἐν δ' ὄνθον βάδυν πλῆτο στόμαι· ἔνθα Σουϊδ. Βοήθ. ἀναγινώσκει· παστόμαι· ἔνθα Σουϊδ. Βοήθ. ἀναγινώσκει· παρὰ τοῖς Ἑπτὰ, καὶ ἡ ὄνθος, κατὰ τὸ ἡ ῥά τοῖς Ἑπτὰ, καὶ ἡ ὄνθος, κατὰ τὸ ἡ κόπρος«. (κατ' ἐνίους ἐκ τοῦ ἐνὶς, ὄνες, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄνθος, ὡς ἀντίθετ. τῆς εὐωδίας καὶ δυσωδίας· ἀμφότερα ἄτοπα.)

Ὀνθύλευσις, ἡ (ὀνθυλεύω). Ὡς τὸ Βονθύλευσις καὶ Μονθύλευσις, τρόπος σκευασίας τιλευσις καὶ Μονθύλευσις, τρόπος σκευασίας τιμαγειρικῆς, ὡς τὸ κοινῶς λεγόμενον Παραγέμισμα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, Μέναιδ. σ. 160.

*Ὀνθυλευτός, ἡ, όν. Ὡς τὸ Μονθυλευτός, ὁ παραγεμισμένος, ἀπὸ φαγητῶν, ἐκ τοῦ

Ὀνθυλεύω. Ἔλεγον δὲ καὶ Βονθυλεύω καὶ Μο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψηλεύω. Lobeck Phryn. σελ. 356. Τὸ δὲ παρὰ Σουΐδ. (ἐν Λέξ. ὀνθος) ὀνθηλεύω εἶναι ἡμαρτ. γεγραμμένον. Σημαίνει δὲ ἡ φωνὴ αὕτη, εἶδος σκευασίας μαγειρικῆς τινῶν βρωμάτων, ἴσως τὸ Παρεγγέμισμα. Ἡσύχ. (ἐν Δ. Βομβυθηλεύματα) ἑτυμολογεῖ «τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ ὄνειος, ὅ ἐστι κοπρεία, »Τὸ σὺν τῷ ὄνθῳ ἀρτύειν» καὶ Σουΐδ. λεγει »Ὠνθηλευμένος, ὁ κοπρίας γέμων». Εὑρίσκεται δὲ καὶ »Τευτλὶς ὠνθηλευμένη» ταὐτὸν τῷ Σακτὴν, ἤγουν Παρεγγεμισμένην, »Σπλῆνα ὀπτὸν μεμονθηλευμένον. Νάρκην ὠνθηλευμένην, ἄρνα σύμπηκτον ὠνθηλευμένον. Γαστρίον ὠνθηλευμένον» Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 343. κἀρμηνεύει τὰ, Καρύκην διὰ τοῦ Κοιλίαν, ἣν νῦν μονθηλευτὴν καλοῦσιν. Οὕτω δὲ καὶ Δίφιλος ὠνόμαζε τὸν Νεῖλον, »Πάχει, ὠνθηλευμένος στέατι σικελικῷ», δηλ. Παρεγγεμισμένος μὲ σικελικὸν λίπος. 2) Ἦν δὲ αἷς χρῆσι καὶ ἐπὶ σκευασίας τινὸς καὶ κοσκινεύσεως οἴνου, ὡς τὸ Κεπηλεύω, 3. »Βαὶ ὀνθηλεύουσι τὸν οἶνον συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν», Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1064. Ἴδε τὸ Sepia καὶ loligo farcilis παρ' Ἀπικίῳ, 9. 8. Δύναται δὲ νὰ λάβῃ τις τὴν πρώτην σημασίαν ἐκ τοῦ ὄνους, ἀντὶ τοῦ Κοπρίζω, ἢ κοσκίνω, κάμνω τι μὴ καθαρὸν· ἴδιον καὶ αὐτὸ τοῦ Παρεγγεμίζω, πτωπάνω. πρβλ. Πηλιάς, Hemet. Ἀρστφ. Πλοῦτ. σελ. 396.

*Ὀνία, ἡ, ἀντὶ ἀνία, Αἰολ. ὡς τὸ αἶνος, ὄνος, honos, ὅπου ἀντὶ ἄνω· ὡσαύτως Βρεχίους ἀντὶ Βραχίους, Θρυσίως ἀντὶ Θρασίως. ἴδε Prompt.

*Ὀνιαῖος, αἷα, αἷον, καὶ ὀνίδιος, ἷα, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄνου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄνου· Ἡσύχ. Σουΐδ. ἴδε ἡτρίδιος.

Ὀνίας, ου, ὁ. »Σκύρους εἶδος σπάρου, ἔχοντες χρῶμα ὀνίσιον· τὸ δὲ ἄλλο εἶδος ὠνομάζετο αἰόλος, (varius) διὰ τὴν ποικιλότητα τῶν χρωμάτων.

Ὀνίδα, ἡ, = ὀνίς, ἀμφ.

Ὀνίδιον, τό (ὄνος). Γομαρέσιον, ὀνάριον. — 2) ἀν καὶ = ὀνίς, εἶναι ἀμφ.

*Ὀνίδιος, ἴδε ὀνιαῖος.

Ὀνικός, ἡ, όν (ὄνος). Γομαρίσιος, ὁ ἐξ ὄνου, ὁ εἰς ὄνον ἀνήκων.

Ὀνίνημι, Ἀπρμ. ὀνῆναι, Μέλ. ὀνήσω, Ἀόρ. ὤνησα, Μέσ. ὀνίαμαι, Μέλ. ὀνήσομαι, Ἀόρ. 2. ὠνήμην, ησο, ητο, ἡ ὠνάμην, Ἐκτ. ὀναίμην, Ἀπρμφ. ὄνασθαι: Παρατ. Ἐνεργ. ἐόνησε, καὶ αὐτὶ τούτου ἦτον ἐν χρήσει τὸ ὠφέλησε, ὁ Μέσ. Παρατ. ὅμως ἀπαντᾶται παρὰ Πλάτ. Παρατ. ὠνήμαι, σπάν. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν Ἐνεστ. Ἐνεργ. Ἰλ. Ω, 45. Μέλ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. Ἀόρ. Ἐνεργ. εἰλότε ἄνευ αὐξήσεως, ἐκ τοῦ Ἀόρ. Μέσ. ὅμως, ὡς καὶ ὅλοι οἱ Ἴων. μόνον τὸν σχηματ. ὠνήμην, Μετοχ. ὀνήμενος, Ὁδ. Προστακτ. ὄνησο, Ὁσ. ἐν ᾧ ἐμεταχρίτ. τὸ ὠνάμην μόνον ὡς Ἀόρ. ἐκ τοῦ ὀνομαι· ὅμως καὶ οἱ Ἀττ. προτιμοῦσι τὸ ὠνήμην, μ' ὅλον ὅτι ἀπαιτεῖται παρὰ τοῖς Τετρτρ. συχν. καὶ τὸ ὀνάμην· ὁ Σοφ. ἔχει καὶ τὸν Ἀόρ. ὠνήθην, περὶ τοῦ ὁποίου ἀμφισβητεῖ ὁ Valck. Adon. σελ. 362. Α. χωρὶς αἰτίαν, Lobeck Phryn. σελ. 12. 13. Τοὺς Ἐνεστ. ὀνάω, ὀνέω, ὀνημι δὲν ἔχει κἀγὼ Ἑλλ. συγγραφ. (ὀνίνημι, νυ-υ)

1) Ἐνεργ. ὠφελῶ, βοηθῶ, προβιβάζω, ἐνθυμοῦμαι, προτρέπω ὄφελος; ἀπολυτως: Ἰλ. Θ 36. 467. Ἡσ. Θεογ. 429. 436. συνήθ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγμ. Ἰλ. Α, 395. 503. Ε, 205. Η, 172. Ι, 509. Κ, 45. Ὁδ. Ξ, 67. Ἡσ. Ἔργ. 320. Ἡρόδ. Η, 141. ὅτι δὲ καὶ μετὰ ἁπλῆς Αἰτ. »σέ δὲ τοῦτο μάλιστ' ὀνήσειν, εἰς τοῦτο τοὐλάχιστον ἁδὲ σὲ ὠφελήσει τὸ γήρας σου», Ὁδ. Ρ, 24. ἴδε δὲ καὶ Εὐφραίνω, φαιδρύνω, κεχλαρύνω, ὡς Ἰλ. Α, 395. εἶμαι πρός ὄφελος τινός, μετὰ τῆς Αἰτ. δί ὅλου ὡς τὸ Δατ. juvare aliquem.

2) Μέσ. Ἔχω ὄφελος, ὠφελοῦμαι, εὑρίσκω βοήθειαν, ἐπικουρίαν, προβιβασμόν, Ἰλ. Η, 178. Ὁδ. Ξ, 415. ἔτι δὲ ἔχω χαρὰν ἢ ἀπόλαυσιν: μετὰ Μετοχ. Θέογν. 1380. ὠφελοῦμαι ἐκ τούτου, ὅτι —. β) μετὰ Γεν. Ἀπολαύω ὠφελος, χαρὰν ἀπό τινος, ὡς τὸ Ἀπολαύω, οὕτω, »ἀκαίτος ὄνησο ἀπόλαυσον τὸ δεῖπνον, τοὐτέστιν ἔστω εὐχαριστημένος μὲ αὐτό», Ὁδ. Τ, 68. »τί σευ ἄλλος ὀνήσεται; διά τί νά ἔχῃ ἄλλος ὄφελος ἀπό σέ; Ἰλ. Π, 31. καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ, »οὕτω τῆς φιλοσοφίας ὀναίμην, οὕτω νά μέ ὠφελήσῃ ἡ φιλοσοφία! γ) Μετοχ. Ἀόρ. ὀνήμενος, εἰς σπαντρ. ἐλλειπτικὴν ἔφραση, Ὁδ. Β, 33. »ἐπεὶ δή μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος!» συνυπακ. εἴη ἢ ἔστω, αὐτός μοι φαίνεται ἐσθλός, ἂς ἔχει ὠφελος ἐνταῦθα! ἢ τό τῆς συνηθ. ἂς χαρῇ δί αὐτό! ἆρα ἀντὶ τοῦ ἄναστο, ἀντλογιον τῷ Δατ. mmacte nova virtute, puer»! Virg. Aen. 9, 641. δ) Ἐνεργ. Ἀόρ. ὀναίμην, απ. ρ. αιτο, συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ εὐχῆς, »οὕτως ὀναίμην, τό τῆς συνηθ. ἔτζη νά χαρῶ —! καὶ ἀντιστρόφως μετ' ἀρνήσεως, »μή νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ὀλοίμην, κἀμή χαρὰ τὴν ζωὴν μου, εἰσέτ' ὀδάρασα», Σοφοκλ. ΟΤ. 644. ὅπου δὲν συνυπακ. μήτε τό Βίου, μήτε ἄλλο τι: μετὰ Γενικ. οἷον »Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῷ βασιλεῖ πύχοντο καὶ ὀναῖσθαι τῶν παρόντων, ταῦτ' ἔστι τ' ἀπολαύειν ἐν χαρᾷ τὰ παρόντα ἀγαθά τον. »Καὶτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον», τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἔτζη νά χαρῶ τά παιδία μου, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 469. ἔνθα ἄλλοι, ὀναίμην, ἀναγινώσκουσι· καὶ μετὰ τοῦ χάριν, κ. χ. »σοὶ ἐπαινέσαι Θησεῦ, τοῦτε γενναίου χάριν καὶ τῆς τρομηδείας», νά χρῆς διά τήν γενναιότητά σου κ. τ. λ. macte esto generositate tua, Σοφοκλ. Οκ. 1042. ε) μετ' εἰρωνικῆς σημασ. »Ἀλσὶν διασμηχθεὶς ὀναιτ' ἂν οὐτοσὶ» Ἀριστοφ. Νεφ. 1257. »Ὀναιο μέν τ' ἂν εἴτες ἐκπλώσειε σέ. Πλοῦτ. 1083. ἤγουν διά σέ ἦτον καλόν, ἐάν σ' ἔπλωνέ τις, ἤ καλόν ἦτον νά σέ πλώσῃ τις. »Ὄνησο δοῦτε μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου», Λουκιαν. τοῦτ' ἔστι Καλά ὅτι δέν τά ἤκουσε καὶ ὁ Ζεύς. ζ) Εἶναι δὲ τό, ὄναιο, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ ὅλαιο, πρβλ. Ἀπολαύω, γένω, καρπόω, κερδαίνω.

Ὀνίς, ίδος, ἡ (ὄνος). Κόπρος ὄνου, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 4. ὅθεν »Ὀνίδια, τοῦ ἵππου ἀφόδευμα» παρὰ Σουΐδ. ἐκτὸς εἰμὴ πρέπει νά γραφῇ, ὀνίδια, ἐκ τοῦ ὀνίδιον. Παρ' Ἡσυχ. ὀνιαῖα ἀντὶ τοῦ, ὀνίδια. Ἔστι δὲ τὸ ὀνίς ταὐτὸν τῷ, ὄνθος.

Ὀνίσκη, ἡ· ὑποκ. τοῦ ὄνος, ἡ. Ἡ μικρὰ ὄνος. Γλωσσ. Στ.

Ὀνίσκος, ὁ· ὑπακ. τοῦ ὄνος, ὁ. Μικρὸς ὄνος, γαϊδουράκιον ἢ τό γομαράκιον. 2) Ὀψάριον Σαλάσσιον, (Asellus) ἐκ τοῦ γένους τοῦ Γάδου. 3) Εἶδος σκώληκος, τό χιλιοπόδαρον. Multipes. ἴδε Ἰούλος, 14. 4) Ταὐτόν τῷ, ὄνος, ἀριθμ. 6. μηχανήτις, Δατ. aucula. 5) Πριόνιον ξυλουργικόν, πρίων τεκτονικός. Ἡσύχ.

Ὀνίσσω, ταὐτόν τῷ, ὀνίνημι, ὠφελῶ, Ἀθην. β'. σελ. 35.

*Ὀνίτης, ου, ὁ. Λίθος τις ἐκ τῆς Σκυθίας.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος ὀριγάνου.

Ὀνοβατέω, ῶ. Βάλλω; τὸν ὄνον νά βατεύσῃ τὴν φοράδαν. 2) Ἐπὶ ὄνου, ὅταν βατεύῃ τὴν φοράδαν, ἐκ τοῦ

Ὀνοβάτης, ου, ὁ· καὶ, ὀνοβάτις, ιδος, ἡ (βαίνω). Ὁ ἐπὶ ὄνου βαίνων, ἤγουν καβαλλικεύων, Πλούταρ. πρβλ. Ἑλλην. Ἡσύχ. »ὀνοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες, καὶ ἐξενεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνους.

Ὀνόβελιτον, τό (ὄνον βλίτον). Εἶδος βλίτου.

Ὀνόβρυχις, ιδος, ἡ· Διοσκορ. Γ'. 170. Πλίν. 24. 10. φυτόν τι, παρὰ Δινν. Hedysarum, ἢ astragalus onobrychis.

*Ὀνόγαστρις, ιος, ἡ (γαστήρ). Ἡ ὄνον κοιλίαν ἔχουσα.

Ὀνόγυρος, ὁ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 71. μόνόγυρις ἐμπρίωνες ἑρμηνεύουσι διά τοῦ, ἀκαυλώδης· ὥστε κατά τοῦτο πρέπει νά ἦναι διάφορον παρά τό, Ἀνάγυρος, ὁ· καὶ Ἀνάγυρις, ἡ, φυτόν τι δυσώδες, Διοσκ. Γ', 167. Ἐκλαμβάνουσι λοιπόν ἐκεῖνο αὐτό εἴδους τινός ἀγριαγκυναρίας. Τοῦτο δὲ εἶναι τό Δινν. Foetida anagyris. Παροιμιακῶς: μόνόγυρος κινεῖται ὅταν τις λόγον ἐμβάλῃ περί τινος πράγματος χαλεποῦ· ἐπειδή ἐκαντοῦτο ὁ τοῦ ὀνογύρου ἀπτόμενος.

Ὀνοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὄνου.

*Ὀνοελέα, ἡ. Γαδάρα βυζαίουσα.

Ὀνοζήρας, ὁ· καὶ ὀνοζηρίς, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ οἰνοζήρας, οἰνοζηρίς.

*Ὀνοκάρδιος, ἡ, συνυπ. λίθος, εἴδος τζιλλίου.

*Ὀνοκένταυρα, ἡ, = ὀνοκένταυρος.

Ὀνοκένταυρος, ὁ (κένταυρος). Πίθηκός τις ἄνευ οὐρᾶς. Αἰλιαν. Ζ. Ἴτ. ΙΖ'. 9. στμ.

Ὀνοκηκίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἡκικιδίου. ἀμφ.

Ὀνοκίνδιος, ὁ. Ἐπώνυμον Πειτάνδρου, ταὐτῷ, ὀνηλάτης, ἐκ τοῦ κίνω, κινέω, οἷος, εὐπολις Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1555. Παρ' Ἡσυχ. δὲ φέρεται ὀνόκινδος καὶ, ὀνοκίνδας, καὶ ὀνοκίνδιοι, ὡς καὶ παρά Φωτ. Ἴδε Πολυδ. Ζ'. 185.

Ὀνόκλεια, ἡ. Τὸ φυτόν ἡ ἄγχουσα. πρβλ. ὄνομα καὶ ὀνοχειλές.

Ὀνοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ ὄνου κείμενος, Τέρτουλ. Ἀπολ. ιζ'. ἀμφ. γραφή, ὄνομα χλευαστικόν, προσαφθὲν εἰς τόν Θεόν τῶν χριστιανῶν.

Ὀνοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ ὀξύνων, ἀκονίζων τόν μυλικόν λίθον, ὄνον καλούμενον, ὡς τό Μυλοκόπος. Πολυδ. Ζ', 20.

Ὀνοκράτελος, ὁ. Γαλλικόν πτηνόν, Πλίν. 10. 74. ἴσως εἰδός τι ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελεκάνων, Δινν.

*Ὀνόκυνδος, ὁ, ἴδε ὀνοκίνδιος.

*Ὀνοκώλη, ἡ, καὶ ὀνωκωλίς, ἡ. Ἡ ὄνου πόδας ἔχουσα, Ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης, ὡς τό ὀνοσκελίς, Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ. 295. ἐκ τοῦ

Ὀνόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μέλη, μαλίστα δέ πόδας ὄνου ἔχων.

Ὄνομα, ατος, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. οὔνομα, Αἰολ. ὄνυμα, τό ὄνομα, ὀνομασία δί ἧς γνωρίζεται πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα: παρ' Ὅμ. ἔστις μεταχρίτ., τήν λέξιν ἐν μέν τῇ Ὁδ. συχν. ἐν δέ τῇ Ἰλ. μόνον δίς, καὶ συχνότ. ἐν τῇ συνηθ. παρ' ἐν τῷ Ἰων. σχηματ. πάντοτε τό κύριον ὄνομα προσώπου τινός (ἐξαιρουμένων τῶν ἀρθ. 2 ἀναφερθέντων χωρίων.) β) Δίδω τινί ὄνομα »ὄνομα θεῖναί τινι», Ὁδ, Τ, 403. παρά τοῖς Ἀττ. ὅμως συνηθ. ἐν Μέσ. »ὄνομα τίθεσθαι, ὡσαύτως καὶ Ὁδ. Τ, 406. πρβλ. Θ, 554. Valck Phoen. 12. ὀνομάζω πρόσωπον ἢ πρᾶγμα κατ' ἄλλο τι, »ἀπόν, συχνότ. ὅμως, »ἀπό τινος», Schaef. mel. σελ. 93. πρβλ. Ἐπώνυμος. γ) αὐτό τό ὄνομα τίθεται συνηθ. εἰς 'Ονομ. »τῷ 'Οδυσεὺς ὄνομ' ἔστω, ἐμοί δ' ὄνομα κλυτὸν Αἰζωνι», Ὁδ. Τ, 183. 409. Ruhnk. ὕμ. Ὅμ. Δημ. 122 ὑστρτρ. ὅμως ἀτέθη συχν. καὶ εἰς Γενικ. δ) καλῶ τινα μὲ ὄνομά τι, μετὰ διπλῆς Αἰτ. »ὄνομα καλεῖν τινα», π. χ. »εἰπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλωσιν», Ὁδ. Θ, 550. ὑστρτρ. δὲ συχν. καὶ »ὀνόμασι καλεῖν τινα». 2) φήμη, δόξα, ὄνομα περίφημον, Ὁδ. Ν, 248. Ω, 93. φήμην ἐπί καλοῦ τι καὶ κακοῦ, »ὄνομα ἔχειν, ἀντί, φήμην κακήν ἔχειν, Ιακ. ΑΠ. σελ. 379. ἔτι δὲ καὶ, δόξα παρά τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ὀηλ. μετά τήν ἀποβίωσιν: »ὧν ὀνόματι εἰναιε, ἀντί τοῦ Περίφημον εἶναι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 346. Στραβ. ς'. σελ. 245. 3) τὸ ὄνομα μόνον, ὡς ἀντίθετον τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, Ὀδ. Δ, 710. ἀντίκειτ. τῷ ἔργον, Pors. Εὐρ. Φοιν. 512. ὅθεν καὶ β) τὸ ψευδὲς ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτεταί πρᾶγμά τι, ἡ πρόφασις, «ὀνόματι», καὶ «ἐπ' ὀνόματι», «μετ' ὀνομάτων καλεῖν», honnetis nominibus, Sallust. — 4) ἔτι δὲ καὶ περιγράφει ἡ λέξις ὄνομα, π. χ. «ὄνομα τῆς σωτηρίας, τῆς εὐγενείας» κ. τ. τ. ἀντὶ σωτηρία, εὐγένεια, Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1080. Seidl. Ἰφ. Ταυρ. 875. ὡσαύτως παρὰ τοῖς Λατ. nomen, Markl. Stat. sylv. 1, 1, 8. σελ. 44. Χειρόγρ. 5) ὡς τὸ Λόγος, ἔκφρασις, κεθέλου δὲ λόγος, ὁμιλία· μάλιστα ἐπὶ τεχνικῶν ἐκφράσεων, ἢ ἐν τῇ καινῇ ὀνόματα. 6) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἓν τῶν ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν, nomen, ἀντίκειτ. τῷ, Ῥῆμα, verbum: ἔτι δὲ καὶ Κύριον ὄνομα, ἀντίκειτ. τῷ Προσηγορία, nomen appellativum, Γραμμ. (ἐκ τοῦ ὄνομα παράγεται τόπα Λατ. nomen, καὶ τὸ Γερμ. Name, συγγεν. μὲ τὸ ὄνομι καὶ ὄνειδος.) ὅθεν

Ὀνομάζω, άσω, Δωρ. ἄξω, φωνέζω, κράζω κατ' ὄνομα, καταλέγω, διέρχομαί τι κατ' ὄνομα, καλῶ κατ' ὄνομα, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. Ὁμ. εἰς Ἔνετ. καὶ Παρατ. μόνον Ὀδ. Ω, 339. καὶ εἰς Ἀόρ. μετὰ τῆς αὐξήσεως, ὡς τρὶς ὀνομάσας Σόλωνα, Ἡρόδ. Α', 86. β) λέγω τι μόνον, ὡς ἀντίθετον τοῦ Δίδω, ὅθεν μετὰ Τ. πόσχομαι, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἰλ. Ι, 515. Schaef. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 33. γ) δίδω εἴς τι ὄνομα, κατάτι, παίδα συκντρ. περὶ τινος· εἰς Παῖδητ. μετὰ διπλῆς Ὀνομ. «τοῦτο ἡ ναῦς ὠνομάζετο», Jac. Ep. ad. 364. συχν. μετὰ τοῦ πλειαστ. πείσαι, Jac. Ἀδη. σελ. 225. Μέσ. ὀνομάζομαι, Σοφοκλ. ΟΤ. 1021. δ) Ἀναγορεύω, ἀπαγγέλω. 2) Θημιλῶ, κάμνω περίφημον. Ἱστορ. ἀντιτίθησι τὸ τῶν ὠνομασμένων τῷ τῶν ἀδόξων. πρβλ. ὀνομαίνω.

Ὀνομαζετέω, ῶ. Δίδω ὄνομα, ὀνομάζω. ἐκ τοῦ

Ὀνομαζέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ βάλλων, δίδων τὸ ὄνομα. Πλάτ. Κρατύλ. 9. ὀρθότερον δὲ τό καὶ ἐν Χειρογρ. εὑρισκόμενον, ὀνοματοθετέω, καὶ ὀνοματοθέτης, ἐνταῦθά τε καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου νῦν νομοθέτης, ἀναγινώσκεται.

Ὄνομαι, 2 Ἐνικ. πρόσ. ὄνοσαι, 3 Πληθ. ὄνονται, Προστακτ. ὄνοσο, 3 Εὐκτ. ὀνοῖτο, Μέλ. ὀνόσομαι, παρ' Ὁμ. μὲ διπλαρ. τοῦ Σ, Ἀόρ. ὠνόσθην καὶ ὠνοσάμην, παρ' Ὁμ. μόνος ὁ τελευτ. Ἀόρ. ἐν χρήσει, Εὐκτ. ὀνοσαίμην, αιο, αιτο, εἰς τὸ Ἄπρμφ. με διπλοῦν σ, ἀνάστασθαι. Ἐκτὸς τούτων τῶν θεμάτων ἔχει ὁ Ὁμ. ἐκ τοῦ ἁπλοῦ σχημ. ΟΝΩ, Ἰων. 2 Πληθ. πρόστ. Ἐνεστ. ὄνεσθε, Ἰλ. Ω, 241. καὶ 3 Ἀορ. ὦνατο, Ὁ. Ρ, 25. — Ὀνειδίζω, μέμφομαι, ὑβρίζω, κατηγορῶ, καταφρονῶ, Ὁμ. «Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπας». δηλ. τώρα πρέπει νὰ σοῦ ὀνειδίσω τὰ φρονήματα, Ἰλ. Ξ, 95. Ρ, 173. «Ἦ οὐκαπὸ, ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν»; Ἰλιάδ. Ω, 241. ἀντὶ τοῦ, ὄνεσθε, ἤγουν δὲν εἶσθε εἰς τοῦτο εὐχαριστημένοι; Δὲν εὐχαριστεῖσθε εἰς τοῦτο; Ἄλλοι ἄγραφον, οὐκαπὸ ἐκ τοῦ ὄνημι, ὄνημαι, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, ὠφελεῖτθε ἐκ τούτου. Ἀριστοφ. δὲ ἀνεγίνωσκεν, ὀνόσασθ'. καὶ μετὰ Γεν. Ὀδ. Κ, 379. «Οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ὀνειδίσῃς τὴν ἀτυχίαν σου, τοῦτ' ἔστι ἐλπίζω, ὅτι θὰ σου ἦναι ἀρεστὴ ἡ ἀτυχία, τὴν ὁποίαν ὑπάρχεις. Μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. «Οὐποτ' ἔγωγε ὀνόσσομαι, Ἡρόδ. Ε', 167. Πρβλ. ὀνοτάζω. (Ἡ ἀρχικὴ σημασ. τῆς ἀρχ. ῥίζης ΟΝΩ ἦτον κατόπιν, κάμνω φήμην, καλὴν τε καὶ κακήν· ὅθεν ὄνομα, ἀντὶ φήμη, ὅπερ ἄλλοι παράγουσι ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Νέμω· ἡ αὐτὴ διπλῆ σημασ. εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀνήκον ὀνειδος, ὡς εἰς τὸ Λατ. honos· τὸ ὀνίνημι ὅμως φαίνεται ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ ῥίζαν, καὶ δὲν συγγεν. μὲ τὸ ὄνομα.)

Ὀνομαίνω (ὄνομα), Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ ὀνομάζω, καλῶ τινα κατ' ὄνομα, συχν. παρ' Ὁμ. β) ὑπόσχομαι, Ὀδ. Ω, 341. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Μελ. γ) ἀναγορεύω, ἐκλέγω, προσδιορίζω, «ἱεράποντα» Ἰλ. Ψ, 90. δ) «ἔχεο μηδ' ὀνομήνῃς κρατήσου καὶ μὴ τό λέγῃς», Ὀδ. Δ, 251. ὑμ. Ἀφρ. 291. ε) δίδω εἴς τι ὄνομα, Ἡσ. Ἔργ. 80. «καὶ οἱ τοῦτ' ὄνομὴν' ὄνομ' ἔμμεναι», Ἡτ. Λείψ. 3, 2. Ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. ὡς καὶ παρ' Ἡτ. ἀπαντᾶται ἀπὸ τὴν λέξιν ταύτην μόνον ὁ Ἀόρ. καὶ θὴ πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. Ὑποτακτ. ὀνομήνω, κ. τ. λ. ὁ Ἐνιστ. πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἀφρ. 291. Ἰων. Μέλ. ὀνομανέω, Ἡρόδ. Δ, 97.

Ὀνομακλήδην, Ἐπίρ. (ὀνομακλέω, ἀντὶ ὀνόματι καλέω). Ὀνοματωδῶς, μὲ τὸ ὄνομα, «ὀνομακλήδην ὀνομάζειν», Ὀδ. Δ, 218.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). Λατ. Nomenclator, ὁ ἠξεύρων, ἢ καλῶν, προφέρων τὰ ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων.

Ὀνομακλυτός, ά, ή (κλυτός). Ὁ περίφημον, ἀκουστὸν ἔχων ὄνομα, περίφημος. Ἰλ. Χ, 51. παρὰ τῷ Heyne, «ὄνομα κλυτόν». 2) Ἐπιρρ. ὅστις κάμνει τινὰ περίφημον, Simm. Λ. Βτ. 2. σελ. 525. ὅπου γράφεται ὀνομάκλυτος.

Ὀνομαξία, ἡ (ὀνομάζω). Τὸ ὀνομάζειν, ἠξέφρασις. 2) μεταχείρισις τῶν ὀνομάτων, ἡ λέξεως. Οὕτω λέγει Ἀριστοτ. ὅτι λέξις ἐστὶ ἡ διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνεία. Διονύσ. Ἁλικ. ς'. πελ. 1008. ἀντιτίθησι τὸ ὄνομα τῷ ἐπεσι.

* Ὀνόμασες, ἡ (ὀνομάζω), = ὀνομασία, Πλάτ.

Ὄνομασμα, τό, ἐσφαλμ. χωρ. ἀντὶ μάσμα, ὅπερ ἴδε.

Ὀνομαστήρια, ων· τά, Ὑπκτικοῦμ. τοῦ, Ἱερά, ἤγουν ἑορτὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματος, Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τοῦ

* Ὀνομαστήρ, ῆρος, ὁ, = ὀνομαστής.

Ὀνομαστής, οῦ, ὁ (ὀνομάζω). Ὁ ὀνομάζων, ὁ δίδων ὄνομα, ὁ παρονομαστής.

Ὀνομαστί, Ἐπίρ (ὀνομάζω). Κατ' ὄνομα, μὲ τ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.

Ὀνομαστικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς (ὀνομάζω). Ὁ ὀνομάζων, παρονομάζων, ὁ εἰς τὸ ὀνομάζειν ἁρμόζων, ὅθεν α) ὀνομαστικὸν (ἐπὶ. βιβλίου) τὸ τύλλογον, ἢ κατάλογον ἔχον ὀνομάτων, ἢ λέξεων διηρημένων κατὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρον τοῦ Λεξικοῦ, «τοῦ κατ' ἀλφάβητον συντεταγμένου», ὡς π. χ. τὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅπερ σώζεται ἔτι. β) ἡ ὀνομαστική, συνυπακ. πτῶσις, Casus nominativus.

Ὀνομαστός, ή, όν. Ἐπίρ. ὀνομαστῶς, (ὀνομάζω). Ὁ ὠνομασμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ, συνήθ. μοῦ ὀνομαστόν, ὡς τὸ Λατ. infandus, ὅπερ δὲν θέλεις νὰ ὀνομάσῃ ἀπὸ φόβον ἢ ἀποστροφήν, Ὀδ. Τ. 260. 597. Ψ, 19. Ἡτ. Θεογ. 148. 2) ὁ περίφημος, ἔνδοξος, περιβόητος, Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. ὅστις μετεχειρ. τότε Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. καὶ Β', 178. Δ', 58. τὸν Ἰων. σχηματ. ὀνομαστός.

Ὀνομαστιός, ή, όν, Ἐπίρ. ὀνομαστικῶς, ὁ εἰς τὸ ὄνομα ἀνήκων, ὁ ἐξ ὀνόματος ληφθείς.

* Ὀνομάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὄνομα, ὀνοματάκι, Δογγίν.

Ὀνοματογραφέω, ῶ (ὀνοματογράφος). Γράφω τὸ ὄνομα. ὅθεν

Ὀνοματογραφία, ἡ. Ἡ γραφὴ, καταγραφὴ τῶν ὀνόματος ἢ τῶν ὀνομάτων.

Ὀνοματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων, καταγράφων τὸ ὄνομα ἢ τὰ ὀνόματα.

Ὀνοματοθεσία, ἡ (ὀνοματοθέτης). Τὸ ὀνομάζειν, θέσις, ὅσις τινὸς ὀνόματος.

Ὀνοματοθέσια, τά· ὑποκορισμ. τοῦ Ἱερά, (ἐκ τοῦ ὀνοματοθέσεως) ταύτὸν τῷ ὀνοματήρια, Nominalia. Φιλοπ. Γλωσσ.

Ὀνοματοθετέω, ῶ. Δίδω ὄνομα, ὀνομάζω, ἔτι δὲ καὶ ὀνοματίζω, ἐκ τοῦ

Ὀνοματοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ δίδων τὸ ὄνομα, ὁ ὀνομάζων, ἔτι δὲ καὶ ὀνοματίζων. Lobeck Phryn. σελ. 668 ὅθεν

* Ὀνοματοθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀνοματοθεσίαν.

Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγὸς ὀνομάτων, ὁ θηρεύων κυνηγῶν τὰ ὀνόματα, ὅπερ

Ὀνοματοθηράω, κυνηγῶ ὀνόματα, Ἀθην. 671.

Ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ· ταύτὸν τῷ ὀνομακλήτωρ. Γλωσσ. Στ.

Ὀνοματολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ συλλέγων λέξεις ἢ ὀνόματα. 2) ὡς τὸ ἡγούμ. τὸ Λατ. Nomenclator, ὁ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων λέγων, ὀνομάζων. Πλουτ. Κατ. Μικρ. 8.

Ὀνοματομάχος, ὁ, ἡ, (μάχομαι) Ὁ διὰ ὀνόματα μαχόμενος.

Ὀνοματοποιέω, ῶ. (ὀνοματοποιός) Κάμνω, ἐφευρίσκω ὀνόματα, λέξεις, ἐξαιρέτως εἰς μίμησίν τινος φυσικοῦ φθόγγου. Πλάτ. Ἐν τούτῳ

Ὀνοματοποίησις, ἡ, καὶ Ὀνοματοποιία, ἡ. Ἡ ποίησις, ἐφεύρεσις τῶν ὀνομάτων ἢ λέξεων, ἐξαιρέτως εἰς μίμησίν τινος φυσικοῦ φθόγγου.

* Ὀνοματοποιητικός, ή, όν, ὅστις ποιεῖ ἢ σχηματίζει ὀνόματα ἢ λέξιν, ἐξαιρέτως εἰς μίμησιν φυσικοῦ φθόγγου.

* Ὀνοματοποιία, ἡ, = Ὀνοματοποίησις.

Ὀνοματοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ποιῶν, ἐφευρίσκων, δίδων ὀνόματα, λέξεις. Πλάτ. Κρατύλ. 8.

Ὀνοματουργέω, ποιῶ, δίδω ὀνόματα. Δημητρ. Φιλῆρ. 98. ἐκ τοῦ

* Ὀνοματουργός, ὁ, ἡ, (ἔργον) = Ὀνοματοποιός.

* Ὀνοματώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀνόματος.

Ὀνόπορδον, τό. (πέρδω) Φυτόν τι, εἶδος ἀγριαγκυναρίας.

Ὀνόπυξος, ἡ. Παρὰ Θεαφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. 10. ἴσως ἀντὶ τοῦ Ὀνοπορδον.

Ὀνόρυγχος, ὁ. (ῥύγχος) ζωντανὸς ὄνου (Bunilla) Φιλοπ. Γλωσσ. εἶδος φυτοῦ.

Ὄνος, ὁ, Ζωόν τι τετράπουν καὶ ἀχθοφόρον, κοινῶς λεγόμενος Γαϊδάρος καὶ Γομάριον. Ὄνοι, ἡ, τὸ Ὄρος, πρῶτον Ἰλ. Δ, 558. καὶ ὡς ἄρσεν. ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 2) Ὀψάριον θαλάσσιον ἓν, τοῦ γένους τοῦ λεγομένου κοινῶς Μπακαλᾶ, Λατ. asellus ἐκ τοῦ γένους gadus, ἔτι δὲ καὶ Οὐίσκος καλοῦμ. 3) Τὸ χιλιοπόδαρον, εἶδος σκώληκος, Oniscus. Λιν. τὸ καὶ ἑλλην. Οὐίσκος Κυβαρίς, καὶ Πολύπους λεγόμενον. ἴδε Ἰούλος. 4) Εἶδος ἀκρίδος ἀπτέρου, γνις καὶ Ἀσέρκος καλεῖται. 5) Ἄστρον τι πλησίον τῆς φάτνης. — Ἐκ δὲ τοῦ φορτώματος τοῦ ζώου ὅθεν παράγει, καὶ τὸ λατ. onus, προτιθέντων αἱ ἑφεξῆς σημασίαι. 6) Μηχανὴ πρὸς ἔλξιν βαρέων σωμάτων, Sucula, κοινῶς Ἐργάτης ἢ Ἄργανον. Ἡρόδοτ. Η'. 36. «Κατέτεινον ἐκ τῆς γῆς στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα». 7) ἡ ἐπάνω κινητὴ τοῦ μύλου πέτρα. Ἀριστοτ. Προβλ. 35. 3. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε. 5. ὀνομάζει τὰς τοιαύτας πέτρας, «Ἀλέτας ὄνους». Πολλ. 7, 19. πρβλ. Ἡσύχ. 2. σελ. 763. ὁ δὲ Φώτιος ὀνομάζει οὕτω τὴν ὑποκάτω ἀκίνητον τοῦ μύλου πέτραν, ὅτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις τὴν ἐπάνωθεν πέτραν, περὶ τούτου μάρτυς ὁ Ἀριστοτ. ὅστις πέτραν, περὶ τούτου μάρτυς ὁ Ἀριστοτ. ὅστις Προβλ. 35, 3. λέγει, ὅτι ὁ κρότος τοῦ πόνου λίθου ἀλούντος εἶναι βαρύτος, ὅπου λοιπὸν ὁ λίθος εἶναι ἡ ὑποκάτω πέτρα, ἤτις τρίβεται ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἐπάνωθεν, ὅταν δὲν εὑρίσκεται σῖτος ἐπ' αὐτῆς. (ἐν τῇ σημασ. λοιπὸν ἴσως ἐκ τοῦ Ἕνω, ἑνόω, ἴδε Ἕνοσις.) 8) Ἄτρακτος, κλωστὴρ, ἠλακάτη. 9) Ἀγγεῖον οἴνου δεκτικὸν. Ἀριστοφ. 10) Ὁ ἀσσὸς εἰς τοὺς κύβους, ἤτοι ὁ ἐπὶ τοῦ κύβου πρῶτος ἀριθμός. ἄλλως Οἶνη καλούμ. λατ. unus, unio, συγγεν. μὲ τὸ Μόνος. 11) Παροιμιακῶς, α) νόος πρός λυρανιὴ νηὸς πρὸς αὐλὸν, ἐπὶ ἀγρίου, τῆς μουσικῆς ἀναισθήτου ἀνθρώπου, ἴτυ. δὲ καὶ νόος λύρακι, Meinke Μένανδ. σελ. 184. β) νηπερὶ ὄνου σκιᾶς, ἐπὶ οὐτιδανοῦ πράγμ. λατ. de lana caprina. γ) νὰπ' ὄνου πεσεῖνη ἐπ' ἀνθρώπου, οἱ τινες ἐξ ἰδιοτύπων ἁμαρτήματος περιπίπτουσιν εἰς ἀπορίαν, ὁμοῦ μετὰ κομψῆς παρονομασίας, ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἠχοῦσι καὶ ὡς τὸ νὰπὸ νοῦ πεσεῖνη, Ἀριστοφ. Νεφ. 1278.

Ὄνοσις, εως, ἡ. (ὀνομαι) Μέμψις, ὀνειδισμός, αἰσχύνη, καταφρόνησις.

Ὀνοτελής, ἰδος, ἡ. (σκέλος) Ἡ ὄνου σκέλη ἢ πόδας ἔχουσα γυνή, ὡς τὸ Ὀνοσκέλη, σύνηθ. Ἐπίθ. τῆς Ἐμπαύσης, ὕστερ ἴδε Δουκιαν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 1048.

Ὄνοσμα, τό. Λάχανόν τι εὐῶδες, ἀκανθώδες καὶ ἄγριον, τὸ καὶ ὀσμὰς καὶ ὄνωσις λεγόμενον. Διοσκ. γ'. 147. Πλὴν 27. 12. εἶναι δὲ συγγενὲς τῇ Ἀγχούσῃ. πρβλ. Ὀνεχειλίς.

*Ὀνοσσάμενος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀνοσάμενος, Μετοχ. Ἀορ. ἐκ τοῦ ὄνομαι, Ὅμ.

*Ὀνόσσεσθαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἐνόσσεσθαι, Ἀπρμ. Μέλ. ἐκ τοῦ ὄνομαι, Ὅμ.

Ὀνοστάσιον, τό. (ὄνος, στάσις) Στεῦλος διὰ τοὺς ὄνους.

Ὀνοστός, ἡ, όν, (ὀνομαι). Ὁ ὑβρισμένος, κατηρτημένος, καταφρονημένος, ὁ ἀξιος κατηφορίας, ὕβρεως, καταφρονήσεως, ἀθώρακ. Ἰλ. Ι, 164.

Ὀνοσφαγία, ἡ. (ὄνος, σφάζω) Ἡ σφαγὴ, ἡ θυσίασις τῶν ὄνων Ἑκάτῃ.

Ὀνοτάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀνομαι, μέμφομαι, ὑβρίζω, καταφρονῶ, ὄμ. Ὅμ. Ἑρμ. 30. ἠσκελῶς ὀνοτάζειν, Ἡσ. Ἔργ. 260 παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὡς Ἀποδετ. Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτ. Αἰσ. Ἱκετ. 11. ὑΟνοταζόμενα γάμοιν, ἀντὶ τοῦ, Ἀποστρεφόμενα.

Ὀνοτός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τῷ, ὀνοστὸς, μεμπτὸς, ὠνειδισμένος, ἀξιοκαταφρόνητος, ταὐτὸν τῷ ἀποτιδαστὸς καὶ, μεμπτὸς, ἐκ τοῦ ὀνομαι, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 85.

*Ὀνοτός, ὁ. = Ὄνοσις.

Ὀνουρις, ιδος, ἡ, φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ὀνόσουρις, ὀνοδήρις, ὀνεδηρὶς, ἡ κάλλιον ὀνοδήρας καὶ ὀνεδηρίς.

Ὀνοφορβός, ὁ, ἡ, (ὄνος, φέρβω) Ὁ φέρβων, ἤγουν βόσκων ὄνους, ὁ φύλαξ τῶν ὄνων. Ἡρόδοτ. Ζ'. 68. 69.

Ὀνοχειλές, έος, τὸ, Ὀνοχειλὶς, ίδος, ἡ, καὶ ὀνοχείλης, ὁ, ἡ, (χεῖλος) Διόσκορ. ε'. 23. καὶ 24. ὀνομάζει δύο εἴδη φυτῶν, ἀγχούσης, τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον ὀνομάζεται καὶ Καλυξ καὶ ὀνειλεία· τὸ δὲ ἄλλο, ἐλειβιάδιον καὶ ὀνοχειλές, διόμοιον ἐξαιρέτως εἰς ἕκαστον τῶν ζητουμένων. Παρὰ δὲ Σχολ. Νικανδρ. Θηρ. 838. εἶδός τι ἀγχούσης ὀνομάζεται καὶ ὀνοχηλὲς (ὡς ἐκ τοῦ χηλὴ) παρὰ δὲ Παῦλ. Αἰγ. τὸ πρῶτον λέγεται καὶ χοιροπέλεδος, καὶ παρ' Ἱπποκρ. ἑρμηνεύουσι διὰ τούτου τὸ σχεδὸς μεγάλη. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ'. 10. ἡμαρτ. γέγραπται ὀνοκίχλη καὶ ὀνεχειλτός. Τὸ πρῶτον εἶδος εἶναι ἴσως Onosma ochioides, Διον.

(Ὀνόω), ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ ὀνομαι.

Ὄντα, τά, (ὤν, οὐδέτ. ὄν, ἐκ τοῦ εἰμὶ) Τὰ ἀληθῶς ὑπάρχοντα, εἶναι δὲ ἀνάπτοτον, τῷ κατ' ἐπίνοιαν, ἢ τῷ ἐπερασμένῳ καὶ μέλλοντι, ἀρα τὰ ἐνεστῶτα, παρόντα. 2) Ἡ περιουσία, τὰ κτήματα.

Ὀντως, Ἐπιρ. (ὤν, ὄν, ὄντος) Ἀληθῶς, τωόντι, βέβαια.

Ὄντρόπον, καθάπερ, ὥσπερ, καθώς.

Ὄνυμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα, Πινδ. ὅθεν

Ὀνυμάζω, καὶ Ὀνυμαίνω, Αἰολ. ἀντὶ ὀνομάζω καὶ ὀνομαίνω.

Ὄνυξ, υχος, ὁ, ὀνύχιον, ὁπλὴ, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Πληθ. καὶ δὴ ἐπὶ ὀνυχίου τοῦ ἀετοῦ, ἱέρακος, Ἡσ. Ἔρ. 206. 207. ὑστερ. καὶ ἐπὶ τετραπόδων ἁρπακτικῶν ζώων, Πινδ. Νεμ. 4, 103. ἐπὶ βοῶν καὶ ἵππων, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἡσ. Ἀσπ. 266. καὶ ἄλλαχοῦ, Ἡρόδ. Δ'. 64. φράσεις, α) νὲξ ἐνύχωνι, λατ. ex unguiculis, π. χ. νφιλεῖνι, ἐμφαίνει τὸ διαπεραστικὸν αἰσθήματος ἢ παθήματός τινος, ὡς φιλίας, ἔρωτος, κ. τ. τ. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ νὸ πόνος ἀνέτας εἰς ὄνυχαν, δηλ. διαπερᾷ ἕως εἰς τὰ ὀνύχια. β) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν ἀνδριαντοποιῶν νὸ πηλὸς ἀφικνεῖται εἰς ὄνυχαν ὅταν ὁ τεχνίτης ἐξετάζῃ μὲ τὸ ὀνύχιον, ἂν ἦναι ὅλα ὁμαλὰ καὶ καλῶς ἐξειργασμένα, ἢ ὅταν ἐκτελῇ τὰ παντα μὲ μεγίστην ἐπιμέλειαν καὶ δὴ ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὀνύχια, τὰς τρίχας κ. τ. τ. πρβλ. Hor. a. σελ. 32. ὅπερ εἶναι ἡ δυτκολωτάτη τοῦ τεχνίτου ἐργασία, πρβλ. ὀνυχίζω, 3. ὅθεν νὲκμάσσεται εἰς ὄνυχαν, ad unguem expressum ἢ factum est Διον. Ἁλ. ς'. σελ. 994. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. νἡ δὲ ὄνυχος διαιταν, ἀντὶ ἡ ἀκριβεστάτη, Πλούτ. νεἰς ὄνυχαν, καὶ νἢ ὄνυχος, καὶ νἐπ' ὄνυχος, ἀντὶ ἀκριβέστατα, ne transversum quidem unguem, νσυμπηξὶς εἰς ὄνυχαν παρὰ Γαλην. τὸ τοῦ Κέλσου 8, 1. in unguem committere, καὶ τὸ τοῦ Οὐιτρουβ. 4, 6. in unque conjungere, ταῦτα ἐμοὶ δουτ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὰ ὀστέα τοῦ κρανίου συνάπτονται εἰς τὰς λεγομένας ῥαφὰς· ἐπὶ ὄνυχος συμβεβλημέναι γραῖαι, Μαθημ. πτλ. σελ. 66. γ) νἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, de tenero ungui, Hor. carm. 3, 6, 24. Juc. Autumed ep. 3, 2. δ) νἐκ τῶν ὀνύχων τεκμαιρόμενοι γνωρίζω τὸ πᾶν ἐκ τινος χαρακτηριστικοῦ μέρους, ex ungue leonem. — 2) Ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ τὸ ὀνύχιον ἢ τὴν ὁπλὴν, πᾶν κυρτὸν ἄκρον, Ἡρόδ. Η', 36. Uncus Ἀγκιστρον, τζιγγέλιον· ὅθεν ἡ Ἀγκύρας ὄνυξ παρὰ Πλουτάρ. τὸ τζιγγέλιον τῆς ἀγκύρας. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀξὺ, ἡ μυτη τῆς σουβλας. Ἀνάλ. Α'. σελ. 197. 1. ὅθεν καὶ ὀργανόν τι στρεβλωτικὸν, παιδευτήριον, βασανιστήριον οὕτω λεγεται. — 3) Ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ ἀνθρώπου ὀνύχιον, ὄνυχες ὀνομάζονται εἰς τὰ φύλλα καὶ κεφάλια τῶν σκορόδων, ἢ ῥόδων, τὰ κάτω μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπικάθηνται ἐκεῖνα, ὅ ἐστι τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος λευκὸν τοῦ φύλλου· ὅθεν τὸ κΡόδα ἐξονυχίζειν. Λατ. Ungues rosarum. Ὅρα Κορνάρ. εἰς Γαλην. περὶ Συνθ. Φαρμ. τῶν Κατ. Τόπ. σελ. 546. 4) Ἕλκος ἐπὶ του κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκ τοῦ σχήματος λαβὼν τὴν προσηγορίαν. 5) Ὄνυξ λέγεται καὶ μέρος τι τοῦ ἥπατος. 6) Εἶδος μαρμάρου καὶ πολυτίμου λίθου, τοῦ ὁποίου εἴδος εἶναι ὁ Σαρδὼνυξ, παρὰ Δουκιαν. Συρ. 32. ἴδε Σαρδόνυξ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐσκαμμένον πρᾶγμα, μάλιστα δὲ μυροθήκη ἐξ ὄνυχος· (ἡ ῥίζα εἶναι Νύσσω, προσθήκη τοῦ Ο· ἐντεῦθεν στόνυξ, πρβλ. Jac. Αἰ. σελ. 205. καὶ εἰς τὸ Λατ. uncus, uncinus, unguis, ungula, ungulus· συγγεν. μὲ τὸ Ἀγκών, ἀγκύλος, ὄγκος, angulus, κ. τ. λ.) ὅθεν

*Ὀνυχέα, ἡ. Πάθος τι εἰς τὰ ὀνύχια τῶν ζώων, ὡς τὸ Μιτέα.

*Ὀνυχιέω, ῶ. Ἐπιμελῶς ἀκριβῶς ἐξετάζω, Ἡσύχ.

Ὀνυχίζω, Μέλ. ἰσω. Κόπτω τοὺς ὄνυχας, τὰς ὁπλάς. Μέσ. ὀνυχίζομαι· κόπτω τὰ ὀνύχιά μου, Ἰάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. 154. Lobeck Phryn. σελ. 289. 2) Σημειόνω μὲ τὰ ὀνύχια, ξύω μὲ τὰ ὀνύχια. 3) ἐρευνῶ μὲ τὰ ὀνύχια, ἂν τὸ πρᾶγμα ἦναι ὅλον ὁμαλῶς ἐπεξειργασμένον· καὶ ἐπιμελῶς συνημμένον, πρβλ. ὄνυξ, β. — 4) μεταφ. Ἀπατῶ, γοητεύω, Ἀρτεμίδ. Α'. 22.

*Ὀνυχιμαῖος, αία, αῖον (ὄνυξ). Ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν, ὡς τὰ ἀποκόμματα τῶν ὀνύχων, συνιστάμενος.

Ὀνύχινος, ίνη, ινον (ὄνυξ 6.) Ὁ ἐξ ὄνυχος κατασκευασμένος, νΔελτάριον ὀνύχινον. Πλούτ.

Ὀνύχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὄνυξ. Παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τοῦ πολυτίμου λίθου ὄνυχος.

Ὀνυχισμός, ὁ (ὀνυχίζω). Τὸ κόψιμον τῶν ὀνύχων. 2) ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, συζήτησις καὶ ἀνάκρισις.

Ὀνυχιστήρ, ῆρος, ὁ (ὀνυχίζω). Ὁ κόπτων τὰ ὀνύχια· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς, ὡς καὶ τὸ ὀνυχίζω, ἀντὶ τοῦ σχίζω τὴν ὁπλήν.

Ὀνυχιστήριον, τό. Ὀνυχιστήριον, ὑποσυμ. τοῦ, Μαχαίριον, μὲ τὸ ὁποῖον κόπτουσι τὰ ὀνύχια, Πολυδ. Ι, 140.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ· Θηλυκ. ὀνυχῖτις, ιδος, ἡ (ὄνυξ, 6.). Ὅμοιος μὲ ὄνυχα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄνυχος.

Ὀνυχογραφέω, ῶ (ὄνυξ, γράφω). Ἀμύσσω, ζουγρανίζω, γράφω μὲ τὰ ὀνύχια. Ἱπποκρ.

Ὀνυχοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων ὀνυχος εἶδος, μορφὴν, σχῆμα, ὅμοιος ὄνυχι.

Ὀνυχόω (ὄνυξ). Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς ὄνυχα, δίδω εἴς τι τὴν μορφὴν τοῦ ὄνυχος, ἢ τοῦ ἐργαλείου, ὃ καλεῖται ὄνυξ. Χειρουργ. Παλ. σελ. 94.

*Ὄ Ν Ω, ἴδε ὀνομαι.

Ὀνώδης, εες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀνοειδής.

Ὄνωνις, ιδος, ἡ, = ὄνοσμα. Λατ. Ononis, φυτόν τι ἄγριον ἀκανθηφόρον, τὸ καὶ Ἄνωνις καὶ ὀνωνὶς καλούμενον. Διοσκ. Γ'. 21. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. 4. Ononis antiquorum, Λιν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ξ.

Ὀξάλιος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Παρ' Ἡσυχ. ν'Οξάλιοι, εἶδος σύκων· οὕτω δὲ καὶ Πολυδ. ς'. 81. Ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι παρ' Ἀθην. γ'. Ε'. σελ. 76. ἡμαρτ. Τοξάλιοι, φερεται. Ἴσως ὁ ὀξὺς, ὁ ἔχων ὀξεῖαν γεῦσιν.

Ὀξαλίς, ιδος, ἡ· παρ' Ἡσυχ. ὀξεῖα τρυξ, καὶ ὀξίνης οἶνος. Παρὰ Διοσκ. β'. 130. εἴδος, ξυλίτρας διάφορον τοῦ ὀξυλαπάθου. Rumex acetosa, Λιν.

Ὀξάλμη, ἡ (ὀξος, ἅλμη). Ζωμὸν ἐξ ἁλμύρας καὶ ὀξους σκευασμένον.

Ὀξέα, ἡ, ὑστερ. σχημ. ἀντὶ ὀξύα. Ornus, δένδρον ὀξὺ ἐπὶ τοῖς ὄρεσι φυόμενον ὅπερ καὶ νῦν ὀξέα, καὶ ὀξεὰ, καλεῖται. Γλωσσ. Στ ἀμφ. Νικόλ. εἰς Γεωπον. ΙΕ', 2. 7. ὅπου ὀξέινος, ἴσως ἀντὶ ὀξύινος γράφεται, διάφορον τοῦ τοῦ Φηγίνος.

Ὀξέλαιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὄξος. Σουΐδ.

*Ὀξέλινος, ίνη, ινον, ὑστερ. σχημ. ἀντὶ ὀξύινος.

Ὀξέλαιον, τό (ὄξος, ἔλαιον). Ζωμὸν ἐξ ἐλαίου καὶ ὄξους σκευαζόμενον.

Ὀξερίας, ου, ὁ (τυρός). Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς'. 78. ὅπου πρότερον ὀξυρίας ἀναγινώσκετο, τυρίον ἐξ ὀξέος γάλακτος κατασκευασμένον, ὀξυτυρίον.

Ὀξέως, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ ὀξύς, σουβληρῶς, διαπεραστικῶς, καὶ Μεταφ. σφοδρῶς, ταχέως.

Ὀξηρός, ά, όν (ὄξος). Ὀξοειδὴς. ὁ εἰς τὸ ὀξείδιον ἀνήκων. Ἄγγος, κέραμος ὀξηρ. ὁ τὸ εἰς ὑποδοχὴν ὀξειδίου διωρισμένος. Ἀνθολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξίζω (ὄξος). Εἶμαι γίνομαι ξινός, ἔχω τὴν γεῦσιν τοῦ ὄξους, ὀξινίζω.

Ὀξίνα, ἡ (ὀξύς). Ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν σιδηροῦν γομφους ἔχον, ἐλκόμενον ὑπὸ βοῶν, Βιολοκοποί.

Ὀξίνη, ἡ. Ἡ τοῦ στομάχου διάθεσις, ἣν οἱ πολλοὶ ὀξίδα καὶ ὀξινάδα, λέγουσι. Φάτ.

Ὀξίνης, ου, ὁ (ὄξος). „Οἶνος, ξινὸν κρασίον. μεταφορ. ἄνδρωπος σινδρωπός, δυσάρεστος, χαλεπός, Ἀριστφ. Ἱππ. 1315. (–υ–)

Ὀξίς, ίδος, ἡ (ὄξος). Acetabulum, μικρὸν ἀγγεῖον, εἰς ὑποδοχὴν ὄξους διωρισμένον, Σιδηρόν. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1509. φαίνεται ὅτι τὸ ὀξὶς σημαίνει καὶ εἴδός τι ἐντόμων, εἶδος καρίδος.

Ὀξοπώλης, ου, ὁ (ὄξος, πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀξείδιον.

Ὄξος, εος, τό (ὀξύς). Ὀξείδιον, οἶνος ξινός, ξίδιον.

Ὀξύα, ἡ Ὀξύη, ἡ. Εἶδος δένδρου, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 3. τὸ καὶ νῦν Ὀξυὰ λεγόμενον, ἡ Ὀξυά, καλεῖται δὲ καὶ Φηγός, Lobeck. Phryn. σελ. 301. ἴδε, Ὀξέα. 2) Ἡ περόνη, ἡ σοῦβλα, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ τῆς ὀξυᾶς ἐσταυωμένη, Εὐρ. Ἡρακλ. 727. (–υ–)

Ὀξυάω, ἡμαρτ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 245. Ὀξυαδοῦσαι, ἀντὶ Ὀξὺ Ἀδοῦσαι.

Ὀξυάκανθα, ἡ (ὀξύς, ἄκανθα), Διοσκ. β'. 122. Mespilus pyracanta, Λιν. κυρίως σημαίνει ὀξεῖα ἄκανθα. Τὸ δὲ Ὀξυάκανθα τοῦ Γαλην. νομίζουσί τινες ὅτι εἶναι τὸ Berbiers, Λιν. (–υυ–υ)

*Ὀξυβαφής, ὁ, ἡ. Ὁ βαφὴ πορφυροῦς, Λατ. violaceus, ἴδε, Ὀξύς.

*Ὀξυβάφιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὀξύβαφον.

Ὀξύβαφον, τό. Ὑποσυνμ. τοῦ Ἄγγος (βάπτω, ὄξος), Acetabulum, ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάπτουσιν, ἤγουν βυτοῦσιν εἰς τὸ ὀξείδιον. Ἔτι ἀγγεῖόν τι χαμηλόν, ἀβαθές, ὡς φλυζάνιον. Ἀθην. σελ. 494. 2) Ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον μέρος τῆς κοτύλης, ἡ 24. ὀχαχμῶν. (–υυυ)

Ὀξυβελής, έος, ὁ, ἡ (βέλος). Ὁ ὀξὺ ἄκρον ἔχων, πάνυστόμως, Ἰλ. Δ, 126. β) ὁ ὀξέα ἤτοι σουβληρὰ ὅπλα ἢ βέλη ἔχων. γ) καθόλου δὲ ὁ Ὀξύς, Μυτερός, ὁ σουβληρός, τραχύς. 2) ὁ ὀξέως ἤτοι ταχέως ῥίπτων τὸ βέλος, βέλλων, τοξεύων, „Καταπέλτης ὀξυβελὴς· καὶ μόνον τὸ Ὀξυβελής, ὁ, ὡς Τροπαῖωμος, Διόδωρ. Α'. σελ. 682. Β'. σελ. 140. καὶ 443. ὅθεν Ὀξυβελικόν, τό, ἤγουν Μηχάνημα ἢ Βέλος, Διόδ. Κ'. 75. ἐκ δὲ τοῦ καρ. 85. καὶ 86. φαίνονται τούτων τρία εἴδη, ὀηλ. ἐλάττονες, τριπέδαροι, καὶ πετροβόλοι, τῶν ὁποίων τὰ ἐνὸς πρώτα ἐβαλλον ἤγουν ἐρρίπτουν, ἑκατόπαλα πολλὰ μακρὰν, Μαθημ. Παλ. σελ. 3. καὶ 99.

Ὀξυβλαπτέω, Ἀρρίαν. Ἐπ. Β'. 11. 22. βλέπω ὀξέως· ἐκ τοῦ

Ὀξυβλέπτης, ου, ὁ (βλέπω). Ὀξὺς κατὰ τὸ βλέμμα, τὴν ὅρασιν. Φιλέξ. Γλωσσ. ὅθεν

Ὀξυβλεφία, ἡ. Ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ὀξέως, Γραμματ.

Ὀξυβόας, καὶ Ὀξυβόης, ου, ὁ (βοάω). Ὁ ὀξέως, ἰσχυρῶς, μεγάλως φωνάζων, βοῶν, ἢ καθόλου ἠχῶν, Αἰσχ. Ἀγ. 57.

Ὀξυβολέω, ὦ (βολή). Βέλλω, ῥίπτω ταχέως, ἀμφ.

Ὀξύγαλα, ατος, τό (γάλα). Κυρίως ξινὸν γάλα· παρὰ τοῖς Ἕλλησι φαίνεται δὲ ὅτι ἐσήμαινεν ἡ λέξις τὸ Τροφαλὶς λεγόμενον τυρίον· ὑστερ. μόνον τὸ ὀξὺ γάλα. ἴδε, περὶ Κολουμ. IB'. 8. Πάνυ Γεωπον. Ὄρε Πλουτ. Ἀρταξ. 3. Στράβων δὲ Ζ'. σελ. 478. ὀνομάζει τὸ Ὀξύγαλων Ὄνημα κατασκευαζόμενον πωλοῦ· τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰαούρτι, καλούμενον· Κτησ. Ἰνδικ. ὅθεν

Ὀξυγαλάκτινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ ξινοῦ γάλακτος κατασκευασθείς.

Ὀξύγειρον, τό. Ζωμίον, ἐξ ὀξειδίου καὶ γάρου κατασκευαζόμενον.

Ὀξύγγιον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ Ἀξούγγιον. Διοσκ. Γ'. 104.

Ὀξυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ὀξὺ, σουβληρὸν ἔχων γένειον, ἢ πωγώνιον.

Ὀξύγενυς, νος, ἡ. Τὸ ἄκρον, ἡ μύτη τοῦ πωγωνίου, Πολυδ. Β'. 97. ἀμφ.

Ὀξύγη, ἡ. Φύσαλος. Φιλοξ. Γλωσσ. ὅπου παιδὸς ἀρίδαιμ γράφεται παρὰ τὸ Ὀξύγη, καὶ Λατ. Bufo et cufo. Εἶτα δὲ ἕπεται καὶ Μύσαθρος, Bufo.

Ὀξυγλυκές, έος, καὶ Ὀξύγλυκυν, τό, συνυπ. „ποτόνω, ποτὸν κατασκευασθὲν ἐκ μέλιτος καὶ ὄξου, καλούμ. καὶ Ὀξύγλυκυ, ἐκ τοῦ

*Ὀξύγλυκυς, εια, υ (γλυκύς). Ξυνόγλυκον ἢ γλυκόξινον, Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. ς'. 11.

Ὀξύγονος, ὁ, ἡ (γόος). Ὁ ὀξεῖαν ἔχων καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν γοερὸν, ὁ ὀξέως, ἰσχυρῶς φωνάζων ἢ κλαίων.

*Ὀξυγραφέω (ὀξύγραφος). Γράφω ταχέως, ὄθεν

*Ὀξυγραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ταχέως.

Ὀξυγράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ταχέως γράφων, ταὐτὸν τῷ Ταχυγράφος.

Ὀξυγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὁ ὀξείας ἔχων γωνίας· ὅθεν

Ὀξυγωνιότης, ητος, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀξείας γωνίας, Μαθημ. Παλ. σελ. 24.

Ὀξυδέρκεια, ἡ. Ὀξεῖα ὄψις, τὸ βλέπειν ὀξέως· ἐκ τοῦ

Ὀξυδερκέω. Ἔχω ὀξεῖαν ὄψιν, βλέπω ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ὀξυδερκής, έος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀξυδερκῶς (δέρκομαι, ὀξύς). Ὁ ὀξέως βλέπων, Ἐπαρατ. Ὀξυδερκέστατος, Ἡρόδ. Β'. 68.

*Ὀξυδερκία, ἡ, = Ὀξυδέρκεια. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 33.

Ὀξυδερκικός, ή, όν. Ὁ ὀξύνων τὴν ὅρασιν, ὁ εἰς ὀξυδέρκειαν ἐπιτήδειος.

Ὀξυδορκέω, ὦ. Ὀξυδορκής, ὁ, ἡ. Ὀξυδερκία, Ὀξυδέρκεια, ἡ· καὶ Ὀξυδορκικός, ή, όν, = Ὀξυδερκέω, κ. τ. λ. ἴδε Lobeck. Phryn. σελ. 576.

Ὀξύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ ἔχων ὀξὺν, διαπεραστικὸν τόνον, ἦχον, οἷον κύμβαλα ὀξύδ. Ἀνάλεκτ. Β'. 212.

*Ὀξυδράκαι, οἱ. Ἔθνος τι μυθώδες παρὰ Λουκ.

Ὀξυδρομέω, ὦ. Τρέχω ταχέως· ἐκ τοῦ

Ὀξύδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων.

Ὀξυέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὁ ὀξείας, σουβληρὰς τρίχας ἔχων. Νόννος· εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ θηλ. Ὀξυέθειρα, καὶ μεταπλαστικῶς πληθ. ἀρσ. Ὀξυέθειρες.

Ὀξύζω, = Ὀξίζω, Lobeck. Phryn. σελ. 210.

*Ὀξύη, ἡ. ἴδε, Ὀξύα.

Ὀξυηκοΐα, ἡ. Ὀξεῖα ἀκοή, τὸ ἀκούειν ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ὀξυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ ὀξέως ἀκούων· καθόλου δὲ, ὁ ὀξέως αἰσθανόμενός τι, ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, παίσθησις, Πλάτ. Τιμ. σελ. 75. Β.

*Ὀξυηχής, ὁ, ἡ, καὶ

Ὀξύηχος, ὁ, ἡ (ἠχος). Ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ Ἰσχυρὸν, ὀξὺν ἦχον ἀφιείς, μάλιστα ἐπὶ ὑφηλῶν τόπων.

Ὀξυθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὁ ὀξέως, ταχέως θανατόνων, ἢ 2) ἀποθνήσκων.

Ὀξύθηκτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — θήκτως, (θήγω). Ὁ ὀξέως ἀκονημένος, κοπτερὸς, ὁ κοπτερὸν ἔχων ἄκρον· μεταφορ. ὁ σφοδρῶς ἐρεθιστικὸς, ὁ παρακινούμενος εἰς πάθη, ὀργὴν, ἀπελπισίαν, κ. τ. λ. Σοφοκλ. Ἀντ. 1301.

Ὀξυθρήνητος, ὁ, ἡ (θρηνέω). Ὁ πικρῶς θρηνούμενος, Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 326.

Ὀξυθυμέω, ὦ (ὀξύθυμος), καὶ Ἀποθ. Παθητ. ἡ Μέσ. παρ' Ἀριστοφ. εἶμαι ὀξύθυμος, θυμοῦμαι ταχέως· ὅθεν

Ὀξυθύμησις, ἡ. Τὸ ὀξέως θυμοῦσθαι, Ἀρτεμίδ. Δ'. 69. (–υ–υ)

Ὀξυθυμία, ἡ (ὀξύθυμος). Ὀξύς, ταχὺς θυμός.

Ὀξυθύμια, τά (ὀξὺς, θύμοι). Εὔπολις περί τινος κατηγορουμένου ἀνθρώπου λέγει, „Ὃν χρὴ ἐν ταῖς τριόδοις καὶ τοῖσιν ὀξυθυμίοις προστρέπαιον τῆς πόλεως καθεστὰς ἐπιτετηρηκέναι. Ἔλεγοντο λοιπὸν οὕτω τόποι τινὲς εἰς τὰς τριόδους πλησίον τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἑκάτης, ὅπου ἐχυνον καὶ κατέκαιον τὰ κατάλοιπα τῶν καθαρμῶν καὶ θυσιῶν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον καὶ αὐτὰ τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν καὶ τῶν οἰκιῶν, τὰ ὁποῖα νύκτωρ εἰς τὰς τριόδους ἀπέῤῥιπτον, καὶ τὰ ξύλα δὲ ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινες. Πρὸς τοῦτο, καὶ ἐν τοῖς νηφαλίοις λεγομένοις ἱεροῖς, μετεχειρίζοντο τὸ ἐκ τοῦ ἀγρίου θύμου ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμαστίγουν καὶ τοὺς κακούργους. Ὅθεν ἔλεγεν Ἱππώναξ παρὰ Τζέτζ. Χιλ. Κ'. 23. „Ἐν τῷ θύμῳ ὁ φαρμακὸς ἀχαὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

*Ὀξυθυμίας, ου, ὁ. Ὁ ταχέως θυμούμενος, Πολυδ. ς'. 124. ἐκ τοῦ

Ὀξύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός, ὀξύς). Ὁ ὀξέως, ταχέως θυμούμενος, ὁ ὀξὺς εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν, Εὐρ. καὶ Ἀριστφ. ὅθεν

Ὀξυθυμόω, συνῃρ. Ὀξυθυμοῦμαι, ὡς Μέσ. καὶ Ἀποθ. Παθητ. ταὐτὸν τῷ Ὀξυθυμέω, ἐκ τοῦ Λεξ. Φαβωρ.

Ὀξύϊνος, ίνη, ινον (ὀξύα). Ὁ ἐξ ὀξυᾶς κατεσκευασμένος, ὁ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ὀξυᾶς. (–υνν)

Ὀξυκαρδίος, ὁ, ἡ (καρδία, ὀξύς), ταὐτὸν τῷ Ὀξύθυμος, Αἰσχύλ. Θήβ. 889. Ἀριστοφ.

Ὀξυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = Ὀξυκέφαλος. Ὁ ὀξέως, σουβληρὰς ἔχων κεφαλάς.

Ὀξυκέδρος, ἡ (κέδρος, 2.). Εἶδος κέδρου, μὲ σουβληρὰ φύλλα.

*Ὀξυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ταχέως ταξειδεύων.

Ὀξυκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας), ταὐτὸν τῷ ἑπόμενον, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 424.

Ὀξύκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας, ὀξύς). Ὁ ὀξέα, σουβληρὰ ἔχων κέρατα.

Ὀξυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σουβλοκέφαλος, ὁ ὀξείαν κεφαλὴν ἔχων.

Ὀξυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος.

*Ὀξυκοΐα, ἡ (ὀξύκοος), ἀμφ. χωρ. ἀντὶ Ὀξυηκοΐα.

*Ὀξύκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὀξείαν κόμην ἔχων, ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ ὀξυφύλλων δένδρων, Ὀππιαν.

Ὀξύκοος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ Ὀξυήκοος.

Ὀξύκρατον, τό (κεράννυμι). Τέως μετὰ ὄξους μεμιγμένον· Ponca.

Ὀξυκωκυτός, ὁ, ἡ (κωκύω), Σοφ. Ἀντιγ. 1323. ὁ μὲ ὀξεῖαν φωνὴν θρηνούμενος, ἢ θρηνῶν.

Ὀξυλάβεια, καὶ Ὀξυλαβία, ἡ (ὀξυλαβής). Σπουδή, ταχύτης εἰς τὸ λαμβάνειν καὶ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὰς περιστάσεις πρός τι τέλος, ὁραστηριότης τοῦ ἔργου· ἐκ τοῦ

Ὀξυλαβέω, ὦ (ὀξυλαβής). Λαμβάνω, πιάνω τι ταχέως· καθόλου εἶμαι ταχύς, ὀγλίγωρος εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, Σειρ. Ἑλλ. Σ'. ὅ'. 27. ὅθεν

Ὀξυλάβη, ἡ. Τρυπίδα. Σουίδ. ἐν Λέξ. Ἡφαιστος. Παρὰ δὲ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ζ. 477. φέρεται Ὀξύλαβος, ὁ, ἀντὶ Πυράγρα.

Ὀξυλαβής, έος, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὁ ταχέως, σπουδαίως λαμβάνων, ἢ πιάνων τι, καθόλου ὀγλίγωρος, ὁραστήριος εἰς τὸ ἐπιχείρημα.

*Ὀξυλαβία, ἡ, = Ὀξυλάβεια.

*Ὀξύλαβος, ὁ. ἴδε Ὀξυλάβη.

Ὀξυλάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ ὀξέως, ταχέως ἀλαλῶν, ὅστις ἔχει πρόχειρα τὰ σκώμματα, Ἀριστοφ. Βατρ. 815.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξυλέπαθον, τό (λάπαθον). Εἶδος ξυνοῦ λαπάθου, Διοσκ. Β'. 140. Rumex nouus, Λιν.

Ὀξυλέπερον, τό. «Τρίμμα ὀξυλίπαρον» παρὰ Ἀθην. σελ. 385. φημὶν ἐκ λίπους καὶ ὄξους σκευαζόμενον.

Ὀξυλιπής, ής, ές (λίπος). «Ἄρτος ὀξυλιπὴς» παρὰ Γαλην. Θεραπ. Μεθ. Η'. κ. 5. εἶδος ἄρτου μὲ λίπος καὶ ὀξύδιον σκευαζόμενον.

Ὀξυλοβέω (ὀξύς, λαβές). Ὀξέως, ταχέως ἀκούω, Σουϊδ. καὶ Εὐστάθ. Παρὰ Σουϊδ. ἔτι καὶ ὧν ἡμαρτ. Ὀξυβολῶ φέρεται, ἂν καὶ ὁ Στέφανος ἐλέγηνεν ἤδη πάλαι περὶ τῆς ἡμαρτημένης ταύτης γραφῆς.

Ὀξυμάθεια, καὶ, Ὀξύμαθία, ἡ. Τὸ μανθάνειν τι ὀξέως, ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγον χρόνον· ἐκ τοῦ

Ὀξυμαθής, ές, ὁ, ἡ (μαθεῖν, μανθάνω). Ὁ μανθάνων, καταλαμβάνων τι ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγου χρόνου διάστημα.

*Ὀξυμάθια, ἡ, = Ὀξυμάθεια.

Ὀξύμαλον, Δωρικ. ἀντὶ, Ὀξύμηλον.

Ὀξυμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ψάλλων μὲ τόνον ὀξὺν καὶ ὑψηλόν, Ἀριστοφ.

Ὀξύμελι, ιτος, τό (μέλι). Πιοτὸν ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος σκευαζόμενον. (–υυ)

Ὀξυμελίκρατον, τό, καὶ Ἰωνικ. Ὀξυμελίκρητον (κεράννυμι), ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ, κυρίως τὸ ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος μεμιγμένον.

Ὀξυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ προξενῶν ὀξείας μερίμνας, ὁ ἀπαστῶν ὀξύνοιαν εἰς κατανόησιν, Ἀριστοφ. Βατρ. 877.

Ὀξύμηλον, τό (μῆλον, 2.). Κυρίως τὸ ξυνὸν μῆλον, ταὐτὸν τῷ Κοκκύμηλον, Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. σελ. 83.

Ὀξυμήνιτος, ὁ, ἡ (μηνίω), Αἰσχύλ. Κύμεν. 469. ὁ ταχέως ἢ σφοδρῶς ὀργιζόμενος, ἢ ὁ ἐξ εὐθυμίας γεγομένος.

Ὀξύμολπος, ὁ, ἡ (μολπή), ταὐτὸν τῷ, Ὀξυμελής, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031.

Ὀξύμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μορφωθεὶς κατ' ὀξὺν τρόπον, ἢ ὁ ταχέως γενόμενος, πολλὰ ἀμφίβ.

Ὀξυμορσίνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ Κεντρομυρσίνη τοῦ Θεοφρ. Διοσκ. Δ'. 146. Ruscus, Λιν.

Ὀξύμορος, ὁ, ἡ (μορός, ὀξύς). Κυρίως, ὁ κατ' ὀξὺν τρόπον μορός· συνηθ. ὅμως λέγεται ἀπὸ ὀξύμορον ὀξεῖά τις ἔκφρασις, ἢ ὀξὺς τις στοχασμὸς, ὅς τις κατ' ἀρχὰς φαίνεται μορός, μάλιστα ἡ ἀγχίνους συνδρομὴ δύο πραγμάτων ἀντικειμένων ἀλλήλοις, ὡς τὸ παρ' Ὁρατ. Strenua nos exercet inertia, ὅπου τὸ Δραστηρία, Strenua, Ἑπίθ. ἀντὶ τοῦ Ἀργία. Inertia. ἢ τὸ insaniens sapientia· πλειότερα παρὰ τῷ παρ' Rittershus. Opp. Cyn. 1. 260. Alb. Ἡσύχ. 1. σελ. 475. Bergl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 403.

Ὀξυναῖος, ὁ, ἡ. «Οἶνος ὀξυναῖος· ἡμαρτ. πρὸς τὸ ἐν Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Β'. Ἐφ. 6. ἀντὶ τοῦ, ὀξύνης, ἢ ὀξύνης, ξυνὸς οἶνος.

Ὀξυνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ὀξύνης, ὁ ξυνὸς, πόλιορκ. Γεωπον. ς'. 4.

*Ὀξυντέος, α, ον. Ἐπιῤῥήματικ. ἐκ τοῦ ὀξύνω, ὅστις πρέπει νὰ γραφῇται ἢ νὰ προφερῇται μὲ ὀξεῖαν, Γραμμ.

Ὀξυντήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ ὀξύνων, σκανών. Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Ὀξύνω. Μέλ. νῶ (ἐξύς). Κάμνω τι ὀξύ, συμβληρόν. β) μεταφ. ἐνισχύω, ἐγκαρδιόνω, ἐξάπτω, Πτολεμ. κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, νὰ ἀγανακτήσῃ· παθητ. Ἀγανακτῶ, θυμόνω, πόνιδίζω, Ἡρόδ. Θ'. 108. γ) παρὰ τοῖς Γραμμ. = Ὀξυτονέω, Λατ. acuere, «Τοὺς ἐξυνθέντας στόμασι», Σοφοκλ. Τραχ. 1176. Ἐκτραχύζω, προφέρω, ἢ γράφωτι μὲ τὴν καλουμένην ὀξεῖαν, ἤγουν μὲ ὀξὺν τόνον. 2) Κάμνω ξυνόν. 3) καὶ ἀμεταβ. γίνομαι ξυνός.

Ὀξυόδους, όοντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας.

Ὀξυόεις, εσσα, εν, παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. συχν. Ἐπίθ. τοῦ Ἔγχος καὶ Ἔγχεα, ἔτι καὶ τοῦ Δουρὶ, Ἰλ. Ξ, 443. κατὰ τὴν συνηθ. ἐξήγησιν ἐκ τοῦ ὀξύς, ἀντὶ ἐξύνους, ὁ ἐκ τῆς ὀξύας ἐσκευασμένος, κατὰ τὸν Ἀπίονα ὅμως ποιητ. ἀντὶ ὀξὺς· κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐξήγησιν Ἐπίθ. τοῦ καυλοῦ, κατὰ ταύτην δὲ τῆς ἀκῆς τοῦ ἔγχους.

Ὀξυόστρακος, ὁ, ἡ (ὀξύς, ὄστρακον). Ὁ ἔχων ὀξὺν ὄστρακον ἢ δέρμα, ψλοιόν. Λουκιαν. Λεξιφ. 13.

Ὀξυπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ ὀξύς, συμβληρὸς εἰς πήξιμον, ἀκανθώδης, Ἀνθολ.

Ὀξυπαθής, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀξυπαθῶς (παθεῖν, πάσχω). Οἷον «Ὀξυπαθῶς ἔχειν ἐπί, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, Ἐγγιγμένος ἢ πικραμένος, ὁμοιομόρως εἶναι ἐπί τινα, λίαν περιπαθῶς ἔχειν. Θεοφύλ. Σιμόν. Ἐπιστρ. ε'. 10.

Ὀξυπειθής, ους, ὁ, ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ.

Ὀξύπεινος, ὁ, ἡ (πεῖνα, ὀξύς). Ὁ πολυφάγος, ὁ ταχέως πεινῶν. Ἀθην.

*Ὀξυπέπερι, τό (πέπερι). Ὀξὺς μεμιγμένον μὲ πέπερι, Ξενοκρ.

Ὀξυπευκής, ές, ὁ, ἡ (πεύκη). Ὀξὺς καὶ πικρός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 637.

Ὀξύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀξὺς, ἢ ξυνὸς καὶ πικρὸς, παρόξυνος· μεταφ. ὁ πολλὰ ἀλγεινὸς, μάλιστα ὁ ὀξὺς κεντῶν.

*Ὀξυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀξέως πλήττων.

Ὀξυποδέω, ῶ (ὀξύπους). Εἶμαι ταχὺς κατὰ τοὺς πόδας, κινῶ ταχέως τὰ ποδάρια, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ὀξυποδία, ἡ. Ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν, Γλωσσ. Στ.

Ὀξυπόριον, τό. Προσυπακουομ. τοῦ, Φάρμακον, τὸ ὀξύπορον (Oxyporum) λεγόμενον. Φάρμακον, ἤγουν Ἰατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν χώνευσιν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἐκ τῆς ταχείας διεξόδου του, ἐκ τοῦ

Ὀξυπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ ταχέως πορευόμενος, ὁ ταχέως διαπερνῶν, ὅθεν ὀξὺς, συμβληρός. «Πίτυς ὀξυπόρους· ἢ ἔχουσα ὀξέα, συμβληρὰ φύλλα, Μελεάγρ. 1. ἴσως τὸ προηγούμενον.

Ὀξύπους, ὁ, ἡ, πους, τό, Γεν. ποδὸς (πούς). Ὁ ὀξεῖς ἢ βαρεῖς ἔχων πόδας, Εὐρ. Ὀρέστ. 1550. (–υ–)

Ὀξυπρῳρος, ὁ, ἡ (πρῷρα). Ὁ ἔχων ὀξεῖαν, συμβληρὰν πρῷραν ἢ καθόλ. ὀξεῖαν τὴν ἄκραν, τὴν μύτην ἔχων. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ'. 333.

Ὀξυπτέρυξ, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὀξὺ ἢ ταχὺ πτερὰ ἔχων.

*Ὀξυπυθμένος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὀξὺν πυθμένα ἔχων.

Ὀξύπυκνος, ὁ, ἡ. Ἴδε Πυκνός.

Ὀξυπύνδαξ, ακος, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὁ ἔχων ὀξὺν ἤτοι συμβληρὸν πάτον, Ἀθην. σελ. 471.

Ὀξυργεμέω, ταὐτὸν τῷ, ὀξυργεμίω· ἐρεύγομαι ξυνόν ἐκ δυσπεψίας· ὅθεν καὶ ἡ ἐντεῦθεν προερχομένη κλίσις εἰς ὀργήν, ὥστε τὸ ὀξυργεμῶ εἶναι τότε ταὐτὸν τῷ ὀξυθυμοῦν, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτ. ἐκ τοῦ

Ὀξυργεμία, ἡ (ὀξύς, ἐρευγμός). Τὸ ἐρεύγεσθαι ξυνά, ὅπερ προέρχεται ἐκ τῆς ἀπεψίας. 2) ἡ ἐντεῦθεν κλίσις πρὸς ὀξυθυμίαν, ὡς τὸ ὀξυθυμία· ὅθεν

Ὀξυργεμιάω, ῶ. Ἐρεύγομαι ξυνά, Διοσκ. Δ'. 1. καὶ

Ὀξυργεμιώδης, ὁ, ἡ. Ὁ ὀξυργεμίαν προξενῶν. 2) ὁ ἐρευγόμενος ξυνά.

Ὀξυρεπής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀξυῤῥεπής, Πίνδ. Ὀλύμπ. Θ'. 158.

Ὀξυρίας, ου, ὁ, = ὀξυρίας, ἀφ.

*Ὀξυῤῥεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω) = ὀξυῤῥοπος.

*Ὀξύῤῥιν καὶ ὀξύῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, καὶ

*Ὀξυῤῥίνος, ὁ, ἡ (ῥὶν). Ὁ ὀξεῖαν ἢ σουβληρὰν μύτην ἔχων.

Ὀξυῤῥόδινον, τό· ὀξυῤῥόδινον, τό (ῥόδινον). «Ἔλαιον ὀξυῤῥόδινον· ἔλαιον ῥόδων, ἤγουν τριακταφυλλόπιδον μὲ ὀξειδίου ἐσκευασμένον, μεμιγμένον.

Ὀξυῤῥοπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀξυῤῥόπως (ῥοπή, ῥέπω). Ὁ ταχέως κλίνων, κυρίως περὶ τῆς πλαστιγγος, τῆς ἐκ μιᾶρου προστιθεμένου βάρους εὐκόλως ῥεπούσης ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος. ὅθεν καθόλου ἀντὶ ταχὺς, ὅστις κινεῖται εὐκόλως; μάλιστα μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀξέων, οἵτινες ἐκ τῶν ἰδίων παθῶν, ἢ διὰ τῆς τῶν ἄλλων προτροπῆς, εὐκόλως ῥέπουσι, κλίνουσιν εἴς τι, σφοδρός, εὐέσπετος, ἐρεθιστικός, εὐερέθιστος, ὀργίλος, ὀξύθυμος, ὅστις παρακινεῖται εὐκόλως ὑπὸ τῆς τῶν ἄλλων γνώμης, ὁμιλίας, συμβουλῆς.

Ὀξυῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ ἔχων ὀξὺ, συμβληρὸν ῥύγχος, ἐξαιρέτως δὲ εἶδος μερσινίου, Acipenser, Λιν.

Ὀξύς, εῖα, ύ. Ὀξὺς, συμβληρὸς, κοπτερὸς, συχνῶν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ἐφ' ὅπλων καὶ ἄλλων ἐκ μετάλλου ἐσκευασμένων πραγμάτων, ἀκαλκὸς, ὄκων, ἄορ, αἰχμή, βέλος, δοῦρα, ξίφος, φάσγανον, πέλεκυς, ὀρεπάνη, ὄγκος, σκόλοπες, ἔτι δὲ καὶ «λαας», Ἰλ. καὶ «κορυφὴν», Ὀδ. Μ. 74. ὡς πρὸς τὰς μοναδικὰς αἰσθήσεις: α) αἰσθητὸν διὰ τὴν ἀφὴν, κοπτερὸς, κεντῶν, δαγκάνων, καῦστικὸς, ἀλγεινὸς, πάχος», Ἰλ. Τ, 125, Ὀδ. Δ, 208. «ὀδύνας», Ἰλ. Λ, 268. 272. «μελεδωνὰς», Ὀδ. Τ, 517. «ἠέλιος», ὁ καυστικὸς ἥλιος, Ὅμ. Ὰπ. 374. Ἡσιόδ. Ἔργ. 416. ὡσαύτως νεώτερ. ἐπὶ ψύχρας. β) αἰσθητὸν διὰ τὴν ὀσφρησιν, φωτεινὸς, λάμπων, «αὐγὴ Ἠελίοιο», Ἰλ. Ρ, 372. «ψαφάρι», Ἰλ. Ξ, 345, ὅθεν καὶ ἐπὶ χρωμάτων, «πορφύρα ὀξεῖα, βαθὺ πορφυροῦν, κόκκινον, Ἀττ. «ὀξὺ προϊδεῖναι, Ὀδ. Ε, 393. «ὀξύτατον δέρκεσθαι», Ἰλ. Ρ, 675, Ψ, 477. Ὅμν. Ὅμ. 18, 14. «ὀξὺ νοεῖν», κ. τ. τ. πρβλ. ζ. γ) αἰσθητὸν διὰ τὴν ἀκοὴν, ὁ ὀξέως ἠχῶν, μεγαλόφωνος, ὀξύφωνος, μάλιστα ἐπὶ παντὸς ὑψηλοῦ καὶ διαπεραστικοῦ τόνου, «αὐτὴν», Ἰλ. Ο, 313, ὅθεν «ὀξὺ βοᾶν, κικλήσκειν, ὀξὺ λεληκώς, ὀξέα κεκληγώς», Ἰλ. ἐπὶ χρεμετιζόντων ἵππων, «ὀξέα χρεμίσασθαι», Ἡσ. Ἀσπ. 348. «ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχεσθε σάκεσι», Ἡσ. Ἀσπ. 233. «χάλκεον ὀξὺ βοᾶσαι», Ἡσ. Ἀσπ. 243. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν θελφάκων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 804. δ) αἰσθητὸν διὰ τὴν γεῦσιν, ὀξὺς, στυφνὸς, πικρὸς, ξυνὸς, ὀξώδης, μετὰ Ὅμ. ε) μεταφ. ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αἰσθήσεως: εὐόργητος, ἀγανακτικὸς, εὐερέθιστος, εὐπαθὴς, καθόλου, ἐμπαθὴς, μάλιστα δὲ, ὀξύθυμος, ἐν τῇ Ἰλ. συχν. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος: ἔτι δὲ καὶ «ὀξὺ μένειν», Ὅμ. 7, 14. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς τὰς συνδέσ. 5) ἐπὶ τῆς γνώμης: ὀξὺς, τουτέστι, ἀκριβὴς, ὡρισμένος, σαφὴς, συνηθ. ὡς Ἐπίρ. «ὀξὺ ἀκούειν», Ἰλ. Ρ, 256. «ὀξὺ νοεῖν», Ἰλ. Γ, 374. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡσ. Θεογ. 838, νεώτερ. καὶ Ἐνεργ. ἀντὶ Ἀγχίνους, ἢ εἰς ταχὴν σημασ. μάλιστα ἐπὶ ἀρρώστιων: ὀξὺς, πυρετώδης, «δὲ ὀξείας θραμεῖν», Ζηνοβ. Ἀδ. Γ' 13. ἀντὶ εἰς κίνδυνον τρέχειν, ὡς τὸ ἐπὶ ξυρὸν ἀκμῆς». 2) «ὀξεῖαι, συνωπαι. Προσῳδία, ἡ ἐν τῇ Γραμμ. οὕτω λεγόμενος τόνος, acutus. — 2) Ταχὺς, εὐκίνητος, ἐπὶ κινήσεως, ἤτε ἁπλῆ ἢ ἁπλῆ καὶ πᾶσα ταχύτης εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ ὀξύτης, μετὰ Ὅμ. ὅμως ἤδη παρ' Ἡρόδ. Ε'. 9. εἰς Ὑπερβ., πρβλ. Herm. Σοφοκλ. Φιλ. 797. μάλιστα ἐν τῷ Ἐπίρ. ταχέως. εὐθὺς, ἔτι συχν. καὶ εἰς τὰς συνδήσεις. συνηθ. Ἐπίρ. ὀξέως, ὁ Ὅμ. ὅμως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταχρζτ. ἀντ' αὐτοῦ τὸ Οὐδ. ὀξύ, καὶ εἰς Πληθ. ὀξέα, ὁ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 348. ὀξεῖα ἀντὶ τούτου: ἐν τῇ Ἰλ. ἀπαντᾶται καὶ ὀξύτατον ὡς Ὑπερθ. ἐπίρ. (ἡ συγγέν. μὲ τὸ ὠκὺς εἶναι ἀναμφίβ. ἡ δὲ μὲ τὸ φοξὸς, φολιὸς ἀμφ. Buttm. Lexil. σ. 242.) [-υ]

Ὀ'ξυ_σιτία, ἡ (σῖτος). Ἀριστειδ. Τ. Α', σελ. 275. ἡ νοσώδης τῆς γαστρὸς ἕξις τοῦ στομάχου διάθεσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ βρώμματα γίνονται ξινά, καὶ δὲν χωνεύουσιν εἰς τὸν στόμαχον. ἴσως ταὐτὸν τῷ, ὀξυρεγμία.

Ὀ'ξύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὀξὺ, σουβλερὸν, ἢ κοπτερὸν ἔχων στόμα, ἢ ῥάμφος. «Κώνωψ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 247. «Ἐμπίδι, Αἰσχύλ. καθόλου δὲ ὁ ὀξύς, σουβλερὸς, κοπτερὸς, κεντῶν.

Ὀ'ξύσχοινος, ὁ (σχοῖνος). Εἶδος σχοίνου ὀξύ, ἢ σουβλερόν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 230. «Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῇ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος», ἴδε ὀλόσχοινος.

Ὀ'ξυτενής, ἐος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ εἰς ὀξύτητα, ἢ εἰς ὀξὺ ἄκρον ἐπεκτεινόμενος, ὁ σουβλερὸς, μύτερος.

Ὀ'ξυτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ συγκρ. Ὀξύτερον, ἐκ τοῦ ὀξύς.

Ὀ'ξύτης, ητος, ἡ (ὀξύς). Τὸ εἶναι τοῦ ὀξέος· σουβλερότης, κοπτερότης. β) ἐπὶ μοναδικῶν αἰσθήσεων, ὀξὺς, δυνατὸς τόνος· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τῆ ὀξείαι ἐν τῇ Γραμμ. ἴδε ὀξύς, Θ. : ὡσαύτως δὲ καὶ Δρομεῖα, ὀξεῖα γεῦσις. γ) μεταφ. ἡ ὀξυνοια, ἤγουν διαπεραστικός. δ) ἔτι ἡ ταχύτης, σφοδρότης, δραστηριότης, εἰς τὰ ἔργα καὶ ε) καθόλου Ταχύτης.

Ὀ'ξυτόκιον, τό. «Φάρμακον ὀξυτόκιον». Τὸ ἐπισπαῦσον τὴν γένναν, ἐκ τοῦ

Ὀ'ξυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὀξέως καὶ εὐκόλως γεννῶν.

Ὀ'ξυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω, τόμος). Ὁ ὀξέως κόπτων, κοπτερός, Πίνδ.

Ὀ'ξυτονέω, ὦ (ὀξυτόνος). Εἶμαι ὀξὺς, σουβλερὸς, ἐκλεπτύνομαι. 2) συνηθέστερον δὲ λαμβάνεται ἐν ῥητ ἀντὶ τοῦ Ἀπαγγέλλω, ἀναγράζω, ἢ γράφω τι μὲ ὀξεῖαν, ἤγουν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς λῆγούσης, ἢ τελευταίας συλλαβῆς, ὡς τὸ ἐξύνω 1. γ. ὄθεν

Ὀ'ξυτόνησις, ἡ. Σημείωσις τῆς ὀξείας ἐπὶ τῆς λῆγούσης συλλαβῆς, Γραμμ.

Ὀ'ξύτονος, ὁ, ἡ Ἐπίρ. ὀξυτόνως (τείνω, τόνος) ταὐτὸν τῷ ὀξυτενής, Ὁ ὀξὺς, σουβλερὸς, κοπτερὸς, διαπεραστικὸς, οἷον ᾠγούς, ὠδὴ ὀξύτονος, ὡς τὸ ὀξύς, γ. 2) ἔτι ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς λῆγούσης γεγραμμένην ὀξεῖαν, ἢ ὁ μὲ ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς λῆγούσης γραφόμενος, ἢ προφερόμενος.

Ὀ'ξύτορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορός). Ὀξὺς, σουβλερὸς, καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως τρυπῶν, ἢ διαπεραστικὸς, ἔστι δὲ καὶ ὁ καθαρὸς, ὑψηλὸς, διαπεραστικὸς, ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς, ὡς τὸ ὀξύς, γ.

Ὀξυτριφύλλιον, τό. Ὀξὺ τριφύλλιον.

*Ὀξύτριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ ὀξείαν τρίχα ἔχων.

Ὀ'ξύφαγρος, ὁ, Ὀππιαν. Ἀλ. Α'. 140. Εἶδος φάγρου ἤτοι θαλασσίου ὀψαρίου.

Ὀ'ξυφεγγής, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ ὀξέως βλέπων.

Ὀ'ξυφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ ὀξέως καθαρῶς φωτίζων, λάμπων, ῥίζα ὀξυφεγγὴς, ἀλαμπὴς, παρ' Ἀθην. σ. 608.

Ὀ'ξύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ ἔχων ὑψηλὸν ὀξὺ καὶ διαπεραστικὸν, φθόγγον, φωνήν.

Ὀ'ξυφλεγμασία, ἡ (φλέγμα). Ἱππιατρ. περὶ νόσ. παρθ. ἡ ὁρμὴν τοῦ ἐν τῷ σώματι φλέγματος, ὡς Λευκοφλεγμασία. Ἔτι δὲ, ταχεῖα καὶ ὀξεῖα φλόγωσις, ἐκ τοῦ φλεγμαίνω.

Ὀ'ξύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὀξὺς, ταχὺς κατὰ τὸν νοῦν, Εὐριπ.

Ὀ'ξύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ὀξέα, σουβλερὰ ἔχων φύλλα.

Ὀ'ξυφωνία, ἡ. Ὀξεῖα, ὑψηλὴ, διαπεραστικὴ φωνὴ, ἐκ τοῦ

Ὀ'ξύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ταὐτὸν τῷ, ὀξύφθογγος, ὁ ἔχων ὀξεῖαν, διαπεραστικὴν φωνήν.

Ὀ'ξύχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ὀξὺς, ταχὺς, ὀγλίγωρος κατὰ τὰς χεῖρας, εὐκίνητος, ἐπιδέξιος, Πολυδ. Β', 149. ταὐτὸν τῷ, ὀξυλαβὴς· ὄθεν

Ὀ'ξυχειρία, ἡ. Ἡ ὀξύτης, ταχύτης, ἐπιτηδειότης εἰς τὰς χεῖρας, ὀξυλάβεια, Meinecke Μένανδ. σελ. 291.

Ὀ'ξυχολία, ἡ. Τὸ ῥυμόνειν ὀξέως, ταχέως, ἐκ τοῦ

Ὀ'ξύχολος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀξυχόλως, (χολὴ). Ὁ ταχέως, εὐκόλως ῥυμονόμενος, εἰς ὀργὴν ἐξαπτόμενος, ὀξύθυμος.

Ὀ'ξυωπέω, ὦ. Εἶμαι ὀξυδερκὴς, βλέπω ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ὀ'ξυωπής, ἐος, ὁ, ἡ (ὤψ, ὀξύς). Ὁ βλέπων ὀξέως, ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἐξηκριβωμένην ὅρασιν. — 2) ἐνεργητ. ὁ ποιῶν τὴν ὅρασιν ὀξεῖαν· ὄθεν

Ὀ'ξυωπία, ἡ. Ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ἐξηκριβωμένως· ἴδε

Ὀ'ξυωπίας, ου, ὁ. Ὁ βλέπων ὀξέως.

*Ὀξυωπός, ὁ, ἡ = ὀξυωπής.

Ὀ'ξώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄξος). Ὁ ξινὸς, ὁ εἶδος ἔχων ὀξεδίου, ὁ ξινάδα ἔχων.

*Ὀξωρεγμία, ἡ = ὀξυρεγμία, ἀμφ.

Ὀ'ξωτός, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 69 «ξεστὰ, σιλφιωτὰ». ἤγουν ἐσκευασμένα μὲ ὀξέδιον καὶ σίλφιον, ὡς ἐκ τοῦ, ὄξος, ὀξόω, καὶ Σίλφιον, Σιλφιώδης, ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρὰ Διοσκ. Ἀπερτ. ἡμαρτ. «Ὀζωτὰ στιλφωτά», γεγραμμένον φέρεται.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ο.

Ὀ'ον, τό, Scorbum, το, σκῶρβον, ὁ καρπὸς τῆς σουρβίας, ὅστις ἐτρώγετο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἴδε Ὄα.

Ὀ'ου, Ἔπικ. Γεν. ἐκ τοῦ ὃς, ἢ ὅ, ἀντὶ τοῦ, οὗ, Ἰλ. Β, 325. Ὀδυσ. Α, 70. ὑμν. Ὀμ. Ἀπ. 156. κατὰ τὸν Buttm. ausf. gr. Gr σλ. 305. ἔπρεπε κυρίως νὰ γράφηται ὅο.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Π.

*Ὄ'πα, Δωρ. ἀντὶ ὄπη, Πινδ.

*Ὀπαζεύω = ὀπαδέω.

Ὀ'παδέω, Ἔπικ καὶ Ἰων, ὀπηδέω (ὀπαδός). Ἑπομαι, ἀκολουθῶ, συντροφεύω τινά, πτοῖο, Ὀμ. καὶ Ἡσ. καὶ κᾶμα τινὶ, Ὀδ. Η, 165. 181. Ι, 271. Ἡσ. Θεογ. 80. καὶ μετὰ τινα, Ἡσ. Ἔργ. 232. πρβλ. ἕπομαι, 2. 2) ὡσαύτως συχν. μεταφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ντοῖα μοι ὀπηδεῖ, τὰ τέρπι μοι ἀκολουθοῦσι, Ἰλ. Ε, 216· ἀρετὴ, ἢ σοι ὀπηδεῖ, Ὀδ. Θ, 237. πρβλ. Ἰλ. Ρ, 251. Ἡσ. Ἔργ. 144. Ὀ Ὀμ. μεταχρζτ. μόνον 3. προσ. Ἐνεστ. καὶ Παρτ. ὀπηδεῖ καὶ ὀπηδεῖ, πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. Ἀπερμ. ὀπηδεῖν, ὑμ. Ὀμ. Ἀπ. 530. ὄθεν

Ὀ'παδησις, εως, ἡ. Ἰων. ὀπηδησις, τὸ ἕπεσθαι, τὸ ἀκολουθεῖν τινα, ἀκολούθησις. Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. σ. 350. 2) τὸ ὑπακούειν. (υ--υ)

*Ὀπαδητήρ, ῆρος, ὁ (ὀπαδέω) = ὀπαδός.

Ὀ'παδός, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ὀπηδός, Ὁ ἀκολουθῶν, συμπορευόμενος, προπέμπων, συντροφεύων, ὅθεν ὡς Οὐσ. ὁ σύντροφος, πόπηδός τινι», Τμ. Ὀμ. Ἑρμ. 450. νεωτέρ. καὶ μετὰ Γεν. ὅθεν ὡς τὸ ἀκόλουθος, ὁ συντροφεύων σελήβιος, δούλος. οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τὸν σχηματ. ὀπαδός. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 26. Lobeck Φρυν. σελ. 431. πρβλ. ὀπαίων (περὶ τῆς παραγ. ἴδε ὀπάζω.)

Ὀ'παζω, Μλ -άσω, Κάμνω ἢ λέγω τινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, δίδω τινὰ ὡς ἀκόλουθον, σύντροφον τινά τινων μάλιστα πομπὸν καὶ ἄρχοντα ὁπάζειν τινί», Ἰλ. Ν, 416. Ω, 153. Ὀδ. Τ, 364. καὶ πάρχειν μετά τινων, Ὀδ. Κ, 204. καὶ ἅμα πομπὸν ὁπάζειν τινί», Ἰλ. Ω, 461. πρβλ. Ὀδ. Ι, 89. Ο, 310. πολλῶν λαὸν ὁπάζειν τινί», δίδω τινὶ πολὺ στράτευμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τουτέστι, κάμνω αὐτὸν στρατηγὸν πολλῶν στρατιωτῶν, Ἰλ. Ι, 483. Σ. 452. Μέσ. Ὀπάζομαι, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ, τὸν κάμνω ἀκολουθόν μου, «πάζεσθαί τινα», Ἰλ. Β, 238. Τ, 238. Ὀδ. Κ, 59. παρὰ Νικ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐνεργ. «δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆνα. Νίκ. Θηρ. 60. Ὁ Ἡσ. τὸ μεταχρζτ. μόνον εἰς τὴν ἐφιξῆς σημασ. 2) ὡσαύτως συχν. μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὅμ. μάλιστα, «ὕδωρ ὀπάζειν τινί», κάμνω τινὰ ἀκόλουθον τὴν δόξαν: ὄθεν β) καθόλου προσθέτω, «ἔργον ἔργῳ», ὑμ. Ὀμ. Ἑρμ 120. πρὸς τοῖς λοιποῖς δίδω, ἔτι δὲ καὶ γ) ἁπλῶς, Δίδω, παρέχω, χαρίζω, δορυοῦμαι, συχν. παρ' Ὅμ. μητέρα, κτῆσιν, ὀρτὴν, κάλλος, χάριν, ἀοιδήν, χαλκεὴν ᾠδὴν, οἰζύν, κ. τ. τ. πτῖλος ἑπτὰ ὁπάζειν», Ἡσ. Ἔργ. 476. «δλβον, νίκην, ἀγῆνα», Ἡσ. Θεογ. 420. 433. 442. συνθ. μετὰ τῆς σημασ. τῆς διαρκείας πάντοτε πτινί τινι μόνον ὑμ. Ὀμ. 23, 5. «χάριν δ' ἅμ' ὀπάσσει ἑκάστῳ» μετὰ τοῦ πλεοναστ. Ἀπρμφ. «πάζω φέρεσθαι», Ἰλ. Ψ, 151. ὡς τὸ «δίδωμι ἔχειν· δίδω ὡς προῖκα, Ἰλιδ. Χ, 51. «ἔργον πρὸς ἀσπίδι ὁπάζειν», προσθέτειν εἰς τὴν ἀσπίδα τεχνικόν τι ἔργον, Αἰσχύλ. 3) ὡς τὸ διώκω, καταστρέχω, στενοχωρῶ, πτοιῶ, Ἰλ. Θ, 103. 341. ἄνευ Αἰτ. προστρωμῶ, Ἰλ. Ε, 334. Ρ, 462. πρβ. Κατοπάζω, καὶ Seidl. dochm. σελ. 315. Πεσθητ. «χειμάρρους ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ», ὑπὸ τῆς βροχῆς ἀναβαίνων καὶ προσωθούμενος, Ἰλ. Δ, 453. — Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. ἐκ τοῦ Ἐναργ. τὸν Ἐνεστ. Παρατ. Μέλ. καὶ μάλιστα Ἀόρ. ἐκ τοῦ Παθητ τὸν Ἐνεστ. ἐκ τοῦ Μέσ. τὸν Ἀόρ. ἡ αὔξησις λείπει παρ' αὐτῷ συχν., τὸ σ διπλασιάζει ἐν τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. ὅμως τότε μόνον, ὅταν λείπῃ ἡ αὔξησ. (Ῥίζα εἶναι τὸ ἑπω, ἕπομαι, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἀνήκει καὶ τὸ ὀπίων, ὀπάων, ὀπαδός, ὀπαδέω, Ἰωνικ. ὀπηδός, ὀπηδέω).

Ὀ'παίος, αία, αῖον (ὀπή). Ὁ ἔχων ἄνοιγμα, τρύπαν οἷον «κεραμὶς ὀπαία». Ἡ κεραμὶς, ὅπου εἶναι εἰς τὴν σκεπαστὴν τῆς οἰκίας ἡ τρύπα εἰς ἔξοδον τοῦ καπνοῦ, ταὐτὸν τῷ Καπνοδόχη. Παρὰ δὲ Ἡσύχ. «πέπαια θυρίς, ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ, καὶ «πέπαια κεραμὶς, ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα. Παρὰ δὲ Φωτ. ἐκ Διοφίλου φέρεται, «δίκτυόμας ὁρμὰ τὴν ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα». Κατὰ δὲ Μαιρίδα ὠνομάζετο ἡ τρύπα αὕτη καὶ Καπνία. Ἡρδ. Η', 137. ὀνομάζει αὐτὴν Καπνοσκάφην, διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο καὶ ὁ ἥλιος εἰς τὸν οἰκίσκον. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφ. 143. ὀνομάζεται ἡ μὲν τρύπα, Καπνὴ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα, Τηλία. Πολυδ. δὲ Γ, 25. ἔχει ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ «καὶ δι' ὀπῆς, κἠπὶ τέγους». Σέναρχος δὲ παρ' Ἀθην. ιγ'. σ. 569. λέγει περὶ τῶν μοιχῶν. «Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν εὐδύνοι στέγης». Τὸ δὲ μέρος τῆς στέγης, ὅπου ἦτον ἡ ὀπὴ αὕτη, Πλούταρχ. ἐν Περικλ. 13. ὀνομάζει ὀπαῖον, καὶ ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτορίου Ξενοκλῆς ἐξορύψασα, ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ οἱ ναοὶ εἶχον τοιοῦτον καπνοδόχον. Περὶ τούτου τοῦ Ἀνακτόρου καὶ Ξενοκλέους λέγει Σιμωνίδ. Ἐπιγράμμ. Ἀνάλεκτ. Α', σ. 138. Ἀριθμ. 62. Ἠγράμμ. Ἀνάλεκτ. Α', σ. 138. Ἀριθμ. 62. Ἠγράμμ. Κατὰ δὲ Οὐιτρούβιον ὀνομάζονται ὀπαῖ καὶ αἱ κοιλότητες τῶν ἐπὶ τῆς στέγης δοκῶν· ὄθεν τὸ μετόπαι παρ' αὐτῷ. πρβλ. ὀπή. οὕτω δὲ ἐκλαμβάνουσι καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Δ, 320. «ὧρες δ' ὡς ἐν βάνουσι καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Δ, 320. «ὧρες δ' ὡς ἐν ὑπόπαιον ἐκ τοῦ ὀπαίον, τό· ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν. Ἀνόπαια, ἴδε ἀνοπαία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀπάλλιος, ὁ. Ὀρφ. περὶ Λίθ. Θ', 1. ὁ ὀπάλλιος, λίθος πολύτιμος.

Ὀπάτριος, ὁ, ἡ = ὁμοπάτριος, ὁμόπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, Λυκόφρ. 45ε.

*Ὁπάτρως, ὁ, ἡ, αὐτὶ ὁμόπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὤν. πανσέγνητος καὶ ὁπάτρως, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀδελφός, Ἰλ. Δ, 257. Μ, 371 (ὄχι ὁπάτριος, ἐπειδὴ καὶ δὶς γράφεται ὁ γνήσιος ἢ ἀδελφός.)

Ὀπάων, ονος, ὁ (ὀπάζω). Ταὐτόν τῷ, ὀπαδός, ὁ ἀκόλουθος, σύντροφος, ὅστις πορεύεται μετὰ ἢ ὄπισθ τινός, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὁ ὁπλοφόρος, Ἰλ. καὶ Ἡρόδ. Ε', 111. σημαίνει δὲ ἡ λέξις κατωτέραν τινὰ σχέσιν ἥρωός τινος πρὸς ἄλλον, ὡς τὴν τοῦ Μηριόνου πρὸς τὸν Ἰδομενέα, Ἰλ. Θ, 263. Κ, 58. καὶ ἀλλαχοῦ, τοῦ Φοίνικος πρὸς τὸν Πηλέα, Ἰλ. Ψ, 360. ὅθεν νεωτέρ. σαύλας, σελάβος: «ὀπάων μήλωνι, ὁ κομιτ». ὁ βοσκός, προβάτων. Πίνδ. Πυθ. Θ, 114. ἔτι δὲ καὶ «τὴ ὀπάονι, ἡ σύντροφος, ὑμ. Ὀμ. Δημ. 440. ὅθεν καὶ ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ ἀκόλουθος, σύντροφος (υ--). παρ' Ἡρόδ. συνηθ. Ἰων. Ὀπάων, ονος· ὀπάονι ρητῇ. Ὀπε. Ἀλ. ε', 489. τῇ ἑπομένῃ, ἀκολουθούσῃ.

Ὄπαξ, αξος, τό. Subula, σουβλίον τοῦ ὑποδηματέ. τζαγγαρουτσούβλιον. Πολιδ. Ι, 141. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. Δ', 70. φέρεται ἀντὶ τούτου τό. Ἰων. ὑπάτη· ὅθεν ὀπήτιον, τό, ὀπήτειον καὶ ὀπητήδιον ὑποκορισ. παρὰ Πολυδ. Ζ, 83. Παράγεται δὲ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ὀπή· ἴδε καὶ Σηλώτιον.

Ὀπεδίκαι, ὀπεδίκας, αἱ, πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ σπείρας, ἐκ Πορφυρ.

*Ὀπέρ, Ἐπικ. ἀντὶ ὑπέρ, Ἰλ. Η, 114.

Ὀπεύς, έως, ὁ. Ἡμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. Γ, 141. ὅπου εὑρίσκετο γραφόμενον, ὀπάς, ἀντὶ ὀπαί.

Ὀπεύω, καὶ ὀπέω = ὁράω, σκοπέω, βλέπω, καὶ ἀπήχθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκμορῆσαι, παρ' Ἡσυχ. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ, Ὀπεῦαι καὶ ὠπήτησαι. Παρ' Ἀριστοφ. 597. ἐγράφετο πρότερον ὀπευομένη, ἀντὶ Ὀστευομένη, ἡ ὁποία γραφὴ εὑρίσκεται καὶ παρ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ξ, 964. 63.

Ὀπέων, ονος, ὁ. Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ὀπάων, Ἡρόδ. Θ, 59. 61. ὁ δὲ Ὀμ. μεταχρῶ. πάντοτε τὸν συνήθη σχηματ. ὅστις ὅμως ἀπαντᾶται καὶ παρ' Ἡροδ.

Ὀπή, ῆς, ἡ. Διάτρησις, ὀμφὶς, τρύπα, κοίλωμα· μάλιστα δὲ τρύπα τις ἐν τῇ στέγῃ, δι' ἧς εἰσήρχετο τὸ φῶς, καὶ ἐξήρχετο ὁ καπνός, ὅθεν καὶ αὐτὶ τοῦ καπνοδόχειον, ἄλλως κάπνη καὶ καπνοδόχη. τὸ δὲ κάλυμμα αὐτῆς ἐκαλεῖτο «ἡ τηλία· καλοῦνται δὲ ὀπαὶ καὶ αἱ κοιλότητες τῶν ἐπὶ τῆς στέγης δοκῶν, ὅθεν εἶχον καὶ αἱ ταφὶ ὀπάς, ὅθεν Μετόπη, πρβ. ὀπαδός: παρὰ τοῖς νεωτερ. παράθυρον, Jac. Ἀχ. Ταχ. σ. 551. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ὀπ).

Ὀπή, Ἐπίρ. (πῆ). Ὡς ταύτῃ, ταὐτὸν τῷ, ὅπου, ἐπὶ τόπου συχν. παρ' Ὀμ. «ὄπῃ τε—, τῇ τε—, ἠὲ—, ὅπου—, Ἰλ. Μ, 48. διαφέρει δὲ ἀπὸ τὸ ὅπου κατὰ τοῦτο, ὅτι σημαίνει ἑαυτὸ τῆς ἐννήσεως πρὸς τὸ ἐφεκτικόν, καὶ τὸ ἠσυχάζειν, μένειν ἐν αὐτῇ, Herm. Vig. σελ. 789. ὅθεν καὶ ὑπερέχει ἡ τελευταία ἔννοια. β) ὅπου, ἐν ὁποίῳ τοπῳ, Ἰλ. Χ, 321. Ὀδ. Ι, 457. γ) νεωτερ. καὶ μετὰ Γενικ. «ὄπῃ γαίης; «ὄπῃ κοσμ; Αἰσχυλ. «ὄπῃ χθονὸς, Ἀπολλ. Δ', 532. ἤγουν εἰς ὁποῖον μέρος τῆς γῆς. 2) ταὐτὸν τῷ ὅπως καθ' οἱονδήτινα τρόπον, καθὼς, Ἰλιδ. Κ, 25. Ὀδ. Α, 347. Θ, 45. «ὄπῃ ἐφῇ, Ἰλ. Χ, 185. Scholl. expl. Pind. Ol. 11, 62. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. «ὄπῃ ἄνω, μετὰ τῆς ὑπατ. καὶ βάσει. κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας ὡς καὶ τὸ Ἄν· ἑαυτῶς «ὁπῄπερ, καὶ «ὁπῄπερ ἄνω· ὅμως «ὁπῄπου, καὶ «ὁπῃτιοῦν, κατά τινα τρόπον, ὁπωσ-

καὶ ἂν ἦναι, πρβλ. ὁπωστιοῦν. «Ὅπῃ γὰρ ἂν κάλλιστον καὶ ἄριστον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἕκαστα ἐπὶ καταπτήσσεσθαι, ἦγουν ὅπως σᾶς φανῇ καλήτερον, κ.τ.λ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', γ', 2. «ὅπῃ περ ἂν αὐτὸς ἐθέλῃσιν. Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ', ταὐτὸν τῷ, ὅπῃ ἄν, ὅπου καὶ ἄν. Ἡ ἀναφορικὸς ἐρωτηματικὴ σημαίνει μετὰ Ὅμ. — Ὁ Ὀμ. μεταχρῆτ. ἐκτὸς τοῦ ὅπῃ καὶ τὸ Ἐπικ. ὁππῃ: Δωρικ. ὅπᾳ, Πίνδ. Ἰων. ὁκῇ, Ἡρόδ. (κυρίως Δωτ. ἐκ τινος ἀρχαίας Ἀνωνύμ. ΠΟΣ, ΟΠΟΣ, ἴδε πῆ: ὅθεν γράφεται ἐνίοτε καὶ ὁπῇ, ἢ ὁππῇ ὡς Δωτ. Θυλ. ὡς ἀκόμη καὶ ἐν τῇ Βολφίου Ὀδ.)

Ὀπηδεύω, Ἰων. ἀντὶ ὀπαδεύω, ἐκ τοῦ

*Ὀπηδέω. Ἰων. ἀντὶ ὀπαδέω, Ὀμ ὅστις μεταχρῆτ. μόνον τὸν Ἰων. σχηματ. ὅθεν

*Ὀπηδητήρ. ῆρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὀπαδητήρ.

*Ὀπηδός, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀπαδός, ὁ ἀκολουθῶν, συντρεφόμενος: ὁ σύντροφος, δοῦλος, ὑπηρέτ, ὑμ. Ὀμ. Ἑρμ. 450.

*Ὀπήεις, εσσα, εν (ὀπή). Ὁ ἔχων ὀπήν, ἀνοιγμα, τρύπαν.

Ὀπηλίκος, η, ον. Ταὐτὸν τῷ, ἡλίκος, ὅστις μεγέλος, ὅσον ἰσχυρὸς, δυνατὸς: ὁποίας ἡλικίας: «ὁπηλίκοσοῦνα ὅσον μεγάλος καὶ ἄν.

Ὀπῆμος (ἧμος)· ἴδε ὁππῆμος.

Ὀπηνίκα, Ἐπίρ. (πηνίκα). Ὅταν, ὁπόταν, εἰς ὅποιον καιρὸν, καθὼς «Ὅπως, ὁπηνίκα δοκοῖη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖντο. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', 5, 18. τοῦτ' ἔστιν, ὁπόταν θέλωσιν, ὁπόταν τοὺς μισῇ ἄριστον, ἔτι δὲ καὶ ἀνερώτημ. ἐρωτημ. Lobeck Φρυν. σ. 50. καὶ ὡς τὸ ἐπειδή, quoniam, Δημ. Mid. 42. (υ-νν).

*Ὀπηοῦν, Ἐπίρ. ἴδε ὅπη, 3.

*Ὀπηπερ, Ἐπίρ. ἴδε ὅπη, 3.

*Ὀπητείδιον, τό, καὶ

*Ὀπήτειον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ὄπεας.

Ὀπήτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ὄπεας.

*Ὀπητιοῦν, Ἐπίρ, ἴδε ὅπη, 3.

Ὀπίας, ου, ὁ. «Ὀπίας τυρόκα Ὁ παπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ. Ἐφ. Κύκλ. 136. τυρὶαν ἐκ γάλακτος μὲ ὀπόν, ἢ σύκου χυλόν, κατασκευαζόμενον. Ἀριστοφ. Σφ. 353. σχέζει τὴν λέξιν ἑαυτῷ πρὸς τὸ ὀπή.

Ὀπιγαδίς, ἡ. Παρ' Ἀριστοτ. Φυτ. Α', Κεφ. γ', ἔνθα Ἀλβέρτος, Epirgadium, quod aliqui hybillum esse dixerunt.

Ὀπιδνός, ἡ, όν. Ψυθερὸς, Ἀπολλών. περὶ στυγός. «Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται, ἀντὶ τοῦ φοβερωτάτη, κατεπληκτικωτάτη ἐκ τοῦ

Ὀπίζομαι, ἰσομαι (ὄπις). Ἀποβλέπω εἴς τι, προσέχω εἴς τι, μετὰ τῆς σημασ. τοῦ φόβου διὰ τιμορίαν τινὰ καὶ τῆς ὑπακοῆς, ὅθεν μάλιστα φοβοῦμαι, σέβομαι, μετὰ τῆς Αἰτ. «Διός δ' ὀπίσσατο μῆνιν ξεινίου. Ἰλ Σ, 216. «Σμερδαλέον, Ἡσ. Ἀσπ. 21. «ὠπίζετ' ἐφετμήν. Ἰλ. Σ. 218. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. Σέβομαι, τιμῶ, Ἰλ. Χ, 332. Ὑμ. Ἑρμ. 382. Καὶ μετὰ γενικ. κοιν' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ. Ἀπολλων. «ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι· ὅθεν καθόλου, ὡς τὸ Λατ. reverori, περὶ εὐλαβείας πρὸς τοὺς Θεοὺς, γονεῖς καὶ προστάτας· ὅθεν «ὁ ὀπιζόμενος, ὁ εὐλαβούμενος τοὺς ὑψηλοτέρους, ὁ εὐλαβὴς, Πίνδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς αἱ συνώνυμοι λέξεις, ἀλέγω, ἀλεγίζω, ἐπιστρέφομαι, μετὰ Γενικ. τοῦ προσώπ. Θέογ. 732. 1144. Παρὰ Πίνδ. Πυθ. «ὀπιζομένη χάριτι ταύτῃ τῷ, ἐμπιθομένη· ἴδε ὀπίς, γ. Ἐν δὲ τοῖς ὀρφικοῖς λιθικοῖς, Προσωπ. 68. εὑρηται «Θεοῖς ὑπιζέμενον, ἔνθα Ἑρμῆν. Θεοὺς ἐποπιζόμεν, ἐγραψε. Παρὰ δὲ Μ. Ἐτυμ. τό, ὀπίζω, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφομαι καὶ ἀκολουθῶ. Ὁ Ὀμ. μεταχρῆτ. μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατ. καὶ δὴ τοῦτο ἄνευ καὶ μετὰ τῆς αὐξήσ. Τὸ Ἐνεργ. ὀπίζω δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὴν σημασ. ταύτην, ἴδε ὅμως τὸ ἑπόμ.

Ὀπίζω (ὀπός). Ὁπόν συλλέγω, ἐγχαράττω τὸ ῥίζαν, ἢ τὸν κυκλόν, ἢ ἐκβάλλω δι' ἐντομῶν τὸν (ἐξαιρέτως γαλακτώδη) χυλὸν φυτοῦ τινος. Λέγεται δὲ καὶ περὶ ῥητινῶν. Διοσ. Σικ. «Λιβανωτός, ὡς ὄπιζον, σμύρνα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ὀπίζεται. Παῦητ. ὀπίζομαι, συλλέγομαι ἐκ χυλὸς ἢ ῥητίνη. 2) ὑπὸ γάλακ, πήγνυμι τὸ γάλα διὰ τοῦ ὀποῦ.

Ὀπιθε, καί, ὀπίσθεν. Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ ὀπισθε, ὀπισθεν, Ὀμ.

Ὀπιθόμβροτος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ὀπισθόμβροτος (ὀπισθε, βροτός). Ὁ μετὰ τὸν θνητόν, ὁ τῷ θνητῷ ἑπόμενος, Πίνδ. Πυθ. Α', 179. «ὀπιθόμβροτον αὐχημα, τὴν μετέπειτα λέγει φήμην, ὡς μετὰ θάνατον ἐπιγινομένην.

Ὀπιθος, ή, όν. Τὸ Λατιν. Opicus· μωρὸς, βρωμερὸς, μετὰ συνεμφάσεως, τοῦ ὀπῆ. Φιλήμ. Ἐπ 21.

Ὄπιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ὀπός, ὀπιον αὐχιώνιον.

Ὀπιπευτήρ, ῆρος, ὁ, νεωτρ. σχηματ. ἀντὶ τοῦ ὀπιπευτήρ, ἐκ τοῦ

Ὀπιπεύω. Νεωτρ. σχμ. ἀντὶ τοῦ ὀπιπτεύω, ὅπερ ἴδε

Ὀπίζηης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, ὀπιπτευτήρ, συνῆθ μόνον ἐν ταῖς συνθέσ. Παρθενοπίπης, παιδοπίπης, γυναικοπίπης, πυρροπίπης, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

*Ὀπίπτευτήρ, ῆρος, ὁ, Ὁ περιβλέπων, ὁ περισκοπῶν, ὁ κεχηνώς, Νεωτρ. Ὀπιπευτήρ, ἐκ τοῦ

Ὀπιπτεύω, θεωρῶ, περιβλέπω, περιέργως ζητῶ τι, περισκοπῶ, συνῆθ. μετὰ σημασ. τῆς ἐξ ἀργίας, περιεργίας καὶ τοῦ φόβου πραγματευούσης περισκοπεύσεως, μετὰ τῆς Αἰτ. Ὑμ. Δ, 371. Ἡσ. Ἔργ. 29. Ἐξαιρέτως «Ὀπιπτεύω γυναῖκας, παρθένας «ἐπὶ τῶν περιέργως αὐτὰς βλεπόντων καὶ ἐξαπατώντων. Ἰλ. Τ, 67. ὅθεν Πλανῶ, ἐξαπατῶ, ἐπιβουλεύω: καθόλ. Παρατηρῶ; ἀπολύτ. Ἐπιτηρῶ, προσέχω, Ἰλ. Η, 243. Ἡσ. Ἔργ. 808. Μανέθ. Ε'. 182. «Δολερὸῖσιν ὀπιπευθεῖσαι ἔπεσιν», ἀντὶ τοῦ πλανηθεῖσαι, ἀπατηθεῖσαι, Νεώτερ. σχηματ. Ὀπιπεύω. (ἐκ τῆς ῥίζης ΟΠΤΩ, ὄψομαι. ὤψ.)

Ὄπις, ιδος, ἡ, Αἰτ. Ὀπιν, Ὀμ. καὶ Ἡσ. ἐν τῇ Ὀδ. καὶ παρ' ἄλλοις ποιητ. καὶ ὀπιδα: καθ' ὅσον παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ὤψ, ὄψομαι, ἢ ἐκ τοῦ Ἔπω, ἕπομαι, σημαίνει τὴν τιμορίαν, ἣν ὄψονται αἱ κακαὶ πράξεις, λοιπὸν Ἐκδίκησις, ἄμυνα: ἢ τὸ ἑπόμενον τῶν κακῶν πράξεων, ὄρα. Τιμορία, ποινή· παρ' Ὀμ. συνῆθ. «Θεῶν ὀπιν οὐκ ἀλέγειν», Ἰλ. Π. 388. Ἡσ. Ἔργ. 253. «Θεῶν ὀπιν τρομέειν, «Θεῶν ὀπίδα αἰδέεσθαι, Ὀδ. Τ, 215. Φ, 28. πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. 189. «Θεῶν ὀπιν εἰδότες», καὶ 708. «Ὀπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένοι». «Ὀπις θεῶν ἢ ἐκδίκησις τῶν Θεῶν, τὴν ὁποίαν ἕλκουσιν εἰς ἑαυτὰς αἱ κακαὶ πράξεις, ἢ καὶ Νέμεσις λεγομένη. Λέγεται δὲ καὶ ἄνευ τοῦ Θεῶν, οἷον «Οὐθ' ὀπίδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητήν. Ὀδυσσ. Ξ, 82. τοῦτ' ἔστιν, οὔτε τὴν θείαν ἐκδίκησιν βάλλοντες κατὰ νοῦν, οὔτε τὸ θέλει νὰ εἴπῃ συμπάθειαν ἠξιούροντες. «Ὀπιδος δέοιμι, Ξ, 88. καὶ ἐξαιρέτως περὶ τῶν Ἐρινύων, Ἡσιόδ. Θεογ. 222. «Πρίν γ' ἀπὸ τῶ δώσουσι κακὴν ὀπιν ὅς τις ἁμαρτῇσι· ἀντὶ τοῦ Ἐκδίκησιν, ποινήν. «Ἑρμέω ὀπιν ἄξεσθαι, Θεόκρ. 25, 4. ὅθεν Οὐπις. β) ἢ ὡραία, ἢ ὀφονται αἱ καλαὶ τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ἢ τὸ ἑπόμενον τῶν καλῶν πράξεων, τουτέστι, Μισθός, δῶρον, χάρις τῶν Θεῶν, «Θεῶν ὀπιν αἰτεῖσιν, Πίνδ. Πυθ. 8, 101. ὅθεν καθόλου Ἀμοιψις, μάλιστα ἡ ἐκ Θεῶν, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, τὸ τελευταῖον ὅμως εὐχηστότερ. γ) τὸ σέβας, ὅπερ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀνθρωπος μάλι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στω πρὸς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, πρὸς γεροντωτέρους καὶ ὑψηλοτέρους, ὅθεν καὶ ὁ φόβος τῆς θείας ἐκδικήσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν προερχόμενον σέβας, αἴδεσις, σεβασμός, ὑπακοή, Λατ. reverentia, ὅθεν «οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντας» Ἡρόδ. Η'. 143. Θ, 76. ὡς τὸ ὀπίζεσθαι θεούς: ἔτι δὲ καὶ «Ὄπις ξένων», Herm. Ποιν. Ὀλ. 2, 10. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. ἐλέγετο ὑστερότερ. «Αἰδεῖσθαι ὀπιδα πολιοῖο γενείου», Μόσχ. 4, 117. ὡς τὰ ἐγράφετο, ὀπιν ὀπίζεσθαι. 2) κύριον ὄνομα παρθένου τινὸς μυθώδους, Ἡρόδ. Δ, 35. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄψ, ὄψομαι, ὄμως συγγεν. μὲ τὸ ὀπίσω, ὄπισθε, κ.τ.λ.)

Ὀπισαμβώ, ἡ (ὀπίσω, ἀμβαίνω, ἀναβαίνω), Ὀπισθοπορία, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατεῖν, ἢ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. Καταμβώ δέ, ἢ εἰς τὸ κάτω καὶ τὸ πρηνές. Εὐστάθ. καὶ Παράρτ. Οὐατικ. Περοιμ. Γ, 36.

*Ὀπισθα, Ἐπίρ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὄπισθε.

Ὀπισθάγκωνον, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγκών). Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὄπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν. Σχολ. Δυκόφρ. 704.

Ὀπισθάμβων, ὁ, ἡ. Παρὰ Χρυσοστ. Λειτουρ. ἐκ τοῦ Ἄμβων, λέγεται τὸ, ἀναλόγιον, ὁ ὀπίσω τοῦ ἄμβωνος.

Ὀπισθε, καὶ πρὸ φωνήεντ. ὄπισθεν, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἔχει ὁ Ὅμ. Ἡσ. Θεογ. 323. καὶ ἄλλοι Ἐπικ. Ὄπιθε, Ἰλ. Π, 791. καὶ συχνὰ πρὸ φωνήεντος ἢ χάριν θέσεως Ὀπιθεν, Ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, ἐκ τοῦ ὀπίσω μέρους, συχν. παρ' Ὅμ. ἀντίκειτ. τῷ Πρόσθε, Ἰλ. Ε, 595. Ζ, 181. «Ὄπισθε καταλείπειν», ἀφίνω ὀπίσω, Ἰλ. Κ, 209. Λ, 72. Ο, 88. «Ὄπισθε μένειν», Ἰλ. Ι, 332. Ὀδ. Ρ, 201. πρβλ. Ψ, 249. «Οἱ ὀπισθεν», Ὀδ. Δ, 66. οἱ ὀπίσω ἐρχόμενοι ἢ ἱστάμενοι, οἱ ἑπόμενοι, π. χ. «Οἱ ὄπισθε λόγιοι», τὰ ἑπόμενα βιβλία, Ἡρόδ. Ε, 22. Η, 213. «Τὸ ἢ τὰ ὄπισθεν», τὰ ὀπίσω μέρη, Ἰλ. Λ, 613. «Ἐς τοὐπισθεν», πρὸς τὰ ὀπίσω, Valck. Phoen. 1416. β) ὡς Πρόθεσις μετὰ Γεν. Ὀπίσω τῆς —, ἐν τῇ Ἰλ. μάλιστα «Ὄπισθε μαχήων», δύναται δὲ νὰ ταχθῇ τὸ ὄπισθε καὶ μετὰ τὴν Γεν. τῆς, Ἰλ. Ω, 15. «Ὄπισθέ τινος ἑστάναι, στῆναι, Ἕπεσθαι εἶναί τινος, Σοφοκλ. Ἀντ. 640. 2) ἐπὶ χρόνου, Ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς, μετὰ ταῦτα, ὕστερα, εἰς τὸ μέλλον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἤτοι ἐπὶ πράγματος τῷ ὄντι μέλλοντος, ἢ ἐπὶ ἀκολουθούντος· αὐτόθι. τῷ Αὐτόθι, Ἰλ. Ι, 519. β) παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς καὶ ἐπὶ ἡγουμένου πράγματος, Schaef zu Hemst. Πλούτ. σελ. 491. 602. Buttm. schol. Ὀδ. σελ. 504. Lobeck. Phryn. σελ. 11. — συγκρ. Ὀπίστερος, ὑπερθετ. ὀπίστατος, ὅπερ ἴδε. Ἰλ. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄπις, συγγεν. μὲ τὸ ἀνάπιν, κατόπιν, μετόπιν, ὀπίσω, ὀφέ, ὄχι ὅμως συνῃρμ. ἐκ τοῦ ὀπιτωθεν, εἶναι δὲ καθολ. ἁρμ. ἀν οἱ Ἀττ. εἶχον εἰς τὴν κατάληξιν — θεν, τὸ ἐφολκυστ. Ν, καὶ ἂν δὲν ἔγραφον πάντοτε ὄπισθεν, ὥστε νὰ ἦναι τὸ ὄπισθε μόνον ποιητ. Lobeck Phryn. σελ. 8. 284.)

Ὀπισθενάρ, αρος, τό (θέναρ). Τὸ ὄπισθεν τῆς παλάμης, τῆς χειρὸς μέρος. Πολυδ.

Ὀπισθίδιος, ία, ιον· καὶ Ὀπίσθιος, ὁ, ἡ. Τὸ Θηλ. ἔτι ὀπισθία, Ἐπίρ. ὀπισθιδίως, καὶ ὀπισθίως, (ὄπισθε) ὀπίσθιος, ὀπισθιώτερ, ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος εὐρισκόμενος, ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος ἀνήκων, Λατ. posticus, «Ὀπίσθια σκέλεα», Ἡρόδ. Β, 103. ἀντίκειτ. τῷ Πρόσθιος. ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρ' Ἀγαθίᾳ.

Ὀπισθοβάμων, ὁ, ἡ, Γεν. ονος, καὶ ὀπισθοβάτης, ὁ. Μελαγρ. Ἐπιγρ. 22. (βαίνω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν. 2) ὁ ἀπὸ τὰ ὀπίσω ἐπιβαίνων, ἐπιβατεύων, ὀχῶν.

Ὀπισθοβαρής, ὁ, ἡ (βάρος, βαρύς). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βαρὺς, Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 128.

*Ὀπισθοβάτης, ου, ὁ (βαίνω) = ὀπισθοβάμων, ὅθεν

Ὀπισθοβατικός, ὁ, ἡ. Μελαγρ. Ἐπιγρ. 2. Ὁ ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος ἀναβαίνων, ἢ βατεύων, ἢ ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν.

*Ὀπισθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω βαλλόμενος.

Ὀπισθοβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ὀπισθεν βαρύς, οἷον «Ἔγχος ὀπισθοβριθὲς». Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. ἐν Δεξ. Σαυροβριθής.

Ὀπισθόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὀπισθεν, ἢ ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος περιγεγραμμένος.

Ὀπισθοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος) Ὁ ἔχων δακτύλους γυρισμένους, ἢ διευθυνομένους εἰς τὰ ὀπίσω. Στράβ.

Ὀπισθόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ὀπίσω δεδεμένος.

Ὀπισθοδίωξις, ἡ (διώκω). Ταὐτὸν τῷ Παλίωξις, Σχολ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.

Ὀπισθόδομος, ὁ (δόμος). Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ οἴκου, ἢ τοῦ ναοῦ. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαιρέτως τὸ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς Ἠσαυροφυλάκιον· ἤτοι ὁ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τούτου οἶκος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. Boekh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 473.

Ὀπισθοκάλυμμα, τό (κάλυμμα). Ὑλημ. Παιδαγ. Β'. σελ. 245. κάλυμμα, ἢ σκέπασμα ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν.

Ὀπισθόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ φέρων, ἔχων τὸν καρπὸν ὄπισθεν τῶν φύλλων, ὡς τινες συκίαι.

Ὀπισθοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν, ἀκολουθῶν.

Ὀπισθόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὁ ἔχων ὀπίσω κέντρον ἢ ἀκόντιον.

Ὀπισθοκέφαλος, τό (κεφαλή). Τὸ ὀπίσθιον κεφάλιον, Γλωσσ. Στ.

Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ· ἢ ὀπισθόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) Ὁ εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρος ἔχων τὴν κόμην, τὰ μαλλία.

Ὀπισθοκράνιον, τό (κρανίον). Τὸ ὀπισθεν τοῦ κρανίου μέρος, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀπισθοκρηπίδας, ων, αἱ (κρηπίς). Εἶδος γυναικείων σανδαλίων, κατὰ Πολυδ.

Ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ (κύφωσις). Κύφωσις, κεκαμπύλωσις τῆς ῥάχεως πρὸς τὸ ὀπίσω μέρος.

Ὀπισθόμβροτος, ὁ, ἡ, ἴδε, ὀπισθόμβροτος.

*Ὀπισθομήριον, τό, = τῷ ἑπομ.

Ὀπισθόμηρος, ὁ (μηρός). Τὸ ὀπισθεν μέρος τῶν μηρῶν, ἢ μηρίων. Πτολεμ. Ἀποτελ. Ζ. 2.

Ὀπισθονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, 2) Ὁ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν εἰς τὰ ὀπίσω βόσκων, ὁ βόσκων εἰς τὰ ὀπίσω πορευόμενος, Ἡρόδ. Δ'. 183.

Ὀπισθονυγής, ὁ, ἡ (ὄπισθε νύσσω). Ὁ ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν κεντῶν ἢ βλάπτων. Ἀποτελ.

Ὀπισθοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ταὐτὸν τῷ ὀπισθοπορευτής.

Ὀπισθόπους, ὁ, ἡ, ποδ. τό, Γεν. ποδός (πούς). Ὁ ὀπίσω τινὸς πορευόμενος, ὁ ἀκολουθῶν τινι, ὅτι δὲ ὁ θεράπων, δοῦλος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 711. 2) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πορευόμενος, Valck. Hipp. 1177. ὀπισθόπους ἐκλαμβάνεται κατὰ τὴν παρ' Ἡσυχ. σημασίαν ἀντὶ Ὑποστρόφων.

Ὀπισθορμέω, ῶ (ὁρμή). Ὁρμῶ, ἐπιστρέφω εἰς τὰ ὀπίσω. Ἡσυχ. ὅθεν

Ὀπισθόρμητος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐπιστρέφων, Γραμματ.

Ὀπισθοσφενδόνη, ἡ. Σφενδόνη ἐκ τῶν ὄπισθεν μερῶν· ἔτι μέρος τι τοῦ γυναικείου κόσμου ἤτοι στολισμοῦ, ἴδε. Σφενδόνη.

Ὀπισθοτίλα, ἡ (ὀπισθε, τιλάω). Ὀνομάζεται ἡ σηπία, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω κατουρούσα, ἢ τὰ ὀχοδεύματα τοῦτ' ἔστι τὴν μελάνην ἀπερρίπτουσα. Ἀθην. σελ. 622.

Ὀπισθοτονία, ἡ (ὀπισθότονος). Ἀρρωστία τις, ἥτις προξενεῖ τάσιν, κάμψιν τῶν μερῶν τοῦ σώματος εἰς τὰ ὀπίσω.

Ὀπισθοτονικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. ὀπισθοτονικῶς, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀπισθότονον, 2. ἢ ὁ εἰς τοῦτον ὑποκείμενος.

Ὀπισθότονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω τεινόμενος, τεινόμενος. 2) ὁ ὀπισθότονος = ὀπισθοτονία. Νόσος τις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σῶμα διὰ σπασμῶν ἰσχυρῶν τείνεται, ἢ καμπυλόνεται εἰς τὰ ὀπίσω, ἀκίνητον διαμένον. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ Ἐμπροσθότονος, ὅθεν

Ὀπισθοτονώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου, 2. ὁ εἰς τὸν ὀπισθότονον ἀνήκων, ἢ ὁ νοσῶν τὸν ὀπισθότονον.

Ὀπισθουρητικός, ἡ, όν (οὐρέω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κατουρῶν.

Ὀπισθοφάλακρος, ὁ, ἡ (φαλακρός). Ὁ εἰς τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς μέρος φαλακρός.

Ὀπισθοφανής, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. — νῶς (φαίνω). Γένεσ. Θ'. 23. καὶ Ἡσύχ. Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω προσέχων. Παρὰ δὲ Ὀλυμπιοδώρῳ Κάτοπτρα ὀπισθοφανῆ, τὰ καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κατοπτριζομένου δεικνύοντα, δεξιοφανῆ δέ, τὰ τὸ δεξιὸν, ἀριστερόν· τὸ δὲ ἀριστερὸν, δεξιὸν παριστάνοντα.

*Ὀπισθοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω φέρων, Ὀππ. Ἀλ. γ'. 318.

Ὀπισθοφυλακέω, ῶ (ὀπισθοφύλαξ). Φυλάττω, σκεπάζω τὸ ὀπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος.

*Ὀπισθοφυλακία, ἡ, τὸ φυλάττειν, σκεπάζειν τὸ ὄπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἐξαιρέτως τῆς στρατιᾶς.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος, ὁ (χειμών). Ὁ μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς ὑστέρους μῆνας ἀκολουθῶν χειμών, ὁ ὄψιμος χειμών. Ἱπποκρ. Περὶ Χυμ. 5.

Ὀπισθόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν δεδεμένας.

Ὀπίσμα, τό (ὀπίζω). Ὁ ἐξαχθεὶς γαλακτώδης τῶν φυτῶν χυμός.

Ὀπισμός, ὁ (ὀπίζω). Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ τῶν φυτῶν γαλακτώδους χυμοῦ.

Ὀπίσω, Ἐπίρ. Ποιητ. ἀντὶ ὀπίσω, ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

Ὀπίστατος, άτη, ατον (ὄπισθε). Ὁ ὑστερώτατος, ὑστερώτατος, Λατ. postremus, Ἰλ. Θ, 342. Λ, 178. τὸ Συγκρ. ὀπίστερος, ερα, ερον, posterior ἔχει ὁ Νίκ. τὸ Θετικὸν δὲν ὑπάρχει. Ἀράτ. 284.

Ὀπίσω, Ἐπικ. ὀπίσσω, Ἐπίρ. (ὄπις). Ἐπὶ τόπου, κατόπιν, εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος, ὀπίσω, ἀπὸ τὰ ὀπίσω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Πάλιν ὀπίσσω», Ὀδ. Δ, 149. ἀντίκ. τῷ Πρόσω, Ἰλ. Μ, 272. καὶ προπρηνές, Ἰλ. Γ, 218. «Οἱ ὀπίσω λόγοι», τὰ ἑπόμενα βιβλία, Ἡρόδ. Δ', 75. Ἀττ. δὲ καὶ «Τὸ ὀπίσω», συνῃρ. «Τοὐπίσω», εἰς τοὐπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, «Τὸ ὀπίσωσε», ἤγουν παρ' Ἡρόδ. Α, 207. Θ, 108. β) μετὰ Γεν. ὡς τὸ ὀπίσθε, Ὀδ. Τ, 199. «Δμῶες προσσω καὶ ὀπίσσω νοεῖν, λεύσσειν, ὁρᾶν, βλέπω, νοῶ τὰ τε παρόντα καὶ μέλλοντα, Ἰλ. Α, 343. Γ, 109. Σ, 250. Ὀδ. Ω, 452. κατὰ τὸν Heyne, Μυαρ. Σοφοκλ. ΟΤ. 488. τὸ ἐξήγησις, βλέπω τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα, εἶναι ἀσφαλὲς ἐπιφθὴ τὸ ὀπίσω, ὅταν λέγεται ἐπὶ κατροῦ, ἀποβλέπει πάντοτε τὸ μέλλον, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλουσι σημαίνει τότε ἔγγυς ὂν μέλλον, καὶ τὸ μετέπειτα μέλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοι, Eur. Σοφοκλ. Ἀντ. 607. πρβλ. Herm. Εὐρ. Ἰων. 567. Seidl. Ἰφ. Τ, 1231. τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀντίθετον μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ μέλλοντος εἶναι τὸ Προκάρσιος καὶ ὀπίσω, Ὀδ. Δ, 488. μεταξὺ Ἕνιστ. καὶ μέλλοντος τὸ νῦν καὶ ὀπίσω, Il. Z, 352. ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἐνθάδε καὶ ὀπίσω, Σοφοκλ. ΟΤ, 488. 3) ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶσαν πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησιν ἐμπορίζεται καὶ ἐπισκηψίς τις, ἄρα ἔλαβε τὸ ὀπίσω καὶ τὴν σημασ. Πάλιν, πρότου παρ' Ἡρόδ. Α, 61. 68. Β, 14. καὶ ἀλλαχοῦ, ὄθεν κατὰ τὴν σημασ. ταύτην τῷ Πελω. Παράβαλε καθόλου ὀπισθε. Ὀ'Ομ. μετχρῆτ. πολὺ συχνότ. τὸ ἐπι. σχηματ. παρὰ τὸν συνήθ. καὶ τοῦτον μόνον ἐπὶ τόπου, (ὀπίσω, νν-)

Ὀπίων, ωος, ὁ. Παρὰ Πλουτάρχ. Γάλβ. 24. ὑμαρτ. ἀντὶ ὀπτίων (Optio), τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Πλούταρχος διὰ τοῦ «Διοπτῆρος ὑπηρετίαν τελῶν ἐρμηνεύει.

Ὀπλάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὅπλον. (g)

Ὀπλαντάτεω, (ὅπλον, ἐνδύω). Ἐνδύομαι, φορῶ ὅπλα. Νικήτ. Χρον. Γ, 5.

Ὀπλέω, (ὅπλον). Ποιητ. ἀντὶ ὁπλίζω, ἑτοιμάζω, Ὀδ. Ζ, 73. «Ὁπλ. ἁρμάξαν», ἀντὶ τοῦ ευτρεπίζω, ἐξαρτύω.

Ὁπλή, ἡ (ὅπλον). Ὁ κυκλοειδὴς πεῦς τῶν κτηνῶν, τὸ ὀνύχιον κυρίως τὸ ἀσχιστον ὀνύχιον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου. Il. Δ, 536. Γ, 501. Λέγεται ὅμως καὶ ἐπὶ βοῶν, καὶ ἄλλων πολυσχιδῆ ὀνύχια ἐχόντων ζώων. Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 77. Ἡσ. Ἔργ. 491. ἐπὶ χειρῶν, Ἀρστφ. Ἀχ. 740. Σημειωθ. Λειῤ. 131. Gaisf.

Ὁπλήεις, εσσα, εν (ὅπλον). Ὡπλισμένος, ἁρματωμένος Δίων Δόγ. ΔΕ'. σελ. 694.

*Ὁπλης, ητος, ὁ, κύρ. ὄν. 2) ὁπλῆται, οἱ, ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν ἐν Ἀθήναις.

Ὁπλίζω, Μέλλ. ίσω. (ὅπλον). Παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἐξαρτύω, ἡ ἁρματόω· παρ' Ὁμ. α) ἐπὶ ψαγητῶν καὶ ποτῶν, Il. Α, 641. εἰς Μέσ. μάλιστα ἐπὶ δείπνων εὐκτικῶν «δόρπον ἡ δεῖπνον ὁπλίσασθαι», συχν. παρ' Ὁμ. β) ἐπὶ ἁμάξης, «Ἅρμαξαι ὁπλίσαιμι», Il. Ω, 190. γ) ἐπὶ ἵππων εἰς Μέσ. «Ἵππους ὡπλίσατο» Il. Ψ, 301. καὶ ἐπὶ πλοίων, Παθητ. «Νῆες ὁπλίζονται» Ἡσ. Ρ, 288. γ) Παθητ. σπαντρ. ὅμως εἰς Μέσ. Ἑτοιμάζομαι, εὐτραπίζομαι, κάμνω τὸν ἑμαυτόν μου ἕτοιμον εἰς τινα πρᾶξιν, Il. Η, 417. Ὀδ. Ξ, 526. «Ὁπλισθεν (3 πλ. Ἀόρ. ἀντὶ ὡπλίσθησαν) δὲ γυναῖκες», εὐτρεπίσθησαν εἰς χεῖρας, Ὀδ. Ψ, 143. μάλιστα Ἁρματόομαι, ἐπλίζομαι, Il. Θ, 55. Ὀδ. Ω, 495. παρ' Ἡρόδ. 2, 12. εἰς Ἐνεργ. Ἀσκῶ, γυμνάζω τινὰ εἰς τὰ ὅπλα· μεταφορ. «Θράσος ὁπλίζουσιν ἁρματόωσι μὲ εὐφυΐαν, Σοφοκλ. Ἠλ. 995. «Ἃ Κύπρις ὡπλισεν εἰδέαι, καὶ παιδὸς μέσους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρωτος» Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 89. Εἰ τὸ Παθητ. εἶται τὸ πραγμ, μὲ τὸ ὁποῖον ὁπλίζεται εἰς, εἰς Δοτ. καὶ ἐν τῷ Μέσ. εἰς Αἰτ. — ὁ Ὁμ. ὁπλισάζει εἰς τὸν Ἀόρ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. συχν. τὸ σ διὰ τὸ μέτρον· τὴν δὲ αὐξ μετχρῆτ. πάντοτε ἐπὶ, εἰς τοὺς σχηματ. ὁπλισάμεσθα καὶ ὁπλίσσαν, ὄθεν *Ὁπλίτ-ία, ἡ, = ὅπλισις, Prompt.

Ὁπλισις, ἡ. Ἐξάρτυσις, εὐτράπισις, ἑτοιμασία, γύμνασις, ἁρμάτωσις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὅπλα, ἤγουν τὰ ἅρματα, ὁ σχηματ. ὁπλιτία εἶναι ἄμφ.

Ὁπλισμα, τό. Τὸ ἁρμάτωμα, ἡ τὰ ἅρματα, ταὐτὸν τῷ ὅπλον. 2) στόλος πολεμικός, «πλισμένη στρατεύματα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 253.

Ὁπλισμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ ὅπλισις, λέγεται ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καλ. Ἀττ., Lobeck Phryn. σελ. 511.

Ὁπλιστής, οῦ, ὁ (ὁπλίζω). Ὁ ὁπλίζων, ἁρματόων ὅθ. ὁπλίτης.

Ὁπλιτεγωγός, ὁ, ἡ (ὁπλίτης, ἄγω). Ὁ ἄγων ὁπλίτας, ὁ διοικῶν τοὺς ἁρματωμένους στρατιώτας.

Ὁπλιτεία, ἡ (ὁπλεύω). Ἡ μισθοφορία ἢ ἡ μάχη τῶν ὁπλιτῶν. «Ναυτικὴ». Πλάτ. περὶ Νόμ. Δ', σελ. 165. μάχη τοῦ ὡπλισμένου πεζικοῦ στρατοῦ κατὰ θάλασσαν.

Ὁπλιτεύω, εἶμαι ὁπλίτης, τοῦτ' ἔστι μεταξὺ τῶν ἁρματωμένων πεζῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ Θουκ. Σχελιαστὴς ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ Ἄγω, κυβερνῶ τοὺς ὁπλίτας. Η', 73. ἐκ τοῦ

Ὁπλίτης, ου, ὁ, Θηλυκ. Ὁπλῖτις, ιδος, (ὅπλον). Ὁ ἁρματωμένος, ὡπλισμένος βαρέως, Πίνδ. 2) συνήθ. ὁ ὁπλίτης, στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος, φέρων ὅρμ καὶ ὅπλον· ὁ δὲ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος ὀνομάζεται Πελταστής, ἐκ τοῦ Πέλτη. ἀντίκ. συνήθ. ὁ ὁπλίτης τῷ φιλὸς ἢ Γυμνής, Γυμνήτης, Ἡρόδ. Γ, 30. 63. ὄθεν

Ὁπλιτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὁπλίτην ἀνήκων. α) παρὰ δὲ Πλάτ. Πολιτ. Δ', 7. «Ὁπλιτικὴν», ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα σχηματίζει τὴν χρῆσιν τῶν ἁρμάτων, ὅπλων. β) «Τὸ ὁπλιτικόν», = οἱ ὁπλῖται.

Ὁπλῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ὁπλίτης, «Γυνὴ, χέρα, κ.τ.τ. ἁρματωμένη, ὡπλισμένη.

Ὁπλιτοδρομέω, τρέχω εἰς τὸ στάδιον ὡπλισμένος, ἐκ τοῦ

Ὁπλιτοδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ μὲ τὰ ἅρματα τρέχων εἰς τὸ στάδιον, Πίνδ.

Ὁπλιτοπάλης, ου, ὁ, Δωρικ. ὁπλιτοπάλας (πάλη), Ὁ βαρέως ἁρματωμένος πολεμιστής. Αἰσχύλ. Πλουτάρ. πρβλ. σύμπ. Β, 5.

Ὁπλιτοποιός, ὁ. Ὁ ἁρματόων, ἢ εἰς μάχην ἐρεθίζων. ἁμφ.

Ὁπλοδιδάκτης, οῦ, ὁ, ὁπλοδιδάσκαλος, (διδάσκω). Ὁ διδάσκων τὴν ὁπλων τὴν χρῆσιν. Γλωσσ. Στ.

Ὁπλοδοτέω, ῶ (δίδωμι). Δίδω ὅπλα, ἁρματόω.

Ὁπλόδουπος, ὁ, ἡ (δουπέω). Ὁ μὲ τὰ ἅρματα κτυπῶν, κάμνων κρότον. Ὀρφ. Τμν. ξδ'. 3. ὅπου πρότερον, Δολόδουπος, ἐγράφετο.

Ὁπλοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη τῶν ὅπλων, τόπος ἔνθα ἐναποτίθενται τὰ ὅπλα.

Ὁπλοκαθαρμός, ὁ, ὁπλοκαθαρσία, ἡ, ὁπλοκαθάρσιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Ἱερόν, Armilustrum, (καθαίρω) καθαρισμός, ἁγιασμός, εὐλόγησις τῶν ὅπλων, Φιλεξ. Γλωσσ.

*Ὁπλόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω) = ὁπλόδουπος.

Ὁπλολογέω, ῶ (λέγω). Συναθροίζω ἅρματα, Ὁ.

Ὁπλομαι, (ὅπλον). Ποιητ. ἀντὶ Ὁπλίζομαι, «Δεῖπνον ὁπλέσθαι», ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου δεῖπνον, Il. Τ, 172. Ψ, 159. πρβλ. Ὁπλίζω, α. Τὸ Ἔνεργ. Ὁπλω εἶναι πιθαν. ἄχρηστον.

Ὁπλομαχέω, ῶ. Μάνομαι, τρελλαίνομαι διὰ τὰ ὅπλα, τὸν πόλεμον, ἢ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, τὰ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν. Ἀναλεκτ. Α', 233. Ἀριθμ. 50. Συνεκ. Ἐπωτ. 107. 2) μάχομαι μὲ μανίαν. «Περὶ βρετὰν καὶ ποτὼν Ὁπλομαχῆσαι ἔξεστιν» ἀντὶ τοῦ μανιωδῶς ἐρίζειν, ἐκ τοῦ

*Ὁπλομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μαινόμενος διὰ τὰ ὅπλα, ὁ ὑπερβολικῶς ἀγαπῶν τὴν μάχην, ὄθεν

Ὁπλομανία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὅπλων, ἢ τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, ἢ τῆς μάχης.

Ὁπλομαχέω, ῶ, μάχομαι μὲ τὰ ὅπλα, ὡς ὁπλίτης· ἢ 2) γυμνάζομαι εἰς τὴν ὁπλιτικὴν, ἐκ τοῦ

*Ὁπλομάχης, ου, ὁ, = ὁπλομάχος.

*Ὁπλομαχητής, οῦ, ὁ, = ὁπλομάχος, ὄθεν

Ὁπλομαχητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὁπλομαχίαν. «Ἡ ὁπλομαχητική», ὑποκείσεται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα τὴν ὁπλομαχίαν. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Ὁπλομαχία, ἡ (ὁπλομάχος). Τὸ πολεμεῖν, μάχεσθαι μὲ τὰ βαρέα ἅρματα, ἢ χρῆσις τῶν τοιούτων ἁρμάτων. 2) ἡ τέχνη καὶ διδασκαλία τοῦ μάχεσθαι μὲ τὰ ὅπλα. 3) καθόλου δὲ, ἡ Τακτικὴ, ὄθεν

Ὁπλομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὁπλομαχίαν ἀνήκων.

Ὁπλομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ μὲ βαρέα ἅρματα μαχόμενος, πολεμῶν. 2) ὁ διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας ἢ τῆς τακτικῆς.

Ὅπλον, τό, καθόλου Μηχανή, μηχάνημα, σκεῦος κατασκευή, ὡς τὸ ἔντεα καὶ Τεύχεα, συνήθ. εἰς Πληθ. ἐξαιρέτως 1) πᾶν ὅ,τι αἴτησις εἰς ἐξάρτυσιν, ἐξοπλισμὸν τῶν πλοίων, ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ πλοίου, συχν. ἐν τῇ Ὀδ. ποτὲ ἐν τῇ Il. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 629. β) μάλιστα τὰ σχοινία τοῦ πλοίου, Ὀδ. εἰς τὴν ὁποίαν σημασ. ἔχει ὁ Ὀμ. δίς καὶ τὸν ἑνικ. ἀριθμ. Ὀδ. Ξ, 346. Φ, 390. ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων σχοινίων, Ἡρόδ. Γ, 115. 2) τὰ ἐργαλεῖα τῶν χειροτέχνων, παρ' Ὀμ. παντοτε ἐπὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ χαλκέως, Il. σ, 409. 412. καὶ ῥητῶς «ὅπλα χαλκῆϊα», Ὀδ. Γ, 433. καθόλου δὲ, πᾶν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μετχρῆτ. τις πρὸς τινα σκοπὸν συχν. παρ' Ἡρόδ. ὄθεν «ὅπλον γεροντικὸν, καὶ βακτηρία τοῦ γέροντος, Καλλ. 3) συχνότ. ἡ πολεμικὴ κατασκευὴ, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἁρματοσυν στρατιωτῶν, ὄθεν τὰ ὅπλα, μάλιστα ἐκεῖνα, μετὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐπιδρομὴ, ἢ καὶ ὅλη ἡ ἁρμάτωσις, συχν. ἐν τῇ Il. ποτὲ δὲ ἐν τῇ Ὀδ β) παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρέτως ἡ μεγάλη ἀσπὶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τὸ πεζικὸν καὶ βαρέως ἁρματωμένον στράτευμα, ἰδε ὁπλίτης, 2. ποιητ. καὶ Ἀσπιστής· ἔτι δὲ καὶ ὁ Θώραξ, ὄθεν καθόλ. τὰ βαρέα ἅρματα, ὄθεν γ) τὰ ὅπλα, = οἱ ὁπλῖται, αὐτοὶ οἱ βαρέως ἁρματωμένοι, ἴσως ὄχι πρὸ τῶν Τραγῳδ. ἰδε Franke Gallin. σελ. 188. ἀπὸ Ξενοφ. ὅμως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχν., Jac. Ach. Tat. σελ. 651. δ) τὸ στρατόπεδον, Ἡρόδ. Α', 62 ἑ. 74. Γ. 52. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ε) τὸ «ὅπλα τίθεσθαι» σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ, ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα, ἁρματόνεσθαι εἰς μάχην, ποτὲ δὲ τὸ, βάλλειν τὰ ὅπλα κάτω, μάλιστα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν οἱ στρατιῶται, ὄθεν τὸ καταπαύειν τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ τὸ βάλλειν τὰ ἅρματα, μάλιστα δὲ τὴν μεγάλην ἀσπίδα πρὸς τοὺς πόδας, καὶ ἡσυχάζειν, ποτὲ δὲ τὸ, καταβάλλειν τὰ ὅπλα καὶ παραδοθῆναι εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἀλλοτε τὸ κοινὸν στρατόπεδον, Λατ. castra ponere Valk. Ἡρόδ. Γ. 52. «Θέμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα», Θουκυδ. β'. 2. κατακυριεύειν τὴν ἀγοράν, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ὅταν ἐμβωσιν εἰς τινα ἐχθρικὴν πόλιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτης στρατοπεδεύουσι, φυλακὴς ἕνεκα τῆς πόλεως. 4) τὸ τοῦ ἥρωος αἰδοῖον, Νικ. 5) Παρὰ δὲ Ἀρτεμιδ. Α'. 63. ὅπλον, λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Γυμνασίς, ἄσκησις τοῦ σώματος, ἤτις εἰς τὸ τέλος ἐγίνετο εἰς τοὺς δυμοσίους ἀγῶνας, ἐπὶ πᾶσι τὸ ἄθλον.

Ὁπλοπάροχος, ὁ, (ὅπλα παρέχω) ὁ φέρων τὰ ἅρματα, Γλωσσ. Στ.

Ὁπλοπετής, οῦ, ὁ, Ventilator, ἀνεμιστὴς, λιχνιστής.

Ὁπλοποιέω, (ὁπλοποιὸς) κατασκευάζω ἅρματα, ὅπλα, ὄθεν

Ὁπλοποιητικός, ή, όν, Ὁ εἰς ὁπλοποιΐαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Ὁπλοποιΐα, ἡ, (ὁπλοποιὸς) Κατασκευὴ ὅπλων· καλεῖται δὲ οὕτως ἡ ῥαψῳδία Σ τῆς Ἰλιάδος, ἐπειδὴ κατασκευάζει ἐκεῖ ὁ Ἥφαιστος τὸ ὅπλα διὰ τὸν Ἀχιλλέα. 2) Ἐργαστήριον, χαλκεῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅπλων, Στράβ. ιζ. σελ. 832. «ὁπλοποιΐαν συνεστήσαντο (οἱ Καρχηδόνιοι) καὶ ἀκάστης ἡμέρας ἀνεφέρετο θυρεοὶ μὲν ἑκατόν, μάχαιραι δὲ κ. τ. λ.

* Ὁπλοποιϊκή, ἡ, συνυπακ. «τέχνη,» ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὅπλα, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 280. Δ

Ὁπλοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) ὁ κατασκευάζων ἅρματα, ὅπλα.

Ὁπλοσκοπέω, ῶ, (σκοπῶ) ἐπιθεωρῶ τὰ ὅπλα ἤτοι τοὺς ἁρματωμένους στρατιώτας· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Faire la revue.

Ὁπλοσκοπία, ἡ, (σκοπέω). Ἐπιθεώρησις τῶν ἁρμάτων. 2) ἐπιθεώρησις τῶν ὁπλιτῶν, τὸ παρὰ Γάλλοις Revue, Φίλων.

Ὁπλόσμιος Ζεύς, ἐν Καρίᾳ, Ἀριστοτ. περὶ Ζώ. Μορ. Γ. 11. ὁπλοσμία, Λυκοῦργ. 614. ἐπώνυμον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἥρας ἡ κατὰ τὸν Σχολ. στίχ. 858. ἐν Ἤλιδι, ταὐτὸν τῷ ὁπλοφόρος, ὡπλισμένος.

Ὁπλότερος, έρα, ερον, καὶ ὁπλότατος, άτη, ατον, συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἄναυ Θετικοῦ, ποιητ. ἀντὶ Νεώτερος, νεώτατος, Ὅμ. καὶ ἔτι μᾶλλον προσδιορισμ. «ὁπλότερος γενεῇ» νεώτερος κατὰ τὴν γένεσιν, Ὁ. Β, 707. Γ, 58· Ὀδ. Τ, 184. μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· τὸ Ὑπερθ. δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ἰλ, ὁ Ησ. ἐξ ἐναντίας μετχρζτ. μόνον τὸ Ὑπερθ. ὅπερ ἅμως ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῇ Θεογ. Ἡ πρώτη σημασ. ἦτον, ὡς τὸ δεικνύει ἡ ῥίζα ὅπλον, ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ ἐπιτηδειότατος εἰς τὰ ὅπλα, ὅθεν οἱ ὁπλότεροι καλῶς· αὐτὶ οἱ Νεώτεροι, ἐπιτηδειότεροι εἰς τὰ ὅπλα πρὸς διαστολὴν τῶν παίδων καὶ γερόντων, Ἰλ. Γ, 108. καὶ Ἐπ. Ὁμ 4, 5. «ὁπλότεροι» αὐτὶ Μάχιμοι, ἐντεῦθεν προσέψε φυσικῷ τῷ λόγῳ, καὶ ἡ συνήθ. σημασ, ἐπειδὴ ὁ τῶν ὅπλων καιρὸς εἶναι καὶ ὁ τῆς νεότητος, ἐπειδὴ ἅμως ἐ νεώτερος καὶ γεννᾶται ὑστερώτερος, ἄρα καὶ «ἄνδρες ὁπλότεροι» αὐτὶ τοῦ οἱ ὑστερωτέραι γενεαὶ τῶν ἀνδρῶν, Θεόκρ, 16, 46. (τοῦ Buttm. ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἕπω, ἕπομαι εἶναι εὐλόγου σύλογος.)

Ὁπλουργία, ἡ, (ἔργον, ὅπλον) ταὐτὸν τῷ ὁπλοποιΐα, Σχολ. Δυνόφρ. 247.

Ὁπλοφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα. Εὐστάθ.

Ὁπλοφορέω, ῶ, φορῶ ἅρματα, εἶμαι ὡπλισμένος, ἢ πολεμιστής, μάλιστα δὲ ὁπλίτης. 2) Ταὐτὸν τῷ, Δορυφορέω, ὁπλ. συντροφεύω τινά ὡς σωματοφύλαξ, Πλούτερ. Αἰμ. 27. ἐκ τοῦ

Ὁπλοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). ὁ φορῶν ἅρματα, ὁ ὡπλισμένος, πολεμιστής· ταὐτὸν τῷ Δορυφόρος.

Ὁπλοφυλάκιον, τὸ, Τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ὅπλα, ὁπλοθήκη, ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ) Ὁ φύλαξ τῶν ἁρμάτων, ὁ ἐπιστατῶν εἰς αὐτὰ Ἀθην. 538.

Ὁπλοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, ἢ τὸν πόλεμον, Ὁρφικ.

(Ὅπλω) ἴδε ὅπλομαι

Ὁπυιος, ὁ, ἡ, Πλούσιος, πολύς, μέγας, εὐτυχημένος, καὶ ὁπυιότερος, ὁ τροφιμος. Φωτ. λεξ.

Ὀποβάλσαμον, τὸ. (ὀπός, βάλσαμος) Διοσκορ. Δ'. 18. Χυμὸς τοῦ βαλσάμου δένδρου.

Ὁποδαπός, ἡ, όν, (ποδαπός) Ποῖος, μέλλοντα ἐξ ὁποίας χώρας, ἀναφορικ. ἐρωτημ. Ἡρῴτ. Γ. 16. Lobeck Phryn. σελ. 57. ὀχὶ ὁποταπός.

Ὀποειδής, ές, ὁ, ἡ (ὀπός, εἶδος) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὁποῦ χυμοῦ, χυλώδης, μάλιστα ὅστις κηλυδεῖ τὸ γάλα, ὡς ὁ χυμὸς τῆς συείας.

* Ὀπόεις, εσσα, εν, (ὀπός) χυλώδης, πλήρης χυμοῦ. Ὀπόεις, εντος, ἡ· κύρ. Ὄν, πόλις τις τῶν Δωριέων, Ἰλ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήρημ. ὀπους, ουντος.

Ὀπόθεν Ἐπικ. ὀπιόθεν, Ἐπίρ. (πόθεν) ἀπὸ ποίου μέρους, ὅθεν, μάλιστα ἐκ ποίας πατρίδος, ἐν τῇ Ὀδ. πάντοτε εἰς τὸν ἐπικ. σχηματ. ἐν τῇ Ὁ. δὲν ἀπαντᾶται, «ὁπόθεν,» εἶναι ἄμφ., ἐπειδὴ Ὀδ. Γ, 89. ἀνήκει εἰς τὸ «ὁπόθι,» παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ «ὁπόθεν ὁήκοτε,» ὁηλ. ἀπὸ ποίου μέρος καὶ ἂν ἦναι, καὶ «ὁποθενοῦν» ὅθεν καὶ ἂν ἦναι.

Ὁπόθι, Ἐπικ. ὁπποθι, Ἐπίρ. (πόθι) ποιητ. ἀντὶ Ὅπου, Ἰλ. Ι, 577. Ὀδ. Γ, 89. ὅπου τό, Ι Ἰλ. βεται, ἄμφότερα εἰς τὸν Ἐπικ. σχηματ.

Ὁποι, Ἐπίρ. (ποῖ) ὅπου, καὶ ἐκεῖ ὅπου, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 1070. «ὅποι ποτέ,» ὅπου καὶ ἂν, ὡσαύτως «ὅποι ὁήποτε,» ὁμως «ὅποι προσωτάτω» ὅσον τὸ ὁυνατὸν μακράν, περὶ τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τὸ ὅπη ἴδε τοῦτο 2) ὅπου, εἰς ποῖον τόπον, καὶ μετὰ Γεν. «ὅποι γῆς» εἰς ποῖον τόπον τῆς γῆς λατ. quo ἢ ubi terrarum. Lobek Phryn, σελ. 43. μ' ὅλον ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ χωρία ἐμποριέχεται καὶ δεύτερος εἰς τινα σκοπόν, ἴδε μάλιστα Reisig comm. crit. de Soph. OC. 23. 3) ἀντὶ τοῦ ὅπως, καθὼς, καθ' ὅσον, Λατ. quatenus ἢ quum in partem, Reisig enarr. Soph OC. 373.

Ὁποῖος, οία, οῖον, Ἐπικ. ὁπποῖος ὁπποίη, ὁπποῖον, (ποῖος) Ἐπίρ. ὁποίως. Ὁποῖος, ὁποίου εἴδους, ἐξ ὁποίου τόπου, ὁποίας ποιότητος, λατ. qualis, Ὀδ. 2) εἰς τὸ ὁποῖος ὡς προηγούμενον ἀναφέρεται τὸ τοῖος, π. χ. «ὁπποῖόν κ' εἰπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις,» ὁποῖον λόγον εἶπες, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσῃς, Ἰλ. Τ, 250. πρβλ. Ὀδ. Τ, 77. 3) «ὁποῖός τις» εἷς ἀλλοῖος εἰς τινα σημασίαν του, ἐκτὸς ὅτι ἡ ἔκφρασις λαμβάνει ἐνταῦθα ἀναφορὰν τινα εἰς ὑποκείμενόν τι, παρ' Ὅμ. «ὁπποῖ' ἄσσα» αὐτὶ ὁποῖά τινα, Ὀδ. Τ, 218. ὁ Ὅμ. μετχρζτ. τότε συνήθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. ἐκεῖνον ὅμως σπανιτρ. καὶ μόνον ἐν τῇ Ὀδ. 4) «ὁποῖος οὖν, ὅτι, ὁήποτε, ὁηποτοῦν,» καὶ «ὁποῖος οὖν ὁή,» ταὐτὸν τῷ Λατ. Qualiscunque, τοῦτ' ἔστι ὁποῖος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 892. ἐξέλαβεν αὐτὸ αὐτὶ τοῦ ποῖος· καὶ Ἀχαρν. 963. τὸ ὁποῖον ὅμως Δαΐης καὶ Ἐρμὰν. Commeut. Societ. philolog. Lipa. 1. p. 257. 258. δὲν ἀποδέχονται. Τὸ δὲ ὁποιουνῆ τινος Διονυσ. Ἀλικ. ς'. σελ. 751. ἄμφ. αὐτὶ τοῦ ὁποιουδή τινος. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τοῦτο αὐτὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, ἥ ὅστις. 5) ὡς τό, ποῖος, κατ' εὐθείαν ἐρωτ., δὲν ἦταν ποτὲ ἐν χρήσει Pors. Εὐρ. Φοιν. 892. ἐπειδὴ καὶ τὸ Ὀδ. Ξ, 188. «ὁπποίης ἐπὶ νηός» ἐξήρτηται ἀπὸ τὸ «ὑπόρρυσον,» πρβλ. Herm.. Εὐρ. Βάκχ. 655. (παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ἡ παραλήγουσα ἐνίοτε βραχεῖα, Seidl. dochm. σελ. 101.) ὅθεν

Ὁποιότης, ητος, ἡ, Ποιότης, ἰδιότης, πολλὰ ἄμφ.

Ὁποκάρπασον, τὸ, τοῦτ' ἔστιν ὁπὸ τῆς καρπάσου, ὡς ὀνομάζει αὐτὸ Διοσκορ. ς'. 13. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Παῦλ. Αἰγιν. ἑ. 45. Καρπησίας λέγει. Πλίνιος δὲ καλεῖ αὐτὸ δὶς μὲν Opocarpathum καὶ ἅπαξ Succus Carpathii. Ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ τρεῖς γνωστοποιοῦσι τὸν ὁπὸν τοῦτον ὡς ὀηλητήριον φάρμακον· οὕτω δὲ καὶ Γαλην. περὶ Ἀντιδότ. σημείων, ὅτι μετὰ τοῦτον συνεχῶς ἐσμήγετο ἡ ἀλόη. Ἐκεῖ δὲ ἡ λέξις εὑρίσκεται γεγραμμένη ὁπονάλπασον. Ἀρχιγένης δὲ παρὰ Γαλην. κατὰ τόπους Α'. 3. ἔκαμνε διὰ τριῶν τὰ μαλλία κίτρινα καὶ σγουρὰ (οὐλα) ἤτοι κατζαρωμένα. Ἐν δὲ Ὀρφ. Ἀργον. 920. εὑρίσκεται ἐν τῷ οὐσιακῷ Χειρογρ. ὀρθότερον γεγραμμένον κάλπασον, τό, μεταξὺ τῶν φαρμακερῶν φυτῶν, παρὰ κάπασον, τό· Ἐρυθραῖοι ἐν Transact. philosoph. Τόμ. 65. νομίζει ὅτι τὸ ὁποκάρπασον τῶν παλαιῶν εἶναι εἶδός τι κόμμεως, (μὲ τὸ ὁποῖον ὅτι καὶ νῦν μβδηλόνουσιν ἐν Ἀβυσσινίᾳ τὴν ἀλόην) ὀνομαζόμενος Σάσσα.

Ὁποκίννα μωμον, τοῦτ' ἔστιν ὁπὸς κιννα μώμου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 7.

Ὁποπάναξ, ακος, ὁ, Ὁ χυλὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.

Ὀπός, οῦ, ὁ, χυλὸς ὑγρότης, τὸ τῶν δένδρων ὑάτερυον, διαφέρει δὲ ὁπὸς χυλοῦ, ὅτι σημαίνει μόνον τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν φυτῶν, ἐξαιρέτως ἐκ τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα τῆς συκῆς, ῥέοντα χυλὸν, τὸν γαλακτώδη· λέγεται ὅμως καὶ ὁ ἐξ ἐντομῶν τεχνικῶν ἐκρέων, ὡς τὸ καλούμενον ὄπιον. Μὲ τὸν τῆς συκῆς ὁπὸν ἐπήγνυον τὸ γάλα, ὅταν ἔκαμνον τὸ τυρίον. Ἰλιάδ. Ε. 905. ὡς καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν ἀ. 184. λέγει. «Ὁ δὲ ὁπὸς (ἤτοι τὸ γαλακτῶδες ὑάτερυον) τῆς ἀγρίας καὶ ἡμέρου συκῆς, πηκτικός ἐστι γάλακτος ὥσπερ ἡ πυτία.» Μεταφορ. «ὁπὸς ἦβης,» ἡ πλησμονὴ τοῦ νεανικοῦ σώματος, Παῦλ. σελ. Ἐπ. 8. 2) παρ' Ἱππουρ. καὶ αὐτὸ τὸ φυτὸν τὸ σίλφιον· (ἐκ τοῦ ὁπὸς παράγει τὸ σοφὸς σαφὴς, τὸ λατ. Sophus, sapiens, sapor. sapo, τὸ Γερμ. Saft, καὶ τὸ Sapor ἐκ τοῦ ὄπιον.)

* Ὀπός, Γενικ. ἐκ τοῦ Ὀφ, Ἰλ.

Ὁποσάκις, Ἐπίρ. (ὁπόσος) ὅσαις φοραῖς, — «ὁποσάκις ἀσσον, ὅσαις φοραῖς καὶ ἄν.

* Ὁποσάμηνος, ὁ, ἡ, (μήν) ἀπὸ πόσους μῆνας, πόσων μηνῶν.

Ὁποσαπλάσιος, ία, ιον, ἡ ὁποσαπλασίων, ὁ, ἡ, ὁποσαις φοραῖς μεγάλος ἢ πολύς. «ὁποσαπλασιοσῶν, ὅσαις φοραῖς μεγάλος καὶ ἄν.

Ὁποσάπους, ὁ, ἡ, πονν, τό, Γεν. ποδος, (πούς) ἀπὸ ἢ μὲ πόσους πόδας. 2) πόσους πιθὰς μακρύς.

Ὁποσεχῆ, Ἐπίρ. εἰς πόσους τόπους.

Ὁπόσε Ἐπικ. ὁππόσε, Ἐπίρ. (πόσε) ποιητ. αὐτὶ ὅποι, ὅπου, Ὀδ. Ξ, 139. ὑμ. Ἀπ. 209. ἄμφότρ. εἰς τὸν ἐπικ. σχηματ.

Ὁπόσος, ὁπόση, ὁπόσον, Ἐπικ. ὁππόσος, ὁπόσσος καὶ ὁππόσσος, η, ον, (πόσος) ἐπὶ ἀριθμοῦ, πόσων πολὺς κατ' ἀριθμόν, πόσος, τόσος ὡς, — Ὅμ. 2) ἐπὶ τόπου, ποσοῦ μεγάλος, πόσον μακρύς, τόσον μεγάλος ἢ μακρύς, ὡς —, Ἰλ. Ψ. 238. Ω, 792. ὅθεν δὲ ὅλον τὸ λατ. quantus 3) ὁποσοσοῦν, ὅσον μέγας, ἢ πολὺς καὶ ἄν, οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, ὁπόσος ὁήποτε, ἢ ὁποσοσοῦν. — Ὁ Ὅμ. μετχρζτ. ἐκτὸς τοῦ συνήθ. σχηματ. τοὺς δύο πρώτους ἐπικ. σχήμ. τὸ ὁππόσσος ὅμως δὲν ἔχει

* Ὁπόστος, η, ον, Ἐπικ. αὐτὶ ὁπόσος, Ὅμ.

Ὁποσταῖος, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ ἑπομ. Λρατ, Διοσ. Σ'. κυρίως ὁ εἰς τὴν ποσὴν ἡμέραν, εἰς πόσας ἡμέρας.

Ὁπόστος, η, ον, (πόστος). Quotus ὁ πόσος κατὰ τάξιν, ὁποστοσοῦν, ὁπόσος κατὰ τάξιν καὶ ἄν, quotus cunque.

Ὁπότε, Ἐπικ. ὁππότε, αὐτὶ τοῦ ὁπότ' ἄν, ὡς καὶ τὸ γράφει ὁ Βόλφιος, καὶ ἄλλοι ἐν Ὅμ. Ἐπίρ. (ποτὲ) ὁπότε ἄν, ἀφ' οὗ, εἰς ὁποῖον καιρόν, ὡς τό ὅταν, ἐπὶ ἐνθεχομένης πράξεως, ἥτις τίθεται τώρα ἢ εἰς τὸ μέλλον, συνήθ. μετὰ τῆς Ὑποταικ. Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. καὶ τὸ «ὁππότεκεν,» Ἰλ. Δ. 40. 229. Ι, 702. Ξ, 504. σ, 115. Χ, 365. Ὀδ. Β, 357. Γ, 237. Κ, 293. Λ, 106. Ν, 55. Τ, 83, Χ, 216. Ἡσ. Ἔργ. 260. 545. 573. μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. Ὑμ. Ὅμ. Ἑρμ. 288. παραδέχεται λεπτὴν τινα διαφορὰν μεταξὺ τοῦ «ὁπότ' ἄνω καὶ τοῦ «ὁπότε κεν,» ποτὲ μετὰ τῆς Ὀριστ. διότι τὸ «ἐφεξῆς μιᾷ» Ὀδ. Φ. 340. καὶ «ἡμείρετο» Ὀδ. Δ, 41. εἶναι ἐπικ. Ὑποταικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ «ὑφίξῃ» καὶ «ἱμείρεται,» καὶ Ὀδ. Π, 282. εἶναι χωρὶς ἄμφ. καὶ δὴ ἐξαιτίας τοῦ Ὀδ. Τ, 4. μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. Vig. σελ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοξ. ἁπλοϊκῶτερα περὶ τῆς 'Ορστ. κατ' ἔμφασιν »ὁπότ' ἐπὶ τὸ πρῶτον,« quantum primum, ὑμ. 'Ομ. Ἀπ. 71. β) μετὰ τῆς Εὐκτ. συντασσ. τὸ ὁπότε, ὅταν ἡ πρᾶξις τίθεται εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον, Ἰλ. Η, 415. ἢ ὅταν ἀναφέρεταί τι εἰς γνώμην ἄλλου τινός, μετὰ τὸν 'Ομ. εἰς Herm. Vig. σελ. 792. — ὁ 'Ομ. μετχρῖτ. τόν τε συνήθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ εἰς ἔννοιαν, αἰτίαν σημαίνουσαν, ἴδε ὁπότε Β. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 288. »ὁπότου ἕνεκα ἔποιησαν,« ἀντὶ τοῦ, ὁπότε.

Ὁπότε, Ἐπικ. ὁππότε, Ἐπίρ. (πότε) ὅτε, ὅταν, ἐν ᾧ, εἰς ὁποῖον καιρόν, ὡς τὸ ὅτε. 1) μετὰ τῆς 'Οριστ. ὅπου παριστάνεταί τι, ὅπερ πραγματικῶς ἢ γίνεται, ἢ ἐγένετο, ἢ μέλλει γενέσθαι, Ἰλ. Λ, 399. Ξ, 317. Ὀδ. Δ, 633. 731. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως Ἡσ. Ἔργ. 496. Θεογ. 431. 595. καὶ ἀλλαχοῦ, ἢ 'Οριστ. μέλλουσα λείπει Ἰλ. Θ, 230. β) ἐξαιρέτως ἐπὶ τῇ συγκρίσει, »ὡς ὁπότε,« ὡς ὅταν. Ἰλ. Λ, 492. Ψ, 630, ὅπου ὅμως Ὀδ. Δ, 335. Γ, 126. αὐτόθι. καὶ ἡ Ὑποτακ. γ) ἐφ' ὅρου, ὡσὲ ὄφελον θανάτοιο μοι ἆδεῖν, ὁππότε υἱέι σῷ ἀκόμην,« Ἰλ. Γ, 173. ὅπου κεῖται καὶ τὸ γνωρισὸς τις. 2) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. ὅταν πρᾶξίν τινες, ἥτις οὐκ παροριζόντας εἰς ὡρισμένον καιρόν, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνεται εἰς διαφόρους καιρούς ὑπὸ πλειόνων προσώπων καὶ εἰς διαφόρους τόπους, παρίστανται ὡς ἐνεστῶτα ἢ μέλλουσα. συχν. παρ' 'Ομ. ἀντὶ ὁπότ' ἄν, Ἰλ. Π, 345. Ὀδ Ξ, 170. Ἡσ. Θεογ. 435, 781. 3) μετὰ τῆς Εὐκτ. ὅταν τοιοῦτό τις συχν. ἐπαναληφθεῖσα πρᾶξις ἀνήκει εἰς ἀπροσδιόριστον χρόνον, συχν. παρ' 'Ομ. ὅστις μαχέζετ. τόν τε συνήθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. Βλ. ὡς αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδή, ὅτι, ὡς τὸ λατ. quando ἀντὶ τοῦ quoniam, μετὰ τὸν 'Ομ. μάλιστα μετὰ τὴν Τροκατακτ. καὶ Εὐκτικ. Γ) ὁποτεοῦν ἢ ὁποτεῦν,« ὅτε καὶ ἄν, ἐάν ποτέ, Ἀττ.

Ὁπότερος, ἄρα, ερον, Ἐπικ. ὁππότερος, (πότερος) ποῖος ἤτις ἐκ τῶν δύο, λατ. Uter, 'Ομ. καὶ Ἡσ. ἔτι καὶ τίς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, Ἰλ. Γ, 72. ὡσαύτως Τίς ἐξ ὑμῶν τῶν δύο, Ὀδ. σ, 46. Ἰλ. Γ, 92. ἐνίοτε καὶ εἰς Πληθ. ὅταν καὶ ὡς τὰ δύο μέρη εὐρίσκ. πλειότερα, π. χ. ἔταν εἶναι λόγος περὶ δύο στρατευμάτων, Ἰλ. Γ, 299. Ε, 33. Ψ, 487. β) 'Οποτεροσοῦν καὶ ὁπότερος δήποτε, ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο καὶ ἄν, λατ. Utervis, uterlibet, utercunque. γ) τὸ ὁπότερον καὶ ὁπότερα λαμβάνεται συχν. ἀντὶ τοῦ Ἐπίρ. ὁποτερωσὶ, καὶ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους, λατ. utromodo, τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κἄν, ὅταν ὁ κρουηθεὶς ἔχει τὸ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο πραγμάτων utrum —, an —, ὅπου ἕπεται τὸ Ἤ, ἢ τὸ Εἴτε —, Εἴτε —, ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἔδειν ἢ κατ' ἐρρωπήγιον, »Ἀριστοφ. Νεφ. 158. ὁπότερον δέ, εἰδ' ὑπὸ πάντων αἰρεθείς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν.« Ἱστορ. ὁποτέρως ἀντὶ τοῦ Ποτέρως; ἐρωτημ. εἶναι κἄμοι. 2) Εἷς ἐκ τῶν δύο, λατ. alteruter, »ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότερα ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῶν ἐθελόντων γίνεσθαι,« Δημοσθ. σελ. 209. — ὁ 'Ομ. μετχρῖτ. μόνον τὸν ἐπικ. σχηματ. ὅδεν

Ὁποτέρωθε, ὁποτέρωθεν Ἐπικ. ὁποτέρωσεν, Ἰλ. Ξ, 69. Ἐπίρ. ἀπὸ ποίου ἐκ τῶν δύο μερῶν, ἢ πρὸς ποῖον κ. τ. τ. ὁποτερωσενοῦν, ἀπὸ ποίου ἐκ τῶν δύο μερῶν, καὶ ἄν κ. τ. τ.

Ὁποτέρωσι, Ἐπίρ. εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, λατ. Utribi.

Ὁποτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁπότερος, (Utromodo) καὶ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους. 2) ἀντὶ ποτέρως, πῶς. 3) Ἡσὺ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους καὶ ἄν (Ultrolibet modo). Ἴδε ὁπότερος.

Ὁποτέρωσε, Ἐπίρ. (Utro) εἰς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, πρὸς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, κ. τ. τ. λατ. Utro.

Ὅπου, Ἐπίρ. (ποῦ) ὅπου, Ὀδ. Γ, 16. Π, 306. πρβλ. τὸ ποιητ. ὁπόθι, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μετὰ ἴσν. »ὅπου γῆς,« εἰς ὁποῖον μέρος τῆς γῆς. β) »ὅπου μέν —, ὅπου δὲ —,« ἐδῶ, ἐκεῖ —, γ) »κεῖ' ὅπου,« ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς μέρος τι, εἴς τι χωρίον, κυρίως εἶναι μέρος, ὅπου —, τὸ λατ. est ubi —, tuntést. alicubi, Ἐφρ. Σοφοκλ. OT. 449. δ) »ὅπου ἄν,« ἢ »ὁπουπερ ἄν,« ὅπου καὶ ἄν, Porta. Εὐρ. Ὀρ. 141. Jac. AP. σελ. 106. »ὁπουοῦν, ὁπουδήποτε,« ὅπου καὶ ἄν ἤθελεν εἶναι, λατ. ubicunque. 2) »ὅπου,« ἐπὶ καιροῦ, ὅταν, ἐν ᾧ, κατὰ καιρόν, καθ' ὃν —, Schaef. Σοφοκλ. OR. 621. 3) καὶ ἐπὶ συνθήκης, Ἐάν, ζ) ὡς, καθώς, 5) αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδὴ ὅτι, Jac. AP. σελ. 583. (κυρίως Γενικ. ἀρχαίας τινὸς Ἀντωνυμ. ὅπος, ὅσον παράγ. καὶ οἱ συγγεν. σχηματ. ὅποι, ὁπῃ, ὁπόθεν, ὁπόθι, ὁπότε, ὁπότε, ὅπως, κ. τ. λ.)

Ὁπόφυλλον, τὸ ὁπός, 2. φύλλον, ἀντὶ ὁπεὺ φύλλου, ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, Διοσκορ. Παρ Α'. 18. καὶ 69.

Ὅππα, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ ὅπα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ὅπη.

Ὅππη. Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὅπη, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ὁππῆμος, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσος, (ἡμος) = ὁπότε, ὅταν. Ἄρατ. 568.

*Ὁππόθεν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόθεν, Ὀδ.

Ὁππόθι, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόθι, Ἰλ.

Ὁπποῖος, ὁπποίη, ὁπποῖον, Ἐπικ. ἀντὶ Ὁποῖος Ὅμ.

*Ὁππόσε, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσε, Ὀδ.

*Ὁππόσος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσος, Ὀδ. νεωτρ. καὶ ὁππόσσος.

*Ὁππόταν, Ἐπίρ. ποιητ. ἄν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότ' ἄν, Ὀδ. ἀπὸ τοῦ Reisig καὶ παρὰ Σοφοκλ. OR. 1214. ἐκ τινος χειρογρ.

*Ὁππότε, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότε, Ὅμ.

*Ὁππότερος, ἐρη, ερον, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότερος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Ὁποτερωσεν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁποτερωσεν, Ἰλ.

*Ὁπποθι, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὅπως, Ὅμ.

Ὀπτάζω, καὶ ὀπταίνω, ἔτι δὲ καὶ ὀπτάνω, ὀπτάνομαι, ὀλίγον εὐχρηστ. ἀντὶ ὁράω διὰ τὸν Μέλ. ὄψομαι, ῥίζα ΟΠΤΩ, παρ' Ἀριστφ. καὶ ὀπτεύω, παρ' Ἀρχύτ. Ὀπτίζω, ἀμφ.

Ὀπταλέος, έα, έον (ὀπτάω). Ἐφημένος, »ἥρεω Ὀδ. Π, 50. Ἰλ. Δ, 345. ἀντίκειτ. τῷ ὠμός, Ὀδ. Μ. 396. νεωτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὀπτός, π. χ. »Πλούτου.« β) ὁ διὰ ψήσεως.

Ὀπταλέον, ὀπτάλιον, τὸ (ὀπτάω). Τόπος, ὅπου ψήνουσί τι, Φούρνος, ἢ μαγειρεῖον. Lobeck Phryn. σελ. 276. Meineke Μένανδ. σελ. 375. 540. Ὁ σχηματ. ὀπτάνιον εἶναι Ἀττικ. 2) παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπ. Α'. σελ. 461. ξηρὰ, στερνὰ ξύλα εἰς βράσιν, ἢ ἕψησιν, ὀπτησιν ἐπιτηδεια.

Ὀπτανία, ἡ = ὀπτανεῖον. 2) παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ ὀπτασία, ὀπτανίων ἀντὶ ὀπτανισίων, Μάτρ. παρ' Ἀθην.

Ὀπτανεύς, έως, ὁ (ὀπτάω). Ὁ ψήνων τι, Φιλοξ. Γλώσσ.

*Ὀπτάνιον, τὸ, = ὀπτανεῖον.

Ὀπτανός, ή, όν (ὀπτάω). Ἐφημένος, ὀπτός. β) ὁ διὰ ψήσεως, ὀπτησις, ὡς τὸ Ἕψανος.

Ὀπτάνω, ταὐτὸν τῷ ὀπτω, ὀπτομαι καὶ ὀπταίνω· εἶναι ὅμως ὀν χρῆσει μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ τοῖς Ἀποστολ. Α'. 3. ὅδεν

Ὀπτασία, ἡ. Ὄψις, θεωρία, ὅραμα, νεωτρ. λέξις ἀντὶ ὄψις. »Ὑπέρβιος ὀπτασίην,« Ἀνάλεκτ. Λ'. σελ. 189. ἀμφ. σημασ. 2) ταὐτὸν τῷ, ὄναρ, ὄνειρον.

Ὀπτάω, ῶ, Μέλλ. ήσω. Ψήνω, ψέω, παρ' Ὅμ. πάντοτε περὶ τῆς ὀψαρτυσίας τοῦ κρέατος παρὰ τῷ πυρί, ἄνευ καὶ μετὰ τοῦ Κρέας. β) ἐπ' ἄρτου. »Ὅκως ὀπτῶτο ὁ ἄρτος,« Ἡρόδ. Θ'. 137. ἔτι περὶ τῆς ὑψήσεως ἢ καύσεως τῶν πηλίνων ἀγγείων. γ) καθόλου, διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς θερμότητος ἑτοιμάζω, ξηραίνω, στερεόνω. δ) μεταφορ. ἐπ' ἔρωτος, καταψυχαγωγῶ ὡς τὸ Λατ. torrere, Θεόκρ. Ἐκ τοῦ Ἔπω, Ἕπτω, κυρίως ταὐτὸν τῷ Ἕπτω, Ἕψω, ὅ ἐστι βράζω, ἢ ἐπ. γένεσ. ξηραίνω, κατασκευάζω τι διὰ τοῦ πυρός Δισταύτην τῶν λέξεων τὴν ταυτότητα ἐπεκράτησε καὶ εἰς τὴν συνήθειαν νὰ λέγωμεν, τὰ μὲν ὀπτάω, ψήνω, τὸ δὲ ὀπτόν, ψητόν, ἂν καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἕψω ἐξελαμβάνετο κυρίως μόνον ἀντὶ τοῦ τῆς συνηθείας βράζω.

*Ὀπτεός, έα, έον, (ΟΠΤΩ) Ἐπίρ. ἐπίρρημ. ἐκ τοῦ ὁράω.

Ὀπτεύω, (ΟΠΤΩ) = ὁράω, βλέπω, πρβλ. ὀπταζω Ἀριστοφ. Ὀρν. 1061.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ (ΟΠΤΩ) ὁ βλέπων, Σοφοκλ. Αἴ. 29. ὁ κατάσκοπος, ὁ βλέπων τι καὶ προδίδων, Espion, Γαλλ. Ὀδυσ. Ξ. 261. Ρ, 430. 2) ὁ ἐπιστάτης, Ξενοφ. ὅδεν

Ὀπτήριος, ία, ιον, ὅθεν ὀπτήρια, σημ. ἄθλα, τὰ διδόμενα ὅταν ἐβλεπόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, συνήθ. δὲ ἐκεῖνα τὰ ἄθλα, τὰ ὁποῖα, ἐβλεπεν ὁ νυμφίος τῇ νύμφῃ, ὅταν τὴν ἐβλεπεν ἄνευ καλύμματος, ἄλλως Ἀνακαλυπτήρια καὶ Θεώρητρα καλούμενα. Καλλίμ. εἰς Ἀρτ. 74. Εὐρ. Ἰων. 1127.

Ὀπτήσιμος, ὁ, ἡ, (ὀπτάω) ὁ εἰς ψήσιμον ἐπιτήδειος, ἢ β) ὁ ὀπτός, ἐψημένος. Ἀθην. σελ. 369. ἐκ τοῦ

Ὀπτησις, ἡ, (ὀπτάω) ψήσιμον. »Ὀπτῆσις κεράτων« ἢ διὰ πυρὸς τῶν κεράτων ξήρανσις, σκλήρυνσις· καθόλου δὲ ἡ κατασκευὴ διὰ τοῦ πυρός, ξήρανσις, σκλήρυνσις, μάλιστα τῶν κεράμων.

Ὀπτητικός, ή, όν, Ὁ εἰς ψήσιμον ἁρμόττων, ἢ ἐπιτήδειος, ἐκ τοῦ

Ὀπτητός, ή, όν, (ὀπτάω) ὁ ὀπτός, ψημένος.

Ὀπτίζω, (ΟΠΤΩ) = ὁράω, ἴδε, ὀπτάζω. Ἀρχύτ. Ἰαμβλ. Προτρ. 3. ἀμφ.

Ὀπτίκια, τά· τὸ λατ. Officia, ἡ ὀφίκια, αἱ βασιλικαὶ ὑπουργίαι καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἀδριαν. Ἐπικτ. Γ'. 24.

Ὀπτικός, ή, όν, (ΟΠΤΩ) ὁ εἰς τὴν ὄψιν ἁρμόττων, ὡς ὀπτικὴ (γένον τέχνη, ἢ θεωρία) ἡ διδασκαλία τοῦ πῶς ὁρῶμεν.

Ὀπτιλέτις, ιδος, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ

Ὀπτίλος, ὁ, (ΟΠΤΩ) Δωρικ. Τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός, παρὰ Στοβ. Λόγ. 193. Πλούταρ. Λυκοῦρ. 11. ὀφθαλμῖτις, παρὰ Παυσαν. Λακων. 18. Βαλκὰν εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 507. Ἄλλοι ἔγραφον Πτίλος, ἢ Πτίλλος, καὶ ὀπτίλλος. Ὀλυμπιόδωρος δὲ οὕτω λέγει περὶ τοῦ κατὰ Πλάτ. Γοργ. 40. »Ἱστορεῖται γάρ, ὅτι πτιλλίας »Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐποίησε, πτίλλους δὲ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς· εἰδὲ ἦν τυφλωθείς, αὐτὰν ἐποίησεν ἱερόν.« Ἐκ τούτου δὲ ἔγινε καὶ Πτιλώσσω. Ἀρχύτ. παρὰ Σιμπλικ. περὶ τῶν Ἀριστ. Κατηγορῶ, »τὸ πτιλώσσειν τῷ μὴ ὁρᾶσιν ἔχον.« Λοιπὸν σημαίνει ἀναύδα τὸ τυφλώττειν, Ἐν δὲ Γλωσσαρ. Οὐλκανίου σελ. 648, εὑρίσκεται ὑποπτιλλος, Sublippus Valk. Ἡρόδ. Η'. 5.

Ὀπτίων, ονος, ὁ, τὸ λατ. optio. Ὁ βοηθὸς, τὸν ὁποῖον ἐκλέγει τις, μάλιστα ὁ βοηθὸς ἢ διάδοχος τοῦ ἡγεμόνος στρατεύματός τινος, Γαλ. Aide, Πλούτ. Γάλβ. 24. ὅπου ἐγράφετο ἐσφαλμ. ὀπίων. (ὁ Πλούτ. τὸ παράγει ἐσφαλμ. ἐκ τῆς Ἑλλην. ῥίζ. ΟΠΤΩ.)

Ὀπτομαι, μέλ. ὄψομαι, ἴδε ὅπω.

Ὀπτός, ή, όν (ὀπτάω). Ψημένος, Ὀδ. Δ, 66.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π, 443. Χ, 21. καθέλου ἐστεναγμένος διὰ τοῦ πυρός, βρασμένος, κάρτος», Ἡρόδοτ. Β'. 92. »Πλίθας ὀπτῶ, ἠκεραμίς (τὸ τοῦβλον) Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 2. (ΟΠΤΩ) ὁρατός, ὁρατός.

* **ΟΠΤΩ**, ἄχηστ. θέμα, ὅθεν παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ ὁράω, ἴδε ὁράω.

Ὀπυίω, Ἀττκ. ὀπύω, μέλ. ὑτῶ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 253. Λαμβάνω, ἢ ἔχω γυναῖκα, γαμῶ, πάντοτε ἐπὶ ἀνδρός, μετὰ τῆς αἰτ. Ὅμρ. καὶ Ἡσ. ἄνευ πτώσεως, »Ὀπυίοντες», οἱ διὰ γάμον ἐξευγμένοι, ὡς Ὀπυίαλαι, παρ' Ἡσυχ οἱ γεγαμηκότες, Ὀδ. Ζ'. 63. ἀντίκειται τῷ Ἱέσθαι, ἀνυπανδρεύομαι· ἔτι καὶ συνουσιάζομαι, Ὀδσ. Θ, 51. ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ παττκ. ἐνεργ ἐκ τοῦ ὀπυίω, μετὰ καὶ ἄνευ αὐξήτ. μέσ. καὶ παθητ. ἐπὶ γυναικός, ὑπανδρεύομαι, γίνομαι σύζυγος, Ἰλ. Θ. 504. καὶ Πίνδ. Παρὰ τοῖς νεωτέρ. καὶ πορνεύομαι. (κατὰ τὸν Mers. Moer. σελ. 278. καὶ Foes. Ὀδσ. Δ, 798. ἦτον τὸ ὀπύω ὀρνήσιος καὶ ἀρχαῖος σχηματσ. παράβ. Schaef. Schol. Far. Ap. Rh. 1, 45.) [τὸ ὀπύω ἔχει τὸ υ εἰς ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν]

ΟΠΩ, τὸ ἄχηστ. πρωτότυπον τοῦ ὀπτω, τοῦ ὁποίου ὁ μέλ. ἔψομαι εἶχε τοῦ ὄψω, βλέπω, θεωρῶ· ἐκ δὲ τοῦ ὀπτω ὁ παρακμ. ὦπα καὶ ὤπωπα, ὁηλ. εἶδον, ἐθεώρησα, ὁ παθητ. παρακ. ὤμμαι, ὅθεν ὄμμα, ὡς ἐκ τοῦ ὄσσω (Αἰολικ. ἀντὶ ὀπτω) τὸ ὄσσε, ὅσε ἀντὶ ὄμμα, ἀόρ. ἀ. ὤψην· ὅθεν γίνεται τὸ, ὀφθαλμός κ. τ. λ. Ἐκ τούτου ὄψ καὶ ὤψ, τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός, ἡ θεωρία.

Ὀπωδός, ος, ὁ, ἡ (ὀπός) συντρμ. ἀντὶ ἀοιδός. Ὁ ἔχων εἶδος ἀπού, χυλοῦ· ὠπάω ὠπώσω, Ἀριστοτ. ζώων Μορ. Γ'. 15. ἡ παχυνόυσα τὸ γάλα, ὡς ὁ ὀπός τῆς συκῆς.

Ὄπωπα. Εἶδον, Ἰων. καὶ ποιητ. παρακ. 2. τοῦ ὁράω, Ὅμ.

Ὀπωπάω, νεώτρ. ἐκτοῦ Ὄπωπα σχηματ. ἐνεστ. διὰ τοῦ ὁράω. Ὀρφ. Ἀργον. 181. καὶ 1020.

Ὀπωπήσασθαι, Εὐφορίων Σχόλ. Εὐριπίδ. Φοίν. 688.

Ὀπωπή, ἡ (ὄπωπα), ποιητ. ἀντὶ ὄψις. Πρόβλεψις, βλέμμα, Ὀδ. Γ, 97. Δ, 327. Ρ. 44. 2) τὸ βλέπειν ἢ ἡ ὅρασις, ὡς αἴσθησις, ἄρα ἡ ὁρατικὴ δύναμις, Ὀδ. Ι, 512.

Ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ (ὄπωπα), ταὐτόν τῷ, ὀπτήρ, Ὅμρ. ὕμν. Β'. 15 ἐνθα ὄμμες Πιερτένιος ἔκρινε νὰ γραφῇ ὀπηδητήρ, καθ' Ἡσύχ. ὁ σύνοδος, ὁ ἀκόλουθος, στίχ. 290. ἑταῖρος, φίλος.

Ὀπώπιος, ὁ, ἡ (ὀπωπή). Ὁ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἱπποκρ. περὶ Φύσ. Ὄστ.

Ὀπώρα, ἡ, Ἰων. ὀπώρη. Ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους, ὅστις ἔπεται εἰς τὴν ὥραν, τουτέστιν, εἰς τὸ θέρος, καὶ εἶναι ὁ καυματωδέστατος, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἑπτὰ μέρη τοῦ ἐνιαυτοῦ διανομήν, οἷον, ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμών, θυσαλιά. Διήρκει δὲ ἡ ὀπώρα ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου· τὸ δὲ Ἔαρ, ἀπὸ τῆς ἰσημερίας μέχρι τῆς τῶν Πλειάδων ἐπιτολῆς· τὸ δὲ Θέρος, ἀνέτειλεν μέχρι τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς. Δὲν εἶναι λοιπὸν ὀπώρα ὁ φθινόπωρος, λατ. autumnus, ἀλλ' αἱ τοῦ κυνὸς ἡμέραι, καθ' ἃς συμβαίνει ὁ σφοδρότατος καύσων εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κλίμα. Ὅμ. ὅστις συνόπτει συνήθ. Θέροι καὶ Ὀπώρη ἐγνώρισε δὲ ἤδη καὶ τὸν σείριον, ὡς ἀστέρα, φαινόμενον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἰλ. Χ, 27. πρβλ. Ε, 5. ὁ καθ' ἑαυτὸ καιρός, ἐν ᾧ ὡριμάζουν οἱ καρποί, Ἡρόδ. Δ, 199. πρβλ. Jdeler über den Kalender der Griechen und Römer, σελ. 15. ἦτον δὲ καὶ ὁ χειμερινὸς καιρός, Ἰλ. Π, 385. Ἡσ. Ἔργ. 676. καθ' ὃν ἐφύσα ὁ Βορέας, Ἰλ. Φ, 346. Ὀδ. Ε, 328. κατὰ τὸν Ἡσ. Ἔργ. 679. ὅμως ὁ Νότος, ἐκ τῆς ὁποίας διαφορᾶς ἄλλοτι δὲν συμπεραίνεται, εἰ μὴ ὅτι τὰ διαφερόντα χωρία ἐγράφησαν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ἑλλάσος. 2) Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὡρίμαζαν ὅλοι οἱ καρποί, ὅθεν ἠτθαλυΐα ὀπώρη Ὀδ. Λ, 192. ἄρα τὸ ὀπώρα σημαίνει πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ μάλιστα τὰς σταφυλὰς καὶ τοὺς τῶν δένδρων, (ἤτοι τὰ τῆς συνηθείας ὀπωρικὰ) τοὺς κατὰ τοῦτον τοῦ ἔτους τὸν καιρὸν ὡριμάζοντας. »Σῦκα καὶ σταφυλαί τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσιν, ὁηλ. τὰ ἐξαίρετα τῶν ὀπωρικῶν εἶναι τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφυλία κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ εἰς Πλημ. Loup. 4, 39. Διὰ τοῦτο καὶ Ἀλκμὰν ὁμοιάζει τὸ Μέλι Ηηρίνην ὀπώραν, ὡς καρπόν τρόπον τινὰ τοῦ κηρίου. 3) Μεταφορ. ἡ ἡλικία τὴν ἡβὴν ἢ τῆς νεότητος, Πίνδ. Ἴσθμ. 2, 8. Νεμ. 5, 11. ἤτις ἄλλως καὶ Ὥρα λέγεται, ὅθεν καὶ Πλάτ. περὶ Νομ. Η'. σελ. 415. λέγει: »ὁ τοῦ σώματος ἀκμὴ καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πειῶν ἐμπλησθῆναι.» (Κατ' ἐνίους ἐκ τοῦ ὀπις, ὥρα, τουτέστ. ὁ καιρός, ὅστις ἕπεται εἰς τὴν ὥραν ἢ τὸ Θέρος· κατ' ἄλλους, ὁποῦ ὥρα, ὁ καιρὸς τοῦ χυμοῦ, ὅπου οἱ ὥριμοι καρποὶ εἶναι ἐγχυμώτατοι, καὶ ἀμφότερα ἀπίθανα.) ὅθεν

Ὀπωριαῖος, ία, αῖον, ὁ ἐξ ὀπώρας, ἢ ὁ εἰς ὀπώραν ἀνήκων. Τὰ ὀπωριαῖα ὀνομάζει Θεόφρ. περὶ Πυρ. σελ. 430. ὅλους τοὺς θερινοὺς, ἤτοι τῶν δένδρων καρπούς, ἤτοι τὰ Ὀπωρικά.

Ὀπωρίζω, (ὀπώρα, 2.). Συναθροίζω τὰ ὀπωρικὰ κατὰ τὴν ὀπώραν, ἢ καθόλου συλλέγω ὀπωρικά· »ὀπωρίζοντες τοὺς φοίνικας», ἀντὶ τοῦ ὀπωρίσαντες, ἢ ὀπωριοῦντες, Ἡρόδοτ. Δ'. 172. 182. »ἀπὸ συκῆς ὀπώριζε.» Διογν. Λαέρτ. 5, 61. ὁηλ. ἔκοπτεν ἔκτινος συκῆς καρπούς ἢ σῦκα. »Ἔτι περὶ σταφυλῶν, Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. ἐν Προοιμ. »Ἔαρος πω̃λον ὀπωρίζεσθαι.» Νικήτ. Χρον. Β'. 1. τῶν' ἐστιν ἐπιθυμῶν νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀνεσιν τοὺς καρποὺς τοῦ φθινοπώρου. Μίσ. ὀπωρίζομαι, συναγω ὀπωρικὰ διὰ τὴν χρείαν μου, Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533.

Ὀπωρικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν ὀπώραν ἀνήκων. 2) Ὁ εἰς τὰ ὀπωρικὰ ἀνήκων, ὁ ἐξ ὀπωρικῶν κατεσκευασμένος.

Ὀπώριμος, ὁ, ἡ (ὀπώρα) = τῷ ἠγουμ. ἔτι δὲ καὶ Καρπεφόρος, δένδρον ὀπώριμον, τὸ φέρον ὀπωρικά, παρὰ Σουϊδ.

Ὀπωρινός, ή, όν. Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας «Ἀστὴρ ὀπωρινός» παρ' Ὁμηρ. ὁ λεγόμενος Σείριος, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνατολὴν ἤρχιζεν ἡ ὀπώρα, Ἰλ. Ε, 5. (τὸ Ι εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν, ὅταν εἶναι καὶ ἡ λήγουσα μακρά, ὡς τοῦτο γίνετ. κάποτε παρ' Ὅμ. ὁ Ἡσ. ὅμως. Ἔργ. 676. ἔχει τὴν λήγουσαν ἄρα καὶ τὸ Ι βραχύ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦτον πάντοτε βραχύ.)

Ὀπωρισμός, ὁ (ὀπωρίζω). Ἡ σύναξις τῶν ὀπωρικῶν.

Ὀπωροβασιλίς, ίδος, ἡ. Ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδος σύκων, Ἀθήν. σελ. 75.

Ὀπωροθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη τῶν ὀπωρικῶν.

Ὀπωροκάπηλος, ὁ, (κάπηλος) Ὁ πωλῶν τὰ ὀπωρικά, Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 60.

Ὀπωρολόγος, ὁ, ἡ, (ὀπώρα, λέγω) Ὁ συλλέγων, μαζώνων ὀπωρικά.

Ὀπωροπώλης, ου, ὁ, τὸ θηλυκ. — ῶλις, ἡ. Ὁ πωλῶν ὀπωρικά.

Ὀπωροφοράω, ῶ, φέρω, βαστάζω, ἔχω καρπούς, ἐκ τοῦ

Ὀπωροφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ φέρων ὀπώραν, Γεωπον.

Ὀπωροφυλάκιον, τό, καλύβιον τοῦ ὀπωροφύλακος. 2) = Ὀπωροθήκη. ἐκ τοῦ

Ὀπωροφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (φύλαξ) Ὁ φυλάττων τὰ ὀπωρικά.

Ὀπωρώνης, ου, ὁ. (ὠνέομαι) Ὁ ἀγοράζων, ἢ ὁ μισθωσάμενος ὀπωρικά, ἴσως δὲ καὶ = Ὀπωροπώλης, Lobeck Phryn. σελ. 206.

Ὅπως, Ἐπικ. ὅππως, Ἰων. ὅκως, (πῶς) Α) ὡς Ἐπίρ. πῶς, κατά τινα, ἢ καθ' ὁποῖον τρόπον, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ συχνότ., ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ὡς, κατα τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, Ἰλ. Α, 136. Δ, 37. Ὀδ. Ξ, 172. ὅταν ἡ ἔκφρασις εἶναι ἀτελὴς, τότε τίθεται, ἐν τῷ κεφαλαιώδει προτάσει οὕτως ἢ ὡς, καθὼς Ὀδ. Θ, 111. α) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν παριστάνεται πρᾶξίς τις ὡς ἐνεστῶσα, Ὀδ. Δ, 349. Ζ, 189. Ἰλ. Κ, 225. β) μετὰ τῆς Εὐκτικ. καὶ τοῦ ἄν, εἰ ἢ κεν, ἐκφράζει μόνον, ὅ,τι κατόν τι ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ὄχι ὅμως καὶ ἑαυτὸ συμβαῖνον, »φράζεσθαί σε ἄνωγεν, ὅπως κεν νῆας σόῃσιν, σοὶ λέγει νὰ συφρῦξῃ, πῶς ἠμποροῦσες νὰ σώσῃς τὸ πλοῖα, Ἰλ. Ι, 681. πρβλ. Τ, 243. Ὀδ. Α, 270. 295. παρ' Ὅμ. πάντοτε μετὰ τοῦ κε ἢ κεν, ὄχι ὅμως μετὰ τοῦ ἄν. γ) μετὰ τῆς Εὐκτικ. ὅταν παριστάνεται πρᾶξίς τις ὡς παρελθοῦσα, ἤτε ὡς στοχασμὸς ἀλλοτινός, Ἰλ. Σ, 473. Φ, 137. Ω, 680. Ὀδ. Ι, 554. Δ, 220. 480. Ο, 170. 203. δ) μετὰ τῆς Ὁριστ. Ἀόρ. ὅταν ἀνηγγέλθη τις ἁπλῶς καὶ ὄν τρόπον κατενεύθη, ἢ ἐτυνεβη, Ἰλ. Β, 515. Π. 113. Ὀδ. Γ, 97. Δ, 327. Ρ, 44. Ψ, 37. ε) μετὰ τῆς Ὁριστ. Μέλ. ὅταν λέγεται ἡ ἐρώτησις, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ τι, ἢ μέλλει γενέσθαι, ὡς Ἰλ. Α. 130. Ι, 251. Ρ, 144. 713. Ὀδ. Β. 376. 386. Ξ, 329. Τ. 557. Τ. 29. 31. συχνότ. παρ' Ὅμ. συνδέεται, »οὐδὲ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τά δε ἔργα», ὁηλ. πῶς θέλουν ἀποβῆ τὰ πράγματα, τί θέλει προκύψει ἐξ αὐτῶν. Ἰλ. Β. 252. Ὀδ. Ρ. 78. καὶ ἀλλαχοῦ ζ) μετ' Ὁριστ. Ἐνεστ. παρ' Ὅμ. συνήθως τῶν μενόντων πέρεον, ὅπως ἐξέλειεν» Ἰλ. Δ, 37. Ὀδ. Ν. 145. Π. 67. Ω. 481. καὶ ἐκτὸς τούτου μένον, μέλλοντ, ὅπως ἐξέλωμι, ὁηλ. αὐτὸν ἐξελεῖν, Ὀδ. Ξ. 172. καί, καθὼς φρασὶ σῇσι μενοινᾶς, ὡς γὰρ Ζεὺς τελέσειε νόστον,» Ὀδ. Ο, 111. παρὰ τὸ ἑπόμ. η.) τὸ, ὅπως ἀπαντᾶται εἴτουν μὲ μικράν τινα ἀναπολουθίαν, ἀντὶ τοῦ οἷος, π. χ. ποιοίνμι ἔδηκε, ὅπως ἐθέλειν, ἀντὶ ποίαν εἶχε θέλειν, Ὀδ. Π, 208. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττικ. θ) ὥπως ἔχω, ἀντὶ τοῦ ὡς εὑρίσκεμαι πῶς ὑπάγω, ἢ ἵσταμαι ὁηλ. ἀμέσως. Θουκυδ. Γ. 30. Ἔρμαν. Σοφ. Φιλ. 808. μετὰ γενικ., »τοῦσδε ὅπως ποδῶν ὅπου συνυπᾶκ. τὸ, ἔχετε, ὁηλ. τρέξετε, ὅσον ταχέως, ἠμπορεῖτε. Αἰσχ. Ἱκέτ. 850. Ι) ὁπωσοῦν, ὅπως τοιοῦν, ὁπωσδή, ὅπως δήποτε, ὅπως δηποτοῦν, ἀντὶ τοῦ ὅπως καὶ ἄν, καθ' ὁποῖον τρόπον, Ἀττκ. κ) οὐδ' ὅπως τοιοῦν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ κἂν τοιοῦτρόπον, Ἀττκ. λ) οὐκ ἔσθ' ὅπως, ἀντὶ τοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, εἶναι ὅλως ἀδύνατον, τὸ δὲ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ σημαίνει, εἶναι ἀδύνατον νὰ μή = ὁηλ. μὲ κάθε τρόπον, ἀναγκαίως Ἀττκ. μ) ὅπως μετ' ἀπαρεμφ. εἶναι πάντοτε ἐλλειπτικόν, π. χ. »πειρᾶσθαι ὅπως ὡς βέλτιστα τά προσήκοντα ἑκατέρῳ ἡμῶν διαπράττεσθαι», ἀντὶ »ὅπως ἂν γένοιτο διαπράττεσθαι». Ξενοφ. Οἰκο. Ζ. 29. πρβλ. Wesseling. Διόδ. 20. 4. Reisig enarr. Σοφ. ΟΚ. 376.-2) ἀντὶ τοῦ, ὅτε, καὶ τοῦ Λατ. ut. ἐπὶ χρόνου καθ' ὃν συμβαίνει τι, μετὰ Ὁριστ. ἀόρ. Ἰλ. Μ, 208. Ὀδ. Γ, 373, Χ, 22. Σοφ. Τραχ. 776. ΟΚ, 1638. Ἀριστοφ. Νεφ. 60. β) μετὰ Ἐνεστ. ἀφ' οὗ. Ἡρόδτ. 1, 17. 7, 119, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀφ' οὗ. Ἡρόδτ. 1, 17. 7, 119, καὶ ἀλλαχοῦ· ὅπως ὡς τὸ Λατ. postquam, μετὰ Ὑποτακτ. ὅπως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρῶτα, εὐθὺς ὁποῦ, ἀμέσως ὁπου, Ἡσ. Θεογ. 156.—3) ὡς τό, ἐπεί, ἀντὶ τοῦ Λατ. quod ἐκφράζον τὴν αἰτίαν πόθεν, μετ' Ὁριστ. πάχοι, ὅπως δὴ ὑπὸρ ἀποίχεται. Δημ. Λυκητ. ἐπειδὴ εἶναι μακρὰν πολὺν καιρόν, Ὁδ. Δ. 109, τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας, καὶ τοι σπανίας οὔσης, ἀπαντῶνται καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. παραδείγματα. Heind. Πλατ. Εὐθ. σελ. 296. καὶ Νόμ. 12. σελ. 967.—4) ἀντὶ του, ὡς ὅτι, καὶ τοῦ Λατ. quam μεθ' ὑπερθ. Ἐπίρ. ὅπως ὡκιστα. ὅσον δυνατὸν τάχιστα, quam celerrime. Θέογν. 427. ὅπως τάχιστα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 168, 565. ὅπως ἄριστα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 611. καὶ, ὅπως δύναται τάχιστα. πλησιέστερα εὑρίσκεται αὐτὴ ἡ φράσις ἐν Σοφ. Τραχ. 330. ποῦτως ὅπως ἥδιστα.—5) ἀντὶ του, ὡς, ὁμοιοματικοῦ μορίου, καθὼς, ὥσπερ, Seidl. Εὐριπ. Τρῳ. 147. σελ. 20. ἀλλὰ σπανίως, εὑρίσκεται ἅπαξ καὶ, ὡς—ὅπως—6) ὡς ἐπιφωνηματικὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἔκπληξιν τὸν θαυμασμόν.

Β) Τό, ὅπως, ὡς σύνδ. ἐκφράζον σκοπόν τινα ἢ τέλος, διὰ νὰ, ὥστε νὰ, ἵνα Λατ. ut φέρεται. 1) πρὸς ὑποτακ. ἄνευ τοῦ ἂν, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἔχει ἀνεστῶτα. τὸ δὲ κύριον ῥῆμα, εἶναι εἰς ἐνεστῶτα, Ἰλ. Γ. 110. Ὁδ. Α. 77. Γ. 19. Ν. 365. Ξ. 181. Ψ. 117. β) ἢ ὑποταν. ὅμως εὑρίσκεται τὰ ὅπισθεν μετὰ ἐν κύριον ῥῆμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς παρωχημένον χρόνον, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐμφαίνεται, ὡς συμβαίνουσα, καὶ ἐπὶ παρόντος χρόνου. Ἡρόδ. 1, 29. 3, 150, 7, 206. Hermn. Vig. σελ. 791. 850. ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ῥήματα, τὰ φέβου σημαιν. φέρεται ἡ ὑποτακ. μετὰ τὸ Ῥῆμα παρωχημένου χρόνου ἢ Μακρ. ἑλλην. Γραμμ. σελ. 736. γ) ὅπως μετὰ τοῦ, ἂν, ἢ κεν, καὶ τῆς ὑποτακ. ἐμφαίνει τὴν πρᾶξιν ὡς συμβησομένην, ἢ ἐκφράζει ἕνα σκοπόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ· οὕτως εὑρίσκεται ὅπως κεν, πρώτου παρ' Ὁμ. Ὁδ. Δ. 545. συνηχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 63. δ) τὸ ὅπως εὑρίσκεται εἰσέτι καὶ εἰς ἀπολύτους προτάσεις ἄνευ κυρίου ῥήματος πρὸς ὑποταν. ὅπου ἐκφράζεται προτροπή τις ἢ παραίνησις πρὸς τὴ ἀποτροπὴ ἀπό τι, συνῳ. μετὰ τὸ μή, π. χ. ὅπως τοῦτό γε μὴ ποιήσεις, ἀντὶ του, ὅρα, σκόπει, φύλαξαι, πρόσεχον, ὅπως μὴ ποιήσῃς, ἔτι δὲ εὑρίσκεται καὶ ὁ ὁριστ. μελ. εἰς ταύτην τὴν φράσιν, ὅπως ἀνδρες ἔσεσθε. 2) πρὸς ἐνεστ. ὅταν τὸ κύριον ῥῆμα εὑρίσκεται εἰς παρωχημένον χρόνον, ἔχον ἡ πρᾶξις συνῳ. δὲν παρίσταται ἀπόλυτος καὶ ἑαυτήν, ἀλλὰ ὡς ἐν σκοπουμένον ἄλλου τινός. α) μετὰ τοῦ παρατ. Ὁδ. Γ, 129. Ζ 319. Θ, 345. Ι, 410 β) μετὰ τοῦ Ἀορ. Ἰλ. Α, 344. Ξ, 160. Φ, 548. Ὁδ. Ν, 319. Ξ, 312. Σ, 160. γ) ὅπως μετὰ τοῦ ἂν ἢ κεν ἐκφράζει δύναται καὶ ἐνδεχομένην τινὰ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ πρβλ. Β. 1. γ.—3) μετὰ τοῦ Ὁριστ. Μέλλ. ὅταν παρίσταται σκοπός τις ὄστις, ὡς ἀπὸ τοῦ χρόνου εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται τὸ κύριον ῥῆμα, πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὡς μέλλων, ὅθεν φέρεται ἐπίσης μετὰ τὸν ἐνεστ. καθὼς καὶ μετὰ τὸν Μέλλ. καὶ παρατ. παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον ἅπαξ. Ὁδ. Α, 57. πρβλ. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. ὅπως ἐθέλῃσι τὸν Ὀθυσ. μὲ σκοπὸν του, νὰ λησμονήσῃ τὴν Ἰθάκην. παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρίσκεται ὁ μόριστ. Μέλλ. μετὰ τὸ ὅπως συχνότ. καὶ ἐπὶ προτροπῆς, ἢ μετὰ τὸ μὴ ἐπὶ ἀποτροπῆς, ἴδε Β. 1. δ. πρβλ σ' ὅπως δείξαιμι. Σοφ. Αἰ. 556. τὸ ὁποῖον συνέπεσθαι νὰ θεωρήσωμεν ὡς Ἑλληνικὴν φράσιν ἀντὶ του, πρβλ σε ὁρᾶν, ὅπως δείξεις ω—4) με παρακ. Ὁριστ. ὅταν παρίσταται σκοπός τις, τὸν ὁποῖον εἶχεν μέν τινας, πλὴν δὲν τὸν ἐπλήρωσε πραγματικῶς, Herm. Vig. σελ. 741.-5) μίαις συνήθης παρὰ τοῦ Ἀττικ. φράσις εἶναι, οὐχ ὅπως, ἀλλὰ, ἢ ἀλλὰ καὶ—οὐχ μόνον δέν, ἀλλὰ καὶ π. χ. οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τούτωνι πολιτεύεις. Δημ. Στεφ. σελ. 271. δηλ. οὐχι μόνον δὲν γνωρίζεις χάριν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἀντιπολιτεύεσαι κατ' αὐτῶν, ὅπου πληρέστερον ἤθελεν ἔχῃ οὕτως, οὐ λέγω ὅπως, κ. τ. ὡσαύτως καὶ, οὐχ ὅπως, ἀλλ' οὐδέ, οὐχὶ μόνον δέν, ἀλλ' οὐδὲ κἄν.—6) ὅπως μή, = μὴ σύνδ. ὁ Ὅμηρ. μεταχρ. τὸ σύνηθες σχῆμα ὡς τὸ Ἐπικ. οὐδέποτε δὲ τὸ Ἰωνικ. τὸ ὁποῖον ἀνήκει μόνον τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ. (τὸ ὅπως ἦτον ἀρχικὸν Ἐπίρ. τοῦ παλαιοῦ ΟΠΟΣ, ἴδε ὅπου)

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ρ.

* **Ὀ**ρᾱι, αἱ, = Ὧραι, ἴδε Πλάτ Κρατυλ. σελ. 410. C.

Ὄραμα, ατος, τό, (ὁράω) Τό ὁραθὲν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπει τις, ἢ ἡ ὄψις, ἢ τὸ θέαμα, τὸ βλέμμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ'. 3. 66. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὄναρ, ὄνειρον, φαντασία, ὀπτασία, ἐκ τούτου τό, ὁραματίζομαι, ὁραματισμός, ἑραματιστὴς, μόνοι παρ' Ἀκύλ. καὶ Συμμάχ.

Ὄραμος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ ὁρόδαμνος, Νίκανδρ. Θηρ. 92.

* **Ὀ**ρανός, ὁ, παλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Οὐρανός, Πλάτ. Κρατ.

Ὄρασις, εως, ἡ, (ὁράω) Τό βλέπειν, ἡ ὄψις, ἡ αἴσθησις τοῦ βλέπειν (Λατ. Visus). 2) ἐπὶ θεωρίᾳ, θέαμα, κυρίως τὴν ὅρασιν λαμβάνοντες τὴν δευτέρᾳ, Διόδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄναρ, ὄνειρον.

* **Ὀ**ρατέος, ἑα, έον, Ἐπίθ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁράω, πρέπει νὰ βλέπῃ τις.

Ὀρατής, οῦ, ὁ. Ὁ βλέπων, ὁ θεωρός.

Ὀρατικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. ὁρατικῶς, Ὁ εἰς τὴν ὅρασιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τοῦτο, ἢ ὁ ὁδηγῶν εἰς αὐτό, ἐκ τοῦ

Ὀρατός, ή, όν, (ὁράω) Βεβλεῖος, τὸν ὁποῖον βλέπει, ἢ 2) ἡμπορεῖ νὰ ἴδῃ τις, ὁ ὁρᾳδήναι δυνάμενος.

Ὀραυγέομαι, (αὐγή, ὁράω,) Βλέπω ἐξέως, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ὡς τὸ Μαραυγέω σχημαν. παρὰ Στεφ. Φυσ. σελ. 854.

Ὀράω, ῶ. Παρατ. Ἀττ. Ἑώρων, κυρίως ὥρων, Παρακ. Ἑώρακα, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. συνῳδ. ὡς τρισυλλ. προφερόμενοι, ὅπερ γίνεται ὁμῶς κατὰ νεωτέραν τινὰ ἐρευνῶν μόνον παρὰ τῷ ἐπίτηδ. Ἀττ. σχηματ. Ἑώρακα, Porson. Εὐρ. Φοίν. 1367. Reisig. conj. Ar. 73.—Ἐνεστ. παθητ. ὁράομαι, καὶ συνηρ. ὁρῶμαι, σπαν. καὶ ὡς Ἀποθετ. ἐὰν χρήσει. Παρακ. παθητ. Ἑώραμαι, Ἀόρ. παθητ. Ἀπρωφ. ὁραθῆναι, μόνοι παρὰ τοῖς Τστρτρ., Ἐπίθ. ἐπίρ. ὁρατός καὶ ὁρατέος· πρὸς τούτοις ἐκ τινος ἀχρήστου θέματος ΟΠΤΩ, Μέλλ. ὄψομαι, πάντοτε εἰς σημασ. ἐνεργ. καὶ ἐκ τινος σπαν. Ἀορ. Μέσ. ὠφάμην, 3 Πληθ. Ἐνικ. ὄψαντο, Herm. Σοφοκλ. OT. 1271. Lobeck Phryn. σελ. 734. Μέλλ. παθητ. ὀφθήσομαι, Ἀόρ. παθητ. ὠφθην, Ἀπρωφ. ὀφθῆναι, Ἐπίθ ἐπιρρημ. ὀπτός καὶ ὀπτέος, ἐκ τοῦ θέματος ΕΙΔΩ ὅμως περάγεται, Ἀόρ. Ἐνεργ. εἶδον, Ἀπρωφ. ἰδεῖν, Ἀόρ. μέσ. εἰδόμην, Ἀπρωφ. ἰδέσθαι, Παρακείμ. μετὰ σημασ. Ἐνεστ. οἶδα, ἠξεύρω, Ἀπρωφ. εἰδέναι, Ἐπίθ. ἐπιρρημ. ἰστέος. (τὰ δὲ ἐκ τοῦ θέμ. ΕΙΔΩ ἀνήκοντα ἴδε ἐκεῖ.) Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζ. ἀπὸ τούτους τοὺς χρόνους, ἐκτὸς τῶν ἐκ τοῦ ΕΙΔΩ παραγομένων τὸν ἐνεστ. Ἐνεργ. καὶ Παθητ. 3 Ἐνικ. Παρκτατ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. ὅρᾱ, ὁρᾶτο, 3 Πληθ. ὁρῶντο, Μέλ. ὄψομαι, ἐκτὸς τούτων ἔχει καὶ τὸν, εἰς Ἀττ. πεζογράφους δὲ ὅλου ἀχρηστ. Παρακείμ. 2. Ὄπωπα, καὶ ἐν τῇ Ὁδ. 3 Ἐνικ. ὑπερσυντ. ὀπώπει, παρ' Ἡρόδ. ὀπώπεε· πρὸς τούτοις σημειωτ. παρ' Ὅμ. ὄρηαι, κατ' ἄλλους ὁρᾶαι, Ἐπικ. 2 Ἐνεστ. Μέσ. ἀντὶ ὁρᾷ ἢ ὁρᾶαι, ὡς ἐκ τοῦ ὄρημαι, Ὁδ. Ξ, 343. Μεταχρζτ. δὲ ὁ Ὅμ. καὶ τοὺς συνηρ. σχηματ. ὁρῶ, ὁρᾷς, ὁρᾷ, ὁρᾶν, ὁρῶν, ὁρῶσα, ὁρῶμαι, ὁρᾶται, ὁρᾶσθαι, ὁρώμενος, 3 Ἐνικ. ὁρᾶτο, Ἐπ. Ὅμ. 14, 20. καὶ τοὺς κατ' ἐπικ. ἐπίτασιν σχηματ. ὁρόω, ὁράᾳς, ὁρόων, ὁρόωσα, 2 Πληθ. Εὐκτ. ὁρόᾶτε, ἀντὶ ὁράοιτε, ὁρῶτε, Ἰλ. Δ, 347. ὁράασθαι κ. τ. λ. Ἐν τῷ Ἰων. πεζ. λόγ. ἦτον ὁ Ἐνεστ. ὁρέω, Weis. Ἡρόδ. Β', 148. Παρατατ. ὥρεον, ὁ Ἡρόδ. ὅμως ἔχει καὶ τὸ Ἀπρωφ. ὁρᾶν, καὶ ἐν τῷ Παρατατ. τοὺς σχηματ. ὥρα, ἢ ὅρα καὶ ὥρων, τὸ Ἀπρωφ. παθητ. ὁράσθαι, κ. τ. τ. τοὺς δὲ Ἰων. σχηματ. ὁρέω, ὁρίων, ὁρέομεν ἢ ὁρέομεν κ. τ. λ. δὲν συναιρεῖ ποτέ, πρβλ. Schweigh. v. l. εἰς 1, 99.—Κυρία σημασ. Βλέπω. 1) ἀπολύτ. Κυττάζω, βλέπω θεωρῶ, ἄνευ πτώσ. συχν. παρ' Ὅμ. ἰδεῖν τιν, ἢ εἰς τινα, Ἰλ. Κ, 293. Ω, 633, Ὁδ. Ε, 439. Σ, 210. Υ, 514. Τ, 373. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως Μέσ. παρ' Ἡσ. Ἔργ. 536. Λεξ. 47. ὕστερ· προσέχω εἰς τι, προσμένω, ἐλπίζω, ἐπιθυμῶ τι, ὀρέγομαί τινος· κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὁρᾶν, πάντοτε ἐκύτταξεν εἰς αὐτοὺς ἀπάνωθεν, Ἰλ. Π, 675. κατὰ Τροίηνδε, ἐκύτταξε κάτω εἰς τὴν Τροίαν, Ἰλ. Ω, 291. ἐπὶ πόντου, Ἰλ. Α, 350. τὸ ὑπρὸς τὸν σημαίν. τὴν θέσιν πράγματός τινος πρὸς ἄλλο, ὅθεν τὴν διεύθυνσιν, ὡς τὸ λατ. spectare, ἔτι δὲ καὶ τὴν σχέσιν, κλίσιν, μετάβασιν καὶ προπαρασκευὴν εἴς τι, ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐπί τινι», Schaef. Dion. comp. σελ. 143. «Ὁρᾶν πρὸς βλάστησιν» Γεωπον. ἀντὶ τοῦ κλίνει, ἕτοιμον εἶναι νὰ βλαστήσῃ. Ε'. 6, 1. «Πρὸς πλοῦν ὁρᾶνε. Εὐρ. τοῦτ' ἔστιν ἑτοιμάζεσθαι εἰς πλεύσιμον. «Ἐς Δία πάντα ὁρῶ Λουκιαν. Συρ. Θε. 31. ἀντὶ τοῦ ὁμοιάζει καθ' ὅλα τὸν Δία. β) Προσέχω, φυλάττομαι, μάλιστα παρὰ τῷ Προστακτ. «ὅρα εἰ—, πρόσεχε ἂν—, Αἰσχυλ. Προμ. 996. Herm. Σοφοκλ. Φιλ. 849. «ὅρα μὴ—, μετὰ τῆς Ὑποτακτ. πρόσεχε νὰ μὴ—, φυλάξου. γ) «ὁρᾷς; βλέπεις; ὅταν πρόκειται νὰ ἀναφέρωμεν παράδειγμά τι, ἢ νὰ σαφηνίσωμεν πρᾶγμά τι, τὸ λατ. viden? Ἀττ. ἴδε μάλιστα Valck. Phoen. 736.—2) μεταβατ. Βλέπω, παρατηρῶ, αἰσθάνομαι ὡρισμένον τι ἀντικείμενον, θεωρῶ, κυττάζω τι, μετὰ τῆς Αἰτ. συχν. παρ' Ὅμ. καὶ πλεοναστ. «ὀφθαλμοῖσιν», ἢ «ὄσσε ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι, βλέπω τι, παρατηρῶ ἀσκαριάμυκτί μετὰ τὰ ὀμμάτια, Ἰλ. Ψ, 323. «φίλως ὁρᾶναι, μετὰ τοῦ εἰ καὶ τῆς Εὐκτ. χαίρομαι ὅταν γίνεταί τι, χαίρομαι νὰ ἰδῶ τι, Ἰλ. Δ, 347. «ὡσεὶ καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο», ποιητ. παράφρασις τοῦ ζῆν, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ ἀντὶ τούτου ὑστερ. ἁπλῶς ὁρᾶν· βλέπω κακοῦργημα. καὶ τὸ ἐκδικῶ, Εὐρ. Κύκλ. 355. «ὁρῶ ἐρχομένους», βλέπω ὅτι ἔρχεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. μετὰ Γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπει τίς τι.—Τὸ Παθητ. δὲν εἶχεν ὁ Ὅμ. δι' ὅλου, ἐπειδὴ μεταχρζτ. τὸ Μέσ. πάντοτε εἰς σημασ. ἐνεργ. Ὁ Παρακείμ. Ὄπωπα ἀνήκει· μόνως εἰς τὴν σημασ. 2. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει τὸ Παθητ. ὄχι μόνον τὴν σημασ. τοῦ βλέπωμαι, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ φαίνομαι, γίνομαι φανερός ἐμφανὴς, ὅθεν «τὰ ὁρώμενα», πᾶν ὁρατόν, φαινόμενον, τὸ θέαμα. β) μεταφορ. ἦτον τὸ ὁρᾶν ἐν χρήσει οχι μόνον ἐπὶ τῆς πνευματικῆς, ἐσωτερικῆς ἐράσεως νοῶ, ἐννοῶ, γνωρίζω, σκέπτομαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης κατανοήσεως διὰ μέσου τῶν αἰσθητη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίων, ὅθεν τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν, Βρ. Σοφοκλ. ΟΚ. 138. γ) Κάμνω τι νὰ γίνῃ αἰσθητόν, ὁρατόν εἰς ἄλλους, δεικνύω, π. χ. «ἀλκήν, θυμὸν ὁρᾶναι, ἀναφαίνω ἀλκήν, θυμόν, «πάλεμον ὁρᾶναι, φαίνεται ὅτι ἀπὸ γένη πόλεμος. — Συχν. εἶναι ὁ διπλασιασμὸς τῶν Ῥημάτων, αἰσθήσεως σημαντικῶν, ὡς τὸ «προσόφει ὁρᾶναι, κ. τ. τ. Schaef. Σοφοκλ. Ἀντ. 764. Lob. Αἴ. 882.

Ὀρβιλάτον, καὶ Ὀρβιλάτον, ἐκ τοῦ Λατ. **Orbiculatum malum**, Ἀθην. σελ. 80. ἀντὶ τοῦ, Στρογγύλος.

*Ὀρβός, ἀντὶ Ὄρυβος, παρὰ τοῖς Ἑπτρτρ.

Ὀρ**γ**άζω, Μέλ. άσω, (ὀργάω) Μαλάττω, φυράω, ζυμόνω ἢ πηλοποιῶ, μαλακύνω, σμίγω, ἀναμιγνύω, συγκεράω, ἀνακατόνω τι διὰσυνεχοῦς προσπέψεως ἢ ἀναφυρμοῦ, ὡς τὸ Μαλάσσω, Πλάτ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 179. Ἡρόδοτ. Δ', 64. μεταχειρίζεται τὸ, ὀργήσας ὡς συνώνυμον τοῦ δέψει· ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐνταῦθα ὀργάσας καὶ ὀργίσας. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀργαίνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 335. ἀντὶ τοῦ ἀπαλύνω· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ εἰς πάθος κινεῖν. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐργάζω, ἀργάζω, ἄργασα, ἡ, καὶ ἄργασμα, ἀντὶ τοῦ, βυρσοδεψῶ, καὶ δεψέω, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, ὀργάω, ὀργόω, ἀντὶ τοῦ, ἀρτρίω, τὴν γῆν ἐργάζομαι καὶ εἰς σπερμάτων ὑποδοχὴν ἑτοιμάζω. ἴδε καὶ ὀργάς. 2) μεταφορ. Κινῶ εἰς πάθος, καταπλῶ.

Ὀ**ρ**γαίνω, Μέλ. ανῶ, (ὀργὴ) Μεταβατ. ὡς τὸ ὀργίζω, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν κινῶ εἰς πάθος, θυμόν, πτοίαν, Βρ. Σοφοκλ. ΟΤ. 335. ὅπου ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἀσφαλμ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ ὀργίζω, 2. 2) ἐμπαθ. ὡς τὸ ὀργίζομαι, θυμόνω, κινοῦμαι εἰς πάθος, θυμόν, Σοφοκλ. Τραχ. 552. Εὐρ. Ἄλκ. 119.

*Ὀργανέω, = Ὀργανεύω.

Ὀρ**γ**άνη, ἡ, (ἔργον, ὄργανον) Ταὐτὸν τῷ, Ἐργάνη, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1007.

*Ὀργανίζομαι, Ἱπποκρ. ἀσυνήθ. σημασ.

Ὀ**ρ**γανικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. Ὀργανικῶς, (ὄργανον) Ὁ ἐξ ὀργάνων κατασκευασμένος, ἢ ὁ διὰ ὀργάνων, μάλιστα μουσικῶν, γινόμενος.

*Ὀργάνιον, τὸ, Ἑλληνιστ. τοῦ Ὄργανον.

Ὄ**ρ**γανον, τό, (ἔργον), Τὸ ἐργαλεῖον, ἐξαιρ. ἡ μηχανή, τὸ πιστήριον (Prelum). Μεταφορ. τὸ αἰσθητήριον. 2) Ἀριστοτ. δὲ ὀνομάζει οὕτω καὶ τὰ μουσικὰ ἐργαλεῖα, ἐξαιρέτως τὰ ἐκ χορδῶν συγκείμενα, περὶ Θαυμ. ἀκουσμ. 3) ἡ ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζεταί τι, Πλάτ. περὶ Νομ. Γ'. σελ. 110. «Ὄργανον ἐν ὄρεσιν, τὰ εἰς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια ξύλα. 4) αὐτὸ τὸ ἔργον, «μελίσσης ἠρόπλαστον ὄργανον», Σοφοκλ. ὅθεν

Ὀ**ρ**γανοπήκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πήγνυμι, ὄργανον) Ταὐτὸν τῷ Ὀργανοποιός, Μενέδ. Δ'. 438.

Ὀ**ρ**γανοποιητικός, ἡ, όν, (ὀργανοποιός) Ὁ δυνάμενος νὰ κατασκευάσῃ ἐργαλεῖα, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἁρμόττων, ἐκ τοῦ

Ὀ**ρ**γανοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐργαλείων, ἢ μηχανῶν, ἐκ τοῦ

Ὀ**ρ**γανοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω, ὄργανον) Ὁ ποιῶν, ἢ γόνον κατασκευάζων ἐργαλεῖα, ἢ μηχανάς.

Ὀ**ρ**γανόω, (ὄργανον) ἐφοδιάζω μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διατίθημι, ἐντρέπτω, ὁρμίζω, «Ὠργανῶσθαι πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν αἰσθήσεσι καὶ λόγῳ», Σέξτ. Ἐμπ. σελ. πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν εἶναι προητοιμασμένους μὲ δύο ὄργανα, τὴν αἴσθησιν σελ. καὶ τὸν λόγον. ὅθεν

*Ὀργάνωσις, ἡ, ἡ ἐπιτήδειος διάταξις.

Ὀ**ρ**γάς, άδος, ἡ, (ὀργάω), Συνυπακ. τῇ, πᾶς τις τόπος ὑνύδρος, λιπαρὸς καὶ καρποφόρος, μάλιστα δὲ ὁ πλήρης χόρτων, φυτῶν, δένδρων καὶ δενδρώσεων, καὶ χρησιμεύων ἢ εἰς νομήν, ἢ εἰς γεωργίαν, καλοῦσι λειβάδια, ἔστω νὰ ἦναι αὐτὰ εἰς τὴν φυσικήν των κατάστασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων καλλιεργημένα. (ὅθεν διαφέρει τὸ ὀργὰς ἀπὸ τὸ ἄργον καὶ ὀρχάς.) παρὰ Ξεν. Κυνηγ. Θ'. 2. καὶ Γ'. 19. τόπος, ὅπου ἐνδιατρίβουσι ἐλάφια, ὡς λειβάδιά τινα, διάφορα παρὰ τὰ δάση, καὶ τὰς κοιλάδας, καὶ τὰ ὄρη, ἢ τοὺς βάλτους καὶ τὰ ὕδατα. ἴδε ὀργάω. «Ὅθεν «ποιμενικὰ ὀργάζω Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 276. β) οὕτω δὲ λέγονται καὶ τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἱερωθέντα καρποφόρα χωρία, συνιστάμενα συνήθ. ἐκ λειβαδίων, ἀγρῶν καὶ δάσων, ὡς τὸ τέμενος, καὶ «ἱερὰ ὀργάς» ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως τὸ εἰς τὴν Δήμητρα καὶ τὴν ταύτης κόρην Φερσεφόνην χωρίον μεταξὺ Μεγάρων καὶ Ἀθηνῶν. Ruhnk. Tim. σελ. 195. Ἑλλάδ. Χρηστομ. σελ. 19. «Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, «ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς». Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἑκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν ταῖς Θριαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. ἡ μαλάγγειος καὶ ἔνυδρος γῆ, καὶ κατὰ τὸν Τίμαιον Λεξ. Πλατ. ἡ εὔγειος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀμπέλια. «Κύδαρος ὀργάζει», Ἀνέλ. Γ'. σελ. 44. ἀριθμ. 30. καλῆ, εὐγεωργήτῳ χώρᾳ. ἴδε ἀκριβ. ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 2. 2) καθόλου ὡς Ὑλικ. Ἐπίθ. ἡ πλήρης καρποφορίας, ὡριμότητος, οὕτω ε' Νεκήτ. Χρον. ιζ'. 2. ὀνομάζει «Θυγατέρας εἰς λέχος ὀργάσαι· τὰς εἰς γάμου ἡλικίαν οὔσας, καὶ πρὸς γονὴν ἐπιτηδείας.

Ὀ**ρ**γασμός, ὁ, (ὀργάζω) Ἡ ἀπάλυνσις, μαλάκυνσις, ἀκαφύρανσις, ἢ ὑγρασμός. 2) ἐκ τοῦ ὀργάω, ἡ πλησμονή, ἡ ὁρμή, ἡ ἐπιθυμία, Ἱππαρ.

*Ὀργαστήριον, τό, ἀντὶ Ὀργιαστήριον, τόπος ἔνθα ἐγίνοντο τὰ Ὄργια.

Ὀ**ρ**γάω, κυρίως Εἶμαι πλήρης, γεμάτος, γέμω ἀπὸ ὑγρασίαν ἢ χυμοὺς ἢ ἀπὸ ἐσωτερικὰς δυνάμεις καὶ ὁρμάς, ὅθεν α) ἐπὶ γῆς, ἤτις γέμει ἀφ' ὑγρασίας, εἶναι καρποφόρος διὰ τῆς ἀρδεύσεως, μάλιστα δὲ παμφόρος ἀπὸ φυτά. β) ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ὅταν γέμουσιν ἀπὸ καρποὺς Ξενοφῶν δὲ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἐπὶ τῶν ὡρίμων καρπῶν, Οἰκον. Ιθ'. 19. «Συνάζουσι τὸ ὀργὸν συκον ἀεὶ», ὁηλ. ἀποπέπτουσι πάντοτε τὸ ὥριμον σῦκον, ἀντίκειται τῷ, Πέπονας, παραβάλλεται τῷ τοῦ Ἡρόδοτ. Δ'. 198. «Πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραβλάστια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμάσαι τε καὶ τρυγῆσαι, ἀντὶ τοῦ ὡριμάζουσιν, ἀκμάζουσι. γ) ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, γέμω ἀπὸ δύναμιν καὶ χυμόν, μάλιστα ὡς πρὸς τὴν συνουσίαν· ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ συνουσίαν, γέμω ἀπὸ ἐρωτικὴν ὁρμήν· ὅθεν καλοῦσιν ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς πρὸς καρπογονίαν καὶ διάδοσιν, Ἀριστοτ. Λυσ. 1115. «πρὸς ἀγελίας ὀργῶν», Φίλων. ἐπὶ τῆς θηλείας ὀργᾶ, «Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α'. 26. ἀντὶ τοῦ Συμοῦσθαι, ἐπὶ ζώμης, Ἀριστοτ. Ὄρ. ζδ5. — 3) μεταφορ. Ἔχω ἐσωτερικήν τινα ὁρμὴν, εἶμαι πλήρης τινός, ἔχω ἀφθονίαν, μετὰ Γεν. β) ἐπιτεταμένως ἐπιθυμῶ τι, προθυμοῦμαι, μετὰ Γενικ. ἔτι δὲ καὶ «πρός τι», καὶ «ἐπί τι», σπανιστρ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. ὡς τὸ «ὀργῶ μαθεῖν», Αἰσχ. Χοηφ. 451. καὶ «τὰ παραβλάστια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσαί τε καὶ τρυγῆσαι», Ἡρόδ. Δ, 199. ἐπὶ καρπῶν ὡρίμων, οἵτινες ἐπιθυμοῦσιν εἰσιέναι τρυγώμενοι. πρβλ. Ruhnk. Tim. σελ. 193. «Πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντας», Δίων. Λέγ. 36. «Παρειοῦ αἵματος ὀργῶ», Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 223. γ) καθόλ. εὑρίσκομεν εἰς σφοδρόν τι πάθος, «ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα», ὁηλ. κατὰ πάθος, ἐμπαθῶς κρίνειν, Θουκυδ. Η'. 2. «ὧν ἠρᾶτο», ὡς ἕκαστος ὠρᾶτο», Δ'. 21. ὅπου συνήθ. ὥρμητο φέρεται. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀργόω, καὶ ὀργόνω. ἴδε ὀργάζω.

Ὀ**ρ**γεών, ῶνος, ὁ, ὀργιῶνες, οἱ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν εἰς ἕκαστον δῆμον, καὶ ἑκάστην φρατρίαν ἄνθρωποι, διωρισμένοι νὰ προσφέρωσι τινὰς θυσίας ἐν ταπαῖς ἡμέραις, τρόπον τινὰ τόπους ἔχοντες ἱερῶν, ὡς ὁ Ῥωμαϊκ. Curio· ὠνομάζοντο δὲ καὶ γεννῆται τῶν Θεώνων. Ἕκαστος δὲ πολίτης ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ παρ' αὐτοῖς ἐγγεγραμμένος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Ἰσαίου περὶ Μενεκλ. κλῆρ. ὅπου περὶ τοῦ Θετοῦ υἱοῦ λέγει, «Ποιησάμενος εἰσάγει με εἰς τοὺς φράτορας, καὶ εἰς τοὺς δημώτας με ἐγγράφει καὶ εἰς τοὺς ὀργεῶνας. Τὰ δὲ τότε συνήθως γινόμενα δεῖπνα ὠνομάζοντο Ὀργεωνικά, Ἀθήναιος, — 2) Παρὰ Ποιηταῖς οὕτω καλεῖται καὶ πᾶς τις ἱερεύς. ἴδε ὀργίων. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ΕΡΓΩ, ἔργον, ἔχει ὅμως ἐκ τοῦ ὄργια, Ilgen ὕμ. Ὁμ. Ἀπ. Πυθ. σελ. 212.)

*Ὀργεώνη, ἡ, θηλ. τοῦ ὀργεών, ἱέρεια.

Ὀ**ρ**γεωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας· «δεῖπνον ὀργεωνικόν», τὸ τῶν ὀργεώνων. ἴδε ὀργεών.

Ὀ**ρ**γή, ἡ, Ηεβρ. ὁηλ. ἡ φυτικὴ διάθεσις ἢ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, Ἡσ. Ἔργ. 306. μάλιστα Ποιητῶν τῆς ψυχῆς, ἦθος, φύσις, τρόπος, χαρακτήρ, πάθος, ὁρμή, αἴσθησις, διάθεσις ψυχικὴ, ὕμ. Ὁμ. Δημ. 205. συχν. παρ' Ἡρόδ. ἴδε Wess. εἰς Α'. 73. παρὰ Πινδ. καὶ Θεόγν, καὶ εἰς Πλησ. «ὀργὰς ἐπιφέρειν τινὶν, ζῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, Θουκυδ. «ὀργὴν ἄφροιν, ἐμπαθῆ, μάλιστα δὲ ὀξύθυμος, Ἡρόδ. «τὴν ὀργὴν οὐκ ἄφροιν, Ἡρόδ. Δ', 13. τουτέστι δὲν ἦτον ἰλαρός, ἐπιεικὴς· «ὀργὰ ἀνανδίοισι, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1283. ἡ ἄφρων ἔκστασις· καὶ ἔκπληξις. Αἰσχύλ. δὲ Προμ. 8. τῷ Αὐθαδίαν παραλήψει τὸ ὀργὴ τραχύτητα. 2) ἐξαιρέτως ἕκαστον φρόνημα τῆς ψυχῆς πάθημα, π. χ. Ἀγανάκτησις, ὑπερηφανία, ἔμπαρτις, σφοδρὰ ἐπιθυμία, συχνότ. ὁμως, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ συνηθεστάτη καὶ προδηλοτάτη τῆς λέξεως σημασία εἶναι, θυμός ὅθεν· ὀργῇ, Ἐπίρ. ὁηλ. μὲ θυμόν. συχν. παρ' Ἡρόδ. «Ἔστι δὲ κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. Β', 2. «Ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένη διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτόν, ἢ εἰς αὐτοῦ τινα μὴ προσηκόντως· ἢ κατὰ Νεμέσ. 12. «Εἰδὴ δὲ τοῦ θυμοῦ τρία, ὀργή, μῆνις, καὶ κότος. Θυμὸς μὲν γὰρ, ἀρχὴν καὶ κίνησιν ἔχων, ὀργὴ καὶ χολὴ καὶ χόλος λέγεται. Μῆνις δὲ, χολὴ εἰς παλαίωσιν ἀγομένη, περὶ τὸ μένειν. Κότος δὲ ὀργὴ ἐπιτηροῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν, παρὰ τὸ κεῖσθαι. Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργήν». Δημοστ. σελ. 1300. τοῦτ' ἐστὶ Δι' ἀποτροπὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. (ἡ συγγέν. τοῦ ὀργὴ μὲ τὸ ὀργάω καὶ ὀρίγω εἶναι ἀμφανής· ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται μήτε τὸ ὀργὴ μήτε τὸ ὀργάω, τίθεται δὲ ἀντὶ τούτου τὸ Θυμός, παρ' Ἡσ. μόνον ἅπαξ, συχνότ. ὅμως εἶναι ἐν τῇ Ἑλεγ. καὶ λυρικ. ποιήσει, καὶ ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, φαίνεται δὲ συγγεν. καὶ μὲ τὸ Ὀρμή, Ὁρμάω).

Ὀ**ρ**γημα, τό. Ταὐτὸν τῷ Ὀρτή, Σχολ. Ἐρεχθ. Αἴ. 939.

*Ὀρ**γ**ητής, οῦ, ὁ (ὀργὴ, 2.). Ὁ θυμώδης, ὁ εὐέλπιν εἰς ὀργήν.

Ὀ**ρ**για, ίων, τὰ. Μυστικαὶ Θρησκευτικαὶ τελεταὶ, μυστικὴ Θεολατρεία, εἰς τὴν ὁποίαν παρεισέκτητο μόνον οἱ μεμυημένοι, ταύτὸν τῶν Μυστήρια· περὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῆς Δημήτρας ἐν τῇ Ἐλευσῖνι ἴδη παρ' Ὁμ. ὕμ. Δημ. 274. 476. καὶ περὶ τῆς τῶν Καβείρων καὶ τῆς Δημήτρας τῆς Ἀχαϊδος, Ἡρόδ. Β'. 51. Ε'. 61. ὑστερτρ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς τοῦ Βάκχου λατρείας, τῆς ὁποίας αἱ Θυτίαι, οἱ καθαρμοὶ καὶ αἱ λιταὶ τελεταὶ ἀδειούνοντο μέρος μὲν καὶ εἰς τοὺς ἀνιέρους, ἡ σημασία ὅμως τούτων τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τελετῶν δὲν ἀξηγήθη ποτὲ εἰς αὐτούς. 2). Καθόλου πᾶσα ἱερὰ λατρεία ἢ τελετή, θυσία, κ. τ. π. καὶ ἄνευ τινὸς μυστηρίου, Musgr. Σοφοκλ. Ἀντ. 1013. ὡς καὶ Ἀριστοτέλων τὸ ὀργιάζειν διὰ τοῦ πίνειν καὶ τὰ νομιζόμενα ὀρφικὰ ἑρμηνεύει. Καὶ Σοφοκλ. ἐν Τρ. 765. «Σεμνῶν ὀργίων ἐναλίου φλοξ αἱματηρά». ὀνομάζει οὕτω τὰ θυτικῶς σφαζόμενα ζῶα, ἢ τὴν θυσίαν, καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 163. φιλοθύτων ὀργίων». β) ἕκαστον μυστήριον, καὶ ἄνευ τινὸς θρησκευτικῆς ἀναφορᾶς, ὡς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος κ. τ. λ. Jac. Ach. Tat. σελ. 689. ὁ Ἔνις. ὄργιον δὲ ἐκαντεῖται· (ἡ λέξις δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ Ἔργον, ἐπειδὴ τὸ Ἔρδειν ἦτον ἐξαιρετ. ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἱερῶν ἔργων, ὡς τὸ λατ. sacra facere Ilgen ὔρ, Ὀμ. Ἀπ. Πυθ. 212. ἐνδεχόμενον δὲ ὅτι παράγεται καὶ ἐκ τοῦ ὀργάω, ὀργή, ὀργάς, καὶ δὴ κατ' ἀναλογίαν τοῦ θυτία, θύω, θυμός: ἢ αἰτία τῆς προτιμήσεως κεῖται τότε ἐν τῇ ἐνθουσιαζούσῃ παραφορᾷ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτελεσθησαν τὰ ὄργια: ἐπειδὴ παραγωγὴ ἐκλαμβάνεται διὰ τὰ ὄργια, ἃ αὐτὴ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ καὶ διὰ τὸ ὀργιάζειν καὶ ὀργίων.) ὅθεν

Ὀργιάζω, ἄσω, τελῶ, ἑορτάζω τὰ ὄργια. καὶ μετὰ τῆς Δίτ. ὑπελατήνιν, κάμνω τελετὴν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὀργίων, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, κδαίμονα, Πλάτ. Φαίδρ. 62. ἔτι δὲ καὶ εἰς Μίτ. 2) Παρὰ δὲ Διονυσ. Ἀρχαιολ. Β'. 19. «ὀργιάζειν τὴν θεὸν ὀργιαστικῶς», σημαίνει τὸ νὰ τιμᾷ τὴν θεὸν μὲ μυστήρια τινα. Ἴδε Πλούταρχ. Κικ. 19. Ἴδε. ἑόρτια. ὁ δὲ Μ. Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Ἡρόδω, λέγει «Κατὰ νόμον ὀργιάζετω καὶ θυέτω· ὀργιάοντες γὰρ οἱ θύοντες. 3) «Τινὰ» ἀντὶ τοῦ, μυῶ τινα εἰς τὰ ὄργια.

Ὀργιάς, άδος, ἡ, Ἰδιωτ. Ἑλλ. ποιητ. τοῦ ὀργιαστικοῦ.

Ὀργιασμός, ὁ (ὀργιάζω). Τὸ ἐκτελεῖν τὰ ὄργια. Ἡ ἑορτὴ τῶν ὀργίων.

Ὀργιαστής, οῦ, ὁ (ὀργιάζω). Ὁ τὰ ὄργια ἐορτάζων· καθόλου ὁ μεμυημένος, «ὀργιαστὴς τῆς Ἀκαδημίας» ὁμιλητής, ὁ μεμυημένος τὰ τῆς Ἀκαδημίας. Πλούταρχ. περὶ Ἐυμ. Η', 1. μετὰ τοῦ μύστης ἔρωτος. Θ', σελ. 52. ὅθεν

Ὀργιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ὀργίων ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὀργίων, ὁ τελεστικός, ἁγνικῆς.

Ὀργιάω, ποιητ. ἀντὶ ὀργιάζω, ἀμως καὶ ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι, ἀμφ. παρὰ Μοσχ.

Ὀργίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀργή, 2.) Κάμνω τινὰ θυμωθῇ, εἰς ὀργὴν διεγείρω, θυμώνω τινά. Παθ. μετὰ Μέλ. Μέσ. ὀργιοῦμαι, ντιεύω, διεγείρομαι εἰς θυμὸν ἤτοι θυμώνομαι κατά τινος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. πῶς δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιτο, οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατος εἴησαν· ἀντὶ, ὀργίζοιτο ἂν χαλεπώτατα.

Ὀργίλος, Ἠλη, Ἦλον, Ἐπίρ. ὀργίλως (ὀργή, 2.) Ὁ εἰς ὀργὴν ῥέπων, ὁ ὀξύθυμος, εὐκόλως θυμούμενος ὅθεν

Ὀργιλότης, ητος, ἡ. Ἐπιῤῥέπεια εἰς θυμόν, ὀξυθυμία.

Ὄργιον, τό· ἴδε ὄργια.

Ὄργιος, ὁ. Ὀρφικὸν Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἀμφ.

Ὀργιστικός, ἡ, όν (ὀργίζω). Ὁ εἰς ὀργὴν τείνων, ἐρεθιζῶν, ἢ ὁ εἰς ὀργὴν ἐπιῤῥεπής· ἀμφ.

Ὀργιοφάντης, ου, ὁ (ὄργια, φαίνω). Ὁ ἐπιστάτης εἰς τὰ ὄργια, ἱερεύς, ὁ εἰς τὰ ὄργια μυῶν, ὁ διδάσκων, διετέλουν τὸ ὄργια, σχημ. κατὰ τὸ ἱεροφάντης. Ὄρφικ. καὶ Σχολ. Ἀπολλ. Γ', 1239.

Ὄργιων, ωνος, ὁ. Ὡς τὸ ὀργεών, ἱερεύς, Τμν. Ὀμ. Ἀπ. 398 παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ ὀργίων, ωνος, Ἀντιμ. Λαΐθ. 38. καὶ Ἑρμησιανῷ 19. καὶ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον εἶναι ἅμα. ὡς τὸ ὀργεώνη, ἱέρεια, Döderll. phil. Beytr. a. d. Schweiz, 1. σ. 251. (ἢ ἐκ τοῦ ὀργια, ὅπερ ἴδε, ἢ κατὰ τὸν Ilgen ἐκ τοῦ ἔργον). [Τὸ ι πάντοτε μακρόν].

Ὀργυιά, ἡ (ὀρέγω). Ἡ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος ἔκτασις, ἤτοι τὸ διάστημα τὸ ἐναπολαμβανόμενον ἐκ τῶν δύο ἐκτεταμένων χειρῶν. Ἰλ. Ψ. 327. Ὀδ. Ι, 325. Κ, 167. πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Β', 3, 19. Ἀρατ. 196. «ἡ δ' ὀλίγιστα ἀποτείνεται ὤμων ὀργυιήν, καὶ 98. «ἀπ' ἀμφοτέρων δὲ οἱ ὤμων χεῖρες ἀείρονται, τάνυται γάμψ ἄλλυδις ἄλλη ὅσσον ἐς ὀργυιήν». β) Περιέχει δὲ ἡ ὀργυιὰ κατ' Ἡρόδοτον πόδας ἕξ, ἢ πήχεις τέσσαρας. Ὡς δὲ ἐν Β', 149. καὶ Δ', 81. λέγει, ἑκατὸν χιλιάδες ὀργυιαὶ ἀποτελοῦσι χιλια στάδια, ὥστε τὸ στάδιον μετρεῖται ἑκατὸν ὀργυιῶν. Πλίνιος δὲ μεταφράσε τὰ ὀργυιὰ διὰ τοῦ Ulna, ἀπονείμας εἰς αὐτὴν δέκα ποδῶν μῆκος. Ἥρων δὲ ὁ Γεωμέτρης ὁορίζει αὐτὴν πήχεων μὲν τεσσάρων, ἓξ δὲ ποδῶν φιλεταιρίων, καὶ γ½ ποδῶν Ἰταλικῶν. γ) εἰς δὲ τὴν τῶν χωραφίων καταμέτρησιν περιέχει ἡ ὀργυιὰ 9½ σπιθαμὰς βασιλικὰς, ἢ παλαιστὰς 27. καὶ δακτύλους 3 κατὰ πλάτος. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ὀρέγω παράγεται, δῆλον ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ σχηματισμοῦ ὀργυιὰ, ἢ, τὸ ὁποῖον ἐτυμαίωσεν ὁ Φώτιος ἐξ Ἀριστοφάνους. (Ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας). [Κατὰ τὸν Ἀρκαδ. σελ. 100, 3. γράφεται πάντοτε ὀργυια, ὁμως ἡ ὀνομ. πληθ. ὀργυιαί, καὶ ὁ κανὼν οὗτος συμφωνεῖ μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ Ὅμ. κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι τὸ Δ εἰς τὴν ὀνομ. πληθ. πάντοτε βραχύ, ἐν τῷ πες. λόγ. ὅμως εὑρίσκεται συνῃ, καὶ ὁ ἑνικ. ἀριθμ. τονισμ. ὀργυιά, ὁ Ἡρδν. ἔχει μόνον τὸν πληθ. πρβλ. ἀγυιά]· ὅθεν

Ὀργυιαῖος, αία, αῖον. Ὁ μῆκος, ἢ μέγεθος ἔχων ὀργυιᾶς.

*Ὀργυιάεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω, ω (ὀργυιὰ). Ἐκτείνω τὰς χεῖρας, μετρῶ κατ' ὀργυιάς. 2) μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας δένω. Λυκόφρ. 1077.

Ὀρδέλιον, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ τορδύλιον, Tordylium. Νίκ. Θηρ. 941.

Ὀρδέω. Ἐργάζομαι ὕφασμα, τὸ Λατ. Ordior. ὅθεν «ὄρδημα, ἡ τολύπη τῶν ἐρίων», καὶ «ὄρδιον, τὸν χιτωνίσκον Παρίοις», παρ' Ἡσυχ. καὶ «ὠρδυλευσάμην, ἐμοχθησα», παρὰ τὸ αὐτῷ, ἐκ τοῦ ὀρδυλεύω. ἴδε Πίν. Γεωπον. σελ. 360. φαίνεται ἀχρηστ. ὅθεν

*Ὄρδημα, τό· ἴδε ὀρδέω.

*Ὀρδινατίος, αία, αῖον, Ἐπίρ. Ὀρδιναῖος, κατὰ σειρὰν βαλμένος, Ἐτυμ. Μ. Λατ. Ordinarius.

*Ὀρδυλεύω (ὀρδέω) = μοχθέω, Γραμμ.

*Ὀρεκτόμος, ὁ = ὀρεοτόμος, ὅπερ ἴδε

Ὀρεάνες, ἡ ὀρείνες, οἱ. Παρὰ Πλουτάρχ. Πυθ. χρηστ. σλ. 601. «νομίζειν τὴν Πυθίαν τοὺς ἄνδρας. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ὀρείονες, ἄνδρες.

Ὀρέγδην, Ἐπίρ. (ὀρέγω). Μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας: μεταφ. μὲ ἐπιθυμίαν, προθύμως.

Ὄρεγμα, τό (ὀρέγω). Τὸ ἔκταμα, ἐξάπλωμα (ἐξαπλωματιά, ἀρασκηληστί) ἢ ἔκτασις τῶν χειρῶν, ἢ τῶν ποδῶν, τοῦτ' ἔστι τὸ βῆμα, «Ὄρεγμα δεινὸν ἀμιλλωμένην» Εὐρ. Ἑλ. 553. περὶ τοὺς ταχέως πορευομένους. 2) τὸ προτεῖνον παρέχειν, ἡ χορηγία, π. χ. «παρηϊδωνι», Εὐρ. Φοίν. 316. ἔτι καὶ τὸ παρεχόμενον, 3) τὸ διάστημα, ὅθεν καὶ μέτρον, μετὰ τοῦ σχοῖνος, καὶ πους, ἐν Πίν. Ἡρακλ. σελ. 266. «τὰ χερὸς ὀρίγματα», Αἰσχύλ. «κοὐφον ὄρεγμα ποδὸς», Ἀνέκδοτ. Α', σελ. 249. «τὸ ὀρέγματος τὸ μέγεθος· τοῦτ' ἔστι τὸ μεγέθος τοῦ βήματος τῆς καμήλου. Ἀριστοτ.

Ὀρέγνυμι, = ὀρέγω, ὅθεν «χεῖρας ὀρεγνύς», Μιτοχ. Ἐνστ. Ἰλ. Δ, 351. Χ. 37.

Ὀρέγω, ξω, Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, προτείνω, μάλιστα χεῖρα, Ὅμ. «εἰς οὐρανὸν», Ἰλ. Ο, 371. Ὀδ. Ι, 527. προτείνω εἰς τινα τὰς χεῖρας μὲ ἱκετευτικὸν τρόπον, «τινὶ», Ὀδ. Μ. 257. νεωτερ. καὶ ἐκτείνω τοὺς πόδας, μάλιστα διὰ περιπάτημα, πορεύω· β) παρέχω, προσφέρω, χορηγῶ, πορίζω, δίδω, συχν. παρ' Ὅμ συνηθ. «κύδος ὀρέξαι τινί», «παρέχω τινὶ δόξαν, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. συχνὰ, ὡσαύτως Ἡσ Θεογν. 433. «κατύλλην καὶ πύρνον». Ὀδ. Ο, 312. «χεῖρας», Ἰλ. Ψ, 743. «ἐπιστρέψω τι», Ἰλ. Ω, 102. 2) Μέσ. Ὀρέγομαι, μετὰ ὑποθ. Ἀόρ. μέσ. ὠρεξάμην καὶ παθ. ὠρέχθην, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τὸν ἑαυτόν μου, Ὀδ Φ, 53 «ὀρέγεσθαι ἀπὸ ὄρρωνος, ἄνωθεν ἀπὸ τῆν ἄμαξαν προτείνομαι, Ἡσ. Ἀσπ. 456. «χερσὶν, ἐκτείνομαι μὲ τὰς χεῖρας, φθάνω ἢ ἐξικνοῦμαι μὲ τὰς χεῖρας, Ἰλ. Ψ, 99. Ἡσ. Θεογ. 173. «ὡσαύτως «ἔγχειι, ἐκτείνομαι μὲ τὸ ἔγχος, φθάνω εἴς τι μὲ τὸ ἔγχος, διευθύνω τὸ ἔγχος εἰς τινα, Ἰλ. Δ, 307. ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, «πρόσθεν ὀρέξασθαι ἔγχεϊ», Ἰλ. Ε, 851. «ποσσὶν ὁρμὲ χαται (3 Πληθ. Παρακείμ.) πολεμίζειν», ἐκτείνοντο μὲ τοὺς πόδας, τουτέστιν ἐπροχώρησαν διὰ νὰ πολεμίσωσι, περὶ τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, Ἰλ. Π, 834. «ὡσαύτως «ὁρέξατ' ἰὼν», «ἐκτείνετο βαδίζων, τουτέστιν ἐβάδιζεν, «ἐπὶ βαδίτματος θεοῦ τινος, Ἰλ. Ν, 20. «ὁρμωρέχατο (3 Πληθ. Ὑπερτ.) προτὶ ἀειρὴν», «ἐκτείνοντο πρὸς τὸν λαιμὸν, τουτέστι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἰλ. Δ, 26. ὅπερ ἐξηγεῖται ἁπλῶς διὰ τοῦ Ἐκτείνω τὰς χεῖρας, τὸ ἔγχος, τοὺς πόδας, τὸν λαιμόν· β) μετὰ τῆς γενικ. ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι πρός τι, τουτέστ. ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου πρός τι, σκοπῶ, ἐπιθυμῶτι, «οὐ παιδὸς ὀρέξατο», «ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ παιδίον του, Ἰλ. Ζ. 466. Ὀρέγομαί τινος διὰ νὰ τὸν πληγώσω, Ἰλ. Π, 822. καὶ Μεταφορ. «Ὁπόταν γὰρ πάσησιν ὀρέξηται πραπίδεσσι», Ἐμπεδοκλ. Πορφυρ. Πυθαγ. 30. «ὁπόταν κατέβαλλον ἄλλας τοῦ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις». γ) μετὰ τῆς Αἰτ. «ἀποκτῶ, ἐπιτυγχάνω, φθάνω ἐκεῖνο, οὗτινος ὀρέγομαι, Ὀδ. Λ, 392. ἔτι δὲ ἐπιτυγχάνω μὲ τὰ ὅπλα, πληγόνω. Ἰλ. Π, 314. Ψ, 805. ὅθεν «νομίζομαι, λαμβάνω· οἷον «Σίτου τ' ὀρέξαι» Εὐρ. Ὀρ. 305. «ἤγουν φάγε σιτία. «Φόβου αἰώρημα διὰ σάρκης ὀρέξομαι». Ἐλ. 359. ὅ ἐστι θέλω βάλει περὶ τὸν τραχηλόν μου τὸν βρόχον, ἤτοι τὴν θηλείαν λεγομένην· δ) ἐξ ἕλου ἐν τῇ σημασ. τοῦ Ἐνεργ. εὑρίσκεται τὸ ἡποτὶ στόμα χειρ' ὀρέγεσθαι», Ἰλ Ω, 508. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι τὸ χειρ' ἐντεῦθεν δὲν σημαίνει τὴν Αἰτ. χεῖρα ἢ χεῖρε, ἀλλὰ τὴν Δατ. χειρὶ· ἀναμφιβ. ὅμως εὑρίσκεται τὸ Μέσ. ἀντὶ τοῦ Ἐνεργ. παρ' Ἀπ. Ῥ. ε) = ὀρεχθέω, 2. περὶ τοῦ κτύπου, τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, «Θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνηφι.» Ἀπολλών. Β'. 878. Ὁ Ὅμ. παραλείπει συνῃθ. τὴν αὐξητικ. σπαστρ. σχηματ. εἶναι ὀρέγνυμι, Ἰλ. καὶ ὀρεγνάομαι, Ἡσ. νεωτερ. καὶ ὀρεκτέω καὶ ὀρεκτάω (ἐκ τοῦ ὀρέγω παράγ. ὀργυια, ἴσως δὲ καὶ ὀργή, ὀργάω, κ. τ. λ. εἶναι δὲ συγγεν. μὲ τὸ rego, erigo, porrigo καὶ τὸ Γερμαν. reichen, recken, strecken, ἴσως δὲ καὶ μὲ τὸ ἀείρω, ἀναῤῥιχόμαι, καὶ ἀναμφιβ. μὲ τὸ ὀρχέω, κ. τ. λ.)

*Ὀρειάλωτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν ὄρει ἁλωτός, Τμνωσ.

*Ὀρειάνες, οἱ ἴδε Ὀρεάνες.

Ὀρειάρχης, ου, ὁ (ἄρχω, ὄρος). Ὁ ἄρχων, ἐξουσιαστὴς τῶν βουνῶν. Ῥιαν. Ἐπίγρ. 8.

Ὀρειάς, άδος, ἡ (ὄρος). Ἰδιαίτ. Ἑλλ. τοῦ Ὀρεως, ἡ εἰς τὰ ὄρος ἀνήκουσα, ἢ εἰς τὸ ὄρος κατοικοῦσα, κ. τ. λ. «Πέτρα ὀρειὰς «ἃ ἡ τοῦ βουνοῦ ἀπότομος πέτρα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 13.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

2) Συνήθ. ὡς κύρ. Ὄν. αἱ Ὀρειάδες, μετὰ τῆ ἄνευ τοῦ Νύμφαι, αἱ ὀρειναὶ Νύμφαι.

Ὀρείανλος, ὁ, ἡ (ὄρος, αὐλή). Ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν, ὁ ἐν ὄρεσιν αὐλιζόμενος, καθόλου ὁ εἰς τὰ ὄρη εὑρισκόμενος.

Ὀρειβάς, άδος, ὁ, ἡ (ὄρος, βαίνω). Ἡσύχ. Ὀρειβάδων, νεβρῶν, «καὶ Ὀρειβάδης, αἰτιες», καθόλου Πὰν τὸ βαίνον ἐπὶ τῶν ὀρέων.

Ὀρειβασία, ἡ (ὀρειβάτης). Τὸ βαίνειν, περιπατεῖν, τρέχειν εἰς τὰ βουνά.

* Ὀρειβάσια, τά, ιερὰν, ἑορτή, καθ' ἣν ἔτρεχον εἰς τὰ βουνὰ ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, Στραβ. ιβ'. σελ. 845 καὶ ί. σελ. 720.

Ὀρειβατέω, ῶ. Διαβαίνω, διαπερῶ τὰ βουνά, μετὰ τῆς Αἰτ. β') ἀμεταβ. περιπατῶ εἰς τὰ βουνά· ἐκ τοῦ

Ὀρειβάτης, ου, ὁ (ὄρος, βαίνω). Ὁ διαβαίνων, διαπερῶν τὰ βουνά, ὁ περιπατῶν εἰς τὰ βουνά, λέγεται δὲ καὶ ὀρεσιβάτης, ὁ. Θηλ. ὀρειβάτις, ιδος. Ἐκ τούτου,

Ὀρειβατικός, ή, όν, Ὁ εἰς τὸν ὀρειβάτην ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.

* Ὀρειβάτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ ὀρειβάτης, ὅπερ ἴδε.

Ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ ἠχῶν, κτυπῶν, βροντῶν εἰς τὰ βουνά.

Ὀρείγανον, τό, καὶ Ὀρείγανος, ἡ· ταὐτὸν τῷ Ὀρίγανον.

Ὀρειγενής, ἐος, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τῶν βουνῶν καταγόμενος, ὁ εἰς τὰ ὄρη γεννηθείς, ἢ γενόμενος, ὁ ὀρεινός.

Ὀρειγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, Ἡμαρτ. ἀντὶ Ὀρσιγύναιξ.

Ὀρειδρομία, ἡ. Τὸ τρέχειν διὰ τῶν ὀρέων, τὸ τρέξιμον εἰς τὰ βουνά, ἐκ τοῦ

Ὀρειδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, τρέχω). Ὁ εἰς τὰ βουνὰ τρέχων, ὁ διωδεύων τὰ ὄρη.

* Ὀρειθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ εἰς τὰ ὄρη θαλλων, βλαστάνων, αὐξάνων, αἰώνων.

Ὀρεικός, ή, όν (ὄρος). Ὁ μυλαρύτης, ὁ εἰς τὴν ἡμέραν ἤτοι εἰς τὸ μυλάριον ἀνήκων· «ζεῦγος ὀρεικὸν ζευγάριον μυλάριον, ἢ ἁμάξιον συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων.

Ὀρεικτίτος, ἡ Ὀρείκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὁ ἐπὶ τῶν βουνῶν κτιστὰς· ἀμφ. ἴδε ὅμως Ὀρεστίτης.

Ὀρειλεχής, ὁ, ἡ (λέχος, ὄρος). Ὁ εἰς τὰ βουνὰ κείμενος, ἢ κατοικῶν, ἢ κοιμώμενος.

Ὀρειμαλίδες, αἱ. Ἴδε Ὀρομαλίδες.

Ὀρειμανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ διὰ τῶν ὀρέων μαινόμενος. 2) Ὁ τὰ ὄρη ἀγαπῶν.

Ὀρείμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ βουνά, καὶ τὴν ἐν τούτοις διατριβήν· ἀμφ.

Ὀρειμελής, ὁ, ἡ. «Θηροὶ τ' ὀρειμελέεσσιν· «παρ' Ἐμπεδ. πρέπει νὰ γραφῇ Ὀρειλιχέεσσιν· ἴδε Κύμβη.

Ὀρεινομέω, ῶ. Εἶμαι, κατοικῶ, βόσκω εἰς τὰ βουνά· ἐκ τοῦ

Ὀρεινόμος, ὁ, ἡ (νέμω, 2.). Ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων βόσκων, ἢ κατοικῶν, διατρίβων, ζῶν εἰς τὰ βουνά· καθόλου, ὁ εἰς τὰ βουνὰ εὑρισκόμενος· (δὲν πρέπει νὰ τονισθῇ Ὀρείνομος).

Ὀρεινός, ή, όν (ὄρος). Ὁ εἰς τὸ ὄρος ἢ ὁ ἐκ τοῦ ὄρους, ὁ εἰς τὸ ὄρος ἀνήκων· ὅθεν ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος. 2). Βουνήσιος, ὁ ἀπὸ βουνὰ συνιστάμενος, Ἡρόδ. Α'. 111. καθόλου τὸ λατ. montanus.

* Ὀρειβάτης, ου, ὁ, = ὀρειβάτης.

Ὀρείοικος, ὁ, ἡ (οἰκέω). Ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν.

Ὀρειομανής, άος, ὁ, ἡ = ὀρειμανής, ὁ μανιωδῶς, καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ βουνά. Ὀρφικ.

Ὀρεινόμος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ Ὀρεινόμος, ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων βόσκων, ἢ διατρίβων.

* Ὀρειοπτελέα, ἡ = ὀρειπτελέα.

Ὄρειος, ὁ, ἡ· καὶ, Ὀρεῖος, εἶα, εἷον (ὄρος). Ταὐτὸν τῷ ὀρεινός. Ἰων. οὔρειος, ὕμ. Ὁμ. Ἔρμ. 244.

Ὀρειοχαρής, έος, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων διὰ τὰ βουνά, ὁ ἀσμένως ἐπὶ τῶν ὀρέων διατρίβων, ὁ ἀγαπῶν τὰ βουνά. Ἀνάλ. Γ'. σελ. 198.

Ὀρειπελαργός, ὁ (πελαργός). Κατὰ λέξιν, ὁ ὀρεινὸς πελαργός. Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Θ'. 32. εἴδος γυπός, ταὐτὸν τῷ Γρυπαιετός.

Ὀρειόπλαγκτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ ἑπομ. Ὀρφικ.

Ὀρειοπλανής, έος, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ὁ ἐπὶ τῶν ὀρέων περιπλανώμενος, ἢ διοδεύων δι' αὐτῶν.

Ὀρειπολέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ Ὀρεοπολέω.

Ὀρειπτελέα, ἡ (πτελέα). Ὀρεινὴ πτελέα, Ulmus montana. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8

Ὀρείτας, Τρίτ. πρόσωπ. τοῦ β'. Μέλλ. ἐκ τοῦ Ὄρω.

Ὀρείτης, ου, ὁ (ὄρος). Ἐτυμ. Μ. Ὀρφ. περὶ Λίθ. ΙΑ'. 113. καὶ ὀρείτωρ, ὁ, παρ' Ἡσυχ ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν.

* Ὀρειτίνη, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὀρεινή, πρβλ. Δίκτυννα.

Ὀρειτροφής, έος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐπὶ τῶν βουνῶν τραφείς, αὐξηθείς, ἀνατραφείς.

Ὀρειτυπία, ἡ. Ἡ ἐργασία εἰς τὰ ὄρη· μᾶλλον τὸ τέμνειν ξύλα ἢ λίθους εἰς τὰ ὄρη, ἐκ τοῦ

Ὀρειτύπος, ὁ, ἡ· καὶ Ὀρεοτύπος, Ὀροιτύπος, Ὀροτυπος, ὡς Χαμαιτύπος, καὶ Χοροιτύπος, (ὄρος, τύπτω). Ὁ τύπτων, τέμνων εἰς τὰ ὄρη, ταὐτὸν τῷ, Ὑλοτόμος, κατὰ τοὺς Γραμματ. καὶ Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 5. ἀριθμ. 7, καθόλου δὲ σημαίνει μᾶλλον τὸν ἐργάτην, τὸν εἰς τὰ βουνὰ ἐργαζόμενον, ἢ τὸν τέμνοντα λίθους, ἢ ξύλα, κ. τ. τ. Ταὐτὴν τοῦ ὀρειτύπου τὴν ἐργασίαν ὀνομάζει Ἱπποκράτης ὀρειτυπίην. 2) Ἡσύχ. δὲ καὶ Φώτιος ἐσημείωσαν ἐκ τινος Ποιητοῦ «Ὀροτύπους γίγαντας» τοὺς ῥίπτοντας καὶ κτυπῶντας μὲ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν.

Ὀρείτωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ Ὀρείτης. Ἡσύχ. ἀμφ.

* Ὀρειφοιτέω, περιπλανῶμαι εἰς τὰ ὄρη, ἐκ τοῦ

Ὀρειφοίτης, ου, ὁ· καὶ Ὀρεῖφοιτος, ὁ, ἡ (ὄρος, φοιτάω). Ὁ εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ βουνὰ φοιτῶν, διοδεύων περιπλανώμενος. Ἐν Ἐτυμ. δὲ Μ. εὕρηται καὶ ὀρεφοίτης καὶ ὀροφοίτης, ὅθεν τὸ Ὀροφοιτάω, παρ' Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ὀρειφοιτεῖν δὲ φέρεται παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. Η. σελ. 407. ἐκ τοῦ ποιητοῦ Σωστράτου.

Ὀρείχαλκος, ὁ (ὄρος, χαλκός). Λατ. Aurichalcum, κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἡ λέξις αὐτοφυές τι μετάλλευμα ὀρειχάλκου περιεκτικόν, καὶ τὸν ἐντεῦθεν κατασκευαζόμενον Ὀρείχαλκον, εἴτ' οὖν προὔνθυζον ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον. ὧμ. Ὁμ. Ὑ. 9. Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 122. Ὕστερον δὲ χρόνοις ὠνομάσθη οὕτω καὶ ὁ τεχνητὸς Προὔνθυζος. Βεκκ. εἰς Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. Ἀκουστμ. σελ. 132, 133. Ἐντεῦθεν τὸ τῶν Γάλλων Archal (il d'archal. 2) Ἐπιθετικῶς, ὁ ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ προὔνθυζινος.

* Ὀρειώδης, ες, ὁ, ἡ (ὄρος, εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν ὀρέων, ὀρεινός, βουνώδης.

Ὀρειώτης, ου, ὁ (ὄρος) = ὀρείτης. Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 396. ὅπου πρότερον ὀρειβάτης ἐγράφετο.

Ὀρεκτάω, ταὐτὸν τῷ ὀρέγομαι. Σουΐδ.

Ὀρέκτης, ου, ὁ (ὀρέγω). Ὁ πλησίον μαχόμενος ἐξ Εὐσταθ. ἴδε Ὀρεκτός.

Ὀρεκτιάω, ταὐτὸν τῷ, ὀρέγομαι. Νικήτ. Χρον. τόμ. 3. Ἐσημειώθη δὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. καὶ Φωτ.

Ὀρεκτικός, ή, όν. Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ εἰς τὴν ὄρεξιν ἀνήκων, ὁ τὴν ὄρεξιν ἐρεθίζων, ἐκτελῶν. «Τὸ ὀρεκτικόν,» ταὐτὸν τῷ, αἱ ὀρέξεις, ἐπιθυμίαι.

Ὀρεκτός, ή, όν (ὀρέγω) Ὁ ἐκτεινόμενος, ἐξαπλωμένος, «μηλίη ὀρεκτὴ» παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 543. ταὐτὸν τῷ Δόρυ ὀρεκτόν, Στραβ. Γ'. σελ. 638. Καυτάριον, «μὲ τὸ ὁποῖον μάχονται ἐγγὺς πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον δυνατεῖται νὰ φθάσῃ τὸν ἀντιπολεμοῦντα. Πελτὸν δὲ ἄσπιν, ταὐναντίον λέγεται τὸ ῥιπτούμενον, καὶ ἐκτεφενδονιζόμενον ἐπὶ τὸν ἀνταγωνιστήν. 2) Ὄρτυξ ὀρίγεται, ζητεῖται.

Ὀρεμπότται, οἱ (ὄρος, ἐμπίνω). Ὠνόμαζον ἡ Πυθία τοὺς ποταμοὺς, παρὰ Πλουτάρ. Πυθ. Χρηστ. ὡς πίνοντας τρόπον τινὰ τὰ βουνά, διὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀρχὰς καὶ πηγὰς λαμβάνειν.

Ὀρεξις, εως, ἡ (ὀρέγω). Τὸ ὀρίγεσθαί τινος, ἡ ἐπιθυμία, ὁρμὴ, ἐλπὶς πρός τι, μετὰ γεν. σπανίτερ. πρός τι, Schaef. Schol. Par. Ap. Rh. 2, 878.

* Ὀρεοζεύκτης, ου, ὁ (ὀρεύς, ζεύγνυμι). Ὁ ζευγνὺς τὰ μουλάρια· ὁ σχηματ. ὀρεωζεύκτης εἶναι ἄμφ.

* Ὀρεοκομέω, (ὀρεοκόμος). Περιποιοῦμαι τὰ μουλάρια, ἐπιμελοῦμαι αὐτῶν· ὁ σχηματ. ὀρεωκομέω εἶναι ἄμφ. ὄθεν

* Ὀρεοκομία, ἡ. Ἡ περιποίησις, φροντὶς διὰ τὰ μουλάρια.

Ὀρεοκόμος, ὁ, ἡ (ὀρεύς, κομέω). Ὁ ἐλαύνων, ἢ περιποιούμενος τὰ μουλάρια, ὁ ὑπηρέτης, σοῦλος τῶν μουλαρίων· ὁ τῶν ἡμιόνων ἐπιμελούμενος. Πουρδουνάρης. Ὁ Ἀριστοφ. ἔχει μὲν καὶ ὀρεωκόμος, Θεσμ. 493. πιθανῶς ὅμως πρέπει νὰ γραφῇ ἀντὶ τούτου ὀρειοκόμος, Lobeck Phryn. 697.

Ὀρέομαι, = ὄρνυμι, Καινοῦμαι, διεγείρομαι, Ἰλ. Β, 398. Υ, 140. Ψ, 212. Τὸ Ἐνεργ. Ὀρέω φαίνεται ἄχρηστ.

Ὀρεοπολέω, κατοικῶ, ἢ διατρίβω εἰς τὰ ὄρη. Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Ὀρεοπόλος, ὁ, ἡ (ὄρος, πολέω). Ὁ κατοικῶν, ἢ διατρίβων, ζῶν εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεοσέλινον, τό (ὄρειον, σέλινον). Apium montanum, Διοσκ. Γ'. 76. Athamanta oreoselinum. Λατ. σέλινον φυόμενον εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Συνήθ. πεζικ. σχηματ. τοῦ ὀρειτύπος, ὅπερ ἴδε

Ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὰ βουνά. Ὑψηλ. Γλωσσ.

Ὀρέσβιος, ὁ, καὶ Ὀρεσίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς τοὺς ἀγρίους τόπους βιῶν, ζῶν. 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἰλ.

Ὀρεσβάτης, καὶ Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ ὀρειβάτης, Σοφοκλ.

* Ὀρεσίβιος, ὁ, ἡ, = ὀρέσβιος.

Ὀρεσιγενής, καὶ Ὀρεσσιγενής, έος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ ὀρεσίγονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Ὀρειγενής.

* Ὀρεσιδρόμος, ὁ, ἡ = ὀρειδρόμος.

* Ὀρεσικοίτης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ὀρεσίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη) = ὀρεκτὸς.

* Ὀρειλεχής, Ὁ εἰς τὰ ὄρη τὴν κοίτην του ἔχων, ὁ εἰς τὰ ὄρη ζῶν, κατοικῶν.

Ὀρεσινόμος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν ὀρεινόμος.

Ὀρεσίοικος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ ὀρείοικος.

* Ὀρεσιπάτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ὀρεσσιπάτος, Ὁ πατῶν, περιπατῶν εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεσίτροφος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ὀρειτροφὴς, Ἰλ. Μ, παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἐπίθ. τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ, 299. Ὀδ. Ζ, 130. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὀρεσίφοιτος, ὁ, ἡ = ὀρείφοιτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὀρεσίχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ ἀπὸ τὰ ὄρη χεόμενος.
Ὀρεσκεύω, (ὄρος). Ζῶ εἰς τὰ βουνὰ, διατρίβω εἰς τὰ ὄρη Νίκανδ. Θηρ. 413. ἴδε Ὀρέσκοιος.
Ὀρέσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἢ ὀρεινῶν ὄλσων ἐσκιασμένος, ἄνευ αἰτίας ἀμφ. ἐς σκεφθῆτε μόνον τὸ ὄρεκ σκιόεντα.« Ἐτυμ. Μ. καὶ ἐκ τῆς Ἀνθολογ.
*Ὀρέσκοιος, ὁ, ἡ = ὀρεσκῷος, ἀμφ.
*Ὀρέσκοος, ὁ, ἡ = ὀρεσκῷος, Εὐρ. Κύκλ. 246.
Ὀρεσκῷος, ὁ, ἡ (ὄρος, κέω, κείω, κεῖμαι). Ὁ ἔχων τὴν κοίτην του εἰς τὰ ὄρη, ὁ κείμενος εἰς τὰ ὄρη, ἢ κατοικῶν εἰς αὐτὰ, ὅταν ὁ ἀπὸ τὰ ὄρη, ἢ ὁ ἐκ τῶν ἀρέων, ὁ βουνήσιος, ἄγριος, Ἰλ. Α. 268. Ὀδ. Ι, 155. Ἡσ. Λείψ. 31, 5.
Ὀρέσσαυλος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ ὀρείαυλος, ἀλ. τὸ, ὀρεσιβάτης, ἀντὶ τοῦ, ὀρειβάτης.
*Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ = ὀρεσιβάτης.
*Ὀρεσσίβιος, ὁ, ἡ = ὀρέσβιος.
Ὀρεσσίβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ εἰς τὰ βουνὰ βοσκόμενος.
*Ὀρεσσιγενής, ὁ, ἡ = ὀρεσιγενής.
Ὀρεσσίγονος, ὁ, ἡ = ὀρεσίγονος.
Ὀρεσσιδρόμος, ὁ, ἡ = ὀρεσιδρόμος.
Ὀρεσσινόμος, ὁ, ἡ = ὀρεσινόμος, ὀρεινόμος, Ἡσ. Ἀσπ. 407.
*Ὀρεσσιπάτος, ὁ, ἡ (πατέω). Ὁ πατῶν, περιπατῶν εἰς τὰ ὄρη.
*Ὀρεσσίχυτος, ὁ, ἡ = ὀρεσίχυτος.
*Ὀρεστεία, ἡ. Ἴδε ὀρεστία.
Ὀρέστερος, ἔρα, ερον, (ἔρος). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεινός, Ἐπίθ. των ὀρεκτόντων, Ἰλ. Χ, 93. τῶν λύκων καὶ λεόντων. Ὀδ. Κ, 212.
Ὀρέστης, ου, ὁ, κύρ. Ὀν. Ὅμ. 2) Ταὐτὸν τῷ ἐρείτης, χωρὶς μαρτυρίας.
*Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἔτι σωζομένη, Τραγῳδ. τριλογία περὶ Ὀρέστου, Ἀγαμέμνων, Χοηφόρ. καὶ Εὐμεν. παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1124. ὁμοίως παρέλαβον ὅτε Βρ. καὶ Dind. ἐκ τῶν καληπέρων χειρογρ. τὸν σχηματ. ὀρεστεία.
Ὀρεστιάς, ἄδος, ἡ (ὄρος, ἐστία). Ἡ τῶν βουνῶν κατοικοῦσα, ἡ ἐν ὄρεσι κατοικοῦσα, »Νύμφαι ὀρεστιάδεσσι = ὀρεσιάδες, Ἰλ. Ζ, 420. ὑμ. Ὅμ. 18, 19. 2) Ὀρεστιάς, ἡ ᾠδὴ περὶ Ὀρέστου.
Ὀρέστιον, τό. Φυτὸν, τὸ καὶ νεκτάρεον καλούμενον, ἐκ Διοσκ. Ε'. 58.
*Ὀρεστίς, ίδος, ἡ = ὀρεστιάς.
*Ὀρεσφι, ὀρεσφιν, Ἐπικ. Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἐκ τοῦ ὄρος, Ἰλ.
Ὀρεσχάς, ἄδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ὄσχη, ἀμπέλου κλῆμα τεμάχει ἀπὸ σταφυλᾶς. Ἀριστοτ. ἐν Λ. ὀσχοφόροι. Παρ' Ἡσύχ. δὲ ἐτέρως τοῦτου ὁρίζεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ἀρέσχη, καὶ ἀρεσχάς. Τούτων τὸ δεύτερον ἔγειναν ἐκ παραγωγῆς τοῦ ἀνρεσχός, περὶ τοῦ ὁποίου φέρονται ἐν Ἐτυμ. Μ. μαρτυρίαι ἐξ Εὐφορίωνος καὶ Παρθενίου.
Ὀρεύς, έως, ὁ. Ἡμίονος, μουλάριον, συχν. ἐν τῇ Ἰλ. ὡς φορτικὸν καὶ ὑποζύγιον ζῶον, ὁμως πάντοτε εἰς τὸν Ἰων. σχηματ. οὐρεύς, ταὐτὸν τῷ Ἡμίονος, Ἰλ. Ψ, 115. 121. Ω, 702. 716. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρος, ἐπειδὴ τὰ μουλάρια ἦτον ἐν χρήσει ἐλαιρέτως εἰς τὰ ὀρεινὰ χωρία. 2) Ποίητ. ἀντὶ ὀρεινὸς, Λυκ.
Ὀρεύω, Ταὐτὸν τῷ ὀρέω, ὀρεύω, φυλάττω, (ἐκ τοῦ οὖρος, ἄρος, ὠρεύω, ὠρέω).
*Ὀρεφοίτης, ου, ὁ = ὀρειφοίτης. Ἔτυμ. Μ. σελ. 461. 27. ἴσως ὅμως πρέπει νὰ γράψητε ὀρεσφοίτης.
Ὀρεχθέω, ῶ Μλ. ἦσω (ὀρεχθέω). Μεταφ. βρεχόμαι, καὶ καίρομαι, Ἰλ. Ψ, 30. ταὐτὸν τῷ ὀρύομαι, Θεοκρ. ΙΔ. 43. περὶ τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ ῥοχθέω, »Πᾶν δ' ὀρεχθεῖ πέδον.« Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ΙΒ'. σελ. 830. Ἀθήν. Β'. σελ. 60. 2) (ὀρέγω) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Ἀπολλ. Ῥ. Λ'. 275. καὶ Β'. 49. ὄθεν β) περὶ τοῦ σφυγμοῦ, ἢ τοῦ παλμοῦ τοῦ κτύπου τῆς καρδίας ἐν παθήμασιν ἰσχυροῖς, »Ὀρεχθεῖν τὴν καρδίαν.« Ἀριστοφ. Νεφ. 1372. »Ὑπνος ὀρεχθεῖα Νίκανδρ. Ἀλεξ. 340. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ φοφεῖ. »Σφακέλῳ ὀρεχθεῖ κραδίην, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 583. ὡς τὸ »Θυμὸς ὀρέξατο, Ἀπ. Ῥ. (ἡ πρώτη ἐκ τοῦ Ῥοχθέω παραχθ. σημασ. εἶναι κατὰ τὸν Passow ἀκέμη ἀμφ. ἐπειδὴ τὰ ἐκεῖ ἀναφερθέντα χωρία δὲν ἀποδεικνύουσι βέβαιόντι. ἐν τῇ Ἰλ. φέριται τὸ χωρίον οὕτω »βόες ὀρέχθεον, σφαζομένων, οἱ σφαζόμενοι βόες ἐξετείνοντο, τουτέστ. ἐξαπλωμένοι ἔκειντο, ὡς καὶ ἀμέσως ἕπεται τὸ »οἳ δὲ εὐόμενοι τανύοντο, καὶ κατόπιν. εἶναι ἐν χρήσει τὸ τείνεσθαι, τανύεσθαι κ. τ. λ. ἐξαιρέτως περὶ τῶν κατὰ γῆς κειμένων νεκρῶν σωμάτων, ἴδε Gaisk. M. Antonin. 4, 3. Heyne Ἰλ. Τ. 8. σ. 382. Ἔρμ. Σοφοκλ. OT, 153. παρὰ Θεοκρ. ὅμως εἶναι αἱ λέξεις »Θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθήνω, ἄφες τὴν θάλασσαν νὰ ἐκτανυθῇ ἕως τὸν αἰγιαλὸν: οὕτω δύναται νὰ ἐκληφθῇ τὸ ὀρεχθέω ἴσως παντοχοῦ ὡς ποιητ. σχηματ. τοῦ ὀρέγομαι, ὅστις ἐσώθη παρ' Ὅμ. καὶ Θεοκρ. εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ κυρίαν σημασίαν του).
Ὀρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ὁράω· συχν. παρ' Ἡρότ.
Ὀρέω, ἴδε ὀρέομαι.
*Ὀρεωζεύκτης, ου, ὁ· ἴδε Ὀρεοζεύκτης.
*Ὀρεωκομέω, ἴδε Ὀρεοκομέω, ἐκ τοῦ
Ὀρεωκόμος, ὁ, ἡ· ἴδε ὀρεοκόμος.
Ὀρεωπολέω, ῶ (ὀρεύς, πολέω) = ὀρεοκομέω, πιθαν. λέξις παποιημένη ἀπὸ τοὺς Γραμμ. διὰ τὰ δεῖξωσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὀρεωπολεῖν καὶ ὀρεοπολεῖν, Lobeck Phryn. σ. 696.
Ὀρεωπώλης, ου, ὁ (ὀρεύς, πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀρεῖς, ἤτοι μουλάρια· ἴσως γράφεται ὀρεοπώλης. Παρὰ Σουίδ. πιθαν. ἡμαρτ. ἀντὶ ὠρεοπώλης.
*Ὀρῆαι, ἢ ὀρῆαι, 2 Ἑνικ. Ἐνεστ. Μέσ. τοῦ ὁράω, ὡς ἐκ τοῦ ὄρημαι, Ὀδ. Ξ, 343.
*Ὀρήεις, εσσα, εν (ὄρος). Ὀρεινός, Γραμμ.
Ὀρῆμι, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ ὁράω, βλέπω.
*Ὀρῆτο, ἡ ὀρῆτο, 3 Ἑνικ. Παρατ. Μέσ. τοῦ ὁράω, ὡς ἐκ τοῦ ὄρημαι, οὕτως ἔγραψεν ὁ Ζηνόδοτος εἰς μερικὰ τοῦ Ὅμ. χωρία ἀντὶ ὁρᾶτο.
*Ὀρητός, ἡ, όν. Ἰων. ἀντὶ ὁρατός.
*Ὀρθαγγελέω, (ὀρθὸς, ἀγγέλω). Ἀγγέλω ὀρθῶς ἢ ἀληθῶς.
Ὀρθάγης, ου, ὁ. Παρὰ Λυσάφρ. 548. ταὐτὸν τῷ Ξένος. ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ὀρθανὴς, ὃ ἐστιν ἀνδρωπος ἀσελγής. (⏑–⏑)
Ὀρθαγόρας, ου, ὁ (ὀρθὸς). Μόριον ἀνδρῶν, τὸ πόσθιον, ἐκ τοῦ ἱστανθαι ὀρθόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 916. κωμικ. λέξις, κατὰ συνεμφασιν κυρίου ὀνόματος.
Ὀρθαγορίσκος, καὶ ὀρθαγοριόσκος. Παρὰ Λακεδαιμ. τὸ χοιρίδιον, ἐλαφάκιον ὑπομάζιον, τὸ γουρουνάκιον. Ἀθήν. σελ. 139. καὶ 140. ἐκ τούτου Βορθαγορίσκεια κρέα, τὰ γουρουνήσια κρέατα, παρ' Ἡσυχ. μετὰ τῆς ὁασείας. Ἐπίθ. ὀρθαγορίσκιος.
Ὀρθάγωνος, ὁ, ἡ = ὀρθόγωνος· ἀμφ.
*Ὀρθάδιος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ὄρθιος.
Ὀρθαί, Ἐπικ. ἀντὶ ὀρέσθαι, Ἀπρμφ. Ἀορ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, Ἰλ. Θ, 494 (ὅπου ἄλλοι γράφουσιν ἔσφαλμ. ὀρθαι, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐλαμβάνουσι τὸ ὀρθαι Ἀπρμφ. Παρακειμ. ἀντὶ ὦρθαι, Buttm. Γραμμ. σελ. 322).
Ὀρθάνης, ου, ὁ (ὀρθὸς)· Εἶδος δαίμονος, ὡς Πρίαπος, ἐκ τοῦ ἑξηντακότος εἰδώλου· ἴδε ὀρθαγης.
*Ὀρθαπτον, τό. Μάλλινον πανίον διὰ σπούγγισμα· gausape.
Ὀρθεύω, (ὀρθὸς). Ταὐτὸν τῷ ὀρθόω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 405.
*Ὀρθηλός, ἡ, όν = ὀρθὸς, ἀμφ.
Ὀρθήν, νοεῖτ. τὸ Ὀδὸν, ὡς τὸ Λατ. Recta, (ὑπονοημ. τοῦ via) ἐπὶ εὐθείας, ὀρθά, ὡς Ἐπίῤῥ. χρηστὴ Αἰτ. Ἐπιλ. ἐκ τοῦ ὀρθὸς, 2. ὅπερ ἴδε.
Ὀρθήναπτον, Πολυδ. Ζ'. 69. ταὐτὸν τῷ Gausapum purpureum, μάλλινόν τι σκέπασμα, πρὸς σπόγγισμα· ἴδε ὀρθαπτον.
Ὀρθία, ἡ. Ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος παρὰ Λακεδαιμ. καὶ Ἀρκαδ. παρὰ τῆς ὁποίας τῷ βωμῷ ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες, Valck Adon. σελ. 277. Α. λέγεται δὲ, ὅτι τὸ ὄνομα προῆλθεν ἐκ τινος χώρας ἐν τῇ Ἀρκαδ. ὅπου ἡ Ἄρτεμ. εἶχε ναὸν, Ἡσύχ. Ξενοφ. Λακ. Β'. 10.
Ὀρθία, Ἐπίῤῥ. οὐδέτ. Πληθ. ἐκ τοῦ ὄρθιος, μεγάλως, σαφῶς, καταληπτῶς. ἀνατεταμένως. Ἰλ. Δ. 11. μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, λέγεται δὲ καὶ ὄρθιον ἐν τῷ ἑνικῷ.
Ὀρθιάδα, καὶ ὀρθιάδζα, Ἐπίῤῥ. (ὄρθιος). Πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον· ἐκ Ξενοφ. Λακεδ. Β'. 3. »ὀρθιάδε βαίνειν.« ἢ, ὡς παρὰ Στοβ. ὀρθίαγε· ἐν ἄλλαις Ἐκδ. ὅμως ἀναγινώσκεται »Ὀρθια ἀναβαίνειν.« ὅ ἐστιν ἀναβαίνειν ὀρθὰ εἰς τὸν ἀνήφορον· ἀμφ. ἄνευ λόγου.
Ὀρθιάζω, άσω (ὄρθιος). Δαλῶ σαφῶς, μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, ἢ κράζω, φωναζω, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, »Ὀρθιάζειν γόους.« Αἰσχύλ. Πέρσ. 684. ἐκβάλλω μεγαλοφώνους θρήνους, πρβλ. 1042. 2) Καθόλου = ὀρθόω. »Ὀρθιάζειν τὸ ῥόπαλον.« Λεωνίδ. Ταραντ. Ἐπιγρ. 26, ἀντὶ τοῦ Σηκάνειν τὸ μέλος, ἤτοι τὸ ἀνδρῶν αἰδοῖον.
Ὀρθίαξ, ακος, ὁ. Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτίου, Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. Γ. 134. (= Drano σελ. 19, δ.)
*Ὀρθίας, ου, ὁ = ὀρθίαξ, Ἡσύχ.
*Ὀρθίασις, ἡ. Ἴδε ὀρθιάω.
Ὀρθίασμα, ατος, τό (ὀρθιάζω). Μεγάλη φωνὴ, μεγαλόφωνος ὁμιλία, κραυγὴ, Ἀριστοφ. Ἀχ.
Ὀρθιάω, ῶ = ὀρθόω, νεωτερ. λέξις· Σημαίνω, ὀρθώνω τι. Φιλοξ. Γλωσσ. ἑρμηνεύει τὸ Arrigit (ἐπὶ ἀσελγοῦς ἴσως ἐννοίας) διὰ τοῦ ὀρθιᾷ καὶ ὀρθοῖ, ἀμφ. ὅθεν
Ὀρθίησις, εως, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀρθίασις, σήκωμα, ὄρθωσις· ἀμφ.
Ὀρθιόκοπως, ὁ, ἡ (κόπη). Ὁ ὀρθὰ κωπηλατῶν. Ἡσύχ.
Ὀρθιον, τό. Ἐπίῤῥ. οὐδ. τοῦ ὄρθιος, ταὐτὸν τῷ ὀρθία.
Ὀρθιος, ία, ιον, ἡ ὄρθιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. (ὀρθός). Ὀρθὸς, ὁ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω σηκωμένος. εἰς ὕψος ἀνατεταμένος, Ἡσ. Ἔργ. 292. ἀντίκ. τῷ Πρηνὴς· ὅθεν καλόλου σηκωμένος, Ἡρότ. Γ. 102. ἐπὶ ζώων, σηκωμένος εἰς τοὺς ὀπισθιους πόδας, Πίνδ. Πυθ. 10, 56. »ὄρθιον ἱέναι, καὶ πρὸς ὄρθιον ἱέναι, ὑπάγειν τὸν ἀνήφορον· »πρὸς ὄρθιον ἄγειν, ὁδήγειν τινα τὸν ἀνήφορον. 2) Ἐπὶ φωνῆς, ὑψηλὴ, λιγεῖα, μεγαλόφωνος, μάλιστα δὲ ὡς Ἐπίῤῥ. »ὄρθια ἠῦσεν, ἐφώναξε μεγάλως, Ἰλ. Δ, 11. καὶ »ἴαχησε, ἐβόησα ὄρθια φωνῇ.« ὑμ. Ὅμ. Δημ. 20. 432. ἄλλοτε δὲ ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν· νεωτερ. εὑρίσκεται καὶ ὄρθιον ὡς Ἐπίῤῥ. ὅθεν β) νόμος ὄρθιος, πρῶτον παρ' Ἡρότ. Α'. 24. καὶ »Μελῳδία ὀρθιος.« μελῳδία τις παρατιθεμένη ἐπιτερως τῷ τροχαίῳ. Παρὰ Πλουτάρχ. Γ. σελ. 680. ἔτι δὲ καὶ νόμος ὄρθιος.« ὄθεν »Ὀρθιον κήρυγμα.« Ψηλὸν, μέγα. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 64. 3) »Ὀρθιοι λόχοι« ἀντίκειται τῷ Φάλαγξ, ὅτι κατ' ἐκείνους μὲν γίνεται ἡ πορεία κατὰ βάθος, (altitudo) ἐν δὲ τῇ φαλαγγι κατὰ μέτωπον. »Ὀρθία φάλαγξ, ἡ σπείρα· ἡ πλέον ἔχουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ βάθος τοῦ μήκους. Ἰδ. Schneid. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 10. «ὀρθίους τοὺς λόχους ἄγειν,» Λίβιος δὲ Rectos ordines αὐτοὺς λέγει. 4) Καθόλου = ὀρθός, ἀντίθ. τῷ Καμπύλος, κυρτός: καὶ μεταφ. «ἦθη ὀρθιώτερα», Πλουτ.

Ὀρθοάκανθος, ὁ, ἡ (ὀρθός, ἄκανθα). Ὁ ἔχων ὀρθὰ ἀκάνθια. (- υυ -).

Ὀρθοβατέω, ὦ (βαίνω). Περιπατῶ ὀρθά, εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ὀρθοβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ φωνάζων μεγάλως, πιθαν. ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ ὀρθροβόας ἐξ Ἀθην. ὅπερ ἴδε.

Ὀρθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ ὀρθά, ἐπ' εὐθείας ῥιφθείς. Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ἰουπτίωνα.

* Ὀρθοβουλία, ἡ. Ἡ ὀρθὴ βουλή. ἐκ τοῦ

Ὀρθόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ὀρθά, ἀληθῶς, καλῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος. Πίνδ.

* Ὀρθογνωμονέω, Νοῶ, στοχάζομαι, κρίνω ὀρθῶς, Φίλ. Δ'. σ. 228. εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ ἀλιτρ. ὀρθὸς σχηματ. ὀρθογνωμέω, Lobeck Phrynich. 382. ἐκ τοῦ

Ὀρθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ὀρθὰ νοῶν καὶ κρίνων, ὁ ὀρθὴν γνώμην ἔχων. Ἱππαρ. Ἐπιστ. σελ. 1282.

Ὀρθογόη, ἡ. Ἰδε ὀρθρογόη.

Ὀρθογραφέω, (γράφω). Γράφω ὀρθῶς, εὐθέως, ἤτοι κατὰ τοὺς κανόνας· ὅθεν

Ὀρθογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ὀρθῶς, ἤτοι κατὰ τοὺς κανόνας. 2) Παρὰ Οὐιτρουβ. Α'. 2. ἡ ζωγραφία τινὸς ἱσταμένου αἰσθοδημάτος ἐκ τῶν ἐμπροσθίων μερῶν, ἐναντίον τῷ Ἰχνογραφία.

Ὀρθογωνία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀρθὰς γωνίας, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σ. 764. ὅπου ὀρθαγωνία γράφηται, ἡ ὀρθὴ γωνία· ἐκ τοῦ

Ὀρθογώνιος, ὁ, ἡ· ἡ Ὀρθόγωνος, ὁ, ἡ (γωνία, γώνος). Ὁ ἔχων ὀρθὰς γωνίας.

Ὀρθοδᾰής, ὁ, ἡ (δαΐνω). Ὁ ὀρθῶς ἡξεύρων, τεῶν τι. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030.

Ὀρθοδέκαιος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὀρθὸς καὶ δίκαιος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 992.

Ὀρθοδίκης, Δωρικ. ἀντὶ Ὀρθοδίκης, ου, ὁ (δικάζω). Ὁ ὀρθῶς, δικαίως, δικάζων, κρίνων. Πίνδ. Πύθ. Ια'. 16.

Ὀρθοδοξαστής, οῦ, ὁ (δοξάζω) = ὀρθόδοξος, ὁ ὀρθῶς δοξάζων, φρονῶν περὶ τινος. Κλήμ. Ἀλεξ. ὅθεν

Ὀρθοδοξαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ γνώμην ὀρθὴν, ὀρθῶς. Ἀμμών.

Ὀρθοδοξέω, ὦ (ὀρθόδοξος). Δοξάζω, φρονῶ ὀρθῶς, ὅθεν

Ὀρθοδοξία, ἡ. Ἡ ὀρθὴ δόξα, γνώμη, τὸ δοξάζειν καὶ πιστεύειν ὀρθῶς.

Ὀρθόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ ὀρθῶς δοξάζων, πιστεύων.

Ὀρθοδότειρα, ἡ (δότειρα). «Διανοίαις ἀντὶ διανοίας ὀρθῆς δότειρα, Ὀρφικ. ἀμφ.

Ὀρθοδρομέω, ὦ. Τρέχω ὀρθά, ἐπ' εὐθείας· ἐκ τοῦ

Ὀρθόδρομος, ὁ, ἡ (ὄραμαι, τρέχω). Ὁ τρέχων ὀρθά, ἴσια, κατ' εὐθείαν.

Ὀρθόδωρον, τό (ὀρθὸς, δῶρον, 2.). Τὸ διάστημα ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, Πολυδ. Β'. 157. ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ Σπιθαμή, Ἡσύχ.

Ὀρθοέδειρος, ὁ, ἡ (ἔδειρα), ταὐτὸν τῷ Ὀρθόδειρος, Ὀργ. Τμν. ΙΗ'. 8. ἔνθα τὸ ὀνοσσιακὸν Χειρόγρ. Ὀρθοκάρηνον ἔχει.

Ὀρθοέπεια, ἡ. Κυριολεξία, Πλάτ. Φαίδρ. 114. τὸ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, ἢ ἀπαγγέλλειν, ὀρθὴ προφορά, ἔκφρασις τοῦ λόγου. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Κουϊντιλιανός, ἐκ τοῦ

Ὀρθοεπέω, ὦ (ἔπος). Ὀρθολογῶ, λέγω, λαλῶ ἢ ἀπαγγέλλω, προφέρω ὀρθῶς, Διον. Ἁλικ.

Ὀρθόθριξ, τρι_χος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων ὀρθὰς, συσσυρωμένας τρίχας. 2) ὁ ὀρθῶν, ἤγουν συνσυρόνων τὰ μαλλία, Αἰσχύλ. Χοηφ. 30.

Ὀρθοθύρη, ἡ· ἡμαρτμ. ἀντὶ ὀρσοθύρη.

* Ὀρθοκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὁ καθήμενος ὀρθῶς.

* Ὀρθοκαύσευστος, ὁ, ἡ (καθεύδω). Ὁ καθεύδων ὀρθῶς.

* Ὀρθοκαθήμενος, = τῷ ἡγουμ.

Ὀρθοκάλαμος, ὁ. Ὀρθὸς, εὐθὺς κάλαμος. Διοσκ. Νόσ. σελ. 461. ἴσως δὲ εἶναι Ἐπίθετ. ὡς τὸ ὀρθόκαυλος.

Ὀρθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = ὀρθοκέφαλος.

Ὀρθόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλὸς). Ὁ ἔχων ὀρθὸν καυλόν. Ἰδε καυλός.

Ὀρθόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων ὀρθὰ, ἴσια κέρατα. 2) «φρίαι ὀρθόκερωτα· ἡ ὀρθόνουσα, ἢ συνσυρόνουσα τὰ μαλλία, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Β'. 31.

* Ὀρθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ ἔχων ὀρθὴν κεφαλήν. 2) = ὀρθόθριξ.

* Ὀρθόκισσος, ὁ (κισσός). Ὀρθὸς κισσὸς, ἀντίκειτ. τῷ Χαμαίκισσος.

Ὀρθόκοιλος, ὁ, ἡ, πιθαν. ἐσφαλμ. ἀντὶ ὀρτόκοιλος.

Ὀρθοκόρυδος, ὁ, Ἀλκίμ. γ'. Ἐπιστ. 38. Ὁ ὀρθὸς, ἀληθινὸς κόρυδος· ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις λέγεται ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνθρώπου κακὴν φωνὴν ἔχοντος, ἆρα εἶναι πιθανὴ ἡ τοῦ Βεργλέρου διόρθωσις, ὅστις γράφει ὀρθοκόρυζος, ἐκ τοῦ Κόρυζα, ἡ ὀρθὴ, ἀληθινὴ κόρυζα, συνάγχη.

Ὀρθόκραιρος, αἶρα, αἶρον (κραῖρα). Ὁ ὀρθὰ, ἢ ἴσια ἔχων κέρατα, Ἐπίθ. τῶν βοῶν, Ἰλ. Θ, 231. Σ, 573 Ὀδ. Μ, 348. καὶ ἐπὶ πλοίων, «ὀρθόκραιραι νῆες» εἶναι τῶν ὁποίων τὸ ὀπισθεν ἢ καὶ τὸ ἐμπροσθεν μέρος ἤτοι ἡ πρύμνη ἢ ἡ πρῷρα ἐξέχει εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι εἶναι ὀρθόν, ἦσαν δὲ τὰ πλοῖα τῶν παλαιῶν σελληνοειδῆ, Ἰλ. Σ, 3. Τ, 344. (ὁ Ὅμ. ἔχει πάντοτε τὴν ποιητ. Γεν. πληθ. ὀηλ. ὀρθοκραιράων.)

Ὀρθόκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὁ ἔχων ὀρθὸν, ὑψηλὸν κρουνὸν. «Τύμβοι ὀρθόκρανοι», Σοφοκλ. Ἀντ. 1204. ἀντὶ τοῦ ὑψηλὸς τάφος· ὁ λόφον ἔχων ἐπ' αὐτῷ.

Ὀρθοκρισία, ἡ (κρίνω). Τὸ κρίνειν ὀρθῶς, δικαίως.

Ὀρθόκυλλος, ὁ, ἡ (κυλλός). Ὁ ἔχων ἄκαμπτα καὶ καμπύλα μέλη, τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται πλέον ὀρθὰ, Γαλην. Ὑπομν. ἐν τῷ Γ'. περὶ Ἀρθρ. σελ. 634. καὶ 636. περὶ τῶν ἐπ' εὐθείας ἀκινήτων διαμενόντων κώλων, πρὸς διαστολὴν τῶν καμπύλως διατεμένων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται Ἀγκύλα. Ἰδε, Vegetii Mulomedic. σελ. 63. Ἐν δὲ τοῖς Ἱππιατρικ. σελ. 262. ἀντὶ τούτου φέρεται περὶ ἵππων ἀκινήτων ὀρθοκοιλίοις ἢ παστάλοις. Ἰδε τὸ ἑπόμ.

* Ὀρθόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ ἔχων ὀρθὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἐγίναν ἄκαμπτα, καὶ δὲν γίνονται πλέον καμπύλα ἢ κυρτά· ἴδε τὸ ἡγούμ.

Ὀρθολάλος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀντὶ Ὀρθρολάλος, παρὰ Φιλ. Θεσσ. μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις εἶναι ὀρθῶς σχηματ. καὶ ἤθελε σημαίνῃ, ὁ ὀρθὰς λαλῶν, ὁμιλῶν.

Ὀρθολεκτέω, ὦ. Λέγω, λαλῶ ὀρθῶς.

Ὀρθολογέω, ὦ (λόγος, λέγω). Ὁμιλῶ, λέγω ὀρθῶς, Πλούταρ. Η'. σελ. 255. ὅθεν

* Ὀρθολογία, ἡ. Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς, Πλάτ.

Ὀρθομαντεία, ἡ. Ὀρθὴ, ἀληθὴς μαντεία. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1224. ἐκ τοῦ

Ὀρθόμαντις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (μάντις). Πίνδ. Νέμ. Α'. 91. ὁ ἀληθὴς μάντις· ἀντίθ. τῷ ψευδόμαντις.

Ὀρθομαρμάρωσις, ἡ (μάρμαρος). Τὸ ἄλειμμα τῶν ὀρθῶν τοίχων μὲ μαρμαρίνην τίτανον, ἴδε Ὀρθόστρωτος.

* Ὀρθόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὁ ἔχων ὀρθὸν ὀμφαλόν, λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἀσπίδος ὀμφαλοῦ.

Ὀρθονόμος, ὁ, ἡ (ὀρθῶς νέμων). Ὁ ὀρθῶς διανέμων, διαχωρίζων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 968.

Ὀρθόνοος, καὶ συναιρ. Ὀρθόνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ ὀρθὸς, εὐθὺς κατὰ τὸν νοῦν. «Ὀρθόνους πρὸς τὸν λόγον ἑξύτης», Κλήμ. Παιδαγ. Γ'. 11. ὀηλ. ὀρθὸς, ὑγιὴς νοῦς, εὐκόλως καταλαμβάνων πάντα λόγον.

Ὀρθοπαγής, ἐος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ ὀρθῶς, στερεῶς πεπηγμένος, ἢ ἱσταμένος. «Κίπαρις ὀρθοπαγὴς», Πλούταρ. Θ'. σελ. 69. Ἐκδ. Οὐτ.

Ὀρθοπάλη, ἡ (πάλη). Τὸ ὀρθιον πάλαισμα, Λουκιαν. Λεξιφ. ἀντὶ, Ὀρθὴ πάλη, εἰς τὴν ὁποίαν παλαύουσιν ἱστάμενοι, Ant. Πλάτ. Νομ 7, 6. σελ. 351. ἀντίκ. τῷ Κλινοπάλη.

Ὀρθοπεριπατητικός, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὁ ὀρθῶς περιπατῶν. Θεόφιλ. Πρωτοσπ. ὁ. κεφ. 10.

Ὀρθοπληγιάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Πατὴρ ἐπὶ τῶν ὀνύχων, ἐπὶ τῶν δακτύλων ὀηλ. τῶν ποδῶν, διὰ τὰ φαινῆτε μάγας, ἐκ τοῦ

Ὀρθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). «Ἵππος ὀρθοπλῆξ· ὅτις ὀηλ. σημαίνεται ὀρθίως εἰς τὰ ὀπίσθια ποδάρια· ὁ ὀρθῶς αἱρόμενος καὶ πλήσσων. Ἀριστοφ. παρὰ Σουϊδ.

Ὀρθοπλοέω, ὦ. Πλέω κατ' εὐθεῖαν. 2) ἔχω εὐτυχῆ πλοῦν· ὅθεν 3) καθόλου εἶμαι εὐτυχής, προβαίνω καλῶς. Ἔτι δὲ καὶ Μέσ. «Ὀρθοπλοούμεναι ἀρεταῖς» Στοβ. Λόγ. 24ῳ. ἐκ τοῦ

Ὀρθόπλοος, ὁ, ἡ, συνηρ. Ὀρθόπλους, ουν (πλέω). Ὁ πλέων κατ' εὐθεῖαν 2) ὁ πλέων εὐτυχῶς, ὁ ἔχων εὐτυχῆ πλοῦν· ὅθεν 3) καθόλου, ὁ προβαίνων καλῶς, ὁ εὐτυχής, πρβλ. Σοφοκλ. Ἀντ. 190.

* Ὀρθοπνοέω, ὦ. Πνέω, ἀναπνέω ὀρθῶς.

Ὀρθόπνοια, ἡ (ὀρθόπνους). Τὸ ὀρθῶς ἀναπνέειν· εἶδος ἀσθματος, ἢ δυσπνοίας, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ὀρθὸς ἢ καθήμενος ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ ὁ νοσῶν· ὅθεν

Ὀρθοπνοϊκός, ἡ, όν. Ὁ τὴν ὀρθόπνοιαν νοσῶν, ἢ ὁ εἰς ταύτην ἀνήκων.

Ὀρθόπνους, ὁ, ἡ, συνηρ. Ὀρθόπνους, ουν (πνέω), ταὐτὸν τῷ προηγ. Ἱππον.

Ὀρθοποδέω, ὦ (ὀρθόπους). Πορεύομαι, περιπατῶ μὲ ὀρθοὺς πόδας, ἢ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν πορεύομαι, ἀπὸ τῆς ὑπιότητος ἐξανίσταμαι. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. κεφ. β'.

Ὀρθόπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὀρθῶν πόλιν, ἤγουν ὁ θεοτικῶν πόλιν, ἢ πόλεις. Πίνδ. Ὀλ. 2, 14.

* Ὀρθόπορος, ὁ. Ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Ὀρθόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων ὀρθὰ, ἴσια ποδάρια, ὁ ὀρθῶς περιπατῶν, ὁ κατ' εὐθεῖαν πορευόμενος, καθόλου κρημνώδης. «Πάγος ὀρθόπους· βουνὸν κρημνώδες, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 985.

Ὀρθοπραγέω (πρᾶγος). Πράττω ὀρθά. Ἀριστοτ. Εὐδημ. Γ'. 2.

Ὀρθοπρίων, ονος, ὁ (ὀρθὸς, πρίων). Παρὰ Γαλην. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Χοιρικὸς, εἶδος πριονίου εἰς τροπάντιμα.

Ὀρθοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ὀρθὸν πρόσωπον, ὁ κυττάζων ὀρθῶς, εἰς τὰ ἄνω.

Ὀρθόπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Ὁ ἔχων εὐθεῖαν ἢ εἰς τὰ ἄνω ὀρθῶς ἐξέχουσαν πρύμνην.

Ὀρθόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ἔχων ὀρθὰ καὶ εἰς τὰ ἄνω ἱστάμενα πτερά. 2) ὁ ἔχων σειρὰν ὑψηλῶν στύλων, Σοφοκλ.

* Ὀρθοπτωτάω, τό, = ὀρθὴ πτῶσις, ἡ ὀνομαστική, Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 135.

Ὀρθοπυγιάω, = ὀρθοπληγιάω, παρ' Ἡσυχ. ὅταν ἡ γυνὴ ἑαυτὴν ἀπείρῳ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι· σημαίνειν τὸν κῶλον τὸν ἀνήφορον· ἀμφ.

Ὀρθοπύγιον, τό. Clunis, Φιλοξ. ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρρόπυγιον. Κεῖται δὲ καὶ παρ' Ἐρατοσθ. Κατασ. ΜΕ'. 41.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀρθόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ ἔχων ὀρθὴν, ὑψωμένην πυγήν. ἀμφ.

Ὀρθορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς, ὀρθὴ χρῆσις τῶν λέξεων. Θεμίστ. Λόγ. Δ'. σελ. 113.

Ὀρθός, ἡ, όν, Ἴσος, ὁ κατ' εὐθεῖαν εἰς ὕψος ανηκομένος, ὄρθιος, ἴσιος ἱστάμενος, Ὅμ. ὅστις τὸ ἀνάπτει σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸ ἵστημι, ἵστη δ' ὀρθός, ὀρθαὶ τρίχες ἔστασαν, Ἰλ. Ω. 350. πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. 542. κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πόρδων ἑστώτων ἀγορήν, Ἰλ. Σ. 248. Ὀδ. Ι, 442. ὅθεν β) ἐπὶ οἰκοδομῶν, πόλεων κ. τ. τ. ὁ ἱστάμενος, σώζων ὅτι, ἐναντίον τῷ, Καθαιρεθέν, καταχρημισθέν, κατατροπωθέν, ἀφανισθέν, «χωρὶς ὀρθοῦ, τὸ ὁποῖον ἵσταται, Θουκυδ. Ε'. 42 καὶ 46. ὅθεν μεταφ. ἀντὶ τοῦ Εὐτυχὴς, ὁ εἰς καλὴν κατάστασιν εὑρισκόμενος, Πλήρης ἐλπίδων, οἷον κτῆν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν, ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνης ἡγούμενος. Ἰσοκρ. Ἀρχ. σελ. 188. γ) μεταφορ. ὁ ἔχων ὀρθὸν πνεῦμα, ὁ ἔξυπνος, σταθερὸς, ἐναντίον τῷ Κατηφὴς, ὡς τὸ mens recta καὶ erecta, ἐναντίον τῷ animus dejectus, ὅθεν καὶ δ) ὁ ἡγεμόνευος, ὁ εἰς προσοχὴν ἐρεθιζθείς, καὶ ἀντὶ τοῦ Προσεκτικὸς, οἷον «Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης. σελ. 605. ἐγρηγορούσης καὶ σώφρα προσεχούσης τὸν νοῦν. ε) ὁ ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου ἀναπτοούμενος, ἀναφερεύμενος, Δικαιοῦργ. 11, 5. καὶ Κυρὴς ἰδιᾷ φόβοις, Διοδ. 16, 84. ζ) Ἴσιος, ὁ εἰς εὐθεῖαν διευθυνόμενος, γραμμὴν εὐθύνουσος, πόρθοι ἀντ' ἠλίοιο τετραμένοιο, κατ' εὐθεῖαν ἀντιπερ τοῦ ἡλίου, Ἡσ. Ἔργ. 729. ἀντίκειται. τῷ Σκολιὸν, κυρτὸν, καμπύλον· ὅθεν εὐθύνειν, συνωπαν. κόσμον, κατ' εὐθεῖαν, ἐπ' εὐθείας, Λατ. recta, ὡς Ἠπίρ. χρηστὴ Αἰτ. Θελ. ὠπαίτιος πᾶσι ὀρθῆναι. β) μεταφορ. Ἀληθὴς, ἀληθινὸς, ὀρθὸς, «πόρθος λόγος, Ἡρόδ. Ζ'. 68. «ὀρθὴ μανία, ἡ ἀληθὴς, ἡ τῷ ὄντι μανία, Ἀλλ. Ζώων Ἴστ. ΙΔ'. 31. πόρθοὶ ἔλεξαν, ἔχεις δίκαιον, recte dixisti, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγῳδ. Valck. diatr. σελ. 103. γ) Δίκαιος, ἁγαθὸς, ὡς καὶ τὸ Λατ. Rectus, ἐναντίον τῷ Pravus. «Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια εἶπε. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1209. ὁ προτιμῶν εἰς τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους, Ἡρόδ. Α'. 96. 3) εἰς Οὐσιαστ. ἡ ὀρθὴ, συνυπακ. πτῶσις, ἡ Ὀνομαστική, casus rectus, Γραμμ. Ἠπίρ. Ὀρθῶς, κατ' ὀρθὴν γνώμην, μὲ ὀρθὸν τρόπον. Ὁ Φῶς. ἐν Δεξ. ἑρμην. τὸ «Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τοιούτοις· διὰ τοῦ, Κεκινημένης καὶ περιθλιμμένης, εἰς τὸ τῆς συνηθείας «Ἦτον ἡ ἐσπαθη εἰς τὸ ποδάριι· ἐξ Ὑπερίδους. «Ὀρθῆ δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης. Αἰσχίν. ἀντὶ τοῦ, Ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου. (συγγεν. μὲ τὸ Ὄρνυμι, ὄρθιος καὶ ὄρθριος.)

Ὀρθοστάδην, Ἠπίρ. (ἵστημι). Ὀρθὰ ἱστάμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 32. ἀντίκειτ. τῷ Καταπείμενος.

Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ· καὶ Ὀρθοστάδιος, ὁ, ἡ, χιτὼν, Tunica recta, χιτὼν, φόρεμα, ἁπλοῦν τοῦ ὁποίου δὲν ἐξέλειπτο, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἵστατο ὀρθὸν, ἴσιον, καὶ ἐκρέματο ἴσιος κάτω. ἴδε Σταδίος, καὶ Στατός, Πολυδ. Ζ'. 48. Δίων δὲ Κάσσ. ΞΙ'. 17. καὶ 22. σημαίνει Ὀρθοστάδιον, τὸ μαντὸ τῶν κυβερνητῶν φόρεμα. Ὀρα Δίων. Κάσσ. σελ. 998.

Ὀρθοστάδων, Ἠπίρ. ταὐτὸν τῷ Ὀρθοστάδην, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ'. 1425.

Ὀρθοστάς, άδος, ἡ, = ὀρθοστάτης· ἀριθμ. 3. ἀμφ.

Ὀρθόστασις, ἡ. Ἡ ὀρθὴ στάσις· ἀμφ.

Ὀρθοστατέω, ῶ. Ἵσταμαι ὀρθός. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ὀρθῶς ἱστάμενος. 2) ἴστι εἴδός τι στήλης, Εὐρ. Ἰων. 1138. Παρὰ Οὐιτρουβ. 2. 8. ἐν σημ. «Ἡλίμακες ὀρθοστάται ἢ ἀκίνητος σκάλα. Εὐρ. Ἱκέτ. 497. 3) Πλακοῦς τις εἰς θυσίαν προσφερόμενος ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Εὐριπ. Ἑλ. 554. «Ἐμπόρους ὀρθοστάτας, ὅπου ἄλλοι Ὀρθοστάδας ἀναγινώσκουσι.

Ὀρθόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). «Τοῖχοι Ἱερονλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 65. οἱ ὀρθοὶ μὲ μάρμαρον ἐστρωμένοι τοῖχοι, ὡς, Ὀρθομαρμάρωσις, παρὰ Κωδιν. τὸ ἀλειμμα τῶν τοίχων μὲ μαρμαρίνην τίτανον. Σαλμάσ. εἰς

Ὀρθοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀρθότης, Δημοκράτ. Γνώμ. σελ. 620.

* Ὀρθόσφυρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀρθὰ σφυρὰ ἔχων, Καλλίσφυρος, Ἡσύχ. ἐν Δ. Τανύσφυρος.

* Ὀρθοτενής, ὁ, ἡ (τείνω). Εἰς ὀρθὸν τεταινισμένος, ὀρθὸς, Ὀππιαν.

Ὀρθότης, ητος, ἡ (ὀρθός). Ὀρθὴ διεύθυνσίς τινος σώματος, ὀρθὴ, ἴσια στάσις· καὶ 2) μεταφ. ἀντὶ τοῦ Διαισύνη, χρηστότης.

Ὀρθοτίθιος, ὁ, ἡ· καὶ Ὀρθότιτθος, ὁ, ἡ, Ναύτ. Χρον. Γ. 1. (τίτθη). Ὁ ἔχων ὀρθῶς ἱσταμένους μαστοὺς· ἢ ὀρθίους μαστοὺς ἔχουσα, ἐναντίον τῷ, χαλαρότιτθος, ὅθεν Νέος, νεαρὸς, stantibus papillis. Stat. Sylv. 1, 2, 270. Maximian. eleg. 5, 27.

Ὀρθοτομέω, ῶ (ὀρθοτόμος). Τέμνω, κόπτω, διανέμω, φαιρῶ τι ὀρθῶς, κατ' εὐθείαν, ὅθεν

Ὀρθοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τι ὀρθῶς, κατ' εὐθεῖαν· ταὐτὸν τῷ Ὀρθοδεξία, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. δ'. Δ'. 3.

Ὀρθοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὀρθῶς, ἴσια τέμνων, διαιρῶν. 2) μὲ ἀλλαγὴν τοῦ τόνου, Ὀρθότομος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ ὀρθῶς, ἴσια τμηθεὶς ἢ διαιρεθείς.

Ὀρθοτονέω, ῶ. Γράφω, ἢ λαλῶ μὲ τὸν ὀρθὸν, πλήρη τόνου· ἴδε Ὀρθότονος, ὅθεν

* Ὀρθοτόνησις, ἡ. Ἡ ὀρθὴ ἢ πλήρης τόνησις.

Ὀρθότονος, ὁ, ἡ (τόνος). Ὁ ἔχων ὀρθὸν τόνον, ἐναντίον τῷ Ἐγκλισις, inclinatio κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λέξις μεταβιβάζει τὸν τόνον της εἰς τὴν προηγουμένην, ὡς τὸ «ἠκουσάς μου». Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐμοῦ ἤκουσας, τὸ ἐμοῦ λέγεται ὀρθότονον, ἢ ὀρθοτονούμενον, ἀντικ. τῷ Ἐγκλιτικόν.

Ὀρθοτριχόω, ῶ (ὀρθόθριξ). Ὀρθῶς ἱσταμένας ἔχω τὰς τρίχας. Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν

Ὀρθοτριχία, ἡ. Αἱ ὀρθῶς ἱσταμέναι τρίχες.

Ὀρθοτριχιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Ὀρθοτριχόω, Γλωσσ. Στ.

Ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν, ὀρθός). Ὡς τὸ Λατ. Erectus animo, ὁ ἔχων ὀρθὰς, ἀνεπταμένας φρένας· μάλιστα ὁ ἔχων ὀρθὴν καὶ ἀνεπταμένην τὴν προσοχὴν ἢ τὰς ἐλπίδας τῆς ψυχῆς του, Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

Ὀρθοφυέομαι, σύμπ. Φύω, αὔξω ἐπ' εὐθείας, ἴσια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 8. ἔνθα ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδ. ὀρθότερον φέρεται γεγραμμένον Ὀρθοφυέω· ἐκ τοῦ

Ὀρθοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ αὐξάνων ἰσια, ἐπ' εὐθείας, ὁ ἔχων ὀρθὸν ἀνάστημα, ὅθεν

Ὀρθοφυΐα, ἡ. Τὸ αὔξειν ἐπ' εὐθείας, ὀρθὸν ἀνάστημα.

Ὀρθοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ ἔχων ὑψωμένην χαίτην, εἴτ' οὖν τρίχας.

Ὀρθόω, ῶ (ὀρθός). Κάμνω τι ὀρθὸν, ἴσιον, ἀπὸ τῆς ὑπιεῖσης ἐξανιστῶ, ὀρθῶς σηκόνω, ὀρθόνω. Ὁ. Η, 272. Ψ. 695. ὅθεν μορθωθείς, Ὁ. καθέλων ὀρθῶς βάλλω, ὑψόνω, κάμνω τι ὑψηλὸν. β) ἐπὶ οἰκοδομῶν, πόλεων, κ. τ. τ. Κτίζω, ἀποκαθίστημι, φέρω τι πάλιν εἰς καλὴν κατάστασιν· ὅθεν καθέλων Καταρθόνω, σώζω, διαφυλάττω, ποιῶ τι εὐτυχὲς, ἰσχυρὸν, τίμιον, μείζον, πόλιν, Σικελίαν, Πλάτ. ὑψόνω, δοξάζω· ἔτι δὲ καὶ Ἐτελῶ τι, προβιβάζω· Πατητ. Προχωρῶ, προκόπτω, Ἡρόδ. Α'. 208. γ) μεταφορ. ἐπ' ἀνθρώπων, θάρσος ἐμποιῶ τινι, ἀναθαρσύνω, παρηγορῶ, φέρω τινὰ εἰς καλητέραν κατάστασιν, ὑψόνω τινὰ πάλιν, Ἡρόδ. Γ'. 122. καθόλου Ποιῶ τινα εὐτυχῆ, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγῳδ. «Βουλαὶ ὀρθοῦν αὐτοὺς μήτε πράξεις. Διονύσ. Ἀρχαιολ. ἐν Ἀποσπ. σελ. 2327. δ) Παρεξύνω, διεγείρω, Seidl. dochm. σελ. 367. μάλιστα δὲ εἰς προσοχὴν, ἐλπίδας. 2) Κάμνω ὀρθὸν τὸ κυρτὸν, κομπύλον, στρεβὸν, φέρω εἰς εὐθείαν διεύθυνσιν. β) καταφέρω εἰς τὸν ὀρθὸν ὁρμον, διτκῶ, κυβερνῶ, ἢ καὶ διορθόνω «Ὀρθοῖς τὴν ἁμαρτίαν», ἀντὶ τοῦ Διορθόνειν, Ἀρρίαν. Κυνηγ. Κς'. 4. «Ὀρθοῖς τὸν πατέρα» Πλάτ. Λάχ. σελ. 165. ὁπλ. διατηρεῖς ὀρθὴν τοῦ πατρὸς τὴν γῆν. «Τὴν πατρίδα ὀρθοῦσται· αὐτός. Οὕτω δὲ ὁμοίως ὁ Πίνδ. καὶ τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως Ὀρθόπολιν. Ὀρθωτῆρα δὲ τὸν Θεόν. Παθητ. Ἵσταμαι ὀρθὸς, ἴσιος, σηκόνομαι· αὐξάνω· β) Προκόπτω. γ) Εἶμαι ὀρθὸς, πλησίον, «πόρθοῦται ὁ λόγος», ὑπάρχει ὀρθὴ ἀναλογία, Ἡρόδ. Η'. 103.

Ὀρθραγορίσκος, ὁ. ἰδε Ὀρθαγορίσκος.

Ὀρθρεύω, καὶ, Ὀρθρεύομαι, Ἀποδ. Μέσ. (ὄρθρος). Εἶμαι, πορεύομαι, ἢ πράττω τι τὸ πρωὶ γύρω κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὄρθρου Θεόπρ. Γ'. 58. σηκόνομαι πρωΐ. 2) καθόλου δὲ Ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἄυπνος, Εὐρ. Τρωάδ. 182. «Ὀρθρεύουσαν ψυχὴν ἀκπληχθείσαν, καὶ «Ὀρθρευμένη γόοισιν. Ἱκέτ. 977. ἔνθα διὰ τοῦ ἀγρυπνεῖν ἑρμηνεύεται. Μέσ. δὲ, Ὀρθρενόμενος, ὁ πρωὶ σηκονόμενος, καὶ ἀρχόμενος τὰ κάμῃ τι. Δουκιαν. ἴδε ὅμως καὶ τὸ, ἐπορθρεύω.

Ὀρθρία, ἡ. ἰσοῦμ. ἐξωθεν τοῦ, Ὥρα, ταὐτὸν τῷ Ὀρθρος, παρὰ Σευῆρ. κυρίως δηλ. τοῦ Ὀρθριος.

Ὀρθρίδιος, ία, ιον. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ Ὀρθριος. Ἀνθολ.

Ὀρθρίζω, ταὐτὸν τῷ Ὀρθρεύω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὀρθρινὸς, ἡ, όν (ὄρθρος), νεώτερ. σχηματ. ἀντὶ τοῦ ὄρθριος, ὁ πρωϊνός. «Τὸ Ὀρθρινὸν ταὐτὸν τῷ Ὄρθρος, ἢ νοουμ. ἔξωθεν τῆς Κατὰ τὸ πρωϊνὸν· καὶ ὡς Ἠπίρ. Πρωΐ. (Τὸ Ι συνιζ. μετρον, μόνον παρὰ Μελ. τρὶς βραχὺ, ὅθεν καὶ ὁ Grafe γράφει ἀντ' αὐτοῦ τὸ Ὀρθριος, ὅμως ἄνευ λόγου, ἰδε Jac. AP. σελ. 89. 602. πρβλ. Ὀπωρινός.)

Ὀρθροκόκκυξ, υγος, ὁ (κοκκύζω). Ἀλεκτρυών, Δίφιλος παρ' Εὐσταθ. τοῦτ' ἐστιν, Ὄρθρος κεκέκυγεν.

Ὀρθρος, ία, ιον, καὶ δικατάλ. (ὄρθρος), = Ὀρθρινός, νμ. Ὀμ. Ἑρμ. 143. Θεογν. 861. Ἀνωμαλ. Συγγρ. καὶ Ὑπερθ. Ὀρθριαίτερος, Ὀρθριαίτατος.

Ὀρθροφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὁ τὸ πρωὶ συχνάζων, πορευόμενος.

Ὀρθροβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ τὸ πρωὶ φωνάζων, ἐπίθετον τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀθην. γ'. σελ. 98. ὡς, Ὀρθριοκόκκυξ, καὶ Ἀναλεκτ β'. σελ. 102.

Ὀρθρογόη, ἡ (γοάω). Ἡ τὸ πρωὶ στενάζουσα, κλαίουσα. Ἡσιόδ. Ἔργ. 570. Οὕτως ὀνομάζονται αἱ χελιδόνες Ὀρθρολαλοι, Ἀνθολογ. Ἄλλοι δὲ ἀνεγίνωσκον Ὀρθροβόη, ἑρμηνεύοντες ἢ μεγάλως δρηνεῦσα.

Ὀρθρολάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ τὸ πρωὶ λαλῶν, φλυαρῶν. Ἀνθολογ. Ἐπιθ. τῆς χελιδόνος.

Ὄρθρος, ὁ. Τὸ πρωϊνὸν, ὁ καιρὸς τῆς αὐγῆς ἤτοι ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχεται νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἀνατολὴν τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, τὸ Ἐξημέρωμα. Ἡσ. Ἔργ. 579. ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 98. Ἡρόδ. Η'. 188. (ἐκ τοῦ Ὄρνυμι, ὄρθαι, ὄρθος, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ σηκόνεται αἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, συγγεν. μὲ τὸ Orior, ortus.)

* Ὄρθρος, ὁ. Μυθώδης τις σκύλος, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ὅστις ἐφύλαττε τοὺς βόας τοῦ Γηρυονέως ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

και ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. Ἡσ. Θεογ. 309. πρβλ. 293. καὶ Σχολ. Ἀπ. Γ. 4, 1399.

* Ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδεκοτελαίπωρος, ὁ, ἡ, Ἀριστφ. Σφῆκ. 518. «παρὰ τὸ ὀρθρεύειν καὶ φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν», Σχολ. ὁ Voss μετέφρασεν τὴν λέξιν ταύτην οὕτως εἰς τὰ Γερμ. Morgendämmerungs händel macher rechts verderb – mühwandelung.

Ὀρθώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ ἔχων ὀρθὸν, ἀληθὲς ὄνομα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708. αὐτόθι, τῷ ψευδώνυμος.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἡ Ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀρθία. 2) Σουϊδ. ἐσημείωσεν αὐτὸ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρθωσις.

Ὀρθώσιος, ὁ. Τὸ Λατ. Stator, ἐπώνυμον Διός, Διον. Ἁλικ.

Ὀρθωσις, εως, ἡ (ὀρθόω). Ἡ ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ἀνάστασις, στήνωμα, ἴσιασις, ἴσίασμα, διόρθωσις, διεύθυνσις. «Ὀρθωσις λόγων καὶ ἔργων» Πλουτ. περὶ Δεισιδ. 4. τὸ ὀρθῶς λέγειν καὶ πράττειν.

Ὀρθωτήρ, ῆρος, ὁ (ὀρθόω). Ὁ ποιῶν τι ὀρθὸν, ὁ ἱστάζων, ὁ αὐτυχῶς ἐκτελῶν τι, Πλιδ. Πύθ. Α'. 109. ὁ διευθύνων, ὁδηγῶν.

* Ὀρι—, εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Ὄρος, βουνὸς, συνθέτ. λέξεις μάλιστ ὀρθὸν συνήθ. Ὀρο—, ὅπου ὅμως ἀπαιτεῖται μακρά τις συλλαβὴ τόσον συχν καὶ Ὀρι—, ὥστε ὁποῦ ὁ σχηματ. οὗτος μετέβη καὶ εἰς τοὺς Πεζογρφ. ι σπαν. Ὀρεο—, καὶ Ὀρει—.

Ὀρεᾶιος, εία, εῖον (ὄρειον). Δίφος, πέτρα διορίζουσα τὰ σύνορα. Ἔτι ὁ συνορεύων, ὁ γείτων. Νικήτ. Χρον. καὶ. 2.

* Ὀρεῖος, ὁ, πλεῖσμοι, ὁ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φυομένων, ἴδε, Ὀρέστ.

Ὀρειβακχος, ὁ. Ὁ ἐστιν Ὀρειες Βάκχος, Ἀπολλων. Κυνηγ. Α'. 24. διὰ τὴν ἐν ὄρεσιν ἀγομένην βακχικὴν ἑορτήν· ἴσως ὀρθότρ. Ὀρείβακχος.

* Ὀρειβάτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ Ὀρειβάσης, πρβλ. Dind. Ἀριστφ. Ὄρν. 278.

Ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ Ὀρειβρεμέτης.

Ὀρειγενίζω, ὁμοιάζω τὸν ὀρίγανον. Ἐκ τούτου

Ὀρειγενίτης, ου, ὁ. «Οἶνος», ὁ μὲ ὀρίγανον σταθεῖσμένος οἶνος.

Ὀρειγανόεις, εσσα, εν. Ὁ ἐξ ὀριγάνου κατασκευασμένος. Νίκανδρ Θηρ. 65.

Ὀρίγανον, τὸ, καὶ, Ὀριγανος, ἡ. Φυτόν τι, ἡ ῥίγανη, Origanum, γεῦσιν ἔχον δριμεῖαν καὶ πικρὰν· ὅθεν «Ὀρίγανον βλέπειν» ἀντὶ τοῦ Πικρῶς ὁρᾶν, ὡς ὁ φαγὼν ὀρίγανον, Ἀριστφ. Βάτρ. 603. Διοσκ. γ'. Γ'. 32. τὸ πρῶτον εἶδος καλεῖται Ἡρακλεωτικὸν, Origanum heracleoticum, Λατιν. τὸ παρὰ Ῥωμαίοις Cunila, λεγόμενον· τὸ δεύτερον δὲ, Ὀνίτης, ἡ, Origanum onitis, Λατιν. — Τὸ ἄρτεν. Ὀρίγανος, ὁ, εἶναι ἀμφ. (υ-υυ)

* Ὀρίγνασμαι, = Ὀργνάσμαι, ἀμφ.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, Ἀποθετ. Μέσ. = Ὀρέγομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, «ἐγγιστα ἢ ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶτον», ἀντὶ, ἐμάχοντο μὲ προτεινόμενα ἔγχη, Ἡσ. Ἀσπ. 190. β) μετὰ Γεν. Ἐκτείνομαι πρός τι, ἁπλόνω τὰς χεῖρας διὰ νὰ πιάσω τι, σημαδεύω, Εὐρ. Βακ. 1207. Θεόκρ. 24, 44. γ) μετὰ τῆς Δίτ. Φθάνω εἰς τι, ἀποκτῶ τι, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 2, 61. (ἐκ τοῦ ὀρίγνυμι, ταὐτὸν τῷ ὀρέγομαι, ἐκ τοῦ ὀράγω, ὀρίγω, ὀρίγνω. Παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ ὀριχάομαι ἀντὶ τοῦ Γλίχομαι, ἡ ὀράγομαι.)

Ὀρειδρομία, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀρειδρομία, τὸ τρέχειν εἰς τὰ βουνὰ, Διάλεκτ. Β'. σελ. 28. ὅπου νῦν ὀρειδρομία, γράφεται.

Ὀρειδρόμος, ταὐτὸν τῷ ὀρειδρόμος· ἡμαρτ. γραφ.

Ὀρίζω, Μέλ. ἴσω (ὅρος). Βάλλω σύνορα, ὁρον ἵστημι ἢ δίδω, περιορίζω, συστέλλω, ξεχωρίζω, ἀπό τινος, μετὰ Γεν. «Ἀστὴρ τῆς Διβύνης», Ἡρόδ. Β'. 16. πρβλ. Σοφοκλ. Φιλ. 636. ἔτι δὲ καὶ «πόλιν ἀπ' ἄλλης», Εὐρ. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Μηδ. 436. «ἡρίσατο πέτρας», αὐτὶ τοῦ περάσασα, διελθοῦσα, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. «Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν». Αἰσχύλ. Ἱκετ 502. οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, Διορίζω, καὶ Ἐξορίζω. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 636. «Ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως κώπης», ἀντὶ τοῦ Διαχωρίζει. «Ἐκ χερῶν ὁρίζειν» Εὐριπ. Ἰων. 1459. 2) Διορίζω σύνορα· ὅθεν 3) καθόλου, Διορίζω, διατάττω, διστηρίζω, «σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε Δαίμων», Μελίαγρ. Ἐπίγραμ. 21. μᾶλιστα δὲ ὁρίζω ἔννοιάν τινα, θεμελίζω. — Μέσ. ὁρίζομαι, διορίζω τὰ σύνορα διὰ τῶν ἐμαυτοῦ μου, καὶ οἰκειοποιοῦμαι τὰ οὕτω περιωρισμένα· διορίζω διὰ τῆς ἰδίας γνώμης μου, ἀποφασίζω, διατάττω, προσδιορίζω, «βωμοὺς», Σοφοκλ. Τραχ. 238. αἱ σημασ. τοῦ Ἐνεργ. καὶ τοῦ Μέσ. συγχέονται συχν. Ἰων. οὐρίζω. Παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Κελεύω, προστάζω, δεσποτικῶς λέγω, ἐπιτάττω.

Ὁρίζων, οντος, ὁ, ὑποκορυμ. τοῦ ἀὴρ, ἡ, κύκλος, circulus finitor. Ἡ ὑπὲρ τὴν γῆν τῆς ἀτμοσφαίρας γραμμὴ, ἢ ὁ κύκλος ὁ περιορίζων ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς τὴν ὁρᾶσιν μας, ὅ ἐστι, κύκλος, ὁ διορίζων ἡμᾶς τὸ τε φαινόμενον καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου, μετοχ. ἐκ τοῦ ὁρίζω.

* Ὀρικτή, ἡ, ἀντὶ ὀρκάνη, Ἡσύχ.

Ὀρικός, ἡ, όν (ὁρεύς), ταὐτὸν τῷ, ὀρειός.

Ὀρικός, ἡ, όν (ὅρος), καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ὁ περιορίζων, διορίζων, ὁ εἰς ὅρον ἀγόμενος.

Ὀρικτίτης, ου, ὁ (ὅρος, κτίζω). Ὁ κατοικῶν, διατρίβων εἰς τὰ ὄρη. «Ζεὺς ὀρικτίτης», Πίνδ. Λειβ. 156. ὅμως τὰ τοῦ Matthiae σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 687 ἔχουν ἤδη τὸ ὀρθότρ. ὀρείκτητος, πιθαν. πρέπει νὰ γράφ. ὀρεικτίστης.

Ὀρικύπτω, ἀντὶ ὀρυκτῶ, Ἡσύχ.

Ὀρίμαλίδες, αἱ, ἴδε ὀρομαλίδες.

* Ὀρινδα, ἡ, = ὄρυζα, ὄθεν

Ὀρίνδης, ου, ὁ. «Ἄρτα», ἐκ Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Γ'. 28. Πολυδ. στ'. 73. καὶ Ἡσύχ. Εἶδος ἄρτου, κατασκευαζομένου ἐκ τῆς ὀρύζης.

Ὀρινοβάτης γαστραφέτης, ὁ γαστραφέτης.

Ὀρίνω (ὄρω, ὀρέω). Κινῶ, παρακινῶ, ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω· «πάλλα ἢ ἄτιμα πόστοιν», Ἰλ. Ι. 4. Δ, 298. πρβλ. Ὀδ. Η, 273. Ἰλ. Φ, 235. συνήθ. μεταφ. «Θυμὸν ὀρίνειν», παρακινῶ τὴν ψυχὴν, μάλιστα διὰ συμπαθείας, Ὀδ. Δ, 366. Ξ, 361. Ο, 486. Ἰλ. Δ, 208, καὶ ἀλλαχοῦ· ὅμως καὶ διὰ τοῦ πόθου, Ἰλ. Β, 142. Γ, 396. διὰ τῆς λύπης, Ἰλ. Ξ, 459. διὰ τοῦ φόβου, Ὀδ. Ω, 448 διὰ τοῦ θυμοῦ ἢ τῆς ἀγανακτήσεως, Ὀδ. Θ, 178. «σπεύσω κατὰ κῆρα καὶ ἠπόρ ὀρίνειν», Ὀδ. Ρ, 47, 216. «γόοιο», Ἰλ. Ω, 760. «πόρυμαχόνδε», Ἰλ. Φ, 313. ὅθεν καθόλου, κινῶ τινα εἰς σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς, παθητ. εὐρίσκομαι ἢ κατάντω εἰς τοιαῦτα πάθη, πωρίνεσθαι, καὶ πεφίθη θυμῷ, συγχ. παρ' Ὅμηρ. μάλιστα κατακτῶ εἰς ἔκπληξιν, ταραχὴν, Ἰλ. Α, 521, 525. Ο, 7. Σ, 223. πορωθέντες, οἱ περοβισμένοι, τεταραγμένοι, Ὀδ. Χ, 23. Μετὰ τὸν Ὅμηρ. καὶ ἀντὶ τοῦ κινοῦσθαι, πορεύεσθαι, τρέχειν. (ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὅπερ παρβ.)

Ὀριοδαίκτης, ου, ὁ (ὅριον, δαίκνυμι), ταὐτὸν τῷ, ὁριστὴς, Ἔτυμ. Μ.

Ὀριοδατέω, ῶ (ὅριον τίθημι). Βάλλω σύνορα, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὄριον, τὸ, = ὅρος Σύνορον, τέλος, μόνον κατὰ τὸ σχῆμα ὑποκορισ.

Ὀριον, σέ, ὑποκορ. τοῦ ὄρος. Βουνάκιον.

Ὀρεος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁ ἐκ τῶν συνόρων, ὁ εἰς τὰ σύνορα ἀνήκων, «Ζεὺς ὁριος», ὡς φύλαξ τῶν, ὁρίων, Πλάτ. Νομ. 8, σελ. 842. Ε.

Ὀριπεδίον, τό, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀριπέδιον.

Ὀρίπλαγκτος, ὁ, ἡ, καὶ ὀριπλανής, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀρειπλ.

Ὅρισμα, τό (ὁρίζω). Τῆς ὁριθεσίας, σύνορον, τεῖχος, φράγμα τὸ ἐν τοῖς μεθορίοις. 2) περιορισμός, διορισμός, διωρισμένη γνώμη, ἡ ἦθος, ἢ ἕξις, ἢ νόμος. Εὐρ. Ἑκάβ.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ (ὁρίζω). Τὸ βάλλειν σύνορα, 2) μάλιστα διορισμὸς, ὁρισμὸς, ἤγουν ἑρμηνεία τινὸς ἢ πράγματος ἢ σήματος. 3) Παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀντὶ τοῦ κέλευσμα, προσταγὴ, ἐπίταγμα.

* Ὀρίστεον, ἐπίθετ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁρίζω. Πρέπει νὰ ὁρίσῃ τις, Ὀλυμπόδ. σχόλ. εἰς Πλάτ. Φιλβ. σελ. 266. Ftalib

Ὁριστής, οῦ, ὁ (ὁρίζω), ταὐτὸν τῷ ὁρίζων. Ὁ τὰ σύνορα διορίζων. 2) ὁ κάμνων ὁρισμούς, ἤγουν ἑρμηνείας πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. 3) ὁ ὁρίζων κύκλος, ὅθεν

Ὁριστικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὁρισμὸν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. 2) «ἡ ὁριστική», σημειωτικ. ἔγκλισις, Indicativus modus, Γραμμ.

Ὀριτρεφής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ὀρίτροφος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀρειτρ.

* Ὀρίχαλκος, ἴδε ὀρείχαλκος.

* Ὀριχάομαι, = ὀρέγομαι.

Ὀρκάνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ἑρκάνη, ἕρκος, ἐκ τοῦ ἔργω, εἴργω. Περιβολὴ, περίφραγμα, φραγμὸς μὲ τὸν ὁποῖον περικλείεταί τι, σαργάνη· ἔτι δίκτυον, ταῖχος, αὐλαξ, σίμασια, πρὸς πολιορκίαν περιβλήματα, Αἰσχύλ. Ἑπτ. 348. Εὐρ. Βακχ. 611. δεσμοτήριον, φυλακή, ἴδε στοργάνη.

Ὀρκεσέτης, ου, ὁ (ὅρκος, ἀπαιτέω). Ὁ ἐπίορκος, ὁ ἀθετῶν τὸν ὁποῖον ὥμοσεν ὅρκον, ὁ ἀπατεώνας, Ἀνδοκ.

Ὄρκη, ἡ, ἀντὶ τοῦ λατιν. orca, ἀλλ' εἶναι ἁμάρτυρον καὶ ἄμφ. ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν χρήσει τὸ ὕρκη, ἢ ὕρκη.

* Ὀρκήσω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1179. ἴδε ὀρχέομαι.

* Ὀρκίδδω, Λακων ἀντὶ ὀρκίζω·

Ὀρκίζω, μέλ. ἴσω (ὅρκος). Βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, καταφέρω τινὰ εἰς ὅρκον, = ὁρκόω, μετὰ τῆς αἰτ. ἀποβέλλεται μὲν ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς μὴ Ἀττ. κρίνεται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς Ξενοφ. καὶ Αἰσχίν. ἴδε Ioh. Φρυν. σελ. 361. 2) ἐξορκίζω τινὰ, μετὰ τῆς Δίτ. μετ. ὁρκίζομαι, κάμνω ἢ βάλλω ὅρκον.

Ὄρκιον, τὸ, ἡ ὅρκια, τὰ, προσυπακμ. ἱερὸν ἢ ἱερά. Θυσία μὲ ὅρκον γινομένη δημοσίως, παρ' Ὅμρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ὁρκωμοσία, ἥτις ἐγίνετο, ὅταν ἔμελλε νὰ κλεισθῇ δεσμός τις ἢ συμμαχία, τὰ πρὸς συνθήκας χρειώδη· ὅθεν καὶ ὁ ὅρκος αὐτὸς οὗτος λέγεται, καὶ ὁ δεσμὸς, καὶ ἡ συμμαχία.

* Ὀρκιοτόμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁρκιστόμος.

* Ὀρκιοφόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁρκιοφόρος.

* Ὀρκιος, ἡ, όν, = ὁρκιος.

* Ὀρκίλλω, = ὄρκιον ποιῶ, ὁμνυμι, Ἡσύχ. γράφετ. δὲ ὀρθότρ. ὁρκίδδω.

* Ὅρκιον, τό, = ὅρκος, Ἰλ. Δ, 158. Ἡρόδ. Α'. 29. 69. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ αἰτούμενον ὁρκου ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησις ἀσφαλὴς, Πίνδ. Ὀλ. 11, 6. 2) συνήθ. εἰς πληθ. ὅρκια, τὰ Αἱ θυσίαι καὶ αἱ λοιπαὶ ἱεροπραξίαι, αἱ ὁποῖαι ἐτελοῦντο, ὅταν ἔμελλε νὰ γίνῃ ὅρκος, ἢ νὰ κλεισθῇ δεσμός τις ἢ συμμαχία, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δι' ὃ, τι γίνεται ὁ ὅρκος, δεσμὸς, συμμαχία, συνθήκη, συχν. παρ' Ὅμρ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡροδ. συχνότ. ἐν τῇ φράσει «ὅρκια πιστὰ ταμνειν», κάμνω συνθήκην, ἀσφαλίζων αὐτὴν διὰ θυσιῶν, ὡς τὸ Λατ. ictum foedus, Ἰλ. Β, 124. Γ, 105. Ἡροδ Η'. 132. ὅστις ὅμως μεταχειρίζ. συχν, καὶ τὸν ἑνικ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην, «ὅρκιον ποιεῖσθαι», Ἡροδ. Α'. 141, 143. καὶ ἀλλαχοῦ· ᾠμωλότητα καὶ ὅρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτε πιστὰ ταμεῖν, ἀσφαλίζειν τὴν φιλίαν καὶ καὶ τὴν συνθήκην μεδ' ὅρκου καὶ θυσίας, Ἰλ. Γ, 73, 94. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅρκια, ἢ ὅρκιον τέμνειν, Ἡροδ. Δ, 201, Ἰ. 132. ὅρκια, ἢ ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, παραβαίνω, καταπατῶ τοὺς ὅρκους, Ἰλ. Γ, 107. Δ, 67. ὡσαύτως ὑπὲρ ὅρκια πημῆναι, Ἰλ. Γ, 299. κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, Ἰλ. Δ, 157. ὅρκια συγχέναιμι, Ἰλ. Δ, 269. καὶ ὅρκια φυλάσσειν, Ἰλ. Γ, 280. ὅμως ὅρκια δοῦναι, ἑκτελῶ διά τὰ ὅσα ἔγινεν ὁ ὅρκος, Ὀδ. Τ, 302. ἀντὶ τούτου παρ' Ἀπ. Ῥ. ὅρκια παρεῖναι, μάρτυς τῶν τοιούτων ὅρκων ἦτον ὁ Ζεύς, Ἰλ. Η, 69. 411. β) ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐθυσιάζοντο εἰς τοιούτους δημοσίους ὅρκους, Ἰλ. Γ, 245, 269. ὡς τό, ὑπὰ Ἱερὰ ἴδε Ἱερός, 4. (τὸ ὅρκιον δὲν εἶναι ὑποκορ. τοῦ ὅρκος, εἶναι δὲ μᾶλλον οὐδέτερον τοῦ ὅρκιος, ὅπου συγνπαν. συχν. τὸ Ἱερὸν ἢ Ἱερά.)

Ὅρκιος, ὁ, ἡ, σπαντρ. τριῶν καταλήξ. (ὅρκος). Ὁ εἰς τὸν ὅρκον ἀνήκων. α) ὁ ὁρκισμένος, ὁ ὑπὸ ὅρκου δεδεὶς, Αἰσχ. ὅρκιος λέγω, ὁμιλῶ ὡς ὁρκισμένος, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἐπέχει τόπον τοῦ ὅρκου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 305 β) ἐκεῖνος, ὅστις ἐπικαλεῖται ἐν τῷ ὅρκῳ, πΘεοὶ ὅρκιοι, οἱ μάρτυρες τῶν ὅρκων, καὶ τοῦ ὁρκιζομένου, οἵτινες φυλάττουσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρκου, καὶ τιμωροῦσι τὴν ἐπιορκίαν, μάλιστα ὁ Ζεύς, ὅθεν «Ζεὺς ὅρκιος», Valck Ἱππ. 1027. «Τίν' οὖν ἐπόμνυς ὅρκιον Ζεῦνα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 747. «Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος», Φοίνισ. 1691. ὁηλ. ξίφος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμόνω, Οἰδ. Κολ. 1617. «Ὁρκίοις δικασταὶς αἱρουμένης», Αἰσχύλ. Εὐμ. 474. «Ὅρκιον σκῆπτρον», καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς.

*Ὁρκιοτομέω, = ὅρκια τέμνω, ἐκ τοῦ

Ὁρκιοτόμος, ὁ (ὅρκιον τέμνω), παρὰ Πολυδ. Α', 38. ἐν τῷ Ὁνομαστικῷ χειρογρ. ἀντὶ ὁρκοτόμος γέγραπται, ὁρκιστόμος, ἐν ἄλλοις δὲ ὁρκιστ. ἢ ὁρκιλτ. ὥστε φαίνεται, ὅτι ἐκ τῶν ὁρκίων τέμνειν πρέπει νὰ γραφῇ ὁρκιστόμος, ταὐτὸν τῷ ὁρκομότης, ὅστις κάμνει ὅρκον δημόσιον παρὰ τῇ θυσίᾳ, Ἰων. ὁρκιητόμος.

*Ὁρκισφόρος, ὁ, ἡ (ὅρκιον, φέρω). Ὅστις τηρεῖ ὅρκιον, Ἰων. ὁρκιηφόρος.

Ὁρκισμός, ὁ (ὁρκίζω). Τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον.

*Ὁρκιστής, οῦ, ὁ (ὁρκίζω), νεώτερ. καὶ ἑλληνιστ. Ἀττικ. σχηματ. ἀντὶ ὁρκωτής.

*Ὅρμος, ὁ, ἀντὶ (ὁρχμός). Ὁρχμή, Ἡσύχ.

Ὄρκος, ου, ὁ. Ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος διά τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος θεωρουμένου ὡς θείου καὶ ἱεροῦ εἰς μαρτυρίαν, Ὅμρ ὅστις συνάπτει τιχν. «ὅρκον ὀμόσσαι, κάμνω ὅρκον, παρβλ. Ἡσ. ἔργ. 196. συνηθ. μετὰ τοῦ ἐπιθτ. κρίναντο καὶ ἀμαρτυρίῳ, ἔτι δὲ καὶ, «ὅρκος θεῶν», Ὀδ. Β, 377. «ὅρκος μακάρων», Ὀδσ. Κ, 299. ἀντὶ τινὸς τεκμηρ. μετὰ τινος, θεοῦ θηλ. «ὅρκος, μὴ πειθὼ τις, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορ. καὶ μέλ. Ὀδ. Δ, 253, 746. «ὅρκιον ἐλίσσειν τινόϊο, Ὀδ. Δ, 746. ἔτι δὲ καὶ, «τινὶ», Ἰλ. Χ, 119. τὰ ἀρχαιότατα ἴδιμα παρὰ τῷ ὅρκῳ ἴδε Ἰλιθ. Σ, 371. Ψ, 581. «ὅρκους ἐπελαύνειν», καὶ, «προτάττειν τινὶ», ἐπιβάλλειν τινὶ τὸν ὅρκον, Ἡροδτ. Α', 146. Ζ', 62, 74. «ὅρκον ἀπολαμβάνειν», ἀπολαμβάνειν παρά τινος τὸν ὅρκον, «ὅρκον ἀποδιδόναι» κάμνω τὸν ὅρκον, Δημοσθ. β) ὁ μάρτυς τοῦ ὅρκου, ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπεκαλεῖτο ἐν τῷ ὅρκῳ, διά μὲν τοὺς θεοὺς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, Ἰλ. Β, 755. Ο, 38. Ἡσ. Θεογν. 400, 784, 805. ὑμν. Ὁμρ. Δημ. 259 διά δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξαιρτ. ὁ Ζεύς, Πίνδ. Πυθ. 4, 298. παρβ. Buttm. Lexil. 2. σελ. 52. 2) ὅρκος, ὁ εἰς πρόσωπον υἱὸς τῆς Κρήθει, Ἡσ. ἔργ. 806. δαίμων τις, ὅστις ἐκόλαζε τοὺς ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, Ἡσ. ἔργ. 221. Θεογν. 231. Ἡροδ. Ζ'. 86, 3. «Διὸς ὅρκος», ὡς ὑπερέτης τοῦ Διός, Reisig enarr. Σοφοκλ. Οἰ. 1758. ἐκ τοῦ ὅρκος ἔπλασεν ὁ Βιργίλιος κατὰ παράξενον τρόπον τὸ orcus Georg. 1, 277. (ὅρκος εἶναι κυρίως ταὐτοσήμαντ. τῷ ὅρκος, ὡς τῷ ὁρκάνη τῷ ἑρκάνη, ὁρκοῦρος τῷ ἄρκουρος, ἐκ τοῦ ἔργω, εἴργω, λοιπὸν φραγμός, δεσμός τις, διά τοῦ ὁποίου ἀναγκάζεται τις νὰ κάμῃ τι, ἢ νὰ μὴ κάμῃ, ὅθεν τὸ Λατ. orcus, χωρὶς περικλεισμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τις.)

*Ὁρκοφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω), ὁ ἐπίορκος.

Ὁρκοτέμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁρκιστόμος.

Ὁρκοῦρος, ὁ, = ἑρκουρος. Μελαγρ. 120, 2. ἐπειδὴ τὸ ἔρκος καὶ ὅρκος εἶναι κυρίως ταὐτοσ. Jac. Ἀπ. σελ. 765.

Ὁρκόω, ῶ (ὅρκος). Βάλλω τινὰ εἰς ὅρκον, καταφέρω τινὰ εἰς ὅρκον, μετὰ τῆς αἰτιατ. παρβ. ὁρκίζω. Πιθ. ὁρκοῦσθαι, βάλλομαι εἰς ὅρκον, ὅθεν κάμνω ὅρκον.

*Ὁρκυνάεσσ, ᾶσα, ᾶεν, ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ὄρκυνος, ὁ, ὄρκυνοι, καὶ ὄρυννες, οἱ. Εἶδος μεγάλων ὀρνίθων ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀετῶν, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Ε'. 10. Ἀθην. Δ'. σελ. 131. Ζ'. σελ. 302. ἔνθα ὄρκων κατ' αἰτιατικὴν φέρεται.

Ὀρκύπτω, ὅθεν «Ὀρκυπτοῦσι», παρὰ Σουϊδ. ἵστανται εἰς τὸ ὀνύχια, ὁηλ. ἔσονται τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν διά νὰ ἰδω τι, ἐκ τοῦ ὀρθός καὶ κύπτω, Γραμμ. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 669.

*Ὄρκυς, υος, ὁ, αἰτ. ὄρκυν, = ὄρκυνος.

Ὀρκωμα, τό. Τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον. 2) ἐκ τοῦ παθητ. αὐτός ὁ ὅρκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489.

Ὀρκωμοσία, ἡ (ὁρκωμοτέω). Τὸ ὁρκίζεσθαι, ὁ ὅρκος, Ἑβρ. Ζ'. 20, καὶ 21.

Ὀρκωμότειον, τό. Ἡ δι' ὅρκου βεβαίωσις, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 241. Α. 2) τοῦμ. ἐξωθεν τοῦ ἱερᾶ, ταὐτὸν τῷ ὅρκια. Αἱ θυσίαι ὅπου ἐπροσφέροντο, ὅταν ἐγίνετο δημόσιος ὅρκος ἢ συνθήκη τις. 3) παρὰ Πλουτάρ. Θησ. 26. ἐν ἀρχ. ἐνιαχοῦ τοπος τις, ἔνθα ἐκλείπει δεσμός τις, ἢ συμμαχία, κυρίως οὐδέτ ἐκ τοῦ ὁρκωμόσιος.

Ὀρκωμοσιάζω, παρὰ τῷ οὐσιαστικ. χειρογρ. ἐν Πολυδ. Α'. 38. ταὐτὸν τῷ ὁρκωμοτέω, ἀμφ.

*Ὀρκωμόσιος, ία, ιον, = ὁρκιος.

Ὀρκωμοτέω, ῶ (ὅρκος, ὄμνυμι). Ὀμνύω, κάμνω ὅρκον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. 46. Ἀριστοφ. Βατράχοις, καὶ Εὐρπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1190. ὅθεν

Ὀρκωμότης, ου, ὁ, = ὁρκιστής, ἐν λεξ. Φωτ. προκρίνεται τούτου τε καὶ τοῦ ὁρκιστής. ὅθεν

Ὀρκωμοτικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ὁ εἰς ὁρκωμοσίαν ἀνήκων, ἢ συνήθης.

Ὀρκώμοτος, ὁ, ἡ, = ὁρκιος, ἡθικῶς ὁρκωμότους ὁρκωμότους, Δυκοφρ. 707. ὁηλ. εἰς τοὺς ὁποίους ὡρκίσθημεν, ὡμόσαμεν.

Ὀρκωτής, οῦ, ὁ (ὁρκόω). Ὁ βάλλων τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, Ξενοφ.

Ὁρκωτός, ή, όν (ὁρκόω). Ὁ ὁρκισθείς, Γλωσσ. Οὐλπιαν. εὑρίσκεται δὲ καὶ παρὰ Πολυδ. Α'. 38. ὁρκωτοὺς ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἀμφίβολοι, διότι ἐν τῷ Ὀνομαστικ. χειρογρ. γράφονται ὁρκῶτος.

Ὅρμα, ατος, τό, ταὐτὸν τῷ ὁρμή, οὕτως ἀναγινωσκόν τινες κατὰ τὰ σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Ἠλ. 1385. τὸ νῦν εἰρμα γραφόμενον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐκ τινος λεξικογράφου κατὰ τὸν Herm. ἅρμα φέρεται.

Ὁρμαθίζω (ὁρμαθός). Βάλλω τι εἰς τὴν ἁράδαν, ἢ εἰς ὁρμαθίαν, συναζω εἰς ἁράδας, τό ἐν τῇ συνηθ. ἁρμαθίζω, Σουϊδ. ἐνλεξ. μαστιγίζω.

*Ὁρμαθιστήρ, τό, ὑποκορ. τοῦ ὁρμαθός.

Ὁρμαθός, οῦ, ὁ (ὅρμος), Σειρά, στίχος πραγμάτων κατὰ τάξιν παρ' ἄλληλα συνημμένων, τό καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἁρμαθία, τροπῇ τοῦ ο εἰς α. ἐπὶ τῆς σειρᾶς παρ' ἀλλήλας συνημμένων νυκτερίδων. Ὀδ. Ω, 8. καὶ Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ς'. γ'. 2. ἐγράφετο δὲ καὶ ὁρμαθός, ἴδε ὅμως Spohn de extr. Od. parte, σελ. 162.

Ὀρμάζω, Ἀττ. ἀντὶ ὁρμάομαι, ἀμφ. κατὰ τὸν Ruhnk. Tim. σελ. 87. καὶ πιθαν. μὲ δίκαιον τρόπον, τοὐλάχιστον δὲν εἶναι εἰς τὰ ἕως τώρα ἀναφερθέντα χωρία τὸ ὁρμάζω ἐνεστ. ἀλλ' ὑποτακτ. ἀορ. 1. παθητ. Δωρ. ὁρμασθῶ ἀντὶ ὁρμηθῶ, ὅπερ δεικνύει ἐξαιρτ. Εὐρ. Μήδ. 192. ὁ στίχος, ὅμως καὶ Ἀνδρομ. 841. ἀπαιτεῖ τὸ νόημα ὁρμαθῶ ἀντὶ ὁρμάσω παρβλ. Elmsl. Εὐριπ. Μήδ. 186.

Ὀρμαίνω (ὁρμάω), κυρίως καθόλου κινῶ. Κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, φέρω εἰς μεγάλην κίνησιν, ὅμως παρ' Ὁμρ. κατ' ἐξοχήν, κινῶ στοχασμὸν τινα ἢ σκοπὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τοῦτέστι, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, βουλεύομαι, σκέπτομαι, ὡς τό animo volvere ἢ agitare, συχνὰ παρ' Ὁμρ. ἀντελλῶς, «ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν», Ἰλ. Α, 193. Σ, 15. Ὀδ. Δ, 120. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἔτι δὲ καὶ συντομτρ. «ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα», Ἰλ. Κ, 507. «νέμ φρεστίν, Ὀδ. Δ, 843. ὕμν. Ἑρμ. 69. καὶ «φρασίν», Ἰλ. Κ, 4. Ὀδ. Γ, 151. «ὡσαύτως κατὰ θυμόν», Ὀδ. Β, 156. καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. μετὰ τοῦ ἐπομ. ὅπως, σκέπτομαι πῶς πρέπει νὰ γίνῃ τι, Ἰλ. Φ, 137. Ω, 680. ὅθεν καὶ α) «ὁρμαίνειν τινα, ἄνευ τινὸς προσθήκης, σκέπτομαί τι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκεπτω, ἐπιβλέπομαι, ἀδόνιτα κ. τ. τ. Ἰλ. Κ, 28 Ὀδ. Γ, 169. Δ, 136, 732, 793. ὡσαύτως «πολλὰ», ἢ «ἄλλα δὲ οἱ κῆρ ὡρμαινεν», Ὀδσ. Η, 83. Σ, 545. Ψ, 86. β) ἄνευ τῆς αἰτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. στοχάζομαι, σκέπτομαι, συνῃθ. «ὡς ὡρμαινεν», οὕτως ἐσκέπτετο, Ἰλ. Σ, 20. Φ, 64. Χ, 131. καὶ μετὰ τοῦ ἐπομ. ἢ—, ἢ—, Ἰλ. Π, 435. Ὀδ. Ο, 300. ὡσαύτως εἰ—, ἢ—, Ὀδ. Δ, 789. γ) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐπ. Ὁμ. 4, 16. — Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίζ. μόνον τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἐνίοτε 3 πρσ. ἀορ. ὥρμηνε, ποτὲ ἄνευ τῆς αὐξήσ. — Μετὰ τὸν Ὅμηρ. μέρος μὲν μεταβ κινῶ, διεγείρω, ἀναπτω· μέρος δὲ ἀμεταβτ. ἔρχομαι εἰς κίνησιν, βιάζομαι, π. χ. Αἰσχύλ. Θηβ. 379. «Ὁρμαίνει ἵππους, ἀντὶ τοῦ κινεῖται ὁρμητικῶς, Impetu ad cursum fertur, κατὰ τὸν μεταφραστήν. «Πλούτος πίονος ὁρμαίνει κέαρι», Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 151. ὁηλ. διεγείρει, ὑψώνει τὴν ψυχήν.

Ὁρμαστειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ὁρμαστήρ, ῆρος, ὁ (ὁρμαίνω). Ὁ διεγείρων, ἐρεθίζων, κινῶν, Ὀρφ.

Ὁρμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁρμή), μεταβ. Κάμνω τι νὰ κινῆται, διώκω, παραπέμπω, παροξύνω, ἐνθαρρύνω, «τινὰ εἰς πόλεμον», Ἰλ. Ζ, 338. «τινὰ πρὸς κλέος», Πινδ. Ὀλ. 10, 24. «στρατὸν ἐπί τινα», Ἡροδτ. Θ'. 106. παρβ. Α'. 76. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω, «πόλεμον», Ὀδ. Σ, 376. παθητ. «ὁρμηθεὶς θεοῦ», παρακινούμενος ὑπό θεοῦ τινος, Ὀδσ. Θ, 499. παρβλ. Δ, 282. Ν, 81. Ὁ Ὅμρ μεταχειρίζετ. ὡς παθητ. μόνον τὸν μετοχ. ἀορ. καὶ ἔχει πάντοτε τὴν αὔξησ. 2) πολὺ συχντρ. ἀμεταβ. βάλω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ὅθεν φέρομαι μετὰ βίας, ταχέως, ὁρμητικῶς, βιάζομαι, μάλιστα πρός τι ἐπιχείρημα, διά νὰ τὸ ἐκτελέσω ὀγλίγωρα, ὅθεν μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἀσωτερικῆς ὁρμῆς ἢ προθέσεως πρός τι ἐπιχείρημα ἢ πρᾶξιν, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν τῆς ἀρχήν. «Ἰρηξ, ὃς ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνιχα», Ἰλ. Ν, 64. ὁηλ. ὅστις κινηθῇ καὶ ὑψωθῇ πρὸς καταδίωξιν, κ.τ.λ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου 62. εὑρίσκετ. «ὀρτο πέτεσθαι, «ὀτσάκι δ' ὁρμῆσαι πυλάων ἀντῶν ἀξέμεναι, ὅσσες ὥρμηντ κατὰ τῶν πυλῶν, Ἰλ. Χ, 194. ὡσαύτως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωσόταν δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιόνιν, ὁσάκις ἐδοκίμασε νὰ ἀντισταθῇ, Ἰλ. Φ, 265. ὅθεν καὶ ἄρχομαι, ἀρχίζω τε μὲ ἀνάργειαν, δραστηριότητα, Πλάτ. Προταγ. σελ. 314. Β. συνών. μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. συχνότ. παρ' Ἡροδ. βι Κινοῦμαι ταχέως κατά τινος, φέρομαι ὁρμητικῶς πρός τι, μάλιστα ἐπὶ μάχης, συνών. μετὰ γενικ. «Τρώων», Ἰλ. Δ, 335. ἔτι δὲ καὶ «ἐπί τινα», Ἡσ. Ἀσπ. 403. 3) συχνότ. μετὰ τῆς ἀμεταβ. σημασ. εἰς μέτ. εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐκτὸς τοῦ ἀορ. μέτ. ὁρμήσασθαι, κατὰ τὴν σημασ. συνών. καὶ ὁ συχνότ. ἀορ. παθητ. ὁρμηθῆναι. α) μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. «μὴ φεύγειν ὁρμήσωσιν», μόνον νὰ μὴ σταματοῦσι διὰ νὰ φύγωσι, Ἰλ. Θ, 511. «ὥσπερ ἐπὶ ἀκτὴν ὁρμήσειαν ὁρμήσαντες», Ἰλ. Κ, 350. «ὁρμηθῆ κόρυσσε κρατὸς ἀφαρπέξειε, ὁρμήσει νὰ ἀφαρπάξῃ κ.τ.λ. Ἰλ. Ν, 188. ὅμως «ἦτορ ὥρμαῖνε πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι», ἡ καρδία ἐπεθύμησε νὰ πολεμήσῃ, Ἰλ. Φ, 572. ὅθεν καθόλου, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. β) ἡ διεύθυνσις διὰ ποῦ τίθεται εἰς γενικ. Ἰλ. Ξ, 488. Φ, 595. ἔτι δὲ καὶ «ἐπί τινα», Ὀδ. Κ, 214. ὅμως «μετὰ τινος», τρέχω κατόπιν τινος, Ἰλ. Γ, 605. ὁ τόπος ὅθεν ἐκτρέχεται διὰ τοῦ, ἐκ, «ὥρμαν' ἐκπαλέμοιθεν», Ἰλ. Γ, 142. παρβλ. Ι, 178. ἐν τῷ παίζω λόγῳ εἶναι συχνόν. ἐν χρήσει τὸ «ὁρμᾶσθαι ἐκ — ω, ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅθεν ἀρχίζει τις τὸ ταξείδιον, μάλιστα ὅθεν ἐξέρχεται στρατηγός τις μετὰ τοῦ στρατεύματος, καὶ ἀρχίζει τὰς πολεμικὰς ἐργασίας. γ) ἁπλοῦτ. πορεύομαι ταχέως, τρέχω, συνών. διὰ νὰ κάμω ἔρσδον, Ἰλ. Ν, 182, 496, 525, 550, 562, 754 Ὀδ Μ, 176. καὶ ἄλλαχοῦ συχν. παρ' Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, «ὦκυΐ, ξυστῇς, ξίφεσιν, ὁρμῶ, κάμνω ἔρσδον μὲ τὸ ἔγχος κ.τ.λ. Ἰλ. Ε, 855. Ν, 496 Ρ, 530. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πάσης ταχείας καὶ βιαίας κινήσεως, ὅθεν «ὁ λόγος ὥρμησεν, ὁ λόγος ἐκβαίνει ὁρθῶς», Wess. Ἡροδ. Γ'. 53. «ὡς φάτις ὥρμησεν, Ἡροδ. Η'. 189. καὶ «ὁ λόγος ὥρμησε λεγεσθαι», Δ'. 16. Ζ'. 8Ε, 4. Wess. Δοκ. 2, 10. Ἄλλοτε παρ' Ἡροδοτ. συνών. ἐν τῇ σημασ. α. μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἄρχομαι, ἀρχίζω, ἐπιχειρίζομαι, ἑτοιμάζομαι διὰ νὰ κάμω τι, ἐκφράζει δὲ τὴν πρώτην ὁρμὴν διά τι ἐπιχείρημα, ἐπίσης μὲ τὸ «εἰκὼ, ἢ φημί τις», καὶ μὲ τὸ «ἐκ τινος», συνημμένον.

Ὀρμειά, ἡ, ταὐτόν τῷ ὁρμιά, Θεόκρ. 21, 11.

Ὀρμενοείς, ασσα, εν, Νίκανδρ. Θηρ. 840. Ὁ μέγας, ἐπιμήκης καυλὸς γενειῶν, ἐκ τοῦ

Ὄρμενος, ὁ. Ὁ βλαστός, ὁ καυλός, ἐπὶ τοῦ ἀστεροειδοῦ (Turia), ἢ τῆς κρόμβης (Cymba). Ὅθεν ἐξορμενίζω παρὰ Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ βλαστάνω καυλὸν σπερμοφόρον, ἐπὶ φυτῶν· γράφεται δὲ καὶ, ὁρμενος, Ἰουλιαν. Λογ. ἑ. σελ. 174. λέγει· «Τὰ ὁρμενα τῶν λαχάνων», ἤτοι τὰ ἐκτεκυλισθέντα παντὸς λαχάνου, τὰ τοῦ κηποῦ ἢ τὰ ἄνευ φέροντα βλαστήματα, οὐδετέρως μεταχειριζόμενος τὴν λέξιν. (ἀναμφιβ. κατ' ἀρχὰς ταὐτόν τῷ ὁρμενος, μετοχ. ἀορ. μέσ. τοῦ ὀρνυμι.)

* Ὁρμενος, μετοχ. ἀορ. μέσ. ἐκ τοῦ ὀρνυμι, ὁπερ ἴδε Ἰλ.

Ὁρμέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὅρμος, 2.). Ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι εἰμί, ἐν ὅρμῳ διάγω τὴν ναῦν καὶ ἡσυχάζω, ἵσταμαι ἡσύχως καὶ ἀσφαλῶς ἐπ' ἀγκύρας εἰς τὸν ὅρμον, εἴτ' ὢν λιμένα, Ἡροδοτ. Η'. 22. πρὸς γῆν, καὶ εἰς μέτ. «ὁρμέοντες εἰς τὸν πόντον», Ἡροδοτ. Η'. 188. «ἐπ' ἀγκύρας», καὶ «ἐπὶ τῆς αὐτῆς (συνων. ἀγκύρας) ὁρμέοντες», Pors. Eὐρ. Ὀρ. 68. Reisig comm crit de Soph. OC. 144. συχν. μεταφ. καθόλου εἶμαι ἀσφαλὴς σὐγουρος. 2) ταὐτόν τῷ ὁρμίζω, ἁρμ.

Ὁρμή, ἡ (ΟΡΩ, ὄρνυμι). Πᾶσα σφοδρὰ προβολή, ἔφοδος, ἐφορμή, μάλιστα ἡ πρώτη σφοδροτάτη προσβολή, ἐπὶ πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ι, 355. ἀγρίου θηρίου, Ἰλ. Λ, 119. συχνότ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, «ἔγχεος ὁρμή», Ἰλ. Ε, 118. Ἡσ. Ἀσπ. 355, 456. «ὥστ' ὤνοπος πυρὸς ὁρμή», ἡ δύναμις τοῦ πυρός, Ἰλ. Λ, 157. καὶ «κύματος ὁρμή», Ὀδ. Ε, 320. ἐξαίρετ. (ὄρνυμι, ὦρμαι). Ἡ πρώτη κίνησις, ὁ ὀρθασμός, ὁ ἐν τῇ ψυχῇ συνιστάμενος, καὶ εἰς κίνησιν ἐκκαλῶν· ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς κίνησις, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμία, ἀπόφασις, ἡ ἀρχὴ, ἐγχείρησις, βουλὴ, προθυμία. Appetitus, motus animi, instinctus, conatus, impetus, Ἡσιοδ. παρ' Ὁμ. καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, ἡ πρώτη κίνησις, ὁρμὴ εἴς τι ἐπιχείρημα, Ἰλ. Δ, 468. Κ, 123. Ὀδ. Β, 403. τὸ ποθεῖν τι ἢ ὁρμᾶν ἐπί τι, τὸ ἐπιπόθειν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τίς τι, Ὀδ. Ε, 416. «ὥστ' ὀτρύνω παρ' Ἡροδ. — νεώτερ. ἡ σωματικὴ, ταρακτικὴ ὁρμή, εἰς ἀντίθεσιν τῆς διὰ τοῦ λογικοῦ καταδαμασμένης ἐλευθέρας θελήσεως, (ἔθεν ὁρμάω καὶ ὁρμαίνω).

Ὀρμηδόν, ἐπίρ. (ὁρμάω). Μὲ ὁρμὴν, ὁρμητικῶς, Φίλοξ. Γλωσσ. Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1070. λέγει συνημμένως «ἀρίτως καὶ ὁρμηδόν».

Ὄρμημα, τό (ὁρμάω). Κυρίως τὸ ἀντικείμενον ἐπιχειρήματος ἢ ἐφορμῆς τινος, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ὁρμῆς, ὅμως μόλις ἀνῆκτ. ἐξ ἐναντίας ἐξηγεῖται τὸ Ἰλ. Β, 356, 390. «Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε», κατὰ διαφόρους τρόπους, ἤτοι τὰ ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τοῦ βίου ἐπιχειρήματος κατὰ τῆς Ἑλένης, δηλ. ἐφ' ἁρπαγῇ τῆς Ἑλν. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ ὁρμοῦ τῆς Ἑλν. ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα εἰς τὴν Τροίαν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ πόθου καὶ τῆς λύπης τῆς Ἑλν. εἰς ξένην γῆν· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ κυμάτων τῶν Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλν. συνώνυμ. τοῦ ἔνεκα —. Οἱ ἀρχιοττ. σχολ. ἐξέλαβον τό, «Ἑλένης ὁρμήμενα» ὡσὰν ἀπὸ τῆς λύπης ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλ. παρβλ. ὁρμάω. Ὁ Εὐστάθ. ἐξηγεῖ τὸ ὁρμήματα διὰ τοῦ ὁρόμου, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἑκουσίως ἡ Ἑλν. μετὰ τοῦ Πάρ. Κατὰ τὸν Bullm. Lexil. 2. σελ. 5. εἶναι τὸ, «Ἑλν. ὁρμ.» σφοδραὶ ψυχικαὶ κινήσεις, φροντίδες τῆς Ἑλ. τὰς ὁποίας ὑπολαμβάνει ὁ Μενέλ. ὅτι αἰσθάνεται ἡ σύζυγός του.

* Ὁρμησις, εως, ἡ (ὁρμάω). Ταχεῖα κίνησις, σχολ. Ραν. Ἀπολ. Ρ. 4, 647.

Ὁρμητηρία, ἡ, ἡμπρτ. γράφ. ἀντὶ ὁρμιστηρία.

Ὁρμητήριον, τό (ὁρμάω). Μέσον, ἢ ὄργανον εἰς τὸ κινεῖν, ἐνεργοῦνειν, διευθύνειν τι, Στρατ. Ἱππ. Γ. 15. 2) (ὁρμάομαι). Τόπος, ὅθεν ὁρμῶ, ἐξέρχονται τινες, ἐξαιρετ. δὲ λέγεται τόπος τις (ἢ πόλις) ὀχυρωμένος, περιέχων ἅπαντα τὰ εἰς πόλεμον ἀναγκαῖα, ὅθεν ὁρμῶσι κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ κάμνουσι ἐπιδρομὰς, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ κινδύνου καταφεύγουσιν ἀσφαλῶς, Place d' Armes, Γαλ. λέγεται λοιπὸν οὕτω φρούριόν τι τεχνητὸν, ἢ αὐτοφυὲς. Ἔτι δὲ τεῖχος, ἢ φραγμὸς, καὶ χαρὰξ, λιμὴν κ.τ.τ. ὅ ἐστι, τόπος καταφυγῆς, κ.τ.τ. β) μεταφορ. ἡ ὁρμὴ εἰς ἐπιχείρημά τι, ἀφορμὴ, ἐρεθισμὸς, αἰτία πρός τι, μετὰ γενικ.

* Ὁρμητίας, ου, ὁ, = ὁρμητικός.

Ὁρμητικός, ἡ, όν (ὁρμάω), καὶ ἐπίρ. —κῶς. Σφοδρός, ὀξύς, ὁ ἔχων κλίσιν, ὁρμὴν πρός τι, καὶ «Ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τινα, ἀντὶ τοῦ κλίναν, ἔχειν ὁρμὴν πρός τι.

Ὁρμιά, ἡ (ὅρμος). Τὸ ἐξ ἱππίων τριχῶν πεπλεγμένον ἁγκιστροσχοινον, σχοινίον λεπτὸν, ἐξ οὗ δεσμεύουσι τὸ ἁγκιστρον οἱ ἁλιεῖς, Λατ. linea, καθόλου σχοινίον λεπτόν. Ὁ σχηματ. ὁρμειὰ εἶναι πολὺ ἅμμ. (τὸ ι εἶναι ἐξάπαντος μακρὸν, καὶ μόνον Εὐριπ. Ἑλ. 1615. Matth. εἶναι βραχύ.)

* Ὁρμιάω, ῶ, = ὁρμιεύω, Φώτ.

Ὁρμιεύτης, ου, ὁ. Ὁ ἁγκιστρευτής, ὁ δι' ἁγκίστρου ἀφαρπύων, ἁλιεύς, ἐκ τοῦ

* Ὁρμιεύω (ὁρμιά). Ὀφαρεύω δι' ἁγκίστρου.

Ὁρμιηβόλος, ὁ, ἡ (ὁρμιά, βάλλω). Ὁ βάλλων τὴν ὁρμιάν, ὅ ἐστιν, ὁ ῥίπτων τὸ ἁγκίστριον, ἁλιεύς, Ἀνθολογ.

Ὁρμίζω, ἰσω (ὅρμος, 2.). Φέρω, ὁδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὸν κόλπον, καὶ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν. «Ναῦνα», Ὀδ. Γ, 11. Μ, 317. Ἡροδ. 6, 107. «νῆυς», καὶ νῆυς ἐν νοτίῳ», ἐμποδίζω τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τοῦ πόντου ἀπὸ τὸ πλεύσιμον, Ἰλ. Ξ, 77. Ὀδ. Δ, 783. Θ, 55. παρ' Ὁμρ. ὅμως δὲν εἶχον ἀκόμη τὴν ἄγκυραν, ἀλλ' ἐμπαγιεῖρξ. ἀντὶ ταύτης μεγάλας πέτρας, ἴδε εὐνή, 2. β) καθόλου στηρίζω. ἀσφαλίζω, σταράνω, ἡσυχάζω. 2) μέσ. εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, εὑρίσκομαι εἰς τὸν λιμένα, Ἡροδτ. 9, 96. β) μεταφ. εὑρίσκομαι ἐν ἀσφαλείᾳ, ἡσυχίᾳ, ἀναπαύομαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ἀλκιαν. παρὰ Σουΐδ. λέγει περὶ τοῦ τῶν ταφέωτων ὕπνου, «Ἀναπαυομένου καὶ ὁρμιστὴν τὴν τελευταίαν ὁρμιζομένου τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖν. 3) παθητ. «ὁρμίζεσθαι ἔκ τινος, ἐξήρτησαι ἐκ τινος, προσδιορίζομαι ὑπό τινος. Περὶ τοῦ ὁρμίζω παρβ. Nitzsch Ὀδ. Β, 412.

Ὁρμινον, τό. Εἶδος λαχάνου, Διοσκ. γ'. 145. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. Η'. 1. καὶ 7. Πλίν. 18, 7. Salvia horminum. Δινν. καὶ ἄλλα ὅμοια τρία ἴδε τοῦ αὐτοῦ γένους, Πολέμ. παρ' Ἀθην. σελ. 478. ὁρμινοι, ἐνθα πράτορον ὅρμενοι ἐγγραπτο· οὕτω δὲ καὶ Πολυδ. σ'. 61. ἐν τῷ χειρογρ. ὁρμινοι, ἐνθα ὁρμενοι γεγραμμένον φέρεται. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ὁρμίνοι, σπιρίδιόν τι, ὅθεν

Ὁρμινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα, τὴν ὁρμὴν, τὸ χρῶμα τοῦ ὁρμίνου, ὁ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ, Πλίν. 37, 10.

Ὁρμισις, ἡ (ὁρμίζω). Ἡ εἰσαγωγὴ, ὁδήγησις τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὸν κόλπον, τὸ ἡσυχάζειν τὸ πλοῖον ἐπ' ἀγκύρας, ἐκ τοῦ μέσ. ἡ ἐπ' ἀγκύρας τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα ἡσυχία, καθόλου δὲ στήριξις καὶ ἀσφάλεια ἡ ἡσυχία τινὸς σώματος, ἴδε ὁρμίζω.

Ὁρμίσιος, ὁ, Ὑποσυν. τοῦ ὅρμος, παριδάρειον.

Ὁρμισμα, τό (ὁρμίζω), ταὐτόν τῷ ὅρμος, 2. Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 61.

Ὁρμιστηρία, ἡ (ὁρμίζω). Σχοινίον, ἢ ἔλυσος, μὲ τὴν ὁποίαν συνδέουσιν, ἢ αἴρουσί τι εἰς τὸ ὕψος, Μαθημ. Παλ. σελ. 91. Ἀντὶ τούτου ἀφόρητο παρὰ Διοσκόρ. ἡμαρτ. ὁρμητηρία.

Ὁρμοδοτήρ, ῆρος, ὁ (ὅρμος, 2. δίδωμι). Ὁ δίδων λιμένα, ὁ φέρων ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, Ἀνθολογ.

Ὅρμος, ὁ. Περιδάρειον, κόσμος τις περὶ τὸν τράχηλον, (Γουρδάνι, ἢ Γιουρδάνιον) τοὺς ὁποίους ἐσκευασμένους ἐκ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου ἐφόρουν ἤδη αἱ γυναῖκες τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος, Ἰλ. Σ, 401. Ὀδ. Ο, 460. Σ, 295. ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 103. Ἀσπ. 88. 164. Ἡσ. Ἔργ. 74. Παρὰ δὲ Πινδ. Νέμ. Δ'. 28. «Στεφάνων ὅρμοις» ἀντὶ ὁρμαθοῦ, ὅ ἐστι πεπλεγμένοι Στέφανοι. β) Εἶδος χορτοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον κατὰ σειρὰν ὁπισθεν ἑκάστου παιδὸς ἐχόρευε μία κόρη ἐν κύκλῳ. — 2) Statio Navalis, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ χειμῶνος (φορτούνας) ἠμποροῦσι νὰ καταφύγωσι τὰ πλοῖα, καὶ νὰ ῥίψωσιν ἄγκυραν, ὅθεν ἐκλοτε καὶ ἀντὶ τοῦ κόλπος, λιμὴν, ὅπερ παρβλ. Ἰλ. Α, 435. Ὀδ. Ν, 101. Ἡρδτ. 7, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος τοῦ λιμένος εἰς ὃ ἐλκόμεναι αἱ νῆες, δέχονται καὶ καταβαίνουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὅθεν καὶ = ὅρμος, τὰ ὑποστηρίγματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναπαύεται τὸ πλοῖον ἐν τῇ ξηρᾷ. «Ὅρμον νεῶν ἀπ' ἀγκύρης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκειρεν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 136. ταὐτὸν τῷ Ἕρμα. β) καθόλου δὲ καταφύγιον, ἄσυλον· (ὅτι τὸ ὅρμος ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν εἶρω, Λατ. sero, καὶ εἶναι συγγεν. μὲ τὸ εἶρμος καὶ ἅρμα, 3. εἶναι ἀναμφ. ὁ Buttm. Lexil. 1. σελ. 111. ἐκλαμβάνει τὸ ὅρμος ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. ὡς διαφέρον κατὰ τὴν ῥίζαν ἀπὸ τὸ πρῶτον, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ὁρμάω, ὀρνυμι. ΟΡΩ· δὲν φαίνεται ὅμως ἐπιτηκαῖα ἡ διπλῆ τις παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἐπειδὴ τὸ ὅρμος, 2. ὡς τόπος, ὅπου δένεται τις, μᾶλλιστα δὲ πλοῖον, δύναται φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ παραχθῇ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ εἴρω· πρὸς διάκρισιν ἐτόνισαν μερικοὶ Γραμμ. ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. ὅρμος.)

Ὁρμός, ὁ, Σχεδιακὸν, ἐμὰς πρὸς δέσιμον τῶν σανιδίλων. Ἡσυχ. ἀναμφ. ταὐτὸν τῷ ἠγουμ.

Ὀρεαπέτιον, τό. Βοιωτιακῶς ἀντὶ τοῦ ὄρνεον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 913.

Ὀρεάζομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ὄρεος). Θηρεύω πτηνὰ ὄρνεα, πουλία. 2) Παροιμ. Βαστῶ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, ὡς ὁ ὀρνιθοθήρας, ὅταν ζητῇ νὰ ἰδῇ τὰ πουλία, Ἡσυχ.

Ὀρεϊκός, ἡ, όν (ὄρεος). Ὁ ἐξ ὀρνέου, ἢ ὁ εἰς ὄρνεα ἀνήκων. Σχολ. Λυκόφρ.

*Ὀρεαπέτιον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρναπέτιον.

*Ὄρνειος, ἀντὶ ὄρνεος, ὄρνιος.

Ὀρεόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ἀπὸ ὄρνεα καταφαγωμένος.

Ὀρνεοθηρευτικός, ἡ, όν (θηρεύω). Ὁ εἰς τὴν τῶν ὀρνέων θήραν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ὀρνεόμαντις, ὁ (μάντις). Ὁ ἐξ ὀρνέων, εἴτ' ὠῶν πουλίων προφητεύων. augur, auspex.

Ὀρνεομιγής, ἡ ὀρνεόμικτος, ὁ, ἡ (ὄρνεον, μίγνυμι). Ὁ μεμιγμένος μὲ μορφὴν ὀρνέου, ὁ ἐξ ἡμισείας ὄρνεον καὶ ἐξ ἡμισείας ἀνθρώπου, κ. τ. τ.

*Ὀρνεόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου.

Ὄρνεον, τό, ταὐτὸν τῷ, ὄρνις, Ἰλ. Ν, 64. 2) πτῶ ὄρνεαι, = ὀρνεοπωλεῖον, Brunk. Ἀριστοφ. Ὄρν. 13. Λυσ. 557. Θεσμ. 448. Βάτρ. 1068.

Ὀρνεοπέτια, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρναπέτια.

Ὀρνεοπωλεῖον, τό. Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ πετεινὰ, τὰ ὄρνιθια.

Ὀρνεοπώλης, ου, ὁ (πωλάω). Ὁ πωλῶν ὄρνεα, ἤτοι ὄρνιθια.

Ὀρνεοσκοπέω, ῶ (ὀρνεοσκόπος), ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοσκοπέω, Γλωσσ. Στ. ὄδεν

*Ὀρνεοσκοπητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὀρνεοσκοπεῖν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

*Ὀρνεοσκοπία, ἡ, = ὀρνιθοσκοπία.

*Ὀρνεοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω), = ὀρνιθοσκόπος.

*Ὀρνεοσόφιον, τό. Ὡς τὸ Ἱερακοσόφιον, κυνοσόφιον, ἐπιγραφὴ ἐκείνων τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ τῆς θήρας μὲ ὄρνιθας καὶ σκύλους.

Ὀρνεοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων ὄρνεα ἢ ὀρνίθια, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοτρόφος. Γλωσσ. Στ.

Ὀρνεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω) «Καλαμὶς ὀρνεόφοιτος· ἡ βέργα τοῦ μὲ ἰξὸν κυνηγοῦντος ὀρνιθοθήρου, ἐφ' ἧς φοιτῶσι τὰ πτηνά, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 184.

Ὀρνεόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθόω, ἀμφ.

Ὀρνεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὀρνέου, ὁ ὅμοιος ὀρνέῳ, = ὀρνιθώδης.

Ὀρνεωτής, ου, ὁ. Παρωξυμμένη γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 198.

Ὄρνη, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ ὄρφνη, ἐκ τοῦ Φιλοξ. Λεξ.

Ὀρνιαγρευτής, οῦ, ὁ (ἀγρεύω, ὄρνις). Ὁ ἀγρεύων, πιάνων τὰ πουλία, κυνηγὸς τῶν πουλίων.

Ὀρνιάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρνις, πουλάκιον. Παρὰ δὲ Ἀρρίαν. Ἐπ. Β'. 7, 12. ἑρμηνεύουσί τινες τὸ ὀρνιθάριον διὰ τοῦ Augurem. ἀμφ.

Ὀρνίαρχος, ὁ (ἀρχός). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος τῶν ὀρνίθων, ὁ προεστὼς τῶν πουλίων, Ἀριστοφ.

Ὀρνιθεία, ἡ (ὀρνιθεύω). Τὸ κυνήγιον, πτάσιμον τῶν πουλίων. 2) (ὀρνιθεύομαι). Τὸ Λατ. Auspicium, ὅ ἐστι προσοχὴ εἰς τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, προφητείας ἕνεκεν, Πολύβ. ς'. 26.

Ὀρνίθειος, εία, ειον, ἔτι δὲ καὶ δικατάλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 868. (ὄρνις). Ὁ ἐξ ὀρνίθος, ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνιθα, Ἀριστοφ. ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὀρνίθος, ὁ ὅμοιος μὲ ὄρνιθα: ἀπὸ ὀρνιθείου, τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν ὄρνιθες, ΑΡ. σ. 54.

*Ὀρνίθιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀρνίθειος. (— υυυ Ἀρατ. Φαιν. 274.)

Ὀρνιθευτής, οῦ, ὁ (ὀρνιθεύω). Ὁ κυνηγῶν πιάνων πουλία.

*Ὀρνιθευτική, ἡ, Πλάτ. ἰδε ὀρνιθοθηρευτική.

Ὀρνιθεύω, Μέλλ. εὐσω (ὄρνις). Κυνηγῶ πιάνω πουλία. 2) Ὀρνιθεύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ταὐτὸν τῷ, οἰωνίζομαι, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἢ φωνὴν τῶν ὀρνέων προφητείας ἕνεκεν. Auspicium capio, Ἰώσηπ.

Ὀρνιθεκός, ἡ, όν (ὄρνις). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀρνίθια εἰς τὰ πουλία.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ. «Ἄνεμος ὀρνιθίαις οἱ ἐαρινοί, ἐκ βορείων πνέοντες, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουσι πάλιν τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτοπισθέντα ὄρνεα. Ἀριστοτέλ. κόσμ. ἐκ τούτου ἀποίησε καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 877. τὸ «Χειμὼν ὀρνιθίαις ὀηλ. ἄνεμος τροφὸς, ἁρπάζων ὅλα τὰ πουλία. 2) «Πιττάλακον τὸν ὀρνιθίαν. Λιβάν. Ὑπόθ. εἰς Δημοσθ. σελ. 334. ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοπώλην, ἀμφ.

Ὀρνιθικός, ἡ, όν (ὄρνις). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀρνίθια πουλία, Λουκιαν.

*Ὀρνιθινός, ἡ, όν, = τῷ ἠγουμ. Βυζ.

Ὀρνίθιον, τό, πουλάκιον, Τποκορ. τοῦ ὄρνις, Ἡρόδ. 2, 77. 2) ὀρνιθόπουλον. (— υυ)

Ὀρνίθιος, ία, ιον ταὐτὸν τῷ ὀρνίθειος (— υυ)

Ὀρνιθοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἔνθα τρέφονται ὄρνιθες, κλωβίον διὰ τὰ πουλιὰ ἢ κουμάστιον διὰ τὰ ὀρνίθια, ἐκ τοῦ

Ὀρνιθοβοσκός, οῦ, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ βόσκων, τρέφων πουλία ὀρνίθια.

Ὀρνιθόγηλον, τό (γῆλα). Λαχάνου εἶδος, Διοσκ. β'. 174. Πλίν. 21. 17. Ornithogalum, Λιννᾶ.

Ὀρνιθογεννής, ἡ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ὀρνιθόγονος, Ἀρτεμίδωρ. Α', 39. ἀμφ.

Ὀρνιθογνώμων, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὁ γνωρίζων τὰ ὀρνίθια πουλία, Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. ιϛ'. 2.

Ὀρνιθογονία, ἡ. Γέννησις πουλίων. 2) κλώσημα ὀρνιθίων, ἐκ τοῦ

Ὀρνιθόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ ὑπὸ ὀρνίθος γεννηθείς, Εὐρ. Ὀρ. 1387.

*Ὀρνιθοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν πουλίων, ἢ 2) τῶν ὀρνίθων.

Ὀρνιθοθήρα, ἡ (θήρα). Κυνήγιον πιάσιμον πουλίων, ὅδεν

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ. Ὁ κυνηγῶν πιάνων πουλία, ὅδεν

Ὀρνιθοθηράω, ῶ. Πιάνω πουλία, ὀρνίθια.

Ὀρνιθοθηρευτικός, ἡ, όν (θηρεύω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀρνιθοθήραν: «ἡ ὀρνιθοθηρευτικὴ», συνων. «τέχνη», ἡ τέχνη τοῦ πιάνειν πουλία, Πλάτ. Σοφ. σελ. 220. Β. ὅπου ὅμως ὁ Bekker ἔγραψεν ἐκ τῶν πλείστ. καὶ καλητέρ. χειρογρ. ὀρνιθευτική.

*Ὀρνιθοθηρία, ἡ, = ὀρνιθοθήρα.

Ὀρνιθοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ πωλῶν πουλία, ὀρνίθια.

*Ὀρνιθοκλόος, ὁ, ἡ, = ὀρνιθοκόος, Ε. Μ. καὶ Φώτ.

Ὀρνιθοκομεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοβοσκεῖον, ἐκ τοῦ

Ὀρνιθοκόμος, ὁ, ἡ (κομάω). Ὁ βόσκων τρέφων πουλία, ἐξαιρετως ὀρνίθια.

Ὀρνιθοκόος, ὁ, ἡ (κοέω). Ὁ καταναοῦν τῶν ὀρνέων τὴν φωνὴν καὶ πτῆσιν, καὶ ἐκ τούτου προφητεύων.

Ὀρνιθοκρίτης, ου, ὁ (κρίνω), ταὐτὸν τῷ προηγ.

Ὀρνιθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λαλῶν περὶ ὀρνίθων, ὁ πραγματευόμενος περὶ ὀρνίθων. — 2) Ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοθήρας, ἡμαρτ. ὀρνιθολόχος, ἐκ Πλουτάρ.

Ὀρνιθολόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Παραμονεύων καὶ πιάνων πουλία, Πίνδαρ.

Ὀρνιθομανέω, ῶ (ὀρνιθομανής). Ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ πουλία, τὰ ὀρνίθια, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273. 1279. 1339. ἐκ τοῦ

Ὀρνιθομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ πουλία, τὰ ὀρνίθια; ὅδεν

Ὀρνιθομανία, ἡ. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν πουλίων, ὀρνίθων.

Ὀρνιθόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνίθων.

Ὀρνιθονομεῖον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρνιθοκομεῖον, ἐκ Σουΐδ.

Ὀρνιθόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἐξ ὀρνίθων γεννηθείς, ἢ ὁ ὀρνιθόμορφος, Λυκόφρ. 731. 2) νέον ὀρνίθιον, πουλάκιον.

*Ὀρνιθοπάκτακτος, ὁ, ἡ. Ὁ καταφαγωμένος ἀπὸ ὀρνίθας.

Ὀρνιθοπέδη, ἡ (πέδη) Πηγὶς διὰ τὰ πουλία, Ἀνέλ., γ'. σελ. 93.

Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), ταὐτὸν τῷ ὀρνεοπώλης.

Ὀρνιθοσκοπέω, ῶ (ὀρνιθοσκόπος). Προσέχω, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, καὶ προφητεύω ἐξ αὐτῶν, ταὐτὸν τῷ ὀρνεοσκοπέω, augurium capere, ὅδεν

*Ὀρνιθοσκοπία, ἡ, = οἰωνοσκοπία.

Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ παρατηρῶν τοὺς ὀρνιθας, τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν αὐτῶν, καὶ ἐντεῦθεν προφητεύων, augur, auspex.

Ὀρνιθοτροφεῖον, τό. Οἰκίσκος, κλωβίον εἰς τὸ ὁποῖον τρέφονται τὰ ὀρνίθια, ἐκ τοῦ

Ὀρνιθοτροφέω, ῶ (ὀρνιθοτρόφος). Τρέφω παίζω πουλία, ὀρνίθια, Γεωπον. ιϐ'. ϛ'. 8. ὅδεν

Ὀρνιθοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν ὀρνίθια, πουλία.

Ὀρνιθοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων ὀρνίθια, πουλία.

*Ὀρνιθοτυφλότης, ἡ, καὶ

*Ὀρνιθοτύφλωμα, τό, = νυκταλωπία.

Ὀρνιθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων πουλία ἢ ὀρνίθια.

Ὀρνιθοφυής, έος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σχῆμα ὀρνιθος ἔχων, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν ὀρνίθων. 2) (φύω) = ὀρνιθόγονος, Ἀθην. σελ. 491.

Ὀρνιθοφύλαξ, ακος, ὁ. Χαρίτ. Ζ', 2. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ ὀπαδοφύλαξ· ἄλλως δὲ, ὁ φυλάττων τὰ ὀρνίθια.

Ὀρνιθόω, ῶ (ὄρνις). Μεταβάλλω τι εἰς ὄρνιθα.

Ὀρνιθώδης, ες, ὁ, ἡ, συνῳρ. ἀντὶ ὀρνιθειοειδής.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ (ὄρνις). Οἰκίσκος, κουμάστιον δεῖ νὰ ὀρνίθια.

*(Ὄρνιξ) ἄχρηστ. Ὄνομ. ὄδεν σχηματ. οἱ Δωρ. τὰς τρισυλλαβ. πτώσεις ὀρνιχος, ὀρνιχι, κ. τ. λ. ἀντὶ ὀρνιθος, ὀρνιθι διὰ τὸ ὄρνις, ὅπερ ἴδε.

*Ὄρνιος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. ἀντὶ ὀρνίθειος.

Ὄρνις, ὁ, καὶ ἡ, Ὁ. Ι, 323. Ξ, 290. Γ, 757. Ψ, 877. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. Γεν. ὄρνιθος, κ. τ. λ. Αἰτ. ἔνιαι. ὄρνιθα καὶ ὄρνιν, παρ' Ὁμ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ Αἰτ. ὁ Πλατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρνιθες ἔχει παρ' Ὅμ. καὶ τὸν Ἀττ. σχηματ. ὄρνεις, Γεν. ὄρνεων, Δίτ. ὄρνεις, καὶ ὄρνις μάλιστα παρὰ ποιητ. Schaef. Greg. σελ. 476. ἐκτὸς τούτου μεταβάλλ. οἱ Δωρ. εἰς τὰς τρισυλλάβ. πτῶσ. τὸ 3 εἰς χ, ὄρνιχος, ὄρνιχες κ. τ. λ. ἡ Ὀιομ. Ὄρνιξ· ὅμως εἶναι ἄχρηστ. Περὶ Γένους καὶ Ἀλίσσας ἴδε Ἀνηρ. 9. σελ. 373. — 1) τὸ πουλίον, Ὅμ. ἐπικῶς ὁ ἄγριος καὶ ἁρπακτικός, ὡς καὶ ὁ οἰκιακός, καὶ ἥμερος, ὅτι δὲ καὶ β) ὡς τὸ ὠιόν, ἐκ τοῦ σπόρου τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς ὁ προφήτευεν ὁ οἰωνοσκόπος, Ἡσ. Ἔργ. 830. πέδιος, ἀριστερός, κακός· Ὅμ. ὄδε, 2) μεταφ. καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὸ ἐκληδὼν ἐκ τῆς οἰωνοσκοπίας, ἡ προφητεία, Λατ. augurium, auspicium, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Ἐνικ. β) κατόλου δὲ Σημεῖον, προφητεία, χωρὶς νὰ ἐκληφθῇ τοῦτο ἐκ τῶν οἰωνῶν, Ἰλ. Ω, 219. πρβλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 719. ὅστις σκώπτεται εἰς τὴν μεταφορ. ταύτην χρῆσιν, 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρετ. ὁ, ὁ ἀλέκτωρ καὶ ἡ, ἡ ἀλεκτορίς, ὡς συχνὸν καὶ ὠφελιμώτατον τῶν οἰκειακῶν πουλίων, Βρ. Ἀριστφ. Ὄρν. 102. καὶ παρὰ Βουκολ. Θεόκρ. 22, 72. Schaef. Μόσχ. 3, 50. 4) εἰς Πληθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ταὐτοῦ τῷ ὀρνεοπωλεῖον, Βρ. Ἀριστφ. Ὄρ. 13. 5) ποιητ. «Μουσῶν ὄρνιθες», ἀντὶ Ποιηταί, Kiessl. Θεόκρ. 7, 47. 6) παροιμ. «Ὀρνίθων γάλα ἀμέλγειν», ἐπὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ἀποβαίνουσιν εἰς ὠφέλειαν καὶ κέρδος. (πρβλ. ἐν τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι.) (Τὸ Ι εἶναι παρ' Ὅμ. εἰς τὰς δισυλλ. πτῶσ. μακρόν, Ἰλ. Ι, 323. καὶ ὕμν. Ὅμ. 16, 17. εἰς τὰ ὁποῖα χωρὶς ἐυρίσκετ. ὅμως ἡ λῆγουσα ἐν τῇ ὄρτυξ· ἐξ ἐναντίας δὲ βραχὺ Ἰλ. Μ, 218. Ω, 219. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπικρατεῖ — ἐξαιρουμ. τῆς Δίτ. πλησ. ὄρνις — ἡ βραχύτης, καὶ παρὰ τῷ Ἀριστφ. ἡ μακρότης, Porn. Εὐρ. Ἐκ. 208. μ' ὅλον ὅτι καὶ παρ' Ἀριστφ. Ὄρ. 16. 270. 287. 335. ἀπαντᾶται καὶ ἡ βραχύτης ἐν τῷ ὄρις καὶ ὄριν· ἀσφαλὴς τις ὅμως κανὼν δὲν φυλάττεται μήτε παρ' αὐτῷ, μήτε παρὰ τοῖς νεωτ. Ἐπικ. παρὰ τοῖς τελευταίοις ἀπαντᾶται συχν. ἡ βραχύτης· οἱ Γραμμ. ὑνομάζ. τὴν μακρότητα Ἀττικὴν, Drac. σελ. 71, 7. EM. σελ. 632, 3. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 179. Spitzner Anal. zur Griech. Prosodie, σελ. 37. παραλαμβάνει διπλοῦν σχηματ. ὄρνις, ῖθος, ῖν, καὶ ὄρνις, ῆθος, ῆ· εἰς τὰς τρισυλλ. πτῶσ. εἶναι τὸ Ι πάντοτε μακρὸν, καὶ ἡ πιθαν. μόνη ἐξαίρεσις παρὰ Ψευδο-Φωκυλ. 118. ἐδιορθώθη συλλόγως ὑπὸ τοῦ Prunh.)

* Ὀρνίριον, τό, ἁμφ. σχηματ. ἀντὶ ὀρνύφιον, ὅπερ ἴδε.

Ὀρνιχολόχος, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ ὀρνιθολόχος.

* Ὄρνιχος, Δωρ. Γεν. ἐκ τοῦ ὄρνις.

Ὀρνές, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρνιός ἐκ Λεξ. Φαβωρ.

Ὀρνύ μεν, Ποιητ. ἀντὶ ὀρνύομεν, ἐκ τοῦ ὄρνυμι.

Ὀρνῦμι, καὶ ὀρνύω. Διεγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐντείνω. παρ' Ὅμ. μόνον Προστακτ. ὄρνυθι, ὄρνυτε, λαμβάνει δὲ οὗτος τοὺς λοιποὺς σχηματ. τοῦ Ἐνεστ. καὶ τὸν Παράτατ. ἐκ τοῦ ὀρνύω (—υ—) Μέλ. ὄρσω, Ἰδ. Δ, 16. Φ, 335. Ἀόρ. ὦρτα, ας, ε, Μετοχ. ὄρτας, συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ ὄρσασκε, Ἰλ. Ρ, 423. Μέσ. ὄρνυμαι, κινῶ τὸν ἐμαυτόν μου, παρ' Ὅμ. μόνον 3' Ἐνικ. πρόσ. ὄρνυται, Προστακτ. ὄρνυσθε, καὶ Μετοχ. ὀρνύμενος· Παρατατ. ὠρνύμην, παρ' Ὅμ. μόνον 3' Ἐνικ. καὶ Πληθ. πρόσ. ὤρνυτο, ὠρνυντο· Μέλ. ὄρσομαι, δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. ἀντὶ τούτου ἐκ τινος Μελ. 2. ὀρούμαι, 3' Ἐνικ. πρόσ. ὀρεῖται, Ἰλ. Τ, 140. Ἀόρ. ὠρόμην, 3 Ἐνικ. ὦρτο, μόνον ἐν τῇ Ἰλ. συχνότ. παρ' Ὅμ. συντρμ. ὦρτο, 3 Πληθ. ἄνευ αὐξήσ. ὄρτο, Ὀδ. Γ, 471. ὅμως καὶ ὀρέοντο, Ἰλ. Β, 398. Ψ, 212. 3 Ὑποτακτ. ὄρηται, Ὀδ. Προστακτ. ὄρσο, ὅμως καὶ ὄρσεο, ἀμφότ. παρ' Ὅμ. τὸ τελευταῖον καὶ συνηρμ. Ἰων. ὄρσευ, Ἰλ. Ἀπρμφ. ὄρσαι, ὄχι ὅμως ὦρσαι, Ἰλ. Θ, 474. συνηρμ. αὐτὶ ὀρέσθαι, καὶ Μετοχ. ὄρμενος, ένη, ενον, αὐτὶ ὀρόμενος, Ἰλ. μόνον ἀμετβ. Παρακείμ. ὄρωρα, ἐγεννήθην, παρ' Ὅμ. μόνον 3 Ἐνικ. ὄρωρε, Ὑποτακτ. ὀρώρῃ, Ὑπερσυντ. ὀρώρει καὶ ὤρωρει, Ἰλ. Σ, 498. ὁ σχηματ. ὅμως ὦρορε εἶναι συνήθ. Ἀόρ. καὶ μεταβατ., Ἰλ. Β, 146. Ὀδ. Δ, 712. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐκείμονον Παρακείμ. ὅπου ἀμετάβ., ὡς Ἰλ. Ν, 78. Ὀδ. Θ, 539. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ δύο χωρία ἐξηγηθήσαν μεταβατ.· ταυτοσήμ. μὲ τὸ ὄρορε εἶναι ὁ παλητ. σχηματ. ὀρώρεται, Ὀδ. Τ, 377. 524. Ὑποτακτ. ὀρώρηται, Ἰλ. Ν, 271. Ὁ Ἐνεστ. ὄρω καὶ ὄρομαι δὲν ὑπάρχει, ἴδε ὄρσομαι. Ὁ σχηματ. των χρόνων συμφωνεῖ συχν. μὲ τοὺς εἰς τὸ ΑΡΩ ἀνήκοντ. ὅπερ πρβλ.

Κυρία σημασ. Διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, ἐπαρκινῶ, ἐξαιρέτ. α) φέρω τι εἰς σωματικὴν κίνησιν, δίδω, κάμνω τι νὰ περιπατῇ ἢ νὰ ἀπέλθῃ, συχν. παρ' Ὅμ. οἱ ἀπ' αἰτίου ὦρσαι, ἐδίωξε τὸν αἴτιον κατ' αὐτοῦ, Ἡσ. Θεόγ. 523. Μέσ. Κινῶ τὸν ἑαυτόν μου, διεγείρομαι, ἐπείσθην μοι φίλα γούνατ' ὀρώρειν, ἐν ὅσῳ κινοῦνται τὰ μέλη μου, Ἰλ. Ι, 610. Χ, 90. Ὀδ. Σ, 133. καὶ ἀλλαχοῦ· μάλιστα ἐν τῷ Προστακτ. Ἐνεστ. καὶ Ἀορ. Μέσ. Σήκου! παρ' Ὅμ. ταὐτὸν τῷ ἄγε καὶ ἴθι, ὅθεν συχν. μετὰ τῆς σημασ. τῆς ταχύτητος, Βιάζομαι, τρέχω· ἐξαιρέτ. β) Ἐνεργ. Κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ διεγερθῇ, ν' Ἀνεγείρω ἀπ' Ἀπαιτοῦμ., Ὀδ. Ψ, 348. πρβλ. Ὀδ. Β, 169. ἔτι δὲ καὶ Ἐξυπνῶ τινα, Ἰλ. Κ, 518. ἐπὶ ζώων, Διώκω, ἀναπηδῶ, Ὀδ. Ι, 154. κεῖ εὐνῆσι, Ἰλ. Χ, 190. Μέσ. Σηκώνομαι, ἐγείρομαι, μάλιστα κεῖ εὐνῆσι, Ὀδ. Β, 2. Τ, 405. Θ, 2. Ἀνήκω ἐκ λεχέων ὥρυτου, Ὀδ. Ε, 2. Ἰλ. Λ, 2. Τ, 2. πάπο Θρόνουν, Ἰλ. Λ, 645. ἄνευ τινὸς προτάξης, νόρυμένοιο ἄνακτος, Ἡσ. Θεογ. 843. ὦρτο Ἰάσιος, Ἡσ. Ἀσπ. 40. ὅθεν καὶ Ἀνεγείρομαι, γίνομαι ἔξυπνος· μάλιστα δὲ σημειοῦμαι ταχέως, ἀναπηδῶ· καὶ μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. σημειοῦμαι διὰ νὰ κάμω τι, παρασκευάζομαι, κάμνω, πέτεσθαι, ἔργον ῥέξαι, εὐδαίνειν, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Μετοχ. νόρτο κέλευθον, σπεύδω νὰ πλαγιάσῃς, Ὀδ. Η, 342. Ἀρχομαι, ἀρχίζω, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Ἰλ. Μ, 279. Ὀδ. Θ, 539. ὅθεν ὡς τὸ Ἀμετάβ. ὁρμῶ καὶ ὁρμῶμαι. γ) Κινῶ τὸ πνεῦμα ἢ τὴν ψυχὴν, Παροξύνω, παρακινῶ, παροτρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐξαιρέτ. ἐπ' ἐχθρικῆς σημασ. Παρακινῶ τινα εἰς μάχην, κατά τινος, κατά τινος, Ἰλ. Ε, 829. Μ, 293. πάντα τινὰ, Ἰλ. Τ, 79. ἔτι δὲ καὶ κατά τινα, Ἰλ. Ρ, 72. ἐνίοτε μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. ἐμέχεσθαι, ἀμύνειν, τὸν παροξύνετε εἰς μάχην, κ. τ. λ. Ὅμ. μάλιστα δὲ ἐπὶ παρακινήσεως ἀπὸ μέρος τῶν Θεῶν. Μέσ. Καταντῶ εἰς πάθος, ὁρμῆ, ἢ εὑρίσκομαι εἰς πάθος, κίνησις, μένος, ὀργὴ, ἐπὶ παντὸς σφοδροῦ πάθους, μάλιστα δ' ἐχθρικῆς, Ὅμ. κατά τινος, κατά τινα, Ἰλ. Ε, 590. Λ, 343. Φ, 248. ἄλλοτε δὲ σπαν. μετὰ τόσον αὐξημένης ἐκφράσ. τοῦ πάθους, ὡς γίνεται τοῦτο συνήθ. ἐν τῷ ὀρίνω. δ) ὄχι μόνον ἐπὶ προσώπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμ. ἀψύχητ. Ἐνεργ. Ἐγείρω, κινῶ, γίνομαι αἴτιος, ποιῶ τι, μάλιστα ἐπὶ διαθέσεως ψυχικῆς καὶ περιστάσεων τοῦ βίου, π. χ. ἵμερον, γόον, φόβον, ἔριν, χόλον, πόλεμον, μῶλον, κυδοιμὸν, κακὸν, κ. τ. τ. ἔτι δὲ ἐγείρω πόλεμον, λύσσαν, φόβον, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ ἐπὶ φυσικῶν συμβάντων, πάνεμον, ζυέλλην, κονίην, κύματα, νεφέλας, κ. τ. τ. Ὅμ. Μέσ. ἐγείρομαι, κινοῦμαι, ἄρχομαι, γεννῶμαι, ὅταν εἰς πολλὰς περιστάσεις τὸ Λατ. orior, πολέμες, σθένος, αἰνὴ, πόλεμος, μάχη, κυδοιμὸς, ὁρμαγδὸς, ὁμάδος, ἠλαγγὴ, δοῦπος, βοὴ, ἀλαλητὸς, κόναβος, αὐτὴ, κτύπος, πόνος, κλαυθμὸς, ἔρις, στόνος, στοναχὴ, ὑμέναιος, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, πνεῦμ, φλὸξ πῦρ, ἄετμος, οὖρος, κουίσαλος, κῦμα, Ὅμ. πῦρ ὄρμενον, φωτία ὑποὺ ἔγινεν, Ἰλ. Ρ, 738. Φ, 14. ὑδοῦρα ὁρμενα πρόσσω, πρὸς τὰ ὄμπροσθεν πετώμενα δοῦρα, Ἰλ. Λ, 572. πάντος ἀπὸ χροὸς ὠρνυτοιο, ἀφρὸς ὑφώδη, ἔγινεν ἀπὸ τὸ κρέας, Ἡσ. Θεογ. 191. πρβλ. Παλιόρμενος καὶ Παλίορσος· παρ' Ἀπ. Ῥ. νἴθεται τὸ ὄρορε συχν. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἔστι, καὶ τὸ ὀρώρει ἀντὶ τοῦ Ἦν. (ἐκ τῆς ῥίζ. ΟΡΩ· καὶ ἐκ τοῦ ὀρίνω, ὀροδύνη, ὁρμὴ, ὁρμάω, ὁρμαίνω, παρὰ τ. πιθαν. τὸ ὄρνις, ὄρος, οὖρος, ὀρθὸς, ὄρθιος, ὀρθρος, ὄρχος, ἐρχέω, ὀρχέομαι, καὶ τὸ Λατ. orior, ortor, hortor, κατὰ τὸν Buttm. δὲ καὶ ἔρμος, 2.)

Ὀρυΐριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρνις, Αἰλιαν. 2, Ἱστ. 5', 37. δ', 41. ξ', 47. Bast ep. cr. σελ. 195. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 133. ὄχι ὀρνίφιον.

* Ὀρνύω, = ὄρνυμι, ὅπερ ἴδε Ὅμ.

Ὀρβάγχη, ἡ. Σιβιλλοῦντι, τὸ ἀποῖον βλάπτει ἢ καταπίνει τὸ ὀρόβιον, (ἐκ τοῦ Ἄγχω, ὄροβον) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η', 8. Διοσκ. Β', 172. Orobanche major, Λιν. ἐν δὲ Γεωπον. Β', 42. λέγεται σπυρλεῶν, λάων, καὶ λαΐστεως πόα, καὶ λεοντὸς βοτάνη· ἐν δὲ τοῖς νεωτ. Διοσκορ. εὑρίσκεται καὶ τὸ λέων τὸ λάος σεσημειωμένον. Γράφεται δὲ καὶ ὀρόβυχη, ὅπερ ἴδε.

* Ὀρόβαγχος, ἀντὶ ὀρόβαχος, Νικάνδ.

Ὀρόβάδες, αἱ, = ὀρεβάδες, Γραμμ.

* Ὀρόβαῖος, αία, αῖον (ὄροβος), = ὀροβαῖος.

Ὀρόβάχη, καὶ, ὀρόβαχος, ὁ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 869. ὀρόβαχοι, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τινων διὰ τοῦ Κύτινος. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ὀροβάχη, ἀντὶ ὀροβάγχη. Ὁ δὲ σχηματισμὸς ὀροβάχη εὑρηται καὶ παρὰ Θεοφράστῳ. Ἡσύχ. δὲ ν' Ὀρόβακχη βοτάνη τις· οἱ δὲ τῆς ῥαιστοὺς καρπούς, οὓς ὄνοι κυτίζουσι.

* Ὀρόβακχος, ὁ, ἴδε ὀρίβακχος.

Ὀρόβιαῖος, αία, αῖον (ὄροβος). Ὁ μάγειρος ἔχων ὀρόβου.

Ὀρόβίας, ου, ὁ. Ὁμοιος ὀρόβῳ.

Ὀροβίζω. Τρέφω, ταΐζω μὲ ὀρόβιον, Ἡσύχ.

Ὀρόβινος, ίνη, ινον (ὀρόβιον). Ὁ ἐξ ὀρόβου ἑτοιμασμένος.

Ὀρόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄροβος.

Ὀροβίτης, ου, ὁ. Θηλυκ. ὀροβῖτις, ιδος, ἡ. Ὁμοιος ὀρόβῳ, ἢ ἴσος ὀρόβῳ κατὰ τὸ μέγεθος, οἷον λῖσος ὀροβίτ. Διόσκορ.

Ὀροβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιος ὀρόβῳ, ἐξ ἓν τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.

Ὄροβος, ὁ, Λατ. Ervum, Γαλλ. ers ἢ ervtea, ὅθεν τὸ Γερμ. Erbse, τὸ καθ' ἡμᾶς ὀρόβιον, ἢ ῥόβι, εἶδος σπορίου, λέγεται δὲ οὗτος ὅτε καρπὸς, καὶ 2) τὸ φυτὸν αὐτό, Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. Θ', 22. Διοσκορ. β', 131. Ervum, Λιν. ἴδε Πιν. Γεωπον.

Ὀροβοφαγέω (φαγεῖν). Τρώγω ὀρόβιον.

Ὀροβώδης, ες, ὁ, ἡ, συνηρ. ταὐτὸν τῷ ὀροβοειδὴς.

* Ὀρογενὴς, ὁ, ἡ (ὄρος, γένος). Ὁ ἐκ τῶν σύνεγγυς γεννηθείς.

Ὀρογμοὶ, οἱ, ὀρόγμη, τὸ. Ἀκρωρεῖαι, λόφοι κορυφαὶ βουνῶν. Εὐσταθ. δὲ ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ Ἐξόγκωσιν καὶ ἀνάτασιν τοῦ ὄρους, ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ ὄγκος καὶ ὄρος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 42. Διονύσ. Περιηγ. 286. Ἡσύχ. δὲ αὐτὶ τούτου ἐσημείωσε δίς τὸ ὀρογκος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴσως γίνεται ἐκ τοῦ ἐρέκω, ἐρέγχω, ἐρείκω· σπαν. λέξις.

Ὀ'ρογυΐα, αὐτὸ ὠρογυΐα, ἐκ τοῦ ὀρέγω, Ἐτυμ. Μ.

*Ὀ'ρόγυια, ἡ, ποιητ. αὐτὸ ὀργυιά, Ποιδ. Πυθ. 4, 406.

*Ὀ'ροδαμνεύς, έως, ὁ, =τῷ ἑπομ.

Ὀ'ροδαμνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ὀρόδαμνος· ὀρόδαμνος, ὁ, κατ' ἀποκ. ὄραμνος, ὁ, κλῶνος, βλάστημα, κλάδος.

Ὀ'ροδεμνιάδες, ἀδων, αἱ (ὄρος, δέμνιον). Αἱ εἰς τὰ βουνὰ καταλήμναι, κατοικοῦσαι· ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ὀροδαμνιάδες· παρ' Ἡσύχ. ἐπώνυμοι τῶν Νυμφῶν τῶν ἐν ὄρεσι διατριβουσῶν.

Ὀ'ροδετία, ἡ, ἡ ἴσως ὀρόδετρα, τὰ. Τὸ δέτειν, βάλλειν σύνορα. Ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ σύνορα· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ, ὀροθέτιον, ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. τὸ ὁρίζον τὴν τινα σύνορον, ἐκ τοῦ

Ὀ'ροθετέω, ὦ. Θέτω βάλλω ὅρια σύνορα, Ἐτυμ. 10, 12. ἴδε ὀριοθετία, ἐκ τοῦ

Ὀ'ροθέτης, ου, ὁ. Ὁ βάλλων, διορίζων τὰ σύνορα (ὄρος, τίθημι).

Ὀ'ροθύνω, Μέλ. Συνῶ, =ὄρνυμι. Ἐγείρω, διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, διώκω, συνεῤῥ. ἐπ' ἀνδρῶν. τοὺς ὁποίους ἐκείνης ἢ κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν ψυχήν, Ὁμ. καὶ ἐπὶ πραγμάτ. πόντιλον, ἀέλλαις, Ἰλ. Φ, 312. Ὀδ. Ε, 292. (δὲν εἶναι σύνθεσις ἐκ τοῦ ΟΡΩ καὶ θύνω, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὁρίνω, ὡς τὸ ἐρεύω, ἐρεθίζω, ἐρεθύνω.)

Ὀ'ροιτύπος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὀρειτύπος.

Ὀ'ροκάρυον, τὸ. Δένδρον τι, Εὐστάθ. εἰς Διον. 773. παρὰ Στράβ. Β', σελ. 822. ὀροκάρυον, συμφέρεται τῷ Σφενδάμνος· ἐξ ἧν τὰς τραπέζας τεμνουσιν. Ἑρμηνεύεται δὲ παρὰ μὲν Εὐστάθ. διὰ τοῦ Cornus montana, (ὡς εἰ ἐγέγραπτο ὀρόκορνον) παρὰ δὲ Στράβ. διὰ τοῦ Nux montana.

Ὀ'ροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπάω). Ὁ ἐξ τὰ βουνὰ ἦχοι, κτυπῶν, βροντῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 84.

Ὄρομαι (οὖρος, ὁρμή). Ἀγρυπνῶ, φυλακὴν ἄγω, Ὀδ. Ξ, 104. (ἄλλοι τὸ παρὰγ. ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι· ἀλλὰ μήτε τὸ ὄρομαι μήτε τὸ ὄρσομαι εἶναι ἐν χρήσει· ἔτι δὲ εἶναι ταὐτοσήμαντον καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου.)

Ὀρομαλίδες, αἱ (ὄρος, μηλον, 2.) Δωρ. ἀντὶ ὀρειμηλίδες. Εἶδος ἀγρίων μήλων, Θεόκρ. 5, 94. ὅπου ἄλλοτε ἐγράφ. ἐσφαλμ. ἐρεμαλίδες· ὁ σχηματ. ὅμως ὀρειμηλίδες εἶναι ὀρθός.

Ὀρονόμος, ἴδε ὠρονόμος.

Ὀρόντιον, τὸ, παρὰ Γαλην. κατὰ τόπ. Θ', 1. Φυτόν τι, Καρψάριος ὅμως ὑπολαμβάνει, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ ὁρίγανος.

Ὀροπέδιον, τὸ (ὄρος, πεδίον). Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους πεδιάς, Στράβ. Β'. σελ. 795. καὶ 800. ἐπὶ ὁ βοιωτίδης τόπος, σελ. 852. ἀλλαχοῦ δὲ γίγραπται Ὀρειπέδιον.

Ὀρόπεζα, ἴδε Ἀρπέζα.

Ὀροπύγιον, τὸ, ταὐτὸν τῷ Ὀρρόπυγιον.

Ὄρος, εος, τὸ, Ἰων. Οὖρος, βουνὸς, λόφος, ὕψωμα, συχν. παρ' Ὁμ. ὅσοις μεταχρῆτ. τόν τε συνῆθ. καὶ Ἰων. σχηματ. ἀδιαφόρως παρ' Ἡσ. ἅσπις ὀνομάζει τὰ ὄρη τάνεα τῆς Γαίας· ὁ Ἡρόδ. προσορίζει μέν τὸν Ἰων. σχηματ. εὑρίσκεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἅλα τὰ χαρτρ. ἐκείνα καὶ ὁ συνῆθ. σχηματ. (πιθαν. ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὅθεν καὶ πᾶν ὀρνύμενον, ἐγειρόμενον.)

Ὄρος, ὁ. Τὸ σύνορον, Ἰλ. Μ, 421. ἢ εἰς τὰ σύνορα πηγνυομένη πέτρα, ἢ στήλη, Ἰλ. Φ, 405. (ἄλλοτε δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν, ἀμφοτ. ὅμως ἐν τῷ Ἰων. σχηματ. οὖρος, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ὁ Ἡρόδ. μεταχρῆτ.) τὸ σύνορον μεταξὺ δύο ἀντικειμένων προσδιορίζεται συνῆθ. οὕτως, τιθεμένων τούτων ἀμφοτέρων εἰς γενικ. ὡς π.χ. Ἡρόδ. 1, 72. 2) Σκοπὸς, τέλος τῶν πράξεων, ὑπόθεσις. 3) Κανὼν, νόμων· νόμος, θεσμός. 4) Ὁρισμός, ὅ ἐστιν ἑρμηνεία διὰ λόγου πραγματός τινος ἢ ὀνόματος. 5) Οὕτω δὲ ὠνομάζοντο καὶ τὰ διὰ γραμμάτος τινος ἐπίσημα, (μάρκες) τὰ ὁποῖα ἔθετεν ὁ χρεωφειλέτης ἐπάνω τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἀγροῦ του, ἐπὶ δανεισμῷ χρημάτων, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον σημειωμένος ὁ χρεωφειλέτης καὶ τῶν ὀφειλομένων ἡ ποσότης. Τοῦτο δὲ ἐλέγετο Ὄρον στῆσαι, ἢ τιθέναι ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ὥστε τὰ μὴ καταχρεωμένα κτήματα, ὡς μὴ ἔχοντα τοιοῦτον ἐπίσημον, ἢ μάρκαν, ὠνομάζοντο Χωρία ἀστικτα· τοιοῦτοι δὲ Οὐσία τούτοις ἀφωρισμένη. Δημοσθ. σελ. 1202. καὶ καταχρεωμένη, καὶ εἰς ἐνέχυρον δεδομένη. (ἐντευθ. παράγετ. συνῆθ. τὸ Λατ. sorex, ὡς τὸ sulcus ἐκ τοῦ ὄλκος.)

Ὀ'ρός, ὁ. Τὸ τυρόγαλον, τὸ ὑδατῶδες καὶ ἁφιστάμενον τοῦ γάλακτος, ἤτοι ὁ ὑδατώδης ἰχώρ, Ὀδ. Ι, 222. Γ, 225. Ἀριστοτέλ. Ζωϊ. Ἱστορ. γ'. 20. β) Ἔτι τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος μέρος, (Serum) ἢ γ) τῆς ῥευστῆς πίσσης, τὸ καὶ, ὀρόπισσα, καὶ ὀῤῥόπισσα λεγόμενον. Περὶ δὲ τοῦ ὑδατώδους τοῦ αἵματος μέρους (ὃ καὶ Ἰχώρ καλεῖται) μεταχειρίζεται Νίκανδρ. Θηρ. 708. καὶ τὸ Ἰωνικὸν οὖρος. Ἐκ τούτου ἔγεινε τὸ οὖρον, (Urina Λατ.) τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ὑποστάθμην καὶ ὑπόστασιν (ἢ καταλοίσθημα) τῶν σιτίων καὶ ποτῶν. Ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀρός, ὁ, τὸ οὐροπύγιον, ἄγειτε τὸ οὐρά. ὑστρτρ. ἐγράφετο καὶ ὀῤῥός. 2) τὸ πλατὺ ξύλον ὑπὸ τὸ ὁποῖον κεῖνται τὰ πιεστέα μέρη τῶν σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν.

Ὄρος, ἡ ὄῤῥος, ὁ. Τὸ οὐροπύγιον, ὁ πρωκτός, τὸ ἔπανω τῆς πυγῆς τοῦ κώλου ὀστοῦν ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται· τὸ τέλος σπλονότι τοῦ κόκκυγος ὀνομαζομένου ὀστέου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιδρύεται εἰς τε τὰ τετράποδα καὶ τὰ πτηνὰ ἡ οὐρά, ὅτις ἔγειτεν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ οὖρος ἀντὶ ὄρος. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ οὐροπύγιον, ἐκ τοῦ ὄρος ἢ οὖρος καὶ πυγή· καὶ τὸ Ἰωνικὸν ὀῤῥωδὸν, ἐκ τοῦ Δέος, ὅ ἐστι φόβος, καὶ τοῦ ὄρος· διότι τὰ θεῖα τῶν ζώων, φοβηθέντα τι, καταστέλλουσι τὴν οὐρὰν τοι μεταξὺ τῶν σκελῶν των.

Ὀ'ροσάγγαι, οἱ, καὶ Ἡρόδοτ. 8, 85. Οἱ εὐεργέται τοῦ βασιλέως παρὰ Πέρσαις.

Ὀ'ροσπίζης, ου, ὁ (ὄρος, σπίζα). Ὀρεινὴ σπίζα, εἶδος πτηνοῦ.

Ὀ'ροτύπος, ὁ, ἡ, =ὀρειτύπος.

*Ὀ'ρούβω, ἡ ὀρυβῶ, αὐτὶ ὀρύω· Παμφύλ. ὡς τὸ φάβος αὐτὶ φάος, τὸ βαβίλιος αὐτὶ ἀέλιος, ἥλιος, κ. τ. λ. ἴδε Προμτ.

Ὄρουμα, τὸ (ὀρύω), ταὐτὸν τῷ ὄρμημα, καὶ Πηδημα, Ἡσύχ.

Ὄρουσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὄρμησις. Παρὰ δὲ Φίλ. Δ', σελ. 388. φέρεται ἀντὶ τούτου ὄρνισις, τὸ ὁποῖον Φίλων διὰ τοῦ ὀρνὶ ὀρνιθεύει, ἢ εἰς μάχην προπαρασκευὴ τοῦ ταύρου. Οἱ δὲ Στωϊκοὶ Ὄρουσιν αὐτὸ μασι, κατὰ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. ἡφαίρ διανοίας ἐπὶ τι μᾶλλον, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρούω, =ὄρνυμι. Σημαίνομαι καὶ τρέχω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα ἐπὶ τι, Ruere, irruere, κινοῦμαι ταχέως, βιάζομαι, ὁρμῶ ἐπὶ τι, Ὁμ. ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων· ὁ Ὅμ. τὸ συνάπτει πάντοτε μὲ τὴν διτυπωσιν, πεῖν, ἢ κπρός τι, καὶ πέντωσις, καὶ πρὸς Ἡσ. Ἀσπ. 412. 436. πρὸς ἀλλήλοισιν, ὡσαύτως οἱ καὶ ἀπὸ τινος, ἢ κπέτνωσι· παρὰ Πινδ. συνάσσετ. ὡς ὅλα τὰ ῥήμ. πάθου καὶ ἐπιπορίας σημαντικά. μετὰ Γενικ. Πυθ. 10, 95. ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔχουσι μόνον τὸν Ἀόρ. πάντοτε ὅμως ἄνευ αὐξήσ. Μετοχ. ὀρουσαν, Ἡσ. Ἀσπ. 457. ἢ ὀάρυσσαν, Ὁμ. Ἀπ. 496. ὁ Μέλ. ὀρούσεια ἀπαντᾶται πρῶτον Ὁμ. Ἀπ. 417. 2) ὑστερρ. καθόλ. Σκοπεύομαι, ἐξέχω· (ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι.) Οἱ ἐρχηταὶ οἱ εἰς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τῷ Κυβιστῶντες· ἢκε κεφαλὴν κέρας ἰὼν ὀρούειν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 525. ὃ ἐστιν Ἐξέχει, αἴρεται εἰς ὕψος.

Ὀ'ρῳφή, ἡ (ἐρέφω). Τὸ σκέπασμα τοῦ θαλάμου, Ὀδ. Χ, 298. 2) ἡ στέγη, ἡ σκεπαστὴ, Καθόλου δέ, παν ὅ,τι ἀνήκει εἰς σκέπασμα τοῦ οἴκου· διὰ τοῦτο ὀρῳαὶ παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε', 5. λέγονται τὰ σανιδώματα, ἢ πατώματα, Conlignationes παρὰ Πλιν. 13. 16. 3) Πᾶς σκεπασμένος τόπος.

Ὀ'ροφηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων, ἀφανίζων τὴν σκεπαστὴν. Ἀνάλ. Γ', σελ. 55.

Ὀ'ροφηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βαστάζων, φέρων μὲ ἑαυτοῦ τὴν σκεπαστὴν, ὡς ἡ χελώνη, καὶ πᾶν ζῶον ὀστρακόδερμον. Ἡσύχ. Διάλ. Γ, σελ. 50.

*Ὀ'ροφιαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν ὀροφὴν ἀνήκων, Ἐπιγραφ.

Ὀ'ροφίας, ου, ὁ· οἷον μῦς, ἔφις. Ὁ διαιτώμενος εἰς τὴν σκεπαστὴν εἰς τὴν ὀροφήν.

Ὀ'ροφικός, ἡ, όν (ὀροφή). Ὁ ἐξ ὀροφῆς, ὁ ἀνήκων εἰς ὀροφήν.

Ὀ'ρόφινος, ίνη, ινον (ὄροφος). Ὁ ἐξ ὀρόφου καλάμου κατασκευασθείς. Οἰλίας ὀρόφινον Αἰναί. Κεφ. 32. αἱ σκεπασμέναι μὲ καλάμια.

Ὀ'ροφοιτάω, =ὀρειφοιτάω, ἐκ τοῦ

*Ὀ'ροφοίτης, ου, ὁ, =ὀρειφοίτης.

Ὄροφος, ὁ (ἐρέφω). Καλάμου, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουσι τοὺς οἴκους, Ἰλιάδ. Ω, 451. ἢ μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζουσι τὰ σκεπάσματα τῶν θαλάμων. Παυσαν. Α', 19. ὅθεν καὶ 2) ἡ σκεπαστὴ, ἡ στέγη, ἡ ὀροφὴ. ἴδε Ὑπόροφος. ὅθεν.

*Ὀ'ροφουργός, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν ὄροφον ποιῶν, ποιητὴς, τεχνίτης τοῦ ὀρόφου, οἰκοδόμος, Τριφιόδ.

Ὀ'ροφόω, ὦ. Σκεπάζω, κατασκευάζω σκεπαστὴν. Οἷα τετραγώνοις δοκοῖς ὀροφωμένη Πλούταρ. ς'. σελ. 790. Ἐκδ. Ῥειτκ. Ἡεδρίοις φατνώμασιν ὠρόφωτον, παρ' Ἰωσηπ. περὶ τοῦ Τοβιανίου τῶν θαλάμων· ὅτε ῥιζώματι τῶν δένδρων ὑπερκαθεῖρ ὀροφωκὸς τὴν ἄρουραν. Πλούτ. περὶ τῶν Σ'. Θαυμ. σελ. Δ. ὅ ἐστιν ὑπερῴου τῶν στηλῶν ἐπὶ τῆς σκεπαστῆς ἐῤῥίζωσεν ὡς εἰς γῆν τὰ δένδρα. ὅθεν

Ὀ'ρόφωμα, ατος, τὸ. Σκεπαστὴ, σανίδωμα. καὶ

Ὀ'ρόφωσις, εως, ἡ. Τὸ κατασκευάζειν σκεπαστὴν, ἢ σανίδωμα.

*Ὀ'ροφωτός, ἡ, όν (ὀροφόω). Ὁ ἔχων σκεπαστὴν ἢ σανίδωμα, ὁ σκεπασμένος.

*Ὀ'ρόχθειος, ὁ, ἡ (ὄρυχθος). Λοφώδης, Αἰσχ. Νιόβ. Λεῖψ. 143. πρβλ. Herm. opusc. 3. σελ. 50.

Ὀ'ρυχθοι, οἱ, ἴδε ὄρυγες.

Ὀ'ρόω, Ποιητ. αὐτὶ ὁράω, Ὅμ. Ὀρφ. Ἀπόσπ Β'. 20. Τὸ δὲ ὀρόειν, ἐν Ἀργοναυτ. 694. εἶναι πολλὰ ἀμφίβολον.

Ὀρπαξ, ακος, ὁ, Διορ. αὐτὶ ὄρπηξ.

*Ὄρπετον, τὸ, Αἰολ. αὐτὶ ἑρπετόν.

Ὀ'ρπή, ἡ, =Ἅρπη, 4. Ἡσύχ.

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, καὶ Ἀττ. ὄρπηξ. Βλαστός, βλάστημα, Ἰλ. Φ, 38. κλάδος, κλῶνος, ὄζος· Ἀπολ. Δ'. 1425. διαστέλλει τὴν πόαν τοὺς ὄρπηκας, ὃ ἐστι τοὺς βλάστους, καὶ τὰ Ἕρπεα, ὅ ἐστι τὰ δένδρα. Ἡσίοδος δὲ ὄρπηκα ὀνομάζει τὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος κέντρον ἔχουσαν ῥάβδον τῶν βουκόλων. Εὐρ. ἐν Θεσσαλαῖ ὄρπακα καλεῖ τὴν Λόγχην· ὅθεν κυρίως νέον στέλεχος, κλῶνος· Ἀναλ. δὲ Α', σελ. 249. Ἀριστοφ. 8. αὐτὶ τοῦ Ταινίφυλλαν ὑπὸ πλάκα κλωσίζει· γέγραπται ἐν τῷ Οὐατ. Χειρογρ. Τὰ ὄρπακα. 2) μεταφορ. Ἔγκοιτος, ἀπόγονος· (συνῆθ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ ΟΡΩ, εἰσνέω ὀρόπηξ, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἕρπη, ὀρπή. Φαίνεται δὲ ἔτι ἐκ τούτου ἔγειτε τὸ Λατ. Urpex. ὅ ἐστι βιαλοκόπτων, ὁ σιτιστὴ τι γεωργικὸν ὄργα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νου, ὑπὸ τῶν βοῶν συρόμενον, ἀφ' οὗ ἀνακαθαίρονται τὰ ζιζάνια.) (εἰς τὴν Δωρ. Αἰτ. ὄρπακα εἶναι τὸ α ἀναστέον τοῦ κανόνος βραχὺ παρὰ Νικίᾳ Ἐπ. 8 ἴδε Jac. AP. σελ. 262.)

*Ὄρρα, ποιητ. ἀντὶ ὁρᾶ, τουτέστ. ὁ ὁρᾷ.

*Ὀρράνιος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ οὐρανός, Σαπφώ.

Ὀρροπίστια, ἡ (ὄρρος, ὀρός, γ. πίστια). Τὸ ὑδατώδες μέρος, ἡ ἡ ὑπόστασις τῆς πίστης.

*Ὀρροποσία, ἡ, = ὀρροποσία, ἐκ τοῦ

Ὀρροποτέω, ὦ (πίνω, ὀρός). Πίνω ὄρρον, ἡ τυρόγαλον, ἐκ τούτου

Ὀρροποτία, ἡ, ἡ ὀρροποσία, τὸ πίνειν τυρογάλων, Ἱππιατρ.

Ὀρροπύγιον, τό (ὄρρος, πυγή). Τὸ τέλος τοῦ κόκκυγος λεγομένου ὀστέου, ὅ ἐστι, τὸ ἐπάνω τοῦ πρωκτοῦ τελευταῖον τῆς ῥάχεως μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται ἡ οὐρά: τὰ τοῦ ὀρροπυγίου πτερά, ἡ αὐτὴ ἡ οὐρὰ τῶν πτηνῶν. β) τὰ τοῦ ὀρροπυγίου πτερώματα τῶν ὄψαρίων. Γράφεται δὲ καὶ ὀροπύγιον ἡ ὀρθοπύγιον, καὶ τὸν τελευταῖον σχηματ. προκρίνει ὁ Schneider ὡς ὀρθότρ. ἐπειδὴ παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὀρθός: ὀρρόπυγιον εἶναι ὅμως Ἀττ. ὄζειν

Ὀρροπυγοστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Ὁ εἰς τὸ ὀρροπύγιον παράλληλος, κατάστικτος, Ἀθην. σελ. 318.

Ὀρρός, ὁ, = ὀρός. Τυρόγαλον κ. τ. λ. μετὰ τὸν Ὅμ. ἴδε Spohn de extr. Od. parte, σελ. 244.

Ὀρρος, ὁ, = ὅρος. Τὸ οὐροποίγιον κ. τ. λ. εἰς τοὺς ἀνθρώπ. κυρίως τὸ μεταξὺ πρωκτοῦ καὶ αἰδοίου μέρος, τράμις, ταῦρος: καθολ. ὁ πρωκτός· (ἄζειν οὐρᾶ, καὶ ἴσως οὖρος, οὐρέω, urina, βεβαίως ὅμως τὸ ὀρός καὶ ὀρρωδέω, ὅπερ πρβλ.) ἴδε ὀρος, ὁ.

Ὀρρόω (ὀρρός). Μεταβάλλω τι εἰς τυρόγαλον.

Ὀρρωδέω, ὦ· Μέλλ. ήσω. φοβοῦμαι, δειλιῶ, συλλαβοῦμαι. Μετὰ τῆς Αἰτ. Ἡρότ. 1, 34. Ἰων. καὶ Ἀρρωδέω· (συνηθ. παράγετ. ἠλέξει ἐκ τοῦ ὀρρός καὶ Δέος, εἰ γὰρ εὐλαβούμενοι (φασὶ) κατά τι ἀνασπῶσι τὰ κατ' αὐτοὺ, κεῖται ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐρὰν ὅτε εὐλαβεῖται· ὁ Εὐσταθ. παρὰ τοῦτον ὄρρον ἰδίειν, ὅ ἐστι τὴν οὐρὰν· ἡ καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ τὸν ὄρρον ἰσρῶν, ὄρρος δὲ ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· συμβαίνει δέ πως ἰδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν. Ἐπιδι καὶ τὰ σημειωθέντα ὑπὸ τοῦ Ὁρατῆ εἰς τὸν Ἰσοκράτ. σελ. 340. ὅστις παραβάλλει τοῦτο τῷ τῆς συνηθ. «Χαλζομαι ἀπὸ τὸν φόβον· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἔτι καὶ σεμνοτέρως· «ἱδρῶτας ψυχὸς μὲ κόπτει ἀπὸ τὸν φόβον μου· ἴδε Ἡσ. Ἔργ. 514. αἱ παραγωγαὶ αὗται δὲν εἶναι πιθαναί, ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἴσως, ὡς τὸ Λατ. horreo, horresco, κατὰ τὴν φυσικὴν ἔκφρασιν τοῦ φόβου καὶ τρόμου.) ὄζειν

Ὀρρωδέως, Ἐπίρ. δειλῶς, μὲ φόβον: ἐκ τοῦ

Ὀρρωδής, ές, ὁ, ἡ (ὀρρός, εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀρροῦ.

Ὀρρωδία, ἡ (ὀρρωδέω). Φόβος, δειλία, δέος.

Ὄρσας, Μεντγ. Ἀορ. τοῦ ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὄρσασκε, Ἰων. 3 Ἀορ. τοῦ ὄρνυμι, ἀντὶ ὦρσε, Ἰλ. Ρ, 423.

*Ὄρτεο, ὄρτευ, Ὅμ. Προστακτ. Ἀορ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, ἴδε ὄρτο,

Ὀρτιγύναικα, τὸν, Αἰτ. ἐνικ. Ὁ τὰς γυναῖκας κινῶν, ἐρεθίζων, ἐπώνυμον Διονύσου, τοῦ τὰς βάκχος οἰστρούντος, Πλούταρ. Η. σελ. 305. ἡ Ὀνομ. ὀρτιγύναις δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσ. Lobeck Phryn. σελ. 659.

*Ὀρτοδίκης, ὁ, ἀντὶ ὀρθοδίκης, Ἐπιχ. ἐν Ἀθην. 9, 410.

*Ὀρτοδίκη, ἡ, κύρ. ὄν. Κυρίως ἡ διευθύνουσα δίκην, ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ δίκη.

Ὀρτίκτυπος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, κτύπος). Ὁ κτύπον δόρυβον ἔχων κινῶν, προξενῶν, ὁ βροντῶν, «Ζεὺς Πίνδαρ.

*Ὀρτιλοχος, ὁ, κύρ. ὄν. Κυρίως ὁ διευθύνων τοὺς λόχους, ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ λόχος, Ἐπ. Ὅμ. λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἄρτεμις ὠνομάζετο ὀρτιλοχη καὶ ὀρσιλογία.

Ὀρσινεφής, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, νέφος). Ὁ τὰ σύνεφα κινῶν καὶ συνελαύνων, ὃ καὶ Νεφεληγερέτης καλούμενος, Πίνδαρ.

Ὀρσιπετής, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, πέτομαι). Ὁ εἰς τὰ ὑψη πετόμενος, ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, Ἡσύχ.

*Ὀρσίποους, ποδος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, ποῦς). Ὁ ὑψῶν κινῶν τὸν πόδα, ὁ ταχύπους: «ὀρσίπους βοὴ», ἡ φωνὴ, διὰ τῆς ὁποίας διαγείρονται εἰς κίνησιν οἱ πόδες, «ὀρσίπους ἕλαφος», παρὰ Σεμμίᾳ, ἡ ἐλαφρὰ, ἡ ταχεῖα, ἕστ' ἂν μὴ πρέπει νὰ γραφῇ Ἀρσίπους.

Ὀρσίτης, ου, ὁ (ὄρνυμι). Χοροῦ εἶδος παρὰ Ἡρησὶ, Ἀθην. ιδ'.

Ὄρσο, Προστακτ. Ἀορ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, ἀναστηθι, σηκώθητι, ἐγεῖρου! Ὅμ. ὅστις μεταχρῆσ. καὶ τὸ ὄρσεο, καὶ ἐν τῇ Ἰλ. Ἰων. συνηρμ. ὄρσευ.

Ὀρσοδάκνη, ἡ (ὀρσός, δάκνω). Ἐντόμου εἶδος, δάκνον καὶ φθεῖρον τὸν ὀρτάν, ἤτοι τοὺς βλαστοὺς τῶν φυτῶν Ἀριστοφ. Σ. Ἱστορ. Ε'. 19.

Ὀρσοεύρη, ἡ (ὄρνυμι, εὐρύς). πιθαν. Θύρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀναβαίνεις διὰ κλίμακος, Ὀδ. Χ, 126. 333. ὄζειν «δν» ὁρτοδύρην ἐναβαίνουσι. Ὀδ. Χ, 132. ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἔφερε διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὴν ῥύμην, ἑστώτας καὶ εἰς τὸ ἀναγαιον, τοῦτο δὲν ἔχει κάμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἐτυμολογ. σχηματισμὸν τῆς λέξεως. (πιθαν. ἄλλοτε δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις.)

Ὀρσολοπεύω, καὶ ὀρσολοπεύω, ἐρεθίζω, καταπτοῶμαι, λυπῶ, ἐχθρεύω, ὁρμῶ ἐπί τινα, μετὰ Αἰτ. ὑμ. Ὅμ. Ἔρμ. 308. ἡμάζω ἐναιδείᾳ ὀρσολοπεύειν Μάξιμ. στίχ. 107. ὅ ἐστι καταπτοῶμαι καὶ ὀνειδισμοὺς· καὶ β) ἀντὶ τοῦ ταράττω, φέρω συγχυσιν, ἀταξίαν, συγχύζω: Παῦπτ. Ταράττομαι, ὑβρίζομαι, «Θυμὸς ὀρσολοπεῖται», ἀντὶ ταράττεται, Αἰτχύλ. Περσ. 10. ὅπου ὅμως τὰ χειρογρ. ἐχουσιν ὀρσοπολεῖται, ὅπερ ἀνεκλήθη μὲν ὑπὸ τοῦ Lange καὶ Pinzger, ἀλλὰ δὲν παράγετ. ἐκ τοῦ ὀρσός καὶ Πέλομαι: ἐκ ταῦ

Ὀρσόλοπος, ὁ, ἡ. Ὁ κλίνων εἰς ὁρμὴν, πολεμικὸς ὁρμητικὸς, ἀνήσυχος, «Ἄρης φιλεῖ κἰχμάνι, ἀντὶ τοῦ ὁ ἀνήσυχος Ἄρης, κ. τ. λ. Ἀνακρ. παρ' Ἡφαιστ. σελ. 51. (λέγεται συνθετ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ λοπός, λόφος: πιθαν. ὅμως εἶναι μόνον ποιητ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ ὄρνυμι, ὄρσω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετ. γραμμέν, καὶ ὀρτοπέλας καὶ ὀρτοπολεύω.)

*Ὀρσορόκα, ἡ, = ὀρσύπορα, Ε. Μ. πιθαν. ἡμάρτηρ. ἀντὶ ὀρτορόκα, ὀρτόρυξ κ. τ. τ.

Ὀρσός, οῦ, ὁ. Κλιμακίριον, βλαστὸς, βλάστημα, γέννημα, κ) μεταφ. νέον ζῶον. (ἤτοι ἐκ τοῦ ὄρνυμι, ἡ ἰδιαίτρ. σχηματ. τοῦ ὄρση, 2.)

*Ὀρσόσης, ητος, ἡ, = ὁρμή, Κρατίας, (Ἡρωτιαν.), παρὰ Dind. Gramm. Graec. 1. σ. 40.

Ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ (ὄρνυμι, τριαινα). Ὁ πάλλων, κινῶν τὴν τριαιναν, Πίνδ. (ὄχι ὅμως ὁ μὲ τὴν τριαιναν τὴν γῆν κινῶν.)

Ὀρσύδρα, ἡ (ὄρνυμι, ὕδωρ). Σίφων, ἡ ἀπαλλοτρίωσις ὑδραγωγοῦ.

Ὄρσω, μέλ. τοῦ ὄρνυμι, ὅπερ ἴδε, Ἰλ.

Ὀρτάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἀορτάζω, ὡς ἱρός, ἀντὶ ἱερός, Ἡροδοτ.

Ὀρταλίζω (ὄζει παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1344. τὸ ἀπορταλίζειν). Πηδῶ αὐτοπροαιρέτως, πεπαιδευμένως, κτυπῶ τὰ πτερὰ σπουδάζων νὰ πετάσω, λέγεται περὶ τῶν νέων ζώων καὶ πτηνῶν, Λατ. vitulari, lascivire, ἐκ τοῦ

Ὀρταλίς, ίδος, ἡ, καὶ ὀρταλιχεύς, ὁ, καὶ ὀρταλίχος, ὁ, κυρίως Δωρ. ἀντὶ τοῦ σεμνὸς νεοσσός, pullus, ὅ ἐστι, τὸ νεογνὸς ζῶον, περὶ αἰγῶν, Σοφοκλ. «Αἰγὲς τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουσιν, Νίκανδ. ἐκ περὶ χηνός, «Θοτασθὶς χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα, Συνήσιος δὲ λέγεται ἐπὶ νεογνῶν ἐριθοποίλων, νεοσσός, ὡς τὸ παρὰ Θεοκρ. «Ὀρτάλιχοι μυρσίνοι. Νίκανδρος ὅμως μετεχειρίσθη τὸ ὀρταλίς καὶ ἐπὶ ἀλεκτορίδος καὶ ἀλέκτορος, Ἀλεξ. 294. Bergl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 871. πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρνυμι, συγγεν. μὲ τὸ ὄρσις, τὸ πρωτότρ. ὀρταλός, ὅστ φαίνεται νὰ ἦτον ἐν χρήσει.)

Ὀρτή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἑορτή, Ἡρόδ.

*Ὀρτίλοχος, ὁ, ἡμαρτημ. ἀντὶ ὀρτιλοχος, Ὀδ. Φ, 16.

*Ὀρτυγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου, Ὀδ. αὐτὴ δὲ ἐκαλεῖτο καὶ νῆσος τις πρὸ τῶν Συρακουσῶν (κυρίως Νῆσος τῶν ὀρτύγων.)

Ὀρτύγιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ ὄρυξ.

Ὀρτυγοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγῶν πτηνῶν ὀρτυγία.

Ὀρτυγόκομπος, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρτυγοκόπος. ἴδε Στυφοκόπος.

Ὀρτυγοκοπέω, ὦ (ὀρτυγοκόπος). Παίζω τὴν ὀρτυγοκοπίαν, ὄζει

Ὀρτυγοκοπία, ἡ. Τὸ κτυπᾶν τὰ ὀρτύγια, παιδιὰ τῶν παίδων ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. θ, 107. ἴδε ὀρτυγόπος. ὄζειν

Ὀρτυγοκοπικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀρτυγοκόπον, ἡ εἰς τὴν ὀρτυγοκοπίαν κινήσεις, ἡ ἐπιτηδειος.

Ὀρτυγοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ κτυπῶν τὰ ὀρτύγια. Παιδιάτες, ἐν ᾗ ὀρτυγες ἵστανται ἐν γύρῳ, οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταβαλὼν τὸν ὀρτυγα, λαμβάνει ἑξῆς, οὓς ἂν δύνηται· ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει ἑαυτὸν τοὺς ὀρτυγας τύπτειν, καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσι. Φώτ. ἐν Δέξ.

Ὀρτυγομανία, ἡ. Ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὀρτυγίων.

Ὀρτυγομήτρα, ἡ (μήτηρ). Πτηνόν τι, μετὰ τῶν ὀρτυγίων συνεκτοπιζόμενον, συνδιαιτώμενον, μέγας ὀρτυξ. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. η. 12. 2) κωμικ. Ἐπώνυμ. τῆς Λητοῦς, Ἀριστφ. Ὀρν. 872.

Ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀρτύγια

Ὀρτυγοτροφεῖον, τό. Ἠλωβίον διὰ τὰ ὀρτύγια, ἐκ τοῦ

Ὀρτυγοτροφέω, ὦ. Τρέφω, τιθῶ ὀρτύγια, ἐκ τοῦ

Ὀρτυγοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω, ὀρτυξ). Ὁ τρέφων, ὀρτύγια.

Ὀρτυξ, υγος, ὁ, Coturnix, ὀρνιθάριόν τι, ὀρτύγιον, ἡ ὀρτύκιον, Ἡρότ. 2, 77. ἔτι 2) ξυτόν τι, τὸ καὶ Σαλευρουρος καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ'. 10. Πλίν. 21. 17. (Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν τῷ ὄρνις, καὶ ὀρταλίς.)

*Ὀρτῶς, Ἐπίρ. ἀντὶ ὀρθῶς. Λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1215.

Ὀρύα, ἡ, ταὐτὸν τῷ Χορδή, Ἡσύχ. δὲ ἁρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ, Χορδὴ ὠφθῆ· ἴσως εἶδος Ἀλλάντος. Ἴδε Ἀθην. σελ. 94. καὶ 376. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. ὀρούα. (υυ–)

Ὀρυγάνω, καὶ ὀρυγγάνω, = ἀρυγγάνω, ἁρπάζομαι, Παρμενίδ. ὠρυγα. Γραμμ. ἴδε ὀρύγω.

*Ὄρυγγος, ὁ. Τὸ γένειον τοῦ τράγου· γραφετ. δὲ καὶ Ἤρυγγος.

*Ὀρυκτή, ἡ (ὀρύσσω) = ὀρυχή.

*Ὀρύκτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὄρυξ.

Ὄρυγμα, τό (ὀρύσσω). Λάκκος τις ἐν Ἀθήναις, ὁ καὶ Βάραθρον καλούμενος, ὅπου ἐκρημνίζοντο

Δήμοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ κτεαδιασσάντες κατοῦργοι. Ὑπόνομος, ὀπή, ἡ λάκκος ὑπόγειος (λαγοῦμι) βόθρος, Λατ. acroba. Ἡρόδ. 3, 60. 7, 28. 4, 200. Κορὰν Λιωσοῦργ. 30, 11, σελ. 76. »Ὀρύσσοντες ὀρύγματα ὑπόγαια φέροντα εἰς τὸ τείχος«.

Ὀρυγμαγδός, ὁ, ναυτ. ὅμως ἀναμφ. σχηματ. αὐτὶ ὀρυμαγδός.

Ὀρυγμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὄρυγμα, καὶ

Ὀρυγματία, ἡ, ὁ λάκκος· ἀμφ.

Ὀρυγμός, ὁ, Πρωτότυπ. τοῦ ὀρυμαγδός, μόνον παρὰ Ἱεραμμ.

*Ὄρυγξ, υγγος, ὁ, = ὄρυξ.

Ὀρύγω, καὶ ὀρυγάνω, = Ὠρύω. Ἡσύχ. 2) = ὀρύχω, ὀρύσσω, Lobeck Phryn. σελ. 318. (2)

Ὄρυζα, ἡ, καὶ ὄρυζον, τό, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ', 5. τὸ ὄρυζιον (ρύζι) εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἐπί τε τοῦ φυτοῦ, καὶ τοῦ καρποῦ.

*Ὀρυζοτροφέω, (τρέφω). Φυτεύω, τρέφω ὄρυζιον, Στράβ. 17. σελ. 1196.

Ὀρυκτή, ἡ (ὀρύσσω). Λάκκος, τάφρος, βόθρος, λίμνη. Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστ. Π'. 16. = ὄρυγμα, ἐμφ.

Ὀρυκτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ ὀρύκτης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Ὁ ὀρύσσων, ὁ βόθρον ἢ ὄρυγμα σκάπτων. 2) παρὰ Νικητ. Χρον. ε'. 3. καὶ Γ'. 1. σίδηρόν τι συμβληρόν, μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν ἢ σκάπτουσί τι, ὡς καὶ τό, ἔρυξ. παρὰ δὲ Οὐϊτρουβ. 10. 21. Testudines, ὀρύγες, σημ. 3) Στράβων δὲ ἐκλαμβάνει πολλαχοῦ τὴν λέξιν ἐν τῷ »Ἀγρῷ αὐλακος, ἢ τε ἄροτρον, μὲ τὸ ὁποῖον ὀργώνοντες κάμνουσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐλακας«. ιε'. σελ. 1014. σημ.

Ὀρυκτός, ἡ, ὄν (ὀρύσσω). Ὁ σκαπτός, ἔστις ἠσκάφθη, ἢ δύναται νὰ σκαφθῇ, »τάφρου«, Ἰλ. 2) ὅστις πρέπει νὰ σκαφθῇ.

Ὀρυμαγδός, ὁ. Θόρυβος, κρότος, κτύπος, ἐπὶ συναθροισθέντων στρατευμάτων, μαχομένων ἢ ἄλλως πως βουλευόντων καὶ περιτρεχόντων ἀνθρώπων, συγκ. παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 282. 401. καὶ ἐν' Ἱππων ἢ σκύλων, Ἰλ. Η, 185. Ρ, 741. φαίνεται δέ, ὅτι ἡ λέξις δὲν λέγεται περὶ βοῆς ἢ κραυγῆς, ἀλλὰ περὶ κρότου ἄνευ ἐναρθρων φωνῶν· ὅθεν »Ὀρυμαγδὸν ὀρυτόμοιο«, ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ξυλοτόμων, Ἰλ. Π, 633. »Ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν«, ἐπὶ τοῦ κρότου, ὃν τινα προξενεῖ τις ῥίπτων φορτίον ξύλων κατὰ γῆς, Od. Ι, 235. ἐπὶ ῥεύματος, »Ἵππων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ«, Ἰλ. Φ, 56. ἐπὶ παραχῆς καὶ ἠχου τῆς θαλάσσης, Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτ. 8. σελ. 376. ἐπὶ τοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον προξενοῦσιν ἐκσχιζόμενα κομμάτια ξύλων καὶ λίθων, Ἰλ. Φ, 313. — ναυτ. σχηματ. εἶναι ὀρυγμαδός. (ἐκ τοῦ ὀρύγω, ὀρυγμός, ὠρύω, συγγεν. μὲ τὸ Ἀράσσω).

Ὀρυξ, υγος, ὀρυγξ, υγγος, ὁ (ὀρύσσω). Ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (σκαφίον εἶδος) μὲ τὸ ὁποῖον σκάπτουσι καὶ ἐπεξεργάζονται τὰς πέτρας, καθ' Ἡσύχ. ὡς ὀρυκτήρ, ὅπερ συμβληρούμενον σίδηρον, »Διαβὰς τὸν ὄργια καὶ κατειργασμένον τρίτην πλαγίαν«. Παλλαδ. Λαυσ. σελ. 112. λέγεται δὲ καὶ ὀρυκτήρ, ὀρύκτης, Lobeck Phryn. σελ. 231. 2) Εἶδος ἀντιλόπης ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ, ἐκ τῶν ἐξόδων ἢ ὀρύσσων κεράτων λαβοῦν τὴν προσηγορίαν πρβλ. Schweigh. Ath. 5. σελ. 200. Γ. anim. Τ. 3. 113. 3) εἶδος κήτους, ἡ θαλασσίου μαστιφώτου, ἴτως τὸ Λατ. Orca. ἴδε Σχνειδέρον, Ἐκλογ. Φυσικ. 38.

Ὀρυσεύς, ἡ (ὀρύσσω), Τρύπησις, σκάψιμον.

*Ὄρυς, υος, ὁ, ἄγνωστόν τι ἄγριον ζῶον ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4, 192. ἴσως ταὐτὸν τῷ ὄρυξ, 2.

Ὀρύσσω, Ἀττ. ἐρύττω, Μέλ. ἐω. τρυπῶ, σκάπτω, ὄρυγμα ἢ λάκκον ποιῶ, »Ταφρον«, Ἰλ. »Βόθρον«, Od. β) ἀνασκάπτω, »Μοῦλυν«, Od. Κ, 305. (παρ' Ὁμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσ.) καὶ εἰς Μέσ. »Λίθους ὀρύξασθαι«, Ἡρόδ. 1, 186. γ) διασκάπτω, ὡς τὸ Διορύσσειν, συνήθ. »Ἰσθμόν«, Ἡρόδ. 1, 174. δ) ἐγχαράττω, ἐγγλύφω, εἰς ξύλον ἢ σίδηρον· παρὰ Ξενοφ. ἀπαντᾷ. ε Παρακ. Ὀρώρυχα, Ὑπερσ. ὀρωρύχειν, 3 πρόσ. Ὑπερσ. πασηνθ. ὀρώρυκτο, Ἡρόδ. ε) εἰς σημασ. παιδεραστικὴν παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 445. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ Ἀράσσω, Ῥήσσω). ὅθεν

Ὀρυχή, ἡ. Τὸ σκάψιμον, Πλουτ. Προβλ. συμ. α'. 5.

Ὀρύχω, ταὐτὸν τῷ ὀρύσσω. Ἀριστ. Διοσ. 354.

Ὀρφεΐννης, ου, ὁ. Ὁ νίος ἰχθὺς ὀρφεύς.

*Ὀρφεναῖος, αία, αῖον, = ὀρφαϊκός.

Ὀρφάνεμμα, τό, ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, στέρησις πατρός, ἢ μητρός, ἢ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ, ἀποθανόντων, Εὐριπ. Ἡρακλ. 546. ἐκ τοῦ

Ὀρφανεύω, (ὀρφανός). Φροντίζω διὰ τὰ ὀρφανὰ, οἰκονομῶ, περιποιοῦμαι τὰ ὀρφανά. »Παῖδας, τέκνων κ. τ. λ. Εὐρ. Ἄλκ. 163. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ εὑρίσκεται τὸ Παθητ. Ὀρφανευέσθαι, (ὡς Περσευέσθαι) αὐτὶ τοῦ, ὀρφανὸν εἶναι.

Ὀρφανία, ἡ (ὀρφανός). Ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ· καθόλου Ἔλλειψις, ἔνδεια, Πινδ. μετὰ Γεν. ἴδε ὀρφάνευμα. Πλούταρχ. Κοριολ. 1. »Τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ, πατρὸς ὀρφανὸς, ἀπέδειξε τὴν ὀρφανίαν, ἀλλα μὲν ἔχουσαν κακὰ, πρὸς δὲ τὸ γενέσθαι σπουδαῖος εὐέρα καὶ διαφέροντα τῶν πολλῶν οὐδὲν ἐμποδὼν οὖσαν«.

Ὀρφανίζω, κάμνω ὀρφανὸν, καθόλ. χωρίζω, ἀπομακρύνω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, Θεόκρ. Ἐπιγρ. »Τινὰ τινος«, Πινδ.

Ὀρφανικός, ἡ, όν, καὶ ὀρφάνιος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὀρφανός, ὁ μὴ ἔχων γονεῖς, »Παῖς«, Ἰλ. Ζ, 432. Λ, 398. ὅμως »Ἦμαρ ὀρφανικόν«, ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ὀρφανία· ὅθεν Ζωὴ καὶ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, Ἰλ. Χ, 490. 2) ὁ ἐκ τοῦ ὀρφανοῦ, ὁ εἰς τὸν ὀρφανὸν ἀνήκων. Ἔτι ταὐτὸν τῷ ὀρφανός.

Ὀρφανιστής, οῦ, ὁ (ὀρφανίζω). Ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ὀρφανῶν ἵνα μὴ ἀδικῶνται. Σοφοκλ. Αἴ. 512.

Ὀρφανός, ανή, ανόν, παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν Ροτ. Εὐρ. Ἑκαβ. 150. πάντοτε δύο καταλήξ. ὁ ἐστερημένος τῶν γονέων του, »Ὀρφανὰ, ὀηλ. Συγγατέρες, Od. Τ, 68. ὡσαύτως »Ὀρφανὰ τέκνα«, Ἡσ. Ἔργ. 332. 2) μετὰ δὲ Πινδ. εἰς πλατυτέραν ἔννοιαν, καθόλ. ἐστερημένος, ὁ πάσχων ἔλλειψιν, μετὰ Γεν. »Ἑταίρων«, Ἰσθμ. 7, 16. »Ὀρφανοὶ ὕβριος«, ἄνευ ὕβριος, Ἰσθμ. 4, 14. ὅθεν καὶ ἐπὶ γαιέων, »Ὀρφανοὶ γενεᾶς, ἄνευ παίδων, Ὀλ. 9, 92. ὡσαύτως καὶ ἄνευ τινὸς προσῶπης, Εὐρ. Ἑκαβ. 150. ναυτ. σχηματ. ὀρφός, ὅθεν τὸ Λατ. orbus, συγγεν. μὲ τὸ ὀρφνη, ὀρφνός.

Ὀρφανοτροφεῖον, τό. Οἶκος, ἔνθα τρέφονται ἢ ἀνατρέφονται τὰ ὀρφανὰ, ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτροφέω, ὦ. Τρέφω, ἀνατρέφω τὰ ὀρφανὰ, ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτρόφος, ὁ, ἡ (ὀρφανός, τρέφω). Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων ὀρφανά.

Ὀρφανοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Φύλαξ τῶν ὀρφανῶν, ἐν Ἀθήναις ὀρφανοφύλακες ὠνόμαζοντο σύνταγμά τι ἀνδρῶν, φροντιζόντων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, τῶν ἐκ πολέμου τελευτησάντων πατέρων. Ξενοφ. περὶ Ἱππικ. 2. σημ.

Ὀρφανόω, (ὀρφανός) = ὀρφανίζω, κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Γλωσσ. Στ.

*Ὀρφέες, αἱ, μεταπλαστικὴ ὀνομαστ. τοῦ ὀρφεύς.

Ὀρφεοτελεστής, ὁ (τέλεω). Ὁ τελῶν, ἢ τεύχων μυῶν, εἰσάγων εἰς τὰ τοῦ Ὀρφέως μυστήρια. Πλούτ. ς'. σελ. 838. Πλάτ. Πολιτ. Β'. σελ. 221. Θεόφρ. Χαρ. ΚΕ'. 4. σημ. Διογ. Λαέρτ. Γ'. 4. Δημοσθ. σελ. 313. ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται κατὰ πλάτος τὸ τῆς λέξεως σημαινόμενον.

*Ὀρφικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀνήκων.

*Ὄρφιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὄρφις.

Ὀρφίσκος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ Ἡίχλη, 2. Ἀθην. σελ. 305.

Ὀρφναῖος, αία, αῖον (ὀρφνη). Σκοτεινός, μελανός, μαῦρος, παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἐπίθ. τῆς νυκτός, ὑστρτ. ὀρφναία, καὶ ὀρφναίη, ἡ, εἶναι ἐν χρήσει οὐσιαστικῶς ἀντὶ τοῦ Νύξ. 2) ὑπερβ. »Πέρα Αἴσχ. Ἀγ. 21.

Ὀρφνη, ἡ, Δωρικ. Ὀρφνα, σκότος, νύξ, ἡ σκοτία, νὺξ μέλαινα, πρώτιστ παρὰ Πινδ. καὶ Θέογν. 1039. μεταφορ. Σκότος, λύπη, κακὴ μοῖρα (συγγεν. μὲ τὸ ὀρφνός, ὀρφός, ὀρφανός, ὄχι ὅμως Σηλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὀρφνινος, συνηπ. ὥρα, διὰ τοῦτο τονίζει, ἐνίοτε ἡ λέξις ἐσφαλμ. ὀρφνή, Schael. Θέογν. 1039. Κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ Σκοτεινός, μέλας, μετέβαλον οἱ Λατῖνοι τὸ ὄρφος, εἰς τὸ Furvus.) ὅθεν

*Ὀρφνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ὀρφνός.

*Ὀρφνηθεν, Ἐπίρ. (ὀρφνη). Ἐκ τοῦ σκότους, ἐκ τῆς νυκτός.

Ὀρφνῖνος, η, ον, = ὀρφνός, σκοτεινός, μέλας. Πλάτ. Τίμ. λέγει, ὅτι τὸ ἐξ ἐρυθροῦ, καὶ μέλανος, καὶ λευκοῦ μεμιγμένον χρῶμα, πυρωθὲν καὶ πολὺ ἔχον τὸ μέλαν, ὀνομάζεται ὀρφνινον χρῶμα· ἔτι δὲ καὶ βαθὺ πορφυροῦν χρῶμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. γ'. 3.

*Ὄρφνιος, ὁ, ἡ, = ὀρφνός.

*Ὀρφνίς, ίδος, ἡ (ὀρφνός). Μέλαν ἱμάτιον, Ἡσύχ.

Ὀρφνίτης, ου, ὁ, = ὀρφανός, Λέων. Τακτ. 9, 4. ἄνευ λόγου ἀμφ. ἐκ τοῦ ὀρφός, πρβλ. ὀρφοβότης τάλαρος, Ἀναλ. Δ'. σελ. 232. ἀριθμ. 8. σημαίνει δὲ κατὰ Ἡσύχιον τὸ, Vacuus, ἢ κενός.

*Ὀρφνός, ἡ, όν, σκοτεινός, μαῦρος, ἔτι δὲ καὶ βαθὺ μελαγχρινός, ἰσειδὴς κ. τ. τ. (συγγεν. μὲ τὸ ὀρφνη, ὀρφός, ὀρφανός, ὅθεν τὸ Λατ. Furvus). ὅθεν

*Ὀρφνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Μελαγχρινός.

Ὀρφοβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ἀντὶ ὀρφανοβότης, = ὀρφανοτρόφος, ἐκ τοῦ ὀρφός, ὅθεν

*Ὀρφοβοτία, ἡ, = ὀρφανοτροφία, τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν τὰ ὀρφανά, Lobeck Phryn. σελ. 521.

Ὀρφός, ὁ, Ἀττ. ὀρφώς, ὁ, Orbus, ἰχθὺς θαλάσσιος.

*Ὀρφός, ἡ, όν, ὑστρτ. σχηματ. ἀντὶ ὀρφανός, ὅθεν

*Ὀρφόω, = ὀρφανόω, ὀρφανίζω.

*Ὄρφως, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ὀρφός.

*Ὀρχάμη, ἡ, ἴδε ὀρχάνη.

Ὄρχαμος, ὁ, κυρίως ὁ πρῶτος ἐν τῇ σειρᾷ, ὅθεν καθόλ. ὁ πρῶτος, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὡς ἄρσεν. καὶ μόνον ἐν ἀμφοτέρ. ἐνιαύσ. »Ὄρχαμος ἀνδρῶν«, καὶ »Ὄρχαμε λαῶν· παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. ἀντὶ Κορυφαῖος· ὑστρτ. καὶ ὡς Σηλ. Ὄρχαμη (συγγεν. μὲ τὸ Ἄρχομαι, Ἄρχων· εἶναι δὲ περιττὸν νὰ παραληφθῇ σχηματ. τις Ἄρχαμος χάριν τῆς παραγωγῆς· εἰς δὲ τὸ ὄρχος δὲν ἀνήκει). 2) ὀρχέμη παρὰ Πολυδ. Ζ, 147. Ὑποσυμπ. τοῦ Γῆ, ἀντὶ τοῦ Χώρα κατάφυτος ἀπὸ ἄγρια δένδρα. »Γῆ ὄασσα δένδροις οὐχ ἡμέροις· πρέπει πιθαν. νὰ γράφ. ὀρχάνη.

*Ὀρχάνη, ἡ (ἔρχω, ἔρκος). Φραγμός, ἀντὶ Ἑρκάνη, ὡς τὸ ὀργάνη ἀντὶ Ἐργάνη· ταὐτὸν εἶναι τὸ ὄρχας, άδος, ἡ. καὶ ὀρχμὴ, ἡ συγγεν. μὲ τὸ ὄρχες, ὀρχατος· ἴδε ὄρχαμος.

Ὀρχάς, άδος, ἡ. Ἀντὶ τοῦ Φραγμός, παρ' Ἡσυχ. Παρὰ δὲ Πολυδ. Γ'. 131. φέρεται ὀρχάνη.

*Ὀρχάς, άδος, ἡ (ὄρχις). Εἶδος ἄλσεων, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ὄρχεων οὕτως ὀνομασθέντων, πρβλ. ὄρχις, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀ̓ρχατος, ὁ, καταπρατὴς καὶ πεφυτευμένος τόπος, κῆπος, Ὅμ. «Φυτῶν ὄρχατος», Ἰλ. Ξ, 123. (ἐκ τοῦ ὄρχος, ὡς τὸ Μίσατος ἐκ τοῦ Μίσος, τὸ Μύχατος ἐκ τοῦ Μυχός κ. τ. τ.)

Ὀ̓ρχείδιον, τό, καὶ ὀρχίδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ ὄρχις, Testiculus.

Ὀ̓ρχέομαι, Μέλλ. ήσομαι, Ἀόρ. Ὠρχησάμην. Ἀποβατ. Μέσ. Χορεύω, πηδῶ, σκιρτῶ, Λατ. saltare, Ἰλ. Σ, 594. Ὀδ. Θ, 371. 377. Ξ, 465. Ἡσ. Θεογ. 4. μετὰ τῆς Αἰτ. παραστήμ. τι ἐκ τοῦ χοροῦ, «Διόνυσον, Κύκλωπα» κ. τ. τ. ἔπειτα καὶ ἐπὶ παντομιμικοῦ χοροῦ, ὡς τὸ Λατ. Satyrum, Cyclopa saltare ἢ moveri. Heind. Hor. sat. 1, 5. 63. «ὡσαύτως προστίθεται καὶ τὸ εἶδος τοῦ χοροῦ εἰς Αἰτ. καθόλου δὲ «Σχήματα ὀρχεῖσθαι», Ἡρόδ. 6, 129. β) καθόλου κινοῦμαι, μᾶλλον δὲ κινοῦμαι ταχέως ἢ ἐλαφρῶς πρός τι ἄθλ., Jac. Ach. Tat. 3, 10. σελ. 648. «Καρδία ὀρχεῖται φόβῳ», ἢ καρδία σφύζει ἀπὸ φόβου, Αἰσχ. «Θεσσαλὴν ὠρχήσατον», ὅ ἐστιν ἐκινήθη, ἐταράχθη, Καλλίμ. ἐν Δηλ. 139. 2) τὸ Ἐνεργ. ὀρχέω, ήσω, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, ὅθεν καθόλ. κινῶ, μετεωρίζω, πάλλω, διασείω, κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 406. Ε. = Μετεωρίζειν, πάλλειν, ἤτοι πολὺ νεώτερ. καὶ σπαν. ἐν χρήσει· ὅθεν τὸ «Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὄρχησε, φρένας», Ἀδην. 1. σελ. 21. Δ. ὅμως ὀρχεῖται ἀντὶ ὄρχη εἰς ἐμετάβ. σημασ. λέγει ὁ σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1179. (τὸ ὀρθότερ. παράγωγ. εἶναι ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὁρίνω, ὡς καὶ ἡ τοῦ ὀρθός· ἄλλοι τὸ παράγ. ἐκ τοῦ χειρὸς μεταθέσει τῶν γραμμάτ. ἐ. δὲ λαβάν· περὶ ὀρχήσ. ἐκ τοῦ ὄρχος, ὁ στίχος, ἢ σειρά.)

Ὀ̓ρχηδόν, Ἐπίρ. κατὰ σειράς, καθ' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα. Λατ. viritim, Ἡρόδ. 7, 144. ὡς τὸ Ἑρμηδόν, καὶ τὸ Ὅμ. Ἀνδρακὶς (ὁ Valck τὰ παράγ. κατὰ παράξενον τρόπον ἐκ τοῦ ὄρχις.)

Ὀ̓ρχησμός, ὁ, Ἰων. ἐξ ἀναστ. Ἀττ. Ὀρχησμός, (ὀρχέομαι) τὸ χορεύειν ἢ πηδᾶν, ὁ χορός, Ὅμ. καὶ Ἱστ. ὑστρτ. ἐξαιρ. ὁ παντομιμικὸς χορός. 2) πᾶσα ταχεῖα ἢ σφοδρὰ κίνησις, διασεισμός, τὸ πηδᾶν, τρέμειν, κ. τ. τ.

*Ὀ̓ρχημα, τό, ὁ χορός, ἡ παντομιμικὴ παράστασις. Ξενοφ. Συμπ.

*Ὀ̓ρχησις, ἡ, τὸ χορεύειν, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν, μάλιστα ἡ τέχνη τοῦ παντομιμικοῦ ὀρχηστοῦ, περὶ οὗ Λουκιαν. ἐν τῷ περὶ ὀρχήσ. Ὅρα παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. ἀ. 5. 13. διάφορα τινὰ εἴδη ὀρχήσεως, τὰ ὁποῖα σώζονται καὶ παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησι. 2) καθόλ. τὸ πηδᾶν, πᾶσα σφοδρὰ κίνησις.

*Ὀ̓ρχησμός, ὁ, Ἀττ. αὐτὸ ὀρχησμός.

Ὀ̓ρχηστήρ, ῆρος, καὶ ὀρχηστής, οῦ, ὁ (ὀρχέομαι). «Ἡνίοχοι ὀρχηστῆρες», Ἰλ. Σ, 494. ὁ χορευτής, Ἰλ. Π, 617. Ω, 261. ὑστρτ. ἐξαιρ. ὁ Παντόμιμος. 2) ὁ πηδῶν, ὁ σφοδρὸς καὶ ἐλαφρὸς πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος· ἐπὶ ἀπονύμου τοῦ Ἄρεος, ὅθεν μεταφ. «Ὀρχηστὴρ πολέμοιο», ἀντὶ ὁ μαχόμενος, Wern. Tryph. 559. 3) ὁ χοροδιδάσκαλος, οἷον «Ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί, διπλᾶ ἔστρεψε τὰ ἐρωτήματα», Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 15. ὅ ἐστι, καθὼς οἱ καλοὶ χοροδιδάσκαλοι δὶς εἰς τοὺς μαθητὰς τὸν δείχνουσι τὸ βῆμα, οὕτω καὶ αὐτὸς δὶς ἔστρεψε τὰ ἐρωτήματα. 4) ὑφάσμιον θαλασσινὸν, Ὀππ. ἐξθν

Ὀ̓ρχηστικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. ὀρχηστικῶς, ὁ εἰς τὴν ὄρχησιν, εἰς τὸν χορὸν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὀρχηστική, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν. 2) ὁ ἐραστὴς, ἡ εἰδήμων τῆς ὀρχήσεως.

Ὀ̓ρχηστοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ διδάσκων τὴν ὀρχηστικήν.

Ὀ̓ρχηστομανέω, (μαίνομαι). Ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὸν χορὸν, ἔχω μανίαν ἀπὸ χορόν, μᾶλιστα δὲ τὸν παντομιμικὸν. Λουκιαν.

Ὀ̓ρχηστοπόλος, ὁ (πολέω). Ἰουλ. Φίρμικ. Π, 14. παρὰ Σαλμασ. Exerc. σελ. 693. ταὐτὸν τῷ ὀρχηστής. Ποιητ.

Ὀ̓ρχήστρα, ἡ (ὀρχέομαι). Ὅθεν ὑποκορ. ὀρχήστριον, τὸ, τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἐνθα ἐχόρευεν ὁ χορὸς· ὅλον τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς διάστημα, δηλ. τὸ ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ θεάτρου χωρίον, περὶ τὸ ὁποῖον ἦσαν αἱ καθέδραι, οὐ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο. Ἦν δὲ διηρημένη ἡ ὀρχήστρα παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν, εἰς τὴν Θυμέλην καὶ τὸ Ὑποσκήνιον· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις εἰς αὐτὴν αἱ καθέδραι τῶν Γερουσιαστῶν ἦσαν Βοινδίν· περὶ Θεάτρ. 2) καθόλου ὁ τόπος τοῦ χοροῦ.

Ὀ̓ρχήστρια, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ὀρχηστήρ, ἡ χορεύτρια.

Ὀ̓ρχηστρικός, ἡ, όν (ὀρχήστρα). Ταὐτὸν τῷ ὀρχηστικός.

*Ὀ̓ρχήστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὀρχήστρα.

Ὀ̓ρχήστρις, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὀρχήστρια.

Ὀ̓ρχηστύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ ὄρχησις, ἡ, ὁ χορὸς, Ὅμ. συνηρμ. Δωτ. ὀρχηστοῖ, Ὀδ. Θ, 253. Γ, 605. (εἰς τὰς καταλ. τῆς Ὀνομ. καὶ Αἰτ. ἐνικ. ὑς καὶ υν εἶναι τὸ Τ μακρὸν, ἄλλοτε βραχύ.)

Ὀ̓ρχίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρχις.

Ὀ̓ρχίλος, ὁ, Πτηνόστι, τὸ καὶ Τροχίλος, καὶ Βασιλίσκος, καὶ Σαλπιγκτὴς λεγόμενον, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. 1. Ἀριστοφ. Ὄρν. 568. Σφ. 1513. εἰς τοὺς γάμους ἦσαν οὗτος κακὸς οἰωνός, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 123. (γράφεται ἐνίοτ. ἀσφαλ. ὄρχιλος.) (-υυ)

Ὀ̓ρχιπεδάω, ήσω (ὀρχίπεδον). Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 142. «Ὠρχιπέδησεν» τὸ ὁποῖον Ἡσυχ. ἐξηγεῖται, ὡς φαίνεται, «Ὠρχιπέδισας· διότι ἔχει ταὐτόσημον τοῦτο τὸ ὀρχιπεδίζειν, ὁ ἐστι ψαύειν τοὺς ὄρχεις ἐξ ἀσελγείας, καὶ ἡδυπαθείας.

Ὀ̓ρχιπέδη, ἡ (πέδη, ὄρχις). Τὸ μὴ εὐκόπως ἐκτελεῖσθαι τῶν συνουσιασμῶν, τὸ καὶως λεγόμενον Ἀμπέδημα, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 204. ἀριθμ. 2. κυρίως σημαίνει, Δέσιμον ἢ ἐμπόδιον τῶν ὄρχεων.

*Ὀ̓ρχιπεδίζω, = ὀρχιπεδάω.

Ὀ̓ρχίπεδον, τό, ἐξαιρετως, ὀρχίπεδα, τά, (ὡς Δακτύπεδοι, ἐκ τοῦ Πέδον, ὀρχὴ) τὸ περιέχον τοὺς ὄρχεις σακκίδιον (ἡ ὄσχη). Ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ ὄρχεις, Testiculi. Ἀριστοφ. «Ὀρχίπεδ' ἕλκειν», = ὀρχιπεδᾶν, Ἀριστοφ.

Ὀ̓ρχις, ιος, καὶ εως, ὁ, Ἀττ. Ὀνομ. πληθ. ὄρχεις, Ἰων. ὄρχιες, Ἡρόδ. 4, 109. Μέρος τοῦ σώματος διπλοῦν ἐν διαφόροις ἀρσενικοῖς ζώοις, τὸ ὁποῖον εἶναι διωρισμένον ἐκ φύσεως εἰς τὸ πρωτοτοκίζειν τὴν γεννητικὴν τῶν ζώων ὕλην, ἤτοι τὴν σπορὰν, τὸ ὀρχίδιον. Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. α'. 2) Φυτόν τι ἐρχοειδεῖς ἔχον ῥίζας, Διοσκορ. γ'. 141. 142. εἴτινὸς δὲ τὸ εἶδος, τὸ μὲν Ἰωνόσορχις (Orchis militaris, Λιν.) τὸ δὲ ὄρχις σατυρίας, (Ἰσ. Ophrys insectifera, Λιν.) 3) ὄρχις, ἡ, εἶδος ἐλαίου ἴδε ὀρχάς.

Ὀ̓ρχμή, ἡ, παρ' Ἡσυχ. «Φραγμὸς, καλαμών, φάρυξ, σπήλυγξ· ἴδε ὀρχάμη, καὶ Στορχάζω.

*Ὀ̓ρχομενίζω, εἶμαι ἀπὸ μέρος τῶν Ὀρχομενίων.

*Ὀ̓ρχομενός, ἡ, κύρ. Ὄν. πλειοτέρων Ἑλλην. πόλεων.

Ὀ̓ρχος, ὁ (ἔρχω, ἕρκος). Κατάφρακτος, ἢ μὲ φραγμὸν περιειλημμένος τόπος, μάλιστα δὲ ὅταν εἶναι πεφυτευμένος, Κῆπος, Ἀμπελων, Ὀδ. Ν, 127. Ω, 341. Ἡσ. Ἀσπ. 296. ἄλλοι τὸ παράγουσι μετὰ τοῦ ὀρχαμὸς, ἐκ τοῦ Ἄρχομαι, Ἔρχομαι, ἢ ἐκ τοῦ ὀρθός, ὅθεν αὐτὶ τοῦ Στίχος, σειρά, ἐξαιρέτως δένδρων ἢ κλημάτων, ἢ ἐκ τοῦ Ἕρκος παραγωγ. εἶναι ὅμως πιθανὸν καὶ τότε συγγεν. ἀναφ. τὸ Λατ. Orcus μὲ τὸ ὄρχος, πρβλ. ὄρκος. 2) = ὄρυγμα, λάκκος, ἐκ τῶν ὀρύσσω, Γραμμ. μ' ὅλον ὅτι ἐξηγεῖται χωρίον τι τῶν Μενανδ. παρὰ Suet. Aug. 35. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ θέλουσι μερικοὶ νὰ παραγ. ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Orcus μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημασ.

Ὀ̓ρχοτομέω, ῶ (ὄρχις, τέμνω). Τέμνω, κόπτω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω. Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἴσως πρέπει νὰ γράφ. ὀρχιτομέω· ὅθεν

Ὀ̓ρχοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τοὺς ὄρχεις, τὸ εὐνούχισμα, ἴσως, ὀρθότερ. ὀρχιτομία.

Ὀ̓ΡΩ, ἀχρηστ. θέμα τοῦ ὄρνυμι, ὅπερ ζήτ.

Ὀρωάω, ταὐτὸν τῷ ὁρμάω. ἀμφ.

Ὀ̓ρωάδης, ὁ, ἡ (ὄρος, εἶδος). Αὐτὶ ὀρειώδης, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν ὀρέων, ὁ ὀρεινὸς, ὁ βουνήσιος. Λεξ. Φαβωρ. 2) (ὀρὸς) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ τυρογάλου.

Ὄ̓ρωρε 3. πρόσ., παρακ. Ἐκ τοῦ ὄρνυμι, Ἰλ.

*Ὀ̓ρώρει, 3. προσ. Ὑπερσ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

*Ὀ̓ρώρεται, τῷ, ὄρωρε σύμφων. παθητ. σχημ. τοῦ ὄρνυμι, «Νύμφαι ὀρωρεται», Ὀδ. Τ, 377. 524. Ὑπερσ. ὀρώρηται, Ἰλ. Ν, 272.

*Ὀ̓ρωρέχατε, 3. πρόσ. Πληθ. Παρακ. παθ. τοῦ ὀρέγω, Ἰλ. Π, 835.

Ὀ̓ρωρέχατο, 3. πληθ. πρέσ. Ὑπερσ. παθητ. τοῦ ὀρέγω, Ἰλ. Λ. 26.

Ὀ̓ρώρυχα, Ἀττ. παρακείμ. ἐκ τοῦ ὀρύσσω.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Σ.

Ὀ̓ς, ὀ̓ός, ὀ̓ί, ἀναφορ. αὐτωνυμ. σπαστρ. Β) δεικτικ. Ἀκτικ. αὐτὶ οὗτος, καὶ Γ) κτητικὴ αὐτωνυμ. τοῦ πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου εἰς Ἑνικ. αὐτὶ Ἐμός, Σός, Ἑός, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμως σημασ. εἶπα δὲ ὅλον ἄλλην τὶς λέξιν, ἥτις συμφωνεῖ μόνον κατὰ τὸ ἑξωτερικὸν σχῆμα μὲ τὸ Ἀρσ. καὶ Θηλ. τῆς ἀναφορ. καὶ δεικτ. Ἀντωνυμ. καὶ ἔχει εἰς τὸ Οὐδ. παντοτε Ὅν. Ἡ κλίσις συμφωνεῖ ὅλως μὲ τὴν τοῦ ἄρθρου, ἐκτὸς ὅτι ἡ ἀναφορ. Ἀντων. δὲν προτάττει ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. ποτὲ τὸ τ Γενικοῦ, ης, ου κ. τ. λ. Σημειοτ. δὲ ἡ Ἰων. Γενικ. δου, Ἰλ, Β, 325. Ὀδ. Α, 70. Ὑμ. Ἀπ. 156. Θηλ. ῆης, Ἰλ. Π, 208. Ὑμ. Δοτ. Πληθ. πάντοτα Ἅς καὶ Ἧσι. Ἐκτὸς ταύτης τῆς συνηθ. ἀναφορ. Δοτικ. μετχρτ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. εἰ Ἑπικ. ἀπὸ Ὅμ. οἱ Ἰων. Δωρ. καὶ Ἀττ. Τραγικ. τὸ συνηθ. Ἀρθρ. μετὰ τοῦ τόνου εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, Ὁ, Ἡ, τὸ, ἦδε ὁ, ἥ, τόδε, Γ.

Α) ἀναφορ. Ἀντωνυμ. αὐτὶ ὁποίος, οἵα, οἷον, ἧσι παρ' Ὅμ. συχνὰ. 1) εἰς ἀπλοῦς, σχετικὰς προτάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ καὶ ἢ τὸ δὲ τὴν ἕνωσιν, λείπει τὸ ἀναφορικὸν ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, καὶ τότε ἐνίοτε ὅταν ἔρχεται τὸ τοῦ εἰς ἄλλην, ἀπὸ τὴν τοῦ πρώτου κώλου πτῶσιν π. χ. «ἀοιδὴ δ', ἣ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι», αὐτὶ, καὶ ὁ ἑαυτοῦ κεχαρισμένος ἔλθοι. Ὀδ. Β, 54. πρβλ. Β, 114. Τ, 342. Ὑμ. Δημ. 151. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζ. λόγ. π. χ. Πλάτ. συμπ. σλ. 201. B. Herm. Vig. σελ. 707. 2) εἰς διπλοῦς προτάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν ἕνωσιν τὸ Καί, Τε, Δὲ ἢ τὸ Η'. τίθεται ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ συχν. αὐτὶ τῆς ἀναφ. Ἀντων. ἐπιθετικῆ τις Ἀντωνυμ. π. χ. κἄς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέεις, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ, αὐτὶ Καὶ ὦ πείθονται· Ἀχ. Ἰλ. Α, 79. πρβλ. Γ, 235. Ὀδ. Α, 70. 161. Χ, 445, Orac. παρ' Ἡρόδ. 1, 47. εἴθε τις ἀκολουθίας, ἥτις ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν πεζ. λόγ. Herm. Vig. σελ. 708. 3) συχν. συγχωρεῖ ἡ ἀναφ. Ἀντων. τὸν ἐφελκυσμὸν, π. χ. «τῆς γαίης, ἧς Τρωὶ πορ εὐρύοπα Ζεὺς δῶκεν, αὐτὶ Ἣν — δῶκε· ὡσαύτως ὅπισθι καὶ τὸ ἐνίοις ποιηταῖς, εἰς νὰ παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωρίσατο πραγματικῶς τὸ Ἦν, Ἰλ. Κ, 265. πολλαπλάσιον παρελήλυθε. χωρηγοῦσιν οἱ Ἀττ. Herm. Vig. σελ. 871. Σοφοκλ. Αἰ. 993. 4) ἀντὶ τῆς ἀναφ. Ἀντων. τίθεται ἐνίοτε ἀναφορ. Ἐπίρ. ἐπιρρήτ. τὸ Ὅτε, συχνοτ. παρ' Ὁμ. π. χ., Ἰλ. Ξ, 44, 45. Ψ, 50. ὁμοῦ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Σοφοκλ. Αἰ. 918. β) ἐξ ἐναντίας μεταχρῆτ. οἱ Ἀττ. συχνοτ. τὴν ἀναφορ. Ἀντων. ἀντὶ τοῦ Ἧστε, ἐξαιρέτ. ὅταν προηγεῖται τὸ Οὕτω, Valck. Ἡρόδ. 4, 52. Σοφοκλ. Ἀντ. 220. Ἀριστοφ. Ἀχ. 737. Schaef. mel σελ. 71. Wunderl. Dem. de cor. 20. 5) τὸ Οὗ. τῆς ἀναφ. Ἀντων. τίθεται εἰς αὐξυπάρκτους προτάσ. ὡς οἱ ἑξῆς. ὃ δὲ πάντων μέγιστον, ὃ δὲ πάντων δεινότατον, κ. τ. τ. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ὡς νὰ προηγῆται τὸ τοῦτο μετὰ κατηγορήματός τινος: ἡ ἑπομένη πρότασις ἀρχεται τότε συνήθ. μὲ τὸ Γαρ, Ὅτι, Ἐπειδή, Εἰ κ. τ. τ. Wolf. Dem. Lept. σλ. 372. Matth. gr. Gramm. σελ. 660. 6) τίθεται δὲ ἡ ἀναφ. Ἀντων. καὶ αὐτὶ τοῦ Ἵνα, ὡς καὶ εἰς τὸ Λατ. qui ἀντὶ ut, σημαίνουσα σκοπόν τινα, ἄγγελον ἦκον, ἐς ἀγγελίαν γυναικός, ἀντὶ, ἵνα, ἀγγελίαν, Ὀδ. Ο, 458. εἰς ταύτην ὅμως τὴν περίστασιν εἶναι τὸ Ὅς κατ' ἀνάγκην. ἴδε Δ, π. 3. 7) ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖνος ὅστις—, ἐκεῖνό, τι—, τίθεται ἡ ἀναφ. ἀντωνυμ. μόνον εἰς αὐτοπαθεῖς προτάσεις, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐμμέσῳ ἐρωτήσει, ποτὲ ὅμως ἐν τῇ εὐθείᾳ, καὶ οὕτω μόνον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. δὲν ἔχει λοιπὸν τὴν σημασ. τοῦ Τίς; Τί;

Αα) ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμ. συνημμένη μετὰ Μορίων ἢ Συνδέσμων: 1) μὲν γε, τὸ Λατ. qui quidem, παρέχει εἰς τὴν Ἀντων. ἰδιαίτερόν τινα περιορισμόν, ὅστις εἶναι καὶ αἰτίας σημαντικόν, Herm. παρ' Erf. Σοφοκλ. OT. 688. μετὰ τὸν Ὅμ. 2) μὲν καὶ, καὶ αὐτός, Ὅμ. ἐξ ἐναντ. καὶ ὅς, καὶ ποῖος, καὶ ὁποῖος, Herm. παρ' Erf. Σοφοκλ. OT, 688. παρβλ. Ὅστε. 3) μὲν τι ἢ μὲν κανὶ, Ἀττ. μὲν ἀνὶ, τίθενται, ὅταν εἶναι λόγος περὶ τινος ἀβεβαίου, σχεδὸν τόσον γενικὸν, ὡς τὸ Λατ. quicunque, συνήθ. μετὰ τῇ Ὑποτακτ. σπανιώτ. μετὰ τῆς Εὐκτικ. ἢ Ὁριστικ. περὶ τοῦ ὁποίου ἴδε ἀν. συχνοτ. παρ' Ὁμ. β) ἀντὶ τοῦ καὶ τιμ, ὅταν μένει ἀπροσδιόριστον ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ κατηγορούμενον, π. χ. κεκτεσσόμεθά γε μὲν οὐδὲν κλυτόν, ὅς τε ἄνησιν, ἀντὶ, εἴτις ἄνησιν, Ὀδ. Δ, 169. παρβλ. Ἰλ. Φ, 103. Schaef. Gnom. σελ. 186. καὶ τὸ Ὅστις ἦτον οὕτως ἐν χρήσει. γ) ἀντὶ τοῦ ἵνα, ὡς τὸ Λατ. qui ἀντὶ ut. σημαίνουσι σκοπόν τινα, Ἰλ. Ι, 165. Matth. gr. Gramm. σελ. 667. 753. παρβλ. Α, 6. — Ὡς ἰδιαίτερα Ἀρθρα ἐπεσημειώθησαν Ὅς-περ, Ὅστε, Ὅστις, ἅπερ ἴδε.

Αβ) ἀπολύντος χρήσις μερικῶν πτώσεων τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. 1) Γενικ. Ἑνικ. Οὗ. αὐτὸ, ἐπὶ χρόνου παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ σχηματ. οὗ οὖν, δηλ. καιροῦ, Ἰλ. Α, 6. Ὀδ. Β, 90. Θ, 539. καὶ ἀλλαχοῦ: ὑστερ. καὶ κοὐκ, ἁπλῶς, ἀντὶ Ὅταν, καὶ πέντε οὖν, ἀντὶ ἐνίοτε, συνδέσμου. συνήθ. Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὗ χρόνου. β) ἐπὶ τόπου, ἀντὶ ποῦ, ὃν ἀκαίρως μὴν παρ' Ὁμ. νεωτερ. δὲ καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. πέντε οὗ, εἰς μερικοὺς τόπους. συνήθ. συνυπ. ἐφ' οὗ τόπου: ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ Ἢ ἐπὶ κινήσεως πρός τινα σκοπόν, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 108. Β. 2) Δοτ. Ἑνικ. οὗ, αὐτὸ, ἐπὶ τόπου, ἀντὶ Ὅπου καὶ τὸ Λατ. qua, συχνοτ. παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις Ἑλλ. συνήθ. ᾗ ᾗσι, καὶ ᾗ ᾗπι: εἰς τὸν ἑπτάλη σχηματ. ἀναλογοῦσι τὸ Τῇ καὶ Ἢ, ἐκεῖ ὅπου—: ὁ Ὅμ. μετέρχεται εἰς τὴν σημασ. ταύτην καὶ τὴν ἐπικ. Δοτ. οἵῃφι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Wolf. ἐν τῇ Ὀδ. ἔτι οἵῃφι. Σπανιώτ. ἐπὶ κινήσεως πρός τινα σκοπόν, διὰ ποῦ, Ἰλ. Μ, 329. ἐν τῷ ἐντελεῖ σχηματ. Τῇ—, ᾗ—, ἐκεῖ, ὅπου—, Ἰλ. Ο, 46. Ἡσ. Ἔργ. 210. β) ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν—, ἀντὶ τοῦ Ὅπως, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ συχν. φράσει, οἷ δέμις ἐστίν, καθὼς εἶναι δίκαιον: ἄλλοι μὲν ἐπροκρίναν ἐντεῦθεν κατὰ Ὀδ. Ι, 268. Ω, 285. οἷ δέμις ἐστίν, παραβλ. ὅμως Ἡσ. Ἔργκ. 139. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. παρ' Ὁμ. εὐρίσκετ. εἰς τὸν σημασ. ταύτην καὶ τὸ οἷσιν, Ὀδ. Γ, 87. γ) διὰ τί, Θουκ. κνδ. δ) παρὰ τῷ Συγκρ. ὅσον, Ἀττ. ε) παρὰ τῷ Ὑπερθ. οἷ μάλιστα, ᾗ ῥᾶστα, ᾗ ἀριστονκ. τ. τ. ὡς τὸ ὡς μάλιστα, Λατ. quam celerrime, κ. τ. λ. συχν. παρὰ Ξενοφ. παραβλ. Jac. Ad. σελ. 901. 3) Αἰτ. ἑνικ. Οὗ. οὗ, εὐχρηστ. ἀντὶ δὲ ὅ, ᾗ δ' ὅτε, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπειδή, ἦδη παρ' Ὁμ. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσ. Herm. Vig. σελ. 706. Pors. Εὐρ. Ἑκ. 13. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 933. Ἀνευρητ. 14, 12, 19. 4) οἱ ποιητ. μεταχρῆτ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. α. τὴν Αἰτ. πληθ. Οὐδ. πάν, Σοφοκλ. Τρ. 137. καὶ καὶ τὴν Δοτ. ἑνικ. πῷ, Valck Φοιν. 157.

Β) ἀναιτιατικὴ Ἀντωνυμ. αὐτὶ οὗτος, ἡ ὅδε: συχν. καὶ ὡς τὸ αὐτός, Ὅμ. συνήθ. εἰς Ὁνομ. ἑνικ. ἀρτ. Ὅς, Ἰλ. Ζ, 59. Φ, 193. Χ, 201. Ὀδσ. Α, 286. Γ, 172. Ἡσ. Ἔργ. 22. εἰς Ὁνομ. πληθ. Οἵ μόνον, Ὀδ. Δ, 653. καὶ εἰς Ὁνομ. Οὐδ. Ὅ, Ἰλ. Ψ, 9. Ὀδ. Ω, 190. παρ' Ὁμ. προηγεῖται συνήθ. ἢ ἢ ἀρνητικ οὐδὲ ἢ Μηδέ, ἢ ἑπόμενος τὸ Γαρ, ἢ Καὶ εἰς τὴν Ἀντωνυμ. τὸ Καὶ ὅς, ἀντὶ Καὶ οὗτος μεταχρῆτ. ὁ Ἡρόδ. 8, 56. Ξενοφ. Συμπ. 1, 15. καὶ Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ τὸ Θηλ. Καὶ ἥ, Ἡρόδ. 8, 87. Πλάτ. Θεογ. σελ. 129. Α, Συμπ. σελ. 201. Ε. εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις φαίνεται τοιουτοτρόπως σύχνοτ. μόνον τὸ Ἀρθρ. ποτὲ ὅμως ἡ δεικτ. Ἀντων. 2) ἐν ἀντιθέσει, Οἵ—, Οἱ—, οὗτοι—, ἐκεῖ οἱ—, Ἰλ. Φ, 353. Οἵ, Οἵτε, Ἰλ. Ψ, 498. παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀττ. μάλιστα παρὰ Δημοσθ. συχν. Ὃς μὲν, ὃ δὲ, ὃ ὅλων τῶν πτώσ. Matth. gr. Gram. σελ. 401. ὡσαύτως, Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μέρος μέν, μέρος δέ, Hemst. Thom. M, σελ. 1. καὶ Valck annot. ined. σελ. 141. Titm. καὶ Ὃ μέν, ὃς δέ, Θέογν. 205. ὡσαὶ ὁμοῦ ἅμα. 3) ὡς καὶ ὅτι, αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος, ὅταν ὁμιλῆται ἀπροσδιορίστως ἐκ προαιρέσεως, Ἡρόδ. 4, 68. αἱ πλαγ. πτώσ. σχηματίζουσ. ἀπὸ τὸ Ἀρθρ. 4) συχν. μεταχρῆτ. οἱ Ἀττ. τὴν ἀναφορ. Ἀντων. ἀντὶ τῆς πρώτοπ. ἐν τῇ φράσει, ᾗ δ' ὅς, ᾗ ὅ' ἥν, εἶμαι αὐτός, αὐτὴ, παρὰ τῇ ταχεῖᾳ διηγήσει τοῦ διαλόγου, ἐξαιρ. συχν. παρὰ Πλάτ. πρβλ. Ἡμί.

Γ) κτητικὴ Ἀντωνυμ. οὗ, ἡ, ὄν, καὶ εἰς τὸ Οὐδ. ποτὲ ὅ, ἴδε μάλιστα Ἰλ. Λ, 609. Φ, 305. Χ, 459. Ὀδ. Δ, 815. 1) διὰ τὸ τρίτου προσωπ. ἀντὶ, ἑός, ἰδικός του, Ὀδ. Α, 59. Ε, 444. Ψ, 150. Ἰλ. Ζ, 170. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν, μόνον ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. ἐνχρηστ. Γεν. Οὗ, Ἰλ. Δ, 338. Υ, 333. Ὀδ. Δ, 330. Σ, 8. καὶ ἀλλαχοῦ: καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. ἀπαντᾶται αὐτὴ ἡ χρῆσις τῆς Ἀντωνυμ. Σοφοκλ. Τραχ. 25. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 477. ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. ὅμως δὲν ὑπάρχει. 2) διὰ τὸ δεύτερ. προσωπ. ἀντὶ Σός, Ὀδσ. Α, 402. Ἡσ. ἔργ. 383. καὶ κατά τινα, ὑπὸ τοῦ Wolf. δικαίως ἀποβλ. τρόπον τῆς γραφῆς, Ἰλ. Τ, 174. 3) διὰ τὸ τρίτον προσωπ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ, Ὀδ. Ι, 28. Ν, 320. Ἀπ. Ῥ, 4, 1015. Μόσχ. 4. 77. — Τὴν χρῆσιν τοῦ Ὃς ἀντὶ τοῦ Ἐμός. καὶ Σός ἐθαύμαζον οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ καὶ ὁ Wolf. prol. σελ. 258. ἠκολούθει αὐτοῖς: ἐναντιοῦται δὲ εἰς τοῦτο ὁ Buttm. Λεξιλ. 1. σελ. 90. Ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐκολος μετάλλαξις ἐκείνων τῶν χωρίων δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ἐπειδὴ ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας Ἀντων. ὡς εἰς τό, Ἑός, σφεῖς, σφέτερος, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Αὐτοῦ, ἡ ἰδία μετάλλαξις τῶν προσώπ. ἡ κυρίως τὸ αὐτὸ ἀπροσδιόριστον τῆς Ἀντωνυμ. ἤτις προσδιορίζεται ἐντελεστέρως διὰ τοῦ πρωσ. τοῦ Ῥήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, ἐνῶ ἡ Ἀντων. εἶναι μόνον κτητικὴ καθόλου, δύναται ἄρα νὰ σημαίνῃ ὅλα τὰ πρόσωπα: ἦτον λοιπὸν κατ' ἀρχὰς πιθαν. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Σός καὶ Ἑμός, καὶ ἐπεριορίζετο τότε μόνον εἰς τὸ τρίτον πρόσ. ὅταν ἔγιναν ἐκεῖναι εὔχρηστα, ὅπερ ὅμως ἀδιάφορον ἦν εἰς ἐγκρίτους ποιητ. οἵος ἦτον ὁ Ἀπ. Ῥ, καὶ ἄλλοι. Διὰ τοῦ Ὃς ἐπαυξάνεται ἡ σημασ. τῆς κτήσεως, καὶ τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀπολύτως, ἄνευ δηλ. τινὸς προτασικῆς ἀναφορᾶς, πρὸς πατρίδοσιν, Ὀδ. Ι, 34. ὅπου ἔπεται τὸ Τῆς: ὅθεν καὶ κατὰ τὴν σημαίωσ. τοῦ Buttm. ὁ Wolf. δὲν γράφει χωρὶς αἰτίας, Ἰλ. Ξ, 221. 264. Π, 38. Τ, 174. καὶ ἀλλαχοῦ, ᾠφρεσὶ σῇσιν, ὄχι ὅμως ᾠφρεσὶν ἧσιν, Ὀδ. Ο, 542. ἥδμασι σοῖσιν, καὶ ὄχι, ἡδμᾶσιν οἷσιν, ἐπειδὴ εἰς ταῦτα τὰ χωρία ἡ σημασ. τῆς κτήσεως δὲν ἐπαυξάνεται, ὅπερ ὅμως γίνεται εἰς τὰ λοιπὰ χωρία.

Ὅσα, ἴδε Ὅτος, Η, 2.

Ὁσάκι, ἀσυνίζ. Ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς, τόσαις φοραῖς, καθώς, παρ' Ὁμ. πάντοτε εἰς τὸν Ἰωνικ. σχηματ. Ὁσσάκι, Ἰλ. Φ, 265. Χ, 194. καὶ μὲ τὸ ἀνταποριζόμενον Τοσσάκι, Ὀδ. Λ, 585.

Ὁσαπλάσιος, ἴα, ιον, καὶ ὁσαπλήσιος, ου, ον, Γεν. ονος (ὅσος). Ὅσαις φοραῖς περισσότερος, ἢ μεγαλήτερος.

Ὁσάποδες, ποδος, (ὁ, ἡ (ἴσος. πούς). Ὅσων ποδῶν.

Ὁσάτιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Ὅτος, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ καὶ εἰς Ἰων. σχηματ. Ὁσσάτιος, Ἰλ. Ε, 758.

Ὁσαχῆ, Ἐπίρ. (ὅσος). Καθ' ὅσους τρόπους, κατὰ τόσους τρόπους, καθὼς (ὁ σχηματ. οὗτος καὶ οἱ δύο ἑπόμεν. παράγ. ἐκ τινος ἐχρήστου Ὁσαχος, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Ἐπίρ. Ὁσάκι ἐκ τοῦ Ὁσακος, καὶ τὸ Ὁστίχως ἐκ τοῦ Ὁστίνος).

Ὁσαχοῦ, Ἐπίρ. (ὅσος). Εἰς ὅσα μέρη, εἰς τόπους, εἰς ὅτα μέρη, καθώς: ἔτι δὲ = ὁσάκι

Ὁσαχῶς, Ἐπίρ. (ὅσος). Ταὐτόν τῷ ὁσαχῆ.

Ὁσδῶ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀζω.

Ὁσέτειος, καὶ, ὁσέτιος, ὁ, ἡ (ὅσος, ἔτος). Κατ' ἔτος, ἐτήσιος, χρονικός, ἀμφ. κατὰ τὸ Λατ. quotannis. πρβλ. ὅμως τὸ ἑπόμεν.

Ὁσημέραι, Ἐπίρ. καθ' ἡμέραν, ἀντὶ, Ὅσαι ἡμέραι, πάντοτε, διὰ παντός· ὡς τὸ Λατ. quotidie, ἀντὶ, quot dies, Ἀριστοφ. Πλουτ. 1007. πρβ. Ι, δ.

Ὁσίη, ἡ, Ἰων. Ὁσίη (εὐρίως, ἑηλυκ. τοῦ Ὅσιος. Τὸ θεῖον, ἢ κατὰ φύσιν δίκαιον, ἢ νόμιμον, ταὐτόν τῷ, Θέμις· ἔτι πᾶν ὅ,τι διὰ τούτου ἀφορίζεται, ἁγιάζεται, ἢ συγχωρεῖται, ὡς τὸ οὐχ ὁσίη, Ἀττ. οὐχ ὁσία, μετὰ ἑπόμεν. Ἄπρφ. ἀντὶ τοῦ, δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς θεῖους, ἢ κατὰ φύσιν νόμους συγχωρημένον. Ὀδ. Π, 423. Χ, 412. Πίνδ. Πυθ. 9, 82. Ἡρόδ. 2, 45. ὁμοῦ κόσιη ἐστίν, Ἀττ. κόσια ἐστίν, εἶναι ἀπὸ τοὺς Θεοὺς, ἢ κατὰ φύσιν νόμους συγχωρημένον, Ἡρόδ. 2, 171. ὡσαύτως κᾶν πάντης ἐσίηαι, καὶ ὅλον τὸ δίκαιον, ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 470. καὶ πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσαμι. Ἀριστοφ. Πλουτ. 682. ὃ ἐστι νομίσαι, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο πάντη συγχωρημένον. πρβλ. ὅσιος. 2) ἡ ἱερὰ λατρεία, τὴν ὁποίαν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν θεόν. ἡ ἱερὰ τελετή, θυσία κ. τ. τ. κόσιη κρεάων, ἡ συνήθεια τοῦ γεύεσθαι τῶν κρεάτων ἐν ταῖς θυσίαις, ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 130. κόσιης ἐπιβῆναι, ἐκτελῶ ἱερὰν τελετὴν, ὑμ. Δημ. 211. Ἑρμ. 173. κόσιη γένετον, ἡ ἱερὰ τελετὴ ἔγινεν, ὑμ. Ἀπ. 237. 3) ἐξαιρέτως οὕτω καλοῦνται τὰ πρὸς τοὺς νεκροὺς ὀφειλόμενα, ὡς ἡ κηδεία, ὁ ἐνταφια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμὸς, ἡ παρέχωσις, καὶ αἱ κατ' αὐτὴν τελεταί, ὡς τὸ Λατ. justa facere. «Τὰς ξυγκαρὸς τὴν ὁσίαν τρόπαις παντοδαπῆσιν. Λιβάν. Δ', σ. 778. ἴδε σ. 788. ὅπου εἶναι ἄλλως εἰλημμένη ἡ λέξις. 4) Παροιμ. «σὺγας ἄνευ ποιεῖσθαι τιν, ὃ ἐστιν ἐπιπολαίως ποιεῖν τι, διὰ τὸ εἰκὸς ὅτι ἔκαμέτις τὸ χρέος του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κάμῃ ὁ τοιοῦτος ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, τὸ Λατ. dicis causâ, Seidl. Εὐρ. I. T. 1428. ἡ ἔκφρασις εὑρέθη ἐκ τῶν ἱερῶν τελετῶν, τὰς ὁποίας ἐκτελεῖτις κατὰ τὸ ἔθιμον, ἢ ἀπὸ συνήθειαν, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὸ τι κάμνει, παραβλ. Ἀφοσιόομαι εἰς τὸ Ἀφοσιόω, 4. 5) = ὁσιότης, 2. Λατ. pietas, μόνον παρὰ τοῖς νεωτέρ. ὡς Ἰαμβλ. καὶ ἄλλ.

*Ὁσεύω, = Ὁσιόω, ἄμφ.

Ὀσῖλος, Ὁσίλος· Ὁσῖλος· ἴδε, Ὀσσίλος.

Ὅσιος, ἡ, ον. Ὁ διὰ θείων, ἢ θρησκευτικῶν νόμων ἡγιασμένος, συγχωρημένος, ὡρισμένος, διατεταγμένος, ὁ τοῖς κατὰ φύσιν νόμοις συνκρότιζων· ὅσιον «Τοῦτο πρὸς Θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους εἶναι δίκαιον· κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον ἄπαντᾷ τὸ τύνδεινον «Τὰ ὅσια καὶ δίκαια, σημαίνων τοὺς θείους ἢ κατὰ φύσιν καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ τὰ δίκαια «Θεοὺς ὁσίου τι δράσαμεν. Εὐρ. Ἱκέτ. 40. ἀντὶ τοῦ Ἐκπληρώσας σὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς ὀφειλόμενα. Φέρεται μετὰ τοῦ Ἱερὸς, εἰς δήλωσιν ὄχι τῶν θείων καὶ ἱερῶν, ἀλλὰ τῶν διὰ κοινῆς συνθήκης ὡρισμένων πραγμάτων, οἷον «Καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια· δηλ. καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα. . . κτήματα· Πλάτ. καὶ «Τῶν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποτρεπῶν. Δημοσθ. σελ. 702. ἔνθα σημαίνει τὰ Κοινὰ χρήματα, τὰ ἰδιωτικὰ δηλαδὴ καὶ μὴ ἱερὰ, τὰ δημόσια· καὶ «Τὴν μὲν δημοκρατίαν οὕτω κατῳκίσαμεν τῇ πόλει καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 239. Ἐκδ. Λαγγ. (ἔνθα πρότερον ἐγράφετο Θυσίας) ἀντὶ μὲ ναοὺς καὶ δημόσια οἰκοδομήματα· ὅσιόν ἐστιν, μετὰ τοῦ ἑπομέν. Ἀπρμφ. εἶναι δίκαιον ἢ συγχωρημένον, δὲν εἶναι ἐναντίος κρίσεις Θείος ἢ φυσικὸς νόμος, καὶ εἰς Πλησ. «ὅσιά ἐστιν, Ἡρότ. 9, 79. ταὐτὸν τῷ Ἔξεστι, Reisig enarr. Σοφοκλ. ΟΚ. 37. καὶ «οὐκ ὅσιον ποιεῖσθαι, τὸ ὑπολαμβάνω ἀτενές, Ἡρότ. 2, 170. Πρὸ δὲ Ἀριστοφ. Δυστιτρ. 743. «Ἓας ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον». Ταὐτὸν τῷ Βέβηλον, εἰς τόπον εἰς ὃν ἔξεστιν εἰσιέναι, (Profanum) ὃ ἀντίκειται τῷ Ἱερὸν. 2) Ἐπιτρ. ἐπ' ἀνθρώπων, ἀντὶ εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, ἅγιος καὶ καθαρὸς, δίκαιος, εἰρηνικὸς, ὁ κατὰ Θεὸν ἢ τοὺς κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ ζῶν καὶ θεοφόρητος πολιτευόμενος. Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 1012. «πίστιν πατρῴων ὅσιος· ὁ εὐσεβὴς περὶ τὴν πατρικὴν θρησκείαν. Ἐπὶρ Ὁσίως, προσκόντως, δικαίως, κατὰ τὸν ὅσιον τρόπον, Ὁ Ὅμ. μετὰ ρῆτ. μόνον τὸ, κατὰ τοῦ Ὅσιος σχημ. Οὐσιαστ. Ὁσίη, Ἀττ. Ὁσία, ὅπερ ἴδε (συνήθ. κτῆσις· ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός, Δωρ. Σιός, ὀλίγον πίθαν.)

Ὁσιότης, ητος, ἡ, Θεῖον δίκαιον, θεῖος ἁγιασμός, ἁγιότης, θειότης, θρησκεία. 2) εὐσέβεια, θεοσέβεια, ἁγιότης τῆς ψυχῆς. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ζ'. 5. 47.

Ὁσιουργέω, θυσιάζω, τὰ ὅσια ἐπιτελῶ. Παρ' Ἡσυχ. Ἀποκαθιουργέω, ἢ μᾶλλον Καθιουργέω· ἐκ τοῦ

Ὁσιουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ ἐκτελῶν ὁσόν τι ἔργον, ὁ θυσιάζων κ. τ. λ. Κύριλλ. Ἀλεξ.

Ὁσιόω, ῶ. Ὅσιον ποιῶ, ἱερὸν. ἀφιερόνω. «Φυγαῖσι δ' ὡσίουνε, τοῦτ' ἔστι ἐξορίζοντες, κατακαίζοντες εἰς φυγὴν τοὺς φονεῖς, ἐκκαθαίζον τὴν χώραν, Εὐριπ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀφοσιόω, ἐξιλάσκω, ἁγνίζω, Expiare. «Τὸν κατιόντ' ὁσιώσασθαι καὶ καθαίρεσθαιον. Δημοσθ. 644. ἐνῦν πρότερον «ὕεται καὶ καθαρθῆναι», ἔκειτο, σημαίνει δὲ τὸ φέρειν θυσίαν ἁγνισμοῦ καὶ καθάρσεως. «Στόμα εὔφημον πᾶς ὁσιούσθω». Εὐριπ. Βάκχ. 70, ἀντὶ τοῦ ὅσιον ἐχέτω· ταιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 124. 2) «οὐκ ὦ σε τῇ γῇ», δηλ. τὸ παρακόνω (τὸ κηδεύω, σὲ ἐνταφιάζω) εἰς τὴν γῆν ἐξ εὐσεβείας, Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. κεφ. 1.

Ὀσιρικάζω. Εἶμαι δεδομένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὀσιρίδιος, παρὰ Σουϊδ. ἐν Ἀτελητοδότος.

Ὁσίωσις, ἡ (ὁσιόω). Ἁγιασμὸς, ἁγνισμὸς, κάθαρσις, Διονύσ. Ἁλικ. μετὰ Γενικ.

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ (ὁσιόω). Πλουτ. προβλ. Ἕλλην. τὸ Δῆμος, τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σφαγῇ, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὁσίου, ἤγουν τοῦ ἱερέως.

*Ὀσκαλσις, ἡ, ἀντὶ Σκίλτις. Θεόφρ.

*Ὀσκάπτω = σκάπτω, Ἡσύχ.

Ὀσμάομαι, ῶμαι (ὀσμὴ). Ἀποθετ. Μέσ. ὡς τὸ ὀδμάομαι, μεταβατ. Ταὐτὸν τῷ ὀσφραίνομαι, μυρίζω, καθόλου δὲ προαισθάνομαι, παρατηρῶ, οἷον «λόγου ὀσμ.» Σοφοκλ. Εὐρ. εἰς Φοίν. 312.

Ὀσμάς, άδος, ἡ. Ἡ καὶ Ὄνωσις, καὶ ὄνοσμα, λεγομένη, φυτόν τι ἀρωματικόν. Διοσκορ Γ', 147. Πλίν. 27, 5. ἐκ τοῦ

Ὀσμή, ἡ (ὄζω). Ὁ ὀσφρησις, ἢ ἡ μυρωδία, ἢ ἀποφορὰ σώματός τινος· ταὐτὸν τῷ, ὀδμή, λέγεται δὲ ἐπὶ δυσωδῶν καὶ εὐωδῶν ὑποκειμένων. β) τὸ μέτον, ἢ ἀντικείμενον τῆς ὀσφρήσεως. γ) ἡ ὄσφρησις ὡς αἰσθητήριον. — Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. ὀδμή, ὅπερ ἴδε· ὀσμὴ ὅμως εἶναι καλήτερ. Ἀττ. Lobeck Φρυν. σ. 89, Ἐκ τούτου

Ὀσμήρης, ες, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ ἐσμωδὴς, καὶ ὀσμηρός. ά, όν, ὁ μυρίζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν, ἢ δυνατὸν: ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὀσφρανθῇ

Ὀσμητὸς, ἡ (ὀσμάομαι). Τὸ μύρισμα· ἄμφ.

Ὀσμητός, ή, όν (ὀσμάομαι). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀσφραίνεται ἢ δύναται νὰ τὸν ὀσφρανθῇ νὰ τὸν μυρισθῇ τις. Θεόφραστ. περὶ αἰτιῶν. σελ. 46.

Ὀσμὸς, ὁ. Ταὐτὸν τῷ Ὀσμή, ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολ.

Ὀσμύλη, ἡ (ὀσμή). Εἶδος σκληστίου πολύποδος, τὸ ὁποῖον ἔχει βαρεῖαν μυρωδίαν. Λέγεται δὲ καὶ Ὄζαινα, καὶ Βελβίτσαινα, καὶ ὄζολος. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. σ' 1. καὶ Βελβιτίνη. Ἡσυχ. ἐν Δ. Ὀσμώνια, παρ' Ἀθην. σ. 318, Βελβοτίνη, κυρίως δὲ καὶ ὀρθότερον Βολίτινα καὶ Βολβιτίνη, ἐκ τῆς ὑποθ. Βόλβιτος, βόλιτος) λαβὸν τὴν ὀνομασίαν. Τὸ δὲ παρ' Ἀθην. τελ. 318, Ὀσμύλος, πολλὰ ἀμφίβλ. τοῦ ὁποίου, ὑποκορ. εἶναι τὸ ὀσμύλιον, καὶ ὀσμαλίδιον. ἴδε Βολβίδιον.

*Ὀσμύλιον, τό, καὶ Ὀσμυλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Ὀσμύλος.

*Ὀσμύλος, ὁ = ὀσμύλη.

Ὀσμώδης, ες, ὁ, ἡ (ὀσμὴ, εἶδος). Ταὐτὸν τῷ Ὀσμήρης, καὶ ὀσμηρὸς, ὁ μυρίζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν, ἐπὶ τε δυσωδίας καὶ εὐωδίας.

*Ὀσονῶν, Ἰωνικ. ἀντὶ ὅσου οὖν, ὅσου ὀλίγου καὶ ἄν, Ἡρότ. 2, 22.

Ὅσος, ὅση, ὅσον. Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ὅσσος, ὅσση ὅσσον, ἐπὶ μεγέθους, τόσον μεγάλος καθώς. πόσον μεγάλος, ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρὰν καθώς, πόσον μακρὰν, ἐπὶ καιροῦ, τόσον καιρὸν καθώς, πόσον καιροῦ ἐν κρίσει, τόσον πολὺς καθώς, πόσον πολὺς, καθόλου δὲ ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐνεργείας, ἢ δυνάμεως, τόσον καθώς, ὅσον, ἐπὶ φωνῆς, ὅσον μεγαλόφωνος, κ. τ. τ. τὸ Λατ. quantus, τόση παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχνὰ. οἵτινες μετχρζτ. τόσα συνήθ. καὶ Ἰων. σχημ. ὁ δ' Ἡρότ. μετχρτ. μόνον τὸν συνήθ. τὸ ἀντιποκείμενον Δεικτικὸν τοῦ ὅσος, εἶναι τὸ τόσος, Ὅμ. ὡσαύτως «πᾶν, ὅσον —, πάντα, ὅσα —», Ἡτ. Ἔργ. 690. «ὅσα πλεῖστα ἢ «πλεῖστα ὅσα», ὅσον δυνατὸν πολλά, Ἡρό. 1, 14. 6, 44. καὶ ἀρθρόνει ὁσοιπερ, Ἡρότ. 4, 104. σπανιότερ. εἶναι τὸ ἴσον ὅσον —», τόσον ὅσον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 173. Δημοσθ. Μηδ. σλ. 628, 18. Reisig, comm. crit. de Soph. OC. 903. παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. Τοσοῦτος. Εἰς Πληθ. ἀντὶ πάντες, οἱ ὁποῖοι. β) περιφραστ. μετὰ τῆς Γενικ. «ὅσον πένθεως», ἀντὶ ὅσον πένθος, Ἰλιάδ. Λ, 658. «ὅσοι ἵππωνος, Ἰλ. Ε, 267. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. γ) «ὅσος, οἷος τε», πόσον μεγάλος καὶ ὡραῖος, Ἰλ. Ω, 630. «ὡσαύτως «ὅσοι τε καὶ οἵτινες», πότον πολλοὶ καὶ ὁποῖοι, Ὀδ. Π, 236. συχνὰ ἐν παροιμίαις ἐνώσεις παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) ἐπὶ καιροῦ, «ὅσος μήνες, ὅσαι ἡμέραι, συνχρμ. «ὑσημέραις, ὅσαι ὧραι, ὅσα ἔτη, ἀντὶ κάθε μῆνα, καθημέραν κ. τ. λ. ὡς τὸ Λατ. quot menses, quot dies, quot anni, συνχρμ. quotidie, quotannis, ἀντελῶς δὲ «ὅσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν, Ὀδ. Ξ, 93. ε) «ὅσος» ἀντὶ τοῦ ὅτε τόσος, Jac. AP. σελ. 861. πρβλ. Οἶκ. 2, γ. ζ) μετ' ἀπολύτ. Αἰτ. «λίμνη μέγαθος ὅτη παρ' ἣ ἐν Δήλῳ, λίμνη κατὰ τὸ μέγεθος ἴση μὲ τὴν ἐν Δήλῳ, Ἡρότ. 2, 170. πρβλ. 1, 193. 2, 175. η) «ὅσος δήμ, καὶ «ὁσοσδήποτε», ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄν», Ἡρότ. «ὁσοσπερι ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄν, εἶδεται δὲ ἐνταῦθα τὸ περ ἐνίοτε καὶ χάριν τῆς συνάρμοσης, Ἡροδοτ. «ὅσον ἄνω, ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄνω, Περὶ τοῦ «τῶν ὅτεων, κ. τ. τ. ἴδε Ὅ, ἡ, σό, Δ. 3. α. Β. Συχνὰ εἶναι ἡ ἐπιρρήματ. χρῆσις τοῦ οὐδ. Ὅσον, συνήθ. παρ' Ὅμ. τόσον πολύ, ἐπὶ φωνῆς, ἢ ἤχου, τόσον μεγαλοφώνως, ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρὰν, ὡσαύτως «ὅσα, Ἰλ. Ψ, 431. ἐπ' ἀριθμοῦ, τόσον πολύ, ἐπὶ καιροῦ, τόσον καιρόν. β) «ὅσσον τεω, τόσον, τόσον καθώς, Ἰλ. Κ, 351. Ψ, 327. Ὀδ. Κ, 113. Ἡσ. Ἔργ. 681. ἔτι δὲ καὶ «ὁσσονῶ, ἄνευ τοῦ Τε, Ἰλ. Ι, 354. γ) ὅταν παρεκβάσεται τῷ «ὅσον τεω, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ καιροῦ εἰς Αἰτ. ἀντὶ τοῦ Περίσσου, «ὅσον τ' ὀργυιαιν», Ὀδ. Ι, Κ, 325. 167, «ὅσον τε πυγούσιον», Ὀδ. Κ. 517. Λ, 25. ἔτι δὲ καὶ «ὅσον τ' ἐπ' ἦμισυ», περίπου ἕως τὸ μέσον, Ὀδ. Ν, 114. νεώτερ. καὶ μετὰ προσθ. ἀριθμοῦ τινος, «Ὅσονε ἑκατὸν σταδίουνε», παρίπου ἑκατ. στιδ. Ἡρότ. 2, 99. πρβλ. 2, 78. 96. 3, 5, 30. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. «Ὅσον μόνονε», τὸ Λατ. tantum non, σχεδόν, παρίπου, οἱσαύτως «Ὅσον οὐκ, ἢ «Ὅσονοὐκ. γ') «Ὅσονε καὶ «Ὅσονε μόνονε, ἀντὶ μόνον, ὀλίγον μόνον, Πλάτ. Πολ. 10. σελ. 607. Α. Θουκυδ. 6, 105. ἔτι καὶ «Ὅσον ὁσονε», ἀντὶ ὀλίγον τι, Ἀρστφ. Σφήκ. 213. β) «Ὅσσον ἐπὶ», καὶ «Ὅσσον τ' ἐπὶ», παρ' Ὅμ. καθ' ὅσον, Ἰλ. Β, 616. Γ, 12. Ο, 358. Φ, 251. παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ἐφ' ὁσονε. ε) παρὰ τοῖς Ἐπιδέτ. προσδιορίζει συνήθ. τὸν βαθμὸν ἰδιότητός τινος, παρ' Ὅμ. μόνον παρὰ τῷ συγχρ. καὶ Ὑπερθ. «Ὅσον βασιλεύτερος καθ' ὅσον βασιλεύτερος παρά, «Ὅσον ἀριστοτος κ. τ. τ. παρ' Ἡσ. καὶ «Ὅσον μέγας», κυρίως μόνον τὸ ὅσον κατ' αὔξησιν, Ἔργ. 41. 348. ὡσαύτως, «Ὅσα πολλάν», Ἡσ. Θεογ. 581. παρὰ τοῖς Τραγικ. «Ὅσον ὀλίγου, ὅσον βαιόν τυτδόν ὅσονε, ἀντὶ ὀλίγου μόνον. ζ) μετὰ Προθέσ. «Ἐφ' ὅσον, ἐς ὅσον, καθ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, παρ' ὅσον. η) «Ὅσον τάχιστα, Ἀρστφ. ἀντὶ «Ὅτον τάχιστα». θ) «Ὅσον αὐτίκα», καὶ «Ὅσον οὔπω», εἰς ὀλίγον καιρὸν, εὐθέως, Jac. Ach. Tat. σελ. 683. ι) μεθ' ἑπομέν. Ἀπρμφ. κατὰ τόσον μόνον ὥστε, Λατ. κ) «Οὐχ' ὅσονε ἔχε μένον δέν, τὸ Λατ. non dicam. λ) Ὅσων ἀντὶ καθ' ὅσον, Ἡρότ. 5, 49. συχν. παρὰ τῷ Συγγρ. «Ὅσῳ πλέονι», Ἡσ. Ἔργ. 40. «Ὅσῳ μᾶλλονι, ἰδιαιρέτως ἐπει-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠή, καὶ παρὰ τῷ Ἑπτρ. »Ὅσῳ ἄριστον«, Ἡρόδ. 3, 82. ἄρκ ὡς τὸ ἔτι, ὡσαύτως »Τοσοῦτῳ ὅσῳ«, Ἡρόδ. 8, 13. μ) Ὅσῳ μετὰ τοῦ Συγκρ. ὅταν ἐπίσης μετὰ Συγκρ. ὅσον —, τόσον —, σπανιτρ. παρὰ τοῦ Θουκ. Ξενοφ. Κυρ. Α', γ', 14. Mehlhorn Ἀνάβ. 6, 7. σελ. 50. L. Pos. ell. σελ. 490. eo majore cum gaudio, quanto prope metum res fuerat, Liv. 1, 25. ν) »Ὅσῳπερ, καθ' ὅσον. 2) ὡς τὸ ὅσον εἶναι ἐν χρήσ. καὶ τὸ Πλήθ. ὅσα, παρ' Ὅμ. ὅμως σπανιτρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξκρ. ἐν τῇ σημασ. καθ' ὅσον. β) »Ὅσα μήν, ἐκτὸς ὅτι, ὡς τὸ »Παρ' ὅσονοῦν· ἢ τὸ δὲ = »Ὅσον μόνον«, σχεδόν, Λατ. tantum non. Ἐπίρ. Ὅσως δὲν ἀπαντᾶται.

*Ὁσοδή, ὁ, γράφ. μερικοὶ ἀντὶ ὅσος δή, ἴδε ὅσος, I. η.

*Ὁσοίπερ, ὁσηπερ, ὁσονπερ. Ὅσον μεγάλος ἢ πολὺς καὶ ἄν· ἐνίοτε ὅμως τίθεται τὸ Περ μόνον χάριν τῆς συνάψεως τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως μὲ τὰ προηγούμενα, καὶ γραφετ. τότε συνήθ. χωριστὰ ἀπὸ τὸ ὅσον, ὡς Ἡρόδ. 2, 170. 4, 50. 9, 51.

*Ὁσπερ, ἥπερ, ὅπερ. Ὅστις οὖν, ὅστις λεγόμενος, τὲ Λατ. qui quidem, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. τὸ περ χρησιμεύει ἐνταῦθα εἰς ἀντελεστάτην σύναψιν τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως μὲ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηρτήται· μεταξὺ τοῦ Ος καὶ Περ παρεισάγονται ἐνίοτε καὶ ἄλλαι λέξεις, ὡς Ἰλ. Ε, 544. Ἀντὶ τοῦ ὅσπερ μετχρζτ. ὁ Ὅμ. συχν. τὸ οἵπερ

*Ὅσπριον, τό = ὄσπριον.

Ὁσπριοδέχος, ὁ, ἡ (ὄσπριον, δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων ὄσπρια.

Ὁσπριοθήκη, ἡ (θήκη), Θήκη τῶν ὀσπρίων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὄσπριον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄσπριον. Ἴδε ὄσπρον (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ σπείρω, σπέρμα)· ὄθεν

Ὀσπριοπώλης, ου, ὁ. Θηλυκ. ὀσπριοπῶλις, ιδος, ἡ (πολέω). Ὁ πωλῶν ὄσπρια. Γλωσσαρ. Στεφαν.

Ὀσπριοφαγέω, ῶ (φαγεῖν). Τρώγω ὄσπρια.

*Ὀσπριοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὄσπρια φέρων.

Ὀσπριώδης, ους, ὁ, ἡ (ὄσπριον, εἶδος). Ὁ ἀπὸ τὸ γένος τῶν ὀσπρίων, ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπρια.

Ὀσπρολέων, οντος, ὁ (λέων), Ζιζάνιόν τι ἐκβλαβὲς εἰς τὰ ὄσπρια, τὸ καὶ ὀροβάγχη καλούμενον. Γεωπον. Β', 42. 1.

Ὄσπρος, ὁ, καὶ ὄσπρον, τό. Παρ' Ἡσυχ. ταὐτόν τῷ ὄσπριον, τὸ ὁποῖον εἶναι, ὡς φαίνεται, ἀποχριστικὸν ἐκείνων. Λέγονται δὲ καθόλου Ὄσπρια· οἱ ἐν τοῖς λωβοῖς γινόμενοι μικροὶ καρποὶ τῆς γῆς, καὶ πρὸς τροφὴν ἐπιτήδειοι, ἢ κατὰ Γαλην. περὶ τροφῶν, δυνάμ. α'. »Ὄσπρια ἐλούσιν ἐνεῖνα τὸν Δημητρίου σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται (οἷον) κνάμους, πισσούς, ἐρεβίνθους, φακούς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὠχρούς, φασήλους, τιλίν, μαχήν, εἴ τι τοιοῦτον«, ἅτινα παρὰ Θεοφράστ. καὶ χερσαῖα, λέγονται. Τὸ δὲ Ὄσπριον ἐν Ἐτυμ. Μ. ἀποβάλλεται ὡς ἡμαρτημένον.

Ὄσσα, ἡ. Φήμη, λόγος περιφερόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τις πόθεν ἔρχεται, ὅθεν καὶ ἀποκέμεται Θεῷ τινι πᾶν, ὅ,τι εἴρεται κατὰ τύχην, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία ἀγνοεῖται, ὅθεν καὶ ἐμφαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς Θεῖόν τι, »ὅστε ἐκ Διός, Ὀδυσ. 4, 282. Β, 216. πρβ. Σοφ. Αἰ. 998 καὶ κρασωπαποιημένον ὡς κύρ. Ὄν. ἡ Ὄσσα, τοῦ Διός ἄγγελος, Ἰλ. Β, 93. Ὀδ. Ω, 513. 2) καθόλου φωνή, ἦχος Μουσῶν, Ἡσ. Θεογν. 10, 43. ἐπὶ τοῦ μυκήματος τοῦ ταύρου, 832. β) ἦχος, ῥόῖζος, ὅτῆς κιθάρας, ὑμ. Ὅμ. Ἑρμ. 443. κρότος ἐν τῇ μάχῃ, Ἡσ. Θεογν. 701. 3) φωνὴ προφητεύουσα, προφητεία Θεοῦ τινος, ἢ οἰωνοῦ κ. τ. π. ἕκαστος προμηνύων φθόγγος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. μετχρζτ. τὸ ὀμφή, φήμη, ἢ κληδών· ἐν ταὐτῇ τῇ σημασ. πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 106. ὅμως ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. π. χ. παρὰ Πλάτ. Νομ. 7. σ. 800. C ἴδε Ruhnk Tim. σλ. 197. (συγγεν. μὲ τὸ Ὄψ, ὅθεν ὀσσεύομαι, ὀττεύομαι· ἐξ ἐναντίας δὲν ἔχει κοινόν τι τὸ ὄστομαι μὲ τὸ ὄσσα, ἴδε Buttm. Lexil. 1, σελ. 23.)

*Ὄσσα, Ἰων. Οὐδ. πληθ. τοῦ ὅσος, ἀντὶ ὅσα, Ὅμ.

Ὀσσάκι, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ ὁσάκι, Ὅμ. (-υυ).

Ὀσσάτιος, Ἰων. ἀντὶ ὁσάτιος, Ἰλ.

Ὄσσε, τώ, Οὐδ. Δυϊκ. ἀμφότερα τὰ ὀμμάτια, Ὄνομ. καὶ Αἰτ. συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις προτάσσει ὅμως, Ἰλ. Ν, 435. καὶ 617. τὸ Ἐπίθ. καὶ εἰς Πληθ. »ὅσσε φαεινά, αἱματόεντα· νεώτερ. ἐσχηματίσθη κατὰ τὴν δευτέρ. κλίσιν καὶ ὀφ εἰς Πληθ. ἡ Γεν. ὀσσων, Ἡσ. Θεογ. 826. Τραγῳδ. ἴδε Valck Φοίν. 373. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἡσχ. ἔχει καὶ ὀσσέων, καὶ Δωρ. ὀσσοις, ὀσσοισι, ἠδὴ Ἡσ. Ἀσπ. 146. 426. 430. καὶ Σαπφώ· ἀπὸ τὸν Ἐνικ. ἔχει ὁ Εὐστάθ. τὴν Δωρ. ὀσσει, καὶ οἱ Γραμμ. δὲν ὠκνησαν νὰ παραδεχθῶσι χάριν τῶν ἀνωτέρω σχηματ. διπλῆν τινα Ὀνομ. τὸ Ὄσσος καὶ ὁ Ὄσσος, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν γνωρίζει κἀνεὶς τῶν παλαιῶν συγγρφ. Spitzn. verv. her. σελ. 75. (ὅθεν ὀσσομαι, ΟΠΤΩ, ὄψομαι.)

*Ὀσσεία, ἡ. Ἀττ. Ὀττεία, ὅπερ ἴδε· ἐκ τοῦ

Ὀσσεύομαι, Ἀττ. ὀττεύομαι (ὄσσα, 3). Ἀποθετ. Μέσ. προβλέπω ἐκ τινος θείου σημείου ἢ προφητικῆς φωνῆς, προφητεύω ἐκ τινος προσημαντικοῦ φθόγγου, μαντεύομαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς κακὸν σημεῖον, μαντεύομαι, φοβοῦμαι κακόν τι. Τυρ. σελ. 198. πρβλ. Ὀττεία (Τὸ παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἰστ. Γ', 9. ἐνεργητ. ὀττεύουσιν εἶναι πολλὰ ἀμφ..)

Ὀσσίχος, ίχη, ίχον. Ὅσον μικρός. Θεόκρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. Ὀσίκος, ὑποκορ. τοῦ ὅσος, ὅσσος, Λατ. quantulus, ὁ δὲ Meinecke Θεόκρ. 4, 55. γράφει ὀσσιχος, πρβλ. ὀσχῆ (-υυ)

Ὀσσομαι, Ἀποθετ. ἐκ τοῦ Ὄσσε, ἀρχτρ. σχηματ. ἀντὶ ΟΠΤΟΜΑΙ, ὄψομαι, ὡς εἶναι καὶ τὸ Πέσσω ἀρχτρ. ἀπὸ τοῦ Πέπτω, πρβλ. Buttm. Lexil. 1. σολ. 21. 284. ὄθεν κυρίως βλέπω, ἡ ὁποία σημασ. διεφυλάχθη καὶ παρ' Ἀπ. Ρ, καὶ ἐν τῇ συνθέσ. Προτάσσομαι, βλέπω πρό τι, ἐν τῇ Ὀδ. Η, 31. ὄθεν 2) Βλέπω ἐν πνεύματι, προβλέπω, φοβοῦμαί τι, συνήθ. »κακόνοι, ἦ μάλα δὴ σοὶ ταῦτα ὀσσόμεθα, Ὀδ. Κ, 374. Σ, 154. »ἄλγεα«, Ἰλ. Σ, 224. πρβλ. Ὀδ. Ε, 389. ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες προαισθάνονταί τι, δύνανται καὶ εἰς ἄλλους νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς σημεῖον, ἄρα 3) προφητεύω, σημαίνω τι εἰς ἄλλους, Ἰλ. Ξ, 17. ἐξαιρ. δὲ, ὅταν ἡ προφητεία αὕτη ἢ ἡ προσημαντία ἐμφαίνεται ἐν γῇ ὄφει, »κακὰ ὀσσόμενος, τουτ. ἐκ τῶν ὀμμάτων ἀπηλητικῶν κακὰ μηνύων, πρὶν νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ὁ ἄλλος. Ἰλ. Α, 105. ὡσαύτως ἐπὶ δύο ἀετῶν, »ὀσσοντο ἐλεύροιιν, ἐμήνυον μὲ τὸ βλέμμα ἀλεύρου, Ὀδ. Β, 152. ἄνευ δὲ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν ὄψιν, καθόλου προμηνύω, ἀναγγέλω, »τινί τι«, Ἰλ. Ω, 172. Ἡσ. Θεογ. 551. ἐπὶ εὐτυχοῦς προαισθήσεως ἢ προφητείας δὲν φαίνεται ὅ,τι ἦτον ἐν χρήσει. 4) ἔτι δὲ παρατηρῶ τι μὲ τὴν ψυχὴν τὰ ὀμματα, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν τῇ ψυχῇ, παριστανομαί τι, σκέπτομαί τι, μιμοῦμαί τινος, μετὰ τῆς Αἰτ. »πατέρα«, Ὀδυσ. Α, 115. »Ὀδυσῆα«, Τ, 81. ἀπαντᾶται μόνον εἰς Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. καὶ πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. (ἡ συνήθ. παραγωγ. ἐκ τοῦ ὅσσα εἶναι δὲ ὅλου ἄτοπος).

*(Ὅσσος, τό, καὶ ὄσσος, ὁ)· ἴδε ὄστε.

Ὀσσος, ὄσση, ὄσσον. Ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ὅσος παρ' Ὁμήρῳ.

Ὀστάγρα, ἡ. (ὀστέον, ἄγρα). Ἐργαλεῖόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουσι τὰ θραυσθέντα κόκκαλα. 2) ταὐτὸν τῷ ὀστεοκόπος, 2. Θεόφρ. σελ. 463.

Ὀστάρεος, τό. Ἀττικ. ἀντὶ ἀστραιος, Ὁ ἀστραιός. (ἴσως ἐκ τοῦ ὀστέον.)

Ὀστάριον, τό. ὑποκ. τοῦ ὀστέον. Κοκκαλάκιον. Ἀνθολογ.

*Ὀσταφίς, ίδος, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ ἀσταφις, Σταφίς.

*Ὅστε, ἥτε, ὅτε, (ὅς, τε). Οὗτος ὡδε, ἢ οἱοῦς τάχα, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις μετχρζτ. καὶ τὸν ἄρσεν. σχηματ. ὅ,τε· ἡ Ἀντων. αὐτὴ συνάπτ μὲν ὡς τὸ Καὶ καὶ ὅς, ὅθεν σημαίνει ὅμως τὰ ἐξ ἀνάγκης συνημμένα, ἀλλὰ τὰ κατὰ τύχην, ὅθεν καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐμφρασιν ὑποστοῦν ἀπροσδιόριστον, ἴδε Herm. παρὰ Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 688. πρβλ. ὅστις, Ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. Wellauer Αἰσχύλ. Εὐμ. 25.

Ὀστείτης, ίνη, ινον. (ὀστέον) Ὁ ἐξ ὀστέων, κοκκάλινος. Ἡρόδ. 4, 2.

Ὀστεογενής, ές, ὁ, ἡ, (γένος) Ὁ ἐξ ὀστέων ἢτοι ἐκ κοκκάλων γεννηθείς. Πλάτ. παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. ς'. 2. ὠνόμαζεν Ὀστεογενεῖς τοὺς μυελούς.

Ὀστεοκόπος, ὁ, ἡ, (κόπτω). Πόνος, ὀδύνη, ὁ κατακόπτων, ἢ διαπερῶν τρόπον τινὰ τὰ κόκκαλα. ὄθεν 2) Ὀστεοκόπος, ἡ ὀστεοκόπος, γενικὸν κούρασμα καθ' ὅλον τὸ σῶμα, εἰσχωροῦν μέχρι τῶν ὀστέων. Ἱπποκρ. ἴδε Κόπος, 3.

Ὀστεολογία, ἡ. (λέγω. 2). Ἡ τῶν ὀστέων ἢτοι τῶν κοκκάλων συλλογή, μάζωξις. 2) (λέγω, 4) Λόγος, διδασκαλία περὶ ὀστέων.

*Ὀστεολέγος, ὁ, ἡ, (λέγω, 2.) Ὁ συλλέγων τὰ ὀστᾶ.

Ὀστέον, τό, Ἀττ. συνηρμ. ὀστοῦν, Πλατ. ὀστέα, Ἀττικ. συνηρμ. ὀστᾶ, καὶ παρ' Ὀππ. ὀστᾶ, (-υ) Τὸ μέρος τοῦ ζωτικοῦ σώματος σκληρὸν, στερεὸν, σύναγες, ἑστερημένον αἰσθήσεως, χρησιμεῦον πρὸς σύστασιν καὶ βοήθειαν τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κόκκαλον, εἰς ἑνικ. καὶ πληθ. συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. οἱ τινες ὅμως δὲν γνωρίζουν τὸν Ἀττ. σχηματ. παρ' Ἡσ. μίαν εἰς πληθ. »λευκὰ ὀστέα« σημαίνουσι παρ' αὐτῷ πάντοτε τὰ ἀπὸ τὸ κρέας γυμνωθέντα ὀστᾶ. 2) Ὁ πυρὴν (τὸ κοκκούτσιον) τῶν καρπῶν, ὡς τῶν δαμασκηνῶν, κ. τ. τ.

*Ὀστεουλκός, ὁ, (ἕλκω) Ὄργανον, δι' οὗ ἐξέλκονται θραυσμένα κόκκαλα.

Ὀστεόφιν, γενικ. ποιητ. πληθ. ἐκ τοῦ ὀστέον, Οὐδ.

*Ὀστεώδης, ὁ, ἡ, Ὀστέῳ ὅμοιος, ὀστᾶ ἔχων, Ἡσυχ.

Ὀστινος, ίνη, ινον, (ὀστέον) Ταὐτὸν τῷ ὀστέινος, Ἀριστοφ. τὸ ὄστινος θεωρεῖται ὡς ἀλλητρ. Ἀττ. Lobeck Phryn. σελ. 262. καὶ ὀστίναι, ὡς Οὐσιαστ. σύριγγες, αὐλοὶ ἐξ ὀστέων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 863.

Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, κλίνεται συνηθ. κατὰ ἁπλοῦν τρόπον, Γεν. οὗ τινος, ἧς τινος Δοτ. ᾧ τινι, ᾗ τινι, κ. τ. λ. ἐκτὸς τούτ. ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ Ἄρσεν. Ὅτις, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τὸ Οὐδ. ὅ,τι. Ἐκ τοῦ ὅστις προκύπτουσι πλαγ. πτώσ. καὶ μιᾶς κλίσεως, αἱ ὁποῖαι κλίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι κατὰ τὰς συνηθ. πλαγ. πτώσ. τοῦ τις, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰδιαιτρ. σχηματ. τοῦ, τῳ, ὅθεν Γεν. ὅτου, Δοτ. ὅτῳ, Ἀττ. ἐξ ἐναντίας σ' ἁπαντῶσι παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἰων. ἡ Γεν. ὅτεο, Ὀδ. Α, 124. Χ, 377. συνηρμ. ὅτευ, Ὀδ. Ρ, 121. καὶ, ὅτεω, Ὀδ. Ρ, 421. Τ, 77. τὸ δὲ ὅτου δὲν εἶναι Ὁμηρικ. ὁ Ἡρόδ. μετχρζτ. ἐξκρτ. τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὅτευ, Δοτ. ὅτεῳ, Ὀδ. Ρ., 114. καὶ ἀνσυλλάβ. προφερόμενοι, Ἰλ. Μ, 428. Ο, 664. καὶ παρ' Ἡρόδ. εὐχρηστ. τὸ ὅτῳ ὅμως εἶναι μεθομηρ. Αἰτ. ὅτινα, Ὀδ. Θ, 204. Ο, 395. Πληθ. Ὑποσ. οὐδ. ὅτινα, Ἰλ. Χ, 450. Γεν. ὅτεων, Ὀδ. Κ, 39. καὶ Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅτων. Δοτ. ὁτέοισιν, Ἰλ. Ο, 491. καὶ Ἡρόδ. ἅτι καὶ εἰς Θηλ. ὁτέῃσιν, Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁτοισι, Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 308. Αἰτ. ὅτινας, Ἰλ. Ο, 492. ὅτινες, μῖξις τις ἐκ τοῦ δυϊκ. καὶ πληθ. σπάνιμ. ἀπαντᾶται μόνον ὡς ἐσφαλμ. χωρ. Ὀδ. Δ, 81. Πρβλ. καὶ τὸ Ἰων. καὶ Ὁμ. ἄσσα, Ἀττ. ἅττα. — Κυρίως σημασ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, διαφέρει δὲ ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦν ὅς κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀναφέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι ἐν γένει, ὡς τὸ Λατ. quisquis, quicunque, quilibet. χωρὶς νὰ περιορισθῇ εἰς ὡρισμένον τι, ἀντικείμενον, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. π. χ. ὅττινα κιχείῃ, ἐρητύσασκεν, ἀντὶ ἕκαστον, ὁποῦ ἂν τάμωσε —, Ἰλ. Β, 188. ὅττις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ἕκαστος, ὁποῦ ὀμόσῃ —, Ἰλ. Τ, 260. Ὀδ. Α, Ζῃ. τ. τ. λ. β) οἱ Ἀττ. ἐπιτείνουσι συχν. τὸ ὅς τις, προτάττοντες τὸ πᾶς, ἀλλὰ μόνον εἰς Ἕνικ. ἐπειδὴ εἰς Πληθ. λέγουσι πάντες ὅσοι, ὄχι ὅμως πάντες οἵτινες. γ) κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπιτείνεται τὸ ἀπροσδιόριστον τῆς ἐκφράσεως διὰ τοῦ ἐπιφορημ. Γε, δή, οὖν, ὁπότε, ὁπότου, ἄν, Pors. praef. Hec. σελ. LIV. Basl. ep. cr. σελ. 219. Matth. Gr. Gramm. σελ. 669. Ioliack Phryn σελ. 373. δ) ἀντὶ τοῦ μετ' ὀλίγα, Θεογ. 783. Seidl. Εὐρ. Ἠλέστ. 811. ε) ἀντὶ τοῦ πότερον, ὅταν προηγῆτ. τὸ αὐτός, ἢ παρομ. λέξις, Schaef. mel. σελ. 71. Wytt. Bibl. cr. 3, 2. σελ. 63. πρβλ. ὅς, ἥ, ὅ, Αα. β. ζ) οὐδεὶς ὅστις οὖν, ἀντὶ ἕκαστος, οὐδεὶς ὅτι οὖκα, ἀντὶ ἕκαστον, Ἡρόδ. 5, 97. Θουκυδ. 7, 87. συνῆθ. διευθύνεται μὲν ἐνταῦθα τὸ ὅστις κατὰ τὴν πτῶσ. τοῦ οὐδεὶς, ἐνίοτε δὲ ἀπαντᾶται καὶ τὸ ἀναπαλιν. π. χ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 317. C. 323. B. η) τὸ ὅστις ἀναφέρεται μὲν ἐνίοτε καὶ εἰς ὡρισμένον τι ἀντικείμ. πάντοτε ὅμως εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἀντικείμ. νὰ ἀνάγηται τοιουτοτρόπως εἰς γενικήν τινα καὶ ἀρχικὴν ἔννοιαν, π. χ. τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασθαι φώς τ' ἀῳ' ἰων οὐ χρήιω, ἄμποτε νὰ σὲ ἰδῶ τώρα τελευταίαν φορὰν, ὡς τοιοῦτος, ὅστις ἀγεννήθην παρανόμως, τοιοῦτος ἐπειδὴ ἐγεννήθην παρανόμως, ὡς τὸ λατ. ut qui, Hermann. Eur. Σοφοκλ. OT. 688. θ) ὡς τιμὴ ἀντὶ ποίος ἤ τίς, τί; ἀν τῇ ἐμμέσῳ ἐρωτήσει ἠδὴ παρ' Ὁμ. συχν. ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει ὅμως εἶναι τότε μόνον, ὅταν ὁ ἐρωτηθεὶς ἐπαναλαμβάνει πρὸ τῆς ἀποκρίσεως τὴν γενομένην ἐρώτησιν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 198. Ὄρν. 698. Ἀχ. 595. 939. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην ἐρώτησιν, Ἰλ. Κ, 142. 2) τὸ Οὐδ' ὅτι ἢ ὅτι τίθετ. συχν. ἀπολύτ. ὡς Ἐπίρ. διὰ τί, διὰ ποίαν αἰτίαν, ἕνεκ. ἐν τῇ ἐμμέσῳ ἐρωτήσ. καὶ καθόλου ἐν αὐτοπαθ. προτάσεσι, ἀπὸ Ἡρόδ. συχνότ. ἔστι δὲ καὶ ποτ' ὅτιμι, Ἀττ. ποτὲ ὅτιμι, Ἡρόδ. 6, 3.

Ὀστλιγξ, ιγγος, ἡ. Τὰ μαλλιά, τὰ ξυρώματα, κατξυρώματα τῶν μαλλιῶν, λατ. cirri, cincinni· καὶ β) αἱ ὁμοιοειδεῖς πλεκτάναι τῆς σηπίας. Λέγεται δὲ καὶ, Ἀστλιγξ. γ) ἐπὶ ταὐτὸν τῷ ἕλιξ, ἡ ψαλὶς τοῦ κλήματος, Caprenli. Θεόφρ. Φυτ. Ἱσ. γ'. Γ'. 18. ἔνθα αἱ πρῶται Ἐκδ. ἔχουσιν ὀστυγγας. Ἐκ τινος τούτων τῶν χωρίων ἐλήφθη τὸ ὀστρύγγιον. Ἐπιφυλλίς, Racemus, ἐν Γλωσσαρ. Στεφ. Καὶ Σαλμάσ. ἐν Ὁμωνυμ. σελ. 75. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ψαλίδες. Ἔτυμ. ἐκ Μ. ὀστλίαγγας (κατὰ τὴν ἕλιγξ. τύπ. πρέπει νὰ γραφῇ ὀστίαγγας) τὰς ὑποφυλλίδας τῶν βοτρύων οἱ δὲ ἀκτῖνες αὐγάς· ἔνιοι ὀστριγγας, καὶ ὄστριγας ἄλλοι. Γραπτέον δὲ ἐνταῦθα ἀστλιγγας. δ) ἡ γυρτὴ ἀστραπὴ, σπινθὴρ τοῦ φωτὸς, τὸ ἀστροπονπελέκι, ἀκτὶς, λαμπηδόνες κ. τ. τ. πρβλ. βόστρυξ, βόστρυχος, ἕλιξ, ὅσον πᾶν, ὅτι εἶναι ξηρωτέν.

Ὀστοδοχεῖον, τό. (ὀστέον, δέχομαι) Ἀγγεῖον περιεκτικὸν νεκρῶν, Γλωσσ. Στ.

Ὀστοειδής, ές, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὃ ἔχων εἶδος μορφὴν ὀστέου.

Ὀστοθήκη, (θήκη) Θήκη νεκρῶν, Ἀνεύφρ. 367. Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 73.

Ὀστοκατάκτης, ου, ὁ. (κατάγνυμι) Ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ.

Ὀστοκλάστης, ου, ὁ. (κλάω) Ὁ θραύων, τζακίζων τὰ κόκκαλα. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόπος, ὁ, = Ὀστεοκόπος, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, (κόραξ) Ossifragus, Γλωσσ. Στ. ἴδε Φήν. εἶδος κόρακος.

Ὀστολογέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὀστολόγος) Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω κόκκαλα. ὅσον

Ὀστολογία, ἡ, Σύναξις, συναθροισις κοκκάλων, ἐξαιρέτως ἐν τῷ κάδῳ τῶν νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὀστεολόγιον, τό, Γλωσσ. Στ. λατ. ossilegium.

Ὀστολόγος, ὁ, ἡ, ἡ, ὀστεολόγες, (λέγω, 2.) Ὁ συνάγων συναθροίζων τὰ κόκκαλα.

Ὀστομαχία, ἡ, καὶ, Ὀστομάχιον, τό, διαφέρει ὁ Στέφ. ἐξ Αὐσωνίου, περὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ γινομένου μὲ 14. κοκκαλάκια (ὀστάρια). Τὰ ὁποῖα εἶχον διάφορα σχήματα γεωμετρικὰ, καὶ συνετίθεντο κατὰ διαφόρους τρόπους, ὁμοίου μὲ τὸ τῶν νεωτέρων παιγνιδίου, καλουμένου chinesischen Rätselspiel a) new Chinese puzzle &c), τὸ ὁποῖον ὅμως συνίσταται μόνον ἀπὸ ἑπτὰ ὀστάρια. Ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ Αὐσων. σελ. 503. Ἐκδ. Τολλ. ἀναγινώσκουσί τινες ὀστομαχίων, ἐν δὲ Ἀλλίῳ, φέρεται ὀστομαχίοις. Γίνεται δὲ ἐν Θησαυρ. τῆς Λατ. γλώσσης ἐν Λέξ. Ossiculum διώρθωσεν αὐτὸ μετατρέψας εἰς τὸ ὀστομάτιον.

*Ὀστοῦν, τό, Ἀττ. συνηρμ. ἀντὶ ὀστέον, ὅπερ ἴδε.

Ὀστοφαγέω, ῶ, (φαγεῖν) Τρώγω κόκκαλα.

Ὀστοφρενόω, ῶ. (φρὴν) Δείχνω τὰ κόκκαλα. Ἱπποατρ.

Ὀστοφυής, ές, ές. (φυὴ) Ὁ κοκκάλινος, ὁ ἔχων φύσιν ὀστέου, κοκκάλου. Βατραχομ. 287.

Ὀστρακέος, έη, εον, (ὄστρακον) Πήλινος, ταὐτὸν τῷ Ὀστρακινος. Ὀρφ. Ἀργον. 320.

Ὀστρακεύς, έως, ὁ, (ὄστρακον) Ὁ κατασκευάζων πήλινα ἀγγεῖα. Ἀνθολ.

Ὀστρακηρός, ά, όν. καὶ Ὀστρακίας, ου, ὁ, ὡς πλῆθος ὀστρακηρῶν, πέτρα εἴτος ἡ χρῶμα ἔχουσα ὀστράκου, εἴτ' ὢν πηλίνου ἀγγείου. «Ζῶα δὲ ὀστρακηρὰ λέγουσιν, ὅσα ἔχουσιν ὄστρακον, ἢ γεώδες περίβλημα σκέπασμα.

Ὀστρακίζω, (ὄστρακον) Ψηφίζω τὴν κατακρίνω μὲ τὰ ὄστρακα, ὅπερ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις εἰς πολίτας, τοὺς ὁποίους ἠθέλον μὲν ἐξορίσωσιν ἐκ τῆς πόλεως, ὄχι ὅμως νὰ τοὺς παιδεύσωσι μὲ τοῦτο, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουσι πρὸς καιρὸν, μήπως διὰ τῆς αὐξανομένης ὑπεροχῆς των καταστρώσωσι ἐπικίνδυνοι κατὰ τῆς δημοσίου ἐλευθερίας· ἦτον δὲ τοῦτ. κυρίως ἐφεύρημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ ἐχθροπαθείας κατ' ἐπιστήμων πολιτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγράφοντο ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ· πρὸς τοιοῦτον ἐξορισμὸν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσι τὴν ψῆφον 6000 πολῖται· ὅθεν ἐξοστρακίζω, Ἡρόδ. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ ἐξορισμὸς οὗτος ἐλέγετο Ὀστρακισμός, πρβλ. Πεταλισμός. 2) καθόλου, Ἐξορίζω.

Ὀστρακίνδα, Ἐπίρ. (ὄστρακον) Ὑποσυμπ. τοῦ παιδιά, καὶ ὀστράκου περιστροφή, παιγνιδίου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐρρίπτον πρός τι σημεῖον κεραμίδα, ἔχουσαν τὸ μὲν τῶν μερῶν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν. Κατὰ τὴν στροφὴν λοιπὸν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔπρεπε νὰ φύγῃ καὶ νὰ καταδυσχῃ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος τῶν παιζόντων. Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 241. B. αἰνίττεται εἰς τοῦτο καὶ ὁ Ἀριστοφ. Ἱππ. 855.

Ὀστρακινος, ίνη, ινον. (ὄστρακον) Πήλινος, ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ἢ πηλίνου ἀγγείου, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον. «Ψαφαρὴ ὀστρακίνη». Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 152. ἀμφ. σημασ. Λατ. testaceus

Ὀστρακιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακίς, ίδος ἡ. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον. 2) Παρ' Ἀθην. Β'. 16. Ἐν τῷ καρπῷ τῆς πίτυος, ἢ φλοιὸς ἢ σκεπάζουσα τὸ κουκούτζιον, ἢ αὐτὸ τὸ κουκούζιον.

Ὀστρακισμός, ὁ. Ὁ ἐξ ὀστράκου γινόμενος ἐξορισμός· ἴδε· ὀστρακίζω, καὶ, ἐξοστρακισμός. «Διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόντων αἱ οὐσίαι δημεύονται· τῶν δὲ ὀστρακισμῷ ἀποστατόντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος· καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν». Ἀριστοτ. Πολ. γ'. 9.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ ὀστρανώδης καὶ ὀστρακίας, ἐξαιρέτως α) εἶδος πλακοῦντος. β) ὁ λίθος ὀστρ. Ostracites, κατὰ Οὐέλλεσιον, ος αερίας, τὸ κόκκαλον τῆς σηπίας· Δηλιν. Ὀστρακῖτις, ιδος.

Ὀστρακόδερμος, ὁ, ἡ, (δέρμα) Ὁ ἔχων δέρμα, περίβλημα σκληρὸν ὡς ὄστρακον. Ὀστρακόδερμα δὲ λέγονται οἱ κάβουροι, τὰ ὄστρεα, κ. τ. τ. ὅσα ἔχουσι δέρμα σκληρόν.

Ὀστρακόεις, εσσα, εν. Testaceus, ὁ ἐκπλῆν ἐφημέριον, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ ὀστράκινος.

Ὀστρακοκονία, ἡ. (κονία) Pavimentum testaceum, ἔλειμμα μὲ τριμμένας κεραμίδας.

Ὀστρακον, τό, Πηλὸς ἐφημένος, ἀγγεῖον πήλινον ἐκ πυπτηλοῦ ἐφημένον, κεραμὶς πηλίνη, πᾶν, ὅτι εἶναι ἐσκευασμένον ἐκ Πηλοῦ. 2) Κεραμὶς, Λατ. testa. β) ἔμφυς. Κεραμίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραφον τὸ ὄνομα ἑκείνου, τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ ἐξορίσωσιν. ἴδε· ὀστρακίζω, καὶ καθόλ. ἀντὶ τοῦ ὀστρακισμός, ὅθεν «τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν τινὶ», ψηφίζειν τὸν ἐξορισμὸν τινός, Πλούταρ. Περικλ. 14. γ) «Ὀστράκου περιστροφὴν τὸ παιγνίδιον τὸ λεγόμενον ὀστρακίνδα· καὶ παροιμία, ἐπὶ τῶν διὰ τέχνης εἰς φυγὴν ὁρμώντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ παιδιᾶς τοιαύτης. Διελόντες ἑαυτοὺς οἱ παῖδες, ὡς ἐπιτήδειον γένεσθαι, οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὴν ἵστανται, οἱ δὲ πρὸς δυσμάς· ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκατέρων κατήμενος, ὄστρακον εἶχεν, ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους κεχρισμένον λευκῷ, ἐκ δὲ θατέρου μέλανι· καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθόν· καὶ εἰ μὲν κατέφερετο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ πρὸς ἀνατολὰς ἵστῶτες ἐδίωκον τοὺς πρὸς ταῖς δυσμαῖς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ πρὸς ταῖς δυσμαῖς ἐδίωκον, ἕως καταλάβοιεν· καταληφθέντες δὲ ἐβαστάζοντο ὑπ' αὐτῶν ἀφ' οὗ κατελήφθησαν τόπου, ἕως ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἔρριπτον. Λέγεται δὲ καὶ ὀστράκου μεταπόσεως. Πλάτ. Φαίδρ. 3) τὸ σκληρὸν καὶ γεῶδες περίβλημα τῶν ζώων τῶν ὀστρακοδέρμων καλουμένων, οἷον καβούρων, ὀστρέων κ. τ. τ. Ὁμ. Ἑρμ. 33. ὅθεν καὶ χελώνιον, β) τὸ σκληρὸν περίβλημα τῶν αὐγῶν. (ἡ τελευτ. σημασ. φαίνεται νὰ ἦναι ἡ ἀρχαιοτέρη, ὅθεν γίνεται καὶ πιθανὸν, ἡ συγγέν. μὲ τὸ ὀστέον· ἐντεῦθεν ὄστρεον, Λατ. ostrum, Γερμαν. Auster καὶ ἴσως τὸ ὄσπριον.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀστρακοπώτος, ὁ, ἡ, (πωτος) Ὁ ἔχων εἰς τὴν ῥάχιν ὄστρακον.
Ὀστρακοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ κατασκευάζων πήλινα ἀγγεῖα, ὡς Οὐσιαστ. ὁ κεραμεύς.
Ὀστρακόρινος, ὁ, ἡ. (ῥινὸς) Ταὐτὸν τῷ ὀστρακόδερμος. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 313.
*Ὀστρακοφορέω, (φέρω), Δίδω τὴν ψῆφον μετὰ ὀστράκου, ὅθεν
Ὀστρακοφορία, ἡ. Τὸ δίδειν τὴν ψῆφον μετὰ ὀστράκου, ὡς ἡ ψηφοφορία, διὰ τῶν ψήφων.
Ὀστρακόχρους, καὶ συνῃρ. Ὀστρακόχρους, ὁ, ἡ, (χρόα) Ὁ ἔχων σκληρὸν ὀστράκινον δέρμα. Ἀνθολ.
Ὀστρακόω, ὦ. Ποιῶ ὄστρακον, εἰς ὄστρακον μεταβάλλω, καταξαίνω, ποιῶ τι εἰς μικρὰ κομμάτια. 2) Σκληρύνω τι διὰ τοῦ πυρός, ἐπὶ πηλίνων πραγμάτων, ἐπὶ δὲ ὠῶν ὀστρακοῦν, δηλ. περιβάλλειν αὐτὸ μὲ ὄστρακον, μὲ κέλυφος, ἤγουν φλοιόν. Παθητ. Ἐρωτῶμαι εἰς τμήματα κεραμίδων, κατατρίβομαι. Ἀθην. Α'. σελ. 17. β) περιβάλλομαι μὲ σκληρὸν φλοιόν.
Ὀστρακώδης, εως, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου.
*Ὀστρεῖνος, ἴνη, ἶνον, (ὄστρεον) Ὁ εἰς τὸ ὄστρεον ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὀστρέου, ἢ ὁ ζῶν ἐν αὐτῷ.
Ὀστρειογραφεύς, έως, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ ὀστρείου βάπτων, γράφων.
Ὀστρειογραφής, ές, ὁ, ἡ. (ὄστρειον, ostrum, γράφω) Ἀσπὶς ὀστρακωτὴ Πλούταρχ. Ἀριστλ. ἀσπὶς μεπορφυροῦν χρῶμα βεβαμμένη, ἐχρωματισμένη.
Ὄστρειον, τὸ, Ἡ κόγχη, τὸ καὶ ὄστρεο. 2) πορφύρα, ἄνθος ἤτοι χρῶμα πορφυροῦν, ὕλη τις εἰς βαφὴν λαμβανομένη. Ἀθην. σελ. 197. Πλατ. Κρατύλ. 33. πιθανῶς, εἶδος βαφῆς ἐξ ὀστρέων κατασκευαζομένης, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ῥεφίκι, λεγόμενον, Γαλ. Laque. εἶδος βαφῆς. ἴδε Οὐιτρούβ. 7. 13.
Ὄστρειος, εἶα, εἷον. Ὁ ἔχων χρῶμα πορφύρας· πολ. ἅμφ.
Ὀστρειώδης, εος, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστρέου, κόγχης.
Ὄστρεον, τό. Ταὐτὸν τῷ ὄστρειον, ἡ κόγχη, στιχύλη, τὸ ὀστρίδιον, ἡ ἀστρίδιον· ἴδε ὀστρεῖον, καὶ λιμνόστρεον. 2) ὕλη τις εἰς βαφήν, Λατ. Ostrum. ἴδε ὄστρειον. (συγγεν. μὲ τὸ ὄστεον καὶ ὄστρακον· ὅμως ῥίζα τις ὄστρεον δὲν ἐπιπτάνει, ὡς καὶ δὲν ὑπάρχει καὶ ῥίζα ὀστέον διὰ τὸ ὀστέον.) ὅθεν
Ὀστρεώδης, εος, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ταὐτὸν τῷ Ὀστρειώδης.
Ὄστρεων, τό. Ὁ σταῦλος, τὸ ᾠχώριον, περίβολος τῶν κτηνῶν, ἐπαυλις. Λυκόφρ. 94. ἐδῶδὶς ὀστρείου ἐξήλασεν. Ἀντίμαχ. παρὰ Φωτ.
Ὀστρέτης, ου, ὁ. (ὄστρεον) Λίθος τις ὀστρέου εἶδος ἔχων. Ὄρφ.
Ὄστρυα καὶ Ὄστρυς, ἡ. Δένδρον τι σκληρὸν ἔχον τὸ ξύλον ὡς ἡ ὀξυά. Carpinus ostrya, Διον. Νῦν δὲ λέγεται οὕτω παρὰ τοῖς Γραικοῖς τὸ τῶν Γαλλων Hêtre, Belon Observat. 1 ζ. ὀστρυά.
Ὀστρυγών, γγος, ἡ μετὰ τοῦ Ὑποσυρ. Ὀστρυγγίον ἅμφ. τοξλάκιστ. εἶναι σπάν. καὶ νεωτερ. σχηματ. ἀντὶ ὀστλιγξ.
*Ὄστρυς, ἡ, ἴδε ὀστρύα.
Ὀστώδης, εος, ὁ, ἡ, (ὀστέον, εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστέου, κοκκάλινος.
Ὄσυρις, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 143. Πλιν. 27. 12. Γαλην. περὶ ἀκλ. Φαρμ. 8. ἴσως τὸ Chenopodium scorparia, Λιν. ἢ Osyris alba τοῦ αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ἐνομάζεται ἔτι καὶ ὑπὸ Ἀτρῖς.
*Ὄσφρα, ἡ, = Ὀσμή, ἐκ τοῦ Ὀσφραίνομαι, ἅπαξ ἴδε.
Ὀσφράδιον, τό, Ταὐτὸν τῷ Ὀσφρητήριον. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α. καὶ Νικήτ. Χρονικ. ΙΒ'. 9.
Ὀσφραίνομαι, Ἀποθετ. Μέσ. Μέλ. Ὀσφρήσομαι, Ἀορ. ὠσφράμην, σπανιότερ. ὠσφραμην, Ἰων. ὤσφράμην, ὅθεν ὀσφραντο παρὰ Ἡρόδ. ποιητ. καὶ ἐν τῷ νεωτερ. πεζ. λόγ. ὠσφρησάμην, Ἀραρ. Διον. 223. ἴδε Lobeck. Phryn. σελ. 741. μεταβατ. Μυρίζω, ἰχνηλατῶ, μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 1, 80. νεώτερ. καὶ μετὰ Δίτ. Δίλ. 2) ὡς παθητ. Μυρίζομαι, μόνον παρὰ νεώτερ. ἰατροῖς, οἵτινες ἔχουν καὶ τὸ Ἐνερ. Ὀσφραίνω, δίδω τι νὰ μυρισῃ τις, »τινί τι», Lobeck. Phryn. σελ. 468, »Ὀσφραινόμενα δύνανται ῥωννύναι· παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. σὴν. τὰ μυριζόμενα, τὰ εἰς ὄσφρησιν διδόμενα, δύνανται νὰ δυναμώνωσιν. Οὕτως εὕρηται καὶ ἐν Γεωπον. ΙΘ'. 2. »Κυνὸς χορίον εἰς πανίον ἐνδήσας προσοσφράνῃς αὐτόν». Οἱ ἐκ τῶν Ἀορ. ἔσφαλμ. παραχθέντ. Ἐνεστ. ὄσφρω, ὄσφρομαι, ὀσφράω, ὀσφρέω κ. τ. τ. δὲν εἶναι Ἑλλην. (συγγεν. μὲ τὸ ὄζω.) ὅθεν
*Ὄσφρανσις, ἡ, τὸ μυρίζειν, ἡ μυρωδία.
*Ὀσφραντήρ, ῆρος, ὁ, = Ὀσφραντής.
Ὀσφραντήριος, ία, ιον. Ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμπων ὀσμήν, μυρωδίαν, τὸ ὁποῖον μυρίζεται τις. Τὸ ὀσφραντήριον, ὑπονοεμ. τοῦ Φάρμακον, Olfactorium, φάρμακόν τι, τὸ ὁποῖον, προσαγόμενον εἰς τὴν ῥῖνα, κινεῖ τὰ νεῦρα, καὶ ἐξυπνᾷ ἢ δυναμόνει.
Ὀσφραντής, οῦ, ὁ, Ὁ μυρίζων, ἰχνηλατῶν.
Ὀσφραντικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντήριος.
*Ὄσφραντο, 3 Πληθ. Ἀορ. 1. Μέσ. Ἰων. τοῦ Ὀσφραίνομαι, Ἡρόδ.
Ὀσφραντός, ή, όν, (ὀσφραίνομαι) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μυρίζεται ἢ δύναται νὰ μυρισθῇ τις.
Ὀσφρασία, ἡ, = Ὄσφρησις, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ἀρίστ. Ἰκτ. β'. 100. ὅμως ἡ Ὄσφρησις εἶναι πολ. ἀμφ. Lobeck. Phryn. σελ. 117.
*Ὀσφρήσασθαι, ποιητ. Ἀπρμφ. Ἀορ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.
Ὄσφρησις, ἡ. Ἡ αἴσθησις διὰ τῆς ὁποίας αἰσθανόμεθα τὰς ὀσμὰς καὶ μυρωδίας, ἡ τὸ ὀσφραίνεσθαι, μυρίζειν.
Ὀσφρητικός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ Ὀσφρυντικός.
Ὀσφρητός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντός.
Ὀσφράμενος, Μετοχ. Ἀορ. 2 Μέσ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.
Ὀσφυαλγέω, ῶ. Πονῶ τὴν ὀσφύν, τὴν μέσην, ἐκ τοῦ
Ὀσφυαλγής, ές, ὁ, ἡ, (ὀσφύς, ἄλγος) Ὁ πονῶν τὴν ὀσφύν, ὁ ἔχων πόνον εἰς τὴν μέσην. Αἰσχύλ. ὅθεν
Ὀσφυαλγία, ἡ. Τὸ πονεῖν τὴν ὀσφύν, τὸ αἰσθάνεσθαι πόνους εἰς τὴν μέσην.
*Ὀσφυήρ, ῆγος, ὁ, ἡ, (ὀσφύς, ἄγνυμι) Ὀστις ἔχει κατεαγμένην τὴν ὀσφύν.
Ὀσφύς, ύος, ἡ. Coxa, ὡς Κέλσος ἐν Ἱπποκρ. ἡρμήνευσε, τὸ ἰσχίον, (τὸ σταυρί) ἡ μέση, Ἡρόδοτ. Β'. 40. ἀντιτίθησιν ἐν τοῖς ἱεροῖς, τοῖς ὠμοῖς τὴν Ὀσφύν. Ἐφ' ἵπποις δὲ ὀνομάζει Ξενοφ. Ἱππ. Α. 12. »Ὀσφὺν πλατυτέραν τὸ ὁποῖον Οὐάρρων Lumbos latos εἶπε. 2) Τὸ δὲ »Ὀσφὺς ἁπλῆν Οὐιργίλιος εἶπε Duplex spina, ἀλλ' ὄχι κυριολεκτικῶς· διότι Ὀσφὺς σημαίνει τὰ ὑπὲρ τὰ ἰσχία, ἢ τοὺς λαγόνας σαρκώδη μέρη, τὰ περὶ τὸ τέλος τῆς ῥάχεως ἑκατέρωθεν κείμενα· ταύτη δὲ ὑπόκειται ἑκατέρωθεν ὁ Νεφρός. Τὴν Δίτ. Ὀσφὺν μετὰ τοῦ συνῃρ. Ὄσφυν ἔχει ὁ Στράτ. Ἐπ. 55. (τὸ υ εἰς τὰς συσυλλ. πτώσεις εἶναι μακρόν, ὅθεν περισπᾶ ὁ Ἀρκαδ. σελ. 92, 11. καὶ ὀσφύς, ὡς τὸ ὀφρῦς.)
Ὀσχέα, ἡ. ἴδε Ὄσχη, 2.
*Ὄσχεον, τό, ἴδε Ὄσχη, 2.
*Ὀσχεος, ὁ, ἴδε Ὄσχη, 2.
Ὄσχη, ἡ, καὶ ὤσχη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὄσχος, ἡ, ὤσχος, ὁ. Νέον κλωνάριον, κλάδος, βλαστός· ταὐτὸν τῷ μόσχος, γενομένῳ ἐξ ἐκείνου προτυθέντος τοῦ μ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνθυλεύω, μανθυλεύω, ὄχλος, μόχλος. ἴδε Μ. 5. α. Ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει ἀμπέλου κλῆμα βοτρύων γέμον, ἤτοι γεμάτον ἀπὸ σταφυλια· τὸ βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον κλῆμα. 2) Σακκούλιον, μαρσύπιον, βαλάντιον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 108, καὶ ἰδίως τὸ σακκούλιον τὸ περιέχον τὰ ὀρχεῖα, (τὰ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον) τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ὄσχος, καὶ ὄσχεος, καὶ ὄσχεον. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α'. κ. 13. φέρεται ὀχεύς, ἀλλ' ἐν τῷ χειρογρ. Ὀσχέα, ὡς καὶ περὶ Γενέσ. κ. 12. Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται ὄσχεος. Ἐὰν δὲ εἶναι ὀρθὴ ἡ τοῦ ὄσχεα γραφὴ, δῆλον ὅτι πρέπει νὰ γράφηται ὀσχῆ, καὶ οὐχὶ ὄσχη· ὡς κοιλέα, κοιλῆ.
Ὀσχιον, τό· παρ' Ἱπποκρ. κατὰ Γαλην. Ἔκφυσις ἢ ῥῶγμα ἢ πρῖσμα γινόμενον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, τὸ ὁποῖον Ἱπποκρ. καὶ Ἀμφίδεος, καὶ Λάγνα ὀνομάζει· ὁ Γαλην. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἡ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδὴς ἐπαναστασις.
*Ὀσχοβάρος, ὁ, ἡ (ὄσχος, βορά) Ὁ τρώγων νέους κλάδους.
Ὄσχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ ὄσχη· καὶ ὤσχος.
*Ὀσχοφορέω, Βορτάζω τὰ ὀσχοφόρια, βαστῶ τὰ ἱερὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου.
Ὀσχοφόρια, τά (ὀσχοφόρος) Ἡμέρα τις κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἥτις ὠνομάζετο Σκίρα, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν πολιτῶν παῖδες ἐπορεύοντο ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου μετὰ πομπῆς εἰς τὸν ναὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλου κλήματα μὲ σταφυλάς· ἴδε ὀσχοφόρος.
Ὀσχοφορικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀσχοφόρον ἢ εἰς τὰ ὀσχοφόρια ἀνήκων, ὁ τότε συνήθης.
*Ὀσχοφορίον, τό, τόπος ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἦτον ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς.
Ὀσχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω, ὄσχος) Ὁ φέρων εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλου κλήματα ἔχοντα σταφυλάς, ἐξαιρ. ἐν τοῖς ὀσχοφορίοις.
*Ὅσῶραι, Ἐπίρ. ἀντὶ ὅσαι ὧραι, εἰς καλὰς ὥρας, ἐν παντὶ καιρῷ, κυρίως, ὅσαι ὧραι εἰς σχηματ. κατὰ τὸ σταμῖρας, νεωτερ. λέξις.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Τ.

*Ὅτα, Δίολ. ἀντὶ ὅτε, ὡς τό, ποτὰ ἀντὶ ποτε.
Ὅταν, ἀντὶ ὅτ' ἂν, ὡς γράφει καὶ ὁ Βέλφιος παντοχοῦ ἐν Ὁμ. (ὅτε, ἄν) Ἐπίρ. ὅπερ συνῆθ. συντάσσει. μετὰ τῆς Ὑποτακτ. ἢ Εὐκτ. σ' ὁ καιρόν, ὁπόταν, ἐπὶ πράξεως συχν. ἐπαναστρεφούσης ἢ ἐνδεχομένης ἐν τε τῷ ἐνεστ. καὶ μέλλ. χρόνῳ, ὅθεν καὶ ὁσάκις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀττ. συνῆθ. μετχρῆτ. τὸ ἥπαν τάχιστα, Ἰλ. Α, 519, Β, 397, Δ, 53. Ὀδ. Ι, 6. ἢν' ἔ ποτε, ὡ Ἰλ. Δ, 164. Ζ, 438. ἐν παραβολαῖς ὡς δ' ὅτ' ἂν, ὡ ὥσπερ, καθὼς ὅταν, Ἰλ. Η, 5. Δ, 269. Ο, 170. Τ, 375. Ὀδ. Ε, 394. Η, 216. οὐδεὶς ὅμως τῶν ἀγορητ. συγγρφ. τὸ συντάττ. μετὰ τῆς Ὁριστικ. διότι Ἰλ. Μ, 42. εἶναι τὸ ἐπιτρέφεται ἐπιτε. σχηματ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ στρέφηται, Jac. AP. σελ. 61. 796. 1046. (φαίνεται μὲν, ὅτι τὸ Ὀδ. Η, 410. ὡς δ' ὅτ' ἂν — σκαίρωσι, ὡ ἀντὶ σκαίρωσι κάμνει ἐξαίρεσιν, δύναται ὅμως ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῇ δι' ἀνακολουθίας τινός.) παρὰ τοῖς νεωτερ. ὅμως ἀπαντᾶτ. καὶ μετὰ τῆς ὁριστ. καὶ Εὐκτικ. Jac. obs. cr. ir Anth. σελ. 30. 31. Shaef. Dion. comp. σελ. 403. Jac. AP. σελ. 571. 796. Herm. Vig. 822. Mehlhorn. Anacr. σελ. 200. μετὰ τῆς Εὐκτ. ὅμως εὑρίσκεται τὸ ὅταν ἀπὸ Αἰσχ. Περσ. 448. καὶ παρὰ τοῖς δοκιμωτερ. συγγρφ. συνῆθ. ἐν τῷ πλαγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγω ὅπου ἐξήρτηται ἀπό ἄλλην τινά Εὐκτ. ὥστε σημαίνεται δι αὐτοῦ ἐπίσης μέλλουσα πρᾶξις, Matth. Gr. Gramm. σελ. 741. ὁ Ὅμ. συνάπτει τοὐλάχιστον τό ποτε κενὸ μετά τῆς Εὐκτ. ὅταν εἶναι λόγος περί ἐνδεχομένου τινός ἐν τῷ μέλλοντι, Ἰλ. Δ, 567. πρβλ. Ι, 525. ὡσαύτως συντασσ. τό Ὅταν μετά τῆς Εὐκτ. παρ' Ἡσ. Ἔργ. 135. Παρά Πολυβ. ΙΔ'. 7. 1. εὑρηται καί, ὅτε γάρ ἄνω ἀντί τοῦ, ὅταν γάρ. Πρβλ. Ὁπόταν. (ἴσως ἐμεταχρτ. πολύ νεωτρ. ποιητ. τήν λήγουσαν ἐνίοτε καί ὡς μακράν, Bendl emend in Menand Meineke.)

* Ὅτ' ἄν οὖν, ἀντί τοῦ, πάνυ μέν οὖν.

Ὅτε, Ἐπίρ. χρόνου, συνήθ. μετά τῆς Ὁριστικ. τοῦ παρακειμ. χρόνου, Ὅτε, σημαίνον πρᾶξιν ἠπερασμένην, ἤδη παρ' Ὅμ. συχνττ. ὡς ἐπί τό πλεῖστον παρά τῷ Παρατατ. καί Ἀορ. ὁμῶς καί παρά τῷ Παρακ. Ἰλ. Φ, 156. καί παρά τῷ Ὑπερσ. Ἰλ. Ε, 392. αὐξηθέν, ἤοτε δέ, « συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. ἠή ὅτ' ἦεν αὖτ' ἄλλοτε, τό πάλιν, Reisig comm. crit de Soph. OC 1691. 2) μετά τῆς Ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. χρόνου, ὅταν, τότε ὅταν, σημαίνον πρᾶγμα τό ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ γιγνόμενον, Ἰλ. Β, 471. Δ, 259. Ζ. 524, Ψ, 599. Ω, 363. ὺμ. Ἀπ. 4. Ἡσ. Ἔργ. 526. Ἀσπ. 397, καί ἀλλαχοῦ, ἴδε Herm. Vig. σελ. 918. παρά τῷ Ἐνεστ. συνάπτει ὁ Ὅμ. συχν. ποτε τε, « καί ποτε πέρ τε. « β) ἐνίοτε καί αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδή, τό λατ. quando ἤ quandoquidem, Ἰλ. Π, 433. Τ, 29. Ὀδ. Μ, 22, Herm. Vig. σελ. 918. ὡσαύτως ποτε γε, « Ἡρόδ. 5, 92, 1. 3) μετά τῆς Ὁριστ. τοῦ μέλλοντος χρόνου, Ὅταν, σημαίν. πρᾶγμα τι, ὅπερ μέλλει γενέσθαι, Ἰλ. Α, 80. 518. Ρ, 728. Ὀδ. σ, 272. καί ἀλλαχοῦ. 4) μετά τῆς ὑποτακτ. τοῦ Ἀορ. Ἐάν, ὅταν ἴσως, ὡς τό ὅταν, σημαίν. πρᾶγμα, ὅπερ ἐνδέχεται νά γίνῃ, ἄδηλον συχν. ἐν παραβολαῖς. Ἰλ. Β, 396. 782. Ε, 91. Μ, 286. Ρ, 756. Τ, 183. 337. Φ, 323. Ω, 369. ὡσαύτως δέ καί τό ὅτε που, « Ὀδ. Β, 486. 5) μετά τῆς Εὐκτ. ἐξαρ. τοῦ Ἀορ. Ὀσάκις, σημαίνει τήν συχν. ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς πράξεως, Ἰλ. Α, 610. Δ. 263. Ρ, 732, Σ, 566. Τ, 132, Τ, 226. Χ, 502. καί ἀλλαχοῦ συχν. ὡσαύτως ὅτε δή. « Ἰλ. Γ, 216. Ρ, 732. β) ἡ Εὐκτ. τίθεται ὁμως, καί χωρίς νά ἦναι ἐπαναλήψεως σημαντική, ἐν τῇ σηματ. τῆς Ὑποτακτ. ὅταν εὑρίσκεται τό Ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως, ὅθεν ἐξήρτηται ἡ μετά τοῦ ὅτε ἀρχομένη πρότασις, εἰς Εὐκτ. ἡ ὑποτακτ. Ἰλ. Γ, 55. Σ, 465. Φ, 429 Ὀδ. Β, 31. Ι. 338. γ) ὅτε μή, « πάντοτε μετά τῆς Εὐκτ. ἀντί τοῦ Εἰ μή, ἐκτός ὅταν. Ἰλ. Ν, 519. Ξ, 248. Ὀδ. Π, 197. ἄνευ Ῥήματ, οὐδέ τεω σπείσεσθε θεοῖς, ὅτε μή Διΐ πατρί. « Ἰλ. Π, 227. ἴδιον καθόλου τό λατ. nisi. 6) εἰσάγον παραβολήν, ὡΐς δ' ὅτε, « συνήθ. μετά τῆς ὑποτακτ. Ἐνεστ. ἤ Ἀορ. Ἰλ. Β, 147. Η, 506. Ζ, 414. Ο, 268. Χ, 162. εἴξ εἰναντ, ὡσ ὅτε συνήθ. μετά τῆς Ὁριστ. Ἰλ. Δ, 130. Ε, 285. Σ, 600. συνήθ. πρέπει νά συνυπκκ. τό ῥῆμα τῆς προηγουμ. προτασ. Ἰλ. Β, 394. Σ, 219. Ὀδ. Δ, 368. Buttm. Lexil. 2. σελ. 228. ἐνίοτε ὅμως ἀναπληροῦται τό Ῥῆμ. ἐκ τῆς συνεχείας, π. χ. « Ἐθέλοιμι καί αὐτός ὡς ἔμεν, ὡς (ἤν) ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκτα. « Ἰλ. Δ, 319. ὡσαύτως παρά τῷ ποιητ. « π. χ. ἥρως φρένας ἀμφεκάλυψεν οἷον (φρένας ἀμφεκάλυψεν) ὅτε πρώτόν περ ἐμιγήσατην φιλότητι. « Ἰλ. Ξ, 295. ποιητικά θυμόν ἐνί στήθεσσι λάβητε οἷον ἔλαβεν ὅτε πρώτιστον ἐλείσατο πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Κ, 462. εἰς τήν τελευταίαν περίπτωσιν δέν ἀντήκει ἄρα τό ὅτε ὁμοίως εἰς τό ὡς ἤ οἷον. 7) μετά τό μέμνημαι ἔχει τό ὅτε τήν τιμωρ. τοῦ ὅτι, Ἰλ. Ο, 18. Τ, 188. Φ, 396. Wytt. sel. hist. σελ. 366. ὡσαύτως μετά τό Ἀκούειν, Ἰλ. Α, 397. μετά τό λανθ., Ἰλ. Γ, 627. καθόλου μετά τά Ῥήμ. σημαίοντα Ἡξεύρω ἤ δέν ἠξεύρω, Pors. Eur. Μ. 112 καί Schaef. σελ. 542, αὐτόθι Matth. Gr. Gramm. σελ. 792. παρ' Ὅμ. συνήθ μετά τῆς Ὁριστ. Ὀδ. 8) ὅτε, « ἐν τῇ συμπλοκῇ μετά Μορίων, α) περί τοῦ ὅτ' ἄν, « ἤ ὅταν ἴδε ταύτας τάς λέξεις· πρός τούτοις ἔχει ὁ Ὅμ. καί ὅτεκεν, « συνήθ. μετά τῆς ὑποτακτ. Ἰλ. Ζ, 225. 454. Ι, 138. 501, καί ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως Ἡσ. Θεογ. 282. μετά τῆς Εὐκτ. Ἰλ. Α, 567. Ι, 323. καί μετά τῆς Ὁριστ. Ὀδ. Ω, 88. Herm. Vig. σελ. 903. ἔτι ὅτε κεν δή, « Ἰλ. Θ, 180. β) ὅτε δή, « καί ὅτε δή ῥα, « τό αὐξηθέν ὅτε, « συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. συνήθ. μετά τῆς Ὁριστ. Ἔνεστ. Παρατατ. καί Ἀορ. σπαντρ. μετά τῆς Εὐκτ. Ἀορ. γ) ὅτε τε, » ὡς παρά τῷ ὅτε Ἐπίρ. στενωτέρως συνάπτον μέ τήν ἡγουμέν· πρότασ. συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. ἔτι καί ὅτε κέν τε, « Ἰλ. Δ, 259. Κ, 7. συνήθ. παρά τῇ Ὁριστικ. Ἐνεστ. καί Ἀορ. σπαντρ. παρά τῇ Ὑποτακτ. Ἀορ. δ) ὅτε περ, « Ἰλ. Ε, 802. Ξ, 319. 323. καί ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Θεογ. 291. ε) πρίν γ' ὅτε, « προτοῦ κτλ. – Ὀδ. Ν, 322. ὡσαύτως πρίν γ' ὅτε δή « Ἰλ. Ι. 488. Μ. 437. Ὀδ. Ψ, 43. ἔστι πρίν γ' ὅτ' ἄν, « μετά τῆς Ὑποτακτ. Ἀορ. Ὀδ. Β, 374. Δ, 477. ζ) πρίν ὅτε κεν, « ἐπείπερ τῷ χειρῷ, ὅταν ἴτυς —, μετά τῆς Ὑποτακτ. Ἀορ. Ὀδ. Β, 99. Τ, 144. 9) συνήθ. εἶναι τό ἀκόλουθ. εἰς τοῦτο Ἐπίρ. τό, τότε, καί μετά πλειοτέρ. μορίων ἠότε δή —, τότε δή —, « Ἰλ. Β, 365. ἠδή τότε, « Ἰλ. Ψ, 722. καί τότε δή, « Ἰλ. Χ, 209. καί τότ' ἄρα, « Ἰλ. Ω, 32. ἀντί τοῦ τότε τίθεται ὁμως καί τό ἔπειτα, Ἰλ. Ε, 805. Ε, 334. Ὀδ. Α. 16. 18. ἠπειτα, « Ἰλ. Γ, 221. 422. ἠήτις, « Ἰλ. Ι, 553. ναυτίλλεται, « Ἰλ. Δ, 210. ἠδέ, « Ἰλ. Ε, 438. ἦμα τι τῷ, « Ἰλ. Β, 743. Ε, 210. Ζ, 545. κ. τ. τ. ἐνίοτε παραλείπεται καί τό ἀκόλουθ. Ἐπίρ. 10) ἠότ' ὅτεω ἀντί Ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, Ἀττ. καί παρ' Ἡρόδ. ἠοὐτι ὅτε, « 2, 120. πρβλ. Ὅπου, η. — Ὅθεν

Ὅτε, Ἐπίρ. ἐνίοτε, μερικαίς φοραίς, κάποτε καί ποτε. συνήθ. ὁμως τίθεται κατά δύο, ὡς τό ποτέ, ἐν τῇ ἀρχῇ δύο προτάσεων, λατ. modo —, modo —, παρά τοίς Ἀττ. συνήθ. ἠότε μέν —, ὁτέ δέ —, ὁμως παρ' Ὅμ. ἠότε μέν —, ἄλλοτε, « ἠ ἄλλοτε δέ, « Ἰλ. Ζ, 509. Τ, 49. καί ἠότε μέν τε —, ἄλλοτε δέ, « Ἰλ. Λ, 64. καί ἀντιστρόφως ἄλλοτε μέν —, ὁτε δέ —, Ὀδ. Δ, 566. ἐνίοτε ἔχει καί ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τό ὅτέ, ἄνευ τινός Ἐπίρ. ἐν τῷ πρώτῳ, Ἰλ. Ρ. 178. ὁ Σοφοκλ. συνάπτει καί οὕτως, ἠέσθ' ὅτε, « καί ἠότέ, « Δί. 56. πρβλ. Herm. Vig. σελ. 792. Ὅτι τό ὁτέ ἤτοι κυρίως ταὐτόν τῷ ὅτε, γίνεται μάλιστα δῆλον ἐκ τοῦ ἠέσθ' ὅτε, « ἴδε, ὅτε, 10.

* Ὅ, τε, Οὐδ. τοῦ Ὅστε, καί Ἰων. Ἀρτ. ἀντί ὅστε, Ἰλ.

* Ὅ' τέοισιν, Ἐπικ. ἀντί οἷς τισιν, Ἰλ.

* Ὅταν, Ἰων. ἀντί οὗτινος, Ὀδ.

* Ὅτεῳ, Ἐπικ. ἀντί ὅτῳ τινι, Ὅμ.

* Ὅτεων, Ἐπικ. ἀντί ὅντινων, Ὀδ.

Ὅτ' ι, ἐπικ. ὅττι, σύνδεσμ. τό καί καθ' ἡμᾶς ὅτι, παρ' Ὅμ. συνήθ. μετά τά Ῥήμ. Ὁρᾶν καί Εἰδέναι, ὅτι καί μετά τό καλῶ, ἀδέ, τόσος, καί παρόμ. Ἐπίρ. Τόσον, ὥστε —, π. χ. Ἰλ. Δ, 32. Ζ, 126. Ὀρ. Ε, 340. εἰς ταῦτα τά χωρία εἶναι ὁμως ἡ σημασ. κολλά ἐμφ. ἐπειδή εἰς τά πρῶτα δύο ἔχει ἡ λέξις ἀποτέρσουσιν, ἴσως λοιπόν ὅτε, καί εἰς τό τελευταῖον δύναται νά σημαίνῃ τό ἐπειδή, συχν. συνάπτ. ὁ Ὅμ. ποτε ῥα, « καί ποτε δή, « Ἰλ. Η, 448. παρ' Ὅμ. συντάσσ. τό ὅτε πάντοτε μετά τῆς Ὁριστικ. – 2) παρά τοίς Ἀττ. τίθεται τό ὅτι καί ὅταν ἀναφέρωνται οἱ λόγοι ἄλλου τινός ἐν τῇ πλαγ. ὁμηλίᾳ, ὅθεν τίθεται τό ὅτε ἀντί τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπρμφ. ἐξαρ. μετά τάς ἀφηγηματικάς λέξεις, Matth. Gr. Gramm σελ. 763. συνήθ. συντάσσ. καί ἐνταῦθα τό ὅτι μετά τῆς Ὁριστικ. Ἐνεστ. συχν. ὁμως καί μετά τῆς Εὐκτ. μέ τήν αὐτήν σημασ. Matth.. Gr. Gramm. σελ. 710. — α) ἐνίοτε τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσ. ἤτε Ὁριστ. καί Εὐκτ. Ἡρόδ. 3, 61. β) ὡσαύτως εὑρίσκετ. ἐν τῇ αὐτῇ προτάσ. τότε ὅτε καί ἡ Αἰτ. μετ' Ἀπρμφ. Matth. Gr. Gramm. σελ. 774. γ) παρά τῇ Εὐκτ. ἀποβάλλεται ἐνίοτε τό ὅ τι, ὥστε ἐπέχει ἡ ἐγκλισις τόν τόπον τοῦ συνδέσμ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 615. Σοφοκλ. Φιλ. 615. δ) συχν. ὁμως ἕπεται μετά τό ὅτι ἡ κατά λέξιν ἐπαγωγή αὐθείας τινός ὁμηλίας, συχνττ. παρά Πλάτ. ε) ὡσαύτως εὑρίσκεται τό ὅ τι πλεοναστ. παρά τῷ Ἀπρμφ. καί τῇ Αἰτ. μετ' Ἀπρφτ. π. χ. πείσῃ ὅτι πρῶτον ἐμέ χρήναι πειρατῆναι κατ' ἐμαυτόν, « ὅπου λοιπόν οἱ σχηματ. πείσῃ ὅ τε πρῶτον ἐμέ ἐχρῆν, « καί πείσῃ ἐμέ χρῆναι πρῶτον, « ἐνώπιον εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν, Πλατ. Νομ. 10. σελ. 892 Δ. πρβλ. Valk ad N. T. σελ. 390. Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 164. Δ. Φαίδ σελ. 63, B, Ast. Πλάτ. Νομ. 10, 5. σελ. 479. Herm. Vig. σελ. 900. Shaef. b. Bast. app. ep. c. σελ. 36. Lobeck Phryn. σελ. 772. Reisig enarr Soph. OC. 376. 3) τό ὅτι ἀποτελεῖ παρά τοίς Ἀττ. συχν. ἔλλειπτ. ὅλην τήν πρότασιν, ἐξαιρ. εἰς τάς καταφατικάς ἀποκρίσεις. π. χ. πούκουν κακῶ ὑπερβάλλον τό σόν κακόν ἄν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι; « Ἀπέρ. « δῆλον δή ὅτι, « ὅπου συννυπκκ. ἤτοι ἐκ τῆς ἐρωτήτ. « τί κάλλιον ἄν εἴη, « ἤ καθόλου, « τί ταῦτα οὕτως ἔχει, « Πλάτ. Γργ. σελ. 475. Δ. ἤ αὐτή παραλείψις ἤ ἀναγωγή εἰς ἡγουμ. τινά πρότασ. ἔχει τόπον καί εἰς τάς φράσεις τάς καταφατ. « οἶδ' ὅτι, οἶτ' ὅτι, ἴστ' ὅτι Wolf. Lept. σελ. 388. Heind. Πλάτ. Γργ. 486. Ρ. καί ἐντεῦθεν προέκυψαν τό ὡς μέν λέξ γραφόμ. Ἐπίρ. Δηλονότι. 4) οὔ τι μή, « ὡς ἐπί τό πλεῖστ. μετ' ἡγουμέν· ἄρνησιν, λατ. nisi, nisi quod. ἆρα ταὐτόν τῷ, Εἰ μή, μέ τό ὁποῖον καί συχνέστ. ἐνίοτε, Ἡρόδ. 1, 18. 143. 181. 2, 1. καί ἀλλαχοῦ συχν. Πλάτ. Ηρτ. σελ. 52. Β. πρβλ. Schaef. Dion. comp. σελ. 400. καί Herm. Vig. σελ. 849. 5) μή ὅτι, « μετά τοῦ ἑπομεν. πάλλά, « ἤ πάλλα καί, « ὡς τό μή ὅπως καί μή ἵνα, « ἔλλειπτ. ἐκφραστ., ταῦτόν τῷ μή μόνον μή, « λατ. non modo non —, sed ne quidem, ἤ nedum. β) μή ὅτι ἄνευ ἑπομ. Ἀλλά, ἀντί μήτε, λατ. ne dicam. 6) οὐχ ὅτι, « μετά τοῦ ἑπομ. πάλλά, « ἤ πάλλα καί, « σχηματίζετ. ὡς τό μή ὅτι, διαφέρει ὁμως ἀπ' αὐτό κατά τοῦτο, ὅτι ἀρνεῖται τό πρᾶγμα καθ' ἑαυτό, ὄχι ὁμως ὡς νοουμένου τι. β) οὐχ ὅτιω ἐν τῇ ἀποδόσει, μ' ὅλον ὅτι, Heind. Πλάτ. Δυσ. σελ. 220. Α.

Β) οὔ φημι ὡς σύνδ. αἰτιολογικός, ἀντί ἐπειδή, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις συνάπτει συχν. οὐ τι ῥα, « παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. πάντοτε μετά τῆς Ὁριστ. (ἐπειδή Θεογ. 199. εἶναι ὁ στίχος καί ἐν ἄλλαις αἰτίαις ὢσος.) παρ' Ἡρόδ. καί μετά τῆς Εὐκτ. β) ἐνίοτε καί ἀντί τοῦ διά τοῦτο, σχηματίζ. αὐθυπάρκτων πρότασιν, οὐ τοι νόος ἐστίν ἀπηνής, « ἀντί τοῦ, διά τοῦτο εἶναι ὁ νοῦς σου ἀπηνής, Ἰλ. Π, 35, πρβλ. Ψ, 484. Ὀδ. Χ, 36. κυρίως λείπει εἰς ταῦτας τάς περιστάσεις πάντοτε πρότασίς τις, « τοῦτο τό αἴτιόν ἐστιν, ὅτι — , ἤ τό ὅ τι ἀνήκει κατά τήν ἔννοιαν εἰς μῆ ἡγουμ. πρότασ. οὕτω π. χ. λέγει κυρίως

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Π, 35. «Ὅ τι γλανκὴ σε τίκτε θαλάσσα, ὅτι τοι ἔστιν ἐπηνὴς» 2) τὸ «ὅτι τίω τίθεται πάντοτε ἄνευ ῥήμ. ὅπερ συνυπακ. ἐκ τῶν ἡγουμεν· καὶ μόνοι ἑρωτηματικώς, διὰ τι τοῦτο, κυρίως ἔπρεπε νὰ λέγῃ, «ὅτι ἐστὶ τοῦτο, δι' ὅ, τι —,» Herm. Vig. σελ. 849. οὕτως ἤτον ἐν χρήσει καὶ τὸ «ὅ τι δή τι,» καὶ «ὅ τι δή τι μάλιστα,» ὅμως τὸ «ὅδ' οὔνεκα» δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, μ' ὅλον ὅτι ὁ Schaef Gnom. Graec. σελ. 631. Α. τὸ παράγει ἐπίσης ἐκ τοῦ ὅ τι, ἰδε αὐτόθι σελ. 288. Α. ἰδε ὅτι καὶ Ὀζούνεκα. 3) «ὅ τιν ἐν τῇ πλησίᾳ ἐρωτήσει, ἀντὶ διατί, «ὅ τι γελᾷης,» λουκιαν. ὅθεν διότι, ὅπερ ἰδε.

Γ) τὸ «ὅ τιν παρὰ τῷ ὑπερθετ. τῶν Ἐπίρ. σημαίνει τὸν ὕψιστον βαθμόν, παρ' Ὅμ. μόνον «ὅττι τάχιστα,» quam celerime Ἰλ. Δ, 193. Ι, 659. Ὀδ. Ε, 112, καὶ συχν. παρ' Ἡσ. σπανιῳ. παρὰ τῷ συγκρ. «ὅτι πλέον,» Ἡρόδ. 7, 184. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε καὶ παρὰ τῷ ὑπερθετ. τῶν Ἐπιθετ. π. χ. «ὅτι πλεῖστον χρόνον,» Ξενοφ. Κυρ. 6. 1, 43. «ὅ τι πλεῖστοι,» quam plurimi. 3) μετὰ Οὐσιαστ. ἴσως μόνον τῷ σχήματ. ὅτι τάχος, «ἀντὶ ὅτι ταχίστα, Ἡρόδ. 9, 7. ὡς τὸ «ὅσον τάχος» Ἀσυνήθ. παρὰ τῷ συγκρατ. «ὅτι θέσσυι,» Θεόκρ. 24, 48.

Δ) τὸ «ὅ τιν ὡς Οὐδέτερον τεῦ, "Ος τις συνηθως ὡς ὁ Λατινικὸς σύνδεσμος quod ἐκ τοῦ qui, ἀντὶ τοῦ «διὰ τοῦτο, ὅ, τι,» ἢ συντομότερα «διὰ ὅ, τι,» καὶ «ὅ, τιν ὡς Ἰλ. Α, 64. ὅπου καὶ τὸ ἄλλο ἀρκεῖται νὰ τεθῇ. Τὰ ἀσφαλέστερα ἴχνη ταύτης τῆς παραγωγῆς σώζονται ἐν τῇ συνάφει τοῦ ὅ τι μετὰ τοῦ ὑπερθετ. ἐπειδὴ εἶναι π. χ. τὸ «ὅ τι πλεῖστον» κυρίως τὸ «ὅ,τι τὸ πλεῖστον,» καὶ ἐν τῷ «ὅτι μή,» ὅπου εὑρίσκετ. τοῦτο εἰς ἀποφατικὴν πρότασ. π. χ. «οὐδεὶς ὅ τι μὴ Ἀθῆναι,» ἀντὶ «οὐδεὶς ὅ,τι μὴ Ἀθήναι» ἢ «οὐδεὶς ἐπείσθη ὅτι μὴ τοῦτο, ἀντὶ «ὅ, τι μὴ τοῦτο,» κ. τ. λ Herm. Vig. σελ. 849. Ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. ἐπίσης τὸν τῷ συνηθ. καὶ Ἰων. σχηματ. ἐκ τοῦ ὅτι παράγετ. τὸ λατ. ab, ut. (Τὴν καθ' ἑαυτ. βραχυλογίαν λήγουσαν μεταχρῆτ. ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἐν τῇ ἄρσει καὶ εἰς μακράν, π. χ. Ὀδ. Ψ, 115. Μ' ὅλον ὅτι τό, ἰ, εἶναι βραχύ, δὲν ἐλίβεται ὅμως ποτὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. πίθαν. διὰ νὰ μὴ τὸ συγχέωσι μὲ τὸ ὅτε Pors. Εὐρ. Ἐκ. 112. Erf. Σοφοκλ. Αἰ. 793. τόσον συχνὸν εἶναι ὅμως ἡ ἐλίψις παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Α, 244. 412. Δ, 32 καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἐν τῇ Ἀττ. Κωμῳδ. συγχωρεῖται ἡ χασμῳδία μετὰ τὸ ὅτι, Ερ. Ἀριστοφ. Ἀνσ. 516. Herm. el. mete. σελ. 48.

*Ὅ,στι, οὐδέτ. τοῦ ὅς τις, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ὅτι, ἡ, σύνδεσμ. = ὅ τι, Β. ἐπειδὴ, ὅθεν Ὁτιητί, ἀντὶ ὁτίη τί; διὰ τί; Κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 191. εἶναι τὸ ὁτιὴ ταὐτὸν τῷ ὅτι δή, ὡς τὸ τίη ταὐτὸν τῷ τί δή, καὶ τὸ Ἐπειὴ ταὐτὸν τῷ ἐπειδή.

*Ὅ τινα, Αἰτ. Ἀρτ. καὶ Οὐδ. Πληθ. ἐκ τοῦ ὅς τις, Ἐπικ. ἀντὶ ὃν τινα ἢ ἅτινα, Ὅμ.

*Ὅτινας, Αἰτ. πληθ. τοῦ ὅς τις, ἐπικ. ἀντὶ οὓς τινας, Ἀς τινας, Ἰλ.

Ὅτις, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ὅς τις, Ὅμ. περὶ τῶν λοιπῶν ἀνωμαλιῶν τῆς κλίσεως, ἴδε, Ὅς τις.

Ὀτλεύω, καὶ ὀτλέω, (ὄτλος) Κακοπαθῶ, πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω. «Κακὰ κήματα βαρὺν ὀτλεύουσι» Ἀπολλών· καὶ Δυσέρ. καλέσαν πτώσεως· ὅθεν

Ὀτλημα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, ὄτλος, καὶ μόχθος, Ἡσυχ. ἐνταῦθα καὶ

*Ὀτλήμων, ὁ, ἡ, = τλήμων, ἄλλως Ἡσυχ.

Ὄτλος, ὁ, Πάθος, κόπος, ταλαιπωρία, ταὐτὸν τῷ πόνος καὶ μόχθος. Ἡσυχ Συνιδ. Ἐν Σοφοκλ. Τραχ. 7. τινὲς ἀναγινώσκουν Ὄτλον ἀντὶ Ὄκνον. (Ὄτλος, ὀτλέω ὀτλήμων παράγετ. πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ, τλῆναι, τλήμων, τάλας, προσθέσει τοῦ εὐφωνικοῦ ὀ. οὔτε παράγετ. τὸ Ἄθλιος καὶ Ἄτλας ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης.)

Ὀτοβέω, ὦ· ἠχῶ, κτυπῶ, τάμνω δόρυβον, εἰκότε μετὰ τῆς Αἰτ. Αἰσχύλ. Προμ. 577. ποιητ. καὶ ὀτοβέω, ἐκ τοῦ

Ὀτοβος, ὁ, Κτύπος, δόρυβος, παραχή, πάταγος,» Ἡσ. Θεογ. 709. ὅτε καὶ ἐπὶ ἤχου τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ποιητ. καὶ ὄττοβος, καὶ ὄτταβος, ὅθεν κότταβος, ἀναμφ. λέξις ὀνοματοποιητική, συγγεν. μὲ τὸ ἑπόμ.

Ὀτοτοῖ, ὡς τὸ φεῦ, ἐπιφώνημα πόνου καὶ θλίψεως, ὡς τὸ Ἀχ. Οἴμοι· ἀπαντᾶται δὲ καὶ ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοῖ καὶ ὀτοτοτοῖ, ὅθεν

Ὀτοτύζω, ξω, Φωνάζω ὀτοτοῖ, παραπονοῦμαι, θρηνῶ, κλαίω γρφτ. καὶ Ὀττοτύζω. Ἐκ τούτου παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν 1043. «Ὀτοτύξειαι ἐπειδὴν κωμετῶς κατὰ τὸ ὀλοφύξιοι.

Ὄτνον, ἀντὶ τοῦ τίνος· «οὗτον χάριν,» ἀντὶ τοῦ, τίνος ἕνεκεν.

Ὀτρῃλέος, ᾶ, έον, (ὀτρύνω) = ὀτρηρός, Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 273. παρ' Ὁμήρ. δὲ Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. μόνον τὸ Ἐπίρ. ὀτραλέως. Ἰλ. Γ. 260. ὁ ταχύς, ὀξύς, ἐνεργητικός, ἐπιμελής, ὀρεκτήριος· ἐξ ὀτρύνω.

Ὀτρηρός, ή, όν (ὀτρύνω) ταὐτὸν τῷ ὀτραλέος, οἷον «Θεράπων, ταμίη ὀτρ.» Ὅμηρ. Ἰλ Ζ, 381. ἀντὶ τοῦ ταχύς, ὀγλήγορος, ἐνεργός, δραστικός, 2) = ὀξύς, ὁ Ὀππιαν. ὅμως Ἀλ. β'. 529. λέγει «Ὀτρηραῖς δόυναις,» ἀντὶ τοῦ Ὀξείαις· καὶ Ἀθην. σελ. 136. «Μάζῃ ὀτρηρῇ» ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Subitanea, ἤγουν αἰφνιδίᾳ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 915.

Ὀτρηχές, Ὀνομ. πληθ. τοῦ Ὀτρηξ, Ἰλιάδ. Β. 765.

Ὀτρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τρυγηφάγος· ἴδε τρύγη· ὀρθμ. 1. Ἀρχιλ.

Ὀτρυνέω, Μέλ. τοῦ ὀτρύνω, Ὅμ. Ἀττ. Ὀτρυνῶ.

*Ὀτρυνσις, εως, ἡ, ἴδε ὀτρωντύς.

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, = ὀτρύντης.

*Ὀτρύντης, ου, ὁ, (ὀτρύνω). Ὁ διώκων, ὁ παρακινητὴς ὁ ἐνδεχόμενος, ὀτρύνων· ὅθεν

Ὀτρυντικός, ή, όν. Ὁ διώκων, ἐνδεχόμενος ὁ παρακινητικός.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ ὀτρυνσις, Ἡ παρόρμησις, παρακίνησις, Ἰλ. Τ, 234. 235. (υς, ύος) ἐκ τοῦ

Ὀτρύνω, Μέλ. υνῶ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. υνέω, Ἀόρ. ὦτρυνα, Παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ, διεγείρω, προτρέπω, παρακελεύω, ἐξαιρ. εἰς μάχην, ἀπὸ καὶ εἰς πᾶσαν δραστήριον καὶ ταχεῖαν πρᾶξιν, συχν. παρ' Ὅμ. ἐπὶ καὶ «ἡμᾶς ὀτρύνων καταπαύεμεν,» Ὀδ. Β, 244. «Ἐξυπνῶ,» Ἰλ Κ, 158. συνῃ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. «πολεμίζειν, μάχεσθαι. Ἰλ. Δ, 294. 414. Ε, 520. Ο, 402. καὶ ἀλλαχοῦ, «γήματα,» Ὀδ. Τ, 138. πρβλ. Ἰλ. Κ, 55. Ὀδ. Θ, 90. Ι, 518. Ξ, 374. Ο, 3. μετὰ Προθέσ. «εἰ τι,» Ἰλ. Ο, 59. Τ, 205. Ὀδ. Α, 85. Ο, 37. «περί τι,» Ἰλ. Ω, 289. «πόλιν δε,» Ὀδ. Ο, 306. ἔτι «πόλεμόν δε,» Ἰλ. Β, 589. Τ. 69. σπανιῳ. μετὰ τῆς Δοτ. τοῦ προσώπ. Πινδ. 4, 71. Παθητ. Κινῶ τὸν ἑαυτόν μου, βάλλω τὸν ἑμαυτόν εἰς ἐνέργειαν ἢ κίνησιν, ὅθεν σπεύδω, Ὅμ. σπανιῳ. εἶναι τὸ ἐνεργ. εἰς τὴν ἀμετάβ. ταύτην σημασ. ὡς Ἰλ. Η, 420. ὅπου ὅμως εἶναι ἡ γραφὴ ἔμῳ, ἰδε Heyne T. 5. σελ. 379. β) σπανιῳ. ἐπὶ ζώων. Διώκω, κυνῶ, ποιητ. «Ἰλ. Π, 167. καὶ ἀλλαχοῦ, «νῆας,» Ἰλ. Σ. 584. γ) καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιταχύνω, «πομπήν» Ὀδ. Η, 151. Θ, 50. Α, 357. ὅθεν τινὲς, «Ὀδ. Β, 258. «ἀγγελίην,» Ὀδ. Π, 355. «μάχην,» Ἰλ. Χ, 277. πάντοτε μετὰ τῆς σημασ. σπουδῆς καὶ δραστηριότητος, ὡς ἐν τῷ σπεύδω, ποιπνύω, Ἔπω· (ὅθεν ὀτρηρός, ὀτρωλέος.) (τὸ Τείνω εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ἐκτὸς τοῦ Μέλλ. μακρόν.)

Ὄττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ὅσσα.

Ὀττοβος, ὁ, Ἰων. Ἰδιαίτερ. σχηματ. τοῦ κότταβος, συγγεν. μὲ τὸ ὄτταβος, ὀτοβος.

Ὀττεία, ἡ, Ἡ προαίσθησις, προφητεία. ἐξαίρ. κακοῦ τινος· ὁ ἐκ δεισιδαιμονίας καὶ προφητείας βος· διὰ τοῦτο παρὰ Διονυσ. Ἀρχαιολ. 2'. 68. φέρεται συνημμένως «Ὀττείας καὶ δειμάτων.» Γίνεται δ' ἐκ τοῦ, ὀττεύομαι, ὀσσεύομαι, τὸ ὁποῖον Διονύσ. Ἀρχ. Θ'. 23. καὶ 55. μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαί τι ὡς κακὸν σημεῖον.

*Ὄττεο, Ἐπικ. Γεν. τοῦ ὅστις, ἀντὶ οὑτινος, Ὀδ. Δ, 124. Χ, 377. συνῃρμ. ὄττευ, Ὀδ. Ρ, 121.

Ὀττεύομαι, (ὄττα) Ἀττ. ἀντὶ ὀσσεύομαι, ὅπερ ἴδε.

Ὄττε, Ἐπικ. ἀντὶ ὅτε, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Ὅττι, Ἐπικ. ἀντὶ ὅ,τι, Οὐδ. τοῦ ὅς τις,» Ὅμ.

Ὄττις, ἡ· = ὄψις καὶ ὀφθαλμός, Ἡσύχ. καὶ Ἀρεταῖος Χρονικ. β'. 13. πρβλ. ὄσσε.

Ὀττοβέω, ὦ, ποιητ. ἀντὶ ὀτοβέω, Αἰσχύλ. Προμ. 577. ἐκ τοῦ

*Ὄττοβος, ὁ, Ποιητ. ἀντὶ ὄτοβος, ἄνευ αἰτίας ὑπὸ τοῦ Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1386. καὶ Seidl dochm. σελ. 44. ἀμφοβτμν. πρβλ. Reisig. comm. crit. de Soph. OC. 1473.

Ὀττομαι, Ἀττ. ἀντὶ ὀσσομαι.

*Ὀττοτοῖ, = ὀτοτοῖ, ὑπὸ τοῦ Seidl dochm. κατὰ Pors Cur Pheen. 1052. δικαίως ὑποστηριζ.

*Ὀττοτύζω, = Ὀτοτύζω.

Ὀττω, Ἀττικ. ἀντὶ, ᾧ πιν· «οὔτω γὰρ φίλον ἐστὶν ὥστινι ἀρέσκει.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Υ.

*Οὐ, ὡς Διφθογγ. κυρίως μὲν μακρόν, ἐξαιρμ. ὅμως τῆς Αἰολ. διαλέκτου, καθ' ἣν εἶναι συχν. βραχύ, ἰδε Priscian. 1, 6. Schol. Dionys. Thrac. gramm. σελ. 779. Bekk. Buttm. Lexil. 1. σελ. 32. 2. σελ. 267. Οἱ Νεώτερ. τὸ βραχύνουσι, καὶ ὅταν ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ βραχέος Λατ. u, ὅθεν μόνον εἰς κύρ. Ὀν. ὡς Πόστουμος, Ῥούτυλος κ. τ, τ. Jac. AP. σελ. 631. 926.

Οὐ, καὶ ἑπομένου φωνήεντος φελουμένου μέν, οὐν, ἀπαναγκαίου δὲ οὐχ, ὅμως πρὸ τοῦ ῥ μένει τὸ οὐ, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ οὐχί, (-υ), ὅπερ ὅμως ἀπαντᾶται ἤδη Ἰλ. Ο, 716. Π, 762. συχνότ. ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ οὐκί, ὅπερ ὅμως τελευτᾷ πάντοτε τὴν πρότασιν, καὶ συνῃ. τὸν στίχον, καὶ εἶναι ἐν χρήσει μόνον μετὰ τοῦ ἡγουμέν. Καὶ «καὶ οὐκί, ἦ καὶ οὐκία, εἰς αὐτίθεσ. μιᾶς ἡγουμέν. καταφάσεως, Ἐπίρ. ἀρνησεως, ὄχι, δὲν; πάντοτε ἐπὶ ἀπολύτων ἀρνήσεων, ὅπου ἀποφάσκεται ὄχι μόνον ἡ ἰδέα· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὕπαρξις πράγματος τινος, ὅπου, λοιπὸν διϊσχυρίζεται τις, ὅτι πρᾶγμά τι δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ· ἐν ᾧ τὸ μὴ εἶναι ἐξαιρέτ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ σχετικῶν ἀρνήσεων, καὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἔχει κῦρος εἰς ὅλας τὰς συνθέσ. του, οὐ μετὰ τοῦ μή· ὅθεν ὅσα τίθενται ὑπὸ Ὅμ. καὶ τῶν μετ' αὐτὸν τὸ οὐ ποτὲ παρὰ Συνδεσμ. ἀλλὰ μόνον παρὰ Ἐπίρ. ὡς ἐπεί, ἐπειδή κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς πράγματα τῷ ὄντι ὑπάρχοντα, ὡς Ἰλ. Φ, 95. ἐξαιρτ. δὲ παρὰ τῷ ῥήματι, καὶ δὴ ἰδίς αὐξυπάρατους καὶ ἀπ' ἀλλήλ. ἀνεξαρτήτους προτάσεις· οὕτω καὶ παρὰ μοναδικοῖς ῥήμ. τὰ ὁποῖα ἀποφάσκονται ῥητῶς ἐξ αὐτοῦ, ἐξαιρ. οὐ φημίν, ἀρνοῦμαι, ἀπόειμι, Λατ. nego, Ἰλ. Η'. 393. Ὀδ. Η, 239. ὡσαύτως οὐ λέγω κ. τ. τ. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ οὐκ ἐάω, ἀπαγορεύω, Λατ. veto,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Il. E, 256. Herm. Vig. σελ. 889. μετὰ τὰ Ῥήμ. ταῦτα ἑπόμενα συνήθ. τὸ Ἄπρμφ. β) μετὰ μοναδικοῦ μέρους τοῦ λόγου, ἐξαιρ. μετὰ μονοσ. Οὐσιαστ. συνάπτατ. μὲν συνήθ. τὸ Μή, ἀπαιτᾶται δὲ καὶ τὸ Οὔ, ἐν ταὐτῷ τῇ χρήσει: π. χ. μὴ τῶν γεφυρῶν εὖ ἐχόντων, Οἰκον. 1. 137. πρβλ. 3, 95. Valck. Ἰπ. 191, Wytt. sel. hist. σελ. 365. καὶ Μή, Δ. 7. εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις ἀνάγεται ἡ ἄρνησις ἔχει εἰς τὴν ἰδέαν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, οὕτως εἶναι π. χ. ἐν τῷ τοῦ Θουκ. χωρίῳ, λόγος περὶ τῆς τῷ ὄντι μὴ διαλυθείσης γεφύρας, πρβλ. Anton. de discr. partic. Οὐ et Μή, Görgl 1823. σελ. 7. γ) εἰς παρὰ τῷ μοῦ φημι καὶ μοῦκ ἔπω, ἃ οὗτοι καὶ παρὰ τοῖς Ἐπῖσέτ. καὶ τοῖς Ἐπιρ. δὲν ἀποτάσσει τὸ οὐ ἁπλῶς μόνον τὴν ἔννοιαν ἀλλὰ τὴν μεταβάλλει καὶ εἰς τὸ ἀντίθετόν της, π. χ. μοῦ πάνυ, ἃ δὲ ὅλου ὄχι, συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. α) ταὐτὸν τῷ Μή ἐμφαίνεται τὸ οὐ τότε, ὅταν ἀναφέρεται τι ὡς λόγος ἢ γνώμη ἄλλου τινός ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, π. χ. φημίζει οὐ καλὸν εἶναι, ἃ ὅπου καὶ τὸ Μή ἤθελεν εἶναι ὀρθόν, διαφορὰ δὲ τό ἐνάπο τὸ ἄλλο κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν οὐ πρέπει νὰ ἑνωθῇ ἀμέσως μὲ τὸ Ἐπίθ. ὅπερ ἀποφασκεσκε, τὸ δὲ Μή ἀναγεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, δῆλ. δῆλον, ὅτι ἡ γνώμη τινὸς Γραμματ. ὅτι δηλ. τὸ μὲν οὐ, ἀποφάσκει ὁλοκλήρους προτάσ. τὸ δὲ Μή μόνον μέρη αὐτῶν, δὲν εἶναι ὀρθή, εἰμὴ κατὰ συστολήν. 2) τὸ μοῦκ τίθεται ἐνίοτε διὰ ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως, ἃ οὐ γὰρ οἷόν οὔσε θεὸν ἀέκητι γενέσθαι, ἃ Οὐ Γ, 27. μοῦ μὲν ἀεργίης γε ἄνεῳ ἔνεκ' οὔσε κομίζει, ἃ Οὐ. Ω, 251. πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. 519. δύναται δὲ τὸ δεύτερον οὖ, νὰ ὑφωρῆται ὡς αὐξύπαρκτον, ἃ οὐ γὰρ οἷον, οὐ, σε θεὸν ἀέκητι γενέσθαι, ἃ μοῦ μὲν ἀεργίης γε ἄνεῳ ἔνεκ', ὃν, σε κομίζει, ἃ ὑπερείδει καὶ συχνότερ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1645. Ξενοφ. Οἰκ. 15, 10. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 350. σελ. 239. ἴδε Γ, 2. ὡσαύτως τίθεται τὸ Οὐ καὶ εὐθὺς εἰς μίαν πρότασ. μοῦ μοι οἴομαι οὐδὲ πεπύσθαι ἀγγελίης, ἃ Ἡ. Ρ, 642. πρβλ. Ὀδ. Θ, 230. μοῦ μά, ἃ καὶ μοῦ μὰν οὐδέ. ἃ β) ὅταν ἐνοῦνται πλειοτερ. προτάσεων μέλη, ἐπισυνάπτεται τῷ ἡγουμένῳ εὖ, ἐπίτης οὐδὲ καὶ οὔτε, Ὅμ. ἐνίοτε τίθεται ἀμοιβαίως οὐδὲ καὶ οὔτε, καὶ ἄλλοτε πάλιν ὅπεται τὸ οὐ, τῷ, οὔτε Ἡρότ. 8, 98. Schaef Bos. ell. σελ. 229. ἴδε καὶ οὐδέ καὶ οὔτε. 3) ὅταν ἀποφατικῇ τινι προτάσει ἐπισυνάπτωται ἄλλοι τινὲς προσδιορισμοὶ γενικώτεροι, π. χ. Τίς ποτέ, οὐδαμοῦ κ. τ. τ. τότε οὔτοι ἑνόνονται συνήθ. διὰ τῆς αὐτῆς ἀρνήσεως, π. χ. μοῦκ ἔποίησε τοῦτο οὐδαμοῦ οὐδείς, ἃ ἢ ἄλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμοῦ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει, Πλάτ. Παρμ. σελ. 166. Α. μάκουει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδένος, ἃ Εὐρ. Κύκλ. 120. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐταὶ αἱ ἐπισωρευόμεναι ἀρνήσεις δὲν ἀναιροῦνται λοιπὸν ἀμοιβαίως ὡς ἐν τῇ λατ. διαλ. 4) ἡ ἀναίρεσις μιᾶς ἀρνήσεως διὰ τῆς ἄλλης, ὡς ταὐτὸ γίνεται ἐν τῇ Λατ. καὶ Γερμ. διαλ., ἔχει χώραν μόνον εἰς τὰς ἐφεξῆς δύο περιστάσεις. α) Ὅταν ἀκήκοαμεν ἀμφοτερ. εἰ ἀρνήσεις εἰς δύο διαφορετ. Ῥήμ. ἔστω νὰ ἦναι καὶ τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν Μετοχ. μοῦδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἃ Ἰλ. Δ, 224. τότε ὅμως γίνεται συνήθ. ἡ μία τῶν ἀρνήσεων χάριν πλειοτερ. ταφηνείας διὰ τοῦ μὴ οὐ, ἃ π. χ. μὴ οὐχὶ μετεῖν αὐτὸν οὐκ ἐτ' δυναίμην, ἃ ἀντὶ φράσει νὰ τὸν μισήσω, πρβλ. οὐδεὶς, Β. β) ὅταν τὸ Μὴ σημαίνῃ σκοπόν τινα, φέρει ἡ νοοῦσενην, καὶ προηγεῖται τὸν Οὐ, π. χ. μὴ τύ τοι οὐ χαίσμη σκῆπτρον θεοῖο, ἃ διὰ νὰ μὴ σὲ ὠφελήσῃ μηδὲν τὸ σκῆπτρον τοῦ Θεοῦ, Ἰλ. Α, 28. ὅμως ἠφεβούμαι μὴ σύκαλὸν ἦ, ἃ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἦναι καλόν, ἴδε Μή οὐ. 5) Οὐ μετὰ Αἰτ. ἐπὶ ἀρνητικοῦ ὅρκου, ἀντὶ οὐμέ Koen. Greg. σελ. 257. Jac. Ad. σελ. 97. 6) τὸ μοῦκ παραλείπεται ἐνίοτε, ὅταν ἐν τῷ ἑξῆς κῶλῳ ἕπεται οὐ δὲ ἡ αὐτὸ, ὥστε ὅπου τοῦτο ἀποτελεῖ ἀποφατικὸν τὸ πρῶτον κῶλον, παυσὶν οὗτοι πεζὸς Πινδ. Πυθ. 10, 46. πρβλ. Schaef. Bos. ell. σελ. 777. Herm. Σοφοκλ. Αἴ. 239. (ὅπου ὅμως ἐσφαλμ. ἐπάγεται αὐτὸ τὸ χωρίον τοῦ Σοφοκλ. στίχ. 243. Βι μὰ δαίμων κουδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, ἃ καὶ ἑξηγεῖται οὕτως, ὡσὰν νὰ ἔλεγεν μὰ οὐδεὶς δαίμων κουδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, ἃ ἐπειδὴ τῷ ὄντι ὑποτίθεται, ὅτι δαίμων τις ἦτον διδάσκαλος τοῦ μαινομένου Αἴαντος, ἴδε στίχ. 186. 216.)

β) μοῦκ ὡς ἐρωτηματκ. μορίου ἐκφράζει πάντοτε ἀποφατικὴν ἐρώτησιν, δι' ἧς ἀποφαίνει ὁ ἐρωτῶν, ὅτι καταφάσκει, καὶ προσμένει καταφατικὴν ἀπόκρισιν, π. χ. μοῦν καὶ ἄλλοι ἔασι; ἃ δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι; ὅπου ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει ἤδη τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὑπάρχουσι τῷ ὄντι ἄλλοι, Ἰλ. Κ, 165. πρβλ. Ἰλ. Δ, 242. Ω, 33. καὶ ἀλλαχοῦ β) παρὰ τοῖς Ἀττ. τίθεται συχν. εἰς ταύτην τὴν περίστασιν τὸ Οὐ μετ' ἐκείνην τὴν λέξιν ἢ μετ' ἐκείνας τὰς λέξεις, εἰς ταὶ ὁποίας ἀπήκει, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐρώτησις, π. χ. Πλατ. συμπ. σελ. 202. C. Πολίτ. 9. σελ. 590. A. 2) ὁ Μέλλ. μετὰ τοῦ οὐ τίθεται συχν. ἀντὶ τῆς Προττακτ. προστάξων, παραιτῶν ἢ ἀπαρρήσων, Σοφοκλ. Αἰ. 75. Φιλ. 975. Τραχ. 1183. Herm Vig. σελ. 740. β) ὁ Ὅμ. ὅμως μεταχειρ. πάντοτε τὸν Εὐκτ. Ἀορ. καὶ Ἀν, μεταβάζων οὕτω τὴν προτακτὴν, ἃ οὐκ ἂν δὴ τόν γ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο; ἃ Ἰλ. Ε, 456. ἔστι καὶ ὀρθοτικῷ τῷ τρόπῳ, Ὀδ. Η, 22. χ. 132. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐστηροτέρας προστακτῆς, Ἰλ. Ω, 263. 3) ὁ Μέλλ. ὅμως τίθεται καὶ ἄνευ τῆς ἐρωτήσεως μετὰ τοῦ οὐ ἀντὶ τῆς Προστακτ. π. χ. μοῦ φήσεις, ἃ ὅπου μετὰ τῆς προστακτῆς ἐνοῦται ἡ στερεὰ πληροφορία, ὅτι θέλει γίνει τὸ προστακτόν. — Παρὰ τῇ Προστακτ. δύναται νὰ τεθῇ μόνον τὸ Μή, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Οὔ, ἴδε, Μή, Α. 5. α.

Γ) τὸ μοῦν τοποῦται, ὅταν εἶναι ἡ τελευταία λέξις προτάσεώς τινος, π. χ. καὶ τοί γὰρ αἰδοίοις ἔχοντες σείρα' ἀνέβαν φλογὸς οὖα, Πινδ. Ὀλ. 7, 87. μάλιστα δέ, ὅταν ἕπεται πρότασίς τις μετὰ τοῦ Δέ, π. χ. νὴν μέγας μὲν οὐκαλὸς δέ, ἃ Ξενοφ. πλειότερ. παραδείγμ. ἔχει ὁ Valck. Ἡρότ. 7, 208. Ἑπομένου τοῦ Ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ἀναγκαίως τὸ Οὐ μετὰ τοῦ τόνου εἰς Οὐκ, Hornem. Ξενοφ. συμπ. 6, 2. α) λαμβάνει δὲ καὶ τότε τὸν τόνον, ὅταν μετὰ πρότασιν ἀποφατικὴν ἐπαναλαμβάνεται πάλιν κατὰ μόνας, καὶ σχηματίζει καθ' ἑαυτὸ πρότασιν, γίνεται δὲ τότε ἐμφατικὸν, π. χ. μοῦ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε κ. τ. λ. Πλάτ. Ἴων. σελ. 292. Β. πῶς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κάθοιτο, οὐκ, Σοφοκλ. Αἰ. 970. καὶ αὐτόθι Elmsl. ἔτι δὲ Elmsl. Ἀρτεμ. Ἀχ. 428. (ὅστις μετέβαλλε λίαν λόγον πανταχοῦ τὸ δεύτερον οὐ εἰς οὐκ.) Dind. Ἀρτεμ. Βατρ. 1315. ὅταν ὅμως ἡ τελευταία ἄρνησις ἐπαναβάλεται διά τινος μορίου, τότε ἀποβάλλει τὸ οὐ πάλιν τὸν τόνον, π. χ. μοῦ γὰρ ἂν ὑναίμην, οὐ μέντοιγε, Πλάτ. Συμπ. σελ. 199. Α. 3) τίθεται δὲ καὶ τότε ὁ τόνος, ὅταν τὸ οὐ εἶναι ἁπλοῦσις ἀποφατικὴ, δηλ' Ὄχι. 4) τέλος πάντων εἰς ὅλας τὰς φράσεις, ὡς ποῦς γὰρ οὔ; ποῖς δ' οὔ; τί γὰρ οὔ; κ. τ. τ. Ἐξ ἐναντίας ἀποβάλλει τὸν τόνον ἐν τῷ ὁρῶ, μοῦ μὰ γάρω, ἴδε Μά, 2.

Τὰς ἑνώσεις τοῦ οὐ μετ' ἄλλων λέξεων ἴδε, ἐν τῷ εἰκείῳ τόπῳ των. Περὶ τοῦ οὐ καὶ μὴ πρβλ. (Th. Anton. de discr. partic. οὐ μὴ Görlitz 1823 (ἔτι δὲ Seebode's Archiv. für Philol. 1824. St. 3.) E. L. Richter de usu et discr. part. οὐ et μή. Gubon 1831. (συχν. ἑνοῦνται παρὰ τοῖς ποιητ. ὅταν προηγεῖται τὸ Ν τῷ Οὐ, ἀμφότερα φωνήεντα εἰς μίαν συλλαβήν, ἐξαιρ. ἐν τῷ μὴ οὐκ, Ἰλ. Ε, 349. Ι, 557. Ὀδ. Α, 298. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ ημη οὐκ καὶ ηὐγὼ οὐκ. Παρὰ μὲν τοῖς Ἑπτ. ἀπαντᾶται ἡ ἕνωσις αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιητ. πάντοτε.)

Οὗ, Γεν. τῆς ἀναφορ. Ἀντων. Ὅς, συχν. καὶ πολλαχῶς ἐν χρήσει ὡς Ἐπίῤ. ἴδε Ὅς, ἡ, ὅ, Αβ 1.

*Οὗ, Γεν. ἐνικ. τοῦ τρίτου, προσώπ. ἀρσ. καὶ δηλ. ἀντὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, συχν. παρ' Ὅμ. ὅμως μόνον ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἐπικ σχηματ. ἐο, εἷον, Εὖ καὶ Εἷο, παρ' Ἀπ. Ῥ. καὶ ἑαῖο. Ἐντεῦθεν μετχρτ. ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἐγκλιτ. τὸ ἕο, Ὀδ. Ξ, 461. οὗ, Ἰλ. Ξ, 427. Ο, 163. καὶ ἕθεν, Ἰλ. Ι, 686. Ο, 199.

Οὐά, ἐπιφώνημα ὑμνασμοῦ καὶ ἐπηλήξεως, τὸ Λατ. Vah, ὡς τὸ τῆς συνηθείας βάχ, μπᾶ, βᾶς. Γράφεται δὲ καὶ οὐᾶ, Ἀρίστοτ. Ἔπιτ. Γ. 23. Δίων. Κάστ. 63. 20. σημ. Ἐν δὲ τῇ τέχν. Διοῦ, σημαίνει καὶ ἀποστροφήν, Ὄνατα.

Οὐαί, ἕθεν Λατ. Vae, ἐπιφώνημα πόνου καὶ ἀθυμίας, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδ. καὶ Ο'. Οὐαί μοι, Vae mihi, ἃ βαί· ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ. Ἀρίστοτ. Ἐπιτ. Γ. 10. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὐᾶς, ᾶτος, τό, ποιητ. μάλιστα Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ οὖς, ὠτός, Δωρικ. ὦς, ὠτος, τὸ αὐτὸ, ὁ συνήθ. σχηματ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχζτ ἐκ τοῦ Ἕνικ. μόνην τὴν Γεν. Οὐάτος, ἐκ τοῦ Πληθ. τὴν Ὀνομστ. καὶ Αἰτ. Οὐάτα, καὶ ἄπαξ τὴν Δοτ. Οὐάτσι· παρ' Ἡσ. μόνον ἐν τῇ Ὀνομστ. καὶ Δοτ. πληθ. 2) ἔτι ἡ λαβὴ τῶν ἐς πράγματος (χερσίλι, μανίκι). Ἰλ. Δ, 633. Σ, 378. πρβλ. οὖς, ὦτα.

Οὐάτιος, ία, ιον. Ὁ ἔχων οὐτία, ὁ ἔχων μεγάλ. οὐτία. 2) ὁ ἔχων λαβὴν (χερούλι, μανίκι) ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἔνθα νῦν. Ἑπουάτιος ἀναγινώσκεται.

Οὐατώδεις, εσσα, εν, = οὐάτιος.

*Οὐατοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐπὶ τῶν αὐτίων κείμενος ἢ κοιμώμενος.

Οὐ γάρ, Ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ, Διότι ὄχι, δὲν ἐπιγαν αἰτίαν τινά, Ὅμ. τίθενται δὲ ἐνίοτε μετὰξὺ καὶ ἄλλα μόρια, π. χ. ναὶ μὲν γάρ, Ἰλ. Ε, 402. 2) ἐν τῇ ἀποκρίσει ἐπιβεβαιώνει ἀποφατικήν τινα ἐρώτησιν, π. χ. μοῦδέ τοῦτό μοι δῆμις εἰδέναι; Οὐ γάρ. Λουκιαν. δηλ. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸ ἠξεύρω; ὄχι οὐδὲ αὐτό, μήτε τοῦτο. 3) ἐν τῇ ἐρωτήσει ὡς τὸ οὖ, προϋποτίθεται δὲ κατάφασις· ἔτι μοῦ γάρε. μετὰ μόνας, εἶτί οὐχ οὕτως; Δὲν εἶναι ὀληθὲς τὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶναι ἔτζι; Πλάτ.

Οὐ γὰρ ἀλλά, ἔκφρασις συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐμπεριεχούσα ἀρνησιν καὶ τὴν αὐτῆς αἰτίαν, τίθεται ἐλλειπτικῶς, ὥστε πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τι ἐκ τῶν προηγουμένων, οἷον «Μὴ σιωπτέμε· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, αὐτὶ ἡμῖν σκωπτέμε· οὐ γὰρ σκωπτικῶς, ἀλλὰ κακῶς ἔχων, ὅ ἐστι μὴ μὲ περιγελᾷς, διότι δὲν τὸ ἀκούω ἀτιμώτως, ἀλλ' εἶμαι κακῶς διατεθειμένος. Ἀριστοφ. Βατρ. 58. «Ἀρ' οὖ παρέναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν; Οὐ γάρ, μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἤκειν πάλαι», Ἀριστοφ. Δυσ. 55. δηλ. ἆρα δὲ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἤδη παρόν αἱ γυναῖκες; ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πετάξωσι καὶ νὰ φθάσωσι πρὸ πολλοῦ· ἔχει δὲ ἐντελῶς οὕτως, οὐ γάρ, μὰ Δία, πάρεισιν, ἀλλὰ πετομένας ἤκειν πάλαι ἐχρῆν αὐτάς», πρβλ. Ἀρτεμ. Νεφ. 232. Βατρ. 192. Ἐκκλ. 386. Ἰππ. 1205. Λατ. enimvero καὶ imo vero.

*Οὐ γάρ ἄν, ταὐτὸν τῷ οὐ γάρ, γίνεται δὲ ἡ ἔκφρασις διὰ τοῦ Ἄν ἐπιπόθει ἀπροσδιόριστος, παρ' Ὅμ. μοῦ γάρ κεν, Ὀδ. Μ, 107. παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτ. *που γάρ ἂν που, καὶ ποῦ γάρ ἂν ποτε*, διότι κατ' οὐδένα τρόπον ἄν, διότι ποτὲ ἄν.

Οὐ γάρ δή. Οὐ γάρ δήπου, ταὐτὸν τῷ οὐδή, ἐπισυνάπτει δὲ καὶ τὴν αἰτίαν.

Οὐ γάρ οὖν, ἐπὶ ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως πρὸς λόγον ἀποφατικόν, ὅπου τὸ οὖν πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν προηγουμένην ἀπόδειξιν, τῆς ὁποίας τὸ κῦρος γίνεται ἐντεῦθεν φανερόν, ἆρα ὀχι βέβαια.

* Οὐ γάρ ποτε, ἀντὶ διότι πώποτε, Σοφοκλ. Ἠλ. 482. ἔτι δὲ ποῦ γάρ ἂν ποτε.

Οὐ γάρ που. Βέβαια δέν, βέβαια κατ' οὐδένα τρόπον, ἔτι δὲ ποῦ γάρ ἂν που.

* Οὐ γάρ τοι. Ἐπαυξητ. οὐ γάρ, Οδ. Φ, 172.

Οὐ γάρ τοι ἀλλά. Ταὐτὸν τῷ οὐ γάρ ἀλλά, ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 288. C.

Οὐγγία, οὐγγίας, ἡ· τὸ Λατ. Uncia. Ὀκτὼ ὁρεκτῶν βάρος ἔχουσα.

* Οὗτος, Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἐγώ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 64. Ἀχ. 41. Αὐτ. 240.

Οὐδαῖος, αία, αῖον (οὖδας). Ταὐτὸν τῷ, χθόνιος, γηΐνος, 2) ὑπόγειος, ταὐτὸν τῷ, κατὰ χθόνιος.

Οὐδαμᾶ. Ἴων, οὐδαμῆ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμοῦ, εἰς κάνεν μέρος, οὐδαμῆ ἐστήρικται, Ἡσ. Ἀσπ. 216. πρὸς κάνεν μέρος, Ἡρόδ. 1, 24. 34. 56. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κατ' οὐδένα τρόπον, συχν. παρ' Ἡροδ. τοῖς Ποιητ. καὶ οὐδαμάν, (-νύ) Jac. Ar. σελ. 914. τὴν ὁποίαν γραφὴν ἠγνόησε ὁ Schweighaeuser, καὶ ἐν Ἡρόδ. καὶ ὀρθῶς ἐδιόρθωσεν, ὅπου δὲν εὑρίσκεται ὁ ἄλλος σχηματ. οὐδαμῇ· τὸ οὐδαμῇ εἶναι κυρίως Δωρ. θηλ. καὶ οὐδαμά οὐδ. πληθ. ἐκ τοῦ οὐδαμός, πρβλ. Reisig, enarr. Sophocl. OC. 508. ἀλλοτε ἐγράφετο οὐδαμῇ, οὐδαμᾷ.

Οὐδαμινός, νή, νόν (οὐδαμός). Οὐδενὸς ἄξιος, ποταπός, αὐτιδανός, ἀδύνατος, ἀξιοκαταφρόνητος, τὸ τῆς χυδαίας συνηθείας ἡφίνιποτεντις, ἄδεν

Οὐδαμιγένης, ητος, ἡ. Ἀναξιότης, ἐκ Φαβορ. Λεξ.

Οὐδαμόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κάνεν μέρος· ἐκ τοῦ οὐδαμός.

Οὐδαμόθι, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμοῦ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ οὐδαμοῦ εἰς κάνεν μέρος, Ἡρόδ. 7, 49. 1. *κατέρωθι οὐδαμόθεν*, Ἡρόδ. 3, 113. μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 7, 126. 2, 113.

Οὐδαμός, ή, όν. Οὐδείς, κανείς, κάμμία, κάνεν. ἀντὶ *ποῦδε ἁμόζω*, ταὐτὸν τῷ οὐδείς, συχνὰ παρ' Ἡρόδ. ἐστὶς μεταχρῆτ. ὅμως ἔξαιρ. τὸ Πληθ. οὐδαμοί, οὐδαμῶν κ. τ. λ. ὡς τὸ οὐδείς, σπανίτερ. δὲ εἰς Θηλ. ὡς Ἡρόδ. 4, 114. ἔδιν

Οὐδαμόσε, Ἐπίρ. Εἰς κάνεν μέρος, ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως.

Οὐδαμοῦ, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐδαμός, ταὐτὸν τῷ οὐδαμόθι, εἰς κάνεν μέρος, Ἡρόδ. καὶ Γεν. *ποῦδαμοῦ γῆν*, Ἡρόδ. 7, 169. Valck. Ἱππ. 1012. 2) ἀντὶ οὐδαμόσε. 3) κατ' οὐδένα τρόπον. *Οὐδαμοῦ λέγων*. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 183. τοῦτ' ἔστι δὲν τὸν ἔχω διὰ τίποτε, Λατ. nullo loco, nullo numero habere, Αἰσχύλ. Περσ. 496. Ruhnk Timae. Ἀπομν. 1, 2, 52.

Οὐδαμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμός, κατ' οὐδένα τρόπον, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Οὖδας, τό. Ὁμρ. Γεν. οὔδεος, Δωρ. οὔδευς καὶ οὖδες, τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ, κυρίως ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἐνῶ κάτωθεν εὑρίσκεται, ὡς τὸ ἀπείρων γῆν, Ὀδ. Ν, 395. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμρ. ὑπὲρ οὔδεος, Ὀδ. Ι, 135. *ποῦδας ἔβαζε πλέων*, ἐπεκτείνων τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ θνησιμαίρων πληγομένων, Ἰλ. Δ, 540, Τ, 61. Π, 788. Ὀδ. Χ, 269. κατ' οὔδεος, ἀπὸ τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Μ, 448. Ὀδ. Ι, 242. *ποῦδάς δεν*, κατὰ γῆς, Ἰλ. Υ, 457. Ὀδ. Κ, 440. β) ἐξαιρ. τὸ δάπεδον, πάτωμα, *σανίδωμα*, συχν. παρ' Ὁμ. ὄζειν ἡκαταίπεδον οὐδαμοῦ, Ὀδ. Ψ, 46. *μὲν Διός οὐδεῖα*, ἐν τῷ δαπέδῳ τῆς κατοικίας τοῦ Διός, Ἰλ. Ω, 427. ὡσαύτως, *ἐπατρὸς ἐπ' οὐδεῖα*, Ἰλ. Ε, 734. Θ, 585. παροιμιακῶς, *κὲπ' οὐδεῖ καθίζειν τινάν*, ἀντὶ, ἀφαιρεῖν τινος ὅλα τὰ ὑπάρχοντα, Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 284. ὡς *κὲπ' ξηροῖς καθίζειν τινάν*, παρὰ Θεοκρ. (συγγεν. μὲ τὸ *κὲ οὐδοῖ*, τὸ κατώφλιον, καὶ *κὴ ὀδῷ*· ἡ Ὀνομαστ. ὅμως *κτὸ οὐδεῖα*, ἀντὶ οὐδὰς δὲν ἀπαντᾶται, καὶ αἱ Ἰων. πτώσεις οὐδέος, οὐδεῖ, ἐξηγοῦνται ἀρκούντως ἐκ τῆς συνήθ. Ἰων. μεταβολῆς τοῦ α εἰς ε, πρβλ. Βράτας καὶ Κῶας.)

Οὐδέ, Ἐπίρ. (οὐ, δέ). Ὀχι ὅμως, ὅμως δέν, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. χωρίζεται συχν. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, *ποῦ δέ*, ὅπερ ἔκαμε καὶ ὁ Heyne ἐναντίον τῆς Ἐπικ. χρήσεως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλ. ὡς Ε, 138. Ω, 418, συγκατατεκνεύσαντος εἰς τοῦτο τοῦ Bast. app. ep. cr. σελ. 36. 2) συνήθ. Καὶ ὄχι, συνάπτει δὲ ὁλοκλήρους προτάσεις, καὶ ἀντίκειται κατὰ τοῦτο τῷ οὔτε, ὅπερ συνάπτει συνήθ. μόνον μοναδικὰ μέρη τῶν προτάσεων· ἐκτὸς τούτου εἶναι ἡ σημασ. τοῦ οὐδὲ διὰ τὸ δὲ μᾶλλον διαχωριστική, ἡ τοῦ οὔτε ὅμως διὰ τὸ Τε μᾶλλον συζευκτική. *ἠδὲ παρ'* Ὁμ. συχν. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾶται συχν. καὶ *ποῦδέ μὲν οὐδέ*, καὶ δ' ὅλου ὄχι δέν, Ἰλ. Β, 703. Ε, 22. Ζ, 130. Κ, 299. *ποῦδέ μὲν οὐδὲ ἔοικεν*, Ἰλ. Μ, 212. *ποῦδέ γάρ οὐδέ τις ἄλλος*, Ὀδ. Θ, 32. καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ πρῶτον οὐδέ, εἶναι τότε ἁπλοῦς σύνδεσμ. Λατ. neque, καὶ τὸ ἄλλο ἐπιρρηματικὸς σύνδεσμ. Λατ. ne — quidem· ἀμφότερα συνυπάρχουσιν ἀρκετὰ τύχῃ, ἀνευτινὸς ἀμοιβαίας σχέσεως, καὶ χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι τὴν σημασ. ἐμφατικήν· ὡσαύτως τίθεται τὸ οὐ καὶ οὐδὲ εἰς μίαν πρότασιν, ἴδε οὐ, Α. 2. α. πρβλ. *ποῦ μὰν οὐδέ*. 3) ἐπαυξάνον τὴν ἄρνησιν, καὶ ὄχι, καὶ μήτε, μήτε, Ὅμ. *τὴν ὁποίαν σημασ. ἔχει τὸ οὐδὲ πάντοτε, ὅταν εὑρίσκετ. ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως*: ὁ Ὁμ. τὸ σύναπτει συνήθ. μὲ Ἐπίρ. *ὡς ποῦδ' ἠβαιόν*, οὐδὲ τυτθόν, οὐδὲ μίννυθα κ. τ. τ. μήτε τὰ παραμικρόν· ὡσαύτως *πάντεσσι ποῦδ' οἰκουμένῃ*, Σοφοκλ. Φιλ. 2. *πᾶσιτος οὐδ' οἰκτρόεσσα*, Reisig enarr Sophocl OC 39. Ἐκτὸς τούτου συνάπτει τὸ οὐδὲ ἐπίσης καταφατικήν τινα καὶ ἀποφατικὴν πρότασιν, καὶ δύο ἀποφατικὰς προτάσεις· πρέπει ὅμως εἰς τὴν τελευτ. περίστασιν νὰ ἦναι πάντοτε ἡ ἄρνησις ἡ διὰ τοῦ οὐ ἁπλῆς· ὡσαύτως *ποῦδέ τεω*, καὶ ὄχι, Ἰλ. Α, 406. Α, 437. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν οἱ νεώτερ. *ποῦδὲ καί*. 4) *ποῦδέ —, οὐδέ —*, ἢ τῇ ἀρχῇ δύο προτάσεων, Ὅμ. ὅπερ διαφέρει ἀπὸ τὸ *ποῦτε —, οὔτε —*, κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ πρῶτον ἐμπεριέχει διαρκοῦσαν ἄρνησιν τοῦ αὐτοῦ εἴδους. — Ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ *ποῦδέ —, οὔτε —*, Ἰλ. Α, 115. *ποῦδε —, οὐτὲ —*, Πλάτ. Πολ. 6. σλ. 499. B. Matth. gr. Gramm. σλ. 888. Schaef. Dyon. comp. σλ. 36. 299. καὶ *ποῦδὲ —, οὐ —*, Scsaef. Bos. ell. σλ. 229. (τὸ *ποῦδέ —, οὔτε —*, δὲν ἔχει πιθαν. τὴν αὐτὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν ὡς τὸ *ποῦτε —, οὐδέ—*. Αἱ φαινόμεναι περιστάσεις διακρίνονται οὕτω πως: 1) τὸ οὐδὲ τίθεται κατὰ μόνας, καὶ εἶναι ταὐτὸν τῷ οὐ (ὡς πρὸς τὴν ἑπομένην πρότασιν) ταὐτὸν δὲ τῷ Καί (ὡς πρὸς τὴν ἡγουμένην) π. χ. Θουκυδ. 1, 142. *καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικόν*, ὅμως μήτε ἡ ἐπιτείχισις των εἶναι φοβερά, μήτε αὐτὸ τὸ ναυτικόν. 2) τὸ δὲ ἐν τῷ οὐδὲ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἡγουμέν. πρόταση, καὶ μόνον τὸ οὐ ἔχει ἀναφορὰν εἰς τὴν ἑπομένην, ὡς Ὀδ. Χ, 221. 3) μέρικα χωρὶς εἶναι διπλασιάσματα, π. χ. Θουκυδ. 3, 38. *μηδὲ ὀκνῶ*, ὅπου ὁ Bekker γράφει ὀρθῶς ἐν χειρογρ. *μήτε*. — Ἐν τῇ Ἰλ. Α, 115, διηρέθησαν αἱ τέσσαρες ἰδιότητες τῆς κύρης εἰς δύο τάξεις· μήτε κατὰ τὸ σῶμα, μήτε κατὰ τὸ σχῆμα· ἐφεξῆς, μήτε κατὰ τὸν νοῦν, μήτε κατὰ τὴν τέχνην· — Καθόλου δὲ λέγεται, *νοῦ — οὔτεω*, ἢ *νοῦτε — οὔτεω*· καὶ εἰς ἄλλην ἔννοιαν, *νοῦ — οὐδέω*, ἢ *νοῦτε — οὐδέω*, ἐφεξῆς, *νοῦτε — οὔω*· ποτὲ ὅμως, *νοῦδὲ — οὔω*, ἢ *νοῦδὲ — οὔτεω*, ἢ *νοῦδὲ — οὐδέω*. L. Dounderlein. 5) συχν. ἕπεται μετὰ τὸ οὐδὲ μορίον τι, ὅπερ ἄλλοτε ἀνύεται μὲ τὸ οὐ, π. χ. παρ' Ὁμ. *ποῦδ' ἄνα*, καὶ *ποῦδέ κεν*, οὐδὲ γάρ, οὐδὲ μέν, οὐδὲ μήν, οὐδὲ νυ, οὐδ' ἆρα περ, οὐδέ τί πωσ, κ. τ. τ. ἡ σημασ. ὅμως τούτων τῶν μορίων δὲν πάσχει μεταβολήν, ἐπειδὴ διὰ τοῦ δὲ συνάπτονται μόνον πλειστ. προτάσεις, ἴδε λοιπὸν οὐκ ἄν, οὐ κεν, οὐ μέν κ. τ. λ.

Οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, Γεν. οὐδενός, οὐδεμιᾶς, οὐδενός κ. τ. λ. κατὰ τὴν ελλεῖψιν τοῦ εἷς, μία, ἕν, κυρίως οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, τὸ τῆς συνηθείας κάνεις, κάμμία, κάνεν. Μήτε εἷς, μήτε μία, μήτε ἕν· ὡς τὸ nullus, ἐκ τοῦ ne ullus, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. α) τὸ Οὐδ. *ποῦ δέκ* ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ οὐδαμῶς, Μηδαμῶς Ἰλ. Α, 412. Ὀδ. Δ, 195. καὶ ἀλλαχοῦ, παρ' Ὁμ. ἡ συνήθ. χρῆσις, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐχὶ σπάν. β) εἰς Πληθ. *ποῦδένεσσι*, Γεν. *ποῦδένων*, Δωτ. *ποῦδέσσιν*, ἀντὶ οὐδαμοί, παρ' Ἡρόδ. η. 58. Ξενοφ. Δημοσθ. καὶ ἄλλοι. γ) *Οὐδέν, ὁ, ἡν*, ἀντὶ ὁ Οὐτιδανός, οὐδενὸς ἄξιος, ὁ μὴ δυνάμενος, ὑπάρχων, Ἀττ. ἀπαξ τὸ εἶναι τὸ οὐδείς ταυτοσήμ. τῷ ὁ μὴ ἔχων ὑπόληψιν, ὁ ἄτιμος, Reisig enarr. Σοφοκλ. ΟΚ. 914. δ) *ποῦδέν τιν*, ὡς τὸ Λατ. nihil quicquam, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 65. E. Jac. Anth. Tat. σελ. 728. ε) *ποῦδέν ὅ τι οὖν*, τὸ Λατ. nihil non, θηλ. Ἅπαν, ὡσαύτως τὸ Ἀρσ. *ποῦδείς ὅτις οὖν*, Λατ. nemo non, θηλ. Ἅπας, Ἡρόδ. 3, 72. Lob. Soph. Ai. 1403. καὶ *ποῦδέν ὁποῖον οὖν*, Σοφοκλ. Ἀντ. 4. Wyttenb. bibl. crit. 3, 2. σελ. 93. ζ) πρὸ οὐδένα, τὸ μηδέν· παρὰ τοῖς Ἀρ. Θηκτ. = α. η) *κῆτις ἡ οὐδείκω*, ἀντὶ μόλις ἕνας, πολὺ ὀλίγοι, Valck. Ἡρόδ. 3, 140. Ξενοφ. Κυρ. 7, 5, 45. ὡσαύτως *εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ*, Λατ. vel duo vel nemo, ἴδε Passow Anm. zu Pers. sat. 1, 3. θ) *ποῦδείς οὐκ ἔπαιχέ τιν*, ὡς τὸ Λατ. nemo non, ἕκαστος ἔπαιχέ τι, Ξεν. Συμπ. 1, 9. εἶναι μὲν κατὰ τὴν συνήθ. χρῆσιν, ἀπολεγόμενα δὲ διὰ τοῦ χρησμοῦ παρ' Ἡρόδ. 6, 56. ἴδε καὶ Herm. Soph. Ant. 4. 2) ἡ ἐμφατικὴ, κατὰ λέξιν σημασ. ἔμεινεν ἰδία τῷ ἑνὶ σχηματισμῷ οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συγχωροῦσι μήτε αὐτοὶ οἱ Ἀττ. ποιητ. ἐλλείψιν, παρεισάγουσι ὅμως μόρια, ὡς *ποῦδ' ἂν εἷς, οὐδὲ πρὸς μάκαν*, κ. τ. τ. Pors. Εὐρ. Ἐκ. praef. σελ. 37. 3) *Οὐδέ μοι πλέον ἦεν· τίποτε δὲν μοὶ ἔμεινε· δὲν μοὶ ἐβοήθησε πλέον τίποτε. Οὐδὲν πλέον ποιεῖν* – τί δεῖ λέγειν· τίς ἡ χρεία πολλῶν λέξεων; τί χρειάζονται τόσα πολλὰ λόγια; Πλάτ. *Παρ' οὐδὲν ἂν ἦλθεν εὐθὺς ἀπολέσας τὰ πράγματα*. Ὀλίγον ἔλλειψ. Πλούταρχ. εἰς Ἀριστ. 20. Παρ' Ἡροδότ. Η', 142. κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, οὐδέ ποτε, χωρίς. *Ἐγείρατε γὰρ τὸν δε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ἡμέων βουλομένων*, νεωτερ. μὴ Ἀττ. σχηματ. εἶναι τὸ οὐδείς, οὐδέν, ὅπερ ἴδε (Κατὰ τὸν Ζηνόβιον ΕΜ. σελ. 639, 17. καὶ ἄλλος Γραμμ. *δὲν εἶναι σύνθετ. τὸ οὐδείς ἐκ τοῦ οὐδὲ καὶ εἷς, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐ, καὶ τοῦ Αἰολ. δείς, δέν, Γεν. δενός, ὅπερ μετρᾷτ. καὶ ὁ Ἀλκαῖος· τὸ δείς, δέν, ὅσον δεῖπα, δεῖνος, δεῖνι, ἤθελε λοιπὸν εἶναι ταὐτὸν τῷ τίς, τί,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὸ οὐδεὶς ταὐτὸν τῷ οὔτις· ἀλλὰ τὰ ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ πλησ. ἀριθ. τῆς ὑπάρξεως ληφθέντα τακμήρια δὲν ἐξεκρούσθη, καὶ τὸ ψηλ. οὐδεμία δὲν ἐξηγεῖται ἐντελῶς, ἐπίσης δὲ καὶ τὰ Ἐπίθ. οὐδέτερος, καὶ οὐδεπότερος, *Ide* Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 281. f. ἴσως δὲ εἶναι καὶ τὸ Αἰολ. δεὶς μᾶλλον = εἷς ἢ τίς.) (οὐδαμῶς, — υυυ)

* Οὐδέκοτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε, Ἡρόδ. 1, 56. 8, 111.

* Οὐδενάχις, καὶ Οὐδενῇς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Οὐδέν, μόνον παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀριθμ. οὐδεμίαν φοράν.

Οὐδένεια, ἡ, ἡ Οὐδενία (οὐδέν). Ἀναξιότης, ἀσθένεια, οὐτιδανότης, ὡς τὸ Ἀνανδρία.

* Οὐδενίζω (οὐδέν). Κάμνω οὐδέν, ἀφανίζω, ταπεινόνω, Jac. A. P. σελ. 80.

Οὐδενόσωρος, ὁ, ἡ (οὐδείς, ὥρα). Ὁ μὴ ἄξιος λόγου, ὁ ἀξιοκαταφρόνητος, ντείχεαν, Ἰλ. Θ, 178.

Οὐδενόω, ῶ (οὐδέν). Ἐξουδενόνω, μεταβάλλω τι εἰς τὸ μηδέν.

Οὐδέπη, Ἐπίρ. Κατ' οὐδέν, κατ' οὐδένα τρόπον, Ὁδ. Μ, 433. «οὐδέπη ἔστινα, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. δὲν εἶναι δυνατὸν κατ' οὐδένα τρόπον, ὕμ. Ὁμ. ὁ, 58. γράφεται καὶ ὡς μία λέξις, Οὐδέπη, ἔτι καὶ Οὐδάπη, πρβλ. Οὔπη. (ὁ Βόλφιος γράφει ἐν τῇ Ὁδ. ἀκόμη Οὐδέ πη.)

Οὐδέποτε, ἐν τῷ Ἰων. παξῷ λόγῳ Οὐδέκοτε, Ἐπίρ. (οὐδέ, ποτέ). Ποτέ, οὐδεμίαν φορὰν, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. μετὰ τοῦ Παρακμ. ὅμως καὶ μετὰ τοῦ Ἐνστ. Ὁδ. Κ, 565. Ἡσ. Θεογ. 759. καὶ μετὰ τοῦ Μέλλ. Ὁδ. 2, 208. Ἡσ. Ἔργ. 178. Οἱ Ἀττ. συντάσσ. μὲν συνήθ. τὸ Οὐδέποτε μετὰ τοῦ Μέλλ. καὶ τὸ οὐδεπώποτε μετὰ τοῦ Παρακμ. Piers. Ἡρωδιαν. σελ. 400. Βr. Ἀρστφ. Ἐκλ. 384. ἀπαντᾶται δὲ τὸ Οὐδέποτε ὡς τὸ Λατ. nunquam καὶ παρὰ τοῖς δοκιμωτ. συγγρφ. ὡς Πλάτ. Κ. Ξενοφ. Ἰσοκρ. καὶ ἄλλοις μετὰ τοῦ Παρακμ. Priscian gramm. 18. σελ. 1196. Wolf. Dem. Lept. σελ. 513. Lobeck. Phryn. σελ. 458. Πρβλ. Οὔκοτε. — Ὁ Βόλφιος γράφει ἐν Ὁμ. ποτε μεν, Οὐδέποτε, ποτὲ δέ, Οὐδέ ποτε· ἐνίοτε παρεμβάλλεται καὶ ἄλλη τις λέξις, ὡς Ἰλ. Ζ, 99.

Οὐδέπω, Ἐπίρ. καὶ μήτε ἀκόμη, κἀμμίαν φορὰν, ποτέ, Ὁμ. ὅτις παρεισάγει συνήθ. καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν, «οὐδέ τί πω, οὐδ' ἔν πω, οὐδ' ἁρπακτύς πω, οὐδέ νύ πω», κ. τ. τ. πάντοτε ἐπὶ παρῳχημένου, πρβλ. Οὔπω, ὅδε.

Οὐδεπώποτε, Ἐπίρ. καὶ μήτε ἀκόμη ποτέ, ποτὲ ἀκόμη, πάντοτε ἐπὶ παρῳχημένου, ποτὲ ὅμως ἐπὶ μέλλ. χρόνου, ἴδε τὴν ἐξήγησ. τοῦ Thom. M. σελ. 652. καὶ Lobeck. Phryn. σελ. 458. πρβλ. Οὔ ποτε.

Οὐδέτερος, ἔρα, ερον, ἀντὶ Οὐδέ ἕτερος, ὡς Neuter, ἐκ τοῦ ne καὶ uter, κἀκεῖνος ἐκ τῶν δύο, οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος, πρῶτον παρ' Ἡσ ὅστις μετχρζτ. πάντοτε τῶν πλησ. ἀριθμ. Ἀσπ. 171. Θεογ. 638. ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 3, 16. Ἡρόδοτ. ε. 82. «Πυθίη οὐδέτερα τούτων ἔαν· μήτε τὸ ἓν, μήτε τὸ ἄλλο· παρὰ τοῖς Γραμμτ. ντὸ οὐδέτερον, συνυπακ. Γένος, genus neutrum. 2) Ὅστις δὲν εἶναι μήτε ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο· ὅδεν

Οὐδετέρωθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κἀκεῖ ἐκ τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδέτερος, Κατ' οὐδένα ἐκ τῶν δύο τρόπων· παρὰ Γραμματ. κατ' οὐδέν ἐκ τῶν δύο γενῶν, neutraliter.

Οὐδετέρωσε, Ἐπίρ. ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κατήσεως, εἰς κἀκεῖνο ἐκ τῶν δύο μερῶν, Ἰλ. Ξ, 18.

* Οὐδ' ἔτι, καὶ μήτε πλέον. Ὁμ. ἴδε, Οὐκέτι· συγχεῖται σχεδ. μὲ τὸ Οὐδέ τι.

* Οὐ δή, τῷ ὄντι ὄχι — δέ, non esne, Ὁμ. ἐπαυξάνει δὲ καὶ τὴν ἀποφατικὴν ἐρώτησιν μὲ τὸ Οὔ, Ὁδ. Η, 239.

Οὐδήεις, ήεσσα, ήεν (οὐδός). Ὁ εἰς τὸ οὐδας, κατὰ γῆς εὐρισκόμενος, ἐπίγειος, Ὁδ. Ε, 334. Κ, 136.

Οὐ δή που, καὶ οὐ δήπου, Ἐπίρ. Βέβαια ὄχι, δὲν, εὐδὴ που ἀδύνατον, ἤ ἐστι βέβαια δὲν εἶναι πάντη ἀδύνατον, ἢ ὡς μὴ φαίνεται, δὲν εἶναι ἀδύνατον. Πλάτ. «Οὐδὴ πουγε Ὄχι βέβαια, ὡς μοὶ φαίνεται, Δημοσθ. οὕτω δὲ καὶ τὸ Οὐδήπουθεν· ἴδε, καὶ Δήπου.

Οὐδεπότερος, ταὐτὸν τῷ οὐδέτερος, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Β'. 58.

Οὐ δῆτα, Ὄχι, βέβαια ὄχι.

* Οὐδοπότερος, ἔρα, ερον (οὐδέ, ὁπότερος) = οὐδέτερος.

Οὐδαπωσοῦν, καὶ οὐδοπωσιοῦν, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐδ' ὅπως οὖν, καὶ οὐδ' ὁπωστι οὖν, κατ' οὐδένα, τρόπον, παντελῶς, παντάπασι.

(Οὖδος, τό)· ὅσον τὸ οὐδος, οὐδεὶ· κατὰ δὲ ὀνομαστικὴν εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὐδας.

Οὐδός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. «τὸ οὐδόν, Meineke Menandr. σελ. 233. Τὸ κατώφλιον, ἔξαιρ. τὸ κάτω κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἴκου, συχν. παρ' Ὁμ. ηχαλκεος, λάϊνος, μέλινος, ὀρείνοις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ χάλκεος ἦτον ὁ πολυτιμώτατος, Ὁδ. Η, 83. 89. παρ' Ἡσ. πάντοτε «χάλκεος· ἔτι δὲ καὶ β) τὸ κατώφλιον πάσης ἄλλης αἰσόου, εἰς θωμάτιον, αὐλὴν, ἢ καὶ εἰς τὸν Ἅδην, Ἰλ. Θ, 15. ὅθεν γ) «ἐπὶ γήρους οὐδῷ», ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ γήρατος, μ' ὅλον ὅτι τινὲς τὰ ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τοῦ βαθυτάτου γήρατος, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ὅπερ χωρίζει τὸ γῆρας ἀπὸ τὸν θάνατον, ἴσως τοῦτο εἶναι ὀρθότ. Ἰλ. Χ, 60. Ω, 487. Ὁδ. Ο, 348. Ἡσ. Ἔργ. 333. Ἀττ. «ἐπὶ γήρως οὐδῷ Valck. Ἡρόδ. 3, 14. καὶ «γήρως οὐδὸν ἱκέσθαι, Ὁδ. Ο, 246. Ψ, 212. ὑμ. Ἀφρ. 106. «οὐδὸς βιότοιο, ἀντὶ στέλος βιότοιο, Κ. Σμ. (τὸ «ἐπὶ οὐδόν» πρέπει παντοιοτρόπως νὰ διακρίνηται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «ἐπὶ οὐδόν· ἐπειδὴ μ' ὅλον ὅτι «ἐπὶ οὐδόν καὶ «ἐπὶ οὐδόν εἶναι λέξεις συγγεν. σφάλλει ὅμως ἐκεῖνος μεγάλως, ὅστις ὑπολαμβάνει τὸ «ἐπὶ οὐδόν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ «ἐπὶ οὐδόν· ἔτι εἶναι καὶ «οὐδάδια καὶ «οὐδαῖα συγγεν.)

* Οὐδός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. «ἡ ὁδός, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὁδ. Ρ, 196. Ἡρόδ. 2, 7. 5, 135. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ παρὰ τούτῳ συχν. ὁ συνῆθ. Σχηματ.

* Οὐδοσιοῦν, Οὐδ' Οὐδοτιοῦν, ἀντὶ οὐδὲ ὅστις οὖν, οὐδὲ ὅ,τι οὖν, Καϊνιές, δι' ὅλου κλίνεις, Οὐδέτ. καὶ ὡς Ἐπίρ. οὕτω τὸ παραμικρὸν, παντελῶς, οὐδὲ τὸ σύναλον, παντάπασι, ταλείως.

Οὐδών, ῶνος, ὁ, Udo, Πολυπ. Γ. 50. εἶδος σανδαλίων ἐκ γούνας, ἢ μαλλίου.

Οὖδος, εος, τό. Τὸ στῆθος μετὰ τῶν μαστῶν ἤτοι μὲ τὰ βυζία ὁμοῦ, κατ' ἀρχὰς μόνον ἐπὶ ζώων, Ὁδ. Ι, 440. Ἡρόδ. 4, 2. νεωτερ. καὶ ὡς τὸ μαζὸς καὶ μαστὸς ἐπὶ γυναικῶν, μετὰ τῆς παραπλησίου σημασ. ἀσυνηθους γονιμότητος. 2) Μεταφ. «οὖδαρ ἀρούρης, τὸ πιοτατον τῆς γῆς, ἤτοι τὸ γονιμώτατον, τὸ κάρπιμον καὶ τὸ κάλλιστον αὐτῆς, Ἰλ. Ι. 141. 283. ὑμ. Δημ. 450. ὡς τὸ «πυγὴ ἀγροῦ» καὶ Λατ. uber arvi, Virg. Aen. 7, 262. ὅθεν καλόλου, Γονιμότης, καρποφορία. (ὅθεν uber, ubertas, uterus.) ὅθεν

Οὐδάτιος, ία, ιον, Ἀναλ. Β'. σελ. 146. Ἀριθμ. 22. Ὁ εἰς τὸ στῆθος, ἢ εἰς τοὺς μαστοὺς ἀνήκων, ὁ ἔχων πλήρεις μαστούς· ὅθεν μεταφ. Καρποφόρος.

Οὐδαστόσεις, εσσα, εν, = οὐδέτερος.

Οὐδαῖος, οὐδαία, νεωτερ. μὴ Ἀττ. σχηματ. ἀντὶ οὐδεὶς, οὐδὲν, μάλιστα παρὰ τοῖς περιγραφεῖς ἀπὸ καιροὺς τοῦ Ἀριστλ. καὶ Θεοφρ. συχν. ἐν χρήσει, Lobeck. Phryn. σελ. 181. τὸ ψηλ. οὐδεμία ὅμως δὲν μετέβη εἰς τὸ οὐδεμία, ὅδε.

Οὐδέτεια, ἡ, νεωτερ. σχηματ. ταὐτὸν τῷ οὐδένεια.

Οὐδέτερος, ἔρα, ερον, νεωτερ. σχηματ. ἀντὶ οὐδέτερος.

Οὐδήν, Ἐπίρ. Βέβαια ὄχι· μόνον ποιητ. συχν. παρ' Ὁμ. καί, ἐπαυξητικὸν «οὐδήν δή», Ὁδ. Γ, 352. σχεδὸν ταὐτὸν τῷ οὐ δή, ὅμως ὄχι τόσον ὡρισμένον· ἴδε, δή.

* Οὔιγγον, οὔπιον καὶ οὔπτον, τό, Αἰγυπτιακόν τι ὑπόγειον καρποφόρον φυτὸν, ἴσως arum colocasia, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι ἀδώδιμος· ἡ γραφὴ εἶναι ἄμφ.

Οὐκ, ἀντὶ οὐ, Πρὸ φιλουμένου φωνήεντος, κυρίως ὅμως καὶ τότε, ὅταν πρόκειταί τις τελευτὴ μὲ τὴν ἄρνησιν, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις τινὲς, ὡς Σοφοκλ. Αἴ. 970. ὅπου ἡ κατὰ τὸν Elmsl. μεταβολὴ εἰς οὖν μετὰ τὸ «οὐ κείνοιτινα εἶναι ἐπίσης μεμπτὴ, ὡς τό, Ἀρστφ. Ἀχ. 428 «οὐ Φοίνικος, οὖν, τοῦ Brunck οὐκ· ὀρθὸν εἶναι Ἀρστφ. Βατρ. 1308. «οὐκ ἐλασβίζειν, οὐκέτι ὅμως Μένανδρ. παρ' Ἀθ. σελ. 434. Γ. πρέπει νὰ γράφηται «οὐκ ἔλαττον, οὐκέτι, ἀντὶ οὐ, Meinek., σελ. 99. ἐπειδὴ ἡ ἐμφασις ἀπαιτεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς λέξεως. Παρὰ τοῖς Ἰωσ. ὅμως τίθεται τὸ οὐκ καὶ προ δασυνομ. φωνῆ. Ἡρόδ.

* Οὐκαλέγων, οντος, ὁ, ὄνομ. κύρ. Ἰλ.

* Οὐκ ἄν. Βέβαια ὄχι, δυσκόλως, συχν. παρ' Ὁμ, ὅστις μετχρζτ. ἐπίσης καὶ τὸ Ἰων. «οὐ κεν, ἢ «οὐ κεν, ἀπαλύνων ὁπωσοῦν τὴν ἄρνησιν, μετὰ τῆς Ὑποτακ. καὶ Εὐκτ. ὡς γίνεται τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Ἄν. 2) ἐν τῇ ἀποφατικῇ ἐρωτήσ. συστέλλει ὁπωσοῦν τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην ὑπόθεσιν, παρ' Ὁμ. τότε συνῆθ. «οὐκ ἂν δή», μετὰ τῆς Εὐκτ. Ἰλ. Γ, 52. Ε, 32. Κ, 204. Ὁδ. Ζ, 57. Η, 22.

* Οὐκ ἄρα, ὄχι λοιπὸν, Ὁμ. καὶ ἐπαυξάνων· Βέβαια ὄχι, Ἰλ. Π, 33. 2) ἐν τῇ ἐρωτήσει «οὐκ ἄρ' ἐμελλες οὐδὲ δαπὸν λησεσθαι χόλοιο λοιπὸν μήτε ἐν τῷ δαπάτῳ κ. τ. λ. Ὁδ. Δ, 553. σημαίνει δὲ τὸ «οὐκ ἄραιν πάντοτε συμπέρασμά τι ἐκ τῶν προηγουμένων, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐφράζεται ῥητῶς, ἴδε οὖν, 7.

\+ Οὐ κε, καὶ οὔ κεν, ἴδε οὐκ ἄν.

Οὐκέτι, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐκ ἔτι, ὄχι πλέον, ὄχι πάλιν, ὄχι περαιτέρω, καὶ καθόλ. Ἤδη ὄχι, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ, ἐπαυξητ. «οὐδὲν οὐκέτι», Ὁδ. Γ, 352. σχεδὸν ταὐτὸν τῷ οὐ δή, ὅμως ὄχι τόσον ὡρισμένον· ἴδε, δή.

* Οὐκοῦν, Ἐπίρ. (οὐκ, οὖν). Ἐν καταφατικῇ προτάσ. λοιπὸν ὄχι, δὲν, ἀκολούθως ὄχι, Λατ. non ergo, συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. β) μ' ὅλον τοῦτο ὄχι, μετὰ τὸ Ἔμπας, Σοφοκλ. Αἴ. 1339. γ) καλόλου, Τῷ ὄντι ὄχι, Λατ. non esne, ἔξαιρ. μεθ' ὅρκων, ὅπου τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν προηγουμένων, ὅπερ κεῖται ἀεὶ ἐν τῇ λέξει, γίνεται σχεδὸν ἀναπαίσθητον, καὶ ἰσχύει μᾶλλον ἡ ἄρνησις, Ἀρστφ. Πλοῦτ. 889. Ἱππ. 465. Πάτρ. 488. Σοφοκλ. Φιλ. 872, 907. 2) ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσ. λοιπὸν ὄχι, δὲν; ὄχι ὅμως; ὡς τὸ nonne ergo, τότε μόνον ὄχι ὅμως; ὡς τὸ nonne ergo, τότε μόνον ὄχι ὅμως; ὡς τὸ nonne ergo, ὅτι κατ' ἐν χρήσει, ὅταν ὁ ἀρωτῶν φανερώνει, ὅτι κατανάσσει ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν προηγουμένων καὶ ἀδέχεται ἀπὸ μέρους τὸν ἐρωτηθέντος καταφασιν, «οὐκουν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθρούς γελᾶν»; Δὲν εἶναι λοιπὸν κ. τ. λ.; Σοφοκλ. Αἴ. 79. ἐνίοτε καὶ διακωρίζεται, «οὐ δεινὸν οὖν θηρᾶν»; δὲν εἶναι λοιπὸν θαυμαστὸν;

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστφ. Ἱππ. 875. β) Ὄχι λοιπόν; Λατ. nonne? ἴδε, τό ἑπόμ.

Οὐκοῦν, Ἐπίρ. λοιπόν, ὥστε, Λατ. ergo, συχν. παρά τοῖς Ἀττ. εἰς ταύτην τὴν τόνωσιν χάνεται μὲν κατά τὸ φαινόμενον ὅλον ἡ ἄρνησις, ὥστε ὁποῦ ἰσχύει μόνον τὸ ἑπόμεν. Ἐπίρ. οὖν, κυρίως ὅμως εἶναι καὶ ἀνταῦθα τὸ οὐκοῦν ἀποφατ. ἐρωτηματικὸν ὡς τὸ οὔκουν, ὅπερ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ μὲ ὅλην τὴν πρότασιν, ἥτις μένει καταφατική, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὡς αὐτύπαρκτος πρότασις, π. χ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 91. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι, λοιπόν, ἢ ἀναπαύω, ὅταν δὲν ἰσχύω τίποτε· κυρίως ἔπρεπε νὰ λέγῃ· οὐκοῦν ὅτι δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὐκοῦν; ὅταν δὲν ἰσχύω, ἀναπαύω· δὲν εἶναι οὕτως: Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 274. Β. οὐκοῦν ἱκανῶς ἔχέτων, ἀντὶ ἱκανῶς ἔχέτω· οὔκουν; — Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ οὔκουν καὶ οὐκοῦν, καθ' ἣν χάνει τὸ τελευταῖον τὴν ἀποφατ. σημασ. ἐν τῇ χρήσει, προσδιορίζουσιν ἀκριβῶς οἱ ἀρχαῖοι Γραμμ. ἴδε Ammon σελ. 105. AB. 1. σελ. 57, 10. 2. σελ. 525, 28. ὅπερ ἐσαφήνισεν καὶ ὁ Herm. Vig. σελ. 794.

*Οὖσω, ἡ σὺ κως, Ἰων. ἀντὶ οὖπω, Ἡρότ.

*Οὐσων, καὶ οὐκων, Ἰων. ἀντὶ οὔκουν καὶ οὐκοῦν, Ἡρότ.

*Οὔκως, ἡ σὺ κως, Ἰων. ἀντὶ οὔπως, Ἡρότ.

Οὐλαμώνυμος, ὁ, ἡ· ἴδε, οὐλαμοώνυμος.

Οὐλεῖ, αἱ, ὑποτονούμ. τοῦ Κριθαί, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. οὐλαί, ὃ ἐστιν χονδροαλεσμένον κριθάριον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας (ἐκ τῶν Ῥωμαίων τὸ Par ἡ Mola salsa, τὸ μὲ ἅλας μεμιγμένον) πασπαλόνοντες αὐτὸ μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ θυτιασθησομένου ζώου, καὶ δι' αὐτοῦ καθιερόνοντες τὸ θῦμα, Ὀδ. Γ, 441. Ἡρότ. 1, 132. Ἀριστφ. Ἱππ. 1167. Εἰρ. 948. 960. Ὁμηρος ὀνομάζει τὰς κριθὰς ταύτας καὶ Οὐλοχύτας. Ἡρόδοτ. Α', 160. πρὸ τοῦ Ἀναγκαίως οὖτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο ἐκεῖ οὐδενί. Ἡ πασπάλωσις αὕτη ὠνομάζετο πρόχυσις. ἴδε, οὐλοχύται, 2. (κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐξήγησιν τῶν ἀρχαίων συγγρφ. εἶναι ἁπλαῖ ἢ ὅλαι τὸ μὴ ἀλεσμένον, ὁλόκληρον κριθάριον, αἱ ὅλαι κριθαί, ἐκ τῆς ῥίζ. ὅλος, καθ' ὃ διάφορε λοιπὸν ὁ τῶν Ἑλλήνων τρόπος τῆς θυσίας ἀπὸ τὸν τῶν Ῥωμαίων, ἐπειδὴ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἱερὰ mola τῶν Ῥωμ. ἦτον χονδροαλεσμένη, Heyne opusc. acad. 1. σελ. 368. Voss Virg. Ecl. 8, 82. Περὶ τούτου ἀμφιγνόητα πρῶτος ὁ Buttm. ἐν Lexil. 1, σελ. 191. ἐξ αἰτίας τῆς μεταβολῆς τοῦ τόνου καὶ τοῦ πνεύματος, κ' ἡμεῖς πιθανὴν τὴν νέαν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ΕΛΩ, ἁλῶ, πλευρον· Οὐλαί καὶ Ἰων. Οὐλαὶ παράγεται λοιπὸν κατὰ τοῦτο ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. ἐξ ἧς, μετὰ τοῦ συνηθ. εὐφωνικοῦ Μ, ἴδε Μ. 5. τὸ Λατ. molo, mola, καὶ τὸ Γερμαν. malmen, mahlen, Malz, ὅθεν ἴσως καὶ ταυτοσήμ. τῷ mole· οὕτως ἐκλείπει καὶ ἡ εἰρημένη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ τῶν Ἑλλ. τρόπου τοῦ θυτιάζειν καὶ τοῦ τῶν Ῥωμ. τὴν ὁποίαν ἔγρεε καὶ ὁ Διονύσ. Ἁλ. 7, 71. ὁ τοῦ μὴ ἀκαιτώμενος ἐνιπ. ῥῆμ. Ὁλὴ ἦτον ἄρα κατὰ τοῦτο ἡ ἀρχαιοτάτη προσηγορία τοῦ σίτου, ἤγουν τοῦ διὰ τῶν ἀλέσματος εἰς βρῶσιν ἑτοιμαζομένου· ἡ προσηγορία ὅμως αὐτὴ ἔμεινεν ἰδία τοῦ κριθαρίου, ὡς πρώτου εἴδους γενήματος τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐγνωρίσθη· οὗτοι καλεῖται παρὰ τοῖς Γερμ. τὸ Rocken ἐξαιρ. Korn, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλ. πυρός Froment. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα συγγενοῦς τινος γενήματος. τὸ Ὄλυρα· διὰ τὸ κριθάριον ὅμως ἐπικράτησε μετ' ὀλίγον τὸ ὄνομα Κριθή, ἐξ ὧν ἡ ἱερὰ σημασ. ἔμεινε μόνον εἰς τὴν λέξιν Ὀλαί· ἡ ὁποία λέξις λαμβανομένη ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ χονδροαλεσμένου κριθαρίου, ἀντίκειται μέρος μὲν τῷ ὁλοκλήρῳ καὶ ἀναλέστῳ κριθαρίῳ, μέρος δὲ τοῖς λεπτοαλεσμένοις ἀλφίτοις.)

Οὐλαμηφόρος, ὁ, ἡ (οὐλαμός, φέρω). Ὁ φέρων ἢ ἀόγων στράτευμα, Λυκόφρ. 32.

Οὐλαμός, οὔ, ὁ. Ὅμιλος, πλῆθος στρατιωτῶν, ἄξαιρ. ἐν τῇ τύρβῃ τῆς μάχης. Λατ. globus, ὅθεν παρ' Ὅμ. πάντοτε, ἀουλαμός ἀνδρῶν, Ἰλ. Δ, 251. 273. Τ, 113. 379. ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις. 2) παρὰ νεωτρ. μόνον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἱππέων, πλῆθος, σύστημα ἢ ἀριθμός τις ἱππέων, Πλούτ. Λυκ. 23. «Φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένους». Λατ. turma, ala equitum. (ὡς τὸ εἴλη, ἴλη, ὅμιλος, ἐκ τοῦ εἴλω, ἴλλω, οὐλος, πρβλ. Buttm. Lexil. 2. σελ. 159.)

Οὐλαμώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ ἐκ τοῦ οὐλαμοῦ ἔχων τὸ ὄνομα, Λυκόφρ. 183. ἔνθα ἕτεροι οὐλαδάνυμος ἀνεγίνωσκον, ὅ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ αὐλὰξ, ταὐτὸν τῷ πήρα, ἔχων τὴν ὀνομασίαν, ἢ ἐκ τοῦ αὐλαί.

Οὐλάξ, ἀκος, ἡ, ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ οὖλος, ἀντὶ οὐλη, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 260. 2) ὡς Οὐσιαστ. = πήρα, Τζέτζ. Λυκ. 183. ἀμφ.

*Οὐλε, ὡς ἀσπασμός, ἴδε οὐλω.

Οὐλέω, ἴδε οὐλω.

Οὐλή, ἡ (οὐλος, οὖλος). Κυρίως ἡ ἰατρευθεῖσα πληγή, ἢ τὸ σημεῖον ἔνθα ὑπῆρξέ ποτε πληγή, τύπος θεραπευθέντος τραύματος. Ὀδ. Τ, 391. 393. 464. 507. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν τῇ Ἰλ. δὲν ἀπαντᾶται. Ἱπποκρ. περὶ Σπέρμ. Κεφ. β'. «Ὑπὸ τῆς τομῆς οὐλὴ γενομένη στερεὴ γέγονεν». (συνήθ. ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις ὡς Ἐπίθ. καὶ νοεῖται ἐξωθεν τὸ σάρξ, οἱονεὶ ἐλόκληρος, ἰατρευμένη σάρξ, τότε ὅμως ἔπρεπε νὰ γράφηται οὐλη· ὄθεν νοεῖται ὀρθοτρ. ὡς ῥηματικ. ἐκ τοῦ οὐλω, κυρίως ἡ ἰασις, ἐν χρήσει ὅμως ἀντὶ τοῦ, ἡ ἰατρευμένη πληγή.)

*Οὔλημα, τό, = οὐλαί, Φερεκράτ.

Οὔλιμος, ίμη, ιμον, καθ' Ἡσύχ. Ὁ ὀλέθριος· ἄρα ταὐτὸν τῷ οὐλιος.

*Οὐλίξης, ου, ὁ, ὅθεν τὸ Λατ. Ulixes. Ἕρμητ. καὶ Σιεληκ. Πλούτ. Μαρκελλ. 20.

Οὔλιος, ία, ιον (οὖλος, 2. ὀλεῖν). Ὡς τὸ ὀλοός, οὐλόμενος, ὁ φοροποιός, ὀλέθριος, χαλεπός. «Οὐλιος ἀστὴρ», Ἰλιάδ. Λ. 62. ὁ Κύων· παρ' Ἡσ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἀσπ. 192. 441. παρὰ Πινδ. τῆς μάχης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ Buttm. Lexil. 1. σελ. 188. 2) ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμιδ. (παρὰ Φερεκύδει τὸ ἐξηγοῦσιν ἕνιοι ἐπίσης ὡς τοῦ Φοροποιοῦ, Σπαρτηγόρου, ἐπειδή, ὡς γνωστόν, καὶ ἀμφότεροι ἦτον τοῦ Θανάτου Θεοί, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ Ἀπόλλυμι· ἄλλοι δὲ πάλιν τὸ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ θεραπεύων, ἰατρεύων, παράγοντες αὐτὸ ἐκ οὐλος, οὐλω. Μένει ἄμφ. ὁπερ ἐκ τούτων εἶναι ὀρθότερον, ἐπειδὴ καὶ ἀμφότερα συναρμόζουσι τῇ γλώσσῃ καὶ ἐννοίᾳ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι διχογνωσοῦσι περὶ τούτου· ἴσως πρέπει ἡ λέξις καθόλου νὰ παράγηται ἐκ τοῦ οὐλω, καὶ οὕτω νὰ παραλαμβάνηται ἡ σημασ. Σωτήριος, ἰσχυρός, καρτερός, δεινός· πρβλ. οὐλος.)

*Οὐλιες, ιος, ἡ, = οὐλον, γουλία.

Οὐλοβόρος, ου, ὁ, ἡ (οὖλος, 2. βορά). «Ἔχις οὐλοβόρος· περὶ τοῦ βλαβεροῦ καὶ θανασίμου δήγματος, Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ. Π. σελ. 1057. ἐκ Νικάνδρ. Θηρ. 826. ἔνθα οὖν Ἰοβόλος ἀναγιγώσκεται. Οὕτω δὲ καὶ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 312. ἢ ἐκ τοῦ οὖλος, 1. ὁ τὸ ὅλον τρώγων.

Οὐλοδέτης, ου, ὁ (ἐ οὖλος, δέω). Ὁ δένων δεμάτιον γενημάτων, Εὐστάθ.

Οὐλόδετον, τό (ὁ οὖλος, δέω). Ἀχύριον σχοινίον εἰς δέσιν τῶν δεματίων, Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ. σελ. 1162. ὅς τινες ἀντὶ τούτου ἀναφέρει καὶ τὸ Ὠρόδεσμος.

*Οὐλοέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα) = τῷ ἑπόμ.

Οὐλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1, β. θρίξ). Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία· στρουμπάληκ, κατσαρομάλης, ὁ ἑλικοειδῶς συνεστραμμένας ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ἡρότ. 2, 104.

Οὐλόθυμος, ὁ, ἡ (οὖλος, 2. θυμός), ταὐτὸν τῷ Σχετλιος, δεινόθυμος, Ἡσυχ. ἡ Ὀλοόφρων.

Οὐλοθυσία, ἡ. Ἐντελὴς θυσία, Ἡσύχ. ἔνθα ὅμως οὐλεθυσία γράφεται, ἐκ τοῦ

Οὐλοθυτέω, ῶ. Προσφέρω ἐντελῆ θυσίαν· παρὰ Σουΐδ. ἔνθα ἡ ἑρμηνεία «Κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασιν, οἷς ἐκεῖνοι, ὅτε πρέπει τὰ γραφηναι, οὐλοχυτέω, (οὐλογύται) ὃ ἐστι χύνω τὰ ἱερὰ κριθάρια, (οὐλαι, ὀλαί) ἐπάνω εἰς τὸ θυσιασθησόμενον ζῶον.

Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. κάρηνον). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. Ὀδ. Τ, 246. 2) «οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα, ὕμ. Ὅμ. Ἑρμ. 137. ἀντὶ ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα· πρβλ. οὐλοκίκιννα.

Οὐλοκέρως, ω, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. κέρας). Ὁ ἔχων καμπύλα ἢ στρεπτὰ κέρατα, Στράβ. Β'. σελ. 255.

Οὐλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή), ταὐτὸν τῷ οὐλοκάρηνος.

Οὐλοκίκιννα, τά, ποιητ. ἀντὶ οὐλοι κίκιννοι, συνεστραμμένα, κατζαρὰ σουλούφια, Τηλεσίλ. παρὰ Πολυδ. πρβλ. οὐλοκάρηνος, 1.

*Οὐλοκομάω. Ἔχω κατζαρὰ μαλλία· ἐκ τοῦ

*Οὐλοκόμης, ου, ὁ, = οὐλόκομος.

Οὐλόκομος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. κόμη), ταὐτὸν τῷ οὐλόθριξ, Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία, Jac. AP. σελ. LXXXV.

Οὐλόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Ἀρχαϊκ. Ἡσύχ. 6. ταὐτὸν τῷ οὐλοκάρηνος.

*Οὐλομελής, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. μέλος), ταὐτὸν τῷ ὁλομελής, Μὲ ὁλόκληρα μέλη, ὁλόκληρος, ὅθεν

*Οὐλομελία. Ὁλοκληρία τῶν μελῶν· ὅθεν ὁλοκληρία, οὐλομελία τινός, πρᾶγμα τι ἐν γένει· «περὶ ἀδείων οὐλομελίαν», ἀντὶ τοῦ περὶ ἀδείων ἐν γένει, περὶ φύσεως ἀδείων ἐν γένει, Ἱπποκρ. εἰς τοῦ ὁποίου Ἐπιστ. σελ. 1286. φέρεται «τοῦ σκήνεος οὐλομελίην». Παρ' Ἡσυχ. δὲ οὐλομελῆ, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ καθόλου.

Οὐλόμενος, ένη, ενον, ποιητ. Μετοχ. Ἀορ. Μέσ. ἐκ τοῦ ὄλλυμι ἀντὶ ὀλόμενος, πάντοτε ἐν χρήσει ὡς ἐνεργ. Ἐπίθ. Φοροποιός, ὀλέθριος, ὁ φέρων θάνατον καὶ φθοράν, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν παθητ. σημασ. Ἄλλος, ὁ ἐν δυστυχίᾳ καὶ κακῇ βυθισμένος, Λατ. perditus, ἴσως ποτὲ ἐν χρήσει, ἐπειδὴ εὑρίσκεται χωρία τινά, ὡς Ἰλ. Ξ, 84. Ὀδ. Δ, 98. καὶ ἐξηγηθῶσι καὶ ἐνεργητικῶς, καὶ οὕτω μετχρστ. καὶ οἱ Τραγικοὶ πανταχοῦ τὴν λέξιν, Ἐρῆ. Σοφοκλ. Ἀντ. 833.

Οὖλον, τό. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς τὰ οὖλα, τὰ ἐν τῇ γναθαίᾳ συνηθείᾳ λεγόμενα Γούλια, δηλ. ἡ περὶ τοὺς ὀδόντας σάρξ· πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 895.

Οὐλοός, οή, οόν, Ἐπικ. ἀντὶ ὅλος, ὡς οὐλόμενος ἀντὶ ὀλόμενος, Ἀπ. Ῥ.

*Οὐλοποίησις, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. ποιέω). Τὸ ποιεῖν τι οὖλον, κατζαρόν.

Οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμασ' ἀτμῇ Ὕμν. Ὁμήρ. εἰς Ἑρμ. 137. ὃ ἐστιν ὁλόκληρα τὰ ποδάρια, καὶ τὰ κεφάλια, ἀντὶ τοῦ ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα· ἴδε οὐλοκάρηνος, 2.

Οὖλος, οὐλη, οὐλον, 1) ἀρχ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. σχηματ. τοῦ ὅλος, Ὁλοκλήρος, πούλλας ἄρτους, Ὀδ. Ρ, 343. μηνὶ οὔλῳ, ἐν τῷ πλήρει μηνί, Ὀδ. Ω, 118. ἁπλᾶ οὐλα, ὕμ. Ἑρμ. 113. παρβλ. οὐλοκάρηνος, 2. οὐλοκίκιννα, οὐλόποδες, οὐλε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συτείς, οὐλομελής. Μὲ αὐτὸ συνέχεται ἀμέσως ἡ σημασ. Ἀδιαίρετος, σῶος, ἄβλαβής, ὅθεν τὰ Ῥημ. οὐλῶ, οὐλέω, καὶ οὐλη, ἡ ἰατρευμένη πληγή, ἔτι καὶ οὐλιος· ὅθεν β) μεταφ. ὁ ἔχων ἀδιαίρετον τὴν ὕπαρξιν, δυνατός, κραταιός, χαλεπός, ἀδρός, ψηλαφητός, ὡς τό, ἐκ τοῦ ὅλος παραγόμ. Λατ. solidus, οὐλος ὄνειρος, ὁ ψηλαφητὸς ὄνειρος, ἀντίθειτ. τῷ ἀσωμάτῳ, ὁηλ. τῷ ἐν τῷ ὕπνῳ μόνον φαινομένῳ, Ἰλ. Β, 6. 8. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦνται, διὰ τοῦ φθαροποιός, ἐναντίον τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου, ὅπερ ἀπαιτεῖ γενικόν τι ἐπίθ. δὲν εἶναι ὅμως ἀνδεχόμενον νὰ καλῆται ὁ Ὄνειρος φθοροποιός, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι καὶ σωτηριώδη, ἀληθῆ καὶ παραμυθητικὰ ἐνύπνια) παρὰ τοῖς νεωτερ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις ἐν τῇ σημασ. Ἰσχυρός, ἐνεργής, ἔξοχ. παρὰ Καλλιμ. 52. Ἐπ. 5, 5. γ) ἐπειδὴ ὅμως ἡ δύναμις ἐμφαίνεται ἐν τῇ συστολῇ τῶν πραγμάτων, καὶ αὐξάνει δι' αὐτῆς, ἄρα καὶ ἀντὶ τοῦ Συστελλόμενος, πυκνός, συναθροίμενος, ἀπὸ τῆς κραιπνῆς σελλῶν φυγάδων, ἢτις παραβάλλεται μὲ τοὺς ψαροὺς καὶ κολοιοὺς πετωμένους ἀγεληδόν, καὶ ἐξυψοῦται τρισσῶς, ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ πολλῶν μοναδικῶν συγκροτοῦσι θόρυβον γειτικόν, ὅθεν οὐλον κεκλήγοντες, Ἰλ. Ρ, 756. 759. ὅπου ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀποβάληται παντελῶς ἡ σημασ. τοῦ συναθροιμένου πυκνοῦ ὅμιλου, μ' ὅλον ὅτι αἱ λέξεις τοῦ ποιητοῦ δεικνύουσι σαφῶς, ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ κυριωδεστέρα σημασ., ἐπειδὴ τὸ Οὖλον τίθεται ὡς Ἐπίρ. τοῦ Κεκλήγοντες· εἰ νεωτερ. τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἄξαιρ. ἐν τῇ σημασ. Δυνατός διὰ τὴν ἀκοήν, τοὐτέστ. Ὀξύς, μεγαλόφωνος, οὕτως ἀπὸ ἑνὸς μόνου, νοῦλον ἀείδειν, ψάλλειν μεγαλοφώνως, Ἀντίπ. Σιδ. 73, 3. νοῦλα κατακροτάλιζειν, Καλλίμ. Δικτ. 247. δ) ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. Πυκνός, στερεὸς διὰ τὴν ὄρασιν ἢ ἀφήν, μετχρστ. ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν ὡς Ἐπίθ. τῆς λεπτῆς καὶ πυκνῆς ἐριουργίας, κλαῖναι, τάπητες, Ἰλ. Π, 224. Π, 646. Ὀδ. Δ, 50. 299. Η, 338. Κ, 451. Ρ, 89. Τ, 225. πεπασμένος νοῦλη λέχεσσι, πυκνὰ ἔρια, Ἰλ. Κ, 134. καὶ νοῦλαι κόμαι, Ὀδ. Ζ, 231. Ψ, 158. ὅθεν συλλέγουσιν, ὅτι ἐξηγοῦσι τὸ Οὖλος εἰς Ἐπίθ. τοῦ Χλαῖνα ἢ Τάπης διὰ τοῦ Μαλακὸς· ἡ ἔννοια τοῦ Ἐμμελὴς ὅμως δὲν εἶναι ξένη εἰς τὴν λέξιν· οὕτω λέγεται ἤδη παρ' Ὅμ. Οὐλοκάρηνος, ὁ ἔχων ἐμμέλους, κατζαρὰς τρίχας, παρὰ δὲ ἄλλοις οὐλόκρανος, οὐλόθριξ, οὐλοκόμης, οὐλότριχος κ. τ. τ. καὶ ὁ Ἡρόδ. 7, 70. καλεῖ ἐπιτηδείως τὴν πυκνὴν κόμην τοῦ Αἰθίοπος νοῦλοτατον τρίχωμα· τὸ Οὖλος δὲν λέγεται λοιπὸν περὶ τῆς τριφερότητος μαλλῶν βοστρύχων, οἵους εἶχον ὁ τε Ἀπόλ. καὶ ὁ Πάρις, ἀλλὰ περὶ τῆς πυκνῆς, βραχείας, καὶ ἐμμέλου κόμης, οἵα ἔπρεπε τῷ, Ὀδύσ. καὶ Εὐρυβατῃ· ὡσαύτως ἦσαν εὐλαι κρανίδεαι, στέφανοι πυκνῶς πλεχθέντες ἐκ τῶν ἴων, παρὰ Στησιχ. ὅθεν παρὰ νεωτερ. καθάλου. Εὐλίητος· συνεστραμμένος, κατζαρός, σγουρός· ἀπὸ χοροῦ λέγεται καὶ περὶ τῆς τεχνικῆς ἐπικάμψεως καὶ περιπλοκῆς τῶν ποδῶν, ὡς Καλλίμ. 52. Ἐπ. 5, 5. παρὰ Θεοκρ. ἠοσσὶ περιπλέκτοισι. (ἐκ τῆ σημασ. Πυκνός παράγετ. οὐλόχιτος τὸ δερμάτινον, καὶ πολεμικόν, ὅθεν φαίνεται ἐντεῦθεν σαφῶς συγγενεύοντις μετὰ τοῦ Εἶλω, Εἰλέω καὶ Ἴλλω.) — 2) Ἐπικ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὅλειν, ὀλλυμι, = οὐλόμενος, οὐλοὸς, ἀντὶ ὀλόμενος, ὀλοὸς, φθορικοὺς, θανάσιμος, Ἐπίθ. τοῦ Ἄφυκτος, Ἰλ. Ε, 461. 717. καὶ τοῦ Ἀχιλλ. Ἰλ. Φ, 336. εἶναι δὲ ἀμφ. ἀν δὲν πρέπει καὶ ἐνταῦθα νὰ προκρίνηται ἡ σημασ. Κρατερός, ὁβριμος, ἰσχυρός, ἐπειδὴ ἁρμόζει ἐπίσης εἰς τὴν ἔννοιαν, πρὸς τοὐτοις δὲ καὶ ὅθεν ἀπαντᾶται πρωτοτύπου τι ἐπίθετ. Ὅλος, καὶ οὕτως ἀνάγεται ἅπασα ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς μίαν μόνην ῥίζαν Ὅλος, ὅπερ ἐδοκιμάσαμεν νὰ κάμωμεν καὶ ἐν τῇ λέξει Οὔλιος· συνθέσεις τινές, ὡς οὐλοβορος, οὐλόχυμος, δὲν ἀποδεικνύουσι τοὐναντίον· ἐπειδὴ εὖσαι αὗται μέταγεν. ἐποχῆς ἄλλοτε δὲν τεκμαίρουσιν, εἰ μὴ ὅτι καὶ τότε, ὡς καὶ τώρα, ἐξέλαβόν τινες τὸ Οὖλος ταυτοσύμαντ. τῷ Ὁλοὸς· πρὸς δὲ τούτοις εἶναι πλειοτρ. τούτων τῶν λέξεων καὶ ἄλλης ἐξηγήσεως ἐπιδεκτικαί· ὁ Voss ὅμως παρ' Ἀράτ. Φαινόμ. 716. παραδέχεται τὴν σημασ. Φθοροποιός. (κατὰ τὸν Buttmann Lexil. 1. σελ. 183. ὑπάρχει τριπλῆ τις ῥίζα τῆς λέξεως, ὁηλ. 1) Ὅλος. 2) Ὀλεῖν, ὄλλυμι, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάγει δὲ ἀναρμόστων ἐξηγήσεων καὶ αὐτὰ τοῦ Ὅμ. τὰ χωρία, ἅπερ ἀνήγομεν ἡμεῖς ἐν β) καὶ γ) εἰς τὸ Ὅλος, καὶ 3) Εἰλέω, εἰς τὴν ὁποίαν ῥίζαν ἀνάγει, ὅπερ εἴπαμεν ἐν δ), καὶ τοῦτο εἶναι μὲν ὀρθὸν, δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως, νὰ καταφύγωμεν εἰς ἄλλην τινὰ ῥίζαν διάφορον τοῦ Ὅλος· πρβλ. Lexil. 2. σελ. 159. ὅπου ἀνάγονται τὰ πάντα εἰς τὸ πρωτότυπον Εἰλεῖν. Τὸ Οὐσιαστ. ὅμως κτὸ οὐλον καὶ »οὐλιχ δὲν ἀντέχουσι παντάπασι εἰς τοῦτο τὸ πρωτότ.)

Οὖλος, ὁ. Τὸ δερμάτινον, ἤτοι τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων. Ἀκύλ. Δευτερ. ΚΔ'. 19. Ἀρτεμίδ. Β'. 24. ἔτι δὲ καὶ Ἴουλος, ἐκ τοῦ Ἐπιθ. Οὖλος, 1. δ. 2) ὅμοιός τις εἰς Δήμητρα, ἐντεῦθεν τὸ, Οὐλοὶ, ἐπώνυμον Δήμητρος· ἴδε Ἴουλος, Ἰουλοί.

Οὐλότης, ητος, ἡ (οὖλος, 1. δ.). Σγουρότης, εἱλότης, κατζαρότης, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Γενέσ. Ε'. 3.

* Οὐλότομος, ὁ, ἡ (οὖλος, 2. τέμνω). Κομμένος εἰς φθοράν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Voss, ὅμ. Ὅμ. Δημ. 289. τὸ παράγει δὲ μᾶλλον ἐκ τοῦ Ὅλος.

Οὐλοτρεχέω, ῶ. Ἔχω σγουρὰ, κατζαρὰ μαλλία, ἐκ τοῦ

Οὐλότριχος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. δ. θρὶξ). Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία, ἀντὶ τούτου ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ τὸ, Οὐλόθριξ.

Οὐλοφόνος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. φονεύω). Ὁ κατὰ πάντα, ὁλοκλήρως θανάσιμος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 280. »Ἰὸν ὲν πέμα οὐλοφόνοιο· τὸ ὁποῖον τινὲς διὰ τοῦ, Τὰ οὖλα βλάπτον, ἑρμηνεύουσι· Διοσκορ. 5. 21. Ἐξέλαβε τὴν λέξιν Οὐλοφόνος ἡμαρτημένως ὡς ὄνομα τοῦ ψυτοῦ τῆς Ἰξίας, διότι λέγει· »ὃ δὲ μέγας χαμαιλέων, ὃν ἔνιοι οὐλοφόνον· .. ἐκάλεσαν.

Οὐλοφόρος, ὁ, ἡ (ὁ οὖλος, φέρω). Ὁ φέρων οὖλους, ταὐτὸν τῷ Ἀμαλλοφόρος, Σέρβ. εἰς Αἰνειδ. 11. 858.

Οὐλοφυής, ές, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. δ. φύω). Ὁ ἐν τῇ ἀρχικῇ φυσικῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, ὅστις δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη, Ἐμπεδ. ἐνταῦθεν τὸ οὐλοφυὲς, ὑγιὲς ἀπαλὸς, σῶμά τι ἁπαλὸν. ἀμφ.

Οὐλόφυλλος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. δ. φύλλον). Ὁ ἔχων συνεστραμμένα, κατζαρὰ φύλλα.

Οὐλοχεῖον, ἡ οὐλοχοεῖον, τὸ (οὐλαί, χέω). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχεον τὰς οὐλὰς, ὁηλ. τὰς ἱερὰς κριθὰς, διὰ νὰ τὰς φυλάττωσιν, ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχεον αὐτὰς ἐν τῇ θυσίᾳ, συνήθ. Κάνεον, Κανοῦν· ἄλλων σπανιτρ. σχημαστ. ἴδε, ἐν Ὀλβιακῇσιον.

Οὐλόχυτα, τὰ, καὶ οὐλοχύται, αἱ (οὐλαί, χέω). Τὸ χυνδρολεπισμένον κριθάριον, χυνόμενον ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸ ζῶον, ὅπερ ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ, νοῦλοχύτας ἀνελέσθαι, προβαλέσθαι, Ἰλ. Α, 449. 458. Β, 410. 421. Ὀδ. Γ, 447. νοῦλοχύτας κεύθω ἐνδέσθαι, Ὀδ. Δ, 761. 2) αὐτὴ ἡ ἱεροπραξία τοῦ χύναι τὰς οὐλὰς, νοῦλοχύτας καταρχέσθαι, Ὀδ. Γ, 445. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ἄλλως τε Πρόχυσις. (- υ υ -) ὅθεν

Οὐλοχυτέομαι. Ἐκτελῶ τὴν ἱεροπραξίαν τοῦ χύνειν τὰς οὐλὰς πρὸ τῆς Θυσίας.

Οὐλόω, ῶ (οὖλος, 1. οὐλή), ταὐτὸν τῷ ἀπουλόω καὶ ἀπουλόω, Κάμνω οὐλὴν, ἰατρεύω, ὑγιαίνω τι, ἐξ Ἀριστοτ. Προβλημ.

Οὐλυμπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ὄλυμπος, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρῆτ. ἐπίσης τὸ Οὐλυμπόνδε ἀντὶ Ὀλυμπόνδε· τοὺς αὐτοὺς Ἰων. σχηματ. μετχρῆτ. καὶ ὁ Ἡσ.

Οὐλω (οὖλος, 1.). Κυρίως, εἶμαι ὅλος, ὁλόκληρος, ὅθεν εἶμαι καλὰ, ὑγιὴς, ὑγιαίνω· ἐν χρήσει ὅμως εἶναι μόνον ἡ ποιητ. Προστατ. τὸ οὖλε, ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, αὐτύχει· ὡς τὸ χαῖρε καὶ τὸ Λατ. salve, Ὀδυσ. Ω. 402. »Οὖλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι εἶδια δοῖεν, Ὅμ. Ἀπ. 466. πρβλ. Butt. Lexil. 1, σελ. 190. ὅστις ἀποβάλλει δικαίως τὴν παραγωγ. τοῦ Λατ. valo, valeo κ. τ. λ. ἐκ τοῦ οὖλε, οὖλω, οὖλος. Στρέβ. ΙΔ'. σελ. 942. Παρὰ δὲ Ἡτύχ. »Οὐλίοιεν, ἐν ὑγιείᾳ φυλάσσοιεν· τὸ ὁποῖον ὅμως πρέπει νὰ γραφῇ οὐλίοιεν ἐκ τοῦ οὐλέω.

Οὐλωΐ, όος, ἡ. Ἐπώνυμον Δήμητρος, ἐκ τοῦ οὖλος, ὅ ἐστι τὸ δερμάτινον, τὸ δράγμα τῶν ἀσταχύων· λέγετ. καὶ Ἰουλώ.

Οὔλωος, ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὖλος, ἄμφ.

* Οὐ μά, Οὐ μὰ γάρ, ἴδε Μὰ, 2. Ὅμ.

* Οὐ μᾶλλον. Ὄχι πλέον, ὡσαύτως ὄχι, ποτε μαρίᾳ.

* Οὐ μάν. Τῷ ὄντι ὄχι, δέν, αὔξησις τῆς ἀρνήσεως ἐν τῷ ὅρκῳ, κυρίως Δωρ. ἀντὶ Οὐ μήν, ὅμως καὶ παρ' Ὅμ. συχν. ὅστις συνάπτει πρὸς τούτοις καὶ νοῦ μὰν οὐδέ, καὶ νοῦ μὰν οὐτε ἴδε Μάν, γ.

Οὐμέν, ἄνευ ἑπομέν. δέ, Βέβαια ὄχι, παντάπασιν, ὡς τὸ Οὐ μήν, αὔξησις τῆς ἀρνήσεως, Ὅμ.

* Οὐ μέν δή, βέβαια ὄχι, ἐφ' ὅρκου, ἔτι δὲ καὶ νοῦ μὲν δὴ οὐδέν, ὅμως βέβαια ὄχι μήτε, Ξενοφ. Κυρ. Α'. 609. Β'. 2. 22.

Οὐμενοῦν, ἡ οὐμενουν, ἀντὶ οὐ μὲν οὖν, λοιπὸν ὄχι, δέν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 564. »Οὐ μενοῦν με προσδοκᾶς ἀναγνῶναι σ' ἄτιμ' ἡγοῦν, δὲν ἠλπιζες λοιπὸν ὅτι θέλω πάλιν σὲ γνωρίσει; 2) ἐν τῇ ἀποκρίσει, »Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου· ἀμέσως γὰρ εἰμι. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμέ· ὁηλ. ἐγὼ πρέπει ... Ὄχι σύ, ἀλλ' ἐγώ. Λουκιαν. »Ἐγὼ σοι εὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν, ἐνῷ γίγνεται ἀπόφασις· νοῦμενοῦν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν, ὅ ἐστι, οὐκ ἐμοί, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ ἀληθείᾳ οὐ δύνασαι ἀντιλέγειν. 3) ἐν τῇ ἐρωτήσει, λοιπὸν ὄχι;

Οὐμενοῦνγε. Ὅμως ὄχι λοιπὸν, ὅμως τοὐλάχιστον ὄχι, ἐκ Παυσαν. Α'. 20. νοῦμενοῦν πάντα σφαιτᾶσθαι.

Οὐμένπως, Ἰων. Β, 203. νοῦμένπως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδεσε, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θέλομεν βασιλεύσει ἐνταῦθα ὅλοι, ὡς τὸ οὕτως, ἄνευ ἑπομένου δέ.

Οὐμέντοι, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, οὐμενοῦν. Βέβαια ὄχι· τὸ δὲ, νοῦμέντοι ἀλλά, ὡς τὸ τῆς συνηθείας μ' ὅλον ταῦτα ὅμως, »Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν οὕτως γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι, ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον, ὄχι δὲν εἶναι ἄλογον, ἀλλ' ἔχει ἴσως τινὰ λόγον, Πλάτ. Φαίδ. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Σφ. 201. 2) ἐν τῇ ἐρωτήσει, μήπως ὄχι, δέν· ὅπου προσδοκᾶται ἀπόφασ. ἀπάντ. Herm. Vig. σελ. 844.

Οὐμές, Βοιωτία. ἀντὶ ἡμεῖς, Ἀπολλών. Δύσκ. Reiz. σελ. 429. Ἐντεῦθεν οὐμείων καὶ οὐμμων γενικ. Αἰολ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ ὑμῶν, αὐτόθι περὶ προφορ. σελ. 379. Γ, 382. Β.

Οὐμή, ἐν ἀπολύτ. προτάσ. ἀντὶ τῆς δὲ αὐτοῦ αὐξανομένης ἁπλῆς ἀρνήσεως, συχν. μετὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁριστικ. μέλ. τῆς ὁποίας τὸν τόπον ἐπέχει ἐνίοτε ὁ ὑποτακτ. ἀορ. ὅμως κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Dawes καὶ ἄλλων μετ' αὐτόν, μόνον ὁ ὑποτακτ. ἀορ. 1. παθητ. καὶ ἀορ. 2. ἐνεργ. καὶ μέσ. πότε δὲ ὁ ὑποτακτ. ἀορ. 1. ἐνεργ. καὶ μέσ. Ὅμως μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἐμφαίνεται κάποια προαίρεσις τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. 2. καὶ συγνοτρ. τις χρῆσις τοῦ μέλ. ὁριστ. παρὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. 1. ὁ κανὼν τοῦ Dawes, ὅτις ἀμοιρεῖ παντὸς λόγου, δὲν ἐπικυροῦται μὲ τοῦτο, ἐπειδὴ πολλὰ χωρία μαρτυροῦσι κατ' αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναπόδεκτα πάσης μεταβολῆς, ἴδε μάλιστα Elmsl. Εὐρ. Μήδ. 1122. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 398. ἔχουσι λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα κῦρος ὅσα ἐρρέθησαν ἐν τῷ ὅπως, Β, 6. Πρὸς δὲ τούτοις ἐκφράζει ἐνταῦθα ὁ μέλ. οὐχὶ μόνον ἁπλῆν τινα ἀναφορὰν εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ προσταγὴν καὶ παρακέλευσιν, καὶ δὴ τὴν προσταγὴν ἐν ἐρωτηματικῇ προτάσει, ὡς, »οὐ μὴ φλυαρήσεις; οὐ μὴ λαλήσεις; οὐ μὴ διατρίψεις; κ.τ.τ. ἀντὶ μὴ φλυάρει, μὴ λάλει κ.τ.λ. σπανιτ. εἶναι τὸ οὐ μὴ ἐν συνεχομέναις προτάσεσιν ὡς, »οὐ ἐπίστασθε, ὅτι οὐ μὴ λέξομαι ὑμῖν«, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2, 3. Δύο ἀρνήσεις δύνανται νὰ χωρισθῶσι διὰ ἐπεισακτων λέξεων, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐ νὰ τεθῶσι λέξεις σύνθετοι ἐξ αὐτοῦ, ὡς, οὐδέ, οὐδείς, κ.τ.τ. Matth Jr. Gramm. σελ. 728.

Οὐμήν. Ὄχι ὅμως, ἀλλὰ μήν, οὐδαμῶς, Ὅμ. πολὺ πανυ τῶν συνηθων, οὐ μὴν βασιλῆα, Πλούταρχος.

*Οὐ μὴν ἀλλά, καὶ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ. Ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο.

*Οὐ μήν γε, μετὰ προηγουμένην ἀποφατικὴν πρότασιν, ἀσύνθ. ὀλιγώτερον. Δι' ὅλου ὄχι, ὄν, Λατ. nedum, »Ἀφροδίτης γὰρ οὔ μοι φαίνεται, οὐ μὴν χαρίτων γε«, Ἀριστοφ. Εἰρ. 41.

*Οὐ μὴν οὐδέ. Ἀλλ' αὖτε, ὅμως τῷ ὄντι δέν, νοῦμ. οὐδὲ ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίουν, Ξενοφ. Ἀπομν. Θεόκρ. 8, 74.

Οὐμός, Ἀττ. ἀντὶ ὁ ἐμός, ἤδη Ἰλ. Θ, 360.

*Οὖν, συνῳρ. ἀντὶ ὁ ἄν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1165.

Οὖν, ἐπίρ. Λοιπόν, ἑπομένως, ἐξωτερικὴ μόνον ἕνωσις δύο προτάσεων, σημαίνουσα τὴν συνέπειαν τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην, Ὅμρ. ὅστις, ὡς καὶ ὁ Ἡσ. ἁβρτ. ἐν τῇ ὀπηγήσει, συνάπτει συχν. »ἐπεὶ οὖν«, ὅταν λοιπόν, ἐν ᾧ λοιπόν, Ἰλ. Α, 67. Δ, 244. Ν, 1. Π, 394. Σ, 333. Ὀδσ. Ξ, 487. Ρ, 226. ἁπανταται παρ' αὐτῷ καί, »αὖτ' οὖν«, Ὀδ. Α, 414. Β, 200, Δ, 200. καὶ »μήτ' οὖν«, Ὀδσ. Ρ, 401. Ἰλ. Θ, 7. Π, 98. τότε ὅμως εὑρίσκεται τὸ οὖν πάντοτε ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τὸ οὔτε, μήτε, ἢ ἀλλά, μοναδικαὶ ἐξαιρέσεις εἶναι, Σοφοκλ. OT, 90. OK, 1134, 2) λοιπόν, ὅθεν, ἑπομένως, σημαῖνον τὴν ἐσωτερικὴν συνέχειαν δύο προτάσεων καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς μιᾶς ἐκ τῆς ἄλλης, ἁβρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ τοῦ οὖν σημειόνεται ἰδέα τις ἐξηρτημένη ἀπὸ ἄλλην τινά, καὶ ἔχουσα βάσιν ἐν αὐτῇ, ἄρα ἐπανατάσσει καὶ εἰς τὰς ἐφεξῆς περιστάσεις· α) ὅταν λόγος τις, μάλιστα δὲ μακρός, φέρεται εἰς τέλος, καὶ πρέπεται νὰ γείνῃ ἐκ πλειοτέρων προηγουμένων μετάβασις εἰς τὸ ἐπόμενον προκύπτον, ἤτοι τὴν καταλλαιωθῆ πρότασιν, πῶς εἶναι ἐν χρήσει ἁβρ. τὸ »οὖν δή«, πρὸς δήλωσιν τοῦ τέλους τῶν προηγουμένων καὶ μεταβάσεως εἰς τὰ ἑπόμενα. β) ὅταν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ πάλιν λόγος τις, ὅστις ἔλαβε μὲν ἤδη ἀρχήν, ἀλλὰ διεκόπη ἐν τῷ ἀναπτύξει διὰ πλειοτέρων προσθηκῶν καὶ ἐπαυξήσεων, ὡς τὸ τῆς συνηθ. λέγω λοιπόν, Λατ. dico, inquam igitur, Matth. Gr. Gramm. σελ. 931. γ) ἐν ἀρχῇ νέου τινὸς λόγου, ἀναφερομένου εἰς ἰδέαν νοουμένην μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκφραζομένην, ἐξηρτ. παρὰ ἐκφωνήσει καὶ ἑτέρᾳ τινὶ ἐμφατικῇ τοῦ λόγου στροφῇ, ἆρα, »τί δ' οὖν τεύξηκας, ἆρα σὺ ἀπέστης!« δ) ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσεσι, γενομένης ἀναφορᾶς εἰς τὴν προηγουμένην γνώμην, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν γίνεται πλέον λόγος, συνήθ. »τί οὖν«; τί λοιπόν; ε) Ἐν τῇ ἀποκρίσει καταφάσκεται ἁπλῶς ἡ προηγουμένη γνώμη διὰ τοῦ οὖν, βέβαιε τῷ ὄντι, οὕτως εἶναι κ.τ.τ. ὅθεν καὶ δηλοῦται διὰ τοῦ οὖν ἐν ὑποθετικαῖς καὶ σχετικαῖς προτάσεσι ἡ ἐν αὐταῖς ἐκφραζομένη ἰδέα ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματικῶς ὑπάρχουσα, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, π. χ. »Εἰ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται«, Εὐριπ. Ἡρακλ. 150. ὡς τὸ si etiam. »εἰδ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι, Θεὸς ἤτι ἀεῖον ὁ ἔρως, ὃ ἔστιν, ἐάν ἦναι (καθὼς τῷ ὄντι εἶναι) Θεὸς ἢ ἀεῖόν τι ὁ ἔρως, Πλάτ. ὡσαύτως »γὰρ οὖν«, ἀντὶ βεβαίως, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 585. ἐξ ἐναντίας »ἀλλ' οὖν«, μετ' ἀντιλογίας, ναί, ὅμως—, καὶ »μὲν οὖν«, συστέλλον προηγουμένου τι. ζ) προσαρτώμενον ἐπὶ τέλους τινὸς λέξεως, κάμνει αὐτὴν γενικωτέραν καὶ ἀδιόριστον, οἷον ἐκ τοῦ ὅστις, »ὅς τις οὖν«, ὁποῖος καὶ ἂν ἦναι, ἐκ τοῦ ὅπως, »ὅπωσοῦν«, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, »Ἄλλος ὁστισοῦν«, alius quilibet, ὅ ἐστιν, ἄλλος τις, ὁποιος καὶ ἂν ἦναι ἐξέλλ. εἶδος. Ὡσαύτως καὶ τὸ ὁποιοσοῦν, ὁποιοστισοῦν, ὅπως δηποτοῦν, ὁπηνίουν, ὁποσοσοῦν, ὁπεθενοῦν, ἔνθ οἱ Λατῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσαρτῶσι τὸ cunque, οἷον qualis cunque quomodocunque, κ.τ.λ. Lob. Φρυν. σελ. 373.—Ἴων. ὦν. (κατὰ τὸν Doederl. εἶναι τὸ οὖν, ὠν, ὃν ταὐτοσημ. λέξεις, ὅθεν, οὗτ' οὖν, οὐδ' οὖν, ὥσπερ οὖν.)

Οὕνεκα, καὶ ποὺ φωνήεντος οὔνεκεν, ἐπίρ. ἀντὶ οὗ ἕνεκα. Δικ τὸ ὁποῖον, Ὀδ. Γ, 61. 2) συνήθ. μετ' αὐτοπαθοῦς στροφῆς, διὰ τοῦτο, ἐπειδή —, ὅθεν κεφάλαιον ἐπειδή, συχνοτρ. παρ' Ὅμ. ὅστις συνάπτει καὶ »οὕνεκ' ὄρνιν«, Ησιοδ. Ὅμ. Ἀφρ. 200. καὶ »οὕνεκα δῆτα«, ἐντελῶς δέ, στοῦνεκεν, ἐν τῇ ἀνεξαρτήτῳ προτάσει, Ἰλ. Γ, 403. Ἡσ. Θεογ. 88. παρθ. Δ, 21. μετὰ τὸ πρῶτ' ἔπειτα, Ἰλ. Δ, 111. καὶ μετὰ τὸ »πῶς«, Ὀδσ. Α, 332. παρ' Ἡσ. πάντοτε ἐν τῇ ἁπλῇ σημασ. ἐπειδή. 3) μετ' ἄνευ ῥήματος, καθ' ὅσον, καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ ὅτι, μετὰ τὸ οἶδα, Ὀδ. Ε, 216. Σοφοκλ. Φιλ. 232. μετὰ τὸ γνῶναι, ὄμν. Ἀπ. 376. μετὰ τὸ νοεῖν, Ὀδσ. Η, 300. μετὰ τὸ ἐρεῖν, Ὀδ. Π, 379. μετὰ τὸ νεμεσᾶν, Ὀδ. Ψ, 214. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. π. χ. μετὰ τὸ ἀνοσεῖν, Σοφοκλ. Ἀντγ. 63.—Ὁ Ὅμ. τὸ συνάπτει πάντοτε μετὰ τῆς ἐρωτ. τὸν δὲ παρὰ Πίνδ. πρῶτον ἁπαντώμενον σχηματ. οὗνεκεν δὲν ἔχει σύδολως.

β) Ὡς πρόθεσις μετὰ τῆς γενικ. ταὐτὸν τῷ ἕνεκα, συχν. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. μ' ὅλον ὅτι εὑρίσκεται καὶ παρὰ Καλλιμ. καὶ Βιων. καὶ παρ' Ὕμν. Ὅμ. Ἀφρόδ. 199. ἀντιστρόφως τὸ ἕνεκα καὶ ἄνευ ἀντὶ οὗνεκα, ἐπειδή, εἶναι ὅμως πιθανὸν κατὰ τὸν Ahlwardt (δευτέρα προσθήκη εἰς τὸ τοῦ Scheider Λεξικ. 1813.), ὅτι τὸ, ὡς πρόθεσ. δὲ ὅλου ἀνεξήγητον οὗνεκα, ὅπου τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, πρέπει νὰ μεταβληθῇ, συχν. συμφώνως μὲ τὰ χειρογρ. εἰς τὸ Ἴων. ἕνεκεν, ὅπερ ἁπαντᾶται καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, τὸ ὀξυνόμενον ὅμως δὲν ἀποδεικνύει τίποτε χάριν τοῦ οὗνεκα ὡς πρόθεσ. ἀλλὰ μᾶλλον ταὐτολογίαν, ὅταν παράγηται ἀληθῶς ἐκ τοῦ ὅτου ἕνεκα.

Οὐνεστὶ, Ἰλ. Ω, 241. Ἰωνικ. 3. πληθ. ἐνεστ. τοῦ ὄνομαι, ὅπερ ἴδε.

Οὔνομα, τό, Ἰων. ἀντὶ ὄνομα, Ὅμ. οὗτος δὲ μετακειρίζεται συχνοτρ. τὸν συνήθη σχηματισμ. καὶ ὁ Ἡρόδοτ. κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἰωνικ. καὶ παρὰ Τραγῳδ. ἁπανταται τὸ οὔνομα, Schaef. Σοφ. Φιλ. 251. ποτὲ ὅμως παρὰ τοῖς Κωμῳδ. Βτ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 812.

*Οὐνομάζω, Ἰων. ἀντὶ ὀνομάζω, συχν. παρ' Ἡροδ. ὅστις ὅμως ἔχει ι, 86. καὶ τὸ ὀνομάζω.

*Οὐνομαίνω, Ἰων. ἀντὶ ὀνομαίνω, Ἡρόδ. 4, 47.

*Οὐνομαστός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ ὀνομαστός, Ἡρόδοτ. 2, 178.

*Οὐ νυ, σχεδὸν ὡς τὸ οὐ δή, αὐξάνον τὴν ἄρνησιν διὰ τὸ δεῖξαι εἴς τι συμπέρασμα ἐκ τῶν προηγουμένων, μόνον παρ' Ὅμρ. καὶ τοῖς Ἐπικ. χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς αὔξησιν τῆς ἀποφατικῆς ἐρωτήσεως, Ἰλ. Δ, 242. Κ, 165. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὐξ, ἀντὶ ὁ ἓξ.

Οὖον, τό, ἀντὶ ὄον. Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου, ὃ καλεῖται ὄα, ἡ, τὸ ἐν τῇ συνηθ. σοῦρβον.

Οὔπα, Δωρ. ἀντὶ οὔπω. Ὄχι ἀκόμη, Ἀριστοφ. Δυσ. 1175.

Οὔπερ (οὗ, περ). Τοῦ ὁποίου, ἢ ὅπου.

*Οὔ περ, ἡ οὔπερ, αὐξητ. ἄρνησις. Παντάπασι, Ὅμ. ὅπου τὸ γράφει ὁ Βόλφιος ποτὲ μὲν χωρισμ. ποτὲ δὲ συνημμένον.

*Οὔπη (οὗ, πή). Οὐδαμοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, Ὅμηρ.

*Οὐπιγγος, ὁ. Ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν, ἐκ τοῦ

Οὖπις, ιος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἄπις. Ἡπώνυμον Ἀρτέμιδος. 2) παρθένος τις τῶν Ὑπερβορέων, περὶ τῆς ὁποίας ἴδε Ἡροδ. 4, 35. καὶ τοὺς σχολιαστ. 3) νεωτερ. ἐπώνυμον τῆς Νεμέσεως, ἀναμφ. ἐκ τοῦ ἄπις. »Ῥαμνούσιος οὖπις«, Ἐπιγραφ. Ἡρώδ. Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ ἄπις. Ἐξ ἄεῖου δὲ γίνεται τὸ αὔπιγγος, ὁ, ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν, ἥτις ἀπωνομάζετο Οὖπις, Πολυδ. Δ'. 38. Δ'. 53. Ἀθην. σελ. 619. ἐκ τοῦ Δωρικοῦ αὔπιγξ, αγγος, ἀντὶ οὖπις, ιδος, ὡς ὄρνις, ὄρνιξ.

Οὐπίτριπτος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἀπίτριπτος.

Οὔποθι, ἐπίρ. Εἰς κάποιον μέρος (οὐ, ποθί), Ἰλ. Ν, 309. Ψ, 463. πουδέ ποθι, καὶ κατ' οὐδένα τρόπον, Ὀδσ.

Οὔποκα, Δωρικ. ἀντὶ οὔποτε. Κάμμίαν φορὰν, πώποτε.

*Οὔποτε, ἐπίρ. (οὐ, ποτέ). Οὐδέποτε, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις τὸ συντάσσει μετὰ τῶν ἐνεστ. καὶ παρακ. καὶ μέλ. καὶ ἐπεισάγει συχν. λέξιν τινὰ ἢ καὶ πλειοτέρ. μεταξὺ τοῦ οὐ καὶ ποτέ, ὡς Ἰλ. Α, 163. Δ, 48. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Οὔποψ, συνῳρημ. ἀντὶ ὁ ἔποψ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 229, 267.

Οὔπω, ἐπίρ. (οὐ, πω). Ὄχι ἀκόμη, ποτὲ ἐκόμη, συχν. παρ' Ὅμρ. ὅστις παρεισάγει καὶ ἄλλην λέξιν, ἐξαιρτ. »οὐ γάρ πω«, ὡσαύτως παρ' Ἡσ. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. Ἰλ. Ξ, 143. Ὀδσ. Β, 118. Γ, 225. Λ, 184. Ν, 335. Ψ, 116. καὶ μετὰ τοῦ μέλ. μόνον, Ὀδ. Ε, 358. ἀντίκειται τῷ οὐδέτι

*Οὐ πώποτε, ὡς τὸ οὔπω. Ποτὲ ἀκόμη, Ὅμ. ὅστις τὸ συντάσσει συνήθως μετὰ τοῦ παρακμ. καὶ ἅπαξ μόνον μετὰ τοῦ ἐνεστ. Ὀδ. Μ, 98. ἐστι γὰρ πώποτε«, Ἰλ. Α, 154. Γ, 442. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὔπως, ἐπίρ. (οὐ, πῶς). Κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς, παντάπασι, αὐξανομένη ἄρνησις, συχν. παρ' Ὅμρ. 2) νεωτερ. ἐπίρ. χρόνου, ταὐτὸν τῷ οὔποτε.

Οὐρά, ἡ, Ἰων. οὐρή. Τὸ καὶ τῆς συνηθ. οὐρὰ τῶν ζώων, Ὅμρ. καὶ Ἡσ. 2) καθόλου τὸ ὀπισθεν μέρος πραγματός τινος, ἐξαιρτ. πλοίου, ἡ πρύμνη, καὶ β) ἐπὶ στρατεύματος τὸ ὀπισθεν τὸ ἐκ τῶν ὀπίσω μέρος, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', 4, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ὁ δὲ Σοφοκλ. οὐρέα, καὶ τὸ αἰδοῖον, εἶπε. Coda,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰταλ. γ) »εἰς οὐράνια, πρὸς τὰ ὀπίσθια, (συγγεν. μὲ τὸ ὄρθρος)

Οὖρα, τά, ἀντὶ οὖροι, ὅροι, ἐκ τοῦ ὅρος. Τὰ σύνορα, τέρματα, »Ἀμφ' οὔροισιν, ἀντὶ τοῦ περὶ ὅραν, Ὅμ. ἴδε οὖρον.

Οὐραγέω, ῶ, μέλ. ήσω (οὐραγός). Κυρίως προηγοῦμαι τῆς οὐρᾶς τοῦ στρατεύματος, ὅθεν β) καθόλου εἶμαι εἰς τὴν οὐραν τοῦ στρατεύματος, ὅθεν

Οὐραγία, ἡ. Κυρίως τὸ προηγεῖσθαι τῆς οὐρᾶς τοῦ στρατεύματος, ἀλλ' ἔτι β) καθόλου καὶ τὸ παραύεσθαι ἐν τῇ οὐρᾷ τοῦ στρατεύματος· ἔτι δὲ καὶ γ) αὐτὴ ἡ οὐρὰ τοῦ στρατεύματος.

*Οὐράγιος, ὁ, ἡ, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ οὐραγός, Jac. ΑΠ. σελ. 769.

Οὐραγός, ὁ, ἡ (οὐρά, ἡγέομαι). Ὁ ἄγων τὴν οὐράν, ὁ προηγούμενος, ὁ κυβερνῶν τὸ ὀπίσθιον τοῦ στρατεύματος μέρος, ἡγούν τὴν οὐράν, (Agmen), καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ οὐραγός, καθόλ. δὲ, πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὰ ὀπίσθια μέρη, τὸ τελευταῖον ἄκρον, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 212. »οὔπω τοξοφόρων οὐράγιοσα, ἡμαρτμ. ἀντὶ τοξοφορῶν οὐδ' ἄριος, ταὐτὸν τῷ Ἄρειος, ὁ πολεμικός. Παρὰ δὲ Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. σ'. 23. »τοὺς καλουμένους οὐραγοὺς τῶν καρπίμων«, ἐν χειρογρφ. γράφεται οὐραχούς. Εἶναι δὲ οὐραγοὶ τὰ ἄκρα τῶν καλαμίων, ἔνθα ἐπικάθηνται τὰ στάχυα, Διοσκορ. Δ'. 179. »Οὐραγοὺς ἔχοντα ἀς τρίχας«, ὀνομάζει οὕτω τοὺς κεφαλὰς τῶν ἀνθέων φυτοῦ τινος. Σκαλιγέρος δὲ ἀναγινώσκει ἐντελῶς οὐριαχούς, ἀντὶ οὐραγούς.

*Οὐράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οὐρά. [Ξ, Δράκ. σελ. 13, 10.]

*Οὐραία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ οὐρά, πρβ. τὸ ἑκόμ.

Οὐραῖος, αία, αῖον (οὐρά). Ὁ ἐκ τῆς οὐρᾶς, ὁ εἰς τὴν οὐράν ἀνήκων. »τρίχες«, Ἰλ. Ψ, 520. ἔνθεν καθόλου πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὰ ὀπίσθια μέρη, ἔσχατος, τελευταῖος, ὑπόθεσις, Θεογν. 25. τὰ ὀπισθινὰ ποδάρια. 2) »Τὸ οὐραῖον« ἀντὶ τοῦ οὐρά, τὸ τέλος, τὸ ὀπίσθιον μέρος· ἐπὶ δὲ ἰχθύων ὑπονοεῖται τὸ πτερύγιον, τὸ κατὰ τὴν οὐράν δηλ. τοῦ ὑφάρτου, ἴδε καὶ βασιλίσκος. (παρὰ ποιητ. ἡ οὐραία.)

Οὐρανός, ὁ. Τὸ μέσον μέρος τοῦ (τῆς κώπης) κωπίου, Πολυδ. Α'. 90. [;]

Οὐράνη, ἡ (οὐράω). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον κατουροῦσι, κατουροτσούκαλον, ταὐτὸν τῷ Ἀμίς, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 17. (–υ–)

Οὐρανία, ἡ, κύρ. ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογν. 78. νεωτρ. κατ' ἐξοχὴν ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας. 2) ὄνομα θηγατρός τινος τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσ. Θεογν. 350. 3) ὄνομα ὑμφῆς τινός, Ὅμν. Ὁμρ. Δημ. 423. 4) ἐπώνυμον τῆς Βίπριδος, ἀντίκειτ. τῷ πάνδημος. 5) Παρὰ τοῖς Ἄραψι ἐκαλεῖτο ἡ σελήνη οὐρανία, Ἡρόδοτ. 3, 8.

Οὐρανιάζω. Περὶ τοῦ παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν οὐρανίαν λεγομένην, ὁπόταν ῥίπτῃ τις εἰς τὰ ἄνω αὐτὴν, Ἡσύχ. ἤτις καὶ οὐράνιος παιδιὰ λέγεται, ὅταν ἀναβάλλουσιν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν, Φώτ. Λεξ.

Οὐρανιᾴφι, ποιητ. ἐπιστ. ἀντὶ οὐρανίᾳ.

Οὐρανίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡσ. Θεογν. 486, 502. καὶ γενικ. ὁ κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς τὸ Οὐράνιων, Πινδ.

Οὐρανίζομαι, παρ' Αἰσχύλ. Διέκνοῦμαι, φθάνω ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ ἐν Φωτ. Λεξ. εὑρίσκεται οὐρανίζω, ἔνθα Ἡσύχ. ἔχει τὸ μέσον οὐρανίζομαι.

Οὐράνιος, ία, ιον, ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐρᾶνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ εὑρισκόμενος ἢ κατοικῶν, πρῶτον ὄμν. Ὁμ. Δημ. 55. Ἡρόδ. 4, 59. συχν. Παρὰ Πινδ. ἐξαιρτ. »Θεοὶ οὐράνιοι«, ἢ οὐράνιοι (ἄνευ τοῦ Θεοί) οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες, ὡς τὸ Λατ. Coelites, ὡς καὶ τὸ Οὐρανίωνες καὶ Οὐρανίδαι, »ὕδωρ, ἀντὶ ὑέτειον (βροχήσιον, βρόχνον). »Σκέλος δὲ οὐρανίου ἐκλακτίζειν, ἢ ῥίπτειν«, ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανὸν λακτίζειν, Ἀριστοφ. Σφ. 1492, καὶ 1530, ὅθεν καὶ ὁ φθάνων εἰς τὸν οὐρανὸν, ὑψηλὸς ὡς ὁ οὐρανός. 2) μεταφρ. τεραστίως, σημαίνει δὲ τὸν ὑψιστον βαθμὸν πράγματός τινος, »Οὐράνια ἄκχη«, Αἰσχύλ. Περσ. 571. Erf. Σοφ. Ἀντιγ. 414. ἀντὶ τοῦ μεγάλα παθήματα, ὁ αὐτὸς δὲ καὶ »Οὐράνιον ἄχος«, τὸν κοινότατον, εἶπε· ἔτι »Οὐράνιον ὄσσον«, ὡς τὸ »Θαυμάσιον ὄσσον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 781, 1135. (Ξ)

Οὐρανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ οὐρανός, ὅθεν α) τὸ καμπύλον σκέπασμα τῆς σαπνῆς, ἢ τοῦ δωματίου. 2) ὁ καὶ καθ' ἡμᾶς οὐρανίσκος, δηλ. τὸ ἄνω μέρος τῆς τοῦ στόματος κοιλότητος, palato, Ἰταλ. ἴδε οὐρανός, 3. 3) ὁ μεσημβρινὸς ἀστρῶος κύκλος, παρὰ Πρόκλ. καὶ σχολ. Ἀράτου.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (οὐρανός), ὡς τὸ Οὐρανίδης. Ὁ οὐράνιος, παρ' Ὁμρ. πάντοτε εἰς πληθ. »Οὐρανίωνες θεοὶ«, καὶ »Οὐρανίωνες«, οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες θεοί, ὡς τὸ Λατ. Coelites, ἐκ τοῦ Coelum. Ἐν δὲ Ἰλ. Ε, 898. Οὐρανίωνες λέγονται οἱ Τιτᾶνες, ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ἐν οὐρανῷ πορευόμενος, ὁ δι' οὐρανοῦ θέοντος, ὁ βαίνων εἰς οὐρανόν. [– υυ – –]

Οὐρανοβατέω, ῶ (βαίνω). Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμων, γνῶναι). Ὁ ἐπιστάμενος, γνωρίζων τὰ οὐράνια, Δουκιαν. Ἰκαρομ.

*Οὐρανογραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, τίτλος συγγράμματός τινος τοῦ Δημοκρατ. Διογ. Λαέρ. 9, 48.

Οὐρανόδεικτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν οὐρανὸν δειχθείς, ὁ ἐν οὐρανῷ φαινόμενος, καθ' ἡμᾶς μήνης, Ὅμν. Ὁμ. 32, 3.

Οὐρανοδρομέω, ῶ. Τρέχω εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων εἰς τὸν οὐρανόν.

*Οὐρανοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος οὐρανοῦ, ἴδε οὐράνιος, 2.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ οὐρανοειδὴς. »Τετύχη οὐρανόεσσα, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. ταὐτὸν τῷ οὐρανίσιος, ἀριθμ. 2.

Οὐρανόθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ πλειοστ. »ἀπ' οὐρανόθεν«, Ἰλ. Φ, 199. Ὀδ. Α, 18. Ἡσ. Ἀσπ. 384. καὶ »ἐξ οὐρανόθεν«, Ἰλ. Θ, 19, 21. Ρ, 548.

Οὐρανοθέσια, ἡ (τίθημι). Θέσις τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ σχολ. Ἀράτου.

Οὐρανόθι, ἐπίῤῥ. (οὐρανός). Ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τὸν οὐρανὸν, Ἰλ. δὲ Γ, 3. τὸ »Οὐρανόθι πρόσω, ἐρμηνεύεται δεῦ τοῦ, πρὸ οὐρανοῦ, καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ, ὡς τό, Ἰλιόθι πρό, τοῦ πρὸ Ἰλίου, καὶ, Ἠῶθι πρό, ἀντὶ τοῦ πρὸ τῆς Ἠοῦς, πρὸ τῆς αὐγῆς, ὥστε ὅπου τὸ οὐρανόθι εἶναι ἐντελῶς ἀντὶ τῆς γενικῆς.

Οὐρανοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ τοῦ οὐρανοῦ κάτοικος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Οὐρανολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ περὶ οὐρανίων πραγμάτων φλυαρῶν, πολυλογῶν, ἐξ Ευσταθίου.

Οὐρανομήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὁ οὐρανοῦ μῆκος ἔχων, ὁ ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψηλός, ὑψηλότατος, μέγιστος, »ἐλάτη«, Ὀδ. Ε, 239. »δένδρεα«, Ἡρόδ. 2, 138.

Οὐρανόνικος, ὁ, ἡ (νικάω), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 173. Ὁ νικῶν, ὑπερβαίνων (κατὰ τὴν δύναμιν) τὸν οὐρανὸν, ἢ τοὺς θεούς.

Οὐρανοπαίς, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς τοῦ οὐρανοῦ, Ὀρφ.

Οὐρανοπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταπεσών.

Οὐρανόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὁ εἰς τὸν οὐρανὸν περιπλανώμενος, Ὀρφικ.

*Οὐρανοποιία, ἡ (ποιέω). Ποίησις τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόπολις, εως, ἡ (πόλις). Οὐρανοῦ πόλις, ἡ οὐράνια πόλις, Ἀθην. Α'. σελ. 20. ὅθεν

Οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, Ὁ ἐν οὐρανῷ πολίτης, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικῶν.

Οὐρανόπτης, ου, ὁ (ὄπτομαι), ταὐτὸν τῷ, οὐρανοσκόπος, ἀμφίβ.

Οὐρανόῤῥοφος, ὁ, ἡ (ῥοφῆ). Ὁ σκέπασμα ἔχων οὐρανόν, οἷον »σκηνὴ οὐρανόῤῥ.« Ἀθην. Β'. σελ. 49. ἴδε οὐρανός, 2.

Οὐρανός, οῦ, ὁ, παρ' Ὁμρ. α) Τὸ οὐράνιον στερέωμα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς κοῖλον ἡμισφαίριον κείμενον ὑπὲρ τῆς γῆς, ἐν τῷ μέσῳ μὲ ἄνοιξίν τινα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέχει ἡ κορυφὴ τοῦ Θεσσαλ. ὄρους Ὀλύμπου εἰς τὸν αἰθέρα, καὶ φέρει τὰς κατοικίας τῶν θεῶν, ἤτον δὲ ηχάλκεος, Ἰλ. Ρ, 425. »πολύχαλκος«, Ἰλ. Ε, 504. Ὀδ. Γ, 2. »σιδήρεος«, Ὀδ. Ο, 329. Ρ, 565. κεκαλυμμένος μὲ σύννεφα, Ἰλ. Ο, 192. Ὀδ. Ε, 303. ἦτον ἐσυμβέτο ὑπὲρ καὶ κάτω τοῦ αἰθέρος, Ἰλ. Β, 458. Π, 364. Τ, 351. τόσον ὑψηλὸς ὑπὲρ τῆς γῆς, ὅσον ἦτον ὁ ᾅδης ὑποκάτω αὐτῆς, Ἰλ. Θ, 16. ἐν τῷ στερεώματι τούτῳ ἐκινεῖτο ὁ ἥλιος, ὅθεν λέγεται περὶ ἐκλείψεως αὐτοῦ, »ἥλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλεν, Ὀδ. Τ, 357. ἦτον δὲ καὶ οἱ ἀστέρες στερεωμένοι ἐν αὐτῷ, Ἰλ. Σ, 485. Χ, 318. ὅθεν »οὐρανὸς ἀστερόεις«, συχν. παρ' Ὁμ. νεωτερ. ἐνομίζετο ὅ,τε οὐρανὸς καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀστέρες, ὅτι κινοῦνται ἀεὶ ἐν κύκλῳ. β) ἡ κατοικία τῶν θεῶν ὑπεράνω τοῦ οὐρανίου στερεώματος, ὅθεν ταὐτὸν τῷ Ὄλυμπος, Ἰλ. Ζ, 108, 118. Φ, 267. Ὀδ. Α, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ »οὐράνιαι Οὐλυμπιάδες τε«, Ἰλ. Α, 497. Θ, 393. »ὡσὰ τε »Οὔλυμπός τε καὶ οὐρανὸς«, Ἰλ. Τ, 228. »πύλαι οὐρανοῦ«, ὅπερ ἦτον σύννεφόν τι πυκνὸν, κυλινδούμενον ἐπὶ τῇ τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίξει ὑπὸ τῶν ὡρῶν, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. γ) γενικῶς δέ, πᾶς ὁ ὑπὲρ τῆς γῆς εὐρισκόμενος αἰθήρ, ὅθεν παρ' Ὁμ. »εἰς οὐρανὸν«, ἢ »πρὸς οὐρανὸν«, ταὐτέστι, πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαιρτ. ἐν ἐκφράσεσι, ὡς »ἥλιος οὐρανὸν ἵκετο«, »ἥλιος οὐρανὸν ἐκάνει«, τὸ κλέος φθάνει εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν, ὀηλ. καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς θεούς, ὡσαύτως »αὐτὴ αἰγλη, κλέος, σκέπελος οὐρανὸν ἵκει, ἱκάνει«, καὶ μεταφορ. »ὕβρις τε βίπτει σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ἀντὶ, φθάνουσι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν, Ὀδ. Ο, 329. Ρ, 565. »οὐρανὸν ἀμφικάσσαι«, ἀντὶ, γίνομαι μακάριος μετὰ Ὅμ. δ) νεωτρ. ἐξαιρτ. ὁ τόπος, ἔνθα φαίνονται οἱ ἀστέρες, καὶ καθόλου τὸ Πᾶν, ἴδε Ἀριστοτ. περὶ οὐρανοῦ, 1, 9. ε) τὸ κλίμα, ἢ τοῦ ἀέρος κρᾶσις. 2) πᾶν, ὅ,τι ἔχει καμάρωμα ἢ σκέπην οὐρανοειδῆ, ἐξαιρτ. στρογγύλον καὶ καμπύλον σκέπασμα τῆς σαπνῆς, Ἡσυχ. εἰς Ἀθην. 2, 9. 3) ὁ οὐρανίσκος, ὅστις καλεῖται καὶ εἰς τὰ Ὀλλανδέζικα, dat Henelike, ἐξ ἑνὸς ἐπόψεως ὁμοιάζει ὁ Ernius τὸν οὐρανὸν coeli palatum, ἴδε Schaef. Dion. de comp. σελ. 164.— 4) Οὐρανός, ὡς κύρ. ὄνομα, υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θεογν. 126. ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γαίας πολυαρίθμους θεούς, Ἡσ. Θεογν. 132, 153. παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γαῖα μόνον δίς, Ἰλ. Ο, 36, Ὀδ. Ε, 184. καὶ δὴ μόνον ὡς μάρτυρες ἔρκου τινός, ὅθεν εἶναι ἄμφ. ἂν δὲν πρέπει εἰς ἄμφότερα τὰ χωρία νὰ ἐκλαμβάνωνται αἱ δύο λέξεις ὡς προσηγορικά. (τὸ, Οὐρανός, Αἰολ. Ὦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρανὸς παράγουσί τινες ἐκ τοῦ ὁράω, ὡσὰν νὰ ἐγράφετο ὁρανός, τὸ ὁρατὸν διάστημα ὑπὲρ τῆς γῆς, ὡς τὸ ὄρλιζον· ἄλλοι δέ, ἴσως ὀρθ. ἐκ τοῦ ἄειρω, αἰωρῶ, συγγεν. μὲ τὸ μετάφρασ. ὡς εἰς τὸ Ἀγγλικὰ heaven, ἐκ τοῦ heave, τὸ Γερμαν. heben.) ὅθεν

Οὐρανόσε, ἐπίρ. Εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως.

Οὐρανοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τὸν οὐρανόν. 2) ἰχθύς τις, ὁ καὶ Καλλιώνυμος λεγόμενος.

Οὐρανοστεγής, ὁ, ἡ (στέγω). Ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανόν. «Ἄλος, ὁ κύπος τοῦ βαστάζειν τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ. Λεῖψ. 293. ὁ αὐτὸς παρ' Ἀθην. σελ. 491. ἔνθα πρότερον ἦν γεγραμμένον οὐρανός τε γῆ.

Οὐρανοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων, βαστάζων ἢ κατοικῶν τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 957.

*Οὐρανοφανής, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν οὐρανῷ φαινεὶς ἢ φαινόμενος.

Οὐρανοφάνταρ, ορος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ μέχρις οὐρανοῦ, ἢ εἰς οὐρανὸν ῥέγγων, ἢ ἐν οὐρανῷ φαινόμενος, Σουΐδ.

Οὐρανοφοιτάω, ῶ. Πορεύομαι εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). πορευόμενος εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ διὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐν οὐρανῷ διατρίβων.

*Οὐρανόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω), = οὐρανοφοίτης.

Οὐρανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόφρων, ιτος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἔχων οὐράνια φρονήματα.

Οὐρανοφυτεύτος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὁ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν φυτευόμενος.

*Οὐρανόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταγόμενος.

Οὐρανοχάλκευτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν οὐρανῷ ἢ ὑπ' οὐρανοῦ χαλκευθείς. Τιμοθ.

Οὐρανοχρώματος, ὁ, ἡ (χρῶμα). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἡμαρτ. γραφὴ ἐξ Ἀθην. Γ'. Rep. 12. ὅπου νῦν ὁμονοχρώματος ἀναγιγώσκεται.

Οὐρανόω, ω (οὐρανός). Ἐνουρανίζω, μεταθέτω τι εἰς τὸν οὐρανόν. Εὐστάθ. ὅθεν

Οὐράνωσις, ἡ. Ἡ εἰς οὐρανοὺς μετάθεσις, ἡ ἀποθέωσις, Εὐστάθ.

Οὐραξ, ηγος (οὐχί, ακος) ἡ. Οὕτως ἐκελεῖτο παρ' Ἀθηναίοις τὸ πτηνὸν Τέτριξ, Ἀριστοφ. Ζ. Ἱστ. ς. 1, 3.

Οὐραχός, ὁ (οὖρον). Ὁ ἀγωγὸς τοῦ οὔρου, ὁ ἐν τοῖς ἐμβρύοις ἀπὸ τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐπὶ τὸν ὀμφαλὸν διατείνων (δὲν παράγεται ἐκ τοῦ Ἔχω, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζ. ὅθεν δὲν πρέπει νὰ γράφηται καὶ οὐραγός, ὡς ἐκ τοῦ Ἄγω.)

Οὖρεα, τὰ, Οὐσιαστ. καὶ Αἰτ. πληθ. ἐκ τοῦ Οὖρος, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ὄρος, βουνόν, Ὅμ. ἐξαίρ. ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ἡσ.

*Οὐρεάς, ἡ· ποιητ. ἀντὶ οὐρείη, πρβλ. ὀρεάς, ὀρεὰς.

Οὐρειβάτας, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρειβάτης, Εὐριπ. Ἰλ. 170.

*Οὐρειβρεπτος, ὁ, ἡ (ὄρος, τρέφω). Ἰων. ἀντὶ ὀρειβρεπτος, ὁ εἰς τὰ ὄρη ἀνατραφείς, Ρωσ. Εὐρ. Ἐκ. 208. ἔτι καὶ τρικατάλλ.

Οὔρειος, εἶη, ειον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ὄρειος, ἐκ τοῦ ὄρος, οὖρος, «Νύμφη οὐρείη» = οὐρεσίη, Ὅμ. Ἑρμ. 244. Ἡσ. λείψ. 13.

*Οὔρειος, ὁ, ὄνομα ἑνὸς Κενταύρου, Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Οὐρεσιφοιτάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλυκ. τοῦ οὐρεσίφοιτος, ταὐτὸν τῷ οὐρεσιφοίτις, Λουκιλ. Ἐπ. Λ'. «Νύμφαι οὐρεσφ.» αἱ εἰς τὰ ὄρη κατοικοῦσαι.

*Οὐρεσίφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίφοιτος, Ὁ πορευόμενος διὰ τῶν ὀρέων, ἢ ὁ κατοικῶν ἐν αὐτοῖς, Jac. AP. σελ. 82.

Οὐρεσιβώτης, ου, ὁ (βόσκω). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεσιβώτης, εἰς τὰ ὄρη βόσκων, Σοφ. Φιλ. 1148. ἔνθα οὐρεσιβώτας ἀναγινώσκεται.

Οὐρεσιδρόμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀρεσιδρόμος.

Οὐρεσίοικος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίοικος, Ἀνσολ.

Οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ· θηλυκ. οὐρεσιφοῖτις, ίδος, ἡ οὐρεστιφοιτος, ὁ, ἡ. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 403. Ὁ εἰς τὰ ὄρη πορευόμενος, φοιτῶν ἢ διαβαίνων. Λέγεται δὲ καὶ, ὀρειφοίτης, ὀρεόφοιτος, οὐρεόφοιτος.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀρεύς, τὸ μουλάριον, ἢ ἡμίονος. Ἰλ. ὕμ. Ὀμ. Ἡσ.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ οὖρος, φύλαξ, Ἰλιακ. Κ. 84.

Οὐρέω, ῶ, Μέλλ. ήσω. Ἔχει τὴν συλλαβ. αὔξησιν, Ἐούρουν κ.τ.λ. ἀπαντᾶται δὲ καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀπρμφ. Ἐνστ. οὐρεῖν ὁ σχηματ. οὐρῆν, Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 504. (οὖρον) κατουρῶ, Ἡσ. Ἔργ. 731. 760. ἔτι δὲ καὶ μεταβατ. 2) ὡς τὸ Λατ. mejere, χύνω τὸ σπέρμα, Βιβλ. Ἀριστ. Βάτρχ. 95.

*Οὐρέω, ήσω, = οὐρίζω, ἐκ τοῦ οὖρος, ἁρμόδιος, οὔριος ἄνεμος.

*Οὐρέω, ήσω (οὖρος, ὁ φύλαξ). Φυλάττω, Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 4, 1614.

Οὐρή, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ οὐρά.

Οὐρηδόχος, ὁ, ἡ (οὖρον, δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, περιέχων οὖρον· συνών. οὐροδόχος.

Οὐρῆας, ὁ, ἀντὶ, οὐρέας, ἐκ τοῦ οὐρεύς, ἀντὶ ὀρεύς, ἡ ἡμίονος, τὸ μουλάριον.

Οὐρήθρα, ἡ (οὐρέω). Ὁ πόρος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἐκ τῆς κύστεως τὸ οὖρον.

Οὔρημα, τό (οὐρέω). Τὸ οὖρον, τὸ κατουρον.

*Οὐρητρός, ά, όν (οὐρέω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον, «Ἀγγεῖον (κατουροτσοῦκαλον).

Οὐρησείω, (οὐρέω). Ἐπιθυμῶ νὰ κατουρήσω, Γλωσσ. Στεφ.

Οὔρησις, εως, ἡ (οὐρέω). Ἡ κατούρησις, τὸ οὐρεῖν.

Οὐρητήρ, ῆρος, ὁ (οὐρέω). Ὁ πόρος ὁ ἀπὸ τοῦ νεφροῦ ἐπὶ τὴν κύστιν διατείνων, δι' οὗ τὸ οὖρον εἰς τὴν κύστιν καταφέρεται. Κυρίως ὁ κατουρῶν.

Οὐρητιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, οὐρησείω. Ἀριστοφ.

Οὐρητικός, ή, όν (οὐρέω). Ὁ εἰς τὸ οὖρον, ἢ εἰς τὴν οὔρησιν ἀνήκων, ὁ ἄγων, κινῶν τὸ οὖρον.

Οὐρητρίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, οὐρήτη, καὶ Λμίς. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803.

Οὐρία, ἡ, ἰωνικ. τοῦ Πινδ. ὅθεν τὸ ἐξ οὐρίας, καὶ ἐξ οὐρίων, ὑπονοημ. τοῦ Ἀνέμων, τοῦτ' ἔστι μὲ γεμάτα πανία, μὲ καλοὺς ἀνέμους, πρῦμν. ἔσε οὖρος, β.

Οὐρία, ἡ, εἶδος πτηνοῦ νηκτικοῦ, Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Οὔρια, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ ὄρια, τὰ σύνορα, ὡς οὐρίζω ἀντὶ ὁρίζω, Ἡρόδοτ. Δ'. 42. «Πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζειν, συνορεύει, γειτνιάζει, γειτονεύει μὲ τὴν Ἀσίαν, ουδέτερος.

Οὐριαχος, ὁ (οὐρά, 2.). Τὸ ἔπιπλεν, τελευταῖον, ἔσχατον τέλος, ἐντῇ Ἰλ. πάντοτε «Ἔγχεος οὐριαχοιο, ἢ κατωτάτη, μέ σίδηρον σκεπασμένη ἄκρα τοῦ ἔγχεος, Ν, 443. Π, 612. Ρ, 528. ἄλλοτε Στύραξ καὶ Σαυρωτὴρ καλούμ. ἀντίκειτ. τῷ Αἰχμή. Παρ' Ἱπποκρ. δὲ «Καρδίας οὐριαχοίη, τὸ κωνοειδὲς εἰς ὀξὺ λῆγον μέρος τῆς καρδίας. (-υυυ)

*Οὐρίζω, ίσω, Ἰων. ἀντὶ ὁρίζω, συνορεύω. «Πρός τιν», Ἡρόδ. 4, 42. συνών. μεταβατ. βάλλω, διορίζω τὰ σύνορα, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Οὐρίζω, Μέλλ. ίσω (οὖρος, ὁ καλὸς ἄνεμος). Φέρω τι εἰς καλοὺς ἀνέμους, καὶ Μεταφ. εἰς εὐτυχεῖς περιστάσεις, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, «Ἐμὰν γὰν κατ' ὀρθὸν οὐρισαιμι», Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 696. ἀμεταβατ. ὁμοίως δὲν εἶναι ποτὲ, μήτε ἐν Αἰσχύλ. Χοηφ. 314. «Ἔκαθεν οὐρίσαιμι, ὅπερ δὲν σημαίνει, Ἐρχόμενος μακρόθεν μὲ καλὸν ἄνεμον, ἀλλὰ, φέρων μακρόθεν τὴν εὐτυχίαν (τὴν ἐκδίκησιν). Περσ. 601. «Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχημα· ὁ αὐτὸς δαίμων τῆς τύχης ἀεὶ φέρει πάντοτε τύχην, ὥστε ὅπου τὸ τύχην συνυπακ. ἐκ τοῦ τύχης· ἢ ἀμεταβατ. σημασ. εἶναι ὅμως ἀναμφ. εἰς τὰς συνθήκ. Ἐπουρίζειν, καὶ Κατουρίζειν, ὅθεν καὶ πρακριτέα ἴσως ἐν τῷ τέλευτ. χωρὶς τοῦ Αἰσχύλ. ὁ αὐτὸς δαίμων τῆς τύχης θὰ πτεύσῃ πάντοτε εὐτυχῶς.

Οὐρίζηρεπτος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτμ. ἀντὶ οὐρεβρεπτος, ὅπερ ἴδε.

Οὐρινος, ίνη, ινον (οὖρος). «Ὠὸν οὐρινον», Urinum, Subventaneum ovum, ὁ ἄκαρπον, τὸ εἰς κλώσημα ἀνεπιτήδειον αὐγόν, ἀνεμῶδες· καὶ Κυνόσουρα μὲν λέγονται τὰ αὐγὰ τὰ κατὰ τὸ ἔαρ, τὰ καὶ οὐρινα λεγόμενα· ἐντεῦθεν τὸ «Ὠὰ ἐξουρίσανται» Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς. 4. καὶ Ζ. Γενέσ. Γ. 2. ἔνθα οὐρινον ἐὸν εὑρίσκεται γεγραμμένον, εἰς τὰς ὁποίας λέξεις καταφαίνεται ἡ αἰτία καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος· «Θερμαινόμενον μᾶλλον.... ἀουρεῖται καὶ γίνεται οὐρινον, ἔνθα ὁ Θ. Γαζῆς ἑρμηνεύει Saniescunt (ἤγουν Ἰχωροῦται) ἡ δὲ παλαιὰ Λατ. μετάφρ. Evaporant.

Οὐριοδρομέω, ῶ, Τρέχω, πλέω μὲ καλοὺς ἀνέμους, Lobeck Phryn. σελ. 617. ἐκ τοῦ

Οὐριοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, ὁραμεῖν). Ὁ τρέχων, πλέων μὲ καλοὺς ἀνέμους ἰδ. οὐριεύς.

Οὔριον, τό (οὖρος). Ταὐτὸν τῷ Φυλακή, Σημεῖον, Ἡσύχ. ἀμφίβ.

Οὔριος, ία, ιον, ἔτι καὶ διαταλλ. (οὖρος). Ventus secundus, Ὁ ἔχων καλοὺς ἤτοι ἐκ πρύμνης ψαιθύτας ἀνέμους, ἐξαίρ. «Πλοῦτ.», «Ζεὺς οὔριος», καθ' ὅτον στέλλει εὐτυχῆ ἄνεμον, Jac. AP. σελ. 947. (κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 34. ὁ βασιλεὺς τῶν στοιχείων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν καὶ ὁ Ποσειδὼν) ὡσαύτως «πλάτης», Σοφοκλ. Φιλ. 350. ἔτι δὲ, «Πτῆσις, πνοὴ, ῥιπὶς, πνεῦμα, οὐρ.». Ταὐτὸν τῷ Ἐπίφορον, Λατ. Secundus. Ἐκ τούτου. β) οὐρία, ἡ, ὑπονοεμ. τοῦ Πινδ., = οὖρος, οἷον ἐξ οὐρίας πλεῖν, δρομεῖν, καὶ ἐξ Οὐρίων, ὑπονοημ. τοῦ Ἀνέμων, πλέειν μὲ εὐτυχεῖς, καλοὺς ἀνέμους· τοῦτο δὲ λέγεται καὶ «Ἐν οὐρίῳ πλεῖν, νοημ. ἔξωθεν τοῦ Ἀνέμου. καὶ «Οὐρία θεῖνα ταὐτὸν τῷ ἐν οὐρίῳ πλεῖν, ὅ ἐστι πλέειν μὲ καλὸν ἄνεμον ἀντίκειτ. τῷ Ἀντιπλεῖν, Lobeck Σοφοκλ. Αἴ. 1072. γ) συχν. μεταφορ. Εὐτυχὴς, προβιβαζόμενος, ἐπιτυγχάνων, «Οὐρία πρᾶξις», ἡ εὐτυχὴς ἐκτέλεσις, Αἰσχύλ Χοηφ. 805. δ) ἐνεργτ. ὁ ποιῶν εὐτυχῆ, ὁ προβιβάζων, Αἰσχυλ. — 2) ταὐτὸν τῷ, οὐρινος· ὅθεν

Οὐριοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ εὐτυχῶς ἱστάμενος, ὁ αἴσιον τέλος ὑπισχνούμενος, ἢ ὁ αἴτιος τῆς εὐτυχίας, Αἰσχύλ. Χοηφ. 817. «Θῆλυς νόμος ὁμοῦ κρεσσόν γε πάντων», εἶναι ἀσαφές. Σύτζιος δὲ ἐν τῇ β'. Ἐκδ. ἔγραφεν ἀντὶ τούτου τὸ ἑπίτης ἀσαφῶς Εἰριοστάτης.

Οὐριόω, ῶ (οὖρος). Ἔχω οὔριον, καλὸν, πρῦμν ἄνεμον. 2) μεταβατ. στρέφω πρὸς τὸν ἄνεμον, παραδίδω εἰς τὸν ἄνεμον, «Οὐρίωσεν ἁπείρας εἰς δρόμονα, τοῦτ' ἔστι διεύθυνε τὰ μαλλία του κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, Ἀνάλεκτ. Β'. 225.

*Οὔρισμα, τό, Ἰων. ἀντὶ ὅρισμα, τὸ βάλλειν σύνορα, ἢ αὐτὰ τὰ σύνορα, Ἡρόδ. 2, 17. 4, 45.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὔρισμα, τό (οὐρίζω). Ὁ καλός, οὐριος ἄνεμος, ἀρμβ.

Οὐριτρίς, ίδος, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ οὐρητρίς, ἐκ Σχολ. Ἀριστοφ.

*Οὐρνίς, συνηρμ. ἀντὶ ὀρνις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 286.

Οὐροδεχεῖον, τό (δέχομαι, οὖρον). Ἀγγεῖον ὑποδεχόμενον ἢ περιέχον τὸ οὖρον.

*Οὐροδόχη, ἡ, = τῷ ἠγουμ.

*Οὐροδόχιον, τό, = τῷ ἠγουμ. ἐκ τοῦ

Οὐροδόχος, ὁ, ἡ (ὅθεν τὸ οὐροδόχη). Ὁ ὑποδεχόμενος, περιέχων οὖρον.

Οὖρον, τό, ὅθεν τὸ Λατ. Urina, Ἡ ὑδατώδης ἐκκρισις τοῦ αἵματος, ἥτις γίνεται ἐν τοῖς νεφροῖς, καὶ διὰ τοῦ ὀρητῆρος κατερχομένη, εἰς τὴν κύστιν ἐξέρχεται· τέλος ἐντεῦθεν διὰ τῆς οὐρήθρας· τὸ κάτουρον. Ἡρόδ. 2, 111. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὀρός, β. ὅπερ ἴδε κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὄρος, ὄρρος).

*Οὖρον, τό, ποιητ. ἀντὶ οὖρος, Ὄρος, σύνορον, Ἰλ. Ψ, 431. »Ὅσα δίσκου οὖρα πέλονται, ὅσον εἶναι τὸ σύνορον, εἰς ὅ,τι φθάνει ὁ δίσκος, ἤγουν τὸ διάστημα, ὅπερ διαπερᾷ, καλεῖται δὲ οὕτω μὲ μίαν λέξιν »Δίσκουρα«, Ψ, 523. ὡσαύτως Ὀδ. Θ, 128. »Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμόσιοιν, τόσσον ὑπεπροθέων λαοὺς ἴκετον, ὅσον προλαμβάνουσι τῆς ὁδοῦ τὰ μεγάλα μία τοὺς ταῦρους ἐν τῷ ἀγρῷ, τόσον διάστημα προεπήδησε, καὶ ἔφθασε εἰς τοὺς λαούς· ἴδε καὶ Ἐπίουρα.

Οὐροπύγιον, τό, ταὐτὸν τῷ ἐρροπύγιον.

Οὖρος, ὁ, Καλός, ἁρμόδιος, εὐτυχής, ἤτοι ἀπὸ πρύμνης πνέων ἄνεμος, οἱονεὶ ὁ ἄγων, κινῶν, φέρων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ Λατ. Ventus secundus, ἄνεμος ἐπίφορος συγκ. παρ' Ὁμ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 163. ἐν χρησμῷ τινι· εἰς Πληθ. Ὀδ. Δ, 360. »Ἀψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαντ', οἱ δὲ θεοὶ ἔστρεψαν τὸν ἄνεμον, κάμοντες αὐτὸν ἐπίφορον, Ὀδ. Δ, 520. μετὰ τῆς προσθήκης »Πλεωστικόν, Θείκρ. 13, 52. 2) μεταφορ. Εὐτυχία, πᾶν, ὅ,τι προάγει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιχειρήματα (συνηθ. παραγ. ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὀρίστρ. ὅμως ὁ Ἡσιόδ. εἰς Ἡλιόδωρ. Τόμ. Β'. σελ. 345. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ Δύρω, ὡς τό, ους, ωῦς.

Οὖρος, ὁ. Ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ φύλαξ, Ὀδ. Ο, 80. ἐξαίρ. καλεῖται παρ' Ὁμ. ὁ Νέστωρ »Οὖρος Ἀχαιῶν«, ὅτι δὲ καὶ »Οὐρεύς«, ὅθεν Ἐπίουρος (συνηθ. παραγ. ἐκ τοῦ ὁράω, ἐρώτρ. ὅμως κατὰ τὸν Damm ἐκ τοῦ ὦρα.)

*Οὖρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὄρος, σύνορον, Ἰλ. Μ, 421. Φ, 405. συγκ. παρ' Ἡρόδ. ὅστις μετχρζτ. μόνον τὸν Ἴων. σχηματ.

Οὖρος, εος, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ ὄρος, τὸ βουνόν συγκ. παρ' Ὁμ. καὶ παρ' Ἡρόδ. ὁ συνηθ. σχηματ.

Οὖρος, ὁ. »Βοῦς οὔροιο. Ὁ ἄγριος βοῦς, »Βοὸς οὐρομα. Λάρναν. Ἐπίγρ. 1, 3. (μηδαμοῦ ἐκ τοῦ οὖρος, ὄρος, βουνόν, ἀλλ' ὡς τὸ Λατ. urus παρὰ Καίσαρι καὶ Βιργιλίῳ ἐκ τῆς Γερμαν. διαλ. Ur, Aucrochs, μετὰ Ἑλλην. καταλήξεως.)

Οὖρός, οῦ, ὁ, Λάκκος, τάφρος, ταφρειδὴς ὄρυγμα δι' οὗ αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν· ἢ τὸ νειόριον καὶ περιόρισμα τῶν νηῶν. Ἡλιόδ. Β, 153. »Οὐροὺς ἐξεκάθαιρεν, ὅπου καθαρίζονται, ἐ-εσθὴ κατεγινώσκοντο ἐκ τῆς πολυναιρίας, παρ' Ἀπολλων. Τοδ. Α'. 375. ὀνομάζεται ὁ αὐτὸς λάκκος, ὁλκός, ὅπερ ἴδε.

*Οὐρός, οῦ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὀρός, β. ὄρρός, ὀροπώσα, Νικ.

*Οὐροτάλι, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 3, 8. παρὰ τοῖς Ἀραψὶ ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Ἡλίου.

Οὐροτομέω, ῶ (οὐρά, τομή). »Οὐροτομ. ἵππαγε παρὰ Σουϊδ. κόπτω τοῦ ἀλόγου τὴν οὐράν.

Οὐρόω, (οὖρος) συνηθ. Κατουρόω, παρὰ Παλυβ. ταὐτὸν τῷ οὐρίω.

Οὖς, τό, Γεν. Ὠτός, Δοτ. Ὠτί, πολὺ νεωτρ. Δετ. πληθ. Ὠτοις, Lobeck Phryn. σελ. 211. Πληθ. ὀνομ. Ὦτα, Γεν. Ὤτων, Δοτ. Ὠσίν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σχηματ. μετηχρζτ. ὁ Ὁμ. μόνον Δίτ. ἑνικ. καὶ Δοτ. πληθ. Ἰλ. Δ, 109. Τ, 473. Ὀδ. Μ, 200. τὰς λοιπὰς πτώσεις λαμβάνει ἐκ τοῦ Ἰων. οὖας, ατος· ὁ Ἡρόδ. μετχρζτ. συνηθ. τὸν Πληθ. ἐκ τοῦ Ἱερητικοῦ καὶ Δακεδαιμ. Αὖς, αὑτός, καὶ τοῦ Δωρ. Ὦς, ὠτός, ἀπαράγωγ. τὸ Λατ. auris, καὶ τὸ Γερμ. Ohr, καὶ τὸ Ἀπλοελληνικ. Αὐτίον· — Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτίον· »Εἰς οὖς πέμπειν μύθους«. Εὐρ. Ὀρ. 616. παροιμ. »Εἰς οὖς, εἰς ὦτα«, εἰς τὸ αὐτίον, δηλ. μυστικῶς, κρυφίως, Valck Hipp. 932. Σοφοκλ. Αἴ. 149. ἀντίκειτ. τῷ »Εἰς ὀφθαλμούς« (συνηθ. παρεγ. ἐκ τοῦ Αἰων.) 2) λαβή, τζιγγέλιον, ἢ χειρούλιον ἐξαίρ. ἐπὶ ἀγγείων, ποτηρίων κ. τ. τ. ὁ Ὁμ. μετχρζτ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. ἴδε, οὐάς.

Οὐσία, ἡ (ὢν, οὖσα, εἰμί). Ἡ περιουσία, τὰ κτήματα, ὑπάρχοντα, πλοῦτη, τὸ εἶναι ἢ τὸ ἔχειν, βίος, κτῆσις, χρήματα. Λατ. Substantia. 2) τὸ εἶναι τινός πράγματος, ὕπαρξις, τὸ ὄν, σῶμα, ὑπόστασις. 3) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 911. »Τὰς ἀπαιδίας οὐσίας«, τὸ εἶναι, ζῆν ἄνευ παίδων, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Συνουσίας. Οὕτω δὲ εὑρίσκεται καὶ Προσουσία, καὶ Ἀπουσία. ὅθεν

*Οὐσιακός, ἡ, όν, Ὁ εἰς τὴν οὐσίαν ἀνήκων, patrimonialis. Βασίλ.

Οὐσιαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ τῶν οὐσιῶν, ἢ ἡ κυριαρχία τῶν ὄντων, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσιάδιον, τό, Υποκορ. τοῦ οὐσία, 1. μικρὰ περιουσία, Ἀθην. σελ. 58.

Οὐσιομετρία, ἡ, Στερ. Φυσ. σελ. 1098. ἀμφ.

Οὐσιοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν οὐσίαν, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσιόω, ῶ (οὐσία). Κάμνω τινὰ οὐσίαν, ἐκπαλαιῶ τι εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ, δίδω τὴν οὐσίαν. Παθητ. ἔχω οὐσίαν, ἢ εἶμαι δημιουργημένος μὲ οὐσίαν· παρ' Ἰωάν. Φιλοπόν. καὶ Πιστίδ. Σουϊδ. »Ὁ κατὰ τοῦτο οὐσιωμένος«, Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 486. »Ὁ δὲ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος· ὃ ἐστιν ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία, ἡ ὕπαρξις συνίσταται εἰς λογικὴν ζωήν.

Οὐσιώδης, εος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. οὐσιωδῶς (οὐσία, εἶδος). Ὁ κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία, ἡ (ὄνομα). Ὀνομασία τινὸς ὄντος ἢ οὐσίας. ἀμφ.

Οὐσίωσις, ἡ (οὐσιόω). Δημιουργία τινὸς οὐσίας. ἀμφ.

Οὖσον, τό, ἀντὶ, οἶσον, τὸ σχοινίον τοῦ καρεβίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα, Λυκόφρ. 20. ἢ τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ᾧ προσδένεται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ· τὸ Παλαμάριον, Δεξ. Χειρογρ.

Οὐτάζω, άσω, ἴδε οὐτάω.

*Οὐτάω, Μέλ. οὐτήσω, Ἀόρ. 1. οὔτησα, Ἀόρ. 2. παθητ. οὐτήθην, ὁ δὲ Ὁμ. μετχρζτ. μόνον ἀμφοτέρ. Ἀορ. ἐστὸς τούτου ἔχει 3 πρόστ. Παρττκ. οὐτᾶε, Ὀδ. Χ, 356. συνηθ. συνηρμ. οὐτα, καὶ ἐκ τινος ποιητ. Ἀορ. κατὰ συνκοπὴν οὔτασ συγκ. 3 Ἐνικ. οὐτᾶ, Ἀπρμφ. οὐτάμεναι καὶ εὐτάμεν, Μετοχ. Ἀορ. παθητ. οὐτάμενος· ὁμηρικοί εἰσι καὶ οἱ σχηματ. οὐτάσκε καὶ οὐτήσασκε, Ἰλ. Ο, 745. Χ, 325. τὸν Ἐνεστ. λαμβάνει ὁ Ὁμ. ἐκ τοῦ σχηματ. οὐτάζω, Μέλ. άσω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει πρὸς τούτοις καὶ Πρττκ. ἐνεργ. καὶ παθ. Ἀόρ. ἐνεργ. οὐτασα, καὶ Ἴσ. Ἀσ. 461. Ἀπρμφ. οὐτάσαι, καὶ Παρακμ. παθ. 3. ἐνικ. οὐτασται, Ἰλ. Δ, 661. Π, 26. Μετοχ. οὐτασμένος, Ὀδ. Α, 536. (ὁ σχηματ. οὐτημέν ὑπάρχει) πληγόνω, κτυπῶ μὲ ὅπλον τι, τιτρώσκω, νήττω, κεντῶ, σουβλίζω, »Χαλκῷ δουρί, ξυστῷ, ξίφεσσι, ἐγχεῖ, ἐγχείαις«, Ὁμ. ἀντίκειτ. συγκ. τῷ Βάλλειν, Ἰλ. Δ, 659. 826. Ν, 764. Π, 24. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι, »Σχεδόν, αὐτοσχεδὸν οὗτα, οὐτάζοντοι κ. τ. τ. Ἰλ. Ε, 458. Η, 273. Ο, 746. Ὀδ. Λ, 536. συνηθ. μετὰ τῆς Δίτ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ μέλους, ὅπερ πληγόνεται, ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς Δίτ. »Κύπριδα οὐτασε χεῖρα«, Ἰλ. Ε, 458. ἄλλοτε »Τινά κατά τι, κατὰ χρόα, κατὰ δμῶν, κατ' ἀσπίδα«, κ. τ. τ. σπαντρ. μετὰ Δίτ. τοῦ πράγμ. οὐτάζου σάκος, Ἰλ. Η, 258. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡτ. Ἀσπ. 383. καὶ »Ἕλκος, ὅμα βροτὸς οὐτασεν ἀνήρ«, Ἰλ. Ε, 361. ὅθεν »Οὐταμένη ἀτειλή«, ἡ ἐληλασμένη πληγή, Ἰλ. Ξ, 518. Ρ, 86. παρ' Εὐρ. καὶ ἐπὶ ἀστραπῆς· μετχρζτ. ὡσαύτως καὶ ὁ Ὁμ. τὴν λέξιν κεκόλ. ἐν γενικῇ σημασ. τοῦ Πληγόνω, ἔτι καὶ μακρόθεν, ὅθεν καὶ ταύτόν τῷ Βάλλειν. (ἐκ τοῦ οὐτάω παράγ. τὸ Ἀτειλή, συγγεν. μὲ τὸ Ὠθέω.)

Οὔτε, Ἐπίρ. (οὐ, τε) καὶ ὄχι, ὅθεν, Ἰλ. Χ, 265. τίθεται δὲ ἀντ' αὐτοῦ συχν καὶ »Καὶ οὐ«, Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 806. Γ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 1, 10. Schaef. Schol. Ap. Rh. 3, 1. 2) συνηθ. ἐπαναληφθέν, »Οὔτε —, οὔτε — «, ὡς τὸ Λατ. neque —, neque —, συνάπτον οὕτω τὰ μέρη τῶν προτάσεων, ὥστε παριστάνονται ὡς ἔχοντα ἀμοιβαίαν τινα σχέσιν ἀναμεταξύ των. Τίθεται δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ »Οὔτε —, τε —«, ὡς τὸ Λατ. neque —, ne—, Ἰλ. Ω, 165. 185. Böckh Simon. σελ. XV. εἰς Tacit. Germ. 2. σελ. 86. »Οὔτε —, δὲ — «, Ἡρόδ. 1, 108. Werfer Ἡρόδ. 8, 142. Schaef. Dion. comp. σελ. 297. »Οὔτε —, οὐδὲ — «, Schaef. αὐτόθι σελ. 38. 299. Reisig conj. in Ar. σελ. 213. καὶ ἐξαίρ. συχν. »Οὔτε —, οὐ — «, Schaef. Bos. ell. σελ. 228. ἐνίοτε καταλιμπάνεται τὸ οὔτε ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, Boeckh Πινδ. Πυθ. 6, 48. 10, 47. ὁμοίως περὶ τοῦ »Οὐ —, οὔτε — «, ἴδε Reisig comm. crit. de Soph. OC. 485. Πρβλ. οὐδέ.

Οὔτερος, Ἰων. ἀντὶ »Ὁ ἕτερος«, Ἡρόδ. 1, 34. 134. Ὀδύ. »Τούτερον«, Ἡρόδ. 1, 32.

*Οὐτήσασκε, Ἐπικ. 3 ἑνικ. Ἀόρ. 1. ἐνεργ. ἐκ τοῦ Οὐτάω, ἀντὶ οὔτησε, Ἰλ.

Οὔτησις, εως, ἡ (οὐτάω). Τρῶσις, πλήγωσις.

Οὐτητήρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ οὐτητήρ, ῆρος ὁ οὐτητής, οὗ, ὁ (οὐτάω) Ὁ πληγόνων, ἢ πληγεύουσα, τιτρώσκουσα.

Οὔτι, ὑπονοουμ. τοῦ κατα, ταὐτὸν τῷ Μηδαμῶς, οὐκ, οὐχί, παρὰ Ποιηταῖς ἴδε οὔτις.

Οὐτιδανός, ἡ, όν, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. διαταλ. (οὔτις). Ὁ μηδενὸς λόγου ἄξιος, ἀτιμητός, ἄτιμος, ἀνωφελής, κακοπότητος. παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων· παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ Μικρός, ποταπός. (Ἡ δὲ συλλαβὴ, δανός, ἐντεῦθεν, οἱ καὶ ἐν τῷ Ἡπεδανός, συνάπτεται κατὰ πρόσθεσιν ἐπὶ τέλους.)

Οὐτιενσοῦν, ταὐτὸν τῷ, οἱουδήποτε.

Οὔτιπου, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐτίπου, ἴσως ὄχι· ἐπὶ ἐρωτήσεως ὡς τὸ Λατ. num forte, ὅμως ἴσως ὄχι; ἐπέχει τόπον μεταξὺ ἐρωτήσεως καὶ λόγου ἀιδίου, Boeckh expl. Πινδ. Πυθ. 4, 87.

Οὐτίπω, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐτίπου, ἀκόμη ὄχι, ταὐτὸν τῷ οὔπω.

Οὔτις, οὐδ. οὐτι, Γεν. οὐτινος (αὖ τις) Οὐδείς, κἀνείς, τό Λατ. ne ullus, nullus, συχν. παρ' Ὁμ. ἔστιν παρεισάγει καὶ ἄλλας λέξεις μεταξὺ τοῦ οὐ καὶ τι: ὡσαύτως παρ' Ἡσ. τὸ οὐδὲ ταξὺ τοῦ οὐ καὶ τι· εἰς Ἐπίρ. ἀρνήσεως, ἀντὶ Παντάπασι, ἢ ὅλου ὄχι, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

*Οὔτις, ὁ, Δίτ. Οὔτιν, οὐδεὶς, πλασθὲν εὐφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσ. δίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν Πολύφημον διὰ τῆς ἀμφιλογίας αὐτοῦ καὶ οὗτος, Ὀδ. I, 366. 408. 455. ἴδε καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 545. 666. 2) οὗτος, ἰδιος καὶ ἐνος, ὁ, Εἰδός τι παραλογισμοῦ, καλουμένου οὕτως, ὡς λέγεται, κατὰ τοῦ Ὀδυσ. τὸ ὄνομα, Διογ. Λ, 7, 44. 82.

Οὗτος, Ἐπίῤῥ. (εὖ, τοῖ). Non sane, Βέβαια οὐχί, σύε, οὐδαμῶς. Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Οὗτοι ποτέ«, Ἀρστφ. Σφ. 1117. »Οὗτοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυήσομαιι, τουτ' ἔστι, Βέβαιοι ἐν ὅσῳ ζῷ ποτὲ δὲν θέλω τὸν ἐκδυθῇ. Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ ὅταν ἔπηται ὅρκος, ὡς τὸ »Οὗτοι, μὰ τὴν γῆν«, κ. τ. λ. Ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ τοῦ Τοίνυν, Ἀριστοφ. Σφ. 1141. »Μὰ τὸν Δί', οὐ τοίνυν, ἐνθα πρότερον ἐγράφετο οὐ τοίνυν γε, ἴδε, καὶ Τοίνυν. (Τὸ οὗτοι συγχέεται συχν. μὲ τὸ οὖτι.)

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Γεν. τούτου, ταύτης, τούτου, κ. τ. λ. δεικτική Ἀντωνυμ. ἤδη παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. συχνὰ συνηθ. ἀναφέρετ. ἡ Ἀντωνυμ. αὕτη, ὅταν εἶναι λόγος περὶ δύο ἀλλήλοις ἀντικειμένων πραγμάτων, εἰς τὸ τελευταῖον ἐξ αὐτῶν, σημαίνει λοιπὸν ὡς τὸ ὅδε τὴν πλησίον ὑπάρχουσαν τοῦ ὑποκειμένου τὸν, ὅθεν εἶναι καὶ τὸ »Ταῦταν, τὰ πλησίον ἡμῶν ὑπάρχοντα, ἐπήρεια πράγματα, »Τὰ ἐνταῦθα«, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 75. Ε. Τίθεται δέ, ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. ὅταν ἀναφέρεταί τις ἀμιλῶν, καὶ τὸ »Καὶ οὗτοι« ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ »Καὶ αὐτός« (ἔρχ) Werfer Ἡρόδ. 1, 180. 2) ἐνίοτε δὲν ἀναφέρεται, κατὰ τὸ σύνηθες, τὸ οὗτος εἰς ἐγγυτὰ προηγούμενόν τι, ἀλλὰ δείκνυσι εἰς ἐπόμενόν τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἀπειρίαν ἐπομένην πρόταση, διήγησιν κ. τ. λ. αὐτὴ τοῦ, ἡ, τὸ ἑφεξῆς, Ἰλ. N, 377. Ὀδ. B, 306. Werfer Ἡρόδ. 2, 104. εἶναι δὲ εὐχρηστ. τρ. ἐνταῦθα τὸ ὅδε. 3) ὅταν σχετική τις πρότασις μετὰ τοῦ ὅς ἕπεται εἰς δεικτικὴν πρότασ. μετὰ τὸ οὗτος, τότε ἐξηγεῖται τοῦτο διὰ τοῦ Ἐκεῖνος, ὅστις —, κ. τ. λ. Ὀδ. B, 40. Z, 201. H, 48. Π, 437. 4) ὅταν ἐπιδεικνύεται ἐμφατικῷ τρόπῳ πρόσωπόν τι, τότε τὸ οὗτος ἔχει σημασίαν τοῦ οὗτος ὁ γνωστός, ὁ περίφημος, ὁ παρεδόξτος, ὡς τὸ Λατ. hic καὶ τὸ Γερμ. jener, Berti. Terent. Adelph. 5, 8, 23. Wolf Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 295. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 89. Γ. 5) ὅταν ἐπιδεικνύεται ἐμφατικῷ τρόπῳ τόπός τις, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ Ὑποκείμ. τοῦ οὗτος, τότε εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὗτος καὶ ὧδε, ὡς εἴδός τι Ἐλληνικῆς ἢ ὡς Ἐπιφωνημ. ὡς τὸ Λατ. heus, Ἐσύ! ἐσύ, ἐσύ ἐκεῖ! ἄκουσον! ὡσαύτως τὸ »Ὦ οὗτος, οὗτος σύ«, καὶ »Οὗτος, ὦ σέ τοιν, συνυπακ. Ἡλῶ ἢ λέγω, Ἀρστφ. συχν. μετὰ σημασ. ὀργῆς καὶ καταφρονήσεως· τὸ ἁπλ. εἶναι πολὺ σπανιτ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, καὶ τὸ Οὐδ. ἀπαντᾶται αὐτὸς ἴσως μόνον ἐν τῇ ἀποκρίσει, »Ταῦτ', ὦ δέσποτα«, ἰδοὺ ὦ δέσπ. Ἀρστφ. Εἰρ. 275. Πρβλ. Ὅδε, 2. 6) ἐν τῇ Ἀττ. δικανικῇ ἀναφέρεται τὸ οὗτος ἀπὸ μέρους τοῦ συνηγόρου ἐπίσης εἰς τὸν κριτήν, τὸν κατήγορον, καὶ κατηγορούμενον, ἀνῳ ὁ Ῥωμαϊκ. συνήγορος ἐκάλει τὸν μὲν κριτὴν καὶ κατηγορούμενον hic, τὸν δὲ κατήγορον iste, εἰς Πληθ. καὶ ἅπαντες οἱ ἀκροαταί, Wolf. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 222. 283. 7) τὸ οὗτος τίθεται συχν. ἐλεύναστ. ὅταν ἀφ. ἀναλαμβάνει κεφαλαιώδη τινὰ πρόταστν, ἥτις διεύρυνη ὑπό τινος ἄλλης, π. χ. »Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀρετάης, ———— εὐδὲ οὗτος, προσωτέρω ἔφηγε δεικνύδαιι, Ἡρόδ. 4, 16. »Βουλόμενον γὰρ τὸν σφέτερον βασιλέα, ———— τοῦτον βουλομένων εἰδέναι τὸ πλῆθος«, Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. Schweigh. αὐτόθι 4, 172. 6, 52. καὶ ἀλλαχοῦ. Schaef. mel. σελ. 84. Dion. compr. σελ. 108. 8) πρὸ τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. παραλείπεται συχν. ἡ δεικτ. Ἰλ. E, 305. Ὀδ. Ω, 286. Schaef. Bos. ell. σελ. 364. καὶ εἰς Σοφοκλ. Ἠλ. 1060. 9) αὐξανόμενον, μᾶλλοντα ἐν τῷ Οὐδ. »Τοῦτ' αὐτό, τοῦτο ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο«, Δατ. id ipsum. 10) »Τοῦτο μέν —, τοῦτο δέ — «, καὶ »Ταῦτα μὲν —, ταῦτα δὲ — «, σχηματίζει παρατεταγμένας προτάσεις, μέρος —, μέρος —, συχνότ. παρ' Ἡρόδ. ὅστις μεταχρῆτ. ἐνίοτε ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἀντὶ τοῦ »Τοῦτο δὲ« τὸ Δί μετ' ἄλλης τινὸς λέξεως, π. χ. »Ὁ δέ, μετὰ δέ« κ. τ. τ. Schweigh. Ἡρόδ. 7, 22. πρβλ. 3, 108. 6, 125. 7, 176. »Τοῦτο μέν« ἔχει τότε συχν. τὴν σημασ. τοῦ »Πρῶτον μέν«· ὡσαύτως »Τοῦτο μέν —, ἔπειτα δὲ — «, Erf. Σοφοκλ. Ἀντ. 61. Φιλ. 1346. »Τοῦτο μέν —, εἶτα — «, Σοφοκλ. Αἴ. 672. Οἰ. 441. »Τοῦτο μέν —, τοῦτ' αὖθις — «, Σοφοκλ. Ἀντ. 165. κ. τ. τ. 11) τὸ »Ταῦταν εἶναι συχν. πλεοναστ. ὅταν ἐκκύκλ. ἐπί τι ὑποκείμενον, ἵνα νὰ προηγῆται τοῦτο εἰς ὁποιονδήποτε ἀριθμὸν καὶ γένος, Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 1366. Jac. AP. σελ. 216. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἐμέσως παρὰ τῷ ὑποκειμ. π. χ. »Ἀπόλλων ταῦ' ἦν«, οὗτος ἦν ὁ Ἀπόλλων, Σοφοκλ. OT, 1328. 12) ὅταν πρέπει νὰ παρασταθῇ ἡ ἕνωσις δύο περιστάσεων ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀξιόλογος, τότε προστίθεται τῷ καὶ συχν. ἡ δεικτ. Ἀντων. ἥτις ἀναφέρεται ἐνταῦθα πάντοτε εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, συχν. »Καὶ ταῦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἕπεται μία Μετοχή, καὶ τότε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ Μ' ὅλον ὅτι· σπανίως ὅμως τίθεται καὶ μετὰ τὴν Μετοχ. Schaef. gnom. σελ. 272. εἰς Ἀρσεν. Ἡρόδ. 1, 147. 6, 11. ἄνευ τοῦ Μετοχ. ἡ Ῥῆματ. Σοφοκλ. Ἠλ. 618. Πλάτ. Πολ. 3. σελ. 404. Δ. 13) »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦταν, ὡς τὸ Εἶεν, τελευτῆς μακροτέρου τινὸς λόγου, διὰ νὰ γίνῃ μετάβασις εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει, Λατ. sed haec hactenus. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως ἔχει »Ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξειω, τοῦτο δὲ ἤδη βεβαίως, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 78. Α. καὶ ἐπίσης καταφατικόν, »Ἦ ταῦταν, οὕτως εἶναι, ὡς τὸ Λατ. ita est, Valck. Phoen. 420. εἶναι δὲ ἐν χρήσει τὸ ταῦτα μόνον, ὡς κατάφασις ἐν τῇ ἀποκρίσει, »Ταῦτ' ὦ δέσποτα«, καὶ μύριε, Ἀρστφ. Εἰρ. 274. ὅπου συνυπακ. τὸ Δράσω ἢ Ποιήσω, Ἀρστφ. Εἰρ. 275. Ἱππ. 111. Σφ. 142. ὡσαύτως »Ταῦτα δή«, Ἀρστφ. Ἀχ. 815. Elmsl. καὶ »Ταῦτά νυν«, Ἀρστφ. Σφ. 1008. 14) »Ταῦταν εἰς Δίτ. ἀντὶ Διὰ ταῦτα, συχν. καὶ »Ταῦτ' ἄραν, καὶ »Ταῦτ' οὖν«, διὰ τοῦτο λοιπόν, Koen. Greg. σελ. 29. Br. Ἀρστφ. Νεφ. 319. Σφ. 1358. Ὀρν. 120. β) ἀντὶ τοῦ Τόσον, Erf. Σοφοκλ. OT. 265. Αἴ. 1346. πρβλ. Ὅδ. Γ, 390. Δ, 694. 15) ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς Ἐπίῤῥ. καὶ ἡ Δωτ. ἠλ. ἐνικ. »Ταύτῃ«, ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὅπου συνυπακ. χώρα. β) ἀντὶ τοῦ οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, »Οὐ ταύτ' ἔστι πω ταύτῃ«, Ἀρστφ. Ἱππ. 843. πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 367. »Ταύτῃ καλεῖσθαι, προσαγορεύεσθαι κ. τ. τ. ἀντὶ οὕτω καλεῖται, Σχολ. Πλάτ. Ruhnk σελ. 50. Bast ep. cr. σελ. 37. ὡς τὸ »Οὕτω καλεῖσθαι«. γ) ἀντὶ Διὰ τοῦτο, ὅθεν. 16) συχν. προστίθεται εἰς τὴν δεικτ. Ἀντων. τὸ Ἄρδην, διὰ νὰ αὐξηθῇ ἡ δεῖξις· ἡ Ἀντων. προηγεῖται τότε τοῦ Ἄρδην, ἐνίοτε ὅμως καὶ μετὰ τὸ Οὐσιαστ. οἱ Ἀττ. ὅμως παραλείπουσι καὶ τὸ Ἄρδ. ὅταν σημειοῦται διὰ τῆς Ἀντων. ἀντικείμενον πραγματικῶς παρὸν, ἢ ὡς τοιοῦτον νοούμενον, Greg. Cor. dial. Att. 56. Br. Ἀριστ. Ἐκκλ. 367. Wolf. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 263. 17) ἰδιαιτέραν τινὰ αὔξησιν λαμβάνει τὸ οὗτος διὰ τῶν δεικτικοῦ Ἰωτα τῶν Ἀττ. »Οὑτοσί, αὐτηί, τουτίω, Γεν. Τουτονί, Ὀνομστ. πληθ. οὑτοσί, Οὐδ. Ταὐτί, κ. τ. λ. ὡς τὸ Λατ. hicce καὶ τὸ Γαλλ. celui-ci: οἱ Ἀττ. προσάπτουσι πρὸ ἀνέξ φωνήεντ. καὶ τὴν συλλαβ. ἰν, τότε ὅμως μόνον, ὅταν προηγεῖται ἕνα σ, ὅθεν οὑτοσίν, ποτὲ ὅμως Αὐτηίν ἢ Τουτίν· εἰς τὸ Οὐδ. εὑρίσκετ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμικ. ἐκτὸς τοῦ τουτί καὶ ταυτί ὡσαύτως καὶ τὸ τουτογί καὶ ταυταγί, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν χασμῳδίαν ἐν τῷ τουτοί, ταυταί· ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ Τουτοδί, Br. Ἀριστοφ. Εἰρ. 331. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 108. Dind. Ἀριστοφ. Ὀρν. 18. Butim. ausf. Gr. Gramm. 2. σελ. 415. παρὰ τοῖς Τραγικ. εἶναι ἡ χρῆσις τούτου τοῦ Ἰώτα πολ. σπαν. Port. Εὐρ. Μηδ. 157. (τοῦτο τὸ Ἰῶτα εἶναι πάντοτε μακρόν, τὸ προηγούμενον ὅμως μακρὸν φωνῆεν ἢ ἡ δίψογγ. γίνεται πάντοτε βραχύ, ὡς Αὐτηί, ⏑ –, τουτονί, ⏑ –, κ. τ. λ.)

* Οὑτοσί, Αὐτηί, ταυτί, ἴδε οὗτος, 17.

Οὕτως, καὶ ἐπομένου συμφώνου συνηθ. οὕτω, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ αὐτος, Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἕτζη, ἐξαιρέτως δὲ, τόσον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅθεν καὶ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις ἢ κατὰ ταῦτας τὰς συνθήκας, ὅθεν ἑπομένως· εἰς τὰς ἐντελεῖς προτάσεις ἀναποκρίνεται εἰς τὸ οὗτος τὸ ὡς, Ἰλ. Δ, 178. Ὀδ. Δ. 148. 485. Ξ, 440. Σ, 236. καταλιμπάνεται δὲ συχν. ὄχι μόνον τὸ ὡς μετὰ τὸ οὕτως, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐίνοτε καὶ τὸ οὕτως μετὰ τὸ ὡς, Schaef. L. Bos. dl. σελ. 778. mel. σελ. 73. Θεόκρ. 7, 45. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἕπεται συχν. τὸ οὕτως εἰς τὸ ὥσπερ, τίθεται δὲ ἐν ταῖς συγκρίσεσι καὶ ἄνευ τούτου, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 72. Γ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως ἕπεται συχν. ἀντὶ τοῦ Ὥστε ἢ ἀναφορ. Ἀντωνυμ. Σοφοκλ. Ἀντ. 221. Ἀριστφ. Ἀχ. 736. Schaef. mel. σελ. 71. β) ἐλλειπτικῶς ἐκφερόμενον, »ὡς ὁ μὲν ὅτως«, Ὀδ. T, 300. γ) »οὕτως ἔσται«, ἕτζη πρέπει νὰ γένῃ, ἆρα ἐπιβεβαιωτικὸν ἢ καταφατικόν, Ὀδ. Λ, 348. Π, 31. P, 599. Φ, 257. δ) μετ' ἰδιαιτέρ. ἐμφάσεως παρὰ τῇ Προστακτ. »κεῖθ' οὕτως«, κείσου λοιπόν, περίτινες, ὅστις κεῖται, καὶ πλέον δὲν πρέπει νὰ σηκωθῇ ποτέ, Ἰλ. Φ, 184. πρβλ. X, 498. Ὀδ. E, 146. ε) »οὕτω δή«, οὕτω λοιπόν, Ἰλ. B, 158. Ξ, 88, O, 553. Ὀδ. E, 204. »οὕτω γάρ δή τοι,« Ἰλ. O, 201. »οὕτω που«, Ἰλ. B, 116. Ξ, 69. Ὀδ. I, 262. 419. Γ, 370. οὕτω πῃ, Ἰλ. Ω, 373. »λίην οὕτω«, Ὀδ. N, 239. ζ) μετὰ τῆς Γεν. ὡς τό »εἰς τοῦτο,« ἢ »εἰς τοσοῦτον«, Valck. Phoen. 364. η) ὅπου τὸ οὕτως ἐκφράζει ὑψηλὸν βαθμόν, αὐτὸ τὸ τόσον, ἕπεται δὲ συνηθ. εἰς τοῦτον τὸν προσδιορισμὸν τὸ Ὥστε ἢ Ὡς, ἐνίοτε ὅμως παραλείπεται τὸ Ὥστε, π. χ. »αἱ τῶν Λίγυπτίων κεφαλαὶ εἰσὶ οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαῤῥήξειας«, Ἡρόδ. 3, 12. πρβλ. 1, 31. 3, 12. 4, 28. ἐνίοτε δὲ ἕπεται ἀντὶ τοῦ Ὥστε ἡ ἀναφορ. Ἀντων. Valck. Ἡρόδ. 4, 52. πρβλ. Ὅς, A, 4. β. 2) Ὡς τὸ »οὕτως« μετὰ σημασ. τῆς ἀφροντισίας καὶ ἀμελείας, ἕτζη μόνον, Δατ. sic, Donat. Terent. Andr. 1, 2, 4. Schaef. Dion. comp. σελ. 430. παρ' Ὅμ. ῥητῶς, ὡμῷ οὕτως, Ἰλ. B, 120. κατὰ μόνας ἔχει μόνον τὸ Αὕτως ἢ Αὐτως. 3) Ἐπ' εὐχῇς καλῆς τε καὶ κακῆς, πάντοτε μετὰ τῆς Εὐκτ. Ἰλ. Φ, 412. Ὀδ. Θ, 465. Ξ, 402. O, 180. ἔτι μετὰ τὸ Εἰ καὶ Αἴθε, Ἰλ. N, 825. Ὀδ. Γ, 494. ἡ ἔκφρασις εἶναι τότε ὅλου ἑλλειπτ. π. χ. »εἰ γάρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἶην,« ἄμποτε νὰ ἤμουν, ὡς τὸ ἐπιθυμῶ, τοῦ Διὸς υἱός, ἢ αὐτὸ νῦν Ζεὺς θείη οἰκάδε ἐλθέμεναι, καθὼς τὸ ἐπιθυμῶ, οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς νὰ ἐάσῃ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκον! β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως καὶ ἐν ὅρκου, π. χ. »ἀγών', οὕτως ὀνήσιμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρα, ὅσον ἐπιθυμῶ, τὰ χα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρῶ τὰ παιδάκιά μου, τόσον μισῶ τὸν ἄνδρα, Ἀρστφ. Νεφ. 520. 4) «Οὕτω λεγόμενος, οὕτω καλούμενος, οὕτως ὀνομαζόμενος» κ. τ. λ. ὡς τὸ σύνηθ. ὁ οὕτω λεγόμενος, κ. τ. λ. Bast. ep. cr. σελ. 276. append. σελ. 7. τίθενται δὲ ἐνίοτε τὸ οὕτως πρὸ τῶν ῥημ. τούτων καὶ πλεοναστ. Schaef. Σχολ. Ἀ. Ῥ. 3, 1179. ὁμοίως οὕτως ἀκούσαιμι, νὰ εἴπω οὕτως 5) «Οὕτω μὲν —, οὕτω δὲ —,» «μέρος μὲν —, μέρος δέ —, πρβλ. Οὕτος, 10. ὁμοίως «οὐχ οὕτως — ὡς», ἀντὶ Μᾶλλον — ἤ. 6) ἐν τῇ ἀρχῇ ἀνηγήσεώς τινος εἰς τὴν συνήθη ὁμιλίαν, «οὕτω ποτ' ἦν μὺς καὶ γαλῆ», Ἀρστφ. Σφ. 1221. 7) Μετὰ μακροτέραν τινὰ πρότασιν τίθεται τὸ Οὕτω ἐνίοτε μετ' ἐμφάσεως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποδόσεως, ἤτοι ἐκφράζον τὴν συνέπειαν πλειοσέρων ἐννοιῶν, μετὰ πρότασιν περιέχουσαν Μετοχὴν, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφαλλαιώδους προτάσεως, πρβλ. Ἡρότ. 1, 94. 196. 2, 94. 100. 3, 109. 7, 150. Math. Gr Gramm. σελ. 822. «ὡσαύτως μοῦτω δή,» Valck. Ἡρότ. 7, 158. 174. καὶ «εἰς» οὕτως, Schaef. Dion. comp. σλ. 414. 8) συχν. τίθεται τὸ οὕτως καὶ ἐπὶ τέλους τῆς προτάσεως, ἥτις περιέχει τὸν προσδιορισμόν, δεικνύον ἐκ νέου εἰς αὐτὸν ἢ ἀναλαμβάνον ἐκ νέου τὴν πρότασιν, Schweigh. Ἡρότ. 7, 170. πρβλ. οὕτος, 7. — Ὅ,τι τίθεται τὸ οὕτως, καὶ πρὸ Συρφών. τοῦτο δεικνύει ὁ Jac. AP. σελ. 159. 503. Ἀχ. Γάτ. σ. 830. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι τὸ οὕτως εἶναι ὁ ἀρχικὸς Ἠπίρ. σχηματ. καὶ ὅτι τὸ οὕτω πρωτύτερον ἐντεῦθεν κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ ῥαθυμίαν ἐν τῷ ὁμιλεῖν· τὸ οὕτω ὅμως πρὸ Φωνηεντ. πιθανόν, ὅτι δὲν ἀπαιτᾶται, ἐκτὸς εἰς τὸν Ἰων. πεζ. λόγ. ἐν ᾧ μετχρξτ. π. χ. ὁ Ἡρότ. συχν. τὸ οὕτω πρὸ Φωνηεντ.

* Οὑτωσί καὶ πρὸ Φωνήεντ. ἐνίοτε οὑτωσίν, = οὕτως, αὐξητ. διὰ τοῦ δεικτικοῦ Ἰῶτα τῶν Ἀττ. (ι)

Οὐχί, Ἠπίρ. ἀντὶ Οὐ, ὄχι, ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλ. συχτρ. ἔμπρ παρὰ τοῖς Ἀττ. (−υ)

Οὐχ ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, πάνυ.

Οὐχ οἷόντε, οὐ δυνατόν, οὐχ ἧττον, ὄχι ὀλιγώτερον.

Τὸ Ο. μετὰ τοῦ Φ.

Ὀφελός, ἀντὶ Ὠφελός, Βυζ.

Ὀφείδεον, τό. Ταὐτόν τῷ Ὀφείλιον, Ἑπαφρστ. τοῦ Ὀφις.

Ὀφειλέσιον, τό, (ὀφειλω) Μπρὸν τι χρέος, ὀφειλος, Εὐστάθ.

Ὀφειλέτης, ου, θηλ. ὀφειλέτις, ιδος, ἡ. Ῥῆσ. 965. (ὀφείλω) Ὁ χρεώστης, ἡ χρεώστις εἶναι ὑπὸ χρέος, ὅστις χρεωστεῖ.

Ὀφειλάω. Ἴδε Ὀφείλω.

Ὀφειλή, ἡ, (ὀφείλω) Ταυτόν τῷ, ὄφειλας, τὸ χρέος, δάνειον, ἀνάγκη. Ν. Δ. κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. καὶ παρὰ Ξενοφ. περὶ πόρων, ὅπου ὅμως δὲν ἀπαντᾶται πλέον.

Ὀφείλημα, ατος, τό, (ὀφείλω) Τὸ χρεωστούμενον, τὸ χρέος.

Ὀφειλιμος, ὁ, ἡ, τιμαρτ. ἀντὶ ὀφέλσιμος, ἡ ὀφέλλιμος.

Ὀφειλόντως, Ἠπίρ. Μετοχ. ἐκ τοῦ ὀφείλω, κατὰ χρέος, πρεπόντως, δεόντως, κατὰ τὸ χρέος, καθὼς πρέπει.

Ὀφείλω, Μέλ. ὀφειλήσω, Ἀόρ. 2. ὤφελον, Ἰων. ὄφελον, ὑστρτρ. καὶ ἐν τῷ πεζ. λόγ. παρὰ τοῖς Ἑπικ. καὶ ὠφέλλον, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ ὀφέλλον, Ὀδ. Θ, 312. εἶμαι ὀφειλέτης, χρεώστης, χρεωστῶ, ἔχω νὰ πληρώσω τι, χρείας τινων, Ἰλ. Δ, 688. καὶ Παθητ. ηχρεῖος ὀφείλεται τινι, Ἰλ. Λ, 685. καὶ ἄνευ τῆς Αἰτ. Ἔχω χρέη, εἶμαι κατεχρεωμένος. 2) Εἶμαι ὑπόχρεως, ἔχω χρέος νὰ κάμω τι, συνηθ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. συχν. παρ' Ἡρότ. 1, 41. 42. 111. 7, 50, 1. 152. Εἰς Παθητ. «ὀφειλόμενος», χρεωστούμενος, προσηκων, ἀνηκων, ἐξαιρ. εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὴν σημασ. ταύτην ὁ Ἀόρ. «ὤφελον», κυρίως ἐγὼ ἔπρεπε νὰ — «ὠφελεν αἰθανάτοισι εὐχεσθαι» ἔπρεπε νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀθανάτους, Ἰλ. Ψ, 540. «νῦν ὄφελεν πονέεσθαι λισσόμενος», τώρα ἔπρεπε νὰ κοπιάσῃ μὲ τὰς δεήσεις, Ἰλ. Κ, 117. πρβλ. Ἰλ. Δ, 353. Σ, 350. Σ, 367. Ὀδ. Δ, 97. 472.) β) ἐφεξῆς ἔχει ὁ Ἀόρ. συνηθ. τὴν σημασ. τῆς εὐχῆς, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ τι, ὅπερ δὲν ἔγινεν, π. χ. «τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἁγνὴ τὴν ἐφόνευσεν ἡ Ἄρτ. εἰς τὰ πλοῖα! utinam eam interfecisset! Ἰλ. Τ, 59. συνηθ. μετὰ Συνδέσμου τινος, ἐν ᾧ περιέχεται ἰδιαιτέρως ἡ εὐχή, μετὰ τοῦ εἴθε, Ἑπικ. «Αἶ». ὄφελεν ἢ «ὠφέλλεν», ὦ ὄμποτε νὰ —, Ἰλ. Α, 415. Γ, 40. Ξ, 84. Σ, 86. «αἲ» ὠφέλλεν, Ὀδ. Σ, 401. «αἲ» ὠφέλετεν, Ἰλ. Π, 254. «αἲ» ὄφελον», Ὀδ. Ν, 204. «ἦ αἲ» ὤφελεν, Ἀρστφ. Εἰρ. 1058. ἢ μετὰ τοῦ ὡς, «ὡς ὄφελον», ἢ «ὠφέλλον», Ἰλ. Δ, 380. Ω, 764. Ὀδ. Ξ, 274. «ὡς ὄφελες» ἢ «ὠφέλλες», Ὀδ. Β, 189. «ὡς ὀφέλλεις,» ἢ «ὠφέλλεν» Ἰλ. Γ, 173. Δ, 315. Ζ, 345. Η, 390. Φ, 279. Χ, 426. 481. Ὀδ. Σ, 68. καὶ αὐξημέν. διὰ τοῦ ὡς δή, Ὀδ. Δ, 217. Ε, 308. Δ, 548. καὶ μετ' ἀρνήσεως, «μὴ ὄφελες», ὄμποτε νὰ μὴ —, Ἰλ. 1, 698. Ρ, 686. Σ, 19. Ὀδ. Θ, 312. Ἡσ. Ἔργ. 176. 3) μεταφορ. ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν ὡς χρέος ἢ ἐξ ἀνάγκης φυσικῆς, ἢ ἐκ τοῦ παρωμένου, μάλιστα εἰς Παθητ. «βροτοῖς κατθανεῖν ὀφείλεται», ἡ βροτὸς καταθανεῖν ὀφείλεται, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, ἐπειδὴ ἔχει ὁπωσοῦν ὡς χρέος νὰ ἀποδώσῃ τὸν θάνατον εἰς τὴν φύσιν, debetur mors, ὅθεν καλεῖται «ὀφειλόμενος», παῖ, ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν, ὅ,τι μέλλει γενέσθαι βεβαίως, Jac. ep. ad. 692. «ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τιν», ὁ ἐχθρὸς ἔχει νὰ πάθῃ κακὸν ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, Πλάτ. β) ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων ἠθικῶν παρεπομένων τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ὅ,τι πρέπει νὰ πάθῃ τις διὰ τὰς πράξεις του, π. χ. «ζημίαν ὀφείλειν χρεωστῶ ἀκόμη νὰ ἀποδώσω ποινήν», «βλάβην ὀφείλειν», πρέπει νὰ πάθω ζημίαν τινὰ ὡς ποινήν. γ) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀφειλομένης ἀνταποδόσεως ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, «βλάβην ὀφείλειν τινὶ», εἶμαι εἰς χρέος διὰ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα εἰς τινα· «ὡσαύτως», «τὰγαθὸν ἢ κακὸν ὀφείλειν τινὶ», χρεωστῶ νὰ ἀνταποδώσω καλόν ἢ κακόν τι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησεν ἄλλος, τοὐτέστι πρέπει νὰ φανῶ εὐχάριστος, ἢ νὰ ἐκδικηθῶ; «ὀφείλουσι τὴν ψυχὴν πᾶσιν, εἰς ὅλους χρεωστοῦσι τὴν ζωήν των, εἰς ἐκείνους ὁηλ. παρὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσμείωσι τὸν θάνατον. — Εἰς τὸν Ἐνστ. καὶ Πρττ. μετχρξτ. ὁ Ὅμ. μόνον τὸν σχηματ. ὀφέλλω, παβλ. ὀφλω καὶ ὀφλισκάνω.

* Ὀφείτης, ἀντὶ ὀφίτης, ὡς τὸ ὀρείτης ἀντὶ ὀρίτης, νεωτρ. σχηματ.

Ὀφέλλεμος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ὠφέλιμος, χρήσιμος, Μάξιμ. στίχ. 135. Ὀππιαν. Ἁλ. Γ'. 429. «ἐπὶ ἐν ἄλλοις χειρογράφοις, ὀφελιμος, καὶ ὀφέλσιμος, καὶ ὀνήσιμος, φέρεται· ἐν τοῖς

Ὀφέλλω, εἰς Ἐνστ. καὶ Πρττ. παρ' Ὅμ. ἐνίοτε ἐν τῇ σημασ. τοῦ ὀφείλω, χρεωστῶ, Ὀδ. Θ, 332. 462. Φ, 17. Παθητ. ηχρείλοι μοι ὀφέλλεται», Ὀδ. Γ, 367. 2) Εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει νὰ —, «ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, πρέπει νὰ κάμητε τοῦτο, Ἰλ. Γ, 200. ἔτι καὶ διὰ τὸν Ἀόρ. ὄφελον εἶναι εὐχητ. ὁ σχηματ. ὠφέλλον παρ' Ὅμ. σπανιτρ. ὅμως τὸ ὄφελλον· (τοῦτο τὸ ὀφέλλω δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ ἑπόμ.)

* Ὀφέλλω, Μλ. ὀφελῶ, Ἀόρ. ὤφειλα, Πληθύνω, μεγαλύνω, ὑψόνω, ἀνδυναμόνω, Ὅμ, ὅστις ὅμως ἔχει μόνον τὸν Ἐνστ. καὶ Πρττ. Ἐνεργ. καὶ Παθητ. καὶ τὴν Ἰων. Ἐὐκτικ. ὄφελλαιεν, «πόνον, στόνον, ἀνδρὸς ἐρωὴν, δέμας, ἦβην, μένος, ἀρετήν», Ὅμ. «τὸ ἀνέμου κῦμα τ' ὄφελλαιεν, ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου ὑψόνει τὰ κύματα, Ἰλ. Ο, 383. «οἶκον ὀφέλλειεν», αὐξάνειν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου, Ὀδ. Ο, 21. Ἡσ. Ἀσπ. 497. Παθητ. οἶκος ὀφέλλετο», Ὀδ. Ξ, 233. «μᾶζον ὀφέλλειεν», ἀντὶ τοῦ Πολυλογέστερον, Ἰλ. Π, 631. καὶ «ὀφέλλειν τινὰ τιμῇ», παρέχειν εἰς τινα μεγαλητέραν τιμήν, honore augere, Ἰλ. Δ, 510. «ὕβριν ὀ·ει, τρέφω, αὔξω τὴν ὕβριν, Ἡσ. Ἔργ. 215. «ὡσαύτως «πόλεμον καὶ ὀῆριν ὀ·ει, Ἡσ. Ἔργ. 14, 33. καθόλου Προάγω, προβιβάζω, ἀπαυξάνω, βοηθῶ, προΐεμαι ὄφελος, εὐλογῶ· Παθ. Αὐξάνομαι, προχωρῶ, προκόπτω. 2) Σκουπίζω, φωταλῶ, σαρόω, ἐπειδὴ ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ Ἐπισωρεύειν τι. πρβλ. ὄφελμα, 2. καὶ ὄφελτρον.

Ὄφελμα, τό (ὀφέλλω). Αὔξημα, πλήνυσμα, μεγάλυνσις, ὄφελος, κέρδος. 2) Φωταλίδια, σκουπίδια, καὶ 3) Τὸ φωκάλιον, τὸ σαρόν, τὰ σάρωθρον, ἡ σκούπα, μὲ τὴν ὁποίαν σαρόυσι, φωταλοῦσι. «Τὴν στέγην ὀφέλλουσι (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα)» «πυθμένι στοιβῆς,» Ἱππών. Σχόλ. Λυκόφρ. 1165. Τοῦτο δὲ τὸ σημαινόμενον προέρχεται ἐκ τοῦ πρώτου, ἀφ' ὅσον τὸ ὀφέλλω σημαίνει τεθπισωρεύω, εἰς ἕνα σωρὸν συνάγω, ὑψόνω τι.

Ὄφελος, εος, τό (ὀφέλλω). Ὄφελος, ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος· ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς Ἐπίθ. καὶ μόνον εἰς Ὀνομστ. καὶ Α' «ὄφελός τι γενώμεθα,» «ἂν δὲ ἡμπορέσωμεν νὰ ὠφελῶμεν, νὰ γενώμεθα ὠφέλιμοι, Ἰλ. Ν, 236. «ἐσώτως· «οὔ τοι πολλ' ὄφελος γένετο,» «τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὠφέλησε κατὰ πολλά, Ἰλιαδ. Γ. 152. καὶ «οὐδέν σοίγ' ὄφελος», ἐσένα δὲν σὲ ὠφελεῖ, Ἰλ. Χ, 513. ἀντιστρόφως. «ὄφελός τί μοι ἔσσηαι», ὦμ. Ἑρμ. 34. «ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. «Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν;» ἤγουν εἰς τί ἠδυνάμεθ' ὠφελήσῃ; ὅμως μετὰ Γεν. «Οὐδέν' ὄφελος τοῦ κτήματος», τοῦτ' ἔστι τὸ κτῆμα δὲν ἀξίζει τίποτε. «Ὅ,τι ὄφελος τοῦ στρατεύματος· ἤγουν οἱ κάλλιστοι, οἱ ἀξιολογώτατοι, οἱ μέγιστοι, οἱ λογάδες τοῦ στρατεύματος. «Ἀνήρ, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελος,» Πλάτ. «ἔστιν, Ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἀξίζει τι. Ἔτι ἀντὶ τοῦ βοήθημα, Νίκανδρ. Θηρ. 518. «ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθεὶς,» «ἤγουν ἐὰν γλυτώσω, θέλω ὠφελήσει πολλούς. Ἀρ'ρίαν. Ἐπ. Δ'. 1. 167. «τί ὄφελος τούτου;» τί ὠφελεῖ τοῦτο; μετὰ Γεν. «τῶν ὄφελος οὐδέν,» Ἡρότ. 8, 68.

Ὀφέλσιμος, ὁ, ἡ (ὀφέλλω). Ὀρφ. Ἀργον. 471. ὡς τὸ ὀφέλλιμος, ποιητ. ὁ συνηθ. σχηματ. εἶναι ὠφέλιμος.

* Ὀφέλτιος, ου, ὁ, κύρ. ὄνμ. Ἱλάσ.

Ὀφελτρόω, Φωταλῶ, σαρόνω, σκουπίζω, καθαρίζω, στολίζω, κοσμῶ, ἐκ τοῦ

Ὄφελτρον, τό (ὀφέλλω, 2). Ταὐτόν τῷ, ὄφελμα, τὸ φωκάλιον, ἡ σκούπα.

* Ὀφεοπλόκαμος, ὁ, ἡ. Ἀντὶ ὀφεοπλόκαμος Εὐστάθ.

Ὀφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Νόσος ὀφθαλμοῦ, ἐξαιρέτως ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν συμβαίνει πύρωσις ἢ ἐπιφορά, ἐξ' οὗ στάξιμον· Lippitudo.

Ὀφθαλμία, ου, ὁ. Ἐκ Πλαύτου Captiv. 4. 1. 70. ἐξέλαβόν τινες τὸ Ophtalmiam ἀντὶ ἰχθύος τινός, ὃς παρὰ Πλίν. λέγεται Oculato. ἀμφ. Ἰωάννης δὲ ὁ Διάκονος εἰς Ἀσπ. Ἡσιόδ. 122. μέμνηται τῆς λέξεως ὀφθαλμίας, ὡς ὄνομα ἰα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρακος, ἡ "εἶδους τινὸς ἀετοῦ· κυρίως ὁ ὀξέως βλέπων.

Ὀφθαλμιάω, ῶ (ὀφθαλμός). Πάσχω κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλγῶ, πονῶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξαιρ. δὲ Τσιμπλιάρης εἰμί, Ἱππτ. ἰ7, 229. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀλγούντων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λυπουμένων διὰ φθόνον ἀλλοτρίων ἀγαθῶν „Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες„ Πολυβ. Ω'. γ. καὶ λβ'. 2. ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κάμνω εἰς τὰ ὀμμάτια „ὀφθαλμιᾶν περίτι καὶ περίτιοσι„ Πολύβ. ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ πόνου τῆς ἐπιθυμίας, ἢ τοῦ πόθου, ὅστις διεγείρεται, ὅταν βλέπει τις χαρίεν πρᾶγμα, ὅθεν ὀφθαλμιᾶν ἐπὶ τοισι „ἐπιθυμῶ τε μετὰ χαλεποῦ πόθου, ἐξαίρ. ἐπὶ ἐρωτικῶν, οὕτω καλοῦνται καὶ αἱ ὡραῖαι γυναῖκες ὀφθαλμῶν ἀλγηδόνες„ Graefe Mel. 4, 2.

Ὀφθαλμίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὀφθαλμός, ὀμματάκιον. Occhietto, ἰταλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 905.

Ὀφθαλμίζομαι, Μλ. ἰσομαι ὡς Παθητ. παρὰ Πλουτάρ. Πρ. Συμπ. β'. 1. μολύνομαι ἀπὸ τὴν ὀφθαλμίαν. 2) Ταὐτόν τῷ ἐνοφθαλμίζομαι, ὅ ἐστιν ἐμφυλίζω, τὸ παρὰ τοῖς Χυδαίοις ἐμβολιάζω, Γεωπον. Ι'. 69. 1. ἀμφ. 3) „Ὀφθαλμισμένους ἄνθρακι καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἱ κλίναι τῶν ἀρχαίων· παρὰ Σουϊδ. ἐν Ὀφ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 589. ἐσφαλμένος ἔχει ἠσφαλισμένους, Bullis aureis maculatum, ἐξ Ἀπουλητίου Τούπ.

Ὀφθαλμικός, ἡ, όν (ὀφθαλμός). Ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνήκων.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἴσως τῆς σελήνης.

Ὀφθαλμοβολέω, ῶ (βάλλω). Ταὐτόν τῷ ἐνοφθαλμίζω· ῥίπτω εἴς τι τὰ ὀμματιά μου. Νικ. Χρυσ. δ'. 2. συνάπτει τὸ ὀφθαλμοβολούμενος, τῷ, ὑποπτος, [Σχολ. Λυσόφρ. 93.

Ὀφθαλμοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ κατατρώγων τὰ ὄμματα.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκυλεία. Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Ὀφθαλμόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ τῶν ὀφθαλμῶν δοῦλος, ἄμφ.

Ὀφθαλμοπορνεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πορνεία, (ζαμπαρλίκ, Τουρκ.)

Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ (ΟΠΤΩ, ὅμοιαι, Μετοχ. Ἀορ. ὄφθείς). Τὸ ὀργανον τῆς ὁράσεως, τὸ ὄμμα, τὸ ὀμμάτιον, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρῆζ. ὡς καὶ ὁ Ἡσ. συχν. τὸν Πληθ. ἔτι καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶν, κ. τ. τ. β) μεταφορ. πρόσωπον, ὄψις, καὶς ὀφθαλμούς τινων, ἀντὶ ἐμπροσθέντινος, Ἰλ. Ω, 204. „γίγνεσθαί τινι ἐξ ὀφθαλμῶν„, γίνομαι ἀφανὴς εἴς τινα, Ἡρόδ. 5, 106. „κατ' ὀφθαλμούς καταγορεῖν τινος„, κατηγορεῖν τινα ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά του. Ξενοφ. ἀντίκειτ. τῷ „εἰς οὖς, εἰς ὦτα.„ 2) Ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὀφθαλμός, τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός ὀφθαλμός, τουτέστ. ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, συχν. παρὰ ποιητ. 3) Ὡς τὸ ὄμμα καὶ ἄνθος, πᾶν ἠγαπημένον, πολυφίλτατον, πολυτιμότατον, κάλλιστον, ἐπειδὴ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι τὸ πολυτιμότατον μέρος τοῦ σώματος, πρῶτον παρὰ Πινδ. πόφθαλμὸς Σαμλίας, στρατιᾶς κ. τ. τ. ὀφθαλμὸς ἀνδρῶν δὲ τὸ τριαντάφυλλον. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀνεψυχή, παρηγορία, χαρά, φῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 407. Σοφοκλ. ΟΤ. 987. 4) Ὀφθαλμοὶ βασιλέως δὲ παρὰ Πέρσαις ὀνομάζονται οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπίστασι οἱ ἀπαγγρυπνοῦντες περὶ τὸν βασιλέα, καὶ οἱ κατάσκοποι αὐτοῦ. Wess. Ἡρόδ. 1, 114. 5) Ὀφθαλμοὶ λέγονται καὶ τὰ ὀμμάτια τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, (τὰ Βουμβούκια).

Ὀφθαλμόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σοφός· ὁ ὀφθαλμοϊατρός, ὁ ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν. Λουκιαν. Λεξιφ. 4.

Ὀφθαλμότεγκτος, ὁ, ἡ (τέγγω). Ὁ βρίχων τὰ ὀμμάτια, Εὐρ. Ἀλκ. 182. 2) Παθητ. ὁ ἔχων βρεγμένα τὰ ὀμμάτιά του.

*Ὀφθαλμοπλανία, ἡ. Ἰδε ὀφθαλμοφανία.

Ὀφθαλμοφανής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. ὀφθαλμοφανῶς (φαίνομαι). Ὁ προφανὴς, ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸν ὁποῖον βλέπειτις μὲ τὰ ὀμμάτιάτου.

*Ὀφθαλμοφανία, ἡ (ὀφθαλμοφανής). Εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν ἐσήμαινε τῶν Γάλλων τὸ illusion, ὡς καὶ τὸ ὀφθαλμοπλανία.

Ὀφθαλμώδης, ες, [ό, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὀφθαλμοῦ.

Ὀφθαλμώρυχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ ἐξορύσσων, ἐκβάλλων τὰ ὀμμάτια, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 177.

Ὀφιαχός, ή, όν (ὄφις). Ὁ εἰς ὄφιν ἀνήκων, ὁ περὶ ὄφεων πραγματευόμενος.

*Ὀφιανοί, οἱ, καὶ ὀφῖται, οἱ, Αἱρετικοί τινες, οἵτινες τὸν ὄφιν δοξάζουσι, καὶ τοῦτον Χριστὸν ἡγοῦνται.

Ὀφίασις, ἡ (ὡς ἐκ τοῦ ὀφιάζω). Ἡ ὀφιοειδὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς γύμνωσις, ἡ Ἀλωπεκία.

Ὀφίδιον, τό. Ὑποκ. τοῦ ὄφις, μικρὸς ὄφις.

Ὀφιήτης, ου, ὁ, Θηλυκ. „Ὀφιῆτις πέτρα„ ταὐτὸν τῷ ὀφίτης, ὀφιδέστερα, Ὀρφ. περὶ Λιθ. Ι'. 35.

Ὀφιοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ ὀφίδια ῥίπτων, ἢ φονεύων.

Ὀφιοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τρώγων ὀφίδια.

Ὀφιογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἀπὸ ὀφίδια γεννηθείς.

Ὀφιοδείρος, ὁ, ἡ (δειρή). Ὁ ὀφιδίου λαιμὸν ἔχων. Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκουσμ. 23. ἔνθα ἐκ Πλουτάρχ. Σ'. σελ. 601. πρέπει νὰ γράφηται ὀφιοβόρος.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὁ ἀπὸ ὀφίδια δαγκασθείς, τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν ὁ ὄφις.

Ὀφιοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος μορφὴν ὄφεως.

Ὀφιόεις, εσσα, εν (ὄφις). Ὁ εἰς ὄφεις ἀνήκων, ὁ ἐξ ὄφεων, ποιητ. ἀντὶ ὀφιώδους. 2) Ἔτι ὁ ἔχων ἄφθονα, πολλὰ ὀφίδια, ὁ πλήρης ὄφεων (ὁ Ἀντιμ. Λεῖψ. 70. ἔχει τὴν πρώτην συλλαβ. μακράν, πρβλ. ὄφις).

Ὀφιοκτόνη, ἡ. Ἰδε σχιλόπενδρα· πρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῇ ὀφιοκτόνη.

*Ὀφιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων τρίχας ὄφεως.

*Ὀφιοκτόνη, ἡ. Ἡ τοὺς ὄφεις φονεύουσα, εἴδός τι σκολοπένδρας, ἐκ τοῦ

Ὀφιοκτόνος, ὁ, ἡ. Ὁ κτείνων, θανατόνων ὀφίδια.

Ὀφιομάχης, ου, ὁ, καὶ ὀφιομάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁ μαχόμενος μὲ τὰ ὀφίδια, ὁ ἐχθρὸς τῶν ὀφιδίων.

*Ὀφιον, τό, σηπίας ὄστρακον, Βυζαντ.

Ὀφιόνεος, έα, εον (ὄφις). Ὁ ἐξ ὄφεων, ὁ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων, ὁ ὀφιοειδής, λατ. anguineus (παρ' Ὀππ. Κυν. 2, 237. 3, 436. εἶναι τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

Ὀφιοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ ἔχων ὀφιοειδῆ μαλλία, ἢ ὁ ἔχων ἀντὶ τῶν τριχῶν ὄφεις εἰς τὴν κεφαλήν· ὄργια.

Ὀφιόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων ὀφιοειδεῖς πόδας, ἢ ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν ὄφεις.

*Ὀφιοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.

Ὀφιοσκόροδον, καὶ ὀφιόσκορδον, τό, (σκόροδον, σκόρδον). Ὀφιδόσκορδον, ἡ ἀγριο σκόρδον. Διοσκορ. Ε'. 182.

Ὀφιόσπαρτος, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ ποιητ. μετάθεσιν ὀφιοσπάρτος, (σπείρω, ὄφις) Ὁ ἐξ ὄφεων σπαρθείς, γεννηθείς, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ.

Ὀφιοστάφυλη, ὁ, καὶ, ὀφιοστάφυλον, τό, (σταφυλή). Τὸ καὶ Ἄμπελος λευκὴ λεγόμενον. Διοσκορ. Δ'. 184. Πλίν. 23. 1. καὶ 13. 23.

Ὀφίουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Πτηνόν τι Δίποποικόν. Ἡσύχ. κυρίως ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως.

Ὀφιοῦσσα, ἡ (συνηρμ). Ἀντὶ ὀφιόεσσα Θηλ. τοῦ ὀφιόεις.

Ὀφιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων, κρατῶν ὄφεις, Qui pressu duplici palmarum continet anguem, ὡς Ἱππερ. λέγει ἐν τῷ περὶ Θεῶν Φύσ. Β'. 42. Σημεῖόν τι τῶν κατὰ τὸν ζωδιακὸν κύκλον. Ἐκ τούτου

Ὀφιούχεος, έα, εον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφιοῦχον. „Τοῦνα ὀφιούχεα.„ Ἄρατ.

Ὀφιοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων ὀφίδια.

Ὄφις, εως, Ἰων. ιος, ὁ. Γένος ζώου κατὰ τῆς συρομένου ἤτοι ἑρπετοῦ· τούτου δὲ εἴδη πολλά, ὀφίδιον, Ἰλ. 2α, 308. συχν. παρ' Ἡρόδ. ταὐτόν τῷ Δράκων παρ' Ἡσ. Θεογ. 322. 323. 825. ὡς Θηλυκ. δὲ δὲν εἶναι πιθανόν, ὅτι ἀπαντᾷται). 2) Τὸ ὀφιοειδῶς τειλιγμένον βραχιόλιον, ὡς καὶ Δράκων. 3) Καταστερισμός τις ἐν τῷ οὐρανῷ. 4) παρ' Ἱπποκρ. φυτόν τι. 5) = ὀφίασις· ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀπαντᾶται ἐνίοτε παρὰ τοῖς ὀρχτρ. ποιητ. ὡς μακρά, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία κεῖται πιθανῶς ἐν τῇ φύσει καὶ προφορᾷ τοῦ φ, Ἰλ. Μ, 208. Wolf εἰσαγ. Ἰλ. σελ. LXXI. Jac. AP. σελ. 659. Herm. el. metr. σ. 57. Spitzn. vers. her. σελ. 78. εἰς τὰς ὁποίας περιστάσεις ἤθελον μερικαί γράφωσιν ἀνωφελῶς ὄφρις, Schaef. Θέογν. 1057. ἐν τῷ Αἰτ. ὄφιν εἶναι παρ' Ἡσ. 334. ἡ λήγουσα ἐν τῇ ἄρσει μακρά, δεύτερ. παράγημ. χορηγεῖ ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 925. ὅταν εἶναι ὀρθὴ ἡ γραφή.) Ὅθεν

Ὀφίτης, ου, ὁ. Θηλ. ὀφῖτις, ιδος, Ὁ ἐξ ὄφεως ὁ ὅμοιος τῷ ὄφει.

Ὀφιώδης, εις, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄφις) = ὀφιοειδής, Ὁ ἔχων εἶδος ὄφεως, ὁ πλήρης ὄφεων, ὡς ὀφιώδεις.

Ὀφίων, ονος, ὁ· κατὰ Πλίν. 28. 9. Ζώντι ἐν Σαρδοῖ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὡς μυθῳδὲς ἐκλαμβάνει· 2) κύρ. ὄνομ.

Ὀφλάνω, Ἰδε ὄφλω.

*Ὀφλέω, Ἰων. ἀντὶ ὄφλω, ὀφλισκάνω, Ἡρόδ.

Ὄφλημα, τό (ὄφλω). Χρέος, ἐξπερτ. ποιητ χρημάτων γενομένη διὰ κρίσεως, χρεωστημ.

Ὀφλήτης, ὁ. Χρέος, ταὐτόν τῷ ὄφλημα.

Ὀφλητής, οῦ, ὁ (ὄφλω). Ὁ χρεωφειλέτης, ὀφειλέτης.

*Ὀφλισκάνω, καὶ ὀφλίσω, Ἰδε ὄφλω.

(Ὄφλω), Μλ. ὀφλήσω, παρακ. ὤφληκα, Ἰων. ἐνστ. ὀφλέω, Ἡρόδ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὁ συνήθ. ἐνστ. ὀφλισκάνω, ὅθεν λαμβάνεται συνήθ. καὶ ὁ Παρτ., διότι τὸ ὄφλω εἶναι δι' ὅλου ἄχρηστ. καὶ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἀττ. Δωρ. ὤφλον Ἀπρμφ. ὀφλεῖν, Μετοχ. ὀφλών, Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχ. 680. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 935. τὸ ὀφλισκάνω εἶναι ταὐτόν τῷ ὀφείλω, χρεωστῶ, σημ. ᾠδίκην ὀφλεῖν, ἢ ὀφλίσκανειν· ἐπὶ χρήσιν ἐξαιρέτως ἐπὶ κρίσεως, (δίκης) εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάζεταί τις, ἤγουν τὴν ὁποίαν ἔχασέ τις, καὶ διὰ τοῦτο καταδικάσθη εἰς χρηματικὴν ποινήν, ἤτοι εἰς ζημίαν. συχν. καὶ ἄνευ τοῦ Δίκης, εἶμαι |καταδικασμένος· ὅθεν „Ζημίαν ὀφλεῖν„ ἀντὶ τοῦ εἰς χρηματικὴν ποινὴν καταδικάζεσθαι. „Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι„ ἤγουν εἰς πληρωσιν δέκα ταλάντων καταδεδικάσθαι καὶ „Δίκαιαν ὀφλεῖν„ ἀντὶ τοῦ Καταδικάζεσθαι ὑπὸ τῶν διαιτητῶν. „Δίκην (δὲ) θανάτου ὀφλεῖν„, εἶναι ταὐτόν τῷ εἰς θάνατον καταδεδικάσθαι. „Ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ὑμῶν, θανάτου δίκην ὀφλών· οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας

(Τόμ. β'.) 75

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠφληκότες μοχθηρίαν» Πλάτ. Ἀπολ. ὃ ἐστιν ἐγὼ μὲν κατεδικάσθην ἀπὸ σᾶς εἰς ἐμαυτόν· οὗτοι δὲ (οἱ κατήγοροι) κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἀληθείας εἰς μοχθηρίαν. 2) Εἶναι εἰς χρῆσιν ὡς τὸ ὀφείλω ἀριθμ. 8, β, οἷον «Ὀφλισκάνω, γέλωτα, αἰσχύνην, βλάβην,» ἢ ἧττον ἀξίως, προξενῶ εἰς ἑαυτὸν διὰ τῶν πράξεών μου γέλωτα, κ. τ. λ. «ὀφλισκάνειν γέλωτά τινι» καὶ παρά τινι», ἀντὶ περιγελῶμαι ὑπό τινος. β) «ὀφλισκάνειν παράνοιαν, ὠμότητα, δειλίαν,» κ. τ. τ. ἑρμηνεύονται κάλλιστα, ἐὰν ὑπολάβωμεν, ὡς ἂν ἐγράφετο «Δίκην ἢ αἰτίαν δειλίας, παρανοίας, ὠμότητος ὀφλισκάνειν», ἐπεισέρχ εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὴν ὑποψίαν ἢ τὸ ἔγκλημα τῆς δειλίας κ. τ. λ. «Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, εἰτε τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐφηφισμένοι.» «Δημοσθ. ἤγουν Πόσον ἠθέλετε ναμιαθῆ παράφρονες, ἐὰν κ. τ. λ. «Δειλίην ὤφλεε πρὸς βασιλῆα, ὃ ἐστιν ὠδικε παρὰ τῷ βασιλεῖ δειλίας ὑποψίαν, Ἡρόδ. 8, 26. ἔτι δὲ «μοιρίαν ὀφλισκάνειν τινί,» ἀπάγω εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὴν ὑποψίαν «τῆς μοιρίας παρ' ἄλλου τινός, Σοφοκλ. Ἀντ. 470. πρβλ. ΟΤ. 511. (οἱ σχηματ. ὀφλάω, ὀφλέω καὶ ὀφλίσκω εἶναι ἄνευ παραδείγματος).

Ὀ'φρᾰ, Σύνδεσμ. σημαίν. σκοπόν τινα, μόνον παρὰ τοῖς Ἴων. καὶ Δωρ. ποιητ. ἐν χρήσει, διά νά, ὅπως, ἵνα. 1) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. α) μετὰ τὸν Ἐνεστ. καὶ Μέλλ. ἢ συνηθεστ. χρῆσις, συχνότ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ «ὄφρα κεν,» Ἰλ. Β, 440. Ω, 431. Ὀδ. Μ, 52. β) μετὰ τὸν Παρακειμ. ἐχι μέσον ὅταν σημαίνῃ παρελθόν τι, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμπεριέχεται ἐν τῷ ὑποτασσομένῳ ῥήματι πρᾶξίς τις διαρκοῦσα ἀκόμη, ὡς Ἰλ. Ε, 128. Ὀδ. Ι, 13. Πινδ. Πυθ. δ, 160. συχνότ καὶ ἄνευ τινὸς διαφορᾶς ἐν τῇ σημασ. παρὰ τοῖς νεωτερ. ποιητ. Herm. Ὀρφ. σελ. 812. οἵτινες συντάττ. ταύτην τὴν Ὑποτακτ. καὶ μετὰ τοῦ «ὄφρ' ἄνω, καὶ «ὄφρα κεν, Βιγ. Ἀπ. Ρ. 1, 17. — Μετὰ τὴν Ὁριστικ. Μέλλ. ἀντὶ τῆς Ὑποτακτ. ὅταν ἀπαντᾶται τὸ ὄφρα, ἐπαινεῖ εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 147. 444. 523. Β, 440. Ζ, 308. Θ, 110. εἶναι ὁ φαινόμενος Μέλλ. Ὀριστικ. ἀορίστ. ὁ Ἐπικ. Ὑποτακτ. 2) μετὰ τῆς Κύκλικ. μετὰ τὸν Παρακειμ. ἢ ὅταν ἀναφέρεταί τι ὡς γνώμη ἄλλου τινός, Ἰλ. Δ, 300. Ε, 690. Ζ, 170. 195 Σ, 344. Χ, 448. Ψ, 197. Ὀδ. Α, 261. Γ, 285. Ἡσ. Θεογ. 128. Herm. Vig. σελ. 793. 800. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ «ὄφρ' ἄνω, Ὀδ. Ρ, 298. καὶ μόνον πολὺ νεώτερ. ποιητ. μετχρῆτ. καὶ ἑτοῦθα εἰδότα τὴν Ὑποτακτ. Ὀρφ. σελ. 812. 3) «ὄφρα μήν, ταὐτὸν τῷ «ἵνα μήν, ὡς τὸ Λατ. ut ne, μετὰ τῆς Ὑποτακτ. Ἰλ. Α, 118. 578.

Β) «Ὄφρα» ὡς Ἐπίρ. χρόνου: 1) ἐπὶ ἀορίστου διαρκείας τοῦ καιροῦ, καθ' ἣν συμβαίνει τι ἀναξάρτητον ἀπ' αὐτὴν, σημαίνον λοιπὸν τὴν χρονικὴν σχέσιν δύο πράξεων, Ἕως, καθ' ὅσον ἄν, ἐν ᾧ, ε) συνήθ. μετὰ τῆς Ὁριστικ. Ἰλ. Β, 789. Ε, 788. Ι, 352. Λ, 266. Ρ, 273. Σ, 61. 442. Ὀδ. Τ, 136 ἐντελῶς εἶναι ἡ πρότασις, ὅταν ἀνταποριθῆται εἰς τὸ ὄφρα τὸ τέρμα, ὡς Ἰλ. Δ, 220. Θ, 66. 87. Ι, 550. Λ, 84. Μ, 195. Ο, 318. 343. Π, 777. Σ, 257. 380. Ὀδ. Ι, 56. Κ, 125. Ο, 361. Τ, 328. ἡ μετὰ τοῦ τέρμα ἐρχομένη πρότασις ἔπεται συνῆθ. εἰς τὴν μετὰ τοῦ ὄφρα, σπαν. δὲ καὶ προηγεῖται, ὡς Ὀδ. Δ, 289. ἀπαντᾶται καὶ τὸ «ὄφρα τεῦ, ὅπερ ὁ Schaaf. Θέογν. 955. ἀκατελεῖ ἀναμφ. διὰ τῆς συγχρίσεως μετὰ τοῦ ἕστε. β) σπαντ. μετὰ τὴν Ὑποτακτ. Ἰλ. Δ, 346. Ε, 524. Λ, 477. Ψ, 47. Ω, 581. Ὀδ. Ο, 81. Σ, 132. καὶ μετὰ τοῦ τέρμα, Ἰλ. Η, 193. γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «ὄφρα κεν,» ἢ ἑσσενι, καὶ τῆς Ὑποτακτ. Ἰλ. Ζ, 113. Ρ, 186. Σ, 409. Χ, 387. Ὀδ. Β, 124. Γ, 353. Δ, 588. Θ, 147. Ν, 412. Τ, 17. καὶ μετὰ τοῦτόφρα, Ὀδ. Β, 204. σκαντρ. μετὰ διπλῶν Συνδεσμ. «ὄφρ' ἂν μένεναι, Ἰλ. Λ, 187. 202. Ὀδ. Ε, 361. Ζ, 259. καὶ τότε ἕπεται πάντοτε τὸ τόφρα. δ) «ὄφρα κεν», μετὰ τῆς Ὁριστικ. Ἰλ. Ω, 553. — 2) ἐπὶ διαρκείας τοῦ καιροῦ, ἤτις ὅμως εἶναι περιορισμένη, ἕως, μέχρις οὗ, μέχρις ἐάν, α) μετὰ τῆς Ὁριστικ. τοῦ Παρακειμ. πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα παριστάνονται ὡς πραγματικῶς παρελθόντα, ὄφρα καὶ αὐτὸ καταστᾶσαν, μέχρις οὗ νὰ φονευθῶσι καὶ αὐτοί, Ἰλ. Ε, 557. πρβλ. 588. Κ, 488. Ν, 329. 429. 535. 574. Π, 258. Ὀδ. Κ, 57. Η, 141. Ι, 465 Ο, 555. Ψ, 192. 199. β) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. τοῦ Ἀορ. ὅταν ὁ καιρὸς ἐπροσδιορίσθη μὲν, ἀλλ' ἡ πρᾶξις δὲν ἐτελέσθη ἀκόμη, «ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, ἔχει κότον, ἕως οὗ νὰ τὸν τελέσῃ, Ἰλ. Α, 82 πρβλ. Ξ, 87. Π, 10. γ) καὶ μετὰ τοῦ Ἂν, Κε, ἢ Κεν, καὶ μετὰ τῆς Ὑποτακτ. Ἰλ. Ζ, 258. Η, 444. Ο, 23. Τ, 190. Φ, 558. Χ, 192. 382. μετὰ πρώτην Τόφρα, Ἰλ. Δ. 509. — 3) ἀπολύτως, ἐπὶ ἀορίστου διαρκείας τοῦ καιροῦ ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην πρᾶξιν, ταὐτὸν τῷ Ἕως, 3. κάμποσον καιρόν, χρόνον τινά, μόνον Ἰλ. Ο, 547. (τὸ ὄφρα πρέπει νὰ θεωρῆται εἰς ποιητ. Συνδεσμ. καὶ Ἐπίρ. μέρος μὲν διὰ τὸ Ἕως, μέρος δὲ διὰ τὸ Ἵνα.)

Ὀ'φρῦα, ἡ, ἴδε ὀφρύη: ἔτι σπαντρ. καὶ Δίτ. τοῦ ὀφρύς.

Ὀ'φρῡαζω (ὀφρύς). Τοῖς ὀφρύσι νεύω, νεύω τινὰ μὲ τὰ ὀφρύδια, ἢ συσπῶ, συνέλκω τὰ ὀφρύδια, καὶ φαίνομαι ἐκ τούτου ὑπερήφανος. Προκόπ. πόλ. Γοτθ. Δ', 11.

Ὀ'φρυαναστασίδης, ου, ὁ (ὀφρύς, ἀναστάω). Ὁ ἀνασπῶν, ἀνέλκων, ὑψῶν τὰ ὀφρύδιά του, ὁ ὑπερήφανος, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην.

Ὀ'φρῡάω, ὦ (ὀφρύς, 2.) Στράβ. Η', σελ. 586. «Κίρκαθος ὀφρυᾶτε καὶ κοιλαίνεται, ὃ ἐστιν ἔχει ὑψώματα, λόφους, καὶ κοιλότητας· ἔνθα πρότερον ἐγράφετο ὀφρύεται, ἀντίκειτ. τῷ Κοιλαίνομαι.

* Ὀ'φρύδιον, τό, ταὐτὸν τῷ ὀφρύς, Νικήτ. κ. Β.

* Ὀ'φρύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὀφρύς, σημασ. 2. συγκ. παρ' Ἡρόδ. 4, 181. 182. 185. ἔτι καὶ παρ' Εὐρ. Ἡρακλ. 895. ὁ Ἀττ. σχηματ. ὀφρύα εἶναι δυσκόλως ἐν χρήσει.

Ὀ'φρυόκηστος, ὁ, ἡ (ὀφρύς, κνάω). Ὁ τρίβων τὰ ὀφρύδια, ἢ τὸ μέτωπόν του, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν αἰσχύνην ἢ ἀπορίαν του, ὅθεν Ἡσύχ. αὐτὸ διὰ τοῦ Ἐρυθριῶν, ἡρμήνευσεν. Ἐντεῦθεν καὶ οἱ Λατῖνοι Perfricare frontem λέγουσιν, ὁπόταν τις διὰ τῆς πολλῆς τρίβης ἐσκλήρυνε τὸ μέτωπόν του εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ κοκκινίσῃ πλέον.

* Ὀ'φρυοειδής, εία, είον, κηρίωμα, τὰ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὀφρυοειδές, Τόπος τις τῆς Τροίας, ὅπου ἔκειντο τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ, Λυκόφρ. 1217. καὶ Τζέτζης.

Ὀ'φρυόεις, εσσα, εν (ὀφρύς, 2.). Ὁ ἔχων ὑψώματα ἢ λόφους, λοφώδης, «Ἴλιον,» Ἰλ. Χ, 411. ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν· ἔτι δὲ ὁ ἐπὶ ὑψώματος ἢ λόφου κείμενος, «Κόρινθος,» Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 2. β) μεταφορ. ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, ἀλαζών.

Ὀ'φρυόομαι, οῦμαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ὀφρύς). Ἀνασπῶ τὰ ὀφρύδια, ὅθεν φέρομαι ὑπερηφάνως.

Ὀ'φρυόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά, ὀφρύς). Ὁ ἀπὸ τὰ ὀφρύδια σκιαζόμενος. Πλάτ. παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. ζ'. 2.

Ὀ'φρύς, ύος, ἡ. Αἱ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν τοξοειδῶς καίμεναι τρίχες, τὸ ὀφρύδιον, παρ' Ἡσ. πάντοτε, παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἀεὶ εἰς πληθ. ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν, «ἐπινεύειν ὀφρύσιν καὶ «νὺξ» ὀφρύσι θάκρυα λείβειν»: ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς κινήσεως καὶ διευθύνσεως αὐτῶν ἐμφαίνεται ἡ σοβαρότης, ἢ ἡ λύπη, ἐξαιρέτως δὲ ἡ Ὑπερηφάνεια, καὶ ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία· ὅθεν «ἀνασπᾶν, ἀνάγειν, αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνέλκειν, ἀναίρειν, συνάγειν, τὰς ὀφρῦς» ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανεύεσθαι, σοβαρῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ παρὰ Δατ. (Grande) supercilium gerere· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς Ὑρόνος τῆς φαιδρότητος, Jac. Ἀπ. σελ. 65. ὅθεν «ὀφρύσι γαλᾶν», Πίνδ. «μειδιᾶν» κ. τ. τ. ἐξ ἐναντίας, «καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς», τουτέστ. ἐπανέρχεσθαι ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς σοβαρότητος εἰς τὴν τῆς ἀφροντίδος φαιδρότητα καὶ ψυχικῆς ἀπονίας, Εὐρ. Κύκλ. 167. ὅθεν β) μεταφ. ὡς τὸ Λατ. supercilium, ἀντὶ τοῦ Σοβαρότης, σεμνοπρέπεια, ὅμως συνήθ. ἐπὶ ψόγου ἀντὶ Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ὑπεροψία. 2) ἐξ αἰτίας τῆς ὁμοιότητος μὲ τὰ ὀφρύδια, Πᾶν ὑψούμενον χρήσιμον, ὕψωμα, λόφος, ὑψηλὲς τόπος, χρήσιμον λόφου, Ἰλ. Τ, 151. ὑψηλὸς αἰγιαλός ἤτοι περιαιγιάλιον, κ. τ. τ. Ruhnk. ep. cr. σελ. 147. ὁ Ἡρόδ. μετχρῆτ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ πάντοτε τὸν σχηματ. «ἡ ὀφρύνη». Πολύβ. Γ', 71. «Ὀφρὺς τῆς τάφρου» Στράβ. Ε', § 7. τὸ ἐξέχον, τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς τάφρου, καθὼς τὰ ὀφρύδια ἐξέχουσιν ὑπὲρ τὸ μέτωπον. Νεώτερ. ποιητ. ἔχουσιν Δίτ. τινὰ «ὀφρύα» ἀντὶ τῆς συνήθ. «ὀφρύνη». Strato. 28. Ὀπτ. Ἱκν. 4, 805. Jac. Ἀρ. σελ. 774. ὡς Δίτ. πληθ. ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. «ὀφρύσιν», Ὀδ. Ι, 389. ἐν τῷ τετάρτῳ ποδὶ, ὅμως ἐν τῇ ἄρσει τοῦ τρίτου ποδὸς συνῃρμ. «ὀφρῦσι», Ἰλ. Π, 740. πρβλ. Ἰχθύς καὶ Thiersch Gr. Gramm. σελ. 257. (τὸ Υ ἐν τῇ Ὀνομστ. καὶ Δίτ. ἐνιαχ. εἶναι μακρόν, Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 174. ὅθεν περισπῶσι μερικοὶ Γραμμτ. ταύτας τὰς πτώσεις «ὀφρῦς, ὀφρῦνι, Mehlhorn λακων. 16, 10. σελ. 82. 150. Ὅλαι αἱ συνθέσεις ὅμως ἔχουσι τὸ Υ βραχὺ καὶ τὸν τόνον ἐπὶ τῆς προπαραλήγουσης, π. χ. εὐόφρυς, λασίοφρυς, λευκόφρυς, κ. τ. τ.)

* Ὀ'φρυόω (ὀφρύς, 2.) Ἐφοδιάζω τι μὲ ὑψούμενον χεῖλος ἢ μὲ ὕψωμα. ὅθεν

* Ὀ'φρυώδης, ὁ, ἡ. Ὀφρυόδιον ἔχων, ἢ ὀφρυδίου εἴδος ἔχων, Γαληνὸ. Γλωσσ.

* Ὀ'φρύωμα, τό, ταὐτὸν τῷ ὀφρύς, 1, β.

Ὀ'φρῡωτίς, ἡ. Ὕψωμα, «ὑψηλοτέρας ὀφρυώσεις». Παῦλ. Αἰγινήτ. ς'. σελ. 224. μὲ ὑψηλοτέρους τοίχους.

* Ὀ'φφίκιον, τό. Τὸ Λατ. officium, αὐλικὸν ἀξίωμα καὶ ἐκκλησιαστικόν, Βυζ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Χ.

Ὀ'χα, Ἐπικ. Ἐπίρ. ὅπερ ἀπαντᾶται μόνον παρ' Ὅμ. ἀλλὰ συχν. καὶ κατ' ἔκτασιν ὡς αὔξησις τοῦ Ὑπερωντ. Ἄριστος, «ὄχ' ἄριστος», κ. τ. λ. ὁ ἐξόχως ἢ ἐξαιρέτως ἄριστος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου μετχρῆτ. οἱ Νεώτερ. τὸ ἔξοχα· (ἀναμφ. ἐκ τοῦ ἔχω, κρατῶ, ἁρπάζω, διότι κατὰ τὴν εὐστοχον παρατήρησιν τοῦ Doederlein ἀναλογεῖ τὸ ὀχα πρὸς τὸ ὀχυρός ὡς τὸ ἀρχ. Γερμαν. fast (fehr, πρὸς τὸ fest, haltbar.)

Ὀ'χάνη, ἡ, καί, ὀχένη, τό (ὀχέω, ἔχω). Ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, διὰ τῆς ὁποίας διευθύνεται. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡρακόσ. Α'. 171. τὸ πάλαι ὑφόρουν ἀσπίδας, ἐξαιρέτως συρεὺς μεγάλους, παρ' Ὁμήρ. «Ἀσπὶς τερμιόεσσα, ἔχουσα λαρία, τὰ καλούμενα τελαμῶνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέματο ἡ ἀσπὶς περὶ τὸν τραχήλον καὶ τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην, χωρὶς λαβῆς, (ἄνευ ὀχάνων). Εὔρον δὲ τοῦτο πρῶτοι οἱ Κᾶρες, προστιθέντες τὰ λωρία εἰς διεύθυνσιν τῆς ἀσπίδος, τὸ ὁποῖον ἔλεγον, οἰηκίζειν. Ὅμηρος δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Ἰλιάδ. Θ, 103. Λ, 38. Π, 803. ἀναφέρει μόνον Τελαμῶνα καὶ Κανόνας ἐν ἀσπίδι. Τελαμὼν δὲ ἐλέγετο τὸ λωρίον, τὸ διατεῖνον μεταξὺ τῶν δύο ῥάβδων, τῶν προσηρμοσμένων ἐγκαρσίως εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀσπίδος μέρος. Αὗται αἱ Ῥάβδοι ὠνομάζοντο Κανόνες. Τὸ τέταρτον δὲ χρόνοις ἀπράστατον εἰς τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος τὴν λαβήν, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτον κρίκος τις, καλούμενος Πόρπαξ, ἐκ μετάλλου συγκείμενος ἴσως, καὶ δυνάμενος εὐκόλως χωρίζεσθαι τῆς ἀσπίδος. Οἱ δὲ Ἥρες, ἀντὶ τοῦ κρίκου καὶ τῶν τελαμώνων, διετείνοντο πλαγίως ἐν τοῖς κοίλοις τῆς ἀσπίδος δύο δεσμούς, δι' ὧν ἄγοντες τὴν χεῖρα καὶ τὸν βραχίονα διέκοπτον εὐκόλως τὴν (ἴσως ποτὲ μικροτέραν κατασκευαζομένην) ἀσπίδα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐκ δύο δεσμῶν ἢ λωρίων συνισταμένη λαβὴ ἐκαλεῖτο ὄχανα, τὰ, καὶ ὀχάνη, ἡ· τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει Σοφοκλ. Αἰ. 575. »πολύῤῥαφον πόρπακα». Ἀριστοφάνης δὲ προφανῶς μέμνηται ἔτι τῶν Πορπάκων ἐν ταῖς ἀσπίσι. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, κατ' εἶδον, φοβούμενοι τοὺς Εἵλωτας, ἐτήρουν πάντοτε τῆς ἀσπίδος τὴν λαβήν, ὡς λέγει Λιβάνιος Λόγ. κδ'. σελ. 86. Ἐκδ. Reiske. »Ἕλκει μὲν Σπαρτιάτης εἶδος τῆς ἀσπίδος τὸν τόρπακα». Κλεομένης δὲ ἐν Λακεδαίμονι εἰσήγαγε, κατὰ Πλούταρχ. 11. »τὴν ἀσπίδα φορεῖ δὲ ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος». κατὰ δὲ τὸν Lessing Antiq. Briefe. Τόμ. 2. σελ. 51. ἦτοι Πορπὰξ τὸ ἐπάνωθεν λωρίον, ὀχάνη δὲ ἡ ὀχανὸν τὸ κάτωθεν, ὅθεν δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβῃ τις παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 575. τὸ Πορπαξ ταὐτὸν τῷ ὀχανον.

Ὄχεα, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, χειά, Νίκανδρ. Θηρ. 139. Ὄρφ. Ἀργον. 78. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ὀχή· Ἀρκτ. Διοτ. 224.

Ὀχέεσκον, Ἰων. Παρατ. τοῦ ὀχέω, Ὀδ.

Ὀχεία, ἡ (ἐχεύω). Σκρεική μᾶζις, συνουσία, τὸ βάτευμα τῶν ζώων. Λέγεται δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, ὅταν βάλλῃ τίς τι ζῶον εἰς βατεύσιν. 2) »Ποντίαι ὀχεῖαι (ὀχέω) παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ἄγυρα.

Ὀχεῖον, τό (ὀχεύω). Ἄῤῥεν ζώων, φυλαττόμενον, διὰ νὰ βατεύῃ τὰ θηλυκά, βαρβάτον ζῶον, ἢ ἅτι, ταῦρος, κ. τ. τ. παρ' Ἀριστοτ. καὶ ὁ ἀλεκτρυών. β) Ἀρποκρατίων δέ φησιν ἐσάγεσθαι χοίρους τι ἐκ τῶν τοῦ Λυκούργου, ἔνθα ὀχεῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τόπον, ὅπου γίνεται ἡ ὀχείᾳ. 2) (ὀχέω) = ὄχημα, ὄχος, Αἰσχυλ.

Ὀχέϊος, εἰα, εἷον (ὀχεία). Ὁ ἐπιτηδειος ἢ ἐπιτήδειον εἰς ὀχείαν, εἰς βάτευμα.

Ὀχεῖρε, ὀχεῖσθον, ποιητ. Δωτ. πληθ. ἀντὶ δ' ὀχεῖσθε, ὀχεῖσθε, ἐκ τοῦ ὄχος, τό, Ὅμ.

Ὀχετηγωγέω, ὦ· = ὀχετηγέω, ὅθεν

Ὀχετηγωγία, ἡ, = ὀχετηγία.

Ὀχετηγωγός, ὁ, ἡ, = ὀχετηγός, Πλάτ.

Ὀχετεία, ἡ (ὀχετεύω). Τὸ ἄγειν τι εἰς καναλίον τι, ἢ αὐλακιον, ἢ τάφρον.

Ὀχέτευμα, τό (ὀχετεύω). Ὕδωρ ἠγμένον δι' αὐλακίου, ἢ αὐτὸ τὸ αὐλάκιον, τὸ καναλίον.

Ὀχετεύω (ὀχετός). Φέρω τι εἰς αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ἢ καναλίου, ἢ τάφρου, ποταμὸν ὀχετεῦσαι, Ἡρόδ. 2, 99. Παθητ. »ὕδωρ ὀχετευόμενον», Ἡρόδ. 3, 60.

Ὀχετηγέω, ὦ (ὀχετηγός). Ἄγω, φέρω τι εἰς καναλίον, ἢ διὰ καναλίου ἢ τάφρου, ὅθεν

Ὀχετηγία, ἡ. Τὸ ἄγειν τι εἰς καναλίον, τὸ ποτίζειν τι διὰ καναλίου, ἢ αὐλακίου.

Ὀχετηγός, ὁ, ἡ (ὀχετός, ἄγω). Ὁ ἄγων ὀχετόν, ἤγουν ὁ φέρων τὸ ὕδωρ εἰς τὸ αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ὑδραγωγὸς, κηπουρός, ἢ ὁ ἀρδων. Ἰλ. Φ, 257.

Ὀχέτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὀχετός.

Ὄχετλον, τό· ταὐτὸν τῷ ὄχημα. Ἡσ. καὶ Φώτ.

Ὀχετοτγωμένας, οἱ (γιγνώσκω), παρ' Εὐστάθ. Προπαρ. Θ'. 41. »ὀνομάζονται τὰ κλεῖθρα, ἢ αἱ θύραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐμποδιζομένου τοῦ ῥεύματος γεμίζονται τὰ αὐλάκια, καὶ δι' ὧν μετρεῖται τὸ ὕψος τοῦ ὕδατος.

*Ὀχετὸ κράνιον, τό, = τῷ ἑπομ.

Ὀχετόκρανον, τό (κράνον). Ἐν Μεγ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ. Γ, 30. ταὐτὸν τῷ Κηλώνειον, ἤγουν τὸ τέλος τῶν καναλίων, ὅθεν ἐκχέεται τὸ ὕδωρ.

Ὀχετός, οὗ, ὁ (ὀχέω, ὀχεύω). Διωλήν, ὑδραγωγεῖον αὐλαξ δι' οὗ διέρχεται καὶ διηθεῖται τὸ ὕδωρ, καναλίον, αὐλάκιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἄγομεν εἴς τι μέρος τὸ ὕδωρ. Ἡρόδ. 3, 9. καθόλου ἀπαγωγὴ τοῦ ὕδατος, ὅθεν καὶ τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ, μεταφορ. Ἀποτροπὴ κακοῦ τινος, ἀπόφευξις. »Ἐρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι παρεκτρεπόντες ὀχετόν, ὥστε μὴ θανεῖνα», Εὐρ. Ἱκέτ. 1111. ἀντὶ τοῦ Παρεχεύοντες, ὅ ἐστιν ἀποτρέποντες τὸν θάνατον διὰ σιτίων καὶ ποτῶν. Καὶ Ἑλλάδιον Χοηττομ. σελ. 22. ἐν Ἀθήναις ὀχετὸς ἦτον ταὐτὸν τῷ Βόῤῥορος. Εὐρ. Ὀρ. 808. »Παρ' ὀχετοῖς Σιμουντίοις» ἀντὶ τοῦ παρὰ τῷ ποταμῷ Σιμοῦντι, ἢ παρὰ τῇ κοίτῃ τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ Σιμοῦντος.

Ὀχεύμα, τό (ὀχεύω). Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ς'. 23. ταὐτὸν τῷ πλήτμα, ὅ ἐστι βάτευμα συνουσία.

Ὀχεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (ὀχέω, ἔχω). Ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ συνέχειν καὶ συγκρατεῖν ἢ βαστάζειν τι, ὡς Ηλεῖθρον, μοχλός, σιρόφιγξ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 132. Τ, 414. »Ζωοτῆρος ὀχῆες» συνεχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες. Καὶ ὁ δεσμὸς τῆς περικεφαλαίας, Γ, 373. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ὁ σύρτης τῆς θύρας, Μ, 121. 291. 455 460. Ὀδ Φ, 47. καὶ ἀλλαχοῦ Mehlhorn Ἀνακρ. 31, 2. σελ. 126.

*Ὄχευσις, εως, ἡ, = ὄχευμα.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ (ὀχεύω). Ὁ βατεύων, ἐπὶ ἵππου, κ. τ. τ. Λέγεται δὲ καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἀνθρώπου, ὅθεν

Ὀχευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀχευτὴν, ἢ εἰς τὴν ὀχείαν ἀνήκων κλίνων· ὁ ἀτελεγής.

Ὀχευτός, ἡ, όν. Ὁ βατευμένος, ἐγγαστρωμένος. ἐκ τοῦ

Ὀχεύω. Κυρίως ὡς τὸ ὀχέομαι, καβαλλικεύω, ἐν χρήσει ὅμως πάντοτε ἐπὶ ἀρσενικῶν ζώων, βατεύω, »τὴν ἵππον», Ἡρόδ. 3, 85. σπανιτρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Συνουσιάζω, ἐγκαστρόνω, Nacke Choeril. σελ. 235. Ἔτι δὲ ὀχεύειν λέγεται τὸ νὰ βάλλῃ τις τὰ ζῶα νὰ βατευθῶσιν· ἐξ ἐναντίας εἰς Παθητ. ὀχεύεσθαι, ἐπὶ θηλέων, βατεύομαι, ἐγκαστρόνομαι· »εἰς Μέσ. δὲ συνουσιάζομαι, ἐπὶ τῆς σαρκικῆς συμμίξεως», Ἡρόδ. 2, 64.

Ὀχέω, ω, Μ. ήσω (ὄχος). Φέρω, βαστάζω, ὑποφέρω, πάσχω, ποιῶν, ἔκτον μόριον, ἄτηνω, Ὀδ. Η, 211. Λ, 619. Φ, 302. νικητικὰς ὀχείσεις, μετρχετικὰ παιδικὰ πράγματα παιγνίδια, Ὀδ. Α. 297. »φρουρὸν ὀχεῖν», φυλακὴν ἄγειν, Αἰσχ. Λέγεται δὲ καὶ »ὀχεῖν, ἄγειν». β) »ὀχεῖν, βάλλω τινὰ νὰ καβαλικεύσῃ», Ἀριστφ. Βάτρ. 23. γ) ἀντὶ τοῦ Παρατάττεσθαι καὶ ἀντιτάττειν τὸ ἱππικὸν ὥσπερ εἰς μάχην, ὅθεν κυβόλ. Διοικῶ, κυβερνῶ, ὁδηγῶ. — Πολὺ συχνὸν, ὅμως εἰς Μέσ. καὶ μετὰ τοῦ παθητ. Ἀορ. ὀχέομαι, ὠσάμαι, Βαστάζομαι, φέρομαι, κυμάτων ὀχεῖσθαι, φέρεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ε, 54. »κηνυτὴν ὀχήσονται», Ἰλ. Ω, 731. »ἵπποισιν ὀχεῖτο ἀφέρετο ὑφ' ἵπποις», Ὅμ. Ἀφρόδ. 218. ὅθεν Κολυμβῶ, φέρομαι ἐφ' ἁμάξης, καβαλικεύω, παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ ἀνευτινὸς Δοτικὰ ὡς τὸ Λατ. vehi, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, equo, curru, navi, ὅθεν πρέπει ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἰδιαιτέρα σημασ., ἔτι δὲ »ἐφ' ἁμάξης, ἐφ ἵππου ὀχεῖσθαι, Ἡρόδ. 1, 31. »ἐπ' ἀγυιὰς ὀχεῖσθαι, ἁρμασι βαστάζομαι ὑπὸ τῆς ἀγυιᾶς, προσορμίζεσθαι, ὅθεν μεταφορ. »ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, ὀλίγην ἔχειν ἐλπίδα, Ἀριστφ. ἴδε Pors. Εὐρ. Ὀρ. 68. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 141. ὅθεν τῆς Δωτ. εὑρίσκεται πρῶτον Ἰλ. Ε, 403. Ρ, 77. ὅπου οἱ ἵπποι καλοῦνται »ἀλέγειναὶ ὀχεσφόροι», τουτέστ. δυσχείρωτοι εἰς τὸ ἐποχεῖσθαι· παρ' Ὅμ. ποτὲ μετὰ τῆς αὐξήσεως. — Ὁ Ἀρατ. τὸ μετχρζτ. ἀντὶ τοῦ ὀχεύεσθαι.

Ὀχή, ἡ (ἔχω). Βρῶμα, φαγητόν, Ἐντεῦθεν τὸ εὐοχέω. Λυκ. 21 διαγωγή, ἐξαίρ. σπήλαιον, Ἀρατ. ἔτι δὲ καὶ ὀχεά, χειά, συγγεν. μὲ τὸ χανδάνω, χαδεῖν. 3) = ὀχεία, Ἀρατ. Διοτ. 337.

Ὄχημα, τό (ὀχέω). Πᾶν, ὅτι βαστάζει ἢ ὑποστηρίζει τι, ἐξαίρ. ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος, ἢ πλοῖον· παρὰ τὸ ὀχεῖσθαι, ἢ βαστάζεσθαι ἐπ' αὐτῶν. »Πῆς ὄχημα», Εὐρ. Τρωάδ. 884. ὀνομάζεται ὁ Ζεὺς, ὡς φέρων ἢ βαστάζων τὴν γῆν, ψευδήχοις, πρβλ. Jac. Ἀχ. Τατ. σελ. 471. »ὄχημα ναός», Σοφοκλ. Τραχ. 636. ὅθεν

Ὀχηματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ἅμαξαν, ἢ πλοῖον ἀνήκων.

Ὀχηματίαν, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄχημα.

Ὀχησις, ἡ (ὀχέω). Τὸ ἐλαύνειν ἐφ' ἁμάξης ἢ πλέειν, ἢ ἱππεύειν, ἢ φέρειν, βαστάζειν τι, ἱππασία, φόρτησις. »Ὀχησιν ποιεῖται», ἀντὶ τοῦ ὀχεῖται, Στραβ. α'. σελ. 140.

Ὀχήσομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμ. Μ. ταὐτὸν τῷ, ὀχεῖσθαι.

*Ὀχθέω, ήσω. Κυρίως εἶμαι βαρέως φορτωμένος, ἐν χρήσει δὲ πάντοτε μεταφορ. Ἀχθομαι, βαρύνομαι, δοκιμάζω ψυχικὸν βάρος, ἐπὶ ὀργῆς, ἀγανακτήσεως, λύπης κ. τ. τ. ἐξαίρ. καθ' ὅσον γίνεται τοῦτο φανερὸν διὰ τῆς ὁμιλίας, ὅθεν συνήθ. »μὴ' ὀχθήσας προσέχῃν», Ἰλ. Α, 517. Δ, 30. Θ, 208. Ο, 184. Π, 48. Ὀδ. Δ. 30 332 καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Θεογ. 558. »ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν», Ἰλ. Λ, 403. Ρ, 90. Σ. 5. Φ, 53. Ὀδ. Ε, 298. 355. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὀχθήσας προσεφώνεεν», Ὀδ. Ψ, 182. ὀργισθείς, ἀγανακτήσας, δυσαρεστηθείς, λυπηθείς εἶπεν· ἐκτὸς ταύτης τῆς Μετοχ. μετχρζτ. ὁ Ὅμ. μόνον 3 Πληθ. Ἀορ. »ὠχθήσανεν, ἐδοκίμασαν ψυχικὸν βάρος», Ἰλ. Α, 570. Ο, 101. παρὰ τοῖς νεωτ. ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι, καὶ ἡ συνήθ. σημασ. ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ο'. τὸ ὀχθίζω, βαρύνομαι, δεινολογοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, [δὲν παράγεται μήτε ἐκ τοῦ ὄχθος, ὁ λόφος, (Ἀπανθίζω βαρέως, ἀναστενάζω, ἀπειδὴ ἐξυφοῦνται εἰς τοῦτο τὸ στήθος) μήτε ἐμέσως ἐκ τοῦ Ἄχος, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἄχθος, ὅθεν διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἀχθομαι κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τοῦτο μὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐπίσης ἐπὶ σωματικοῦ βάρους καὶ μεταφορ. ἐπὶ ψυχικοῦ, τὸ δὲ ὀχθῆσαι μόνον μεταφορ. ἐπὶ ψυχικοῦ βάρους· ὅθεν ἀναλογεῖ τὸ ὀχθῆσαι πρὸς τὸ ἀχθομαι, ὡς τὸ ὀχέω πρὸς τὸ ἔχω, τὸ ὄγμος πρὸς τὸ ἄγω, τὸ βολὴ πρὸς τὸ βάλλω κ. τ. τ. Buttm. Lexil. 1, σελ. 132. μόνον φαίνεται, ὅτι ὁ Buttm. ἀντιφάσκει ὑπολαμβάνων ὡς ἀρχικὴν σημασ. τινὰ σφοδρὸν καὶ δυσάρεστον.]

Ὀχθη, ἡ, ἀρχαιτρ. σχηματ. τοῦ ὄχθος, Πᾶν ὕψωμα γῆς, τεχνικόν τε καὶ φυσικόν, λόφος, σώρευμα ἀνεστραμμένης γῆς, ἐξαίρ. ὑψουμένη ἄκρα τοῦ αἰγιαλοῦ ἢ λάκκου τινος, ὅθεν παρ' Ὅμ. ὅστις μετχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πληθ. ἀριθμ. συνήθ. τὸ ὑψούμενον χεῖλος ποταμοῦ τινος, καὶ ῥητῶς »ὀχθαι ποταμοῖοι», Ἰλ. Δ, 487. Σ, 533. Ὀδ. Ζ, 97. Ἡσ. Ἀσπ. 12. »ὀχθαι καπετοιοι, τὸ ὑψούμενον χεῖλος τοῦ τάφου, Ἰλ. Ο, 356. ἔτι καὶ πᾶλός ὀχθαιος, ἢ λοφώδης αἰγιαλός, Ὀδ. Ι, 132. πρβλ. Πινδ. Πυθ. 1, 34. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πετρώδεις λόφοι πλησίον ποταμοῦ τινος, Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3, 3, 5. Ἐτραλμίνως ὑπέλαβον Ἀρχαῖοί τινες καὶ Νεώτερ. ὅτι τὸ μὲν ὄχθη σημαίνει πᾶντοτε τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν αἰγιαλόν, τὸ δὲ ὄχθος ὕψωμα γῆς ἢ λόφον, μετέβαλον δὲ καὶ τὰ ἐναντιούμενα χωρία κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην, ἴδε Mehlh. Ἀνακρ. 22, 2. σελ. 98. φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ὄχθος δὲν ἦτον εἰς χρῆσιν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. (ἐκ τοῦ ἔχω, τὸ ἐξέχον.) ὅθεν

Ὀχθηρός, ά, όν. Δοφιώδης, ὑψηλός, Ἀνέλεατ. Γ'. σελ. 198.

Ὀχθησις, ἡ (ὀχθέω). Θύμωσις, ὀργισις, ἀγανακτησις, Ἡτυχ.

Ὀχθίζω, κοινότ. σχηματ. τοῦ ὀχθέω, παρὰ τοῖς Ο', καὶ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 540. ὠχθίζων σφακέλῳ καὶ ἀνίαισι· ἐν δὲ στίχ. 139. ὠχθίζων ὀδύνῃσιν. στίχ. δὲ 170. ὑποχθίζων ὀδύνῃσιν. καὶ Β', 583. ὠσφακέλῳ ὀρεχθεὶ κραδίῃ· ἔνθα μᾶλλον εἶναι ταὐτόσημον τῷ Ἄχθομαι, ἢ τῷ Ὁμηρικῷ ὀχθέω.

Ὀχθοιβος, ὁ. Πορφυρᾶ γραμμὴ ἐμπροσθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ χιτῶνος, ὡς τὸ Clavus ἀπὸ τῆς Tunica τῶν Ῥωμαίων, Πολυδ. Ε'. 101. Ζ'. 65. καὶ 95. Ζ'. 65. Ἡτυχ. δὲ ἑρμηνεύει αὐτὸ θὶξ τοῦ Δῶμα. Ἐν δὲ ταῖς Χανθληρ. Ἐπιγρ. Μέρ. Β'. ἀριθμ. 4. 2. ἀπαντᾶται τὸ ὀχθοιβος χρυσία ἔχοντα.

Ὀχθος, ὁ, Νεώτερ. σχηματ. τοῦ ὀχθη, σωρὸς ἀνεσταλμένης γῆς, λόφος, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὑμ. Ἀπ. 17. συχν. παρ' Ἡρόδ. καθόλου Τύφωμα. καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ὀχθος κρημνός, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς ἢ τὸ ἀπόκρημνον χεῖλος τῆς θαλάσσης καὶ γῆς τινος. Μενέδωνι δὲ τὰ ἐξέχοντα ἕλκη, ὀχθους κακοελκέας, καλεῖ Δ'. 54.

Ὀχθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (ὀχθη, ὀχθος, φύλαξ). Ὁ τὴν ὀχθην ἢ τὸν ὀχθον φυλάττων.

Ὀχθώδης, ες, ὁ, ἡ (ὀχθη, ὀχθος, εἶδος). Ὁ ἔχων ὀχθον, ὕψωμα, λόφον, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀχθου.

Ὀχλαγωγεύς, έως, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀχλαγωγός. Γλωσ. Στ.

Ὀχλαγωγέω (ὀχλαγωγός). Ὁ τὸν ὄχλον τὸ πλῆθος, συνάγων, συναθροίζων, ἢ πρὸς ἐπανάστασιν, ἢ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ θαυμασμόν, σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ δημαγωγέω. ὅθεν

Ὀχλαγωγία, ἡ. Ἡ σύναξις, συνάθροισις τοῦ ὄχλου, ἤτοι πρὸς ἐπανάστασιν, ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. ὠΟχλαγωγία πυλαικήν. Πλούταρ. Β'. σελ. 788. ἴδε καὶ δημαγωγία.

Ὀχλαγώγιον, τό. Σύναξις συνάθροισις τοῦ ὄχλου, Παυδεκτ. ὅθεν

Ὀχλαγωγός, ὁ, ἡ (ὄχλος, ἄγω). Ὁ συνάγων συνάθροίζων περὶ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον ἐξαιρ. εἰς ἐπανάστασιν, καθόλου δὲ ὁ συνάγων τὸν ὄχλον, διὰ νὰ ἀφήσῃ χαιμάτι εἰς αὐτὸν, ὅθεν καὶ ὀχλαγωγὸς ἀγύρτης· ὅθεν ἴδε καὶ δημαγωγός.

Ὀχλάζω, ἀντὶ τοῦ Tumultuor, θορυβέω, παρ' Ἀκύλ.

Ὀχλεύς, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ μοχλός. Ἐκ τούτου ἐποχλεύς. ἴδε μοχλός. ἐκ τοῦ

Ὀχλεύω, = μοχλεύω. Κινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ: Παῦνητ. Κυλίομαι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (τὸ πρωτότυπον εἶναι ὄχος, ὀχέω, ὀχεύω, ὀχεύς, ὅθεν ὀχλέω, ὀχλεύω, ὀχλεύς, ὀχλίζω, καὶ μετὰ τοῦ προτάττομ. μ, μοχλός, μοχλίω, μοχλεύω.)

* Ὀχλέω, Ἰων. ἀντὶ ὀχλεύω, «ψηφῖδες ἔπεσαι ὀχλέονται, ἤγουν περιστρέφονται ἢ κυλίονται πρὸς τὸ ἔμπροσθεν, provolvuntur, Ἰλ. Φ, 261.

Ὀχλέω, ῶ (ὄχλος). Ταράττω διὰ τοῦ ὄχλου, καθόλου δὲ ἐνοχλῶ, μετὰ τῆς Δίτ. Ἡρόδ. 5, 51. εἶναι δὲ ἐυχρηστότ. ἐν ταῖς συνθέσ. ὅθεν

* Ὀχλημα, τό. Ἐνόχλησις, παράπονον.

Ὀχληρία, ἡ (ὀχληρός). Ἐνόχλησις, τὸ νὰ ἦναί τις βαρετὸς εἰς ἄλλον. Ἑκάλησ. Σ'. 26.

Ὀχληρός, ά, όν. Ἐπῤῥ. ὀχληρῶς (ὀχλέω). Ὁ προξενῶν ἀνησυχίαν, ὁ βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς Ἡρόδ. 1, 186. 2) ταραχώδης, ἐπαναστάτης.

* Ὀχληροτέρως, Ἐπίῤῥ. συγκρ. ἐκ τοῦ ὀχληρός, Ἱπποκρ. Τ, 1. σελ. 667. Lind.

* Ὀχληρώδης, ὁ, ἡ, = ὀχληρός.

Ὀχλησις, εως, ἡ (ὀχλέω). Ἐνόχλησις, ταραχὴ, βάρυνσις. 2) ταὐτὸν τῷ ὄχλος, Μοίρις, σελ. 239.

* Ὀχλητικός, ή, όν (ὄχλος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλίζω, ίσω, = ὀχλέω, ὀχλεύω. Κυρίως ἀπακινῶ μετὰ τοῦ μοχλοῦ, ὅθεν καθολ. σημαίνω μεγα βάρος, κινῶ, παράττω, σαλεύω, ἀποκινῶ, σηκόνω, Ἰλ. Μ, 448. Ὀδ. Ι, 242. (ἀμτότρ. εἰς Εὐκτ. Ἀορ. Ἐπεσ. ἐχλίσσειαν.) ὀχλίζειν στόμα, Νίκανδ. Ἀλεξ. 225. κλειοίγειν τὸ στόμα μὲ βίαν. 2) Ἐκ τοῦ ὄχλος, ταὐτὸν τῷ συνάγω καὶ ὀχλαγωγῶ. Ἡτυχ.

Ὀχλικός, ή, όν (ὄχλος). Ὁ εἷς τὸν ὄχλον ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου, ὁ πρὸς τὸν ὄχλον ἐλεύων, ὁ δημοτικός. 2) Ὁ τὸν ὄχλον διεγείρων, διεγερτικὸς, ταραχώδης. ὁμῳ.

Ὀχλοθρύσκης, ου, ὁ (ὄχλος, ἀρέτω). Ὁ σπουδάζων ἵνα φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὸν ὄχλον. Τίμ. Φλίλ. παρὰ Διογ. Λ, 4, 42. εἶναι δὲ ἅμῳ. ἡ γραφή.

Ὀχλοκοπέω, ῶ (ὀχλοκόπος). Σπουδάζω ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου κατὰ πάντα τρόπον, μάλιστα δὲ διὰ κακῶν μέσων. ὅθεν

Ὀχλοκοπία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, ἡ τέχνη, τὸ φέρσιμον τοῦ ὀχλοκόπου. Ἐντεῦθεν

* Ὀχλοκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀχλοκόπον, ὁ ἴδιος αὐτῷ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ἡ ὀχλοκοπικὴν, συσυπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ὀχλοκοπεῖν.

Ὀχλοκόπος, ὁ, ἡ (ὄχλος, κόπτω). Ὁ σπουδάζων νὰ ἀποκτήσῃ τοῦ ὄχλου τὴν εὔνοιαν μὲ κάθε τρόπον, μάλιστα δὲ διὰ κακῶν μέσων, ὁ ζῶν, καὶ φερόμενος οὕτως, ὥστε νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον. πρβλ. Δημοκώπος καὶ Δοξοκόπος.

Ὀχλοκρασία, ἡ (ὄχλος, κεράννυμι). Κρᾶσις μίξις μετὰ τοῦ ὄχλου, ἅμῳ. Lobeck Phryn. σελ. 526.

Ὀχλοκρατέομαι, οῦμαι (ὄχλος, κρατέω). Ὡς Πλάτ. Ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν, κυριεύομαι ἀπὸ τὸν ὄχλον, πρέπει νὰ διαρρήγνυται σαφῶς ἀπὸ τὸ δημοκρατέομαι, ὅθεν

Ὀχλοκρατία, ἡ. Πολιτεία, κατὰ τὴν ὁποίαν διοικεῖ τὰ πράγματα καὶ κυριεύει ὁ πολὺς ὄχλος, γράφεται δὲ καὶ ὀχλοκράτεια, Lobeck Phryn. σελ. 526.

Ὀχλολοιδορος, ὁ, ἡ (λοιδορέω). Οὕτως ὀνομάζει Τίμων ὁ Φλίας τὸ Φιλόσοφον Ἡράκλειτον, ὅστις ἐλοιδόρει τὸν κοινὸν ὄχλον. Φαβρίκ. εἰς Σέξτ. σελ. 397.

Ὀχλομανέω, ῶ (μαίνομαι). Ἐπιθυμῶ κατ' ὑπερβολὴν τὴν κοινωνίαν ἢ τὸν ἔπαινον τοῦ πολλοῦ ὄχλου. Πλούταρ. Π'. σελ. 381.

Ὀχλοποιέω, ῶ (ποιέω). Προξενῶ θόρυβον ταραχὴν, διεγείρω συγκαλῶν τὸν ὄχλον. Ν. Δ.

Ὄχλος, ὁ. Σωρὸς, ἡ πλῆθος εἰς τὸ αὐτὸ συνηθροισμένων ὑποκειμένων, ἐξαιρέτως δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ Turba, (ἤγουν τύρβη) ὃ ἐστιν ἀνθρώπων ἀτάκτως συνηθροισμένων καὶ συναγωνιζομένων πλῆθος· ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας καταστάσεως, ὁ κοινὸς λαὸς· ἀντίκειτ. τῷ Δῆμος, λαὸς ὅλη. κατὰ σύνταγμα πολιτικὸν διευθετούμενος· παροιμ. «δὶ ὄχλου ἦδη τοῦτό γε, τοῦτο εἶναι καὶ εἰς τὸν ὄχλον ἦδη γνωστόν, παρὰ Πολυβ. καὶ εἰς Πλήθ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀριθμός. ὁ μηδενὸς ἄξιος. Εὐριπ. παρὰ Στοβ. «Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν, πλὴν, ὄχλος, καὶ σχῆμ', ὑπαίθρ ὃ' ἕρπομεν μνημάτων. 2) ταραχὴ, θόρυβος ἀνησυχία, ἔξαιρ. ἐπανάστασις, συγκρότησις turba. ἔτι 3) ἀντὶ τοῦ ὄχλησις, ἐνόχλησις Ἡροδότ. α'. 86. «Ὄχλον παρίχειν τινίω, ἀντὶ τοῦ, ἐνοχλεῖν. 4) ὡς τὸ ὄσμος καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καθόλου δὲ Σωρὸς, πλῆθος πλησίον κειμένων πραγμάτων, Valck. Phoen. 204. Wyttenbach. ep. cr. σελ. 237. (Αἰολικῶς δὲ λέγεται ὄλλος, καὶ μετὰ τοῦ δασέος Πόλλος, καθὼς εἴρηται καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κρητῶν παρὰ Cishull καὶ Pellerin Collection 3. σελ. 66. Ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Volgus, vulgus, καὶ ἐκ τοῦ Volgus τὸ Γερμανικὸν Volk, συγγενὲς μὲ τὸ ὀχλέω, ἴσως καὶ μὲ τὸ ὀχλεύω, ὀχλίζω.) ὅθεν

Ὀχλοτερπής, ές, ὁ, ἡ (ὄχλος, τέρπω). Ὁ τέρπων, εὐφραίνων τὸν ὄχλον.

Ὀχλοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαρά). Ὁ εὐφραίνων τὸν ὄχλον, ὁ φίλος τοῦ ὄχλου, Ἀντωνῖν. Α'.

Ὀχλώδης, ες, ὁ, ἡ συνηρ. αἰτ. ὀχλοειδής. Ὁ ὅμοιος τῷ πολλῷ ὄχλῳ. Ἔτι ὁ θορυβώδης, ἢ ὁ ὀχληρὸς, βαρετὸς, ἐνοχλητικός.

Ὄχμα, τό (ἔχω), ταὐτὸν τῷ ἔχμα, δεσμὸς πέρπημα· ὅθεν

Ὀχμάζω, ὡς τὸ ἐχμάζω. Κατέχω, κρατῶ, βαστάζω, στερεόω, συνδέω. Ἀπελλῶν. Α'. 743. Εὐρ. Ὀρ. 265. 2) «ἵππους ὀχμάζειν· ἀντὶ τοῦ Καταδαμάζειν, Εὐρ. Ἡλ. 817. Συχνάκις δὲ συγχέεται τῷ αἰχμάζω.

Ὀχμή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὄχμα· ἐξαιρ. δὲ ὀχύνη, ὄχανον, ἡ πόρπαξ, ὅ ἐστιν ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος. Αἰσχύλ. Πρ. 619.

Ὄχμος, ὁ (ἔχω). Δυσόφρ. 445. ταὐτὸν τῷ Πύργος, ἡ ὀχυρὸς τόπος.

Ὀχνη, ἡ, Νεώτερ. γραφὴ ἀντὶ ἄγχνη, ἀγρία ἀπιδία, Νικόλ. εἰς Γεωπον. σελ. 803.

* Ὄχος, εος, τό (ἔχω, ὀχέω). Ἡ ἄμαξα, συχν. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ. παινταχοῦ, καὶ ὁπου περὶ μιᾶς μόνον ἁμάξης ὁ λόγος εἰς Πλήθ. συχν. ἐν τῇ ποιητ. Δοτ. ὀχεσφι, ὀχεσφιν κυρίως ἀρχαῖος οὐδέτ. σχηματ. ἀντὶ ὁ ὄχος, ὁ μου ἀεὶ εἰς ἰδιαιτέραν σημασ.)

Ὄχος, ου, ὁ (ἔχω). Πᾶν, ὅ,τι βαστάζει, κρατεῖ τι ἀσφαλῶς· οὕτω καλοῦνται οἱ λιμένες νηῶν ἔχοντα, εἰς φυλάττοντες τὰ πλοῖα, Ὀδ. Ε, 404. ὅθεν καὶ ὅ,τι διοικεῖ, κυβερνᾷ, ἰθιωθύνει, ἁμάξει· κύριόν τι ὄχημα, ὅπερ εἶναι οἱ ἅρματηλάται, ἀλλὰ περιγραφητικῶς, ὡς τὸ Λατ. vehiculum curtus, τὸ ὄχημα τῆς ἁμάξης, ἰδίως μάλιστα Εὐρ. Ἰφιγ. Τ. 813. «ἐν ἁρμάτων ὀχοις, εἰς γάμου ἐκθρῴσκουσας ἑμέας. Ὄχος αὐτὶ ὀχετὸς παρ' Ἡτυχ. 2) πᾶν, ὅ,τι φέρει τι, ὅθεν ἐξαιρ. ὁ ὄχος, ἅμαξα, ὄχημα, ὕμ. Ὀμηρ. Δημ. 19. Ἡρόδ. 8, 124. «ὄχος ταχυήρης, τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 33. ὅμως «Τροχαλοὶ ὄχοι ἀπήνης. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 146. ἀντὶ ὁ τροχοί. Παρὰ δὲ Φίλωνι περὶ τῶν Ζ'. Θεσμ. σελ. 6. «Ὀχὸν καὶ βαθμίδα τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφιλάσσειαι, λαμβάνεται ἐπιμετικῶς. — Δωρ. ὄχος, Πίνδ.

* Ὀχός, ή, όν (ἔχω). Ὁ κρατῶν, φέρων, βαστάζων σφιχτῶς, Φίλ.

Ὀχυροπατος, ὁ· ἡμέρτ. Γραφὴ ἐκ Πλουτάρχ. Δημήτρ. 47. ἔνθα τὸν ὀχυροτάτους γράφεται.

Ὀχυροποιέομαι, οῦμαι (ὀχυρὸς, ποιέω) Ἀττικῶς. Μέσ. Κάμνω τινὰ τόπον ὀχυρὸν, ὀχυρόνω, στερεόνω. Πολύβ. τὸ Ἐνεργτ. ἔχει ὁ Φιλόστρτ.

Ὀχυρός, ά, όν (ἔχω), ταὐτὸν τῷ, ὀχυρὸς στερεὸς, ὠχυρωμένος, ἀσφαλὴς, ἰσχυρὸς, πεπυριτειχισμένος, κ.τ.τ. περὶ ὕλων. Ἡσίοδ. Ἔργ. 431. «Ὅς γὰρ ὀχυρώτατος ἔστιν. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται, ἐπὶ χωρίων ἢ τόπων ἀναβάτων δὲ τοὺς ἐχθροὺς, ἔνθα σηλαδὴ δύναται νὰ φυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαχῆ ἀπὸ τοὺς πολεμίους. Ἐπίρ. ὀχυρῶς, ἀσφαλῶς. Εὐριπ. ὄθεν

Ὀχυρότης, ητος, ἡ. Στερεότης, ἀσφάλεια τινὸς ἀναβάτου τόπου.

Ὀχυρόω, ῶ (ὀχυρός). Ὀχυρὸν ποιῶ, κάμνω τι στερεόν, ἀπρόσβατον εἰς τοὺς πολεμίους, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω. Ξενοφ. τὸ Μέσ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ. ὡς τὸ Ἐνεργ. ὄθεν

Ὀχύρωμα, τό. Τόπος ὀχυρός, φρούριον, τεῖχος, (κάστρον).

Ὀχύρωμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὀχύρωμα.

Ὀχύρωσις, ἡ (ὀχυρόω). Στερέωσις, ἀσφαλοποίησις τινὸς χωρίου.

*Ὀχυρωτικός, ἡ, ὸν (ὀχυρόω). Ὁ χρησιμεύων εἰς ὀχύρωσιν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ψ.

Ὀψ, ἡ, Γεν. ὀπός, Δοτ. ὀπί, Αἰτ. ὀπα, Ἡ φωνὴ, ἐπίσης τοῦ ὁμιλοῦντος, φωνάζοντος, ἢ ἄλλου τινὸς, συχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τεττίγων, Ἰλ. Γ, 152. καὶ τῶν ἀρνῶν, Β. Δ, 435. 2) ὁμιλία, λόγος, Ἰλ. Η, 53. Λ, 137. Φ, 98. τὴν Ὀνομαστ. δὲν μετχρζτ. μήτε ὁ Ὅμ. μήτε ὁ Ἡσ. καὶ ὁ πλησ. ἐρῶμ. φαίνεται νὰ ἦναι ἐξ ὅλου ἀχρηστ. (συγγεν. μὲ τὸ ΕΠΩ, ἔπος, εἰπεῖν.)

Ὄψ, ἡ, Γεν. ὄπος (ΟΠΤΩ, ὄψομαι), = ὄψις. Ὀφθαλμὸς, ὅρασις, Ἐμπεδ. καὶ Ἀντίμ.

Ὀψελίδης, ου, ὁ, = Ἀρχαγέτης, Ἡσύχ. πρβλ. Ἱππαλίδης.

Ὀψιμάτης, ου, ὁ (ἀμάω, ὀψὲ). Ὁ ἀργὰ, ἤτοι τῆς νυκτὸς θερίζων, Θεόκρ. 10, 7. (– – – –) μᾶλλον ὅτι ἡ προπαραλήγουσα εὐύνατο νὰ ἦναι καὶ βραχεῖα.)

Ὀψανδής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀψιμανδής.

Ὄψανον, τό (ὄψομαι), ταὐτὸν τῷ ὄψις, Αἰσχύλ. Χοηφ. 530. «Σώματος ὄψανα, Χαιρέμ. παρ' Ἀθην. σελ. 608. ἔνθα συνήθως ὄψις γράφεται, κατὰ Ἰάκωβ. καὶ Ἐρμάν.

Ὀψέομαι, ὀψοῦμαι (ὄψον). Τρώγω τι ὡς ὄψον.

*Ὀψάριον, τό, Ἀττικῶς τοῦ ὀψάριον, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 130.

Ὀψάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄψον, ἐξαιρέτ. ὁ ἰχθύς.

Ὀψαρότης, ου, ὁ (ὀψὲ, ἀρόω). Ὁ ὀψὲ, ἢ περὶ τὴν ἑσπέραν ὀργόνων, Ἡσ. Ἔργ. 492.

Ὄψαρτυμα, τό (ὀψαρτύω). Ἀρτυμένον ἐσπαταμένον φαγητόν, Νικήτ. Χρονικ. ε'. 6.

Ὀψαρτυσία, ἡ (ὀψαρτύω). Ἑτοιμασία φαγητῶν, ἐσπανασμένου φαγητόν, μαγειρικὴ τέχνη, μαγειρικὸν βιβλίον. Ἀθην. Δ'. σελ. 164.

Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ. Μάγειρος.

Ὀψαρτυτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν μαγειρίαν, ἢ εἰς τὸν μάγειρον ἀνήκων. Ὅθεν ὀψαρτυτική, ἡ μαγειρικὴ τέχνη, καὶ ὀψαρτυτικὰ, τὰ μαγειρικὰ βιβλία, συνωπαι. τοῦ τέχνη καὶ Βιβλία.

Ὀψαρτύω (ἔφορ. ἀρτύνω). Ἀρτύνω, ἢ σκευάζω φαγητὰ, ἐξαιρ. ὄψον καὶ κρέας, Ἀθην. σελ. 18.

Ὀψέ, Ἐπίρ. Μετὰ πολὺν καιρὸν, πολὺ ὑστερώτερα, ὅθεν βραδέως, ἄργα, Ὅμ. καὶ ἐξαιρ. πρὸς τὸ ἑσπέρας, τὸ βραδύ, ἢ βράδυ, μετὰ δυσμὰς ἡλίου. Ἰλ. Φ, 232. Ὀδ. Ε, 272. περὶ τὸ τέλος τοῦ χρόνου, Ἡσ. Ἔργ. 487. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ «ἐς ὀψέ», ἢ «ἐς ὀψέ», ἕως τὸ βράδυ, «ὀψὲ δὴ καὶ «ὀψέ ποτε». τέλος πάντων, β) μετὰ γενικ. οἷον «Ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, τῶν Τρωϊκῶν» ἀντὶ τοῦ πολὺν χρόνον μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, μετὰ πολὺν χρόνον. «Ὀψὲ τῆς ὥρας, ἢ τῆς ἡμέρας» ἀντὶ τοῦ ἄργα, περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. «Ὀψὲ τῆς ἡλικίας», ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, εἰς τὰ γεράματα. Θουκυδ. δὲ μεταχειρίζεται τὸ ὀψὲ, καὶ ἄνευ τοῦ Ἡμέρας, ὡς ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ Ἀργά, καὶ τὸ Βράδυ. «Ὀψὲ τῆς ἑορτῆς» μετὰ τὴν ἑορτήν. Ἐντεῦθεν τὸ, «Ὑστερότατον» ἀντὶ τοῦ μόλις ποτε, ἂν κατὰ τύχην μετὰ ταῦτα. Ἀττ. παρὰ ἄργα· ἀντίκειτ. τῷ Πρωΐ. — Συγκρ. ὀψίτερον, Ὑπερθετ. ὀψίτατον· Ἀττ. ὀψαίτερον, -ερα, ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ ὀψέστερον, -ερα, ἴδε ὄψιος· (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄπις, ὄπισε, ὀπισθε, ὀπίσω.)

Ὀψείω (ὄψομαι). Θέλω ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω, μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Ξ, 37. «Τῷ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο, ὀπτιῶς ἔχοντες, θέλοντες ἰδεῖν, ἢ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες». Ὁ δὲ παρατατ. Ὤψειον παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Μαϊτταιρ. περὶ Διαλέκτ. σελ. 421. «Ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὠψεόμην. ἐκ Σώφρονος· καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ. εἴς.

*Ὀψεσθαι, Ἀπρμφ. Μέλ. τοῦ ὁράω, Ὅμ.

Ὀψέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ ὀψίζω, ἀμφιβ.

Ὄψημα, τό, ταὐτὸν τῷ ὄψον. Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. Δ'. 1. ἔνθα ἔμως ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος Ἔψημα φέρεται γεγραμμένον. Πελιτ. β', ὅθεν εἶναι ἀμφίβ. Πλούταρχ. ὅμως, Προβλ. Συμπ. δ'. 4. ἔχει καὶ, ἐψᾶται, ἀντὶ τοῦ, Τρώγειν μάχρι κρεῶν.

Ὀψημέρα, ἡ (ὀψὲ, ἡμέρα), ταὐτὸν τῷ, ὀψία ἑσπέρα.

Ὀψητήρ, ῆρος, ὁ. «Κέλυμβος», Ἀθην. σελ. 329. πρέπει πιθαν. νὰ γραφῇ ἐψητήρ.

*Ὀψι, Ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ ὀψέ.

Ὀψία, ὑπονοουμ. τοῦ ὥρα, ἡ ἑσπέρα. Φέρεται δὲ συνήθως μετὰ τοῦ δείλη· κυρίως δηλ. τοῦ ὄψιος· ἀντίκειτ. τῷ ὄρθρος.

Ὀψιαίτερος, α, ον· συγκριτ. καὶ ὀψιαίτατος, ὑπερθετ. Ἀττικῶς ἐκ τοῦ ὄψιος, Ὁ βραδυνότερος, βραδυνότατος.

Ὀψιανδέω, ῶ. Ἀνδῶ ἀργὰ, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ὀψιανδής, ές, ὁ, ἡ (ὀψὲ, ἀνδέω). Ὁ ἀργὰ ἀνδῶν.

Ὀψιανός λίθος, ὁ. Παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ Ὀρφ. Λίθ. Ὁπλ. στίχ. 4. τὸ παρὰ Πλιν. Lapis obsidianus, 36. 26. ἔνθα ἐν τοῖς Χειρογρ. Obsianus γράφεται· εἶδος λίθου μέλανος, ἴσως ὁ γαγάτης, ἢ ἀχάτης.

Ὀψιβλαστέω, ῶ. Ὀψιμᾶ ἢ ἀργὰ βλαστάνω, ἐκ ταῦ

Ὀψιβλαστής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ὀψίβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ ἀργὰ ὄψιμα βλαστάνων.

Ὀψιγαμέω ὄθεν, ἡ. Κριτολογία διὰ γάμον ἀναβαλόμενον ἢ ἀργὰ γενόμενον (ἢ Ὀνομτκ. ὀψιγάμιον ὄθεν ἀπαντᾶται.) ἐκ τοῦ

Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ἀργὰ εἰς γάμον ζευγνύμενος· ὅστις ἀργὰ ὑπανδρεύεται, ἤτοι ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ ἡλικία του.

*Ὀψιγένειος, ὁ, ἡ, ποιητ. = ὀψιγενής.

*Ὀψιγένητος, ὁ, ἡ, = ὀψιγενής.

Ὀψιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ὄψιμα ἤτοι ἀργὰ γεννηθεὶς πεπηθεὶς γενόμενος.

Ὀψιγονία, ἡ. Γλωσσ. Στ. καὶ ὀψιγόνιον, τό, ἀμφ. Sera posteritas, Ἡ πολλὰ ὑστέρα γενεά, ἐκ τοῦ

Ὀψίγονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀργὰ ἢ μετέπειτα γεννηθείς, ὅθεν ὁ μεταγενέστερος, ὁ νεώτερος, ὁ μετέπειτα ζῶν, Ὅμ. συνήθ. εἰς Πληθ. ἐφ' υἱοῦ ἐπιγενομένου, Ὕμν. Δημ. 165. 219. Ἡρδτ. 7, 3. παρ' Αἰτχύλ. Ἱκετ. 362. ὀψίγονος, Ὁ νεώτερος τὴν ἡλικίαν, ἀντίκειται δὲ τῷ Γέρων.

Ὀψιέστερος, ὀψιέστατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ ὄψιος.

Ὀψίζω, Μέλλ. ἴσω (ὀψὲ). Κάμνω τι, ἢ παρόνομαι, ἢ ἔρχομαι, κ. τ. λ. ἀργὰ, ἢ παρὰ ἀργὰ, ὡσαύτ. ὡς Ἀποθετ. Παθητ. καὶ Μέσως. Παρὰ Ξεν. Ἑλληνικ. ς'. 5. 21. κάμνω τι ἀργὰ, περὶ τὸ ἑσπέρας. Οὕτω δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸ Μέσον ἐν τῷ Κυνηγετ. ς'. 4. «ὀψίζεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς», εὑρίσκεσθαι ἀκόμη τὸ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χρονίζω, ὕστερος ἢ ὑστερώτερα ἔρχομαι· βραδυπορῶ, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔρχομαι.

Ὀψικαρπέω, ῶ. Μέλλ. ήσω (ὀψίκαρπος). Καρποφορῶ ὄψιμα, ἤτοι ἀργά. ὄθεν

Ὀψικαρπία, ἡ. Τὸ καρποφορεῖν ἀργὰ, ὁ ὄψιμος καρπός.

Ὀψίκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ καρποφορῶν ἀργὰ, ἤτοι φέρων καρπὸν ὄψιμον.

Ὀψικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ περιτρυμένος. Νόννος.

Ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ (κλώψ). Ὁ περὶ τὸ ἑσπέρας, ἢ τὴν νύκτα, κλέπτων.

Ὀψίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὁ ἀργὰ κοιμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 898.

Ὀψιμάθεια, ἡ (ὀψιμαθής). Sera eruditio, Τὸ μανθάνειν τι ἀργὰ, ἤτοι μετὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τούτου προερχομένη Ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφάνεια· ἔτι τὸ νὰ μὴ νοῇ τις ὀρθῶς τὰ μεμαθημένα. Ὀψιμαθεῖς, quam sint insolentes non ignorat, λέγει ὁ Κικέρων· καὶ Πλούταρχ. Θ'. σελ. 54. Ἐκδ. Ὀξτ. «ἦν ὁ Φίλιππος ἐν τούτοις ὑπὸ ὀψιμαθίας ἑαυτοῦ καινοπρεπέστερος». Τούτου ἐναντίον τὸ Παιδομάθεια.

Ὀψιμαθέω, ῶ· Μέλλ. ήσω, Μανθάνω τι ἀργὰ ὄψιμα· ἐκ τοῦ

Ὀψιμαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Serus studiorum, Ὁ μανθάνων τι ἀργὰ, ἤτοι ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ παιδικὴ του ἡλικία. ὄθεν α) ὁ ἀλαζονευόμενος καὶ γελοίως ὑπερηφανευόμενος ἐπὶ τῶν ὅσα ἔμαθεν ἀργὰ, ἴδε ὀψιμάθεια. β) Ὁ μὴ νοῶν ἢ ἐφαρμόζων ὀρθῶς τὰ ὅσα ἔμαθεν ἀργά.

*Ὀψιμαθία, ἡ, = ὀψιμάθεια.

Ὀψίμορος, ὁ, ἡ (μόρος). Ὁ ἀργὰ ἢ δυσκόλως ἀποθνήσκων. Ὀππιαν.

Ὀψιμος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. ὀψίμως (ὀψὲ), ποιητ. ἀντὶ ὄψιος. Ὁ ὕστερος, ὁ ἀργοπορινός· ὁ μετὰ ταῦτα ἤτοι μετὰ τὸν πρέποντα ἢ διορισμένον χρόνον γινόμενος, βραδυχρόνιος. Ἰλ. Β. 325. κτέραιε, τοῦ ὁποίου δηλ. ἡ ἀπόβασις ἀργοπορεῖ· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Ξενοφ. καὶ τοῖς Νεώτερ. ζητογρφ., Lobeck Phryn. σελ. 52.

Ὀψινόος, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ ἀργὰ φρόνιμος γνωστικὸς γινόμενος, ὁ ἀργὰ νοῶν τι. Pindar.

Ὀψινός, ἡ, όν, = ὄψιος, σπάν. καὶ ὁ Φρυνχ. σελ. 51. τὸ ἀποβάλλει ἐξαπαντος.

*Ὀψιος, ία, ον (ὀψὲ). Ὕστερος, ἀργὸς, ἀργοπορινὸς, «νύξ», Παιδ. Ἰσθμ. 4, 59. πάρα ἀργὸς, βραδὺς· πρβλ. καὶ ὄψια. Ἀττ. Συγκρτ. ὀψιαίτερος, ἔρα, ἔρον, Ὑπερθετ. ὀψιαίτατος, άτη, ατον, εὑρίσκεται δὲ καὶ ὀψιέστερος καὶ ὀψιέστατος· ἀντίκειτ. τῷ Πρώιος, ὅθεν

Ὀψιότης, ητος, ἡ, Ὑστεροτης, ἀργοπορία, βραδύτης, ἀντίκειτ. τῷ Πρωϊότης.

Ὀψιπέδων, ωνος, ὁ (πέδη). Ἄνθρωπος πολὺν χρόνον δέμενος εἰς ἄλυσους· ἢ δοῦλος, σκλάβος, Μένανδρ. ἐν Φωτ. Λεξικ. κεῖται «Ὀψιπέδων, οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος».

Ὀψίπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὁ ἀργὰ πλουτήσας.

Ὄψις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (ὄψομαι). Ὅρασις, θεωρία, προτέλεψις, ὅθεν καὶ πρόσωπον, σχῆμα, εἶδος, Ὅμ. ἔξαιρ. ἐνύπνιον, ἔτι καὶ μετὰ τῆς προτθήκης, «ὄψις ἐν ὕπνῳ, ὄψις ἐνυπνίου, ὀνείρου», συχν. παρ' Ἡρδτ. β) παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ τὸ βλέπειν θεωρεῖν τι, ἢ δύναμις τοῦ βλέπειν· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμὸς, Ἡρδτ. 4, 81. — γ) ἡ παρατήρησις. δ) εἰκὼν, φαινόμενον, θεωρία, διήγησις ἢ περιγραφή.

Ὀψισμός, ὁ (ὀψίζω). Τὸ ἔρχεσθαι ἀργὰ. Διονύσ. Ἀρχαιολ. σελ. 2322.

Ὀψισπορέω, ῶ. Σπείρω ἀργὰ, ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'ψίσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω) 'Ο ἀργὰ σπαρθείς, ἢ γεννηθείς· ἢ ὅς τις πρέπει νὰ σπείρεται ἀργὰ ἤτοι ἔψιμα.

Ο'ψίτεκνος, ὁ, ἡ, (τέκνον) 'Ο ἀργὰ, ὄψιμα γεννῶν παιδία, ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ὀψίγονος, ὁπολὺ μεταγενέστερος, Λυκόφρ 1272.

Ο'ψιτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω, ὀψέ) 'Ο ἀργὰ ἤτοι μετὰ πολὺν χρόνον, βραδέως τελειούμενος, ἐκτελούμενος· ὅστις πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀργὰ, ὡς τὸ ὄψιμος, ιστέρασι, 'Ιλιάδ Β. 325. Τὸ δὲ ὀψιτέλευτος ἐν Σχολ. Βενετικ. εἰς 'Ιλιάδ. Φ. 232. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ ὀψιτέλεστος.

*'Οψιτέλευτος, ὁ, ἡ, (τελευτὴ) = τῷ ἠγουμ.

Ο'ψίτερον, καὶ ὀψίτατον, 'Επίρ. συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τὸ ὀψέ., ὑστερώτερον, ἀργότερον, ὑστερώτατα.

Ο'ψίτομος, ὁ, ἡ. (τέμνω) 'Ο ἀργὰ ἤτοι ὄψιμα κοπεὶς, ἢ ὅς τις πρέπει νὰ κοπῇ ἀργὰ, ὄψιμα.

*'Οψίτυχος, ὁ, ἡ, (τυγχάνω) 'Ο ἀποκτηθεὶς ἀργὰ.

Ο'ψιφανὴς, νέος, ὁ, ἡ (ὀψὲ, Φαίνομαι) 'Ο ἀργὰ, ὄψιμα φαινόμενος, φανεὶς, ἢ ἀνατέλλων.

*'Οψιφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) 'Ο φέρων ἀργά.

*'Οψίφυγος, ὁ, ἡ, (φεύγω) 'Ο φεύγων ἀργά.

*'Οψίχα, 'Επίρ. = 'Οψέ, Βυζαντ. (–υυ)

Ο'ψόβαφον, τό. 'Ημαρτημ. γραφὴ ἀντὶ, ὀξύβαφον. ἐκ Σουϊδ. καὶ Πολυδ.

Ο'ψοδαίδαλος, ὁ, ἡ, (ὄψον, δαίδαλος) Τεχνίτης ἐπιτήδειος εἰς σκευασίαν διαφόρων φαγητῶν, ὡς λογοδαίδαλος.

Ο'ψοδεῖα, ἡ. (δέω) ἔνδεια, ἔλλειψις βρωμάτων, ἢ ὀψαρίων Σουϊδ.

Ο'ψοδόκη, ἡ. 'Η δεχομένη τὰ ὄψα, ὀψοθήκη. Φώτ. ἐκ τοῦ

*'Οψοδόχος, ὁ, ἡ, (δέχομαι) 'Ο δεχόμενος φαγητά.

Ο'ψοθήκη, ἡ, (θήκη) φαγητῶν ἀποθήκη, τρουβᾶς διὰ ψωμίον, Ταὐτὸν τῷ, γύλιος. Σουϊδ.

Ο'ψολογία, ἡ. 'Ομιλία, ἢ πραγματεία περὶ φαγητῶν. ἐκ τοῦ

Ο'ψολόγος, ὁ, ἡ, (λέγω, λόγος) 'Ο λαλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ φαγητῶν, ἢ περὶ τοῦ τρώγειν.

*'Οψομαι, Μέλλ. ἐκ τοῦ ὁράω, 'Ομ.

Ο'ψομανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, (μαίνομαι) 'Ο ἐπιθυμῶν καθ' ὑπερβολὴν νόστιμα φαγητὰ, ἢ ὁ μαινόμενος δι' αὐτὰ, 'Αθην. ΙΑ'.

*'Οψομανία, ἡ, μανία διὰ νόστιμα φαγητά.

Ο'ψον, τό, (ἔψω, 'Αθην. σελ. 277.) Πᾶν ὅ,τι βράζεται ἢ σκευάζεται διὰ τοῦ πυρὸς, ἐξαιρ. τὸ βρασμένον ὡς ἀντίθετις τοῦ ἄρτος, ὅθεν πᾶν προσφάγιον διὰ τὸ ψωμίον, ἐν τῷ ἠρωϊκῷ αἰῶνι συνηθ. τὸ κρέας, ἐπειδὴ ἐσυνήθιζον τότε νὰ τρώγωσιν, ἐκτὸς τοῦ ἄρτου, σῖτου μόνον κρέας, 'Ομ. οὕτως ἔλαβον ἤδη καὶ τὰ παιδιὰ κρέας καὶ οἷον· καθόλου πᾶν ὅ,τι ἐσθίεται μετ' ἄλλου τινὸς, προσφάγιον, οὕτω καλεῖται τὸ κρέμνον ὕδωρ ποτῷα, ἐπειδὴ ἐτρώγετο ὡς μεζὲς διὰ τὸ κρασί, Ἰλ. Λ, 630. 2) παρὰ τοῖς νεωτερ. ἐξαιρ. εἰς Πληθ. ὀψάρια, ἰχθύες, φαγητὰ ἀπὸ ὀψάρια, τὰ ὁποῖα ἐπρόκρινον τῶν ἄλλων οἱ γαστρίμαργοι τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ἱπποκρ. ὠδὲν θαλάττιον. « 3) πᾶν φαγητὸν νοστίμως ἐσκευασμένον ἢ ἠρτυμένον. 4) ἐν γένει, φαγητὸν, τροφὴ. 5) ὁ τόπος, ἔνθα ἐπωλοῦντο φαγητὰ, ἐξαιρ. ὀψάρια, (ὀψαροπάζαρον) Σχολ. Εὐρ. εἰς Μήδ. 67. 6) μεταφορ. ἄρτυμα, πᾶν ὅ,τι παρέχει εἰς πρᾶγμάτι μείζονα χάριν, ἢ αὐξάνει τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ, ἡπόνος ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, ὁ πόνος εἶναι ἄρτυμα τῶν ἀγαθῶν, αὐξάνει δηλ. τὴν ἀπόλαυσίν των· ἢ ἐπιθυμία τοῦ σίτου ὄψον, καὶ ἡλιμὸς ὅταπερ ὄψῳ διαχρῆσθαι. — Ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν φυτῶν τροφῆς φαίνεται ὅτι ἦταν τὸ ὄψον σπανιτ. ἐν χρήσει, καὶ δὴ τότε μόνον, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκφρασθῇ ἡ γενικὴ ἔννοια τοῦ προσφάγιον.

Ο'ψονομέω, ῶ, Εἶμαι ὀψονόμος. Πολυδ. ς'. 36. ἐκ τοῦ

Ο'ψονόμος, ὁ, (νεμω, 3.) 'Ο ἐπιστάτης εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὄψων, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὀψαρίων. 'Αθην. σελ. 228. ὡς γυναικονόμος, κ. τ. τ.

*'Οψοποιεῖον, τό, = Μαγειρεῖον, 'Ησύχ. ἐν λ. Πύρϊαλον.

Ο'ψοποιέω, ῶ Μέλλ. ήσω, (ποιέω) Κατασκευάζω μὲ νόστιμον τρόπον φαγητὰ, ἢ ἀρτύνω, Μέσ. τρώγω προσφάγιον, τρώγω κρέας μὲ τὸν ἄρτον. Πλούταρ. ς'. σελ. 201. συμφερομένου μετὰ τοῦ κρεωφαγεῖν. ὅθεν

Ο'ψοποίημα, ατος, τό, νοστίμως ἐσκευασμένον φαγητόν.

Ο'ψοποιητικός, ἡ, όν. 'Ο εἰς τὴν σκευασίαν τῶν νοστίμων φαγητῶν ἁρμόκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ο'ψοποιΐα, ἡ. (ὀψοποιέω) Σκευασία νοστίμων φαγητῶν, μαγειρία. ὅθεν

Ο'ψοποικός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τῷ ὀψοποιητικός.

Ο'ψοποιός, ὁ, ἡ. (ὄψον, ποιέω) 'Ο σκευάζων νόστιμα φαγητὰ, ἢ ἀρτύνων, ὡς Οὐσστ. ὁ μάγειρος.

Ο'ψοπόνος, ὁ, ἡ, (πονέω) Ταὐτὸν τῷ 'Οψοποιὸς καὶ μάγειρος. 'Ανθολογ.

Ο'ψοπωλεῖον, τό. καὶ 'Οψοπώλιον, τόπος ἢ οἶκος ἢ ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ φαγητὰ, τὰ ὄψα. ἐκ τοῦ

Ο'ψοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) 'Ο τὰ ὄψα ἤτοι τὰ φαγητὰ πωλῶν ἢ ὀψάρια. Ἠθικ. ὀψοπῶλις, ἡ· 'Η τὰ ὄψα πωλοῦσα γυνὴ. 2) ὀψοπῶλις, ἡ. προστυπαιονομ. τοῦ ἀγορᾶ, ἐν ᾗ πωλεῖται τὰ ὄψα, ταὐτὸν τῷ, ὀψοπωλεῖον.

Ο'ψοπωλία, ἡ. Τὸ πωλεῖν φαγητὰ, ἢ ὀψάρια. 2) Ταὐτὸν τῷ ὀψοπωλεῖον. 'Αθην. 1. σελ. 6. Α. ἐκ τοῦ Ηλιάρχ.

*'Οψοπώλιον, τό, = 'Οψοπωλεῖον.

*'Οψοπῶλις, ιδος, ἡ, Ἠθικ. ἐκ τοῦ ὀψοπώλης.

*'Οψος, ὁ, = Μοχθηρὸς, Σουϊδ. 'Ησύχ. Φώτ.

Ο'ψοφαγέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὀψοφάγος) Τρώγω τὸ προσφάγιον χωρὶς ἄρτον· ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει τὸ τρώγειν ἀγαπᾷν φαγητὰ νόστιμα καὶ καρυκευμένα, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀψάρια· ἢ κυβόλου εἶμαι λαίμαργος, πολυφάγος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά. ὅθεν

Ο'ψοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν, τὸ ἐπιζημιῶν καλὰ φαγητὰ, πολυφαγία, ἐξαιρ. ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὀψαρίων.

Ο'ψοφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν) 'Εντεῦθεν τὸ ἀττικὸν ἀνώμαλον συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ὀψοφαγίστερος, καὶ ὀψοφαγίστατος, κατὰ Ξενοφ. 'Απομν. Γ'. ιδ'. 3. ὁ τρώγων τὸ προσφάγιον ἄνευ ἄρτου, μόνον δι' ἡδονὴν· καθόλου ὁ πολυφάγος ὁ λαίμαργος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά· ἐξαιρέτως ὁ ἐραστὴς τῶν ὀψαρίων. Παρ' Ὀππιαν. 'Αλιευτ. Α. 140. ὀψοφάγοι, ἡ ὀψοφάγροι, εἶναι εἶδος ἰχθύων πρὸς ὀψωνεῖν σπυρὶς, θαλασσίων. ἀμφ.

*'Οψοφαγρος, ἡ, = 'Οξύφαγρος, ἀμφ.

Ο'ψοφιλία, ἡ, (φιλέω) 'Αγάπη, κλίσις εἰς τὰ φαγητὰ, καρυκεύματα, ἢ ὀψάρια. ἀμφ.

Ο'ψοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) 'Ο φέρων, βαστάζων ὄψα.

Ο'ψώνιον, ωνος, ὁ, (ὄψον) Καλάθιον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι τὰ προσφάγια, ἢ πρὸς ὀψωνεῖν σπυρὶς, τὸ ξεμπίλιον, εἰς ὃ βάλλουσι τὰ ἀγορασθέντα ὀψώνια, ἢ ὀψάρια. 'Ησύχ.

*'Οψωνάτωρ, ορος, ὁ, ὅθεν τὸ Λατ. obsonator, ταὐτὸν τῷ ὀψώνης, 'Αθην. δ'. σελ. 171.

Ο'ψωνέω, ῶ. 'Αγοράζω τὰ πρὸς τροφὴν καὶ φαγητὸν ἀναγκαῖα, κυρίως ψωνίζω προσφάγια· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ καθόλου, ὀψωνίζω, καὶ ψωνίζω, ἀντὶ τοῦ ὠνοῦμαι, ἀγοράζω· καὶ τὸ, ψωνιστὴς, ἀντὶ, ὀψώνης. ἐκ τοῦ ὄψον καὶ ὠνέομαι.

Ο'ψώνης, ου, ὁ, (ὄψον, ὠνέομαι) 'Οψωνιστὴς, ὁ τὰ προσφάγια ἀγοράζων. 2) 'Ο ἀγοράζων ὀψάρια. 'Αλκίφρ. 'Επιστ. Α'. 1. ὅθεν

Ο'ψωνητικός, ἡ, όν. 'Ο εἰς ὀψώνισιν ἁρμόκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ο'ψωνία, ἡ, (ὀψώνης) Τὸ ψώνισμα τῶν φαγητῶν, ἢ προσφαγίων, ἐξαιρ. τῶν ὀψαρίων.

Ο'ψωνιάζω, Μέλλ. άσω. Προβλέπω τινὰ μὲ φαγητὰ, τρέφω. 'Οψωνιάζειν τὴν δύναμιν, Διόδωρ. ἐφαδίζω τὸ στράτευμα μὲ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν, δίδω εἰς τὸ στράτευμα τροφὴν καὶ μισθὸν. ἐκ τούτου

Ο'ψωνιασμός, ὁ. Τὸ δίδειν, προξενεῖν εἰς τινα τροφὴν, ἔτι δὲ καὶ τροφὴ καὶ μισθὸς διὰ στράτευμα, Lobeck. Phryn. σελ. 420. Πολύβ. 1, 66, 7. 1, 69, 7. 5, 64, 3.

*'Οψωνίζω, ομαι, = ὀψωνιάζω, Βυζαντ.

*'Οψωνιοδόκος, ὁ, ἡ, (δέχομαι) = 'Οψοδόκος, Πολλ. 10, 92.

Ο'ψώνιον, τό. (ὀψώνης) = 'Οψωνία, τροφὴ, ζωοτροφία, φαγητὸν, προσφάγιον, Annona. 2) παρὰ τοῖς νεωτερ. μισθὸς, σιτηρέσιον, τροφὴ διὰ στράτευμα, ὡς τὸ ὀψωνιασμός. πολ. ἀμφ. Lobeck. Phryn. σελ. 430. Salarium stipendium. Ἐντεῦθεν ὀψωνιοδόκος, ὁ, ἡ. Σπυρὶς ὀψωνιοδ. Πολυδ. Γ'. 92. ἴσως ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ὀψοδόκος, ὁ τὰ ὄψα δεχόμενος.

*'Οψωνισμός, ὁ, = 'Οψωνιασμός, Βυζαντ.

Ο'ψώρος, ου, ὁ. 'Ο ἔχων ψώραν, Scabiosus Λατ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ω.

Ο'ώρων, ἀντὶ, ὤρων ἐκ τοῦ ὅαρ, ὅπερ ἴδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ο ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π.

Ἐπεξεργασία Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, ἄχρι τῆς λέξεως, Προδικία, ἀπὸ δὲ ταύτης ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Δωρέντη.

Π, π, ἡ, Πῖ, ακλτ. τὸ δέκατον ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει, Π'. 80. ὀγδοήκοντα, καὶ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα, Πͅ, ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Ἡ ἀρχαιοτάτη τούτου τοῦ στοιχείου μορφὴ ἦν γραμμή τις πλαγία ἐξηρτημένη ἀπὸ τῶν ἀνωτέρου μέρους μιᾶς ἄλλης καθέτου, οὕτωσί Γ. Αὕτη ἡ πλαγία γραμμὴ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς καμπύλην καὶ προσκολληθεῖσα κατὰ τὸ μέσον τῆς καθέτου, ἐσχημάτισε τὸ Λατινικὸν P, ἀπομακρυνθεῖσα δὲ τῆς καμπύλης ἀπὸ τῆς καθέτου, καὶ γωνίας λαβούσης μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ μέσον, ἐσχηματίσθη τὸ Ἑλληνικὸν Π. — Αἱ μεταβολαὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς διαλέκτους γίνονται μὲ τὸ π, εἶναι αἱ ἀκόλουθοι 1) τὸ Π, ὡς τὸ τραχύτατον τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων γραμμάτων ἐναλάσσεται εἰς τὸ μαλακώτερον, β, ὡς πάλλω καὶ βάλλω, κατεῖ καὶ βατεῖν, πλαδαρὸς καὶ βλαδαρός. 2) οὕτω καὶ πολὺ συνεχέστερον ἐναλλάσσεται τὸ π καὶ εἰς τὸ δασύ, φ, τὴν ὁποίαν εἰς π ἐναλλαγὴν τοῦ φ ἀγαπῶσι μάλιστα οἱ Αἰολ. καὶ Ἰων. π. χ. ἀμπὶ ἀντὶ ἀμφί, παὶς ἀντὶ φανὸς, πάτνη ἀντὶ φάτνη, ἀπικέσθαι ἀντὶ ἀφικ., ἀπηγέεσθαι ἀντὶ ἀφηγ., κ. τ. λ. οὕτω καὶ παρὰ τοῦ Δωρ. καὶ μάλιστα τοῖς Λάκωσι, Koen. Γρηγ. σ. 344. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τέλει λέξεως, ἐχούσης ἀπόστροφον πρὸ δασυνομένης λέξεως, φυλάττουσιν οἱ Ἴωνες τὸ π, π. χ. ἀπ' ἡμῶν, ἐπ' ἡμέρην, ὑπ' ὑμῶν κ. τ. τ. Ἐξ ἐναντίας, εἰ Αττ. φαίνεται, ὅτι ἐπρόκρινον παιτοῦ τὰ δασέα, ἀσφάραγος ἀντὶ ἀσπάραγος, λίσφος ἀντὶ λίσπος, σφόγγος, ἀντὶ, σπόγγος. τ. τ. Lobeck Φρύνχ. σ. 113. 3) Τὸ π ἐναλλάσσεται παρὰ τοῖς παζογράφοις Ἰωσιν εἰς τὸ κ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἀναφορικὰ καὶ ἐρωτηματικά, π. χ. κοῖς, ὅκως, κοῖος, ὁκοῖος, κοσος, ὁκόσος, ἀντὶ πῶς ὅπως, ποῖος, ὁποῖος, πόσος, ὁπόσος, Ἰρηγ. περὶ τῆς Ἰάσος διαλ. 27. σ. 413. Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς μεταχειρίζεται, οἷον πόσα κόσα, ὅπως, ὅκως, οὐμὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις.« Παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐγίνετο αὕτη ἡ μεταβολὴ τῶν γραμμάτων καὶ εἰς ἄλλας λέξεις, καὶ διατηρεῖτο συχνάκις καὶ εἰς σχηματισμοὺς Λατινικῶν λέξεων, π. χ. λύκος, lupus, ἵππος, equus, σηκὸς, sepes, ἕπομαι, sequor, ὀφθαλμὸς, ὄκταλλος, oculus, Ἰρηγ. διαλ. Αἰολ. 4, σελ. 579, 580. 4) Ἐπίσης Αἰολκ. εἶναι καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ μ εἰς π, π. χ. ὄππα, πάδα, πεδαίρω, πεδέρχομαι, ἀντὶ ὄμμα, μετά, μεταίρω, μετέρχομαι, Ἰρηγ. διαλ. Αἰολ. 4, σ. 580. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσι, Koen. Γρηγ. σ. 282. 5) Αἰολκ. καὶ Δωρκ. εἶναι ἡμαβολὴ τοῦ τ εἰς μ, π. χ. πέμπε, σπάδιον, ἐξ' οὗ σπάδιον, σπολὰς, σπαλεὶς, ἀντὶ πέντε, στάδιον, στολὰς, σταλεὶς, Koen. Γρηγ. σ. 364, 615 οὕτως ἔγινε καὶ τὸ studeo, studium, ἀπὸ τοῦ σπουδή 6) ἐνίοτε ἐναλλάσσεται τὸ π εἰς γ, π. χ. λαπαρὸς καὶ λαγαρὸς, λαπάρα καὶ λαγών, λάγος καὶ lepus. 7) σπανιώτερ. τίθεται σ, πρὸ τοῦ π, ὡς πέος, σπέος, 8) Ἐν συχνῇ χρήσει εἶναι παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς Ποιητ. ὁ διπλασιασμὸς τοῦ π εἰς τὰς ἀναφορικὰς λέξεις, ὡς ὔππη, ὅππως, ἀπποῖος, ὁππόσος, ἀντὶ ὅπη κ. τ. λ. Ἰρηγ. διαλ. Αἰολ. 11. σ. 588. 9) Οἱ Ποιητ. παρεινδέτουσιν ἐνίοτε τ μετὰ τὸ π, ἑξῆς. ἐν τοῖς, πτόλις καὶ πτάλεμος, ἀντὶ πόλις καὶ πόλεμος, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐκ τούτων τῶν λέξεων παράγωγα.

Πᾶ, πα, Δωρκ. ἀντὶ πῆ, πη, Ἀρστφ. καὶ Θεόκρτ.

*Πᾶ, κατ' ἀποκ. Αἰολ. καὶ Δωρ. τύπος ἀντὶ πατὴρ, πάτερ, πρβλ. μᾶ καὶ βᾶ.

*Παγά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πηγή.

Πᾶα, Δακωνικ. ἀντὶ, πᾶσα, Θηλ. τοῦ πᾶς, ὡς τὸ Μᾶα, ἀντὶ Μῶσα, Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 994.

*Πάγγειος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, πάγγεως.

Παγγέλοιος, ον, (πᾶς, πᾶν, γελοῖος) Διόλου γελοιώδης, ἢ ἄξιος γέλωτος, εἰς ἄκρον ἄξιογέλαστος.

Παγγενεαί, ἐπῤῥ. (γένος) Μὲ ὅλον τὸ γένος, ὡς τὸ πανδημεί, ἴδε παγγενής.

Παγγενέτειρα, ἡ, Ἡ τῶν ὅλων γεννήτρια, μήτηρ, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 6. Θηλκ. τοῦ

Παγγενετήρ, ῆρος, ὁ. (γενετὴρ) καὶ

Παγγενέτης, ου, ἡ, Παγγενέτωρ, ορος ὁ. (γενέτης, γενέτωρ) Ὁ τῶν ὅλων πατήρ, ἦτοι γεννήτωρ, Ὀρφ.

Παγγενής, ές, (γένος). Ἐξ ὅλων τῶν γενῶν ἢ εἰδῶν ἢ ἀπ' ὅλου τοῦ γένους, ἢ μὲ ὅλον τὸ γένος. εἰς ἐπῤῥ. ἦτον ἐν χρήσει πρὸ παγγενεί καὶ παγγενῆ, Lobeck Φρύνχ. σ. 515.

Πάγγεος, ον, ποιητ. καὶ πάγγεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ πάγγειος (γῆ, γέα) Διατρέχων, περιλαμβάνων περιέχων ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν γῆν. »Πάγγειον ἅρμα«, Ὀρφ.

Παγγέωργος, ον, (γεωργὸς) Ὅστις, γεωργεῖ καὶ ἐπιμελεῖται ὅλα ὡς γεωργὸς καὶ κηπουρὸς, γενικὸς γεωργός.

Παγγλύκερος, ᾶ, ον. (γλυκερὸς) Πολλὰ γλυκὺς, γλυκύτατος, παθεινότατος, ἀγαπητότατος Ἀριστοφ. Λυσ. 970.

Παγγλωσσία, ἡ, (γλῶσσα) Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, σηλ. φλυαρία, τὸ λαλεῖν, ὅ,τι ψθάσει τινάς, Πασάρ. Ὀλ. β'. 157. »λάβροι παγγλωσίαι.

Παγγλωσσίαι, ου, ὁ, Ὁ συγκεχυμέναις φωναῖς ἠχῶν, φλύαρος, λάλος, πολλὰ φλύαρος.

Πάγγυμνος, ον (γυμνὸς) Διόλου, παντελῶς γυμνὸς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Θεόγυμνος, ἢ ὁλόγυμνος, Κύστ3.

Παγγυναικί, Ἐπίῤῥ. (γυνὴ) Μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας, ὡς τὸ, παιοσικί. (ι.)

Παγγώνιος, ον, (γωνία) Ἀπ' ὅλας τὰς γωνίας, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἢ ὁ διόλου γωνίας ἔχων, παντοῦ πλήρης γωνιῶν.

Πάγεν', Αἰολικ. ἀντὶ ἐπάγησαν 3. πρόσ. πλῆ. ἀορ. πρτ. πήγνυμι, Ἰλ. Δ. 571. ἡτά δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὁρμενα πρόσσω· πολλὰ δὲ καὶ μεσηγὺ ...«

Παγερός, ά, όν. (πάγος) Παγωμένος· ψυχρὸς, κρύος, κρυερός.

Πάγετος, ὁ, (πάγος) ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. Κρύσταλλος, πάγος· κρυος, ψύχος. πάχνη, ὄδεν

Παγετώδης, ες, (εἶδος). Ἔχων εἶδος πάγου, στερρὸς ὡς ὁ πάγος· ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ ἢ πάσχει πάγον, πάχνην ἢ ψύχος· ψυχρὸς, κρυερὸς, Πολυαίν. 4, 6, 11. »Νὺξ παγετώδης«. 2) παγωμένος· παχνιασμένος· ψυχρὸς, παγερός. Πολυαιν. Δ'. ς'. 11. »Νὺξ παγετώδης.«

*Πάγη, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπάγη, 3. ἀορ. πρτκ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλ. Δ, 185. »οὐκ ἐν καιρίῳ ἔξω πάγη βέλος.«

Πάγη, ἡ. (πήγνυμι) Μικρά τις μηχανή, δι' ἧς ἀγρεύονται τὰ πτηνά, βρόχια. Θηλυά, Inqueus, Ἡροδ. 2, 121, 5· κτοῦ ἀσέλφεοῦ ὑπὸ πάγης ἁλόντος«. 2) Παγίδα, Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 13. πρβλ. πηκτὴ, πηκτὶς, καὶ παγὶς· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 39. »Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι ἀνιστάμενος ἐπορεύου νυκτὸς· καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας ἐπεπήγνυτό σοι ἐπὶ τούτου αἱ πάγαι αὐταῖς, καὶ ἦτο κεκινημένον χωρίον ἑξήκοντα τῷ ἀκινήτῳ, ἕστηκεν πᾶς παγίδας, καὶ τὸν σκαμμένον ἢ σκαλισμένον τόπον (ἐν ᾧ ἐπαραχώνοντο αἱ παγίδες) ἔκαμνες πάλιν ὡσὰν νὰ μὴ ἦτον σκαμμένος. Ἔτι δὲ καὶ τὰ δίκτυα τὰ ψαροκόφινον τῶν ἁλιέων, πρβλ. παγὶς. 2) Μεταφρκ. πανουργία, βρόχια, δίκτυα, παγίδες· κυρίως πᾶν ὅτι κρατεῖ, συγκρατεῖ, κατέχει στερεῶς 3) ἐξοχὴ, ὕψωμα.

*Παγή, ἡ παγά, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ πηγή.

Παγηνός, ὁ. Ὁ ἐξ ὁδοιπορίας, καὶ διωγμοῦ κονιορτός, Ἡσύχ. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ, παληνός, ἐκ τοῦ πάλη.

Παγιδεύω, (παγὶς) Βάλλω παγίδα ἢ βρόχια διὰ νὰ πιάσω τι ἢ τινα, φέρω τινὰ δι' ἀπάτης εἰς τὴν παγίδα, παρὰ τοῖς Ο', τὸν ἐξαπατῶ καὶ τὸν σύρω εἰς τὰ δίκτυά μου, τὸν πιάνω, τὸν παγιδεύω ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. καὶ μετφρκ. ἀπατῶ, γελῶ ὡς καὶ τοῦτο ἐν συνθ. λέγομεν.

Πάγιος, ία, ιον. (πήγνυμι) Πᾶν ὅ,τι ἔχει στερεότητα· στερεὸς, ἀσφαλὴς, ἑδραῖος, πεπηγμένος, πυκνὸς, διαρκὴς, γερὸς, »Σώματα παγιώτερα«, σκληρότερα, στερεώτερα σώματα, Λουκιαν. »Παγίως λέγειν«, μτφρ.=διωρισμένως, ἤτοι μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας ὁμιλεῖν, λέγειν, ὅ ἐστι, καταφάσκειν, βεβαιοῦν, Πλάτ. Πολτ. 4. σελ. 434. Δ. πρβλ. Heind. Θεαίτ. σελ. 157. Δ. ὅθεν

Παγιότης, ητος, ἡ. Στερεότης, Βεβαιότης.

Παγιόω, ῶ. (πάγιος) Πάγιον, στερεὸν, πυκνὸν, ἀσφαλὲς, διαρκὲς ποιῶ, στερεόνω.

Παγὶς, ίδος, ἡ. (πήγνυμι) Ὡς καὶ τὸ παγή. Πᾶν, ὅ,τι στερεῶς κρατεῖ ἢ συγκρατεῖ, καὶ ἑξῆρτ. θηλυά, παγίδα, βρόχος, καὶ μηχανή τις, δι' ἧς ἀγρεύουσι τὰ ζῶα, καὶ ἐξαιρέτως τὰ πτηνά, Θήρατρον. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 19. καὶ ἐντεῦθεν μτφρκ. ἀπάτη, δολιότης, διὸ καὶ παρ' Ἄθην. γ'. λέγονται αἱ ἑταῖραι καὶ πόρναι, ἡπαγίδες βίου. Θεόφιλος δὲ ὁ Πρωτοσπαθ. ἔχει »Παγίδας τῶν πλευρῶν«, ἀντὶ, αἱ πλευραὶ, τὰ πλευρὰ, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πᾶν ὅ,τι δίδει στερεότητα διαρκειαν, διαμονήν, στήριγμα, δεσμός· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 218. »Ἄγκυρα παγίς νεώς«, ἡ στερεῶς κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

*Παγκεής, ό, ή, οὐδ. ές. Πάντα καίων, διόλου καταναλίσκων.

Παγκαίνιστος, ον, (πᾶς, καινίζω) Διόλου, πάντη ἀνακαινισμένος, ἀνανεωμένος, ψκιασμένος ἐκ νέου. 2) πάντοτε νέος, καινούριος, »Ἠχηδὼ παγκαίνιστονα«, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 968.

Παγκακος, ον, (κακός) Διόλου ἢ καθόλου κακός, ἄχρειος, δυστυχής· »πάγκακον ἦμαρ« Διόλου ἀχρεῖος, δυστυχής, ἀποφρὰς ἡμέρα, Ἡσιόδ. ἔργ. 815. ἐπὶ ἡμέρας σημ. κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογνιδ. 1249. καὶ ἐπίρ. Παγκάκως.

Παγκακουργος, ον, (κακοῦργος) Διόλου κατὰ πάντα τρόπον κακοῦργος, Γραμμ.

Παγκαλής, ἡ παγκαλλὴς, ές, ψευδὴς ἀνάγν. ἀντὶ παῦ καλός· διόλου ἢ λίαν καλὸς ἢ ὡραῖος ἢ εὐγενὴς, τίμιος, κάλλιστος. Ὁ Πλάτων ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτ. θηλ. παγκάλη, Boeckh Σιμων. σ. κγ. Ἐπίρρ. παγκάλλως, διόλου καλῶς, κάλλιστα, ἐξαίρετα, πολλὰ καλὰ, Πλάτ. »Παγκάλως λέγεις«.

*Παγκαλος, ος(καλὸς)καὶ Ἐπιρ-λως=Παγκαλής.

*Παγκάρπεια, ἡ=παγκαρπία

Παγκαρπία, ἡ. (πάγκαρπος) Σύναξις ἢ μῖξις πάσης λογῆς καρπῶν, πανσπερμία. Θυσία ἐκ μίγματος τοιούτου, »Θυσίαν ἄπειρον παγκαρπίαις«, Εὐριπ. Δεῦρ. 2) Ἐπιθέτ. »Μελιττοῦτα παγκαρπία, Θεόρρ. Φυτ. Ἰσσορ. 5'. 9. πλακοῦς τις συνθεμένος ἀπὸ κάθε λογῆς καρπούς. 3) μεταφ. ἀφθονία.

Παγκάρπιος, ον, = πάγκαρπος

*Πάγκαρπος, ον (καρπὸς) Ἀπὸ κάθε λογῆς ἢ μὲ κάθε λογῆς καρπῶν ἢ σπόρων, ὁλαφίλειον πάντων τῶν καρπῶν ἔχων, Πίνδρ. Ἰσθμ. 4 (3), 70. »πάγκαρπον ἀπὶ χθόνα« καὶ Πύθ. 9, 102. »παγκάρπων φυτῶν Ὁ κάθε λογῆς καρποὺς, σπέρματα ἢ σπόρους φέρων, ἔχων. »Γοιὴ πάγκαρπος, ἡ κάθε λογῆς καρπὸν φέρουσα, Αἰσχύλ. διαλ. γ'. 30.

Παγκαταρατος, ον, (καταράομαι) Διόλου, κατὰ πολλὰ κατηραμένος, Ἀριστοφ.

Παγκενθής, ές, (κενθω) Διόλου ἢ βαθέως κεκρυμμένος, βαθὺ χωμένος, Σοφοκλ. Οἰδ. Ἀποδ. 1632. 2) ἐνεργ. Διόλου κρύπτων, κατακρύπτων.

Παγκλαδία, ἡ. (κλάδος) Ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ, ἢ ὁ κισσὸς, καθ' ὃν ἐκλαδεύοιτο ἡ ἄμπελος, Ἡσύχ.

Πάγκλαυστος, ον, Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ. καὶ

*Πάγκλαυτος, ον (κλαίω) Διόλου ἢ καθόλου θρηνητὸς, πολλὰ ἀξιολύπητος, ἀξιοδάκρυτος. 2) Ἐνεργ. διόλου κλαίων, θρηνῶν ἢ παραπετόμενος, πολλὰ κλαίων.

*Πάγκλειστος, ον (κλείω) Διόλου ἢ πολλὰ πεφυλαγμένος, ἔνδοξος, ἐξάκουστος, τοῖς πᾶσι γνωστός, Καστορίων Ἀθην. 10. σ. 455. Η. Rota Εὐρ. Ἑκβ. σ. XXIX.

Παγκληρία, ἡ. Ὅλη ἡ κληρονομία, ἡ ὅλη ἡ κλῆρος, ἡ κτῆσις, ὅλη ἡ περιουσία, ὅλα τὰ κτήματα, πλοῦτη, ὑποστατικὰ· γῆ, χωράφια, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰων. 814. ἐκ τοῦ

Πάγκληρος, ον, (κλῆρος) Ὁ τοῦ παντὸς ἢ καθολικὸς κληρονόμος, ἢ ὁ τοῦ ὅλου κύριος, κτήτωρ, »Δόμοι πάγκληροι«, Εὐριπ. Ἰων 1642.

Πάγκλυτος, ον, (κλύω), Διόλου ἢ λίαν περίφημος, Ἀθήν. σελ. 455. =πάγκλειτος, ἐμφβλ. ἀνάγν. ποιητ.

Παγκοινος, ον, (κοινὸς) Εἰς ὅλους ἢ διόλου κοινὸς καθολικὸς, γενικὸς, Πίνδρ. Ὀλμπ. 6, 108. ὑπάγκοινον εἰς χαῖραν ἵμεναι, ὑπὲρ. ταλυπληθῆ (ὑπομένην εἰς τὸ μέλλον)

Παγκοίρανος, ὁ, ἡ (κοίρανος) Ὁ τῶν ὅλων κοίρανος, αὐθέντης, ὁ τοῦ παντὸς ἀπόλυτος κύριος καὶ ἐξουσιαστής.

Παγκοίτης, ου, ὁ. (πᾶς, κοίτη) ποιητ. ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος. »Ἅδης παγκοίτης, Σοφοκλ. Ἀντίγ. 815. καὶ, 821. ὁ φέρων ὅλα εἰς ἡσυχίαν, ὁ καθησυχάζων καὶ κοιμίζων τὰ πάντα. »Παγκοίτα ἀθλα ἀγώνων«.

Παγκόσμητος, ὁ, ἡ. (κοσμέω) Διόλου κοσμορτισμένος, πλήρης τοσμορτοῦ, ἀποκτημένος διὰ διαφόρων ἀγώνων ἢ κόπων. Σοφοκλ. Τραχ. 505.

Παγκόσμιος, ία, ιον (κόσμος) Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀνήκων ἢ ἐκτεινόμενος· κοινὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἢ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου, ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ὤν, Ὀρφ.

*Πάγκοσμος, ὁ, ἡ, = παγκόσμιος.

Παγκρατής, οῦ, ὁ. (κράτος) Ὁ τὸ πᾶν κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων· ὁ τοῦ παντὸς ἐξουσιαστής, Παντοκράτωρ, Σοφοκλ. καὶ ὁ πάντα καταδαμάζων, π. χ. πῦρ, Πιδ. Νεμ. 4, 101.

Παγκρατησία, ἡ (παγκρατής). Δύναμις ἢ μεγίστη, ἢ πάντων ἀπεριορίστος· ἢ μόνη δύναμις, ἢ μόνη ἢ ἡ ἀφρικὴ κτῆσις καὶ κυριότης. »Ἱερωσύνης παγκρατησίαν«, ἢ ἐφ' ὅρου ζωῆς κτῆσις καὶ κυριότης τῆς ἱερωσύνης, τὸ ἔχειν τὴν ἱερωσύνην ἐφ' ὅρου ζωῆ. Φίλ.

Παγκρατιάζω, Μέλ. άσω. Μετέρχομαι, ἐξασκῶ τὸ παγκράτιον· τὸ τοῦ παγκρατιαστοῦ ἔργον μετέρχομαι, Μεταφορ. νικῶ καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, Φίλ. Ἰουδ.

*Παγκρατιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων, ἢ ὁ πρῶτος τοῦ παγκρατίου.

Παγκρατιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὸ παγκράτιον μετερχόμενος, πύκτης, Πιδ. Νε. 3, 2. ἔδεν

Παγκρατιαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν παγκρατιαστὴν ἢ εἰς τὸ παγκράτιον. Ἰδιάζων, ἀναγόμενος, ἢ ὅμοιος τῷ παγκρατιαστῇ.

Παγκράτιον, τὸ (παγκρατής). Γύμνασίς τις τοῦ σώματος, ἥτις περιλαμβάνει τὴν πάλην καὶ τὴν πυγμὴν ἐν ταὐτῷ, Ἀριστοτ. Ῥητ. α'. 5. εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξήσκουν τοῦτο οἱ νεανίσκοι, οἵτινες μετὰ ταῦτα Παλαίσται, ἢ Πύκται μόνον ἐγίνοντο. Περιγράφει ἀκριβῶς τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὁ Φιλόστρατ. ἐν Εἰκόν. β'. 6. Πίνδαρ. Ἰσθμ. δ'. 77. Πλουτ. Προβλ. συμπ. καὶ Θεόκριτ. Εἰδύλ. κδ'. 110. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Πυγμάχος· καὶ ἐν τῷ, Ηυλιστικές. 2) ὡς τὸ, σκίλλα, Διοσκορ. β'. 203. Scilla maritima radice rubra, Linn.

Παγκρᾶτος, ήμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἀριστοφ. ἀντὶ, Παγκρατής.

Πάγκρεας, έατος, τό. Μέρος τι ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι· ἔστι δὲ τοῦτο μία τῶν συνειλημμένων βαλανίδων, ἥτις κεῖται ὀπισθεν τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ στομάχου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πρώτου σπονδύλου τῆς ὀσφύος, μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπληνός, Γοῦφ. »Ἡ δὲ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἑτέρου ἔκφυσιν κειμένη σαρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας«. 2) παρανόμ. γαλεός, τὸ ὁποῖον ἐδόκει ὁ Τίμων εἰς τὸν Σκεπτικὸν Πύῤῥωνα, Διογ. Δ, 4, 33.

Παγκρότως, Ἐπίρ. (κρότος). Μετὰ πολλοῦ κρότου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 730.

Πάγκρυφος, ὁ, ἡ (κρυπτω). Διόλου κεκρυμμένος, ἀμφ.

Παγκτήμων, ονος, ὁ, ἡ. (κτῆμα) Ὅστις κέκτηται, ἔχει τὰ πάντα, ὁ τὰ πάντα ἐν κτήσει, ἤτοι ὑπὸ κυριότητα ἔχων, Ἰλιάδ.

Παγκτησία, ἡ, (κτάομαι) Ταὐτὸν τῷ, Παμπησία, ἢ κτῆσις ὅλων, Κύστάδ.

Παγκυνικός, »Φῦρμακον παγκυνικόν«, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ιβ'. 24. Ὁ χυλὸς φύκου τινός. ἴδε ἐν τῷ, Φύκος.

Πάγκυφος, ὁ, ἡ (κυφός). Διόλου κεκυφωμένος, κυρτὸς, π. χ. »Ἐλαία πάγκυφος« ἐλέγετο ἐλαία τις, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν κατακεκαμμένην (κυρτὴν) καὶ χαμηλὴν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς'. 162.

*Πάγξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Δεχόμενος ὅλους τοὺς ξένους, πάντα ξένον, περιποιητικὸς ὅλων τῶν ξένων.

*Παγόλυτος, ὁ, ἡ (πάγος, λύω). Ἀναλυόμενος, π. χ. ὕδωρ, ἀναλαλυμένου πάγου νερόν.

Παγοπληξία, ἡ. (πλήσσω, πάγος) Νέκρωσις, παράλυσις, ἀκινησία μέλους τινὸς ὑπὸ τοῦ παγους, ἢ ψύχους προξενουμένη, Ἱπποιατρ.

Πάγος, ὁ, (πήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι ἔγινε στερεὸν, ἀκαμπτον, πάγιον, ἢ ἐπήχνη, συνεπυκνώθη ἢ ἐσκληρύνθη, ὅθεν α) βράχος μέγας καὶ ἐξέχων, σκόπελος, στερεὰ κορυφὴ βουνοῦ ἢ πέτρας, πετρῶν ἢ ὀρῶν ὄξεια ἐξοχὴ, Ὀδυσ. Ε, 426. καὶ 411. εἶπα δὲ ἐν γένει, βουνὸν, λόφος, ὄχθος, Ἡσ. Ἀσπ. 439. Πινδ. Ὀλ. 10. 59. Ἰσθμ. 2, 47. πρβ. πηγάς. καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἀθήναις »Ἄρειος πάγος«, δικαστήριον ἐν Ἀκροπόλει οὕτω καλούμενον. Πάγος μὲν, ὅτι ἐν τόπῳ ὑψηλῷ τοῦτο, Ἄρειος δὲ, παρ' ὅσον οἱ ψήνοι ἐκεῖσε ἐκρίνοντο· ὁ δὲ Ἄρης τούτων ἔφορος ἦν, ὅρα Παυσανίαν ἐν Ἀττ. κή. β) τὸ ψυχρὸν, ἡ ὑπερβολικὴ ψύχρα ὅτε πήγνυνται τὰ ὕδατα, παγετὸς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ [πεπηγὸς ὕδωρ, ὁ κρύσταλλος, ἡ πάχνη· λέγεται δὲ καὶ πλη. Πάγοι, οἱ· Παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιβ'. 5. κεῖται καὶ οὐδετ. Πάγος, τὸ. πρβ. παγετὸς, πάχνη, πηγὰς, πηγυλὶς. γ) ἡ ἐπιδερμὶς (τύπα, γραῦς), ἥτις γίνεται ἐπάνω τοῦ γάλακτος καὶ ἑτέρων ῥευστῶν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἐπίπαγος· δ) τὸ Περιτόναιον, ἢ τὰ ἔντερα τῆς κάτω κοιλίας περικαλύπτουσα μεμβράνη. ε) τὸ ἅλας, τὸ ὁποῖον ἀπομένει ἐξατμιζομένου τοῦ θαλασσίου ὕδατος, καὶ ἐντεῦθεν ποιητ. αὐτὸ τοῦ ἁλὸς, ἡ θάλασσα αὐτὴ, Λυκόφρ.

Παγουρος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου μεγάλου κιρκίνου, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια Πηγούριον, καὶ Πάγουρου καλεῖ· ἐντεῦθεν καὶ τὸν ἐν τοῖς ποταμοῖς Καρκίνον, ἡ συνήθεια, Κάβουρον καὶ Καβουραν (τροπῇ τοῦ π εἰς κ) πρὸς διάκρισιν ἐκάλεσε· καὶ ὑποκορ. Καβούριον. παρὰ Πλιν. pagurus, Ἰταλ. paguro· (ἴσως παρὰ τὸ πήγνυμι, μόνον, καθ' ἔχων σκληρὸν ὄστρακον, ἢ παρὰ τὸ πήγνυμι, καὶ οὐρὰ, καθ' ἔχων σκληρὰν, ὀστρακώδη οὐράν.)

*Παγόω, (πάγος). Κάμνω τι νὰ παγώσῃ, πήζω.

*Πάγρος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ ἄγνωστον.

Παγχάλεπος, ὁ, ἡ (χαλεπός). Διόλου ἐλίαν χαλεπὸς, βαρὺς, δύσκολος, ἀνσχερὴς, ὀχληρὸς, βαρετὸς, ἐπιβλαβὲς, ἢ κινδυνώδης. (–υυυ)

Παγχάλκεος, καὶ, Πάγχαλκος, ὁ, ἡ. (χαλκός). Διόλου ἤτοι ὅλος χάλκινος, Ἰλ. Τ, 102. Ὀδ. Σ. 378.

*Παγχαλκεύς, έως, ὁ (χαλκεύς). Τεχνίτης ὅστις ἠξεύρει νὰ κατασκευάζῃ πάντα.

Παγχαρής, ὁ, ἡ. (χαίρω). Ὅλους ἢ διόλου χαρούμενος, περιχαρής. 2) ἐνεργ. διόλου ἢ πάντας χαροποιῶν, εὐφραίνων. »Ἥλιος παῖς παγχαρὴς, ἐκαλεῖτο βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου.

Παγχεῖ, Ἐπίρ. Ταὐτὸν τῷ, Πάγχυ, Ὀργ. (ὁ τύπος παγχὴ παρ' Ἀλεξ. Αἰτ. ἀμφ.)

Πάγχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Παρέχων πᾶσαν ἐνδεχομένην τροφὴν, πάντα τὰ ἐνδεχόμενα φυτὰ, πλούσιος τροφῆς· ὅθεν, πάγχορτα, τὰ ὅλα τὰ ξυνατὰ φαγητὰ, χόρτα. »Ὃν παγχόρτοισιν ἐξανίζομενον, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σελ. 99.

Πάγχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστὸς). Ὅλος, πάντη, κατὰ πάντα χρήσιμος, εἰς κάθε χρῆσιν ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος, εὔχρηστος, καλὸς· τὸν ὁποῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δύνασαι νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς ὅλα, Ξενοφ. Ἀπολ. »Ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω παγχρηστον (ὡς ὁ φίλος)«.

Παγχρίστος, ὁ, ἡ (χρίω, πᾶς). Διόλου, ὅλος κεχρισμένος, ἐλαιωμένος. »Παγχρίστῳ πειθοῦς συγκραθείσα, Σοφοκλ. Τραχ. 601. ὅπου τὸ, παγχριστον, καλεῖται ὡς καὶ τὸ, παιπάκαια, χρίσματι, τὸ ὁποῖον διόλου ἐρρίζει ἀγάπην.

Πάγχρους, ὁ, ἡ συν. Ὅστις ἔχει ὅλα τὰ χρώματα, ἑνομα λίθου τινός.

Παγχρύσεος, καὶ πάγχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Διόλου κεχρυσωμένος, καθόλου χρυσός, διόλου μαλαγματένιος, ὁλόχρυσος, Ἰλ. Β. 448. Ὕμν. Ὁμ. καὶ Ἡσ. Θ. 335. καὶ Πινδ. (ὁ β'. τύπος εὐχρηστος παρὰ Λογογρ.)

Πάγχυ, Ἐπίρ. (πᾶς, πᾶν) Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ πάνυ. Διόλου, τελείως, κατὰ πάντα, Ὁμ. καὶ Ἡροδ. ἐπίτασιν. μᾶλλ. πάγχυ, Ἰλ. Ξ, 43. Ὀδ. Ρ, 217. πάγχυ μάλα, Ἰλ Μ, 165 Ὀδ. Ξ, 367. καί, πάγχυ λίην, Ὀδ. Δ, 875. ἴτ. δέ, ἐπὶ πάγχυ, Ἡσ. Ἔρ. 266.

Πάγω, πάγνυμι· ὅθεν πήγνυμι· Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας παγῶσι, παγόνω.

*Παγῶ, ὑποτακτ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ πήγνυμι. (υ—)

Παγώδης, εος, ὁ, ἡ (πάγος), ταὐτὸν τῷ, παγετώδης.

*Παγῶν, ἡ παγών, Δωρ αἰτ πηγῶν, γεν. πληθ. τοῦ πηγή.

Παγωτός, ἡ, ὁν. Πεπηγμένος, παγωμένος, ὁ ἐκ πάγου κατασκευασμένος, παρὰ τοῖς Νεωτ.

Παδάω, Δωρικ. ἀντὶ, Πηδάω. »Ἔτι μέθεν ἀκαρῆτι παδᾶν. Σώφρων παρ' Ἀπολλων Δυστλ. »Πεδήτω, αὐτὶ, πηδάτω.

*Παίδειος, ἡ, εἰ. Ἡ τοῦ δένδρου παῖδες ὧν.

Παίδες, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 1. Εἴδος δάμνου ἢ φυτοῦ, ἴσως, prunus padus, πρβλ. πηδός.

Παιδεύω, (παῖδες) Εἰς παῖδας βάλλω. »Τοὺς ἱερωμένους παιδεύειν, Διονύσ. Ἁλικ. ε' τελ. 1007. Μέσ, παιδεύομαι, εἰς παῖδας εἰμί, εἰς παθητικὴν διάθεσιν ἡ συνοδὰν κίνησιν πίπτω, ἢ εἰμί, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκφράζω διὰ λόγου, διὰ πράξεως καὶ σχημάτων τοῦ προσώπου, καθὼς, π. χ. παρασταίνουσι τὴν παθητικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς οἱ ῥήτορες, οἱ δραματοποιοί, οἱ ποιηταί, οἱ τεχνῖται, ἆρα παριστῶ πάθος τι, ἢ παριστῶ τι ἐμπαθῶς, μὲ πάθος· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. Σοφισταῖς καὶ αὐτὸ τοῦτο, δεινοπαθῶ, παρατσουκλώνομαι.

*Παῖδε, ἐπ. γ'. προστ. ἀόρ. τοῦ πάσχω, ἀντὶ ἔπαθον, Ὁμ. (ε)

Παθέειν, Ἐπ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πάσχω, ἀντὶ παθεῖν, Ὁμ. ἔνθεν

*Παθεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πάσχω.

Πάθη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πάθησις, καὶ πάθος. Ἡρόδ. καὶ Πλάτ. Παρ' Ἡροδ. συνήθ. ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας αὐτοῦ τοῦ, πάθημα, πόνος, συμφορὰ, δυστυχία. »Ἡ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ τυφλότης, Ἡρόδ. 2, 111.

Πάθημα, τό. Ταὐτὸν τῷ, πάθος. Συμφορὰ, δυστυχία, κακόν, Παρὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 207. 8, 136. κατὰ πληθ. πάσχουσα ἡ ἐμπαθὴς κατάστασις, ἔκφρ. συμβεβηκός τι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἢ δύναται νὰ συμβῇ τινι, θέσις, διάθεσις, Πλατ. καὶ Ξεν. (οἱ Δίτωλοὶ τύχον καὶ τὴν μπαλλαστ. πληθ. δοτ. παθήμασι τοῖς αὐτὶ παθήμασι. (ε)

Πάθησις, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Τὸ πάσχειν, ὑποφέρειν.

Παθητικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. Παθητικῶς. Πάσχων, ὑποφέρων, αἰσθανόμενος· ἀνήκων εἰς πάθος ἢ εἰς ταὐτο ἐπιτήδειος, παθους, αἰσθήτικος ἕκαστος, αἰσθητικὸς, ἔνθεν β) πλήρης αἰσθήματος, ἔχων παθητικὴν ἔκφρασιν. γ) παρὰ Γραμμ. παθητικὸν ῥῆμα, πάθους σημασίαν ἔχων. 2) ἐνεργητ. πάθος ἢ αἴσθημα γενικῶν προξενῶν.

Παθητός, ἡ, όν. (πάσχω, παθεῖν). Εἰς πάθος ἢ πάθη, ἢ αἰσθητικὰς ὑποκείμενος. Ὅστις εἶναι δυνατὸν ἢ εἶναι ἕκαστος νὰ πάθῃ, ἕκαστος τῶν παθῶν.

Παθίζομαι, (παθικός) μέσ. Ἀποθ. παθικὸς εἰμί, ἢ γίνομαι, ἤτοι ἀφίνομαι νὰ μὲ μεταχειρισθῶσιν εἰς παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν, πορνείαν, ὡς ὡς κίναιδος.

Παθικός, ἡ, όν (πάσχω). Κυρίως, παρέχων ἑαυτὸν παθεῖν, πάσχοντα, οὐχὶ ἐνεργοῦντα, συνήθ. ὅστις πάσχει, ἤτοι ἀφίνει ἑαυτὸν εἰς τὸ νὰ ἐνεργῇ εἰς τὸ σῶμά του ἄλλος τις τὴν ἀρσενοκοιτίαν· ὁ τὸ πάθος τῆς ἀρσενοκοιτίας μετερχόμενος, ἐν γένει ἀσελγής, πλήρης ἀρσενοκοιτίας.

Πάθνη, ης, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φάτνη, Μοῖρ. σ. 391.

Παθογνωμονικός, ἡ, όν (πάθος, γνώμων) Ἀνήκων εἰς τὸ γνωρίζειν τὰ πάθη, τὰς νόσους· εἰς τοῦτο γεγυμνασμένος ἢ ἐπιτήδειος· ἀνήκων εἰς τὸ πάθος.

Παθοκράτεια, ἡ, Παθοκρατορεία (κρατέω). Τὸ κρατεῖν, κυριεύειν τὰ πάθη, Ἰάσηπ.

Παθοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων τὰ πάθη, Εὐστάθ.

Παθολογέω, ῶ (λόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ παθῶν, ἢ νόσων, Ἀντωνῖν. ἡ. 13. ὅθεν

Παθολογία, ἡ. Ὁμιλία, πραγματεία περὶ παθῶν. καὶ

Παθολογικός, ἡ, όν. Εἰς παθολογίαν ἀνήκων, ἔκφρ. ἡ παθολογικὴ, προσπάθειαν. τέχνη, ἡ περὶ παθῶν, ἀσθενειῶν πραγματευομένη ἐπιστήμη.

Παθοποιέω, ἡ. Ἡ κίνησις, διέγερσις τῶν παθῶν, Ἰουφῆ. σχημ. 36.

*Παθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ τὰ πάθη κινῶν, διεγείρων, ἐπὶ ῥήτορος.

Πάθος, εος, τό. (πάσχω, παθεῖν). Ὅ,τι ἔπαθέ τις ἢ πάσχει· ὅθεν α) σωματικῶς, πόνος, ἀσθένεια, πάθος· καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὕστατον πάθος, ὁ θάνατος, Ἡρόδ. 2, 133. β) ἀπ' ἐξωθεν προσπιπτόντων τε συμβεβηκός, συμφορὰ, δυστυχία, ἡ ὁποία ἐπισκήπτει τινί, τύχη, τὴν ὁποίαν πάσχει τις, Ἡρόδ. πρβλ. πάθη καὶ πάθημα, ὅθεν, ἡτοι παθήματά μοι μαθήματα γέγονεν, Ἡρόδ. 1, 202. γ) ψυχικὸς, πάθος, ἤτοι ζωηρὸν, ἢ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, αἴσθημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διατίθεται ἡ ψυχὴ καὶ πάσχει καὶ μὴ θέλουσα, ὅθεν τόσον ἔρως, ὑπερβολικὴ λύσσα πρός τι, ὅσον καὶ μῖσος, ἀποστροφὴ· ὁ Ἡρωδιαν. λέγει. »Τὸ Ἀντωνίνου τῆς μνήμης πάθος« ε'. ζ. ἀντίκειται τῷ »Μίσος Μακρίνου· καὶ »Πάθος τυραννίδος ὠμῆς«. ζ. 15. ὅπου εἰς μὲν τὸ πρῶτον σημαίνει τὸ, κλίσις, εἰς δὲ τὸ δεύτερον τὸ, μῖσος. δ) μία ἐκ τοιαύτης καταστάσεως προκύψασα. ἐν πάθει πραχθεῖσα πρᾶξις ἢ ἔργον, ἔνθα τὸ πράττειν δὲν εἶναι πάντη ἐλεύθερον, ὡς ἐπί τινος πράξεως λέγει ὁ Ἡρόδοτ. Α'. 137. »Ἀνήνεστον πάθος ἔρδειν«, πράττειν κακήν τινα καὶ ἀδιόρθωτον πρᾶξιν. ε) πᾶσα πάσχουσα κατάστασις τόσον τοῦ σώματος, ὅσον τῆς ψυχῆς, ἐξωτερικὴ ἢ ἐσωτερικὴ κατάστασις, θέσις, διάθεσις, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. β) παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ἐπιδεκτικότης, εὐπροσφόρον, εὐαισθητικότης, αἴσθημα, αἴσθημα πρός τινα τέχνην, ἀντικ. τῷ, ἐπιστήμη, Διον. Ἁλ. γ) ἐντὸς ῥητορικῆς, ἔκφρασις παθητικὴ, πλήρης πάθους, κίνησις, ἥτις διεγείρεται εἰς τὸν ἀκροατὴν διὰ τῆς δεινότητος λόγου τινὸς ἐγγράφου ἢ προφορικοῦ, ἔγγραφος ἢ διὰ στόματος παράστασις τοῦ πάθους, πρβλ. ἤθος, 4. 3) ἐν τῇ Γραμμ., τὰ πάθη μιᾶς λέξεως, π. χ. κλίσις, συζυγία, κ. τ. λ. (υυ)

Πάθω, ὑποτακτ. ἀόρ. τοῦ, πάσχω, Ὁμ.

*Παθών, οῦσα, όν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ πάσχω.

Παιάν, ᾶνος, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπ. Παιήων, ονος παρὰ Μεταγν. καὶ Παιών, ῶνος. Ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν, ὅστις ἐν Ἰλ. Ε, 401. καὶ 899. ἰατρεύει τὸν πληγωθέντα Ἄδην καὶ Ἄρην, πρβλ. Πυθ. 4, 481. ὅθεν, »Παιήονος γενέθλην, οἱ ἰατροί, Ὀδ. Δ, 232. β) μετ' Ὁμ. μετηνέχθη ἡ ὀνομασία αὐτὴ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκληπιὸν, οἱ ὁποῖοι διὰ χρησμῶν ἢ συμβουλῶν ἐλυτρονεν ἀπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν· ὅθεν καὶ γ) ὡς προσηγορικὸν, πᾶς τις ἰατρὸς, καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔτι ἔννοιαν, ὁ σωτὴρ, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς ἀπὸ κακοῦ τινος ἢ δυστυχίας, ὡς καὶ τὸ, παιών. 2) παιὼν, Ἰων. παιήων, παρρησιαστικὸς τις, κατανυκτικὸς, πολύχορδος καὶ πολύφωνος πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, διὰ νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν παρακινήσωσιν εἰς ἀποτροπὴν καὶ κατάπαυσιν κακοῦ τινος καὶ λοιμοῦ, σταλέντος ὑπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Α, 178. »Καλὸν ἀείδοντες παιήονα. πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 187. μετέπειτα δὲ καὶ πᾶς τις ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, καὶ τέλος, ἐν γένει, δημόσιος ὕμνος, ἔξαιρτ. πρός τινα θεότητα, ὕμνος ἀγαλλιάσεως, νίκης, ἐπαίνου, δοξολογίας, εὐχαριστίας, Ἰλ. Χ, 391. Ὡδή τις ἢ Ὕμνος (τραγῳδικὸν) ἢ ἐγκώμιον ἐπὶ εὐτυχίᾳ καὶ νίκῃ πρὸ τῆς μάχης καὶ μετὰ τὴν μάχην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ᾀδόμενος, Σχολ. Θουκυδ. α'. 50. »Δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι«. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 10. »Παιᾶν' ἐνάλιος«, πολεμικὸς, ὁ πρὸ τῆς μάχης ᾀδόμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν εὐοιχίαν ἤτοι μετὰ τὸ συμπόσιον, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπίδ. 270. καὶ—Παιών, 3. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰων τύπῳ. Ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται καὶ ποὺς τις συνεστάμενος ἢ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν—υυυ, ἢ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς υυυ—. Ὅρα Ἀριστοτέλ. Ῥητορ γ'. 8. ὅθεν

Παιανίζω, καὶ, παιωνίζω. Ἄδω, ψάλλω τὸν παιᾶνα, ὕμνον δοξολογίας, ἔξαιρτ. πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ ψάλλω τὸν ἐπινίκιον ἢ πολεμικὸν ὕμνον, ἢ ψάλλω ὕμνους μετὰ τὸ συμπόσιον σπένδων πρὸς τοὺς θεούς. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 12. »Ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες, καὶ ἠρχοντο ἐπὶ τίσι ἰέναι τοῖς πολεμίοις«.

Παιανικός, ἡ, όν. εἰς Παιᾶνα ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἐκ τοῦ Παιᾶνος ὤν, ἢ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ.

Παιανισμός, ὁ (παιανίζω). Τὸ παιανίζειν, ἤτοι ψάλλειν τὸν Παιᾶνα.

*Παιανιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ψάλλων τὸν παιᾶνα.

*Παιανογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Γράφων ἢ συνθέτων παιᾶνα.

Παιάων, ονος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Παιήωνος.

Παίγμα, ατος, τό. (παίζω). Παιδιὰ, παιγνίδιον. ἀστεϊσμός. Εὐριπ. Βάκχ. 160. »Δωτοῦ παίγμαν παιγνίδι εἰς τὸν αὐλὸν, φλοέραν.

Παιγμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, παιδιὰ, παιγνιδι. Παιγνίδιον· ἀστεϊσμός· καὶ περιγέλοιον, ἐμπαιγμός.

Παιγμοσύνη, ἡ. (ώσανεὶ παρὰ τὸ παίγμων) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Παιγμός, Στησίχορος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παίγνημων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τό, Παιγνήμων, ἐκ Σουϊδ.

Παιγνία, ἡ. (παίζω) ὡς τὸ, παιδιὰ. Ἄθυρμα, παιγνίδιον, χορταῖς, παίγνιον, ἐμπαιγμός. Ἡρόδ. 1, 94, 2, 173. ἔνθα ἐ ταῖς εἰδόσεσι ἡμέρτημ. εἰσέτι τονίζεται παιγνία. καὶ παρὰ Ξε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νορ. Β'. γ'. 18. 2) ἀντὶ τοῦ, ἑορτή, Ἀριστοφ. Λυσ. 709.

*Παιγνιαγράφος, ὁ, ἡ, = παιγνιογράφος.

Παιγνιήμων, ονος ὁ, ἡ (παιγνιά). Ταὐτόν, τῷ παιγνιώδης, ἀστεῖος, Ἡροδτ. 2, 173. καὶ Ἀθήν. σελ. 261.

Παιγνιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω) Ὁ παιγνιώδη, εὐτολμα καὶ παραμερά ποιήματα γράφων, Ἀθήν. σελ. 638.

Παίγνιον, τό (παίζω). Παιδιά, παιγνίδιον, διατριβὴ τοῦ καιροῦ διὰ τῆς σφαίρας, ἀστραγάλων, κ. τ. τ. ἀστεϊσμός, βωμολοχία, Ἡρόδ. 1, 94. ἐξαιρτ. χαρίεν καὶ ἀστεῖόν τι ἢ εὐκολον καὶ μέτρον ποιημάτιον, χαροποιὸν τραγούδιον, οἷον παρὰ Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 111. τὸ ᾄσμα, τραγούδιον τοῦ τέττιγος. 2) ἀντεπείμενον τοῦ ἀστεϊσμοῦ ἢ γέλωτος, τὸν ὁποῖον περιπαίζει τις ἀντεπείμενος ἢ νεανευόμενος, ludibrium. Ἐν Ἀνθολέκτ. β'. 358. καλεῖται ὁ Καλλίμαχος. »Τὸ κἠπαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νεῦρα· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὃν περιπαίζει καὶ περιγελᾷ ὁ κόσμος καταφρονητικῶς, »Παίγνιον τοῦ κόσμου λέγομεν. 3) Ὁ Θεόκριτ. ἐπ. 50. καλεῖ τοὺς ἀπατηλοὺς ἢ κακηθεῖς Αἰγυπτίους »Κακὰ παίγνια, des mauvais sujets· πλὴν δύναται καὶ νὰ συνταχθῇ παρ' αὐτῷ τοῦτο οὕτως. »Οἷα ἔπεισόν κακὰ παίγνια, οἷους αὐτοὶ συνείδεσιν νὰ παίξωσι κακοὺς ἀστεϊσμούς.

Παίγνιος, ὁ, ἡ. Ἀστεῖος, γελοῖος, χρησιμεύων εἰς παιδιάν, διατριβὴν τοῦ καιροῦ, ὃν μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο, πρὸς τὸν ὁποῖον παίζουσι, π. χ. κύνες καὶ μικρὰ παιδία. Ἀνάλεκτ. β'. 372. »Χαρίεν παίγνιος αὐστηροχύμι, ὁ παίζων ἢ ῥίπτων εὐστόχως τὸ κέρας, τὸ διὰ τῶν καρυδίων παιγνίδιον.

Παιγνιώδης, ὁ, ἡ. (παιγνία, εἶδος). καὶ Ἐπίρ. Παιγνιωδῶς. Πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ παίζων παιδικήν τινα ἢ χαρατενῶν, πλήρης παιγνίων, ἀστεῖος, γελοῖος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. »Τὸ παιγνιῶδες, ἀστειότης, εὐτραπελία, χαριεντότης, χορατάς, καλὴ διάθεσις τῆς ψυχῆς, εὐθυμία, (καλὸν κέφι), Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. γ. 24.

Παιδαγρέται, οἱ (παῖς, ἀγείρω). Παρὰ Λακεδαιμονίοις, ταὐτὸν τῷ, Ἱπποπαγρέται. Ἡσύχ. Ruhnk. Τίμ. 150.

Παιδαγώγειον, τό. Ὁ τόπος, ἡ διατριβή, ἡ μονή, ἢ ὁ οἶκος· ἢ κατοικία τοῦ παιδαγωγοῦ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, Δημοσθ. 2) οἱ αὐτοῦ συνηγμένοι μαθηταί. 3) γύμνασις φιλολογική.

Παιδαγωγέω, ὦ. Μέλ. -ήσω. Παιδαγωγὸς εἰμί, ἄγω, ὁδηγῶ, συντροφεύω, διδάσκω, ἀνατρέφω παιδία, ἢ ἐν γένει, νέους· καθόλου δὲ ὁδηγῶ, διδάσκω τὸ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι, ἢ τὰ καθήκοντα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συντροφεύω, παραλουθῶ, ἀκολουθῶ κατ' ἴχνος, τειά· Ὁ Πλάτ. πολ. Γ'. λέγει περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. »Αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπη ἦσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβωσιν· καὶ Ἀλκιβιάδ. α'. περὶ τὸ τέλος. »Παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆς δε τῆς ἡμέρας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παιδεύω, διοικῶ, χαληναγωγῶ, καταδαμάζω· ὅθεν

Παιδαγώγημα, τό. Πρᾶξις, σύστημα, ἢ τρόπος, μέθοδος ἑνὸς παιδαγωγοῦ· παιδαγωγικὸν ἀντικείμενον· ὅθεν 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνατροφῆς, ὁ παιδαγωγούμενος, ὁ μαθητής, ὡς τὸ, παίδευμα.

Παιδαγώγησις, ἡ, παιδαγωγία, ἡ (παιδαγωγέω). Ἡ ἀγωγή, ὁδηγία πρὸς τὰ καλὰ ἤθη, καθοδηγία τοῦ παιδός, τὸ ὁδηγεῖν καὶ συντροφεύειν παιδία, ἢ νέους ἐν γένει, ἢ διδασκαλία καὶ καλὴ ἀνατροφὴ αὐτῶν· καθόλου δὲ παιδεία, διδασκαλία, ὁδηγία πρὸς τὸ καλόν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ παιδαγωγοῦ.

Παιδαγωγικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρρ. παιδαγωγικῶς. Ἀνήκων εἰς τὸν παιδαγωγόν, ἢ εἰς τὴν παιδαγωγίαν, εἰς παιδαγωγίαν ἀναγόμενος, ἐπιδέσιος τῇ ὁρμόδιος. »Παιδαγωγικὴ, ἡ ὑπαγουσα τέχνη, ἢ τῆς παιδαγωγίας ἐπιστήμη. 2) καθόλου, ὁδηγῶν, ὑπάγων, αἰσάγων, ἐπιταχύνων, συνεργῶν, Ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. γ'. καλεῖ, »Νοσημάτων παιδαγωγικήν, μέθοδον θεραπείας, μετὰ γυμναστικῆς ἡνωμένην.

Παιδαγωγός, ὁ, ἡ (παῖς, ἄγω, ἀγωγή). Παῖδας, ἢ νέους ἄγων, ὁδηγῶν, συντροφεύων, εἰσηγούμενος, προπαιδεύων, διδάσκων ἢ ἀνατρέφων, ὡς »Θεράπων παιδαγωγός· ἔτι δὲ καὶ ἡγνυὴ παιδαγωγός, Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. καὶ Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιδ'. 20. συνῃδ. ὡς οὐσιαστ. παιδευτὴς, διδάσκαλος, ἀνατροφεύς, σύντροφος τῶν παίδων· ὅστις δηλαδὴ διδάσκει τοὺς παῖδας καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν μάθησιν τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ καλοῦ πολιτεύματος, παιδεύς ἀγωγός. Παρ' Ὁρατίῳ τέχν. ποιητ. 161. λέγεται ὁ παιδαγωγός, custos, ὅ ἐστι, φύλαξ, φρουρός. Παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, κυρίως ὁ δοῦλος (σκλάβος) = ὅστις ἀνατρέφει τὸν παῖδα, ἤτοι τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὅτου καὶ ὃν ἐπορεύετο, ἔτι δὲ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ πάλιν ὀπίσω οἰκαδε. Ἡρόδ. Η', 75. »οἰκέτης δὲ (ἦν ὁ Σίκινος) καὶ παιδαγωγὸς τῶν Θεμιστοκλῆος παίδων». Ξενοφ. Λακεδ. πολ. β'. 1. »Ἐπαίδευε τάχιστα αὐτοὺς (τοὺς Ἕλληνας) οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιέσιν, αὐδὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας, ἐφιστάσιν, αὐδὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλους, μαθησομένους τε γράμματα, καὶ μουσικήν, καὶ τὰ ἐν τῇ παλαίστρῃ. Ὁ δὲ Δυκοῦργος, ἀντὶ μὲν τοῦ ἰδίῳ ἕκαστον παιδαγωγοὺς δούλους ἐπιστῆσαι, ἄνδρα ἐπέστησε τρεφεῖν αὐτούς, ἐξ ὧνπερ αἱ μέγισται ἀρχαὶ καθίστανται, ὃς δὴ καὶ παιδονόμος καλεῖται· τοῦτον δὲ κύριον ἐποίησε, καὶ ἀθροίζειν τοὺς παῖδας, καὶ ἐπισκοπεῖν, εἴτις ῥᾳδιουργοίη, ἰσχυρῶς κολάζειν· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Εὐριπιδ. Φοίν. 94. ἐν γένει σύντροφος, ἐπιστάτης, ἔφορος, ἀνατροφεύς, διδάσκαλος τῆς νεολαίας τῶν ἀρρένων.

Παιδαρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ παιδάριον. Μικρὸν παιδίον, παιδάκιον· λέγεται ἐπὶ ἄρσεν. καὶ θηλυκ.

Παιδαρεύομαι, εὐσομαι, μέσ. Ἀποδ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς παιδίον, Στοβ. λογ. 141. ἐκ τοῦ

*Παιδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ παῖς. Μικρὸν παιδίον, ἄρσεν, ἢ θηλυκ. 2) νέος σκλάβος (ξ).

Παιδαρίσκος, ὁ, Ταὐτὸν τῷ, παιδάριον, ὑποκορ. τοῦ παῖς, Ἡλιόδ. ε'.

Παιδαριώδης, ες, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παιδαριωδῶς (παιδάριον, εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μικρῶν παιδίων ὤν, ὃν τρόπον ἐκδέχεται τις καὶ προσμένει ἀπὸ παιδία, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὰ παιδία, ἀσύνετος, ἄτοπος, Ἀριστοτ.

Παιδαρτάω, ὦ. ὦσω, παιδάρτησις, ἡ. Παρὰ Πυθαγορείοις Δωρικῶς, ταὐτὸν τῷ, νουθετέω, καὶ νουθέτησις, Ἰάμβλιχ. εἰς Πυθαγ. 22. καὶ 31. Ἰδε ἐν τῷ, πελαργάω, ἀμφ.

Παιδαρύλλιον, τό· Ταὐτὸν τῷ, παιδάριον, Πρακτικ. τῆς γ'. οἰκουμ. Συνόδ.

Παιδδω, καὶ παιδδωάω, παιδδωᾶν, ἀντὶ τοῦ, παίζω, παιζουσῶν, Λακων. Ἀριστοφ. Λυσ. 1313. πρβ. πᾶα, καὶ μᾶα.

Παιδεία, ἡ (παιδεύω). Ἀγωγή, τροφὴ καὶ διδασκαλία περὶ τὰ μαθήματα τοῦ παιδός· καθόλου δὲ, ἀνατροφή, μάθησις, νουθεσία, εἰσαγωγὴ εἰς γνῶσιν τῶν ἐθίμων καὶ καθηκόντων, διδασκαλία καὶ γενικῶς, ἡ περὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ μαθήματα σπουδὴ καὶ γύμνασις, πολυμάθεια, ἐπιστήμη, γνῶσις πολλῶν πραγμάτων σοφία, τέχνη, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β' 1. »Τοῖς δὲ νομίζουσι παιδείας τε τῆς ἀρίστης τετυχηκέναι, καὶ μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, Ὁ Γέλλιος ἐν γ', 15. Humanitas, εἶπε τοῦτο ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ institution, érudition, discipline. Ὁ Εὐριπ. ἐν Τρωάδ. 128. λέγει »Πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν», τὴν τέχνην τοῦ πεσεῖν σχοινία (καλωστροφία)· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχοινίον, ὁ κάλως· ἐκ δὲ μέρους τοῦ ἀντικειμένου λέγεται καὶ ἡ φιλολογία ἑνὸς λαοῦ ἢ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς κέκτηται, ἔχει· τέλος δὲ, ἡ ἄσκησις τέχνης τινός, τῆς μουσικῆς, Πλατ. Συμπ. 12, 10. καὶ μεταφορ, ἡ ἀνατροφὴ τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. α' 9. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ μόρφωσις αὐτῶν, ἤτις καὶ ἀπαγωγὴ, λέγεται. — 2) ἡ νεότης αὐτὴ, ἡ νεανική, παιδικὴ ἡλικία, νηπιότης, Θέογν. 1305. 1348. πρβ. παιδία (σὺχὶ παιδιά). — 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμωρία, βάσανος.

Παίδειος, ὁ (παῖς), ταὐτὸν τῷ, παιδικός. Ἀνήκων, ἁρμόζων διὰ παιδία, Πίνδ. »Π. τροφή (Σοφ.), ἡ πρὸς τὸ παιδίον περιποίησις τῆς μητρός.

Παιδεραστέω, ὦ. Παιδεραστὴς εἰμί, τὴν παιδεραστίαν μετέρχομαι.

Παιδεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὁ τοῦ παιδός, ἢ τῶν παίδων ἐραστής· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, φιλόπαις· συνήθως ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακῇ ἐννοίᾳ, ὁ μετὰ τῶν παίδων ὀηλαδὴ σαρκικῶς συνευριςκόμενος, ἀρσενοκοίτης (κολομπαρᾶς).

Παιδεραστία, ἡ. Ὁ παιδικὸς ἔρως, ὁ πρὸς τὰ παιδία ἀσελγὴς ἔρως, ἀρσενοκοιτία.

Παιδεραστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἀνατόμενος, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν παιδεραστὴν, ἢ εἰς τὴν παιδεραστίαν.

*Παιδεράστρια, ἡ. Ἡ ἀγαπῶσα τὰ τέκνα, θηλ. τοῦ παιδεραστής. ἐπῃδ. τῆς τραγῳδίας (δράματος ἐν γένει), εἰπτε ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφ. ἐποίησαν τραγῳδίας, ἐν αἷς παρίστατο παιδεραστία, Ἀθην. 12. σ. 601.

Παιδέρως, ωτος, ὁ (ἔρως)· Ταὐτὸν τῷ, παιδεραστής, Πολυδ. γ', 70. 2) εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος πρὸς στεφάνους ἐπιτηδειον. 3) ἐρυθρόν τι χρῶμα πρὸς ψιμυθισμόν, Ἀθήν. σελ. 542. καὶ μύρου εἶδος. 4) εἶδος ὀπαλίου.

Παίδευμα, τό (παιδεύω). Τὸ παιδευθὲν, ἀνατραφὲν, διδαχθὲν. β) ἀντικείμενον τῆς παιδείας, ἀρα, τροφὰς, μαθητής, πολλ. κατὰ πληῃ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ., Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1051. καὶ Ἱππολ. 11. ἀντὶ τοῦ παῖδες, ὡς καὶ παρὰ Πλατ. εἰς Τίμ. »Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα. 2) μάθημα, διδασκαλία, πεπαιδευμένη ἐπιστήμη. Ξεν. Οἰκ. ζ', 6. παρὰ Λουκ. »Θεῖον παίδευμα, ἢ ὑπὸ θεοῦ διδαχθὲν μάθησις, ἐπιστήμη.

Παίδευσις, ἡ (παιδεύω). Ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ, διδασκαλία, μάθησις, καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀποκτηθεῖσα καλὴ ἀνατροφὴ, καλὴ διεύθυνσις τῶν ἕξεων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ θελήματος. 2) μέσον παιδείας, σχολεῖον, μετωνυμ. ὡς παρὰ Θεοκριτ. 2, 44. »Τῆς Ἑλλάδος παιδ.», ἀντὶ παιδεύτρια. 3) Τιμωρία παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Παιδευτήριον, τό. Τόπος παιδείας ἤτοι διδασκαλίας καὶ μαθήσεως. Διδασκαλεῖον, σχολεῖον, Διόδωρ. Σικ. καὶ Στραβ. 2) παρὰ νεωτέρ. ἀντὶ τοῦ, βασανιστήριον.

Παιδευτήρ, καὶ, παιδευντὴς, οῦ, ὁ. Ὁ παιδεύων, ὃς τις ἀνατρέφει, διδάσκει, μανθάνειν τινά, διδάσκαλος, Πλατ. Νομ. 8. σλ. 829. Δ.

Παιδευτικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ παιδεύειν.

Παιδευτός, ἡ, όν, Διδαγμένος, πεπαιδευμένος, ἀνατεθραμμένος, γραμματισμένος. 2) ὃν δύναται νὰ παιδευθῇ τις, ἤτοι ἀναθρέψη, διδαχῇ κ. τ. τ.

Παιδεύω (παῖς). Παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω, δι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύτευω, μαθητεύω, περιποιοῦμαι παιδίον, ἢ συννηδίζω αὐτό εἴς τι, ἀνατρέφω ὡς παιδίον, κ. τ. λ. τροπ. καὶ ἐπὶ ζώων, ἀνατρέφω, τὰ συνεδίζω τι, τιθασσεύω· καθόλου δέ, διδάσκω, μαθητεύω, μανθάνω τινά τι, καὶ ἐξαιρέτως τὰ γράμματα, τῆς μαθήσεως καὶ σωφρονίζω, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ, βασανίζω σκενδύλευω (σκενδύνω, ἢ σκενζύνω) κυρίως, καθὼς ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ, διαυδύνω πρὸς τὰ καλὰ ἤθη καὶ διδάσκω, μαθητεύω τὸ παιδίον, οὕτω καὶ ἰδιαιτέρως νεανίσκον τινὰ ἢ δοῦλον, σκλάβον, ὅταν ἐκτραπῇ τοῦ χρέους του καὶ τοῦ δικαίου, ἤτοι πταίσῃ, φέρω πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ ὀρθὸν διὰ μαστίγων ἢ συμβουλῆς καὶ καθοδηγίας, ἤτοι τιμωρῶ αὐτὸν· οὕτω καὶ ἡ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διαίτῃ τινὶ παιδεύειν (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', γ', ς'.), συνεδίζειν, γυμνάζειν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα εἴς τινα τρόπον τοῦ ζῆν· συντάσσεται δὲ, καθὼς τὸ, διδάσκω, καὶ διττὴ αἰτιατικῇ, παιδεύειν τινά τι, Ἀνα. 25. Μάτ. ἀφίνω νὰ διδαχθῇ, τινά, ηρβ. διδάσκω, καὶ, παιδεύω ἀμαυτόν, ἐθίζομαι, γυμνάζομαι, ἐξασκοῦμαι, μανθάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. Β', α'. 3. «τῷ ἄρχειν παιδευομένῳ, ταύτὸν τῷ μικρὸν ἀνωτέρῳ ὑπὸν εἰς τὸ ἄρχειν παιδευόμενον». Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, διδάσκω, μαθητεύω, ὥστε ἡ μετοχὴ πεπαιδευμένος, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, σπουδαῖος, γραμματισμένος, ἐξαιρ. σοφὸς, φιλόσοφος, ἐπιστήμων, γυμνασμένος εἴς τι, εἰδήμων, ἐγκρατὴς τινος πράγματος (ὅρα Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. κεφ. β'.) ἀντικατ. τῷ ἀπαίδευτος, ὁ ἐστερημένος παιδείας, σπουδῆς καὶ μαθήσεως, καὶ τῷ, ἰδιώτης, ἀμαθής.

Παιδήϊος, ία, ιον. Ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ παιδείος,

Παιδιά, ᾶς, ἡ (παίζω). Διατριβὴ τοῦ χειρὸς τῶν παίδων, παίγνιον, ἄθυρμα, παιγνίδιον· ἀστειότης, χαριεντισμός, χωρατὰς, ὡς τό, παιγνιά, ἀντίθ. τῷ, σπουδή. ἴδε παρονομασίαν καὶ παίγμα τῶν λέξεων, παιδιὰ καὶ παιδεία παρὰ Πλατ. Νόμ. 2. σ. 656. Γ'.

Παιδία, ἡ, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ παιδεία, 2. Ἡ τῶν παίδων, νέων, ἡλικία, νηπιότης, (τὰ μερὰ χρόνια). «Παιδίας ἄτλονα, Αἰσχύλ. Θῆβ. 18. Πλάτ. πολιτ. ζ. 12. β) περιληπτ. ἡ νεολαία· (ἐνίοτε ἡμερήσιον. ὀξυτόνως γράφεται παιδιά).

Παιδιαὶ, τά. Τὸ ἀγαπητὸν ἢ ἐρασμιον ἀντικείμενον, ἰσχνῶς ἐπὶ ἐρωμένων παίδων, ὁ ἐρωμένος. τὸ πληθ. ἐκλαμβάνεται ἀεὶ ἐπὶ ἐνικοῦ προσπ., Πλατ. Φαίδων σ. 73. Δ. ὁ δ' καὶ ἐπιφέρεται τὸ ἄρτεν. κατ' ἐνικὸν, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. 238. ποῦτε ἰσούμενον ἑνὸν ἐρασμίου παιδικὰ ἀνέγνωται. Οὕτω καὶ ἐν Ἀλκιβ. δευτέρ. «Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον, τὰ παιδικὰ, ἐραστεύοντα τῆς τυραννίδος, κ. τ. λ.» ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρώμενος, ἐραστὴς τῆς τυραννίδος, κ. τ. λ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς παιδεραστίας αὐτῆς· ἂν δέποτε ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἐρωμένου κορασίου, ἀμφιβάλλεται, τοὐναντίον δὲ τροπ. καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον μετέρχεταί τις μὲ ζῆλον καὶ ὄρεξιν, Lobeck Φρυν. σ. 420. 2) παιδεά, ὑποτονωμ. μέλη, τραγούδια, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον εἶναι ἀγαπώμενόν τι παιδίον, ὡς παρὰ Θεοκρ. 29. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Παιδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (παῖς). Ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, εἰς τοὺς παίδας ἢ εἰς τὰ ὁράσια, ἢ εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν αὐτῶν, ἢ εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, οὗ τὸ ἀντικείμενον παιδία, παιδιακός. 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναγεται εἰς τὰ παιδικὰ ἤτοι εἰς τοὺς ἀπελεγὰς ἔρωτας τῶν παίδων, ἐρωτικὸς, ηρβλ. παιδιά, ὅθεν, παιδικὸς = παιδεραστὴς, Ἰακ. Α. Π. σ. 504. «Παιδικοῦ λόγου ἐπιμνησθῆναι», Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. δ'. 27. ἀντὶ τοῦ ἐρωτικῆν τινα ἱστορίαν· ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ αὐτ. εἰς Ἀγησιλ. ἡ, 2. ἔχει «Παιδικαὶ λύγοια», ἀντὶ τοῦ, ἀστεϊσμοί, χωρατάδες, ἢ λόγια ἀνήκοντα εἰς τὰ παιδία (ἐκ τοῦ παιδικὸς ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τὸ Λατ. paedicare, paedico, paedicator. 3) ἐκ τοῦ παιδία, ἀστεῖος, χωρατευτικός, Ξεν. Ἀγησ. 8, 2.

Παιδιμοῦσια, τά (παῖς, μοῦσα;). Σχολὴ, [jour des vacances] τῶν παιδίων, Θεοφρστ. χαρ. 22, 2.) Ὁ Ἅστ ἐλαύζει, διὰ τὸ μὴ τόσον ἀνάλογον τοῦ τύπου, ὅτι γραπτέον, παιδομουσία, ἢ παιδομουσεῖα).

Παιδινός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τῷ, παιδικός.

Παιδιόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους, ἀπὸ παιδίον, Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Παιδίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, παῖς. Μικρὸς παῖς, τὸ ὑπὸ τίτθην ἔτι τρεφόμενον ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν τέκνον, ἅρα, παιδίσκος, υἱδίον, κοράσιον, θυγάτριον, Ἡρόδ. 6, 61. παροιμιωδῶς, «τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον», ἀντὶ ὁμοιον τῷ πατρὶ κατὰ τὸ πρόσωπον, κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ τὰ ἤθη· ὡσαύτως ἀντιστρόφως, «Τῆς μητρὸς τὸ παιδίον». κολακευτικῶς δὲ ἐπὶ οἰκειότητος, ἀντὶ τοῦ, καλέ μου, ἀγαπητέμου, καλήμων, ψυχήμου, κ. τ. τ. 2) ὁ μικρὸς, ἢ νέος δοῦλος, σκλάβος, οἰκέτης.

Παιδιοτροφέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ παιδίσκη· νέα κόρη· θεραπαινὶς, κυρίως, ἡ, ἤτοι ἡ θήλεια θεράπαινα, Διογ. Λαέρτ. εἰς Ζήν.

Παιδισκεῖον, τό. Τόπος, ἢ οἶκος, ἔνθα εἰσὶν αἱ παιδίσκαι, τὰ νέα κοράσια, ἢ αἱ δοῦλαι· ἰδιαιτέρως, ἐὰν ὅπου ἔξεις καὶ ἐγγεγραμμέναι δοῦλαι εἰσὶ πρὸς ἀσελγεῖς συνουσίας διωρισμέναι, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ κατοικία αὐτῶν, ἤτοι τὸ δημόσιον πορνοστάσιον, Ἀθήν. σελ. 437.

Παιδίσκη, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ παῖς. Τὸ μικρὸν κοράσιον, κορίσκη, θυγάτριον· ἔτι δὲ καὶ, νέα σύζυγος, Πλουτ. Κικερ. 41. 2) νέα δούλη, θεράπαινα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μαχλὰς, Ἡρόδοτ. 1, 93. πρβλ. Lob. Φρυν. σ. 239.

Παιδίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, παῖς, παιδίον, υἱδίον. 2) νέος σκλάβος· μειράκιον. 3) ἡ παιδίσκος, νέα κόρη.

Παιδιώδης, ες, ὁ, ἡ (παιδιὰ, εἶδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παίζη, ἢ ὁ ἀγαπῶν τὰ παιγνίδια, τοὺς χωρατάδες, πλήρης παιγνιδίων, ἀστεῖος, χωρατατζῆς, καταχωμένος πρὸς διατριβὴν καὶ ἐγλεντζέν εἰς μικρὰ, εὐτελῆ καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, ἕκαστος εἰς τοῦτο ludibundus. 2) ἐκ τοῦ παιδίον = παιδικός, κ. τ. λ.

Παιδικός, ἡ, όν, ἢ καὶ δικαταλήκτως, ὁ, ἡ (κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ παιδινός, ὡς τό, πυκνός ἐκ τοῦ πυκινός, κ. τ. τ.), ποιητ. παιδικακὸς, παιδικὸς, παιδιακὸς φρονῶν, Αἰσχ. Ἀγαμν. 476. «Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κενομμένος; «Παῖναι χέρεια», ἀντὶ, παιδὸς χέρες, Διοδ. Σαρδ. 15, ζ. 2) συνεχεστ. ὡς οὐσιαστ. = ὁ παῖς, Ὀδ. Φ, 21. Ω, 358. καὶ παιδικὴ, ἡ = ἡ παῖς, ἢ κόρη, Σαπφοῦς, Ἐπ. 2.

Παιδοβάρος, ὁ, ἡ (βαρέω). Τὰ παιδία τρώγων, Αἰσχυλ. Χοηφ. 1068.

Παιδοβαστὴς, ὁ, ἡ (βάσσω). Ὁ τοὺς παίδας βάσσων· ταὐτὸν τῷ, παιδαγωγὸς, Λουκιαν. εἰς Λεξιφ.

Παιδοβρώς, ῶτος, ὁ (βιβρώσκω, παῖς). Ταὐτὸν τῷ, παιδοβόρος, Λυκόφρ. 347. ὅθεν

*Παιδοβρωσία, ἡ. ποιητ. Τὸ τρώγειν τὰ παιδία.

Παιδόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). ποιητ. «Δοίμεα (Λυκόφρ. 1199.) Ἡ ἐκ τῶν καταφαγόντων τὰ ἴδια παιδία συμφορά.

Παιδογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Μωρογέρων, ὁ παιδικὰ φρονήματα ἔχων γέρων, ξεμωραμένος γέρων, Νικ. χρον. ιθ', 5.

Παιδογονία, ἡ (παιδογόνος). Ἡ παίδων γέννησις, Πλάτ.

Παιδογόνια, τά. προσυπακ. ἱερά, ἢ ἄγων. Ἑορτὴ διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδός, Διοδ. Σικέλ. ἐκ τοῦ

Παιδογόνιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὴν γέννησιν παιδός, ἐπιτυχόντως ταύτην, χρήσιμος εἰς τοῦτο, π. χ. «παιδογόνιον ὕδωρ» (Ἀθην. σελ. 41.), τὸ παιδογονίας πρόξενον, διασματικὸν τῶν γεννητικῶν μορίων.

Παιδογόνος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ παιδία γεννῶν, ὁ πατήρ. 2) εἰς παιδογονίαν δυναμένος, ἢ ἐπιτήδειον ποιῶν τινά, παιδογονίας πρόξενες π. χ. ἰατρικόν τι.

Παιδογραφία, ἡ. Ἡ τῶν παίδων γραφή, ὅταν οἱ γονεῖς γράψωσι τὸν κιρὸν, καθ' ὃν ἐγεννήθησαν τὰ τέκνα αὐτῶν, Παγδεκτ.

*Παιδόεις, όεσσα, όεν, ὁρ. παιδοῦς.

Παιδόθεν, Ἐπίρ. (παῖς). Ἐκ παιδὸς, παιδιόθεν, Ἴβυκ. παρ' Ἀθην. σ. 601.

Παιδοκομέω, ῶ (παιδοκόμος). Ἐπιμελοῦμαι, τρέφω, περιποιοῦμαι τὰ παιδία, ἀνατρέφω ἀντὶ· ὅθεν

Παιδοκομία, ἡ. Ἡ παιδοτροφία, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ τῶν παίδων, Ἡ συνήθεια ἔχει ἐν χρήσει καὶ ῥῆμα, παιδοκομίζω, ἐπὶ τῆ σημασίᾳ τοῦ, τίκτω, γεννῶ, φέρω παιδία εἰς τὸν κόσμον.

Παιδοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Παιδοτρόφος, ὁ ἐπιμελούμενος καὶ ἀνατρέφων παιδία, ἐν γένει, ἐπιμελούμενος, κ. τ. λ.

Παιδοκόραξ, ακος, ὁ (κόραξ). Δίκην κόρακος κυνηγῶν, ἐπιθυμῶν τὰ παιδία. Ἀλκαῖος ἐν Ἀνακ. ω'. σ. 493. «Θυμὸς παιδοκόραξ», ἐπὶ τῆς ἀπλήστου ἐπιθυμίας τῶν παιδεραστῶν, ὡς τὸ, γυναικέραξ.

Παιδοκτίζω, νεωτ. καὶ κακὴ λέξις ἀντὶ παιδοποιέω, Ἑρωτιαν. Γλωσσαρ. ἐν Λεξ. «Οὐ παιδοκτίσει».

Παιδοκτονέω, ῶ (παιδοκτόνος). Κτείνω, φονεύω παῖδας· ὅθεν

Παιδοκτονία, ἡ. Τὸ κτείνειν, φονεύειν τοὺς παίδας.

Παιδοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς τῶν παίδων, κτείνων, φονεύων τὰ παιδία.

Παιδολέτειρα, ἡ, καὶ παιδολέτρια, ἡ, καὶ παιδολέτις, ιδος, ἡ. Ἡ φονεύουσα τὰ παιδία, παιδοφόνος, ἐκ τοῦ

Παιδολέτηρ, ῆρος, καὶ παιδολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). Παιδοκτόνος, ἐν γένει φθορεὺς τῶν παίδων, ἐξαιρ. τῶν ἀρσενικῶν, ὁ πλανῶν αὐτὰ, ποιητ. «Ἔρις παιδολέτωρ», Αἰσχύλ. Θῆβ. 732.

Παιδολογία, ἡ (λέγω). Ἐκλογὴ τῶν παίδων, ἡ δούλων.

Παιδολυμάς, ὁ, ἡ (λύμη). ποιητ. Φθείρων καὶ βλάπτων τὰ παιδία, ἐπιβλαβὴς τῷ παιδί (ἐν τῇ γαστρί), Αἰσχύλ. Χοηφ. 608.

Παιδομαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ὡς παιδίον ἔμαθεν, ὁ ἐκ παιδὸς μαθὼν τέχνην τινά, ἔστις ἐδιδάχθη, ἔμαθέ τι εἰς τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν, πρόϊμα, Δήμ. ς'. 240. ὅθεν

Παιδομαθία, ἡ. Τὸ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μανθάνειν, ἢ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μάθησις, Ἱππικρ. ἀτέκνειτ. τῷ, ὠφιμαθία.

Παιδομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανικὸν ἔρωτα ἔχων εἰς τὰ παιδία, ἐξαιρ. τὰ ἀρσενικὰ, παιδεραστὴς, ὅθεν

Παιδομανία, ἡ. Ὁ περὶ τὰ παιδία μανικὸς ἔρως.

Παιδομόρος, ὁ, ἡ (μόρος), ποιητ. Προξενούμενος ἀπὸ τῆς παιδεκτονίας, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1035. «Παιδομόροι μόχθοι», οἱ βάσανοι τῶν παιδοκτόνων (ὑπὸ Valck. διχ' ἀνάγκης καὶ ἐπηρειασίας μεταβληθὲν εἰς τό, παιδεβόρω.)

*Παιδομουσεία, ἡ καὶ παιδομουσία, τά. Δί-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζαντρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμνον μεγάλην κατάχρησιν, Θεοφρ. Χαρ. 22. καὶ 30. Ἀνάλ. 2. σελ. 417. ἀρ. 46.

Παιδονομέω, ῶ. Παιδονόμος εἰμί, Ἀρτεμιδ. β'. 30. ὅθεν

Παιδονομία, ἡ. Ἡ ἀξία, τὸ ἀπάγγελμα τοῦ παιδονόμου.

*Παιδονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ φυλάττων, καθοδηγῶν τοὺς παῖδας· ἔφορος εἰς τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν· ὅθεν »Παιδονόμοι, οἱ, ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἄνθρωποι τῆς διοικήσεως ἐπιστατοῦντες εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ χρηστοήθειαν τῶν παίδων, παρβλ. γυναικονόμοι.

Παιδοπίπης, ου, ὁ (ὄπιπης). Ὅστις χάσκει ἢ παραμονεύει εἰς τοὺς παῖδας τοὺς ἄῤῥενας, ἀῤῥενοβάτης, ὀπισθοβάτης, ταὐτὸν τῷ, παιδεραστής, ὡς τό, παρθενοπίπης, Ἀλεξις παρ' Ἀθην. σελ. 563. πρβ. γυναικοπίπης, οἰνοπίπης.

Παιδοποιέω, ῶ, ἐξαιρέτως παιδοποιέομαι, οῦμαι, ὡς μέσ. ἀποθετ. (παιδοποιές). Παιδία ποιῶ, γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω παιδία, Ξεν. »Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα, παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνειμι. 2) κάμνω παιδὶ μου, ἤγουν, υἱοθετῶ, μετὰ αἰτ. ὅθεν

Παιδοποίησις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιΐα.

Παιδοποιητής, ὁ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιός, ἀμφ.

Παιδοποιΐα, ἡ. Τὸ γεννᾶν, κάμνειν παιδία. 2) ἡ εἰς τόπον ἰδίου παιδὸς ἀναδοχὴ παιδὸς τινος ξένου.

Παιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν (κάμνων), γεννῶν παιδία. »Π. ἡδονή«, τὰ ἀφροδίτια κατὰ τὴν τεκνοποΐαν, σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. 2) κάμνων ὡς ἰδιόν του παιδί, νιοθετῶν,

Παιδοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἔνθα διέρχεται τὸ παιδίον, π. χ. »Γένεσις παιδοπόρου«, ἡ μήτρα, ὁ πόρος, δι' οὗ ἐξέρχεται τὸ παιδίον, Φίλ. Θεστ. 24.

Παιδοσπορέω, ῶ. Παιδία σπείρω, ὁηλ. γεννῶ, ἐκ τοῦ

*Παιδοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Παῖδας σπείρων, ἤτοι γεννῶν. »Φύσις παιδοσπόρος«, τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ ἀνδρός, τὸ αἰδοῖον, Δημάσκιος παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 1064.

*Παιδοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παιδεία.

Παιδοτέκνωσις, ἡ. Ἡ τοῦ παιδὸς γέννησις ἀμφ.

*Παιδοτοκέω (παιδοτόκος). Παῖδα τίκτω.

*Παιδοτοκία, ἡ. Τὸ τίκτειν παιδίον, Γρηγ.

Παιδοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Παιδία τίκτων, γεννῶν. 2) οὐσιαστ. ἡ παιδοτόκος, ἡ λεχώ.

Παιδοτριβεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβει ὁ παιδοτρίβης, ἤτοι ἔνθα γυμνάζει, μαθητεύει καὶ ἐξασκεῖ τοὺς παῖδας.

Παιδοτριβέω, ῶ. Παιδοτρίβης εἰμί, παιδεύω, γυμνάζω καὶ ἐξασκῶ τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην, ἐν γένει, γυμνάζω, ἐξασκῶ· καὶ διαγείρω, ἐγκαρδίνω, τολμηρὸν ποιῶ. »Τὸν δὲ βουλόμενον εἶναι πονηρὸν παιδοτριβεῖται«, Δημοσθ. 771. 2) μεταφορ. καὶ ἐπὶ αἰχρᾶς σημασ. μετέρχομαι τὴν παιδεραστίαν.

Παιδοτριβεία, καὶ παιδοτριβία, ἡ. Ἡ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ παιδοτρίβου.

Παιδοτρίβης, ου, ὁ (παῖς, τρίβω). Ὁ διδάσκαλος τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην, ἴδε γυμναστὴς· καθόλου δὲ διδάσκαλος, ὁδηγός, καθοδηγός, παιδευτής. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ. = παιδεραστής.

*Παιδοτριβία ἡ, = παιδοτριβεία.

Παιδοτριβικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. — κῶς. Δυνάμενος εἰς τὸν παιδοτρίβην ἢ εἰς τὴν παιδοτριβίαν, ἢ ἐξησκημένος, διδαγμένος εἰς ταύτην τὴν τέχνην. »Παιδοτριβικὴ«, ὑποννοημ. τέχνη, ἡ παλαιστική, ἢ ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, Ἀριστοτ. πολ. Η'. »Παιδοτριβικὴ τέχνη καὶ ἄσκησίς ἐστι, ἧς τὸ ἔργον καλούς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα«.

Παιδοτρίβω, ἔβος, ὁ (παῖς, τρίβω). Δοῦλος (κλάβος), ὅστις πρέπει νὰ καταγίνεται, νὰ ἔχῃ φροντίδα μὲ τὰ παιδία, ἢ νὰ παιδεύῃ τοὺς δούλους τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὡς τὸ, οἰκότριψ, Λουκιανός.

Παιδοτροφέω, ῶ (παιδοτρόφος). Τρέφω, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω παῖδας, ἢ δούλους (σκλάβους), ὅθεν

Παιδοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν παιδία, ἀνατροφὴ αὐτῶν.

Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων, περιποιούμενος, ἢ (ἠθικῶς τε καὶ σωματικῶς) ἀνατρέφων παιδία.

Παιδότροφος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ὑπὸ παίδων τρωθείς, ἢ φονευθείς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 493.

Παιδουργέω, ῶ (ἔργον), ταὐτὸν τῷ, παιδοποιέω, Εὐριπ. Ἴων. 175. ὅθεν

Παιδουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιΐα, Πλάτ.

*Παιδούς, οῦσα, οῦν, κατὰ συγκ. ἀντὶ παιδόεις, όεσσα, όεν. Πλούσιος εἰς τὰ παιδία (τῆς ὁποίας λέξεως ὁ Καλλίμ. ἐχρησιμοποίησε τὸν θηλυκὸν), Herm Soφ. Τραχ. 307. πρβλ. τεκνούς.

*Παιδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Παῖδας τρώγων, Πίνδ. Λείψ.

Παιδοφθορέω (παιδοφθόρος). Φθείρω, πλανῶ, ἢ φονεύω τοὺς παῖδας· ὅθεν

Παιδοφθορία, ἡ. Ἡ φθορά, ἢ ὁ φόνος, ἢ ἡ πλάνησις τῶν παίδων.

Παιδοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων, ἢ φονεύων, ἢ πλανῶν τοὺς παῖδας.

Παιδοφιλέω, ῶ (παιδόφιλος). Φιλῶ, ἀγαπῶ τὰ παιδία, παιδεραστέω, Θεογ. 1318, 1345. ἐκ τοῦ

Παιδόφ(λης, ου, ἡ παιδόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ παιδία, φίλος τῶν παίδων, καὶ παιδεραστής.

*Παιδοφονεύς, έως, ὁ, = παιδοφόνος.

Παιδοφονέω, ῶ (παιδοφόνος). Παιδία φονεύω· ὅθεν

Παιδοφονία, ἡ. Ὁ φόνος τῶν παίδων.

Παιδοφόνος, ὁ, ἡ (παῖς, φονεύω). Ὁ φονεύων τὰ παιδία, ὁ τοῦ παιδὸς φονεύς, Ἰλ. Ω, 506. Ἡρόδ. 7. 190.

Παιδοφορέω, ῶ. Φέρω ἐν τῇ γαστρί, ἢ ὀθνηῶ, φέρνω, ἢ βαστάζω παιδία, Μελέαγρ. 7. ἐκ τοῦ

Παιδοφόρος, ὁ, ἡ (παῖς, φέρω). Ὁ φέρων, ἢ βαστάζων παιδία, ἢ παῖδα.

*Παιδοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Φύλαξ τῶν παίδων, Ἐπίγρ.

Παιδόω (παῖς). Ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω παιδίον, ὅθεν τὸ, παιδοῦσα, ἡ παιδίον ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἐγκυμονοῦσα, καὶ παθητ. ἐγκαστρώνομαι. 2) ἐνεργ. κάμνω παιδίον, ἢ ποιῶ τινα ἐγγαστρωμένην, ἐγγαστρόνω. »Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, συνέλαβεν ἐν γαστρί, ἐγγαστρώθη, Διονύσ. Ἁλικ. ὡς τὸ, τεκνόω.

*Παιδώναντες, οἱ (παῖς, ἀείδω, ἄναξ), = παιδαγωγοί, Ἡσύχ. πρβλ. χειρώναξ, καὶ rex puerilise, Horat.

Παίδωσις, ἡ (παιδόω). Ἡ τῶν παίδων γέννησις, Ἰώτηπ.

Παίζω (παῖς), μέλ. παίξομαι καὶ παιξοῦμαι, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀσχηματίσαν οἱ μεταγενέστ. καὶ τὸν ἀόρ. ἔπαιξα καὶ παρακμ. πέπαιγμαι, ἀντὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ὁ ἀόρ. ἔστιν ὅτε ἐπαισα καὶ ὁ παρακ. πέπαισμαι (καίτοι συνῳδόντων τῶν αὐτῶν χρόνων τοῦ παίω), παθητ. ἀόρ. ἐπαίχθην· Νεώτ. συγγραφεῖς, οἷος ὁ Πλούταρχος, ἔχουσι καὶ τὸν κατ' αὐτὸ Δωρ. ἀόρ. παῖξαι, παρκ. πέπαιχα, παθητ. παρακ. πέπαιγμαι. Ion. Φρυν. σελ. 240. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνῳδ. τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 251. τῷ προστακτ. ἀόρ. παίσατε. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις αὕτη, παιδίζω, ἤτοι παίγνια μετέρχομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ παιγνίδια καθὼς τὰ παιδία, ἀστείζομαι, εὐτραπελίζομαι, χορατεύω, γελῶ, εὔθυμος εἰμί, Ὀδ. Ζ, 106. Η, 291. Ὕμν. Δήμ. 5, 23. (ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις) ἐξαιρ. α) χορεύω, Ὀδυσ. Θ, 251. »—ὅσοι ἄριστοι παίσατεν, παίξατε, χορατεύσατε, Ὀδ. Ψ, 147. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 277, 282. »Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ«, καὶ τὸ ἐν Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 201. εἰς Ἀφροδ. 120. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἡσ. Ἀσπ. 299. β) »παίζειν σφαίρῃ«, παίζω τὸ τόπ., Ὀδυσ. Ζ, 100. παρὰ μεταγενεστ. »σφαίρα παίζειν«. »Παίζειν ἀστραγάλοις« (Πλούτ.) κτλ. γ) παίζω μουσικόν τι ὄργανον, π. χ. λύραν, αὐλόν, Ὕμν. Ὁμ. Ἀπόλλ. 206. »παίζειν μέλος« (Λεξ.), παίζω ἕνα χαβάν. δ) ψάλλω καὶ ποιῶ, ποιήματα γράφω, Πίνδ. Ὀλ. 1324. ἐνθ. ὅμως ὀηλοῖ καὶ χορόν. ε) μετέρχομαι ἐρωτικόν τι παίγνιον, ἐπὶ παντὸς εὐθύμου ἐρωτοπαιγνίου τοῦ νοὸς ἢ τῶν αἰσθήσεων, Naeke Χοιριλ. σ. 245. ζ) »Παίζειν εἴς τινα«, ἀντὶ τοῦ, γλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, Ἀριστοφ. »Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας«. η) ἐνεργ. μετὰ αἰτ. πράγματος, μετασχηματίζομαί τι ὡς παίγνιον ἢ χορατάν, ὄχι σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά· χορατεύω μέ τι, ἐφευρίσκω τι διὰ χορατάν. »Ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζειν, ἐξαίσιοι, μετέρχεται τὰ παιγνίδια της μὲ τὰς περιστάσεις τῶν ἀνθρώπων, Λουκιαν. »Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει Σωκράτης; μὴ χορατὰν ἢ μὲ τὰ σωστά του ὁμιλεῖ οὕτως ὁ Σωκράτης; »Εἰμή — ὁ Ἀντιφάνης καὶ τοῦτο πέπαιχεν (Δημ.)«, ἐφερε διὰ χορατάν, ὡς τό, »Οὗτος ὁ λόγος ἄλλως πέπαισται ὑπὸ Ἑλλήνων«, ἢ ψῆφος, ἢ διήγησις αὕτη ἐπαινεῖται διὰ χορατάν, τὴν μετεχείρισαν διὰ χορατάν, Ἡρόδ. 4, 77. »Τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον«, ὃν τρόπον λέγουσι συνήθως ἀστειζόμενοι. 9) τινά τινι, περιπαίζω τινὰ διά τι, ἐρεσχελῶ. »Παίζειν σπουδῇ« (Ξενοφ.), καταγίνομαι εἰς παίγνια, ἐχοντα σπουδαῖόν τι.

Παιηόνιος, ία, ιον (παιήων), ταὐτὸν τῷ, παιωνιος.

*Παιηονίς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτρ. ποιητικ. θηλυκὸν, τοῦ παιηόνιος.

Παιηοσύνη, ἡ. Ἡ ἰατρικὴ τέχνη, ἡ ἰατρεία, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Παιήων, ονος, ὁ, Παιών, Ἰων. ἀντὶ Παιήων. Ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, Ὅμ. 2) παιήων' ὡς προσηγ. ἀντὶ παιὰν, ὕμνος, καὶ ἀντὶ, παιανιστής, ψάλλων τοιούτους ὕμνους· ἴδε Παιάν.

*Παιήων, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. = παιηόνιος.

Παίκτειρα, ἡ, ποιητ. Ἡ παίζουσα, χορεύουσα, Ὀῤῥ. θηλυκ. τοῦ παίκτης.

*Παικτέον, ῥηματκ. τοῦ παίω, παίζω.

Παίκτης, ου, ὁ. Ὅστις παίζει, ὁ παίζων, χορεύων.

Παικτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. —κῶς. Εἰς παιδιὰν ἤτοι παιγνίδιον, ἀστεϊσμόν, χορατάν, περιγέλοιον ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὐφυὴς πρὸς τοιοῦτο, προπαρασκευασμένος, διατεταγμένος· καὶ χλευαστής.

Παικτός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. —κτῶς (παίζω). Λεχθείς, ἢ καμωμένος διὰ χορατάν· ὅσοις ἐπαίχθη, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἢ ἀγκάλιασε, περιγέλασέ τις, χορατευτός, ἄξιος περιπαίγματος, καὶ ἀστεῖος.

*Παίκτωρ, ορος, ὁ, σχολ. Θεωρ. 6, 18.

*Παιονίδης, ου, ὁ, ἴδε Παίων, 2.

Παίλλος (παίζω, μέλ. παίσω), ταὐτὸν τῷ, παιδικός, Ἡσύχ.

*Παίν, ἐπ. αἰτιατ. ἀνικ. τοῦ παῖς ἀντὶ, παῖδα, Ἀπολλ. Ῥοδ.

*Παίπαλα, ων, τά, ποιητ. (πάλλω). Τόποι χαλικώδεις ἢ πετρώδεις.

Παιπαλάω, ἀντὶ, παμφαλάω, παρ' Ἡσυχ. ἀμφ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βαρειας

2) ἐκ τοῦ παιπάλη, εἶμαι πανοῦργος, περιτριβής, πανμήχανος, τετραπέρατος, ὅθεν παρὰ Σουϊδ. ἐν λεξ. Βίρκη, κεῖται »Παιπαλώσας γυναῖκες, ἀντὶ τοῦ, πανοῦργαι, φαρμακίδες (μάγισσαι) γυναῖκες, ὅπερ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. παιπαλώσης, κεῖται.

Παιπάλη, ἡ, (κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ πάλη ἢ παλή, ὡς τό, παιπάλλω ἐκ τοῦ πάλλω). Τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ὅπερ ἡ συνήθως, παισπάλην, καὶ πασπάλην λέγει· καὶ ἐντεῦθεν πᾶς κονιορτός, σκόνη (κόνις). »Παιπάλης ἐν ἀλφίτῳ πεποιημένης ὡς εἰς κυκεῶνα, Πολυαιν. στρατ. Δ'. γ'. 32. ὅπου ἀντὶ ἐν ἀλφίτῳ, γραπτέον, εἶμαι ἐξ ἀλφίτων. παρβλ. πασπάλη. 2) τρόπ. πολλὰ πανοῦργος, τετραπέρατος. »παιπάλην λέγειν», ἀνδρώπους πανοῦργους καὶ ἐπιτήδειους εἰς τὸ ὁμιλεῖν, Ἀριστοφ. Νεφ. 260. (⏑–⏑) ὅθεν

Παιπάλημα, τό, = παιπάλη· λέγεται ἐπὶ πονηροῦ, ἀπατηλοῦ καὶ ἐλλόγου ἀνθρώπου. »Παιπάλημα λέγων», Ἀθην. ἡ. σελ. 335. (ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 260. »λέγειν παιπάλην»), ἐ πονηρός, ὁλίως, πανοῦργος, παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ, καὶ ἐν κακίᾳ ποικίλος. Ἡ μεταφορὰ μετήνεκται ἀπὸ τῆς λεπτότητος τοῦ ἀλεύρου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸν μὴ ἁπλοῦν, ἀλλὰ πονηρόν, καὶ τὰ λεπτότατα παρατηροῦντα καὶ ἐρευνῶντα, Ἰταλιστὶ sfino, καὶ διαβολεμένον· παρβ. ἄλημα, καὶ κολυπαίκαλος.

Παιπεδίλιμος, ὁ, ἡ (παιπάλη, 2.). Πονηρός, ἄλιος, πανοῦργος (ψῖνος), διαβολεμένος, ὁ τραχὺς καὶ οὐχ ἁπλοῦς ἀνθρωπος, σχολ. Ὁμ. εἰς Od. Β, 97.

Παιπάλλω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἀντὶ, πάλλω, Ἡσύχ.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, καὶ παίπαλος, ὁ, ἡ, ἐπιτ. λέξις, ἧς ἡ σημασ. εἰσέτι ἀδιόριστος, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν βοιῶν, π. χ. ὄρος, Ἰλ. Ν, 17. σκοπιά, Od. Ε, 97. 158, 194. βῆσσαι, Ησ. Θεογ. 860. τοῦ Μίμαντος καὶ Κύθνου, ἐν ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπολ. 39, 141. ὑψηλός, ἀνωφερὴς καὶ διὰ τοῦτο δύσκολος, ὀρεινός, στενὸς ὁρμος, ᾠδεῖα, Ἰλ. Μ, 186. Od. Ρ, 204. κάτροπος, Ἰλ. Υ, 742. καὶ ἐπίτ. τῶν πετρείων νήσων Ἴμβρου, Χίου, Σάμου, Ἰθάκης, Ἰλ. Ν, 33. Ω, 58. Od. Γ, 170. Δ, 671, 845. Δ, 480. ὑμν. Ἀπολ. 172. Προσφυέστατα δύνανται, καθὼς φαίνεται, νὰ ἑρμηνευθῶσιν ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα διὰ τοῦ, ὑψηλός, ἀναγερής, ἀπότομος, καὶ ὁ Δάρμιος ἐκλαμβάνει διὰ τοῦτο παραγωγήν τινα ἀπὸ τοῦ αἰπύς, αἰπήεις, παρβ. παίπαλος καὶ πολυπαίπαλος, τουναντίον ὁ Ἐρμάνος ἐν ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 39. ὑπάγει τὴν λέξιν εἰς τό, πάλλω, παιπάλλω καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, πλεκτός, στερεός, ἑλικοειδής, πολύκυρτος, πολύαμπτος, σκολιός, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν βουνῶν, ὅσα ἔχουσι σειρὰς λίθων κυρτὰς καὶ ἑλικοειδεῖς, ἐπὶ δὲ νήσων, ὅσαι ἔχουσιν αἰγιαλοὺς κεκμπύλους, πολυκέλευθος, tortuosus, Πίκαια, μὲ τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην ἑρμηνείαν δὲν συμφωνεῖ καλῶς ἡ κυρία σημασ. τοῦ πάλλω. Ὁ Σκιάδερος, συνάπτων ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, δυσπαλής, θέλει, καθὼς φαίνεται, ὅτι παράγεται παρὰ τὸ πάλη, ὅθεν ἀντὶ τραχὺς, κεφαστικός, δύσκολος, ἀνάβατος· ἄλλοι δὲ ὑπάγουσιν αὐτὴν εἰς τό, παμφαλάω, παιπαλάω, ἔνθα δύνανται τις νὰ περιβλέπῃ πολλὰ μακράν, ὅθεν, ἔχων πολλὰς σκοπιάς· καὶ ἄλλοι ὑπάγουσιν αὐτὴν εἰς τό, παιπάλη, ἀντὶ τοῦ, τραχεῖαι καὶ ἀλευρώδεις πέτρας ἔχων, ἡ ὁποία αὐτὴ ἑρμηνεία δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὀλίγα μόνα παραδείγματα.

Παίπελος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ παιπαλόεις (ὅπερ ὄρα). Ὁ Καλλιμ. Ἀρτ. 194. συνέπτυξε, »παίπαλά τε κρημνούς των, ἄρα σημαίνει κατ' αὐτόν, βουνώδης, ὑψηλός, ἀπότομος, ὄρα παίπαλα.

Παιπαλώδης, ες, ὁ, ἡ (παιπάλη, 2. εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πανούργου ὢν καὶ πολλὰ πανοῦργος, ψρόνιμος, ἐξαιρ. ἐπὶ μαγισσῶν.

Παιπερέα, ἡ, παρὰ Σουϊδ. ἡ κενοδοξία, ἴσως παιπαλεία ἐγράφη ποτέ.

Παῖς, παΐδος, ὁ, καὶ ἡ, γενικ. πληθ. παΐδων, καὶ μέτον παρὰ Δωριεῦσι παΐδῶν, δοτικ. πληθ. παισί, παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ Ἰων. παίδεσσι. Παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐν χρήσει πολλάκις ἡ δίομασ. δισυλλάβως, πάϊς, καὶ οὗτός ἐστιν ὁ εὐχρηστότ. παρ' Ὁμ. τύπος, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν Ἐυστμ. σὺν Ἑρμ. θέλει νὰ γράφεται πανταχοῦ, ἔνθα ὁ στίχος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν μουσυλλαβὸν, ὁ δὲ Οὐάλφιος μεταχειρίζεται ἐκεῖ μόνον, ἔνθα ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἔστιν ἀρκτικὴ τέου ποδὸς, καὶ ἑπομένως γίνεται θέσει ἡ ἄρσει μακρά, καὶ τούτῳ συνᾴδει ἡ χρῆσις τοῦ, εὖ παρεκτὸς δὲ τῆς ὀνομαστ. εὑρηται παρ' Ὁμ. ἅπαξ καὶ ἡ κλητ. παῖ, Od. Ω, 192. (ἔνθα ἡ τελευταία συλλαβὴ ἀλήθη κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου ὡς μακρά, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 238.). ἡ δὲ αἰτ. πάϊν εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀπ. Ῥ. παρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 37.—1) σημαίνει ἡ λέξις, ὅτε μὲν ἔχει τὸ ἄρθρον, ὁ, υἱός, ὅτε δὲ τό, τέ, θυγάτηρ, καὶ ὅτε δὲν ἔχει ἄρθρον, ἐν γένει, παιδί· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ, ὁ ἡλικιώτης, ὁ ἴσος τὸν νεοσφαγῆ ζώων ἢ τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν κ.τ.τ. ὃ καὶ Θεοκρ. ταύτην τὴν λέξιν ἔχουσαν μᾶλλον καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ σφαδάζω, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 250. »Δείψασα παιφάσσοιτα καὶ ἀσπερόιτα φόωσιν», ὅηλ. πάλλοιτα.

Παίω, μέλ. σονήσ. παιήσω, καὶ σπανιώτ. παΐσω, ἀόρ. ἔπαισα, παρακ. πέπαικα, παθητ. ἀόρ. ἐπαΐσθην. Κτυπῶ, θέρνω, κρούω, πλήττω, τύπτω, πληγόω, Ξεν. Κ. Π. 1. »Εὖ δὲ τοῦτο με ἔπαισεν ὁ δεδάσκαλος», μὲ ἔθειρε. »Παίειν τινὰ εἰς τὴν γῆν», κτυπῶντας ῥίπτω κατὰ γῆς, Ἡροδ. 9, 107. μέσ. »Ἐπαίσατο τὸν μηρόν», ἐκτύπησε τὸν μηρόν του, Ξεν. Κ. Π. 7, 3. α) σαρκικῶς συνουσιάζομαι, ὡς τὸ κρούω, καὶ τὸ Λατ. tundo, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 874. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ, κτυπῶ. β) ἀφίνω τοὺς λόγους νὰ πίπτωσιν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅηλ. ὁμιλῶ συντόμως καὶ ῥιπτικῶς, εὐστόχως, ὡς τό, ἡήματα ἐρείδειν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 686. Ἰκέτας τόχος παίειν. 3) ἀμεταβτ. προσκρούω, προσπταίω, προσπίπτω, ὅηλ. πίπτω καὶ κτυπῶ εἴς τι, ὡς τό, πταίω, Πλουτ. εἰς Πύῤῥ. 15. »Θάλασσα παίουσα πρὸς τὰ χωρία», Αἰσχ. Πρ. 891. »Λόγοι παίουσιν εἰκῆ πρὸς κύμασι», = πταίουσι. ὅθεν ἔμπαιος, πρόσπαιος, παράπαιος, Μεθοδικ. λέξις, (ἐκ τούτου τοῦ παίω τό Λατ. pavio, pavimentum, depavio καὶ obpavio παρὰ Festus. ἔτι δὲ καὶ τό, paveo, paveaco, pavor, ἐπειδὴ τὰ παθητ. δύναται νὰ ἔχῃ, ὡς τό ἐκπλήττεσθαι, τὴν σημασίαν, ὑπὸ φόβου κτυποῦμαι, ταράττομαι.)

Παίω, μέλ. παίσω. Τρώγω, ἐσθίω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 835. »Παίειν ἐν' ἀλί τὴν μάζαν», ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον. — Καὶ ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐσθίω. Ἐκ τῆς παραβολῆς μετὰ τοῦ ἐρείδειν δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς ταὐτόσημον τῷ, παίω ἐπὶ τῆς συνηθ. σημασ. Ἴδε καὶ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 6. σελ. 236. Α.

Παιών, ῶνος, ὁ, ὡς τό, Παιάν. Ὁ θεὸς τῆς ἰατρείας, ἤτοι τῆς ἰατρικῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ὁ ἰατρός, ἐν γένει, ἐν εἴδει τίτλου καὶ τιμῆς· ἔτι δὲ ἰατρεῖον, καὶ ἰατραπεία, Σοφ. Φιλ. 167. 2) ταὐτὸν τῷ, Παιάν, ὕμνος, ᾠδή, ἐγκώμιον, τραγούδιον. 3) ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς συνιστάμενος, –υυυ, υ–υυ, υυ–υ, καὶ υυυ–.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παιωνεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, Ἰατρεῖον, μισθὸς τοῦ ἰατροῦ, σχολ. Ἀχάρν. 1211.
*Παιώνειος, ὁ, ἡ, = παιώνιος.
Παιωνία, ἡ (παιών), ταὐτὸν τῷ, γλυκυσίδη. Εἶδος φυτοῦ, ἔχει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς Παιῶνος τοῦ ἰατροῦ· καὶ ἀντεῦθεν ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ Ἀντίδοτον, ἤτοι τὸ καταπαῦον τὰς ἡδονὰς φάρμακον. 2) ἡ ἰατρική, ὅθεν καὶ «Πειωνίας σοφίαν», αντί, παιωνικήν, ἡ ἰατρικὴ τέχνη, Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 58.
*Παιωνιάς, άδος, ἡ, ἴδε παιώνιος.
Παιωνίζω, μέλ. ίσω, ταὐτὸν τῷ, παιανίζω, Ἡρόδ. 5, 1. Ἀρ. Ἴππ. 1323. Ἰακ. Ἀχιλ. Τατ. σλ. 582.
Παιωνικός, ή, όν (παιών). Ἀνήκων εἰς τὸν παιῶνα, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιτήδειος ἢ ἐξησκημένος. 2) ἐκ παιώνων ποδῶν (ἐν τῇ μετρικῇ) συνισταμένος.
Παιώνιος, ὁ, ἡ· καὶ, Παιώνιος, ία, ιον (Παιών). Εἰς τὸν Παιῶνα, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἀνήκων· ἐπομ. καὶ σωτήριος, ἰαματικός, θεραπευτικός, Σοφοκλ. Τραχ. 1208. Παιωνία, ἡ, καὶ, Παιωνιάς, άδος, ἡ, καὶ, Παιωνίς, ίδος, ἡ, μετὰ τοῦ καὶ ἄνευ τοῦ, σοφία ἢ τέχνη, ἢ ἰατρικὴ· ὡσαύτως καὶ, ἡ Παιωνική. — Τὸ παιώνιον (οὐσιαστ.) ἰατρικόν, φάρμακον.
Παιωνίς, ίδος, ἡ, προσυπακ. Τέχνη. Ἡ ἰατρεία, ἢ ἰατρικὴ τέχνη· ταὐτὸν τῷ, Παιωνία. ἴδε, Παιώνιος.
Παιωνισμός, ὁ, = παιανισμός.
Πακτά, καί, Παχτή, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, Πηκτή (πηγνύω). Νεαρόν, νωπὸν λευκὸν τυρόν (ταζέόκεον τυρί), ὡς καὶ τὸ, Τρόφαλις, Θεόκριτ. β' 20.
Πακτίς, ίδος, ἡ, καί, πακτός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πηκτίς, καὶ, πηκτός.
Πακτόω, ῶ (πακτός). Κατασφαλίζω, στερεόνω, στερεὰ κλείω, ἀσφαλίζω· καὶ τὸ ὀλίγιστα ἢ μὴ καλῶς συνηρμοσμένον ἀσφαλίζω, στουπώνω, σφηνόω, Ἡρόδοτ. 2. 96. «Ἔστωσαν δὲ τὰς ἁρμονίας (τοῦ πλοίου) «ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, ἐστούπωσαν, ἢ ἐσφάλωσαν τοὺς ἁρμοὺς μὲ πάπυρον, ὅ ἐστιν, ἐκαλαφάτησαν· ἄρα ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι προσφυεστάτη καὶ ἰσοδύναμος τῷ Γαλλικῷ calfater, ἤτοι καλαφατίζω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 128. «Ἡμεῖς δ' ὅσα γε τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν», ἀντὶ τοῦ, ἐψῥάξαμεν, ἐστουπώσαμεν. «Μεχλοῖσι καὶ κλήθροισι τὰ προπύλαια ἐπακτοῖσι», Ἀριστοφ. Δυσ. 285. ἀντὶ τοῦ, κλεῖσαι, ἐσφαλίζει, κλειδόϊσαι. «Λαίφεα πακτώσαι», Ἀναλεκτ. β'. σελ. 210. «σφαλίσας, στερεώσας. 3) Στερεά, ἁρμοτὰ δένω, Αὐτομέδ. 11, 4.
Πάκτωον, ωνος, ὁ (πακτός). Εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ, διαφερτοῦ διὰ τὴν μετακόμισιν καὶ πάλιν ἁρμοζομένου, Στράβ. ιζ'. σελ. 1173. «Ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγὸς ἐστὶ σκαφίον, ὥστε εὐκόπως διαπλοκίνειν.»
Πάκτωσις, ἡ. Τὸ στερεόνω τι· τὸ στερεῶ δένειν, ἑνόειν, συναρμόζειν, συνάρμωσις.
*Παλαγμός, ὁ (παλάσσω). Μουρδάρευσις, μόλυνσις, μίανσις, κηλίς.
Παλάθη, ἡ. Ὄγκος ἐκ ξηρῶν καρπῶν συμπιεσμένος εἰς σχῆμα ἐπιμήκες (μακρουλόν), καὶ ἐξαιρτ. Ἡ τῶν ξηρῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις, μᾶζα, ἤτοι ἡ τῶν ἰσχάδων κατὰ μῆκος ἐπιστύβασις, ἁρμάθη ἢ ἁρμαθιὰ σύκων ξηρῶν, ἔτι δὲ καὶ τοιαύτη μᾶζα ἐλαιῶν, σταφυλῶν κ.τ.τ. Ἡρόδ. 4, 23. Wess. Diod. 17, 67. (νυ-).
Παλάθιον, τό· καὶ, Παλαθίς, ίδος, ἡ· μέρος μὲν ὑποκοριστικὸ, μέρος δὲ καὶ συνώνυμα τῷ, Παλάθη· ὡς καὶ τὸ, Παλάσιον.
*Παλάθιον, τό, = παλάθη, ἄμφ.
Πάλαι, Ἐπίῤῥ. Πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου, παλαιόθεν, πρὸ χρόνων, τὸν παλαιὸν καιρόν· ἐν γένει, τὸ πάλαι, πρότερον, Ὁμ. ἀντίκ. τῷ, νέον, Ἰλ. Ι, 527. ἀεὶ ἐπὶ παρωχηκότος. 2) Ἄλλοτε προτήτερα, πρότερον, ἔνθα σημαίνει ὄχι διάστημά τι μακρὸν χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸν παρελθόντα χρόνον, καὶ αὐτὸν τὸν προσεχέστατον, ὡς ἀντίῤῥ. τῷ, παρόντι, Ἰλ. Ψ, 871. ἀντιθ. τῷ, νῦν, Ἰλ. Ι, 105. Σοφοκλ. Ἀντ. 181. ἀεὶ δ' καὶ ἐγκείται τῷ, πάλαι, τῷ ὄντι καὶ ἡ ἔννοια τοῦ, οὐ πολλῷ πρότερον, ὀλίγῳ πρότερον, νεωστί, ἐσχάτως, Valck. Ἱππ. 1085. Wolf. Πλατ. Συμπ. 20, 2. ἀπ' οὗ ἐν χρήσει καὶ, τὸ πάλαι, Ἡρόδ. 1, 5. 4, 180. 7, 95. καὶ πολλαχ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πρβλ. παλαιός. — ὁ, ἡ πάλαι, ἀντὶ τοῦ, ὁ παλαιός, ἡ παλαιά. (υ-)
*Παλαίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Μακρόβιος, Ἐπιγρφ.
Παλαιβλαστής, ὁ, ἡ, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 69. ἐσφαλμ. ἀντὶ, παλιμβλαστής.
Παλαιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). καί, παλαίγονος, ὁ, ἡ (γονή). Πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννηθείς, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους, ὑπέργηρος, παμπάλαιος, Πινδ. Ὀλ. 13, 70. παρ' Ὁμ. ἐπίθετ. τοῦ γέροντος, ἀνθρώπου, καὶ, γραὸς. «Γρηὺς παλαιγενὴς» (Ὀδ. Χ, 395. καὶ Ἰλ. Γ, 386.) παλαιὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡλικίας, παμπάλαιος γραῖα, πρβλ. Πορτ. Εὐρ. Φοιν. 351. Οἱ παλαιγενεῖς, οἱ προπάτορες, οἱ πρόγονοι, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 113.
Παλαιγονία, ἡ. Ἡ ἀρχαιότης, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἢ οἱ προπάτορες· ἐκ τοῦ
*Παλαίγονος, ὁ, ἡ (γονή), = παλαιγενής, Πίνδ.
Παλαιοετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Παλαιοετής, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ ταύτου ἔτι καὶ, Παλαιδέτης, ἔχει.
Παλαίθεος, ἡ, ἀντὶ, παλαιὰ θεός, Ἡσύχ. καὶ Γραμμ.
Παλαίθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐκ πολλοῦ [χρόνου ἀποτεθείς, φυλαττόμενος, ἢ πρὸ πολλῶν ἐτῶν προτιθιρισμένος, παρακειμένος, συνθεμένος, ὅθεν ἐν γένει, παλαιός. «Παλαιθέτων ὑμνων ἀοιδοί», Ἀθήν. σελ. 905. «Κάλα παλαίθετα», Σουίδ. παλαιὰ ξύλα.
Παλαιμέτωρ, ορος, ὁ. Δωρ. Ταὐτὸν τῷ, παλαιὰ μήτηρ, καὶ πρώτη τοῦ γένους, Εὐρίπ. Ἱκέτ. 628.
Παλαιμονέω, ῶ. Ὡσκεί παρὰ τὸ παλαίμων ἀντὶ παλαιστὴς = παλαίω. Παλαίω ἢ ἀγωνίζομαι ἐν γένει, Πίνδ. Πύθ. 2, 112.
Παλαιμόνια, τά. Ἑορτὴ τοῦ Παλαίμονος, λατ. Portunalia· ἐκ τοῦ
Παλαίμων, ονος, ὁ. Κύριον ὄνομα ἀνδρός· κυρίως, ὁ παλαιστής· ἐξαιρ. ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τῷ ὀνόματι ὁ Μελικέρτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, καθὼ βοηθὸς τοῖς ναυταῖς θεός, λατ. Portunus, Ἀπολλόδ. α'. 9. Παυσαν. Ἀττ. κεφ. ὑστ. τῷ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται τὸ, Παλαίμων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, πιθανῶς ὡς Παλαιστοῦ, ὅθεν παρήχθη καὶ τὸ Παλαιμονέω.
*Παλαιογενής, ὁ, ἡ, = παλαιγενής, Ἀριστοφ. Νεφ. 357.
Παλαιόγονος, ὁ, ἡ (παλαιός). Ταὐτὸν τῷ, Παλαίγονος.
Παλαιόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἐκ παλαιῶν χρόνων.
*Παλαιοθέτης, ου, ὁ. (τίθημι). Διάφορος τετριμμένος εἰς τὰς ὑποθέσεις, ὅρ. παλαιοπράγμων.
Παλαιολογέω, ῶ (λόγος). Ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, λέγω ἢ πραγματεύομαι καὶ ἐρευνῶ περὶ παλαιῶν καὶ ἀρχαίων πραγμάτων, ἢ περὶ ἀρχαιστήτων· ὅθεν
Παλαιολογία, ἡ. Ἡ περὶ παλαιῶν πραγμάτων ὁμιλία, ἔρευνα, πραγματεία.
Παλαιομάγαδις, ὁ· ίδε Μάγαδις, σριθ. 2.
Παλαιομήτωρ, ἡ, ὡς τό, παλαιμάτωρ. Ἡ παλαιὰ καὶ ἀρχαία μήτηρ, προμήτωρ, ἐξ ἧς κατάγεσθαι τις, Εὐρίπ. Ἱκέτ. 628.
Παλαιομωλωψ, ωπος, ὁ (μαίλωψ). Δόλιος πανοῦργος ἀπατεὼν παλαιὰ ἀλωπού, Φιλοξ. Γλωσσ.
*Παλαιοπενθής, ὁ, ἡ (πένθος). Ποιητ. πρ πολλοῦ πενθῶν, μαυροφορῶν· ἀντίκ. τῷ, νεο πενθής.
Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ἐκ πολ λοῦ χρόνου πλοῦτον συναθροίσας, ἐκ παλαιῶ χρόνων πλούσιος· καὶ ἐπομένως ὁ πολλὰ καὶ με γάλα πλούτη ἔχων, ὑπέρπλουτος, Θουκυδ. ἀντίθ τῷ, νεόπλουτος.
Παλαιόπολις, ἡ, Παλαιὰ πόλις, Ἡσύχ. ἀντ τῷ, νεάπολις.
Παλαιοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ἐ πολλοῦ χρόνου ἐξησκημένος εἰς τὰ πράγματα παλαιόθεν γεγυμνασμένος εἰς ὑποθέσεις, (ὡ τὸ τῆς συνηθείας, παλαιὸς λύκος)· ἐκλαμβά νεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Παυοῦργος· ὁ Ἡσύχ ἐξέλαβε τοῦτο ὡς ἑρμηνεῦον τοῦ, παλαιοθέτης
Παλαιορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Παλαιὰ ῥά πτων.
Παλαιόριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Παλαιὰς ῥίζα ἔχων, Λουκιαν. «Παλαιόῤῥιζον φυτόν.»
Παλαιός, ά, όν (πάλαι). Παλαιός, παλιὸς χρό παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, λίαν γέρων, Ὁμ., ὅστι ἀντιτάσσει πολλάκις παλαιὸς καὶ νέος ἀλλήλοις λέγεται δὲ καὶ παλαιὸς γέρων, παλαιὰ γρηῦς Ὀδ. Ν, 432, Γ, 346. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγ μάτων, ἀπὸ παλαιοῦ καιροῦ, ἀπὸ πολλῶν χρόνους ὑπάρχων, π. χ. οἶνος, Ὀδ. Β, 340 καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔχων μέ ποτε, πρὸ πολλοῦ δὲ ἀπέθανον, Ἰλ. Λ, 166 Ὀδ. Β, 118. ἄρα, οἱ παλαιοί, οἱ προπάτορες οἱ πρόγονοι. «Παλαιὸς χρόνος, παλαιὰ ἡμερα κ. τ. τ., μακρὸς παλαιὸς,» πρὸ πολλοῦ περα συμ. «Τὸ παλαιόν,» ὡς Ἐπίῤῥ., ὡς καὶ τὸ πάλαι, τὸν παλαιὸν καιρόν, πρότερον, ποτέ, πολλκ. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἀντίκ. τῷ, νέος καὶ καινός, Ἡρόδ. 9, 26. β) πολυκαιρινὸς πεπαλαιωμένος, διὰ τὴν πολυκαιρίαν ἄχρηστος τετριμμένος, Schütz Αἰσχ. Προμ. 317. Σοφοκλ. ΟΤ. 290. ἔτι δέ, διὰ τὸ γῆρας ἀδύνατος, εὐ ηθεις, νηπιος, πρβλ. Κρόνιος, 2. γ) σεβάσμιος διὰ τὸ γῆρας, ἐν γένει, σεβάσμιος, ἱερός, ὡ τὸ λατ. antiquus, Ἀντιφ. σ. 762. Valck. diatr. p. 293. ἄμφ. — Ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερλ. παλαιότερος, παλαιότατος, τὸ δὲ ἀνώμ. παλαίτερος, παλαίτατος, Ἡρόδ., ὅστις ἐν 1, 60. συντάσσει, ἐκ παλαιτέρου, ἀπὸ τοὺς πα λαιοὺς χρόνους, Αἰσχ. Εὐμ. 708. Θουκυδ. Εὐρ καὶ ἀλλαχοῦ (ἡ συλλαβὴ αι ὑπάρχει παρὰ τοῖ Ἀττ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς Μεταγν. Οὐχὶ σπα νίως βραχεῖα, Ἰακ. Ἀθην. σ. 113. Ἀ. Π. σ 518. Gaisf. Ἡφαιστ. σελ. 216.) ὅθεν
Παλαιότης, ητος, ἡ. Ἡ παλαιὰ ἡ ἡ γερον τικὴ ἡλικία, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἡ πολυετία τὸ εἰκαίτι ἀπὸ πολὺν καιρόν· ἡ ἀρχαιότης ὁ παλαιὸς ἐκ πολλοῦ χρόνου παρελθὼν χρόνος καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ζήσαντες ἄνθρωποι· ἰδιάζουσα τῇ ἀρχαιότητι ἁπλότης κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν τέχνην, κατὰ τὸ ὕφος κ. τ. τ. ἰδιάζων τῇ ἀρχαιότητι χαρακτήρ, παρ Εὐρ. Ἑλ. 1062. «Παλαιότης ἐνεστι τῷ λο γῳ, ἐν ταύτῃ τῇ ὁμιλίᾳ κεῖται ὡς βάσις ἡ ἁπλότης. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Παλαιός, ταῖς ὡραις ἐξευθαρμένος ἤθη, ἄφρων, ἠλίθιος.»
Παλαιοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννήσας, καὶ ἐπιμένως ὁ παυσας τοῦ γεννᾶν· ἐξωτλημένος· ἀντίκ. τῷ, νεοτόκος.
Παλαιότοκος, ὁ, ἡ. Ὁ παλαιὸς κατὰ τὴν γέννησιν, γέρων, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.
Παλαιότροπος, ὁ, ἡ, (τρόπος). Κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, ἕδος, ἢ ἐκ τοῦ παλαιοῦ τρόπου ὤν, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 23.
Παλαιουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ παλαιὰ (παν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δέλια) ῥάπτων, παλαιοράφος (μπαλωματής), Πολυδ. ζ'. 82.

Παλαιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς παλαιός, Γεωπον.

Παλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Παλαιὸς κατὰ τὰς φρένας, φρόνιμος, ὡς γέρων. πολλὰ φρόνιμος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 641. καὶ 874. Ἱκέτ. 601. τινὲς ἐν τῇ πρώτῃ ῥήσει »Παλαίφρονα ἔταξεν.

Παλαιόω, ῶ (παλαιός). Παλαιόνω, παλαιὸν ποιῶ, ἐξαιρ. ἀφίωτε νὰ γίνῃ παλαιὸν ἢ νὰ ἀφανισθῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀκυρόω, Παθητικ. παλαιοῦμαι, οὖμαι· γίνομαι παλαιός, καὶ γηράσκω.

Παλαίσμα, τό. Ἀγών, μεταφ. μάχη· καὶ ἡ τέχνη, ἢ τὸ μηχάνημα, ἢ κακοτεχνία τοῦ παλαιστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ παλαίειν μεταχειρίζεται· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία πάλη, Ἡρόδ. ζ'. 33. »Ἀσείων δὲ παντάεθλον, παρὰ ἓν πάλαισμα ἄδραμε νεᾶν ὀλυμπιάδα.« Αἰσχύλ. Εὐμ. 863. »Πάλαισμ' ἄρυτον τοῖς ἐναντίοις ἔχει,« αὐτὸς εἶναι ἀνίκητος εἰς τὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν του μάχην. 2) Κάθε μηχάνημα, τεχνικὸν μέσον, δόλος, στρατήγημα, κακοτεχνία, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται τις κατά τινος, ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν σκοπού τινος, Δημ. »Πάλαισμα τὸ καλῶς ἔχον τῇ πόλει, ὁ ἐπιχειρήσετις μέσον ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως, Σοφ. ΟΤ. 819.

Παλαισμοσύνη, ἡ. Ταὐτόν τῷ, πάλη, ποιητικ. Ἰλ. Ψ, 701. Ὀδ. Θ, 103. 126.

Παλαιστάγής, ὁ, ἡ (στάζω). Παλαιὸς στάζων, ῥέων. »Παλ. οἶνος,« Νίκανδρ. Θηρ. 591. »παλαιὸς οἶνος·« ὅστις διὰ τὴν πολυκαιρίαν ἔγινε κολλώδης ὡσοῦν, ἐλαιώδης.

*Παλαιστάω, Μ. ήσω. Παλαίω.

Παλαιστέω, ήσω. Διὰ τῆς παλαιστῆς μαστῶ, ἁμμ. 2) Σπρώχνω μὲ τὸ χέρι πάντοτε παρόμοιον. ὃρ. καὶ παλαιστή· ἐκ τοῦ

Παλαιστή, ἡ, κυρίως ταὐτόν τῷ, παλάμη, ἥτις κατὰ πλάτος συνίσταται ἐκ τεσσάρων δακτύλων. 2) Μέτρον τι τεσσάρων δακτύλων πλάτος ἔχον. Ἀττ. παλαστή, πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τῆς πρώτης σημασίας, Lob. Φρυν. σλ. 295. Ἁλεξιάρ. παλαστήν. Τοῦτο τὸ μέτρον ἐλέγετο καί, τέτρατον, ἤτοι ἁπειθή περιέχει 4 δακτύλους, ἢ ἁπειθὴ ὑπάρχει τὸ τεταρτημόριον τοῦ, ποὺ· λατ. palmus.

Παλαιστής, οῦ, ὁ (παλαίω). Ὁ ἀγωνιστής, ἅτις μετέρχεται, ἐξασκεῖται τὴν πάλην, ὁ παλαίων, παλαιστὴς, Τουρν. Ὀδ. Θ, 246. β) τροπ. πᾶς τις ἀνταγωνιστής· γυμνασμένος, ἀνδρεῖος· παιδουργός, Valck. Ἱππ. 921. πρβλ. πάλαισμα. 2) Ἀλεξανδρ. ταὐτόν τῷ, παλαιστή, Ψαλμ. λή. 7.

Παλαιστιαῖος, αία, αῖον. Ὁ παλαιστὴς μέγεθος πλάτος ἢ μῆκος ἔχων· ἐκ τοῦ μέτρου τεσσάρων δακτύλων, Ἡρόδ. 1, 50.

Παλαιστικός, ή, όν. Εἰς τὸν παλαιστὴν ἀνήκων ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ· εἰς τὴν πάλην ἐπιτήδειος, γυμνασμένος· ἀνάγεται συνήθ. εἰς πᾶν ὅ,τι συνέχεται μὲ τὴν παλαιστικήν, ἐν ᾧ τό, παλαιστρικὸς ἀνάγεται συνήθ. εἰς τὴν παλαίστραν· κατ' ἄλλους ὑπῆρχε τὸ μὲν, παλαιστικὸς ἀρχαιότερος τύπος, τὸ δὲ, παλαιστρικὸς νεώτερος, Lob. Φρυν. σ. 242.

*Παλαιστίς, ίδος, ἡ, = παλαιστή.

Παλαίστρα, ἡ. Ὁ συνήθως μὲν, δημόσιον, σπανίως δὲ ἰδιώτικος, ἀνήκον σχολεῖον, τόπος ἔνθα ὑπὸ τῆς ἐπιστασίας καὶ ὁδηγίας τοῦ παιδοτρίβου γυμνάζονται οἱ παλαισταί· ἴδε πάλη. 2) Τροπ. κάθε, ἐξαιρ. καὶ εἰς γύμνασιν τοῦ νοὸς ἀνήκων ἐπιστήμη, γυμνάσιον, Πλούταρχ. προβ. συμ. δ'. »Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τὸ πρᾶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης.« ὅθεν

Παλαιστρικός, ή, όν· νεώτερ. τύπος ἀντὶ, Παλαιστικός. Ἐπίρ. Παλαιστρικῶς, μὲ παλαιστικὸν τρόπον.

Παλαιστρίτης, ου, ὁ. Ὅμοιος τῷ παλαιστῇ· ἐν γένει, = παλαιστρικός, Πλούταρχ.

Παλαιστροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τῆς παλαίστρας, ἤτοι τοῦ σχολείου τῆς πάλης.

*Παλαίτερος, συγκρ. κατὰ συγκ. ἀντὶ παλαιότερος.

Παλαίτατος, κατὰ συγκ ἀντὶ τοῦ, Παλαιότατος, Θουκυδ. καὶ οἱ Ποιηταί.

Παλαίφαγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τὸν ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔφαγον ἢ ἔτρωγαν· ὁ πάλαι ἐσθιόμενος, χρησιμεύων ἄλλοτε ὡς τροφή, ἐπίθ. τοῦ βαλάνου. 2) Ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν φαγωμένος, διεφθαρμένος.

Παλαίφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Παλαιφάτως. Ὅστις πρὸ πολλῶν, παλαιῶν χρόνων ἐγένετο ἢ ἐρρέθη, ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου ἐκφωνηθείς, προφητευθείς, πεφατισμένος, ὃ ἐστι, μεμαντευμένος ἐξαιρ. ἐπίθ. παλαιῶν χρηστῶν, »θέσφατα« Ὀδ. Ι, 507. Ν, 172. 2) Περὶ τοῦ ὁποίου ἐκ πολλοῦ χρόνου ἦξη ὠμιλεῖτο, ἢ λόγος ἀρχαῖος ἄδεται περιφέρεται, πάλαι περίφημος, μνημονευμένος, γνωστός, Ὀδυσ Τ, 163. »Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, παλαιὰς ἢ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἐκπαλαι μῦθοι, Φωτ. ἢ κατὰ τὸν Σχόλ. Παλαιὰ φατιζομένης, περὶ ἧς παλαιὰ μυθεύεται· οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι, διὰ τὸ τὰς τοιαύτας εἰς τὰ στελέχη καὶ σπήλαια ἐντυγχάνειν τὰ παιδία· ἔστι δὲ ὁ λόγος, Οὐ γὰρ δὴ ἐκείνων εἶ σύ. Πιθανὸν δὲ τοὺς πάλαι ἀνθρώπους ἐν τοῖς ἐρημίαις τὰς μέξεις ποιεῖσθαι πλησίον δρυῶν καὶ πετρῶν. Τινὲς δὲ Παλαιφάγου (εἶπον) ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ βαλανοφάγουν, ἔνθα ὁμως ἡ ἀναγν. αὕτη ἐστὶν ἡμαρτημ. Ὁ Εὐστάθιος λέγει περὶ τούτου οὕτωσί. »Τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἰναίτινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν σημαίνει ἀμηχάνητον, καὶ ἡ ἡδονὴ ἀτέραμνον.« ὅθεν 3) Ἐκ γένεσ, παμπάλαιος, τὸν παλαιὸν καιρόν, ποτὲ γενόμενος ἢ πραχθείς. 4) Ἐνεργ. ἐκ πολλοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἦδη προφητεύων, χρησμοδοτῶν, Σοφοκλ. Τραχ. 823. »Παλαίφατος προνοίαν,« ἢ πάλαι μαντευσαμένη, ἢ πρὸ πολλῶν χρόνων προφητεύσασα (συνήθ. μὲν παράγουσι παρὰ τὸ φημί, φατός, βέλτιον δὲ, κατὰ τὸν Döderlein, παρὰ τὸ ΦΑΩ, φαίνω, ἄρα κυρίως, τὸ πάλαι φανείς, ἐκ πολλοῦ χρόνου ὁρατὸς ἢ φανερὸς γενόμενος.)

Παλαίφατος, ὁ, ἡ (φείβος), = παλαίφατος, 4. ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 833. ἔνθα τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσιν οὕτω ἀντὶ τοῦ παλαίφατος, φοιβάσθαι γὰρ τὸ Μαντεύεσθαι.

Παλαίφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ποιητ. πάλαι φυτευθείς

Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ποιητ. ἐκ πολλοῦ καιροῦ κατοικῶν τῆς ἰδίας χώρας, ἐντόπιος, σχεδὸν ὡς τὸ, αὐτόχθων· καὶ παλαιὸς κύριος, κτήτωρ μιᾶς γῆς. »Δῆμος παλαίχθων,« αὐτόχθων, τὸ παλαιόθεν ἐντόπιον ἔνδυμα· παρ Αἰσχύλ. Θηβ. 105. »Ἄρης παλαίχθονα, ὁ παλαιότατος ἐξουσιαστὴς τῆς γῆς ἤτοι ἐπαρχίας· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, »Παλαίχθον' Ἄρης τὰν τεὰν γᾶν.«

Παλαίω, Μλ. αίσω. Ἀόρ. ἐπάλαισα, Ἰων. καὶ ἐπάλησα, Ἡρόδ. 8, 21. ἔνθα ὅμως χειρόγραφόν τι ἔχει παλκίσειεν (πάλη). Πελαίω, (παλεύω, ἢ ἀπαλεύω, χυδ.), παλαιστὴς εἰμί, Ἰλ. Ψ, 621. καὶ μετὰ δοτ. προσπ., Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ, πρός τινα· ἐν γένει, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. 2) Μεταφορ. πάτησιν, Ἰσ. Ε, 415. Ξεν. Οἰκον. 17, 2. »Παλαίσαντες πολλαῖς ζημίαις,« ἐπάλευσαν μὲ πολλὰς δυστυχίας, ὡς παιδείαν καὶ τιμωρίαν τῆς ἀπροσεξίας των. Πίνδ. Νεμ. 8, 47. »Ψεύδει πάλαιστεν,« ἀντὶ, ἑαυτὸν διέφθειρεν, ἐφεύσατο τὸν ἑαυτόν του Παῦ. καταπολεμοῦμαι, νικῶμαι. 3) ἀμεταβ. εἰμαι κατὰ τὸν ἀγῶνα δυστυχής, ἥττωμαι, νικῶμαι, Ἡρόδ. 8, 21. καὶ· ἡν σημσ. ἀπαντᾶται καὶ τὸ παθ., μετοχ. ἀόρ. παλαισθείς, Εὐρπ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Παλήσειε, διαφθείρειε· καὶ ἐπάλησεν, ἀφθάρη· αἱ ἄλλαι γλῶσσαι »Πεπαλημένε, ἐκπεσεῖν, καί, Πεπαλημένε, βεβλαμμένε, (ὁ Φώτ. ἀντὶ τούτων ἔχει πεπαλημένε λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα), ἀναφέρονται ἐπὶ τῆς τοῦ Ἡροδότου (7. 21). ῥήσεως, »Εἰ παλήτεια ὁ ναυτικὸς στόλος, ταὐτόν τῷ, ἐκπίπτοι· ἂν ἤθελε ναυηγῇ, ὑποπέσῃ, δυστυχήσῃ, διαφθαρῇ.

Παλαίωμα, τό (παλαιόω). Τὸ ὁποῖον παλαιὸ ἐγένετο, τὸ παλαιωθὲν πρᾶγμα· καὶ = παλαίωσις.

Παλαίωρ, Δακων. ἀντὶ τοῦ, Παλαιός, ἁπλοῦς, μωρός

Παλαίωσις, ἡ (παλαιόω). Τὸ παλαιὸν ποιεῖν. 2) Τὸ παλαιὸν γίνεσθαι· τὸ διὰ τὴν πολυκαιρίαν μὴ ἔχον πλέον κῦρος.

Παλαμάζω, καὶ, παλαμίζω, ἀντὶ, πηλαπαλῶ προσπηλ. ἀντὶ, ὑβρίζω, καὶ ὕβρις, Ἐτυμολ. σμφ. ὁ Ἡσύχ ἔχει, παλαμῖνος, Πολεμιστήριος, πρβλ. παλλαιῖνος.

Παλαμάομαι, ώμαι. Μλ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (παλάμη). Διὰ χειρὸς ἐργάζομαι, κάμνω, πράττω, κατορθῶ, διεργῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. γ'. 17. »Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον,« μὲ τὰς χεῖρας ἐκτελεῖν, ἐργάζεσθαι τὸ ἀναγκαῖον. 2) Ἐκ ταύτης οὖν τῆς σημασίας προκύπτει ἡ ἑτέρα ἀντὶ τοῦ, τεχνάζω, μηχανῶμαι· μεταχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ, ἢ καταπιάνω τι μὲ ἐπιτηδειότητα, τέχνην, τεχνικὸν ἐπιχείρημα, μηχάνημα ἢ μέσον τι στοχάζομαι, ἐφευρίσκω, π. χ. »Τόλμημα παλαμήσατθαι,« Ἀρτεμ. καὶ ἐντεῦθεν εἶχεν ὁ Παλαμήδης τὴν χαρακτηριστικὴν ὀνομασίαν του, καὶ ὁ τεχνίτης Δαίδαλος, ὁ υἱὸς τοῦ Παλαμάονος (Παυσανίας 9'. 3.) ἢ κατ' ἄλλους, Εὐπαλάμου ἢ Μητίωνος, ἐπαλλείτο Παλαμητής.

Παλάμη, ἡ. Τὸ ἔνδον μέρος τῆς χειρὸς μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων, καὶ ἐν γένει, ἡ χείρ, ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον οἱ αὐτῆς κρατοῦμεν, πιάνομεν, κτυποῦμεν, ἢ ἄλλως πως πράττομέν τι, Ὅμ. Ἰλ. Α, 238. »Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοιο, ἐν ταῖς χερσὶ φέρουσι, βαστάζουσι. Ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῇ ἐπιχ. γεν. καὶ δοτ. παλάμηφι, παλάμηφιν. β) ὡς τὸ χείρ, κατὰ σύμβολον τῆς ἰσχύος, δυνάμεως, ὁ γρόθος, Ἰλ. Γ, 128. Ε, 558. καὶ ἀλλαχοῦ (ἐκ τοῦ πάλλω, ἔνθεν καὶ τὸ λατ. palmus καὶ palma, συγγενῶ, πάλη, κ. τ. λ.) γ) ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον ἐπιτηδειότητος καὶ τέχνης, τεχνικαὶ τέχναι, Ἡσ. Θ. 580. 866. Ἀσπ. 219. 320. 2) Τροπ. ξεχωριστὸν μέσον χειρὸς ἢ τέχνης, ἐπιτήδειον μέσον, μηχάνημα, τέχνημα, τεχνικὸν ἐπιχείρημα, ἐπιβουλή, πανούργημα, μέτον, ἐπιτηδειότης πρός τι κατασκεύασμα τινος, »Παλάμη βιότου,« ἐπιτήδειον εἰς διατροφὴν μέσον, Θέογν. 624. πρβλ. 1002. Ἡρόδ. 8, 19. ποτὲ μὲν ἐπὶ καλοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ κακοῦ, ἄρα ὡς τὸ, πάλαισμα. 2. καὶ, μηχανή. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐρρέθη ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων, ἤτοι ἐπιτηδείως ἐξειργασμένων, ὅθεν καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Τέχνη, ὡς ἀποδεικνύει τὸ »Τέκτονες εὐπαλάμων ὑμνωιν, Ἐπιγρ. ἴδε Παλαμάομαι. 3) Ἔργον τῆς χειρός, ἔργον τέχνης, ἐξαιρ. τοῦ πλαττοντος τεχνίτου, ὡς παρὰ λατ. manus

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Mentoris, ὁ ἰδιότροπος χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον δίδει ὁ τεχνίτης εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου γνωρίζεται ὁ ἐπιτήδειος τεχνίτης. Ruhnk. cp. cr. p. 101. — Παρὰ Πίνδ. Ὀλ. 9, 38. «Μοιρίδιῳ παλάμαι, θείᾳ βοηθείᾳ, τέχνῃ καὶ μηχανῇ δαιμονίᾳ. Παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 817. «Πυρίγενής παλάμα,» ἡ σπάθη, τὸ ξίφος, καθὸ χαλκευθὲν ἐν πυρί.

Παλέμημα, τό (παλαμάομαι), Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. α'. 32. Τεχνικὸν ἐπιχείρημα, ἐφεύρημα, μηχανή.

Παλέμηφιν. Τῇ παλάμῃ, τῇ χειρί· ἐκ τῆς χειρός, Ὅμηρ. ὁρ. παλάμη.

Παλαμναῖος, ὁ (παλάμη). Κυρίως ὡτινι ἐπέβαλον χεῖρας, ἐπεχείρησαν, βίᾳ βεβλαμμένος, λυμαινθείς, ἐφαρ. ἀπὸ φόνου καὶ μιάσματος, ὅθεν, ὁ παλαμναῖος, ὡς τὸ αὐτόχειρ, ὁ φονεύς ὁ φόνῳ ἐνεχόμενος, ὁ μιάνας ἑαυτὸν αἵματι φόνου, ὁ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος, μεμιασμένος. «Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν», Σοφοκλ. Τραχ. 1207. ὅθεν, τὸ παλαμναῖον, (Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1218.) μολυσμός, μίασμα, ἀκαθαρσία διὰ αἵματος φόνου, 2) καθόλου ταὐτὸν τῷ, Ἀλάστωρ, καὶ Προστρόπαιος, ὁ τοὺς φονεῖς τιμωρούμενος, ὁ προστρέπων τὰ ἄγος αὐτούς, ἐνδικηπτὴς τοῦ χυθέντος αἵματος, ἐρινύς, τιμωρὸς δαίμων, ἐπίθ. τοῦ Διός. «Ζεὺς παλαμναῖος».

Παλάσιον, τό. Ἀριστοφ. Εἰρ. 594. ταὐτὸν τῷ, παλαθίον, πελάθιον.

Παλάσσω, Μέλ. ἄξω· καὶ, παλάσσομαι, παραπεπλάγμαι. Ῥαντίζω, μολύνω χύνων πολλὰς ἀκαθαρσίας, κιννῦ. Στολόνω καὶ μολύνω, μιαίνω, ῥυπόω, ἀκαθάρτων, μιαρὸν καὶ ῥυπαρὸν ποιῶ, Ἰλ. Ζ, 268. «Αἵματι καὶ λώβῃ πεπαλαγμένοι»· ἔτι δὲ ἐγκεφαλῳ, ἰῷρῷ κτλ. Ὀδ. Ν, 395 κτλ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Δ, 98. Μ, 186. «Ἐγκεφάλοις πεπάλακτον, κατεχύθη, ἐχύθη εἰς τὴν γῆν τριγῶνον. Κατὰ μετ. ἀπλ. «Παλάσσετο χεῖρας (Ἰλ. Α, 169.)»· ἐμόλυνε τὰς χεῖρας του· ἐξαιρ. εὐχρήστως παρ' Ὁμ. ὁ μετοχ. παθ. παρακ. πεπαλαγμένος. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Ε. 735. β) παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν γένει, βρέχω, ῥαντίζω, μαλάττω, ἐπαλείφω, ἀπαλύνω, μαλακύνω, μιαίνω, ῥυπαρὸν ποιῶ, Ἡλλήν. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1045. Κοϊντ. Σμυρ. ιβ'. 402. «Νύσσῃ πεπαλαγμένον ὕδατι»· ἔνθεν καὶ τὸ, Πτλλός, ἡ βεβρεγμένη γῆ, ἡ λάσπη. 2) κληρόω, κληρόομαι, λαγχάνω, τραβῶ εἰς τὸ λαχνόν, κινῶ τοὺς λαχνοὺς· παρ' Ὁμ. ἐστὶ τὸν παθ. παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεργ. «Κλήρῳ πεπάλαχθαι», Ἰλ. Η, 171. «Κλήρῳ πεπαλάχθαι», ἤτοι κληρώσασθαι, κληρώσασθαι, κλήρου λαχεῖν, ἤτοι ἀφῖνω νὰ πέσῃ εἰς ἐμένα ὁ λαχνός, Ὀδ. Ι, 331. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνου ἔτι παρὰ τισι Μεταγν. Ἐποπ., μιμηταῖς τοῦ Ὁμήρου. (Ἀμφότερας αἱ σημασ. ἠσκημένους ἐκ τοῦ κοινοῦ πρωτοτύπου, πάλλω, διότι τὸ ὑγρὸν ἢ ἡ μάζα, μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζεταί τι, πρέπει νὰ βληθῇ πρῶταον εἰς κίνησιν, καὶ αὐτὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ προσφυέστερον διὰ τοῦ, πάλλω, τὸ δὲ κληρόσασθαι ἐγίνετο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ὁμ. ἐν ᾧ ἔβαλλον τοὺς κλήρους εἰς μίαν περικεφαλαίαν καὶ κινοῦντες ἀναπαύοντο αὐτούς, ἴδε, πάλλω καὶ κλῆρος· ὅθεν πάλος, παλαχή· τῇ πρώτῃ σημασ. συγγεν. ὥστι τό, πωλῶ καὶ ἴσως καὶ τὸ, πηλός.)

*Παλαστέω, Ἀττ. αὐτὸ παλαιστέω, ἡμαρτ. ἀνάγν. Ὀδ. Α, 252. ἐκ τοῦ

Παλαστή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παλαιστή. Ὁ Πολυδ. ἐν β'. 157. λέγει, ὅτι τινὲς καὶ, Παλαιστής, ὁ, εἶπον· «Ἀλλ' ταῦτα τῶν Ἀλεξανδρέων ἦν ἴδιον, καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀπορρίπτει ὁλοτελῶς. Ὁ αὐτὸς λέγει ὅτι, ὅτι τὸ, ἡ Παλαστή, εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφὴ· τῷ ὅτι ἐν ταῖς τοῦ Χαιθλερίου Ἀττικ. Ἐπιγραφ. ἀπαντᾷ τοῦ Παλαστή, καὶ οὐχὶ Παλαιστή, γεγραμμένον εὑρίσκεται· ἐν Ὀδυσσ. Α, 252. «Τὸν δ' ἐπαλαστήσασαν, ἄλλοι ἀναγινώσκουσι. «Τόν δὲ παλαστήσασαν, τῷ πελαστῇ, ὅ ἐστι, τῷ ἀγκώνι τῆς χειρὸς νύξασα, ὅρα τὸν Σχολ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Παλαστῶσαι, χειροτονῆσαι. Παρὰ Λουκιαν. Φιλοπατρ. 1. «Ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς παλαστήσοντα ἀναμένεις, ὅστις ἤδελες σὲ ὠθήσῃ, σὲ κοντίσῃ, σὲ σπράξῃ μὲ τὸ χέρι.

*Παλαστιαῖος, αία, αῖον, Ἀττ. ἀντὶ παλαιστιαῖος.

Παλάστιον, τό. Ἡ βατιλεὶη κατοικία, ἀνάκτορον, ἡ βατιλειος αὐλὴ· παρὰ τοῖς Νεωτ. — Δίων Κάσσ. 3, 16. «Καλεῖται δὲ τὰ βασίλεια παλάτιον, οὐχ ὅτι καὶ ἔδρᾳ ποτε οὔτως αὐτὰ ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι ἔντε τῷ παλατίῳ ὁ Καῖσαρ ᾠκει, καὶ ἐκεῖ τὸ στρατηγεῖον εἶχε, καί τινα καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμύλου προνοίαισιν φήμην ἡ οἰκία αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παντὸς ὄρους ἔλαβε· καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει.» ἐλέγετο ἄρα κυρίως ἐν ἑκ τῶν ἑπτὰ τῇ Ῥώμῃ ἑπτὰ ὄρος.

Παλαχή, ἡ (παλάσσω, τὸ κληρόω). Ὁ κλῆρος. 2) μοῖρα, τύχη. 3) τὸ διὰ κλήρου ποσὸν τινὸς ἐξαιρ. ἡ διὰ κλήρου τυχοῦσα ἀρχή, ἀξία, ὀφίκιον· ἐνίοτε ἀρχή, καὶ αὐτὸ τοῦ, γένος, εἶδος· καὶ ἐντεῦθεν, Παλαχῆνη, ταύτου τῷ, ἐκ παλαχῆς, Νίκανδρ. Θηρ. 450. ὅπου διὰ τοῦ, ἐκ γενεᾶς, ἐξ ἀρχῆς, ἑρμηνεύεται.

*Πάλαυμα, τό (παλαύω). Δέλεαρ, δόλωμα.

Παλαυτής, οῦ, ὁ (παλεύω). Τὸ πτηνὸν, τὸ πουλλίον, τὸ ὁποῖον ἔχοντες εἰς τὸ κλωβίον ἀπατῶσι καὶ φέρουσιν εἰς ταὺς βρόχους τὰ λοιπὰ ἄγρια πτηνά. Ἡράχτης, οὐ περ τὸ κελαδάριον ἔλκει τὰ ἄλλα καὶ πάττουσιν εἰς τὴν παγίδα, L' appeau, la chanterelle, Γαλ. Lockvogel, Γερμ. 2) ὁ διὰ τῶν παλευτῶν ἀγρεύων, πτανὰ τὰ ἄγρια πτηνά· μετ. ἀπατεών· ἴδε παλεύω· ὅθεν

Παλεύτρια, ἡ, καὶ, παλευτρὶς, ἴδος, ἡ, τὸ ἠηλυκὸν τοῦ παλευτής· ἐκ τοῦ

Παλεύω, Φέρω πρὸς ἑαυτὸν διὰ τοῦ παλευτοῦ τὰ ἄγρια πτηνά, καὶ ἀγρεύω, πιάνω αὐτά, θηρεύω, ἀγρεύω, Ἀρστφ. Ὄρν. 1079. 1085. Ὁ Φώτ. ἔχει, Παλεύεται, θηρεύεται, καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας Παλευτρίας καλοῦσιν. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. Σ'. 7. «Αἱ περιστεραὶ ζωσιν ὥστ' ὅταν ἓν αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Ὁ Ἡτύχ. «Παλεύτριαι γὰρ λέγοντες (αἱ περιστεραὶ) αὐτάς, αἱ ἐξαπατῶσαι, καὶ ὑπάγουσι πρὸς ἑαυτάς, ἤτοι ἐνοῤῥούσιν. Ὁ Φώτ. ἀντὶ «Παλεύσαι, ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι, καὶ Παλευτρίαι, περιστεραὶ πλάνος, ἀπὸ τοῦ τῆς πάλης ἢ τοῦ Παλαίμονος οὗτος δὲ ἔλεγον καὶ τὸν εὐξεπάπητον· καὶ «Παλευτά, τὰ λίνα, εἰς τὰ ὄρνια ἀλλιτεῦται, ὡς καὶ Παλευτρίδες, αἱ περιστεραὶ». 2) μεταφορ. «Παλεύειν τινὰ, θέλγειν, ἐπάγειν, ἑλκειν πρὸς ἑαυτὸν δι' ἀπάτης, δελεάζω, πλανῶ, τὸν βάλλω εἰς τὰ δίκτυα, φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σκοπόν μου· ὡς τὸ, παγιδεύω καὶ τὸ Λατ. Illicere, Ἰαν. Φιλάστρ. Εἰκ. σ. 341. 569. (συγγεν. τῷ, παλαίω, πάλαισμα.)

Παλέω, δίδει τὸν ἀόρ. ἐπάλησα εἰς τὸ παλαίω, Ἡρότ. 8, 21., ἔνθα ὅμως χειρόγραφόν τι ἔχει, παλαίσειν· ἴδε παλαίω, καὶ, ἐκπαλέω· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παλεύω, ἀντὶ τοῦ παλαίω.

Πάλη, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ (τὸ παλαῖσμα ἢ ἀπάλευμα), Ἀγὼν διὰ χειρῶν συμπλοκῆς αἰσιμῶν καὶ περιτροπῆς ἀλλήλων γινόμενος· Πλούταρχ. συμπ. 2, 4. «Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην εἶναι, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ἐν Δ. Γόμοι.

Παλίβαστος, ὁ, ἡ, = παλίμβαστος. Πάλιν βλαστάνων.

Παλίβολος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίμβολος.

Παλιγγένεσις, ἡ· καὶ, Παλιγενεσία, ἡ. Ἡ τοῦ πάλιν τὸ κοσμικῆς χλεύης.

Παλιγγενεσία, ἡ (γένεσις). Ἡ πάλιν, ἤτοι ἐκ νέου ἢ ἐκ δευτέρου γέννησις, ἀναγέννησις, ἀνακαίνισις· ὅθεν

Παλιγγενέσιος, ὁ, ἡ. Εἰς παλιγγενεσίαν ἀνήκων.

*Παλιγγενής, ὁ, ἡ (γένος). Νεογεννημένος.

Παλίγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶν ἢ ξένης γλώσσης ὢν· ὁ διάφορος τὴν γλῶσσαν ἤτοι τὴν ὁμιλίαν, ὡς «Παλίγλωσσος πόλις», Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 35. ὡς τὸ, παλίλογος, ἀντιφάσκων, ψευδής, ὡς παρὰ Πινδάρ. Νέμ. α'. 88. «Παλίγλωσσος ἀγγελία», ἡ ἀντιφάσκουσα, ψευδὴς εἴδησις.

Παλίγγναμπτος, ὁ, ἡ (γνάμπτω)· Πάλιν ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω γναμπτός, κυρτός, λυγισμένος, γωμισμένος.

Παλίγγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὁ πάλιν μαθὼν ἢ εἰδοποιηθείς, ξαναγνωρισθείς, Ἡσύχ. ἐν Α. Παλινδειός, ὁπου, παλινδαὴς, ἀναγνωστέον, ἐκ τοῦ δαῶ, δάημι.

Παλιγκεπηλεύω. Παλιγκάπηλος εἰμί, μετατοπάζω.

Παλιγκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Μεταπωλητής, μεταπράτης (ματραπάζης), ὁ ἀπὸ τὸν ἀπάτλον, ὁ ἐκ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων τὸ πρᾶγμα καὶ μεταπιπλῶν αὐτὸ λιανικῶς· ἴδε κάπηλος.

Παλιγκενὴς, ὁ, ἡ (κενέω). Πάλιν, εἰς τὸ ὀπίσω κατοικούμενος, ἐρχόμενος, ὑπάγων, Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1315.

Παλίγκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλασμένος, τσακισμένος, ἢ παλίγγναμπτος, κυρτός, κομπλός, σκολιός.

Παλιγκοτάω, παλιγκοτάινω, καὶ, παλιγκοτέω (πάλιν, κοτέω) παρ' Ἱπποκρ. ἀπὸ νόσου εἰς νόσημα, αἵτινες ἐπιστρέφουσιν, ἢ ἐπιγίνονται πάλιν καὶ χειροτέραι γίνονται· ὅθεν

Παλιγκότησις, ἡ· καὶ, Παλιγκοτία, ἡ. Ἡ ἐπιστροφὴ πάλιν καὶ χειροτέρευσις (τὸ ξαναπίασμα) νόσου, ἢ πάλαι ἄνοιγμα πληγῆς τινος, ἔπιπ.

Παλίγκοτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Παλιγκότως (κότος, πάλιν). Ὁ πάλιν ἐπιστρέφοντες κότου ἢ μνησικακίας ὤν, πάντοτε ἐπιστρέφων εἰς τὸν ἀρχαῖον ζῆμόν του, μνησικακίαν του, γινόμενος πάλιν ὀργίλος, θυμώδης, πάλιν ὀργιζόμενος, πάλιν ἐχθρικῆς φρονήσεως, Πίνδ. Ὀλ. 2, 36. π. β) ἐπὶ νόσων, ἢ πληγῶν, γινομένη πάλιν ταυτόχρονος ἢ κινδυνώδης, χειροτερεύουσα, ξανακυλίουσα, ξανογιομένη. «Παλίγκοτα πατήματα (Ἱππ.)», πόνοι, οἵτινες ἀνανεοῦνται, ἢ ἐπιστρέφουσι. «Παλιγκότως συνενεχθέντος αὐτῷ (Ἡρόδ. Η, 136.)», περιέπεσε πάλιν εἰς συμφοράν, ἢ πρότερα συμφορὰ ἐπῆλθε πάλιν· ὡσαύτως μετὰ ἐπὶ παντὸς ἀνανεουμένου παθήματος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος, ζηλοτυπίας κ. τ. τ. ἑρμηνεύεται καὶ ἀναμειγνυμένων μὲ βίαν. γ) καθόλου, θυμώδης, ὀργιζόμενος, κατάπικρος, ἀπεχθὴς, ἐχθρικός. 2) ἐπιφρ. ἀνανεοῦν τὸν κότον, τὴν μνησικακίαν ἢ τὸ μῖσος, Πινδ. β) ἀνανεοῦν ἢ ἀναζωπυρεῖν πληγὴν τινα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 872. 883. (τοὺς παρόντους ταύτην τὴν λέξιν, ἄνευ τινὸς συνθέσεως, ὡς τὸ ἐλλόγιμος καὶ νοήεντος παρὰ τὸ, πάλιν, ἐλλὰ ταῦτο δὲν ἔχει πιθανότητα.)

Παλίγκραιπτος, ὁ, ἡ (κραιπνός). Λίαν ταχύς, εὐκίνητος, Σιμμίας ἐν ᾠδῇ.

Παλίγκτισος, ὁ, ἡ (κτίζω). Πάλιν κτισθείς, ἀνακαινισμένος, ἀποκατασταθείς.

Παλίγκυρτος, ὁ (κύρτος). Καλέσιον πεπλεγμένον μὲ βέργας διὰ ψάρεμα, Πελυβ.

(Τόμ. β'.)

*Παλίγλωσσος, νεωτ. τύπος, ἀντὶ παλίγγλωσσος.

*Παλίγναμπτος, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ παλίγγναμπτος, Ὀππ.

*Παλίγξεστος, ὁ, ἡ. Ξεστὸς ἐκ νέου.

Παλιέθριος, ὁ, ἡ, ἐκ δευτέρου γένους, ἀναγέννησις, ἀνακαίνισις· ὅθεν

Παλιεθριάω, ἐπῳδὸς ἐπὶ τῶν ἀνακαινιζομένων, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ πάλιν θάλλων, ἀνθῶν, ἀκμάζων, ἀνανεούμενος, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθαλία, ἡ. Ἡ ἀνανέωσις τῆς ἀκμῆς, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρέμμων, ὁ, ἡ (θρέμμα). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτέω, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτής, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτικός, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτός, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτόω, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτῶ, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτῶν, ὁ, ἡ (θρέπτω). Ὁ πάλιν θρέφων, ἀναθρέφων, ἀναζωπυρῶν, ἀναθάλλων, ἀνανεῶν, Ἀνθολ. Ε'. 6.

Παλιθρεπτῶνος

τῶν ἑτέρων ἐφευρέσεις, ἤτοι τὰ τῶν ἄλλων ποιήματα, καὶ οὕτως ἐκάλεσε αὐτὰ ὡς ἴδιά του.

Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ παλίμπλους (πλώω). Ὁ πάλιν ἢ εἰς τοὐπίσω πλέων, Δυκόφρ. 1431.

Παλιμπνοή, ἡ, ποιητ. παλιμπνοίη (πνοή). Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 546. ἀντί, παλιμπνοία. Ἐναντίος ἄνεμος, πνοή, φύσημα ἐναντίου ἀνέμου.

Παλίμποενος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον (ποινή). Ἀνταποδίδων, ἐκδικούμενος, φιλεκδικος, καὶ ἀντιμείβων. «Τὸ παλίμποινον», Αἰσχύλ. Χοηφ. 791. ἀντίμειψις, ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκδίκησις. «Παλιμποίνητι δίκῃσιν, ἐκδικητικαῖς τιμωρίαις», Μέξιμ. στίχ. 17.

Παλιμπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύω), ταὐτὸν τοῖ, παλίμπορος, Δυκόφρ. 180. καὶ, 628.

Παλίμπορος, ὁ, ἡ (πόρος), ποιητ. Ὁ εἰς τοὐπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐρχόμενος, πορευόμενος, ταξειδεύων.

Παλίμπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀναποδίζων, εἰς τὰ ὀπίσω ἐρχόμενος.

Παλιμπράτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μεταπράτης. παλιγκάπηλος, revendeur, Ἐπιστολ. Σωκρατ.

Παλίμπρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. παλίμπρητος (πιπράσκω). Πάλιν πωλήσεις, πολλάκις εἰς ἐκ καὶ εἰς ἄλλον πωλήσεις, πράσεις· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί τινος δούλου (τελάβου), ὅστις ἕνεκεν τῆς ἀχρειότητός του ἢ τῆς ἀχρηστείας του πωλεῖται συχνάκις ἀφ' ἑνὸς κυρίου εἰς ἄλλον· καὶ ἐντεῦθεν κυρίως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παλίμβολος, ἀχρεῖος, κακόγνωμος, αὐτόβουλος ὑποκείμενον. «Ἢ τοίοις διὰ πάντα παλιμπρήτοισι δεδοίκω», Ἀναλεκτ. β'. σελ. 163.

Παλιμπροδοσία, ἡ, ἡ, παλιπροδοσία, εως, ἡ, Ἀδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη γενομένη προδοσία· προδοσία ἀντὶ προδοσίας· ἐπανειλημμένη προδοσία, Μαξ. Πελ. σελ. 91, σύσιαστ. τοῦ

Παλιμπροδότης, ου, ὁ (προδίδωμι). Παρ' Ἀπποιαν. πολ. ε'. 96. Εἷς προδότης, ὅστις ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ὑπάγων προδίδει τινά, τοῦτον δὲ εἰς ἄλλον, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς πάλιν τοῦτον τὸν ἴδιον εἰς ἄλλον. Ὅστις προδίδει ἀμοιβαίως καὶ τὰ δύο μέρη, ἢ ὅστις προδίδει πάλιν ἐκεῖνον, ὅστις ἐπροδόθη αὐτῷ τι. Παρὰ Πολυβ. ε'. 95. ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ὁ δι' ὑποκρίσεως προδότης· ἡ δι' ὑποκρίτεως προδοσία· κεῖται ἔτι καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παλιμπρομηθέα, Ἐπίρ. Εἰς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθόκωλα. ἐκ τοῦ

*Παλίμπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). κυρίως, Ὁ γυρίζων τὴν πρύμναν, δηλ. ὁ ἀκροπόδιζων, χειρῶν εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ «Παλίμπρυμνος χώρησις, ἡ κατ' ὀλίγον ἐπιστροφή, εἰς τοὐπίσω χώρησις, ἀνάκαμψις, ἔχει, παραβάλλων τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐπὶ πρύμναν κρούσασθαι.

Παλιμπυγηδόν, Ἐπίρ. (πυγή, πάλιν). Τὸ εἰς τοὐπίσω ἀκροποδίζειν (ὀπισθόκωλα).

Παλίμπωλος, ὁ, ἡ (πωλέω)· ταὐτὸν τῷ, Παλιμπράτης. 2) ὁ πάλιν ἀγοράζων, Πολυδ. ζ'. 12.

Παλίμφημος, ὁ, ἡ (φήμη)· ταὐτὸν τῷ, δύσφημος, καὶ εὐφήμος, παρὰ Φίλ. 2) ὁ ἀντιλέγων, ἀντιφάσκων· ἀναιρῶν, πάλιν ἀθετῶν τι, Εὐριπ. Ἰων. 1096.

Παλίμφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ πάλιν φοιτῶν, ἐπιστρέφων, ὁ πάλιν ἐλθών, Μέξιμ. στίχ. 72.

Παλίμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἄλλην γνώμην ὢν ἢ γινόμενος, ἀλλάξων γνώμην, μέτοιμος. Δυκόφρ. 1349.

Παλιμφυής, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ πάλιν γεννηθείς, ἢ ἀναβιώσας, ἢ βλαστήσας, φυτρώσας, βλαστάνων, αὐξάνων, Δουκιαν.

Παλίμφατος, ἡ κάλλιον, παλίμφητος, ὁ, ἡ (ψάω). Ὁ πάλιν, ἐκ δευτέρου ψηστός, ἐξεσμένος· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ διφθερῶν, μεμβρανῶν ἢ ἄλλων τοιούτων ὑλῶν τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένων, ὥστε τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμένα δύνανται πάλιν νὰ ἐξαλειφθῶσι, νὰ μεβληθῶσι καὶ νὰ γραφθῶσιν ἄλλα. (ὁ τύπος παλίμψηστος ἐστι πάνυ ἅμφ.)

Παλίμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ πάλιν ἐμψυχωθείς, ἀναζωωθείς· ὁ ἐκ νέου ψυχὴν ἢ ζωὴν λαβών.

Πάλιν, Ἐπίρ. Ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω· καὶ αὐτὴ ἐστὶ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ μόνη σημτ. τῆς λέξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτων, ἔρχεσθαι, χωρεῖν, βαίνειν, τρέπειν, εἶναι κ. τ. τ. ὡσαύτως, καὶ τοῖς σπανιώτερον, παρ' Ἡρόδ. π. χ. 5, 72. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck. Φοιν. 732. 1409. «Πάλιν τρέπεσθαι, ὑπάγειν ὀπίσω, ἀναχωρεῖν· ὡσαύτως, «πάλιν δοῦναι, δίδωόπισω, δίδω πάλιν, ἀποδίδωμι, Ἰλ. Α, 116. Β, 79. σπανιώτ. μετὰ γεν. «Πάλιν τράπεζ' υἷος ἑοῖο», Ἰλ. Σ, 138. ἔτρεπε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του. Ἰλ. Τ, 439. «(Δόρυ) Ἀζηνή... (ἀπὸ) Ἀχιλῆος πάλιν ἔτραπεν· καὶ ἐν Ἰλ. Γ, 427. «Ὥστε πάλιν κλίσασα, εἰς τοὐπίσω ἀποβλέψατα, ἐκύτταξεν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἰλ. Φ, 504. «Πάλιν κιε ἑωυτέρου ἤιεν, ἀντί, ἔπι ὀπίσω ἑωυτοῦ αὐτῆς, δηλ. ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ὑπῆγε κατόπιν τῆς ἑωυτοῦ. πρβ. Ὀδ. Η, 143. Πάλλα, πάσσεται παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ἐκ παραλλήλου τό, πάλιν αὖτις, ἢ καὶ, αὖτε πάλιν, Ὀδ. Ν, 125. ἢ, ἀψ πάλιν, Ἰλ. Σ, 280. καὶ, πάλιν ὀπίσω, Ὀδ. Λ, 149. πάλιν ἐξοπίσω, Ἡσ. Θ, 181. β) ταὐτὴ συνέχεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀντιθέτου ἢ ἐναντίου, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἄρα, εἰς ἐναντίας, π. χ. «Πάλιν ἐρέω, ἀντιλέγειν, ἀντιφάσκειν, ἐναντιοῦσθαι, Ἰλ. Ι, 56. «Μοῦσον πάλιν λάζεσθαι, πέρειν ὀπίσω τὸν λόγον καὶ γυρίζειν ἀλλέως, ὁμιλεῖν ἀλλέως παρὰ πρότερον, τὰ ἐναντίων παρὰ πρότερον ὁμιλεῖν, Ἰλ. Δ, 357. ἀπ' ἐναντίας τοῦ, πλησίον εἰπεῖν, ἀλλέως ὁμιλεῖν παρὰ καθὼς στοχάζεται τις, Ὀδ. Ν, 254. «Οὐ γὰρ ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον· ὡσαύτως. «Πάλιν ποίησε γέροντα (Ὀδ. Π, 456.)», τὸν μετεμόρφωσεν εἰς γέροντα, τὸν μετέβαλεν ἐξ ὡραίας μορφῆς εἰς τὴν ἐναντίαν, τὴν γεροντικήν· ἐξαιρ. ἀπαιτεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἐν τοῖς συνθέτοις, π. χ. παλίμφημος. Καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συντάσσεται ἐνίοτε γενικῇ κτητικῇ, π. χ. «Τὸ πάλιν νεότητος», τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον τῆς νεότητος, Boeckh corpl. Inscl. Ὁλ. Α, 91. γ) παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συνήθως ἀντὶ τοῦ, αὖτις, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου, ἀπὸμη μίαν φορὰν· συχνάκις ἐν χρήσει ἐκ παραλλήλου, πάλιν αὖ, ἢ πάλιν αὖθις αὖ, σπανιώτερον, αὖπάλιν, Schaef. Μελ. σ. 89. Αὐτὴ ἡ σημτ. συμφύρεται πολλ. μετὰ τῆς πρώτης, ἀντὶ τοῦ, ὀπίσω, ὡς γίνεται δῆλον ἐν τῷ παρελείγματι, πάλιν δοῦναι. — Νεώτ. ποιητ. τύπος ὑπῆρχε πάλι. (ἐν τοῖς συνθέτοις σημαίνει τό, πάλιν ἐνίοτε καὶ ὑπτίασιν, π. χ. παλίγκοτος, παλιμμήκης, παλίσκιος, ἴδε Ἰακ. Α. Π. σελ. 853.)

Παλινάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινί, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἄφθην ἐπιφέρῃ· ὅστις φέρει εἴδησιν, ἀπόκρισιν ἀμοιβαίως ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον· ὁ ὀπίσω ἀπαγγέλλων ἄγγελος.

Παλιναγρέτος, ὁ, ἡ (πάλιν, ἀγρέω). Ὅστις ἀνακαλεῖ, πέρνει τὸν λόγον του ὀπίσω· ὁ ἐναντία τοῦ πρώτου λόγου αὐτοῦ λαλῶν, 2) παθητ. παρθεὶς ὀπίσω, ἀναιρεθείς· ἢ ἀνακαλούμενος καὶ παρθῇ ὀπίσω, ν' ἀναιρεθῇ· ὅθεν, μ ταβλητός, ἀκατάστατος. Ἰλ. Α, 526. «Οὐ γ ἀμὸν παλιναγρέτον, (ἔπος)· . . ὅτι κεν καφαλ κατανεύσω, εἰς τοὐπίσω λῃπτόν, μεταμελητ ἐγὼ δὲν πέρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω εἰς ὅ,τι κ ἂν εἴπω. «Παλιναγρ. ἄτην» Ἡσ. Ἀσπ. 93.

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ (πάλιν, αἱρέω). Ἡ ξηρημένος καὶ πάλιν, ἐκ δευτέρου αἱρετός. ξαιρ. λέγεται ἄρχοντες, τῶν ὁποίων ἀπορ λόντες τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐκλέγουσιν αὐτόν δευτέρου. 2) καθῃρημένον τι, κρημνισθέντι πάλιν διορθωθὲν ἢ ἀποκατασταθέν. ἐξαιρ. μ ταφ. Πλάτ. Τιμ. σελ. 82. Ε. ὄθεν 3) χρεία χοντι διορθώσεως, ἀνορθώσεως· μεταβλητό μετατρεπτός. 4) ἐν γένει, ἐν κακῇ καταστά ῶν. ἐπὶ οἰκοδομῆς τινος καταλυθείσης καὶ π πάλιν ἐκ νέου οἰκοδομηθείσης, ἐπισκευασμέν ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένος, παλισύρραπτο εἰς τὸ ἴδιον, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν φατρίαν, ἀ τὴν ὁποίαν ἔφυγε, Ξεν. διεφθαρμένος, ασε ῥωμένος, φευκτός, ἀχρεῖος, «Παλιναίρετα γ πάντα γεγο ότα καὶ διεφθαρμένα».

Παλιναυξής, ὁ, ἡ (αὐξω). Πάλιν αὐξάνων.

Παλιναυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). αὐτομολῶν, φεύγων καὶ πάλιν ἐθελουσίως ὀπ σω ἐρχόμενος, εἰς τὸν ἴδιον, ἢ εἰς τὴν ἰδί φατρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγε, Ξεν.

Παλιναυχής, ὁ, ἡ (ΔΛΩ), = παλίγγωστος.

Παλινδιέω, ὦ (παλίνδικος). Πάλιν, ἐκ δε τέρου δικάζομαι, ἔχω κριτολογίαν, προτείν σον· ζητῶ ἀπὸμη μίαν φορὰν τὴν κρίσιν μου τὸ δίκαιόν μου· ἀρχίζω ἐκ νέου τὴν δίκην, τ κριτολογίαν μου, ἀναπολῶ τὸ προτέρημά μου,

Παλινδικία, ἡ, Ἡ εἰς ἀρχῆς, ἤτοι ἐκ νέο πάλιν δίκη· ἢ ἀνανέωσις κριτολογίας τινὸς δ νὰ λάβῃ καλλιτέραν ἀπόφασιν, Ἡρωδιαν. 6. Φέρεται ὅτι καὶ ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίνακι (σελ 240), ἀλλ' ἐπί τινος διαφόρου σημασίας.

Παλινδικός, ὁ, ἡ (δίκη). Ἐκ νέου παρ κισάζόμενος εἰς τὸν κριτὴν καὶ ἀνανεούμενος κρί τινά, ἐκ δευτέρου περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος κρινόμενος. β) ἐκ νέου φέρων ἢ φερόμενος ἐνώ πιον τοῦ κριτοῦ, εἰς ᾧτινος ζητῶν ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεώς του.

Παλινδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Εἰς τοὐπίσω ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιδινούμενος, στριφογυρί ζόμενος, Ἀνθολογ. (υ – – υ)

Παλινδίνησις, ἡ (δίνη). Ἡ εἰς τοὐπίσω ἐπ στροφὴ ἑνὸς στριφογυρίζοντος ἢ ἔνθεν κἀκεῖθε συνεχῶς περιφερομένου σώματος· ἐξαιρέτως τ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου.

*Παλινδίωκτος, ὁ, ἡ (διώκω). Πάλιν ἢ ὀ πίσω διωγμένος, Ἡσυχ.

Παλινδίωξις, εως, ἡ (διώκω), παρὰ Δογγ παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. 46. ἀντὶ παλίωξις. ἀνάπαλιν δίωξις, ἢ τῶν διωκομένων κατὰ τ διωκόντων, ὅταν δηλ. οἱ διωκόμενοι γυρίζωσ καὶ διώκωσι τοὺς πρότερον διώκτας αὐτῶν.

Παλινδρομέω, ὦ (παλίνδρομος). Πρὸς τὰ ὀ πίσω τρέχω, ἔρχομαι, ὑποστρέφω· τρέχω εἰ καὶ ἐκεῖ· καὶ ἐπὶ πλοίου, εἰς τὰ ὀπίσω πλέω τρέχω, ὀπισθορμῶ, Βίος Ὁμ. 19. ὄθεν

*Παλινδρομή, ἡ, = παλινδρομία.

Παλινδρομής, έος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, π λίνδρομος.

*Παλινδρόμησις, εως, ἡ, καὶ

Παλινδρομία, ἡ (παλινδρομέω). Τὸ εἰς τ ὀπίσω τρέχειν, ἔρχεσθαι, ὑποστροφή, ὁ εἰς τ ὀπίσω ἔρχομός· τὸ ὑπάγειν καὶ ἔρχεσθαι ὀπίσω ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὄθεν

Παλινδρομικός, ἡ, όν. Ἴδιος ἢ ἀνήκων τ τὸν παλίνδρομον, ἢ παλινδρομίαν. «Κίνησις πα λινδρομικὴν· ταὐτὸν τῷ, Παλινδρομία, Στρέβ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παλινδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὀπίσω τρέχων, ἐπιστρέφων, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέχων, ὑπάγων καὶ πάλιν ὀπίσω ἐρχόμενος· ὀπισθορμητος.

Παλινζωΐα, ἡ. Ἡ ἐκ νέου, ἤτοι δευτέρα ζωή. Ἐκ τοῦ

Παλίνζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Πάλιν, ἐκ δευτέρου ζῶν.

*Παλιννημερία, ἡ (νήμερος). Ἐπιστρέφουσα γαλήνη ἀνέμου· λέξις ἀποδοκιμαζομένη παρὰ Jacobs del. epigr. 7, 69.

Παλινοΐδρυσις, εως, ἡ (ἱδρύω). Ἡ ἐκ δευτέρου ἱδρυσις, προσόιδρυσις, Ἱππιατρ.

*Παλίνοστος, ὁ, ἡ (νόστος), ποιητ. ὡς τὸ παλίνοστος.

*Παλινοδέω, ήσω (ὁδός). Βαδίζω πάλιν ὀπίσω ὁρόμου τινός, πρβ. τριοδέω. 2) ἐν γένει, ἐπαναλαμβάνω.

Παλινοδία, ἡ (ὁδός, πάλιν). Ἐναντία ὁδός, ὑποστροφή, εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμός, Διόδωρ. Σικ.

Παλινόρμενος, ἐντ, ενον (ὄρνυμι). Ὀπίσω κινούμενος ἢ τρέχων, ἡ ὁρμῶν, ὑποστρέφων, Ἰλ. Α. 326. πρβ. παλίνορτος.

Παλινορμέω. Εἰς τὰ ὀπίσω ὁρμῶ, ὑποστρέφω.

Παλινόρμητος, ὁ, ἡ (ὁρμάω)· καὶ, παλίορος, ὁ, ἡ (Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179, πόλλ' ἀμφ.), καὶ, παλίορτος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι) ταὐτὸν τῷ, παλιόρμενος, Ἰλ. Γ. 33. (περὶ δὲ τοῦ παλίορος ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγνωσις εἶναι, καθὼς φαίνεται, παλίερρος.) ἴδε παλίνορος.

Παλινοστέω, ῶ· Μέλ. ήσω. Ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω ἐπανέρχομαι. (ἐκ τοῦ παλίνοστος).

Παλινόστιμος, ὁ, ἡ (νόστιμος). Ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποστροφήν, εἰς τὸ ταξειδεύειν ὀπίσω· Ὁρμὴ παλινόστ.ιμος, ἕψεσις, κλίσις, ὄρεξις εἰς τὸ ὑποστρέφειν. Παλινοστίμος ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ὑποστροφῆς, Ὀππιαν. Ἁλ. α'. 616.

Παλίνοστος, ὁ, ἡ (νόστος). Ὁ ὑποστρέφων, ὀπίσω ἐρχόμενος· ὁ ὑποστρέψας, ὀπίσω γυρίσας· καὶ, παλίνοστος.

Παλίνουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ἐκ δευτέρου οὐρῶν, ὁ δὶς κατουρήσας. Μαρτιαλ.

Παλινουροφόρος, ὁ, ἡ· ἴδε ἐν τῷ, παλιουροφόρος.

Παλινπροοσία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλιμπροοσία.

Παλινρυμη, ἡ (παρὰ Πολύβ. ιε'. 7.), ταὐτὸν τῷ, παλιρρύμη.

Παλίνσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), ταὐτὸν τῷ, παλίσκιος.

*Παλίνσσος, ὁ, ἡ, = παλίσσους, παλίσσυτος, Νονν.

Παλινστομέω, ῶ (στόμα). Πάλιν ὁμιλῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, παλιλλογέω. Αἰσχυλ. Θῆβ. 260.

Παλίνστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Εἰς τοὐπίσω ἢ ἀνάποδα στρεφόμενος, ὑποστρέφων· καὶ τραπεὶς εἰς φυγήν.

Παλινστρόβητος, ὁ, ἡ (στροβέω), ποιητ. Λυκόφρ. 730. ταὐτὸν τῷ, παλισθήνητος. Ὁπισθόδρομος· ὁ γυρίζων ἀντιστρόφως, ὡς ἡ φοῦρλα, ἡ ἡ ἄξων.

Παλίντροφος, ὁ, ἡ (στρέφω) ταὐτὸν τῷ, παλίστροπος.

Παλίντυκος, ὁ, ἡ (τίλω). Πάλιν, ἐκ δευτέρου πληρωμένος· ὁ πάλιν τὴν ἀπαιωσθὴν λαβών, ὅθεν, τιμωρηθείς, ἐκδικηθείς, Ὀδυσ. Α, 379. «Παλίντυκα ἔργεα, ὧν ἡ τίσις πάλιν γενήσεται, ἀντίποινα· καὶ Β. 144. τὸ δὲ, «Πνεύματα παλίντυκα δηίσειεν, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Ἠλίμ. Στρωμ. ζ'. ἑρμην. διὰ τοῦ, ποιήσειε ἵνα οἱ ἄνεμοι πάλιν πεισθῶσι, φυσήσωσι.

Παλιντοκία, ἡ (τόκος). Τὸ ἐκ δευτέρου ζητεῖν τὸν πληρωθέντα τόκον, Πλουτ. Τ. 7. σελ. 184.

Παλίντονος, ὁ, ἡ (πάλιν, τείνω). Πρὸς τοὐπίσω κυρτωμένος, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ τόξου, καὶ μάλιστα, καθὼς θέλουσί τινες, κατὰ ἀντίτην ἔννοιαν α) ἐπὶ τεντωμένου τόξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι εἰς ἀκμὴν ὁ τοξότης νὰ ῥίψῃ τὸ βέλος (τὴν σαΐτα), πρὸς τὸ ὁποῖον [αὐτὸς πρῶτον τεντόνει πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὴν νευρὰν (κόρδαν) διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ῥίψῃ τὸ βέλος μὲ τόσον περισσοτέρην ὁρμήν, Ἰλ. Θ, 266. Ο, 445. καὶ β) ἐπὶ ἠρεμοῦντος καὶ ἡσυχάζοντος τόξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄκρου τοῦ ὁποίου ἀπελύετο ἡ νευρὰ, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὴ ἦτον ξετεντωμένη, ἄρα, ἄτονος, ἀτέντωτος, ἀνειμένος, Ἰλ. Η, 469. Ὀδ. Φ. 11. 59. ὡς τόσον, αὐτὰ αἱ δύο σημασ. δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν ὑπὸ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ, δηλ. δυνάμενος νὰ τεζῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ κατ' ἀμφότερα μέρη ὀπίσω, ἄρα ἐν γένει, εὐκαμπτον, ἐλαστικόν, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὴ ἡ λέξις ἐμφαίνει οὐχὶ ἰδιαιτέραν τινὰ κατάστασιν, ἀλλὰ τὴν γενικὴν ποιότητα καὶ προτέρημα καθενὸς καλοῦ τόξου, καὶ τοῦτο συνάδει καὶ τὸ παρ' Ἡροδ. 7, 69., ὅτι ὃ καὶ ὁ Εὐστάθιος ὀρθῶς ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐπὶ ἄλλα μέρη κλινόμενα, ὅ ἐστι, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κυρτωθῆναι δυνάμενα. 2) παλίντονα, τὰ, πολεμικὰ τηλεχειρίσματα, δι' ὧν ἐσφενδόνιζον πέτρας τοξοειδῶς εἰς τὰς βόμβας τὴν σήμερον, ἄλλως καὶ λιθόβολα, Λατ. Ballista· τοὐναντίον δὲ, αὐδύτονα, ἐλέγοντο, ὡς παρὰ Λατ. catapulta, μηχαναὶ, δι' ὧν ἐσφενδόνιζον κατ' ὀριζοντίαν γραμμὴν ὀιστοὺς, μεγάλα βέλη, ἢ ἀκόντια. Ἐν τοῖς παλ. Μαθημ. κεῖται ἀντὶ τούτου, παλιντόνια.

*Παλιντραπελία, ἡ, = παλιντροπία, ἐκ τοῦ

Παλιντράπελος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. παλιντραπέλως (τρέπω), = παλίντροπος, Πινδ. Ὀλ. 2, 69. «Πῆμα παλ.ιν, παλιντραπόμενον, αὐδὶς καὶ αὖθις ἐπαναπάμπτον.

Παλιντριβής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, παλίντριψ, ῤῥος, ὁ, ἡ (πάλιν, τρίβω). Πάλιν τετριμμένος· διὰ τῆς τριβῆς ψθαρμένος· τυχὸν διαρμένος· μεταφ. πανοῦργος, δόλιος, κακότροπος, δολιόφρων, ἀπατηλός, ἐν τοῖς κακοῖς τετριμμένος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 448. «Ὄνον παλιντριβέως· καὶ Σιμων. περὶ γυναικ.

*Παλιντροπάομαι (παλίντροπος). Γυρίζω, στρέφομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω.

Παλιντροπής, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίντροπος.

Παλιντροπία, ἡ. Ἡ πάλιν, αὖθις τροπή, ὑποστροφή. 2) ἀντιστροφή, ἀναποδογυρισμός, καὶ μεταβολή, μετατροπή. 3) παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ. 1157. κεῖται «Παλιντροπίαιν ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβολία, ἀγωνία, ἀνησυχία, ὀμηχανία. ἐκ τοῦ

Παλίντροπος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὀπίσω ἢ ἐναντίως γυρισμένος, ἀντιστραμμένος· καὶ ἀποστραμμένος. 2) ἐνεργ. ὀπίσω τρεπόμενος, ἐπιστρέφων, ἐπανακάμπτων, ἀναποδίζων, ἀναποδίζων· μετατρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, τρεπόμενος εἰς τὸ ἐναντίον, λαμβάνων μορφὴν ἐναντίαν· «Παλίντροπα βουλεύματα καὶ παραχώδη», Πλούτ. εἰς Κικέρ. 47 ὅπου πρότερον «Πάλιν προβουλεύματα» ἔκειτο. «Ἡ μάχη παλίντροπος ἐγένετο», Διόδ. Σικ. ιζ'. 109. μεταβλήθη, μετετράπη εἰς τὸ ἐναντίον· οὕτω καὶ «Ἀγὼν παλίντροπος», παρ' Ἀππιαν. παρ' Εὐρίπ. Ἡρακλ. 1067. «Παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται», ἀντὶ τοῦ, αὖθις, ἐκ δευτέρου.

Παλιντυπής, ές, ὁ, ἡ (τύπτω). Εἰς τοὐπίσω ἢ καὶ αὖθις κτυπητὸς, διωχθεὶς, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1253.

Παλιντυχής, ές, ὁ, ἡ (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 474.) ἀντίκειται τῷ, τυχηρός. Ἐναντίον, κακὴν τύχην ἔχων, κακοτυχής.

Παλινῳδέω, ήσω (ᾠδή, πάλιν). Ἀνακαλῶ, ἀναιρῶ ἢ ἐπαναλαμβάνω τὴν προτέραν ᾠδήν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνακαλέω, ἀναιρῶ, πέρνω ὀπίσω ὅ,τι εἶπα.

Παλινῳδία, ἡ. Ἡ ἀνακάλεσις ἢ ἐπαναλήψις τῆς προτέρας ᾠδῆς· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, Ἀνάκλησις, ἀναίρεσις. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία· ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον· ὁ δὲ Φώτ. προστίθησι καὶ «Τὰ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις».

Παλίνορσος, ὁ, ἡ· ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ παλίνορσος. Κατά τινας παρὰ τὸ, ὄρα, ἐναλλάττων καὶ ἐπιστρέφων ὁμοῦ μὲ τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἡμέρας, καθὼς τὰ ζῴδια, σημεῖα τοῦ ἔτους ἢ τῆς ἡμέρας. «Παλίνορσον ἐξεκόκκισεν», ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐξ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1179. (ὅπου, παλίνορον, κεῖται) καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν· ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν. Παρ' Ἀράτ. 452. ἑρμην. τὸ «παλίνωραν» διὰ τοῦ, πάλιν κατὰ τὰς ὥρας ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα.

Παλιούρινος, ὁ, ἡ. Ἐκ παλιούρου κατασκευασμένος.

Παλίουρος, ἡ. Θάμνος τις ἀκανθώδης, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδετέρως, παλιούριον, λεγόμενος. Διοσκορ. α'. 121. Rhamnus paliurus, Λιν. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, κάδος, ἀντλητήρ.

Παλιουροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ παλιούρους φέρων. «Παλ. ξρίναξιν, τριάκανον ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ παλιούρου, ἢ σιδηροῦν λιμηνήριον μὲ στελεὸν, λαβὴν (χερούλι) ἐκ παλιούρου, Ἀντίφ. ἐπ. 4, 4., ἔνθα διὰ ἀνάγκης ἠξέλησάν τινες νὰ γράψωσι, παλινουρόφορος.

Παλιῤῥοέω, ῶ (παλίῤῥοος). Ἔνθεν κἀκεῖσε ῥέω, ὅ ἐστι ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ποτὲ δὲ πρὸς τὰ ὀπίσθεν· κυρίως, λέγεται ἐπὶ τὰ ἀπαντάστατον τῆς θαλάσσης· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπώτιδος αὐτῆς, ἤτοι τῆς παλιῤῥοίας, Στράβ. γ'. σελ. 219. 2) μεταφ. ῥέπω, ἀναστασιάζω, ἀκαπάστατος εἶμαι.

Παλιῤῥοΐα, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, παλιῤῥοια ἐκ τοῦ

Παλιῤῥόϊος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον (ῥόος). Ἐπὶ ὕδατος, κῦμον κρέτον καὶ φερόμενον εἰς τὰ ὀπίσω μὲ ὁρμὴν ἀδιάκοπον ταὐτὸν τῷ, παλιῤῥοος, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 198. Ὀδυσ. Ε, 430. καὶ Ι, 485. «Κῦμα παλιῤῥόϊον», κῦμα, τόσον ἐκεῖσε, τὸ ὁποῖον εἰς θάλασσαν αὐδὶς ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀποκαθίσταται καὶ κτυπᾷ, ἔσω καὶ τὸ ἐκ θαλάσσης εἰς τὸν αἰγιαλὸν κτυποῦν, ἄρα, κυματίζων ὧδε κἀκεῖσε. «Ναῦς πολιῤῥόϊος», (Ἀρατ. 347.), τὸ εἰς τοὐπίσω κινούμενον πλοῖον, παραβάλλ. μὲ τὸ ἀν στίχ. 1003.

*Παλιῤῥόος, ὁ, ἡ, = παλιῤῥόϊος.

Παλιῤῥοια, ἡ (παλίῤῥοος). Ἡ ἄνδεν κἀκεῖσε ῥοὴ τῆς τεταραγμένης ἤτοι κλυδωνιζομένης θαλάσσης, καὶ παντὸς ἄλλου ὕδατος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἀμπωτις, ἤτοι ἡ περιοδικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν ἔρχονται πρὸς τὴν ξηρὰν, καὶ προξενοῦσι πλημμύραν, ποτὲ δὲ στρέφονται, τραβοῦνται πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ προξενοῦσι ξηρασίαν εἰς τὰ παραθαλάσσια, Le flux et le reflux. 2) μεταφ. κλόνησις, ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀκαταστασία, κ. τ. ὅ.

*Παλιῤῥοιβδος, ὁ, ἡ (ῥοιβδέω), ποιητ. καὶ

*Παλιῤῥοιζος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω), ποιητ. Ἔνθεν κἀκεῖσε ῥέων μὲ κρότον καὶ ἦχον, ἐπὶ σφοδρῶς κλυδωνιζομένης θαλάσσης.

*Παλιῤῥοϊος, οία, οιον, Ἐπὶ, ἀντὶ παλίῤῥοος.

Παλίῤῥοος, συνιζ. ρους, ὁ, ἡ (ῥέω, ῥόος, ῥοῦς, πάλιν). Ἔνθεν κἀκεῖσε, ἤτοι ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ πρόσω, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ ὀπίσω ῥέων, ἄξαιρ. ἐπὶ κλυδωνιζομένης καὶ τεταραγμένης ὑπὸ τῶν ἀνέμων θαλάσσης. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς παλιῤῥοίας αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ, παλιῤῥόϊον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

2) μεταφορικ. ἀκατάστατος, ἀνώστατος, κλονούμενος, Ὀπτικ. Ἀλιευτ. ε'. 220. »Δίνησι παλιρρόησια, ὅπου τὰ Χειρογρ. »παλιρροΐζητι, καὶ παλιρροΐβδησι, ἔχουσι· τὸ πρῶτον κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρ. 380.

Παλίρροπος, ὁ, ἡ (ῥέπω, ῥοπή). Εἰς τοὐπίσω ῥέπων, κλίνων, ἢ τρεπόμενος κυρτός, καμπύλος, Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 491.

Παλίρρυμη, ἡ (ῥύμη). Πᾶσα κίνησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ τῇδε κἀκεῖσε, Διόδ. Σικ. γ'. 51. »Ὑπὸ τῆς παλιρρύμης ἀζρόωσιν, ὅπου »Πάλιν ῥύμηκα κεῖται, ταὐτὸν τῷ, παλίρροια. (υ)

Παλίρρυτος, ὁ, ἡ (ῥύω, ῥέω), ταὐτὸν τῷ παλίρροος.

Παλίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), ποιητ. Αἴθις καὶ αὖθις, πυκνῶς, ἐσκιασμένος, σύσκιος, λίαν σκιερός, λίαν σκοτεινός, ζοφώδης (ὁ Ἡσ.χ. ἐνταῦθα σημειοῖ, ὅτι τὸ πάλιν, ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ.) »Παλ. ἄντρονι, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 6, 17. 6. Λέγεται καὶ παλίνσκιος, ὑρ. Wern. Τρυφ. σελ. 217.

Παλισσυτέω, ῶ. Ἔρχομαι εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω μὲ ταχύτητα, ἢ μεθ' ὁρμῆς, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος, ὁ, ἡ (π'λιν, σεύω, ἔσσυμαι). Μὲ ὁρμὴν ἢ ταχύτητα πάλιν ἀπαλαύνων, πλέων, Σοφ. ὁ μεθ' ὁρμῆς ἢ μετὰ ταχύτητος εἰς τοὐπίσω ἐρχόμενος, ἀλλόμενος, πηδῶν, ἐπιστρέφων, τρέχων κ. τ. τ.

*Παλίστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὀπίσω ἐστραμμένος, ἀναποδίζων, ξαναβρέων.

Παλισύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Πάλιν, συλλεχθείς, Γραμματ.

*Παλιτύρβακτος, ὁ, ἡ (συρράπτω). Πάλιν συρραμμένος, μπαλωμένος.

Παλίφηστος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίμφηστος.

Παλίωξις, ἡ (πάλιν, ἰωκή). Ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ἢτοι πρὸς τὰ ὀπίσω πάλιν δίωξις καὶ καταδρομὴ τῶν ἐχθρῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ πρότερον φεύγοντες, ἔτυχον ἐπιστραφέντες διώκται γένωνται, ὅταν δηλ. οἱ διωκόμενοι εἰς τοὐπίσω τραπέντες, τοὺς πρώην διώκοντας ἐλαύνωσιν· ἀντίθ. τῷ, Προδίωξις, Ἡσυχ. Ἀσπ. 134. καὶ Ὅμηρ. Ἰλ. Μ, 71. Ο, 69. 601. ἴδε παλινδίωξις.

Παλίωρις »ἀποῤῥήτουσα, παρ' Αἰλιαν. Ζωΐ. Ἱστορ. ιε'. 19. ἐμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἑρμαῖος βέλτιστος.

Πάλλα, ἡ (πάλλω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σφαῖρα. (ὅθεν τὸ Λατιν. Pila, καὶ τὸ Ἰταλ. Palla, Μπάλα· καὶ Balla, ἡ ὀρχήσις, παρὰ τὸ πάλλεσθαι). Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ζ, 115. τινὲς ἀνέγνωσαν. »Πάλλαν ἔπειτ' ἐβάλοντο, ὅπου ὧν »Σφαῖραι κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ὁρμην. τὸ, Πάλλα, διὰ τοῦ, Σφαῖρα ἐκ παιτλῶν νημάτων πεποιημένη. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι »Παλίζεσθαι, σφαιρίζειν. Ὁ Ἱπποκρ. ἐν τῷ περὶ ἐξαρθρώσεως τῆς ὠμοπλάτης ἔχει ταὐτὰ τὰς λέξεις. »Αἱ πάνυ σμικραὶ σφαῖραι καὶ σελῆραι, οἷα πολλαὶ ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται, τὰς ἁπλοῦς ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι ἔχει »Οἷα ἐκ τῶν πολλῶν σκυτέων ῥάπτονται, ὅπου ἡ ἀληθὴς ἀνάγνωσις φαίνεται ὅτι εἶναι, »Οἷα πάλλαι ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται.

Πέλλαγμα, τό (πάλλαξ), = παλλάκευμα. Ἡ μετὰ παλλακίδος συγκοίμησις, συνουσία, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 303. κεῖται »παλλαγμάτων, ὅπου ἄλλοι »παλλακισμάτων καὶ ἄλλοι »παλευμάτων ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Σχολιαστὴς ὑρμην. διὰ τοῦ, περιπλοκαί.

Παλλάδειον, τό. Τὸ εἴδωλον ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, Ἡρόδ. 4, 189. 2) τόπος τις ἐν Ἀθήναις (Πλούταρχ. εἰς Θησ. 26.), ἐκ τοῦ ὁποίου ὡνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε ὠμοσμηθὲν δικαστήριον, ὡΠερὶ Παλλαδίῳ, ὅπου οἱ Ἐρέται καθεζόμενοι ἐδίκαζον, Παυσαν. ἀ. 28. Πολυδ. η'. 118. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸν καὶ οἱ Ἡλιασταί, Schömann AH. Process. p. 143. (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑπομένου.) [–υυυ]

*Παλλάδιος, ία, ιον (Παλλάς). Ἐκ τῆς Παλλάδος ὤν, ἀναγόμενος, ἀνήκων ἢ ἀγορευόμενος αὐτῇ.

Παλλακεῖα, καὶ, παλλακὶς, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ πάλλακος ἢ τῆς παλλακίδος συνδυασμός· καὶ ἡ πρᾶξις τούτων. ἐκ τοῦ

Παλλακεύομαι (πάλλαξ) μέσ. Ἀποῤῥ. τιεί, ἐπὶ γυναικός, παλλακὶς εἰμί τινος, 2) »Παλλακεύομαί τινα· ἐπὶ ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ ἔχω, κρατῶ γυναῖκα τινὰ ὡς παλλακίδα, Ἡρόδ. 4, 155. Δημ. Νεαιρ. σελ. 1386.

*Παλλακή, ἡ, = παλλακίς, Ἡρόδ. 1, 84. 135.

Παλλακία, ἡ, = παλλακεία.

*Παλλακίδιος, ἡ παλλακιδικὸς, ὁ. Ὁ μετὰ παλλακίδος γεννηθεὶς υἱός.

Παλλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, παλλακὸς· (–υυ)

Παλλακίς, ίδος, ἡ, = πάλλαξ, ἀντίκειτ. τῷ, ἀκοίτις, νόμιμος γυνή, Ὀλ. Ι, 449. 452. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετεχειρίζοντο ὡς παλλακίδας τὰς ἐξαγορασθείσας αἰχμαλώτους, ὡς ἐν Ὀδ. Ξ. 203.

Παλλάκισμα, τό, = παλλάγμα 2) = παλλακεῖς.

Παλλακικός, ὁ. Ὁ ἐρωμένος νέος. (ἐκ ὀγλέ, Τουρκ.) ἐκ τοῦ

Πάλλαξ, ακος, κυρίως ὁ καὶ ἡ. ταὐτὸν τῷ, βούπαις, νέος. Νεανίας, νέα, νεᾶνις, κοράσιον· ἐντεῦθεν προϊόντουσι τά, παλλακή, παλλακίς, παλλακὸς, παλλάκιον, παλλακεύομαι, παλλακεῖα· καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παλληκάρον, ἐκ τοῦ πάλλης, πάλληκος, ὁ νεανίας καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων ἔξαιρ. ἐλέγετο ὁ ἐρώμενος νέος, ἢ ἡ ἐρωμένη νέα· ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, οὐ πολλῷ ὕστερον ἐπεκράτησε τὸ ἐηλ. καὶ μάλιστα (ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ι, 452. καὶ 449. καὶ Ὀδυσσ. Ξ, 202. ἔνθα λέγεται, πάλλακις)· ἡ νέα καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζουσα κόρη, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὁ ἀνὴρ διὰ σαρκικὴν ἡδονήν, συνήθ. ὠνητὴ ἄβρα, παιδίσκη, δούλη (ἢ σκλάβα), μεθ' ἧς συμμίγνυται σαρκικῶς ὁ κύριος αὐτῆς. ἀντίκ. τῷ, ἀκοιτις, ἄλοχος· καὶ ὁ τύπος πάλλης εὑρηται. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ νεώτεροι τό, παλλακίς, καὶ, παλλακὴ, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Γαλ. Maîtresse, καὶ, Concubine, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἀνύπανδρον κόρην τινά, ἥτις συνοικεῖ μετά τινος, ὡς ἂν νὰ ἦτον ἀνὴρ αὐτῆ. Εἰ: ἐρώμενος νέος, ὅστις παραδίδει ἑαυτὸν εἰς τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις τοῦ ἐραστοῦ αὐτοῦ, λέγεται παλλακὸς, καὶ παλλάκευσις, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μειράκιον· ὅθεν »Παλλακεύεσθαί τινα, τὸ νὰ ἦναι γυνὴ τις παλλακὴ εἰς τινα, Ἡρόδοτ. 4, 155. »Τὴν φρονίμην παραλαβὼν ἐπαλλακεύσατο, ἢ μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς παλλακίδα, ἤτοι συνεκοιμᾶτο μετ' αὐτῆς. Ἐντεῦθεν προέκυψε καὶ τὸ Λατιν. Pellex, (γυνὴ παραγ. παρὰ τὸ πάλλω, ὁ. ε. κινέω, καθὸ δηλοῦν τὴν ἡλικίαν, ἐν ᾗ τὸ ἀνδρώδινον σῶμα ἔχει τὴν μεγίστην εὐκινησίαν· κατὰ δὲ τὸν Γάλμερον, ἀνήκει εἰς τὸ, μέλλαξ, μεῖραξ.)

Παλλάς, άδος, ἡ. Λέγεται ἡ Ἀθηνᾶ ὡς ἐπὶ τοῦ πολήμου, ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ ἢ τὴν αἰγίδα. Τινὲς παρέγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ πάλλος (πάλλης) ὡς ἠηλικ. καὶ τότε οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, κόρη, νεᾶνις, παρθένος· διότι καὶ κατὰ τὸν Στράβωνα (ιζ'. σελ. 1171.) ἐκαλοῦντο παλλάδες, καὶ αἱ παρθένοι νεάνιδες ἱέρειαι.

Παλλάχανον, τό· ταὐτὸν τῷ, Κρόμμυον, παρ' Ἀτταλωνίταις, καθ' Ἡσύχ. καὶ ἀντεῦθεν παρὰ Πλινίῳ καὶ Ἀπικίῳ Pallacana, εἴδος κρομμύου, μακρυλὴν κεφαλὴν ἔχον.

Πάλλευκος, ὁ, ἡ (πᾶν, λευκός). Διόλου λευκὸς, ἄσπρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353. Εὐριπ. Ἐκ. 500. »Πάλλευκον πάρα· λέγεται καὶ πάνλευκος.

Πάλληξ, ηκος, ὁ, ἡ, σπανιώτρ. Ἰων. τύπος, ἀντὶ πάλλαξ.

Πάλλω, Μέλ. ἀλῶ, ἄόρ. ἔπηλα, καὶ ἐπ. ἄόρ. β'. μετοχ. πεπαλών· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ διὰ τῆς ἀνὰ συνθέτῳ, ἀμπεπαλών, εὐχρήτως, ὃν τρόπον καὶ οἱ κατὰ συγκοπ. ἄόρ. τύποι παρ' Ὁμ. ἀνέπαλτο, ἔπαλτο κ. τ. λ. μετὰ παρασημ. ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ὀλίγον ἤτανε, ὡς φαίνεται, ἂν χρήσει· μόνον δὲ τὸ, πάλτο κεῖται ἐν Ἰλ. Ο, 645. σπισθὲν ἐν Ἰλ. Ν, 643. Φ, 140. ἐκεῖθι νῦν ἀπάλτο παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ὡς ἡ ὀρθὴ ἀνάγν. Κουνῶ, κραδαίνω (τραντάζω), παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, π. χ. δόρυ, ἔγχος, αἰχμὴν κ. τ. τ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 321. σκῆπτρον· ἔτι δέ, ἀντὶ τοῦ, σείω, κουνῶ, ταράζω εἰς τὸν ἀέρα, τροκανίζω, ῥίπτω, π. χ. λίθον. Ἰλ. Β, 304. ἐν γένει, εὐκόλως καὶ ταχέως κινῶ ταῖς χερσὶν, καθὼς π. χ. ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, ὅστις σηκόνει τὸν υἱὸν του εἰς τὰς ἀγκάλας του, διανεύει αὐτὸν εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδᾷ λέγει χερσίν, Ἰλ. Ζ, 474. Μέσ. πάλλεσθαι, κουνοῦμαι ἐμαυτόν καὶ ἐν γένει, κινοῦμαι, σφοδρῶς, ὀξέως, ζωηρῶς. »Ἓν ἄντυγι πάλτον, ἐπάλτο, ἐηλ. ἐφρουτεύομεν εἰς τὸ κάτω χεῖλος τῆς ἁμάξης καὶ ἀτενίζη σφοδρῶς, Ἰλ. Ο. 645. ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ, πηδῶν, ἅλλεσθαι, Ἡσ. Ι, 141. 9, 120. ἔξαιρ. ὑπὸ χειρὸς ἢ φόβου τρέμειν, ἢ καὶ ὑπὸ χαρᾶς σειρτᾶν. »Στήθεσσι πάλλεται ἦτορ, ἀνὰ πτόμαι, ἢ ἐν τῷ στήθει καρδία πηδᾷ ἢ πτοᾶμαι (ὑπὸ φόβου) ἐπάνω εἰς τὸ στόμα, Ἰλ. Χ, 452. »ψυχὴ μοι πάλλομένη κραδίην, Ἰλ. Χ, 461. καὶ, θυμὸς πάλλεσθαι, Τμν. Ὁμ. Δημ. 294. χρηστ. παρ' Ἡροδ. 7, 140. 2) ἔξαιρ. »κλήρους πάλλειν ἐν κυνέῃ, κουνῶ τοὺς ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ συνεῤῥιγμένους λαχνοὺς τόσον, ἕως οὗ πηδᾷ ἕνας ἔξω, καὶ τότε ὁ κτήτωρ τούτου τοῦ λαχνοῦ ἐκέρδαινεν, Ἰλ. Γ, 316. Ὀδ. Η, 206. λέγεται καὶ ἄνευ προστήγης, ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ κληροῦν, κληροῦσθαι, βάλλειν κλήρους, ῥίπτειν λαχνόν, Ἰλ. Γ, 324. Η, 181. Ψ, 353. καὶ Ἡσ. 3, 128. τὸ δὲ παρὰ Σοφ. Ἠλ. 710. »Κλήρους ἔπηλαν αὐτούσι, ἐηλ. διέταξαν, διεμέρισαν αὐτούς κατ' ἦν τάξιν ἔκβαινον ἐκ τῆς περικεφαλαίας· ὡσαύτως, πάλλεσθαι, ῥίπτω λαχνόν, διὰ κλήρου μερίζω. Παῤῥ. »Ἄλαχον πολιὴν ἄλα πάλλομένων, προσπ. κλήρων, ἢ ἴσως ὀρθότ. αὐτῶν, ὅτι οἱ λαχνοὶ ἐκουνήθησαν, δηλ. ἐτραβίχθησαν, Ἰλ. Ο, 191. Ἡσ. 3, 128. πρβ. παλάσσω, 2. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. κληροῦν καὶ κληροῦσθαι. 2) οὐδέτ. καὶ παθητ. ὡς τό, πάλλομαι, κουνῶ ἐμαυτόν, κινοῦμαι σφοδρῶς, κλονοῦμαι, εἰς ὁρμητικὴν κίνησιν εἰμί· ἅλλομαι, πηδῶ· τρέμω, ἔξαιρ. »Πάλλει ἡ καρδίη, ταράττεται, τρέμει, κτυπᾷ· οὕτω καὶ τὸ »Πέλλων φόβῳ, τρέμων ἀπὸ φόβου· ὡσαύτως καὶ τὸ, »πάλλομαι, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον, ἢ σειρτᾶν, πηδῶ ἀπὸ τὸν χαρὰν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 520. Ἐρν. Σοφ. Ο. Τ. 153. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 433. πάλλει παρὰ τοῖς Τραγ. (τό, πάλλω ἔστι κυρίως μόνον ἀυτόντρ. τύπος τοῦ βάλλω, ὅθεν τὸ Λατ. pello, palpo, palpito, καὶ τούτῳ συγγ. τὸ πάλλη κατ' ὄμμα τᾶς σᾶς, τό, παλαίω, παλάττω, πελύνω, πέλλω, πέλμη, πέλτη, παλάμη, πελεμίζω, πόλεμος, ἴσως δὲ καὶ πάλλαξ, παλλάς· εἰς δὲ τὴν σημασ. κληροῦσθαι ἀνήκει ἔξαιρ. τὸ, πῖλος, πιλαχὴ καὶ ἴσως καὶ πήληξ.) ὅθεν

Πάλμα, τό (πάλλω). Τὸ πηλούμενον, κλονούμενον ἢ τρέμον σῶμα. 2) παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. ταὐτὸν τῷ, παλμός, πήδημα· ὅθεν

*Παλματιανός, ὁ, = παλματίας, 2.

Παλματίας, ου, ὁ. Πτρ. Ἀριστοτ. »Σεισμός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παλματίας,« ὁ μετὰ κλόνου καὶ παλμοῦ, ἤτοι τρόμου συνδεδεμένος σεισμός. 2) παλματίας, ἡ πλαματιανός, ὁ προστυπ. οἶνος, φοινικίτης.

*Παλματικός, ἡ, όν, = παλμικός, Osann Auct. Lex. p. 119.

Παλμή, ἁ (πάλλω). Ἀσπίς, Πολύβ. ὅθεν τὸ Λατ. parma, ἐποιδὴ τὸ palma ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ., παλάμη.

Παλμικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν, «Οἰώνισμα παλμικόν,» ἢ ἐκ τοῦ παλμοῦ ληφθεὶς οἰωνός, Σοφ. ἀμφ. ὄρ. Osann Auct. Lex. p. 120.

Παλμός, ὁ (πάλλω). Τὸ κυμαῖν, κινεῖν εἰς τὸν ἀέρα, κλονίζειν. 2) ἀμεταβ. κλόνος, κραδασμός, σεισμός ἐξαίρ. τὸ πηδᾶν, σκιρτᾶν, τρέμειν, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν κίνησις, κατ' ὀλίγον π. χ. ἡ τοῦ κρεμαστοῦ ὡρολογίου, Vibration κούνημα, πήδημα· καὶ τὸ κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ, καὶ τῆς καρδίας· ὅθεν

Παλμοσκοπία, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ παλμοῦ, τοῦ κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ, ἢ τῶν παλλόντων ἐντοσθίων μυντεία· ἐκ τοῦ

Παλμοσκόπος, ὁ (παλμός, σκοπέω). Ὁ ἐκ τοῦ παλμοῦ ἢ τοῦ σφοδροῦ κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ ἢ ἄλλων παλλομένων μερῶν τοῦ σώματος μαντεύων.

Πάλμυς, υος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. Ν, 792. 2) ποιητ. = βασιλεύς, ἄναξ, Ἱππίν. Λειψ. 1. 2. «Θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυς·» ἄναξ θεός τῶν θείων, ὁ Ζεύς, Λυκόφρ. 691. «Ἀμβίτων πάλμυς.»

Παλμοώδης, εες, ὁ, ἡ (παλμός, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παλμοῦ ὤν· ἐξαίρ. ὅμοιος τῷ κτυπήματι τοῦ σφυγμοῦ. Διοσ.

Πάλμων, ονος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ Ἐπάμων.

Πάλος, ὁ, (πάλλω, βι, ἐν γένει, τὸ κινεῖν εἰς τὸν ἀέρα, κίνησις, κλόνισις, κραδασμός· τὸ ῥίπτειν, βάλλειν, τὸ ῥίψιμον. 2) ὁ διὰ τὴν κλόνιτιν ἐκ τῆς περιεφαλαίας ἐκπηδῶν λαχνός· ὥστε κεφάλου, ὁ λάχνος, ὅστις πίπτει εἰς τινα, Ἰκ. ἐντὶ κλῆρος. «Πάλῳ λαχεῖν,» Ἡρόδ. ζ, ῥῆ. 153, ἢ Ἀρχαὶ πάλῳ ἄρχειν,» λαμβάνω ἀξίας ἀπὸ κλήρου, Ἡρόδ. 3, 80.

*Πάλτις, εως, ἡ (πάλλω). Τὸ πάλλειν, σείειν εἰς τὸν ἀέρα, Σοφ.

Παλτάζω. Παλτὰ ἤτοι ἀκόντια ῥίπτω, Ἡσύχ.

Παλτάριον, τό· παρὰ Σοφ. ἀντὶ τοῦ, Σειρίδιον.

*Πάλτο, ἐπ. κατὰ συγκ. γ'. προσ. ἀορ. β' μέσ. τοῦ πάλλω κατὰ παθ. σημσ. Ἰλ. Ο, 645.

Παλτόν, τό. Τὸ παλτόν, ὅ,τι ἐκσυνήθη εἰς τὸν ἀέρα, τὸ ῥιπτόμενον· ἐξαίρ. λόγχη, ἀκόντιον, οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Παλτός, ἡ, όν (πάλλω). Κινημένος εἰς τὸν ἀέρα· σφενδονισμένος. «Παλτὸν πῦρ,» παρὰ Σοφ. ὁ κεραυνός.

Πελυντή, ἡ. Ἄλφιτον, (Polenta, μαμαγαλίγκα) ἅπερ μαρτυρεῖ· ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι ἀνῆκεν τὸ τοῦ Σοφ. Παλτάρια, σαμίδαλις, ἐκ τοῦ, πάλη, πασπάλη· καὶ, παλαία, ἐλιγιτισμός. οἱ δὲ πόσιν οἴτου, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Πάλυνα, (πάλη, ἄνθος ἀλεύρου, πασπάλη, κόνις). Πάσσω, πασσίζω ἢ πασπαλίζω, μετὰ κοσκινευτοῦ, ἐξαίρ. μετὰ ἀλεύρου, Ὀδ. Η, 520. Λ, 28. Ξ, 77. Ὀδ. Ξ, 429. «Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν,» ἐπιπάσσει· καὶ Ἰλ. Σ, 560. «Λεύκ' ἄλφιτ' πόλλ' ἐπάλυνον·» καὶ ἐπὶ χιόνος ἐν Ἰλ. Η, 7. «Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,» ἐλεύκανεν, ὡς πάλη πατέπεσσεν· οὕτω γὰρ ὀξυτόνως καλεῖται τὸ ἐπικασσόμενον λεπτομορφότατον τοῦ ἀλεύρου· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «Τὸ χιόνι ἐπασπάλισε τὰ χωράφια,» παρὰ τοῖς Μεταγ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν χρήσει. 2) τροπ. ἐπὶ τῶν ἡμῖν ὄντων καὶ ἡδυπροσιτμένων πραγμάτων, διαβρέχω, βαντίζω, παντελείφω· ταύτην τῷ, Παλλάστιο, Ἀπολλών. γ', 1256. καὶ, 1247. «Κάρην ἰδρῶτι παλύναι,» Διονύσ. περιηγ. 1049 (ὡς τὸ, παλάσσω συγγεν. τῷ, πάλλω)·

Πᾶμα, τό (πέπαμαι), Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Κτῆμα, καὶ Κτῆνος.

*Παμβακιές, πάμβαξ, ἢ καὶ, βάμβαξ, καὶ βαμβάκιον, βομβάκιον, κοιναὶ ἐκφράσεις τοῦ βόμβυξ.

Παμβασιλεία, ἡ. Ἡ ἐντελὴς, ἀπεριόριστος βατιλικὴ ἀξία. 2) ἡ ὑπάνω ὅλου τοῦ παντὸς ἢ ὅλης τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων βατιλικὴ ἐξουσία καὶ κυριότης· αὐτοκρατορία τοῦ παντὸς, Ἀριστοτ.

Παμβασίλεια, ἡ (προπαροξύτ.) Ἡ τοῦ παντὸς βατίλισσα, ἢ ἐξουσιάζουσα ὅλους τοὺς τόπους, ἐπίθ. τῆς Ῥέας καὶ ἄλλων θεοτήτων, καὶ τῆς ἀνάγκης, Ὀρφ. ἐτι δὲ καὶ τῆς Ῥώμης. Ἀριστοφ. Σηλυκ. ἐκ τοῦ

Παμβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς). Ὁ τοῦ παντὸς, ἤτοι τῶν ὅλων βατιλικὸς· μονοκράτωρ.

Παμβδελυρός, ά, όν. Διόλου, παντελῶς βδελυρός.

Παμβέβηλος, ὁ, ἡ (βάβηλος). Διόλου βέβηλος.

Παμβίας, ου, ὁ (πᾶς, βία). Ὁ τὰ πάντα, ἢ τοὺς πάντας βιάζων, καταθναστεύων, Πίνδαρ. Νεμ. 9, 58.

*Παμβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω), ποιητ. Βλαβερώτατος, πάντας βλάπτων.

*Παμβόητος ε', ἡ (βοάω). Περὶ οὗ πάντες βοῶσι, παιταχοῦ βοημένος, δηλ. πολλὰ περιβόητος ἢ διαβόητος.

*Παμβοιώτια, τά, προσυπ. ἱερά. Ἑορτή, καθ' ἣν ὅλοι οἱ Βοιωτοὶ ἐθυσίαζον, ὡς τὰ, Παναθήναια, Πανιώνια κ. τ. τ. ἐπίγρ.

Πάμβορος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὰ πάντα καταβρώγων, παμφάγος.

Παμβότανος, ὁ, ἡ (βοτάνη) Πλούσιος ὅλων τῶν βοτάνων, ἤτοι χόρτων, παντὸς εἴδους Ἰωβ. ε. 25.

Παμβότος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ τοὺς πάντας βόσκων, τρέφων, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 565.

*Πάμβοτος, ὁ, ἡ, (βόσκω). Τρωγόμενος ὑπὸ πάντων.

Παμβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), ποιητ. Ὅστις δίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του ἢ εἰς ἄλλον τινὰ συμβουλὴν διὰ κάθε πρᾶγμα, Ὀρφ. Ὕμν.

Παμβώτις, ιδος, ἡ Ἡ τοὺς πάντας τρέφουσα, «Γῆ παμβώτις,» Σοφοκλ. Ἰδαῖαι ποιητ. Σηλυκ. τοῦ

Παμβώτωρ, ορος, ὁ, ἡ (βόσκω, βότης, βώτης, βώτωρ) Ὁ πάντας τρέφων, ὡς τὸ, πάρβοτος Ὁ Στάτιος ἐν τοῖς τοῦ Ὁμήρ. Σχολ. Ἰλ. Α, 5. ἔχει «παμβώτορα γαῖαν.»

Πάμμα, ημαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, πᾶμα, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ, Δ, 433.

Παμμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ (μάκαρ), ποιητ. Διόλου, κατὰ πάντα ὄλβιος, εὐτυχής.

*Παμμακάριστος, ὁ, ἡ (μακαρίζω) ποιητ. Πολλὰ μακαριστὸς, ἄξιος μακαρισμοῦ, ζηλου.

*Παμμάταιος, ὁ, ἡ (μάταιος). Διόλου μάταιος, βέβηλος, «Ἅγος παμμάταιον,» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 395.

*Παμμεχί, ἐπίῤῥ. (μάχη.) Ἐν μάχῃ γενικῇ.

Παμμάχιον, τό. Κάθε λογῆς ἀγῶν, εἶδος ἀγῶνος, ἐνθα μετεχειρίζοντο πᾶν εἶδος ἀγῶνος, ὅθεν = παγκράτιον, Σουίδ.

Πάμμαχος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. παμμίχιος (μάχη). Ὁ πᾶν εἶδος μάχης μαχόμενος· ὁ εἰς πάντα μαχόμενος, ἀγωνιζόμενος, καὶ ὁ τὰ πάντα νικῶν, καταδαμάζων, καθ' ὁλανικῶν, ὑπερέχων· ὅθεν, παντοδύναμος, παγκρατής. «Πάμμαχον θράσος,» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 176. «Πάμμαχος ἀτυχία,» ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγαλωτάτη, ἢ τὰ πάντα κατανικῶσα, καταβάλλουσα. 2) ταύτὸν τῷ Παγκρατιαστής, Πολυδ. καὶ Πλατ. εἰς Εὐθύδ. Δίων Χρυσ. Λόγ. λζ'. Θεόκριτ. Εἰδ. κδ'. 112.

Πάμμεγας, γάλη, μεγα (μέγας) καὶ, παμμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος) Λίαν μεγαλος, εὐρύχωρος. ἄπειρος. Ἀνώμ. ὑπερθ. παμμέγιστος, Lob. Φρύν. σελ. 515. Osann. Auct. Lex. σελ. 121.

Παμμεδέων, οντος, ὁ (μέδω) καὶ διαστεμένος, πᾶν μεδέων, ποιητ. Ὁ πάντα κυβερνῶν, δυσκῶν, μοναρχῆς· Σηλ. παμμεδέουσα.

*Παμμείλιχος, ὁ, ἡ· (μείλιχος). Πάντῃ, εἴδους μείλιχος, ἤπιος, προσηνής· ποιητ.

Παμμέλας, γεν. αινος, Σηλ. λαινα. αὐθ. λᾶς (μέλας). Διόλου μέλας, ὁλόμαυρος, Ὀδυσ. Γ. 6, Κ, 525. Λ, 33.

Παμμελής, έος, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ εἰς πᾶσαν μελῳδίαν ἐπιτήδειος, ἔχων πᾶν εἶδος μελῳδίας, μελῳδικός, ἐμμελής. «Ὕμνος παμμ.» Μακαιρ. γ'. 7. 16. «Ἱερεῖον παμμ.» Πολυδ. ά. 29. 2) ταύτὸν τῷ, Ἀρτιμελής.

*Πάμμεστος, ὁ, ἡ (μαστός). Διόλου μαστός, γεμάτος, μετὰ γεν.

Πάμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὁ πᾶν εἶδος μέτρου περιέχων, ἢ ἀπ' ὅλων τῶν μέτρων μεμετρημένος, ἐξ ὅλων ἢ παντοίων μέτρων συγκείμενος, ἐξαίρ. ἐπὶ μέτρων στίχου.

Παμμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Λίαν μακρός.

Πάμμητις, εως, ἡ (μήνη). Ἐπίθ. τῆς νυκτός, Ἀρατ. 189. «Νὺξ πάμμηνις,» παντελήνιος, νὺξ πεφωτισμένη διὰ τῆς πανσελήνου.

Πάμμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Διόλου τῶν μηνῶν, ἀρα, πολυχρόνιος, δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Παμμήστωρ, ωρος, ὁ, ἡ (μήστωρ) ποιητ. ταύτὸν τῷ, πάντεχνος. Ὁ πάντων τεχνίτης, ἐφευρέτης, ὁ πᾶσαν τέχνην ἐπιστάμενος, ὁ διὰ τῆς τέχνης πάντα δυνάμενος, Λυκόφρ. 490.

Παμμήτειρα, ἡ. Ὀρφ. ἀργ. 646. παμμήτωρ, ἡ· καὶ, παμμήτωρ, ἡ. Ἡ τῶν ὅλων μήτηρ. ἐπίθ. τῆς γῆς. 2) φερομένη ὅλως, ὡς ἀληθινὴ μήτηρ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1282. «Τοῦ δὲ παμμῆτορ νεκροῦ,» ὁλοτελῶς μήτηρ.

Παμμῆτις, ιδος, ὁ, ἡ (μήτις). Πάντων ἐπιστάμενος, ὅστις ηὗρεν, κατακλαμβάνει, γνωρίζει, ἢ ἐφευρίτκει ὅλα, πολλὰ εἰδήμων, κουνεχής. «Θεὸς παμμῆτις,» Σιμωνίδ. ποιητ.

*Παμμήτωρ, ωρος, ὁ, ἡ, = παμμήτειρα.

Παμμήχανος, ὁ, ἡ (πᾶς, μηχανή). Ταύτὸν τῷ, παντοπόρος· ἐπιτήδειος εἰς πᾶν εἶδος μηχανῆς.

Παμμίαρος, ὁ, ἡ (μιαρός). Μιαρώτατος, λίαν μιαρός, Ἀριστοφ. (-ννυ)

Παμμιγής, έος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ πολλῶν εἰδῶν μεμιγμένος, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων συγκείμενος· συγκεχυμένος.

Παμμίκρος, ὁ, ἡ (μικρός). Λίαν μικρός. (-ῦυ)

Πάμμικτος, ὁ, ἡ· ταύτὸν τῷ, παμμιγής.

Πάμμορος, ὁ, ἡ (μόρος). Διόλου ἢ λίαν δυστυχής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 157.

*Πάμμορφος, ὁ, ἡ, (μορφή). Πᾶν εἶδος ἔχων μορφῆς.

Παμμυσαρός, ά, όν (μυσαρός). Ταύτὸν τῷ, παμμίαρος. Ἀριστοφ. Λυσ. 969.

Παμουχέω, ῶ. Πλούσιος εἰμί, Δωρικ. παμωχέω. Λακων. παμωχιῶ· ἀντὶ τοῦ, Κέκτημαι, κεῖται ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίν. ἐκ τοῦ

Παμούχος, ἡ πάμουχος, ὁ, ἡ (πᾶμα ἔχειν) Δωρικ. Παμώχος. Πλούσιος, ὁ κτήματα, περιουσίαν ἔχων.

*Παμπαθής, ὁ, ἡ (πάσχω). Ὁ πάντα πάσχων ἢ ὑπομένων.

Παμπαιδί, Ἐπίῤῥ. (παῖς). Μεθ' ὅλων τῶν παίδων, Δίων Κασ.

Παμπάλαιος, ὁ, ἡ (παλαιός). Διόλου, λίαν παλαιός. (-ν-υ)

*Πάμπαμων, ονος, ὁ, ἡ (πάπαμαι) ποιητ. Κτήτωρ ὅλων, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος. (—-)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πάμπαν, Ἐπίρ. (πᾶς), ὡς τὸ πεζὸν πάνυ ἢ παντελῶς· Ὁλοτελῶς, τελείως, παντελῶς, διόλου, ὁλοκλήρως, Ὁμ. καὶ Ἡσ. πολλκ. μεθ' ἡγουμ. ἀρνήσεως, καὶ τότε ἔρμην· διὰ τοῦ, οὐδόλως, οὐδαμῶς, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ, οὐχὶ ὁλοκλήρως· (ἀεί, -υ)

Παμπάνυ, Ἐπίρ. τὸ ἐπιτετ. πάνυ. παρὰ πολύ, πολλότατα, διόλου, παντελῶς, Δίων. Κάσ.

Παμπειθής, ές, ὁ, ἡ (πείθω), ποιητ. Διόλου, πολλὰ ἢ πάντας καταπείθων, Πίνδαρ. Πυθ. 4 327.

Παμπήγην, Ἐπίρ ἠμαρτημ. ἀνάγνωσις παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 37. καὶ 526. ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

Παμπήδην, Ἐπίρ. (πᾶς) κατὰ τὸν Σχολ. Σοφ. Αἴ, 928. ταὐτὸν τῷ, παντελῶς, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, πάντως, ποιητ. Θέογν. 615. οὐμπὴ ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς. (τινὲς ἀρχαῖοι Γραμμ. Σωροῦσι ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ πάομαι, σφάλλουσιν ὅμως· ἔστι δὲ ὁπωσοῦν κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ πᾶν, ὡς τὸ πάμπαν, μετὰ τῆς συχνῆς ἐπίρρμ. καταληξεως-δην.)

Παμπησία, ἡ (πέπαμαι), Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, παγκτησία. Ὁλοτελὴς, ὁλόκληρος, γενικὴ κτῆσις, περιουσία, πᾶσα ἡ περιουσία τινός, Αἰσχ. Θήβ. 819. «Κτημάτων παμπησία,» καὶ πασα περιουσία, ἡ ὁλοκληρία τῶν κτημάτων. Ἀριστῳ. Ἐκκλ. 868·

*Παμπλεῖστος, η, ον (πλεῖστος). Λίαν πολύς, μέγα.

Παμπληθεί, Ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ πλῆθος, ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους, ἢ ἐν πολλῷ πλήθει· ἐκ τοῦ

Παμπληθής, ές, ὁ, ἡ (πᾶς, πλῆθος). Ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους ἢ μὲ ὅλον τὸ πλῆθος· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Παμπολυς, λίαν πολύς. «Παμπληθες ἄπασχεν τοῦτο, πολλὰ μακρὰν (πολλὰ ἀπεμακρυσμένος) ἦν ἀπὸ τοῦ, Δίων Κάσ. ἀντὶ τοῦ, πάμπολυ· ὤδην

Παμπληθία, ἡ· Ὅλον τὸ πλῆθος, ὅλος ὁ σωρὸς· πολλὰ μεγάλη ποσότης.

Παμπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις λαμβάνει ἢ κάμνει ἄλλον νὰ λάβῃ πάμπολλα κτυπήματα. «Ἀγώνων ἄεθλα πάμπληκτων» (Σοφοκλ. Τραχ. 505.), ἀγῶνες, ἐν οἷς ὅλα τὰ δυνατὰ κτυπήματα γίνονται, λαμβάνονται ἢ δίδονται, ἢ ἄλλα, εἴ ἃ ὑποφέρει τις παντοῖα κτυπήματα.

Παμπλούσιος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Διόλου ἢ λίαν πλούτιος.

Παμποίκελλος, ὁ, ἡ, καὶ, παμποίκιλος, η, ον, Πλατ. Τιμ. σελ. 82. Β (ποικίλος). Διόλου ἢ λίαν ποικίλος, παρδαλός, πολλὰ τεχνικῶς δουλευμένος, π. χ. πέπλοι, Ἰλ. Ζ, 289. Ὀδ. Ο, 105. 2) τροπ. πολύτροπος, πολυειδής, λίαν πανοῦργος, ποικίλος, ἢ μεταβλητός.

Πάμπολις, ὁ, ἡ (πόλις). Κοινὸς, ἢ εὐριτεύμενος, ἔχων τὸ κῦρος εἰς ὅλας τὰς πόλεις, πολιτείας, «Πάμπολις νόμος,» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 614. (ἔνθα ἐν ταῖς ἐκδόσ. ἑκαμάν τινες ἀνωφελεῖς διορθώσεις.)

Πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ (πολύς). Πάρα πολυς, λίαν μέγας.

Παμπολυτελής, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιζ. ἡ. 1. ἀντὶ τοῦ, διόλου ἢ πάνυ πολυτελής, πολύτιμος.

*Παμπονηρία, ἡ. Ἡ παντελὴς πονηρία, Schäfer Appar. Demosth. 3. p. 331. ἐκ τοῦ

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. παμπονήρως (πονηρός). Λίαν ποιητ. κάκιστος.

Παμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Διόλου πορφυροῦς, Πίνδ. Ὀλ. ὁ, 91.

*Πάμποτε, ἐπίρρ. ποιητ. Πάντοτε, ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ποτέ.

*Παμπότιος, ἡ (πόσις). Ἡ πάντα πεθαμία, Λέων Ταραντ. 7, 3.

Παμπρασία, ἡ (πρᾶσις). Πώλησις ὅλων τῶν ὑπαρχόντων, ὅλης τῆς περιουσίας.

Πάμπρεπος, ὁ, ἡ (πρέπω). Λίαν πρέπων, ἁρμόδιος, ἐξαίρετος, διαφέρων, ἢ ἔντιμος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 119. ὅπου νῦν ἕνεκεν τοῦ μέτρου, παμπρεπτος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τιμασίας κεῖται· (ὁ τύπος παμπρεπος ἔστιν ἁμφ.)

*Πάμπροσθε καὶ παμπροσθεν, ἐπίρρ. (πᾶν, πρό). Πολλῷ πρότερον, πολὺν καιρὸν προτήτερα.

*Παμπρύτανες, ωος, ὁ (πρύτανις,) Ἄρχων ὅλων τῶν ὄντων.

Παμπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Πρῶτος πάντων, Ἰλιακ. Η, 324. Ι, 93., παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ τὸ οὐδέτ. πάμπρωτον, καὶ πληθ. πάμπρωτα, ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ πρώτον πάντων, πρὸ πάντων· ἀνώμλ.

Πάμπυος, ὁ, ἡ (πῦος). Διόλου ἔμπυος, πλήρης, γεμάτος ἀπὸ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Παμφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πάμβορος. Ὁ ὅλους ἢ ὅλα κατατρώγων, πολυφάγος· ὁ πάντα δαπανῶν.

Παμφαής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. παμφαῶς (φάος). Ὅλος φῶς ὤν, ὁ πάντα φαίνων, φωτίζων, ὁ διόλου ἢ λίαν φαιδρὸς, φωτεινὸς, καθαρὸς, διαυγὴς, ἢ ὁρατός. «Στάγμα μέλι παμφαές,» Αἰσχύλ. Πέρσ. 611. «Ἠέλιος, ἀστὴρ παμφαής,» Εὐριπ.

Παμφαίνω. Λαμπρῶς, πατρικὰ φωτίζω, φαίνω, καθαρῶς ἀστράπτω. λάμπω, στίλβω, παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ πολλαχ. ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. καὶ ἡ μετοχ. παμφαανόων· τὸ δὲ ἡ· ἐνεκ. πρόσφ. τοῦ ὁρατκ. ἐνεστ. παμφαίνησι, ὡσανεὶ παρὰ τὸ παμφαίνημι, Ἰλ. Ε, 6. «Πρώτον παμφαίνων (Ἡτ. Ἐ. 569.),» ἐπὶ ἀστέρος ἐναίνην τὴν στιγμὴν ἀνατέλλοντος· (τὸ παμφαίνω οὐκ ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ πᾶν καὶ φαίνειν, ὅπερ καὶ ἄλλως ἀντίκειται πᾶσῃ ἀναλογίᾳ, ἀλλὰ κατ' ἀναδιπλ. ἐπιτετ. ποιητ. τύπος τοῦ, φαίνω, ὡς τὸ, παπτάλλω ἐκ τοῦ πάλλω, παφλάζω ἐκ τοῦ φλάζω παφάσσω ἐκ τοῦ ΦΑΩ, καὶ παρεκβάσει τοῦ μ εὐφωνίας χάριν, ὡς ἐν τῷ, παμφλάω, πίμπλημι, πίμπρημι.)

Παμφλάω κατ' ἀναδιπλ τύπος τοῦ, φάω, φάος, Μετὰ πτοήσεως καὶ δειλίας περιβλέπω, κυττάζω ἐλάχιστα μὲν μετὰ φόβου· καὶ δόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιβλέπω (σπανία Ἰων. λέξις παρὰ Λυκ., συγγεν. τῷ, παπταλάω καὶ παπταίνω.)

*Παμφλύζω, κατὰ διάλ. ἀντὶ βαμβαλύζω, ὡσαύτ. ἀντὶ ταπαλύζω, ταπθορίζω, τοιθορίζω, Τρύμμ, φαλλίζω, βοτταρίζω, Ἡσυχ.

Παμφορέω, γεν. ωντος. ἀηδ. παμφορώσα, ἐπκ. μετοχ. τοῦ παμφαίνω, ὡσανεὶ παρὰ τὸ παμφαάσσω, τοῦ ὁποίου ὅμως ἄλλοι τύποι οὐχ εὑρηνται. Καθαρὸς φαίνων, ἀστράπτων, φωτίζων, φέγγων, πολλαχ. παρ' Ὁμ., ἐξαιρ. ὡς ἐπίθ. παντὸς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένου καὶ παντὸς πυρεσσοῦντι, (περὶ τῆς καθ' αὐτὸ παραγ. ὀρ. παμφαίνω)

Παμφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον) παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 417. καλεῖται οὕτως ἢ ἐν τῇ μαγικῇ ἔμπειρος, καὶ πλουσίαις τὰ μαγικὰ Μηδείᾳ.

Παμφεγγής, ές, ὁ, ἡ (φέγγος) ταὐτὸν τῷ, παμφανής, Σοφοκλ.

Πάμφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω, πᾶς). Αἰσχύλ. Χοηφ. 293. «Μόρος παμφθαρτος,» ὁ τὰ πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ἢ ὁ πάντας φονεύων. 2) Παθητ. διόλου, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ μετὰ πάντων φονευθεὶς ἢ φθαρθείς, φθαρμένος.

Πάμφθαρσις, ὁ, ἡ, ποιητ. παμφθαρτος, σημασ. 1. Βακχυλ. Δειθ. 66. Στάσις πάμφθαρσις.»

Πάμφθαγγος, ὁ, ἡ (φθογγὴ) ποιητ. Πάντας τοὺς φθόγγους ἐκφέρων, ἐκδίδων, ἔχων, πολλὰ ἠχητικὸς, πάμφωνος, Ἡσύχ.

Πάμφι, Ἐπίρ. (πᾶν) ταὐτὸν τῷ, πάγχυ, Ἡσύ

Πάμφιλος, ὁ, ἡ· καὶ πάμφιλος η, ον Ἀθη σελ. 594. Ὁ πάντων φίλος, ἀρεστὸς, ἐπιμητος

Πάμφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω). Πάντα φλέγω καταικαίων, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 113. 2) παθη διόλου, ὁλοτελῶς πεπαυμένος.

Παμφόβερος, ὁ, ἡ (φοβέρος). Διόλου φοβε ρός, τρομακτικὸς

Παμφολύζω, = πομφολύζω, ἀμφ. ἀνάγν.

Πάμφορβος, ὁ, ἡ, ἥ, ἡ, ον, (φορβή) ποιητ Πάντας στρεφων. Θηλ. Παμφορβή, ἡ, ἡ πάντ τρέφουσα, Ἀναλεκτ. β'. 472.

Παμφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πάντα ἢ παντοῖα φ ρων, βλαστάνων, πλούσιος παντὸς εἴδους πρ ὄντων, Ἡρόδ. 7, 8, 1. καρποφόρος, Ξεν. π. χώρα.

*Παμφορας, ὁ, ἡ. Ἐκ πάντων συμπεφορημ νος, συσσωρευμένος, Πινδ. Πυθ. 6, 13.

Παμφύγδην, Ἐπίρ. (φυγὴ) ποιητ. Μὲ ὅλη φυγήν, ἡττων.

Παμφυλία, ἡ. Σωρὸς, πλῆθος ἑταιρία ὅλων των φυλῶν, ἁμφ.

Πάμφυλος, ά, ὁ (φυλὴ, φῦλον) Ἐξ ὅλων τ φυλῶν, β'. Μακκαβ. ἡ· 9, ἢ μεμιγμένος ἢ σύ θετος ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν (ἐκ τοῦ φύλον) γενικῶν, Πλάτ. πολ. γ. 30.

*Παμφύρδην, ἐπίρρ. (φύρω). Διόλου, ὅλοτ λῶς φύρδην, ἀνακατωμένα· συγκεχυμένως.

Πάμφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ἐξ ὅλων πεφυρμ νος, μεμιγμένος, σύνθετος, μετὰ παντός, τ κάθε λογῆς εἴδου ἀνακατωμένος, καὶ παντο πολυποίκιλος, Λογγίν. σ'. 7.

Πάμφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ) ποιητ. Δίων, ἢ χων, ἢ μιμούμενος ὅλας τὰς φωνὰς, τοὺς φθό γους, τοὺς τόνους, συνήθ. ἐπίθ. τῶν αὐλῶν Boekh expl. Pind. Ol. 7, 12. τροπ. ἁμφ τικὸς, πλήρης ἐκφράσεως, Ἀντιπ. Θεσσ. 27, «Χείρες παμφωνοι,» καὶ ὁ ὁλοτελῶς ἤτοι ὅλ τὰς φωνὰς ἐμελών.

*Πάμφωτος, ὁ, ἡ. Διόλου φωτεινὸς, Ἡμερ

*Πάμφυκτος, ὁ, ἡ (φύγω). Διόλου φευκτὸ ἐξιόμεμπτος.

*Παμφύκτωρ, ορος, ὁ (φύγω), ποιητ. Ὁπ τα φύγων, κατηγορῶν, Μανέθ. 4, 55.

Παμψηφεί, Ἐπίρ. (ψῆφος). Μὲ ὅλας ἢ π ὅλας τὰς ψήφους, γενικῇ ψήφῳ, σύμφωνοι, Στ Λόγ. ιδ'.

Πάμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Διόλου ἔμψυχ ζωντανὸς, ζωὸς, ζῶν, ζωηρὸς· ὄζει εὐθανατ Σοφ. Ἠλ. 841. τινὲς ἑρμην. τὸ παρὰ Σοφ. «πᾶ ψυχος ἀνάσσει,» «πᾶσαις ψυχαῖς ἀνάσσει, κ λιεν ὅμως διὰ τοῦ ἐξουσιάζει ἐν πλήρει ψυ ἰσχύσι τῆς ζωῆς, ἀντὶ, τοῦ ἡμιζώου τῶν λ πων σκιῶν ἐν ᾧ Ἅδῃ.

Παμῶχος, παμωχέω, παμωχιῶ, Δωρ ἀντὶ τοῦ, παμοῦχος, παμουχίω, παμουχιῶ.

Πάν, ανός, ὁ. Ὁ θεὸς τῶν ὁρμῶν καὶ λειβά ων, τὸν ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐτίμων οἱ ποιμέν Ὁμηρ ἐν Ἔμν. 18 2) ἀμφιβολόν τι ζῶο παρὰ Φιλοστοργίῳ. (κωμ. ἐτυμολ. ταύτης λέξεως παρὰ Πλάτ, Κρατυλ. σελ. 408. Β. κτ.)

Πᾶν, αντός, τὸ, οὐδέτ. τοῦ πᾶς.

Πάναβρος, ὁ, ἡ (ἁβρὸς). Λίαν, διόλου μαλ κὸς, ἢ ὡραῖος, καλὸς, Λουκιαν. Ῥητ. (υυυ)

Πανεγερσία, ἡ. Ἐντελὴς ἀγαθότης, Στοβ. τόν

Πανέγεθος, ὁ, ἡ ἤ, ἡ, ον (ἀγαθός). Ἀπ λύτως, διόλου, ἢ ἐντελῶς ἀγαθός. Ἐλευθερ ἔμμετρος οὖσα πανάγαθον,» ἢ ἐλευθερία ο εἰς τὸ ἀνθρωπ καὶ πρέπον μέτρον, εἶναι τὸ κά λιστον πρᾶγμα.

*Πανάγαστος, ὁ, ἡ (ἀγαστός). Λίαν ἀγ στός, Τιμοθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παναγήρατος, ὁ, ἡ (ἀγήρως). Ὁ μὴ γηράσας παντελῶς, μὴ γηράσκων ποτέ, ἀθάνατος.
Παναγής, ές, ἡ (ἅγος). Διόλου καθαρός, ἅγιος, κατὰ πᾶν ἁγνός· καὶ διόλου μιαρός, Γρηγ. Θεολ.
Παναγία, ἡ. Ἡ ἐντελὴς καθαρότης, ἁγιότης, Ἡσύχ.
Παναγιαστός, ή, όν (ἁγιάζω). Ὁλοτελὴς, ἐντελὴς καθαρτὸς, ἡ ἁγιοτής.
Πάναγνος, ὁ, ἡ (ἁγνός). Διόλου ἁγνὸς, καθαρὸς, ἢ ἁβίωτος,
Παναγρεύς, ὁ, ἡ (ἀγρεύω). Φωκυλ. 190. »Σκυλάκων παναγρείουσιν, ταὐτὸν τῷ, παναγριος, κυρίως, διόλου ἀγροῖκος, ἢ χωριοῖς.
Παναγρεύς, έος, ὁ (ἀγρεύς). Πάντας ἢ πάντα ἀγρεύων, Ἀνάλ. γ, 71.
Παναγριος, ὁ, ἡ (ἀγριος). Λίαν, διόλου ἄγριος.
Πάναγρον, τό. Ὀππιαν. Ἀλ. γ, 81. ἀκτιδῶν τι ἁλιευτικὸν, ἢ τῶν κυνηγῶν, ὅρ. τὸ ἑπόμ.— 2) παρ' Ἀθην. κ'. σελ. 23. μεγάλον τι ἐλωβίον ἢ ταλάσιον τῶν ὀρτίδων, πρὸς σιτείαν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ
Παναγρὸς, ὁ, ἡ (πᾶς, ἀγρα). Πάντα ἀγρεύων, πάντων, ἢ ἐμπεριέχων παντὸς εἴδους θήραν. Ἰλ. Ε, 487. πλέον πάναγρον, μέγα δίκτυον ἁλιευτικὸν (υ-υ).
Παναγρυπνος, ὁ, ἡ (ἀγρυπνος)· ποιητ. Διόλου, ὁλοτελῶς ἄγρυπνος.
Παναεργὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀεργὴς). Διόλου ἀναπράγμων, ἀτελείωτος· παρὰ δὲ Νικανδρ. ἐπὶ ἀνατεταραγμένων καὶ ἀδιαπάντων, ἤτοι ἀχνουμένων ψαγητῶν, ἀδιάργαστος, ὁμός, ἀχώνευτος.
Παναεσμιος, ὁ, ἡ. Νικητ. Χρον. 3', 15. ταὐτὸν τῷ
Πανάεσμος, ὁ, ἡ (ἄεσμος). Διόλου, παντελῶς ἄνομος, ἄθεσμος, ἀσιαὸς (ὁ τύπος παναίσιμος ἁμφ.)
Πανέβεστος, ὁ, ἡ (βέστωσθαι). Διόλου, ἀπολύτως ἄβεστος, πάντη ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος, Ἡσυχ. ὅπου, πανάβεστος, ἡμαρτ. κεῖται.
Παναθήναια, τά. Ἑορτὴ μεγάλη καὶ κοινὴ παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἄγων εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν τῶν πάντων τῆς Ἀττικῆς οἰκητόρων εἰς ἓν Ἀθηναῖον ἄστυ συνοίκησιν· ἦσαν δὲ ταῦτα δύο λογίων, μεγάλα καὶ μικρά, καὶ ταῦτα μὲν ἐωρτάζοντο κατ' ἔτος ἢ κατ' ἄλους, κάθε τρεῖς χρόνους τὸν Ἑκατομβαιῶνα, ἐκεῖνα δὲ ἐτελοῦντο κατὰ τετραετηρίδα, τὴν τρίτην ἑκάστην Ὀλυμπιάδες, πλὴν τὴν 28. Ἑκατομβαιῶνος, (ἀγνοεῖται ἔτι ἡ καθ' αὐτὸ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, ὅρ. ἐξαιρτ. Boeckh, ath. Staatsh. 2, σ. 167.) ὅθεν
Παναθηναϊκός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ Παναθήναια, ἐν χρήσει ὢν ἀναγόμενος εἰς αὐτὰ, ἢ ἐνθα περὶ αὐτῶν λόγος.
Πανάθλιος, ία, ιον (ἄθλιος). Ὁλοτελῶς, διόλου ἄθλιος, (υ-υυ).
*Πανάθροος, η, ον (ἀθρόος). Λίαν πολυάριθμος, σφριγτός.
Πανιγλήεις, ήεσσα, ήεν (αἰγλη). Διόλου ἢ λίαν φωτίζων, λάμπων, ἀστράπτων, λαμπρότατος, Ἀνθολ.
Πανάεθος, η, ον (αἴθω), ποιητ. Διόλου καίων, ἢ ἀστράπτων, ταὐτὸν τῷ πανσελήνιος, Ἰλ. Ξ, 372. — κεφαλὰς παναίθησιν κορύθεσσι κρύψαντες, πάνυ στιλπναῖς, λαμπραῖς· (υ-υ).
*Παναίμυλος, ὁ, ἡ (αἱμύλος). Πλήρης αἱμυλίας, θελγήτρων, θελκτικοῦ πολιτεύματος, θελατικὸς· γλυκὺς, εὐάρεστος.
Παναίολος, ὁ, ἡ. Πάντη, διόλου ποικιλόχροος, ἢ πάντη στίλβων, ἀστράπτων, ἢ πάντη εὔκολος, εὐκίνητος, εὐβάστακτος, ἐπίρ. τοῦ, ζωστὴρ, ζώστης, σάκος, Ἰλ. καὶ Ἡσ. 2) τροπ. διόλου, λίαν ποικίλος, ἢ ταχὺς καὶ ἐλαφρὸς εἰς τινα πρᾶξιν, ἐπιδέξιος· ἔτι δὲ, μανουργος, δόλιος.
*Παναίρετος, ὁ, ἡ (αἱρέω). Ἐκλελεγμένος, ἢ διαφέρων, ἐξέχων μεταξὺ πάντων.
Παναίτυλος, ὁ, ἡ (αἴτυλος). Ταὐτὸν τῷ, παγκακοῦργος, Ἡσύχ.
Παναισχὴς, ές, ὁ, ἡ. Διόλου, ἢ πάνυ αἰσχρὸς, (ψυχ. καὶ ἠθικ.), ὁηλ. ἄσχημος, ἢ ἀχρεῖος, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος· ὅθεν τὸ ἀνώμαλ. ὑπερθετ. παναίσχιστος, ἐν Ἐπιγράμ.
*Πάναισχρος, ὁ, ἡ (αἰσχρὸς), ποιητ. = παναισχὴς.
Παναίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις εἶναι ἡ αἰτία ὅλων, ὁ τῶν ὅλων πρόξενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1496. 2) εἰς τὸν ὁποῖον μόνον δύναται ν' ἀποδώσῃ τις ὅλον τὸ σφάλμα, ὅθεν, ὁ μόνος αἴτιος, ἔνοχος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 194. ἀντίκ. τῷ, μεταίτιος.
Παναιτώλιον. Πάντες οἱ Αἰτωλοί.
Παναλαπαρὴς, ές, ὁ, ἡ· ποιητ. καὶ πανάκαρπος, ὁ, ἡ (ἄκαρπος), ποιητ. Πάντῃ στείρος, ἢ ὁλοτελῶς ἄκαρπος.
Πανάκεια, ἡ (ἀκέομαι). Φάρμακον, ἰατρικὸν διὰ ὅλα τὰ πάθη, ἢ ἰατρικὸν καθολικὸν, πᾶσαν ἀσθένειαν θεραπεῦον, παρὰ τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἴασις, θεραπεία. 2) ὁμοία βοτάνης, ἤτοι ἰαματικοῦ χόρτου τινὸς, Πλὴν. κέ. 4. Βιργίλ. Αἰν. ιβ'. 419. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 40. λέγεται καὶ πάνακες. — 3) ὁνομα μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσαν. Ἀττ. 34. κυρίως, ἡ πάντα ἰατρεύουσα, ἢ προσωποποιημένη ἰατρικὴ. (υ-υ).
*Πανάκεια, τὰ, προτυπ. ἱερὰ. Ἑορτὴ τις, πιθανῶς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τελουμένη· κυρίως οὐδέτ. τοῦ
*Πανάκειος, ὁ, ἡ = πανάκης· ὅθεν τὸ οὐδέτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πανακες.
Πάνακες, τὸ, οὐδέτ. τοῦ, πανάκης, ὁ, ἡ. Εἶδος βοτάνης, ἤτοι χόρτου, Διοσκορ. γ', 56. πάνακες, Ἡρακλειον. Heracleum panaces, Δίων. ἀφ' οὗ καὶ ὁ χυμὸς αὐτοῦ, Ὀποπάναξ. Τὸ δεύτερον εἶδος τούτου λέγεται »Πάνακες Ἀσκληπιοῦ«, Διοσκορ. γ', 57. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Thapsia asclepium. Τὸ τρίτον, Χειρώνιον, Διοσκορ. γ', 58. ἴσως τὸ Laserpitium chironium. Δίων. Ὁ Στράβων ἐν ιε'. σελ. 436. λέγει ἔτι καὶ »πεπεσμένον πάνακες«, εἶδος ἄλλο.
Πανάκη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πανάκεια, Ἀνέκδοτ. β', 144.
Παναμήρατος, ὁ, ἡ (ἀμήρατος). Πάντῃ σῶος, ἄκακος, διόλου ἄβλαβὴς, ἄφθαρτος, ἢ ἀθάνατος.
Πανάμηχος, ὁ, ἡ· ἡ, πανακὴς, ὁ, ἡ (ἄκος). Τὰ πάντα ἰώμενος, ἰατρεύων ὅλα τὰ πάθη. — 2) τὸ πάνακες = πανάκεια· καὶ ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν χόρτων, ὅρ. πάνακες.
Πανακέτης, ου, ὁ. Οἶνος ὁ μετὰ τοῦ χόρτου πάνακες κατεσκευασμένος οἶνος.
Πανακρὶς, ίδος, ἡ (ἄκρα, πᾶς). Ἡ ἐπὶ πάσας τὰς ἄκρας βουνῶν ἢ ὀθέων, περικαθεζομένη καὶ περιφερομένη, ἐπίθετον τῆς μελίσσης, ἐκ Καλλιμάχου.
Πανάκτειος, ὁ, ἡ = πανάκειος. Πάντας ἰατρεύων, Νικανδρ. Θηρ. »Κοιλὴ πανάκτειος,« ἢ τοὺς πάντας ἰατρεύουσα.
Πάνακτος, ὁ. Ὀρίγανος, Ἡσύχ.
Παμμελάστωρ, ορος, ὁ. Πάνυ ἀλάστωρ, Ἀνέκδοτ. β', 120. τὸ ἐπιτατ. ἀλάστωρ, ὡς τὸ παναγὴς, κ. τ. λ.
Πανανληὴς, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. πανληθὴς, (ἐληὴς). Πάντῃ, Ὁλοτελῶς, διόλου ἐληὴς, ὅλος ἀληθείας.
Πανάλημων, ὁ, ἡ· ποιητ. Διόλου ἀλήμων, περιπλανώμενος κατὰ πάντα καιρὸν καὶ τόπον, πάμπτωχος, Πρόκλ.
Πανάλθὴς, ὁ, ἡ (ἄλθω). Πάντα θεραπεύων.
Πανάλίγκιος, ὁ, ἡ (ἀλίγκιος). Ὅλως πάντῃ, διόλου ὅμοιος.
Πανάλκὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀλκὴ). Ταὐτὸν τῷ, Παντοδύναμος, πανίσχυρος, ὅλος ἀλκὴ, Αἰσχύλ.
*Πανάλουργὴς, ὁ, ἡ (ἄλουργὴς). Διόλου βαμμένος με γνήσιον πορφυροῦν χρῶμα, ἐλοπόρφυρος, Ἀθην. 6, 526.
Πανάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι, ἁλωτός). Ὁ πάντας, ἢ πάντα ἁλίσκων, πιάνων, βιάζων, καταδυναστεύων, Αἰσχύλ Ἀγ. 371.
Πανάμείδητος, ὁ, ἡ (ἀμείδητος). ποιητικ. Ὁ μὴ χαμογελῶν ποτέ, διόλου ἄφιλος, ἀπροσήγορος, χαλεπὸς, Ὀππ. Κυν. 3, 141.
Πανάμείλικτος, ὁ, ἡ (ἀμείλικτος). Πάνυ, διόλου ἀμείλικτος, ἀμαλάκωτος, ἀθυσώπητος, πολλὰ σκληρὸς, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις ποτὲ νὰ μαλακύνῃ, ἢ νὰ καταπραΰνῃ· καὶ
Πανάμείλιχος, ὁ, ἡ (μείλιχος). Διόλου, ἀμείλιχος, ἀσπλαγχνος, ἀνήμερος, πάνυ σκληρός· Ταὐτὸν τῷ, πανάμείλικτος.
Πανάμερος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πανήμερος.
*Πανάμμορος, ὁ, ἡ (ἄμμορος)· ποιητ. Διόλου ἄμοιρος, ἀμέτοχος, πάντῃ ὑστερούμενος, ἐξαιρ. τοῦ καλοῦ. ὅθεν 2) διόλου δυστυχὴς.
Πανάμωμος, (ἄμωμος). Διόλου, ὁλοτελῶς, πάνυ ἄμωμος.
Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). ἀντὶ πάντων ἀνθρώπων. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων· πᾶσιν ἀνθρώποις κοινός· ἐκ πάντων ἀνθρώπων συνεστώς. »Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις«, Ἑκατ., ὁηλ. πάντων ἀνθρώπων.
Πάναξ, ακος, ὁ. Τὸ φυτὸν πάνακες, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ, ὀποπάναξ, ὁ χυλὸς αὐτοῦ.
*Παναξὶος, ὁ, ἡ (ἄξιος). Διόλου, κατὰ πάντα ἄξιος, Ὀππ. Κυν. 3, 408.
Πανάνυτος, ὁ, ἡ (ἀνύτω). Διόλου, ἀνυτὸς, τελειωμένος, κατορθωμένος· ἢ δυνατὸς πάντα τελειοῦν κατορθοῦν. 2) ἐνεργ. ὁ τὰ πάντα ἐκτελῶν, τελειόνων, κατορθῶν.
Πανάοίδιμος, ὁ, ἡ (ἀοίδιμος), ποιητ. Πάνυ, ἢ πανταχοῦ ἀοίδιμος, πολλὰ περίφημος, Ἀπολλ. Ἐπίγρ.
Πανάπαλος, ὁ, ἡ (ἁπαλὸς). Πάνυ, λίαν ἁπαλὸς, ἢ τρυφερὸς, τρυφηλὸς, νέος, Ὀδ. Ψ, 223. (κυρ. νυυυ, ἀλλ' ἐν Ὀδ., καθὸ ἀρκτικὲς, τοῦ στίχου, -νυυ).
Πανάπαστος, ὁ, ἡ (ἅπασις). Λίαν ἅπαστος ὁ τελείως μὴ ψαγὼν, πάνυ νηστικὸς, ἢ πεινασμένος, Νίκ.
*Πανάπειθὴς, ὁ, ἡ (ἀπειθὴς). Πάντῃ ἀπίστευτος, Παρμεν. Δείψ. 42.
Πανάπείρητος, ὁ, ἡ (πεῖρας). Ὁ τελείως πείρας μὴ ἔχων, πάντῃ ἀπείραντος, ἀμέτρητος, ἄπειρος, ποιητ.
*Πανάπειρων, ονος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ., ποιητ.
Πανάπενθὴς, ές, ὁ, ἡ (πένθος). Πάντῃ ἀπενθὴς. ἄλυπος, ἄπονος, Ἐπ. Ἀδ. 272. ἔνθα ὅμως πιθαν. γραπτέον ταλαπενθὴς, Ἰακ. Δ. Π. σ. 872.
Πανάπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα, ἐπήμων). Ὁλοτελῶς ἀπήμων, πάντῃ, πάνυ ἄβλαβὴς, ἢ ἀγαθὸς ἐπὶ πάντα, Ἡσιόδ. Ἔ. 813. 2) παθ. διόλου ἄβλαπτος.
Πανάπηρὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀπηρὴς). Διόλου ἀκολόβωτος, μὴ κολοβωμένος, μὴ βεβλαμμένος, διόλου ἄβλαβὴς, ἀκέραιος, σῶος, Καλλίμ.
*Πανάπιστος, ὁ, ἡ (ἄπιστος)· ποιητ. Διόλου ἀπίστευτος, Παῦλ. Σιλ. ἐκφ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παν-άποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Τελείως ἄποινος, ἀτιμώρητος. «Δαιμόνων βίαν ἀνάποινονι, Αἰσχ. Ἱκέτ. 99. διόλου ἀτιμώρητον παρὰ τῶν θεῶν.

Παν-απόπληκτος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐπιτετ. ἀπόπληκτος. Ὁλοτελῶς, διόλου, ἀπόπληκτος, Ἐπ. Σοκρατ. 34.

Παν-άπορος, ὁ, ἡ (ἄπορος), Δίαν., διόλου ἄπορος, κατὰ πάντα ἢ παντελῶς κακομοίρης, δυστυχέστατος, Ἰλιάδ. Ω, 255. 493.

Παν-άπυστος, ὁ, ἡ (ἄπυστος). Παντελῶς ἀνήκουστος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἤκουσε ποτέ, διόλου ἄγνωστος. 2) πάντῃ ἀνείδεος, ἄπειρος, ὅστις τίποτε δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθεν, ἢ δύναται νὰ καταλάβῃ.

Παν-άργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Διόλου ἀργυροῦς, ὅλος ἀσήμι· ἀπὸ καθαρὸν ἀσῆμι, λαγάραν, Ὀδ. Ι, 203. Ω, 275.

Πανάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅλος ἀρετὴ διόλου ἐνάρετος, ὁ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων, Λουκ.

Παν-άριον, τό, ταὐτὸν τῷ, ἀρταφόριον, ἀρτοφορίς, Σέξτ. κατὰ Μαθημ. α', 234, ἐκ τοῦ Λατ. Panarium, Κάνιστρον, κιβώτιον πεπλεγμένον, πανέριον.

Παν-άριστος, ὁ, ἡ (ἄριστος). Πάνυ, διόλου, ἢ κατὰ πάντα ἄριστος, Ἡσ. Ἐ. 295. (υυ-υ).

Παν-άρκαιος, ὁ, ἡ· ἡ, ἡ. ον, καὶ παναρκὴς, ὁ, ἡ (πᾶς, ἀρκέω) Ὁλοτελῶς ἢ εἰς ὅλους ἀρκετός· διόλου ἰσχυρός, πολλὰ μεγάλος, π. χ. νόσος, πανταχοῦ ἐνεργὸν ἢ φθάνον. ἐκτεινόμενος· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πολύς, μέγας, ἱκανός, ἄφθονος, ἀφειδὴς, πλούσιος. «Ἥλιος παναρκὴς, «ὁ πάντας φωτίζων ἥλιος· «ντόσος παναρκέστη,« Αἰσχύλ. Χοηφ. 67. πολλὰ μεγάλη ἀφθονία.

*Παναρκής, ὁ, ἡ, = παν-άρκετος.

Παν-αρμόνιος, ία, ιον (ἁρμονία). Ὁ πάντῃ, πανταχοῦ, ἢ μὲ ὅλους ἁρμόζων, συμφωνῶν. 2) ὁ πᾶσαν ἁρμονίαν, ἢ μελῳδίαν ἔχων, πλήρης ἁρμονίας, οὗ τινος ὅλα τὰ μέλη εἶσιν ἐν παντελεῖ ἁρμονίᾳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 141. «Δόγους παναρμονίους «ὁ ἐν Πολ. γ'. §. 10. Οὐδὲ παναρμονίου δαίσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσι·« καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα. «Τὰ παναρμόνια,« προσυπακουομ. τοῦ, Μέλη· καὶ Καφ. 15. καὶ οὐσιαστ. Παναρμόνιος, ἡ μελοποιΐα καὶ ᾠδὴ ἢ ἐν τῇ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη, ὑπακ. τὸ, μουσική. 3) οὐσιαστ. Παναρμόνιον, τό, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

*Παν-άρρητος, ὁ, ἡ (ἄρρητος). Διόλου ἀνέκφραστος, ἄρρητος, κατὰ πάντα μυστικὸς, Συν. σελ. 328.

Παν-αρχαῖος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, παλαιότατος.

Παν-αρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω, πᾶς). Ὁ πάντων ἐξουσιαστὴς καὶ δεσπότης· ὁ πάντων ἀρχηγός, Σιφιλ.

*Πανασεβὴς, ὁ, ἡ (ἀσεβὴς). Πάντῃ ἀσεβὴς.

Παν-ασθενὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀσθενὴς). Παντελῶς ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.

Παν-αστία, ἡ (ἀστία) ταὐτὸν τῷ, σπανοσιτία, Παντελὴς ἔλλειψις τροφῶν, Πολυδ. α'. 52. ἀμφ.

Παν-ασκηδὴς, καὶ πανασκεδὴς, ές, ὁ, ἡ (ἀσκηδὴς). Διόλου ἀβλαβὴς, σῶος, ἀβίαστος, Ἡσύχ.

Παν-ατρεκὴς, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. πανατρεκέως· καὶ Ἀττ. πανατρεκῶς (ἀτρεκὴς). Πάντῃ ἀλάνθαστος, βέβαιος, διόλου ἀληθὴς, ἀληθέστατος.

Παν-αύγεια, ἡ. Ὅλον φῶς, ὅλη, γενικὴ λάμψις· ἐκ τοῦ

Παν-αυγὴς, ές, ὁ, ἡ (αὐγὴ). Ὅλος ἢ διόλου φωτεινός, ὅλος αὐγὴ, διόλου λάμπων, πλήρης λάμψεως καὶ ἀστραπῆς.

Παν-άωπνος, ὁ, ἡ (ἄϋπνος). Παντελῶς ἄϋπνος.

*Παν-αφανὴς, ὁ, ἡ (ἀφανὴς). Διόλου ἀφανὴς, ἀόρατος.

Παν-αφὴλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἀφῆλιξ). Διόλου, δίχα συνομηλίκων ὤν, διόλου χωρισμένος ἐγκαταλελειμμένος, ἢ ἔξω τῆς συναναστροφῆς μετὰ τῶν ὁμηλίκων ὤν, ἢ μὴ ἔχων ἕτερον τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἰλιάδ. Χ, 490. «Ἥμαρ. ὀρφανικὸν παῖδα παναφήλικα τίθησι,« ἔνθα ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Πάντων ὁμηλίκων ἀπηλλαμένον ἐκτός,« ὁ δὲ Σχολ. «πάντων ἡλικιωτῶν ἐστερημένον, τουτέστιν ἀπηλασμένον, ἀπομακρυμένον ἀπ' ὅλους τοὺς συνηλικιώτας του.

*Παν-άφυτος, ὁ, ἡ (ἄφυτος). Πάντῃ ἄφυτος, ἄθεος, Ἀν. 2. σελ. 25.

Παν-άφυκτος, ὁ, ἡ (ἄφυκτος). Ὅστις, ἢ ἔνδεν δὲν δύναται παντελῶς νὰ ἀποφύγῃ· ὁλοτελῶς ἀφυκτος, Ἀνθολογ.

*Παν-άφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Διόλου ἄφυλλος, Τιμ. Ὁμ. Δήμ. 452.

Παν-αχαὶς, ίδος, προσυπακ. γῆ. Ὅλη ἡ γῆ τῆς Ἀχαΐας· ἐκ τοῦ

Παν-αχαιοὶ, οἱ (Ἀχαιὸς), Ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, Ὅμ.

*Παν-άχραντος, ὁ, ἡ (ἄχραντος). Πάντῃ ἄφθαστος, ἀμόλυντος, ἄνευ μίγματος κηλίδος, διόλου καθαρὸς, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 303.

Παν-αώριος, ὁ, ἡ (ἀώριος). Παντελῶς ἄωρος, παράωρος, παράκαιρος, πρώϊμος, Ἰλ. Ω, 540. «Ἔνθα παῖδα τέκεν παναώριον,« ἤτοι διωρισμένον εἰς πολλὰ πρώϊμον θάνατον.

Παν-άωρος, ὁ, ἡ (ἄωρος). Διόλου, πάντῃ δίχα ἐγκαίρου παρά τινι ὤν, μὴ ἀριθμούμενος ἄξιος φροντίδος τινός, πολλὰ ἠμελημένος. ἀμφ. Αἰσχύλ. Προμ. 363. ὅπου νῦν παρῆορος, κεῖται.

Παν-βδελυρὸς, κ. τ. τ. ὀρθότερον τὸ, παμβδελυρὸς, κτλ.

Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος) ποιητ. Μὲ μεγάλην τέχνην κατεσκευασμένος, πάνυ τεχνικὸς, Πίνδαρ.

Πανδαισία, ἡ (δαὶς). Ἐντελὴς, ἢ κοινὴ εἰς πάντας σύγκλησις· τράπεζα κοινὴ, ἢ πολυτελὴς, δαψιλὴς καὶ πανσία, εἰς ἣν θέλει λείπει τις ἢ τι, Ἡρόδ. 5, 20. Ἀριστοφ. Εἰρ. 564. παρὰ τοῖς Μεταγειτν. καὶ, παιδαίσιον, τό.

Πανδακέτης, ου, ὁ (δάκνω). Ὁ πάντας δάκνων, πολλὰ δακτάρης, καυστικὸς, Πλούταρχ. Κάτ. Ἄ.

Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Διόλου δακρύων, κλαίων· πάντῃ, ἢ ὑπὸ πάντων κλαυθεὶς, πλήρης δακρύων καὶ θλίψεων. «Βιοτὰ, ὀδυρμὰ πανδάκρυτον,« Σοφοκλ.

Πανδάλητος, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, πανδήλητος. (δηλέομαι) Ὁλοτελῶς βεβλαμμένος, διεφθαρμένος, ἠφανισμένος. 2) ἐνεργ. πάντῃ φθοροποιὸς, ἀχρεῖος, κακὸς, Ἱππώναξ παρὰ Τζέτζῃ εἰς Λυκόφρ στίχ. 424.

Πανδεμ-ατειρα, ἡ, Ἐπῆλ. τοῦ

Πανδεμ-ατὴρ, ῆρος, ὁ (δεμα-τὴρ), καὶ, πανδεμάτωρ, ορος, ὁ (δεμάω). Ὁ πάντας, ἢ τὸ πᾶν δαμάζων, βιάζων, καθυποβάλλων, νικῶν, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του φέρων, π. χ. χρόνος, θάνατος, κεραυνὸς· ἐξαιρτ. ἐπίθετον τοῦ Γάνεως παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ω, 5. Ὀδ. Ι, 373. καὶ τοῦ, Ἔρωτος.

Πάνδειλος, ὁ, ἡ (δειλὸς). Διόλου, ὁλοτελῶς δειλὸς. 2) πάντῃ δυστυχὴς.

Πάνδεισμα, τό, τὸ ἐπιτ. δεῖμα, ποιητ. Φάσμα φριτκὸν· ὁ ἐν φόβῳ πάντων ὤν, ὃν ὅλοι φοβοῦνται, μεγάλος φόβος

Πανδείματος, ὁ, ἡ (δειμαίνω, πᾶς). Παρὰ πάντων φοβούμενος, καὶ ἀπὸ ὅλα φοβούμενος, περίφοβος, Στοβ., Στοβ. Φυσ. σελ. 174.

Πάνδεινος, ὁ, ἡ (δεινὸς) Πάντῃ φρικτὸς· πολλὰ σφοδρὸς, μέγας· ἐξαιρτ. πάντῃ ἄξιος, ἐ τηδειος, Πλατ. Πολ. 10. 605. 610.

Πανδέκτειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα δεχομένη. «Ἰ λία πανδέκτειρα,« Ἱππομ. Ἐπίστ. Ἐπῆλ. τοῦ

Πανδεκτὴρ, ῆρος, καὶ πανδέκτης, ου, ὁ (χομαι). Ὁ τὰ πάντα ἢ τοὺς πάντας δεχόμεν ὁ πάντων δεκτικὸς, περιεκτικὸς, ὁ πάντα ἐν αὐτῷ περιέχων, περικρατῶν, περιλαμβάνων· πῆ. τοῦ Ἅδου, Πλούτωνος. 2) κτήτωρ παν εἴδους γνώσεως, ὁ τὰ πάντα γνώσκων ἢ κατ λαμβάνων. Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 53. καὶ καλεῖ εἰρωνικῶς οὕτω τοὺς τὰ πάντα εἰδό κυχωμένους Γραμματικούς, «ἵνα μὴ εὐδύ ὑπέσχω τοῖς πανδέκταις, τοῖς ὑποσμιλεύουσι συγγράμματα·« ἴσως ἐντεῦθεν προέκυψε τὸ Γ Pedant. 3) Πανδέκτης, ὁ, βίβλος περιέχου ὅλους τοὺς νόμους. Βυζ. ὅθεν καὶ πανδέκτ ὁ κώδιξ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Πανδέκτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πανδέκτης

Πανδέξιος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. δεξιός. Δίαν κατὰ πάντα δεξιός, ἅμιλ.

Πανδερκέτης, ὁ· καὶ, πανδερκὴς, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὁ τὰ πάντα βλέπων, ὁρῶν· τὸ πρ τοῦ παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 1177. τὸ δεύτερ πα τὸ Ἐκλῆς.

Πανδεχὴς, ές, ὁ, ἡ (δέχομαι), ταὐτὸν τ πανδέκτης, Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ.

*Πανδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέομαι). ἴδε πα δήλητος.

Πάνδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Φανερὸς εἰς πάντα Διόλου ὁρατὸς, λίαν, φανερὸς, τοῖς πᾶσι δῆλ σαφὴς.

Πανδημεί, καὶ πανδημὶ, Ἐπίρ. τοῦ πάνδημο Εἰς ὅλον τὸν λαὸν· μὲ ὅλον τὸν λαὸν· μὲ ὁλ τὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ· ἐν ὀνόματι τοῦ λαο γενικῶς, ὅλος ὁ λαὸς, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ., ὅ τις, ἀεὶ χρῆται τῷ τύπῳ, πανδημεί.

Πανδημία, ἡ. Ὅλος ὁ δῆμος, ὅλον τὸ πλῆθ ὅλος ὁ λαός· ἐξαιρ. ὡς παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 61 πανδημία, θορυβοφ. ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πανδημ Αἰσχλ. ἐκ τοῦ

Πανδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ἐν ὅλῳ τῷ δήμῳ ἢ ἐξ ὅλου τοῦ δήμου ὤν, ἔτομ. δημόσιος, κο νός, γενικὸς· ἔτι δὲ ὅλον τὸν λαὸν ἀντίκου ναγόμενος εἰς ὅλον τὸν λαὸν, προσήκων ὅλ τῷ λαῷ. «Ἑορτὴ, ἦμαρ πανδήμιονι, ἑορτὴ ἡμέρα διὰ ὅλα ἢ διὰ ὅλους, κοινὴ ἑορτὴ, Νο «Πτωχός, πανδήμιος,« παρ' Ὁμηρ. Ὀδυσ. Σ 1. πτωχός τις, ὅστις περιέρχεται, ὑπάγει κ νῶς εἰς ὅλους καὶ ζητεῖ, ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμ ἀναστρεφόμενος.

Πάνδημος, ὁ, ἡ· ἕτερος τύπος τοῦ πανδήμι εὐρυηρστέρως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Λυσίκλ. μόζων εἰς ὅλον τὸν δῆμον, εἰς ὅλον τὸν λαὸ ὅθεν κοινὸς, δημόσιος. 2) ἐξαιρ. ἐπίθ. του κο νοῦ, σαρκικοῦ ἔρωτος, ἀντιθ. τῷ, οὐρανίᾳ venus vulgivaga.

Πάνδια, τὰ· προσυπακ. ἱερὰ (Διός). Ἑορτή τις Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διός.

Πάνδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Διόλου δίκαιος, κ ἐπίρ. πανδίκως. Κατὰ πάντα, μὲ κάθε δίκαιον καὶ ὡς τὸ, ἐνδίκως, δικαίως, ἀξίως, ἀληθῶς Αἰσχ. Ἐπ. 670. χοηφ. 658. μὲ ὅλην τὴν δύ ναμιν, τὴν ἐξουσίαν, Σοφ. Τραχ. 1247. Οἰδ Β, 1271.

*Πανδῖος, ὁ, ἡ (δῖος). Διόλου θεῖος, Μαξ στιχ. 22. κ. 281.

Πανδοκεῖον, καὶ πανδόκιον, τό. Ὁ τοὺς πάν τας δεχόμενος οἶκος τοῦ ξενοδόχου ξενοδοχεῖο παρὰ τοῦ

Πανδοκεύς, έως, ὁ. Ὁ πάντας δεχόμενο ταὐτὸν τῷ, πανδόκος, Ἰωνικ. Δ'ὅπης. Δίνκ 655. συνήθ. ξενοδόχος.

Πανδόκευσις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πανδοκία, Πλα Νομ. 8, σελ. 842.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πανδοκευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ξενοδόχος. Ὅστις δέχεται κάθε λογῆς ἄνθρωπον.

*Πανδοκεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ πανδοκευτής. Ξενοδόχος, ἡ.

Πανδοκεύω, παρ' Αἰσχ. καὶ πανδοκέω (πάνδοκος). Δέχομαι ὅλους· ἐξαιρτ. πανδοκεύς, ἡ ξενοδόχος εἰμὶ κάθε λογῆς ἀνθρώπου δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλοξενῶ αὐτόν. «Εἰς τὸν πανδοκευόντα τῶν ἀστῶν τοὺς πρώτους καὶ εὐωχέστατα». Ἡρόδ. 4, 95. Παθ. εἴ τι γεμάτων ξενοδοχείων καὶ κατοικημένον, ὡς παρὰ Διον. Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 4, 53. «Ὅσα μέρη πανδοκεύεται, ἤτοι ἔχουσι πανδοκεῖα καὶ κατοικοῦνται ἀκόμη, ἤτοι δὲ ἡ λέξις Ἰων.

*Πανδοκέω, ὅρ. πανδοκεύω.

Πανδοκεῖα, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ὑπουργία τοῦ πανδόκου, φιλοξενία.

*Πανδόκειον, τό = πανδοκεῖον.

Πανδόκισσα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πανδοκευτρια, Στεφ. Βυζάν.

Πανδόκος, καί, πάνδοκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ πάντας δεχόμενος, ὁ πάντα περιλαμβάνων. ἐξαιρ. ὁ πάνδοκος, ταὐτὸν τῷ, ξενοδόχος. — 2) κύριον ὄνομα εὐγενοῦς ἥρωος, Ἴλ. (οἱ διὰ τῶν χ τύποι πάνδοχος, πανδοχεύω, πανδοχεύς κ. τ. λ. ἐθεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι Ἀττικοί, Lob. Φρυν. σελ. 307. Θωμ. Μ, σελ. 767.)

Πανδοξία, ἡ (πάνδοξος). Ἐντελὴς ἀλόκληρος, κοινὴ δόξα, τιμή, κλέος, Πίνδ. Νέμ. 1, 14.

Πανδοσία, ἡ. Ἡ πάντα καὶ εἰς πάντας διδοῦσα, πόρνη, Εὐστάθ.

*Πάνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Διόλου, καθόλου, ἡ γενικῶς, πανταχοῦ, πολλὰ περίφημος.

Πανδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁλοτελῶς δοῦλος, ὁ δούλος ὅλων, Ἀνάλεκτ. β', 398.

Πανδοῦρα, ἡ, ἡ, πανδουρὶς, ἴδος, ἡ. Μουσικὸν ὄργανον, τριῶν χορδῶν ἔχον, Πολυδ. δ', 9. Τοιοῦτόν εἶπον αὐτὸν καὶ τὸ μονόχορδον. Ὁ Νικόμαχος ἐν Μουσικῇ σελ. 8. καλεῖ τοῦτο, Φοίβουρα· παραβάλλεται τῷ Γαλλικῷ **mandore**, καὶ τῷ Ἰταλ. **pandura** ἢ **pandara**.

Πανδουρίζω, Μέλ. -ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦραν, Λαμπρίδιος παρ' Ἠλιαν. 32. παρὰ τὸ

*Πανδουρὶς, ἴδος, ἡ = πανδοῦρα.

Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ (πανδουρίζω). Ὁ τὴν πανδοῦραν παίζων, μεταχειριζόμενος, λαλῶν, Δημ. σελ. 182.

Πανδουρομάχαιρα, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Σοφοῦ, ἐν λεξ. πηκτὶς, ἀντὶ τοῦ, πάνδουρα, μάχειρα χρειοκόπας· ἴσως ἐκ τοῦ δορά· ἅμφ.

Πανδούριον, τό = πανδοῦρα, ἅμφ.

Πανδουρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πανδουριστὴς, Ἡσυχ.

Πανδοχεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, πανδοκεῖον, ἐν τοῦ

Πανδοχεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πανδοκεύς. ἴδε καὶ

Πανδοχεύω, ταὐτὸν τῷ, πανδοκεύω.

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, ἰδιωτ. θηλ. τοῦ πανδοχος, ταὐτὸν τῷ, πανδόκισσα, Πλάτ.

Πανδόχος, ὁ, ἡ, καὶ πάνδοχος, = πάνδοκος, ὅστις οὗτος τύπος ἐστὶν Ἀττικώτερος, Lob. Φρυν. σελ. 307.

Πανδύναμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παντοδύναμος.

*Πάνδυρτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ πανδύρτος, Σοφοκλ. Ἠλ. 1077.

Πανδῶσία, ἡ (δίδω). Ἐντελὴς δύσις ἄστρου, Λύδλερ.

Πανδώρα, ἡ (δῶρον). Ἡ πάντα διδοῦσα, παρέχουσα πᾶν εἶδος καρπῶν, ἐπίθετ. τῆς γῆς, ὅτι τὸ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. 2) ὡς θηλ. ὑφ. ὄνομα, παιδικ. ἡ παρὰ πάντων ὠφεληθεῖσα, καρπίνης τις, ἥτις πλασθεῖσα κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ φιλοδωρηθεῖσα παρὰ πάντων τῶν θεῶν, ἐστάλη εἰς τὸν Ἐπιμηθέα ὡς γυνὴ διὰ νὰ φέρῃ τὸ κακὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Θεογν. 571. κ. τ. λ. καὶ Ἡσιόδ. ἔργ. 80. — «ὀνόμηνε δὲ τὴν δὲ γυναῖκα Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησανο».

Πάνδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ κάθε λογῆς δῶρον δίδων, ὁ πάντα δορούμενος, ἡ πανδώρα, ἐπίθετ. τῆς γῆς, ἐπ. Ὁμ. γ. Κλεάνθ. ὕμν. λβ'.

Πανδώτειρα, ἡ. Ἡ πάντα χαρίζουσα, διαδιδοῦσα, θηλ. ἐκ τοῦ

Πανδώτηρ, ηρος, πανδώτης, ου, καὶ ποιητ. πανδώτωρ, ορος, ὁ (δωτὴρ), ταὐτὸν τῷ, πάνδωρος, ἴδε καὶ παντοδότειρα.

Πανεθνεὶ, ἐπίρ. (ἔθνος). Σὺν παντὶ τῷ ἔθνει, μὲ ὅλον τὸ ἔθνος.

Πανεῖα, καὶ, πάνεια, τά (πᾶν). συνυπακουομ. εἴδη. Οἱ ἐκ τοῦ Πανὸς φόβοι, κάθε αἰφνίδιος καὶ δίχα τινὸς εὐλόγου ἀφορμῆς συμβαίνων μεταξὺ σωροῦ τινος ἀνθρώπων ἢ ζώων φόβος καὶ τρόμος, τὸν ὁποῖον αἴτιον ἐνόμιζον τὸν θεὸν Πᾶνα, ὅστις καθ' Ἡρόδοτ. 6, 105. ἐμποίησε τοιοῦτον εἰς τοὺς Πέρσας παρὰ Μαραθῶνι, καὶ οὗτος ἐβοήθησε τοὺς Ἀθηναίους. Αἰνέας Τακτ. 27. Παρ' Εὐριπδ. Ῥῆσ. 36. καλοῦνται ταῦτα «Πανὸς τρομερὰ μάστιγι φοβεῖσθαιε». 2) συνυπακμ. ἱερά, παρὰ Ῥωμαίοις **Lupercalia**, ἑορτὴ τοῦ Πανὸς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἱερέων ἑορταζομένη· ἔτι δὲ καὶ πάντα, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Πᾶνα.

Πανείδατος, ὁ, ἡ (εἶδαρ). Προμηθευμένος μὲ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα φαγητά, Κόϊντ. Σμ. 1, 87. «Δόρπος πανείδατοςε, ταὐτὸν τῷ, πανδαισία, τράπεζα παντοῖα φαγητὰ ἔχουσα, κοινὴ εὐωχία.

Πανείδεος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ. ἅμφ.

*Πανειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁπᾶν εἶδος ἢ πᾶσαν μορφὴν λαμβάνων, ἔχων, ὁ ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν συνιστάμενος, Θεολογ. ἀριθμ. σελ. 2. ἐν τῇ γεν. σχηματισθείς.

*Πανειλέλεος, ὁ, ἡ, καὶ

Πανειλεκὴς, ὁ, ἡ (εἰλεῖν). Διόλου, ἐντελῶς, ἢ κατὰ πολλὰ ὅμοιος, Μανέθ.

Πανελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Πάντῃ, ὁλοτελῶς ἐλεύθερος.

Πανέλληνες, οἱ (Ἕλλην). Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, Ὅμ. Β, 530. παρεβάλ. τῷ ἐν στίχ. 683. Ἡσ. ἔργ. 530. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. φέρεται καὶ ὁ ἑνικ. ὁ Πανέλλην, Osann. auct. lex. σελ. 122. ἀφ' οὗ

*Πανελλήνια, τά, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀττικῇ καὶ ἄλλαις Ἑλλην. πολιτείαις. καὶ

Πανελλήνιον, τό, ταὐτὸν τῷ, Πανέλληνες, Εὐστάθ.

Πάνεμος, ὁ. Παρὰ Ἡσυχιδίοις ὁ μὴν, ὅστις παρ' Ἀθηναίοις Βοηδρομιὼν ἐκαλεῖτο. Παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ὁ Μεταγειτνιών, Πλουτ. καὶ παρὰ Μακεδόσιν, ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἰούλιος, Σουΐδ. (ὕυυ?)

*Πανέντιμος, ὁ, ἡ (ἔντιμος). Ὅλως ἐν τιμῇ ὤν, πολλὰ τιμώμενος.

Πανέξαλλος, ὁ, ἡ (ἔξαλλος). Πάνυ ἔξαλλος, λίαν ἐλλότριος, διάφορος, Ἡσύχ.

Πανέξοχος, ὁ, ἡ (ἔξοχος). Πάνυ ἔξοχος, λίαν ἐξαίρετος, Ὀρφ. συνῳδ. ἐν χρήσει τὸ ἐνθ. πανεξοχον ὡς ἐπίρ.

*Πανέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὁ παντοχοῦ ἑορταζόμενος, Τμνῳδ.

Πανεπάρχειος, ὁ, ἡ (ἐπάρχειος). Πάνυ ἄρχιος, ὁλοτελῶς ἄρκτος, ἰκαιὸς, παρὰ Σουΐδ. ἐν λεξ. Παλαμήδης· παρθ. μὲ τὸ ἐν Ἀναλκ. β'. 389. ἅμφ.

*Πανεπήρατος, ὁ, ἡ (ἐπήρατος). Πάντῃ ἀξιέρατος, Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 309.

Πανεπήτριμος, ὁ, ἡ (ἐπήτριμος). Πάνυ πυκνὸς, ἐκ πάντῃ πυκνῶν νημάτων, κλωστῶν ἢ ὑφάσματος ὤν, Ὀππιαν. κυν. γ'. 172.

*Πανεπίθυμος, ὁ, ἡ (ἐπιθυμέω). Ὁ πάντα ἐπιθυμῶν, Ἱπολιτ. Φιλοσοφ. σελ. 233. βέλτιον παντεπίθυμος.

Πανεπίλοιπος, ὁ, ἡ (ἐπίλοιπος), ποιητ. Πάνυ ἐπίλοιπος, λίαν πανοῦργος, Ὀππ. 2, 26.

Πανεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὁ πάντα ἐπισκοπῶν, βλέπων, παρατηρῶν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 168. καὶ Μανέθ.

*Πανεπιστημόνιον, τό. Τόπος, ἔνθα διδάσκονται ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι, Universitas παρὰ τὸ

*Πανεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὁ πάντα ἐπιστάμενος, καταλαμβάνων ἢ γινώσκων, σχολ. Πλάτ. Ruhnk. εἰς Φαίδρ.

Πανεπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπίφρων). Λίαν φρόνιμος, πανοῦργος, ἀπατηλός, Ὀππ. Κυν. 1, 328. «Τὰ πανεπίφρονα, παρ' Ὀππ. οὐδέτ. πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, μεγάλη πανουργία, ἀπάτη.

Πανεπόπτης, ὁ, ἡ (ἐπόπτης). Ὁ πάντα ἐποπτεύων, ἐπιβλέπων.

Πανεπόρφνιος, ὁ, ὁ (ὄρφνη, πᾶν, ἐπί). Ὅστις ἐκτελέστατα, ἕλεεν ὁλοτελῶς, ἕως εἰς τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος, Ἀνάλεκτ. ά. 120.

*Πανεπόψιος, ὁ, ἡ (ἐπόψιος). Ὁ πάντα ἐπιθεωρῶν, Νονν. Διον. 9, 133. ὡς τὸ, πανεπόπτης.

Πανεργέτης, ου, ὁ (ἐργάτης), ποιητ. Ὁ τὰ πάντα, ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν, αἴτιος πάντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

Πανέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος). Παντελῶς ἔρημος, ἢ παρηγημένος, ἐγκαταλελειμμένος, παντέρημος.

Πανέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὁ πᾶσαν τὴν ἑσπέραν, ἤτοι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς διαρκῶν, Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 192.

Πανέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Μεθ' ὅλης τῆς ἑστίας, μὲ ὅλον τὸν οἶκον, ἤτοι μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν, ὡς παοικιακὸς, Πλουτ. Σολ. 24. καὶ ἀγαγόμενος εἰς ὅλην τὴν φαμιλίαν.

Πανέσχατος, ὁ, ἡ (ἔσχατος). Ὁ πάντων ἔσχατος, ὁλοτελέστερος, Ἀπολλ. Ῥ.

Πανέτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ διόλου τοῦ ἔτους διαρκῶν. Παρὰ Πινδ. Πύθ. ά. 28. «Πάνετεςε, ἐπιῤῥήματικῶς, διόλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν διαστήματι ὅλου τοῦ χρόνου.

Πανετήτυμος, ὁ, ἡ. Πάνυ ἐτήτυμος, ἀληθέστατος, βεβαιότατος, λίαν ἀναμφίβολος, Νονν. Ὀρφ. Ἀργ. 542.

Πανετώσιος, ὁ, ἡ (ἐτώσιος). Λίαν μάταιος, ἀνωφελὴς, ἄκυρος, Ὀρφ. Ἀργ. 1226.

Πανευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (εὐδαίμων). Κατὰ πάντα εὐδαίμων.

*Πανεύδιος, ὁ, ἡ (εὔδιος), Πάντῃ εὔδιος.

Πανευέφοδος, ὁ, ἡ (εὐέφοδος). Λίαν εὐκόλου ἢ καλῆς προσόδου ἢ εἰσόδου ὤν, λίαν εὐκολοπέραστος, Πολύβ.

Πανεύκηλος, ὁ, ἡ (εὔκηλος), ποιητ. Πάνυ, διόλου ἥσυχος, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1195.

*Πανευπρεπὴς, ὁ, ἡ (εὐπρεπὴς). Διόλου εὐπρεπὴς, ἁρμόδιος.

Πανευτελὴς, ὁ, ἡ (εὐτελὴς). Πάνυ, διόλου εὐτελὴς, εὐηνὸς, ἢ ποταπὸς, πάντῃ ἀχρεῖος, οὐδαμινὸς, Γραμμ.

*Πανεύτονος, ὁ, ἡ (εὔτονος). Διόλου παλὸς τεντωμένος, κορδισμένος, ἐκτενὴς, πολλὰ ἰσχυρὸς, σύντονος, Ἀναλ. 2. σελ. 30.

Πανεύφημος, ὁ, ἡ (εὔφημος). Πάνυ ἢ παντὶ τάχοῦ εὔφημος, ἄξιος πολλῆς εὐφημίας, ἢ ὃν τις ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους, Διον. Ἁλικ. Περιφ. 6. Πλωτ.

Πανεύφρων, ονος, ὁ, ἡ (εὐφρόνη), ταὐτὸν τῷ, πάννυχος, Κρατιν. παρὰ Πολυδ. στ'. 163.

Πανεύω (Πάν). Κυρίως εἰμὶ Πάν, ἢ ὑποκρίνομαι τὸν Πᾶνα· μεταβατ. δὲ, «Πανεύω γυναῖκαν, (Ἡράκλειτ. περὶ Ἀπίστ. 23.) μετὰ γυναικὸς συγκοιμοῦμαι, συνουσιάζομαι.

Πανέφθος, ὁ, ἡ (ἑφθός). Διόλου ἑφθός, μαγειρευμένος, βρασμένος, ψημένος· καὶ ἐπομένως ἐπὶ μετάλλων, διόλου κεκαθαρισμένος, λαμπαρισμένος διὰ τοῦ πυρὸς ἀπὸ πάσης σκωρίας,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡσιόδ. Ἀσπ. 208. «Κασσίτερος παίεφ3ος», ὡς καὶ τὸ «Ἄπεφ3ος χρυσός».

Πανεχθής, ές, ὁ, ἡ (ἔχθος). Πάνυ ἐχθρικός, κάκιστος, ἢ πάνυ ἐχθρευμένος, ἢ διόλου μισητός, ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς, Ὀρφ. Ὑμν. Ξ'. 11. τὸ ὑπερθετ. «Πανεχθέστατος», παρὰ Λυκόφρ. 1057.

Πανηγεμών, όνος, ὁ, ἡ (ἡγεμών). Ὁ πάντων ἡγεμών, ὁ πρώτιστος ὅλων, Κλημ. Ἀλεξ.

Πανηγυριαρχέω, ῶ. Πανηγυριάρχης εἰμί, Χαιρέδ. Ἐπιγρ. σελ. 56. ἐκ τοῦ

Πανηγυριάρχης, ου, ὁ (πανήγυρις, ἄρχω). Ὁ ἄρχων, πρόεδρος τῆς πανηγύρεως, Πλούτ. προβλ. συμπ. ἐ. 5.

Πανηγυρίζω, μέλ. ίσω (πανήγυρις). Πανήγυριν ἄγω, ἑορτάζω δημόσιον ἑορτήν· παρευρίσκομαι εἰς αὐτήν. «Πανηγύρεις πανηγυρίζειν», Ἡρόδ. 2, 59. «Πανηγυρίζειν ἐς πόλιν (Ἡρόδοτ. ν, 59.)», ὑπάγω εἰς τὴν ἑορτὴν πόλεώς τινος· καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει τὴν λέξιν ἐπὶ πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἥτις εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ πλήθους, ἑορτάζω. «Οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνωπὴ διὰ τοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζεσθαι, δὲν ἤθελεν ἀκουσθῇ ὁ ἦχος τῶν αὐλῶν, καθὼς εἰς μίαν πανήγυριν, Ἡράκλειτ. ἀλληγ. ς. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, ἐκφωνῶ λόγον τινα, ἐξαιρτ. ἐγκωμιαστικὸν εἴς τινα ἑορτὴν ἢ σύναξιν τοῦ πλήθους· ἔθεν ἐν χρήσει, ἐγκωμιάζω τινά, τρόπον τινὰ πανήγυριν, ἐγκώμιον ἐκφωνῶ εἰς αὐτόν.

Πανηγυρικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Εἰς πανήγυριν, ἢ ἑορτήν, ἢ δημόσιον εἶδος ἀγῶνων, ἁρμόζων, πρέπων, ἢ ἐπετήσιος· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, δημόσιος, δημοσίως ἐκτελισμένος, καλλωπισμένος, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς. Ἐν κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ λέγει ὁ Πλούτ. «Ἀθροίσμα παντοδαπῶν καὶ πανηγυρικῶς μεμιγμένων. ἢ Ὁ πανηγυρικὸς (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ λόγος)», λόγος ἑορταστικός, καὶ ἐξαιρ. ἐγκωμιαστικός, ἐκφωνούμενος ἐπ' ἐκκλησίας δήμου, π. χ. κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, παρὰ τὸ

Πανήγυρις, ιος, ἡ (πᾶς, ἀγυρις, ἀγορά). Ἠθροίσθη, ἢ συνάθροισις καὶ ἀπάντησις εἰς ἕνα τόπον, κοινὴ καὶ πανέθνικος συνδρομὴ ὅλου τοῦ λαοῦ· ἐξαιρτ. διὰ, ἢ συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς ἑορτήν τινα, π. χ. εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κ.τ.τ. εἰς ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται λιτανεία καὶ πομπή, τὴν ὁποίαν συστρωτεύει μουσικὴ, χοροὶ, εὐωχίαι, ᾠδαὶ, καὶ ὕμνοι, καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος παιδιᾶς· ἐν γένει, δημοτίου ἑορτή, συνάθροισις λαοῦ διὰ κάμμιαν ἑορτὴν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ, ὅστις συνεπαφέρει, πανηγύρεις πανηγυρίζειν, ἀνάγει καὶ ποιεῖσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ, ἥτοι ἢ τῶν ἐμπόρων εἰς ἕνα τοπον σύναξις, καθ' ἣν παιδιαὶ καὶ ἀγοράσεις γίνονται, ὡς τὰ τουρκικὰ παζάρια. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς δύο ταύτας σημασίας, ἤτις ἔτι καὶ πανηγύριον, τό, λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πανήγυρις, ἐπαινος, ἑορτή, θέατρον. 2) τροπ. καὶ παροιμ. κακῶν, ὡς, Ἰλιὰς κακῶν.

Πανηγυρισμός, ὁ (πανηγυρίζω). Τὸ πανηγυρίζειν, ἑορτάζειν ἑορτήν τινα.

Πανηγυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπανηγυρίζων, συνεορτάζων, ὁ ἐν τῇ πανηγύρῃ ὤν, παρευρισκόμενος. 2) Ὁ ἐκφωνῶν πανηγυρικὸν λόγον.

Πανηγυρτής, οῦ, ὁ, αὐτὶ τοῦ ἀνωτέρ. ἀμφ.

*Πανήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ πάντα ἀκούων· συνήθ. παντήκοος. Νεκηφ. Γρηγορ. 7, 8. σελ. 206.

Πανήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Διόλου ἡλιαστμένος, ἐνήλιος, προσήλιος, διόλου φωτισμένος ἀπὸ ἥλιον, ὁλοτελῶς καθαρὸς, αἰθριος. «Ἡμέρα πανήλιος», τὴν ὁποίαν φωτίζει ὁ ἥλιος ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας, Αἰλιαν.

Πανημαδόν, ἐπίρ. (πᾶς, ἡμαρ), Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Ὀδσ. Ν, 31. Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 360. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ, διὰ βίου, δι' ὅλου τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς, ναὶ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ

Πανήμαρ, ἐπίρ. ἀντὶ, πᾶν ἦμαρ, ταὐτὸν τῷ, πανημαδόν· ἀφ' οὗ

*Πανημέτιος, ία, ιον (ἦμαρ), ναὶ. ποιητ. τύπος ἀντὶ πανημάριος, Ὀππ. Ἀλ. 1, 696.

Πανημερεύω, Ὅλην τὴν ἡμέραν διαπερῶ, τὸ δὲ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περιῆ τις ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀσχολεῖται διὰ μετοχῆς συνήθως, σπανίως δὲ δι' αἰτ. π.χ. «Θυάσους ἐρώτων πανημερεύειν». (Εὐρ. Ῥῆσ. 361.) περιῆν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς συναξεις τῶν ἐρώτων, παρὰ τὸ

Πανημέριος, ία, ιον, καὶ, πανήμερος, ὁ, ἡ (πᾶς, ἡμέρα). Ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἢ ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πράττων, μεταχειριζόμενός τι, ὁλημερινὸς, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 396. «Νῆες πανημερίη (Ὀδσ. Δ, 356.)», πλοῖον, πλέον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· τὸ δὲ οὐδέτ. «πανημέριον», ὡς ἐπίρ. ὅλην τὴν ἡμέραν, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀδιαπόπως, Ἰλ. Δ, 279. ἀντίσειτ. τῷ, πανήχιος. 2) δι' ὅλων τῶν ἡμερῶν.

*Πανήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Νεώτ. ἐν τῷ πεζῷ εὐχρηστότερος τύπος ἀντὶ, πανήμαρος· τὸ δὲ οὐδέτ. πανημερὸν ὡς ἐπίρ. παρ' Ἱππ. 7, 183.

*Πανημερος, ὁ, ἡ (ἡμερος). Δι' ὅλου ἥμερος, πρᾶος καὶ εὐνοϊκὸς ἄστρον, Μανέθ. 5, 78. ἀντίκειται τῷ, πονηρός.

Πανήπορος, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πανάπορος. Πάντῃ ἐνδεής, Ἡσύχ.

Πανήρης, ους, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὁ πᾶσι ἐρωτόζων, ἢγουν εἰς ὅλους εὐάρεστος, ἀρεστὸς, ὡς τὸ, θυμήρης, Ἡσύχ.

*Πανθαρσής, ὁ, ἡ (θάρσος). Πάντῃ, διόλου τολμηρός, Μιτέρ. 2, 101.

*Πανθαύμαστος, ὁ, ἡ (θαυμαστός). Διόλου θαυμαστός· ὑφ' ὅλων θαυμαζόμενος, Φιλ.

Πάνθειον, ὑπακμ. ἱερὸν, καὶ πάνθεον, τό. Τόπος ἢ ναὸς, ἐν ᾧ τιμῶνται ὁμοῦ ὅλοι οἱ θεοί, ἢ ἀφιερωμένος εἰς ὅλους τοὺς θεούς, κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Πάνθειος, ὁ, ἡ (θεῖος). Ὢν ἀπὸ ὅλους τοὺς θεούς, κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς θεούς. «Πάνθειος ἑορτή», κοινὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν ὅλων τῶν θεῶν, Ὀρφ. 2) πᾶν, ὁλοτελῶς θεῖος.

Πανθελγής, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὁ πάντας θέλγων, τέρπων, μαγεύων, Νόνν.

Πανθέλκτειρα, ἡ. Ἡ πάντας θέλγουσα, εὐφραίνουσα, μαγεύουσα, θηλκ. τοῦ

*Πανθελκτήρ, ῆρος, ὁ (θέλγω), ποιητ. = πανθελγής.

*Πάνθεον, τό, ἴδε πάνθειον.

*Πανθεός, ὁ, καὶ πανθεὸς, ἡ. Ὠνομάζοντο παρὰ Ῥωμαίοις οἱ αὐτοκράτορες καὶ αἱ αὐτοκράτορισσαι, ὅταν ἐδεικνύοντο πρὸς αὐτοὺς θεϊκαὶ τιμαὶ, Divus, Diva.

Πάνθεωσις, ιος, ἡ πανθέωσης, ου, ὁ (θέω). αυρ. Ὁ πάντα βρίζων, σκεῦος μαγειρικὸν, bartago, canabus, κάναβος, τέντζερης, Γλώσσ. Στεφ. κατὰ τὸ, ἀνθέωσης.

*Πανθηλής, ὁ, ἡ (θήλλω). Ὁλοπράσινος, πανταχοῦ βλαστοὺς ἔχων, Ἀντίπ. Θεσσ. 40, 6. «Ὕλη πανθηλὴς», θάσος, δρυμὸς, πᾶν εἶδος ξύλων καὶ δένδρων ἔχων.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ. Εἶδος ἀγρίου ζώου, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶναι κατεστιγμένον καὶ ποικιλόχρουν σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Λεοπάρδου, Ξενοφ. κυνηγ. καὶ Ἀναξίλας παρ' Ἀθην. Θ'. σελ. 374.

Πανθήρα, ἡ (θήρα). Ὅλη ἡ ἄγρα, ὅλον τὸ κυνήγιον, Παυσάνιτ.

*Πανθηρίσκος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ πάνθηρ, Ἥρων, παλ. Μαθ. σελ. 247.

Πάνθηρος, ὁ, ἡ (θηράω). Ὁ πάντα θηράων, κυνηγῶν ἢ πιάνων. «Τὸ πάνθηρον», ταὐτὸν τῷ πάναγρον, εἶδος μεγάλου δικτύου. Παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 351. «Δάπεδον πάνθηρον», τὰ χειροπ. ὀρθότερον, ἀνθηρὸν ἔχουσι.

Πανθοινεῖ, καὶ πανθοινί, ἐπίρ. Ἐν πλουσίᾳ, ἐντελεῖ τραπέζῃ, ἢ κατὰ πλουσίαν καὶ δαψιλῆ τράπεζαν.

Πανθοινάω, ῶ (πάνθοινος). Ἐντελῆ καὶ δαψιλῆ, ἤτοι πλουσίαν τράπεζαν δίδω, δαψιλῶς φιλεύω.

Πανθοινί, ἐπίρ. Ἀπολλών. Δύσκ. ταὐτὸν τῷ, πανθοινεῖ.

*Πανθοινία, ἡ. Ἐντελὴς, πλουσία, δαψιλὴς, πλουσιοπάροχος τράπεζα, παντοία φαγητὰ ἔχουσα, πάσημον, λαμπρὸν συμπόσιον, γενικὴ εὐωχία. (τὸ, πανθοίνη εἶναι λέξις ἀνύπαρκτος, ἐπερειδομένη εἰς ἡμαρτημ. ἀνάγν. Lob. Φρυν. σελ. 499.) παρὰ τὸ

Πάνθοινος, ὁ, ἡ (θοίνη). Ἐντελῶς, πλουσίως, μεγαλοπρεπῶς ἑστιώμενος· μετὰ δὲ τοῦ, δαὶς, τράπεζα, κ.τ.τ. = πανθοινία. «Δαὶς, τράπεζα πάνθοινος».

Πάνθροος, καὶ συναιρ. πανθρους, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ τολμηρὸς καὶ αὐθαδὼς ὁμιλῶν, ὁ πάντα θροῶν καὶ μηδὲν ὑποστελλόμενος, ὁ φλυαρῶν εἰς τὸν ἀέρα, π. χ. δῆμος, καὶ ὁ δημοσιεύων πάντα, καὶ ὁ πάντα βορυβῶν μὲ τὰς αὐθάδεις φωνάς του, Ἡσύχ.

Πανθυμαδόν, ἐπίρρ. (θυμός), σχηματ. ὡς καὶ τὸ, ὁμοθυμαδόν. Πάτῃ ψυχῇ, ἢ πανσθυμῷ, ὁλοψύχως· καὶ διόλου μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, σφοδρῶς, Ὀδ. Σ, 33.

Πάνθυτος, ὁ, ἡ (θύω, πᾶς). Ἐωρτασμένος μὲ παντοίας θυσίας, θυσιασμένος ὁλοκλήρως, ὅθεν ἐν γένει, παρὰ πᾶσι σεβόμενος, ἱερὸς, πάσεπτος ἄξιος τοῦ μεγίστου σεβάσματος. «Θέσπισμα πάνθυτον», Σοφοκλ. Αἴ. 712. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ πάνσεπτον.

Πανία, ἡ, = πλησμονή, καὶ, πάνια, τά, = πλήθησμα, κατὰ τὴν διάλεκτον, Δίδυμ. 3. σελ. 432. Schw.

*Πανιάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλκ. τοῦ, πανιός.

Πανίερος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πανιέρως (ἱερός). Διόλου ἱερὸς, ἁγιος, ἁγιώτατος. (συνήθ. νυνὶ, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι παραδεκτὸν ἀνεῖχε καὶ νῦν)

*Παπίζομαι, Δωρ. ἀντὶ πηνίζομαι.

Παπιεκός, ἡ, όν, καὶ, πάπιος, ία, ιον (Πάν). Ἴδιος τῷ Πανί, ἀφιερωμένος αὐτῷ, ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος, προξενούμενος, ἐξαιρ. «Δεῖμα πανικόν», ἐξαφνικὸς (ὁ ἐξαίφνης) φόβος, τρόμος, ὅστις συμβαίνει ἄνευ τινὸς εὐλογοφανοῦς αἰτίας, μάλιστα εἰς στρατόπεδον προερχόμενος, ὡς ἐνόμιζαν, ἀπὸ τὸν Πᾶνα, ἴδε Παυσ. 1.

*Πανίκουλα, ἡ. Εἶδος πρίσματος, Ἀλ. Τραλ. 3. σελ. 198. ὅθεν ἡ κατ' ἰδίαν πανούκλα.

*Πανιλιάδον, ἐπίρ. (ἰλιάδον). Μὲ ὁλοκλήρους σωρούς, μὲ ὅλους τοὺς λόχους.

Πανίλαος, ὁ, ἡ (ἴλαος), ποιητ. Πάντῃ εὐμενὴς, διόλου, ὁλοτελῶς ἵλεως, εὐνοϊκὸς, Ὀππ. Ἀλ. 2, 40.

Πανίλαρος, ὁ, ἡ (ἱλαρός). Ὁλοτελῶς, ἢ πάνυ ἱλαρός, Νόνν.

Πανίμερος, ὁ, ἡ (ἵμερος). Διόλου ἐξιέρωτος, θελκτικὸς, πάνυ ἵμερος, λίαν ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητὸς, θυμήρης, Ἀνθολγ.

Πανίερον, τό, Δωρ. ἀντὶ, πηνίον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἤτοι τὸ ἐκ βύσσου, ἐκ λίνου, καὶ ἐκ ματάξης, ὀθόνη· ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια καὶ πανικά, τά, περιληπτικῶς, ὅλα τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα καλεῖ.

*Πάνιον, τό, = πλήσιμον, ἴδε πλήσιμος.

*Πάνιος, ία, ιον, = Πανικός. (α)

*Πανισόομαι, Δωρ. ἀντὶ πηνίζομαι.

Πανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Πάν. Μικρὸς Πάν.

Πανισμός, ὁ, Πανικὸς φόβος, Πλούτ. «Ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ληος πανισμόεν, ὁ ὑπὸ τοῦ Παιᾶνος ἐνθουσιασμὸς ἢ φόβος, ἀμφ.

Πανίσχυρος, ὁ, ἡ (ἰσχυρός). Πάντῃ ἰσχυρός, στερρός, δυνατός, σχολ. Αἰσχ. Θῆβ. 240.

Πανίχνιον, τό (ἴχνιον), ποιητ. "Ὅλον τὸ ἴχνος, ἢ ὁ στίβος ἑνὸς ζηρίου, συνήθως κατὰ πληθ. πανίχνια, τά, πάντα τὰ ἴχνη, Ὀππιαν. Κυν. Α'. 453.

Πανίωνες, οἱ (Ἴωνες). "Ολοι οἱ Ἴωνες. ὅθεν

Πανιώνιον, τό. Ἡ κοινότης τῶν Ἰώνων, τὸ κοινὸν τῶν Ἰώνων· ἐξαιρ. ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως ὅλων τῶν Ἰώνων παρὰ Μυκάλῃ, καὶ αἱ αὐτόθι συναθροίσεις αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 141, 142, 148. 2) τὰ Πανιώνια, ὑπακμ. ἱερά, ἑορτὴ γενικὴ τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 1, 148.

*Πάνλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Διόλου λευκός, κάτασπρος, Νόν. 7, 218. λέγεται καὶ πάλλευκος.

Πανλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι). Πολλὰ ἢ ὅλου ἠτιμασμένος, ἄτιμος, ὑβριστμένος, ἢ λίαν παραμορφωμένος, δύσμορφος, ἄσχημος, βδελυρός, Λουκιαν. Τοξ.

Πανσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πλήρης νεφελῶν, ὅλος νεφέλη, διόλου συνεσκιασμένος, Ὀρφ.

Πανσέχα, ἐπίρρ. κυρίως οὐδέτ. πληθ. τοῦ πάνσεχος. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅλην τὴν νύκτα, ὁλονυκτί.

Πανυχίζω, μέλ. ἴσω (πανυχίς). Διατερῶ ὅλην τὴν νύκτα ἐπί τι, ὁλονυκτίζω, διανυκτερεύω. 2) ἑορτάζω ἀφ' ἑσπέρας τὰ προσήκοντα ἑορτῇ τινος, παννυχίδα ποιῶ, κάμνω ἀγρυπνίαν εἰς τὴν παραμονὴν τινος.

Πανυχικός, ἡ, όν. Εἰς παννυχίδα ἀνήκων.

Πανύχιος, ία, ιον, παρ' Ἀττικ. καί, ὁ, ἡ (νύξ). Διὰ ὅλης τῆς νυκτὸς ὤν, διαρκῶν, ὁλονύκτιος. «Τὸ ἑλλύχνιον καίεται πανύχιον», Ἡρόδ. 2. 62. τὸ φωτύλιον καίει ὅλην τὴν νύκτα ἐνεργ. ἔστις κατακλίνεται εἴς τι ἢ πράττει τι διὰ ὅλης τῆς νυκτός. «Οὐ χρὴ πανύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα», Ἰλ. Β, 24. δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται ὅλην τὴν νύκτα ὁ βουληφόρος ἀρχηγός καὶ Ἴδε κοίμησιον, ὅτι ὅλης τῆς νυκτὸς ὑπνώττες ἄνεροι, Ἰλ. Ψ. 217. «Νηῦς», πλέουσα τὴν νύκτα ὅλην, Ὀδ. Β, 434. ἀντίκ. τῷ, τοιμήσιος. (ῠ) ἀφ' οὗ

Πανυχίς, ίδος, ἡ. Ἑορτὴ νυκτερινὴ, ἀγρυπνία, ἥτις γίνεται τὸ πρὸ τῆς ἑορτῆς τινος ἑσπέρας (ὁλονυχτία). «Παννυχίδα στήσεσθαι», Ἡρόδ. 4, 76. 2) τὸ διανυκτερεύειν, ἢ διανυκτέρευσις, Σοφοκλ. Ἠλ. 92.

Πανύχισμα, τό (πανυχίζω). Ἑκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περνᾷ τις ὅλην τὴν νύκτα· σύντομόν τι ὄχημα ἐν διαστήματι τῆς νυκτὸς ὅλης, ἢ πολλῶν νυκτῶν· «Πλειάδων, σεληναίης πανύχισμα», καλεῖται παρὰ Σπεύσιππ. Ἀθην. ἡ σελήνη καὶ ἡ γῆ, ὅπου διανυκτερεύει τις, ἤτοι ἀπορῶ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ἔξυπνος, ἀγρυπνος.

Πανυχισμός, ὁ, ἡ (πανυχίζω). Τὸ ἑορτάζειν ἑορτήν τινα νυκτερινήν.

Πανυχιστής, οῦ, ὁ (πανυχίζω). Ὁ ἑορτάζων ἑορτήν τινα νυκτερινήν, ὁ ἐν παννυχίδι ὤν. 2) καθόλου δέ, ὁ πράττων κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός.

Πανυχος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, πανύχιος. «Σελάνα πάννυχος» (Εὐριπ. Ἄλκ. 453.), ἡ πανσέληνος, διότι τότε διαρκεῖ, φέγγει καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. (ὁ τύπος πάνυχος ἔστιν ὅν τῷ παῖζῳ εὐχρηστότερος ἢ ὁ τύπος πανύχιος, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδτ.) ἐπίρρ. πανύχιος, καὶ συνήθ. ὡς ἐπίρρ. τὸ ἀνώτ. πάνυχον, ἢ πληθ. πάνυχα.

Πάνψενος, ὁ, ἡ, Ῥωμαϊκὸν ἀνάγν. αὐτὶ πάγγενες. Ὁ ἐκ ὅλους τοὺς ξένους ξενοικός, Ἀθην. σελ. 466.

Πανώδυρτος, ὁ, ἡ (ὀδύρομαι). Ὁ πανταχοῦ ἐδυρμοῦ ἄξιος, τὸν ὁποῖον μεγάλως ἔκλαυσαν, ἐθρήνησαν, Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 2) ἐνεργ. ὁ λίαν ὀδυρόμενος, κλέων, Σοφοκλ. Ἠλ. 1077.

Πανόϊζος, ὁ, ἡ, καὶ, πανοϊζύς, ύ, γεν. ύος, ὁ, ἡ (ὀϊζύς, πᾶς). Λίαν δυστυχὴς, δυστυχέστατος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 47. (παρὰ τοῖς Ἀττικ. πάνοιζος, πανοιζύς.)

Πανοικεσία, πανοικησία, πανοικεί, πανοικί, πανοικίᾳ, καὶ Ἰων. πανοικιῇ, δοτικοφ. ἐπίρρημα τοῦ ἀχρ. πανοικία (οἶκος). Σὺν ὅλῳ, ἢ σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ, μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν, αὐτί, σὺν πάσῃ οἰκίᾳ, οἰκεσίᾳ, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ, Ἡρόδοτ. 7, 39. 8, 106. 9, 109. καὶ παρ' Ἀττ. ἀπαντᾶται συνήθ. μόνον τὸ δοτικοφ. ἐπίρρ. πανοικίᾳ· τὴν ὀνομ. πανοικία ἔχει μόνον ὁ Ψίλιον. καὶ τὸ, πανοικεσία καὶ πανοικησία (ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον παρὰ Θουκδ. 2, 16.) ἀπαντῶνται μόνον δίχ' ὀνομαστ. τὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἐπίρ. πανοικεὶ καὶ πανοικεῖ τοὐναντίον ἀποβάλλονται παρὰ τῶν ἀρίστων Ἀττικιστῶν, Lob. Φρυν. σελ. 514. κτ. παρβ. πανστρατιᾷ καὶ πανσυδίᾳ.

Πανοίκιος, καί, πανοίκιος, ὁ, ἡ (πᾶς, οἶκος, οἰκία). Μὲ' ὅλου τοῦ οἴκου, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν. παρὰ Στράβ. γ'. «Πανοικίους χορεύειν», ὅπου πρότερον πανοικεὶ ἔκειτο. (Ὁ τελευταῖος τύπος ἔστιν ἀμφ.)

Πανοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. Λίαν, πάνυ οἰκτίρμων, πολυεύσπλαγχνος, παρὰ τοῖς Ἑκκλησ.

Πανόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Πάνυ εὐτυχὴς, λίαν μακαριστός, ὑμν. Ὅμ. 6, 54. Θέογν. 441. 1159. ἀγαθ. ὑπερβ. πανόλβιστος, χρησμ. Σιβύλ. 3. σελ. 40.

Πανολεθρία, ἡ, ὀλίγον εὔχρστ. τύπος ἀντὶ, πανωλεθρία.

Πανολέθριος, ὁ, ἡ. Πάνυ, λίαν ὀλέθριος.

Πανόλεθρος, ὁ, ἡ, συνηθέστερον τὸ, πανώλεθρος, Lob. Φρυν. σελ. 705. ταὐτόν τῷ, πανολέθριος, ἴδε καὶ πανώλεθρος.

Πανομιλεί, ἐπίρ (ὁμιλος). Μὲ' ὅλον τοῦ ὁμίλου, σωρηδόν, παμπληθεί, Αἰσχύλ. Θῆβ. 301.

*Πανόμμετος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὅλος ὄμμα, ἢ γεμάτος ὀμμάτια.

Πανόμοιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπικ. πανομοίιος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. —οίως (ὅμοιος). Πάντῃ, ὁλοτελῶς, διόλου, ἢ πάνυ ὅμοιος.

Πανομφαῖος, ὁ (ὀμφή). Ἡ πηγὴ καὶ ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς ὅλων τῶν προρρήσεων, ὅλων τῶν προφητευουσῶν φωνῶν, ὅλων τῶν οἰωνῶν καὶ προφητειῶν, ἤτοι τῆς οἰκιστικῆς, μαντικῆς τέχνης, ἐν γένει ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Θ, 250. «Ζεὺς πανομφαῖος», ὁ πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἴτιος καὶ δοτήρ, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀνάγεται.

*Πανομφής, ὁ, ἡ, = πανομφαῖος.

Πανόπαια, ἡ· οὕτως ἀνέγνωσαν τινες παρ' Ὁμήρῳ αὐτὶ ἀνοπαία, καὶ ἥρμην· διὰ τοῦ, χελιδών.

Πανοπλία, ἡ (πάνοπλος). Ὁλόκληρος, ἤτοι ὁ περὶ ὅλον τὸ σῶμα ὁπλισμὸς ἑνὸς ὁπλίτου, οἷοι ἀσπὶς, περικεφαλαία, θώραξ, θυρεός, ὑποσάκημα, δόρυ, καὶ ξίφος, ἔτι δὲ «πανοπλίῃ» Ἡρόδ. 1, 60. βαρὺς ὁπλισμός, βαρεῖα ὁρματωσιά, ὅρα Πολυβ. Ῥωμαῖοι πολεμικὰ ἐπιτηδεύμ. σελ. 110. 2) Μετων. τὸ τάγμα τῶν ὁπλιτῶν, ἀμφ. (Κατὰ Τυρτ. 3, 38. τὸ Ἰῶτα ἢν ἐν χρήσει ὡς μακρὸν· πλὴν ὁ Franeke Callin. σελ. 188. ἀναιρεῖ τοῦτο.) ἀφ' οὗ

Πανοπλίτης, ου, ὁ. Ὁ μετὰ πανοπλίας ὡπλισμένος, ὁ πανοπλίαν φέρων μαχητής, Τυρταῖος β'. 38.

Πάνοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Βαρέως, ἢ ὅλος, ἐντελῶς ὡπλισμένος, ὁρματωμένος· ὁ κάθε λογῆς ὅπλον φέρων. «Ἔγχος πάνοπλον», Εὐριπ. Ἑλ. 1332.

Πανοπλότατος, η, ον, ποιητ. Ὁ πάντων, ἢ ὁ πάνυ νεώτατος, Ἀπολλων. ἀρχ. γ'. 244.

Πανόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὁ τὰ πάντα, βλέπων, ὁ πάντα κατοπτεύων, παντεπόπτης, Αἰσχύλ. Προμ. 91.

Πάνοπτος, ὁ, ἡ (ὄψομαι). Εἰς πάντας ὁρατός, ὑπὸ πάντων βλεπόμενος, πανταχόθεν φαινόμενος, πάντῃ ὁρατός.

Πανόπτρια, ἡ, ζηλυκ. τοῦ, πανόπτης. Ἡ τὰ πάντα βλέπουσα, Σουΐδ.

Πανόρατος, ὁ, ἡ (ὁράω), ταὐτόν τῷ, πάνοπτος.

Πανορμαί, καί, πανορμί, Ἐπίρ, (ὁρμή). Μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν, ὁρμήν, ἀμφ.

*Πανορμία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πάνορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος, πᾶς). Ἐπίθ. λιμένος, εἰς ὃν πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ καὶ αἰέμῳ ὁρμίζεται· καὶ τόπος, χώρα, ἔχουσα πολλοὺς ὅρμους. «Λιμένες πάνορμοι», πάνυ ἐπιτήδειοι εἰς τὸ νὰ ὁρμισθῶσι κατὰ πάντα ἄνεμον ὁ παντὸς ἀνέμου σκέπην ἔχων λιμήν, Ὀδ. Ν, 105.

Πανός, ὁ, = ῥαπὸς, Πυρσὸς, λαμπτὰς, φάκλα, Εὐριπ. Ῥῆσ. 988. (ὡς τό, πάτνη, αὐτί, τοῦ, ῥάτνη) ἄλλως δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, φανάριον, λύχνος, κ. τ. τ. Φρύν. καὶ Ἀμμών. ἐν Λέξ. Δυκνοῦχος.

Πανόσμιος, ὁ (ὀσμή). "Ολος ὀσμή· εἶδος ἄνθους τινός, εἴσετι ἀδιορίστου, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

Πανοσπρία, ἡ (πᾶς, ὀσπριον). Μῖξις ἀφ' ὅλων τῶν ὀσπρίων· ὡς καὶ τό, πανσπερμία, ὅλων τῶν σπερμάτων· μεταφ. συμμιγὲς πλῆθος.

Πανούργευμα, τό. Ἀπατηλὴ πρᾶξις, πανοῦργημα, τὸ μετὰ πανουργίας πραττόμενον, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα· ἐκ τοῦ

Πανουργέω, ῶ· καί, πανουργεύομαι (πανοῦργος). Πανοῦργος εἰμί· ἢ πανούργευμα πράττω, μετέρχομαι, μεταχειρίζομαι, πανοῦργος φέρομαι «εἴς τινων, πρός τινα· κυρ. εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κάμω ὅλα· καὶ κατὰ μέσ. διάν. ὡσαύτως εὐχρηστον· ὅθεν

Πανούργημα, τό. Ταὐτόν τῷ, πανούργευμα.

Πανουργής, ὁ, ἡ. Ταὐτόν τῷ, πανοῦργος, ἀμφ.

Πανουργία, ἡ (πανοῦργος). Ἡ πανουργία, δόλος, κακοήθεια, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς λέγεται· δὲ καὶ ἐπὶ ζώων. 2) Ἡ μετὰ δολιότητος ἀπάτη, ἀπατηλὴ πρᾶξις (μαριολεία), πεῖρια, κακία· γαντεία, ξανματοποιία· Πλάτ. Μίνῳ. 19. «Πᾶσά τε ἐπιστήμη χωρισθεῖσα δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

*Πανουργικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς πανοῦργον, κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

Πανουργικῶς, Ἐπίρ. τοῦ πανουργικῶς· μετὰ πανουργίας, μὲ πανοῦργον τρόπον.

*Πανουργιππαρχίδας, ου, ὁ (ἱππαρχεῖ). Ἔξαρχος, ἢ ἱππαρχίδας τῶν πανούργων, διεστραμμένων. Κωμ. Λ. Ἀριστφ. Ἀχ. 603. ἴδε Σπουδαρχίδης.

Πανοῦργος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. πανοῦργος (πᾶς ἔργον). κυρίως, "Οστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ εἰς κατάστασιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ πᾶν ἔργον, ὁ πᾶσα ἔργοις ἐπιβάλλων· ὅθεν α) συνήθ. ἀπὸ κακοῦ, ὁ πάντα ἐν ποιηρίᾳ ἐργαζόμενος, ἀπατηλὸς, δόλιος, ψεύστης, ὁ ἄλλα ὑποκρινόμενος καὶ ἄλλα ποιῶν διὰ νὰ ἀπατήσῃ τινά· πολυμήχανος, δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι, σοφιστικὸς, μαριόλος, κλεπτομετάγης, κακὸς· καὶ ὡς οὐσ. ὁ ἀχρεῖος, ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὁ διεστραμμένος· ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ τό, δεινὸς, ἐπιτήδειος ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄξιος εἰς πᾶσαν ὑπάθεσιν, ἔμπειρος, γνωστικός· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας σπανιώτατα ἐν χρήσει. — Ἡ λέξις φέρεται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστφ. καὶ Εὐρπ.

Πανούριος, ὁ, ἡ (οὖρος). Πάνυ, ἢ κατὰ πάντα οὔριος, ἐπὶ ἀνέμου, Ἡσύχ.

*Πανόψια, τά, ἄρα Πυανέψια.

Πανόψιος, ὁ, ἡ (ὄψις). Πᾶσιν ὁρατός, ἐπίθ. ἔγχους λαμπροῦ, στιλπνοῦ, παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Φ, 397. «Ἔγχος πανόψιον», λαμπρότατον καὶ ἑπόμενος εἰς ὅλων τὰς ὄψεις, ἐν ὄψει πάντων, πανόρατον, εἰς πάντας ὁρατόν· τινὲς παρήγοντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὀψέ, ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, πάντων τελευταῖος, ἀλλὰ βέλτιον ἀντὶ τοῦ, ἐν ὄψει πάντων.

Πάνρυτος, ὁ, ἡ (ῥύω, ῥέω). Ὁλοτελῶς ῥευστός, διόλου ῥέων, Ὀρφ.

Πανσαγία, ἡ· καὶ, πασαγία, ἡ (σάγη), ταὐτὸν τῷ, πανοπλία· Παντελὴς σάγη (σάγη γὰρ τὸ ὅπλον) Σοφοκλ. Ἀντ. 107. συνῃδ. ὡς ὁστιοφ. ἐπίῤῥ. «πανσαγίᾳ», ἐν παιοπλίᾳ ἢ πανστρατίᾳ.

*Πανσέβαστος, ὁ, ἡ (σεβαστός). Διόλου σεβαστός, Σοικ.

Πανσεληνιάζω, (πανσέληνος). Πανσέληνος εἶμι. «Σελήνη πανσεληνιάζουσα», Πρόκλ. παράφ. Πτολ. 237., ὅπου ἔτι κεῖται συχνάκις καὶ τὸ ἐπίθετ.

*Πανσεληνιακός, ἡ, όν. Εἷς πανσέληνον ἀνήκων.

Πανσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ἀνήκων, ἀναγόμενος, εἰς παντέληνον. «Νὺξ πανσέληνος», ἐν ᾗ, καθ' ἣν ὁ τῆς σελήνης δίσκος εἶναι ὅλος περιστιλμένος. «Ἡ πανσέληνος (ὑπακ. ὥρα)», ὁ καιρὸς τῆς παντελήνου, Ἡρόδ. 2, 47. 6, 106. 120. «τὸ Παντέληνον», ἡ σελήνη ὁπότε εἶναι εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν (ἤτοι εἰς τὴν ἡμέσωσιν) αὐτῆς, ὁπότε ὑηλαδὴ κεῖται κατέναντι τοῦ ἡλίου καὶ φωτίζεται ὅλον τὸ πρόσωπον αὐτῆς· ἐντεῦθεν ὁλοστρόγγυλος «Χρυσὶδ' οἷον πανσέληνον» (Ἑρμιππ. παρ' Ἀθην. σελ. 502.) ὁλοτελῶς στρογγύλη, ὁλοστρόγγυλος.

Πάνσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Πάνυ ἢ κατὰ πάντα, πολλὰ σεμνός, σεβάσμιος, ἱερός, ἅγιος.

Πάνσεπτος, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ἐκεῖνο, τὸν ὁποῖον σέβονται καὶ τιμῶσιν ὅλοι κοινῶς· ὑπὸ πάντων τιμώμενος. 2) = πάνσεμνος, Σχόλ. Σοφοκλ..

*Πανσθενεί, ἐπίῤῥ, Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, παρὰ τό

Πανσθενής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ — νῶς (σθένος). Ὁ ὅλος σθένος ὤν, παντοδύναμος, ἰσχυρότατος, δυνατώτατος· «Δύναμις πανσθενὴς», Κλήμ. Ἀλεξ.

*Πανσθενουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ πανσθενῆ ἔργα ποιῶν, Τμνωδ.

*Πανσθενουργόωτος, ὁ, ἡ. Ὁ πανσθενουργὸν ὡὸς ἔχων Τμνωδ.

Πανσκεψία, ἡ (πᾶς, σκαφεύω). Ἐσκαμμένον μὲ τὴν σκαπάνην ἔδαφος διὰ νὰ μπηχθῶσι κλήματα, ὅθεν, Ἡ διὰ πανσκαφείας φυτεία, ἢ ἤδιά σου εἰς ὄργον σκαψίματος φυτεία· ἀντίθ. τῇ διὰ παττάλου, Γεωπον. ε. 9.

Πάνσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ τὰ πάντα σκοπῶν, βλέπων.

Πάνσμικρος, ὁ, ἡ (σμικρός). Διόλου, κατὰ πολλὰ, μικρός, μικρότατος.

Πάνσοφος, καί, πάσσοφος, ὁ, ἡ· ἐπίῤ. πανσόφως (σοφός). Ὁ πάσης σοφίας ἐγκρατής, πάνυ σοφός, σοφώτατος, Πλάτ. πολιτ. 10. σλ. 598. Δ.

Πανσπερμηδόν, Ἐπίῤ. (πάνσπερμος). Μὲ πανσπερμηδὸν σπέρματα. «Ὅσπρια πανσπερμηδὸν», Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 372. κάθε λογῆς σπόρος (πᾶν εἶδος σπόρου) ἀπ' ὅλων τῶν ὀσπρίων. ἀντὶ τοῦ, πανοσπρία.

Πανσπερμία, ἡ. Σύμμιξις ἀφ' ὅλων τῶν σπερμάτων, παντὸς εἴδους σπέρματος μῖξις, ὡς καὶ τό, πανσπερία· παρὰ τό

*Πάνσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Σύμμικτος, ἢ συνιστάμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων, Διοσ. Ζων. Ἐπιγρ. «Πανσπέρμων ὀσπρίων.»

*Πανστρατεί, καί, πανστρατί, ἐπίῤῥ. ἰωάτ. τύποι ἀντὶ τοῦ ἀρχαιστ. καὶ κρείττονος τύπου, πανστρατιᾷ.

*Πανστρατιᾷ, Ἰων. πανστρατιῇ (στρατός). Σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ, σὺν ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ, μὲ ὅλον τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 1, 62. 7, 203. 8, 27. 66. Θουκ. 2, 168. (ἡ ὀνομαστ. τούτου τοῦ δοτικοῦ. ἐπίῤῥ. οὐδαμοῦ εὑρηται, ἡ δὲ γεν. μόνον παρὰ Θουκ. 4, 94. «Πανστρατιᾶς γενομένης· τὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἐπίῤῥ. πανστρατεί καὶ πανστρατί δὲν ἔχει κάνεὶς καλῶς συγγραφεύς. πρβλ. παιοικία).

Πανσυδεί, καὶ πανσυδί, κλί, πασσυδεί, καὶ πασσυδί, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, παντυδίῃ.

*Πανσυδίῃ, ἐπίῤῥ. (σεύω, ἔσσυμαι), Κυρίως, πάσῃ συνάμει καὶ σθένει, ἐν πάσῃ βίᾳ, ἐν τάχει, πάσῃ ὁρμῇ, προθύμως, πάσῃ σπουδῇ, μὲ ὅλην τὴν ἔφεσιν καὶ ῥοπὴν, Ἰλ. Β, 12. 29. 66. Δ, 709. 725., ἔνθα τὸ, πανσυδίῃ ἐστὶν ἀνάγν. τοῦ Ἀριστάρχου, διότι ὁ Ἀπ. Ῥ. καὶ ἄλλοι προτιμῶσι τὸ ἀπαλούστερον, πατσυδίῃ. 2) Παρὰ τοῖς Μεταγρατ. μὲ ὅλον τὸ πλῆθος, ὅλοι ὁμοῦ, παντὶ τῷ πλήθει, παμπληθεί, πανστρατιᾷ, Wern. Τρυφ. 142. Ἔτι δὲ κυρ. δοτικοφ. ἐπίῤῥ. τῆς ἀχρ. ὀνομ. πανσυδίη, τῆς ὁποίας προσεύρηται καὶ ἡ αἰτ. πανσυδίην ἢ πασσυδίην ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἀπ. Ῥ. 3, 195. Τὸ ἐπίῤῥ. σανσυδεὶ ἔχει ὁ Θουκ. 8, 1. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, παντελῶς. Καθὼς φαίνεται τὸ, πανσυδεί ἐστι ἰωάτ. τύπος, Ἰακ. Φιλοστρφ. Βίκ. σλ. 254. παρβλ. παροικία.

Πάνσυρτος, ὁ, ἡ (σύρω). Ἀπανταχόθεν συσωρευθείς, συναχθεὶς διὰ τοῦ κολυμβήματος, μεμιγμένος μὲ στοιχεῖα συγκεχυμένου συρμένα. «Τὸ πάνσυρτον ἄχος», ἡ ἐπισώρευσις ὅλων τῶν θλίψεων καὶ ἀνιαρῶν, Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Πάνσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ πᾶν εἶδος σχήματος ἔχων.

*Πανσχήμων, ονος, = τῷ, πάνσχημος.

*Πανσώμως, ἐπίῤῥ. (σῶμα). Ἐξ ἧς μᾶς ὅλου τοῦ σώματος, Ἐκκλ.

*Πανσωστικός, ἡ, όν. Ὁ τοὺς πάντας σώζων, Τμνωδ.

*Πάντα, ἐπίῤῥ. Πάντοτε, Λουκ. ἢ ὀν. §. 22.

Παντᾶ, ἐπίῤῥ. Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πάντῃ, Πίνδ. Ὀλ. α, 188.

Παντασθενής, ἐος, ὁ, ἡ Ὁ ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἅμφ.

Πάντασλος, ὁ, ἡ (ἆσλος). Γυμνασμένος εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος.

Παντακῇ, Ἰων ἀντὶ πανταχῇ ἐπίῤ. Ἡρόδ. 2, 124. (ἐπειδὴ τινὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἐνταῦθα καὶ παντοχῇ, διορθώθη νῦν καὶ ἐφράφη, πανταχῇ).

Παντάλας, γεν. αντος, θηλ. αινα, ενδ. ον (τάλας). Πάντῃ δυστυχής, ταλαίπωρος.

Παντάμορφος, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ παντόμορφος. Πᾶν εἶδος μορφῆς ἔχων, Σοφοκλ. παρὰ τὸ Σχόλ. Πίνδ. Πέρ. γ'. 60. (ἡ λέξις ἀμφ., ἐπειδὴ τὸ, παντάμορφος ἔπρεπε κυρίως νὰ σημαίνῃ, πάντῃ ἄμορφος).

Παντάναξ, ακτος, ὁ, ἡ (ἄναξ) Ὁ πάντων ἄναξ, ὁ πάντων ἤτοι ὁ τῶν ὅλων βασιλεύς, παμβασιλεύς, Ἐκκλησ.

*Παντάνασσα, θηλ. τοῦ παντάναξ (-υ-υ). 2) Ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου, Βυζ.

Παντάπασι, Ἐπίῤῥ. (πᾶς). Διόλου, παντελῶς, ὁλοτελῶς, τελείως, μὲ τὴν ὁλότητα. Ἐν τῇ ἀπαντήσει καταφάσκει μὲ ἔμφασιν, βεβαιότατα, ναί, βέβαια· συνήθως δὲ τότε συνεκφέρεται, παντάπασίγε, ἢ, παντάπασι μὲν οὖν· (-υ-υ, Μένανδρ. λείψ. ἀῤῥ. 49, 3. σλ. 214. Meln).

*Παντάρβης, ὁ, ἡ (τάρβος, ταρβέω). Ὁλοφοβούμενος, Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 8. ἢ. Ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν δ'. καλεῖ παντάρβη καὶ εὐγενῆτιν λέοντα, περὶ οὗ ὁ Φοίτ. ἐν Κώδ. οῤῥ'.

*Πάνταρβος, ὁ, ἡ, καὶ η, ον. Ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, Σχολ. Πίνδ. Νέμ. 3, 60. = παντάρβης.

Παντάρκης, ους, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὁ πάντων ἀρκῶν, βοηθῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 856. 2) Ὁ εὐχαριστῶν ὅλους, κάμνων αὐτοὺς νὰ ἦναι εὐχαριστημένοι, Ἡλιόδ. Αἰθ. 8

Παντάρχας, ου, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, παντάρχης, ὁ. Ὁ πάντων ἄρχων, βασιλεύς, ἡγεμών, ἐξουσιαστής, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Σοφοκλ. Ο. Κ. 1085.

Παντάρχια, ἡ. Ἀρχή, ἡγεμονία, ἐξουσία ὅλων· τὸ ἄξίωμα τοῦ παντάρχου· παρὰ τό

Πάνταρχος, ὁ, ἡ· καὶ παντάρχας (ἄρχω) Ὁ πάντων ἄρχων· ταὐτὸν τῷ, παντάρχης.

Παντάσκιος, ὁ, ἡ (ἄσκιος). Ὁ διόλου μὴ σκιὰν ἔχων, Ἡσύχ.

*Παντανγής, ὁ, ἡ (αὐγή) ποιητ. Ὁ πάντα φωτίζων, ἢ ἐπιβλέπων, ὁπιπτεύων, Μανετ. 1, 283.

Παντάφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Ὁ πάντα φοβούμενος, Καλλιος Δυῤῥάλ. Α. Μ. 9, 12. (πρέπει βέβαια νὰ γραφῇ, παντόφοβος, διότι τὸ, παντάφοβος ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ, πάντῃ ἀφοβος).

Πανταχῆ, ἡ παντοχῆ, ἐπίῤῥ. (πᾶς). Ἐν παντὸς τόπου, ὡς τὸ, πανταχοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Ἡρόδ. 2, 106. «Πανταχῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ τρόπου», εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Schaef. mel. σλ. 66. 2) Παντοῦ, ἐπὶ κινήσεως, ὡς τό, πανταχοῖ, Valck. Φοιν. 272. 3) Κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 3, 38. καθ' ὅλας τὰς ἀναφορὰς, σχέσεις, Ἡρόδ. 5, 78.

Πανταχόθεν, ἐπίῤῥ. Πάντοθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη.

Παντοχοῖ, ἢ, πανταχόσε, ἐπίῤ. Εἰς πάντα τόπον, εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ· ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον.

Παντοχοῦ, ἐπίῤ. παντοῦ, ἐπὶ στάσεως, ὡς τὸ πανταχῆ, Ἡρόδ. 3, 117. ἔνθα ὅμως ἡ ἀναγν. ἀμφιῤῥέπει.

*Πανταχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πάντα τρόπον, Πλουτ. Παρμ. σλ. 148. Δ. 144. Β.

Παντέλεια, ἡ (παντελής). Ὁλόκληρος ἐντέλεια, τελειότης· ἑπομ. ὁ ἐνδεχόμενος μέγιστος, ὑψηλότατος βαθμός. «Ἀγαθῶν παντέλειαν, ἢ ὁλόκληρος τελειότης, Πλουτ. «Τῆς κατηφορᾶς ἡ παντέλειαν, ὁ ὁλόκληρος ἀφανισμὸς ἐντελὴς φθορά, Πολύβ. ά. 48. 2) «Τριστιχίαν παντέλειαν» τὰ μεγάλα μυστήρια, Πλουτ. Συμπρβλ. ζ, 5. 3) Παντέλεια ἐλέγετο παρὰ τοῖς Πυθαγορ. ἡ δεκάς.

Παντέλειος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. παντελείως· ταὐτὸν τῷ, παντελής.

Παντελέως, Ἰων. (νεώτ. τύπος). Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, παντελῶς, Ἡρόδ. 4, 93. «Ὡς οἱ παντελέως εἶχα τὰ οἰκήματα, θηλ. παντελὲς ἦν, ἐτελειώθη.

Παντελής, ἐος, ὁ, ἡ (τέλος). Ἐνεργ. Ὁ πάντα τὰ ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν, τελειῶν. «Ζεὺς παντελὴς», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 121. ὁ πάντα φέρων εἰς τέλος ἀποτελειούμενα. 2) Παθητ. διόλου ἐντελὴς, τελειωμένος, διόλου τέλειος. «Π. δάμαρ γυνή, ἥτις ἀγένητε τῷ ἀνδρὶ τῆς τέκνα, ἢ κατὰ Ἑρμάνουν, νόμιμος γυνὴ τινος, Σοφοκλ. Ὁ. Τ. 930. «Παντελὴς μοναρχίαι», Ἀντ. 1763.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν γένει, ὅλος, ὁλόκληρος, Λατ. universus, «Παντελεῖς ἐσχάραι, ὅλαι αἱ ἐσχάραι, τὰ διὰ τυσίαν θρέμματα». Σοφ. Ἀντ. 1016. — Ἐπίρρ. παντελῶς, Ἰων. παντελέως καὶ παντελές, ὁλοτελῶς, ὅλου, ἐντελῶς, καθόλου, παντάπασι.

*Παντελῶς, ἐπίρρ τοῦ παντελής· ἴδε τοῦτο.

*Παντεξούσιος, ὁ, ἡ. Πάντων ἐξουσιαστής, Ὀριγ. Μαρκ. 3.

*Παντεπίδημος, ὁ, ἡ, = πανεπίδημος.

Παντεπίσκοπος, ὁ, ἡ. παντεπόπτης, ου, ὁ· καὶ, παντεργάτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πατεπίσκοπος, πανεπόπτης, καὶ, πανεργάτης.

Παντερπής, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ πάντας τέρπων, Πλουτ.

Παντευχία, ἡ (εὐτυχὴς). ταὐτὸν τῷ, πανοπλία· ἔμπαιρτ. κατὰ δοτ. ὡς ὁστικοφ. ἐπίρρημα, Παντευχίᾳ, ἐν πανοπλίᾳ, μὲ ὁπλισμόν, παντρατιᾷ.

Παντέφορος, ὁ, ἡ (πάντων, ἔφορος). Ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν, βλέπων, ἐπιβλέπων, ἐρευνῶν.

*Παντεχνήμων, ὁ, ἡ. Ὁ τῶν πάντων τεχνίτης· ταὐτὸν τῷ, πάντεχος, Τμνωδ.

Πάντεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ διὰ τῆς τέχνης πάντα δυνάμενος, ὑποτάσσων ἢ ποιῶν. 2) ὁ πάσαις τέχναις ἐπιστάμενος. 3) χρήσιμος εἰς πᾶσαν τέχνην, π. χ. «Πάντεχνον πῦρ», Αἰσχύλ. Προμ. 7., τὸ εἰς πᾶσαν τέχνην ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, συνεργόν. Ὅρα τὸ τοῦ Ξενοφῶντ. παρέδ. ἐν Λέξ. Πῦρ.

Πάντη, καὶ ἀρχαιότερον, πάντῃ, Δωρ. παντᾶ, οὐχὶ παντῇ, Buttmann, v. I. Ind. Ὁλ. 1, 47. 3, 22. ἐπίρρ. (πᾶς). Παντοχοῦ, εἰς κάθε μέρος. «Ὁ πάντη δὲ τὸ κλέος Μενάνδρειον». Ἀλκίφρ. β'. 4. ὅπου ἄλλως, πάνυ, κεῖται. Ἔτι δὲ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πολλαχ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ πολλαχ. ἐπιφέρεται τὸ, ἀμφὶ, ἢ περὶ, ἢ κατὰ, ὁτὲ μὲν αἰτ., ὁτὲ δὲ ὡς ἐπίρρ. ἔτι δὲ παρ' Ἡσ., ὅστις συντάσσει καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. ὅστις ἐν 1, 126. ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν τελευταίαν σύνταξιν. «Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντισπᾶν (Γαλην.)» εἰς ὅλον τὸ σῶμα, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος. 2) διόλου, κατὰ πάντα τρόπον, καθόλου, ὁλοτελῶς, ἐν γένει· ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου, πάντοτε, ἀδιαλείπτως, κ. τ. τ. ὁ πάντη = ὁ πάνυ, Ἀλκίφρ. 2, 4. (Ἄλλοτε συνείπιζον νὰ γράψωσι πάντῃ διὰ τοῦ ὑπογεγρ. Ἰῶτα ὡς ὁστικοφ. ἐπίρρημα.)

Παντηκοΐς, ές, ἡ (ἀκοή). Τὰ πάντα ἀκούων, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. σελ. 178.

Παντῆμαρ, Ἐπιρ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 530. ἀντὶ τοῦ, πανήμαρ.

Παντητόκος, ὁ, ἡ (τόκος, τίκτω) ὡς τὸ, παντοτόκος. Ἅπαντα γεννῶν.

Πάντιμος, ὁ, ἡ (τιμὴ). Ὁ πάντας τιμῶν. 2) παθ. πάνυ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, Σοφοκλ.

*Παντίτεω. Ἑκάστῳ, εἰς καθ' ἕνα, Ἡρόδοτ. 7, 210. «Δῆλον δὲ ὁποίοισι παντίτεω».

Παντλήμων, ονος, ὁ, ἡ (πλήμων). ταὐτὸν τῷ, παντλᾶς.

Παντοβίης, ίου, ὁ (βία) ποιητ. Ὁ τὰ πάντα βιάζων, καταδαμάζων, ὡς παμβίας. «Ἀχέρων παντοβίης», Ἐπιγραμ. Θεοδωρίδου.

Παντογένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). Ὁ τὰ πάντα γεννῶν. 2) παντοδαπὸς τὸ γένος, τὸ εἶδος, Ὀρφ. «Παντογένεθλα πνεύματα», πᾶν εἶδος (κάθε λογῆς) πνευμάτων.

Παντεγήρως, ὁ, ἡ· ων, γεν. ω (γῆρας), ποιητ. Ὁ πάντα γηράζων, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 606. «Ὕπνος παντάγηρως». 2) τὰ πάντα βιάζων, δαμάζων. (Ἡ εἰκασία τοῦ Τειμέρου, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ, παντάγηρως, ὁ μὴ γηράσκων, εἶναι πιθανή.)

Παντογόνος, ὁ, ἡ (γόνος). Τὰ πάντα γεννῶν, παράγων, Ζώσιμ. β'. 6.

Παντοδαής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πανδαής. (δάω), ποιητ. Ὁ τὰ πάντα εἰδώς, γινώσκων· ὁ πάντων ἐπιστήμων, πάνσοφος.

Παντοδαπής, ές, ὁ, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, παντοδαπός.

Παντοδαπός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. παντοδαπῶς (πᾶς) Ὁ ἐκ παντὸς γένους, εἴδους καὶ τρόπου· κάθε λογῆς, παντοῖος, διάφορος, ποικίλος, ὡς τὸ παντοίως, κατὰ πρῶτον ἐν Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 402. «Γένεσθαι παντοδαπόν», διάφορα εἴδη ἢ διαφόρους μορφὰς λαμβάνοντα, ἀλλοῖον, = παντοίως γίγνεσθαι, ὅπερ ἴδε. Ἀριστοφ. «Παντοδαπῶς ἐν ὥραισιν, dispersim, ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντός, ἐν διαφόροις καιροῖς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰ ὁποῖοι εἶναι σύμμικτοι, διαφόρων ἐδνῶν καὶ τόπων, π. χ. «Παντοδαποὶ στρατιῆς», Ἡρόδ. 7, 22. πρβ. Wytt. ep. cr. σελ. 134. (ὡς σύνθετον μετὰ τοῦ ἔδαφος οὐ δεκτόν· ὡς τόσον τοῦτο δὲν προσαποδεικνύει, ὅτι αἱ τελικαὶ συλλαβαί — δαπὸς ὑπάρχουσι ψιλαὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπιθετικαὶ συλλαβαί, τὰς ὁποίας εὑρέηκα καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, ποδαπὸς καὶ ἄλλαχοῦ, ἴδε ἐν τῷ, πεδαπός.)

*Παντοδέσποτος, ὁ, ἡ. Ὁ πάντων δεσπόζων, Τμν.

Παντοδήλητος, ὁ, ἡ = πανδήλητος, Νικήτ. Χρον. σ'. 7.

Παντοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Πάντα διαιτώμενος, κατατρώγων. Ὀρφ. (ῑ)

*Παντοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Παντομαθής, ὁ πάντα διδαχθείς, ἐγκρατὴς παντὸς εἴδους γνώσεως. (ῑ)

Παντοδότειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα διδοῦσα, πάνυ ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. ὅπου τὸ Χειρέγρ. ὀρθότερον, πανδώτειρα, ἔχουσι.

Παντοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ πάντα δυνάμενος καὶ ἰσχύων· ταὐτὸν τῷ, παισθενής, Ἐκκλησ.

Παντοδυνάστης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, παντοδύναμος, ἢ ὁ πάντων δυνάστης, Ὀρφ.

Παντοεπής, ές, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὁ πάντα ὁμιλῶν ἢ φλυαρῶν, Ἀδαμ. Φυσιογν. 3, 27.

Παντοθαλής, ές, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ τὰ πάντα θάλλειν ποιῶν. 2) ὁ πάντοτε θάλλων, καταπράσινος, Ὀρφ.

Πάντοθεν, Ἐπίρ. (πᾶς). Παντοχόθεν, ἐξ ἑκάστου τόπου, οὗ ὅλα τὰ μέρη, γύρωθεν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. (παρ' Ὁμ. ἐπιφέρεται πολλάκις ἢ ἐκ πρόθεσις· τὸ, πάντοθεν ἔστι Μελομπ. ὡς Ἰων. παραληφθὲν ὑπὸ Σβεσιχ. Ἡρόδ. 7, 225. ἐν τῷ κειμένῳ.)

Πάντοθι, Ἐπίρ. (πᾶς). Παντοῦ, καθ' ὅλα τὰ μέρη, ὡς τὸ, πάντη.

Παντοῖος, οία, οῖον· καὶ Ἐπίρ. παντοίως (πᾶς). Πολυποίκιλος, ἐξ ὅλων ἢ πολλῶν εἰδῶν, ἀπὸ κάθε λογῆς εἶδος· ποικίλος, διάφορος, ὁ ἐκ παντὸς τρόπου, ἀπὸ κάθε λογῆς τρόπον, πολύτροπος, ταὐτὸν τῷ, παντοδαπός πολλαχ. παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται τῷτε ἑνὶκ. καὶ πληθ. καὶ Ἡσ. Ἰλ. Β, 397. «Παντοίων ἀνέμων», παντοδαπῶν. Ἰλ. Χ, 268. «Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεσθαι, κάθε λογῆς ἀρετήν. «Πολλὰ καὶ παντοῖα», κάθε λογῆς, διάφορα, ποικίλα, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. γ'. 5. Συχνάκις ἀπαντᾶται ἡ φράσις, «Παντοίου γίγνεσθαι, σχεδὸν ὡς τὸ, «Ἐν παντὶ εἶναι», κυρ. λαμβάνει κάθε λογῆς, πᾶν εἶδος μορφῆς καὶ ὄψεως τοῦ προσώπου, καὶ λέγεται, ὁποταν τις ᾖναι εἰς φόβον, εἰς ἀγωνίαν, εἰς ἀμηχανίαν καὶ τρόμον, ἢ ἄλλο πάθος, καὶ παρακινεῖται εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην πρᾶξιν, εἰς πᾶν μέσον· ἔτι δὲ, εἶμαι ἔξω ἐμαυτοῦ, ἀλλοίος· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, ἀμηχανῶ· μεταχειρίζομαι, ἀσκιμάζω πᾶν μέσον. Παρ' Ἡρ. συντάσσ. μετὰ τοῦ, δεόμενος καὶ ἀπαρμφ. ἢ μόνη ἀπαρμφ. π. χ. 7, 10, 3. «Τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκῦθαι, δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον», Παυσαν. ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι (ἀυτ. 3, 124.), μετεχειρίσθη κάθε λογῆς τρόπον ἵνα μὴ ἀποδημήσῃ, ὅπου προσυπακουστέον τὸ, δεσμένη· τοιοῦτον ἔστι καὶ τὸ ἐν 9, 109. «Ἔρξης δὲ παντοίως ἐγίνετο, οὐ βουλόμενος δοῦναι, ἀλλαξεν ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἄλλοῖος ἐγένετο, κ. τ. λ. Ὁ Λουκιανὸς ἔχει τοῦτο ἀσυνήθ. καὶ ἐπὶ χαρᾶς. «Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους», ἐὲν ἤξευρον τί νὰ πράξωσι (τί νὰ κάμωσιν) ὑπὸ χαρᾶς· ἀντὶ τοῦ παντοίως ἐλέγετο καὶ, παντοδαπὸς γίγνομαι, ἔτι δὲ, «Πάντα γίγνεσθαι, καὶ ἐν παντὶ εἶναι». Ἐπίρρ. παντοίως, κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 7, 211. ἀφ' οὗ

Παντοιότροπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παντοιοτρόπως (τρόπος). Ὁ ἐκ παντὸς τρόπου, ὁ κατὰ πάντα τρόπον, κάθε λογῆς τρόπον.

Παντοκράτειρα, ἡ. Ἡ πάντων κρατοῦσα, κυριεύουσα (Σηλυκ. τοῦ, παντοκρατὴρ), Ὀρφ. Ἴμν. Γ'. 4.

*Παντοκρατήρ, ῆρος, ὁ (κρατέω) = παντοκράτωρ.

*Παντοκρατής, ὁ, = παντοκράτωρ, Τμνωδ.

Παντοκρατορία, ἡ (παντοκράτωρ). Κράτος, ἐξουσία, κυριότης πάντων· ἡ ἐξουσία καὶ δύναμις τοῦ παντοκράτορος. ἔθεν

Παντοκρατορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τὴν παντοκρατορίαν, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς παντοκρατορίας.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὁ πάντων κρατῶν, ὁ πάντα ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ· ὁ πάντων κύριος, βασιλεὺς καὶ δεσπότης.

Παντοκτίστης, ου, ὁ (κτίζω). Ὁ πάντων κτίστης καὶ δημιουργός, ὁ πρωταίτιος πάντων, Ἰουστίν. ὁ Μάρτ.

Παντολάβος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ πάντα ἢ παρὰ πάντων ἢ μὲ ὅλας τὰς χεῖρας λαμβάνων, ἐπὶ κακοῦ.

Παντολέτειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα φθείρουσα, Ἐπιγράμ. Στηλ. τοῦ

*Παντολετήρ, ῆρος, ὁ, = παντολέτωρ.

*Παντολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ποιητ.

Παντολιγοχρόνιος, ὁ, ἡ (ὀλιγοχρόνιος). Κατὰ πάντα ὀλιγοχρόνιος, ὁ πάντα ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, Διοσκ. Ἐπ. 32, ὃ ἀμφ.

Παντολμία, ἡ. Ἡ τῶν πάντων τόλμη, ὑπερβολικὴ τόλμη· Στέφ. τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαι πάντα, παρὰ τὸ

Πάντολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Πολλὰ τολμηρός, πᾶσαν τόλμην ἔχων, εἰς πάντα τολμῶν, ὅστις ἔχει τόλμην καὶ ἐπιχειρεῖ κάθε πρᾶγμα, Αἰσχ. 2) ἐνεργητ. «Ἀνάγκη πάντολμον», ἢ πάντα καταβιάζουσα, ἢ τὸ πᾶν εἰς κίνδυνον βάλλουσα, βιάζουσα, Ἀνθελογ.

*Παντολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ τὰ πάντα λέγων, ὡς τὸ παντοεπής.

Πανταλουτηρίδιον, τὸ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. Γ'. 46.

*Παντομάντειρα, ἡ (μάντις). Ἡ πάντα μαντευομένη, προφητεύουσα, ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν, ὡς παρ' Ἡσυχ. καλοῦνται οὕτως αἱ Μοῖραι, διότι αὗται μαντεύουσιν ὅλα· παραβάλλ. τῷ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἴμν. Ἑρμ. 549. «Μοῖραι γὰρ εἰσὶ, τρεῖς, μαντεῖης ἀπέυθε διδάσκαλοι».

Παντομεταβολος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω, πωλῶ), ταὐτὸν τῷ, παντοπώλης, Γλωσ. Φιλοξ.

Παντομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ἐξ ὅλων μεμιγμένος, πολυειδής. «Χωρίον παντομιγές», τὸ ὁποῖον ἔχει ὅλας τὰς καλὰς ἰδιότητας μεμιγμένας ἐν ἑαυτῷ, Εὐναπ. παρὰ Σουΐδ.

Παντόμιμος, ὁ, ἡ (πᾶς, μιμεῖσθαι). Πάντα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ πάντας μιμούμενος, ὅλου μεμούμενος. Ὁ παντόμιμος, λέξις ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου ἐπικρατήσασα ἀντὶ τοῦ Ἑλλην. ἀρχαίου ὀρχηστής, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὑποκριτοῦ (Acteur), ὅστις διὰ τῶν χειρονομιῶν, μιμήσεων, χοροῦ καὶ τεχνικῆς κινήσεως τοῦ σώματος αὐτοῦ παριστάνει χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ὅλα λάγων χαρακτῆρα τινά, ἢ πρᾶξιν, σχῆμα (ῥόλλαι), ἢ ὁλόκληρον δρᾶμα, ἢ τὸν λόγον ἄλλου τινὸς ὁμιλοῦντος, ἢ καὶ τὴν ὕλην μιᾶς ὑπ' ὄλλου ὁμιληθείσης ἤδη ὁμιλίας, Λουκιαν. περὶ Ὀρχήσ. 67. »Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν.

Παντομισής, ὁ, ἡ (μῖσος). Πᾶσι μισητός, ἢ πάντα μισῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 647.

Παντόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ταὐτὸν τῷ, ὁ πάμμορφος. Πᾶν εἶδος μορφῆς ἔχων, Δυκόφρ. 1303.

Παντόμωρος, ὁ, ἡ (μωρός). Πάντῃ μωρός.

Παντονίκης, ου, ὁ, ἡ (νικάω). Ὁ ἐν πᾶσιν, ἢ πάντοτε νικῶν, νικητὴς κατὰ πᾶν εἶδος ἀγώνες, Δίων Κάσ.

Παντοπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Ὁ πάντα παθεῖν, ὑπομεῖναι, ὁ ἕτοιμος νὰ κάμωσι μὲ αὐτὸν ὅλα, ὡς τὸ, παμπαθής, Ἀλκιλ. 2, 262. 2) ἀντὶ πασχητιῶν, Μανεθ. 5, 285.

Παντοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλάνη). Διάλου, ἡ πανταχοῦ περιπλανώμενος, Γλωσσ. Στερ.

Παντοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ τὰ πάντα ποιῶν, ἐπιχειρῶν, ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς πᾶν ἔργον, τολμητίας, ῥιψοκίνδυνος, Θεόφρ. Χαρακτ. στ'. 1.

Παντοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅς τις ἡξεύρει νὰ μεταχειρισθῇ βουλὴν ἢ μέσον βοηθητικὸν εἰς κάθε τι· ὁ παντοίους πόρους εἰδώς, ὅστις ἡξεύρει παντοῦ νὰ βοηθῆται, προικισμένος μὲ μεγάλην φρόνησιν, Σοφ. Ἀντ. 359.

Παντόπτας, Δωρικ. ἀντὶ, παντόπτης, ου, ὁ = πανόπτης. Ὁ βλέπων τὰ πάντα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 137.

Παντοπωλεῖον, καὶ, παντοπώλιον, τό. Τόπος, ἔνθα πωλοῦνται παντοδαπά, διαφόρων εἰδῶν πραγματα, ἀγορά (παζάρι). Μπακαλικόν, πανήγυρις, κ.τ.τ. ὅτι δέ, ἀποθήκη (ἐργαστήριον, μαγαζί) τοῦ μετασράτου, Αἰνείας Τακτ. 30. Πλάτ. πολ. ἡ. Δίων 53. παρὰ τὸ

Παντοπωλέω, ῶ. Παντοῖα, ἢ παντοδαπὰ πωλῶ, ἀφ' ὅλων τῶν εἰδῶν πράγματα πωλῶ· παρὰ τὸ

Παντοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πάντα, ἢ παντοῖα πωλῶν, γρυτοπώλης, ὅστις πωλεῖ λιανικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα, μετασράτης. ὅθεν

Παντοπωλία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν παντοῖα (κάθε λογῆς) πράγματα, ἤτοι πραγματεία, κασηλεία.

*Παντοπώλιον, τό, = παντοπωλεῖον, Πλατ. Πολιτ. 8. σελ. 557. Δ.

Παντοπῶλις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, παντοπώλης, Ἀνδιπποι παρ' Ἀθην. 9. σελ. 404.

Παντοραίστης, ου, ὁ (ῥαίω) ποιητ. Πάντα ῥαίων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων, καταρρηγνύων.

Παντορέκτης, ου, ὁ (ῥέζω). Πάντα πράττων, ἢ ἐπιχειρῶν· τολμητίας· ἀναιδής, αὐθάδης, Ἀνακρ. Γ. Ἰουλιαν. Λόγ. στ'. Πορφ. ἀποχ. Α'. 42.

Πάντοσε, Ἐπίρ. (πᾶς). Πανταχοῦ, εἰς πάντα τόπον, καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ εἰς κάθε μέρος, Ἰλ. Γ, 347.

*Παντόσεμνος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πάνσεμνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 630.

*Παντόσοφος, ὁ, ἡ, = πάνσοφος, Πλατ. Κωμ. παρ' Ἡφ. σελ. 31.

Παντόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Κατάστικτος, ὁλόκλ. ἐστιγμένος, παντοῖόθεν στίγματα ἢ κατήμματα ἔχων, καταπέρδαλος, πολυποίκιλος, Ἀθήν. σελ. 326.

Παντόσυνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παντοῖος, παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 761. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Μαντόσυνος, καθὰ καὶ ἐν Χειρογρ. κεῖται.

Πάντοτε, Ἐπίρ. (πᾶς). Διὰ παντός, εἰς ὅλον τὸν χρόνον, εἰς κάθε καιρόν, ἀπαυκάς, ἀεὶποτε, ἑκάστοτε, ἀδιαλείπτως.

Παντοτελής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, παντελής.

Παντοτεχνής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ πάντεχνος, Ὀρφ.

Παντοτινάκτης, ου, ὁ (τινάσσω). Ὁ τὰ πάντα τινάσσων, σείων, κλονῶν, Ὀρφ.

Παντοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ παντοῖα, ἢ πάντα τίκτων, γεννῶν, παράγων.

Παντότολμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πάντολμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.

Παντοτρόπος, ὁ, ἡ, = παντρόπος, Αἰσχύλ. Θήβ. 937. »Φυγὰ παντοτρόποις«, ἢ τὰ πάντα διώκουσα, τρέπουσα, φυγή.

Παντοτρόφος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παντρόφος. Ὁ πάντα, ἢ πάντας τρέφων. »Αἰθὴρ παντοτρόφοιο«, Αἰσχύλ. παρὰ Στραβ. Α'. σελ. 58. ὅπερ ἐν Χειρογρ. Παντοστρόφων, κεῖται· πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, παντοτρεφῶν, τῶν περὶ τὴν θάλασσαν στρεφομένων, θαλαττευόντων.

Παντουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν παντουργόν, = πανουργικός, ὅθεν τὸ παντουργικόν, ἡ δύναμις τοῦ πράττειν πάντα, Ἡρώλλ. Ἀλ. Τ. 4. σελ. 493.

Παντουργός, ὁ, ἡ, παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 445. ταὐτὸν τῷ, πανοῦργος. Ὁ πᾶν ἔργον πράττων καὶ μηδὲν ὑποστελλόμενος, Σοφ. 2) ὁ τὰ πάντα ποιήσας, ὁ τῶν ἁπάντων ποιητής, Ὑμνοφ. ἐπὶ Διόν.

Παντοφαγία, ἡ. Τὸ ἀφ' ὅλων τῶν φαγητῶν ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως τρώγειν. ἐκ τοῦ

Παντοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ἀπὸ πάντων, ἢ πάντα τρώγων.

*Παντοφόβας, ὁ, ἡ, ὁρ. παντόφοβος.

*Παντοφόρος, ὁ, ἡ, = παμφόρος, Ἀρστ.

Παντοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ πάντα φύων, βλαστάνων, Ὀρφ.

Παντόφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω, πᾶς). Ὁ πάντα φύρων, ὅστις ἀναμιγνύει, ἀνακατόνει ὅλα τὰ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου. 2) παθητ. εἰς ὃν ὅλα ἀναμεμιγμένα, ἀνακατωμένα εἰσί, Αἰσχύλ. Εὐμ. 551. = πάμφυρτος.

Παντόχρους, ὁ, ἡ καὶ τυνειρ. παντόχρους (χρόα). Ὁ πᾶν, ἢ παντοῖον εἶδος χρώματος ἔχων, Ὀρφ.

Πάντρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Διάλου, παντελῶς (ἢ πάρα πάρα) διαπεπερασμένος, τρυπημένος. »Αὐλὸν παντρήτοιον«, μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπρόσθετον ἢ ἀφαιροῦσαν κατὰ τὴν χρείαν τὸν τόνων, Πλουτ. συγγρ. Ἀριστοφ. 2. »Αὐλεῖ πάντρητον ἀναπάσας«, ἐξέβαλεν, ἀφαίρασεν ἐκ τοῦ αὐλοῦ ἓν μέρος· τοῦτο ἐποίουν ὁπότε ἤθελέ τις νὰ ἐκβάλλῃ ὁ αὐλὸς μεγαλητέραν καὶ ἰσχυροτέραν φωνήν, τόνον.

Πάντρομος, ὁ, ἡ (τρέμω). Διάλου τρέμων, πολλὰ δειλός· πλεοναζ., Αἰσχ. Ἑπτ. 290.

Παντρόπος, ὁ, ἡ (τρέπω), ποιητ. Πάντα τρέπων· ἐξαιρτ. τρέπων εἰς φυγήν, κάμων νὰ φεύγῃ τις, π. χ. φυγή, Αἰσχύλ. Θήβ. 934. ταὐτὸν τῷ, παντρόπος.

*Παντρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πάντας, ἢ πάντα τρέφων· εὐεργέτης, Μαλ. Ἐπ. 109.

Πάντως, Ἐπίρ. (πᾶς). Πάντῃ, διάλου, παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐπιφερεμ. οὐ, διάλου ὄχι, τελείως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Θ, 430. Ὀδ. Τ, 91. Τ, 180. εἴγ' ἀρνητικοῦ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 10, 8. 7, 157. 9, 35. ὅθεν ἐν γάνει, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, τοὐλάχιστον, κάν. Ἐν δὲ τῇ ἀποκρίσει καταφάσκει μὲ ἔμφασιν, ἐξάπαντος, βεβαιότατα, ὡς τὸ, πάνυ.

Πάνυ, Ἐπίρ. (πᾶς). Λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πολύ, πάρα πολύ, καὶ ἐπιτεταμ. πάνυτα· προσειλημένον δὲ τῇ μετοχῇ, δηλοῖ, ὅσον καὶ ἄν, »Πάνυ ζητῶν«, Ξεν. ἐν χρήσει δὲ πολλὰ. προσείλ. ἐπιθέτοις, π. χ. πάνυ μικρός, μέγας, κ.τ.τ. »Πολλὰ μικρός, πολλὰ μεγάλος, καὶ ἐπίρρημασιν πάνυ οἰκείως, μέγιε πάνυ, ῥᾳδίως πάνυ, πάνυ καλῶς, κ.τ.τ. »Ἔτι δὲ οὐσιαστικοῖς. Πάνυ σπουδῇ, λίαν σπουδαίως, διάλου μὲ τὰ σωστά, ἢ μὲ ὀγλιγωράδα ταχύτατα. »Ὁ πάνυ«, προσυπακ. τοῦ, περιβόητος, ἢ τινος τῶν τοιούτων, ὁ πολλὰ γνωστός, περιφημότατος. Ἐν δὲ τῇ ἀποκρίσει, καταφάσει μὲ ἔμφασιν, βεβαιότατα, ἐξάπαντος, ἐξαιρτ. μετὰ τῶν μορίων, »Πάνυ γε, πάνυ μὲν οὖν, ὃν τρόπον ἐν χρήσει καί, »Καὶ πάνυ, καὶ πάνυ μάλα, καὶ πάνυ πολύ«, Heind. Πλάτ. Φαίδων, σελ. 80. Γ. (υυ)

Πάνυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Διάλου ὑγρός, Πλουτ. Ἰσιδ. 12.

Πανύκραιρος, ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, τανύκερως.

*Πανύμνητος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ πάντων ὑμνούμενος.

*Πάνυμνος, ὁ, ἡ, = πανύμνητος.

Πανυπείροχος, ὁ, ἡ (ὑπείροχος), ποιητ. Ἐξέχων ὑπὲρ πάντα· πάντας ἐξέχων, ὑπερέχων, πάντῃ ἐξαίρετος, ταὐτὸν τῷ, πανέξοχος, Ὅμ.

Πανυπενθής, ές, ὁ, ἡ (πένθος). Περίλυπος, πολλὰ ἀμφ. πρβ. Ἰακκ. Ἀ. Π. σελ. 872. ἴδε ἐν τῷ, παναπενθής.

Πανυπέρτατος, άτη, ατον (ὑπέρτατος). Ὁ πλέον ἀνώτατος, ὕψιστος, ὁ ὑπὲρ ἄνω τῶν ἄλλων, ὑψηλότατος, πρώτιστος πάντων, Ὀδ. Ι, 25.

Πανυπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὑπέρφρων). Πάνυ ὑπέρφρων, ἀλαζών, Ὀρφ.

Πάνυσσα, ἡ, παρὰ τὸ πάνος, Δωρ. ἀντὶ πήνης. Ἀναδέσμη, ἡ τὰς τρίχας παρὰ τῷ μετώπῳ ἀναλαμβάνουσα ταινία, Ἡσυχ. ὅθεν τὸ Λατ. Panucla, panuclum.

*Πανυστάτιος, ία, ιον, Καλλιμ. νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

Πανύστατος, άτη, ατον (ὕστατος). Ὁ πλέον, ἢ ὁ πάντων ἔσχατος, ὕστατος, ὁλοσχερικός, ὁλοπισθιώδης, Ἰλ. Ψ, 532. 547. Ὀδ. Ι, 452.

Πάνχορτος, ὁ, ἡ, γραφὴ χειρῶν ἀντὶ, πάγχορτος, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 100. »Πανχόρτησι ξενίζειν, μεθ' ὅλων τῶν χόρτων, μετὰ παντὸς εἴδους φαγητοῦ.

Πανωδύνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Διάλου, ἢ λίαν ὀδυνηρός, πρόξενος ὀδύνης καὶ πόνου, πολλὰ πικραντικός.

Πανωλεθρία, ἡ. Ὁλοτελὴς ὄλεθρος, τέλειος ἀφανισμός. παρὰ τό

Πανώλεθρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -έθριος (ὄλεθρος, ὄλλυμι). Ἐκ θεμελίων, διάλου ἐξολοθρευμένος, παντελῶς ἠφανισμένος, διεφθαρμένος. β) καὶ ἠθικῶς, πάντῃ ἀπερρίγμένος, μιαρώτατος, φαυλότατος, βδέλυγμα, Σοφ. Φιλ. 442. 2) ἐνεργητ. παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 426. ὁ ὁλοτελῶς ἀφανίζων, φθείρων.

Πανωλεία, καί, πανωλία, ἡ. Ἡ ὁλοτελὴς φθορά, παντελὴς ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἐξολοθρευμός· ἐντεῦθεν καλεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ὁ φθοροποιὸς λοιμός, πανώλης, καὶ πανοῦκλα, διὰ τὸ φθείρειν καὶ ἀφανίζειν τὸ ἀνθρώπινον γένος. παρὰ τό

Πανώλης, ες, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Διάλου διαφθαρμένος ἠφανισμένος· δυστυχέστατος· καὶ ἠθικῶς, μιαρώτατος, κάκιστος, διάλου ἀχρεῖος. 2) ἐνεργητ. ὁ πάντῃ φθείρων, ἐξολοθρεύων, ὄλεθρος.

*Πανωλία, ἡ, = πανώλεια.

Πανωνία, ἡ (ὠνος). Ἀγορά, ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγμάτων, Ζώσιμ. β'. 38. »Πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νωνίαν προστιθέναιμι, κάθε λογῆς πραγματείαν πωλεῖν.

Πανωπήεις, εσσα, ῆεν· ταὐτόν τῷ, πανόψιος. Πᾶσιν ὁρατός, Ἀνάλεκτ. ἀ. 165.

Πάνωρος, ὁ, ἡ (ὥρα, πᾶς). Ἐξ ὅλων τῶν καιρῶν, τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ πάντα καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὤν, γινόμενος κτ. »Ψαρμα πάνωρον, καιροὶ εἰς κάθε καιρὸν (εἰς πᾶσαν ὥραν) τοῦ χρόνου, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 704.

Πάξ, ἐπίφθεγμα σιωπῆς καὶ παύσεως σημαντικόν. Σιωπῆ, ἡσυχίᾳ, εἰρήνῃ· ἢ ὁπόταν τις ὁμιλήσῃ ἀρκετὰ περίεργον πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ, Πάλιν, ἢ κλπ. φθάνει τόσον· ψθάνει, ὡς τό, εἶεν· παρ' Ἀθην. β'. σελ. 67. Δίφιλ. »Δεῖπνεί τε κατάδυς, πάξ· τί πάξ; 2) παρ' Ἀριστοφ. μιμητικὴ ἔκφρασις τῆς ἐν τῇ διαρροίᾳ ἐξορμώσης κόπρου, καμ. ἐπιτεινομένη καὶ διὰ τοῦ, παπάξ, παπαπάξ, πεπαπάξ, πεπεπαπάξ.

Παξαμᾶς, καὶ παξαμίς, γεν. ᾶδος, ὁ· καὶ παξαμᾶς, ᾶδος, καὶ παξαμίς, ίδος, ἡ· τὸ παξαμάδιον, τό, παρὰ Βυζ. Δίπυρος ἢ δίπυρίτης ἄρτος, πεπεμμένος, Soviet. le Biscuit, Γαλλ. λέξις Λατινική.

(Πάσμαι), Ἀποβ. Μέσ. Ἀποκτῶ, κτῶμαι· τοῦτο εὑρίσκεται μόνον ὁ ἀόρ. ἐπασάμην, καὶ ὁ παρακ. πέπασμαι, κέκτημαι ἔχω, Πινδ. Πυθ. 8, 103. καὶ ὡς τὸ κτῶμαι, κέκτημαι, ἀεὶ μετὰ εἰς., συνήθ. μόνον παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον ποιηταῖς, ὡμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Πρέπει δὲ νὰ μὴ συγχέῃς τὸν ἀόρ. ἐπασάμην, καὶ παρακ. πέπασμαι, τοὺς ἀναγομένους εἰς τὸ, πατέομαι (τρώγω, γεύομαι), τὸ ὁποῖον τοῦτο δὲν ἔχει κανόνι τι μετὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνταποδ. λέξεως, ἐπειδὴ εἶμαι τὸ κατὰ τύχην καὶ περίστασιν ὁμοιοστάλλαβον· τὰ δὲ ἄλλα, οἱ ἄλλως ὁμοιόγραπτοι ἀόριστοι ἐπασάμην (ἀπέκτησα) καὶ, ἐπασάμην (ἔφαγον) διακρίνονται ἀρκετὰ διὰ τοῦ χρόνου τῆς συλλαβῆς πα, Valcken. Θεόκρ. 15, 90. (παρὰ τὸ, πέπασμαι παράγεται τὸ, πάσμα, σπαρμὸς, πολυπάσμων, Ἰων. πολυπήμων· πῖδαν. συγγεν. καὶ τὸ, ποιμήν, ποιμαίνω.)

Πάος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, πηός. Συγγενής.

Πάπαῖ, σχετλιαστικ. Ἐπιρ. ἤτοι ἐπιφώνησις, γινομένη ἐν καιρῷ μεγάλης θλίψεως καὶ πόνου, καὶ μάλιστα, τοῦ σωματικοῦ, οὗτιν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παπᾶ ἀπαπᾶ, φεῦ, βαβαί, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 746. 2) ὡς τὸ Λατ. papae καὶ atat, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, κατὰ κρᾶτος παρ' Ἡρόδ. 8, 26. πολλαχ. παρ' Εὐρηπ. Κυκλ. 153. ἔτι δὲ καὶ ἀηδιαστικὸν χάριτι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1102. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πα, πά, Μπά, Πά3, Βαΐ, κ. τ. τ. (ὁ συνήθης μὲν, μὴ ὀρθὸς δὲ τοπισμὸς ἐστι, παπαί, ὄρ. Ἕρμ. Σοφοκλ. Φιλ. 735. ἡ λέξις ἔστιν, ὡς φαίνεται, συγγεν. τῷ πέπομαι.)

*Παπαιάξ, κωμικ. μετ' ὑπερβολῆς σχετλιαστ. ἐπιφώνησις ἀντὶ τοῦ, παπαῖ, ὦ βαΐ! οὗεν μόνον παρ' Ἀριστοφ., μ' ὅλον ὅτι νεώτεροι Κριτικοὶ ἠθέλησαν νὰ τὴν ἀκούσωσι καὶ εἰς τὸν Σοφοκλ. 2) ὡς ἀναβοητὶς καὶ ἐπιφώνησις τῆς ἄκρας ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, παρ' Εὐρηπ. Κύκλ. 153.

*Πάπας, ὁ, = πάππας. (ν-)

*Πάππᾳ, ἴδε πάππας.

*Παπαπαπαῖ, ἐπιφώνημα ἀλαλαγῆς καὶ ἀγαλλιάσεως παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1191.

Παππάζω, (πάππας). Κράζω τινά, προσφωνῶ, κολακεύω καὶ χαϊδεύω, πάππαν (πατέρα), ἀπὸ βρέφους ψελλίζοντος, μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ε, 408. παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν, πάππα φωνοῦσι, πατέρα καλοῦσι, προσαγορεύουσι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἡλικίᾳ κοράσιων, τὰ ὁποῖα ὑποδέχονται τὸν ἐκ ξενιτείας ἐπιστρέφοντα πατέρα μὲ ταύτην τὴν χαϊδευτικὴν λέξιν διὰ νὰ λάβωσι δῶρόν τι, Ἀρ. Σφῆκ. 608. 2) ἄνευ πτωτικοῦ, πάππα λέγω· ἔζην ἐν γένει, ψαλλίζω (τραυλίζω) ὡς τὸ βρέφος.

Παππαῖ, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 389. ἔκφρασις μιμητικὴ τοῦ ἤχου τῆς ἐξερχομένης κόπρου ἐν καιρῷ διαρροίας· καὶ ὅταν συνεχῶς ἐξακολουθῇ, παπαπαππαῖ, ὁρα πάῖ.

Πάππας, ου, ὁ. καὶ, Πάπας, ὁ. Πατήρ, λέξις προσφωνητικὴ τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας, ὡς καὶ τὸ, παπίας, πᾶ, ἄπ, ἄππα, ἀπφᾶ, παπᾶ, ἀπτα, ταπᾶ, ἄττα, τέττα, μάμα, μχμά, μάμμα, καὶ συγκοπῇ, πᾶ, ὡς καὶ τὸ, μᾶ, ἀντὶ μάμμα, συνήθ. ἐν χρήσει κατὰ κλητ. πάππα, Ὀδ. Ζ, 59. ὡσαύτως καὶ, πάπα ἐκ τοῦ, πάπας. Τὸ, πάππας ἔχει πρὸς τὸ, πατήρ, ὡς τὸ, μάμμα πρὸς τὸ μήτηρ, ὁρα Valch. Ἡρόδ. 4, 59. 2) παρὰ Βυζ. Πάπας, ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Ῥώμης, καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Πάπας δὲ κοινῶς, ὁ ἱερεύς.

Παππεσμός, οὐ, ὁ (παππίζω). Τὸ παππάζειν, παππᾶ φωνάζειν.

Παππεπίπαππες, ὁ (πάππος). Ὁ προπάππος, πρόσαππος· ὁ τοῦ πάππου πατήρ, Πολυδ.

Παππίας, ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πάππας, Ἀθην. 5, σελ. 358.

Παππίδιον, τό. Ταὐτόν τῷ, παππίας.

Παππίζω, ταὐτόν τῷ, παππάζω.

Παππικός, ἡ, όν (πάππος). Ταὐτόν τῷ, παππῶος. Ἀνήκων εἰς τὸν πάππον.

Παπποκτόνος, ὁ, ἡ. (κτείνω). Ταὐτόν τῷ, παπποφόνος, Λυκόφρ. 1037 παρὰ τὸ

Πάππος, ὁ (σ-γγεν. τῷ πάππας) Ὁ πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς πατήρ· ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, ὁ παπποῦς. 2) ἀκανθὴς λευκὸς ἔξάνθημα, ἤτοι ὁ ὅμοιος μαλλῷ, ἢ τριχί, ἢ βάμβακι σπόρος φυτῶν τινων, ὅστις ἐκπιπτέζεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων· καθὼς π. χ. ὁ τῆς θρίδακος (τοῦ μαρουλίου) κ. τ. τ. Διοσκορ. Ἀλεξιφ. λγ'. »Οἱ νεκροὶ πάπποι· ἀνθη δὲ ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου· ταῦτα δὲ τὰ τρχώδη καὶ μαλλιαρὰ σπέρματα, ὀνομάζονται καὶ, παππόσπέρματα· ἔτι δὲ »Σπέρματα παπποδη, εἰσὶ τὰ τῆς κυνάρας· ἐντεῦθεν 3) ὁμοιότητος ἕνεκα, ἡ ὑπὸ τῷ γενείῳ ἁπαλὴ τρίχωσις, αἱ πρῶται ἁπαλαὶ τρίχες, τὸ χνοῦδι τῶν γενείων, χνόος, ἴουλος. 4) ὁ Αἰλιαν. Ζῷ. Ἱστορ. γ'. 30. καλεῖ οὕτω καὶ πτηνόν τι, ὅπερ παρ' Ἀριστοτέλει, ὑπόλαις, κελαΐτας.

*Παπποσείληνος, ὁ. Ὁ γεροσείληνος, οἷος παριστάνετο ἐν τῷ δράματι τῶν Σατύρων, Πολυδ. 4, 142. Müller Ἀρχαιολ. σελ. 319.

Παποσπέρματα, τά. Τὰ τοιοῦτον σπόρον (πάππον, ἀριθμ. 2.) φέροντα φυτά, Θεόφ. Φυτ. Ἱστορ. Ζῷ. 3.

Παππτοφόνος, ὁ, ἡ. (φονεύω). Ὅστις ἐφόνευσε τὸν πάππον του, φονεὺς αὐτοῦ.

Παππώδης, ὁ, ἡ (πάππος, 2. εἶδος). Πάππον ἔχων, μᾶλλιαρὸς ὡς πάππος, Θεόφρ. ς' 4.

Παππωνυμικός, Ὁ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου ἔχων, ἢ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου καλούμενος, ὡς τό, πατρωνυμικὸς σχηματισθέν.

Παππῶος, φα, ῶον. (παππος) ταὐτόν τῷ, παππικός.

Πάπραξ, ακος, ὁ. Ἰχθύς τις ἐν ταῖς λίμναις τῆς Παιωνίας διαιτώμενος, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Πρασιάδι, Ἡρόδ. 5, 16.

Παπταίνω, Μ. ανῶ. Ἀόρ. ἐπάπτηνα, παρ' Ὁμ. ἀεὶ δίχ' αὐτῆσ· Βλέπω, ῥίχνω ματίαν, ἐξαιρτ. περιορῶ, τῇ δε κἀκεῖσε περιβλέπω, κυττάζω, βλέπω ὀλόγυρά μου, Ὅμ., ὅστις συνεκφέρει πολλαχ. »πάντοσε παπταίνειν, ὡς ἐπιτοπ. συνυπερφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ φόβου, τῆς προσοχῆς καὶ προφυλακῆς, ἤγουν κυττάζω, ἢ περιβλέπω μὲ δειλὰ βλέμματα, Ἰλ. Ν, 531. Ξ, 507. ἐπιφερομένου δὲ τοῦ μὴ, ἀντὶ ταῦ, προσέχω, Ἰλ. Ν, 649. Αἰσχύλ. Προμ. 334. καὶ, 1042. »Παπταίνε μὴν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ν' Ἀμφὶ ὃ παπταίεινε, Ἰλ. Δ, 497. Ο, 574. μετ' ἄλλων δὲ προθέσεων. π. χ. πρός τι, κυττάζω πρός τι, Ἰλ. ὡσαύτως »μεθ' ὁμήλικας (Ἡσ. Ε. 446.)«, χάσκω πρός αὐτούς· »πάντι, καί, κατά τιν, κυττάζω ἄνω, ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ τοῦ μέσου, Ὅμ. 2) μετὰ αἰτ. κυττάζω νὰ εὕρω τινα, ζητῶ τινα κυττάζοντας τριγύρω, Ἰλ. Δ, 200. Γ, 115. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐν γένει, προσβλέπω, κυττάζω πρός τι ἀντικείμενον. ἐπειδὴ αὕτη ἡ λέξις ἔχει παντοτε μεμιγμένην ἔννοιαν ψυχῆς δειλῶς περιβλεπούσης ἐτυμολογεῖται οὐκ ἀπιθάνως, ὡς καὶ τὸ ἑπόμενον, παρὰ τό, ΠΤΑΩ, ΠΤΕΩ, πτήσσω.) ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Παπταλάω, σπάνιος, μόνον παρὰ μεταγνστ. ποιηταῖς ἀπαντώμενος τύπος ἀντὶ τοῦ, παπταίνω, πρβ. παμφαλάω, παρὰ Λυκόφρ. 1162. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, παπαλᾶν, περισκοπεῖν.

*Πεπύρινος, ίνη, ινον. Κατασκευασμένος ἐκ παπύρου, βάρις, Πλουτ. 9. σελ. 125.

Πάπυρος, ὁ καὶ ἡ. Φυτόν τι, ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου φυόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν λεπτὸν φλοιὸν (βύβλον) κατασκεύαζον ποτέ, συγκολλῶντες σταυρωτά, τὸν χάρτην, καὶ σχοινία διὰ δέσιμον, κ. τ. λ. ἢ καὶ λεπτόν τι ὕφασμα, πανίον, Mehlh. Ἀνακρ. 30, 5 Juvenal. 4, 24. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 9. Πλιν. 13'. 11. (συνήθ. υ-υ, παρὰ δὲ Ἀντιπ. Θεσσ. 23, 2. καὶ, υυυ, καὶ τοῦτα μὲν κοινῶς, ἐκεῖνο δὲ Ἀττ., πρβ. Piers. Moïr. σ. 311.)αὖ' οὗ

Παπυροφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν). Ὁ ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ παπύρου τρεφόμενος, ἐξαιρτ. δὲ ὁ τὸν καυλὸν ἢ τὴν τὴν ῥίζαν αὐτοῦ τρώγων, Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 768.

Παπυρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου ὤν.

Πάρ, ποιητ. πρὸ συμφώνων κατ' ἀποκ. παρά, πολλὰ εὐχρ. παρ' Ὁμ. συνήθ. δὲ πρὸ τοῦ δ, ἐξαιρ. πρὸ τοῦ, δθ. συχνὸς δὲ καὶ πρὸ τοῦ, π καὶ ν, τοὐναντίον δὲ σπανίως καὶ μόνον ἐν Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ξ, ξ, σ, τ, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. πρὸ τοῦ κ καὶ μ· ἐν δὲ συνθέτοις πρὸ τοῦ β, θ, κ, μ, π, στ, τ καὶ φ. 2) πάσχεται δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ παρά, εἴτουν πάρεστι· παρ' Ἀρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πάρειμι.

Παρά, πρόθεστ. μετὰ γενικ. δοτικ. καὶ αἰτιακτ. Κυρίως σημαίνει, πλησίον, ἐγγύς, ἄρα τὴν σχέσιν τῆς ἀμέσου ἐγγύτητος, ἡ ὁποία κατὰ τὰς διαφόρους πτώσεις διαφόρως προσδιορίζεται. Ὁ Reisig enarr. Σοφκλ. Ο. Κ. 1638 δέχεται ὡς κυρίαν σημασίαν, πρὸς τὸ πλησίον μέρος· πρβ. τὸ ἐπι. παρ καὶ παραί.

Α'. Μετὰ γεν. σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ἐκ τῆς ἀμέσου ἐγγύτητος τοῦ ὁποίου προέρχεταί τι ἢ ἐκπορεύεται, οἱ ὅ καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ, ἐκ μέρους, ἀπὸ πλησίον τινός, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις de chez. ὅθεν) σημαίνει κίνησιν ἀπὸ τόπου τινός, ὡς καὶ τὸ, ἀπὸ καὶ ἐκ, ἐξαιρ. προσκαιμένη τοῖς ῥήμασιν ἔρχεσθαι, ἥκειν, πολλαχ. παρ' Ὁμ. »Φάσγανον ἐρύσσασθαι παρὰ μηροῦ«, ἐκβάλλειν τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ πλευρόν, Ἰλ. Α, 190. ἀσυνήθ. καὶ καταχρηστ. »Πλευρὰ παρ' ἀσπίδος ἐξεφαίνηθη«, ἡ πλευρὰ ἔγινεν, ὑπὸ τῆς ἀσπίδος γυμνωθεῖσα, ὁρατή, Ἰλ. Δ, 468. β), ὡσαύτως ἀπὸ μέρους τινὸς ἀνθρώπου, ἐμψύχου »ἔλθεῖν παρὰ Διὸς«, »Σῆμα φέρεσθαι παρὰ γαμβροῦ«, φέρειν ἐπιστολήν τινα ἀπὸ μέρους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ γαμβροῦ. »Παρ' Αἰήταο πλέουσαι, ἐπιστρέψουσα (ἡ ναῦς Ἀργὼ) ἀπὸ μέρους τοῦ Αἴητου, κ. τ. τ. πολλ. παρ' Ὁμ. »Πεμφθῆναι παρά τινα«, ὑπό τινος σταλῆναι· ἀλλὰ καὶ ἄνευ ῥήματος, προσκειμένη οὐσιαστικῷ, π. χ. »οἱ ἄγγελοι παρά τινος«, οἱ ἀπεσταλμένοι παρά τινος. »Ἀγγελίη ἦκει παρὰ βασιλῆος«, Ἡρόδ. 8. 140, 1. ἐν γένει »οἱ παρά τινος«, οἱ σταλέντες ἀπό τινα. γ) τροπ. προερχόμενος, ἔχων τὴν πηγὴν ἀπό τινα ἢ ἀπό τι πρᾶγμα, π. χ. »Μαρτύρια παρ' Ἀθηναίων«, τὰ προερχόμενα ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 8, 55. »Ἐπίξηνον παρὰ θεῶν«, ὑποκείμενον εἰς τὸ μίσος ἐκ μέρους τῶν θεῶν. »Ἡ παρά τινος εὐνοια«, ἡ προερχομένη ἐκ μέρους τινός. »Αἱ παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων τιμαί«, αἱ προερχόμεναι, δεικνύουσαι τοῖς θεοῖς κτ. Ξεν. ἐξαιρτ. »μανθάνειν, πυνθάνεσθαι, ἀκούειν παρά τινος«, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 104. 7, 182. ἐν γένει, »τὰ παρά τινος«, τὰ προερχόμενα ἢ προελθόντα, ἢ ὑποχεχειρίτα, δοθέντα ἢ προσενεχθέντα ἐκ μέρους τινός, εἶον παραγγελίαι, προστάγματα, ἀποφάσεις, προβλήματα, ἢ δῶρα, χαρίσματα, κ. τ. τ. ὅθεν »παρ' ἑαυτοῦ βιλόναι, δίδειν ἐξ ἰδίων, ἀπό τό ποινγγ' του, Ἡρόδτ. 2, 129. 7, 29. 8, 5. Wese. ἔλλως δέ, »παρ' ἑαυτοῦ καὶ παρ' ἑαυτῶν«, ὁηλοῦ καὶ, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, αὐτοβελήτως. δ) οὐχὶ σπανίως συντάσσεται ἡ παρά, ὡς καὶ ἡ ὑπό, μετὰ παθητ. ῥημάτων εἰς ὁηλωτὶν ἀπορτήσεως ἑνός ἐπ' ἄλλου, ἐξαρ. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. λογογράφοις, Basil. ep. cr. σελ. 156. 235.— Ἐν γένει σημειωτέον, ὅτι ἡ παρὰ κατὰ τὰς ἀνωτέρω περιστάσεις συντάσ. καὶ μετὰ ὀψύχων μόνον παρὰ Ποιηταῖς. — 2) σπανίως, καὶ συνηθ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς τάσσεται ἡ παρὰ μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς παρὰ μετὰ δοτ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἐγγύς, πλησίον, Schaef. Σοφ. Ἀντιγ. 955. 1123. καὶ Διον. συνθ. σελ. 119.

Β'. Μετὰ δοτ. σημαίνει ἡ παρὰ τὸ ἀντικείμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεταί τις, ὅρα, ἐγγύς, πλησίον, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, ἢ, μεταξύ, ὅτε τι εὑρίσκεται πλησίον πολλῶν, πολλ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. παντχοῦ προσκειμένη ῥήμασι, σημαίνουσι ὑπαρξίν τινα, διατριβὴν στάσιν καὶ ἡρεμίαν, οἷα τὰ, εἶναι, στῆναι, ἧσθαι, κεῖσθαι, καθῆσθαι, μένειν, διατρίβειν, καταλύειν, κ. τ. τ. ὅρα ἐν τῇ ἐρωτήσει, ποῦ; τόσον ἐπὶ πραγμάτων καὶ τόπων, ὅσον καὶ ἐπὶ προσώπων, τὸ Λατ. apud καὶ coram. »Ἥειδε παρὰ μητρὶ ἑῇ«, ἐβαλλεν ἐγγὺς ἢ ἔμπροσθεν τῶν μητέρων, ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, Ὀδ. Α, 154. ὡς τὸ Λατ. coram, πρβ. Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 249. ὅθεν, παρ' ἐμοῦγε, ἐξαιρ.; παρ' ἔμοιγε κριτοῦ«, ἔμπροσθεν ἐμοῦ ὡς κριτοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ δικαστηρίου μου, τοῦ βήματός μου, Ἡρόδ. 3, 160. Valck. Ἱππ. 324. »παρὰ τῷ βασιλεῖ«, Ἡρόδ. 4, 65. »Τὰ παρά τινων, τὰ πλησίον τινές εὑρισκόμενα, τὰ γινόμενα ἐγγύς τινος ἢ ἐνώπιόν του· ἢ περιουσία, ἢ δέσις, ἢ αἱ περιστάσεις τινός, »Παρ' ἑαυτοῖσιν, εἰς τοὺς ἐδικούς του, ἐν τῇ πατρίδι του, Ἡρόδ. 1, 105. πρβ. 1, 86. 6, 86. 1 ὅθεν, »παρ' ἐμοί, παρὰ σοῖν, ἀντὶ ἐμοῦ, σοῦ, εἰς τὴν δύναμίν μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἰς τὸ χέρι μου, εἰς τὸ χέρι σου π. χ. στέκεται, κ. τ. λ. Ἐρρ. Σοφ. Ο. Τ. 611. ὃν τρόπον παρά Λατ. τό penes me, ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, meum. — 2) ἐνίοτε πρίσκεται μέν ἡ παρά μετὰ δοτ. καὶ τοῖς κλησιν σημαίνουσι ῥήμασιν, ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; πλὴν πολλαχοῦ σπανίως, καὶ τότε κεῖται ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ πάντοτε σχέσεις τινὲς ἡμέμας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ προϋπῇ ὡς ἀκολουθία καὶ ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς πρᾶξεως, ἃς παρά Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 27. »Ἔφη χρῆναι εἶναι παρὰ Τισσαφέρνει οὓς ἐκέλευσεν, ἐνταῦθα ἐνταῦθα ὁηλοῦται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγωσι πρὸς τὸν Τισσαφέρνην διὰ νὰ ὦσιν ἡ μένωσι παρ' αὐτῷ. (πρβ. ἐν, 6.)

Γ'. Μετὰ αἰτιατ. Α) ἐπὶ τόπου, πλησίον τοῦ ὁποίου γίνεται κίνησίς τις ἢ πρᾶξις· ὅθεν 1) πλησίον τινὸς κατὰ μῆκος, διὰ τοῦ μήκους τινός, π. χ. »παρὰ θῖνα, παρὰ ποταμόν, παρ' ὄχθας«, διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ, τοῦ ποταμοῦ τῆς ὄχθης, κτ. Ὁμ. »παρὰ τὸν Ἀσωπόν«, Ἡρόδ. 9, 15· ἐνταῦθα δὲ ὁηλοῦται μέρος τι μόνον, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ κίνησις, ἀλλ' ἡ ἔκτασις ἀπό ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, ἡ κίνησις διὰ τοῦ μήκους ἑνὸς τόπου, κειμένου πλησίον ἄλλου. 2) ἐν χρήσει δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως εἰς τι τέρμα, χωρὶς νὰ φροντίζῃ τις καθ' αὑτὸ περὶ τοῦ παρεγκειμένου καὶ παρακειμένου τόπου, ἀπαραλλάκτως ὡς ἡ, εἰς, ἡ πρός, καὶ συνῆθ. μὲν ἐπὶ τοιούτου τέρματος, ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται κάτι ἡ ἰδία τῆς ἐκτάσεως, π. χ. »παρὰ νῆας«, Ἰλ. Α. 347. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κινήσεως καὶ διευθύνσεως εἰς ἓν τι ὡρισμένον μέρος, ἐξαιρτ. τότε, ὅτε ὁ λόγος δὲν εἶναι περὶ τόπου, ἀλλὰ περὶ ἀνθρώπου, π. χ. »εἰσιέναι, ἥκειν, ἄγειν παρά τινα, κ. τ. τ.« Ὀδ. Α, 285. Ἡρόδ. 1, 86. 73. 86. 127. 3, 15. 118. 124. Ἰατ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 375 »Παρὰ τοῦτο γέγονεν, ἕως ἐκεῖ κατήντησε. 3) ὡς ἡ παρά, μετὰ δοτ. ἐπὶ πράγματος εὑρισκομένου πλησίον ἑνὸς τόπου, χωρὶς νὰ φροντίζῃ τις καθ' αὑτὸ περὶ τῆς κινήσεως εἰς αὐτόν, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ ἐνοῆται πάντοτε ὡς προγενομένη, ἀπὸ ἐπὶ στάσεως ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; ἀντὶ τοῦ, ἐγγύς, πλησίον εἰς τό μέρος, ἐκ πλαγίου, ὡς ἐν Ὀδ. Μ, 32. »Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νήεσσι· τοιοῦτον καὶ τό ἐν Ἰλ. Γ, 460. Δ, 333. καὶ ἀλλαχοῦ. »Παρὰ τὸ τεῖχος«, ἐγγύς, πλησίον τοῦ τείχους. »Κατελείφθη παρὰ τὸν ποταμόν, Ἡρόδ. 4, 87. πρβ. 8, 140, 1· 1, 86. 6, 86, 1. Βr. Ἀριστοφ. Βατρ. 1068. »Παρ' ἡμᾶς ἐστιν, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας εἶναι, στέκεται εἰς ἡμᾶς. 4) μετὰ τῆς ἐννοίας, διὰ τοῦ μήκους τινός, συνέχεται καὶ ἡ ἔννοια πλησιάζοντός τινος ἔμπροσθεν, ὅταν θέλῃ νὰ σημειώσῃ τις ἐν τῷ κινεῖσθαι ὄχι ὅτι ἐγγίζει τινὰ τόπον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἀφίνει αὐτόν ἡ ἄλλοτε ἀντικείμενον πλησίως χείριον, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 145. Ὀδ. Γ, 172. Δ, 802. καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. Β. Π. 5, 2, 29. »Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα περιέναι, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τῆς Βαβυλῶνος διαβαίνειν χωρὶς νὰ ἐγγίζῃ τις αὐτήν. συνῆθ. ὅμως 5) τροπ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ μὴ συντυγχάνειν, μὴ ἐπιτυγχάνειν, τοῦ ἀποτυγχάνειν, ὅτε τρόπον τινὰ βιαστικῶς διαβαίνει τις ἔμπροσθεν τοῦ ἀντικειμένου, τό ὁποῖον ἐπροβαλέτις ἑαυτῷ ὡς σκοπόν, χωρὶς νὰ τό ἐπιτύχῃ, ἡ ὁποία ἔκφρασις ἐλήφθη βεβαια ἐκ τῆς βολῆς τοῦ τόξου· ἐν χρήσει δὲ συνῆθ. ἐπὶ μὴ ἁρμοδίου καὶ καταλλήλου τινός, καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ κάλλιστα πάντων διὰ τοῦ, ἐναντίον, π. χ. »παρὰ μοῖραν, ἐναντίον τοῦ πρέποντος, τοῦ κοσμίου, παρὰ τό προσῆκον, Ὀδ. Ξ, 509. ὡσαύτως, »ὑπὲρ μοῖραν«, Ἰλ. Τ, 336. ἀντίκ. τῷ, »κατὰ μοῖραν«, κατὰ τό πρέπον, καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ κοσμιότης, ἡ χρηστοήθεια, πολλά παρ' Ὁμ. »Παρὰ δύναμιν«, ὑπὲρ δύναμιν, ἐναντίον, ἔξω, πέραν τῆς δυνάμεως, ἐλαττότερον παρ' ὅσον συγχωροῦσιν αἱ δυνάμεις, Ἰλ. Ν, 787. ἀντίκ. τῷ, κατὰ δύναμιν. Παρὰ τὰ δίκαια, ἐναντίον τοῦ δικαίου. »παρ' ἀξίαν« ἐναντίον τῆς ἀξίας, ἀναξίως »παρὰ τὰ βέλτιστα« ἐναντίον τοῦ συμφέροντός του. »Παρὰ φύσιν«, ἐναντίον τῆς φύσεως. »Παρὰ μέλος«, ἐναντίον τῆς ὀρθῆς μελῳδίας. »Παρὰ δόξαν«, ἐναντίον τῆς ἐλπίδος, ἀπροσδοκήτως, ἀλλέως ἢ ὅ,τι ἐστοχάζετό τις. »Παίειν παρά τιν«, ἐναντίον τινός πράγματος πράττειν, πάνυ ἀνχρηστον παρά τοῖς Ἀττ. π. χ. »Εἰδέτις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε ποιεῖ, ὅσως τε καὶ ἀτακτῶν, οὐ θεοῦ λήσειε, Ξενοφ. καὶ τό, »Ἀρετῆ αὐτός νικήσας παρά ἃ προσεδόκητε«, Θουκ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 7. »Πῶς οὖν ἐλέγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρά ἃ νῦν μανθάνουσι«, ἀλλέως ὁηλ. κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' ἄλλην μέθοδον. πρβλ. τό ἀντίθ. κατά, Β'. 4. ὅθεν 6) ἐπέκεινα, ἐκτός, ἔξω ἀπό, παρεκτός, ἐξαιρουμένου, ἢ ὁποίᾳ αὐτη σημασ. συμφωνεῖ σχεδόν διόλου τῇ προηγουμένῃ, π. χ. »οὐκ ἔστι παρ' ταῦτ' ἄλλα«, ἔξω ἀπό αὐτά, ἐκτός τούτων, σημά εἰς αὐτά δέν ὑπάρχει πλέον ἄλλο τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 698. ἐνῶ τό ἄλλος κυρίως πλησιάζει, πρβ. Σφ. 1166. Εἰρ. 110. σύμφ. ἀλλά καὶ τό, ἕτερος πλησιάζει πολλ. ἐπιφερόμενος τῇ παρά. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 117. »Περὶ πάντα ταῦτα«, ἐκτός τούτων ὅλων, ἔξω ἀπό ὅλα αὐτά, ἐξαιρουμένων τούτων ὅλων, Οὐλοφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 329. — Ἀπαραλλάκτως σχεδόν εἶναι καὶ αἱ ἀκόλουθοι ἐκφράσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ παρά ὁηλοῖ ὕφεσιν, ἔλλειψιν, ἐλαττον, ἧττον, ὀλιγώτερον. »Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔρριψε τινά« Ὀλυμπιάδα (Ἡρόδ. 9, 33.)«, ἐκτός ἑνός παλαίσματος, ὁηλ. ἓν πάλαισμα ἔλλιπε διά νὰ νικήσῃ τό πένταθλον εἰς τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας. »Παρὰ τέτταρας ψήφους μετέσχε τῆς πόλεως μόνον τέσσαρες ψῆφοι ἔλειπον, ἄλλέως ἔλαμβανε μέρος εἰς τήν διοίκησιν τῆς πολιτείας, Ἰσαίος περί κλήρ. Πύρρ. 37. Bekker. »Ἥμαρτε παρά τρεῖς μέν ἀμάξας ὑφέρων τῷ μή ἐκνάτῳ ζημιώσαι, ἀπέλασεν τέν Ἥμαρτε, διότι τρεῖς ἔλλειπον ψῆφοι διά νά καταδικασθῇ, ἄλλέως ἐπαιθώωτο μέ ἑκατόν, Δημ. κατά Ἀριστογ. 205. σελ. 688, 25· »Παρ' ἓν βῆμα εὐδαίμων γέγονεν, παρεκτός ἑνός βήματος ἦτανεν εὐτυχής, τουτέστι, μόνον ἓν βῆμα ἔλλειπεν αὐτῷ ἵνα διά νά ἦναι εὐτυχής, Δίων Χρυσόστ. 9. Πάντῃ δέ ἀντιστρόφως ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. »Μάρκε, δηρίον εἰ παρά γράμμα, σύ εἶσαι θηρίον ἐκτός ἑνός μόνου γράμματος, ὁηλ. ἐξαιρουμένου ἑνός γράμματος, τό ὁποῖον σύ ἔχεις παρά πολύ, ἄρκος, Ἰσχ. Α. Π. σελ. 695. 7) ἡ παρά ἐν χρήσει πολλαχ. καὶ ἐπὶ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς, π. χ. »παρά τὰ ἄλλα ζῶα«, σημά εἰς τά ἄλλα ζῶα, ὁηλ. ὡς πρός αὐτά, παραβαλλόμενος μέ αὐτά. »Αὐτός παρ' ἑαυτόν«, παραβαλλόμενος μέ τόν ἑαυτόν του· καὶ κατά τοῦτο ἑρμηνευτέον καὶ τάς ἀκολούθους φράσεις. α) »παρ' οὐδέν ἐστι (Σοφ. Ἀντ. 35.)«, δέν εἶναί τι νά τό παραβάλῃ τις μέ τοῦτο, δυσφημεῖται αὐτό ὡς οὐδέν, αὐτό καὶ τό μηδέν εἶναι σχεδόν τό ἴδιον, εἶναι τό οὐδέν. »Παρ' οὐδέν ἡ παρ' ὀλίγον ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαί τινα, νομίζω τι, ἡ φημί διά τίποτε, διά μικρόν. »Παρά φαῦλον ποιεῖσθαι, ἄγεσθαί τι διά φαῦλον, οὐτιδανόν, Valck. diatr. σελ. 9. Λ. β) »παρά μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρά βραχύ, ὀλίγου ἔλπε, ἔλειψε, σχεδόν, μέλιε καὶ μετά βίας. »Παρά πολύν πάτυ, λίαν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. »Παρά τοσοῦτον, τόσον μόνον ἔλειπεν ὥστε νά... »Παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, ὅσον μόνον ἐπειδή... π. χ. »Παρά τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τήν εὐσίαν ἐξετράπεσθαι, τόσον μόνον ἔλαπε νά μή πιασθῇ, ἄσον ἐπειδή οἱ κυνηγοῦντες αὐτόν ἔχασαν ὀλίγον τόν ὁρμόν. Ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς φράσεσιν ἔσειν εἶδος συγκρίσεως, ἐνυπάρχει τό μᾶλλον ἢ ἧττον, τό παρανω ἢ παρακάτω, τό περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον κατά τήν διαφοράν, δι' ὃ καὶ ἡ καθ' αὐτό ἔννοια χρήμαται ἀπό τό προσκείμενον ὄνομα ἢ ῥῆμα. π. χ. »Παρά πολύ ἀμείνων, πολλῷ καλλίτερος. »Παρά πολύ περιγίγνεσθαι, ὑπερβαίνω κατά πολλά, πολλῷ περισσότερον. »Παρ' ὀλίγον ἔχαιρε, ὀλίγου ἔλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λειφε ν' ἀποθανῃ· καὶ μέλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων, ἥκειν, ἔρχεσθαι. «Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν», Ἰσοκρ. Αἰγίν. «Πλείστας παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν», Ἐπιστολ. Σωκρ. 11. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. «Πόσῳ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, τόσον ἐγγὺς κινδύνου καθήκουσαν, ὥστε καὶ χαθῆ, Θουκ. τί δέ, παρ' ὀλίγον, σημαίνει καὶ, μόλις καὶ μετὰ βίας, π. χ. «Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγεν ὑλέθρου», μόλις, ἀπὸ τὴν τρίχα ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· συντάσσονται δὲ καὶ μετὰ γεν. ἐπιφερομένης, π. χ. «παρὰ πολὺ (δηλ. πάρω) τῆς ἀξίας, τῆς ἐλπίδος», πολλῷ περισσότερον, ἀλλέως ἢ ἄξιζεν ἢ ἤλπισέ τις. γ) πολλὰ συνέχονται μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς συγκρίσεως καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐναλλαγῆς, τοῦ ἀπαλείμματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ διαφόρως. π. χ. «Παρ' ἡμέραν», τὴν μίαν ἡμέραν ναί, τὴν δ' ἄλλην ὄχι, δηλ. κάθε δευτέραν ἡμέραν. «Παρὰ τετάρτην ἡμέραν», εἰς κάθε τέσσαρας ἡμέρας, Πολύβ. καὶ Διοδ. κατὰ Νεολ. «Τὴν μὲν ἀνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν», ἀναλλὰξ, ἤγουν τὴν μίαν ἡμέραν εἷς τὸν ἕνα, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸν ἄλλον. «Παρ' ἐνιαυτόν», κάθε δεύτερον χρόνον, Schaef. Λογγ. σλ. 339. καὶ L. Bos. p. 139. «ἑκάστους πενταετοὺς παρ' ἐνιαυτόν». «Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκατέρῳ ἐντεινάμενοι», κτυπῶντας τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. «Παρ' ἕνα γέροντας καὶ νεανίας συμπορευόμενοι», ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, γέροντας καὶ νέους, δηλ. πάντοτε ἕνας γέρων καὶ ἕνας νέος ἐναλλάξ. Λουκιαν. «Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων», δηλ. μία παρθένος καὶ νεανίσκος, εἷς καὶ μία, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς κατὰ σειράν. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. «Ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιοῦσι», δηλ. τὴν ἡμέραν ἀβλεπε καὶ τὴν νύκτα ἐπραττε. δ) ἐνίοτε κεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς συγκρίσεως ἡ ἔννοια τῆς προτιμήσεως ἑνὸς τινος περισσότερον ἢ τοῦ ἄλλου, καὶ τότε ἐκφράζεται ὡσαύτως διὰ τῆς παρὰ μετὰ κτ., ἡ ὁποία τότε κεῖται τρόπον τινὰ δίκην συγκριτικοῦ μορίου, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τῆς πρὸ μετὰ γεν. ἢ διὰ τοῦ, περισσότερον ἀπό... ἢ ἄλλως πως, π. χ. «Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὡς περ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι διετέλουσιν, πρὸ ἄλλων ζωοπαιῶν ὄντων, πολλῷ προτιμώτερον ἢ τὰ ἄλλα ζῶα ζῶσι οἱ ἄνθρωποι ὡς θεοί», Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 14. «Παρὰ τοὺς ἄλλους πονεῖν», κοπιᾶσαι πλέον τῶν ἄλλων. «Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα», ἀπαύτων τούτων δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον. «Παρ' ὀντινοῦν», πρὸ παντὸς ἄλλου, δηλ. πλέον ἢ κάστις ἄλλος, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, κ. χ. «Τοῦτο μέντοι τὸ μῖσος καὶ ὀντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι, ἀντὶ τοῦ, δεινὸς ὡς οὐδείς, πρὸ παντὸς ἄλλου», Πλατ. Θεαγ. καὶ ἐνικῶν τό, «Παρ' ἕλαττον τοῦ δέοντος ἡγεῖσθαί τι», Πλατ. Πολ. 8. σὺν τοῖς δὲ συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, ἄλλος ἢ ἕτερος, Πλατ. Φαιδρ. «Οὐδέ μὴν ποιεῖ τι οὐδὲ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἓν ἑαυτὸν ἢ ποιεῖ ἢ πάσχειν· ἐντεῦθεν τὸ «Ἀχιλλεὺς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰτχρόν τι ὑπομεῖναι ἄλλον», Πλατ. Ἀπολ. Πρᾶξ. Γ'. 6. α) ἔσθεν καὶ σημαίνει, ἐξαιρ παρὰ Γραμματ., μάλιστα, π. χ. «παρὰ τὸ Σοφοκλέους κ. τ. τ.», Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 3, 158. Πλουταρ. 1, 3, 4. δι τροπ. καταχρῆσει αἰτιολογίαν ἀντὶ τοῦ, ἕνεκεν, διὰ, π. χ. «παρὰ τί μοι δοκεῖς ἥκειν;» «παρὰ τοῦτον, ταύτου ἕνεκεν. «Παρ' αὐτὸν γίγνεται», ἕνεκεν ἢ δι' αὐτὸν γίνεται. «Ἀδυμεῖν παρά τινων, ἀντὰ τινος, ἢ διά τινα. «Παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν», διὰ, ἢ ἕνεκεν τῆς ἀρχῆς ἐκείνου. «Παρὰ τί συμβαίνοιεν ἂν τῶν εἰδέων», διατί ἔτρεπον; «Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἀπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν, Δημ. Φιλιππ. γ. πρβ. Schaef. Διον. Συνθ. σλ. 137. καὶ Jul. orat. p. VI. 11. 9) παρὰ Γραμμ. χρησιμεύει ἡ παρὰ καὶ εἰς τὸ νὰ σημαίνωσι τὴν παραγωγὴν μιᾶς λέξεως ἀπὸ τῆς ἄλλης, π. χ. «Δημοσθένης παρὰ τὸ σθένος· ἡ ψυχὴ παρὰ τὴν ψῦξιν», Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 2, 624 -8') ἐπὶ χρόνου πολλῷ σπανιώτερον ἐν χρήσει ἡ πρόθεσις αὕτη, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. καὶ συνήθ. ἐπὶ διαρκείας κατὰ τὸν καιρὸν καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας πράξεως ἢ περιστάσεως, συμβαινούσης ἐγγὺς ἄλλης τινός, καὶ τότε ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ἐν διαστήματι, ἐν καιρῷ, π. χ «παρὰ τὸν πόλεμον», ἐν διαστήματι τοῦ πολέμου· ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην πρᾶξιν, ἀπολύτως, π. χ. «παρ' ὅλον τὸν βίον», δι' ὅλης τῆς ζωῆς, εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. «Παρὰ πότον, παρ' οἶνον», ἐν ᾧ ἔπινον, εἰς τὸ κρασί, Ἰκαρ. Ἀ. Π. σλ. 895. συνηθέστερον «παρ' οἶνον», Valck. Ἑλλ. σλ. 15. 262. Ἔρφ. Σοφ. Ο. Τ. 773. 2), καὶ ὡς ἡ ἐν πρόθ., ἐπὶ μιᾶς μόνης στιγμῆς καιροῦ, χωρὶς νὰ ἐννοῆται διάρκειαν περισσοτέραν, π. χ. «Παρ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον», ἐν διαστήματι, τῇ στιγμῇ τοῦ κινδύνου. «Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα», ἴσως ἴσια ἔπαινα εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐγίνοντο ταῦτα τὰ ἀδικήματα· τοιοῦτο καὶ τὸ, «παρὰ κραυγὴν καὶ σάλπιγγα», Ξεν. «Παρ' αὐτὰ τοῦ Ξενείου, ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ ἀνήσειεν· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 160 .Πυθ. 9, 95.

Ἡ παρὰ δύναται ἐπιφέρεσθαι τῷ οὐσιαστικῷ αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς τρεῖς πτώσεις, ὡς τόσον τότε πάσχει ἀναστροφὴν καὶ γράφεται παροξυτόνως πάρ, ἐστὸς εἰμὶ ὅτε ἔχει ἀπόστροφον, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 97. Σ, 430.

Δ'. Ἐν χρήσει ἡ παρὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγύς, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ, πολλ. παρ' Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τάσσεται διὰ τὴν τριῆσιν διεστιγμένος ἀπὸ τοῦ ῥήματος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως πρέπει νὰ ξαναρῆται ὡς σύνδεσμ. π. χ. «Λαρὸν παρὰ δείπνου ἑζέμεναι», ἀντὶ παρέζεσθαι, Ἰλ. Τ, 316.

Ε'. Ἡ παρὰ κεῖται πολλ., ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ., ἀντὶ τοῦ πάρεστι καὶ πάρεστι, τότε δὲ πάσχει ἀεὶ ἀναστροφήν, π. χ. «Πάρ' ἐμοιγε καὶ ἄλλοισι, ἀντὶ πάρεστί μοι, Ἰλ. Α, 174. ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, πάρειμι, Valck. Φοιν. 1490.

Ζ'. Ἐν ταῖς συνθέσεσι φυλάττει ἡ παρὰ ὅλας τὰς κυρίας σημασίας της, ἐξαιρ. σημαίνει 1) ἐγγύτητα, π. χ. παρίστημι, παραβάλλομαι, παράειμαι, παρέρχομαι, παρεκτρεμένομαι, ἅτε δὲ καὶ, ἐπίτι, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 237. 2) δόσιν, π. χ. παρέχω, παραδίδωμι. 3) διάβασιν ἐμπροσθέντινος ἢ ἐπίτα πέραν, ἐπὶ τόπου, π. χ. παρέρχομαι, παροίχομαι, παρατρέχω· πολλ. δὲ καὶ μεταφορ. α) ἀποτευξιν, ἀποτυχίαν, παράβασιν, παρέβλεψιν, π. χ. παραβαίνω, παρέχω, παριδεῖν. β) ἐν γένει, κακόν τι καὶ σφαλερόν, π. χ. παρακούω, παραγγωσκω, ἤγουν κακῶς, σφαλερῶς ἀκούω, γνωρίζω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. γ) ἀντίτασιν κατά τινος ὑφιστῶτος, ὅθεν ἐν γένει, ἄρνησιν, ἀκύρωσιν, π. χ. παρανομέω, παραρρήτός, παράσιτος. δ) καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὑπεροχὴν, π. χ. παραβάλλω 4) σημαίνει μεταβολὴν τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἄλλως ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐξ αἰτίας ἄλλου, καὶ τότε ἐξηγεῖται· διὰ τῆς μετὰ ἢ διὰ τοῦ, ἄλλως, ἄλλως, π. χ. παράφημι, παραπείθω, παρατεκταίνω, παραυδάω.

(ἡ παρὰ ἔστι πιθανῶς συγγεν. τῷ Δατ. prae καὶ praeter, καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἑπτ. τὸ ε καὶ κατὰ τὰς δύο συλλαβὰς ὡς βραχύ· ὅτε δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ πρέπει νὰ ἐλληνῃζῇ ὡς μακρὸ, τότε γράφεται, παρεί, Ὁμ.)

Πάρα, ἴδε παρὰ, Γ'. ἐν τέλει, καὶ Ε'.

Παραβαίνω, Μ. -βήσομαι. Παρακ. -βέβηκα. Μετοχ. -βεβώς, Ἑπ. -βεβηώς. Ἀόρ. β'. παρέβην (βαίνω, ἀνωμ.). κυρίως. Βαίνω, ὑπέρ τι πλησίον τινός, ἢ ἵσταμαι ἐγγύς τινος. Παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται ἡ λέξις μόνον ὅτε, ἑκατέρᾳ δὲ κατ' ἐπ. μετοχ. παρακ. παρβεβηώς, ἀντὶ τοῦ λογογραφικοῦ παραβάτης (ἐπ. παραιβάτης), κατὰ πολεμικὴν σημασίαν, ἑστὼς ἐγγύς τινος ἐπὶ τῆς ἅρματος, ὁ δὲ, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵσταται τις, κατὰ ὁστ. Ἰλ. Δ, 523. Ν, 708. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται ὁ παρατατ. παρέβαινε ἐκ τοῦ ἀρχαίου παραβάσκω, Ἰλ. Δ, 104. ὑπῆρχε δὲ συνήθ. ὁ μὲν ἐγγὺς ἑστώς, ὁ ἀγωνιστής, ὁ μαχόμενος, ὁ δὲ ἕτερος (ὁ καθήμενος), ὁ κυβερνῶν τὴν ἅμαξαν· παρὰ δὲ Ἡρότ. 4, 40. ἀντιστρόφως, «Παραβάβηκε οἱ ἡνίοχος». 2) συνήθ. ἐγγύς, πλησίον τινός διαβαίνω, παρέρχομαι, καὶ ἐξαιρ. τροπ. κατὰ μεταβατ. σημασ. α) ὑπερβαίνω, παρέρχομαι, παρατρέχω, Ἀριστ. Οἰκ. β'. 5) «Παρέβη τρεῖς ἡμέρας», παρῆλθεν· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, παρεκτρέπομαι, ἀντιβαίνω, ἀθετῶ, δὲν φυλάττω, καταπατῶ, π. χ. ὅρκους, συνθήκας, κ. τ. τ. ἔτι δέ, «τινὰ δαιμονίων, ἀντιβαίνω εἴς τινα τῶν θεῶν, παραβαίνων τοὺς νόμους, ἤτοι ἁμαρτάνω κατ' αὐτοῦ, Ἡρότ. 6, 12. β) παρεκτρέχω, παραλείπω, ἀφίνω τι, ἀμελῶ. Πατ. παρακ. παραβεβάσθαι, παραβαίνεσθαι, ἐβεστίσθαι, μὴ φυλάττεσθαι. 3) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, «Παραβαίνειν εἰς, ἢ, πρὸς τὸ θέατρον», παῤῥησιάζομαι καὶ ἀπαγγέλλω, κάμνω τὴν παράβασιν (τρόπον τινὰ πρὸς τῷ κυρίῳ μέρει τοῦ δράματος), Ἀριστφ. Ἀχ. 629. Ἱππ. 511. Εἰρ. 735.

Παράβακτρος, ὁ, ἡ. (βάκτρον), ποιητ. Πλησίον τοῦ βάκτρου, τῆς βακτηρίας· ὁ παρὰ τῇ βακτηρίᾳ, ἢ ἐν τῇ βακτηρίᾳ, μετὰ βακτηρίας ὤν, ἐπιστηριζόμενος εἰς αὐτήν. Εὐριπ. Φοιν. 1564. «Θεραπεύμασι παραβάκτροις», οὕτω συνήθως ἀνέγνωσάν τινες, ἀντὶ τοῦ, ἐγγὺς, πλησίον τῶν βάκτρων, ἢ μετὰ βάκτρων.

Παράβακχος, ὁ, ἡ. (Βάκχος). Ὁ πλησίον τοῦ Βάκχου, ὁ πλησίον τῆς βακχικῆς μανίας ὤν, ἐνθουσιῶν, φρενητικός.

Παραβάλλω, Μ. -βαλῶ. Ἀόρ. β'. παρέβαλον. Παρακ. — βέβληκα (βάλλω, ἀνωμ.) κυρίως. Πλησίον, ἐμπροσθεν, ἢ παρά τινι ῥίπτω, βάλλω, πρατίζομαι, π. χ. τροφὴν εἰς τὸ ζῶον, εἰς τοὺς ἵππους κ. τ. λ. Ὀδυσ. Δ, 41. «Πὶρ δ' ἔβαλον ζειὰν» (ἵπποις). Ὀδυσ. Β, 369. «Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν ἕδαρ» (ἵπποις). τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Κ, 242. (ἔνθα, καθὼς φαίνεται ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ τμήσει.) καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, δεικνύω τι εἰς τινα κρατῶν ἐμπροσθέν του, καὶ οὕτως ἐρέλτω, σπάγω, θέλγω αὐτόν, Δίων Κάσσ. «Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πόῤῥωθεν Συρακουσίοις.» 2) βάλλω πλησίον που, ἐξαιρτ. εἰς τοὺς κύβους καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια παιγνίδια τῆς τύχης, βάλλω παίζων, κινδυνεύω εἰς τὸ παιγνίδι, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, ὅθεν καπήλου, κινδυνεύω τι ἐπὶ ταύτης θεᾶς τῆς σημασ. πάνυ εὔχρηστον κατὰ μέσ. διάλ.: Meinek. Μενανδρ. σλ. 227. ἔβε καὶ κατωτέρω, 7. πλησίον τινὸς τίθημι, βάλλω, ἤγουν παρομοιάζω, συγκρίνω· βάλλω τι πρᾶγμα πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ παρατηρῶ τὴν διαφορὰν αὐτῶν, «τινί τιν», Ἡρ. 4, 198. καὶ πρός τι. «Ἓν ἑνὶ καὶ, ἓν πρὸς ἓν παραβάλλειν», συγκρίνω τὴν διαφορὰν τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου. 3) ταὐτόν ἐστι τῷ, πρασείομαι, ἐπιβάλλω, πλησίον ἢ προσθέτι βάλλω, ἐγγὺς φέρω, ἢ πλησιάζω. «Τοῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν», προστιθέναι, Στραβ. ε. 3. καὶ δ., «Τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ παραβέβληται», ἐτάθη, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐβάλλη, ἐσύρθη πλησίον τῆς Ἀππίας ὁδοῦ· καὶ ἐντεῦθεν 4) καταπίπτω, ἐναποπίπτω, ὡς παρεκπαπήκην βάλλω, παραδίδω, παραπίπτω, ὡς ἐνέχυρον δίδω, ἐμπιστεύομαι, παρρησιάζομαι καὶ ἀφίνω ἢ δίδωτι εἰς τινα, ἤτινί τις, Ἡρ. 2, 164. κατὰ μέτ. διά 3. «Παραβάλλεσθαι τὰ τέκνα, ἐμπιστεύεσθαι τὰ τέκνα ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. 7, 10, 8.—5) πλαγίως ῥίπτω ἢ βάλλω, ἐπὶ τοῦ μέρους κρατῶ, ἔχω, πλαγιάζω, ὑποκλίνω. «Παραβάλλειν τῷ ὀφθαλμῶν, (Ἀριστοφ.) στρέφω καὶ τὰ δύο ὄμματα πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον μέρος βλέπειν, ἀλληθωρεῖν, στραβὰ βλέπειν, πλαγίως, λοξῶς βλέπειν, στραβλοὺς ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς. «Κεφαλὴν παραβάλλειν» (Πλάτ.), αὐτὶ τοῦ, πλαγίως τιθέναι, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ὑποκλίναι. «Ἐμοῖς λόγοις παράβαλε σὸν οὖς», κλῖνον τὸ οὖς σου, σκύψαι τὸ αὐτίον σαν, προσεκτικῶς ἀκουτον. «Παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον» (Ξεν. οφ.) ἐπὶ λαγοῦ, κλίνειν, πλαγίως ῥίπτειν τὸ αὐτίον. «Παραβάλλειν τὸ θυρίον», ἀπουμβίζειν τὴν θύραν, ἤτοι κλείειν. 6) οὐδετ. ἀντὶ τοῦ μέτον, σημτ. 3· προσυπακουομ. ἑαυτόν, πλησιάζω ἐμαυτόν, πλησίον ὑπάγω, συνηδ. τινί, ἢ μετὰ τῆς εἰς, Heind. Πλατ. Δυσ. σελ. 203. Ε. «παραβάλλειν ἑαυτὴν ἀνδρὶ ἀγνίστῳ. β) ἐξαιρτ. πλησιάζω ἐπὶ πλοίου ὤν, ἤτοι περαιοῦμαι, πέραν διαβαίνω, διαπεράω, Ἡρόδοτ. 7. 179. «Παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἐπὶ Σκιάθου». ὁ δὲ Θουκυδίδ. ἀντὶ τούτου, «Ναῦς παραβάλλει εἰς Ἰωνίαν», εἶπε, μεταβτ. ἀντὶ τοῦ, προθυμεῖται, διαπερᾶν. Κατὰ ταύτας τὰς δύο τελευταίας σημασίας λέγεται ἔτι πολλαχ. καὶ κατὰ μέτ. διάθ. σπανιώτ. ἀντὶ τοῦ, προτερμίζεσθαι, καταίρειν, ἀράζειν, Πλούταρχ. «Ἡλιοπόλιν παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας» καὶ Δημοσθέν. «Παραβάλλειν εἰς ἡδονάς», ἐμβαίνειν, προσχωρεῖν. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 108. κεῖται. «Πόσ, παρεβάλομεν· καὶ στίχ. 269. «Παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Ὁ Ὑπύχ. καὶ Φών. ἐρμην. διὰ τοῦ, Ἀπαπεύου, ὅπου ὁ Φώτιος προτίθησι. «Παραβάλλειν κυρίως λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας. Ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 762. ἔχει «Τὴν ἀκατον παραβάλου», ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. ἀτελῆ μὴν ὁποίει. 7) τὸ μέσον, Παραβάλλεσθαι, σημαίνει ἐξαιρέτως τὸ, βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, παρκινδυνεύειν, κατατολμᾶν, ῥιψοκινδυνεύειν, ὅπερ ἄλλοι, διακινδυνεύειν, καὶ παρρίπτεσθαι λέγεται. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ι, 322. «Δίεν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενοι». «Παῖδες παραβαλλόμενοι κινδυνεύσωσι, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ'. 11. «Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσασι, διακινδυνεύοντες, βάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον οὐκ ἐπὶ δίῃ ὠφελείᾳ. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι «Παραβάλλεσθαι κίνδυνον», καθὼς καὶ παραρρίπτειν, ἢ ῥίπτειν κίνδυνον· οὕτω καὶ τὸ «Πρὸς εὖρος, πρὸς ῥεῦμα παραβάλλεσθαι», βάλλειν ἑαυτὸν, ἐμβαίνειν εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἢ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάττης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Ἐντεῦθεν τὸ, Παράβολος, τολμητίας, τολμηρός, ἀπέιρατος. 8) Ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ, ἐρμην. ὁ Συνήθ. τὸ παρὰ Θουκυδ. α'. 133. «Οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διαπονίαις παραβάλοιτον, ὅπερ ὁ Στέφανος ἠρμήν· διὰ τοῦ, εἰς κίνδυνον ῥίπτειν, φέρειν. Παρ' Εὐσταθίῳ κεῖται «Παραβαλλόμεροι», ὁ τοὺς ἰδίους ἑταίρους ἀπατῶν· κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημασίαν κεῖται καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Α'. 108. «Μηδὲ ἐμὲ τε παραβάλῃ», μήτε ἐμὲ νὰ ἀπατήσῃς, μὴ μὲ ἀπατήσῃς.

Παραβάπτισμα, τό (παραβαπτίζω). Ψευδές, κάκον βάπτισμα.

Παραβαπτιστής, οῦ, ὁ, Ἀρβιαν. Ἐπίστ. β'. 9. Ὁ μὴ γνήσιος χριστιανός, κάκος κατὰ τὸ βάπτισμα.

Παραβάπτω, Μ. ἄψω (βάπτω), Πλουτ. Φωκ. 28. Πλησίον, ἢ ἐντυντῷ βάπτω.

Παραβασιλεύω, (βασιλεύω). Πλησίον, ἢ αἰσχρῶς, κακῶς βασιλεύω, β'. Μακκαβ. ε'. 24.

*Παραβασία, ἡ, συνήθ. τύπος ἀντὶ, παραιβατία. πρβ. καὶ τὸ ἑπομ.

Παράβασις, εως, ἡ, (παραβαίνω). Παρέκβασις, παρεκτροπή, τὸ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ἢ τοῦ εὐθέος βάδισμα· παραπάτημα, στραβοπάτημα, παραστράτισμα, παρασκάλισμα, πταῖσμα, σφάλμα· κατωπάτησις τοῦ καθήκοντος, τῆς συμφωνίας ἢ τῆς ἐντολῆς, παρανομία, ἁμάρτημα, τὸ μὴ φυλάττειν τὴν συμφωνίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παρέκβασις, ἀπομάκρυνσις, Στράβ. α'. 2) μετάβασις, διάβασις, διαπεραίωσις. καὶ, εἴσοδος. 3) ἡ παράβασις, μέρος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τὸ ὁποῖον ὁ χορὸς ὡμίλει ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν δύναται νὰ ἦτον ἀναγκαιότατον, διότι εἰς τρεῖς ἐκ τῶν διασωθεισῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, τὰς Ἐκκλησιαζούσας, Λυσιστράτην καὶ Πλοῦτον, ἐλλείπει. Ἡ παράβασις δὲν εἶχε κάμμιαν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς τὸ δρᾶμα, καὶ διὰ τοῦτο ὡμοίαζε πολλὰ τὸν πρόλογον τῆς Ῥωμαϊκῆς κωμῳδίας, ἐπειδὴ ὅτι παρεμβάλλετο πάντοτε περὶ τὰ μέσα τοῦ δράματος, συνήθ. δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην χορωδίαν· συνίστατο δέ, ὅτε ὑπῆρχεν ἐντελής, πάλιν ἐξ ἑπτὰ μερῶν, τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν (ὃ καὶ πᾶσι ἐλέγετο. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 666) στροφή, ἐπίρρημα, ἀντίστροφος καὶ ἀντεπίρρημα· καὶ τὰ μὲν τρία πρῶτα μέρη, ὡς καὶ τὸ ἐπίρρημα, ἀπηγγελλεν ὁ χορηγός, τὴν δὲ στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν ὅλος ὁ χορός, πρβ. Ἡφαιστ. σλ. 131. Herm. elem. doctr, metr. p. 270. Kolster de parabasi. Altona. 1829. (Ἐντελεῖς παραβάσεις διάφεραν εἰς ἡμᾶς ἔτι παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρν. Ἱππ. καὶ Σφ.)

Παραβάσκω, (βάσκω) Ἐπ. ἀντὶ, παραβαίνω, παραβατέω, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως εὑρηται μόνον ὁ παρατατ. παρίβασκε, Ἰλ. Λ, 104. «Ὁ μὲν νόῳ ἠνίοχευε, Ἄντιος αὖ παραβάσκεν, ἤτοι ἐστατο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης. ἴδε παραβαίνω.

*Παραβατέω. Παρεβάτης εἰμί, ἵσταμαι ἢ κάθημαι πλησίον τινός, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης· συνήθ. ὡς μαχητής, πολεμιστής ἵσταμαι πλησίον τοῦ ἡνιόχου, πλὴν καὶ ὡς ἡνίοχος πλησίον τοῦ μαχητοῦ καθήμαι. ποιητ. παραιβατέω, παρὰ τό

Παραβάτης, ου, ὁ, (παραβαίνω). Ὁ παριστάμενος, παρακαθήμενος· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθός, συγκοινωνός τινος ἐργασίας, συνεργός· ἐξαιρτ. ὁ πλησίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος μαχητής διὰ νὰ μάχηται ἀπὸ τῆς ἁμάξης κατὰ τῶν ἐχθρῶν· σπανίως δὲ, ὁ πλησίον τοῦ μαχητοῦ καθήμενος ἡνίοχος (ἁμαξηλάτης ποιητ. παραιβάτης, Ἰλ. ἴσως δὲ καὶ παραβάτης. Αἰσχ. Παρὰ Πλουτάρχ. Αἰμιλ. 12. ταὐτὸν τῷ, Ἀμιππος, ὁ Ἰσοδρόμως παρεπόμενος τῷ ἵππῳ πεζὸς, ἵν' ἐκείνου πεσόντος, αὐτὸς τοῦ ἵππου ἀναβαίνοις. Παῤ Ἡρατοσθέν. Καταστερισμ. ἐγ. ταὐτὸν τῷ, καταβάτης, ἴδε καὶ, παραιβάτης. 2) παράνομος, ὁ παραβαίνων τοὺς ὅρκους, τὰς συνθήκας ἢ τὰ πάτρια ἔθιμα, ποιητ. παραιβάτης.

Παραβατικός, ἡ, όν (παράβασις). Εἰς παράβασιν (σημτ. 3) ἀνήκων, ὡς «Μέλος παραβατικόν». 2) ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς παράβασιν, παρεκτροπὴν τοῦ ὀρθοῦ, ἢ διάβασιν.

*Παραβατικῶς, Ἐπίρ. Μὲ παραβατικὸν τρόπον.

*Παραβάτις, ιδος, ἡ, Σχλ. τοῦ παραβάτη. (ξ)

Παραβατός, ἡ, όν (παραβαίνω, 2. α,) Τὸ ὁποῖον παρέβη τις, κατεπάτησεν, ἀθέτησε, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραβῇ νὰ χαλάσῃ, νὰ καταπατήσῃ τις, ποιητ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 585.

Παραβαφής, εος, ὁ, ἡ (βάπτω) = παρελουργής, Ἡσύχ.

*Παραβεβασθαι καὶ παραβεβῆναι, παθητ. ἀπαρμφτ. παρακ. καὶ ἀόρ. α'. τοῦ παραβαίνω.

*Παραβεβλημένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παραβάλλω, = παραβολάδην, Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 4, 936.

*Παραβεβυσμένως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παραβύω, Σχολ. Λουκ. Τ. 2. σελ. 322.

*Παραβῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ παραβαίνω.

Παραβιάζομαι, Μ. άσομαι (βιάζομαι), Μέτ. Ἀπο2. Μετὰ βίας ποιῶ, ἢ πράττω τι ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τοῦ δικαίου, διαστρέφω τι μὲ βίαν· διαστῶ, ἐμβαίνω που μὲ βίαν καὶ χαλῶ, Πολυβ. 22, 10, 7. ἐν γένει, καταρῶ τι μὲ βίαν, βιάζω. 2) μεταχειρίζομαι εἴς τι βίαν διὰ νὰ καταρώσω τι, περίτινος, Πολυβ, 26, 1. 8.

Παραβιάομαι, ῶμαι, ταὐτὸν τῷ, παραβιάζομαι.

Παραβίας, ὁ. Ποτόντι ἐκ κέγχρου καὶ κονίζης κατασκευαζόμενον, Ἑκαταῖος παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 447.

*Παραβιασμός, οῦ, ὁ (παραβιάζομαι). Πρᾶξις ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τοῦ δικαίου, βία κατὰ τῆς ὑφισταμένης τάξεως, Πλουτ. 10. σελ. 516.

Παραβιβάζω, άσω (βιβάζω) = παραβαίνω, Πατ. παραβαίνομαι, Σουίδ. κυρίως, Πλησίον, ἢ προσέτι φέρω ἢ βάλλω, τάττω. 2) μεταίνω, μετατίθημι, μεταβιβάζω, ἀποκομίζω, παρά τοῖς Ο'.

Παραβλάπτω, Μ. ἀψω (βλάπτω). Λίαν βλάπτω, κακοποιῶ, χαλῶ, βλάπτω.

Παραβλαστάνω, Μ.—βλαστήσω (βλαστάνω). φυτρόνω, ἢ αὐξάνω, βλαστάνω πλησίον, ἐγγύς, «Δόχμη ἡμέρους σπέρμασι παραβλαστ.» Πλούταρχ. 2) ἐνεργητ. κάμνω νὰ συναυξῇ τι πλησίον, γεννῶ, παράγω· ἀναβλαστάνω. «Παραβλαστάνειν καλίαις», Θεμίστ. λόγ. λβ'.

Παραβλάστη, ἡ (βλάστη). Παρακλώναρ· παραφυάς, βλάστημα πλησίον τοῦ ἄλλου, Θεοφραστ. Ἱστ. Φυτ. Α'. 4.

Παραβλάστημα, τό. Τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλάστημα, βλαστάνον.

Παραβλάστησις, ἡ (παραβλαστάνω). Τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλαστάνειν, ὅθεν

Παραβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ παραβλαστήματα ἐκφύων ἢ πλησίον, προσέτι βλαστάνων.

Παράβλεμμα, τό. Τὸ πλαγίου, πλάγιον, διάστροφον, στραβὸν βλέμμα, Πολυδ. β'. 55. ἐκ τοῦ

Παραβλέπω, Μέλ. ψω (βλέπω). Παρορῶ, ἐμπροσθεν ἢ ψευδῶς βλέπω, διερχόμενος, ἠμαρτημένως βλέπω, πλαγίως, στραβοβλέπω, λαυθασμένως, ἡμαρτημένως βλέπω. 2) προποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, καταφρονῶ, μετὰ αἰτιατ. ὅθεν

Παράβλεψις, εως, ἡ. Τὸ παραβλέπειν· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. καὶ τὸ ἐν τῷ διέρχεσθαι, πρὸ ἐμπροσθέν τινος καὶ βλέπειν μέσα εἰς αὐτόν.

Παραβλήδην, Ἐπίρ. (παραβλῶ) κυρίως, Ἔγγυς, σιμὰ ῥιγμένα. ὅθεν τροπ. πλαγίως, παρόργως, ἐν παροδῳ. πρὸς τοῦτοις· ἀεὶ μέντοι εἰρωνικῶς, ὅθεν «Παραβλήδην ἀγορεύειν (Δ. Δ, 6)α, ὁμιλεῖν μὲ ἰδιαιτέραν ὑποβεβλημένην ἀνοφορὰν, μὲ εἰρωνικὸν ἢ κεκρυμμ. ὑπούλον βλέμμα, παράνομα ἢ παράβλεμμα, ὑπούλως ἀπαντᾶν τῆς ἀνοικτῆς, ἁπλῆς καὶ δίχα δολερίας ὁμιλίας. Κατὰ τινας ἐτυμολογεῖται μὲν, διὰ τοῦ, ἐξ ἀντιβολῆς, ἀπ' ἐναντίας ἢ ὁμοιβαίως

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγειν, ἤτοι ἀποριῶντας, πλὴν ἡ πρώτη ἐξήγησις ἀστειοτέρα, πρβ. παραίβολος. Κατὰ μίμησιν ταύτης τῆς ἐν Ἰλ. Δ, 6. ῥήτωρ. »Κερτομίοις ἔπεσσι παραβλήδην ἀγορεύων«, ἠρίστατο καὶ ἐν Τμν. Ἑρμοῦ στίχ. 56. »Ἤβηται δηλίῃτι παραίβολα κερτομέουσιν, ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀμοιβαίως, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 113. »Λίολα βουλεύουσα παραβλήδην ἐπέεσσιν«. ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς, ἢ παραλλήλως.

Παράβλημα, τό. (παραβάλλω, 1) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ῥίπτει, βάλλει τις ἐμπροσθέν τινος, οἷον τροφὴ τὸ εἰς τροφὴν τοῖς ζώοις παρατιθέμενον. 2) τὸ ὁποῖον βάλλει ἢ κρεμᾷ τις ἐμπροσθέν τινος ὡς προφυλακτικὸν σκέπασμα, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. α'. 22. παραπέτασμα, περίφραγμα, προκάλυμμα, μάλιστα σκεπάσματα, τὰ ὁποῖα ἐκρεμοῦτο ἔξωθεν τῶν πλοίων εἰς τὰ πλάγια διὰ νὰ συνταίνωσιν ἐκαστέον ἀνέμων ἢ ἀγρίων προσβολῶν. πρβ. παράῤῥυμα.

*Παραβλής, ῆτος. ὁ, ἡ. (παραβάλλω). Παράπλωτος, παράῤῥων, Μανέθ. 6, 360.

Παραβλητικός, ἡ, όν. Ἀσήκων, ἢ ἀχωνελίσαι, ἢ ἐπιτήδειος, εἰς πρόσθεσιν, ἢ παραβολήν, ἐκτοῦ

Παράβλητος, ἡ, όν. καὶ παράβλητος, ὁ, ἡ (παραβάλλω). Ῥιγμένος ἐμπροσθέν τινος, παρατιθεὶς, σημασ. 1. 2) ῥιγμένος ἢ βαλμένος παραλλήλως, τὸν ὁποῖον παρέβαλέ τις, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραβάλῃ, νὰ παραθέσῃ τις.

Παραβλύζω, ὑσω (βλύζω). Κάμνω τι νὰ βλύζῃ ἐπάνω, πλησίον ἄλλου χύνω ὡς ἐκ πηγῆς. 2) ἀπορίπτω ὡς περιττὸν, ἀποπτύω, ἐξεράω, (ἡ πρπ. ἐκφράζει τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν γιγόμενον.) τόσον μετὰ αἵτ. μέθυ, ὅσον καὶ μετὰ γεν. οἴνου, κραιπάλης, Ἰακ. Φιλοτιμ. Ἐπ. τιμ. 340.

*Παραβλώσκω, ἐξὸ παραμέβλωκα.

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. (παραβλέπω). Ὁ λοξὰ, ἤτοι πλαγίως, καὶ στρεβὰ βλέπων, ἀλλόωπος, ὀφθαλμῶν, Ἰλ. Ι, 503. ἄρα = στραβός, λοξός· ἐκφερτ. ἴσως καὶ οἱ δύο ὀφθαλμοὶ στρέλιζουσι πρὸς τὰ ἔνδον, ἐπὶ τὴν ῥίνα. (ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ κλωψ ἀπὸ τοῦ κλέπτω.)

Παραβοάω, ῶ, Μ. ήτω (βοάω, ἀμλ.). Φωνάζω, βοῶ, πρός τινα, μεγαλοφώνως κράζω.

Παρεβοήθεια, ἡ. Βοήθεια, ἡ ἐν τῷ καιρῷ πρέπουσα, ἐξεργασίας τινός, ἢ ἐν τῇ μάχῃ γενομένη βοήθεια, Πλάτ. παρὰ τὸ

Παραβοηθάω, ῶ (βοηθέω). Ἔρχόμαι εἰς βοήθειαν κατά τινα περίστασιν, βοηθῶ τινα ἐν καιρῷ ἐργασίας, ἢ ἀγῶνος, ἢ μάχης τινός, κ. σ. τ. 2) ἐντίθετον, ἐναντίον ἐκ διαμέτρου βοήθειαν παρέχω, Πλατ. Πολιτ. 9. σελ. 572. Ε.

Παραβοήθημα, τό. Βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα κατάστ., Μαθημ. παλ. σελ. 57.

Παραβολάδην, Ἐπίῤῥ. (παραβολὴ) = παραβλήδην, ποιητ. παρβολάδην. (ξ)

Παραβολεύομαι (παράβολος). Κατατολμῶ, ῥιψοκινδυνεύω, εἰς κινδύνους ἐμβαίνω, ὡς καὶ τὸ, παραβάλλομαι, ἀρθρ. 7. ὑπὲρ ψυχῆς. ἢ εἰς κίνδυνον ζωῆς, Ἐπιστ. πρὸς Φίλιπ. β', 30. ὅπου ἄλλοι, παραβουλευόμενοι τῇ ψυχῇ ἔχουσι.

Παραβολή, ἡ (παραβάλλω). Τὸ τέτταρον ἢ ἡ ἴστασις πλησίον ἄλλήλων, ἢ θέσις πράγματός τινος πλησίον τοῦ ἄλλου, παράστασις. »Ἐκ παραβολῆς (νεῶν) μάχεσθαι, Διόδωρ. Σικελ. ιε' 60. Πολύβ. ιε'. 2. ὁπότε τὰ πλοῖα ἐν τῷ μαγεδᾶι ὀπτανται πυκνῶς τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ἐντίθετον. 2) σύγκρισις, παρομοίωσις, καὶ ἐπομ. ὁμιλία μὲ παραβολὰς, παραπλησίων πραγμάτων παράθεσις ὁμοιωματικὴ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν ὑποκειμένων, Κύστ. »Ἐστι παραβολὴ, νόημα πιστούμενον ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων τὰ λεγόμενα, ἢ λόγος διάφορος καὶ πιστούμενος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων ἀεὶ γίνεσθαι. Λέγεται δὲ παραβολὴ, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τουτέστι συγκρίνει καὶ παρατίθησι πρᾶγμά τι γνώριμον εἰωθὸς ἀεὶ γίνεσθαι. 3) τὸ κινδυνεύειν τι, διακινδυνεύειν· τόλμημα, κινδύνευμα. 4) ἐν τῇ ἀριθμητ. ἡ διαίρεσις, ἀντιθ. τῷ πολλαπλασιασμός. 5) ἡ παραβολὴ, παρὰ Μαθ. εἶδος κώνου τμήματος, σχηματιζόν καμπύλην γραμμὴν, μία τῶν κωνικῶν τομῶν καμπύλη γραμμὴ, Ἄρατ. παρὰ Πλουτ. 22. »Διὰ ἐλεγμῶν καὶ παραβολῶν· ἀφ' οὗ

Παραβολικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίῤῥ.-κῶς. Εἰς παραβολὴν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Παραβόλιον, τό. νεώτ. τύπος ἀντὶ, παράβολον, ἴδε, παράβολος, 3. καθόλου, παρακατάθήκη.

Παράβολος, ὁ, ἡ (παραβάλλω). Διακινδυνεύων κινδύνους τε ἐπομ. τολμητίας, ῥιψοκίνδυνος, θρασύς, ἀπόκοτος, μὴ φειδῶν τὴν ζωὴν του ἐν τοῖς κινδύνοις, ὁ κινδύνοις βάλλων ἑαυτόν· ἴδε παραβάλλω, ἀρθρ. 7. ἐπὶ προσώπων, καὶ ἐπὶ πράξεων, κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. »Παραβόλως ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, μὲ τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον τρόπον· ὡς καὶ ὁ Ὅμηρ. (ἐν Ἰλιάδ. Ι, 322.) λέγει »ψυχὴν παραβαλλομένους«, τὴν ψυχὴν, τὴν ζωὴν ἐν κινδύνοις καταφρονῶν. — »Παραβόλως πλεῖν, κ. τ. τ. Meinecke Μέναν. σελ. 227. »Παράβολον πρᾶγμα, τὸ κεκινδυνευμένον, ἐπικίνδυνον. «Παρ. ἔργον», Ἡρόδ. 9, 45. ἐντεῦθεν. »Τὸ παράβολον«, ἡ τολμηροτάτη ἀπόφασις. Παρὰ Πολυβ. »Ἡ τύχη μεταβιβάσασα παραβόλως, ταύτον ἐστὶ τῷ, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως, ὡς ἀπὸ τολμήματος, κινδυνεύματος (ἀπὸ καπριτζιο). 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπερίεργος, ῥιψοκίνδυνος κατὰ μέρος καταφρονημένος. 3) ἀκαιρικῶς, παρακατατεθὲν ὄν, »τὸ παράβολον«, τὰ λεγόμενα succumbentiae, χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπληρώνοντο εἰς τὰς ἐφέσεις εἰς ἀνώτερα δικαστήρια· παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐλέγετο τοῦτο καὶ παραβόλιον Boeckh Athen. Staatshaush. 1. σ. 386. καθόλου, ἀσφαλείας δόσις, ἐνέχυρον, παρακαταθήκη, πρβ. παρακαταβολὴ, καὶ παρακαταθήκη, ποιητ. παραίβολος.

Παρεμβομβέω, ῶ. Μ. ήσω (βομβέω). Συνέσ. Δίων. σελ. 62. Πλησίον ἢ κατὰ μίμησιν βομβῶ ἢ ἠχῶ. ταὐτὸν τῷ, Προσηχέω.

Παράβορρος, ὁ, ἡ (Βορρᾶς). Ὁ πλησίον, ἢ πλάγιον ἔχων τὸν Βορρᾶν ἄνεμον, Θεόφρ.

*Παραβόσκω, Μ. -βοτεήσω (βόσκω, ἀμλ.). Πλησίον, ἢ πρὸς τὰ βόσκω, ἢ τρέφω.

Παραβουκολέω, ῶ. (βουκολέω) ταὐτὸν τῷ, παραπλανάω. Μὲ πειουργίαν, δόλον, ἐξαπάτην φέρω τινὰ εἰς ὁδὸν ἑτεροπὰς, εἰς παρεντρατισμόν· δελεάζω, πλανῶ, ἀπατῶ, Ὀλύμπιος παρ Εὐσεβ. ε'. 20. Παρὰ Δυνόφρ. 1094. τινὲς ἔχουσι »Παραβουκολίζειν«, ὅπερ νῦν »Περικολίζειν« κεῖται.

*Παραβουκολίζω, = τῷ προηγ. ἀμφ.

Παραβουλεύομαι τῇ ψυχῇ, Ἐπιστολ. πρὸς Φίλιπ. β'. 30. ταὐτὸν τῷ, παραβολεύομαι, ἀμφ.

Παραβραβεύω, (βραβεύω) κυρίως. Ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἢ καθόλου, κρίνω καὶ ἀποφασίζω ὡς αἱρετοκριτὴς ἀδίκως, ἢ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, χατηρεκῶς· φιλοπροσώπως· ἔτι δὲ φιλοπροσώπως, ἀδίκως καὶ παραλόγως βραβεύω. »Τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα«, Θεοφύλακτ. Ἱστορ. β'. 2., ὁ Σουίδ. ἡρμην. διὰ τοῦ, διακρίνω, διορίζω.

Παρεβραχύ, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ παρὰ βραχύ, ταὐτὸν τῷ, παρὰ μικρόν. Σχεδόν, σλίγου ἔλλειψ. ἴδε παρά, Γ'. 7. β.

Παράβυσμα, τό (παραβύω). Τὸ πλησίον τινος τιθέμενον, ἐμβαλλόμενον, ἐνστοιβαζόμενον, ἐμφραττόμενον πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐλλείψεως ἢ τρύπας τινός· παραπλήρωμα, μπάλωμα, στούπωμα· ἔμβολον· πάσσαλος· ἐμβόλιον, ὑπεισόδιον.

Παράβυστος, ὁ, ἡ (παραβύω). Ἐν μέσῳ ἢ πλησίον τινὸς βεβλημένος, ἀνάμεσα βαλμένος στουπωμένος, μπαλωμένος ὡς παράβυσμα, καὶ καταχρηστ. Τιμόθεος παρ' Ἀθην. ς'. 243. »Ἐὰν μὴ παράβυστος παυ γένηται Χαιρεφῶν«, ἂν δὲν χωθῇ ἀνάμεσα πουπουτσ. 2) συστουπωμένος, συμπυκνωμένος, πυκνός, πάρα γεμάτος, πολλοὶ ὁμοῦ. 3) Παράβυστον, τό, διαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἔνδεκα, ὅπερ ἔκειτο εἰς παράμερον μέρος τῆς πόλεως, ὅπου δηλαδὴ δὲν ἐσύγχαζον τόσον οἱ ἄνθρωποι, Παυσαν. Ἀττικ. 28. »Τὸ μὲν οὖν καλούμενον Παράβυστον ἐν ἀφανεῖ πόλεως εἶναι καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνίεναι εἰς αὐτόν· ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ οἱ ἔνδεκα κρυφίως ἐδίκαζον· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, τόπος ἀποκεκρυμμένος, ἢ σκοτεινὸς καὶ μὴ βλεπόμενος, παράμερος. »Ἐν παραβύστῳ ποιεῖν«, κρυφίως, κεκρυμμένως πράττειν τι. »Εἰς ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ παραβύστου«, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. »Δρκος. ἀλλ' ἐν τῇ ῥήτει τοῦ Ἀριστοτέλ. Τροπικ. Η'. α'. 22. »Λανθάνουσιν ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶντες ἐν παραβύστῳ προτιθέντες, ἃ παρ' αὐτὰ προτεινόμενα οὐκ ἂν τεθείην«, κεῖται ἀντὶ τοῦ εἰς πλῆθος, κατακόρως, πεπυκνωμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Παράβυστον, λάθρα γινόμενον, ἀποκεκρυμμένον«· ἢ μικρόν κλειδίον, παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ.

Παραβύω (βύω). Πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος ἐμβάλλω, στουπώνω, παρατρίμμνω, μπαλώνω, ἐμφράττω, βάλλω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο τι, παρεμβάλλω, ἐπεντίθημι. »Παραβύειν τὰ ὦτα«, στουπώνειν τὰ αὐτία, Σέξτ. Ἐμπ. (ν, Λουκελλ. ἐπ' 114.)

Παραβωμέως, ὁ, ἡ (βωμός). Ὁ πλησίον ἢ πέριξ τοῦ βωμοῦ κείμενος ἢ εὑρισκόμενος.

Παραγγελεύς, έως, ὁ (παραγγέλλω). Ὁ παραγγέλλων, μηνυτὴς, φανερωτὴς· κατήγορος, ἐναγων, Γλωσσ. Στεφ.

Παραγγελία, ἡ. Μήνυσις, εἴδησις· παραγγελία, διδομένη τινὶ διὰ νὰ κάμῃ τι, ἐντολὴ· ἐξαιρτ. στρατιωτικὴ προσταγὴ· προσταγὴ τῶν αὐθέντων πρὸς τοὺς ὑπηκόους διὰ νὰ ἦναι ἕτοιμοι εἰς ἐκστράτευσίν τινα, μάλιστα στρατιωτικὴ σύστημα. 2) ἡ διὰ μηνύσεως καὶ προσταγῆς ἢ ἄλλου τινὸς μέσου σύστασις φατριῶν, ὅπως διὰ τῆς βοηθείας αὐτῶν ἢ εὐριθμοῦ τινος φίλων ἐπιστηριχθῇ ὑπόθεσίς τις εὑρισκομένη ἐνώπιον κριτηρίου, ἢ κατορθωθῇ σκοπός τις ἄλλος ὁπωσοῦποτε. 3) παραίνεσις· συμβουλὴ, νουθεσία· διδασκαλία· ἴδε παραγγέλλω· παρὰ τὸ

Παραγγέλλω (ἀγγέλλω). Κυρίως, πλησίον που, ἢ πρὸς τὸ μέρος που, ἤγουν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον στέλλων μηνύω· καθόλου, εἰδοποιῶ, γνωστὸν ποιῶ, εἰσάγω, ἀγγελίαν δίδω· ὁ ἴδιος ἢ διὰ τοῦ κήρυκος, τί τινι, καὶ, τί πρός τινα· ὄθεν, ἐντέλλομαι, κελεύω, προστάζω (ἴδε ὀρθινίαν) τί πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τί οὐχί· παραινῶ, ἐγκαρδιόνω· καὶ ἐπὶ ζώων, κεντῶ, παροτρύνω, ἵππους, Θέογν. 922. ἐξαιρτ. ἐν πολέμῳ, δίδειν προσταγήν, ἢ σημεῖον εἰς πρᾶξίν τινα, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 8, 70. 9, 53. καθόλου, ἐπὶ διδασκάλων, γονέων, καὶ φίλων, ἀντὶ τοῦ, διδάσκω, νουθετῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω, προτρέπω· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τίς τι, παραπείθω, εἴργω, ἀπαγορεύω· ἐξαιρτ. α) »Παραγγέλλειν εἰς ὅπλα«, κράζειν, προσκαλεῖν εἰς τὰ ὅπλα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνάζειν, ἵνα πιάσωσιν ὅλοι τὰ ἄρματα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας. "Ολοι εἰς τὰ ἄρματα, Ξεν. «Παραγγέλλειν εἰς τὸν κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίαι», λαλεῖν, κράζειν ὅλους τοὺς ἐχοντες ἡλικίαν ἥτοι τοὺς ἀκιτηδείους εἰς τὸ νὰ πάρωσι, νὰ πιάσωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον ὡς στρατιῶται, Λουκιαν. «Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων», Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, καταλέγων. «Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο», ἐ αὐτ. ἀντὶ τοῦ, 'Απρονοήτως, ἀπροσδοκήτως, ἄνευ τινὸς προειδοποιήσεως. «Παραγγέλλειν πρός τινα», δίδειν εἴδησιν, ἢ φέρειν εἴδησιν πρός τινα, Ξενοφ. 'Αναβ. β) Ἐν τῷ πολέμῳ σημαίνει τό, Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, δίδειν τὰν μυστικὸν σημαντικὸν λόγον, τὴν παρόλαν, τὴν ὁποίαν ἔδιδε καὶ ἀκολούθων ὁ λαμβάνων αὐτὴν εἰς τὸν γείτονά του συστρατιώτην, imperium per manus tradere, πρβ. παράγγελσις. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 3. καὶ, 9. «Τὰς γεφύρας ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἦττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ γραφῆς. »Λυσᾶν οὖν καὶ κατὰ πρὸς τῷ θεῷ παραγγέλσεως ἐξάγει, τὸ δεκαπεντάρχους καθιστάναι, καὶ τοῖς δὲ δεκαπεντάρχοις πεμπαπεντάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ», ὁπόταν σημανθῇ ἡ προσταγὴ δὲν δίδεται μήτε διὰ γραφῆς, ἢ μήτε διὰ τοῦ κήρυκος, ἀλλὰ μόνον διὰ ζώσης φωνῆς πρός ἕνα ἕνα. Συνώνυμον τούτου ἔστι καὶ τό, παρεγγυᾶν, καὶ τὰ ἐκ τούτων τό, παράγγελσις, καὶ παρεγγύησις· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, «Παραγγέλλειν τινὶ», μετὰ τῆς ἀπαρεμφ., δίδω τινὶ τὸν λόγον εἰ τι συνομιλεῖ μέ τινα καὶ συμφωνῶ διὰ νὰ κάμωμέν τι, Πλάτ. Φαίδ. 3. «Παρηγγέλμεθ' οὖν ἀλλήλοις ἡμεῖν ὡς πρωϊαίτατα», ἡμεῖς ἐδώκαμεν ἀναμεταξύμας τὸν λόγον, ἤτοι ἐσυμφωνήσαμεν, συνωμιλήσαμεν, διὰ νὰ ἐλθωμεν ἐσον τὸ δυνατὸν πρωΐ. »Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα», προϋπτει γ) ἡ μεταφορική, ὁπόταν τις σημειακίας καὶ στάσεως ποιῇ, καὶ ἀχθεῖς ἕνεκα τούτου εἰς τὸ κριτήριον, προσελαύῃ τοὺς φίλους τοῦ εἰς βοήθειαν καὶ προσωπίαν τοῦ, ἵνα διὰ τῆς περρησίας αὐτῶν λάβῃ ἡ κρισολογία τὸν ἀναβάντευσιν· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Δημοσθ. συνάπτει καὶ τό, ἐνοχλεῖν. οἷον »Ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν τινὶ·» ὅθεν »Παραγγελίαι παρ' αὐτῷ, ὁπόταν τις διὰ τῆς προσλήψεως καὶ συναξεως τῶν φίλων του, ἢ διά τινος φατρίας, εἰς τὸ κριτήριον ζητεῖ, πάσχει νὰ δικαιωθῇ, καὶ νὰ ἀποτιμῆσῃ ἀπ' αὐτοῦ κάθε ἔγκλημα ὑημιοπίας, ἢ στάσεως· ἀντὶ τούτου λέγει ὅτι ὁ Δημοσθ. καὶ »Παράταξις ἄδικος» ὡς καὶ Πλούταρχ. εἰς Κίμ. καθόλου, διὰ τῶν ὁποίων μου ἀγωνίζομαι εἰς ἐπίτευξιν, κατόρθωσίν τινος πράγματος. Ἐντεῦθεν, ἔχει Διον. ὁ Ἁλικ. «Παρεγγέλλειν τὴν ἀρχήν», ἀντὶ τοῦ, Ὑπέχειν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, καὶ παρακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχήν, ἤτοι νὰ τὸν ἀποδείξωσιν ἄρχοντα τινος· ἢ, πάσχειν, ζητεῖν διὰ τῶν φίλων τὴν ἀπόλαυσιν ἀρχῆς τινος· ἢ διὰ μεσιτείας καὶ παρακλήσεως εἰς τοὺς πολλούς, καὶ μάλιστα μετὰ πόθου καὶ ἱππρότητος αἰτεῖν, σπουδάζειν, προσπαθεῖν ἵνα ἀπολαύσῃ τις ἀρχήν τινα· καὶ ὁ Ἀππιαν. τὸ «Παραγγελίαι, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει, ὅ ἐστιν, ἢ μὲ ἄδικον τρόπον, διὰ διαφθορᾶς καὶ διαφθορείας, διὰ παρακλήσεως καὶ μεσιτείας τῶν φίλων, ὁπόλαυσις τιμῆς καὶ ἀξιωμάτος τινος. »Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατίαι ἦσαν παραγγελίαιν, κινήματα ὑημιοπῆ ὁρκοτήρια διὰ μέσου πολλῶν ὑποκειμένων, ἵνα δοθῇ ἡ ὑπατεία πρὸς τὸν Καίσαρα. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Βρίσ. 12. ἔχει τὸ πλῆρες. «Αἰτούμενος δεδῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἅπαξ, διὰ τῶν φίλων·» καὶ εἰς Κάτ. μικρ. «Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῄλθε,» ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀρχαιρεσιάζειν καὶ τῷ Γαλ. briguer, καὶ la brigue. ἴδε· ἔτι καὶ παρακελεύομαι· ὅθεν »Ἀντιπαραγγέλλειν τινὶ εἰς τὴν ὑπατείαν,» ὁ Θερμῶς ἀμιλλᾶσθαι μετά τινος διὰ τὴν ὑπατείαν, ὁπόταν ὁηλαδὴ ἀμφότερα τὰ μέρη ζητοῦσι, πάσχουσι, διὰ τῶν φίλων νὰ λάβωσι τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπατείας, Ἀππιαν. «Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρηγγελε Δορίτιος.» δ) παρ' Ἀππιαν. λέγεται τό, παραγγέλλειν, καὶ ἀπό τὸ μέρος τῆς κεχωρισμένης γυναικὸς ἀπό τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ὅταν αὐτή μηνύῃ τῷ ποτέ ἀνδρί αὐτῆς, ὅτι εἶναι ἐγγαστρωμένη ὑπ' αὐτοῦ· ὅτε δὲ ὁ ἀνήρ αὐτῆς ἀνταποκρίνεται, ὅτι αὐτὴ δὲν ἐγγαστρώθη ὑπ' αὐτοῦ, τότε λέγεται, ἀντιπαραγγέλλειν αὐτῇ. ε) φαιδρύνω, προμηνύω ἀμυδρῶς, ἔχι σαφῶς καὶ καθαρῶς, τί σκοπὸν ἔχω, Πλατ. πολιτ. γ. σελ. 524. Α. ἔνθα ὁ Στέφ. προσαγγέλλει ἀναγινώσκεσθαι ἠδέλα· γίνεται δὲ αὕτη ἡ σημασία καταφανεστέρα παρὰ Πλατ. Πολιτ. 4. σελ. 429. Γ. 442. Γ., ἔνθα δὲν δύναται νὰ ἀνύσῃ ὁ συγγρ. κυρίως προσταγὴν τινα ἢ παραίνησιν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 3, 22. εἰσάγει προαιρεῖται ἡ ἀναγνωσις, ἀπαγγέλλουσι, Σιεῖσερ. ἀφ' οὗ

Παράγγελμα, τό. Εἴδοποίησις, μήνυμα, σύνθημα· ἐντολή, προσταγή· (ὁρδονὶς)· ἀπαγόρευσις· νουθέτημα, διδασκαλία, συμβουλή, προτροπή· ὅθεν

Παραγγελματικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. παραγγελματικῶς. Εἰς παραγγελίαν, ἢ παράγγελμα αὐτήκοον, ἢ ἐπιτήδειος· ὁ παραγγέλλων, προτρέπων, νουθετῶν.

Παράγγελσις, εως, ἡ (παραγγέλλω). Τὸ προστάξαι, παραγγεῖλαι, εἰδοποιεῖν. 2) τό προτρέπειν, συμβουλεύειν, νουθετεῖν, καὶ τὸ μαστιγοῦν, ἀπηγορεύειν. 3) Ἐν τοῖς πολέμοις ἐξαιρέτως λέγεται τό σύνθημα αὐτό· ἢ δόσις τοῦ μυστικοῦ λόγου εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ, ἡ προσταγὴ (ὁρδονὶς), ἤτις εἰδοποιεῖ μετά τοῦ συνθήματος ἀπό πρόσωπον, ἤτις ἀπό τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον· ταυτόν ἐστι τῷ, παραγγύησις· καὶ ἁπλῶς, προσταγὴ πρός τό στράτευμα· ὅθεν ἐν τῷ, παραγγέλλω.

Παραγγελτικός, ἡ, όν (παραγγέλλω). Ὁ παραγγέλλων, προστάζων, νουθετῶν, προτρέπων, διδάσκων· ἀναγόμενος εἰς παραγγελίαν.

Παραγένησις, ἡ (παραγίγνομαι). Παρουσία, ὅθεν, «Οὐ παραγένησις,» παρ' Ἐπικούρῳ ταὐτόν ἢ τῷ, ἀποδημία.

Παραγειτονία, (γεῖτων). Πλησίον, ἐγγύς γεύω, ἤτοι δίδω ἐγγύς, ἐνταῦτῳ προσέτι, ἐπιπολαίως νὰ γευθῇ τις, συντάσσ. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. τροπ. ἐμπαίω κατ' ἄλλον τοῖτι, τὸν συναλίζω εἴς τι, π. χ. «Καὶ φενάκτος τὸ θῆλυ περάγειναν,» καὶ ἐσυνήλιξεν ἐν ταὐτῷ τὸ θῆλυ γένος εἰς τὴν ἀνδρίαν καὶ ἀφοβίαν, Πλούταρχ. Λυκ. 14. Μέσ. παραγεύομαι· πλησίον, ἐγγύς, ἤτοι ἐπιπολαίως ἀπό τινος γεύομαι, ἢ πεῖραν λαμβάνω· καὶ μετά γενικ. ταὐτόν τῷ, ἀπογεύομαι.

Παραγηράω, ῶ, Μελ. ἀσομαι (γηράω). Παλαιοῦσθαι, καταγηράσκω· ἐξ αἰτίας τοῦ βαθέως γηρατείου ἁπλοῦς, παιδιαπὸς γίνομαι, παρακμάζω ἐξ αἰτίας τῶν γηρατείων, Δίσχιλ. σελ. 89.

*Παραγίγνομαι, καὶ νεώτ. τύπ. παραγίνομαι (ῑ). Μ. — γενήσομαι, Ἀόρ. παρεγενόμην (γίγνομαι, ἀγνλ.). Πλησίον ἢ παρά τινι εἶμαι· παρευρίσκομαι, παρών εἰμι· εἶμαι ἡνωμένος μέ τινα, μετά δοτ. προσ. καὶ πράγμ. ἐν ταὐτῷ, π. χ. «Καὶ σφὶν παρεγίνετο δαιτί,» Ὁδ. Ρ, 173. μετὰ δὲ δοτ. προσ. μόνου παρ' Ἡσ. Θ. 429-432, 436. ἐπὶ παιδευούσης ἢ εὐλογούσης πλησιάσεως τῆς θεότητος. «Πολλοῖσι παρεγενόμην,» Ἡρόδ. 8, 109. 2) ἔρχομαι πρόσθε τι καὶ ἐγώ, φθάνω που, ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαί που, τινί, Θεόγν. 139. καὶ μετά τῆς εἰς, Ἡρόδ. 2, 4. Pinzger Δντιούρ. 6, 5. σελ. 183. ὡσαύτως καὶ τό, πάρειμι.

Παραγιγνώσκω, καὶ νεώτ. τύπ. παραγινώσκω, Μ. — γνώσομαι. Ἀόρ. παρέγνων (γεγνώσκω, ἀγνλ.). Κυρίως, περνῶν ἀπό ἐμπρός τοῦ δικαίου γνωρίζω ἢ ἀποφασίζω, «τοῦ δικαίου,» ἐναντίον τοῦ δικαίου, Φιλοστρ. Σοφ. 2, 37. 2. ὅθεν φανδὴ καὶ ἐσφαλμένην ἀποφασιν δίδω, κακῶς κρίνω, ἢ ἀποφασίζω, παραγνωρίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. α. 17. «Τὴν τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς,» παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντας, ἢ πολιτευομένους, κακῶς κρίνοντες.

Παραγκαλίζομαι, (ἀγκαλίζομαι). Μέσ. Ἀ. ποδ. Λαμβάνω τι ἐν ταῖς ἀγκάλαις, πέρνω τι εἰς τὴν ἀγκαλιά, Πολυδ. β'. 139. ὅθεν

Παραγκάλισμα, τό. Πᾶν ὅ,τι λαμβάνει, πέρνει τις εἰς τὴν ἀγκαλιάν· ἀντικείμενον τῆς ἀγκαλίσεως· σύζυγος, σύγκοιτις, παλλακίς, ἐρωμένη, Σοφ. Ἀντ. 661. (υ-υ-υ)

Παραγκιστρόω, ῶ (ἀγκιστρόω). Βάλλω, πλησίον, ἢ προσέτι (προσθέτω) ἄγκιστρον· προμηθεύω μὲ ἄγκιστρα, μὲ ἀγκιστρωτὸν τι σίδηρον. Παθ. εἶναι προμηθευμένον μὲ ἄγκιστρα. «Παραγκιστρωμένα βέλη, τριόδοντες. (Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β'. 1. Διόδωρ. Σικ.) βέλη, ἢ τριόδοντες ἔχοντα πρός τῇ κορυφῇ καὶ ἄγκιστρα.

Παραγκωνίζομαι, Μέσ. Ἀποδ. (ἀγκωνίζω). Ὠθῶ, σπρόχνω, κουντῶ τι πλησίον μου μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, διακρούομαι, μεταφ. ἀποβάλλω ὑπεροπτικῶς ἐνεργήτ παρ' Ἀθην. στ. σελ. 258. «Παραγκωνίζων καὶ σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνίοις.» 2) σχηματίζω ἀγκῶνα, γωνίαν ἢ μυχόν (ἐγκυρύτερον) λιμένος· εἶναι, κάμπτον ὡς τὸ τοῖον, Ἡλιοδ. Ε'. σελ. 235. «Λιτὴ παρηγκωνισμένη,» ὅθεν

Παραγκωνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὠθεῖ, σπρώχνει, κουντᾷ παρέκει μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρὸς τοὺς πλησίον αὐτοῦ, ὅσους ἀπαντᾷ, Ἀθήν. στ'.

Παραγλύφω, ψω (γλύφω) τὰς σφραγῖδας, Μιμοῦμαι τὰς ξύπνας σφραγῖδας, ψευδεῖς σφραγῖδας κάμνω, Διόδωρ. Σικ. ὡς τό, «Παρακόπτω νόμισμα.»

Παραγνωρίζω, ἡ, ἡ· Ὁ ἐν τῇ γνώσῃ ἐν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γνῶσιν· ἐν τοῦ

Παραγναθίς, ίδος, ἡ (γνάθος). Τὸ κομμάτι μοῦς περικεφαλαίας, ἢ ἄλλου σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, τό ὁποῖον κρεμάμενον ὅως εἰς τὰ μάγουλα, σκεπάζει καὶ φυλάττει αὐτά, Στραβ. 4. 326.

Παραγναμπτω Μ. ἀμψω (γνάμπτω). Λυγίζω πρός τὸ πλάγιον μέρος, Καλουθ. 255.

Παραγονάτιον, τό (γόνυ). Τὸ μεταξύ δύο γονάτων διάστημα ἐν τοῖς καλόμοις, καὶ ἄλλοις παρομοίοις, ἔχουσι κόμπους ψωτείς, Συνέσ. Ἐπιστ. 132. (ξ)

Παραγοράζω, άσω (ἀγοράζω) = παρεμπορεύομαι, Ἀθην. σελ. 171.

Παραγόρευσις, ἡ (ἀγορεύω), ταὐτόν τῷ, ἀρνησις, Ἡσύχ.

Παράγραμμα, τό (παραγράφω). Τὸ κατὰ σημείωσιν ἢ ἐπὶ προσθήκῃ γεγραμμένον· τὸ ἐλλεῖπον τινός γεγραμμένου, προστεθημένον, προσθήκη, Δημοσθ. 2) τό γράφειν γράμμα, ἢ λέξιν τινὰ ἀντὶ ἄλλης τινός, παραδρομῆς ἕνεκεν ἢ ἐκ στενοχωρίας χάριν, καὶ τὰ τοιαῦτα παιγνίδια τῆς εὐφυΐας ὠνομάζοντο, σκώμματα παρὰ γράμμα. Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 11. 6. Παραδείγματα ἀναφέρει ὁ Loll. Bass. ep. 3. καὶ Ἀμμιαν. ερ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

9. καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ γνωστὸν παίγνιον τῶν λέξεων, Caldius Biberius Nero, ἀντὶ, Claudius Tiberius Nero, Suet Tib. 42. πρβ. Cicer. ad divers. 7, 32. 4. 3) τὸ νοεῖσθαι, ἢ μεταβάλλειν γραφήν τινα. ὅρα

Παραγραμματίζω. Μεταβάλλω γραφήν τινα τῶν τίτλων ἀντὶ ἑνὸς γράμματος ἄλλο, κάμνω παράγραμμα. ἴδε τοὐτο. 2) τινά, παρυφαίνω τινα διὰ τοιούτου παιγνίου μεταβάλλων τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του, Διογ. Δ. ὅρα

Παραγραμματισμός, ὁ. Ἡ ἕξις γράμματος ἀντ' ἄλλου· ὅταν γράμμα ἀντὶ γράμματος τεθῇ, π. χ. μυρσίνη, βυρσίνη· κόρακος, κόλακος· ἴδε καὶ παρῳδία.

Παραγραμματίστρια, ἡ· Ἑλλ. ἐκ τοῦ, παραγραμματιστήρ, ὁ, Νικήτ. Χρον. ιστ'. 3. ἡ παραγραμματίστρια τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἡ τραυλίστρια, ἡ τραυλίζουσα εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου.

Παραγράμμωσις Μὲ ἄφεσιν, παρασιώπησιν ἢ μεταβολὴν ἑνὸς γράμματος, Στεφ. Λόγ. μή, «Παρ. λέγει, ἡ λέγω διὰ παραγράμματος, δηλ. μεταβολῆς ἢ παραιτήσεως γράμματός τινος.

Παράγραπτος, ὁ, ἡ (παραγράφω). Προσέτι, ἢ πλησίον γεγραμμένος· ταὐτὸν τῷ, παράγγραφος, Σουΐδ.

Παραγραφή, ἡ (παραγράφω). Τὸ πλησίον, ἢ ἐροσέτι παρά τινι γεγραμμένον, ἢ προτεγραμμένον σημεῖον, δι' οὗ κάμνει τις κάμμιαν σημείωσιν, παρατήρησιν· ὅρα β) κριτικὸν ἢ γραμμικὸν σημεῖον τῆς ὑποστιγμῆς καὶ διαστίξεως, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 8. «Δεῖ δὲ καὶ δῆλην εἶναι τὴν τελευτήν, οὐ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν.» ἐξαρτ. σημεῖόν τι, ὅτι ἡ περίοδος ἐτελείωσεν· γ) καὶ σχῆμά τι λόγου, σύντομος ἐπανάληψις (ἀνακεφαλαίωσις) τοῦ προτεγραμμένου πρὶν ἢ μεταβῇ τις εἰς ἄλλο ἀντικείμενον· ἢ κατ' Εὐστάθ. σχῆμα λόγου κατασταλτικὸν ἐνοίας ἐν ἐπιλόγοις· χρώμεθα τούτῳ τῷ σχήματι, ὅταν συμπληρώσαντες τὰ ῥηθέντα, ἐπί ἑτέραν ὑπόθησιν μεταβαίνομεν, Ὁ Ῥωμ. Λόγ. ξη. καλεῖ τὸ β'. Interductum librarii Ὁ Ἰσπαράτ. περὶ Ἀντισθ. οὕτω λέγει. «Ἀρξάμενος ἀπὸ παραγραφῆς, ἀναγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας,» ὅπου ἐγὼ ἐσημείωσα τὴν ῥῆσιν, ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ παραγράφου. Ὁ Ἀρποκρατ. ἀναφέρει ἐξ Ὑπερίδ. «Οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς,» ἀντὶ τοῦ, μέχρι τινὸς ὅρου ἢ ὡρισμένου χρόνου, μέχρι προθεσμίας, ἕως τῆς διορίας. 2) ὁ, τι χρήσεται εἰς τὸ περιθώριον πρὸς ἐξήγησιν ἢ διόρθωσιν τοῦ κειμένου· ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, σελίδες, διὰ τοῦ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν· οὕτω καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. ἐντεῦθεν καὶ β.) μεταβολὴ ἢ ἐπιδιόρθωσις γραφῆς τινος. 3) ἐξαίρεσις, ἐκβολή, ἀπόκρυσις τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας εἰς τὸ κριτήριον. ἢ ἀντίλογία, ἢ ἔγγραφος παράστασις, τὴν ὁποίαν ὁ ἐναγόμενος κάμνει ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίον τοῦ ἐνάγοντος καὶ κατηγόρου του, ἀγωνιζόμενος ν' ἀποδείξῃ ὡς μὴ ἔχουσαν τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν τόπον καὶ χώραν καὶ ἐπομ. μὴ δεκτήν, exceptio. Φώτ. «παραγραφή, ὅταν λεγομένη ὑπέρ τοῦ μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, μηδὲ ἀγωνίσασθαι, τὴν εὐθυδικίαν· ἢ ἡ κατὰ τὸν Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. περὶ Παραπρ. «Διαφέρει δὲ ἡ μεταλήψις Παραγραφῆς, ὅτι ὁ μὲν παραγραφὴ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι· ἡ δὲ μεταλήψις οὐ πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει, ὅτι ἄλλως ἐδεῖ αὐτὴν γενέσθαι·» ἢ κατὰ Πλάτωνα. «Γίγνεται παραγραφὴ, ὅτ' ἂν εἰς ἀπολογίαν ἐλθόντος νόμος προβάλληται, καθ' ὃν φησὶ δεῖν μὴ ὑπεύθυνον κατηγορίας.» Ἐγράφετο δὲ οὕτω. «Παραγράφομαι πρὸς τὸν δεῖνα τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, ὡς ἀφεθέντος τοῦ δεῖνα τῶν ἐγκλημάτων ἐμοί.» ζ) τὸ πρὸς παραβολὴν προτεγραμμένον, καὶ ἡ παραβολή, σύγκρισις, Διόδωρ. ἴδε καὶ, παραγράφω.

Παραγραφικός, ἡ, όν. Εἰς παραγραφὴν, σημπ. 3. ἀγώνων· ὅρα «Παρ. ἀγών,» constitutio translativa παρὰ Κικερ. de Invent rhet. 1, 8. παραίτησις, ἀπόκρουσις, ἀπορρίψις τοῦ ἀγῶνος, τὸ μὴ δέχεσθαι. «Λόγος παραγραφικός,» ὁ λόγος τοῦ κατηγορουμένου, ἐγκαλέσαντος εἰς τὸ κριτήριον, ὁπόταν παντελῶς ἀποβάλλῃ τὴν κατηγορίαν καὶ λέγῃ, ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν δεχθῇ τὸ κριτήριον, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, κ. τ. τ.

Παραγραφίς, ίδος, ἡ. Ὄργανον γραφικὸν, διά γράψιμον, Πολυδ. καὶ παρὰ τοῖς, Ο'.

Παράγραφος, ἡ. προσυπακ. γραμμή (παραγράφω), Πλησίον γεγραμμένη, γραμμή τις εἰς τὸ περιθώριον βραχεῖα, στιγμήν τινα κατὰ τὸ ἄκρον ἢ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα, συνήθης εἰς τὴν παλαιὰν Ἡσιοδίαν καὶ Τραγῳδίαν, ἐν ἧς ἐσημειοῦτο καὶ ἐφανερόνοντο τὰ μέρη τοῦ χοροῦ καὶ τῆς παραβάσεως (Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514.), ἅπερ ἀντεστοίχουν πρὸς ἄλληλα καὶ ἐνίοτε διεκόπτοντο διὰ τῆς μεταξὺ ὁμιλίας τῶν ὑποκριτῶν. 2) ὡς σημεῖον ὑποδιαστολῆς καὶ διαστίξεως πάσης. = παραγραφή. Καὶ ἴσως ἐσήμαινε καθόλου τὴν τῶν σελίδων γραμμήν, ἐν ἧς ἐθεμελιοῦτο αἱ στῆλαι (τὰ κατεβατὰ) τῶν σελίδων γραφὴς τινος. 3) Οἱ νεώτεροι ἔλεγον, παράγραφος, ὁ· τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, ἐν οὗ ἐσημείωναν τὰς γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου, διὰ νὰ γράψωσιν ἔπειτα ἐπ' αὐτῶν τὰς ἐρέδας, ὅστις καὶ Κανὼν, ἐλέγετο, Σουΐδ. καλεῖσθαι οὖν οὕτω καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, χάραξ, καὶ, χαράκιον, λεγόμενον. Παρ' ἡμῖν λέγεται παράγραφος, τὸ ἐν ἀρχῇ ἑκάστης νέας περιόδου τοῦ λόγου τασσόμενον σημεῖόν οὐ τινος καὶ τὸ σχῆμα οὕτως ⸗. ἔχει, μετὰ τινος ἀριθμοῦ, ἢ καὶ ἀριθμὸς ἁπλῶς.

Παραγράφω, Μ.ῶω (γράφω). Προσάπτω ἠγγύς πλησίον γράφω, προσθέττω. «Ἡ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν,» ἄλλου τινὸς πατρὸς τὸ ὄνομα ἐπισθεν τοῦ σοῦ ὀνόματος γράφειν, Δημοσθέν· ὅθεν «Παραγεγραμμένος,» ὁ μὴ κατὰ τὸν νόμον τοῦς πολίτας τεταγμένος. β) μιμοῦμαι ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Γραμμ., Schaef. Σχολ. περ' Ἀπ. Ῥ. 3, 158. 875. πρβλ. παραφράζω, ᾳ. 2) Παραγράφομαι τὴν γραφήν, ἢ καὶ ἅπεν τοῦ, γραφὴν, ἀποφεύγω, ἀποβάλλω, οὐ παραδέχομαι τὴν κατηγορίαν μου, ἀπορρίπτω ἐπὶ κριτηρίου, ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ, Ἰσαι. Φιλοστρ. Imag. στλ. 722. κτλ. πρβ. παραγραφή, ἐριθ. 8. ὅρα παρ' Ἡσυχ. παραγράφεται ἀποβάλλεται. ἐντεῦθεν τὸ «Ἀγών, λόγος παραγραφικὸς» καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐνεργ. «παραγράφειν τοὺς δανειστάς», παραπρούομαι, μὲ δολιότητα ἀπατῶ καὶ ἀποφεύγω τοὺς δανειστάς μου. 3) ἐν τῷ ἐνεργ. παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ τελειόνω, εἰς τέλος φέρω, ὅπερ ἄλλως καὶ, περιγράφω, λέγεται, μεθ' οὗ καὶ συχνάκις συγχέεται, Πολύβ. Σ'. 30. «Τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγραψην· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖνοι ἔτι καὶ τὸ παρ' Ἰωσήπῳ ιστ. 11. «Παραγραφὴ κακῶν· ὅτι τὸ, δυσπαράγραφος, ἀντὶ τοῦ, ἀτελεύτητος, ἄπειρος, ὅθεν

Παραγράψιμος, ὁ, ἡ. Ἐναντίον τοῦ ὁποίου δύναταν παραγράψασθαι, εἴτουν, ἄστατος, μὴ ἔχων τὸν τόπον του, ἀποβλητέος, ταὐτὸν τῷ, ἀπορρίψιμος, Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 170.

Παρέγυμνος, ὁ, ἡ (γυμνός). Ὁ πλησίον, ἢ ὁ πρός τι μέρος, ἢ ὀλίγον μόνον, σχεδὸν γυμνός. ὅρα

Παρεγυμνόω, ῶ. Μὴ ὀρθόν τινα τόπον, μέρος γυμνόνω, ἢ γυμνόνω τι εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον ἢ μέρος. 2) πλησίον, ἐγγὺς γυμνόνω, ἀποκαλύπτω, ἐκκαθαίρω. τροπ. κάμνω φανερόν, φανερόνω, δηλοποιῶ, κηρύττω λόγον, Ἡρόδ. 1, 126. 8, 19. ἔπος, 9, 44. ὅρα

Παραγύμνωσις, ἡ. Γύμνωσις μὴ ὀρθοῦ, ἢ εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον, μέρος. 2) ἡ ἐγγὺς, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον γύμνωσις.

Παραγύρωσις, ἐπίρ. (γῦρος), παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. διαμπερές, ἐπί τινος κυκλικῆς κινήσεως, ὅπου κάθε περιστροφὴ ἐγγίζει, ἐσώθεν ἢ ἔξωθεν, τὸν πλησιέστερον αὐτοῦ προτεγραμμένον κύκλον.

Παράγω, μέλ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τὸ μέρος, πλαγίως, ἢ ἐμπροσθέν τινος, ἢ εἰς τι ἄγω, φέρω. «Παράγειν εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸν δῆμον» ἔτι δέ, παράμερα φέρω τι ἐποικῶν, καὶ ἐπὶ στρατεύματος, κάμνω αὐτό, παρατεταγμένον ὄν, τὰ πράσσῃ ἐμπροσθέν μου πλαγίως· ὅρα α) παραστρατίζω τι, κάμνω νὰ μὴ πάρῃ τὸν ἴσιον δρόμον, βάλλω εἰς ἄλλην διεύθυνσιν, ἀλλοιῶ ἐποικῶ, διευθύνω· μεταβάλλω· «μοῖραι» Ἡρόδτ. 1, 91. τὸ δὲ «Παράγειν χορὸν, φέρω τριγύρω ἑνός τόπου, ἐπομ. ἀπάγω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος τόπου, Ἡρόδτ. 4, 158. ἀμφ. ἀνάγν." β) ἀπατῶ (ξεπλεκώ)· ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραφύσιν ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν ἄγειν, πλεκώ, παρεκτρέπω, ἠθικῶς ἢ μή, Πλάτ. «Παράγειν ἀναπεῖθοντας», Πλούταρχ. «Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν ὥραν μὴ κομιζομένους, ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον, ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν, ἀποδώσοντας.» «Μισθοὺς παρ.», ἐκμισθόω, Σοφ. Ἀντ. 294. Κορνὴ Δυκουργ. 21, 3. εὐχρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. κατὰ μέσ. διάλ. Ἀπὸ Πλάτ. Πολιτ. 2, 8. 2) φέρω, ἄγω πλησίον, ἢ προσάπτω, ἢ μέσα που, εἴς τι· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὑδάτος, φέρω τὸ νερὸν διὰ τοῦ αὐλακίου εἴς τι μέρος. «Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον.» συνήθ. εἰς χεῖρόν τι, κακόν τι, Θέογν. 404. β) κρυφίως εἰσάγω, παράγειν ἔσω, Ἡρόδτ. 5, 20. 3) Ἀπό τινος ἔξωθεν, ἐκβάλλω· ὅθεν τὸ, Παράγομαι, παρά Γραμματ. ἐπί λέξεων, αἵτινες ἐκβαίνουσι, προκύπτουσι ἢ ἔχουσι τὴν ἀρχὴν ἀπό τινος ἄλλης πρωτοτύπου. 4) «παράγειν ἑαυτόν ἔν τινι, εὐφραίνομαι εἴς τι. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 3. καὶ προβλ. συμπ. γ'. 6. «Παράγειν ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν,» ἀντὶ τοῦ, εὐφραίνεσθαι, φέρειν ἑαυτὸν εἰς σχολήν, εἰς τέρψεις, καὶ διατριβὰς τοῦ καιροῦ (εγλεντίζειν), ὡς τὸ Γαλ. S' amuser, καὶ Ἰτκλ. divertirsi. 5) ἀμετβτ. διαβαίνω, περνῶ ἐμπροσθέν τινος· προσέρχομαι, ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ· ἐξαρτ. ἐπὶ στρατεύματος, στρατεύω παρατεταγμένον· περνῶν ἐμπροσθέν τινος παρατεταγμένου (défiler). ἀφ' οὗ

Παραγωγή, ἡ. Τὸ ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἔμπροσθέν τινός ἄγειν· ἐξαιρτ. α) ἡ ἀπό τοῦ ὀρθοῦ δρόμου παρεκτροπή, ἐκβολή, ἀπάτη, ἀποπλάνησις, Δημοσθ. «Ἀπάτης παραγωγήν,» Ἡρόδτ. 6, 68. β) κίνημα τῆς φάλαγγος εἰς τὸ πλάγιον, ἐκ πλαγίου, ἀντίθετος τῇ ἐπαγωγῇ, Σχ. Δημ. Ῥαῖτ. 2) ἡ τῶν λέξεων ἀπό τῆς πρωτοτύπου ἐκβολή, καταγωγή, καὶ ἐξαρτος ἀπό τινος ἡμαρτημένου, ἢ διεφθαρμένου σχηματισμοῦ· καὶ ἡ ἐπέκτασις λέξεως διὰ προσθήκης συλλαβῆς ἐντέλει. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐπιτηδεύθη ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων εὐδιάν. β) παῦ. παρεκτροπή, ἐξαίρεσις ἀπό τοῦ κανόνος, διαφορά, ὡς π. χ. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 142. καλεῖ, Παραγωγάς, τὰς διαφόρους παρεκτροπὰς τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου. «Ἐλάσσονα δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι (οἱ Ἴωνες) νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγάων· πιθανῶς, ἐπειδὴ οὗτοι οἱ τρόποι τοῦ λέγειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίστανται εἰς τὰς διαφόρους κλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεις τῶν τελευταίων συλλαβῶν τῶν λέξεων. γ) παρεισπρὴ ἐκ τοῦ νόμου, παράβασις αὐτοῦ Πλάτ. 3) τὸ παρελαύνειν ἐν στράτευμα, ἤτοι περιῶν αὐτὸ παρατεταγμένον ἔμπροσθέν τινος.

Παραγωγιάζω, Ζητῶ τὸ κουμέρκιον διὰ τὰς ὄσας πραγματείας περνᾷ τις ἢ ἐκφέρει, αἰτ. προσ. ἀπό τινος, Πολύβ. δ'. 46. «Παραγωγιάζειν τοὺς εἰς τὸν Πόντον πλέοντας,» ἀπὸ τῶν εἰς τὸν πόντον πλεόντων πλοίων φόρον τινὰ ἀπαιτεῖν, παραγώγιον λαμβάνειν· παρὰ τὸ

Παραγώγιον, τό. (παραγωγή) καὶ ἄλλως διαγώγιον τὸ. Φόρος, τελώνιον, τὸ ὁποῖον πληρώνουσι τὰ ἔμπροσθεν ἢ διά τινος τόπου πλέοντα πλοῖα διὰ τὸ πέρασμα, ἢ διὰ τὸ ἐλεύθερον τῆς διά τινος τόπου μετακομίσεως, περάσματος τῶν πραγματειῶν, τὸ παρ' Ἰταλοῖς Transito λεγόμενον, καὶ παρὰ Γάλ. Passavant. Πολύδ. 9, 30. λέγεται καὶ τὸ τελώνιον διὰ τὴν ἐφορὰν τῶν πραγματειῶν.

Παραγωγίς, ίδος, ἡ. Μέρος τῆς πρὸς ξύλωμα βαλίδος μηχανῆς, βοηθοῦν εἰς τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετακόμισιν αὐτῆς, Φίλ. Μεχαν. σελ. 76.

Παραγωγός, ὁ, ἡ (παράγω). «Τῆς ἐκκλησίας παραγωγός,» Χαρίτ. γ'. ά. 20. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν φέροντα εἰς τὰς συναθροίσεις τὰς πασσγελίας. Ὁ πλησίον, ἐγγύς, πλαγίως, ἐμπροσθεν φέρων, ἄγων, ὁδηγῶν· ὅθεν ὁ παρατηρῶν, πλανῶν, ἁπτῶν. β) παθ. παραγωγος, πλανεσθείς. 2) παράγων, σχηματίζων ἀπὸ πρωτοτύπου τινός. καὶ ἐξαιρέτως ὁ κατά τινα ἡμαρτημένον, ἐσφαλμένον τρόπον παράγων, ἐκβάλλων τὴν λέξιν ἀπό τινος πρωτοτύπου. β) παθ. παράγωγος παραχθείς· ἐξαιρ. κακῶς, ἡμαρτημένως παραχθείς, ἢ παραγόμενος. «Ὀνόματα παράγωγα,» τὰ ἀπὸ πρωτοτύπων λέξεων παραγόμενα· οἷον· κάθαρμα, ἀπὸ τοῦ καθαίρειν, λόγος, ἀπὸ τοῦ λέγειν, κυλιχνίς, ἀπὸ κοῦ, κύλιξ, κ. τ. τ. 3) ἄμπθτ. διαβαίνων ἐμπροσθεν, καὶ ἐπὶ στρατεύματος, στρατεύων ἐμπροσθέν τινος παρατεταγμένων.

*Παραγώγως, ἐπίρρ. τοῦ παράγωγος. Κατὰ παραγωγήν.

*Παραγωνίζω. Ὀλίγον πρὸς γωνίαν κλίνω, μικρὸν γωνιώδης εἶμαι, κάμνω γωνίαν τινά, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16.

*Παραδαίνυμι, Μ.—δαίσομαι(δαίνυμι, Ἀπμλ.) Δειπνῶ παρά τινι, δοτ. προσ. ταυτόν τῷ, παραδειπνῶ. «Ταῖς παρδαίσατο Περσεύς,» Σιμωνίδ. παρὰ Τζετζ. Χιλ. ζ'. 144. παρ' αἷς ὁ Περσεὺς ἐδείπνησεν, ἔφαγεν.

Παραδακρύω, (δακρύω). Παρὰ τινι ἢ κληρίου δακρύω, συνδακρύω, τινί, Δουκιαν. (τὸ Τῶλον ἐν μόνῳ ἔν ἐστ. καὶ παρατατ. ὡς ἐπὶ τοπλείστου, βραχὺ κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀεὶ μακρόν.)

Παραδαρθάνω, Μ. = δαρθήσομαι. Ἀόρ. παρέδαρθον ποιητ. παρέδραθεν, (δαρθάνω, ἀπμλ.). Πλησίον ἢ παρά τινι κοιμῶμαι ἢ συγκοιμῶμαι, τινί, Ὀδ. Ψ. 88. «Παραδραθεῖν φιλότητι,» Ἰλ. Ξ, 163.)«, συγκοιμηθῆναι. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ποιητ. ἀόρ.)

Παράδειγμα, τό (παραδείκνυμι). Ἀπόδειξις, πρωτότυπος εἰκών, τὴν ὁποίαν βλέπων τις μιμεῖται αὐτήν, τύπος, ὑπόμπλ, Ἡρόδ. 5, 62. λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον εἶναι παρόμοιον ἄλλῳ τινί, περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν ἢ ἐπικύρωσιν ἢ πρὸς βεβαίωσίν τινος λεγομένου ἀναφερομένη μαρτυρία ἐκ συγγραφέως τινός. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 2. «Πάντες δὲ τὰς πίστεις ποιοῦνται διὰ τοῦ δεικνύναι, ἢ παραδείγματα λέγοντες·» ὁ Σχολ. Ἑρμογ. περὶ εὑρέσ. γ'. «Παράδειγμα ἐστιν, ὡς Ζήνων φησὶ, γοιομένου πράγματος ὑπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου· καὶ ἐν τῷ περὶ Ἐγχειρημ. αὐτόθι. Διαφέρει δὲ ἡ παραβολὴ τοῦ παραδείγματος, ὅτι τὸ μὲν παράδειγμα ἐξ ἱστορίας λαμβάνεται, ἡ δὲ παραβολὴ ἄνευ ἱστορίας καὶ ἀορίστως ἐκ τῶν γιγνομένων·» «Ἐπὶ παραδείγματος, μὲ τρόπον παραδείγματος, παραδειγματικῶς· ὅθεν

Παραδειγματίζω, παρὰ Πολυβ. μετὰ Αἰτιατ. Ὡς παράδειγμα ποιῶ τινα· ἵστημι, βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῶν πολλῶν εἰς παράδειγμα· ἐξαιρέτως λέγεται, ὅταν ἐπ' ἐγκλήματι δημοσίως τιμωρῆταί τις, διὰ νὰ βλέπωσιν οἱ ἄλλοι καὶ σωφρονίζωνται· ὅθεν, παιδεύω, τιμωρῶ, ἐπιτιμῶ, λοιδορῶμαι· ἔτι δὲ ταὐτόν τῷ, διαπρίζω, χλευάζω, περιγελῶ τινα· ὡς τὸ χυδαϊκὸν «Κάμνω τινὰ μασταρόνι.» ὅθεν

Παραδειγματικός, ἡ, ὄν. Ἐπίρ.— κῶς. Πάν ὅ,τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις ἢ παράδειγμα, ἢ νὰ προξενήσῃ, νὰ δώσῃ παράδειγμα, ἀπόδειξιν, ἢ χλεύην καὶ περιγέλειον, ἀνήκων εἰς παράδειγμα.

Παραδειγματισμός, ὁ (παραδειγματίζω). Τὸ παραδειγματίζεσθαι, ἡ πρᾶξις, ὁπόταν εἶδηται δημόσιόν τι παράδειγμα, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τιμωρίας, πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἄλλων· καὶ ἐπομένως 2) χλεύη, περιγέλειον, ἐντροπή, κ. τ. τ.

Παραδειγματώδης, ες, ὁ, ἡ (παράδειγμα, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παραδείγματος, ἢ τοῦ παραδειγματισμοῦ ὤν.

Παραδειγμάτωσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παραδειγματισμός.

Παραδείκνυμι, καὶ, παραδεικνύω, Μέλ. ξω (δείκνυμι) Ἐγγύς, πλησίον τίθημι, βάλλω καὶ δεικνύω· ἀρχ α) βάλλω τὸ ἕνα σιμὰ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ ἴδω τὴν διαφορὰν ἑκατ. παραβάλλω, συγκρίνω. «Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίοις,» Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. στ'. ά. 1. β) βάλλω ὑπ' ὄψει τινός, παριστάνω· καὶ ἑκατ. κάμνω. γ) βάλλω τι, φέρω καὶ δεικνύω ὡς ἀπόδειξιν, ἀποδεικνύω. δ) βάλλω, φέρω τι, ὡς παράδειγμα, τύπον, ἢ εἰκόνα καὶ δεικνύω, ὡς παράδειγμα προτίθημι προβάλλω, Πλάτ. Νομ. 8. σλ. 829. Ε. ἑξαρτ. πρὸς ποινήν, ἢ κατασχύνην, ε) δεικνύω, ἢ βάλλω εἰς θέαν κοινὴν πρᾶγμά τι κατεσκευασμένον, 5) βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινός, ἤτοι παρρησιάζω αὐτὸ καὶ τὸ ἐγχειρίζω, παραδίδω. Ξενοφ. Ἑλλην. 8, ά. 9. «Παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους· οἱ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν.» τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κύρ. β'. γ'. 8. «Οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν εἰς τὸν πόλεμον,» παράδειγμα. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Λύσ. 9. ἐξέφρασε ταύτην τὴν φράσιν διὰ τοῦ «Τοὺς φόρους ἀπέδειξε τῶν πόλεων λαμβάνειν ἐκείνους·» ὁ δὲ Διόδωρ. Σικελ. ιγ'. 104. σαφέστερον. «Τοὺς φόρους τούτῳ τελεῖν συνέταξεν. ζ) ἐπὶ χρημάτων, διορίζω τινὰ ποῦ νὰ πληρωθῇ, νὰ λάβῃ ἀργύρια, assigner.

Παραδειπνέω, ῶ. Μ. ήσω (δειπνέω). Πλησίον ποῦ τρώγω, παρά τινι δειπνῶ, παρ' ἑτέρου τινὸς τρώγω, συντρώγω, ὅθεν καὶ ὡς τὸ, παρασιτῶ, παράσιτος εἰμί. Παρ' Ἀθην. σελ. 623. κατὰ μέσ. ἀκόλουθ. «Παροδεδειπνημένος δ' εἰρηκ·» καὶ «Παροδεδειπνημένοι παῖδες πάλαι·» Παῦ. παραδειπνηθῆναι, ἀποστερεῖσθαι τοῦ δείπνου, χάνω αὐτόν, ὡς παρὰ Θεοφρ. Χαρ. Η'. «Παραδειπνηθῆναι, ὑστερηθῆναι τῆς τραπέζης.

Παραδείπνια, τά. Παραφάγια, Πορφ. ἀποχ. 3, 20. «Ζωμοῦ καὶ παραδειπνίων ἀφθονίαν,» καὶ ἄλλων ἐξαιρέτων τινῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν ἐκτὸς τῶν συνειθισμένων.

Παραδειπνίς, ίδος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 113. ταὐτὸν τῷ, παράσιτος.

*Παραδεσάριος, ὁ, = κηπουρός, Ἡσυχ.

Παράδεσος, ὁ· λεξ. Περσική, (χῆτις κατὰ τὸν Φώτ. ἐν Α. Φαβιαδί, λέγεται) καὶ σημαίνει κυρίως τόπον τινὰ μεγάλον κατάφυτον δένδρων καὶ περιφραγμένον, εἰς ὃν φυλάττουσι καὶ ζώα ἄγρια διὰ κυνηγίου, καθὼς γίνεται δῆλον παρὰ Ξενοφ. ἐν τῇ τοῦ Κυρουπαιδ. Α'. γ'. 14. καὶ Α'. δ'. 5. καὶ Ἑλλην. Δ'. α'. 14. «Παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστούς·» καὶ Ἀναβ. Α. β. 7. «Καὶ παράδεισος ἦν μέγας ἀγρίων θηρίων πλήρης, ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου,» τὸ παρὰ Γάλ. Parc. Ἔτι δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ Κῆπος, τόπος κατάφυτος δένδρων καρποφόρων καὶ ἀνθοφόρων, εἰς ὃν εἰσερχόμενοι οἱ ἄνθρωποι διατρέβουσι τὸν καιρὸν μετ' εὐφροσύνης, καὶ τοὺς περιπάτους ποιοῦνται. Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 13. «Κῆποι—οἱ παράδεισοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν) τὰ πλεῖστα διατρίβειν· ὁ Ξενοφ. Αὐτοῦ. §. 21. περιγράφων τὸ ἐν Σάρδεσι τοῦ Κύρου Παράδεισον λέγει. «Ὡς τὰ δένδρα αὐτοῦ καλὰ ἦσαν, ἐν ἴσου δὲ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐρυώνια δὲ πάντα καλῶς, ὁσμαὶ δὲ πολλαὶ καὶ ἡδεῖαι,» ὅπου παρατηρητέον τὸ «Ὀρθοὶ στίχοι τῶν δένδρων,» τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ παρὰ Γάλ. Allée, λεγόμενον, ἀντιστοιχεῖ δὲ καθόλου τῷ Τουρκ. Μπαχτζὲ, ἢ Μπαχτζὲ καὶ τῷ τῆς συνῳδ. Κῆμορφον περιβόλιον. Παρὰ Χριστιανοῖς λέγεται μεταφυσικώτερον καὶ ὁ τόπος, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν δικαίων ψυχαί, ὡς παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ τῶν Μακάρων νῆσοι. καὶ τὰ Ἠλύσια πεδία ἴδε Ἠλύσιον.

*Παραδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ, παραδέχομαι.

*Παραδεκτέος, α, ον, καὶ

Παραδεκτός, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον ἠδέως ἀσπάζη, ἢ δέχεταί τις· προσδεκτός, εὐάρεστος παρὰ τοῦ

Παραδέχομαι, ῶμαι, Ἰων. παραδέκομαι (δέχομαι, ἀπμλ.). μέσ. Ἀποθ. Δέχομαι, λαμβάνω, Ἰλ. Ζ, 178. 2) ἀναδέχομαι, πάρομαι ἐπάνω μού τι. «μάχην·» παρὼν τὴν μάχην, τὴν ὁποίαν ἄρχησεν ἄλλος, ἐπάνω μου καὶ τὴν ἐξακολουθῶ, Ἡρόδ. 9, 40. 3) ἐγκρίνω τι, στέργω, δέχομαι ὡς ὁρθόν, καλόν ἢ ἔγκυρον· ὡς κύρος, ἢ τόν τόπον του, ἀποδέχομαι.» Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. εὔχρηστον καὶ ὡς παθ. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. παραδεχθῆναι, ἐν χρήσει κατὰ παθ. σημασίαν.

*Παραδέω, Μ. ήσω (δέω). Πλαγίως δένω ἢ στερεόνω, Ἀθην. 5. σελ. 208. Β.

Παραδηλόω, ῶ (δηλόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ κατὰ αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δηλόω, φανερόνω, ἢ σημαίνω, μηνύω, ἐκφαίνω, λέγω, (μὴ γνωστόν τι), ἢ ἐγκαλῶ, προδίδω, ὅθεν

Παραδήλωσις, ἡ. Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δήλωσις, φανέρωσις, σημασία, κ. τ. λ.

Παραδιαζευγνύω, καὶ παραδιαζεύγνυμι, Μ. -ζεῦξω (ζεύγνυμι, ἀπμλ.). Ἐγγύς ἀλλήλων βάλλω ἀναχωρίζω· ἢ διαχωρίζω τὰ πλησίον ἑνός μετὰ τοῦ ἄλλου βιβλιδίνα, ἢ ἱστάμενα πράγματα· καὶ κακῶς, διαζευγνύω, ὡς παρὰ Γάλλῳ ἰσταμ. 8. κεῖται «Πρόβλημα παραδιαζευγμένον,» ὅπου αἱ προτάσεις οὐκ εἰσὶ διαζευγμέναι, κεχωρισμέναι καὶ ἀλλήλους ἀντικείμεναι, ἀλλὰ μόνον φαίνονται, ὅτι τοιουτοτρόπως κεῖνται. ὅθεν

Παραδιαζευκτικός, ἡ, ὄν. Ὁ παραλλήλως, πλησίον ἀλλήλων τιθείς καὶ διαχωρίζων· ὁ κακῶς ἢ ἀχρείως διαζευγνύων, χωρίζων. «Παραδιαζευκτικὴ σύνδεσμος,» λέγεται ὁ μὴ τῶν δύο τό ἓν δεχόμενος, ὅπερ ἴδιον τοῦ διαζευκτικοῦ, καὶ τοιοῦτόν ἐστι, κατὰ Πορφύριον, τὸ μόριον ἢ ἐν τούτῳ τῷ στίχῳ. «Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι,» ἀντὶ, καὶ ἁμὰ ἀπολέσθαι, ἤγουν Εὐστάθ. αὐτόθι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραδιάζευξις, ἡ. Ἡ πλησίον ταῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου θέσις ἢ στάσις τῶν πραγμάτων καὶ διαχώρησις· τὸ διαχωρίζειν παρίλληλα πράγματα· ἢ διαχώρισις καὶ διάκρισις πραγμάτων ὁμοίων ἀλλήλοις φαινομένων, κατὰ διαζευξις.

Παραδιαίρομαι, (ἴσαιτέω), ὡς ἀποδ. Παρά τινι συντόμως τρέφομαι, ζῶ, Σκιαδ.

Παραδιακονέω, ῶ (διακονέω). Παρά τινι εἰμὶ καὶ διακονῶ αὐτῷ, μετὰ δοτ. Ἀριστοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπηρετῶ.

*Παραδιαλλάττω, ἐν ἴσῳ τῷ, διαλλάττω. Περιλλάζω, Ἱεροκλ.

Παραδιαστέλλω (στέλλω), ταὐτὸν τῷ, παραδιαζεύγνυμι. ὅδεν

Παραδιαστολή, ἡ, = παραδιάζευξις. Διαχώρησις, ἐχωρήσεις καὶ διάκρισις πολλῶν ὁμοιοφαινομένων πραγμάτων· σχῆμα Ῥητορ. Rutil. Lupus, 4. σελ. 15.

*Παραδιατάσσομαι, Ἀττ. -τάττομαι (τάττω), μέσ. ἀποδ. Διατάττω ἀλλέως, ἀλλάττω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, π. χ. κτὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας», Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 37.

Παραδιατριβή, ἡ (διατριβή). Ματαία καὶ ἀνωφελὴς ἀσχολία, διατριβή· τὸ καταγίνεσθαι ματαίως ἐπί τι, μάταιος κόπος, Ν. Δ.

Παραδίδωμι, μέλ. -δώσω (δίδωμι), Παρέχω, ἐγχειρίζω, εἰς χεῖρας δίδω ἢ ἀφίνω τι, καὶ τὸ λαμβάνειν ἄλλως (κάμνω τσελίμι, Τουρκ.). «Παραδίδωμι τὴν ἐπιστολήν», δίδω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖρας, Δημοσθ. «Τὸν ἵππον παραδίδωμι τῷ ἀναβάτῃ», Ξενοφ. Δίδω τι εἰς τινα κατὰ χεῖρας, ἢ δίδω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω τὸ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, ἐγκαταλιμπάνω, ἐξαιρῶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 9, 87. καὶ ἐνταῦθα ἔπειτα ἀντὶ τοῦ, δίδω ἢ ἀφίνω τι μετὰ θάνατον εἰς τινα ἐκ τῶν ἐμῶν. Δίδω τι μαντάτα, παραδίδω ἐπὶ δεύτεραλιῶν, λόγων, ὁ ἐστι, ἀφίνω διὰ ζώσης φωνῆς ἱστορίαν τινὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, μακρύτερα λέγω, ὁ ἐπὶ, λέγω τι εἰς ἄλλους καὶ οὕτω δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον στόμα διαδίδεται ὁ λόγος εἰς πολλούς, ἐπὶ ψηφισμάτων, μύθων, διηγήσεων· ἔτι δὲ, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω τινί τι, Ἡρόδοτ. 5, 67. 7, 18. μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. παρ' Ἡροδ. 6, 103. 9, 78. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πωλῶ, καὶ, πρεδίδω, παρὰ Στεφ.

Παραδιηγέομαι, οὖμαι, μέλ. ήσομαι (διηγήσομαι), μέσ. ἀποδ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐν τῷ μεταξύ, κατ' εὐκαιρίαν, ἐν παρόδῳ, παρέργως, ἐν ταὐτῷ (περιστατικ.) ἢ ἔξω τοῦ προκειμένου διηγοῦμαι, ἀναφέρω, ἐκτίθημι, ἐξηγοῦμαι, προσθέτω, Δραπτοπ. Ῥητορ. γ'. «Παραδιηγεῖσθαι ὅσα εἰς τὴν σὴν ἀρετὴν φέρεται, ὡς ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Βίον Ὁμήρ. «Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παρειδιηγήματα», ὅδεν

Παραδιήγημα, τό. Ἡ ἐν παρόδῳ διήγησις πράγματός τινος, ἥτις κυρίως δὲν ἀνήκει εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὴν ὑπόθεσιν. καὶ

Παραδιηγήσεις, ἡ. Τὸ ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι· ἢ δὲ ταὐτὸν τῷ, παραδιήγημα, ἢ ἔξω δηλ. τοῦ προκειμένου διήγησις, ἢ κατὰ τὸν Ἀνώνυμ. ἐν Ῥητ. «Ἡ πρὸς τὸ χρήσιμον τοῦ ὑποκειμένου λόγου ἔξωθεν προστιθεμένη καὶ παραλαμβανομένη διήγησις ἐν τρόπῳ ἐφηγήσεως.

Παραδιϊκέω, ῶ (διοικέω). Ἐγγύς, ἢ μετά τινος ἄλλου διοικῶ, Πλούταρχ. 2) κακῶς διοικῶ, Συνεσ.

Παραδιόρθωμα, τά (διόρθωμα). Ἡμαρτημένον καὶ ἐπαλμένον διόρθωμα, Περφύρ. ἴδε Ὁμηρ. Παρ. Η'.

Παραδιόρθωσις, ἡ (διόρθωσις). Ἡ διὰ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς πρὸς ἄλλο ἢ διὰ γινομένης μεταβολῆς διόρθωσις, Πλούταρχ. 2) κακὴ, ἤτοι ἡμαρτημένη, μὴ προσηκουσα διόρθωσις.

Παραδιώκω, μέλ. ώξω (διώκω). Πλησίον, ἐγγὺς ἢ κατὰ πόδας διώκω, ἐπιδιώκω, Διονύσ. Ἁλικαρν.

Παραδοκέω, ῶ, μέλ. -δόξω (δοκέω, ἀμφλ.). Σφαλερά, ἢ ἀνάποδα δοξάζω· συνών. ἀπροσώπ. «παραδοκεῖμοι, μοὶ φαίνεται ὡς μὴ ὀρθὴν πως, ἀνάποδον, διαφορετικὸν ἀφ' ὅτι εἶναι· ἔχω γνώμην ἢ ἰδέαν οὐκ ὀρθὴν, σφαλερὰν· κάμνω σφαλερὰν ἀπόφασιν, κρίσιν, Ξενοφ. Πολ. Ἀθην. γ'. 1. «Ἐπειδὴ δὲ παράδοξον αὐτοῖς· ὅπου ἄλλοι, «Ἐπειδὴ περ δὲ ἄδοξον αὐτοῖς», ἂν λοιπὸν ἡ πρώτη ἀναγνωσις εἶναι ὀρθὴ, σημαίνει, ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ἀπό τινες ψευδοῦς, ἤτοι μὴ ὀρθῆς γνώμης ἀπεφάσισαν ποτέ.

Παραδολεσχέω, ῶ (ἀδολεσχέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀδολεσχῶ, Πλούταρχ. 8. σλ. 532.

Παραδοξάζω, μέλ. άσω (παράδοξος). Παρέδοξον ποιῶ, κάμνω τι ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ, εἰς θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν βάλλω, παρὰ τοὺς Ο'. οἵτινες ἔτι ἔχουσι καὶ

Παραδοξασμός, ὁ. Παράδοξον πρᾶγμα, θαῦμα, ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ.

Παραδοξία, ἡ (παράδοξος). Τὸ θαυμάζειν ἐπί τι παράξενον πρᾶγμα. 2) αὐτὸ τὸ ἴδιον παράδοξον, ἀνέλπιστον, ἀσυνήθιστον πρᾶγμα, Στραβ. ἀ· σελ. 11. καὶ 788.

Παραδοξολογέω, ῶ (παραδοξολόγος). Παράδοξα, θαυμαστὰ καὶ ἀπίστευτα λέγω, διηγοῦμαι. ὅδεν

Παραδοξολογία, ἡ. Λόγος, διήγησις παραδόξων πραγμάτων, Αἰσχίν.

Παραδοξολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις διηγεῖται, λέγει παράδοξα πράγματα.

Παραδοξονίκης, ου, ὁ (νικάω). Ναυτὴς παρ' ἐλπίδα, ἐπί τινος, ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ παγκράτιον, Πλουτ. Σύγκρ. Κίμ. ξ. 2. «Τὰ πλεῖστα διακρουόμενα τὰς ἀπ' ἀγκύστρου βολὰς ὥσπερ ἀδοξήμασι παλαισμάτων», ὅπου ἀναγνωστέον, «Ὡς παραδοξονίκας παλαίσμασιν, ἴδε ἐν τῷ, παράδοξος.

Παραδοξοποιέω, ῶ. Παραδοξοποιὸς εἰμι, παράδοξα πράγματα, θαύματα πράττω. ὅδεν

Παραδοξοποιία, ἡ Τὸ παραδοξοποιεῖν, κάμνειν παράδοξα πράγματα· καὶ, θαυματούργημα, θαυμάτιον ἔργον, παράδοξος πρᾶξις.

Παραδοξοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ παράδοξα ποιῶν, θαυματοποιός.

Παράδοξος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —δόξως (δόξα). Παὶ ὅ,τι εἶναι ἐναντίον τῆς συνήθους, καὶ κοινῆς γνώμης, ὄξης, θαυμαστὸν, ἐχωρησάσθη τι, ἔκπληξιν προξενῶν, ἀπίστευτον, ἀπροσδόκητον, παρὰ δόκησιν λεγόμενον ἢ γενόμενον, ἀνέλπιστον, παράξενον, ἐν γένει, τὸ παρὰ δόξαν ὄν, ἐκ κολοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ ὅδεν «Παραδοξότατον», ἐπίρ. καὶ ἐπὶ πολλὰ παράδοξον, παράξενον καὶ ἀνέλπιστον τρόπον, ἀπροσδοκήτως. «Παράδοξος ἀπαγγέλλειν, ταὐτὸν τῷ, παρακολουθεῖν. Εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς Ῥητορικῆς τοῦ κυρίου Φορτουνατιανοῦ, ἤτις εὑρίσκεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Αὐγουστίνου, κεῖται, Παράδοξον — Tametsi quidam parum diligenter loquentes, peradoxa pro his, quae sunt bonae opinionis accipiunt, unde vulgo etiam Olympionicos et caeteros victores sacrorum certaminum paradoxos vocant, magis consuetudine quam ratione ducti, ὅ ἐστιν, «Εἰ καί τινες, οὐκ ἀκριβῶς ὁμιλοῦντες τὰ Ἑλληνικὰ, λέγουσι παράδοξα καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι κατὰ τὴν κοινὴν καὶ ὀρθὴν δόξαν, ὥστε οὔτοι οἰονεὶ κακῶς παράδοξους τοὺς νικητὰς, καὶ ἐκείνους τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ τοὺς τῶν Ὀλυμπίων, ὁδηγούμενοι μᾶλλον ἀπὸ τῆς συνηθείας παρὰ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται τὸ, παράδοξος, παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. κῆ. 32. «Καίρε παράδοξε», ἀντὶ τοῦ, νικητά. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖ ὁ Εὐσέβ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. ἡ. 7. τοὺς ἱεροὺς μάρτυρας «Παραδόξους τῆς εὐσεβείας ἀθλητάς». Διὰ τοῦτο θέλουσί τινες καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λουκουλ. σύγκρ. «Παραδόξους», μόναν ἀναγινώσκεσθαι.

Παράδοσιμος, ὁ, ἡ. Παραδοθείς, δοθεὶς κατὰ παράδοσιν· ἀφεθεὶς κατὰ κληρονομίαν· κληρονομηθείς, ἀποκτηθεὶς κατὰ κληρονομίαν· ἐξαιρτ. ὅ,τι δύναται ἢ πρέπει νὰ διαδοθῇ κατὰ παράδοσιν ἢ νὰ διαχθῇ· ὅστις δύναται παραδοθῆναι. «Δόξα παράδοσιμος», τὴν ὁποίαν διὰ λόγου παρέλαβεν ἢ ἐξ ἀκοῆς ἠξεύρει τις, Πολύβ. «Γνώριμος δὲ τῆς πολλοῖς καὶ παράδοσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἢ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξαις. ἐκ τοῦ

Παράδοσις, εως, ὁ, ἡ (παραδίδωμι). Ἡ πρᾶξις, ἤτις γίνεται, ὁπόταν τις δίδῃ ἕνα πράγμα εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου. εἰς ὃν ἀνήκει, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καθὼς τὸ ἔλαβε (τσελίμ, Τουρκ.), ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δίδει τις χρεωστικῶς πρός τινα. Παραχώρησις, ἄφεσις, ὅσις τινὸς εἰς ἑνὸς ἄλλου χρῆσιν, εἰς δουλείαν ἢ εἰς ποινήν· ἢ παράδοσις, π. χ μιᾶς πόλεως· ἢ διὰ διαθήκης ἄφεσίς τινος πράγματος ὡς κληρονομίας. β) παθητ. ἡ γενομένη ἄφεσις, παράδοσίς τινος πράγματος· καὶ ἀντὶ τοῦ, προδοσία· γ) ἔξαιρτ. ἡ διὰ στόματος ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διὰ στόματος, ἢ ἔγγραφος ἐνθύμησις, παράδοσις μύθων, φημῶν, διηγήσεων, διδασκαλιῶν, ἐξωμάτων, τὸ ἀρημένον καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς ἢ δι' ἀκοῆς ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν πρὸς ἡμᾶς παρὰ τῶν γονέων ἡμῶν ἐλθόν, τὸ ὁποῖον κατὰ κληρονομίαν καὶ διαδοχὴν ἀπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν ἔχομεν, ἐπὶ πραγμάτων, λόγων, διδασκαλιῶν, ἱστοριῶν, καὶ ἡ περαιτέρω ἔκτασις καὶ μετάδοσις αὐτῶν. 2) ὅ,τι κατὰ παράδοσιν ἀφέθη, ἐξαιρτ. αἱ παρὰ τῶν προπατόρων εἰσαχθεῖσαι, εἰς ἡμᾶς παραδοθεῖσαι, παραληφθεῖσαι, ἢ κληρονομικαὶ διαταγαί, δόξαι, συνήθειαι κ. τ. λ. πᾶν ὅ,τε θεμελιοῦται εἰς ἱστορίας τρόπον τινά, καὶ ἂν δὲν τὸ συγχωρῇ πως ὁ ὀρθὸς λόγος· ὅδεν καὶ, κατὰ παράδοσιν εἰσαχθεῖσα, ἄγραφος διδασκαλία.

Παραδοτέος, ἕα, έον. Πρέπει νὰ παραδοθῇ, Θουκιδ.

*Παραδοτός, ἡ, όν (παραδίδωμι). Παραδιδόμενος. 2) παραδοθῆναι δυνάμενος· δυνατός, Πλάτ. Μέν. σελ. 93. Β. «Οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παρειλημμένον ἄλλῳ παρ' ἄλλου», (ὁ συνήθης τοιοῦτος, παράδοτος, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν παρὰ τοῖς Συγγρ. χρῆσιν καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν Γραμματικῶν.)

Παραδοχή, ἡ (παραδέχομαι). Δεξίωσις, ὑποδοχή, διατήρησις καὶ φύλαξις τοῦ ὑπερ παρέλαβές τις καὶ ἐδέχθη ὡς καλόν. β) ὅ,περ ἐδέχθη τις, παρέλαβε κατὰ παράδοσιν. «Πατρίους παραδοχάς», Εὐριπ. Βάκχ. 197.), τὰ παρά τῶν πατέρων ληφθέντα ἤθη, τὰ ὁποῖα παρὰ τῶν πατέρων ἐδεχθημεν καὶ φυλάττομεν ἐσαεί. 2) ἀποδοχή, ἔπαινος, συγκατάθεσις· ἢ κατάστασις τῆς διαθέσεως ἑνὸς ἀνθρώπου, καθ' ἣν ἐγκρίνει τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις ἄλλου.

Παραδρᾶσεῖν, καὶ ἐπικ. παραδρᾶσέειν, ἀντὶ, παρδαρεῖν, ὅ ἐστι, παρακομηθῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ παραδαρθάνω, Ἰλ. Ξ, 163.

*Παραδρεμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀορ. β'. τοῦ παρατρέχω.

Παραδράω, μέλ. άσω, ποιητ. παραδρώω (δράω). Δουλεύω τινί, εἶμαι αὐτῷ ὡς δοῦλος, ὑπηρέτης πρόχειρος, εἶμαι παρ' αὐτῷ ὡς δοῦλος, ὑπηρε-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ αὐτῷ, ὑπουργῶ, τινί τι· »Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες«, Ὀδ. Ο, 324. παρβ. ὑποδράω. (ᾱω, ᾰσω)

Παραδρομάδην, ἐπίρ. (παράδρομος). Ἐν τῷ παρέρχεσθαι, παρατρέχειν ἐν παράδρομῇ, ἀπερωντας ἐν παρόδῳ, Ὀρφ.

Παράδρομή, ἡ (παράδρομος). Τὸ παρατρέχειν, τὸ ἀπερᾶν, τρέχειν, διέρχεσθαι ἔμπροσθέν τινος, τὸ κατόπιν ἢ πλησίον τινὸς τρέχειν, τὸ μετὰ βίας τρέχειν καὶ διὰ τοῦτο σφάλλειν, ἢ ἐκ τῆς βίας ἀπροσεξία, τὸ ἀκούσιον πταῖσμα, σφάλμα, λάθος. »Ἐκ παραδρομῆς«, ἐν παριόδρομῇ, ταὐτὸν τῷ, παραδρομάδην, διαβαίνων, περωντας ἔμπροσθεν ἢ τρεχάτα, ἐν παρόδῳ. »Κολάκων παραδρομή«, τὸ τρέξιμον τῶν κολάκων κατόπι τινός πανταχοῦ, ὁ συνοδεύων τινὰ σωρὸς τῶν κολάκων, Ἀθην. ιβ'. σελ. 532. »Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, ὧν μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγων κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν«, ὅπου τὸ »Παραδρομὴν κολάκων καὶ παίδων στρατιωτικῶν«, κεῖται ἀντὶ τοῦ, »Κόλακας καὶ παῖδας στρατιωτικοὺς αὐτῷ παρτρέχοντας«, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἔτρεχον κατόπι αὐτοῦ«. »Ἐν παραδρομῇ«, ἀντὶ τοῦ, ἐκ παραδρομῆς, ἐν συντομίᾳ, συντόμως, ταὐτὸν τῷ, ἐπιδρομάδην, καὶ ἐπιτροχάδην, Ἀριστοτλ. πολ. γ'. »Νῦν μὲν οὖν τούτων ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δ' ἐπιστήσαντα δεῖ διορίσαι μᾶλλον«. Ἐν τῇ Παιδείᾳ. »Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομήν«, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς δεκαετίας, ἀφ' οὗ περάσωσι οἱ δέκα χρόνοι.

Παραδρομίς, ίδος, ἡ, παρὰ Vitruv. ε. 11. καὶ στ'. 10. παρὰ Λατίν. Xystus, Ὁ ὑπὸ αἰθρίαν, ἀστέπαστον τόπον περίπατος, ὅπου ἄλλοι περιδρομίς, ἔχουσι. Ὁ Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμ. σελ. 16. λέγει· »Καὶ τὸ μὲν ὕψος ἐστὶ τοῦ τείχους πλέον ἢ πεντήκοντα πήχεων, τὰ δὲ πλάτη τῶν παραδρομίδων ἅρματα τέτρωρα τέσσαρα κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν διάπλευσιν, τὸ ἀποῖον ὁ Στράβ. »Ἡ δὲ πάροδος ἐπὶ τοῦ τείχους ἐξ τέθριπτα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις βαδίζοντα, εἶπεν. Ἆρα ταὐτόν ἐστι τῷ, περίδρομος, καὶ τῷ Γαλ. Bastion, τὸ ἐπάνω τοῦ τείχους πρὸς πορείαν μέρος.

Παράδρομος, ὁ, ἡ (παρατρέχω). Ὁ ἀπὸ πλησίον, πολλὰ σημ., ἢ πλησίον, ἔμπροσθέν τινος τρέχων, ἢ περιπατῶν· καὶ οὐσιαστ. τόπος, πλησίον τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ τρέξῃ ἀπερῶν, διαβαίνων, τόπος στενὸς, ἔνθα δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ, ταὐτὸν τῷ, πάροδος. »Τὰ παράδρομα«, τὸ μεταξὺ τῶν τετιτωμένων διτύων κυνηγείου ἀφιεμένον διάστημα εἰς διάβασιν. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν Ε'. 35. ἔχει, »Διάστημα πρὸς τὰς διαδρομάς, ἃ καλεῖται παράδρομαι, ἐκ Ξενοφ. κυνηγ. στ'. 9. »Τὰ παράδρομα συμφράττωνα, τὸ μεταξὺ πρὸς διάβασιν διάστημα.

Παραδρύπτω, μέλ. ψω (δρύπτω). Πλησίον που ἢ εἰς τὸ πλάγι καταξύω, καταξεστίζω μέ τὰ ὀνύχια, ἢ ξύων καθαρίζω τι, ἀποξέω, ἀποκαθαίρω. »Τὰ λαιὰ τοῦ σώματος παραδρύψηνα, Δεβάν. δ'. σελ. 154.

*Παραδύμεναι, ἐπι. ἀόρ. β'. τοῦ παραδύω, ἀντὶ, παραδῦναι, ὁ ἐστὶ, παρεισδῦναι, Ἰλ. Ψ, 416.

Παραδυναστεύω, (δυναστεύω). Πλησίον τινός, ἢ μετά τινος δυναστεύω, συνεξουσιάζω, συμβασιλεύω, Θουκ. 2 παρὰ Ξυνεσ. ἐπιστ. 110. ἔχω δύναμιν παρὰ τῷ βασιλεῖ ἢ ἡγεμόνι.

Παραδύνω, (δύνω), ταὐτὸν τῷ, παραδύω.

Παράδυσις, ἡ, Ἡ πλησίον εἰσχώρησις, τὸ εἰσέρπειν, κρυφίως ἐμβαίνειν, χώνεσθαι ἐν τινι· τὸ πλησιάζειν κρυφίως πρός τινα ἢ ἐπί τι· τὸ ἐνεδρεύειν, παρατηρεῖν. Παρὰ Δημοσθ. σελ. 219. κεῖται. »Παράδυσις ἦν κατὰ μικρὸν καὶ ἐπισμόν«, παρεισχώρησις, τὸ προσμένειν εὐκαιρίαν, ὅπου ἄλλοι παρείσδυσις, ἀνέγνωσαν, παρὰ τό

Παραδύω, (δύω, ἀνμλ.), μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν καὶ κατὰ τὸν ἀμετβ. ἀόρ. τῆς ἐνεργ. συζυγίας παρέδυν εὐχρηστον. Πλησίον που μᾶσα, πρός τι ἀντικείμενον, ἐπάνω εἴς τι ὑπάγω ἢ ἔρπω, κυτάζω νὰ εἰσχωρήσω που ἐκ πλαγίου, ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος χωρῶ καὶ ἐμβαίνω ἔνδον που κρυφίως καὶ σιγανά, τρυπόνω, κρυφίως, σιγανὰ περιπατῶ· ὑποκρύπτομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, χώνομαι, irrepo, introeo, Λατ. insinuarai, Ἰταλ. Ἐπκ. ἀπαρμφ. ἀόρ. παραδῦμεναι ἀντὶ παραδῦναι, ἴδε παραδύμεναι (περὶ τῆς προσῳδίας ὄρ. δύω.)

Παραδώσειω, ἀφετ. ἐπίῤῥ. τοῦ παραδίδωμι. Ἐρίζειμι, ἀγαπῶ, κλίσιν ἔχω ἴσα παραδώσω, Θουκυδ.

Παραείδω (ἄείδω). Πλησίον, παρά τινι ψάλλω· ἔμπροσθέν τινος διά τ' ἀκούσῃ, ἢ νὰ ψάλῃ καὶ αὐτός τὸ ἴδιον, ἢ νὰ μάθῃ νὰ ψάλλῃ, συντροφεύω τινὰ ψάλλοντας, μετὰ σύτ. Ὀδ. Χ, 348.

Παρείρω, καὶ συγκόπ. παρῴρω. ἐπικ. παθητ. ἀόρ. παρηέρθην, Ἀττ. παρῆρθεν (ἀρείω, ἀνμλ. Πλησίον, πλαγίως αἴρω, σηκόνω, κρατῶ, βαστάζω ὑψηλά· παθητ. παρείρομαι, πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως, πρὸς τὸ μέρος μεταιωροῦμαι ἢ κρέμαμαι, Ἰλ. Π, 341. »Παρηέρθη δὲ κάρηι, παρηνέχθη, παρεκρεμάσθη, ἐκρεμάσθη ὀθλ. ἐπὶ τὰ κάτω πρὸς τὸ μέρος ἢ πλαγίως, διακοπὲν τῆς συνεχείας.

*Παρεξέω, ποιητ. ἀντὶ, παραύξω (ἀέξω). Πλησίον που αὐξάνω τι, μεγαλύνω, κάμνω ν' αὐξήσῃ ἢ προκόψῃ, εὐδοκιμήσῃ· παθητ. πλησίον που αὐξάνεσθαι, φύειν, προκόπτειν, Νίκ. Θηρ. 61. συνήθ. παραυξάνω.

Παρεξέω (ζέω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ ἀπὸ πλησίον, πολλὰ σημ. ζῶ ἐν στενῇ κοινωνίᾳ, δοτ. προσ. ἢ πράγμ. »Ψυχὴ τῷ σώματι παρεζώσα Πλουτ. προβλ. 5, 1.)«, ἢ πλησίον τοῦ σώματος καὶ κρεμαμένος ἀπ' αὐτοῦ ζῶσα ψυχή, ὑποτασσομένη αὐτῷ, ὑπουργοῦσα καὶ συναπολυομένη, Κέβητ. Σμ. 5, 1. 2) ζῶ κατ' ἄλλον τρόπον. »Παρεζῆν βούλεσθαι, εὐχεσθαι ἑωυτῷ ἄλλην διαγωγὴν καὶ ἐξὸς ζωῆς· ἔξεν 3) ζῶ ἀλλέως ἢ ἔπρεπε νὰ ζῶ, εἴτουν κάμνω κατάχρησιν τῆς ζωῆς, ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως, ἔξω τοῦ προσήκοντος ζῶ, ἀποτυγχάνω τοῦ καλοῦ καθ' ὁδόν, ἀληθινοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, Πλουτ. περὶ ἀγωγ. §. 17. »Ζῆν οὐ παρεζῆν χρή«.

Παρεζευγνύω, καὶ παραζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Πλαγίως, πλησίον ζεύγνω, συνδέω, συνάπτω, ἑνόνω.

Παραζηλόω, ῶ (ζηλόω). Παροξύνω, ἐρεθίζω, εἰς ζῆλον, ἢ φθόνον, ὀργὴν φέρω· ὀργίλον, ζηλότυπον, θυμοῖσι ποιῶ· πειράζω, παρακινίζω, πρὸς ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν παρορμῶ. π. Κορινθ. Ι. 13. »Παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον«. 2) οὐσιαστ. ζηλότυπος γίνομαι, ἀμιλλῶμαι, ζηλεύω, παρά τοῖς Ο'. ἴδε

Παραζήλωσις, ἡ. Ζηλοτυπία, φθόνος, Ἔξεκ. κ'. 3.

Παραζητέω, ῶ (ζητέω). Ἀνωφελὲς, ἢ μὴ ὀρθὸν, ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ πρέποντος ζήτημα, ἔρευναν ποιῶ· ἢ ἀνωφελὲς ζήτημα, ἐρώτημα κάμνω, Ἀντωνίν. ιβ'. 5.

Παράζυξ, γγος, ὁ, ἡ (παραζεύγνυμι). Πλησίον ἄλλου ἀζευγμένος· ὡς οὐσιαστ. συνήθ. πρόκειρος ἵππος. 2) μεταφρ. περιττός, ὑπὲρ τὸν διωρισμένον ἀριθμὸν ὤν. »Ἱππεῖς παράζυγες«, Ξενοφ. Κυροπ. στ'. β'. 32. ὅπου, περιζυγά, ἡμαρτμ. κεῖται, Ἀριστοτ. Πολ. β'. 4.

Παραζώνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ζώνη, τελαμών, β'. Βασιλ. ιη'. 11.

Παραζωνίδιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παραζώνιος, τὰ παραζωνίδια, = παραζώνια. (ῐ)

Παραζώνιος, ὁ, ἡ (παραζώνη). Παρὰ τὴν ζώνην, ἢ πλησίον τῆς ζώνης κρεμάμενος, εὑρισκόμενος. »Τὰ παραζώνια«, κρεμάμενα εἰς τὸ ζωνάρι τοῦ σπαδικοῦ κοντὰ ξίφη, ξιφίδια (χατζάρια), μάχαιραι.

Παραζωννύω, καὶ, παραζώνυμι, μέλ. ώσω (ζώννυμι, ἀνμλ.). Πλαγίως, ἢ πρὸς τῇ πλευρᾷ ζώνω, κρεμῶ εἰς τὸ ζωνάρι. Μέσ. παραζωνύομαι, ζώνομαί τι πρὸς τῇ πλευρᾷ, ἢ ἐξαρτῶ, βάλλω, κρεμῶ, φορῶ κρεμάμενον εἰς τὴν μέσην, εἰς τὴν πλευράν μου, εἰς τὸ ζωνάρι μου, Πλάτ. Πολ. ἡ. ὄθεν

Παραζωστρίς, ίδος, ἡ. Τὸ εἰς τὸ ζωνάριον κρεμάμενον μαχαίριον, Ἡσύχ.

Παραθαλασσίδιος, καὶ Ἀττ. παραθαλαττίδιος, παραθαλάσσιος, καὶ Ἀττ. παραθαλάττιος, ία, ιον, καί, ὁ, ἡ (θάλασσα). Πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος ἢ εὑρισκόμενος, Ἡρόδοτ. ζ, 191. 5, 25. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) οὐσιαστ. παραθαλάσσιον, τό, περιαιγιάλιον, ἢ ἄκρα τῆς θαλάσσης, ἔνθα σκάζουσι τὰ κύματα.

Παραθάλπω, μέλ. ψω (θάλπω), Εὐριπ. Μήδ. 143. Θερμαίνω, περιποιοῦμαί τι ὡς ἡ κλῶσσα τὰ γεννήματα αὐτῆς· μεταφορ. καταπραΰνω, τὸν πόνον ἐλαφρύνω, μετριάζω, παραμυθοῦμαι, περηγορῶ.

Παραθαῤῥύνω, ἀττικιστ. παραθαρσύνω (θαρσύνω). Θαῤῥαλέον ποιῶ, θάῤῥος ἐμβάλλω, ἐμπνέω, πλησίον τινὸς ἱστάμενος ἢ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω τινά, Ξενοφ. Κυροπ. Ζ'. ά. 18.

Παραθέσομαι, ᾶμαι, μέλ. -θήσομαι, Ἰων. θήσομαι (θέομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποδ. Πλησίον τινὸς ἱστάμενος βλέπω, ἀντιθεωρῶ, ἢ καὶ συγκρίνω, παραβάλλω.

Παραθέλγω, μέλ. ξω (θέλγω). Ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἡσυχάζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 71.

Παράθεμα, τό (παρατίθημι), ταὐτὸν τὸ ἐπίθεμα, Ἡσύχ. Πᾶν ὅ,τι τίθεται ἐπί τι ἢ παρά τι, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ εἰς τὴν πλευράν· ἔξαιρ. 2) τὸ κεκομμένον, φαρμένον φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν.

Παραθεμιστεύω (θεμιστεύω). Παβαίνω νόμον, ἢ δίκαιόν τι διὰ τούτου αὐθεντῶ τινα, ἢ ἐγγίζω, πειράζω, περιῤῥιζόνω τινά, παρβλ. παραβαίνω. »Τὸν ἔνδεον γνώμοναι«, Στοβαίου Θυσ. σελ. 984. κατὰ τῆς θείας ἐντολῆς ἁμαρτάνει.

Παράθεναρ, = παραίθεναρ.

Παραθερίζω, συγκ. παραθρίζω (θερίζω). Πρὸς τούτοις, ἢ ἐν παρόδῳ θερίζω· ἀποκόπτω· παρεκόπτω, ὡς τό, παρατέμνω, Ἀπολλών. Ἀργον. β'. 601. καὶ Κόϊντ. Σμυρν. Ι. 238.

Παραθερμαίνω (θερμαίνω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος, πλαγίως θερμαίνω. 2) καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως ζεστάνω, Αἰσχ.

Παράθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Κατὰ πολλὰ, ὑπέρμετρα θερμός, ζεστός· συνήθ. τροπικ. παρὰ αὐτῷ, παρὰ τὸ προσήκον θερμός, ἀρέσιμος, τελμήρος, Διόδ. ιδ'. καὶ Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. λόγ. λζ'.

Παράθεσις, εως, ἡ (παρατίθημι). Τὸ πλησίον, προσέτι θέτειν, βάλλειν· ἢ πρόσθεσις τό προστιθέμενον, ἢ πλέον τοῦ ὡρισμένου ἢ τοῦ προσήκοντος θέσις· β) ἡ προσθήκη· 2) ἡ πλησίον τινὸς θέσις, ἔνεκα παραβολῆς ἢ διαιρέσεως, τό παραβεβλημένον, ἀντιπάστων, ἀντιπαθέσεως· καὶ· β) ἡ παραβολή, σύγκρισις· ἢ παρ' ἄλλα θέσις, παραθεώρησις, ἀντίθεσις· τό βάλλειν ἢ ἡ θέσις ἔμπροσθέν τινος καὶ πρόσθεσις, ἀναπαίδευσις, ἀπόθεσις, καὶ ἀποθήκη, τὰ πρὸς ποταμίευσις, ἀπόθεσις, καὶ ἀποθήκη, τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, ἤτοι τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ζῶν, ζωοτροφία (κουμπάνια) καὶ μαγαζί, Πολλ. β. »Κύριος τῆς φρουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως. 4) Τὸ βάλλειν ἐμπροσθέντινας φαγητόντι β) ὡς παράθεμα, τὸ παρατιθέμενον, φερόμενον εἰς τὴν τράπεζαν φαγητόν, καὶ ἐμπροσθεν εἰς τοὺς δειπνοῦντας βαλλόμενον, »Τοὺς τῆς παραθέσεως φέροντας διακόνους, Πολλ. λα'. 4. 5) τὸ ἐκθέσθαι, τὸ καταθέτειν ἢ φυλάττειν ἐγγεγραμμένον τι ἢ ἀργύριον· τὸ καταγραφεῖν, ἢ περιττὸν εἰς τὸ κατάστιχον. β) τὸ ἐκτεθειμένον ἐγγράφως, ἢ ἔγγραφος ἔκθεσις· ἀπομνημόνευμα, ἤτοι γραφή τις πρὸς ἐνθύμησιν πράγματός τινος γενομένη. γ) τὸ ἀναφέρειν, ἢ προτεπιφέρειν παρεκβάματα πρὸς ἀπόδειξιν, τὸ ἀναφέρειν συγγραφέα τινά, καὶ ἐπομ. δ) ἡ μαρτυρία αὐτή, τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἐκ τινος, citat.

Παραθέτης, ου, ὁ (παρατίθημι). Ὁ παρατιθείς, ὁ φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, διατάκτης συμποσίου, Φιλοξ. Γλωσσ.

Παραθετικός, ἡ, όν. Ὁ παρατιθείς, ὁ πλησίον, ἢ προσέτι ἄλλων. 2) ὁ παριστῶν, παρηγορίζων καὶ συνιστῶντι.

Παραθέω, Μέλ. θεύσομαι. συνηθέστ. παρατρέχομαι (θέω, ἀνωμ.). Παρατρέχω, πλησίον τινός, ἢ πλησίον τρέχω. β) τρέχω ἔμπροσθέν τινος, ἢ ἐν παρόδῳ τρέχω καὶ φεύγω· ὅθεν γ) ταχέως τρέχω ἐπί τι καὶ διαπερῶ, ἐν τῷ τρέχειν περνῶ. 2) προλαμβάνω τινὰ ἐν τῷ τρέχειν, ἔρχομαι πρό τινος. 3) τρέχω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ταχέως τρέχω πρός τι καὶ φθάνω αὐτό, Ξεν.

Παραθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Θεωρῶ τι, παρατηρῶ, ἐπιστοπῶ τι πλησίον ἄλλου τινός, ἢ βλέπω, θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου τινὸς πραγματος καὶ συγκρίνω, παραβάλλω αὐτό· ἀντεξετάζω, ἀντιπαραβάλλω, τί τινι, ἢ, τινά τινι, τί πρός τι. »Πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἑαυτόν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', ἡ. 2. »Μίλωνος παραθεωρῆσαι τινα, συγκρῖναι, παραβάλλαι τινὰ μετὰ τοῦ Μίλωνος. 2) παραβλέπω, λαμβάνω βλέπων, εἰς ἐντάζω τι καθὼς πρέπει· καταφρονητικῶς ἀπορρίπτω, εἰς αὐδὲν λογίζομαι, Πράξ. Ἀποστόλ. ς'. 1.

Παραθήγω, Μέλ. ξω (θήγω). Ὀξύνω, ἀκονῶ εἰς τι· ἐν γένει, παροξύνω, ἐκκαρδίνω, ἐκβαρύνω πρός τι· ὅθεν, Παρατεθηγμένος, ἠκονημένος, παροξυνθείς.

Παραθήκη, ἡ (παρατίθημι). Τὸ προσέτι βαλλόμενον, προστεθειμένον· πρόσθημα, προσθήκη. 2) τὸ παρά τινι κατατεθέν, ἀναποτομευμένον, πρός φύλαξιν βαλμένον πρᾶγμα, ἐκέχυρον, depositum, καὶ παρὰ Γαλ. dépôt. Ἡρόδοτ. 9, 45. »Παραθήκην ἡμῖν τὰ ἔπεα τάδε τεθῆμαι· ἄλλως δέ, ταὐτὸν τοῖ, παρακαταθήκη· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνδριάντων, ὡς τὸ, ὅμηρος, Ἡρόδ. 6, 73.

*Παραθήξ, ῆγος, ὁ (θήγω). Πρᾶγμά τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκονῶσι, (ἀκονοβελὴς καὶ περιττὴ ἐκτασία τοῦ Ἐρυκίου εἰς Φιλ. Θεστ. 17, 3.)

Παράθηξις, ἡ (παραθήγω). Τὸ ὀξύνειν, ἀκονᾶν, προπ. ἐκβαρύνωσις, ἐγκαρδίωσις, ἐμφύχωσις πρός τι.

Παραθητεύω (θητεύω), μετὰ δοτικ. παρά τινι θητεύω, δουλεύω καὶ μετᾶῳ, Πλούταρχ. 9, σελ. 52.

*Παραθιγγάνω, Μέλ. θίξομαι (θιγγάνω, ἀνωμ.). Πλησίον, ἢ πλαγίως, ἢ ἐν παρόδῳ ἐγγίζω· (ἐνεστ. παραθίγω ὅθεν ἔχει κακεῖς καλὸς συγγραφεύς.)

Παραθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Ἐκ πλαγίου, πλαγίως ἢ εἰς τὴν πλευράν, κατὰ μέρος θλίβω. Παράθλον, τό (ἆθλον). Ἀγὼν πάρεργος, Σχολ. Πινδ. Νεμ. 3, 42.

Παράθρηνος, ὁ, ἡ (θρῆνος). Πλησίον, ἢ μεταξὺ τῶν κοσμημάτων τῶν θρηνιτῶν, ἢ παρά τι καθίσματα αὐτῶν ὤν, Πολυδ. »Παράθρανος ὁδός, ταὐτὸν τῷ, πάροδος, ἡ μεταξὺ τῶν θρανιτῶν ἢ ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός.

Παραθρῴσκω, ἀντὶ τοῦ, παραθαρσύνω, Διοδ. Σικ. α'. σελ. 621. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. Τολμηρὸς ἢ θρασύς εἰμι εἰς μὴ ἀνήκοντα καιρόν.

Παράθραυσμα, τό. Τὸ ἀποτινος τεθραυσμένον, κεκομμένον, ἐκ τοῦ

Παραθραύω (θραύω). Ἀποκόπτω (τζακίζω), πλησίον ἢ προσέτι μέρος ἀπό τινος, τροπ. νεκρόνω, ἀδυναμίζω, κόπτω τὴν δύναμιν. »Τὸ ἐπιεικὲς τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς παρὰ δίκην τὴν ὀρθὴν ἐστι παρατεθραυσμένον, Πλάτ. Νόμ. ε'. σελ. 2052.

*Παραθρέω, ήσω, = παροράω.

Παραθριγκίζω. Μετὰ θριγκοῦ περιφράττω, περικλείω τι ἀπό τὸ μέρος, ἢ πλησίον ὡς μετὰ θριγκοῦ, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 3, 18.

Παραθρίζω, συγκ. ἀντὶ, παραθερίζω· ἴδε παραθερίζω.

Παραθρυλλέω, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149. ὅπου νῦν ὑστέρου, περιθρυλλέω, κεῖται.

Παραθρώσκω, Μ. -θροῦμαι (θρώσκω, ἀνωμ.). Παρατρέχω, πλησίον, ἐμπροσθέν τινος τρέχω ἢ πηδῶ, Διονύσ. Περιηγ. 286.

Παραθυμιάω, άσω (θυμιάω). Πλησίον, ἐγγὺς θυμιάω, Διόδωρ. Σικ. μετὰ δοτικ.

Παραθύρα, ἡ (θύρα). Δευτέρα θύρα, πλαγία θύρα, ὀπισθινὴ θύρα.

*Παραθύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ παραθύρα. Μικρὰ παραθύρα, Γλωσσ. Σνεφ.

Παράθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Πλησίον τῆς θύρας, ἢ παρὰ τῇ θύρᾳ κείμενος, Νικήτ. Χρον. ιδ'. 5. »Παράθυρος πύλη, μικρὰ θύρα, ἢ μὴ κυρίως θύρα, ἀλλὰ τὰ δευτερεῖα αὐτῆς ἐπέχουσα (παραπόρτι, portt). Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, παραθύριον, τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, θυρίς, καὶ θυρίδιον, Πλούταρχ. καὶ Ρλημ. Ἀλεξάνδρ.

Παραθύω, καὶ συγκ. παρθύω, ύσω (θύω, ἀνωμ.). Ἀπό σιμᾶ, ἢ σιμᾶ τινος ἐμπροσθεν τρέχω· ἐμπροσθεν τινος πετῶ, περνῶ ἐπόχους, ἢ ὁρμῶ, Ἀνάλεκτ. β'. 259. »Ὥρην εὐδὲ τάχιστος ἐν αἰθέρει παρθύσει ὀρνιχων· αὐτὸ τοῦ, ὑπερβαίνειν τινά ἐν τῷ τρέχειν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. θύω.)

Παραί, ποιητ. ἀντὶ τῆς, παρά, Ἰλ. Ο, 175. ἐντεῦθεν τὸ Λατινικ. prae.

Παραιβάζομαι, ὁ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 556. ἴδε παραιβάτας.

Παραιβαζόνη, ἐπίρρ. (παραβαίνω). Πληγὴν τινὸς, ἢ εἰς τι ὑπάγοντας, μετὰ γεν. πάρχπιτεδου, Ὀππικ. Κυν. α'. 483. πλησίον τῆς ὁδοῦ.

Παραιβασία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παραβατία, = παράβασις, ἀθέτησις, ἔγκλημα, Αἰσχ. Θῆβ. 748. Κοϊνπ. Σμ. 13. Ἡσ. Θεογ 820.

*Παραίβασις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παράβασις. 2) μονοπάτι· ἔξοδος διὰ τὰ φύγῃ τις, σωθῇ, Ἀπολλώνι. Ἀργ. δ'. 812. »Ὅλεθρον παραίβασιν, ἢ πρὸς φυγὴν ἔξοδος, πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος τρόπος, μέσον.

Παραιβατεύω, ῶ· ποιητ. ἀντὶ, παραβατέω. Πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγι στέκομαι, Ἀθήν. σελ. 609. »Τὴν παραιβατήσασαν αὐτῷ γυναῖκα, ἀντὶ, τὴν παραβᾶσαν αὐτῷ, παρὰ τὸ

Παραιβάτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. παραιβάτις, ιδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παραβάτης, παραβάτις (βαίνω, παρά). Ὁ πλησίον τινὸς ἢ ἄλλου τινὸς ἱστάμενος ἢ καθήμενος· καὶ ὁ ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης, ἐπὶ τοῦ δίφρου καθήμενος, ἢ ἐν τῇ μάχῃ συνεργῶν καὶ συμπολεμῶν, Ἰλ. Ψ, 132. ἢ ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐργασίᾳ τινί, ὡς παρὰ Θεοκρίτ. γ'. 32. ὁ συνεργάτης. ἴδε παραβάτης. 2) ὁ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ βαίνων· ὁ ἁμαρτήσας καὶ ἐκτραπεὶς τοῦ δικαίου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 540. ὅπου ἄλλοι, παρβάτας, ἀναγν. ἴδε, παραβάτης.

Παραίβατον, ἀντὶ τοῦ, παραιβαζόν, Ὀππικ. Παραίβολος, ποιητ. ἀντὶ, παράβολος. 2) »παραίβολα κερτομέϊνι πιθαν. ὡς τὸ, παραβλέπειν ἀγορεύειν, ἐρεθίζεσθαι, ἀντεπισκώπτειν μὲ πλαγιοκυτάγματα, Τζν. Ἐρμ. 26.

*Παραιγιάλιος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ. (α)

Παραιγιαλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. παραιγιαλῖτις, ιδος, ἡ (αἰγιαλός). Παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἤτοι πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, παραθαλάσσιος, Ἀθήν.

Παραιγίαλος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παραιγιαλίτης, Σχόλ. Δικαίρχ. 243. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. παραγιάλιον, καὶ κατεχρηστικῶς, περιαιγιάλιον, καὶ συγκοπῇ, περιγιάλιον, τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ τὸ περὶ τὸν αἰγιαλὸν μέρος τῆς γῆς.

*Παραίζω, ποιητ. ἀντὶ παρίζω.

Παραίθεναρ, αρος, τό, ἀντὶ παράθεναρ. Τὸ ἀπό τοῦ μικροῦ δακτύλου παρὰ τὸ στῆθος, ἤτοι τὸν μέγαν μύονα τοῦ ἀντιχείρου· μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρός διάστημα, Ἡσυχ.

Παραιθύσσω, ξω (αἰθύσσω). Πλησίον που βάλλω εἰς κίνησιν· ἐξάπτω, παρακινῶ, διεγείρω, Πίνδαρ. Ὀλ. Γ', 89. »Θόρυβον παραιθύσσειν. α) ἁμβτ. πλησίον ἐμπροσθεν διαβαίνω· φαίνομαι, δεικνύω τὸν ἑαυτόν μου ἐν τῷ διαβαίνειν, ἐν παρόδῳ ἐκφαίνομαι· ἐκπίπτειν τι κατὰ συμβεβηκός, π. χ. λέξις ἐκ τοῦ στόματος, Πινδ. Πυθ. 1, 169.

Παραίνεσις, ἡ (παραινέω). Τὸ καταπείθειν, ἐγκαρδιόνειν· προτροπή, παραίνησις, συμβουλή, νουθεσία, διδασκαλία.

Παραινετήρ, ῆρος. καὶ, παραινέτης, ου, ὁ. Ὅστις παραινεῖ, συμβουλεύει, διδάσκει, σύμβουλος, διδάσκαλος, ὅθεν

Παραινετικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀντίκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος εἰς παραίνεσιν· προτρεπτικός, συμβουλευτικός, νουθετικός.

Παραινέω, ῶ· ἐσω, Ἐπικ. ήσω (αἰνέω). Ἐγκαρδιόω, ἐνθαρρύνω, συμβουλεύω, νουθετῶ, προτρέπω, παραινῶ, καταπείθω, συμβουλήν ἢ διδασκαλίαν δίδω, μετὰ δοτ. προσ. Πινδ. καὶ Ἡσιόδ. σπανίως μετὰ αἰτ. προσ. Ποσσ. Εὐρπ. Μηδ. 719. Reisig comm. cr. Σοφ. Ο. R. 1197. ὅτι δὲ, διδάσκω· συμβουλεύω, τινί τι, εὔχρηστον ἀπό Ἡρόδ.· οὐ σπανίως δὲ συντάσσ. αὐτὸ τῆς αἰτιατ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 8, 19. 85.

*Παραινίσσομαι, ξομαι, Ἀττ. -τομαι (αἰνίσσομαι), μέσ. ἀποθ. Λέγω τι ὡς αἴνιγμα, σεσιτευκῶς καὶ αἰνιγματωδῶς λέγω· δίδω τινὶ νὰ καταλάβῃ, Ἀθην. 13. σελ. 605. Βατθλ. ὡς καὶ τὸ, ὑπαινίττομαι.

Παραίνυμαι (αἴνυμαι), ταὐτὸν τῷ, παραφέρομαι, ποιητ. Ἡσυχ.

Παραιολίζω (αἰόλλιξω). Ἀπατῶ, Λυκόφρ. 1094. καὶ 1330. ποιητ.

Παραίπασμα, τό· ἴδε παράπασμα.

*Παραιπεπίθησιν, παραιπεπιθοῦσα, ἐπὶ. ἀντὶ, παραπίθῃ, παραπιθοῦσα, γ'. ἑνικ. ὑποτ. καὶ θηλ. μετοχ. ἀορ. β'. ἑτερογν. τοῦ παραπείθω.

Παραίρεσις, ἡ. Ἀφαίρεσις· σμίκρυνσις, ὀλιγοστεύσις, Πλάτ. »Οὐσίας παραίρεσιν. ἐκ τοῦ

Παραιρέω, ῶ· ήσω, ἀορ. παρεῖλον (αἱρέω, ἀνωμ.). Ἀπό πλησίον που, ἢ, ἀπό τινος ἀφαιρῶ, σηκόνω, ὑστερῶ, γυμνόνω, ἁρπάζω, πτί παρά τινος· καὶ, τί τινέμ· ὅθεν, σμικρύνω, ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω· Ξενοφ. Κυρουπ. στ. β'. 15. »Τὰ ἐκείνων ὀχυρὰ παραιρεῖσθαι, πάρνειν, ἀφαιρεῖν ἐκ τούτων, σμικρύνειν τὸν ἀριθμόν, ὀλιγοστεύειν· ὅθεν »Παρηρημένοι τὰ ὅπλα, Δημοσθ. αὐτὸ, ἀφηρημένοι, ἐξαρματωμένοι, καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. γ'. 18. »Τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃρῆσθαι, ἀντὶ, ἀφῃρῆσθαι· καὶ μικρὸν ἀνωτέρ. ς. 14. »Τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Πέρνω τὰ ὅρματα ἀπό τὸ πλῆθος, Ἐξαρματώνω, μέσ. τάμ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω τινά νὲ παραιτήσῃ τι, ἢ νέ γένῃ ἀποστάτης, ν' ἀποτιμήσῃ, τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἄλλου εἰς τὸ μέρος μου, Ξεν. καθόλου, ἀφαιρῶ, ὑπεραίρω, γυμνόνω· ἁρπάζω· ἀφ' οὗ

Παραίρημα, τό· Θουκυδ. δ'. 48. «Ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες ἀπαγχόμενοι», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τελαμῶνας, ζώνας. «Ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, Τελαμῶνας τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων ὥσπερ ζώνας ἐποίουν, καὶ πλέκοντες αὐτά, καὶ ποιοῦντες ὥσπερ σχοινία, οὕτως αὐτοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὸ ἀπάγχεσθαι· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, Παραρήμματα ἱματίων· ὁ Γαλην. ἐν τῷ β'. ὑπομνημ. τοῦ περὶ Ἄρθρ. βιβλ. τοῦ Ἱπποκρ. ἔχει. «Παράρματα καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ παραιρούμενα ὑπὸ τῶν ἀμφιεσμάτων ὑπὸ τῶν ῥαπτόντων αὐτά· ἆρα, παραίρημα, λέγεται τὸ πρὸς ταῖς ὠαῖς τῶν ὑφασμάτων ἐνυφασμένον χοντρὸν ὕφασμα (καθὼς π. χ. ἡ τσιμοῦχα, ἡ φατσιά, ἡ ἄκρα τοῦ ῥούχου, τῆς τζόχας, ἥτις εἶναι χοντροτέρα τοῦ κυρίως ὑφάσματος, καὶ χωρίζεται). Παρ' Ἱπποκρ. κεῖται εἰς αὐτὶ τούτου «Πάρερμα». καθόλου, δέμα· ζώνη· κομμάτι ἀπό τινος ὑφάσματος μακρὺ κομμένον· ἆρα τὸ παρὰ Θουκυδίδ. δύνασαι ἑρμηνεύθῃναι διὰ τοῦ «Ἱμάτια κατὰ μῆκος παρατεχιζόμενα». ἐκ Πολυαίν. Στρατ. ζ'. 49. «Σχοινίῳ καὶ ἱματίοις, κατὰ μῆκος παρεσχισμένοις, συνάπτοντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν τειχῶν καθῆκαν».

*Παραίρω, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ποιητ. παρεῖρω· ὅρα τοῦτο.

Παρασαβάζω, (παρὰ, σαβάζω) ταὐτὸν τῷ, παραμαίνομαι, καί, παρανοέω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. παραισαβάζειν, παραμαίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ Σαβοῦ· τοὺς γὰρ βακχεύοντας, Σαβαζίους καλοῦσι, καὶ Σαβοὺς· καὶ τὸ βακχεύειν, σαβάζειν.

Παρασβέννομαι, σβέννυμαι (αἰσθάνομαι, ἀσμ.), μέσ. ἀποθ. Προτάτε, ἄμα δὲ καὶ, ἢ ἐν παρόδῳ, κρυφίως (sous main) παρατηρῶ, ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω. 2) κατὰ, σφαλερῶς αἰσθάνομαι ἢ παρατηρῶ, ἀπατῶ ἐμαυτόν, ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν αἰσθήσεών μου, Πλατ. Θεαιτ. 13. Ἀρετ. 3, 6. «Ὅταν τε παρακούειν, ἢ παροράν, ἢ ἄλλο τι παρασβέννεσθαι λέγεται». Παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. Δ'. β'. 30. «Ὡς παρησθέσθη τῶν φευγόντων», ἀντὶ τοῦ, ὀλίγον, ἢ κλεπτικῶς, κλεφτὰ κλεφτὰ ἀκούω ἢ παρατηρῶ.

Παραίσιος, καὶ, παράϊτιμος, ὁ, ἡ (αἴσιος). Ἀπαίσιος, ὁ μὴ κατ' εὐχὴν ὤν, ὁ δυστυχίαν, ἢ κακὸν σημαίνων· ὁ κακοῦ οἰωνός· «Σήματα παραίσια». Ἰλ. Δ, 381. ἀναιτία, παράκτος τοῦ αἴτιου, ἄπασι χαλεπά, ἢ ἀλλοία τῶν προσηκόντων, ἀπρεπῆ· σημεῖα δηλαδὴ ἐπὶ δυστυχοῦς σημασίαι.

Παραΐσσω, ξω (αἴσσω). Παρατρέχω, ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον τινός πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, παρέρχομαι, ὁρμῶ, Ἰλ. Θ, 98. Τ, 414. καὶ Ε. 670. «Ἀλλὰ παρῆξεν», παρέδραμε, παρῆλθε· καὶ αἴτ. προτ. ἐμπροσθεν πρό τινος, Ἰλ. Δ. 615. «Ἵπποι γάρ μ' ἐπαρῆξαν, ταχὺ παρῆλθον· (Ἐπικ. υ – – –, παρὰ δὲ Τραγ. συνήθ. υ υ – –)

Παραιτέομαι, οῦμαι, ήτομαι (αἰτέω), μέσ. ἀποθ. Διὰ δεήσεων, μὲ προκαλέσεις ἀποστῶ, ἀπολαμβάνω τι· ἐξαιτοῦμαι, ἐξαιτεύω τι, Πλουτ. Νεμ. 10, 56. Ἡρόδ. 1, 24. 90. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 4, 146 καθόλου, παρακαλῶ, δέομαι, ἐξοῦ, Ἡρόδ. 4, 154. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 1, 90. 2) μὲ τὰς παρακλήσεις ἡμερόνω, ἡσυχάζω, ἡσυχάσω, καταπραΰνω, τινά, Ἡρόδ. 5, 132. 5, 31. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 14. «Τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ· καὶ Ἀναβ. ζ'. 16. «Πέμπει πρὸς Κλέανδρον παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν». Δημοσθ. παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς[μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συγγνώμην αἰτῶ διάτι, ἀπολογοῦμαι, ἀθῶον ποιῶ ἐμαυτόν, Γκλλ. Β' excuser· Ἀριστοτέλ. «Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα, ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις». 3) διὰ δεήσεων, ἢ ἁπλῶς, παραιτῶ, ἀφετῶ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἀποπέμπω, ἀποστρέφομαι, (ἀπαρνέζω) ἀφίνομαι, ἢ ἀφίνω, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω (τὸ ζήτημά τινος, δὲν δέχομαι τοῦτο προφασιζόμενος) Ἡρόδοτ. 4) δι' αἰτήσεως συγγνώμης, διὰ παρακλήσεως, μετιτεύων ἐλευθερόνω, τινά τινος, π. χ. «Παραιτούμενός σε τῆς τιμωρίας», Διονύτ. Ἁλικ. ζ'. 46. παρακαλῶ διά τινα. 5) παρακαλῶν, ἢ διὰ παρακλήσεως ἀποστρέφω, ἀποτρέπω. «Ἐκυτὸν τῶν σχετλίων ἀποτρεπόμενος», Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. α'. 10. ὅθεν

Παραίτησις, ἡ. Παράκλησις, παρακάλεσις· ἡ διὰ δεήσεως ἀπόλυσίς τινος πράγματος, ἐξιέτευσις· τὸ ζητεῖν συγγνώμην διάτι, ἀθώωσις. 2) τὸ διὰ παρακλήσεως ἀποβάλλειν τι· μὴ δέχεσθαί τι, ἀποβάλλειν, ἀφετεῖν. 3) τὸ μετιτεύειν ὑπέρτινος· τὸ μετιτεύειν διά νὰ ἐλευθερωθῇ τις, ἐξαιτεῖσθαι· ἀπολογία. Πλάτ. Νόμ. εκ'. «Ἐπὶ μηδεμίᾳ τῆς μονῆς παραίνησις ἔτι τούτῳ παρ' ἄρχοντι γίγνεσθαι», μηδεμία συγγνώμη. «Οὐκτου παραίτησις», Πλούταρχ.

Παραιτητής, οῦ, ὁ, Ὁ παραιτούμενος, ὁ παρακαλῶν· ὁ δεόμενος συγγνώμης. 2) ὁ ἀποβάλλων, μὴ δεχόμενός τι. 3) ὁ μετιτεύων ὑπὲρ ἄλλου, κ. τ. λ. ὅθεν

Παραιτητικός, ἡ, όν. Ὁ δεόμενος συγγνώμης. 2) ἀποβάλλων τι.

Παραιτητός, ἡ, όν (παιραιτέω). Διὰ παρακλήσεως ἀποκτηθείς. 2) διὰ δεήσεως, κατὰ δέησιν ἡμερωθείς, ἐξιλεωθείς. 3) διὰ δεήσεως, ἢ ἁπλῶς, ἀποβληθείς· καὶ τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ παρατηθῇ, ὅτοι διὰ δεήσεως ἢ φιλίας, δυσκοπήτης, ἢ ἀποβλὴ διὰ δεήσεων, ἢ ἐκκλίνη, ἀπορυγῆ. Πλάτ. Νόμ. ί. «Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα, οὔτε τινὶ συγχωρητέον», παρὰ τὸ δίκαιον δηλαδὴ ὑπὸ τῶν δώρων παρατρέπεσθαι.

*Παραιτίς, ἡ (αἰτία). Ἄλλη, δευτερία αἰτία.

Παραίτιος, ὁ, ἡ· καὶ, παραίτιος, ία, ιον (αἰτία). Συνυπεύθυνος, συνένοχος· καὶ ἐπὶ καλοῦ συμμέτοχος, μέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος, συνεργός· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, αἴτιος.

Παραιφεμένος, η, ον, μετοχ. ἐνεστ. μέσ. ἐπικ. ἀντὶ, παραφέμενος, ἐκ τοῦ, παράφημι. Πρακτικῶν, ἐνθαρρύνων, Ἰλ. Ω, 771. Ἡσιόδ. Ὁμ. Δημ. 337. Ἡτ. Θ. 90.

Παραιφασία, ἡ (παράφημι)· καὶ, παραίφασις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παράφασις. Ἡ διὰ λόγων πειθώ, παράκλησις, Ἰλ. Α, 793. Ο, 404. παράινεσις, συμβουλή· καὶ, παράφασις, Ἰλ. (τὸ πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ρ.)

Παραιφάσσω, Μ. ξω, καὶ Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, τιναίσσω, παρακινέω. 2) οὐδέτ. ἀντὶ τοῦ, πηδάω.

Παραιφρονέω, ῶ· ποιητ. ἀντὶ παραφρονέω. Παράφρων εἰμί, ἢ γίνομαι, Θεόκριτ. κε'. 262.

Παραιωρέω, ῶ (αἰωρέω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὴν πλευρὰν τινος κρεμῶ. Πᾶσ. πλησίον που, ἢ παρὰ τῇ πλευρᾷ, εἰς τὸ πλάγι κρέμασθαι, κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω. «Παρηώρητο ξιφίδιον, εἶχον εἰς τὴν πλευρὰν αὐτῶν κρεμάμενα ξιφίδια, ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. 7, 61. «Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν, παρωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης», κρεμάμενα ἐκ τῆς ζώνης. «Ἐζήτησε κεῦφαι καὶ παρηωρημένα», ἐλαφρὰ καὶ πρὸς τὰς πλευρὰς κρεμασμένα φορέματα, Ἡρωδιαν γ'. 4. ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Ῥιχνόμενα ἀναπεταρδικα. Μάτ. ἔχω τι κρεμάμενον εἰς τὸ πλάγιόν μου, ὅθεν

Παραιώρημα, τό. Τὸ πλησίον, ἢ πρὸς τὴν πλευρὰν τινος κρεμάμενον ἢ κρεμασμένον. 2) τὸ μέρος ἐφ' ᾧ, ἢ τὸ δι' οὗ κρεμᾷ τις ἑαυτόν, βρόχος, κρεμάθρα, Θουκυδ.

Παραιώρησις, εως, ἡ. Τὸ κρεμᾶν πλησίον ἢ πρὸς τῇ πλευρᾷ, κρέμασις,

Παρακαβάλλω, συγκ. ἀντὶ, παρακαταβάλλω, ὅθεν,

*Παρακάββαλε, Ἐπ. ἀντὶ, παρακατέβαλε, γ'. πρόσ. β'. ἀορ. Ἰλ. Ψ, 127. 683.

Παρακαθάπτω, ψω (ἅπτω). Πλησίον τινὸς ἅπτω, προσάπτω, προσαρμόζω, θηλύνω, κρεμῶ εἴς τι.

Παρακαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (ἕζομαι, ἀσμ.), Μέσ. Ἀποθ. Πλησίον τινὸς καθέζομαι, ὑπάγω καὶ κάθημαι, συγκάθημαι, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 8.

Παρακαθεκτικός, ἡ, όν (παρακατέχω). Ὁ παρ' ἑαυτῷ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ στερεὸς κατέχων, κρατῶν.

Παρακαθεύδω, Μ. –ευδήσω (εὕδω, ἀσμ.). Πλησίον τινὸς καθεύδω, κοιμῶμαι, ἢ διανυκτερεύω, φυλάττω τὴν τῆς νυκτὸς φυλακήν.

Παρακάθημαι, ἀμπρμφ. παρακαθῆσθαι (ἧμαι, ἀσμλ.), μέσ. ἀποθ. Πλησίον τινὸς κάθημαι. παρεδρεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 10. «Καὶ γὰρ αὐτὸς τετελεύτηκεν, ἐγὼ δὲ ζῶσε παρακάθημαι, ὅπου ἢ παρά, ἱκανὸς εἶναι, σημαίνει, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺν καιρὸν παρ' αὐτῷ κάθημαι· ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Καθήμαι καὶ τὸ προσφυλάττω».

Παρακαθίζω, Μ. –ιζήσω, Ἀττ. –ιῶ (ζω, ἀσμλ.). Πλησίον τινὸς καθίζω τινά. Μέσ. παρακαθίζομαι, πλησίον τινὸς κάθημαι, Ξενοφ. Παιδ. Ε'. ε'. 3. μετὰ δὲ αἰτιατ. βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον μου, Λουκιαν. Ἀλ. 12. «Τοὺς πλουσιωτάτους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον». (ἐτὶ δὲ μεταχειρίζονται τὸ ἐνεργητ. καὶ ὡς τὸ μέσον, πλησίον καθήμαι.)

Παρακαθίημι, Μ. –καθήσω (ἵημι). Πλησίον, ἢ πρὸς τῇ πλευρᾷ καθήμαι, ἀφίνω, στέλλω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατὰ τὸ βάθος, νὰ κρέμηται πρὸς τὰ κάτω. «Τὰς χεῖρας παρακαθίημι, ἐξαίτιας τοῦ κόπου (ἐκ τῆς κουράσεως) ἀφίνω, κρεμῶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ κάτω, Πλούτ. Νικιτ. 9.

Παρακαθίστημι, Μ. –καταστήσω (ἵστημι). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγι τινὸς θέτω, καθίστημι, βάλλω νὰ στηθῇ, Δημοσθ. κατὰ δὲ τοὺς ἀμτβ. χρόνους, παρακατέστην, κτλ.) πλησίον ἵστημαι, παρίστημαι, παρατίθεμαι.

Παρακαίριος, καὶ, παρὰ Λογογρ. αὐχρηστότερον, παράκαιρος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. παρακαίρως (καιρός). Ἔξω τοῦ πρέποντος καὶ ἁρμοδίου καιροῦ ὤν· πὰν ὅ,τι γίνεται, ἢ πράττεται, ἢ λέγεται ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἀπρεπὲς, ἄδικον, ἀνάρμοστον, ἢ ὑπέρμετρον, Ἡτ. Ε. 331. «Παρακαίρια ῥέζων». Ἰσοκράτ. εἰςΔημόν. «Τὸν πλοῦτον παρακαίριος ἠγάπα», ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸν πρέποντα.

Παρακαίω, Μ. καύσω (καίω, ἀσμλ.). Πρὸς τὴν πλευρὰν, ἢ πλησίον καίω, ἀνάπτω· μὴ ἀνακατόνω τι φαγητὸν, ἀφίνω νὰ καῇ ὀλίγον τι καὶ λάβῃ κακὴν γεῦσιν· κατακαίω.

Παρακαλέω, ῶ· Μέλ. έσω (καλέω, ἀσμλ.) Καλῶ, κράζω, φωνάζω τινὰ ἵνα ἔλθῃ πρός μέ, ἢ πλησίον μου, καλῶ, μεταπέμπω, μεταπαλάω, προσκαλῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ί. 2. «Ἐὰν τις κάμνῃ . . παρακαλεῖς ἰατρούς, ὅταν εἶναι ἀρίστους τοὺς προσκαλεῖ, κράζει τοὺς ἰατρούς· καὶ Συμπ. β'. 21. «Ἐμὲ παρακάλει, ἵνα σοὶ συμπανθάνωμι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. Ε'. β'. 3. καὶ Η'. ζ'. 3. «Πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὺμὸν παρακαλεῖτε», προσκαλέσατε, κράξατε ὅλους νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ μνῆμά μου· καὶ ἑπομένως, ἀντὶ τοῦ, κράζω, φωνάζω εἰς βοήθειαν, τινὰ σύμμαχον, Ἡρόδ. 7, 158 δέομαι ἐπικὴν βοηθείας, καθόλου δέ, δέομαι, ἱκε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεύω, αἰτῶ, ἐπικαλοῦμαι· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 10. «Ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν. 2) καλῶ τινα τὶς τὸ γένημα, ἤτοι νὰ τὸν φιλεύσω, προτρέπω, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. α'. 2. «Ἐπὶ ξενία ἐτύγχανον αὐτούς, παρεκάλεσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων, οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι. 3) διεγείρω, προτρέπω, παροτρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, ἐξορμῶ, παρακινῶ. Ὁ αὐτ. Ἀναβατ. Γ'. α'. 16. «Παρακαλοῦντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα. κατίμεταφ. ἐξάπτω, ἀνάπτω, κάμνω ν' ἀνάψῃ, ὡς παρὰ Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. δ'. 9. «Πίτταν καὶ στυππεῖον, ἅ τοχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγαν, ἐξάπτει, ἐπαυξάνει, ἐξεγείρει. 4) παρηγορῶ, Οἰκονομ. Σ'. 12. «Ὅτ' εὐφραινόμεθα — μεταδιδόντες, καὶ εἴ τι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες, ἀντὶ τοῦ, παρηγοροῦντες, παραμυθούμενοι. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἁπλῶς καλεῖν· ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. δ'. 7. «Οἱ στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἰσω· καὶ τέλος σημαίνει τὸ, ἐπιθῶ, ἐπιστῶ, ὡς ἐν Οἰκον. Σ'. 3. «Ὁ ἀδάμας — τὰ πλείστου ἄξια σκεύη παρακάλεια.

Παρακαλλίμαχοι, οἱ, Ἀνθλεκτ. β'. 224. ἡμέτρητ. ἀνάγν., ἀντὶ πυρακαλλίμαχοι, (κατὰ Ῥείμερον, ὀρθότερον, παρακαλλίμαχοι, ὅτε σημαίνει, νόθοι Καλλίμαχοι, Ψευδοκαλλίμαχοι, πλήμμελεῖς αὐτοί.)

Παρακαλπάζω (καλπάζω), Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 6. Πλησίον τοῦ ἵππου διέρχομαι, διατρέχω ὁρμῶ ἐπανεστέρω, aller au trot, trotter avec ou à côté de ids καλπάζω.

Παρακάλυμμα, τό (παρακαλύπτω). Πᾶν ὅ, τι πλησίον, ἢ πρόσθετι, ἢ ἐμπροσθεν κρέμαται, ἢ δι' οὗ καλύπτεταί τι ἀπ' ἀπέναντι, ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν αὐτοῦ· τὸ ἐρειμένον σῶμα ἢ κάλυμμα ἐμπροσθέν τινος, σκέπασμα (περδές)· καὶ μεταφορ. πρόσχημα, πρόφασις, εὐγχημος προφασιολογία, δικαιολόγησις, Protesto, Ἰταλ.

Παρακαλύπτρα, ἡ· ταυτόν τῷ, καλύπτρα.

Παρακαλύπτω, Μέλ. ψω (καλύπτω). Σκεπάζω, καλύπτω, κρύπτω τι, βάλλω ἢ κρεμῶ, ἢ ἀρτῶν κάλυμμά τι ἐμπροσθεν ἢ πλησίον αὐτου.

Παρακαμμύω, ποιητ. ἀντὶ παρακαταμύω (μύω). Πλησίον τινὸς προσέτι καμμύω, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡσύχ. (περὶ τῆς προτριβλίας ὀρ. μύω.)

Παρακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Ἀπό τι μέρος, ἢ πλαγίαν, ἢ πλαγίως, πρὸς τὸ μέρος κάμπτω, λυγίζω, ἢ διευθύνω τι, ἡνιοχῶ. 2) ἀμπτ. ἐκκλίνω, παρέχωρῶ, παρκμπῶ, ἀποφεύγω, Διόδ. Σικελ. 5, 60.

Παρακανθίζω (ἀκανθίζω). Ἄμμ δὲ καὶ ἀκανθωτός εἰμί, ἢ πρὸς τὰ πλάγια μέρη ἀκάνθας ἔχω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. «Φύλλα παρακανθίζοντα, ἃ πλαγίας ἀκάνθας ἔχοντα.

Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ (ἄκανθα, φύλλον). Πλησίον τῶν ἀκανθῶν φύλλα ἔχων.

Παρακαταβαίνω, Μ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον που, ἢ ἐν καιρῷ τῆς πράξεως ἢ τῆς μάχης κ. τ. ὁ. κατεβαίνω ἀπό τοῦ ἵππου, τῆς ἁμάξης, ἢ ἀλλοθέν ποθεν.

Παρακαταβάλλω, Μ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Κυρίως, πλησίον, ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου βάλλω, καταβάλλω, ἢ καταρρίπτω, πλησίον καταβάλλω, Ἰλ. Ψ, 127. βάλλω τι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἤτοι ὁλόγυρα βάλλω. «Ζώμα εἰ παρακαβάλοιο, ἀντὶ, παρακαταβάλοι, περιζώσοιο, περὶ τὰ αἰδοῖα ἔβαλε, Ἰλ. Ψ, 683. 2) διεκδικῶ, «Παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλήρουν (Ἰσαῖος καὶ Δημοσθ.) ἀμφισβητῶ, φιλονεικῶ, πρωτολογοῦμαι μετά τινος ἔνεκα τοῦ δικαίου τῆς κληρονομίας· βάλλω ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐν τῷ τριτηρίῳ καὶ ποσότητά τινα χρημάτων ὡς ἐνέχυρον (ὡς δεπόζιτο), τὴν ὁποίαν χάνω, ζημιοῦμαι, ὁπόταν δὲν παρρησιάσω ἢ δὲν ἀποδείξω τὸ δίκαιόν μου. Αὕτη ἡ καταβλητέα ποσότης τοῦ ἀργυρίου λέγεται, παρακαταβολή. Ἀρποκρατ. «Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν· οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν, καὶ οἱ περὶ κλήρων, ἢ ἐπὶ κλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες, ἀργύριον τε κατετίθεσαν· καὶ τοῦτου ἐχρὴν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττήσειεν· ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητητέων δῆλόν ἐστιν, ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο· καὶ Πολυδ. η'. 6. «Παρακαταβολὴ δ' ἦν, ἐπὶ μὲν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητημάτων, τὸ πέμπτον· ἐπὶ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν, τὸ δέκατον». Λατιν. Sacramentum, καὶ Sacramento contendere cum aliquo.

Παρακατάβασις, ἡ (παρακαταβαίνω). Ἡ πλησίον τινὸς κατάβασις, ἢ διὰ νὰ σταθῇ τις πλησίον τινός· ἔκφρτ. τὸ παρρησιάζεσθαι εἰς τὸ κριτήριον διὰ νὰ διαυθεντεύσῃ τις ἐναντίον κατηγορίας τινός· ἔτι δὲ καὶ ὁ δεύτερος παρρησιασμὸς κατὰ τὴν ἰδίαν κρισολογίαν, la duplique, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956. Ε.

Παρακαταβολή, ἡ (παρακαταβάλλω). Τὰ ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ὁ ἐνάγων, ἢ ὁ καταφεύγων εἰς τὸ ἐπὶ ἐφέσεως κριτήριον κατέθετο, μάλιστα διὰ πράγματα, περὶ κληρονομίας, εἰς τὸ κριτήριον, τὰ ὁποῖα ἔχασεν, ὅτε δὲν ἐφόρεσε ἰκανὰς ἀποδείξεις, ἴδε παρακαταβάλλω, ἀριθμ. 2. καὶ παράβολος.

Παρακαταγωγή, ἡ (κατάγω). Εἶδος ἀγωνίσματος, ἢ σχῆμα πάλης, ὑποτελεσμοῦ, πεδούλωμα, ὁρ. Εὐστ. εἰς Ὁμήρ. Ψ. 731.

Παρακατάθηκη, ἡ (παρακατατίθημι). Τὸ παρακατατεθειμένον πρᾶγμα, ἔκφρτ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδεται εἴ τινα, εἴτε κτῆμα, εἴτε χρήματα, διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ἀσφαλῶς, καὶ ὁπόταν τὸ ζητήσῃ ὁ δώσας νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτὸν καθὼς τὸ ἔλαβε σῶον ἀνέγνωσ (ἐμμανέτ, τουρκ.) καθόλου, τὸ ἐμπιστευμένον, Ἡρόδ. 2, 156. 6, 86. 1. 2. πρβ. παραθήκη· καὶ δικαίωμα,=παρακαταβολή, Lob. Φρυν. σελ. 313. ἴδε καὶ, κατοχή. Ἀριστοτέλ.

Παρακατάθημα, Μ. -θήσομαι (θήκω, ἀνμλ.). Παρατίθημι, ἢ ἐγγὺς, πλησίον θήκω.

Παρακατάκειμαι, ἀπρμφ. παρακατακεῖσθαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς κεῖμαι, κοντά, σιμά τινος κείτομαι, ἀναπαύομαι· ἔκφρτ. κεῖμαι, κεῖσθαι εἰς τὴν τράπεζαν παράτινι· Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 28. «Τὸ μειράκιον τὸ παρακατακείμενόν σοι, τὸν παρελίτην σου, δηλ.

Παρακατακλίνω (κλίνω). Ἐγγὺς, πλησίον κατακλίνω, βάλλω νὰ κάθῃ, ἢ νὰ πλαγιάσῃ τις. Παθ. παρακατακλίνομαι, ἐγγὺς, πλησίον κατακλίνομαι, κάθημαι, πλαγιάζω.

Παρακατάλεγομαι, ξομαι (λέγω, ἀνμλ.), ποιητ. ὡς μέσ. Πλησίον τινὸς καταλέγομαι, βάλλω ἐμαυτὸν κάτοι, κάθημαι· ὁμοῦ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κλίνῃ, ἢ πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, ἢ πλαγιάζω, ἢ κείτομαι, τινί, Ἰλιάδ. Ι. 565. «Τῇ ὄγε παρκατάλεκτο, παρέκειτο· καὶ 664. «Τῷ δ' ἄρα παρκατάλεκτο γυνὴ, παρκοιμήθη, παρεκλίθη.

Παρακαταλείπω (λείπω). Πρὸς τούτῳ, ἢ πλησίον ἀφίνω καταλείπω, ἀφίνω ὀπίσω, Δίων Κάσ.

Παρακατάλογος, ἡ (καταλογή). Ἡ παρατροπὴ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς καὶ φυσικῆς ἀλληλουχίας καὶ ἀκολουθίας· τῶν τόνων καὶ τοῦ ῥυθμοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον ἀνηγμματικὸν (récitatif) ὕφος. Ὁ Ἀριστοτέλ. προβλ. κθ'. 6. ἐρωτᾷ, «Διατί ἡ παρακατάλογὴ ἐν τοῖς ᾠδαῖς τραγικὴ ἐστίν; παρατάττων αὐτῇ τὸ ν' Ἀνωμελία, καὶ κωθητικόν. Κατὰ τὸν Πλούταρχ., ὁ Ἀρχίλοχος εἶρε «Τοὺς τριμέτρους, καὶ τὴν εἰς τοὺς οἰκείους ὁμογενεῖς ῥυθμοὺς ἐντασιν, καὶ τὴν παρακαταλογήν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα κρουσιν, ὅπερ ὁ Ξυλάνδρος μετέφρασε διὰ τοῦ, Immutatio exitus, ὁ δὲ Θεόδ. Γαζῆς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλ. διὰ τοῦ, immutatio et varietas. Κατὰ τὸν Βουρέττον λέγεται ἡ ἐναλλαγὴ τῆς φυσικῆς καὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας τῶν τόνων ἐν τῷ ῥυθμῷ τῆς ᾠδῆς. Ἐμοὶ φαίνεται, κατὰ τὴν Κατιλογὴν κρίνων, ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ῥηθέντι. «Τῶν Ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι. Ὁ Chabanon, ἐν τοῖς Memoires del Acad. des Inscript. 46. σελ. 308. ἡρμήν. τοῦτο διὰ τοῦ, Une inégalité dans les sons, ἀνισότης τις ἐν τῷ ἤχῳ.

Παρακαταπήγνυμι, Μέλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Πρὸς τούτῳ, παρά τινι, ἢ πλησίον ἐμπήγω, στερεόνω τι.

Παρακαταρτύομαι (ἀρτύω). Πλησίον, ἢ ὁμοῦ ὁρῶς καταρτύομαι, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, εὐθετόω.

Παρακατάστασις, ἡ (παρακαθίστημι), ταυτόν τῷ, παρακαταβολὴ Βεκκερ Ἀν. 1. σελ. 290.

Παρακατάσχεσις, ἡ (παρακατέχω). Τὸ κρατεῖν ὀπίσω πρὸς ἑαυτόν, παρ' ἑαυτῷ.

Παρακατατίθημι (τίθημι). Παρά τινι κατατίθημι, βάλλω, δίδω πράγματί εἰς ἐν ἄλλο τρίτον πρόσωπον διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ, δίδω εἰς παρακαταθήκην, Lob. Φρυν. σελ. 313. Μέσ. παρακατατίθεμαι, βάλλω δι' ἐμαυτὸν παρακαταθήκην τινὰ εἰς τινα· εἰς φύλαξιν δίδω τε ἐκ τῶν ἐμῶν εἰς ἄλλον τινά, ἐμπιστεύομαί τινι καὶ παραδίδω αὐτῷ τι εἰς φύλαξιν, ὡς ἐνέχυρον δίδω, τινί τι, Ἡρόδ. 3, 59. Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. α'. 2. «Στασιάσαντες, παρακατέθεντο αὐτῷ τὴν ἀκρόπολιν. ἐν Συμπ. η'. 36. Ὁ αὐτὸς «χείριτας παρακατατίθεσθαι, ἔχει, ὅπερ ὁ Θουκυδ. ἐν α'. 128. «Εὐεργεσίαν καταθέσθαι, εἶπε, τὸ παρὰ Γαλ. Mettre en depôt, ἢ deposer. ἐν γένει, παραδίδω, ἐγχειρίζω τι εἰς τινα διὰ νὰ μοί τὸ δώσῃ ὀπίσω.

Παρακαταχράομαι, ὦμαι (χράομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποδ. Πλησίον ἢ παραλόγως καὶ μὴ ὀρθῶς χρῶμαι, κακομετχειρίζομαι, κάμνω πάρεργον, ἢ μὴ ὀρθὴν χρῆσιν τινὸς πράγματος τινί, Ἀριστ.

*Παρακάτειμι, ἀπρμφ. παρκατιέναι (εἶμι). Πλησίον καταβαίνω.

Παρακατεσθίω (ἐσθίω, ἀνμλ.). Πρός τούτοις, ἢ πλησίον τινὸς ἤ, μετά τινος τρώγω, Ἀθήν. σελ. 363.

Παρακατέχω, Μ. -καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Παρ' ἐμοὶ ὀπίσω κρατῶ· εἰς ἐμαυτὸν κρατῶ, βαστῶ, ἔχω· σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀργοπορῶ τινα. «Τῇ μνήμῃ παρακατέχεινα, κρατεῖν, ἔχειν εἰς τὴν μνήμην.

Παρακατηγόρημα, τό. Παρεμβεβλημένος, ὑποβεβλημένος τοὺς, ἔχων καὶ ἄλλην σημασίαν παρὰ τὴν κυρίαν· ταυτόν τῷ, παρασύμβαμα.

Παρακατοικίζω, Μέλ. ίσω (οἰκίζω). Πλησίον ἢ εἰς τὴν γειτονίαν τινὸς φέρω ἄλλον τινὰ καὶ βάλλω αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ, μεταθέτω αὐτὸν εἰς ἄλλου τινὸς γειτονίαν· τροπκ. ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, προξενῶ τινί τι, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 11. «Φόβον καὶ φρουρὰν τοῖς συμμάχοις παρακατοικίζων.

Παρακατορύσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (ὀρύσσω). Πλησίον σκάπτω, ἢ παρακόνω, σκάπτων κρύπτω.

Παρακαττύω, Ἀττ. ἀντὶ -κατεύω. Παράτινι ἢ πρός τι κατεύω, ῥάπτω, μπαλόνω· ἐν γένει, πλησίον ἢ παράτινι, ἅμα δὲ καὶ διευθετῶ, βάλλω τι εἰς τάξιν. «Παρκαττύετο στιβάδα ἕκαστος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 663. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, ηὐτρέπιζεν, ἑκαμνεν ἐκ φύλλων κοίτην δι' ἑαυτόν.

Παρακαυλίζω (καυλίζω). Πλησίον, εἰς τὸ μέρος ἐφύω καυλόν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Παράκειμαι, ἀπρμφ. παρακεῖσθαι (κείμαι, ἀμτλ.). Ἔγγυς, πλησίον, ἔμπροσθεν, ἢ πλησίως, πρός τὸ μέρος, εἰς τὸ πλάγι τινος κεῖμαι, ἢ βελμένος, θεμένος εἰμί, τράπεζα, Ἰλ. Ω, 476. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 11. »Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους«, τοὺς ἔμπροσθεν αὐτοῦ κειμένους· ὄθεν, Παρακείμενα, τά· τὰ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς κείμενα, π. χ. φαγητά, ἢ γειτνιάζοντα. καθόλου, εἶμαι ἕτοιμος, πρόχειρος, Ὀδ. Φ, 416. καὶ τροπ. »Τμῖν παρκειται ἠὲ μάχεσθαι ἠ φεύγειν«, εἰς ἐσᾶς μένει ἡ ἐκλογὴ τοῦ νὰ μάχεσθε ἢ φύγητε, Ὀδ. Χ, 65. Παρεκέσκετο, Ἰων. κατ' ἀναδιπλ. παρατατ. ἀντὶ παρέκειτο, Ὀδ. Ξ, 521. Schaef Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 551. 2) »Ὁ παρακείμενος χρόνος, παρὰ Γραμματ. σημαίνει οὐχὶ μόνον τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν καὶ εἰσέτι διαρκοῦσαν ὑπαρξιν αὐτῆς, οἷον »Γέγαμηκα«, ὑπανδρευμένος εἰμί, Ἰσοκράτ. Εἰρην. »Ὁ μὲν πόλεμος ἁπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων ἀπεστέρησε· καὶ γάρ τοι πεποίηκε, καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασε, καὶ πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, ὅπου παρατηρεῖται ὀρθῶς ἡ εἰσέτι διαρκεια τῆς πράξεως· καὶ ἐντεῦθεν ἐπιφέρει εὐθὺς ὁ Ῥήτωρ τὸ »Ταραχὴς, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν«, εἰς ἣν κατηντήσαμεν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι νῦν εὑρισκόμεθα, οὕτω καὶ τὸ »Ἡ πόλις ἐάλω«, ἐκυριεύθη, καὶ εἰσέτι ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ ἐχθροῦ ἐστί. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Κ'. γ'. 27. καὶ ἐντεῦθεν μετέπεσον οἱ παρακείμενοι εἰς ἐνεστῶτες σημασίαν, οἷον »Κέκτημαι, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου εἰσέτι ἐκεῖνο, ὅπερ ποτὲ ἀπέκτητα

Παρακειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ παθ. παρακ. τῶν παρκειμαι· ἐχομένως, ἑξῆς, ἔπειτα, ἑπομένως, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, κατὰ τάξιν, τὸ ἑξῆς εὐθὺς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Παρακεκαλυμμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παρακαλύπτω. Κεκαλυμμένως, κεκρυμμένως, μὲ σκεπαστὸν καὶ κρύφιον τρόπον.

Παρακεκινδυνευμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρκκ. τοῦ παρακινδυνεύω. Κατά τινα ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρὸν, ἤτοι ἀπόκοτον τρόπον, προπετῶς.

Παρακεκλεμένως, Ἐπίῤ. τοῦ μετοχ. παθ. παρκ. τοῦ παρκλέω, = παρακελεύσει, Σχόλ. Ἀπολλ.

* Παρακέλευμα, τό, = παρακέλευσμα οὕτω γράφει ὁ Βεκκερ· παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 3. σελ. 407. B. Νομ. 3. σελ. 688. A. 12. σελ. 950. C. καὶ ἀλλαχοῦ.

Παρακελεύομαι, (κελεύω), μέσ. ἀποθ. Προστάζω τινὶ τι, κελεύω, συμβουλεύω τινὶ τι, Ἡρόδ. 1, 120. καὶ μετὰ τοῦ ὅπως, Ἡρόδ. 8, 15. 2) πλησίον ἱστάμενος κελεύω· πρός τινα κράζω, φωνάζω, διὰ λόγων, ἢ διὰ φωνῶν ἐμπνέω θάῤῥος, καρδίαν, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω, παραινῶ, ἐμὲ τὰ πρῶτα χωρεῖν τινα ἀναγκάζω, παρορμῶ, προτρέπω, παραινῶ τινι, Heind. Πλάτ. Φαίδ, σελ. 60. E. ἀπολύτως, ἀμοιβαίως διὰ λόγων καὶ φωνῶν ἐγκαρδιόνεσθαι, ἐγκαρδιόνειν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. 9, 102. Ξενοφ. Κυρουπ. 2'. α'. 17. »Πολλὴ βοὴ, τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων. καὶ ἐν Οἰκον. κ'. 16. »Παρακελεύσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις«. 3) παραγγέλλειν ἀρχόμ. κ. τ. τ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Ἀππιαν. φέρεται τό, παρακέλευσμός, καὶ, παρακέλευσις, ἡ· καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. ἔτι μετὰ τοῦ Σύστασις, καὶ Δυκασμός, ἀντὶ τοῦ, Δημοκοπία καὶ παραγγελία, ἐπὶ τῶν ἀρχήν τινα αἰτούντων, καὶ περιερχομένων εἰς τοὺς φίλους αὐτῶν, ὅ ἐστι, Συστάσεως, καὶ ὁμοιόλως ἐπὶ τοῦ περιοδος· ἴδε ἐν τῷ, παραγγέλλω· οὕτω καλεῖ ὁ αὐτὸς, παρακελευστοὺς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες ἐκλελεγμένοι εἰσὶ διὰ δημοκοπίας καὶ στάσεως ἢ καὶ ἐπαναστάσεως φατρίας τινός· τοὺς αὐτοὺς καὶ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 13. ὁμοίως παρακελευστοὺς, εἶπεν, ὅπου Χειρόγραφά τινα ἀντὶ τούτου, κατά τινα γλῶσσαν, παρασκευαστοὺς, ἔχουσιν· (τὸ ἐνεργ. παρακελεύω δὲν ἦτον σχεδὸν τελείως εἰς χρῆσιν.) ὄθεν

Παρακέλευσις, ἡ. Προτροπή, ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. 2) σύστασις φατρίας τινὸς κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀρχῶν, ἀξιωμάτων· καθόλου, ἡ παρασκευή, ἤτοι οἱ ὀπαδοὶ, τοὺς ὁποίους περιποιεῖται ἑαυτῷ καὶ σχηματίζει πολίτης τις· ἴδε ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακέλευσμα, τό. Ἡ πρὸς παρακίνησιν καὶ ἐγκαρδίωσιν, ἤτοι παρόρμησιν φωνή, λόγος, σάλπισμα. ὄθεν

Παρακελευσματικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Διηθεων ἢ ἐπιτήδειος εἰς παρακέλευσιν ἢ εἰς παρακέλευσμα, ἢ περιέχων παρακέλευσιν.

Παρακελευσμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, παρακέλευσις, Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 26. »Μεστὸν τὸ στράτευμα παρακελευσμοῦ«· ἴδε καὶ ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακελευστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρακελεύων, παροτρύνων, παρορμῶν, παρακινῶν.

Παρακελευστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. κῶς. Παρακινῶν, ἐμψυχόνων διὰ λόγων ἢ φωνῶν· καὶ ταὐτὸν τῷ, παρακελευτματικός. »Σάλπισμα παρακελευστικόν«, τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν.

Παρακελευστός, ἡ, όν (παρακελεύομαι). Τὸν ὁποῖον διήγειρεν, ἐγκαρδίωσε, παρεκίνησέ τις, παρακεκινημένος, ἐγκαρδιωθείς. 2) διὰ συστάσεως φατρίας καὶ ὀπαδῶν ἐκλελεγμένος ἔν τινι ἀξίᾳ τῆς πολιτείας, Δίωνι Κασσ. ἴδε ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακελεύω. Παρά τινι ἱστάμενος κελεύω· εὐχρηστότερον μέν τοι τό, παρακελεύομαι.

Παρακελητίζω (κελητίζω). Διαβαίνω ἔφιππος, πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος κελητίζω, προσιππάζω. 2) ἀπρωθ τινα εἰς τὴν καβάλαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 900.

* Παρακέλομαι (κέλομαι, ἀμτλ.), Ἀποθ. Ἱκετεύω πρός τινα ἐπικαλοῦμαι· φωνέω, κράζω τινὰ νὰ σηκωθῇ, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1668.

Παρακενόω, οἰ (κενόω). Ἐν ταὐτῷ, πληρῶ τινὸς κενεὸν, ἀδειάζω, εὐκαιρόνω τι, Πλούταρχ.

Παρακεντέω, ὦ (κεντέω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος κεντῶ, σουβλίζω, διατρυπῶ· κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς διατρυπήσεως τοῦ ὑποκαστρίου πρὸς τὸ πλευρὸν ἐν τῇ ἐγχύσει τοῦ ὕδρωπος, (ὅταν θέλῃ νὰ ἐκβάλῃ τὸ κερὸν τῶν ὑδρωπικῶν), καὶ ἐν τῇ ὑποχύσει τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρὸς ἐκβολὴν τῶν ὑγρῶν, ἐπὶ τοῦ πάθους, τοῦ κοινῶς λεγομένου καταῤῥάκτου· καὶ αὐτὴ μὲν ἡ χειρουργικὴ πρᾶξις (χειρισμὸς, operation) καλεῖται, παρακέντησις, ἡ· καὶ ὁ ἐκτελῶν ταύτην, παρακεντητής, ἡ δὲ πρὸς τοῦτο βελόνη, ἤτοι τὸ κέντρον, παρακεντητήριον, παρὰ Vaget Mulomed. γ'. 17. 2. 2) τροπικ μετέρχομαι δόλον καὶ ἀπάτην, συκοφαντῶ τινα· ὡς παρὰ Στοβ. 84. λόγ. ς'. σελ. 171. Σχολ. »Πεπλασμένως τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσιν, ἐπὶ τῆς μετ' ὑποκρίσεως καὶ διαβολῆς πεπλασμένης τινὸς αἰτίας δι' τινι πράξει· ὄθεν

Παρακέντησις, ἡ. Τὸ διατρυπᾶν· ἐξαιρέτως τὸ ὑπογάστριον τῶν ὑδρωπικῶν, ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τῶν πασχόντων ὑπόχυσιν, καταῤῥάκτην· ἴδε ἐν τῷ, παρακεντέω.

Παρακεντητήριον, τό· ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Παρακεντητής, οῦ, ὁ. Ὁ πλησίον κεντῶν, ἢ διατρυπῶν· καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὑδρωπικοῖς, ἢ πάσχουσιν ὑπόχυσιν τῶν ὀφθαλμῶν· ἴδε, παρακεντέω.

Παρακερδαίνω (κερδαίνω, ἀμτλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ κερδαίνω· ἐν ταὐτῷ κέρδος ἔχω, ἢ ἀπολαμβάνω, ἔχω καὶ ἕτερον ἄλλο ὄφελος πρὸς τῷ καθ' αὐτό. 2) ἔχω ἢ ἤντω ἄθλιον καὶ ἔξω τοῦ πρέποντος κέρδος.

Παρακερκίς, ἴδος (κερκίς) ἡ. Τὸ μικρὸν ὀστεῖον πλησίον τοῦ μεγάλου ὀστέου τοῦ σκέλους, τῆς κνήμης (tibiae), ὅπερ ἄλλως, περόνη, λέγεται Πολυδ. δ'. 187.

* Παρακίναιδος, ὁ, = κίναιδος, Διογ. Λ.

Παρακινδύνευσις, ἡ (παρακινδυνεύω). Τὸ παρακινδυνεύειν, τολμᾶν μὲ κίνδυνον, τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνος ἐπιχείρησις, Θουκυδ.

Παρακινδυνευτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤ. κῶς. Τολμηρός, ῥιψοκινδύνος· καὶ ἐπικίνδυνος.

Παρακινδυνεύω (κινδυνεύω). Ἐμβαίνω, παραβάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον· ἔγγυς τοῦ κινδύνου ἔρχομαι. 2) ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, καταπολμῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. γ. 5. ὄθεν

Παρακίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. — νως. Ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης.

Παρακινέω, ῶ, ήσω (κινέω). Πλησίον, ἔγγυς, πλαγίως, ἢ ἐν παρόδῳ, ἐν ταὐτῷ κινῶ, ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, χωρεύω, ὑπάγειν ποιῶ καθόλου, κινῶ, βάλλω, εἰς κίνησιν· ἐξαιρ. σφοδρῶς διεγείρω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παροτρύνω, προτρέπω. β) ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως κινῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς ὁρατῆς καὶ ἁρμοδίας θέσεως καὶ βάλλω εἰς παρὰ φύσιν κίνησιν π. χ. τὰ ἰδόντα, ὡς κάμνουσι μερικὰ φάρμακα, ἰατρικά· ἀποκινῶ, ἐξαῤῥόω, διατρέφω· καὶ ἐντεῦθεν, βάλλω τινὰ ἔξω ἑαυτοῦ, κάμνω ἐκστατικὸν ἢ παράφρονα. Παθητ. εἶμαι εἰς ἔκστασιν, παραφροσύνην, permoveri mente, Herm. Σοφοκλ. Αἴ. σελ. 3. 2) ὑβρ. κινοῦμαι. β) τροπικῶτερον ἔξω ἐμαυτοῦ, ἐκστατικὸς· κατατόπ εἰς πάθος τι, »Ἐπί τινα, διά τι πρᾶγμα« καὶ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. 29. »Νουθετεῖται μὲν ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινῶν, ὡς παρακεκινημένον, ἀσαλευμένον τὸν νεῦν ἔχων, ὡς παραφρονῶν, ὡς μωραίνων, οὐδεὶς νὰ ἦτον μωρὸς, τρελὸς. Λουκιαν. Πλοῦτ. ἢ εὐχαί, 40. »Εἶδες, γέροντα ἤδη ἄνδρα παρακεκινημένον τὴν γνώμην, μωραίνοντα ἀηδῶς σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχοντα. »Τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινημένων« (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 35.) οἱ ἐξεστάμενοι τῶν φρενῶν, οἱ παραπλῆκτοι, οἱ ἔξω ἑαυτῶν γεγονημένοι ὑπὸ τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν ὡραίων ἀνθρώπων, ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἔχοντα τὸν νοῦν του, ἢ ἐτρελάθη ἀπὸ τὴν εὐμορφιὰ, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, γίνομαι ἢ εἶμαι μωρὸς, παράφρων, τρελὸς, χάνω τὸν νοῦν μου, μαίνομαι, ἢ κυριώτερον, σαλεύω κατὰ τὸν νοῦν, καὶ παρασαλεύω τὸν νοῦν, ὄθεν τὸ ἐν τῇ συντηθείᾳ, κατάλευσαν καὶ ἀπαρασάλευσαν ὁ νοῦς του· ὡσαύτως καὶ, »Παρακινητικὸν ἔχειν« (παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 8.) ἀντὶ τοῦ, εἰδέναι τὰ τοῦ νοὸς, μαίνεσθαι, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν. 3) ὡς τὸ παράγω, παράγωγος, παράγωγα ἀπὸ ἄλλου, π. χ. ἐκ τοῦ ἐγγάτος, νηγάτεος, ἐκ τοῦ αἴφω, αἰφνίδιος, Γραμμτ. πρβλ. παράγω. ἀφ' οὗ

Παρακίνημα, τό. Τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κίνημα· παρασάλευμα, ἐξαῤῥωμένον· ἐξαῤῥωσις κ. τ. λ. 2) ἡ ἀπὸ ἄλλης παραγμένη λέξις, Γραμμτ.

Παρακίνησις, ἡ. Τὸ παρακινῶ, ἤγουν τὸ παρακινῆ τίς τινα εἴς τι, προτροπή. 2) παρασάλευσις, διαστροφή, ἐξαῤῥωσις. 3) ἡ παραγωγὴ λέξεώς τινος, Γραμμ. ὄθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρακινητικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὁ ἔχω φρενῶν, παρασκευασμένος, σεσαλευμένος τὸν νοῦν, μανόμενος. «Παρακινητικῶς ἔχειν», κλίνω εἰς μανίαν, δείχνω συμπτώματα μανίας, Πλουτ. Σολ. 8. κυρίως, ἀνήκων εἰς παρακίνησιν, παραπληγίαν.

Παρακιρνάω, ῶ (κιρνάω). Μιγνύω, ἀνακατόνω, συσμίγω.

*Παρακλέω (κλέω, ἀνμλ.). Πλησίον διαβαίνω, τινά. Ἰλ. Π, 263. ἐνθα ὅμως ὑπάρχει τμῆσις· μόνον Ἐπικ. (ι)

Παρακλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι (κλαίω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τούτοις, ἐν ταὐτῷ, διὰ τὸ κλαίω, Θέογν. 1037. ὅθεν

*Παρακλανσμός, ὁ. Τὸ κλαίειν, ὀλοφύρεσθαι παρά τινι, ἢ ἐπί τινι, πράγματι.

Παρακλαυσίγυρον, τό (παρά, κλαίω, Σύρα). Προσυπακουόμ. ἄσμα, ἢ μέλος. Ἠμπροσθεν τῶν (κεκλεισμένων) Σύρων τῆς ἐρωμένης ψαλλομένη ὡδὴ τοῦ ἔξω κλεισμένου ἐραστοῦ, τραγουδίαν, τὸ ὁποῖον τραγωδεῖται ἐμπροσθεν τῆς Σύρας τῆς ἀγαπητῆς, Πλούταρχ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 945. Θεόκριτ. γ'. 23.

Παρακλειδέον, τό. Τὸ κλειδὸς ἐπέχον κλειδίον, ὅ ἐστι τὸ ἕσωτερον κλειδίον, τὸ ὁποῖον βαστᾷ ὅλλος τις, ἢ τὸ ὁποῖον ὁ κλέπτης μιμεῖται.

Παρακλείω, εἴσω, Ἰων. — κληΐω (κλείω). Κλείω ἔξω, ἐκκλείω. β) ἐμβάλλω, ἤτοι κάμνω τινὰ νὰ ὑστερηθῇ τινος πράγματος, π. χ. τῆς ἐλπίδος του, Ἡρόδ. 6, 60.

Παρακλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἐν παρόδῳ πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος πορεύομαι κλέπτω, ἁρπάζω. 2) βάλλω τι κατὰ μέρος, τρύπτω.

Παρακλήιος, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ παρακλείσιος, Ἡρόδοτ. 6, 20.

Παράκλησις, ἡ (παρακαλέω). Τὸ φωνάζειν, κράζειν, καλεῖν τινα πρός τι, ἢ πρὸς βοήθειαν· καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι, ἐκτείνειν, παρακαλεῖν, ἀξίωσις, δέησις, ἱκεσία, παρακάλεσις. β) πρόσκλησις, προτροπή, παραίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρακέλευσις, παρηγορία, παραμυθία, Θουκυδ. καὶ Δημοσθ.

Παρακλητεύω (παράκλητος), ταὐτόν, τῷ παρακαλῶ, Εὐστάθ.

Παρακλητικός, ή, όν. Ὁ παρακαλῶν, προτρέπων, ἐνθαρρύνων, ἢ νουθετῶν, ἢ παρηγορῶν, παρηγορητικός. ἐκ τοῦ

Παράκλητος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Εἷς βοήθειαν κληθείς, βοηθός, συνεργός· ἐξαιρτ. ἐνώπιον κριτηρίου, βοηθὸς τινος, συνήγορος, παρασταστικός, advocatus· καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀβοκάτος, συνήγορος, ὁ παρὰ Λατῖν. Advocatus. «Αἱ τῶν παρακλήτων αὗται δηλήσεις», Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. 59. «Τῆς ἱκετίδος παρακλήτου· καθόλου, βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, συμπράκτωρ, παρηγορητὴς· καὶ βοήθεια, παρηγορία, παραμυθία. 2) παρὰ Θεολόγ. ὁ Παράκλητος, τὸ ἅγιον πνεῦμα, Ἰωάνν. ιε'λαγ. ιδ'.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ (παρακαλέω). Ὁ παρακαλῶν, παραιτῶν, παρηγορῶν, παρεμυθούμενος, ἐνθαρρύνων, ἱκετεύων.

Παρακλιδόν. Ἐπίρ. (παρακλίνω). Παρεκκλινόμενος, ἀπὸ πλησίον που, ἀπὸ τὸ πλάγι, πλαγίως κλίνοντας, παραμερώντας ἀποφευγόντας, Τὰκ. Ἀπορ. 133. «Ὅσοι παρακλιδὸν ἔτρεπε, ἄλλοι, στρέψε τὰ ὄμματα πρὸς τὸ μέρος ἄλλου που· ἰδιωτ. παρεκκλίνει τοῦ ἀληθοῦς, παραλογῶν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς παρατεθραμμένος καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, Ὀδυσ. Δ, 348. Ρ, 130. «—οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρκλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω, δέλω παραλίνει, παρασκαλίσει, παραχωρήσει, καὶ εἶπω ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, πριητ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 134. ταὐτὸν τῷ παρακλίτης.

Παρακλίνω (κλίνω). Κλίνω, ἢ λυγίζω, στρέφω πρὸς τὸ πλάγι, πλαγίως, π. χ. κεφαλήν, Ὀδ. Τ, 301. «Ὀδυσσεὺς παρακλίνας κεφαλήν». β) παρατρέπω, ἀπογυρίζω, ἀποστρέφω, λυγίζων ἢ στρέφων ἀπομακρύνω, χωρίζω, τρέπω πρός ἄλλο τι, ἐξαιρ. δύρας, πυλην, ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγω αὐτὴν ὀλίγον τι, παρανοίγω, Ἡρόδ. 3, 156. «Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, ἄνοιξαν ὀλίγον τὸ ἓν πτερὸν τῆς δύρας· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἀρστφ. Εἰρ. 81. τροπικ. «Ἄλλη παρακλίνουσι δίκαια, ἀλλοῦ που ἀποστρέφουσι τὸ δίκαιον, ἤτοι διαστρέφουσιν αὐτό, Ἡσ Ἐ. 264. β) παρά τινι κλίνω, τίθημι, θέτω, βάλλω τι πλησίον τινός. Παθ. καὶ Μέσ. κλίνω, βάλλω, ἐμαυτὸν πλησίον τινός, κάθημαι, ἢ ἀκουμβῶ, ἀναπαύομαι, ἐξαιρ. κάθημαι πλησίον τῆς τραπέζης καὶ τρώγω· ταὐτόν τῷ, Παρακατακλίνω. 2) ἀμτβτ. κλίνω πρός τὸ μέρος, παραμερῶ, ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, Ἰλ. Ψ, 424. (ι, ἐπὶ δὲ τοῦ παρακ. καὶ παθ. ἀορ. παρεκλέμαι καὶ παρελίχθην, βραχύ.)

Παρακλίτης, ου, ὁ (παρακλίνω). Ὁ παρά τινι κείμενος, ὅς τις κεῖται, κάθηται πλησίον τινός, ὁ παρακατακείμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 28. «Σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ παρακλίτην πεποιημένον».

Παρακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ἐπὶ τοῦ κλύζω, χύνω, βρίχω, ὑγραίνω Σχολ. Λυκόφρ. 1290.

Παράκλυτος, ὁ, ἡ (κλυτός). Κακῶ φημισμένος, κακόφημος.

Παρακλύω (κλύω, ἀνμλ.) ταὐτόν τῷ, παρακούω, ποιητ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε κλύω.)

Παρακμάζω, Μέσ. άσω (ἀκμάζω). Ὀλιγοστεύω, ἢ χάνω τι κατὰ τὸ ἄκμος, ὡραιότητα, δύναμιν, ἰσχύν, ἄρα ἀπανθῶ, γηράσκω, παλαιόνω, ἀδυνατῶ, ἐπὶ πάντων τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέρασαν τὴν ἀκμήν των καὶ ἀρχίνουσι πάλιν νὰ ὀλιγοστεύωσι, χειροτερεύωσι· ὁμοίως καὶ ἐπὶ παθῶν, ἢ ἐμπαθῶς ὄντων εἰς κίνησιν ἀνθρώπων, ξεθυμαίνω, ξεφυραίνω· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ηλεύκους (μούστου), ὁπόταν παύῃ τοῦ βράζειν, Ἀλεξις παρ' Ἀθην. Σελ. 36. ὅθεν

Παράκμασις, ἡ = παρακμή. Ἔκλειψις τῆς ἀκμῆς, ἀπανθησις, γῆρας, ὀλιγοστευσις, τῆς ἀκμῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. α', ἀμφ.

Παρακμαστικός, ή, όν. Ὁ παρακμάζων.

Παρακμή, ἡ (ἀκμή). Ὁ καιρὸς, καθ' ὃν χάνεται ἡ δύναμις, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ πρᾶγμα ἀδυκτεῖ, χάνει τὴν ὡραιότητά του, τὸ ἄνθος, τὰς δυνάμεις του· τὸ γῆρας, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβατικ. κ. τ. τ.

*Παρακνάω (κνάω, ἀνμλ.) Παρτρίβω, τρίβω, ἢ ξέω ἐπὶ τι, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 28. (ῠ – –)

Παρακνήμιον, τό (κνήμη). Τὸ ἐξωτερικὸν, λεπτότερον κόκκαλον τῆς κνήμης, πρβ. προκνήμιον.

Παρακνημίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον (κνήμη). Ὁ παρὰ τὴν κνήμην ὤν, Πολυδ. 1, 140.

*Παρακνημόομαι (κνήμη), = πορεύομαι, Ἱππιάτ. Λεξίν. 78.

Παρακνίζω (κνίζω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κνίζω, τσιμπῶ· τροπικ. ἐρεθίζω, ἐγγίζω, πειράζω, ἢ εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν ἢ ζηλοτυπίαν διεγείρω τινά.

*Παρακοάω (παρά, κοάω, κοέω). Ἰων. ἀντὶ, παρακούω, παραφρονέω.

Παρακοή, ἡ (παρά, ακοή). Τὸ ὁποῖον δὲν ἠκουσεν, ἢ δὲν ἐκατάλαβε καλῶς τις· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διδασκαλία, τὴν ὁποίαν κακῶς ἐνόησεν, ἢ κατὰ τὸ ἡμισυ ἤκουσε· ἢ ἐκαταλάβατις· τὸ μὴ καλῶς ἀκούειν. 2) ὁπόταν τις ἀκούῃ καὶ δὲν πείθεται, τὸ μὴ θέλειν ἀκούειν, ἀπείθεια, ἀνυποταξία, παράβασις τοῦ λεχθέντος, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. ε'. 19. β'. Κορ. ι'. 6.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι (κοιμάω), ὡς παθ. μετὰ δοτικ. παρά τινι, πλησίον τινός, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸς τούτοις, ἐν ταὐτῷ φρουρῶ, φυλάττω τριλ. ὅθεν

Παρακοίμημα, τό· ταὐτόν τῷ, Συγκοίμημα, σαρκικὴ μίξις, Σχολ. Σοφοκλ.

Παρακοίμησις, ἡ. Τὸ κοιμᾶσθαι παρά τινι, πλησίον.

Παρακοιμητής, οῦ· ὁ. Ὁ παρά τινι κοιμώμενος. 2) ὁ πλησίον, ἢ παρά τινι φρουρῶν, φυλάττων τὴν νύκτα, excubitor.

Παρακοιμίζω, Μ. ίσω (κοιμίζω). Παρά τινι, ἢ σύν τινι κοιμίζω· πλησίον τινός βάλλω ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 62

Παρακοινάω, ῶ, ταὐτόν τῷ, παρακοινόω, Πίνδ. Πύθ. 4. 236.

*Παρακοιμιστής, οῦ, ὁ. «Τῶν ἰδίων γυναικῶν παρακοιμιστήσεις, οἵτινες συγχωροῦν ἄλλους νὰ συγκοιμῶνται μὲ τὰς γυναῖκας των, Παῦλ. Ἀλεξ Μ. 4.

*Παρακοινάω (κοινόω). Μεταδίδω, λέγω καὶ εἰς ἄλλον ὅ,τι ηὗρον. Μέσ. μεταδίδειν ἀλλήλοις διὰ νὰ συμβουλευθῶσι περί τινος, ἐκ συμφώνου σκέπτεσθαι περί τινος, δοτικ. προσ.

Παρακοιτέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, παρακοιμάομαι. 2) παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. ὡς παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, πλησίον τινὸς φυλάττω τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός, ἐκ τοῦ

Παρακοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ πλησίον τινός, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμώμενος, σύγκοιτος, συνήθ. ὁ ἀνὴρ γυναικὸς, ὁ γαμέτης, Ἰλ. Ζ, 430. Θ, 156. Ἡσ. Θ. 928.

Παρακοιτία, ἡ. Τὸ παρακοιτεῖν.

Παρακοιτις, ιος, ἡ, αἰτ. ιν, θηλ. τοῦ, παρακοίτης. Ἡ πλησίον τινὸς κοιμωμένη, ἡ πάλλακις· συνήθ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρός, ἡ γαμετή, Ἰλ. Δ, 60. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ἐπ. δοτ. παρακοίτι, Ὀδ. Γ, 381. Ἡσ. Ἀσπ. 14, 46.

Παρακοίτας, ὁ, ἡ (κοίτη), ταὐτόν τῷ, παρακοίτης, καὶ, παράκοιτις.

Παρακολλάω, ήτω (κολλάω). Πλησίον τινός, ἢ ἐπί τι, εἴτε τι, ἢ εἰς τὸ πλάγιον αὐτοῦ μέρος κολλάω. ὅθεν

Παρακόλλημα, τό. Πᾶν τὸ προσκολλώμενον, ἢ στερεούμενον ἄλλῳ τινὶ πλησίον, εἰς αὐτό, ἢ ἐπ' αὐτῷ, Μαθημ. παλ. σελ. 268. ἐξαιρτ. δὲ παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 8. «Παρακολλήματα, τὰ διὰ τοῦ τόρνου τετορνευμένα καὶ ἐγκεκομμένα εἰς τρόπον ἀνθέων ἢ φύλλων, κ. τ. τ. ξυλάρια, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς ἄλλα μεγαλήτερα ἔπιπλα, σκεύη, κ. τ. τ.

Παρακόλλησις, ἡ. Τὸ παρακολλᾶν.

Παρακολλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρακόλλησιν. 2) κολλητικὸς, ἰξώδης.

Παράκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα), παρὰ Πολυδ. ι. 36. «Παράκολλος χαμεύνη» (ὅπου πρότερ. παράκωλος, ἔκειτο), χαμηλὴ τις κλίνη, ἧτις μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος ἔχει ἀνακλιντήριον, προσκεφάλαιον ἐφ' ᾧ ἀναπαύεται ἡ κεφαλή· ἐξ ἐναντίας ἡ Ἀμφικόλλος κλίνη, ἐλέγετο ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀνακλιντήρια ἔχουσα, Ἡσύχ.

Παρακολουθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀκολουθέω), μετὰ δοτικ. Πλησίον τινός, ἤτοι κατόπιν αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι ὑπάγω, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, συντροφεύω, ἅτε δὲ, εἶμαι ὀπαδός τινος, προσκολλῶμαι, τινί, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. β'. 8. καὶ Ἀναβ. Δ'. δ'. 4. 2) τροπικ. τῇ γνώμῃ, τῷ ᾧ ἀκολουθῶτις, ἤτοι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνω, μετὰ δοτ. Γαλην. περὶ ὑγιειῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Μὴ ῥᾴδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτά· καὶ ἀντεῦθεν παρὰ τοῖς Στοϊκοῖς, καὶ Ἀρίων. εἰς Ἐπίκτ. συνήθ. ἄνευ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, προσέχω', συνίημι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι· λέγουσι δὲ καὶ ἑαυτῷ παρακολουθεῖν, ἐπιφερομένου τοῦ ὅτι ἢ καὶ μετοχ. »Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, γ'. 1. οὕτως ἔτι »συμπαρακολουθεῖ τῇ διοικήσει, Γ. ε'. 10. »Οὐ παρακολουθεῖν ἐλεγχόμενος, Δ. α'. 21. 2) »παρακολουθεῖν διά τινος, καλόλου, διά παντός, κατά πάντα συμβαίνειν τι παρά τινι πράγματι, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Η'. 14. »Ἔστι μὲν τοῦτο ἐν βραχὺ εἰπεῖν, δι' ὅλης δὲ τῆς ἱππικῆς παρακολουθεῖν, ἔχει τόπον, γίνεται, συμβαίνει· ὅθεν

Παρακολούθημα, τό. Τὸ πλησίον τινός ἀκολουθοῦν· τὸ ἀκολουθεῖν, ἡ ἀκολουθία, ἕπεσθαι, συνέπεσθαι, ἀποτέλεσμα.

Παρακολούθησις, ἡ. Τὸ παρακολουθεῖν, ἕπεσθαι, συμβαίνειν.

Παρακολουθητικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἔχων κλίσιν, ἡ ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων εἰς τὸ παρακολουθεῖν, καταλαμβάνειν, κατανοεῖν, κτλ.

Παρακολυμβάω, ῶ. Ταὐτόν τῷ, παρανήχομαι.

Παρακομιδή, ἡ. Τὸ πλησίον, προσάτι, ἡ μετ' ἑαυτοῦ φέρειν, κομίζειν, καὶ τὸ ὁποῖον φέρεις μετ' ἑαυτοῦ, 2) οὐδετέρ. τὸ πλησίον, ἡ ἐμπροσθέν τινος πορεύεσθαι, ὑπάγειν, ἔρχομαι. 3) διάβασις, διαπέρασις, διαπόρθμευσις, διαπόρευσις, Πολυβ. ἐκ τοῦ

Παρακομίζω, Μ -ίσω, Ἀττικ. -ιῶ (κομίζω). Προσάτι, ἐν παρόδῳ, ἡ ἐγγύς, πλησίον, μετ' ἄμαντοῦ κομίζω, φέρω. β) φέρω τι πρός τινα. γ) φέρω τι ἀπ' ἐμπροσθέν τινος, μετακομίζω, διαπερῶ, διαβιβάζω, περαιῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. Α, δ. 3. »Ὁ σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις οὕτω παρεσκεύασται, οὕτως ἐφέρθη πρὸς αὐτούς. 2) Παθ. παρακομίζομαι, πλησίον, ἐγγύς ἢ μετά τινος πορεύομαι, πεζός, ἡ ἵππος. β) πεζὸς ἢ ἵππος ἐμπροσθεν, διαπεράω, διαβαίνω, διέρχομαι, κομίζω ἐμαυτόν πρός τινα, ὅ ἐστι πεζεύομαι καμνω νά μὲ περάσωσι πέραν, διαβαίνω πέραν. 3) Μέσ. κομίζω, φέρω τι πρὸς ἐμαυτόν, ἢ διά τὸν ἑαυτόν μου, ὅ ἐστιν, ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινός, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 57. »Κύπαρος σῖτον παρεκομίζοντο. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λαληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἄγω· ὅθεν

Παρακομιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρακομίζων, ὁ φέρων τι πρός τινα ἄλλον. 2) ὁ ἀπὸ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν φέρων, ἢ διαβαίνων· ὁ περῶν πέραν.

Παράκομμα, τό (παρακόπτω). Τὸ παρακεκομμένον ἢ νενοθευμένον καὶ κιβδηλον νόμισμα, καὶ ὁ νόθος τύπος αὐτός, τὸ χάραγμα. 2) τροπικ. κιβδήλευμα, ἐπὶ τῷ χείρον μεταβολή, διαφορά ἐν γένει »Ὀχλοκρατία παράκμασε τῆς ἀρίστης δημοκρατίας, Φίλ. γ'. Σελ. 22.

Παράκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ κομᾶν, τριχωμένος, Πολυδ.

Παρακονάω, ῶ. Μλ -ήτω (ἀκονάω). Πλησίον, ἐπίτε, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐν ταὐτῷ ἀκονῶ, θήγω, ὀξύ ποιῶ. τροπικ. ἀπό πλησίον, ἐν παρόδῳ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐγαιρόδινω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, ἐνθαρρύνω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', β', 33. »Ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἀκείνος καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ παρακονᾷ. 2) ἐν γένει τρίβω ἐπίτε, πρατρίβω, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι πατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς, ὁπόταν ἄνδρες τινὲς ἀσπάζονται ἀμοιβαίως τὰς ἑαυτῶν παρειὰς καὶ ἀγκαλίζονται.

Παρακοντίζω, -ίσω (ἀκοντίζω). Μέ τὸ ἀκόντιον ἐμπροσθεν, ἢ καὶ ἀπέκεινα βίπτω. Κατὰ τὸ ἀκοντίζειν ἢ ἐν τῷ ἀκοντίζειν ὑπερβαίνω τινά.

Παρακοπή, ἡ (παρακόπτω). Τὸ παρακόπτειν, νοθεύειν. ἐξαιρτ. τὸ τοὺς τύπους τῶν νομισμάτων, ἢ αὐτὰ τὰ νομίσματα παρακόπτειν, παραχάραξις, κιβδηλία, νόθευσις. 2) τροπ. παραφροσύνη, παρασάλευσις τῶν φρενῶν, μωρία, delirio, Ἰταλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 325.

Παράκοπος, ὁ, ἡ (παρακόπτω). Παρακεκομμένος, κιβδηλος, νενοθευμένος (κάλπικος). 2) τροπικ. παράφρων, φρενητικός, βεβλαμμένος τὸν νοῦν, Αἰσχύλ. Προμ. 582. Εὐριπ. Βάκχ. 33. 998. ὅθεν

Παρακοπτικός, ἡ, όν. Παράφρων· μετὰ παραφροσύνης καὶ μωρίας συνδεδεμένος· παραφροσύνης πρόξενος.

Παρακόπτω, Μέλ -ψω (κόπτω). Κυρίως, ἐγγύς, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον μέρους κόπτω· ὅθεν νενοθευμένως, ἢ ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως κόπτω· παραχαράττω, παρασημαίνω, ψεύτικον τύπον κάμνω, ἢ νόμισμα κιβδηλον καὶ πονηροῦ κόμματος ποιῶ (κάλπικα νομίσματα, ἀργύρια κόπτω), κιβδηλεύω, κουρεύω τὰ νομίσματα· ὅθεν ὁπαρκεκομμένον νόμισμα, τὸ μὴ ὀρθῶς κοπέν, τὸ κεκιβδηλευμένον, τὸ κάλπικον. Ἀσωπιαν. Ἑρμότ. »Κατὰ τοὺς ἀργυρογειώμονας διαγιγνώσκειν ἆ,τα δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα καὶ ἃ παρακεκομμένα, ὅθεν β) τροπικ. ἰσοδύναμ τι, καὶ ἐπομέν. γ) ἀπατῶ, πλανῶ τινα, κατά τι, γεν. πράγμ. Ἀριστοφ. οὕτως κατὰ μέσ. καὶ ἐνεργ. διάδ. ἐχρήσατο, Λουκ. »Τὸ νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτειν, κιβδηλεύειν, νόθον ποιεῖ, παραλλάττει 2) μεταφορ. »Παρακεκομμένος τὸν νοῦν, ταὐτόν τῷ, παράφρων, φρενοβλαβής, Νικήτ. Χρον. εβ'. 2. ὡσαύτως »τοῦ νοῦ παρακεκόπτου. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Ἀριστοτ. λέγει καὶ »παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ· καὶ ἄλλοι ἄνευ τοῦ διανοίᾳ, ἀντὶ τοῦ, μαίνεσθαι, παραφρονεῖν, μαρκίνειν· ὅθεν, παρακοπή, ἡ φρενοβλάβεια, μωρία· καὶ παράκοπος, ὁ φρενοβλαβής, μωρός. 3) κατακόπτω, κολοβόνω, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ', 15. »Μέλη παράκοπα, κατακεκομένα, κολοβωμένα. (Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 807. Νεφ. 636. ἐνεργητ. καὶ Μέσ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ. μετὰ γεν. ὡς μικρὸν ἀνωτέρω ἐσημειώθη.)

Παρακορέω, ῶ· Μλ -ήσω (κορέω). Μέ τὴν σκοπιάν, ἢ βούρτζιν ἐκβάλλω τὸν κοπιορτόν, τὴν λάσκην κ. τ. τ. Σκευπίζω, πεπτρεύω, φιλοκαλῶ ἢ φιλοπαλίζω, Ἀθην. σελ. 408. καὶ 665. Πολυδ. στ'. 49. ἐν γένει, πεπτρεύω.

*Παράκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ἐναντίον τῆς τάξεως ἢ εὐπρεπείας, κοσμιότητος ὢν· ἄτακτος, ἄκοσμος, ἀπρεπής· συχνότερον δὲ παρακόσμιος, Ἐπίρ. οὐ κατὰ κόσμον, ἀτάκτως, ἀπρεπῶς, αὐχὶ καλῶς πρέπει, Ἰώσηπ.

*Παρακοτέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, ὀργίζομαι, ἢ φυλάττω μνησικακίαν, Φώτ.

Παράκουσις, ἡ (παρακούω). Τὸ νὰ μὴ ἠκουσέ τις καλά, παρακοή, ἀμφ. Lobeck Φρυν. σελ. 352. (ε)

Παράκουσμα, τό. Τὸ ὁποῖόν τις ψευδῶς, ἢ ἀπατηλῶς καὶ ἡμαρτημένως ἤκουσεν ἢ ἐκατάλαβεν. 2) = ἄκουσμα, διάστακλία, λεώρημα, Ἰουλιαν. Καισ. 26, 6, 7. ἀμφ. (ε) παρὰ τὸ

Παρακούω, -σομαι (ἀκούω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ πλησίον ἀκούω, μετά γεν. Boisson Φιλοστρ. Ἡρ. σελ. 356. Εὐνάπ. σελ. 151. ἐξαιρ. ὀλίγον, ἢ ἀτελῶς, ἐπιπολαίως, ἀμυδρῶς ἀκούω, μανθάνω τέχνην, Ἡρόδ. 3, 129. ὅτι δὲ κατὰ τύχην ἢ ἀνεπίστως, πεφρόντις καὶ ἀπροσδοκήτως ἀκούω· ὅθεν 2) ἐγγύς ἀκούω· κρυφίως ἀκούω, μανθάνω, ἐξετάζω, λάθρα ὑπακροάομαι, ὠτακουστέω, βάλλω αὐτίον καὶ ἀκούω κρυφίως, κατασκοπῶ, ἐξετάζω τι κρυφίως καὶ μανθάνω, ἐξερωτῶ τι παρά τινος, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 300. Δ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 431. καὶ »τί τινος,

Ἀριστοφ. Βατρ. 750. 3) οὐκ ὀρθῶς, ὃ ἐστιν ἐσφαλμένως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον ἀκούω, οὐκ ὀρθῶς καταλαμβάνω, ἢ προσποιοῦμαι, ὅτι δὲν ἀκούω. Πλάτ. εἰς Προταγόρ. »Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο παρήκουσας, δὲν ἤκουσες ὀρθῶς, ἐκαμώθης ὅτι δὲν ἐκατάλαβες· ἴδε ἐν τῷ, παρακούομαι. 4) οὐ προσέχω, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, ἐξ ἀπροσεξίας δὲν ἀκούω. 5) δὲν »ὑπακούω, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τὰ προστατόμενα προσποιούμενος, ὅτι δὲν ἀκούω, ἢ ὡς ἂν νὰ μὴν ἤκουστα, ἢ ἀκούω μέν, πλὴν δὲν ὑπακούω, ἀνυπότακτος εἰμί, μετὰ γεν. προσώπου ἢ πράγματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. »Δεσποτῶν παρακούειν ὅταν λαλῶσιν.

Παρακρατέω, ῶ, -ήσω (κρατέω). Ὀπίσω, ἢ πρὸς ἐμὲ ἢ πλησίον μου, ὃ ἐστι παρ' ἐμοὶ κρατῶ, »Τρίχας ἑαυτοῦ παρακρατεῖν, Διοσκορ. καὶ Ἀρίων. Ἐπίκτ. α', β', 8. »τὴν ἀμίδα παρακρατεῖν. πλησίον τινὸς κρατεῖν· καὶ παρ' Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζω, ἐπέχω, κατακρατῶ. 2) παρ' Ἀντωνίν. α'. 20. ἐναντίον τῆς φύσεως ἐμποδίζω, ἢ στερεῶς κρατῶ, τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρίων. Ἐπίκτ. γ', ζ', 28. κεῖ τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῆν.

*Παρακρέμαμαι, παθ. ἀποθ. (κρέμαμαι.) Κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγι. »Μέρη παρακρεμάμενα, κρεμαστάρια, Πολυβ. 5, 35, 10.

Παρακρεμάω, ῶ. παρακρεμάνυμι, καὶ, παρακρεμαννύω, Μλ -κρεμάσω, Ἀττικ. -κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνωμ.) Ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον τινός κρεμῶ· παρατρτῶ, ἐφάπτω, ἐξαρτῶ, ἀποκρεμῶ, ἢ πρὸς τὸ μέρος κρεμῶ, ἢ ἀφίνω νὰ κρέμεται, Ἰλ. Ν, 597. »χεῖρα παρακρεμάσας, ἐκρέμασε τὴν ὑπὸ τοῦ βέλους βαβλαμμένην χεῖρα· ὅθεν. »Τὰ παρακρεμώμενα, τὰ ἐξαρτώμενα, ἢ ἀπό τινος κρεμώμενα, τὰ προσκολλημένα, τὰ πάρεργα, αἱ παρόμοιαι πλὴν μικρότεραι περιστάσεις, παρευμπτώματα, ἢ ἐλαφρότερα μέρη πράγματος ἢ ὑποθέσεώς τινος, τὰ ὁποῖα ἐξήρτηνται ἀπό τινα μεγαλήτερα, τὰ χυδαϊκὸς, παρακρεμαστάρια, λεγόμενα. Ὁ ἐνεστ. παρακρεμάω ἔστι πολλ. ἀμφ. (περὶ τῆς προσωδίας ὁρ. κρεμάω).

Παράκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὁ πρὸς τὰ μέρη κρημνώδης, ἀνωμερὴς καὶ κατωφερής, Διόδ. Σικ. καὶ Στράβ. σελ. 800.

Παρακρίνω, Μλ -κρινῶ. Δόρ. παρέκρινα. Πτρκ. -κέκρικα καὶ παθ. παρκμ. -κέκριμαι. Παθ. αόρ. παρεκρίθην, καὶ Μέσ. αόρ. παρεκρινάμην (κρίνω). Τίθημι, ἢ βάλλω, κρατῶ τι πλησίον ἄλλου τινός παρομοίου, ἵνα παραβάλλω κρίνω αὐτό μετ' αὐτοῦ· ἀρα, ταὐτόν ἐστι τῷ συγκρίνω, παραβάλλω. 2) παρατάττω, βάλλω εἰς στρατιωτικὴν παράταξιν, καὶ παθ. ἐπὶ στρατεύματος ἢ στόλου, ἐκτείνομαι εἰς διάστημά τι, Ἡρόδ. 9, 98. »Πεζὸς παρακεκριμένος παρὰ τὸν αἰγιαλόν, καὶ, 8, 70. »Παρεκρίθησαν διατεταγμένοι. Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. »Τοῖς δὲ Πέρσαις παρακεκριμένοις λόγου κρείττων ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν Ῥωμαίων. 3) ἐπιπολαίως, ἢ ἐσφαλμένως, οὐκ ὀρθῶς κρίνω.

Παρακροάομαι, ἀσομαι (ἀκροάομαι) = παρακούω, Ἰώσηπ. ὅθεν

Παρακρόασις, ἡ. Ἡ ἐπιπόλαιος, ἢ ἐσφαλμένη καὶ μὴ ὀρθὴ ἀκρόασις. 2) ἀνυποταξία, ἀπείθεια. παρακοή, Ἰώσηπ. »Ἡ παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐπιπολαίως ἢ ἐσφαλμένως ἀκούων, καὶ ἐπομένως, ὁ μὴ καταλαμβάνων καλά.

Παρακροκίζω, (κρόκος). Διοσκορ. ε', 137. ἐν ταὐτῷ παραπλησίως ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, ἢ ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ μυρίζω σχεδὸν ὡς ὁ κρόκος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρακροτέω, ῶ (κροτέω). Πρὸς τὸ μέρος, ἢ ἐγγύς τινος κροτῶ. β) σφαλερῶς κροτῶ, κτυπῶ, Λουκιαν. Γυμν. 1. 2) τροπικ. ἐλαφρῶς προσῶν, κτυπῶν τὰς χεῖρας παρορμῶ, παραθαῤῥύνω, παροξύνω, ἐγκαρδιόνω τινά, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 63.

Παράκρουσις, εως, ἡ (παρακρούω). Τὸ κρούειν, κτυπᾶν πλησίον. ἐξαιρτ. Ἡ ψευδὴς καὶ ἐσφαλμένη ἢ μὴ ὀρθὴ κρούσις, πλῆξις μουσικοῦ ὀργάνου τινός, Πλουταρχ. »Ἐν τοῖς μέλεσι παρακρούσεις« ὄδιον καθόλου, ἀπότευξις, ὄλεθρος, φθορά. 2) = κατάκρουσις, χημ. ὅταν στερεόν τι σῶμα ἀνακλώμενον ἐν τινι ῥευστῷ, κατακλίζεται καὶ χωρίζεται πάλιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅταν προστεθῇ τρίτον σῶμα εἰς τὸ ῥευστόν, précipitation. »Παράκρουσις τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ«, ἡ κατάπαυσις τοῦ ἀναβαίνοντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν θερμοῦ, ὁ ἐστὶν, ἀπόκρουσις, Ἀριστοτέλ. πρβλ. γ', 13. ἀλλ' ἐν Προβλ. κδ', εἶτα ὀρθότερον, κατάκρουσις, ἀφ' οὗ καί, κατακρουστικός, ὅπερ καὶ ἴδε. 2) τὸ ἀπατᾶν, πλανᾶν· ἡ ἀπάτη, πλάνη. 3) ταὐτὸν τῷ, παραιτή, παραγραφὴ, μωρία.

Παρακρουσχοίνικος, ὁ, ἡ (παρακρούω, χοίνιξ). ταὐτὸν τῷ, ὁ κρουσιμάτροων. Ὁ μετὰ ψευδοῦς, ἤτοι μὴ ὀρθοῦ μέτρου μετρῶν· εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ κρούειν τὰ μέτρα, καὶ σείειν, ἵνα τοῦ πλείστου ἐπιτύχῃ, Ἡσυχ.

Παρακρουστικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. -κοῖ. Ταὐτὸν τῷ, παρακοπτικός, Ἱπποκρ.

Παράκρουστος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παράκοπος, παράῤῥοπος. ἐκ τοῦ

Παρακρούω (κρούω). Πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, πλησίον, ἢ κρούω ἐπί τι χωρὶς τὸ ἐπιτυχεῖν, ὄδεν ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ἤτοι μὴ ὀρθῶς κρούω, κτυπῶ, ἐξαιρ. μουσικὸν ὄργανον, ὄθεν τὸ, παράκρουσις, κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν, καθόλου, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω. 2) ἐξαιρ. μέσ. ἀπατῶ, πλανῶ, ἐξαπατῶ. Ἐξιλοκ. Ἀμ. σλ. 191. Οὐλπ. Δημ. Λεπτ. σλ. 291. Ἀλλὰ καὶ Παθ. »παρακρούεσθαι ὑπό τινος«, τὸ δὲ, παρακρούεσθαι περί τινος, σημαί, ἀπατῶμαι κατά τι, ἢ μέτ' ἐξαιρέτως τὸ κατὰ μίσθην διαίτησιν, παρακρούομαι, ἔστιν ὅτε χρήσει ἐπὶ ψευδῶν ἤτοι μὴ ὀρθῶν καὶ σωστῶν μέτρων, ἢ ζυγῶν, ζύκιστ ζυγιάζω, ἢ μετρῶ) ἴδε ἐν τῷ, κρουσιμετρέω. 3) αἴρω, κλωτζῶ, στρώχνω τι πρὸς τὸ μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθῶ, ὅ ἐστι ἀποστρώνω, στρώχνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ κάτω ἐμποδίζω· ἀποῤῥίπτω· ἀποπλανῶ. ἐξαπατῶ, παρελογίζομαι, καὶ ἐξαιρέτως ἀσχρήστων κατὰ μέσην διάθεσιν, οἷον Δημοσθ. »Οὕτως ἦσαν ἀκίνητοι καὶ βέλκυροι τηλικοῦτον πρᾶγμα παρακρουόμενοι τοὺς δικαστάς«. 4) μὴ ὀθόνη παρακέκρουται, Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, ἐξεπάτηται, ἐξαπλώθη, ἀμφ. 5) ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ παρατρέπω, ἀπάγω· φέρω παράμερα· καὶ ἐπαρ. πλανῶ, ξεκλινῶ πεῖθω τινὰ ποιεῖν τι· οὐδὲ ἂν σε παρακρούσῃ ἡ παροῦσα ἐμμορφία, (Πλάτ. Ἱππ. σελ. 47.) ἀντὶ τοῦ, ἐκτρέπει, παρατρέπει, σὲ φέρει ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. 6) »παρακεκρουῶσθαι τῶν φρενῶν«, γίνομαι ἢ εἶμαι παράφρων, μωρός, πρβλ. παρακόπτω, 2.

*Παρακρύπτω, ψω (κρύπτω). Πλησίον, παρά τινι, ἢ κρυφίως κρύπτω. Μέσ. κρύπτομαι, Διογ. Δ.

*Παρακρώζω, -ξω (κρώζω). Πλησίον τινός, κρώζω.

Παρακτάριος, αία, αῖον (ἕκτη). Ὁ παρὰ τῇ ἕκτῃ ἤτοι πλησίον τοῦ πίγκλου ὤν, ἢ κείμενος. Ἐπίγρ.

Παρακτάομαι, ῶμαι, Μλ -ήσομαι (κτάομαι, ἀνμλ.) Προσέτι ἀποκτῶ, προσέτι, ἢ παρά τινι, δέχομαι, προσπορίζομαι, Ἡρόδ. Δ, 80. »Τοῖσι δὲ παρακτημένοισι ξυνικοὺς νομοὺς«, ἐκείνοις, οἵτινες δέχονται ξένα ἤθη, ἔθιμα. 2) κατὰ δὲ τὸν παρακείμ. ἀντὶ τοῦ προστέτ., πρὸς τούτοις, ἐν ταύτῳ, ἢ ἐν τῇ γειτονίᾳ ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, Θεόφρ.

Παράκτης, ου, ὁ (παράγω). Ὁ παράγων, φέρων πρός τι· ἐξαιρ. ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων. Ἡσύχ.

Παράκτησις, ἡ (κτῆσις). Ἡ πλησιόχωρος κτῆσις, τὸ κτᾶσθαι ἢ ἔχειν κτήματα πλησίον τινός καὶ τὸ πλησίον τινὸς κτῆμα.

Παρακτίδιος, ὁ, ἡ (Ἀνάλ. γ', 239. »Κῦμα παρακτίδιον«) καὶ, παράκτιος, ὁ, ἡ· καὶ ἰα, ιον (ἀκτή). Ὁ παρὰ τῇ ἀκτῇ, ἢ κατὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος ἢ εὑρισκόμενος, παραθαλάττιος, Σοφ. »Λειμὼν παράκτιος«· καὶ, κῦμα, ἡ περιωπὴ παρ.

*Παρακτικός, ἡ, όν (παράγω). Ἔχων τὴν ἕξιν, ἰδιότητα τοῦ παράγειν εἰς φῶς.

Παράκυκλος, ὁ (κύκλος). Μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, Πολυδ. 1, 53.

Παρακυλίω, ἴσω (κυλίω), Ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον τινὸς κυλίω, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7. (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν).

Παρακύπτω, Μλ ψω (κύπτω). Πλησίον τινὸς σκύπτω. β) καθόλου, στέκομαι σιμά, ἵσταμαι πλησίον τινός καὶ σκύπτω, ἐξαιρ. διὰ νὰ κυττάξω τι ἀκριβέστερον, ἢ κλεπτικὰ, κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ τις· καὶ μάλιστα σκύπτω καὶ κυττάζω ἀπὸ τὴς σύρας ἔξω διὰ νὰ κυττάζω τριγύρω μου τί, π. χ. τὴν ἐρωμένην μου, ἢ τὰ ἐρωτικά μου· Ἀριστοφ. παραβ. Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σελ. 593. Λουκιαν. Διάλ. Ἑταιρ. 12. »τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς παρακύπτειν«, πλησίον τοῦ θριγκοῦ ἀσκεμμένως ἱστάσθαι, παρὰ τῷ θριγκῷ σκύπτων, σκοπεύειν ἑστάσθαι πλησίον τοῦ τείχους τῆς αὐλῆς. γ) σκύπτων εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω, στρωμόνομαι καὶ ἐμβαίνω που, εἰσέρχω, Δημητρ.

*Παραλγέω, Μλ -ρύσω (κυρέω, ἀνμλ.) = παρατυγχάνω, Κόϊντ. 11, 23. ποιητ. (περὶ τῆς προτωλίας, ὄρ. κυρέω).

Παρακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Ὡς ἐν παρόδῳ περιπαίζω, σκώπτω τινὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὁ Ἀθην. σελ. 525.

Παράκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὀλίγον τι κωφός. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Παρακωφίζει, προπαιδεύεται τὸν κωφόν· ὀλίγον τι κωφίζει, ὅ ἐστι, δὲν ἀκούει καλῶς.

Παρακωχή, ἡ (κωχεύω), καὶ παροκωχή, καὶ παροχή. Τὸ προσφέρειν, παρέχειν, ἡ δόσις, τὸ δόσιμον, τινὸς πράγματος, Θουκυδ. στ'. 85. »νεῶν παροχῆς«, ὁ Σονιὸς, »νεῶν παρακωχῆς ἀνέγνωσεν, ὡς καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιζ', 3, 5. »ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν· κυρίως ἁρπεπὰ νὰ λέγηται, παροκωχή, ἐκ τοῦ, παρέχειν, ἐκ τοῦ ἔχω, ὠκα. ὤκωκα· ἀλλ' οὕτω γράφεται καὶ τὸ ἀνακωχή, διακωχή, καὶ κατακωχή.

Παραλαλέω ῶ (λαλέω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξύ φλυαρῶ. 2) ἐπιπολαίως, ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ἤτοι μὴ ὀρθῶς καὶ ἔξω τοῦ δέοντος λαλῶ, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα δὲν καταλαμβάνει τις· ἄλλα ἀντ' ἄλλων λαλῶ, Δίων Κίσ. ξδ'. 4. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 230. Meinecke Μενάνδρ. σελ. 202.

Παραλαμβάνω, Μλ -λήψομαι, Ἰων. -λάμψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Προσέτι λαμβάνω, δέχομαι, ὑποδέχομαι· οἰκειοποιοῦμαί τι· κρατῶ παρ' ἐμαυτῷ, π. χ. Ξεν. Κύρουπ. 8, 6, 9. »Παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους καὶ ἄλλους πέμπειν. λαμβάνω εἰς ἐξουσίαν τι, »βασιλήιον«, Ἡρότ. 2, 120. »θέσιν, δέχομαι ἀπόκρισιν«, Ἡρότ. 1, 126. ἔτι δὲ, κυριεύω, πέρνω μὲ βίαν, Ἡρόδοτ. 7, 211. β) μετὰ αἰτ. προσ., λαμβάνω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν καὶ ἐνδυναμῶ μὲ αὐτὸν, τὸν δέχομαι ὡς συμβοηθόν, ἢ σύμμαχον, Ἡρόδ. 7, 108. 150. 168. 9, 1, ἔτι δὲ, παραλαβεῖν ἐπὶ ξεύκεκ, δέχομαι εἰς φιλοξενίαν, τὸν προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, Ἡρόδοτ. 4, 154. λέγεται καὶ ὅλως κατὰ φυσικὴν ἔννοιαν, πταύτην παραλαβὼν ἐπαλλακεύετον, Ἡρότ. 4, 155. 2) κατὰ παράδοσιν λαμβάνω τι, Ἡρότ. 2, 148. »τί παρά τινος«, Ἡρόδοτ. 2, 51. 5, 95. μανθάνω, βλέπω καὶ μιμοῦμαι. 3) ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπανωθέν μου, Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 8. »Χειρίσοφος τετελευτήκει, τὰ δὲ ἐκείνου Νέων παρελάμβανεν, διεδέχετο. »Τὰ παραλαμβανόμενα, ὅσα ἀνεδέξατο, ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν ἀνελάβετις, Ἡρότ. 1, 38. 4) τινά, πάνω τινὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν φονεύω, Ἡρότ. 4, 203.

Παραλάμπω, Μέλ -ψω (λάμπω) Πλησίον, ἐμπροσθεν ἢ πρὸς τὸ μέρος, τὴν πλευρὰν λάμπω, φέγγω, ἀστράπτω, ὄθεν

Παράλαμψις, εως, ἡ. Δευκὴ τις αὐλή, κηλὶς ἐν τῷ μέλανι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλάμπουσα, Ἱπποκρατ. ταὐτὸν καὶ λεύκωμα.

Παραλανθάνω, Μλ -θάσω (λανθάνω, ἀνμλ.) Πλησίον, παρά τινι κρυμμένος εἰμί, Δημ.

Παραλειαίνω, (λειαίνω). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ λειαίνω, γναλίζω, Ἀθην. σελ. 512. ὄθεν

Παραλειαντικός, ἡ, όν. Ὁ λειαίνων, λεῖον ποιῶν, ἐ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, Ἀθην. σλ. 62.

Παραλέγω, -ξω (λέγω, ἀνμλ.). Πλησίον, παρά τινι βάλλω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. βάλλω ἑαυτὸν πλησίον τινός, ἢ κείτομαι· μετὰ δοτ. προσ., παρ' Ὁμ. σεμνῶς ἀντὶ τοῦ, παρακοιμῶμαι, συνηθ. ἐπὶ μὴ κατὰ γάμον συνουσίας, Ὀδ. Β, 415. Ζ, 198. ὕμν. Ἀφρόδ. 168. καὶ ἀλλαχοῦ, ἁπλῶς, ἢ καὶ μετὰ τῆς λέξεως, ἐν φιλοτητι, Ἰλ. Τ, 224. καὶ τότε ἡ γυνὴ τάσσεται κατὰ δοτ. ἀεί· ὅτε δὲν εἶναι κατὰ ὄνομτ. καὶ ὁ ἀνὴρ κατὰ δοτ., τότε σημαίνει ἐν γένει, κεῖτεσθαι πλησίον τοῦ ἀνδρός, κοιμᾶσθαι μετ' αὐτοῦ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κλίνῃ, εἶναι σύζυγός του, ἢ ἄλοχος, Ἰλ. Ω. 676. Ὀδ. Δ, 305. Ἡσ. Θεογ. 278. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνηθ. τῷ γ'. προσ. τοῦ ἀόρ. παρελέξατο, εἶτι δὲ, τῷ μέλλ. τὸ δὲ γ'. πρόσ. ἀορ, κατὰ συγκ. παρέλεκτο κεῖται κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμν. Ἀφρόδ. 168. 2) ἔξω τοῦ ὀρθοῦ λέγω· ἔξω τοῦ δρόμου ὁμιλῶ, παρελαλῶ, παραφρονῶ, delirare, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀσθενούντων, ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ, Ἱπποκρ. 3) »παραλέγομαι νῆσον, γῆν«, ἀντὶ τοῦ, παραπλέω, περνῶ διὰ τοῦ πλοίου ἐμπροσθεν νήσου, γῆς τινος, ὅ ἐστι, Παραλλήλως διαπλέω. 4) »παραλέγομαι, ὡς τὸ, παρατίλλω, ἐκβάλλω, ἀποσπάω τὰς ἀνωφελεῖς τρίχας ἀπὸ τοῦ σωματός μου, καὶ μάλιστα τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσιν, ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν γυναικῶν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 904. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Πολυδ. β', 35.

*Παραλειπτέον, δετ. ἐπίῤῥ. τοῦ παραλείπω. Πρέπει ἢ δύναταί τις νὰ παραβλέψῃ, Ξεν. Ἀγησιλ. 8, 3.

Παραλειπτικός, ἡ, όν. Ἐμπροσθεν ὑπάγων καὶ ἀφίνων τινὰ ὀπίσω παρατρέχων, ἢ ἀφίνων τινὰ ὑπάγειν. 2) παρατρέχων, σιωπῶν, Ἑρμογ.

Παραλείπω, Μλ -ψω (λείπω). Ὑπάγω ἐμπροσθεν καὶ ἀφίνω τινὰ ὀπίσω· ἀφίνω πλαγίως, ἢ νὰ περάσῃ· ὄθεν· ὀπίσω ἀφίνω τε ἀμελῶ· καὶ ἑπομένως, παρατρέχω, ἀμελῶ, οὐ προσέχω, φροντίζω οὐ ποιοῦμαι· ἐν δὲ τῇ δηγήσει, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, παραιτῶ, παρασιωπῶ τι, παρατρέχω, μνείαν ἢ ἀναφορὰν οὐ ποιοῦμαι, οὐ θηγοῦμαι, παρά Ξενοφ. ὄθεν· »παραλειπόμενον«, τὸ ὀπίσω ἐναπολειφθὲν λείψανον ἀπό τινος, τὸ ἀπομεινάρι, Ξενοφ. Ἀναβ. στ'. γ', 12. »ἐάν τις παραλειπόμενόν τι ἐντυγχάνειν«· καὶ ἐντεῦθεν »παραλειπτέον«, πρέπει νὰ παραλείψωμεν, νὰ παρασιωπήσωμεν, παραβλέψωμεν, Ξεν. Ἀγησ. η'. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρᾰλείφω, Μλ. λείψω (ἀλείφω). Ἐγγύς, πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, τὴν πλευρὰν χρίω, ἀλείφω, Ἀριστ. Ῥητ. 3, 4.

Παράλειψις, ἡ (παραλείπω). Ἐγκατάλειψις, παράδρομη, παραίτησις, ἄφεσις.

Παράλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ πλησίον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ λευκότητα ἔχων, ἀναπαυόμενος μὲ ἄσπρον· κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, Πολυπ. δ΄. 134.

Παραλεύσσω (λεύσσω), ταὐτόν τῷ, παροράω, Εὐριπ. Ἱππόλ. 1132. ποιητ.

Παραλήγω, (λήγω). Κάμνω τι πλησίον νὰ ἡσυχάσῃ, παύσῃ. 2) συνηθ. ἀμτβτ. πλησίον παύειν, κοπάζειν, παύεσθαι ἀπό τινος, ἔν τι, μετὰ γεν. πράγμ. ὅθεν, «ἢ παραλήγουσα συλλαβή», ἡ πρὸ τῆς ληγούσης, ἤτοι πρὸ τῆς τελευταίας, Penultima, Ἰταλ. «Παραλήγει», ἔχει τὴν παραλήγουσαν συλλαβήν, «Παραλήγεται διφθόγγῳ», ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν, Γραμμ.

*Παράληξις, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ λέξις τις παραλήγουσαν, τὸ παραλήγειν, τὸ ἔχειν καὶ ἄλλην λήγουσαν, ὅτε λέξις ἔχει δύο καταλήξεις, π. χ. ἔσπερος καὶ ἑσπέρα, Γραμμ.

Παραληπτέος, α, ον, ρημτκ. ἐπίθ. τοῦ, παραλαμβάνω. Τὸν ὁποῖον πρέπει, δύνανται τις νὰ παραλάβῃ, δεκτός· καὶ

*Παραληπτέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραληπτός, ή, όν (παραλαμβάνω). Τὸ ὁποῖον παρέλαβέ τις, ἢ δύναται νὰ παραλάβῃ τις, ἢ νὰ ἀναδεχθῇ, δεκτός, ἀναδεκτός, Πλούταρχ. 10. σελ. 284. ὅθεν

Παραλήπτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις λαμβάνει, δέχεται πρὸς ἑαυτόν, ἀναδέχεται, ἐπιχειρεῖ, Στοβ. Φυσ. σελ. 932.

Παραληρέω, ῶ (ληρέω). Παραφρόνως λαλῶ, φλυαρῶ, παραλαλῶ, τρελὰ ὁμιλῶ, δὲν ἠξεύρω τί ὁμιλῶ· ἐν γένει, μωρὸς ἢ τρελὸς εἰμί, Δρυτοσθ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 375. ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθ. τσαμπουνίζειν· ὅθεν

Παραλήρημα, τό. Μωρὰ καὶ τρελὴ ὁμιλία, ἢ πρᾶξις.

Παραλήρησις, ἡ. Τὸ τρελὰ ὁμιλεῖν, ἢ πράττειν.

Παράληρος, ὁ, ἡ (ληρέω). Ὁ μωρά, τρελὰ ὁμιλῶν ἢ πράττων· παράφρων, delirus, ὁ μὴ γινώσκων ἃ λαλεῖ.

Παράληψις, ἡ (παραλαμβάνω). Ἡ πρὸς ἑαυτόν λῆψις, τὸ ἀποδέχεσθαί τι, ἀναδέχεσθαί τι· τὸ λαμβάνειν, δέχεσθαι, πέρνειν.

Παραλία, ἡ (πάραλος). Τόπος παραθαλάσσιος, Ἡρόδ. 7. 185. νυρ. Ἐνικ. τοῦ παράλιος, προσπαθ. χώρα· ἐξαιρτ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 1, 59.

Παραλιθάζω (λίθος), Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. ἡ. 19. Πρός τὸ μέρος, κατὰ τὸ πλευρὸν πετρώδης, λιθώδης εἰμί.

Παράλιμνος, ὁ, ἡ (λίμνη). Πλησίον λιμνῶν, βάλτων κείμενος, ὢν, κατοικῶν.

Παραλιμπάνω (λιμπάνω), σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ, παραλείπω.

Παράλιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ιον (ἅλς) = πάραλος· ὅθεν, παραλία, ἡ, ὑπακουομ. χώρα.

Παραλίσκω, συνηθ. παραλίσκομαι (ἁλίσκομαι, ἀμλ.), καὶ Πλησίον τινός, προσέρχομαι, ἢ σύν τινι πάσχομαι, Ἡσυχ.

Παραλιτέω, καὶ, παραλιταίνω, ήσω, ἀόρ. παρῆλιτον (ἁλιταίνω, ἀμλ.). Πλανῶμαι, λαυθάνω, σφάλλω, ἁμαρτάνω, «μέγα τι». Ἀπολλ. Ῥ. 2, 726. Ὁ αὐτὸς λέγει, «παραλιτεῖν θεούς», ἁμαρτάνειν πρὸς τοὺς θεούς. (τὸ, παραλιτεῖν ἐστι νεώτ. τύπος, τὸ δὲ, παραλιτῶ, ἀνώμαλος τύπος.)

Παραλίτης, ου. Ὁ ἀπὸ τῆς παράλου ναύτης· ἐστὶ δὲ αὐτὴ ἱερὰ ναῦς, Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ἡ. 116.

*Παραλιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος παραλίας χώρας, ἐπιφαν.

Παραλλαγή, ἡ (παραλλάσσω), = παρέλλαξις.

Παράλλαγμα, τό. Ἀμοιβή, ἀνταλλαγή· ὅ,τι διαβαίνει ἀμοιβαίως ἀπὸ ἓν χέρι εἰς ἄλλο, π. χ. πυρός, Λίτχ. 2) διαφορά· ἐν γένει, = παρέλλαξις.

Παραλλακτος, ὁ, ἡ (παραλλάσσω). Μεταβεβλημένος, παρηλλαγμένος· μεταβλητός, εὐμετάβλητος.

Παραλλάξ, Ἐπίρ. (παραλλάσσω). Ἀμοιβαίως, ἀναλλάξ, κατ' ἀναλλαγήν, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἢ ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἢ ποτὲ μὲν ὁ εἷς, ποτὲ δὲ ὁ ἄλλος, ἢ ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως. 2) πλησίον ἀλλήλοις καὶ οὐ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, οὐδὲ κατὰ στοῖχον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς΄. περὶ τοῦ Νάρθηκος. «Βλαστάνει δὲ παράλλαξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παράλλαξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ». Θουκυδ. β΄. 102. «Νῆσοι πυκναὶ, παράλλαξ, καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι», σποράδην, ἀνωμάλως, συγκεχυμένως, καὶ οὐ κατὰ τάξιν κείμεναι.

Παράλλαξις, ἡ. Μεταβολή, μεταλλαγὴ, ἀναλλαγή, ἀλλοίωσις. 2) ποικιλότης, διαφορά, ἀσυμμετρία. 3) παρόδος, ἀποπλάνησις, παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ο΄. ἐκ τοῦ

Παραλλάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω. Μ. ξω (ἄλλασσω). Πράγματα, τὰ ὁποῖα κεῖνται πλησίον ἀλλήλους ἐναλλάσσω, ἤτοι κάμνω νὰ ἀστι ποτὲ μὲν τὸ ἓν οὕτω, ποτὲ δὲ τὸ ἄλλο, κάμνω νὰ ἤναι ἀλλαγὴ ἢ μεταβολὴ εἰς πράγματα, πλησίον ἀλλήλων κείμενα, π. χ. ἐπὶ χαλκίου. «Παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἀμφιρρεπεῖς ποιεῖ τοὺς ὀδόντας τοῦ πρίονος, ὥστε ὁ εἷς νὰ ἐξέχῃ, ὁ δὲ ἕτερος νὰ στέκηται ὀλίγον τι παράμεσα· ὅθεν β) ἀλλάσσω, πέρνω τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου· μεταβάλλω, ἐξαιρτ. μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον· πλανῶ· ψεύδω, Σοφοκλ. Ἀντ. 298. γ) ἐπὶ τόπου, «Παραλλάσσειν γῆν, τέμνειν, π. τ. τ. παρέρχεσθαι, παράγειν, περνᾶν ἀπ' ἐμπροσθεν τόπου τινός, διαβαίνειν, ὡς τό, «ἀλλάσσειν τόπους», διέρχομαι, διαπορεύομαι, διά τινος χώρας εἰς ἄλλην· ἐντεῦθεν καὶ, παρατρέχω τι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, παρ' Ἡρόδοτ. ὡς τὸ Ἰταλ. scapolare. δ) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀπερνῶ. 2) οὐδέτερ. αὐτὸ τοῦ, πλησίον δρόμου τινὸς διαβαίνω, περνῶ, παρεκχωρῶ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον (παραστρατίζω), καὶ συνηθ. μεταφορικ. ἐκτρέπομαι τῶν καθόλου, καὶ τῶν εἰθισμένων, ἐκβαίνω ἀπὸ τοῦ κανόνος, ἐγγύς τοῦ ἀληθοῦς ἢ τοῦ δικαίου πορεύομαι, διαβαίνω, ἠγοῦμαι, ἀπατῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, Πλούταρχ. Κλεομ 26. «Καὶ ἑτέρας ὁδοὺς παραλλάττουσιν, πλανεμένους διέρχεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὡς τὸ, παρακινεῖν, ἐξίστασθαι τοῦ νοός (ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου), παραφρονῶ, Πλούταρχ. εἰς Δούκουλ. 43. 3) ἀμφίβολος ἢ ἀμφίρρεπτος εἰμί, ἐπαμφοτερίζω, ποτὲ μὲν οὕτως εἰμί, ποτὲ δὲ ἄλλως. 4) ἀλλάττω· ἐπαλλάττω· διαφέρω, διάφορος εἰμί, μετὰ γεν. τινός, ἀπό τι· καί, τί, τινί, κατά τι· «Γυναῖκα μηδὲν ἱρινύος παραλλάττουσαν», γυνὴ, ἥτις οὐδὲν διαφέρει ἱρινύος. «Τὸ τελευταῖον παραλλάττει παρὰ τὰς ὥρας», διαφορετικῶς βλαστάνει, κατὰ τὸν καιρόν, ὡς τὸ Λατ. Variare· ὅθεν ἀπροσώπ. «Παραλλάττειν, ἀντὶ τοῦ, διαφέρει, διαφορὰν ποιεῖ, ἢ, κάμνει διαφορὰν· καὶ παθ. μετοχ. παρακ. «Παρηλλαγμένον», ἀσυνήθης, ξένος, διάφορος, ἀλλοῖος. «Παρηλλαγμένος μεγέθει, λίαν, κατὰ πολλὰ μεγέθη· ἐξαιρτ. παραλλάσσειν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, σημαίνει μεταφ. μεταβάλλεσθαί τι ἐπὶ τὸ χεῖρον, γίνεσθαι χειρότερον, φαυλίζεσθαι, μὴ εἶναι πλέον τῆς ἰδίας πρότερας ποιότητος, ἢ γένους, εἴδους κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, ἐξίστασθαι.

Παραλληλεία, ἡ (παράλληλος). Τὸ ἐγγὺς καὶ πλησίον καὶ ἀντικρὺ, ἀλλήλων κεῖσθαι, ἢ εἶναι, Γραμμ.

Παραλληλίζω (παράλληλος). Ἐγγὺς, ἢ ἀντικρὺ, ἀπέναντι ἀλλήλων τίθημι, καὶ παρατίθημι, συγκρίνω· ὅθεν

Παραλληλισμός, ὁ. Τὸ πλησίον τινὸς τίθεσθαί τι καὶ παραβάλλειν ἀλλήλοις αὐτά· σύγκρισις δύο ὁμοίων ἢ τῶν αὐτῶν πραγμάτων.

Παραλληλόγραμμον, τό (γράμμα). Σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων παραλλήλων πλευρῶν περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον παραλείπεται ἀπὸ τέσσαρας γραμμάς, τῶν ὁποίων αἱ ἀντικρὺ ἀλλήλων δύο ὁμοιάζουσιν ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἔκτασιν, Λέξ. Γεωμετρ. παρὰ τὸ

Παράλληλος, ὁ, ἡ, ἐπίρ. παραλλήλως (ἄλληλων). Πλησίον ἄλλου τινὸς ἐξίσου ἰσοδυναμοῦντος καὶ ταυτοσημάντως κείμενος, ὁμοίως τῷ μεταξὺ ἐξίσου ἄλλου τινός, ἐγγὺς κειμένου, ἐκτεταμένος, ἠγμένος ἢ γεγραμμένος, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ ὁμοίου καὶ ἴσην ἀπόστασιν, ἐξαιρτ. ἀπὸ γραμμῶν· ἔτι δὲ, πλησίον ἀλλήλων ταγμένος, τεθειμένος. ὅθεν παραλληλεῖς, συγκρίσει. 2) ἀπὸ τοῦ, ἀμοιβαῖος, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 12. «Ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις». 3) πανομοῦ πλησίον ἀλλήλοις ἱστάμενος, ἀλλεπάλληλος, στριμωμένος, σεσωρευμένος, πεπυκνωμένος, συχνός.

Παραλογή, ἡ, = παραλογία, παρὰ Πλουτάρχ. Τιμολ. 9. «Παραλογαὶ εὐπρεπεῖαι, ἀπὸ τοῦ, παραλογισμοὶ, τουτέστιν ἀπάται, παρακρούσεις, ὅπου ἄλλοι, Παραλογίαι, ἀναγινώσκουσιν, ἁμφ.

Παραλογία, ἡ (παράλογος). Πρόφασις. «Παραλογίαι εὐπρεπεῖς καὶ προφάσεις ἡσαν· ταύτην τὴν, παρωμφάσεις, καὶ, παραφάσεις.

Παραλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι (παράλογος), Μέσ. Ἀποθ. Ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως λογίζομαι, λογαριάζω, κάμνω ψευδῆ λογαριασμόν, λανθάνω εἰς αὐτόν· τροπ. σφαλερὰ συμπεραίνω, κάμνω σφαλερούς συμπερασμούς. 2) μεταφ. μὲ ψευδῆ λογαριασμὸν ἀπατῶ τινα. «Τὸ πορίσμα παραλογιζόμενος ἀποκερδαίνειν, λαμβάνων, πέρνων πολὺ ἀκριβὸν ναῦλον, Λουκιαν. π. σελ. 139. ἔτι δὲ, δι' ἀπατηλῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα, εἰς παραλογισμὸν φέρω τινά, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐξαπατῶ. 3) ἐνίοτε δὲ κατὰ παθ. σημασίαν, ὡς παρὰ Πολυβ. 16, 10, 3. ὅθεν

Παραλογισμός, ὁ. Ψευδὴς λογαριασμός· ἢ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἀπάτη. 2) ψευδὴς συλλογισμός· ἢ διὰ ψευδῶν λογισμῶν ἀπάτη, ἀποπλάνησις· ἐν γένει, πᾶσα ἐξαπάτη μὲ δόλον.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ (παραλογίζομαι). Ὁ παραλογιζόμενος, ὁ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ ψευδῶν συλλογισμῶν ἀπατῶν· ἀπατεών. (Ἀρτεμίδ. δ΄. 59.)

Παραλογιστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. —κῶς. Ἐπιτήδειος, ἢ ἐπήρεια, ἢ κλίνων εἰς τὸ ἀπατᾶν ἐν γένει, ἢ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ σοφισμάτων.

Παραλογιστός, ή, όν (παραλογίζομαι). Ὅστις ἀφίνει ἑαυτὸν νὰ ἀπατᾶται, ἢ ἠπατημένος διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ συλλογισμῶν· εὐπαράτητος, ὃν δύνανται εὐκόλως ἀπατήσαι τις, Πολυβ.

Παράλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Κυρίως, ὁ ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ, ἀλλέως ἢ ἐλογαριασέ τις, ἤγουν ὁ ἐναντίον τῆς ἐλπίδος καὶ προσδοκίας ἡμῶν ὤν, παράδοξος, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· ὁ παρὰ λόγον καὶ παρ' ἐλπίδα ὢν γιγνόμενος, ὃν οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν. «Τοῖς δημάρχοις πολὺ τὸ παράλογον ἐγένετο τῆς ἐλπίδος», Διονύσ. Ἀλ. Γ΄. 8. ἀντὶ τοῦ, παρὰ λόγον τῆς ἐλπίδος. 2) ὁ ἄνευ λόγου, ἀσεμέλιου τινός, π. χ. «ψόγοι παράλογοι», ἀσεμελίωτοι, ἔξω παντὸς λόγου, Νεμέσ. σελ. 289. 3) ὁ ὑπὲρ τὸν συ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νήθη λογαριασμόν, πλέον ἢ καθὼς ἐλογαριάσθη, βεβαίως, ὧν ἔδωκαν παρὰ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ε. 3. »Παράλογα, τὰ, τὰ ὑπὲρ τοῦ συνήθους μέτρου χαριζόμενα φαγητὰ εἰς τὸ σισσίτιον· καθώς, π. χ. τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημοσθ. 12. ῥηθὲν »Θύσας τις ἀπαρχὴν καὶ ἐνηρύτησε μέρος ὑπεμψεν εἰς τὸ σισσίτιον.« Ἐπίρ. παράλογος, Ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως, οὐ κατὰ λόγον, οὐκ ὀρθῶς οὐδὲ ὑγιῶς, ἀπροσιρέτως, ἀδίκως· ἀναλογίας.

Παράλογος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, ἀσυλλόγιστος. παρὰ Θουκυδ. β'. 85. ἀντὶ τοῦ, παράλογον, τὸ· τὸ ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον.

*Παράλοιπος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, λοιπός. Ὑπόλοιπος, ἀμφ.

Παραλοξαίνω (λοξός). Λοξὸν ποιῶ, Ἱπποκρ.

Πάραλος, ὁ, ἡ (παρὰ, ἅλς). Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἡ κατὰ τὴν θάλασσαν ὤν, κείμενος, κατοικῶν, διατρίβων, ζῶν· ἐν γένει, πᾶν ὅτι ἔχει ὑπουργίαν τινά, δουλεύον παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 7, 161. 2) ἡ Πάραλος, προσωπικ. ναῦς ἡ τριήρης, ἐλέγετο ἓν τῶν δύο ἐν Ἀθήναις ἱερῶν ταχυπλόων πλοίων, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς ὑπουργίας τῆς πολιτείας, εἰς θεωρίας, καὶ ἄλλας ἱερὰς ἀποστολάς, εἰς πρεσβείας, εἰς τὸ νὰ φέρωσί ποτε ἢ ἐκεῖθεν δημόσια χρήματα ἢ ἀνθρώπους, ἔτι δὲ εἰς ναυμαχίας, καὶ μάλιστα ὡς στρατηγίδες· καὶ τὸ μὲν διὰ κοινὰς, κοσμικὰς ὑπουργίας ὠνομάζετο πάραλος, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ διὰ θρησκευτικὰς ὑπουργίας, Σαλαμινία. Κατὰ τὸν Ἁρποκρατ. »Πάραλος, μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίους χρείας διαπεμπομένων τριήρων· Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1264. ἢ Πάραλος τὰς Θεωρίας ἄπηγεν, τουτέστι τὰ εἰς Θυσίας πεμπόμενα. Πλούταρχ. πολ. παρηγγ. »Ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς ἀθήνησι, καὶ ἡ πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπώντο πράξεις.« καὶ ἐν τοῖς τοῦ Δημοσθ. Σχολ. κατὰ Μηδ. κεῖται »Πάραλος, ναῦς, ᾗ ἐχρῶντο ὁπότε ἐκ τῆς πλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἐβούλοντο, ἅμα, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ἐπέργον· ὅθεν, πάραλοι, καὶ παραλῖται, οἱ ἐν ταύτῃ τῇ νηῒ ὑπηρετοῦντες ἄνδρες, οἵτινες ἦσαν ἐλεύθεροι πολῖται. 3) καθόλου δὲ ἐλέγοντο, πάραλοι, οἱ κατοικοῦντες τὴν παράλιαν (τὴν παραλίαν) τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 1, 59. ἐξ ἐναντίας δὲ, πεδιάσιοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ πεδία (τοὺς κάμπους), καὶ διάκριοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὀρεινοὺς τόπους τῆς Ἀττικῆς. 4) ὄνομα φυτοῦ τινος, πιθανῶς παραλίας, Μελ. 1, 20.

Παραλουργὴς (παρὰ, ἁλουργὴς). Τὸ πάντοθεν καὶ ἑκατέρωθεν ἔχον περιφασμένην πορφύραν ὕφασμα, τὸ παραφὴς ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν ἔχον πορφύρας ἔχον, Πλούταρχ. »Χειτώνιον παραλουργόνιον, Πολυδ. ζ'. 53. 2) οἱ παραλουργεῖς, παρὰ Πέρσαις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἄδειαν, ὡς οἱ τῆς πρώτης τάξεως (οἱ Φοινικιστεῖς), νὰ φορῷ ὁλοπόρφυρα ἱμάτια, ἀλλὰ μόνον ἱμάτια μὲ παρυφὰς εἰς τὰ ἄκρα ἐκ πορφύρας, τάξις τις πολιτῶν, ὁλίγον κατώτερον τῶν ἐντίμων καὶ τῶν πορφύραν φορούντων· ἴδε φοινικιστής.

*Παραλουργὶς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ παραλουργὴς, ἀμφ.

*Παραλουργὸς, ὁ, ἡ, = παραλουργὴς.

Παραλοῦται, οἱ. Οἱ πλησίον ἀλλήλους λοιδούμενοι, ἐκ τοῦ

Παραλοῦω (λοιδῶ). Συνάμα, ἐν ταὐτῷ, πολλοὺς πλησίον ἀλλήλους, ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ λοιδῶ, πλύνω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. παραλούομαι καὶ συγκ., παραλοῦμαι, ἀμετβτ. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ λούομαι, Ἀριστοφ. »Πάντας χρὴ παραλοῦσαι, ὅλοι πρέπει νὰ λουσθῶσι πλησίον ἀλλήλους καὶ ὁμοῦ, πλούσιοι δηλ. καὶ πτωχοί.

Παραλοφιά, καὶ παραλοφία, ἡ (λοφιά). Τὸ ὀπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἐξαιρτ. τοῦ ἵππου, ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ῥάχεως, Πολυδ. ε'. 134. ὅπου τὰ Χειρόγρ. παρωλοφιά, ἔχουσι, καθὼς καὶ Ἡσύχ. παρώλοφα, τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη.

Παραλυγίζω (λυγίζω), ταὐτὸν τῷ, παραστρέφω.

*Παραλυκίζω (παρὰ, ἀλυκὶς). Ἔχω, ἢ ἀποτῶ ἁλμυρὰν πρὸς τούτοις γεῦσιν, ὡς παράπικρος, τὸ ἅλμι δὲ καὶ πικρὰν γεῦσιν ἔχει, Πλουτ. Ἀρέσκ. Φιλόσ. 3, 16, ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτημ. ἐνέγν. παρακυλίζω.

Παραλυπέω, ῶ (λυπέω), ταὐτὸν τῷ, λυπέω, πικραίνω τινά, Ξενοφ.

Παράλυπρος, ὁ, ἡ (λυπρός)· Ὀλίγον τι λυπρός· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐδάφους, γῆς, ὀλίγον τι τραχὺς, ἰσχνός· ὀλίγον καρποφόρος, ἄκαρπος, Στραβ. 3, σλ. 435.

Παράλυσις, εως, ἡ (παραλύω). Λύσις, λύσιμον, ἀφαίρεσις καὶ χαλασμὸς ἀπὸ τοῦ μέρους ἀπὸ τὸ πλαγί, ἢ κατὰ τὸ πλαγί· ἐντεῦθεν κυρίως, ἐναντίον τοῦ νόμου διαλῦσις ἀποφασισμένου τινὸς πράγματος. 2) ἀκινησία, ἢ χαύνωσις, νέκρωσις μερικὴ μέλους τινὸς τοῦ σώματος, Γαλην. »Παράλυσις ἐστὶ πάθος βλάπτον τὴν προαιρετικὴν κίνησιν περὶ μέρεσιν, ἢ μέρει τινὶ γινόμενον· ἀποτελεῖται δὲ παθόντων τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν.

Παραλυτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ εἰς παράλυσιν, λύσιν, ἀνοῖξιν κρυφίαν ἀποφασισμένου τινὸς πράγματος ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων. 2) παράλυσιν κατά τι μέρος τοῦ σώματος πάσχων, ἢ προξενῶν.

Παράλυτος, ὁ, ἡ (παραλύω). Εἷς τὸ πλάγιον ἢ ἐκ πλαγίου λυτὸς, ἀσυγμένος μὲ βίαν καὶ παραπόρως. 2) νεκρωμένον, ἀκίνητον τὸ ἓν μέρος, τὴν πλευρὰν ἔχων· ἐν γένει, ἀπεφρηκὸς, ἀδύνατος, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, πάρετος.

Παραλυτρόω (λυτρόω). Πλησίον, ἐγγὺς ἐν ταὐτῷ, λαμβάνων λύτρον ἀπολύω, δίδω τὴν ἐλευθερίαν. 2) μέσ. παραλυτρόομαι, ἐν ταὐτῷ, πλησίον διὰ λύτρων, δίδων λύτρον, ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω τινά, Ἀθην. σλ. 368.

Παραλύω, Μ. ὑσω (λύω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τούτοις, εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκ πλαγίου λύω, ξελύω, ξεδένω, Ἡρόδ. 3, 136. »παραλυθῆναι τινὸς, χωρίζομαι ἀπό τινος, Ἡρόδ. 1, 149. β) κρυφίως, ἄνευ ἀδείας, ἢτι ἀπηγορευμένου ξελύω, ἀνοίγω (π. χ. τὴν βοῦλλαν ἑνὸς γράμματος), χαλῶ, φθείρω, συντρίβω, ἁρπάζω, ἁμαρτῶ κ. τ. τ. γ) ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀποπληξιῶν καὶ ἀρθρίτιδος, ἀκρωνειν, κάμνειν ἀκίνητα τὰ μέλη τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ σώματος. Παθ. γίνομαι παράλυτος εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος· ἐν γένει, ἀδυνατῶ, ἐξαντλοῦμαι κατά τι, δοτ. ἢ κίτ. πράγματ. δ) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τινος, ἀπολύω, καταπαύω, Πινδ. Ὀλ. 2, 95. Θουκυδ. β'. 65. »Παραλύειν Ἀθηναίους τῆς ὀργῆς.« ε) μετέπειτα, ἢ παρευθὺς, μικρὸν μετὰ ταῦτα λύω, κατόπι τινὸς λύω, ἀπολύω, ὡς παρὰ Σειρομ. Κυνηγ. ς'. 14. »Λῦσαι μίαν αὐτῶν — ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν.« ζ) ἀποπέμπειν τινά, καθαιρεῖν ἀπό τινος ἀξίας, π. χ. τῆς στρατηγίας, τῆς στρατηγικῆς, Ἡρόδ. 6, 94. 7, 38. ὅθεν παθ. »παραλύεσθαί τινος,« εἶμαι ἐλεύθερος ἀπό τινος, π. χ. τῆς στρατιωτικῆς δουλεύσεως (στρατηγίας), Ἡρόδ. 5, 75. ἐν γένει, κατά παθ. διάθ. μένω ἀργὸς, ἀνενεργὴς, διένγω τοιοῦτος· ἐξαιρτ. κελῶ, ἀδυνατῶ, μὴ ἔχειν πλέον τὴν προτέραν δύναμιν ἢ ταχύτητα, Ἡρόδ. 3, 105. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. λύω.)

Παράλωμα, τὸ (λῶμα). Παρυφὴ, παρύφασμα.

Παραμαρτάνω, Μ. τήσομαι, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. τήσω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Πταίω, σφάλλω· ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία, ἡ (μαρτυρία) παρ' Ἀττ. δικανικῶς, = παραγραφὴ, Πολυδ.

Παραμασήτης, ου, ὁ (μασάομαι), καὶ παραπαπάντης, ὁ (μασάντης), ταὐτὸν τῷ παράσιτος, Ἄλεξις παρ' Ἀθην. ὅτι δὲ ἡ ἀναγωσις, παραμασάντης, ἔστιν ἡ ὀρθοτέρα, μαρτυρεῖ ἡ Ἡσύχ. ὅτις ἔχει, Μασάντης, παράσιτος· καὶ παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 433. καλεῖται δοῦλός τις, Μασυντίας.

Παραμαχαιρίδιον, τὸ (μάχαιρα), ταὐτὸν τῷ, μαχαιρίδιον, παραξωστρίς, ἀκινάκης, Osann auct. lex. σελ. 123.

Παραμβλύνω, (ἀμβλύνω). Ὀλίγον τι ἀμβλὺς εἰμὶ ἢ γίνομαι, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. 3, 6. ἀμφ.

Παραμεθίημι, Μλ. μεθήσω (μεθίημι). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, ἀφίνω τι ὑπάγειν, παφέρχεσθαι ποιῶ, παραλείπω, ἀφίνω. 2) Ξεπετῶνω τι ὀλίγον, ἀπολύω, ὀλίγον, ἀχαμνίζω, Ἱππ. (Περὶ τῶν προσῳδιῶν ὅρ. ἵημι.)

Παραμείβω, Μλ. ψω. (ἀμείβω). Ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν θέσιν ἢ τὴν χρῆσιν δύο πραγμάτων, ἐξαιρτ. ὡς πρὸς τὸν τόπον· ὅταν φέρω ἀλλαχοῦ τοῦτο, ἐν ᾧ διαβαίνω πλησίον ἢ ἐμπροσθεν προσώπου τινὸς ἢ τόπου. Εὐχρηστότερον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. παραμείβομαι, πλησίον ἐμπροσθέντινος διαβαίνω ἔποχος, ἢ ἐπὶ πλοίου, ἢ πεζός, καὶ ὑπάγω ἄλλοῦ που, ἀτινάω, Ὀδ. Σ, 310. »Τὸν παραραιψάμενος,« παρελθών. Μάλειαν, Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 409. πολλὰ εὐχρηστον παρ' Ἡρόδ. »πόλιν, τεῖχος, χώρην, ἔθνος, κ. τ. τ.« οὕτω καὶ παρὰ Ξεν. Κύρουπ. Ε'. δ'. 4. »Τὴν πόλιν παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος,« καθ' ὃν, καιρὸν ἀπερνοῦσεν αὐτὸ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, παρά τι ῥέον Ἡρόδ. 1, 72. 75. ὅτι δὲ φέρω τι ἔξω τοῦ ἐρεῦ ὁρόμου· π. χ. »Οὐμὲ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὸν ἄκραν ἐμὸν πλοῦν παραμείβεται; Πίνδ. Νέμ. 3, 47. διατί μὲ φέρεις ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου; ὅθεν καὶ τροπικ. ἀπερνῶ τινα κατὰ τὴν ὁλλιγοράδα, τὸν φθόνον, Πίνδ. Πύθ. 2, 90. ἐπὶ δὲ πειροῦ, ἄνευ πτωτικοῦ, παρέρχεσθαι, ἀπερνῶν, ὡς ἐν Ἐπιγράμμ. »Ὧρη παραμείβεται, παρέρχεται, ἀπερνᾷ.

Παραμελέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀμελέω). Ἀμελῶ, ἀναμελῶ, λησμονῶ, συνήθ. μετὰ γεν. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, »παρημελήκεσι, ὀλίγον ἐφρόντισε, ὅσον τῷ ἔμελε τελείως, Ἡρόδ. 1, 85.

*Παραμέμβλωκα, ας, ε, παρκμ. τοῦ, παραμολεῖν (μέμβλωκα). Πλησίον τινός, ἢ εἰς τὸ πλάγι ὑπάγω, ἐξαιρτ. διὰ νὰ τὸν διαφεντεύσω, Ἰλ. Δ, 11. Ω, 73. ἔνθα ἑκατεράκις (καὶ ταῖς δύο φοραῖς) ἐπ. παρεμέμβλ. κεῖται (κυρίως ἔστι παρακ. τοῦ παραβλώσκω. ὅρ. καὶ παραμολεῖν.)

Παραμέμνημαι, παρακείμ. τοῦ, παραμιμνήσκομαι.

Παραμένω, Μλ. μενῶ (μένω, ἀνμλ.). Παρά τινι, ἢ πλησίον τινὸς μένω· ἢ σταθερῶς μένω, ἵσταμαι, καρτερῶ παρά τινι, »τινί,« Ἰλ. Α. 402. Ε, 400. εἴς τι πρᾶγμα μένω, ἐπιμένω· ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ἀγκαρτερῶ, ὑπομένω ἕως τέλους, Ἰλ. Ν, 151. Ἡρόδ. 1, 82. 8, 100. ἐξαιρτ. μένω ὑπόλοιπος, ἤτοι μένω ζωντανός, Ἡρόδ. 1, 30. λέγεται δὲ καὶ ἀπὶ οἴνου καὶ ἄλλων ποτῶν, βαστῶσι, μένουσι χωρὶς νὰ χάσωσι τὴν δύναμίν των, ὡς τὸ συμμένειν, μὴ μεταβάλλειν τὴν ποιότητά των, ἀντιθ. τῷ τρέπεσθαι (ξυνίζεσθαι). Ποιητ. παρμένω, Ἰλ.

Παραμέση, ἡ (μέση). Προσυπακ. χορδὴ· ἡ πλησίον τῆς μέσης χορδῆ, πλησίον τῆς μεσαίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἐστιν ἀπὸ τῶν πέντε ἡ δευτέρα· κυρίως ἡλ. τοῦ.

Παράμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Ἡ πλησίον τοῦ μέσου, ἡ τῆς μέσης ὢν· π. χ. ὁ παράμεσος δάκτυλος.

Παραμετρέω, ῶ. Μλ. ἡσω (μετρέω) Κατά τι ἄλλο, ἡ σύ τινι, ἢ πλησίον ἄλλου τινὸς μετρῶ, ἐκμετρῶ· ἄρα συγκρίνω, παραβάλλω· ἐξίσου μετρῶ, ἢ ἐξίσου μέγα ἢ μακρὸν ποιῶ, σίδω ἴσην ἔτασιν. »Ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν »παραμετρῶν χρόνῳ« (Πλούτ. 10. σλ. 281.) ὁ τὴν κίνησιν ἑνὸς κύκλου μετρῶν καὶ παραβάλλων χρόνῳ, ὅ ἐστιν, ὁ κυκλικὴν κίνησιν ἀποπληρῶν, ὁ περιγράφων περίοδον. 2) Μετὰ ἴσου μέτρου μετρῶ, ἄρα ἀντιμετρῶ, ἀνταποδίδω, παραλλήλως μετρῶ. 3) Προσυπακουμ. δι' ὁδόν, μετὰ αἰτ. σημαίνει τὸ, πλησίον ἢ κατ' ἐμπροσθεν περιῶ, διέρχομαι, διαβαίνω, τρέχω, διανύω (τρόπον τινὰ μετρῶ, διαβαίνων, τὸν δρόμον). 4) Ψευδῶς καταμετρῶ· μὲ ψεύτικον μέτρον ἀπατῶ· ἀφ' οὗ

Παραμέτρησις, ἡ. Τὸ παραμετρεῖν, ἐπὶ τῆς α'. καὶ β'. σημασίας, ἤτοι ἡ πλησίον, μετά τινος ἄλλου, ἢ κατά τι μέτρησις· σύγκρισις. 2) Ἀνταπόδοσις.

Παραμεύω, Ταὐτὸν τῷ, παραμείβω, ἐξαιρτ. Μέσ. Δωρ. »παραμευσαίτινος μορφᾶν«, ὑπερβαίνειν τινὰ κατὰ τὴν ὡραιότητα, Πινδ. Νεμ. 11, 17.

Παραμήκης, εος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ.- μήκεως, καὶ Ἰωνικ.- κέως (μῆκος). Μακρυλός, ὀλίγον τι μακρύς, oblongus. 2) Ἀναφορικῶς, ἐπὶ τινος πλησίον κειμένου σώματος, ὁ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος, παρατεταμένος, κείμενος πλησίον τινός· οὕτω καλεῖ ὁ Στράβων (β.βλ. 9'. σελ. 612.) τὴν νῆσον Ἑλένην, ἥτις κεῖται πρὸ τοῦ Θορικοῦ καὶ Σουνίου τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μετὰ ταῦτα περὶ τῆς ἑπομένης νήσου Εὐβοίας οὕτω λέγει: »Μικρὰ καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ, παραβεβλημένη μᾶλλον ἡ Ἑλένη.«

Παραμηκύνω, (μηκύνω). Ὀλίγον τι μακρὸν ἢ μακρυλὸν ποιῶ, μακρύνω. 2) Τροπικ. ἀργῶ, ὀργοπορῶ, Ἀθήν. σελ. 502.

Παραμήρια, τὰ (μηρός). Τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῶν μηρῶν, τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν. Lob. Σοφκλ. Αἴ. 814. σελ. 350. ὅθεν

Παραμηριαῖος, αία, αῖον = παραμηρίδιος, ἀμφ.

Παραμηρίδιος, ὁ, ἡ. Περὶ τοὺς μηροὺς, κατὰ τὰ πλευρά, ἐξαιρ. κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν μηρῶν, εὑρισκόμενος ἢ κείμενος· ἢ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἀνήκων, ὅθεν κατὰ παραμηρίδιον τὸ κέλυμμα, ὁ ἱμὰς τῶν μηρῶν, Ξενοφ.

Παραμιγνύω, καὶ, παραμίγνυμι, Μ. ξω (μίγνυμι, ἀμλ.). Μετά τινος μιγνύω τι, σμίγω, ἀνακατόνω· προστίθημι, βάλλω τι ἐντινι.

Παραμικρόν, ἐπίρ. ἀντὶ παρὰ μικρόν. Σχεδόν, ἐγγύς, ὀλίγον ἔλλειψιν, ἢ πολλὰ μικρά διαφορὰ ἦν, Ἡροδοτ. ἀντίκ. τῷ, παρὰ πολύ· (ξ).

Παραμιλλάομαι, (ἀμιλλάομαι), Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. καὶ μέσ. ἀορ., μετὰ αἰτ. προτύπ. Ἀμιλλώμενος, συναριζόμενος ὑπερβαίνω, Ἰώσηπ. καὶ Πολύβ.

Παράμιλλος, ὁ, ἡ, (ἅμιλλα). Ἀμιλλώμενός τινι, μετὰ ζήλου ἀγωνιζόμενος νὰ μιμηθῇ τὸν ἄλλον.

Παραμιμνήσκομαι, (μιμνήσκω, ἀμλ.). Πλησίον, ἐν παρόδῳ ἢ κατ' εὐκαιρίαν ἐνθυμίζω μνημονεύω, ἀναφέρω εἰς μνήμην, μνείαν ποιῶ, ἀναφέρω εἰς μνήμην μίαν ὑπόθεσιν σιμὰ εἰς ἄλλην, μετὰ γεν. Ἡρδτ. 7, 96. 99. 2) κατ' εὐκαιρίαν ἢ ἐν παρόδῳ ἐνθυμοῦμαί τι παρά τινος ἄλλου πράγματι, τινός.

Παραμίμνω, (μίμνω) ποιητ. ἀντὶ παραμένω, ἄνευ πτωτικοῦ. Παραμένω, μένω στερεως εἴς τι, ἐπιμένω, μένω που, διατρίβω, Ὀδ. Β, 297. Γ, 115.

*Παραμινυθέω, (μινυθέω). Γίνομαι μικρότερος, παρά μικρός, ὀλίγος· ὀλιγοστεύω, ξεφυραίνω ἀπὸ τοῦ σωστοῦ μέτρου.

Παραμινύθω, (μινύθω). Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου καὶ σωστοῦ, δικαίου μέτρου, Ἱπποκρ. σλ. 589.

*Παραμίξ, ἐπίρρ. (παραμίγνυμι). Σμιτῶς, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 115.

Παραμιξολυδιάζω, (μιξολύδιος). Μιγνύω, ἀνακατόνω τὸν μιξολύδιον τόνον ἐν τῷ παίζειν λύρα περισσότερον τῶν ἑπτὰ χορδῶν, Πλούτ. 10. σλ. 694.

Παραμίσγω, (μίσγω), Ταὐτὸν τῷ, Παραμιγνύω, Ἀριστοφ. (μόνον ενίκ. κατὰ τὸν ἀνεστ. καὶ παρατατ.)

*Παραμέσου, ἀντὶ παρακειμένου, ἐν Ἐπιγραφ.

Παραμυάομαι, (μυάομαι) Ἰων. ἀντὶ παραμυθέομαι, Σοφ. καὶ Ἡρδτ.

*Παραμολεῖν, ἀπαρεμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ παρέμολον εἰς τὸ παραβλώσω. Πλησίον τινὸς ὑπάγω, ἔρχομαι· εἰς τι μέρος, ἀντικείμενον, ἢ πρόσωπον ἔρχομαι, ὑπάγω· ὁρα καὶ τὸν παρεκπαραμείβομαι.

*Παραμυθάριος, ου, ὁ, λέξις τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, νεωκόρος. Ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, Μύθ. Αἰσ. Συνυγ. σλ. 297. ἐκδ. Hor.

Παραμονή, ἡ (παραμένω). Ἡ παρά τι μονή, τὸ σταθερῶς μένειν· ἡ διάρκεια καρτερία, στερρότης ἢ σταθερότης, ἀπιμονή. Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἐτχημάτισε καὶ ῥῆμα, παραμονεύω, ἀντὶ τοῦ, παραφυλάττω ἐγκρυπτόμενος, μοιωτὶ καθήμενος παρατηρῶ, ἐνεδρεύω. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἀπὸ, Παραμονή, καὶ ἡ πρὸ ἑορτῆς τινὸς ἡμέρα.

Παραμόνιμος, ὁ, ἡ (παραμένω). Παραμένων, μένων, διαρκῶν· σταθερός, καρτερικός, πιστός· ὅστις βαστᾷ, στέκεται, μένει σταθερὰ δεικνὺς, βαστῶν πολὺν καιρόν. Ποιητ. παρμόνιμος. Θέογν. καὶ Πινδ. Πυθ. 7, 20. (πρὰ τῷ τελευταίῳ, τριταλήκτικ.)

*Παράμονος, ὁ, ἡ σπανιώτ. τύπος ἀντὶ παραμόνιμος, Ξενοφ. Ποιητ. πάρμονος, Πινδ. Ἐπίρρ. παραμόνως.

Παράμουσος, ὁ, ἡ (μοῦσα) Ἐναντίον τῶν μουσῶν, ἐναντίον τῆς Μουσικῆς ὤν, ἤτοι ἀσύμφωνος, παρήχηνος, εἰρισκόμενος εἰς διαφωνίαν, παρήχησιν, »τινὶ«. »Βρομίου θέρτατε παράμουσον, Εὐριπ. Φοιν. 792., παρόμοιος κατὰ τὴν ἀχρειότητα· παραβάλ. μετὰ τοῦ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 484.

Παραμπέχω, Μ. μπέξω. Παρεμπέχω (ἀμπέχω). Μὲ κάλυμμά τι, ἢ ἱμάτιον ἐπισκεπάζω διὰ νὰ κρύψω τι, ἐξαιρ. διὰ νὰ σκεπάσω αἰσχρόν τι ἢ κακὸν ὥστε νὰ μὴ φαίνηται τόσον ἀχρεῖον· ὅθεν συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. προφασίζομαί τι, τὸ μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν καὶ πρόσχημα, μετὰ αἰτ. »Παραμπεχόμενοι καὶ προβαλλόμενοι τὸ δεῖον τῆς ἀμηχανίης«, Ἱπποκράτ. ἐπιληψ. ἀ. ἀντὶ τοῦ, προφασιζόμενοι.

Παραμπίσχω, ταὐτὸν τῷ, παραμπέχω. Περικαλύπτω, σκεπάζω, ἐνδύω. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. 3. »Οὐ τὸ σῶμα παρήμπισχεν, ἀλλὰ τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην.«

*Παραμπύκιον, τὸ (ἄμπυξ). Τὸ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν τριχῶν, ἢ τοῦ μετώπου δέσιμον, κορδέλλα, Βύττνδ.

Παραμπυκίζω, Περιτυλίττω καὶ δεσμεύω, κομποδέω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Σχόλ. Ἀριστοφ. Δυσ. 1319. παρὰ τὸ

Παραμυθέομαι, οῦμαι (μῦθος), μέσ. Ἀποδ. Ὁμηρ. πρός τινα ἢ διά τι ἐνθαρρύνω καὶ ἐγκαρδιώνω αὐτόν, ἢ νὰ τὸν παρηγορήσω, νὰ δώσω εἰς αὐτὸν ἐλπίδα καὶ θάρρος, Ἰλ. Ι, 684. Ο, 45. ὅθεν α) Παρακινῶ, ἐνθαρρύνω· παρακινῶ, συμβουλεύω. αἰτ. προτ. Ἰλ. Ι, 417. β) παρηγορῶ, καὶ ἐπομένως ἡσυχάζω, ἡμερόνω, πραΰνω, καταπαύω τὴν ὀργὴν τινος διὰ γλυκῶν καὶ κολακευτικῶν λόγων, μεταφέρω αὐτὸν ἐκ ἡδυλογίας εἰς τὸ ἡσυχαστικόν· αἰτ. προσώπ. Ξενοφ. Κυν. ς'. 10. »Τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παύετο, μὴ ἅπτόμενος, ἀλλὰ παραμυθούμενος.« γ) ἐπὶ παθημάτων ἢ πόνων, ὡσαύτως πραΰνω, μαλακόνω· ἀνακουφίζω μίαν δυστυχίαν· ἀναπληρῶ ζημίαν τινά, κ. τ. τ., αἰτ. πράγμ. Locella Ξεν. Ἐφ. σλ. 153. ἀφ' οὗ

Παραμυθητής, οῦ, ὁ. Ὁ παραμυθούμενος ἐνθαρρύνων, παρηγορῶν.

Παραμυθητικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. — κῶς. Λήθκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραμυθίαν, παρρυντικός, παρηγορητικός, ἀγαπαυτικός.

Παραμυθία, ἡ. Ἐγκαρδίωσις, παραίνεσις, παρηγορία, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταπράϋνσις ὀργῆς, ἢ ἐλάφρωσις πόνου τινός, κ. τ. τ. Σειρ. Ἀγ. ε. 3. »Ἐπὶ-σε πρὸ τοὺς ἄλλους, νεμίζων πάντα τοιαῦτα παραμυθίαν εἶναι τοῖς στρατιώταις.« 2) παρὰ Δογγίνῳ ἀντὶ τοῦ, ἀθώωσις, δικαιολόγησις ἐκ μέρους τινός, excuse. 3) ἢ διὰ λόγων, μαρτυριῶν πειθώ, πληροφορία, Heind. Πλάτ. Φαίδ σελ. 70. Β. »Τοῦτο οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ἀντὶ τοῦ πειθοῦς διὰ μαρτυριῶν καὶ ἀληθειῶν.

*Παραμυθικός, ἡ, όν, νεώτ. καὶ ἁμρ. τύπος ἀντὶ παραμυθητικός· ὅθεν »παραμυθικῶς«, παρὰ σχολ. Ἀπολλων. β'. 624. ἀντὶ, παραμυθητικῶς, μὲ παραμυθίαν.

Παραμύθιον, τὸ, ταὐτὸν τῷ, παραμυθία, Lob. Φρυν. σελ. 517. (ὁ οὐδέτ. τύπος εὐχρηστότ. ἢ ὁ τοῦ Ξηλυκοῦ, Schaef. L. Bos. σελ. 492. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 708.) καὶ τροπικ. »Πλάτων καλεῖ καρπούς τινας, »Παραμύθια πλησμονῆς«, οἵτινες διεγείρουσιν, ἀναγλύζουσι καὶ καταπαύουσι τρόπον τινὰ ἐκ νέου, ἐρεθίζουσι τὴν χορτασμένην ὄρεξιν, ἐρεθιστικὴ μέση. (ἐν τῇ συνηθ. ταὐτόν ἐστι τῷ, μῦθος, πεπλασμένη ἱστορία πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀργίας, ἢ πρὸς διατέλεσιν τοῦ καιροῦ.)

Παραμυκάομαι, μέλ. ήσομαι (μηκάομαι, ἀμλ.), μέσ. ἀποδ. Πλησίον μηκάομαι, Αἰσχύλ. Προμ. 1801.

*Παραμύσσω, μέλ. ξω (ἀμύσσω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον· ἢ ὀλίγον ἐκ τοῦ τὸ, ζουγκρανίζω, ξύω, αἱματόνω.

Παραμύω, ὑσω (μύω). Ὀλίγον τι, ἢ πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ πλάγιον, κλείομαι, ἔθεν καὶ, ὀλίγον τι ἀνοίγομαι, εἶμαι μετοανοιγμένος, Διοσκ. Ἀλιεύ. »Παραμύσαντος τοῦ στόματος«, ἀνοιχθέντος ὀλίγον τοῦ στόματός του. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε μύω.)

*Παράμωρος, ὁ, ἡ (μῶρος). Σχεδὸν μωρός, Ἡσυχ.

Παρανα βαίνω, μέλ. ήσομαι (βαίνω, ἀμλ.) Πλησίον τινός, παραλλήλως, ἢ μετά τινος ἀναβαίνω, Ἀθήν. σελ. 200.

Παρανα γιγνώσκω, καὶ νεώτ. τύπος, παρανα γινώσκω, μέλ. -γνώσομαι (-γιγνώσκω, ἀμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, προσέτι ἀναγινώσκω, καὶ μάλιστα ἐμπροσθεν τοῦ ἀριτοῦ σύνθεμά τι, περιέχον ἐγκάλεσιν, κατηγορίαν ἢ ἀπολογίαν· ἔτι δέ, ἀναγινώσκω πλησίον ἄλλου καὶ συγκρίνω, παραβάλλω, διά νὰ ἴδω ἂν συμφωνοῦσι δύο τινὰ γεγραμμένα, collationes. Πλατ. Θεαίτ. σελ. 172. Ε. 2) ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ἤτοι μὴ ὀρθῶς ἀναγινώσκω, Ἰσοκρ. Παναθ. 8. καὶ Πολυβ. β'. 12. 4. γ'. 21. 5. ὅπου ἄλλοι ἡμάρτ. παραγινώσκω, ἐγράφησ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Παρεναγκάζω, μέλ. άσω (εναγκάζω). Έκβιάζω τι, καταδυνάστευω τι μὲ βίαν, τί. 2) καταφέρω τινὰ εἴς τι μὲ βίαν, τινά. 3) καταδαμάζω, κατασιτίζω, εἴτ. προσώπ. ἢ πράγμ.

Παρανάγνωσις, ἡ (παραναγινώσκω). Ἡ πλησίον τινὸς ἀνάγνωσις καὶ παραβολὴ τοῦ ἀναγνωσμένου, ἢ μεταπάγνωσις, ἢ ἐμπρόσθέν τινος ἀνάγνωσις.

Παρανεύομαι (ένω, ἀμλ.), ὡς μέσ. μετα ένεργ. ἀορ. β. καὶ παρακμ. Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος ἀναδύομαι, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, φαίνομαι ἔξω, π. χ. τοῦ νεροῦ, Πλουτ. Ἀλ. 2. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε σύν.)

*Παρναιετάω (ναιετάω). Πλησίον, παρά τινι ἢ ἀστυρῦ κατοικῶ, μετὰ εἰτ. Σοφ. Τραχ. 635.

*Παραναίω, (ναίω, ἀμλ.). Πλησίον κατοικίζω, ἀποικίζω τινά, διορίζω τινὶ κατοικίαν πλησίον που. Μέσ. πλησίον κατοικῶ, = παραναιετάω.

Παρανακλίνω (κλίνω). Κάμνω τι νὰ κλίνῃ, βαρίζει πρὸς τὸ μέρος τινός, ἢ τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καθήσῃ, πλαγιάσῃ πλησίον, παρά τινι· Παθητ. παρανακλίνομαι, πλησίον τινὸς πλαγιάζω, ἢ καθήμαι εἰς τὴν τράπεζαν.

Παρανα λίσκω, μέλ. λώσω (ἀναλίσκω). Πλησίον, προσέτι κακῶς ἐξοδεύω, κακομεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, διαφθείρω, δυσιάζω, ἐξαιρ. κακῶς, ἐναντίον τοῦ ἀληθινοῦ σκοποῦ, ἢ ἀσωτελῶς. «Παρανα λώσετε μὲν πάνυ ὃσ' ἂν ἐκπονήσητε», Δημοσ.

*Παρανα λόω, σπανιώτ. ἐνεστ. ἀντὶ παραλίσκω, ἀφ' οὗ

Παρανά λωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι πλησίον, προσπεφοβημένη, κατεδαφισθῇ, ἐνυπάρξῃ ἐναντίον τοῦ σκοποῦ ἢ ἀνωφελῶς· τὸ κακὴν κακῶς, ἐριστῶς καὶ ἀνωφελῶς ἀναλωθέν, ἢ καταδαπανώμενον, παρεστὼ δαπάνη· Διοδ. Σικ. ιδ'. 5. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. δ'. 13.

*Παρανα παύομαι, (παύω), ὡς Μέσ. Πλησιάσω τινός, παρά τινι ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, κείτομαι, κοιμῶμαι.

Παρανατέλλω, (τέλλω). Πλησίον τινὸς ἀνατέλλω, ἢ φαίνομαι, Ἐπιγρ.

(Παρανάω), ἄχρ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγουσι μερικοὺς χρόνους τοῦ παραναίω.

Παρανδρόομαι, (ἀνδρόω), ὡς Παθ. Εἶμαι ἄνθρωπος, εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐπὶ ἀνδρός· λέγεται καὶ ἐπὶ κοράσιων, ἐν ἡλικίᾳ γάμου ὄντων χωρὶς ἔτι νὰ ὑπανδρευθῶσι· «Παρανδρούμεναι παρθένοι», αἵτινες ἐφθασαν εἰς γάμου ἡλικίαν, ἀλλὰ δὲν ὑπανδρεύθησαν, Ἱπποκρ.

Παρανέσομαι, καὶ παρανείσομαι, μέσ. Ἀποδ. σπανιώτ. τύποι αὐτοῦ, παρανίσομαι.

*Παρανέμω, (νέμω, ἀμλ.). Ὑδρεύω πλησίον, Αἰλ. Ἱδ. ζ'. 1, 20.

Παρανέομαι, (νέομαι, ἀμλ.), μέσ. Ἀποδ. Πλησίον, πλαγιοκτυπῶ ὑπάγω, ἔρχομαι, διαβαίνω ἔπειτα ἢ ἄλλως· ἐμπροσθέν τινος περιπορεύομαι ὑπάγω, παρέρχομαι· καθόλου, κινοῦμαι ἐμπροσθέν τινος, ποιητ.

*Παρανευρίσκομαι, Μλ. ἴσομαι (νεῦρον). Ὡς Παθ. ἐπὶ χορδῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν πολλὴν τριβὴν ἔχουσι τραχηλίας ἴνας, τρόπον τινὰ δευτέρας χορδάς, καὶ ἐκδίδουσι βαθὺν (σαθρὸν) τόνον, ὡς τὰ βαθμένα τσουκάλια, ἀπεναντίας τῶν κατασκευασμένων πάντῃ λείων, ὁμοιοειδῶν, χορδῶν, αἱ ὁποῖαι τότε ἐκδίδουσι τὸν καθαρώτατον τόνον. «Χορδαῖς παρανευρισμέναις καὶ τραχείαις», Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. ζ'. ὅπου ἡ μάρτης μὺς ἔρμηνεύει διὰ τοῦ, Fides non constantes, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ εἰσὶ παχεῖαι κατεστραμμέναι.»

Παρανέχω, ξω (ἔχω, ἀμλ.) Πλησίον τινὸς φέρω εἰς τὸ ὕψος, ὑψόνω. 2) Οὐδετέρ. ἐγγύς τινος ὑψοῦμαι, ἐξέχω, ὑπερίχω, ἔρχομαι ἄνω.

Παρανέω, Μλ. νεύσομαι καὶ — νευσοῦμαι (νέω, ἀμλ.). Ἐγγὺς καὶ ἐμπροσθέν τινος κολυμβῶ ἢ κολυμβῶν, πλέων παρέρχομαι, βαίνω πέραν, παρανήχομαι.

Παρανέω, ῶ, παρανῶ, καὶ παρανηνέω. Μλ. νήσω (νέω). Ἐντός, ἢ πλησίον τινὸς σωρεύω, ἐπισωρεύω· (εὐχρηστότεροι παρὰ τὸ, παρανέω, τύποι εἰσὶν οἱ τύποι, παρανῶ, — νήω καὶ — νηνέω, ἐξ ὧν ὅμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ τελευταίῳ, Ὀδ. Α., 147. Π, 51. «Σῖτον παρενήνεον ἐν κανέοισιν.»)

*Παρανηνέω, ἴδε τὸ προηγ.

Παρανήτη, ἡ (νήτη). Προσυπακ. χορδὴ· ἡ πρὸ τῆς τελευταίας χορδή, ὡς παρὰ Γραμματ. ἡ Παραλήγουσα.

Παρανήχομαι, Μλ. ξομαι (νήχω). Μέσ. Ἀποδ. Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος νήχομαι, κολυμβῶ, καὶ παρανήχομαι, Ὀδυσ. Ε, 417.

Παρανήχω, ήσω (ἀνήθω, ἀμλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ, προσέτι ἄνθω, γεννῶ ἄνθος, ἐπ' ἄνθει, ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνθοῦσι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀνθοῦσιν, ἐκβάλλουσι πάντοτε νέα ἄνθη, καὶ διαρκεῖ ἡ ἀνθησις αὐτῶν ἐπὶ πολύ, ὡς τὰ μηνιαῖα ῥόδα, ἢ πρὸς τοῖς καρποῖς ἔχουσι προσέτι ἄνθη, ὡς αἱ πορτοκαλιαί. 2) παρακμάζω, ῥίπτω τὰ ἄνθη, Πολυδ. κυρίως τε καὶ μεταφορ.

Παρανι κάω, ῶ, ήσω (νικῶ). Ταὐτὸν τῷ, νικῶ, καὶ ὑπερβαίνω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.

Παρανίσσομαι, (νίσσομαι), μέσ. Ἀποδ. ταὐτὸν τῷ, παρανέομαι, μετὰ εἰτ. Ἴδε Ὅμ. Ἀπολ. 430.

Παρανίσχω, (ἴσχω). Ταὐτὸν τῷ, παρανέχω, σημασ. 1.

Παρανοέω, ήσω (νοέω). Ἐσφαλμένως, οὐχὶ καλῶς καταλαμβάνω, εὐκ ὀρθως νοῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1480. 2) = παραφρονέω. Ἰων. παρακοάω, ἀφ' οὗ

Παράνοια, ἡ (καὶ παρανοία, Ἀρ. Δαιταλ. λειψ. 29. Διοδ.) Παραφροσύνη, μωρία, ἔκστασις τοῦ νοός.

Παρανοίγω, καὶ, πάραν οίγνυμι, Μ. οίξω (οἴγνυμι, ἀμλ.) = παροίγω. Ἀπό τὸ πλάγι, ἢ ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀνοίγω, Λουκ.

Παρανομέω, ῶ. Μ. ήσω (παράνομος). Ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττω, καταπατῶ καὶ βιάζω ἢ διαφθείρω, ὑβρίζω, παραβαίνω τοὺς νόμους· παρανόμως φέρομαι, πράττω εἴς τινα, ἢ εἴς τι, ὑβρίζω, ἢ ἀσεβῶ, ἁμαρτάνω εἴς τινα ἢ τι, π. χ. εἰς τὸν νεκρόν, εἰς τὰ ἱερὰ κ. τ. τ. Ἡρότ. 7, 238. «Εἰς τὸ σῶμα ταῖς ἀσελγεστάταις ὑπὸ τῶν πολεμίων ἡδοναῖς παρανομηθεῖσαν, παράνομα παθοῦσα, Πλούταρχ. Τιμολ. 13. ὅθεν 2) Μεταβτ. μετα χειρίζομαί τινα παρανόμως, ἀδίκως, δυναστικῶς, ἀπανθρώπως, σκληρῶς, κακομεταχειρίζομαι, μετ' εἰτ. (παρὰ Θουκ. Δημ. καὶ Αἰσχ. εὑρηνται καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν σημασιῶν, «παρηνόμουν, παρηνόμησαν, ὡσανεὶ σχηματιστ. ἐκ τοῦ «παρὰ καὶ ἀνομέω»· ὅθεν

Παράνομημα, τό. Ἡ ἐναντία, τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πρᾶξις, κακομεταχείρισις. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων πρᾶξις.

*Παρανόμησις, ἡ. Ἡ παράνομος πρᾶξις· τὸ πράττειν παρανόμους πράξεις, Ἀπρ. Γ. 17, σελ. 172.

Παρανομία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ παρανόμου. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν νόμων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἢ ἐναντίον τῆς εὐταξίας, χρηστοηθείας πρᾶξις· καθόλου, παρατροπὴ ἀπὸ τοῦ νόμου, τῆς εὐταξίας ἢ τῶν ἐθίμων. «Παρανομία εἰς τὴν δίαιταν», Θουκυδ. ζ'. 16. καὶ 28. «Εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα παρανομίαι», «ἡ ἀσυνηθὴς καὶ ἄσωτος, ἤτοι ἔξω τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ἡθῶν ζωὴ καὶ διαγωγή· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σ. 132. «Τῇ παρανομίᾳ καὶ ζηλώσει τῶν βαρβάρων.»

Παράνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ἐναντίος τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ὤν, ἐξαιρ. ἐναντίος τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου, ἐναντία τῶν νόμων πράττων, ἔξω τοῦ νόμου ὤν, παραβάτης τοῦ νόμου, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ'. 8. «Τὸν Καλλίξενον — παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι· καθόλου δὲ, ἄδικος, βίαιος, ἀτάσθαλος, ἀνόσιος, ἀσεβής, ἀξέμιστος, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 2. «Πῶς ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους ἐποίησεν». 2) Παρ' Ἀθην. ἀναιτικῶς, γραφὴ παρανόμων, παρανόμων γραφεσθαί τινα, ἐγκαλῶ τινα· ὅτι ἐπρόβαλε νόμον ἐναντίον τῶν παλαιῶν, ὑφισταμένων νόμων· δύο ἦσαν (κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Δημοσθένους εἰς Λεπτίνην) παρανόμων τρόποι· εἷς, ὅτε παρὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον γράφεται· ἕτερος δὲ, ὅταν αὐτὸς ὁ νόμος κακῶς ἔχῃ, καὶ ἐναντίος τοῖς παλαιοῖς. Ἐπίρ. Παρανόμως, μὲ παράνομον, ἐναντίον τῶν νόμων, βίαιον, ἀσυγχώρητον τρόπον.

Παράντια, ἐπίρρ. τοῦ παράντης. Πλαγίως, πουρτετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, στραβὰ, Ἰλ. Ψ, 116. «Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.» ἴδε ἐν τῷ, κάταντα. καὶ, ἄναντα.

Παραντέλλω, ποιητ. ἀντὶ, παρανατέλλω.

Παράντης, εος, ὁ, ἡ (ἄντα). Ὁ πλαγίως ὤν. (εὐχρηστον δὲ, καθὼς φαίνεται, μόνει τὸ ἐπίρρ. πάραντα).

Παρανυκτερεύω, (νυκτερεύω). Πλησίον τινὸς νυκτερεύω, φυλάττω ἢ διαπερνῶ τὴν νύκτα, ἢ φυλάττω νυκτερινὴν φυλακήν.

Παρανυμφίος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ παρὰ τῷ νυμφίῳ ὤν· ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, ὅστις μετ' αὐτὸν φέρει (εἰς τὸν πρῶτον γάμον) τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ ἅρμα μετ' αὐτοῦ καθήμενος· λέγεται καὶ, παροχος.

Παράνυμφος, ἡ. Ἡ νυμφεύτρια, ἡ τὴν προξενίαν ποιοῦσα καὶ φέρουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον· εὕρηται καὶ ἄρσεν. ὁ παράνυμφος, Ἀρστφ. Ἀχ. 1046.

*Παρανύσσω, Ἀττ. -νύττω, Μ. ξω (νύσσω). Πλησίον, παρά τινι κεντῶ ἢ σπρόχνω· μεταφ. πλησίον, ἐν ταὐτῷ, ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν ἢ μυστικῶς ἐρεθίζω τινὰ, πειράζω, ἐνοχλῶ, Λουκιαν. Φιλοψ.

Παράξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ἐκ πλαγίου, ἐπισκέπτως, ἢ ἐπιπολαίως φίλος· ὅθεν, ἐξ ἡμισείας φίλος, ψευδὴς ἢ πλαστὸς ξένος (μουσαφίρης), φίλος τῆς τραπέζης, Ἀρστφ. Ἀχ. 518. β) τροπ. ψευδὴς, νόθος. γ) ἐν γένει, ξένος, σπάνιος, παράξενος, παράδοξος, ἀσυνήθης.

Παραξέω. ἄσω (ξέω). Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ξέω, περιγλύφω. πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ ἐξ ἐπιπολῆς πληγόνω· ἀποτρίβω, καθὼς τὸ, παρατρίβω. 2) ἐνόνομαι μέ τινα στενῶς, ἢ προσπλέκομαι, προσκολλῶμαι, εἶμαι πάντοτε κοντά του, τὸν ἀκολουθῶ ὡς ἀντικείμενον ἀξιον μιμήσεως, ὡς τύπον καὶ παράδειγμα· καθόλου, μιμοῦμαι, ὅσ. προσώπ. παρ' Εὐναπίῳ εἰς Λεβάν. «Ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς παραθέσεως τῆς κατὰ μίμησιν προσφορτῶν ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίστοις».

Παράξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός, Στράβ. ιζ'. σελ. 1196.

*Παραξιφίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ παραξιφίς. (ί.)

Παραξίφις, ίδος, ἡ. (ξίφος). Μαχαίριον, τὸ ὁποῖον φέρουσι πλησίον τοῦ ξίφους, καὶ μεταχειρίζεται αὐτὸ ὡς ἐγχειρίδιον, Διοδ. Σικ. ε'. 33.

Παραξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων) Πλησίον τοῦ ἄξονος, ἢ παρὰ τὸν ἄξονα ὤν. «Τὸ Παραξόνιον,» Πολυδ. δ'. 145., πασσαλίσκοι τις βεβλημένος κατὰ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης, ἵνα μὴ ἐξέρχηται ὁ τροχός· λέγεται καὶ παραξονίτης καὶ ἐ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξυλίδιον· ὅμως τό παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 819. «Σχινδαλμῶν παραξόνια», δηλοῖ, καθὼς φαίνεται, ταχεῖς, κυκλοειδεῖς περιφορὰς τῶν σχινδαλμῶν.

* Παραξονίτης, ου, ὁ, ἴδε τό προηγ.

Παραξονίτις, ιδος, ἡ. Ὁ μεσσαῖος κύλινδρος τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβάλλουσι αἱ ἀκτῖνες, moyeu ou pivot de roue ταὐτόν τῷ, Τόρμος, καὶ Πλῆμνη, Σχολ. Αἰσχύλ. εἰς Θήβ.

Παραξύνεσις, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ παρασύνεσις· οὕτω καὶ τὰς λοιπὰς λέξεις, τὰς ἀπό τοῦ, Παραξύν. συντεθειμένας ζήτει ἐν τῷ, παρασυν.

Παραξυρόω, ῶ Μ. ήσω, Ἰων.—ξύρεω (ξυρέω) Ἐγγύς ἢ τά πλησίον ξυράω, ξυρᾳφίζω, φαλιδόνω, Ἱπποκρ.

Παράξυσμα, τό, (παραξύω) Τό παραξυόμενον ἤτοι τρίμμα, τό ὁποῖον πίπτει ἀπό τό ξυόμενον ἢ ῥαινιζόμενον σῶμα. 2) ὅτι ξυόμενον προστίθεται ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ ὡς προσθήκη, στολισμός, ὡς τό, παρακόλλημα, Δημ. Φαλ. 55

Παράξυστον, τό, Ὄργανόν τι τεκτονικόν· ἴσως = ξυστόν, 4. Ὁ σχολιαστής Ἀριστοφάνους (Ὄρν. 1149.) ἑρμηνεύει διά τοῦτο τό τεκτονικόν ἐργαλεῖον Ὑπαγωγεύς λεγόμενον. ἴδε Ξυστόν.

Παραξύω, ύσω (ξύω). Πλησίον ξύω, τρίβω, γυαλίζω· πλησίον ξεφλουδίζω, ἐκβάλλω τήν ἐπιδερμίδα, πληγόνω ἐλαφρά· καί τροπ. ἐγγίζω εἴς τι κατ' ἐπιπολῆς· ἐγγύς εἰς τι συνορεύω, μετά αἰτ. Δογγ. 31, 2. «Ταῦτα γάρ ἐγγύς παραξύει τόν ἰδιώτην, ἐγγίζουσι, πλησιάζουσιν εἰς τήν κοινήν ἔκφρασιν. (περί τῆς προσῳδίας ὁρ. ξύω.)

Παραόρνυμι, (ὄρνυμι, ἀνωμ.) ποιητ. ἀντί, παρόρνυμι. Πλησίον, ἐν ταὐτῷ διεγείρω, ἢ ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδίνω. Ἀπολλών, Ἀργον. γ'. 486. «Μύθοις παρόρωθεν.

Παρέπαγος, καί ποιητ. πάρπαγος, ὁ (παρακηνυμι). Ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος, Ἡσύχ.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω). Πλησίον, ἢ ὁμοῦ, μετά τινος καθοδηγῶ, ἀναστρέφω. διδάσκω, Πλούτ. καί Λουκιαν. Νιγρ. 12. 2) ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως παιδαγωγῶ ἢ ἀνατρέφω, ἐξαιρτ. 3) ἀχρεῖόν τινα καί διεφθαρμένον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλω καί διορθόω, καθοδηγῶ εἰς τό νά διορθωθῇ, τῷ εἶμαι βοηθός εἰς τοῦτο· «παραπείθω τινά, συμβουλεύω νά μή... «Πολλούς καί τό σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μή ἁμαρτάνειν, πολλούς καί κατά τό σχῆμα βοηθεῖ ὥστε μή ἁμαρτ. Ηλήμ. Παιδ. γ'.

Παραπαίζω, ξομαι, καί—ξοῦμαι (παίζω, ἀνωμ.) Παρέργως, ὡς ἐν παρόδῳ παίζω, ἀστειζομαι, χορατεύω, ἢ περιπαίζω. Ἐτυμολ. Μ.

Παραπαιόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ, Παραπαίω. Κατά παράφρονα καί μωρόν τρόπον, τρελλῶς, ὡσάν τρελός.

Παράπαισμα, τό (παραπαίω). Μωρία παραφροσύνη. Παρ' Ἡσυχ. παραπέπαμα, ὁρθότερον ἴσως παράπαισμα· ταυτόν τῷ, παρακοπή.

Παράπαιστος, ὁ, ἡ. Παράφρων, παράφορων, τρελός, ἐκ τοῦ

Παραπαίω, Μ.—παιήσω (παίω, ἀνωμ.). Πλησίον κτυπῶ (ὅηλ. ἄλλο ἢ ἐκεῖνο ὅπου θέλω) ἢ πίπτω· ξεγλιστρῶ, ὡς τό, παραπίπτω, ἐξαιρτ. ἐπί ὀρτύρου, τό ὁποῖον ἐβαίνει ἔξω ἀπό τό αὐλάκι καί γλυστρᾶ. 2) τροπ. σφάλλομαι, ἀποκλανῶμαι, παραβαίνω, ἀποτυγχάνω, ἀποκακόνομαι, ἐκπίπτω, ἀτυχῶ· «Πολύ τῆς ἀληθείας παραπαίειν, σφάλλειν, ἀποκακοῦσθαι, Πολύβ. ιζ'. 14. ὅστις ἐκ τῆ. 19. ἀντί τούτου, Παραπίπτειν, ἔχει· λέγεται καί, παραπαίειν τιν, κάμνω μωρίαν, τρέλλαν. Λουκιαν. συγγρ. ἱστορ. 2. συνῆλ. ἀπολογ. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 508. καί ἐντεῦθεν «Ὀρνεῶν ἁπαραπαίων», ἢ καί ἄνευ τοῦ, ὀρνεῶν, ἀντί τοῦ, παραφρονεῖν, ἐξίστασθαι τοῦ νοός, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι, παραλλαίνειν, μωραίνεσθαι, τρελλαίνεσθαι, εἶναι μωρός, μή φρόνιμος, Ἀριστοφ. Κίρ. 90. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 375 ἐντεῦθεν τό, Παρακίπαιμα. Κατά τήν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρά Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25. «Διό καί τήν ἀπό ἀμέλης ἐργασίαν μᾶλλον ἐπαινοῦσιν, ἢ τήν διά τοῦ ἀρότρου, δοκεῖ γάρ πολλά παραπαίειν, ξεγλυστρᾶν.

Παραπάλλω, (πάλλω). Πλησίον, ἐγγύς πρός τούτοις ἐκεῖ πέριν πάλλω, τινάσσω, ῥίπτω.

Παράπαν. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντί τοῦ, παρά πᾶν. Ἀπανταχοῦ, καθόλου, διόλου, παντελῶς, κατά πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου, Ἀριστοφ. πόλλ. παρ' Ἡροδτ., ὅστις συνεκφέρει αὐτό πανταχοῦ ἐνάρθρως, «τό παράπαν». Ἐπί διορισμοῦ ἀριθμοῦ τινος, π. χ. «Ἐπί δεκαέξι τό παράπαν». ὁλοῦ, τοὐλάχιστον 200, Ἡρδτ. 1, 193. (υυυ, ἴσως δέ καί υυ–, Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σλ. 254.)

Παραπαντάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντάω). Προϋπαντῶ, ἀμφ.

Παραπάσσω, Μ. άσω. (πάτσω). Πλησίον, ἢ ἐν ταὐτῷ σκεπάζω, πασπαλίζω, διασκεπάζω, διαχέω, ῥαντίζω.

*Παραπάσσω, Ἰων. ἀντί παραφράττω. Ψηλαφῶ, παπατεύω, Ἱπποκρ.

Παραπατάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπατάω). Ἀπατῶ, ἢ ἀποκλαίω, ξεπλατῶ, Αἰσχυλ. Εὐμ. 730.

*Παραπαφίσκω, Μ. παραπωφήσω, Ἀόρ. παρήπαφον (ἀναφίσκω, ἀνωμ.), ποιητ. ἀντί, παραπατάω. Παραπίπτω, ξεπλακώνω, ξεγελῶ τινα, μέ δόλον πείθω τινά νά..... μετ' ἀπαρμφ. Ἰλ. Ξ, 360. «Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρηπαφεν εὐνῇ ἐνὶ καὶ λέχεσσιν, ἐπί ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τό, παρήπαφε, διά τοῦ, παρέπεισεν.

Παραπείθω, Μ.—πείσω (πείθω). Κατά δόλιον, ἀπατηλόν τρόπον καταπείθω, ἐξαιρ. ὑποκρίνομαι ἢ μεταπλάττων τήν ἀλήθειαν Παυσαν. δ'. 4. μέ δολίους λόγους ἡμερόνω, ἐξιλεύομαι, καταμαλάσσω· διά λόγων καταπείθω τινά νά παραιτήσῃ μίαν πρόληψιν καί νά δεχθῇ ἄλλην γνώμην, ἰδέαν, ἐπί σκοποῦ ἀπότης ἢ μή, μετά αἰτ. προσώπ. πρβλ. δέ Ὀμ. συντάσσεται καί τῷ, φρένας, Ἰλ. Ν, 788. «Παρέπεισε φρένας, κατεπράυνεν, ἡμέρωσεν, ἀνέστρεψεν, ἐπί τοῦ Εὐστάθ. ἑρμήν. διά τοῦ, ταχέως καί ἐγγύς πείθειν. ἐν δέ Ὀδ. Χ, 213. καί μετά ἀπαρμφ. Ὁ Ὀμ. χρῆται πολλαχ. τόν κατ' αἰτιατικ. παρκιπαπίθησι, Ὀδ. Χ, 213. τῷ μετοχ. παρκιπαπιθοῦσα, Ἰλ. Ξ, 203. καί τῷ παρκιπαπιθών, Ὀδ. Ξ, 290. καί τῷ, παρκιπαπιθόντες, Ἰλ. Ψ, 37. Ὀδ. Ω, 119. (ε)

Παραπειράω, ῶ. καί συνῆθ. παραπειρόομαι, ώμαι, Μ. άσομαι (πειράω), μέσ. Ἀποῦ. Ἐλαφρᾶν τινα πείρην, δοκιμήν ποιοῦμαι, κάμνω ἐλαφρόν δοκίμιον μέτε, ὑτινόσ· ἔτι δέ, κάμνω δοκιμήν εἰς τινα διά νά γνωρίσω τούς διαλογισμούς του, ὑτινόσ Πινδ. Ὀλ. 8, 3.

Παραπειστικός, ή, όν, (παραπείθω). Ἐπιτήδειος ν. τό νά καταπείσῃ τινά εἴς τι, μέ τάς φλυαρίας του ἢ ἄλλως, εἰς τό νά τόν καταπροὺξῃ μέ πανουργίαν, Πολυδ. δ'. 21.

Παραπελεκάω, ῶ. (πελεκάω). Ἐκ τοῦ πλησίον μέρους πελεκῶ, Γρηγόρ. Ναζ.

Παραπέμπω, φω (πέμπω) Πρός τινα ἢ εἴς τι μέρος ἀμπροσθεν καί πλησίον πέμπω, στέλλω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 1β. «Παραπέμπων τούς ἰσχυροτάτους, ἐκέλευσε σκέψασθαι τί εἴη τό κωλύον». 2) πλησίον, ἐγγύς, ἢ μεταξύ τῶν ἄλλων στέλλω, στέλλω ἐκεῖ, ὁ αὐτ. αὐτόθ. ς'. γ'. 9. «Παρέπεμψε δέ καί αὐτοκομεῖς. 3) ἐκ τοῦ σύνεγγυς, κατέμπροσθεν στέλλω, ἢ ἀφίνω νά περάσῃ, νά παρέλθῃ, ἢ πατάξῃ ἀμπροσθεν, ἢ κάμνω νά πατάξῃ ῥιγμένον τι πρᾶγμα ἀμπροσθεν χωρίς νά ἐπιτύχῃ, Ὀδ. Μ, 72. ἐντεῦθεν καί παρακολουθῶ, συντροφεύω τινά καί φέρω, ἢ περνῶ αὐτόν ἀπ' αὐτόν ἀπ' ἐμπροσθεν τινος, παράγω, Ξενοφ. Ἑλ. Ζ'. 6. 18. «Χάριτα διαπραξάμενοι παραπέμψαι σφίσι τήν παραπομπήν». ἐξαιρτ. συνοδεύω εἰς τόν τάφον, Διογν. Λ. 4) τροπ. παρατρέχω, ἀμελῶ τι, παραλείπω· ὅθεν καί καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, παρέρχομαί τι, transmittere. 5) μέσ. Παραπέμπομαι· ἀφίνω, παραιτῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ ἀπό τῶν ἐμῶν, π. χ. ἀφίνω, ἀπολύω, ἀποβάλλω, χωρίζω τήν γυναῖκά μου, Ἀπολλόδωρ. Δ'. 2'. 28. «Ἰάσων παραπεμψάμενος Μήδειαν, Γλαύκην ἐγάμει». Πλούταρχ. «Παραπέμπων ἑαυτόν πότοις καί μουσικῇ», ἄφισεν, ἐαυτόν, ἐδόθη, ἐκδότος ἐγένετο.

Παραπεπλεγμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παρ. παρακ. τοῦ παραπλέκω. Συμπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένα· ἡνωμένως, συνδεδεμένως· ἐντάμα, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, Ἡσύχ.

Παραπεριπατέω, ῶ. (πατέω). Πλησίον, ἐγγύς τινος, προσέτι, ἐν ταὐτῷ περιπατῶ, ἢ περίπατον ποιοῦμαι.

Παραπετάζω, πετάνυμι, πετανύω. Μ. άσω. Παρκ.—πέπτεμαι (πετάννυμι, ἀνωμ.). Ἐγγύς, πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος ἐξαπλόω, ἢ κρεμῶ· καλύπτω, σκεπάζω τι διά τινος παραπετάσματος, ἢ ἐμπροσθεν κρεμαμένου. «Παραπέπταται ὄρνις (Ἀρατ.)», ὁ ὄρνις, τό πτηνόν πετᾷ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν μέ ἁπλωμένας πτέρυγας.

Παραπέτασμα, τό (παραπετάζω). Σκέπασμα, τό ἐμπροσθέν τινος κρεμασμένον κάλυμμα, καταπέτασμα (περδές, Τουρκ. rideau ἢ, la courtine, Γαλ.), Πρέτ. 9, 82.

Παραπέτομαι, Μ.—πετήσομαι, συνῆθ.—πτήσομαι, Ἰων. παραπετέομαι καί παραπέταμαι (πέτομαι, ἀνωμ.), μέσ. Ἀποῦ. ταὐτόν τῷ, παραπέτομαι.

Παράπεφις, ἡ. Ἡταλία πέφις, χώνευσις, ἄμφ.

Παράπτημα, τό (παραπτύνυμι). Πᾶν ὅ,τι παραπήγεται, ἐξαρτᾶται, κρεμᾶται ἢ προκολλᾶται, ἢ στερεόνεται πρός τι, ἢ πλησίον τινός, Γαλλ. affiche. ἐξαιρέτως λέγεται πίναξ τις ἐκ μετάλλου, ἐφ' ᾧ εἰσί σημειωμένοι καί γεγραμμένοι νόμοι, ἢ διαταγαί, παρατηρήσεις τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, ἱστορίαι, χρονολογίαι κ. τ. τ. καλενδάριον, Κικέρ. Ἀττ. ς'. 14. 2) τροπ. κανών, ἐπιτήδευμα, ὑπόδειγμα, Σέξτ. μαθημ. ἀ. 228. καί 237. 240. καί 269. Παρ' Ἀντωνίν. Γ'. 3. «Παράπτημα ἀφικόρδιον», ἄν δεν πρέπει νά ἀναγνωσθῇ, παράστημα

Παραπήγνυμι, καί παραπηγνύω, καί, παραπήγω. Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνωμ.) Πλησίον, βάλλω, ἐμπήγω, π. χ. ἐμπήγω πασσάλόν τινα, βάλλω ἐν πασσάλοις· ἢ πλησίον τινός ἐξαρτῶ, στερεόω, κρεμῶ, προσκολλῶ, προσνίζημι. Κατά μέσ. διάθ. ἐξαιρτ. ἐν παραπήγματι (καλενδαρίῳ) σημειῶ. «Καί τά τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι», Αἰτχύν. διάλ. γ'. 17, ὅ ἐστιν, ἐν παραπήγματι σημήνασθαι, γράψειν εἰς τό καλενδάριον.

Παραπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Πλησίον ἐμπροσθεν, εἰς τό πέραν ἐκεῖνα, μέρος παρέμπροσθεν, περί τι ἢ πρός τι πηδῶ· ἔτι δέ καί μετά αἰτ. παραβαίνω, καταπατῶ, τούς νόμους, Αἰσχ. λόγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραπηλωτός, ή, όν (πηλόω.) Μὴ κόπρον, μὲ γῆν, ἢ μετὰ πηλοῦ ἀναμεμιγμένος, Γεωπον. ιβ'. α'. 6.

Παράπηχον, τό. (πῆχυς). Τὸ μακρὸν ὀστοῦν ἢ τὸ πῆχυ (πήχεων) τῆς χειρός, ὅπερ ἄλλοι, Κερκὶς, λέγεται, Radius· τὸ δὲ πρὸ τούτου κείμενον μεγαλήτερον ὀστοῦν λέγεται, προπήχιον, καὶ πῆχυς, Πολυδ.

Παράπηχυς, εως, ὁ, ἡ (πῆχυς). Πλησίον τοῦ τῆς χειρὸς πήχεως κείμενος ἢ ὢν, «Παράπηχυ, τὸν, ἐμάτιόν τι γυναικεῖον μετὰ πορφυρᾶς ὀυίας (περβαΐου) λευκὸν, ἢ καθ' Ἡσύχ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. «Κορινθιον παραπηχυ καινὸν ληθίνον, Ἀθήν. σελ. 583. ἄλλως, παρυφές.

Παραπλέκω, Μ. έσω (πλέκω). Ἐπὶ τὰ κάτω πλίβω· ἢ σφοδρῶς θλίβω, πιέζω, καταπλακόω· κυρίως δὲ, πλαγίως, ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη θλίβω· ἐσφαλμένην, μὴ ὀρθὴν τινα θλῖψιν, πίεσιν δίδω, παραθλίβω. ὅθεν

Παραπλεγμα, τό. καὶ, παραπεσμός, ὁ. Θλῖψις πρὸς τὸ μέρος, ἢ μὴ ὀρθὴ· ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, παρ' ἑκατέρων τῶν μερῶν θλῖψις, σφίξιμον, ζουλισμα, Χειρουργ. πκλ. σελ. 101. «δεῖ ἑκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλήν».

Παραπικραίνω, (πικραίνω). Λέκτ, ἢ ἐκ τοῦ συνεγγυς πικραίνω, παροργίζω, εἰς ὀργὴν διεγείρω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Παραπικρασμός, ὁ. Παροργισμός, ἢ εἰς ὀργὴν διέγερσις, παραπίκρανσις, καὶ σφοδρὰ ὀργὴ. ἀποστασία, Ο'.

*Παράπικρος, ὁ, ἡ (πικρός.) Ὀλίγον τι πικρός, ἔχων προσέτι πικράδα τινά, Σχολ. Ἀριστοφ. ἴρ. παραλυκίζω.

Παραπίμπρημι, Μ. -πρήσω (πίμπρημι, ἀνωμλ.) Ἐγγὺς, πλησίον, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος προτείνω κεῖμαι, ἁπλῶ· συγκεῖμαι ἢ συγκεῖτο, ἢ κατακεῖμαι, Πάσ. ἀνάπτομαι, πέρνω φωτιὰν, λαμβάνω φλόγωσιν, Ξεν. Ἱππ. ἐ. 4. «Τὰ τοιαῦτα σκέλη μᾶλλον παραπίμπρατιαι».

Παραπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνωμλ.) Πίπτω πλησίον, ἔμπροσθέν τινος, ἤτοι παρατυγχάνω, τυγχάνω, συμβαίνω, «Κακὰ παραπίπτειν, συμβαίνει, ἀρχεται, ἀκολουθεῖ κακὸς, τυχαίνει εὐκαιρία, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ'. 4. καὶ ἀντιθέτως ἢ παραπεσοῦσα, ταὐτόν ἐστι τῷ, «παρατυγχάνω», Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. καὶ, ἢτό παραπίπτοντα, κατὰ τύχην συμβεβηκός, περίστασις· ἔτι δὲ, κατὰ συμβεβηκὸς κρούω εἰς τι ἢ ἐπιτυγχάνω, Ἡρόδ. 8, 87. «Παραπεσοῦσα νηῒ», κατὰ συμβεβηκὸς ἀπαντῶ, συναντῶ τινι, ὅτε προσβάλλω, ἢ κατὰ συμβεβηκὸς χωρῶ, ἐμβάλλω, εἰς τι. 2) πλησίον, ἐγγὺς, προσέτι εἰσέρχομαι, φαίνομαι ἔμπροσθεν, ἀκβαίνω εἰς τὸ παρὸν, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 10. «Θηρίον ἀκοντίσας ὅπου ἂν παραπίπτῃ, ὅπου καὶ ἂν πέσῃ ἐπάνω, ἢ ὅπου καὶ ἂν τύχῃ. 3) ἀσφαλμένως πίπτω, ἐκπίπτω, εἰς παράμερον μέρος ἢ ἐν παραβύστῳ που πίπτω, χάνομαι, καὶ μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ἀμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, πλανῶμαι, ἐν τινι, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. 4. «Ὅτι Λακεδαιμόνιοι μετιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους· καὶ μετὰ γεν. «Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας», ἀποπλανῶμαι, ἐκπίπτω, ἴδε παραπαίω. 4) πλησίον, ἐγγὺς ἢ πλαγίως τινὸς πίπτω, Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. ε'. «Οἱ ἰχθύες πάντες, ἐξω τῶν πλατέων σιλαχῶν, παραπίπτοντες ὑπτιοι, πρὸς τὰ ὑπτια ποιοῦνται τὸν συνδιασμόν». 5) ταὐτόν τῷ, περιεμβάλλει ἑαυτόν.

*Παραπιστεύω, = πιστεύω, ἀμφ.

Παραπλαγιάζω, (παρακλάγιος). Πλάγιον, λοξὸν ποιῶ τι πρὸς τὸ μέρος, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅθεν

*Παραπλαγιασμός, ὁ. Πελαστικὸν τι εἴνημα τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον τὰ σχόλ. τοῦ Βίκτορος (Ἰλ. Ψ, 731.) παράπλαστιν, καὶ ὁ Εὐστάθ. μεταπλασμὸν, λέγουσι.

Παραπλάγιος, ὁ, ἡ (πλάγιος). Λοξὸς πρὸς τὸ μέρος, ὀλίγον πλάγιος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13.

*Παραπλάζω, Μ. -πλάγξω (πλάζω, ἀνωμλ.) Ἀποπλανῶ, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον· ἐξεπλανῶ, ἀκατῶ· καὶ ἐπὶ ναυτῶν, κάμνω τινὰ νὰ περιπατῇ εἰς τὰ χαμένα, ἢ νὰ χάσῃ τὸν ὀρθὸν δρόμον του, Ὀδυσ. Ι, 81. Τ, 187. μετὰ γεν. τοῦ τόπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποπλανᾶται καὶ ῥίπτεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἄλλου ποῦ πάσ. τρέπομαι ἄλλου που, πλανῶμαι, φέρομαι ὅπου δὲν πρέπει, Ἰλ. Ο, 464. «Οἰστὸς παρεπλάγχθη ω) 2) τροπ. συγχίζω, π. χ. νόημα, Ὀδ. Υ, 346. καὶ ἠθικῶς, φέρω τινὰ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ξεπλανῶ τινα· καὶ ἐπὶ νοὸς, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, τρελόν, παράφρονα ἢ παρακρουσθῆναι ποιῶ. — Ἀπὸ τοῦ Νικ. καὶ ὕστερον εὑρηται παρὰ Ποιηταῖς καὶ τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμετάβτ. σημασ., πλανῶμαι, χάνω τὸν ὁρόμον. (Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ.)

*Παραπλανάω, = παραπλάζω.

Παράπλασμα, τό. (παραπλάσσω). Τὸ προσκεκολλημένον πλησίον· ἐξαιρτ. τὸ παράλογον κηρίον, τὸ ὁποῖον ἐκολλοῦσαν εἰς τὸ περιεχόμενον ἀντικρὺ τοιούτων λέξεων, ἅσας ἤθελον νὰ εὕρωσι πάλιν εὐκόλως, καὶ μάλιστα εἰς λέξιν τινὰ ἀμφίβολον ἢ δύσληπτον· παρ' Ἡσύχ. κηρίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις, ἤτοι τὸ ὁποῖον κολλᾶ τις εἴς τι ἀμφίβολον χωρίον ἐν τῷ βιβλίῳ, cerae miniatae, Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. ιδ'. 14. καὶ ιϛ'. 11. Βιτρούβ. θ'. 3. signare cera. καὶ ἐντεῦθεν ὅτι παρ' Ἡσύχ. Παρερμηνευόμενα βιβλία, οἷς κηροὺς προσπλάσσουσι πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα. Ὁ Φωτ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, τέρας.

Παραπλασμός, ὁ. Τὸ κηρίον (ὁ κηρός), ἢ οἱ παρέβυσι, ἤτοι ἐστούπωναν τὰς τρύπας τοῦ αὐλοῦ. Παρὰ κουϊντιλιανῷ, λέγεται ἔτι καὶ, καταπλασμός. «Εἰς μὲν τὴν ὑπάτην ἄφραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην μέχρι τοῦ ἡμίσεως ἀναπληροῦσιν, Ἀριστοτ. Προβλ. κϛ'. 23. 2) μεταμόρφωσις, μετασχηματισμός, μεταπλασμός, Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. δ'. 176. παρὰ τὸ

Παραπλάσσω, Μ. άττω (πλάσσω). Μεταπλάσσω, μετασχηματίζω, δίδω τινὶ μορφὴν ἄλλην, ἐξαιρτ. κατωτέραν, χειροτέραν. Παθ. λαμβάνω, δέχομαι, ἀποκτῶ τοιαύτην μορφήν. «Τὸ ὕδωρ οὐδὲ παραπλάσσεται, οὐδὲ ἀναπίεται ὑπὸ τῆς γῆς», Ἱερων Πνευματικ. ἀντὶ τοῦ, μίγνυται, ἑνοῦται μετὰ τῆς γῆς. ὅθεν

Παράπλαστος, ὁ, ἡ. Μετασχηματισμένος, κατὰ μίμησίν τινος γεγενημένος, ἀλλοιωμένος, «ὄντος, μὴ γνήσιος, παρὰ Σωσιβίῳ, μετὰ τοῦ, τόδος συνδεδεμένου. Παρὰ Τζέτζῃ χιλιάδ. ς'. 308. ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, περίπλαστος, ψεύστας.

Παράπλεγμα, τό (παραπλέκω). Τὸ πλησίον τινος, ἢ εἰς τι κατὰ προσθήκην πεπλεγμένον.

Παράπλειος, ὁ, ἡ (πλεῖος). Σχεδὸν ἔμπλεως, γεμάτος. Ὁ Πλάτ. Πολιτ. 3. σελ. 390. Α. ἀναφέρει εἰς ἐπίθετ. τριακάπλητον, «παραπλεῖσι ὠσὶ τράπεζαι», ἐν Ὀδ. Ι, 8. ἔνθα ὁμοίως τὰ ἡμέτερα κείμενα ἔχουσι, «παρὰ δὲ πλῆσαι τράπεζαι».

Παραπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Εἰς τι μέσα, ἢ πλησίον (κατὰ προσθήκην) ἢ ἐν τῷ μεταξὺ πλέκω· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ στελισμοῦ καὶ τοῦ πλεξίματος τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, αἵτινες συμπλέκουσιν εἰς τὰς ἰδικὰς των τρίχας πλέουσι κατὰ προσθήκην καὶ ἄλλας ξένας, Πολυδ. β'. 35. ὁ Πλούτρχ. λέγει περὶ τοῦ Ἡρακλέους. «Ἐνδιδόντα θεραπαινίσι παραπλέκειν ἑαυτόν», καὶ Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιστ'. 11. «Παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν», ὅπερ ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, «Ταῖς συμφύτοις καὶ ταύταις ὑποδέουσαι».

Παραπλευρίδια, τά. Τὰ πρὸς τὰ πλευρὰ τῶν ἵππων ἐν καιρῷ μάχης σκεπάσματα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. στ'. δ'. 1. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Παραπλευρίδιος, ία, ιον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ

Παράπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὁ πρὸς τὸ μέρος, ἤτοι πλησίον τῶν πλευρῶν ὤν, κείμενος, ἀφ' οὗ

Παραπλευρόω, ῶ. Προμηθεύω, ἢ σκεπάζω κατὰ τὰ πλευρὰ μέ τι, τινί, Φιλόστρ. Ἀπολλ. γ'. 35. «Παραπλευρώσαντες τὸ πλοῖον ἁρμονίαισι ὑπόσαι ναῶν ξυνιστάσιν, ἀφ' οὗ ἔδωκαν τῷ πλοίῳ πρὸς τὰ μέρος, ἤτοι πρὸς τὴν πλευρὰν τόσας ἁρμονίας πλευρῶν, ὅσαι ἦσαν ἀναγκαῖαι εἰς ἓν πλοῖον.

Παραπλέω, μέλ. -πλεύσομα, καὶ πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνωμλ.). Ἐγγὺς, πλησίον ξηρᾶς τινος πλέω, περῶ μὲ τὸ πλοῖον ἐμπροσθὲν τινος τόπου, εἰς τινα τόπον, ἀπό τινα τόπον εἰς ἄλλον, τὴν ἄκραν ἄκραν πλέω, περνῶ μὲ τὸ καΐκιον, Ξενοφ. πολλαχοῦ καὶ συμπλέω. (κατὰ Poerik. Ξεν. Ἐφ. 1, 13. σελ. 176. ἀεὶ μετὰ αἰτ.) ὅθεν ὁ παραπλέων, ὁ ἐμπορικὸς δοῦλος, ὅστις συνοδεύει τὰς πραγματείας ἐν τῷ ἐμπορικῷ πλοίῳ. 2) κινοῦμαι ἐπὶ πλοίου, ἀποπλέω, ἀναγεσθαι, αἴρεσθαι. 3) ἀράζω, προσορμίζομαι. — Ἐπκ. καὶ Ἰων. παραπλώω, Ὀδ.

Παραπλησία, ἡ, ταὐτόν τῷ, παραπληξία, Lob. Φρυν. σελ. 530.

Παραπληγικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς, Ἰων. ἀντὶ παραπληκτικός.

Παράπληγμα, τό, παρὰ Σουϊδ. ἐν Α. Ἀψικόρδιος, ἡμαρτημ. ἀναγν. ἐξ Ἀντωνίν. θ'. γ'. ἀντὶ παρέπηγμα.

Παραπλήθω (πλήθω). Πλησίον, προσέτι, πλαγίως εἶμαι γεμάτος. 2) εἶμαι σχεδὸν γεμάτος.

Παραπληκτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς (παραπλήσσω). Πεπληγμένος, κτυπημένος ὑπὸ παρεσηλῆξίας μόνον εἰς ἓν πλευρὸν, ἢ εἰς ἕν μέλος, ἢ εἰς τι μέρος τοῦ σώματος καὶ δεῖ τοῦτο παρελυτικός.

Παράπληκτος, ὁ, ἡ (παραπλήσσω). Πεπληγμένος, κτυπημένος κατὰ τὸν νοῦν, παράφρων, τρελός, ξεχασμένος, μανιώδης· καθόλου ταὐτόν τῷ, παραπλήξ.

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (παραπλήσσω), κατὰ μεταφορ. σημασίαν, ταὐτόν τῷ, παράπληκτος. Τὰς φρένας βεβλαμμένος, παράφρων, παραισσων, μανιώδης, Ἡρόδτ. 3, 93, 6. «Νοῦ τε καὶ φρενῶν παραπλῆξαι, Παρθέν. ἡ. Ξενοφ. Οἰκον. α'. 13 κυρίως δὲ σημαίνει, ἐκ πλαγίου κτυπημένος, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται ἐν Ὀδ. Ε, 418. «Ἠόνας τε παραπλῆγας, ὅπου ἄλλοι, πλαγίας, καὶ ἄλλοι, ὁμαλὰς, γράφουσιν· ὅπερ κατὰ τὴν ἔννοιαν σημαίνει τοὺς χθαμαλοὺς καὶ ἡσύχους αἰγιαλούς, ὅπου τὰ κύματα δὲν κτυποῦσι τόσον σφοδρῶς, καθὼς εἰς τοὺς κρημνώδεις καὶ πετρώδεις, ὡς καὶ ὁ Σχολ. σημειοῖ. Τοὺς ἐκ πλαγίου καὶ οὐχὶ ἀντικρὺ ἢ ὁμαλοὺς τόπους· τινὲς δὲ τοὺς ἀπὸ κυμάτων παρακλησομένους λιμένας ἐπιστρεπτικῶς. Ὁ δὲ Εὐστάθ. τοὺς ἐκ τῶν πλαγίων πληττομένους τοῖς κύμασι.

Παραπληξία, ἡ (παραπλήσσω). Ἡ παράλυσις, χώλωσις, νέκρωσις, ἀκινησία μέλους τινὸς, ἢ πλευρᾶς, ἢ μέρους τινὸς τοῦ σώματος ὑπὸ τῆς ἀποπληξίας γινομένη. 2) ἔκστασις τοῦ νοὸς, παραφροσύνη, μανία, τρέλα.

Παραπληρόω, ῶ (πληρόω). Ἐπάνω, παράγω, ἐγγὺς, πλησίον πληρόω, γεμίζω, ἐξαιρτ. δὲ γεμίζω τι μετά τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ ἀξιόλογον, ἀλλὰ μόνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάρεργον καὶ περιττόν· γεμίζω μὲ περιττόν τι, ἢ ἐν παρόδῳ. ἀφ' οὗ

Παραπλήρωμα, τό. Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ προσθήκην κενῆν, πλησίον ἄλλου, ἐν παρέδῳ βάλλομεν διὰ νὰ πληρώσωμεν καὶ νὰ γεμίσωμέν τι, παραγέμισμα, τὸ ὁποῖον εἶναι περιττόν, ἢ πλεονάζον, ἢ προστίθεται, καθὼς π.χ. ἡ σαβοῦρα, διὰ νὰ ἀποπληρωθῇ ὁ φόρτος τοῦ πλοίου· καὶ ἐντεῦθεν ὑπόμενον ἢ παρεργον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει οὐσιωδῶς, ἢ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ἢ εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ προστίθεται μόνον κατὰ πλεονασμὸν πρὸς πλήρωσιν κενοῦ καὶ περισσεύοντος τόπου. «Ὀνόματος ἢ λέξεως παρακλήρωμα, Διονσ. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. β'. καὶ ἰστ'. λέξεις ἢ ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι μόνον εἰς καλλωπισμὸν καὶ περισσωμὸν τῆς περιόδου, διὰ δὲ τὴν ἔννοιαν εἶσὶ περιττάι.

Παραπληρωματικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. — κῶς. Εἰς παραπλήρωμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Παραπλήρωσις, ἡ (παραπληρόω). Ἡ μετὰ παρέργων πραγμάτων γέμωσις, πλήρωσις, ἰδὲ παραπληρόω.

Παραπλησιάζω (πλησιάζω). Πλησίον εἰμὶ ἢ γείτων, καὶ παθητ. κατεχρ. ὡς τὸ ἐνεργ. Διοσϑ. μυϑ. 190. ἔνϑ. Κιραὴ

Παραπλήσιος, ὁ, ἡ, παρὰ δὲ Ἡροδτ. καὶ Πλάτ. Τιμ. σελ. 18. καὶ τρικαπλήσιος (παρά, πλήσιος). Πᾶς, ὅστις πλησιάζει εἰς ἄλλο, ἄρα ὅμοιος, παρόμοιος, ἐμφερὴς κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα, ντιμίλ. Ἡρόδτ. «Ἐν τῇ ναυμαχίῃ παραπλήσιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο, ἦσαν ὅμοιοι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, ἦγον κάκεῖ δὲν ἐνίκησε, Ἡρόδτ. 8, 16. Ξενοφ. Ἱππικ. δ'. 3. «Δίθους — παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος», ὁμοίους κατὰ τὸ μέγεθος ὁπλῶν αὐτ. Ἑλλ. Δ'. γ'. 8. «Παραπλήσιοι ἀμφοτέρους τὸ πλῆϑος», ἴσοι καὶ ἴσα κατὰ τὸν ἀριϑμόν. Ἠσερ. «Ἐσθῆτι τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην», Ἡρόδοτ. 5, 87. Οὐδέτερ. παραπλήσιον, παραπλήσια, Ἡρόδτ. 4, 99. καὶ ἐκπαπλησίως, ἐπίρ. αὐτὶ τοῦ, παρομοίως, σχεδὸν, σχεδὸν ἐπίσης οὕτω· τὸ δὲ, παρ' Ἡροδτ. δ'. 77. «Ἀγωνίζεσθαι παραπλησίως», ἐξίσου, ὁμοια, μὲ ὁμοίαν τύχην πολεμεῖν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζεται ποῖος ἐνίκησεν· οὕτω κεῖται καὶ τὸ, «Νεῖλος ὁμοίως».

Παραπλήσσω, Ἀττικ. — πλήττω, μέλ. ξω (πλήξω, ἀνωμλ.). Κτυπῶ, πλήσσω πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος. β) παρατυπῶ, παρακρούω, δὲν κτυπῶ καθὼς πρέπει, π. χ. ἐν χειροτέχνῃ. Παθητ. κτυποῦμαι κατὰ τὸ πλευρὸν, ἢ κατά τι μέλος ἢ μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ ἀποπληξίας ὥστε νὰ γείρωται καὶ ἡττᾶσθαι ἀκίνητον, καὶ 2) ζαλισμένος, παράφρων, μωλωπὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, τρόπον τινὰ ὡς ἀποπληξίας, ἢ ἄλλου ἐλαφρᾶ παραλυσίας κτυπήματος, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κριομάτων τῶν ἐπιπεπτωκότων τοῦ ἐνορμονίου λυρισμοῦ, Ἀριστοφ. «Παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχοντα, παραπαλισμένην. «Ἕλκος παραπεπληγμένον, παράφορον, μωρὸν ἕλκος, Εὐριπ. Ἡρακλ. 935. ὡς καὶ τὸ, παραπλήξ.

*Παραπλέκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ κατὰ τὰ πλάγια παραπεπλεγμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων.

Παραπλοκή, ἡ (παραπλέκω). Ἡ πλησίον, μεταξὺ ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλοκή, ἢ πρὸς ἀλλήλους πλοκή· ἰδὲ παραπλέκω· ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, μῖξις, ἀνακάτωσις, ἔξωρ. ἑτερογενῶν τινος, Σέξτ. Πυρρων. α'. 102. «Χυμῶν παραπλοκήν».

*Παραπλόμενος, ἐνη, ενον. Ὁ περικὴν, ὁ πρός τι ἐρχόμενος, ὡς καὶ τὸ, περιπλόμενος, κατὰ συγκ. ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀχρήστου παραπέλομαι.

Παράπλοος, καὶ συναίρ. παράπλους, ὁ (παραπλέω). Τὸ παραπλέειν, περνᾶν μετὰ πλοίου ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τόπου τινός, τὰ πλέειν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν, διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ· καὶ τὸ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον διὰ τοῦ πλοίου διαπέρασμα. 2) ὁ τόπος, εἰς ὃν γίνεται ἡ διαπέρμενσις, τὸ διαπέρασμα, Ξενοφ. 3) ὁ αἰγιαλὸς, τὸν ὁποῖον περιπλευσέ τις. 4) ἐπίθετ. ὁ, ἡ (πλέω), πλησίον τινὰς πλέων, συντροφεύων τινὰ μετὰ πλοίου. «Ὡς δὲ ἕπλει παράπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας (παρὰ Σουίδ.), ἐπρόσταξε νὰ πλέωσι πλησίον αὐτοῦ, νὰ τὸν συντροφεύσωσι μὲ πλοῖα.

Παραπλόω, μέλ. ώσω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ταὐτὸν τῷ, παραπλέω, διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖον, Ὀδσ. Μ, 69. ἔνϑ. τὸ, παρέπλω, ἔστι γ'. πρόσ. τοῦ κατὰ συγκ. Ἐπ. σερ. β'.

Παραπνέω, μέλ. εύσω (πνέω, ἀνωμλ.). Πλησίον φυσῶ, διά τινος εἰς τὸ πλάγιον μέρος εὐριστομένης σευτέρας τρύπας πνέω, φυσῶ, ἀκροῶμαι, ἢ ἀφίνω τὸν κανλιασμένον ἀέρα νὰ ἐξέλϑῃ· Ὀδ. Κ, 24. 2) πλησίον, σχεδὸν μυρίζει τι κατά τι, ἔχειν τι καὶ ἄλλην ὀσμὴν, μυρωδίαν ἀπ' ἄλλου πράγματος, τινός, ὡς ὁ Ἱερ. παρὰ Διοσκ. α'. 18. «Ὀπεβαλσάμου παραπνεῖν», παραπλησίαν ὀσμὴν ἐκδίδειν, μυρίζειν ὡς τὸ ὀποβάλσαμον. ὅϑεν

Παραπνοή, ἡ. Ἡ πλησίον, ἢ διά τινος τρύπας πνοή, τὸ φυσᾶν, ἢ ἀναπνέειν πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, ἢ διά τινος τρύπας οὔσης εἰς τὸ πλάγι· καὶ ἡ ὀπὴ, τρύπα πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ πνοή, Ἱππερ. περὶ φύσ. παιδ. ἡ.

Παραποδάς, αὐτὶ, παρὰ πόδας, ἐπίρ. Πλησίον, κατόπιν τῶν ποδῶν, καταπεδεῖ, εἰς τὸ κοντό· καὶ παρευϑύς, παραυτά. β) ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, ἔρα, πλησίον, σιμά· ἔρα καὶ, πούς, Γ.

Παραποδίζω, μέλ. ίσω, Ἀττικ. ιῶ (πούς). Πεδίλλω, ἐμπερδεύω τοὺς πόδας, Πολυβ. 18, 4. ὅπου τὸ χειρόγρ. παρεμποδίζω, ἔχουσι, καλῶς περιπλέκω, μπερδεύω τὰ ἐμποδίζω· ἔτι πλανῶ, ἀπατῶ, ἔϑει τὸ παρὰ Πλάτ. Νομ. β'. ὁ Πολυδ. (γ'. 134.) ἡρμήνευσεν ὀρϑῶς διὰ τοῦ, παρατρέπω, ξεπατῶ, ἀποπλανῶ· ὅϑεν

*Παραπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, ἤγουν παρών, ποιητικ. παρποδίος, Ποιδ. Νέμ. 9, 90.

Παραποδισμός, ὁ (παραποδίζω). Ἐμπόδευσις, ἐμπόδισις, πεδίλλωμα, Ἀρτεμίδ. γ'. 42.

Παραποδύομαι, (δύω, ἀνωμλ.), ὡς μέσ. μετὰ β'. ἀορ. παρεμ. καὶ ὑπερσυν. κατ' ἐνεργ. σημασ. Πλησίον τινός, παρέρχεσ καὶ αὐτοῦ, ξεφεύγω, ξεγλυστρῶ καὶ ἀποδύομαι, ξεγυμνόνομαι, ἀποκομπάζομαι διὰ νὰ πολεμήσω μετ' αὐτοῦ, κυρίως καὶ ἐπὶ πάλης καὶ ἀγώνος, Πλάτ. Θεαίτ. 16. καϑόλου ἐναμιλλῶμαι, εἰς ἀγῶνα κατά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρα δύω.)

Παραποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Κάμνω τι ἀχρεῖον μὴ ὀρϑὸν, ὄχι καλῶς πρέπει, χαλῶ τι. 2) κάμνω ἀπαρέλλακτα, μιμοῦμαι, ἀπομιμοῦμαι, ἐπικάζω, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 2, 158. ἔξειρτ. μειοῦμαι, κόπτω ἀπαρέλλακτα χρήματα, ὅ ἐστι, κόπτω κάλπικα χρήματα, ὡς καὶ τὸ, παρασφραγίζω, παραχαράττω, παραποίτω, μέσ. διὰ χρῆσίν μου μιμοῦμαί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. α'. 132. «Παραποιησάμενος σφραγῖδα», ἔκαμε ψευδῆ σφραγῖδα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοτύπου, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ὠφελείᾳ. 3) καϑόλου, νοϑεύω, κιβδηλεύω, μεταβάλλω τι, ἐλλάζω αὐτὸ κατὰ τὴν προαίρεσίν μου. ἀφ' οὗ

Παραποίημα, τό. Τὸ κατὰ μίμησίν τινος δολίως γινόμενον νόϑευτὸ παραπεποιημένον, νοϑευμένον, ἁμφ. 2) παρ' Ἀριστοτλ. Ῥητορ. γ'. 11. τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα.

Παραποίησις, ἡ. Τὸ παραποιεῖν, ἡ κατὰ μίμησιν ψευδὴς ποίησις, ἢ νόϑευσις.

Παρεπαλαύω (ἀπολαύω). Πλησίον, προσεχῶς, κατ' εὐκαιρίαν ἔχω νὰ ἀπολαύσω τι, ἐν παρέδῳ, ἢ κατ' εὐκαιρίαν ἀπολαμβάνω ἢ ὠφελοῦμαι ἢ ζημίαν τινός, Λουκιαν. «Παραπολελουκέναι τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς», κατὰ περίστασιν ἀπήλαυσεν ἀπὸ τὰ ἐν Τύρῳ κακὰ, ἐβασανίσϑη δηλ. κατὰ περίστασιν εἰς τὴν ἐν Τύρῳ ἐπανάστασιν τοῦ πλήϑους.

Παραπόλλυμι, μέλ. ολῶσω, Ἀττ. ολῶ (ὄλλυμι, ἀνωμλ.). Πλησίον, προσέτι φϑείρω, φονεύω, βασανίζω, ἀφανίζω· κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην, ἐν παρέδῳ, ἀφανίζω. Μέσ. μετὰ παρακ. καὶ ὑπερσυν. β'. ἐνεργ. σημασ. πλησίον, ἐν ταυτῷ, ἀφανίζομαι, φονεύομαι, ἢ ἄνευ τινὸς σκοποῦ, ἐν παρέδῳ, κατὰ τύχην, ἔξω τοῦ δέοντος, τοῦ πρέποντος, ἀναξίως, παρ' ἀξίαν, ἀδίκως ἐναντίον τοῦ δικαίου, τοῦ κόσμου χάριν. «Μή τις διαρπαγὴν ὁρμήσασϑαι σὺν στρατιᾷ, αὐτοί τε ὑφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐναντίων παραπολῶνται, Μαϑηματ. παλ. σελ. 401. διὰ νὰ μὴν ἤϑελεν ἀποτελεσϑῶσι, φονευϑῶσιν οἱ στρατιῶται ἐν καιρῷ τῆς μάχης. «Ὁ μὲν ἡττήσεται καὶ παραπολλύεν, ὁ δὲ οὐδ' ὅτιοῦν πεποίηκεν (Δημοσϑ.), ἀδίκως ἐχάϑη, ἐβασανίσϑη.

Παραπολύ, ἐπίρρ. αὐτὶ, παρὰ πολύ. Λίαν, κατὰ πολλὰ, πέραν τοῦ δέοντος, πάρα πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον, εἰς τρόπον ὁποῦ πολὺ λείπει, μεγάλη διαφορὰ εἶναι, ἀντίκειται τῷ, παραμικρόν.

Παραπομπή, ἡ (παραπέμπω). Συνοδία· ἐξαιρ. ἡ πρὸς φύλαξιν, ἢ παράταξιν καὶ τιμὴν συντροφία, συνοδία, ἢ πολλῶν συνόδευσις τινος, π. χ. λειψάνου, ἢ ἀποδημούντος, ἀναχωροῦντος, ἀποστελλομένου τινός· ἔτι δὲ καὶ ἡ συνόδευσις μετὰ πολεμικῶν πλοίων ἐμπορικῶν τινος· ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλ. convoi, καὶ Ἰταλ. convoglio, Ἀριστοτ. 2) μεταφορὰ, μετακομιδὴ, ἐπαίσοσις, εἰσφορὰ, μεταποίησις, Δημοσϑ. «Σίτου παραπομπὴν». 3) ἡ προσκομιδὴ, ὅτι φέρεται ἀπ' ἄλλου μέρους εἰς τροφὴν ἢ ἄλλην χρῆσιν, ἢ ἀποφορὰ, χορηγία· καὶ ὅτι μεταφέρεται διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν, φορτίον, στραν-sport.

Παραπόμπιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις παραπέμπει, συνοδεύει τι, σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 759.

Παραπομπός, ὁ, ἡ (παραπέμπω), = παραπόμπιμος, καὶ συνοδὸς, συντροφος, ὅστις συνοδεύει ἢ συντροφεύει τινά. 2) ὅστις πορίζει, φέρει ἀπ' ἄλλου μέρους, ἢ μεταφέρει διάφορα πράγματα εἰς τροφὴν ἢ ἄλλην χρῆσιν ἀφ' ἁμάξης ἢ πλοίων, καϑὼς γίνεται εἰς στράτευμα ἐν καιρῷ πολέμων.

Παραπόντιος, ὁ, ἡ (πόντος). Παραϑαλάσσιος, Ἀνϑολογ.

Παραπορεύομαι (πορεύομαι), ἀπὸ, μεταμέσ. μέλ. καὶ παθητ. ἀορ. Πλησίον τινός, πολλὰ σιμὰ πορεύομαι, συμπορεύομαι, συντροφεύω, συνοδεύω τινά· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, παρέρχομαι, περνῶ, διαβαίνω ἔμπροσθεν ἢ πέραν τινός, Ματθ. κ'.

Παραπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πορφυροῦς, Πολυδ. ζ'. 48. παρὰ Διοσκορ. ιε'. 77. τὰ χειρόγραφα αὐτὶ τούτου, περιπόρφυρος, ἔχουσι.

Παραποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Πλησίον τοῦ ποταμοῦ κείμενος, εὑρισκόμενος, ἢ κατοικῶν· ὄϑεν ἐν τῇ συνηϑείᾳ παραπόταμον τό, ἡ ὄχϑη τοῦ ποταμοῦ, τὸ πλησίον τοῦ ποταμοῦ κείμενον μέρος.

Παραπράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (πράσσω). Πλησίον κάμνω, ἤτοι κάμνω πάραργα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ κύριον, εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, Ἡρόδτ. 5, 45. 2) συμπράττω, συμμετέχω, συνεργῶ, βοηϑῶ, Σοφ. Αἰ. 261. 3) συνέχ. ἔξω ἢ ἐναντίον τοῦ ὀρϑοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ἀναλόου, τῆς προσταγῆς πράττω. Ξεναρ. ἀδίκως καὶ παρανόμως συνάζω χρήματα, ἀργυρολογῶ, παρὰ τὸ δέον εἰσπράττω, πέραν τῶν προσηκόντος ἀπαιτῶ, Πλούτ. Ἀγις, 16.

Παραπρεσβεία, ἡ (παραπρεσβεύω). Ἡ ἐναντίον τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς προσταγῆς γινομένη μὲ ἀπιστίαν, ἢ κακῶς ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία, ἢ κατὰ παράβασιν τῶν δικαίων πρεσβεία.

Παραπρεσβευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις δὲν μένει πιστὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, ἢ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας των, ἢ πράττων ὡς πρέσβυς ἐναντίον τῆς παρηγγελίας του, σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 691. παρὰ τό

Παραπρεσβεύω, καὶ, παραπρεσβεύομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (πρεσβεύω). Ἐκτελῶ τὰ χρέη, ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας μου ἀπίστως καὶ ἐμφυσμένως, ἢ δολίως ἐναντίον τῆς προσταγῆς καὶ τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους πρεσβεύω, ὁ ἐστι, δὲν ἐξακολουθῶ τὰς προσταγάς, δι' ἃς ἔλαβον παρὰ τοῦ ἔθνους εἰς τὴν πρεσβείαν μου, ἀλλὰ παραβαίνων, πρεσβεύω, πράττω κατὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ ἐναντίον τοῦ ὠφελίμου τῆς κοινότητος, ἢ τῆς πόλεως, Δημοσθ. Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 941. Α.

Παράπρισμα, τό. Πρίσματα, ἢ πρισίδια, τὰ λιπαρὰ τμήματα, τρίμματα τοῦ ξύλου, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὁπόταν πρισίζηταί τι, Ἀριστοφ. παρὰ τό

Παραπρίζω (πρίω). Πλησίον, πλαγίως, ὀλίγον τι, ἢ ἐν παρόδῳ πρισίζω.

*Παραπροθεσμέω (προθέσμιος). Ἀμελῶ τὴν διορισμένην ἡμέραν ἢ καιρὸν, ὅθεν

Παραπροθεσμία, ἡ. Ἀμέλεια τῆς προθεσμίας, σχόλ. Λουκιαν.

Παραπροιοέω, ῶ (νοέω, ἀνμλ.). Πρότερον συλλογίζομαι, προσκόπτομαι, προστοχάζομαι, Ἡσυχιος.

Παραπροπέμπω (προπέμπω). Πέραν τοῦ δέοντος προπέμπω.

Παραπροσδέχομαι (δέχομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Ἀπερισκέπτως, ἀστοχάστα δέχομαί τι, ἢ συγχωρῶ παραβλέπω, Ἀρρικ. Ἐπικτ. 1, 20, 11.

*Παραπροσποιέομαι (προσποιέομαι), μέσ. ἀποθ. Κατὰ προτροπὴν ποιῶ τι, κατ' ὀλίγον, ὅτι δὲν βλέπω τι, ἢ ὅτι δὲν εἶναι πορῶν, ὑποκρίνομαι, ἀρνοῦμαί τι, ὅθεν

Παραπροσποίησις, ἡ. Ὑπόκρισις, προσποίησις, ἄρνησις, Γλωσ. Στεφ.

Παραπροσωπίς, ἡ (πρόσωπον), ταὐτὸν τῷ, προσωπὶς (μάσκα), σχόλ. Ἀριστ. Θεσμ. 255· τὸ παραπλήσιον τῷ προσώπῳ προσωπεῖον.

Παράπταισμα, τό. Παραπάτημα· πλάνη, κατὴφ, λάθος, καὶ ἐλαφρότατ σφάλμα, πταῖσμα, πρόσκρουσμα· «Καθάπτα παραπταίσματα, ἄκατα τῶν ἀνειράκτων, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ε'. 25.

Παραπταίω (πταίω). Περίπατῶ, προσκόπτω, σκοντάω, καὶ μεταφ. πταίω, πλανῶμαι, σφάλλω, ἀποτυγχάνω. «Τῆς ἀληθείας παραπταίουσιν, Πελλήν. 3, 21, 9. ὅθεν ὁμοῦ ἐ Σβέρχ. γράφει, παραπαίουσι.

*Παραπτερυγίζω, = κολακεύω, Φωτ.

Παράπτομαι, μέσ. τοῦ παραπτω. Ἐγγύς, πρὸς τὴν πλευράν, ἢ ἀσφαλμένως, ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς ἅπτομαι, ἐγγίζω, Ἱπποκρ. ὃρ. παράπτω.

Παραπτύω, Μ. ὑσω (πτύω) Πλησίον ἢ πλησίον πτύω, Ἀπολλ. ε'. 10. «Ἴφρον παραπτύσας, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ στόματος ἐκβάλλων, πτύων τὸν ἀφρὸν· ἔτι δὲ καὶ μεταφ., Ἱππ. Φιλοτρ. Εἰκ. σελ. 398. πρβ. παραβλύζω. (ὐω, --, ὑσω, υ-)

Παράπτω, ψω (ἅπτω). Διὰ τοῦ μήκους ἡ ἐγγύς, πλησίον, πρός τι ἢ ἐπί τι ἅπτω, προσάπτω, ἀναρτῶ, κρεμῶ, στερεόνω· συνάπτω, τυλίσσω· ἢ στορνύω κρατῶ, πιάνω, ὀρέγομαι, Παῦ. «Πλάτη χορτὶ παραπτομένη, Σοφοκλ. Οἰδ. Β 717. ἢ μετὰ τῶν χειρῶν στερεῶς, σφικτὰ κρατουμένη κώπη, ὅπου ὁ Βρούγκιος, παραπεπταμένα, ἔταξε. Μέσ. ὃρ. παράπτομαι.

Παράπτωμα, τό (παραπίπτω). Τὸ πλησίον πίπτειν, πτῶσις, παράπτημα, σκόνταμα· μεταφ. πρόσκρουσις, λάθος, πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλάνη.

Παράπτωσις, ἡ (παραπίπτω). Τὸ ἐγγὺς πίπτειν. 2) τὸ πλησίον που ἐμπίπτειν εἰς τι· ἢ ἀποπλάνησις, τὸ ἐξίστασθαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ. «Παράπτωσις τοῦ καθήκοντος, ἢ παρέβασις τοῦ χρέους, τοῦ πρέποντος, Πολύβ. ιε'. 23. «Παράπτωσις τῶν ἀώγματος, καὶ ἄνευ τοῦ, ἀώγματος, ὁ αὐτ. ἐν β'. 17. 3. καὶ γ'. 115. 11. ἢ ἀποπλάνησις τοῦ ἐχθροῦ ἐν καιρῷ διωγμοῦ. «Παράπτωσις τοῦ τόπου, ὁ αὐτ. δ'. 32. 5. ἢ θέσις τοῦ τόπου πλησίον καὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἔζει ἐν γένει, σφάλμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις, πλάνη, σκόνταμα.

*Παραπύδια, τά. Ῥωμαϊκή, κατὰ τὸ, παρίσθμια, ἐτυμηματισμένη λέξις, τρόπον τινὰ ἀσχέτως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐμποδίζεται ἡ νίκη κατὰ τὰ πύθια, ἤτοι τοὺς πυθίους ἀγῶνας, Cereal. epigr. 1. (ν)

Παραπύλη, ἡ (Νικήτ. Χρον. ιδ'. 13.) καὶ, παραπυλίς, ίδος, ἡ (Ἡλιόδωρ. η'. σελ. 394.) (πύλη) Ἡ ἐντὸς πλησίον μεγάλης πύλη, τὸ, παραπόρτιον. ἴδε παραθυρίς.

Παραπυλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, παραπύλη.

Παραπυλίς, ἡ· ἴδε παραπύλη.

Παράπυξος, ὁ, ἡ (πύξος). Ἐστρωμένος καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη μὲ πύξον, ἢ ἐκ πύξου ὤν, ἢ ὁμοιάζων πύξον· Ἡρακλῆν. παρὰ Πολυδ. ζ'. 159. «Κλίνη παράπυξος, κλίνη ἔχουσα ἐκ τῶν πλαγίων μερῶν σανίδας ἐκ πύξου.

Παραπωμάζω, ἀσω (πωμάζω). Μὲ καπάκι, μετὰ πώματος ὁλοτελῶς σκεπάζω, Ἀριστοτέλ. περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, 3.

Παραρᾳθυμέω, ῶ (ῥᾳθυμέω). Ὀκνηρὸς, ἀμελὴς εἰμι. 2) μετὰ γεν. «Τῆς φυλακῆς παρᾳθυμοῦνται, Διόδ. Σικ.

Παραραίνω (ῥαίνω, ἀνμλ.). Ἐγγὺς πλαγίως, ἢ ἐπὶ τὸ ἐπιπόλαιον ῥαίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Ἀθήν. 692.

Παράρραμμα, τό (παραῤῥάπτω). Τὸ ἐῤῥαμμένον κατὰ προτροπὴν ἐπίτι, τὸ προσηρμοσμένον· πατρυφὴ (σῦκα), κρίσπεδον, Ἡσυχ. ἐν Δ. παρεμῤῥήματα.

Παραρρέγχω (ῥέγχω). Πλησίον τινὸς ῥέγχω, ῥοχαλίζω.

Παραρρέω (ῥέω). Παρέρχομαι ἢ μανιώδης εἰμί.

Παραρρέω, ὃρ. παραῤῥέω.

Παραρρητός, ἡ, ὁν. ἴδε παραῤῥητός.

Παραῤῥέω, ῶ· Μ. ήσω (παρὰ, ἄῤῥω), = παραῤῥάω. Πλαγίως ἀῤῥέω, στρέφω, στραμπουλίζω τὸν ποῦν, τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. κατὰ τὸ ἄῤῥον· ὡς τὸ, Ἐξαῤῥέω, ἐκβάλλω τὸν πόδα, τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. ἀπὸ τοῦ ἄῤῥου ὅθεν

Παράῤῥημα, τό. Ἔκπτωσις ἄῤῥου, στρέμμα, στραμπούλισμα μέλους τινὸς κατὰ τὸ ἄῤῥον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐστρεμμένον, στραμπουλισμένον μέλος.

Παραῤῥησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παράῤῥημα, Στραμπούλισμα, Πλούταρχ. Λουκοῦλ. σύγκρ.

Παραῤῥόω (ἀῤῥόω), = παραῤῥέω, Αἰσχίν. φαλ. γ'. 9.

Παραῤῥυγόω, ῶ (ῥιγόω, ἀνμλ.). Ἐγγὺς, πλησίον, ἐν ταὐτῷ ῥιγῶ, τρίμω ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἢ παγόνω, μετὰ ὀστ. «προθύρεσιν, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 357.

Παραῤῥιζόω, ῶ (ῥιζόω). Ἐγγὺς, κατὰ προσθήκην, ἢ πλέον τοῦ διωρισμένου ἀριθμοῦ, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἀριθμῶν μετρῶ, Πλούταρχ. 6, σελ. 293. 2) μετὰ Αἰτιατ. ἐν τῷ ἀριθμεῖν, μετρᾶν, εἰς τὸν λογαριασμόν ἐπατῶ τινα, Στοβ. ἐκλογ. σελ. 232.

Παραρίπτω, παραριπτέω, ὃρ. παραῤῥίπτω.

Παραρυέω, = ῥυέω, Λουκιαν. Κυνικ. 5.

Πάραρμα, τό (ἄρω). Τὸ προσαρμοσθέν. ἐξαιρτ. τὸ παρύφασμα, ἄλλως παράρτημα. ἴδε. τοῦτο.

Πάραρος, ὁ, ἡ, Ἰων παρηρος, ὡς τό, περῆρος. Παράπλεκτος, παράφρων, μωρὸς, μανικὸς, Θεόκριτ. ιε'. 8. ἐντεῦθεν παῤ Ἡσυχ. παραρεῖν, φληναφεῖν· καὶ παρηρία, μωρία, καὶ πάρηρος, μωρός. Ὁ Ἀρχίλοχος, λέγει· «Τίς σὰς παρήειρε φρένας; τίς σὲ ἔβαλεν ἀπὸ τοῦ νοῦν σου; ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι. «Νόου παρήροιο, μωροῦ, ὁ ἄξω φρενῶν. ἴδε παρῆρος. (κατὰ Εὐστάθ. παρὰ τὸ ἄρω, κατὰ δὲ Valck. Ἀδων. σελ. 241. κτ., παρὰ τὸ, ἀείρω, ἄερω, ὅπερ, ὡς φαίνεται, ὀρθότερον.)

Παραρπάζω, Ἀττ. Μ. άσω, καὶ παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἄξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἁρπάζω, Ἀνθολογ.

Παραῤῥαθυμέω· ἴδε παραῤῥᾳθυμέω.

*Παραῤῥαίνω (ῥαίνω, ἀνμλ.), ὅρα παραῤῥαίνω.

*Παραῤῥαμμα, = παρίῤῥαμμα.

Παραῤῥάπτω, ψω (ῥάπτω). Ἐγγὺς, πρός τι ῥάπτω, ἢ κατὰ προσθήκην ῥάπτω τι ἐπί τι, διορθόω τὰ παλαιά, συῤῥάπτω, μαλεύω· ἢ προσάπτω, προσαρμόζω, προσέττω, Ἡρόδ. 4. 109.

*Παραῤῥέγχω, = παραῤῥέγχω.

Παραῤῥειθρος, ὁ, ἡ (ῥεῖθρον). Ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς ῥέων, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 712. ὅπου ἄλλοι, διεστραμμένως, παράῤῥειθροις, γράφουσι.

Παραῤῥέω, Μ. -ρεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Πέραν, διὰ τοῦ μήκους, ἢ ἐγγὺς, ἐμπροσθεν τινος ῥέω, τρέχω, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε'. 2. «Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥεόντος ποταμοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταῤῥέω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ὃ. 7. «Ἐλεεινὸν ἦν χιὼν, ἐπιπεπτωκυῖα, ἄτρεμῆ παραῤῥυείσης. Μεταφορ. παρέρχομαι, διαβαίνω, ἢ διαβαίνων πίπτω, ἐπίπτω, παραπίπτω, ἐξολισθαίνω· λησμονῶ, ἀφεύγω· εἰχόμην, χάνομαι, ἐπὶ χρόνου· καὶ μετὰ γεν. «Τῶν φρενῶν παῤῥεῖνι (Εὔπολις παρὰ Στοβ.) ταὐτὸν τῷ «Ἐκπλῆσαι τῶν φρενῶν, παῤ Ἡροδότῳ. 2) κρυφίως εἰσέρχομαι, «Παῤῥυεὶς εἰς τὸν νεών, Πλουτ. πότερα τῶν ζ. φρονιμ. §. 13. (Οἱ τύποι παῤῥύω, —ῥύσω, —ῥύημι, ἐπενοήθησαν μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. διὰ νὰ παράξωσι μερικοὺς χρόνους) ὃρ. ῥέω.

Παραῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Διαῤῥήγνυμι, καταξεσχίζω, ἐκσπῶ. 2) ἀμετβτ. πλησίον, εἰς τὸ πλάγ., πλαγίως, ἢ ἐναντίον ἐξορμῶ, ἐφορμῶ, σχάζω, σπάω, ἢ σκάνω, σκάζω, «Τραχυνόμενος τῇ φωνῇ καὶ παραῤῥηγνυμένων δι' ὀργήν, (Πλούταρχ. Γράκχ. 2.), ἔσκασε ὑπὸ τὴν ὁρμὴν τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, ἤτοι ὠμίλει πολλὰ σφοδρὰ ἢ μὲ πάθος ἐναντίον. «Φωνῇ παῤῥήγνυσθαι, (Θεόφρ. Χαρακτ. ε'. 7.) ξεσχισμένη· ἀσταύτως καὶ κατὰ παῦ. διάῤῥηξις· ἐκφράζομαι σφοδρῶς, μὲ πάθος, ὅθεν

Παράῤῥηξις, ἡ. Σχίσις, ξέσχισις, ἔκσπασις. 2) ἀμετβτ. τὸ πλησίον, πλαγίως ἢ ἐναντίον τινὸς σπάτιμον, ὁρμὴ· ἢ παράτεινις ἢ διάτινος προξενηθεῖσα παράστασις ὀργῆς ἢ πάθους τινὸς ἐναντίον ἄλλου.

*Παράῤῥησις, ἡ (ῥῆσις). Ἡμαρτημένη, ἐσφαλμένη ἔκφρασις, ἢ ἔννοια, ὅθεν πλησ. παρὰ Πλουτ. 7. σελ. 233. ἐσφαλμένας ἐκφράσεις ἢ ἐννοίας.

Παραῤῥητός, ἡ, όν (ῥητός, ῥηθῆναι, ῥεῖν, εἰπεῖν). Ἐνεργ. Ὁ λόγοις πειθόμενος, ὅστις διὰ λόγων κινεῖται εἴς τι, καταπείθεται, ἢ καταπαύεται, ἡμεροῦται, Ἰλ. Ι, 525. «παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν. 2) παθ. πρὸς τινα ὁμιλητὸς, ἐκ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνηέις, λεχθείς, π. χ. Ἰλ. Ν, 726. «Παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, πεισθεῖσαι τοῖς λεγομένοις λόγοις, ἤτοι παραινετικοῖς, πεισθεῖσαι τῇ παραινέσει, τῇ συμβουλῇ. 3) ἱκετευτός, προσευκτός, προτεινητός, εἰς ὃν προσεύχεταί τις, δέεται, Ἑκιλ. Συγγρ.

*Παραῤῥιγόω (ῥιγόω, ἀνμλ.), = παραῤῥιγόω.

Παραῤῥιπτέω, ῶ· καὶ, παραῤῥίπτω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἔμπροσθεν, ἢ ἐκεῖ ῥίπτω· τροπικ. κινδυνεύω τι, ῥιψοκινδυνεύω τι, καταπολεμῶ, ἐνθα πρὸς ἀναπλήρωσιν προσυπαρ. κίνδυνον, Σοφ. Ο. Τ. 1493. πρβλ. ἀναῤῥίπτω καὶ παραβάλλομαι.

Παραῤῥοιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Ἐν τῷ διαβαίνειν πλησίον που κάμνει ῥοῖζον, ἤχον, ῥέω πλησίον μέ πρότον. «Πάντα περιῤῥοιζοῦτον, ἢ κατ' ἄλλα Χειρόγρ. «Περιῤῥοίζειτον ἢ «Παρεῤῥοιζοῦτον, Ἰωσηπ πόλ. Ἰουδ. ε. 2. κροῖζον ἐπαίουν ἐν τῷ περίρχεσθαι.

(Παραῤῥυέω, καὶ, παραῤῥύημι) ἄχρηστα πρωτότυπα, ἀφ' ὧν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ παραῤῥέω.

*Παραῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παράῤῥυθμος.

Παραῤῥῦμα, τό (παραῤῥύομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀπλόνει τις πλησίον ἢ πλαγίως, μάλιστα εἰς ὑπεράσπισιν, παραπέτασμα, σκέπασμα, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. ς'. 16. «Καὶ τὰ παραῤῥύματα παραβαλών, ὅπερ ἐν Β'. ε'. 22. «Παραβλήματα παραβέλλεται, λέγει, σκεπάσματα ἐκ δερμάτων ἢ τριχῶν, δέρρεις. τὰ ὁποῖα ἐκρεμοῦσαι εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου ἐναντίον ἐχθρικῆς προσβολῆς, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον τοὺς Μουσαμάδες, λεγομένους. «Παραῤῥύματα (ἢ παραστήματα) ἐκ τροπῶν πανῶν συγκείμενα, παρ' Ἀθήν. σελ. 208. εἴτ', ψιάθοι, ἢ πλέγματα, ὡς παραβλήματα βαλμένα ἐκ χονδρῶν σχοίνων ἢ σχοινίων πεπλεγμένα, ὅπερ ὁ Καῖσαρ (πόλ. Γαλ. 2) ἐξέφρασε, Storeae (plutei) ex funibus anchorariis confectae. ἆρα τὰ παραῤῥύματα εἰσὶ τὰ ἄλλως, δέρρεις, παραβλήματα, παραστήματα, cilicia, storeae, plutei, ἤτι δὲ καὶ, παραῤῥύτης νεώς, Αἰσχ. Ἱκ. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. «Παραῤῥύμα ποδὸς». εἶναι τὰ πρὸς σκέπασιν τοῦ ποδὸς κατὰ πλευρὰν δέρματα (πετζία), τὸ κελύφιον τὸ πλάγιον μέρος τοῦ ποδὸς ὑπόδημα· ἐν Ἐξόδ. λε'. 11. «Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παραῤῥύματα, εἴτοι, τὰ παραπετάσματα.

*Παραῤῥύομαι (ῥύομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποσ. Τραβῶ, ἕλκω, σύρω τι πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, ἐξαιρτ. πρὸς φύλαξιν ἢ σκέπασιν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. ῥύομαι.)

Παραῤῥυπόω, ῶ (ῥυπόω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον ῥυπόω, μουρδαρεύω, ἀλείφων ἢ καταγρέφων, ῥυπόνω, μουρτζολόνω. 2) σημαίνω τι μὲ τὸ παράπλασμα εἰς τὸ περιωρίον. ἴδε παράπλασμα.

Παραῤῥῦτις, ἡ (παραῤῥύομαι) = παραῤῥῦμα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 729. «Παραῤῥύσεις νεώς», ταύτὸν τῷ, παραῤῥύματα.

(Παραῤῥύω) ἄχρ. πρωτότυπον, παρ' ὃ παράγουσι χρόνους τινὲς τοῦ παραῤῥέω.

Παραρτάω, ήσω, Ἰων. παραρτέω (ἀρτάω). Ἐπίτι, εἴς τι, ἐκ τινος, πλαγίως, πλησίον, ἔμπροσθεν ἀρτῶ, κραμῶ· ἐπίτι, πρός τι προσκολλῶ· προσπήγνυμι. Τὸ μέσον παραρτῶμαι ἐκεῖ παρ' Ἡρόδ. ἐν χρήσει μεταβτ. σύντ τοῦ, παρατεινάζω, ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω, ὁρμαθόνω, ἤ, 20. 142. 8. 76. 9. 43. «Περαρτέατο στρατιήν», ὡς τό, παρορτίζομαι, καὶ, παραρτόω. Παθ. ἑτοιμάζομαι, ἐξοπλίζομαι, κρατῶ ἑμαυτὸν ἕτοιμον, εἴς τι, Ἡρόδ. 9, 29. πρβλ. 8, 81.

*Παραρτέω, Ἰων. ἀντὶ παραρτάω, Ἡρόδ.

Παράρτημα, τό (παραρτάω). Πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, κραμᾶται ἔμπροσθεν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινός, τὸ περιαπτόμενόν τινι, κραμάμενον ἀπό τινος, καὶ ἑπόμενος ἀντὶ τοῦ, Προσθήκη κατὰ τὸ τέλος συγγράμματός τινος γινομένη, ἀναφορὰν ἔχουσα πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἢ ἀναπληροῦσα τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, Supplément.

Παραρτίζομαι (ἀρτίζω), μέσ. Ἀποσ. ταὐτὸν τῷ, παρασκευάζομαι. Πλησίον τινὸς ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω· ἀποστέλλω ἔργῳ, ἤτοι κάμνω τι τῷ ὄντι, Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 7. ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. παραρτύομαι, ἔχουσι, ἀντὶ τοῦ ἑποῦ ὁ αὐτὸς ἄλλαχοῦ μετεχειρίσθη τό, ἐξαρτύομαι, ἐπὶ τῆς ἑτοιμασίας τῶν πλοίων, ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζω, ὁρματόνω.

Παραρτύω, (ἀρτύω) = τῷ, παραρτίζομαι. Ἐπὶ δὲ φαγητῶν, προσέτι, ἐν παρόδῳ, παρέργως ἀρτύω, ὡς παρὰ Φιλωνι, ε'. σελ. 226. Ρ. «Τύσματα τοῖς ἀναγραφαῖς παραρτύειν», οἷς ἐν παρόδῳ ἀρτύειν, ἐπιῤῥάειν ἀρτύματα.

Παράρυσμος, καὶ, παραῤῥύθμιος, ὁ, ἡ· Ἐπίῤῥ. παραῤῥύθμιος (ῥυθμός). Ἕξις, ἐναντίον τοῦ ῥυθμοῦ ὢν ἢ γινόμενος, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 121. καὶ ἐναντίον τοῦ ῥητορικοῦ ῥυθμοῦ, ἤτοι τῆς ἁρμονίας, συμμετρίας τῶν μελῶν μιᾶς περιόδου. 2) κατὰ τὸν ῥυθμὸν χορεύων, ὡς παῤῥ Ὀῤῥ. Τμ. εἰς Κούρητ. γ'. «Παράρυσμοιν, οἱ κατὰ τὸν ῥυθμὸν χορεύοντας.

Παράῤῥυμα. ἴδε παραῤῥῦμα.

Παραῤῥυπόω· ἴδε ἐν τῷ, παραῤῥυπόω.

Παρασάγγης, ου, ὁ. Εἶδος γεωγραφικοῦ μέτρου, ἢ μέτρον ὁδοῦ Περσικὸν τριάκοντα στάδιους ἔχον, παρὰ Πέρσαις فرسنگ Φερσέγγ λεγόμενοι· Ἡρόδοτ. Β'. 6. Ε'. 53. ς'. 42. «Δύνανται δὲ ὁ παρασάγγης τριήκοντα στάδια». Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. β'. 6. «Ἀριμὶς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ἑνενήκοντα· παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι· στάδιοι πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι. Τὸ στάδιον περιεῖχε 125 βήματα, ἄρα ὁ παρασάγγης εἶχε μήκος 3750 βημάτων, ὅπερ ἀναλογεῖ μὲ 3/4 ἑνὸς γεωγραφικοῦ μιλίου· Ἱέρων ὁ Ρεμάτρης ἀναλογεῖ τὸν παρασάγγην μὲ 4 μίλια ἢ 30 στάδια, ὡς καὶ τὸν Σχοῖνον, οἱ δὲ νεώτεροι περιηγηταὶ μὲ τέσσαρα Ἀγγλικὰ μίλια.

Παρασαλεύω (σαλεύω). Ἐνεργητ. Ἐγγύς, πλησίον ἢ ἐλαφρὰς σαλεύειν, κινεῖν, κουνεῖν, ταράττειν, διὰ τῆς κινήσεως ἐκβάλλειν τι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν τόπον του. 2) οὐδετ. συνήθ. ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα ἵστανται εἰς τὸ πέλαγος ἔχοντα ἐρριμμένην τὴν ἄγκυραν, καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐνῶ κεῖσθαι κινοῦμενα, ταραττόμενα· ἆρα, καθόλου, κινοῦμαι, πλοοῦμαι, ἐνήσυχος εἰμί. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἐπὶ νεοῦ, «Ἐπαρασάλευσεν ὁ νοῦς του», ἀντὶ τοῦ, παράφρων ἐγένετο. ἴδε ἐν τῷ, παρακινέω, καὶ παρασαλεύω.

Παρασαῤῥόω, ῶ (σαῤῥόω). Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σαῤῥόω, σκουπίζω, φουσκαλῶ, ἢ ἐστουπίζω, Ἡσυχ.

Παρασάττω, Μ. ἄξω (σάττω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σάττω, στουπόνω, ἐμβάλλω, ἢ διὰ βίας καὶ ἐλίψεως παραγεμίζω, ἐπιφορτίζω, Ἡρόδοτ. 6, 125.

Παράσειον, τό. Κατάτινας ταὐτόν ἐστι τῷ, Καρχήσιον, ἢ Σίφορος, ἢ ἀνωτέρα μικρὰ ὀθόνη τοῦ πλοίου, ἥτις Γαλλικ. la voile du perroquet, λέγεται, τὸ παράνιον τοῦ περροκέτου, Λευκιαν. Πλοίων ἢ εὐχαί, 5. «Τὸ τοῦ ἱστίου παράσειον κυρυττέω· καὶ Ἀθήν. ε'. σελ. 206. «Βέσσειον ἔχων ἱστίον ἀλουργεῖ παρασείῳ κεκοσμημένον», ὅπου ἡμαρτ. παρασείρῳ, κεῖται. Ἔστι δὲ ψυρλίος, παράσειον, τὸ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου κρεμάμενον στενὸν καὶ μακρὺ καὶ ἰσχισμένον κατὰ τὸ τέλος εἰς δύο λεπτὸν ὕφασμα πρὸς στολισμόν, τὸ παρὰ Γάλ. Flamme, καὶ, Banderole λεγόμενον, (πιθανῶς παρὰ τὸ, παρασείω, καὶ συγγεν. τῷ, ἐπισείων.)

Παράσειρος, ὁ, ἡ (σειρά). Παρὰ τὴν σειράν, παρὰ τὸ ἀδηγητικὸν σχοινίον περιπατῶν· συνήθ. Ἵππος παράσειρος, ἄλλως δὲ καὶ, Σειραφόρος, λέγεται, ὁ πλησίον, κατόπι μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς σειρόμενος ἵππος, ἵνα μεταχειρισθῇ αὐτὸν ἐν καιρῷ χρείας, ὁ παρὰ Τούρκ. Γενιτσάρος λεγόμενος, καὶ ὁ μὴ ἐξευγμένος, ἀλλὰ ἐλεύθερος εἰς σχοινίον, πλησίον τῆς ἁμάξης πορευόμενος, ἀντίκ. τῷ, ζύγιος. 2) μεταφ. συνοδίτης, συνοδοιπόρος, σύντροφος, δορυφόρος, Εὐρ. Ὀρέστ. 1021. ἴδε καὶ, παράσειον. 3) «Τὰ παράσειρα» (Πολυδ. β'. 107.) ἅπερ οὐ γράφεται ἐσφαλμένως καὶ «Παράτυρα», τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, ἤτοι αἱ εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς τρύπαι, κοιλότητες, ἃς ὁ Ἡσύχ. παρασείρια, εἶπε.

Παράσεισμα, τό. Τὸ κουνεῖν καὶ σείειν, μάλιστα ἐν τῷ τρέχειν, τὰς χεῖρας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἱππιατρ. διαιτ. β'. 11. ἐκ τοῦ

Παρασείω (παρά, σείω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τὰ πλάγια μέρη σείω, κινῶ, κουνῶ, ταράττω, ἢ σφοδρῶς κινῶ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σείω, Ἀριστοτ. παρβλ. ε'. 8. «Οἱ δέοντες ζώντων δύσκι παρασείοντες ταῖς χεῖρασιν, οἱ τρέχοντες ἄνθρωποι τρέχουσιν ὀγλιγωρότερον, ταχύτερον, ὅταν αὐτοὶ ἐν τῷ τρέχειν κουνῶσι, σείωσι τὰς χεῖρας εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν· ὅθεν, ψεύγειν παρασείεται, ὑπακουομ. τὸν, χεῖρας, φεύγειν ὅσον τάχος, ταχέως μετὰ κινουμένων χειρῶν, ἵνα δώσῃ εἰς τὸ σῶμα περιστατέραν ταχύτητα, Θεόφρ. Χαρ. γ'. 3.

Παρασεύω, παθ. παρακ. παρέσσυμαι (σεύω, ἀνμλ.). Πλησίον που καὶ ἔμπροσθεν ἢ πέραν ἄγω, διώκω τι· Παθ. πλησίον καὶ ἔμπροσθεν ὁρμῶ, τρέχω, βιάζομαι· μεταχρ. παρακ. παρεσσυμένος, Κίλτ. Συμ.

Παρασημαίνω (σημαίνω). Πλησίον, ἢ πλησίον σημείου τι· βάλλω σημεῖον ἐπίτι, σημειόνω, βάλλω μάρκαν ἐπί τι πρᾶγμα· σημειόνω τι τραβῶντας μὲ τὸ μολυβοκάνδυλον γραμμὴν ὑποκάτω, ἢ κάμνω ἄλλο σημάδι, σημαδεύω τι ὡς ἀξιοσημείωτον, εἰς σημεῖον ἐπαίνου ἢ κατηγορίας· καὶ, ἀναφέρω, μνημονεύω, — 2) κάμνω ψεύτικον σημεῖον, νοθεύω σημεῖον ἢ σφραγίδα, ὅθεν, παρασημάνιον νόμισμα, ταὐτὸν τῷ, παραχαράττω, παρακόπτω, ἤτοι ψευδῆ, νόθα νομίσματα χαράττω, κάμνω κίβδηλα ἄσπρα· ὅθεν Παθητ. «παρασεσημασμένα, παράσημα, κίβδηλα· Μέσ. παρασημαίνομαι, α) σημειῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τι, κάμνω σημάδι μὲ γραμμὴν ὑποκάτω, μὲ βουλλοκέρι κ. τ. τ. ὅπως σφραγίδα ἐπιτίθημι, βάλλω σφραγίδα, βούλλαν ἐπίτι, βουλλόνω, Δημοσθ. περὶ ἀντιδοσ. «Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων ἀπαρασημάντους, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἠνώχλει. «Τὰ σεσημασμένα παρασημαίνεινε, πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ σφραγίδι βάλλω καὶ ἄλλην βούλλαν, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 954. Β. πρβ. Pierr. Μοῖρ. σελ. 313. 2) ἐκ τινων σημείων συνάγω ἢ συμπεραίνω, ἀφ' οὗ

Παρασημασία, ἡ. Τὸ πλησίον γενόμενον σημάδι, σημεῖον ἐπαίνου, ἀποδοχῆς, ἢ κατηγορίας· καθόλου, ἡ πλησίον, ἢ ἐν τοσούτῳ ἐν παρόδῳ γενομένη σημείωσις· ἔπαινος, ἀποδοχή, ἢ κατηγορία.

Παρασημεῖον, τό. Τὸ κατὰ τὸ πλάγιον σημεῖον, δεύτερον σημεῖον. 2) τὸ κατὰ γόβευσιν παράμοιαν ἄλλῳ τινὶ σημείῳ, τὸ κατὰ μίμησιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλου τινὸς γεγενημένου σημείου, ἢ σύριγξ, ἄμφ.

Παρασημειόω, ῶ (σημειόω). Παρά τινι ἢ ἐπί τι σημεῖον ποιῶ, διά τινος ἐπιβεβλημένου πλησίον σημείου σημειῶ, βάλλω σημεῖον ἢ μάρκαν ἐπί τι, σημαδεύω μὲ διακριτικόν τι σημεῖον.

Παρασημείωσις, ἡ. Ἡ διά τινος σημείου γιομένη σημείωσις ἐπί τι, οἷον, διὰ συριγγίδος, κ. τ. λ.

Παρασημειωτέος, ἁ, ἑον. Ὅστις πρέπει νὰ παρασημειωθῇ.

Παράσημον, τό. Σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεταί τι ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ἐξαιρτ. τὸ ἐπίσημον, τὸ σύμβολον, τὸ χωριστὸν σημεῖον, μιᾶς νηός ἢ πόλεως· ἔτι δὲ τὸ χωριστὸν σημεῖον μιᾶς Ἀρχῆς, ἐξουσίας, δυνάμεως, (τῶν θεῶν) κυρίως Οὐδέτ. τοῦ

Παράσημος, ὁ, ἡ· καὶ -ήμως· Ἐπίρ. (σῆμα). Σημειωμένος, σημεῖον ἔχων ἐπ' αὐτῷ, σημαδεμένος. «Πλεῖον παράσημον», τό εἰς σημεῖον ἐν τῇ πρώρᾳ ἔχον ἀετοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἀγάλματος, κ. τ. τ. ὅδεν τροπ. 2) ἔνδοξος, σημεῖον τιμῆς φέρων ἐπ' αὐτῷ, σημειωμένος [διὰ λαμπρῶν καταθημάτων, Ἡρωδιαν. ε'. 8. καὶ ἐντεῦθεν ὡς καὶ τὸ ἐπίσημος, περίφημος, ἀξιοσημείωτος, γνωστός, ἐξακουστός. «Παρασήμως καλοῦσιν, κατὰ προσθήκην σημείου ἢ ὀνόματος σηματικοῦ πρὸς διάκρισιν, Θεόφρ. «Παράσημα, τῶν, τὰ ἐπὶ τιμῆς καὶ ἀξιώματος σημεῖα σύμβολα, γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες, Πλούταρ. «Τὰ βασιλικά, τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα· ἐπὶ δὲ πλοίων, τὰ σημεῖα αὐτῶν, οἷον ἀνδριάντες, τροῖ, τρήρωνες, ἀετοί, λέοντες, κ. τ. τ. Πλούταρχ. 3) ψευδῶς σημειωμένος, ἢ τυπωμένος, χαραγμένος, ἢ ὡς ψευδής, ἢ νόθος σημειωμένος· ἐν γένει, ἀδόκιμος, κιβδήλος, νόθος, παρασεσημασμένος, παρακεχαραγμένος, ψευδής, (ἔλλιπως), κουρευμένος, κολοβωμένος, βεβλαμμένος εἴτε μέρος καὶ ἀπὸπηρος· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα, παράσημα λέγονται· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ κακῆς τιμῆς, ποιότητος ὤν, ἀχρεῖος, Valck. Ἱππ. 1115· ἔτι δέ, ἔχων ἐπ' αὐτῷ ἐντετυπωμένον κακὸν σημεῖον, ἢ κηλῖδα (λίχραν), ἄρα, ἄκλεής, ἄδοξος, ἄτιμος, «Πλούτου δύναμιν παράσημον αἴνιγμα, ἄδοξον, ἄτιμον πλοῦτον, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 776. (ὁρᾷ περὶ τῆς λέξεως Ἴαπ. Α. Π. πλ. 684.)

Παράτηρος, ὁ, ἡ, παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 23. «Οὐρὰ παράτηρος», ἡ λευκὸν χρῶμα κατὰ μῆκος πρὸς τὰ πλάγια μέρη ἔχουσα· ὅπου ἄλλοι, παράουρος, καὶ ἄλλοι, παρύτημος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκειν ἀξιοῦσι.

Παράτιον, τό, πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. αὐτί, παράτιον.

Παρατιτάω, ῶ· Μέλ. ήσω (παράσιτος). Σιτοῦμαι, τρώγω παρά τινι, ἢ πλησίον τινός, συντρώγω, συνεστιῶ, συνδειπνέω. «Παρατιτεῖν τινι» ἐξαιρ. 2) ὡς παράσιτος, κόλαξ ἢ βωμολόχος ἔχω παρά τινι ἐλευθέραν τράπεζαν, κόλαξ ἢ παράσιτός τινος εἰμί, δοτ. προσ. 3) ἀπὸ ἐτέρου σημαίου σιτισμοῦ αὐτοῦ τοῦ, τρέφομαι μὲ δημόσια ἔξοδα· χρῆται ὁ Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. 24. «Ἦσαν δὲ τοῦ Σύλλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐτὸς παρατιτεῖν κέκληκε· μετ' ἐμοῦ γὰρ αὐτὸν οὐκ ἔξ ἐπιτάξεως πολλάκις, ἔνθα ἀποδείκνυτε διὰ τούτου ἔτι καὶ τὰς δημοσίους σιτήσεις, ὅπερ σημαίνει τό, δημοσιεύειν, συντρώγειν. ὅθεν

Παρατιτία, ἡ. Τὸ παρά τινι ἢ σύν τινι τρώγειν, 2) ἡ χρηστὴ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ παρασίτου. ὅθεν

Παρασιτεκός, ἡ, όν. Εἰς παρασιτίαν, ἢ εἰς παράσιτον ἕξιν, πρέπων, ἰδιάζων, ἀναγόμενος· «Παρασιτική, ἡ», ἡ τέχνη τοῦ παρασίτου, τὸ ἀπάγγελμα αὐτοῦ, Λουκιαν.

Παρασίτιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα συναθροίζονται οἱ παράσιτοι λεγόμενοι ἱερεῖς, Ἀθην. ς'. σελ. 235. «Παρασίτιον, τό ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι».

Παράσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Μετάτινος, ἢ σύν τινι, ἢ πλησίον τινὸς τρώγων· ὁμόσιτος, σύνδοινος, 2) ὡς [συνήθ. τὸ παράσιτος», ὅστις κολακεύει ἢ βωμολοχεῖ διὰ νὰ ἔχῃ παράτινι ἐλευθέραν τράπεζαν. Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις δὲν εἶχεν ἄτιμον σημασίαν, ὅθεν καὶ οὕτως ὠνομάζετο τάγμα ἱερέων, παρ' οἷς ἦσαν πιθανῶς ἐν χρήσει συσσίτια, ὡς ἀναγινώσκομεν παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 234. «Παράσιτοι οἱ ἀπὸ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι, οἱ σύνδειπνοι, ὁμοτράπεζοι καὶ ὁμόσιτοι τοῖς ἱερεῦσι, συμβιωταὶ ὁ Ἀθην. αὐτόθι σελ. 234. «Τὸ δὲ τοῦ παρασίτου ὄνομα πάλαι μὲν ἦν σεμνὸν καὶ ἱερὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκομεν τὸν παράσιτον ἱερόν τι χρῆμα, καὶ τὸ συνέδριον παρόμοιον· ἐν γοῦν τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων, ταῖς ἐντιμοτάτας ἀρχαῖς συγκαταλέγουσι παρασίτους· καὶ ψήφισμα Ἀλκιβιάδου. Τὸ δὲ ἐπιμήνια ζώντων ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. [Νῦν δὲ τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα ἄδοξον ἐστίν.... οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς νῦν παρασίτους κόλακας ἐκάλουν· εἴρηται ἄρα μετὰ ταῦτα ἡ λέξις ἐξαιρέτως καταφρονητικῶς ἐπὶ τῶν κολάκων, οἵτινες κολακεύουσι τοὺς πλουσίους, διὰ νὰ ἀπολαύσωσι ἐλευθέραν τράπεζαν, Τουρκιστὶ Δαλκαβούκ.

Παρασιωπάω, ήσω (σιωπάω). Ἐν τῇ ἀναμνήσει πράγματός τινος σιωπῶ, παρατρέχω τι, ἐῶ τι, δὲν ἀναφέρω. ὅθεν

Παρασιώπησις, ἡ. Τὸ σιωπᾶν πράγματι ἐν εὐκαιρίᾳ, ἀφότε ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ, νὰ ἀναφέρῃ αὐτό, ἢ κατ' Εὐστάθ., ἢ κατὰ τὸν λόγον ἔλλειψις, ὅταν τὸ μέντοι ἀφαίρεται· τὸ δὲ οὐ· καὶ διαφέρει τῆς παντελοῦς σεγῆς.

Παρασκαίρω (σκαίρω). Ἐγγὺς ἢ παρὰ σκαίρω, πηδῶ, ἐμπροσθεν ἢ περίτε, πρός τι πηδῶ, ἢ πρός τι, ἐπίτε ἄνω πηδῶ.

Παρασκέλιον, τό. Τὸ μέρος μηχανῆς τινος πλησίον τοῦ σκέλους. Ἡλιόδωρ. μηχ. χειρόγρ. Περὶ κατορτσμοῦ.

Παρασκέπασμα, τό (σκεπάζω). Τὸ κατὰ πλευρὸν, πλάγιον σκέπασμα, κάλυμμα, Ἡλιόδ. Ἀλεξ. σελ. 239. ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. παραπέτασμα ἔχουσι.

Παρασκέπω (σκέπω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σκεπάζω, Μαθημ. πολ. σελ. 29.

Παρασκευάζω, Μ, άσω (σκευάζω). Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, ὁπλίζω, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω ποιῶ, Ξενοφ. «Ναυτικὸν, ὁπλα, ἱππέας, δεῖπνον, τράπεζαν, σιτία, ποτὰ παρασκευάζειν». ἔτι δέ, ἑτοιμάζω εἰς ἀγῶνα, διὰ τὸν ἀγῶνα· ἔτι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀμφιένυμι, ἐνδύω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1031. 2) προετοιμάζω, προβλέπω, προδιατίθημι, φροντίζω, διατάττω, διορίζω, ἐξαιρ. συμπόσιον, Ἡρόδ. ϙ, 82. «Παρασκευάσασθαι, ἐκ μελέτης κατασκευάζω, ποιῶ, ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποδεικνύω, ἀποφαίνω» Ξενοφ. Ἀπολ. 30. «Ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ ἀστριβῇ, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῷ παρεσκεύακεν, προητοίμασα, διώρισεν· ὁ αὐτ. Λακεδ. πολ. 3'. 3. «Παρεσκεύασε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς κακοδαιμονίαν, διέτακε. Κυρουπ. Α'. ς'. 15. «Τοὺς στρατιώτας τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάσειν, ἀποδεῖξειν· καὶ συμφωνῶ μετάτινος, Ξεν. Ἑλλην. Α'. γ'. 13. «Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκευάστο, ὡστ' ἀνοίξαντες τὰς πύλας, εἰσήγαγον τὸ στράτευμα, ἀντὶ τοῦ, συνέβετο. 3) διαπράττω, ἐπιφέρω, προξενῶ, ἐπιτελῶ, αἰτία γίνομαι, Λακεδ. πολ. ς'. 2. «Ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζειν· Οἰκον. 1, 8. «Ἡ γῆ ἀντὶ τοῦ τρέφειν, πεινῆν παρασκευάζειν. ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τό, πείθειν, [καταπείθειν, παρακινεῖν, ὡς τό, «Παρεσκεύασε τοὺς γνώμας ὡς ἐμόσε ἰτέον», Κυρουπ. Β'. α'. 8. προδιέθεσε, προητοίμασε διὰ παραινέσεων· ἔτι δέ, ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν εἴς τι ποιῶ, βάλλω εἰς κατάστασίν τινα, διαθέττω, διατάττω, Ξεν. Ἱέρ. 5, 3. «Ἀλκίμους παρασκευάζοντες» καὶ Οἰκον. 7, 22. 23. Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα· τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δύνασθαι καρτερεῖν. «Παρασκευάζειν τινάς, μετά αἰτ. μετοχ. ἢ ἐπιρ., ἐμαυτῷ νὰ καταντήσω τινὰς εἰς τινα κατάστασιν. Παῦ. καταντῶ εἰς κατάστασιν, ἢ ἕξιν τινά. «Παρασκεύασαι ποιεῖν», εἶμαι ἐπιτήδειος, ἢ κλίνω νὰ κάμω. Μέσ. παρασκευάζομαι, παρασκευάζω ἐμαυτόν, ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, βάλλω ἐμαυτόν εἰς κατάστασιν, ἑτοιμος γίνομαι, ἵσταμαι ἢ εἶμαι, συνήθ. μετὰ [τῆς ἐπαρμφ., παρ' Ἡρόδ. πάνυ εὔχρηστον μετὰ τῆς ἐς, 3, 150. 9, 98. 99. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλλ. μετοχ. καὶ ὡς ἐπιφερ. διατάττω ἐμαυτῷ οὕτως, ὥσαν τὰ πρέπῃ νὰ γένηται, Ἡρόδ. 2, 102. 5, 34. 7, 218. 9, 122. «Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν» (Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. γ'. 13.), ἡτοιμάζετο πρὸς ἐπιστροφήν. «Χρὴ παρασκευασαμένους τὴν γνώμην πορεύεσθαι, ὡς τελευτήσαιεν, πρέπει νὰ προδιαθέσωμεν τὴν γνώμην μας, τοιοῦτον σκοπὸν νὰ ἔχωμεν, ὅ ἐστι νὰ στηχαζώμεθα, ἀποφασισμένοι νὰ ὑπάγωμεν μὲ θάρρος. Τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Κύρουπ. ζ'. ε'. 45. «Πάντες οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσὶν, ὡς ἐμοί, τοιαύτην γνώμην καὶ ἀποφασιν ἔχοντες, οὗτοι προητοιμασμένοι ἦσαν· σπανιώτ. ἄνευ τοῦ ὡς, Θουκ. 6, 54. Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 41. Ἰσοκ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 413. Ξεν. β) προστάζω νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ ἀναγκαῖα, ἢ τὰ χρεώδη, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 13. «Ὅπως οὖν παρασκευάζεσθαί σοι εἴη, ὅτῳ μαστιγώσεις μέν, γ) κοσμοῦμαι, εὐτρεπίζομαι, ἑτοιμάζομαι, στολίζομαι, ἐνδύομαι» Οἰκον. ἰ. 8. «Ἐξ εὐνῆς ἐξαναστάμενος πρὶν παρασκευάσασθαι». δ) γυμνάζω ἐμαυτόν, ἀσκοῦμαι, σωφρονίζω ἐμαυτόν, Ξενοφ. Ἀπολ. Α'. 7. 5. «Οὕτω παρασκευασμένους, ὥστε τὴν ἐπιτυμίαν τοῦ σίτου ὄψον εἶναι». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. Α'. ε'. 7. «Ὅπως εὐφραίνωνται, οὕτω παρασκευάζονται». Τὸ δὲ Δ'. β'. 7. «Οὕτω δοκοῦμεν παρασκευάσθαι, ὡς ἐν ποιεῖν, ταῦτόν ἐστι τῷ, οὕτω νομίζομεν ἔχειν. «Τὸ σῶμα εὖ παρασκευάσθαι, ταὐτόν τῷ, βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν, Ἀπολογ. Γ'. ιβ'. 15. ε) μετὰ αἰτ. πράγμ. πορίζομαι, κτῶμαί τι, κατορθόω, ἢ προξενῶ ἐμαυτῷ τι, Ἡρόδ. 7, 25. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. προσώπ. «Παρασκευάζεσθαι ἑλκύσειν, κάμνω δυνατοὺς, Ξεν. σπαίειν ἄνευ πτωτικοῦ, εἶμαι ἐντινι κατάστασει. ε) παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσι, ἀποκτῶ ἐμαυτῷ, εὑρίσκω ἀπαδοὺς καὶ οὕτω δύναμαι νὰ παῤῥησιάσωμαι μὲ ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα ἐνάντιον κριτηρίου. ὅθεν

Παρασκεύασις, ἡ· ταὐτόν τῷ, παρασκευή, Διόδ. Σικ. Ἑλλ. 12.

Παρασκεύασμα, τό, = παρασκευή. Ἑτοιμασία, προετοιμασία, κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 19. «Τοῖς πρὸς ῥώμην, παρασκευάσμασι καὶ ταῖς εἰς πόλεμον ἀσκήσεσιν. 2) καὶ αὐτὸ τὸ προητοιμασμένον, παρασκευασμένον.

Παρασκευασμός, ὁ· ταὐτόν τῷ, παρασκεύασμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 37. ἀμφ.

*Παρασκευαστέον, Σετ. ἐπίῤῥ. τὸν παρασκευάζω. Πρέπει νὰ προετοιμάσῃ τις, τὸ ἴσον προετοιμασίας· πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇ, προδιατεθῇ, Πλατ. καὶ Ξεν. 2) πρέπει νὰ προμηθεύσῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ παρομηδεύσῃτις ἑαυτῷ, πρέπει νὰ κάμῃ τις καὶ διατάξῃ ὥστε νὰ ὑπάρχῃ τι, ἢ ν' ἀποκτήσῃ τις.

Παρασκευαστέος, ἁ, ἑον. Ὅστις πρέπει νὰ παρασκευασθῇ. Ξεν. Ἱππαρχ. α'. 7.

* Παρασκευαστής, οὐ, ὁ. Ὁ ἑτοιμάζων, προετοιμάζων· διαγείρων, Πλατ. Γοργ. σελ. 518. Γ'.

Παρασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἑτοιμάζων, προετοιμάζων, προδιαθέτων, ἐπιτήδειος, ἢ ἱκανὸς εἰς τοῦτο. Ξεν.

Παρασκευαστός, ἡ, όν. Δυνάμενος παρασκευασθῆναι, ὅ,τι δύναται νὰ χορηγηθῇ, ἢ ἑτοιμασθῇ. Πλατ. Πρώταγ. 319. 324.

Παρασκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, προετοιμασία· ἑτοιμασία τῶν χρειωδῶν πρὸς τι· τὰ προητοιμασμένα χρειώδη φαγητά, κατασκευή κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, παρασκευάζω. Θουκυδ. β'. 17, »Οἱ μὲν ἐν τούτῳ παρασκευὴς ἦσαν, ἀντὶ ἐν ταύτῃ τῇ παρασκευῇ, ἐπαίνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἑτοιμασίας. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, γνώμη, σκοπός προμελετημένος, προδιάθεσις τοῦ σκοποῦ, βούλευμα ἢ βουλή, (le plan, Γαλλ.) Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ'. γ', 5. »Αἰσθόμενοι αἱ φυγάδες τὴν παρασκευὴν αὐτῶν. ἐξαίρτ. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι προδιατίθεται, προτυμφωνεῖται, προαποφασίζεται ἐκ προαιρέσεως καὶ μὲ σκοπόν τινα καὶ βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἀποφ., μηχανορράφία, μηχανήματα (cabale), στάσις, συνδρομαὶ, συγκρότησις πολλῶν διά τινα σκοπόν, φατρίαι· ἀπαδοί, τοὺς ὁποίους ἀποκτᾷ τις πολίτης ἐαυτῷ διὰ νὰ κατορθώσῃ τοὺς πολιτικούς σκοπούς του, ἢ διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἀξίωμά τι· (παρτίτο τεράφι)· ἴδε παραγγέλλω, καὶ παραγγελία. Δημοσθ. »Διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίαις. »Κε παρασκευὴν, ἐξεπίτηδες, κατὰ προμελέτησιν, κατὰ συμφωνίαν. 3) ἐπὶ πολέμου, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑτοιμασίαν τῆς κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν δυνάμεως, ὁ ὁπλισμὸς, ἢ ἁρματωσιά· ἔτι δὲ καὶ τὰ πράγματα (τὰ καλαμπαλίκια) εἰ σοῦλες καὶ τὰ ἁμάξια ἑνὸς στρατηγοῦ, Ἡροδ. ϱ. 82. equipage. »Ἐν παρασκευῇ ἦσαν, ἀντὶ ταῦ ἦσαν εἰς τὰ ὅπλα, ἦσαν ὁρματεμένοι, ἢ εἰς τὰ ἅρματα, ἦσαν ἕτοιμοι, ἦσαν παρατεταγμένοι. »Μάχη ἐκ παρασκευῆς, ἐκ φανερᾶς παρατάξεως (Θουκυδ. ε'), ἐκ προετοιμασίας καὶ προμελετήσεως, ἢ ἐκ συμποσίας καὶ παραγγελίας. »Τὸ ἐκ παρασκευῆς«, τὸ προητοιμασμένον, Πλουταρχ. 4) παρ' Ἰατροῖς καὶ ἀντὶ τοῦ σύμπτωμα. 5) τροπικ. ἐπὶ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ κατηγόρου (ἐνάγοντος) ἐνώπιον κριτηρίου, Ἰσοκ. Ἀγ. Τατ. σλ. 893. 6) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ σαββάτου.

* Παρασκηνάω = παρασκηνέω.

Παρασκηνέω, ῶ (σκηνή). Φύρω, ἐξαπλόνω ὁλίγος πλατύ τινα χιτῶνα εἰς εἶδος σκηνῆς, καὶ σκεπάζω μὲ αὐτὸν τινὰ διὰ νὰ τὸν περιπλέξω καὶ πιάσω, καθὼς ἔκαμεν ἡ Ἀθηναμήστρα εἰς τὸν ἄνδρα της εἰς τὸ λουτρόν, Αἰσχ. Ἐλμ. 631. Τὴν αὐτὴν φράσιν μεταχειρίζεται ὁ Αἰσχ. καὶ εἰς Χοηφ. 996. ἔνθα τὸ φᾶρος τοῦτο ὀνομάζει κατασκήνωμα. 2) = παρασκηνόω.

Παρασκήνιον, τὸ. Συνήθως ἐννοεῖται καὶ ἐξηγεῖται, ὁ τόπος κατὰ τὰ πλάγια τῆς καθ' αὐτὸ σκηνῆς, καθ' ὃν οἱ ὑποκριταὶ ἐνδύνονται καὶ ἔνθα φρίσκοντο αἱ μηχαναὶ κατὰ δὲ Goddeck ἐν Wolfs Anal. 3. p. 118. αἱ κατ' ἄμφω τὰ μέρη τοῦ θεάτρου εἴσοδοι. δι' ὧν ἤρχοντο σέσοι οἱ θεαταὶ εἰς τὰ παρὰ τῇ Ὀρχήστρᾳ καθήματά των, ὅπου καὶ οἱ χορευταὶ τοῦ θεάτρου εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ οἱ ὑποκριταὶ διά τινος σκάλας εἰς τὴν σκηνήν, ἄλλως πάροδοι, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ Genelli, Ath. Theat. σλ. 46. διακρίνει ἴδε καὶ Δημοσθ. σλ. 320, καὶ Πολυδ. δ'. 109. Ὁ Δίδυμος τὸ ἡμῆν. διὰ τοῦ, ἀπὸ ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους· κατὰ τὸν Ἁρποκρατ. οὕτω λέγει καὶ ὁ Σουΐδ. »Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας. Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. κεῖται »Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, παρισκήνια δὲ, τὰ ἔνδοθεν τῆς μέσης θύρας χαλκᾶ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστεραν εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθὺς· καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήστρα· αὕτη δὲ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι· εἶτα (ὁ Σουΐδ. ἔχει, ἐστι) μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς ἦν τοῦ Διονύσου (τετράγωνον οἰκοδόμημα(κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου), ὃς (ὁ Ἐτυμολ. ὁ) καλεῖται θυμέλη παρὰ (ὁ Ἐτυμολ. πρὸς) τὸ θύειν, μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα (ὁ Ἐτυμολ. ἡ ὀρχήστρα) τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἔτι, παρασκήνια, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι.

Παρασκηνόω (σκηνή). Πλησίον, γείτων τῆς σκηνῆς εἰμί, ἡ πλησίον τινὸς εἶναι, ἵστημι τὴν σκηνὴν μου· καλόλου δὲ, πλησίον κατοικῶ, πλησίον, γείτων εἰμί, γειτονεύω, συγκατοικῶ, ὁμόσκηνος εἰμί, ἐτι δὲ ταὐτὸν τῷ, παρασιτέω, συντρώγω, συνεωχοῦραι, ὁμοτράπεζος εἰμί, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε'. 9. »Κυαξάρης, ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεστήκουσι.

Παρασκήπτω, Μλ -ψω (σκήπτω). Πλησίον, ἢ πλαγίως σκήπτω, τινάσσομαι, πίπτω, ντυπῶ, ἐπὶ ἀστραπῆς. »Ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκτορον παρασκήψας, ἔκαυσε τὸ κατόφλεξεν, ἔπεσεν ἀστραπή, ἀστροπέλεκυς, Λυσιαν. Τιμ. 10. καὶ Ν. Δ.

Παρασκιρτάω, ήσω (σκιρτάω). Πλησίον, ἐμπροσθεν, ἢ προσέτι σκιρτῶ, πηδῶ, μετὰ ζοτ.

Παρασκοπέω, -ήσω (σκοπέω). Μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1263. Οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ, βλέπω, οὐκ ὀρθῶς καταλαμβάνω, (δὲν σκοπῶ καλά), παρανοῶ· κυρίως δὲ, πλησίον τινὸς ἀναβαίνων βλέπω.

Παρασκοτίζω (σκοτίζω). Τυφλόνω, ἐπισκοτίζω, καταπκοτίζω, Πολυβ. 12, 6.

Παρασκώπτω, Μλ -ψω (σκώπτω). Ἐν ταὐτῷ, προσέτι, πλησίον, κατὰ τρόπον κρύφιον καὶ ἀνεπαίσθητον, ἐν παρόδῳ σκώπτω, περιπαίζω τινά, Πλούταρχ. Καίσ. 38. καὶ 41. Ἴδε Ὁμ. Δήμ. 203. 2) ἀμέτβ. προσέτι, ἐν παρόδῳ περιγελῶ.

Παρασοβέω, ῶ· -ήσω (σοβέω). Μὲ βίαν, ἢ ὑπερηφάνως καὶ αὐθαδῶς παρέρχομαι, περνῶ ἐμπρασθεν τινος, Πλούταρχ. Κατ. 24. »Παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δικαίωμα. 2) κυρίως ὅμως, πλησίον, ἐκτός, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, φράζων διώκω, κυνηγῶ, ἐξιππάζω, σκιάζω, Ἀριστοτ. Ζωικαγ. 128.

Παρασοφίζομαι, Μλ -ίσομαι (σοφίζω). μέσ. Ἀποδ. Μεταχειρίζομαι ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, παρακαίρως, κακῶς, μὴ ὀρθῶς τὴν σοφίαν, τέχνην, ἢ ἐπιτηδειότητά μου, κακῶς σοφίζομαι· οὕτω λέγει ὁ Ἀθήναιος ἐν δ'. (σλ. 137), περί τινος, ὅστις ἐποίει φευδῆ παστὰ ὀψάρια. »Τὸν δὲ ἐν Λυκείῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς ταρίχους διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι ὡς παρασοφιζόμενον ποιηρῶς· καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α'. »Παρὰ τὸν ἰατρὸν σοφιζόμενονις, σοφώτερον, φρονιμώτερον θηλαδὴ ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ.

Παρασπάς, άδος, ἡ (παρασπάω), ταὐτὸν τῷ, Παραφυάς, stolo, Λατ. Ἡσυχ.

* Παράσπασις, ἡ = παρασπασμός.

Παρασπασμός, ὁ. Τὸ παρασπᾶν, βιαίως τραβᾶν, σπᾶν, πέρνειν, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παρασπάω, ῶ, Μ -άσω (σπάω). Σπῶ τραβῶ ἔξω τῆς ἁρμοδίας θέσεως, διαστρέφω· τραβῶ τι μετρὰν ἀπ' ἄλλου, ἢ τραβῶ τι κατὰ μέρος μου· ἀποσπάω, ἐκριζόω, ξεγελίζω, ἤτοι ἐκλιανίζω, ἀποκόπτω, τινός, Heind. Πλατ. Σοφ. σλ. 241. Μέσ. »παρασπᾶσθαί τινά τινος«, τραβῶ τινα, ξεκολλῶ αὐτὸν ἀπὸ ἄλλου τινός καὶ τὸν φέρω πρὸς τὰ μέρη μου, Ξεν. Ἑλλ. δ'. ἡ'. 33. »τῶν πόλεων παρεσπάσθαι τινας τοῦ Φαρναβάζου«

Παρασπείρω, άσω (σπείρω). Πλησίον, προσέτι σπείρω, διασπείρω, ἢ πλησίον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ σπορὰ· ἢ μετ' ἄλλου μίξις, ἀνακάτωσις, Σέξτ.

Παράσσον, Ἐπίρ. (ἄσσον). ταὐτὸν τῷ, παραντίκρ. Παρενδύς, διὰ μιᾶς, Ἀπολλων. Ἀργον. γ'. 125.

Παραστήσω, Ἐπίρ. (παρίστημι). Παριστάμενος, τὸ νὰ ἵσταται τις παρὰν, πλησίον, ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τινος, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Θεογν. 2) πλησίον τινός, ἢ ἐκεῖ προσερχόμενος, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 22.

Παραστάζω, -ξω (στάζω). Εἰς τι, ἐπί τι, στάζω, ἐπιστάζω.

Παραστασίδιος, αἱ (στάσις). Τὸ πρὸς τοὺς ῥεξέδες, πρὸς τῷ στρόφιγγι τῆς θύρας μέρος, Ἡσυχ.

Παραστασιάζω. Πλησίον ἢ μὴ ὀρθῶς στασιάζω, παραζυγιάζω.

Παραστάς, άδος, ἡ (παρίστημι, Μέσ.). Κυρίως πᾶν τὸ παριστάμενον, ὅτι ἵσταται πλησίον, ἐξαιρ. τὰ ζυρώματα, τὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῶν θυρῶν, ἢ παραθυρίων ὀρθὰ ξύλα στήλην ὄψεν, »αἱ παραστάδες τὸ περίστυλον, καὶ ἐπειδὴ αὗται συνήθως εὑρίσκοντο κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν οἰκιῶν, ἢ εἴσοδος, ἡ θύρα τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰκου ἡ του νεω, ἄλλως, πρόδομος καὶ αἴθουσα καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία, Εὐρ. Φοιν. 426. Ἰφ. Τ. 1159. Ἀνδρομ. 1118. Ὁ Ἰέρων αὐτομ. σλ. 289. λέγει οὖν ἐκάστου μέρους τῶν θυρῶν περὶ τοὺς στροφεῖς τόπους κενοὺς κατατέφρυγμένους ἐκ τοῦ κατὰ πρόσθεν ἰδέαν ἀπεργαζομένους οἷον παρατηκίδιόν τι καὶ Ἡσύχ. »Παρατηκίδες, οἱ κρὸς τοῖς τοίχοις τετραμένοι κίονες.« (Κατὰ Πολυδ. κ. 20. »Στελμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παρωτίδας φατέον· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν.) καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει καὶ ὁ Vitruvius, γ', 1. τὸ »Νάος ἐν παραστάσιν. Aedium autem principia sunt, e quibus constat figuracum aspectus, et primum in antis, quod graeco ναὸς ἐν παραστάσιν· εἰς τοιοῦτος ναός, ἔχει κατὰ μέτωπον μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῇ γωνίᾳ ἐξεχομένων κιόνων, δύο στύλους, καὶ τοῦ ὀπισθίου ἡ κορυφὴ ἀνιστηρίζεται ὀπίσω τούτων τῶν κιόνων καὶ στύλων.

Παράστασις, εως, ἡ (παρίστημι). Τὸ πλησίον, παρά τινι τιθέναι, βάλλειν· τὸ παρίστασθαι, βάλλειν ὑπ' ὄψιν, παρρησιάζειν, τὸ προσομιλεῖν, ἐπάγειν, ἡ προσφορά, προσκομιδή· τὸ χωρεῖν τι ἐκεῖ, ὅπου πρέπει, καὶ τὸ παρρησιάζειν ἐμπροσθεν κριτηρίου. β) τροπικ. παράστασις, περιγραφή, τρόπαν τινά, πρὸ ὀφθαλμῶν θεῖναι· ἔξηρ. γ) ἔκθεσις, ἔλεγχος, ἀπόδειξις. δ) τὸ νὰ ἀρεσθῇ τις ἔξω τῆς πραγματείας διὰ πώλησιν, ἐπὶ τῶν πωλούντων λιανικῶς ῥωπικῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 1, 4, 2. — 2) ἀμτβ. τὸ πλησίον, παρά τινι ἱστασθαι, τὸ παρεῖναι, ὄψει ε) ἡ τοπικὴ παρουσία, θέσις, τόπος πλησίον τινός, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, παρουσία. β) ὅ, τι εἶναι πλησίον τοῦ νοός, ὅ,τι παρίστη ἑαυτῇ ἡ ψυχὴ ἢ ᾧ τις εἶναι ἔξυπνος, ἢ κοιμᾶται τὸ τῆς ψυχῆς παριστανόμενον, ἄρα, στοχασμός, ἔννοια, γνώμη, κρίσις. γ) παρουσία πνεύματος, τὸ νὰ ᾖναί τις προηγουμένως εἴς τι συμβιβασὸς μέλλον, ἀπόφασις στερεά· ἱσταμένης, τόλμη, αὐθάδεια. — 3) ἡ κατάστασις, καθ' ἣν βάλλεται τι κατὰ μέρ. διαιρετικ. εἶναι ἀπομερισμένον· ὧδεν α) ἀναβολή, ἀπομέρυνσις, τὸ μακρὰν εἶναι. β) ἀπουσία τοῦ πνεύματος ἢ τῆς φρονήσεως, τὸ εἶναι ἔξω ἑαυτοῦ, ἢ μὴ ἐν ἑαυτῷ εἶναι, ἔκπληξις, ἀναιδρία, ἀσελγεία· ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ χαρᾶς, ἐνθουσιασμός, ἔκστασις, μανία.

Παρατείνω, ὦ. Μλ -τήνω. Ἵσταμαι, εἶμαι παρὰ, εἰς τὸ πλάγι, πλησίον, ἐμπροσθέν τινος, βοηθῶ. 2) κεῖμαι. Ἡσχ. ἀμφ.

Παρατείχης, ους, ὁ (παρίστημι). Παρὰ, ἐγγὺς πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ εἰς τὸ πλευρὸν ἱστάμενος, μετὰ γεν. Εὐρ. Ἰφ. 506. »Πυλῶν παρεστάτης.« ὁ παριστάμενος, ὑπηρέτης· ὡς τὸ, προστάτης, ὁ ἱστάμενος ἐμπροσθεν, καὶ ἐπιστάτης, ὁ ὀπισθεν, παρβ. Ἰππ. Ἀχ. Ταρ. σλ. 903. καὶ ἐναντίως ἀντὶ τοῦ, βοηθὸς, συνεργὸς, συμπράκτης, συμβοηθὸς. Σοφ. Meinecke, Μένανδρ. σλ. 109. ἔξαιρ. ἐπὶ παραστάσεως καὶ μάχης, ἐν τῇ Τακτικῇ λέγεται ὁ παρ' ἕκαστον τετράμενος, ὁμόλοχος, οἱ πλησίον τοῦ ἱππικοῦ ἱστάμενοι στρατιῶται, ἵνα ὠθῶσι βοηθείαν αὐτοῦ ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ἡροδ. 6, 107, 117. 2) ἐν τῇ Ἀνατομίᾳ παρασταταί, οἱ ἐπιδυμίδες. »Παρεκτάται εἰσὶν οἱ συγκείμενοι (τοῖς ἐνδύμοις) ἐκ φλεβὸς καὶ ἀρτηρίας εἰς τὸ αὐτὸ συμπεφυκυῖαι, περικτικαὶ, σπέρματος.« Γαλην. ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι σχοινοι, καὶ ἐξαιρέτως τῶν πτηνῶν, ὀρνίθων. Ἀθην. ε'. σλ. 385. »Περῆται δὲ πολλάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραπτάται, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι· ὄφεσ

Παραστατικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὅ,τι ἔχει δύναμιν εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τι, ἐμπροσθεν τῆς ψυχῆς, ἢ τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἱκανός, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τι, κάμῃ σαφές, ὀφθαλμοφανές, εἰς τὸ νὰ θηλώσῃ, σημάνῃ, φέρῃ εἰς ἀνάμνησιν, ὑπόμνησιν, νὰ ἐμπνεύσῃ, μετὰ γεν. 2) ὅστις ἔχει περιουσίαν πνεύματος, εἶναι προηγουμένος, ἕτοιμος εἴς τι, πρασμένει ἀφόβως νὰ συμβῇ αὐτό, ἐπομ. τολμηρός· θρασὺς, αὐθάδης, ἀπόπτοις, ἄφοβος, θαρραλέος· ὅθεν Ἐπίρ. παραστατικῶς, παρὰ Πολυβ. καὶ Διοδ. Σικελ. ἀντὶ τοῦ, αὐθαδῶς, τολμηρῶς, ἀπτοήτως. Οὕτω λέγεται ὅτι καὶ παράστατις, καὶ παρίστημα ψυχῆς, »θάρρος, τόλμη, τὸ ἐφευρετικὸν, ἡτοι ἡ παρουσία τοῦ νοός, ἀγχίνοια, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ταχέως στοχάζεσθαι καὶ χρῆσιν καὶ ἀποφαίζειν. β) καὶ ἐνεργ. ὁ ἀμποιῶν θάρρος, τόλμην· διεγερτικὸς· παροξυντικὸς, θαρρυντικὸς, παρορμητικός. 3) ὑστερημένος τοῦ πνεύματος· ἐνθουσιασμένος· ἔνθους· ἐν προφητικῇ μανίᾳ προλέγων· ἔξω ἑαυτοῦ ὤν, παράφρων· μανιώδης, Πολυβ.

*Παραστάτης, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, παραστάτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 559. Τραχ. 889 Συμβοηθὸς, συνεργὸς, Ξενοφ. Ἀπομ. Β. α'. 33. (κατὰ Θ. Μαγ. σελ. 690. καὶ λέξις ἐστὶ μὴ Ἀττική).

Παραστανρόω, ῶ (σταυρὸς). Διὰ τῶν πλησίον, ἐγγὺς, ἐμπροσθεν ἐμπηγομένων, ἱσταμένων σταυρῶν, δοκῶν, πλουσίων, ἢ παττάλων ἐγκλείω, ἐμφράσσω, ἀπκλίζω, χαρακόω.

Παραστείχω, ἀορ. παρέστιχον (στείχω). Πλησίον που διαβαίνω, μετὰ αἰτ. τοῦ τοπίου, Ἴμ. Ὁμ. Ἀπ. 217. 2) προτέρχομαι, ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, πλησιάζω, Σοφ.

Παραστέλλω (στέλλω). Πρὸς τὸ πλάγιον, κατὰ μέρος βάλλω τι, ἢ διευθύνω, στένω, ὡς παρ' Ἡλιοδωρ. ε'. σλ. 230. »Παρεστάλλειν τὸ ἱστίονι, εἰς τὸ πλάγιον μέρος βάλλειν. 2) = ἀναστέλλω, Ἡσύχ.

Παραστενάχω, (στενάχω). Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1297. πλησίον παρὼν στενάζειν· εὐχρήστων καὶ κατὰ μέτ. ἀπὸ.

Παράστημα, τό (παρίστημι). Τὸ παριστάμενον, τῇ ψυχῇ, ἀπόφασις, μετὰ τοῦ, ψυχῆς, »Παράστημα τῆς ψυχῆς.« ἢ παρουσία τοῦ νοός, τοῦ πνεύματος, θάρρος, τόλμη, ἀνδρεῖον φρόνημα, καρδία, ἀπόφασις, ἢ καὶ ἕνεν τοῦ, ψυχῆς. 2) »Θεῖον παράστημα, θεῖος ἐνθουσιασμὸς, σθένος θεοπτυγές, θεοῦ φώτισις, ἐμπνευσις, Διονύσ. Ἁλικ. 3) παρ' Ἀντωνίν. γ'. 11. εἴτε κατὰ πληθ. »παρεστήκμτων ἀξιώματα, δόγματα, γνῶμαι, παραγγέλματα.

Παραστίζω, Μλ -ξω (στίζω). Διὰ στιγμάτων, ἢ σημείων πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σημειῶ, σημειεύω.

Παραστίλβω, -ψω (στίλβω). Πλησίον ἢ πλαγίως στίλβω, Στοβ. καὶ Ἠλιόδ.

Παραστιχίδιον, τὸ· ὑποιορ. τοῦ, παραστιχὶς, καὶ

*Παραστιχίς, ίδος, ἡ (στίχος). Τὸ πλησίον, ἢ πλαγίως γεγραμμένον. ἐξαιρ. τὸ ἔνιοτε συγγράμματι παραγεγραμμένον ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἢ τίτλος, ὅστις ἦτον εἰς τοὺς μεμβρανώδεις κυλίνδρους τῶν ἀρχαίων προστεγραμμένος καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα, πολλ. ἐπὶ ἰδιαιτ. κομματίου χαρτίου, ἢ φύλλου.

*Παραστορέννυμι, Μλ -στορέσω, καὶ -στρώσω (στορέννυμι, ἀνμλ.). Κατὰ γῆς πλησίον, ἐμπροσθεν ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, στρώνω, ταντόνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 481. ἐπὶ ἐκτάσεως τεντώματος τοῦ δέρματος. 2) ἀκονῶ, περνῶ τὴν κόψιν τοῦ ξίφους ἐπάνω εἰς δέρμα, καθὼς ἀκονοῦσι τὴν σήμερον οἱ ξυριστὰ τὸ ξυγράφιον, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Παρατόρνυται τὸ ξίφος, καὶ ἁρμην. διὰ τοῦ, λείον ποιῆται, ὅστις ἐπιφέρει καὶ τὸ, παράτρωτον, ἄνευ ἁρμην.

*Παραστόρνυμι = παραστορέννυμι, ποιητ.

Παραστοχάζομαι (στοχάζομαι) μέτ. Ἀποδ. Ἀμαρτάνω τοῦ στοχασμοῦ, τοῦ σκοποῦ, Σέξτ. γενικ.

*Παράστραβος, ὁ, ἡ (στραβός). Ἀλλοίθωρος ὀλίγον.

Παραστρατεύομαι (στρατεύομαι) μέσ. Ἀποδ. Πλησίον, ἢ μὲ τὸν στρατὸν κινοῦμαι, τῷ στρατῷ ἀκολουθῶ, ἕπομαι, Σουίδ. ἐν Δ. Λείξει.

Παραστρατηγέω, ῶ (στρατηγός). Παρὰ τῷ στρατηγῷ, ἢ σὺν τῷ στρατηγῷ εἰμί, πράττω, ταὐτὸν τῷ, συστρατηγέω. 2) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνακατόνομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 39.

Παραστρατοπεδεύω (στρατοπεδεύω). Πλησίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἑτέρου στρατοπέδου στρατοπεδεύω, Πλούταρχ. Κάμ. »Παραστρατοπεδεύσαν τοῖς πολεμίοις.«

Παράστραμμα, τό. Τὸ ἐστρεμμένον, στραμπουλισμένον μέρος, ἢ μέλος, νευροκαβαλίκευμα, ἐξ οὗ

Παραστρέφω, -ψω (στρέφω). Δαστρέφω, πλαγίως στρέφω, οὐκ ὀρθῶς στρέφω, στρεφογυρίζω, κυρίως καὶ μεταφ. Ἀριστοτ. καὶ Θεοφ. π. χ. ὅσπ. 2) στραμπουλίζω.

Παραστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Σχεδὸν, ὀλίγον τι στρόγγυλος, Μαθηματ. Παλ. σελ. 19.

*Παραστρώννυμι, Μλ -στρώσω = παραστορέννυμι.

Παραστροφάω, ῶ, -ήτω ποιητ. ἀντὶ παραστρέφω, Ἀπολλ. Ἀργ.

Παραστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στύφω, ἢ στυφὸς, ξυνὸς εἰμί.

Παρασυγγράφω, ῶ. Ἐναντίον τῆς συγγραφῆς, ἢ τῆς ἐνοίας αὐτῆς ἀπατῶ τι κ, ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ γράμματος πράττω, δὲν φυλάττω τὸ μετὰ τινος συμφωνητικόν, αἰτ. προσώπ. Δημοσθ. παρὰ τό

Παρασυγγραφή, ἡ (συγγραφή). Ἡ ἐναντίον τῆς συγγραφῆς πρᾶξις, ἀπάτη, καὶ παράβασις τῆς συνθήκης, ἢ τοῦ συμφωνητικοῦ.

*Παρασυγχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Κακῶς συγχέω, ἀναστάνω, συγχέω, ἐκλαμβάνω τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, Γραμμ.

Παρασυκοφαντέω, ῶ (συκοφαντέω). Ἐγγὺς, ἢ ἐν ταὐτῷ συκοφαντέω, ἢ ἐπηρεάζω, calumnior.

Παρασυλλέγομαι (λέγω, ἀνμλ.). Συλλέγω, σωρεύω τι μετὰ πολλῶν ἄλλων, καὶ Παῤ. Πλησίον, ἢ μετ' ἄλλων συλλέγομαι, συνκροίζομαι, Ἀνδοκ. σλ. 65.

Παρασυμβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐξιτάζω, συγκρίνω, ἐμοιάζω, παρόμοιον ποιῶ, Ψαλμ. 48, 12, 21.

Παράσυμβαμα, τό (συμβαίνω). Λέξις ἰδία τῶν Στωϊκῶν, ὑποβεβλημένη ἔννοια· τὸ ἐκτὸς τοῦ συμβαμένου ἰδιαίτερον συμβεβηκός, δεύτερον συμβαμα ἢ τὸ ὡς σύμβαμα παρακολουθοῦν, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ παρατυμπτωμα, ἔλεγον, Χρύσιπ. παρὰ Λουκιαν. Βίων πράσ. 22. »Ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προπτταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τῷ τρῶμα δέ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. 2) οἱ αὐτοὶ ὠνόμαζον ἔτι μίαν καταφατικὴν πρότασιν, οἷον »Σωκράτης περιπατεῖ, σύμβαμα ἢ κατηγόρημα, ἀλλ' ἐν τῷ σχηματισμῷ »Σωκράτει μέλει, ἡ, μεταμέλειαι, ἔλεγον, παρασύμβαμα, ἢ παρακατηγόρημα. Παῤ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. ἀ. σελ. 36. καὶ γ'. 295. τὸ μὴ γνήσιον σύμβαμα ἢ κατηγόρημα.

Παρασύμπτωμα, ἴδε παρασύμβαμα.

Παρασυνάγχη, ἡ. Φλόγωσις πόνος τοῦ λαιμοῦ· ἴδε κυνάγχη.

Παρασυνάγω (ἄγω, ἄνμλ.). Ἐναντίον ταῦ νόμου καὶ κρυφίως συνάγω, συναθροίζω, ὅθεν

Παρασυναγωγή. Ἡ ἄνευ ἀδείας, παράνομος, κρυφὴ συναγωγή, συνάθροισις ἀνθρώπων.

Παρασύναξις, ἡ. Ἡ ἐναντίον τοῦ νόμου σύναξις, ταὐτὸν τῷ προηγ.

Παρασυναπτικός, ἡ, ὄν. Πλησίον ἢ μετά τινος συνδέων, συνάπτων· ἐκ τοῦ

*Παρασυνάπτω, ψω (ἅπτω). Πλησίον, ἢ μετά τινος, ἢ ἑκ τινος ἅπτω, ἑνόνω, συνάπτω, προσκίπτω.

Παρασύνεσις, ἡ (σύνίημι). Ἡ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ σύνεσις, τὸ μὴ καταλαμβάνειν καλῶς, ἢ μὴ ὀρθὴ νόησις μιᾶς λέξεως, ἢ ὁμιλίας ἐν τῷ ἀκούειν ἢ ἐξηγεῖν αὐτήν. 2) μικρά τις διαφωνία, διχόνοια μεταξὺ φίλων ἢ γνωστῶν.

Παρασύνθεσις, ἡ (συντίθημι), παρὰ Γραμματ. Ἡ παραγωγὴ ἢ ὁ σχηματισμὸς λέξεως τινος ἀπό τινος συνθέτου· ὅθεν

Παρασύνθετος, ὁ, ἡ, ἐξαιρ. κατὰ πλῆθ. ἀρ. οἱ Γραμματικοὶ καλοῦσι παρασύνθετα, λέξεις τινάς, αἵτινες παράγονται, ἢ σχηματίζονται ἀπό ἄλλας συνθέτους, οἷον Ἀπιστέω, ἐξ οὗ, ἄπιστος. «Παρασύνθετον ὄνομα, τὸ ἀπό συνθέτου παραγόμενον».

Παρασύνθημα, τό (σύνθημα). Τὸ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου συνθήματος σύνθημα, ἀντισύνθημα, δεύτερον σημεῖον· ἢ τὸ ὡς ἐπιτηδειότατον βωβὸν καὶ ἀφθογγον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπροσθέτουν εἰς τὸ σύνθημα, διότι τοῦτο ἐδύνατο εὐκολώτερον νὰ προδοθῇ, Αἰν. Τακτ. ἴδε σύνθημα (παρόλα).

Παρασύρομαι, ἄχρ. ἐνεστ. παθ. τοῦ παρασύρω, ὅθεν, παρασυρμένη, ἀντί, παραγομένη, Ἡσύχ.

*Παρασυρίζω (συρίζω). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ψυχῷ, παίζω τὴν σύριγγα, Νόνν. Διον. 1. 521.

Παρασύρω, Μ. υρῶ (σύρω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ σύρω, ἕλκω, τραβῶ, πέρνω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παραφέρω, παρατρέπω, χαυνόω, ἀμβλύνω, πλανῶ. «Τὸν νοῦν ἡδοναῖς», παρ' Ἡσυχ. εἰσὶν ἔτι «Παρασεσυρμένοι», οἱ ὑπεσταλισμένοι, οἱ πεδιλωμένοι. «Παρασύρειν ἔπος» (Αἰσχύλ. Προμηθ. 1073.) τραβῶ, φέρω εἰς τὸ μέσον τρόπον τινὰ μὲ βίαν (ἀπὸ τὰ μαλλιά) ἕνα λόγον, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν. «Ταρσοὺς παρασύρειν, συντρίβειν τὰ ἄκρα τῆς κώπης, Διόδ. Σικέλ. β'. 8. (υυ—)

Παρασφαγίς, ίδος, ἡ (σφαγή). Τὸ μέρος πρὸς τὸν λάρυγγα, ἔνθα σφάζεται τὸ ζῶον, Πολυδ.

Παρασφαλής, ές, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ κατά τι ἐν τῷ διαβαίνειν πλανώμενος, ἐ γλιστρῶν, περιπατῶν μὲ βῆμα κλονούμενον, Νικανδρ.

Παρασφαλίζω (ἀσφαλίζω). Διατάσσω ἀγγὺς τεθειμένου ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, στερεόνω, στηρίζω.

Παρασφάλλω, Μ. αλῶ, ἀόρ. παρέσφηλα (σφάλλω). Ὡσῶ, στρώχνω ἀπό τὸ πλάγιον μέρος τινά, ἤτοι, πρὸς τὸ πλάγιον σπρώχνω μακράν· ὅθεν κάμνω νὰ πέσῃ, νὰ σφάλλῃ, νὰ πλανεθῇ ἢ νὰ ἀποτύχῃ, ἐγγὺς τοῦ σφαλῆναι ὑφ' ὅτου, ὀπτόν, βέλος, Ἰλ. Θ, 311. «Ἀλλ' ἅγε καὶ τόδ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων», σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησε. Παθ. πλησίον ἀποπλανῶμαι, ἢ διαβαίνων γλυστρῶ.

Παρασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος σφηνόω, συσφίγγω, περιδένω, περιβάλλω· «χαλκῷ τοὺς στροφεῖς παρεσφήνωσαν», Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Παρασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος σφηνόω, μὲ σφῆνας στερεοῦ ποιῶ, στερεόνω.

Παρασφίγγω, Μ. γξω (σφίγγω). Πλησίον, ἐγγύς, ἐν ταὐτῷ ἢ ἐπὶ τὸ σφίγγω, δένω, ἢ στερεόνω. Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ, ὑπὲρ τὸ δέον σφίγγω.

Παρασφραγίζω, Μ. ίσω (σφραγίζω). Πλησίον σφραγίζω, βάλλω καὶ βούλλαν πλησίον· μιμοῦμαι τὴν σφραγίδα, ψευδῆ σφραγίδα ποιῶ, ἢ κιβδηλεύω, νοθεύω, παρακόπτω, παραχαράττω. Μέσ. παρασφραγίζομαι, ἐπιβάλλων σφραγῖδα ἐπί τι, φυλάττω αὐτό, βουλόνω τι διὰ φύλαξιν, Τήλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 95. ὅθεν

Παρασφράγισις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ παρασφραγίζειν· τὸ νοθεύειν, μιμεῖσθαι τὴν σφραγῖδα.

Παρασφύριος, ὁ, ἡ (σφυρόν). Πλησίον τῶν σφυρῶν, ἢ εἰς αὐτὰ ὤν, κείμενος.

Παρασχάζω (σχάζω). Πλησίον ἢ ὀλίγον τι, ἢ πέραν τοῦ δέοντος σχάζω, ἀναστχάζω, σταματῶ, κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀμφ.

Παρασχεδιάζω, Μ. άσω (σχεδιάζω). Ὑπὸ βίας ἢ ὀλιγωστίας φανδῶς, οὐκ ὀρθῶς, ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, ἄρα, ταχέως, ἀστοχάστως, μὴ ὀρθῶς ἢ ψευδῶς σχεδιάζω, ποιῶ, πράττω· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν καὶ τῷ, παραχαράττειν.

Παρασχεδόν, Ἐπίρ. (σχεδόν). Πλησίον ἐγγύς, σιμά, πολλά κοντά. 2) ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ παραχρῆμα, παραυτίκα, παρευθύς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Νίκανδρ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ζ'. 45. «Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες πεδῆσεν, ἂν τὸ ἐξαίφνιον, τὸ ἐπέβαινον, τὸ ὑπέφερεν ἢ ὀλιγοστὸν ἐμπειρίας τὸ ἐμπόδισεν. 3) ἐν γένει, σχεδόν, ὀλίγου ἔλιπε.

Παρασχέθω (σχέθω) ποιητ. = παρέχω, Ἡσιόδ.

«Παρασχεῖν, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ, παρέχω, Ὁμ. καὶ Ἰων. παρσχέμεν, Ἰλ.

Παρασχετέον, Πρέπει νὰ παρέξῃ τις;

*Παρασχετέος, ᾶ, έον, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ παρασχέθω, ἴδε παρέχω.

Παρασχηματίζω, Μ. ίσω (σχηματίζω). Ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, καὶ αὐτὸ σχήματος μεταβάλλω ἢ ἐκτρέπω, τὸ σχῆμα ἀλλοιόω, φέρω εἰς ἄλλο σχῆμα κακοσχημίζω· διαφθείρω· ὑποκρύπτω τι, ὀλ. κρύπτω χειρότερόν τι μὲ ἄλλο καλλίτερον, δίδω αὐτῷ μορφὴν καλλιτέραν, προφασίζομαί τι. Ὁ Θεόφραστ. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. Συμ. β'. 1. ὀνομάζει τὸ «Σκῶμμα, ὑπαινισμὸν τῆς ἁμαρτίας παρεσχηματισμένον», τὸ ὑποκεκρυμμένον σκῶμμα πταίσματός τινος διὰ τοῦ σχήματος τοῦ λόγου, ἢ τῆς λέξεως. 2) κατὰ μίμησιν σχηματίζω, κατ' ἄλλο τι σχῆμα κάμνω, μιμοῦμαι, ἀπεικάζω. «Ἁλιβῆς σχῆμα, παρεσχηματισμένος ναῦς», ὁ κατὰ μίμησιν καλύβης ἐσχηματισμένος νεώς, Παυσαν. Ι. 5.

Παρασχηματισμός, ὁ. Παραγωγὴ λέξεως ἀπ' ἄλλης τινὸς διὰ μεταβολῆς τῆς καταλήξεως τοῦ γένους, κ. τ. τ. Γραμμ.

Παρασχίδες, αἱ. Σχίζαι, σχίδες, αἵτινες πίπτουσιν ἀπό τοῦ ξύλου, ὅταν πελεκῶσιν ἢ σχίζωσιν αὐτό. Πελεκεύδες, ὀγκίδες, σχίδες ἢ σκίζες· παρὰ τό

Παρασχίζω, ἴσω (σχίζω). Ἐγγύς, παρών ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σχίζω. «Ξύλα παρασχίζειν, σχίζω ἢ σκίζω ξύλα, Ἀρίστοτ. σχίζω κατὰ μῆκος, κόπτων τι πλαγίως ἀνοίγω, κατακόπτω· ξυσχίζω, «Ἱμάντες κατὰ μῆκος παρεσχισμένοι», Πολυαίν. ζ'. μδ'. 1. Ἡρότ. 2, 86. ἐφ' οὗ

Παρασχίστης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ τὸ μῆκος κόπτων καὶ ἀνοίγων τι, σχίζων, π. χ. ὁ σχίζων τὰ ὑφάρια κ. τ. τ. μάγειρος. 2) ὁ κατὰ τοὺς λαγόνας σχίζων τὰ νεκρὰ σώματα, ἵνα παρατηρήσῃ καὶ ἐμβαλσαμώσῃ αὐτά, Διόδ. Σικ. καλόλου δέ, ὅστις σχίζει, ξεσχίζει. 3) ὁ κλέπτης, ὅστις σπᾷ θύρας ἢ κατοικίας ὅθεν παρὰ Πολυβ. ιγ'. 16. Παρασχίστραι, οἱ κλέπται, οἵτινες συντρίβουσι, κατασχίζουσι τὰς θύρας καὶ κατοικίας, ἴδε κατασχίζω. Ὁ Πρόκλος ἐν παράφρ. Πτολεμ. σελ. 150. λέγει «Μαγείρους καὶ παρασχίστρας, τοὺς κατακόπτοντας τὰ κρέατα.

Παρασχοινίζω, ίσω (σχοινίζω). Διὰ τῆς πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινες ἐκτάσεως τοῦ σχοινίου μετρῶ, διαιρῶ, ὁρίζω· ὅθεν

Παρασχοινισμα, τό, παρὰ Πολυδ. ζ'. 160. Τὸ ἐμπροσθεν ἢ ἐγγύς τινος ἐκτεταμένον σχοινίον.

Παρασχολέω, ῶ (ἀσχολέω). Καταγίνομαι εἰς παράργα, ἀνωφελῆ, ἢ μὴ ὀρθὰ πράγματα, ἢ καταγίνομαι ἐπί τι μὲ ἄδικον, μὴ ὀρθὸν τρόπον.

Παρασχόν, τό, μετοχ. τοῦ, παρασχέω, αὐτὸ τοῦ, παρέχω, παρὰ Πλάτ. καὶ Θουκυδ. ταὐτὸν τῷ, παρατυχόν. Δέον, ἔξόν, κατὰ τύχην, κατ' εὐκαιρίαν, ἀπολύτως, Θουκυδ. ἀ. 120. «Εὖ δὲ παρασχόν», ὡς τὸ τῆς συνηθ. καὶ ἂν ἐκβῇ καλῶς, καὶ ἂν αὖτη εἰς καλόν· ἂν εὐτυχήσωσιν, ἂν νικήσωσιν, κ. τ. τ. ἴδε παρέχω.

Παράταξις, ἡ (παρατάσσω). Ἡ πλησίον, ἢ ἡ κατέναντι τάξις, στάσις· ἔξαιρτ. ἡ διάταξις στρατοῦ τινος εἰς τάξιν πολεμικήν· λέγεται ἐπὶ μάχης, ὅταν τὸ στράτευμα ἑτοίμως τάσσεται κατὰ τάξιν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπομ. αὐτὴ ἡ ἰδία παρατεταγμένη σειρὰ τῶν στρατιωτῶν, Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε'. β'. 11. «Εὐείδης ἦν ἡ παράταξις». Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, πόλεμος, ἢ μετὰ τῶν ἐχθρῶν συμπλοκή. Μεταφορ. στάσις, δημοκοπία, φατρία πρός τινα σκοπόν, οἱ ὀπαδοί, τοὺς ὁποίους ἀγωνιζόμενος ἀποκτᾷ τις διὰ πολιτικὰ τέλη του· ἴδε παραγγέλλω.

Παρατερράσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω, Μ. ξω (παραττω). Πλησίον, παρὸν, πρὸς τὸ μέρος τερράσσω, συγχίζω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, κλονίζω, καταπλήττω, ἄμφ.

Παράτεσις, εως, ἡ (παρατείνω). Ἔκτασις, ἐξάπλωσις, τέντωσις πλησίον ἢ ἐμπροσθεν· «χρόνου παράτασις», λέγουσιν οἱ Γραμματικοὶ τὸν Παρατατικὸν χρόνον καθὸ παρίσταται ἐνεστῶτος ἀποτελοῦντα.

Παρατάσσω, καὶ Ἀττ. τάττω, Μ. άξω (τάσσω). Ἐγγύς, πλησίον ἢ κατέναντι τάσσω, βάλλω εἰς τάξιν, παράταξιν ποιῶ, ἔξαιρτ. βάλλω τὸ στράτευμα εἰς τάξιν πολεμικήν, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. β'. 18. «Τοὺς ἱππέας ἑκατέρωθεν παρέταξεν. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, διορίζω, διατάττω, ὁ αὐτ. Ἑλλην. Α'. ἐ. 9. «Ἀνήκεν ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τὸν λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ στόματος παρέταξεν, εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, προστάζω, παραγγέλλω, παραγγελίαν, ὁρδοίαν δίδω· ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. ἐ. 11. «Τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος». Μέσ. παρατάττομαι, ἀπ' ἐναντίας ἢ κατ' ἐμπροσθεν τινός τάττειν, βάλλειν ἑαυτόν ἢ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔξαιρτ. εἰς τάξιν πολεμικὴν κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ, ἀνθίσταμαι, ἀντιτίθεμαι, μάχομαι, πολεμῶ. Ἐπὶ τῆς ἐμῆς ἀφελείας παρατάττω, Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ'. ἐ. 31. «Τοὺς ἱππέας οἱ πολέμιοι παρετάξαντο», Ἀγησ. β'. 24. «Ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἄξειν ἐμέλλον, εὐρώστους παρατεταγμένους», ἀντὶ, παρατεταγμένους αὐτούς, Ἑλληνικ. β'. δ'. 24. ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦ, μάχομαι κατά τινος, πρῶτα κατά τινος μάχην, Ξεν. Ἑλλ. μετὰ δοτ. δ'. γ'. 3. «Παρετάξαντο ἀλλήλοις», μεταξὺ των ἑαυτῶν. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Ἠθικ. μετρ. 19. καὶ 28. ἀντὶ τοῦ, ἀπορασίζω, στερῶν ἀπόφασιν, ἤτοι στερῶν σκέψεως εἰσιν, προβάλλω ἀμυτῶς, ὡς καὶ τό, παρασκευάζομαι τὴν γνώμην.

Παρατερτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἐκτατέως, τεντόνων, ἐξαπλόνων, παρατείνων, μακρύνω τι. 2) παρὰ Γραμματ. ὁ χρόνος, ὅστις ἀποδεικνύει παρελθοῦσάν τινα πρᾶξιν ὡς διαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καῦσαν ἔτι καὶ μὴ τετελεσμένην, ἤτοι ἐπιμονὴν καὶ παράτασιν πράξεώς τινος, Δείν. Ἐμπ. ι. 9. ἧς παράτασις, 2. παρά τό

Παρατείνω, Μ. ινῶ, τείνω. Ἐγγὺς τείνω, ἐκτείνω μέχρι τινός, ἐξαπλόω, μακρύνω, τεντόνω, σπάω ἢ τανίζω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', γ'. 28. «Διὰ τοῦ πεδίου παρατείναι τὴν φάλαγγα». Μέσ. ὁ αὐτ. αὐτόθ. ε'. ζ'. 12. «Παρατέτατο ὁ πάρρος ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας», ἐκτείνετο, ἔφθανε κατὰ μῆκος· ἢ εἶχε μῆκος διαστήματος, ἦτον μακρά. β) ἀναφορικῶς εἰς τὸν καιρόν, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω, τραβῶ εἰς μάκρος, καὶ αὐτὸ τὰς δυνάμεις ὑπὲρ τὸ δέον τείνω, ἐξαντλῶ τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, χαυνόω, κατακόπω, ἀχημνίζω, κουράζω, κοπιάζω, κατατρύχω, καὶ ἐντεῦθεν γ) τανίζω τὰ μέλη παρὰ φύσιν εἰς τὸ βασανιστήριον, εἰς τὴν βάσανον βασανίζω, στρεβλόω, ξλίβω, στενοχωρῶ τινα, φέρω αὐτὸν ἕως εἰς τὰ ἔσχατα, τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν, Πλατ. Λυσ. σελ. 204. Γ. ἔδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 206. Wolf Συμπ. 26, 2. «Παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείσι», Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιγ'. 6. ἐξουρὰν ὁδοιπορίας, καὶ παλ. οἱ σύντομοι. «Τέλος τὰ ὀλίγου παρετείνησαν» (Πλάτ.), ὀλίγου ἔλειψε νὰ σκάσωσι, νὰ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὁ αὐτ. «Καὶ ταῦτα τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὡς τ' ἄκεῖοι ἔτρεφον, αὐτὰ τὰ ἴδια ζῶα, ἀφίνονται νὰ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πεῖναν διὰ νὰ θρέψωσι τὰ γενήματά των. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 11. «Ὡς ἐν παρατείνειμι τούτων, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, αὐτὸ τοῦ, βιαζίζω, ξλίβω, ἀντὶ διὰ τῆς ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ· οὕτω καὶ τὸ «Παρατείνεμαι πάθημα, ἀπόλλυμαι, χάνομαι ὑπὸ τοῦ πόνου. δ) ἐπὶ προφορᾶς, «Παρατείνειν ἕκαστον τῶν ἑνμάτων» (Λουκιαν.), μακρύνειν, τανίζειν, μακρός, ἢ ἀργὰ προφέρειν. 2) ἀμετβτ. καὶ κατὰ παθ. διάδ. τεντόνομαι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, κεῖμαι ἔμπροσθέν τινος πλάγιος, λοξός, ἐκτείνεσθαι, εἶναι ἐξαπλωμένος (ἐπὶ τόπου τινός, ὅστις ἐκτείνεται πλησίον ἄλλου κατὰ τὸ μῆκος), ἴδε ἀνωτέρω καὶ μικρὸν κατωτέρω παραδείγματα, καὶ Ἡρόδ. 2, 8. καὶ μετὰ αἰτ. παρ' Ἡρόδ. 1, 203. «Τὰ πρὸς τὴν ἑσπέρην φέροντα ὁ Ἡμαῖκος παρατείνει· ἐν γένει, εἶναι ἐξαπλωμένος κατὰ τὸ μῆκος, ἤτοι ἐσπτρωτα, ἐξαρτ. ἐπὶ νεκρῶν, Valck. Φοιν. 1691. «Πολιορκίᾳ παρατείνεσθαι εἰς τοὔσχατον» (Θουκυδ. γ'. 68.), πρέπει νὰ βασταξῇ τις τὴν πολιορκίαν ἕως εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, τόσον δηλαδὴ πολὺν καιρὸν ὅσος εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ· ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ πέπεικται καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 212. «Παρατέτακται μακρὰ πόρευ, ἐξαπλοῦται, ἐξετάσθη, κατὰ μῆκος κεῖται ἐντοῦθα πλησίον· ὡς καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. δ'. 8. «Νῆσος τὸν λιμένα παρατείνουσαν, κατὰ μῆκος κειμένη, ἐκτεταμένη ἔμπροσθεν τοῦ στόματος τοῦ λιμένος, ἢ τὸν λιμένα περιελείπουσα. «Παρατείνει τὸ ζῆν», μακρύνει τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς, ζῇ πολὺν καιρόν, ζῇ ἕως, ἢ μέχρι τινός. «Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατείναι λέγεται, ἔζησεν μέχρις ἑπτὰ γενεῶν». «Ἐπὶ πλεῖστον δὲ παρατείνασθαι τοῦ χειμῶνος, καὶ ἂν ὁ χειμὼν διαρκέσῃ, βασταξῇ πολὺν καιρόν, ἂν ὁ χειμὼν γίνῃ μεγάλος, μακρός· εἰς καὶ τὸ τοῦ Συνεσ. «Εἶδε ὁ πλοῦς παρατείνοντα, ἂν βασταξῇ πολὺν καιρὸν τὸ ταξίδι μας. «Τῷ κορωνικῷ κόλπῳ παρατείνων, ἐκτεινόμενον φαίνει ἕως εἰς τὸν κορωνικὸν κόλπον», Στράβ. ὁ δὲ Ἰσίδωρ. «Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησάμα, εἶπε, δηλ. ἐκτείνεται, φαίνει ἕως εἰς τὴν λίμνην Γεννησάρ. «Τὴν Ἀσίαν παρατείνουσαν, διακειμένου, κατὰ μῆκος τὴν μέσην ἐκτεινόμενοι, Ἀριστείδης· καὶ ἀναφορικῶς εἰς χρόνον. «Εἰ καὶ ἡμῖν ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο», ἐδηλ. ἂν καὶ σὺ μακρύνῃς, ἀναβάλῃς τὸν καιρὸν διὰ νὰ μᾶς πληρώσῃς. 3) ὡς βοηθητικὸν ἀναλαλυμένως μετὰ μετοχῆς, ὡς τὸ διατελῶ καὶ ἄλλα. Φιλοσ. Ἀπολλ. 7, 22. «Ποῖ παρατενεῖς δειλὸς ταῦτα; ἕως πότε δῆλος ἐξακολουθεῖς νὰ φοβῆσαι ταῦτα;

Παρατειχίζω (τειχίζω). Πλησίον, προσέτι ἐγείρω, κτίζω τεῖχος, πύργον ἢ φρούριον· πλησίον τειχίζω, ὀχυρόω· ὅθεν

Παρατείχισμα, τό. Τὸ πλησίον τινὸς τείχισμα, ὀχύρωμα, τὸ πλησίον πόλεως ἐκτισμένον τεῖχος, φρούριον, πύργος, Ἀππιαν.

Παρατεκταίνω, Ἀόρ. παρετέκτηνα, ὠταύτως καὶ κατὰ μέσ. διάδ. (τεκταίνω). Κτίζω καινὰ, ἐν τῷ κτίζειν διαφθείρω τὰς οἰκοδομὰς ἢ τὰ δωμάτια, ἄλλοια καὶ ἔξω τοῦ ὁρθοῦ ποιῶ, κατασκευάζω αὐτά. 2) παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ μέσ. διάθεσιν, μετακτίζω, κτίζω ἀλλέως· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω ἀλλέως (παραποιῶ), μεταβάλλω, ἐπὶ καλοῦ, Ἰλ. Ξ, 53. «Ταῦτα τετεύχαται, οὐδέκεν ἄλλως Ζεὺς παρατεκτήναιτο, μήτε ὁ Ζεὺς δύναται ἄλλέως νὰ κάμῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ αὐτά· καὶ ἐπὶ κακοῦ, Ὀδυσ. Ξ, 131. «Ἔπος παρατεκτήνατθαι, ψεῦδῃ λόγον λέγειν, ψεύδεσθαι, ψεύσματα, ψευδῆ λόγον πλάττειν, ἐδηλ. μεταβάλλειν, νοθεύειν τὸν λόγον, μεταφορικ. ἀπὸ τῶν ἀτέχνων τεκτόνων, ἢ ἀπατιόντων ἐφ' οἷς τεκτήνωσιν, Εὐστάθ. 2) κυρίως, πλησίον τεκταίνω, κτίζω, οἰκοδομῶ, Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 40.

Παρατελευταῖος, αἷα, αῖον (τελευταῖος). Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου ὤν.

Παρατέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή), ταὐτὸν τῷ, παρατελευταῖος, Γραμματ.

* Παρατελωνέομαι (τελωνέω), μέτ. Ἀποθ. Πλέον τοῦ δέοντος τελώνιον λαμβάνω· ἀπάτας καὶ δολιότητας μετέρχομαι εἰς τὰ τελώνια, κρυφίως λαμβάνω μέρος ἐκ τῶν τελωνίων, ὅ ἐστι νοσφίζομαι. «Παρατελωνισάμενός τι» (Διογ. Λαέρτ. δ'. 46.), ἀφ' οὗ αὐτὸς ἔκαμε ψευτιὰν τινα εἰς τὸ τελώνιον, ὅ ἐστιν, ἔκλεψε, δολίως ἐνοσφίσατο τῶν τελωνίων.

Παρατέμνω, Μ. —τεμῶ, Ἰων. καὶ ποιητ. —τεμέω (τέμνω, ἀπλ.). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλέγιον μέρος, ἢ κατὰ μῆκος τέμνω, κόπτω, ἢ ἀποτέμνω, τέμνω ἐκ τῶν πλησίον κειμένων, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 116. 132. ὅπου, παρτμεῖν, ποιητ. κατ' ἀποκοπὴν κεῖται. «Παρατέμνειν γῆνις, ἀδίκως ὀργόνειν, ἀροτριᾷν τὴν τοῦ πλησίον γῆν, ἀροτριᾷν ἔξω τῶν συνόρων.

Παρατεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρατ. τοῦ, παρατάσσω. Μὲ παιτελῆ παράταξιν πολεμικήν, μὲ τέλειον τρόπον παρατάξεως, καλῶς ὡπλισμένως, Πλάτ.

Παρατετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρατ. τοῦ, παρατηρέω. Μὲ παρατήρησιν, προσοχήν, ἢ ἀκρίβειαν.

Παρατεχνολογέω, ῶ (τεχνολογέω). Ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἔξω τῆς θεωρίας τῆς τέχνης, τοῦ σκοποῦ ἢ μὴ παρέβασιν λέγω, ἀναφέρω, Δημήτρ. Φαλ. ηρ. 181. «Ταῦτα παρατεχνολογεῖται ἄλλωκε, ἔξω τῆς τεχνολογίας εἰρήσθω· ὡς γένῃ ὡς ἐν παρόδῳ ἀπάμνησις τούτων, καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν νῦν τεχνολογίαν. (Ὁ τύπος παρατεχνολογίζω ἔστιν ἅμφ.)

Παρατηρέω, ῶ, ἤτω (τηρέω). Πλησίον, παρόν, παρεστὼς τηρῶ μετά τινος ἀκριβοῦς προσοχῆς πλησίον ἢ κατ' ἔμπροσθεν ἱστάμενος τηρῶ, βλέπω, θεωρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχω, δίδω ἀκριβῆ προσοχὴν τηρῶν εἴς τινα, ἢ εἴς τι, κίτ. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιδ'. 4. «Παρατηρεῖται τοῦτον οἱ πλησίον· ἐκεῖ, πλησίον ἄλλο προσοχήν, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω. 5) πάντοτε, θεωρῶ δαιμόνως πῶς φυλάττω, ἀκολουθῶ, τηρῶ, ὡς κανόνα· ὅθεν

Παρατήρημα, τό. Τὸ παρατηρημένον πλησίον που· ἢ παρατήρησις, ἢ γινομένη πρᾶξις τῆς παρατηρήσεως, καὶ ἐξαρτ. ἢ οἰωνοσκοπία· προγνωστικόν.

Παρατήρησις, ἡ. Τὸ πλησίον, ἐν ταὐτῷ παρατηρεῖν, ἢ ἀκριβῆς θεωρία, προσοχή, καὶ φύλαξις· καὶ = παρατήρημα.

* Παρατηρητέον, θετ. ἐπίρ. τοῦ παρατηρέω. Πρέπει νὰ παρατηρήσῃ τις, ἃς παρατηρήσῃ τις, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 132.

Παρατηρητής, οὐ, ὁ. Ὅστις παρατηρεῖ, ὅ ἐστι, προσηλόνει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπί τι καὶ θεωρεῖ αὐτὸ ἀκριβῶς· ὁ ἔφορος, ἐπιστάτης.

Παρατηρητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ παρατηρεῖν.

Παρατίθημι (τίθημι). Πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος τίθημι, βάλλω τι· ἐξαρτ. ἐπὶ φαγητῶν, Πλάτ. «Τραγήματα παρατιθέμενα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φέρω, βάλλω φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, ὡς τὸ Γαλλ. Servir sur table, καὶ servir au dîner, φέρειν, βάλλειν φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ξενίζειν, φιλεύειν τινά, δίδειν τινὶ φαγεῖν, τινί τι, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. ἡ συνήθ. σημασία, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται ὁ ἐνεστ. παρτιθεῖ, Ὀδ. Α, 192. καὶ τὸ μέσον, «Καίσφιν δαῖτα παρατιθέμενοι», Ἰλ. Ψ, 810· καὶ ἐντεῦθεν «Παρατιθέμενα», τὰ παραφερόμενα ἢ τὰ παρακείμενα, ὅ ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ φερόμενα ἢ τὰ ἔμπροσθέν τινος κείμενα φαγητά, παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ἀ. 15. καὶ Ἱέρ. ἀ. 19. καὶ «Παρατιθέμενος ὁ φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ βάλλων τράπεζαν, ὁ ξενίζων, φιλεύων, τοῦ ὁποίου ἡ τράπεζα πλήρης ἐστὶ φαγητῶν. «Τράπεζαν παρατ.», βάλλω τὴν τράπεζαν ἔμπροσθεν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θέλω νὰ φιλεύσω, Ὀδ. Ε, 92. Φ, 39. «Δίφρον, τράπεζαν τε», Ὀδ. Τ, 259. ὅθεν ἐν γένει, παρέχω, δίδω, π. χ. «ξείνια (ὥρα ξεινιά)», Ἰλ. Α, 779. Σ, 408. πρβ. Ὀδ. Ε, 91. Ι, 517. «Ὁδοιπόριον», Ὀδ. Ο, 506. «Δυναμὶν τινι», Ὀδ. Γ, 205. — Ὁ Ὅμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. γράφει πολλὰ κατὰ τμῆσιν τὸ ῥῆμα διϊστάμενος ἀπὸ τῆς προθέσεως. β) προστίθημι, προσθέτω, προσάπτω. γ) ἀντιτάσσω, ἀπ' ἐναντίας τίθημι, ἀντικρύ βάλλω. δ) βάλλω πλησίον ἢ ὁμοῦ διὰ νὰ παραβάλλω, πρὸς ἄλληλα ἢ παραλλήλως τίθημι, παραβάλλω, συγκρίνω, Ἰσοκρ. Πανηγ. Παραθέντας τὰ κεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε, Ἰσοκρ. Πανηγ. καὶ Λουκ. Καυκ. «Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ,τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν. ε) ἔμπροσθεν βάλλω, ἤτοι προτείνω, προβάλλω, κάμνω προβλημα· ἐν γένει, ἐκθέτω, σαφηνίζω, παραστήνω, Ξεν. Κυρουπ. 1, 6, 12. «Γελάσας διῆλθές μοι παραθεὶς ἕκαττον τί εἴη ὄφλοιμι, ζ) παρά τινι καταβάλλω τί ὡς ἐνέχυρον, ἐμπιστεύομαί τι εἰς φύλαξιν, τινί τι, déposer. πολλὰ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἡρόδ. 6, 86, 2. πρβ. καὶ κατωτέρω· ὅθεν, παραθήκη = παρακαταθήκη. — 2) μέσ. Παρατίθεμαι, ἐκ τῶν ἐμῶν παρατίθημι, βάλλω ἔμπροσθέν τινος, δίδω νὰ φάγῃ, βάλλω τράπεζαν, καὶ κ. τ. λ. καὶ ἐπομένως ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ βάλλω ἔμπροσθέν μου, βάλλω τράπεζαν ἵνα φάγω, Ξενοφ. Κυρουπ. «Μήτε ἄνευ πόνου, σίτου παρατίθεσθε, μήτε χωρὶς κόπου νὰ μὴ βάλητε τράπεζαν νὰ φάγητε, ὅπερ ὁ Ἀπόστολος εἶπεν «Ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω· τοιοῦτον καὶ τὸ εἰς Ἱέρων. ἀ. 19. καὶ 20 «Ὅσον ἂν πλείω τις παρατίθηται τὰ περιττὰ τῶν ἱκετῶν, τοσούτῳ καὶ ἧττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς, ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῶν μετρίως διαιτωμένων, ὅπου περιο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σότερα φαγητὰ βάλλει ἡ φέρει τις εἰς τὴν τράπεζαν, κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. «Τράπεζαν μηδικὴν παρετίθετο, ἔκαμνε πολυτελῆ τράπεζαν κατὰ τὸν Μηδικὸν τρόπον. β) βάλλω πλησίον ἢ ἔμπροσθέν μου. Ὀδ. Τ. 150. Ω, 140. καὶ Β, 105. ὑπὲρ ὀλίδας παρὲξ εἶπον, ὁπόταν ἔβαλεν ἔμπροσθέν της λαμπάδας· ἐξαιρτ. πέρνω εἰς τὸ χέρι, ἤτοι πλησίον, ἔμπροσθέν μου, ἢ παρ' ἐμοί· βάλλω εἰς βοήθειαν, λαμβάνω ὡς βοήθειαν· ἐν γένει, κάμνω νὰ βάλωσί μοί τι ἔμπροσθεν, τρώγω, ὡς ἀνωτέρω. γ) ἐκ τῶν ἐμῶν μεταχειρίζομαι εἴς τι, «τί ἔν τινι», «Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι», Πλάτ. Φαιδ. 10., μήτε τὴν ὄψιν (τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως) δὲν μετεχειρίζετο, δὲν ἐλάμβανεν εἰς βοήθειαν ἐν τῷ διανοεῖσθαι. δ) βάλλω τι πλησίον μου εἰς φύλαξιν, κρατῶ, φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν, διὰ τὴν χρείαν μου· βάλλω τι κατὰ μέρος, εἰς τινα παράμερον τόπον, ἵνα στέκηται ἐν ὅσῳ νὰ τὸ χρειασθῶ, (ἀναστηρίζω), ἀποταμεύω, πλησίον μου κατατίθημι, βάλλω κατὰ γῆς, Ξενοφ. Ἀγησ. στ'. ά. 4. «Παραθέμενοι τὰ ὅπλα, σπείρεσθε)· παραδίδω, ἐγχειρίζω, δίδω ἢ βάλλω τι ἐκ τῶν ἐμῶν ὡς παρακαταθήκην· εἰς φύλαξιν βάλλω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα ἵνα φυλάξῃ αὐτό, Ξενοφ. Ἀθην. πολ. β'. 16. «Τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλασσαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Νούμ. «Παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἁμάντους σώμασιν». Παῦλ. Ἀπόστ. «Παρατίθημι ὑμᾶς τῷ Θεῷ», σᾶς παραδίδω, σᾶς ἀφιερόνω εἰς τὸν Θεόν· ὡς τὸ Γαλλ. Je vous recommande à Dieu. Πολύβ. «Τὰ μὲν χρήματα παρέθετο, τὰ ἔβαλεν εἰς φύλαξιν. 5) ἀναφέρω ἢ μεταχειρίζομαι ὡς μάρτυρας ἢ ἀπόδειξιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἐξαιρτ. ἀναφέρω ὁμιλημένους ἢ γεγραμμένους λόγους ὡς ἀπόδειξιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἢ διὰ τὴν γνώμην μου, ἰδέαν μου· ἀναφέρω ὡς μαρτυρίαν, ὡς ἀπόδειξιν (citer), ἐπιβεβαιῶ τι διά τινος ῥήσεως ἢ περικοπῆς ἢ παραδείγματος· ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, Πλάτ. Νομ. ά. «Καὶ παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξιον παρατίθεσθαι τοῦ λόγου, οὐκ εὐχῆς παρὰ Ἰρηναῖ. ἑτέρα δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάβ., Schaef. Δίων συνθ. σελ. 84. 359. Μελ. σελ. 25. ζ) ταῦτόν τῷ, παραβάλλομαι, παρακινδυνεύω, εἰς κίνδυνον βάλλω, κινδυνεύω περί τινος, Ὀδυτ. Β, 237. «Σφὼ γὰρ παρθέμενοι κεφαλάων, ἀντὶ παρεθέμενος, ἄμφω τὰς ἑκατὸν κεφαλὰς εἰς κίνδυνον· ἢ κατ' Εὐστάθ. προτείνοντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξένῳ, ἤτοι ἐπιπόνῳ, ἤτοι ἐπικορμῷ τὰς κεφαλὰς θέντες, ὥστε κοπῆναι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Παρατίθεμαι τὴν κεφαλήν», βάλλω τὸ κεφάλι μου, ὅ ἐστι, παραδίδω τὴν κεφαλήν μου εἰς σφαγήν, καθὼς λέγομεν εἰς βεβαίωσιν στοιχήματός τινος· πρβ. καὶ Ὀδ. Ι, 255. «Ψυχὰς παρθέμενοι», Τυρτ. 3, 18. πρβ. παραβάλλω, Μέσ.

Παρατίλλω (τίλλω). Μαδῶ, μαδίζω, ἐκβάλλω, ἀνατπῶ τὰς τρίχας οὐχὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ τῆς μασχάλης καὶ τῶν ἄλλων κατωτέρω μερῶν τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα τοῦτο ἔκαμνον αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ φιλήδονοι, διὰ νὰ φαίνωνται τρυφεροί. Τὸ φέρον δὲ τοῦτο ὡς τιμωρίαν καὶ ὅσοι μοιχοὶ ἐπίνεντο ἀπ' αὐτοφώρῳ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σὲ πᾶν παρατίλλεται», ὅπου ὁ Σχολιαστὴς σημειεῖ. Ἔθος ἦν τὸν ἁλόντα μοιχίας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινὴν λυθῇ· παρατίλλεται οὖν, διασύρεται, τὰς τρίχας τοῦ προκοτοῦ τίλλεται· αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πενητιν. Ἀποραμαιεῖσθαι καὶ Παρατιλμὸς· οἱ γὰρ κλοῦσαι χρήματα παρέχοντες, ἀπολούτρο, α Valck. Ἱππ. 415. ἤτο δὲ ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμὰ εἰς τὰς ἄλλας ἀσχολίας μαδίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου διατριβῆς ἕνεκα, δι' ἀπροσεξίαν, Ἀριστφ. Ἀχ. 31. ἀφ. οὗ

Παρατιλμός, ὁ· καὶ Παράτιλσις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ παρατίλλειν, τὸ μάδυμα τῶν τριχῶν τοῦ σώματος καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἐκτὸς μόνον τῆς κεφαλῆς· ἤτο δὲ ἡ συνήθης ποινὴ τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ πιανομένων μοιχῶν.

Παράτιλτος, ὁ, ἡ (παρατίλλω). Καθ' ὅλα τ' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, πλὴν τῆς κεφαλῆς, μαδυμένας ἔχων τὰς τρίχας, γυμνὸς ἀπὸ τρίχας· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Ἀπαράτιλτος.

Παρατίλτρια, ἡ (παρατίλλω). Δούλη τις, ἥτις ἐμάδυε, ἐμαδοῦσεν, ἀνέσπα μὲ κάθε λογῆς μέσον τὰς τρίχας τοῦ σώματος τῆς κυρίας αὐτῆς, μαδύστρια, Φιλόστρ. καὶ Κρατίνος παρ' Ἀθην. σελ. 638.

Παρατιμωρέω, ὦ· ταὐτὸν τῷ, Τιμωρέω, ἐκδικοῦμαι, Στράβ. ί. σελ. 740. ὅπου ὁ Καστωβώνος πάρα (ἀντὶ τοῦ, πάρεστι) τιμωρέω, ἀνέγνωσεν.

Παρατμήγω, ταὐτὸν τῷ, παρατέμνω, Ἡσύχ.

Παρατμίζω (ἁτμίζω) Κάπνιζω ὑπερτρέγυρα· «Θεὶς παρατμίζειν», κάπνιζεν μετὰ κάπνου ἐκ θείου (μὲ θειάφιον, κάπνιζεν), Γεωπον.

Παρατολμάω, ῶ. Πρακτικὸν τολμῶ, τολμηρὸς εἰμὶ ἢ μὲ ἄνεσιν, τολμηρὰ πράττω, ἐπιχειρῶ, Λογγίν. «Ὡς πρὸς μυρίους ἄλλους, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα», τοιαῦτα εἰσὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου εἰρημένα μετὰ τοσαύτης τόλμης, ἤτοι ὑψηλολογίας περὶ τῶν Ἀλωάδων.

Παράτολμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ.-όλμως (τόλμα). Λίαν τολμηρός, ριψοκινδυνος, ὅστις παραπαίρω καὶ μωρῶς ἐμβαίνει εἰς τοὺς κινδύνους, Πλούταρχ.

Παρατονος, ὁ, ἡ (παρατείνω) Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐκτεταμένος, τανισμένος, ἐξαπλωμένος, Εὐριπ. Ἄλκ. 460.

Παρατοξευσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ ἐν τῷ παράγειν ἢ παρέρχεσθαι τοξεύσις· τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον ἤτοι τὸ τοξεύειν ἐν τῷ παρέρχεσθαι, καὶ τὸ ῥίπτειν ἔμπροσθέν τινος τὸ τόξον, Πλούταρχ.

Παράτοπος, ὁ, ἡ (τόπος). Εἰς κακὸν, σφαλερὸν, ἀνάρμοστον τόπον ὢν· ἄτοπος, ἀπαίσιος. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ παράτοπον διὰ τοῦ, εἰς κακὸν τόπον, ἀμφ. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ, λίαν ἄτοπον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἐπίρρ. παρατόπως, ταὐτὸν τῷ, ἐκτόπως, ἔξω τοῦ οἰκείου τόπου, Στραβ. Μερ. Β'. σλ. 252. Ἔκδ. Κορ.

* Παρατρεγεῖν, ἀκρμφ. ἀορ. β'. τοῦ παρατρώγω.

Παρατρεγεύω, ταὐτὸν τῷ, παρατραγῳδέω, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1473.

Παρατραγῳδέω, ῶ. Ὁμιλῶ, διηγοῦμαι τραγικῶς· ἄρα, ὑπὲρ τὸ δέον λέγω, μεγαλύνω τὴν διήγησιν· ὅθεν, μεταχειρίζομαι ὑπερβολὴν, μεγαλύνω, αὐξάνω τι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, παραξηλόνω· ἐκ τοῦ

Παρατραγῳδός, ὁ, ἡ (τραγῳδός). Ὁ ὀλίγον τραγικός, παρακείρως ἢ ἀνάποδα τραγικός· ὅθεν ὑπερβολικὸς, παραξηλωμένος. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει ταῦτο μετὰ τοῦ, Θεατρικὴ λέξις.

Παρατρανυλίζω, (τρανυλίζω). Ἐν ταὐτῷ ὀλίγον τι τρανυλίζω, ἐπὶ παιδίων. Θεοφύλ. ἐπιστ. 62.

Παρατρέπω, Μ τρέπω, (τρέπω, ἀνμλ.). Πλησίον τινὸς καὶ ἐμπροσθεν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ εὐθέως ὁρίμου τρόπου, παρενέγκω, παραγωρεῦν, ἀποκλίνειν ποιῶ, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τρέπω, ἀπογυρίζω, ἀποτρέπω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν φύσιν ὁρόμον, Ὁ. Ν, 605. «Ἀτρείδης μὲν ἥμαρτε, παρεὶ δὲ οἱ ἔτραπεν ἄγχος», Ἰλ. Ψ, 398. «Τυδρίδης δὲ παρετρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους», ἔξω τῆς ὁδοῦ χωρῆσαι ἐποίησε· ἐν δὲ στίχ. 423. μετὰ τοῦ, ἐκτὸς ὁδοῦ· ὡς τὸ παρ' Αἰλιαν. ά. 11. «Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ», παραχωρῆσαι ποιεῖν, ἐκβάλλειν τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ὁρόμον, παραστρατίζειν ποιῶ. Θουκυδ. «Παρετρέψαι ἄλλη τὸ ὕδωρ», ἔστρεψεν, ἐγύρισε τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ εἰς ἄλλο μέρος. «Παρατρ. ποταμόν», Ἡρόδ. 7, 16. «λόγους» (Ἡρόδ. 3, 2), ἀποστρέφω τὸν λόγον, δίδω αὐτῷ ἄλλην φοράν, διεύθυνσιν· ἐν γένει, μεταβάλλω, Ἡρόδ. 7, 16. παρὰ τοῖς Μεταγνητ. καὶ μετὰ γεν. μόνης, ἄνευ προθ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ ἀποπλανῶ· ξεπλανῶ· καὶ παραπείθω, κάμνω νὰ μεταβάλῃ γνώμην, Ἡρ. Θ. 108. καὶ ἀντὶ τοῦ, διατρέφω, παραφθείρω, χαλῶ, μεταβάλλω, βλάπτω. Πλάτ. «Αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι», Αἰλιαν β'. 22. «Ἐμμέλειαν παρατρέπειν», τὸ μέλος φθείρειν, χαλᾶν, βλάπτειν. Ἀππιαν. β'. 12. «Τὸ ὄνομα παρατραπῆναι», παραφθάρη, μετετράπη, μετεβλήθη, ἄλλαξε. 2) μέσ. παρεκβαίνω, παρεκβασιν ποιῶ, τινός, Ξενοφ. Οἰκον. ιβ'. 17. «Παρατρεπόμενος τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδευομένων, θήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι·» ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ὁρόμον μου, παραχωρῶ, ἀποπλανῶμαι, διαμαρτάνω τινός, φέρομαι ἔξω τινός, π. χ. γνώμης, συνηθείας, καὶ παραπείθομαι, μετὰ γεν. πράγμ. Πρβ. παρατροπέω καὶ παρατροπάω.

Παρατρέφω. Μ. θρέψω (τρέφω, ἀνμ.) Ἐγγύς, πλησίον, ἢ ἐν τοσούτῳ, μετ' ἄλλου τρέφω, ἢ ἀνατρέφω, προσίτι διαφυλάττω, φυλάττω, κρατῶ, π. χ. ζῶα, Πλουτ. Δίμιλ. Παῦλ. 12. Ἀρταξ. 27. 2) ἀναφελῶς, εἰς μάτην τρέφω, ἐνδρώπους ἢ ζῶα, μὴ ἄξια τροφῆς καὶ ἐπιμελείας, Schaef. Γρηγ. σλ. 1041. Meineke Μιναυδρ. σλ. 85. Μέσ. τρέφομαι παρά τινι, ὡς ὁ τροχίλος καὶ κηφήν, καὶ αἱ παράσιτοι, Δημ. Παραπρ. σλ. 403.

Παρατρέχω, Μ. — θρέξομαι, συνήθ. δὲ — δραμοῦμαι. Ἀόρ. — ἔδραμον (τρέχω, ἀνμλ.). Πλησίον τρέχω καὶ ταχέως παρέρχομαι, δρομαίως περνῶ ἔμπροσθέν τινος, Ἰλ. Κ, 350. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, Χ, 157. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνωστ. καὶ μετὰ εἰτ. 2) τοὺς τρέχων, φθάνω ἢ ὑπάγω, «εἴς τι, ἢ, ἐπί τι» Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ, 7. καὶ ζ'. ά. 15. «Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παρεδεδραμήκασαν» 3) σπουδαίως, ὁρμέως τρέχω, βαδίζω, περιπατῶ, Ξενοφ. Οἰκον. ι στ'. 7. «Οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες.» 4) πλησίον, ἐγγὺς τρέχω, βαδίζω, μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ά. 7. «Διέκαμπε διδόντας τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν· ὅθεν «Παρατρέχοντες, οἱ οἱ πλησίον τινὸς ἡγεμόνος τρέχοντες, οἱ δορυφόροι ἢ οἱ σωματοφύλακες.» 5) τρέχων περνῶ, ξεπερνῶ τινα, ἤτοι ὑπάγω ἔμπροσθέ, ἢ φθάνω, μετὰ αἰτ, προσώπ., τινα πόδεσσιν, Ἰλ. Ψ, 636. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἐν γένει, παρυθροιμῶ, ὑπερβάλλω, Πλούταρχ. «Πολλάκις ἰδὼν ἐστὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην.» 6) ὀλιγωρῶ τινα, παρακρούομαι. 7) ἐπιθεωρῶ, ἢ μεταχειρίζομαί τι, πραγματεύομαι περί τινος τρέχων ἀποπληρῶ ὁρμὴν τινί. «Ἡμιπλέθρον παρεδραμεῖν», Ξεν. Ἀναβ. δ'. ζ, 4. Οὕτω καὶ το, «Τριῶν ἡμερῶν παρεδραμουσῶν» (Ἡρόδ.), κ' οὐ διέτρεξαν, ἐπεδραμουσῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τρέχω· τρεῖς ἡμέρας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτρέχω, ὡς παρὰ κατόπι τινός, καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτρέχω, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά. 4. «Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν,» ἀντὶ τοῦ, κατόπιν τρέχοντα· καὶ Ἀναβ. Ζ'. δ'. 14. «Τοὺς παρατρέχοντας ἑκατὸν-ἡνίοντιζον,» ἀντὶ τοῦ, περιετρέχοντας. Ἐν κίαν-ἡνίοντιζον· μεταφορικὴ σημασία τοῦ, παραβλέπειν, σφάλλειν, ἀμπτάνειν ἀκουσίως, μὴ καλῶς βλέπειν· ἢ αὐτοτελῆτως ἀγκαταλείπειν, ἀφίνειν τι, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ τρέχειν ἔμπροσθεν· ὅθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις, παράδρομή. (Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν χρήσει ὁ Ἀορ.)

Παρατρέω, Μ. -τρέσω (τρέω). Σκιάζομαι καὶ πηδῶ πλαγίως, Ἰλ. Ε, 295. «Παρέτρεσσαν δὲ εἰ ἵπποι» τῷ ἐπήγασαν ἀπὸ τὸν φόβον εἰς τὸ ἄλλο μέρος· καθόλου, σκιάζομαι, φοβοῦμαι.

Παρατρήματα, τά· παρ' Ἀθην. ε. σελ. 280. ἀντὶ Παραρτήματα, παραθέματα, πόλλ' ἄμφ. ἀνάγν.

Παράτρητος ὁ, ἡ (τιτράω). Τρυπημένος πλαγίως, ἢ ἔχων τρύπας. «Παράτρητος αὐλός,» εἶδος τραγικοῦ αὐλοῦ. Πολυδ. δ'. 81.

Παρατρίβή, ἡ. Τὰ τρίβεια ἓν πρᾶγμα μετὰ ἄλλου τινός· ἢ πράγματός τινος μετὰ ἄλλου τριβή, ἢ πρὸς ἀλλήλους τριβή· μετωνέχθη δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σύγχρουσις, ἔρις, φιλονεικία λογομαχία, ἔχθρα, Πολυβ. ἐκ τοῦ

Παρατρίβω, Μ. ψω Πλησίον τρίβω, τρίβω τι πρός τι ἢ μετά τινος, προστρίβω, ἐντρίβω, πρός ἄλληλα τρίβω π. χ. χρυσὸν μολίβδῳ, ἢ, ἄλλῳ χρυσῷ εἰς βάσανον, ἢ, ἐν βασάνῳ (Ἡρότ. 7, 101. Θεόγν. 417. 1101.), ἤγουν τρίβω χρυσὸν μετὰ μολίβδου, ἢ μετὰ ἄλλου χρυσοῦ ἑπάνω εἰς τὴν Δυδίαν λίθον διὰ νὰ δοκιμάσω καὶ ἐξετάσω τὴν γνησιότητα ἢ καθαρότητα τοῦ χρυσοῦ ὡς πρὸς ἄλλον τινά· ἔγειν μετ' ἄλλου μὴ καθαροῦ, διότι καθαρὸς χρυσός, ὅταν τρίβεται εἰς τὴν ῥηθεῖσαν λίθον, κάμνει γραμμὴν ἄλλην παρὰ ἐκείνην ἀπὸ μολύβδου. — β) εἰς τὸ κλίγειν ἢ ἐν παροδῷ ἀποτρίβω. γ) ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ τρίβω. 2) παθ. «παρατρίβεσθαί τινι, ἢ κρίνεται» (παρὰ Πλούβ.) ταὐτὸν τῷ, Προστρούειν· ἀπὸ τὸ τῆς συνηθείας, δὲν στέκομαι καλὰ ἢ δὲν τὰ ἔχω καλὰ μετά τινος· τὰ ἐχαλάσαμεν, ἐχαλάσαμεν τὰ ἔχειν μετά τινος· ὁ ἐστί, εἶμαι ἐχθρός, ἐχθρεύομαι (καὶ χυδαϊκ. τζιγρίζομαι, ἢ τζιγριασμένος εἰμὶ μετά τινος). Μέσ. «Παρατρίβομαι τὸ μέτωπον» (Στράβ. ιγ'. σελ. 90.) τρόπον τινὰ διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς σκληρύνω τὸ μέτωπον ἐναντίον πάσης ἐρμοβιάσεως, ἢ ἀποβάλλω διὰ τῆς τριβῆς πᾶν σημεῖον ἐντροπῆς, ὕβρ, ἀδιάντροπος, ἀναίσχυντος εἰμὶ ἢ γίνομαι· (ἀπὸ τὸ τῆς συνηθείας, Ξετζιπώνομαι, ἢ Ξετζίπωτος εἰμί.) ἴδε τὴν αἰτίαν ἐν τῷ, Ὀφρυδιωντος. «Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παρατρίψαι,» παρὰ Πλουτάρχ. ἀμφ. ὅθεν

Παράτριμμα, τό. Πληγὴ γινομένη μεταξὺ τῶν πελῶν διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως ἐν τῷ πορεύεσθαι, ἢ ἱππεύειν, ἢ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ἱδρῶτος, Intertrigo, Αετ.

Παράτριψις, ἡ. Τὸ παρατρίβειν, ἢ μετά τινος ἢ πρός τι τρίψις, ἀνατριψις, τρίψιμον· σύγχυσις, collision.

Παρατροπάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, παρατρέπω· ἐν τῇ Ὀδυσ. Δ, 465. «Τί με ταῦτα παρατροπάων ἔρεείνεις (ἀγορεύεις) «ἢ διὰ τί μ' ἐρωτᾷς αὐτὰ ἀποδημήσαντα, ὑπεξαγόμενον, ὁηλ. ὑποκρινόμενος ὡσὰν νὰ μὴ τὰ γνεύρεις; ἴδε καὶ παραπροπάω.

Παρατροπή, ἡ (παρατρέπω). Ἐνεργ. Ἡ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τροπή, παρέκβασις, ἐκτροπή, παρατράτισμα, (ἐμβόλημα ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον)· καὶ παροδηγία, πλάνη, 2) ἀμετβτ. τὸ νὰ παρεκλίνῃ τις ἀπό τινος, ἢ παρεκκλισις ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, εὐθέος· πλάνη, ἢ χειροτέρευσις τοῦ γένους εἴδους τινός, παρατροπή. γ) παραγωγή, κατάγωγή, Λεγγ. 6, 56. Ὅθεν,

Παρατροπικός, ἡ, όν = παράτροπος, σημτ. 2. Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 527.

Παράτροπος, ὁ, ἡ (παρατρέπω). Παρατραπείς, ἐξω τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου ἐλθών, ἀπομακρυνθείς ἢ παραχωρήσας τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ, ἀπλανηθείς, παρατρατίσας· μεταβεβλημένος· ἀπηλλοτριωμένος· ἀλλότροπος τὸ εἶδος ξένος, ἀγνώστος, ἀσυνήθης. β) ἄξιος ἀποτροπῆς καὶ ἀποφυγῆς, ἤτοι μυσαρός, ἀξιομίσητος, ἀποτρόπαιος, ἄθικος, παράνομος, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 65. «Εὐναὶ παράτροποι,» ὁ ἐστι, μοιχίδιαι, ἄθεσμοι, ἀπώμοτοι, ἔξω τοῦ δρόμου, ἤτοι τοῦ γάμου. 2) ἐνεργ. ὁ παρατρέπων, παραχωρεῖν ποιῶν, ἀπομακρύνων, ἀποτρέπων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 527. «Μόρου παράτροποι μέλοι.»

Παράτροφος, ὁ, ἡ (παρατρέφω). Ὁ πλησίον τινός, ἢ μετά τινος ἀνατραφείς, Πολύβ.

Παρατροχάζω, ποιητ. ἀντὶ, παρατρέχω.

* Παρατροχάω, ποιητ. ἀντὶ, παρατρέχω.

Παρατρόχιος, ὁ, ἡ (τροχός). Πλησίον τοῦ τροχοῦ ὤν, Πολυδ.

Παρατρυγάω, ήσω (τρυγάω). Πλησίον τινός ἢ μέ κρύφιον καὶ κλεπτικὸν τρόπον τρυγάω, ἢ κόπτω σταφύλια· τροπικ. δὲ ἐπὶ κρυφίου ἀφροδισιασμοῦ, ὡς τὸ ὀμφακίζομαι.

Παρατρύζω (τρύζω). Πλησίον, ἐκεῖ τρύζω 2) γογγύζω, παραφωνῶ, Ἡσύχ.

Παρατρυφάω, ῶ ταὐτὸν τῷ Τρυφάω, ἀμφ.

Παρατρώγω, Μ. ξομαι, ἀόρ. παρέτρωγον τρώγω, ἀμλ. Κατατρώγω, ῥουσανίζω, ἀπό τινος τρώγω, κρυφίως, περιλιχνεύειν· γενόμαι ἀπό τινος, μετά γεν. πράγμ. τροπικ., τῆς ἀρχῆς, τῆς ἡγεμονίας, κ. τ. τ. π. χ. «Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρίβει,» Σουιτών. Γάλβ. 4. ὅπου ἀντὶ τούτου ὁ Ζωναρᾶς ἐν τῷ. σελ. 549. «Καὶ σὺ τότε τῆς ἡγεμονίας γεύσεται εἶπεν, καὶ σὺ ἄρα τότε θέλεις μεθέξει, θέλεις λαβεῖ μέρος ἐκ τῆς ἡγεμονίας μου.

Παρατροπάω, ποιητ. ἀντὶ παρατρέπω, Ἰλ. Ι, 500. «Θεούς δυσέσσι παρατροπῶσ' ἀνθρώποι λισσόμενοι,» παρατρέποισι, παραπείθουσιν, ἀπορεύουσι τὴν ὀρθὴν των καὶ δυσωποῦσιν αὐτοὺς διὰ θυσιῶν.

Παρατυγχάνω, Μ. — τεύξομαι, Ἀόρ. παρέτυχον (τυγχάνω, ἀμλ.). Παρὼν εἰμί, ἐγγύς εὑρίσκομαι, προστυγχάνω, ἢ παραγίνομαι, παρίσταμαι, πορεύομ· φθάνω, ἐξαίφνης ἢ κατὰ τύχην ἔρχομαι, εὑρίσκομαι παρών τοτε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, τινί, Ἰλ. Δ, 74. «Θεῶν παρατύγχανε μαρναμένοισιν,» παρὴν, παροῦσα ἦ τότε ἡ Ἔρις, Πλάτ. «Λαβόντας ὅ,τι ἑκάστῳ παρατέτυχεν ὅπλον,» ὅ,τι ἔτυχε τότε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. πρβ. καὶ Ἡρότ. 9, 107. παρῷ 6, 108. δίχα πτωτικοῦ. «Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ,» νὰ παρευρεθῶσι, Πολύβ. «Ποιεῖν τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ δέλμα Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 1. ποιεῖν ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπαιτοῦσιν αἱ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, αἱ παρεῦσαι περιστάσεις. «Ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν,» ἐκ τοῦ προχείρου, καθὼς τύχει, ἐξ ἀπροόπτου, ἀπρομελετήτως ἄνευ τινὸς προετοιμασίας, αὐτοσχεδίως, καθὼς ἔλεγε ἡ πάσχ εἰς τὸν νοῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐκ τοῦ παριστάμενου. «Ἐν παρατυχόντι,» κατὰ καλὴν τύχην, εὐτυχῶς· κατὰ χρείαν, κατ' ἀπαίτησιν τῆς χρείας. «Ὁ παρατυχών,» ὅστις ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ παρών, ἢ ὡς μάρτυς ἦν, ὁ πρῶτος ὁποῦ τύχει. «Τὸ Παρατυχόν,» τὸ ἐνον, ἐξόν, τὸ κατὰ τύχην, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν συμβαῖνον, ἢ ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἢ ἀπαιτῇ ἡ χρεία, ὁ καιρός. «Παρατυχὸν ἰσχύειν χρήσασθαι,» ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἡ χρεία νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν, Θουκυδ.

Παράτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Παρατυπομένος, παρακεκομμένος, κίβδηλος, νόθος (κάλπικος), Σχέλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 516. καὶ Valck. Ἱππ. 1115. ὅθεν

Παρατυπόω, ῶ. Ψευδῶς, νόθως, δολίως, μὴ ὀρθῶς, μὴ ἀκριβῶς τυπόω, σχηματίζω, ἐκφράζω· παρακόπτω, παραχαράττω, ὅθεν

Παρατύπωσις, ἡ. Ψευδὴς, νόθος, μὴ ὀρθὴ, παρεκλείπουσα τοῦ πρωτοτύπου τύπωσις, παράστασις, σχηματισις, νόθος τύπος, ψευδὴς ἔκφρασις, ὅθεν

Παρατυπωτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. —κῶς. Ὁ νόθως, ἐσφαλμένως, μὴ ὀρθῶς, μὴ κατ' ἀκρίβειαν, ἀτελῶς ἀπεικάζων, ἐκτυπῶν, σχηματίζων, ἀπομιμούμενος, ὁ ψευδῆ καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου τύπου ποιῶν· ὁ μὴ ὀρθῶς ἐκφράζων, παριστῶν.

Παρατυχόν, ἴδε ἐν τῷ, παρατυγχάνω.

* Παράτυρβος, ὁ, ἡ. Βροντὴς, ὁμοιος μὲ τὴν βροντὴν τοῦ κεραυνοῦ, Αἶσχ.

* Παραναίω, (ναίω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξὺ ξηραίνω.

Παραυγάζω (αὐγάζω). Ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους αὐγάζω, φωτίζω, ἀμετβ. καὶ παθητ. λάμπω ἐκ πλαγίου, ἢ φωτίζομαι. «Παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,» Στράβ. ζ'. «Παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς ἕω καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριστεμένου τοῦ φωτός,» λαμβάνει τὸ φῶς, φωτίζεται ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. 2) φαίνω τι ἢ κάμνω νὰ φαίνηται ὀπισθοῦν ὡσάν τι, παρισάνω, Διον. Περιηγ. στίχ. 89. «Παραυγάζουσα κάρηνον κριοῦ,» τρόπον τινὰ παριστάνουσα, παρεμφαίνουσα, φαντάζουσα, φαινομένη μικρὸν ὡς κεφαλὴ κριοῦ.

Παραυδάω, μέλ. ήσω (αὐδάω), ταὐτὸν τῷ, παρηγορέω. Παρηγορῶ, παραινῶ, ἐγκαρδιόνω μὲ τοὺς λόγους, ἐπαινῶ, παραμυθοῦμαι, Ὀδσ. Λ, 488. «Μή σὺ μοι θάνατόν γε παραύδα,» μή μοι τὸν ἐπαινῇς. «Ἀγαποῖς μύθοις, μειλιχίοις ἐπέεσσιν, Ὀδ. Ο, 53. Π, 279. 2) συμβουλεύω τινί, θέλω μὲ λόγους νὰ καταπείσω νὰ πιστεύσῃ τίς τι, ὁμιλῶ τι ἐμπροσθέν τινος διὰ νὰ ἀκούσῃ ἢ πιστεύσῃ τινί τι, «Μή ταῦτα παραύδα,» Ὀδ. Σ, 178.

Παραυλέω, ῶ (αὐλέω). Πλησίον, προσέτι αὐλέω, παίζω τὸν αὐλόν, Πολυδ.

Παραυλίζω, καὶ συνηθ. παραυλίζομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. μετὰ μέσ. ἀορ. (αὐλίζομαι). Πλησίον εἰμί, κεῖμαι πλησίον, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐλῇ διαννκτερεύων μένω παρά τινι, μετὰ δοτ. προσώπ. Ἀθην. β'. «Διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις,» Εὐριπ. Ἰων. 493. «Παραυλίζουσα πέτραις,» ἀντὶ, τὸν αὐλὸν ἔχουσα παρὰ τῇ πέτρᾳ.

Παραύλιον, τό. Ὁ πλησίον τῇ αὐλῇ, ἢ ὁ περὶ τὴν αὐλὴν τόπος, προαύλιον.

Παράυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Πλησίον καὶ ἔμπροσθέν τινος αὐλῶν, ὅθεν κακόφωνος, κακότονος, ἀπρόσδεκτος, ἀσύμφωνος, μὴ ὢν σύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. «Μέλη παράυλα,» Ἀθην. δ'. σελ. 164. τὰ ἀπρόσδ. 2) ὁμοιάζων κατὰ τὸν ἦχον. «Ποὴ πόραυλος,» Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, ἐξισουμένη αὐλῷ. 2) ἐκ τοῦ, αὐλὴ, ὁ ὢν, ὁ κατοικῶν, ὁ μένων παρά τινι, ὁ πλησίον τινὸς κατοικῶν, ἐν γένει, γείτων, Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ, 781. Αἴ. 893.

Παραυξάνω, καὶ παραύξω, μέλ. ήσω (αὐξάνω, ἀμλ.). Αὐξάνω, μεγαλύνω ἢ μεγαλύτερον ποιῶ διὰ πλησιάσεως ἢ προσθήκης τινός. ὅθεν

* Παραύξω, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ συνηθ. παραύξησις, Φίλων.

Παραύξησις, ἡ. Αὔξησις, μεγάλυνσις διὰ προσλήψεως μερῶν.

* Παραυξάω, = παραυξάνω.

Παραύστηρος, ὁ, ἡ (αὐστηρός). Παρὰ πολὺ, ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐστηρός· κατ' ἀδικόν τινα τρόπον λίαν, αὐστηρός, σκληρός, Δικαίαρχ.

Παραυτά, ἐπίῤῥ. ἀντὶ, παρ' αὐτά· ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lob. Φρυν. σελ. 47. καὶ πλησιέστερον παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἢ τὰ γινόμενα, ὡς καὶ τὸ, παραχρῆμα, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τὸ χρῆμα. Εὐθέως, παρευθύς, ἐπάνω εἰς τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸν καιρόν, παραυτικα· παραυθὺς τότε ἐπάνω εἰς τὴν στεγμὴν τῆς πράξεως, εὐθὺς τότε ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, Κοι. λέγομεν πάραυτα, καὶ μετὰ γεν. κατὰ τὴν στεγμὴν τοῦ... (υ-ν)

Παραυτίκα (αὐτίκα), ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, παραυτά, Lob. Φρυν. σελ. 47. μετὰ τοῦ, τό, παρ' Ἡροδ. 1, 19. 7. 137. καὶ Θουκ. ἔτι δὲ ἐσθ' ὅτε μετὰ γεν. (υ-υν)

Παραυτόθεν, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, αὐτόθεν.

* Παραυτόθι, ἐπίρ. = αὐτόθι.

Παραυχενίζω (αὐχενίζω). Κλίνω τὸν αὐχένα πρὸς τὸ πλάγι· ἀποκόπτω αὐτόν, ἢ ἀποδρύπτω τσακίζω. Καθ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ, παρακλίνω, κατὰ δὲ τὸν Φώτ. ταὐτὸν τῷ, ἀναιρῶ.

Παραυχένιος, ὁ, ἡ, ἢ παραυχένιος, ία, ιον (αὐχήν). Ὁ Πλησίον τοῦ αὐχένος, κατ' αὐτὸν κείμενος, ὠν, ἢ κρεμάμενος, Ἀνάλ. γ'. σελ. 206.

Παραφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ παρεσθίω. Παρατρώγειν, βουκαλίζειν, καταστρώγειν. 2) σωπᾶν, περιπαίζειν, Διογ. Λαέρτ.

Παραφάζω, ἴδε παραφάσσω.

Παραφαίνω, μέλ. ανῶ (φαίνω, ἀνῶ.). Πλησίον, ἐγγὺς φαίνω, δεικνύω, ἀφίνω νὰ ἰδῇ τις, ἀφίνω νὰ γίνῃ ὁρατός, Ἡσιόδ. ἔργ. 756. Ἰαμ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 563. β) πλησίον παρευρίσκομαι, ὑπάγω φωτίζω, φέγγω τοί, «Τοῦτο παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι», Πλούταρ. Ἠρακ. 14. Ἀριστοφ. «Παράφηνον», φέγγε πλησίον μου. 2) παθητ. ἐν παρέδῳ, πλησίον, παρών, ἐμπροσθεν ἢ ἀπέναντι φαίνομαι, πλησίον ἢ ἀντικρὺ γίνεσθαι ὁρατός· τρόπ. φαίνομαι, ἔρχομαι, ἐρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ἐνβαίνω εἰς τὸ φανερὸν, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 19. «Ἐξαπίνης παραφαινομένων.

Παραφαίρεσις, ἡ (ἀφαιρέω) Ἡ πλαγία, ἢ κρυφία ἀφαίρεσις, τὸ ἀφαιρεῖν πλαγίως, ἐν μέρει, ἢ κρυφίως.

Παραφάρσεις, ἡ (παράφημι). Παραμυθία, παρηγορία, παραίνεσις, ἡ παυσὶ ἐκ τῆς ὁμιλίας, καὶ ποιητ. ἐκτάσει παραίφασις, Ἰλ. Δ, 793. Ο. 404. β. ἐπαγωγὴ, θέλξις, Ὀδ. Σ, 217. καὶ μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας τῆς ἀπάτης, πλάνης, κέρδος παράβασις, Πινδ. Νεμ. 8, 54. γ) ἀναπαυσις, παρηγορία, ἀνάπαυσις. 2) ἐκ τοῦ ἀφάσσω, τὸ ἐλαφρὸν, εἰς τὸ πλάγι ἐγγίζειν, ἢ ἐλαφρὰ ἢ κρυφία ψηλάφησις. 3) ἐκ τοῦ φάος, παρὰ Χαλκιδίῳ σελ. 336. ἡ ἰδιαιτέρα ἰδιότης τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τις βλέπῃ τὸ εἴδωλον, τὸ πρόσωπόν του ὀπίσω τοῦ κατόπτρου.

Παραφάσσω (ἀφάσσω). Πλησίον, πλαγίως πιάνω, ἐγγίζω ἐλλαφρῶς, ἐπιπολαίως ἢ κρυφίως ἐγγίζω, ψηλαφῶ, χαϊδεύω, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ψηλαφῶ· παραφαύω [μετὰ καθέσεως ὡς τό, ἐπαφάσσω, τὸ εἰσβαλοντα τὴν χεῖρα ἀφάσθαι τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρ' Ἱπποκρ. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀλλοιφάσσω.

* Παραφαῦλον, καὶ ὀρθότερον διϊστάμενος, παρὰ φαῦλον, ὡς τό, παρ' οὐδὲν, μετὰ τοῦ, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, ὡς οὐδὲν νομίζειν.

Παράφαρνα, τά (φρήν). Πᾶν ὅ, τι δέχεται καὶ μαζὶ ἑαυτῆς ἐκ τοῦ εἴσω τῆς ᾠδῆς ἢ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα κατὰ προσὰ ἡνην ἐκτὸς τῆς προικὸς, τὰ ἐξωπροικα. 2) = peculium, Βατλικ.

Παραφέρω, μέλ. παροίσω (φέρω, ἀνμλ.). Παρά τινι φέρω, παραεμίζω, πλησίον, παρὼν, ἐμπροσθεν πρός τινα φέρω. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. α. γ. 6. «Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν δηρίαν. Περιφέρω, φέρω ὀλόγυρα, ὁ αὐτ. αὐτόθι β'. β'. 4. «Καὶ ὁ μάγειρος εἰσιὼν αὐτὸν οὐδὲν τι δεῖσθαι ὁρᾶν, ᾤχετο παραφέρων, πρὶν λαβεῖν ἕτερον, τὸ ἑφθὸν ὀλόγυρα ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον ὁμοτράπεζον. ἐντεῦθεν ἐπὶ φαγητῶν, φέρω εἰς τὴν τράπεζαν, βάλλω ἐμπροσθεν τῶν τρωγόντων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1220. Ξεν. ὁρα Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 583. ὡσαύτως καὶ παθητ. φέρεσθαι φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, παρατίθεσθαι, Ἡρόδ. 1, 133. ὅθεν, παραφερόμενα, τά· τὰ φαγητὰ, τὰ ἐποῖα φέρονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν, Πλατ. πολιτ. «Ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται· ἐπὶ δὲ συγγραμματέϊς τινες, ἀντὶ τοῦ, φέρομαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον, παραφέρομαι ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. «Λόγους παραφέρειν, προβάλλειν, ἀναφέρειν, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 981. Ἑρμ. Σοφ. Ο. Ε. 1671. β) τροπ. ἀναφέρω ὡς αἰτίαν, Ἡρ. 9, 26. 2) πλαγίως ἀποτρέπω, ἀποστρέφω, π. χ. τὴν ὄψιν τινός, ἢ γουν τὸ πρόσωπον ἀπό τινος, Ξεν. 3) παρεκτρέπω, παρασύρω, φέρω ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ἐνεκλίνειν τροπ. πλανῶ, ἀπατῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 24. «Ἡ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ, παραπυρθῇ, παρεκτραπῇ. «Δευρὶ τὴν χεῖρα παρένεγκαι», Δημοσθ. ἀπό τοῦ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο τὴν ὄψιν φέρον, ἀπό τὸ ἐκεῖσε δηλ. εἰς τὸ ἀριστερὸν, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς καὶ τό, προτείνω. «Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμὸν, λοξῶς ἢ πλαγίως βλέπειν, ὅ ἐστι, βλέπειν ὡς ὁ παράφορος. καὶ ἀντεῦθεν, κάμνω τινὰ παράφορα, ὅθεν παθ. γίνεσθαι παράφορος· καὶ, «παρενεχθεὶς συνουσίαις. τοῦ, γνώμης, ἀντὶ παράφορος, μωραινθείς, Ἰππ. Κωακ. 27. ἐρῳδ. παράφορος. 4) ἀπό τοῦ πλαγίου μέρους, ἀπό τῆς πλευρᾶς παρατρέχων ἀποσπάω, ἁρπάζω, καθὼς π. χ. ὁ βίαιος ποταμὸς [διερχόμενος ἁρπάζει, καὶ σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ περιξ τῆς γῆς τοῦ χείλους αὐτοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι συναπαντήσῃ. «Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἅπαντα παραφέροντος, Πλούταρχ. Ἡρόδοτ. «Ἐπισκηθήσαντες ὅμα τοῖς ἵπποις διανήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο, ἐπῆλθον νύκτα εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τοὺς ἵππους, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι νὰ κολυμβοῦσι, καὶ ἀφ' οὗ παρέσυρεν αὐτοὺς ὁ ποταμὸς (τοὺς ἔπηρε τὸ ῥεῦμα) μεθ' ἑαυτοῦ, ἐχάθησαν, ἐπνίγησαν. 5) καθόλου, εἰς τὸ πλάγιον φέρω· ἀποστρέφω· περιστρέφω, παραστρέφω· ἀναποδογυρίζω μεταβάλλω. 6) παρατρέχω τι, παραβλέπω, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς αὐτό, ἀμελῶ, καταφρονῶ, π. χ· «Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν», δὲν ἐπρόσεξεν εἰς ὅ,τι ἐρρέθη, Πλουτ. στὴν ὥραν παρ.», ἀφίνω τὸν καιρὸν νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ. 7) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω τινά, Πλουτ. καὶ Ἀριστοτ. «Πάντας βασιλέας παρενεγκών. Παραφέρομαι, παθητ. φέρομαι ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινός· ἀφίνω νὰ μὲ φέρωσιν ἀπ' ἐμπροσθεν τινος· ὅθεν διαβαίνω πέριξ ἢ ἐπέκεινα· καὶ τροπικ. παρέρχομαι, περνῶ, ἐπὶ πράγματος προσωρινοῦ τὸ ἐποῖον δὲν διαρκεῖ πολὺν καιρὸν, π. χ. ἐπὶ κινδύνου, ὅτι δὲ, ἐνβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, σφάλλομαι, πλανῶμαι, παρεκτρέπομαι. — Τὸ ἐνεργ. καὶ ἐμτὲβ. σημασ. α) ὡς τὸ παθητ. διαβαίνων, περνῶν, παρέρχομαι, ἐπὶ καιροῦ. β) μεταβάλλομαι, ἀλλάττομαι, Κοιν. Διηγ. 46. «Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Δίους ἐκληθη», ἐφ' οὗ μεταβληθη, ἐλλάχθη, τὸ ὄνομα, κ.τ.λ. γ) «Ἡμέρων ὀλίγων παρενεγκουσῶν», Θουκυδ. ε. 20. καὶ «Ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας, αὐτόθι 26. ὀλίγας ἡμέρας ἐπάνω ἢ κάτω· πρβ. διαφέρω, 2.

Παραφεύγω, μέλ. -εύξομαι καὶ -ξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Πλησίον καὶ ἐμπροσθεν τινος φεύγω, μετὰ ἐσοτ. (Ἐπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. παραφυγέειν, Ὀδ. Μ, 99.)

Παραφηλόω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. παρεφηλεύμεθα, ἀντὶ τοῦ, παράγω, ἀπατῶ, ταὐτὸν τῷ, φηλόω.

Παράφημι, μέλ. -φήσω (φημί, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, παραμυθοῦμαι. Παραινῶ, παρακινῶ, συμβουλεύω, μετὰ δοτ. προσπ. Ἰλ. Α, 577. «Μητρὶ παράφημι», κατὰ δὲ μέσ. διάσ. καὶ μετὰ αἰτ. προσώπ. παραπείθω, παραινῶ· δυνατῶ, παραλογίζομαι πιθανότητι λόγων. «Μισητὴρας παφάσθαι», Ὀδ. Π, 287. Τ, 6. ὑμν. Δημ. 357. καὶ, «Ἐπέεσσι παρφάμενος», ἢ παρισφάμενος», Ἰλ. Μ, 289. Ω, 771. Ὀδ. Β, 189. Ἡσ. Θ. 90. συνήθ. μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας παραλογισμοῦ, ὅταν δηλ. ἀγωνίζεταί τις μὲ δολίους λόγους νὰ καταπείσῃ τὸν ἄλλον εἴς τι, ἆρα ἀπατῶ, πλανῶ, Boeckh expl. Pind. Ol. 7. 54. «Ἆρα διτὴν ἔχει δύναμιν τοῦτο τὸ ῥῆμα, καὶ σημαίνει ἤτοι ἁπλῶς τὴν πειθὼ ἐκ παραινέσεως, ἢ τό, παράγειν λόγους καὶ παραλογίζεσθαι, ἤτοι ἀγωνίζομαι μὲ λόγους μαλακοὺς νὰ καταπείσω τινὰ εἴς τι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, «Περφάμενοι», παρὰ Πινδ. Ὀλ. ζ'. 120, διὰ τοῦ, παραβῆναι ἅπαντα, ἐν Σχολ. διὰ τοῦ, πεῖσαι. ἐπεὶ τοῦ, πεῖσαι δὲ προσοιητικὸς λέγω.

Παραφθαδόν, ἐπίρ. Προφθαστά· ἢ προφθαστικά, Ὀππ. ἐκ τοῦ

Παραφθάνω, μέλ. -φθήσω καὶ -φθήσομαι, ἀόρ. ἀ. παρέφθασα, καὶ β'. παρέφθην, ἀπαρμφ. -φθῆναι, παρακμ. παρέφθακα (φθάνω, ἀνμλ.). Προφθάνω, προτίθερα ἀπό ἄλλον ὁρμῶμαι, καταλαβάνω, φθάνω τινά, τόν περνῶ, κατὰ ἐνεργ. καὶ μέσ. διάθεσ. μετὰ αἰτιατ. προσώπ. Ἰλ. Χ, 197. «τινὰ ποσί, τάχεσι», Ἰλ. Ψ, 515. καὶ Κ, 376. «παραφθάσῃσι πόδεσσιν» (ὁ Σχολ.), παρέρχομαι, φθάνω τῇ ταχυτῆτι τῶν ποδῶν, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ζ'. ε. 15. «Ἕως παρέφθασεν ἑαυτὸν γειτονίαν, πρὶν σχολάσαιεν, κατέλαβεν ἐπιφθασεν. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ τὸν β'. ἀόρ. τῆς Ἐνεστ. παραφθάῃσιν, μετοχ. παραφθάς, καὶ μετοχ. τοῦ μέσου, παραφθάμενος ἀντὶ, προφθάς, προφθάμενος, Ἰλ. Χ, 197. καὶ Ψ, 515. «—οὔτε τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον», καὶ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα δὲν ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ κατόπιν ἢ νὰ ἐξαπεράσῃ τὸν Μ. Ἐν Ἰλ. Χ, 197. ἄλλοι «Παρωτάσῃ» ἀντιγιώτκουσι. (ἀνω, Ἐπ, --, Ἀττ. υ-)

Παραφθέγγομαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι), μέσ. ἀποθ. Φαλερὸν τόνον λέγω, δίδω ἐν τῇ μουσικῇ, σφαλερὰ, κακῶς ψάλλω ἢ κακῶς ὁμιλῶ, μὴ συμφώνως τῇ ἐρωτήσει ἀποκρίνομαι, πταίσμα, σφάλμα, λάθος ποιῶ ἐν τῷ ψάλλειν ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν, παραφωνῶ, παρὰ τὸν ῥυθμὸν ἤτοι ἔξω τοῦ ὀρθοῦ φθέγγομαι, ἀπροσδιόνυσα λέγω, Πλάτ. «Οὐκ αὖ, ἔφη, παύσῃ παραφθεγγόμενος. 2) ὁμιλῶ, λέγω, πλησίον, προσέτι ἢ ἐν τῷ μεταξὺ, ὁμιλῶ μεταξὺ ὁμιλίας τινός, Ἰσαῖος 210. «Εὖδυς οὖν τοῦτο παραφθέγγεται. 3) ἐν τῷ μεταξὺ, ἢ ἁπλῶς ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἐκφωνῶ, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, Πολυβ. κή. 15. ἔτι δὲ, ὑπὲρ τὸ δέον ὁμιλῶ, καὶ προσλαλῶ, προσομιλῶ.

* Παραφθεγκτήριος, ὁ, ἡ (παραφθέγγομαι). Ἀνήκων εἰς προστηγτὴν, προσλαλιὰν, ἐντευξιν, Πολυδ.

Παράφθεγμα, τό (παραφθέγγομαι). Ὁ φανὸς φθόγγος, τόνος ἐν τῇ μουσικῇ, παραφωνημα, ἢ ψευδὴς ὁμιλία, λόγος, μωρὰ ἀποκρισις, πταίσμα σφάλμα ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ ψάλλειν. 2) τό ὁμιλημένον ἐν παρόδῳ, παρέργως, ἢ ἐν παρόδῳ, ἐκ τοῦ προχείρου ὁμιλία.

Παραφθείρω, μέλ. ερῶ (φθείρω). Ἐκπολλαίως, ἐλίγου τι φθείρω, νοθεύω, Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 426, ὅθεν

Παραφθορά, ἡ. Ὀλίγη, ἤτοι ἐλαφρὰ, μερικὴ φθορὰ, διαφθορὰ, ἢ νόθευσις.

Παραφίημι, μέλ. -φήσω (ἵημι). Πλησίον, ἐμπροσθεν ἀφίνω, ἀφίνω νὰ παράσῃ, ἢ πλησίον ἀπαλλάσσω, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ἡ. «Τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ἀποφημάτων παραφείσθω, οὐ γὰρ εἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως», ὡς λείψαντα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὰς παραιτησῶσιν, ἃς τὰ ἀφήσωμαι κατὰ τὸ παρόν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρα ἴσημι.)

Παραφίμωσις, ἡ (φιμόω). Πάθος τι περὶ τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός, ὁπότε ἡ ἀκροποσθία δὲν δύναται νὰ σκεπάσῃ τὴν βάλανον, Γαλην. »Παραφίμωσις ἐστιν, ἀποστρέντος τοῦ περὶ βάλανον νεύρου, ὡς μηκέτι ἐπισύρας τὴν ἀποθὴν δύνασθαι. Εὑρίσκεται καὶ, περιφίμωσις, γραμμένον, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Παραφλόγισμα, τό (φλογίζω). Ὅ,τι ἀπέρασεν ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ἀχαΐος παρ' Ἀθην. σελ. 368. κελεῖ πληθυντ. »Παραφλογίσμαται, κάθε λογῆς λαλίμπρα καὶ ὀρεκτικὰ ὀπτὰ φαγητά, ψητά.

Παραφορά, ἡ (παραφέρω). Ἠλογισμός, ἠδιανοίας παραφοράν, ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη· ἔστι δὲ καὶ τὸ βάδισμα τοῦ μεθυσμένου.

Παραφοράω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, παραφέρω, Πλάτ. Ἡρόδοτ.

Παράφορος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. παραφορώτερος (παραφέρω). Ὅστις παραφέρεται, ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου ἀποσπασθείς, παρεκκλίνας, ἀφαρπασθείς, ὁ παραφερόμενος, μετὰ γεν. Πλάτ. Σοφ. 15. β) πταίων σφάλλων ἢ σφαλλόμενος. »Γλῶσσα παράφορος«, Πλεύταρ. ἡ πταίουσα, σφάλλουσα, καθὼς π. χ. ἑκάστη ἡ τοῦ πυροιτοῦ καὶ μεθύσου, ἤτις σφάλλει, σκοντούβει ἐν τῷ ὁμιλεῖν· αὐτοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, »Παράφορον βαδίζειν, ὁπότε ὑπὸ τῆς μέθης δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ αὐτούς. Ἱκε. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 630. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ βαίνων συρόμενος, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα. γ) μεταφορ. παράφορων, μανικός, παράκοπος, ὁ σεσηλευμένον τὸν νοῦν ἔχων. »Παράφορον βλέπειν, ταὐτὸν τῷ, παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, στραβοβλέπειν, μὲ γουρλωμένα ὄμματα βλέπειν· ὁ βλέπων εἰς τρελός, παράφορων, μανωμένος μὲ λοξὰ γουρλωτὰ ἢ στραβὰ ὄμματα. 2) ἐνεργ. φέρων τινὰ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου, παράμερος, ἀποπλανητικός. β) τροπικ. ὁ συγχίζων, ταράττων· προξενῶν παραφροσύνην. »Παράφορος καὶ ταραχτικός« (Πλούταρχ.), ὁ παραφροσύνην προξενῶν, συγχίζων, ταράττων, καὶ παρ' Ἱπποκ. μετὰ τοῦ, »τῆς γνώμης«, ὧδε.

Παραφορότης, ητος, ἡ, παρὰ Πλάτ. »Σώματος παραφορότητα«, ἀδεξιότης τοῦ σώματος ἐξ αἰτίας της περιττότητος, ἢ τοῦ πλέον, ἢ τινὸς τῶν ἀριθμῶν τῶν μελῶν, π. χ. ὅταν ἔχῃ τις ἓξ δακτύλους ἀντὶ πέντε· κἄθε κακὸν σχῆμα τοῦ σώματος, ὅρα παράφορος, 1, β. ἐν γένει, βάδισμα κλωνούμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Παραφορτίζομαι (φορτίζω), μέσ. ἀόρ. 2. Πληθύνω ἢ προσθέτω φορτόνι, φόρτον ἐπὶ τῷ φόρτῳ προστίθημι, ὑπὲρ τὸ δέον φορτίζομαι, συνφορτόνω· ὁμοῦ πέρνω μέσα, Πολυδ. β'. 139. ἔτι δὲ καὶ τροπ. προσθέτω, Πλουτάρχ. ἀγωγ. 11. »Τῷ λόγῳ παραφορτίζεσθαι«.

Παράφραγμα, τό (παραφράσσω). Περίφραγμα, ὁ περιφραγμένος, περικεκλεισμένος τόπος διά τινος πλησίον ἢ ἐμπροσθεν κειμένου φραγμοῦ ἢ τείχους κ. τ. τ. 2) ὀχύρωμα, χάραξ, χαράκωμα, παλλισάτιον, Palissade, Θουκυδ. δ'. 115 »Ξύλινα παραφράγματα«, τὰ μέσα παλουκίων πολεμικὰ περιφράγματα.

Παραφράζω, μέλ. άσω (φράζω, ἀνομλ.). Πλησίον τινὶ φράζω, ὁμιλῶ. 2) ἐπαναλαμβάνω λόγου τινός, ἐκτείνω ἢ σαφέστερον ποιῶ αὐτὸν παραστέρως περιγράφω, παραλλάττω τὴν φράσιν ἐπὶ τὸ εὐληπτότερον, Πλούταρχ. εἰς Ὅμηρ. (ἴδε 3) περιγράφω. 4) μεταφράζω, ἑρμηνεύω. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τ. 3, 158. περὶ παραγράφω.

Παραφρακτικός, ἡ, όν, = ἀφρακτικός, Λεύκιος.

Παράφρασις, ἡ (παραφράζω). Ἡ ἐπαναλῆψις φράσεως, λόγου τινός, καὶ σαφεστέρα αὐτοῦ ἐκφρασις, ἡ περιγραφή· σαφήνεια ἢ ἐξήγησις πλέον ἐκτεταμένη παρὰ τὸ κείμενον συγγράμματός τινος.

*Παραφράσσω, ὅρα παραφράττω.

Παραφραστής, οῦ, ὁ (παραφράζω, 2, 3). Ὅστις παραφράζει, ἤτοι ἐπαναλαμβάνει λόγον ἢ φράσιν τινά, ἐξηγητ. ἄλλου τινὸς καὶ σαφεστέρως περιγράφει, ἑρμηνεύει καὶ ἐκφράζει αὐτόν.

Παραφράττω, Ἀττ' ἀντὶ παραφράσσω, Μλ. άζω (φράσσω). Ἐμφράττω, ἐγκλείω, ἀσφαλίζω, περισφαλῶ διά τινος πλησίον ἢ ἐμπροσθεν κειμένου φραγμοῦ, τειχίσματος, χαρακώματος, χάρακος, κ. τ. τ. κλείω, ἀσφαλίζω ἢ τείχιζω καὶ χαρακόνω τόπον τινὰ πρὸς ἀπωθέντευσίν μου, Ἡρωδιαν. καθόλου, περικλείω.

Παραφρίζω, Μλ. ἴσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω πλησίον, ἢ κατὰ τὸ πλάγιον, ἐξαιρ. τοῦ στόματος »Χαλινοῖς παραφρίζειαι, λέγει ὁ Νίκανδρος περὶ τοῦ κάπρου, ὁ ἀφρὸς κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς γνάθου αὐτοῦ, ῥίπτει δηλαδὴ τὸν ἀφρὸν πρὸς τὸ πλάγιον μέρος τῆς γνάθου αὐτοῦ.

Παραφρονέω, ῶ (παράφρων). Ἔξω τῆς φρονήσεως γίνομαι, ἐξίσταμαι τοῦ νοός, μωρός, μανικός, τρελὸς γίνομαι, τρελαίνομαι, σεσηλευμένον τὸν νοῦν ἔχω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, ἢ χάνω τὸν νοῦν μου, Ἡρόδ. 3, 34, 35. καὶ ἀλλαχοῦ· Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ς'. 6. »Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίνεσθαι, κινδυνεύσαι δ' ἂν καὶ παραφρονῆσαι τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν.« 2) Ἐκ τοῦ φρονέω, ὡς τὸ παρανοέω καὶ παρακούω, δὲν καταλαμβάνω, ἢ ἀκούω καλῶς, ὀρθῶς, μετάγεν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807. »Παραφρονῶ λόγου,« δὲν καταλαμβάνω, δὲν ἀκούω καλῶς τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν σου· ὧδε.

Παραφρόνησις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη, Σχόλ. Σοφοκλ.

Παραφροσύνη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ τῇ Ν. Δ.

Παράφρουρος, ὁ, ἡ = παράφρων. Μανικός, τρελός, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 601.

Παραφροσύνη, ἡ (παράφρων). Ἡ κατάστασις τῆς παρεκτρεπίσης ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου, ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἢ ἀπὸ τοῦ νοός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πλάνη, μωρία, μανία, τρέλα, ἄνοια, σάλευσις τοῦ νοός, παρακοπή, Πλατ. Σοφ. 15.

Παραφρουρέω, ῶ, Μ. ήσω (φρουρέω). Παρὼν, προστάτης, πλησίον τινός, φρουρέω, διανυκτερεύων φυλάττω, παραφυλάττω.

Παραφρυκτωρεύομαι, μέσ. Ἀποθ. καὶ, παραφρυκτωρέω, ῶ (φρυκτωρέω). Παρὰ Λυσίᾳ καὶ Δεινάρχῳ, σημαίνει τι ἄδικα τῷ ἐχθρῷ εἰς προδοσίαν, ἢ τὰ σημεῖα διὰ τῶν φρυκτωρῶν προείδω.

Παράφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ψευδὴς ἐφευσμένος, ἀπατημένος, πεπλανημένος, σφαλλόμενος. »Μάντις παράφρων«, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 472. 2) Ἑκτραπεὶς τοῦ νοός καὶ τῆς ἀληθείας, ὥστε ἔχασε τὸν νοῦν του, παράκοπος, σεσηλευμένον τὸν νοῦν του ἔχων, μωρός, τρελός, μανιακός, ὁ ἔξω ἑαυτοῦ.

Παραφυάς, άδος, ἡ (φύω). Βλαστὸς πλησίον τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου φυόμενος, βλαστάρι, παραβλάστημα, κωλοῤῥιζον, Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ ἔκγονος, Ἀριστοτ. Νικομ. η'. 5. 8. (Παρὰ Νικ. λείψ. 12. ἀναγνωστέον σὺν Διοδ. παραφυιάς, πρβλ. δεκάφυιος).

Παραφυισμός, ὁ (φῦσις). Ὁ διὰ τοῦ φύσκου καλλωπισμὸς τοῦ προσώπου, κοκκίνισμα, φυσαλίδωμα, Ἠλιόδ. σλ. 232.

*Παραφυκτός, ὁ, ἡ. Ὀρ. παρφυκτός.

Παραφυλακή, ἡ (φυλακή). Ταὐτὸν τῷ, φυλακή, παρατήρησις, ἀγρυπνίες καὶ δυνατὴ προσοχή· πλησίον, Ἱππ. β) προφύλαξις· προφυλακτικόν· γ) παρὰ Πολυβ. στρατιωτικὴ φυλακή, φρουρά, Garnison.

*Παραφυλακτέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ παραφυλάσσω. Πρέπει νὰ παραφυλάξῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 1637.

Παραφυλακτικός, ἡ, όν (παραφυλακή). Εἰς παραφυλακὴν χρήσιμος, ἄξιος, ἐπιτήδειος, Ἀρτεμιδ. γ'. 58.

Παραφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅστις παραφυλάττει, Γλωσσ. Στεφ.

Παραφυλάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω, Μλ. ξω (φυλάσσω). Διαννυκτερεύω, ἤτοι ἀγρυπνῶν φυλάσσω, μετὰ προσοχῆς παρατηρῶ, βλέπω τί κάμνει ἄλλος τις, ἱστάμενος πλησίον του, Ξεν. Ἀπ. δ'. 4. »Παραφυλαττουσιν ἀλλήλους ἐάν τι βραδιουργήσωσι.« Παρ' Ἡρωδιαν. ταὐτὸν τῷ, παρατηρῶ· »Παραφυλάττειν ἑαυτόν,« ἀντὶ τοῦ, προσέχειν κατά τινος.

Παραφυλλίς, ίδος, ἡ (φύλλον). Κλωνὸς μικρὸς ἀπὸ τινος δένδρου, βλασταράκι, = παρφυάς· κυρίως δὲ, τὸ τοῖς κλήμασι τῆς ἀμπέλου ἐπιβλαβές, βλαστικὸν αὐτῶν παραβλάστημα. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸν κλωνὸν τῆς σταφυλῆς, ἤτοι μέρος αὐτῆς.

Παραφυσάω, ῶ Μ. ήτω (φυσάω). Φυσιόω, Ν. Δ. καὶ, παραφυσσάω, Λίσωπ. μῦθ. »Γαληνοὺς ἐστόπασ' οἱ χαιρέκακοι παραφυσσώτας,« διεγείρουσιν, ἐξάπτουσιν εἰς ὀργήν.

Παράφυσις, ἡ (φύω) = παραφυάς· καὶ ἡ παρὰ φύσιν αὔξησις, βλάστησις ἐπί τι σῶμα.

Παραφυτεύσις, ἡ. Τὸ πλησίον τινὸς φυτεύειν. Γεωπον. ἐν τοῦ.

Παραφυτεύω, (φυτεύω). Πλησίον τινός, ἢ πλησίον ἄλληλους φυτεύω.

Παράφυτος, ὁ, ἡ. Πλησίου τινὸς ἢ ἐπί τι βλαστημένος, αὐξημένος, ἐκ Θεοφράστου αἰτ. Φ, 3, 15. ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνομλ.). Πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἢ ἐπί τι κάμνω, ἀφίνω νὰ γεννήσῃ, ἢ παράξῃ, κυρ. νὰ αὐξήσῃ, φυτρώσῃ, βλαστήσῃ, ἐκβάλῃ παραφυάδας. Κατὰ δὲ μέσ. διάθ., καὶ κατὰ τὸν β'. παρακ. (παραπέφυκα) καὶ β'. ἀόρ. (παρέφυν), ἀμετβτ. πλησίον, ἐπί τι, εἰς τὸ πλάγιόν τινος συσίσταμαι, παράγομαι, αὔξανομαι, ἐκβάλλω παραφυάδας φυτρώνω· »παραφυόμενος«, περιττὸς τὸν ἀριθμόν, πλέον ἢ συνήθης ἀριθμός, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος. »Δάκτυλοι, οὓς ὄντες ἐκφυόμενοι, ὁπόταν ὀηλ. εἰς τὸν κυρίως ἀκτύλον ἢ ὀάσσονα φυτρώσῃ καὶ ἄλλος ἐνίοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος, καθὼς, π. χ. ἀντὶ διὰ πέντε, ἓξ γίνονται πολλάκις δάκτυλοι· καθόλου, παρὰ φύσιν φυτρωμένοι, (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. φύω).

Παραφωνέω, ῶ ήσω (φωνέω). Ἠρέμα λέγω τι πρός τινα πλησίον, ἢ παρὼν λέγω, φωνῶ, τόσον ἀφίημι, ἢ ἀπ' ἀγάλι, σιγανὰ ὁμιλῶ, Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἔξω τοῦ ῥυθμοῦ φωνέω, φωνὴν ἀφίημι, παραφωνίζω· ἢ ἐκφωνῶ εὐφημίας.

Παραφωνή, ἡ (φωνή). Ἠχώ, ἀπεικόνισμα, ἀπήχημα τῆς φωνῆς, τρόπον τινὰ εἰκὼν φωνῆς ἢ τόνου, σχηματισθεῖσα διὰ φωνῆς ἢ ἤχου ἐν τῷ ὕδατι, Ἐπίκ. παρὰ Περφυρ. ὑπερ τῆς τοῦ Πτολεμ. ἁρμ. σελ. 216. »Ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνῆς παραγινομένης ἐπὶ τῶν τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίων,« ἢ παρομοία ἐκφρασις τῆς φωνῆς, τὸ ἀπήχημα τῆς φωνῆς.

Παραφώνησις, ἡ (παραφωνέω). Τὸ παραφωνεῖν, πλησίον τινὸς λέγειν· ἢ πλησίον τινὸς φώνησις, ἢ ἐπιφώνησις.

Παραφωνία, ἡ. Ἡ ἔξω τοῦ ῥυθμοῦ φωνή, δυσφωνία, κακοφωνία, ἐκ τοῦ, παράφωνος, ὅπερ ἐκφέρεται μετὰ τοῦ, φθόγγος, παρὰ Δογγίν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

κή.1.2) Ὁ δευτεραῖος, ἤτοι ὑπ' ἄλλον τινές μεγαλήτερον ἐξαρτώμενος ψδίγγος, ἢ ἡ συνηχοῦσα φωνὴ καθὼς διὰ πασῶν, (περὶ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ μουσικῇ ὁρ. Boeckh. comm. de metr. Pind. p. 254).

*Παράφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ). Πλησίον ἠχῶν, συνηχῶν. 2) Κακόφωνος, κακόηχος.

Παραφώτισμα, τό (φώτισμα). Ἐκκλ. Συγγρ. ταὐτὸν τῷ, παραβάπτισμα.

Παραφωτισμός, ὁ (φωτισμός), Ψευδὴς, νόθος φωτισμός, ψευδὲς φῶς, λυκαυγὲς φῶς, Σερέβ. γ'. ὅπου τὰ Χειρόγραφα περιφωτισμός, ἐχουσι.

Παραχάζομαι, (χάζομαι), μᾶλ. Ἀποδ. Παραμερίζω, κάμνω τόπον, παραμερῶν, ταὐτὸν τῷ, παραχωρῶ, Ἡσύχ.

Παραχάλασμα, τό· ὅπερ τὸ Ὑποκορ. παραχελασμάτιον τό (παρὰ παραχαλάω). Τὸ ξεστενισμένον, τὸ ὑφεμένον, κεχαυνωμένον, ἡ χαύνωσις, Μαθημ. παλ. σελ. 268.

Παραχαλάω, ῶ Μ. ἀσω (χαλάω). Ἀφίνω τινὰ πλησίον καὶ διὰ μέσου, ἢ ἐμπροσθεν· ἐπὶ δὲ πλοίου, παραχαλᾷ, πέρνει νερόν, Ἀρστ. Ἱππ. 436. β) ξεστενόνω, ἀχαμνίζω, ὑφίημι, χαυνόω, ἀφίνω ὀλίγον τι, ἐπὶ χαλινοῦ καὶ τόξου· εἶναι δὲ, τροπ. καὶ ἐπὶ τόνου, δυσνόμως, ζυλον, ἀγώνος, σμυρύνω, ὀλιγοστεύω αὐτά.

Παραχαλκεύω, (χαλκεύω). Ἐπί τι, ἢ εἰς τὸ πλάγι, πλησίον χαλκεύω.

Παρεχάραγμα, τό. Ψευδὲς, νόθον, χάραγμα, τύπος, ἢ κίβδηλον, νόμισμα (κεβλίτικον ἄστρον), Κλήμ. Ἀλεξ.

Παρεχαράκτης, ου, ὁ. Ὁ παραχαράττων νομίσματα, ὁ ψευδῆ νομίσματα (καλπικὰ ἀσπρα) κόπτων, Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 576. κακέλλου, νοθευτής, διαστροφεύς, τῶν αὐτῶν, παρὰ τό

Παρεχαράσσω, καὶ Ἀττ, ἀττω. Μ. ξω (χαράσσω). Ψευδῆ νύσα, κίβδηλα νομίσματα, ἢ τύπους χαράττω, κόπτω, παρεκόπτω, παραστηρίζω, παρατυπόω, κόπτω, κάμνω καλπικὰ ἄστρα· καθόλου, κιβδηλεύω, νοθεύω, διαστρέφω, ψευδίζω τι, χαλκεύω, διαστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀχ. «Παρεχαραγμένα νομίσματα, κίβδηλα, καλπικά.

Παρεχειμάζω, ἀσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς τινα τόπον· μένω τὸν χειμῶνα παρά τινι, ξεχειμωνίζω, Πολυβ. ὅπου

Παραχειμερσία, ἡ. Τὸ μένειν, περνᾶν τὸν χειμῶνα εἰς τινα τόπον, ξεχειμωνίστρια, Πολυβ.

Παρεχέω, Μλ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω, ἢ πρόσθεν, πλησίον ἢ ἐμπροσθεν χύνω νερὸν ἢ σωρεύω χῶμα, Ἡρόδ. 185.

Παραχλίσιος, Μλ. ωτέρα (χλισίος). Ὀλίγον τι χλοερὸς, ξεστόχλοος. 2) Πλησιόχλοος εἴς τι π. χ. εἰς τὸ πῦρ θερμαίνω, διά τινος σώματος ἐπιπροσυμένου θερμαίνω, (τὸ Ἴσον ἐστὶ θίγχανος, ὁρ. χλιαίνω).

*Παραχναύω, (χναύω). Πλησίον τινὸς ῥοκανίζω· κρυφίως ἀπὸ λιξυριὰν πέρνω καὶ τριγώνω τι, ἀπό τινος, γεν. πράγμ., τῶν πυρῶν, Αἰλ. Ἱλ. Γ, 1, 47.

Παραχορδίζω, (χορδὴ). Πλησίον τῆς ὀρθῆς, τῆς καθ' αὐτὸ χορδῆς πλέκω, ἐπὶ λαιδάνου αὐτήν· ὅθεν, ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου, ψευδῆ τινα χορδὴν πλέκω, κράτω καὶ ποιῶ διὰ τούτου σχοινίζω· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παραφθέγγομαι, ποιῶ τι παρὰ μέλος, παρὰ ῥυθμὸν, καὶ συνήθ πρὸς ἕπος λέγω, κάμνω σφάλμα· ἁμαρτάνω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 295. ἐν γένει, παραπαίω τι, λανθάνω, σφάλλω, ἀπατῶμαι, λέγω ἢ πράττω τι, ἀντ' ἄλλου. Ὁ Σουϊδ. ἔχει κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τό, παρέχορδος, καὶ παρακεχόρδηκας, ἴτως ἀντὶ, παρακεχορδίκας, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, παραμαρτάνειν, ἑρμηνεύει· ὁ τύπος παρακορδέω ἔστιν ἄμφ.)

*Παράχορδος, ὁ, ἡ (χορδὴ). Ὁ πλάγιον πλησίον τῆς καθ' αὐτὸ χορδῆς, ἄρα τὴν μὴ ὀρθὴν, ἀλλὰ τὴν ψευδῆ· ὁ παραπλαγιος· καθόλου, πλαγιάμενος, ἐπακτώμενος· ἀσφαλὴς, σφαλερός.

Παραχορεύω, (χορεύω). Πλησίον χορεύω, ἢ ὀρχοῦμαι πλησίον τοῦ χοροῦ, Εὐριπ. Ἰων. 463.

Παραχορηγέω, ῶ. Καθὼ χορηγέω, δίδω, ἐξοδεύω τι ἀκόμη περισσότερον, σιμὰ εἰς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐδίδεν ἡ κάσσα τῆς πολιτείας· διὰ τὴν σύστασιν τῶν χορῶν, προσθέτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἰδίων μου· ὑπὲρ τὸ δέον χορηγῶ, παρέχω· ὅθεν

Παραχορήτημα, τό. Τὸ παρὰ χρησιζόμενον πρὸς τῷ συνήθει, καθολικῷ χορῷ καὶ δευτερεῖον, ὅστις τελειόνει τὸ ἄσματος, ἀνεχώρει πάλιν καὶ δὲν ἤρχετο, ἐπερχόμενόν τι πλεῖον, κατὰ Πελυβ. β'. 110. ἐὰν τις τέταρτος ὑποκριτὴς (διότι συνήθως τρεῖς ἦσαν) ἄπαξ παρεχρησίζεται ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ λέγηται, καὶ μετὰ ταῦτα δὲν φαίνεσθαι πλέον (εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παρεκρίθη), ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 114. τὰ παιδία τοῦ Τρυγαίου, καὶ ἐν Βατρ. χ' χορὸς τῶν βατράχων, ὅπου τὰ Σχόλ. αὐτὶ τούτου παραχωρήματα, ἔχουσιν, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. τό, παραχωρημάτων, ὅτι τοῦ, ἐνβολίου, πρωτεύοντος· ὁ δὲ Πολυδ. παρατηρεῖ, ὅτι ἀ. ἐ. ὁπότε αὐτὶ τεττάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν Ὠδῇ· πρβλ. Αἰσχ. Εὐμ. 1018. τὰ δὲ ἄλλα, ἢ λέξεις παρεχρήμα, οἱ κέχρηται ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔστιν ἴσως ἁμίλλων.

*Παραχραίω, (χραίνω). Πλησίον ἀδικοῦσιν, σμήχω· μολύνω, μιαίνω, μουδιάζω.

Παραχράομαι, ὦμαι Μλ. ήσομαι (χράομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποδ. Κακομεταχειρίζομαι, μεταχειρίζομαί τι εὐχῆ ὁρᾶς, κακῶς· κακομεταχειρίζομαί τινα, ἀλλέως ἢ ἔπρεπεν, ἤτοι κακῶς. ἀλαζόνας φέρομαι πρός τινα, εἰς τινα, Ἡρόδ. 5, 92, 1. «Αὐτοὶ ἔπειρε ἐόντες τυράννων παραχρᾶσθε εἰς τοὺς συμμάχους» ὅθεν α) παρὰ ὀλίγον, μόνον ἐπιπολαίως μεταχειρίζομαι, ὡς πάρεργον μεταχειρίζομαι, διότι ἔκαμνο τὸ πρᾶγμα παρὰ ἀγαμνόν, ἄρα, ὀλίγον πειθόμενοι τε, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 4, 159. καὶ 2, 141. «Τὸν δ' ἀλογίστως παραχρησάμενον τῶν μαγίνων Δίγυπτίων· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 108.» Πρῆγμα, τὸ ὅσοι προσέχω, μηδαμῶ παραχρήσῃ· καὶ 8, 20. Παραχρησάμενοι τοὺς Βακίδας χρησμούς.» Ἀπολύτως δὲ κεῖται ἡ Ἰων. μετοχ. παραχρεώμενος παρ' Ἡρόδ. 4, 159. 7, 223. ἀπὸ ὁρμητικὸν καὶ ἐξαγριωμένον μαχητὴν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀφηγοῦσι τὴν ζωήν των, συνυπαρ. τῶν σωμάτων ἢ ψυχῶν, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παρὰ Διοδ. Σικ. 13, 60. παρεισδύς χρῆται τοῖς σώμασιν· β) παρὰ πολὺ μεταχειρίζομαι, δηλ. κακομεταχειρίζομαι, κάμνω κατάχρησιν, ὑπερβολὴν, μετὰ δοτ.

*Παράχρεος, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ, παραχρῆμα, Nacke Χοιρ. σλ. 214.

Παραχρῆμα, ἐπίρρ. ἀντὶ «Παρὰ τὸ χρῆμα. Ἐκ αὐτοφώρου· παρευθὺς, αὐθὶς, ταυτοτ τῷ, παραυτίκα, καί, παρευτὲ, καὶ, αὐτίκα, Ἡρόδ. 7, 150. Τὸ παρεχρῆμα καὶ τὰ μέλλοντα, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ὡς ἀντικείμενα ἀλλήλοις ὡς ὁ Θουκυδ. ἐν α'. 138. «Τῶν παραχρῆμα κάσσει ἐπεναντίωσι· Τῶν μελλόντων, τῶν ἐσεττωσῶν, τῶν παρουσῶν ὑπολόσων. «Ἐν τῷ παραχρῆμαν, ἀνὰ ἢ εἰς τὴν στιγμὴν, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 13. «Ἐνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν ἐν τῷ παρεχρῆμα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, ἐν τῷ παρόντι, κατὰ τὸ παρὸν, ὅπου προσπαρ. τό, χρεών. «Ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, τῆς παρούσης, τῆς ἐναστώσης, Θουκυδ. «Λέγειν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, ἢ ἐκ τοῦ παρὰ χρήματος Ξενοφ. Ἑλλ. α. ὁ. 21. καὶ Πλάτ. Συμπ. 11. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, ἄνευ προετοιμασίας, καὶ μελέτης, καθὼς ἔτυχεν· ὥστε καὶ τό «Ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐστρατιώτευον, Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 11. ἄνευ προετοιμασίας καὶ προγυμνάσεως. «Αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα νόμαι, αἱ ἀφ' ἑαυτῶν περιστανόμεναι, ἀποτώμεναι εἶχε πολλοῦ κόσμου, Σεν. Ἀπομ. 2, 1, 20. (Ἡ λέξις εὑρηται μὲν συχνὸς παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. λογογράφοις, τῇ δ' ὑψηλοτέρᾳ ποιητικῇ ὁ ἐγνωστος, Nacke Χοιρ. σλ. 215)

Παράχρησις, ἡ (παραχράομαι). Τὸ παρακρᾶσθαι, ἡ κακὴ, πλέον τοῦ δέοντος χρῆσις, κατάχρησις, Σουϊδ. «Παράχρησις τοῦ σώματος, ἡ ἀκολασία μέμε.

Παραχρηστηριάζω, Μ. άσω (χρηστήριον), Μεταχειρίζομαι ἀπατηλὰ θεϊ μέσου τὸν χρησμὸν, μαντεῖον, ἐφεύρισκ χρησμοὺς ἀπατηλοὺς. Ὁ Στράβ. δ'. σλ. 396. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, κακουργεῖν περὶ τὸ χρηστήριον, ἀπατᾶν τὸ μαντεῖον.

Παραχρόος, καὶ συναιρ. παράχρους, ὁ, ἡ (χρόα)· ἡ, παράχρωμος (χρῶμα) Κακοχρωματισμένος, μεταβεβλημένον, ἢ ἐψευσμένον ἔχει τὸ χρῶμα, Δουκιαν. Ἱστορ. συγγ. 86. ἄπο χρώματος, χλωμὸς, κίτρινος.

*Παράχρωμος, ὁ, ἡ (χρῶμα) = παράχροος, Πολυδ. 4, 139.

*Παραχρώννυμι, καὶ, παρχρωτόω, Μ. χρώτω (χρώννυμι, ἀνμλ.). Καυχρωματίζω, διὰ χρωματιστοῦ, βάφως, χρωμάτων φθείρω, ἢ ἐπιπολαίως χρωματίζω· καθὼς ὅθεν «Παραχρώσεις μελάνι», Πλούταρχ. πρβλ. συμπ. γ. 1. αἱ κατὰ τὴν μουσικὴν διὰ τῆς μίξεως τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας διαφοραὶ, αἱ ἂν καταγίνουν παρηγμένοι· καὶ ἐπὶ ἑτέρας τινὸς διαπαιδεύσεως «Διάφορον ἔχει παρεμφαινόμενον τρίχωνον. Πλατωνόφ φαίνεται μοι ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ ῥώμη, φαιστός, παράφαιστος, παράφηστος, ὁ οὐλοθρὶξ, ὁ ἐστρεμμένος διὰ τοῦ πυρὸς ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

ὑποχωρῶ, ἀφίνω τὸν δρόμον, εἰς ἄλλο μέρος ἐστρέφομαι· ὁ αὐτ. Κυρουπ. ζ'. ἐ. 20. «Ὁποταμὸς ἡμῖν παρακεχωρήκει τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ» καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ φέρω ἐμαυτὸν ἔξω τοῦ δρόμου, καὶ ἀφίνω ἢ δίδω, κάμνω τόπον εἰς τινα ἵνα διέλθῃ, περάσῃ ἄλλος τις μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. καὶ, τινὶ τῆς ὁδοῦ, Ξενοφ. Ἱερ. 7. ο. «Ὁδοῦ μὲν χωρηχῶται πρεσβυτέρων· γ) συγκατατίθημι, συγχωρῶ, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν, στέργω, ἐπιτρέπω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. δ'. 28. «Καὶ τῶν Θεραπόντων τῷ δεσπότῃ παρεχώρει (διαλέγεσθαι) ἔτι δὲ, δίδω τὰ πρωτεῖα, τὴν προτίμησιν ἄλλῳ τινί, εἶμαι κατώτερός τινος, π. χ. «Παρεχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετῆχον τέχνας.» ἐτι δὲ, παρατσῶ, ἀφίνω ἢ δίδω εἰς ἄλλον, μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. π. χ. παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς», Παρθεν. ιδ'. δ) «Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖνε, αὐτὶ τοῦ, ἀναχωρεῖν, ἐπέρχεσθαι, Διον. Ἁλικ. ε'. 50. ἐν γένει, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ε) ἀφικνοῦμαι ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, φθάνω, «Παρεχωρεῖν εἰς τὸ γῆραις, τρίφεσθαι, κατατάσ, φθάνειν, ἔρχεσθαι, Χρυσόστομος. ὅθεν

Παραχώρημα, τό. Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραχωρεῖ, ἀφίνει, παραιτεῖ τις, ἢ κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις κατώτερος, ἐνδίδει, ὑποχωρεῖ. 2) ἴδε παραχορήτημα.

Παραχώρησις, ἡ. Τὸ παραχωρεῖν, ἐνδίδειν· ὑποχώρησις, ἄφεσις, παραίτησις· τὸ ἀπολείπεσθαί τινος.

*Παραχωρητέος, ία, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ παραχωρῶ. Δυνατὸς, πρέπος νὰ παραχωρήσῃ, ὑπάρχῃ, Ξεν. Πολ. Λακ. 9, 5.

Παραχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ παραχωρῶν, ἐνδίδων, ἐνδοτικὸς, συγχωρητικὸς, κ. τ. τ.

Παραχώριος, ὁ, ἡ (χώρα). Πλησίον τῆς χώρας ὢν· συνορεύων, πλησίον κείμενος, γείτων, Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193.

Παραψαλίζω (ψαλίζω). Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, κουρεύω, ἀπατηλῶς, νοθεύω, ὅθεν

*Παραψαλιστής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῆς ψαλίδος κόπτων, χωρίζων, κουρεύων, ἢ ὁ δολίως καὶ ἐφυσμένως χωρίζων τὰ ἐνδύματα, ἢ νοθεύων τὰ νομίσματα, Πλουδ.

Παραψάλλω, (ψάλλω) Πλησίον τινὸς ψάλλω, «την νευρὰν», ἐπιπολαίως ἢ ἐλαφρῶς ψαύω, ἐγγίζω, χρύνω τὴν χορδὴν μουσικοῦ τινος ὀργάνου, Πλούταρχ. 6. σλ. 503.

Παραψαυσις, ἡ. Ἡ ἐπιπολαίως καὶ ἐλαφρὰ ψαῦσις, ἐγγίξις, Πλούταρχ. παρὰ τό

Παραψαύω, (ψαύω). Πλησίον, ἐπιπολαίως, ἐλαφρῶς, μετρίως ψαύω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ· χαϊδεύω.

Παραψάω, (ψάω, ἀνμλ.) Εἰς τὸ πλάγι, ἢ ἐλαφρὰ τρίβω, ξύω, ἢ ἰσάζω, π. χ. τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, πρβ. Πολυδ. 4, 152. Osann anol. lex. σ. 124.

Παραψελλίζω, (ψελλίζω). Ὀλίγον τι τραυλίζω, ψελλίζω, Στράβ. ω'.

Παραψεύδομαι, (ψεύδομαι), μέσ. Ἀποδ. = ψεύδομαι, ἁμρ.

Παραψηστός, ὁ, ἡ (παραψάω) Ξεσμένος. 2) γναιτείου προσωπείου τοῦ Θεάτρου ἔχον τὰς τρίχας εἰς τὸ πλάγι ὁμαλὰς καὶ ἴσια τεχνασμένας, κρεμαμένας. «Θεραπαινίδιον παραψηστόνυ, Πολυδ. 4, 151. καὶ 153. τὸ ἔχον στολισμὸν τινα τῶν τριχῶν, ἢ ὡς ὁ Πολυδ. αλλαχοῦ ἐν δ'. 152. λέγει. «Αἱ τρίχες ἠσυχῇ παρεμφαινόμεναι καὶ ἐπὶ ἑτέρας τινὸς διαπαιδεύσεως ἔχει παρεμφαινόμενον τρίχωνον. Πλατωνόφ φαίνεται μοι ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ ῥώμη, φαιστός, παράφαιστος, παράφηστος, ὁ οὐλοθρὶξ, ὁ ἐστρεμμένος διὰ τοῦ πυρὸς ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Παραψήχω, Μ. ξω (ψήχω). Πλαγίως, σιγανὰ περνῶ τὸ χέρι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τινος πράγματος, καθὼς κάμνει τις, π. χ. εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, εἰς τὰ γένεια, ἁλαφρῶς, ἐπιπολαίως ψήχω, τρίβω, ψαύω· ταὐτὸν τῷ, παραψώω. τροπ. καὶ ἐπὶ φιλικῶν βλεμμάτων ἢ λόγων. Ἀλλ αὐτῶν ζητῶ νὰ φυσιωτήσω.

Παράψογος, ὁ (ψόγος). Παρεργος ψόγος. Ὁ Πάριος Εὐήνος ἐν τῇ Ῥητορικῇ αὐτοῦ μετεχειρίσθη τὰς λέξεις, παράψογος, παρέπαινος, καὶ ὑποδήλωσις, τῶν ὁποίων τὰς παραγωγὰς καὶ τὰ ὀνόματα ῥέγει καὶ παριπαίζει ὁ πλάτων ἐν Φαίδρ. σλ. 267. Α. ἢ δὲ τοῦ ἀνωνύμου ῥητορική, προδιήγησις, παραδιήγησις, ὑποδιήγησις, ἔχει. Παρομοίως ῥέγει ὁ Πλάτων τὸν Θεόδωρον, διότι μετεχειρίσθη τὰς λέξεις, πίστωσις, ἐπιπίστωσις· καὶ, ἔλεγχος, ἐπεξέλεγχος· κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ὅστις Ῥητορ. γ'. 13. ἀπαφέρει τὰς τοῦ Θεοδώρου λέξεις, ἐπιδιήγησις, καὶ προδιήγησις, ὡς ἀτόπους ὑποδιαιρέσεις τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ ἐννοίας.

Παραψυχόμαι, ὦμαι, = παραψύχω.

Παραψυχή, ἡ. Ἀνεσις, ἀνάπυξις, δροσισμός, περηγορία, παραμυθία, Εὐριπ. Ἐκ. 280. Ὀρέστ. 26. ἐκ τοῦ

*Παραψύχω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. Παραψύχομαι (ψύχω, ἀνμλ.). Ἐκ πλαγίου δροσισμὸν κάμνω τινὶ φυσῶν, ἀερίζων· ὅθεν ἐν γένει, ἐπιψύχω, κρυόνω, δροσίζω, ἀναψύχω, ψυχαγωγῶ. τροπ. παρηγορῶ, «ἐπέστειλα», Θεόκρ. 13, 53. ἐνθα ὅμως πολλὰ χειρόγραφα, παραφυχῶντ' ἐπέεσσι, ἔχουσι. (ῠ)

Παρβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, παραβάτης. (–υ–)

*Παρβαβαώς, ποιητ. μετοχ παραε. τοῦ παραβαίνω, ἀντὶ τοῦ παραβάς, Ἱλ.

Παρβλαδόν, ποιητ. ἐπίῤῥ. ἀντὶ, παραβολὰ δόν (παραβολὴ), ταὐτὸν τῷ, παραβλήδην. Πλάγιος, εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλησίον, Ἀπολλών. Ῥοδ. πλησίον τό ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, ἢ παραλλήλως, ὅπερ ἄλλως, παραβλήδην, εἶπεν ὁ Ἄρατος.

Παρδεκός, καὶ παρδικός (ὡς τὸ πάρδαλις, καὶ πόρδαλις). Γύρας, γυναικεῖος, Ἀρστ. Βίρ. 1148. (πιθαν. παρὰ τό ὁράω.)

*Παρδελέη, ἡ, ἡ, προσυπαρ. δορά. Τὸ δέρμα τῆς παρδάλεως, Ἱλ. Γ, 17. Κ, 29. Ἡρόδ. 7, 69. συνηθ. παρὰ Δογεγρ. συναρ. παρδελῆ. Κυρίως ἐηλκ. τοῦ παρδάλεος.

Παρδάλειος, εία, ειον, καὶ ὁ, ἡ, = παρδάλεος. (– υ – υ)

*Παρδάλεος, έα, εον (πάρδαλις). Ἐκ παρδάλεως ὤν, ἀνήκων εἰς πάρδαλιν· ὁρα καὶ παρδαλῆ. (–υυυ)

*Παρδαλῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ παρδαλέη. ἀφ' οὗ

Παρδαληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ παρδαλέην φέρων, φορῶν.

Παρδάλια, τά. Ἓν ἀδιόριστον εἰστέτ εἶδος ζώων, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 11.

*Παρδαλίαγχος, εος, καὶ παρδαλίεγχον, προσυπαρ. φάρμακον (πάρδαλις, ἄγχω). Ἐπίθετον ἀκονιτοῦ, ἀπ' οὗ πνίγονται τὰς παρδάλεις, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ϛ', 6.

Παρδαλιδεύς, ἅως ὁ. Ἡ ἐκ πάρδαλις, Εὐστάθιος, Ὀδ. Α, σελ. 1625, 46. ἐκ τοῦ

Πάρδαλις, ιος, Ἰωνικ. ιος, ἡ. καὶ, Πόρδαλις (πάρδος). Ζῶον ἀγριώτατον, ταετράπουν, ἐκ τοῦ γένους τῆς γαλῆς, τῶν ὁποίου τὸ δέρμα εἶναι κατάστικτον καὶ ποικιλμένον, Ὅμ. καὶ, πάνθηρ, panthera, μ' ὅλον ὅτι ὁ πάνθηρ διακρίνεται ἐκ τούτου ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἄλλων. ἴδε πάρδος. Ὁ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. λέγει. «Λασιοστέρνων πορδαλίεων, ὡς ἂν νὰ εἶχε τὸ ζῶον χαίτην λεόντειον. Ἐκ τῆς ποικίλου ὁρᾶς τοῦ τοῦ ζώου παρορμηθείσα ἡ συνήθεια, ἐκάλεσε παρδαλὸν, πᾶν ποικίλον. — Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ὑπῆρχε πάρδαλις, ὅστις καὶ παραλήφθη ἀπαταχοῦ ἐν τῷ Ὁμηρκ. κειμένῳ, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἐπρόκρινε τὰ, πάρδαλις, ἄμα δὲ καὶ οἱ νεώτεροι Κριτικοὶ διεψιλάξαν τὸ, παρδαλέη. Κατ' Ἀπίωνα καὶ Ἡσύχ. 2. σλ. 1006. ὑπῆρχε πόρδαλις, τὸ ἀρσενικὸν, καὶ, πάρδαλις, τὸ θηλυκὸν ζῶον· κατ' ἄλλους, ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου, ἔγραφον πόρδαλις, ἐπὶ δὲ τοῦ δέρματος αὐτοῦ, πάρδαλις, ὁρ. Toll. Ἀπ. Λεξ. σλ. 562. Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 367. Παρ Αἰλ. εὑρηται καὶ ὁ τύπος, πάρδαλος. 2) λυστρικὸν σκλάσσιον ζώων, κητος· πιθαν. εἶδος καταττίκτου σκυλοφάρου· ἀφ' οὗ

*Πάρδαλος, ὁ, = πάρδαλις, Αἰλ.

Παρδαλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως ἢ πάνθηρος ὤν.

Παρδαλωτός, ἡ, όν. Ἱππικιλμένος, κατεστιγμένος ὡς ἡ πάρδαλις, Λουκιαν.

*Παρδεῖν, ἀπρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ, πέρδω.

*Παρδήσομαι, μέλλ. τοῦ πέρδω.

Πάρδιον, τό, ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἱππάριον, λέγεται. Ἀδιόριστον τι εἰστέτιζῶον, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 1.

Πάρδος, ὁ, ὡς πάρδαλις, πάνθηρ, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. α'. 31. ὅπου ἐν Χειρογρ. Πόρδαλος, ἔχει. Ὁ Πλιν. ἡ. 17. ἐξέλαβε τὸ, πάρδος, ὡς ἀρτενικὸν τοῦ πάνθηρος, (ἀλλὰ, κατ' ἄλλους, χωρὶς θεμέλιον) καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. διακρίνουσι τὸ, πόρδαλις, ὡς ἀρτενικὸν τοῦ, πάρδαλις.

Πάρδω, ὑποτακτ. ἀόρ. β'. τοῦ πέρδω, οὐδέποτε δὲ ἐνεστὼς αὐτὶ τοῦ πέρδω.

Παρεάω, ἀσω (ἐάω). Ἀφίνω νὰ περάσῃ, ἀφίνω κατὰ μέρος, παραιτῶ, ἀρ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παρεάζω, καὶ ἀπορεάζω, ἀπαριάζω, ἀμῤῥ.

Παρεγγίζω, Μ. ίσω (ἐγγίζω). Ὀλίγον τι ἐγγίζω, πλησιάζω ἄμωτον, Θεόφρ.

Παρέγραπτος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ

*Παρεγγραφος, ὁ, ἡ. Κρυφίως ἢ ἀδίκως ἐγγεγραμμένος, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· νόθος πολίτης· ἢ καθ' Ἡσύχ. Παρεγγεγραμμένος, ὁ μὴ καταλόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος (μὴ ἀστός,) δημοποίητος παῖς· ἐν γένει, ἀπόκρυφος, ψευτικὸς, ἐκ τοῦ

Παρεγγράφω, Μ. ψω (γράφω). Κρυφίως ἢ δολίως, ψευδῶς γράφω τινὰ ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν, Πλούταρχ. καὶ Δουκιαν.

Παρεγγυάω, ῶ. ήσω (ἐγγυάω). Πρὸς τὸ πλάγιμου, ἢ πλησίον μου δίδω, δίδω μαρτύρου δίδω εἰς τὸν γειτονά μου, τὸν πλησίον μου εὐρισκόμενον, ἀπὸ χίρι εἰς χέρι δίδω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐν πολέμῳ ἐπὶ προστυχίᾳ, συνθήματος καὶ παραγγελίας, ἥτις δίδεται διὰ ζώσης φωνῆς παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου εἰς τοὺς λοχαγοὺς, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ἤτοι ἀπὸ στόμα εἰς στόμα διαδίδεται ὁ λόγος εἰς ὅλον τὸ στράτευμα· ἐγγειρίζω, παραδίδω. Ταῦτα εἶπεν, καὶ σύνθημα παραγγυήσας, Ζεὺς σωτὴρ καὶ νῖκη μείν, ἐπορεύετου· ταὐτοσήμαντον τούτῳ ἐστι τό, παραγγέλλειν, ὅπερ καὶ ἴδε, καὶ ἐντεῦθεν β) αὐτὶ τοῦ, ὁμολῶ, φωνάζω πρός τινα τι, διαλόγων παρεινῶ, παροτρύνω, παρακελεύομαι, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω, Ξενοφ. Κ. ρουπ. γ'. 42. καθόλου δὲ γ) ἐντέλλομαι, κελεύω, διορίζω, διατάσσω, προστάζω, Κυρουπ γ'. β'. 4. 2) παραδίδω εἰς τὰς χεῖρας, ἐμπιστεύομαί τι καὶ συστήνω, π. χ. «Τὸν ξεῖνον τοῦτι φίλοιτιν,» Ἡρόδ. 3, 8. — Οἱ νεώτεροι (ὡς ὁ Πλούταρχ.) μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ, παρεγγυῶμαι.

*Παρεγγύη, ἡ, ἔτι δὲ καὶ

Παρεγγυή, ἡ. ταὐτὸν τῷ, παρεγγύησις, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 8. ἀρμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρεγγύησις, εως, ἡ (παρεγγυάω). Τό παραγγεῖλαι, Ξενοφ. Απ. πολ. ιά. 4. ἀντί τοῦ, παρέγγελσις, ἐγχείρισις, παράδοσις, καί ἐξαιρέτως τῆς στρατιωτικῆς παραγγελίας καί προσταγῆς τῆς διδομένης ἀπό μέλους εἰς μέλος, ἤτοι ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλον εἰς ὅλον τό στράτευμα.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. (ἐγγύς). Πολλά ἐγγύς, πλησιέστατα, πολλά πλησίον, ἐκεῖ σιμά, σύνεγγυς, Ἀριστοτ.

Παρεγκάθημαι, ἀπαρ. παρεγκαθῆσθαι (ῆμαι, ἐμμ.), μέσ. Ἀποδ. Πλησίον ἄλλου κάθημαι, μέσα, ἀμφ.

Παρεγκάπτω, (κάπτω). Ἐν παρέδρῳ, πρός τούς ἄλλους χάπτω, ἐπί λιχνευμάτων (λιξευσιμάτων), ὡς τό, παρειτρώγω.

Παρέγκειμαι, (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πλησίον πεσών μέσα ἤ ἀνάμεσα κεῖμαι· εἶμαι παρεντεθειμένος, παρεμβεβλημένος, ὡς γράμμα τι, Πλουτ. Καφαλ. κατόρθ. Ῥωμ. §. 67. πρ. παρεδρεύω καί παρεντίθημι.

Παρεγκελεύομαι, μέσ. Ἀποδ. = παρακελεύομαι. Παραβαρρύνω, Πλούταρχ. ἀποφθεγμ.

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ (ἐγκέφαλος). Ὁ μικρός ἐγκέφαλος, κυρίως, ὁ πλησίον ἐγκεφάλου, Γαλην. ὁρ. ἰατρ. «Παρεγκεφαλίς ἐστίν ὀπισθεν τοῦ ἐγκεφάλου τεταγμένη, ἐρεσχηνῆς ἐγκεφάλου, καί ἐμέχροσεν.

Παρεγκλίνω, (κλίνω). Πλαγίως ἤ λοξῶς πρός τό μέρος, ἤ πρός τά κάτω κλίνω, λυγισμένος εἶμαι. ὅθεν

Παρέγκλισις, ἡ. Ἡ πρός τό πλάγιον μέρος κλίσις.

Παρεγκόπτω, παρά Πλουτάρχῳ, ὅπου χειρόγραφα τινά, παρακολύπτω, ἐχουσιν· ἴσως ἐγγράφη μετά, παρεγκόπτω, ὅπερ ταύτόν ἐστί τῷ, περιγελίω, πρός τό πλάγιον μέρος κύπτω.

Παρεγκρανίς, ίδος, ἡ (κρᾶνον), ταύτόν, τῷ παρεγκεφαλίς, Νεμέσ σελ. 209. ὅπου Χειρόγρ. τινά, παρακρανίς, ἔχουσι.

Παρεγκύκλημα, τό (ἐγκύκλημα). Αἱ εἰς τά χειρόγραφα ἁραμτεῶν ποιημάτων ὑπό τῶν μεταγραφέων προστιθέμεναι παρατηρήσεις, ὅτε ἡ σκηνή ἀλλάττετο, ἤ οἱ ἀνδρώπει ἀλλάζοιντο, ἤ ἄλλαις συνέβαινε πρᾶξις ἐπί τῆς σκηνῆς, τῆς ὁποίας δέν ἐγίνετο ῥητή μνεία τις ἐν ταῖς λέξεσι τοῦ ποιητοῦ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 18. 22. 132. καί 218. ἴδε ἐν τῷ, παρεπιγραφή.

* Παρεγκύπτω, ἀντί παρακύπτω.

Παρεγχειρέω, ήσω (ἐγχειρέω). Βάλλω χέρι εἴς τι, ἐπιχειρῶ μίαν δουλειάν, συνεννοουμένου μέντοι τοῦ, ἀλλέως, κόσως, παρεμβεβλημένως, ψευδῶς, δολίως καί πεπλανημένως ἤ ἡμαρτημένως, ἐξαπατῶ, ἐψευσμένως, κακῶς, μή ὀρθῶς διηγοῦμαι, ἤ παρασταίνω· ψευδεῖς, περίεργους, σοφιστικάς ἀντιλογίας, εἰσταίσεις κάμνω, κάμνω παραλογισμούς· φέρω ψευδεῖς ἀποδείξεις. «Εἰμή βούλοιτό τις παρεγχειρεῖν, Πλούταρχ. ἄν δέν ἤθελέ τις νά κάμῃ ἐξ ἐναντίας τήν ψευδῆ καί σοφισμένην μεταχείρισιν, παραλογιστικῶς ἀνταπαιτεῖν, θέλει βουλόμενον ὁμοίως τινί τοιαῦτα. «Καί μηδέν παρεγχείρει λέγειν, Ἀρτεμιδ. δ'. 74. καί μή ζήτει μικρότερα νά προσθέσῃς μέσα κάμμίαν τεχνικήν σημασίαν. «Τήν ἐπί τροχοῦ κόλασιν παρεγχειρήκασιν, Ἀσκληπιάδης Σχόλ. Πινδάρου Πύθ. δ'. 40. ἀλλέως μετεχειρίσθησαν καί ἐμέτρησαν. 2) παρά Κικέρ. εἰς Ἀττ. ε'. 4. ἐπιχειρῶ παρά τινι τήν ἰδίαν ὑπουργίαν, δουλειάν, ἐπιχειρῶ νά πραγματευθῶ τάχα καλλήτερον ἐν ἀντικειμένοις, τά ὁποῖον ἄλλος πρό ἐμοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπεχείρησεν, ὅθεν

* Παρεγχείρησις, ἡ. Ψευδής συλλογισμός, συμπέρασμα, ἀπόδειξις.

Παρεγχέω, Μ. -χεύω (χέω, ἀνμλ.) Πλησίον που χύνω μέσα, προσεπιχύνω, περιώντας χύνω, ταύτόν τῷ, παρεγχύω.

Παρεγχρόω, ῶ. Μ. ωσω. Ἐν παρόδῳ χρωματίζω, ζωγραφῶ. Παρ' Ἀθην ε'. σελ. 215. κεῖται μέν, παρενέχρωσε, ἀλλ' ἴσως τραπτέον, παρεκεχώρισε, ὅπερ, δηλοῖ κυρίως, τίθημι, βάλλω τι μέσα ἤ ἀνάμεσα.

Παρέγχυμα, τό. Τό πλησίον που χυθέν, χυμένον μέσα. Ὁ Ἐρασίστρατος ὠνόμαζεν οὕτω τήν καθ' αὐτό εὐσίαν τοῦ ἥπατος, τοῦ πνεύμονος, τῶν νεφρῶν, τοῦ σπληνός, τρόπον τινά, παρεγχύσισμα, σχηματισθέν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν εἰς ταῦτα τά μέρια εἰσχυνομένων φλεβίων σαρξ δέ ἐλέγετο κατ' αὐτόν μόνον ἡ οὐσία τῶν μυῶν. Γαλην. περί ἁπλ. φαρμ. ιά. «Ἔνιοι δέ τῶν ἰατρῶν τήν μέν ἐν ταύτοις (τοῖς σπλάγχνοις) σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, διότι τῶν φλεβίων ἐγκεχέασιν τό αἷμα περιαγόμενον πᾶσι τοῖς ἀγγείοις, ὡς ἀναίμοις τεμάχεσιν· τήν δέ ἐν τοῖς μυσί μόνην ὀνομάζουσι σάρκα· καί ἐν ἡ. κατά τόπους, ἐνθα ἀναφέρεται καί τό ὄνομα τοῦ Ἐρασιστράτου. «Γίνεται δέ ἡ δυσκρασία κατάγει τήν ἰδίαν εὐσίαν τοῦ ἥπατος, ἥν Ἐρασίστρατος ἡγεῖται παρέγχυμά τι, καί ὄνα αὐτό τό κυριώτατον εἶναι μόριον τοῦ σπλάγχνους.

Παρέγχυσις, ἡ. Τό χύνειν μέσα ἤ ἐπί τι, ἤ ἔνδον ἤ ἐπί τά χύτα. Παρά Μαιέσωνι καί παρεγχυσία, εἰ. ἐκ τοῦ

Παρεγχύω. Ἔνδον χύω, χύνω μέσα ἤ ἐπί τι.

Παρεδρευτικός, ἡ, όν. Παρεδρεύων, ἐπίμονος, ἐξειρτ. μέ ζῆλον καί φιλοπονίαν, assiduus. 2) ἐπί πραγμάτων, διαρκής, παντοτεινός, ἐξακολουθημένος, ὡς τό, παρόμοιος. παρά τό

Παρεδρεύω, (πάρεδρος) Κάθημαι πλησίον τινός ἤ ἐπί τῇ ἰδίᾳ ἕδρᾳ, παρακάθημαι, σύνεδρος εἰμί, ἐξαιρ. παντοτεινά ἤ ἐπιμελῶς, ὑπηκόως κάθημαι παρ' αὐτῷ· εἶμαι ἐπιμελής, ἀκόλουθος, ἄκιος, ἐπιμένω, ἐπιμελοῦμαι, μετά δοτ. ἐν γήρει, εἶμαι, εὑρίσκομαι πλησίον, παρά τινι, παρευρίσκομαι. 2) εἶμαι πάρεδρος, συμβουλός εἴς τι ἀξίωμα, ἤ κριτήριον. 3) ἐπί γραμμάτος, εὑρισκόμενον τά συνεδεδεμένον τά εὑρίσκεται παρ' ἄλλῳ κατά τάς διαφόρους αὐτῶν σχέσεις προϊστάμενον συλλαβῆν. «Ὅταν τῶν παρεδρευόντων, Ἀδήν. 9'. σελ. 392. ὅταν ἔχῃ τό πλησίον ἑαυτοῦ.

Παρεδρήσω, ποιητ. ἀντί παρεδρεύω, Νόνν.

Παρεδρία, ἡ (πάρεδρος). Τό εἶναι, ἡ καθῆσθαι πλησίον τινός, κάθισμα, ἡ διατριβή παρατεί. 2) τό ἀξίωμα τοῦ παρέδρου. ὅθεν

Παρεδρίαίω, ἰῶ. ταύτόν τῷ, παρεδρεύω, Ἀπολλών. β'.

Πάρεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα) Παρά τῇ ἕδρᾳ καθήμενος, πλησίον τινός ὡς ἡ καθήμενος, ἤ παρά τινι διατρίβων, τινί. 2) κατώτερος, δεύτερος ἄλλου τινός μεγαλειοτέρου ἤ καλλητέρου ὤν, ὡς παρ' Ἀριστειν. 2, 16. «Πάρεδρος ἡδονῆ, ἤτοι πρέπει νά ὑποτάσσηται εἰς ἄλλην μεγαλειοτέραν, νά ἔχῃ τά δευτερεῖα. 2) ὡς εὐσικοτ. σύντροφος ἄλλου τινός, συγκάθεδρος παρά κριτηρίῳ ἤ ἄλλῳ τινί ἄρχοντι τῆς πολιτείας, Ἡρότ. 4, 147. 8, 138. Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. κατά Μηδ. «Πάρεδροι γάρ ἐδίδοντο τοῖς κεκτέρους, οἱ νῦν καλούμενοι Συναγάθεδροι· ἐπειδή γάρ ὁ ἄρχων πάσας τάς ὀρφανικάς καί κληρικάς ἐδίκαζεν, ἐνίοτε δέ διά τήν ἡλικίαν ἀπείρως εἶχε τοῦ διακρίνειν, ἐδίδοτο αὐτῷ πάρεδρος ὁ συνδοκιμάζων. Assessore, Ἰταλ. ἐλέγετο δέ καί ὁ ὁμοτράπεζος, Ἡρότ. 5, 18. καθόλου, συγκοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος, μετά γεν. Πινδ.

Παρέζομαι, Μ. παρεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ. Πλησίον τινός κάθημαι, ἤ εὑρίσκομαι καθήμενος, ἤ πηγαίνω καί κάθημαι, τινί, Ἰλ. Α, 407. ἐξειρ. πηγαίνω καί κάθημαι παρά τινι διά νά συνδιαλεχθῶ, Ἑρμ. Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 345. ἤ ἁπλῶς, κάθημαι.

Παρειά, ἡ. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατά τό πρόσωπον ὑπό κάτω πῶν κροτάφων καί τῶν ὀφθαλμῶν, δέστιν, ἀπέναντι τῆς ῥινός ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἡ γνάθος, τό μάγουλον, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ὁ'. 2. «Ἠλείβετο αὐτῇ τά ἄκρυα κατά τῶν παρειῶν, ἔτρεχον τά ἀκρυάτης ἐπάνω εἰς τά μάγουλα· τοιοῦτο καί τό ἐν Ὀδυσσ. Θ, 530. καί ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ., ὅστις ἀεί χρῆται τῷ πληθ., ἐκ δέ τοῦ Ἰων. παρήϊον καί τῷ ἑνικῷ· κατηχρηστικῶς λέγεται καί ἐπί τῶν μαγούλων τοῦ ἀετοῦ, Ὀδ. Β, 153. Τήν ἀμλ. δοτ. παρείασιν ἔχει ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. Αἰατ. πληθ. παρειά ἐξέτραβεν ὁ Ἀρίστερχος μετ' ἄλλων ἐν Ἰλ. Γ, 35. πρβ. παρηΐων καί παρηΐς, Τά μάγουλα ἤσαν ἡ ἕδρα τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 318. 2) τά κρεμάμενα εἰς τά μάγουλα μέρη τῆς περικεφαλαίας, Herm. Τῶν, Ὁμ. 31, 11, ὡσαύτως καί, μέτωπον κόρυσσε, Ἰλ. Π, 70. 3) μέρος τῆς ὠοῦ, ἤτοι τά ἔμπροσθεν μέρη αὐτῆς. (πιθανῶς παρά τό, παρά τό, παρά, καθότι τά μάγουλα εἶναι τά πλάγια τοῦ προσώπου.)

Παρείας, ου, ὁ. Εἶδος μελαχρινοῦ ὄφεως, ἀμφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ· λέγεται ἔτι καί παρώας, Ἀριστοφ. Πλουτ. 690. Ὁ Φώτιος ἔχει, «Παφείαι ὄφεις, παρειάς ἔχοντες μεγάλας, ἱεροί, οὐ τούς ἀνθρώπους, ἀλλά τούς ἄλλους ὄφεις ἀδικοῦντες. Ὀρ. παρώας.

Παρεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ, παροράω. Παρίβλεψα, δέν εἶδον μετά προσοχήν, δέν ἐπρόσεξα, παρατηρῶν ἐνέτεια, ἐσυμπέρανα τί ἀξιοκατηγόρητον παρά τινι χωρίς νά ἐλάγξω, τινί τι. 2) παρατηρῶ τε εἰς τινα, εὑρίσκω τε εἴς τινα διάτι τόν κατηγορήσω, π. χ. Δειλίην μοι τινά παρίδωνα, παρετήρησας, εἶδας εἰς ἐμέ κ'μμίαν δειλίαν; ὑποκρεῖς νά μέ εἴπῃς ἤ νά μέ κατηγορήσῃς ὡς δειλόν, Ἡρόδοτ. 1, 38. 108.

* Παρείδη, συνηθ. παρέδη, γ'. ἀορ. ά. παθ. τοῦ παρίημι, Ἰλ. Ψ, 868.

Παρειπάζω, ἄσω (εἰκάζω). Εἰς τό πλησιόπαρα βάλλω τε παραβάλλω αὐτό, παρομοιάζω, συγκρίνω, Πλάτ. Σοφ. 40.

Παρειπέω, Ἀττ. ἀντί, παρείπω.

Παρείπω, ξω (εἶπον). παραχωρῶ, παραμερῶ· ἐνέδωμι, ἀφίημι, στέργω, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, ἐάω, ταύτόν τῷ, εἶπον, Πλάτ. Νομ. Ε'. «Καί τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐτ' ἔτι παρείπει ἑνόντα γε ἀκολάστως ζῆν, δέν τόν ἀφίνει, δέν τόν ἀσυγχωρεῖ· καί Νομ. ιά. Λεκτέον, ὥσπερ ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοῖν, ἔσον ἤθελον μᾶς συγχωρήσωσιν, ἤθελον μᾶς φωτίσῃ. 2) ἀπροσ. παρείκει μοι, μοί ἐστιν ἐλεύθερον, ἄδεια, ἐξουσίμοι, κράμαται ἀπ' ἐμοῦ, Schaef. Σοφ. Φιλ. 1048. Poppo Θουκυδ. 1. σλ. 247. «Ὅσον ἀν δυνάμεθα, καί ἑκάστῳ παρείκῃ (Πλάτ.) ὅσον μᾶς εἶναι δυνατόν κατά τάς δυνάμεις καί κατά τά μέσα τοῦ καθ' ἑνός. «Οὐκ ἔτι παρείκειν, δέν συγχωρεῖται πλέον, δέν δύναται τις, κ. τ. τ. Ὅπη παρείκοι, ὁπόταν ἤθελεν ἦναι εὐκαιρία, ὁπόταν τό ὁώκῃ ἤ τό συγχωρήσῃ ὁ καιρός. «Καθόσον παρείκοιεν, ὅσον ἤθελεν εἶναι δυνατόν, ἀνυστόν, ὅσον ἠμπορεῖ νά γένῃ, Πλάτ. Συμπ. 12.

* Παρειλίσσω, καί Ἀττ. παρειλίττω, ποιητ. ἀντί, παρελίσσω.

Παρειμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, παρίημι. Κεκαυκημένως, ἐκλελυμένως, παραλελυμένως, ἀδυνατισμένως, ἀμελῶς.

Πάρειμι, μέλ. ἔσομαι, ἀπαρμφ. παρεῖναι (εἰμί, παρά). Ἐγγύς, πλησίον εἰμί, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι, ἐξειρ. ὑπάρχω, εἶμαι, ἤ εὑρίσκομαι παρών, Ὁμ. παρά τῷ ὁποίῳ πολλάκις κεῖται παρεών ἀντί παρών, καί, οὐ παρεών, ἀντί μή παρών, ἀπών. β) πλησίον τινός, παρά τινι εἰμί, διατρίβω, Ὀδσ. Ε, 105. 129. μηλοισι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Δ, 640. ἐπὶ δὲ καὶ, εἶμαι παρὼν εἴς τι πρᾶγμα, ἢ πρᾶξιν· ἡμάχην, παρευρίσκομαι εἰς τὴν μάχην, Ὀδ. Δ, 497. καὶ, νὺν δαίτησιν, Ἰλ. Κ, 217. γ) ἐξαιρτ. εἶμαι παρὼν εἰς βοήθειαν, ὦσιν, βοηθῶ, τινί. Ἰλ. Ξ, 472. Ὀδ. Ν, 393. παραττέκομαι εἴς τινα. δ) εἶμαι πρόχειρος, ἕτοιμος, ἐπὶ πάσης κτήσεως καὶ περιουσίας, Ὅμ. ὄφελ. «Τὰ παρόντα, ἡ ὑπάρχουσα, εὑρισκομένη εἰς χρῆσιν ποσότης. «κεχαρισμένη παρεόντων (Ὀδ. Α, 140. Δ, 46.)». διόσπερ μετὰ χαρᾶς ἐκ τῶν ὅσα ὑπάρχουσιν, εὑρίσκονται ἐν τῇ εἰκείᾳ, ἤγουν ἐκ τῶν ψαγητῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χρεία νὰ ἑτοιμασθῶσι πρόπερον· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π.χ. «Εἶμαι δύναμίς γε παρεὶη Ὀδ. Β, 62.», ἀνίσως ὑπῆρχ' μοι δύναμις, εἰνίσως εἶχον τὴν δύναμιν, ἀνίσως ἐδυνάμην. «Ὅση δύναμίς γε κέρεστιν, ὅσον εἶναι εἰς τὴν δύναμίν μου, ὅσον δύναμαι, Ἰλ. Θ, 294. Ν, 786. Ὀδ. Ψ, 128. ε) παρρησιάζομαι, φαίνομαι, ἔρχομαι παρών, Ξενοφ. Κ. Π. «Φίλιππον ἐπιδεικνύμενος πάρεια, ἤλθες νὰ δείξῃς φιλίαν. «Ἐφ' ᾧ πάρειμι, μέ τίνα σκοπὸν ἦλθες, παρεγένεσο ἐνταῦθα. «Παρεῖναι εἰς — α, παραγίνομαι, ὑπάγω εἰς μέρος, κυρ. ἐν τῷ τόπῳ εὑρέθην ἀφ' οὗ ὑπάγω ἐκεῖ, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 1, 9, 6, 24. 8, 60. Θουκιδ. καὶ Ξενοφ. ὁρ. Valck. Ἡρόδ. 1, 21. Heind. Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 57. Α. ὡσαύτως καὶ μετὰ μόνης αἰτιατ. ἦναι προθέσ. Εὐρ. Ἡρακλ. 95, 106. ζ) ἀπροσώπως πάρεστί μοιν, μετὰ ἐπαρμφ. καθὼς καὶ τὸ, ἔξεστι, στέκεται εἰς ἐμέ, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κρέμαται ἀπὸ ἐμέ, δύναμαι, Ἡρόδοτ. 8, 20. 9, 70. Ἀλλ' ὅστε. δηλοῖ, εἶναι δυνατόν, εἶναι κατορθωτόν, ἐνδεχόμενον· εἶναι καιρὸς εἰς τοῦτο, εἶναι εὐκαιρία, ἢ συγχωρημένον. «Πάρεστι πρὸς τοῦτο τοῦ καιροῦ τὰ πράγματα, Δημοσθ. εἶναι τώρα εἰς τὸν καιρὸν τῶν διὰ τοῦτο· ὡσαύτως ἐν χρήσει καὶ ἡ μετοχ. παρόν, Ἰων. παρέον, μετὰ τῆς ἀπορημ. ὡς ἀπόλυτος, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερον. ἐπειδὴ εἶναι συνετὸν ἢ εὔκολον, Ἡρόδ. 1, 129. 5, 49. 6, 72. 137. 7, 24. 164. 229. ἐπειδὴ εἶναι δεμάτιον, συγχωρημένον, ἐνδεχόμενον· ἐπειδὴ εἶναι ἤδη καιρός, εὐκαιρία, κ.τ.τ. ὡς τὸ ἑξῆς ἐξαιρτ. εὔχρηστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ξενοφ. Ἀγ. 1, 26. «Παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι. ἢ) κατὰ πρόσταγμα, παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθως, τὸ παρόν, ἐνεστώς, ἡ παροῦσα τύχη, αἱ τῶν περιστάσεις, ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις· ἔτι δὲ καὶ, κατὰ παρόντα πρήγματα, Ἡρόδοτ. 6, 100. ὡσαύτως τὸ οὐδέτ. κατὰ παρὸν, κατὰ πρώτον παρ' Ἡροδ. 1, 20. «Ἐν τῷ παρόντι, ὑπαρμ. χρόνῳ, εἰς τὸν παρόντα καιρόν. «Εἰς τὸ παρόν, νῦν, τώρα 3) ἡ ἄρσις μετοχή κεκαρώνη, κεῖται πολλάκις, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου πλεοναστικῶς καὶ μόνον εἰς περιτέρεισιν τῆς περιόδου, Valck. Φοιν. 480. Schaef. Σοφ. Ο. Τ. 757.

Πάρειμι, ἀπαρμφ. παρεῖναι (εἶμι). Πλησίον, παρά τινι παρέρχομαι, διαβαίνω, «Παρῆσαν, Ὀδ. Δ, 527. Γ, 233. περιῶ εἴς τι πλησίον· β) ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι πρός τινα, εἰς τι, ἐπί τι, μέσα εἰς τι, μετὰ τῆς εἰς πρεῖ. ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας τοῦ, κρυφίως ἤθοπεία ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀναγκαία, ἐπειδὴ ἔλεγον καί, «Βίᾳ παρεῖναι εἰς οἰκίαν. ἐμβαίνω μὲ βίαν, σπῶ· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐλέγοντο, οἱ παρίοντες», οἱ εἰς τὸ δημόσιον παρρησιαζόμενοι ῥήτορες, ὅθεν ἦν γένει, παρρησιάζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον, φαίνομαι, πρβλ. παρέρχομαι, καὶ παρῆκα, 5. γ) πέρα τινός ὑπάγω, ἐξυπερνῶ, παρέμπροσθεν ὑπάγω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, Ξενοφ. 1, 4, 5. «Ταχὺ δὲ παρῆσαν διὰ τοῦ ἀρᾶν τὸν ἔργουν. δ) πηγαίνειν τι μικρότερον, ὑπάγειν ἀπό ἑνός εἰς ἄλλον. διαβιβάσαι, π.χ. «Τὸ σύνθημα παρῆκεν, ἀπαρνοῦσιν, μετέβαινεν ἀπό ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.

*Παρεῖον, τό, ἰάχρ. Ἀττ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰων. παρήϊον.

*Παρεῖπον (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ παράφημι. Παραπείθω, παραλογίζομαι, συμβουλεύω, ἀγωνίζομαι διά λόγων νά παρακινήσω, καταπείθω τινά, ὡς τό, παραπείθω, ἐνῶ ὅμως συνεμπεριέχεται ἡ ἔννοια δόλιας ἀπάτης, μετά αἰτιατ. προσ. Ἰλ. Α, 555. Ζ, 337. «Ὄφρ' ἐκ καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀπατῶ τινα, Valck. Ἀδων. σελ. 356. 2) μετά αἰτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι νά κάμω τινά νά πιστεύσῃ τι, νά συλλάβῃ, νά παραπειθῇ εἰς τι, Ἡ. Ζ, 92. Η, 121. 3) ἄνευ αἰτιατ. συμβουλεύω, παραινῶ, Ἰλ. Α, 793. Ο, 404. (Ἡ πρώτη συλλαβή τῆς μετοχ. παρεῖπον, παρεῖπούσα, ἔστι ἐν Ἰλ. ἀεί τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου πάντοτε μακράν.)

Παρείρω, μέλ. ῥῶ (εἴρω). Κωλύω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ· κλείω τινά ἔξω, ἀποκλείω.

Παρειρύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, παρερύω, Ἡρόδ.

Παρείρω (εἴρω, ἀνωμλ.). Πλησίον ἢ ἀνάμεσα ἀραδιάζω, βάλλω, ῥίπτω, παρεμβάλλω, παρεντίθημι, ἐπεμβάλλω, ἐντάττω, ἐγκατάττω, Ἑρῳ. Σοφ. Ἀντ. 365. καὶ Ξενοφ. συμπ. 5, 2. Μεταξύ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἀτρίχα, μή ὅτι λέγων ἄν τις παρήρει.»

*Πάρεις, β'. πρόσπ. ἐνικόν τοῦ ὁριστ. ἐνεστ. τοῦ πάρειμι (ν—)

*Παρεὶς μετοχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ παρίημι. 2) μετοχ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ πείρω.

Παρεισάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνωμλ.). Πλησίον εἰσάγω, φέρω μέσα κρυφίως. 2) προστάγω, προάγω, φέρω ἐμπροσθέν τινος· φέρω, παρρησιάζομαι ἢ κάμνω τινά ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντά τι, Πλουτ. (ε) ὅδε

Παρεισακτός, ή, ή. Ὁ κρυφίως εἰσαγμένος, φερμένος ἢ βαλμένος μέσα, ἐμβεβλημένος· ὅς τις κρυφίως εἰσχωρήσει, ἐμβῆκε μέσα, μπαϊ, ξένος· ἐπείσακτος, Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. Κεφ. β.

*Παρεισαρδεύω (ἀρδεύω). Πλησίον τινός ἀρδεύω, ἢ ἐμβάλλω μεταξύ, ἐπεμβάλλω, ἐντίθημι.

Παρεισβάλλω, μέλ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνωμλ.). Πλησίον, προσέτι, ἢ πρός τό πλάγιον μέρος, ἢ κρυφίως ῥίπτω μέσα, εἰσβάλλω, βάλλω μέσα. 2) ὑστέρ. παρεμπίπτω, πίπτω ἢ ἐμβαίνω κρυφίως μεθ' ὁρμῆς μέσα· παρεισέρχομαι· παρεισπίπτω· περιπίπτω, ἐμπίπτω τινί.

Παρεισγραφή, ἡ (εἰσγράφω). Κρυφή, ἐναντία τοῦ δικαίου εἰσγραφή, ἐγγραφή.

Παρεισδέχομαι, Μ. δέξομαι (δέχομαι, ἀνωμλ.), μέσ. Ἀποδ. Πλησίον, παρά τινι, ἢ πρός τοῦτοις, ἀλλέ περισσότερον, ἢ πλαγίως, ἢ κρυφίως εἰσδέχομαι, δέχομαι, Σοφ.

Παρεισδύομαι, καὶ παρεισδύω, καὶ παρεισδύω, ἢ συνήθ. κατά μέτ. διάθ. παρεισδύομαι, πλήν μετά ἀόρ. β'. παρακ. καὶ ὑπερσ. κατ' ἐνεργ. διαθ. (δύω, ἀνωμλ.) Ἐκ πλαγίου, πλησίον τινός ἐμβαίνω ἢ ὑπάγω μέσα, διά τινος ψευδοῦς θύρας ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, παρεισέρχομαι. (περί τῆς προσῳδίας ὁρ. δύω.) ὅδεν

Παρεισδυσις, ἡ. Τό κρυφίως ἐμβαίνειν. 2) τόπος, ἐξ οὗ εὐκαίρως νά ἐμβῇ ἢ ἐξέλθῃ τις κρυφίως· τρύπα, (ἐμπορικ.), κρύπτρα, κρυφία· καταφύγιον, πρόφασις, Ἡρωδ.

*Παρεισδύω, = παρεισδύομαι.

*Παρεισειδον, ὅδεν ἀπαρμφ. παρεισιδεῖν (εἶδον), ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. παρεισοράω, βλέπω ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους τοῦ ὀφθαλμοῦ, στραβοβλέπω, Ἀριστοφ. Δυσ. 136. 2) πλησίον ἢ κρυφίως συντάζω μέσα.

Παρεισειμι (εἶμι), ταὐτόν τῷ, παρεισέρχομαι.

Παρεισέρχομαι (ἔρχομαι, ἀνωμλ.), μέσ. Ἀποδ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διαθ. Πλησίον, ἐγγύς ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα εἴς τι.

Παρεισκομίζω, ἰσω (κομίζω). Πλησίον ἢ κρυφίως εἰσκομίζω, εἰσάγω, φέρω. Ἰώσηπ.

Παρεισκρίνω (κρίνω). Κρυφίως ἢ μέ ἄδικον τρόπον εἰσκρίνω, ἀφίημι ἢ στέργω, συγκατανεύω, Εὐστάθ. Ὁ Φώτ. ἔχει, παρεισκρίνει, παρεισέρχεται, παρεισβάλλει.

Παρεισκυκλέω, ήσω (κυκλέω). Πλησίον, κρυφίως ἢ ἀπαρατηρήτως, χωρίς νά καταλάβῃ τις εἰσφέρω τι, ἐμβιβάζω, παρεμβάλλω, ἐπεντίθημι, εἰσκλέω· κυρίως ποιῶ σειράν πραγμάτων περιτειλιγμένων, Λεξήν. σελ. 661. ἴδε Εἰσκυκλέω. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει, παρεισκυκλεῖν λόγους, τό ὡς ἐκ περιόδου κυκλικῶς παρεισάγειν, ἢ τό πολλάκις περί τό αὐτό στρέφεσθαι.

Παρεισοδεύω (εἴσοδος), = παρεισκομίζω.

Παρεισοδιάζω. Πλησίον τινός, ἢ ὡς ἐπεισόδειον μιγνύω, Εὐστάθ. ἴδε παρεπεισοδιάζω.

Παρεισπέμπω, ψω, (πέμπω). Πλησίον ἢ κρυφίως πέμπω, ἀφίνω μέσα.

Παρεισπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνωμλ.). Πλησίον ἢ κρυφίως εἰσπίπτω, κρυφίως ἐμβαίνω εἰς τι· ταὐτόν τῷ, παρεισέρχομαι, καὶ οὐδέτερ. τῷ, παρεισβάλλω, κρυφίως ἐπιπίπτω, ὁρμῶ, Πλούταρχ. (ι)

Παρεισπονέω, ῶ (πονέω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ὡς ἐν παρέργῳ καταγίνομαι περί τι. «Μουσικὴν παρεισπονεῖν», Εὐρ. Βελλερ. 96.

Παρεισπορεύομαι, (πορεύομαι), Ἀποδ. μετά μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. Πλησίον, πρός τό πλάγιον μέρος ἢ κρυφίως πορεύομαι, ὑπάγω μέσα, ἐμβαίνω.

*Παρεισπράσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (εἰσπράσσω). Προστάτ. πρός τούτοις, ἤτοι μέ ἄδικον τρόπον εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, λαμβάνω· ἐκτός τοῦ δικαίου εἰσπράττω, λαμβάνω τελώνιον, Πολυδ. Γ, 32. ἐπί τελωνῶν.

Παρεισρέω, καί, παρεισρυέω, καί, παρεισρυῆμι, μέλ. -ρεύσομαι (ῥέω) Πλησίον ἀνεπαισθήτως, κρυφίως εἰσρέω, χύνομαι, ἢ τρυπόνω, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω μέσα.

Παρεισφέρω, (φέρω, ἀνωμλ.) Πλησίον, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ πλαγίως, ἢ κρυφίως φέρω μέσα· ἐξαιρέτως δέ ἐν Ἀθήναις, «Παρεισφέρειν νόμον», ἐν ταὐτῷ, ἢ ἐξ ἐναντίας ἄλλον τινά νόμον ἢ νέον εἰσφέρειν, προβάλλειν. νόμον ἄλλον προβάλλειν ἀντί τοῦ πρώτου.

Παρεισφοιρέομαι, (φοιρέω) ὡς παθ. Πρός βλάβην, δυστυχίαν ἢ ἄλλον τινός πλησίον, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως ἐμβαίνω, περιπίπτω, καταντῶ μέσα, ἢ εἰσέρπω, παρεισρυέω.

Παρεκ, καὶ πρό φωνήεντος παρέξ (παρά, ἐκ) Α'. ὡς πρόθ. 1) μετά γεν. ἐπί τόπου, ἔξω καὶ πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, Ὀδ. Ι, 416. Ἰλ. Κ, 349. Τμν. Ἑρμ. 188. β) ὡς τό χωρίς, ἔξω ἀπό, παρεκτός, ἐξαιρουμένου, μέ ἐξαίρεσιν, Ἡρόδ. 1, 14. 93. 192. 2, 4. 31. 3, 108. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. 2) συνεχέστερον μετ' αἰτιατ. ἀντί, πλησίον ἔξω, ἐκείθεν, πέραν, πλησίον ἐμπροσθεν, παρά, Ἰλ. Ι, 7. Π, 349. (ἐνῶ ἡ πρέ. κεῖται μετά τήν αἰτ.) Ὀδ. Μ, 276. 443. Ο, 199. Π, 165. Τμν. Ἀπ. 419. καὶ Ἑρμ. 563. «Παρὲκ νόον», παρά γνώμην καὶ φρόνησιν, ἄνευ φρονήσεως, ἢ ἐναντίον αὐτῆς, μωρίως, ἀνοήτως, Ἰλ. Κ, 391. «Πέλλησίν μ' ἄτησε παρὲκ νόον ἠγαγον Ἕκτορι, μέ ἔφερε μέ πολλήν ἀπάτην ἔξω τῶν λογισμῶν, τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀνοήτως. Ψ, 133. «Ἥρη μὴ χαλέπαινε παρὲξ νόον, ἀνοήτως· καὶ Τμν. Ἑρμ. 547. εἰς Ἀφροδ. 36. ἐκτός, ἔξω ἀπό, Ἰλ. Ω, 434.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β'. Πάνυ δὲ εὔχρηστον ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, πλησίον πρός που, ἔμπροσθεν, πέραν, ἐκεῖθεν, Ὅμ. πολλὰ σιμὰ καὶ ἔξω, Ἰλ. Δ, 486. 2) τροπ. ἐπέκεινα, πέραν τοῦ δικαίου ἢ τοῦ ἀληθοῦς, ἐγγὺς τοῦ ἀληθοῦς. ὅθεν, ἀποφεύγοντας «παρὲξ εἰπεῖν» Od. Δ, 348. «Παρὲξ ἀγορεύειν», Ἰλ. Μ, 213. Ἀνοήτως· μωρῶς, Od. Ψ, 16. 3) «ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα», ἃς στοχασώμεθα, εἰσυμπεσώμεν παρεκτὸς τούτων, ἄλλα πράγματα, Od. Ξ, 168. ὅθεν καὶ παρεκτός, ἐξαιρουμένου, ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, Ἡρόδ. 1, 130. «Πάρεξ ἢ ὅσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἦρχον», ἐξαιρουμένου τοῦ χαιροῦ, καθ' ὃν οἱ κτλ. 4) παρεκτὸς τούτου, πρὸς τούτοις, Ἀπολλ. Π. — Ἡ λέξις πάρεξ συμπεριλαμβάνει τὰς σημασίας καὶ τῶν δύο προθέσεων, ὥστε σημαίνει διάστασιν διά τῆς ἐκ, καὶ ἐγγύτητα διά τῆς παρά, οὕτως ὅμως, ὥστε ποτὲ μὲν αὐτή, ποτὲ δὲ ἐκείνη ἡ σημασία κυριεύει περισσότερον. — Ὡς πρὸς τὴν Ἡροδότειον χρῆσιν σημειωτέα ὅμως ταῦτα τὰ δύο. α) παρ' αὐτῷ γράφεται ἡ λέξις, τοὐλάχιστον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀεὶ παρεξυτόνως (πάρεξ) παρὰ δὲ Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ὀξυτόνως, πάρεξ καὶ παρὲξ· μόνον δὲ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 353· 353. ἔγραψεν ὁ Γαισφ. παραπλησίως πάρεξ. β) Ὁ Ἡρόδ. χωρίζει τὴν διαφορὰν τοῦ νὰ γράφηται πρὸ μὲν συμφώνου πάρεκ, πρὸ δὲ φωνήεντος παρὲξ, τόσον ὅλίγον, ὥστε μεταχειρίζεται παντοιοτρόπως μόνον τὸν ἕνα τύπον πάρεξ, καὶ αὐτὸν πολλῷ συχνότερον πρὸ συμφώνων ἢ πρὸ φωνηέντων, ἐν ᾧ πρὸ φωνηέντων ἀπαντᾷ μόνον, ὅσον ἐγὼ οἶδα, τρὶς μόνον, πρὸ δὲ συμφώνων πλέον ἢ εἰκοσάκις· ἀλλ' ὅμως εὑρηται καὶ παρὲξ καὶ παρ' Ὅμ. Od. Ξ, 168. ἴδε. ἀνωτέρω, πρβ. Od. Μ, 276. 443. Ἰλ. Λ, 486. Ἀπ. Π. 2, 1010. Νικ. Θηρ. 29. Meineke Εὐφορ. σελ. 130. (Κατὰ τὸν Μ. Ἐτομ. σελ. 652, 38. κτ. καὶ Εὐστάθ. ἐτονίζετο κατὰ τὴν διάφορον σημασ. διαφόρως ἡ λέξις, καὶ ὀξυτόνως μὲν (παρὲξ), ὅταν κεῖται, καθὼς παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀντὶ, ἐκτός, παροξυτόνως δὲ (πάρεξ), ὅτε κεῖται, καθὼς παρ' Ἡρόδ., ἀντὶ τοῦ, (χωρίς.) ὅρα καὶ παρὲξ.

Παρεκβαίνω, Μ. -ῆσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Ἔξω καὶ πλησίον τινὸς ἐκβαίνω, ἢ πέραν ἔξω βαίνω, ἤγουν παραβαίνω, καταπατῶ, μετά γεν. ἠδικείουν, Ἡσ. Ε. 228. ἀλλά καὶ μετὰ αἰτ. Αἰσχ. Χοηφ. 641. «Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβαίνειν·» καὶ Ἀρστ. «Τὴν φύσιν παρεκβαίνειν, Ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ἐπὶ ὁρόμου ἢ ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ, παρέχω, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου, ἐκκλίνω, ξεκλίνω, ὑπεχωρῶ, ἐξίσταμαι, παρεκτρέπομαι· καὶ, ἀκολασταίνω, καὶ τροπικ. Παρεκβαίνω ποιῶ, ἀφίνω τὸν ὀρθὸν ὁρόμον καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον, ἀφίνω τὴν ὑπόστασίν μου καὶ ὁμιλῶ περὶ ἄλλης, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν καθ' αὐτὸ ὁμιλίαν μου ἢ διήγησιν, κ. τ. τ. εἰσφέρων ἄλλην εἰς αὐτὴν μὴ ἀνήκουσαν ἐπὶ δὲ ζώων, ταὐτόν τῷ, παρεκτρέπομαι, dégénerer, Ἀριστοτ. 2. Ἱστ. δ'. «Ὁ μὴ ἐοικὼς τοῖς γονεῦσιν, ἤδη τρόπον τινὰ τέρας ἐστί, παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις τοῦ γένους τρόπον τινά.»

Παρεκβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.) Ἄλλων συγγραμμάτων, ἤτοι ξένης σημειώσεις ἐπάνω εἰς τινα συγγράμματα, συνάγω καὶ συντάσσω εἰς ἕν, ἴδε παρεκβολή.

Παρέκβασις, ἡ (παρεκβαίνω) Ἡ παρέκβασις, ἀθέτησις. 2) Παραχώρησις ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου, παρέκβασις, παρεκκλισις, παρεκτροπή, ἔκστασις· καὶ τροπικ. ἀκράτεια, ἀκολασία, καὶ, τὸ νὰ ἀφίνῃ τις τὴν καθ' αὐτό, διήγησιν, ὑπόθεσίν του καὶ νὰ ἐμβαίνῃ εἰς ἄλλην, Ἰταλ. Digressione. Δεῦτε καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. «Παρέκβασις ποταμοῦ παραβάντος τὸ ῥεῖθρον. ὅθεν

Παρεκβατικός, ἡ, ὁν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς Ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου παρεκκλίνων· καὶ τροπ. ὁ ἀκρατής, ἢ ὁ εἰς παρέκβασιν ἀνήκων, ὁ παρεκβαίνων τὸν μέσον ὁρόμον, τὸ μέτριον, τὴν φύσιν, ἢ τὴν ἰκανὴ αὐτὸ ὑπόθεσιν, διηγησιν καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλην. Ὁ Φώτ. ἔχει «Παρεκβατικῶς, συντόμως».

Παρεκβολεύομαι, ταὐτόν τῷ, παρεκβάλλω, Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 284. ἐκ τοῦ

Παρεκβολή, ἡ (παρεκβάλλω). Ἐκλογὴ καὶ σύνταξις τῶν εἰς συγγραφέα τινὰ ἐξέων παρατηρήσεων, ὑποσημειώσεων, ὑπομνημάτων, καθὼς π. χ. ὁ Εὐστάθιος ἐπέγραψε «παρεκβολαὶ» τὰς ἐκ πολλῶν ἄλλων συναχθείσας καὶ συνταχθείσας ἐξηγήσεις εἰς τὰς ῥαψῳδίας τοῦ Ὁμήρου, ὅθεν

Παρεκβολικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς παρεκβολάς. «Τὸ παρεκβολικόν», αὐτὶ, αἱ παρεκβολαί, Εὐστάθ.

Παρεκδέχομαι, ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.). Ἀλλεως, ἢ κακῶς, ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνω, δέχομαι, ἢ στραβὰ, κακὰ ἐξηγῶ, παρεξηγῶ, ψευδῶς ἑρμηνεύω τι, Ἀντωνίν. ε'. ὅθεν

Παρεκδοχικῶς, Ἐπίρ. εἰρῆσθαί τι λέγεται, ὅταν ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον ἀκούεται, Εὐστάθ.

*Παρεκδραμεῖν, Ἀόρ. β'. ἀπαρμ. τοῦ παρεκτρέχω.

*Παρεκδύνω, = παρεκδύω. (ῡ)

Παρεκδύω, ἤ, παρεκδύνω (δύω, ἀνμλ.). Πλησίον που καὶ κρυφίως ἐκδύω, ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, κρυφίως ἐκβαίνων ἀναχωρῶ, φεύγω, ἢ ἀναχωρῶ ἀπό τινος κρυφίως. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε δύω)

*Παρεκέσσετο, Ἐπ. κατ' ἀκέφαλ. παραταπ. τοῦ παράκεισαι αὐτὶ, παρέκειτο, Od.

Παρέκθεσις, ἡ, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1458. Μία ἀντίστροφη ἢ πλησίον τελεία ἔκθεσις, ἐν τῇ Μετρικῇ.

Παρεκθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.), ταὐτόν τῷ, παρεκτρέχω. Ἐμπροσθέν τινος τρέχω ἢ πλέω, πλησίον τινὸς τρέχων περνῶ, ἢ ταχέως διαβαίνω, πλέων, ὁρμηλίζων παραρχόμαι, παρελαύνων διαπερῶ, αἰτιατ. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 822. «Παρεκθέουσι Μελίβοιαν», ἐπερνοῦσαν μὲ τὸ πλοῖον κατ' ἐμπροσθὲν τῆς Μελιβοίας.

Παρεκκλίνω, (κλίνω). Ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἀλλοῦ που κλίνω τι, λυγίζω. 2) οὐδετ. κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ μέρος, ὑποχορῶ, παραχωρῶ, παραμερῶ· ἀποφεύγω· (συγχίζεται πολλκ. μετὰ τοῦ παρεγκλίνω). (ῐ)

Παρεκλέγω, (λέγω, ἀνμλ.) Κρυφίως συνάζω, ἀπαιτῶ πλέον τοῦ δέοντος, ὡς τὸ παρεισπράττω. Δημοσθ. «Παρεκλέγειν τὰ κοινά», κρυφίως συνάζει τὰ δημόσια χρήματα καὶ κερδοσκοπίζομαι αὐτά. «Ἐξ ὧν ὑποφίζεται καὶ παρεκλέγειν, λέγει ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. περί τινος ἀπατεῶνος εἰσπράκτορος τῶν φόρων· οὕτω καὶ Δίων Κάσ.

Παρεκλείπω, (λείπω). Ἀφίνω ἔξω, ἢ νὰ παρέλθῃ, ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, νὰ λείψῃ. 2) οὐδετ. λείπω, ἐλλείπω, μὴ μένειν πλέον Ἰουδίθ. ιά. 18.

Παρεκνέομαι, Μ. -νεύσομαι (νέομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποδ. ποιητ. Πορεύω, ἢ ἀποχω, ἢ ἐπὶ πλοίου πλησίον τινὸς ἐκβαίνω, διαβαίνω, ἐμπροσθέν τινος παρέρχομαι ἢ παρελαύνων διαπερῶ, Ἀπολλ. Ἀργ. «Διπετοῦς τε παρεξοίσον τ' Ἐρυθίνους».

Παρεκπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ κρυφίως ἐκβαίνω, ἀποφεύγω, γλυστόνω, ἀντίκειται τῷ, παρεισπίπτω, Διον. Ἁλικ.

Παρεκπροφεύγω, Μ. -φεύξομαι, καὶ -φευξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Φεύγω ἀπὸ τὰς χεῖρας, διαφεύγω, ἐπὶ βραβείων, τὰ ὁποῖα χάνει ὁ νικηθείς, μετὰ αἰτ. προσών. Ἰλ. Ψ, 314. «Μήτιν ἐμβάλλετο θυμῷ παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα, ἵνα μή σε διαπρύσσωσι τὰ ἄεθλα, ἤγουν, ἵνα μὴ ἠττηθῇς.

Παρεκπυρόομαι, οὦμαι (πυρόω), ὡς παρ. Μεταξύ τινος, ἢ ἐν τοσούτῳ ἐκπυροῦμαι, θερμαίνομαι, πυριάσης ζωστὸς, πυρακτωμένος, ἀπὸ τὴν φωτίαν κόκκινος γίνομαι, Ἀριστοφ. Μετεωρ.

*Παρεκστροφή, ἡ (στρέφω). Ἡ ἀποτροπὴ, ἡ διαστροφὴ, κακογύρισμα.

Παρέκταμα, τό. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔκτασις, μῆκος ὑπέρμετρον, ἀμφ. κυρίως τὸ πλησίον τινὸς ἐκτεταμένον σῶμα.

Παρεκτεύω, ὑσω, ποιητ. = παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως, ἡ. Ἡ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου πλησίον τινος ἔκτασις, ἐξάπλωσις. 2) παρὰ Γραμμ. πλεοναστικὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, π. χ. Ἐτήτυμος, ἀντὶ, ἔτυμος, ἀδελφεός, ἀντὶ, ἀδελφός, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Παρεκτείνω, Μ. ενῶ (τείνω). Πλησίον, ἐγγὺς, ἐπί τινι, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινός, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, περισσότερον ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, μηκύνω, μακρύνω. 2) οὐδετέρ. καὶ κατὰ παθ. ἐγγὺς, πλησίον τινὸς ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, κατὰ μῆκος ἐξαπλωμένος κεῖμαι, καὶ τροπ. «Τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξετάζηται, ἐκβήκες παρὰ πολὺ ἔξω, πέραν τοῦ ἀναγκαίου, Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 52.

Παρεκτελέω, έσω (τελέω). Ἐντελῶ παρὰ τὴν εὐχὴν, ἐναντίον τῆς ἐφέσεως, Μόσχ. 9. 125.

Παρεκτέον, ἐπίρρ. θετ. τοῦ, παρέχω. Πρέπει, ἀνάγκη ἐστὶ νὰ παρίξῃ, διαγίγῃ, νὰ δώσῃ τις, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 18. «Παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτας, πρέπει νὰ προξενήσῃς εἰς ἡμᾶς γέλωτα, νὰ μᾶς κάμῃς νὰ γελάσωμεν.

*Παρεκτέος, έα, έον, ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ παρίχω.

Παρεκτικός, ἡ, όν, (παρίχω). Ὅς τις παρέχει, δίδει, προξενεῖ· ὁ εἰς τοῦτο κλίνων, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, Γραμματ.

Παρέκτοπος, ὁ, ἡ (ἔκτοπος). Ὁ ἐλίγον ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐκτοπίζει, ἀμφ.

Παρεκτός, Ἐπίρ. (παρά, ἐκτός). Ἔξω· καὶ μετὰ γεν. πάρεξ, ἔξω ἀπό, ἔξω μόνον, παρὰ τοῦτο Ο'. καὶ Ν. Δ.

Παρεκτρέπω, ψω (τρέπω, ἀνμλ.) Ἐκτρέπω τι πλησίον ἔξω τοῦ ὁρόμου, παρεκτρέπω, ἀποστρέφω ἢ γυρίζω τι ἀπὸ τὸν ὁρόμον του. 2) τροπ. παραβαίνω ποιῶ, μεταβάλλω τὸν ὁρόμον ἢ τὴν μορφήν, διαστρέφω, στραβόνω Μέσ. Παρεκτρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὁρόμον μου καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον, παρεστρατίζω, παραμερῶ καὶ περιπατῶ ἀπὸ σιμά, Ἀριστοτ.

Παρεκτρέχω, Μ. — ἔρομαι (τρέχω, ἀνμλ.) Πλησίον, πέραν τινὸς ἔξω, ἢ ἐμπροσθέν τινος τρέχω, προτρέχω.

Παρεκτρίβω, ψω (τρίβω). Πλησίον ἐκτρίβω, ἢ διὰ τῆς τριβῆς ἐξωθῶ, ἐνδιώκω, τρίβω τι μετά τινος κάμνω νὰ ἐξέλθῃ, φανῇ ἀπ' αὐτόν τι, Ἀριστοτέλ. περὶ τῆς οὐρκν. β'. «Ἡ δὲ θερμότης καὶ τὸ φῶς ἀπ' αὐτῶν γίνεται, παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνου φορᾶς».

Παρεκτροπή, ἡ (παρεκτρέπω, Μέσ.). Ἡ πλησίον ἀποχώρησις ἢ παρέκβασις ἀπὸ τῆς φυσικῆς θέσεως ἢ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου, παραστράτισμα. Παράδρομος, μοιοπάτιον, ξεχωριστὸς τις μικρὸς, στενὸς ὁρόμος πλησίον ἄλλου μεγάλου, Ἠλιόδ. Ἀλεξ.

Παρεκφαίνομαι, Μ. -φανήσομαι (φαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους κυττάζω ἔξω, ἤτοι πλησίον τινὸς φαίνομαι, δείχνω ἐμαυτόν, ἢ γίνομαι ὁρατός.

Παρεκφέρω, Μ. παρεξοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐπί τινος πέραν, ἐπέκεινα καὶ ἔξω, ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος φέρω. Παρεκφέρομαι, ὡς παθ. ἐκτὸς ἢ πλέον τοῦ δέοντος καὶ τοῦ ὡρισμένου ἐκφέρομαι, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ πρέποντος, κυριεύομαι ἀπό τινος ὁρμητικοῦ πάθους, καὶ φέρομαι ὑπ' αὐτοῦ ἔξω τῶν ὁρίων, Δου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιαν. «Τὸ δὲ παρὰ τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ συναύξειν τὰ πάθη, παρὰ φύσιν εἶναι ψηφίε.

Παρεκχέω, Μ. – χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ πέραν ἐκχέω, χύνω ἔξω. Παθ. παρεκχέομαι, χύνω ἐμαυτὸν ἔξω, χυνομαι παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κυρ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ ἄλλων ναρῶν, πλημμυρῶ, αὔξω.

Παρεκχύσεις, ἡ. Ἡ ἔκχυσις, τὸ χύσιμον ὑγροῦ τινος ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν, δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ· εὐρύτερος ἀνὸς ποταμοῦ, πλημμύρα.

Παρελαύνω, Μ. παρελάσω, Ἀττ. παρελῶ. Ἀόρ. παρήλασα, Ὁμ. Ἐπ. παρελάσσω, παρέλασσα, Ἰλ. (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ ἐμπροσθεν τινος ἐλαύνω, διώκιμο συνεχῶ. δὲ ἐστὶ τὸ φαινόμενον ἀμετβτ. α) διαβαίνω ἐποχοι, ὅτε ἀναπληροῦσι Ἵππους, ἅρμα, ἅρματα, κ. τ. τ. ὡς παρὰ Ξενοφῶντι πολλαχοῦ καὶ Ἰλ. Ψ, 382. 427 527. ἐπειδὴ δὲ ἐνυπάρχει τῷ λόγῳ ἡ ἔννοια τοῦ φθάνειν τινὰ μὲ τὸ ἀμάξιον καὶ νικᾶν, συντάσσεται ὁσῶ ὅτε αὐτοπρ. προσωπ. Ἰλ. Ψ, 638. «Οἵοσπερ μ' ἵπποισι παρήλασκον. Μεταγενεστεροι προστιθέασι καὶ, ἅρμα ἢ ἵππους· τὸ δέ, «Τρηχὺν παρελαύνω (Ἡσ. Ἀσπ. 353.)», ὑπάγω ἐποχος εἰς Τραχῖνα· ἐν γένει, αὐτὸ τοῦ, ὑπερβαίνω τινὰ κατάτι, «Τινα τινων, Διογ. Λ. 5, 80. β) παραπλέω, περιῶ ἐμπροσθεν μὲ τὸ καράβι, μετὰ τοῦ, ναῦς, ἢ καὶ ἄνευ τούτου. Ὀδυσ. Μ, 186. «Οὐ γὰρ πώ τις τῇ δὲ (σθῷ) παρήλασε νηῒ, ποτὲ δὲν ἐπέρασέ τις ἐμπροσθεν ταύτης τῆς νησὸς· καὶ στίχ. 197. «Αὐτὰρ ἐκείθι τὰς γε παρήλασεν (ἡ ναῦς)», ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ ναῦς ἐπέρασεν ἐμπροσθεν, ἤτοι ἀφ' οὗ ἐπέρασα, μετέβη τῶν ὁρίων ἐκείνος, ἢ ἐκεῖνος, πλησίον τοῦ ὁποίου πλεε τις, τάττεται κατ' ἀμετβτ. ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω παραδείγματι καὶ Ξεν. Ἀναβ. 1, 2, 17. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ αὐτὸ τοῦτο τρέχων διαβαίνω ἐμπροσθεν τινος, ἢ διαβαίνω ἵππος, κ. τ. λ. ἔνθα ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἑαυτὸν, ἵππον, κ. τ. τ. σπανιώτερον αὐτὸ τοῦ, ὁρμῶμαι, προχαρῶ, πλησιάζω ἵππος πρός τι, πρός τινα, ἢ τρέχω, σπεύδω ἵππον πρός τι. (ὁ Ἀριστος χρῆται τῷ μέσ. παρελαυνεσθαι κατ' ἀμετβτ. σημασ.)

Παρελέγχω, χθω, = ἐλέγχω, ἀμφ.

Παρέλευσις, ἡ (παρέρχομαι). Ἡ ἀπ' ἐμπροσθεν τινος ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ παρετέρω ἔλευσις· τὸ ἐμπροσθεν ἐπέρασμα· λέγεται καὶ ἐπὶ παρελθόντος χρόνου, Σουΐδ. 2) ὁ δρόμος πλησίον τινὸς ἐμπροσθεν, πέραμα.

*Παρελίσσω, Ἀττ. – ττω, ποιητ. παρελίσσω, ξω (ἑλίσσω) Πλησίον τινὸς στρώνω, γυρίζω, τελίσσω, ἢ τριγύρω στρέφω, περιστρέφω.

Παρελκόντως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ παρέλκω. Πλησίον σύρωντας· ἴδε περιτῶς, πλησιαζόντως, κατὰ πλεονασμὸν, Γραμματ. 2) ἀργοπορικῶς, βραδέως, ἀναβαλλόμενος.

Παρέλκυσις, ἡ (παρελκύω). Τὸ κακοτρόβιγμα, στρέβλωμα· τὸ σύρειν ὅπου δὲν ἁρμόζει· καὶ ὑπερβασις τοῦ καιροῦ, βραδύτης, παράτασις, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ἀργοπορία, τὸ ἐμπρὸς τράβιγμα τοῦ καιροῦ.

Παρελκυστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρασύρων· ὁ σύρων ὅπου δὲν ἁρμόζει, ἢ ὅτε δὲν ἁρμόζει, ἢ εἰς τὰς παρελκύσεις, ἀναβάλλει, ἀργοπορεῖ, μπερδεύει τὸν καιρὸν τῶν πραγμάτων· ἄδον

*Παρελκύστρια, ἡ, Ἐπλκ. ἡ ἀναβάλλουσα καὶ ἀργοπορουσα τὸν καιρὸν, Γλωσσ.

Παρελκόω, ύσω (ἑλκύω). Νεωτ. τύπ. τοῦ παρέλκω.

*Παρέλκω, Μ. ξω, παρὰ μεταγνωστ. δὲ καὶ παρελκύω (ἕλκω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἑλκύω, σύρω, τραβῶ· ἢ ὥρας κατὰ μέρος. Μέσ. πρὸς ἐμαυτὸν σύρω, ἁρπάζω πιάνων μὲ τὰ δάκτυλα, ἁρπάζω, πέρνω μὲ δόλον ἢ κατ' ἄλλον ἄδικον τρόπον, Ὀδ. Σ, 282. «Παρέλκεσθαί τινος ὥρας. β) πλαγίως, ἢ ἐκ πλαγίου σύρω, τραβῶ, ἐπὶ καμήλων, αἱ ὁποῖαι ὡς σειρηφόροι τραβῶσι κατὰ τὰ δύο ἐξώτατα, ὀλιγώτερα πέρατα τοῦ ἅρματος πλησίον τοῦ ζυγοῦ, Ἡρόδοτ. γ'. 102. «Σειρηφόροι (κάμηλοι) ἑκατέρωθεν ἄρσενα παρέλκειν. γ) μακρὰν σύρω, τραβῶ. δ) τραβῶντας εὐγάζω ἀπὸ τὴν ὁρᾶν δέσιν, στραβίζω, π. χ. τὰς γνάθους, Ἀριστφ. ε) τραβῶ πρὸς τὰ μέρος μου, πρός με καὶ πλησίον μου, ὅθεν παθ. σύρεσθαι εἴς τι. 2) ἐπὶ καιροῦ, κακῶς ἐξετάζω, ἢ α) μακρύτερα σύρω, τραβῶ, εἰς μάκρος ἑλκύω, παρατείνω, ὑπερτίθημι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, ξεμακρύνω, ἢ τραβῶ ἐμπρὸς τὸν καιρὸν. β) οὐδετ. ἀργοπορῶ, βραδύνω, ἀμελῶ. Ὀδυσ. Φ, 111. «Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνηϊ παρέλκετον, μὴ διατρίβετε, μὴ ἀναβάλλετε τὸν καιρὸν μὲ τὰς προφάσεις. ἔπομ. διατρίβω, μένω, ἢ διαρκῶ, βαστῶ περισσότερον καιρόν. «Χρόνον παρέλκειν, κακῶς ἐξοδεύειν ἢ διατρίβειν, περιττὸν τὸν καιρόν. 3) ἀμτβ. ἐν παρόδῳ, ἢ κατόπιν, σύρεται τι, ὀηλ. περισσεύω, πλεονάζω, εἶναι περιττὸν τι· ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθ. διάθ. «Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, τὰ ὁποῖα συναρμόζονται μὲν εἰς τὰς τέχνας, οὐχὶ ὅμως ἀναγκαῖα ἢ οὐσιώδη συστατικὰ αὐτῶν εἰσί, εἴτε συνέχεται κατὰ συμβεβηκός. Πολύβ. Ε'. 20. Οἱ Γραμματ. καλοῦσι, Παρέλκοντα, ἐκείνας τὰς λέξεις, αἵτινες τάσσονται μόνον διὰ στολισμὸν τῆς φράσεως. Μ' ὅλον τοῦτο Διονύσ. ὁ Ἁλικαρ. ἐν ὁ'. 20. τῆς ἀρχαιολογίας λέγει «Παρέλκεσθαι, ὅτον πλεονάζον, περιττὸν, ἐπερίσσευεν, ἤτοι μὲ τὸ παραπάνω.

Παρέλλειψις, ἡ (ἐλλείπω). Ἡ ἔλλειψις, ἄφεσις τοῦ πλησίον κειμένου, ἐξκιρτ. γραμματος, π. χ. ἐν τῷ, κάλιον, ἀντὶ, κάλλιον. Ἀντίθ. παρένθεσις.

*Παρέλω, ὑπτετ. Ἀόρ. β. τοῦ παραιρέω.

Παρεμβαίνω, Μ. – βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς τινος βαίνω, περιπατῶ, προχωρῶ, ἐμβαίνω, π. χ. «Παρεμβαίνειν τεθρίππῳ, (Διον. Ἁλικαρ.) ἐπί τινι ἁμάξῃ τεθρίππῳ ἐπιβεβηκότες πλησίον τινὸς ἐλαύνειν, ἁμαξεύειν. «Τοὺς ἐγγὺς παραθέοντας καὶ παρεμβαίνοντας (Πλούταρχ.), παρεμπρὸς χωροῦντας, ἐξαπερνῶντας.

Παρεμβάλλω, Μ. – βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἀνάμεσα χώνω, βάλλω, θέττω, βάλλω τι μέσα εἴς τι, παρεντίθημι, Αἰσχίν. «Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν δορύβους παρεμβάλλοντα τοῖς ἐμοῖς δημηγορίαις. Γαλην. «Παρεμβάλλειν τῷ ὁρῷ σκαμμωνίας ἐλάχιστον». ἐξκιρτ. ἐμβάλλω, χώνω εἰς τὰς σειρὰς, τάξεις ἑνὸς στρατεύματος, ἢ εἰς παράταξιν ἐντάττω, Πολύβ. β'. «Σπουδῇ παρενέβαλον τοὺς πεζούς». καὶ αὐτὸ τοῦ, χώνω, ἐντάττω τὸ βοηθητικὸν, ἐπικουρικὸν στράτευμα εἰς τὸ λοιπὸν στράτευμα· ἐν γένει, βάλλω κατὰ τάξιν, ἀραδιάζω, διατάττω τι μέσα εἰς μίαν τάξιν (κλάσιν), ἢ γένος. 2) οὐδετ. εἰσβάλλω, ὁρμῶ αἰφνιδίως, ἢ πλησιάζω προχωρῶ μετὰ τοῦ στρατοῦ. 3) στρατοπεδεύω· φέρω τὸ στράτευμα, ἢ ἔρχομαι μετὰ τοῦ στρατεύματος εἰς τινα τόπον καὶ στρατοπεδεύω ἐκεῖ, Πολύβ. γ'. «Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλών», ὅθεν παρεμβολή, τὸ στρατόπεδον. 4) «Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ στρατόπεδον, παρὰ Νομ. γίνεσθαι ἐγγυητὴς ὑπέρ τινος. 5) αὐτὸ τοῦ, κυκλόω.

Παρεμβατικῶς, Ἐπίρ. (παρεμβαίνω). Ἐν περιστάσει, μὲ παρένθεσιν, Σχολ. Πινδάρ. Ὀλ. 2, 178.

Παρεμβλέπω, φω (βλέπω). Ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἐμβλέπω, παρατηρῶ, κυττάζω, προσβλέπω, Εὐριπ. Ἑλ. 1574.

Παρεμβολή, ἡ (παρεμβάλλω). Τὸ πλησίον, ἢ ἀναμέσον, μεταξύ τινος, ἢ τινων ἢ μέσα βάλλειν, ἐπεντίθεσθαι, παρενθέττειν, Lob. Φρυν. σελ. 377. ἐξκιρτ. ἐπὶ ἁράματος, μεταξὺ ἐρρυγμένοι, μὴ ἀνήκουσαι, τῇ ὑποθέσει, ὕλῃ λεξεις ἢ περιοδοι· καὶ παρενθήκη, λόγος ἕτερος μεταξὺ τῆς κυρίας ὁμιλίας. 2) τὸ ἐντάττειν, βάλλειν ἐνδυνάμεσιν εἰς τὰ διαστήματα τῶν πρώτων τάξεων ἑνὸς στρατεύματος· τὸ βάλλειν εἰς παράταξιν, παράταξις πολεμική· καὶ τὸ εἰς τάξιν πολεμικὴν βαλμένον στράτευμα, τὸ στῖφος τῆς στρατιᾶς, Αἰλιαν. «Παρεμβολή ἐστὶν ἡ τῶν ὁμοίων παρένθεσις, ὡς ὁπλιτῶν πρὸς ὁπλίτας, καὶ ψιλῶν πρὸς ψιλούς· παράταξις δὲ, ἡ τῶν ὁπλιτῶν πρὸς ψιλούς, καὶ ψιλῶν πρὸς ὁπλίτας. 3) στρατοπεδον, ἡ πήξις τῶν σκηνῶν ἐν τοῖς πεδίοις, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατριβὴ τοῦ στρατεύματος, τὸ παρὰ Τούρκ. Ὀρδί, Πλούταρχ. 4) παρὰ Πολυβ. κἀ. 2. εἰσὶ «Παρεμβολαὶ», ταὐτὸν τῷ, παρεξειρασίαι, τὰ χαμηλότατον, κατώτατον ἔκρον τοῦ πλοίου κατά τε τὴν πρῶραν καὶ πρύμνην. 5) ἔκτασις παλαιστρική, ὑποσκελισμός, Λουκιαν. Ὀνοπ. 60. «Παλαίων παρεμβολὴν βαλεῖν», πεδίλωμα, ὅπερ ἀν ἄλλοθι παλαίωσι δύο τινὲς, καὶ ὁ ἕτερος βάλλῃ τὸν πόδα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ ἄλλου καὶ ῥίπτῃ αὐτὸν κατὰ γῆν. ἴδε

Παρεμβολικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, ἢ γίνεται εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰς τὸ στρατόπεδον, ἢ κατὰ τὸ εἶδος ὧν παρεμβολῆς, «Δεῖπνα παρεμβολικά», Πλούταρχ.

Παρεμβολοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος παρεμβολῆς, παρενθέσεως ἔχων, Γραμμ. Σχολ. Βουρδιλίου εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 48.

Παρεμβύω (βύω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐμβύω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, στουπόνω, ἐμφράσσω, παραγεμίζω, Λουκιαν. «Μεταξὺ ὀνόματα εὐτελῆ παρενεβέβυστον, παρενετέθησαν, παρενεβλήθησαν.

*Παρεμμαίνομαι, ὡς παθ. = ἐμμαίνομαι, κατὰ σημ. ὅμως οὐχὶ τόσον σφοδράν, Τιμ. Λεξ. Πλατ. σελ. 163.

Παρεμμανής, ἐος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἐμμανής, κατὰ σημασ. ὅμως οὐχὶ τόσον σφοδράν, Φιλεξ. Γλωσσ.

*Παρέμμεναι, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ πάρειμι ἀντὶ, παρεῖναι, Ὁμ.

Παρεμπάσσω, Μ. – πάσω (πάσσω). Προσθέτι, πλησίον, σύν τινι, ἐν τῷ μεταξὺ πάσσω, πασσάλιζω, πασπαλίζω μέσα.

*Παρεμπίνω (πίνω, ἀνμλ.). Ὑπέρμετρα πίνω, Ἡσυχ.

Παρεμπίπλημι, Μ. παρεμπλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμπίπλημι, πληρόω, γεμίζω· ἐπιφορτίζω. 2) κρυφίως γεμίζω πληρόω. Ὁ Ἐρασίστρατος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν συχνάκις κατὰ Γαληνόν.

*Παρεμπίπρημι, Μ. παρεμπρήσω (πίμπρημι, ἀνμ.). Τρίβων ἐπίτι ἀνάπτω.

Παρεμπίπτω, Μ. – πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πλησίον τινὸς, ἀνάμεσα ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπίπτω, ἢ ἐμβαίνω, πίπτω μέσα, ἢ περιπίπτω, καταντῶ μέσα, εἰσέρχομαι, Ἀριστοτ. «Παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ». 2) προφθάνω, ἔρχομαι ἐπίτι, ἢ αἰφνιδίως προφθάνω, ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομαι, φθάνω, ἢ ἀπροσῶπ. ἐν τῷ μεταξὺ συμβαίνειν, ἀκολουθεῖν, «Ἡ τύχη τῷ ἐμῷ παρεμπίπτειν (Πλάτ.) ἔρχεται εἰς ἐμᾶς κατὰ συμβεβηκός, συντρέχει, συμβαίνει, Αἰσχίν. «Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ Ἐλευθέρων ἀ ξρώπωνι, ἀφ' οὗ κρυφίως εἰσεχώρησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποταποί ἄνθρωποι. 3) κατὰ συμβεβηκὸς συντυγχάνω, συναντῶ, συμβαίνω μαζὶ μὲ ἄλλο, τινί. (ε)

Παρεμπλάσσω, καὶ καὶ Ἀττ. -ττω, Μ. ἄσω (πλάσσω). Πλησίον, ἀνάμεσα, εἰς τὸ πλάγιον ἐμπλάσσω, ἐμπλαστρόνω, ἀλείφω, ἢ στουπόνω τὰ μεταξύ τινος, στουπόνω, ἀλείφω τὰ μεταξὺ χαράγματα, ἢ τοὺς πόρους· καὶ ἀλείφοντας σκεπάζω, ἐπιχρίω, ἢ στουπόνω δίπλον, ὅθεν

Παρεμπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμπλάσσων, στουπόνων τὰ μεταξὺ, τοὺς πόρους, ὁ δύναμιν τοιαύτην ἔχων· κατοφρακτικός, διόλου στουπόνων.

Παρεμπλέκω, ξω (πλέκω). Πλησίον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπλέκω, εἰσάγω· καὶ συμπλέκω, πλέκω τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ἐμπαρδεύω.

Παρεμπλήθω, (πλήθω). Παραγεμάτον, παραφορτωμένον εἶναι.

Παρεμπλοκή, ἡ (ἐμπλέκω). Τὸ πλησίον, ἀνάμεσα ἐμπλέκειν, περιπλέκειν, παρεισέρχειν, ἢ πλησίον, μεταξύ τινος ἐμπλοκή, περιπλοκή. «Ἱστορικὴ παρεμπλοκή», ἐμπεριπεπλεγμένη, ἐμπερδευμένη ἱστορία, διήγησις.

Παρεμποδίζω, ταὐτόν τῷ, ἐμποδίζω. Εἶμαι καὶ εἰς τὸν δρόμον, ἤγουν ἐμποδός, προξενῶ τινι ἐμποδόν τι, gener, μετὰ δοτικ. παρὰ Λουκιανῷ.

*Παρεμποδών, ἐπίρρ. ὡς τὸ, ἐμποδών. Ἐμποδοπτικῶς, ἐμποδὸν, Ἀλεξ. Τραλλ. 2, σελ. 157.

Παρεμπολάω, ήτω (ἐμπολάω). Πλησίον, ἐκτὸς τούτου, προσέτι, κρυφίως ἢ ψευδῶς, κακῶς ἐξωθεν εἰσφέρω, εἰσάγω (φέρω μέσα), ἢ χώνω μέσα (ἐπεντίθημι), ἢ κρυφίως καὶ παρανόμως φέρω μέσα πραγματείας, Εὐριπ. Μηδ. 909. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυδ. γ'. 56. «Παρεμπεπλημένος», ψευδής, μὴ γνήσιος, νόθος, παρανόμως εἰσαχθεὶς πολίτης.

Παρεμπόρευμα, τό. Τὸ ἐκτὸς τοῦ καθεστῶτος ἐμπορίου γινόμενον παρέργως ἐμπόρευμα, ἄρθρον (ἀρτιόλον) πραγματείας μικρόν, εὐτελὲς, ἢ κενόν, ἀχρεῖον ἐμπορικὸν ἀντικείμενον, ἄλλως ῥῶπος. 2) ἐν γένει, ὡς παρὰ Λουκιαν. Ἐγκ. Δημοσθ. ταὐτόν τῷ, πάρεργον ἤτοι ἔργον, ἢ πρᾶγμα, ἢ μέρος κατὰ προσθήκην ἐπιρχόμενον, τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀντωνίνῳ γ'. 32. παρὰ τὸ

Παρεμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι), μέσ. Ἀποδ. Ἐν παρόδῳ, ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καθολικοῦ ἐμπορίου ὡς ἐν παέργῳ ἐμπορεύομαι μέτοι, πραγματεύομαι καὶ μὲ ἄλλο τι πάρεργον. 2) εἰσάγω, ἐμβάζω ἐν παρόδῳ, ἢ κρυφίως καὶ παρανόμως ἐμπορικόν τι ἀντικείμενον, πραγματείαν τινά· ἐν γένει, εἰσάγω τι μαζί μου, ἐν ταὐτῷ κρυφίως, κατ' ὀλίγον ὀλίγον, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τις. 3) τροπ. προσέτι παρέχω, προξενῶ, δίδω, π χ. ὡς παρὰ Λουκ. περὶ τῆς ἱστορίας, «Τὸ τερπνὸν παρεμπορεύεται», παρέχει πρὸς τῇ διδασκαλίᾳ καὶ μαθήσει εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ ἡδονήν, εἰσάγει ἀνεπαισθήτως τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ἐπωφελοῦς.

Παρέμπτωσις, ἡ (παρεμπίπτω). Ὁ ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομός, καὶ ἡ πτῶσις ἢ τὸ ἄμβασμα, ὁ ἔρχομός, ἢ τὸ χώσιμόν τινος (π. χ. ὑγροῦ) ἀνάμεσά που καὶ εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον. Παρὰ Γραμμ., προσθήκη συμφώνων κατὰ τὸ μέσον, εἴτε ἀποτελούντων συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ, πτόλις, ἀντὶ, πόλις· πτόλεμος, ἀντὶ, πόλεμος, κ. τ. τ.

Παρεμφαίνω, Μ. -φανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, ἐμφαίνω, δείχνω, ἢ ἀφίνω τὰ ἰδῇ τις ἢ νὰ φαίνεταί τι, β) δείκνυμι, δείχνω κεκρυμμένον, ἢ μυστικόν τι. γ) ἐγγύς, σχεδὸν ὀλίγου τι, ὅ ἐστιν ἀνυδρῶς πως καὶ σκοτεινῶς, ἢ ἐν παρέργῳ χαρακτηρίζω, δείκνυμι ἢ σημαίνω, δηλόω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὁμοιάζω, ἢ παρομοιάζω κατά τι. «Μὴ λίαν παρεμφαίνον τὴν τῆς τηλεως ὀσμήν» (Διοσκορ.), δὲν παρομοιάζει τόσον πολὺ τὴν ὀσμὴν τῆς τηλεως, δὲν μυρίζει καθὼς αὐτή. «Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, ὁμοίαζεν ὀλίγου τι τὸν Σειληνὸν εἰς τὸ πρόσωπον. 2) Παθ. παρεμφαίνομαι, παραδηλοῦμαι, πλησίον, ἐν τῷ μεταξὺ δεικνύω, παραστήνω, ἐμαυτόν, δείχνομαι, φαίνομαι, ἀφίνομαι νὰ με ἴδωσι, φανερόνομαι· λέγεται καὶ ἐπὶ κεκρυμμένων πραγμάτων. «Παρεμφαινόμενον ὕδωρ», τὸ νερὸν, εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται τὸ εἴδωλον ἑνὸς πλησίον ἱσταμένου ἀντικειμένου, Ἀριστοτ. Προβλ. 23, 9. ἀφ' οὗ

Παρεμφαντικός, ἡ, όν. Πλησίον, ἐγγὺς ἢ κεκρυμμένως, κατά τινα ἀμυδρὸν καὶ σκοτεινὸν τρόπον δεικνύων, δηλῶν σημαίνων, χαρακτηρίζων· εἰς παρέμφασιν ἢ εἰς τὸ παρεμφαίνειν ἀνήκων, représentatif.

Παρεμφάρακτος, καὶ, παρύμφρακτος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, Ἀσελγής, παρ' Ἡσυχ. καὶ, παρεμμανής, παρὰ Φιλοξ.

Παρέμφασις, ἡ (παρεμφαίνω). Ἡ πλησίον, ἐν ταυτῷ δείξις, φανέρωσις, παράστασις, παρομοίασις, κ. τ. τ. 2) παρὰ Φωτίῳ λεξ. ταὐτόν τῷ, παρυπόστασις, συμβουλή.

Παρεμφατικός, ἡ, όν, = παρεμφαντικός. 2) παρὰ Γραμματ. παρεμφατικὰ τὰ, καλοῦνται αἱ ἐγκλίσεις ἑνὸς ῥήματος, αἱ σημαντικαὶ καὶ παραστατικαὶ ἐνεστῶτος, ἢ διορισμόν τινα χρόνου σημαίνουσαι, δηλοῦσαι, ἀντίκεινται τῷ, Ἀπαρέμφατος.

Παρεμφερής, ές, ὁ, ἡ (ἐμφερής). Ὀλίγον τι ἢ παρ' ὀλίγον, σχεδὸν ἐμφερὴς, ὁμοιος, παρόμοιος. παρὰ τὸ

Παρεμφέρω (φέρω). Σχεδὸν, ἢ ὀλίγου τε ὁμοιάζω, ὁμοιος εἰμί, παρομοιάζω, χυδ. παραφέρω, μετὰ δοτικ. Διοσκορ.

Παρεμφορτίζομαι. Παρ' ὀλίγον, ἢ ὀλίγου κατ' ὀλίγον ἐμφορτίζομαι. ἴδε παραφορτίζομαι.

Παρεμφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος φυτρόνω, βλαστάνω ἢ προσκολλῶ, ἐξωτικὰ ἐμαυτόν πρός τι, Λουκιαν. 8, σελ. 313. ὡσαύτως καὶ κατ' ἀόρ. β'., παρακ. καὶ ὑπερσυντ. τῆς ἐνεργ. διαθ.

Παρενδείκνυμι, Μ. -δείξω (δείκνυμι). Ὡς τὸ, παρεμφαίνω ἐν παρόδῳ δεικνύω· κρυμμένον τι δεικνύω, ἢ σημαίνω· ἢ κάμνω ἐπίδειξίν τινος.

Παρενδιάω, ῶ (ἐνδιάω). Πλησίον κατοικῶ, διατρίβω.

Παρενδίδωμι, δώσω (δίδωμι). Παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀφίημι, ὑπατάσσομαι εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου· μαλακύνομαι, καταπραΰνομαι, μεταχειρίζομαι συγκατάβασιν, Πλούταρχ.

Παρενδύνω, καὶ, παρενδύω (δύω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐκ πλαγίου, ἀνεπαισθήτως ἢ κρυφίως, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τις, ἔρχομαι, ἐμβαίνω μέσα, Ἀθην. σελ. 53. (περὶ τῆς προσωδίας ὅρ. δύω.)

*Παρενείδον, ἀπρμφ. παρενιδεῖν (εἶδον). Ἐκ πλαγίου κυττάζω, μετοχ. παρενιδών, Ἀρστφ. (μόνον ἐν χρήσει ὡς ἀόρ.)

Παρενείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἐν τῷ μεταξὺ ἐνείρω, ἐμβάλλω, ἐμπήγω, ἀραδιάζω, συνερμόζω, παρεμβάλλω (χώνω μέσα), κρυφίως χώνω, τρυπόνω. «Παρενείρειν ἑαυτὸν εἰς πάντα» (Πλούταρχ.) ἀνακατόνεται, σχολιάζει εἰς ὅλα.

*Παρενήνεον, ες, ε, κ. τ. λ. παρατατ. τοῦ, παρανήνεω, Ὁδ.

Παρενήνοθε. Πλησίον ἢ εἰς τι εἶμαι, εἶμαι εἴς τι προσηλωμένος. (εὑρηται μόνον παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 1, 664. «Ἡμετέρη τοίη παρενήνοθε μητις», ἡ ἡμετέρα βουλὴ, ἀπόφασις εἰς τοῦτο ἦτο τοιαύτη· πιθανῶς, ὅσον κατὰ τὸν τύπον, παρακείμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. καὶ ἀορ., πρβ. ἀπενήνοθε καὶ κατενήνοθε· ἁπλοῦν δὲ, ἠνήνοθε, οὐκ ὑπάρχει.) ἴδε ἐν τῷ, ἀπενήνοθα.

Παρένθεσις, ἡ (παρεντίθημι). Τὸ βάλλειντι θέττειν, τάττειν, χώνειν ἀνάμεσά τινος, θέσις τινὸς μεταξὺ δύο ἑτέρων, παρεμβολή· καὶ 2) τὸ ἐν τῷ μεταξὺ θεμένον, βαλμένον· ἐξαιρτ. παρὰ Γραμματ. ἡ θέσις φωνήεντός τινος μεταξὺ ἑτέρων, οἷον, πνέοντες, ἀντὶ, πνέοντες· νοῦσος, ἀντὶ, νόσος, κ. τ. τ. καὶ φράσις, περίοδος σχηματίζουσα ἔννοιάν τινα ἰδιαιτέραν ἀπ' ἐκείνην τὴν τῆς περιόδου, ἀφ' ἧς περικλείεται διά τινων σημείων· ἅτε καὶ τὰ σημεῖα ταῦτα ( ), δι' ὧν ἐν τῷ γράφειν περικλείεται αὕτη ἡ φράσις.

Παρένθετος, ὁ, ἡ (παρεντίθημι). Ἐντῷ μεταξὺ τινῶν βεβλημένος, βαλμένος, ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο καμπύλων γραμμῶν τῆς παρενθέσεως κείμενος. «Παρένθετον πρόσωπον», λέγεται ἐν τοῖς δράμασι, τὸ πρὸς καιρὸν εἰσαγόμενον, παρείσακτον.

Παρενθήκη, ἡ (παρεντίθημι). Τὸ μεταξὺ θεμένον, βαλμένον, τὸ παέργως, μὴ ἀναγκαίως βαλλόμενον μεταξύ τινων, παρεμβολή, παρένθεσις, προσθήκη, Ἡρόδ. 1, 186. 6, 19. πλόγου, ἐπεισόδιον, μὴ ἀναγκαία παρεμβολὴ εἰς μίαν ὁμιλίαν, παρέκβασις, Ἡρόδ. 7, 5, 171. «Ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ Ῥηγίνους τε καὶ Ταραντίνους, τοῦ λόγου μοι παρεληλύθη γένεσις· ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τῆς περιόδου διὰ τῶν σημείων τῆς παρενθέσεως περικλειομένη φράσις. 2) μικρὸν φορτίον, ἢ μικραί τινες ἰδιαίτεραι πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι μετὰ τῶν ἄλλων ὡς πάρεργόν τι φορτόνονται, βάλλονται ἐν τοῖς πλοίοις ἢ ἐν τοῖς ἅλλοις προστίθενται, Ἡσυχ.

Παρενθυμέομαι, (θυμέομαι), μέσ. Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ., παρ' Ἀντωνίν. Φιλοστ. καὶ Εὐσεβ. Ἱστορ. Ἐκκλ. Ἀφίνω τὴν ἐνθύμησιν ἤτοι προσοχήν μου, δὲν προσέχω, ἀμελῶ· καταφρονῶ. 2) ὑποκρίνομαι. ὅθεν

Παρενθύμησις, ἡ. Ἔλλειψις ἐνθυμήσεως, προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀπροσεξία, καταφρόνησις.

Παράνθυρσος, ὁ (Θύρσος). Ἐκφραστ. ψευδοῦς ἐνθουσιασμοῦ, παρακαίρου τινὸς ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους· 2) κόμπος, κόμπασμα ἢ κομπασμὸς τοῦ λόγου, τῆς ἐκφράσεως, Θεόδωρος παρὰ Δογγίν. γ'. 5. «Ἐστι δὲ (τὸ παράνθυρσον), πάθος ἄκαιρον καὶ τετόν, εἰ μὴ δεῖ πάθος· ἢ ἄμετρον, ἐνδε μετρίου δεῖν.

Παρενιαυτοφόρος, ὁ, ἡ (ἐνιαυτός, φέρω). Κάθε δεύτερον ἐνιαυτὸν καρποφορῶν, ὁ παρ' ἐνιαυτὸν φέρων, Θεοφραστ. αἰτ. φυτ. α'. 24. «Δένδρα παρενιαυτοφόρα», τὰ ὁποῖα φέρουσι καρπὸν τὸν ἕνα χρόνον καὶ τὸν ἄλλον οὐχί, ὅ ἐστιν, εἰς κάθε δύο χρόνους δίδουσι καρπόν.

Παρενίπτω (ἐνίπτω), Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 367. ταὐτόν τῷ, παραυδάω. Ὁμιλῶ, ἢ λέγω πρός τινα, ποιητ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 369. «Τοῖα παρένισπεν Ἄργος», dico admonendo, παραινῶν λέγω.

Παρενοπλίζω, ταὐτόν τῷ, Ἐνοπλίζω, Σχόλ. Δυκόφρ. 329.

Παρενοχλέω, ῶ, Μ. ήσω (ὀχλέω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ, ἐν καιρῷ ἐργασίας ἢ ἄλλης τινὸς ἀσχολίας ἐνοχλῶ, βαρύνω, συγχίζω, πειράζω τινά, Πλούταρχ. ὅθεν

Παρενόχλησις, ἡ. Ἡ ἐν καιρῷ ἐργασίας ἢ ἀσχολίας τινὸς ἐνόχλησις.

Παρενραπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ἐπί τι κατὰ προσθήκην ῥάπτω τι, μπαλώνω, ἢ μπαλώνω ῥάπτω πλησίον, ἢ μέσα· βάλλω μέσα, παρεισέρω· Ἀνέκδοτ. β'. 303. «Ὑάκινθον παρενεράψαντο πεδίλῳ σύμβολον εὐγενέσεσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρενσάλευσις, ἡ. Τὸ σαλεύειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔνεργ. καὶ οὐδετ. ἴδε ἐν τῷ, παρεισαλεύω.

Παρενσαλεύω (παρά, ἐνσαλεύω). Πλησίον, ἢ ἔνδον, ἢ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κτπ., κουνῶ, σαλεύω, ταράττω. 2) ὡσὐτ. σαλεύω, κλονοῦμαι· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· «Παρασαλεύει τοὺς ποδοῦνι (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 291.), κουνεῖ, ταράττειν, κτυπᾷν κατὰ γῆν τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. β'. 13. «Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύειν· καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. ε'. 2. «Μανικὴ παρενσάλευσις τῶν ποδῶνι, ἐπὶ ὀρχήσεως, χορου.

Παρενσπείρω (σπείρω). Ἐν τῷ μεταξὺ μέσα σπείρω, μεταφ. ἐν παρόδῳ προσθέττω.

Παρέντασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παρένθεσις, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παρεντάσσω, Ἀττ. -ττω (τάσσω). Πλησίον ἢ ἀνάμεσα ἐντάττω, ἐμβάλλω μεταξὺ τῶν σειρῶν.

Παρεντείνω, καὶ, παρεντείνομαι, Μ. -τενω (τείνω, ἀνμλ.). Πλησίον ἐκεῖ, προτείνω ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω· ἢ ζεύγω εἰς τι. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Περικλ. ἀντὶ τοῦ, παρεμπλέκω.

Παρεντίθημι. καὶ, παρεντίθεμαι, Μ. -θήσω (τίθημι). Ἐν παρόδῳ, ἢ ἐγγὺς, ἀναμεταξύ, ἢ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου τίθημι, βάλλω προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μέσα, ἐντίθημι ἐγκαταχωρίζω· παρεμβάλλω· συμμιγνύω, ἀναπτύσσω μέσα. Δημοσθ. «Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι ἀγορασμοὺς εἰς τὴν νεὼν κελεύει σοι, τὸ συμφωνηθὲν γράμμα σὲ ὑποχρεόνει κοντὰ εἰς τι ἄλλα, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων (τοῦ ὡρισμένου χάρτου δηλ.), νὰ βάλῃς εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἄλλες διαφόρους μικρὰς πραγματείας.

Παρεντρώγω, Μ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Πλησίον τῶν ἄλλων ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν τρώγω μέσα, ἐπιπάνω, ἐπὶ λιχνευτικῶν ἐδεσμάτων, ὡς καὶ τό, παρεγκάπτω, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 622., ὅπου μετὰ τοῦ, Νικηφόρ. Βρεννίου, συντεταγμένα κεῖται.

Παρεντυχία, ἡ (ἐντυγχάνω). Ὁ κατὰ συμβεβηκὸς, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐρχομὸς, Γλωσσ. Στεφ.

Παρέξ, ταὐτὸν τῷ, παρέκ, Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρ. ἐν Ὀδυσ. Μ. 47. «Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάασιν, παλαύουσιν ἐκτὸς αὐτῶν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 109. «Νῆας παρὲξ ἐλάασιν· τὸ δὲ «Παρὲξ ἀγορεύσας ἀντὶ τοῦ, ἔξω μὲν τῆς ἀληθείας, ἐγγὺς δ' ὅμως κατὰ τὴν πιθανότητα. Ἡσιόδ. ἐπ. Ἡρακλ. «Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρου, ἀντὶ τοῦ, Ἄπαγε τὸν δίφρον ἐκτός· ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει, ἢτοι παρὲξ, καὶ τὸ, παρὲξ διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ παρὲξ σημαίνει τὸ ἐκτὸς, καὶ βαρύνεται· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς· ἔστι δὲ τινόν· τὸ δὲ παρέξ οὐ τὸ ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ πλησίον, ὡς τὸ Ἐχεναν ὧνις παρὲξ ἅλαο (Ἰλ. Ι. 7. ἔξω παρὰ τὴν θάλασσαν), ἤγουν ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης, ἔστιν, «Ἐξέχεναν παρ' ἅλαο· καὶ ὀξύνεται, καὶ συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς· ἔστι δὲ ποιητ. Ἰλ. Ω. 434. «Παρὲξ Ἀχιλῆα, πλησίον ἐμπροσθεν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, παρὲκ, καὶ παρεκεί, καὶ, παρεκείθεν, ὀλίγον τε μειρύτερα. Ὀρ. καὶ παρέκ.

Παρεξάγω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἕκαστον ἐξάγω, ἐξήγαγον, ἐξήκειρεσμαι λέγεται ἐπὶ στρατοῦ· ἄρω, ἐξάω, ἐξάγω, ἐκβάλλω τὸ στρατεύμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, marcher à l' ennemi· ὅθεν β) ἀμετβ. ἀντιστρατεύω, στρατεύω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) Πλησιάζω τινός, ἢ ἔμπροσθεν ἐξάγω, ἄρω ἔξω, μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 4. 158. ὅθεν πλησιάζω, ξεπλατεύω, ἁπλῶς θαλάσσης καὶ ἐντεῦθεν ὑπάγουσι καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Η. 891. Ἡμ. Ἔργ. 36. «Παρὲξ νύξ

ἠγαγεν, ἀντὶ τοῦ, παρεξήγαγεν, ἡπάτησεν, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ἔφερεν. ἴδε Παρέκ. Α. 2. ἀφ' οὗ

Παρεξαγωγή, ἡ. Ἡ πλησίον ἐξαγωγὴ· καὶ ἡ ἀντιστράτευσις, Ἀρτεμίδ. ε'. 13.

*Παρεξαίνιγμα, τὸ. Ὅμοιος χρησμῷ, ἢ ψευδὴς χρησμὸς, κατὰ τὸ, παρεξήλεγχος, παράτρυβος κτλ., ἀνέγνωστέτις ἐν Αἴσχ. Ἀγαμ. 1053.

Παρεξαίρω (αἴρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἀνάμεσα ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἢ εἰς τὰ πλάγιον μέρος ἐξαίρω, ἔξω αἴρω, προτείνω, εὐγάζω ἔξω· π. χ. τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ παράθυρον, Στραβ. 11. σελ. 577. Παθ. ὑψόνομαι ἐν ὑπερηφανείᾳ καὶ ἰταμότητι, ἐπαίρομαι, ὄζειν παρὰ Σκύμν. στίχ. 342. «οἱ παρεξαρθέντεσ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐπαρθέντες, ὑπερηφανευθέντες, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐστήκωσιν τὴν κεφαλήν τῶν ὑψηλά.

*Παρεξαλλάσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (ἀλλάσσω). Πλησίον ἀλλάζω, ἢ πέρνω τὸ ἓν ἀντὶ ἄλλου· μεταβάλλω· ταὐτὸν τῷ, μεταλλάττω, Σχολ. Σοφοκλ.

Παρεξαμείβω, ψω (ἀμείβω). Πλησίον διαβαίνω, ἢ πλέω· ἀφίνω κατόπιν μου· ταὐτὸν τῷ, παρέρχομαι καὶ, παρελαύνω, Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 581.

Παρεξανύλεω, ὦ (αὐλέω), ὄζειν, παρεξηνυλημένος, κυρίως οἱ πνισάμενοι τοῦ φυσᾶν, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ παράξωσι τόνον τινά, ὄζειν παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 681. «Ὄντας κωφοὺς καὶ παρεξηνυλημένους, κωμικῶς ἔφρασε ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι πλέον πολλὰ νὰ ὁμιλῶσι, παρόμοιοι εἰσὶ τοῖς κατατετριμμένοις γλωσσιδίοις τῶν αὐλῶν, ἅτινα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως χαυνώθηνται, ὥστε εἶναι πλέον ἱκανὰ τοῦ νὰ ἐκδίδωσι φθόγγον· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐκφυσημένος ἢ ἐξφυσημένος· οὕτω χρῆται καὶ Συνέσιος εἰς Δίωνα· σελ. 62. τῷ «Ἐξηνυλημένους τὰ ὦτα, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κατηνυλημένους, κεκωφευμένους, τῶν ὁποίων τὰ ὦτα ἐξεπώφευσέ τις διὰ τῶν φωνῶν ἢ διὰ τῶν φυσημάτων τοῦ αὐλοῦ· ἐν γένει, ἐπὶ γερόντων, ἀναξίων εἰς ὑποθέσεις καὶ ὑπουργίας, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἐξηνυλημένος, καὶ ὑηνυλημένος, ἀντὶ τοῦ, ἀχρεῖος, ὅπερ κατὰ τὴν ἔννοιαν ταὐτόν ἐστι τῷ, παρεξηνυλημένος.

Παράξειμι, ἀπαρμφ. παρεξιέναι (εἶμι). Πλησίον, παράτινι, εἰς τὸ πλάγιον ἐπέκεινα, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω· διαβαίνω ἐμπροσθεν. Ἡρόδ. 5 13. μετὰ αἰτ. τόπου, Ἡρόδ. 7, 58. 109. 113. ὄζειν β) τροπ. ὑπερβαίνω, ἤτοι καταπατῶ, παραβαίνω. Τύμν. Ὁμ. Δήμ. 478. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἐρμάννου. γ) διαφεύγω, γλυτόνω, ἐκφεύγω.

Παρεξειπεῖν, Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ἐκφωνῶ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ παρὲξ εἰπεῖν, Ὀδ. Δ, 348. ἢ ἐρεθτέρων ἀντὶ, «Παρὲξ εἰπεῖνι, ἐναντίον τῆς ἀληθείας εἰπεῖν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ τὸ, παρεξερέω, ἐναντίον τῆς ἀληθείας ἢ παρὰ τὴν ἀλήθειαν λέγω· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Παρὲξ.

Παρεξεισρεσία, ἡ· καὶ, παρεξεισρέσιον, τό (παρὲξ, εἰρεσία). Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θουκυδ. ἐστὶν ὁ ἔξω τῆς εἰρεσίας τῶν νηῶν τόπος, καθ' ὃ μέρος οὐκ ἔστι κώπαις χάρτεσθαι, ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἀπρόπτατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. παρὰ Πολυβίῳ λέγεται παρεμβολὴ, καὶ παρὰ Πολυαίν. γ'. ιδ'. 13. καὶ 14. τάσσεται τοῦτο τὸ μέρος ἐγγὺς τῶν ὀρανιτῶν.

Παρεξελαύνω, Μ. -ελάσω, Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς, ἢ πλαγίως κτυπῶν ἢ ἄλλως πως ἐκβάλλω ἔξω, ἐξωθῶ· 2) συνηθ. ἀμτβ. πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐξελαύνω, ἐκβαίνω, προχωρῶ ἱππεύων ἢ ἁμαξεύων· ἐξειρέτως, ἐκβαίνω, ὑπάγω μὲ τὸ στράτευμα κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς καὶ τὸ, παρεξάγω, καὶ παρελαύνω. Ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 344. καὶ Ὀδ. Μ, 55. ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, παρὲξ ἐλ.· β) πλησίον τινός διαβαίνω, παρέκει, μόνος ἢ σὺν ἄλλοις, Ἡρόδ. 8, 126. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ τόπου, μεταφ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια (τῆς δικαιοσύνης).

Παρεξέλεγχος, ὁ. Ψευδὴς συλλογισμὸς ἐν τῷ ἀντιφάσκειν, ἀναιρεῖν, Ἀριστοτέλ. σοφ. ἐλέγχ. 17. καὶ 27.

Παρεξελέγχω, ξω (ἐλέγχω). Μὲ ψευδεῖς συλλογισμούς, σοφίσματα ἀναιρῶ.

*Παρεξέμεν, Ἐπ. ἀπρφτ. ἀόρ. β'. τοῦ παρεξίημι ἀντί, παρεξεῖναι, Τύμν. Ὁμ. Δημ. 478.

Παρεξερέω, (ἐρέω, ἐρῶ, ἀνμλ.) Ἰων. μέλλ. τοῦ παρεξειπεῖν, ἀντὶ, παρεξερῶ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, παρὲξ ἐρ. Ὀδ. Ψ, 16. ἴδε ἐν τῷ, παρεξειπεῖν.

Παρεξέρχομαι, Μ. παρεξελεύσομαι, Ἀόρ. παρεξῆλθον, Ἀπαρμφ. παρεξελθεῖν (ἔρχομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. μετὰ ἀορ. καὶ παρκκ. κατ' ἐνεργ. διάθ. Ὀλίγον, ἢ λεληθότως χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσουν, ἀπ' ἀγάλι, σιγανὰ, κρυφίως πλησίον ἢ παράτινι ἐξέρχομαι, Ὀδ. Κ. 573. καὶ, πλησίον διαβαίνω, περνῶ, μετὰ γεν. Ἰλ. Κ, 344. «Ἀλλ' ἐὼμέν μὲν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο, ἕως νὰ περάσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πεδίου· καὶ μεταφ. «Οὐ μέγατι τῆς ἀληθείας παρεξέλθῃς» (Πλάτ. Φίληβ. 41.), δὲν θέλεις ὑπάγει πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. «Παρεξελθεῖν τινα, διαβαίνειν παρά τινι παρέκει, ἔμπρος, Ἡρόδ. 6, 117. ὄζειν 2) τροπ. παραβαίνω, ἀποφεύγω τι, ἀθετῶ, μετὰ τῆς αἰτ. «Διὸς νόον, θεόνκ, ἐν Ὀδ. Ε, 104. 138. (ἐν χρήσει δὲ παρ' Ὁμ μόνον κατὰ τὴν ἀπαρμφ. καὶ μετοχ. ἀόρ.)

Παρεξετάζω, άσω (ἐξάζω), τ' πιν. Κρατῶ τι πλησίον τινὸς ἐξκιρτ. διὰ νὰ συγκρίνω, παραβάλλω αὐτό, Χρυσόστ. «Παρεξετάζειν τὴν δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ, παραβάλλειν τὴν δικαιοσύνην μὲ τὴν φιλανθρωπίαν. ὄζειν

*Παρεξέτασις, ἡ. Τὸ πλησίον ἀλλήλοις κρατεῖν, θέττειν πρὸς ἐξέτασιν, παραβολὴ, σύγκρισις.

Παρεξευρίσκω, Μ. -ευρήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.) Πλησίον, ἐγγὺς, ἐν ταὐτῷ, ἢ παρευτός τούτου, πρός τοῦτο ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ· ἀπαντῶ κατὰ τύχην, συμβεβηκός. «Ἄλλον νόμον παρεξευρίσκειν, ὡς ἐξαίρεσιν ἐφευρίσκειν ἄλλον νόμον, Ἡρόδ. 3, 31.

Παρεξηγέομαι, οὔμαι· Μ. ήσομαι (ἡγέομαι), μέσ. ἀποθ. Ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἤτοι ἐξω τοῦ ὀρθοῦ, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ἐξηγοῦμαι, παρερμηνεύω. ὄζειν

Παρεξήγησις, ἡ. Ἡ ψευδὴς ἐξήγησις, Γρηγόρ. Ναζ.

Παρεξῆς, Ἐπίρ. ἐντὶ παρ' ἑξῆς, ταὐτὸν τῷ, ἑξῆς, ὡς καὶ τό, αὐτάκα, παρευτίκα, κ. τ. σχηματ. Παυσαν.

Παρεξίημι, Μ. παρεξήσω (ἵημι). Ἀφίνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἢ διαβῇ, περάσω πλησίον· ἐῶ, δὲν κάμνω πλέον τι, κάμνω διακοπήν τινος, ἔπκ. ἀπρφτ. ἀόρ. παρεξέμεν, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐν Τύμν. Ὁμ. Δημ. 478. β) ἐπὶ καιροῦ, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, Ἡρόδ. 7, 210. «Τέσσαρας παρεξῆκε ἡμέρας, ἄφησε νὰ περάσωσι· (περὶ τῆς προσῳδίας ὄρ. ἵημι.)

Πάρεξις, ἡ (παρέχω). Τὸ παρέχειν, εἶδεν, παράδοσις, ἐγχείρησις, ἢ ἐπὶ χεῖρα θέσις· ἀφεσίς τινος εἴς τινα· προθεσμία, πρόβλεμμ.

Παρεξιστάω (ἵστάω). Πλησίον τινὸς τίθημι, βάλλω τε καὶ ποιῶ αὐτὸ ὅμοιον, ἴσον, ἐξιστάω. β) παραβάλλω, Ἀθήν. α'. σελ. 29. (ἔ., Ἀττ.)

Παρεξίστημι, Μ. παρεκστήσω (ἵστημι). Πλησίον τινος καὶ ἔξω τάττω, θέτω, κάμνω τι νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὸ φυσικόν του, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ φέρω ἀλλοῦ, μεταβάλλω, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· μετακινῶ, ῥιπτῶ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρω. 2) Μέσ. καὶ κατὰ τὸν αὐτ. β'., παραχ. καὶ ὑπερσυντ. κατ' ἐνεργ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρῶ, φεύγω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου, ἐξέρχομαι, πλημμυρῶ. β) τροπικ. παραβαίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ, ὡς καὶ τὸ, παρακινοῦμαι. Ὡσπὴ Υ'. 8. γ) ἐπὶ οἴνου, «παρεξεστηκὼς οἶνος» (Δυκόφρ. παρ' Ἀθην. σελ. 420.), ὅστις ἤδη ἤρξατο νὰ κόπτηται, ἢ νὰ ξυνίζῃ, νὰ χαλᾷ.

Παρέξοδος, ἡ (ἔξοδος). Δευτέρα ἔξοδος πλησίον τῆς πρώτης, κρυφία ἔξοδος, Ἱππ.

Παρεξωθέω, Μ. -ώσω, παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ -ωθῶ (ὠθέω, ἀνμλ.). Ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, κατὰ συμβεβηκός, ἢ πλησίον, ἢ πρὸς τὰ μέρος ἐξωθέω, σπρώχνω, διώκω ἔξω, Ἀριστοτ. κοσμ. «Τὸ πνεῦμα παρεξωθεῖν εἰς μυχίους συριγγας».

*Παρέοικα (παραπ. μετὰ σημσ. ἐνεστ.). Ἔχω ὁμοιότητα τινὰ μὲ τι· φαίνομαι ὡς εἰκότα θέ, καὶ μάλιστα ἀπροσώπως, εἶναι σύμφωνον, συνάδον τῷ λόγῳ.

*Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ παροῦσα, μετοχ. θηλ. τοῦ πάρειμι.

Παρέπαινος, ὁ, ἡ (ἐπαινος). Ὁ ἐν παρέργῳ ἐπαινος. ἴδε παράφορος. 2) δεύτερος ἔπαινος, ῥητορικὴ τεχνικὴ ἔκφρασις τοῦ Παρίου Εὐηνοῦ παρὰ Πλατ. Φαιδρ, σελ. 267. Α.

Παρεπάλλομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, παρεφάλλομαι, Πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐπάλλομαι, σειρτῶ, πηδῶ.

*Παρεπεισοδιάζω (ἐπεισόδιον). Ἐν παρόδῳ, ὡς ἐπεισόδιον μιγνύω, ἀνακατόνω, Εὐσταθ. (ἐν ταῖς ἐκδόσεσι καὶ τοῖς λεξικοῖς γράφεται μὲν παρεισοδ., ὅμως ἡ μεταβολὴ παρεισεισοδ. φαίνεται ἀναγκαία.)

Παρεπιβοηθέω, ὠ (βοηθέω). Ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, μετὰ δοτ,

Παρεπιγραφή, ἡ. Τὸ πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος γεγραμμένον· ἐξαίρτ. ἐλέγετο παρεπιγραφὴ ἐν τοῖς χειρογράφοις τῶν δραματικῶν ποιημάτων μία τις προτεγραμμένη παρατήρησις καὶ σημείωσις διὰ τὸν ὑποκριτὴν ἢ ἀναγνώστην, διὰ νὰ σημάνῃ μίαν συνοδείουσαν τοὺς λόγους τοῦ δράματος πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐφαίνετο, δὲν παρέστησεν ὁ ποιητὴς ἀρτιὰ ὁριστικῶς καὶ διακεκριμένως, καθὼς π. χ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 223. σώζεται ἔτι ἡ παρεπιγραφή, ἤτοι αἱ λέξεις, «Αὐλεῖ τις», διὰ νὰ φέρωσιν εἰς μνήμην τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἐνταῦθα τῷ ὄντι εἰς τὸ θέατρον ἠύλησέ τις τὸν αὐλὸν καὶ ἐμιμεῖτο τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν πρβ. Ἀριστοφ. Βατρ. 311. 1263. Θεσμ. 129. 277. Λυσ. 304. Εὐρ. Κυκλ. 485. Rost de votione voc. παρεπιγραφή, Lpz. 1803. Τὰ τοιαῦτα σημειώματα ἐγράφοντο ἢ εἰς τὸ κείμενον διὰ τοῦ σημείου τῆς παρεθέσεως, ἢ ἰδιαιτέρως, καὶ τινα αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχόλια, καθὼς εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους σχόλια φέρονται, π. χ. ἐν Λυσίστρ. στίχ. 294. «Φῦ, φυ, ἰού, ἰοὺ τοῦ κνησμοῦ, ὅπου ὁ σχολιαστὴς λέγει· «Φυσᾷ τῷ στόματι· τοῦτο δὲ παρεπιγραφή». Αἱ λέξεις «Φῦ, φῦ», κεῖνται ὧδε μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι φυσᾷ τις. Ἐνίοτε εἰς τὸ κείμενον δὲν κεῖται οὐδὲν τοιοῦτον σημεῖον, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς σχολίοις (καθὼς π. χ. ἐν Νεφέλ. στίχ. 3. καὶ, 10.) γίνεται μνεία τί πρέπει νὰ ἰδεασθῇ ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, ὅτι σιγᾷ. Προσέτι εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Κριτικοῖς καὶ τὸ «Παρεγκλῆμα, ὅταν θέλωσι νὰ φανερώσωσι προσκόπτοντι, προσερχόμενον ἐν διαστήματι τῆς πράξεως, ἢ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ κειμένῳ οὐδεμία μνεία γίνεται.

Παρεπιγράφω, ψω (γράφω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξύ, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος γράφω, διορθώσεις ἢ σημειώσεις γράφω εἰς τὸ περιθώριον, Στράβ. ιθ'. σελ. 992. ἴδε καὶ, παρεπιγραφή.

Παρεπιδείκνυμαι, Μ. -δείξομαι (δείκνυμι), συντ. κατὰ μέσ. διάθ. Παρακαίρως, ἢ ἐξ ἀλαζονείας δεικνύομαι τι, ἐπίδειξιν ποιῶ, διὰ νὰ κάμω μὲ αὐτὸ νὰ μὲ ἴδωσιν ὅτι ἔχω τι ἢ ἠξεύρω, μετὰ αἰτ. πράγμ. «Παρεπιδ. διαλεκτικήν», Πλούταρχ. (καὶ' ἐνεργ. διάθ. παρεπιδείκνυμι ἐστὶ παίδιον πάντῃ ἄχρηστον.)

Παρεπιδημέω, ὠ· Μ. ήσω (παρεπίδημος). Παρεπίδημος εἰμί, φαίνω ὡς ξένος ἢ ταξειδιώτης· ὀλίγον τινὰ καιρὸν ἢ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ πλησίον ἐν τινι ξένῳ τόπῳ παρών εἰμί, ὄθεν

Παρεπιδημία, ἡ. Ἔρχομός, διατριβή, κατάστασις τοῦ παρεπιδήμου.

Παρεπίδημος, ὁ, ἡ (ἐπίδημος). Διὰ καιρὸν ὀλίγον, μετ' ἄλλων, ἐν ταὐτῷ ἢ πλησίον αὐτῶν εἰς τινα ξένον τόπον παρών· ὅστις μετ' ἄλλων ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ὑπάγει εἰς ξένον τόπον· ὅστις ἀφήσας τὴν πατρίδα του, ζῇ πρὸς καιρὸν εἰς ξένον τόπον, ἢ ὑπάγει νὰ ζήσῃ καὶ ἄλλους ξένους τόπους, μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ πάλιν· ξένος, ταξειδιώτης.

Παρεπικουρέω, ὠ (ἐπικουρέω). Πλησίον, ἤτοι ὁμοῦ βοηθῶ, συμπαραστέκομαι, συμβοηθῶ, = παρεπιβοηθέω, Σέξτ. Ἐμπ.

Παρεπινοέω, ὠ, ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Πλησίον, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Παρεπιπνείω, ποιητ. ἀντὶ, παρεπιπνέω. Ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους ἐπιπνέω, φυσῶ που, Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 961.

*Παρεπιπνέω, Μ. -πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.), = παραπιπνείω· καὶ φυσῶ ἐν παρόδῳ, ἐλαφρῶς.

Παρεπιπορεύομαι (πορεύω), Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ἐπιπορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, πλησιάζω ἐκ πλαγίου.

Παρεπισκοπέω, ὠ (σκοπέω). Πλησίον, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ παραπτώς, ἀπ' ἐναντίας, ἐν βίᾳ ἐπισκοπέω, παρατηρῶ, θεωρῶ, καὶ ἐπομένως, παραβάλλω, Πλούταρχ.

Παρεπισπάομαι, ασομαι (σπάω). Πλησίον ἢ κρυφίως πρὸς ἐμαυτόν σύρω, φέρω, λαμβάνω, Φίλ. Ἰουδ.

Παρεπιστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Πλησίον στρέφω, γυρίζω, ἐπιστρέφω, διὰ νὰ κυτταξω· πλησίον τινὸς ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, ἐλαφρῶς περιφέρω, γυρίζω. Παθ. παρεπιστρέφομαι, ἐν παρόδῳ στρέφω ἐμαυτὸν πρός που, μάλιστα διὰ νὰ ἴδω που, Πλουτ. Πολυπραγμ. «Παρεπιστρέφων μικρὸν πρὸς τὴν ἕω», γυρίζων ὀλίγον πρὸς ἀνατολάς. ὄθεν

Παρεπιστροφή, ἡ. Τὸ ἐπιστρέφειν, γυρίζειν, τὸ νὰ στρέφῃ τις πρὸς ἀντικείμενόν τι, τὸ κατὰ δεξιὰν ἢ ἀριστερὰν μισογύρισμα, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐπιστροφή.

Παρεπιφέρω, Μ. παρεποίσω (φέρω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τὸ παρόν, ἢ προσέτι φέρω τι ἢ κυβαλῶ ἐκεῖ· εἰς τὸ πλάγιον, πρὸς τὸ μέρος ἐπιφέρω.

Παρεπιψαύω (ψαύω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος, ὀλίγον τι ἢ μετρίως ἐγγίζω, ψηλαφῶ, ἐπιτυγχάνω.

*Παρέπλω, γ'. ἑνικ. πρόσωπ. τοῦ, κατὰ συγκ. ἐπ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ παραπλέω, Ὀδ. Μ. 69.

Παρέπομαι, ψομαι (ἕπομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Ἐν ταὐτῷ πλησίον ἀκολουθῶ, ἀκόλουθος εἰμί, παρακολουθῶ, συνοδεύω, κατέχω, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ὑπάγω, περιπατῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 8. 9. καὶ 10. καὶ γ'. 9. καὶ μετὰ δοτικ. συνοδεύομαι εἰμὶ μετά τινος, εἶμαι ἢ συνέπειά τινος, «Παρέπεσθαι τινίν», Ὀπελλ.

Παρεπτερμένος, ταὐτὸν τῷ, περιττός, Ἡσυχ.

Παρεργασία, ἡ (ἐργασία). Πάρεργος ἐργασία, ὠφέλεια, κέρδος. Πλούταρχ.

Παρεργάτης, ου, ὁ (πάρεργον). Ὁ μεταχειρίζομενος ὅλως πάρεργα πράγματα. Παρ Εὐριπ. Ἱκέτ. 426. «Λόγων παρεργάτην», φλύαρος, λάλος.

Παρεργολαβέω (λαμβάνω). Λαμβάνω τι ὡς πάρεργον· ἐπιχειρῶ τι παρέργως, ἐπὶ τεχνίτου ἢ ἐπιχειρούντος τι.

Πάρεργον, τό. Ἔργον ἢ πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἐπόμενον ἄλλου τινὸς κυρίως ἔργου· τὸ ὁποῖον γίνεται μεταξὺ τοῦ κυρίου ἔργου, ὅτε ὑποκλέπτει τις τὸν καιρόν, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς μὴ κυρίως ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις ἀμελῶς καὶ ῥαθύμως πρὸς διασκέδασιν καὶ διατριβὴν τοῦ καιροῦ, πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ καθ' αὐτὸ, κύριον πρᾶγμα ἢ σκοπὸν, ὁρα καὶ προσθήκη, πρόσθημα, παράρτημα, ἐπίμετρον· ὄθεν καὶ, πᾶν ἀλλότριον τινὸς πράγματος, μετὰ γεν. π. χ. «Πάρεργα τὰ ἐμὰ κακά», Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1340. τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἐμὴν δυστυχίαν, εἶναι ξένον, ἀλλότριον τῆς ἐμῆς δυστυχίας. «Πάρεργον δοῦτα τῆς ἐμῆς τύχης», Ἑλ. 231., τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δυστυχίαν ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλ. τὸ ὲν Ἠλέκτ. 63. «Πάρεργα δόμων», = κόσμος. «Πάρεργον γίνεσθαι», Παυσαν. ι'. 27. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμοῦ θανατοῦσθαι, ἐπὶ παιδίων καὶ γερόντων, οἱ ὁποῖοι, καθὸ πάρεργοι, θανατόνονται καὶ φονεύονται μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν ἡλικίᾳ ὄντων καὶ δυναμένων ὁπλοφορεῖν. τὰ νικητήρια, Wyll. ep cr. p. 177. «Παρέργῳ χρῆσθαι τινί», λογίζεσθαί τι ὡς οὐδέν, Πλάτ. «Ἐκ παρέργου», ταὐτὸν τῷ, παρέργως. «Ἐν παρέργῳ», κατ' εὐκαιρίαν, παρέργως, ὡς τό, ἐν παρόδῳ· ὄθεν, «Πάρεργον τίθεσθαι ἢ ποιεῖσθαί τι», μεταχειρίζομαι, θεωρῶ αὐτὸ ὡς πάρεργον, ἀμελῶς ποιῶ τι. βλ. γένει, πάρεργος πρᾶξις, πάρεργον πρόσωπον, γ) περὶ ζωγράφους, τὰ παρεντός της καθ' αὐτὸ εἰκόνος σχήματα ἢ ποικίλματα, τὰ μὴ ὁμόσε εἰς τὸ καθ' αὐτὸ ἀντικείμενον τῆς εἰκόνος ἀνήκοντα. «Πάρεργον ὁδοῦ», παροιμ. ἐπὶ παντὸς ἐν παρόδῳ ἢ πάρεργως πραχθέντος, ἀντελεστέος, τελειωμένου, Ἰακ. Φιλεστρ. Εἰκ. σελ. 606. — Κυρίως ὠδέτ. τοῦ

Πάρεργος, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅστις δὲν ἀνήκει εἰς τὸ κυρίως ἔργον ἢ πρᾶγμα, ὁ κατὰ προσθήκην γενόμενος ἢ μὴ ἀναγκαίως ἑπόμενος τινί, μὴ οὐσιώδης, δευτερεύων. «Πάρεργος ἀνάλωμα», τὸ μὴ ἀναγκαῖον, τὸ ἔξω τοῦ ὡρισμένου. «Λόγος πάρεργος» (Πλάτ.), ὁ κατὰ παρέκβασιν, καὶ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ ὁ κατὰ περίστασιν καὶ κατὰ συμβεβηκὸς λεγόμενος. Ἐπίῤῥ. παρέργως, μὲ πάρεργον τρόπον, ῥαθύμως, ἀμελῶς, ἀκαίρως· ὡς ἐν παρόδῳ, ἐπιπολαίως, Ἰακ. Φιλεστρ. Εἰκ. σελ. 1613.

Παρερεθίζω, Μ. ίσω (ἐρεθίζω). Πλησίον, προσέτι ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Παρερέασσω, έσω, Ἀττ. -ττω (ἐρίσσω). Κινῶ ἐκ πλαγίου ὡς μὲ κωπία, «σώμασι», Πολυδ. ἴδε δὲ πλαγίως κωπηλατῶ, περιῶ τραῦλον κωπία.

Πάρερμα, τό (ἔρμα). Ἔρεισμα, στήριγμα πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος, παρ' Ἱπποκράτ. ἴδε, ὁπου ἴσως ὑγρᾷ ποτέ, πάραρμα, ἢ παραίρημα· ἴδε παραίρημα.

Παρερμηνεία, ἡ. Ἡμαρτημένη, ψευδὴς καὶ οὐ καθὼς πρέπει ἑρμηνεία, παρεξήγησις. ἐκ τοῦ

Παρερμηνεύω (ἑρμηνεύω). Ψευδῶς, σφαλμένως ἑρμηνεύω, παρεξηγῶ.

Παρερπύζω (ἑρπύζω). Ἕρμα ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος πλησιάζω ἑρπύζων, εἰσέρχομαι, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρόμα, συχνά περιπατῶ μὲ τὴν κοιλιὰν ὡσὰν τὴν γάταν ὅταν πάσχῃ νὰ πιάσῃ τι. κρυφίως ἢ πανούργως πλησιάζω ἀπ' ἀγάλι· καθόλου, = παρέρχομαι.

*Παρέρπω (ἕρπω), ταὐτόν τῷ, παρερπύζω.

Παρερύω, ύσω, ποιητ. καὶ Ἰων. παριερύω (ἑρύω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἔμπροσθέν τινος καὶ κατὰ μῆκος τραβῶ, στηνω, Ἡρόδοτ. ζ'. 36. »Φραγμὸν παρείρυσανα, ἐτράβιξαν, ἔβαλαν ἐκεῖ ἔμπροσθεν φραγμόν· 2) τραβῶ πρὸς τὸ πλάγιον, στραβίζω, »Παρειρύσθη τὸ στόμαα, Ἱπποκρ. ὑστραβώδη, ἢ ὑστράβωσε (τὸ ὕψιλον ἔστι συνηθ. βραχύ, ὄρ. ερύω).

Παρέρχομαι, Μ, παρελεύσομαι, Ἀόρ. παρῆλθον, Ἀπαρ. παρελθεῖν, σπανιώτ. παρέλυσον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Πλαγίως ἢ πλησίον διαβαίνω πέραν, περνῶ, Ὁδ. Μ, 62. Π, 357. ἔμπροσθεν ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω, περνῶ ἔμπροσθέ, πολλάκις συνεννοουμένου τοῦ, εὐτυχῶς, αἰσίως διαπώσεσθαι, γλυτώνειν, Ἰλ. Α, 132. μ' εἶναν ὅτι ἐνταῦθα δύνατα νὰ ἐλπιφθῇ καὶ ἀντὶ τοῦ, προλαμβάνω, ὑπερβαίνω· τὸ δὲ ἀντικείμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου διαβαίνει τις, τάσσεται κατ' αἰτ. Ἰλ. Θ, 259. Ἡρόδ. 3, 72. 2) διαβαίνω, περνῶ, ἀπειμι, ἀπέρχομαι· ἀποῤῥέω, γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι, οἴχομαι, κύμας, Ὁδ. Ε, 429. »Παέρχεται ὡς ὄνειρα λέγεται καὶ ἐπὶ χρόνου, ἔδειν, »Ὁ παρελθὼν χρόνος, ὁ περασμένος. »Τὰ παριληλυθότα, τὰ περασμένα. »Τὸ παρελθόν, καί, ἐν τῷ παρελθόντι, ἄλλοτε, τοπάλαι, πρότερον, Ξενοφ. 3) Ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, προσειμι, τρέχων ἐπουδαίως ἔρχομαι, πάρειμι, προσέρχομαι, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, πολλαχοῦ παρὰ Ξενοφ. Ἀν. Ε. 218. εἴς τι, Ἡρόδ. 3, 77. ἐξαιρτ. ἔμπροσθέν μιᾶς συναθροίσεως, τοῦ δήμου, ἢ ἄλλως πως δημοσίως ἔρχομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν, φαίνομαι, παρρησιάζομαι· ὡς καὶ τὸ πάρειμι, π. χ. ἐς ῥήτορ. »Παρελθὼν ἔλεξε τάδε, Θουκυδ. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. »Ἀντὶς τῆς παρελθούσης, ὅτου· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. β'. 5, 12. καὶ Ἑλλ. α'. 7, 7. »Παρῆλθέ τις εἰς ἐκκλησίαν φέτους. 4) παρατρέχω, παραμελῶ τι, λῃστικῶ, αἰτ. Ἀριστοφάν. »Οὐδὲν παρῆλθεν, δὲν παρέτρεξε, δὲν λῃστμόνησε ποτε· οὕτω καὶ τὸ »Παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν, λῃστμόνητα νὰ εἰπῶ. 5) μένω τινὶ λελῃθώς, ἤτοι χωρὶς νὰ μὲ παρατηρῇ, διαφεύγω τινά, ἢ διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προσώπ. Θεογν. 419. Ἰλ. Α, 132. »Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι (ἐμέ), δὲν θὰ μοὶ γλυτώσῃς καὶ τὸ Ἡσιόδ. Θεογ. 613. »Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν, ἔθα ὁ Ἡσύχ. τρανῶ διὰ τοῦ, παραδραμεῖν, καὶ παλαιολογικῶς· ἴσως καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἐκάβ. 100. »Οὐ μὲ φάσμα παρέβαν, ἢ ὄφις, τὸ πρόσωπον τὸν μοῦ ἐξέφευγε, δὲν μοῦ ἠπάτα, τὸ ἐγνώριζα ἀληθῶς. 6) προλαμβάνω, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξακροῶ, ἀνώτερός τινος γίνομαι, τινά, ἐξαιρτ. διαβαίνω τινὰ κατὰ τὴν ἀγωνιστικὴν, προφθάνω, τινά, Ἰλ. Ψ, 345. καὶ ῥητῶς μετὰ τῆς προσθήκης, »ποσὶν ὠκὺς (μὲ τὰ ποδάρια), ἀπερῶ τινα εἰς τὸ τρέξιμον, Ὁδ. Θ, 230. καὶ μεταφ. »Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Καμίλλον μὴ δυνάμενοι. »Ἐν δόλοισιν, ὑπερβαίνειν κατὰ τὰς πανουργίας, Ὁδ. Ν, 291. ἐξαπατῶ, καταφρονίζω, ἐξαπατῶ δόλῳ, ἀδίκῳ νόσῳ, Ἡσ. Θ. 613. Schaef. Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 2, 936. ὄρ. μικρὸν ἀκατέρω.

Παρέρραγον, ἐπ. γ'. πληθ. παρατατ. πάρειμι ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου, παρῆσαν. Ἰλ. Δ, 75.

Παρεσαρόω (ἀρόω). Πλησίον παρεντίθημι καὶ ἐπαρόω, παρεμβάλλω.

Παρεσία, Μ. παρέδοκαι· Ἀορ. παρέσχεθον, Ἀπαρμφ. παραφαγεῖν (ἔσθίω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ τρώγω. 2) βουκανίζω, τρώγω ἀπό τινος χρυφίως, περιλιχνεύω, μετὰ γεν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032. ἔθεν 3) τροπ. περιγελῶ. (ι) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ μεταξὺ ἢ μετὰ ἄλλων ἐσθίω συντράγω. παραβιβρώσκω.

Πάρεσις, ἡ (παρίημι). Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ περάσῃ, ἄφεσις, 2) τὸ ξεστεντόνειν, χαυνόνειν, ἄφεσις, ἄνεσις, χαύνωσις, ἐξαιρτ. τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, λειποψυχία, παράλυσις, νέκρωσις, ἀτονία, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. γ'. 25.

*Παρεσκευάδαται, Ἰων. γ'. πληθ. παθ. παρακ τοῦ παρασκευάζω (α)

Παρεσκευάδατο, Ἰωνικ. γ'. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ παρασκευάζω, αὐτὶ, παρεσκευάσαντο, ἢ παρεσκευασμένα, ἢ παρεσκευασμένοι ἦσαν.

Παρεσκευασμένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ παρασκευάζω. Ἑτοιμασμένως, μὲ παρεσκευασμένον τρόπον, προμελετημένως.

*Παρεστάμεν, ποιητ. ἀπαρμφ. παρακ. β'. τοῦ παρίστημι, Ἡσ.

*Παρεστάμεναι, ποιητ. ἀπρμφ. παρακ. β'. τοῦ παρίστημι, Ὅμ

Παρέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Παρὰ τῇ ἑστίᾳ ὤν, πλησίον εἰς τὴν παρεστίαν ὤν, ἢ γινόμενος· 2) ἐν γένει ταὐτόν τῷ, ἐφέστιος, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 279. ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, παρεστία, καί, παρεστιᾶ· ἴδε ἐν τῷ, Ἑστία.

*Παρέσχετος, ὁ, ἡ (ἔσχατος). Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Γρηγμ. Schaef. Γρηγ. σελ. 65.

Παρετάζω, άσω (ἐτάζω). Πλησίον τινὸς βάλλωτι καὶ παραβάλλω, συγκρίνω, ἐξετάζω αὐτὸ, Ἡσύχ. ἐν Δ. παρήτατεν.

Παρατός, ἐκ, ἐον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, παρίημι. Ὅστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ παρατηθῇ, νὰ σωπηθῇ, νὰ περάσῃ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἀμεληθῇ, κ. τ. τ.

Παρετήτυμος, ὁ, ἡ· ἠμαρτ. κυήγ. ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 537. »Παρετήτυμα σήματ' ἐφαινεν, ἀντὶ, παρετήτυμα, ἢ παρ' ἐτήτυμα

Παρετοιμάζω, Μ. άσω (ἑτοιμάζω). Παρασκευάζω, πρό μικροῦ ἢ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἑτοιμάζω, Αἰσῶπ. Μύθ. Συναγ. σελ. 331. Ἐκδ. Κορ. ἔθην

Παρετοιμασία, ἡ. Ἐν τῷ ἰδίῳ καιρῷ ἑτοιμασία, Γλώσσ. Στεφ.

Πάρετος, ὁ, ἡ. Χαῦνος, παραλελυμένος, ἀδύνατος ἐν ἀτονίᾳ, κουρατμένος, ἐκ τοῦ, παρίημι.

Παρετυμολογέω, ῶ (ἐτυμολογέω). Ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ ἐγγὺς ἐτυμολογέω, Γραμματ. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡμαρτημένως, οὐκ ὀρθῶς ἐτυμολογῶ, παράγω λέξιν τινά.

Παρευδιάζομαι, μέσ. ἀποθ. = παρευδιάω, Πολυβ. δ'. 32. Ἐν τοσούτῳ ἀπολαύω εὐδίας, καὶ γαλήνης καὶ μεταφ. ἡσύχως ζῶ, ζωὴν ἡσυχαν ἄγω, παρησυχάζω. ἔθεν

Παρευδιαστής, οῦ, ὁ. Παρ' Ἀθην. ἡ'. σελ. 332. »Ὀρνιθες παρευδιασταίς, οἱ ἐν ταῖς εὐδίαις ἐπὶ τὴν ξηρὰν νεμόμενοι, ἤτοι τὰ ἐνυδρόβια πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ εὐδίας, γαλήνης ἐξερχόμενα ἐκ τῶν ὑδάτων, διατρίβουσιν ἐπὶ τὴν ξηράν.

*Παρευδιάω (εὐδιάω). Πλησίον, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ διαστήματι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ζῶ ἡσυχα, Πολύβ. 4, 32.

Παρευδοκιμέω, ῶ (εὐδοκιμέω). Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερίχω τινὰ κατὰ τὴν τιμὴν, δόξαν, ἔπαινον, εὐνοιαν, τύχην· ἀμαυρόω, τινά, Locella Ξεν. Ἐφ. σελ. 148. Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σελ. 815.

Παρευημερέω, ῶ (εὐημερέω). Σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ, παρευδοκιμέω. Ὑπερβάλλω κατὰ τὴν εὐτυχίαν, εὐημερίαν, δόξαν, εὐνοιαν, τύχην.

Παρευθύνω (εὐθύνω). Παραστραβίζω, παραφέρω, ἐκβάλλω τινὰ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ, ἢ τοῦ σύτινος μόνος τις ἔκλεξε δρόμου, ὅθεν καὶ παραβιάζομαί τινα, τὸν ἀναγκάζω νὰ πράττῃ κατὰ τὸ θέλημά μου, κακομεταχειρίζομαι, Σοφοκλ. Αἴας 1069. »Χερσὶν παρευθύνοντεσιν ὡς καὶ τὸ »Κατευθύνειν δεσμοῖς«, μεθ' οὗ καὶ παραβάλλεται.

Παρευθύς, καί, παρευθύ, Ἐπίῤῥ. = εὐθύς, εὐθύ. Τῇ ἰδίᾳ στιγμῇ, ταχέως, τότε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. (υ)

Παρευκηλέω, ῶ (εὔκηλος), Εὐριπ. Ἡρακλ. 98. Κολακεύω παρηγορῶ, καταπραΰνω, καθησυχάζω.

Παρευλαβέομαι, οῦμαι (εὐλαβέομαι), μέσ. ἀποθ. μετὰ μέλλ. μσσ. Ἐν τοσούτῳ, προσέχω, ἀποφεύγω μὲ φρόνησιν, προφυλάττομαι κατά τινος, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 1.

Παρευμαρὴς (εὐμαρής)· ταὐτόν τῷ, καταφρονέω, Ἡσύχ.

Παρευνάζομαι, άσομαι (εὐνάζομαι), ὡς παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. Πλησίον τινὸς εὐνάζομαι, ἐν τῇ κλίνῃ κοιμοῦμαι. »Παρευνάζομαι γυναικὶ, κοιμοῦμαι, συνευρίσκομαι μετὰ γυναικὸς, παρὰ τὸ θέον, παρανόμως συγκοιμοῦμαι· »ἀμωῆσιν, Ὁδ. Χ, 37.

*Παρευναῖος, αία, αῖον, = πάρευνος, ἀμφ.

*Παρευνάομαι, ήσομαι (εὐνάω) = παρευνάζομαι.

*Παρευνέτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. -τις, ιδος, ἡ (εὐνή). Ὁ συγκοιμώμενος, ἡ συγκοιμωμένη, σύζυγος, ὁ, ἡ, Νόνν. 8, 243.

Πάρευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Πλησίον τινὸς ἢ μετὰ τινος ἢ παρὰ τινι ἐν τῇ εὐνῇ κοιμώμενος, κείμενος, σύγκοιτος, σύνευνος, σύζυγος.

Παρεύρεσις, ἡ (παρευρίσκω). Ἐρεύρεσις προφάτσως ἢ ὑπακρίσεως πρὸς ἀπάτην τινός.

*Παρεύρημα, τό. Ἐφευρημένη πρόφασις, εἰς ἀπάτην τινός, ἢ ἁπλῶς πρόφασις· κυρίως ἐφεύρεσις.

*Παρευρημένως, Ἐπίῤῥ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παρευρίσκω. Μὲ παρουσίαν πνεύματος· ὄρ. παρευρίσκω.

Παρευρίσκω. Μ. -ρήσω, Ἀόρ. παρεύρον (εὑρίσκω, ἀνμλ.). Πλησίον τινος, ἐν παρόδῳ ἐφευρίσκω, ἢ ξεσκεπάζω, ἀποκαλύπτω, Ἡρόδ. 1, 26. 3, 31. ἐξαιρτ. εὑρίσκω ἐν κεκρυμμένον πρᾶγμα, ἐφευρίσκω τι εἰς ἐν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὲν ἐφαντάσθη, δὲν ἐστοχάσθη, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὲν τὸ ἠξεύρει, ἢ οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχε περὶ αὐτοῦ, κατὰ τύχην εὑρίσκω· εὑρίσκω, παρατηρῶ τι παρά τινι, μανθάνω καὶ γνωρίζω εἴς τινά τι, τὸ ὁποῖον πρότερον ἠγνόουν, «τί τινι ἢ τί εἴς τινα.« »Οὐ γὰρ τι ἠδυνάμην ἐς αὐτοὺς παρευρεῖν, διότι καρμίαν ἄλλην αἰτίαν δὲν ἠμποροῦσα νὰ εὕρω, νὰ φαντασθῶ, Παυσαν. β'. 5. »Ἐς οὐσιν παρευρεθῇ τι ἀδικον, ἕως οὗ νὰ εὑρεθῇ, νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτοὺς καμμία ἀδικία, Ἡρόδοτ. γ'. 31. ὅτι δὲ ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, πλάττω, ἀπεναντίας τῆς ἀληθινῆς διηγήσεως· ἔθεν »Παρεύρεσις, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Ἐφεύρεσις, δόλος, ἀπάτη, ψεῦτικα· καὶ »Παρεύρημα τό· ἐφεύρημά τι, δι' οὗ ἀπατᾷ τίς τινα, ψευδὴς ἐφεύρεσις πρὸς ζημίαν τινός· καὶ »Παρευρημένως παρὰ Φιλοστράτ. »Ὡς ἀληθῶς καὶ μὴ παρευρημένως«, καὶ μὴ πεπλασμένα διὰ τῆς φαντασίας, οὐχὶ ἐφευρέματα τοῦ νοός. Ἐπίῤῥ. παρευρημένως, π. χ. »Δικαιότατα καὶ μὴ παρευρημένως κρίνοντες«, μὴ μετὰ δολιότητος καὶ ἀπάτης (μὴ μὲ ψευτιὰς), μὴ μετὰ προφάσεων, μὴ μετὰ ψευδῶν ἐφευρέσεων τοῦ νοός.

*Παρευτακτέω (εὐτακτέω). Κάμνω τὸ χρέος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου, κυττάζω τὴν ὑπουργίαν μου κατὰ τάξιν, παρὰ Πολυβ. ε. 56. ἐπὶ τῆς μετ' εὐταξίας ἢ τακτικῆς παρρησίας τῶν μεγιστάνων ἐν τῇ αὐλῇ ἐπὶ τῆς τακτικῆς φυλακῆς, ἐν γ'. 50.

Παρευτρεπίζω, Μ. ίσω, = εὐτρεπίζω. Καλῶς διατάττω, ἑτοιμάζω καθὼς πρέπει, ἑτοιμάζω τι, Seidl Εὐρ. Ἰφ. Τ. 707. 2) κακῶς διατάττω, ἀμελῶ, Εὐρ. Κυκλ. 589.

*Παρεφάλλομαι (ἄλλομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον ἄλλου πρός τι, ἐπίτ. πηδῶ.

Παρεφάπτομαι (ἅπτω), μέσ. Ἀποθ. Μαλακῶς, ἐλαφρῶς, ἐπιπολαίως ἐγγίζω, ψαύω, πιάνω, Πλούταρχ.

Παρεφεδρεύω, (ἐφεδρεύω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος καθήμαι, ἀξιαρ. ἴσα μετὰ τινος φυλάττω, τὴν φυλακὴν τὴν φρουρὰν ἢ παραφυλάττω παρομοιάζω, Πολύβ.

Παρέχω, Μ. ἔξω. Παρακ. -ἔσχηκα Ἀόρ. παρέσχον (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐγγίζω τινος ἔχω τι· κρατῶ ἐμπροσθέν τινος τι διὰ νὰ τὸ πάρῃ, κρατῶ τι πρόχειρον ἢ ἕτοιμον εἰς χρῆσιν τινός, εἶδα, κάμνω διὰ νὰ ψαίνῃ πλησίον, πρόχειρον, προμηθεύω, Ὀδ. Σ, 317. Ἰλ. Σ, 556. Ψ, 50. καὶ Δ, 229. «Παρισχέμεν ἵππουρα, ὅπου ὁ Σχολ. παρασχέμεν, παρασχεῖν· καὶ ὁ Εὐστάθ. παρέχειν, ἔχευτον· ἔξαιρτ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω τὴν χεῖρα, προσφέρω, δίδω, χαρίζω, δίδω τινί τὸ αἰσθητόν, τὸ ποθούμενον, συγχωρῶ, π. χ. ὡς παρ' Ὁμ. «Ἱερήϊα, δῶρα, σῖτον βρῶσιν, πότ.», κ. τ. τ.» ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. τὸ ἀόρ. γ'. πρόσ. τοῦ ἀορ. παρέσχεθεν ἀντὶ παρέσχον, Ἡσ. Θ. 639. ὁ δὲ μεσ. παρατ. παρεχέσκετο ἐν Ὀδ. Ξ, 521. ἔστιν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ παρεἰσκετο «Περίχειν ἑαυτόν τινι,» προσφέρω εἰς τινα τὸν ἑαυτόν μου, παραδίδομαι εἰς αὐτόν· λέγεται δὲ καὶ παρέχειν ἄνευ τοῦ, ἑαυτόν, Stallb. Πλατ. Γοργ. σλ. 475. Ε. β) ἐπὶ κακοῦ, παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν διακριτὴν τινος, συνάζω. «Παρέχειν ἑαυτὸν διαφθαρῆναι,» Ἡροδ. 9, 17. γ) τροπ. ἐπὶ ἀψύχων· πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, προξενῶ, ἐμποιῶ, π. χ. «ἀρετὴν,» ἢ Πίν. Σ, 133. «φιλότητα,» Ἰλ. Γ, 354. Ὀδ. Ο, 55. «τέλιο τε καὶ εὐφροσύνην,» Ὀδ. Υ, 8, «Ἡσυχίην διηνεκέσσαι παρέχειν,» Ἡροδ. 1, 99. «Γέλωτα παρίχειν.» «Ὄγλον παρέχειν,» ἐνοχλεῖν, παιράζειν. «Πράγματα ἢ πόνον, παρέχειν τινί,» βάλλω τινὰ εἰς μπελάδες, φροντίδας, ἀνυλειαν κόπον, Ἡροδ. 1, 155. 176. 177. 3) δείχνω εἰς τινα, κρατῶν ἐμπροσθέν του, κατασκευασμένον τι, τελειωμένον τι, ἐπιδείκνυμι, προβάλλομαι, ὄψιν καὶ ποιῶ, κατασκευάζω, ἀποτελῶ, κυρίως τε καὶ καταχρ. ὡς τὸ ἀποδείκνυμι, π. χ. «Παρέχειν βελτίους, σώους, ἐβλαβεῖς,» παρὰ Ξενοφ. 4) ἄπρος. «παρέχει,» μετὰ δοτ. προσ. προσωπικ. τοῦ καιροῦ· εἶναι καιρὸς ἢ εὐκαιρία· πρός τοῦτο, καιρίως, εἶναι πρόχειρον εὐκατόρθωτον, συγχωρημένον, ἐπιτρεπτόν, ἐγχωρεῖ, ἐνδέχεται, εἶναι δύναμις, ἐξουσία, ἄδεια εἴς τι, ἔξεστί μοι (δύναμαι), μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 1, 9. 3, 73. 142. 7, 120. 8, 8. Wess. καὶ ἀλλαχοῦ, Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 1075. ὄψιν, τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. «παρέχον καὶ παρασχόν,» ἀπολελυμένως, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ δύναται τις, ἢ ἐδύνατο, ἤ, ἐπειδὴ ἔχει ἢ εἶχε καιρὸν, εὐκαιρίαν ἢ ἄδειαν, Ἡροδ. 5, 49. «Οὐ παρασχόν,» Θουκ. 1, 120. 5) ἀπομακρύνω τι κρυφίως, παραμερίζω τι, ὄψιν β) ἀμεταβ. «Πάρεχ' ἐκποδών,» ἂν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, ἀντὶ τοῦ κρημίσου, ἄπαγε, ἔρρε, φύγε ἀπ' ἐμπρός παραμέρισε, Ἀριστοφ. Σφ. 984. — 6) Μέσ. παρίχομαι, ἐκ μέρους μου, ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν, ἐξ ἰδίων μου, ἐξ οἰκείας προαιρέσεως προσφέρω, Ἡροδ. 4, 44. 6, 15. 7, 89. καὶ ἀλλαχοῦ ἐκ μέρους μου ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν δείχνω, παρρησιάζομαι, ἀποδεικνύω, ἐμπράκτως δεικνύω, «Εἰμὶ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι.» (Δημοσθ.) ἂν αὐτοὶ δὲν ἀπεδείκνυον, δὲν ἔδειχναν. β) καθόλου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸ μερίδιόν μου ἔχω, κέκτημαι, κυρίως ἀφίνω νὰ ἴδῃ τις. ὅ, τι ἔχω τε, παριστῶ τι ὡς κτῆμά μου, Ἡρόδ. 6, 61. 67. 121. «Ἥσμοσε δὲ πλεῖστον παρείχοντο Πέρσαι,» Ἡρόδοτ. 7. 83. ἀδείκνυον, ἔδειχναν, εἶχον, ἔφερον. γ) προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κατορθώνω τι, διεργάζομαι, προπορίζομαι, ἀποκτῶ, «Εἶπως θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ» (Εὐριπ. Ἀνδρ. 5.), νὰ κάμῃ τὸν θεὸν εὐμενῆ εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεόν (ἐν Ὀδ. Τ, 113. ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ παρέχει ἐλήφθη κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου, ὡς μακρά.)

Παρέψημα, τό (ἔψω). Πάρεργον φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει μόνον διὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ λάρυγγος, τροπ. τρύφημα, Ἰμέριος Λόγ. ιδ. «Τῆς ἄλλης φιλοσοφίας παρέψημα.»

Παρέψησις· τὸ (ἔψω), ταὐτόν τῷ, ἕψησις. 2) παρὰ Παλαιφ. μθ. 2. ταὐτόν τῷ, πυρίασις.

Παρεωρέω, ταὐτόν τῷ, Μετεωρίζω, Νόν.

Παρηβάω, ήσω (ἥβη). Περνῶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παρήβος εἰμί, ἀρχινῶ νὰ γηράζω, γεροντεύω, Ἡρόδ. 3, 53. παρὰ τό

Πάρηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὁ παρ' ἥβην ὢν ἢ γενόμενος, ὅστις ἐξέβη ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἐκείνην τῶν ἀνδρῶν, ὁ μὴ πλέον ἀνακμῇ τῆς ἡλικίας ὤν, ὁ ἀρχινῶν νὰ γηράζῃ, παρακμάζων.

Παρηγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω (παρήγορος, ἀγορεύω). Νουθετῶ, συμβουλεύω, παραινῶ, μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπ. καὶ τῆς ἀπαρεμφ. ἐπείνον, ὅ, τι συμβουλεύει τις τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 9, 54. 55. συνεχέστερον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. παρηγορεῖσθαι, Ἡρόδ. 7, 13. καὶ 5, 104. «Οὗτος ὢν ἡρ πολλάκις μὲν καὶ πρότερον τὸν Γόργον παρηγορέστο σπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος·» καὶ Πολ. Ὀλ. 9, 117. β) παρηγορῶ τινα· μαλακύνω, πραΰνω· θεραπεύω· καθέλκω, ἀναπλερῶ, ὡς τὸ παραμυθοῦμαι· γ) τροπικῶς, ἐξιλεώνω, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1410. «ἱκέσιο δ' Ὀρφεύς θεῖα τέρα, σταὶς δὲ σφε παρηγορέσκε λιτῇσι· Δαίμονες, κ. τ. λ.» τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Μουσαίῳ στιχ. 39. «Πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέσκε δυσηλεῖς·» ὁ) καθέλκω ὁμιλῶ πρός τινα, Εὐρ. Ἑκ. 292. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 2, 628. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. εὐχρηστότερον τὸ παραμυθοῦμαι.) ὅθεν

Παρηγόρημα, τό. Παραίνεσις, συμβουλή, ἐνθάρρυσμα, ἐγκαρδίωμα β) παρηγορία ἐλάφρωσις πόνου τινός. γ) παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Βάτρ. 213. τὸ ἐν, τοῖς θεάτροις ὀπίσω μὲν τῆς σκηνῆς γινόμενον, ἀκουόμενον δὲ ὑπὸ τῶν θεατῶν.

*Παρηγορητικός, ή, όν (παρηγορέω) = παρηγορικός, Schaef. Σχ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 628.

Παρηγορία, ἡ. Τὸ παρηγορεῖν, καὶ = παρηγόρημα, ἐνθάρρυνσις, ἐγκαρδίωσις, παραμυθία, παράκλησις, προτροπή, νουθεσία, παραίνεσις, ἐλάφρωσις, καταπαΰσεις πόνου ἢ ἀλγήματός τινος διὰ λόγων. 2) παρὰ Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. δ'. ἡ. 3. ἐπίκλησις, ἐπωνυμία. β) ἕτη παρηγορία, = Ἰσηγορία, Wyttenb. Ἐπ. κρ. τελ. 173. Schaef. Σχολ. Παρ' Ἀπ. Ῥ. 2, 628.

Παρηγορικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Εἰς παρηγορίαν ἀνήκων. 2) ὁ παρηγορῶν ἢ ὁ παρηγορεῖν δυνάμενος.

Παρήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Ὅστις παρηγορεῖ, παραμυθεῖται· προτρέπει, παραινεῖ, συμβουλεύει, ἐνθαρρύνει· ἢ θεραπεύει· ἢ καταπραΰνει, ἡμερόνει. 2) ἡ Παρήγορος, ἡ, Παρηγόρα, ἡ διὰ Παιών, Παυσ. ἴδε παρηγορέω. Μὲ δοι παρηγοροι,» Ἀπολλ. Ἀργ. ἀ. 479. οἱ παρηγορίαν πραξευοῦντες.

Παρηδύνω, (ἡδύνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἐγγὺς ἡδύνω, γλυκαίνω, ἀρτύνω.

*Παρηέρθαι, γ'. ἐνκ. ἀορ. ὦ, παθ. τοῦ παραείρω, Ἰλ.

Παρηθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἠθέω). Στραγγίζω, κάμνω τι νὰ διαπεράσῃ ἀπὸ τὸ στραγγιστήριον, σακκαλίζω ἀφίνω τι νὰ διασταλάξῃ κατ' ὀλίγον, παρ' Ἱπποκρ. ἐπὶ τῆς κόπρου, συνυπακουομένης τῆς ἰδέας τῆς ἀσφαλμένης ἢ ἀθεσίου καταστάσεως.

Παρήϊον, τό Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. παρεῖον, = παρειά, Τὸ μάγουλον, Ὁμ. καὶ ἐπὶ τῆς γνάθου ἑνὸς λύκου, Ἰλ. Π, 159. καὶ ἑνὸς λέοντος, Ὀδ. Χ, 404. 2) «Παρήϊον ἵππων (Ἰλ. Δ, 142.),» τὸ πρρσπιπτοζόμενον εἰς τὸ μάγουλον τοῦ ἵππου κομμάτι τοῦ χαλινοῦ, ἄλλως, παραγναθίδιον. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Παρήϊος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τῶν παρειῶν, ἢ εἰς τὴν παρειὰν ἀνήκων ἢ ὢν ὄψιν ἐν τοῖς ἵπποις τό, Παρήϊον.

Παρηΐς, ίδος, ἡ = παρειά, παρήϊον, Ἀπολλ. Ἀρ.

Παρήκοος, ὁ, ἡ (παρακούω). Πλησίον, μὴ καλῶς ἀκούων, κακῶς ἀκούων, παρακούων, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα. 2) ὁ παραβαίνων αὐτὰ ὁ μὴ ὑπατασσόμενος, ἀπειθής.

*Παρηκόως ἐπίρ. Δὲν εἶναι τόσον εὐχρηστον, ὅσον τὸ ἀπάλουθον.

*Παρηκουσμένως, ἐπίρρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παρακούω, = παρηκόως.

Παρήκω, ξω (ἥκω). Φθάνω ἐκεῖ, πορεύομαι που ὑπάρχω εἰς τι, Herm. Σοφ. Αἰ. 728. 2) φθάνω, ἐκτείνομαι ἕως εἰς τι μέρος ἕως τινος μέχρι τινὸς καὶ παρά τι,» Duk. Θουκ. 4, 36. συντάσσ. δὲ καὶ, ἐπί τι ἢ πρός τι. 3) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ καιροῦ, εἰς τὸ παρὸν τοῦ χρόνου,» ἕως τοῦ παρόντος καιροῦ, Πλάτ. 4) εἶμαι, κεῖμαι πλησίον τινὸς ἐκτεταμένος. Ἡρόδ. 3, 114. 9, 15. μετὰ τῆς παρὰ καὶ αἰτ. τόπου ἢ τοῦ ἀντικειμένου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκτείνεται τι, Ἡρόδ. 2. 32. 4, 42. 5) παρέρχομαι, πλησίον τινὸς περνῶ, διαβαίνω· ἢ εἶναί τι παρεσμένον, παρελθόν, Πινδ. Πυθ. 6, 43. 6) προσέρχομαι, ἢ προέρχομαι, πρόεμι, ἀναφαίνομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν, γίνομαι ὁρατός, ὡς τὸ, πάρειμι καὶ παρέρχομαι, Σοφ. Ο Η, 570. Αἰ. 742.

*Παρήλασα, γ'. πρέσ. ἀόρ. τοῦ παρελαύνω, Ὁμ.

Παρηλίκια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὸ γῆρας κλίνουσα ἡλικία, ἡ τοῦ παρακμάζοντος ἡλικία, ἀμφ. ἐπ τοῦ

Παρηλίξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ) ταὐτόν τῷ Πάργβος. Ὁ παρακμάζων, τοῦ ὁποίου αἱ δυνάμεις ὀλιγοστεύουσιν, ὁ πρὸς τὸ γῆρας κλίνων.

Παρήλιος, ὁ (ἥλιος, παρά). Πλησίον τοῦ ἡλίου ὤν. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ παρ.» δεύτερος ἥλιος, ὁ πλησίον ἢ κατέναντι τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἐν τοῖς νέφεσι ἄλλος τις ψευδὴς ἥλιος, σχηματιζόμενος ἐκ τῆς ἀνταναπλάσεως τῶν ἀκτίνων, μετεωρολ. λέγεται ἔτι καὶ «Παρήλιαι συνυπακ. τό, Νέφη,» Ἀριστοτέλ.

Παρηλλαγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ, παραλλάττομαι. Μὲ παρηλλαγμένον ἢ ἄχρηστον ἢ διαφορετικὸν τρόπον, ἀλλοίως, ἀσυνήθως.

Πάρημαι, ἀπαρεμφ. παρῆσθαι (ἧμαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Κάθημαι πλησίον, ταὐτόν τῷ, παρακάθημαι, μετὰ τῆς δοτ. νησί, δαιτί, παρ' Ὁμ. 2) κάθημαι παρά τινι, ἐξαιρτ. διὰ νὰ συνομιλήσω, τινί, Ὁμ. ἐν γένει, κατοικῶ πλησίον ἢ παρά τινι, διατρίβω, μένω, Ὀδ. Ν, 407. Ρ, 456. 3) εἶμαι παρών, Ὀδ. Τ, 209. ἔτι δὲ καὶ συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας ὀχληρᾶς, ἢ ἐχθρικῆς ἐγγύτητος, Ἰλ. Ι, 311. Ὀδ. Α, 378. Σ, 281.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχ. ταῦ, παραμελέω, Μὲ παρημελημένον τρόπον, ἀμελῶς· ἀμελημένως.

Παρημεραίω (ἡμεραίω) τινί. Πλησίον τινί, ἢ μετά τινος περιῶ τὴν ἡμέραν· μένω ὅλην τὴν ἡμέραν παρά τινι διατρίβων τὸν καιρόν, ἢ περνῶ τὴν ἡμέραν μέ τι, εἶμαι ἐπιμελὴς, ἀκάματος, Πολυδ.

Παρήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα) ταὐτὸν τῷ, ἑτερήμερος. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν συμβαίνων. 2) εἰς πᾶσαν ἡμέραν συμβαίνων· ἀντίκων εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνηνωμένος μὲ τὴν ἡμέραν, συνεπόμενος αὐτῇ, διαρκὴς μόνον μίαν ἡμέραν, πρόσκαιρος, Πινδ. Ὀλ. 1, 160

*Παρηνόμουν καὶ παρηνόμησα, παρατ. καὶ ἀόρ. ταῦ παρὰ μέσῳ Ἀττ.

Παρηξίς, ἡ (παρήκω). Τὸ φθάνειν που· ἄρατος, ἔρχομος, φθάσιμον, καταβασις εἰς τὴν ξηρὰν, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 567.

*Παρηορίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. παρηορῖτις, ιδος, ἡ (ζυγός). Ὁ παρὰ τὸν αἰγικλόν, ὁ πλησίον αὐτοῦ. (ε)

Παρηορία, ἡ. Τὸ χωριστὸν, μαστύτερον σχοινίον, κυπίστρε τοῦ παρηόρου ἵππου, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦτο συζευγνεται μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν, Ἰλ. Π. 152. καὶ Θ, 87. »-ἵππους παρηορίας ἀπέτημε,« τὰς τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνίας, τὰς παραζεύξεις, ὁ ἐστι, τοὺς ἔξωθεν παρατεταμένους ἱμάντας, ὁ Σχολ. 2) ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, ἡ καὶ κοπαστὴ λεγομένη Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 943. παρὰ δὲ Ἀράτῳ 600. τὰ ἄκρα. 3) παραφρουσύνη, τρέλα, μωρία, μανία,

Παρηόριος, ία, ἴον· ταὐτὸν τῷ παρήορος, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 493. »Νῆα παρηορίην.«

Παρήορος, ὁ, ἡ (αἴρω). Κυρίως, πλησίον ἑρμαίνος, ὤστε, »Παρήορος ἡ συνωρὶς ἵππος, ὁ πρὸ μέσου ἵππος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ παρεζευγμένος ἵππος, ὁ τῇ ξυνωρίδι συνεζευγμένος, ὅστις θηλαστὴ δὲν εἶναι εἰς τὸν ζυγὸν, ἀλλὰ πλησίον τοῦ ζυγοῦ μὲ τὸ σχοινίον δεδεμένος, ἵνα ἐυχρηστῇ ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἡ χρεία, Ἰλ. Π, 471. 474. Ἕλλοι, παρώτειρες, ἡ σειραφόρες, ἀπεκαλοῦσι τὸν, ζυγῆται ἢ ζύγιοι. 2) πλησίον κείμενος, ἐνθα καὶ ἐνθα πλησίον ἐσταμένος, ἄφετος, ἔξω τοῦ δρόμου ὤν, Ἰλ. Η, 156. ὅθεν 3) τρίτος. παράφρων, σεσαλευμένος ἢ κεχαλασμένος τὸν νοῦν, φρενήρης, ἄφρων. Ἰλ. Ψ, 603. κυρίως, ὁ ἀποπλανηθεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὅστις ἔχασε τὸν δρόμον· ἐντελὴς, »Νέον παρήορος,« παρ' Ἀρχιλλ. ἀντὶ, ἐνφρενήρης, πρβλ. παρκείρω καὶ παραρος· (ἡ γραφὴ παρήορος, παρηόρια κ. τ. λ. δὲν εἶναι τόσον ὀρθή.)

*Παρῆπαφε, γ'. ἀόρ. β'. τοῦ παραπαΐσκω, Ἰλ.

Παρηρία, ἡ, Μωρία, σπάνιος λέξις ἐκ τοῦ, παρηρος.

Παρηρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παρεια, Ἀνάλεκτ. ε. 199.

*Πάρηρος, ὁ, ἡ, = πάραρος, παρήορος. Παράφρων.

*Παρήρυς, ῦδος, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ παρηίς. Παρεια.

Παρηχέω, ῶ Μ. ἦσω(ἠχέω). Μιμοῦμαι τὸν ἦχον, ἐν τῷ ἠχεῖν ἀντηχῶ, ἐκφράζομαι σχεδὸν παραπλησίως· ὅθεν

Παρήχημα, τό. Ὅμοιος τόνος, ἦχος, φθόγγος· παρόμοιον ἦχημα λέξεως ἢ φωνῆς ἀντήχημα καὶ

Παρήχησις, ἡ. Τὸ μιμεῖσθαι ἢ ἡ ὁμοιότης, μίμησις τοῦ τόνου, ἦχου, τῆς φωνῆς ἀντήχησις ὅθεν

Παρηχητικός, ἡ, όν. Ὁ μιμούμενος τὸν τόνον, φθόγγον, ἦχον· ὅμοιος κατὰ τὸν τόνον ἢ φθόγγον, ἦχον, ὁ παρομοίως ἠχῶν, ἀντιχητικός

Παρθένεος, ποιητ. μετοχ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ παρατίθημι, ἀντὶ, παραθέμενος, Ὀδ. ἶδε. παρατίθημι.

Παρθενεία, ἡ (παρθενεύω). Ἡ ζωὴ, καὶ ἡ κατάστασις τῆς παρθένου· καθόλου, ἀδῶα κατάστασις τινος.

Παρθενεῖα, καὶ παρθένεια, καὶ, παρθένεια, τά, προσυπακ. μέλη. Παρθενικὰ ᾄσματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ χορὸν παρθένων, κατὰ τὸν παρθένειον αὐλὸν, ἐψάλλοντο μὲ ὄρχησιν, Πολυδ. 4, 53. 81. Boekh Πινδ. Λειψ. σελ. 589 Κυρίως ὠδεῖα. τοῦ παρθένειος καὶ παρθένιος.

Παρθένειος, ὁ· ἡ (παρθένος). Εἰς παρθένου ἀνήκων, παρθενικὸς· ὁ ἐκ τῆς παρθένου ὤν, παρθενίας· τροπ. ἄφθορος, ἄφθαρτος, καὶ ἀπαθὴς, ὡς, »πέλαγος,« μὴ πατημένος ἀπὸ πειρατάς.

Παρθένευμα, τό (παρθενεύω). Ὁ τόπος, ἢ ἡ κατάστασις, εἰς ἣν, ἡ ἔνθα ζῶσι καὶ διάγουσιν αἱ παρθένοι, παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1275. »Παρθενεύματα,« αἱ παρθενικαὶ ἡδοναί, χαραί, τέρψεις, ἀσχολίαι.

Παρθένευσις, ἡ. Ἡ ζωὴ, κατάστασις τῆς παρθένου· ἐκ τοῦ

Παρθενεύω, (παρθένος). Κρατῶ, ἢ μεταχειρίζομαι ὡς παρθένον. 2) οὐδ. παρθένος εἰμὶ, παρθενίαν φυλάττω, Δουκιαν. ψυχὴ παρθενεύουσα,« καθαρά. Φίλ. 3) συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. »Παρθενεύομαι,« ὡς παρθένος ζῶ, παρθενικὴν ζωὴν διάγω, μένω παρθένος, Ἡρόδ. 3, 124. ὅθεν μεταφ. ἀδῶος καὶ καθαρὸς εἰμί.

Παρθενεών, ῶνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Παρθενών.

Παρθενία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παρθενεία, Πινδ. οὐδέποτε ἀντὶ, παρθένος.

Παρθένια, τά, = παρθενεῖα, 2) τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας, παρὰ τοῖς Ὀ. Κυρίως οὐδ. τοῦ παρθένιος.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τῆς παρθένου· ὁ κρύφα τικτόμενος παρὰ τῆς ἔτι νομιζομένης εἶναι παρθένου· ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ μὴ ὑπανδρευμένης παρθένου.

Παρθενικὴ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, παρθένος, Ὀμ. καὶ Ἡσ. »Παρθενικὴ ἠεθέων,« Ὀδ. Η, 20. Κυρ. θηλ. τοῦ παρθένιος, ἔνθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, κόρη, πρβ. Scidl. Εὐριπ. Ἡλ. 174. ἔστι δὲ κυρίως ἐπίθετον τοῦ, Κόρη, ἐκ τοῦ

Παρθενικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, παρθένιος, Ἰλ. Σ, 567.

Παρθένιον, τό. Εἶδος χόρτου, ὅπερ ἄλλως, ἐλξίνη, καὶ, παραδίκιον, λέγεται, Νικάνδρ. Θηρ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7. Διοσκορ. γ'. 155. δ'. 191.

Παρθένιος, ία, ιον παρὰ δὲ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ (παρθένος), ὡς τὸ παρθενικὸς, καὶ παρθένειος. »Π. ζώνη,« Ὀδ. Α, 245. »Ὄαροι,« Ἡσ. Θ. 205. ἐκ τῆς παρθένου, ἀνηκων εἰς παρθένον. 2) = παρθενίας, Ἰλ. Π, 180. ἔτι δὲ καὶ, »παρθένιοι παῖδες.« »Παρθενία ᾠδὴ,« παρθενικὴ σύλληψις, λοχεία, Πινδ. Ὀλ. 6, 51. Ἀναρ. »Παρθένιον βλέπων,« ὅστις ἔχει μορφὴν παρθένου, ὅστις φαίνεται ὡς κορίσκη. 2) μεταφ. ἁβῶος, καθαρὸς, σώφρων, σεμνὸς· μὴ διαφθαρμένος. 3) ἰδιαιτ. ἐπίθ. ποτίμων ὑδάτων καὶ πηγῶν, καθαρὸς, παστρικὸς, διαφανὴς, Ruhnk. Τίμ. Ὀμ. Δημ. 99. ἀφ' οὗ

*Παρθένιος, ὁ, ποταμὸς, οὗτος ὀνομαζόμενος ποταμὸς ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλ. Β, 854. Ἡσ. Θ. 344. 2) = παρθένιον. 3) ὄνομα ἀνδρός.

Παρθενισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ παρθένος. Μικρὰ παρθένος, Γλωσσ.

Παρθενογενής, ἐος, ὁ, ἡ, (γένος). Ὁ ἐκ παρθένου γεννηθεὶς, καταγόμενος,

Παρθενοδομία, ἡ (δομέω). Ἐπιμέλεια, ἀνατροφὴ, περιποίησις, τῶν παρθένων.

Παρθενοκτονία, ἡ. Φόνος τῶν παρθένων· ἐκ τοῦ

Παρθενοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τὰς παρθένους, φονεὺς αὐτῶν.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ) Ἡ μήτηρ καὶ ἐν ταὐτῷ παρθένος (ἡ Θεοτόκος Μαρία), Ἐκκλ. Συγγρ. καὶ Ἰακ. Α. Π. σελ. 28.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Ὁ χάσκων εἰς τὰς παρθένους, ὁ κυνηγῶν αὐτὰς, ὁ μὲ ἐπιθυμίαν ἐμβλέπων εἰς αὐτὰς, ὁ κυπτάζων τὰς παρθένους μὲ πονηρὸν ὄμμα, Ἰλ. Λ, 385. πρβ. γυναικοπίπης, παιδεπίπης, οἰκοπίπης. (ε)

*Παρθενοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ παρθένον ποιῶν, Κυριλ.

Παρθένος, ἡ. Κόρη, ἡ μὴ συνευσαικθεῖσα ἔτι ἀνδρί, ἡ πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἡρόδ. κ. τ. λ. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε'. 4. »Ἔστι δὲ μοι-Συγάτηρ παρθένος-γάμου ἤδη ὡραία.« β) ἡ νεόνυμφος, ἡ νεωστὶ ὑπανδρευμένη, πᾶσα νέα γυνὴ, Ἰλ. Β, 514. Schaef. Σοφ. Τραχ. 1221. πρβ. κόρη. 2) ὡς ἐπίθ. = παρθένιος,« »γυνὴ παρθένος.« Ἡσ Θ.514. β) ἁβῶος, σώφρων· καὶ τροπ. καθαρὸς, ἀμόλυντος, ἄφθορος. »Παρθένος πηγή,« Αἰσχύλ. Πέρσ. 612. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1302. »Παρθένοι τριήρεις,« αἵ τινες ἀκόμη δὲν ἐμβήκαν εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ μὴ πω πλεύσασαι. πρβ. Valck. Ἱππ. 1005. Wern. σελ. 326. Shaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 4, 269. 3) ὡς ἀρσ. ὁ παρθένος, ἐπὶ ἀνδρός, ὅστις δὲν ἐγνώρισε γυναῖκα, ὁ ἐστι, δὲν συνευρέθη σαρκικῶς μετὰ γυναικὸς, μόνον παρὰ Νεωτ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 15. (παρὰ τὸ, παρά, καὶ, θέειν, θηλάζειν· κατὰ δὲ Doederlein, ἀντὶ, παραθέμενος, ὃ ἐστι καὶ παροξυτόνως γράφεται.)

Παρθενόσφαγος, ὁ, ἡ (σφάζω), Ἐπί τινος ἐτοιμαζόμενος, θυσιασμένης, φονευμένης παρθένου, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 217. »Παρθενόσφαγα ῥέεθρα, ῥέεθρα, πεταμοὶ ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς σφαγιασθείσης παρθένου, ἢ βαμμένοι μὲ αὐτά.

Παρθενοτροφέω, ῶ (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω παρθένον, ἢ ἀγρυπνῶ διὰ τὴν παρθενίαν αὐτῆς, ὅθεν

Παρθενοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν παρθένον, ἢ παρθένους.

Παρθενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Χρῶμα παρθενικὸν, τρυφερὸν ἔχων. »Παρθενόχρως κρόκος Ἠρίννης,« Μελέαγρ. α.

Παρθενωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Παρθενικὸς, τρυφερὸς, εὐειδής.

Παρθενών, ῶνος, ὁ· καὶ, παρθενεών, Lob. Φρυν. α. 166,. (παρθένος). Δωμάτιον, ἔνθα διάγουσιν αἱ παρθένοι, καὶ οἶκος εἰς ὃν ζῶσιν ἢ ἀνατρέφονται καὶ φυλάττονται αἱ παρθένοι. 2) κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἀθήναις οὕτως ἐλέγετο καὶ ναός τις τῆς Ἀθηνᾶς, ὅστις ἦκειτο ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Παρθενωπός, ὁ (ὤψ). Ὁ παρθενικὴν ὄψιν ἔχων.

*Πάρθεσαν, ποιητ. ἀντὶ. παρέθεσαν ποιητ. γ'. πρόσ. ἀόρ. β'. ἐργ. τοῦ παρατίθημι, Ὀδ.

Παρθεσίη, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. παραθεσίη (παρατίθημι). Ἐνέχυρον, παρακαταθήκη, μισεγγύημα, Depositum, Ἀνθολογ.

Πάρθενος, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Παρθένος, ἐν Ἐπιγράμ.

Παρθύω, ποιητ. ἀντὶ, παραθύω.

Παριαμβίς, ίδος, ἡ κατὰ Πολυδ. δ'. 66. καὶ 83. μελῳδία τις, ἢ νόμος κιθαριστικός. 2) ὄργανον χορδότονον, Ἀθην. παρὰ τὸ

Παριάμβος, ὁ. Ἐν τῇ Μετρικῇ, ταὐτὸν τῷ, Πυρρίχιος.

Παριαύω (ἰάω, παρά). Πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, ταὐτὸν τῷ παρευνάζω, τινί, Ἰλ. Ι, 336. καὶ διὰ τῆς τμήσεως διῃρημένον ἐν Ι, 470.

Παριδεῖν, ἀπαρεμφ. τοῦ, παρίδον.

Παριδρύω, (ἱδρύω, ἀμλ.) Πλησίον ἱδρύω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάλλω κατὰ γῆς, βάλλω που, ἢ στερεῶ, θεμελιῶ, ἐγείρω, συσταίνω, κτίζω. Μέσ. Παριδρύομαι, ἐν Ἀνωλέκτ. ἀ. σελ. 248. ν—παιδεῖ περιδρύεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Παριδρύσαντες, παρακαθίσαντες. (περὶ τῆς προσῳδίας, ἴδε Ἰδρύω.)

Παριέρη, ἡ (ἱέρη). Πρώην χρηματίσασα ἱέρεια.

Παρίζω, (ἴζω, ἀνωμ.). Πηγαίνω καὶ κάθημαι καθίζω ἐμαυτόν, πλησίον, ἐγγύς τινος, Ὀδ. Δ, 811. πλησίον, παρά τινι κάθημαι, Ἡρόδ. 6, 57. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον, καὶ παρ' Ἡρόδ. (8, 58.) ἦν ἀντὶ τούτου εὔχρηστον τὸ μέσον, τὸ δὲ ἐνεργ. ἐν χρήσει μεταβατικ. ἀντὶ τοῦ, ἀφίνω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον, καθίζω αὐτὸν πλησίον, τινά τινι, καθίζω τινὰ πλησίον τινός, Ἡρόδ. 5, 20.

Παρίημι, Μ. ἧσω. Πρ. ἧκα (παρά, ἵημι). Στέλλω κατω· πλησίον τινὸς ἀφίνω τι νὰ κατελθῃ, τὰ κρέμεται, ὅθεν ὁ παθ. ἀόρ. »παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν (Ἰλ. Ψ, 868)«, ἐκρέματο κάτω εἰς τὴν γῆν. 2) ἔμπροσθεν ἢ διὰ μέσου ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, πολλ. παρ' Ἡρόδ. ὅθεν β) τροπικ. παραλείπω, παρωτῶ, ἀφίημι, ἐάω, καταλείπω, παρῶ μὲ σιωπὴν· ἀμελῶ, αὐδεμίαν φροντίδα ποιοῦμαι. Ἡρόδ. »Παρεῖται χαιρέων ἀμελεῖν, ἀφίνειν τὸν καιρὸν νὰ περάσῃ. γ) καὶ ἐπὶ καιροῦ, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, ἀνάπαλιν, Ἡρόδ. 8, 9. 3) ἀνίημι, χαλάω. ἑξαντοῦ, ἑαυτοῦ, ἀπολύω ὀλίγον τι, μαλ. γεν. »Τοῦ ποδὸς παρεῖκεν, ὡς καὶ τὸ, ποδὸς χαλάσαι, τὰ ἄκρα τῶν πεπλων ἐξαντοῦ ὀλίγον τι· ὅθεν μεταφ. ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, δὲν ἐναντιώνομαι πλέον εἴς τι, Casaub. Ἀριστοφ. Ἱππ. 437. πρβ. ποιέ, Μέσ. καὶ παθ. ἐλλείπεσθαι, παραλείπεσθαι· ὅθεν αἱ μετοχ. »παρειμένος, παρειμένος, παρειμένος«, παραλελυμένος, κεχαυνωμένος, ἡτοιμασμένος, ἀδύνατος, ἀνειμένος, ἡμελημένος· καὶ πολλαχ. ἐν χρήσει ὁριστικωτέρου μετὰ τῶν ἐσχ. »γήρᾳ, νόσῳ, κόπῳ παρειμένος«, Valck. Φοιν. 859. ἔτι δὲ καὶ, »σώμασι παρειμένοις, Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 682. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. 794. 4) συγκαταινέω, στέργω, δέχομαι, Εὐρικ. Μηδ. 891. »Παρειμένα καὶ σφῶν κακῶς φρονεῖν, καὶ παραχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίημι, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, ἀφίημι, παροράω, μετὰ ἐσχ. πρισ. καὶ ἀπαρεμφάτου ἢ καὶ ἡγουμένου ἐσχ. ὅτε τοῦ, ὥστε, Ἡρόδ. 7, 161. Ἑρμ. Σοφ. Ο. Β. 576. καὶ ἐντεῦθεν β) τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἐμβῇ, νὰ εἰσχωρήσῃ. »Μηδὲν παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Ξενοφ. »Βαρβάροις οὐχ εἷς τὰς ἀκροπόλεις παρίεται, δουλεύουσιν, Δημοσθ. σελ. 85, δοῦλοι εἰσὶ τῶν βαρβάρων, τοὺς ὁποίους ἀφήνει νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὰς ἀκροπόλεις των, ὅπου τὸ παρέρχεται, κεῖται ἀντὶ τοῦ, παρήκασι. »Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον«, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ὅ. 6. τὸν ἄφινε νὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸν πάππον· καὶ τροπ. »Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν (Πλάτ.)«, ἂς μὴ δώσωμεν τόπον εἰς τὸν στοχασμὸν τοῦ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ψυχήν, ὅς μὴ ἀφήσωμεν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτήν. 5) κατὰ δὲ μέσ. διάθ. ἔχει τὸ, παρίεμαι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, παραιτοῦμαι, ἤτοι ἀγωνίζομαι νὰ ἐλκύσω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου. πρὸς ἐμαυτόν, νὰ κερδήσω τὴν εὐνοιάν του, τὴν ἀγάπην του, Ruhnk. Τίμ. σελ. 207. Reisig enarr. Σοφ. Ο. Β. 1658. συνήθ. μετὰ γεν., οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Β. 1662. Herm. καὶ Πλατ. Νομ. 5. σελ. 742. Β. β) ἀποβάλλω τι, δὲν δέχομαι, παραιτοῦμαι. »Οὐδὲν σου περίεμαι (Πλατ. πολ. ἀ.)«, κανὲν δὲν ἀποβάλλω ἀπὸ ἐσένα, δηλ. ἀπὸ σὲ στέργω, δέχομαι ὅλα μετὰ χαρᾶς. γ) δέομαι, συγχώμην αἰτῶ, παρακαλῶ συμπάθειον, Εὐρ. Μηδ. 881 καὶ Πλατ. Ἀπολ. 1. »Τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἵημι. Συνήθ. ὅμως τὸ Ἰῶτα ἔστι παρὰ μὲν τοῖς Ἐποπ. βραχὺ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. μακρόν.)

Παρικτός, ἡ, ὁν (παρίκω, ὁμαλ.). Διαβαίνων, παρερχόμενος, Ἡσύχ.

* Παρίκω (ἶκω), ἀρχαῖος ποιητ. τύπος τοῦ παρήκω, Πινδ. Πυθ. 6, 43. πρβ. Boeckh v. l. Ol. 4, 11. (υυ—)

Παριλλαίνω (ἰλλαίνω). Ἐκπλαγίου, λοξοὺς βλέπω τι, στραβοκυττάζω τι, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὡς τὸ, παραβλέπω.

Παριππάζομαι (ἱππάζομαι), μέσ. Ἀποθ. = παριππεύω.

Παριππεύω (ἱππεύω). Πλησίον τινὸς ἱππεύω, ἢ ἱππεύων παρέρχομαι, ἢ ἀπ' ἐμπροσθίου τινος ἵππος, καβάλα περνῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Παριππεύει, ἀφίησιν αὐτούς, καὶ ἄλλη ὀδευσις· παρατρέχει, παρακολουθεῖ. 2) ὑπερβαίνω, περνῶ τινα εἰς τὴν ἱππασίαν, τρέχων ἵππος ὑπερβαίνω τινὰ (περνῶ εἰς τὴν καβάλα ἢ εἰς τὸ τρέξιμον τοῦ ἵππου), φαίνω τινὰ ἵππος· ὅθεν 3) καθόλου, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, Φιλόστρ. Σοφιστ. α. κε. 9.

Παρίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πλησίον τινὸς ἱππεύων. 2) ὁ πλησίον ἵππου τινὸς τρέχων, ὁ τῷ ἵππῳ συνθέων, οὔτε πρωΐθεν, οὔτε μὴν ἀπολειπόμενος, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος αὐτοῦ. 3) ὁ παραπλησίως τῷ ἵππῳ κατὰ τὴν ταχύτητα τρέχων.

Παρίπταμαι (ἵπταμαι), μέσ. Ἀποθ., παρὰ τοῖς ἰατρ. Συγγρ. συχνὸς Ἀττ. ἕτερος τύπος τοῦ παραπέτομαι, ὅθεν ἀόρ. β'. παρεπτάμην. Ἀπ' ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθίου, πλησίον ἵπταμαι, ἐσχ. ἢ ἱπτάμενος παρέρχομαι, αἰτ.

Παρισάζω (ἰσάζω), ταυτόν τῷ, παρισόω, (ι Ἀττ.)

Παρίσθμια, τὰ (παρά, ἰσθμός), ταυτόν τῷ, Ἀντισθένεις. Αἱ ἐξ ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν τοῦ λαιμοῦ βαλανίδες. 2) ἡ φλεγμονὴ (τὸ πρήξιμον) αὐτῶν, Γαλην. λέγεται δὲ καὶ ἐνικῶς, Παρίσθμιον, ὡς τὸ παρ' Ἀνωνυμ. ἀνατομ. ἀφρ. ιζ'. »Καὶ τὸ μὲν διμυὲς τοῦ σώματος, περίσθμιον, τὸ δὲ πολυφυὲς, ὄλλον· σάρκινα δὲ ταῦτα.

Πάρισος, ὁ, ἡ (ἴσος). Σχεδὸν παρόμοιος, ἐσοπαρόμοιος, Ἐπίθ. σχεδὸν ὡς, περὶ που, Δημοσθ. 2) ἐξαιρέτως ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται »Πάρισα τὰ κῶλα, ὁπόταν δύο ἢ πλείονα αὐτῶν πλησίον καὶ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου ἴσον τέλος ἔχουσιν, ὃ ἐστιν, ὅταν εἶεν ὁμοσυλλάβηκτα, ὁμοίπτωτα καὶ ὁμοστέλευτα, π. χ. ἐποίησεν καὶ κατέστησεν, Ἱστορ. Ἑλ. ὑγε. 9. πρ. παρίσωσις. (ι ἐπ. ι, Ἀττ.) ὅθεν

* Παρισόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Σχεδὸν ἰσόχρονος. (ι)

Παρισόω (ἴσος). Σχεδὸν ἴσον, ὁμοιον ποιῶ· καὶ βάλλω ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, ἢ τὰ πλησίον ἀλλήλοις εἴμενα πράγματα, ἐξαιρ. κάλλα πάρισα, ὁμοια ποιῶ, ἢ τίθημι πλησίον ἀλλήλοις, παραλλήλως καὶ παραβάλλω, συγκρίνω· Πεδ. βάλλω ἑμαυτὸν πλησίον ἀλλήλοις καὶ παραβάλλομαι, συγκρίνομαι μέ τινα, μετροῦμαι μὲ αὐτόν· φέρομαι ἐξίσου μέ τινα, »τινὶ«, Ἡρόδ. 4, 165. 8, 140, 1. (ι Ἀττ.)

Παρίστανα, ἕτερος τύπος τοῦ, παρίστημι.

* Παρίστημι, Μ. στήσω. Παρακ. παρέστηκα (ἵστημι, παρά). Α) μεταβ. Πλησίον τινὸς στήνω, βάλλω τι. 2) στήνω, φέρω, βάλλω τι ἔμπροσθεν, εἰς τὸ φανερὸν ἢ εἰς τὸ παρὸν, παραστήνω, πρὸ ὀφθαλμῶν, παρίστημι, δηλόω, ἀποδεικνύω, δείκνυμι (φανερόνω, διδάσκω, ἑρμηνεύω, σαφῶς ἱστορῶ, ἐκθέτω, καὶ ὑπομένως αὐτὸ τοῦ, ἐνθυμίζω, φέρω, ἀνακαλῶ εἰς τὸν νοῦν, βάλλω τι εἰς τὴν ἰδέαν τινὸς κάμνω προσεκτικόν. β) βάλλω παρακλήσεως καὶ συγκρίνω, παραβάλλω. 3) εἰς τὸ πλάγιόν τινος θέτω, ἢ εἰς τὴν χεῖρα ἕτοιμον ἐγχειρίζω, δίδω· ἔτι δὲ, κατορθῶ τι, διενεργῶ, ἐμποιῶ, προξενῶ· ἔστι δὲ παρακινῶ εἰς τι.» Παρέστησεν Ἀθηναίους τὸν Θησέα τιμᾶν· ἔστι δὲ, παρακινῶ, τρυβετῶ, καὶ ἐμπνέω. »Θάρσος παριστάναι, θάρρος δίδειν, ἢ ἐμποιεῖν, προξενεῖν, ἐμπνέειν. Πολύβ. »Ταῖς πόλεσι δεῖ παριστάναι μὴ τὰς μικρὰς ταῖς μεγάλαις«, Ἱστορ. ἀντὶ τοῦ, παραβάλλειν, παρεξετάζειν, παραλλήλως θεωρεῖν· ταυτόν καὶ τὸ τοῦ Πλάτων. »Ἀνδρὸς τρόπον γενόντες, παραστησόμεθ' αὐτὸν εἰς ἀρίσιν«, παραβάλωμεν, παρεξετάσωμεν. (Παρ' Ὅμ καὶ Ἡσ. οὐχ εὑρηται ἡ μεταβατικὴ χρῆσις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον μένει πάντοτε ἡ σπανιωτέρα.) — Β) κατὰ μέσ. διάθ. καὶ ἀόρ. β'. παρακ. καὶ ὑπερτ. τοῦ ἐνεργ. 1) πλησίον τινὸς ἢ παρά τινος ἵσταμαι ἢ εἶμαι, ὅτε τὸ ἀντικείμενον, παρ' ᾧ τις ἵσταται ἢ ἔστι πρῶτον, τάσσεται κατὰ ἐσχ., πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐπὶ συνοδίας, ἢ ὁποία συνοδεύει ἀρχοντά τινα τιμῆς χάριν, Ὀδ. Α, 335. Θ, 218. Σ, 183. καὶ ἀλλαχοῦ· κατ' ἰδιαιτέραν δὲ ἀναφορὰν α) παρατρέχομαί τινι ὑπερπαίζων ἢ βοηθῶν, ὅθεν, βοηθῶ, ἐσχ. προσώπ., πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 87. ἔτι δὲ καὶ ὡς ταυτόσημον μετὰ τοῦ, ἀμύνω, Ἰλ. Ο, 255. Φ, 231. β) στέκομαι πλησίον, ὅθεν ἐν γένει, εἶμαι πλησίον, παρών, ἢ ὅπου πρέπει, εἶμαι παρέ τινι, ἐσχ. προσ., Ἰλ. Η, 467. καὶ ἀλλαχοῦ. γ) ἐπὶ συμβεβηκότων καὶ τυχῶν, περιστάσεων, εἶναί τι πλησίον, ἐγγὺς νὰ συμβῇ, ἐπιπλέκεσθαι, ἐσχ. προσ., π. χ. »Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος«, ἤτοι ἤδη σημαίνει ἀποθνῄσκω, Ἰλ. Π, 853. πρβ. Ὀδ. Ω, 28. »Ἠκὰ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν«, Ὀδ. Ι, 52. πρβ. Π, 280. 2) θέτομαι, βάλλομαι, βάλλω ἐμαυτὸν πλησίον, ἢ εἰς τινα ἢ παρά τινι, πλησιάζω εἴς τινα, παρά τινι, ἐσχ. προσ., πολλαχ. παρ' Ὅμ. τότου διὰ νὰ τὸν βοηθήσω, ὅσον καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, διὰ νὰ τὸν πολεμήσω, Ἰλ. Τ, 372. Χ, 371. 375. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ πλησιάζω τινὶ διὰ νὰ διακονεύσω, ζητήσω ἐλαφρυσμὸν τῆς, Ὀδ. Ρ, 450. καὶ μετὰ τοῦ, δεύρο, ἔρχομαι πρός τινα, Ἰλ. Γ, 205. καὶ μετὰ τοῦ, εὖ, π. χ. »ὡς εὖ παρέστηκα, καλῶς ἦλθες, ὡρίστερ' ἐξιών. εἶναι εὔχρηστον παρ' Ὅμ. ὁ μετοχ. β'. ἀόρ. παρστάς, καὶ, ἄγχι παραστάς, συνήθ. διὰ νὰ κλείσῃ τὸν στίχον καὶ χρησιμεύων ἔχει τόσον σύμπλεως εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἔννοιας, ὅσον εἰς τερψινομίαν καὶ καλλωπισμὸν τῆς ἐκφράσεως. β) βάλλω ἐμαυτὸν πρὸς τὸ μέρος τινός, παρίσταμαι εἰς τὸ μέρος του, τὸν βοηθῶ· καὶ τροπ. μεταβαίνω εἰς τὴν γνώμην τινός, »Παρεστῆναι εἰς γνώμην τινός«, Ἡρόδ. 6, 99. ἀπολυτως δὲ, ὑποστασιάζω, παραδίδω ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 3, 13. 6, 65. 140. ὅθεν καὶ, »Παραστῆναι τῷ πολεμίῳ, ὑποστασιάζω εἰς τὸν πόλεμον, τὰ βάλλω κάτω, νικῶμαι. Δημ. γ) »παρίσταταί μοι«, ἐπέρχεταί μοι, ἔρχεταί μοι, μοῦ πίπτει εἰς τὸν νοῦν μου, πέλλα. μετ' ἀπαρεμφ. »παρίσταταί μοι φιλοσοφεῖν κ. τ. λ.« ἔτι δὲ καὶ αἰτ. μετ' ἀπαρεμφ. Πλάτ. Φαίδ. τελ. 58. Ε. »Δόξει παρίστασθαί μοι, μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Herm. Vig. σελ. 758. ὅθεν τὸ, »παριστάμενον, τὸ παριστάνον, τὸ ἐρχόμενον, πίπτον εἰς τὸν νοῦν τινος. δ) συλλαμβάνω θάρρος, πέρνω καρδίαν, θάρρος, ἐγκαρδιώνομαι, ὅτε ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, θυμῷ. »Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν εἰς κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι, Διοδ. ὅθεν, »παρίσταμαι, θάρρος, ἀνδρία, καρδιά. Ἐντεῦθεν, κοινὸς παρίσταται«, λαμβάνει σύστασιν, ἤτοι γίνεται ἐντελής, καλλιτερεύει, καὶ μάλιστα ὅτε ἀρχινᾷ νὰ λαμβάνῃ καλὴν ὀσμήν· ἀντίθ. τῷ, νοσίσταται«, ἀρχινᾷ νὰ κόπτηται, νὰ χαλᾷ, ξυν

δεινόν· ὅθεν, καὶ τὸ παριστάμενον, ἡ παροῦσα θέσις, κατάστασις τῶν πραγμάτων καὶ, καὶ τὸ παρεστώς ἢ παρεστός. Ἀρστφ. Ἱππ. 567. ζ) παρεστηκέναι φρενῶν, ἢ καὶ, παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ (Πολυβ.), ω, παραφρονῶ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πρβ. παρεξίστημι. — Γ) κατὰ μέσην διάλ. μετὰ αἰτιατ., ἔνδια σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἀκολούθους σημασίας δύναται τὸ κεῖται μόνον τὸ μέσον αὐτό, οὐδέποτε δὲ εἷς τῶν ἀμεταβάτων χρόνων τοῦ Ἐνεργ. 1) βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ πλησίον μου, φέρω εἰς τὸ μέρος του, Ξεν. Ἀναβ. 6, 4, 22. «Παρεστησάμενος δύο ἱερεῖα», καὶ ἐν 7, 8, 3. «Θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην», εἶχε τὸν Εὐκλείδην πλησίον αὐτοῦ ἱστάμενον· καὶ ἀντωνύμ. α) μὲ βίαν ὑποτάσσω ἐμαυτῷ, ὑποχείριον ποιῶ, καταδουλόω, νικῶ τινα, ἢ ὑποτάσσω λαὸν ἢ πόλιν, ἢ κυριεύω, ἐξουσιάζω τι, Ἡρόδ. 3, 45. 155. 8, 80. Σοφ. Ο. Κ. 916. «Ἄγεις καὶ παρίστασαι βίᾳ· οὕτω καὶ τό, «Οἱ τὴν οἰκουμένην παρεστηκότες», ὑποτάξαντες. β) κερδαίνω τινά ἢ τι, κάμνω πρός με φίλον μέ τὸ καλόν, π. χ. «Παρεστήσασθαι ἑαυτῷ, πόλιν, κ. τ. τ. πρβλ. γ) καλοῦμαι, ἐπιστεύομαι, ἐξουσιάζω τι. 2) διὰ χρῆσίν μου, ἢ διὰ τοὺς σκοπούς μου πάντοτε πλησίον, ἢ σφίνω νὰ παρρησιασθῇ, π. χ. μάρτυρας· ὅθεν καὶ β) φέρω τινὰ εἰς δίκην, ἢ βάλλω εἰς κατάστασιν ἀναλόγων τῷ σκοπῷ μου, τῇ τύχῃ μου, διατίθημι, μετ' ἀπαρ. καὶ ἐπιφερημ. τέλους, οἷον, «παρεστήσασθαί τινα οὕτως, ὥστε... Ἡρόδ. 4, 136. «Τὸν δὲ δεσπότην ὑμῶν ἡμεῖς παρεστησόμεθα οὕτω (ἤτοι ἐκβησόμενα), ὥστε ἐπὶ μῆνας ἔτι διάφορον στρατεύσασθαι.

Παριστία, ἡ (ἐστία). Δευτέρα πλησίον παρουσία, Εὐστάθ.

Παριστιζάριος, ία, ιον (ἱστός). Ὁ πλησίον τοῦ ἱστοῦ (τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου) ὤν, κείμενος, Ἀνάλεκτ. ά. 241. (ι-νυυ)

Παριστορέω, ῶ (ἱστορέω). Πλησιάζω, ἢ ὡς ἐν παρέργῳ βλέπω, παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶν μανθάνω, διηγοῦμαι, κατ' ἐπιείκειαν διηγοῦμαι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ἑοῦ. 2, 160. 2) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ψευδῶς διηγοῦμαι.

Παρισχναίνω (ἰσχναίνω). Ξηρὸν, ἢ ἰσχνὸν, λιγνὸν ποιῶ, Ἀριστοτ. Ζῷ. Ἱστορ. ά. 14. Μέσ. παρισχναίνομαι, λιγνεύω, ἰσχνὸς γίνομαι.

Παρίσχω (ἴσχω), ἕτερος τύπος τοῦ παρίχω, ἡμπορῶ, ἐτοιμάζω, Ἰλ. Δ, 229. προσφέρω, Ἰλ. Ι, 638.

Παρισωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ, πάρισα, ὡσὰν πάρισα, ἢ πλήρης παρίσων ὤν.

Παρίσωμα, τό (παρισόω). Ἰσότης, ἐξίσωσις, ὁμοιότης, ταὐτὸν τῷ, πάρισον. 2) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ ἐξίσωσις καὶ ὁμοιότης τῶν κώλων ἐν ταῖς περιόδοις, τὸ ὁμοιοτέλευτον αὐτῶν, Εὐπολις παρὰ Σουϊδ. ἐν Λεξ. Ξενοφάντης· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, πάρισον, ὁμοιεῖδές.

Παρίσωσις, ἡ (παρισόω). Ὁμοιότης, ἐξίσωσις, καὶ ἐξαίρετος τῆς ἴσεως τῶν λέξεων, ἢ τῶν κώλων εἰς τινα λόγον, ἐν τῇ ῥητορ. = παρίσωμα.

Παρισωτικός, ἡ, όν (παρισόω). Ὁ ἐξισάζων, ὁμοῖα, πάριτον ποιῶν.

*Παριτητέος, καὶ παριτέος, ῥηματ. ἐπίῤῥ. τοῦ παρειμι. Εἰς τὸ ὁποῖον δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἔλθῃ πλησίον, ν' ἀναβῇ, προσπελάσῃ.

*Παριτητέον, ἢ παριτέον ἀπρ. ἐπίῤῥ. Πρέπει, δύναταί τις νὰ παρελθῃ, ἢ ἀναβῇ· κτ.

Παριτός, ἡ, όν (πάρειμι). Πατός, προσβατός, πρόσοδος, Καλλιμ.

Παριχνεύω, (ἰχνεύω). Ἀπὸ πλησίον ἰχνεύω, μυρίζω νὰ εὕρω τὰ ἴχνη, πλησίον τινὸς τρέχω ἐκεῖ κοντὰ ζητῶν τὰ ἴχνη τινός, ὅθεν μου μοῦμαι. ἀκολουθῶ, ζηλῶ τινα, φιλοτιμοῦμαί τι, (καὶ οὕτως ἀναγνωστέον παρὰ Πλουτ. παίδ. ἀγωγ. 14. ἢ κατ' ἄλλους, παροιχνεύω).

Παρκατέλεκτο, ποιητικ. ὑπερσ. τοῦ παρακατάλεγομαι, ἀντὶ, παρακατέλεκτο, Ἰλ. Ι, 551. παρέκειτο, ὡς καὶ τό

Παρκείμενος, Ἐπ. μετοχ. τοῦ παρακεῖμαι, ἀντὶ, Παρακείμενος. Πλησίον κείμενος.

Παρκλίνω, Ἐπικ. ἀντὶ, παρακλίνω, Ἡσίοδ.

Παρκύπτω, ἐπικ. ἀντὶ, παρακύπτω.

Παρμεμβλωκε, Ἐπικ. ἀντὶ, παραμέμβλωκε, γ. ὑπερσυντελ. τοῦ παραμολεῖν, Ἰλ. Δ, 11. Ω, 73. Παρεμβεβλήκει, ἤλθε, παρεγένετο, πάρεστιν ἢ παρῆν ἐστί.

Παρμένω, ἐπικ. ἀντὶ, παραμένω, Ἰλ. Ν, 151. «Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ παρμένετε· καὶ Ο, 400.

Πάρμη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς ἀσπίδος, τὴν ὁποίαν ἔφερε τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἱππικόν, Πολύβ. Parma. Λατ.

Παρμόνιμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παραμένιμος, Πίνδ. Νέμ. 8, 28. καὶ Θεόγν.

*Πάρνωψ, οπος, ὁ. Εἶδος ἀκρίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 150. Δάκνει δὲ καὶ, Κεφάλων.

Παρό, Σουϊδ. κυρίως, παρ' ὃ. Τούτου ἕνεκεν, ἐκείνην ταύτην, οἷον, διὰ ταῦτα, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. 2) ἐπὶς ὅτι, ἐξὸν μόνον ὅτι.

Παροδεία, ἡ (παροδεύω). Τὸ παρέρχεσθαι, παρέλευσις, Σουϊδ.

*Παροδεύσεις, ἡ = παροδεία· παρὰ τὸ

Παροδεύω (ὁδεύω). Παρέρχομαι, περνῶ ἀπό τινος τόπου πλησίον στέκομαι ἐκεῖ ἀλλ' ὑπάγω μακρύτερα, ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐπὶ τὸ πέραν χωρῶ, διαβαίνω, ὁδοιπορῶ, ἢ παρεισδύω ἐμπροσθέν τινος τόπου, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. παρ' ὃ τις διαβαίνει.

Παροδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. παροδικῶς. Εἰς πάροδον ἀνήκων.

Παρόδιος, ὁ, ἡ (πάροδος). Εἰς τὴν ὁδὸν ἀνήκων ἢ κείμενος, εὐρισκόμενος, ἄγων πρὸς τὴν ὁδόν, στράτευμα, «Παροδίοις θυρίδεσι» (Πλουτ.), παράθυρα, βλέποντα ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον.

Παροδίτης, ου. ὁ· καὶ Ἠθικ. παροδίτις, ιδος, ἡ (πάροδος). Ὁ παροδεύων, ὅστις παροδεύει, περνῶ ἀπό τινος τόπου, ὁδοιπόρος, διαβάτης· ἐν γένει, ὁ πλησίον τοῦ δρόμου, ἢ κατὰ τὸν δρόμον, ὢν, ὡς, πάτρος, ἀηδών.

Πάροδος, ἡ (ὁδός). Ὁ δρόμος ἔμπροσθέν τινος· ὅθεν καὶ β) διάβασις, παρέλευσις, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, τὸ πράγειν, ἀπ' ἐμπροσθέν τινος περνῶν, πρόσκαιρος διάβασις, ἢ πρόσκαιρος διατριβὴ εἰς τινα τόπον. «Ἐκ παρόδου ἢ ἐν παρόδῳ», ἐν παρέργου, ἐν παρέργῳ, ἐπιπολαίως, περαστικά. 2) εἴσοδος εἰς πλαγίου, ἀπεναντίας τῆς κυρίας αἰσόδου ἀπ' ἐμπροσθεν, στενὴ, κρυφία εἴσοδος, π. χ. μονοπάτι, στενὸν πέραμα, δι' οὗ περνᾶτις εἰς ἄλλο μέρος, δίοδος, διέξοδος, μετάβασις· ἐν γένει, τόπος, δι' οὗ δύναταί τις νὰ περάσῃ, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ. 4. «Ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενὴ· καὶ κατωτερ. «Πάροδος στενὴ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς τάφρου». 3) Ἐν τῷ πλοίῳ ἔλεγετο δρόμος τις ἐπὶ τῷ κατατρώμματι πλησίον τῶν θρανιτῶν, ὅστις ἐκτείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πλοίου, Ἀρρια, ὥρα Ἀδήν. ἐ. 207. 4) τὸ προέρχεσθαι, προέλευσις, ἄρχεσθαι εἰς τὰ μέσον, τὸ παρρησιάζεσθαι δημοσίᾳ· ἔρχομός, ἔλευσις, ἄφιξις, πλησίασις. 5) ἐξαιρετ. ὁ πρῶτος δημόσιος παρρησιασμὸς τοῦ χοροῦ ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ὅστις ἐγίνετο ἀπὸ τὸ πλάγιον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀναχώρησις, μετάστασις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου ἄφιξις, ἐπιπάροδος, ἐλέγετο. β) ἡ εἰσοδος αὐτή, δι' ἧς εἰσέβαινεν ὁ χορός. γ) ἡ πρώτη ᾠδή, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ χορὸς ἠρχίζεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μετὰ τὸν παρρησιασμόν του, ὅτε καὶ ὅλος ὁ χορὸς ἐψαλλεν, ἐκτὸς τοῦ κορυφαίου, ὅστις ἐνίοτε μεταξὺ τῶν αὐλητῶν μόνος προηγόρευεν εἰς τροχαϊκὰ καὶ ἀναπαιστικὰ μέτρα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 12.

Παροδοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, παροιμιάζομαι, Γραμμ.

Παροδύρομαι (ὀδύρομαι), μέσ. Ἀποδ. Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ὀδύρομαι, Δίων Κάσ.

Παροίγω, καὶ, παροίγνυμι, Μ παροίξω, ἀόρ. παρέωξα (οἴγνυμι, ἀνοίγω). Ὀλίγον, εἰς τὸ πλάγι, ἢ ἐξ ἡμισείας ἀνοίγω, μισοανοίγω, Herm. Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 152. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 857. ἀσυνήθως μετὰ γεν, «παροίξας τῆς θύρας», ἀνοίξας ἀπὸ τῆς θύρας ὀλίγον τι κλειστικὰ, κρυφίως, Ἀρστφ. Εἰρ. 30. 2) κατ' ὀλίγον ἀνοίγω.

Παροιδαίνω, ἡ, παροιδίσκομαι (οἰδαίνω) ἀμτβτ. Πρίσκεσθαί τι κατὰ τὰ πλάγια, Πολυδ. «Τὰ παρῳδημένα παροιδ.», πρίσκονται αἱ βαλανίδες τοῦ λιμανιοῦ μου.

Πάροιθε, καὶ πρὸ φωνῆ. πάροιθεν (πάρος). 1) ὡς πρόθ. μετὰ γεν. τοῦ τόπου· πρό, ἔμπροσθεν· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπέναντι, ἐνώπιον, Ἰλ. Α, 380. «Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ σὴ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐκαθέζετο. 2) ὡς ἐπίῤῥ. ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθά· ἀπ' ἐμπροσθεν· κατὰ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, Ὀμ. β) ἐπὶ χρόνου, πρίν, πρότερον, πρώην, προτήτερα, πρωτοῦ, Ὀμ., ὅστις ἔχει καὶ ἐν Ὀδ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., «τὸ πάροιθεν, ὡς, τοπρίν», Α, 322. Β, 312. καὶ ἀλλαχοῦ. «Οἱ πάροιθεν», ἀντιθ. τῷ, δεύτεροι, Ἰλ. Ψ, 498. Ὄπιθεν τὸ ἐπίῤῥ. παρείτατος. (ν-υ)

Παροικεσία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παροίκησις, παρὰ τοῖς Ο'.

Παροικέω, ῶ. Μ. ήσω (οἰκέω). Πλησίον, κατοικῶ τι, μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ. πρὸς. ά. 5. β) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ ἀμετβτ. πλησίον κατοικῶ, γείτων εἰμί, μετὰ δοτ. 2) ταὐτὸν τῷ, πάροικος εἰμί· ὡς ξένος καὶ παρεπίδημος κατοικῶ εἰς τινα τόπον, ἢ πόλιν, Λουκ. Εὐαγγ. ὄθεν

*Παροικησία, ἡ, καὶ

Παροίκησις, ἡ. Τὸ πλησίον τινὸς κατοικεῖν, γειτνίασις, γειτονεία, Ο'.

Παροικία, ἡ (πάροικος 2.) Τὸ κατοικεῖν ὡς ξένος ἐν τινι τόπῳ, παρεπιδημία, Ἐκκλησ. κυρίως, κατοικία ἐν τῇ γειτονίᾳ.

Παροικίζω, Μ ίσω (οἰκίζω). Πλησίον κατοικίζω, ἤτοι φέρω ἀποίκους τινὰ πλησίον τινός, φέρω καὶ βάλλω τινὰ πλησίον ἄλλου νὰ κατοικήσῃ, τινὰ τινι, Ἡρόδ. 4, 180.

Παροικίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. Ἠθικ. τοῦ πάροικος. «Παροικὶς πόλις», ἡ πλησίον τινὸς κειμένη πόλις, Στράβ. ἑ. σελ. 363.

Παροικοδομέω, ήσω (οἰκοδομέω). Πλησίον τινὸς κτίζω· φράττω δὲ οἰκοδομῆς, Δημ. ὄθεν

Παροικοδόμημα, τό. Τὸ πλησίον οἰκοδόμημα.

Πάροικος, ὁ (οἶκος). Ὁ πλησίον κατοικῶν, σύνοικος, γείτων, τιν, Ἡρόδ. 7, 255. καὶ ἐπὶ πόλεων, παρακείμενος, πλησίον κείμενος. 2) ὁ πάροικος, ὁ παρεπίδημος, ὁ ὡς ξένος, ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δίκαιον πολίτου, κατοικῶν ἐν τινι πόλει, inquilinus. 3) Ξένος, παρεπίδημος. Ἐκκλ.

Παροιμία, ἡ (πάροιμος). Παραίνεσις, παραμυθία, νουθεσία, ἠθῶν ἔχουσα καὶ παιδῶν ἐπανόρθωσις, ἢ βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον Παροδία, οἶμος, γὰρ ἡ ὁδός, Ἡσύχ. Κατὰ Φωτ. δὲ «Λόγος ὠφέλιμος, κατεχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ παροδικὸν ῥήγημα», λόγος κοινός, proverbio, Ἰτκλ. Παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ἰωάνν, καὶ ἀντὶ τοῦ, παραβολή.

Παροιμιάζω, εἰς παροιμίαν ποιῶ. Παθ. γίνεσθαι εἰς παροιμίαν. Μέσ. μεταχειρίζομαι ἔκφρασιν παροιμιώδη, ἐκφράζομαι παροιμιακῶς, ἐμιλῶ ἐν παροιμίᾳ, Πλατ. Ἱππ. μείζ. σλ. 301. Θεαιτ. σλ. 162. «Ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούς προσποιουμένους». Στράβ. ί. σλ. 787. ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν λέγεται περὶ τῶν προσποιουμένων.

Παροιμιακός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (παροίμιον). Ἀνήκων εἰς παροιμίαν· ἢ γενόμενος εἰς παροιμίαν. 2) ὁ παροιμιακὸς, ἐξυπακ. στίχος, ὀνομάζεται ὁ καταληκτικὸς ἀναπαιστικὸς δίμετρος, ὅστις συνηθίζει νὰ κλείῃ τὰ ἀναπαιστικὰ συστήματα, καὶ ὅτε εἶναι μακρότερα, νὰ τὰ διακόπτῃ ἐσᾶ ὅτε. ⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑–.

Παροιμιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ παροιμίας γράφων, ἢ συναθροίζων.

Παροιμιολογέω (λέγω). Παροιμίας συνάγειν, ἀκφωνεῖν, ἑρμηνεύειν.

Παροίμιον, τό. Ταὐτόν τῷ, παροιμία· ὅθεν

Παροιμιώδης, ες, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. παροιμιωδῶς (εἶδος). Ὁ παροιμίας εἶδος, ἢ ἔννοιαν ἔχων.

Παροιμος, ὁ, ἡ (οἶμος). Καθ' Ἡσύχ. γείτων, κυρίως, ὁ πλησίον τῆς ὁδοῦ, ἢ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ οἰκῶν, οἶμος γὰρ ἡ ὁδός· ὅθεν παροιμία καὶ παροίμιον, τρόπον τινὰ εἰς τὸν δρόμον ἀναρπαστος, ἢ ἀπὸ τοῦ συνήθους δρόμου παρεκκλίνων, διαφόρων ἀλληγορικὸς τρόπος τοῦ ἐμφράζεσθαι.

Παροιμόω, ῶ. Καθ' Ἡσύχ. Ἐντρέπομαι τῆς ὁδοῦ, παραχωρῶ.

Παροινέω, ῶ· παρακ. πεπαρώνηκα (πάροινος). Εἰς τὸ κρασί, εἰς τὸ μεθύσι, ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον (παρὰ τὸν οἶνον) ἀχρείως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέρομαι, εἰς τινα, Ξενοφ. Συμπ. ε. 1. β) καθόλου, τρελὸς, ἄφρων εἶμι, ἢ ζῶ, διάγω, ὡς μέθυσος. 2) μεταβτ. παρὰ τὸν οἶνον ἢ ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαί τινα· καθόλου δὲ ὡς τὸ, ὑβρίζω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, περιϋβρίζω, Παθητικ. παροινέομαι, ὑβρίζομαι ὑπό τινος μεθυσμένου. «Τὰ πεπαρωνημένα, τὰ καμώματα, αἱ ἀταξίαι, αἱ ἀχρεῖαι πράξεις τοῦ μεθυσμένου, ἢ ὕβρεις αὐτοῦ, κατά τινος· ὅθεν

Παροίνημα, τό. Ταὐτόν τῷ, ἐνύβρισμα. Τὸ ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον, ἐν τῇ μέθῃ, ἢ καθόλου ὑβριστικὴν κακὴν μεταχείρησιν λαβὸν· τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως, κακομεταχείρισις. 2) κακομεταχείρισις, ὕβρις κατὰ τὸν οἶνον ἢ ἄλλως ἐξ ἀκολασίας, αὐθαδείας καὶ ἰταμότητος γενομένη.

Παροινία, ἡ, (πάροινος). Ἀταξίαι, ἀπρεπὲς καὶ ἀχρεῖον πολίτευμα, φόρτισμον παρὰ τὸν οἶνον, παρὰ τὸν τόπον ἤτοι ἐν καιρῷ εὐωχίας. ἐξαιρ. ἢ ἐν καιρῷ εὐωχίας ἢ μέθης γενομένη πρός τινα λύπη ἢ ὑβριστικὴ μεταχείρισις, Ξενοφ. συμπ. ε. 2. «Τὸ τρίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν». Καθόλου δὲ ὑβριστική, ἄτιμος, βαρβαρικὴ, χοντρὴ μεταχείρησις, τρελὸν καὶ ἄσωτον φέρσιμον, καθὼς π. χ. τὸ τοῦ μεθυσμένου κραιπάλη, ἢ ἐν τοῦ οἴνου ὕβρις, ἢ ἐκ οἴνου ἀταξία.

Παροινιάζω = παροινέω, Γραμμ.

Παροινικός, ή, όν = παροίνιος. Δραστ. Σφ. 1300. Ἐπίρ. παροινικῶς, Cicero. ad Attic. 10, 10.

Παροίνιος, ὁ, ἡ (οἶνος). Πᾶν ὅτι ἀνήκει, ὁρμόζει ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, εἰδισμένον, εὔχρηστον, ἢ γίνεται παρὰ τὸν οἶνον, ὃ ἐστὶν, εἰς εὐωχίαν, εἰς καιρὸν, καθ' ὃν πίνουσιν οἰνοποσίαν. «Παροίνιος ὄρχησις, παροίνιον ᾆσμα, κ. τ. τ.» ὅθεν, τὰ παροίνια, ἢ πάροινα, ἐξυπακ. μέλη, = σκολιά, Boeckh. Πινδ. Δειθ. σλ. 253. — 2) ἐξαιρ. πάροινος ἐπὶ ἀνθρώπων, μέθυσος, ὑβριστὴς, λοίδορος, ἄκλυτος, αὐθάδης, τρελὸς, ὁ ἐν καιρῷ πότου, ἐν μέθῃ ἢ ὡς ἐν μέθῃ, τοὺς ἄλλους ὑβρίζων καὶ καταρρόνων, ἢ ὁ ζῶν μεθύσου καὶ ἀκολουθημένου ζωήν, Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, παροινικὸς, καὶ, πάροινος, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1300. καὶ Ἀχάρν. 981. ὅθε παροινέω.

Πάροινος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Παροίνως = παροίνιος.

Παροινοχοέω, ῶ. Μλ -ήσω (οἰνοχοέω). Εἰς τὸ πλάγιον, πλησίον τινὸς ἱστάμενος ἐγχέω, κιρνῶ οἶνον, Κόιντ. Σμυρν. ί. 279.

*Παροιστρεῖς, εἶσα, ἐν. ποιητ. Ἀόρ. α' τῆς παθτ. μετοχῆς τοῦ παραφέρω.

Παροιστράω, ῶ. καὶ Ἰων. παροιστρέω, ῶ· Μ. -ήσω. ταὐτόν τῷ, οἰστράω, καὶ, οἰστρόω, παρὰ τοῖς Ο'.

Πάροιστρος, ὁ, ἡ (οἶστρος). Ὀλίγον τι ἀψὺς ἢ ἐμπαθὴς· σχεδὸν ἢ ἐξ ἡμισείας μανικός, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 73. Φαντασίας ἀλόγους καὶ παροίστρους» καὶ σελ. 293. «Τοῖς παροίστρου ἐπιθυμίας ἀναφλεγούσηις, ἆρα, ὁρμητικὸς, ὡς ὑπὸ οἴστρου βιαζόμενος, μανικός.

Παροίτατος, άτη, ατον. ἐπὶ τόπου, ἢ χρόνου. Πρώτιστος, μᾶλλον πρότερος, παλαιότατος, Ἀπολλ. Ἀργ. ὑπερθετικ. τοῦ, πάροιθε, πάρος, ὅθεν καὶ

Παροίτερος, έρα, ερον. συγκρητ. τοῦ πάροιθε, πάρος. Ἐπὶ τόπου, ἢ χρόνου, πρώτερος, πρεσβύτερος, ἐμπροσθινώτερος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος, ὁ ἐμπροσθεν ὢν καὶ πρωτρέχων, Ἰλ. Ψ, 459. 480. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μᾶλλον ἐμπροσθεν. Ἐπίρ. παροίτερον ἀρχήτερα, ἐμπροσθήτερα, Ἀπολλ. Ἀργ. γ', 686. «—προϋβαινε παροίτερον, ἐμπροσθινώτερα, πορωτέρω.

Παροιχνεύω (οἰχνεύω) καὶ

*Παροιχνέω (οἰχνέω). Ποιητ. ἀντὶ, παροίχομαι.

Παροίχομαι, Μλ παροιχήσομαι, παρκ. παρώιχημαι, Ἰων. παροίχωκα (οἴχομαι, ἀνωμλ.), μεσ. Ἀπεθ. Διαβαίνω, παρνῶ παρῆκα, Ἰλ. Δ, 472. ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου καὶ ἄλλων πραγμάτων. — «Νὺξ παρῴχηκεν, Ἰλ. Κ, 252. «Ἡ παροιχομένη νύξ», Ἡρόδ. 9, 58. 60. «Ὀλύμπια παροιχώκεσαν, Ἰων. ἀντὶ, παρωχώκεσαν, Ἡρόδ. 8, 72. «Εἶμαι, Πίνδ. Ἰσθμ. 8, 24. «Τὰ παροιχόμενα, τὸ παρελθὸν, Ἡρόδ. 7, 120. καὶ, τὸ παρωχηκός. «Ἐν παρῳχομένῃ νυκτὶ», τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, Πλουτ. παρὰ δὲ Γραμματικ. «Ὁ παρωχημένος» ἐξυπ. χρόνος, ὁ παρελθών, οἷος ὁ ἀόρ. κτλ. ὅθεν τροπ. Παρέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπιρρώ, φθείρομαι, χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, ἀπολυήσκω. «Παροίχεσθαι δείματι», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 738. ὑπὸ φόβου. β) μετὰ γεν. τρόπον τινὰ περὶ πλησίον τινὸς παρέρχεσθαι, ἀκκλίνω, ἀποφεύγω, Αἰσχ. Ἱκέτ. 468. γ) περνῶ ἐμπροσθεν ἀπὸ τὸ ὀρθὸν ἢ πλησιόν, ἤγουν, ἀπατῶμαι, σφάλλω. «Ὅσον μοίραι παροίχῃ», Εὐριπ. Μηδ. 996. πόσον πλανῶσαι, ἢ πόσον πλανεμένος εἶσαι εἰς τὴν τύχην σου, τὴν ὁποίαν ἐστοχάσθης νὰ ἑτοιμάσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου!

Παροκλάζω, Μλ -άσω = ἐκλάζω, Ἡσύχ.

Παροχωχή, ἡ. Ταὐτόν τῷ, παρακωχή.

*Παρολίγον, ἀντὶ παρ' ὀλίγον. Μάλις, εὐθύς, τώρα, πρὸ ὀλίγου, ἴδε παρά.

Παρολιγωρέω, ῶ. Μλ -ήσω = ὀλιγωρέω, Πλάτ. Ἔπινομ. σλ. 273.

Παρολισθαίνω, καὶ, παραλισθάνω, Μλ -ήσω (ὀλισθάνω). Πλησίον ἢ πρός τὸ μέρος ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, πίπτω, Παρὰ Λουκιαν. κρυφίως, λάθρα, εἰσέρχομαι, κρυφίως ξεγλυστρῶ μέσα· ὅθεν

*Παρολίσθησις, ἡ. Τὸ κρυφίως εἰσέρπειν, εἰσέρχεσθαι.

Παρολκή, ἡ (παρέλκω). Τὸ παρέλκειν, εἰς μάκρος σύρειν, ἀναβάλλειν, ξεμακρύνσις, μήκυνσις, ἀργοπορία, ἀναβολὴ χρόνου. 2) παρὰ Γραμμ. = πλεονασμός.

Πάρολκος, ὁ (παρέλκω). Τὸ σχοινίον τοῦ πλοίου, ὃ ἐστὶ τὸ παράγγιον, ὃ οὐ σύρουσι τὸ πλοῖον ἐπὶ τὸν ξηράν, Σχολ. Θουκυδ.

Παρομαρτέω, ῶ, Μλ -ήσω (ὁμαρτέω). Ἀπὸ πλησίον τινὸς ὑπάγω, πορεύομαι, συνοδεύω τινά, παρακολουθῶ, Ἀρεταῖος.

Παρομήρειος, εία, ειον. Ὁμοίων πῶς τῷ Ὁμήρῳ, μιμητικὸν αὐτοῦ, ἢ παρῳδικὸν αὐτοῦ, παρῳδῶν αὐτόν, «Ἀγλαΐην ἐπέων παρομηρείην», λέγει Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς παρ' Ἀθην. σελ. 699., τὰ ἐκ τοῦ Ὁμήρου παρῳδημένα ἑξάμετρα τοῦ Κυβαίου.

Παρομοιάζω, Μλ -άσω = ὁμοιάζω. Παρόμοιος εἰμί, Ν. Δ.

Παρομοίος, ποιητ. καὶ, παρόμοιος, ὁ, ἡ, καὶ οἷα, οἷον· Ἐπίρ. παρομοίως (ὅμοιος). Σχεδὸν ὅμοιος, ἴσος, ἅστις παραβάλλεται κατὰ τὴν ὁμοιότητα μὲ ἄλλον τινά· προσόμοιος, ἰσάκις, ἢ παρ' ὀλίγον ὅμοιος, Ξενοφ. Ἑλ. γ'. δ'. 13. — «Παρόμοιοι τὸν ἀριθμὸν», ἴσοι, ὁμοιοι κατὰ τὸν ἀριθμόν. «Ἰώλια παρόμοια», Δημήτρ. Φαλ. 25., τὰ ἰσώκωλα, ἐπάνω ἴσως ἔχοντα τὰς συλλαβὰς = πάρισα· ὅθεν

Παρομοιόω, ῶ. Σχεδὸν, ἢ ἀρκετὰ πως ὅμοιον ποιῶ, Πολυδ. καὶ Εὐσέβ.

Παρομοίωσις, ἡ. Ἡ ὁμοίωσίς τινος πρός ἄλλο τι. Ἐν τῇ Ῥητορ. ταὐτόν ἐστὶ τῷ, παρίσωσις, καὶ παρίσωμα, ἢ ὁμοίωσις τῶν παλαλλήλων ἢ ἀλληλοδιαδόχων κώλων μιᾶς περιόδου, ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τῶν κώλων, τῶν στίχων, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ', 9. «Παρίσωσις μέν, ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα, παρομοίωσις δέ, ἐὰν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων».

Παρομολογέω, -ήσω. Προσάτ. πλησίον, παραντικὸς ὁμολογῶ, ἐξαιρ. ψευδῶς, ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον ὁμολογῶ, ἀρνοῦμαι τὰ μάτια) μόνον ὁμολογῶ, συγκαταφάσκω, Πολυβ. καὶ, Ἀβρίαν. Ἐπίκτ. α, 22. 2) καθόλου = ὁμολογέω, ὅθεν

Παρομολογία, ἡ. Ἡ καθ' ὑπόκρισιν, κατὰ τὸ φαινόμενον ὁμολογία, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἀναιρεῖ τις ἀνθυποβάλλων λόγους (σχῆμα ῥητορικὸν) διὰ τοῦ ὁποίου συγχωρεῖται τι, μάλιστα διὰ τῶν μορίων, ἔστω, οὐτως) Κοϊντ. δ'. 3.

Παρόμφημα, τό (ὀμφή) = παρωνυμάσμα (σπανία λέξις).

Παρόν, όντος, τὸ. οὐδέτ. τοῦ, παρών, ἐκ τοῦ πάρειμι. Τὸ προκείμενον, ὑπάρχον, συνών, τὸ ἐνεστός, τὰ ἐνεστῶτα πράγματα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμπροσθεν, ἢ φαίνεται, ἢ ἔχει τις ἀνὰ χεῖρας, ἀπολύτως δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὅτε ἦν εὐκαιρία, ὅτε τὴν ἤθελεν. ἔπρεπεν ἢ συγκεχωρημένον ἦν· ὅταν ἦτον καιρὸς ἐπιτήδειος, ταὐτόν τῷ. ἐξόν, δυνατόν, οἷον, μετ' ἀπαρεμφ. ἴδε πάρειμι.

Παρονειδίζω, -ίσω = ὀνειδίζω, Σχολ. Εὐριπ. καὶ Ἀριστοφ.

Παρονομάζω. Μλ -άσω (ὀνομάζω). Μεταχειρίζομαι, ἢ κλίνω διαφορετικῶς ἓν ὄνομα ἢ λέξιν τινά. 2) ἀλλόκοτα ὀνομάζω, ἕτερον ὄνομα ἐπιτίθημι, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρόνομα, ἀντὶ τοῦ, ἐπίκλησις, καὶ κατὰ διαφόρων παρονόμ. καὶ παρωνόμων. 3) παράγω ὄνομά τι ἀπ' ἄλλου τινὸς οἷον, σκαφίτης, ἐκ τοῦ σκάφη, Δημοσθ. Φιλ. 97. 4) παίζω, ὀνομάτι ἢ λέξει τινὶ ὅθεν

Παρονομασία, ἡ. Παιδιὰ ἐπίτινος ὀνομασίας ὁ ἐστιν ἄλλο λέγειν καὶ ἄλλο ὑπαινίττεσθαι, παίγμα λέξεως ἢ ὀνόματος, ἤγουν μικρὰ μεταβολὴ κατὰ τὰ γράμματα ὀνόματος ἢ λέξεως, διὰ τὰ ὁποῖα τὰ μὲ τοῦτο δεύτερον τινὰ διαφορετικὴν ἔννοιαν, καὶ τοῦτο ἕκαμνον δι' ἀστεϊσμὸν καὶ τέρψιν, π. χ. παρὰ Λατίνοις amentium καὶ amantium, παρὰ Κικέρ. Λόγ. β'. 66, 6. Parva verbi immutatio in litera posita, 2) ἕτερον εἶδος παιδιᾶς καὶ τέρψεως, ὅταν λέξεις καὶ αἱ σημασίαι αὐτῶν ἀντιτάτ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

τωσται ἀλλήλοις, μάλιστα ὅταν ἡ ἀκόλουθος λέξις ἔχῃ τὴν πρώτην ἢ τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς τῆς ὁμοίας μὲ τὴν λήγουσαν ἢ καὶ παραλήγουσαν τῆς προηγουμένης λέξεως. Μικρὰ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος λέξεώς τινος, καὶ παρακολουθία ἄλλης τινος ὁμοίας, οἷον τὸ τοῦ Ὁμρ. Ἰλ. Β, 235. «Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιΐδες» καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. «Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Σαμία μία ναῦς» καὶ ἄλλα πλεῖστα τοῦ εἴδους. «Πρόθεος θοὸς Αἴδη θῆλυς. Ὀλισθάνει θέσις. Φοίνισσι δίη. Ἔνθα θάσσει. Δυγρὰ γράφει. Ἦλθε θέουσα. Βοήθεια θείαν. Λατ. agnominatio. Spald. Quint. inst. orat. 6, 3, 53. 9, 3, 66. 80. Τινὲς γράφουσι, παρωνομασίαν, ἢ καὶ παρονομασίαν, πλὴν ἀποδοκιμάζουσιν αὐτὰ ὁ Spald. σὺν τῷ Schaef. Μελ. σλ. 146. καὶ ὁ Σχολ. Παρ. Ἀπ. Rhod. 1, 623. πρβλ. Lob. Φρυν. σλ. 712.

Παροξίζω, Μλ. -ίσω (ὀξίζω). Προσέτι καὶ ἄλλην ξυνὴν γενῶσι, παρομοίαν τινὰ ὀξυνάδα ἄχω, Διοσκορ. α', 15.

Παροξυντής, ὁ (παροξύνω). Ὁ παροξύνων, παροργίζων, ἐρεθίζων.

Παροξυντικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροξύνειν, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ά. 17.

Παροξύνω, Μλ. -υνῶ (ὀξύνω). Ὡς τὸ, παροτρύνω, καὶ παραθήγω. ἐκεῖ τι ὀξὺ ποιῶ, πρός τι ἀρά β) μεταφορ. διεγείρω, παρακεντῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόω πρός τι· ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παρορμῶ τινα κατά τινος· ἀναχαρίζω, ἀγριόω, εἰς θυμὸν κινῶ, παροργίζω κατά τινος· ἐν γένει βάλλω εἰς σφοδρὸν πάθος, Ξεν. γ) παρὰ Γραμματ. ἐπιτίθημι, βάλλω τὸν ὀξὺν τόνον, ἤτοι τὴν ὀξείαν ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς, ὡς τό, παροξυτονῶ. 2) κατὰ παθητ. διάθ. καταντῶ εἰς σφοδρὸν ψυχικὸν πάθος· εἰμὶ ἢ γίνομαι ἀνόλιστος ἢ προπετής, αὐθάδης· παρὰ δὲ Ἰατροῖς ἐπὶ νόσων, αἱ τινες ὀξεῖς καὶ σφοδραὶ, ἐνδυνώδεις, γίνονται, ἐξαιρ. λαμβάνουσι χαρακτῆρα φλεγμονώδη, πάσχω παροξυσμόν.

*Πάροξυς, ὁ, ἡ (ὀξύς). Προπετὴς, παρακίνητος ὁρμητικὸς, αἰφνίδιος, ταχύς.

Παροξυσμός, ὁ (παροξύνω). Ἐρεθισμός, διέγερσις, προτροπὴ, παρόρμησις, ἐγκαρδίωσις, κίνησις εἰς θυμὸν καὶ ἀγριότητα κατά τινος. — 2) παρ' Ἰατροῖς ἡ εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ, ἐξαιρ. ἡ τρίτη μέρα κατ' ἣν κάθε τις χειροτερεύει ἢ σφοδρότερα καὶ ὀξυτέρα, φλεγμονώδης γίνεται.

Παροξυτονέω, ῶ. Γράφω ἢ ἐκφράζω λέξιν τὰ παροξυτόνως, ὁ ἐστὶν, ἔχουσαν τὸν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης· ἐκ τοῦ

Παροξύτονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παροξυτόνως (ἐξύντερος). Μὲ τὴν ὀξείαν, μὲ τὸν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, σημειωμένος, προφερόμενος ἢ γραμμένος.

Παροπηδίος, ά, ήν· ὅθεν, παροπηδίζα, ἡ, Βίδες τι πήγας· καὶ παροπήδιον, τὸ, μικρὰ μάχαιρα, Ἡσύχ. ὅπου νῦν, παροπαίδιον, κεῖται.

Παροπλίζω, -ίσω (ὁπλίζω). Τὰ ὅπλα ἀφαιρῶ, πέρνω τὰ ὅπλατα, ἐξαρματόω, Πλούτ. ἴδε καὶ κατοπλίζω.

Παροπτάω, -ήσω (ὀπτάω). Ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως ὀπτάω, ὀλίγον τι ἢ πρὸς τὸ μέρος ὀπτάω, ψήνω· (καφαλίζω, ἢ καβουρδίζω), Ἀλκίβιος.

Παροπτέος, έα, έον (παροπτάω, παρόψομαι). Τὸν ὁποῖον πρέπει, ἢ ἄξιον εἶναι, νὰ παραβλέψῃ, νὰ ἀμελήσῃ τις, καταφρονήσῃ.

Παροπτησις, ἡ (ὀπτάω). Ἡ ἐλαφρὰ καὶ ἐπιπόλαιος, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ὀπτησις· τὸ ὀλίγον τι ψήσιμον (καφάλισμα, ἢ καβούρδισμα).

Παρόπτομαι· ταὐτὸν τῷ, παροράω.

Παρόραμα, τὸ (παροράω). Τὸ ὁποῖον παρέβλεψε τις, τὸ ἐκ παραδρομῆς καὶ ἀπροσεξίας γινόμενον πταῖσμα, σφάλμα, πλάνη, ἁμαρτία, ἀπροσεξία.

Παρόρασις, ἡ (παροράω). Τὸ παρορᾶν, παραβλέπειν, παραμελεῖν, ἀμέλεια, ἀπροσεξία κ.τ.τ. ὅθεν

Παροραστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ παρορᾶν· ἐκ τοῦ

Παροράω, ῶ, Μλ παρόψομαι κτ. (ὁράω, ἀμλ.). Πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου εἴς τι, ἢ πρός τι βλέπω, ἐγρῶ, ἐμβλέπω, ἢ ἐπιβλέπω, προσεκτικῶς ὁρῶ πρός τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', ά, 4. «Παρορᾶν πρὸς τὸ σημεῖον.» 2) διανοοῦμαι, παρατηρῶ, προσέχω ἢ ἐπέχω τὸν νοῦν ἐπί τι, ὡς καὶ τὸ ἐπίστημι ἢ ἐφίστημι τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπί τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', ά, 5. «Ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀντιπρόσωπον παρορᾶναι. Ὁ αὐτὸς αὐτόθι, ή, 59. «Παροροῶντες ἀλλήλους», ἔβλεπον ἀμοιβαίως ὁ εἷς τὸν ἄλλον. 3) παροράω τινί τι, παρατηρεῖν τι εἴς τινα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 454. «Τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν εἰπεῖν, ὅτε μοι παροράεις» παρεπιφοιτεῖ ἡ εὐρίσκεις, παρατηρεῖς, βλέπεις εἰς ἐμέ. 4) ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους, τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐστι, λοξῶς βλέπω, ῥίπτω τὰ ὄμματα ἐν τῷ διαβαίνειν εἴς τινα, ἢ πρός τινα, εἴς τε ἢ πρός τι, Ξενοφ. Συμπ. ἡ' 42. «Ὁ Καλλίας παρορᾷ εἰς ἐκεῖνον». 5) κάμνω λάθος, σφάλμα, ἀπροσεξίαν. 6) πλησίον ἢ ἐν τῷ διαβαίνειν κυττάζω, ἤγουν, κάμνω ὡσὰν νὰ μὴ βλέπω, β) παραβλέπω, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, δὲν βλέπω προσεκτικῶς, ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως ἤτοι οὐκ ὀρθῶς βλέπω, Ἀριστοτέλ. ἴδε ἐν τῷ, παρακύπτω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κακῶς, ἀχρείως, ἢ ἐπιπολαίως βλέπω, οὐ φροντίζω, οὐ προσέχω, ἀμελῶ, καταφρονῶ, μὲ ἀδιαφορον ὄμμα βλέπω τι, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', ὅ, 21. «Οἱ δὲ Ἀρκάδες οὐδὲν τι μᾶλλον ἐπεισθέντο, ἀλλὰ ταῦτα πάντα παρεώρων». ή) αὐτὸ τοῦ συγχωρῶ, Ἐκκλησ.

Παροργίζομαι, ὡς παθ. Κατ' εὐκαιρίαν, ἀφορμὴν, πρᾶγματός τινος, ὀργίζομαι, ἢ διεγείρομαι, κινοῦμαι εἰς θυμὸν ἐπί τι, Δημοσθ. (Τὸ ἐνεργ. παροργίζειν τινά, ἤτοι κάμνειν τινὰ νὰ θυμώσῃ, ἐπίτ. ἔχει μόνον ὁ Τριπλίν. εἰς Σοφ. Ἀντ. 850.) ὅθεν

Παροργίζω. Διεγείρω, ἐξάπτω τινὰ εἰς θυμὸν ὀργὴν· ὀρ. ἀνωτ. ὅθεν

Παρόργισμα, τό. Ἐρέθισμα, τὸ ὁποῖον διεγείρει θυμὸν, ἢ πρὸς θυμὸν παρακίνησις, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρεθισμὸς τῆς ὀργῆς, ἢ διεγερθεῖσα ὀργὴ, θυμός, παρὰ τοῖς Ο'.

Παροργισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, παρόργισμα, Ν. Δ.

Παρόριος, καὶ, παρόριος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ; παρώριος (ὅρις). Παρὰ τῷ βουνῷ κείμενος, ὤν, ὄθεν. παρορία, ἡ, προσυπακ. χώρα, ἢ πλησίον τοῦ (βουνοῦ) ὄρους κειμένη, (τὸ παρώριος, ὡς ἐπίθ. θεωρεῖται ὡς ἀμφ., πλὴν τὸ οὐσιαστ. ἡ παρορεία πρετιμᾶται παρὰ τοὺς τύπους, παρορεία καὶ παρορία, Lobeck Φρυν. σελ. 712.)

Παρόρειος, ὁ, ἡ (ὄρειος). Σχεδὸν, ἢ ἀρεστά, ἐπιεικῶς (passablement, assez), ὀλίγον τι, ὄρειος, subrectus, Ἀπολλόδωρ. Μαθηματικ. σελ. 17.

Παροριζω, Μλ -ίσω (ὁρίζω). Ὑπερβαίνω, ἢ ὑπερβιβάζω τὰ ὅρια καὶ οἰκειοποιοῦμαι τὴν γῆν τοῦ γείτονος· ἐκβάλλω τὰ σύνορα καὶ βάλλω αὐτὰ περαιτέρω, ἁρπάζω τὴν γῆν τοῦ γείτονός μου, Ἀναλεκτ. β', σελ. 387. ὅπου καὶ ἡ ἐπιγραφὴ, τοῦ Ἐπιγράμματος, παροριστὴς, ὁ, κεῖται, ὅστις ὑπερβαίνει ἢ ὑπερβιβάζει τὰ ὅρια, καταπορεύει τὴν γῆν τοῦ γείτονος αὐτοῦ. — 2) γέρω, ἢ ῥίπτω πέραν, ἔξω τῶν ὁρίων, τοῦ ὅρου, ἢ τοῦ σκοποῦ, ἐξορίζω καὶ παραβαίνω τοὺς νόμους, Πλουτ. 3) περιορίζω, ὅρον βάλλω, τελειόω, Λογγίν. ί, 10.

Παρόρειος, ία, ιον (ὄρος), ταὐτὸν τῷ, παρόρειος. 2) ἐκ τοῦ ὄρους, ὁ πλησίον τῶν ὄρων, τῶν συνόρων κείμενος.

Παροριστής, ὁ (παρορίζω). Ὁ ὑπερβιβασμὸς τῶν ὁρίων, καὶ ἐν ταὐτῷ ἡ κατακυρίευσις τῆς γῆς τοῦ γείτονος· ἡ παράβασις τοῦ περὶ συνόρων δικαίου.

Παροριστής οῦ, ὁ (παρορίζω). Ὁ παρορίζων, ἴδε παρορίζω.

Παρορκέω, ῶ (ὅρκος). Παραβαίνω τὸν ὅρκον, ἐναντίον τῶν ὅρκων πράττω, ταὐτὸν τῷ, παρασπονδέω, ἐπίορκος εἰμὶ ἢ γίνομαι, Ἀππιαν.

Παρορμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁρμάω). Κανῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, στρύνω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, ἀναγκάζω, ἐπί τι πρόσω χωρεῖν ποιῶ, προτρέπω, παρακινῶ, εἰς ὁρμὴν βάλλω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόω, κάμνω τινὰ νὰ ὁρμήσῃ, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. β'. β'. 1. «Λόγοι παρορμῶντες εἰς ἀγαθόν», καὶ ἡ. ά. 15. «Ἄλλους παρορμᾷν ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα». παθητ. μετὰ μέτ. μέλ. ταχέως ἢ ὁρμητικῶς τρέχω ἐπί τινα ἢ ὑπάγω κατά τινος, ἢ πλησίον τινὲς ἔμπροσθεν· ταύτην δὲ τὴν ἀμετάβ. σημασ. ἔχει ἐλάτε καὶ τὸ ἐνεργ. συνήθ. μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ πράγματος, εἰς ὃ ὁρμᾷ τις, κατὰ τοῦ ὁποίου μελετᾷ τις, ἀγωνίζεται, ἄρα ἀντὶ τῆς αἰτιατ. μετὰ τῆς ἐπί ἢ πρός, Wytt. ecl. hist. p. 377. Lob. Φρυν. σελ. 439.

Παρορμέω, μέλ. ήσω (ὁρμέω). Πλησίον τινός κείμαι ἐν τῷ λιμένι ἕτοιμος καὶ ἐπ' ἀγκύρᾳ, Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 13. μετὰ δοτ. Πλησίον ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χειρῶνα ἐμβαίνω εἰς τὸν ὅρμον, εἰς τὸν λιμένα καὶ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν. Παρὰ Λυσίᾳ σελ. 460. κεῖται ἡμαρτ. τὸ, «Παρορμίσαντες δύο πλοίοις».

Παρόρμημα, τό (παρορμάω). Τὸ ὁποῖον παρακινεῖ, παρορμᾷ· ἐρέθισμα, κέντρον, διεγερτήριον, κέντρισμα.

Παρόρμησις, ἡ. Τὸ κεντῶν, στρύνει, ἐγκαρδιόνει· διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, κ.τ.τ.

Παρορμητικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ κεντῶν, παρορμῶν, διεγείρων, παρακινῶν, ἐνθαρρύνων.

Παρορμίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ὁρμίζω). Πλησίον τινὸς ἐπ' ἀγκύρᾳ βάλλω, κάμνω νὰ σταθῇ ἐπάνω αὐτῆς.

Παρόρνις, ιος, ὁ, ἡ (ὄρνις), ποιητ. Καθ' ὅτι, ἐνθα ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν (οἰωνοὶ) δὲν εἶναι καλή, προμαντεύεται κακά, ἢ ὡς ἐναντίον τοῦ οἰωνοῦ, ὄθεν, ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ, π.χ. «πόρους, παξείδιον, ἐπιχειρισθὲν ἐναντίον τοῦ οἰωνοῦ, δυστυχές, ἀπαίσιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 767.

*Παρόρνυμι (ὄρνυμι, ἀμλ.), ποιητ. Πλησίον ἀνακινῶ, διεγείρω, ἢ παραθαρρύνω, ὅρα παράρνυμι.

Παρορύσσω, μέλ. ξω, Ἀττ. -ττω (ὀρύσσω). Πλαγίως, ἢ πλησίον, ἢ πέριξ τινὸς σκάπτω, σκαλίζω. 2) ὑπερβαίνω κατὰ τὸ σκάπτειν· ὅθεν 3) πλησίον ἀλλήλων συνερίζομαι, δουλεύω μὲ τὸ φτιάρι, καὶ αὐτὴν ἤτον ἡ προγύμνασις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπα 30 ἡμέρας κατὰ συνέχειαν νὰ ἐργάζωνται οὕτως, ὅσοι ἤθελον ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια ὡς πύκται. Σχολ. Εἰς Θεόκρ. 410. «Παρερύσσεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι, παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ. 15. ὅπου ὁ Ἐπίκτ. ἐν 29. «Παρέρχεσθαι εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔχει. 4) παρορύσσειν καὶ λακτίζειν. (Διογν. Λαέρτ. 6, 27.) τρόπος τις παλαιστικὸς, καὶ δηλοῖ τὸ, εἰς τὰς πλευρὰς κτυπᾶν, τύπτειν.

Παρορχέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ὀρχέο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι), μέσ. ἀποθ. Ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ὃ ἐστιν, οὐκ ὀρθῶς, παρὰ τὸν ῥυθμὸν ἐρχοῦμαι, χορεύω ψευτικα. 2) ἐπὶ δὲ Παντομίμων, ἀντὶ τοῦ, ψευδῶς ὑποκρίνεσθαι, δὲν παίζω, ἢ δὲν ἐπιτυγαίνω τὴν βάλλαν μου, κακῶς παραστήνω. «Παρώρχειτο τὰ Θυέστου συμφορᾶς, παρέστηνε ψευδῶς τὰς δυστυχίας τοῦ Θυέστου κατὰ μίμησιν τῇ διὰ σχημάτων.

Πάρος, ποιητ. ἐπίῤῥ. χρόνου. Πρότερον, πρώην, προτοῦ, πάλαι, προτήτερα, ἄλλοτε, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται, «τοπάρος», πάντῃ καθὼς τῷ, «πρὶν», καὶ, «τοπρίν» ὡσαύτως ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. συνῃθ. ἀντίκειμενον ἔχει τὸ νῦν, Ἰλ. Α, 553. Ὀδσ. Τ, 549. καὶ ἀλλαχοῦ. «Οἱ πάροιθε, οἱ προπάτορες. β) μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ παρῆκται, ἀλλὰνε, ἕως τώρα, Ἰλ. Ξ, 386. Ὀδ. Ε, 88. γ) μετὰ τοῦ ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφ. ὡς τό, πρὶν, ἀντὶ πριχοῦ νά, πρὶν ἤ, π.χ. «Πλέρες τάδε ἔργα γενέσθαι πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι· πάρος ἢν γαῖαν ἰδέσθαι, κ.τ.τ. Ἰλ. Ζ, 348. Λ, 573. Ψ, 764. Ὀδσ. Α, 21. Θ, 376. Ρ, 218. καὶ ἀλλαχοῦ. σπανιώτατα μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. π.χ. «Πάρος δόρποια μέδεσθαι», Ἰλ. Σ, 245. δ) μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου πρὶν γε, ἀντὶ τοῦ, πρότερον, πάρεξ, ἕως οὗ, Ἰλ. Ε, 218. Ὀδσ. Β, 127. ε) πρόωρως παρὰ πρωΐ, πρώϊμα, Ἰλ. Ψ, 474. ζ) μᾶλλον δέ, προτήτερα, Ἰλ. Θ, 166. 2) ἐπίῤῥ. τόπου, προτοῦ, ἐμπροσθεν, Μεθομρ. — Β) ὡς πρόθ. μετὰ γενι. καὶ τόπου, ποιητ. ἀντὶ πρό, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Θ. 254. ἔνθα ἡ πρόθ. ἐπιφέρεται τῇ γενι. συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐξαιρτ. «Δείμου, ἢ δωμάτων πάροιθ, Σοφ. Αἴ. 73. Valck. Φοιν. 310. Ὅτε τό, πάρος, εἶναι προθ. ἐπιφέρεται, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ οὐσιαστικῶ του· παρὰ λογογρ. ἴσως πάντῃ ἄχρηστος ἡ λέξις, καθὼς βίβλια μέλας καὶ ὡς πρόθ. ἀπὸ χρόνου ἐν χρήσει ἐγένετό ποτε. (Ἡ παραγωγὴ ἔστιν ἀβέβαιος καὶ ἀπομφοτερίζει μεταξὺ τοῦ, παρά, πρό καὶ πρόσ· ἐκ τοῦ πάρος ἀτυμολογεῖται πάλιν τό, πάροιθε, παροίτερος, παρότατος) [υυ]

Παρσφαλίνω, μέλ. ήσω (σφαλίνομαι, ἀνωλ.) Βράττω ἐμπροσθέν τινος τι καὶ δίδω αὐτὸ ἵνα μωρισθῇ, πρὸς ὄσφρησιν παρέχω, Γεωπον.

Παροτρυντικός, ή, όν. Εἰς τὸ παροτρύνειν αὐτήσω, ὁ παροτρύνων, παρὰ τὸ

Παροτρύνω, μέλ. υνῶ (ὀτρύνω). Παροξύνω, ἐρεθίζω, παροξύνω, κινῶ εἰς τι, κεντῶ, ἐνδαρρύνω, ἐγκαρδύνω, ταὐτὸν τῷ, παρορμῶ.

Παρουάτιος, ὁ, ἡ (οὐς, παρά), ποιητ. Ἔχων τὰ ὦτα κρεμάμενα, Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 91. «Κύων παρουάτιος», κάτω κρεμασμένα ἔχων τὰ ὦτα.

Παρουλίς, ίδος, ἡ (οὐλις). Ἕλκος, πληγὴ μετὰ ἐμπύου, πρίσμα, φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὐλων, ἴδε ἐπουλίς, Παῦλ Αἴγ.

Πάρουλος, ὁ, ἡ (οὐλος). Ὀλίγον τι κατσαρός, ὅμοιον

Παρουλότριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὀλίγον τι οὐλόθριξ, κατσαρομάλλης, Γεωπον. τῇ ά. 6.

Πάρουρος, ὁ, ἡ (οὐρος). Δεύτερος φύλαξ, φύλαξ παρά τινι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ὀδ. Λ, 489. ἴδε ἐπάρουρος.

Παρουσία, ἡ (πάρειμι). Ὕπαρξις προσώπου τινὸς εἰς τινα τόπον, τό νὰ ᾖναι τις παρὼν ἀφιξις, ἐρχομός. 2) ὁ παρὼν καιρὸς μετὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιστάσεις ἢ σχέσεις. «Παρουσίαν ἔχειν, ἀντὶ τοῦ παρεῖναι, παρὼν εἶναι, Σοφοκλ. Αἴ. 540. «Ὅταν παρουσία φράζῃ, ἢ τότε μάλιστα παροῦσα στεγνή, ἢ ἁρμοδία εὐκαιρία, ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἁρμόδιος καιρός. Σοφ. Ἠλ. 1250. 3) ταὐτὸν τῷ, περιουσία καὶ οὐσία, τὰ ὑπάρχοντα, βίος, κτήματα, Μένανδ. κατὰ Ἀρποκρ. καὶ Μοίριδα.

Παρουσιάζω. Παρὼν εἰμί. 2) ἔρχομαι, πλησιάζω, φθάνω ἀδῶ ἢ ἐκεῖ, Ἑκκλ. Συγγρ.

*Παροφθαλμιστική, ἡ (παροφθαλμίζω), προσπαθημ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ἀπατᾶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, Νικηφόρ. σχόλ. εἰς Συνέσ. σελ. 363.

*Παροχέομαι, μέλ. ήσομαι, ἀποθ. μέσ. Πάροχος εἰμί.

Παροχετεύσις, ἡ. Τὸ παροχετεύειν, ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὀχετὸν πλησίον διά τινος καναλίου, ἢ ἐναντίον ἀδείας, ἀδίκως. 2) Παρ' ἰατροῖς, ἡ δι' ἑτέρου τινὸς ὀχετοῦ ἐκροὴ ὑγροῦ τινος, παρὰ τὸν ὡρισμένον, παρὰ τό

Παροχετεύω (ὀχετεύω). Πλησίον, κρυφίως ἢ ἀδίκως κάμνω νά τρέχῃ τὸ ὕδωρ δι' ἑτέρου ὀχετοῦ, ἐνβάλλω τό ὕδωρ ἀπό τόν συνηθῆ αὐτοῦ ὀχετόν καὶ μεταφέρω αὐτό εἰς ἄλλον κρυφίως καὶ ἀδίκως ὀχετεύω, ἤτοι φέρω, βάλλω τό ὕδωρ εἰς ἄλλο αὐλάκιον (κόπτω τό νερόν ἀπό τό αὐλάκιόν του καὶ τό δένω ἀλλοῦ)· καὶ τροπ. κάμνω τι νά λάβῃ διεύθυνσιν διαφορετικήν καὶ κακήν, Εὐριπ. Βάκχ. 479. «Λόγοις παροχετεύων, παράγω, φέρω τινά πρός ἐμαυτόν, ἤτοι εἰς τά θελήματά μου. Ὁ Φώτ. ἔχει, «Παροχετεύειν, παραπλανίζει ἢ ἀπό ἑτέρου ὑφρογοῦ εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει, ἢ μεταφέρει τό ὕδωρ, ἴδε καὶ ἐν τῷ, κρηνοφυλάκιον.

*Παροχεύς, έως, ὁ (παρέχω). Ὁ παρέχων, δίδων, καὶ ὁ ἐροωτιστής, προμηθευτής, Φουρνοῦτ. Φύσ. Θ, 9. σελ. 151.

Παροχεύω (ὀχεύω). Ἐν παρόδῳ, ἅμα δὲ καὶ ὀχεύω, καββαλκεύω, παρά τό πρίσμα καὶ δίκαιον ὀχεύω, ὅ ἐστι, συγκεκιμῶμαι μετά ξένης γυναικός μοιχεύω, παθητ. παροχεύομαι, ἐπί γυναικός, μετά ξένου ἀνδρός συνευρίσκομαι, συγκοιμῶμαι, ὀχεύομαι, μοιχεύομαι, ἐπί δέ ζώων λέγεται ὡς καὶ τό, ὀχεύω, συνουσιάζω, τό πλησίον ἢ ἐκ τοῦ μέρους, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. Σ. 7.

*Παροχέομαι, ήσομαι. Πάροχός εἰμι, Πολυδ.

Παροχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχέω). Μετακινίζω πέραν τινός, ἢ ἐξ' ἁμάξης φέρω τινά, πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, μέσ. ἀμεταβτ. παροχέομαι, πλησίον, ἢ ἐμπροσθεν ἐξ' ἁμάξης, ἢ ἵππον φέρομαι, ἁμαξεύω, ἱππεύω, καὶ ἐν γένει, κινοῦμαι ἐμπροσθέν τινος. β) πλησίον τινός ἐξ' ἁμάξης καθῆμαι, ταξιδεύω ἐπί τῆς αὐτῆς ἁμάξης, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ή. γ. 14. «Παροχεῖτο αὐτῷ ἡνίοχος», πλησίον, ἤτοι ἐπροσθεν αὐτοῦ ἐκάθητο ἐπί τῆς ἁμάξης καὶ ὁ ἡνίοχος.

Παροχή, ἡ (παρέχω). Τό παρέχειν, δίδειν, χαρίζειν, τά χαριζόμενα ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς ζωοτροφίας τινός, χάρισμα, δώρημα, μάλιστα δημόσιον δωρεά, ἐπίδοσις, χορηγία, καὶ ὅ, τι δίδεται εἰς τούς στρατιώτας, ὅταν κοινεύωσιν, ἀπό τούς ξενοδότους των· πᾶν ὅ, τι δίδεται ὡς μισθός, μερίδιον, παρά Λατίν. Salarium, Ἰταλ. Salario, τό ὁποῖον οἱ παλαιότεροι ἔρμην. διά τοῦ, ὀψώνιον, συνήθεια, ἁλατικόν, δῶρον ἡμερήσιον ἢ μηνιαῖον ἢ ἐνιαύσιον, κυρίως δέ τό διδόμενον ἀξιωματικόν, ἄλλοτε δέ τό διδόμενον δημελικοῖς, Σαλαρία, τά διδόμενα ἀπό τοῦ δημοσίου ἄρχοντι ἢ συνέδρῳ, ἰατρῷ ἢ παιδευτῇ ἐν γένει, δαπάνη, ἔξοδα, «Παροχαὶ καὶ δαπάναι», Στοβ. Λόγ. 141.

Παροχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Μέ τήν πλησιότητά μου, γειτονίαν μου ἐνοχλῶ, βαρύνω τινά, ὡς καὶ τό παρενοχλέω, Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. γ. 15.

Παροχλίζω, μέλ. ίσω (ὀχλίζω). Διά τοῦ μοχλοῦ, ἤτοι λοστοῦ ἀπό τοῦ μέρους σηκόνω τι μεταχινῶ αὐτό· ἐν γένει, μεταχινῶ βάρος τι, σηκόνω καὶ βάλλω ἀλλοῦ.

Πάροχος ὁ (ὄχος, ἅμαξα). Ὅστις εὑρίσκεται, καθῆται ἐπί τῆς ἁμάξης πλησίον ἢ μετ' ἄλλου τινός, ὁ ὑπάγων μετ' ἄλλον ἔποχος· ἐξαιρ. λέγεται ὁ παράνυμφος, ἤτοι ὁ παροχούμενος ἐν τρίτῳ τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐπί τῆς ἁμάξης, Ἀριστοφ. Ὄρν. παρὰ Λουκιαν. Ἡρόδτ. ἐ. συνεφέρεται μετά τοῦ, νυμφαγωγός. «Πάροχα δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστησε», 2) ἐκδτ. ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ παρέχω, ἀφ' οὗ καὶ τό Λατν. parochus), παρέχων, δίδων, δοτήρ, ἐξαιρ. ὁ π. ὅστις, παρέχει, δίδει εἰς τούς ὁδοιπόρους καὶ ξένους, ἢ εἰς τούς στρατιώτας τήν ἀναγκαίαν τροφήν ὡς ἐκ μέρους τῆς πόλεως, καὶ εἰς τούς ἀνθρώπους καὶ εἰς τά ζῶα αὐτῶν, οἷον φαγητά, ἄλας, χόρτον, ξύλα, κ.τ.τ. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, δημόσιος πανδοχεύς. Ἀλλοῦ δέ, ὅστις παρέχει, δίδει τήν παροχήν, ἤτοι τάς ἀναγκαίας τροφάς, τά ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς τι, Entrepreneur, Syndic. Lieferant, ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Τουρκιατζῆς, χαρτζιαντζῆς καὶ καφιμάλης, καὶ κεχαλᾶς τῆς χώρας, λεγόμενος.

Παροψάομαι, ώμαι (ὄψομαι), μέσ. ἀποθ. Πλησίον τοῦ ὄψου, ἤτοι πρός τό ὄψον (κοντά εἰς τό προσφάγιον τρώγω καὶ ἄλλο τι, ἢ ὡς παροψίδα τρώγω, ὅμοιον

Παρόψημα, τό, ταὐτόν τῷ, παροψώνημα, ὅμοιον

Παροψημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ παρόψημα. Μικρόν παρόψημα.

Παροψίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ παροψίς.

Παροψίδιος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τήν παροψίδα.

Παροψίς, ίδος, ἡ (ὄψον). Ἤδυσμα, ἐδεσμάτιον παρά τά λοιπά ἐπί τῇ τραπέζῃ φερόμενον οὐχί διά χορτασμόν, ἀλλά περισσότερον διά λίχνευσμα (μεζές), ἢ τρυβλίον χωριστόν μέ τοιοῦτον φαγητόν, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. α. γ. 4. «Προστάγγειλεν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπά ἐμβάμματα καὶ βρώματα», ὥρα διεξοδικώτερον τόν Ἀθήν. ἐν Δ. σελ. 367. Ὁ Πολυδ. στ. 56. ἔχει, «Παροψίς, ψωμοῦ εἶδός τι, ἢ —μάζης, ἢ παρεσθήτι τις ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιμεν παρεψιμάτιονν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, ὀψβάφιον, ἐμβάφιον. 2) μετωνυμ. μικρόν τρυβλίον, ἐν οὗ φέρεται τό ἔδεσμα, Ξενοφ. καὶ ἄλλοι, μ' ὅλον ὅτε οἱ Ἀττικισταὶ καταρίνουσι ταύτην τήν χρῆσιν τῆς λέξεως, Lob. Φρυν. σελ. 176. καὶ 3) τροπ. πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἢ ἀγαπᾷ ὡς εἶδος μεζέ, π.χ. μίαν ἑταίραν. 4) ἀνάθεμα, κανίσκιον, σκύφος, κύπελλον τῶν ἀγύρτων καὶ θαυματοποιῶν, τό παρά Λατ. Gabata, καὶ Gavata, καὶ παρά Γάλ. Gobelet λεγόμενον, ἐν οἷς οἱ θαυματοποιοί κρύπτουσιν ἐπιτηδείως πολλά πράγματα. Ὅρα διεξοδικῶς περί τῆς παροψίδος ταύτης, Ἀλείῤῥ. γ'. Ἐπιστ. 20. Καὶ τοῦ Λατν. Gabata εἰσήχθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, γαβάτα.

*Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ παροράω.

Παροψωνέω, μέλ. ήσω (ὀψωνέω), μετά δεύτ. προσ. Ψωνίζω πρός τοῖς λοιποῖς καὶ ἐκλεκτόν τι φαγητόν καὶ παραθέτω τινί, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 816. «Παροψωνεῖν τινί», ἀγοράζειν ἐξαίρετόν τινα παροψίδα καὶ παρατθέναι ταύτην τινί, ὅμοιον

Παροψώνημα, τό. Ἐξαίρετον ἤδυσμα, λίχνευσμα, μεζές, ὡς τό, παρόψημα, καὶ μεταφρ. ἀπό τό παροψίς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1458.

Πάρπαγος, ὁ, Ἐπ. ἀντί, παραπαγος.

*Παρπεπιθώς, ότος, Ἐπ. ἀντί, παραπεπιθώς, κατ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ παραπείθω. Ἰλ. Ψ, 37. ἀντί, παραπιθόντες, ὅ ἐστι, παραπείσαντες, παραλογισάμενοι.

Παρπόδιος, ὁ, ἡ (πούς), ποιητ. ἀντί, παραπόδιος. Ὁ πρό ποδῶν ὤν, ὁ παρών, Πίνδ. Νέμ. 9, 90.

*Παρράλιος, ία, ιον, Ἐπ. ἀντί, παράλιος. (—υυυ)

Παρρησία, ἡ (πᾶν, ῥῆσις). Ἐλευθέρα ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λία, ἐλευθερινὴ ὁμιλία, ἀφιλοπροσωπία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, κρίνειν πράττειν ἐλευθερία εἰς τὸ λέγειν, ἄδεια, θάρρος εἰς τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν· τὸ ἀξιοῦν, θαρρύνοντος ἅπασι λαλεῖν, Πλατ. «Παῤῥησίαν, ἐπῖρ. μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας· ἢ ἐλευθέρως καὶ θαῤῥούντως (ὁμιλεῖν)· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φανερά, ὅθεν

Παῤῥησιάζομαι, μέσ. ἀποθ. Πράττω, κρίνω, ἢ ὁμιλῶ ἀφιλοπροσώπως, παῤῥησίᾳ, ἐλευθέρως, θαῤῥούντως, ς Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ὁ. γ'. 5. «Πολλὰ ἐπαῤῥησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους, μετὰ θάῤῥους καὶ ἐλευθερίας ἢ ἐμπιστοσύνης, (ὅ ἐστιν, ἄνευ τινὸς φόβου) ὡμιλήσαμεν, καὶ ἀκούσαμεν. ἀφ' ὅσους ὡμιλοῦσαν παῤῥησίᾳ, φανερᾷ, ἐλευθέρως, κἀνεὶς δὲν ἐχῤῥένετο. Ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ ἐμφανὴς γίνομαι, καθίστημαι, εἰς μέσον παρέρχομαι· καὶ ἐνεργ. ἕτερον εἰς μέσον προάγω· καὶ ἐμφανῆ καθίστημι. Οὕτω καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ο'. «Θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο, ἀντὶ τοῦ, ἐπεφάνη. ἀφ' οὗ

Παῤῥησιαστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ παῤῥησιαζόμενος, ὅστις ἐλευθέρως, ἀπτοήτως, θαῤῥούντως ὁμιλεῖ.

Παῤῥησιαστικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπῖρ. —κῶς. Δύνασθαι, ἢ ἔχειν κλίσιν, ἐπιτήδειος εἰς παῤῥησίαν, ὁ ἐλευθέρως, θαῤῥούντως ὁμιλῶν.

Παῤῥησιώδης, ὁ, ἡ, καὶ ἐπῖρ. παῤῥησιωδῶς, συγκρ. παῤῥησιωδέστερον (εἶδος). Ὁ χαρακτῆρα παῤῥησιαστοῦ ἔχων, Διόδ. Σικελ. ταὐτὸν τῷ, παῤῥησιαστικός.

*Παρᾶνος, ἡ, Δωριακῶς. ἀντὶ παξένος.

*Παρατείη, περπτάς, περπτᾶσα κ. τ. τ. Ἐπ. ἀντὶ παρατταίη, παρκραστάς, παραστᾶσα, ἐκ τοῦ παρίστημι, Ὅμ.

Παρατήετον. Ὀδ. Σ, 182. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, παρατήκτην, ἐκ τοῦ παρίστημι, β'. πρόσ. ἀντίκ. εἰρ. β'. ὑποτακτ.

Παρτέμνω, παρτεμεῖν, ἐπικ. ἀντὶ παρατέμνω, παρατεμεῖν, ἀόριστ. ἄορ. β'. ἐνεργ.

*Παρτιδεῖ, ἐπικ. ἀντὶ, παρατιδεῖ, Ὀδύσ. Α, 192. Φ, 177.

Περτομὶς, ίδος, ἡ (παρατέμνω), ἀντὶ παρατομὶς. Μικρὸν τῷ μέκει βιβλίδιον, βιβλιαράκιον, ἐγχειρίδιον, Ἡσύχ.

*Πάρυβον. Ἰδιαίτ. θκευματουργῶν ὄνειδος, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει, ἔλκει πρὸς ἑαυτὸ πάντα, Ἀπολλ. Δυστ. ἀπὸ οὗ πάρηβον, παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. γράφεται.

Παρυγραίνω (ὑγραίνω). Ὀλίγον τι ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ, ἐπαλύνω, Ἀβήν.

Πάρυγρος (ὑγρὸς). Ὀλίγον τι ὑγρὸς, βεβρεγμένος, μουσκευμένος, νοτερός.

Παρυδατώδης, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ πλησίον εἰς τὸ ὕδωρ ὤν, ὑγρός.

*Πάρυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ), = πάρυγρος.

Παρυπαντάω, μέλ. ήσω (ἀντάω). Προϋπαντῶ, ἢ συναπαντῶ, κατὰ τύχην ἀπαντῶ, Ἡσύχ.

Παρυπάρχω (ὑπάρχω). Εἶμαι παρὼν, παρίσταμαι, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, ταὐτὸν τῷ, πάρειμι, Σχολ. Εὐρπ.

Παρυπάτη, ἡ, προσυπακρ. χορδή (ὑπάτης). Ἡ πλησίον τῆς πρώτης ἢ τῆς ὑπάτης κειμένη χορδή, ἢ δευτέρα μετὰ τὴν πρώτην ἢ ἀνωτάτην, Ἀριστοτ. Θηλ. τοῦ παρυπάτου. ὅθεν

Παρυπατοειδὴς, ές, γ' (εἶδος). Ὅμοιος τῷ τόνῳ τῆς παρυπάτης, Marian. Cap.

*Παρυπεταις, αιτη, αιαν (ὕπατος). Ὁ πλησίον, κατόπιν τοῦ ὑπάτου, πρώτου, ἀνωτάτου κείμενος.

*Παρυπαύχλης, ὁ, ἡ, ποιητ. πολ. παρὶ χόρτ. στίχ. 133. «Χρυσιππος στίλβει παρυπαυχλος ἀκάνθῃς ἄῤῥηξις, ὅπου ἴσως ἐγράφη ποτὲ «Παρ' ὑπαύχλοις ἀκάνθῃσὶ ἄῤῥηγε.

*Παρυπνάω (ὑπνάω), ποιητ. Πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι τινί.

Παρυπομιμνήσκω, μέλ. παρυπομνήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ.). Ὡς ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, ἢ κρυφίως ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω, Πολύβ. ὅθεν

Παρυπόμνησις, ἡ. Ἡ ἐν παρόδῳ καὶ κατ' εὐκαιρίαν ὑπόμνησις, Ἀντωνῖν. ὁ. 10.

Παρυπόστασις, ἡ (παρυφίστημι). Ἡ κατὰ συμβεβηκὸς, κατὰ τύχην καὶ ἐν παρόδῳ ὑπόστασις, Διον. Ἀρεοπ.

Παρυποφύχω, μέλ. ξω (φύχω). Ὀλίγον τι κρυόνω, ἢ δροσίζω, Διοσκορ.

Παρυφαίνω (ὑφαίνω). Ὑφαίνω πρός τι, ὑφαίνων προσκολλῶ ἕτερόν τι ὕφασμα διαφορετικὸν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κυρίου ὑφάσματος, καθὼς π. χ. εἰς τὰ ὑφάσματα τὰ κινάρια λεγόμενα. «Ἐσθὴς παρυφασμένη (Διοδωρ. Σικελ. ιβ'. 21.), φόρεμα πορφυρᾶν παρυφὴν (παρβάζι) ἔχων· καθόλου δὲ, προσθέττω, ἢ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος πρός τὸ μέρος ἑκείνου, παρατείνω, προτείνω, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ὁ. δ'. 20. «Ὑπὸ τῶν παρυφασμάτων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, ὑπὸ τῶν κατὰ μῆκος παρατεταμένων ὅπλων, ὅ ἐστι, δίκην παρυφῆς ὄντων, ἢ σειρῶν ἁρματωμένων, ἐμπερικλειουσῶν ἁπανταχόθεν τοὺς ἀσπιδας. 3) ἐξυφαίνω, διόλου ὑφαίνω, σκεπάζω μὲ ὕφασμα. 4) παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 29. ἐν τῷ ὑφαίνειν ὑπερβαίνω, τελειόνω τὸ ὕφασμα προτήτερα ἀπό τὸν ἄλλον. ὅθεν

Παρύφαντος, ὁ, ἡ. Ὁ παρυφὴν ἔχων, ἢ πρός τι ὑφασμένος· καὶ

Παρύφασμα, τό, ταὐτὸν τῷ, παρυφή.

Παρυφή, ἡ (παρυφαίνω). Τὸ εἰς τὰς ἄκρας τῶν φορεμάτων ἢ ὑφασμάτων προσκεκολλημένον ἢ κατὰ προσθήκην ὑφασμένον ῥαβδοτὸν ὕφασμα, οἷον ἡ οὐΐα, τὸ κινάρι, τὸ σειρίτι, ὁ ποδόγυρος, γυναικ. παρβάζι, ἐξαιρτ. ἐκ πορφύρας, clavus· ὅθεν ἴδε καὶ εὐπάρυφος.

Παρυφὴς, ους, ὁ, ἡ. Ὁ ἐσθῆτα (φόρεμα) φορῶν ἐχούσαν κατὰ μῆκος περὶ τὰ ἄκρα αὐτῆς πορφυρᾶν παρυφήν, ὁ περιπόρφυρον ἐσθῆτα φέρων· ἄρα, ἀξιωματικός.

*Παρυφίστημι, (ἵστημι). Προτίθεττω ὡς ὑπόστασιν, οὐσίαν ἐν ταυτῷ εἰς τὴν οὐσίαν· ὡς ἐνεργ. σπανίως· συνηθ. δὲ κατὰ μέσ. παρυφίσταμαι, πλησίον ἐκεῖ, ἢ ἐν ταὐτῷ, τὸν αὐτὸν καιρὸν, μετά τινος εἰμί, συνυφίσταμαι, τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἔχω· ἢ παρίσταμαι, παριστάνω ἐμαυτόν.

Πάρυφος, αὐτὸ, παρυφὴ, Πολυδ. 7, 53, ἢ κατ' ἄλλους, ἐπίθετ, = παρυφὴς.

Παρφάμεν, Ἐπικ. ἀντὶ παραφαναι Πίνδ. Ὀλ. ζ. 129. καὶ

Παρφάμενος, Ἐπ. ἀντὶ, παραφαμένος, ἐκ τοῦ, παράφημι, Ἰλ. Μ, 289. «Παρφάμενος ἐπεστσυο, παραλογισάμενος, παραπείσας, εἶπον, παρηγόρησας.

Παρφάσθαι, Ἐπικ. ἀντὶ, παραφάσθαι, τὸ παρακαθῆσθαι παραινετικοῖς λόγοις καὶ παραγαν, ὅ ἐστιν ἀπατῆσαι καὶ παραλογίσασθαι, Ὀδύσ. Π, 287. Τ, 6.

Παρφασία, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ, παραφασία, παραιφασία, Ἀριδηλ.

Παρφάτις, ἡ. Ἐπικ. κατὰ συγκ. παράφασις, καὶ κατ' ἔκτασιν παραίφασις, Ἰλ. Ξ, 217. Ὁμιλία παραινετικὴ, παραίνεσις, συμβουλία, παρηγορία. Πίνδ. Νεμ. 8, 54. «Ἔχεσα πάρφασις,» παραλογισμὸς, παράπεισις, ἢ ἀπάτη.

Παρφέρομαι, Ἐπ. ἀντὶ, παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, Ἐπ. ἀντὶ παραφυγεῖν, Ὀδύσσ. Μ. 99.

Παρφυκτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἐκ τοῦ παραφεύγω, ἀντὶ παραφυκτός. Ὁ πρὸς ἀποφυγὴν, τὸν ὁποῖον σύνεται τὰ ἀποφύγῃ τις, Πίνδ. Πυθ. 12, 59.

Παρφυσίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, βάτραχος· ἢ φυσήγγιος βάτραχος, Ἡσύχ.

*Πάρωας, ου, ὁ (παρωός). Ὄφις τις, κόκκινος ὡς ὁ χαλκὸς, ἀφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ· γράφεται καὶ, παρωὸς, παρσίας, Σνειδ. Ἐκλ. Φυσ. σ. 22. 2) Ἵππος, ὁμοιος τούτῳ τῷ ὄφει κατὰ τὸ χρῶμα· ἴδε πάρωος.

Παρῳδάω, ῶ, ήσω (παρῳδὸς). Προσέτι, πλησίον, ἐγγὺς ᾄδω. 2) Μιμοῦμαι ᾠδήν τινα ἢ ὕμνον μὲ μεταβολλὰς τινας· καὶ καταχρηστικῶς, ἔννοιαν καὶ στίχον ποιητοῦ τινος, παρῳδίας γράφω· ἐξαιρέτως παρὰ Κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ, παρῳδὴν ποιῶ. 3) Τροπ. ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ ᾄδω, ὑμνῶ, ἢ ἀναφέρω τι, ἐνθυμίζω, μετὰ αἰτ. Διοδωρ. Σικ. ιά. 37. «Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, ὡς ἐν παρέργῳ εἰσάγοντες τὴν νίκην· ὅθεν

Παρῳδὴ, ἡ· καὶ, παρῳδία, ἡ. Δευτέρα, καὶ ἑτέρα πρὸς τῇ πρώτῃ ᾠδή. 2) Ἡ παρομοία ἢ κατὰ μίμησιν ᾠδὴ, παρὰ κωμικοῖς, εἶδος ποιήματος, ἢ δράματος, πεποιημένου κατὰ μίμησιν ἑτέρου γνωστοῦ τινος παλαιοτέρου, παραλλασσομένης μόνον τῆς ἐνοίας καὶ μεταφερομένου τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ποιητοῦ, ἢ ἐναλλασσομένων τινῶν λέξεων· ἢ Στίχων ποιητικῶν μετάφρασις εἰς ποικίλως λόγων ἰδέας ἐμμορφωμένη, παρακοίησις· π. χ. ὁ Ὅμηρος εἶπε, «Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ» ὁ Μάτρων (Ἀθήν. δ'. σελ. 134.) παρῳδήσας εἶπεν. «Δεῖπνα μοὶ ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπα καὶ μάλα πολλά.»

Παρῳδικὸς, ἡ, όν. Εἰς παρῳδίαν ἀνήκων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων.

Παρῳδὸς, ὁ, ἡ (ᾠδή). Πάν ὅ,τι εἶναι ἐγγὺς ἢ ἐκτὸς τῆς ᾠδῆς, καὶ τροπ. «Παρῳδὰ αἰνίγματα», Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1147., ἐν οἷς ὑποκρύπτει, παραφράζει τις τὰ πράγματα. 2) Οὐσιαστ. ὁ παρῳδὸν ποιούμενος, ὅστις μιμεῖται ᾠδήν τινα, μὲ μεταβολὰς τινας ἐπὶ τὸ κωμικὸν, καὶ μάλιστα ποίημά τι, ὥστε προξενεῖ γέλωτα ἢ χλευασμὸν εἰς τοὺς ἀκροατάς.

Παρῳδεύω, = παρῳδέω, ἀμφ.

Παρῳδέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ = ωδήσω (ᾠδέω, ἀνμλ.) Πρὸς τὸ μέρος ᾠδῶ, σπρώχνω καὶ συνθλίβω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν στρίμωνω—σπρόχνω, κουντῶ, ἐμπιέζω ἢ ἐμπιόχνω, παραγκωνίζω· ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ἀποκρούω· καταφορικῶς μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλω καὶ ὑπερτίθεμαι τὸν καιρὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, σπρόχνω τὸν καιρὸν ἐμπροσθά· καὶ ἀντὶ τοῦ, μὲ σφοδρότητα ἀποβάλλω τι, δὲν δέχομαι, ἀρνοῦμαι· ἐξαιρτ. κατὰ μέσ. διάθ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 10.

Παρωκεανίτης, ὁ, ἡ, καὶ παρωκεανιτὴς, ου, ὁ, καὶ θηλυκ. παρωκεανῖτις, ίτιδος, ἡ. Παρὰ τῷ ὠκεανῷ κατοικῶν, ἢ κείμενος. ὅθεν

*Παρωκεανιτικὸς, ἡ, όν, = παρωκεάνιος.

Παρωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ παρὰ τὰς ἀγκάλας ὤν, ὁ πλησίον τῶν ὠλενῶν, τῶν βραχιόνων ὤν ἢ κατὰ μῆκος παρ' αὐτῶν κρεμάμενος.

Παρωλενίς, ίδος, ἡ, Πολυδ. ί. 170. ἀμφ. σημασ.

Παρωλοφία, καὶ, παρωλόφως, ίδε παραλοφία.

Παρώμαλος, ὁ, ἡ (ὁμαλὸς). Σχεδὸν ὁμαλὸς, ἴσιος, ὁμοιος, Στραβ. γ'. σελ. 447.

Παρωμὶς, ίδος, ἡ (ὦμος). Ἐξοδ. 2. ἡ. Εἶδος ἱματίου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν εἰς τοὺς ὤμους, παρβ. ἐπωμὶς καὶ περωμὶς.

Παρῶμμαι. Ἐν ὑπερφίᾳ εἰμί, Μένανδρ.

Παρὼν, όντος, ὁ, θηλυκ. παροῦσα, ἡ, Ὀδ. παρὸν, όντος, μετοχ. τοῦ πάρειμι.

Παρὼν, ῶνος, ὁ. Εἶδος ἐλαφροῦ πλοιαρίου· ὅθεν παρὰ Βυζ. Μυοπάρων, Myoparon, λῃστρικόν τι πλοιάριον.

Παρωνομασία, ἡ, κακὴ γραφὴ ἀντὶ, παρονομασία, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 1, 623.

Παρωνυμέω, μέλ. ήσω (παρώνυμος), = παρωνυμίζω, ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Παρωνύμησις, ἡ, = παρωνυμία. (ς)

Παρωνυμία, ἡ (παρώνυμος). Παραγωγὴ λέξεώς τινος ἀπ' ἄλλης τινός. 2) ταὐτὸν τῷ παρονομασία, ἐν τῇ Ῥητορικῇ. 3) ὡς τὸ παρωνύμων, παρόνομα, ἐπίθετον, ὄθεν

Παρωνυμίζω, καὶ παρωνυμίζω. Παράγω ἀπό τινος λέξεως ἢ ὀνόματος ἓν ἄλλο, ἢ ὀνομάζω μετά τινος παρηγμένου ὀνόματος ἢ λέξεως, ἐξ οὗ παρώνυμος. Τὸν πρῶτον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἀριστοτ. Φυσ. ζ'. 3. καὶ ὁ Θεμίστ. τὸν δὲ δεύτερον ἀναφέρει ὁ Βουδαῖος ἐξ Ἀριστοτέλους. Ἐκ τοῦ πρώτου γίνεται τὸ, παρωνυμίασμα, ὃ οὗ Ἡσύχ. ἡρμήνευτε τὸ σπάνιον, παρόμφυμα. ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐπωνυμία, ἐπίθετον.

Παρωνύμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, παρώνυμος, παρὰ Πλάτ. Νομ. στ'. σελ. 262. ὅπου τό, «Παρωνυμίοισιν τινὲς μὲν ἑρμην. διὰ τοῦ, «Παρόμοια ὀνομασίαις, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πράγματα παρομοίαν ὀνομασίαν ἔχοντα, συνώνυμα, καὶ ἄλλοι, «Παρωνύμοις, ἀσάφως, ἐκ' ἀμφ. σηματ. ὄθεν «Παρώνυμοια, τό, ταὐτόν τῷ, ἐπωνυμία, ἐπίκλησις, τὸ παρὰ τὸ ὄνομα ἕτερον ὄνομα, παρονόμι, ἢ παρκόμι, ἀπό τινος πράγματος ἢ προσώπου προερχόμενον, ἢ κατά τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον σχηματισμένον, ὀνομασμένον· ἴδε παρονομάζω, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. «Ἀπὸ δὲ Μαμέρκου, Μαμερίνιος, οἷς διὰ τοῦτο καὶ ῥῆγας γενέσθαι παρωνύμων, ὅπερ ἐστὶ βασιλεύς.

Παρώνυμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίθ. παρωνύμως (παρά, ὄνομα) Ἀπό τοῦ ὀνόματος παραγόμενος· ἀ κατά τι ὄνομα ὀνομαζόμενος· ἢ σχηματισθείς, ἢ ἀπό τινος ὀνόματος τό παρώνυμον ἔχ-ων, κ.τ.τ. π.χ. «Ὁ Ἄρκτος παρὰ τὸ Ἄρκτος παρωνυμιάζεται, ὁ γὰρ Ἄρκτος παρὰ τὸ Ἄρκτος λέγεται παρώνυμος», Ἀριστοτέλ. Ἐνδημ. γ'. 1. ἢ, «Τὸν δὲ λάτυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, Πλουτ. Κερ. Κατηγρ. Ῥ. §. 93. ἐν τῇ ὁποίᾳ τούτῳ παραδείγματι βλέπει τις ἐν ταὐτῷ παραγωγήν, σχηματισμόν καὶ παίγμα λέξεως, οὗτω καὶ τό, «Πλάτων, ἀπό τῆς πλατύτητος· καὶ Φίλων, ἀπό τῆς φιλότητος», κ.τ.τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Παρώνυμον, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος καλούμενον. Ὁ δὲ Φώτ. ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγόμενον. ὄθεν 2) παρώνυμον, τό, ταὐτόν τῷ, παρωνύμιον, Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Παρωνυμόω, ῶ, ταὐτόν τῷ, παρωνυμίζω, Νικήτ. Χρον.

Παρωνυχία, ἡ, καὶ, παρωνυχίς, ίδος, ἡ (ὄνυξ). Κομμάτι ξεσχισμένου δέρματος, ἀγγίδα πλησίον τῶν ὀνυχίων· τό ὁποῖον αὐξάνει πολλάκις καὶ προξενεῖ πόνον. 2) Ἀπόπτημά τι παρά τήν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον, panaris, Παῦλ. Αἰγ. γ'. 3) εἶδος ψωτοῦ, Διοσκορ. δ'. 54. Κατά τινας ἔστι τό τοῦ Linn. Polycarpum tetraphyllum.

Πάρωσος, καὶ παρωσός, ὁ, ἡ, Ἡσύχιος ὡς ὁ χαλκός, πυῤῥός, ῥουσίνος, συνήθ. «ἵππος», Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 45. ἵππος μελανοκόκκινος κατά τό χρῶμα, ὅταν τά χειρόγραφ., «Ἵπποι παρίσιοι, ἔχουσιν, καὶ ὁ Ἡσύχ. παρώσος, εἶδός τι πυῤῥοῦ χρώματος ἵππου. πρβ. παρώσις. (κατά τινας, τό, παρώσις, ἔστι μεταξύ χρῶμα μεταξύ πυῤῥοῦ καὶ σποδίου, ἤτοι στικτεροῦ, ὁμοῦ διόλου ἀπατῶντας.)

Παρωπίδες, αἱ (παρά, ὤψ). Οἱ καυδοί τοῦ ὀφθαλμοῦ πρός τό μέρος τῶν ὠτίων, Πολυδ. β'. 71. ἴδε παρωτίον. Τό ἄρτ. ἔχει, παρωπίδα, ἡ.

Παρώπιον, τό (παρά, ὤψ). Τό τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον δέρμα παρά τοῖς ὀφθαλμοῖς διά νά μή σκιάζωνται, καὶ ὡς προφυλακή τοῦ ὄμματος, ὅ καὶ ἀντήλιον λέγεται. 2) = παρωπίδες.

*Παρωπίς, ίδος, ἡ, = παρωπίδες, καὶ ἑνίοτε ἀντί τοῦ, εἶδος γυναικείας προσωπίδος, καλύπτου μόνον τό ἥμισυ τοῦ προσώπου, Πολυδ. ς'. 53.

Παρώρεια, ἡ (ὄρος). Τά πλαγιαί μέρη, ἤτοι οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, παρά Στράβ. γ'. (Οἱ τύποι παρορία, καὶ παρορεία· δέν εἶναι τόσον καλοί, Lob. Φρυν. σελ. 712.)

Παρώρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Παρά τό ὄρος, εἰς τά πλαγιαί τοῦ ὄρους ἢ εἰς τούς πρόποδας τοῦ βουνοῦ κείμενος· γράφεται καὶ παρόριος· πλήν τό, παρόρειος, ὡς ἐπίθ. ἔστιν ὀρθότερον, διότι τό παρώρειος, ὡς ἐπίθ. ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι τό, πρόωρεῖα ὡς οὐσιαστ. (ἡ παρά τῷ βουνῷ κειμένη χώρα) προτιμᾶται παρά τούς τύπους, παρορεία, καὶ παρορία, Lob. Φρυν. σελ. 712.

Παρωρείτης, ου, ὁ Ὁ κάτοικος τῶν παρωρειῶν, ὅστις κατοικεῖ εἰς τούς προποδας, ἢ εἰς τά πλαγιαί μέρη ὄρους τινός, Ἀγαλλιαν. β'. 131.

Παρωρμημένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παρωρμ. τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρορμάω. Μετ' ὁρμῆς, ὀργῆς· ὁρμητικῶς, ἐπιμελῶς, Ἡσύχ.

Παρωρος, ὁ, ἡ (παρά, ὥρα). Ἐξω τῆς ὥρας, ἀρμοδίως καὶ διατεταγμένης ὥρας, ἤτοι ἔξω τοῦ καλοῦ καιροῦ ὤν, ὅστις δέν εἶναι εἰς τόν καιρόν του, παράκαιρος, τό πληθ. οὐδέτ. ὡς ἐπίῤῥ. «Πέπωρα βλέπων», Ἀγαλλιαν. β'. 368. 2) ἐπέκεινα τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, ὤριμος, ἐπίκ. παρά Διογν. Ἀπορ. 10, 122.

Παρωροφίς, ίδος, ἡ (ὀροφή). Τό ὑψηλότερον μέσον ἤτοι ἡ ἐξοχή τῆ. ὀροφῆς ἢ τῆς στέγης, ὅ ἐστι, τό εἰς ὕψος ἀνατεταμένον καὶ ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς, Ἡρόδοτ. β'. 155. «Τό δέ ἀνατέτμημα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπικέκαται λίθος, ἔχων τήν παρωροφίδα, τετράπηχυν.»

Παρώτιον, τό (οὖ.). Τό παρά τό οὖς κείμενον, τό πρός κάλυμμα ἢ στολισμόν τοῦ ὠτός. 2) ἡ πρός τό οὖς γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, Σχόλ. Νικάνδρ. Θηρ. 673. ἀλλά πιθανώς ἐνταῦθα πρέπει νά ἐννοηθῇ «Παρώτιον.»

Παρωτίς, ίδος, ἡ (παρά τοῖς ὠσί, οὖς, ὠτός), καὶ πληθ. Παρωτίδες, οἱ ἀδένες, ἢ αἱ βαλανίδες ὀπισθεν καὶ πλησίον τοῦ ὠτός. 2) ἡ φλόγωσις, ἤτοι ἡ φλεγμονή, τό κρίσιμα αὐτῶν. 3) παρά Vitruv, ε'. στ'. 4. στολισμοί τίς τοῦ ἀνωφλίου τῶν θυρῶν, ὅπου συνήθως Προθυρίδες, κεῖται.

*Παρωχημένος, ἡ, χρόνος, ὁ παρελθών, Γραμμ. κυρίως παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ περιέχομαι.

Παρωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρός, χλωμός.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, γεν. παντός, πάσης, παντός· πληθ. γεν. ἁρτ. καὶ οὐδ. πάντων (οὐχί παντῶν), πληθ. δοτ. ἁρτ. καὶ οὐδ. πᾶσι, ἀλλ' οὐ πᾶσιν· πολλ. χρωνται ὁ Ὅμ. καὶ Ἡτ. καὶ τῷ ποιητῇ πάντασσι), πληθ. γεν. θηλ. πασῶν (ἀλλ' οὐ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. αἱ πασέων ἁπλοῦν, ἀπλῆ δέ καὶ πασέων, Οὐ. Ζ, 107.) Σημαίνει δέ κυρίως, ὅτε ἐγκεῖται ἡ ἔννοια τῆς μονάδος, ὅλος, ἡ, ον, ὁλόκληρος β) ὅτε δέ ἐγκεῖται ἡ ἔννοια τῆς πληθύος, καθείς, καθένας, ὡς τό, ἕκαστος. γ) κατά δέ πληθυντ. ὅλοι. — Καί παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἐπιφέρεται πρό πάντων ἡ σημαντ. τοῦ ὅλος, καὶ ἡ χρῆσις τοῦ πληθ. ἀλλά καὶ τριπλ. «πᾶσα ἀληθείᾳ» ὅλη, δηλ. ἐντελής, σωστή ἀλήθεια, Ἰλ. Ω. 407. Οὐ. Π, 507. «Πᾶσα ὕλη,» Ἡτ. Ἐ. 510. πρβ. Θ. 695. 847. 973. «Πᾶν δείκνυμι ὅλως φῶς. «Ἡ πᾶσα βλάβη,» ὅλη βλάβη, συμφορά, Σοφ. Φιλ. 623. 927. Ἠλ. 301. καί κατά πληθ. «Πᾶσαι πύλαι,» = ὅλαι πύλαι, Ἰλ Β, 803. «Πάντες καὶ πᾶσαι» ὅλοι καὶ ὅλαι. «Τό πᾶν,» ὅλος ὁ κόσμος, ὅλη ἡ κτίσις, universum, καὶ αὐτό τοῦ ἑκείνο, ἀπό τοῦ ὁποίου κρέμανται ὅλα, ἡ καθ' αὐτό, ἡ κυρίως, οὐσιώδης ὑπόθεσις· τά δέ, «εἰς πᾶν κακοῦ» δηλοῖ, εἰς τήν μεγίστην συμφοράν, δυστυχίαν, Ἡρόδ. 7, 118. 1, 118. ὡσαύτως παρά τοῖς Μεταγν. «Ἐς πᾶν κακόν καὶ ἐς πᾶν,» ἴδε Valck. Παραδείγματα δέ παρ' Ὅμ. ἐπί τῆς σημτ. τούς καθείς, καθεμία, καθέν, εὑρήσεις ἐν Ἰλ. Π, 265. Οὐ. Ν, 313. πρβ. Σοφ. Ἠλ. 972. Ἑρμ. Εὐρ. Βακχ. 1127. «Ὅταν εἰς τό πλῆθ. ἀναφέρεται ἀναφορ. ἀντωνυμία, τότε συντάσσει ὁ Ὅμ. τά πλείστα, πάντες, — ὅσοι (οὐχί δέ οἵτινες), ὅπερ ἐν χρήσει συνήθ. καὶ παρά τοῖς Λογογρ. Παρά τοῖς Ἀττ. πολλ. μετά τοῦ ἅρθρου, πλήν μόνον ἐπί τῆς σημτ. ὅλος καὶ κατά πλῆθ. ὡσαύτως. «Πᾶς τις,» «καθείς, κατά πρῶτον παρά Θιόγν. 621. πολλ. παρ' Ἡρόδ. 1, 50. 3, 79. 6, 122. καί ἀλλαχοῦ. Ὅτε τό ἅρθρον διπλασιάζεται, παρέχει εἰς τό ἐπίθετον ἐπίτασιν καὶ ἔμφασιν, π. χ. «τάς νέας τάς πάσας,» ὅλα τά πλοῖα, οὔτε ἑνός ἐξαιρουμένου, Ἡρόδ. 6, 47, 7, 59. 2) τό, πᾶς ἐπιτείνεται καὶ μάλιστα κατά τό πλῆθ. διά προτάξεως πολλῶν ἐπιθέτων, ἔξαιρ. «ἅμα πάντες,» ὅλοι ὁμοῦ, Ἰλ. Ω, 253 Οὐ. Φ, 230. ἀνθ' οὗ παρά τοῖς Λογογρ. εὐχρηστότερον τό «ἅπαντες συνωτέρω δέ τό, ἅμα πάντες· ἀλλά καὶ τό, ἅμα πᾶς, εὑρηται, Schaef. Dion. συνθ. σελ. 124. ὡσαύτως, «πάντες ὁμοῦ,» Ἰλ. Ο, 98. παρά Δογογρ. καί, πάντες ὁμοῦ, Bast. ep. cr. p. 164 καί, μάλα πάντες, Ἰλ. Χ, 115. Οὐ. Ε, 218. Χ, 383. καί ἀλλαχοῦ· τό δέ, «πάντος μᾶλλον,» δηλοῖ, ὑπέρ πάντα, παρέκτος ἀπό ὅλα, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 228. D. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 662. 3) συνέπεται μετά ὑπερθ. ἐπιθετ. «πάντες ἄριστοι,» δηλ. ὅλοι τοιοῦτοι οἱ ὁποῖοι ἀνήκουσιν εἰς τούς ἀρίστους, ἢ καθείς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καλλίστων, Ἰλ. Ι, 3. Οὐ. Δ, 272. καί ἀλλαχοῦ. 4) μετά ἀριθμῶν σημαίνει ἀκρίβειαν καὶ σῶον τινά ἀριθμόν, π. χ. «πέντε πάντες,» ὅλοι σωστοί τόν ἀριθμόν ἕνδεκα, χωρίς νά λείπῃ δηλ. οὔτε ἕνας, οὔχι ὀλιγώτεροι ἀπό ἕνδεκα, Οὐ. Θ, 253. Ω, 60. «δώδεκα πάντες,» Ἀριστοτ. Πολιτ· 15. «Ἑνδεκα πάντ' ἔτεα,» Ἡτ. Θεογν. 803. «Δέκα πάντες,» Ἰλ. Τ, 247. Ω, 232. «Ἑνδεκα π.,» Οὐ. Ξ, 103. «Δώδεκα καὶ ὁμώδεκα π.,» Οὐ. Ι, 204. Μ, 89. Σ, 293. Τ, 574. Υ, 107. Χ, 424. ὡσαύτως, «ὁκκαίδεκα πάντες ἄριστοι,» Οὐ. Π, 251. «Εἴκοσι π.,» Ἰλ. Σ, 373. 470. Οὐ. Ε, 244. Ἡρόδοτ. 1, 50. 163. 214. 1, 81. πρβ. Vers. καί Valck. Ἡρόδ. 4, 88. Ὁ Ὅμ. τάττει τό, πάντες ἀεί κατόπιν τοῦ ἀριθμοῦ· ὁ δέ Ἡρόδ. ἀεί πρό τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρῆται ἐπί ταύτης τῆς σημαντίας μόνον τῷ οὐδετέρῳ· ἐν γένει δέ αὐτη ἡ φράσις ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει μόνον κατά τούς ἀριθμούς ἀπό ἕνδεκα καὶ ἄνω παρά δέ τοῖς μεταγεν. ἡ τάξις ταύτης τῆς λέξεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκρέματο ὅλως ἀπό τό δοκοῦν καὶ τήν θέλησιν τῶν συγγραφέων. β) μετά δέ τοῦ ἅρθρου, π. χ. «τά πάντα δέκα,» σημαίνει, ὅλα ὅλα δέκα, ὅλα συναριθμούμενα δέκα, «τά πάντα μύριοι,» ὅλα ὅλα 10,000, Ἡρόδ. 3, 74. Θουκ. 3, 85. καί τοιουτοτρόπως θέλει ὁ Ἑρμ. Vig. σελ. 727. πρέπουσι παρ' Ἡροδ. 1, 163. ἀλλ' ὁ Schaef. Dion. συνθ. σελ. 335. εἰκότως προτιμηθεῖσ', ὅτι καὶ ἐπί ταύτης τῆς σημαντ. δύναται νά ἀλλείπῃ τό ἄρθρον, τό ὁποῖον ὅμως ὡς ἐπί τό πλεῖστον προκειται· τά δέ ἄλλα κατάβη ἐνταῦθα ὁ Ἀθήν. 6. σελ. 273. B. καί ὅσ εἰς τό, «τρεῖς οἱ πάντες,» ὅλοι ὅλοι τρεῖς· ἀλλ' ἀπαρλλάττως οὕτω λέγει καὶ ὁ Κικέρ. de inv. 1, 9. omnia tria genera Sunt causarum 5) κατά δοτ. πλῆθ. ἄρτ. «πᾶσιν, σημαίνει παρά πᾶσι, δηλ. κατά τήν γνώμην, κρίσιν ὅλων, Ἰλ. Β, 285. Ἑρμ. Σοφ. Ο. R. 1448. Ἑρμ. Ο. T. 40. Τραχ. 338. β) πᾶσι ὡς οὐδέτ. σημαίνει, εἰς ὅλα, εἰς ὅλα τά πράγματα, Ἡρόδοτ. 1, 61. ὡσαύτως καί, ἐπί πᾶσι, Ἡτ. ἐργ. 696, 6) ἰδιαιτέρα χρῆσις τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐδετ. ε) τό, πάντα σημαίνει οὐ μόνον ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλὰ καί, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, διάφορα, "Ομ. ὅστις πολλάκις συναπτει ἐξαιρ. «ἀλδάλα πάντα» ὡσαύτως, «οἰωνοῖσι πᾶσιν», Ἰλ. Δ, 5. ἀντί, παντοδαποῖς, παντοίοις. β) «πάντα γίγεσθαι, γίνομαι ὅλα, ἤγουν λαμβάνω κάθε μορφήν, μεταβάλλομαι εἰς κάθε μορφήν, Ὁδ. Δ, 417. ὅθεν καὶ ὡς τό, παντοίος γίνομαι, λαμβάνω πᾶσ' φόβου καὶ τρόμου κάθε μορφήν, ἀποφασίζομαι εἰς ὅλα, ἀσυμέζω κάθε μέσον, τολμῶ πάντα, Schaef. Μελ. σελ. 98. ὡσαύτως, «εἰ παντὶ εἶναι, εἶμαι εἰς τὸν μεγίστον, ἔγκτον κίνδυνον, καὶ πικρέστερον, «εἰν παντὶ κακῷ εἶναι», καὶ, «εἰς παν ἀφεικεῖσθαι», ἔρχομαι, ἐμβαίνω, χόωμαι εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον, τολμῶ πάντα· τὸ δὲ, «εἰς πᾶν θυμοῦ προαχθῆναι», σημαίνει, καταντῶ εἰς ἄκρον θυμόν. γ) «πάντα εἶναί τινα», ἀντὶ εἶναι τινί τι ὅλα, Ἡρόδ. 7, 156. Herm. Vig. σελ. 727. ὡσαύτως, «Πάντα εἶναι ἐν τινι», αὐτὸς μοί εἶναι ὅλα, δηλ. ἀντὶ ὅλων, ἀξίζει εἰς ἐμὲ πλέον τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 3, 157. 7, 156. «Περὶ παντὸς ποιεῖσθαί τινα», ἢ καὶ, ποιοῦ παντός τιμᾶσθαι», τιμῶ ἢ προτιμῶ τινα, ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα. δ) πάντα ὡς ἐπὶρ. ἀντὶ πάντως, δηλ. διόλου, παντελῶς, τελείως, πολλάκις παρ' Ὅμ. «Παντ' ἐπιστήμην, ὡς μία λέξις, ἐντελης, ὁλόκληρος ἐπιστήμη, γνῶσις, Herm. Soph. Ἀντ. 717. τὸ δὲ, κατὰ πάντα», σημαίνει κατὰ πᾶσαν εὐκαιρίαν, κατὰ πάντα τρόπον, διόλου, Ἡρόδοτ. 1, 122. 5, 97. «Τὰ πολλὰ πάντα», ὡς ἐπιτοπολύ, ὡς ἐπιτοπλείστον, Ἡρόδ. 1, 203. 2. 35. 5, 67. ὡσαύτως, «εἰς πάντα», εἰς ὅλα, διόλου, Valck. Phoen. 632. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 648. «Εἰς τὸ πᾶν», ἐν γένει, διόλου, κατὰ παντα τρόπον Αἰσχ. «εἰς οὐ κεῖται καὶ τὸ πᾶν, ἢ πᾶν (ἄνευ ἄρθρου, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 32.) καὶ, «Τῷ παντὶ», ἁπλῶς, ἐν γένει, καθόλου. ε) «εἰς παντόκας, δ' ὅλου τοῦ χρόνου, πάντοτε, προσυπακ. χρόνου, Σοφ. Αἴ 705. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, πέρα πέρα, διόλου καὶ, καθὼς καὶ τό, εἰς τὸ πᾶν, ἀντὶ τοῦ διόλου, καθόλου, ἐν γένει, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7, 20. Τό, ἐκπαντὸς γράφ. καὶ ὡς μία λέξις, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 4, 57. 7) «Εἰς πᾶσαν, τὸ ὅλον, ταὐτὸν ἐστι τῷ, εἰς πᾶν», Θουκ. «Διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, εἶχεν ὅλους ὅλους διακοσίους στρατιώτας. 8) «Ἡ διὰ πασῶν, προσυπακ. χορδῶν συμφωνία, ἢ καὶ ἁπλῶς, «διαπασῶν», ἡ συμφωνία τῶν ὀκτὼ χορδῶν, ἡ ὀγδόη, παρβ. διαπασῶν. (τὸ α. ἂν καὶ μακρὸν καθ' ὅλα τὰ τρία γένη, ἐν χρήσει ὅμως ὡς βραχὺ κατὰ τὰ σύνθετα, ἁπαγαγεῖν, προπαν, σύμπαν, καὶ καθ' αὐτὸ τό, πᾶν, ὅπερ, κατὰ Reisig. enarr. Soph. O. C. 1632. γράφεται ὀρθότερον τοπᾶν, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 2, 93. ὡς τόπον καὶ κατὰ τὰ σύνθετα τοῦτο ἦν σύνηθες παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει τὸ τὸ α καὶ ὡς μακρόν, Ἀνεκδ. Βεκκερ. 1. σελ. 418, 13. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 254. Meineke Menandr. σελ. 51, Μεταχειρίστηρεν, οὐχὶ δοκιμοὶ στίχοντες ἐχρήσαντο ὡς μπαρῶ τῷ α καὶ ἐν τῷ, πᾶσης καὶ πᾶσιν, ὅπερ τοῦτο τὸ γράφουσι πάσιν, Ἰακ. Α. Π. σελ. 429. 43.)

*Πασάμην (υυ-), Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀορ. ἀ. τοῦ πατέομαι, Ἰλ. καὶ ἀπαρμφ. πασασθαι, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. (υ—)

Πάτεσθαι, ὄρα πατέομαι.

*Πασιγένετης, ου, ὁ, ποιητ. = παντάπασι.

Πασίγνωστος, ὁ, ἡ (γινώσκω). Τοῖς πᾶσι γνωστός, γνωστὸς εἰς ὅλους, σχόλ. Δυσκόρ. 11.

*Πασίδηλος, ὁ, ἡ, = παντελῶς

*Πασιθρύλητος, ὁ, ἡ (θρυλλέω). Παρὰ πᾶσι ὑπολυόμενος, εἰς ὅλους γνωστός, βέλτιον πασιθρυλητός.

Πασιμέλουσα, ἡ (μέλω), ἐν Ὁδ. Μ, 70. καλεῖται ἡ ναῦς Ἀργώ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου, ἡ εἰς ὅλους γνωστὴ διὰ τὸ κλέος Ἀργώ, περὶ τῆς ὁποίας μέλει πᾶσιν (ὅλοι ἐνδιαφέρονται), καθεὶς ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ νὰ διηγῶνται περὶ αὐτῆς· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, πασίγνωστος, περίφημος· ὡς καὶ τό ἐν Ι, 19. «Ὃς πᾶσι ὁδλοῖσι ἀνθρώποισι μέλωμι, ὅστις διὰ τῆς ὀλιότητός του εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους, ὅ ἐστιν, ἐν ἀπιμελείᾳ ἐστί· ὅλους τοὺς μέλει.

*Πασιμέλων, οντος, ὁ, = πασιμέλουσα, Στράβ. 1, σελ. 80. Ἐπειδὴ αὐτὸ γραπτέον ἐστὶ παῦσα ὡς μία λέξις ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐν Ὁδ. Μ, 70. καὶ οὕτως ἔχει καὶ ὁ Εὐσταθίος.

Πᾶσις, ἡ (πάομαι). Κτῆμα, κτῆσις· ὅθεν, ἔμπασις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ἔγκτησις, Ἡσύχ.

Πασιφαής, ὁ, ἡ, = παμφανής. Πᾶσι φέγγων. Παρὰ Μαξίμ. στίχ. 146. ταὐτὸν τῷ, πανσέληνος, ἄλλως καὶ, πλησιφαής, λέγεται.

*Πασιφανής, ὁ, ἡ, = παμφανής. Ὅστις φαίνεται, εἶναι ὁρατὸς εἰς ὅλους, ἢ τὸν ὁποῖον βλέπουσιν ὅλοι (-υυ-)

Πασίφιλος, ίλη, ιλον. Τοῖς πᾶσι φίλος, = πάμφιλος, Ἀθην. σελ. 594.

*Πάσκος, = πηλός, Ἡσυχ.

Πάσμα, τό, ταὐτὸν τῷ, πείσμα, ἀρθρ. 4. Κατσάνι τοῦ σύκου. Ἡσύχ.

Πασπάλη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παιπάλη. Τὸ λεπτότατον ὡς ὁ κονιορτὸς ἄλευρον. τροπ. «Γῆπιον δ' ὀρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην, οὐδὲ βραχύ, ἐλάχιστον, δὲν κοιμᾶται μήτε μισὴν στιγμὴν, δὲν βλέπει μήτε μισῆς στιγμῆς ὕπνον εἰς τὰ ὄμματά του, Ἀριστοφ. Σφ. 91. ὅπου ἐπακολουθεῖ· «Ἦν δ' οὖν κατάμυσον κἂν ἀχνὴν», ὅρα παρ' αὐτῷ μεταφρ. ἡ πασπάλη, ταὐτὸν ἐστι τῷ, ἀχνή.

*Πάσπαλος, = ἐγχρος

Πασπιστικός, Ὁ εἰς τὸ πάσσειν ἐπιτήδειος.

*Πασσαγία, ἀντὶ πανσαγία, ὅπερ ὅρα.

*Πασσαλίζω (πάσσαξ), = πασσαλεύω.

Πασσαλευτός, ἡ, ὁν. Ἐμπηγμένος, καρφωμένος, προτεκολλημένος μετὰ πασσάλου, παλουκωμένος, στερεωμένος, ἐκ τοῦ

Πασσαλεύω (πάσσαλος), καὶ Ἀττ. πασταλεύω. Ἐμπήγω, καρφώνω, προσκολλῶ τι μετὰ καρφίου, ἢ ἐπὶ πασταλου, πάσσαλον βάλλω, παλουκώνω, ἴδε πάσσαλος.

Πασσαλίσκος, τό, καὶ πασταλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πασσάλος, ἐξαιρ. τὸ στυλίδιον, μικρὸν ξύλινον καρφίον, εἰς τὸ ὁποῖον δένεται ἡ χορδὴ μουσικοῦ ὀργάνου.

Πασσαλοκοπία, ἡ (κόπτω). Τὸ κτυπᾶν, ἐμπήγειν πασσάλους, παλούκια, Μαθημ. παλ. σελ. 15. παρὰ τό

Πάσσαλος, ὁ· καὶ Ἀττ. πάσταλος, καὶ πάσσαξ, ακος, ὁ. Ἥλος (καρφίον) ξύλινος, τὸ ὁποῖον ἐμπήγεται ἐν τῷ τοίχῳ, ἐξ οὗ κρεμᾶταί τι, π. χ. φορέματα, ὅπλα, μουσικὰ ὄργανα κ. τ. τ. Ὅμ. «Λίθρειον ἀπὸ πασσάλοιφι, κατεβάζω ἀπὸ τὸ ξύλινον καρφίον, Ἰλ. Ω, 268. οὐ τὸ ἐναντίον, «Ἁρμόσαι ἐκ πασσάλοφι (Ὁδ. Θ, 67.)», κρεμᾶν ἀπὸ τὸ καρφίον· 2) παλούκι ἐν τῇ γῇ διὰ νὰ στερεώσῃ τίς τι, ἢ νὰ φέυγ τοὺς ἵππους, Ἡρόδ. 4, 72. ὅθεν τὸ Λατ. pessulus, paxillus, palus, καὶ τὸ ἐν τῇ σφενδόνῃ, πεσσούλιον, καὶ πάλος καὶ πελούκιον, μαξίλιον, ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον. α) κάθε μικρὸν καὶ παχὺ ξύλον, τὸ ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων διὰ νὰ μὴ φωνάζωσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 222. β) τὸ παλούκι διὰ τὰ κάμνῃ τις τρύπας. γ) = πόσθη, Ἀριστοφ. δ) τμῆμα ξύλου ἐπίμηκες ἀπὸ τινος δένδρου πρὸς φυτείαν ἐπιτήδειον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Πασσαλεύειν ὀφθαλμοὺς πρὸς φυτείαν σκότους», Νικήτ. Χρον. ιζ'. 10. παιδιά τις τῆς φράσεως «Πασσαλεύειν ὀφθαλμούς», ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλειν (ἐξορύσσειν) τὰ ὄμματα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, βάλλω τὸ παλούκιον εἰς τὰ ὄμματά τινος. ε) τὸ σκανδαλίδιον εἰς τὴν ξυλόγατα, Πολυδ. Ι. 156. Ὁ Ἡσύχ. ὄχει. «Πασσαλίζω, πασσαλεύω· καὶ τὸ Λακωνικόν, Πάσσαλερ, σφῆνας ἢ ὕδε καί, πάτταλος. (παρὰ τὸ πήγνυμι, πήξω, παγῆναι, panpo) ὅθεν

*Πασσαλόφι, πασσαλόφιν, Ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ πάσσαλος, Ἰλ. Ω, 264.

Πασσαλόω, ῶ (πάσσαλος). Προμηθεύω μὲ παλούκια, ξύλινα καρφία, καρφώνω. «Ξύλον πεπασσαλωμένον», ξύλον ἐπίμηκες μὲ ξύλινα καρφία, κατὰ τὴν ἄκραν δύο κορυφὰς ἔχον πρὸς τὸ κρεμᾶν ἱμάτια ἐπ' αὐτῷ ἐπιτήδειον, Διχάλιον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν 436.

*Πασσάμενος, πατσάσθαι, Ἐπ. ἀντὶ, πασάμενος, πάσασθαι, μετοχ. καὶ ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ πατέομαι, Ὁδ.

*Πάσσαξ, ακος, ὁ, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ πάσσαλος, Ἀρστφ. Ἀχ. 763.

Πάσσομαι, κατατρώγω, ἴδε πάομαι.

*Πάσσοφος, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πάνσοφος, οὕτω γράφει ὁ Βεκκερος παρὰ Πλατ. Πολιτ. 10, 2. σελ. 598. Δ. καὶ Θεαιτ. σελ. 152. 181. Εὐσυνδ. σελ. 271. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ 353.

Πασσυδεί, πασσυδίῃ, καὶ πασυδίῃ, Ἐπίρρ. ἀντὶ πασυδεί. Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ὅλοι ὁμοῦ, κοινῶς, παστρατιᾷ, παντελῶς, ἐξολήρου, ὁμοθυμαδόν, πανδημεί, παρ' Ὁμήρ. Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 18. Ὁ Ἀπολλων· ἐν τοῖς Ἄργοις χρῆται συχνὰ τῷ, πασσυδίῃ, ἀντὶ τοῦ, ὅμα, καὶ πάντες, ἄνευ τινὸς σημασίας ἐπὶ εὐπνόους.

Πασσυδιάζω, ταὐτὸν τῷ, ἁλιάζω. Συνάγω, Ἐπιγραφ. Καύλου Τόμ. β'. πίναξ 56.

Πασσυρεί, ἐπίρ. (σύρω), παρὰ Πολυδ 9'. 143. ταὐτὸν τῷ, πασσυδεί, ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 515. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ Αἰολικὸν, πασσύριον, ἀντὶ τοῦ, πασσυδίην, τάσσων ὡς Παράδειγμα. «Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἅπαντων γένος». Ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ «Πασσύρους, ἀρδην, πανοικίᾳ, παρὰ τὸ, πᾶν, καὶ σύρεσθαι.

Πάσσω, καὶ Ἀττ. πάττω. Μ, άσω παρακ. πέπασμαι. Πασσίζω, πασπαλίζω, διασκορπίζω τι ἐπάνω τινός, ῥαίνω, ῥαντίζω μετὰ ἀλεύρου, κονιορτοῦ, ἅλατος, κ. τ. τ. ἐπί τε ξηρῶν καὶ ῥευστῶν πραγμάτων. «Φάρμακα πάσσειν», πασπαλίζω· χύνω ἐπὶ πληγῆς ἰατρικά, Ἰλ. Ε, 401. 900. Ο, 394 καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ γενε. ἐν Ἰλ. Ι, 214. «Πάσσε δ' ἅλὸς θείοιο», ἔπασσεν, ἐπασπάλισεν ἅλας· καὶ ἐντεῦθεν πέπαστο, ἐπαπλήρωτο, Ἡσύχ. «Χώματος καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κώμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα», Λόγγ. ποιμ. ἀ. β) τροπικ. ἐμπλέκω, ἐνυφαίνω, ποικίλλω, ἐξαιρτ. ἐπὶ προστερμισμένων ποικιλμάτων, καλλωπισμάτων καὶ περέργων ὑφασμάτων, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Χ, 441. «Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ. ἔπαστεν, ἐπὶ τῶν τεχνικῶς ἐνυφασμένων, ἀγκεντημένων ἀνθέων, ὡς καὶ ἐν Γ, 126. «Πυλάς δ' ἐνέπασπεν ἑλίλουσι», κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ποικίλλειν, ἐμπάσσειν, ἐμπλέκειν ἄνθη ἢ ἑλίλους πολεμικούς, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παρατηρῶν φησι «Ὅθεν καὶ τὰ ποικίλα παρατετυσμένα παστοὶ καλοῦνται, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. παστός, ταὐτὸν ἐστι τῷ, γαμικὸν ποικίλμα. Ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τούτου τὸ «Πάστος, γαμικὸς θάλαμος». (Ἐν Ὁδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. μόνον ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ παρατατ.)

Πάσσων, ονος, ὁ, ἡ· οὐδ. πάσσον, συγκρ. ἀνωμ. τοῦ παχύς, ἀντὶ παχύτερος καὶ παχίων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς καὶ τὸ βόσσων συγκρ. τοῦ βαδύς, καὶ τό, γλύσσων, συγκρ. τοῦ, γλυκύς. Παχύτερος, πλατύτερος, ἐπὶ ἐπαίνου ἑνὸς ἰσχυροτάτου καὶ πλατέος μέσου καὶ ῥάχεως ἑνὸς ἀνδρός, ὅτε καὶ συντεχφέρεται παρ' Ὅμ. »Μακρότερος, ἢ, μείζων καὶ πάσσων«, Ὀδ. Ζ, 230. Θ, 20. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς μορφῆς μιᾶς γυναικός, Ἰλ. Ξ, 195.

*Παστά, τά. Βρῶμα ἐκ τυροῦ ἁνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον· οἱ δὲ καὶ ἔτνος ἁλφίτοις μεμιγμένον, Ἡσύχ. ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὸ ἐξ ἔτους ὁπωρῶν μετὰ μέλιτος ἢ σακχάρεως σκευαζόμενον γλύκισμα, ἢ μελίπηκτον. 2) πάστα, ἡ = πάστη.

Παστάς, άδος, ἡ. Τὸ προδωμάτιον, κτίριόν τι ἔμπροσθεν μεγαλειοτέρου, σκεπασμένον μὲν εἰς τὰ ἄνω, ἀνοικτὸν δὲ κατὰ τὰ πλάγια, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 148. 169. ἀνὰ' οὗ παρ' Ὅμ. αἴθουσα κεῖται· παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον λέγεται, καθὼς τὸ, στοά, παστάς, ἢ πρὸ τοῦ οἴκου στοά, τὸ περίστυλον, τόπος σκεπασμένος ἄνωθεν καὶ μὲ στύλας, ἢ παρὰ Γάλλοις Gallerie· ἐξαιρτ. ἔμπροσθεν ναοῦ, porticus· καὶ τοιαῦται στοαὶ ἦσαν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡρόδ. καὶ πέντε, 2, 169. »Παστὰς λιθίνη, ἠτημένη στύλοισι καὶ τῇ ἄλλῃ σκευῇ«. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. ἡ. 9. »Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπειν ὁ Ἡσύχ. ἔχει παστοί, στοαί. 2) τόπος, σέλα, ἔνθα ἐδείπνουν. Ὁ Ἐτυμολόγ. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. ἀ. 789. προστίθησιν »Εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι«, La chambre à manger, Γαλ. Speisesaal, Γερμ. 3) ταὐτόν τῷ παρ' Ὁμήρῳ, πρόδομος. Atrium, Λατιν. antisale ἢ antichambre, corridor, Γαλ. Vorsaal, Γερμαν. Anticamera, Ἰταλ. 4) ταὐτόν τῷ ὁμηρικῷ, Θάλαμος, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ἐνθα κεῖνται ὁ οἰκοδεσπότης καὶ αἱ οἰκοδέσποιναι Θεόκριτ. κδ'. 46. »Ἀμφιλαφὴς δ' ἅρα παστὰς ἐτεκτήνατο πᾶλαι ὀρυγκῶν· ἔστι δὲ ὁ θάλαμος τῶν νεονύμφων, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται ἔτι συνηθέστερον, παστός, συννυμφεκνόμ. τοῦ, οἶκος. Καὶ ὁ Θεόκριτ. ἐν τῇ 3. καλεῖ τὸν Νυμφῶνα, ἤτοι τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ὅπου δηλαδὴ κεῖνται οἱ νεόνυμφοι, »Νεόγραπτον θάλαμον«, νεωστὶ ἐζωγραφισμένον· ὁ δὲ Λουκιαν. Νεκρ. διάλ. κγ'. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τὸ, παστός. »Οἷον ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ· οὕτω καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 84. »Κροίσεις παστὸς ἔσω θαλάμων πίνατον· καρβάλλ. καὶ τὸ ἐν ἀ. σελ. 37. Μελέαγρ. ῥεῖ. »Αἱ δ' αὗται καὶ φέγγος ἐδαδοῦχον παρὰ παστῷ πεύκαν, ὅπου τό, παστῷ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Νύμφῃ· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. ἀ. 775. »Νηγατέην τε ἔργόμενα, καλύβεσι νύμφαιο, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. »Ταῖς διὰ τῶν ἱμαντίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούμα. 4) παρὰ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Γεωμ. γ'. 21. καλεῖται, παστάς, ἡ τῶν Ῥωμαίων Basilica, ἡ βασιλικὴ οἰκία, ἥτις ἐν Ῥώμῃ ἦν ἐν λαμπρότατοι καὶ δημόσιον μετὰ στοῶν κτίριον. (συνῳδ. παρὰ τὸ πάσσω ἐπὶ τῆς σημασ. ποικίλλω, πρβ. παστός· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τό, πατέομαι, πάσασθαι, τρόπον τινὰ σβλκ. τοῦ δείπνου, ὡς παρ' Ἡσυχ. πᾶσανῖς, σύνδετον ἐκ τοῦ, παρατάς.)

Παττελλη, ἡ. Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐκ τοῦ, πᾶς, καὶ τέλος, ἐν ᾗ τελειοῦται πάντα τὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἐτυμολ. μαγ.

Παστέος, έα, έον (πάσσω). Ὁ πρὸς τὸ πάσσειν, κυπτάζειν ἐπιτήδειος, ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πασσίσῃ τις. 2) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ποικίλῃ τις.

Πάστη, ἡ (πάσσω). Ἕδεσμά τι ἐκ μεμιγμένων καὶ εἰς κομμάτια κεκομμένων φαγητῶν, Πολυδ. ς'. 56. Ἡ συνήθεια λέγει, παστήλη, ἢ· τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα κεκομμένον κρέας, τὸ παρὰ Τούρκ. Κιμᾶ. Κυρίως ἐπιθ. τοῦ παστός.

*Παστόν, τό. Παρδαλόν περδές, τὸν ὁποῖον ἐκρέμων ἔμπροσθεν τοῦ παστοῦ ἢ θαλάμου, ἀμφ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Παστός, ή, όν (πάσσω). Πασσισμένος, πασπαλισμένος, ἐξαιρτ. μετὰ ἅλατος, κ. τ. τ. ὅθεν ἁλατισμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἅπαντα τὰ ἁλίπαστα ἤτοι τὰ ἁλατισμένα, καὶ ταριχευτά, παστά, λέγει, οἷον, ἰχθύας, κρέατα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ἅλατος φυλάττονται καὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ πολύ. 2) ὡς οὐσ. ἐκ τοῦ, πάσσω, τὸ ποικίλλω, καλεῖται· παστόν, τὸ πρὸ τοῦ θαλάμου πεποικιλμένον δωμάτιον, ἀμφ. β) ταὐτόν τῷ, παστάς, ἀριθμ. 4. ὅ ἐστι, θάλαμος τῶν γυναικῶν· κοιτών· καὶ θάλαμος, Νυμφῶν, ὁ νυμφικὸς οἶκος, τὸ δωμάτιον, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ὅπου κοιμῶνται οἱ νεόνυμφοι, καὶ ἡ νυμφικὴ κλίνη αὐτή, Ἀντιπ. Σιδ. 98, 2. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει »Παστός, ἢ ἐκ παραπετασμάτων ποικίλων κατασκευασμένη σκηνή, ἥτις ἐστὶ πεποικιλμένη, (ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ), ὑφ' ἧς ἵσταται ἡ νύμφη ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου. γ) λέγεται καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ναοφύλακος· ὅτε δὲ καὶ μικρός τις ναὸς ἢ παρεκκλήσιον πρόχειρον (κοβαλιστόν), περιέχον τὸ ἅγαλμα Διοῦ τινος ἢ Θεᾶς· ἢ καμάρα τις βαθυλωτὴ εἰς τὸν τοῖχον, Niche, ἢ οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἵσταται τὸ ἄγαλμα Διοῦ τινος, Προσκυνητάριον. 4) ἐν τοῖς παλαιοῖς Μαθημαστ. σελ. 89. »Μιχθείσα τρίτῳ μέρει παστοῦ, προχὴν ἰσχυρὰν παρέχεται, ὅπου αἱ Ἐκδόσεις, Σπαστοῦ, καὶ τὸ ἐν Βερολίνῳ Χειρόγρ. »Πασστροφήνη, ἡμαρτημένως ἔχουσι· κεῖται οὐσιαστ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, πάχος, ἄλειμμα, λίπος, καὶ κυριολεκτικῶς, τὸ χειρότερο λίπος (σλανίνα, lardi) τό, παρὰ Γερμαν. Speck, καὶ Γάλ. Lard, λεγόμενον. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὸ Λατιν. Lardus, προέκυψεν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, Λαρινόν, διότι ὁ Ἡσυχ. ἔχει, λαρόν, ἡδύ· καὶ, λαρινόν, εὐτραφές, οἷον ἐστὶ τὸ χοιρεῖον λίπος) καὶ, Λαρινοί, βόες εὐτραφεῖς· καὶ λαρινύεσθαι, σιτεῖσθαι· ἐκ τοῦ, πάω, πάομαι, πάσασθαι, πέπασται, παστός· ἀμοῖ δοκεῖ ἔτι ὅτι καὶ τό, πάσσω, ἔχει ἀναφορὰν τινα ἐνταῦθα.

Παστοφορεῖον, καὶ παστοφόριον, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ παστοφόρου φερόμενον, βασταζόμενον. 2) = παστός, σημασ. γ. τὸ φέρον τὸν παστόν, ἢ δὲ σεύτο οἰκίσκος τις, καβάτσιον, ἢ ναὸς μικρός (προσκυνητάριον), περιέχον τὸ ἄγαλμα Διοῦ τινος.

Παστοφόρος, ὁ, ἡ (παστός, φέρω). Φέρων τὴν εἰκόνα Διοῦ εἴς τι παρεκκλήσιον· ἐξαιρτ. εἶδος ἱερέων, οἵτινες ἐν τινι παστῷ (ναῷ ἢ οἰκίσκῳ) ἔφερον τὸ ἄγαλμα Διοῦ τινος, Διόδωρ. Σικ. ἀ. 20. Ῥλημ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 2. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης.

*Πάσχα, τό, σέλ. Τὸ πάσχα, ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα, ἐκ τοῦ Ἑβρ. πάσαχ = διάβη. ὅθεν

*Πασχάζω, άσω. Ἑορτάζω τὸ πάσχα.

*Πασχάλιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸ πάσχα.

Πασχητεσμός, ὁ. Ὄρεξις καὶ ἕλξις, ὁρμὴ φυσικὴ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν· ἀσέλγεια· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ ἀρτενοκοιτία, ἐπὶ ἀρρένων, οἵτινες ὀρέγονται τοῦ ὑπ' ἄλλων εἰς τὸ ἑαυτῶν σῶμα ἀσελγοῦς συνουσιασμοῦ, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Πασχητιάω, ῶ (πάσχω, μέλ. πεπονθήσω). Ὀρεξιν, ἐπιθυμίαν, κλίσιν ἢ γαργαλισμὸν εἰς σαρκικὴν συνουσίαν ἔχω, πάσχειν θέλω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ ἀρρένων, οἵτινες ἀσελγῶς θέλουσι νὰ ἐνεργῶσι ὑπ' ἄλλων ἢ μυσαρᾷ μίξις εἰς τὸ ἑαυτῶν σῶμα· ἴδε καὶ Βαινέω. »Πασχητιῶντα βρώματαν, φαγητά, τὰ ὁποῖα διεγείρουσι τὴν ὁρμὴν τῶν γεννητικῶν μορίων, Meineke Μένανδρ. σελ. 161.

Πάσχω, Μ. πείσομαι (ὡς ὁ μέσ. μέλλ. τοῦ πείθω), Ἀόρ. ἔπαθον, Παρακ. πέποιθα, οἱ ὁποῖοι χρόνοι ἄλλοι εὑρηνται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. Σπανιώτεροι ἕτεροι τύποι εἰσί, τὸ β'. προσ. πληθ. παρακ. πέποσθε ἀντὶ πεποίθατε, Ὅμ. τὸ θηλ. τοῦ μετοχ. παρακ. πεπαθυῖα, Ὀδ. Ρ, 555. ὁ μέλλ. πήσω, παρ' Ἡρόδ. 9, 37. πήσομαι, ὁ ἀόρ. ἔπησα, Αἰσχ. καὶ ὁ παρακ. πέπηθα. — Σημαίνει κυρίως, παθαίνω, δοκιμάζω, ὑποφέρω ἐνεργειάν τινα ἀπ' ἄλλου, εἴτε ἀρεστήν μοι εἴτε μή, αἰσθάνομαι διαθέσεί τινα, διατίθεμαι ἀπ' ἄλλου, ἄρα παύτῳ ἐν γένει τὸ ἐναντίον τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, οὗ πρόκειται καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ ἐν Ὀδ. Θ, 490. ἀντιτάσσονται ἀλλήλοις τό, ἔρξαι καὶ παθεῖν· ὅθεν, πάσχω, ἀντὶ τοῦ, συμβαίνει μοι, συναντᾷ μοι, ἅπαντά μοι, ἐπιπίπτει μοι, περιπίπτω, ἐξαιρτ. 1) παθαίνω, ὑποφέρω, δοκιμάζω κακόν ἢ ἀγαθόν τι· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὐχρηστος ἁπλῶς καὶ δίχα τινὸς ἄλλης προσθήκης, ἐξαιρτ. »Πολλὰ παθεῖν«, ἤγουν, πολλὰ κακὰ παθεῖν· ἀσυνήθ. ἐν Ἰλ. Χ, 220. »Εἶκεν μάλα πολλὰ πάθοισα, καὶ ἂν τύχοι νὰ πάθῃ κατὰ ταύτην τὴν εὐκαιρίαν πολλ. θηλ. καὶ ἂν τύχοι νὰ τῇ ἔλθει αὐτὸ πρὸς ἄκραν λύπην του. »Ἐγὼ παθοῦσα, ἔμαθον ἀπὸ παθήματα, ἤτοι ἀπὸ ἀναγκαίαν πεῖραν, Ἡσ. Ε. 220. παρὰ δὲ Ὅμ. οὐχὶ σπανίως συνημμένου, καλῶ συνώνυμου, καὶ μετὰ τοῦ, μογεῖν. β) ἡ αὐτὴ σημασ. ἐπειρατεῖ κατὰ τὴν Ὁμηρικ. φράσιν, παθεῖν τι, ἐξαιρ. »Μήτι πάθῃς ἢ παθῃσι, μήπως συμβῇ σοι ἢ αὐτῷ κἀμὲν κακόν, κάμμία δυστυχία. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ἐν τῷ, »Εἴτε πάθοιμι, ἤ, ἢν τι πάθω«, συνῳδ. εὐφημισμός, ἤγουν, ἂν τύχοι νὰ μοὶ συμβῇ τι (ἀνθρώπινον), θηλ. ἴσως τύχοι ν' ἀποθάνω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1105. κατὰ πρῶτον παρὰ Καλλιν. Ἀλ. 17. καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 102. γ) ἡ ἐρώτησις, »τί πάθω; ἢ, τί πείσομαι; θηλ. πάντοτε τὸν ἔσχατον βαθμὸν ἀνάγκης ἢ ἀμηχανίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησεν ἐξ αἰτίας ἐπιβλαβοῦσης ἐσωτερικῆς δυνάμεως, εἰς τρόπον ὥστε εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ὄλως ἐξηρτημένην, μὴ ἐλευθέραν καὶ πάσχουσαν, ὅθεν ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ. τί θὰ μοὶ συμβῇ; τί θὰ γένῃ μετ' ἐμέ; τίδὲ γένῃ τὸ χάλιμα; ὅπου ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐρωτήσει ἐνυπάρχει καὶ ἔγκειται ἤδη ἡ προσδοκία τοῦ χειρίστου, Ἰλ. Λ, 404. Πρβλ. 4, 118. Valck. Φοιν. 602. καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐνυπαρχούσης ἀμηχανίας ἠρωτευόν τινες καὶ διὰ τοῦ, τί νὰ πάθω; τί ν' ἀρχίσω; καὶ ἐκ τούτου συνήγαγον καὶ ἐσυμπέρανον, ὅτι τὸ πάσχειν ἦν ἐν χρήσει καὶ αὐτὸ τοῦ, πράττειν καὶ ἔρδειν· ἐμοὶ ἀμφιβάλλουσι κατὰ πολλά, διότι ἡ κυρία σημασία τοῦ πάσχειν μένει ἀμετάβλητος, ἐκλαμβανομένη μόνον ἐπὶ καταστάσεως, ἡ ὁποία ὑπόκειται ὑπὸ τύχην τινὰ ἢ δύναμιν αἰωτέραν· οἱ δὲ ἀ. Ἰλ. Ψ, 98. λέγει, »Πείσεται, ὡς σὺ κελεύεις«, τὰς ὁποίας ἐρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ, ποιήσω, πράξω, καθὼς σὺ προστάζεις, δέν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τελείως, ἀλλ' εἰς τό, ποιῶ, ἤγουν, θέλω ὑπακούσει καθὼς σὺ κελεύεις, προστάζεις. δ) ὡσαύτως ἐνυπάρχει ἐν τῇ ἐξαιρ. παρ' Ἀττ. εὐχρήστῳ ἐρωτήσει, τί παθών; πάντοτε, δίχ' ἄλλης τινὸς ἤδη προσθήκης, ἡ ἔννοια κακοῦ τινος καὶ ἐπιζημίου, ὡς π. χ. καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 313. »Τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; τί κακὸν ἐπάθομεν, συνέβη ἡμῖν, ὥστε λησμονοῦμεν τὴν εὐκαιρίαν μας; καὶ ἐν Ὀδ. Ω, 106. »Τί παθόν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τες γεῖται ἑαυτοῖς; τί συντυχὸν σᾶς ἐσυνέβη καὶ εἰσήλθετε εἰς τὸν ᾅδην; »Τί ἔν τις πάσοιμι; τί νά κάμῃ τις; π. χ.« τί ἂν οὖν τις πάσοι πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειθήνει δυναμένους; τί νά κάμῃ τις μὲ ἀνθρώπους, οἵτινες μήτε ἀπὸ λόγια μήτε ἀπὸ ἔργα πέρνουν. »Τί πάσχεις, ἤ, τί χρῆμα πάσχεις; (Ἀριστοφ.)« ὅηλ. εἰς τινα κατάστασιν εἶναι αἱ ὑποθέσεις σου, τὰ πράγματά σου; Τὸ δέ, »τί παθών, συνήθ. μέν ἐρωτηματοῦσιν, ὡς τὸ συγγενές, τί μαθών, ἁπλῶς διὰ τοῦ, διατί, τίνος ἕνεκα, καὶ τοιοῦτο ἄγεται μὲν ἐνταῦθα ἡ ἐρώτησις διά αἴτιόν τι, ὅμως αὕτη ἡ ἐρώτησις εἶναι διαφορετική κατ' ἑκάστην τούτων τῶν δύο μετοχῶν, διότι τὸ μέν, τί μαθών, σημαίνει διαστροφήν τινα καὶ ἀτοπίαν τινὸς πράξεως, προερχομένην ἐκ τούτου, ὅτι δέν ἐγνώρισέ τις καλῶς τὸ πρᾶγμα, ἆρα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ κοινῶς, ποῖος διάβουλος σ' ἐφώτισε, σοὶ τὸ ἐβαλεν εἰς τὸν νοῦν σου, ποῖος σὲ ἐδίδαξε, σ' ἔμαθε, τὸ δέ, »τί παθών«, σημαίνει πρᾶξιν τινα διαστραμμένην, προερχομένην ἤτοι ἀπὸ συμβεβηκός τι δεινόν, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω δεῖται Ὀμηρ. παραδείγματι, ἢ ἀπό ἐμπαθῆ τινα διάθεσιν, ἡ ὁποία δέν ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν πράττοντα νὰ πράξῃ ἐλευθέρως καὶ μὲ φρόνησιν, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ συνήθης χρῆσις παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡρ. μανθάνω, 5. καὶ Wolf Δημ. Λεπτ. σελ. 348. κτ. ἆρα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, τί σοὶ συνέβη, τί σὲ παρεκίνησε, τί ἔπαθες καὶ, πῶς παρεκινήθης, κ. τ. τ. ὅπου προϋποτίθεται ὁ παραλογισμὸς πράττων ὡς πάντοτε κρεμάμενος ἀπὸ ἐξωτερικήν τινα δύναμιν καὶ ἀπομένος εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει παθητικῇ καὶ ἡσυχάζων. — Τὰ δὲ ἄλλα, ἡ χρῆσις τοῦ πάσχειν, ἁπλῶς καὶ εἰχ' ἄλλης τινὸς προσθήκης, ἀντὶ τοῦ, κακῶς πάσχειν, δέν εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. τοσοῦτον συχνή. 2) τὸ πάσχειν προσλαμβάνει πολλὰ διαφόρους λέξεις, ἐπιρρήματα ἢ ἐπίθετα, καὶ τότε προσδιορίζεται εἰδικώτερον· καὶ α) »Κακῶς πάσχειν«, εὑρίσκομαι κακῶς εἴς τι, εἰς ἀσχήν θέσιν, ἢ ἀβλάβ, ἀλυφερὰν κατάστασιν εὑρίσκομαι, εἶμαι δυστυχής, Ὀδ. Π, 275. Ἡρδτ. 3, 146. συνεχέστερον παρὰ τοῖς Ἀττ. λέγεται δὲ καὶ »Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος«, δοκιμάζω, ὑποφέρω παρά τινος κακόν, ἀδικίαν, ἀτιμίαν· τοιοῦτον δέ ὁ Ὅμηρος, ὅτε θέλει νὰ σημάνῃ τοιαύτας ἰδέας, συντάσσει πολλὰ μετὰ οὐσιαστικῶν, π. χ. πάσχειν ἄλγεα, κηδέα, πήματα, πένθεα, ἀεικέλια ἔργα. β) »Εὖ πάσχειν«, εὑρίσκομαι εἴς τι καλῶς, ἢ εἰς καλὴν θέσιν ἢ εἰς καλὰς περιστάσεις, εἶμαι εὐτυχὴς· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ. μετὰ γεν. »Τῶν ἑαυτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεναι, ἀπολαύειν, ἀπολαμβάνειν τῆς περιουσίας του, τῶν κτημάτων του, ὡς τὸ ἀπολαύω γεύομαι κ. τ. τ. παρὰ Θεόγν. 1009., ὅστις λέγει καί, »Ἡδὺ δὲ καὶ πεῖσμα, θέλει εὑρεθῇ καλῶς ἐν τῷ καρδίᾳ μου, 977. ἔνθα τινὲς γράφουσι, κραδίῃ· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. πρᾶγμ. »Εὖ πάσχειν τινα, Wolf Δημ. Λεπτ. σελ. 271. »Εὖ πάσχειν ὑπό τινος, δοκιμάζω παρά τινος καλὰ, καλοσύνην βλέπειν, ἀπολαμβάνειν ἀπό τινος, εὐεργετεῖσθαι· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπίθ. »Κακὰ, εἶδα, λυγρὰ πάσχειν«, Ὅμ. »Ἄγαθὰ πάσχειν«, ἀπολαμβάνω καλὰ, ἀναπαύσεις, Ἡρόδ. 2, 37. »Εὖδαίμονα πάσχειν«, Εὐρ. Ἄλκ. 657. »Φαῦλα πάσχειν κ. τ. τ. Ἐναντία συμβαίνουσι, ὅτι τὸ, πάσχει, ὅτε ἐκλαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, προσλαμβάνει πάντοτε λέξιν τινά, δηλωτικὴν ταύτης τῆς ἐννοίας, οὐδέποτε δὲ κεῖται ἁπλοῦτως ἄνευ τοιαύτης προσθήκης, ὅτε δὲ ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, τοσοῦτο πολλαχ. ἁπλοῦται, ἄνευ προσθήκης, καὶ τοιοῦτοι ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται ἀεὶ ταύτῃ τῇ λέξει, ἄνευ προσθήκης, μόνον ἐπὶ κακοῦ. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐξαιρ. πολλαχ. μεταφορ. ἐν χρήσει ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς καὶ διαθέσεως, ἀντὶ τοῦ, εὑρίσκεσθαι εἰς διάθεσίν τινα ὁποιανδήποτε, προερχομένην οὐχὶ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ ἐξωτερικὰς αἰτίας, ἆρα εὑρίσκομαι εἰς κίνημά τι ψυχῆς ἢ πάθος, ὅθεν »Ὁ πάσχων«, ὅστις εὑρίσκεται ἢ εἶναι κυριευμένος ἀπὸ σφοδρόν, ὁρμητικόν τι πάθος, ἢ ἐπιθετικὸς, ἄξιος τοιούτου πάθους, καὶ ὁ ἀρρώστος, ἐπὶ δὲ αἰσχρᾶς ἐννοίας, καὶ ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς πάντα. »Ὁ μὴ πάσχων«, ὅστις δὲν ἔχει ὁρμητικόν τι καὶ σφοδρὸν πάθος, ὅστις ἐν γένει δὲν εἶναι ἄξιος, ἱκανὸς τοιούτου πάθους, ὡς παρ' Ἀριστ. μεγ. ἠθ. 2, 6. »Σώφρων ὁ μὴ πάσχων«, β) »Πάσχειν τι πρός τινα ἢ ἐπί τινα«, ἔχω πρός τινα ταύτην ἢ ταύτην τὴν διάθεσιν, τοῦτο ἢ τοῦτο τὸ αἴσθημα, πάθος, ἔρωτ. ἐν χρήσει ἐπὶ ἔρωτος καὶ συμπαθείας, Ἰαν. Ἀχ. Ταρ. σελ. 865. γ) »Πάσχειν τὰ τινος«, αἰσθάνομαι τὸ ἴδιον, ὅπερ αἰσθάνεται ἄλλος, ἐν γένει, εὑρίσκομαι ἐν τῇ διαθέσει, ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἢ ἐξωτερικῇ κατασκέσει ἄλλου τινός· π. χ. »Πάσχομεν τὰ τοῦ Τηλεμάχου«, συμβαίνει, γίνεται μὲ ἡμᾶς τὸ ἴδιον, ὅτι ἔγινε μὲ τὸν Τηλέμαχον· καὶ αὐτὴ ἡ σημασ. τῆς παραβολῆς γίνεται πλέον ἐναργεστέρα διὰ τῆς ἀκολούθου, ὀλίγον τι παρηλλαγμένης φράσεως »Τὰ αὐτὰ τινι πάσχειν, πάσχω, αἰσθάνομαι τὸ ἴδιον, ὅ τι αἰσθάνεται καὶ ἄλλος, ἢ δοκιμάζω, παθαίνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι πάσχει, ἔπαθεν ἄλλος, π. χ. »Ἵνα μὴ ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ«, διά να μὴ σᾶς συμβῇ ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν ἵππον (ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Στησιχόρου)· ἐνίοτε δὲ κεῖται ἀντὶ τῆς δοτ. καὶ ἐπίθ. π. χ. »Τίκτειν πάσχειν«, συμβαίνει αὐτῷ χοιρίδες, καθώς εἰς τοὺς χοίρους, ὅηλ. προσανησασαι, νὰ τρίψῃ τὴν ῥάχιν τον εἰς τι, Ξεν. Ἀπαν. 1, 2, 30. δ) ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος σημαίνει παρὰ τοῖς Στοϊκοὺς τὸ, πάσχειν, τὴν ἀπάρτησιν ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, τὰς ἐνεργείας καὶ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας αὐτὰ προξενοῦσι, καὶ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν τις συλλαμβάνει ἐπομένως περὶ αὐτῶν, συνήθ. μετὰ τοῦ ὅτι· ἐπιφερομένου, ἀντὶ τοῦ, δοξάζειν, στοχάζεσθαι, φαντάζεσθαι, ἰδεάζεσθαι, ὅτι εἶναί τι, ὡς παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 28, 3, 13. ἐντίθ. τῷ, ἀποπάσχειν π. χ. »Πάθε, ὅτι νὺξ ἐστιν«, φαντάσθητι, ἰδεάσθητι, ὅτι εἶναι ἡμέρα. »Ἀπόπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστιν«, φαντάσθητι, ὅτι δέν εἶναι ἡμέρα. »Ὅταν τις πάθῃ, ὅτι ἐλλογεῖται«, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 1, 2. »Εἰ ἐφάνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν, ὅτε κόρδαξ ἐστιν, οὕτω ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ φαντασθῇ, ὅτι εἶναι κόρδαξ, 1, 28, 13. »Εἰ πέπονθα, ὅτι ταῦτα οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμέ, ἃ ἐγὼ ἐτυλλογίσθην, ἐστοχάσθην, κατέπεσα ἐμαυτὸν ἢ πεπεισμένος εἰμί. (Ἐκ τοῦ πάσχω, παθεῖν, πέπονθα, προκύπτει τὸ οὐσιαστ. πάθος, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ πένθος μετὰ τῶν πολυπλήθων παραγώγων του ὑπάρχει μόνον ἕτερος τύπος, ὡς τὸ βένθος ἐκ τοῦ βαθύς· οὗ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ, πόθος ἐνταῦθα, καλῶς φαίνεται, εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον).

* Πατά, Σκεθικὴ λέξις ἀντὶ, πτεῖνε παρ' Ἡρδτ. ἡ, 110.

Πατᾰγεῖον, τό. Καρυδί, τὸ ὁποῖον ἐμπήγει τις που, ὅθεν κομβίον ἐπί τι φόρεμα, ἢ χρυσῆ, πλατεῖα παρυφὴ (bordure) τῶν φορεμάτων τῶν ἀρχοντισσῶν τῶν Ῥωμαίων, ἡ ὁποία εἰς τὸ φόρεμα (tunica) τῶν ἀνδρῶν clausus ἐλέγετο· παρὰ τὸ

Πατᾰγέω, ὦ. Μ. ἤσω (πάταγος). Ψόφον, κτύπον, κρότον, ῥόμβυθον ποιῶ, π. χ. μὲ τὰς χεῖρας, ἢ κτλ. π. χ. ὅταν συγκτυπῶνται δύο τινὰ σκληρὰ σώματα· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ συγκτυπωμένων κυμάτων καὶ ἄλλων, ἆρα ἐν γένει, ψοφῶ, κτυπῶ, ἠχῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. »Ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσινα· ἔτι δὲ, ἐπὶ λιγυρῶν, ἀνόστων φωνῶν, κλαγγῆς, πτηνῶν, καὶ ἐπὶ ἤχου, κλαγγῆς τῆς σάλπιγγος. Παροιμ. »Καλὸν δὴ παταγεῖν, καλά, αὐγὲ τὸ ἐπέτυχες!« παίζωνδς ἐκ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον περιγράφεται κατωτέρω εἰς τὴν λέξιν πλαταγών· ὅθεν

Πατᾰγή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πάταγος, ὅθεν »Παταγὴ χειρῶν,« Λόγγ. ποιμ. ὁ. τὸ κτύπημα τῶν χειρῶν, ἤτοι ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν ἦχος.

Πατᾰγημα, τό = πάταγος. Ὁ ἐξερχόμενος ἢ ὁ γινόμενος ἦχος, κτύπος, ψόφος, ἔμβας ἐκ τῶν συγκρουομένων σωμάτων ἢ ὀργάνων. 2) Καὶ σῶμά τι ἢ ὄργανον, ὃ οὗ προξενεῖται πάταγος· μεταφ. φλυάρημα, ξεκώφωμα μὲ τὰ πολλὰ λόγια.

Πατᾰγητικός, ἡ, ὁ. Ὁ πάταγον προξενῶν.

Πατᾰγοδρόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ ἐν τῷ τρέχειν πάταγον ποιῶν, Ὅρῳ.

Πάταγος, ὁ. Ἦχος, κτύπος, ῥόμβος, ψόφος, τὸν ὁποῖον προξενοῦσι δύο πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα ἢ θραυόμενα ἀντίτυπα σώματα· ἀρχ »Πάταγος ὀδόντων«, Ἰλ. Ν, 283, ὁ κτύπος, ὁ βρυγμός, τοῦ τρίζειμον τῶν ὀδόντων· λέγεται καὶ ὁ ἦχος τῶν κυμάτων ἢ πιπτομένου εἰς τὸ νερὸν βαρέος σώματος (πλάτ), Ἰλ. Φ, 9. ἔτι δὲ ὁ κρότος τῆς φορτούνας, Schaef. Μελ. σλ. 160. ἐν γένει, κρότος, ἀλαλαγμός· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς τῶν ζώων καὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ φωνῆς ἀνθρωπίνης· ὅθεν, »Βοὴ καὶ πατάγῳ χρεώμενοι (Ἡρδτ. 3, 79.)ῳ, μὲ φωνὰς καὶ κρότους, ἤγουν ἐξ ὁπλων, βημάτων ποδῶν κ. τ. τ. (ὅθεν, παταγέω, συγγεν. τῷ, πατάσσω, καὶ πλαταγών, πλαταγέω)· παρὰ Θεοφράστ. »Πάταγον εὐλαβούμενον«, φαίνεται ὅτι εἶναι νόσος τις ἢ πληγὴ τῶν κλιμάτων· ὡς καὶ τὸ παρὰ Φέστῳ ῥatagus, morbi genus.«

Πατᾰικλῶν, ὁ. Ὄνομα περιφήμου τινὸς τρώκτου πανούργου (μαριόλου) ἢ τοιχωρύχου καὶ κλέπτου καὶ ἐνταῦθεν, πᾶς ὁ ἐπὶ συγκοφαντίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ τοιχωρυχίᾳ τὸν βίον ποιούμενος· ἐκ τοῦ

Πᾰταικοί, οἱ· καὶ, παταικοί. Δίδυμα ἀγάλματά τινα, τὰ ὁποῖα οἱ Φοίνικες ἔβαλον ἐπὶ τὰς πρῴρας τῶν πλοίων αὐτῶν, νανναῖδες καὶ γελοιῶδες σχῆμα ἔχοντα, Ἡρόδοτ. 3, 37. »Ἔστι γὰρ τοῦ Ἡφαίστου, τῶγαλμα τοῖσι Φοινικηΐοισι Πυταικοῖσι ἐμφερέστατον τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριήρεων περιάγουσι· ὃς δὲ τούτους μὴ ὁπώπεε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω· πυγμαῖου ἀνδρὸς μίμησίς ἐστιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Παταικοὶ θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρῴρας τῶν νεῶν.«

* Πατάνειον, τό, ὑποκορ. τοῦ πατάνη (α).

Παταναίψης, ὁ, ἡ »Παταναίψῃς ἄγχελυς« ὡς ἀναφέρει ὁ Πολυδ. ἐν ε'. 90. ἐξ Ἐπιχάρμου· ἐμβὸς, ἢ ἐψημένος, μαγειρευμένος ἐν τῇ πατάνῃ· ἐκ τοῦ

Πατάνη, ἡ· καὶ, πάτανον, τό· καὶ Ὑποκορ. πατάνιον, τό· ἡ πατάνειον· Τρυβλίον, πιατέκιον, πιάτον, ἁπλάδιν, ἐπίπεδον ἀγγεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Πατάνια, τὰ ἐκπέταλα λοπάδια«, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ταλέρια, καὶ, πιάτα, λεγόμενα· ἴδε καὶ, πατέλλα, πάταγον· (Ἡ πατάνη λέγεται Σικελ. βατάνη, καὶ τὸ, πατάνιον, βατάνιον) ὅθεν τὸ λατ. patina, patona, patella, ὡς τὸ trutina, ἐκ τοῦ πρυτάνη.

* Πατάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πατάνη.

* Πατάνιοι, τό, ὄρ. πατάνη.

* Πατάξ, ὄρ. εὐράξ.

Πατάσσω, Μ. ξω. Ἐνεργ. Τύπτω, κτυπῶ, κρούω, πλήσσω, ὠθῶ. Πλούταρχ. Θεμιστ. ιό.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἐπαραμένου δὲ (τοῦ Κύριάδου) τὴν βαιτηρίαν ὡς παταξαντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη· πάταξον μέν, ἄκουσον δέ. Ξενοφ. Ἑλλην. ζ. κ. 10. »Τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ στύραξι ἐπάταξεν.« Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ οὐδ. ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, ἀντὶ τοῦ, πάλλεται, κτυπᾷ, τρέμει, λαχταρίζει ἄλλεται, Ἰλ. Η, 216. »Ἕκτορι τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν· οὕτω κα' ἐν Ν, 283. »Ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ μεγάλα στέρνοισι πατάσσειν· καὶ ἐν Ψ, 370. »– πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου, νίκης ἱεμένων, ἐκτυποῦσε τοῦ καθ' ἑνὸς ἡ καρδία.) Λέγεται οὐδετ. καὶ ἀντὶ τοῦ, χειροκροτῶ, κτυπῶ εἰς τὰς παλάμας· ἔτι δὲ ἐνεργ. καὶ ἐπὶ δήξεως (ἐκκρίματος) τῶν ὀφιων, καὶ ἐπὶ κεντρώματος, κεντήματος τῶν ἐντόμων, ἢ ἀγκαθίων, ὡς καὶ τὸ, πλήσσω. »Λογισμὸν εἰς μέσον πατξάτω τις,« ἀε φέρῃ, Ἀδήν. σελ. 446. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λίθοις βάλλω, ῥίπτω πέτρας, κτυπῶ τινα μὲ τὰς πέτρας, Πλουταρχ. Διατρυπῶ, σουβλίζω, διὰ ἐρῶ τινα μὲ τὴν μάχαιραν, πέρα πέρα, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ἡ. 8. »Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσῳ διαμπερές τὸν μηρόν,« καὶ Πολύβ. ἡ. 31. ἄρα ἐν γένει καὶ ὡς τὸ, πλήσσω, πληγόω. Οἱ Ἀττ. ἔχρωντο ἀντὶ τοῦ παθ. ἀόρ. τούτου τοῦ ῥήματος τῷ, πλήττομαι Valck. Ἡρότ. 5, 120. (συγγεν. τῷ, πάταγος, παταγέω, οὐδαμῶς δὲ τῷ, πάτος, πατέω).

Πάταγον, τό. Ἐπίπεδον, πλατύ ποτήριον, ἢ σκεῦός τι τοιοῦτον, λεκάνη, ἢ φιάλη ἐμφερὲς, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. (συγγεν. τῷ, πατάνη καὶ πατέλλα).

Πατέλλα, ἡ· καὶ ὑποκορ. πατέλλιον, τό, = πατάνη, τό λατ. patella. Τρυβλίον, πινάκιον, σκουτέλλιον· ἴδε καὶ, πατανη. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Πατάνια, τὰ ἐπιπέδα καὶ τὰ ἀνεπαρμένα λοπάδια, οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα.«

Πατελλοχάρων, οντος, ὁ (πατέλλα, χαίρω). Ὁ φιλὸς τῶν πατελλῶν, κωμ. ὀνομασία παραδίτου, Ἀλκίφρ.

Πατέομαι, ἀόρ. ἐπασάμην, παρακ. πέπασμαι. Γεύομαι, τρώγω, τρέφομαι ἀπὸ Ὁμ., παρ' ὡ ὅτε μὲν μετὰ γεν. ησίτου, εἴνου, λωτοῦ, ἀσητύος, πετῆτος, δείπνου, ἀμβροσίης, νέκταρος, ὅτε δὲ μετὰ αἰτιατ. φυτλάσσω, Δημήτερος ἀστῆνας ἐνίοτε δὲ καὶ δίχα πτωτικοῦ· παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἄπαξ καὶ μετὰ αἰτ., Θεογ. 642. παρὰ δὲ Ἡσιόδ. ἀεὶ μετὰ γεν. 1, 75. 2, 37. 47. 4, 186. Ὁ Ὅμηρος χρῆται συνήθ. τῷ ἀόρ, ἐξ δὲ τῆς μετοχῆς διὰ τὸ μέτρον μετὰ διτοῦ σ, τῷ, πασσάμενος κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὁριστικ., ἀεὶ μέντοι δίχ' εὐφήσεως· τὸν δὲ παρακ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 642. Ὁ ἐναντίως εἴρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 2, 47. 66. 4, 186. Ἡ λέξις ἔστι μόνον Ἰων. καὶ ποιητ. (τὸ Ἄλφα, ἢ πρωτότοπος συλλαβή, ἔστιν ἀεὶ βραχύ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀρκετὰ διακρίνεται ὁ ἀόρ. ἐπασάμην, ἢ μετοχ. πασάμενος, ποιητ. δὲ καὶ, πατασάμενος ἐν τοῦ πατέομαι, ἀπὸ τοῦ ἀόρ. ἐπασάμην, τῆς μετοχ. πεπασάμενος τοῦ πρωτοτύπου πάομαι. Οἱ παρακείμ. πέπασμαι τοῦ πατέομαι, καὶ, πέπαμαι τοῦ πάομαι εἶναι πάντῃ διαφορετικῶς ἐσχηματισμένοι, καὶ ὅμως δίλοτε συγχέονται παρὰ τῶν Ἑκλοτῶν, Βεκκερ, Θεογν. 633. τουναντίον ὁ παρακείμενος τοῦ πάσσω ποιεῖ καὶ, πέπασμαι).

Πατερίζω, Μ. ίσω (πατήρ). Πατέρα καλῶ, ἢ λέγω. παπίζω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 653. ὡς καὶ τὸ, ἀδελφίζω.

Πατέριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Πατήρ. Πατράκι.

Πατέω, ήσω (πάτος). Μὲ τοὺς πόδας πατῶ, καταπατῶ· χαλαπατῶ· β) τροπικ. διὰ καταφρόνησιν ἢ ἐλαγοριάν καταπατῶ, παραβαίνω, »ὅρκια«, τοὺς ὅρκους, Ἰλ. Δ, 154. »Θάμιστας« Ἀπολλ. Ῥοδ. ἐν γένει, μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς ἢ ἀναξίως, κακομεταχειρίζομαι· ὅθεν η) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ, διαπάζω, λεηλατῶ, Ἡλιοδ. σλ. 166. Ἐκδ. Κορ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) Ἐπὶ χώρας, γῆς ἢ ὁδοῦ, πηγαίνω συχνὰς εἰς αὐτὰ, συχνάζω, ἢ ταξιδεύω, περιέρχομαι πεζὸς ἢ ἐποχούμενος, ἢ κατοικῶ μίαν χώραν, »Χαῖρε τὴν Δῆμνον πατῶν,« Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1060. »Γαῖαν πατεῖς,« Θεόκριτ. ιή. 20. »Φολόην πατεῖς,« Ἀνάλεκτ. β. σλ. 255. ἔσθ' ὅτε καὶ, »ἄλλα, πόντον κ. τ. τ.«, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 358. β) τροπικ. ὡς τὸ, τρίβω, διὰ τὸ, συχνάκις ὑπάγειν που καταπατῶ, ἢ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως ἀποτρίβω, χαλῶ, φθείρω τι, τελείως· ὅθεν ἀσκῶ, μετέρχομαι, κάμνω τι, ἢ ἀναγινώσκω, μελετῶ συχνῶς, π. χ. »Ὁμηρον, πατεῖν.« »Αἰσχύλον, Τιτίαν πατεῖν,« καθὼς λέγομεν κοιν. καταπατῶ ἕνα συγγραφέα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 474. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 273. Α. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου, »χρόνον πατεῖν,« καταδαπανῶ τὸν καιρὸν, ἤτοι διάγω τὴν ζωήν μου, Πινδ. Ὀλ. 1, 185. 3) Ἀμτβτ. βαδίζω, περιπατῶ, περιδιαβάζω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1309. ἀρ' οὐ

Πάτημα, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πατεῖται, ἢ καταπατεῖται· ὅθεν α) πᾶν οὐτιδανὸν καὶ ποταπὸν· καὶ τοῦ οὐδὲν, καταφρονεμένος, ὑβριστμένος ἄνθρωπος· β) τὸ βῆμα, πάτημα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς χιόνος, τὸ ἴχνος, δηλαδὴ Πατημασιά· γ) κόπρος, σκατόν.

Πατήρ, ὁ, γεν. πατέρος, δοτ. πατέρι· πολλῷ δὲ συνηθέστερον, ἤδη καὶ ἐπὶ Ὁμ. καὶ Ἡτ. πατρὸς, πατρὶ, ἡ δὲ αἰτ. ἀεὶ, πατέρα· ὁμοίως δὲ κατὰ τὸν δυϊκὸν καὶ πληθ. ἡ ὑπεξαίρεσις τοῦ ε γίνεται μόνον ἐν τῇ πληθ. γεν. πατρῶν, Ὀδ. καὶ πάντοτε ἐν τῇ δοτ. πατράσι, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀγνοοῦσιν ἔτι· Σημαίνει δὲ ἡ λέξις ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ πατὴρ, πατέρες, Ὁμ. »Πατρὸς πατρὸν,« ὁ πάππος, Ἰλ. Ξ, 118. Ὀδ. Τ, 180. 2) Μεταξὺ τῶν θεῶν ὀνομάζεται κατ' ἐξοχὴν ὁ Ζεὺς πατὴρ, »πατὴρ Ζεὺς ἠ Ἡρακλέης, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,« Ὁμ. καὶ Ἡσ. 3) Διὰ τοῦ, πατὴρ, ὁμιλοῦσιν οἱ νεώτεροι πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, μάλιστα διὰ νὰ φανερώσωσιν ἐμπιστοσύνην καὶ σέβας καὶ ἀγάπην, Ὀδ. Η, 48. Θ, 145. καὶ ἀλλαχοῦ. 4) Ἐν γένει, ὁ πρωταίτιος, ὁ δίδων τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἴς τι, αἴτιος, ἀρχηγός· καὶ ὁ ἐφευρετὴς, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σλ. 493. — 5) Κατὰ πλῆθ. α) οἱ πατέρες, δηλ. οἱ προπάτορες, Ὁμ. ὅθεν »ἐκ πατέρων,« ἀπὸ τοὺς πατέρας, ἀπ' αὐτοὺς καταγόμενος, πάτριος, Ἰακ. Α. Π. σλ. 792. β) οἱ γονεῖς, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, Schaef. Μελ. σλ. 45. γ) τὸ ἔθνος, ἢ ἡ πολιτεία, ἐξ ἧς κατάγεσθαί τις, ἀντὶς. τῷ, ἀποικία, Wess. καὶ Valk. Ἡρότ. 7, 51. 8, 22. Duk. Flor. 1, 3, 9. πρβλ. πρόγονος· δ) οἱ μεταγενέστεροι εἶπον καὶ πατὴρ λόγου, γραμμάτων, βίβλου, κ. τ. τ. διότι καὶ αὐτὰ γεννήματα τοῦ νοὸς εἶσί.

Πατησμός, ὁ (πατέω). Τὸ πατεῖν, καταπατεῖν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 972.

Πατητήριον, τό (πατητής). Ὁ τόπος, ἢ τὸ κτίσμα, ἀγγεῖον, ἔνθα πατῶνται αἱ σταφυλαὶ, ἐλαῖαι, κ. τ. τ.

Πατητής, οῦ, ὁ (πατέω). Ὅστις πατεῖ διὰ τῶν ποδῶν ἢ ἄλλως τὰς σταφυλὰς, τὰς ἐλαίας, κ. τ. τ. διὰ νὰ ἐκβλίψῃ τὸν χυμόν.

Πατητός, ή, όν (πατέω). Πᾶν ὅ,τι ἐπατήθη, πατημένος, διὰ τῶν ποδῶν, ἐντελημμένος, πατρημένος. 2) Ὅ,τι δύναται νὰ πατηθῇ, ἐλαβῇ, τριβῇ, Γαλήν.

Πάτνη, ἡ, Δωρ. καὶ Λακ. ἀντὶ, φάτνη.

Πάτος, ὁ. Ἡ πεπατημένη, τετριμμένη καὶ λεωφόρος ὁδός, δρόμος, εἰς ὃν πατοῦσι, ἤτοι περιπατοῦσι συχνὰ οἱ ἄνθρωποι, ἀτραπός, μονοπάτι, Ἰλ. Ψ, 137. Λουκιαν. »ἔξω τοῦ πάτου, ἔξω τοῦ δρόμου, τοῦ τετριμμένου, τοῦ συνήθους.« 2) Κόπρος, ἡ κονίσαλος, λάσπη, βόρβορος (κυρίως ἐν τῇ ὁδῷ) καὶ κόπρος, σκατόν, ἀποπάτημα. 3) Τὸ πατεῖν, τὸ βῆμα, τὸ βάδισμα, καὶ ἴχνος βήματος εἴς τινα δρόμον, πατημασιά. »Πάτῳ καὶ ὄρνιχι,« Πλούταρχ. »Πάτος ἀνθρώπων ἀπερύτειον,« Ὀδυσσ. Ι, 119. καὶ Ἰλ. Ζ, 202. ἔσθ' ὅτε καὶ, περίπατος, συνομιλία, συναναστροφὴ καὶ διατριβὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ ὁ πυθμὴν, καὶ ὁ πρωτὸς (φαίνεται συγγεν. τῷ, βαίνω, βατὸς, οὐχὶ δὲ τῷ, πατέσσω, κ. τ. λ.)

Πάτρα, ας, ἡ, Ὁμ. καὶ Ἰωνικ. πάτρη (πατὴρ) ταὐτὸν τῷ, πατρὶς, Ὁ τόπος, ἢ ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθητις, Ὁμ. καὶ Ἡρότ. καὶ Πινδ. 2) = πατριὰ, ἤτοι γένος, καταγωγὴ, γενεὰ· ἐξαιρτ. οἱ ἀπόγονοι, οἱ ἔγγονοι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ κοινοῦ γενάρχου, οἱ ὁποῖοι ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις συνείθιζον νὰ μένωσιν ἀναμεταξύ των καὶ νὰ συστήνωσιν ἰδιαιτέρας καὶ χωριστὰς φρατρίας, ἄρα γενικὰ, φαμιλία, δεσμὸς οἰκιακῶν, Πινδ. Ὅμως αὐτὴ τοῦ, φρατρία, κατὰ τὴν Ἀττικὴν, Σπαρτιατικὴν ἢ Σικυώνιον ἐκδοχὴν ταύτης τῆς λέξεως, σημαινούσης ἕνωσιν εἰς εἴδος φυλῆς 300 γενῶν, διὰ διαφόρους πολιτικοὺς σκοποὺς μὲ τὴν ἀθεναϊκὴν πολιτείας, δὲν ἐλήφθη ποτὲ ἡ λέξις πάτρα, ὁρ. Boeckh. c. I. Pind. Nem. 4. 77. σελ. 523. καὶ Dissen σλ. 387. Καὶ ὅμως μένει πιθανὸν, ὅτι ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν, ἐν τρόπον καὶ τριόντι ἐν τισιν Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, π. χ. ἐν Αἰγίνῃ, ἡ φρατρία ὧν πάντῃ ταὐτόσημος τῷ, πατριὰ, ὁπωσδήποτε καὶ τῷ, πάτρα, σημ. 2. Ἄρα πρέπει νὰ θεωρῇ τις τὸ, φρατρία ὡς δανισθὲν τύπον Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πατριὰ, ὡς τὸ, φάτνη, ἀντὶ πάτνη, ἀσφάραγος ἀντὶ ἀσπάραγος, κ. τ. τ. ἐξ οὗ τότε καὶ συνάγεται, ὅτι ἡ λέξις φρατρία ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς κυρίως ταυτόσημος τῷ, πατριὰ, καὶ μόνον ὁ Ἴων. τύπος φρήτρη κάμει ταύτην τὴν παραγωγὴν ὑποπτον πως καὶ ἀμφίβολον, ἀλλ' ὅρα ἐν τῷ, φρατρία. 3) Καθὸ βαθμὸς συγγενείας ὑπάρχει τὸ, πάτρα, ἡ ἀναλογία καὶ σχέσις μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων. — Τὰ δὲ ἄλλα, παρ' Ὁμ. κεῖται ἡ λέξις πάτρα μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας καὶ δίχα τινὸς λόγου ὑπάγουσί τινες χωρὶς τινά, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 30. Ν, 354. εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν· ὁ Πίνδαρος ἔχει καὶ τὰς δύο σημασίας· καὶ κατὰ μὲν τὴν δευτέραν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως (Πινδ. 11, 38. καὶ ἀλλαχοῦ) ἀντὶ τοῦ, πατρὶς, μετεχειρίσθη, ἐν Νεμ. 4, 216. »Πάτραν Θεανδριδῶν,« τὴν πατρίδα, φαμιλίαν τῶν Θεανδριδῶν, οἱ ἀπόγονοι τῶν Θεανδριδῶν· καθὼς ἑπομένως ἐν στίχ. 130. ἀποδεικνύει τὸ »Μήτρωος·« οὕτω καὶ τὸ »Πάτραν Μιδυλιδᾶνι,« Πύθ. 8, 53. »Πάτραν ψαλυχιαδᾶνι,« Ἰσθμ. 5, 93. οὕτω καὶ ἐν Νέμ. 7, 204. »Πάτρᾳ δὲ Εὐξενίδα Σώγενες,« ἀντὶ, ἐκ πάτρης (ἐκ τῆς γενεᾶς, φαμιλίας) τῶν Εὐξενιδῶν, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παναγοῦ διὰ τοῦ, φατριὰ, ἠρμήν. Οὕτω πιθανὸν ἔτι καὶ τοὺς Ἐμμενίδας, ἐν Ὀλ. 3, 68. ἀλλ' ἐν Πυθ. 6, 5. μεταχειρίσθη ὁ Ἀρίστραρχος τὴν λέξιν, φυλὴ, τὴν ὁποίαν καὶ περιπαίζει ὁ Σχολιαστὴς. Ἡ συμφεστάτη περὶ τούτου ῥῆσις τοῦ Δικαιάρχου εἰσάγεται παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἥτις λέγει, »Ἐν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φατρίαν, φυλήν. Ἑλλήνη δὲ Πάτρα μὲν, εἰς τὴν δευτέραν μεταβᾶσαι ἐλθόντων ἢ κατὰ μόνας ἑκάστῳ προτε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύοντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδες ἢ Πελοπίδαι εἴποις ἂν. (τὸ μακρὸν Ἄλφα τῆς λήγούσης ἴστι παρὰ μεταγνωστ. μὴ δοκίμοις στιγουργοῖς κατὰ τὰ τὴν ὀνομ. καὶ Κλνητ. ἐσσ' ὅτε ἂν χρήσει καὶ ὡς βραχύ, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. ξ'.)

Πατρᾱγαθία, ἡ (πατὴρ, ἀγαθός). Ἡ ἀρετὴ, ἡ καλὴ πρᾶξις, ἀνδρία, ἡ τὰ καλὰ κατορθώματα τῶν πατρὸς, τῶν πατέρων, τῶν προπατόρων, τιμὴ τοῦ τὰ κατάγοντος ἀπὸ πατέρα ἑταιρεῖον. Πλούταρχ.

*Πατρᾱδελφάδες, ὁ, ποιητ. τύπος ἀντὶ, πατρᾱδελφός, Πίνδ. Ἰσθμ. 7, 144.

Πατρᾱδέλφη, ἡ (ἀδελφὴ). Ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρός μου, θεία ἐκ τοῦ μέρους τοῦ (πρὸς) πατρός.

Πατρᾱδελφία, ἡ. Συγγένεια ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρός, τὰ τέκνα ἀνδ ἀδελφῶν (Παρ. Αἰσχ. Ἰε. 39. τὸ Ἰῶτα ἴστι μακρὸν, ἡ γραπτέον πατραδελφεία)· παρὰ τὸ

Πατρᾱδελφος, ὁ (ἀδελφὸς). Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου, θεῖος πρὸς πατρὸς, λέγεται καὶ πατράδελφος· ὑπάρχει δὲ νεωτ. λέξις ἀντὶ, ἀδελφὸς, πατρὸς, πατρῶος ἢ θεῖος, Lob. Φρυν. σλ. 304. 306. (ᾱ υ-ν)

Πάτρᾱθε, ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ, πάτρηθε, Πινδ. Νέμ. 7, 103.

Πατρᾰλοίας, α καὶ ου, ὁ, καὶ, πατραλῴας, ω, ὁ (πατὴρ, ἀλοιάω). Ὁ τύπτων, ἔρων ἢ φονεὺς τὸν πατέρα του, πατροκτόνος, Ἀρστφ.

Πάτρη, ἡ. Ὅμ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πάτρα, καὶ, κατ' ἐνάλ. ἡ πάτρηθε, ἐπίρ. ἐκ τῆς πάτρης, δὲ τῆς πατρίδος. 2) Ἐκ τῆς γενεᾶς ἢ φαμιλίας· ἐντεῦθεν τὸ Δωρικ. παρὰ Παλάρῳ, Νέ. 7, 103. πάτρᾱθε.

Πατρίᾱ, ἡ (πατὴρ). Γενεὰ, κατωγιορὴ γένος, γένεσ, ἐξαιρ. πρὸς πατρὸς, καθεὶ κατὰ γνησιολογικὰς ἐξετάσεις ἐζητεῖτο κατ' ἐξοχὴν πρὸς τοὺς πατρὸς κατήγετό τις, Ἡρόδ. 2, 143. καὶ 3, 98. »Ἐγενεηλόγησα τὴν πατρίην τοῦ Κύρου· ὁ αὐτὸς ἐν 2, 146, χρῆται ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως τῷ, γένεσι. 2) Γενεὰ, φαμιλία· ἔθνη καὶ διαίρεσις παρά τινι λαῷ, προερχομένη ἀπὸ ἀρχαίας ἑνώσεως φαμιλιῶν, φυλῆ, φῦλαι, Ἡρόδ. 1, 200. ἐντεῦθεν φρατρία, ὅπερ ἴδε.

Πατριάζω, Μ. άσω (πατὴρ) = πατρίζω. Τὸν πατέρα μιμοῦμαι, ὁμοιάζω αὐτὸν κατὰ τε τὰ ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἔχω, φυλάττω τὰ πατρά μου ἤθη· ζῶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πατρίμου, τὰ τοῦ πατρὸς φρονῶ.

Πατριαρχεῖον, τὸ. Ὁ οἶκος τοῦ πατριάρχου τοῦ

Πατριάρχης, ου, ὁ. Ὁ ἀρχηγὸς, πρῶτος καὶ ἀρχὴ πατριᾶς, ἥτοι γένους, φυλῆς καὶ φαμιλίας τινός· ἐκ τοῦ, πατριὰ, καὶ, ἀρχὴ, Πλούταρχ. 2) Παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν πατρῶν, ἥτοι τῶν ἱερωμένων, καὶ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἱ ἄλλοι γεῖ· ὧδεν

Πατριαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου. Γράφεται καὶ, πατριαρχεῖα, ἡ, ἐκ τοῦ, πατριάρχης, πατριάρχης εἰμί.

Πατριαρχικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς πατριάρχην, ἢ εἰς τὸν πρῶτον καὶ ἀρχηγὸν γένους καὶ φαμιλίας τινός.

Πατρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πατὴρ, Ἀριστοφ.

*Πατρίδιος, ὁ. Ὁ πατρίκιος, παρὰ Ῥωμαίοις, Patricius.

Πατρικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. —κῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ παραλαμβάνεται παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ παρὰ τῶν ἑαυτοῦ, προπατόρων· ὧδεν

(Τόμ. β'.)

Πατρικότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ πατρικοῦ, Γλωσσ. Στεφ. paternité.

*Πατρίλητος, ὁ, ἡ (λαγχάνω), οὐσία, ἥτοι περιουσία κληρονομηθεῖσα ἀπὸ πατέρα, Φώτ. καὶ Ἀνεκδ. Βεκκερ. σλ. 204.

Πάτριος, ία, ιον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερον, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πατρίως. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα, ἢ εἰς τοὺς προπάτορας· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ παραγγέλεται ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐπομένως καὶ, παρειλημμένη ἀπ' αὐτοὺς, διὰ τῆς χρήσεως ἢ ἀνεκαθεν συνηθείας καθιερώθη, ὅ,τι συνειδίζεται ἐν τινι χώρᾳ, ἐπιχώριον, π. χ. πάτριόν ἐστιν αὐτοῖς, συνήθεια εἶναι εἰς αὐτοὺς πατροπαράδοτος, ἢ ἐπιχώριος· συνήθως, »Τὰ πάτρια, ἤθη ἢ ἔθιμα, νόμιμα, διαταγαὶ τῶν πατέρων, Θουκυδ. ἰδε ἐν τῷ, πατρῴος.

Πατρίς, ίδος, ἡ, κυρίως ἰδικῆ. ποιητ. θηλ. τοῦ πάτριος· ἐξαιρτ. θέ, »πατρὶς γαῖα, αἶα, ἄρουρα, πολλκ. παρ' Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ πολλάκις καὶ ἄνευ τοῦ συσιαστικοῦ ἐν χρήσει ἀντὶ, τοῦ πάτρα (πατρίδα), Ἰλ. Ε, 213. Ὀδ. Ι, 34. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται δὶς μόνον ἐν Ἀσπ. 1. καὶ 12. καὶ πάντοτε οὕτω. »Πατρίδα γαῖαν. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. σημαίνει ἡ λέξις, προσυπακ. Γῆ, πατρίδα, ὁ τόπος εἰς ὃν, ἢ ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθη τις, Ὀδ. Ι, 39. »Ὡς οὐδὲν γλυκίον γῆς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον ναίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, ναίει ἀπάνευθε τοκήων, ὥστε λέγεται οὐ μόνον ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθη τις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος αὐτῆς.

Πατριώτης, ου, ὁ (πάτριος). Ὅστις ἐστὶν ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, ἢ χώρας ὢν, συμπατριώτης (χωριανός), καὶ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γῇ, χώρᾳ κατοικῶν· »Μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾴον δουλεύειν, Πλάτ. Σημείωσαι, ὅτι κυρίως ἐπὶ ἐλευθερίων ἀνθρώπων οἱ Ἕλληνες ἔλεγον μόνον τὸ, πολίτης, τὸ δὲ, πατριώτης, ἐπὶ δούλων καὶ ἀνελευθέρων· τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, οὕτω λέγει ὁ Ξενοφῶν καὶ ἐπὶ ἵππων (Κύρουπ. β'. β'. 26.) »Ἵπποι πατριῶται, ὅπου ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ ἀνθρώπου, πολῖται, κεῖται. »Καὶ μηδὲ μὲν τοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσητε τὰς τάξεις· ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἱ ἄριστες ὧτιν, οὐχ οἱ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, οὕτω καὶ ἀνθρώπους.« Ὁ Πολυδ. γ'. 54. ἔχει· »Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν· οὕτω καὶ Φώτ. »πατριῶται, εἰ δοῦλοι Ἑλλήνων· πολῖται δὲ, οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας· καὶ πάλιν »Πατριώτης, ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ, καὶ οὐ πολίτης.« ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς ὁ Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1091. καλεῖ τὸ ὄρος τὸν Κιθαιρῶνα »Πατριώταν τοῦ Οἰδίπουν· παρὰ Πλουτάρχ. μέν τοι (προβλ. συμπ. δ'. 6.) κεῖται »Πατριώτης Διόνυσος, συμπατριώτης τοῦ, συμπολίτης τοῦ ὁ Θηβαῖος Βάκχος, καὶ παρ' Ἰαμβλ. εἶναι, »Πατριῶται τῶνδε συμπολῖται, ἀφ' οὗ

Πατριωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πατριώτην· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριώτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, πατριώτης, καὶ πατριῶτις γῆ, ἀντὶ τοῦ, πατρὶς, Εὐριπ. Ἡρακλ. 755. »Πατριώτις στολὴ« (Λουκιαν. Σωσ.), ἡ κατὰ τὰ πάτρια συνειθιζομένη φορεσιὰ τῆς πατρίδος, τοῦ τόπου του.

Πατρογένειος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, »Πατρογ. Ποσειδῶνι, παρὰ Πλουτάρχ. προβ. συμπ. ἡ. 8. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Primigenius, πρωτότοκος, πρωτογενὴς· ἴσως = τῷ ἑπομένῳ.

Πατρογενὴς, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ πατρὸς ἢ τῶν πατέρων ὤν, πρὸς πατρὸς κατηγέμενος. 2) Ἐντόπιος, ἐγχώριος, ὁ ἐν τῇ πατρίδι ἀνήκων, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 940. »Θεοὶ πατρογενεῖς, ἀντὶ τοῦ, πατρῷοι.

*Πατρογέννητος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ πατρὸς γεννηθείς, Τμνοιδ.

*Πατρόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι), νεωτ. λέξις ἀντὶ, πατροδώρητος.

Πατροδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέω). Ὑπὸ τοῦ πατρὸς δεδωρημένος, δεδομένος, χαρισμένος· παρὰ δὲ νεωτ. καὶ, πατρόδοτος, Λουκιαν. Τραγοπ. 267.

Πατρόθεν, Ἐπίρ. (πατὴρ) Ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ πατρός, ἀπὸ τὸν πατέρα, κατὰ τὸν πατέρα, Ἰλ. Η, 68. »Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον«, ἐκ πατρῴου γένους, κατὰ τὸν πατέρα, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, »Ἀναγραφῆναι πατρόθεν ἐν στήλῃ«, ἐγγράφεσθαι ἐν τινι στήλῃ προσσημειουμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, Ἡρόδ. 6, 14. Νύμφις Λεῖψ. 7. Orell. ὀνόματι πατρῴῳ, καὶ τῷ κατὰ γενεὰν ὀνόματι.

*Πατροθέαος, ὁ. Ὁ τοῦ θεοῦ πατήρ, Τμνοιδ.

*Πατροκασιγνήτη, ἡ (κασιγνήτη). Τοῦ πατρὸς ἡ ἀδελφὴ, θεία πρὸς πατρὸς, καὶ

Πατροκασίγνητος, ὁ, (κασίγνατος), ταὐτὸν τῷ, πατράδελφος, ἄλλως, θεῖος, καὶ πάτρως, Ἡσίοδ. καὶ Ἰλ. Φ, 469. Ὀδ. Ζ, 330.

Πατροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὑπὸ τοῦ πατρὸς κινηθεὶς ἢ κεκινημένος, παρακινηθείς.

*Πατροκόμος, ὁ, ἡ κομέω). Ὁ περιποιούμενος καὶ τρέφων τὸν πατέρα του, Νόνν. Διον. 26. σελ. 682.

Πατροκτονέω, ῶ. Πατροκτόνος εἰμὶ, κτείνω, φονεύω τὸν πατέρα μου, καὶ

Πατροκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τὸν πατέρα, ἐκ τοῦ

Πατροκτόνος, ὁ, ἡ. Κτείνων, φονεύων τὸν πατέρα του, καὶ πάντη ἀσυνήθ. »Χεὶρ πατροκτόνος«, ἡ τοῦ πατρὸς κτείνουσα χείρ, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1053.

Πατρόκτονος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς φονευθείς.

*Πατρολέτωρ, ορος, (ὄλλυμι). Φονεὺς τοῦ πατρός, Ἰακ. Ἀ. σ. π.

Πατρομήτωρ, ορος, ὁ (μήτηρ). Ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου, πρὸς μητρὸς πάππος, Λουκιαν. καὶ, πατρομήτωρ, ἡ, μήτηρ τοῦ πατρός, ἡ μάμμα, Δυκόφρ. 502.

Πατρομύστης, ου, ὁ (μύστης). Πατὴρ τῶν μυστῶν τοῦ Βάκχου, τιμῆς ὄνομα, διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον τῆς μουσικῆς ἑταιρίας παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς.

Πατρονομέω, ῶ (πατρονόμος). Πατρικῶς, ἢ ὡς πατὴρ διοικῶ. Παῤ. διοικοῦμαι πατρικῶς ἢ ἀπὸ οἰκοδεσπότην, πατέρα φαμιλίας, πατρονόμον. Πλάτ. Νομ. γ'. σελ. 114. »Πατρονομούμενοι«, ταὐτὸν τῷ, πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι καὶ ζῶντες· ὁ Φώτ. ἔχει »Πατρονομούμενοι, οἱ ταῖς ἀπὸ τῶν πατέρων παραδεδομένοις νόμοις τηροῦντες, μετερχόμενοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀντωνίν. δ. 9. ἴδεν

Πατρονομία, ἡ. Ἡ τοῦ πατρονόμου διοίκησις. 2) ἡ τοῦ πατρὸς ἐξουσία, Λουκιαν. εἰς Δημοσθ. 12.

Πατρονομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν πατρονόμον ἢ πατρονομίαν ἀνήκων, ἢ ἐν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν.

Πατρονόμος, ὁ, ἡ, (πατὴρ, νέμω) Κυρίως, διοικῶν πατρικῶς. 2) ἐξαιρτ. ὠνομάζετο ἄρχων τις, ἢ διοικητὴς, ὅστις ἐφρόντιζεν ὡς πατὴρ διὰ τὴν ἀνατροφὴν, παιδείαν καὶ διδασκαλίαν τῶν νέων, Πλούταρχ. περὶ Λακεδαιμ. »Ἀλλ' ὅτι τρόπον τινὰ πάντες οἱ τηλικοῦτοι τάξεων ἀρχόντων ἢ τινῶν πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων ἕκαστα ἀεὶ περί τε τὰ γυμνάσια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ παιδείας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως· φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδέσιμοι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πειθήνιοι. 3) οἱ πατρονόμοι, ἑλέγετο ἐν Σπάρτῃ ἡ μεγάλη Βουλὴ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κλεομένους γινομένην διόρθωσιν τῆς πολιτείας, πρότερον γέροντες ὀνομαζόμενοι, Παυσαν. 2, 6. »Κλεομένης ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου, καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας, πατρονόμους τῷ λόγῳ κατεστήσεν ἀντὶ αὐτῶν· ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο».

Πατροπερά̓δοτος, ὁ, ἡ (παραδίδωμι). Τὸν ὁποῖον παρέλαβε, διαδέχθη τις, ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρός, τῶν πατέρων ἢ παρὰ τῶν προγόνων· πᾶν ὅ,τι παρεδόθη, κατελείφθη ὑπὸ τῶν πατέρων εἰς τοὺς υἱούς, Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Διοδ. Σικ.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πατὴρ τοῦ πατρός μου, πάππος πρὸς πατρός, Πινδ. Πύθ. 9, 144. Νεμ. 6, 29. (υυυ–)

Πατρόπολις, ἡ (πόλις) ταὐτὸν τῷ, Πατρίς. Ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη τις, Αἰσχύλ. σελ. 100.

*Πατροπρόβλητος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς προβαλλόμενος, Τζιμισκ.

Πατρορρᾴστης, ου, ὁ (ῥαΐω). Πατροκτόνος, Σουϊδ.

Πατροστερής, ές, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ ἐστερημένος πατρός, ὀρφανός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 250.

*Πατροσύνη, ἡ, καὶ

Πατρότης, ητος, ἡ. Ἡ πατροσύνη, ὡς τίτλος εἰς ἐντεύξεις, παρὰ Βυζ. (ὡς παρ' Ἀγγλοις Lordship.)

Πατροτύπτης, ου, ὁ (τύπτω). Ὁ τύπτων, δέρων τὸν ἴδιον πατέρα· καὶ πατραλοίας, Ἰσαίος. ὄϑεν

Πατροτυφία, ἡ. Τὸ τύπτειν, περιϋβρίζειν τὸν πατέρα του, Σέξτ. Μαθημ. β΄. 46.

Πατροῦχος, ὁ, ἡ (πατὴρ, ἔχω) Κτήτωρ, μόνος κληρονόμος τῆς πατρικῆς περιουσίας. συνών. »Πατροῦχος παρθένος», ἥτις μόνη ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της, ἄνευ συγκληρονόμου μητρὸς, ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ· ἡ μόνη κληρονόμος τῆς πατρικῆς οὐσίας· ὀρφανή, ἡ προστήνεις τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν· παρ' Ἀττικ. λέγεται »Ἐπίκληρος», καὶ παρὰ Δωρ. πάμοχος ἀντὶ παμοῦχος, Ἡρόδοτ. 657. Ruhnk. Τιμ. σελ. 209.

Πατροφονεύς, έως, καὶ Ποιητ. –ῆος, ὁ (φονεύω). Φονεὺς τοῦ ἰδίου ἢ ξένου πατρὸς, Ὁδ. Δ, 299. Γ, 197. 307.

Πατροφόνος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοῦ ἰδίου πατρὸς φονεύς, πατροκτόνος.

*Πατροφόντης, ου, ὁ, = πατροφονεύς· ὡς Ἐτυμ. χρῆται αὐτῷ ὁ Σοφ. Τραχ. 1125.

Πατρυιός, καὶ, Πατρυός, ὁ. Τίτλος διδόμενος ὑπὸ τῶν παίδων μητρός τινος εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον λαμβάνει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀνδρός· λέγεται καὶ, Πατρωός. Κοιν. μητρυιός.

Πατρῶζω, = πατριάζω. Τὰ τοῦ πατρὸς φρονῶ, μιμοῦμαι τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατρός μου, Ἀλκίφρ. γ΄. 14.

Πατρῷος, ίη, Δωρ. ῖα, ῖον, ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἐπ. διάλυσις ἀντὶ πατρῶος. Πατρικὸς, πατροπαράδοτος, προγονικὸς, Ἰλ. Β, 45. καὶ Ἡσ. Ἔ. 378. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι, λογογράφοις, π. χ. παρ' Ἡρόδ. 1, 41· 7. 104· 9, 27. ἴδε Πατρῷος.

Πάτρων, ωνος, ὁ, τὸ Λατιν. Patronus. Πατρῶνος, ἀρχηγὸς καὶ προστάτης γένους καὶ ἑταιρίας τινος. τοιοῦτοι ἦσαν παρὰ ῥωμαίοις ἑκατόν, δευτέρων πατέρων τάξιν ἔχοντες, ὑπὸ Ῥωμύλου ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ἔθνους καταστησάντες. 2) ὁ προστατεύων πόλιν ἢ χώραν, ἐπαρχίαν τινά· ἐπὶ δὲ κριτηρίου παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ προστάτης καὶ διανεμητὴς ὑποθέσεώς τινος· καθόλου δὲ, ταὐτὸν τῷ Ἕλλην. Προστάτης. 3) ἐλέγετο ἔτι καὶ τοῦ ἀπολυθέντος δούλου πρώην κύριος.

Πατρωνεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ πάτρωνος, patronatus, παρὰ τὸ

Πατρωνεύω, Πάτρων εἰμί, patrocinor.

Πατρωνικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πάτρωνα, ἴδιον αὐτῷ, ὁ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ.

*Πάτρωνος, ὁ, = πάτρων, Ἐπιγρ. ἐν Βαλκερ. Συλλ. ἀρ. 135, 7· σελ. 186. Murator. σελ. 969, 1.

Πατρωνυμέω, (πατὴρ, ὄνυμα, ἀντὶ, ὄνομα). Ὀνομάζω κατὰ τὸν πατέρα, Εὐσταθ. ὄϑεν

Πατρωνυμία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν πατέρα ὀνομασία· ὄϑεν

Πατρωνυμικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. –κῶς. Ὁ κατὰ τὸν πατέρα τὴν ὀνομασίαν ἔχων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα, σχηματισθὲν κατὰ τοῦτο· ὄϑεν ὑπὸ πατρωνυμικὸν, πρόσωπ. ῥῆμα, ὄνομα σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, οἷον, Πηλείδης, ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, ἐστὶ πατρωνυμικὸν τοῦ, Ἀχιλλεύς.

Πατρωνύμιος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ὁμώνυμος τῷ πατρί. »Γένος πατρωνύμιον» (Αἰσχύλ. Πέρσ. 144.), ταὐτὸν τῷ, »τὸ κατὰ πατέρα συγγενὲς ὑμῖν», κατὰ τὸν Σχολ.

Πατρῷος, ᾱ, ῶον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. πατρήϊος, ίη, Δωρ. ῖα, Ἰον, ὅστις κατὰ διάλυσιν τύπος παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. ἔστιν ὁ μόνος εὐχρηστος, ὁ δὲ ἕτερος, ἐν χρήσει μᾶλλον παρὰ λογογράφοις, εὕρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ. (πατὴρ. Ἐκ πατρὸς ἐρχόμενος ἢ προερχόμενος, ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, πατρικὸς, πατρογονικὸς, προπατορικὸς· ὡς καὶ τό, πάτριος· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα ἢ εἰς τοὺς προπάτορας, παρ' ὅτι μεταβαίνει, ἔρχεται ἐκ τοῦ πατρὸς κατὰ διαδοχὴν ἢ κατὰ κληρονομίαν εἰς τὸν υἱὸν. πολλ. παρ' Ὁμ. »Ἡμῖν πατρώϊόν ἐστιν», Ἡρόδ. 9, 27. πρβ. 1, 41. ἔτι δὲ καὶ, ἐκ τῶν πατέρων ἢ προπατόρων ἐρχόμενος, προερχόμενος, παραδεδομένος, ἀνήκων αὐτοῖς, Ὁμ. »Θεοὶ πατρῷοι, πάτριοι, οἰκήιοι, προπάτορες», Δημοσθ. »Ἡμῖν ἀθηναίοις ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, καὶ πατρῷος Ἀπόλλων ἐστὶν», προστάτης, πατρῷος. »Ἀνθρώπων πατρῷον τὸ δεδόσθαι», (Δημοσθ.) πάτριον, συνήθες ἀπὸ τῶν πατέρα του εἰς τὸ νὰ βάλλεται εἰς τὰ δεσμά. »Κατὰ τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν ϑρασυνομένῳ» Λουκιαν.), ὁμιλεῖ αὐθαδῶς δυνάμει τῆς κυνικῆς ἐλευθερίας, τὴν παρὰ τῶν προγόνων ἔλαβεν. »Ἔχθρα π.», ἡ ἀπὸ τῶν πατέρων κληρονομηθεῖσα. »Τὰ πατρῷα», ἡ πατρική, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς κληρονομηθεῖσα περιουσία. Οἱ ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸ, πατρῷος, ἀντὶ τοῦ, πάτριος· ὡς καὶ τὸ »Γαῖα πατρῴη» (Ὁδ. Ν, 188. 253.)· ὡ, καὶ Ἀττ. »Πατρῴα γῆ», ἀντὶ, πατρίς. —Πολλάκις μὲν φαίνεται ὅλως ταὐτόσημα τό, πάτριος, πατρικὸς καὶ πατρῷος (ὀρ. Osann Anz. 8. σελ. 42.), ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διέφερον, καὶ τὸ μὲν »πατρῷα ἱδρύματα» ἐσήμαινε πᾶν ὅ,τι μεταβαίνει ἀπὸ τῶν πατέρων εἰς τοὺς υἱοὺς κατὰ κληρονομίαν, ἐξαιρτ. κτήματα, περιουσία, καὶ ἀκίνητα· τὸ δὲ, πάτριος, πᾶν ὅ,τι νόμιμον, εἰθισμένον παρὰ τοῖς πατρίοις, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἠθῶν, ἐϑίμων, δημοσίων διαταγῶν καὶ νόμων, τὸ δὲ, πατρικὸς, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ διαδεδομένης ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν ἔχθρας καὶ φιλίας, Ἀμμων. σελ. 111. ΑΒ. 1. σελ. 207, 30. Ὁ Φώτ. ἔχει »Πατρῴων, πατρίων, πατριῶν. Πατρῷα λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Πάτρια δὲ, τὰ ἔϑη καὶ τὰ νόμιμα, καὶ τὰ μυστήρια, καὶ τὰς ἑορτὰς, ὡς Ἀντιφῶν. Πατρικῶν δὲ, ὅταν περὶ προσώπων ποιοῦνται τὸν λόγον, ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τοὐναντίον ὁ Ἑρμάννος κάμνει ταύτην τὴν διαφορὰν· πάτρια, τὰ τοῦ πατρὸς ὄντα· πατρῷα, τὰ ἐκ πατρὸς ἐρχόμενα· καὶ, πατρικὰ, οἷα τοῦ πατρὸς, qualia patris sunt, Classic. Journ. 1820. σρ. 42. σελ. 356. εἰς Elmsl. Μήδ. 420. καὶ εἰς Εὐρ. Βακχ. 1362. 2) »Πάτριον, τὸ· ἀρχή, καταγωγή, origine. (εἰ· Ἀττ. ποιηταὶ ἐχρώντο εἰλότε, ἐναντίως τῇ γνώμῃ τοῦ Πορτ., τῇ παραληγούσῃ τοῦ πατρῷος ὡς βραχείᾳ, Seidl. docum. p. 101. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 147.

Πατρωός, ὁ. ταὐτὸν τῷ, πατρωϊός, Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 38.

Πάτρως, ωος, καὶ ω., αἰτ. ωα, καὶ, ων, ἐν δὲ τῷ πληθ. μόνον κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν (πατὴρ) = πατρικασίγνητος, πατράδελφος. Ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς, θεῖος, πάτρως, Ἰταλ. Ἡρόδ. ὡς μήτρως, ἀδελφὸς τῆς μητρὸς. β) καθόλου, πρόγονος ἢ συγγενὴς πρὸς πατρός.

Παττᾰλεύω, Ἀττ. ἀντὶ, παστᾰλεύω.

Παττᾰλίαι, (καὶ ἑνικ. παττᾰλίας, ου, ὁ) Ἔλαφοι, οἵ τινας ἀποκτῶσιν ἐν κέρατον κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ἡλικίας των, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. 3΄. 5. καλοῦνται δὲ οὕτως ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος τοῦ κέρατος πρὸς τὸν πάτταλον.

Πάττᾰλος, ὁ, Ἀττ. πάσσαλος. Ξύλινη περόνη, κυρίως ξύλινον, κύνδαλος, πασσάλιον. ὄϑεν τὸ, πάλος, κατὰ συγκοπὴν τῆς τττ συλλαβῆς, καὶ παλόνιον, ὑποκορ. καὶ Palus Λατιν.

*Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ, πάσσω.

Παῦλα, ἡ (παύω). Ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἠρεμία, ξεκούρασμα· σημεῖον ἠρεμίας, τελικὸν σημεῖον, τέλος, ἀπόθεσις ἐν τῇ περιόδῳ· ἔτι δὲ τὸ, παύειν ἢ τελευτᾶν, τελειώσεις. 2) Ἐνεργ. ἡ τελείωσίς τινος πράγματος, μέσον πρός τελείωσιν. »Παύλην τινὰ τῶν ἔργων ποιεῖται», Ξενοφ. Ἀν. ε΄. ζ΄. 18.

(Παῦλος), ὁ, κατὰ τραυλισμὸν ἀντὶ, παῦρος, ἐκ τοῦ, παύω, ὄϑεν Λατιν. paulus. (κατὰ Γαλ. μέρος, ἀντὶ φαῦλος, μικρὸς, ὀλίγος, ὡς τὸ πάτην ἀντὶ φάτνη.

Παυράκις, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγάκις, ἐκ τοῦ, παῦρος. Ὀλίγαις φοραῖς, σπανίως. χρῆσ. καὶ παυράκις, Θέογν. 859. (–υν)

Παῦρα, ἡ. ταὐτὸν τῷ, παῦλα.

Παυρά̓ς, άδος, ἡ, ἰδικὸν ποιητ. Ἐπικ. τοῦ, παῦρος, ἀντὶ παῦρα, Νίκανδρ. Θηρ. 210.

*Παυρῐδίος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ, παῦρος. Ὀλίγος, ἐπὶ καιροῦ, Ἡσ. Ἔ. 135. τὸ αὐδεῖ, παυρίδιον ποιητ. ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ παύρων, ὀλίγων τε, σμικρῶν, πολλὰ ὀλίγων.

Παυροεπής, ές, ὁ, ἡ (ἔπος), ποιητ. Ὀλιγόλογος, ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγα, Ἀνάλεκτ. β΄. 19. »Ἥρωνα παυροεπῆ», οὐ πολύμυθον, παρὰ τὸ

Παῦρος, παύρα, παῦρον, ἐπὶ ποσότητος. Μικρὸς, ὀλίγος, σύντομος. ἴδε παῦλος. Ἰλ. Γ, 214. »Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως», ὀλίγα Ἰλ. Β, 675. »Παῦροι δὲ οἱ εἵποτο λαός, ὀλίγοι. «Ἰλ. στίχοντα, Ἡσ. Ἔ. 540. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. α. 573. ἀντίκειται τῷ, ἁπλετος. β) συνών. κατὰ πληθ. ἀρ. καὶ ἐπὶ πληθ. ὀρθῶς· μοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὀλίγοι Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀντὶ. τῶν πολύς, Ἰλ. Ι, 333. Ὁδ. 8, 241. καὶ τῷ συνών. κριτ. παυρότερος (ὀλιγώτερος) χρῆται ὁ Ὅμ. πολλαχ. γ) ἐπὶ χρόνου, σύντομος. π. χ. χρόνος, Ἡσ. Ἔ. 328. Παῦρον, οὐδετ. ὡς ἐπίρρ. μα ἀντὶ ὀλίγον· τὸ δὲ πληθ. Παῦρα, ὡς ἐπίρρ. παρ Ἡσ. Θεογ. 780. τὸ θηλ. οὐχ ὑγιὲς παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ποιητ. λέγεται καὶ, παυρίδιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡσίοδ. (ὅθεν φαῦρος, φαῦλος, καὶ τὸ Δατ. paulus καὶ paucus.)

Παυσάνεμος, ὁ, ἡ (παύω, παῦσις, ἄνεμος). Ὁ παύων τοὺς ἀνέμους, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222.

*Παυσανία, ου, ὁ, (ἀνία). Ὁ παύων τὴν ἀνίαν, πόνον, φροντίδας, ὡς τὸ λυσανίας. 2) ἰδίως ὄνομ. ἀνδρός. (-νυ-)

Παυσεκέπη, ἡ· (παύω, κάπη). Εἶδος καλαμίτου (ψιμοῦ), τὸν ὁποῖον ἔβαλλον ἐμπροσθεν τοῦ στόματος τῶν δούλων, τῶν ἀλοώντων ἢ ζυμούντων, καὶ τῶν κτηνῶν, τὸν κινούντων τὸν μύλον, διὰ νὰ μὴ τρώγωσιν ἀπὸ τὰ ἄλφιτα, Πολυδ. 7, 20. πρβ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 20. α Μηχάνημά τι, τροχῷ ἐμφερές, οὗ τὸν τρίχηλον ἱμάτιον, καὶ τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν, καὶ τῶν ἀνθρώπων (τῶν δούλων) ὡς μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν, καὶ ἐσθίειν τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ ἀληθοστάσιῳ, φάτ. καὶ Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. Ὁ Πολυδεύκης παρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἄλλο μηχάνημα, τὸ τῶν ζώων, καρδοπεῖον, ἐλέγετο.

Παυσίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη) Ὁ παύων τὴν λύπην, τὸν πόνον, Εὐρπ. Βακχ. 771.

*Παυσίμαχος, ὁ, ἡ (παύω, μάχη). Ὁ παύων, τελειόνων τὴν μάχην, Ἐπίγρ. εἰς Welckers Syll. ἀρ. 142, 4. σελ. 194.

*Παυσίνοσος, ὁ, ἡ (νόσος), ποιητ. Ὁ τὴν ἀσθένειαν παύων, Θεραπεύων.

Παυσιγύστα λος, ὁ, ἡ (γύσταλος), ποιητ. Ὁ παύων, διώκων, ἐμποδίζων τὸν ὕπνον, ὅθεν ἐγρηγόρτιος, ἐξυπνητικός, διαῤῥυτικός.

Παυσίπονος, ὁ, ἡ (πόνος), ποιητ. Πόνου, κόπου, δουλείας, ταλαιπωρίας παυστικός ἢ καταπραϋντικός.

Παῦτις, εως, ἡ (παύω). Τὸ παύειν τι, καταπραΰνειν, ἢ τελειόειν. 2) παῦσις, ἡρεμία καὶ διακοπὴ πράξεως καὶ ἐνεργείας τινός, ἡσυχία, παῦλα, τελείωσις, τέλος, τελευτή, βιατάλησις, λήξις, ἀποκαθιστμός.

Παυστέος, έα, έον, ῥῆμα τ. ἐπίῤῥ. τοῦ παύω, καὶ Ἑτ. ἐπίῤῥ. παυστέον. Πρέπει νὰ παύσῃ τίς τι, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ νὰ παύσῃ τι, νὰ καταπραΰνῃ. 2) πρέπει νὰ παύσῃ τις, ἢς παύσῃ, Δημοσθ.

Παυστήρ, ῆρος, ὁ (παύω), ποιητ. Ὅστις παύει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς τὸ νὰ παύσῃ τι, ὁ καταπραΰνων, ἀναπαύων, ἡσυχάζων· καὶ θεραπεύων, π. χ. «Νόσου παυστῆρα, ὁ καταπαύων ἢ ἰατρεύων τὴν νόσον, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1171. ὁδε

Παυστήριος, ὁ, ἡ, καὶ, Παυστικός, ἡ, όν, Ἀνήκων, ἢ ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, κλίνων εἰς τὸ νὰ παύσῃ, ἡσυχάσῃ, πραΰνῃ, τελειώσῃ, μετὰ γεν. Σοφοκλ.

*Παυστικός, ή, όν, = παυστήριος.

Παυσώδυνος, ὁ, ἡ, (ὀδύνη). Ὁ παύων τὴν ὀδύνην, τὸν πόνον.

Παυσωλή, ἡ, τωῦτὸν τῷ, παῦσις, καὶ, παῦλα. Ἰδὲ τὴν, μεταπαυσωλή. Ἰλ. Β, 380. ἐκ τοῦ

Παύω, Μ. παύσω, καὶ μέσ. μέλλ. παύσομαι, (αὐτ' οὗ ὅμως οἱ ἀρίστοι Ἀττ. ἐπρόκριναν, ὡς Βέλουσί τινες, τὸ, παπαύσομαι, Σοφ. Ἀντ. 91. Plato. Μοίρ. σελ. 293.) παθ. παρακ. πέπαυμαι (ἐνεργ. παρακ. οὐκ ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει) μέσ. ἀορ. ἐπαυσάμην, ἀνθ' οὗ μέντοι χρῶνται ὁ Ἡτ. Θεογ. 533. καὶ Ἡρόδ. 1, 130. καὶ τῷ κατὰ παθ. σχηματισμόν Ἰων. ἔπαυσα δὲ καὶ ἐρχίῳ Ἀττικῷ ἀορ. ἐπαύθην, ἐν ᾧ ὁ Θουκ. καὶ οἱ Ἀττ. μετ' αὐτὸν προκρίνουσι τὸ, ἐπαύσην· κατὰ τοὺς ἡν ἀσθ' ὅτε ἐν χρήσει τὴν τι, ἔπαυν, χοιρίβ. Α. Β. 3. σελ. 1324. 1) ἐνεργ. κάμνω νὰ παύσῃ τις, ἢ τι, νὰ ἡσυχάσῃ, ἡσυχάζω, πραΰνω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κατέχω, κωλύω· ἀναπαύω, καταπραΰνω· τελειόνω, φέρω εἰς τέλος, κοπάζω. α) ἐπὶ ἀνθρώπων, «ἄγριον ἄνδρα», Ἰλ. Φ, 314. «ἀριστεύοντα», Ἰλ. Δ, 506. φέρω εἰς ἡσυχίαν, ἤ. ἤ. φονεύω, Ὀδ. Τ, 274. β) συνεχάστερον ἐπὶ πραγμάτων, χόλον, μένος, νείκος, πόλεμον, ῥόον, ὀδύνας κ. τ. τ. Ὅμ. «τόξουα, ἀφίνω τὸ τόξον νὰ ἡσυχάσῃ, Ὀδ. Φ, 279. ἐν γένει, «δίδω τέλος εἰς τι. γ) μετὰ γεν. πράγματος, «παύειν τινά τινος», κάμνω τινὰ νὰ παραιτήσῃ ἀπό τινος, νὰ τραβίξῃ χέρι, ἀπείργω, ἀπεκολύω ἐμποδίζω ἀπό τινος, κάμνω νὰ παύσῃ τις, ἢ ἀναπαυθῇ, ξεκουρασθῇ, ἀναλάβῃ ἀπό τινος, π. χ. τινὰ ἀλκῆς, ἀλης, χάρμης, καμάτου, ὀϊζύος, ὀδυνάων, Ἕκτορα μάχης, Ἀχιλῆα πόνοιο, Θέμυριν ἀοιδῆς, Πηγελεΐδεαν κλαυθμοῖο, κ. τ. τ. Ὅμ. «χεῖρας πολέμοιο», Ἰλ. Φ, 294. «Ποδας ἐρωήμοιο», Ὀδ. Ψ, 298. «Παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς», καθαιρεῖν τινα ἀπὸ τῆς ἀξίας του· ἐν γένει, μὴ συγχωρεῖν πλέον εἰς τινά τι, δίδειν τέλος εἰς τὴν θέσιν ἢ κατάστασίν του. δ) μετὰ γεν. μόνης, «Λίαν Ζεὺς παύσῃ ὀϊζύοιο, ἐὰν μόνον, ἄμποτε ὁ Ζεὺς νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν δυστυχίαν! Ὀδ. Δ, 35. ε) αἱ πράξεις ἢ αἱ καταστάσεις, τὰς ὁποίας κάμνειτις νὰ παύσωσι, τάσσονται κατὰ μετοχ. καθ' ἣν εὐκαιρίαν χρώμεθα κοινῶς ἀναλελυμένως, π. χ. «Παύσω σε λαλοῦντα, θέλω κάμῃ ὥστε νὰ παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ φλυαρῇς, κατὰ λέξιν, σὲ τὸν λαλοῦντα, φλυαροῦντα θέλω κάμῃ νὰ σιωπήσῃς, Valck. Φοιν. 1723. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 798. κτ. φαίνεται ὅμως, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησιν ἦν ἐν χρήσει μᾶλλον ἡ ἁπαρμ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 442. «Ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, καὶ παρ' Ἡρόδ. 5, 67. 7, 54. «Ταφρόδος ἔπαυσε ἀμαζεύεσθαι. «Συντυχὴν ἢ μὴ παύσει καταστρέψασαν τὴν Εὐρώπην. Τοῦνατίνι δὲ βεβαίων εἶναι, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν εὐχρηστοτέρα ἡ μετοχή, καὶ μόνον ἐξαιρέσεις ἀπαιτοῦνται παρ' Αἰσχ. Προμ. 248. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 634. πολλάκις δὲ δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ἡ ἁπαρμ. ἢ ἡ μετοχ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, ὡς παρ' Ἡρόδ. 8, 99. «Ξέρξης σφέας ἀπικόμενος ἔπαυσεν, ὁηλ. ποιέειν ταῦτα. 2) παθ. καὶ μέσ. παύω, παρατοῦμαι, ἐνδίδω, τελειόνω, πάυ εὐχρηστον παρά τε Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. β) ἡσυχάζω ἐμαυτόν, μετριάζομαι, πραΰνομαι, ἐπὶ ἱερογλυφικοῦ, Ἰλ. Ξ, 263. καὶ γ) πάντῃ κυρίως, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἐν κλισίῃ, Ἰλ. Β, 17. Ἡρόδ. 9, 52. ἐπὶ δὲ φιλέτου, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ φιλῶ, σιωπῶ, Ὀδ. Γ, 359. καὶ ἐπὶ ῥήτορος, ὁμοίως παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶ, Ἡρόδ. 7, 9, 3. ἐν γένει, καὶ αὐτὸ τοῦτο, μένω ἡσυχος ἢ ἀνενεργής, Ἡρόδ. 1, 83. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. «Αἷμα, φλοξ, ἄνεμος ἐπαύστατον, ἐξεπαυσεν, ἐκαυσε νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα, νὰ καίῃ ἡ φλόγα, νὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 267. Ψ, 228. Ὀδ. Μ, 168. 400. 426. «Πνεμοιο, Ἡρόδ. 7, 193. δ) μετὰ γεν. πράγματος, παραιτοῦμαι, ἀφίνω νὰ κάμνω τι, τραβῶ χέρι ἀπό. π. χ. πολέμου, μάχης, φυλοπίδος, ἔργων, περπτῆς, πόνου, γόου, ὀϊζύος, ὀδυνάων, ἀφροσυνάων κλαγγῆς, κλαυθμοῦ, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάχης, θρόμου, Ἡρόδ. 1, 74. 4, 124. ἔτι δὲ καὶ, περί τινος, ὡς παρ' Ἡρόδ. 2, 185. ε) ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάστασις, ἥτις παύει, ἢ λαμβάνει τέλος, ἐκφράζεται ὡς καὶ κατ' ἐνεργ. φωῆ. διὰ τῆς μετοχῆς, ὅτε κοινῶς ἀναλύομεν διὰ τοῦ, ἀπὸ τοῦ νά... π. χ. «Ὀϊ ὕπνοι ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύοντα, παύσοι ἀπὸ τοῦ νὰ παίζῃ, Ἰλ. Χ. 512. εὔχρηστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Ὁ Θ. Μαγ. σελ. 696. καὶ πολλοὶ νεώτεροι Ῥητῆρες ἀποδοκιμάζουσι μὲν τὴν σύνταξιν μετ' ἁπαρμ. ὡς πάντῃ μὴ Ἑλληνικήν, ὅμως αὕτη εὑρηται, καίτοι πολλῷ σπανιώτερον, παρ' Ἡρόδ. 7, 54. Ἀριστοφ. Ἀχ. 634. καὶ παρὰ πολλοῖς νεωτέροις συγγραφεῦσιν, ἴδε. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Rhod. 3, 48. — Τὸ δὲ ἄλλα, τὸ μὲν μᾶλλον εὐχρηστότερον, ἔνια παραιτεῖται καὶ τραβᾷ χέρι ἀπό τινος αὐτοβελήτως καὶ ἑκουσίως, τὸ δὲ παθητ., ὅτε γίνεται αὕτη ἡ παραίτησις ὑπὸ ἐξωτερικῆς βίας ἢ ἐμπόδου τινός. 3) τὸ ἐνεργ. παύω ἢν ἐν χρήσει καὶ ὡς τὸ, λήγω κατὰ τὴν ἀμετάβτ. σημασ. τοῦ παύομαι, τραβῶ χέρι, π. χ. ἀέλθων, Ὀδ. Δ, 659. μάχης, Ἡσ. Ἀσπ. 449. Ἑρμ. Τμν. Ὅμ. Δήμ. 351. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει συνήθ. κατὰ προστακτ. «Παύε!» (καὶ μονοσυλλάβως, παῦ), ὡς καὶ κοινῶς, παῦσε, ἄφες το, στάσου, Ἀριστοφ. Βατρ. 122. 269. 580. Σχολ. εἰς Θ. Μ. σελ. 696. καὶ Valck. adn. ined. σελ. 172. Tittm. Ἀριστοφ. Ὄρν. 889. «Παῦε κόρακα», μετὰ ἐπιφερομ. πληθ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 864. Αὕτη δὲ ἡ ἀμεταβτ. χρῆσις τῆς ἐνεργ. διαθ. εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Ἑποπ. καὶ σπανίως· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀπαντᾶται μόνον κατὰ προστακτ. παῦε. (πιθανῶς ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Δωρ. κόρ. πᾶξαι ἀντὶ παῦσαι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔνεστ. πάζω, πάζομαι, εἰς τρόπον ὥστε παρὰ τὸ πάω ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ ἐπιφώνημα πᾷξ καὶ τὸ Δακ. ραχ).

* Παφία, ἡ, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ἥτις εἶχεν ἐν Πάφῳ πολλὰ περίφημον ναόν, Ἰακ. Α. Π. σελ. 10 σ. κυρ. ἐπίθ. τοῦ, Πάφιος, ὁ ἐν τῆς νήσου Πάφου.

* Παφλαγών, όνος, ὁ. Ὁ ἐκ Παφλαγωνίας. 2) ἀντιδανός, ἅμα δὲ καὶ φλύαρος ἄνθρωπος, διότι τοιοῦτοι ἐδοκιμάζοντο οἱ Παφλαγόνες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 2. ἴσως καὶ κατὰ συνέμφασιν τοῦ παφλάζω, σημασ. 2. καὶ 3.

Παφλάζω, Μ. άσω, Ἀναβλ. ἀύγάζω φουσκαλίδας, χοχλάζω ἢ χυχλάζω, καχλάζω, βράζω, ἦχον, ποιῶ ἀποτελῶ, ἀπὸ ζέοντος ἢ βράζοντος ὕδατος, καὶ ἐπὶ τεταραγμένης ὑπό τῶν ἀνέμων θαλάσσης, ἢ κυμάτων, Ἰλ. Ν, 798. «Βύμασι παφλάζουτα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, βρασμοῦ ἕνεκ' ἠχοῦντα. 2) φλυαρῶ, ψελλίζω, βατταρίζω, τρυλλίζω ἐν τῷ ὁμιλεῖν, Ἱπποκρ. Κριτ. ὅπου ὁ Γαλην. «Φλίζειν» ἀνέγνωσε, καὶ διὰ τοῦ, ἀσαφῶς καὶ ἀδιαῤῥώτως φθέγγεσθαι, ἠρμήν. τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως. παραβλλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρεταίου, γ'. 7. 3) τροπ. εἶμαι εἰς ἔμπαθῆ, σφοδροκίνητος, ὁ σωτηριακῶς βράζουσαν διάθεσιν, ἐπὶ τοῦ παραφωνισμένου Κλέωνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 314. Ἱππ. 926. (κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ, φλάζω, φλαίνω, φλέω, ὡς τὸ συγγ. καχλάζω παρὰ τὸ χλάζω.) ἀφ' οὗ

Παφλασμα, τό. Καχλασμα, χόχλασμα, ἄῤῥησμα, ἀνάβρασμα τοῦ ὕδατος, βρασμὸς τῆς θαλάσσης· καὶ μεταφορ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1243. κατὰ πληθ. ἀρ. μάταιαι, κεναὶ μεγαλοφορίαι.

Πάχετος, τό. (παχύς), ποιητ. ἀντί, πάχος. Ἡ παχύτης, χοντρότης, Ὀδ. Ψ, 191. Ἱπποκράτ. καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 385. 2) ἐν Ὀδ Θ, 187. «Λάβε εἶπον μείζονα καὶ πάχετον», ἐρωτᾶται συνήθ. μέν. παχύτερον· χοντρότερον, ἄδιαφορ. ἀνωμ. ἀντὶ τοῦ παχύτερον κατ' ἄλλους δέ, ἔστιν. ἡ αἰτιατ. ἑνός, ἄλλως μὴ ἀπαντωμένου ἀρσενικοῦ, ὁ πάχετος, ἀντὶ τοῦ, μεγαλήτερον, καὶ τὸ χόντρος. (β)

*Παχέως, ἐπίῤῥ. τοῦ παχύς, Φλαστρ.

*Πάχης, ητος, ὁ, ἰδ. παχύς.

*Πάχιστος, η, ον, ὑπερλ. ὑπερθ. τοῦ παχύς, Ἰλ. Π, 314.

*Παχίων, ονος, ὁ, ἡ, ἀσυλλ. συγκρ. τοῦ παχύς.

Πάχνη, ἡ (παγῆναι, πάγνυμι). Ἡ πεπηγυῖα ὑπὸ τοῦ ψύχους ἑρσος, ὡς καὶ ἐκεν. πάχνη, ἡ τζάφη χιών, ἐν Θετταλίᾳ, Ὀδ. Ξ, 476. 2) τροπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρίκη, ἀνατριχίασις· βδελυγμός, horror, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1505. »Πάχναν παρέξειε. Κωμικός τις ποιητής παρ᾽ Ἀριστοτέλ. Ζώ. γαν. ε. 4. εἶπε καὶ τὰς πολιὰς τρίχας τοῦ γέροντος, »Γήρως εὐρῶτα πάχνην«, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν »Ἔπεσε πάχνη ἐπὶ τῶν γενείων, ἐπὶ τῶν τριχῶν«. (συγγ. τῷ, πάγος.) ὅθεν

Παχνήεις, ήεσσα, ήεν. Πλήρης πάχνης, παχνώδης, παχνωμένος.

Παχνίζω. Παχνίζω. συνήθ. ἀπροσωπ. παχνίζει, πίπτει πάχνη, ἢ ἐπάχνιζεν, ἔπιπτε πάχνη, Παλλάδιος Λαυσαϊκ. σελ. 117.

Παχνόω, ῶ (πάχνη). Καλύπτω, σκεπάζω μὲ πάχνην Παῦ. σκεπάζομαι μὲ πάχνην. 2) συνήθ. πληρόω μὲ φρίκην ἢ ψυχρὸν, ψυχραίνω, κάμνω νὰ παγώσῃ, μείνῃ ἀκίνητος ὑπὸ τρόμου ἢ ἀπελπισίας λύπης, ὡς τὸ πήγνυμι. ὅθεν »Ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ (Ἡσ. Ἔ. 362)«, ἔκαμε τὴν καρδίαν νὰ παγώσῃ, συνέστειλεν, ἐλύπησεν· ἐπιτοπλεῖστον κατὰ παῦ. διάῤῥ. ἀντὶ τοῦ, κυριεύομαι ὑπὸ φρίκης, φρίττω, Ἰλ. Ρ, 112. »Τοῦ δ᾽ ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, ὑπὸ λύπης φρίσσει, πίγνηται, ὑπὸ ψυχρᾶς λύπης καλύπτεται καὶ κατακαίεται, μαραίνεται, φθείρεται, καθὼς τὰ τροφερὰ φυτὰ ὑπὸ τῆς πάχνης· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· ἐπάγωσεν, ἢ ἐκρύωσεν ἡ καρδία μου, συνεστάλη, ἔῤῥιξεν· παρὰ μεταγνωστ. συνήθ. μετὰ τοῦ, λύπῃ, Εὐρ. Ἱππ. 803. »Λύπῃ παχνωθείσαι, πρβλ. Ruhnk ep. cr. σελ. 120. Valck. Ἱππ. 801. 3) καθόλου, ὡς τὸ, πήγνυμι, πυκνόν ἢ στερεὸν κάμνω, πυκνόνω, χοντρύνω, συστέλλω· κάμνω νὰ πήξῃ, πηχθῇ. Παῦ. γίνομαι πυκνὸς, ἢ στερεὸς, πήκτός· πήζομαι. Πλουτάρχ. προβλ. σωμ. ἡ. 10. »Παχνουμένου τοῦ πνεύματος«, ἀντὶ πηγνυμένου, συνεσταλμένου· παρ᾽ αὐτῷ ἔτι κεῖται »Παχνοῦτα ἀφαιρεθέντα«, ἀντὶ τοῦ, λυπεῖ.

Παχνώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = παχνήεις.

Πάχος, εος, τὸ (παχύς). Ὁ χόντρος, ἡ χοντρότης, Ὁδ. Ι, 324. Ἡρόδ. 4, 81. 2) πυκνότης, Ξενοφ. Κυρουπ. 5. ά. 28. 3) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, λίπος.

Παχύαιμος, ὁ, ἡ (παχύς, αἷμα). Ἐκ παχέος, πηκτοῦ αἵματος ὤν, ἢ ὁ παχύ, χοντρὸν αἷμα ἔχων.

Παχυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ παχέα δάκτυλα ἔχων.

Παχύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὁ παχέα, χοντρὰ δένδρα ἔχων, 2) πυκνὸς κατὰ τὰ δένδρα, φυτευμένος μὲ πυκνὰ δένδρα.

Παχυδερμέω, ῶ (παχύδερμος). Παχύδερμος εἰμί· χονδρὸν δέρμα ἔχω, ὅθεν

Παχυδερμία, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ παχέος δέρματος· ἢ χοντρότης τοῦ δέρματος· χοντρὸν δέρμα,

Παχύδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ παχὺ, χοντρὸν δέρμα ἔχων, Δουκιαν.

Παχύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ παχείας, χοντρὰς, πυκνὰς τρίχας ἔχων.

Παχυκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ χοντρὸν κάλαμον, καυλὸν ἔχων.

Παχυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ παχεῖαν, χοντρὴν καρδίαν ἔχων· ταὐτὸν τῷ, βαρυκάρδιος, ὁ νωθρὰς διαθέσεως, Χρυσόστομ.

Παχύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ παχὺν, χοντρὸν καυλὸν ἔχων.

Παχύκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ παχείας κνήμας, ἤτοι χοντρὰς ἄγκας ἔχων.

Παχυλός, ή, όν. Εἶδος ὑποκορ. τοῦ, παχύς. Παχυλὸς, ὀλίγον τι παχὺς ἢ χοντρός· συνήθ. τροπ. ὀλίγον τι ἀνόητος, βραδύνους, ἀμβλὺς τὸν νοῦν· Ἐπίῤῥ. παχυλώς, μὲ τρόπον χονδρόπως, σκαιῶς, Ἀριστοτ. »Παχυλῶς, καὶ τύπῳ τ᾽ ἀληθὲς ἐνδείκνυται«, κατὰ τινα χοντρὸν τρόπον· ἀντίκ. τῷ, λεπτῶς καὶ ἀκριβῶς· πρ. παχύς, σημτ. 3.

Παχυμερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. ῶς (μέρος). Ὁ ἐκ παχέων, χοντρῶν μερῶν συνεστάμενος. ὅθεν 2) καθόλου, ἀγροϊκὸς, χοντρὸς· ἀνόητος· ἐπιπόλαιος, ὡς τὸ παχύς, σημτ. 3. καὶ παχυλός. ἀντίκ. τῷ, λεπτομερής, Στράβ. ὅθεν

Παχυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης παχυμερούς τινος σώματος, ἢ σύστασις ἐκ παχέων ἢ χοντρῶν μερῶν.

*Παχύμυρον, τό (μῦρον). Εἶδος μύρου κατασκευαζομένου ἐν Μένδῃ τῆς Αἰγύπτου, ὅθ᾽ καὶ Μενδήσιον ὠνομάζετο, Ἀθ. σελ. 688. καὶ Ἡσύχ. ἴσως καθὼς τὸ παρὰ Γάλλοις pommade.

Παχυνευρέω, ῶ· Μ. ἤτω (νεῦρον). Παχέα, χοντρὰ, ἢ φουστωμένα νεῦρα, τένοντας ἔχω· ἐν γένει, ἔχω φουστωμένα πρισμένα μέλη, καθὼς π. χ. εἰς τοὺς ῥευματισμούς, ἀρθρίτας, καὶ ποδαλγίαν, Στράβ. ιδ. σελ. 990.

*Παχύνειος, ία, ον, ἐπίθ. τοῦ πάχνης.

Παχύνους, συνκρ. -ους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς), ταὐτὸν τῷ, παχυκάρδιος. Παχὺς, βαρὺς κατὰ τὴν καρδίαν, κατὰ τὸν νοῦν, μωρὸς, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, παχὺν νοῦν ἔχων, ἀνόητος.

*Παχύος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παχύνοος. (υυ)

*Παχυτος, ον, ἡ. Τὸ ἀνατολικὸν μετσημβρινὸν ἄκρωτ. Σικελίας. (συνήθ. υ–υ, ἐστὶ ὅτε δὲ καὶ υυυ, Διον. Περιηγ. 469. 471. ἐπίθ. παχύνιος, ία, ιον. (υ–υυ)

Παχυνσις, ἡ (παχύνω). Τὸ παχύνειν, παχὺ ποιεῖν. ὅθεν

Παχυντικός, ἡ, όν. Δυνάμενος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παχύνειν, κάμνειν παχὺν, λιπαίνειν, ἢ χοντραίνειν.

Παχύνω, (παχύς). Κάμνω χοντρὸν, ἢ παχὺν, τρέφω τινὰ ἵνα παχύνῃ, »Παχύνει τὸν ἵππον βουλόμενον, Ξενοφ. Οἰκ. ιβ'. 20. καὶ φουσκόνω τε· ἐξηγεῖται· πτροπ. »Παχύνειν τὸν νοῦν«, χοντρὸν, ἀνεπιτήδειον ποιεῖν, Φιλοστρ. Ἀπολλ. 1, 8. Παῦ. παχύνομαι, παχύνω ἑμαυτὸν· παχὺς, χοντρὸς γίνομαι· φουσκόνομαι, πρίζομαι. Ὁ Φιλοστρ. καὶ Γαλην. ἔχουσι παῦ. παρακ. πεπαχυσμαι. (υ––)

Παχύπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ παχεῖς πόδας ἔχων.

*Παχύραβδος, ἡ βέλτιον, παχύῤῥαβδος (ῥάβδος). Ὁ παχεῖαν, χονδρὴν ῥάβδον ἔχων. 2) ὁ παχεῖας λουρίδας ἔχων.

Παχύρις, ινος, ὁ, ἡ (ῥὶς). Ὁ παχεῖαν, χοντρὴν ῥῖνα ἔχων, χοντρομύτης· βέλτιον, παχύῤῥις.

*Παχύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Χονδρόῤῥιζος.

*Παχύῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ παχὺ, χοντρὸν ῥύγχος (ζουρνᾶν) ἔχων.

Παχύς, εῖα, ύ. Παχὺς, χονδρὸς· ἢ παχὺς ἐναντίον τοῦ, ἰσχνός· σαρκώδης, εὐσαρκος· καθόλου, πολύσαρκος, εὐσώματος· καλῶς τετραμμένος, π. χ. »χεὶρ, αὐχὴν, μηρὸς«, Ὅμ., ὅταν ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ χρήται· ἐπὶ ὑγιοποιῆς εὐσαρκίας τῶν μελῶν. »Πούς, Ἡσ. Ἔ. 493 παρὰ τοῖς Μεταγν. συνήθ. στερεὸς. »Παχὺ τράπεζα μὲ πολλὰ φαγητά. β) ἐπὶ ψιλῆς σωματικῆς ἐκτάσεως, περιφερείας, χονδρὸς, π. χ. »Λᾶας, Ἰλ. Μ, 448. »Αὐλὸς αἵματος«, Ὀδ. Χ, 18. »Ἐλάτης, Ἡσ. Ἔ. 511. γ) ἐπὶ ποιότητος ὑγροῦ τινός, ἢ μάζης πυκνωμένης ἢ πηκτῆς, πηκτὸς γειμώνος, π. χ. αἷμα, Ἰλ. Ψ, 697. ἀντίκ. τῷ, λεπτὸς, εὐκόλως ῥευστὸς· ὅθεν δ) βαρὺς, ἰσχυρὸς. 2) παρ᾽ Ἡροδτ. ᾱ, 30. 77. δ, 91. 7, 155. ὀνομάζονται, οἱ παχέες, οἱ εὐπετήμονες, οἱ πλούσιοι· ὡσαύτως καὶ παρ᾽ Ἀριστφ. Ἱππ. 1144. Σφ. 287. Εἰρ. 630. οἱ παχεῖς, παρὰ δὲ Ἡσυχ. οἱ πάχητες. 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνῶς ἀντὶ τοῦ, μωρὸς, ἀνόητος, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, ἐπειδὴ παρετηρήθη, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ παχύτης τοῦ σώματος βλάπτει τὸν νοῦν· ἀντίκ. τῷ, ἀκριβὴς, λεπτὸς, ὀξὺς· ὅθεν, »Παχὺς τὴν μνήμην«, ἀμβλὺς τὸ μνημονικὸν· »Παχεῖα κρωζεινα, μὲ βαθεῖαν, χοντρὴν φωνήν· »Ἐς τε τὰς τέχνας παχεῖς καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξεῖς«, Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. §. 12. »Παχύτερον ἄχειν τῆς ἀκοῆς«, Ἡλιόδωρ. ά. σελ. 232. ὀλίγον τι βαρέως, ἢ δυσκόλως ἀκούειν, οὐκ ἀκριβῶς. 4) παροιμ. »Παχεῖα παρὰ σφυρὰν γυνὴ«, λέγεται ἐπὶ πόρνης, χαμαιτύπης, ἥτις ἔχουσα βρεχὰ σφυρὰ (κοντὰς πτέρνας), παρευθὺς πίπτει κατὰ γῆς. — Ἐπίῤῥ. παχέως, Συγκρ. πάσσων, ὁ, ἡ. Ὀδ. καὶ παχίων, γεν. ονος, ὁ, ἡ, Ἀριστ. πρβ. πάχετος, 2. Ὑπερλ. πάχιστος, Ἰλ. Π, 314. κανονικῶς, παχύτερος καὶ, παχύπους, Μεθοδικ. (οὐχὶ παρὰ τὸ, πάτος, πάτομαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ, πήγνυμι, παγῆναι.)

Παχυσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ παχέα σκέλη, πόδας ἔχων, Πλούταρχ.

Παχυσμός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, πάχυνσις, ἀμφ.

Παχυστομέω, ῶ (παχύστομος). Μὲ γεμάτον, πλατὺ, πλῆρες καὶ ἀνοικτὸν στόμα ὁμιλῶ, βαρέως, χοντρὰ, προφέρω ἢ ὁμιλῶ, ὅθεν

Παχυστομία, ἡ. Τὸ ἔχειν παχὺ στόμα· τὰ παχέα, χοντρὰ ἤτοι μὲ φουστωμένον καὶ ἀνοικτὸν στόμα ὁμιλεῖν· ἢ παχεῖα, χοντρὴ, πλατεῖα, σκληρὰ καὶ ἐχρεία ἔκφρασις τῶν λέξεων, Στράβ. ιδ. σελ. 977.

Παχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων παχὺ καὶ πλατὺ στόμα· ἐπὶ ποτηρίου (ἢ κούπας), ἔχοντος πλατὺ χεῖλος ἢ στόμα. Ἡσυχ. Ἀθην. ια. σελ. 483. Ε. 2) τροπ. ὅστις ὁμιλεῖ μὲ φουστωμένον καὶ ἀνοικτὸν στόμα, ὅ ἐστι, χοντρὰ καὶ σκληρῶς προφέρει τὰς λέξεις, Στράβ. ιδ'. (Ὁ Σικελίτερος ἀντὶ τῶν ἀπαντωμένων τούτων παρὰ Στράβ. τριῶν λέξεων προτείνει τὰς λέξεις, τραχύστομος, τραχυστομέω, κ. τ. λ.)

Παχύτης, ητος, ἡ (παχύς). Τὸ εἶναι, ἡ οὐσία τοῦ παχέος ἢ τοῦ πάχους, ἢ χονδρότης, Ἡρόδ. 4, 23. 7, 36. ἢ ἢ λιπαρότης. 2) ἀναισθησία, ἀμβλύνοια, stupidité. (υυ–)

Παχυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Παχὺν τράχηλον ἔχων, χονδρόλαιμος.

Παχύτριχος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παχύθριξ.

Παχύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Χονδρόφλουδος. παχὺν φλοιὸν ἔχων.

Παχύφρων, ὁ, ἡ γεν. ονος (φρήν), = παχυκάρδιος, παχύνους, Πτωχ. ἐν Λ. Βοῦτος.

Παχύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ παχέα, ἢ πυκνὰ φύλλα ἔχων, χονδρόφυλλος, πυκνόφυλλος.

Παχύχειλος, ὁ, ἡ· καὶ, παχυχειλὴς, ές, ὁ, ἡ (χείλος). Χονδροχείλης, ὁ παχέα χείλη ἔχων. Ὁ σχηματισμὸς »Παχυχειλὴς« κεῖται ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 120. ὅπου ἡμάρτημα ταχυχειλὴς, κεῖται.

Παχύχυμος (χυμὸς)· καὶ, παχύχυλος, ὁ, ἡ (χυλὸς). Ὁ παχὺν χυμὸν ἢ χυλὸν ἔχων, ἤγουν παχέος, χονδροῦ, πηκτοῦ χυλοῦ ἢ χυμοῦ ὤν. (Πάω), ἄχρ. πρωτότυπον, ὅθεν πάομαι καὶ πατέομαι.

Παὼτης, ου, ὁ. Λακωνικ. ταὐτὸν τῷ, πατὴς, καὶ, πάης. Συγγενὴς ἐξ αἵματος· γείτων.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ε.

Πέδε, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ τῆς, μετὰ, Πινδ. (συνηθως μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὀρθως, γράφεται πεδά, Boeckh Πινδ. Pyth v. l. 3. 47. ἴδε περὶ τοῦ ὀξυτονουμένου πεδά. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 301.)

Πεδάω, Ἐπικ. γ. πρόσ. ἀναστ. τοῦ πεδάω ἀντὶ, πεδᾷ. Ἐμποδίζει, κατέχει, Ὀδυσ. Δ, 530. 469. (υυ–)

Πεδάασκον, Παραταϊ. Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, πεδάα, πεδάασκε, ἀντὶ, πεδάα, Ὀδυσ. Ψ, 353. (υυ–υ)

Πεδάγρετος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, μετάγρετος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἅρπα). Μεταληπτός, ξιφισπασμένος ἐν τῷ φεύγειν, ἐν τῷ ἐπιδιώκεσθαι, ὅτε ὀπὴ. ἐφευγεν, ὅτε ἔτρεχεν κατόπιν του. Ἡσύχ.

Πεδαίρω, Αἰολ. ἀντ μεταίρω, Εὐρ π. Ῥῆσ. 572.

Πεδαίχμιος, ὁ, ἡ· Αἰολ. ἀντὶ μεταίχμιος, ἡ Μετάπορος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 587. ὅπου ἡμαρτημ. πεδαίφιος, κεῖται.

Πεδάμορος, ὁ, ἡ, ἢ πεδάμορτος, ὁ, ἡ, ὁ ὁρα πεδάορος.

*Πεδαμείβω. Αἰολ. ἀντὶ, μεταμείβω, Πινδ.

Πεδᾶνός, ἡ, ὁν (πέδον), ὡς τό, πεδινός. Ἐπίπεδος, ὁμαλός, χαμηλός. 2) πυκνὸ τοῦ ἐδάφους ὤν, μεμυς, κοντές, βραχύς, Νίκανδρ. Θηρ. 226. καὶ 289.

*Πεδάορος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ μετήορος, Αἰσχ. Χοηφ. 586. κατὰ τοῦ Σπανὸ. τὴν διόρθ., ἐκμισὴ ἡ συνήθης ἀνάγν. ὅστι, πεδάμορος, τὸ ἀπεῖον ἐδεώρουν οἱ Αἰολ. τύπον ἀπὸ τοῦ ἦμαρ ἐσχηματισμένον καὶ ταυτόσημον τῷ, μεσημέριος. Ὁ Βελλαούερος γράφει ἐπὶ ταύτης τῆς σημαίας ἀνεπιτρέπτως ὀρθότερον, πεδάμορος. (ν-υυ)

Πεδάριστος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, μετάριστος.

*Πεδαυγάζω, Αἰολ. ἀντὶ, μεταυγάζω, Πινδ.

Πεδαυρος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ μετάωρος, Σαπφώ, ἄμφ.

Πεδάφρων, ονος, ὁ, ἡ, Ποιμάν. Πύθ. 8, 193. ἔνθα ἐτυμόρου τὴν λέξιν ὡς Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, μετάφρων, ἤτοι, ὅστις μετέπεισα, ὑστερότερον, μετὰ τὴν πρᾶξιν γίνεται φρονιμώτερος· ἀλλ' ὁ Boeckh ἀποδοκιμάζει, ὡς εἰκὸς. ἔλεγε τὴν λέξιν καὶ γράφει, «Πεδ' ἀφρόνων», ἀντὶ, μετ' ἀφρόνων.

Πεδάω, ῶ· Μέλ. ήσω (πέδη). Κυρίως δεσμεύω, εἰς τὰ δεσμὰ, εἰς τὰ σίδηρα, πέδας, βάλλω· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο. «πεπεδημένος», ἀντὶ δέσμιος· ὅθεν καθάλου, δένω, δέσω στερεῶς, Σώφρ. Ὀδ. Τ, 391. «τὸν μοὐνορχονα, Ἡρόδ. 6, 23. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γύαις, ἐμπερδέω, περιπλέκω, ἐμποδίζω, κωλύω, κατέχω, πεδαλόνω, «Δόλιο ἄρμα πεδῆσαι», Ἰλ. Ψ, 585. ἐμποδίσαι, ὡσαύτως, «γυῖα», Ἰλ. Ν, 435. καὶ Ὀδυσ. Ν, 168. «Νῆα ἐκὴν ἐπέσθαι» ἐπὶ πόντῳ, ναυτέχειν, ἐναποδίσαι· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 6, 32. «Ἵππος ἅρμ' ἐπέδαν» καὶ «Ἔγχος ἐπέσθησε, Ὀλυμπ. α'. 121. «Πεδάσαι δόλιον, μετὰ δόλου πιάσαι, Νέμ. ε'. 49. καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «Ὅς μ' ἐπέδησε βλέφαρα, Ὀδ. Ψ, 17. ἔβαιρτ. παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει οὔσας ἐπὶ μοίρας, ἢ ἀναγκαίας τινος, οἷον, Ἄτη, Μοῖρα, Ζεύς, ἀδυνάτων τις, Ἀθήνη, π. χ. «Μοῖρα αὐτὸν ἐπέδησεν, ἀναποδίτε, Ἰλ. Δ, 517. καὶ Ψ, 393. «Μοῖρα Διὸς ἐπέδησε λαμπνειν, κατέσχεν, ἐκράτησε, Ὀδυσ. Γ, 269. «Πέδησε καὶ τὸν Ἀθήνη ἀμείνονα, Σ, 154. «Ἄτη κατεπέδησεν, Ἰλ. Τ, 94. καὶ «Χαλεπὴ μοῦ μοῖρα κατεπέδησεν, Ὀδυσ. Δ, 492. ἄρα ἐπὶ τινος ἀναγκαίου, ἢ ἀναγκαίας Μοίρας, ἥτις ποτὲ μὲν κατέχει καὶ ἐμποδίζει, ἤτοι δεσμοῦσι τὴν δύναμιν καὶ τὸ σκεπτικὸν ἢ τὸ διανοητικὸν τοῦ ἀλλοπίου, ποτὲ δὲ αἰς τινας πράξεις βιάζει καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν, καὶ σωτάς. ἤτοι αἴτ. προσωπου, ἢ καὶ ἀπαρεμφ. ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, καὶ Ἰλ. Χ, 5. «Ἕκτορα μείνει Μοῖρ' ἐπέδησεν, τὸν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ· αὐτὸ δὲ τῆς ἀπαρεμφ. κεῖται, ὡς καὶ τὸ κωλύω, καὶ ἡ γενικὴ· π. χ. «Ὅστις μ' ἐπιπάνων πεδίου καὶ ἔδησε κελεύθου, Ὀδ. Δ, 380. 469. παρ' ἄλλ. ἔβαι μόνον ἀνίσως θέλῃ νὰ θεωρήσῃ αὐτὸ ἐλληνικὸν ἐνταῦθα ὡς ἀπόλυτον· Ἐπ. καὶ Ἰων. παρατατ. πεδάασκον, Ὀδ. Ψ, 353. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πέδησεν, ὑπεχείρισεν ἐποίησεν.

Πεδαωριστής, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, μετεωριστής. «Ἵππος πεδαωριστής», φραγμαντίας, ὅστις σημαίνει ὀρθάς, ἤτοι εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας.

Πεδεισός, ἡ, ὁν, = πεδινός, πολλ' ἀμφ.

Πεδέρχομαι, Αἰολ. ἀντὶ, μετέρχομαι, Πινδ.

*Πεδέχω, Αἰολ. ἀντὶ, μετέχω.

Πεδέω, συναιρ. πεδῶ, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, πεδάω, Μεσομ.

Πέδη, ἡ (πέζα). Τὰ εἰς τοὺς πόδας δεσμὰ, σίδηρα, καὶ σίλυσες, δεσμὸς σιδηροῦς, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρ. ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ν, 36. «...ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας, ἀρρήκτους, ἀλύτους», ἔβαλε σίδηρα περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, παρὰ Θεόγν. 539. «Ἐκ πέδας ἀῆσαίτινας, βάλλω εἰς τὰ σίδηρα· καὶ ἐντεῦθεν, «Αἱ πέδαι, ἐν τῇσι ἐδεδέατοι, Ἡρόδ. 5, 77. 2) εἶδος ἱππασίας. Ξενοφ. Ἱππ. γ. 5. περὶ ἧς λέγει ὁ Πολυδ. (α'. 214) «Πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοτερής· ἐπιμήκης πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσαι, περὶ ἧς ὁ ἴδιος Ξενοφ. αὐτόθ. κεφ. ζ'. 13. καὶ 14. σαφεστέρως λεγει. «Ἱππασίαν δ' ἀπαινοῦμεν τὴν πέδην καλουμένην, ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει· καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι δὲ τὴν ἱππασίαν, ἀγαθόν, ἵνα ἀμφότεραι αἱ γνάθοι κα9' ἑκάτερον τῆς ἱππασίας ἰσάζωνται. Ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτερούς· ἧδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἥδη πλήρης ὢν τοῦ εὐξόου, καὶ τότε ὀρθοῤῥομεῖ καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετᾶν ἄνω κ. τ. λ. Ἄρα «Πέδη ἑτερομήκης λέγεται ἁπλῶν ὁ ἵππος τρέχῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος ἕως εἰς ἓν ἀρκετὸν διάστημα, καὶ πάλιν ἐπιστρέφῃ κατ' εὐθεῖαν ὀπίσω, ἤτις καὶ παρὰ Γαλ. Α' la grecque, καὶ παρὰ Τουρτ. Δεζχίν. λέγεται. Κυκλοτερὴς δέ, ὁπόταν κυκλεῖς ἤτοι ὀλόγυρα εἰς γύρου στρέφηται.

Πεδήορος, Αἰολ. ὡς πεδάορος, Αἰολ. ἀντὶ, μετήορος, Νίκανδρ.

Πεδήρης, εος, ὁ, ἡ, = ποδήρης, πᾶν ἀμφ.

Πεδητής, οῦ, ὁ (πεδάω). Ὁ πέδας εἰς τοὺς πόδας βάλλων, ὁ δεσμεύων· καὶ ὁ περιπλέκων, πεδαλόνων, ἐμποδίζων.

Πεδήτης, ου, ὁ (παροξυτόνως, παθ.). Ὁ πέδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων, δέσμιος, δεσμώτης, πεπεδημένος, αἰχμαλωτος, σκλάβος, Σοφ. Σολομ. ιζ'. 2.

Πεδήϊος, αία, αῖον (πεδίον). Ὁ ἐκ τοῦ πεδίου ἢ ἐπὶ τῷ πεδίῳ ὤν, ὁ ἐκ τῆς πεδιάδος (κάμπου) ἢ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὤν, μετάγειος, καμπίσιος· ὁ ἀνηκων ἢ αὐξάνων εἰς τὸ πεδίον· ἐξαιρ. ὠνομάζοντο, πεδιάοι, πεδιάσιοι καὶ πεδιεῖς ἐν Ἀθήναις οἱ ἐγκάτοικοι τοῦ κάμπου τῆς Ἀττικῆς (πεδίου) πρὸς τὰ Μέγαρα, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν χωριστὴν φατρίαν λαοῦ, Θουκ. 2, 55. ἴδε πεδιάσιος.

Πεδιακός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, πεδινός, ἀμφ.

Πεδιάς, άδος, ἡ, προσωπικ. γῆ, = πεδίον· γῆ ὁμαλή, ἢ τόπος ἀναπεπταμένος μακρὸς καὶ ἐπιμήκης, κάμπος, ἴσωμα γῆς, Ἡρόδ. 9, 122. 2) ὡς ἐπίθ. ἰδιαίτ. ποιητ. Ἐπλ. τοῦ πέδιος, = πεδινός. Ὁμαλή, ἐπίπεδος, ἴσια, εἰς τὸ πεδίον, εἰς τὴν πεδιάδα. «Πεδιὰς γῆ, χώρα, κ. τ. τ.» παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1058. «Λόγχη πεδιὰς» ἢ αἰς τὴν πεδιάδα ἐρρεγμένη λόγχη, μάχη γενομένη εἰς τὸν κάμπον. ὅθεν

Πεδιάσιος, ὁ, ἡ, = πεδιαῖος. Ὁ ἐκ τῆς πεδιάδος ὢν ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων· καμπίσιος, ἢ καμπισινός. Ἀπὸ τῶν ἐγκατοίκων τῆς Ἀττικῆς λέγονται «Πεδιεῖς, πεδιάοι, καὶ πεδιάσιοι, οἱ τοῦ πεδίου (τοῦ κάμπου) τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῶν Μεγάρων κειμένου ἐγκάτοικοι, Θουκυδ. β'. 55. Τὸν πολλὰ νεώτ. σχηματισμὸν, πεδιάσιμος, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ Διοσκορίδου καὶ Βασιλείου.

*Πεδιεινός, ἡ, όν, = πεδιαῖος, Πλατ. Νομ. 4. σελ. 704. Δ. ἔνθα ὁ Βέκκερος πεδιεινοτέραν ἀντὶ πεδινωτέρας τέσσαρες χειρογράφων διώρθωσε.

*Πεδιεύς, εως, ὁ, = πεδιαῖος. Παρὰ Διογ. Δ. 1, 58. λέγεται ὁ χωριάτης. 2) οἱ πεδιεῖς, ἤρ. πεδιάδος, πεδιάσιος.

Πεδίζω (πέδη), ὡς τὸ ποδίζω. Δαπμεύω, πέδην βάλλω εἰς τοὺς πόδας τινός, Γλωσσ. Στεφ.

Πεδινήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Συνιστάμενος ἐκ πεδιάδων, πλήρης πεδιάδων, τόπος μὲ πεδιάδα ἐπάνω εἰς πεδιάδα, Αἰσχ. Περσ. 564. (ἔνθα οἱ συνήθεις ἐκδόσεις ἡμαρτ. ἔχουσιν, ἀμπεδινήρεις.)

*Πεδινός, ἡ, όν (πέδον). Ἀνήκων εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ ἔδαφος. «Πεδινὴ μέτρησις», ἡ καταμέτρησις τῆς χώρας, τῶν ἀγρῶν, Στραβ. 2. σελ. 280 Siebenk. Γαλλ. arpentage.

Πέδιλον, τό. Ἡ πατοῦνα, ἡ ὁποία ἐδένετο ὑποκάτω τὴν πτέρνης, ὅταν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας· ἔτι δὲ = ὑπόδημα. Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ., παρὰ τοῖς ὁποίοις φορῦσι τοιαῦτα τόσον οἱ θεοὶ, ὅσον καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ κατὰ πληθ. ἀριθμόν· ἦσαν δὲ ἐκ βοείου ἐίρματος, Ὀδ. Ξ, 24. Ἡτ. Ἐ. 543. ἔστι ὅτε χρυσωμένα, χρύσεια, Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. Α, 97. Τὰ πέδιλα τῶν θεῶν παρ' Ὁμ. ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ἐλαστικότητα καὶ δύναμιν, διὰ τὴν ὁποίαν φέρονται οἱ θεοὶ πέραν γῆς καὶ θαλάσσης, Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. Α, 97. Ε, 45. ὅτι δὲ ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ ἐννοήτις πτερωτὰ, πτερόεντα πέδιλα (talaria), ἀπέδειξεν ὁ Βόσσιος Μυθολογ. ἐπιστ. 1. σελ. 113. κτλ. 2) πᾶν τοῖς ποσὶν περιειλούμενον, πᾶν εἶδος ὑποδήματος, λέξις γενικὴ, ἄρα σανδάλιον, παπούτζι, διάβαθρον, βαυκὶς, ἀρβύλη, ἀσκέρα κτλ. Ἡρόδ. 7, 75. καὶ ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον ἔφθανεν ἕως εἰς τὸ γόνυ, Ἡρόδ. 7, 67. 3) εἶδος δεσμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδένοντο οἱ μὲν πόδες τῶν ἵππων τὴν νύκτα, οἱ δὲ τῶν ἀγελάδων, ὅτε ἀρμέγοντο, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4. 35 Θεοκρ. 25. 103. 4) τροπικ. ὁ νόμος τοῦ ῥυθμοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ δεσμὰ, πέδιλα κινεῖται ἡ ποιητικὴ ὡς ἐν ἐποχλεύσει καὶ τροχοπέδαις, Πινδ. Ὀλ. 3. 9. (παρὰ τὸ, πέδη, οὐχὶ δὲ συνδέτ. μετὰ τοῦ εἰλέω.)

Πεδινός, ἡ, όν (πεδίον), ταὐτὸν τῷ, πεδιακός. Ὁμαλός, ἴσιος, γῆ ὁμαλὴ, κάμπος, Ἡριόδ. 2) ὁ ἐκ, ἢ ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὁ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ζῶν, ἢ κατοικῶν, καμπισινός, καμπίσιος.

Πεδιόθεν, Ἐπίῤῥ. (πεδίον). Ἐκ τῆς πεδιάδος, ἐκ τοῦ πεδίου, ἀπὸ τὸν κάμπον.

Πέδιοι, οἱ, ταὐτὸν τῷ, πεδιεῖς, πεδιαῖοι, καὶ πεδιάσιοι, ἀμφ.

Πεδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέδη.

Πεδίον, τό (πέδον). Γῆ ὁμαλὴ, ἴσιος τόπος, κάμπος, πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. τόσον διὰ νὰ σπείρῃ καὶ ὀργώσῃ τις, λήϊον, ἄρουρα, ἄγρος, ὅσον καὶ διὰ μάχην· κατὰ πληθ. ἀρ. παρ' Ἡτ. Ἐ. 300. «πεδία πόντου», τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος, aequora ponti, Valck. Φοιν. 216. «Ἀληϊτὰς πεδίοιο, Πλάτ. ταὐτὸν τῷ, Ἠλύσιον. 2) Λέγονται ἔτι καὶ τὰ πρὸς τοὺς δακτύλους ὀπισθεν αὐτῶν, ἤτοι τὰ περὶ τοῦ στήθους τοῦ ποδὸς κόκκαλα καὶ μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι, μετάταρσοι, ὅ ἐστι, τὰ μετὰ τὸν ταρσὸν, λέγουσι, Πολυδ. β'. 197. Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. α'. 20. Ὁ Ῥοῦφος ἔχει· «Πτέρνα, τὸ ὀπισθεν περιφανὲς τοῦ ποδὸς, τὸ δὲ ἔμπροσθεν κοῖλον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο καλεῖται πεδίον, οὗ τὸ ἐπίπαν ταρσός· πέζα δὲ ἡ πᾶσα θέσις τοῦ ποδός». ὅθεν

Πεδίονδε, Ἐπίῤ. Εἰς ἐπὶ, ἢ ἐπὶ τὸ πεδίον, εἰς τὸν κάμπον, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσ.

Πεδιονόμος, ὁ, ἡ (πεδίον, νέμομαι). Ἐπὶ τὰ πεδία νεμόμενος, ἐν τοῖς πεδίοις ζῶν, διατρώμενος. ἐγκάτοικος τῶν πεδίων, καμπισινός· Αἰσχύλ. Θήβ. 277.

Πεδιοπλόκτυπος, ὁ, ἡ (πεδίον, ὁπλὴ, κτύπος) Βοή, κρότος, ὅστις γίνεται διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς κτυπήματος τῶν ὁπλῶν, τῶν ποδῶν τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἵππου καὶ τοῦ ἱππικοῦ, Αἰσχ. Ἑπτ. 83. ἐνδαὶ ὅμως, κατὰ Seidl. dochm. σελ. 187., γραπτέον πιθανῶς, πεδί' ὁπλάκτυπα.

*Πέδιος, ὁ, ἡ, = πεδιαῖος, πάνυ ἀμφ.

*Πεδιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πεδιάδα ἔχων· ὄζει, ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, ἴσιος· «χθὼν», Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 686.

*Πεδιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος πεδιάδι, φαινόμενος ὡς πεδιάς, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 686.

Πεδοβήμων, ονος, Δωρικ. ἀντὶ, Πεδοβήμων, ὁ, ἡ (πέδον, βαίνω). Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βαίνων, πορευόμενος, βαδίζων, ἕρπων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 587.

Πεδοδίης, ασσα, εν· (πέδον), ποιητ., Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς ὤν, προσκολλημένος, χαμηλὸς, ὡς τὸ πεδανὸς Νικ. Θηρ. 662.

Πεδόθεν, Ἐπίρ. (πέδον). Ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ πέδου, ἐδάφους, ὡς τὸ, χαμόθεν, Ἡσ. Θεογ. 680. τροπ. ἐκ γενετῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς, ἐκ θεμελίου, Ὀδυσ. Ν, 295. «Οἱ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν, ἢ ὄπιθ' ἅλλοι ἡμάρτημ.», «Παιδόθενα ἐκ νέας ἡλικίας, ἀνέγν. πρβ. Naeke. Χοιριλ. σ. 107.

*Πέδοι, δοτικοφ. Ἐπίρ. (πέδον). Εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλ. Προμ. 272. ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Λουκιαν. «Πεδοῖ καταβάλλειν», ῥίπτειν κάτω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἡρέφεται μὲν καὶ περιπεσμένως πεδοῖ, ἀλλ' ὀρ. Ἡρωδιαν. παρὰ Διηδ. εἰς Galsf. poetae min. Graec. 1. p. VII.

*Πεδοιτεύω, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ μετοικέω· παρὰ τὸ

Πέδοικος, ὁ, ἡ, Αἰολ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ, μέτοικος.

Πεδοκοίτης, ου, ὁ (πέδον, κοίτη). Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τῆς γῆς τὴν κοίτην ἔχων, ἤτοι κείμενος, κοιμώμενος, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 217.

Πέδον, ου, τὸ. Τὸ ἔδαφος μιᾶς οἱασδήποτε ἢ τόπου ἢ γῆς, ἐπιφάνεια τῆς γῆς, Ὅμ. Ὀμ. Δημ. 455. ἐν γένει, τόπος τις ὡρισμένος, εἰκονομικῶς ἢ κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας θεωρούμενος, χώρα, γῆ, χῶρα. «Ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον», Σοφοκλ. Κατὰ πληθ. ἀρ. εὑδαμοῦ εὑρηται παρὰ τοῖς Συγγρ. Ἑλμσλ. Εὐρ. Ἡρακ. 585. (τὸ, πέδον ἐστὶ τῆς αὐτῆς σημῆς μετὰ τοῦ, πούς, καθότι οἱ Δωριεῖς μετέβαλλον πᾶς πτῶσις ποδὸς, δίποδος κ. τ. λ. εἰς πεδὸς, δίπεδος κ. τ. λ, ὄζει τὸ, ἑκατόμπεδος καὶ τὸ Λατ. pes, pedis· συγγεν. τῷ, πέζα·) ἀρ' οὗ

*Πέδονδε, Ἐπίρ. κινήσεως. Εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸς τὰ κάτω, Ἰλ. Ν, 795. Ὀδ. Δ, 598.

*Πεδονόμος, ὁ, ἡ. Ὁ προσμένων τὴν τύχην τοῦ πεδινοῦ, Μαιάδ.

*Πεδόσε, ἐπίρ. = πέδονδε, Εὐρ.

Πεδοσκαφής, ές, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὁ τὸ ἔδαφος, τὴν γῆν, χώραν σκάπτων· ἡμιπέλλαι, Διον. 4, 120.

Πεδοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Ὁ τὴν γῆν πατῶν, ἐμπλωμένος εἰς τὴν γῆν· πεζὸς, ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζων· ἐν γένει, ἐπάνω τῆς γῆς ὤν· ἐπίσης, γήινος, Ἀθην. σελ. 422. «Τροφὸς πεδοστιβῆος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1013. «Ἐνδομὴν πεδοστιβεῖαι, κοιμώμεθα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Τῆσ. 763. ἀλλ' ἐνστίχ. 254. τὸ «Σφαγὲν πεδοστιβὲς», ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, τετραποδίζων.

Πεδοτρεφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὑπὸ ἢ ἐκ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς τεθραμμένος, τρεφόμενος, Νόν. «Τέωρ πεδοτρεφές».

*Πεδοτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὁ τὸ ἔδαφος διὰ τὸ συχνὸς πατεῖν αὐτὸν ὑποσοῦν ἀποτρίβων, χαλῶν, συχνῶς πατῶν αὐτὸν, Νόν.

Πεδότριψ, ιβος, ὁ, ἡ (πέδη, τρίβω), Κωμικ. λέξις. Ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, ὁ πάντοτε δέσμιος, εἰς τὰ δεσμὰ ὢν σκλάβος, ἢ εἰς τοὺς πέδας δεσμὰ, σίδηρα φέρων, τρόπον τινὰ ἀποτρίβων τὰς πέδας, ἐπὶ οὐτιδανῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἦτοι πάντοτε εἰς τὰ δεσμὰ, ἢ ἄξιοι αὐτῶν, ὡς τὸ, πέδαι, τριπέδαι, Λουκιαν. Κρον. 7.

Πέδουρος, ὁ, ἡ, Αἰολ. = πέδαυρος, ἀμφ. Καὶ Ἡσύχ. καὶ Φωτ. ταὐτὸν τῷ, Μετεωρος, Σαπφοῦς Δείφ. «Οὐδεὶς δὲ σὲ βλέψει πέδαυρον νεκύων ἐμπεποταμένων», ὅπου ὁ Βρύγκιος (εἰς Ἀνακρ.) «Παῖ' ἀμπυρῶν» ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Πέδων, ωνος, ὁ (πέδη). Ὁ παιοῦργος καὶ ἀχρεῖος δοῦλος (σκλάβος), ὅστις πάντοτε εἶναι ἢ πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὰ δεσμὰ, ὡς τὸ, παιδοτρίψ, ὄζει, τριπέδων ἐπίσταμ.

Πεδώρυχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ τὸ πέδον ὀρύσσων, ὁ τὴν γῆν σκάπτων, Βιάνωρ. ἐν Ἐπιγράμ.

Πέζα, ης, ἡ· κυρ. Δωρ. καὶ Ἀρκαδ. ἀντὶ ποῦς. Ποδάριον, καὶ τὸ κάτω, ἤτοι ἡ δίσις τοῦ ποδὸς, βάσις, σφυρὸν, τὸ πεδίον τοῦ ποδὸς, ἡ πατοῦσα· καθόλου δὲ τὸ ὑποκάτω μέρος, τὸ κατώτατον ἢ ἐξωτάτων προσημμένον μέρος παντὸς σώματος. «Ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι πρώτῃ (Ἰλ. Ω, 272.)», κατὰ τὸ ἀνώτατον ἐμπροσθεν τέλος τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης· ὄζει, «Ῥυμοῦ πέζαι, τὰ πέρατ, τέλος ἢ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ, ἐνδα εἶναι δεμένον τὸ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου· 2) ἐν τοῖς ἱματίοις λέγεται ἡ ὤφ, οὖσα, ἢ πρὸς τὸ πέδω, ἢ μέριζα, κυνάρι, ποσόγυρος, παρυφὴ, σειρίτιον, ἢ κατὰ Φώτιον, «Πέζα, τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤφαν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ [μὴ τρίβεσθαι ἄκρα πρεβέτων προσῤῥάπτον, καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ, πεζὶ, ἢ πετζὶ, ἀντὶ τοῦ, ἄκρα, καὶ πέτζα. Καθόλου δὲ, ἄκρα (τὰ περιβάλαια), ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης, τὸ χεῖλος, ὁ αἰγιαλὸς, ἢ τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη, κ. τ. τ. ἴδε ἐν τῷ, διάπεζοι. «Πέζα στενὴ εἰσόδοιο, Λουκιαν. Τραγοπ. 237. στενὴ ὁδὸς, μονοπάτιον. ὁδὸς δηλαδὴ τόσον στενὴ, ὥστε μόλις δύναται νὰ πατήσῃ ὁ πούς. γ) στρογγύλον ἁλιευτικὸν δίκτυον.

Πεζαναιστὴς, οῦ, ὁ (πεζὸς, ἀκοντίζω). Ὁ ἀκοντίζων πεζὸς στρατιώτης, Πολύβ.

Πέζαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν, ἤτοι τοῦ πεζικοῦ, ἢ τοῦ κατὰ γῆν στρατεύματος. «Ὁ πέζων Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. 16.

Πεζέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορας). Τῆς ἠπείρου πραγματευτὴς, ὁ ἐν τῇ ἠπείρῳ πεζῇ πραγματευόμενος, Στραβ. ιβ'. σελ. 1110.

Πεζέταιροι, οἱ (ἑταῖρος). Εἷς τὸ Μακεδονικὸν στράτευμα, ἐκαλεῖτο οὕτω τάγμα πεζῶν τῶν σωματοφυλάκων ἢ ἐκλελεγμένων στρατιωτῶν πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐκλελεγμένου ἱππικοῦ, Ἑταῖροι, καλουμένου, ἄρα, οἱ περὶ τὸν βασιλέα ἱππογόροι, Δημοσθ. Ὀλυνθ. β'. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι, δόξαν μὲν ἔχουσι, ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκριτημένοι τὰ τοῦ πολέμουκ· ὅπου ὁ Οὐλπιανὸς· «Πολλαὶ περὶ τούτου φέρονται ἐξηγήσεις· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ λέγουσιν ὄνομα στρατεύματος οὕτω λεγομένου· οἱ δὲ ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρατεῶται, τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ὡπλισμένον· διὸ φασὶ καὶ πεζεταίρους αὐτοὺς καλεῖσθαι, παρὰ τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχειν, πέζα γὰρ τὸ κάτωθεν τοῦ ποδός· ὄζει καὶ τὸ, πεζεύειν· ὁ δὲ Φώτιος ὀρθοτέρως ἑρμηνεύων τὴν λέξιν οὕτω φησί· Πεζέταιροι, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης δὲ α'. Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγει φησίν. «Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεῖν συνεζύγας Ἑταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ἀνόμαζεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρίας προθυμότατα διατελῶσιν ὄντες· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς. «Πεζέταιροι, οἱ ἀπὸ ἱππικῶν ἔργων ἀταῖροι καὶ φίλοι γεγονότες». Δημοσθένης δὲ τοὺς παρὰ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου φρουροὺς οὕτως ὀνομάζει, οἱ ἦσαν καὶ πιστοὶ καὶ ἰσχυροὶ· ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ λέγεται τῶν πεζῶν, αἱ εἰς τῶν ἱματίων ὠαὶ· ἐπεὶ ἔξωθεν εἰσὶν αὗται περὶ τὰ ἱμάτια κατασκευασμέναι.

Πέζευμα, τὸ (πεζεύω). Τὸ πεζικὸν στράτευμα, Γλωσσ. Στεφ.

Πεζευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, κλίσιν ἔχων ὁ ἐπιτήδειος, ἢ προητοιμασμένος εἰς τὸ πεζεύειν, ἐκ τοῦ

Πεζεύω (πεζὸς). Πηγαίνω ἢ ταξειδεύω μὲ τὰ ποδάρια, πεζὸς, πεζοπορῶ, πεζὸς περιπατῶ· ἀντίκειται τῷ, ἱππηλατεῖν, ἁρματηλατεῖν. β) διὰ ξηρᾶς ὁδεύω, πηγαίνω ἢ ταξειδεύω, ἀντιδ. τῷ, ναυτίλλεσθαι. «Ὁδὸν π.» πάντα δρόμον ὁδοιπορῶ) διὰ ξηρᾶς, Στραβ. 6. σελ. 431. λέγεται καὶ, «πόδα πεζεύειν ἐπὶ γαίαις», Εὐρ. Ἄλκ. 872. πρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 592. τὸ δὲ «πεζεύειν τὴν θάλασσαν, σημαίνει, μεταχειρίζομαι ἢ διαπερῶ τὴν θάλασσαν ὡς ξηράν, διαβαίνω τὴν θάλασσαν πεζὸς ὡς ξηράν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 252.

Πεζῇ, Ἐπίρ. Τὸ τοῖς ποσὶ πορεύεσθαι, μὲ τὰ ποδάρια περιπατεῖν· βάδην, διὰ ξηρᾶς· Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. γ'. κυρίως δοτικ. τοῦ, πεζὸς, προσπακ. ὁδῷ, ὅ ἐστι «Πεζῇ ὁδῷ, πεζὸς, μὲ πεζὸν τρόπον, περιπατεῖν μὲ τοὺς πόδας (οὐχὶ ἐφιππος δηλαδὴ· πατεῖν, περιπατεῖν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. «Πεζῇ», προσυπακ. τὸ, μάχῃ, ἐν μάχῃ, πολέμῳ διὰ ξηρᾶς.

Πεζικός, ή, όν (πεζὸς). Ἀνήκων εἰς τὸν πεζὸν, εἰς τὸν διὰ ξηρᾶς ἢ τοῖς ποσὶ περιπατοῦντα, ἢ εἰς τὸ πεζὸν στράτευμα, Ξενοφ. «Τὸ πεζικὸν τὸ πεζὸν στράτευμα, ἢ πεζοῦρα, l'infanterie, ἢ τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς. ἀντιδ. τῷ, ναυτικὸν. «Τὰ πεζικὰ, τὰ κινήματα ἢ αἱ ἐπιτηδειότητες ἑνὸς πεζοῦ στρατιώτου.

Πέζις, εως, ἡ. Εἶδος ἀμπέλου, μήκητος, χωρὶς κυκλοῦ, Ἀθην. β'. σελ. 62.

*Πέζις, εως, ἡ, = πέζα.

Πεζίς, ίδος, ἡ, = πέζα.

Πεζίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πεζὸς.

*Πεζοβατέω (πεζὸς, βαίνω). Πεζὸς πηγαίνω, περιπατῶ, πεζὸς ταξειδεύω. «Τὸ πέλαγος πεζεύειν, βαδίζω, διαβαίνω πεζὸς τὸ πέλαγος.

Πεζοβάτης, ὁ· Δωρ. ἀντὶ, -βάτης, ου, ὁ (βαίνω), ποιητ. Ὁ διὰ ξηρᾶς ἢ πεζὸς μαχόμενος, πεζὸς στρατιώτης, Παυσ. Νέμ. θ, 81. κυρ. ὁ πεζὸς βαδίτης, κράκτης, ὁ πεζῇ μαχόμενος. Πίνδαρ. Νέμ. Σ'. 81.

Πεζογραφέω, ῶ. Γράφω εἰς τὸ πεζὸν, ἐκ τοῦ

Πεζογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Εἰς τὸ πεζὸν γράφων, καὶ οὐσ. ὁ πεζογράφος.

Πεζοθηρία, ἡ (θήρα). Κυνήγιον τῶν θηρίων, ἁπλῶ εἰς τὴν ξηράν· τὸ τῆς ξηρᾶς κυνήγιον. ὄζει

*Πεζοθηρικός, ή, όν. Εἰς πεζοθηρίαν ἀνήκων.

Πεζολεκτέω, ῶ. Εἰς τὸ πεζὸν λέγω, ἢ γράφω, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

*Πεζολέκτης, ου, ὁ (λέγω), = πεζολόγος.

*Πεζολογάω (πεζολόγος), = πεζολεκτέω. ὄζει

*Πεζολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν εἰς τὸ πεζὸν.

*Πεζολογικῶς, ἐπίρ. Πεζὰ, εἰς τὸ πεζὸν, οὐχὶ διὰ στίχων.

Πεζολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Εἰς τὸ πεζὸν λέγων, ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος, ἢ γράφων.

Πεζομαχέω, ῶ. Πεζῇ ἢ πεζὸς, ἢ κατὰ γῆν διὰ ξηρᾶς μάχομαι, Θουκυδ. α'. 112. Ἡρόδ. 3, 45. ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάχης, ου, ὁ, = πεζομάχος, Παλ. Πύθ. 3, 121 ὄπισθ.

Πεζομαχία, ἡ. Ἡ πεζική, ἤτοι ἡ τῶν πεζῶν ἡ ἐν τῇ ξηρᾷ μάχη, ἀντιδ. τῷ, ἱππομαχία ἢ ναυμαχία, Ἡρόδ. 8, 15.

Πεζομάχος, ὁ, ἡ (πεζός, μάχομαι). Πεζός, ὡς πεζὸς στρατιώτης μαχόμενος, ἀντίθ. τῷ, ἱππομάχος. 2) κατὰ γῆν μαχόμενος, ὅστις εἰς τὴν ξηρὰν μάχεται, οὐχὶ δὲ ὡς θαλασσινὸς στρατιώτης, ἀντίθ. τῷ, ναυμάχος. 3) πεζός, οὐχὶ ἱππεὺς μαχόμενος, ἀντίθ. τῷ, ἱππομάχος.

Πεζονόμος, ὁ, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ ἄξιος εἰς τὸ βόσκειν, ἢ τρέφειν, κρατεῖν κτήνη, θρέμματα, ἐκ τοῦ

Πεζονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἐπὶ τῇ ξηρᾷ νεμόμενος, ζητῶν τὴν διατροφὴν του ἐπ' αὐτῆς, κατοίκων ξηράν, γῆν, ζῶν εἰς τὴν ξηράν, ἀγρονόμος· ἐξουσιαστής, ἴσως προστάζει εἰς τὴν ξηράν, Αἰσχ. Περσ. 75. ἀντίθ. τῷ, θαλασσονόμος.

*Πεζοπορεύτοπορέω, ῶ (πόρος). Πεζῇ περνῶ τὸν πόρον, ἤτοι τὴν θάλασσαν. Τμηθ.

Πεζοπορέω, ῶ. Πεζῇ ἢ πεζῆς, ἢ διὰ ξηρᾶς ταξιδεύω, περιπατῶ· ταὐτόν τῷ, πεζεύω ἀντίθ. τῷ, ἔποχος εἰμί, καὶ ἱππεύω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ. 1. ἐκ τοῦ

Πεζοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Πεζὸς περιπατῶν, ταξιδεύων. 2) διὰ ξηρᾶς, ἢ εἰς τὴν ξηρὸν ὑπάγων ἢ ταξιδεύων.

Πεζός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. πεζῇ, καὶ πεζῇ (πέζα, πάδες, πούς). Ὁ τοῖς ποσὶ βαίνων, ὁ ἐπὶ ὁδοιπορεῖ, ὁδεύει μὲ τοὺς πόδας του, ὁ διὰ τῶν βίων ποδῶν τὴν ὁδὸν ποιούμενος· ἀντίθ. τῷ, ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, Ὅμ., ὅστις πολλάκις ἀντιτάσσεται πεζοὶ καὶ ἱππεῖς ἢ ἵπποι· ἔξαρ. ἐν Ὅ. ἐπὶ μαχομένων πεζῶς. Παρ' Ἡρόδ. δηλοῖ τό, «πεζὸς στρατός», ποτὲ μὲν ἡ πεζικὴ, ἀντίθ. τῷ, ἡ ἵππος, 4, 128. 7, 84 ποτὲ δὲ τὸ κατὰ γῆν στράτευμα· λέγεται, ὅταν ὁ πεζὸς, ἄνευ τοῦ, στρατός, 3, 25. 6, 43. 7, 64. καὶ, τὸ πεζὸν, 7, 81. ἀλλ' οὐκ ἀμέτρως ἀπὸ πεζικοῦ, τὸ πεζὸν στράτευμα, ἢ πεζοῦρα. 2) ὁδεύων, ταξιδεύων διὰ ξηρᾶς, ἀντ. τῷ, πλέων τὴν θάλασσαν, Ὅμ. ἔπαρ. ἐν Ὀδ. ἀντιτάσσεται τὸ «πεζὸς ἐὼν τῷ, ἐν νηΐ, Ὀδ. Δ, 58. ὅθεν, τὸ πεζὸν, σημαίνει, καθὼς καὶ, τὸ πεζικὸν, τὸ κατὰ γῆν στράτευμα, ἀντίθ. τῷ, ναυτικὸς στρατὸς ἢ νέες, Ἡρόδ. 4, 97. 6, 95. 7, 121. 3) τρόπ. ὁ, τι δὲν ἐγείρεται ὑπεράνω τῆς γῆς, ἀλλὰ μένει ἐπάνω τοῦ ἐδάφους, ἄμετρ. κυρ. λόγος, λόγος, ἰδέα, ἢ ὁποία δὲν ἔχει ὕψος ἢ ποιητικὴν τέχνην, λόγος κοινὸς ἢ καταλαβάδην, ἄμοιρος ποιητικοῦ πνεύματος, μὴ ἔμμετρος· ἐτάθμευε δὲ καὶ τὴν ταπεινὴν κωμικὴν ποίησιν ἀπ' ἐναντίας τῆς μετεώρου, ἐπὶ ὅτε κολοβαδιζούσης τραγικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως (ἴτως ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαμηλῶν σανδάλων τῶν Κωμικῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν κοθόρνιων τῶν τραγικῶν). β) ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς τὸ ψιλὸς, ἤτοι ἁπλῆ μονὴ φωνὴ ἄνευ μουσικῆς ἢ ὀργάνου, ἢ ἁπλῆ μονὴ μουσικὴ ἢ ὀργάνου ἄνευ φωνῆς, ὅθεν ἐν γένει, ἄνευ ᾠδῆς καὶ ἤχου. Κυτίζων ἡ «Πεζαὶ ἑπτάκλιτοι Θεόπομπος παρ' Ἀθην. ιβ'. τελ. 532ε) νόμιμοι (μὲ τὴν ἔδειαν τοῦ κριτηρίου.) καὶ πάρια, αἵτινες ἀφήκαν τὸ ἔργον αὐτῶν ἄνευ τοῦ προσχήματος τῆς μουσικῆς, ὄχι μὲ μουσικὴ, χορὸν κ. τ. τ. ὄχι καθὼς αἱ αὐλητρίδες, καὶ αἱ λεγόμεναι, μουσοποιοί, ἢ μουσικαὶ ἑταῖραι· καὶ ἐντεῦθεν ποιητὴς τις «Πεζὰς μόχους» καλεῖ κωμ. αὐτάς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος σαφέστερος λέγουσι. «Πέζας, ἑταίρας ἔλεγον τὰς μισθαρνούσας αὐτάς». καὶ «Πέζας μόχους, οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνου», Ἡσύχ. σύγκ. καὶ τὸ «Πεζὸς γόος», (ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, πεζὸς λόγος, ἔχει) ἄνευ αὐλοῦ καὶ λύρας, ὡς καὶ πεζέταιραι χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι καὶ «Πεζὰς μόσχους», ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἔλεγον γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων μισθαρνούσας, Φώτ. Ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει· «Πεζῇ, τὸ τοῖς ποσὶν βλαστεῖν λέγουσι· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν. «Παῦσαι μὲν ᾠδοὺς ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον», ὁ Κωμικός. «τὰς ἑτέρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν». Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448. «Μέλη πεζὰ καὶ φορμικτά», μέλη διὰ μόνης τῆς φωνῆς, ἃ τινα ἄλλως καὶ ψιλὰ λέγονται, τὰ ὁποῖα ἐσυντροφεύοντο καὶ μετὰ τῆς λύρας. 4) ὡς ὁτοῦκορ. ἐπίρρ. ἐν χρήσει ἡ ἑνλ. δοτ. πεζῇ, ἀντὶ τοῦ, πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, ἢ διὰ ξηρᾶς, ἄθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, ὁδῷ. «Πεζῇ ἐπεσθαι», ἀκολουθεῖν διὰ ξηρᾶς, πεζῶς, Ἡρόδ 7, 110. 115. «Πεζῇ μάχεσθαι», μαχομαι διὰ ξηρᾶς, ἢ πεζός. «Πεζῇ μοι φράσον», εἰπέμοι ἐν πεζῷ λόγῳ, λογογραφικῶς, κωμ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλατ. Σοφ. σελ. 237. Α. ἆρα, μὲ τὸ κοινὸν ὕφος, μὲ τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, οὐχὶ ἐμμέτρως ὀηλ, Ὅρ. πεζῇ.

*Πεζοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πλησιάζων εἰς τὸν πεζὸν λόγον, φαινόμενος ὡς τοιοῦτος, ὅμοιος αὐτῷ.

*Πεζοφόρος, ὁ, ἡ (πέζα, φέρομαι). Ἕως εἰς τοὺς πόδας κάτω κρεμάμενος, φαίνων, π. χ. χιτὼν, ἢ κάλλιον ἐνεργ.

Πεζοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ πέζαν φορῶν ἤτοι πέζαν ἔχων εἰς τοὺς χιτῶνας. ἴδε ἐν τῷ, διάπεζος, καὶ πέζα.

*Πεζῶς, ἐπίρρ. τοῦ πεζός. Εἰς πεζὸν λόγον, λογογραφικῶς.

Πεῖ, Δωρικ. ἐντὶ τοῦ, ποῦ, καὶ πῇ ὡς τὸ εἴ ἀντὶ, ᾗ ἢ εὖ.

Πείαρ, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, πῖαρ, καὶ ἀντὶ τοῦ, πείρας, πέρας, πεῖραρ, Ὀδ. Ε, 289.

*Πεῖ Δ', ποιητ. κατ' ἐκθλ. ἀντὶ πείθει, ἐκ τοῦ πείθω.

Πειθαναγκία, ἡ. Ἡ μετ' ἀνάγκης καὶ βίας πειθώ, ὑποταγὴ, εὐπείθεια, ὑπακοὴ ὑπ' ἀνάγκης, εὐλαβείας πρὸς τὸν ἀνώτερόν του· ὅταν τις ὑπὸ τὸ πρόσχημα παντελοῦς ἐλευθέρου θελήματος ἀναγκάζεται ὑπὸ φόβον ποινῆς ἢ ἀλλων παρομοίων μέσων νὰ πείθηται· ἔξαιρ. κατάστη εἰς παροιμίαν ἡ Θεσσαλικὴ καὶ Λακωνικὴ πειθαναγκία, Wytt. ep. cr. p. 196.

Πειθανολογία, καὶ, πειθανός, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πιθανολογία, κ. τ. λ.

Πειθάνωρ, ὁ, ἡ· Ἰων πειθήνωρ (πείθομαι, ἀνήρ). Πειθόμενος, εὐπειθὴς τῷ ἀνδρί, καθόλου, εὐπειθὴς, ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγαμέμν. 1648.

Πειθαρχέω, ήσω (πειθαρχος). Πείθομαι, ὑπακούω εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, εἰς τὸν ἀνώτερόν μου· ἐν γένει, πείθομαι. ὑπακούω, δοτ. πρόσ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν χρήσει καὶ τὸ μέσον παρ' Ἡροδότ. ε' 91. ὅθεν

*Πειθάρχησις, ἡ, = πειθαρχία, Ζωναρ.

Πειθαρχία, ἡ. Εὐπείθεια, ὑπακοὴ, ὑποταγὴ εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τοὺς ἡγεμόνας, Ξενοφ. ὅθεν

Πειθαρχικός, ἡ, όν. Ὅστις μετὰ χαρᾶς πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἀρχὴν· ἐν γένει, εὐπειθής.

Πείθαρχος, ὁ, ἡ (πείθομαι, ἀρχὴ). Πειθόμενος τῷ ἡγεμονι, τῷ ἡγουμένῳ, τῷ ἀνωτέρῳ του· ἐν γένει, εὐπειθὴς, ὑπήκοος, δοτ. πρόσ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 374.

*Πείθημι, Αἰολ. ἀντὶ πείθω, Σαπφώ.

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται, ὑπήκοος, εὐπειθὴς, τινί. β) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρ. πιστὸς τῇ θρησκείᾳ. 2) ἐνεργ. καταπειστικός, πληροφορητικὸς, ἔχων τὴν δύναμιν τῆς πειθοῦς, Wern. Τρυφσ. σελ. 377.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. πειθηνίως (πείθομαι, ηνία). Πειθόμενος εἰς τὰ ηνία, ὅστις ὑποτάσσεται, πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν, εὐκόλως διοικούμενος (ὅστις ἀκούει γνέμη), ἐπὶ ἵππου. «Πειθήνιος ἵππος», Πλούταρχ. καθόλου δὲ, εὐπειθὴς, ὑπήκοος, πειθόμενος. «Πειθηνίως», μεθ' ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς.

*Πειθηνωρ, ορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ πειθάνωρ.

*Πειθός, ἡ, όν. Καταπειστικός. «Πειθοῖς λόγοις», ἀγ. Γραφ. ἀναγνωστέον πιθανῶς, πειθοῖ καὶ λόγοις.

Πείθω, Ὅμ, καὶ Ἡτ. Μ. πείσω, Ὅμ. Δόρ. α' ἔπεισα, ἀφ' οὗ παρ' Ὅμ. μόνοι ὁ εὐκτικ. πείσειε, Ὀδ. Ξ. 123. αόρ. β'. ἔπιθον, ἐξ οὗ ὅμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ἀπαρεμφ., μετοχ., ὑποτ., εὐκτ., καὶ προστακτ. ἀεὶ κατὰ μόνον Ἔπ. ἀναδιπλασ., πεπιθεῖν, πεπιθών, πεπίθοιμεν, πεπίθοιμεν α, τ. λ. πέπιθε, ἐν Τμν. Ἀπολ. 275. παρκ. α'. πέπεικα. Μέσ. πείθομαι, Ὅμ. Μέλλ. (ὡς καὶ ὁ τοῦ πάσχω) πείσομαι, Ὅμ. β'. αόρ ἐπιθόμην, ἐπίθοντο, Ἡσ. πίθου, Ἡσ. Ἀπαρεμφ. πιθέσθαι, Ὅμ. ἔτι καὶ κατ' ἀναδιπλ. ἐν τῇ εὐκτ. πεπίθοιτο, Ἰλ. Η, 204. Παθ. παρακ. πέπεισμαι, ἀμετβ παρακ β'. πέποιθα, Ὅμ. καὶ Ἡτ. Ἰων. Ὑπερσυντλ. πεποίθειν, Ὀδ. Δ, 434. Θ, 181. κατὰ συγκ. α'. πρόσπ. πλησθ. ἐπιπεπέμεν, Ἰλ. Β, 341. Δ, 159. ἐξ ἑνὸς ἀχρ. ἑτέρου τύπου πιθέω ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν μέλλ. πιθήσω καὶ τὸν μετοχ. αόρ. πιθήτας, ἄμφω ἀμετβτ., τὸν δὲ κατ' ἀναδιπλ. ὑποτακτ. αόρ. πεπιθήσω μεταβτ. Ἰλ. Χ, 223. Τῷ, πιθήσας χρήται καὶ ὁ Ἡσ. — 1) ἐνεργ. διὰ λόγων καὶ ἄλλων φιλικῶν μέσων παρακινῶ τινα εἴ τι, τὸν κερδαίνω, φέρω εἰς τὰ θελήματά μου· ὅθεν καταπείθω, πληροφορῶ, πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται προτιμητέως καὶ ταῖς λέξεσι, «φρένας, θυμὸν, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν» παρ' Ἡρόδ. συνηθ μετοαίτ. προστ., ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 223. καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ αἰτ. προστ. καὶ τῆς ἀπαρεμφ., πρβ. Lennep Φαλαρ. σελ. 357, παρὰ δὲ Ἀττ. καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὥστε καὶ ἀπαρεμφ. «Πείθω ἐμαυτόν», καταπείθω τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι πληροφορημένος εἰμί, πιστεύω, ὡς τὸ πεθόμαι. Πολλὰ εὔχρηστον κατὰ μετοχ. ἐπὶ τῆς ἀκολούθου ἐννοίας. «Πείτας ἄγει τὸ στράτευμα, ὃ ἡγεῖτο τὸ στράτευμα, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸ κατέπεισε, ὀηλ. μὲ τὴν συγκατάνευσίν του. «Πείσας ἔλαβεν, τὸ ἔλαβε μὲ τὸ καλόν, μὲ πειθώ, διὰ μέσου διαπραγματεύσεων· καὶ μετ' ἀρνήσ. «Οὐ πείσας τὸν ὄφιν», χωρὶς νὰ καταπείσῃ τὸ λαόν, ἦγουν ἄνευ τῆς συγκατανεύσεως, ἀδείας τοῦ λαοῦ, Αἰσχ. «Μὴ πείθωσε ταῦτ' οὐ ποιήσω, χωρὶς νὰ σὲ καταπείσω, ὀηλ. χωρὶς τὴν ἄδειάν σου δὲν θέλω τὸ κάμει, Πλατ. Ἐξαιρ. β) καταπείθω, με τὰς φλυαρίας ἢ ἀπάτην παρακινῶ τινα εἰς τι μωρὸν ἢ ἄδικον, ἄρα μόνον ἔκφρασις μαλακωτέρα ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν, ἐξαπατῶν, Ἰλ. Α, 132. Η, 360. Ὀδ. Ξ, 363. γ) καταπραΰνω τινὰ διὰ τῶν θεήτεων, θυμώνω, ἡμερόνω, τὸν κάμνω νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, Ἰλ. Α, 100 Ι, 112. 181. 386. Ἡσ. Ἀσπ 450. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ. «Τοὺς διαστὰς ἀργυρίῳ πείθεινε, καταπείθω, διαφθείρω τοὺς κριτὰς μὲ τὰ χρήματα. «Τὸν συκοφάντην ἀργυρίῳ πείθεινε, τὸν κάμνω μὲ τὰ ἀργύρια νὰ σιωπήσῃ, Πλουτ. πρβ. Ἡσ. Λείψ. 87. Παρὰ Πλατ. Πολιτ. 3. σελ. 390. «Δρῆμαι, μισθῷ πεῖσαί τινα», Ἡρόδ. 8, 134, 9, 33. Ἐν γένει, κάμνω τινὰ φίλον μου, τὸν κερδαίνω εἰς το μέρος μου. δ) ἐγείρω, κινῶ, στηκόνω, π. χ. ἄνεμος, Ἰλ. Ο, 26. κυρ. καταπείθω αὐτὰς νὰ πνεύσωσι. ε) παρακινῶ εἰς ὑπακοὴν, κάμνω εὐπειθῆ, Ἰλ. Ι, 345. ζ) ἐν γένει, παρακινῶ τινα εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ δεχθῇ γνώμην ἢ ἰδέαν τινά, νὰ μεθίξῃ σκοποῦ τινος ἢ πράξεως, νὰ στέρξῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἄλλου, νὰ πράξῃ κατὰ τὴν δοθεῖσαν συμβουλήν. η) μετὰ δοτ. αἰτ. »Πείθειν τινά τινι, μὲ τοὺς λόγους παρακινῶ τινα εἴς τι, τὸν πληροφορῶ περὶ αὐτοῦ, ἢ καταπείθω εἰς αὐτό, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 163. Ξεν. Ἱερ. 1, 16. ὅθεν κατὰ παθ. διὰ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., π. χ. Ἀθηναῖοι ταῦτα Δίσχίνῃ πεῖθονται, Ἡρόδ. 6, 100. »Τμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, ἐσᾶς δὲν σᾶς καταπείθω, δὲν πληροφορῶ περὶ τούτου, Πλάτ. ἢ καὶ μετὰ μόνης αἰτ. τοῦ πράγμ. »Ταναντία πείθειν, πληροφορῶ περὶ τοῦ ἐναντίου, κάμνω νὰ πιστεύσῃ τὸ ἐναντίον, Valck. Ἱππ. 1062. — 2) Παθ. καὶ Μέσ. Μὲ τὸ καλόν, ἐξαιρ. διὰ λόγων παρακινοῦμαι ἢ ἐρεθίνομαι εἰς τὸ θέλημά τινος, ὅθεν εἶμαι πεπεισμένος, πληροφορημένος, καταπείθομαι, ἢ πληροφοροῦμαι, πιστεύω, πάνυ εὐχρ. παρ' Ὅμ. ἄνευ πτωτικοῦ· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἐξαιρ. κατὰ τὰς προστακτ. πείθου καὶ πιθοῦ, ἄκουε, ὑπάκουε, ὑπάκουσον, περὶ τῶν ὁποίων τούτων δύο λέξεων ὁ Reisig conj. in Ar. p. 204. καὶ comm. crit de Soph. OC. 511. κάμνει ταύτην τὴν εὐρυθῆ παρατήρησιν, ὅτι τὸν μὲν ἰσχυρότερον καὶ πληρέστερον τύπον, πείθου, ἐπράκριναν οἱ Τραγικοί, τὸν δὲ ἀσθενέστερον, πιθοῦ, οἱ Κωμικοί. Ὁ Ἑρμ. ἐν Σοφ. Ἠλ. 1003. ἑρμηνεύ. τὸ μὲν, πείθου, ἄφες σοι νὰ πεισθῇς, τὸ δέ, πιθοῦ, διὰ τοῦ, ὑπάκουσον, ἤγουν εὐδὺς, ταύτῃ τῇ στιγμῇ. β) »πείθεσθαί τινι, ὑπακούω εἴς τινα, τὸν ἀκούω, ἀκολουθῶ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. εἰς ἀγαθόν, Ἰλ. Α, 799. ὅτι δὲ ἐνίοτε καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πρ. ὀνομ. ἴσης, τινὶ μύθοιμεν, Ἰλ. Α, 150. Ψ, 157. »Ἡνίκ' ἐπείθοντ' ἄνδρες, πειθόμενοι, ὑπακούω, ἐνέβαν εἰς τὰ γήρας, ἤγουν ὑποφέρω αὐτό, ὑπομένως φέρομαι, ἐφαρμόζομαι καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ τὸ γήρας, Ἰλ. Ψ, 645. ὡσαύτως. »Σεσηρὼς ἐστὶ πείθεσθαι, ἐφαρμόζομαι εἰς τὴν συνέζη χρῆσιν τοῦ ἁλιβεροῦ περιδείπνου (τοῦ Πατρόκλου), Ἰλ. Ψ, 48. »Πείθεσθαι νυκτὶ, ὑπακούω εἰς τὴν προσταγὴν τῆς νυκτὸς εἰς ὕπνον, Ἰλ. Θ, 502. Ι, 65. ἔνθα ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπέχεσθαι τῶν ἔργων· συντάσσ. δὲ καὶ αἰτ. πράγμ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπακούει τις, ἢ ἀκολουθεῖ, π. χ. »Πάντα πιθέσθαι, ἀκολουθῶ ὅλα, Ὀδ. Ρ, 21. »Σημαίνειν, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι οἴομαι, προστάζω τοιαῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα, καθὼς ἐλπίζω, κανεὶς δὲν θέλει ὑπακούσει, ἢ ἀκολουθήσει, Ἰλ. Δ, 289. »Οὐδὲ τό γ' ἔδει, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, δὲν ἠξιώθη εἰς τί δὲν θέλει ὑπακούσει· ἐνδιάθ. ἢ καταπαυτὸν ἐκεῖνος, Ἰλ. Τ, 466. Ὀδ. Γ, 146. κατὰ τὰ ὁποῖα ταῦτα δύο χωρὶς ἑρμηνεύονται συνήθως, ἀλλ' οὐχ ἧττον, τὸ πείσεσθαι ὡς παθ. ἀντὶ ποιεῖσθαι· πρβ. Ἰλ. Δ, 93. Η, 48. Ξ, 190. Ἡρόδ. 6, 100. 8, 81. ὅτι δὲ ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. »Πείθεσθαι τὰ δίκαια, πείθομαι κατ' ἐκεῖνο, ὅ,τι εἶναι δίκαιον, στέργω νὰ πληροφορηθῶ περὶ τινος ὡς δικαίου, Valck. Ἱππ. 1288. Schaef. Δίον. συνθ. σελ. 16. Ἀντὶ τῆς δοτ. χρῆται ὁ Ἡροδ. ἐνίοτε καὶ τῇ γενε. πείθεσθαί τινος, Schweigh. Ἡρόδ. 1, 126. 5, 29. 33. 6, 12. Πρὸς τούτοις ἠθε. εὑρηται ὡς ἡμίρρημ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Κ, 57. καὶ βαθμὸν παρ' Ἀπ. Ῥοδ. γ) πείθεσθαί τινι, πιστεύω τινά, ἐμπιστεύομαι, δίδω πίστιν τινὶ εἴς τι, Ὅμ., ἔστιν χρῆται ἐξαιρ. τῷ, μύθῳ· μετὰ δὲ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ἐν Ὀδ. Π, 192. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., κατὰ τὸ ὁποῖον πιστεύει τις τινα ἢ ἐμπιστεύεται, Πλατ. »Ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείσομαι, εἰς τοῦτο δέν σοὶ πιστεύω, δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ ὅσα μοὶ λέγεις. δ) πέποιθα, ἀπαρμφ. πεποιθέναι, σημαίνει, ἐμπιστεύομαι, θαῤῥῶ, ἔχω εἴς τι τὸ θάῤῥος καὶ τὴν πεποίθησίν μου, ἢ καὶ, καυχῶμαι, ἐπαίρομαι, μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. ἢ τοῦ πράγμ., εἰς τὸ ὁποῖον θαῤῥεῖ τις, Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Ὅτε δὲ προστίθεται καὶ ἑτέρα τις πρᾶξις, τότε αὕτη ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἰλ. Ν, 96. Π, 171. Ὀδ. Π, 71. Τ, 132. Ἀπολύτως δὲ ἄνευ τῆς δοτ. κεῖται ἐν Ἰλ. Α, 524. Ὀδ. Ν, 344. »Ὄψρα πεποίθῃσι, διὰ νὰ καταπεισθῇς, δώσῃς πίστιν, ἀφεθῇς ἐπάνω μου, ἐμπιστευθῇς· ὡσαύτ. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. »Πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, ἔχω θαῤῥος, θαῤῥῶ, ὅτι θέλω ἀποκτήσει ταύτην τὴν δόξαν, Σοφ. Αἰ. 769 »χρήμασι ἐπεποίθεσαν διωθήσεσθαι, Ἡρόδ. 9, 88. ε) Μεσορμκ. παθ. παρακ. πέπεισμαι ἔχει συνηθ. τὴν σημασ., εἶμαι πληροφορημένος, ὅθεν, πιστεύω. (Ὁ Ἔρνεστης ἐδέξατο, οὐχ ὑγιῶς μέν τοι, ἕνεκα τοῦ πείσμα, ὡς πρωτότυπον καὶ κυρίαν σημασ. δέν, στερεόνω, ἐνισχύω, κραταιόω· ἀλλ' οὔτε ὀρθὴ ἡ ἔννοια τοῦ, ὅτι τὸ πάσχω καὶ πείθω εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς, καὶ τοῦτο τρόπον τινὰ τὸ ἐπιτετ. ἀκείνου· τοὐναντίον δὲ εἶναι σχεδὸν ἀναντίῤῥητος ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ, πείθω, ἐπίθον, πέπιθα καὶ τοῦ Δατ. fido.)

Πειθώ, οῦς, συναιρ. οῦς, ἡ. Ἡ ἕξις τοῦ πείθειν, τῆς πληροφορίας, Ἡσ. Ἐ. 73. Θ, 349. εἶχε δὲ ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις καὶ Σικυῶνι περιβαντους ναούς, Ἡρ. 8, 111, 2) ὡς προσηγ. τὸ ὡρον, ἤτοι τὸ φυσικὸν χάρισμα ἢ προτέρημα τοῦ πείθειν, ῥητορεία, ἡδύτης καὶ δύναμις τοῦ λόγου εἰς τὸ καταπείθειν. β) ἡ καταπειστις, ἡ πληροφορία αὐτή. γ) Ὁμιλεῖ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τινά· βέτις, τὴν ὁποίαν ἡ ἀποχρῶν λόγος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη τις εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τινά, Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 104. συχνάκις μετακειρίζονται ἑπιρ. καὶ τὴν δοτικ. »Παιδοῖσι, μὲ τὸ καλόν ἢ μὲ καλούς, ἢ ἡδεῖς λόγους, μὲ γλυκὰ λόγια, μὲ τὸ καλόν, ἤτοι μὲ καλὸν καὶ καταπειστικὸν τρόπον, Ξενοφ. Ἀπομν. α. ζ. 5. »Εἴτις ἀργύριον παρὰ τοῦ πειθοῦς λαβών, ἀντὶ. τῷ, βίᾳ· Πλούταρχ. »Πειθοῖ καὶ βίᾳ εἰληφώς, μετεχειρίσθη καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν βίαν. δ) ὑποταγὴ, ὑπακοή, εὐπείθεια, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. γ'. 8. »Ἀγασθεὶς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπιθουσιῶν δὲ τὴν πειθώ.

*Πεῖκος, εος, ους, τό. ποιητ. ἀντὶ πέκος.

Πείκω, Μλ. -ξω, Ἐπ. ἀντὶ, πέκω. Κτενίζω· λαναρίζω, ξαίνω, εἶμι, Ὀδ. Σ, 516. κουράω, ὁίς, Ἡσ. Ἐ, 777.

*Πεῖν, χωδ. τύπος ἀντὶ πιεῖν, πίνειν, ἀνὰ' ὧ εὕρηται, καὶ, πῖν, ἀντὶ πῖθι, Ἰων. Α. Π. σελ. 684.

Πεῖνα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπ. πείνη, Ἐπιθυμία, ὄρεξις καὶ ἀνάγκη τοῦ φαγεῖν, Ὀδ. Ο, 407. »πείνη δ' οὔποτε ἔνδον εἰσίρχεσκεν, ἄλλεσθαι τροφῶν, λιμός, (συγγ. τῷ, πένομαι, πένης, πενία penuria,) ὅθεν

Πεινᾰλέος, ὁ, ἡ, καὶ, ἐα, ον. Ὅστις πεινᾷ, πεινασμένος, τό πεινᾰλέον, ὡς εὐσ. ἡ πεῖνα

*Πεινᾰλέω, ἀπαρμφ. ἰδρ. β', τοῦ πεινάω.

*Πεινᾰλέντι, . Δωρ. ἀντὶ πεινῶντι.

*Πεινατικός, ἡ, όν (πεινάω) = πεινητικός(α?)

Πεινάω, ῶ, ᾷς. ᾷ. Ἀπαρμ πεινᾶν, ἆδεν, Ἐπ. πεινήμεναι, Ὀδ. Τ, 137. Μέλ. πεινήσω, σπανιώτ. πεινάσω (ᾰ) Lobeck Φρυν. σελ. 204. (πεῖνα), Πεινασμένος εἰμί, τροφῆς ὀρέγομαι, ἡ φυσικὴ ἐνέργεια τροφῆς πάσχω, πεῖνα ἔχω, ἢ λιμασμένος εἰμί. Ἰλ. Γ, 25. Π, 758. Σ, 162. »Ὥστε λέων, πεινάοντα. πεῖναν εἴς τι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶν ἔχω πρός τι, μετὰ γεν. π. χ. σίτου, Ὀδ. Σ, 137. καὶ τροπ. δηλῶ, π. χ. »Πεινῶ χρημάτων, Ξενοφ. Κυρουπ. η', γ', 39. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. (Ἀπὸ τοῦ Ἀριστερ. εὑρηται καὶ οἱ μὴ Ἀττ. τύποι πειῶ, πεινᾷ, πειῇς, Lob. Φρυν. σλ. — τὸ Ἄλφα τοῦ Ἐνεστ. ἐστὶ παρ' Ὅμ. ἀεὶ μακρόν, ἔνθα ὅμως σημειωτέον, ὅτι αὐτὸς ἔχει μόνον τὴν μετοχὴν ἐν Ἰλ. καὶ κατὰ τοιούτους τυπους, καθ' οὓς ἔπεται τῷ Ἄλφα ἐξ ἀναγκης μακρὰ συλλαβή).

Πεινέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, πεινάω.

*Πείνη, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, πεῖνα, Ὀδ. Ο, 407. οὗτος ὅμως ὁ τύπος εὕρηται καὶ παρ' Ἀττ. Λογογρ., π. χ. παρὰ Πλατ. Λυσ. σλ. 221. Δ. Φιλητβ. σλ. 31. Ε, 54. D. Pierz, Μοῖρ. σλ. 184. Lob. Φρυν, 438. 499.

*Πεινῆμεναι καὶ πεινήμεν. Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀπαρμφ. τοῦ πεινάω, ἀντὶ πεινῆν. Ὀδ. ἐξ οὗ ὑμος δὲν ἔπρεπε νὰ σχηματίσῃ τις τύπον πείνημι.

Πεινητικός, ἡ, όν. (πείνη). Συνήθως πείνα ἔχων πάσχων, πεινασμένος. 2) = διψητικός, προξενῶν πείναν.

*Πειόλης, ου, ὁ (πέος), ὄρ. πειώλης.

Πεῖρα, ἡ. Ἰων. πείρη (πειράω). Ἡ γενομένη δοκιμή, ἡ ἐκ ταύτης ἐμπειρία. »Ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίγνεσθαι (Ἡρόδ. 7, 9. 3)». μὲ πειράματα, ἐκ πείρας· ὅθεν »πείραν ἔχειν, ἔχω πεῖραν, γιγνώσκω, ἐδίδαχθην ἐκ πείρας. »Πεῖράν τινος λαμβάνειν, δοκιμάζω τινά, ἀποκτῶ πεῖράν τινος, κάμνω δοκιμήν μὲ τι. »Πεῖραν διδόναι, δίδω δοκίμιον τοῦ τί εἶμαι, ἢ δύναμαι, εὑρίσκομαι δόκιμον, δίδω νὰ μὲ γνωρίσωσι, καταντῶ εἰς ἐκτέλεσιν τινὸς πράγματος. »Εἰς πεῖράν τινος ἔρχεσθαι, καταντῶ διὰ πείρας νὰ γνωρίσω τινὰ ἢ τι, μανθάνω νὰ γνωρίσω τινά ἢ τι, ἔρχομαι εἰς σχέσιν μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ἰσαμετροῦμαι μέ τινα εἰς ἀγῶνα τινά καὶ οὕτω τὸν γνωρίζω τί δύναται· ὡσαύτως, »ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, ἔχω γνωρίμιαν ἢ συναναστροφὴν μέ τινα. 2) ἔξαιρ. δοκιμὴ διὰ νὰ βλάψω τινὰ δόλιος, δόλος, ἀπάτη, καὶ κατ' ἰδιαιτ. ἀναφορὰν α) δοκιμὴ διὰ νὰ πλανήσω γυναῖκα τινὰ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν, ὡς καὶ τό, πειρᾶν γυναῖκα. β) δοκιμὴ κατὰ τῆς περιουσίας τινός, λῃστεία, ἁρπαγή· ἐξαιρ. πειρατεία, ὅθεν τὸ πειρατής. 3) ἐν γένει, δεκάνημα, μελέτη, σκοπός, ἐπιχείρημα, Lobeck Αἰ. 2. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρὰ Σοφ. Αἰ. 290. »πεῖραν ἀφορμᾶσθαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ἢ συλλογίζομαι σκοπόν τινα ἢ ἐπιχείρημα, μεθ' ὃ τοιοῦτό τι, ἔνθα πάντη παραλόγως ἑρμηνεύσάν τινες διὰ τοῦ, πορείαν, πόρον.

Πειρά, ἡ (πείρω). Ὀβελίσκος, κορυφή, μύτη σουβλιοῦ. Αἰσχ. Χοηφ, 857. »Πειραὶ κοπάνων. ποιητ. καὶ σπάνιον (ᾰ)

Πειράζω, Μλ. -άσω. παθ. παρακ. πεπείρασμαι, αόρ. ἐπειράσθην = πειράω. Δοκιμάζω εἰς δοκιμὴν φέρω, πεῖραν ποιοῦμαί τινος, Ὀδ. Π, 319. Ψ, 114. ὡσαύτ. γεν. πράγμ., πολλ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἄνευ πτωτικοῦ, δοκιμάζω, ἐξετάζω διὰ νὰ μάθω, Ὀδσ. Ι, 281. 2) δοκιμάζω, φέρω εἰς πειρασμόν, ἀγωνίζομαι νὰ πλανήσω τινά, εἰς ἐγκλημά τι, συνουσίαν ἢ εἰς τὸ κακόν· ὅθεν ἐν γένει, ζητῶ ἀπό τινος πρᾶγμά τι ἀπρεπές, αἰσχρόν θέλω νὰ κάμῃ τις τοιοῦτον πρᾶγμα, ἢ νομίζω τινὰ ἱκανὸν ἀπρεπῶς τινος πράγματος. »Τί πειράζεις λευκὸν ἴδειν κόραξ. Ἀλκαῖολογ. τί ζητεῖς τὰ ἀδύνατα; — 3) ἀντὶ τοῦ, ἐνοχλῶ, βλίβω, ὅθεν τὸ πειράζεσθαι νόσῳ, εἶμαι κυριευμένος.

*Πειραίνω, Μλ. -ανῶ. Ἀόρ. ἐπείρηνα (πεῖραρ). Δένω πρός τι, ευρ. τὰ ἀντίθετα πέρατα δέω διὰ τινος σχοινίου ἢ θηλυᾶς, π. χ. »Σειρὴν δέω διὰ τινος σχοινίου ἢ θηλυᾶς, π. χ. »Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντο (Ὀδ. Χ, 175. ἀφ' οὗ τὸν ἔδεσαν εἰς τὸ ἓν ἄκρον ἑνὸς ἰχθύος κ.τ.λ. (περὶ δὲ τῆς ἐκ ἐν ταύτῃ τῇ συντάξει ὀρ. ἐκ, ι. γ.) 2) ὡς τό, περαίνω, αὐτὶ τοῦ, τελειόνω, περατόω, φέρω εἰς τέλος, Ὀδ. Μ, 37. »Πάντα πεπείραται, τετελείωται, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. »Πεπείραται τάδε, ἐτελειώθησαν, ἐτετελέσθησαν, Σοφ. Τραχ. 581.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Ὁ Ἑρμ., ἀμφιβάλλει, ὅτι Ἀττ. ποιητής, ὡς ὁ Σοφ., ἐχρήσατο τούτῳ τῷ ἐπικῷ τύπῳ, ᾗ ἔ καὶ πρεσβύτ. τὴν ἀνάγκασιν, πεπείραται).

Πεῖραμα, τό (πειράω). Δοκιμή, ἔρευνα· τὸ πεπειραμένον, τὸ διὰ τῆς πείρας προκύπτον. — 2) πεῖρασμός.

Πείρ-ᾱρ, ατος, τό, καί, πεῖρας, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπ. ἀντὶ πέρας. Τὸ τέλος, τὸ ἀκρότατον μέρος τινός, τὸ ἀντικρὺ τέλος ἑνὸς πράγματος, π. χ. σχοινίου· τὸ ἐξώτατον σύνορον. συνών. κατὰ πλησ. ἀριθμ. «πείρατα γαίης.» τὰ πέρατα, Ὁμ. καὶ Ἡσ. «Πόντου», Ἡσιοδ., «Ὠκεανοῦ», Ὁμ. ἔξαιρ. τὰ ἄκρα τοῦ παλαμαρίου· ὅθεν, συνδεδεμένα παλαμάρια, σχοινία αὐτά, Ὀδ. Μ, 51. «Ἐς δ' αὐτὸν πείρατ' ἀνήψαμεν. παρβ. 162. 179. Τμν. Ἀπ. 129. 2) τὸ ἔσχατον, τὸ πέρας, τὸ τέλος ἀπό συμβεβηκότος, ἢ ἔκβασις, τὸ τέρμα. — Πείρατ ἐλίσσειν, νά φτάσωσι τό τέρμα, τό τέλος, νά σώσωσι τέλος (εἰς τὴν ἐριδα), Ἰλ. Σ, 501. «Πείρατα πλεῖεν, τά πέρατα, ἡ τελευταία λαμπρά ἔκλασις τῆς ἐντελοῦς νίκης, Ἰλ. Η, 102. «Πείραρ πολέμοιο (Ἰλ. Ν, 359), ἡ ἔκβασις ἢ ἡ κρίσις τοῦ πολέμου, τοῦ ἀγῶνος (κατά Νοῦσ καὶ ἄλλους, ἡ παγίς τοῦ πολέμου). — 3) Τὸ ἀκρότατον, οἱ ἐπέκεινα οὖς ἐστιν εὑρεῖν ἔπειρον, ὁ ὑψηλότατος, μέγιστος βαθμός, τό ἔσχατον, ὕστατον τέρμα, πολλκ. «πείρατα ὀλίζονα, τό τέρμα τοῦ ὀλέθρου, ὁ τέλειος καί πρατεμένος ὄλεθρος, ὁ παντελής ὄλεθρος, Ἰλιάδ. Ι, 143. Η, 402. Μ, 79. Ψ, 429. Ὀδ. Χ, 41. «ἑτάνυσε «πείραρ εὐτόνου», Ὀδ. Ε, 289. (κατὰ Νοῦσ ἡ ἄκρη τοῦ ὀλέθρου) καί, «πείρας ἀνιάτοιο», Πίνδ. Ὀλ. 57. πρβ. τέλος· ἴδε, τό ταυτολογιώτατον τινος, τό καθ' αὐτό, κύριον πρᾶγμα, ἐκεῖνο, ἀπό τοῦ ὁποίου κρέμανται κυρίως μία ὑπόθεσις, Ἰλιάδ. Ψ, 350. «Ἐπεὶ ἑκάστου πείρατ' ἴσασιν». 4) ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐἶναι ἕνα πρᾶγμα τό πέρας, τό τέλος του, τήν ἀποτέλεσίν του· διά τοῦτο λέγονται τά ὄργανα, ἐργαλεῖα τοῦ χαλκέως, διά τῶν ὁποίων τελειώνει τάς ἐργασίας των, «πείρατα τέχνης» ἤτοι πρωτουργικά αὐτῆς, ἐξ ὧν ἡ χαλκευτική τέχνη περατοῦται, οἷς ἡ τέχνη συμπεραιοῦται, Ὀδ. Γ, 433.

Πεῖρᾱς, ατος, τό, ποιητ. ἀντί, πέρας, = πεῖραρ, Πίνδ.

Πείρᾱς, ασα, αν, μετοχ. ἀόρ. α', τοῦ πείρω.

Πεῖρασις, ἡ (πειράω) καί, πειρασμός, ὁ. (πειρῶμαι. Πεῖρα, δοκιμή, τό δοκιμάζειν. 2) πειρατεία, ἡ ἐνέργεια τοῦ παρανομεῖν τινα εἰς ὁρίζεται ἡ ἀκούει, καί ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ Διάβολος.

Πειρατής, οῦ, ὁ (πειράζω). Ὁ πειράζων, δοκιμάζων, πλανῶν, ἔδεν

Πειρατικός, ή, όν, καί, Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀνήκων εἰς πλάνον ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό πειράζειν.

Πειρατός, εἰς τό, πειρατόν.

Πειρατεία, ἡ (πειρατέω). Ἡ τέχνη τοῦ πειρατοῦ.

Πειρατέω, ῥῆματ. ἐπίῤ. τοῦ πειράω, πειράομαι. Πρέπει νά πειράσῃτις, δεῖ πειρᾶν, Σεκορ. Πλατ. Συμπ. σελ 180. Ε.

Πειρατεύω. (πειρατής). Πειρατής εἰμί, τήν πειρατείαν μετέρχομαι. 2) μεταφ. διά πειρατείας, ληστείας ἢ ἁρπάζω, κουρσεύω, μετά αἰτ. Παθητ. «πειρατεύεσθαι ὑπό τινος», πολεμοῦμαι ὑπό τινος κατά θάλασσαν καί γυμνοῦμαι ἢ κυβερνῶμαι· ἐκ γένους, ὑπό πειρατῶν ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι, πάσχω. «Τπό Αἰγινητῶν πειρατεύεσθαι», Δούρις παρά τῷ Σχολιαστῇ Εὐριπ. Ἱππόλ. 933.

Πειρατήρ, ῆρος, ὁ σπανιώτ. τύπος ἀντί πειρατής, ὅδεν

Πειρατήριον, τό, Ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ πειραταί, τό ὁρμητήριον, ἄσυλον αὐτῶν· καί ἡ συνέλευσις, τό πλῆθος αὐτῶν. «Ἡδύνοι πειρατηρίοιν», Ἡρόδ. β'. 2) πεῖρα, δοκιμή καί σημεῖον· ὅθεν «Φύσις πειρατήριον, βίαιον μέσον δοκιμῆς», βάσανος, κριτήριον περί αἱρετός καί ζωπῆ, Εὐριπ. Ἰφιγ. «Γυμνασίαις καί πειρατηρίοις», Στοβ. λόγ. 11, ς'. «Πόνοι οἱ τῶν πειρατηρίων», Ἀρίστων. Ἐπίκτ. γ', 25. Ἡλιόδ. ε', σελ. 490. «Πειρατήριον ἀψευδές τῶν καθαρευόντων», ἀπόπειρα σωφροσύνης, ἁγνείας.

Πειρατής, οῦ, ὁ (πειράω). Ὁ κατά θάλασσαν λῃστής καί κακοῦργος, ὅστις διά τοῦ πλοίου λῃστεύει, ἁρπάζει βιαίως τά ξένα πλοῖα ἢ τά πράγματα (κουρσάρος)· λέγεται οὕτως, ἐπειδή καί αὐτός προσβάλλων εἰς ὅλα τά πλοῖα, ἐξετάζει καί ἐρευνᾷ εἰς αὐτά, ἂν δύναται νά εὕρῃ ἢ νά ἐπιτύχῃ τι διά νά ἁρπάξῃ αὐτό· Πολυβ. καί Ἰώβ, κε. 3. ἴδε καί, πειράω, ἀριθμ. 1. ὅδεν

Πειρατικός, ή, όν· καί Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τόν πειρατήν (κουρσαρικός).

Πειράω, ῶ. Μέλ. -άσω. Ἰωνικ. καί Ἐπ. -ήσω. παθ. παρακ. πεπείραμαι, Ἰων. καί Ἐπ. πεπείρημαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, Ἰων. καί Ἐπ. ἐπειρησάμην, αντί τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἐπί τῆς αὐτῆς σημασίας, πολλῷ σπανιώτερον μέσου, καί τῷ παθ. ἀορ. ἐπειρήθην, Ἀττικ. ἐπειράθην· ὁ δέ παρακ. καί ὁ παθ. ἀορ. πεπειραμαι καί ἐπειράσθην δέν ἀπήντουσιν ἐνταῦθα τελείως, ἀλλ' εἰς τό, πειρίζω, ὅρ. Bekk. ep. cr. σελ. 193. Bekk' ἐνεργ. διάθ. ἔστιν ἡ λέξις πολλῷ σπανιωτέρα ἢ κατά παθ. καί μέσ. (τό Ἄλφα πάντων τῶν χρόνων, πλήν τοῦ ἀνεστ. καί παρατ., ἔστι φύσει μακρόν, ὅ δ' καί τρέπεται παρά τοῖς Ἴωσι καί Ἐποπ. εἰς η),

Α'. ἐνεργ. δοκιμάζω, ἐπιχειρῶ, ἀγωνίζομαι, κοπιάζω, ἐντάσσω τινι τρόπῳ νά ἀποκτήσω, ἢ κατορθώσω τι· μετ' ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Θ, 8. Τ, 30. μετά τοῦ, εἰς, Ἰλ. Δ, 66. 71. Ι. 181. Φ, 456. Ὀδ. Β, 316. Ἡσιόδ. 5, 85. (ἐνθα ὁ Σβειγχ. ἄνευ ἀποχρώντος αὐλογοφανοῦς λόγου ἔπλεξεν ἐν τῷ κειμένῳ τό μέσον.) 6, 84. μετά τοῦ, ὅπως, Ὀδ. Δ, 545. 2) μετ' γεν. τοῦ πρισπ., δοκιμάζω τινά ἂν ἦναι ἱκανός νά.... κάμνω δοκιμήν εἰς τινα, πεῖραν αὐτοῦ λαμβάνω, Ἰλ. Ω, 390. δοκιμάζω νά παρακινήσω τινά εἰς τι, Ἰλ. Ι, 345. Ω, 433, ἀλλά καί κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, κάμνω δοκιμήν μέ τινα, καταπιάνομαι μέ τινα εἰς τόν ἀγῶνα, Ἰλ. Μ, 301. Ὀδ. Ζ, 133. ὡσαύτως, «πάλος πείρανα, κάμνω δοκιμήν μέ τινα πάλην, δοκιμάζω, ἁπλῶς ἐμπορῶ νά τήν κυριεύσω μέ κανένα τρόπον, Ἡρόδ. 6, 83. «χωρίονς, κάμνω δοκιμήν εἰς κανένα τόπον, φρούριον διά νά τό κυριεύσω, Θουκ. 1, 61. καί ἀλλαχοῦ· συνεχέστερον μέντοι κατά μέσ. διάθ. ὄρ. παρακατιών. 3) Μεταφορικ. μετά αἰτ., φέρω τινά εἰς πειρασμόν, ἐξαιρ. α) «κόρην, γυναῖκα πειρᾶν», δοκιμάζω νά τήν πλανέσω, νά τήν καταπείσω εἰς σαρκικήν μίξιν, Σχολ. τοῦ Ἀριστ. Ἱππ. 521. Piers. Μοῖρ. σελ. 310. Ruhnk. Τίμ. σελ. 210. ἐστι δέ καί τό Μέσ. ἐν χρήσει ἐπί ταύτης τῆς σημασ., Πινδ. Πυθ. 2, 62. β) «πειρᾶν τήν θάλατταν», δοκιμάζω, πλέω τήν θάλασσαν διά πειρατείαν, μετέρχομαι τήν πειρατείαν, κάμνω τόν κουρσάρον, Λυσ. ὅθεν πειρατής. 4) ἀμετβτ. δοκιμάζω τήν τύχην μου κινδυνεύων εἰς τι, κυνηγῶ πρᾶγμά τι τῆς τύχης καί κινδυνεύω, ἐξαιρ. ἐξέρχομαι εἰς λῃστείαν, ἁρπαγήν, γίνομαι λῃστής, ὕβρ. Ὁμ. 175.

Β'. Πολλῷ σύχρηστον. κατά μέσ. διάθ., δοκιμάζω, ἀπόπειραι ποιοῦμαι, κάμνω δοκιμήν, ἀγωνίζομαι, Ὁμ. καί Ἡρόδ. «Ἐδᾶ καί ἐνθάν», Ὀδ. Φ, 394. δοκιμάζω ἐμαυτόν, γυμνάζομαι, Ἰλ. Π, 590. «περίτινος (Ἰλ. Ψ, 553)α, δοκιμάζω τι ἐναντία βραβεῖον, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω βραβεῖον· ἐν γένει, δοκιμάζω τι καί ἐξετάζω, ἐπιχειρῶ· τολμῶ τι· μανθάνω τι, πεῖραν λαμβάνω τινός· 1) συνήθ., ὅτε κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ, συντάσσ. μετά ἀπαρμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 5. Μ, 341. Ἡρόδ. 6, 138. 8, 100. 108. 9, 33. β) ἀντί τῆς ἀπαρμφ. εἰσέτε μετά μετοχ. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. ὄρ. Wesse. καί Valck. εἰς 1, 77. 7, 148. πρβ. 1, 84. 6, 5. 50. 7, 139. 172. 9, 26. 53. καί ἀλλαχοῦ· κατά τό παράδειγμα τοῦ Ὁμ. «νέοι θάλποντες ἐπειρώντω» Ὀδ. Φ, 184. γ) μετά τοῦ εἰ, Ἰλ. Ν, 806. 2) πάνυ δέ εὐχρηστον, καθάπερ ἐνίοτε καί κατ' ἐνεργ. διάθ., μετά γεν. κατά διάφορον χρῆσιν, καί α) μετά γεν. προσπ., δοκιμάζω τινά διά νά ἴδω τί νά νομίζω περί αὐτοῦ, πῶς πρέπει νά φέρωμαι πρός αὐτόν, ἐξαιρ. ἐπί ὑποψίᾳ τινός, ὅταν ἔχω ὑποψίαν εἰς τινα καί τόν δοκιμάζω διά νά καταλάβω ἂν ἦναι πιστός, ἀληθινός, κ. τ. τ. ὅθεν καί, ἐξετάζω αὐτόν ἐρωτῶν διαφόρως τρόπω, ἐξερευνῶν, διερωτῶ τινα, Ἰλ. Κ, 444. Ω, 390. Ὀδ. Ν, 336. Ψ, 181. Ω, 216. λέγεται δέ καί ἐπί σωματικῶν δυνάμεων, δοκιμάζω ἐμαυτόν μέ τινα, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, μετρῶ ἐμαυτόν μέ τινα ἐν τῷ ἀγῶνι, καταπιάνομαι μέ αὐτόν, ὅτε ἐνίοτε προσημαίνει, μανθάνω, γνωρίζω διά πεῖρας, ἐμπράκτως τήν ὑπεροχήν τοῦ ἀντιπάλου μου, Ἰλ. Φ, 225. 580. Ὀδ. Θ, 23. πολλκ. παρ' Ἡρόδ., ὅστις ἐξαιρ. συναπτει «πλλήλων πειρᾶσθαις, μετρῶνται ἀναμαξεύοντων, ζυγιάζουν τάς δυνάμεις των. «Ἐπειράτο κατά τό ἰσχυρόν ἀλλήλων», Ἡρόδ. 1, 76. β) μετά γεν. τοῦ πράγμ., δοκιμάζω τήν δύναμίν μου διά νά ἴδω τί δύναμαι ὁ ἴδιος, «σθένεος», Ἰλ. Ο, 359. «χερῶν καί σθένεος», Ὀδ. Φ, 282. «ἡβῆς», Ἰλ. Ψ, 432. ἐξαιρ. δοκιμάζω τόν ἑαυτόν μου εἰς τινα ἀργασίαν ἢ ἀγῶνος εἶδος, δοκιμάζω τήν τύχην μου εἰς αὐτό· «ἔργων», Ὀδ. Σ, 369. «ἀέθλοιν», Ἰλ. Ψ, 707. 753. 831. Ὀδ. Θ, 100. «παλαιομοσύνης», Ὀδ. Θ, 126. λέγεται δέ καί ἐπί πραγμάτων, τό ὁποῖον δοκιμάζεις διά νά ἴδῃ πῶς ἔχει αὐτό, τί ἀξίζει, τί δύναται, π. χ. «τόξοιο», Ὀδ. Φ, 159. 180. «νευρῆς», Ὀδ. Φ, 410. «οἰστοί, τῶν ταχ' ἐμελλον πειρήσεσθαι», μέ τούς ὁποίους ἐμελλον μετ' ὀλίγον νά κάμωσι τήν δοκιμήν, δηλ. νά γνωρίσωσιν ἐμπράκτως, ἐξ ἰδίας πείρας τήν ἀκαταπόνητον αὐτῶν δύναμιν, Ὀδ. Φ, 418. «Πειρηθῆναι ἔγχεος», Ἡτ. Ἀσπ. 359. «νηῶν», Ἡσ. Ε. 632. ἆρα καλῶς καί τό, γεύεσθαι, μύθων τινά σμικράν καί γλαυκήν. Παρά δέ τοῖς Ἀττ. συνήθ. καταλαμβάνω, μανθάνω, δηλ. ἐν πείρᾳ γνωρίζω ἢ ἡξεύρω, ἐξαιρ. κατά τόν παθ. παρακ., καί οὕτως ἤδη καί παρ' αὐτῷ τῷ Ἡτ. Ε. 662. «Πεπείρημαι νηῶν», καί παρ' Ἡρόδ. 4, 159. «Οὐ πεπειρημένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων». 3) μετ' ἀοτ. «ἕπεσι, ἐγχείῃ», δοκιμάζω μέ λόγους ἢ διά λόγων, μέ τά ἀκόντιον, Ἰλ. Β, 73. Ε, 279. τό δέ, πειρ. ποσί, δοκιμάζω μέ τούς πόδας, δηλ. συναγωνίζομαι νά ἀπεράσω τινά κατά τήν ταχύτητα τῶν ποδῶν, Ὀδ. Θ, 120. 205. ὅτι δέ, «ὧν ἔντεσι, συντύχοις πειρηθῆναι», δοκιμάζω ἐμαυτόν, ἤτοι δοκιμάζω τήν τύχην μου εἰς τά ὅπλα, Ἰλ. Ε, 220. Λ, 386. Τ, 384. Χ, 381. Ὅμως κατά παρακ. «πεπείρημαι μύθοιο», ἐδοκίμασα ἐμαυτόν εἰς λόγους, ἤγουν, ἤσκημαι, εἰμί γυμνασμένος, ἔμπειρος, Ὀδ. Γ, 23. Παρά τοῖς Ἀττ. συνήθ. «πεπειρῆσθαί τινι», δοκιμάσας ἑαυτόν εἰς τι, ἤγουν εἶναι γυμνασμένον. 4) μετά αἰτ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 119. Ω, 289. «Ἣ πρῶτ' ἐξεράοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο», αντί τοῦ, ἂν αὐτός ἠρώτα κατά πρῶτον καί ἐξέταζεν ἑκάστων ἓν πρός ἕν, ἢ ἐδοκίμαζε πάντα τρόπον ἐνθα τινές ἀρχαῖοι Γραμματ. ἠθέλησαν ν' ἀναγνώσωσι, μυθήσαιτο. Παρά δέ τοῖς Μεταγεν. «Πειρᾶσθαί τιν», αντί τοῦ, δοκιμάζειν, ἐπιχεν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεῖν τι, (παρὰ τὸ πειράω παράγεται τὸ οὐσ. πεῖρα καὶ τὸ ἐπίθ. ἔμπειρος, ἐμπείρημος, ὅθεν τὸ Λατ. perior, peritus, periculum, comperio, experior· τὸ δὲ νὰ θέλῃτις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πειράω καὶ τὸ, πείρω, περάω, πέρας, πεῖρας, πείραρ, πόρος, πορεύω κ. τ. λ. καθότι δηθεν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ πειρᾶν καὶ ἐρευνᾶν ἐνυπάρχει καὶ ἡ τοῦ διαπερᾶν, διαπείρειν, δὲν ἔχει κἀμμίαν πιθανολογίαν.)

* Πείρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πεῖρα, Ἡρόδ.

* Πειρήνας, ασα, αν, ποιητ. μετοχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ περάω.

* Πειρητήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ πειρατηρίου.

Πειρητίζω, ίσω, = πειράω. Δοκιμάζω· πεῖραν λαμβάνω τινός· ἐρευνῶ, ἐξετάζω· κάμνω δοκιμήν· ἀπολύτ. ἐν Ἰλ. Ο, 615. Ὀδ. Ω, 221. μετὰ τῆς ἁπαρμφ. Ἰλ. Μ, 257. α) μετὰ γεν. προσπ. ἐρωτῶν δοκιμάζω τὰ μάθω, ἐξετάζω, διερωτῶ, Ὀδ. Ξ, 459. Ο, 304. Π, 313. ἔτι δὲ δοκιμάζω τὴν δύναμίν τινος ἐν τῷ ἀγῶνι, καταπείρομαί τινα, Ἰλ. Η, 235. β) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «σθένεος καὶ ἀλκῆς», Ὀδ. Χ, 237. «τόξου», Ὀδ. Φ, 124. 149. πρβλ. πείρασε, Β'. 2. β. γ) μετὰ τῆς αἰτ. στίχας ἀνδρῶν, ὡς τὸ, ἠπείρασε μετὰ αἰτ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ἀρίνομαι εἰς μάχην, δέχομαι τὴν μάχην, πολεμῶ τὰς πολεμικὰς τάξεις, Ἰλ. Μ, 47. (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ.)

Πειρίνθιος, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, πειρινεός.

Πειρίνεος, ἡ, ἠτις ἄλλως, Ὑπερτερία, καλεῖται, Τὸ καλάθι, ἡ πᾶν ὅ,τι ἄλλο πλεκτὸν εἶδος ἔχει ὁμοῖον ἐν τῇ ἀμάξῃ διὰ νὰ δέχηται τὰ φορτία ἢ τοὺς καθημένους. Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν χρήσει ἡ αἰτ. Ὀδ. Ο, 131. καὶ Ἰλ. Ω, 190. 267. «Πείρινθι δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς (τῆς ἁμάξης). ὅπου ὁ Εὐστάθ. λέγει (σελ. 1476. στίχ. 9. Ἐκδ. Ῥώμ.) Πείρινθα δέ, τὰ πλαϊδία τὰ ἄνω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται, ὃ καὶ ὑπερτερίη λέγεται, ἐπὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος· εἰ δὲ παλαιοὶ οὕτω φασί· Πείρινθα τὸ τετράγωνον πλεκτίδιον, τὸ ἄνω περιδούμενον παῖς ἁμάξης, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥῖπες δέ, εἰ τῆς εἰσάγ λύγοι· ἦσαν εἶναι ῥιπώδη, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε πείρινθα· ὁ δὲ Ξενοφῶν Κύναθρον αὐτο φησι, Βάννη γάρ, ἡ ψίαθος· πλέγμα γὰρ καὶ αὐτο ψιαθώδες, συνέχειν φόρτον ἰσχύον· ὁ δὲ Φώτ. λέγει τὸ ἔσωθεν τῆς ἁμάξης (πλέγμα), εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Πάντοτε ὅμως δένεται ἐπάνω τῶν μακρῶν ξύλων, ἐφ' ὧν συνέχεται ἡ ἅμαξα.

Πείρω, Μ. περῶ. Ἀόρ. ἀ. ἔπειρα, καὶ β'. ἔπαρον. Παθ. παρκ. πέπαρμαι (πέρας). Κυρίως, ἀφ' ἑνὸς ἄκρου, πέρατος εἰς τὸ ἄλλο διαπερῶ, ὅθεν, διατρυπῶ, διακεντῶ, διαπερονίζω, δεκλαύνω, χώνω πέρα καὶ πέρα, συμβλίττω. «Πείρε ἔπειρον (Ὀδ. Γ, 33.)», ἐσυμβλίτησαν τὸ κρέας διὰ νὰ τὸ ψήσουν· καὶ μετὰ τῆς ῥητῆς προσθήκης τοῦ, ὀβελοῖσιν, ἐν Ἰλ. Η, 317. Ω, 623. Ὀδ. Τ, 422. πρβ. Ὀδ. Κ, 124. ἔτι δὲ καὶ, «Κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον», ἔμπηξαν τὰ κρέατα τριγύρω εἰς τὰ σουβλία, Ἰλ. Α, 465. Ὀδ. Γ, 462. καὶ ἀλλαχοῦ, ἴδε ἀμφί, Β'. 2. πόρρω, ἠδὲ δ' αὐτοῦ πείρειν (ἔπειρεν) ὀδόντων ἐγχείῃ, μὲ τὴν λόγχην ἐπέρασεν αὐτῷ διὰ τῶν ὀδόντων, Ἰλ. Π, 405. καὶ μετὰ αἰτ. «λιχμὴ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν», Ἰλ. Τ, 479. Παθητ. «Χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένοι», δηλ. δέπας, στολισμένον μὲ χρυσοῦς γόμφους, ῥίζους, Ἰλ. Α, 246. Λ, 633. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ε, 399. «Ὀδύνῃσι πεπαρμένοι», δηλοῖ διαπερασμένος, βασανιζόμενος ὑπὸ πόνων· συντάσσεται καὶ, περί τινι καὶ, ἀμφί τινι, π. χ. «Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἡ παρθένος)», Ἰλ. Φ, 577. καὶ, «Ἀμφ' ἑνὶ χεσσὶ», Ἡσ. Ἐ. 207. 2) τροπ. «Κύματα πείρεινε, διατέμνειν, ἤγουν διαπλέειν τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, Ἰλ. Ω, 8. Ὀδ. Θ, 183. Ν, 91, 264. ὡσαύτως, «Κίλενδον πείρειν», διαπεραν (τὴν ναῦν) τὸν ὁρμον της, ἤγουν ἀνύειν, τελειόνειν αὐτόν, Ὀδ. Β, 234. ἐπὶ τῆς ἰδίας σημ. χρῆται τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀπολύτ. ὁ Ἀπ. Ροδ., ἁρμ πάντη ὡς τὸ ἐξ αὐτοῦ προκύψαν, περᾶν ὁδόν, ἤτοι περᾶν, διαβαίνειν, διελαύνειν πεζὸς ἢ ἐπὶ νηός.

Πείσα, ης, ἡ (πείθω) ποιητ. αὐτὶ πειθώ, πεῖσις. Κατάπεισις, ἀνάπαυσις τινος διὰ λόγων καλῶν, ὑνσώπησις, ὅταν καταπείθηταί τις εἰς ἡσυχίαν. «Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε», ἐν Ὀδυσ. Τ, 23. ἡ καρδία τῷ ἐμενει ἐν ὑποταγῇ, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ πάθη, ἤγουν ἐν ἡσυχίᾳ (ἑρμηνεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ, πειθοῖ πείσματι καὶ χώρᾳ, ἤτοι ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ὑπομονῇ εἶναι, ὁ ἐστι, νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον της ἀκίνητος, καθὼς τὸ πλοῖον ὅταν εἶναι ἀγκυρισμένον εἰς τὸν λιμένα, ἢ δεδεμένον μὲ τὰ πρίσματα, παλαμάρια.)

Πείσεα, τὰ ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ πίσεα· ὑδατώδεις τόποι, λιμνῶσεις, λιβάδια, δίνγροι τόποι καὶ βοτανώδεις, Ὀδυσ. Χ, 124.

Πείσεαι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ Πείθῃ β', προσπ. ἐνικ. μέσ. μέλλ. τοῦ πείθω, ἢ παθχω.

Πεισέμεν, σπαρμφ. μέλ. αὐτὶ πεῖσειν, ἀπὸ τοῦ, πείθω.

* Πεισιδέκος, ὁ, ἡ (πείθω, δίκη), ποιητ. Ἐνώπιον τριτηρέως, ἢ τοὺς κριτὰς πείθων. 2) ὄνομα γυναικός, Πεισιδίκη, ἡ.

* Πεισιθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος), ποιητ. Καταπείθων τινὰ εἰς θάνατον.

Πεισίμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός), ποιητ. Καταπείθων τοὺς ἀνθρώπους, περιάγων αὐτοὺς μὲ καλοὺς λόγους ἢ ἄλλα μέσα, ἢ ἀπατῶν, κινῶν ἐνίοτε μὲν τροχιστικῶς, ὁμως συνῆθ. ἐπὶ καλοῦ, ὡς ποιμὴν (λαῶν). «Βάκτρου πεισιμβρότοιο» (Αἰσχύλ. Χοηφ. 359.), τῆ τοὺς ἀνθρώπους καταπείθουσα ῥάβδος τοῦ βασιλέως, ὅστις καὶ ὡς ῥήτωρ παρρησιάζεται εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ ὁμιλεῖ.

Πείσις, εως, ἡ (πείθω). Τὸ πείθειν, καταπείθειν, κατάπεισις, = πειθώ, σπάνιον.

Πείσις, εως, ἡ (πάσχω, παίσομαι) ταὐτὸν τῷ, Πάθος, τό, Ἱπποκράτ. φιλοσοφικῶς δὲ παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἀναμβαιόμενον τό, Πείσις, σημαίνει τὰ μέτρια καὶ εὐγενῆ ἀνθρώπινα πάθη, Νεμέσεις· εὐγένεια, φύσις, ἕξις τοῦ, νὰ διατίθηταί τις ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα, ἐπιδεκτικότης αἰσθήσεως, αἰσθητικόν, ἐρωτικότης ἐπὶ καλοῖ, ἐσωτερικὴ καλὴ ὁρμή, ὡς καὶ ὁ Ἀντωνῖ. ὁ Φιλόσοφ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν αὐτὴ τοῦ, πάθος, διάθεσις, adfectio, ἢ ὡς καὶ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. ζ'. 237. «Καὶ γὰρ ἡ ὄρμὴ καὶ ἡ συγκατάθεσις, καὶ ἡ κατάληψις, ἑτεροιώσεις μὲν εἰσὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ, διαφέρουσι δὲ τῆς φαντασίας· ἡ μὲν γὰρ πείσις τις ἦν ἡμέτερα καὶ διάθεσις· αὗται δὲ πολὺ μᾶλλον ἡ ὁρμαὶ, ἐνέργειαί τινες ἡμῶν ὑπῆρχον.»

Πεισιχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός) ποιητ. Τῷ χαλινῷ πειθόμενος, ὃς τις ὑπακούει εἰς τὸν χαλινόν, Πίνδ. Πυθ. ς', 21.

Πείσμα, ατος, τό (πείθω). Ὡς τὸ, πεῖσις, Ἐμπεποσύνη, πεισμονή, βεβαία ἐλπὶς, θάρρος, πεποίθησις, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. α, 5'. 18. «Μετὰ βεβαίου πείσματος ἀποφαίνεται περί τινος,» ὅ ἐστι ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου «Οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθήσεως ἀποφαινόμενος,» εἶπε. Πίστις, πληροφορία, κατάπεισις, βεβαιότης, Ἀρίμν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 20 «Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων αὐτοῦ καὶ τῆς παιδείας· ἔτι δὲ, ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ ἐμπιστευθῇ, νὰ ἀγκυθῇ, Ἰουλ. Καισ. 32, 8. 2) σχοινίον, τριχινὸν, παράγγιον· ἐξαιρ. τὸ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦν τὴν ναῦν, σχοινίον, καλώδιον, παράγγιον, δι' οὗ, πρὸ τῆς χρήσεως τῶν ἀγκύρων, ἔδενον τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ ἐστερέουν αὐτό, ἵνα μὴ παρατίθηται ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἔξω εἰς τὴν ξηράν, συνῆθ. εἰς πέτραν τινὰ τρυπημένην (τρητὸν λίθον), ὡς ἐν Ὀδ. Ν, 77. ἢ εἰς στήλην, ὡς ἐν Ὀδ. Χ, 465. πολλ. ἐν Ὀδ., ἔνθα καὶτοι καὶ ῥητῶς, πείσμα νεώς· ὅτι δὲ πείσμα καὶ πρυμνήσια διέφερον, διάσταει ἡμᾶς ἡ Ὀδ. Ι, 136. 137. Ὁ Φώτ. ἔχει «Πείσματα, τὰ ἀγκύρια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ὅτι ταῦτα τὰ σχοινία καὶ «Πρυμνήσια, Ἀπόγεια σχοινία, καὶ κοινῶς παλαμάρια, ἀλλὰ παρ' Ἀπικιν. π. σελ. 437. εἶτ' ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι πείσματα πυκνὰ. 3) παρὰ Μεταγνωστ. πᾶν σχοινίον, καθε τριχινὸν, παράγγιον· ἐξαιρετ. ἀφόσου ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι. 4) ὁ στύλος (τὸ κοντάρι) τοῦ σώκου, ἄλλως, πάσμα, Γεωπον. (Κυρίως, πῆμέσον, δι' οὗ πείθεται τις, ἤγουν ἀναγκάζεται εἰς ὑποταγήν, ἢ κρατεῖται ἐν πείσῃ, ἤτοι ὑπομονῇ, ἡσυχίᾳ, ἐν τρόπον τὸ κρατοῦν τὸ πλοῖον καλήμερον, καὶ κατὰ τοῦτο εἶτ' ἐν σύλληπτοι ὅλαι αἱ σημασίαι τῆς λέξεως ταύτης, πρβλ. ἐρμ. καὶ Wyt ep. cc. σελ. 251.) 5) ἐν τῇ συνηθείᾳ αὐτὸ τοῦ, ἐπιμονή, ἀπόφασις βεβαία ἐστί τι, σταθερότης ἀμετάτρεπτος, ἰσχυρογνωμία, ἦθος εὐστατικόν· καὶ πεισματάρης, ὁ ὁ ἐρᾶσμίων ἐπίτηδες, ἰσχυρογνώμων, σταθερὸς καὶ ἀμετάτρεπτος.

Πεισματίας, ου, ὁ, = πεισματίης, πολλ' ὄμ. Ὀρρ. Ἀργ. 628. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον πειτμάτιος, ία, ιον, ἔχουτιν, ἐπίθετον τῆς Τέχης, ἥτις ἔλυσε τα πεισματα, τα πρυμνήσια.

Πεισμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ, πείσμα.

* Πεισμάτιος, ία, ιον (πείσμα). Ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα, τα πρυμνήσια, δένων αὐτὰ ἢ λύων· ἐν γένει, καταγινόμενος εἰς αὐτά.

Πεισμονή, ἡ, ταυτὸν τῷ, πείσμα. Πίστις, ἐμπιστοσύνη, Παῦλ. Ἀποστολ.

Πείσομαι, Μέσ. μέλ. τοῦ, πείθω, ἢ πάσχω, Ὅμ. Ὀδ.

Πεῖσος, τό· ἴδε πῖσος.

* Πειστέος, έα, έον, ρηματικὸν ἐπίθετ. τοῦ, πείθω, πεῖσομαι.

Πειστήρ, ῆρος, ὁ (πείθω), ποιητ. Ὅστις πείθει, καταπείθει. 2) ὁ καταπειθαίς, ὑπακούων, ὁ εὐπειθὴς ὑπήκοος. 3) ταὐτὸν τῷ, πείσμα, σχοινίον, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ Θεόκριτ. καὶ 58.

Πειστήριος, ία, ιον· καὶ, πειστικὸς, ἡ, όν, Ἑπίρ. –κῶς (πειστήρ, καὶ, πείθω). Εἰς τὸ πείθειν ἐπιτήδειος, ἀνήκων. «Λόγοι πειστήριοι», Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1053. ὅθεν, ἐπίχαρις, εὐάρεστος, ἐλκύων τὴν κλίσιν, εὐνοιαν τινος.

Πείσυνος, ὕνη, υνον· ταυτὸν τῷ, πίσυνος, ἀμφ. πεισυνίου μόνον ἡμαρτ. ἀναγν.

* Πείσω, μέλλ. τοῦ πείθω, Ὅμ.

Πεισώλης, ου, ὁ (πίσος) ἡ, πεισόλη, ὡς τὸ, οἰφόλης. Ἀσελγής, ἀκόλαστος, κίναιδος, πόρνος, ὁ διὰ τὸ πίσος ἀπολλύμενος, Lob. Φρυν. σελ. 613. peni dedilus.

Πέκος, τό (πέκω). Μᾶλλον· δέρμα, πετζί· ἐξαιρ. τὸ κουρευμένον· λέγεται καὶ, πέπος, συνῆθ. πόκος. (ἴσως ἐκ τούτου τό, ρεραε.)

Πεκτέω, ήσω, = πέκω. Κείρω, κουρεύω. 2) κτενίζω τὰ μαλλιὰ, ξαίνω, ἢ μαδῶ, Ἀριστοτ. Λυσ. 685. «Πεκτούμενος», ταὐτὸν τῷ, τιλλόμενος, ξυόμενος.

Πεκτήρ, ῆρος, ὁ (πέκω). Ὁ τὰ μαλλιὰ κουρεύων, ἢ ὁ τὸ δέρμα τίλλων, μαδῶν, Σουίδ.

Πεκτός, ἡ, όν (πέκω). Κουρευμένος, ἐντετιμένος, Ρεκτε.

Πέκω, καὶ πείκω, Μ. ξω. Κείρω, κουρεύω. 2) μαδῶ, ἐκσπῶ, ὡς τὸ τίλλω, Ἀριστ. 3) τί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω. 4) ξαίνω. Ὀδυσ. Σ, 315. «—εἰρια[πείκετε χερσίν», ξαίνετε, κτενίζετε· ἐν Ἰλ. Ξ, 176. «Χλίτας πεξαμένην, εὐθετίσσασα, κτενίσασα. (κατὰ τὸν ἐνεργ. ἐνεστ. χρῆται δ' Ὅμ. τῷ Ἐπ. πείκω.) Ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ, ὅτι ἐπὶ μὲν προβάτων ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, κείρειν, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ, κτενίζειν. (ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. pecto, pecten, πεκτὼ δὲ καὶ τὸ, pecus, τὸ πρόβατον.)

Πέλα, καὶ, πέλλα, μακεδονιστί, ἀντὶ τοῦ, φέλα, φέλλα. Ὁ λίθος, ὅθεν τὸ, φελλός, φελλὴνις, ὁ πετρώδης τόπος· πρβ. φελλός, 2.

*Πελαγαῖος, ὁ, ἡ, ἀμφ. τύπος ἀντὶ πελάγειος.

Πελάγειος, εἶα, ειον· ταὐτὸν τῷ, πελάγιος.

*Πελαγιαῖος, αἶα, αῖον, = πελάγιος, ἀμφ.

Πελαγίζω, Μ. ἰων (πέλαγος). Εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡς θάλασσα, σχηματίζω πέλαγος ἢ θάλασσαν, ἐξαπλόνομαι ὡς θάλασσα καὶ προξενῶ πλημμύραν, ἔχνη· ἐπὶ ἐχθιλιζόντων ποταμῶν, ὅθεν «Πελαγίζει ὁ ποταμός», Ἡρόδ. 1, 184. ἐπὶ δὲ τόπων ἢ μερῶν γῆς, εἶναι πλημμυρισμένος, σκεπασμένος ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης, π. χ. «Πελαγίζει τὰ πεδία», ὁ κάμπος εἶναι πλημμυρισμένος, Ἡρόδ. 2, 92. 2) μεταβτ. πλημμυρίζω τι, κατακλύζω, σκεπάζω μὲ τὸ νερόν τρίτον, μετ' αἰτ., μόνον παρὰ σοῖς Μεταγν., Ἰακ. Ἀχ Ταϊ. σελ. 724. κτ. 2) εἶμαι εἰς τὸ πέλαγος, πλέω εἰς τὸ πέλαγος, Ξεν. καὶ Ὑπερϊδ. Παρὰ τοῖς Μεταγν. τάσσεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. καὶ μέσ. π. χ. «Ναῦς ἔχων ἐπελαγίζετον», (Χαρίτ. ἡ. 6.) ἐφέρετο, ἔπλεεν εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγικός, ἡ, όν. Τὸ πέλαγος ἀγαπῶν, ἐν τῷ πελάγει διατρίβων, διατρίβων, πελαγίσιος, εὐγένει = πελάγιος· ὅθεν, πελαγικοὶ θεοί, οἱ θεοὶ τοῦ πελάγους, Πλουτ.

Πελάγιος, ία, ιον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ· καὶ, πελαγίαιος (πέλαγος). Ἐκ τοῦ πελάγους ὤν, ἢ ἐν τῷ πελάγει εὑρισκόμενος, πλέων πελαγίσιος, παραθαλάσσιος, Ξενοφ. Ἑλλ. β. ἐ. 11. «Ἀνήγοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς Χίου πελάγιοι», ἀνοιχτὰ ἔπλεον εἰς τὸ πέλαγος· ἐξαιρέτως λέγεται πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος· ἀντίθ. τῷ παραλίαιος. Οἱ σχηματισμοὶ, πελαγαῖος καὶ πελαγιαῖος εἶσὶν ἐμφιβολοι. (τὸ, πελάγιος ἔστι καὶ ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.)

Πελαγισμός, ὁ (πελαγίζω), ταὐτὸν τῷ, ναυτιλία, πλάνησις τῆς θαλάσσης, συνήθ. κατὰ πληθ. Ἀλκίφρ. β'. 4.

Πελαγίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πελαγῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ πελάγους ὤν, π. χ. «Νῆες πελαγῖτιν», ἢ πλέουσα, ἢ οὖσα εἰς τὸ πέλαγος, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 80.

*Πελαγοδρομέω. Τρέχω, δρομέω, πλέω εἰς τὸ πέλαγος, παρὰ τὰ

Πελαγοδρόμος, ὁ, ἡ (δρομεὺς, δρόμος). Ἐπὶ τὸ πέλαγος τὸν δρόμον ποιῶν, τρέχων, πλέων εἰς τὸ πέλαγος, ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Πελαγολιμήν, ένος, ὁ (λιμὴν). Λιμὴν ἐν τοῖς ἔσω, τ. τριήρ. 190. Ἐν τῷ πελάγει κατεσκευασμένος τεχνικῶς λιμὴν διὰ ἐρρωμένων σάκκων ἄμμου πεπληρωμένων, ἵνα χωμάτων ἐξεχόντων ἀπὸ τῆς γῆς μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτὶ ἀγκυρῶν· ὁρα Πολύαιν. γ'. δ. 38.

Πέλαγος, εος, ους, τὸ. Ἡ θάλασσα· ἐξαιρτ. τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς θαλάσσης μέρος τὸ μεταξὺ, τὰ μακρὰν ἀπέχον ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, ἐντὸς τῶν αἰγιαλῶν· καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὅθεν παρ' Ὅμ. συνήθ. «Πέλαγος μέγα» καὶ κατὰ πληθ. «Ἀλὸς ἐν πελάγεσσιν», Ὀδ. Ε, 335. Ἰμν. Ἀπ. 73. ἀνὰ οὖ παρ' Ἀπ. Ρ. 2, 608. καὶ 3, 349. «πέλαγος θαλάσσης», καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 103. «πόντιον πέλαγος», λέγεται. Τὸ, πέλαγος ἔχει κυρίως πρὸς τὴν θάλασσαν ὡς τὸ μέρος πρὸς τὸ ὅλον, καὶ διὰ τοῦτο προσλαμβάνει ἐπίθετα κατὰ τοὺς γειτνιάζοντας τόπους, κατὰ τὴν γειτνιάζουσαν ξηράν, π. χ. Εὔξεινον πέλαγος. «Τῆς θαλάσσης καταπασῶν Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδέξει, Λουκιαν. Παρ Ἡρόδ. δ, 85. ὀνομάζεται ἡ μαύρη θάλασσα, πέλαγος. 2) πᾶσα μεγάλη πλῆθος, πλῆθος, ἄβυσσος ὕδατος, ἢ μεταφορ. ὠκεανὸς, ἄβυσσος (κακῶν), Valck. Ἱππ. 823. 3) ὡς θεότης προσωποποιημένη, ἱσοδύναμον τῷ, πόντος, τέκνον τῆς γῆς ἄνευ πατρὸς, Ἡσ. Θ. 131. — Πολλκ. παραλείπεται τὸ, πέλαγος, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 4, 1. (συνήθ. μὲν ἐτυμολ. παρὰ τὸ, πελάω, πελάζω· καθότι δηλ. ἡ θάλασσα προσκρούει εἰς τὰ παράλια· ἀλλ' αὐτὴ ἡ παραγωγὴ δὲν εἶναι τόσον ἐναργὴς· κατ' ἄλλους, παρὰ τὸ, πλέω.) ὅθεν

*Πέλαγός δε, ἐπίρρ. ποιητ. Εἰς ἢ πρὸς τὸ πέλαγος, πρὸς τὴν θάλασσαν.

*Πελαγοστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Περιπλανώμενος, εὑρισκόμενος, περιῶν τὴν ζωὴν, ἢ ἐμπορευόμενος κατὰ θάλασσαν.

*Πελαγότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω), ποιητ. Τρεφόμενος ἢ θρεμμένος ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Πελαγόω, ὥτω (πέλαγος). Εἰς πέλαγος μεταβάλλω, πλημμυρίζω τι, κατακλύζω μὲ νερά, Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 724. (οὐδέποτε ἀμετβτ.)

Πελάζω, Μ. ἀττ. Ἀόρ. ἐπέλασα (παρ' Ὅμ. ἐπέλασσα καὶ πέλασσα). Ἀόρ. μέσ. ἐπελασάμην, καὶ Ἐὐριπ. ἐπὶ σημτ. μεταβτ. πελαταίτατε, Ἰλ. Ρ, 341. Παθ. ἀόρ. ἐπελάσθην, Ἰλ. ποιητ. κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ἐπλήμην, ἀεὶ ἀμεταβ., ὅθεν γ' ἐνια καὶ πληθ. πρόσπ. πλῆτο, πλῆντο καὶ ἔπλητο, Ἰλ. Παρὰ μεταγνστ. Ποιηταῖς καὶ, ἐπλάσθην καὶ ἐπλάσθη», ὡσαύτως ἀμεταβ., Παθ. παρακ. πέπλημαι, μετοχ. πεπλημένος, Ὀδ. Μ, 108. Τὸ, πελάω ὑπάρχει μόνον ἕτερος τύπος τοῦ ἐνεστῶτος, ἴδε τοῦτο. (πέλας.)

Α'. ἀμεταβτ. πλησιάζω, πλησίον ὑπάγω, κινοῦμαι, ἔρχομαι, ἄνευ πτωτικῆς, Ὀδ. Μ, 41. συνήθ. μετὰ δοτ. «Νήεσσιν», Ἰλ. Μ, 112. «πολεμίοισιν», Ἡρόδ. 9, 74. ὡσαύτως καὶ παρὰ τῷ Ὅμηρ. κατὰ συγκοπ. ἀόρ. «πλῆτο χθονί (Ἰλ. Ξ, 438.)», ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν, ἤτοι ἔπεσεν, ἐγονάτισεν· ὡσαύτως καί, νοῦσοι πλῆντο», 368. «Ἀφροδίτη ἔπλητ' ἀλλήλῃσιν, ἐπλησίασαν ἀναμεταξύ των, Ἰλ. Δ, 439. Θ, 63. καὶ κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐν Ὀδ. Μ, 108. Παροιμιωδῶς, «ὄμοιον ὁμοίῳ δεῖ πλησιάζει (Πλάτ.)», ἔμοιες τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ. β) ἐπὶ ὅτε ὡς τὸ, πέλας μετὰ γεν., Σοφ. Φιλ. 1227. 1407. Αἴ. 709. γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ προθ. «πρὸς τοῖχον πελάζειν, προσέρχεσθαι, Ἡσ. Ε. 734. μείζ. τιν., Ἡρόδ. 2, 19. 4, 181. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ, ἐπί τι, «ἐπί τινος», ποιητ. 2) ὡς τὸ, πλησιάζω, πλησιάζω εἰς γυναῖκα διὰ νὰ ἔχω μετ' αὐτῆς γαμικὴν ἐπιμιξίαν, συνευρίσκομαι, «γαμετῇ», Αἰσχ. Προμ. 904. «γυναικί», κ. τ. τ. ὡς τὸ, συνουσιάζω.

Β'. μεταβ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς, πλησιάζω τινά, φέρω πλησίον ἢ πλησιέστερον, ὅθεν, προσάγω, πλησιάσαι ποιῶ, κινῶ πρός τι πλησίον, πολλκ. παρ' Ὅμ. (παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ἐν Ἔ. 433.) ἐπί τε ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, καὶ τὸ μὲν φερόμενον πλησίον τινὸς τασσεται κατ' αἰτ., τὸ δὲ, πρὸς τὸ ὁποῖον μέρεσι τι πλησίον, κατὰ δοτ. π. χ. «Νῆας Κρήτῃ, Αἰγύπτῳ, Γυρῇ, τινὰ γαίῃ Θεσπρωτῶν, Ἰθάκῃ, Ἀχιλλῆϊ κ. τ. τ. Ὅμ. «Τρῶας νηυσὶ πελ. (Ἰλ. Ν, 1.)», ἀφίνω αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὰ πλοῖα. «Νευρὴν μαζῷ π. (Ἰλ. Δ, 123.)», πλησιάζω, ἤτοι τραβῶ τὴν νευρὰν πρὸς ἢ πλησίον εἰς τὸ στῆθος διὰ νὰ ῥίψω. «Στῆθος θαλάσσῃ πελ. (Ὀδ. Ξ, 350.)», πλαγιάζω μὲ τὸ στῆθος εἰς τὴν θάλασσαν (διὰ νὰ κολυμβήσω). «Τινὰ χθονὶ ἢ οὔδει πελ. (Ὅμ.)», κάμνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν γῆν, θηλ. ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ. «Ἱστὸν Ἰστοδόκῃ πελ. (Ἰλ. Α, 434.)», κάμνω νὰ πλησιάσῃ, ἐμβῇ εἰς τὸ δοχεῖόν του, ἐνῶ συνεθίζει νὰ κεῖται. Μεταφ. «Τινὰ ὀδύνῃσι πελάζειν (Ἰλ. Ε, 766.)», τὸν ἐμβάλλω, καταντῶ αὐτὸν εἰς πόνους καὶ θλίψεις. α) ἐσθ' ὅτε παραλείπεται κατὰ τὸ παθ. ἢ δοτική, ἤτις ἐκ τοῦ προηγουμένου δύναται εὐκόλως ν' ἀναπληρωθῇ, π. χ. «Οὔτε Λυκίους ἐδύναντο τεῖχος ἀΐσσεσθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλαζεν, προσυπακ. τεῖχεσι, Ἰλ. Μ, 420. β) ὡσαύτως παραλείπεται ἐσθ' ὅτε καὶ ἡ αἰτ., ἀναπληρωτέα εὐκόλως ἐκ τῆς συνεχείας, Ἰλ. Ψ, 719. καὶ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7, 141. «Ἔπος ἐρέω, ἀάμαντι πελάσσαι», προσυπακ. αὐτό, Λέγω σοὶ ἄγγελμα λόγον, τὸν ὁποῖον ἐπλησίασα, ἤτοι ἔκαμα στερεὸν ὡς ἀάμαντα (ἔνθα ἄλλοι πεδήσας ἀναγινώσκεσθαι παραινοῦσι). γ) κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δύνανται νὰ παραλειφθῶσι καὶ αἱ δύο πτώσεις, ἤτε αἰτ. καὶ δοτ., ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 418. Φ, 93. «Ὁμοίοισι πελάσας (Ἡσ. Ἔ. 433.)», προσυπακ. ἕλυμα, αἰχ' οὗ «πλησίασεν, ἤτοι ἐστερέωσε τὸ ἕλυμα μὲ γόμφους· καὶ οὗτως ἐξηγοῦσι τινὲς καὶ τὴν μερὶν ἀνωτέρω ῥῆσιν τοῦ Ἡριόδ. δ) ἐσθ' ὅτε δὲ αὐτὶ τῆς δοτ. τάσσεται ἤτοι αἰτ. μετὰ τῆς εἰς ἢ δοτ. μετὰ τῆς ἐν προθ. π. χ. «Πελάζειν τινὰ ἤσσονα ἐς Ἀργείην», Ὀδ. Η, 252. Μ, 448. «Κτήματα ἐν στέγεσι πελάζειν», Ὀδ. Κ, 404. 424. εἰ μετὰ ἐπίρρ. αὐτὶ δοτ. «Δεῦρο πελάζειν τινάν», Ὀδ. Ε, 111. 134. «Οὐδαίδε πελάζειν τινάν», Ὀδ. Κ, 440. πρβ. Ἰλ. Ψ, 719. Nache Χοιριλ. σελ. 108.

Πελάθω, Ἀττ. ἀμεταβ. ἕτερος τύπος τοῦ πελάζω. Εὐριπ. Ἡλ. 1293. καὶ συγκ. πλάθω· καὶ Ἰωνικ. πλήθω.

Πέλανος, ὁ. Μετὰ τοῦ σπανίου ἑτερογενοῦς πληθυντ. πέλανα, τὰ· συνήθ. πέμματα ἢ πλακοῦντες τι ἐς πρὸ τῆς θυσίας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιόμενοι. 2) πολλοὶ μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἐπὶ πεπηγυίας ὑγρότητος τινός, ἤ ἐστι, πᾶν τὸ ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον, μάζα, πόλτος. «Πέλανος ἀφρώδης», ἀφρὸς πεπηγώς· καὶ ἑπόμενος ἐπὶ τοῦ, κόμμι, λιβάνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ κηροῦ· καὶ ἐπὶ χιόνων, οἷον «Χιόνος πέλανον», Χοηφ. 89. «Ῥοφεῖν ἐρυσμὸν πέλακον», Εὐμεν. 260. Τὸ μέλι καλεῖ ὁ Εὐριπ. Λείψ. «Μελίσσης πέλανον». Παρ' Αἰσχ. Περσ. 813. «Πέλανος αἱματοσταγής», ὀνομάζεται ὁ θρόμβος, ἐπὶ πεπηγότος αἵματος ἐνὸς φονευθέντος κατὰ τὸν τόπον τῆς μάχης εἰς εἶδος μάζης· ἐνῶ ὅμως πρασσηναίνεται καὶ θυσία καθάρσιος ἢ ἐξιλαστική, εὐάρεστος τοῖς θεοῖς. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν σῖτον αὐτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐζυμοῦντο ζύμαι καὶ ἐψήνοντο τὰ πρὸς θυσίαν πλαδούντια, ὡς κατὰ τὸν Σαινυρίωνα παρ' Ἀρποκρατ. ἔστι τὸ «Πέλανος» ταὐτὸν τῷ, ἄλφιτα, καὶ ἑπομ. καὶ = ἄλευρον, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη οὐτο καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. ἀ. 1077. «Παλαιότατοι μὲν πελάνους ὑπαλετρεύουσιν». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀντὶ πέλανα διὰ τοῦ, τὰ ἀπὸ τῆς ἄλω δράγματα, καὶ ἑπόμενος ἔχει. Θυσίαι, πέμματα, πόπανα, μειλίγματα· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ κηρίου τιθέασι. «Ἐπὶ τοῦ μέλιτος, κεῖται παρὰ Πλουτάρχ. «Πεπτὰ καὶ κροτητὰ τῆς ξυσθουπτέρου πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα». Ὁ δὲ Φώτ. ἔχει. «Πέλανος, πέμμα ἐκ πάλης, τουτέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου εἰς θυσίαν ἐπιτήδειος· εἰσὶ γὰρ καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι θεοῖς ἀπαρχαί τινες, ὡς φησι Διονύσιος ὁ Θράξ». λέγεται δὲ Πέλανος καὶ ὁ περὶ τῷ στόματι πεπηγὼς ἀφρὸς, καὶ τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμένον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δίκρυον, οἷον λιβανωτός, κόμμι. 3) παρὰ Νικ. Ἀλ. 480. = ἀβολός, ἴσως ἐπειδὴ τοιοῦτον σχῆμα εἶχον καὶ οἱ πέλανοι. Παρ' Ἡσυχ. Πέλαγορ, Δακωνικῶς. ἀντὶ τετρασχαλινον, ἤγουν ἡμιόβολος.

*Πελαργέω. Κατὰ Διογέν. Λαέρτ. τμ. 8, 20. καὶ Σουΐδαν, πυθαγορικὴ λέξις = νουθετεῖν, πιθανῶς παρειλημμένη ἀπὸ τοὺς πελαργούς (λέλεκας), οἱ ὁποῖοι στήνουσι φύλακας διὰ νὰ δίδωσι σημεῖον εἰς φυγήν, ὅταν πλησιάζῃ κίνδυνός τις, ἄρα παρὰ τὸ, πελαργός.

Πελαργιδεύς, έως, ὁ (πελαργός). Ὁ νέος πελαργός, ὁ νεοττὸς τῶν πελαργῶν.

Πελαργικός, ή, όν (πελαργός). Ἐκ τοῦ πελαργοῦ ὤν, ἀνήκων εἰς τὸν πελαργόν. „Νόμος πελαργικός, τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς, Ἀριστοφ. Ορν. 1354. 2) παρὰ Καλλιμ. καὶ ἀντὶ πελασγικός.

Πελαργῖτις, ιδος, ἡ. Ἓν ἀδόριστον καὶ ἄγνωστον εἰσέτι χόρτον. Γαλην.

Πελαργός, ὁ (πελός, ἀργός, μελανόλευκος, διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάτερα καὶ λευκά, πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, καὶ ἀργὸν τὸ λευκόν). Εἶδος ὀρνέου, ὁμοίου κατὰ τὸ μέγεθος ἐξαμήνῳ χηνί, μυρὸν λαιμὸν καὶ μακρεῖς πόδας ἔχοντος, τὸ παρὰ Τυρρ. Λιλίν. λεγόμενον, Ardea ciconia. 2) οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔτι, πελαργοὺς, καὶ τοὺς πελασγούς, ἤτοι διὰ τὸ πλανῆται εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οἷς ἔτυχε τόποις, Στρ. β. ε. Lob. Φρυν. σελ. 109. ἢ διὰ τὴν καὶ ἄλλως ἁπαντωμένην ἐναλλαγὴν τοῦ σ μετὰ τοῦ ρ, ἤ, κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ πλάζω, οἱ πλανώμενοι, περιπλανώμενοι, ἀπόλιδες, ἄλεν σπαρίδος ὄντες, ὅθεν καὶ ἰσοδύναμον τῷ, πελασγός.

Πελαργοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (χρώς). Τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ ἔχων, μελανόλευκος, Λυκόφρ.

Πελαργώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πελαργοῦ ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πελαργοῦ ὤν, ὁμοιος αὐτῷ.

Πέλας, ἐπίρ. Ἐγγὺς, πλησίον, ἀγχοῦ, σιμὰ, κοντὰ, Ὀδ. Ω, 516. συντ. μετὰ γεν., κοινὸς προτασσομένης τῆς λέξεως, πλὴν καὶ ἐπιτασσομένης αὐτῇ, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ο, 257. „Οἱ τότε Τηλεμάχου πέλας ἵσταντο, (ἐν Ἰλ. σύσσημον εὔρηται ἡ λέξις) Ἡρόδ. 8, 39. 138. Παρὰ δὲ Πινδ. καὶ ὡς το, ἐγγύς, μετὰ δοτ., Boeckh Ὀλ. 7, 10. Νέμ. 11, 4. „Ὁ πέλας, προσωπικ. ὢν ἡ γειτνιῶν, ὁ πλησίον, ὁ γείτων· ἐν γένει, ὁ προσεχέστατος, πλησιέστατος, ὁ ἄλλος πᾶς τις ἕλλας, Βτ. Σοφ. Ἀντ. 479. κατ' ἀρχὰς οὕτω παρ' Ἡρ. 1, 97. 3, 142. 7, 152., ἔνθα μάλιστα ἀντιτάσσεται πλήθεσι, ὑπὸ τῶν πέλας καὶ τὰ οἰκεῖα κακά, ἔρα, „Οἱ πέλας, οἱ γείτονες, οἱ πλησίον, ἢ οἱ συνάνθρωποί μας, οἱ ὅμοροί μας ἄνθρωποι, οἱ ἄλλοι, Θουκυδ. α. 32. καὶ 37. ἀντίκ. τῷ, ἐμὰς. Ὑπερθ. πελασάτω, πλησιέστατ· ἔτι δὲ καὶ ὑπερθ. ἐπιθ. πελάτατος, ἄτη, ατον, Ἐπιγρ. (ἐκ τοῦ πέλας ἤγουν κατὰ συγκ. τὸ ἰσοδύναμον, πλησίον, πλησίος, ἐκ τοῦ ἀχρ. πελάσιος· ἔστι δὲ, καθὼς φαίνεται, συγγεν. τῷ, πέλω, πέλομαι.)

*Πελάσσαι, ποιητ. ἀντὶ πελάσαι, ἀπαρεμφ. ἀ. ὑφ. τοῦ πελάζω.

*Πελάσσατος, άτη, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. τοῦ πέλας.

*Πελασσάτω, ὑπερθ. ἐπίρ. τοῦ πέλας.

Πελασσητής, οῦ, ὁ (πελέζω), ταὐτὸν τῷ, πελεστής.

Πελασγία, ἡ. Ἡ κατάστασις καὶ ἡ σχέσις, ἣν ἔχει εἰς ποταπὸς καὶ μεγαλύτερος ἄνθρωπος πρὸς τὸν δυσπαλύτερόν του, ἐξαιρ. τοῦ ὑπερασπιζομένου πρὸς τὸν ὑπερασπιστήν του, τὸν πάτρωνα· ἐν γένει, ἐξαρτησία· παρὰ τὸ

Πελάτης, ου, ὁ· καὶ δηλ. πελάτις, ἡ (πελάζω). Ὁ πλησίον, ὁ πλησιάζων τινί, ὁ ἐγγὺς ὤν, γείτων, κάτοικος „Τμώλου πελάται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 50. οἱ πλησίον τοῦ Τμώλου κατοικοῦντες, οἱ ἀνακτ., οἱ παρὰ τὸν Τμῶλον οἰκοῦντες. 2) ὁ ποταπὸς ἄνθρωπος, ὅστις δουλεύει μὲ τὸ ἡμερομίσθιον, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅστις ἄλλως καὶ, δηλ. λέγεται, Πλάτ. Εὐθύδ. 4. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· „Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες· ὁ δὲ Φώτ. προστίθησιν. „Οἱ αὐτοὶ καὶ ἐντήμοροι, ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τὸν καρπὸν εἰργάζοντο τὴν γῆν· καὶ ἔτι πελάτης, ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάτων, Mercenarius. 3) ὁ μικρότερος, ὅστις παραδίδει ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν εὐγενοῦς ἢ δυνατοῦ τινος, Λατ. Cliens. καὶ μία τοιαύτη γυνὴ, πελάτις, λέγεται, Πλούτ. Κατ. „Πελάτην οὖσαν αὐτοῦ, καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας. (παρὰ τὸ, πελάζω, ὡς τὸ, ἱκέτης παρὰ τὸ, ἱκνέομαι.) ὅθεν

Πελατικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πελάτην. „Τὸ πελατικὸν, ἡ κλάσις ἤτοι τὸ τάγμα, πλῆθος τῶν πελατῶν, ἤτοι τῶν εὐτελῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐπὶ μισθῷ δουλευόντων, ἢ οἱ ὑπὸ πάτρωνα ἢ προστάτην τινά ὄντες. (σχημ. κατὰ τὸ, ἱππικόν.)

*Πελάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πελάτης. (ε)

Πελάχνη, ἡ. Τριβλίον, ὅπου ἄλλοι, πεδάχνη, καὶ ἄλλοι, πετάχνη, ἀναγινώσκουσι.

Πελάω, ῶ, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ, πελάζω, μεταβατικῶς τε καὶ ἀμεταβάτως ἐν χρήσει, κατὰ πρῶτον ἐν Ἴλ. Ὀμ. 6, 44. Εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. Οἱ Ἀττ. ἀγνοοῦσι τοῦτον τὸν τύπον, Herm. Σοφ. Ο. Κ. 1063.

Πέλεθος, ὁ· ἄλλως δὲ καὶ, σπέλεθος Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, στατόν. (πιθαν. ἐκ τοῦ πέλος, ἀντὶ πηλὸς, σχηματισθὲν ὡς τὸ, τέλος, τέλεθος, συγγ. τέλθομι.)

*Πελεθρίζω, ἴσω, = πλεθρίζω, ὅθεν

Πελέθρισμα, τὸ, ταὐτὸν τῷ, πλέθρισμα, πλέθρον.

*Πέλεθρον, τὸ, = πλέθρον. Σημεῖωμα, διάστημα ποδῶν 100 ἢ πήχεων ξή, καὶ μέρος ἕκτον σταδίου, Ἰλ. Φ, 407. Ὀδ. Λ, 577. (ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς.)

Πέλεια, ἡ (πελός, πέλλειος, πελλός). Εἶδος ἀγρίας περιστερᾶς οὔτως ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ πελιὸν χρῶμα του, Ὀμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ αὕτη ἐστὶ συνήθ. τὸ σύμβολον θεᾶς, διὸ καὶ συντάσσει πολλ. μητρῴων πέλεια· ἄ εἰσὶ δὲ πέντε καὶ αὐτὸ εἶδη περιστερῶν (οἰνὰς, φάψ, φάττα, τρυγὼν, περιστερὰ), καὶ τρήρων, θεῖλος, ἔστι κοινὸν ἐπίθετον ὅλων τῶν περιστερῶν. 2) πέλειαι, αἱ, ὄνομα μαντισσῶν παρὰ Δωδωναίοις, πιθαν. δανειστὲν ἐκ τῶν ἐν Δωδώνῃ, μαντικῶν περιστερῶν· λέγεται καὶ, Πελειάδες, Παυσαν. 10, 12, 5.

*Πελειάς, άδος, ἡ, = πέλεια, Ἰλ. (ἔνθα ἅμως εὑρῆται μόνον τὸ πληθ.) καὶ Ἡρόδ. 2) = πέλεια, 2 σημασ. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρ. 3) Πελειάδες, αἱ, = Πλειάδες, Ἡσ. Δείψ. 44. Πινδ. Ν. 2, 17. Πορφ. Εὐρ. Ὀρ. 1091. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνικ. ἄρ. ὅθεν

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πελειάς, ἤτοι περιστερὰς τρέφων, ἔχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 308.

Πέλειος, εία, ειον (πελός). Μελανὸς, κυανὸς, ὠχρὸς, μολιβδόχρους· ὅθεν τό, Πέλειον.

Πελεκάν, ᾶνος, ὁ· καὶ πελεκᾶς, άντος, ὁ, Ἀττικ. καὶ, πελεκᾶς, κὰ. Δωρικ., καὶ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφ. Ορν. 883. ἔτι Ἀττ. πελέκας, αντος· ὡς τὸ ἐλλὰς· (πελεκάν). Ὑψηλὸς ὁ ὀρνιθολάφτης, εἶδος ὀρνέου, κελάπτει καὶ τρυπᾷ τὰ δένδρα, Ἀριστεύ. Ὀρν. 1255. „Ὀρνίθες ἦσαν τέκτονες πελεκάντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν ἀποπελέκησαν τὰς πύλας.„ 2) μετὰ ταῦτα, ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος ἐλήφθη οὕτω καὶ ἐν ἐνύδροις πτηνοῖς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι τὸ διπλοῦν τῆς χηνός. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρίσκεται εἰς τοὺς ὑγροὺς τόπους καὶ εἰς τὰς λίμνας τῆς Ἀσίας, ἐνίοτε ὅμως φαίνεται καὶ εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ὑποπάτω τοῦ ῥάμφους αὐτοῦ ἔχει ἓν σακκύλιον, τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἕως δώδεκα λίτρας νερόν· καὶ πλῆρες ὄν, φαίνεται ὡς ἀνθρώπινος κεφαλή· ἐν τούτῳ συνάζει τὸ φαγητὸν καὶ ποτὸν διὰ τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ· τὸ ῥάμφος αὐτοῦ ἔχει μῆκος δεκαοκτὼ ἕως εἴκοσι δακτύλων, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὁμοία ἐστὶ τῇ τοῦ ὄνου· τὰ δὲ λοιπὰ τὰ περὶ τούτου τοῦ πτηνοῦ ἀδόμενα εἶναι μῦθοι. Μ' ὅλοντοῦτο καὶ ὁ Ἀριστοτελ. ζώων ἱστορ. θ'. 10. Αἰλιαν. γ'. 20. καὶ Ἀρτεμίδωρ. β'. 20. λέγουσιν, „Οἱ πελεκᾶνες οἱ ἐν ποταμοῖς.„ Παρ' Ἡρωπόλ. α. 54. γεννᾷ τὰ ᾠὰ αὐτοῦ ἐν τῇ ἐσχαλισμένῃ καὶ ἐσκαμμένῃ γῇ· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εἰσέτι ἀδιόριστον, ἂν ὁ Ἡρωπόλλων περὶ τοῦ πρώτου, ἢ περὶ τοῦ δευτέρου εἴδους ὁμιλῇ. Ὁ Ἀριστοφ. Ὀρν. 884. πλησίον τοῦ Πελεκᾶνος, ὀνομάζει ἔτι καὶ ἄλλο πτηνὸν, Πελεκῖνος, ὡς καὶ Ὀππιανὸν, ἐν τοῖς Ἰχευτικ. β'. 6. ἔχει καὶ κατὰ τοῦτον τὴν περιγραφὴν, βέβαια ὁ Πελεκῖνος εἶναι τὸ δεύτερον εἶδος, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔνυδρον, ὁ τοῦ Λιν. Pelecanus onocrotalus, Πελεκᾶνος ὀνοκρόταλος. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης τούτων ἐννοεῖ καὶ διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου τοῦ χερσαίου Πελεκᾶνος. (Οἱ σχηματισμοὶ, Πελεκάνος, καὶ πελικὰν, ἂν ὄχι ἀμφ. προέκυψαν κἂν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους.)

Πελεκάω, ῶ. Μ. ήσω (πέλεκυς). Πελεκῶ (τορνεύω, ἰσάζω τὸ ξύλον διὰ δουλιάν τινα, ἢ ἁπλῶς, τῷ πελέκει τέμνω, κόπτω, Ὀδυσ. Ε, 244. „Δοῦρα πελέκησε χαλκῷ,„ τῷ πελέκει περιελέπισεν — ἁμαλὸν ἐποίησε· (ἐνῦν ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς μόνον τῷ ἐπ· τύπῳ, πρβ. πέλεκκον καὶ ἡμιπέλεκκον.) λέγεται καὶ ἐπὶ λίθων, Μαθημ. παλ. σελ. 82. „λίθοι πεπελεκημένοι τε ὄθεν

Πελέκημα, τό. Τὸ τῷ πελέκει κεκομμένον ξύλον, τὸ τμῆμα τοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον πελεκᾶται, κόπτεται διὰ τοῦ πελέκεως· ἢ τὸ ἀποῤῥιπτόμενον λεπτὸν ξύλον ἐν τῷ πελεκᾶν, πελεκούδιον, ἢ πελεκούδι· ὡς τὸ, ῥίκημα, καὶ πάσμα.

Πελέκησις, ή. Τὸ πελεκᾶν ἢ κόπτειν διὰ τοῦ πελέκεως ἐξαιρ. τὸ ξύλον.

Πελεκητής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰ ξύλα πελεκῶν, ὅστις πελεκᾷ, ἢ κόπτει αὐτά.

Πελεκητός, ή, όν (πελεκάω). Πελεκημένος, διὰ τοῦ πελέκεως ἐξεσμένος ἢ κομμένος ἐξαιρ. ἐπὶ ξύλου.

*Πελεκήτωρ, ορος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ πελεκητής.

*Πελεκηφόρος, ὁ, ἡ, = πελεκηφόρος.

Πελεκίζω, Μαθ. ἴσω (πέλεκυς). Κόπτω μετὰ πέλεκυν, (μπαλτόν), ἀποκόπτω, ἐξαιρ. μὲ τὸ πέλεκυν ἀποκεφαλίζω, κόπτω τὴν κεφαλὴν τινος, αἰτ. προστ., Lobeck. Φρυν. σελ. 341.

*Πελεκιδάριον, τό. Κομμάτι ξύλου κομμένου εἰς εἶδος σταθλαρίου τοῦ πελέκεως, ὄρ. πελεκῖνος· ὑπάνωρ, τοῦ

Πελεκῖνος, ὁ. Ζιζάνιόν τι φυόμενον μεταξὺ τῆς φακῆς Δατ. securidaca, Γαλλ. séné bâtard. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. θ'. 8. „Ἐν δὲ ταῖς ἀφάταις ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῷ, Πελέκει,„ Διοσκορ. γ'. 146. „Ἡδύσαρον, τὸ ὑπό τινων μυρσινῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχων ἐρεβινθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας, ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρὸν, ὅμοιον πελέκει ὀμφαλῷ. ὅθεν καὶ ὠνόμασται.„ 2) εἶδος ὀρνέου· ἴδε Πελεκᾶν. 3) εἶδος συνδέσεως καὶ συγκολλήσεως τιθεμένης ὅπισθεν δύο τινῶν ξύλων ἢ σανίδων ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, Βιτρουβ. δ'. 5. ὃ καὶ Πελέκιον, λέγεται, (νλάπα) Λατ. Securicula· καὶ ἐντεῦθεν „Πελεκῖνοι τετράγωνοι καὶ, Κανόνες πελεκησιοτοί· καὶ, Πελεκῖνοι κυρτοί,„ Μαθημ. παλ. Παρὰ Θέωνι εἰς Πτολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λημ. σύνταξ. σελ. 262. καλεῖται »Πελεκυνάριον, τό, στρογγύλον τμῆμα ξύλου, ὡς Πέλεκον. τὸ ἁπλοῦν ἐμβαλλόμενον προσηρμοσμένως εἰς τινα κοιλότητα, κινεῖται· ὅθεν

Πελεκητός, ή, όν. Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πελεκίνου, ἀρτιθ. 3.

Πελεκκάω, ῶ, Ἐπ. ἀντὶ πελεκάω, Ὀδυσ. Ε, 244.

Πέλεκκον, τό (πέλεκυς). Λαβή, Στειλεὸς ἢ στειλιὸς (στειλειάριον), ὁ ἐστι ξύλον ἐπίμηκες, εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ πελέκεως βαλλόμενον, Ἰλ. Ν, 612. ἐν γένει, πέλεκυς.

Πελεκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πελέκεως ἔχων, ὁμοιος αὐτῷ.

Πελεκύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέλεκυς· (ἡ σημ. ἴσως λέγει οὕτω τὰ πελεκήματα)

Πελεκυμάριον, τό, ἴδε πελεκῖνος, πελεκινάριον.

Πέλεκυς, εως, Ἰων. εος, ὁ. Δοτ. πλ. πελέκεσι, Ἐπ. πελέκεσσι, Ἰλ. Παρ' Αἰλιαν. καὶ ἄλλοις Μετάγραφ. εὑρηται ἐσῦ ὅτε καὶ γεν. πελέκιος, ὁπ. πλ. πελέκεσι, κ. τ. λ. Lob. Φρυν. σελ. 248. — Ἐργαλεῖόν τε σιδηροῦν κοπτηρίου, ᾧ οὐ κόπτομεν ἢ πελεκῶμεν τὰ ξύλα, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λατιν. Τσεκούριον, λεγόμενον. Παρ' Ὁμ. συνῆθ. μὲν διὰ ξύλα, σίστομον, Ὀδ. Ε, 234. ἀλλὰ καὶ διὰ μάχην, Ἰλ. Π, 711. καὶ διὰ σφαγὴν τῶν βοῶν εἰς θυσίαν, Υ, P, 520. Ὀδ. Γ, 442. καὶ ὡς σύμβολον στερρᾶς καὶ ἀμεταπειστου καρδίας, φρονήματος, Ἰλ. 60. »Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἔστιν ἀτειρής. 2) μαθηματικὸν σχῆμα. — Κατὰ Βουτμ. τὸ ὁ πέλεκυς κατ' ἀρχὰς στειλειάριον ἢ ξύλον, ῥόπαλον, ἔχον εἰς τὴν μύτην σίδηρον διὰ μάχην. (Συγγεν. τῷ, ΠΕΛΩ, πελεμίζω, πολεμος, πόλεμος, πάλλω, παλάμη καὶ τῷ Λατ. pello. — Τῷ φύσει βραχεῖ ὑφίλον ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. κατὰ τὴν ἔνατ. ὁνεμαστ. καὶ αἰτ. — νι, — νν, ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ἐστὶ ὅτε ὡς μακρῷ, Ἰλ. Γ, 60. Γ, 520. τὴν δὲ πληθ. αἰτ. πελέκεας ἐκφωνητέον ἀεὶ παρ' αὐτῷ διὰ τὸ μέτρον· τρισυλλαβος, ω—) ὅθεν

Πελεκύστερον, ου, τό, = πέλεκον.

Πελεκυφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). Πέλεκυν φέρων, βαστάζων, κρεμάμενος με τοιοῦτον. 2) ὡς ουσ. ὁ φέρων πέλεκυν, ἐξαιρ. ὁ lictor. β) Παῆτα. σκεῦος, τοῦ ὁποίου κρατοῦσιν οἱ πελεκυφόροι. Ἐν Ῥώμῃ ἄρχοντες τινες ἦσαν, ὧν ἀπροπορεύοντο οἱ τοιοῦτοι, Consul, Praetor, Πολυβ. β', 23. γράφεται καὶ, πελεκηφόρος.

Πελεμίζω, Μ. ἐξω. Παῆ. ἀόρ. ἐπελεμίχθην, πρα δὲ Ὅμ. ἀεὶ δίχ' αὐξήσεως. Σημαίνει δὲ, ὡς τὸ ἐλελίζω, διασείω καὶ κινῶ παλάμῃ, σείω, ταράττω, σείω, πάλλω, κλονέω, κρυκάω, διασείω, ὅτε ἐν γένει, βάλλω εἰς σφοῦρον κίνησιν, βίᾳ κινῶ, κλονίζω, κίρνω νε τρεμπ. Ἰλ. Ν, 443. Π, 108. 766. Φ, 176. »— βαλὼν πελεμίζομεν ὕλην.« Ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Φ, 125. »Τέξον πελεμίζειν,« κεῖται κατεχρηστικῶς αὐτὶ τοῦ, Δοκιμάζειν τὸ τέξον πρὸς ἔκτασιν, καθ' ἣν εὐκαιρίαν πρέπει νὰ κινηθῇ αὐτὸ σφοδρῶς· καὶ μὲ βίαν, ἄρα, τείνω, τεντόνω, ἐντείνω, ὑπτείνω· παῆ. κινοῦμαι μὲν βίαν σφοδρῶς, σείομαι, τρέμω, Ἰλ. Θ, 443. καὶ Ἡσ. Θεογ. 438. »Ὑπὸ βροντῆς πολεμίζεται εὐρεῖα χθών· καὶ 842. »Μέγας πελεμίζει Ὄλυμπος.« κατὰ δὲ τὸν παῆ ἀόρ. παρ' Ὁμ. ἤτοι = ἀεί, ἀπερισπάστως μὲ βίαν, π. χ. »χαλκήρεα πελεμίχθη,« ἀπερισπάστως ἀνεχώρησε, Ἰλ. Δ, 535. Ε, 626. Ν, 148. πρβ. Buttm. Παῆ. Νέμ. 8, 38. Ἐκ τοῦ, πέλω, πέλλω, (ὅθεν τὸ Λατιν. Pello) ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, πάλλω, πάλλω, κραδαίνω, σείω, ταράττω, ῥίπτω, βάλλω· ἐντεῦθεν ἴσως τό, πελίω, πέλεμος, πελεμίζω, καὶ πέλεκυς, κυρίως, ὁρμητικὴ τις κίνησις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ μάχεσθαι· ἴσως δὲ συγγεν. καὶ τῷ, πέλεκυς. Σχεδὸν ὅλαι αἱ Ποιητικαὶ συνώνυμοι λέξεις τοῦ πολέμου, ἐκφράζουσι τὴν ἰδίαν ἔννοιαν.)

*Πέλεσκε, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἔπελε, γ', πρόσωπ. ἑνικ. τοῦ παρατ. τοῦ πέλω, καὶ, πελίσκεο, β'. ἑνικ. προσωπ. παρατ., Ἰλ. Χ, 433.

*Πέλεν, Ἐπ. β'. προσωπ. ἑνικ. προστακτ. τοῦ πέλομαι, Ὀ. Ω, 219.

*(Πελέω) = πέλω, πέλομαι, εὑρηται μόνον ἐν συνθέτοις, οἷον, ὀλιγηπελέω, κακηπελέω κ. τ. τ.

*Πελήιας, άδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, πελειάς.

Πελία, ἡ (πελιὸς) = πελίωμα, Γρηγορ. περὶ Διαλ. ἁμφ.

Πελιαίνω, (πελιὸς), Ὠχρόν, χλωμὸν ὡσεὶ νεκρὸν τὴν ὄψιν ποιῶ. Παῆ. πελιαίνομαι, πελιος, χλωμὸς ὡσεὶ νεκρὸς τὴν ὄψιν γίνομαι.

*Πελιάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. Στλ. τοῦ πελιὸς, ἀντὶ πελιὸ.

*Πελιδναίος, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ πελιδνὸς.

Πελίδνη, ἡ, ἀντὶ τοῦ πελιδνότης, ἡμαρτημένως ἐξέλαβε ταῦτο ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Ἀλεξ. 544.

*Πελιδνήεις, ήεσσα, ήεν, ποιητ. ἀντὶ πελιδνὸς.

Πελιδνός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, πελιὸς, Μολιβδόχρους, μελανὸς, ἔχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μελανὰς κηλίδας. Γαλην. »Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας, οἱονεὶ μολιβδοειδές.« Ὁ Θεοκνδ. ἔχει καὶ πελιδνότεροι »ὅθεν

Πελιδνότης, ητος, ἡ. Ἡ μέλαινα τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν αἵματος μελαίνεται, livor· τὸ μολιβδοειδὲς χρῶμα τοῦ δέρματος, οἷον τὸ τοῦ τεθνεῶτος.

Πελιδνόω, ῶ (πελιδνός). ταὐτὸν τῷ, πελιαίνω· ὅθεν

Πελίδνωμα, τό. Τὸ πελιδνὸν μέρος, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δέρματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεδράμη αἷμα, πέλλωμα, μαυροκιτρίνισμα, μαυροκίτρινος κηλίς.

*Πελίδνωσις, εως, ἡ, = πελιδνότης.

*Πελεκάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ

Πελίκη, ἡ. Αἰολ. πελίκα· Εἶδος ξυλίνου ποτηρίου ἢ βαθέος τρυβλίου, λεκάνη. 2) βαθύτι μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ· (ὅθεν πελίχνη· συγγεν. τῷ, πέλιξ, πέλις, πέλω, πέλλα, πελλάς, πελλίς, pelvis.)

Πελίνη, ἡ. Παρ' Ἀττικ. Εἶδος μέτρου, χωροῦντος ὀκτὼ ἡμίνας, ἡμιστύλας. ἁμφ.

Πέλις, ιδος ὁ· ταὐτὸν τῷ, πελίκη, καὶ πελὶς, ἀρ. οὗ τὸ Λατιν. Pelvis· Τρυβλίον, κοτύλιον, λεκάνη· ὡς τὸ, ὄρνις, Δωρικ. ὄρνιξ.

Πέλιος, ία, ιον· καὶ πελιὸς, ά, όν (πελλός) πελὸς ὡς τὸ, πελιδνὸς. Μελανὸς, ὠχρὸς, χλωμὸς, μολιβδόχρους, μολίβδῳ ὁμοιος κατὰ τὴν χρόαν, μελαχρινός· ἐξαιρ. ἐπὶ χρώματος σώματος δι' ἐκδρομὴν αἵματος ὑποκάτω τοῦ δέρματος· ἐν γένει, μελανόχρους. 2) χλωμὸς, κίτρινος· ὅτι δὲ ἔχων ὄψιν, χρῶμα νεκροῦ· (ὁ τονισμὸς πελιὰς ὡς πολιὸς εἶναι καθὼς φαίνεται, ὀρθότερος ἢ ὁ συνήθης, πέλιος, προπαροξύτονος, Ἀρκαδ. 41, 3.) ὅθεν

Πελιόω (πελιὸς), ταὐτὸν τῷ, πελιαίνω.

Πελιότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πελιδνότης.

Πέλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, ἀρ. οὗ τὸ Λατιν. Pelvis, = πελίκη, πελλὶς, Πολυδ. ι. 19. 20. λεκάνη, τρυβλίον. Γραφ. καὶ ὀξυτόνως πελίς.

Πελίτνός, ή, όν, Ἀττικ. ἀντὶ, πελιδνός, Μοίρ.

*Πελίχνη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ πελίκη.

Πελίωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, πελίδνωμα, καὶ, πέλωσις, ἡ (πελιόω) ὡς τὸ πελίδνωσις. Ἡ ὑποδρομὴ τοῦ αἵματος ὑπὸ κάτω τοῦ δέρματος, καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενηθεῖσα τῷ δέρματι μελανότης. μελανεδὼν, μελανὴ κηλὶς, livor.

Πέλλα, ης, ἡ, Ἰωνικ. πέλλη. Ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ἃ ἀμέλγουσι τὸ γάλα, σκάφη ξυλίνη ἢ ἀγγεῖον ποιμενικὸν, (ὅρα Ἀθήν. ιά. σελ. 495.) καρδάριον, Ἰλ. Π, 642. 2) ἀγγεῖον πρὸς τὸ πίνειν ἐπιτήδειον, κανκίον· ὅρ. πελλὴ, πελλὰς, πελλὶς, πέλιξ, pelvis.

Πέλλα, ή, ὅθεν τὸ Λατιν. Pellis. Δέρμα, δέρρις, δορὰ, γοῦνα, Πολυδ. ι. 57. σημ. ὅθεν τό, Πελλοράφος, ὁ· ὁ τὰ δέρματα ῥάπτων, Φιλοξ. Γλωσσ. Δὲν εἶναι μοὶ φαίνεται ἔξω τῆς ἀναλογίας τοῦ νὰ ὀνομάσωμεν καὶ ἡμεῖς, πέλλαν, τὴν γοῦναν, καὶ, Πελλοράφον, τὸν Γούναρην. (κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τῆς προηγουμ. ὡς τό, κύτος, σκύτος καὶ cutis, καθότι τὸ δέρμα θεωρεῖται ὡς κοῖλον ἀγγεῖον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος.)

Πέλλα, ης, ἡ. Ὁ λίθος, ὅρ. πέλα.

Πελλαῖος, αία, αῖον. = πελλὸς. Μελανὸς, μαυροδερὸς, μολιβδοειδὴς· σχηματ. ὡς τό, πελιδναῖος = πελιδνός· ἐντεῦθεν οἱ σχηματισμοὶ πελλαιχνὸς, καὶ, πελλαιχρὸς, οὗς ὁ Ἡσ. χ. διὰ τοῦ, πυρρὸς· καὶ φαιὸς, ἑρμην. 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ πόλεως Πέλλης ὤν.

*Πελλαιχνός, ή, όν, καὶ ὁ, ἡ, καὶ

*Πελλαιχρός, ά, όν, ἕτεροι τύποι τοῦ, πελλαῖος.

Πελλαντήρ, ῆρος, καὶ, πελλητήρ, ῆρος, καὶ, πελλητής, οῦ, ὁ· (πέλλα) παρὰ Θεσσαλοῖς καὶ Αἰολεῦσι, ταὐτὸν τῷ, ἀμολγεύς, ὁ ἐν τῇ πέλλῃ ἀρμέγων. Ἀθήν. ιά. σελ. 495. καὶ Ἡσύχ.

*Πελλάς, άδος, ἡ, = πελλα, πελλὶς, κ. τ. λ. Ἡσύχ.

*Πελλαστή, ἡ (πέλλα). Λωρίον ἢ ὕφασμά τι, τὸ ὁποῖον ἐτείλιττον οἱ δρομεῖς περὶξ τῶν φωτῶν καὶ τερνῶν· λέγεται καὶ, πελλυτὴ, πέλυντρα καὶ πέλυτρα· ὅρα πέλυτρα.

*Πελλητήρ, ῆρος, καὶ πελλητής, οῦ, ὁ, = πελλαντήρ.

Πελλίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πελὶς, πέλις, πέλλα, πελλάς, πελίκη, Ἡσύχ.

Πελλόομαι, οῦμαι· ταὐτὸν τῷ, πελιόομαι, σπάνιον.

Πελλοράφος, ὁ, ἡ (πέλλα, ῥάπτω). Ῥάπτων πέλλας. ἴδε ἐν τῷ πέλλα, γοῦνα.

Πέλλος, η, ον· ἡ, πελλὸς, ἡ, όν. Μελανὸς, μαυροδερὸς. μαυροκίτρινος, μολιβδόχρους· ἐν γένει, χλωμὸς, λευκόφαιος, ὠχρὸς κίτρινος, ἔχων τὸ χρῶμα γῆς ἢ νεκροῦ, ὡς τό, pullus, lividus fuscus. Συνώνυμοι καὶ ἰσοδύναμοι τύποι εἰσὶ, πελὸς, πελιὸς, πολιὸς, πελλαῖος, πελιδνὸς, πελιδναῖος, Koen Γρηγορ. σελ. 288. Piers. Μοίρ. σελ. 200. (ἥττον ὀρθῶς γράφ. παροξυτόνως πέλλος, ὅρ. Valck. Θεοκρ. δ, 99.) ὅθεν

*Πελλόω, = πελιόω.

*Πελλυτή, ἡ, ὅρ. πελλαστή.

Πέλλωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, πελίωμα, ἢ πελίδνωμα, Σχολ. Θεοκρ. ε'. »Τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα αἱ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνεται, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα, καλοῦσιν,« ὅπου ὁ Στέφαν. πέλλαμα, ἀνέγνωσεν.

Πέλμα, ατος, τό. Τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ ποδὸς μέρος ἢ τῶν ὑποδημάτων χοντρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα, Πόρι, πατοῦνα. 2) ὑπόδημα, παπούτσι. 3) ὁ στύλος (τὸ κοτσαίνιον). ἐξαιρ. τῶν ἀπίλων καὶ μήλων, Γεωπον. 4) καθόλου δὲ, τὸ ἀκροτατον μέρος παντὸς πράγματος· καὶ ἐντεῦθεν »Πέλματα δακτύλων,« τὰ ἄκρα, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. (κατ' τινας μὲν παρὰ τὸ, πέλμα, κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, σφέλας, κατὰ δὲ Ῥείμαρον, παρὰ τὸ, πέλλα.)

Πελματώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πέλματος ἔχων, ὁμοιος τῷ πέλματι.

*Πέλομαι, ὅρ. πέλω.

Πελοποννησιστί, ἐπίρ. (ὡς ἐκ τοῦ, πελοποννησίζω) Κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Πελοπον-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νησίων, ἄρκ. Δωρικως, Θεόκριτ. ιέ. 92. «Πελοποννασιστὶ λαλεῖν.» (υυ---υ)

Πελός, ή, ὁν· ταὐτὸν τῷ, πελιός, βέλτιον τὸ πελλός· Ἄλλως γράφ. παροξυτόνως πέλος.

Πελτάζω, (πέλτη). Πελτιστὴς εἰμί, ἢ ὡς πελταστὴς δουλεύω, ἢ πέλτην βαστάζω, Ξενοφ. κύρ. δ'. 52. «Οὔτε πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν τεχνῆέντας,» παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν τῇ Ἀναβ. ε'. ἢ. 5. καὶ μετὰ τοῦ, καταπελτάζω.

Πελτάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πέλτη.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ (πελτάζω.) Μαχητὴς, στρατιώτης πέλτην ὡς ὅπλον ἔχων, φέρων· ἐν γένει ἐλαφρῶς ἁρματωμένος στρατιώτης, Livius λά, 36. Cetratos, quos peltastas vocant. Ξενοφ. ἔνθ.

Πελταστικὸς, ἡ, ὸν, Ἀνήκων, ἀσχολούμενος εἰς τὸν πελταστὴν. «Πελταστικὴ, ἡ,» συνυπακ. τέχνη, ἡ ἐπιτηδειότης, τέχνη, τοῦ πελταστοῦ. ἡ στρατιὰ ἐκ φιλοῦ πεζικοῦ.» Τὸ πελταστικὸν,» τὸ τάγμα ἢ τὸ στράτευμα τῶν πελταστῶν, οἱ πελτασταί. Παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. κὰ. 7. «Πελταστικώτατα προκινδυνεύσωσιν,» πάλλιστα ὡς οἱ πελτασταί.

Πελταφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = πελτοφόρος. Πέλτην φέρων, Ξενοφ.

Πέλτη, ἡ (πέλλω). Μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ τὶς ἀσπὶς ἄνευ ἴτυος (λωρίου), τῶν Θρακῶν, ἡ ἀσπὶς ἥτις οὐκ ἔχουσα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτ. ζ'. 89. «Ἀσπίδας δὲ ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἶχον καὶ σκύτινα.» Ἀριστοφ. 563. «Πέλτην σείων τ' ἀκόντιον.» Εὐριπ. Βάκχ. 772. «Ὅστις πέλτας πάλλουσι» καὶ Στοβ. λόγ. στ'. Ῥῆσ. 410. «Πέλτην ἔρριψα,» ἀντὶ, στίχους πελταστῶν. Ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλατωνικῷ ἔχει· «Πέλτη, ὅπλον κοῦφον, ἵτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μέσης βύρσης γεγονός.» Ὁ Σχολ. Πλατ. ἐν Νομ. ζ'. φησί. «Πέλτη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἥτις ἴτυν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστιν ἐπίχαλκος, οὐδὲ βαθεῖα, ἀλλ' ἀκρῳ δέρματι περιτεταμένη, καὶ ἡ ταύτην χρωμένη τέχνη, Πελτιστική, καὶ Πελτασταί, οἱ μετιόντες αὐτήν.» ἢ δὲ τὸ σχῆμα ταύτης ὡς διχότομος σελήνη. Τὴν πέλτην, τὴν ὑπὸ εἰσηγαγον κατὰ πρῶτον οἱ Θρᾷκες, ἐδιαλέξησαν μετέπειτα καὶ οἱ φιλῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται τῶν Ἑλλήνων, ὅθεν καὶ πελτασταὶ ὠνομάσθησαν· εὐτήγαγε δὲ αὐτὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἰφικράτης, ὁ ὁ καὶ πρὸν αὐτοῦ (400 — 350.) δὲν γίνεται μνεία παρ' οὐδενὶ συγγραφεῖ. Leunep Φιλοσ. σελ. 204. 2) τάγμα στρατιωτῶν ὡπλισμένων μὲ πέλτην· ὁ χαλκὸς, σώμα μιλοῦ πεζικοῦ, πρβ. ἀσπὶς, 2. λόγχη, 3. καὶ ὅπλον, 3. γ. 3) κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. σημαίνει ἡ λέξις ἔτι καὶ δόρυ, καὶ, λόγχη, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν σημασίαν κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀνεβ. Α', ἰ. 12. «Δεσὸν χρυσοῦ ἐπὶ πέλτης ἀναστεφάνωσον, ὅπως ἄλλος κρύψῃ, ἀντὶ, ἐμποιῶν γράφουσι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει· ἔστι καὶ διὰ τοῦ, ε, ἀκόντων. 4) παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 305. στολισμός τις ἱππικὸς, εἶδος ἔχων ἀσπίδος.

Πέλτης, ου, ὁ. Ὁ ταριχευμένος, ἁλατισμένος ποταμὸς ἰχθύς, Κυριακὸς, Ἀσηὶ. σελ. 121.

Πελτοφόρος, ὁ, ἡ (πέλτη, φέρω). Πέλτην βαστάζων. 2) οὐσιαστ. ὁ π. = πελταστὴς, Ξεν.

*Πέλυστρα, ας, ἡ, ὄρ. πελλαστή.

Πέλυξ, υκος, ὁ, = πέλεκ. 2) = πέλεκυς, Ο'.

*Πέλυς, ὁ, = πέλις. Παρὰ Πολυδ. ἰ. 78. «Κεῖσθαι πέλυν, ὅσου νὼν πέλλιν, καὶ ἐν ἰ. 105. πέλεια, ὅπου νῦν, πέλυκα, κεῖται.

Πέλυτρα, = πέλυστρα, πελλαστή, πελλυτά, Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. β'. 196. «Πέδαι δὲ τοὺς παρὰ τοῖς ποσὶ πίλους. Ἡρωτιὰς (εἰρηνὲ), ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ· καὶ Ἡσύχ. Πελλασταὶ, ὑποδήματα, ἃ περιετίθεσαν οἱ θρῳμεῖς περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται.

Πέλω, καὶ εὐχρηστότ. πέλομαι, Ἀποθ. μόνου κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, κατὰ δὲ τὴν μετοχ. καὶ ἀπαρμφ. οὔτε παρ' Ὁμ καὶ Ἡσιόδ. καὶ μόνον ὁ Παρμενίδης Δειφ. 65, καὶ 99. ἔχει τὴν Ἰων. ἀπαρμφ. πελέην. Ὁ παρατατ., ὅτε προστίθεται ἡ αὔξησις, ἐν χρήσει κατὰ συγκοπ., ὅθεν τὸ γ'. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. παρατ. ἔπλην, Ἰλ. Μ, 71. τὸ δὲ β'. προσπ. τοῦ μέσ. παρατ. ἔπλεο, Ἰλ, πολλῷ συνεχέστερον κατὰ συγκ. ἔπλευ, Ἰλ. τὸ μέσ. ἔπλετο, εὐχρηστον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ συγκοπ. οὐκ ἀπαντῶνται, ἐκτὸς ὅτι ὁ Εὐφορίων ἐχρήσατο καὶ τῇ μετοχ. ἐνεστ. πλέμενος, ὅστις εὑρηται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθέτοις, π. χ. περιπλόμενος. Ὁ μέσ. παρατατ. ἔχει πολλὰ τὴν σημασ. τοῦ Ἐνεστ. Ἐσ. β'. πρόσπ. μέσ. παρατ. πελέσκεο, Ἰλ. Χ, 433. ἀσαύτως καὶ γ'. παρατ. πελέσκετο, Ἡσ. Ἀσπ. 23, ζ. Ἐπ. προστακτ. μέσ. πέλευ, Ἰλ. Ω, 219. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ ῥῆμα ἔστι μόνον ποιητ. καὶ Δωρ. Σημαίνει δὲ κυρίως, εἰς κίνησιν εἰμί, κινοῦμαι, σπαρνῶ, ἢ ὁποία ὅμως σημασ. κατέστη πρωΐμα ἀχρηστος, καὶ μόνον παρ' Ὁμ. εὑρηται παραδείγματα τινά, π. χ. «Ἱλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρόσω, ταρτᾶται, ἀκούστει εἰς τὸν οὐρανόν, Ἰλ. Γ, 3. «Ὥρας καὶ θάνατος ἐπ' ἀνθρώποιτι πέλονται,» κινοῦνται πλησίον, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πλακόνουσιν αὐτοὺς, Ὀδ. Ν, 60. ὡσαύτως «Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν», λυπηρὰ νόσος ἐπέρχεται, πλακόνει, Ὀδ. Ο, 408. Ἄλλα λείψανα καὶ ἴχνη ταύτης τῆς σημασ. διάμεινεν ἐν τοῖς συγγενέσι κατὰ τὴν πηγὴν λέξεσι, πολέω, πόλος, πόλος, πελεμίζω, πάλλω, pello κ. τ. λ. ἔτι δὲ ἐν ταῖς μετοχ. ἐπιπλόμενος καὶ περιπλόμενος, ἴδε ἐπιπέλομαι καὶ περιπέλομαι· καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν, ὡς εἰκὸς, ἡ ἔννοια τῆς ἀσπαμοσλῆς καὶ μεταλλαγῆς ἐν ταῖς συγγεν. λέξεσι, ἐμπολάω καὶ πωλέω, ὡς παρὰ Λατ. συνωνύμους τὸ, venio, veneo, venilo, vendito, Lobeels Φρυν. σελ. 583. Ἐκτεθεὶν προέσυρον ἡ γενικώτερα, ἐξῆς. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὐχρηστος σημασ. εἶναι, ὑπάρχειν, ἐπειδὴ πᾶσα κίνησις εἰς τινα τόπον προϋποτίθεται εἶναί τι αὐτοῦ εὑρισκόμενον, τοῦτο δὲ πάλιν προϋποτίθησι συνήθ. κίνησιν ἐν τόπῳ, ἀπαρέλλακτα ὡς τὸ Λατ. versari. Ὡς τόσον διαφέρει τὸ, πέλω, πέλομαι ἀπὸ τοῦ, εἶναι, συνήθ. κατὰ τοῦτο, ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον δηλοῖ, ὑπῆρχον ἢ ἀδιάκοπον ὑπῆρξιν, ἄρκ. συντίθεται καὶ εἶμαι, ἢ εἶμαι συνήθως· ἐνίοτε δὲ ἐν χρήσει καὶ ὡς πάντη ἰσοδύναμον τῷ, εἶναι, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 434. ἀσυνήθ. δὲ συντάσσ. καὶ μετὰ τῆς δε, π. χ. «Τοῦ δὲ ἐξ ἀργύρει ῥυμὸς πέλεν, εἶχεν δὲ αὐτοῦ ἄργυρους ῥυμούς, ἢ ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸ τοιούτος, Ἰλ. Ε, 729. πρβ. ἐκ, 1. γ. καὶ «Ζεὺς δ' ἐκ τοῦδε πάντα πέλονται, ἀπὸ σοῦ προέρχονται πάντα τοῦτο, Ὁ. Ν, 632. Ἔστι δὲ μετὰ τῆς μετοχ. ἄλλου ῥήματος παρεγραφικὸς, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 69. «Ἐμεῖο λελασμένος ἔκλυεν, μ' ἐλησμόνησε. — Ἡ σημ. γίνομαι, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνουσί τινες διὰ καὶ ἁρμηνεύουσι μερικὰ χωρία, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 443. Ω, 219· 524. Ὀδ. Α, 393. προκύπτει μὲν εὐκόλως ἐκ τῆς κυρίας σημασ., ὅμως εἶναι περιττὴ. (ἡ παραγωγὴ παρὰ τὸ τέλλω, τέλλομαι ἔστι ἀλλοῦ ἀπίθανος. Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητικὴ καὶ δωρική.)

Πέλωρ, τὸ. Τέρας, μέγα καὶ ὑπερφυὲς ἀλλόκοτον θηρίον· ἐπὶ παντὸς πέρατος τοῦ ἐξωτος μεγέθους, πλὴν μόνον ἐπὶ ζωντανῶν ὄντων, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὅθεν ἐπὶ Κυκλώπων, Ὀδ. Ι, 428. ἐπὶ τῆς Σκύλλης ἐν Ὀδ. Μ, 87. ἐπὶ τοῦ ὄφεως Πύθωνος, Τυρ. Ἀπ. 34. καὶ μόνον εἰς δήλωσιν μεγέθους ἑνὸς Δελφῖνος, ἐν Τυρ. Ἀπ. 401. καὶ ἐν Ἰλ. Σ, 410. καλεῖται ὁ Ἥφαιστος, πέλωρ αἴνετον ἐπὶ καλοῦ, ὃν τρόπον παρὰ τοῖς Μεταγν. π. χ. Κεῖντ. Δμ., ἐπὶ τοῦ Διὸς διὰ τὰ ἑορταζόμενα εἰς τιμὴν αὐτοῦ πελώρια, ἴδε πελώριος, β. (Ἡ λέξις εὑρηται μόνον κατὰ τὴν ἑνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. καὶ ποτὲ δὲν ἐκλίνετο, καθὼς φαίνεται· ὡς καθ' αὐτὸ ἐπίθ. δὲν ὑπῆρχεν ἐν χρήσει, ἀλλὰ μόνον προσκείμενον ἄλλῳ οὐσιαστικῷ φέρει ὡς πρόσθεσις (apposition). παράγεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ πέλω.)

Πελωρεύω, Φανερόν, γνωστὸν ποιῶ, ἀποκαλύπτω· προλέγω. Ἴσως ἀντὶ τοῦ, Κελωρίω, Ἡσύχ.

Πελώρη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πελωρία, Ἡσιόδ. Θεογ. «Γαῖα πελώρη,» μεγάλη.

Πελωριάς, άδος, καὶ, πελωρὶς, ίδος, ἡ (πέλωρ). Εἶδος μεγάλης κόγχης, ἥτις ἔστι καὶ, Χήμη, καὶ, Κόγχη βασιλικὴ, λέγεται, Ἀριστοτ. 2) ἡ Πελωρὶς, ὡς κύριον ὄνομα, τὸ ἀνατολικὸ βόρειον ἄκρωτ. τῆς Σικελίας.

Πελώριος, ία, ον, = πέλωρος (πέλωρ). Τερατώδης, μέγας, ὑπερφυὴς κατὰ τὸ μέγεθος, εἴδος τέρατος ἔχων, ὑπερμεγέθης, γιγαντιαῖος, θαυμάσιος, συνήθ. συνεννοουμένου τοῦ, φρικτὸς, τρομακτικὸς, ἐκπληκτικὸς, πολλκ. παρ' Ὁμ. συνήθ. μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἐπὶ ὅπλων, λίθων, κυμάτων, Ἰλ. Γ, 166. «Ἄνδρα πελώριον,» μέγιστον, Ὀδυσ. Γ, 290. «Κύματα πελώρια.» Ι, 190. «Θάλασσα πελώριον,» πρβ. Ἰλ. Θ, 424. Η, 439. Ὀδ. Δ, 594. καὶ ἀλλαχοῦ. μεταφ. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 151. «Τὰ πρὶν πελώρια,» ἀντὶ τοῦ, Νόμοι καὶ ἔθιμα, πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ὑπῆρχε μέγα δυνατὸν, ἢ νόμιμον, ἔθιμον, ἐν χρήσει β) τὰ Πελώρια, συνυπακ. ἱερὰ, ἢ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ γινομένη ἐν Θεσσαλίᾳ μεγάλη ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διός. Ἀθην. 14, σελ. 643. 640. — Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἀρσ. καὶ οὐθέτ., παρὰ δὲ τοὺς Ἀττ. ὑπῆρχεν ἡ λέξις καὶ κοινοῦ γένους, καὶ ἐπίσης παρ' Ἡσ., παρ' ᾧ εὑρηται μόνον ἅπαξ ἐν Θεογ. 179.

*Πελωρὶς, ίδος, ἡ, = πελωριάς.

Πέλωρος, τὸ, ταὐτὸν τῷ, Πέλωρ. Τέρας, ἐπὶ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Δ, 634. ἐπὶ τῶν ἑκτρωμάτων τῆς γῆς, Ἡσ. Θ. 296. πρβ. 845. 856. ἐπὶ μεγάλης ἐλάφου, Ὀδ. Κ, 168. ἐπὶ τῶν μαγευμένων θηρίων, περιττὸν τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ, 219. καὶ ἐν Ἰλ. Β, 321. «Πέλωρα θεῶν,» τὰ παρὰ τῶν θεῶν σταλέντα τέρατα, κυρίως οὐθέτ. τοῦ

*Πέλωρος, ώρη, ωρον (πέλωρ). Ὑπερμεγέθης, παμμεγέθης, γιγαντιαῖος· καὶ ἐξαίσιος· συνήθ. μετὰ τῆς ἰδέας δραματικοῦς, φρικτὸς ἕνεκα τοῦ μεγέθους. Παρ' Ὁμ. ἔστι μὲν οὗτος ὁ τύπος πολλῷ σπανιώτερον ἐν χρήσει ἢ ὁ τύπος πελώριος, παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ ὁ εὐχρηστότερος· ἔστι δὲ ἐπίθετον τοῦ Κύκλωπος, Ἰλ. Ι, 257. δράκοντος, Ἰλ. Μ, 202. 220. Ἡσ. Θ. 299. χηνός, Ὀδ. Ο, 161. τὸ δὲ πληθ. οὐθέτ. ὡς ἐπίῤῥ. ἐν Τυρ. Ἔρμ. 225. «Πέλωρα βίβρα, κάμνει γιγαντιαῖα βήματα. πρβ. 349. (Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἀρσ., τὸ δὲ θηλ., π. χ. «Γαῖα πελώρη,» ἔστιν πολλκ. ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. Θ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν ᾗ λέξει καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ.)

Πέμμα, ατος, τὸ, (πέπτω, πέσσω, πέττω) Κυρίως πᾶν τὸ πεπτόμενον, πᾶν φαγητὸν, τὸ ὁποῖον μαγειρεύεται καὶ ἑτοιμάζεται εἰς τὴν φωτίαν, ἐξαιρέτως οἱ πλακοῦντες, οἵτινες ὡς τραγήματα πρὸς τὸ τέλος τῆς τραπέζης παρατίθενται, οἷον, Πήττας, Μπακλαβάδες, Μπουρέκια, ζυμαρικὰ, κ. τ. τ. Ἡρόδ. ι. 160· κατὰ δὲ Valck. καὶ ι, 132. πρβλ. πόπανον. πληθ. γλυκίσματα, bonbons.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πέμμα. Μικρὸν πέμμα.

Πεμματολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Περὶ πεμμάτων τὸν λόγον ποιούμενος, ὁμιλῶν ἢ γράφων περὶ πεμμάτων, Ἀθην.

Πεμματουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ τὰ πέμματα, διαφόρα εἴδη πλακουντίων, ἢ ζαχαρικά, ζυμαρικὰ κατασκευάζων, μάγειρος αὐτῶν.

Πεμπαδάρχης, καὶ, πεμπαδάρχος, ου, ὁ (πέμπε, ἄρχω). Ὁ πεμπάδος ἄρχων, ἢ ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς πέντε στρατιωτῶν, Ξενοφ. Κυρουπ. β. ὁ. 22.

Πεμπάζω, ἀσω (πέμπε, ἀντὶ πέντε). Πυθ/ωϊος, ἀριθμῶ, μετρῶν ἑπάνω εἰς τὰ πέντε δάκτυλα, ἢ κατὰ πέντε ἀριθμῶ, μετρῶ ἀπὸ πέντε πέντε, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ χωρίζεται ἐμετροῦσαν εἰς τὰ πέντε δάκτυλα· εἶτα δὲ ἐγένετ. μετρῶ, ἀριθμῶ· λέγεται δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάξ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Δ, 412. «Αὐτάρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. 2) μεταφ. μετρῶ ἢ πρός ἄν εἰς τὰ δάκτυλα, ἤγουν καταλεπτῶς, ἐξαρ. 3) ἐκ νέου μετρῶ, λογαριάζω καταλεπτῶς, καὶ δευτέραν φορὰ λογαριάζω, ξανολογαριάζω· ὅθεν, ξανατοχάζομαι, ξαναπέπτομαι· ἐπαναλαμβάνω· εὐχρηστον κατὰ μέσ. διάξ. 4) καὶ ἐπὶ ὑητῶν, ἀνασσόομαι, ὡς τὸ μηρυκάομαι. Παρὰ τοῖς Λογικοῖς εὐχρηστότερον τὸ ἀναπεμπάζω. (ἐπὶ τῶν δύο τελευταίων σημ. παράγουσί τινες τὴν λέξιν παρὰ τὸ πέμπω, ἤγουν ἀπὸ τοῦ στομάχου τὴν τροφὴν ἀναπεμπάζειν· ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ, πίπτω.)

Πεμπάς, άδος, ἡ (πέμπε) Αἰολ. ἔτως δὲ καὶ Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, πεντάς, Ξενοφ. Ἰδε πεμπτάς.

Πεμπαστής, οῦ, ὁ, (πεμπάζω). Ὁ κατὰ πέντε ἀριθμὸν· καθόλου δὲ, ἀριθμητής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 377.

Πέμπε, Αἰολικ. ἀντὶ, πέντε, Βίος Ὁμ. 37.

Πεμπελος, ὁ, ἡ. Ποιητικὸν ἐπίθετον καὶ ἐσχατογήρων (καλλιγηραλέων ἀνθρώπων) ἀνδρῶν λεγόμενον, Λυκόφρ. 125. καὶ, «Πεμπελος χρόνῳ, ὑπέργηρως, λίαν γηραλέος, παλαιός, Ναυτ. Χρον. ις. 9. σημαίνει ἄρα ἤτοι ὡριμος, ἀνίσχυρος, παρηλικιωμένος, ὡς ἐτο πεπων, ἐκ τοῦ πεσσω, πέπτω, ἢ σκωπτικῶς, ἐυαρέστως, ὅττις δὲν εὐχαριστεῖται σχεδὸν εἰς κανὲν καὶ πάντοτε γογγύζει, ὡς τὸ, δύστηλος, καὶ ἑπομένως φαίνεται, ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πέμφελος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, δυσπέμφελος, ἐπὶ ταραγμένης καὶ τρικυμισμένης θαλάσσης. (τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, πέμπω εἰς ἥβην.)

Πεμπταῖος, αἶα, αἷον (πέμπτος) Τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, ὁ κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἤγουν εἰς πέντε ἡμέρας ἄλλων, γινόμενος, ἢ πέντε ἡμερῶν τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ πέντε ἡμερῶν ὤν. Ὀδ. Ξ, 257. «Πεμπταῖος ἥλθεν, Δημοσθ. «Πεμπταῖα βρέφη, πέντε ἡμερῶν, πέντε ἡμέρας ἔχοντα, Ἀριστοφ.

*Πεμπτάκις, ἐπίῤῥ. = πεντάκις, σύλλ' ἄμφ.

Πεμπτημόριος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Δωρ. ἀντὶ πενταημόριος. Πέντε ἡμερῶν ὤν, ἐκαρκάν, Πινδ. Ὀλ. 5, 13.

Πεμπτής, ἄδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πεντάς, ἐκ τοῦ, πεμπε, ἀντὶ, πέντε. Ὁ ἀριθμὸς πέντε· ἢτι οἱ στίχες, ἀριθμὸς πέντε ἀνδρῶν, ἢ στρατιωτῶν. (Κατὰ τὸν Göttling ἐν Ἡσ. Ε. 803., ὁ Πρόκλος ἔχει τὸν τύπον, πεμπτάς.)

*Πεμπτέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ πέμπω, Συν. Ηρ. Πδ. 8, 1, 11.

Πεμπτημόριον, τό, (πέμπτος, μόριον). Τὸ πέμπτον μόριον, μέρος, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956.

Πεμπτός, ή, όν. Ἐκπαλμένος, ἐκπεπταλμένος, τὸν ὁποῖον ἐπεμψέ τις. (ἐκ τοῦ, πέμπω ῥημτ. ἐπίθ.)

Πέμπτος, η, ον (πέντε). Ὁ μετὰ τεσσάρων ἄλλων ὤν, ὁ τὸν πέντε ἀριθμὸν ἀποπληρῶν, Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. «Πέμπτος μετὰ τοῦτον, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς πέμπτος μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἄλλων, Ὀδ. Ι, 535 ἐξίσου ἐν χρήσει οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. — «Ἡ πέμπτην, συνυπακ. ἡμέρα, ἡ πέμπτη ἡμέρα, Ἡσ. Ε. 805 806. καὶ ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Πέμπω, Μ. ψω. Παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ., ὁ δὲ Πίνδ. ἔχει καὶ ἐκ τοῦ παθ. τὴν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. πεμπθείς, τὸν ὁποῖον ἀόρ. ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. Παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. παρακ. πέπομφα, καὶ μόνον παρὰ Φωτ. ὁ παθ. μετοχ. παρακ. πεπεμμένος· οἱ δὲ λοιποὶ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται συνηθ. ἐκ τοῦ, ἀποστέλλω. Σημαίνει δὲ 1) στέλλω, τινί τινα ἢ τι, πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτιόδ. ἔτι δὲ, ἀφίνω τινά, κάμνω νὰ ὑπάγῃ που· ἐν χρήσει ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ἔξαρ. ἐπὶ ἀπεσταλμένων ἢ κηρύκων. — «Κάκόν τινι π.ω, στέλλω, ἐπιπλέκω τινὶ κακότητι, δυστυχίαν, Ἰλ. Ο, 109. ἐπὶ πλοίου, φέρειν, κομίζειν, Ὀδ. Θ, 556. Πρὸς ταύτοις, τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάττ. α) μετὰ τῶν προθέσ. εἰς, πρός, ἐπὶ καὶ αἰτιατ. ἔτι δὲ μετὰ τῆς ἐκ καὶ ἀπό, σημαινουσῶν τὴν εἰς τόπον ἢ ἀπὸ τόπου κίνησιν, Ὁμ. «ἐπ' ὕδωρ, Ἡρόδ. 5, 12· 7, 193. Παρὰ τοῖς Ἀττ. «Πέμπειν ἐπί τινων, στέλλω τι ἢ δίκτ., διὰ νὰ κάμῃ τε, πράξῃ, προξενήσῃ ἢ κατορθώσῃ· καί, «ἐπί τινα ἢ ἐπί τι, διὰ νὰ φέρῃ τινὰ ἢ τι· ὅτι δὲ καὶ ἐναντίον τινος, Ἰλ. Κ, 464. ὡσαύτως καὶ, ἐπί τινι, Lob. Φρυν. σελ. 475. «Π. περί τινων, περὶ ὑπαθέσεώς τινος· ὑπαρά τινων, ἀντὶ πρός τινα. β) μετὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων, ἐνταῦθα, οἰκαδε, οἰκόνδε, ὅνδε δόμονδε, πάροιθε, πίλαμόν δε, Ἄϊδός δε, κ. τ. τ. Ὁμ. Τό, «Ἄϊδός δε πέμπειν, σημαίνει μὲν συνήθ. στέλλω τινὰ ζῶντα εἰς τὸν Ἅδην, ἤγουν θανατόνειν, πλὴν σύρηται καὶ ἀπαξ ἐν Ἰλ. Ψ, 137. σημαίνον, συνοδεύω τινὰ νεκρὸν εἰς τὸν Ἅδην· δηλ. ἀκολουθῶ εἰς τὴν ταφήν του, εἰς τὸν δημόσιον ἐνταφιασμόν του. γ) μετ' ἀπαρεμφ. ὡς Ὀδ. Δ, 8. Ν, 206. πέμπειν τινὰ καθεύδειν, καὶ, Ἰλ. Π, 575. π. ἕπεσθαι. καὶ Ὀδ. Ξ, 396. π. ἰέναι. καὶ Ὀδ. Δ, 29. π. ἰκέσθαι. καὶ Ὀδ. Ω, 419. π. ἄγειν. καὶ Ἰλ. Π, 454. π. φέρειν. καὶ Ἰλ. Π, 681. π. φίρεσθαι, ἔνθα συνήθ. ἔξεστι καὶ παραλείπειν τὴν ἀπαρεμφ. δ) παθ. ὑπέμπεσθαί τινι, περιφέρεσθαι εἰς τιμήν τινος, Ἡρόδ. 2, 49. 2) ὡς τὸ, ἀποπέμπω, στέλλω τινὰ νὰ ὑπάγῃ που, ἀποστέλλω, καὶ ἀπολύω, ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ, νὰ μεταβῇ, ἐξαρ. στέλλω εἰς τὴν οἰκίαν του, στέλλω ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα, Ὀδ. Δ, 29. Η, 227. 294. Ν, 39. 48. 52. Τ, 461. Ψ, 315. καὶ ἀλλαχοῦ. σπανιώτ. ἐν Ἰλ. ὅθεν ὡς βέσιμος κανὼν τῆς φιλοξενίας, «χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐκπέμπειν δὲ πομπῇσιν, Ὀδ. Ο, 74. λέγεται καὶ ἐπὶ πατρός, ὅστις ἀπολύει τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τῆς οἰκίας του, τὴν ἀφίνει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός της, Ὀδ. Δ, 5. 8. β.) ἐπὶ πραγμάτων, μετακομίζω, φέρω ἄλλου, ἐξαρ. ἐπὶ βελῶν καὶ ἄλλων ῥιπτομένων ὅπλων, ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, ὡς τὸ, ἀφίημι, Ἡσ. Θ. 716. ὅτε δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ῥίπτω, σκορπίζω χρήματα, ὡς παρὰ Λατ. mittere missilia, Μεσομρ. 3) ἀπάγω, ἀποκομίζω, διακομίζω, φέρω εἰς ἄλλο μέρος, ἐξαιρ. ἐπὶ δημοσίᾳ συνοδίᾳ, ὅθεν, συνοδεύω, προπέμπω, ἐκπρίβαδῶ, Ἰλ. Α, 390. Ὀδ. Λ, 626. Π, 228. Τ, 186. ἀκολουθῶ τινι μετὰ πομπῆς, ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. «Πομπὴν πέμπειν, πομπεύειν, κάμνειν, ἄγειν πομπήν· faire une procession, marcher pompeusement en procession· ὡσαύτως, «Χοροὺς, ἑορτάς, Παναθήναια πέμπειν. Meineke Μένανδρ. σελ. 166. πάντῃ ὡς τὸ, ἄγειν. β) ὁμοῦ στέλλω ἢ δίδω, ἐξαιρ. δίδωτι μαζὶ κατὰ τὸ ταξείδιον, ἐπὶ χρειωδῶν ταξειδίου, π. χ. εἵματα, σῖτον, Ὀδ. Π, 83. 4) κατὰ μέσ. διάξ. «Πεμπέσθαί τινα» = μεταπέμπεσθαι, στέλλω τινὰ διὰ νὰ κράξῃ ἄλλον τινὰ νὰ ἔλθῃ ἢ διὰ νὰ τὸν φέρῃ πρός με, τὸν μηνύω νὰ ἔλθῃ, Schaef. Σοφ. Ο. R. 603. ἔτι δ' ὅτε δὴ καὶ κατ' ἐνεργ. διάξ. ὡς ἐν Ο. R. 298. 1461. Ἀντιγ. 161. β) «πέμπεσθαί τινα, «στέλλω τινὰ δι' ἰδίαν μου ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὑποκειμένου, Σοφ. Ο Τ. 556. γ) «πέμπεσθαί τινα ἢ τια, στέλλω τε ἀνήκον τῷ ὑποκειμένῳ, τὸ κτῆμά του, Εὐρ. Ὀρ. 111.

Πεμπώβολον, τό, Αἰολ. λέξ. (πέμπε, πέντε ὀβολος, ἀντὶ, ὀβελός) Ἐργαλεῖόν τι μαγειρικὸν δίκην τριαίνης ἐκ πέντε ὀβελῶν (σουβλῶν) συνεστηκὸς, περόνιον, δι' οὗ ἐκράτουν τὸ ἐν τῷ δικτύῳ περιτυλιγμένον πρὸς θυσίαν κρέας, ἢ ἐσυνδεύλιζον τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατὸν πῦρ διὰ νὰ καῇ τὸ σφάγιον ὡς ἔπρεπεν· ἤτον δὲ ἐν χρήσει καὶ ἁπλῶς ὡς μαγειρικὸν σκεῦος, Ἰλ. Α, 463. Ὀδυσ. Γ. 460. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, «Πεμπωβόλους, πέντε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους τριαινοειδῶς.

Πέμφελος, ὁ, ἡ. Ἄχρηστος λέξις, ἀφ' ἧς παράγωγον τὸ, ὑσπέμφελος. Ἐὰν εὑρεθῇ που, δύναται νὰ παραχθῇ ἀπὸ τοῦ πέμπω, καὶ τότε δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, εὐκολόσταλτος, εὐόλεματαχείριστος. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, «Πέμφελαι, δύστολοι, βαθεῖαι, τραχεῖαι.

Πεμφερής, ἐος, ὁ, ἡ. Εἶδος ἐχθύος, Ἀθήν. σελ. 309.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ, ἡ. (πέμφιξ, εἶδος) καὶ *Πεμφιδώδης, ὁ, ἡ. (πέμφιξ) Πομφόλυγας ἔχων, πεμφίδων μεστὸς, ἢ εἴδος φυσκαλίδων ἔχων. Τὸ παρ' Ἱπποκρ. «Πυρετοὶ πεμφιγώδεις», ἑρμην. ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, φλυκταινώδεις, καὶ πνευματώδεις.

*Πέμφιξ, ιγος, ἡ. καὶ, πεμφίς, ίδος, ἡ. ἀμφότερα ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἀρχὴν μετὰ τῶν, πομφὸς, πομφόλυξ, συγγεν. τῷ, βόμβος, βομβυλὶς καὶ βομβόλυξ· παρὰ τῷ ἐτυμολογ. Βομβυλίδες, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πομφόλυγες, ἠρμήν. Ἡ πρώτη σημασία δηλοῖ τὸ, φύσημα, ἀέρα, πνοὴν καὶ ἀναπνοήν· καὶ ἐντεῦθεν τὴν ἀέρος πεπληρωμένην ἢ διὰ τοῦ κεκλεισμένου ἀέρος προξενηθεῖσαν φύσκαν, οἷα ἐκείνη, π. χ. ἡ διὰ τῶν ὑγρῶν γινομένη, φυσκαλὶς, καὶ ἑπομένως α) τὸ ζωτικὸν πνεῦμα, ἡ ἀναπνοὴ, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ψυχή, ὡς π. χ. ὁ Λυκόφρ. καλεῖ «Πεμφίδων ὄπαω, τὴν φωνὴν τῶν ἀποψυχόντων ἢ τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένων ψυχῶν, αἱ τινες, κατὰ Πλούταρχ. (συμπ. πρ. 86.), ἐν σχήματι πυροειδοῦς φυσκαλίδος κινοῦνται εἰς ὕψος, πρὸς οὐρανόν. β) ἔνεμος, φορτοῦνα, «πέμφιξ δυσχείμερος», Αἰσχ. γ) φυσκαλὶς ἀέρος ἢ νεροῦ. δ) φυσκαλὶς, φλύκταινα ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος ἐξ αἰτίας κακοσίματος ἢ φλογώσεως, pustula, Ἱππ. συνήθ. φυσαλίς. ε) σταλαγματία, σταγὼν ἐπειδὴ αἱ σταλαγματιαὶ βροχῆς συνεῖζουσιν ἐν τῷ πίπτειν νὰ σχηματίζωσι φυσκαλίδας. ὅθεν «Πέμφιξ ὑετοῖο, παρὰ Νικ. Θηρ. 293., ἐνῶ τὰ χειρόγραφα, πέμφυξ ἔχουσι. «Πέμφιξ αἵματος», Αἰσχ. ζ) ῥῆγμα ταχέως ἐκ τοῦ φωτὸς προκύπτον, ὅηλ. ἀκτὶς, ὡς ὁ Αἰσχύλ. «πέμφιξ ἠλίου.» Εἶπεν, καὶ ὁ «Σοφοκλῆς μετ' αὐτὸν πέμφιγα τηλεσκοπον χρυσείαν ἰδών», ἢ σύνεφα ἀνεμώδη, ἤγουν συνεφα, τὰ ὁποῖα συνωθεῖ ὁ ἄνεμος, Γαλην. πρβ. Ἐρμαν. de Aesch. prom. sol. p. 23. 24. ομπσ. 4. σελ. 275.

*Πεμφίς, ίδος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ, πέμφιξ, ὅπερ ὁρᾶ.

Πεμφρηδών, όνος, ἡ. Πτερωτόν τι ἔντομον, ζωύφιον, εἶδος σφηκὸς, διαιτώμενον ἐν κοίλαις ὀρυσὶ καὶ κατασκευάζον σφηκία (εἴδος κηρίων)· κατ' ἄλλους, κατασκευάζει αὐτὰ ὑποκάτω τῆς γῆς· ταὐτὸν τῷ, τενθρηδών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πέμψις, εως, ἡ (πέμπω). Τὸ πέμπειν, στέλλειν· ἀποστολή, σταλισμός, Θουκυδ.

Πενεστεία, ἡ. Ἡ κατάστασις ἢ τάξις, ἕδος τοῦ πενέστου, δουλεία. 2) = οἱ πενέσται, τὸ τάγμα τῶν πενεστῶν.

Πενέστερος, καί, πενέστατος, συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ, πένης.

Πενέστης, ου, ὁ. Παρὰ Θεσσαλοῖς ἦσαν οἱ πενέσται, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες, γένος τι νικηθέν καὶ εἰς δουλείαν ὑποπεσόν. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ς΄. σελ. 264, «Θετταλῶν λεγόντων πενέστας ταὺς μὴ γνω δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἠλωκότας. — Ἀρχέμαχος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ εὐβοϊκῶν, Βοιωτῶν φησι τῶν τὴν ἀκριτικὴν κατοικησάντων, οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες, παρέδοσαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν· οὗτοι οὖν οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, καὶ παραδόντες ἑαυτούς, ἐκλήθησαν τότε μενέσται, τῶν δὲ πενέσται (παραθηράντος τοῦ χαρακτῆρος)α· ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς πενεστίας, χώρας τινὸς κατὰ τὸ σύνορον τῆς Μακεδονίας καὶ Ἰλλυρίας, ἵνα δὲ καὶ κατὰ τινας, ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος, ἢ αἰχμάλωτοι δουλεύοντες ἐπὶ μισθῷ· σχηματίζοντες τοῖον μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων, ὅθεν 2) πᾶς τις ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, ἐργάτης, ὡς τὸ, Ζηξ· καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν γένει, πᾶς τις δοῦλος, σκλάβος, καὶ ὁ πτωχός, πένης, ὀρ. Sturz. Λεξ. Ξεν. 3. σελ. 501. κτ. Ruhnk Τιμ. σελ. 212. κτ. (παρὰ τὸ πένομαι, πένης.) ὅθεν

Πενεστικός, ἡ, όν. Δινήκειν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ πενέστου, ὅθεν, δουλικός, σκληβικός. «Ἔθνος τὸ πενεστικόν, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ πενέσται.

* Πενίω, Εἰμαι πένης, Ἡσυχ.

*Πένηται, Ἰων. ἀντὶ πενῆ, β΄. ἐνεστ. προσπ. τοῦ ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ πένομαι.

Πένης, ητος, ὁ (πένομαι). Ὡρίως ἐ μὴ ἔχων τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τὸ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπων νὰ ἐργάζηται ἵνα διὰ τῶν κόπων του περάσῃ αὐτὰ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ ποιεῖν τὸν βίον ὁριζόμενος. ὅθεν ὁ πτωχός, ὁ ἐνδεής, Ἡρόδ. 8, 51. «Πένητες ἄνθρωποι.» Ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ' ἐπιλείπει. Ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. 552ι διακρίνων τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ πένητος, λέγει. «Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, ὁ δὲ Σωκράτης ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. δ΄. 37. «Τοὺς μὲν εἶναι μὴ ἱκανὰ ἔχοντας, εἰς ὅ δεῖ τελεῖν, πένητας, τοὺς δὲ πλείω τῶν ἱκανῶν, πλουσίους (καλῶ)α. μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις, πτωχὸς, Πλάτ. Ἐπ. 7. Συγκρ. πενέστερος, καὶ ὑπερθ. πενέστατος. ὅθεν

*Πέννησσα, ης, ἡ. Θηλ. τοῦ πένης, καὶ

Πεννητεύω, Μ. σύνθ. Πένης εἰμὶ, Ἡσύχ. ἐν Δ. Πένειν· καὶ Φακιλ. 26.

*Πεννητοκόμος, ὁ, ἡ, οὐδ. ον (πέννης, κομέω). Πτωχοῦς περιποιούμενος, τρέφων.

*Πενθαίνω, (ἄνευ μέλλ.). ὡς τὸ, πενθέω.

Πενθαλέος, έα, έον. (πένθος). ποιητ. λυπημένος, ὁ πενθῶν, πένθιμος, καὶ ἀξιοδάκρυτος.

Πενθάς, άδος, ἡ. ἰδιαίτ. ποιητ. Θηλ. τοῦ πενθαλέος, ταὐτὸν τῷ, πενθαλέα.

Πένθεια, ἡ, ποιητ. ἕτερος τύπος ταῦ, πένθος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 442.

Πενθείστον, γ΄. πρόσπ. Δυϊκ. Ποιητ. ἀντὶ, πενθέετον, πενθεῖτον, Ἰλ. Ψ, 283. ὅπου ἄλλοι, πειθήετον, ἀναγιν.

* Πενθείω, ποιητ. ἀντὶ πενθέω, ῶ.

Πενθερά, ἡ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἀηλ. τοῦ, πενθερός.

Πενθέριος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀνάγεται εἰς τὸν πενθερόν, Ἀράτ. 252.

Πενθερός, ὁ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ἰλ. Ζ, 170. Ὀδ. Θ, 582, ὑπὸ δὲ τῆς γυναικὸς ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐκεῖνος, λέγεται, 2) ὁ Σοφοκλ. ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ αὐτὸ τοῦ, γαμβρός, Br. Lex. Soph. 736. AB. p. 229, 2. 3) ἐν γένει, ὁ σύγγαμβρος, ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς, Valck. Φοιν. 431. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 1283. (πιθανὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρακτέον ἂν εἴη παρὰ τὸ, πενθέω, ὃν τρόπον καὶ τὸ κηδεμὼν καὶ κηδεστὴς παρὰ τὸ κήδω.) ὅθεν

Πενθεροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὸν πενθερὸν κτείνας, ἢ κτείνων.

Πενθεροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω) Φθείρων ἢ φονεύων τὸν πενθερόν.

Πενθέω, ω. Μ. ἦσω. (πένθος). Κλαίω, θρηνῶ, αἴτ. προσπ. ἐξαιρ. νεκρόν τινα θρηνῶ, Ἰλ. Τ, 225. «Νέκυν πενθῆσαι.» καὶ Χρησμ. Ἡρόδ. 7, 220. 2) ἀμετβτ. θρηνῶ, κλαίω, λυπημένος αἰμί, μαυροφορῶ διά τὸν θάνατόν τινος, Ὀδ. ἐπ. γ΄. προσπ. δυϊκὸν πενθείστον, ἀντὶ πενθέετον, πενθεῖτον, ὄρ. ταὐτὸ. Ἐκετ. ἀπαρμφ. πενθήμεναι ἀντὶ πενθέμεναι, κατ' Ἀττ. παραγωγὴν ἀντὶ πενθεῖν, Ὀδ. Σ, 174. Τ, 120. Τοῦτον τὸν τύπον ἐτυμολόγουν ἄχρι τοῦδε ὡς ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀντὶ πενθῆσαι ἐξ ἑνὸς ἀρχαίου τύπου, πένθημι, πλὴν ἐσφαλμένως, ὄρ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 505. Ὡσαύτως παράγεται καὶ τὸ καλήμεναι, ποθήμεναι, φιλήμεναι παρὰ τὸ καλέω, ποθέω, φιλέω.

Πενθήετον. ἴδε ἐν τῷ, πενθείστον, Ἰλ. Ψ, 283.

Πένθημα, τό, (πενθέω). Πένθος, λύπη, κλαῦμον.

* Πενθήμενναι, Ἐπ. ἀπρμφ. ἐνεστ. ἀντὶ πενθέμεναι, πενθεῖν, ὄρ. πενθέω.

*Πενθήμερος, ὁ, ἡ (πέντε, ἡμέρα). Ὁ πέντε ἡμερῶν, ὅθεν, τὸ πενθήμερον, τὸ πέντε ἡμερῶν διάστημα, τὸ πέντε ἡμέρας περιλαμβάνον, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ΄. α΄. 4.

(Πένθημι), Ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ἕτερος τύπος τοῦ πενθέω.

Πενθημιμερνής, ές, ὁ, ἡ. (πέντε, ἡμιμερὴς ἐκ πέντε ἡμίσεων, ἤτοι ἐκ 2½ μερῶν συγκείμενος· σχεδὸν μόνον ἐν τῇ Μετρικῇ ἐν χρήσει. π. χ. «Τομὴ ἡ ἄρσις πενθ.α, τομὴ ἡ πάυσις στίχου μετὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ τρίτου ποδός, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἑξαμέτρου καὶ Ἰαμβ. Τριμέτρου. ἐντὸ πενθημιμερὲς, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, μέτρου, τὸ μέρος ἑνὸς στίχου, τὸ συνιστάμενον ἐκ τῶν πρώτων 2½ ποδῶν αὐτοῦ, Κυντιλιαν. 9, 4. ἴδε δοχμιος.

* Πενθημυποδιαῖος, αία, αῖον (πέντε, ἡμιπόδιον). Ἐκ πέντε ἡμίσεων ποδῶν, ἤτοι ἐκ 2½ ποδῶν συγκείμενος, Lob. Φρυν. σελ. 546. κτ.

Πενθημιπόδιον, τό. Τὸ ἔχον δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἢ πέντε ἡμισείους πόδας, Ξενοφ. Οἰκ. ε΄. 3.

* Πενθημισπ[σ]αμος, ὁ, ἡ, ον (πέντε, σπιθαμή.) Μικρὸς πέντε ἡμισέων, ἤτοι 2½ σπιθαμῶν.

* Πενθημιταλαντιαῖος, αία, αῖον (πέντε, τάλαντον). Πέντε ἡμισείων ταλάντων, ἤτοι 2½ ταλάντων τὸ βάρος, τὸ ζύγι ἢ τὴν τιμὴν.

Πενθημιχολιξ, ικος, ἡ (πέντε, ἥμισυ, χοῦς). Μέτρον περιεκτικὸν δύο καὶ ἡμίσεως χοινίκων, ὅ ἐστι, πέντε ἡμιστέων χοινίκων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. κ΄. 4.

Πενθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πενθέω). Πενθῶν, ἐν πένθει ὤν, πλήρης πένθους, λύπης, καὶ ἀξιοθρήνητος, Αἰσχ.

Πενθήρης, ους, ὁ, ἡ (πένθος). Πενθῶν, ἐν πένθει ὤν, θρηνῶν, παραπονιάρης, σχημάτ. ὡς τὸ, φρενήρης, διπρης κ. τ. τ.

*Πενθηρός, ά, όν (πενθέω). Δυνήκων εἰς πένθος, π. χ. ἱμάτιον, φόρεμα διὰ μαυροφορεσίαν.

Πενθητήρ, ῆρος, ὁ. (πενθέω) καὶ Θηλυκ. πενθήτρα. Ὁ πενθῶν, κλαίων, θρηνῶν, ἡ πενθοῦσα, κλαίουσα, θρηνοῦσα, Εὐριπ. ἴδε καὶ πενθήτρια. ὅθεν

Πενθητήριος, ία, ιον. Εἰς πένθος δυνήκων, κλίνων, ἢ ἐπὶ πένθει γεγεννημένος· ἢ δυνήκων εἰς πενθήμονα.

Πενθητικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς (πενθέω). Συνήθως πενθῶν ἢ ὀδυρόμενος, παραπονούμενος, κλίνων εἰς τοῦτο.

Πενθήτρια, ἡ, Θηλ. ταῦ, πενθητήρ. Ἡ κλαίουσα, πενθοῦσα, θρηνοῦσα, ἐξαιρ. ἡ ἐπὶ μισθῷ θρηνοῦσα τὸν νεκρὸν, μοιρολογήστρια, θρηνολογίστρια.

Πενθικός, ἡ, όν (πένθος). Εἰς πένθος δυνήκων, πενθῶν, θρηνῶν, κλαίων· λυπημένος, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1056. 2) ἄξιος πένθους καὶ λύπης, τοῦ ὁποίου πενθοῦσι. Ἐπίρρ. «Πενθικῶς ἔχειν, πενθῶ, μαυροφορῶ, ἐν πένθει εἰμί.

* Πένθιμος, ὁ, ἡ ὑ, ἵμη, ἵμον καὶ σπαν. ἐπταίνου, γεν. = πενθικός. «Ἡμέραι πένθιμαι, κατὰ τὰς ὁποίας πενθοῦσι, «πένθιμος κουρά,» τὴν ὁποίαν φέρουσιν ἐν ταφῇ πένθους ἕκ τοῦ

Πένθος, κος, ους, τό. Θρῆνος, λύπη, κλαυθμός, ἐξαιρ. λύπη ἐπὶ θανάτῳ συγγενοῦς ἢ φίλου τινός, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πολλαχοῦ. «Πένθος τινὸς ἔχω», λύπη, μαυροφορεσία διά τινα, Ὀδ. Ω, 423, «Πένθος ποιήσασθαι», κάμνω νὰ μαυροφορέσῃ ἡ αὐλή, Ἡρόδ. 2, 1. καὶ, «Πένθος προσθήκαντο», Ἡρόδ. 6, 21. «Πένθος ἄγειν, φέρειν», ἀντὶ τοῦ, πενθεῖν, Δουκιαν. καὶ Φιλαρ. 2) Συλλεβδὸν συμβεβηκὸς, συμφορὰ, δυστυχία. «Πένθος τινὸς ἔχω, ἡ συμφορὰ, ἣν ἐποίαν ἐπιθέτει, Ἡρόδοτ. 3, 14. ἡ παρὰ τὸ πένομαι παραγωγὴ εἶναι σφαλερὰ· ἴσως δὲ τὸ πένθος κυρίως ἕτερος τύπος τοῦ πάθος, ὡς τὸ βένθος τοῦ βάθος, ἄρα παρὰ τὸ πάσχω, ὅπερ ἴδε.)

Πένθω, ἄχρηστον προτότυπον, ἀφ' οὗ παράγουσί τινας χρόνους τοῦ πάσχω.

Πενία, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. πενίη (πένομαι). Ἔνδεια, ἀπορία χρημάτων, ἀχρημοσύνη, Ὀδ. Ξ, 157. πολλάκις παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. ἡ πλησ. πενίαι εὑρηται παρὰ Πλατ. Εὐθύφρ. σελ. 6. Λαχ. σελ. 191. Δ. Πρωταγ. σελ. 353. Δ. Κατὰ τὸν σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Πλοῦτ. 548. «Ἡ μὲν πενία, μεμετρημένη ἐστὶν ἐνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη πορίσασα, ἡ δὲ πτωχεία, παντελὴς τῆς κτήσεως ἐκπτωσις.» Ξενοφ. Οἰκονομ. κ΄. 2. «Ἔστι μὲν γὰρ πενία αὕτη σαφὴς, τὸ δέοντα τινὸς μὴ ἔχειν χρήσασθαι. Ὅρα ταύτης ἔπαινον ἐν τῷ τοῦ Ξενοφ. Συμπ. δ΄. 29, 47.

Πένισσα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πένησσα, Θηλυκ. τοῦ πένης, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πενητεύω, = πεντητεύω. Πένης εἰμί, Πλουτρ. Στοβ. Δεῖγ. σλέ.

Πενιχρολέσχης, ου, ὁ. Δνάλεκ. β΄. σελ. 116. ταὐτὸν τῷ, πενιχρὸς, ἕτερος τύπος αὐτοῦ.

*Πενίχρομαι, = πένομαι, νεωτ. λέξ. ἐκ τοῦ

Πενιχρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -χρῶς, ταὐτὸν τῷ, πένης. Πτωχὸς, ἐνδεὴς, Ὀδ. Γ, 348. Θέογν. καὶ Πλάδ. μέτρ. ποιητ. ὅθεν

Πενιχρότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πενία.

Πένομαι, ἀποθ. 1) ἀμεταβ. Διὰ πτωχείαν ἢ ἔνδειαν δουλεύω, καρπίζομαι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον μὲ τὴν δουλείαν, δουλεύω ὡς δοῦλος· ἐν τούτοις γένεσι, ἀγωνίζομαι ἢ κοπιάζω εἴς τι, καταγίνομαι περί τι, σπουδὴν ἐνεργῶ, μοῦ γίνεται δουλεύω, ἔργάζομαι, δουλεύω τινὸς (δουλεύων εἴς τι), ἐργάζομαι, δουλεύω, Ὀδ. Η, 348. «Πένεσθαι περὶ δείπνου (Ὀδ. Δ. 624.)α, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάσω τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δείπνοι. 2) συνηθέστ. μεταβτ. δουλεύων, ἢ ἀναγκάζομενος ταλαιπώνω, κάμνω, ἑτοιμάζω, φροντίζω τι, Ὅμ. ἐξαίρ. ἔαῖτα. ἄριστον· ἀλλὰ καί, »Ἔργα πένεσθαι«, παρ' Ἡσ. ἔρ. 775. »Ὁπόσα κεν ὁπὶ ταῦτα πονώμεθα (Ὀδ. Ν, 394.)«, ὅταν τέλος πάντων ἐκπαλέσωμεν, βάλωμεν εἰς πρᾶξιν ταῦτα. 3) ἐκ τῆς πρώτης σημασ. προέτυψε παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐπειδὴ μόνον ὁ πτωχὸς ἐδούλευε διὰ ψωμίον, καὶ ἡ ἀμετβτ. σημασ. πτωχός εἰμι, καθ' ἣν καὶ μετὰ γενικ. χρήματος, ἔχω χρείαν αὐτοῦ, χρειάζομαί τε, ὑστερούμαί τινος, π. χ. τῶν σοφῶν, ἀντὶ τῆς σοφίας, Αἰσχ. —Ἐκ τοῦ ἐνεργ. πένω εὑρηται ἐν καὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀδέσποτον ἴχνος παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1217, ἐπειδὴ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις πένομαι ἔστι ψιλὴ εἰκασία. Ἐκ τοῦ μέσου εὑρηται ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. χρόνος. (παρὰ τὸ πένομαι τὸ πένος, πενία, πεῖνα, καὶ τὸ Λατιν. penuria· ἀφ' αὑτοῦ τὸ πόνος, πονέομαι, ντλ. τὸ δὲ πένης καὶ πενδέω δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.)

*Πενόομαι, οὦμαι, = πένομαι· εὑρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ μόνον ὁ μετοχ. ἀόρ. πανωθείς, πτωχεύσας, ἐνδεής. Sent. Sing. 508. Br. 44. Sneid. (τὸ ἐνεργ. πενόω, ἀντὶ πτωχὸν ποιῶ, οὐδέποτε εὑρηται.)

*Πεντα-βίβλος, ὁ, ἡ (πέντε, βίβλος). Ἐκ πέντε βιβλίων συνεστάμενος, ἔθεν, ἡ πενταβίβλος, συνηθέστ. συγγραφή, σύγγραμμά τι συνεστάμενον εἰς πέντε βιβλία. (Ξ)

*Πεντα-βύσσιος, ὁ, ἡ (βυσσὸς) Ἐκ πεντάπλων βυσσίνων, βοὸς συγκείμενος. (γράφεται καὶ πενταβύσσεος.)

Πεντά-γαμβρος, ὁ, ἡ (γαμβρός). Πέντε γαμβροὺς ἔχων.

Πεντέ-γραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Πέντε γραμμὰς ἔχων, ἐκ πέντε γραμμῶν συνεστάμενος· καὶ ἐν τῇ μαθημ. τὸ πεντάγραμμον τῶν Πυθαγορείων, τὸ καὶ πένταλφα ὀνομαζόμενον, σύμβολον τῆς ὑγείας καὶ ἰατρικῆς. (γράφεται καὶ πενταγράμμους.)

*Πενταγωνικός, ἡ, ὁν. Εἶδος, σχῆμα ἔχων πενταγώνου. ἐκ τοῦ

Πεντά-γωνος, ὁ, ἡ (γωνία). Πέντε γωνίας ἔχων.

Πεντα-δάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πέντε δακτύλους ἔχων, καὶ ὁ πέντε δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. (γράφεται καὶ πενταδάκτυλος.)

Πενταδ-άρχης, καὶ πενταδάρχας, ὁ, ἡ (πενταί, ἄρχω). Ὁ τῆς πενταδος ἄρχων, ἐπιστάτης καὶ πρώτος πέντε ἀνδρῶν, ἐξ ἧς πεμπαδάρχης.

Πεντ-εκαιδέκατος, η, ον (πέντε, δέκα, ἔτος). Ὁ δεκαπέντε ἐτῶν ὢν ὑηλυκ. πεντεκαιδέκατις, ἴδος, ἡ τὸ δέ, πεντεκαιδεκατής, ές, ἐπιθετ. δεκαπεντάχρονος.

Πεντ-ήκοντα, τά, = πεντάς, τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μόνον κατὰ τὸν τύπον.

Πεντ-ήρ-αρχία, ἡ, καὶ πεντηραρχία. Βάρος ἢ ἀξία πέντε δραχμῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. στ'. 8. καὶ

Πεντήρ-αρχος, τό. Τμῆμα ἢ κέρασμα πέντε δραχμῶν, ἀφθίτ. ἐκ τοῦ

Πεντήρ-αρχος, ὁ, ἡ (δραχμή). Ἄξιος ἢ βάρος ἔχων πέντε δραχμῶν, Ἡρόδτ. 6, 89.

Πεντ-ώρους, ὁ, ἡ (ὥρα). Πέντε ὥρων, ἤτοι παλαιστῶν πλάτος ἔχων.

Πεντ-ᾰ́θλιον, τό, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ πενταθλίου, Πίνδ. Πύθ. ἡ. 92.

Πεντά-θλον, καὶ πενταθλος, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πένταθλος, καὶ πένταθλος, Ἡρόδτ. Πίνδ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Σοφοκλ. Ἠλ. 691. »Ὅσων ὁρίμων ἀεθλίων πενταθλ' ἃ νομίζεται, ἔνθα ὁ μὲν Ἑρμάνους ἀνέκραγε πάλιν ὀρθὴν τὴν ἀπὸ γνώσιν, ὁ δὲ Διονύσιος ἔδωκε πάντη διαφέρουσαν ἀνάγνωσιν.

*Πενταέθλος ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ πένταθλος, Ἡρόδοτ.

Πεντ-αετηρής, ὁ, ἡ, = πενταετής, νεωτ. λέξις, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 876. ἔθεν

Πεντ-αετηρία, ἡ. Τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, ἔθεν

Πεντ-αετηρικός, ἡ, όν. Εἰς πενταετηρίδα ἀνήκων, εἰς κάθε πέντε χρόνους πίπτων, συμβαίνων, ἢ πανηγυριζόμενος, κ. τ. τ. ὡς, »Πενταετηρικαὶ ἀγῶνες.

Πεντ-αετηρίς, ίδος, ἡ. Τὸ χρονικὸν διάστημα πέντε ἐτῶν, ἢ τὸ ἐκ πέντε χρόνων συνεστάμενον διάστημα, τὰ πέντε ἔτη, οἱ πέντε χρόνοι, Δημοσθέν. 2) μετὰ ταῦτα εἰλῆφθαι ἡ λέξις καταχρηστικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ, πανήγυρις. 3) παρὰ Πινδ. εἶδ. ὡς ὑηλυκ. ἐπίθετ. = πενταετηρικός.

Πεντα-έτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος), ποιητ. ἀντὶ πενταετής. Ὁ πέντε ἐτῶν ὤν, Ἰλ. Β, 403. »Βοῦν πενταέτηρον«, καὶ Ὀδ. Ξ, 419. »Ἴν... πενταέτηρον«.

*Πεντ-ετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Πέντε ἔτη ἔχων, πέντε χρόνων ὢν ἢ διαρκῶν, Ἡρόδτ. 1, 136. ἔθεν τὸ ουδέτ. προπαροξυτόνως, »Πενταέτεα, ἐπιρρηματικῶς εἰς πέντε ἐτῶν διάστημα, πέντε ἐτῶν χρόνου μῆκος, πέντε χρόνους κατὰ διαδοχήν.

Πεντ-ετής, ους, ὁ. Ὁ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Πλουτρ. »Πεντετής, ῆτι, ἢ πέντε ἐτῶν οὖσα.

Πεντ-ετία, ἡ. Τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, οἱ πέντε χρόνοι, = πενταετηρίς.

Πεντά-ζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πέντε ζώνας ἔχων.

Πενταθλεύω, εύσω, καὶ, πενταθλέω, ήσω, Ἀρτεμίδ. α'. 57. Μετέρχομαι, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς τὸ πένταθλον, πένταθλός εἰμι, ἔθεν

Πενταθλητικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ πένταθλον ἀνήκων, π. χ. »Νίκη πενταθλητική«, ἢ εἰς τὸ πένταθλον τέχνη. Παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Νέμ. ζ'. 15. κεῖται, πενταθλιστική, ἁμφ.

*Πενταθλεῖον, τό, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ πενταθλίου, Boeckh expl. Pind. Pyth. 8. 69.

Πένταθλον, τό, Ἰωνικ. πενταέθλιον (πέντε, ἆθλος). Περιληπτικῶς εἰ πέντε ἆθλοι, οἱ πέντε ἀγῶνες, οὕτινες ἦσαν τὸ ἅλμα, ὁ δίσκος, ὁ δρόμος, ἡ πάλη καὶ ἡ πυγμὴ (ἀντὶ τῆς ὁποίας ταύτης, καθὼ πολλὰ βαρβαρικῆς καὶ κινδυνώδους οἱ μεταγενέστεροι εἰσήγαγον τὴν ἀκόντισιν, ἥτις ὠνομάζετο καὶ ἄκων, ἀκόντιος, ἄκοντος ἐρωή, παρὰ δὲ Σχολ. Πλάτ. σελ. 87. Ruhnk. καὶ σίγυννος.), τοὺς ὁποίους ὅλους πέντε ὁμοῦ εἰς καὶ μόνος ἠγωνίζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἂν ἐνικοῦσεν, ἤτοι ὑπερέβαινεν εἰς ὅλα τὰ ἀντίπαλόν του, ἐλάμβανα τὸ βραβεῖον, οὗτος ὁ ἀγωνιστὴς καὶ νικητὴς τούτων τῶν πέντε ἄθλων, ἐκαλεῖτο, πένταθλος, ὁ, καὶ τὸ ἀγωνίζεσθαι εἰς αὐτούς, πενταθλέω, πένταθλον ἀσκῶ ἢ ἐπασκῶ, Ἡρόδτ. 6, 92. καὶ Boeckh Inscr. ἀρ. 34. σελ. 52. κ. (περὶ τῆς ἀλληλοδιαδοχῆς τῶν διαφόρων ἀγώνων κατὰ τὸ πένταθλον ὅρα Boeckh καὶ Dissen εἰς Πίνδ. Νέμ. 7, 71. καὶ ἐπιτίθεν τούτου Hermanns Abhlg de Sogene Aegin 1822. p. 7. κτ. Cg. Fr. Philipp. de Pentathlo. Berl. 1827.) ἔθεν

*Πένταθλος, ὁ, Ἰωνικ. πεντάεθλος. Ὁ μετερχόμενος ἢ ἀσκῶν τὸ πένταθλον· καὶ ὁ νικητὴς κατὰ τὸ πένταθλον, quinquertio Lat. »Π. ἀνὴρ, Ἡρόδτ. 9, 75. 2) μεταφρ. »Πένταθλος ἐν τισιν, γυμνασμένος εἴς τι καθ' ὅλην τὴν ἕκτασιν, καθ' ὅλα τὰ μέρη, ὡς παρὰ Διογ. Λαερ. 9, 37. »Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοτοφίᾳ πένταθλος ὁ Δημόκριτος· τὰ γὰρ φυσικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν«. β) ἐπειδὴ δὲ ὁ τοιοῦτος πένταθλος, ὅσην καὶ ἂν ἔκαμνε πρόοδον εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην, ἔπρεπεν ὅμως εἰς ἓν ἰδιαίτερον εἶδος αὐτῆς νὰ ἦναι κατώτερος ἀπὸ ὅλους, ὅστις ἀγυμνάζετο μόνον καὶ ἐξαιρέτως εἰς αὐτό, σημαίνει μεταφρ. καὶ πᾶς, ὅστις εἶναι δεύτερος, κατώτερος τὴν τάξιν ἄλλου, δευτεραγωνιστής, δευτερολόγος, τὰ δευτερεῖα ἔχων, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 7, 5. ἐπὶ στρατηγοῦ, ὅστις ἀγωνίζεται νὰ μιμηθῇ τὸν προκάτοχόν του, ὅμως δὲν τὸν φθάνει, μένει κατώτερός του. »Ὁ Ἀγησίπολις, ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο, ἐπὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἀγησιπόλεως, εἰς ὃν ἁρμόζει τὸ τοῦ Πολυδ. γ'. 151. »Ὅρος (τοῦ πενταθλου) τὰ ἐσκαμμένα ὄθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν· εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει περὶ τοῦ Ἀγησιπόλεως, διότι αὐτὸς ἐπῆρχισε νὰ συγκρίνῃ ἑαυτὸν μὲ τὸν Ἀγησίλαον ἢ νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ὑπερέβῃ αὐτόν.

Πεντ-αῖος, αία, αῖον, ἀντὶ τοῦ, πέμπτος, ἢ, πεμπταῖος. Ὁ Στέφανος ἰὼς μὴ ἀνάλογον τελείως τὸ ἀπόῤῥιφεν.

Πεντ-αίχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Πέντε αἰχμὰς, ἀκωκὰς, μύτας ἔχων.

*Πεντ-αύλευρος, ὁ, ἡ (αὐλευρος). Πέντε ὁδοὺς ἔχων, Χρησμ. παρὰ Παυσαν. Τ. 2. σελ. 374.

Πεντ-αύ-χενος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πέντε κεφαλὰς ἔχων.

Πεντ-αχῇ, ἐπίῤῥ. (πέντε). Πέντε φοραῖς.

Πεντ-ακισ-μύριοι, αι, α (μυρίος). Πέντε φοραῖς μύριοι, ὅ ἐστι, πέντε μυριάδες, ἤτοι πεντήκοντα χιλιάδες. (ῡ)

Πεντ-ακισ-χίλιοι, αι, α (χίλιοι). Πέντε χιλιάδες. (–υ––υ–)

Πεντά-κλαδος (κλάδος), ταὐτὸν τῷ, πέντοζος. Πέντε κλάδους ἔχων.

Πεντά-κλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ πέντε κλίνας ἢ ἕδρας ἔχων, ἢ ἐκ πέντε κλινῶν, ἢ τραπεζῶν, ἢ πιάτων συνεστάμενος. »Τράπεζα πενταάλινος«, τράπεζα διὰ πέντε ἀνδρώπους.

Πεντ-ακόρωνος, ὁ, ἡ (κορώνη). Πέντε κορωνῶν ἡλικίαν ἔχων, ὅ ἐστι, γέρων, ἐσχατόγηρος, ὄρα τρικόρωνος.

Πεντ-ακοσι-άρχης, καὶ, πεντ-ακοσί-αρχος, ὁ, (πεντακόσιοι, ἄρχω). Ἀρχηγὸς, διοικητὴς, πρῶτος πεντακοσίων ἀνδρῶν ἢ στρατιωτῶν, ἔθεν

Πεντ-ακοσι-αρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντακοσιάρχου, ἢ διοίκησις πεντακοσίων ἀνδρώπων

Πεντ-ακοσι-αστός, ἡ, όν. Ὁ πεντακόσια κατὰ τὴν τάξιν σημαίνων ἀριθμός, ἐκ τοῦ

Πεντ-ακόσιοι, αι, α. Πέντε ἑκατοντάδες, πεντακόσιοι, Ἡρόδοτ. 6, 13. καὶ ἑνικ. »Πεντακοσία ἵππος«, ἱππικὸν 500 ἀνδρώπων. Λογ. ποιμ. Ἐπικ. »Πεντηκόσιοιι«, Ὀδ. Γ, 7.

Πεντ-ακοσιο-μέδιμνος, ὁ, ἡ (μέδιμνος). Πεντακοσίων μεδίμνων ξηρῶν καὶ ὑγρῶν γεννημάτων χρονικὸν εἰσόδημα ἔχων, ἢ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ὁ πεντακοσίους μεδίμνους κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ θερίζων· αὕτη δὲ ἦτον ἡ πρώτη τάξις καὶ ἡ πλουσιωτέρα τῶν πολιτῶν, ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ Σόλωνος, Ἀριστοτ. Πολ. β'. 10. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. (ἀπατῶνται ἐκεῖνοι, ὅσοι ἐννοοῦσι τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ πεντακοσίων μεδίμνων σίτου, διότι συνενοεῖτο καὶ ὅ,τι ἐσυλλογίζοντο εἰς ἔλαιον, σῦκα κ. τ. τ.

Πεντ-ακοσιοστός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, πεντακοσιαστός.

*Πεντ-ακοσιαστύς, ύος, ἡ. Ἀριθμὸς πεντακοσίων.

Πεντ-ακῦμία, ἡ (κῦμα). Τὸ πέμπτον κῦμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκειθὴ τοῦτο ἦτο (καθὼς καὶ τὸ δέκατον), κατὰ τὰς παρατηρήσεις τινῶν, πάντοτε μεγαλειότερον καὶ φριχτότερον παρὰ τὰ τέσσαρα προηγούμενα, παρβ. τρικυμία, Λουκιαν. (Λαυδάνουσι, ὅσοι ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, τόσον μεγάλον ὡς πέντε ἄλλα, ἢ συμπεριέχον ἐν αὐτῷ τὰ πέντε κύματα.)

Πεντάλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Πέντε λέκτρα ἔχων, ὅστις εἶχε πέντε γυναῖκας ἢ ἥτις εἶχε πέντε ἄνδρας, ὑπανδρευμένος, η, πέντε φοραῖς, Λυκόφρ. 142. ἡ πενταλέκτροκα, γυνη, ἥτις εἶχε πέντε ἄνδρας.

Πενταλιζίζω, μέλ. ίσω. Παίζω τὰ πενταλίθια, ἐκ τοῦ

Πενταλίθιος, ὁ, ἡ (λίθος). Πέντε λίθους ἔχων, ἢ ἐκ πέντε λίθων συνισταμένος· ὅθεν πενταλίθια, εἶδος παιγνιδίου, καί, «Πεταλίθιοι παίζειν· ἢ πενταλιθίζειν», γυναικεία τις παιδιὰ διὰ πέντε λιθαρίων ἢ ἀστραγάλων παιζομένη, τὸ ποῖα ἔδοτον ἐπὶ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς παλάμης καὶ ῥίπτουσαι αὐτὰ εἰς ὕψος, πάλιν ἐδέχοντο αὐτὰ εἰς τὴν παλάμην, Πολυδ. θ'. 126. ἡ ταιαύτη παιδιὰ σώζεται ἔτι καὶ παρ' ἡμῖν, ἥτις κοινῶς καλεῖται, «Χοντρόβλαω, καί, «Παίζειν τὰ χαντρόβλαω, Γαλλ. jeu des osselets, Ἱσπαν. juega de tabas.

Πενταλίτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πέντε λιτρῶν βάρος ἔχων.

Πενταμερής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ πέντε μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε μερῶν συνισταμένος, ἢ διηρημένος εἰς πέντε μέρη.

* Πενταμερῶς, ἐπίρρ. Εἰς πέντε μέρη, διαιρῶνται ἀνὰ πέντε.

Πενταμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πέντε μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ πέντε μέτρων ἢ ποδῶν στίχου συγκείμενος, συνιστάμενος· ὅθεν, ὁ πενταμετρος, συνυπακμ. στίχος.

Πενταμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Πέντε μῆνας ἔχων, διαρκῶν, ὁ πέντε μηνῶν. (ὁ Φρύν. σελ. 412. Lob. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικήν.)

* Πεντεμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πέντε μέρη περιέχων.

Πενταμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πέντε σχήματα ἢ μορφὰς ἔχων. «Πενταμορφος, ὃν, ἐκαλεῖτο παρὰ Μακεδόσι ὁ δαίμων, τῷ ὁποίῳ ἀπέδιδον τὴν πηγὴν ὅλων τῶν κακῶν, Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ.

* Πενταμυρον, τό (μύρον). Ὄνομα μύρου, συγκειμένου ἐκ πέντε εἰδῶν ὕλης.

* Πενταναία, ἡ (ναῦς). Στόλος ἐκ πέντε πλοίων· γράφεται καὶ πεντεναία, Lob. Φρυν. σελ. 432.

Πενταοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Πέντε ὄζους, ἤτοι κλωῶνους, πλάδους, ἢ μέρη μακρὰ ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε κλωώνων συνισταμένος, Ἡσιόδ. Ἐργ. 742. «Πεντάοζος χειρ, Ἡ ἐκ πέντε δακτύλων συνισταμένη ἢ ἢ εἰς πέντε δακτύλους διηρημένη.

Πενταπαλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Πέντε παλαιστῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, Ξενοφ.

Πενταπετές, ές, τό, τὸ αὐτὸ τῷ, πενταφυλλον, Διοσκορ. δ'. 4. καὶ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. θ'. 14. ὅπου, πενταπέτων, κεῖται.

Πενταπέτηλος, ὁ, ἡ (πέτηλον). Πέντε πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων. 2) οὐδ. τὸ πενταπέτηλον, εἶδος φυτοῦ πέντε φύλλων.

* Πενταπήχης, ης, ες, γενικ. λέξις, = πεντάπηχυς.

Πενταπηχυς, εος, ὁ, ἡ, οὐδ. υ (πῆχυς). Πέντε πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. (ὁ Φρύν. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικήν, ὅρα Lobeck σελ. 412.)

Πενταπλασιάζω, μέλ. άσω. Πενταπλάσιον ποιῶ, πέντε φοραῖς περισσότερον ἢ μεγαλύτερον ποιῶ, ἐκ τοῦ

Πενταπλάσιος, ία, ιον, καὶ πενταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πενταπλασίως (πέντε, πολύς). Ὅστις εἶναι πέντε φοραῖς περισσότερος, πέντε φοραῖς τόσος ἢ μεγαλήτερος. (-υυυυ)

Πενταπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πέντε πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, ἢ πέντε πλέθρων περιεκτικός.

* Πενταπλήσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ πενταπλάσιος, Ἡρόδ. 6, 23.

* Πενταπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πενταπλῶς πλεγμένος, περιειλιγμένος· πέντε συρμάτων ὤν, συνισταμένος.

Πενταπλόος, καὶ συναιρ. πλοῦς, ὁ, ἡ, καὶ, πενταπλόος, οῦς, πλόη, ῆ, πλόον, οῦν. Πέντε φοραῖς ἁπλοῦς, ὁ πέντε λογιῶν. «Κύλιξ πενταπλέα», ἢ πέντε ἀπλᾶ ἤτοι πέντε λογιῶν εἴδη περιέχουσα, διαμοιρὴν εἰς τοὺς νικητὰς κατὰ τὸν δρόμον, ὅρα Ἀδὴν. ἰσ. σελ. 496.

Πεντοπολις, ἡ (πόλις). Πόλις, ἢ πολιτεία ἐκ πέντε πόλεων συνισταμένη. (εὑρηται ἡ λέξις ἔν τινι ἐπιγραφῇ, εὑρεθείσῃ ἐν Βάρνῃ, ἐφημερ. Πετρουπ. 1829, ἀρ. 50.)

Πεντοπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Πέντε πόρους, ὁδοὺς δρόμους, ἐξόδους, σωλῆνας, τρύπας ἔχων.

Πεντοπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Πέντε πόδας, ἢ πέντε ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων· γράφεται καὶ πεντέπους.

Πενταπρωτεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφίκιον τῶν πενταπρώτων, ἐκ τοῦ

Πενταπρωτοι, οἱ (πρῶτος). Οἱ πέντε πρῶτοι ἄνδρες πολιτείας τινός· οἱ πέντε πρῶτοι ἄρχοντες πολεών τινων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Πενταριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Πέμπτος κατὰ τὸν ἀριθμὸν· ἢ ὁ ἐκ πέντε ἀριθμῶν, μοναδῶν συνισταμένος, ἀμφ.

Πενταράβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ἐκ πέντε ῥάβδων, ἢ χορδῶν, ἢ γραμμῶν, σειρῶν συνισταμένος, Ἀδὴν. ἰσ. σελ. 637.

Πενταράγας, ὁ, ἡ (ῥάξ). Ὁ πέντε ῥάγας, ῥᾶγας ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε ῥάγων συνισταμένος, Ἀναλεκτ. ἀ. σελ. 223. 2) ἐκ τοῦ ῥάξ, 3. ἔχων πέντε ἄκρα, κορυφὰς δακτύλων.

* Πενταρχίαι, αἱ (ἀρχή). Οὕτως ὠνομάζετο ἐν Καρχηδόνι ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῶν πέντε ἀνδρῶν μετὰ τοὺς ὑπάτους (συβῆτες), καὶ ἐπίσης ἐν ἑκάστῃ ὑποκειμένῃ τῇ Καρχηδόνι πόλει, ὅρα Kluge εἰς Ἀριστοτ. πολιτ. Καρχηδ. σελ. 88. 119. κτ.

Πεντας, άδος, ἡ (πέντε). Τὰ πέντε, ὁ ἀριθμὸς τῶν πέντε, ὁ ἐκ πέντε μοναδῶν συνισταμένος.

* Πενταστημος, ὁ, ἡ (στῆμα). Ἔχων πέντε στήματα, στιμεῖα.

Πενταστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Πέντε στίχους, ἢ σειρὰς, γραμμὰς ἔχων, Ἀνθολογ.

Πενταστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πέντε στόματα ἔχων.

* Πενταστοος, ὁ, ἡ (στοά). Πέντε στοὰς ἔχων. Τμωλ.

Πενταστυλλαβία, ἡ. Λέξις ἐκ πέντε συλλαβῶν συνισταμένη, εἴωσις πέντε συλλαβῶν, ἐκ τοῦ

Πενταστύλλαβος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —λάβως (συλλαβή). Πέντε συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ πέντε συλλαβῶν συνισταμένος.

Πενταστυρίγγιος, ίδος πενταστυρίγγιος.

Πεντασχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Πέντε σχήματα ἔχων, Πλούταρχ. 10. σελ. 811. 812.

Πεντασχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Πέντε σχοίνων μῆκος ἔχων, εἶδος Περσικοῦ μέτρου.

Πενταταλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Πέντε ταλάντων βάρος ἔχων, ἢ πέντε ταλάντων τιμῆς ἄξιος ὤν. (-υυ-υ)

Πεντατευχος, ὁ, ἡ (τεῦχος), προσυπακ. τῶν βίβλων. Σύγγραμμα τι ἐκ πέντε βιβλίων εἰς ἓν τεῦχος συνισταμένον, ἤτοι τόμος τις πέντε βιβλίων περιεκτικὸς καὶ εἰς μίαν βίβλον εἰσχωρῶν· ἐξαιρέτως λέγονται οὕτω τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως.

Πεντατονος, ὁ, ἡ (τόνος). Ἐκ πέντε τόνων συνισταμένος. Ἐν τῇ μουσικῇ λέγεται πεντατονον, τό, ἡ διαφωνίας, Dissonanza, Ἰταλ. τὴν ὁποίαν, μεμφόμενοι ἑβδόμην, ὀνομάζουσι τὴν σήμερον.

Πενταφαρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ἐκ πέντε φαρμάκων, χρωμάτων, βαφῶν, θηλητηρίων, ἰατρικῶν, καρυκευμάτων, ἀρωμάτων, κ. τ. τ. συνισταμένος.

Πενταφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ πενταπλῆ φύσεως ἢ ποιότητος ὤν, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 230. «Ὄνυχες πενταφυεῖς».

Πενταφυλλον, τό. Εἶδος χέρτου, Διοσκορ. δ'. 42. Γαζοφυλ. β'. Potentila, quinquefolium, Λιν. οὐδ. τοῦ

Πενταφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πέντε φύλλα ἔχων.

Πενταφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Φωνὰς πέντε ἔχων, ἢ πεντάκις ἐπαναλαμβάνων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς.

Πέντεχα, καὶ πενταχῆ, ἐπίρ. (πέντε). Πεντάκις, εἰς πέντε μέρη, εἰς πέντε τάξεις, κατὰ πέντε τρόπους, Ἰλ. Μ. 87.

Πενταχιλιοστός, ή, όν (χίλιοι). Εἷς ἐκ τῶν 5000.

Πενταχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πέντε χορδὰς ἔχων. 2) οὐσ. πενταχορδον, τό, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου.

* Πενταχοῦ, ἐπίρρ. (πέντε). Πενταπλῶς, εἰς πέντε τόπους, κατὰ πέντε μέρη, Ἡρόδ. 3, 117.

Πενταχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ἐκ πέντε χρόνων συνισταμένος, tempo ἐν τῇ μουσικῇ.

Πενταχῶς, ἐπίρρ. (πέντε). Κατὰ πέντε λογιῶν, τρόπους.

Πέντε, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Ὁ ἀριθμὸς πέντε, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. — Αἰολ. πέμπε. Τὰ τοιάδε γράφονται διὰ τοῦ ε ἢ α, π. χ. πεντεπάλαιστος καὶ πενταπάλαιστος, κ. τ. τ. ἀλλ' οἱ διὰ τοῦ ε τύποι θεωροῦνται ὡς Ἀττικώτεροι, Herm. Ἀρστοφ. Νεφ. 755. Lob. Φρυν. σελ. 413.

* Πεντεβόειος, ὁ, ἡ, = πενταβόειος, Σαπφώ.

* Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ, = πενταγράμμος, Σοφ.

Πεντεδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πέντε δάκτυλα ἔχων, ὁ ἐκ πέντε δακτύλων συνισταμένος, καὶ ὁ πέντε δακτύλων μῆκος ἔχων· γράφεται καὶ πενταδάκτυλος.

* Πεντεδέκατος, άτη, ατον, = πεντεκαιδέκατος, ὡς ἐνδέκατος, ὠδοδέκατος κ. τ. τ.

* Πεντεδραχμία, ἡ, = πενταδραχμία, Δείναρχ.

Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. Πέντε καὶ δέκα, ὅ ἐστι, δεκαπέντε.

Πεντεκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος). Τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν.

* Πεντεκαιδεκαετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Δεκαπέντε ἐτῶν ὤν, ὁ δεκαπέντε χρόνων τὴν ἡλικίαν.

* Πεντεκαιδεκαμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Βαρὺς ἢ ἄξιος 15 μνᾶς.

Πεντεκαιδεκαναία, ἡ (ναῦς). Ὁ ἀριθμὸς στόλος ἐκ δεκαπέντε νηῶν, πλοίων.

Πεντεκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, οὐδ. υ (πῆχυς). Δεκαπέντε πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Δεκαπέντε φοραῖς περισσότερος ἢ μεγαλήτερος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, εἰς δεκαπέντε ἡμέρας γινόμενος, φθάνων.

*Πεντεκαιδεκατημόριον, τό (μόριον). Τὸ δέκατον πέμπτον μέρος.

Πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον (πέντε καὶ δέκα). Δέκατος πέμπτος.

Πεντεκαιδεκήρης, εος, ἡ (ἐρέσσω). Δεκαπέντε ζεύγη κωπίων ἔχουσα· ἢ ὑπὸ δεκαπέντε ἀνδρῶν ἐρετουμένη ναῦς. (καὶ ἄλλους παρὰ τὸ ἄρω.)

Πεντεκαιδεκήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Δεκαπέντε ἡμερῶν ὤν.

*Πεντεκαιεικοσάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Σύνθετος ἐξ 25 σημείων, ἔχων 25 σημεῖα. (ϰ) ἐκ τοῦ

*Πεντεκαιεἴκοσι, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. (εἴκοσι). Εἰκοσιπέντε· γράφεται καὶ, πέντε καὶ εἴκοσι.

*Πεντεκαιεικοσιετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὤν.

*Πεντεκαιεικοσιοστός, ή, όν. Εἰκοστός πέμπτος.

*Πεντεκαιπεντηκοντατής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Πεντηκονταπέντε ἐτῶν ὤν.

*Πεντεκαιτεσσαρακοσήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ 45 ἡμερῶν, Ἱππ. 1. σελ. 278. Lind.

Πεντεκαιτριακοντούτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Τριακοντακαπέντε ἐτῶν ὤν.

Πενταετανής, ές, καὶ, Πενταέτειος, ὁ, ἡ (ετὸς). Ἐπίθετον πεποιημένον τινὸς ὑρόσμους μετὰ πορφυρᾶς ὡὸς ἐκ πέντε ἐτῶν συνισταμένου, Πολυδ. ζ. 52. Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅστις ἐν Α. Περίηγητ. ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου Βοιωτίᾳ «Πενταετανεῖ μὲν καὶ παρύηπι πορφύρᾳ. γράφ. καὶ πενταέτειος.

*Πενταέμμηνος, ὁ, ἡ, = πενταμηνιαῖος.

*Πενταέμορφος, ὁ, ἡ. = πενταμόρφου, Σοφ.

Πενταναία, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς πέντε νηῶν, πλοίων, Πελυκίν. γ'. δ'. 2. καὶ πενταναία.

Πενταπενιχρός, οῦ, ὁ (πενιχρός). Κωμ. Πέντε φοραῖς πτωχός, δηλ. πολλὰ πτωχός, ἐξ Ἀργυντείρου Ἐπιγράμ. ϛ'. ὅπου νῦν κεῖται διηρημένως «Πελαστικαῖς Ἴρου πέντε πενιχρότεροις.

Πενταπεμπαιδέκατος, άτη, ατον, ποιητ. = πενταπεμπαιδέκατος. Δέκατος πέμπτος, Ἀνθολογ.

Πενταπους, οῦς, ὁ, ἡ, = πενταπους.

Πενταπύργιγγος, ὁ, ἡ (σύριγξ) = πενταπύργιγγος. Πέντε σύριγγας ἔχων, τρυπημένος μὲ πέντε τρύπας· μεταφ. δεσμένων ἐν ταὐτῷ ὅλα τὰ μέλη, π. χ. «Ξύλον πενταπύργιγγον, τιμωρητικὸν τὸ ξύλον πέντε ὀπὰς, τρύπας ἔχον, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλοντο· ἢ καθ' Ἡσύχ. τέσσαρας μὲν (ὀκὼς), εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διείροντο μίαν δέ, ἐς ἣν ὁ τράχηλος, ὥστε ὁ κατάδικος ἔμενεν ἀΐδιος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1049 καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. παρ' Ἀριστοτ. Ἠθ. γ. 10. «Πενταπύργιγγος οὐσαμεν, ἐπίτηδες παραλυτεῦσι ἀνδράσιν, παραλύοντα οὕτω τὸν ἄνδρωπον.

Πενταπάλαντος, ὁ, ἡ, = πενταπάλαντος, Ἄρατῳ.

Πενταπηχυός, ή, όν. Εἰς πενταπηχέα ἀνήκων, οἷος πέντε χρόνους γινόμενος, ἁπαιτερχόμενος ἢ λήγων· ἐν γένει, πέντε ἐτῶν ὤν. ἐκ τοῦ

Πενταπήχης, έος, ὁ, ἡ (ἔτος), ταὐτὸν τῷ, πενταετής.

Πενταπλασιάζω (τριάζω). Πενταπλασίους νικῶ, Ἀνθολογ. ὅθεν πενταπλασιαζόμενος, πενταπλάσιος νικηθείς.

Πενταπλονήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πεντήκοντα, ἡμερῶν ὤν, ἢ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος. ἐκ τοῦ

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλ. Πενῆντα· ἀριθμὸς ἐκ πέντε δεκάδων συνιστάμενος. Ὅμηρ. Ἡσ. Ἡρόδ.

Πεντηκονταδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πεντήκοντα δραχμῶν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκονταετηρίς, ίδος, ἡ. Διάστημα χρονικὸν ἐκ πεντήκοντα χρόνων. ἐκ τοῦ

Πεντηκονταετής, πεντηκονταετὴς, καὶ πεντηκοντούτης, ους, ὁ, ἡ (ἔτος). Πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὅστις εἶναι πενῆντα χρόνων, Πλατ. Ἀλκιβ. 1. σελ. 127. Ε. ὅθεν

Πεντηκονταετία, ἡ. Ἡλικία ἢ διάστημα πεντήκοντα ἐτῶν.

Πεντηκονταέτις, ιδος, ἡ, ληλυκ. τοῦ, πεντηκονταετής. Ἡ πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχουσα.

Πεντηκονταήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πεντήκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος.

Πεντηκονταεκαιτριετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Πεντήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν ὤν· πενῆντα τριῶν χρόνων.

Πεντηκονταεξάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Πεντήκοντα κεφαλὰς ἔχων, Ἡσ. Θ. 312.

Πεντηκονταεξέψελος, ὁ, ἡ (κεφαλή), ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡσ. Θ. 312.

Πεντηκονταλίτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πεντήκοντα λιτρῶν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Πεντηκονταπηχυαῖος, αία, αῖον, καὶ

Πεντηκονταπήχυς, χυ, γεν. εος (πῆχυς). Πεντήκοντα πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

*Πεντηκονταρχεύω. Εἶμαι πεντηκοντάρχης, Δημ. κατὰ Πολυκλ. 23.

Πεντηκονταρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου, ἢ διοίκησις 50 στρατιωτῶν ἢ πλοίου 50 κωπίων.

Πεντηκόνταρχος, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος πεντήκοντα στρατιωτῶν, ὅστις ἐχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πενῆντα στρατιώτας. 2) ὅστις διοικεῖ, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μίαν πεντηκόντορον ναῦν, ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων, Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. κ. 2. Πολυδ. α. 119.

*Πεντηκοντάς, άδος, ἡ (πεντήκοντα). Ὁ ἀριθμὸς 50, ἢ ἀριθμὸς 50 ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων.

Πεντηκονταταλαντία, ἡ (τάλαντον). Ποσότης ἢ τι μὴ πεντήκοντα ταλάντων, ἐκ τοῦ

Πεντηκοντατάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον) Πεντήκοντα ταλάντων βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκοντατέσσαρες, ων· οἱ, αἱ· οὐδέτ. α, γεν. ων. Πεντήκοντα καὶ τέσσαρες, πενηντατέσσαρες.

Πεντηκοντατὴρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοντήρ, ἄμφ. Ὁ ἀρχηγὸς πεντήκοντα ἀνδρῶν, Θουκυδίδ. καὶ ἄλλαχοῦ, πεντηκοντήρ. καὶ παρὰ Ξενοφ. Πεντηκοστήρ, ὅπερ καὶ ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, πεντηκοστός, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, πεντηκοστός, ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀρχηγὸς, πεντηκοστὴρ καλεῖται· ἔστι δὲ μόνον παρὰ Λακεδαιμονίοις εὔχρηστον, ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων, πεντηκόνταρχος.

Πεντηκοντάχοος, συναιρ. χους, ὁ, ἡ (χέω). Πεντήκοντα λογιῶν ἢ πεντήκοντα φοραῖς περισσότερον ἀνταποδίδων, χέων ἢ πληρυνόμενος, αὐξανόμενος, ὅστις δίδει πεντήκοντα ἀντὶ ἑνός, ὁ πενῆντα εἰς τὸ ἓν δίδων.

Πεντηκόντορος, ἡ. Ὀρθότερον μάντοι τὸ, πεντηκόντορος, συνυπακ. ναῦς (πεντηκοντήρ). Ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναῦς, (50 τζιρτιῶν)· ἦν δὲ αὕτη πλοῖον φορτικὸν, ὁλκάς. Ὁ Εὐριπ. ἐν Ἑλ. 1548. περιγράφει αὐτὴν οὕτω. «Ζυγῶν πεντήκοντα καὶ ἑρετμῶν ἔχουσαν ναῦν».

Πεντηκοντεύω, ἡμαρτημ. ἀναγνωσις ἐξ Ἁρποκρατίωνος ἀντὶ, πεντηκοστεύω.

Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοντατήρ, πάνυ ἄμφ.

Πεντηκοντήρης, ες (ἄρω, ἢ ἐρέσσω) συνυπ. ναῦς. Πενῆντα κωπίων, ὅθεν

Πεντηκοντηρικός, ή, όν, = πεντηκοντήρης· ὅθεν, ἡ πεντηκοντηρική, συνυπακουομ. ναῦς, πλοῖον πεντήκοντα ζεύγη κωπίων ἔχων, συνήθ. πεντηκόντορος.

Πεντηκοντόγυος, ὁ, ἡ (γύα). Πεντήκοντα πλέθρα (στρέμματα) ἔχων, περιέχων, Ἰλ. Ι, 579.

Πεντηκοντοκέφαλος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πεντηκονταέρηνος.

Πεντηκοντομέσαδμος, ὁ, ἡ (μεσόδμη). Σπηριγμένος μὲ 50 μεσόδμας, τρεντιές.

Πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Πεντήκοντα παῖδας ἔχων, Αἶσχ.

*Πεντηκοντοπέλεθρος, ὁ, ἡ (πέλεθρον). Ἑκτάσεως 50 πλέθρων ὤν.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ (ὄργυιά). Πεντήκοντα ὀργυιῶν ὢν ἢ μῆκος ἔχων.

Πεντηκόντορος, ἡ, συνηθ. τοῦ, ναῦς ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, = πεντηκόντορος. Ὁ τελευταῖος τύπ. ἐστι σπανιώτ., καὶ παρ' Ἡρ. εὐχρηστότερος, τὸν ὀπίσω καὶ παρέλαβεν ὁ Σ'ίγγ. ἐν βιβλ. 3, 134. καὶ 6, 138., ἀλλ' ὁ Σνειδέρος ἀσυρεῖ τὸν πρῶτον ὡς ὀρθότερον. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ ἐρέσσω, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πιθανὸς.) ἴδε καὶ πεντηκόντορος.

Πεντηκοντούτης, εος, ὁ, συνηλ. ἀντὶ πεντηκονταετής.

*Πεντηκοντοῦτις, ιδος, ἡ, ὡς τό, πεντηκονταέτις.

Πεντηκόσιοι, ίαι, ια, Ἐπικ. ἀντὶ, πεντακόσιοι, Ὁδ. Γ, η.

Πεντηκοσταῖος, αία, αῖον (πεντηκοστός). Τῇ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ, εἰς πεντήκοντα ἡμέρας καμὼν ἢ γινόμενος.

*Πεντηκόσταρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τῶν διωρισμένων ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ νὰ συνάζωσι τὰ δόσιμον, ὀνομαζόμενον πεντηκοστὴν· ἦσαν δὲ οὗτοι ἑταιρίατις, ἥτις εἶχεν εἰς ἀρεϊδαν τοῦτο τὸ δόσιμον· ὁ πρῶτος ταύτης τῆς ἑταιρίας ὠνομάζετο καὶ, ἀρχώνης, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 339.

Πεντηκοστεύω, ἀπαιτῶ, συνάζω τὸ τέλος, τὸν φόρον τῆς πεντηκοστῆς, τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους. Παῤ. Πεντηκοστεύομαι, πληρόνω τὸν φόρον, τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς, ἤτοι τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους, ἐκ τοῦ

Πεντηκοστή, ἡ, συνυπακ. μερίς. Τὸ πεντηκοστὸν μέρος, ἐξαιρ. ὁ φόρος, τὸ δόσιμον τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους, ἤγουν δύο ἐξ ἑκατὸν, καὶ ταῦτο τὸ δόσιμον ἐπληρόνετο ἐν Ἀθήναις διὰ πᾶν τὸ ἐξαγόμενον ἢ εἰσαγόμενον, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 337. Ὁ Φώτ. ἔχει. «Πεντηκοστή, καὶ, πεντηκοστεύεται, καὶ πεντηκοστολόγιον· πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι, ὃ τελοῦσι, πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν· πεντηκοστολόγοι δὲ οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες· παρὰ Δημοσθέν. «Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν πεπεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ». 2) συνυπακ. ἡμέρα, ἡ πεντηκοστὴ ἡμέρα μετὰ τὸ πάσχα. Ἡμέρας ληλ. τοῦ πεντηκοστός.

Πεντηκοστήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοντατήρ, εὐχρηστότερον μέντοι τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστολογέω, ῶ. Μ. ήσω (πεντηκοστολόγος). Τὴν πεντηκοστὴν λέγω, ὁ ἐστὶ συνάζω τὸ τέλος τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους. ὅθεν

Πεντηκοστολόγιον, τό. Ὁ οἶκος, ἢ κεν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τσελλαρία, ὁ τόπος, ἔνθα συνάζετο ἡ πεντηκοστή, Σουΐδ.

Πεντηκοστολόγας, ὁ (πεντηκοστή, λέγω). Ὅστις συνάζει τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς, καὶ οὐσ. ὁ π., ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ὁ ἔχων εἰς ἀρένδαν τὴν πεντηκοστήν, Lob. Φρυν. σελ. 638. ἴδε πεντηκοστή.

Πεντηκοστόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς), ταὐτὸν τῷ, πεντηκοντόπαις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 325.

Πεντηκοστός, ἡ, όν (πεντήκοντα). Ὁ πεντήκοντα κατὰ τὴν τάξιν ὤν, ὅθεν »Πεντηκοστή, ἡ, συνυπακ. ἡμέρα, ἡ μετὰ τὸ πάσχα πεντηκοστὰ ἡμέρα ἑορταζομένη· προσυπακουομένου δὲ τοῦ, μερίς, ὁ φόρος, τὸ τέλος τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους· ὀρ. πεντηκοστή.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ (πεντηκοστός). Ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα, καὶ ἀριθμός τις (compagnie) ἐκ πεντήκοντα συνεστάμενος.

*Πεντηκοστώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ λαβὼν ἐπὶ ἀρένδᾳ τὸ ὁσήμου πεντηκοστή, καὶ ἐπομ. ὁ συνάζων αὐτό, ὡς τό, πεντηκόσταρχος.

Πεντήρης, εος, ἡ (ἐρέσσω, ἡ βέλτιον παρὰ τὸ ἄρω). Πέντε σειρὰς κωπίων ἔχων· ἡ π. συνυπακ. ναῦς, ἡ πέντε ζεύγη κωπίων ἔχουσα, ἡ ὑπὸ πέντε ἐρεττομένη.

Πεντηρικός, ή, όν, = πεντήρης. »Πλοῖον πεντηρικόν«, ταὐτὸν τῷ, Ναῦς πεντήρης, Πολύβ.

*Πεντηρίς, ίδος, ἡ, = πεντηρική, πεντήρης.

Πεντόβολος, ὡς τό, πεντώβολος, ὁμῳ.

Πέντοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ὡς τό, πεντοζος. Πέντε κλάδους, ἢ χαλκᾶ ἔχων. 2) μεταφ. ἀντὶ χείρ, Ἡσιόδ. Ἔ. 744.

Πεντόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Πέντε ὀργυιῶν μῆκος ἔχων.

Πεντόροβος, ἡ· ἡ, πεντόροβαν, τό (ὄροβος). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Γλυκυτίδη, λέγεται.

Πεντόρυφος, ὁ, ἡ. Πέντε ὀρύφους, πατώμματα ἔχων. (εὐχρηστ. τό, πεντώροφος.)

*Πεντώβολος, ὁ, ἡ (ὀβολός). Πέντε ὀβολοὺς δεχόμενος, ἢ πέντε ὀβολῶν ἄξιος, »Οἶνος πεντώβολος«, Ἀθήν. σελ. 420. »Πεντώβολον, τό· οἱ πέντε ὀβολοί, ποστότης, ἢ νόμισμα 5 ὀβολῶν.

*Πεντώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ἔχων πέντε νύχια, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων.

*Πεντώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Πέντε στεγῶν ἢ πατωμάτων ὤν. (ἥττον εὔχρηστος ἐστὶν ὁ τύπος πεντόροφος, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 203. Lob. Φρυν. σελ. 709.)

(Πένω), ἀφ' οὗ τό, πένομαι, μέσ. εὐχρηστότερον, ταὐτὸν τῷ ἐκ τούτου παραγώγῳ, πονέω, καὶ ἐκ ταῦ πέπονα, πόνος. Οὐδετ. κάμνω, ἐργάζομαι, δουλεύω, καταγίνομαι περί τι· ἴδε πονέομαι. 2) ἐνεργητ. ποιῶ, ἑτοιμάζω. 3) ἐντεῦθεν ἡ σημασία τοῦ, πένης εἰμί. (Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 26.) διότι μετὰ πόνου κερδαίνω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, διότι πρέπει νὰ δουλεύω, διὰ νὰ ἀναβάλλω τὸ φωμέ μου, μετὰ γενικ. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 422. »Πένομαι τῶν σοφῶν«, ἀντὶ, τῆς σοφίας, καὶ ἐν Ἀγαμ. 1217. κεῖται, πίνων, ἀντὶ, πονέων, ὅπου πρότερον, πνέων, ἔκειτο. Πρώτη σημασία τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, δέομαι, χραίαν, ἔνδειαν ἔχω. Ἐντεῦθεν τό, πένης, καὶ πεῖνα, καὶ ἐπομένως τὸ, πένθω, πενθέω.

*Πενωδείς, ὀρ. πενόμενοι.

Πέξις, εως, ἡ (πέκω). Κουρά, κούρεμα, καὶ κτένισμα, ξύρησις, ψίλωσις.

Παοίδης, ου, ὁ (οἰδάω, πέος). Ὁ φυσωμένον ἢ κοντρὸν τὸ πέος, τὸ αἰδοῖον ἔχων, Εὐστάθ. ἀνὴρ ἀσελγής.

Πέος, εος, τό. Τὸ γεννητικὸν μόριον ἤτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, ἢ πόσθη· γράφεται καὶ, Σπέος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007. ὅθεν τὸ Λατ. penis.

*Πεπά γασι, Δωρ. ἀντὶ πεπήγασι, ἐκ τοῦ πήγνυμι.

*Πεπαιδευμένως, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παιδεύω. Καθὼς πρέπει εἰς πεπαιδευμένον, ἐπιτηδείως, καὶ κοσμίως, εὐσχημόνως.

Πεπαίνω, ἐγὼ (πέπων). Ὡριμον, πέπειρον ποιῶ, ἢ δίδυλον μαλακόν, ἢ ἁπαλὸν ποιῶ, ἀφίνω νὰ ὡριμάσῃ, μεταφ. μαλάσσω, θελγω, ἐπὶ πληγῶν, ἰατρεύω, ἐπὶ ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ὅλων τῶν παθῶν μαλακύνω, καταπραΰνω, μετριάζω, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 774. καὶ παθ. ὡριμαίνω, γίνομαι ὥριμος, ἢ ἁπαλός, θερμός κ. τ. λ. παθ. μέλλ. πεπανθήσομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεπάνθην. Ξενοφ. Κυρουπ. σ'. ε'. 21. »Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται«, ὡς τὸ Ὁμηρ. Α. 81. »Εἶπερ χόλον, καταπέψῃ«. Μελέαγρ. ἐπ. »Τραῦμα πεπανθέν«, ἰατρευμένη πληγή. Ἡρόδοτ. α'. 103. »Ἵνα πεπείσῃ τέσφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον εἰτδώσια, ἵνα ὡριμάσῃ.

Πεπαίτερος, καὶ πεπαίτατος, ἀνώμ. συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ πέπων. Ὡριμότερος, μαλακώτερος, κτλ. ὡριμώτατος, μαλακώτατος, ἴδε πέπων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1376. καὶ Θεόκρ. ζ'. 120.

*Πεπαλαγμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πεπαλέχθαι, ἀπαρμφ. καὶ πεπάλακτο, γ'. πρόσπ. ἐπ. ὑπερσ. παθ τοῦ παλάσσω, καὶ πεπαλαχθε, β'. προσπ. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ παλάσσω, Ὅμ.

Πεπαλών, Ἐπ. κατ' ἀναδίπλ. μετοχ. ἀόρ. β'. ἀντὶ, παλών, ἐκ τοῦ, πάλλω, πρβ. ἀμπεπαλών.

*Πέπαμαι, ποιητ. παρακ. τοῦ ΠΑΟΜΑΙ, Θεόγν. 663.

*Πεπᾶναι, ἀόρ. ἀ. ἀπαρμφ. τοῦ πεπαίνω.

*Πέπανος, ὁ, ἡ, σπανίως. Ἕτερος τύπος τοῦ πέπων, Ἀτταλικ. β'. σελ. 308. Ἀρτεμιδ. ἀ. 75.

Πέπανσις, ἡ (πεπαίνω). Τὸ πεπαίνειν, ὡρισμὸς ποιεῖν, ὡρίμασις, Ἀριστοτέλ. »Καρπῶν πέπανσις« καὶ χώνευσις, ὅθεν

Πεπαντικός, ή, όν. Πεπαίνων, ὡριμάζων, ἢ λίαν μαλακὸν ποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν, τὸ προτέρημα τοῦ πεπαίνειν. 2) ἀμτβ. ὡριμαίνων.

Πεπαρεῖν, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 105. ἀντὶ τοῦ, ἐπιδείκνυμι, κάμνω μέ τι ἐπίδειξιν, εὐγάζω εἰς κοινὴν θέαν· κάμνω τι σαφές. (ἀρχαῖος, πιθανῶς Αἰολ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'., τὸν ὁποῖον οἱ Σχολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, τοῦ ὁποίου ὅμως ἀχρ. ῥήματος οὔτος μόνος ὁ χρόνος εὑρηται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ, Boeckh v. l. 2, 57. συγγεν. τῷ Λατ. pareo, ὅθεν πεπαρεύσιμος. Τινὲς νεώτεροι γράφουσι, πεπορεῖν, ὡς κατ' ἀναδίπλ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ πορέω, πορίζω, δίδωμι, Ἡσυχ.)

Πεπαρεύσιμος, ὁ, ἡ (πεπαρεῖν). Εὔφραστος, σαφής, Ἡσύχ.

*Πεπαρμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πέπαρμαι, ἐκ τοῦ πείρω, Ἰλ. καὶ Ὁσ.

*Πεπαρωνηκα, ἀντὶ παρώνηκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ παρωνέω.

*Πέπασμαι, ποιητ. παρακ. καὶ πεπάσμην, ποιητ. ὑπερσυντ. τοῦ πατέομαι, Ἰλ. Ω, 642.

*Πεπασμός, οῦ, ὁ (πεπαίνω), = πέπανσις, καὶ πέψις, Ἱπποκρ.

*Πεπαστικός, ή, όν, = πεπαντικός, ἀμφ.

*Πεπεδημένος, ὀρ. πεδάω.

Πεπείθατοι, ἀντὶ, πεπεισμένοι εἰσίν, Ἐτυμολογ. Ἰων. γ'. προσπ. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πείθω.

*Πεπείραμαι, παθ. παρακ. τοῦ πειράω.

Πέπειρος, ὁ, ἡ· ὡς καὶ τό, πεπαιρος καὶ πέπων. Ὡριμος, ἐξαιρ. ἐπὶ καρπῶν· ἐν γένει, ἁπαλός, μαλακός, μαλακῶς ἐψημένος, βρασμένος· καὶ ἐπὶ χυμῶν, χωνευμένος· τρομπρανός, ἥμερος, μαλακός, μετριασμένος, ἀναπαυμένος, π. χ. ὀργή, Σοφ. Τραχ. 728. ἔνθα κεῖται καὶ θηλ. πίπειρα· τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀκμαῖος, ὥριμος εἴς τι, μετὰ δοτ. ἢ μετ' ἀπαρμφ. π. χ. μαλακῶς ἐψημένος, μαλακός, ἐπὶ κόρης, ἀντὶ τοῦ, ὥριμος πρὸς ὑπανδρείαν, εἰς τὸν καιρόν της, (ἢ εἰς ἄνδρὸς ὥραν φθάσασα). Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. »Πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους«. (ἐκ τοῦ, πέπω, πέπτω, πεπάω, πεπαίνω, πεπέω, κ. τ. λ.)

*Πέπεισμαι, παθητ. παρακ. τοῦ πείθω.

Πεπεισμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πείθω. Αὐθαδῶς, τολμηρῶς, μετὰ παντὸς θάρρους καὶ πεποιθήσεως, Στράβ.

*Πέπεμμαι, παθ. παρακ. τοῦ πέπτω.

*Πεπέραγκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ περαίνω.

*Πεπερασμενακις, ἐπίρρ. Κατ' ἀριθμὸν ὡρισμένον, ἀμφ. ἐκ τοῦ

*Πεπερασμένος, η, ον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ περαίνω.

*Πεπερημενος, Ἐπ. μετχκ. παθ. παρακ. τοῦ περάω, Ἰλ. Φ, 58.

Πέπερι, εως, καὶ εος, Ἰων ῐος, τό. Πιπέρι, Piper· εἶδος ἀρώματος· λέγεται οὗτον καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός· φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας. »Τὸ δὲ πέπερι καρπός μέν ἐστι· διττὸν δὲ αὐτοῦ τὸ γένος, τὸ μὲν στρογγύλον ὥσπερ ὄρβος, κέλυφος ἔχον καὶ σάρκα καθάπερ αἱ ἀφυΐδες, ὑπερυθρον· τὸ δὲ ἀπόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηνοειδὰ ἔχον· ἰσχυρὸν δὲ πολὺ τοῦτο μᾶλλον θατέρου, σπερματικὸ δὲ ἄμφω, Θεόφραστ. (αἴτ. πεπερι ἔχει ὁ Νἰκ.) Ἀλ. 332, Θηρ. 876. καὶ κατ' ἄμφω ταῦτα τὰ χωρία μένει τὸ γένος ἀόριστον· ὑπὸ τινων ὑπάγεται εἰς τὸ πεπερίζ.) ὅθεν

Πεπερίζω. Μιμοῦμαι ἢ ὅμοιος εἰμὶ τῷ πέπερι· τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ πεπέρεως ἔχω, Διοσκορ. β'. 193.

Πεπέρινον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέπερι. Ὀλίγον πέπερι.

Πεπερίς, ίδος, ἡ. Ὁ κόκκος τοῦ πεπέρεως, καθόλου δὲ, τὸ πέπερι, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 332.

Πεπεριτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πεπερῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος τῷ πέπερι· πιπερωμένος, ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ πεπέρεως.

*Πεπερόγυρον, τό (γάρον). Γάρον κατεσκευασμένον μὲ πιπέρι.

Πεπερόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Πασσπαλισμένος μετὰ πεπέρεως· ἢ μετὰ πεπέρεως κατεσκευασμένος, γιαμισμένος.

*Πέπηγε, γ'. πρόσπ. τοῦ β'. παρακ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλ.

*Πεπιθεῖν, ἐπ. κατ' ἀναδίπλ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ πείθω, Ἰλ. πεπιθοῦσα, θηλ. μετοχ. Ἰλ. πεπίθοιμεν, πεπίθοιεν, εὐκτ. Ἰλ. πεπίθησθα, ποιητ. ἀνώμ. μέλλ. τοῦ πέποιθα, Ἰλ.

Πέπιθμεν, ἀντὶ, ἐπέπιθμεν, Ἐπ. κατὰ συγκ. ἀ. πληθ. πρόσπ. τοῦ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ πείθω.

*Πέπιθον, ἡ ἐπέπιθον, ποιητ. ἀόρ. β'. ἀνώμ. τοῦ πέποιθα ἀντὶ πείθομαι.

Πεπιτωμένως, Ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πίνω. Κατὰ τρόπον ἀφελῆ, κόμψον, ὡραιότητος ἁπλῆς, ἀφελοῦς, πρβ. εὐπινής. Κικέρ. εἰς Αἰτ. ιδ'. 16.

Πεπλανημένως, Ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πλανάω. Μὲ πεπλανημένον τρόπον, δίχην πλάνου, περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε.

Πεπλασμένως, ἐπίρρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ταῦ πλάσσω· μὲ ὑποκριτικὸν, πεπλασμένον τρόπον· ψευδῶς, μὴ ἀληθῶς, πλαστῶς.

Πεπλατυσμένος, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πλατύνω, Μὲ πεπλατυσμένον τρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, κατὰ πλάτος, διεξοδικῶς, Σχολ. Λυκοφρ. 1414.

*Πέπληγα, παρακ. τοῦ πλήττω.

*Πεπληγέμεν, καὶ πεπληγέμεναι, ποιητ. ἀντὶ πεπληγέναι, ἀπρμφ. τοῦ πέπληγα.

*Πέπληγον, ποιητ. ἀνώμ. παρατ. τοῦ πέπληγα.

*Πεπλήγοντο, γ'. πρόσ. πληθ. τοῦ παθ. ἢ μέσ. παρατατ. τοῦ πεπλήγκ, Ὅμ.

*Πεπληγώς, υῖα, μετοχ. παρακ. β'. ἐνεργ. τοῦ πλήττω, Ὅμ.

Πεπλημένος σκοπέλῳ, Ὀδυσ. Μ, 108. ἰδὲ πεπλεγμένος, ποιητ. παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ πλέκω.

*Πεπληομένως, ἐπίρρ. (πλήθω). Κατακόρως, Στράβ. Μέρ. γ'. σλ. 96. ἐκδ. Κορ. ἐκ διορθ. ἀντὶ πεπλησμένως.

Πέπλιον, τό· καὶ, πεπλίς, ίδος, ἡ (πέπλος). Δωτικορ. δ'. 169. Πλίν. κ'. 20. Εἶδος φυτοῦ, τὸ τῶν Λατ. Euphorbia peplis.

*Πεπλογραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ πέπλου· οὕτως ἐκαλεῖτο σύγγραμμά τι τοῦ Ὀλύμπου, περιέχον τὸ ἐγκώμιον μεγάλων ἀνδρῶν, ἐκ πρὸς Ἀττ. 16, 11. πρβ. Erk. clau. n.

Πεπλοσάσχος, ἡ, Ἰων. πεπλοσάσκος, ὁ, ἡ (σάσκομαι), ποιητ. Ὁ τὸν πέπλον σαζόμενος ἢ φωλεύων.

*Πέπλος, τό· μόνον εἰς τὸ πληθυντ. πέπλα, τά, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ, πέπλοι· ἐκ τοῦ

Πέπλος, ὁ, παρὰ τοῖς Μεταγν. ποιηταῖς καὶ μετὰ τοῦ Ἑλληνιστ. πληθ. τὰ πέπλα, λατ. peplum. Πᾶν ὕφασμα, ὅστις 1) Σκέπασμάτι, κάλυμμα, τάπης, ὑφασμάτι συνδουλεμένα καταγωμένα ἐπίτηδες σκεπῶν, ἐπόρμως, περίβλημα, σκέπασμάτι ἑνὸς θρόνου ἢ ἁμαξίου (Ἰλ. Ε, 194), ἢ ὑδρίας, Ἰλ. Ω, 796), ἢ σκαμνίου ἢ ἀποτέθησιν καπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων Ὀδ. Η, 96. πρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σλ. 404.) καὶ τὸ πτῶμα τῶν οὐρανῶν. 2) Ἐξαιρετ. μέγα τι, πλατύ, κεκλιμένον ὕφασμα λαμπρότατον, συνηθ. πλουσίως κεντητόν, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἐπάνω τῶν ἄλλων ἱματίων καὶ σκεπάζον ὅλον τὸ σῶμα, ὅτε πτωχίδες μεγαλοπρεπεῖς ἐμάτιον· κυρίως, λεπτότατα γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔφορον αἱ τῶν ἐπισήμων γυναῖκες, καὶ μάλιστα αἱ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ οἴκου, ἐνδυμα, περιβόλαιον· καὶ οὕτως ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. εἶχ' ἐξαιρέτως, ὅστις ἐν Ἰλ. Ε, 734. κτ. ἀντιτάττει τὸν γυναικεῖον πέπλον τῷ ἀνδρικῷ χιτῶνι· ὅτι δὲ ὁ γυναικεῖος πέπλος ἐσκέπαζεν εἰς εἶδος καλύπτρας κεφαλὴν πρόσωπον καὶ χεῖρας, γίνεται μὲν δῆλον ἐκ τῆς Ἰλ. Πρ. Ξενοφ. 5, 1, 6. ὅμως ἀπατῶνται ὁσίως, ὅτι θεωροῦσι ταύτην τὴν λέξιν σημαίνουσαν καλύπτραν τῶν γυναικῶν ἢ τὸ νῦν Shawl (σάλ) λεγόμενον· ἐξαιρετ. ἦτον περίτεμνος ὁ χρυσοκέντητος πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς ὅστις ἐν Ἀθήν. ἐξετίθετο κατὰ πανάθηναια εἰς κοινὴν θέαν, καὶ περιστάνεται εἰς πολλὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ταύτης τῆς θεᾶς, τρόπ. Βιτρ. 182. κτ. Virg. Cir. 21. κτ. Meurs. Panath. 17. Winkelmanns συγγραμμ. T. E'. σ. 26. παρὰ τοῖς Μεταγνωτ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. σημαίνει καὶ μεγαλοπρεπῆ ἱμάτια τῶν ἀνδρῶν, Poppo Ξενοφ. Κ. Π. 3, 1, 13. ὁ γένει, ἀνδρικὸν ἐπίβλημα, περιβόλαιον, ἀναφορεύς, mantelo, Εὐρ. Κύκλ. 301. Θεόκρ. 7, 17. ὁ Πολυδ. ζ' 50. λέγει· «Πέπλος, ἐσθὴς ἐστὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύνειν καὶ ἐπιβάλλεσθαι· καὶ ἔστι μὲν ἐπίβλημα ἐστὶ γυναικεῖον· ἔστιν ἐκ τῶν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλων.» (Ἰλ. Κ, 734. καὶ Ζ, 271.) ὅτι δὲ καὶ χιτὼν, ἔστω εἴπῃ Ξενοφῶν (Κυρουπ. ε'. σ. 3. Περικαταρρήγνυτο τὸν ἀνωθεν πέπλον, καὶ ἀνωδύρατο, φάσκων μὲν αὐτῆς τὰ πλεῖστα μέρος τοῦ προσώπου, ὀφθῆναι δὲ ἡ δέρη καὶ αἱ χεῖρες) παρίφαινε γὰρ τότε καὶ τὰ στέρνα· ἄρα, οὗτος ὁ χιτὼν ἐκάλυπτε καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ε. (σελ. 599. καὶ 600. ἔκδ. Ῥώμ.) λέγει· «Ἔστι δὲ πέπλος γυναικεῖος χιτών, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐπερονῶντο, καὶ τῆς περόνης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται· ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης.» καὶ Πολυδ. πάλιν ἐνθ. ἀνωτ.» Ὁ δ' αὐτὸς Ξενοφῶν καὶ ἀνδρεῖον οἴεται φόρεμα εἶναι τὸν πέπλον, τὸν γὰρ Ἀρμένιον (Κυρουπ. γ'. ἀ. 8.) ἔφη κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους· εἰμὶ ἄρα ὁ, τι οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς ἡνιοπρεπεστέροις τῶν ἑαυτῶν ἐχαίρουν· περιτόναιον, ἄλλως, ὑμὸς, κνῖσα, νοι· σκέπη (ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἐντόσθια παχεῖα καὶ δικτυοειδὴς μεμβράνα). Ὀρφ. ἀργ. 310. «Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.» ζ) Φυτόντι, Διοσκορ. δ'. 168. Euphorbia peplus, Δινν. λέγεται καὶ, πέπλιον, καὶ, πεπλίς· (ἡ παραγωγὴ ἔστι σκοτεινὴ· καὶ κατὰ μὲν Δάμμιον παρὰ τὸ, πετάννυμι, πέπταμαι, κατὰ δὲ Ῥεμέριον παρὰ τὸ, πέλλα, pellis, palla, pallium κ. τ. λ. ὅτι δὲ συγγεν. τῷ, ἐπίπλα, καὶ, ἐπίπλοον).

Πέπλωμα, τό (πέπλος, ὡσαυεὶ ἐκ τοῦ, πεπλόω) ταὐτὸν τῷ, πέπλος, Περίβλημα, κάλυμμα, φόρημα, ἱμάτιον, φάρος, Σοφ. Τραχ. 613. καὶ Εὐριπ. Ἱκετ. 97.

*Πέπνυμαι, κυρίως ποιητ., ἐξαιρτ. Ἐπ. παθ. παρακ. τοῦ πνέω, ἐπὶ σημασ. ἰδιαιτ. ἐνεστῶτος. Εἶμαι ἐμψυχωμένος, ζωντανὸς, ἀναπνέω, ζῶ· 2) συνηθ. τροπ. φρόνιμος ἢ γνωστικὸς εἰμί. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ β'. ἐνικ. προσ. «Πέπνυσαι νῷ σῷ (Ἰλ. Ω, 377)» εἶσαι πλήρης πνεύματος ἐν τῷ νῷ, ἤτοι νουνεχὴς· ἔτι δὲ τῇ ἀπρμφ. πεπνύσθαι (Ἰλ. Ψ, 440. καὶ Ὀδ. Κ, 495, ἔνθα εἰσάτε ἡμαρτημ. γράφουσι, πεπνύσθαι), τῷ β'. ἐνικ. προσπ. τοῦ Ὑπερσυντ. μετὰ σημτ. παρατ. πέπνυστο (Ὀδ. Ψ, 210.), καὶ μάλιστα τῇ μετοχ. πεπνυμένος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσ. ἔχει βεβαίως μόνον ἅπαξ ἐν Ἔργ. 733. (οἱ λοιποὶ τύποι οὐδαμοῦ εὑρίσκονται παρ' αὐτῷ· ἔστι δὲ ἐν χρήσει ἡ μετοχ. κατά τε τὸ ἀρτ. καὶ ἀόριστ. σαὶ μετωχ. ἀντὶ τοῦ, φρόνιμος, νουνεχὴς, συνετὸς, συνηθ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ «μῦθος πεπνυμένος, πεπνυμένα μήδεα, πεπνυμένα ἀγορεύειν, βάζειν, εἰδέναι καὶ κηδεσθαι», ἀντὶ συνετὴ ὁμιλία, συνετὴ συμβουλὴ, συνητὸς ὁμιλεῖν κτλ. εὑρηται δὲ ἡ μετοχ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνωτ. λογογρ., ὡς παρὰ Πολυβ. — Ἐκ τοῦ ἀρχαίου πρωτοτύπου ΠΝΥΩ διεμείναν μόνον παρ' Ὅμ. λείψανά τινα τοῦ συνήθους ἀμπνέω, ἀμπνυμι, ὁ. ἐ. ἀνάπνεω, ἀνάπνυμι. Ὁ Νίκ. ἔχει ἐνικ. ἀόρ. παθ. πνυθείη. Καὶ ἄλλους, τὸ πέπνυμαι σὺν τοῖς παραγώγοις οὐκ ἔστι συγγεν. τῷ πνέω, ἀλλὰ κατὰ συγκ. τύπος τοῦ, πανύω, πανύσσω, ἔσθ. πινυτὸς, κ. τ. λ. Ἐπίρρ. πεπνυμένως, συνετῶς, φρονίμως.

Πεπνυμένος, ἴδε πέπνυμαι.

*Πεποιημένως, ἐπίρρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ ποιέω. Κατὰ τρόπον εἰργασμένον, ἐπιτηδευτόν.

Πέποιθα, παρακ. β'. τοῦ πείθω, μετὰ σημασ. ἀμετάβ. Ἐμπιστεύομαι, ἔχω θάρρος, πίστιν, ἐλπίδα, ἔστ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔξει μετοχ. «Πεποιθὼς παρ' Ὅμ. μετὰ ἄπτ. ταὐτὸν τῷ, σὺν πεποιθήσει, ἢ μετὰ πεποιθήσεως, μετὰ ἐλπίδος καὶ θάρρους· ὁ πεποίθησιν ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ἀλαζών.

Πεποίθησις, ἡ, καὶ, πεποίθα, ἡ· Θάρρος, ἐλπὶς, πίστις· νεώτ. λέξεις, ὄρ. Lob. Φρυν. σλ. 295

Πεποιθότως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ πέποιθα. Μὲ πεποίθησιν, θαῤῥαύντως, θαῤῥαλέως, ὡς τό, πεπεισμένως.

Πεποίθω, ὑποτακτ. παρακ. β'. τοῦ πείθω, ὅθεν πεποίθομεν, Ἑπ. ἀντὶ, πεποίθωμεν, Ὀδυσ. Ξ, 335. «Ὅφρα πεποίθομεν ἀλλοίλησιν», ἵνα πιστεύσωμεν, θαῤῥήσωμεν, διὰ νὰ ἐμπιστευθῶμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Πέπονθα, καταχρηστικῶς μέσος παρακείμ. τοῦ, Πάσχω, Ὀδ.

*Πέπορδα, παρακ. τοῦ, πέρδομαι.

Πεπορεῖν, ἴδε πεπωρεῖν.

Πεπορθημένως, ἐπίῤῥ. τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, πορθέω. Δίκης πόλεως παραδεδομένης εἰς διαρπαγήν.

Πέποσθε, Ἑπ. β'. προσ. πληθ. τοῦ πέποσχα, Ὀδυσ. Ψ, 53. ἀντὶ, πεπόνθατε, ὅπου οἱ Γραμματικοὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Στησιχόρου τὸν σχηματισμόν, πέποσχα, ἀντὶ πέποσθα, ἐσημείωσαν.

*Πεποτήαται, Ἑπ. γ'. προσπ πληθ. τοῦ παρακ. τοῦ ποτάομαι, ἀντὶ πεποτῆνται. Ἰλ. Β, 90.

*Πέπραγα, παρακ. τοῦ πράττω.

Πεπραδίλη, ἡ (πέρδω). Ἡ πορδή. 2) εἶδος ἰχθύος, οἱονεὶ πορδίστραν, ἐκ τοῦ, πέρδω, ἔπαρδον, ἔπραδον, πράδω, πεπράδω· (- υ υ -)

*Πέπρακα, παρακ. τοῦ πιπράσκω.

*Πέπραμαι, παθ. παρακ. τοῦ πιπράσκω.

*Πέπραχε, παρακ. τοῦ πράττω.

*Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ πεπραγέναι, ἀπρμφ. παρακ. β'. τοῦ πράττω.

*Πέπρησμαι, παθ. παρακ. τοῦ πίμπρημι.

*Πεπρωμένος, η, ον, μετοχ. τοῦ

*Πέπρωται, Ἑπ. γ'. προσπ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πορεῖν, κατὰ μεταθεσιν ἀντὶ πεπόρται, Ὅμ. ὅθεν πέπρωτο, γ'. προσπ. ὑπερσυντ. παθ., Ἡσ. καὶ ἡ μετοχ πεπρωμένος, η, ον, προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, Ἰλ. Ο, 209. «Ἰσόμορον καὶ ὁμῶ πεπρωμένον αἴσῃ», τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μερίδος μεθέξοντα, προδιωρισμένον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, ἤτοι τὴν ἰδίαν μερίδα, τὴν ἰδίαν μοῖραν. «Πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ», Ἰλ. Π, 441. πρὸ πολλοῦ ὡρισμένον διὰ τῆς μοίρας εἰς θάνατον, «Πρὸς δόμους πεπρωμένους», ἀντὶ τοῦ, ὑμετέρους. «Ἡ πεπρωμένη» προσωπικ. Μοῖρα· καὶ «Πεπρωμένον, τὸν· ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ ὡρισμένον ἢ τὸ προωρισμένον καὶ εἱμαρμένον παρὰ τῆς μοίρας, τὸ γεγραμμένον, τὸ γραπτὸν, ὡς τὸ εἱμαρμένη «Πέπρωται πεπρωμένον ἐστὶ, προώρισται, ὥρισται, (ἔτσι εἶναι ἡ ἤτον τῆς μοίρας· ἔτσι ἦτον γραμμένον). «Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδυνατὰ ἐστὶ ἀποφυγεῖν καὶ θεὸν», Ἡρόδοτ. 1. 91. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν δὲν ἠμποραῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ τις· «Αὐτοὶ πεπρωται ταῦτα τλῆθι γενναίως καὶ μὴ σοφίζου· τὰ χρεὼ γὰρ οὐ φευξῇ». Ἰλ. Σ, 329. «Δαμῶ γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαι ἑρεῦσαι», καὶ εἰς τοὺς δύο εἶναι γραμμένον νὰ βάψωσι τὴν ἰδίαν γῆν μὲ τὸ αἷμα των· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 309. «Πεπρωμένον ἐστίν αὐτῇ τοῦτο· πέρηθι». Καὶ ἀντὶ τοῦ, πέπρωται· «Εἰ ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ— πολέμους γενέσθαι, ἂν ἦναι προωρισμένον, Ξενοφ. Ἑλ. ς'. γ'. ζ. «Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος», ἀντὶ τοῦ, ὁ θάνατος. Ὁ αὐτ. Ἀπομν. β'. ἀ. 33 Ὀρφ. Ἀργ. 104. «Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται» (ἄρα οὗτος ὁ παρακ. ἔχει σημασ. ἐνεστῶτος, τί ἐν χρήσει ἐξ αὐτοῦ ἡ μετοχὴ καὶ μόνον τὸ γ'. πρόσ. ἀπρόσωπος. Ὅρα διεξοδικώτερον ἐν τῷ, ΠΟΡΩ).

Πέπταμαι, πεπταμένος, ποιητ. παθ. παρακ. τοῦ, πετάννυμι, Ὅμ.

Πεπτεῶτα, ποιητ. ἀντὶ, πεπτῶτα, ὀνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. πληθ. μετοχ. παρακ. τοῦ πεπτεώς ἐκ τοῦ πίπτω, Ἰλ. Φ. 503.

Πεπτήριος, ία, ιον, καὶ, πεπτικός, ἡ, όν (πεπτός). Εἰς ὕψησιν π. πέψιν, χώνευσιν χρήσιμος, ἐπιτήδειος, χωνευτικός.

Πεπτηώς, ἀντὶ, πεπτωκώς, πεπτηκώς, Ἀττ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεπτώς, Ἐπ. μετοχ. παραχ. β΄, τοῦ πίπτω ἢ πτήσσω. Ἐπτοημένος, πεφοβισμένος, τρομασμένος ἀπό φόβον καὶ δειλίαν, σειασμένος, Ὀδ. Ξ, 354.

*Ηεπτικός, ή, όν, = πεπτήριος.

Πεπτός, ή, όν. Ἐφημένος, ἐψαυός, δυνατός νά ψηφῇ, βρασθῇ· 2) χωνευμένος, ἢ χωνευτός, ἡ εὐπεπτος, εὐκολοχώνευτος, ῥημτ. ἐπίτ. τοῦ

Πέσσω, Μ. φω (γενίτ. τύπος ἡ τό, πέσσω). Βράζω, χωνεύω, ὀρ. πέσσω.

Πέπτωκα, παραχ. ἐκ τοῦ πίπτω.

*Πεπτώς, Ἀττ. μετοχ. παραχ. ἐκ τοῦ πίπτω ἢ πεήσσω, ὡς τό Ἰων. πεπτεώς.

*Πεπύθοιτο, γ΄. ἑνικ. τοῦ Ἐπ. κατ' ἐναδιπλ. εὐκτ. β΄. ἀόρ. ἐκ τοῦ πυνθάνομαι, ἀντί πύθοιτο, Ἰλ.

*Πεπύσθην, Ἰων. ἀντί ἐπεπύσθην, γ΄. προσπ. ἀόριστ. τοῦ ὑπερσυντ. τοῦ πυνθάνομαι.

*Πέπυσμαι, παραχ. τοῦ, πυνθάνομαι, Ὁμ.

*Πέπωκα, ἐνεργ. παραχ. τοῦ, πίνω.

Πέπων, πέπονος, ὁ, ἡ, καί συγγρικτ. πεπαίτερος, ὑπερθετ. πεπαίτατος, ἐκ τοῦ, πέσσω, πέπτω. Κυρίως διά τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἐψημένος, ὑπό τοῦ ἡλίου ἐψημένος, ἐπί ὀπωρῶν καί καρπῶν ὡριμασμένων, ὥρα ὥριμος, Ἡρόδ. 4, 23. καί Ξενοφ. Οἰκ. ιθ΄. 19. «Τούς πέπονας βότρυας, τούς ἀκμαίους, ὡρίμους· ἔτι δέ καί διά τοῦ πυρός βρασθείς, βρασμένος· ὅθεν ἐνγένει, ἁπαλός, μαλακός, τρυφερός· β) ἰδιαιτέρως λέγεται «Σίκυος πέπων», ἢ συνεχέστερον καί μόνως «Πέπων» εἶδος καρπού τινος καλουμένου σικύου, ὑπό τοῦ ἡλίου ἐψημένος, ἐπί ὀπωρῶν καί καρπῶν ὡριμασμένων, ὥρα ὥριμος, Ἡρόδ. 4, 23. καί Ξενοφ. Οἰκ. ιθ΄. 19. «Τούς πέπονας βότρυας, τούς ἀκμαίους, ὡρίμους· ἔτι δέ καί διά τοῦ πυρός βρασθείς, βρασμένος· ὅθεν ἐνγένει, ἁπαλός, μαλακός, τρυφερός· β) ἰδιαιτέρως λέγεται «Σίκυος πέπων», ἢ συνεχέστερον καί μόνως «Πέπων» εἶδος καρπού τινος καλουμένου σικύου, ὅστις τρώγεται ὠφ' οὗ ὡριμάσῃ καλῶς. ἐν ᾧ ὁ σικυός (τό ἀγκούριον) τρώγεται πρίν ὡριμάσῃ· ἢ συνήθεια καλεῖ ταῦτον, πεπώνιον, (καί Τουρκιστί, Καρούνιαν), περί οὗ καί στίχος τις φέρεται «Πέπων πάσης πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου» καί παροιμία «Μαλακώτερος πέπονος», μαλακώτερος ἀπό τό πεπώνιον, διά νά σημάνῃ τις τόν μεγίστην τρυφερότητα· λέγεται καί, «πεπαίτερος μάρων» (Αἴσχ. ἢ, ἀπίθανον Θεόκρ.), ἐπί μερεινομένης ὑπερβολικῆς ὡριμότητος ἢ τρυφηλότητος, ὅθεν ἐν γένει, χυδρός, τρυφηλός, ἐκλυτός, ντελικάτος· 2) παρ' Ὁμ. (πλήν ἐν Ἰλ. συνεχέστερον ἢ ἐν Ὀδυσ. καί παρ' Ἡσ. ἀεί μεταφ. καί μόνον ὡς κλητ., πέπον, ὦ πέπον, ὦ πέπονες, ὅτέ μέν ὡς ἐπίθ., ὅτέ δέ ὡς ἀρτ. οὐσιαστ. α) συνηθ. ὡς τό λατ. mollis καί mitis, καί ἐπί καλοῦ, φίλος, ἀγαπητός, ἥπιος, ἥμερος, προσηνής, προσφιλής, ὅταν προσλαβῇ τις ἢ ἀσπάζεταί τινα, κολακευτικῶς, Ἰλ. Ι, 252. Ζ, 55. Δ, 314, 765. εὑρηται δέ καί ἁπαξ λελεγμένη ὑπό τοῦ Πολυφήμου πρός τόν κριόν του, Ὀδ. Ι, 447. «Ἠριέ πέπον», φίλε, ἀγαπητέ κριέ· ὡσαύτως καί παρά τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἡ λέξις ἐς χρήσει καί ἐπί μή προσηλίκας ἢ κλητείας, π. χ. «Μόχθος πέπων Σοφ. Ο. Κ. 437.», μόχθος μαλακωμένος ὅτις ἔχατε τήν στρυφνότητά του· «Μοῖρα πεπαιτέρα», μαλακωτέρα μοῖρα, Αἰσχ. Ἀγ. 1357. καί μετά δοτ. παρ' Αἰσχ. Εὐρ. 66, «Ἐχθροῖς πέπονα», ἥπιος, πρᾶος πρός τούς ἐχθρούς· β) ἐπί κακοῦ ὡς ὑβριστική λέξις ἀντί τοῦ, δειλός, σρυφηλός, χυδρός, ἔκλυτος· παρ' Ὁμηρ. ἁπαξ φέρεται ἡ λέξις «Ὦ πέπονες», Ἰλ. Β, 235. ἐπί ἀνειδισμῷ καί ὕβρει, ἀντί τοῦ, ὦ μαλακοί, τρυφηλοί, ἀνηρμοί, ἔκλυτοι, ἀσθενεῖς, ὅπου ὁ Σχολιαστής σημειοῖ· ἡ μεταφορά ἀπό τῶν ἀκμαίων πεπόνων, ἃ τῇ μέν γεύσει ἐστίν ἡδέα, τῇ δέ ὄψει καί τῇ ἁφῇ μαλακά καί εὐένδοτα· ὡσαύτως καί παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 350 «Ἥκιστ πέπων», ἔτι δέ μερπτικῶς, παρ' Ἡσ. Θ. 544 560.

Πέρ, μόριον ἐγκλιτικόν, τό ὁποῖον δίδει εἰς τήν λέξιν, εἰς ἣν ἀναφέρεται, περισσοτέραν ἔμφασιν, ἐπίτασιν, ἐπιβεβαίωσιν καί κατ' ἀπον. τύπον τῆς περί, ἀντί τοῦ, περισσῶς κατ' ἐπέκτασιν· ὅθεν ἡ σημαίνει πολλά, κατά πολλά, λίαν, ὡς τό, πάνυ, (καί τότε ἐπιτείνει ἁπλῶς ἢ ἐπιβεβαιοῖ τήν σημσ. τῆς λέξεως, εἰς ἣν ἀνήκει καί συνήθ. ἐπιφέρεται) παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπιφερόμενον ἐπίθ. καί τῇ μετοχ. τοῦ εἰμί, Ἰλ. Α, 352. «Ἐπεί μ' ἐτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα», πολλά ὀλίγον καιρόν ζῶντα. Ἰλ. Γ, 201. «Ἰδάκη κραναή περ ἐοῦσα», ἢ πάνυ πετρώδης Ἰθάκη· ἔτι δέ καί προσκειμ. ἐπίρρημ. π. χ. μινυνθά περ Ἰλ. Α, 416. Ν, 573.), ὀλίγον περ (Ἰλ. Λ, 391.). 2) ἀνήκον εἰς ὁλόκληρα κῶλα, ἔχοντα ὑποτακτικήν παρακλυστικήν ἢ αὐξυπότακτον, ἐπιτείνει καί αὔξει τήν ἔμφασιν αὐτῆς, ὅτε ἁρμην. κοιν. διά τοῦ, δέ, καί, βέβαια, καί δέν ἔχει χώραν καί θέσιν ὡρισμένην, ἤτοι δέν πρόσκειται πάντοτε τῇ λέξει, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει, π. χ. «Οἴκαδέ περ σύν νηυσί νεώμεθα», ἂς ἐπιστρέψωμεν ὅμ, βέβαια μέ τά πλοῖα ὁπίσω εἰς τήν πατρίδα, Ἰλ. Β, 236. Π, 205. «Καί αὐτοί περ ποτεώμεθα», ἀλλ' ἂς κοπιάσωμεν, δουλεύσωμεν δέ καί ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, Ἰλ. Κ, 70. «Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μήτιν ἀρίστην», ἀλλ' ἂς σκεφθῶμεν δέ καί ἡμεῖς ποία εἶναι ἡ καλλίστη συμβουλή, Ἰλ. Π, 712. 3) ἐξαίρει μίαν ἔννοιαν, ἤτοι ἐλκύει τήν περιέργειαν τοῦ ἀκροατοῦ ἢ ἀναγνώστου εἰς τινα ἔννοιαν, ἐν ᾧ συγχωρεῖ μέν αὐτήν ὡς ἐνδεχομένην, ὅμως ἀντιτάσσει καί ἀντεπιφέρει ἄλλην τιν' ἀντιλαβήν, καί τότε ἁρμηνεύεται ἐνδοτικῶς διά τοῦ, ὅσον πολλά, ἀγαθά καί, ἂν καί μ' ὅλον ὅπου, ἄρα = καίπερ, εἰπεῖν, καί ἐπί ταύτης τῆς ἐκδοχῆς ἔστι πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ. συνηθως μέν μετά τῆς μετοχ. τοῦ εἰμί, π. χ. ἀγαθός περ ἐών, χρηστός περ ἐών, μέγας περ ἐών, λιγύς περ ἐών ἀγορητής, κύδιμος περ ἐών, πόλεις περ ἐόντες, θουριαλητήν περ ἐοῦσα, φίλη περ ἐοῦσα, ἀλοχῳ περ ἐούσῃ, ἀλλά καί ἄλλαις προσκειμέναις μετοχαῖς, αἷς ἐπιφέρεται ὡς ἐπιτατικόν, καθ' ἀναγόμενον εἰς τήν ὡς βάσιν αὐταῖς κειμένην ἔννοιαν τοῦ πρωτοτύπου, π. χ. «Ἰόμενός περ», ἂν καί ἀγωνιζόμενος. «Ἀχνύμενός περ», ἂν καί πληγωμένος. «Οὐτάμενός περ», ἂν καί πληγωμένος. «Ἠηδομένη περ», κ. τ. τ. Εἰς δέ τό, «Μάλα περ μεμαώς», καί περ φρονέοντες, «Αἰδώς περ ἐοῦσα», τό περ οὗ πρόσκειται τῇ μετοχῇ, καθό μή ἀντίκειται αὐτῇ, ἀλλά τῇ ἀμριβέστερον προσδιορίζουσῃ αὐτήν λέξει· σπανιώτερον δέ φέρεται τοῦτο τό μόριον ἐπιθέτῳ τινί δίχα τινός ἀναφορᾶς εἰς μετοχήν, π. χ. «Φράδμων περ ἐνίησι», ἀγαθά, καίτοι προσεκτικός ὤν, Ἰλ. Π, 638. «Ἠρετερός περ», Ἰλ. Φ, 63. «Χερείονά περ καταπέφνων», φονεύων ἂν καί χειρότερόν τινα, Ἰλ. Γ, 339. ὡσαύτως ἐπιτίθεται τῇ ἀρνήσει ἐπιτάσεως χάριν, π. χ. οὐδέ περ, ἀντί τοῦ, ἀλλ' οὔτε, οὔτε μίαν φοράν, καί τότε τό οὐδέ χωρίζεται ἀπό τοῦ περ διά μιᾶς ἢ πολλῶν παρεντιθεμένων καί μεταλαβουσῶν λέξεων, π. χ. «Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ῥύσσεται ἀργυροδίνης», ἀλλ' οὔτε μέν φορᾶν ὁ ποταμός αὐτός, ὅπου πλατύς καί ἀν ἦναι, δέν θέλει σᾶς σώσει, διαυθεντεύσει, Ἰλ. Φ, 130. πρβ. 8, 201. Φ, 410. παρά δέ Ἡρόδ. 6, 57. πρόσκειται καί τῷ, μή, π. χ. «Ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτήν ἐγγυήσῃ» ἐπιφέρεται δέ καί τῷ συγκριτικῷ ἢ, π. χ. «Πολλαπλήσιον τοῦ θέρεος ἢ περ τοῦ χειμῶνος (4, 50.)», καί 9, 28. 29. «Ἧμαι δίκαιον (μᾶλλον) ἔχειν ἢ περ τούς κτ.α 4) ἐξαίρει καί διακρίνει μᾶλλον τῶν ἄλλων ἕνα τινά ἢ τι ἢ πολλούς ἢ πολλά τινα ἐκ περισσοτέρων καί τότε ἁρμηνεύεται διά τοῦ, κἄν, τοὐλάχιστον, ὡς τόσον κἄν, ὡς τό, γε, π. χ. «Τιμήν πέρ μοι ἔφειλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι» (Ἰλ. Α, 353.)», ὁ Ζεύς ἔπρεπε κἄν τιμήν νά μοί δώσῃ, νά μέ τιμήσῃ παρ' ἄλλους. «Ἀλλά, Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ (Ἰλ. Θ, 242.)», ἀλλ' ὦ Ζεῦ, εἰσάκουσον ταύτης κἄν τῆς εὐχῆς μου. «Ἄλλους περ ἐλέαιρε (Π. Ι, 301.)», τούς ἄλλους κἄν εὐσπλαγχνίσθητι. «Ἐμέ περ, σέ περ, ἐμέο κἄν, ἐσέο κἄν, Ἰλ. Δ, 796. Π, 38. «Αὐτό περ», αὐτούς κἄν τούς δύο, Ἰλ. Ρ, 239. πρβ. Θ, 243. Δ, 789. Μ, 349. 382. Ρ, 121. 5) πολλάκις ἐπιφέρεται τό περ ἀναφορικῆ καί ἀορίστῳ ἀντωνυμίᾳ, ἐπίθετ. ἢ ἐπιρρήματι., μετά τῶν ὁποίων καί γράφεται, ὅτε δέν μεσολαβεῖ ἄλλη λέξις, ὡς μία λέξις, καί τότε ἐπιτείνει ὁμοίως, π. χ. ὅσπερ, ἀντί ὅποιος δά, ὅποιος δηλ. κ. τ. τ. Ὅμ. παρά τῷ ὁποίῳ ὅμως γράφεται τό, οἵπερ καί αἵπερ, διεστραμένως, καί Ἡρόδ. κατά συγγρίσεις, π. χ. οἵος περ, ἢ ἐπιρρ. «Οἷόν περ ἀντί τοῦ, ἀπαραλλάκτως τοιοῦτος, οἷος, ἢ ὥστε, ὡς, ἔτζι καθώς, π. χ. «Ἐσθῆτα φορέουσι ἣν περ οἱ ἄλλοι Λίβυες», Ἡρόδ. 4, 168. (περί τοῦ ὡς περ πρβ. W. Dind. Demosth. praef. 1. p. XIII. L. Dind. Θουν. 7, 19.) ἐπιφέρεται δέ καί ἄλλοις ἀορίστοις μορίοις, τόπον ἢ χρόνον δηλωτικοῖς, π. χ. «Ἔνθα περ, ὅθι περ, ὅτε περ, ἡμός περ, πρίν περ, καί τότε ἁρμηνεύεται, μάλιστα ἐκεῖ ὅπου, μάλιστα τότε ὅτε, ἢ ἐκεῖ ὅπου δηλ., ἢ ὅτε δηλ. πρίν οὗ δηλ. Ἰλ. Δ, 259. Ε, 802. Ζ, 379. Η, 868. Δ, 86. Ο, 568. καί ἀλλαχοῦ· παρά δέ τοῖς Ἀττ. ἐπιφερόμενον τούτοις τοῖς μορίοις δηλοῖ ἀοριστίαν καί ἁρμηνεύεται κοινῶς διά τοῦ ἀορίστου ἐπιθέτου ἢ ἐπιρρ. καί τοῦ, καί ἄν, π. χ. «Ὅς περ», ὅποιος καί ἄν. «Ἅπερ λέγεις», ὅ,τι, ὅποια καί ἄν λέγει, ὅλα, ὅσα ποτέ λέγει. «Ὅσος περ», ὅσος καί ἄν. «Οἷός περ», ὅ,τι λογῆς καί ἄν· ὡσαύτως καί εἰς τά ἐπιρρήμ. «Ὅπερ», διόπερ, ὥσπερ, ὅπως καί ἄν. «Ἔνθα περ», ὅπου καί ἄν, κ. τ. τ., Ἑρμν. Vig. σελ. 793. πρβ. ὅπερ, ποιητ. ἡμέτερ, ἵνα περ, καίπερ. — Παρά τοῖς Ἀττ. ἔστι τοῦτο τό ἐγκλιτικόν μόριον πολλῷ σπανιώτερον ἢ παρ' Ὁμ. καί Ἡρόδ. καί σχεδόν ἐν χρήσει μόνον μετ' ἀναφορ. ἀντων. καί ἐπιρρ.

*Πέρα, ποιητ. ἀντί πέρατα, πληθ. τοῦ πέρας.

*Πέρα, ἡ, ποιητ. καί πάνυ σπάνιον ἀντί, πέρας, ὄρ. πέραν ἐν τέλει.

*Πέρα, Ἐπίρρ. Παρέσει, ὀλίγον τι μακρότερον ἔξω ἀπό τι, περιτειχίσει, περαιτέρω, ἐκτός, εἴσω, ἐπέκεινα, πλέον καί τά ἑξῆς. 1) ἄνευ πτώσεως, κυρίως ἐπί κινήσεως, ὅταν καί ἀντί τοῦ, μακρύτερον, Πλατ. Φαίδων σελ. 112. Ε. «Μέχρι τοῦ μέσου καθέναι, πέρα δ' οὔ. β) μετά γεν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 234. «Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγει ὁρμάς· ὡσαύτως παρ' Αἰσχ. Ἰκ. 565. «Ἐκ πέρας Ναυπακτίας», αὐτή ὁμως ἡ πόλις, ἐπειδή προϋποτίθησιν οὐσ. πέρα, ἡ, ἔστιν ἁμφ. 2) σπανιώτερον ἐπί χρόνου, ἐπέκεινα διωρισμένου τινός καιροῦ, ὅθεν ἀντί τοῦ, μακρύτερον, περισσότερον καιρόν, Ξεν. Ἀναβ. 6, 1, 28. «Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν». β) μετά γεν. Στν. Ἀναβ. 6, 5, 7. «Πέρα μεσούσης ἡμέρας», καί Ἑλλ. 5, 3, 5. «Πέρα τοῦ καιροῦ». 3) πολλῷ δέ συνεχέστερον ἐκλαμβάνεται μεταξύ ἀντί τοῦ, ἐπέκεινα μέτρου τινός, ὑπερμέτρως, ὑπέρ τό δέον, παρά τό δέον, ὑπέρ τό μέτρον καί ἧττον 1) ἀπολύτως, π. χ. πέρα στέργειν, λέγειν, κ. τ. τ. Valck. Ἱππ. 1032. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 241. ὡσαύτως καί, «Ἡ πέρα τιμῆς, ἤτοι ἡ ὑπέρ τό μέτρον, ὑπέρμετρος, Αἰλ. Ζ. ἱστ. 15, 29. καί τ. τ. ἢ καί, «Πέρα τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου, δίκης», Αἰσχ. Προμ. 30. Σοφ. Ἠλ. 521. Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 3. 30. Σοφ. Ἠλ. 521. Μαρκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Reisig comm. crit de Soph. OC. 882. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. εἰσὶ πάνυ εὐχρηστοι αὐται καὶ ἄλλαι παρεπλήσιαι φράσεις. 4) μεταφρ. ἀντὶ τοῦ παραίνω, ἔτι πρὸς, ὅταν δέλῃ τις νὰ σημάνῃ τι ἀνώτερον, ὑπέρτερον ἑτέρου, πλεονασμόν, πλεονεξίαν, προτίμησιν, π. χ. »Ἄπιστα καὶ πέρα κλύων (Ἀριστοφ. Ὄρν. 416.)« ἀκούων ἀπίστια, ἀπίστευτα καὶ κάτι τι παράνω, δηλ. πλέον ἢ ἀπίστευτα. β) συνηθ. μετὰ γεν. Πλάτ. Φιλήβ. σελ. 12. Γ. »Πέρα τοῦ μεγίστου φόβου«, ἐπέκεινα τοῦ μεγίστου φόβου, ὑπερβαίνων αὐτούς. »Πέρα ἀνθρώπου«, ὑπὲρ τὸν ἄνθρωπον, ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην του, Boisson Φιλοστρ. Ἥρ. σελ. 584. »Χρυσοῦ πέρα«, ὑπὲρ τὸν χρυσὸν, πολυτιμότερος ἢ ὁ χρυσός, Ἰωσ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 429. 5) καταχρ. ἀντὶ τοῦ, πλήν, Ξενοφ. Συμποσ. 8, 19. ὡς τόσον ἠμπορῶ δύναντα νὰ ὑποταχθῶσι καὶ τὰ ἀντιπαιχνίδια τῷ παρ' ἡμῖν, οὐχὶ πλέον, ἐχ. μακρύτερον, χωρὶς καὶ παραδείγματα μετ' ἀριθμήσεως, τὰ ὁποῖα συναριθμεῖται ὁ Μαρκλ. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 91. — Οὕνται δὲ τὸ πέρα κατὰ πάντα νὰ προτάσσηται τῆς γενικῆς ἡ ἐπιφέρηται αὐτῆς, πολλῷ δὲ συνεχέστερον προτάσσεται. — Συγκρ. περαίτερος, έρα, έτερον, καὶ ἐπίρρ. περαιτέρω καὶ περαιτέρω. (τὸ πέρα εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀττικ. Συγγραφ. ὃ ὁ καὶ δὲν ἔχει τελείως τοὺς Ἰωνικ. τύπους πέρη, περὶ τοῦ ὁποίου ἐδύνατό τις, κατὰ τὸ πέρην, Ἰων. ἀντὶ πέραν, νὰ συμπεράνῃ· περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, πέρα καὶ περαν, τὴν ὁποίαν πολὺν χρόνον δὲν ἐγνώριζαν, ἔρα πέραν ἐν τέλει.) [τὸ Ἄλμα ἐστὶν αἰὲ μακρόν, Βιν. Εὐρ. Ἱππ. 1044.]

*Περᾶν, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀπερμφ. ἐνεστ. τοῦ πέρω, ἀντὶ περᾶν, Ὅμ.

Περᾶσκε, Ἰων. καὶ Ἐπικ. κατὰ διάλυσιν, γ'. προσ. παρατατ. τοῦ, περάω, Ὀδ. Ε, 480.

Πέρηθεν, ἐπίρ. (πέρα), ποιητ. Ἀπὸ τοῦ πέρι μέρους, ἀπὸ πέρα, Ξενοφ. Ἰων. πέρηθεν.

Περίη, ἡ, προσωπικ. γῆ, χώρα, ὡς αὐτ. ἡ ἐντὸς τοῦ πέραν μέρους ποταμοῦ, λέγεται θαλάσσης γῆ· ἢ εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἔσχατον μέρος εἰμένη, Ἡρόδ. 8, 44. Παρ' Ἀριστ. ταὐτὸν τῷ, περάτη, ὁ ὁρίζων τὰ περαίας, 2.

Περαῖος, ου, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, διὰ τὸ διατρίβειν πέραν, ἤτοι μακρὰν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. η. 2. ἐν τοῦ πίσους τοῦ κατὰ τρίαις ἢ μυξίνου, Λατ. mugil.

Περαίνω, Μ. χρ. Ἀόρ. ἐπέρανα (πέρκε). Κυρίως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, περάω, ἐξαιρέτως σημαίνει τὸ, διαπεράω, διανύω, εἰς τέλος φέρω (ἐπὶ πέρας ἄγω), περατόω, ἀποπληρῶ, τελειόω, ἐκτελῶ, κατορθῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, συμπληρῶ· καὶ παῤ. φέρομαι εἰς τέλος, ἐκπληροῦμαι, ἀποπερατοῦμαι, εἰς τέλος ἔρχομαι, λήγω· καὶ, ἔμμην προόδους. »Οὐδὲν ἐπέρανεν«, Πλουτ. ἔρ. »Ὁ χρησμὸς περαίνεται«, Κύρ. Κύελ. Ἡσ. Φοίν. 1697. Ἀριστοφ. Σοφ. 799. ἐκπληροῦται, πέρας λαμβάνει. »Ἡ συμμαχία ὄντος ἐπερήνετο«, ἤρχετο εἰς τέλος, εἰς κατάστασιν. β) ἔξαιρ. ὁμιλεῖται τινὰ λόγον τελειόω, ὁμιλῶ ἕως τέλους, διηγοῦμαι, ἕως τέλους· ὅθεν, τὸ περαίνειν, προσωπ. λόγος, εἶδος συλλογισμοῦ παρὰ Διογ. Λ. 7, 44. γ) κάμνω συμπέρασμα, κρίζομαι, συμπεραίνω, ἐπιστοφίζω. 2) ἀπὸ ἑνὸς ἕως εἰς τὸ ἄλλο πέρας διαπερῶ τι, διατρυπῶ· ἔξαιρ. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐνοίας αὐτοῦ, συνουσιάζω. »Ὑπαιθα, αἰρηι περαίνων, γαμεῖ, σεμνὰς συνευρίσκεσθαι μετ' αὐτῆς, ὡς τὸ, γρυπὸς· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀρτεμονοποιίας. 3) ἔξαιρ. τελειόνω εἴς τι, ἤτοι ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως εἴς τι, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς καὶ αἰτ. πράγμ. — Παθ. περαίνομαι καὶ πείρομαι.

Περαιόθεν, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πέραθεν, ἐκ πε-

ράτης, ποιητ. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 71. παρ' Ἀράτ. ἐκ τοῦ

Περαῖος, αία, αῖον (πέραν). Πέραν τινός, ἐξαιρ. τῆς θαλάσσης, τοῦ ποταμοῦ κείμενος, κατοικῶν, περατινός, περατιωτικός. 2) περαίη, ἡ, οὐσ. ὄρα τοῦτο· ὅθεν

Περαιόω, ῶ. Εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς χώρας, τοῦ ποταμοῦ, τῆς θαλάσσης φέρω, τίθημι, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν, διαπερῶ, μεταφέρω, διαβιβάζω, καὶ παῤ. ἀόρ. περαιωθέντες, Ὀδ. Ω, 437. — Παῤ. μετὰ μέσ. μέλλ. κάμνω νὰ μὲ περάσωσι πέραν, διαβαίνω, περνῶ εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ πέραν διέρχομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 12.

Περαίτερος, έρα, ερον, συγκριτ. τοῦ, πέρα παρέπει παρὰ ἔ, μακρύτερος παρά, περισσότερος παρά, Πίνδαρ. Ὀλ. 9, 159. »Ὁδοὶ περαίτεραι, ὁδοὶ μακρύτερον φέρουσαι, πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι, εὐοδώτεραι· ὑπῆρχε δὲ ἐν χρήσει τὸ οὐδ. περαίτερον, καὶ ὡς ἐπίῤῥ, Πινδ. Ὀλ. 8, 82.

Περαιτέρω, ἐπίῤῥ. Πλέον ἐμπροσθεν, μακρύτερα, παρεμπροσθεν, παρεμπροσθά, Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιγ'. 5.

Περαίτης, ου, ὁ (πέραν). Ὁ τῆς περαίας ἐγκάτοικος, ταυτὸν τῷ, περαῖος. (υ – – –)

Περαίωσις, εως, ἡ (περαιόω). Ἡ εἰς τὸ πέραν περάτης διαβίβασις, ὁ ἄβασις, ὅθεν

*Περαιωτικός, ή, όν. Εἰς περαίωσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, δυνατὸς περαιωθῆναι.

Πέραμα, τό (περάω), ἀντὶ τοῦ, διαπέρκμα, καὶ, πορθμός (περαιτικός), Γραμμ.

Πέρην, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. περην, ἐπίῤῥημα, Ἐπεκτεν, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον, ἄλλο μέρος Λατ. trans. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ποιηταῖς ὅθεν μετὰ γεν. καὶ συνήθ. μετὰ τῆς ἔννοίας ἑνὸς κειμένου μεταξὺ ὕδατος, ὅθεν »πέρην ἁλός«, Ὀδ. Β, 626. Π, 752. (ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις). »Πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο (Ἡτ. Θ. 215. 274. 294.), πόντοιο«, Πινδ. Νέμ. 5, 40. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀντ. »Πέραν θαλάσσης, ποταμοῦ.« Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 10. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐλέγετο δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου διαστήματος, ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Θ. 814. »Πέρην χάεσκε. β) ἀπολύτ. πέραν, εἰς τὸ ἄλλο, ἀντίθετον μέρος, ἐξαιρ. ποταμοῦ, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου διαχωρίζοντος διαστήματος, Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 4, 20. »Πέραν εἶναι, καὶ, 6, 5, 22. »Πέραν γενέσθαι· καὶ μετὰ ἐπιφερομένης εἰς, »Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐην διάπεμψαν«, Ἡρόδ. 8, 38. »Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι«, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 2. ἢ καὶ δίχα τῆς εἰς, Ἡρόδ. 6, 44. »Ἐκ Θάσου διαβαλόντες περην«, δηλ. εἰς τὴν Ἤπειρον διαβάντες ἐπὶ πλοίου. Εὔχρηστον καὶ ἐπάῤῥρως, Ξεν. Ἀναβ. 3. 592. καὶ ἀλλαχοῦ· »Τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ.« Τὰ πέραν, Θουκιδ. »Τὰ πέραν πράγματα«, ὅ,τι εἶναι ἠρῆσθαι πέραν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Πολύβ. ὅθεν 2) ἀντικρύ, συνήθ. μετὰ γενικ. Ἰλ. 8, 535. »Πέρην ἱερῆς Εὐβοίης«, Αἶσχ. Ἀγ. 198. »Χαλκίδος πέραν«, καὶ ἐνταῦθα συνήθ. ὡς πρός τι ἐκτὸς κείμενον μεταξύ, παρὰ δὲ Πινδ. ὅστις ἔξαιρ. πολλάκις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. χωρὶς τοιᾶς ἀναφορᾶς εἰς μεταξὺ κείμενον ὕδωρ, ὡς ἐν 5, 12, 5. 8, 10, 4. 10, 8, 3. ἀπολύτως δὲ παρ' Ἡροδ. 6, 97. 3) πολλῷ σπανιώτερον = πέρα, παρέχει ἔξω, καὶ τότε πανταχοῦ ἀπολύτως, Πινδ. Ἰσθμ. 6, 34. Εὐριπ. Ἱππ. 1053. Ἄλκ. 588. Herm. Εὐριπ. Ἰα. 676. — Ἡρῴως τὸ, πέραν προτάσσεται τῆς γενικῆς των, παρὰ δὲ Πανσ. καὶ ἐπιφέρεται αὐτῇ ἐσάκ. ὅτε. (κατὰ τὸν Lange, τὸ πέραν ἔστι πάντῃ ἰσοδύναμον τῷ, πέρα, καὶ γράφεται πέρα μὲν πρὸ συμφώνου, πέραν δὲ πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ τὴν οὐσιώδη διαφορὰν αὐτῶν ἀποδεικνύει ὁ Βουττμ. Λεξίλ. 2. σελ. 25. παρβ. Ἑρμ. Σοφ. ΟΚ. 889. Ἀμφότερα τὰ ἐπιῤῥήματα συμφωνοῦσι μὲν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχουσι δύο κεχωρισμένα διαστήματα καὶ ἐν ἑνὶ αὐτῶν τὸ ὑποκείμενον, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο ἀπ' ἀλλήλων, ὅτι κατὰ μὲν τὸ, πέραν τὸ διαχωρίζον ἀντικείμενον, κατέχον ἀναλόγως καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀξιόλογον ἔμβαδόν, νοεῖται ὡς προσεχέστατα κείμενον, καὶ τὸ πέραν ἐμφαίνει τὸ ἄλλο μέρος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸ πέρα, νοεῖται ἓν τῶν δύο κεχωρισμένων διαστημάτων προσεχέστατα κείμενον καὶ τὸ ὑποκείμενον ἐν αὐτῷ, τὸ δὲ διαχωρίζον ἀντικείμενον μόνον ὡς τὸ ἀπωτάτω σύνορον, ἐπέκεινα τοῦ ὁποίου εἰσὶ πάντα ἀδιόριστα καὶ ἀβέβαια. — Τὰ δὲ ἄλλα, ταῦτα τὰ δύο ἐπιῤῥήματα, πέραν καὶ πέρα, ὑπάρχουσι, καθὼς φαίνεται, κυρίως ἁπλοῦνται πτώσεις μὴ σωζομένου πλέον οὐσιαστ. ἡ πέρα, = πείραρ, πείρας, πέρας, δηλ. τέλος, σύνορον, ἐκ τοῦ ὁποίου διέμεινε καὶ Αἶσχ. ἢ ἄλλως πανταχοῦ ἀμφ. γενικὴ, ἐκ πέραι, πλησ. περῶν. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ, πείρω, περάω, περαίνω, πέρατος, πέραθεν, πέρηθεν κ. τ. λ. πιθανῶς δὲ καὶ τῷ Λατιν. per.)

Περανόω, παρὰ Φίλ. ἡμαρτ. ἀντὶ, περατόω.

Περαντικός, ή, όν (περαίνω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπέρασμα, συλλογισμὸν ἢ εἰς ἀποπλήρωσιν, ἐκτέλεσιν, τελείωσιν· ἔχων δύναμιν τοῦ ἐκπληροῦν ἢ κατορθοῦν τι· ὁ καλῶς συμπεραίνων· ἐπιτήδειος, διαλεκτικός.

Πέρας, ατος, τό (πέρα). Τέλος, τέρμα, ὅρος, σύνορον· τὸ ἔσχατον, ὕστατον, ἄκρον ὑψηλότατον· ἐν τῷ σταδίῳ λέγεται τὸ τερμα, τέλος, Ἀριστοτ. Νικομ. α. 2. 2) μεταφ. ἐκπλήρωσις, τελείωσις, ἀποτέλεσις, ἐκτέλεσις, ἡ ἐντελὴς, ἀπόλυτος ἐξουσία ἢ δύναμις τοῦ τελειόνειν ἢ ἐκτελεῖν τι ἢ ἐν γένει, τοῦ ποιεῖν τι, ὅθεν, ὡς καὶ τὸ τέλος, ἡ ἀνωτάτη ἐντελεστικὴ δύναμις. »Οἱ τὰ πέρας ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων δικαίωνι, ἢ ὑπερτάτη τοῦ κριτοῦ ἐκτελεστικὴ δύναμις, οἱ κριταί, διαπταί, Δείναρχ. 3) ὡς καὶ τὸ, τέλος, ἐπίῤῥημ. ἐσχάτως, τέλος πάντων, ὕστερον ἀφ' ὅλα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 675. β) = πέρα· παρβ. πείραρ, πείρας. (ἡ γενικ. πληθ. περῶν παρ' Αἶσχ. ἀνήκει οὐχὶ εἰς τό, πέρας, ἀλλ' εἰς τὸ, πέρα.)

*Πέρας, ἐκ πέρᾱς, ὄρα πέραν ἐν τέλει.

Περασίμος, ὁ, (περάω). Δυνάμενος περασθῆναι, ἐπὶ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ εἰς τὸ πέραν, ἢ περατὸς, διαβατὸς, πορευτὸς, πλευστὸς, ἀήρ, ποταμὸς, κ. τ. τ. »Ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος«, Εὐριπ. Λειψ.

Πέρασις, εως, ἡ (περάω). Διάβασις, πέρασμα, ὁδὸς, ἢ μετάβασις, διαβίβασις, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. β'. 10. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 103. »Βίου πέρασιν«, ταὐτὸν τῷ, τελευτὴ, πέρας, τέλος τῆς ζωῆς, ἢ μετάβασις τῆς ζωῆς εἰς θάνατον, Σοφ.

Περασμός, ὁ (πέρας). Τελείωσις, τέλος, παρὰ τοῖς Ο'.

Περατεύω, μέλ. εύσω, ταὐτὸν τῷ, περαίνω, Ἡσύχ.

Περάτη, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πέρατος, προσωπ. γῆ, ἡ, χώρα, ὡς οὖσ. Ἡ κατέναντι κειμένη γῆ· ἢ ἀπὸ τοῦ πέραν μέρους τοῦ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης κειμένη χώρα· τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, ἐξαιρ. λέγεται τὸ πέραν τοῦ ἡμετέρου οὐρανίου ὁρίζοντος ἀέρος, τὸ ὑπὸ γῆν ἢ τὸ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἡμισφαίριον· ἄρα, ἀμφότεροι οἱ ὁρίζοντες, ὁ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως, καθὸ ἀποπερατοῦντες τὰ δύο ἡμισφαίρια, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. α. 1281. »Χαροπὴ ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, καὶ, »Ἥλιος ἐκ περάτων ἀνιώνι, ὁ αὐτ. β'. 165. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμισφαιρίου, ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος ἀνατέλλων ἥλιος, ἀντίκειτ. τῷ, ἐν περάτῃ, κατὰ τὸ δυτικὸν πέρας τοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, ὡς ἐν Ὀδ. Ψ, 243. «Νύντα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέσθην ἐκράτησε τὴν νύντα πελιχρόιον ἐν τῷ δυτικῷ μέρει, διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ δηλ. τόσον ὀγλίγωρα, ἐνῶ ὁ λόγος περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἤτοι φρονήσεως τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις δὲν ἐπρόσμενεν ἕως οὗ νὰ περάσῃ ἡ νύντα· ὅθεν αὐτὴ τὸν, πρωΐα, ἐσπέρα· παρὰ δὲ Ἀράτῳ, τὸ κάτω ἡμισφαίριον, ἀντίκ. τῷ ἄνω· ὅθεν

Περᾱτηθεν, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, πέραθεν, Ἀπολλών. Ἀργ. δ', 52.

Περάτης, ου, ὁ (περάω), ταὐτὸν τῷ, πορθμεύς. Ὁ περῶν, διαβαίνων, Σουΐδ. ἐν Α, Πορθμεύς, καὶ Πρόκλ. παράφρ. 250.

Περατικός, ή, όν (πέρατος). Εἰς τὸ πέραν μέρος κατοικῶν, ἢ ὑπάρχων, περαίος, περατινός. «Τὰ περατικὰ φορτία, τὰ ἐξαγώγιμα, τὰ ἔξω τῶν ὁρίων στελλόμενα, ἀντίκειτ. τῷ, ἐντόπια, ἢ ἐγχώρια, Ἀρρίαν. Ὁ Ὠριγένης μεταῤῥάζει τὸν λέξιν Ἑβραϊὸς διὰ τοῦ, περατικοί.

Περατοειδής, ές, ή (πέρας, εἶδος). Πέρας ἔχων, ὁ τελευτῶν, εἶδους τῇ φύσεως πεπερασμένης, τελικῆς ὡς, ἀντίκειτ. τῷ, ἄπειρος, Πλάτ.

Πέρατος, ατη, ατον (πέρα). Εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀνταρυνόν, ἀντίθετον μέρος, = ἡ ὅλως εἰς τὸ ἄκρον κείμενος· μακρινός, ulterior. 2) συνηθ. ἡ περάτη, οὐσ. ὁρα ἀνωτέρω.

Περατός, ή, όν, Ἰωνικ. περητός (περάω), τοὐτέστι τῷ, περάσιμος, Ἡρόδοτ. ά. 193. «Ἡ μεγίστη τῶν διωρύχων ἐστὶ ναυσὶ περητέη, καὶ ι, 189. «Ποταμὸς νησὶ περητέη· καὶ Πινδ. Νέμ. 4, 113. «Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόνα, δηλ. δὲν εἶναί τι πλέον παρέκει.

Περατόω, ῶ (πέρας). Ὁρίζω, πέρατα, ὅρια τίθημι, διορίζω, περιορίζω, περιλείω· ἐκτελῶ, τελειόω, εἰς πέρας ἄγω, Ἀριστοτ. ὅθεν

Περάτωσις, εως, ἡ. Ὁρισμός, θέσις τῶν ὁρίων· καὶ, τελείωσις.

Περάω, ῶ, μέλ. ἄσω (μετὰ μακροῦ Ἄλφα, ἐξ ὃ καὶ Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. περήσω), ἀόρ. ἐπέρασα, Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἐπέρησα (πέρα). Κυρίως, ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο πέρας, τέλος περῶ διὰ μέσου, διανεντῶ, διατρυπῶ, διαζέω, διανοέω, ὡς τὸ, πείρω, π. χ. κέδνοντεμεν, Ἰλ. Ε, 291. β) ἐξαιρτ. ὡς τὸ, πείρω, σημασ. 2, διατέμνω διάστημά τι, ἐπίσκεψιν ἢ τόπον ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, δηλ. διέρχομαι, διαβαίνω ἔποχος ἢ πεζός, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ταξειδεύω διά τινος τόπου, π. χ. πόντον, Ὀδ. Ω, 118. θάλασσαν, Ὀδ. Ζ, 272. Ι, 129. «Λαίτμα θαλάσσης», Ὀδ. Ε, 174. 409. ποταμὸν, Ἡσ. ἐρ. 740. «Πύλας Ἀΐδαο», Ἰλ. Ε, 646. Ψ, 71. Θέογν. 427. «Ταύρος ἐργαλέη περάαν, δύσκολος νὰ περασθῇ, διότι δυσκόλως εὑρίσκεται τις νὰ περάσῃ, Ἰλ. Μ, 53. 63. 200. 218. παῤῥ. Π, 367. Φ, 283. «Φυλακὲς περᾶσι, περνοῦ αὐτάς, ἤτοι τοιουτοτρόπως, ὥστε δὲν μὲ παρατηρῶν, ἢ καταδαμάζων αὐτάς, Ἡρόδοτ. 3, 72. μεταφ. «Κίνδυνον περᾶσαι, περνῶ, ὑπομένω κίνδυνον, σώζομαι, ἀπαλλάττομαι ἀπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. Δίτιχ. Χοηφ. 268. γ) κάμνω ἢ ἀφίνω, γίνομαι αἴτιος τοῦ νὰ διαβῇ, περάσῃ, π. χ. «κατὰ ῥεῖθρα», ψαγητά, δηλ. καταπίνω, τρώγω, ὕμν. Ὁμηρ. 13. ὅθεν ἐν γένει, φέρω διά μέσου ἢ πέραν, περαιόω, μεταφέρω, μεταβιβάζω, κινῶ πέραν ἢ εἰς τὸ πρόσω, ἐξαιρ. «πόδα, βάσιν, ἴχνος περᾶσαι», ὡς καὶ τὸ Λατιν. pedem proferre, Τραγ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, πόδα, προβαίνω, προχωρῶ, πηγαίνω μακρύτερον, ὅρα Β', β.—2) ἀμεταβ. ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο διαπερνῶ, διεξέρχομαι, εἰσχωρῶ, π. χ. ἐπὶ σιδήρου, Ἰλ. Φ, 594. ἐπὶ σφυρᾶς βροχίς, Ὀδ. Ε, 480. Τ, 442. «διὰ κροτάφοιιν», Ἰλ. Δ, 502. «δι' ὀστέον εἶτιον», μέσα εἰς τὸ κέκκαλον, Ἰλ. 460. Ζ, 10. β) ἐξαιρτ. διὰ τινος διαστήματος, ἐπιπέδου ἢ τόπου ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο κινοῦμαι διὰ μέσου ἢ πέραν, διαβαίνω διὰ μέσου ἢ πέραν, ἔποχος ἢ πεζός, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ταξειδεύω, π. χ. δι' ὠκεανοῖο, Ὀδ. Κ, 580. Λ, 158. «διὰ προθύροιιν», ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 271. «δι' ἐκ προθύροιιν», 158. «ὠκυάων», «ἐπὶ πόντον», καί, ἐῷ' ὑγρήν», περῶ τὴν θάλασσαν ἐπὶ πλοίου, Ἰλ. Β, 613. Ὀδ. Δ, 709. ιι. νόημα διαστερνοιον, ἢ ἔννοια, ὁ στοχασμὸς εἰσχωρεῖ, περᾷ διὰ τοῦ στήθους, Τύμν. Ἑρμ. 43. «εἰς Ἄϊδαο», εἰσέρχομαι εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἅδου, Θέογν. 902. «εἰς χθόνα περᾶσα, Αἰσχ. Περσ. 65. γ) ἐν γένει, κινοῦμαι, ἔρχομαι, ὑπάγω καὶ καταχρ. μετὰ γεν. «Θυμοῦ περάσιι, εἰς τὸν θυμὸν παρὰ πολὺ μακρὰν καταντᾷν, Ἑρρ. Σοφ. Ο. Τ. 670. δ) μεταβαίνω, παρέρχομαι, Ξενοφ. Λακ. πολ. 4, 7. «Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιιν». ε) διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου, ὁ αὐτ. Ῥρ. Πδ. 7, 2. 20. «Σαὐτὸν γιγνώσκων, εὐδαίμων περάσειιν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ ὁποία ἐκφράζει ταὐτὸ τὸ ῥῆμα διὰ τῆς παρενθέσεως τοῦ, περιόδου καὶ περιῶ λέγουσα. — Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλλ. καὶ ἀορ. περάαν (υυ–), Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεστ. Ὁμ. περάασαι (ωυ–) κατὰ παραγωγὴν Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. παρατ. ἀντὶ ἐπέρατε, Ὀδ. Ε, 480. Τ, 442. περησέμεναι, ποιητ. ἀπαρμφ. μέλ. ἀντὶ περήσειν, Ἰλ. Μ, 200. 218.

Β'. Περάω, μέλλ. περάσω (μετὰ βραχέος Ἄλφα), καὶ Ἀττ. περῶ, ἀόρ. ἐπέρασα (ἐξ ὃ καὶ παρὰ τοῖς Ἑποπ. ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὴν παραλήγουσαν μακρόν, γράφεται περάσσω, ἐπέρασσα), παθητ. παρακ. πεπέρημαι, μεταφέρω τι ἐκείθεν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ συνόρου εἰς πώλησιν, ὅθεν ἐν χρήσει, πωλῶ· παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἐμπορίου καὶ πωλήσεως ἀνθρώπων ἢ ἀνδραπόδων, μετὰ αἰτ. προσπ. Ἰλ. Φ, 102. «Ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσαν», καὶ 78. «εἰς Λῆμνον». καὶ 40. «Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐὐκτιμένην ἐπέρασσε, νησὶν ἄγων», πέραν θαλάσσης ἐπώλησε· καὶ ἐν στίχ. 58. «Δῆμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένους, πεπραμένους, πεπραμένος, πωλημένος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 297. «Κεῖθί μ' ὡς περάσειιν», καὶ τὸ ἐν Τύμν. Δήμητρ. 132. «πρὸς δώματα τινος», Ὀδ. Ε, 387. 428. «Ὅπῃ περάσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους», εἰς ξένους ἀνθρώπους, Ὀδ. Ο, 453. «Περάων νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων», Ἰλ. Φ, 454. — Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. ἀόρ. (μετὰ ἐπτοῦ σσ, ἐπιφερομένης βραχείας συλλαβῆς, μετ' ἐξαιρέσεις βραχείας οὔσης μόνον ἔσχε μακράς, καίτοι οὔσης μόνον ἔσχε μακράς, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 428.) καὶ τῷ παθητ. μετοχ. παρακ. πεπερημένος, Ἰλ. Φ, 58. Καθὼς φαίνεται, οἱ Ἀττικ. οὐδέποτε ἐχρήσαντο τῷ παθητ. παρακ. (ἀπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημασ. πρυέρχεται ἐκ τοῦ περάω καὶ τὸ, πράσις καὶ, πιπράσκω.)

Περγαμηνή, ἡ, συνηπαρ. χάρτη. Δέρμα προβάτου εἰς λεπτὸν ἀπεξεσμένον ἐφ' ᾧ γράφουσι, (μεμβράνα, περγαμῆνος)· λέγεται δὲ οὕτω διὰ τὸ εὑρεθῆναι αὐτὴν πρῶτον ἐν Περγάμῳ τῇ Ἀσίας, ἔνθα ἐπὶ τῶν Ἀττάλων ἐν καὶ δὲν ἐφευρέθη παρὰ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μάλλου, ὅμως ἐκαλλιτεχνήθη τόσον, ὥστε κατέστη εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῦ γράφειν· ἴδε Διῤῥέρα. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ε'. βεβαιοῖ. ὅτι τὸ ἐπὶ διφθερῶν γράφειν ἦτον ἐν χρήσει παλαιόθεν εἰς τοὺς Ἴωνας.

*Πέρδησις, ἡ (πέρδω). Τὸ πέρδειν, πλάσιμον.

*Περδικιάς, άδος, ἡ, = περδικίων.

*Περδικιεύς, έως, ὁ (περδίξ). Ὁ γεωργὸς (τὸ νέον ποιμνίον) τῆς πέρδικος.

*Περδίκειος, ὁ, ἡ, καὶ

Περδικιαῖος, ᾱ, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς πέρδικας, ἢ εἶναι ἐξ αὐτῶν.

Περδίκιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πέρδιξ. Μικρὰ πέρδιξ. 2) εἶδος χόρτου, ἐν τοῖς τοίκοις φυόμενον, παρὰ Κάλσῳ, ὅπερ ἄλλως, Ἐλξίνη, λέγεται, Parietaria.

*Περδικοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Κυνηγὸς τῶν περδίκων.

Περδικοτροφεῖον, τὸ. Τόπος, ἔνθα τρέφονται, ἢ φυλάττονται αἱ πέρδικες, ἐκ τοῦ

Περδικοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων ἢ κρατῶν, ἔχων πέρδικας.

Πέρδιξ, ικος, ὁ ἡ. Εἶδος γνωστοῦ πετεινοῦ, μεγαλητέρου τῆς περιστερᾶς, ἐν πετρώδεσι τόποις διατρίβον, πέρσικα, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. στ'. 1. Pernice. Ἰταλ. (τὸ Ἰωτα ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστιν ἐνίοτε καὶ βραχύ, Ἀθήν. 11. σελ. 388. Mehlh. Ἀνακρ. 44. σελ. 220.)

Πέρδω, καὶ, πέρδομαι, μέλ. παρήσομαι, παρακρ. πέπορδα, ἀόρ. β'. ἔπαρδον. Πορδὴν ἀφίημι, ῥίπτω πορδάς, κλάω· ἴδε πεπραδίλη. «Περδωσοῦσιν», ἀντὶ τοῦ, πέρδω κατὰ σοῦ, ἢ, καταπέρδω σου, Ἀριστοφ. ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Νὰ σὲ κλάσω· ἐντεῦθεν τὸ Λατ. peto.

Πέρηθεν, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ πέραθεν.

Πέρην, ἐπίῤῥ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, πέραν, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ.

*Περῆσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, περάσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ ἀ. τοῦ περάω.

Περητήριον, τὸ (περάω). Τρύπανον, τρυπανικὸν ἴδε ἐν τῷ, τρυγλητήριον.

Περητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ, περατός, Ἡρόδ.

Πέρσαι, Ἰλ. Π, 708. Ἐπικ. κατὰ συγκοπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. μέσ. τοῦ περθω μετὰ παθητ. σημασ. ἀντὶ, πεπέρθαι, πορθηθῆναι, ὡς τὸ δέχεσθαι, ἀντὶ, δεδέχθαι.

Πέρσω, μέλ. πέρσω, ἀόρ. ά. ἔπερσα, καὶ β'. ἔπραθον, ἀπαρμφ. πραθεῖν, ποιητ. πρασθέειν, παρακρ. πέπορθα, (παρ' Ὁμηρ. εὐχρηστότ. ὁ ἀόρ. παρεκτὸς δὲ τῶν ἀνωτέρω χρόνων ἐν χρήσει παρ αὐτῷ ἐν τοῦ παθητ. ὁ ἐνεστ. παρατ. καὶ ὁ μέλ. πέρσομαι, Ἰλ. Ω, 729. καὶ ὁ κατὰ συγκ. ἀπαρμφ. μέσ. ἀόρ. ἐπὶ παθητ. σημασ. πέρσαι, ὡς τὸ δέχθαι ἐκ τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Π, 708. ὁ δὲ ἐνεργ. παρατ. πέπορθα ἔστι Μεσοῤῥ. Σημαίνει δὲ ἐν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ ἀφανίζω, ψαίρω, πορθῶ, διαψαίρω τί που τινά, κατερημάζω, κατακαίω, ταὐτὸν τῷ, πυρθέω, Λατιν. perdo. Ἰλ. Β, 379. «Πόλις περθομένη», πορθηθεῖσα, Ὀδ. Ε, 107. «Δεκάτῳ (ἔτι) πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε», πορθήσαντες, παρ' Ὁμηρ. καὶ Ἡροδ. συνηθ. μόνον ἐπὶ πόλεων, παρὰ δὲ Λογογρ. μόνον ἐπὶ πόλεων καὶ τόπων. β) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀβαλείφω, ἐξολοθρεύω, φονεύω, φαίρω, π. χ. στρατιάν, ἀνθρώπους, Πινδ. Ὀλ. 10. 40. Lob. Soph. Αἰ. 1186. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 340. Α. γ) ἐπὶ σωμάτων καὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. δόμους, κιβωτὸν, κ. τ. τ. Πίνδ. Πυθ. 3, 87. 9, 141. 2) ἐν τῷ καταστρέφειν πόλιν τινὰ λεηλατῶν, διαρπάζω, κουρεύω, Ἰλ. Α, 125. — Ἰσοδύναμος τύπος ἐστὶ τὸ, πορθέω (συγγεν. τῷ, πρήθω, Βεντηλ. Λεξίλ. 1. σελ. 107.)

Πέρι, ἀντὶ, περίσσει, ἴδε ἐν τῇ, περί, Β'. 2) τάσσεται καὶ ἀντὶ τοῦ, περισσῶς, πρὸ πάντων, Ἰλ. Ε, 566. ὡς ἐν τῇ συνηθ. τὸ, πάρ. 8) ἀντὶ τῆς περί, ἐπιφερόμενον τῇ γενικῇ, π. χ. Τρωικὸν πέρι.

Περί, πρόθεσ. γεν. δοτ. καὶ αἰτ. συντασσομένη, καὶ σημαίνουσα κυρίως, πέριξ, γύρω, κύκλῳ, ἤγουν τὴν ἀναλογίαν καὶ σχέσιν περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον, παρβ. ἀμφί, τῷ ὁποίῳ συ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τωσῖς εἰσοδυναμεῖ ἡ περί, καὶ τὸν ἕτερόν τινα τρόπον παρίστ.

Δ'. μετὰ γενικῆς, ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον περὶ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖταί τις τῆς πράξις, ἔσοχ. ὑπισχοῦμαι τὸ κέρτος, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίου προέρχεται ἡ ἐν τῷ ῥήματι περιεχομένη ἐνέργεια, ἄρα σημαίνει αἰτίαν, ἀναφορὰν, σχέσιν, ὑπόθεσιν, καὶ ἕρμην. κοινῶς διὰ τοῦ, περί, ἤ, διά, ἤ ἔνεκα κτ. καὶ παρὰ μὲν Λογογρ. ἀεί, παρὰ δὲ Ποιητ. ὑπὸ Ὅμ. καὶ ὑστερον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφ. σημασ. 1) ὅταν διά, ὅσον ἀνήκει ἡ ἀποβλέπει εἰς, ὡς πρὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορ. «Τὰ περὶ τινος, ὅταν ἀποβλέπωσιν, ἀναγόμενα εἰς τινα, αἱ σχέσεις του, ἡ ὕλη του, εἰ τύχει του, κυρίως, τὰ περὶ αὐτοῦ· ὡσαύτως, καὶ περὶ τινος, οἱ ὄντες ὡς σχέσιν ἡ ἐναφορὰν μετ' αὐτοῦ, οἱ ἀνήκοντες αὐτῷ, πρβ. Γ. α. β. ὅθεν α) πρόσκεινται τοῖς ῥήμασιν, ἀκούειν, εἰδέναι, λέγειν, ἐρωτᾶν, κ. τ. τ. π. χ. «Περὶ νίκτους ἄκουσαν, ἄκουσα διὰ τὴν ἐπιστοφὴν του, Ὀδ. Τ, 270. «Οἶδα περὶ κύνεσσιν, Ὀδ. Ρ, 303. «Περὶ πατρὸς ἐρεσθαι, ἐρωτᾶν διὰ τὸν πατέρα, περὶ τοῦ πατρός, Ὀδ. Α, 135. Γ, 77. «Ἀκούετέ μευ τοῦδε περὶ ξείνου, ἀκούετέ μου περὶ τούτου τοῦ ξένου. Ὀδ. Ρ, 371. «Λέγειν ἢ ἐρεῖν περί τινος», Ἡρόδτ. «Διαλέγεσθαι περί τινος», «Πειράσῃ περί τινος», ἐπιχειρήσῃς περί τινος ὑποθέσεως κ. τ. τ. Σημείωσε δέ, ὅτι προσκειμένης τῆς περὶ οὐσιαστικοῦ τινος, κεῖται πολλάκις ἡ γενικ. μόνη ἄνευ τῆς προθέσεως, π. χ. «λόγος τινός», ἀντὶ, λόγος περί τινος, κ. τ. τ. Schaef. L. Bos. Ell. p. 735. Δίων. Συρ. στλ. 213. παρὰ δὲ Ὁμ. ἐνίοτε καὶ προσκειμένη ῥήματί τινι, π. χ. «Εἰπὲ δέ μοι πάτροθ, εἴτε πέπυσσο Πηλῆοις, ἢ, περὶ πατρός, περὶ Πηλῆος, Ὀδ. Λ, 174. 492. Καθ' ὅλα ταῦτα καὶ τὰ παρόμοια παραδείγματα, ὡς καὶ κατὰ τοὺς ἑπομένους δύο παραφέρουσι, β) καὶ γ), ἐνοεῖται ἡ πρᾶξις ὡς ἐνεργουμένη περὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὡς περὶ τὸ κέντρον, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτὴ λαμβάνει τὸν προσδιορισμόν της. β) πρόσκειται τοῖς σημαντικοῖς στοχασμοῦ, σκέψεως, φροντίδος, κηδεμονίας, καὶ φόβου ῥήμασιν, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, π. χ. ἐπὶ ἀνθρώπων, «μερμηρίζειν περί τινος, φροντίζειν, ἔχειν φροντίδα, Ἰλ. Τ, 17. ὅτι δὲ καὶ, «μέχος περί τινος», Ὀδ. Φ, 249. «Φροντίζειν περί τινος», Ἡρόδ. 8, 36. καὶ δὲ πραγμάτων, «βουλεύειν περί φόνου», Ὀδ. Π, 234. «Περὶ πομπῆς μνηστεύεται, ἀντὶ, πομπῆς μνηστ. δέλομαι φροντίσαι, σκεφθῆ, Ὀδ. Π, 291. (ἐπὶ τούτῳ τῇ ἐννοίᾳ ἡ περὶ μετὰ γεν. φαίνεται πολλάκις ὡς φιλὴ περιγραφὴ τῆς γενικῆς) «Περὶ ποτοῦ γοῦν ἔστί σοι; καὶ λοιπὸν ἴλαι ὁ νοῦς σου, ὅλη ἡ ὑπόθεσις, τὸ πᾶν εἰσὶ εἰς σέ, ἢ σοὶ μέλει μόνον διὰ τὸ ποτόν; Ἀριστ. Ἱππ. 37. γ) καρ' Ὅμρ. πάνυ συνεχῶς ἐν χρήσει ἡ περὶ προσκειμένη τοῖς ῥήμασι, μάχεσθαι, μαρναῖσθαι, ἀμύνασθαι, ἐρίζειν, κ.τ.τ. κατὰ τετραπλῆν ἀναφορὰν, αα) ἐπὶ παντὸς κυρίως σημασ. διὰ τὸ σημαίνειν τὴν ὑπὲρ ἀντικειμένου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεται, ἤγουν περὶ τούτου, μὴ ἀνήκοντος μέν ἐτι εἰς κανὲν τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν, θεωρουμένου δὲ ὡς τεμένου μεταξὺ ἀμφοτέρων κατὰ τὸ κέντρον καὶ μέσον, εἰς τρόπον ὥστε ζητοῦσιν αὐτὸ ἀμφίβολοι καθεὶς καὶ ἀγωνίζεται περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ ἀρπάσῃ καὶ κυριεύσῃ ἐ εἰς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, π. χ. «Μάχεσθαι περὶ νηῶν, πάρ τοῦ πλοίου ἀγωνίζεσθαι, εἰ μὲν διὰ νὰ τὸ ἐμπυρώσωσιν, οἱ δὲ διὰ νὰ τὸ φυλάξωσιν, Ἰλ. Ο, 416. 707. Π, 1. ὡσαύτως, «περὶ δαπέδου, κύκλῳ τοῦ νεκροῦ ἀγωνίζεσθαι, ὅπως οἱ μὲν ἐχθροὶ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν των, οἱ δὲ φίλοι διὰ νὰ τοῖς τὸν ἁρπάσωσιν, Ἰλ. Θ, 476. «Θεῖν περὶ ψυχῆς (Ἰλ. Χ, 161.)», τρέχειν ὡσὰν τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται ὁ μὲν νὰ σώσῃ φεύγων, ὁ δὲ νὰ τὴν ἁρπάσῃ ἐπιδιώκων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 37. «Τρέχειν περὶ τῆς ψυχῆς», καὶ 7, 57. «Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ», τρέχειν πρὸς σῶσιν ἢ διατήρησιν τῆς ἰδίας του ζωῆς· καὶ μετὰ προσεπερχομένης αἰτ. «Δρόμον θεῖν περὶ παντός, ἀγῶνας δρομέοντας περὶ σφέων αὐτέων», Ἡρόδ. 8, 74. 102. «Περὶ νίκης ἐπείγεσθαι, καὶ, ἀγάσσασθαι (Ἰλ. Ψ, 437. 639.)», ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι διὰ τὴν μὴ ἔτι κρίσιν λαβοῦσαν μέχρι. «Περὶ ἴσης ἔριζειν (Ἰλ. Μ, 423.)», φιλονεικῶ διὰ ἴσον δίκαιον, δηλ. διὰ ν' ἀποκτήσω ἴσον δίκαιον καὶ ἐπὶ ἀθλητῶν, «περὶ τρίποδος δεῖνα, ἀγωνίζομαι ἕνεκα τοῦ τρίποδος, Ἰλ. Δ, 709. παρβ. Ψ, 718. Ὡσαύτως, «ἐρίζειν περὶ μάντιος, φιλονεικῶ διὰ λόγους, ἤτοι, ποίος δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καλήτερον, Ἰλ. Ο, 284. καὶ, «ἐρίζειν περὶ τόξων», ποίος εἶναι ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 225. παρβ. Ω, 515. «Ἀγωνίζεσθαι περί τινος», Ἡρόδ. 8, 26. ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων παραδειγμάτων γίνεται κατάδηλος καὶ ἡ κατ' ὀλίγον μετάβασις τῆς κυρίας εἰς τὴν καταχρηστικὴν σημασίαν. ββ) διὰ νὰ σημάνῃ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον, εὑρισκόμενον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ, ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἁρπάσῃ, κυριεύσῃ, διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, π. χ. «περὶ πτόλιος, περὶ τείχεος», κ.τ.τ. Ἰλ. Β, 265. 279. Ὀδ. Α, 403. Ω, 113. γγ) ἡ περὶ μετὰ γεν. σημαίνει, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ μετὰ γεν. ἀντικείμενον, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεταί τις διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ, π. χ. «Μαχησόμενος Δαναοῖσι περὶ πτόλεος (Ἰλ. Ρ, 147.)», διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Δαναῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἤγουν πρὸς διασώσιν αὐτῆς· ὅθεν συνήθ. «Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, περὶ τέκνων, περὶ νηῶν... κ. τ. τ.», ἀντὶ, ἀμύνεσθαι πάτρης, τέκνων, κτλ. ἤγουν πρὸς διασώσιν τῆς πατρίδος κτλ. Ἰλ. Μ, 142. 170 243. Ο, 496. καὶ ἄλλαχοῦ. δδ) διὰ νὰ σημάνῃ τις τὸ τελικὸν ἢ ποιητικὸν αἴτιον, τὴν αἰφορμὴν τοῦ ἀγῶνος, π. χ. «περὶ ἐριδος μαρναῖσθαι, ἕνεκα, ἢ ἐξ αἰτίας ἔχοντας ἀγωνίζεσθαι, Ἰλ. Η, 301. παρβ. Π, 476. Υ, 253. Ὀδ. Σ, 403. «Περὶ τῶν ἄλλων, τούτων ἕνεκα, ἐξαιτίας τούτων, διὰ τοῦτο, Ἰλ. Ψ, 659. 802. «Περὶ ὀργῆς», ὑπ' ὀργῆς, ἀπὸ θυμοῦ, Θουκ. 4, 130. παρβ. Β'. δ) ἐν γένει, προσκειμένη ὀνοματικοῦ ἄνευ εἰσροῆς τινος καὶ ἐνεργείας ῥήματός τινος, σημαίνει, ὅσον δὲ κατὰ ἢ διά, ὅσον ἀνήκει εἰς.., καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ προσκειται καὶ μένη ἡ γεν. ὥστε ἡ περὶ φαίνεται μόνον ὡς περιγραφὴ ταύτης τῆς πτώσεως· π. χ. «ἡ περὶ τῶν παίδων ἀγωγή, αἱ περὶ Ἡρακλέους πράξεις, κ. τ. τ.», Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τ. 4, 269. στλ. 287. καὶ 672. Heind. Πλατ. Γοργ. στλ. 467. Ε. ἐξαιρ. συχνάκις, καίτοι περί τινος, ἀντὶ, αἰτία τινός, Lennep, Φάλαρ. στλ. 263. Δ. Boeckh Πλατ. Μιν. στλ. 155, ὡσαύτως, «τὰ περί τινος», ὅτι ἀνήκει, ἀναφέρεται τινι, ὅτι πάσχει ἢ κάμνει, αἱ τύχαι του ἢ πράξεις του, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 28. 7, 4, 1. παρβ. 6, 1, 7. 2) ὡς τὸ Λατ. prae = ἐπίκαιρα, ὅθεν καταχρηστικῶς, διὰ τὰ σημάνῃ τις προτίμησιν, ὑπεροχὴν, τὸ εἶναί τι κάλλιον ἢ προτιμώτερον ἄλλου, καὶ καὶ τότε ἔρρηξ. καὶ διὰ τοῦ, ὑπὲρ καὶ αἰτ. ἢ πρὸ καὶ γεν. ἢ διὰ τοῦ, μᾶλλον καὶ γεν. ἢ περισσότερον ἀπό, παρὰ ἢ παρ' Ὅμρ. πάνυ ἐνδεχ. ἐξαιρ. «περὶ πάντων, περὶ ἄλλων, πρὸ πάντων, ὑπὲρ πάντα, ὑπὲρ ὅλους, περισσότερον ἀπὸ ὅλους. «Περὶ πάντων ἔμοιγε ἄλλων εἶμι, ὑπερβαίνω τοὺς ἄλλους ὅλους, ἔνθα σημειωτέον, ὅτι ἡ περὶ πρόθεσις κεῖται ὀλιγαμέσως ἀπὸ τῆς γενικῆς, π. χ. «Περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων», εἶμαι κατὰ τὰς φρένας, κατὰ τὴν φρόνησιν καλήτερος παρὰ οἱ ἄλλοι, τοὺς ὑπερβαίνω, Ἰλ. Ρ, 171. παρβ. Ἰλ. Α, 258. Ν, 374. 631. Φ, 214. Ὀδ. Α, 66. Ω, 24. καὶ μετ' ὑπερθετ. «περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι (Ἰλ. Η, 289.)», μὲ τὸ κοντάρι εἶσαι ὁ κάλλιστος παρὲξ οἱ Ἀχαιοί, ἔνθα ἐπομ. ἡ περὶ περιγράφει κυρίως τὴν γεν. ἐκτὸς εἰμὴ ἀνίσως γράψῃ τις, ὀρθότερον, πέρι, παροξύτονως, ὥρα Δ, 2. 3) κυρίως καὶ ἐπὶ τοπικῆς σημασ. περιέχ, κύκλῳ, ὡς καὶ μετὰ ὀστ. καὶ αἰτ. ἐν χρήσει δὲ σπανιώτατα καὶ μονον ποιητ. καὶ παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, «περὶ σπείουσι, ἐν Ὀδ. Ε, 68. ὡσαύτως καὶ Σαπφ. εἰς Ἀφρόδ. 10. β) ἐγγύς, πλησίον, παρά, Μόσχ. 3. 60. Schaef. Διον. συνηθ. στλ. 351. 4) ἀπὸ Ἡρόδοτ. καὶ ὕστερον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. πάνυ εὐχρηστος ἡ φράσις, «περὶ πολλοῦ ἔστι τινὶ», μὲς εἶναι πολλὰ τίμιον ἢ ἀξιόλογον, ὡς παρ' Ἡροδτ. 1, 120. «Καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν περὶ πολλοῦ ἐστίω, καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι πολλὰ τίμιον καὶ ἄξιον, καὶ ἡμεῖς τὸ θέλομεν, ἀγαπῶμεν, καὶ ἐνεργ. «περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ἢ ἡγεῖσθαί τι», σεβομαί τι, τιμῶ πολύ, τὸ θεωρῶ ἀξιόλογον, μεγάλον· ὡσαύτως, «περὶ πλείονος, περὶ πλείστου (καὶ ἀντιστρόφως), περὶ ὀλίγου, περὶ ἐλάττονος, περὶ οὐδενὸς ποιεῖσθαι», ἔνθ. ἢ περί, ὡς τό, ἀντί τινος, φαίνεται περιγράφουσα μόνον τὴν γεν. τῆς τιμῆς ἢ ἀξίας τινὸς πράγματος, καθότι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας δύναται νὰ εἴπῃ τις καὶ, «πολλοῦ ποιεῖσθαι, magnifacere κ. τ. λ. ἢ καθ' αὐτὸ ὅμως ἐννοια εἶναι τοῦ νὰ παριστάνῃ τις ἑαυτῷ καὶ φαντάζηται τι ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς περιφερείας μεγάλου τινὸς ἢ μικροῦ, ἀξιολόγου ἢ εὐτελοῦς, ἄρα συνηθισμένον τούτῳ, ἔχον ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς αὐτό, ἐπομ. τὸ ἴδιον αὐτὸ ὡς μεγάλον, μικρόν, ἀξιόλογον, ποταπόν, κ. τ. λ.

Β'. Μετὰ δοτικῆς, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει τὸ ἀντικείμενον, κύκλῳ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεταί τι ἢ κινεῖται, ἐπὶ ἐρωτήσεως ποῦ; καὶ 1) ἐπὶ κυρίας σημασ. μόνον τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ, κύκλῳ πέριξ, τριγύρω συνήθ. ὅταν θέλῃ τις νὰ σημάνῃ ἄμεσον ἐγγύτητα, π. χ. «περὶ χροΐ, περὶ στήθεσι, περὶ χερσί, περὶ κροτάφοισι, κ.τ.τ. ὅτε παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συνεχῶς ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς, περιβάλλοντος, περικλείοντος ἢ περικυκλοῦντος ἕτερόν τι στενῶς, Ἰλ. Α, 303. «Αἰψὰ τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, τὸ αἷμά σου θέλει ῥέει ἀφθόνως τριγύρω τῆς λόγχης μου, ἐμπηγμένης ἐν τῷ σώματί σου· παρβ. Ἰλ. Ψ, 598. Ὀδ. Ι, 394. «χεὶρ περὶ ἄγχει», ἡ χεὶρ κύκλῳ τοῦ ἐγχους, δηλ. ἡ πιάνουσα, ἡ ἄχουσα αὐτὸ ἐν τῇ παλάμῃ, Ἰλ. Β, 389. παρβ. Ὀδ. Α, 424. «Θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε», ἐνδύθη θώρακα οὗτος, ὥστε αὐτὸς περιέβαλλε τὸ στῆθος. «Περὶ χροΐ ἔσσατο τεύχεα», ἐνδύθη ὅπλα οὗτος, ὥστε αὐτὰ ἐπέβηντο κύκλῳ τοῦ σώματος, Ὅμ. ἐπίσης συνεχῶς ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Δογογρ. ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. 2. «Δακτύλιοι περὶ τῇ χειρὶ φέρεινε, καὶ Ξενοφ. Κρ. Πδ. 1, 2, 13. «Θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις» ἰδιαιτέρως δὲ α) ὅτε θέλῃ τις νὰ σημάνῃ περιεχόμενον κύκλῳ τινός, περικλεῖον αὐτὸ ὁλόγυρα, ἀπὸ πανταχόθεν, π. χ. «περὶ δουρὶ πεπαρμένην», κύκλῳ τοῦ σουβλίου, δηλ. εἰς τὸ σουβλίον οὕτως ἐμπηγμένη, ὥστε αὐτὸ νὰ ἦναι ὁλόγυρα περικυκλωμένον, Ἰλ. Φ, 577. ὡσαύτως, «Ἑρεπόμενος περὶ δουρὶ, Ἰλ. Ν, 441. «Ἀσπαίρειν περὶ δουρὶ», ἐμπηγμένος ὢν εἰς τὴν λόγχην νὰ παλίζῃ τὰ ποδάρια ἐν τῷ ἀποθνήσκειν, Ἰλ. Ν, 570. «Κυλίνδεσθαι περὶ χλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κῶν, δηλ. ἐμπηγμένος εἰς τὸν χαλκὸν τὰ κυλίσται, Ἰλ. Θ, 86. 183. παρβ. ἀμφὶ Β'. ὠσαμένους, «Πίπτειν περὶ ξίφεσι», Σοφ. Αἴ. 829. β) κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐπί τινος περικυκλοῦντος ἢ περιέχοντος ἐν γένει, ὅτε ὅμως συνῆθ. ἢ περὶ μετὰ αἰτ. τάσσεται, καὶ τότε ἐξηγεῖται ἡ περὶ διὰ τοῦ, πλησίον, ἐγγύς, παρά, πλὴν ἐνταῦθα ὑποτίθεται περί τι ἀντικείμενον οὐχὶ ἓν μόνον σημεῖον τι, ἀλλ' ἀδιόριστος πλῆσις σημείων, π. χ. «περὶ δαιτὶ», αὐτὶ ἐν δαιτί Ὀδ. Β, 245. «περὶ πύλῃσι», Ἰλ. Σ, 453. «περὶ χειῇ», Ἰλ. Χ, 95. «Περὶ φρεσὶν ἀλκὴ», ἴσχυς περὶ τὴν καρδίαν, ἢ κοινότερον, ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰλ. Π, 157. ἔνθα ὅμως δύναται καὶ νὰ ἐννοηθῇ ἐνταῦθα καρδία, περιπεφραγμένη τρόπον τινὰ μὲ ἰσχύν, διὸ καὶ τὸ, περὶ φρεσὶν, δὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἐν φρεσὶν, παρβ. περί, Δ'. 2) μεταφρ. ἡ περὶ σημαίνει ὁμοίως ἀντικείμενον, κύκλῳ τοῦ ὁποίου στρέφεταί τις ὡς περὶ κέντρον, καὶ τότε ἁρμην. κοινῶς διὰ τῆς περὶ καὶ γεν. ἢ διὰ τῆς περὶ καὶ αἰτ. ἢ διὰ τοῦ, κύκλῳ, περιξ, διά, ἕνεκεν, ὅσον διά, τότε λαλεῖν αἰτιον σημαίνουσι, ἐξηγ. α) προτασσομένη τοῖς ῥήμασιν, μάχεσθαι, ἐρίζειν, κ. τ. τ. π. χ. «Πόσος μάχη περὶ παιδία, ἀγὼν περιξ, ἕνεκα τοῦ παιδός, εἰς ὑπεράσπισιν του, Ἰλ. Π, 568. «Μάχεσθαι περὶ εἴτι κτεάτεσσιν, ὑπὲρ τῆς περιουσίας του, πρὸς ὑπερασπισιν αὐτῆς, Ὀδ. Ρ, 471. καὶ 472. «Ἡ περὶ βουσὶν ἢ οἰέεσσιν» ὅτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις ὑπῆρχε κυρίως διόλου τοιαύτη, γίνεται δῆλον ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 133. «Ἑστήκει, ὡς τίς τε (αὐτί, ὥστε τις) λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, ὡσάν τὸ λευκάτερι τριγύρω καὶ πρὸς διανθέντευσιν τῶν νεογνῶν του» παρβ. 173. καὶ 355. «Ἑστάοτες περὶ Πατρόκλῳ», ὅρα ἀμφιβάλλω καὶ περιβάλλω. Παρὰ Δογγρ. ἐν χρήσει κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συνῆθ. ἢ περὶ μετὰ γεν. β) προτασσομένη τοῖς ῥήμασι φόβου καὶ φροντίδος σημαντικοῖς, ἑρμην. διὰ τῆς, διά, ἕνεκεν, ὅσον διά, ὅσον ἀνήκει, καὶ σημαίνει τὴν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν τοῦ φόβου ἢ τῆς φειδίας, φροντίδος εἴς τι ἀντικείμενον, ὅπερ ἐν τοῦ ὁποίου ἔχει τις φόβον ἢ φροντίδα, Ἰλ. Ε, 566. «Περὶ γὰρ δὶς ποιμένι λαῶν» παρβ. Ι, 433. καὶ Κ, 240. «Ἐδέισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ· ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως· «Θαρσεῖν περί τινι» ὡς πρός τι πρᾶγμα ἢ τινὰ ἄνθρωπον ἔχειν θάρρος, μὴ ἔχειν φόβον περὶ αὐτοῦ, Πλατ. Φαίδων σελ. 114. Δ, καὶ ὁ αὐτ. εἰς Πρωταγ. σελ. 314. Α. «πυθέσθαι περί τινι (π.χ. περὶ τοῖς φιλτάτοις)», ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀπόνενόν. γ) σημαίνει ἡ περὶ μετὰ δοτ. μεταφρ. καὶ αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν, ὅτε καὶ ἁρμην. διὰ τοῦ, ἐξ αἰτίας, ἕνεκεν, ἀπό, ὑπό, π. χ. «Ἀτύζεσθαι περὶ κεφαλῇ», τρομάζειν ἀπὸ τὸν πόνον κεφαλῆς, ἀντὶ, ὑπὸ κεφαλῆς, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, Ἰλ. Θ, 181. ἐνθ' ὁ Ούόλφ. ἐγραψε τρόμος ὑπὸ κεφαλῆς συνεχέστερον δέ, ὡς τὸ Λατ. prae, κατὰ τὰ ἀκολουθοῦντα φράσεις· «Περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πώσεως καὶ ἀφροδισίων οὕτω κατεσκευασμένος ἦν», Ξενοφ. Ἀπομν. Ι, 3, 15 καὶ ὁ αὐτ. Κύρ. παιδ. γ'. ἀ. 14. «Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ γυναικὸς, καὶ περὶ πάντων τῶν τεκνων δουλείας φοβεῖται», οὐχὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ, καὶ διὰ τὴν γυναῖκά του, κ. τ. λ. «Περὶ φόβῳ, ὑπὸ φόβου, ἀπὸ φόβου. «Περὶ ταρβεῖν», Αἰτχυλ. Πέρτ. 693. καὶ Χοηφ. 33. «Περὶ δείματι», Πίνδ. Πυθ. 5, 73. «Περὶ χάρματι, ὑπὸ χαρᾶς, ἀπὸ χαρᾶς, Ηρεν ὠμ. Ὁμ. Δήμ. 429. Herm. Vig. σελ. 863. «Περὶ σθένει βλεμεαίνων», Ἰλ. Ρ, 22. ὅπερ ἐν Ι, 237. Μ, 42. Ρ, 135. μόνον, «Σθένει βλεμεαίνων», εἶπεν· τοιοῦτον καὶ τὸ, «Ἀμφὶ ταρβεῖν», Αἰτχύλ. Χοηφ. 543. καὶ τὸ, «Ἀμφὶ δυμῷ», Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ἀ. σλ. 17. ἀντὶ ταύτης δὲ τῆς δοτικῆς κεῖται ἡ γενικὴ παρὰ Θουκ. δ'. 130. «Περὶ ὀργῆς», καὶ ἐν β'. 8. ἡ ὑπό. «Νείτης οὐκ ἀκουσίως ὑπ' ἀπειρίας· ἥττατο τοῦ πολέμου». ὡς καὶ παρ' Ὁμήρ. ὑμν. εἰς Δήμητ. 411. «Εἶχε γὰρ ἀγὼν ἀνορουτ' ὑπὸ χάρματος», ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, χαρᾶς ἢ λύπης δηλωτικῶν, Θεόκρτ. 1, 54. Schaef. Δογγ. σελ. 317. «Περὶ θυμῷ ἔχειν = περιθύμως, περιστικῶς ἐν θυμῷ ἔχειν, Ἡρόδ. 3, 50. ἐὰν ἄλλως ἡ γραφὴ ὀρθῶς ἔχῃ.

Γ'. μετὰ αἰτιατ. ἡ ὁποία περιέχει τὸ ἀντικείμενον, πέριξ τοῦ ὁποίου ἔρχεταί τε ἢ κινεῖται, στέρεται, καὶ τότε ἡ περὶ ἰσοδυναμεῖ τῇ, παρά, πλησίον, σημαίνουσα, ἐτι καὶ τό, κύκλῳ, πέριξ, τριγύρω, ὁλόγυρα, ὡς καὶ ἡ ἀμφὶ, ἐπὶ ἐρωτήσεων ποῦ; ἢ ποῦ; ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τῆς, παρά, ἢ τοῦ, πλησίον, ἐγγύς, ἢ εἰς τὰ πέριξ, ἢ γύρω, κυκλῳ, ἐπὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα δὲν περιέχουσι καὶ περικυκλοῦσιν ἄλλο τι ἀντικείμενον στενῶς καὶ ἀπὸ πολλὰ πλησίον, ἀλλ' εὑρίσκονται μόνον πλησίον αὐτοῦ ἀπὸ πολλὰ μέρη, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. πάνυ εὔχρηστος ἡ πρόθεσις αὕτη οὐ μόνον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ ἐξωρτ. ἐπὶ παντὸς πολεμικοῦ συμβεβηκότος πλησίον τινὸς πόλεως ἢ τόπου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Δογγρ. π. χ. «ἡ περὶ Νείδον ναυμαχία», ἡ ναυμαχία, ἥτις ἐγένετο εἰς τὰ πέριξ τῆς Νείδου, πλησίον αὐτῆς, παρ' αὐτῇ ὁμοίως καὶ ἐπὶ κινήσεως περί τι ὡρισμένου κέντρου, π. χ. «Περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή», ἡ κραυγὴ ἦλθεν, ἐφθασε κύκλῳ τῶν φρενῶν του, ἐνθ. ὅμως δύναται καὶ ἑρμηνευθῇ εἰς, περιῆλθε αὐτὸν κατὰ φρένας ἰωή, δηλ. ἠκούσθη ταχύ, Ἰλ. Κ, 139. πρβ Α, 83. «Περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος», τὰς ἐσκότισε, Ὀδ. Ι, 362. «Ὑπνώει· καὶ ἐνθ. ἡ προθεσις ἀνάγεται εἰς τι ἡμερον ἢ διαρκοῦν καὶ μόνιμον, π. χ. «Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον», εἰ. τοι τοῖχον τριγύρω, Ἰλ. Σ 374. «Ἑλισσομένοις περὶ δίναις», στρεφόμενοι εἰς τὰς δίνας ὁλόγυρα, Ἰλ. Φ, 11. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Δογγρ. «Περὶ τὰ ἕλκεα εἰλέουσιν. Ἡροδ 2, 93 «Οἱ περὶ τὸν Ὄλυμπον», οἱ κατὰ τὰ πέριξ Ὀλύμπου κατοικοῦντες. «Περὶ Μηδίαν, περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν», κατὰ τὴν Μηδίαν, ἢ καθ' ὅλην τὴν Σικελίαν πέριξ. «Περὶ Ἰωνίην», Ἡρόδτ. 2, 103. «Περὶ ἐκείνην τὴν χώρην», κατ' ἐκείνην ὅλην τὴν χώραν πέριξ, κ.τ.τ. Schaef. Σχολ. Περ. Ἀπ. Ρ 4, 132. β) πολλάκις ἐπιτάσεως χάριν διπλασιάζεται ἡ πρόθεσις, περὶ ἀμφὶ, ἢ ἀμφὶ περὶ, καὶ ἀμφιπερὶ, π. χ. «Περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφοισι», ὁλοτριγυρα εἰς την τάφον, Ἰλ. Ρ, 760. «Περὶ τ' ἀμφὶ τε κύμασιν», Ησ. Θ. 848. «Περὶ πίδακας ἀμφὶς», Θεόκρ. 7, 142. πρβ. Reisig Conj Aristoph. p. 276, 2. ἐπὶ προσώπων, ὅσοι ἀνήκουσι εἰς τὴν συνοδίαν καὶ ἀκολουθίαν τινός, ὅσοι ζῶσι πάντοτε ἐγγύς τινος καὶ εἶναι συνῆθ. μαζί του, εἴτε ἀπὸ ἑνὸς διὰ βίου, π. χ. «Ἀεὶ περὶ ἑωϊνὸν ὄζεται», εἴτε νὰ ἔχῃ πάντοτε μαζί του, παρ' αὐτῷ κακὰ καὶ ἀλίφρεις, Ἰλ. Γ, 408. εἴτε β) παρὰ Δογγρ. καὶ ἐπὶ πολλῶν προσπ. π. χ. «Οἱ περὶ Πλάτωνα, κυρίως μὲν, οἱ συναθροιζόμενοι συνήθως πέριξ τοῦ Πλάτωνος, οἱ συνήθως βλεπόμενοι πέριξ αὐτοῦ, ἄρα οἱ ὀπαδοί του ἢ οἱ μαθηταί του· εἶτα δὲ συνηρημένα ῥητῶς καὶ τὸ πρόσωπον αὐτό, ἅπαμ. ὁ Πλάτων καὶ οἱ περὶ αὐτοῦ, καὶ τέλος, ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ Πλάτων αὐτός, χωρὶς νὰ ἐννοῶνται οἱ ὀπαδοί του ἢ οἱ μαθηταί του, καὶ ἐνταῦθα, καθὼς φαίνεται, δὲν ἦτον ὁ σκοπός του διὰ νὰ φανερώσῃ τὸ καθ' αὐτὸ ὑποκείμενόν τινος, ὅσον τὰς ἰδιότητας αὐτῶν, τρόπον τινὰ τὰς πνευματικὰς, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχωσι κοινὰς σὺν ἄλλοις· ὡσαύτως, «οἱ περὶ Σωκράτην» σημαίνει ἅπαντες, οἱ ὄντες πέριξ τοῦ Σωκράτους οἱ μαθηταί του, ὀπαδοί του, σύγχρονοί του, ἢ συνηθέστερον, ὁ Σωκράτης καὶ οἱ μαθηταί του, ἢ, πολλάκις, ὁ Σωκράτης μόνος, παρβ. Δ'. 1. καὶ ἀμφὶ, Γ' 2. 3) ἐπὶ πράγματος τινος, εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις, ἀγωνίζεται ἢ διὰ τὸ ὁποῖον φροντίζει, ἢ εἶναι προτσολλημένος, διότι καὶ ἐνταῦθα νοεῖται τοπική πως κίνησις πέριξ τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου, τὸ δὲ πρᾶγμα ἐννοεῖται ὡς προτωποποιημένον, ὡς καὶ ὅταν αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ τέχναι ὦσιν «Περὶ δόρπα πονεῖσθαι, περὶ δείπνον πένεσθαι», κοπιάζειν διὰ τὸ δεῖπνον, καταγίνεσθαι εἰς τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ, ἔνθ' ἐννοεῖται ἡ περὶ αὐτοῦ ἐναχόλησις, Ἰλ. Ω, 444. Ὀδ. Δ, 624. «Περὶ τοῦχε ἔπουσιν», καταγίνονται εἰς τὰ ὅπλα τριγύρω, Ἰλ. Ο, 555· καὶ μεταφ. παρὰ τοῖς Αττ. «Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειαν ἐστίν», καταγίνεται πέριξ τῆς ἀληθείας, δηλ. διὰ νὰ τὴν εὕρῃ. «Ἦν δέ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, ἦτον προτσολλημένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡδονήν, Ἀθην. «Εἶναι περὶ τὴν ἀναχώρησιν», καταγίνομαι εἰς τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ἀναχωρεῖται, ἢ ἁπλῶς, μελετῶ νὰ μισεύσω. «Οἱ περὶ τὴν φύσι - φιλοσοφίαν - γραμματικὴν, - ῥητορικὴν - μουσικὴν κ. τ. τ.» οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, φιλοσοφίας κ. τ. λ. ἀντὶ, οἱ φυσικοὶ, φιλόσοφοι, κτλ. «Οἱ περὶ τοὺς λόγους», οἱ ῥήτορες, οἱ πεπαιδευμένοι· ἄρα, «Εἶναι περί τι, καὶ σπανιώτερον, ἔχειν περί τινι, καταγίνομαι, ἐναχολοῦμαι, προτσολλοῦμαι εἴς τι. β) ἐν γένει, ἐπὶ ἀντικειμένου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν, ἀναφορὰν ἢ ἀνάγεται ἐνέργειά τις, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸ διορᾶται τρόπον τινὰ ὡς κέντρον, περιξ τοῦ ὁποίου αὐτὴ στρέφεται, καὶ τότε ἁρμην. κοινῶς διὰ τοῦ, ὡς πρός, ὅσον διά, ἢ ἀναγομένως εἰς.. π. χ. «Τὰ περὶ ἐμὲ πρᾶγματα», τὰ ἀναγόμενα εἰς ἐμὲ, τὰ πράγματά μου, Πλατ. «Τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὴν Ἑλλάδα», κ. τ. τ.», ὅτα ἀνάγονται εἰς τὸν Κῦρον, ἐσον διὰ τὸν Κῦρον, κ. τ. λ., πολλ. παρ' Ἡρόδτ. «Περὶ τούτους οὐτω λέγω, ὅσον ἀνήκει εἰς αὐτούς» κτ. Ἡρόδτ. 8, 85 πρβ. 2, 93. «Οὕτω ἔσχε περὶ τοῦ πρήγματος τούτου», Ἡρόδτ. 1, 117. «Πονηρός περί τινα, κακὸς ὡς πρός τι. «Ἐξαμαρτάνειν περί τινα», ὡς πρός τινα. «Αἱ περὶ ταῦτα πρᾶξις», αἱ ἀναγόμεναι, ἀνήκουσαι εἰς αὐτὰ πράξεις. «Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί», αἱ ἀναγόμεναι εἰς αὐτο, αἱ σωματικαί, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, Πλούτ. «Ἂν περὶ ψυχὰν γηθέωνα», ἀντί, κατὰ τὴν ἀνω τοῦ ψυχήν, ὡς πρὸς τὴν ψυχήν του, Πινδ. Πύθ. 4, 217. «Τὰ περὶ τινα, τὰ ἀναφερόμενα, ἀναγόμενα εἴς τι, π. χ. «τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν», τὸ ἀνήκον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀρετὴ αὐτὴ. «Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια», ἀντὶ πρὸς τοὺς θεοὺς, Ἰσοκρ. «Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν», ἀντὶ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, Ἀριστοφ. οὕτω καὶ τό, «Περὶ τοὺς θεοὺς καὶ περὶ γονέας ἀμελῶς ἔχειν». 4) μετὰ ἐπὶ χρόνου, σημαίνει μόνον ὡς ἐγγύτατα διωρισμένον τμῆμα αὐτοῦ, καὶ ἁρμην. κοινότερον διὰ τοῦ, τριγύρω εἰς τὸν καιρόν, κατά, πρός π. χ. «Περὶ τὰ Μηδικὰ», εἰς τὸν καιρὸν τῶν Περσικῶν πολέμων, «περὶ ὠρίττου ὠρην», πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος, Ξενοφ. «Περὶ τοὺς ὥρους, περὶ δείλην, περὶ δύσιν». «Περὶ τούτους τοὺς χρόνους», ἀντὶ κατὰ τούτους, εἰς τοὺς τοὺς χρόνους. «Περὶ λύχνων ἀφὰς», εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάψεως τῶν λύχνων. «Περὶ πληθούσας ἀγοράς». «Περὶ μέσας νύκτας», τὰ μεσάνυκτα, Ξενοφ. Τοῖς ἀριθμητικοῖς δὲ συντασσόμενη, σημαίνει τὸ, σχεδόν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ, μόνη, σημαίνει τὸ, σχεδόν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ, παῦ, οἷον, «Περὶ τρισχιλίους, περὶ ἑπτακοσίους».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ὅτε γεγονὼς περίπου ἐκπλέοιεν, ὡς σχεδὸν 16 χρόνων τὴν ἡλικίαν, Ἡρωδιαν. Ἐνίοτε τάσσεται καὶ ἄνευ ἐπιρροῆς τινος εἰς τὸ πτωτικὸν, Lud. Φρυν. σελ. 410. (ἡ περὶ δύναται ἐπιφέρεσθαι τῷ πτωτικῷ τῆς καθ' ὅλας τὰς τρεῖς κτώσεις, ὅμως τότε πάσχει ἀναστροφήν, ἤτοι ἀναβιβάζει τὸν τόνον καὶ γράφεται πέρι· πόσον δὲ μακρὰν ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ της δυνατικὰ ἐπιφέρηται, τούτου παράδειγμα περιεργείας ἄριον εὑρηται παρὰ Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 809. Ε.

Δ', ἡ περὶ τάσσεται πολλὰ, ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίρρ. καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, πέριξ, κύκλῳ, ἡ κλητίον, ἐγγὺς, σχεδὸν, πολλὰ παρ' Ὅμ. ὅτε καὶ ἐνίοτε ὑπλασιάζεται ἐπιτάσεως χάριν, π. χ. περὶ τ' ἀμφὶ τε, Τυρ. Ὅμ. Δημ. 277. ἐπὶ τῆς συνεχῆς ἐστι παρ' Ὅμ. καὶ ὁ χωριτὴς τάσις τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος της διὰ τῆς τμήσεως. 2) πέρι, μὲ τὸν τόνον ἀναβιβασμένον, καὶ ὡς ἐπίρρ. ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα, ὄξει, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως, διαφερόντως, μάλιστα, τὸ περισσότερον, ἢ, ἐπὶ γενικῆς σημασίας μεγάλου βαθμοῦ, ἀντὶ, λίαν, ὑπερβαλλόντως, πολὺ, κατὰ πολλὰ, Ἰλ. Θ, 161. «Πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ», μάλιστα δὲ ἔσθλα. Ἰλ. Ι, 53· καὶ 100. Κ, 244. Ν, 554. 727. Π, 186. Σ, 519. «Τὸ δὴ περὶ θυμὸν τέτνιεται, τοῦτο κεν βίβλοις πολλὰ μέγα θαῦμα». Ἰλ. Φ, 105. Ὀδυ. Δ, 66. «Πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσι δαπάντεσαν ἑκάτεροι», περισσὰς θυσίας. Β, 88. 116. Γ, 95· 112· 325. Δ, 742. Κ, 140. Θ, 44 63. 281. Μ, 279. Ρ, 389. καὶ βίβλοις οὕτω τετάσθαι καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Σ, 433. β) ἐξαιρ. συντάσσει ὁ Ὅμ. πολλὰ, ὑπὲρ τίνος, τὸ ὁποῖον σημαίνει, παρὰ πολὺ ἐκ καρδίας, ἐξ ὅλης καρδίας, Ἰλ. Δ, 46· 53. Ν, 119· 206· 430. Ξ, 61. 423· 435. Ὀδ. Ε, 36. Ζ, 158. Η, 69. Θ, 245. Τ, 280. Ψ, 339· ὡσαύτως, ὑπὲρ θυμοῦ, Ἰλ. Χ, 70. Ὀδ. Σ, 146. καὶ, ὑπὲρ σάκεος, Ἰλ. Ρ, 21., ἔνθα φυλάκτεον ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποδώσῃς τὸ ἐπίρρ. ὡς πρόθετιν ἀνήκουσαν τῇ ἐπιφερομένῃ ὀνοματ. γ) ἐνίοτε πάντῃ ὑπερβατικῶς μετὰ γεν. ἐπιφερομένης, Ἰλ. Δ, 257. «Πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ», μάλιστα πάντων δὲ ἐμοὶ μεταξὺ τῶν Δαναῶν. «Πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν», Ἰλ. Ρ, 279. Ὀδ. Δ, 550. ἐκτὸς εἰμὴ ἀνάγκῃ τις ταῦτα τὰ τρία παραδείγματα γράψῃ τις, ἴσως ὀρθότερον, περὶ καὶ ἐκλάβῃ αὐτὸ ὡς πρόθετιν, ὄρα Α'. 2. δ) ἐπιτατικῶς, ὑπερὶ πρίν, ἔνθα ἡ περὶ δέχεται πάλιν τὸν συνήθη τόνον της, Ἰλ. Δ, 180. Π, 699. «Πέρι πρὸ γὰρ ἔγχεϊ δῦναι», δηλ. περιττῶς προῆρμα τῶν ἄλλων, τῷ δόρατι προμαχόμενος· ἐνίοτε γράφεται καὶ, παρεπρὸ, ὡς μία λέξις. — Ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον τόσον πολλὰ διαφορετικὴ σημασ. τοῦ ἐπίρρ. πέρι γίνεται κατανοητὴ ἐκ τῆς χρήσεως καὶ συντάξεως τῆς προθ. περὶ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς σημασ. πρὸ, ἐκείνου, ὄρ. Α, 2. ὅθεν καὶ ἡ λέξις περισσὸς ἀγχιμετόπτ.

Ε'. Ἡ πέρι τείτατ' ἐπ' ὅτε ἀντὶ τοῦ, περίεστι, καὶ τότε ἀεὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὀρ πέρι.

Ζ'. Κατὰ τὸ σύνθετα ἡ περὶ φυλάττει σχεδὸν ὅσας τὰς καθ' αὑτὸ σημασίας της, ὅθεν 1) συνῆθ. σημαίνει, τὸ, κύκλῳ, πέριξ, ἐπὶ πράγματος περικυκλοῦντος καὶ ἐκτεινομένου ἀπὸ ἢ καθ' ὅλα τὰ μέρη, π. χ. περιβάλλω, περιβλέπω, περίοχος, κ. τ. τ. 2) ἐνίοτε σημαίνει τὴν ὑπεκκλισιν, ἐπιστροφὴν ἑνὸς πράγματος εἰς ἑαυτὸ, ἐπὶ πράγματος ὁποῖον τελειόνει τὴν περιδρόμησιν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἔνθεν ἤρχητο νὰ κινῆται, ἀντὶ τοῦ, κύκλῳ, π. χ. περιέρχομαι, περιβαίνω, περίειμι (ἐκ τοῦ εἰμὶ). 3) ἐνίοτε σημαίνει ὑπεροχὴν, προτίμησιν, ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνα ἄλλου τινὸς ἔρχεται, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸ ἄλλο, ἢ περισσότερον τοῦ ἄλλου ἔχ, π. χ. περιγίνομαι, περιεργάζομαι, περιτοξεύω, περιάδω. δ) ἐν γένει, ἁπλοῦ ἐπίτασιν τῆς ἁπλῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, λίαν, περισσῶς, ἐξαιρέτως, καθ' ὑπερβολὴν, διαφερόντως, π. χ. περικαλλὴς, περίκλυτος, περιδείδω. 5) ἡ ἔννοια τῆς διαδοχῆς, ἥτις ἐνυπάρχει μόνον τῇ ἀμφὶ, μετέβη εἰς τὴν περὶ μόνον ἐπὶ τῆς λέξεως ταύτης, περιδέξιος, ὅπερ ἴδε.

(Ἂν καὶ τὸ Ἰῶτα τῆς περὶ εἶναι βραχὺ, ὅμως συνῃθ. δὲν πάσχει, ὡς ἡ ἀμφὶ, ἀντὶ καὶ ἐπὶ, ἐκλεῖψιν καὶ ἀπόστροφον πρὸ φωνήεντος, καὶ μόνοι οἱ Αἰολεῖς ἔκαμνον τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς περὶ, τοὺς ὁποίους ἐμιμήθη καὶ ὁ Πίνδαρος, ὄρ. Boeckh. Ὀλ 6, 38· ὁ δὲ Ἡσ. Θ. 638. ἔγραψε καὶ, περίαχε, ἀντὶ, περιᾶχε, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς λέξεως ἀμφίαχε, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ, Κουϊντ. Σμ. 3, 601· 11. 382· ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ τοὐναντίον συντίθεται ἡ περὶ μετὰ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος χωρὶς ν' ἀποβάλληται τὸ ἰῶτα καὶ νὰ θεωρῆται ὡς κακοφωνία, Herm. elem metr. p. 48. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1011. 1012· 1013· 1016· 1018· καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις.)

Περιέγαμαι, Μ. -αγάσομαι (ἀγαμαι, ἀμλ.) μέσ. Ἀποθ. Ὑπὲρ τὸ μετρον, λίαν ἀγαμαι, θαυμάζω τι, Γλωσ.

*Περιεγεπάζω, άσω (ἀγαπάζω), καὶ

Περιεγεπάω, ῶ, Μ. -ήσω (ἀγαπάω). Καθ' ὑπερβολὴν, λίαν ἀγαπῶ.

Περιαγγέλλω, Μ. -ελῶ (ἀγγέλλω). Εἰς τὰ περιξ ἢ ὁλόγυρα ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, κηρύττω, δημοσιεύω· κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 1. πανσυδὶ κηρύττω. 2) ὁλόγυρα παραγγέλλω, προστάζω νὰ γείνῃ τι, διατάττω, προστάζω νὰ δώσῃ καθείς, ὡς παρὰ Θουκυδ. ζ'. 18. «Σίδηρον περιαγγέλλειν», ἀπαιτεῖν, ζητεῖν καὶ συνάζειν σιδηρικά.

Περιαγείρω, Μ. ἀγερῶ (ἀγείρω, ἀμλ.). Ἀπὸ τῶν περιξ συνάζω, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη ζητῶ καὶ φέρω εἰς ἕν, συνάζω ὁλόγυρα. Μέσ. περιαγείρομαι, περιεγκόμενος ἀγείρω, γυρίζω ὁλόγυρα καὶ συνάζω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιρτ. περιέρχομαι ζητῶν δι' ἐμαυτὸν καὶ συνάζων ὡς μισθὸν ἢ ἀντάμοιβὴν, διακονεύω, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. ἰ'. σελ. 621. Δ. «Νικηφόροι περιαγειρόμενοι, οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ ὥρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες. «Περιαγειρόμενος φύλλοις βάλλεται καὶ ἀνθεσινοι, ἀπὸ τῶν νικώντων ἐν ἀγῶσι. (περιαγειρομένους δὲ ἔλεγον τοὺς ἀθλητὰς, οἱ μετὰ τὴν νίκην περιαγόμενοι καὶ περιπορευόμενοι, ἐλάμβανον, οἱ μὲν ζῶνας, οἱ δὲ χιτῶνας, οἱ δὲ πατάγους, οἱ δ' ἄλλα γε ἄττα». Ὥρα Φώτ. ἐν Λέξ.) Παθ. εἶμαι περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους.

*Περιαγείς, εῖσα, έν, μετχκ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ περιάγνυμι.

Περιαγή, ἡ (περιάγνυμι). Περίκλασις καὶ καμπή. Ἄρατ. 688.

Περιαγής, ές, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, περιηγής. Λυγισμένος καὶ τσακισμένος· γύρω ἢ στραβὰ λυγισμένος· λυγισμένος· γύρω τσακισμένος· διόλου τσακισμένος.

Περιαγωνίζω, (ἀγωνίζω). Δένω τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, Δίων Ἀδρ. 32. αἰτ. προσ. ὄθεν

Περιαγκώνισμα, τό. Τὸ δέσιμον τῶν χειρῶν ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, καὶ αὐταὶ αἱ ὀπισθεν αὐτῶ δεμένοι χεῖρες.

Περιαγνίζω, Μ. ίσω (ἁγνίζω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω ἢ καθαρίζω, Διόν. Ἁλικ. «Ὕδατι περιαγνίζεσθαι, περιερχεσθαι μετὰ ὕδατος καὶ ῥαντίζειν καθαίρεσθαι, ἁγνίζειν, ἁγιάζειν ὁλόγυρα.

Περιάγνυμι, καὶ, περιαγνύω, Μ, ξω (ἀγνυμι, ἀμλ.) Ὁλόγυρα τζακίζω, συντρίβω ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, στραμπουλίζω, ἢ κατασυντρίβω. β) ὁλόγυρα λυγίζω, κάμνω στρεβλὸν, καμπύλον, πολύπτυχον· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιηχεῖ, ἀντηχεῖ, ἠχολογεῖ περὶ ἐμὲ, ὡς Ἰλ. Π, 78. «Οὐ περιαγνύεται», ἀπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ἕκτορος, ὅπου ὁ Εὐστάθ. φησὶ, «Περιάγνυσθαι λέγεται ἡ φωνὴ, ἤγουν περικλᾶσθαι, ὥστε μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ πλαγίων ἀκούειν· ἐντελεστέρως δὲ κεῖται παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρ. 279. «Περὶ δὲ σφιτὸν ἄγνυτο ἠχώ· ἀλλ' ἐν στίχ. 204. «Θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος», ὀρθοτέρα ἐστὶν ἡ παλαιὰ ἀνάγνωσις «Ἄγνος Ὄλυμπος, συνυπακουομένου, τοῦ, ἐνῆν».

Περιαγοραῖος, αία, αῖον (ἀγορά). Περίλογος περιαγορευτὴς, λάλος, ὅς τις περιερχόμενος ἐν ταῖς ἀγοραῖς φλυαρεῖ, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Περιάγχω, Μ. ξω. (ἄγχω). Σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη περὶ τὸν λαιμὸν, σφίγγων πνίγω τινά.

Περιάγω, ξω (ἄγω, ἀμλ.). Ἐν κύκλῳ ἄγω, ὁλόγυρα φέρω, περιτριγυρίζω, στρεφογυρίζω, ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἐκεῖσε φέρω, διευθύνων γυρίζω, στρέφω, ὁδηγῶ πρός τι. Ἡρόδ. πολλαχοῦ καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 15. «Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγεν. ἔτι δὲ, φέρω τι τριγύρω τινός, μετά σπ. τοῦ τόπου, π. χ. «Περιάγουσι τὴν λίμνην κύκλῳ, Ἡρόδ. ζ, 180. Μέσ. περιφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, ἔχω πάντοτε μαζί μου, Ξεν. Κρ. Παιδ. 2, 2, 28. Ἀπομν. 1, 7, 2. «Δυλητὰς ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται». β) «περιήγειν τῷ χείρει, γυρίζω καὶ τὰς δύο χεῖρας γύρω εἰς ταῖς πλάταις διὰ νὰ τὰς δέσω», Δογγ. 2, 14. ὄθεν παθ. «περιηχθεὶς τῷ χείρεϊν», Ἰακ. Φιλόστρ. Εἰκ. σελ. 464. γ) διαστρέφω, γυρίζω εἰς ἐναντίαν ἔννοιαν. δ) ἐκθέτω εἰς κοινὸν γέλωτα. ε) μεταφορ. φέρω τινὰ, τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς καὶ εἰς. ἢ ἀπαρεμφ. οὐδέτερ. ἀντὶ τοῦ, περιέρχομαι, περιφέρομαι, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἢ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἔρχομαι, ὁλόγυρα περιπατῶ, καὶ μετὰ προτοχῆς βλέπω καὶ ἐξετάζω ἢ ἐπισκέπτομαί τι, χαπκωτας περιέρχομαι, Πράξ. Ἀποστόλ. ιγ'. 11. Ματθ. κγ'. 25. Μάρκ. ς'. 6. ὄθεν

Περιαγωγεύς, έως, ὁ. Ὁ περιάγων, στρέφων· ὅστις περιφέρει, περιστρέφει. 2) μηχανή τις εἰς τὸ περιστρέφειν ἄξονας καὶ κοχλίους ἐπιτηδεία, (ροδάνη), cabestan, tourniquet.

Περιαγωγή, ἡ. Τὸ περιάγειν, τὸ περιφέρειν, περιστρέφειν, ἢ ἐν κύκλῳ περιφορὰ, περιστροφὴ, κυκλοειδὴς κίνησις, περίοδος Ἀριστοτ. ἐπὶ δὲ κυκλοτερῶν σχημάτων, ταὐτὸν τῷ, περιφέρεια.

Περιαγωγίς, ίδος, ἡ = περιαγωγεύς, 2. Ἡλιόδωρ. περὶ καταρτισμῶν. (Ἐκλογ. Φυσικ. σελ. 468.) «Περιαγωγίδες πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλιῶν».

*Περιαγωγός, ὁ, ἡ (περιάγω). Περιάγων, στρέφων περιξ, γυρίζων τι, εἴδων κυκλοειδῆ κίνησιν.

Περιάδω, (ᾄδω). Ὁλόγυρα ᾄδω, κάμνω τι, μὲ τας ᾠδὰς μου ν' ἀντηχῶ, διηγούμενος ἐπαινῶ, διαφημίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Περιαθρέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀθρέω). Οὐδετ. Περιβλέπω, περισκοπῶ, ὁλόγυρα μετὰ προσοχῆς βλέπω ἢ ἀκριβῶς θεωρῶ. 2) ἐνεργ. θεωρῶ τι, ἢ παρατηρῶ ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀκριβῶς θεωρῶ τι, ὄθεν

Περιάθρησις, ἡ. Ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας θεωρία τινὸς καὶ παρατήρησις ὁλόγυρα, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιαίνυμαι, (αἴνυμαι) = περιαιρέομαι. Ἁρπάζω, ἀφαιρῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ποιητ.

Περιαίρεσις, ἡ (περιαιρέω). Τὸ πέρνειν, ἀφαιρεῖν ἀπὸ ὁλόγυρα, ἐν γένει, τὸ καταβάζειν τι, ἀφαιρεῖν, ἡ καθαίρεσις, ἀφαίρεσις, λῆψις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελάττωσις ἀπό τῶν περὶ μερῶν, καὶ ἁρπαγή, γύμνωσις.

Περιαιρετός, ή, όν. (περιαιρέω.) Ἀφαιρεθῆναι δυνάμενος, ἀπό τοῦ ὁποίου δύναται νά ληφθῇ, νά ἀφαιρεθῇ τι, ἀποκοπῇ.

Περιαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀόρ, περιεῖλον. Ἀπρμφ. περιελεῖν (αἱρέω, ἀμλ.)· Πράγματι τριγύρω εὑρισκόμενον ἀφαιρῶ, καταιβάζω, ἤ ὁλόγυρα ἀφαιρῶ, σηκόνω τι, ἀφαιρῶ, ἀποσπάω, καθαιρῶ, καταβάλλω, π. χ. τά τείχη, Ἡρόδ. 3, 159. »Τά τείχη περιαιρεῖνα, καθαίρειν, καταβάλλειν, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. β'. 13. »Μελέτην τινί περιαιρεῖνα, ὁ Αὐτ. Κυρουπ. β'. ε'. 21. ἀφαιρεῖν, σηκόνειν, πορνειν τήν φροντίδα ἀπό τινος, ἐξβαλλειν τινά ἀπό τήν φροντίδα. καί μετ' γεν. π. χ. »ὅπλα τινός«, πέρνειν τά ὅπλα ἀπό τινος, ἐξοπλίζειν, ξαρματόνειν τινά, καί μεταφ. »Περιελῶ σ' ἀλαζονείαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 290. Μέσ. καταβάζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, δηλ. βάλλω κάτω, ἀποδύομαι, ἱμάτια, ὅπλα, κ. τ. ε. »Σφριγῶσιν, εὐγάζω τό δακτυλίδι, Ἡρόδ. 3, 41. τάσσεται δέ καί δίχα τινός οὐτιδοῦς διαφορᾶς ἐπί τῆς σπουδ. τοῦ ἐνεργ. π. χ. »Τά ὅπλα τινός περιαιρεῖσθαι, ἐξοπλίζειν, Ξεν. Κρ. Πδ. 8, 1, 47 ἔτι δέ ἀντί τοῦ, ὑστερῶ, καθαιρῶ »Βιβλίοι περιαιρεθέντες«, ἀνοίγων γραμμα τι ἀπό ὅλα τά μέρη, ξεβυλλιόνων, Ἡρόδ. 3, 128. Συνεχέστερον, ἐν τῷ παθ. ἀντί τοῦ ἀφαιρεθῆναι, ὑστερεῖσθαι κτ. μετά αἰτ. »Περιῃρημένοι τά χρήματα«, Δημοσθ. ἀφῃρημένοι, τῶν ὁποίων ἠφάνισαν τά χρήματα. ὅθεν

Περιαίρτμα, τό. Τό ἀφαιρηθέν, τό ὁποίον ἔλαβεν, ἐπῆρεν, ἤρπασεν, ἀποσπασέ τις, ἡ ἁπλῶς, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 767.

Περιακμάζω, άσω (ακμάζω). Λίαν ακμάζω, αὐξάω. μεταφ. πολλά ἰσχυρός, εὐρωστος ἤ δυνατός, ἤ πλούσιος εἰμί, π. χ. »Πλούτῳ περιακμάζειν, λίαν πλούσιος εἶναι, πάνυ πλουτεῖν, Προκόπ. ανεκδ. 28.

+Περιακολουθέω, ήσω (ακολουθέω). Ὁλόγυρα, ἀπό ὅλα τά μέρη περικυκλόνω, ακολουθῶ, συνοδεύω, θσ.

Περιακοντίζω, ίσω (ακοντίζω). Ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τά μέρη ακοντίζω, δηλ. ρίπτω ἤ κτυπῶ μέ τά ακόντια.

Περίακτος, ὁ, ἡ (περιάγω). Γυρισμένος ὁλόγυρα, τριγύρω, καθ' ὅλα τά μέρη, στρεπτός· καί δυνάμενος περιαχθῆναι. 2) Περίακτον, τό, μηχανή τις πολεμική στρεπτή, Μαθημαν. παλ. στρλ. 97. 3) ἡ περιάκτη, μηχανή τις στρεπτή ἐν τῷ θεάτρῳ.

Περιαλγέω, ήσω. Ὁλόγυρα πόνον αἰσθάνομαι, ὀρμητικόν τι ἄλγος πόνου ἤ λύπην αἰσθάνομαι, λίαν αἰσθαντικός, ἤ πικραμένος, ἤ λυπημένος εἰμί, ἤ μεγάλην αἴσθησιν, ἄλγος ἔχω, μετά δοτικ. Θουκυδ. ἐκ τοῦ

Περιαλγής, ές, ό, ή. καί Ἐπίρ. — αλγῶς (ἄλγος). Περιῃλίαν αἰσθανόμενος πόνους. τροπ. πολλά αἰσθαντικός, πικραμένος, λυπημένος· περίλυπος.

Περιάλειμμα, τό. Ἡ ἐπίχρισις, τό τριγύρω ἄλειμμα· μία ἀρκάδα βαφῆς ἐπί τινος καί κονίαμα. ἐκ τοῦ

Περιαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ὁλόγυρα ἀλείφω, ἐπιχρίω.

Περίαλλα. Ἐπίρ. κυρίως ὅμως σύνθετον πληθ. ἐκ τοῦ, περίαλλος, ἀντί, περισσῶς. Πρό τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἐξαιρέτως, καθ' ὑπεροχήν, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα, Τυρ. Ὁμ. 18, 46. Πινδ. Πύθ. 11, 8.

Περιαλλόκυκλος, ό, ή. (κυκλος, περί, ἄλλος). Μετά τοῦ κυκλου περιτετλιγμένος καί περικρατούμενος εἰς τα ἄλλα φυτά, ἤ δένδρα, Θεόφραστ.

*Περίαλλος, ό, ἡ (ἄλλος). Ἐπέκεινα ἤ πλέον τῶν ἄλλων ὤν, ἡγούμενος ἐξαίρετος, διαφέρων, ἀνώτερος, ὅθεν ἐπίρρ. περίαλλα ἤ περιάλλως.

*Περιάλλως, ἐπίρρ. = περίαλλα.

Περιάλλος, ό, = ἰσχίον, μόνον παρά Γραμμ. οἷον Ἡσυχ. καί Φωτ. καί ἄλλοις

Περιαλουργής, ές, ό, ή. καί

*Περιαλουργος, ὁ, ἡ (ἀλουργός). Βαμμένος πέριξ μέ πορφύραν. καί μεταφ πολλά ποτισμένος, ἤτοι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἴς τι, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 356. »Κακοῖς περιαλουργῶς, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ἤ ὁ βαθύς τοῖς κακοῖς.

Περιαμάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀμάω). Ἀφ' ὅλα τά μέρη συνάγω καί φέρω εἰς ἕν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό Μέσ. περιαμησάμενος, διά τοῦ, ξερίσας, ἰδε ἀμάω. (υυ υ—)

Περίαμμα, τό. (περιάπτω). Πᾶν τό περιαπτόμενον καί περικρεμώμενον· ἐξαιρέτως λέγεται πᾶν τό ἐξαρτώμενον ἀπό τοῦ λαιμοῦ ἤ περί τόν βραχίονα ἤ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος βαστάζομενον ὡς φυλακτήριον, ἤτοι ὡς ἀποτρόπαιον πάσης φαρμακείας καί μαγείας, ἤ ὡς συμπαθητικόν μέσον, θαυμαστά τινα ἀποτελέσματα ἔχον, τό παρά Τουρκ. χαμαλί, καί παρά Γάλ. amulette, talisman, καί préservatif λεγόμενον, ἄλλως, φυλακτήριον, κατάδεσμος Διοσκορ

Περιαμπέχω, Μ. περιαμφέξω. Ἀόρ. β'. περιήμπισχον (ἀμπέχω, ἀνμλ.) Κύκλω, ὁλόγυρα ἀμπέχω, ἐνδύω, περιβάλλω, περικυκλόνω, καλύπτω, σκεπάζω, καί, τινά τι, (Ἀριστοφ. Ἱππ. 900.)«, περιβάλλω τινί τι, ἐνδύω, ἤ περικαλύπτω τινά μέ τι.

*Περιαμύνω, (ἀμύνω). Πέριξ ὑπερασπίζομαι, διαφεντεύω, περικυκλόνων τινά, διαφεντεύω αὐτόν, Πλούταρχ. Ἀλκιβ.

Περιαμύσσω, καί Ἀττ.-ύττω. Μ. ξω. (ἀμύσσω). Ἀφ' ὅλα τά μέρη κεντῶ, σουβλίζω, διασπῶ, σκαρίττω ἤ πληγόνω, Αἰσχλ. Διαλ. γ'. 3. »περιαμύττειν τό κοῦνα.

Περιαμφιέννυμι, Μ. περιαμφιέσω (ἀμφιέννυμι, ἀνμ.), = περιαμπέχω.

Περιαμφίς, ίδος, ἡ. Κατά Πολυδ. ε'. 90. Ἡ τοῦ ὀαΐδικος ἐν τῇ δυσίᾳ περιαγωγή, Εὐπολις.

Περιαμφοδος, ὁ, ἡ (ἀμφοδος). Περικυκλωμένος πάντοθεν ἀπό δρόμους, καί δυνάμενος νά περιέλθῃ τις τε, ἐξαιρτ. μέρος ὁλόκληρον δρόμων, ἤ οἰκίας τις μέγας, παλάτιον, εἴτε ἐλεύθερον, χωριστόν τόπον τήν θέσιν ἔχοντα καί ἀφ' ὅλα τά μέρη ὑπό ὁδῶν περικυκλωμένα· καί ἐντεῦθεν »Διάλιθρος, οἶκος μεγάλη, ἤ λεγομένη περίμφοδος· λέγεται ὅτι καί Συνοικία, καί, βάρις, Λατιν. Insula.

Περιαναγκάζω, άτω (ἀναγκάζω). Ὁλόγυρα ἀναγκάζω, διώκω, βιάζω τι νά κινηθῇ ἤ γυρίσῃ ὁλόγυρα.

Περιαναιρέω, = περικρίνω. Πεδ. Λευκ. δ'. 13. ἀμφ.

*Περιανεχω, ήμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 17. Σουϊδ. Τ. α', σελ. 232.

Περιανθέω, ῶ, Μ. ήσω. Πέριξ, ἤ ἐπί τι ἀνθῶ, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

*Περιανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Πέριξ ἀνθῶν.

Περιανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Στολίζω, στεφανόνω ὁλόγυρα μετ' ἀνθέων, ἄνθη βάλλω ὁλόγυρά τινος· μετά ποικίλων χρωμάτων ζωγραφίζω· καθόλου θέ, στολίζω, καλλωπίζω.

*Περιανίστημαι, Μ. περιαναστήσομαι. Ἀόρ. περιανέστην, παρακ. περιανέστηκα. Ὑπερσ. περιανεστήκειν (ἀνίστημαι). Κύκλω, πέριξ ἀνίστημαι, ἐγείρομαι.

Περιαντλέω, ῶ, ήσω (ἀντλέω). Ἐπί τι (ἐπάνω τινός) ἀντλῶ, χύνω, Πλούταρχ.

Περιαπλόω, ῶ. (ἁπλόω). Πέριξ ἤ ἐπάνω τινος ἁπλόνω τι, Πλούταρχ.

*Περιαπτέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ περιάπτω.

Περίαπτος, ὁ, ἡ. Ἐρηρτημένος, κρεμασμένος ὁλόγυρα ἤ ἐπί τι. »Περίαπτον τόν, ταύτόν τῷ περίαμμα, φυλακτόν, (χαμαλί) φυλακτήριον, ἀποτρόπαιον, Διοσκορ. γ'. 14. »Τά περίαπτα καί ἀλεξιφάρμακα λεγόμενα. ἐκ τοῦ

Περιάπτω, Μ. ψω. (ἅπτω) Ἐξαρτῶ, κρεμάω, δένω τι πρός τι ἤ ἐπί τι· περί τι (ὁλόγυρα εἰς τι κρεμῶ ἤ περιδέω τι, περιτίθημι, δένω τι ἀπό φυλακτήριον περί τι, τινί τι, Πινδ. Πυθ. 3, 90. β) μεταφ. τιμάω, δύναμιν, κ. τ. τ. προσάπτειν, ἐμποιεῖν, παρέχειν, προξενεῖν, π. χ. »Περιάπτειν ἀγαθόν τινι«, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 13. »Περιάπτειν τιμάς«, Κυρουπ. α', ε'. 9. Περιάπτειν δύναμιν, Ἱερ. ια' 13. »Αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν«, Πλάτ. καί Δημοσθ. 2) κεριῆ ἀνάπτω φωτίαν, Φαλαρ. ἐπ. 5 σελ. 28, ἀμφ.

*Περιαράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω (ἀράσσω). Περί τι, πέριξ τινός, ἤ ἐπί τι ἀράττω, κτυπῶ ἤ συντρίβω, κατατσακίζω.

Περιάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Περικεκαλυμμένος ἤ περικυκλωμένος (καπλατισμένος) μετ' ἀργύρου, ὁλόγυρα ἀσημωμένος. ὅθεν

Περιαργυρόω, ῶ. Περικαλύπτω ἤ ὁλόγυρα δένω τι μετά ἀργύρου, ἀσημόνω. »Τύπος περιηργυρωμένος«, (Στράβ. Λογ. σ' λ'.) ἀσημωμένος.

Περιαρμόζω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Ὁλόγυρα ἁρμοζω, τραβίζω τι, ἀπό τά πέριξ μέρη ἁρμόζω.

*Περιαρμόσσω, Ἀττ. — ττω = περιαρμόζω.

Περιαρόω, (ἀρόω). Κύκλω ἀρόω, ὁλόγυρα ἀροτριῶ, πλετρίζω, πέριξ τινος ἀροτριῶ.

Περιαρτάω, ῶ, ήτω (ἀρτάω). Κύκλω ἤ ἐπί τι κρεμῶ.

*Περιασσημαίνω, (ἀσσημαίνω). Κύκλω ἀσημαίνω. 2) σφυρίζω, μέ βίαν ἀναπνεύω, ἀσθμαίνω.

Περίασις, εως, ἡ (περιάδω). παρά Πλουτάρχ. περί τοῦ Ἀκούειν, »Περιάσεσιν, ἐπί μελοιδούς μετά πανκίσματος παραστάσεως φωνῆς ἐν τῷ ἀναγινώσκειν ἀνώπιόν τινος, τό ὁποῖον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς ἐλάττωμα· ἄλλως, πλεονασμός ὅ καί τινες ἀναγινώσκουσι »περιλαλεῖσι, ἤ περιάδουσιν, διά τινος μαλακῆς τεθλασμένης φωνῆς καί ἐσχηματισμένης. (τσάκισματής φωνῆς) vox fracta

Περιαστράπτω, ψω (ἀστράπτω). Ἀφ' ὅλα τά μέρη, κύκλω ἀστράπτω, περιβάλλω μέ φῶς. 2) λίαν ἀστράπτω.

Περιασχολέω, ῶ (ἀσχολέω). Κατατρύχομαι περί τι, εἰμαι καταπεφορτισμένος ἀπό ἀσχολίαι, ὑποθέσεις. Λουκιαν.

Περιαυγάζω, άσω (αὐγάζω). Κύκλω, ὁλόγυρα αὐγάζω, ἀστράπτω, φωτίζω, περιλάμπω, Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. 2) ὑπερβαίνω κατά τήν λάμψιν, κατά τό φῶς, κατά τήν λαμπρότητα, δηλ. ἀμαυρόνω, ὄρ καί περιαυγέω, ὅθεν

*Περιαύγασμα, τό. Τό κύκλῳ φωτισμένον, τό καταλάμπον ἀντικείμενον.

Περιαύγεια, ἡ. Τό κύκλῳ φῶς, ἡ ὁλόγυρα αὐτή, λάμψις, ἤ φωτισμός, Ἡλιόδ. ἐκ τοῦ

Περιαυγέω, ῶ (περιαυγής), ταύτόν τῷ περιαυγάζω. Περί Στράβ. ις'. σελ. 1115. ἐπί τοῦ Τοπαζίου. »Χρυσοειδές ἀπολάμπων φέγγος ὅστις μεθ' ἡμέραν μέν οὐ ῥᾴδιον ἰδεῖν ἀπτί, περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντες, σημαίνει τό, σκοτίζεται ὑπό τῶν ἀστίνων τοῦ ἡλίου, ἤ ἀμαυροῦται ἡ λάμψις αὐτοῦ ὑπό τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καθ' καί ὁ Δογγῖν. ἐν ἰγ'. 7

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λήγει· »Ὥσπερ καὶ τὰμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα.

Περιαυγή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, περιαύγεια. Πλούταρχ.

Περιαυγής, ὁ, ἡ· (αὐγὴ) καὶ

*Περίαυγος, ὁ, ἡ. Περιβ, κύκλῳ αὐγάζων, φωτίζων, λάμπων ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) κύκλῳ αὐτιζόμενος, φωτεινόμενος τριγύρω, περιφεγγής, ὅλον λίαν λαμπρός, φωτεινός.

Περιαυθάδιζομαι (αὐθαδίζομαι), μέσ. Ἀποδ. Εἶμαι πολλὰ αὐθάδης ἢ ἰσχυρογνώμων, λίαν αὐθαδίζομαι, ἐν ὑπερηφανείᾳ ἀναστρέφομαι, μεγαλοφρονῶ περὶ ἐμαυτοῦ.

Περιαυτίζομαι, ἰσομαι (αὐτὸς), μέσ. ἀποδ. Καταγίνομαι κατὰ πολλὰ περὶ ἐμαυτόν, ὁμιλῶ πολλὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἔχω μεγάλην ἰδέαν ἐμὲ τὸν ἑαυτόν μου. 2) ὁμιλῶ πολλὰ περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. παρ' Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ ἄλλοι· περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλοφρονῶ, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, ἢ ἐν ἐμαυτῷ ἐνδιατρίβω.

Περιαυτολογέω, ῶ (λέγω, περί, αὐτός). Ὁμιλῶ περὶ ἐμαυτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, ἐπαινοῦμαι, μετὰ ὑπερφροσύνης λέγω τὰς πράξεις μου. ὅθεν

Περιαυτολογία, ἡ. Ἡ περὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ὁμιλία, ὅρα, καύχησις, ἔπαινος, ὑπερηφάνεια· ὁμιλία πρὸς ἔπαινον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μου, Πλούταρχ.

Περιαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Περὶ τὸν αὐχένα ὤν, ἢ βαλμένος· ὅθεν, ἀπό περιαυχένιον, τὸ τριγύρω τοῦ λαιμοῦ δέμα, λαιμόδεμα.

Περιαύω, Μ, αὔσω. Ὁλόγυρα κοιμῶμαι, κοιμῶμαι πλησίον, ἀντὶ περίκειμαι, πάνω ἀμφ.

*Περιαχάω, Δωρ. ἀντὶ περιηχέω.

*Περίαχε, Ἐπ. ἀντὶ περιαχὲ, Ἡσ. Θ. 678. (υ-υυ)

*Περιαχυρίζω (ἄχυρον). Βάζω τριγύρω τὸ ἄχυρο, τὰ λέπος.

Περιβάδην, Ἐπίρ. (περιβαίνω). Ὁλόγυρα σπαρτὸν, ἐξαρτ. «Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευρὰν» Ἀχιλλ. Τάτ. περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ταύρου καθημένης Εὐρώπης, μετὰ ἐκτεταμένων καὶ ἀπέλαθεν ἐκτεκριμένων ποδῶν, ἄρα διεσκελισμένα, καβαλλικευτά, καθὼς καβαλικεύουσιν οἱ ἄνδρες, διότι ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἱππεύουσιν αἱ γυναῖκες, ἐναντιάζεται, κατὰ πλευράν.

Περιβαίνω, Μ. ἠσομαι, ἀόρ. περιέβην. Ὁλόγυρα βαίνω, ὁλόγυρα ὑπάγω, περιπατῶ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ, περί τινα βαίνω ἢ ἵσταμαι, ὡς διαδέτουσιν, Τλ. Θ, 331. Ν, 420. Ξ, 429. ὅθεν ὑπερβαίνω, βοηθῶ, διαφεντεύω τινὰ περιπατῶν ὁλόγυρα αὐτοῦ, ἢ βάλλων αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, καθὼς ἡ ὄρνις τὰ νεοσσία αὐτῆς, ἢ μὲ ὁμαλοποίητους ποδας μάχομαι· ὡς τὸ, διαβαίνω, διατείνω, ἐξαπλόνω, διόλου τὰ σκέλη, τοὺς πόδας καὶ μάχομαι, μάχομαι ὑπέρτινος, ὑπερμάχομαί τινος, ἢ κατά τινος πρὸς ὑπεράσπισιν ἄλλου· ἐν γένει, διαφεντεύω, ὑπερασπίζω, σκέπω, μετὰ γεν. προσπ. Ἰλ. Ε, 21. ἁπλᾶ καὶ μετὰ δοτ. προσπ. Ἰλ. Ρ, 313. πρβλ. ἐμβαίνω καὶ περί, Α. 1. c. ββ. Β'. 2. – 2) στέλλομαι ἢ κάθημαι μετ' ἐκτεταμένων σκελῶν, 3) εἰ γένοι, βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ τριγύρω. 4) ἀπὸ τοῦ καβαλίφου, ἁπλόνω τὸ πόδαρι καὶ καβαλικεύω, ἵππον, Ἰαπ. Ἀχ. Τατ. σελ. 403. (ἐν Ὁμ. χρῆται μόνῳ τῷ ἀόρ. καὶ ἄλλοι δίχ' αὐξήσεως, περίβη, περίβησαν κ. τ. τ. ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις.) ἴδε καὶ περιβάδην.

Περιβάλλω, Μ. βαλῶ, ἀόρ. περιέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.). Περιέ, κύκλω, ὁλόγυρα βάλλω, περιτίθεμαι, περιτίθημι, περιζώνυμι, ἐνδύω, μετά γεν. πράγμ. τριγύρω τινός, Ὀδ. Χ, 456. »Περιβάλλω δούλοισι· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. συνήθ. μετὰ δοτ. π. χ. »Δεσμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν», Γαλην. βάλλειν δεσμὰ περὶ τὰ σκέλη, »βέλτρα βάλλειν εἰς τοὺς πόδας. »Ἱμάτια τοῖς τραχήλοις περιβάλλειν». βάλλειν ἱμάτια περὶ τὸν τράχηλον, δένειν ὁλόγυρα. Πλούταρχ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων. Μέσως, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω περὶ ἐμαυτόν· ἐνδύματα ἢ ὅπλα, μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. »Τὸ σὸν σχῆμα ὃ σὺ περιβέβλησαι», Ξενοφ. Οἰκ. β'. 4. »Περιβάλλομαι τεύχεα, ἕπος ὡμοιεν. Ὀδυσ. Χ. 148. Ξ 528. περιτίθεμαι ὅπλα, ὁπλίζομαι, βάλλω ἅρματα περὶ ἐμαυτόν, ἁρματόομαι· κρεμῶ τὸ ξίφος ἀπὸ τοὺς ὤμους· ὡσαύτως, »χλανίδιον ἢ φᾶρος περιβάλλεσθαι κ. τ. τ.» Ἡρόδ. 1, 195. 3, 139. 8, 109. β) ἐν γένει, βάλλω τι τριγύρω πρὸς σκέπην, περιφράττω, ἢ κτίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. κ'. 14. »Τὰς πόλεσι ἐρύματα περιβάλλονται· οὕτω καὶ τά, »Τάφρον περιβάλουσι», Κυρουπ. γ'. γ'. 14. ἔκαμε χαιδάκιον ὁλόγυρα· οὕτω καὶ τὸ »Περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει», Ἀριστοτ. κέρυμα, ἔρκος, τείχεα περιβ., Ἡρόδ. 1, 141. 9, 98, 97. ἁπλᾶ καὶ μετὰ δοτικῆς αἰτ. »Τείχεσι περιβάλλεσθαι πόλιν», ἤγουν τεῖχος περὶ τὴν πόλιν βάλλειν, Ἡρόδ. 1, 163. 6, 95. γ) ἐν γένει, ἀποδίδω τινί τι, τὸν τομίζω ὡς αἴτιον, ἐξαρτ. ἀποδίδω εἰς τινα ποιότητά τινα, χαρακτῆρα κτλ., ὡς τὸ περιτίθεμαι, μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ., Ἡρόδ. 1, 139. 2) ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ ῥίψιμον (βαλὴν)· κιτόλου, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινά τινι, Ὀδ. Ο, 17. »Περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας ὠφροσύνῃ. καὶ ἄνευ αἰτ. εἰμὶ ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, κατά τι, μετὰ δοτ. πράγμ. Ἰλ. Ψ, 276. 3) περικυκλόω, περικλείω, περιπλέκω, πάνω ὁλόγυρα, ἀγκαλιάζω κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ζητῶ νὰ περιλάβω, ἀγκαλιάσω, πιάσω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, κατ' ἔνεργ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. τὸ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 141. »περιβαλεῖν πλῆθος τῶν ἰχθύων» καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ξ'. 18. »Ἐπεὶ δὲ ἐφίλουτο, περιεβάλοντο ἀλλήλους» καὶ ἐν Συμ. ε'. 7. »Ἰδόντες περιβεβληκότες ἀλλήλους· ἐντεῦθεν καὶ ἐν γένει, ἀγαπῶ τι, ἐναγκαλίζομαί τι, βλέπω τι ἀσμένως, π. χ. χαρὰ, ἡ τόπου, ἀγαπῶτε τοιοῦτα καὶ διὰ τοῦτο συχνάκις τὰ ἐπιστρέφομαι, Ξεν. Κυνηγ. 5, 29. β) τροπ. »Περιβάλλειν τινὰ συμφοραῖς κακοῖς, συμβάσαι, κινδύνῳ, βάλλειν ἢ φέρειν, ῥίπτειν, περιπλέκειν, ἐμπερδεύειν τινὰ εἰς συμφοράς, κ. τ. λ. 4) ἐκ τοῦ μέσου, περιβάλλομαι, ἀντὶ τοῦ, ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω, ἐξαρτῶμαι καὶ ἡ σημασία τοῦ, κτῶμαι, προσλαμβάνομαι, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου φέρω, ἀποκτῶ· »Περιβάλλομαι λείαν», Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 12. καὶ μάλιστα ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζειν, περνειν, Ἀναβ. στ'. γ'. 3. »Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο», Κυρουπ. α'. δ'. 17. »Καὶ ἐκίνδυνε περιβαλλόμενος, ὅτω τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν· Ἡρόδοτ. στ'. 24 »Ἀποινητὶ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην περιεβάλετον, ἐκτήσαντο, ἐκυρίευσαν· »Κύρδαι, χρήματα περιβ.», Ἡρόδ. 3, 71. 8, 8. εἰς τὸ ὁποῖον πρῶτον παράδειγμα τάσσεται ῥητῶς καὶ ἡ δοτ. ἑαυτῷ. οὕτω καὶ τὸ »Οὐσίαν βατιλικὴν περιβαλλόμενος», Στράβ. ιδ'. σελ. 900 ἐκέρδησεν, ἐκτήσατο· οὕτω καὶ τὸ, περιβαλλέσθαι δόξαν, πλοῦτον, οὐσίαν, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, κτᾶσθαι, κερδαίνειν, ἀποκτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, πνευματικῶς σφετερίζομαί τι, ἤγουν, ἀντιλαμβάνομαί τῷ νῷ, καταλαμβάνω· ἢ καὶ ἁπλῶς, ζητῶ, πάχω νὰ γνωρίσω, νὰ καταλάβω, νὰ ἐνοήσω, ν' ἀποκτήσω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι, μελετῶ. »Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος», Δημοσθ. σελ. 304. ὅπου ὁ Ἁρποκρατίων· »Προβαλλόμενος, ἀντὶ γνοὺς, καὶ διὰ τοῦ »Εἰς νοῦν ἐμβαλλόμενος», ἡρμήνευσεν, ὅ ἐστι, κατὰ νοῦν ἔχων. Ἐντεῦθεν τὸ, »Αὕτη τῆς ἀρχῆς περιβολὴ οὕτω διελύθη», Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. α'. 28. αὕτη ἡ διάθεσις, ὁ πόθος, ἐκεῖνο δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν του καὶ πάσχει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. 5) περιπλέω, μετὰ αἰτ. »τὸν Ἀθωνα», Ἡρόδ. 6, 44. Θουκ. 7, 25. ἀνὰ οὗ ὁ Ἡρόδ. ἐν 7, 21. χρῆται τῷ, περιπλέω.

Περίβαρα, τά· καὶ, περιβάριδες, αἱ (βᾶρις). Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Λυσ. 45.

*Περίβαρυς, εος, ὁ, ἡ (βαρύς). Λίαν παρὰ βαρύς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 156.

Περιβαστίη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης, ἡ περιβαίνουσα, περιπατοῦσα, προστάτις, Ἑλλήν. Ἀλεξ. Ὁ Ἡσύχ. αἰτί τούτου, περιβαστὸν, άος, ούς, ἡ, ἔχει.

Περίβασις, εως, ἡ (περιβαίνω). Τὸ ὁλόγυρα κύκλῳ βαίνειν, πατεῖν, περιπατεῖν, ὑπάγειν τὸ ὑπερασπίζειν ἢ σκέπειν, ὁρ. περιβαίνω. 2) τὸ ἵστασθαι ἢ κάθησθαι μετ' ἐκτεταμένων, ἁπλωμένων, ἀπ' ἀλλήλων χωρισμένων σκελῶν· ὅθεν καὶ τὸ, ἱππεύειν, ἡ ἱππασία.

*Περίβασσα, ἡ, ὅρ. περίβασις.

Περιβεβλημένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, περιβάλλω. Ἐνδεδυμένως, ἀπὸ ἐνδύματι, περίβλημα.

Περιβιβρώσκω, Μ. περιβρώτω (βιβρώσκω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἀρχίνω νὰ τρώγω, ἢ κατατρώγω, Πλούταρχ.

Περιβιόω, ῶ· Μ. ώτομαι (βιόω, ἀνμλ.). Ζῶ μετὰ τιν' ἄλλον, ζῶ ἢ διαρκῶ πλέον ἢ ἄλλος, ἄλλο· ταὐτὸν τῷ, ἐπιβιόω, Πλούταρχ. 2) ἐναργητ. διατηρῶ, κρατῶ εἰς ζωήν, Ἑξοδ. κβ'. 18

Περιβλαστάνω, Μ. –βλαστήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα βλαστάνω, αὐξάνω, πρασινίζω, βάλλω, ἐξανθῶ.

Περίβλεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιβλέπτως (περιβλέπω) Ὁλογύρωθεν βλεπόμενος· ὅστις βλέπεται ἀπ' ὅλους· τὸν ὁποῖον τιμῶτι καὶ ὅλοι μάζουσιν ὅλοι, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 88. Θαυμάσιος· περίφημος, ἔξοχος, περίβλητος, ἔνδοξος, ἀξιοθέατος· τὸ ὁποῖον ἑλκύει ὅλων τὰ βλέμματα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσηλόνουσι τὰ ὄμματα, ὅλοι, Ξενοφ. ὅθεν

*Περιβλεπτότης, ητος, ἡ. Εὐκλεια, περιφημότης, ἀμφ.

Περιβλέπω, Μ. ψω (βλέπω). Θεωρῶ, βλέπω, κυττάζω ὁλόγυρά μου. 2) ἐνεργ κυττάζω τι, ἢ περιεργάζομαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα, ἀκριβῶς· μὲ πόθον ἢ θαυμασμὸν κυττάζω, σέβομαι, θαυμάζω· ὑπερεπιθυμῶ, πάθω τι· Μέσ. κυττάζω, ἢ θεωρῶ ἐμαυτόν. »Περίβλεψαι, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 14. κύτταξε τὸν ἑαυτόν σου. »Περιβλέπω κοπρίαν. Αὐτοσ. γ'. 22. ἔκλεξον διάλεξαι διὰ τὸν ἑαυτόν σου τὴν κοπρίαν, ἴδε ἑαυτόν μετὰ ταῦτα ὁλόγυρα. β) κυττάζω τριγύρω διὰ νὰ εὕρω πρᾶγμά τι ζητούμενον· ὅθεν ζητῶ, ἐπιζητῶ, μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Λατ. circumspicere aliquid, ὅθεν

Περίβλεψις, ἡ. Τὸ βλέπειν ὁλόγυρα. 2) προσοχή, τὸ θεωρεῖν τι μετὰ περιεργείας. Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 23. β) ἡ πρός τι μετὰ θαυμασμοῦ θεωρία, τὸ νὰ κυττάζῃ τίς τι μὲ θαυμασμόν.

Περίβλημα, τό (περιβάλλω), ταὐτὸν τῷ, περιβόλαιον.

*Περιβλητέον, θετκ. ἐπίρ. τοῦ περιβάλλω.

*Περιβλητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ περιβάλλειν, σχῆμα, Spoln de extr. Od. parte, σελ. 199.

*Περίβλητος, ὁ, ἡ (περιβάλλω). Περιβεβλημένος, τὸ ὁποῖον ἐβάλετις, ἔρριψεν, ἐκρεμασε τριγύρω, ἢ χρήσιμον ἐστὶν εἰς ἐνδυμασίαι, κάλυμμα, ἐξαρτ. ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων.

*Περίβληχρος (βληχρός). Λίαν βλῆχρός, ἀσθενής, ἄνισχνος, Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 620.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιβλύζω, Μ. ύσω, καὶ, περιβλύω (βλύω). Λίαν, σφοδρῶς βλύζω, ἢ ἐξ ὅλων τῶν πέριξ μερῶν βλύζω, ἀναπηγάζω, ἀναβρύω. «Γῆ κάμασι περιβλίζουσαι. Ἀριστοτ. Κοσμ. 2) ἐνεργ. κάμνω τι νὰ ἀναβρύῃ ὁλόγυρα ἢ σφοδρά. β) ἀναβρύει τι, ἢ ῥέει μὲ κρότον τριγύρω. «Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην». Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. γ'. 25. Ἀπόλλων. Ἀργον. ὁ'. 788. «Ὑμνατα περιβλύει σπιλάδεσσι. (υ – ῡ –)

Περιβοάω, ῶ· Μ. ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Μεγαλοφώνως βοῶ τριγύρω, φωνάζω τόσον δυνατὰ ὥστε ἀκούεται ἡ φωνή μου εἰς ὅλα τὰ πέριξ μέρη. Σόρυβον, φωνάς ποιῶ, ζαλίζω μὲ τὰς φωνάς μου, 2) ὁλόγυρα φωνάζω τι, κηρύττω πανταχοῦ, δημοσιεύω, φέρω τινὰ εἰς φήμην, ἦτοι κάμνω ἀκουστόν, περιβόητον ἢ διαβόητον· ὅθεν

*Περιβοησία, ἡ, = περιβόησις, Ἀρτεμιδ.

Περιβόησις, εως, καὶ, περιβοησία, ἡ. Τὸ περιβοᾶν, τὸ κάμνει τι διὰ τῶν φωνῶν γνωστόν, τὸ φέρει εἰς κακὴν ἢ καλὴν φήμην, τὸ κάμνει περιβόητον ἢ διαβόητον· φωναί, Σόρυβος, ἀκησυχία, ταραχή. (Ὁ Ἀρτεμίδωρος μετεχειρίσθη ἀμφότερα.)

Περιβόητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. περιβοήτως (περιβοάω). Ὁ ὅστις ἢ μεγάλως βοᾷ, κάμνων κρότον. 2) παθ. ὁλόγυρα διὰ τῶν φωνῶν φανερούμενος, δημοσιευμένος· ὁ ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ βεβοημένος, ἦτοι φήμην ἔχων, ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφώνιξαν ἢ φωνάζουσιν ὅλοι· περίφημος. «Ἐν τῇ ποιήσει, βίος Ὁμ. 24. 2) ποιητ. περικυκλωμένος ἀπὸ φωνὰς ἢ κρότον, παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 192. ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, διότι εἶναι περικυκλωμένος ἢ ὡς ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ὅπλων, ἢ, κατὰ τὸν Σχολ., ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν πληγωμένων καὶ θνησκόντων, οὐχὶ δέ, κατὰ Μουσγρ., ἀντὶ τοῦ πέριξ ἢ μεγάλως βοῶν.

Περιβοάρω, ῶ (βοάρω). Πέριξ, κύκλω κάμνω ἢ σκάπτω λάκκον, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. ε'. 18.

Περιβόλαιον, τό (περιβάλλω). Πᾶν ἐπιβάλλει τις περίτι, ἔξαιρτ. ἵνα κλίψῃ τι· ὅθεν συνθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, φόρεμα, ἀμπεχόνη, περίζωμα, κ. τ. τ. ἐν γένει, κάλυμμα, σκέπασμα, σκέπη, πᾶν ὅ,τι εἶναι τριγύρω τοῦ σώματος ἀμέσως, περιβάλλει αὐτό. «Σαρικὸς περιβόλαια ἐστησάμην ἡβῶντα (Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1269. προσυπακ. τό, ἥβησα), εἶμα παιδίου, ἐμμελέστατα.

Περιβολή, ἡ (περιβάλλω). Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλει τι ὁλόγυρα, περικύκλωσις, περίφραξις, περίκλεισις, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 11. «Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι· ὥρα περίφραγμα, περίβολος, καὶ αὐτὸ τὸ περιφράττον μίαν πόλιν τεῖχος, Valck. Φοιν. 1085. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, τὸ πιάνει τινὰ ὁλόγυρα, ἀγκάλισμα, Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 3. «Τῶν μητέρων καὶ τὰ γάλα ἀγαθόν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ ὑπλαι· καὶ ὅπερ βάλλει τις περίξ τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς ὅλων, ἱμάτιον, κ. τ. τ. ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ περιβαλλόμενον, περιτιθέμενον· ἄρα, ἔνδυμα, περίβλημα, φόρεμα, στολή. 2) Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σχῆμα λόγου μᾶλλον ποιητῶν καὶ περιττότητα· ἢ κατὰ τὸν Οὐλπιανὸν «Τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα καὶ τὰ ἑξῆς πρῶτα λέγειν, εἶτα ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα». ὅρα Ἑρμογένην καὶ Εὐστάθιον εἰς τὰς παρεκβολὰς τοῦ Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Α. σελ. 1406 καὶ Β. 1462. 3) ὅτε δὲ καὶ ἡ ἔκπωσις τῶν χειρῶν, ἢ ἑπλωσις τῶν βραχιόνων εἰς τὸ περιλαβεῖν, περιλαβεῖναί τι. ὅθεν προπ. ἡ εἰς τι πρᾶγμα προσκόλλησις· ὁ ἀγὼν πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ· ἐπιχείρημα· σκοπός· καὶ σκοπὸς, ὑπόθεσις, ὑποκείμενον ἑνὸς λόγου, Ἰσοκρ. καὶ ἡ ὕλη, περίληψις αὐτοῦ. 4) ἐν γένει, περίβολή, περιοχή, π. χ. οἴκου, Ἡρόδ. 4, 79. περίβολή, περιφέρεια, καὶ κύκλος, ἔρκος πέριξ τινός· καὶ περίδρομος· σπανιώτ. περίοδος ἑνὸς χρόνου, ἐποχή.

Περίβολον, τό· ταὐτὸν τῷ, περίβολος, ἀμφ.

Περίβολος, ὁ (περιβάλλω). Περίφραγμα, περιγώρεια, ὅθεν τεῖχος περίτι, φραγμός, ὀριγκός, ἔρκος, φράκτη, φραγή· περιοχή, αὐλή, Ἀριστοτέλ. τόπος τις περιφραγμένος, φυτὰ κήπιμα περιέχων· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, περίβολον, καὶ περίβολιον· καὶ ὀχύρωμα, χαράκωμα· περιτείχισμα ἑνὸς κάστρου, boulevard. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τεῖχος πόλεως ἢ περίδρομος.

Περιβομβέω, ήσω (βομβέω). Κύκλω, ὁλόγυρα βομβέω, ζουζουίζω καὶ περιτχῶ, κάμνω κρότον.

Περιβόσκω, Μ. –βοτεύσω (βόσκω, ἀνμλ.). Βόσκω τὰ ζῶα εἰς τὰ πέριξ, ὁλοτρίγυρα ἀφίνω αὐτὰ νὰ βόσκωσι. Μέσ. βόσκω ὁλόγυρα· ἔτι δὲ β) περιέρχομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον βόσκων τὰ ζῶα.

Περιβοτανίζω (βοτανίζω). Ὁλόγυρα βοτανίζω· ἐκβάλλω τὰ κύκλω τινὸς εὑρισκόμενα ζιζάνια, Γλωσσ.

Περίβουνος, ὁ, ἡ (βουνός). Βουνὰ ἔχων ὁλόγυρα· ὑπὸ βουνῶν περικυκλωμένος, Πλούταρχ. Φιλοποίμ. 14.

Περιβράζω, σω (βράζω). Ὁλόγυρα βράζω, ἀναβρύω, ἀναβλύω, ἀναπηλίζω.

*Περιβράσσω, Ἀττ. –ττω (βράσσω). Ὁλόγυρα ἢ λίαν βράσσω, κλονίζω· ἀνατείνω, διατινάσσω. Παθ. περιβράσσεσθαι γέλωτι, ὡς παρὰ Νικήτ. Χρον. κα'. 3. «Γέλωτι ἥδεῖ περιβραττόμενοι», κατατείνω ὅλα τριγύρω μὲ τὰ γέλοιά μου· αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου «Συμβράσσειν» ἔχει.

Περιβραχιόνιον, τό. Τὸ περὶ τὸν βραχίονα κείμενον, βραχιόλιον· ἢ περὶ τὸν βραχίονα ὅπλισις, ἢ ὁ νάρθηξ, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. α'. 51. ἐκ τοῦ

Περιβραχιόνιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον (βραχίων). Περὶ τὸν βραχίονα κείμενος ἢ μέχρι τοῦ βραχίονος ἐκτεινόμενος.

Περιβρέμω, καὶ μέσ. περιβρέμομαι (βρέμω). Πέριξ, κύκλω βρέμω, ἠχῶ, Διονυσ. Περηγ. ἐμετβτ. μετὰ δοτ. ἢ μεταβτ. μετὰ αἰτ.

Περιβρίθης, ὁ, ἡ (βρίθω). Λίαν βριθὴς, βαρύς, Ὀρφ. λιθ. 38. ὁμῳ.

Περιβρίθω (βρίθω). Ὁλόγυρα, κύκλῳ θλίβω, βαρύνω, θλίβω παρὰ πολὺ βάρος. 2) ἀμετβ. ὁλόγυρα παρὰ βαρὺ εἶναί τι, ἢ ἐπείγεσθαι παρὰ βορέως. (υυ – –)

Περιβρομέω, ῶ, Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, περιβρέμω.

Περιβρυής, ὁ, ἡ (βρύω), Νίκανδρ. Θηρ. 531. καὶ 841. πλήρης ἀνθέων ἢ καρπῶν, ἔχων πολλὴν πρασινάδαν.

Περιβρύχιος, ία, ιον (βρύχιος). Βυθιούμενος ὁλόγυρα ἀπὸ τὰ κύματα, καταπινόμενος ἀπ' αὐτὰ· ὧν ἐν τῷ ἱερῷ ἢ ὑποκάτω αὐτοῦ. «Οἰδματα περιβρ.» Σοφοκλ. Αἰτιγ. 338. ταὐτὸν τῷ, ἠχώδης, ἢ καλύπτων, ἢ κυματίζων τὴν ἰαὐτ, κατὰ τὸν Σχολ. ἢ ἐν καιρῷ φορτούνας φουσκόνουσα θάλασσα, ὅτε τὸ ἐν κύμα καταπίνει τὸ ἄλλο· πρβ. ὑποβρύχιος· (παράγεται, οὐχ ὑγιῶς μέν τοι, παρὰ τὸ βρύχω, ἐναντίον τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον τῆς συλλαβῆς, ἀλλ' ὅ καὶ δὲν σημαίνει ποτέ, κύκλῳ βρύχων ἢ ἠχῶν.)

Περιβρύχομαι, ἡ περιβρύχω. Λίαν βρύχομαι, ὥστε ἠχοῦσι τὰ πέριξ, ἀμφ.

Περιβρωσις, εως, ἡ (περιβιβρώσκω). Τὸ κύκλῳ ἄρχεσθαι τρώγειν ἢ κατατρώγειν, ἢ τῶν πέριξ βρῶσις, ἐκ τοῦ

Περιβρώσκω, = περιβιβρώσκω, ὅθεν

Περίβρωτος, ὁ, ἡ. Παντοχόθεν κατεφαγωμένος.

Περιβύω (βύω). Στουπόνω ὁλόγυρα, γεμίζω, Ἀγαθίας ἱστορ. β'. σελ. 53.

*Περιβωμίζω (βωμός) Περὶ τὸν βωμὸν ὑπάγειν, γυρίζειν ὁλόγυρα εἰς τὸν βωμόν, Γλωσσ.

Περιβώμιος, ὁ, ἡ. Περὶ τὸν βωμὸν ὢν ἢ κείμενος.

Περίβωτος, ὁ, ἡ, Ἰων. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, περιβόητος.

Περιγανόω, ῶ (γανόω). Λίαν, περισσῶς γανόω, λαμπρύνω ἢ ὁμαλὸν ποιῶ· τροπικ. εὐφραίνω, τέρπω, Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 52.

Περιγεγραμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. περιγράφω. Διωρισμένως, περιγεγραμμένως ἢ περιωρισμένως· κατὰ τρόπον ὁριστικόν, μὲ ἀκρίβειαν· σαφῶς.

*Περιγέγωνα (γέγωνα, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα κράζω ἢ φωνάζω.

Περίγειος, ὁ, ἡ (γῆ, γέα). Περὶ τὴν γῆν ὢν ἢ στρεφόμενος, ὁ τὴν γῆν περικυκλῶν. — 2) ἐπὶ τῆς γῆς ὤν, ἐπίγειος, γήϊνος· ἐπὶ τῆς γῆς κύκλῳ ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος.

Περιγεννητικός, ἡ, όν (περιγίνομαι). Ὁ ὁμοίων, καταβάλλων, ἢ ὑπερβάλλων· νικητής, τροπαιοῦχος, Πλούταρχος.

Περιγηθής, ές, ὁ, ἡ (γηθέω). Λίαν γηθής, περιχαρής, πολλὰ χαιρόμενος. 2) ἐνεργ. ποιητ. ὁ χαρὰς πληρῶν, πολλὰ χαροποιῶν.

Περιγηράσκω, Μ. –γηράσομαι (γηράσκω, ἀνμλ.). Ἐν τούτῳ, παρὰ τοῦτο, κύκλῳ τινος γηράζω· κατὰ τὴν κυκλοφορίαν ἢ κατὰ σειράν, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, γηράσκειν, παλαιοῦσθαι. «Περιγηράσαντες διὰ τοῦ Ἥρους ὅλον περιγηράσαντας ἑαυτοῖς», Ἰώσηφ. πολ. Ἰουδ. γ'. ί, 8. εὕρηται κατὰ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Η. 120. «Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, κ. τ. λ. ὅπου ἀδιάκοπον τῆς καρποφορίας σημαίνων, ὁ ἐστὶν, ἕνὸς καρποῦ φθάνει τὸ παλαιὸν ἐπὶ τοῦ δεύτερου.

Περιγίγνομαι, Ἰων. καὶ νεώτ. τύπος –γίνομαι· Μ. –γενήσομαι· Ἀόρ. περιεγενόμην (γίγνομαι, ἀνμλ.). Περιττεύω, περισσὸς εἰμὶ ἢ γίγνομαι· καὶ, περιλείπομαι, ἐναπολείπομαι, ἐναπολείπομαι, ὑπολοιπὸς εἰμι, μένω ὀπίσω, ἀπομένω, Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. α'. 3. καὶ, β'. γ'. 6. «Τἆλλα ὅσα περιεγένοντο τῶν φόρων», ἅπερ ἐκερίσσευσαν, ἀπέμειναν· ἴδε περίειμι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιβιόω, ἐπιζῶ, ζῶ περισσότερον καιρὸν μέτα ζωντανὸς· καὶ σώζομαι, γλυτώνω ἀπό . . . πολλὰ, παρ' Ἡρόδ. 1, 122. 5, 64. 87. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπομεινάντων πραγμάτων ἐκ κινδύνου τινός, π. χ. ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 8, 92, 93. μετὰ τῆς γεν. «Περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος», ἐγλύτωσεν, ἔσωσε ἀπὸ ταύτης τῆς ἥττας, Ἡρόδ. 5, 48. πρβ. περίειμι, 2. ὅθεν 2) ὡς καρπὸς ἢ ἀποτέλεσμα, συνέπεια μένει ἐκ τινος ὑπολοιπόν τι, ὄρα, προκύπτω, Πλουτ. «Ἀγαθὸν ἐκ φιλοσοφίας περιγιγνόμενον», ὠφελήματα, κέρδη, τὰ ὁποῖα προυνπτοισιν κτλ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμβαίνειν, π. χ. «Περιγίγνεται ἐκ τῶν καλῶς ἔχειν», συνέβη ὥστε ἔλαβεν καλῶς, ὅλα ἀπέβησαν καλά, Ξενοφ. — 3) ταὐτὸν τῷ, περιίσταμαι, Ξεν. Ἀνάβ. 5, 8, 26. 4) νικῶ, κρατῶ, ἡττῶν εἰμί, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερίχω, ἀνώτερος γίνομαί τινος, μετὰ γ. ιτ. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ζ'. 9. «Ἀγωνιστέον πρὸς τὰ πράγματα, ὧν ἐγὼ ἔδον εὐπόρως περιγενέσθαι», ἢ μετὰ γεν. προσπ. καὶ δοτ. πράγμ., τινος τινι, Ἰλ. Ψ, 318. Ὀδ. Θ, 102. 252. Ἡρόδ. 1, 207. 2, 121. 5. καὶ ἀλλαχοῦ, Lennep Φαλαρ. σελ. 80. ἴσως καὶ μετὰ αἰτ. προσπ. Ἡρόδ. 9, 2. δρ. Σβοῦγκ. ad Ἡρόδ. 1. εἰς 9, 2. καὶ Λεξ. Ἡρόδ. 2. σελ. 199. β. ἐν γένει πρβ. περίειμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιγλαγής, ές, ὁ, ἡ (γλάγος). Γαγγλακτωμένος, περιπλαγος, πλήρη. γάλακτος, μεταφ. χυλοῦ, Ἰλ. Π, 642.

Περιγλήναομαι (γλήνη). Περιστρέφω τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, περιβλέπω, κυττάζω πάντοτε τριγύρω μου, ὅθεν «Περιγληνώμενος», περιβλέπων», κυττάζων ὁλόγυρα, Θεόκριτ. κδ'. 121. ἐκ τοῦ, γλήνη. ὅθεν

Περίγληνος, ἡ, περιγληνής, ὁ, ἡ (γλήνη), Ἀρστ. 476. Λίαν λαμπρός, καθαρός, γαληνός, ἡ περιβλέπων, κυττάζων τριγύρω.

Περιγλισχρός, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Λίαν γλισχρός, Ἱπποκρ.

Περιγλυκύνομαι, ὡς παθ. Κατὰ πολλὰ ἡ ἀόλου γλυκὺς γίνομαι, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

*Περίγλυκυς, εἶα, ὑ (γλυκύς). Διόλου, κατὰ πολλὰ γλυκύς, Ὑποκρ. περιγλυκύτατος, Αἰλ

Περιγλύφω, Μ. ψω (γλύφω). Ὁλόγυρα γλύφω, κόπτω, πελεκῶ, ἐκφλοιδίζω, ξεφλουδίζω. «Τὰ περιγεγλυμμένα, ξεφλουδισμένα, τὰ ἐξαίφλοια ἀφαιρημένα», Ἀριστοτέλ. α'. σελ. 283.

*Περιγλυφίς, ἄχος, ὁ, ἡ (γλυφίς). Περικεκλόνωμένος μηλάχας, γένεια ἀσταχυς, ἡμαρτ. ἐναγ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 398.

Περίγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶττα). Πολλὰ ἑτοιμόγλωσσος, ῥητορικός, ἄγαν εὐγλωττος, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, συνήθως κατὰ τὸ λέγειν, ἀπὸκ. τῷ ἀγλωσσος, Πλατ. Πολ. 1, 82.

Περιγλωττίς, ίδος, ἡ (γλῶττα). Σκέπη, σκεπαστήριον τῆς γλώττης, Ἀθην. 1. σελ. 6.

Περιγνάμπτω, Μ. ψω (γνάμπτω). Περικάμπτω, περιστρέφω, ἔπειτ. περιπλέω· καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλου μέρους περιῶ (σκαπουλάρω, Ἰταλ.) Ὕδατ. Ι, 80. π.. περιγεγάμπτητε Μαλέαιον, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ἀκρωτηρίου κάμπτοντες, περιπλέοντες Σελοντα, ἴδε περικάμπτω.

Περιγογγύζω, Μ. ὑσω (γογγύζω). Περί τι ἢ κύκλῳ γογγύζω, μουρμουρίζω, ψιθυρίζω, ἐπὶ ζημίᾳ τινὸς κρυφίᾳ καὶ ἀβραΐᾳ, Φιλολ.

Περίγρα, ἡ. Ὁ κύκλος, ὡς ἄρτανον, ὁ ὑφάντης, παρ' Εὐσταθίῳ π' Ἐργαλείου τε τεχνικοῦ περὶ τὸ περὶ γράειν, ὅ ἐστι ἐγκέντρι, ἢ γράφειν, ὅ ἐπὶ ξέειν, (διαβήτης)· ὅθεν καὶ οἱκ περίγρατ ἐστρόγγυλον λέγεται τὸ ἴσον πάντῃ καὶ στερεόν· «Ὁ Σουΐδας ἔχει τὴν λέξιν ἐκ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζ. Λόγ. λβ'. μ' ὅλον τοῦτο διαφορετικῶς, πυρέγρα, ὡς ἐργαλεῖόν τι, δι' οὗ στρογγυλύνουσι τοὺς ξυλίνους τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν.

Περίγραμμα, τό (περιγράφω). Τὸ περιγεγραμμένον, περιγεγειασμένον, περιωρισμένον, παρακελευσμένον χωρίον, ἢ σῶμα. 2) περιγραφὴ διατύπωσις, ἰχνογραφία· περιοχὴ, περιγέρεια· καὶ συνορα σημειώματα περὶ τινός.

Περίγραπτος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Περιγεγραμμένος, περιτετμημένος, περιωρισμένος, καὶ ὑποκείμενος νὰ περιγραφῇ, Θεοδωρ.

Περιγραφεύς, έως, ὁ. Ὁ περιγράφων, κτ.

Περιγραφή, ἡ. Τὸ περιγράφειν, ἢ ἡ περιττατικῶς γραφὴ τινος· ἡ γραφὴ τῶν περὶ ἢ τῶν ἐκάστου μερῶν, περιόρισις, σχέδιον, σημείωσις ἢ διατύπωσις, ὑποτύπωσις τῶν ὁρων· περιαίρεσις, διαγραφὴ, ἀποκόπησις, ἐξάλειψις, ἀπογραφὴ, καθαίρεσις· ὅρος, σύνορον, περιγυρὶς, περίφραξις, ὅρυγμος. «Κατὰ περιγραφὴν, ἀντίκειται τῷ, κατὰ πλάτος», ἄρα ταὐτὸν ἐστι, τῷ περιγεγραμμένος, ὡρισμένος, Νεμέσ. σελ. 352. ἐκ τοῦ

Περιγράφω, Μ. φω (γράφω). Βάλλω, ἁλίσγυρα γράφω, περιττατικῶς γράφω περίτινος, διὰ γραφῆς ἢ ὅρων περιττόν τι περιορίζω, περικλείω, ὅρους βάλλω περί τι, διορίζω. «Τὸν ἥλιον εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου περιγράφει τῇ μαχαίρᾳ, ἤτοι σημειοῖ τρίγωνα τὸ διὰ τῆς καμίνου εἰς τὸ ὁμαλώτατον πίπτει φῶς τοῦ ἡλίου», Ἡρόδ. 8, 137. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 13. «Περιεγέγραπτο ὑπὸ τοῦ Διὸς, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀπομνημ. α'. δ'. 12. «Ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον». 2) γραμμένον τι ἀμπεκλείω εἰς παρεκτάσεις καὶ οὕτω θεωρῶ αὐτὸ ὡς μὴ ὑπάρχον· ὅθεν σβνω, ἄλλως, διαγράφω, Ruhnk. Τίμ. σελ. 82. ἐν γένει β) ἐξαλείφω, καθαίρω, αἴρω ἐκ μέσου, ἀφαιρῶ· ἐξολοθρεύω· ἀθετῶ· ἐκβάλλω, περιαιρῶ, ἀποχωρίζω· καὶ τελειόνω τι· ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν ἐξαλειφομένων γραμμάτων, περιγράφοντες γὰρ αὐτὰ τῷ καλάμῳ, περιαιροῦμεν καὶ οἱονεὶ ἀποχωρίζομεν τῶν λοιπῶν· ὅθεν καὶ περιγραφὴ, ἢ περιαίρεσις, Ἡσύχ. 3) σχεδιάζω, σχέδιον διὰ σημείων ποιῶν περί τι, διατυπόω, τὰς πρώτας γραμμὰς βάλλω, ὑποτυπόω, καὶ καταγράφω.

*Περιγρύζω, ὑξω. Γρύζω ὁλόγυρα· ὄρ. περιτρύζω.

Περιγυρίς, ίδος, ἡ (γῦρος). Περιφέρεια, ὁ διὰ σημείου ἢ γραμμῆς κύκλος περίτι, Ἡσύχ.

Περιγυρόω, ῶ (γυρόω). Ὁλόγυρα φερω, ὁλόγυρα γυρίζω, εἰς γύρον βάλλω, Νικητ. Χρον. σ'. 4.

*Περιγώνιον, τό, ἢ περιγωνίσκος, ὅ, ὡς τὸ, παραγωνίσκος. Γνώμων. ἀγ. Γραφ.

Περιδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Λίαν ποικίλος, ἢ τεχνικος.

*Περιδαίος, αἶα, αἷον (Ἴδη). Περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης κείμενος. «Κρήτας νομίσω, Πινδ. Λεῖψ. 126. 2. Boeckh. Περὶ τὴν ἐπώλιφ. τοῦ Ἴστα ὄρ. περ', Ε'. (υ – – υ)

Περιδαίω (δαίω). Περιφλέγω, φλογίζω, ἁπτω, καίω ὁλόγυρα· καταφλέγω· Παῦ. Εἰμὶ ὁλόγυρα ἢ διόλου εἰς φλόγας, καίομαι· τροπ. εἰμαι ὅλως εἰς φλόγας ὡς ἔρωτα πρός τινα. «Περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι» (Ἀπολλών. δ'. 58.) διόλου καίομαι, φλογίζομαι ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα ἔρωτος.

Περιδάκρυτος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Πολλὰ δακρύων ἢ ποιῶν δάκρυσιν, λίαν δεδακρυσμένος, πλήρης δακρύων, Εὐρ. Φοιν. 332.

*Περιδαμάομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ποιητ. = τῷ προηγουμ. Κάπτ. Σμ.

*Περιδαρδάπτω, Μ. ἄψω (δαρδάπτω) ποιητ. Ξεσχίζω ὁλόγυρα· καταρρώγω.

*Περιδείδισσα, ποιητ. ἀντὶ περιδείσασα, ἀόρ. α'. τῆς ἐνεργ. μετοχ. τοῦ περιδείδω.

Περιδέεια, ἡ. Μεγάλη δειλία, μέγας φόβος, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Περιδεής, έως, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιδεῶς (δέος). Λίαν πεφοβισμένος, Ἡρόδ. 5, 44. 7, 15. 2) πολλὰ φριτός, μέγαν φόβον προξενῶν, Ἱπποκρ. πρὸς Νικοκλ.

Περιδείδω, Μ. εἴσω, ἢ δείσομαι. Ἀόρ. α'. περιδεῖσα. Παρακ. περιδέδοικα (δείδω, ἀνμλ.). Μεγάλως φοβοῦμαι, λίαν πτοοῦμαι, εἰμαι εἰς μέγαν φόβον, φροντίδα, ἁπλῶς, ἢ καὶ διά τι ἢ διά τινα, καὶ τότε συντάσσ. μετὰ ὑστ. ἢ μετὰ προσπ. ἢ ὑστ. πρίγμ Ἰλ. Δ. 508. Ο, 123. Κ, 93. Ρ, 240. (παρ' Ὁμ ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. μόνον ἐν Ἰλ. ἀεὶ διὰ διττοῦ ε, ὁ δὲ παρακ. ἀεὶ περιδείδια, ἀντὶ, περιδέδοικα.)

Περιδείκινος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, περιδείνος.

Περιδειπνέω, ῶ. Δεῖπνον δίδω ἢ ποιῶ διὰ τὸ λείψανόν τινος, κάμνω μακαρίαν, ἢ παρευρίσκομαι εἰς αὐτήν, β'. Βασιλ. γ'. 35. Ἀριστομίδ. δ'. 81. ἐκ τοῦ

Περιδείπνον, τό (δεῖπνον). Ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γενομένη ἱστίασις, (μακαριά), εἰς ἣν μετὰ τὴν ταφὴν συνερχόμενοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ παραμυθοῦνται τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους τοῦ τεθνηκότος, Δημοσθ. περιστέφ. Ἀρτεμίδωρ. δ'. 8. καὶ Λουκιαν. Ἡ τοιαύτη συνήθεια φαίνεται καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 28. καὶ Ω, 801.

Περιδείρον, τό (δειρή). Κατὰ Πολυδ. β'. 132. ἡ περιαγωγὴ τοῦ αὐχένος, ὁ λαιμὸς ἐν τῷ γυρίζειν· ὁ γύρος τοῦ λαιμοῦ· κατὰ δὲ Ἡσύχ. τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ.

Περιδέξιον, τό· ταὐτὸν τῷ, περιβραχιόνιον. Βραχιόλιον τῆς δεξιᾶς παρὰ τοῖς Ο'. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Περιδέξιος, ὁ, ἡ (δεξιός), ταὐτὸν τῷ, ἀμφιδέξιος, Ἰλ. Φ, 173. Ὁ ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶ δεξιᾶς, ἴσον ἐπιτηδείους, χρώμενος, ὁρα Γαληνὸν εἰς Ἱπποκρ. Ἀφορ. ὑπομν. ξ'. Τόμ. ε'. σελ. 322. Ἐκδ. Βασιλ. (ὁ Ὅμ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἀντὶ τοῦ ἀμφιδέξιος μόνον διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τοῦ στίχου, διότι ἡ τελευταία λέξις δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἑξάμετρον· καὶ τωόντι καθ' ὅλα μὲν τὰ ἄλλα συνήθετα ἢ περὶ ἔστιν ἰσοδυναμος τῇ ἀμφί, κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ διττὸς εἶναι τοῦτο μόνον τὸ παράδειγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ περὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς ἀμφί, Βουτμ. Λεξίλ. 2. σελ. 219. ὅθεν 2) κατὰ πολλὰ, μεγάλως, περιστῶς δεξιός, ἐπιτήδειος, Ἀριστοφάν. Νεφ. 950. ὅθεν

*Περιδεξιότης, ητος, ἡ. Μεγάλη ἐπιτηδειότης ἁπλῶς, ἢ εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται τις καὶ τὰς δύο χεῖρας ὡς τὴν δεξιάν.

Περιδέραιον, τό. Ὁ περὶ τὸν λαιμὸν στολισμός, ἢ δέμα· ἴδε καὶ, περιδερίς, κυρίως οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Περιδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη). Περὶ τὸν ἱλαιμὸν κείμενος, ἢ δεδεμένος ὤν, Ἱππ. Ἀχ. Τπτ. σελ. 519. ὅθεν

Περιδερίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιδέραιον, ὃ ἐστὶν, ἱμὰς πλατὺς ἢ ἄλλος τις χρυσοῦς στολισμὸς περὶ τῷ τραχήλῳ, ὅρμος, λαιμαδέτης (γκιουρδάν, Τουρκ.).

Περιδέρκομαι (δέρκομαι, ἀνμλ.) εὐδ. Ἀποθ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ πέζῳ, περιβλέπω. Ὁλόγυρα ἢ περὶ ἐμαυτὸν βλεπω, θεωρῶ.

Περιδεσμεύω, καὶ, περιδεσμέω. Ὁλόγυρα δένω, ἢ περίτι δέω, περιάπτω. ἐκ τοῦ

Περίδεσμος, ὁ (δεσμός) Ὁ περίτι δεσμὸς, ἅλυσις, ἐξαιρ. ὁ περὶ τὸ στῆθος δεσμός, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, Ἀριστταιν. α'. 25. τὰ δὲ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1035. «περίδεσμα ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, «Περὶ δὲ δεσμά».

Περίδετος, ὁ, ἡ. Ὁλόγυρα δεδεμένος, περίτι δεδεμένος. ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ

*Περιδευκής, ὁ, ἡ (περί, δεῦκος). Πολλὰ νόστιμος, γλυκύς, Γλωσσ.

Περιδέω, Μ. –δήσω (δέω, ἀνμλ.). Δένω ὁλόγυρα, εἰς τι ἢ περίτι· Μέσ. περιδέεσθαί τι, δένειν ἑαυτῷ τι ὁλόγυρα, Ἡρόδ. 4, 172.

*Περιδεῶς, ἐπίῤῥ. Πολλὰ φοβισμένως, τρέμοντας· ὅθεν «περιδεῶς ἔχειν», εἶμαι περίφοβος.

Περίδηλος, ὁ, ἡ (περί, δῆλος). Πάνυ δῆλος, σαφὴς, φανερὸς, Ἡσύχ.

Περίδημα, τό (περί, δέω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δένει τις περίτι, τὸ ὁλόγυρα δεμένον· δεσμὸς, δέμα. Δίων Λόγ. λα'. «Περιδήματα φορούνται», ἴτως ἀντὶ τοῦ, περιδέραια.

*Περιδηριάομαι, μέτ. Ἀποθ., καὶ σπανιώτ. τὸ ἐνεργ. περιδηριάω (δηριάομαι). Πολεμῶ τριγύρω, Κύντ. Σμ. 4, 165.

Περιδήριτος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον (δηρίομαι), Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 71. ταὐτὸν τῷ, περιμάχητος· ποιητ. Ἀμφισβητημένος, διὰ τὸ ὁποῖον μάχηταί τις, μαλόνει, ἀγωνίζεται.

Περιδιδόω, Ζων. ἀντὶ περιδίδωμι.

*Περιδίδωμι, Μ. περιδώσω (δίδωμι). Δίδω, ἐγχειρίζω, ἢ βάλλω ὁλόγυρα· Μέσ. περιδί-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δομαι, ὁλόγυρα εἴδω· τίθημι, βάλλω ὁλόγυρα, περίτινος εἴδομαι, συντίθημι, παραβάλλομαι, συνθήκης ἤτοι στοιχήματος θέσιν ἢ ὡς ἐνέχυρον πρός πίστωσιν τίθημι περίτινος, βάλλω στοίχημα, συντάσσεται δὲ μετά γεν. τοῦ πράγματος, διά τό ὁποῖον βάλλει τις στοίχημα, ἤ μετά γεν. καί τῆς περί· «Περιείδομαι περί τῆς κεφαλῆς, βάλλω τήν κεφαλήν μου στοίχημα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 791. καί ἐντεῦθεν τό, περίδεῦ (βάλε στοίχημα), περιδώμεθα, περιδώσομαι· Ἰλ. Ψ, 485. «Τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, ἄς βάλωμεν, θῶμεν στοίχημα ἕνα τρίποδα, δώμεθα ὅρκια περί τρίποδος. Ἀριστοφ. Ἀχ. 772. «Ἀλλ' ἴθι, περίδου νῦν μοι περί συμπιτίδων ὅλων, εἰ βούλει ποιησώμεθα συνθήκας περί ἀλῶν μετά θύμου τετριμμένων, ἄν θέλῃς ἄς βάλωμεν στοίχημα· ἢ καί ἁπλούστερον «Περίδου νῦν ἐμοί, βάλε στοίχημα μαζί μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 644. Ὀδυσ. Ψ, 78. «Αὐτάρ ἐγών ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, περί ἐμοῦ, ὑπέρ ἐμαυτοῦ ἤ κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκας ποιήσομαι, βάλλω στοίχημα τόν ἐμαυτόν μου, τήν κεφαλήν μου, ἵνα πρέπει τά προσυπακουσθῇ τό «Ἐνέχυρον δόσθαι περίω, ὡς τό «Θεούς ἐπιδώμεθα (παρ' Ὁμήρ.), ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διά τοῦ «Μάρτυρας δόσθαι ἐπίω ἑρμήνευσε. (κατά ταύτας τάς φράσεις βεβαιοῦται ἡ γενική ὡς ἡ τιμή, μέ τήν ὁποίαν θέλει νά πληρώσῃ τίς τι, ἄνισως ἡ ὑπόθεσις δέν εἶναι ἔτζι, καθώς αὐτός διισχυρίζεται.)

Περιδιείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Περίτι, ἤ εἰς τι ἤ διά τινος κεντῶ, σουβλίζω, ἤ συνδέω, κομποδέω, συρράπτω. ἕτερόν τι οἱ διείρω, διατρυπῶ.

Περιδινέω, ῶ. Μ, ήσω (δινέω). Κάμνω τι νά γυρίζῃ κύκλῳ, ὡς φουρλα, ὁ τόρνος· κυκλῳῶ, τρέπω, γυρίζω τι, περικάμπτω, περιστρέφω· παθ' ἀόρ. περιδινήθην, Ἰλ. Χ, 165. Παθ. περιέρχομαι, περιοδεύω, περιτρέχω, (ὁλόγυρα γυρίζω), περικυκλοῦμαι, ὅθεν

Περιδινής, ές, ὁ, ἡ. Περικυκλούμενος, στρεφογυριζόμενος, περιδινούμενος· ἤ εἰς κύκλον γυρισμένος, λυγισμένος· «Κύρτος περιδινής. Ἀνθολογ. μετάφ. εὐμετάβολος.

Περιδίνησις, εως, ἡ (περιδινέω). Ἡ ὁλόγυρα κίνησις, στρεφογύρισις, ἤ εἰς θέναι καί κύκλους γύρισις, περικύκησις, περίοδος.

Περιδινητός, ὁ, ἡ (περιδινέω). Πολύστροφος, στρεφογυρισμένος, εἰς κύκλους ἤ θέναι γυρισμένος, ἤ οὕτω κινηθήναι δυνάμενος.

Περίδινος, ὁ, ἡ (δῖνος). Περίπαθής, ἔνθεν κακεῖθεν περιπλανώμενος, περιερχόμενος. 2) οὐσ. πλάνος, ἀγύρτης, vagabond· καί πειρατής (κουρσάρης), Πλάτ. κόμ. ς'. καί Ἀθήν. καί σελ. 265. Ὁ Ἡσύχ. αὐτεί πεύτου, περίδινος, ἐγεί.

Περιδιπλόω, ῶ (διπλόω). Διπλόνω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω, ἐντυλίσσω.

Περιδίω (δῖω, ἀνμλ.) ἀρχαῖος Ἐπ. τύπος ἀντί περιδίδω. Εἶμαι εἰς μέγαν φόβον ἤ φροντίδα διάτινα, τόν ὁποῖον θέλω νά μή παθῶ τι κακόν, μετά θοτ. πρόσπ., Ἰλ. Ι, 433. Δ, 557. ἀπολύτ. ἐπιφερομένου τοῦ μή, Ἰλ. Ρ, 666. Ὀδ. Χ, 96. μετά θοτ. καί τοῦ μή, Ἰλ. Ε, 565. Παρ' Ὁμ. εἴτουν, διά τήν χρείαν τοῦ στίχου, ἤ περί πάντοτε διαστάσεως ἀπό τοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου αὐτός χρῆται μόνον τῷ γ'. ἐνικ. πρόσπ. τοῦ παραπατ. περί γάρ δίε— (νυν-)

Περιδιώκω. Μ. διώξομαι (διώκω). Ἀπό παντοχόθεν, ὁλόγυρα κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, Στράβ.

Περιδονέω, ῶ (ὀνός), ποιητ. Περικυκλόω μετά σκότους, Ἄρατ. Διοσημ. νδ'. 4.

Περιδονέω, ω, ήσω (δονέω). Ὁλόγυρα φέρω, ἤ κινῶ, στρεφογυρίζω, περιφέρω, περιστρέφω, Δουκᾶς. Ἀλλοι. Ξενοφῶντ. Συμπ. ζ'. 3. «Τροχοῦ περιδονουμένου, περιστρεφομένου.

Περιδόσις, εως, ἡ (περιδίδομαι). Τό περικυκλοῦν, τό δίδειν κύκλῳ, ὁλόγυρα. 2) ἐκ τοῦ, περιδίδομαι, ἡ περίτι συνθήκη, τό στοίχημα, Ἡσύχ.

Περιδουπέω, ήσω. Δοῦπον, κρότον ποιῶ ὁλόγυρα. Φιλόστρατ. «Περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς, δοῦπον, κρότον ἐκβάλουσαι. ἐκ τοῦ

*Περίδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), ποιητ. Κάμνων ἦχον, κρότον, ἤ ἀντήχων τριγύρω.

Περιδρομητέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ περιδραμεῖν ἐκ τοῦ, περιτρέχω. Πρέπει νά περιδράμῃ τις.

*Περίδρομον, Ἐπ ἀντί περιδράμουσα, ἀόρ. β'. τοῦ περιτρέχω, Ἰλ.

Περίδρομος, ὁ, ἡ (περιδραμεῖν). Περιτρέχων, ὁλόγυρα ὑπάγων, περιπατῶν.

Περιδρομή, ἡ (περίδρομος). Τό περιτρέχειν· ἤ περιφορά, περίοδος, περιφέρεια, περιαγωγή, περιοχή, αὐλή περικλεισμένη, περίδρομος, περιδιάβασις, περιπάτημα ὁλόγυρα, περίπατος. 2) ἀποφυγή τινος· παραλογισμός. Παρά Πλουτάρχ. «Ἐκ περιδρομῆς, τρεχάτα, ὅπου βάλτιον ἀπαγωγεῖον, ἐκ παράδρομῆς.

Περιδρομίς, ίδος, ἡ, = παράδρομις.

Περίδρομος, ὁ (περιδραμεῖν, περιτρέχω). Ὡς οὐσιαστικ. ταυτόν τῷ, περιδρομή, περίπατος, κ. τ. λ. καθόλου δέ, πᾶν τό κυκλικῶς περιφερόμενον, τουρισκόμενον περί ἄλλο τι σῶμα, οἷον, «Περίδρομος τείχους, τό ὑπό τῶν Γαλλ. Bastion, Μπαστιόν, λεγόμενον, ἐφ' ᾧ περιπατοῦσι οἱ ἄνθρωποι. Δίων Κάσ. ἴδε καί παραδρομίς. «Περίδρομος ἀστύνομι, Ξενοφ. Κυνηγ. κατά Πολυδεύκ. ε'. 28. «Ἔστι τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καί κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεται τά τε δίκτυα, καί πάλιν ἀναλύεται· ὁ αὐτός κατωτέρω §. 29. «Προβάλλονται δέ (οἱ περίδρομοι) τοῖς διατύοις ἀπό στροφίων· τινές δέ τούτους Ἐπιδρόμους ὠνόμασαν· οἱ δέ δύο ὄντων, τόν μέν ἐκ τοῦ κάτω περίδρομον, ἐπίδρομον δέ τόν ἀνωτάτω· τό παρά τοῖς κοινοῖς, Στύγιος, καί Γρανδήριον, λεγόμενον. ἐξειρ. πόρος εἰσέκ τόπου, ἐφ' ᾧ περιπατοῦσιν, οἷον Συμπλήγ. πλοίου, Γαλλερία, ἤ Κοριδόρος, περίπατος, Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. α'. 53. «Ἐποίησε δέ ἐπί τῶν οἰκημάτων περιδρόμους καί ἐπάλξεις, Ἡλιανός, θῶμα, ὕπαιθρος τόπος ἐπί τῇ οἰκίᾳ, εἰς οὗς ἀνερχόμενοι τί ἄνθρωποι περιπατοῦσιν. Ὁ Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. α'. σελ. 37. συνεκτέρει. «Προπύλαια καί περιδρόμους, ἐπί ναοῦ· καί ἐν Βιβλ. θ'. «Ἀνδρῶσι καί περιδρόμοις, ὅπου ὁ Ὁρατής ἑρμην. διά τοῦ «Στοά, ἐν ᾗ εἰσίν εἰκόνες καί γραφαί, 2) ἐπιθετικῶς, περίδρομος, ὁ, ἡ. Περιτρέχων, περιερχόμενος· κυκλοειδῶς περιέχων, περιπλεόμενος, ἤ περιεχόμενος· ἴδετ ἐν γένει, κυκλοτερής, περιφερής, στρογγύλος, Ἀπολλών. γ'. 1085. καί Ἰλ. Ε, 726. καί 738. «Γυνή περίδρομος (Θέογν.)ω, γυνή πόρνη, ἡ ὁποία τρέχει εἰς τούς δρόμους. 2) παθητ. παντοχόθεν περιτρέχεσθαι δυνάμενος, περιοδευτός, περίπλοος, περιπλεόμενος, περιπλυντός εἰς τά βάθη, περιπλυντός εἰς τά βάθη, περιπλυντός εἰς τά βάθη

Περιείλησις, εως, ἡ. Τό περιειλεῖν, περιελίττειν, περιτύλιξις. 2) ταὐτόν τῷ, περιείλημα. Παρ' Ἡρόδ. 2, 123. ἡμερτ. ἀναγν. ἀντί, περιήλυσις.

*Περιείλίσσω, Ἰων. ἀντί περιελίττω, Ἡρόδ. 8, 138. ἀλλά καί παρά Πλατ. Πρωταγ. σελ. 342.

*Περιείλω, ὅρ. περιειλέω.

Περίειμι (περί, εἶμι). Ὁλόγυρα ὑπάγω, περιτρέχω, περιέρχομαι, περιφέρομαι, Ξενοφ. 2) ἔρχομαι κατά τάξιν ὁλόγυρα, καί πάλιν φαίνω εἰς τόν ἴδιον τόπον, ὅπου ἦμην τό πρότερον· περιερχόμενος φαίνω εἰς τόν ἴδιον τόπον· ἐγγίνεται, φαίνω, παραγίνομαι, εἰς τοῦτο, Ἡρόδ. 2, 120. »Ἐς τοῦτον, Ἡρόδ. 2, 4. πρβλ. περιέρχεσθαι· ἔστι δέ, μεταβαίνω ἀπό ἑνός εἰς ἄλλον, ὡς τεκμηριούμενα καταλείπομαι, π. χ. »Ἡ εἰς τόν παῖδα περιοῦσα ἀρχή, Ἡρόδ. 1, 120 3) ἐπί χρόνου, »Χρόνου περιιόντος, ὅτε ἦτον ἔτεϊ, ἡ ἑπέρωσε ἡ καιρός, Ἡρόδ. 2, 121. 1. 4, 155. »Περιιόντι τῷ θέρεϊ, ἐνισταμένῳ, Θουκ. ἐνίοτε ἐγγίνεται ἡ κυκλική περίοδος τοῦ χρόνου. 4) ἔτι δέ καί μεταφ. περιέρχομαί τι, περιέρχεσθαι περιεργάζομαί τι, ἐπιτηδεύω τι, π. χ. τάς φυλακάς, Ἡρόδ. 5, 33. »Ἄλλου περιεῖμι χρεών, Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 403. ἐπιθυμῶ τόν ἀγῶνα, περί τόν ἀγῶνα εἰμί.

Περίειμι, (εἰμί), ὡς τό ὑπέρειμι. Εἶμαι κρείττων, καλλίτερος, ἢ ἐπιτηδειότερος παρ' ἄλλον, τόν ὑπερβαίνω, ὑπεράγω, ἢ ἐγώ· εἶμαι ἀνώτερός τινος μετά γεν. προσπ. καί αἰτ. πράγμ. καθ' ὑπεροχήν τινος τόν ἄλλον, Ὀδ. Σ, 248. Τ, 326. Ἡρόδ. 3, 140. ἀπαυτῶς καί παρά τοῖς Ἀττ. Λογογρ. μετά δοτ. τοῦ πράγμ. Ξεν. Ἀναβ. 1, 9, 24. Schaef. Dion. Sic. σελ. 93. πρβλ. περιγίγνομαι. β) ὑπερβαίνω τινά κατά τόν ἀριθμόν, εἰμί περισσότερος, »Πληθύεσι, Ἡρόδ. 9, 31. ἀπαύτ. καί παρά τοῖς Ἀττ. »Τοσούτων τῷ πλήθει περιῆν ὁ βασιλεύς, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 9. 2) μένω ὑπόλοιπος, ἐξαιρετ. a) ζῶ περισσότερον ἤ ἄλλος τινί, Ἡρόδ. 1, 121. δ. 119. συνήθ. ἀπολύτως, μένω ζωντανός, ζῶν, σώζομαι, ἀναλαμβάνω ἀπό νόσου, κλπ. παρ' Ἡρόδ. 1, 120. 3, 53. 7, 107. 139. 188. καί ἀλλαχοῦ. β) μένει τι ὑπόλοιπον, ἀπομένει, ἐπί ἀτόμου τινος, περισώζεται. ἐπί χρημάτων καί οἰκοσκευῆς, ἐπί λογαριασμοῦ καί τ. τ. εἶον »Περίεστί μοι, μοί μένει, μοί ἀπομένει, μοί περισσεύει. »Τά περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως, τά περισσεύοντα ἐκ τῶν ἐξόδων, (ἤ κάσσα, τά ἐν τῇ κάσσῃ μένοντα χρήματα), Δημοσθ. ὡσαύτως, ἡ περιοῦσα παρασκευή, Θουκ. 1, 89. τοιοῦτον καί τό τοῦ Θουκυδ. »Τά περιόντα τοῦ στρατοῦ, τά ἀναπολεφθέντα, τά λείψανον, τά ὁποῖα ἀπέμενε. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 37. »Περίεστί μοι καί ἀσθένοντι ἄχρι τοῦ μή πεσεῖν ἀμύνεσθαι, μοί περισσεύει, κατ' ἐντολήν Μεταφορικ. γ) περισσεύει τι, ὄφελος ἔστιν, διάφορόν προσκτᾶταί τις τινος, ἔχω ὄφελος, κέρδος ἤ ὄφελος, μετά δοτ. περιπ. προσπ. »Περιείναι, τό ἐκ περισσοῦ ἔχειν, ἔχω τί, περιουσία. »Τοσγαροῦν ὑμῖν περίεστιν ἐκ τούτων, Δημ. ἆρα ἔχετε ἐκ τούτων ὄφελος, κέρδος, ὡς τό τῆς συνηθείας, τί ἐκέρδησας, τί ὠφέλησας ἐκ ταύτου; »Περίεστι δέ μοι καί ταῦτα, οἷα τοῖς κακόν τι νοοῦσιν ὑμῖν παρεγένοισθε, ἅτινα ἐκέρδηνε ἕκαστος, ὅπερ εὐχόμην νά πάθωσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐτοιμάζοντο κακά διά σάς. »Ψηφίσασθε ὑμῖν παράτασιν, βελτίω δέ τά πράγματα οὐδ' ὁτιοῦν ἔστωσαν, Δημ. σεῖς πλέον δέν θέλετε ἔχει κέρδος ἄλλο ὄφελος ἐκτός τῶν ψηφισμάτων σας. »Ὡς πολύ μοι περίεστι τῶν ἐμαυτοῦ πραγμάτων, ὥστε δέν ἔχω πλέον πολύ νά κάμω μέ τάς ἰδίας μου ὑποθέσεις· ὅπου ἀκολουθεῖ, »Οὐκοῦν ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, ἀλλ' ἀπό τῆς αὐτῆς σπουδῆς, τουτέστι τῷ »Ὡς περιουσίας, δέν κάμνω τοῦτο δι' ὑπερφρόνησιν, δηλ. ὡς μή ἔχων ἀνάγκην νά τό κάμω, ἀλλά. »Ὡς ἐν πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔσται αὐτῷ τά τῆς μάχης, Ἡλιόδ. ζ'. σελ. 305. ἀλλά καί ἄνευ προηγουμένου Οὐσιαστικοῦ. »Τούτοις δέ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε προσσυκοφαντοῦσιν, Δημοσθ. σελ. 1280. εἰς αὐτούς τόσον ἀκόμη ὄμεινε. δ) ὡς ὕστατος κυρτός, ἀποτέλεσμα ἀπομένειν.

Περιειργνύω, καί περιείργυμι, ταὐτόν τῷ, περιείργω, Θουκυδ.

*Περιείργω, ξω (εἴργω). Ἀπό παυταχόθεν στενοχωρῶ, κλείω, περιορίζω, στενόνω, συστέλλω. (Τούτου ἀρχαιότερος τύπος ἦν τό, περιέργνυμι, Ἡρόδ.)

*Περιείρω (εἴρω, ἀμλ.). Ἁρμαθιάζω, προσαρμόζω, ἐρεμῶ, ὁλόγυρα. »Ξύλα περί γόμφουσι, μπήγω τριγύρω, Ἡρόδ. 2, 96.

Περιεκτικός, ἡ, όν· καί Ἐπίρ. -κῶς (περιέχω). Ἐν ἑαυτῷ περιέχων, περιλαμβάνων, ὥστε περιέχει, περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ, περιληπτικός· ὅθεν τροπ. γενικός, καθολικός, τό καθόλου πάντα περιλαμβάνον, ὡς καί τό, περιέχειν, τό· ὅπερ καί ἴδε. 2) παρ' Ἱπποκρ. ταὐτόν, τῷ, Σωτήριος, πάνυ ἀμφ. ἴδε περιεστικός. 3) παρά Γραμματικοῖς καλοῦνται καί τά Μέσα Ῥήματα, περιεκτικά.

Περιέλεσις, εως, ἡ. Τό φέρειν, διώκειν, ἱππεύειν, ἐμαξεύειν ὁλόγυρα, περιφορά καί τόπος, διάστημα διά περιέλασιν. ἐκ τοῦ

Περιελαύνω, Μ. άσω (ἐλαύνω, ἀμλ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ, ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἐλαύνω, συμμαζεύω, ὁμοῦ διώκω, περιμαζώνω, ὡς ζῶα, λείαν, κ. τ. τ. ὅθεν ἁρπάζω, λεηλατῶ. β) στενοχωρῶ ἀπό ὅλα τά μέρη, ἐνοχλῶ, δέν ἀφίνω ἡσυχίαν Ἡρόδ. 1, 106. »Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, ὡς τό περιβαλλόμενος. »Περιελαύνειν τάς κυλικας, κάμνω τά ποτήρια νά κάμνουσιν ὁλόγυρα τόν γύρον εἰς ὅλους τούς ὁμοταπλίους, ὡς παρά Ξενοφ. Συμπ. β'. 27. »Μιμεῖσθαι τούς ἀγαθούς ἁρμοκηλάτας δεῖπνον περιελαύνοντας κύλικας. 2) κατά τό φαινόμενον μέν ἀμεταβ. αὐτί τοῦ, ἱππεύω, ἀμαξεύω, τρέχω ἐφίππος ἤ ἐποχος τριγύρω, περισοβῶ ταχέως, περιτρέχω, τά ὁποῖα ἐνίοτε καί πρόσκεινται, Ἡρόδ. 1, 106. καί Ξεν. Κυρουπ. ά. δ'. 24. »Κῦρος τούς πεπτωκότας περιελαύνων ἐδεήτοα, ἐφίππος ἤ ἐξ' ἁρματος περιερχόμενος· καί ἐν δ'. β'. 18. »Ἱππεῖς περιελαύνειν ἐκέλευτε τό στρατόπεδον, ἐπρόσταξε νά περιέρχωνται, νά τρέχωσι ὁλόγυρα εἰς τό στρατόπεδον. Μέσως, περιελαύνομαι, παρά Πολυβίῳ συχνάκις, ὡς καί τό, περιβάλλομαι. »Περιελασάμενος δέ λείαν ἱκανήν, περιμαζώσας, συμμαζώσας καί ἐπί τά πρόσω διώξας, ἁρπάσας, 4, 29, 6, 59, 1. 5, 94, 4. 8. 26, 6.

Περιέλευσις, εως, ἡ (περιέρχομαι). Τό περιέρχεσθαι, περιφέρεσθαι, περιφορά, Πλούταρχ.

Περιελίξις, εως, ἡ. Τό περιελίττειν, περιστρέφειν στρεψογυρισμός, περιτυλιγμός, δίπλωμα, γύρος, ἑλιγμός.

Περιελίσσω, Ἀττ. περιελίττω. Μ. ξω (ἑλίσσω). Περιτυλίσσω, κάμνω τι νά στρέφηται, γυρίζω, καί ταὐτόν τῷ περιειλέω, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 17. Ἰων. περιελίσσω, Ἡρόδτ. 8, 138. »Βυβλίου περί τάς γλυφίδας.«

*Περιελκυσμός, ὁ. Τό νά τραβᾷ τις ἐδῶ καί ἐκεῖ, περισπασμός. ἐκ τοῦ

*Περιελκύω, = περιέλκω.

*Περιέλκω, ξω (ἕλκω). Ὁλόγυρα σύρω, τραβῶ. β) κατά τι διάφορον μέρος τραβῶ, ἄλλου που σύρω καί ἀσχολῶ τινα ἤ κάμνω αὐτόν νά κατηγήται, κάμνω ἀντιπερισπασμόν (diversion), ἐπί πολέμου. γ) παρατύρω, πάρνω μαζί μου μέ βίαν. δ) τραβῶ ἐδῶ καί ἐκεῖ, σπ' ἀλλήλων ἕλκω, ἀποσπῶ· διασκορπίζω, κυρίως τε καί καταχρηστικῶς.

Περιελλείπω, ὡς τό, ἐλλείπω, εἶναί τι ὀλιγώτερον.

Περιελλειψις, ἡ. Ἔλλειψις, ἀμφ.

*Περιενέγκας, περιενεγκεῖν, ἀόρ. ά. μετοχ. καί ἀπαρμφ. τοῦ περιφέρω.

Περιέννυμι, Μ. έσω (ἕννυμι, ἀμλ.), ταὐτόν τῷ, ἀμφιέννυμι. Ἐνδύω, περιβάλλω. »Χλαῖναν περιέσσασθαι, Ἡσ. Ἑ. 541.

Περιέξειμι (εἶμι), ταὐτόν τῷ, περιειμι. Ὅλως, περί τι ὁλόγυρα εἰμί, ὑπάγω, κ. τ. λ. Ἀπτικ. ἐμφ. λ.

*Περιεοῦσαι, Ἰων. αὐτί περιοῦσαι, ἀνομ. πληθ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μετοχ. τοῦ περίειμι, μελ. ἑτομ.

Περιεπτισμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρακ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ, περιπτίσσω. Ἐκλελεπισμένως (ξεφτουδισμένως) ἄρα, πάντῃ καθαρῶς.

Περιέπω, παρατ. περιέπον, Ξεν. Ἀπομν. 2, 9, 5. κτ. Μ. ἑψω. Ἀόρ. περιέσπον. Ἀπαρμφ. περιπεῖν, ἐξ ὧν ὁ ἀόρ. μόνον ποιητ. καί παρά τοῖς Ἰωσι Λογογρ., παρ' οἷς εὑρηται καί, περιέψεσθαι αὐτί περιεφθήσεσθαι, Ἡρόδ. 2, 115. 7, 149. καί περιεφθήναι, Ἡρόδ. 5, 1. 6, 15. ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. καί παρατ. ἁπαντῶνται καί παρά τοῖς Ἀττ. Λογογράφοις, (ἔπω, ἀμλ.). Ἀπό ὅλα τά μέρη εἶμαι περί τι καί περιβάλλω, ἔχω μέ μεγάλην ἐπιμέλειαν μεταχειρίζομαι, καταγίνομαι περί τι, ἐνασχολοῦμαι, Ἰλ. Ο, 555. »— — περί τεύχε' ἑπουτιόωνε. »Τόν δ' ἐν ἐν ἁλὶ περιπλλέα τευχε' ἕπονται, περί τά ὅπλα ὄντα· ὡς καί Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. εἰς α'. 562. λέγει. »Πηδάλι' ἀμφιέπεσκεν, εἶχεν, ἐκράτει εἰς τάς χεῖρας αὐτοῦ τό πηδάλιον, καί ἐκυβέρνα δι' αὐτοῦ τό πλοῖον· ὅθεν καί αὐτί τοῦ, περικυκλόω, περιφυλάττω, ὑπερασπίζομαι, περιβάλλω, συνοδεύω, φυλακτικῶς συντροφεύω, ἀκολουθῶ, δορυφορῶ, Πολύβ. δ'. ἑ. 5. καί μέσ. περιέπομαι, ἀκολουθῶ, κατόπι τινός ὑπάγω, Ξενοφ. Συμπ. ἡ. 23. »Ὥπερ πτωχός περιέποιτο· καί ἐντεῦθεν αὐτί τοῦ θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιβάλλομαι, ἰδιαιτέραν προσοχήν ἔχω περί τι· ἐξαιρ. ἐπί ἀνθρώπων, εἶμαι πάντοτε περί τινός καί τόν ὑπηρετῶ· ἐν γένει, τιμῶ, σέβομαι. »Μάλα περιέπειν τινά τιμῶ κατά πολλά, Ξεν. Ἀπομν. 2, 9, 5. »Εὖ περιέπειν τινά, καλῶς μεταχειρίζομαι, Ἡρόδτ. 1, 73. 2, 169. 7, 181. »Ὡς κάλλιστα περιέπειν τινά, Ἡρόδτ. 2, 69, ἀντιθ. τῷ, »Τρηχέως περιέπειν τινά, τόν μεταχειρίζομαι σκληρά, Ἡρόδτ. 1, 73. 114 2, 64. (ὅστις ὅμως συνεχέστερον χρῆται τῷ παθ. »Τρηχέως, ἡ τρηχύτατα περιέπεσθαι ἢ περιφθῆναι ὑπό τινος, λαμβάνω σκληράν, κακήν μεταχείρισιν παρά τινος, περιϋβρίζομαι, Ἡρόδτ. 5, 1. 81. 6, 15. 7, 149. 121. 8, 18. 27.) »Δεικίῃ περισπεῖν τινάν, μεταχειρίζομαί τινα μέ ἀτιμίαν, Ἡρόδτ. 1. 115. ἀντιθ. τῷ, ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, Ξεν. Συμπ. 8, 38. »Περιέπειν τινά ὡς, ἤ ἅτε πολέμιον, φίλον, εὐεργέτην, ἀνδράποδα, μεταχειρίζομαι, θεωρῶ τινα ὡς ἐχθρόν, κ. τ. λ. Ἡρ. 2, 69. 7, 181. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 12. »Ὡς εὐεργέτην καί φίλον, οὐχ' ὡς δοῦλον περιέψομεν, θέλομεν ἔχει, κρατήσει, μεταχειρισθῇ αὐτόν ὡς φίλον παρ' Ἡρόδτ. καί κατά μετ. διάθ. »Εἰδε μή, περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, Ἡρόδτ. 7, 149. ὅπερ ἄλλως οὐκ ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει. Παρά Δουκιαν. νεκρ. διάλ. Ἀλεξ. 4. κεῖται ἀντί τοῦ, περί τι, ἤ ἐπί τι ἐμμένω. »Οὐκ ἠθέλησα τήν Μακεδόνων ἀρχήν περιέπωνε, δέν ἠθέλησα νά φυλάξω, ἤ, νά ἐπιμείνω εἰς τήν ἀρχήν μόνον τῶν Μακεδόνων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Ἰσοδύναμον μὲν τούτῳ τῷ ῥήματι, παρὰ ποιηταῖς δὲ μόνον ἐν χρήσει, ἐστὶ τό, ἀμφίεσω.)

Περιεργάζομαι, σομαι (περίεργος). Μέσ. Ἀποφ. Μὲ προσοχήν, ἐπιμέλειαν ἢ κόπον κάμνω, ἀσκῶ, μετέρχομαί τι· ἐπεξεργάζομαι. 2) ἔξαιρ. μετέρχομαί τι μὲ κόπον χωρὶς νὰ ᾖναι ἄξιον τοῦ κόπου, ὅθεν ἀσκῶ ἀνωφελῆ ἢ περιττὰ πράγματα, πάρεργα, ἢ ταιαῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τῆς σφαίρας μου, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ μοὶ μέλῃ τελείως. Ἡρόδ. 2, 15. »Περιεργάζεται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆν«, ἐνασχολεῖται, καταγίνεται εἰς ἀνωφελεῖς ἐξετάσεις τῶν ὑπὸ γῆν πραγμάτων. Πλάτ. ὅθεν β) ἐξαιρέτως ἔστιν ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ, περίεργος εἰμί, περιέργως ἐξετάζω, ἀκριβῶς φροντίζω περὶ τῶν ξένων πραγμάτων. 3) περικλείω, κύκλῳ, πέριξ ἀσφαλίζω, περιφράττω, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', ά, 8. »Περιειργασμένοι παράδεισοι«, περιφραγμένοι· ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. ά, 160. »Τεῖχος περιεργάζομαι,« τεῖχος ἐργάζομαι· κάμνω ὁλόγυρα. 4) πράττω, ποιῶ τι περιττὸν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, προστίθημί τι, τὸ ὁποῖον δύναται καὶ νὰ μένῃ, ὑπὲρ ἢ παρὰ τὸ δέον, παρὰ τὸ ἀναγκαῖον ἐργάζομαι. »Καὶ πλέον οὐδὲν περιείργαστται τῷ Θέωνι«. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. β'. 44. καὶ πλέον ὁ ζωγράφος Θέων οὐδὲν προτέθεικε, δὲν ἐπρόσθεσε τι περισσότερον. »Περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκείῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ« (ὁ αὐτὸς αὐτόθι δ'. 41.), τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κραββάτιον, τὸ ἐποίησα ὁ Σωκράτης μετεχειρίσθη, περιττὸν ἦν. Οὕτω καὶ ὁ Ἡρόδοτ. 3, 40. »Τῷ Ζυλάκῳ περιειργάσθαι«, περιττόν τι αὐτοὶ ἔπραξαν δεῖξαι τὸν Ζύλακον (παρὰ πολὺ φλύαροι ἦσαν). 5) ὁ παθ. παρακ. περιείργασμαι ἢ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ κατ' ἀμετ. σημσ. ἀντὶ τοῦ, περίττον εἶναι. Β) = περίεργος, περιέργως, ἐμπορ. ἀνάγν. παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 16. ὅθεν

Περιεργασία, = περιεργία, ἀμφ. Λουκ.

Περιέργεια, καὶ περιεργία, ἡ (περίεργος). Φροντὶς, ἀκρίβεια· ἐπιμέλεια, σπουδή. 2) ἔξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς, δι' ἣν πράττει, ἐργάζεταί τις, ποιεῖ, γράφει, ὁμιλεῖ τίς τι, ἢ τρόπος παραξενίζει τινὰς κατὰ τὸ λέγειν ἢ πράττειν, καμάρι, affectation παρὰ Ἑπτορ. Ἀγωνία, ἀδημονία, μέριμνα, στενοχωρία. 3) ματαία καὶ ἀνωφελὴς ἐξέτασις καὶ ἔρευνα τῶν ξένων πραγμάτων, μικροπρέπεια, φροντὶς περὶ τῶν μὴ ἀναγκαίων πραγμάτων, πάθος, ἐπιθυμία, σπουδή, πόθος εἰς τὸ νὰ ἴδῃ, νὰ μάθῃ, ν' ἀποκτήσῃ τις πράγματα σπάνια, παράξενα, νέα, κ. τ. τ. ἢ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὸν δὲν ἀνήκουσιν, ἢ εἶναι πάντῃ ἀνωφελῆ. Πλούταρχ.

*Περιεργοπένητες, οἱ (πένης). Ἐπιγραφὴ βιβλίου τινὸς συγγεγραμμένης ὑπὲρ πτωχῶν μαθητῶν, Ἡσυχ.

Περίεργος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. περιέργως, μετὰ περιεργείας, ματαίως (ΕΓΓΩ). Ὅστις μετὰ φροντίδος, προσοχῆς, ἐπιμελείας ἐξεργάζεται, ποιεῖ τι· καὶ ἔξαιρ. ὁ μετὰ ὑπερβολικοῦ πόνου, ἤτοι μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἐντελῶς, ἐξεργαζόμενος, ὁμιλῶν, γράφων τι, ἢ Παθητικ. ὁ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἐξεργασθείς, ποιηθείς, ὁμιληθείς, γραφείς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀκριβὴς, ἐπιμελημένος, μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἐξειργασμένος, ἐστολισμένος, καταλλωπισμένος, τεχνευσμένος, ἐπὶ λόγων καὶ ἐκφράσεων, Διονυσ. Ἁλικ. »Τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐξέλαμψε Θουκυδίδουν«. 2) ὃς τις φροντίζει περὶ ξένων πραγμάτων, ὁ περίεργειαν ἔχων περί τι, ἴδε. Περιέργεια ἀριθ. 2. Ξενοφ. Ἀπομνημ. ά. γ'. 1. β) περιττός. »Περίεργος καὶ μάταιος«. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καὶ »Περίεργον πρᾶγμα«, τὸ ἄξιον περιεργείας, τὸ σπάνιον, νέον ἢ παράξενον, κ. τ. τ. curieux, Γαλ. neugierig, Γερμ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Περίεργον, περιττὸν ἢ στρεβλόν.

Περιέργω, ξω, ἀρχαιότ. τύπος τοῦ περιείργω. Περιπλέω, περιφράττω, φραγὴν βάλλω ὁλόγυρα, Θουκυδ. ε. 11. Ἡρότ. 2, 148.

Περιερέσσω, Ἀττ. – ττω, Μ. έσω (ἐρέσσω). Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐρέσσω, κωπηλατῶ, τραβῶ κωπίον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. 2) κωπῶ τὸ πλοῖον διὰ τῶν κωπίων ὁλόγυρα, κωπηλατῶ τριγύρω.

Περίερτος, ὁ, ἡ (περίεργω). Περικεκλεισμένος, περιφραγμένος, ἐκ τοῦ, περίεργω.

Περίερμα, τό, Θουκυδ. ζ'. 25. ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔρμα, ὅπερ καὶ Δίων ὁ Κάτ. (νβ'. 16.) ἐμιμήθη. Στήριγμα διὰ νὰ κρατῇ πλοῖόν τι εὑρισκόμενον κατὰ τὸ ναυπήγιον.

*Περιέρπω, ὠσω (ἕρπω). Ἕρπω τριγύρω, ὑπάγω κρυφίως τριγύρω· ἢ ποιητ. περιέρχομαι.

Περιέρρω (ἔρρω, ἀνμλ.). Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 345.

Περιέρχομαι, μέσ. ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. παρκ. καὶ β'. ἀόρ. παρατ. περιηρχόμην, Ἀρτ. Θεσμ. 504. μελλ. περιελεύσομαι, ἀόρ. περιῆλθον, καὶ συνηθ. περιῆλθον, ἀπαρμφ. περιελθεῖν (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ ἔρχομαι, γυρίζω, ἀρχιῶ ἀπὸ ἓν μέρος καὶ περιέρχόμενος κατὰ σειρὰν ἔρχομαι πάλιν εἰς ὃ μέρος ἤρχισα, »Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται«, Πλάτ. »Ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός«, ἔλαβε πέρας, ἐτελείωσε, Ξενοφ. Ἑρ. Πδ. 8, 6. 10. οὕτω καὶ τὸ ἐν Συμπ. 4, 20. »Ἐπειδὴ οἱ προκείμενοι λόγοι περιελθωσιν· ἔρχομαι, παραγίνομαι πρός τινα ἢ εἴς τι ὡρισμένον σημεῖον· ὅθεν ᾠδήν που τέλος πάντων, καταστῆ, ἐπιστρέφω, μετὰ τῆς, εἰς, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 1, 96. 187. 3, 65. 140. καὶ ἀλλαχοῦ. »Πάντα εἰς Καίσαρα περιῆλθεν, ὅλα κατήντησαν πάλιν εἰς τὸν Καίσαρα. ἀλλὰ καὶ μετὰ μέσης τῆς εἰπιατ. »Ἡ τύχη περιῆλθε τὸν πανιώνιον«, τέλος κατέλαβε αὐτὸν ἡ ἐκδίκησις, ποινὴ, Ἡρόδτ. 8, 106. »Ἐπὶ περιῆλθεν αὐτὸν ὁ λιμός«, ἦτοι κατέλαβεν, ἐκυρίευσεν ἡ πεῖνα, Αἰλιαν. 12, 51. β) ὑπάγω τριγύρω, Ἡρόδοτ. 7, 225. »Λογοποιῶν περιέρχομαι«, ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ διηγοῦμαι, Δημοσθ. 2) μετὰ αἰτ. »Περιέρχομαί τινα«, ὑπάγω ὁλόγυρά τινος ἢ παραλείπω αὐτὸν, ἵνα ἐπιπέσω ἀπ' αὐτῷ, ἵνα καταπλακώσω, πιάσω αὐτὸν, ἵνα ἀπατήσω αὐτὸν· περιτριγυρίζω τινά, ἢ φέρω ὁλόγυρά τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πείνω, Ὀδ. Ι. 362. Ἡρόδτ. 3, 4. »Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελθεῖσα τοὺς πολλοὺς«, οὗτοι οἱ λόγοι παραπλέξαντες, ἐπίασαν τὸν κοινὸν ἀνθρωπον στερεῶς, Λουκ. παρρ. περιήκω 3) εὐτυχῶ, ἐμβαίνω, ἐξειρτ. καταντῶ εἴς τι, ὥστε εἶμαι τρόπον τινὰ κλεισμένος ἀπ' αὐτὸ ὁλόγυρα, π. χ. »Εἰς ταύτην τὴν δυστυχίαν περιῆλθον, ἔπεσα, κατήντησα, ἔβλαβ ἴδε ἐν τῷ, περίεσταμαι.

Περιεσσεύω (ἐσσεύω, ἀνμλ.), = περιεδεύω. Ὁλόγυρα καταστρώνω.

Περιεσκεμμένως, ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περισκέπτομαι. Προσεκτικῶς, μετὰ σκέψεως καὶ προσοχῆς.

*Περιέσπεν, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ περιέπω.

*Περιέσπασθαι, ποιητικ. ἀντὶ περισπᾶσθαι, μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ περισπῶμι.

Περιεστεμμένως ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περιστέλλω. Κεκρυμμένως, κεκαλυμμένως, κρυφίως.

Περιεστήκω, ταὐτὸν τῷ, περιέσταμαι· ὅθεν τό, περιεστῆτες, παρὰ Σουΐδα.

Περιεστιάρχος, ὁ, Ὁ τὰς ἑστίας καθαίρων, καὶ, περιέστια, τὰ καθάρσια, Ἀποστολ. Παροιμ. ιστ'. 1.

Περιεστικός, ἡ, όν, παρ' Ἱπποκρ. »Σημεῖον περιεστικόν«, καὶ, »Περιεστικῶς διακείσθαι«, ἐκ τοῦ, περιεστὰς, παραγόμενον, ὅπερ σημαίνει τὸ, ἀναλαμβάνω, καὶ σημαίνει τὸ, σωτήριος, ὑγείας ἀναληπτικός, ἐπιτηδειος εἰς ἀνάρρωσιν, ἤγουν αἰνιττόμενος τὸ δυνατὸν, ἐνδεχόμενον, γλυκτώσῃ τις, ὑγιαίνῃ. (Ἀντὶ τοῦ, περιεστικὸς ἀπέγνωσαν τινες μὲν, μετὰ τοῦ Ἐρωτιανοῦ, περιεστικοὶ, ὄλλοι δέ, περιοιστικοὶ, ἀλλὰ πάντῃ ὀρθῶς παράγεται παρὰ τό, περίειμι, ἐπιλαμβάνω.)

*Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι ἐλπὶς τινὰ θεραπείας.

Περιέσχατος, ἀντὶ, ατων (ἔσχατος). Σχεδὸν ὁ τελευταῖος, Ἡρόδτ. 1, 86. 5, 101.

*Περιέταμον, ἀόρ. β'. τοῦ περιτέμνω.

*Περιετετμήμην, παθητ. ὑπερσυντελ. τοῦ περιτέμνω.

*Περιέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ περιτυγχάνω.

Περιεφθος, ὁ, ἡ (ἕφω). Ὁλόγυρα, κυλῶς, πλέον ἐφημένος, βρασμένος, Λουκιαν.

Περιεχής, ὁ, ἡ. Περικυκλῶν, ἐμπεριλαμβάνων. Ὁ Φιλόστρ. Εἰκόν. β'. 8. συνεψάρει, »Περιεχὲς καὶ κυρτὸν«, τό περιέχον, περικυκλοῦν, περιβάλλον, περιτριγυρίζον, ἐκ τοῦ

Περιέχω, μέλλ. περιξω, καὶ, περισχήσω, ἀόρ. περιέσχον, ἀπαρμφ. περισχεῖν, ἀόρ. μέσ. περισχόμην, ἀπαρμφ. περισχέσθαι (ἔχω, ἀνμλ.). Περικυκλόω, περιλαμβάνω, περικυκλῶ, ἐν ἐμπιπτῷ λαμβάνω, ἔχω, κρατῶ, ὁλόγυρα πιάνω, ἀγκαλιάζω, περιφράττω, περιζωννύω, περιβάλλω. Δισημοῖς. »Πόλιν περιέχειν, περιείναι, πολιορκεῖν, »Στρατόπεδον περιέχειν, περιχαρακόω, περικυκλῶ, Ἡρόδοτ. περικλείομαι, περικυκλοῦμαι, ὑπό τινος, Ἡρόδοτ. 8, 10. 79. 80. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. ά. 12. »Τὸ Ῥωμαίων στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις, περικυκλωμένον ἦν. Ἑλλην. δ'. στ'. 8. »Δασμοῖς περίεχεσθαι«, εἶναι εἰς τὰ δεσμᾶ, Δίων Δογ. 32. 2) ταὐτὸν τῷ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω νικῶ, παρηγορῶ, Θουκυδ. ἑ. 7. »Οὐχ ὡς τῷ ἀπαλεῖ, ἢ ἀναγκάζηται περιτρέπομαι. ἔτι δὲ ἐξαιρ. καὶ, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμὸν, Θουκυδ. 3, 107. καθὼς φαίνεται, πάντοτε ἄνευ πτώσεως ἄρα κυρίως ἀμεταβ. ὑπερισχύω, εἶμαι κρείττων, ἀνώτερός τινος. 3) μέσ. περιέχομαι· ὡς τό, ὑπερέχω τὰς χεῖρας τινι, ἤγουν κρατῶ πρός τι, περισπιστῶ τινος τὰς χεῖρας μου περὶ αὐτοῦ τί ἐπάνω του, ὅθεν, βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι διαφυλάττω, προστατεύω, περιλαμβάνω, περιστέζω, φυλάττω, μετὰ αἰτιατ. »Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναιξί, ἀζήμενοι,' Ὀδ. Ι, 199. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Ἰλ. Α, 393. »Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο (ἀντὶ περίσχου, Ἴων προστακτ. ἀόρ. β. μέσ.) παιδὸς ἧος, αὐτὸ βοήσει, περισσῶς ἀντέχων. β) προσοῦμαι πρός τι στερεῶς, σφιχτὰ καὶ δὲν τὸ ἀφίνω, εἶμαι προσκολλημένος, ἤγουν κυρίως μαι ἀπὸ σφοδρὸν ἔρωτα πρός τι, συλλαμβάνομαι ἔρωτα, ἀγάπην, προσκολλοῦμαι μὲ ἔρωτα, γάπην πρός τι, μετὰ γενικ. Ἡρόδτ. 1, 71. 3, 53. 72. 5, 40. 7, 39. 160. 8, 60. 2. εἶδος δὲ προσαπέρχεται καὶ ἀπαρμφ. Ἡρόδοτ. 9, 57. ὅθεν καὶ ἐν γένει, κρατῶ τι στερεῶς· δεν ξεκολλῶ ἀπ' αὐτό, δὲν τὸ παρατῶ· ἐπιμένω εἰς τι. 4) »Ὁ περιέχων«, προστακτ. τοῦ, ἀπρ. οὐρανὸς κ. τ. τ. ἢ, »Τὸ περιέχον«, ὁ περικυκλῶν ἡμᾶς ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ οὐρανὸς, Πολυβ. Schaef. Μελ. σελ. 38. β) παρὰ δὲ Ἀριστοτ. μεταφ. ε'. 26. εἶναι τό, περέχον, ἀντὶ τοῦ, τὸ καθόλου, τὰ γενικὰ, ὡς καὶ ἐν Ῥητορ. 7. 5. »Ὀνόματα περιέχοντα«, τὰ καθόλου, τὰ γε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ οὕτω καὶ παρ' Αἰσχ. ζ'. σελ. 309. »Ἀπὸ περιέχοντος καλοῦσι πλάστακα, γενικῶς, ἐκ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, περιστατικός, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, γενικός.

*Περιεῶν, οὖσα, ὄν, Ion. ἀντὶ περιών, μετχ. τοῦ περίειμι, M. ἐσομαι.

Περιζᾱμενῶς, ἐπίρ. (ζαμενής). Παρὰ πολὺ τῆλαι ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 495. ἴδε ζαμενής.

*Περιζεῶ, ῶ, μέλ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι, ἀόρ. περιέζησα ἢ περιεβίων (ζάω), = περιγίνομαι. Ζῶ πλέον ἢ ἄλλος ἢ ἄλλο τι, μετά γεν.

Περιζείω, ποιητ. ἀντὶ περιζέω.

*Περιζευγνῡμι, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι). Συναπτῶ ζεύγει ὁλόγυρα.

*Περιζέω, μέλ. έσω (ζέω). Βύκλῳ, ὁλόγυρα βράζω, Ἑπεγράμμ.

Περίζυγος, ὁ, ἡ, τό, περίζυξ, υγος (ζυγός). Ὑπὲρ τὰ ζευγάρι, πλέον ἢ ἓν ζευγάρι ὢν· ἄρα ἐπέκεινα τῶν ἀπαιτουμένων ἀρίθμοῦ, περιττός· καὶ οὕτως, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἵππων καὶ τοῦ χαλινοῦ καὶ ἄλλων σκευῶν αὐτῶν, καλοῦνται, περίζυγα, αἱ ἡνίαι, τὰ λαιρία, τὰ ὁποῖα ἔχει τις εἰς πρόχειρα, περιττὰ μεθ' ἑαυτοῦ διὰ ὁδέρκειαν τῶν ἁπαντησόντων τύχοι νὰ διαφθαρῶσι, Ροppo Σοφ. Ηρ. Πδ. 6, 2, 32. ἔνθα ἐ Σ εἰδ. δίχ' ἀναγκης ἤθελε γράψειν παράζυγας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, περίζυξ, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὁμόζυγος, καὶ σύζυγος.

Περίζωμα, ατος, τό (περιζώννυμι). Πᾶν τό, εἴ τι περιζώννυται τις, ἄρα ζώνη· ἔτι δὲ τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, ἢ ὀθόνη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἁρμόζουν οἱ μάγειροι, ὑπηρέται, χαλκεῖς, οἱ ξενοδόχοι κ.λ. ἀπὸ τῆς ζώνης καὶ κάτω τακτικώτατα ἐξ ἔτους ὑπηρεσίαν, διὰ τὰ κρυφιάτατα ἀπὸ ἀκαθαρσίας τὰ ἐνδύματα αὐτῶν (ποδιά, πεστεμάλ, προστέλκια, ἐμπροσθίλια), τό περὶ τῇ κοιλίᾳ ζώσμα. Παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 290. λέγει εἰς μάγειρος· »Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἕτεσι δυσὶν ἔχειν περίζωσμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον ζητῶν· ἐντεῦθεν, »Ἀσκεῖν ἐν περιζώματος ἢ περίζωμα ἔχοντα, μετέρχομαί τι κατὰ τρόπον κοινόν, βαναυσικόν, ἀποπολαίως, παρέργως, ὡς παρὰ Διονυσ. εἰς Δείνορχ. 1. »Τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἐσκοῦσι ῥητορικήν», ἀντὶ τοῦ, παρέργως.

Περιζωμᾰτέον, τό, ὑποσερ. τοῦ περίζωμα. Μικρὸν περίζωμα.

Περιζωννύω, καὶ, περιζώννυμι, μέλ. ζώσω (ζωννυμι, ἀόρ.). Ζώνω τινά, ζώνην περιτίθημί τινι· ἐνδύω, ἑτοιμάζω. Μέτ. περιζώννυμαι, ζώνη ἐμαυτόν, περίζωμα (ποδιάν) βάλλω περὶ τὸ σῶμά μου, ὅθεν

Περίζωσις, εως, ἡ. Τὸ περιζωννύειν ἢ περιζώννυσθαι, ἢ περί τι ζώσις,

Περίζωστρα, ὁ. Ζώνη, ζωνάριον, ταινία, ἄνωμις (φασκιά), περίζωσμα, Θεόκρ. β'. 121. »Λέπτων πορφυρέων περιζώστρησιν ἑλικτάων, παρθενίδεσσιν, περιτυλιγμένην μὲ πορφυρᾶς ταινίας ἢ περιζώματα.

Περιηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Περιφέρω περί τι· ὁλόγυρα ὁδηγῶ, περιφέρων τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ δεικνύω καὶ ἀκριβῶς ἐξηγῶ εἰς αὐτὸ τι· καὶ ἐνταῦθα καθόλου, ἀντὶ τοῦ δηλόω, φανερόνω, δεικνύω καὶ ἐξηγῶ, κατὰ λεπτὸν διηγοῦμαι, Ἡρόδτ. 7, 214. »Περιηγησάμενος τὸ οὖρος Πέρσῃσιν, ἀντὶ, »Ἡγησαμενος Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος», ἀθρήσαντες τοῖς Πέρσαις ὁλόγυρα εἰς τὸ ὄρος ἐδήλωσαν αὐτοῖς τὸν ἅρμων τοιοῦτόν καὶ τὸ τοῦ Δαυλιεῖς. »Περιηγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, γύαιο μοι ὁδηγὸς καὶ δεῖξόν μοι, ὃ ἐστι, φανέρωσόν μοι, δεηγήσου λεπτομερῶς εἰς ἐμὲ τὰ ἐν ᾅδου· ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Λουκιαν. »Περιηγησαί μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ», εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, ὁδήγησόν μοι, φέρε με ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ἐξήγησόν μοι κατὰ λεπτὸν τὰ ἐν τῷ βίῳ· σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ξεναγέω· παρβ. περιήγησις καὶ περιηγητής. 2) περιερχόμενος ἐκ τόπου εἰς τόπον, περιγράφω ἀκριβῶς τὰ ἐν αὐτῷ ἀξιόλογα πράγματα. (Σπανίως ἐν χρήσει· τὸ ἐνεργ. περιηγέω, Schaef. Μελ. σελ. 113.) ὅθεν

*Περιήγημα, ατος, τό. Ἀντικείμενον περιγεγραμμένον ἐπ' ἀκριβές, ὅθεν

Περιηγηματικός, ἡ, όν. Ἐπ ἀκριβές ἐξηγῶν ἢ περιγράφων· ἀνήκων εἰς ἀκριβῆ περιγραφήν, περιγραφικός, Ἀψσόνιος »Λόγος περιηγηματικός», ὁ εἰς ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον· ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ λόγου, ἢ ὁ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς περιγεγραμμένος λόγος τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων φαντάζεται, ὅτι βλέπει τὰ ἀντικείμενα.

Περιηγητής, έος, ὁ, ἡ (περιάγω, -ηγέομαι), ὡς τὸ περιφερης. Κυκλοειδὸς περιαχθείς, ἢ κείμενος, π.χ. κυκλάδες ἢ ὑπάγων ἐν γένει, κυκλοτερής, στρογγυλευμένος, στρογγύλος· ἐξαιρ. κυρτός, καμπύλος, convexe· Ἀπολλών. Ἀργ. »Κόλπος, λιμήν, ἀκτή περιηγής», »στρογγύλος. καὶ »Τόξον περιηγές». Διονύσ. Περιηγ. χείρ περιηγὴς· πολλαχ. συγχέεται μετὰ τοῦ περιαγής, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔχει μὲν ἄλλην παραγωγήν, ὅμως ἐν μέρει ἰσοδυναμεῖ τῷ περιηγὴς, ἄρα διὰ τῆς τρίψεως περιτετλασμένος.)

Περιήγησις, εως, ἡ (περιηγέομαι). Τὸ ὁδηγεῖν, φέρειν τινὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, καὶ ἐν ταὐτῷ δεικνύειν εἰς αὐτὸν πράγματά τινα ἀξιόλογα καὶ ἐξηγεῖν αὐτὰ λεπτομερῶς· ὅθεν ἐν γένει ἡ λεπτομερὴς τοῦ πράγματος ἀφήγησις, διήγησις, ἐξήγησις, περιγραφή, Ἑρμογέν. »Δημοσθένης τῇ ὕβρεως περιηγήσει ἐποίησεν.» 2) ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον ὁδοιπορία μετὰ ἀκριβοῦς παρατηρήσεως καὶ λεπτομεροῦς περιγραφῆς τῶν ἐν αὐτοῖς ἀξιολόγων πραγμάτων, Αἰσθ. ζ'. »Καὶ ὥσπερ οἱ τὰς περιηγήσεις καὶ τοὺς περίπλους ποιησάμενοι μετ' ἀκριβείας, ἐᾶσαι πάντα ἐπιέσθαι ὅπου ἐστὶ ἑκαστον», ἐνθα παρατηρητέον, ὅτι τὸ μὲν, περιήγησις, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, τὸ δὲ περίπλους, ἐπὶ θαλάσσης λέγεται. 3) ὡς τό, περιγραφή, ἡ σκιαγραφία, τὸ περὶ τινὸς σώματος σχεδίασμα ὑπὸ ζωγράφου τινός· ἐν γένει, τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, ὡς παρ' Ἡρόδοτ. 2, 73. »Λευτῷ περιήγησιν ὁμοιότατος», αὐτὸ τοῦτο, ἰδέην, κατὰ τὴν ἰδέαν, μορφήν, σχῆμα ἐντελῶς ὁμοιότατος. 4) ἡ κυκλοφερία, περίοδος, orbis.

Περιηγητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁλόγυρα ὁδηγῶν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐξαιρ. ξένον τινὰ καὶ δεικνύων αὐτῷ τὰ ἀξιόλογα πράγματα τόπου τινός καὶ ἐξηγῶν αὐτά, ξεναγωγός, Cicerone· ὅθεν, 2) καθόλου ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγῶν, περιγράφων τὰ ἀξιόλογα ἢ σκοτεινὰ πράγματα· ἐξαιρτ. ὁ περιγράφων τὰ ἀξιόλογα τῶν ἐθνῶν, τόπων ἢ πόλεων, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής· καὶ ὁ περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ περιγράφων ἀκριβῶς τὰ ἀξιόλογα πράγματα τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐθνῶν, ἄρα, ταὐτὸν τῷ, Γεωγράφος· ὅθεν

Περιηγητικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἔχων κλίσιν, ἢ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς περιήγησιν· ἐξηγητικός, περιγραφικός, σαφής, Πλούταρχ. ὅθεν ὡς οὐσ., ἡ περιηγητική, ἡ τὸ περιηγητικὸν (προσυπακ. βίβλος, ἢ βιβλίον), ὁδοιπορικὸν βιβλίον, Γαλλικ. Itinéraire geographique.

Περιήγητος, ὁ, ἡ (περιηγέομαι). Ὁλόγυρα φερόμενος, κεκλατισμένος, π. χ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 57. »Χιτὼν περιήγητος», ταὐτὸν τῷ, περιπόρφυρος, πολύγυρον ἔχων.

*Περιήδη, Ἀττ. ὑπερτυπτ. τοῦ περίοιδα, ἀντὶ περιήδειν· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὁδ. Ρ, 317. ὅρα περιείδον, Β'.

*Περιήειν, παρακμ. τοῦ περίειμι.

Περιηθέω, ῶ, μέλ. έσω (ἠθέω), ταὐτὸν τῷ, διηθέω, σακκελίζω, στραγγίζω, ὅθεν

Περιήθημα, τό. Τὸ σακκελισμένον, στραγγισμένον, καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν χονδρῶν μορίων καθαρισμένον ὑγρόν, Διοσκορ. α'. 122. »Ἀσφάλτου περιήθημα». 2) ἡ κατὰ τὸ στράγγισμα ἀπομένουσα ἀκαθαρσία· ἀπότριμμα, ὅτι ἀποχωρίζεται καὶ μένει ἀπό τινος.

Περιήκης, ὁ, ἡ (ἀκή). Λίαν ἠκονισμένος, ὀξύς, σουβληρός.

Περιήκω, μέλ. ξω (ἥκω). Βύκλῳ, ὁλόγυρα ἔρχομαι, ὑπάγω. 2) εἶμαι ὁλόγυρά τινος, περιστοιχῶ τινα. 3) καταντῶ τι κατὰ τειράν ἢ κυκλοειδῶς εἰς τινα, φαίνειν ἀφ' οὗ κάμπτον γύρον, »εἰς τινα», Ξενοφ. ὅθεν καὶ μεταφ. καταντῶ τι, πίπτειν τέλος πάντων εἰς τινα, τὸν φαίνει, ἢ ἐπιτυχαίνει τι τέλος πάντων, ὡς τὸ περιέρχομαι, μετά αἰτ. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματά τινα. Ἀρριανός, Ἀναβ. δ'. ιγ'. 8. »Ὡς οὖν περιῆκεν ἐς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή», ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀράδα. Ὁ Βουδαῖος ἀναφέρει ὅτι καὶ τινα ῥῆσιν ἐκ Συνεσίου· »Ποιητικῇ γὰρ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὴν εὐκλειαν ταμιεύειν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περικήκειν· ἀλλ' ἐν Ξενοφ. Κύρ. παιδ. δ'. στ. 6. »Ἐπεὶ δ' εἰς τὸν φονέα ἡ ἀρχὴ περικήκειν», ἐν τινι χειρογράφῳ φέρεται· »περιῆκεν». »Ἔμελεν ὑπερφυΐας δίκη περικῆξειν καὶ Φιλοκτήτῃ», νὰ φθάσῃ, Παυσαν. ἡ. 51. ὡς καὶ ἐν 53. »Καὶ λειμῶνα μὲν τοξευθέντα περιῆλθεν αὐτίκα ἡ δίκη», κατέλαβεν, εὗρεν ἡ παιδιὰ μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἱκανοῦ. Τὰ σὲ περικόντων, ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σὲ κατέλαβον, ἐκυρίευσαν, ὅτι σοὶ ἔτυχε Ἡρόδτ. 7, 16. 1. ἀλλ' ὁ Σβείγχ. ἀντιστρεφει τὴν σύνταξιν ἀσφάλουσι σὲ περικήκοντα τά, ἀντὶ ταῦταν, καὶ ἑρμην. σὲ, ὅστις ἀπέκτησας ἢ ἔλαβες ὡς μέρος ταῦτα· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ παρ' Ἡρόδτ. 6, 86, 1. ἀκόλουθον χωρίον. »Τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν περικῆξαι τὰ πρῶτα, ἤγουν ἤτοι, τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγομεν, ὅτι κατέλαβεν ἡ μεγίστη εὐτυχία, ἢ, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ ἀπέκτησε τὴν μεγίστην εὐτυχίαν.

Περιηλῡτές, ἡ (περιέρχομαι), ταὐτὸν τῷ, περιέλευσις, καὶ περίοδος, Ἡρόδτ. 2, 123. ὅθεν

Περιηλῡτέω, = περιέρχομαι, πάντ. ἀμφ.

Περιημᾰκτέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ρυρίως, σφοδρὸν πόνον αἰσθάνομαι· ὅθεν συνών. εἶμαι λυπημένος, περίλυπος, δυσφορῶ, δυσαρέστομαι, ἀγανακτῶ, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, Ἡρόδτ. 3, 114. καὶ μετὰ δοτικ. πράγματος. »τῇ συμφορῇ, τῇ δουλοσύνῃ, τῇ ἀπάτῃ, κ.τ.τ.α., Ἡρόδοτ. 1, 44. 164. 3, 64. 4, 154. 9, 41. ἐπὶ δὲ προσπ. μετὰ γεν. »Οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐπαφεψεγότων περιημέκτεσαν, πολλὰ τοὺς ἐκακοφαίνετο διότι φυγον οἱ βέρβαροι, Ἡρόδοτ. 8, 109. (τὸ ἁπλοῦν ἠμεκτέω ἢ ἠμεκτάω οὐχ εὑρηται. Τοῦτο τὸ Ἰωνικ. καὶ παρ' Ἡροδτ. τὰ πλείστα ἐν χρήσει ῥῆμα παράγεται μόν πιθαν. παρὰ τὸ αἷμα, αἱμάσσω, ἄρα, σφοδρὸν πόνον αἰσθάνομαι ὑπὸ πληγῆς τινος, ὡς καὶ τό, ἠμωδία, ἠμωδίαν ἀντὶ αἱμωδ. ὅμως ἐξ αἰτίας ταύτης τῆς παραγωγῆς δὲν πρέπει καὶ νὰ γράψῃ τις κατ' οὐδένα τρόπον περιημεκτέω.)

*Περιήνεκα, Ion. ἀόρ. α. τοῦ περιφέρω, Ἡρόδ.

Περιηχέω, μέλ. ήσω (ἠχέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἠχῶ, κάμνω κρότον, ἀντιχῶ, χαλκος, Ἰλ. Η, 267. 2) ἐνεργ. κάμνω ν' ἀντηχῇ· ζαλίζω τινά, ὅθεν

Περιήχημα, τό. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα ἠχημα, βοή, κρότος, Ἰάμβλ.

Περιθαλπής, ές, ὁ, ἡ. Λίαν θαλπής, πολλὰ θερμός, ζεστός, Νίκανδ. Θηρ. 40. ἐκ τοῦ

Περιθάλπω, μέλ. ψω (θάλπω). Κύκλῳ, ὁλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυρα, ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν θάλπω· Λίαν θερμαίνω, ζεσταίνω.

Περίθαλψις, ἡ. Τὸ λίαν θάλπειν· θερμαίνειν.

Περίθαμβής, ές, ὁ, ἡ (θάμβος). Πολλὰ ἔντρομος, τρομασμένος, ἐκπεπληγμένος, δειλός, πεφοβισμένος, Ἀπολλ. Ἀργ.

Περίθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Λίαν θαρσής, τολμηρός, μέγα θάρσος καὶ πεποίθησιν ἔχων. = περιθαρσής.

Περιθαρσύνω, ταὐτόν τῷ, περιθρασύνω, Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 613. ἐκ τοῦ

*Περιθαρσύς, ὁ, ἡ, = περιθρασύς.

Περίθειος, ὁ, ἡ (θεῖος). Λίαν θεῖος, ὑψηλός, Ἀθήν. σελ. 617. »Αὐλητικὴ περιθειοτάτην.

Περιθειόω, ῶ (θειόω). Περιερχόμενος μετὰ θείου καπνίζω, καὶ διὰ τούτου καθαίρω, διὰ τοῦ θείου περικαπνίζων καθαίρω, θείῳ περικαθαίρω, ὄθεν

Περιθείωσις, ἡ. Τὸ περιέρχεσθαι μετὰ θείου, καπνίζειν καὶ διὰ τούτου καθαίρειν· τὸ μετὰ θείου καπνίζειν ὁλόγυρα πρὸς καθαρισμόν, Πλάτ. Κρατ. 47.

Περίθεμα, τό (περιτίθημι). Τὸ θεμένον, βαλμένον ὁλόγυρα, φραγμός.

*Περιθεόω, σπανιωτ. τύπος ἀντὶ περιθείόω, Meineke Μέναιδρ. σελ. 42.

Περίθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Λίαν θερμός, ζεστός.

Περιθέσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιτεθῆναι, εἰς τὸ νὰ βαλθῇ τριγύρω, Ἰωσήπ. ἐρχ. ἱερ. ἡ. 2. »Ἤδσμος περιθέσιμος, ἐκ τοῦ

Περίθεσις, εως, ἡ (περιτίθημι). Τὸ περιτιθέναι, περιβάλλειν, περικυκλοῦν· ἢ κύκλῳ ὁλόγυρα θέσις.

Περιθετός, ἡ, ὁν, ἡ, περίθετος, ὁ, ἡ (περιτίθημι). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θεμένος, βαλμένος· ὁ ἐπί τι θεμένος, καὶ δυνάμενος νὰ περιτεθῇ· ἐξαιρέτως λέγεται »Κόμη περίθετος, καὶ παρὰ Πολυαίν. ἐ. 42. »Περιθετὴ, ἤτοι προσπεπατό, κόμη, ἡ ψευδὴς κόμη, ἥτις ἄλλως καὶ, κεφαλὴ περίθετος (Ἀριστοφ. Θεσμ. 258.), καὶ, Φενάκη, λέγεται, ἣν φέρουσιν αἱ σφρ τὰ καὶ γυναῖκες, (Περούκα Ἰταλ.) Πολέμ. γ'. 98. διάφορος μὲν τοῦ τῆς παλαιᾶς. »Προκείμεν περίθετά τιν, Ἀθήν. σελ. 523. καὶ 415. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. α'. 26.

Περιθέω, Μλ. αὐτομαι, καὶ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τρέχω· περιτρέχω, »Τεῖχος περιθέειν, Ἡρόδ. 1, 181. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 30. »Τοῦ θέρους χύδα περιθέουσα ζητεῖσθ· καὶ μετὰ αἰτιατ. Κυνηγ. ια'. 4. Κύκλῳ τὸ φραγμὸν περιθέουσιν· παρ' Ἡρωδιαν. δ'. 5. καὶ μετὰ δοτικ. »Τοῖς βωμοῖς περιθέειν.»

Περιθεωρέω, -ήσω (θεωρῶ). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ὑπάγων ἢ περιερχόμενος θεωρῶ, Λουκιαν.

Περιθήκη, ἡ (περιτίθημι). Πᾶν τὸ βεβλημένον, θεμένον ὁλόγυρα· τὸ ἐπιτιθέμενον· κάλυμμα, στέπη, καπάκι, πιλίδιον, σκούφια ἢ σκούφος νυκτερός.

Περίθλασις, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα θλῖψις, τσάκισις· καὶ ἡ ἐκ τῆς κρούσεως γινομένη πληγή, ζούλιγμα, contusion, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Περιθλάω, άσω (θλάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θλίβω, τσακίζω· ἢ ζουλίζω, ἐπὶ πληγῶν (τὸ Ἀλφω ὅλων τῶν χρόνων βραχύ).

*Περιθλίβω, ψω (θλίβω). Ὁλόγυρα θλίβω, ζουλίζω.

*Περιθρασύνω. Λίαν θαρρύνω, ἐγκαρδιώνω ἐκ τοῦ

*Περιθρασύς, ὑ (θρασύς). Πολλὰ θρασύς, γενναῖος, τολμηρός, αὐθάδης· πλήρης πεποιθήσεως, θαρραλέος.

*Περιθρανσις, εως, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τσακίζειν, ἀποκόπτειν. Ἑ. Μ. σελ. 48. 7. ἐκ τοῦ

Περιθραύω, αύσω (θραύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θραύω, βαίζω, ἢ συντρίβω, ἢ ἀποκόπτω.

Περιθρεπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, περιτρέχω. Πρέπει νὰ περιτρέχῃ τις.

Περιθρηνέω, ήσω (θρηνέω). Λίαν, κύκλῳ, ὁλόγυρα θρηνῶ, κλαίω, Πλουταρχ. 2) ἐνεργ. ὁλόγυρα, ἢ λίαν θρηνῶ τινα, τὸν κλαίω, ταλαιπωρίζω.

Περιθρηχόω, ῶ (θρηχόω). Κύκλῳ περικυκλόω, ἢ περικλείω μὲ χεῖλος, ἢ σκέπην (τείχους τινός), ἢ ὀράκτην, θρηκὸν περιτίθημι, περιβάλλω, ἢ μὲ αὐτὸν περικλείω, περιφράσσω, καὶ φραγμὸν ποιῶ ὁλόγυρα, Πλούταρχ. εἰς Μάρ.

Περιθρίξ, τριχος, ὁ (θρίξ)· παρὰ Σουίδ. »Ἔτι πλοκάμοιο περιθρίξω, ἔστιν ἑρμὴν διὰ τοῦ, ὁ ἐκ γενετῆς πλόκαμος, ὁ μὴ ἔτι κουρευθείς, ἀμφ.

*Περιθρομβόω, ώσω (θρομβόω). Κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ πήξῃ, νὰ παγώσῃ, νὰ γένῃ σιρούβουλα (grumeaux) ὁλόγυρα. Παθητ. κύκλῳ, ὁλόγυρα πήγνυμαι, Γαλην.

Περιθρόνιος, ία, ιον (θρόνος). Περὶ τὸν θρόνον ὤν· ὅστις εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν θρόνον, Ὀρφ.

Περιθρυλλέω, ῶ, ἡ -θρυλέω, ήσω (θρυλλέω). Κάμνω νὰ τρέχῃ ὁλόγυρα γέον τι· παντοῦ σημαίνω· κάμνω κρότον ὁλόγυρα. Πάθητ. εἶναι εἰς τὰ στόματα ὅλων. »Τὰ ὦτα περιθρυλλεῖσθαι, Γρηγορ. Ναζ. ὡς τὸ »διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, γεμισμένα ἔχειν ἔτι τὰ ὦτα ἐκ τοῦ πῶν τοῦ ὁμιλήσαντος, καὶ διὰ παντὸς περὶ τῆς αὐτῆς ἐμιλίας ἀκούειν· ἠχολογεῖν τὰ ὦτα ἐκ τῆς ἰδίας ὁμιλίας, ἢ ὅπου καὶ ἂν σταθῇ τις περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκούειν ὁμιλουμένου.

*Περιθρύλλος, ὁ, ἡ = περιβόητος. Περίφημος, Τζέτζ.

Περιθρύπτω, φω (θρύπτω, ἀνμλ.). Κύκλῳ κατατρίβω ἢ συντρίβω. ταὐτόν τῷ, περιθραύω, Διόδ. Σικ.

Περιθυμος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. -θύμιος (θυμός). Ἄγαν τεθυμωμένος, λίαν θυμωμένος, ὀργισμένος· Αἰσχ. Χοηφ. 38. »Περιθύμως ἔχειν», εἶναι πολλὰ ὠργισμένος, Ἡρόδ. 2, 162. ἴσως δὲ καὶ 3, 50.

Περιθυράω, ῶ. Μλ -ήσω (θύρα). Κύκλῳ τὴν θύραν, παρὰ τὴν θύρα εἰμί, ἢ ἵσταμαι, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. Παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. α'. 11. φαίνεται, ὅτι ἡ σκληροτέρα ἀκέγνωσις »περιθύρουσιν ἐστὶν ἡ ὀρθοτέρα.

Περιθύω, (θύω, ἀνμλ.) Κύκλῳ θυσιάζω. Παθ. Ἀφίνω νὰ θυσιάζῃ τις κύκλῳ, Πλούταρχ. »Περιθυόμενος καθῆκεν, ἄφησε νὰ θυσιάσωσιν ὁλόγυρά του, καθήμενος ὅλ., ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσωσιν ὁλόγυρα αὐτοῦ· (περὶ τῆς προσφάτου ὀρ. Ζῶς).

Περιθωρακίδιον, τό, ὡς τό, ἐπιθωρακίδιον. Περὶ τὸν θώρακα φορούμενον φάρεμα.

Περιίάπτω. Μλ -ψω (ἰάπτω). Ποιητ. Ὁλόγυρα βλάπτω, ἢ πληγόνω. Θεόκριτ. β'. 81. — »Περὶ δυμὸς ἰάφθη, ἡ καρδία μου ἔπαθεν, ἐτρώθη. ἴδε ἰάπτω.

Περιίζω (ἴαχω)· ποιητ. Περιηχέω, ἀντηχῶ, ἢ κάμνω κρότον ὁλόγυρα, ἐπὶ παρατ. περίαχε· ἀντὶ περιῆχε, Ὀδ. ι. 395. »Περὶ δ' ἴαχε πέτρη, ὁλόγυρα αὐτὴν ἠχεῖ τὸ σπήλαιον· καὶ Ἡσ. Θεογ. 678. καὶ Κύπρ. Σμ.

Περιιδαῖος, ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ περιείδον.

*Περιίεμαι, Ἐπ. ἀπαρμφ. τοῦ παραχ. περίοιδα, Ἰλ. Ν. 728.

Περιϊδρόω, ῶ (ἱδρόω, ἀνμλ.). Πέριξ, ἢ εἰς ὅλον τὸ σῶμά μου, ἱδρῶ. ἀμφ. ὄθεν

Περιϊδρωσις, εως, ἡ. Ἱδρῶσις δι' ὅλου τοῦ σώματος, ἄφθονος ἱδρώς, ἱδρῶσις.

Περιϊέναι, ἴδε περίειμι, ἐκ τοῦ, εἶμι.

*Περιίζω, Μλ. -ίσω, καὶ μέσ. περιίζομαι (ἵζω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα κάθημαι, περικάθημαι. 2) κάμνω νὰ περικαθήσῃ τις· κατέστημαι ἐξουσιάζω· πολιορκῶ, ἀποκλείω, μετὰ αἰτ.

Περιϊππαύω (ἱππαύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἱππεύω.

Περιίπταμαι, Μλ -πτήσομαι, ἀορ. περιέπτην (ἵπταμαι, ἀνμλ.) Μέσ. Ἀποδ. Οὐδ. ἡ ἐνεργ. μετὰ αἰτ, Ὁλόγυρα ἵπταμαι, πετῶ, Πλούταρχ.

*Περίϊσος, ὁ, ἡ. Ἴσος κατὰ τὰ περὶ ἑαυτὸν μέρη, Νικομ. Ἀριθμ. Θεολογ. σλ. 14.

Περιίστημι, Μλ περιστήσω (ἵστημι). Κατὰ τοὺς μεταβτ. χρόνους σημαίνει, τίθημι, βάλλω περίτι, περιβάλλω, περικυκλῶ, περικλείω, πολιορκῶ, πολλαχ. μετὰ προσθήκης τοῦ κύκλῳ, καὶ παθ. περιβάλλεσθαι, περικυκλοῦσθαι, κ.τ.λ. 2) μεταθίημι, μεταθέτω, βάλλω εἰς ἄλλην θέσιν, καταστασιν, βάλλω τριγύρω. β) συνήθ. μεταφορ. »περιίστανται τινά», μετατρέπω τινὸς τὴν γνώμην ἢ τὴν κατάστασιν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, γυρίζω τινὸς τὴν νεφαλήν· ὡς ἐπὶ πλείστον δὲ ἐπὶ κακῆς σημασίας, »περιίστανται τινά εἰς πενίαν, φέρω τινά, τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ εἰς πτωχείαν, ὡσαύτως καὶ μετὰ ὀνομ. »περιίστανται ἐνδεια», Ἡρόδοτ. 7, 12. »εἰς τοὐναντίον μὲ τῷ λόγῳ περίστησας, Αἰσχίν. Διάλογ. γ'. 18. ἀντὶ, περίστησας, διέλυσμοῦ γύρωσις τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐναντίον, καὶ ἀλλαξε τὴν γνώμην μου. — Β'. κατὰ τοὺς ἀμφ. χρόνους, (ἐνεργ. β'. ἀορ, παραχ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ μετὰ μέσ. διάθ. σημαίνει, ὁλοι, ἵσταμαι ὁλόγυρα, ὅθεν, οἱ περιεστῶτες· ἔτι δέ, ἔρχομαι καὶ στέκομαι, βάλλω ἐμαυτὸν τριγύρω, ὁλόγυρα περί τι (πρὸς ὑπεράσπισιν), Ἰλιάδ. Δ, 532. »Κύκλα περιεστάθη», ἐστάθη τριγύρω, Ὀδ. Λ. 240. (ἐπ. παθ. ἀορ.), μετὰ αἰτ. τοῦ αὐτιζομένου, »περὶ τοῦ ὁποίου ἵσταταί τις, Ἡρόδ. 1, 43. β) τόττω ἐμαυτὸν περὶ τινὸς προσπ. ἢ πράγματ., μετὰ αἰτ. ὄθεν πάλιν κατὰ μεταβτ. ἐπέκτασιν, ἀντὶ τοῦ, περιβάλλω, περικλείω, περικυκλόω, περιστοιχίζω, μετὰ αἰτ. »Χορὸς πυλὺς περιστᾶ· ὁμίλους», πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ἵσταται περὶ τοῦ χοροῦ, Ἰλ. Σ, 603. — »Βοῦν περιστήσαντου, ἐστάθησαν τριγύρω τοῦ σφαγησομένου βοός, Ἰλ. Β, 410. Ὀδ. Μ. 356. »Μήπως με περιστήσω» ἀπὸ πολλοὺς (γ', προπλησ. τοῦ ἐπ. ὑποταικτ. β'. ἀορ. ἐντὶ περιστῶσι)« μήπως ἐμέ, ἕνα ὄντα, περικυκλέσωσι καὶ πολεμῶσι πολλοί, Ἰλ. Γ, 95. »Εἰπερ νεῖ περισταίεν (Ὀδ. Τ, 50.)ω, ἀνίσως ἡμᾶς τοὺς δύο περικυκλώσαντες πολεμῶσι· ἀλλὰ καὶ μετὰ ὀνομ. Schaef. Appar. ad. Demost. 1, σελ. 85g. γ) ἀφίνω, κάμνω τὰ σταλῶσιν ὁλόγυρά μου, σχηματίζω περὶ ἐμὲ κύκλον, γύρον. 2) μεταθίημι, εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν εἰμὶ ἢ καταντῶ, ἔρχομαι. 3) συνήθ. τροπ. εἰς ἄλλην κατάστασιν ἔρχομαι, ἀλλάζω γνώμην, σκοπόν, κατάστασιν, καὶ μάλιστα εἶμαι· ἢ μεταβάλλομαι, ἔρχομαι, καταντῶ εἰς χειρότερα, ὡς καὶ τὸ, περιέρχομαι, Λουκιαν. Εὐνοῦχ. 5. »Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη», ἔβγασε, καταντήσε, μετεβλήθη· εἰς τοιαύτην κατάστασιν, Λυκοῦργ. Δεωκρ. 2, 1. »Καὶ τὰ πράγματα εἰς ὑπερβολὴν μοι περιέστη», τὰ πράγματα μετεβλήθησάν μοι εἰς μέγαν κίνδυνον, ἢ μεταβολὴ τῶν πραγμάτων ἐγένετο πολλὰ ἐπικίνδυνος εἰς ἐμέ, Δημοσθ. »Καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη», ἡ προτέρα ἡμῶν προσοχὴ καὶ φρόνησις ἠλλαξε, μετεβλήθη (Θουκυδ. α', 32.), ὅπου ἀκολουθεῖ τὸ »Νῦν ἀβουλία φαινομένη», καὶ φαίνεται τώρα, ὅτι εἶναι ἀνοησία. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Ἀρχ. στ. 42. »μὴ περιέστην ἡ δοκοῦσα ἡμῶν τοῦ κοινοῦ πρόνοια ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερον μέρος ὑπέχθειαν φερομένη», Πλούταρχ. εἰς Γράχ. 14. »Καὶ περιέστην ἡ Ῥωμαίων βουλὴ θρηνοῦσα καὶ συνεκπλήττουσα, ἀντὶ τοῦ μετεβλήθη, ἀντράπη, ἐπτοήθη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ χεῖρον μετέπεσεν, ἥλαττ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ, μεταβάλλω γνώμην, κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 8. 26. »Ἀνομίμνησκον καὶ περιαγένοντο.« 4) παραμυθῶ, παραχορῶ καὶ παρακλίνω, ἀποφεύγω. »Ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.« Λουκιαν. Ἑρμότ. 86. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προοῦμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ. »Περιΐσατο γὰρ μὴ πολλοὶ μιμηταὶ γένωνται.« Ἰώσηπ. Τὸ δὲ παρὰ Θουκυδ. ε', 75. »Ἡμῖν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀπεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἐπαινος οὐκ εἰκότως περίστηκε,« σημαίνει παράστασίν τινα ἐν τῷ νῷ, ἀντὶ, ἐγένετο ἡμῖν. — 5) ἐπίκειται, ἐγγύς ἐστι νά μοί συμβῇ τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 529. Lob. Φρύν. σελ. 377.

*Περιέσχω, (ἔσχω) = περιέχω.

Περιϊτέον, 3ον. ἐπίρ. τοῦ περίειμι. Πρέπει νά περιβλέπητε, ἢ νά κάμῃ ἐν τῷ περιπατεῖν γύρω, Πλατ. Φαίδρ. σλ. 274.

*Περικαγχαλάω (καγχαλάω), ποιητ. Ὁλόγυρα, ἢ λίαν γελῶ.

Περικαής, ές, ὁ, ἡ (περικαίω). Λίαν καυστερός ἢ καυστικός, λίαν καίων, φλέγων, θερμός. 2) παντοχόθεν κεκαυμένος, καυφαλισμένος ὁλόγυρα, περικαιόμενος. Περικαῶς, Ἐπίρ. φλογερῶς.

Περικαθαίρω (καθαίρω). Περιερχόμενος καθαίρω, ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ καθαρίζω. 2) ἀφ' ἑλων τῶν μερῶν καθαρίζω, διόλου κάθαρον ποιῶ, ὁλόγυρα καθαίρω· παραβλ. μετὰ τοῦ, περιαγίζω.

Περικαθάπτω, Μλ -ψω (ἅπτω). Ὁλόγυρα, ἤτοι κάθεπτον· ἐπίτ. ἢ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἅπτω, προσκολλῶ, κρεμῶτι, ἡδένω ἀγλυκόνω. Πλούταρχ.

Περικαθαρίζω, Μλ -ίσω· ταὐτόν τῷ, περικαθαίρω, ἀμφ.

Περικάθαρμα, τό, ταὐτόν τῷ, κάθαρμα. Σιουπίδιον, ἀπόφαγμα, ἀποσύρωμα, Ν. Δ.

Περικαθέζομαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) μέτ. Ὁλόγυρα καθίζω, βάλω ἐμαυτόν ἢ τοὺς ἐμοὺς ὁλόγυρά τινος, ἐξαιρ. Ἀπολ. μετὰ πακητ. ἀορ. Πολιορκῶ, περικυκλόω πολιτικά, μετά αἰτ.

*Περικάθημαι, Ἰων. παρακάτημαι. Ἀπρωρ. περικάθησθαι (ἧμαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀπιθ, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. κάθημαι ὁλόγυρα, ἐξαιρ. »Περικ. πάλιν· κρατῶ αὐτὴν περικυκλωμένην·, πολιορκῶ, Ἡρόδ. 6, 23. 8, 111. πρβ. 1, 103. 5, 126. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. προσκ. κάθημαι πέριξ τινος, οἰκειακῶς, Ἡρόδ. 3, 14. ὅθεν

*Περικάθημα, στος, τό. Πολιορκία· ἀποκλεισμός, Ἀγ. Γραφ.

Περικάθησις, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα κάθησις· ἔξαιρ. περιπύλωσις, πολιορκία, ἐξουσιασμός.

Περικαθίζω, (ἵζω, ἀνμλ.) Βάλλω τινά νά καθίσῃ περίτι, ὁλόγυρα. Περικαθίζομαι καὶ περικάθημαι.

*Περικαίνυμαι (καίνυμαι, ἀνμλ.) ποιητ. Νικῶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, μετά αἰτ. Νικ.

Περικαίω, Μλ -καύσω (καίω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω πῦρ ὁλόγυρα, ὁλόγυρα καίω· ἔτι δὲ καὶ ἐπί τοῦ, λίαν καίω, κατακαίω, καυφαλίζω.

Περικακέω, ῶ· Μλ -ήσω (κακός) Ἐν μέσῃ δυστυχίᾳ, ἢ ἐν μεγάλῃ δυστυχίᾳ εἰμί, ὑπόκειμαι εἰς μεγάλην δυστυχίαν καὶ κακοπάθειαν καὶ οὐδεμίαν βοήθειαν εὑρίσκω, εἰς μεγάλα καὶ ὑπεστραγμένος εἰμί· ἀπελπίζομαι· νικῶμαι, χάνομαι ὑπό δυστυχίας· ἐνίοτε μετά δοτε. Πολιβ. ὅθεν

Περικάκησις, εως, ἡ. Μεγάλη δυστυχία, ἢ ἡ ἄνευ βοηθείας καὶ μετ' ἀπελπισίας κατάστασις δυστυχοῦς τινος, Πολυβ. ιε', 29.

*Περίκακος, ὁ, ἡ (κακός). Πολλὰ κακός.— 2) ἐνίοτε, λίαν δυστυχής.

Περικαλινδάω, καὶ, περικαλίνδησις = περικυλινδάω, περικυλίνδησις.

Περικαλλής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. περικαλλέως, ἢ -λῶς, μεθομρκ. (κάλλος). Ὁλόγυρα καλός, ὡραῖος, διόλου εὔμορφος· ὅθεν λίαν ὡραῖος, πολλὰ. παρ' Ὁμ, ὅστις χρῆται συνήθ. μὲν ἐπί σκευῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἐπὶ δὲ γυναικῶν καὶ κορασίων μόνον ἐν Ἰλ. Ε, 389. Π, 85. Ὀδ. Δ, 281. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν οὐδετέλως, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν Ἔμν. Ὁμ. Ἑρμ. 323. 357. 504., ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν ἐνὸς ἀνδρὸς παρ' Ὁμ. ἠδη ἐν Ὀδ. Ν, 401. Φ33. καὶ παρ' Ἡσ. Θ, 18. ὠσσαι, καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 5. »Χώραι (παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἐν χρήσει τὸ συγκρ. περικαλλέστερος, καὶ ὑπερθ. περικαλλέστατος.)

Περικαλλίμαχοι, εἱ. Οἱ περὶ τὸν Καλλίμαχον συναθροιζόμενοι, οἱ ὁπαδοί του, Κωμ. Α. παρὰ Φίλ. Θεστ. 44, 6., ἐνθα δίχ' ἀναγκης μετέγραψαν, παρακαλλίμαχοι, ὄρ. περί, Γ, 2. ἴδε. παρακαλλίμαχοι.

Περικάλυμμα, τό. Κάλυμμα, σκέπασμα ὁλόγυρα, ἢ κάλυμμα διά τινος σώματος περίτι, τιθεμένου· ἐκ τοῦ

Περικαλύπτω, Μλ -ψω (καλύπτω). Σκεπάζω, καλύπτω ὁλόγυρα, διά τινος σώματος ὁλόγυρά του τιθεμένου σκεπάζω αὐτόν, Ἡρόδ. 4, 23. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 1. »Ἐπέταξε τῇ τραφῇ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἑνὶ ἱματίῳ.« ἐν γένει, περιλαμβάνω, καὶ πάσω ὁλόγυρα, βάλλω μέσα εἰς τὴν χοάνην, Ἰλιθ. Π, 735. ὅθεν

Περικαλυφή, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ περικαλύπτειν· σκέπασμα, κάλυμμα ὁλόγυρα.

Περικαμπή, ἡ. Ἡ περί τι καμπή, στρεφογύρισμα. Παρ' Ἡρόδ. 1, 125. ἡμαρτημ. ἀνάγνωστ. Ἐκ τοῦ

Περικάμπτω, Μλ -ψω (κάμπτω). Περί τι κάμπτω, λυγῶ, λυγίζω, στρέφω, κλίνω, περιστρέφω· λυγίζω εἰς τὰ ἔνδον, στραβογυρίζω. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ., πηγαίνω ἔποχος ἢ ἔφιππος ὁλόγυρα στρέφων ἐμαυτόν καὶ γυρίζων ἀπό τό ἄλλο μέρος, ἐνθα προτυπακ. ἅρμα ἢ ἵππους, μετά αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, περί τὸ ὁποῖον στρέφεται τις, ὅθεν

Περικαμψις, ἡ. Τὸ περικάμπτειν, ἢ ὁλόγυρα κάμψις, κ. τ, λ.

*Περικάπτεσε, ποιητ. ἀντί περικατέπεσε, γ'. προσπ. ἐνεστ. ἀόρ. β'. τοῦ περικαπίπτω.

Περικάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Περί τὴν καρδίαν ἢ ἐγγύς αὐτῆς οὖσ.

Περικαρπαιδακαῆς, ὁ, ἡ (περικάρπιον, δάκαδα). Ἀκαιδώδες περικάρπιον ἔχων, Θεόφραστ.

Περικάρπιον, τό. Τὸ περί τὸν καρπόν ὄν, ἢ τό περικυκλοῦν τὸν καρπόν, οἷον τὸ λέπυρον, ἐξώφλοιον τῶν σπερμάτων καὶ καρπῶν, φλοιῶδα ἔτι δέ καὶ αὐτός ὁ καρπός, ὁ περικαλύπτων τὸν σπόρον, τὸ δέρμα, ἐξώφλοιον ἑνός καρποῦ, π. χ. τό ἐξώφλοιον τῶν ῥοιῶν, Ἀλκίφρ. γ' 60. (ῥοδότζιφλον). 2) δεσμός ἢ στολισμός τις περί τὸν καρπόν τῆς χειρός, βραχιόλιον, κυρίως οὐδετ. τοῦ

Περικάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Περικυκλωμένος ἀπό τὸν καρπόν· ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῷ σπόρῳ τοῦ καρποῦ· χρησιμεύων ὡς περικάρπιον, περί τὸν καρπόν ὢν ἢ περικυκλῶν τὸν καρπόν τό σπέρμα. 2) περί τὸν καρπόν τῆς χειρός ὢν ἢ κείμενος, περικυκλῶν αὐτόν.

Περικαρφισμός, ὁ (κάρφος). Πλούταρχ. Συμπ. ζ'. 2. κατ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. στ'. 2. »Αἱ ὄρνιθες ὀχευθεῖσαι κάρφος περιβάλλονται, ἢ κατά Πλίν. ί. 4. Villares gallinae festuca aliqua se et ova lustrant. Ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει μιᾷ λέξει, περικαρφισμόν, τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι, ἀφ' οὗ κλωσσῶσι, καθαρίζονται τρίβουσαι ἑαυτάς εἰς ἄγχυρον.

Περικαταβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα καὶ κάτω βάλλω, ῥίπτω, κρημνίζω, στρεφογυρίζων τινά βάλλω αὐτόν κάτω, Ἀπολλων. Ῥόδ. γ', 707.

Περικατάγνυμι, Μλ -τάξω (ἄγνυμι, ἀνμλ.) Ἐπί τε ἢ ὁλόγυρα κατάγω, θραύω, συντρίβω, τζακίζω, Ἀριστοφ. Λύσ. 357. Ἀθήν. σελ. 17.

*Περικαταλᾶ, -άσω (καλάω). Ὁλόγυρα τσακίζω, συνθραύω, Ossan. Auctar. σελ. 126. (α).

Περικαταλαμβάνω, Μλ -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα ἀπό παντοχόθεν δράττω, πιάνω, ἢ περικλείω, ἀγκλείω. 2) τροπικ. πιάνω ἐπίτι, ἐπ' αὐτοφώρῳ, φθάνω τινά καὶ τόν πιάνω, ἢ πιάνω, ἢ πιάνω τινά καὶ ἀναγκάζω, ἐνεργ. καὶ παθ. Ἀριστοτέλ. περὶ Κοσμ, στ'. §. 23. »Περικαταληφθέντων ὑπό τοῦ ῥεύματος,« ὑπό τοῦ πυρός ὁλόγυρα καταληφθέντες, περικυκλωθέντες. »Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, βιαζόμενος, ἀναγκαζόμενος, ὑπό τῶν περιστάσεων, Πολυβ. »Περικαταλαμβάνει γάρ ὁ νέος καιρός ἀεί τὸν ἔνον,« ὁ νέος καιρός προφθάνει τὸν περιπνέον ἐπάνω εἰς τὸ δίνδρον, Θεόφραστ. »Συμβαίνει τοῖς ὀψικάρποις ὑπό τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ,« 2) οὐδετ. ὁ αὐτός, καὶ περί τοῦ ἐκ τῶν ἀνέμων μύρου. »Μεταβάλλει ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐναυτοῦ προελθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκμὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος,« ἀφ' οὗ, μετά τό τέλος τῆς κυκλοφορίας του, ἐλθῃ πάλιν ὁ καιρός του, καὶ ἀρχινῇ ἐκ νέου τὴν κυκλοφορίαν του, Ἐπιφράζει ἄρα ἡ περί ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τοῖς, περιέρχεσθαι, περιεῖν, καὶ περιίστασθαι, ἐν ταύτῳ τὴν ἐπιστροφήν ἢ περίοδον τῆς πράξεως κατά τινα διορισμένον καιρόν· ὅρα περί, Ζ', 2.

Περικαταλείπω, -ψω (λείπω). Ἐπλοιπον ἀφίνω.

Περικατάληπτος, ὁ, ἡ (περικαταλαμβάνω). Παρά τινι, ἐπί τι πιασθείς, προφθασθείς· ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθείς, πιασμένος ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν.

Περικατάληψις, ἡ (περικαταλαμβάνω). Τὸ παντοχόθεν περικλείειν, τὸ πιάνειν τινά ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸ φθάνειν τινά, τὸ καταλαμβάνειν, πιάνειν, στερεῶς κρατεῖν παντοχόθεν.

Περικαταπίπτω, Μλ -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα ἢ ἐπί τά κάτω ἢ ἐπίτε πρός τά κάτω πίπτω, Ἀπολλων. Ῥόδ. β', 831.

Περικαταῤῥέω, Μλ -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Περί τι ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ὁλόγυρα ἐπί τά κάτω ῥέω, τρέχω, ἢ ἐπί οἰκοδομῶν, συμπίπτω, ἀρχιουῦτι καὶ πίπτουσι τά τείχη αὐτῶν· πίπτω, σαρίζω, »Τούς τειχοποιούς καὶ τά τείχη περικαταῤῥέοντας, Λυσίας σελ. 86.«

Περικαταῤῥήγνυμι, Μλ -ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα καταῤῥήγνυμι, ξεσχίζω, ἢ τσακίζω.

Περικαταστρέφω, Μλ -ψω (στρέφω). Ἀναποδογυρίζω καὶ καταστρέφω, κρημνίζω ἐπί τι, Στράβ. σελ. 1094.

Περικατασφάζω, Ἀττ. -σφάττω, Μλ -ξω (σφάζω). Σφάζω ἀπό ὅλα τά μέρη, κάμνω μεγάλην σφαγήν· ἢ ἐπίτι κατασφάττω.

Περικατατίθημι, (τίθημι). Ὁλόγυρα ἐπί τι κατατίθημι, βάλλω, θέττω.

Περικαταχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἢ ἐπίτι καταχέω, χύνω.

Περικατέχω, Μλ -καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Ἀπό παντοχόθεν περιλαμβάνω· περικλείω, πολιορκῶ· ὁλόγυρα στερεῶς ἔχω, κρατῶ, σφιχτά βαστῶ Ἰωσηπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περικάθημαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, περικάθημαι, Ἡρόδοτος.

Περίκαυσις, εως, ἡ (περικαίω). Ἡ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν καῦσις, φλόγα ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, ἡ θέρμανσις.

*Περίκαυστος, ὁ, ἡ (περικαίω). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἢ διόλου καμένος. Γράφεται καὶ περιαυστός, ἡ, όν.

*Περικάω, μέλ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ περικαίω.

Περίκειμαι, μέλ. κείσομαι, ἀπαρεμφ. περικεῖσθαι (κεῖμαι ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κείτομαι· ντινί περικ., κείτομαι ἐπάνω τινὸς ἐξαπλωμένος καὶ κρατῶ αὐτὸν περιπεπλεγμένος, Ἰλ. Τ, 4. ἀπαλύτ. «Τεῖχος περίκειται», τριγύρω κεῖται, Ἡσ. Θ. 733. μετὰ δοτ. «Γοργοῦς τόξῳ περίκειτο (Ὀδ. Φ, 54)», πέριξ ἦκειτο ἡ φαρέτρα καὶ περιεῖχεν ἐντός, περικυκλοῦσε. β) τροπ. «Οὔ τί μοι περίκειται (Ἰλ. Ι, 321)», οὔτι περιτόν ἢ πλέον ἔχω, οὐδέν μοι περίεστι, ἀηλ. δέν ἔχω τίποτε ἀπ' αὐτό, δέν ἔχω κέρδος ἢ ὠφέλος, κέρδος ἢ οὐδέν τι ἔχω περιττὸν ἀποκείμενον. 2) ὡς παθ. εἶμαι περικυκλωμένος, καὶ παλιν κατὰ μεταθ. ἐνόχλησις, ἔχω περὶ ἐμαυτόν, ἢ ἐπάνω μου, ἀηλ. φορῶ, βαστάζω, κυρ. καὶ μεταφ. μετὰ αἰτιατ. «Περικείμενοι τελαμῶνας περὶ τοῖσι αὐχέσιν», Ἡρόδ. 1, 171. ὡσαύτως, «Περίκειμαι, κόρυν, ἀκόντια, θώρηκα, ἀσπίδειαν, ὀναστείαν κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 75. «Περικείμενος ὕβριν (Θεόκρ. 23, 14.)», φέρειν ἐφ' ἑαυτῷ, φορεῖν, ἔχειν ἐπάνω του ὕβριν, προπάτειαν· πρβ. ἐπικείμαι.

Περικείρω (κείρω) Ὁλόγυρα κείρω, κουρεύω, περικόπτω, περιτέμνω, ἐξολοθρεύω.

*Περικεκαλυμμένως, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περικαλύπτω. Κεκρυμμένως, κρυφίως.

Περικεκομμένως, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περικόπτω. Ἐπιτετριμένως, μὲ κουρευμένον τρόπον, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, συντόμως.

Περικεντέω, μέλ. ήσω (κεντέω). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κεντῶ, συμβλίζω, Ἀπικειν.

Περικεράω, ῶ (κεράω, κέρας), παρὰ Πολυβ. Περικυκλόω διὰ τῆς πτέρυγος. ντου τοῦ κέρατος τοῦ στρατοῦ, ὡς καὶ τό, ὑπερκεράω.

Περικερδής, ές, ὁ, ἡ (κέρδος). Λίαν φιλοκερδής, κέρδη ἐπιζητῶν, ἱντερεσάτος. 2) λίαν πανοῦργος, δόλιος, Σχολ. Ἰλ. Α, 149.

Περικεφαλαία, ἡ, καὶ, Περικεφάλαιον, τό, παρὰ Πολυβ. κάλυμμα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, ἐξαιρ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ στρατιῶται, elmo, Ἰταλ. Ηρέγνος. 2) εἶδος κεφαλαλγίας, κυρ. ἀηλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. (κεφαλή). Περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν, κείμενος, δεμένος.

Περικέφελος, ὁ, ἡ (κεφαλὴ) Ἀθήναιος μηχανικός. Περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν, = περικεφάλαιος· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ κεφαλὴ τῆς δοκοῦ.

Περικήδομαι, (κήδω, ἀνμλ.), ποιητ. Εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα διά τινα, ἔχω μεγάλην φροντίδα περί τινος, φροντίζω, μετὰ γεν. «Ὀδυσσῆος», «Ὀδ. Γ, 215. ἔτι δὲ μετὰ δοτ. πρωτ. καὶ γεν. πράγμ. φείδομαι, φροντίζω. «Οἱ βιότου περικήδετον», Ὀδυσ. Ξ, 527 φρόντιζε περὶ τῶν οἰκιακῶν του.

Περίκηλος, ὁ, ἡ. (κῆλον) ποιητ. Ὁλόγυρα, ἡ λίαν ξηρός, ἐξηρκμένος καὶ εὐκόλως ὑπὸ τῆς ξηρασίας, καιόμενος, Ὀδυσ. Ε, 240. Σ, 300.

Περίκηπος, ὁ, (κῆπος) Κῆπός τις περὶ τὴν πόλιν ἢ οἰκίαν κείμενος. 2) παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. Οὐδ' ἐν σελίνοις, τό περιβάλλον τῆς πρασιᾶς, τοῦ κρεβατίου τοῦ κήπου· τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξ. 478. ὁ Ἡσύχιος δὲ ἀντὶ τούτου, παράκηπος. ἔχει Διογεν. Λαέρτ. Δ'. 36. «Τοσοῦτον φιλόπονος, ὥστε τοῦ περικήπου ἑκμάτιόν τι ἀποτεμόμενος κατάκλειστος ἦν», ὅπου ὁ Ῥώσσιος «Περίκηπον δωματιόν τι ἀναγινώσκεσθαι θέλει. 3) ὁ περίδρομος ἢ τὸ περὶ τὸν κῆπον κενὸν διάστημα, allée Δογγ. 4, 20, 21. η) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, περὶ τὸν κῆπον ὤν, κείμενος, ἀμφ.

Περικίδναμαι, (κίδναμαι). Ὁλόγυρα ἐκτείνομαι, ταὐτόν τῷ, περισκεδάζομαι.

Περικιόνιος, ὁ (κίων) Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Φοινίσ. 634. ἐπίθετον τοῦ Διονύσου εἰς Θήβας, ἐπειδὴ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαιετο ὁ οἶκος τῆς Σεμέλης, ἔσωσε ἀπὸ τὸν κίονα, ὅστις ἐφύτρωσε πέριξ στύλου. (εὑρίσκεται ἔτι ἡ λέξις καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μτ' Ὀρφικοῦ Ὕμνου.)

Περικίων, ονος, ὁ, ἡ (κίων). Μετὰ κιόνων, στύλων περικυκλωμένος, ταὐτόν τῷ, περίστυλος, Πολυδεύκ. 2) οὐσ. ὁ, καὶ, ἡ, στοά, gallerie. (νυ—)

Περικλαδής, ές, ὁ, ἡ. (κλάδος) Ἐπεκτεταμένος ὁλόγυρα μὲ κλάδους, Ἀπολλων. δ'. 1216. «Ὕλη περικλαδής», ὅσος πολύκλαδα δένδρα ἔχων.

*Περικλάζω, Μ. κλάγξω (κλάζω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα κρότον ὀξὺν κάμνω, διαβίβω.

Περικλαίω, Μ. -κλαύσομαι, καί, κλαυσοῦμαι (κλαίω, ἀνμλ.) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἱστάμενος κλαίω, ἢ κλαίω τινά. «Περικλαίοντες τὸ σῶμα», Πλούταρχ.

Περικλαυσίη, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τζακίζειν, ἢ λυγίζειν, ἢ ἀποκόπτειν· κάμψις, ὠρτωσις. ἐκ τοῦ

Περικλάω, ῶ. Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα τσακίζω, ἢ λυγίζω· ἀποκόπτω· στραμπουλίζω, κάμπτω, κυρτόω περίτ. 2) «Στειτοπόν περικλᾶν», ταὐτόν τῷ, κάμπτειν, στρέφεσθαι περίτ στενὸν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Νεμέστιος, σελ. 273. ὡς flectere promontorium. 3) «Περικεκλασμένος τόπος», διακεκομμένος, ἀνώμαλος τόπος, terrain coupé. (τὸ Ἄλφα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἔστι βραχύ.)

Περικλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Ὁλόγυρα, λίαν περίφημος, εὐφημισμένος.

*Περικλείζω, ξω (κλείζω)· Ὁλόγυρα ἀπαινῶ ἢ ὑμνῶ, δοξάζω, ἐορτάζω, περίφημον ποιῶ.

Περίκλεισμα, τό (περικλείω). Τὸ περικεκλεισμένον, περιφραγμένον, ἔρκος, φράγμα. Σχόλ. Λυκόφρ. 615.

*Περικλειστικός, ἡ, όν. Ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περικλείειν.

*Περίκλειστος, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ παρελθ. ἐκ τοῦ περικλείζω.

Περικλέιστος, ὁ, ἡ (περικλείζω). Λίαν περίφημος, εὐφημισμένος παντοχοῦ, Νικήτ. Χρον. ιβ'. 7. νεοῖτ. τύπος ἀντὶ περικλεής.

Περίκλειστος ὁ, ἡ (περικλείω). Περικεκλεισμένος, ὁλόγυρα ἢ παντοχόθεν κλεισμένος, πολυφραγμένος.

*Περικλειστός, ἡ, όν, (κλείω, κλέω) ποιητ. Λίαν περίφημος, πολλὰ μακρὰν δοξασμένος, Θεόκρ. πρβ. περικλυτός καὶ Oeuvn. Auctar. σελ. 126.

Περικλείω, (κλείω, κλείς). Κλείω ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, περισφράττω. «Οὔρος περικλήιον, πεδίον περικεκλημένον ὠρεσιν», Ἡρόδ. 3, 117. 7, 199. Ἰων. περικληΐω, Ἡρόδ. καὶ περικλῄω.

Περικληΐζω, Ἰωνικ. ἀντὶ, περικλείζω. ἔδεν

*Περικλήϊστος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ περικλείστος, Κολουθ.

*Περικληΐω, Ἰων. ἀντὶ περικλείω, Ἡρόδ.

*Περικληρῆτες, ιδος, ἡ, ὡς τὸ, ἐπίκληρος.

*Περίκλησις, εως, ἡ (καλέω, κλῆσις), = παράκλησις, apohn de ext. Od. parte, σελ. 199.

*Περικλῄω, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ περικλείω.

Περικλυνής, ές, ὁ, ἡ (κλίνω). Κεκλιμένος παντοχόθεν, κατηφορικός, κρημνώδης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλῆν 13. καλεῖ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὠδεῖον. «Τῇ ἑρέψει περικλινές ἐκ μιᾶς κορυφῆς, ἐπὶ τὰ κάτω κεκλιμένον.

Περίκλινον, τό (κλίνω). Κλίνη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ κάθισμα πέριξ τῆς τραπέζης, ὡς παρὰ Φίλων. «Τρίκλινα καὶ περίκλινα χελώνης κατεσκευασμένα», ὁ παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος, ἐφ' ὃν καθήμενοι τρώγουσι.

*Περικλονέω, ήσω (κλονέω), ποιητ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλονῶ, ἢ ἀγωνίζομαι.

Περικλύδην, ἐπίρ. (περικλύζω). Περιχυτά, ὁλόγυρα ἢ ἐπάνωθεν χύνων, Ἱπποκρ. Διαιτ. ά. 13.

*Περικλυδωνίζομαι, (κλυδωνίζομαι). Ὑπὸ τῶν κυμάτων κυματίζομαι ὁλόγυρα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Μαρ. 36.

Περικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλύζω, βρέχω, ἐξαιρ. ἐπὶ περικυκλούσης τόπον τινὰ θαλάσσης, βρέχω διὰ τῶν κυμάτων ὁλόγυρα· διυγραίνω, πλύνω. παθ. Εἶμαι περικυκλωμένος ἀπὸ νερόν. «Μὴ περικλύζοιο θαλάσσῃ», Ἀρπτ. 287. μὴ κατατόλμα, μὴ κινδύνευε ἐπὶ κυματουμένῃ θαλάσσῃ. Ἐντεῦθεν τινὲς ἐσχημάτισαν ἡμαρτημένως τὸ ἐπίθετον, περικλυζος, παρ' Ἡσυχ.

Περικλύμενον, τό. καὶ

*Περικλύμενος, ὁ, (κλύμενος) Διοσκορ. δ'. 13. Εἶδος θάμνου περὶ τὰ λειπὰ φυτὰ περιπλεκόμενος, caprifolium, τό ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀγιόξυλημα λεγόμενον, chèvrefeville. Γαλλ.

*Περίκλυσις, εως, ἡ, = περικλυσμός.

Περίκλυσμα, τό (περικλύζω). Τὸ παντοχόθεν περικλύζειν, πλύσιμον, βρέξιμον ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) περίνιμμα, ὕδωρ πρὸς ἀπόπλυμα.

Περικλυσμός, ὁ (περικλύζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πλύνειν ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) ἀπόπλυσις, ξέπλυσμα· τὸ βρέχειν.

Περίκλυστος, η, ον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ (περικλύζω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη βρεχόμενος, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν κυμάτων παντοχόθεν ἀποπλυνόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων αὐτῆς περιπλυνόμενος, «Δῆλος», Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 81. πρβ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595.

Περικλυτός, ὁ, ἡ, καὶ ή, όν, (κλυτός, κλύω). Κυρίως, ὅστις ἀκούεται παντοχόθεν, μακρὰν ἀκουστός, ἐξαίρετος, ὅστις μεγάλως, ἀκουστὰ ἠχεῖ. β) μεγαλοφώνιος φύλλων ἢ ὁμηλῶν, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἐκλαμβάνουσι τό ἐν Ὀδ. Α, 325. Θ, 83· 521., ὅθεν ἐπίθ. ἔστι τοῦ, ἀοιδός. 2) συνήθ. τροπ. παντοχοῦ, λίαν περίφημος, ἔνδοξος, Ἰλ. Α, 607. καὶ Δ, 104. καὶ ἀλλαχοῦ· τοπλεῖστον ἐπίθ. ἀνδρῶν, ἐξαιρ. τοῦ Ἡφαίστου· λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἄστυ, δῶρα, ἔργα. Παρ' Ἡσιόδ. ἔστιν ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου. Τὸ θηλ. κατὰ πρῶτον παρὰ πολλῷ Μεταγνατ.

Περικλώζω, (κλώζω). Ὁλόγυρα, παντοχόθεν κλώζω, ἐκπυρίζω, χαιρόπαρτων ἐκδιώκω Κυσταθ.

Περικλώθω, Μέλ. -ώσω (κλώθω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλώθω, Ο'.

Περικνημίδιος, καὶ, περικνήμιος, ὁ, ἡ (κνήμη). Περὶ τὴν κνήμην ὤν, κείμενος, δεμένος.

Περικνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Κάλυμμα, σκέπασμα τῆς κνήμης, ὑπόθημα, καλτσα, Διονύσ. Ἄλεξ.

Περικνίδιον, τό, Μέρος τοῦ θώμου, Διοσ. Ζωοτ. 6, 2. «Τινά περικνίδια θύμωνα», ἤτοι φαίνεται, ὅτι σημαίνει κλάδους ἢ ὕλην, ᾗ κάλλιον λεπτὰ ἀκάνθια, ἀμφ.

Περικνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω). Ὁλόγυρα, ἢ παντοχόθεν ξίω, τσιμπῶ, ἢ ξακανίζω, κατατρώγω, Ἀνέκδοτα β'. 81. παρὰ Πλουτάρχ. παιδ. ἀγωγ. 14. πρέπει νὰ λέγηται, παρηχημένην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρὰ Πολυδ. 3'. 113. παντεχόθεν κλίξω, ἀρ' ὅλα τὰ μέρη σιμπιῶ.

*Περιεννύω, (κνύω). Παντεχόθεν ξύω ἢ τρίβω. (υ)

Περιεπακύζω, ύσω (κοκκύζω). Γυρίζω πίριξ τοῦ πεπεμένου ἀχυροῦ ψωνάζων ὡς ὁ πετεινός, καὶ μεταφ. ὑβρίζω, καταψρονῶ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. «Περιεπεκύπταν, ἁρμην. διὰ τοῦ, κόρδακα ὠρχησάμην. ἴδε· κοκκύζω.

Περικολλάω, ὦ (κολλάω). Ὁλόγυρα κολλῶ, Γεωπονικ.

Περικολούω, (κολούω). Παντεχόθεν. ἢ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα κόπτω, ἴ. κελοβόω. τροπ. ταπεινόνω.

Περικολπίζω, (κολπίζω). Ὁλόγυρα εἰς τὸν κόλπον πλέω, Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. 40.

Περίκομεδή, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα κομιδή, Γεωπονικ. ἐκ τοῦ

Περικομίζω, ἴσω (κομίζω). Φέρω, κουβαλῶ ὁλόγυρα, ποιῶ. φέρομαι ὁλόγυρα· περιπλέω.

Περίκομμα, τό (περικόπτω). Τὸ ὁλόγυρα κεκομμένον ἀπό τινες, τμῆμα, κομμάτιον, καὶ εἰς λεπτὰ τμήματα κεκομμένον, τὸ κεκομμένον καὶ λεπτεμένον κρέας (κιμᾶς, Τουρκ.), ἀπὸ δὲ καὶ τὰ οὕτω κεκομμένα λάχανα ἢ χόρτα· ἔτι δὲ κωμ. καὶ τροπ. ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 372. «Περικόμματα ἐκ σοῦ κατασεινάσω, ὑβρίω σε κατακόψω καὶ κάμω κιμᾶν ἀπὸ τὰ κρεατά σου· ἐν στίχ. 770. σύγκειται ὁ ἀλαντοποιός. «Κατατμηθεὶς ἐψιμηνὶ ἐν περικομματίοις, εἰς λεπτοῖς τμήμασι. 2) παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Πολυβ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, περικοπή.

Περικομμάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ περίτομμα. Μεερὶ κομμάτιον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 777.

Περίκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Κύκλῳ κόμην ἔχων, καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁλόγυρα φύλλα ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9.

Περικομπέω, ὦ. Μ. ήσω. (κομπέω). Κάμνω μέτ' μέγαν κρότον, ἐπιδείκνυ· ζαλίζω, ξεκωφαίνω τινά. «Ὅσοι περικομπεύνταιν, Θουκυδ. ς'. 16. ἔνθα ἄλλοι, «Ὅσοι περ κομπεύνταιν, κακῶς καὶ ἐν χειρογράφοις κεῖται, ἀναγνωσκουσι.

Περίκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Λίαν κομψός.

Περικονδυλοπωροφίλης, (κονδύλος πῶρος, φιλέω) Λευκιαν. Τραγοπόδ. Ἡ φιλοῦσα τοὺς περὶ τοῖς κόμποις τῶν δακτύλων τύλους, τὰ πρίσματα, κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας.

Περικοπή, ἡ (περικόπτω). Τὸ περικόπτειν, περίτμησις, κολίβωσις, Θουκυδ. ς'. 28. 2) τμῆμα, κόμμα, μέρος τι ὑπαδύσεως ἢ λόγου τινός. 3) παρὰ Πολυβίῳ ταὐτὸν τῷ, περίστασις, καὶ χορηγία, ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμός, μεγαλοπρέπεια· ἔτι, ταὐτὸν τῷ, καλλωπισμός, ἐνδυμασία, καὶ πᾶν ἄλλοτι τοιοῦτον ἐπὶ τῷ σώματι φερόμενον ἢ ἐξοδευόμενον καὶ λαμπρὰν θεωρίαν ἀποτελοῦν. «Λιτὸς κατὰ τὴν περικοπήν, ὅσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σώματος, Πολυβ. 10, 25· 2) τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα ἑνὸς σχήματος· ἐν γένει, εἰκών, Πλουτ. «Περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἰδώλια, περιγραφή, σκιαγραφία, σχέδιον εἰκόνος. 4) κλοπή, λῃστεία. 5) πᾶν ὅ,τι χρήσιμον διὰ κόψιμον, ἄρα σκεύη, ἀποσκευή περιττά. 6) παρὰ ῥήτορ. ἀκρίβεια ἑνὸς ὑφους· ὁρισμὸς ἀκριβής. 7) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρ. διωρισμένον τι μέρος τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἄλλως ῥῆσις, π. χ. τὰ εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν.

Περικόπτης, ου, ὁ. Κλέπτης, λῃστής. ἐκ τοῦ

Περικόπτω, Μ. ψω. (κόπτω). Περιτέμνω, κόπτω ὁλόγυρα ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω· κατακόπτω· κολοβόω. β') ἐπικόπτω, σμικρύνω, κοντεύω, ἀφαιρῶ μέρες ἀπό τενος ἀδυνατίζω· στενόω. ἐξαιρ. (ὡς παρὰ Δημοσθ. Χερσον. 92.) ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς καὶ ἐρημώσεως τῆς ἐχθρικῆς γῆς, καθ' ἣν ἀποκόπτονται τὰ δένδρα καὶ ψυχροῦται τὰ σπέρτα, ἀντὶ τοῦ, ἐλοτελῶς κόπτω, λῃστεύω, ἁρπάζω, κλέπτω, λεηλατῶ, κατερημόνω.

Περικορδακίζω, = κορδακίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

Περικορέω, ῶ. Μ. ήσω. (κορέω) Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀποσαρόω, σκουπίζω, περικαθαίρω. ὄζεν

Περικόρημα, τό. Περικάθαρμα, ἀποσάρωμα, σκουπίδιον.

Περικοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Ἀμφιένυμι καὶ στολίζω, καλλωπίζω ὁλόγυρα, μὲ περιέργειαν.

Περικόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ περιέχων τὸν κόσμον, περὶ τὸν κόσμον ὤν, ὅστις εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν κόσμον.

Περίκουρος, ὁ, ἡ (περικείρω). Ὅστις εἶναι κουρευμένος ὁλόγυρα, ὁ κουρουμένην ὁλόγυρα τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἔχων· καθὼς ποτὲ τὰ μικρὰ παιδία, Σουντωνίου Αὐγ. 45. 2) ὅθεν τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενος ἐν ταῖς μάχαις, αἰχμάλωτος γενόμενος, Ἡσύχ. Ὁ Σουΐδ. ἀντὶ τούτου, Ἀμφίκουρος, εἶπε.

Περικόχλιον, τό. (κοχλίας). Τὸ ἐσωτερικὸν, ἤγουν τὸ ἑλικοειδὲς λεγόμενον μέρος τῆς μηχανῆς, ἐν ᾧ ἐμβαίνων περιστρέφεται ὁ κοχλίας, Ἡλιόδωρ. Μηχαν. ἐν Ἐκλογ. Φυσικ. σελ. 467. σημ.

Περικράζω, Μ. -κεκράξομαι, (κράζω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα κράζω, κρώζω, φωνάζω, Ὀππιαν. Ἰξευτ. α'. 7. μετὰ τοῦ, ὠδήν, ὅπου ἴσως ἐπικράζειν, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Περικρανέα, ἡ (κρανίον), προσυπακουομ. τοῦ, μῆνιγξ, Ἡ περὶ τὸ κρανίον μεβράνη, ἀμφ.

Περικρανέιον, τό. Προσκεφάλαιον, Γλωσσάρ. Φιλοξ. καὶ ὅρος τεχνικὸς παρὰ τοῖς ἀνατόμοις. κυρ. οὐδ. τον

Περικρανίος, ὁ, ἡ (κρανίον). Περὶ τὸ κρανίον ὤν, κείμενος, περιβάλλων αὐτό.

Περίκρανον, τό. (κρᾶνον). Τὸ περικυκλοῦν ἢ περικαλύπτον τὴν κεφαλὴν, στέφανος, περικεφαλαία, Στράβ. β'. σελ. 768. καὶ 769. ὅπου νῦν ἡμαρτημένως, Δορύκρανα, κεῖται.

Περικρατέω, ῶ. Μ. ήσω. Νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην, ὑπερισχύω, κατορθῶς, ἐκ τοῦ

Περικρατής, ές, ὁ, ἡ (κράτος) Ὁ κερδαίνων τὴν νίκην, νικητὴς, τροπαιοῦχος, ὑπερισχύων ἢ ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν· ἔχων ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· κατορθώσας, ἀποτήσας τι· κατέχων, ἐξουσιαστής. «Γαμφιλὴ περικρατὴς«. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 525.

*Περικρατίτσις, ἡ, οὖρων, = στραγγουρία, δυσουρία, ἰσχουρία, Σχολ. Νικ. Ἀλ. 337.

*Περικρεμάννυμι, Μ. -κρεμάσω καὶ Ἀττ. -κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα κρεμῶ. Παῤ. ἐπί τι ἢ περί τι κρέμομαι ὁλόγυρα. Ὁλόγυρα κρεμῶ. «Περικρέμαται μητρίᾳ, κρέμαται ὁλόγυρα τῆς μητρός, Ἀνθολογ. (Σκανιώτ., ἤττον Ἀττ. τύπος ἐστὶ, περικρεμᾶσι). ὄζεν

Περικρεμής, ές, ὁ, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κρεμάμενος, περί τι ἢ ἐπί τι κρεμάμενος. 2) κρεμασμένος· καὶ ὁ πολλὰ πράγματα ἐν ἑαυτῷ κρεμαμένα ἔχων. «Νεὼς περικρεμὴς ἀνοσήμασιν, στολισμένος, γεμάτος ἀπὸ κρεμασμένα ἀφιερώματα, Λευκιαν. Τραγ. 141.

Περίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνός). Παντεχόθεν κρημνώδης, περικυκλωμένος ἀπὸ κρημνούς. Πλούταρχ. «Ὁδοὶ περίκρημνοι, Πολυαιν. δ'. 15. ὅπου τὰ χερόγραφα, παρόκρημνοι, ἔχουσι.

*Περικροτέω. Ἀντηχεῖ ἢ κάμνει κρότον ὁλόγυρα. ἐκ τοῦ

*Περίκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁλόγυρα κάμνων κρότον, ἢ ἠχῶν.

Περικρούω, Μ. σω. (κρούω). Ὁλόγυρα κρούω, κτυπῶ, ἢ κρούων καταβάζω, ἀποκρούω. «Περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστεα, ἀφ' ἧς ἀπεκρούσθησαν τριγύρω πέτραι καὶ ὄστρεα, Πλατ. Πολιτ. 10, 12. σελ. 611. Ε. «Εἴ πή τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομενα, Πλατ. Φιληβ. σελ. 55. Α. τοὐναντίον, «Περικρούει τινὶ πέδας (Πλουτ.)ω, κτυπῶ, τεκταίνω, βάλλω περί τινα δεσμά. β') κτυπῶν πήλινον ἀγγεῖον ὁλόγυρα, δοκιμάζω ἂν δὲν εἶναι σκασμένον, ῥεσμένον.

Περικρυερός, ά, όν (κρυερός). Λίαν κρυερὸς, ἢ κρύους καὶ φρίκης πρόξενος, φρικτὸς, Γλωσσάρ. Στεφ.

Περικρύπτω, ψω (κρύπτω). Ὁλόγυρα, παντεχόθεν περικαλύπτω, κρύπτω, ἢ ὁπλῶς κρύπτω.

Περικρώζω, ξω (κρώζω). Ὁλόγυρα κρώζω, φωνάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ κοράκων, Δίων Κάσ.

Περικτάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (κτάομαι, ἀνμλ.) Παντεχόθεν ἀποκτῶ, ἢ ἁπλῶς ἀποκτῶ.

Περικτείνω, Μ. κτενῶ (κτείνω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα, ἀγγὺς, πλησίον μου φονεύω, σφάζω. οὕτως ἐγράφετο ἐν Ἰλ. Δ, 538. Μ, 245. ἔνθα νῦν ὁ Οὐάλφιος γράφει διϊσταμένας περὶ (ἢ βέλτιον, πέρι) κτεινώμεθα.

Περίκτησις, εώς, ἡ (περικτάομαι). Κτῆσις, ἀπόκτησις.

*Περικτίονες, όνων, οἱ (κτίζω), ὡς τὰ ἐμφικτίονες. Οἱ περὶ κάτοικοι, οἱ γείτονες, Ὅμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ὡς ἐπίθ. καὶ μετὰ τοῦ, ἀνθρωποι καὶ ἐπίκουροι, Ὀδ. Β, 65. Ἰλ. Γ, 220. Τὸν. Ἀπ. 274., ἔνθα προστίθησιν ἐπεξηγήσεως χάριν, οἱ περιναιετάουσι, Ὀδ. Δ, 65. Τὸ ἑνικὸν τούτου, καθὼς καὶ τὸ τοῦ περιτίτης οὐχ εὑρηται. Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ἐν χρήσει τὸ, περίοικοι, ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. 7, 148. ἔχει καὶ τὸ, περικτίονες. (υ–υυ)

Περικτίται, ῶν, οἱ. Ὀδυσ. Δ, 287. ταὐτὸν τῷ, περικτίονες, οἱ (κτίω, κτίζω). Περίοικοι οἱ πέριξ, ὁλόγυρα κατοικοῦντες, γείτονες.

Περικτυπέω, ῶ. Μ. ήσω. (κτυπέω). Ὁλόγυρα κτυπῶ, ῥόμβον ποιῶ, περιηχῶ.

*Περικυδαίνω, (κυδαίνω), ποιητ. Παντεχοῦ, ὁλόγυρα ἑορτάζω, πανηγυρίζω, δοξάζω.

*Περικυδής, ές, ὁ, ἡ (κῦδος), ποιητ. Πολλαχοῦ ἔνδοξος, περίφημος.

Περικυκλάς, άδος, ἡ (κυκλάς), ποιητ. Ἡ εἰς κύκλον περιστρεφομένη, Ὀρφ.

Περικυκλεύω, (κυκλεύω). Εἰς κύκλον περιστρέφω, στραφογυρίζω ὁλόγυρα. 2) περικυκλόω, περικυκλεύω.

Περικυκλέω, (κυκλέω) = περικυκλεύω. Ὁλόγυρα γυρίζω ἢ κυλέω. 2) κατὰ τὸν ἑνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἀπαθ., περικυκλόνω, περικυλέω, Ἡρεστ. 8, 38. ἀγα, περικυκλέοντο αὐτὶ περικυκλέοιτο, ὃν τρόπον ἄλλως τὰ εἰς οω ῥήματα μεταβάλλονται παρ' Ἴωσιν εἰς εω.

*Περικύκλησις, εως, ἡ. Ἡ περὶξ κύλισις, περιφορὰ, περίοδος, Ἰω. Δυσ.

*Περικύκλιος, ὁ, ἡ, καὶ

Περίκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Διόλου κυκλοειδὴς, ὁλοστρόγγυλος. 2) οὐσ. ὁ, ἡ περιφέρεια, περίοδος, ὄζεν Λοτικοφ. ἐπίῤῥ. περικύκλῳ, ὁλόγυρα, Πλάτ.

Περικυκλόω, ῶ (περίκυκλος), καὶ ἐξαιρέτως κατὰ μέσ. διάθεσ. Περικλείω, περισφαλίζω, κύκλου δίκην παντεχόθεν κλείω τι, Ξεν. Ἀναβάσ. ζ'. 7. «Οἱ δὲ Θρᾷκες περικυκλωμένοι εἶεν αὐτεύσω· καὶ Ἀρστφ.

Περικύκλωμα, Ἐπίῤ. Ὁλόγυρα, Πλάτ.

Περικύκλωσις, ἡ (περικυκλόω). Τὸ περικυκλόνειν, περικλείειν.

Περικυλινδέω, ήσω, καὶ περικυλίνδω (κυλινδέω). Περικυλίω, ὁλόγυρα κυλίω.

Περικύλισις, ἡ (περικυλίω). Ἡ ὁλόγυρα κύλισις. 2) παθητ. ἡ οὐσετ. τὸ περιφέρεσθαι, περιτρέχειν, περιτριγυρίζειν· ἡ περίοδος.

*Περικυλίω, ἴσω (κυλίω) = περικυλινδέω.

Περικυμαίνω, (κυμαίνω). Ὁλόγυρα κυμαίνω, Ὀρ. Τὸν. πβ'. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περικύμων, ονος, ὁ, ἡ. (κῦμα). ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περίῤῥυτος, Εὐριπ. Τρ. 796.

*Περίκυρτος, (κυρτός). Ὁλόγυρα. ἐξαιρ. κατὰ τὰ ἔξω κυρτός. ὅθεν

Περικυρτόω, ῶ. Ὁλόγυρα κυρτόω, Ἀθήν.

Περικυτάω, ῶ. (κύτος). Περιστοιχίζω, περιβάλλω μὲ δέρμα, κύτει περικαλύπτω. «Τὸ στόμα τοῦ ἀγγους δέρματι περικυτώσαντες», Σουϊδ. ἐν Λεξ. τύμπανα.

*Περικυφόω, ώσω (κυφόω). Ὁλόγυρα λυγίζω εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Περικωδωνίζω, (κωδωνίζω) Ὁλόγυρα κωδωνίζω, κτυπῶ ὁλόγυρα, καὶ οὕτω δοκιμάζω τὴν ἀγρυπνίαν τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν· διὰ τοῦ κωδώνος κάμνω κρότον ἢ ζαλίζω. 2) ἐν γένει, δοκιμάζω τι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Περικωκύω, ὑσω (κωκύω). Ὁλόγυρα ἢ ὅλα τὰ πέριξ γεμίζω με τοὺς κωκυτούς μου, με τὰ παράπονα, λίαν ἰφωνάζω, ἢ μετὰ μεγάλης φωνῆς θρηνῶ.

Περικωμάζω, ἀσω (κωμάζω). Ὁλόγυρα κωμάζω, μετὰ κώμου (πατινάδας) ὑπάγω, φέρομαι ὁλόγυρα· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ τοπου, περιπλανῶμαι ἀσωτεύων, Ἀριστοφ. Σφ. 1038.

Περικωνέω, ῶ (κῶνος). Μετὰ πίσσης περιαλείφω, καὶ ἐξαιρέτως τὰ κεράμια, τὰ πήλινα ἀγγεῖα. ὡτὰ Ἐμβάδεια, ἀλείφω, καλλωπίζω μετ' ἀλειφῆς τὰ σανδάλια, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 620. «Τὸν σπόγγον ἔχων, ἐκ τῆς λεκάνης τὰ ἐμβάδί ἡμῶν περικωνεῖ», décrotter, Γαλλ.

Περικεκίζω, (κεκίζω) ταὐτὸν τῷ, διασχίζω, καὶ διανοίγω, Σουϊδ. Ὁλόγυρα ξεχίζω.

Περικλακτίζω, (κλακτίζω). Ὁλόγυρα κλουτσῶ, πατῶ.

Περικλαλέω, ῶ. Μ. ήσω. (λαλέω). Ὁλόγυρα λαλῶ, φλυαρῶ, μὲ τὰς φλυαρίας μου ἐνοχλίζω (ξενοτυραίνω) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πολλὰ φλυαρῶ, ἀνοφελῆ λέγω, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 230. Ἀντεπίθ. α. 7. ὅθεν

Περικλήλημα, τό. Φλυαρία, καὶ τὸ περὶ οὗ λαλεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς φλυαρίας, Νικήτ. Χρον.

Περικέκλητας, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐφλυάρησαν, ἢ ἐλάλησαν, περὶ οὗ εἶπον πολλά. τὸν ὁποῖον δὲν ἀφίνουσι διὰ τῶν φωνῶν νὰ ἡσυχάσῃ, ἠνοχλημένος· καὶ περίφημος. Λείψ. Ἀριστοφ. παρὰ Διογ. Λαερτ. β'. 18. ὅπου, περικεκλουτσας, κεῖται, τὸ ὁποῖον μετεκίνησεν ὁ Βρουγκιος.

Περικλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Λίαν φλύαρος, ἔστις περιερχόμενος φλυαρεῖ, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 195.

Περικλαμβάνω, Μ. -λήφομαι. Ἀόρ. περιέλαβον (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ λαμβάνω, πιάνω. β) δέχομαι ἐν ἐμαυτῷ, ἐμπεριέχω, πέριξ μέσα γ) ἀγκαλιάζω. δ) περιλείω, περικυκλόνω καὶ πιάνω, δράττω, Ἡρόδ. 5, 23. 8, 16. 106. μεταφ. πιάνω μὲ τὸν νοῦν, καταλαμβάνω, οἷον «Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ». ε) ἀκριβῶς περιορίζω, περιγράφω, παριστῶ τι δι' ἀκριβῶν λόγων ἢ ἀκριβοῦς ἐνόμου διορισμοῦ, Πλατ. Νομ. 7. σελ. 823. Β. Ὁρακῆς Ἀνεκ. 3. σελ. 46.

Περιλαμπής, ές, ὁ, ἡ (περιλάμπω). Λίαν λαμπρός, φωτεινός.

Περιλαμπρής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. περιλάμπρως (λαμπρός). Λίαν λαμπρός, φωτεινός, μεγαλοπρεπής.

Περιλάμπω, Μ. ψω. (λάμπω). Λίαν, ἢ πανταχόθεν, ὁλόγυρα, κύκλῳ λάμπω, ἀστράπτω. φέγγω. 2) ἐνεργ. περικυκλῶ μὲ λάμψιν, ὡῶς, λαμπρύνομαι, φωτίζω τὸ ὁλόγυρα. ὅθεν

Περίλαμψις, ἡ. Ἡ πανταχόθεν ἢ κύκλῳ, πέριξ λάμψις, περιαυγή, περιαστραπή· σφοδρὸν φῶς.

Περιλεγνής, (λέγνη) ταὐτὸν τῷ, περικοίλιος, Ἁπλατεσμένος ὁλόγυρα μὲ παρβολήν, πλουσίαν παρυφήν. Ἡτύχ.

Περιλέγω, Μ. λέξω (λέγω). Παραφράζω, περιφράζω, καὶ οὐδετ. ἐν τῷ λέγειν περιφράσεις μεταχειρίζομαι· περιττὰ λέγω, παρλαλῶ, πολυλογῶ.

Περιλείβομαι, ψομαι (λείβω). Ἀπὸ παντοχόθεν περί τι χύνομαι, σταλάζω, ἢ πυῤῥέω.

Περίλειμμα, τό. (περιλείπω). Τὸ ἐναπολειφθὲν ἀπό τινος σώματος, ἐπίλειπον, λείψανον, ἐναπομεινάριον.

Περιλειπής, ταὐτὸν τῷ, περιλιπής. Δίων Κάσ. ἄμφ.

Περιλείπω, Μ. ψω. (λείπω). Ἐπίλοιπον ἢ περίλειμμα ἀφίνω, ἀφίνω ὀπίσω καταλείπω. Παθητικ. Περιλείπομαι, ἀφίνομαι ὀπίσω ὡς περίλειμμα, ἤτοι ἐναπομεινάριον, ἐπίλοιπος μένω, καὶ μετὰ γεν. πράγμ. Ἰλ. Τ, 230. «Ὅστοι δ' ἂν πολέμοιο περιλείπωνται, ὅσοι ἀπομείνουσιν, ὅσοι γλυτόσουσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Περιλείχω, Μ. ξω (λείχω). Ὁλόγυρα, λείχω, ἀγλείφω, μὲ τὴν γλῶσταν παστρεύω, Ἀριστοφ.

Περιλεξις, ἡ (περιλέγω) Φλυαρία, πολυλογία, αὐστομία, περιστρεφὴ καὶ πολυλεξία τοῦ λόγου, ἡ δύναμις τοῦ περιττῶς καὶ περιέργως περιτελέσσαι δεῖ λόγων καὶ ἑρμηνείων τὸ νοηθὲν, περιττολογία, περιαγωγή, περιπλοκή. Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 318. κυρίως δὲ ταὐτὸν τῷ περίφρασις.

Περιλεπίζω, Μ. ίσω (λεπίζω), καὶ

*Περιλέπω, Μ. ψω. (λέπω). Πέριξ, κύκλῳ, ὁλόγυρα λεπίζω, τὸ λέπος ἀφαιρῶ, ξεφλουδίζω, τὸν φλοιόν, Ἡρόδ. 8, 115.

Περιλεσχηνευτος, ὁ, ἡ. (λεσχηνεύω), Ἡρόδοτ. 2, 135. Νικήτ. Χρον. Ϛ'. 18. Περίφημος, περιβόητος, περιλάλητος, περὶ οὗ παντοχοῦ, μακρὰ πολλὰ λέγονται, ὁμιλοῦνται.

*Περιλευκαίνω, (λευκαίνω). Ὁλόγυρα ἀσπρίζω, λευκαίνω, Ἀχ. Τατ. σελ. 7.

Περίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Εἰς τὸ χεῖλος, ἢ ὁλόγυρα, ἢ λίαν λευκός.

Περίλημμα, τό. (περιλαμβάνω). Τὸ ὁποῖον περιέλαβεν, ἐπέσπειρε, ἢ ἀγκάλιασε, τὸ ἀγκάλιασμα· ἢ τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν τινι, ἢ ὕλη.

Περιληπτικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίῤῥ. περιληπτικῶς. Ἀντίκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτηδείως εἰς περίληψιν ἢ εἰς τὸ περιλαμβάνειν. 2) παρὰ Γραμματ. ὄνομα περιληπτικὸν, colectivum, Λατ. οἷον δῆμος, πλῆθος, λέξις δηλοῦσα σημαίνουσα πολλὰ πρόσωπα ἢ πράγματα, ἐνικῶς ἐφραζόμενη. ἐκ τοῦ

Περιληπτός, ἡ, όν (περιλαμβάνω). Τὸ ὁποῖον περιελαβήτις, ἢ ὁποίμενος περιληφθῆναι, τὸν ὁποῖον δύνανται τις νὰ περιλάβῃ, νὰ καταλάβῃ, καταληπτός, εὐλήπτος. Ἐπίῤῥ. περιληπτῶς, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 40.

Περίληψις, ἡ (περιλαμβάνω). Τὸ περιλαμβάνειν, περιέχειν ἐν ἑαυτῷ, τὸ συνέχειν ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ δι' ὀλίγων πολλὰ ἐμῤῥέζειν καὶ σημαίνειν· ἢ καταληψία, τὸ καταλαμβάνειν.

Περιλιμνάζω, Μ. άσω, (λιμνάζω) Πέριξ ὁλόγυρα λιμνάζω, πλημμυρῶ, ἢ λίμνην ἀποτελῶ, Θουκυδίδ. Οὐδετ. παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ιε'. 15. 2) ἀμετρβ. ὁλόγυρα λίμνη ἢ βάλτος γίνομαι, καταστάλάζειν.

Περιλιμπάνω, (λιμπάνω), σπανιώτ. ἕτερός τις σχηματισ. τοῦ, περιλείπω.

Περιλειπής, ές, ὁ, ἡ (περιλείπω), ταὐτὸν τῷ, περίλοιπος, Δίων Κάσ. Πλαν. Νομ. 3. σελ. 702. Α.

Περιλιχμάζω, καὶ, περιλιχμάω, ήσω. ἔτι δὲ καὶ μέσ. περιλιχμάομαι, ῶμαι, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, περιλείχω, Λουκιαν. Προμ. «Καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο».

Περιλιχνεύω, (λιχνεύω). Παντοθεν, ὁλόγυρα λείχω, ἀγλείφω, μετὰ λαιμαργίας καὶ λιχνίας τρώγω, Φίλ. ἀ. σελ. 180. ὅπου τὰ χειρόγραφα, ἐπιλιχνεύω, ἔχουσι.

Περιλογισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ἐπιλογισμός, ἀναφέρει δὲ τοῦτο Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ Θουκυδ., ὅπου αἱ ἐκδόσεις «Ἐπιλογισμόν» ἔχουσι.

Περίλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός) ταὐτὸν τῷ, περιλιπής. Καταλειφθεὶς ὡς περίλειμμα μείνας, ὑπόλοιπος, καὶ, ἐπιζῶν, Ἀριστοτέλης.

Περιλοπίζω, (λοπίζω), = περιλεπίζω.

Περιλούω, (λούω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα, ἢ προσεκτικῶς λούω, πλύνω.

*Περιλυμαίνομαι, (λυμαίνομαι) μέσ. ἀποθ. Ὁλόγυρα βλάπτω, κακομετχειρίζομαι, περιῤῥίζω κατὰ πολλὰ, στραπατζάρω.

*Περιλυπία, ἡ. Μέγα πένθος, λύπη, Διογ. Λ, 7. 97. ἐκ τοῦ

Περίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λίαν λυπημένος, ὑπὸ λύπης κυριευμένος, σκυθρωπός, κατηφής.

Περιλωπίζω, (λωπίζω) ταὐτὸν τῷ, περιδύω, Πολυδ.

Περιμάδαρος, ὁ, ἡ (μαδαρός). Ὁλόγυρα μαδαρός, φαλακρός, ἄνευ τριχῶν, μαδισμένος, καὶ νεοϊῶν· περιμάθητος, Ἱπποκράτ. Ἀφορ. 6, 7.

Περιμαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ἔμαθε καὶ ἠξεύρει πολλὰ, πολυμαθής, πολλὰ πεπαιδευμένος, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1058.

*Περιμαιμάω, Ἐπ. περιμαιμώω (μαιμάω), ποιητ. Μὲ μεγάλην ὄρεξιν ὁλόγυρα σκοπεύω, ζητῶ, σκόπελον, Ὀδυσ. Μ, 95. Κοϊντ. Σμυρ. ιδ'. 16.

Περιμαίνομαι, (μαίνομαι), ὡς παθ. Περί τι, ὁλόγυρα, παντοχόθεν ἢ ἀπὸ τινος μαίνομαι, ἐκχέω τὴν μανίαν μου, μετὰ αἰτ. κάθισμα περὶ τοῦ ἅλτους, Ἡσ. Ἀσπ. 99. 2) μετὰ δοτ. ἐπιθυμῶ τι μανικῶς, ἐμπαθῶς, π. χ. χρυσῷ, Νουμαχ.

Περιμάκτρια, ἡ (περιμάσσω). Ἡ ἀποσπογγίζουσα καὶ καθαίρουσα διὰ μαγειῶν γυνή, Πλουτ. Δεισιδ. 3.

Περιμαμνής, ους, ὁ, ἡ (περιμαίομαι) Λίαν μαινόμενος.

*Περιμαρμαίρω, (μαρμαίρω) Ἀστράπτω πέριξ.

Περιμάρναμαι, (μάρναμαι, ἀνμλ.) ποιητ. ταὐτὸν τῷ παλῶ, περιμάχομαι.

Περιμάσσω, Ἀττ. περιμάττω, ξω (μάσσω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω, καθαίρω, ἀποσπογγίζω. «Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν», Διοσκορίδ. 2) διὰ μαγικῶν μέσων καθαρίζω, διὰ θυσίας τινος καθαίρω τινὰ καὶ ἐλευθερῶ ἀπό τινος μαγείας, Πλούταρχ.

Περιμάχητος, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, περὶ οὗ φιλονεικοῦσιν, μάχονται, ἢ περὶ οὗ μάχη, φιλονεικία ἀπὸ παντοχόθεν ἐγείρεται, ὧν τὸ ἀντικείμενον ἔριδος καὶ φιλονεικίας· ἢ ἄξιος ἔριδος, μάχης, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐπαθὴς, ἐπιθυμητός, ζηλωτός, ἄξιος αὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας, ἢ τιμῆς, Σεπτ. Συμπ. γ'. 9. Hermet. Λουκ. Χαρων. 10. (α) ἐκ τοῦ

Περιμάχομαι, (μάχομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποθ. Μ. μαχέσομαι ἢ μαχήσομαι. Πέριξ τινὸς μάχομαι, ἤτοι διὰ νὰ ἐξουσιάσω τι, μετὰ γεν., ἢ διὰ νὰ διαφεντεύσω, ὑπερασπίσω, μετὰ αἰτ.

Περιμελαίνω, (μελαίνω). Ὁλόγυρα μαυρίζω, μελανὸν ποιῶ, βάπτω.

Περιμεμφής, ές, ὁ, ἡ. (μέμφομαι), ταὐτὸν τῷ, πολυμεμφής. Δίαν ἐπιπληκτων, μεμφόμενος, ἀμφ. Ἀρατ. 109.

Περιμενεαίνω, (μενεαίνω) ποιητ. Λίαν ἐπιθυμῶ, θέλω, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Περιμένω, (μένω, ἀνμλ.). Τινὰ μείναντα ὀπίσω ἢ μέλλοντα ἐλθεῖν προσμένω, καρτερῶ, προσδοκῶ, ἀπαιτέχω μετὰ αἰτ. προσπ. 2) ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετρ. ὡς τὸ ἁπλοῦν, προσμέτρω, Ἀριστφ. Ἀχ. 815.

Περιμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Λίαν φροντιστικός, ἐπιμελής.

Περίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Ὁλόγυρα, λίαν μεστός, γεμάτος.

Περιμετρέω, ῶ Μ. ήσω (μετρέω). Ὁλόγυρα μετρῶ.

Περίμετρον, τό, = ἡ περίμετρος, Πολυβ. ε. 21. Ἀθην. σελ 541. καὶ Ἡροδότ. 1, 185· 2, 15· 41· 149. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Περίμετρος, ὁ, ἡ. (μέτρον). Ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ὤν, περαν τοῦ μέτρου ὡς μέγας, τὸ ὑπέρμετρος.. Ἐν Οδ. ἀεὶ ἐπίθ. ἐξαιρέτου τινὸς ὑφάσματος, Β, 95. Τ, 140. Ω, 130. «Μέγαν ἱστὸν, λεπτὸν καὶ περίμετρον, ἔνθα τινές, ἤτοι ὀρθῶς, ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐκυκλος, ὁλοστρογγυλος· ὡς καὶ παρὰ Διον. Περιηγ. «Φύλλῳ περιδεῖν τὸ περίμετρος· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἔχιον τὸ ὀρθὸν μέτρον, καὶ ἄλλοι, ὑρθότερον, ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ὑπέρμετρος, ὑπὲρ τὸ μετρον μέγας ἢ μακρὺς, περισσὸν μέτρον ἔχων. 2) παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν τῇ περιμέτρῳ, περιφερείᾳ ὤν, εὐκυκλος, κάμνων περίοδον· ὁλόγυρα περικυκλῶν. ὅθεν

Περίμετρος, ου, ἡ, προσυπακ. γραμμή, (ὡς καὶ τὸ, διάμετρος). Περιφέρεια, περιοχὴ, ἡ περὶ τὸν κύκλον γραμμὴ, τὸ ὁλόγυρα σῶματός τινος μέτρον, ἐξαιρ. ἡ τὴν περίμετρον σχηματίζουσα γραμμὴ, Ἡροδοτ. «Ζῆς περίμετρος», Λουκιαν.

Περιμήκετος, ὁ, ἡ ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περιμήκης, Ὀργ. καὶ Διονύσ. Περιηγ. 599. ὅπου ἄλλοι, περιμηκέες, ἀναγινώσκουσι· καὶ Ἰλ. Ξ, 287 Οδ. Ζ, 103.

Περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. (μῆκος). Λίαν μακρὸς, μακρουλὸς, ὑψηλὸς, ἐπὶ δένδρων, ὄρέων, ῥιβδίων, δομάτων, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Περ. κυπάρισσος», Ἡρδτ. 2, 171. οὐδ. περίμηκες, Οδ. Ν, 183.

Περιμήρια, τὰ (μηρὸς). Καλύμματα, σκεπάσματα τῶν μηρῶν.

*Περιμηρίδιον, τό, = περιμήρια.

Περίμητρος, ὁ, ἡ. (μήτρα) «Ξύλα περίμητρα, ταὐτὸν τῷ Ἔμμητρα, μήτραν ἔχοντα, ξύλα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ δένδρου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ί.

Περιμηχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (μηχανὴ) μσν. Ἀποδ. Ἀφ' ὅλα τὰ μέρη παραφυλάττω, καὶ διὰ μηχανῶν, μὲ δόλον στήνω, ἑτοιμάζω, διὰ μηχανῶν καὶ πανουργιῶν ἀπατῶ, μηχανὰς καὶ ἀπάτας πολλὰς ἐφευρίσκω, ἑτοιμάζω, ἐδούλιον ἦμαρ, Οδ. Ξ, 340. ὅτι δὲ καὶ, ὅλως ἐπιβουλεύω.

Περιμιμνήσκω, = ἀναμιμνήσκω, ἐμφρ. Seminalia.

Περιμινύθω, (μινύθω), ποιητ. Κύκλῳ, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη σμικρύνω καὶ ἐλαττοτεύω, οἰχομαι, τήκομαι.

*Περιμοτόω, (μοτόω). Γεμίζω ὁλόγυρα πληγήν τινα μὲ ξαντὸν, μοτὸν, charpie, ὅθεν

*Περιμότωσις, ἡ. Τὸ γεμίζειν ἡ περικυκλοῦν τὴν πληγὴν μὲ μοτὸν, charpie.

*Περιμοχθέω, ήσω (μοχθέω). Ὑποφέρω ἢ πάσχω ἕνεκά τινος, μετὰ δοτ. προσπ.

Περιμυκάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (μυκάομαι, ἀνμλ.) μέτ. Ἀποδ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα μυκῶμαι, μουγρίζω, ἢ ἠχῶ, περιβοῶ. «τύμπανα περιμυκεῖ», Πλούταρχ. ὅθεν

*Περιμυκής, ὁ, ἡ. Λίαν μυκώμενος, μεγάλως μουγρίζων, Ὀρφ. Ἀργ. 311.

*Περιμύρομαι, (μύρομαι), ποιητ. Περὶξ, λίαν ὀρηνῶ. (υ)

Περινάετάω, (ναιετάω), ποιητ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα, εἰς τὴν γειτονιὰν κατοικῶ, περιοικῶ, Ὅμηρ. Β, 69. καὶ Ἡσ. ὡς τὸ ναιετάω. 2) δύναται δὲ καὶ νὰ ἐκληφθῇ κατὰ παθ. σημτ., κατοικεῖσθαι, Οδ. Δ, 177. ὅθεν

Περιναιέτης, ου, ὁ. Ὁ κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος κατοικῶν, γαίτων, Ἰλ. Ω, 488. ὁ γένει, κάτοικος.

Περίναιος, ὁ, = περίνεως.

*Περιναίω, (ἄνευ μέλλ.) ποιητ. Κατοικῶ ὁλόγυρα ἢ εἰς τὴν γειτονιάν.

Περιναύσιος, καὶ, Περιναύτιος, ὁ, ἡ. (ναυτία), Διόδωρ. Σικ. β'. 58. Ὁ ναυτίασιν πάσχων, εἰς καλὴν διάθεσιν τοῦ σώματος εὑρισκόμενος, καὶ ὁ πάσχων τὸ πάθος τῆς θαλάσσης.

Περινενοημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ περινοέω. Προσεκτικῶς, μὲ φρόνησιν καὶ νοῦν, στοχαστικὰ, ἐσκεμμένως, Ἑρμογέν.

*Περίνεον, τό, καὶ, Περίναιον. Τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ μεταξὺ τῆς ἕδρας ἐστὶ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰδοίου, ἤτοι ὁ τόπος μεταξὺ τοῦ ὀσχέου καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος.

*Περίνεως, ὁ, καὶ, περίναιος, = περίνεον. 2) τὸ αἰδοῖον αὐτὸ τοῦ ἀνδρός.

Περινεύω, Μ. εὔσω (νεύω), οὐδ. Κλίνω πρὸς ὅλα τὰ μέρη· κλίνω (βαίζω) ποτὲ μὲν εἰς τοῦτο, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος· πρὸς τὸ μέρος νεύω, ἐπὶ τὰ κάτω κλίνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ζυγαριᾶς ὁπότε ἡ μία πλάστιγξ κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω, ἐν γένει κλίνω εἴς τι, ῥοπὴν ἔχω· ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπὶ ζάντεως τόπου, ὁπότε κλίνει πρός τι μέρος τῆς γῆς, οἷον πρὸς δύσιν, νότον, κ. τ. λ. 2) σκύπτων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ σῶμα κυττάζω ὁλόγυρα πεφοβισμένος. Ἀππιαν. ἐμφυλ. δ'. 46. «Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου, ἐσκεμμένοι ὄντες ὀπισθεν τοῦ λόφου, καὶ πεφοβισμένος ἀνακύπτοντες ἐβλεπον.

Περινέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη) Περικυκλωμένος ἀπὸ νέφη, πλήρης νεφελῶν, γεμάτος σύνεφα.

Περινέφρος, ὁ, ἡ. (νεφρὸς) Πάχος περὶ τοὺς νεφροὺς ἔχων, Ἀριστοτ. 2) περὶ τοὺς νεφροὺς κείμενος.

*Περινέω, νήσω (νέω, ἀνμλ.) = περινήθω, Ἡρδτ.

Περινέω, ῶ. Μ. -νεύσομαι καὶ -νευσοῦμαι (νέω, ἀνμλ.) Περῥέω, ὁλόγυρα ῥέω, τρέχω, ἢ πλημμυρῶ, ἢ περινηχομαι, ὁλόγυρα κολυμβῶ, πλέω. 2) μεταβ. περιπλέω τι, κολυμβῶν διαβαίνω τι· διὰ τῆς ροῆς περικυκλῶ τι.

Περίνεως, ὁ, γενικ. νεω. ὀνομ. πλ. περίνεφ (ναῦς, Ἀττ. γεν. νεώς). παρὰ Θουκυδ. α'. 10. «Οἱ περίνεφ, ἀντίκεινται τοῖς «Προσκώποις». Ὁ μὴ κωπηλατῶν καὶ εὐθεμίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ πλοίῳ ποιῶν· ταὐτὸν τῷ, Ναύτης, καὶ, Ἐπιβάτης, ὁ περίττὸς τῇ νηῒ ἐπιβάτης, οἷον δοῦλος. Παραπλήσιον τοῦτο ἐστι καὶ τὸ παρ' Ἀρσεμιδ. α'. 35. ὅστις λέγει. «Ἀρχει δὲ τοῦ περινέου μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς, πρωρίου δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος».

*Περινηέω, ήτω (νηέω, ἀνμ.), = περινήω, Ἡρ. 2, 107.

Περίνημα, τό. ταὐτὸν τῷ, Περίκλυσμα, σωρὸς ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, Γαλην. Γλώσσ.

Περινήσαιος, καὶ Περίνητος, ὁ, ἡ. Ἠπλατισμένος μὲ νῆσον, ἤτοι πορφυρᾶν παρφηνῶν, περιβάσιον. ὅθεν, τὸ περίνησον, προσυπακουομ. ἱμάτιον, γυναικεῖον ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, ἢ πορφύρα κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρχεται νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιῤῥοῇ τοῦ χρώματος, Πολυδ. ζ'. 5. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Περίνητα, περιβόλαια, οἷς κύκλῳ «πορφύρα παράκειται». ὁ δὲ Φώτ. «Περίνητα, περιβόλαια περιφερῆ καὶ νητοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις. «Μένανδρος Ποιωτίᾳ, πεντεκτένους μὲν καὶ περίνητα πορφυρᾶ, (ἐ τύπος περινήσιος ἐστι πάνυ ἀμφ.).

Περινήχομαι, ξομαι (νήχομαι), μέτ. Ἀποδ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κολυμβῶ. 2) μεταβτ. περικολυμβῶ τι.

Περινήω, Μ. ήσω. καὶ, περινηέω, καὶ, περινέω, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι τύποι εὑρηνται παρ' Ἡρδτ. (νήω, ἀνμλ.) Περισωρεύω, ὁλόγυρα σωρεύω, σωρηδὸν βάλλω, τυσσωρεύω. 2) ἐνεργ. περικυκλῶ μέτ σωρηδὸν, περιτωρεύω περί τι, Ἡρδτ. 2, 107. 6, 80.

Περινίζω, ίψω (νίζω, ἀνμλ.) καὶ σπανιώτ. περινίπτω, Ὁλόγυρα πλύνων καθαίρω.

*Περινίπτω, σπανιώτρ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ περινίζω.

Περινίσσομαι, Μ. ίσομαι (νίσσομαι), ποιητ. Κάμνω γύρον περί τι, περιφέρομαι, περιέρχομαι.

Περινοέω. ῶ Μ. ήσω. (νοέω, ἀνμλ.) Ἀπὸ πανταχόθεν νοῶ, στοχάζομαι, περισσῶς νοῶ, σκέπτομαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι, εἰς νοῦν βάλλω, ἀντιλαμβάνω, β) μελετῶ, ἐπινοῶ. ὅθεν

Περινόησις, ἡ. Ἐπιμελὴς σκέψις, στοχασμὸς, προσοχὴ, Πλουτάρχ. ὅθεν

*Περινοητικός, ἡ, όν. Προσεκτικὸς, ἐμφρων, συνετός.

Περίνοια, ἡ. (περινοέω). Προσοχὴ, σκέψις μετὰ προσοχῆς, γνῶσις, καταλῆψις, ἀντίληψις, σύνεσις, Αἰσχίν. ἐπιστ. γ'. 17. 2) ἡ ὑπὲρ τὸ δέον σύνεσις· ἐπινοητικὸν πνεῦμα, λεπτότης νοός· ἐφεύρεσις εὐρυνης, Θουκ. 3, 43.

Περινομή, ἡ. (περινέμω). Περιφέρεια, χῶρος τόπος περιῤῥοὴ ναοῦ ἀφιερωμένος. «Ἐκ περινομῆς», Διονυσ. Ἀλ. ί. 57. ἐν τῇ τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀρέσκ· ταὐτὸν τῷ, ἐκ περιφορᾶς, ὅπου πράττεσι ἡμαρτημ. ἐκειτο, παρανομῆς. Κατὰ τὸν Φώτιον, ταὐτὸν τῷ, περιχορεία, ὅστις ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Μενάνδρου, «Ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ».

*Περίνοος, ὁ, ἡ, συνειρ. περίνους (νοῦς). Προσεκτικὸς, συνετὸς, φρόνιμος. ὑπερθ. περινουστατος.

Περινοστέω, Μ. ήσω, (νοστέω) Περιέρχομαι, πλανῶμαι· καὶ ἐνεργ. περιέρχομαί τι, μετὰ αἰτ.

*Περινοτίζω, ίσω (νοτίζω). Περιῤῥ νοτίζω.

Περινύμφιος, ὁ, ἡ. (νύμφη) Συναναστρεφόμενος τῷ νυμφίῳ ἢ τῇ νύμφῃ, περὶ τὴν νύμφην ἢ τὸν νεοϊσμόν ὤν· εὐάρεστος αὐτῇ, Ἀθην. σελ. 679.

Περὶξ, προθεσ. ἐξαιρ. παρ' Ἴωσι, κυρίως τὸ ἐπίτετ. περί. Ὁλόγυρα, τριγύρω τινος. Παρ' Ἡροδτ. μετὰ τὰ γεν. αἰτ. π. χ. 1, 179. 2, 91. καὶ 1, 196. 4, 36. 180. παλλὰ δὲ συνεχέστερον μετὰ αἰτ., Valck. Ἡρδτ. 4, 15. Σπανίως ἐπιφέρεται τὸ περὶξ τῇ αἰτιατικῇ τον, καὶ ὅμως ἔχει ὁ Ἡρδτ. 4, 32. 79. τὴν πέριξ. 2) ἐπίῤῥ. Ὁλόγυρα, Ἡρδτ. 5, 115. «Περὶξ λαβεῖν ἀσπίδα» (Ἡρδτ. 5, 87.)ω, πιάνω τινὰ ὁλόγυρα, τὸν ἀγκαλιάζω.

*Περιξαίνω, (ξαίνω). Ἐπίτ. ἢ κύκλῳ ξαίνω, ὁλόγυρα ξαίνω, ἢ ξεσχίζω, κατακτυπῶ, Ἰωσήπ.

*Περιξεστός, ἡ, όν. Ὁλόγυρα ἐξισμένος, λίαν ὁμαλὸς διὰ τοῦ ξύστρου, ἐπὶ ξύλων καὶ λίθων, «πέτρη», Οδ. Μ. 79. ἐκ τοῦ

*Περιξέω, ήσω. (ξέω). Ὁλόγυρα ξύω, ἢ ξαίνω, ὁμαλύνω διὰ τοῦ ξύστρου τὰ ξύλα ἢ τους λίθους. «Ποταμὸς δίναις πέτρας περιέξεσεν», Θεόκριτ. κβ'. 50.

Περιξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω). Ὁλόγυρα ξηραίνω.

Περίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρὸς). Ὁλόγυρα ξηρὸς, ὅθεν, ὁλοτελῶς, ἢ λίαν ξηρός.

Περιξυράω, ῶ, περιξυρῶ, ήσω (ξυράω) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ξυρίζω, ξυραφίζω, κορεύω, ξυαλιδίζω, Δουκιαν. Ἔρμ. «τοὺς τριτάφυρους», Ἡρδτ. 3, 8. παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ δεύτερος τύπος.

*Περιξυστήρ, ῆρος, ὁ. Χειρουργικὸν ὄργανον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ἐξομαλίζῃ ἢ ἀφαιρῇ τὰ κύμπλα. ὅε τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιξύω, Μ. ύσω (ξύω). Ὁλόγυρα ξύω καὶ καμνω ἐμαυτὸν· περιτρώγω· ὁλόγυρα πληγόω τὴν ἐπιδερμίδα μόνον, καὶ ξυστρίζω. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. ξύω.)

Περίογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Μεγάλον ὄγκον ἢ μεγάλην περιφέρειαν ἔχων, ὀγκώδης.

Περιοδεία, ἡ· καὶ, περιόδευσις, ἡ (περιοδεύω). Τὸ περιοδεύειν, περιπατεῖν ὁλόγυρα· τὸ ὁδεύειν, ταξειδεύειν ὁλόγυρα· τὸ πᾶριξ ταξειδεύειν· ὁ περίδρομος, ὁ γύρος δρόμου τινός.

Περιοδευμένως, ἐπίρρ. ἀντὶ περιωδευμένως, πίνω ἄμφ.

Περιοδεύσιμος, ὁ, ἡ. Ἔχων περιοδείας, γύρους, ἐπὶ δρόμου, τόπου· καὶ ὁ κάμνων γύρους· ἐκ τοῦ

*Περιόδευσις, εως, ἡ, = περιοδεία. Γύρος.

Περιοδευτής, οῦ, ὁ (περιοδεύω). Ὅστις περιοδεύει, ὁ περιοδεύων, ταξειδεύων ὁλόγυρα· ὅθεν

Περιοδευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ περιοδεύειν, περιέρχεσθαι.

Περιοδεύω, Μ. εὑτω (ὁδεύω). Περιπατῶ, ὑπάγω ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, κυκλοῦμαι ὁδεύω, ταξειδεύω, ἐξαιρ. διὰ ξηρᾶς. β) περιέρχομαί τι καὶ περιεργάζομαι, ἐπισκέπτομαί τι περιεργείας χάριν, π. χ. τὰς φυλακάς. »Περιοδεύοντες τὸ πλάτανον, Πλούταρχ. εἰς Καμιλ. ἐν γένει, πομπὴν ἄγειν ἢ τελεῖν. 2) μεταφ. περιέρχομαι καὶ περιεργάζομαι λόγους, θεωρῶ, παρατηρῶ, διὰ τοῦ νοὸς διεξέρχομαι, ἀκριβῶς στοχάζομαι περί τινος. »Πιθανὸν περιωδευμένον, καὶ, ἀναγινώσκω πέρα πέρα, ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ἀναγινώσκω ἢ μελετῶ συγγραμμά τι. 3) ἄπατῶ, Δουκιαν. Φιλοπ. 9. »Τὴν κόρην περιωδηκέναι. 4) διά τινος κύκλου ἡμερῶν μετὰ ἰατροῦ καὶ ἰατρικὸν ἰατρεύω, cyclo curare. Vegetius Mulom· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου τὸ, περιοδεύω, ταὐτόν ἐστι τῷ, θεραπεύω, Πρακτικ. β'. φ3. 5. 5) παρά ῥήτορσι, εἰς περιόδους, ἢ κατὰ περιόδους γράφω, Δημήτρ. Φαλ. 229. ὅθεν

Περιοδία, ἡ. Δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδιον, ἔξω. περί χώραν τινά, περιήγησις. 2) περιγραφὴ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν περιηγήθη τις, ἢ ἑνὸς δρόμου· πρβ. περίπλους. 3) παρὰ τοῖς πάνυ μεταγν. = περιοδικὴ ἐπιμέλεια· ὅθεν ἐν γένει, θεραπεία, cure. πρβ. περίπλους.

Περιοδίζω (περίοδος). Ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, εἶμαι περιοδικός, φυλάττω περίοδόν τινα. »Πυρετὸς περιοδίζων», πυρετός, ὅστις κατὰ περιόδους ἔρχεται, Γαλην.

Περιοδικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (περίοδος). Ἀνήκων εἰς περίοδον· ὅστις ἐπιστρέφει, ἔρχεται πάλιν εἰς διορισμένον τινὰ τόπον ἢ χρόνον, ἢ ὥραν· ὁ περίοδος ποιῶν. 2) κατὰ περιόδους ῥηθείς ἢ γραφείς, γραμμένος, ῥητορ.

*Περιοδοιπορέω, ήσω (ὁδοιπορέω). Ὁλόγυρα ταξειδεύω, ὑπάγω, βαδίζω, καὶ ἐνεργ. μετ' αἰτ.

*Περιοδονίκης, ου, ὁ, ὁρα ἡ περίοδος. 5. (υυυυ – –)

*Περιοδος, ὁ (ὁδός). Ὁ περιερχόμενος καὶ περιεργαζόμενος τὰς φυλακάς, φρουρὰς, circulator.

Περίοδος, ἡ (ὁδός). Τὸ περιέρχεσθαι, περιτριγυρίζειν, περιπατεῖν, ὁδοιπορεῖν ὁλόγυρα, ταξειδεύειν· ἐξαιρ. τὸ περιέρχεσθαι τὰς φρουρὰς περιεργείας καὶ ἐξετάσεως χάριν. β) ἡ πομπή, στέλλαι. γ) ἡ κυκλοφορία τινός, π. χ. τῶν ἀστέρων. 2) ὁ περίτεμος δρόμος, γύρος, Ἡρόδ. 7, 219. 223. 229. καὶ αὐτὸς ὁ γύρος ἑνὸς δρόμου· ἔτι δὲ ἡ περιφέρεια, ἡ περιοχή τινος, π. χ. τοῦ τείχους, τῆς λίμνης, Ἡρόδ. 1, 163. 185. 3) γῆς περιήγησις, ταξείδιον, ὁδοιπορία περὶ τὴν γῆν, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι περιγραφήν τινα γῆς. »Περίοδος γῆς», περιγραφὴ ὅλης τῆς γῆς ὑπό τινος, ὅστις περιῆλθεν αὐτήν. Ἡρόδ. 4, 36. ἡ μιᾶς μόνης χώρας, τόπου. π. χ. περίοδος Ἀσίας, Ἑλλάδος, κ. τ. τ. πρβ. περιήγησις καὶ περίπλους· οὗτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠητ. α'. 4. καὶ ἀλλαχοῦ. »Περίοδοι γῆς» ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 207. λέγεται. »Περίοδος γῆς», ὁ γεωγραφικὸς πίναξ, καθὼς καὶ παρ' Ἡροδότ. 4, 36. 5, 49. »Γῆς περιόδους», ὁ χάρτης δηλαδή, ἐφ' ᾧ εἰσὶ καταγεγραμμένα μέρη τινὰ ἢ ἐπαρχίαι τῆς γῆς· ἀντίκ. τῷ, περίπλους. 2) περιφορά, περίδρομος, δρόμος κυκλικός, περιαγωγή, περιφορὰ περιέλευσις, γύρος, κύκλος, ὁπόταν δηλ. ἄνθρωπος ἢ ἕνα πρᾶγμα κατὰ τάξιν γυρίζει κυκλικῶς, ὁλόγυρα, καὶ πάλιν ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἴδιον πρῶτον τόπον των· καὶ ἔπομ. καὶ αὐτὸ τὸ οὕτω ποιοῦν τὴν περίοδον· π. χ. »περίοδος λόγων», ὁμιλία γενομένη κατὰ σειράν, ὅταν δηλ. ἐν τινι συναπτρωθῇ ὁμιλεῖ ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν. Ξενοφ. συμπ. δ'. 64. ὅθεν καὶ τὸ »Ἡράκλειαι περίοδοι», τὰ κατὰ σειρὰν περιφερόμενα εἰς τοὺς τρώγοντας φαγητά, ὡς τὸ, περιφορά, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 1. 5) ἐντεῦθεν ἔτι κυκλοῦναι, περίοδος, καὶ οἱ τέσσαρες κοινοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνες, οἵτινες οἱ Ὀλύμπιοι, οἱ Πύθιοι, οἱ Ἰσθμιοι, καὶ οἱ Νεμεαῖοι ἐπειδὴ συμπαίτες ἀπετέλουν περίοδόν τινα, ἐτελοῦντο κατὰ τινα περίοδον· ὅθεν, ἕκαστος, ἔς τις ἐνίκα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας, ἐκαλεῖτο, »Τὴν περίοδον νεικηκώς», ἢ ὡ περιοδονίκης, Ἀθην. σελ. ζ15. »Ὡς καὶς ἀθλητὴς νεωμένος τὴν περίοδον», Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 25. 6) ἡ τακτικὴ ἐπανάκαμψις εἰς τὴν δίαιταν, τακτικὴ δίαιτα, ζωή, ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 15. »Ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ τ' ἦνε. 7) παρ' ἰατροῖς, διωρισμένον τι διάστημα τῶν παρελθόντων μιᾶς ἀσθενείας, π. χ. τριταίου πυρετοῦ. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Περίοδος, τὸ ἐκ θαλερημάτων ἐπιπεσὸν νόσημα, χρόνος, κύκλος, (ὁ κυκλικὸς δρόμος τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου), ἢ ἡ ἐν λόγοις, καὶ ἡ τῆς γῆς περιήγησις, καὶ ἡ τάξις τῶν αἰώνων, καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς· καὶ ἡ φθὴ, καὶ μέτρον τι τῶν μετάλλων, τὸ ἔγγειον ὑηλαδή, ᾧ καταικεράννυσι τὸν σίδηρον. Ὁ Φώτιος ἔχει· »Περίοδος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα, οἷον τριταίους, τεταρταίους, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ γὰρ ἀπὸ τούτων οἱ κάμνοντες ὁσουδήν ἐν τοῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲ νοσεῖν, ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι». ὁ δὲ Γαλην. «Περίοδος, χρόνος ἐστὶν ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήματι γενομένης». 8) Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κατ' Ἀριστοτέλ. Ἠητ. γ'. 9'. »Λέξει ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν κατ' αὐτὴν καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον». κατὰ δὲ Δημήτρ. τὸν Φαληρ. §. 10. »Ἔστι μὲν περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐπατάρτητον, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον· κατὰ δὲ Ἑρμογ. »Περίοδος ἐστὶ σχῆμα αὐτοτελὲς ὅλον τοῦ ἐπιχειρήματος ἐν ἑρμηνείας ῥυθμῷ συντόνως ἀπηρτισμένον».

Περιοδυνάω, ῶ, περιοδυνέω, περιόδυνος, ὁ, ἡ. ἴδε περιωδυνέω, κ. τ. λ.

*Περιοιδα, παρακ. τοῦ περιαΐδον, ὅπερ ἴδε.

*Περιοιδάω, καὶ περιοιδέω (οἰδάω). Ὁλόγυρα φυσῶ, πρίσκομαι, ἢ λίαν οἰδέω.

Περιοικέω, ῶ (περίοικος). Μένω οἰκῶ, ὁλόγυρα, εἰς τὴν γειτονικὴν κατοικῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ς'. 7. καὶ μετὰ αἰτ. προσπ. πέριξ τινός, Ἡρόδ. 5, 78. ὅθεν

Περιοίκημα, τό. Τὸ κύκλῳ τινὸς οἴκημα, γειτονεία, ἄμφ.

Περιοικία, ἡ (περίοικος). Ἡ κύκλῳ οἰκία, κατοικία ὁλόγυρά τινος, καὶ ἐξαιρέτως ὁλόγυρα πόλεώς τινος, ἢ ἐν τῇ γειτονείᾳ. 2) τὸ περιοικεῖν· ὅθεν

Περιοίκιον, τό, ὑποκορισ. Μικρὰ περιοικία, Ἀριστοτέλ. Ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. διὰ τοῦ, περίβολος, ὁ περὶ τὴν πόλιν, ἢ περὶ τὴν ἐπαυλιν προσεχέστατος τόπος.

Περιοικίς, ίδος, ἡ, ὡς οὐσ. προσυπ. χώρα ταὐτὸν τῷ, περίχωρος (γῆ). Ἡ περὶ τὴν οἰκίαν, γῆ, ἢ ἐπαυλις, τὰ πέριξ μέρη· καὶ ὁ περὶ τὴν πόλιν τόπος, τὰ πέριξ μέρη πόλεώς τινος, ὅθεν καὶ, τὰ προάστεια, Θουκυδ. β'. ἀντὶ τοῦ ὁ, ποῖος, καθὼς ὁ Ἀριστοτέλ. Ποιητ. β'. παρατηρεῖ, οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο τὸ, Κώμη, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Πολιτ. ϛ'. 5. λέγεται καὶ γειτονικὴ τις πόλις καὶ ὑποκειμένη, περιοικὶς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ, Περίοικοι. 2) ὡς ἐπίθ. κυρίως ἰδικῶς. Ἐνθ. τοῦ περίοικος, ὁλόγυρα κατοικοῦσα, κατοικευμένη, ἢ κειμένη. Ἡρόδ. 1, 76. 9, 115. (περὶ τῆς προτροπίδος ὁρ. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 191. 193.

Περιοικοδομέω, ῶ, ήσω (οἰκοδομέω). Ὁλόγυρα οἰκοδομῶ, διὰ τείχους περιελίσσω, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ε'. 11. Ἡρόδ. 7, 60.

Περίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁλόγυρά τινος, εἰς τὰ πέριξ ἢ περί τινα οἰκῶν, κύκλῳ τινὸς κατοικῶν, περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἐπαυλιν κατοικῶν, γείτων, Ἡρόδ. ἔστι δὲ παθ., πέριξ κατοικούμενος. 2) παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις λέγονται »Περίοικοι εἶναι, οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι τῶν πόλεων τῆς Λακεδαιμονίας, πλὴν τῆς Σπάρτης, περὶ τῶν ὁποίων ἐγράντιζον οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ διέκρινον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Εἱλώτων, καὶ Νεοδαμώδων, Valck. Ἡρόδ. 9, 11. Manso Sparta 1, 1. σελ. 62. κτ. καὶ Ἰσοκρατ. Παναθην. 3) παρὰ Γεωγράφ. λέγονται »Περίοικοι οἱ τῆς Εὐκράτου ζώνης κατ' εὐθείαν ὑποκάτω ἡμῶν κάτοικοι. Ἀντίοικοι δὲ, οἱ κατ' εὐθείαν ἀντικρὺ ἡμῶν πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Εὐκράτου ζώνης κάτοικοι. Ἀντίποδες δὲ, οἱ ὑποκάτω τῶν ἀντοίκων οἰκοῦντες ἄνθρωποι, Κλεομήδ. α'. 3.

Περιοιστέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ περιφέρω. Δυνάμεις περιοιστέαι, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιφέρωμεν, φορητέος. ἐκ τοῦ περιοίτω.

Περιοιστικός, ή, όν, ἴδε, ἐν τῷ, περιαστικός· ὁ Φωτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φορητός.

*Περιοίσω, μέλλ. τοῦ περιφέρω.

Περιοιχέω, ῶ (οἰχέω), ποιητ. καὶ Ἰων. Περιοίχομαι, Ἀθην. 9'. 376.

Περιοιχέλλω (οἰχέλλω). Κυρίως ἐπὶ πλοίου, κτυπῶν, ῥίπτομαι εἰς τὴν ἀφροκιμαλιάν, εἰς τὴν ξυρά· ὅθεν ἐν γένει, καταπίπτω εἰς κακὴν δίσιν, »Εἰς χειρίστας ἀκυροδιούσεις περιοικείλαμεν, Διόδωρ. Σικ. περίφημον, ἐξαίρετον.

Περιοκωχή, ἡ (ὀκωχή), ταὐτὸν τῷ, περιοχή, Ἡσυχ.

Περιολισθαίνω, καὶ περιολισθάνω, Μ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀμαλ.). Κύκλῳ, ἐπί τι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὀλισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω· ὅθεν

Περιολίσθησις, ἡ. Τὸ ἐγλυστρᾶν καὶ πίπτειν ὀλίσθησις περί τι, γλίστρημα, πάσιμον, Πλούταρχ.

Περιολκή, ἡ (περιέλκω) Τὸ περιέλκειν, τραβᾶν, σύρειν ὁλόγυρα. 2) τὸ ἀποσπᾶν τινα ἀπό τινος πράγματος, ἀπεμπόδισις, τὸ δίδειν τινὰ ἀσχολίαν τινὰ ἐξαιρ. ἐπὶ πολέμου, ἀντὶ τοῦ, περισπασμός, ἤγουν τὸ νὰ ἐπασχολῇ τις τὸν ἐχθρὸν μὲ πλαστόν τι κίνημα διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ οὗτος τὸ καθ' αὑτὸ κίνημα ἐκείνου, ὁπού καθ' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν κτυπήσῃ· ἐν γένει, διασπάσεις, ἄνεσις.

Περιομματοποιός, ὁ, ἡ (ὀμματοποιός), Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 31. »Ὁ ποιῶν τινα βλέπειν δίκλου· προμηθεύων μὲ ὄμματα, μετὰ γενικ. ψυχῆς περιομματοποιάν.

Περιομφακώδης, εος, ὁ, ἡ, καὶ κατὰ διάλ. περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ομφακοειδής (ὄμφαξ, εἶδος). Ἀνήμη διόλου ἀνωρος φαινόμενος, μὴ ὥριμος ἀκόμη. Ἱπποκρ.
Περιόν, τό. Περιόντα, τά· ἴδε περίειμι.
Περιονυχίζω, Μ. ίσω (ὀνυχίζω). Κόπτω τοὺς ὄνυχας ὁλόγυρα, Ο'.
Περιοπή, ἡμαρτ. ἀντί, περιωπή.
*Περιοπτέος, ἁ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ περιοράω. Πρέπει νὰ ἰδῇ τις τριγύρω του, ἢ νὰ παραβλέψῃ, Ἡρόδ. 7, 168. μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 5, 39. ἐκ τοῦ
Περίοπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -όπτιος (περιόψομαι). Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν ὁρατός, ὑψηλός, ὅθεν μέγας, ἀκμάσιος, ἀξιοθαύμαστος, ἐπιφανής, πολυθέατος, ὑπὸ πάντων βλεπόμενος, ὡς τό, περίβλεπτος, Valck. Φοιν. 554. »Ἐκ περιόπτου«, ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ καὶ ἐλευθέρου. 2) ἐνεργητ. ὁ παρορῶν, παραβλέπων, ἀμελῶν, μὴ προσέχων, τρόπον τινὰ ἐπάνω τινὸς πέραν κυττάων.
*(Περιόπτω), ἄχρ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ, περιοράω.
Περιόρασις, ἡ. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα βλέπειν. 2) τὸ βλέπειν τι καὶ ἀφίνειν αὐτό, παράβλεψις, ἀμέλεια· ἐκ τοῦ
Περιοράω, ῶ, Μ. -όψομαι. παρατ. περιεώρων, Ἰων. περιῴρων. Παραχ. περιεώρακα. Παθ. Παραχ. περιεώραμαι, καὶ κατὰ συγκ. περιῶμμαι, Παθ. ἀόρ. περιώφθην Περὶ τοῦ ἀόρ. περιεῖδον καὶ τοῦ παραχ. περίοιδα, ὅρ. ἐν τῷ περιεῖδον (ὁράω, ἰμβλ.). Καθ' ὅλα τὰ μέρη, κύκλῳ ὁράω, ὁλόγυρα βλέπω, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 26. »Περιορῶντες ἀλλήλους, σημαίζοντες παραστάται. 2) ὑπερορῶ, ἐπάνω τινὸς κυττάω πέραν· ὅθεν, ὀλίγον φροντίζω, κυττάζω μὲ ἀδιαφορίαν, παραβλέπω, ἀμελῶ, κυττάζω τε καὶ ἀρίνω νὰ γίνῃ τι Θουκ. μετὰ μετοχ. Ἡρόδ. 9, 41. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 26. καὶ Ἀπομν. γ'. 9'. 8. »Κακῶς πράττοντας μὴ περιορᾶν, ἀλλὰ βοηθεῖν· ἀσκητ. μετὰ ἐπιθ., Ἀρστ. Νεφ. 124. ἔτι δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ μετὰ ἐπιρρημ., Ἡρόδ. 1, 191. 2, 64. 3, 48. 7, 16. 1. Θουκ. 2, 20. 4, 28. 5. 29. καὶ ἀλλαχοῦ. συνῳ. περιεῖδον, 2. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. περιόψομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 55. Νεφ. 124. 3) μέσ. χαίω τὸν καιρὸν μου κυττάζω ὁλόγυρά μου πολὺν καιρόν, ὀηλ. ἐργῶ, ἐργοποιῶ, ἐκεῖ, προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν, χρονίζω, Θουκ. 6, 93. β) μετὰ γεν. κυττάζω διά τι, ὀηλ. φροντίζω, ἔχω ἔγνοιαν, Θουκ. 4, 125.
Περιοργής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιοργῶς (ὀργή). Λίαν ὠργισμένος, πολλὰ θυμωμένος, πλήρης θυμοῦ, ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένος, Θουκυδ. δ'. 130. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 224. ὅθεν
Περιοργίζομαι, ὡς παθ. Λίαν, σφοδρῶς ὀργίζομαι, Πολύβ.
*Περίοργος, ὁ, ἡ, = περιοργής. Ἐπίθ. περίοργος.
Περιοργυιάω, ῶ (ὀργυιάω), ἔτι δὲ καὶ μέσ. Πάνω τινὰ μὲ ἐκτεταμένες ἀγκάλες, κλείω μὲ τὰς ἀγκάλας μου. »Πάχος ὅσον ὀύο ἀνδρὲς περιωργυιωμένοι περιλαβοίεν« (Ἡτησίας παρὰ Φωτίῳ), ὅσον δύνανται νὰ ἀγκαλιάσωσι ὀύο ἄνθρωποι.
Περιόριον, τό. Τὸ πλησίον τοῦ ὅρους διάστημα τῆς ἐντὸς· ὁ πλησίον τοῦ ὅρους χειρί, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, πρὸς τὸ ξημέρωμα· οὐδ' τοῦ,
*Περιόρειος, ἁ, ὁ (ὄρος). Πλησίον τοῦ ὄρους ὤν.
Περιόρθριον, τό· ταὐτόν τῷ, περιόρθριος, Θουκυδ. β'.
Περιορίζω, Μ. ίσω (ὅρίζω). Ὁλόγυρα ὅρια, σύνορα βάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ἐντὸς τοῦ, μετ' ἀκριβείας προσ. διορίζω, ἑρμηνεύω· ἔτι δὲ ἐξορίζω· ὅθεν
Περιόρισις, ἡ· καὶ, περιορισμός, ὁ. Τὸ περιορίζειν, περικλείειν, ὅρους, σύνορα βάλλειν, περίκλεισις διά τινων ὅρων· ὅθεν, διορισμός.
*Περιόρισμα, ατος, τό. Τὸ περιωρισμένον = τὸ διωρισμένον.
*Περιορισμός, ὁ, = περιόρισις. 2) τομικ. ἐξορία, deportatio Λατ.
Περιόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Περιωρισμένος· διωρισμένος, καὶ, τὸν ὁποῖον δύνανται τις νὰ περιορίσῃ, ἢ διορίσῃ.
Περιορμέω, ῶ, Μ. ήσω (ὁρμέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πλέω, ἀρμενίζω καὶ εἰς ὅρμον, λιμένα ἐμβαίνω διὰ νὰ ῥίψω τὴν ἄγκυραν. Πλούταρχ. Ἀντών. 35.
Περιορμίζω, Μ. ίσω (ὁρμίζω). Ὁλόγυρα πλέων, ἀρμενίζων φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, περιπλέω, Πλούταρχ. εἰς Πομπήϊον, 76. ὅπου, παρορμῆσαι, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.
Περιορύσσω, Ἀττ. -ττω. Μ. ὑξω (ὀρύσσω). Κύκλῳ ὀρύττω, ἐλόγυρά τινος σκάπτων λάκκον ποιῶ· διά τινος ὀργύματος, λάκκου καὶ τείχους περικλείω τι (χαμαὶ κάμνω ὁλόγυρα). 2) περισκάπτω, ὁλόγυρά τινος κατὰ βάθος σκάπτω τὴν γῆν, Θεόφραστ.
Περιορχέομαι, οὔμαι. Μ. ήσομαι (ὀρχέομαι) μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ ὀρχοῦμαι, χορεύω ὁλόγυρά τινος ἢ ἁπλῶς.
Περίοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή). Περιῳ μυρίζων, πλήρης ὀσμῆς, πολλὰ μυρωδάτος, μεγάλην, σφοδρὰν ὀσμὴν ἐκδίδων.
Περιόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Περικυκλωμένος ἐξ ὀστέων. 2) ἐνεργητ. ὁ περικυκλῶν τὰ ὀστέα· ἀπὸ Περιόστεον ὁ περικυκλῶν καὶ περικαλύπτων τὰ ὀστέα ὑμήν.
Περιοσφραίνομαι, ἴσομαι (ὀσφραίνομαι), μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ ὀσφραίνομαι, ὁλόγυρα μυρίζω εἴς τι.
Περιουσία, ἡ (περίειμι, εἶμί). Ὅπερ μένει ἐπίλοιπον ἀπό τινος, τὸ καταλειπόμενον λείψανον, ἀναπομενάριον, τὰ περισσεῦον, ἢ ὅπερ ἀπομένει ἀπό τινος. »Περιουσία ἐάν μοι ᾖ τοῦ ὕδατος, ἐὰν ἐγὼ τόσον ὕδωρ ἐπίλοιπον ἐκράτουν, ἐὰν μοὶ ἀπέμεινε τόσον ὕδωρ, Δημοσθ. β) ὅ,τι μένει ὑπόλοιπον ἀπὸ ποσότητα χρημάτων, ἣν ἔχω, ἀπὸ τῆς περιουσίας μου, ἄρα τὸ ὑπερβάλλον, τὸ περιπλέον, τὸ περίσσωμα, τὸ κουσοῦρι· καὶ ὅ,τι κερδαίνει τις. ἄρα, κέρδος, ὄφελος, πορισμός· ἐν γένει, κτήσις, τὸ ἔχειν, ὑποστατικά, πλοῦτος, οὐσία, χρηματικὴ κατάστασις, εὐπορημοσύνη, ἀφθονία, εὐπορία, ἀντιθ. τῷ, ἀναγκαῖα· π. χ. »Περιουσία χρημάτων, ἀνδρῶν, κ. τ. τ. Ἰδιωτικὴ, κτήματα, Ξενοφ. Οἰκονομ. ἀ. 4. »Τελεῖν τε ὅσα δεῖ καὶ περιουσίαν ποιῶν αὔξειν τὸν οἶκον«, τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα ποιεῖν, καὶ τόσα νὰ μένωσιν ἐπίλοιπα ὥστε διὰ τούτων νὰ αὐξάνωσι τὰ πλούτη τοῦ οἴκου. »Ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος«, Πλάτ. Πολ. ἡ. κτῆσιν, ἀποκτήματα, κέρδη. »Ἐκ περιουσίας«, ἐκ ἀφθονίας, ἐν τοῦ περισσεύοντος· εὐκόλως, Στράβ. γ'. σελ. 433. ζ. ἄνευ ἀνάγκης, ἐκ προαιρέσεως, ἐξ ἰδίας βουλήσεως, αὐθαιρέτως, αὐτοπροαιρέτως. »Οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μοῦ κατηγόρει«, Δημοσθ. σελ. 226. αὐτοπροαιρέτως δηλαδή, ἀναιτίως, χωρὶς νὰ ἔχῃ αἰτίαν τινά, χωρὶς νὰ ἤνε πειραγμένος ἀπ' ἐμοῦ. »Οἱ δ' ἐκ περιουσίας, ὥσπερ οὗτος, πονηρεία«, ὁ αὐτὸς σελ. 1123. τὸ ὁποῖον πρότερον εἶπε· »Τοῖς μετ' εὐπορίας πονηροῖς«, τοῖς ἄνευ τινὸς ἀνάγκης ἢ πτωχείας πονηροῖς γενομένοις· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Σαλλουστίου Cat. 58. **Nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus; illis supervacaneum est pugnare pro potentia pauco·um.** Ἡμεῖς ὑπὲρ πατρίδος, ὑπὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ ζωῆς ἀγωνιζόμεθα· ἐκεῖνοι δὲ περιττὸν ἐστὶ μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς ὀλίγων ἐξουσίας. Τοιοῦτον καὶ τό, »Ἐκ τοῦ περιόντος«, παρ' Ἀντωνίν. ζ'. 56. Ἡ σημασία ἔρχεται ἐκ τούτου, ἐπειδὴ καὶ τό, περιουσία, σημαίνει πλουσίαν καὶ ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ ἐστι, μεγάλην οὐσίαν, ὁπότε δηλαδὴ ἔχει τις περισσότερον τῶν ἀναγκαίων. »Τοὺς μὴ ἐν τινος περιουσίας ζῶντας«, Λῃήν. δ'. σελ. 168. ἀρχ. »Ἐκ περιουσίας«, ἄνευ ἀνάγκης, ὅθεν χρείας, ἄνευ ἐνδείας· παρὰ Πολυβ. δ'. 21. »Περιουσίας χάριν«, πρὸς περίστειαν, πρὸς περίστευμα, (παραπάνω ἀπὸ ταλλα). γ) τὸ περιεῖναι, τὸ μένειν ἔτι ἐν τοῖς ζῶσι, τὸ νὰ ζῇ τις ἔτι· καὶ ἡ λύτρωσις τῆς ζωῆς ἀπὸ τινος κινδύνου ἢ ἀσθενείας, ἡ σωτηρία· ἡ διατήρησις τῆς ζωῆς· καὶ αὐτὴ ἡ ζωή. δ) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ πνεύματος ἑκάστου ἔτι τὴν ἕξιν του, Ἱπποκράτ. »Περιουσία καθαρά· ὅθεν
Περιουσιάζω, Μ. σω. Περιουσίαν ἔχω, ἔχω πλοῦτη, ὑποστατικά, κτήματα, ἢ ἀφθονίαν, περίσσειαν, πλῆθος, ὑπὲρ τὸ δέον ἔχω οὐσίαν· ἐν γένει, ἔχω ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω, καὶ μετὰ ὀοτ. πράγμ., τινί, ἔχω τι μὲ τὸ παραπάνω, ἐν ἀφθονίᾳ, π. χ. »Δυνατεῖα πόλις περιουσιάζειν« (Διονύσ. ἀρχ. ς'. 75.), ἔχει μεγάλην δύναμιν. β) διαπρέπω, κάμνω ἐπίδειξιν, δείχω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι, π. χ. »Λέγεται περιουσιάσαι τρυφῇ«, λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διά τινος ἐξαιρέτου καὶ μεγάλης τρυφῆς, Διόδωρ. Σικ. γ) ἐξοδεύω, ἀπανωθ τὸν πλοῦτόν μου ἢ τὸ περιπλέον, τὴν εὐπορίαν μου εἴς τι, π. χ. »Περιουσιάζειν εἰς τοὺς ἀναγκαίους«, ἐξόδευε τὰ πλούτη του εἰς τοὺς ἐχοντας ἀνάγκην συγγενεῖς του, Φάλαρ. Ἐπιστ. Τὸ δέ, περιουσιῶσαι, παρ' Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. ι'., ἔστι διεφθαρμένον· ὅθεν
Περιουσιασμός, ὁ· ταὐτόν τῷ, περιουσία, Περίσσεια, πλούτη, ὑποστατικά, ἐν γένει, εὐπορία, πλῆθος, κ. τ. τ.
Περιουσιαστικός, ἡ, όν. Εἰς περιουσίαν ἀνήκων.
Περιούσιος, ὁ, ἡ (περιουσία). Ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ ἐστι, λίαν πλούσιος, πολὴν οὐσίαν, πολλὰ κτήματα κεκτημένος· ἄφθονος, ὀαψιλής· περιττός· 2) ἐκφέρων, ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, ὡς καὶ τό, Περιώσιος· »Λαὸς περιούσιος«.
Περιοφθάλμιος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Περὶ τὰ ὄμματα ὤν, φαίνων, κείμενος.
Περιοχεύω, ῶ (ὀχεύω). Περιέρχομαι, κυβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι γύρω, Παθητ. καὶ μέσ. περιοχέομαι, περιφέρω ἐμαυτόν, ὀηλ, περιέρχομαι ἐφ' ἁμάξης ἢ ἵππου.
Περιοχή, ἡ (περιέχω). Τὸ περιέχειν, περικρατεῖν· β) περιφέρεια, καὶ περικλεισμένος τόπος, περιτείχισμα· γ) τὸ ὅλον, ὁ ὄγκος. Σκοπούμενα ὡς περιεχόμενα καὶ περικλειόμενα διά τινος γραμμῆς ἢ τείχους ἢ φραγμοῦ· π. χ. »Πυραικῆς περιοχὴ«, διόλου πύρινος ὄγκος· ὕλη, μάσσα, Πλουτ. Λυτ. 12. ὅτι τὸ περιλαμβανόμενον χωρίον, τὸ περιεχόμενον ἐπιτομικῶς ἐντὸς συγγράμματι, τμῆμα, κεφάλαιον. ὕλη, ὑπόθεσις, καὶ ἐν τῇ ῥητορ. ὡς τό, Περίοδος, Κικερ. Ἀττικ. ἰγ'. 26. »Περιοχαὶ πραγμάτων«, ἡ συνοχὴ, τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν συνεχομένων πράξεων, Διονύσ. Ἀλικ. ὁ αὐτὸς ἔχει· »Περιοχὰς καὶ τόπους«, ὁλόκληρα τμήματα καὶ χωρία τῶν συγγραμμάτων, εἰ περικύκλωσι, περιβολή. »Τῇ φύσει τῆς περιοχῆς«, Ἡλιόδωρ. β'. σλ. 106. καὶ ἐντεῦθεν, τό περικάλυμμα, λέπυρον, κέλυφος, π. χ. τῶν καρπῶν.
Περίοχος, ὁ, ἡ (περιέχω). Περιεχόμενος, περικλεισμένος.
*Περιοψόμαι, Μελλ. τοῦ περιοράω.
Περιπαθέω, ήσω. Εἰς φροδρὸν πάθος ἢ κίνησιν διαθέσεως εἰμί, εὑρίσκομαι, καὶ τὸ ὑπεῖδε ἐπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φράζομαι διὰ λόγων ἢ διὰ σχημάτων τοῦ προσώπου· περισσῶς πάσχω, δείχνω περισσὸν πάθος, π. χ. ἀνησυχίαν, ὀργήν κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Περιπαθής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. Περιπαθῶς (πάθος, πάσχω). Ὑπὸ σφοδροῦ τινος πάθους κεκινημένος, κυριευμένος, περισσῶς ἐμπαθής· ὁ ἐν μεγάλῳ τινὶ πάθει εὑρισκόμενος, οἷον ἐν λύπῃ, ἐν ὀργῇ, κ. τ. τ.

*Περιπαίφασσω, (παιφάσσω), ποιητ. Περιβλέπω κάμνοντας μεγάλα μάτια, πολλὰ ἀγρίως.

*Περιπάλλω, (πάλλω). Ὁλόγυρα τινάσσω, σείω τι, π. χ. ὅπλόν τι· κλονίζω τι, ταράσσω. 2) ἄμεταβ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. τρέμω καὶ ὅλα τὰ μέλη.

*Περίπαμπαν, ἐπίρρ. ποιητ. τὸ ἐπιτεταμ. πάμπαν. Λίαν πάμπαν, Ὅπερ. Ἀλ. 4, 258.

*Περιπαμφαίνω, Ἐπ. μετοχ. παῦ περιπαμφαίνω, ὡσαυτεὶ ἐκ ῥήμ. περιπαμφαίνω (παμφαίνω). Κύκλῳ παμφαίνω, ὁλόγυρα, παντοχόθεν ἀστράπτω, λάμπω.

Περιπαπταίνω, (παπταίνω). Περιβλέπω ὁλόγυρα, Ἄρατ.

Περιπάσσω, καὶ Ἀττ. περιπάττω. Μ. ἄσω, (πάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πάσσω, πασπαλίζω, πασσαλίζω· διασπείρω· ὅθεν

Περίπαστος, ὁ, ἡ. Ὁλόγυρα πεπασμένος, πασσισμένος, Ἀθήν. σλ. 293.

Περιπατέω, ῶ. Μ. ήσω (πατέω). Ὁλόγυρα πατῶ, κύκλῳ ὑπάγω, περιέρχομαι, ἐξαιρ. εἰς περίπατον ὑπάγω, πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ (σεριανίζω, Τουρν.) περιδιαβάζω, καὶ ἐν ταυτῷ ὁμιλῶ καὶ φιλοσοφῶ, μάλιστα περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, ὡς συνέβη μάλιστα νὰ κάμῃ ὁ Ἀριστοτέλης· «Περιπατεῖν εἰς τοὺς ἀπρομηθεύτους, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. α. ις. 7. καὶ 23. Διογεν. Λαέρτ. ζ'. 109. ὅστις ἔτι καὶ ἐν ζ'. 98. μεταχειρίζεται τὸ, «Περιπάτησις ἐπί τινος φιλοσοφικῆς διατριβῆς τοῦ καιροῦ καὶ ὁμιλίας, καὶ μάλιστα κατ' ἐρωταποκρίσεις γινομένης, καθὼς ἔτι καὶ παρὰ Στοβαίῳ· ὅθεν

Περιπατήσεις, ἡ. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα πατεῖν, ὑπάγειν· τὸ ὑπάγειν εἰς περίπατον (σεριάνισμα, Τουρν.) περιδιάβασις καὶ ἐν ταυτῷ φιλοσοφικὴ ὁμιλία, διατριβὴ τοῦ καιροῦ διά τινος φιλοσοφικῆς συνομιλίας, φιλοσοφικὴ πραγματεία, ἐξωτ. ὃν εἶδες διαλόγου ἢ κατ' ἐρωταπόκρισιν ἴδε ἐν τῷ, περιπατῶ.

Περιπατητής, οῦ, ὁ (περιπατέω). Ὁ περιπατῶν, ὅστις περιπατεῖ, καὶ ὁ περιδιαβαστής.

Περιπατητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς περιπάτησιν ἢ περίπατον. 2) φιλόσοφοι δὲ περιπατητικοὶ ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Φιλοσοφίας, Cic. Acad. Quaest. 1, 4. ἴδε περίπατος, 4.

Περίπατος, ὁ (πατέω). Τὸ περιπατεῖν, περιέρχεσθαι, τὸ περιδιαβάζειν· ἢ σὺν τῷ περιδιαβάσει γινομένη γύμνασις τοῦ σώματος. 2) ὁ τόπος, εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ περιπατοῦσι, περιδιαβάζουσι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ κίνησις, τὸ βάδισμα καὶ περιπάτημα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἢ διὰ κίνησιν καὶ γύμνασιν τοῦ σώματος ἢ πρὸς διατριβὴν καὶ διασκέδασιν τοῦ καιροῦ (σεριάνι, καὶ σεριάνισμα, Τουρν.), Πλάτ. Φαίδρ. 1. «Πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τοῦ τείχους, Promenade, lieu où l'on se promène. 3) ὁ τόπος, εἰς ὃν πορευόμενος ἢ περιπατῶν τις ὁμιλεῖ μετά τινος ἐν ταὐτῷ, ἢ διατρίβει καὶ διασκεδάζει τὸν καιρόν· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ διατριβὴ καὶ διασκέδασις τοῦ καιροῦ, ἡ συνομιλία· (ἐγλεντζες, Τουρν.) λόγος, συνδιάλεξις, ὁμιλία, ἐξαιρ. περὶ, φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικὴ συνομιλία καὶ φιλονεικία. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 980. 4) ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκεν ἐν Ἀθήναις εἰς ἕνα τοιοῦτον τόπον, ὅστις καὶ Λύκειον ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἔτι, Περίπατος, κατ' ἐξοχὴν τὸ σχολεῖον καὶ ἡ αἵρεσις, ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους, οὗ τινος καὶ οἱ μαθηταὶ ἐντεῦθεν περιπατητικοὶ ἐλήθησαν, ὡς π. χ. «Οἱ ἐν τοῦ περιπάτου, οἱ ὄντες ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, οἱ Ἀριστοτελικοί. Συνεκφερόμενον δὲ μετὰ ἄλλου τινὸς ὁμοίως, σημαίνει, φιλοσοφικὸν φιλοσοφικοῦ σχολείου, ὡς παρ' Ἀθην. «Ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, ἀνοιχθέντος τοῦ σχολείου τοῦ Πλάτωνος.

Περιπάττω, Ἀττ. ἀντὶ περιπάτσω.

*Περιπαύω, (παύω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἡσυχάζω τι, κάμνω νὰ παύσῃ, γίνῃ ἥσυχος· 2) Παθ. καὶ μέσ. ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα παύω, ἡσυχάζω.

Περιπαχύνω, ῶ (παχύνω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πυκνόω, πήγνυμι, πήγνυσθαι, παγώνω, πήγειν ποιῶ· κάμνω νὰ παγώσῃ, νὰ πήξῃ τι ὁλόγυρα, Ὀρφ. λίθ. ιε'. 17.

Περιπεδιγούς, ή, όν (πεδινός). Ὁλόγυρα πεδινὸς, περιέχων πεδιάδας.

*Περιπεζία, ας, ἡ = περιπέζιος.

Περιπεζίδες, αἱ (πέζα). Στολισμὸς περὶ τοὺς πόδας, armillae.

Περιπέζιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. -ζίως (πέζα). Περὶ τοὺς πόδας περὶ τὴν πέζαν, οὖσαν, ἢ ἄκρων τινὸς ὁλογύρα κειμένος ἢ εὑρισκόμενος· 2) μείων πλησίον τῆς γῆς· πολλὰ ἐπίπεδος ἢ χαμηλός· παρ' Ἡσυχίῳ ἔτι ταὐτὸν τῷ, ταπεινός. Συμπλήκ. εἰς Ἐπίκτ. «Τοῦ περιπεζίου τῆς ψυχῆς μέρους· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. εἶναι «Περιπέζια, τὰ παρὰ την γῆν προσπελάζοντα, ταπεινά, χαμηλά· ὅθεν, περιπεζία ἡ, τόπος χαμηλὸς· 3) παρὰ Σουΐδ ταὐτὸν τῷ, πορώδης, ἔνθα δύναταί τις νὰ περιπατῇ, βαδίζῃ. Ἐπίρρ. περιπεζίως, χαμηλῶς, Σουΐδ.

Περίπεζος, ὁ. ἡ = περιπέζιος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, διάπεζος.

Περιπείρω, (πείρω). Πεντῶ· περνῶ εἰς τὸ σουβλί, σουβλίζω· πέρα πέρα κεντῶ, σουβλίζω, διατρυπῶ, Λουκιαν. Ἀναβ. 51. «Ἰχθὺς περιπαρὴν, σουβλίσθη, ἐπιάσθη εἰς τὸ ἀγκιστρίον· ἑαυτὸς ἐν Οἰκειρ. ἢ Ἀλκητρ. 2. «Ῥρέα — περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς, σουβλισμένα, περασμένα εἰς τὰς σουβλιάς.

Περιπελής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιπέλιος. Κύκλῳ, ὁλόγυρα μελανὸς καὶ ὑπὸ τῷ δέρματι αἷμα ἐκκεχυμένον ἔχων· ὰμφ.

Περιπέλω, καὶ συνήθ. περιπέλομαι (πέλω, ἀμπλ.). Ἀποθ. Εἶμαι, ἢ στρέφομαι, κινοῦμαι περί τι, ὁλόγυρά τινος, κάμνω κυκλικὴν περίοδον, διατρέχω, κινοῦμαι κυκλοειδῶς. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μείον ἢ κατὰ συγκ. Ἐπ. μετοχὴ περιπολῶν, καὶ α) ἐπὶ τόπου, μετὰ αἰτ. «Ἀστυ περιπλομένων ἡνίων (Ἰλ. Σ, 220.)α, περιπολούντων, περιελθόντων, περικυκλούντων, πολιορκούντων· β) ἐπὶ χρόνου συνεχέστερον, «Περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὅταν περιέλθῃ, συμπληρωθῇ, τελειώσῃ ὁ χρόνος, ἢ οἱ χρόνοι, Ὁδ. Α, 16. Α, 248. Ἔμν. Δημ. 266. Ἡτ. Ἐ. 388, Θ. 184. ἐν γήρει, οἱ περιστρεφόμενοι, οἱ εἰς παντοτεινὴν κυκλικὴν κίνησιν περιοδεύοντες χρόνοι, Ἰλ. Ψ, 833. ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ, περιαλλόμενοι ἐνιαυτῶν· 2) ὡς τὸ περίειμι, μετὰ γεν. προσπ. ταὐτὸν τῷ, περιγίνομαι· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ἀνώτερος γίνομαί τινος. Ἀπολλών. Ῥοδ. γ'. 103.

Περίπεμπτος, ὁ, ἡ. Ὁλόγυρα, παντοχοῦ σταλείς· «Ἱερὰ περίπεμπτα Συρακουσίων, Αἰσχ. Ἀγ. 87. στάλλαις, πέμπεις θυσίας παντοχοῦ εἰς ὅλους τοὺς ναούς· ἐκ τοῦ

Περιπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, παντοχοῦ πέμπω· στέλλω. «Οἱ περιπεμφθέντες, Ἡρόδ. 1, 48.

Περιπένομαι, (πένομαι). Ἀποθ. Μέσ. ταὐτὸν τῷ ἀμφιπένομαι. Φροντίζω, σπουδαίως ἐνασχολοῦμαι περί τι (ποιητ. καὶ μόνον κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐχρησιμοπ.).

*Περιπέπταμαι, παθ. παρακ. τοῦ περιπετάννυμι.

*Περίπεπτος, ὁ, ἡ. Σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἀποσκεπασμένος, μεταβεβλημένος τὸ σχῆμα· ὅθεν

Περιπέπτω, νεώτ. ἐνεστ. ἀντὶ περιπέττω.

*Περιπέσσω, ὀρ. περιπέττω.

*Περιπετάδην, ἐπίρρ. Ὁλόγυρα ἐπεταμένως, Τζέτζ. ἐξηγ. Ἰλ. σλ. 4. (ᾳ) ἐκ τοῦ

*Περιπετάλόω, ῶ. Μὲ πέταλα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου περιβάλλω, Ἀθην. 1, 6. ὀρ. παραπέταλος.

*Περιπεταννύμι, καὶ, περιπετάννυω, Μ. περίσω. Παρακ. πέπταμαι (πετάννυμι, ἀνομ.) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἐξαπλόνω, ἐπί τι ἐξαπλόνω καὶ καλύπτω, Ξενοφ. Οἰκον. 19'. 18. Παθ. Ἐξαπλόνομαι ἐπί τι, ἐπισκεπάζω, σκεπάζω· ὅθεν

Περιπέτασμα, τό. Τὸ ἁπλοῦν τινος ἐξαπλωμένον, ὅθεν κάλυμμα, σκέπασμα, περίστρωμα, περδές· 2) ἀλληγορίᾳ

Περιπεταστός, ή, όν (περιπετάννυμι). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἐξαπλωμένος, ἢ ἐπί τι ἐξαπλωμένος, ἐρριμμένος ἁπλοῦν τινος ὡς κάλυμμα· Παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1201. ῥαψῴδημα περιπεταστόν, εἶδος ποιητικοῦ καὶ ἐκ ψυχῆς φιλήματος μὲ πολλὰ ἀνοικτὰ χείλη, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλούντων λείχειν.

Περιπέτεια, ἡ (περιπετής). Αἰφνίδιος, καὶ ἀπροσδόκητος μεταβολή, ἀναποδογύρισμα, ἡ μετατροπὴ ἐναντία τῶν τῆς τύχης περιστάσεων πρὸς τὸ καλόν, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸ κακόν· καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀνέλπιστος τύχης μεταλλαγή, δυστυχία, ἢ ἀνστύχημα, τύχης ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους ἤτοι τοῦ καλοῦ πτῶσις Παρὰ δὲ μετκγν. ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικελ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ χωριστοῦ συμβεβηκὸς, σύμβασις, ἢ τυχηρὸν σύμβαμα· 2) μέροτι τῆς τραγῳδίας ἢ Κωμῳδίας, ὅτε ἡ δραματικὴ πεμπλοκὴ διά τινος αἰφνιδίου μεταβολῆς τῆς τύχης λύεται.

Περιπετής, ές, ὁ, ἡ (περιπίπτω). Περιπίπτων, καταπίπτων εἰς τι, τινί, π. χ. εἰς τὸ δίκτυον, ἢ τροπ. εἰς δυστυχίαν τινά, ὥστε νὰ ἦναι περικυκλωμένος ὑπ' αὐτῆς, συνήθ. «Περιπετὴς γίνεσθαι, μετὰ δοτικ. ταὐτὸν τῷ, Περιπίπτειν τινί, καταντᾶν, πίπτειν μέσα, ἢ ἐπί τι. «Περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ γενέσθαι, ἐνοχος, νὰ πέσῃ εἰς το ἔγκλημα· β) πίπτων περί τι (τινί) τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ τὸ περιλαμβάνῃ, σφαλιάζῃ καὶ κρατῇ ἀγκαλιασμένον, ὡς παρὰ Σοφοκ. Ἀντιγ. 1223. «Ἀμφὶ μέσῃ περιπετὴς προκείμενος πρβλ. περίκειμαι· γ) παῦ ὑπό τινος περιπεσόντος ἢ περιῤῥιφθέντος περικυκλωμένος, περικεκαλυμμένος, συνηθ. σκεπασμένος, π. χ. «Πέπλοισι περιπετὴς, ὁλόγυρα σκεπασμένος ἀπὸ τὰ ἐπάνω ῥιφθέντα φορέματα, Αἰσχ. Ἀγ. 241. «Ἔγχος περιπετὴς (Σοφ. Αἴ. 807.)ω, τὸ ξίφος, εἰς ὃ περιέπεσαν ὁ Αἴας, εἰς τροπον ὥστε αὐτὸ εἶναι περικεκαλυμμένον ἀπὸ τὸ σῶμά σου, αὐτῷ ὁποίῳ εἶναι ἐμπεπηγμένον· ἐρ. περί, Β'. 1. καὶ περιπτυχής· 2) αἰφνιδίως μεταβαλλόμενος, λαμβάνων ἄλλην μορφὴν, ἐπὶ περιστάσεως τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, εἴτε ἀπὸ κακοῦ εἰς εὐτυχίαν καταντῶν· «Περιπετὴς τύχη, Περιπετὴ πρήγματα, Εὐρ. Ἀνδρ. 982. καὶ Ἡρόδ. 8, 20. ἀντὶ τοῦ, μεταβλητὴ τύχη, μεταβάλλεται καὶ αἰφνίδιος ἐναν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίαι περιστάσεις, ὃ ἐστι ξυστυχία, ταὐτὸν τῷ περιπέτεια.

Περιπέτομαι, Μλ. πετήσομαι, σύνηθ. —πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀπὸ Κύκλῳ πέτομαι, ὁλόγυρα πετῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. α. 15. μετὰ αἰτ.

Περιπετρίζομαι, (πέτρα). Περικρούομαι, κτυποῦμαι ὁλόγυρα εἰς τὰς πέτρας, Ἡσύχ.

Περιπέττω, Ἀττ. καὶ κοιν· περιπέσσω· Μλ. ψω (πέσσω, ἀνμλ.). Κυρίως ἐπὶ ἄρτου, σκεπάζω τριγύρω με ἀράδαν ἀλεύρου τὸν ψωμίον, ἐν ᾧ θέλω νὰ τὸ βάλω εἰς τὸν φοῦρνον διὰ νὰ λίβῃ τριγύρω κοριάν· συνήθ. ὅμως κατὰ μεταφοράν, ἀποσκεπάζω τι μὲ καλοὺς λόγους ἢ προφάσεις εὐσχήμονος· Ὁμόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, καλύπτουσι τὴν ἑαυτῶν μοχθηρίαν μετά τινος ἄλλου ὀνόματος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 159. τοὐναντίον ἐν Σφ. 668. παθ. «ῥηματίοις περιπεφθείσι, μὴ καλὰ λόγια δελεασθείς, ἀπατηθείς, πλανεθείς καὶ καταπεισθείς.

Περιπευκής, ές, ὁ, ἡ (πεύκη), ταὐτὸν τῷ, ἐχεπευκής, Ἰλ. Λ, 844. Πάνυ πικρός (πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη), ποιητικός.

Περιπεφρασμένως, ἐπίῤῥ. τοῦ παρακ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ περιφράζω. Λίαν ἐπιτεμένως, συλλογιστικῶς, στοχαστικῶς, μὲ πρόνοιαν.

*Περιπηγής, ὁ, ἡ (περιπήγνυμι). Περίτι ἢ ἐπίτι πηγμένος, πηκτός, μετὰ δοτ.

Περίπηγμα, τό. Τὸ ὁλόγυρά τινος ἐμπεπηγμένον ξύλον, palisade, Φίλ. Μαθημ. σλ. 78. ἐν τοῦ

Περιπήγνυμι, καὶ, περιπηγνύω. Μ. ξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Ἐπίτι, περίτι ἢ ὁλόγυρα ἐμπήγω, βάλλω ἢ στερεόνω τι, χαράκωμα· ἐφαρμόζω· 2) ἀφίνω τι ὁλόγυρά τινος ἵνα πήξῃ, παγώσῃ, πηγνυσθῇ, παγῶσαι ποιῶ περίτι, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 11. Παθ. ὁλόγυρα γίνεσθαί τι στερεόν, τραχύ, ἄκαμπτον· πήγεσθαι καρύκευμα.

Περιπηδάω, ῶ, ήσω (πηδάω). Ὁλόγυρα πηδῶ.

Περίπηξις, εως, ἡ (περιπήγνυμι). Ἡ ὁλόγυρα πώματός τινος πῆξις, ἐμπηγμα, βύλισμον· στερέωσις· ἁρμοσις, ἁνάρμοσις· 2) τὸ πήγεσθαι, γίνεσθαί τι, πηκτόν, ἢ παγόνειν περίτι πήξιμον, πάγωμα.

Περιπήσσω, Ἀττ. ττω. Μλ. ξω· ταὐτὸν τῷ, περιπήγνυμι.

*Περιπηχύνω, (πηχῦνω). Ἀγκαλιάζω, τοὺς πήχεις μου, ἤτοι τὰς χεῖράς μου ἐξαπλόνω ὁλόγυρά τινος καὶ περιλαμβάνω αὐτὸ ἐν αὐτοῖς· 2) βάλλω εἰς τὰς ἀγκάλας. Μέσ. πέρνω εἰς τὰς ἀγκάλας.

Περιπιαίνω, (πιαίνω). Παχὺ ποιῶ τι ὁλόγυρα, ἢ λίαν πιαίνω, παχύνω τι, Διονύσ. Περιηγ. 1071.

*Περιπίεσματα, τά, ὄρ. περιπίσματα.

*Περίπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν πικρός.

Περιπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελή). Ὁλόγυρα ἢ λίαν παχύς.

*Περιπίμπλημι, Μλ. πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Λίαν ἢ διόλου γεμίζω. Παθ. εἶμαι διόλου γεμάτος, = περιπλήθω.

*Περιπίμπρημι, (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ὁλόρυρα ἀνάπτω τι καὶ καίεται, ὁλόγυρα βάλλω πῦρ καὶ κατακαίω.

Περιπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐπί τι ἢ περίτι πίπτω ὁλόγυρα, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 28. «Βαπαηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ (λέγεται)», ἔπεσεν ἐπάνω του· βι πίπτω μασ· καταντῶ εἴς τι τοιουτοτρόπως, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκβῶ, ὥστε εἶμαι περικυκλωμένος ἀπ' αὐτά, π. χ. παιδίαις, γνώμῃσι, τύχῃσι, δουλοσύνῃ, στιλ. εἰς ἄδικον ψῆφον, γνώμην, δυστυχίαν, σκλαβείαν, Ἡρότ. 1, 96. 6, 16. 106. ὡσαύτως «συμφοραῖς, νέφω, κ. τ. τ.» ἔτι δὲ, «ἐπὶ συμφορήν», Ἡρότ. 7, 88. «ἐν σφίσι», Θουκ. 2, 85. ἐπιτοπολὺ εἰς κακόν τι καταντῶ, πλὴν ἐνίοτε καὶ εἰς ἄλλο τι μὴ κακόν· π. χ. Ἡρότ. 6, 105. 8, 94. ἔνθα σημαίνεται μόνον τὸ κατὰ συγκυρίαν ἢ συμβεβηκὸς γενόμενον· λέγεται δὲ καὶ, περιπίπτω τινί, ἀντὶ τοῦ κρημνίζω ἐμαυτόν, παραδίδω ἐμαυτόν εἴς τι, π. χ. τῷ ξίφει, Σοφ. Αἰ. 828. φονεύω ἐμαυτόν· γ) «ἀλλήλοις περιπίπτειν», καταντᾶν ἀναμεταξύ των εἰς περιπλοκὴν καὶ ἐμπερδευσιν ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ξεμπερδευθοῦν, π. χ. ἐπὶ πλοίων, τὰ ἁποῖα πίπτουσιν ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ τοιουτοτρόπως καταντοῦντα εἰς ἀταξίαν, ψαίρονται καὶ βλάπτονται μεταξύ των, Ἡρότ. 8, σλ. 89. «Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτων, ἐγὼ πιάνομαι διὰ τῶν ἰδίων μου λόγων, (πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγια μου), Αἰτχίν. καὶ, «ἑαυτῷ περιπίπτειν, πίπτω ὁ ἴδιος εἰς τὰ δίκτυά μου, ἐπομ. κρημνίζω ὁ ἴδιος ἐμαυτόν εἰς δυστυχίαν· π. χ. «Μὴ ἐμαυτῷ περιπέσω, μὴ ἐπιφέρῃς ἐφ' ἑαυτῷ δυστυχίαν, μὴ σύρῃς, μὴ φέρῃς σὺ ὁ ἴδιος ἐπάνω σου δυστυχίαν τινά», Ἡρότ. ἀ. 108. συνήθ. μετὰ δοτ., ἀλλὰ καὶ, περὶ ἀλλήλας, Ἡρότ. 8, 16. «Ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει», ἀντὶ τοῦ, ἀντιλέγει, ἐναντιοῦται, ἀντιμάχεται ἑαυτῷ, ἀναιρεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ· — 2) πίπτω ἀναποδα, ἀναποδογυρίζω, μετατρέπεσθαί τι, μεταβάλλεσθαι ἐξαίφνης ἀπὸ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν, λαμβάνειν αἰφνίδιον μεταβολὴν τῆς τύχης· πάσχειν τινὰ δυστυχίαν, κακόν· πρβλ. περιπετὴς καὶ περιπέτεια· «Ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν, πλανᾶσθαι καὶ δυστυχεῖν, Πολύβ. ἐν η. 2. «Τὰς περιπατείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι», Πολύβ. γ'. 4. β) συμβαίνειν τινί τι, ἐπί τυχών, π. χ. «Περιπίπτει μοι κακόν», Ἀρστφ. Θεσμ. 271.

Περιπίσματα, τά. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 45. Ἱππ. 803. τὰ ἀπὸ τῶν στυφυλῶν ἀποπιεζόμενα στέμφυλα, (τὰ τσίπουρα), ὡς καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐλαιῶν ἀποπίεσματα, (ἄτινα χυλαίκως, λῃούκουτσα, λέγονται). Ὁ Ἐριέτιος θέλει, ὅτι ἔκρεπε νὰ λέγηται, περιπιέσματα, καὶ κατὰ συγκ. περιπίσματα· ὁ δὲ Συνέδρος εἰκάζει, περιπτίσματα.

Περιπιτνάω, ῶ (πιτνάω, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, περιπίπτω.

*Περιπλάζω, Μλ. γξω (πλάζω, ἀνμλ.), = περιπλανάω.

*Περιπλανάω, (πλανάω). Πλανῶν τινα φέρω αὐτὸν πανταχοῦ ὁλόγυρα. Μέσ. πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖσε ὡς πεπλανημένος, Valck. Ἡρότ. 7, 16. 2. καὶ τροπικ. περί τινα πετῶ τριγύρω, περιβάλλω, μετ' αἰτ. προσ Πάθ. Ἰσοκρ. 6, 69. καὶ ἁπλῶς, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. γ'. 5. ὅθεν

Περιπλανής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ περιπλανώμενος, καὶ ὁ περιπλανῶν, Πλούταρχ.

Περιπλάνησις, ἡ. Τὸ περιπλανᾶν ἢ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, περιπλανής, Ἀνάλεκτ. ά. 234.

Περίπλασμα, τό. Τὸ ὁλόγυρα βεβλημμένον, ἢ ἀλειμμένον ἔμπλαστρον ἢ χρίσμα, ἀπὸ τοῦ

Περιπλάσσω, Ἀττ. αττω. Μ. άσω (πλάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πλάσσω, κολλῶ, ἐμπλαστρόνω, ἀλείφω, περιτειλίσσω, Ἀριστοτελ. «Περιπλάττεται πηλῷ», ἀλείφεται, χρίεται ὁλόγυρα μὲ πηλόν· ὅθεν

Περίπλαστος, ὁ, ἡ. Περίτι ἢ ἐπίτι ἀλειμμένος, ἀπρισμένος, ἀσβεττωμένος, φυσιδωμένος· ὅθεν, τόπος.

*Περιπλατταγέω, ήτω (πλαταγέω), ποιητ. Ὁλόγυρα πλαταγῶ, κάμνω κρότον, τρίζω.

Περιπλέγδην, Ἐπίῤῥ. (περιπλέκω). Περιπεπλεγμένως· περιπλείοντας ἐν ἀγκάλαις· περιτετειλιγμένως.

Περιπλεγνύω, (πλεγνύω), νεώτ. τύπος ἀντὶ, περιπλέκω, Σουΐδ.

*Περίπλειος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ περίπλεος.

*Περιπλεκτός, ὁ, ἡ. Περιπεπλεγμένος, πλεγμένος ὁλόγυρα· ἀγκαλιάζων ἢ ἀγκαλιασμένος· καὶ ἀναπατωμένος τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν χορευόντων, Θεόκρτ. 18, 8. πρβλ. ὀλόκλος· ἐκ τοῦ

Περιπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω, τυλίγω ὁλόγυρα· περιστρέφω, περιτελίσσω, περιελίσσω· β) ἐμπερδεύω· ἐπομ. ἐμπλέκω εἰς δυσκολίας· φέρω εἰς περιπλοκὰς λόγων· 2) παθ. κυρ. περιτειλίσσομαι περί τι, τὸ ὁποῖον περιβάλλω, ὅσον πιάνω τι μὲ τὰ δύο χέρια, μὲ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω, περιπτύσσω, μετὰ δοτ. αἰστῇ περιπλεχθείς, τὸν εὑράτες ἀγκαλιασμένον, Ὀδ. Ξ, 313. «Ῥηξὶ περιπλεχθῆναι, ἀγκαλίσαι τὴν γραῖαν, Ὀδ. Ψ, 33. β) ὁμιλῶ ἐμπερδεμένα, ὅσον, «Ἔστι σοι εἰπεῖν πολλὰ δύσκολον, ἐμπερδευμένον· 3) κάμνω περιπλοκὰς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, δὲν ὁμιλῶ ἀπὸ τοῦ εὐθέος, ἴσια· «Τί δεῖ περιπλέκειν, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 19. τί νὰ πολυλογῶ; ὅθεν

Περίπλεξις, ἡ. Τὸ περιπλέκειν, ἐμπλέκειν, ἢ περιπλέκεσθαι.

Περίπλεος, ὁ, ἡ (πλέος). Διόλου, πάνυ πλήρης, γεμάτος, περισσός, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε. 11.

Περιπλευμονία, ἡ (πλεύμων). Φλόγωσις τοῦ πλεύμονος· κυρίως, τοῦ περικαλύπτοντος τὸν πλεύμονα ὑμένος, ὅθεν

*Περιπλευμονιάω. Ἔχω, πάσχω περιπλευμονίαν.

Περιπλευμονικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κὸς, Εἰς περιπλευμονίαν ἀνήκων, ἀναγόμενος, πάσχων ταύτην.

*Περιπλευρίδιον, τό (πλευρά). Τὸ περιέχον τὰ πλευρά· σκέπη τῶν πλευρῶν.

Περιπλευρίζω (πλευρά). Ἀγκαλιάζω, Φρύνιχ. σελ 648.

Περιπλευριτικός, ή, όν. Εἰς τὸ πάθος τῆς πλευρίτιδος λίαν ὑποκείμενος, πάσχων, πλευριτιώμενος.

Περίπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Εἰς τὰ πλευρά, ἢ περὶ τὴν πλευράν ὤν, κείμενος, Εὐριπ. Ἡλ. 472.

Περιπλέω, Μ. -πλεύσομαι καὶ -πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος πλέω, ἠκολυμβῶ, ταξειδεύω, ἀρμενίζω, μετὰ αἰτ. πράγμ. Ἡροδτ., ἅττις χρῆται καὶ τῷ τυπῳ, περιπλύω, 4, 42. 8, 14. ἢ καὶ ἁπλῶς, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. β'. 21. «Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν», ὅπερ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς §. 204. σαφεστέρως οὕτως ἐκφράζει. «Τριήρεις προσεδοκοῦντο εἰς Κιλικίαν πολλαὶ μὲν Λάκαιναι, πολλαὶ δὲ Περτίδες, Κύρῳ ναυπηγηθεῖσαι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἔπλεον δ' ἀπὸ Ἰωνίας· ναύαρχος δ' αὐτοῖς ἐπεστότει Τάμως Αἰγύπτιος. 2) ἐπὶ σκάφους ἀναστρέφομαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, (Volteggiare, Ἰταλ.) Ξενοφ. Ἑλλην. ἑ. ά. 21. Μεταφ. κλονοῦμαι, κινοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, Ἱπποκράτ.

Περίπλεως, ὁ, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ, περίπλεος.

Περιπλήθής, ές, ὁ, ἡ (πλῆθος). Λίαν πλήρης, γεμάτος, ἐξαιρ. πολλὰ πολυάνθρωπος, Ὀδ. Ο, 405. ἅτι δὲ, πολλὰ περισσός, μέγας, εὐρύχωρος, μακρός, Λουκ. Παρ' Ὀππιαν, μετὰ δοτ. πλήρης τινός, ἐκ τοῦ

Περιπλήθω, Μ. σω (πλήθω). Λίαν ἢ διόλου πλήρης, γεμάτος εἰμί, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 20.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιπλίγδην, καὶ περιπλῖξ, ἐπίρ. Μὲ ἐξαπλωμένα σκέλη, διασκελιστά.

Περιπλίσσομαι, Ἀττ. πλίττομαι, Μέλ. ξομαι (πλίσσομαι). Μέσ. Ἀποδ. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τοὺς πόδας ἢ τὰ σκέλη μου περί τι· διασκελίζω περί τι, ταὐτόν τῷ, Διαβαίνω περί τι· ἐξαίρ. λέγεται ἐπὶ ὀχείας, καὶ συγγοιμήσεως, ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας, ὁπότε τις τοιαύτην θέσιν ἢ στάσιν ἔχῃ, ὡς τὸ, περιβαίνω.

Περίπλοια, τά, ἴδε περιπόλιον.

Περίπλοιον, τό, ἴδε περιπόλιον.

Περιπλοκάδην, ἐπίρρ. ταὐτόν τῷ, περιπλέγδην, Ἀνάλ. γ'. 72.

Περιπλοκή, ἡ (περιπλέκω). Τὸ περιπλένεσθαι, ἢ περιπλέκειν, ἀγκαλιάζειν, ἀγκάλισμα· περιτύλιξις, ἐμπερόνευμα. »Λόγων περιπλοκήν«, Εὐρ. Φοίν. 497. ἐπὶ ψευδολογιῶν, ἐμπερόνευμένα λόγια.

Περίπλοκος, ὁ, ἡ (περιπλέκω). Περιτετιλιγμένος, περιφραγμένος, ἀγκαλιασμένος, 2) περιπεπλεγμένος, ἐμπερόνευμένος.

Περιπλόμενος. Ἐπ. κατὰ συγκ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ περιπέλομαι, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἴδε περιπέλω.

Περίπλοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. περίπλους (περιπλέω). Ἐνεργ. Περιπλέων, πλέων ὁλόγυρά τινος. 2) παθ. τὸν ὁποῖον περιεπλεύσέ τις· καὶ ὁ δυνάμενος περιπλευσθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πλεύσῃ ὁλόγυρα, πλευστὸς κύκλῳ. 2) οὐσιαστικ. ὁ περίπλοος, συναιρ περίπλους, γεν. περίπλου, ὁτομ. πληθ. περίπλοι, οἱ. Τὸ περιπλέειν, τὸ πλεύσιμον τοῦ πλοίου ὁλόγυρά τινος, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, περὶ τὸ ὁποῖον πλέει τις, Ἡρόδ. 6, 95. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. ς'. 22. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος ἐκβολὴ τοῦ πλοίου, ἐξαποστολὴ πλοίου εἰς ταξείδιον· ὁ αὐτόθ. ς'. β'. 8. καὶ 35. β) περιγραφὴ ταξειδίου περὶ ἑνὸς παραλίου, ἢ μιᾶς χώρας, ἢ τῆς γῆς, καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἐπιγραφὴν διέμειναν εἰς ἡμᾶς πολλὰ συγγράμματα Ἑλλήνων γεωγράφων, οἷον τοῦ Σκύλακος, Ἀρριανοῦ, καὶ ἄλλων· ἀντίκ. τῷ, περίοδος, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς. γ) ὁ περίπλοος ταὐτόν τῷ, περιτόναιον, συνηθέστερον μέντοι τοῦτο.

Περίπλυμα, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ πλυσίματος ἐκβαίνει ἢ καθαρίζεται, ἀπόπλυμα, ἐκ τοῦ

Περιπλύνω (πλύνω). Ὁλόγυρα, ἀντὶ τοῦ πλύσω· ἀποπλύνω, ἐκπλύνω. »Γεστὴρ περιπλυθεῖσαν, ἐκφράζει ἐλαφρὰν τινα καὶ λεπτὴν ἀποκάθαρσιν τῆς ὑστρου ἐν τῷ διαῤῥοΐᾳ, (ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Ἐξεπλύθησαν τὰ ἀντεράμου), ὅ ἐστι, λεπτὴν καὶ ἐλαφρὰν διαῤῥοιαν πάσχω, proluvies, Δατ. ὅθεν

Περίπλυσις, ἡ. Ἀποπλύτιμον, ἔκπλυσις, ἐκπλύσιμον. »Κοιλίας περίπλυσιν«, ἢ λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ διαῤῥοια, proluvies alvi, Ἱπποκρ.

Περιπλώω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, περιπλέω.

Περιπνεύω (πνέω) ποιητ. ταὐτόν τῷ περιπνέω.

Περιπνευμονία (πνεύμων), ταὐτόν τῷ, περιπλευμονία. ὅθεν

Περιπνευμονιάω, ταὐτόν τῷ, περιπλευμονιάω, καὶ

Περιπνευμονικός, κ. τ. λ. ταὐτόν τῷ, περιπλευμονικός.

Περιπνέω, Μ. εὔσω (πνέω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος πνέω, φυσῶ, φυσικόνω, σφοδρῶς παντοχόθεν πνέω, ἐμφυσῶ, προσπνέω, μετὰ αἰτ. Πινδ. Ὀλ. 2, 150. 2) ἀμετβτ. ὁλόγυρα φυσῶ, ἢ ἐκπέμπω ὀσμὴν, μυρισδίαν, μυρίζω.

Περιπνιγής, ές, ὁ, ἡ. Παντοχόθεν τόσον τεθλιμμένος (ζουλιγμένος, στριμωγμένος) ὥστε νὰ πνιγῇ, σχεδὸν πεπνιγμένος. ἐκ τοῦ

Περιπνίγω, Μ. ξοῦμαι (πνίγω, ἀνμλ.). Παντοχόθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη πνίγω, Γεωπον. (νυ - -)

*Περιπνοή, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ.

Περίπνοια, ἡ. Τὸ περιπνέειν, Διοδ. Σικ. γ'. 19. ἐξ οὗ

Περίπνοος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ (περιπνέω). Ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ὅστις περιπνέεται.

Περιποδεών, τό. Τὸ περὶ τοὺς πόδας ὄν, οὐσία, ποδόγυρος, Γλωσσάρ. Φιλοξ. Limbus. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Περιποδιος, ία, ιον (πούς). Κύκλῳ περὶ τοὺς πόδας, τὸν πόδα ὤν, ἄγων, περιβάλλων, Γαλην. Γλωσσ.

Περιποθητος, ὁ, ἡ (ποθέω). Πάνυ ποθητός, ἀγαπητός· λίαν ἐπιθυμητός, εὐκταῖος.

Περιποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Κάμνω νὰ ἀπομείνῃ τις ἢ τι, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἢ εἰς τὴν ζωήν, ζωντανόν· ἐν γέσει, σώζω, ἐλευθερόνω, ἀπαλλάττω, λυτρόνω, διατηρῶ, Ἡρόδ. 3, 36. 6, 13. 7, 52. 181. καὶ Λυσ. παρὰ δὲ Δίωνι Κασσ. καὶ κατὰ μέσ. διόθ. 2) μέσ. κρατῶ ὑπόλοιπον, οἰκονομῶ, περδαίνω, ἀποκτῶ, καὶ προξενῶ, προβλέπω, προμηθεύω, πορίζομαί τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἢ δι' ἄλλον τινά, τινί τι, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. 7. 3. »Περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν, κτᾶται, ἀποκτῶ, κερδαίνει, πορίζεται, καὶ εὐτυχεῖν ἔτι μεταφορικ. »Τιμὴν, αἰσχύνην περιποιοῦμαι«, προξενῶ, ἢ ἀποκτῶ, κερδαίνω, προκτάομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ἐ. ς'. 8. »Ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιησάσθαι«, μετοχ. περιποιημένος, ἀντὶ ἀποκτημένος. β) διασώζω, φυλάττω, φρουρῶ διοιοῦμαι περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ σωτηρίας τινός, συντηρέω, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ὁ. 3. »Βαλέσας τοὺς αἰχμαλώτους λέγει, τὰς ψυχὰς (τὴν ζωὴν ἐηλασῆ) περιεποιήσασθαι«. γ) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. »Περιποιῶ ἐμαυτῷ«, ἰδιόν μου ποιῶ τι. ὅθεν

Περιποίησις, ἡ. Τὸ περιποιεῖν, ἐηλ. σώζειν, ἢ διατηρεῖν, ἢ προμηθεύειν ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ τινί, ἀποκτᾶν· ὅθεν

Περιποιητικός, ἡ, όν. Ὑπόλοιπον ποιῶν, ὁ περισσεύειν ποιῶν τι· ὁ κερδαίνων, ἀποκτῶν, προξενῶν, προμηθούμενος, σώζων, διατηρῶν, κ. τ. τ. μετὰ γεν. παρ' Ἀθην. σελ. 358. »Περιποιητικὸς πεμπτεύειν«, ἀντὶ τοῦ, ποιητικός, προξενος.

Περιποικελος, ὁ, ἡ (ποικίλος). »Κύκλῳ περιποίκιλος«, ὁλόγυρα ἢ λίαν παρδαλός, ποικίλος, περιποικιλμένος, Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 23.

Περιποιπνύω (ποιπύω), ποιητ. Ἐκ βίᾳ περιανυκλόω, ἢ ἐκδιώκω· σύρω καὶ μέτ. Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 675. »Ἐλάφους περιποιπνύσασθαι, ταὐτόν τῷ, ἐμφέπειν· ἴδε ποιπνύω.

Περιπολάζω, = ἐπιπολάζω, Πλουτ. ἐμφ. ἀνάγν.

Περιπολάρχης, ου, ὁ, καὶ

*Περιπόλαρχος, ου, ὁ (περίπολος, ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης καὶ ἄρχηγὸς τῶν περιπόλων, ἤτοι τῆς φυλακῆς πόλεως τινος, τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός.

Περιπολεύω, Μέλ. εὔσω, καὶ

*Περιπολέω, Μ. ήσω (πολέω). Κυνῶ, γυρίζω, ὠθῶ ὁλόγυρα. 2) σύθετ. κινοῦμαι ὁλόγυρά τινος, περιτρέχω, ὑπάγω, περιπατῶ ὁλόγυρα, περιοδεύω, περιτριγυρίζω, περιέρχομαι μετὰ αἰτ. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 246. Β. ἤτοι διὰ τὰ φρουρῶ, φυλάττω (ὅρ. περίπολος), Ξενοφ. Πορ. ὁ. 52. »περιπολεῖν τὴν χώραν«, ἢ εἰς πομπήν τινα, λιτανείαν, ἤτις ἐγίνετο περὶ τῶν ἀγρῶν πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἁγνισμόν. ὅθεν

Περιπόλησις, ἡ. Περιστροφή, περιερχομός, παρίτρεξις, περιόδευσις, κ. τ. λ.

Περιπολίζω (πόλις). Περιέρχομαι, περιπατῶ, γυρίζω ὁλόγυρα εἰς τὰς πόλεις, Στράβ.

Περιπόλιον, τό (περίπολος), ταὐτόν τῷ, φρούριον. Οἶκος ὀχυρός, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ φυλακὴ τόπου τινός, περιπόλων ἤτοι φρουρᾶς κατοικία, καλύβα τῶν Σεϊμένιδων, Δερβένιον, τὸ παρὰ Γάλ Le fort du bois, ἡ, le fortin fait de madriers· καὶ Γερμαν. Wachhaus, Blockhaus, Θουκυδ. γ'. 99. ζ'. 48. ε'. 46. ὅπου ἄλλοι ἄνευ τινὸς εὐνοίας, περίπολοια, ἀνέγνωσαν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. γ'. 56. »Τὸ περιπόλιον τῆς θεοῦ, ὁ ἐν τῷ νεῷ αὐτῆς περὶξ τόπος. »Τὰ περιπόλια, τὰ περὶξ τῆς πόλεως, ἢ τὰ φρούρια, ἢ τὰ χωρία περὶξ τινὸς πόλεως, ὡς ὁ Στράβ. ἐν ιζ'. σελ. 1194. καλεῖ τὰ ἄλλα πολίχνια τὰ πλησίον (Κυρήνης) »Περιπόλια τῆς Κυρήνης«, τὰ περὶ τὴν πόλιν σηλασή, τὰ περίχωρα· καὶ ἐν ιδ'. σελ. 978. λέγει· »Αἱ ἐν ἄλλαι (πόλεις) περιπόλοι τούτων· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ'. σελ. 501.

Περιπόλιος, ὁ, ἡ (πόλις). Περὶ τὴν πόλιν κείμενος, ὅστις κεῖται ὁλόγυρα εἰς τὴν πόλιν, περὶ τὴν πόλιν περιερχόμενος. ἴδε ἐν τῷ, περιπόλιον.

Περίπολις, ὁ, ἡ (πόλις), ποιητ. Περιπλανώμενος, περιτρέχων ὁλόγυρα ἐν ταῖς πόλεσι, ἐπὶ καταφρονήσεως, Φρύνιχος Πολυσύνθ. ξ'. 203. »Ὦ κάπηλα καὶ περίπολις καὶ δρομάς«, ἢ περιπλανωμένη καὶ περιτρέχουσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ ἡ περὶ τὴν πόλιν τρέχουσα· ἄρα ἀγύρτης, πλάνος, καὶ ἐπὶ πολλῶν τινων, περιερχομένων ἀλητῶν ἢ ὑποκριτῶν κ. τ. τ διὰ νὰ δεικνύωσι τὴν τέχνην των. ὅθεν

Περιπολιστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων μεταξὺ τῶν περιπόλων, περιερχομένων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν κτ. »Ἡ περιπολιττική«, ἡ, σύνοδος περιπολιστικῆς, σωρός τινων ἀνθρώπων περιερχομένων, καὶ μάλιστα ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, Ἐπιγραφ. ταὐτόν τῷ, περίπολις.

Περιπολλέω. Ἐπ. ἐπίρρ. τοῦ πολύς, πολλός. Κατὰ πολλά, ὑπερβολικῶ, Ἀπολ. Ῥ. 2, 437. Εὕρηται ἀντὶ περὶ πολλοῦ καὶ περὶ πολλοῦ, π. χ. »Περιπολλοῦ ποιεῖσθαι«, πάνυ μεγάλως τιμᾶν, φροντίζειν, βέλτιον μέντοι ἀφρημένως, περὶ πολλοῦ.

Περίπολος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις περιοδεύει, περιέρχεται, γυρίζει, ὑπάγει ὁλόγυρα, ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας, καὶ περιερχόμενος τὴν πόλιν παρατηρεῖ, καὶ ἐρευνᾷ τὰ ἐν τῇ πόλει συμβαίνοντα· πόλεως ἢ χώρας ἐπίσκοπος, φυλακή· ἡ παρὰ Γάλλ. la patrouille, la guet, καὶ παρὰ Τούρκ. Κόλλ. ἢ Κόλλι. ἴδε Καϊκαυσοφίρος. ὅθεν ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο »Περίπολοι«, οἱ νέοι πολῖται ἀπὸ δεκαετῶν χρόνων ἕως εἴκοσι, οἵτινες, ἐφ' ὅσον ἦσαν, ἐπρεπε νὰ φυλάττωσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο χρόνους τὰ ὅπλα αὐτῶν τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς, Ξενοφ. Πόρ. ὁ. 47. Πολυδ. η'. 105. καὶ 9. Θουκυδ. ε'. 67. ἴδε τὸν Σχολιαστ. Terent. εἰς Eunuch. β'. β'. 59. ὡς οἱ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ πηλῷ ἔρει Σεϊμένιδες, καλούμενοι. »Ἡ περίπολος«, προσυπακουομ. ναῦς, ἡ περιερχομένη καὶ φυλάττουσα ἢ παρατηροῦσα περὶ τὸν στόλον ναῦς· ὅθεν, περιπόλιον, τό. (Ὁ Φώτιος ἔχει· περίπολος, οἱ ἔμπροσθοι περίπολοι τῆς χώρας καὶ φύλακες ἐγένοντο, προγυμναζόμενοι εἰς τὰ πολέμια.)

Περιπομπεύω (πομπεύω). Μετὰ πομπῆς ὁλόγυρα περιέρχομαι, ἢ περιφέρω, συνοδεύω, ἢ στέλλω ὁλόγυρα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1198.

Περιπομπή, ἡ (περιπέμπω). Τὸ στέλλειν τριγύρω, ἢ ὑπάγειν εἰς ἀποκάλυψιν, εὕρεσιν· ἢ περί τι πομπή, ἢ πομπὴ ἀποστολὴ ὁλόγυρα· ἢ κύκλῳ πομπή, Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 11.

Περιπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Λίαν πονηρός, κακός, παρ' Ἀριστοφάν. ἀναγερόμενοι παιστικὴ ἐπὶ τό, περιφόρητος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιποππύζω, τὸ ἐπιτετ. ποππύζω. Δίπ. ποππίζω, Μεταφορ. κολακεύω. ὅθεν

Περιπόππυσμα, τό, Κολακεία παροιμιῶδ., Νικήτ. Χρον. ιε'. 2. »Περιποπύσματων.

Περιπορεύομαι, παθ. Ἀποθ. μετάμετ. μέλλ. Ἀόρ. περιπορεύθην (πορεύομαι). Τριβιαδὸν τριγύρω, περιέρχομαι· κύκλῳ πορεύομαι, ἀδοιπορῶ, περιπατῶ ὁλόγυρα. 2) ἐνεργ. ταξειδεύων περιέρχομαί τινα τόπον. Ἀριστοτέλ.

Περιπορπάομαι, ῶμαι· Μ. ήτομαι (πορπάω) ὡς πκθ. Ὁλόγυρά μου χρεμῶ καὶ μετὰ πόρπης στερεῶ, ἀσφαλίζω, θηλυόνω, Ἀπιαν.

Περιπόρπητος, ὁ, ἡ (πόρπη, περί). Πανταχόθεν πόρπας ἔχων, ἢ μετὰ πορπῶν, παρονίων συνημμένος, συνειρόμενος. ἴδε ἐν τῷ, περονητής.

Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Μετὰ πορφύρας περικυκλωμένος ἢ ἐνδεδυμένος, ὁλόγυρα πορφυρούμενος. »Ἡ περιπορφυρος« (προσωπικ. ἐσθὴς) χιτὼν, χλαμύς, παρὰ Ῥωμαίοις, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ ἐν ἀξιώμασιν, οἱ πατρίκιοι, διάφοροι ἱερεῖς, οἱ βατιλεῖς τῆς Ῥώμης, καὶ αὐτὰ τὰ ἐλευθέρων γονέων τέκνα κάτωθεν τῶν 17 ἐτῶν ἡλικίας, tunica, toga praetexta ἢ laticlavia. Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλικ. 18. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπικτ. α'. 24. ταὐτὸν τῷ, περιπερφυρωτὸς. ὅθεν

Περιπορφύρωσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). »Παῖς περιπορφυρώσημος, παῖς περιτετιλυγμένος ἐν χιτῶνι, ὅστις ἔχει πορφυρᾶς ῥάβδους, ἤτοι σήματα, Στρατ.

*Περιπορφύρω, ποιητ. τὸ ἐπιτεταμ. πορφύρω. (υ)

*Περιποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Ὁλόγυρα εἰς ποταμόν τινα κατοικῶν.

Περιποτάομαι ὦμαι· ποιητ. Ἀποθ. Μέσ. ταὐτὸν τῷ, περιπέτομαι, Σοφοκλ.

Περίποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Παντοχόθεν πίνειν ἐπιτήδειος, Ἀθήν. ιε'. ἤτοι πίνων ἢ πινόμενος γύρω μὲ τὴν ἀράδαν.

Περίπον, Ἐπίρ. ἀντὶ, περίπου. Σχεδόν, ἐγγύς, ὁλόγυρα, κοντά, circa, circum, circiter, a-peu-près.

Περίπους, ποδος, ὁ, ἡ (=ους) = περιπόδιος, 2) τετράζωνα κλινὰ τριγύρω, καθὼς ἕνα παπούτσι εἰς τὸ ποδάρι· καὶ τροπ. κατάλληλος, ἁρμόδιος.

Περιπρήθω, ήσω (πρήθω), ποιητ. ἀντὶ περιτίμπρημι. Δίκτ., ἡ διελθοῦσα κατακαίω, Κύριλ. Σμυρν. β'. 485.

Περιπρό, Ἐπίῤῥ. (πρό), ποιητ. Δίαν, καταπολλὰ, ἀξιρήτως, διαφερόντως, πάνυ, σφόδρα, Ἰλ. Δ, 18, Π, 649. ἔνθα ὅμως ὁ Οὐδλφ. γράφει διεστραμμένως, περὶ πρό· πρβ. διαπρό καὶ ἐπιπρό.

*Περιπροβάλλω (βάλλω, ἀμλ.), ποιητ. Ὁλόγυρα ἔμπροσθέν τινος ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν ῥίπτω, ἢ βάλλω. 2) = περιβάλλω.

*Περιπροθέω (θέω, ἀμλ.), ποιητ. Εὐγαίνω καὶ τρέχω ὁλόγυρά.

Περιπροπλέω, ήμαρτ. ἀντὶ, προπλέω, Πολίβ. α'. 36. 11.

*Περιπροχέω, Μ. -χεύσω (χέω, ἀμλ.). Ἐπί τι πυθόνως χέω, χύνω, πλημμυρῶ τι, Ἰλ. Ξ, 316. ν. -προ. Συμβ. περιπροχυθείς (μετοχ. παθ. ἀόρ.) ἐδάμασσε, ὁ Ἕρως, περιχυθεὶς ἢ πλημμυρίσας τὴν διάθεσιν, κατεδάμασεν αὐτήν.

Περιπρωκτιάω (πρωκτός), ταὐτὸν τῷ, Τρυφερεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, σκιλοπρωκτιάω, Ἡτυχ.

Περιπταίω (πταίω). Ἐπίτ. ἢ περίτι πταίω, τσουτσουνίζω.

Περιπτέρωμον, τό. Τὸ περικυκλοῦν, περιβάλλον τὴν πτέρναν· μέρος μηχανῆς, καθὸ περὶ τὴν πτέρναν ἄγων, Φίλων Μεθημ. σελ. 78.

Περίπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Κυρίως, περιπεπτωκὼς ὅθεν »περίπτερα πυρόεντα, οἱ περιπεπτωκότες σπινθῆρες, παρὰ τοῖς Ο'. 2) συνηθ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. μετὰ μιᾶς σειρᾶς στηλῶν περιεστοιχημένος οἶκος, θάλαμος ἢ ναός, Ἀθην. 5, 205. »Οἶκος περίπτερος«, Δίπτερος δὲ, ὁ μετὰ δύο σειρῶν, ὡς ἑρμηνεύει ὁ Βιτρούβιος. ἴδε ἐν τῷ πτέρωμα.

Περίπτισμα, τὸ. Κίλυφος, λέπυρον, ἐξωφλοιὸν ἕξαιρ. τῶν σίτων· τῶν σπερμάτων· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σταφυλῆς, ταὐτὸν τῷ, στέμφυλον. ἐκ τοῦ

Περιπτίσσω (πτίσσω). Ὁλόγυρα ἢ ἀκριβῶς ἀκλεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος ἢ τὸ λέπυρον, καὶ ἐπὶ σίτου, ξεφλουδίζω κύκλῳ, ὁλόγυρα καὶ καθαρίζω τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον κ. τ. τ. — 2) ὁ Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωικ. δ'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μεταφορικ. »Δρομικώτερον καὶ περιεπτισμένον τὸ εἶδος«, ἀντὶ τοῦ λεπτὸς (λιανὸς καὶ μακρύς)· παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 507. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· »Περιεπτισμένοις, οἱ ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαρεῖ αὐτοί· ὡς παρ' Ἀριστοφάν. »Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, καθαροί, ἄνευ ἀχυρων, τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγει.

Περίπτυγμα, τό (περιπτύσσω). Τὸ θεμένον, βαλμένον, διπλωμένον ὁλόγυρα, κάλυμμα, σκέπασμα, παράφυσις. »Ἀντίπηγος περίπτυγμα, ταυτὸν τῷ, Ἀντίπηξ περιπτύσσων«, Εὐριπ. Ἰων. 1391. καὶ

Περίπτυξις, ἡ. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 1074. ἑρμην. διὰ τούτου τό, προσβολή. κυρίως ὅμως τὸ οὖσ. τοῦ

Περιπτύσσω, ξω (πτύσσω). Ὁλόγυρα διπλόνω, περιτιλύσσω, περιπλέω, περιβάλλω, τιλύγω ὁλόγυρα, περιτλείω καὶ σκεπάζω, τίτινι, Porg. Εὐρ. Μηδ. 1203. τύμβῳ, Σοφ. Ἀντ. 886. μέσως, περιπτύσσομαι, περιτιλύσσω ἐμαυτὸν, περικλείομαι, περιβάλλομαι· μετὰ αἰτ. ἔσθ περιλαμβάνω, πιάνω μὲ τὰς δύο χεῖρας· ἀγκαλιάζω καὶ καταφιλῶ· περικυκλόω· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 774. ὅθεν

Περιπτυχή, ἡ. Τὸ περιδιπλόνον· περικαλύπτον, σκεπάζον· περικυκλοῦν. 2) τὸ περιδιπλόνειν· περικαλύπτειν· περικυκλοῦν. γ) ἡ περιτύλιξις, περιβολή, περίπλοκή, ἀγκάλισμα, περικύκλωσις, κάλυμμα, σκέπασμα, περιοχή· »Ναυλόχων περιπτυχαί«, Εὐριπ. Ἑκ. 1015. τὰ ναύσταθμα. »Τειχέων περιπτυχαί«, ὁ αὐτ. Φοιν. 1365. »Ἰλίου περιπτυχαί«, Ἰων. 1516. »Δόμων περιπτ.«, Ἀριστοφάν. καὶ, »Πέπλων περιπτυχαί«, Ἀθήναιος.

Περίπτυχος, ος, ον, ἡ (περιπτύσσω). Περιπλωμένος, περιβεβλημένος περίτι, τινί, Σοφ. Αἰ. 899. »Φασγάνῳ περίπτυχος«. β) περικυκλωμένος, περιτειλιγμένος, περιπεπλεγμένος. 2) ἐνεργ. περιτιλύστιων, περικυκλῶν, περιβάλλων· ταὐτὸν τῷ, περιπαγής.

Περιπτύω, ύσω (πτύω). Παντοχόθεν πτύω τι, ἐπί τι πτύω, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, Συγχαίνομαι, βδελύττομαι, καταπτύω, Ἀριστοπνεστ. ἐπιστ. α', 21. καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

Περίπτωμα, τό (περιπίπτω). Συμπτωμα, συμβεβηκός. β) συμφορὰ, ἀτυχὲς συμβεβηκός· Πλάτ. Πρωταγ.

Περίπτωσις, ἡ (περιπίπτω). Συμβεβηκὸς, σύμπτωμα. περίστασις, τὸ κατὰ τύχην γενόμενον· συμφορὰ, εὐκαιρία.

Περιπτώσσω (πτώσσω). Δίαν πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἀνθολογ.

Περιπτωτικός, ἡ, όν καὶ ἐπίῤῥ. περιπτωτικῶς (περιπτωσις). Τυχηρὸς, εἰς περιπτώσεις καὶ συμβεβηκότα ὑποκείμενος· κατὰ τύχην καὶ κατὰ συμβεβηκὸς γινόμενος, Πλούταρχ. 2) πίπτων μέσα, καταντῶν εἴς τι. »Ἐκκλισις περιπτωτικήν. (Ἀρρίαν. Ἐπικτ.) ἡ καταντῶσα, ἐμπίπτουσα εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελε ν' ἀποφύγῃ.

Περιπυγή, ὁ (πυγή), = πόρνος, Ἡτύχ.

Περίπυημα, τό (πυέω). Τὸ περὶ τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἔμπυον. Ἱπποκρ.

Περιπυκάζω, ἄσω (πυκάζω). Ὁλόγυρα πυκνόνω, πυκνὰ περικυκλόω, περικαλύπτω. Μέσ. πυκνὰ περιβάλλω περίτι μετὰ αἰτ. Μέσ. »Περιπυκαζόμενος τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα«, Κτησίας παρὰ Φωτίῳ.

Περιπυρήνιον, τό (πυρήν). Τὸ περιέχον τὸν πυρῆνα κέλυφος.

Περίπυστος, ὁ, ἡ (πυνθάνομαι). Παντοχοῦ, ὁλόγυρα, λίαν γνωστὸς, περίφημος, ἐξακουστὸς, διαβόητος, ἐξακουστέος.

Περιπωμάζω, Μ. άσω (πωμάζω) Ὁλόγυρα καλύπτω, σκεπάζω μὲ τὸ καπάκι, πῶμα ἐπιτίθημι ὁλόγυρα· στεγανόνω ἀκριβῶς, Lobeck. Φρυν. σελ. 671. Ὁ σχηματισμὸς »Περιπωματίζω παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. κα'. 17. φαίνεται ἀναλογικώτερος.

*Περιπωματίζω, ίσω, = περιπωμάζω.

Περιρέζειν. Περισσότερον τῶν ἄλλων πράττειν.

Περιρηγνύω τινά" Παρθεν. σελ 42. ξεσχίζω τὰ ἐνδύματά τινος.

Περιρογχάζω, καὶ περιῤῥογχάζω (ῥογχάζω). Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694. περιπάζω, περιγελῶ, χλευάζω, μετὰ αἰτ.

Περιρομβέω, ῶ· Μ. ήσω (ῥομβέω). Ὁλόγυρα στρέφω, ὡς ῥόμβον περιστρέφω.

Περιῤῥαγῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥεκτής, ές, ὁ, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Διόλου ἢ παντοχόθεν ἐῤῥαγισμένος (ῥαισμένος), συντετριμμένος, ἢ κατεσχισμένος. »Περιῤῥακτὴς τὰ χείλη, χάσκων, ἔχων τὰ χείλη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη πολλὰ μακρὰν ἀπ' ἄλληλων διϊστάμενα, π. χ. »Μὴ ταῖς πλαταίαις κυλιξὶ διαχέουσι τὰ χείλη περιῤῥαγεῖς γίνωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος« (Ἱλιήμ. παιδ. β'. σελ. 186), διὰ νὰ μὴ ἐκτείνωσι κατὰ μῆκος τὸ στόμα, ὁπόταν πίνωσιν ἀπὸ πλατεῖων ποτηρίων. 2) ἐνεργ. ὁ ῥαίζων, ξεσχίζων ὁλόγυρα, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 265.

*Περιῤῥαδίξ, ίκος, ἡ, ὀρ. ῥαδίξ.

Περιῤῥαίνω, Μ. ανῶ (ῥαίω, ἀμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα χαίνω, ὑγραίνω, βρέχω, ῥαντίζω.

Περιῤῥαικίδες· ἴδε ἐν τῷ, ῥαικίας.

Περιῤῥαίνω, ἡ. Τὸ περιῤῥαίνειν, περιῤῥαντίζειν· περιῤῥάντισις.

Περιῤῥαντήριον, τό. Ὀργανόν τι, δι' οὗ βρέχουσι, ῥαντίζουσι τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ ἢ μὲ ἄλλο τι ἁπλοῦν ὕδωρ ἢ εὐώδες (μπειράτζι)· ἢ τὸ περιέχον τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἀγγεῖον (τὸ παρὰ Τούρ Γκιουλουπτιν, λεγόμενον), δι' οὗ ῥαντίζουσι, βρέχουσι τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 1, 51. Ὁ Σωκράτης Σωζόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ »Θαλλον διέβροχον καλεῖ τοῦτο, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῇ παρ' ἡμῖν, Φωτιστήρα λεγομένῃ, δι' ἧς οἱ ἱερεῖς φωτίζουσι μετὰ τὸν ἁγιασμόν. »Ἐπεὶ δὲ ἔμελλεν παρομείβην τοῦ ναοῦ τὴν ὁδὸν, θάλλους τινὰς διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεύς, νόμῳ Ἑλληνικῷ περιέῤῥεινε τοὺς εἰσιόντας, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Περιῤῥαντήριος, ία, ιον (περιῤῥαίνω). Ἀνήκων εἰς τὸ περιῤῥαίνειν.

Περιῤῥαντίζω, ταὐτὸν τῷ, περιῤῥαίνω. ὅθεν

Περιῤῥάντισις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιῤῥαντήριον.

Περιῤῥαπίζω, ίσω (ῥαπίζω). Ὁλόγυρα ῥαπίζω. »Τῇ οὐρᾷ περιῤῥαπίζουσι, κτυπῶν μὲ τὴν οὐρὰν καθὼς παραδείγ χάριν τὰ ζῶα κινοῦνται ἔνθεν κἀκεῖθεν τὴν οὐρὰν αὐτῶν κτυποῦντι καὶ ἀποκουσὶ τὰς μυίας, Πλούταρχ.

Περιῤῥάπτω, ψω (ῥάπτω). Ἐπίτ. ἢ ὁλόγυρα ῥάπτω, προσράπτω, μπαλώνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Περιῤῥέζω (ῥέζω, ἀνμλ.). Διὰ θυσίας καθαίρω· ταὐτὸν τῷ, περικαθαίρω, Ἡσύχ.

Περιῤῥέμβομαι (ῥέμβω). Ἀποδ. Στρυφογυρίζω, ἢ περιπλανῶμαι, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Περιῤῥεπής, ές, ἡ. Κλίνων εἰς ἓν μέρος (τοῦτο ἐκφέρεται κατὰ δοτ.), Ῥουφ. Λείψ. σελ. 114.

Περιῤῥέπω, ψω (ῥέπω). Ἀναπαδογυρῶ, ἐξαίφνης διὰ τὸ βάρος πίπτω· κλίνω, βαίζω πρὸς τὸ ἓν μέρος. ὅθεν

Περιῤῥέψις, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ ἓν μέρος ροπή, κλίσις, ἀμφ.

Περιῤῥέω, Μ. -ῥυήσομαι (ῥέω, ἀνμλ.), Μεταβτ. τριγύρω ῥέων βρέχω, ῥαντίζω, ῥέω πέριξ τινός, μετά αἰτ. Ὀδ. Ι, 388. Ἀριστ. «Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς· καὶ παθ. ὁ αὐτ. «Νῆσος ὑπὸ θαλάττης περιῤῥεομένη». 2) ὁλόγυρα ῥέω· ἀπὸ πανταχόθεν ῥέω ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ γλυστρῶ, π. χ. ἐπὶ δεσμῶν, τά ὁποῖα καταπίπτουσιν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ξεν. Ἀναβ. 4, 3, 38. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐχχειλίζειν, ἐκχύνεσθαι, ὑπερπολάζειν, ὅθεν β) τροπ. λίαν, παραπολὺ ἢ πανταχόθεν πλουτίζω, ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, π. χ. «Οἱ περιῤῥεῖται βίοις» (Σοφοκλ. Ἠλ. 362.) εἶτε νὰ ζήσῃς θαυμάσιος, ἢ ζῆσαι πλουτίως καὶ θαυμαστῶς· ἔτι δὲ καὶ παθ. εἶναι ὅλως περικυκλωμένος ἀπό νερόν, ὑγρόν τι, ἢ στάζειν ἀπό τινος, π. χ. «περιῤῥεόμενος αἵματι, ἰδρῶτι, κ. τ. τ.

Περιῤῥηγνύω, καί, περιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ῥηγνύω, ξετσχίζω, συντρίβω, βιαίως σχίζω, «Περιῤῥήγνυται ὁ ποταμός», διαιρεῖται, χωρίζεται εἰς πολλὰ τμήματα· ταὐτὸν τῷ, Διαῤῥηγνύω, παρὰ Ξενοφ. «Περιῤῥήγνυναί τινα», τραβῶν κάτω, ξετσχίζω τὰ φορέματά τινος, ἢ ὁλόγυρα ἀποκόπτω, Παρθεν. Παθ. ὁλόγυρα ἢ ὁλόλου σκάζω, σπῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ ποταμῶν, διαπερῶντι μὲ βίαν καὶ σκαζόντων, ὡς ὁ Νεῖλος τὸ Δέλτα, Ἡρόδ. Β, 16.

Περιῤῥήθην, Ἐπίρ. τοῦ περιῤῥηθής. Κύκλῳ, ὁλόγυρα. «Κλινομένου ἑτέρωσε περιῤῥήθην», Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1581.

Περιῤῥηθής, ές, ἡ. Περίτι ἢ ἐπίτι ὁλόγυρα πίπτων, εἰς τὸ πλάγι, ἢ εἰς τὴν ῥάχιν, τἀκάστελα πίπτων, περδουκλονάμενος τριγύρω τινός καὶ οὕτω θέλων νὰ πέσῃ, Ὀππιαν. Χ, 84. «Περιῤῥηθὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσεν, ὑπίτινος ὑπτιασμένου, κάτω πεσόντος μεχητοῦ, περιερῥιμμένος, ὑπτιασμένος. Ἀπολλών. Ἀργ. α. 431. «Ἥρπε δ' ἀμοτέροισι περιῤῥηθὴς κεραΐστῃσιν, ἐκρηνίτθη, ἔπεσεν ἐπὶ τοῖς κέρεσι· ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατεισχεθεὶς ἐπὶ τῶν κεράτων, ἅτε τοῦ, ἐπενεχθεὶς, ἐπικαίμενος. β) κλίνων ἢ κινούμενος ὁλόγυρα καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη, ὡς εἰς κατάστασιν νὰ ἀπαμφοτερίζῃ, κλίνῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ὡς τό, ἀμφιῤῥηθής, Ἱπποκράτ. «Στῆθος, σῶμα περιῤῥηθέα». (Ἡ Ἐτυμολογία τούτου εἶναι ἀμφίβολος· ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει, ἐπιῤῥηθής, καὶ ὅρμην διὰ τοῦ, περιῤῥαγής. πιθανῶς παρὰ τὸ περιῤῥέω.)

Περιῤῥῆξις, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Ἡ κύκλῳ ῥῆξις, σχίσιμον, ξέσχισμα, ἢ ἀπόσχισις, ἀμφ.

Περιῤῥήσσω (ῥήσσω) ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ περιῤῥήγνυμι.

*Περιῤῥογχάζω, = περιῤῥογχάζω.

Περιῤῥοή, ἡ (περιῤῥέω). Ἡ κύκλῳ ῥοή, τὸ ὁλόγυρα τρέξιμον ὑγροῦ τινος, Πλιτ. ἢ ἀπορροή καὶ συῤῥοή ἑλλαχοῦ που.

Περιῤῥοια, ἡ. Ἡ κύκλῳ ῥοή· ἢ ῥοὴ καὶ συῤῥοὴ τῶν ὑγρῶν πρός τι· ταὐτὸν τῷ, περιῤῥοή.

Περιῤῥομβέω, ήσω (ῥομβέω). Κύκλῳ στρέφω τι, στρεφογυρίζω τι ὡς ῥόμβον, Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 68.

Περιῤῥοος, συναιρ. ρους· ὁ, ἡ (περιῤῥέω), Ὁ περιῤῥεόμενος, περικυλωμένος ἀπό νερόν, Ἡρόδ. 1, 174. καὶ ὁ κύκλῳ ἀποῤῥέων ἄλλου που, ἢ περιῤῥέων, περικυκλῶν μετά ὕδατος· ταὐτόν τῷ, περίῤῥυτος. 2) παρ' Ἱπποκράτ. οὐσιαστ. ὁ περίῤῥους, ἢ περικυκλοῦσα ὑγρότης.

Περιῤῥυῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιῤῥέω.

*Περιῤῥύης, ὁ, ἡ (περιῤῥέω). Ὁλόγυρα καταῤῥέων ἢ καταπίπτων, Ἐτ. Μ. σελ. 664, 39.

Περιῤῥυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος). Διόλου ἀκάθαρτος, μουρδάρης, ἢ ὁλόγυρα ῥεῤῥυπωμένος· ἐσχηματίσται κατὰ τό, περίῤῥυτος, Ἀνάλεκτ. α'. 186.

Περιῤῥύπτω, ψω (ῥύπτω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω, Γαλην.

Περιῤῥύτος, ὁ, ἡ (περιῤῥέω), ταὐτόν τῷ, περίῤῥους. Κύκλῳ, πανταχόθεν καταβρεχόμενος ὑφ' ὑδάτων, Ὀππιαν. Τ, 173. «Κρήνη περίῤῥυτος». πρβ. Ἡσ. Θ. 183. 290. Ἡρόδ. 4, 42. 45. β) ἐνεργ. μετά γενικ. περίῤῥυτος τινός ῥεύματος, Ρορε. Εὐρ. Φοιν. 216. Παρ' Ἀλκμ. καὶ Αἰσχ. καὶ, περίῤῥυτος, η, ον.

Περιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Ὁλόγυρα ἀποκεκομμένος, ἀπεπασμένος, π. χ. βράχος, ὅθεν, ἀπότομος, κρημνώδης, πρβ. Ἀπορῥώξ.

Περισαίνω, ποιητ. περισσαίνω (σαίνω). Σείων τὴν οὐρὰν κολακεύω, τινά, Ὀδ. Π, 4. 10. οὐρῇσι, Ὀδ. Κ. 215. τροπ. «Γλώσσῃ περισσαίνειν, λείχειν, γλείφειν τῇ γλώττῃ, Ὀρφ. Λιθ. ια'. 85. (Παρ' Ὁμ. εὑρηται ἡ λέξις μόνον ἐν Ὀδυσσ. καὶ ἀεὶ περισσαίνω.)

Περισαλπίζω, γξω (σαλπίζω). Ὁλόγυρα βοῶ διὰ τῆς σάλπιγγος, καὶ ξαλίζω, διεγείρω τινὰ διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος. Παθ. «περισαλπίζομαι ἀκούω τὴν φωνὴν σάλπιγγος ὁλόγυρά μου· ὅθεν

Περισαλπισμός, ὁ, Ἰουλιαν. Λόγ. ε'. σελ. 168. τὸ σαλπίζειν ὁλόγυρα· τινές προτιμ. τὴ πρᾶγματος. καί

Περισαλπιστής, ἡ, όν. Ἐκεῖνος, ὅστις περισαλπίζεται, διεγείρεται ὑπὸ σάλπιγγος, ἢ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος ὁλόγυρά του.

*Περίσαμος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ περίσημος.

Περίσαρξ, ἡ (περισσάττω). Ἡ μετὰ θλίψεως ἐπιπώρωσις τινος περίτι ἄλλο σῶμα, Θεόφραστ.

Περισαρκίζω, Μ. ίσω (σαρκίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα διατέμνω τὴν σάρκα, κόπτω τομὴν ἐν αὐτῇ, faire une incision circulaire, ὅθεν

Περισαρκισμός, ὁ. Τὸ κόπτειν τὴν σάρκα ὁλόγυρα· π. χ. τὰ τρέατα πληγῆς τινος, Διοσκορ. ζ'. 1.

Περίσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Μὲ κρέας περικυκλωμένος, κρεατώδης, ἀμφ. ὅθεν

Περισαρκόω, ῶ. Περικυκλόω ἢ καλύπτω μετὰ σαρκός, ἀμφ. ὅθεν

Περισάρκωσις, ἡ. Ἡ μετὰ σαρκὸς περικύκλωσις, ἢ κάλυψις, ἀμφ.

*Περισάρωμα, ατος, τό (σαρόω). Τὸ συγκουπημένον· σκουπίδιον· καθαρτικόν· ὡς τό, περικάρημα. (ᾱ).

Περισάττω, Μ. ξω (σάττω). Ὁλόγυρα σάττω, ἐπιπωρώνω, στοιβάζω τι, πατῶ τι, π. χ. χῶμα διὰ νὰ γένῃ πυκνότερον· ἐν γένει, πατῶ τι, στουπώνω ὁλόγυρα, Πολύβ.

Περισβέννυμι, ἡ, περισβεννόω, Μ. -σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Περίτι ἢ ἐπίτι σβεννύω· σβύνω ὁλόγυρα, Πλούταρχ.

Περισειρία, τά. Αἱ κατ' ἄμφω τὰ μέρη κοιλότητες τῆς ἠλώσσης· γράφεται καὶ παρασειρία, καὶ παρασύρια· ἴδε παράτειρος, ἀριθ. 2.

Περισείω, ποιητ. περισσείω (σείω, ἀνμλ.) Σφοδρῶς, κινῶ, πανταχόθεν σείω, ταράττω, κινῶ, κουνῶ, Παθ. Ὁλόγυρα κινοῦμαι. «Ἔπειραι περισσείοιτον, αἱ τρίχες τῆς περικεφαλαίας ἐταράττοντο ἀδῶ καὶ ἐκεῖ», Ἰλ. Τ, 382. Χ, 315. Ὕμν. Ὁμ. 6, 4. (Ὁ συνήθης τύπος ἐστι μεσομηρικός.)

Περίσεμνος, ὁ, ἡ καὶ περίσεμνος. η, ον (σεμνός). Πάνυ σεμνός.

Περίσεπτος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον (σέβομαι). Πάνυ σεπτός, ἀξιοσέβαστος, Ἀθήν. σελ. 376.

Περίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πάνυ διαφέρων, ἐξαίρετος, γνωστός, ταφῆς, φανερός, λαμπρός, περίφημος, διαβόητος.

Περισήπω, ψω (σήπω). Διόλου, ἢ κύκλῳ, ὁλόγυρα φέρω εἰς σῆψιν· κάμνω νὰ σαπήσῃ τι ὁλόγυρα ἢ διόλου. Παθ. περισσαπῆναι, καταντῶ διόλου εἰς σῆψιν.

Περισθενέω, ῶ, ήσω. Μεγαλήτερος εἰμὶ ἢ ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τὴν δύναμιν, νικῶ, Ὀππιαν. Χ, 368. ἐκ τοῦ

Περισθενής, ους, ὁ, ἡ (σθένος). Πάνυ δυνατός, Πινδ.

Περιαλόω, ῶ (σιαλόω, ᾱ.). Ὁλόγυρα παρδαλότητι περιβάλλω, ποικίλω, παρά τοῖς Ὀ ἴδε Σιαλόωμα.

Περισιγάω, ῶ, ήσω (σιγάω). Παρασιωπῶ τι, παρατρέχω, Ἡσύχ. ἀμφ.

Περισίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Μετὰ σιδήρου περικεκλιμμένος, περικυκλωμένος· «Τεῖχος περισίδηρος», Διόδ. Σικ.

Περισκαίρω (σκαίρω). Ὁλόγυρα πηδῶ. Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, περισκαρίζω.

Περισκάλλω (σκάλλω). Ὁλόγυρα κόπτω, σκαλίζω, Γεωπον.

Περισκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὁλόγυρα σκάπτω, περιορύττω.

*Περισκαρίζω, = περισκαίρω.

Περίσκεψις, ἡ (περισκάπτω). Τὸ ὁλόγυρα σκάψιμον, περιορυγή· καὶ μετὰ τοῦ, πρόσκαψις, Δωρικ. ποτίσκαψις (Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 245.), ἢ διὰ τοῦ σκαφίματος ἐπιπώρωσις.

Περισκέλεια, ἡ, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. γ'. 57. = περισκελία. ἐκ τοῦ

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπῤῥ. περισκελῶς (σκέλλω). Ὁλόγυρα, ἢ πάνυ ξηρός, λιανεξηραμένος. «Περισκελῆ κάμματα καὶ τοὺς αὐχμούς», παρ' Ἀθην. ιδ'. κεφ. κ'. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκληρός, τρεχύς, ἀνώμαλος. 2) μεταφορικ. λίαν σκληροτράχηλος, τρεχύς, δύσκολος, δυσχερής, σκληρός κατὰ τὴν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, ἀπλαγχνος· «Φρένες περισκελεῖς, ἤτοι περισκελέως, σκληρανχῆν, σκληρόν» Lobeck Σοφ. Αἰ. 548. Ἑρμην. Σοφ. Ἀντ. 471. ὅθεν, «Περισκελῶς φρενῶν, παρα Μενάνδρ. σελ. 440. ἀγνωστεῖν, δυσκρατεῖσθαι. «Τὰ λίαν λεπτὰ καὶ περισκελῶ, Νεμέσ. σελ. 60. «Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκαταίσθητοι» (σελ. 124.), ἰσχναὶ καὶ λεπταί.

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Περὶ τὸ σκέλος ἢ μέχρι τῶν σκελῶν ὤν, ᾠδῶν, περιβάλλων τὸ σκέλη. «Τὰ περισκελῆ», = βράκια· τοὐναντίον «τὸ περισκελές, ἦν, ὡς φαίνεται, εἶδος τριποδος ὑποποτηρίου, Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 320.

Περισκελία, ἡ· καὶ περισκέλεια. Ξηρότης. 2) τροπ. ἰσχυρογνωμία· δυσχέρεια, δυσκολία διὰ τὴν ματαχείρισιν, ὡς παρα Παύλῳ Αἰγιν. ζ'. «Οὐδεμίαν ἔχει περισκελίαν· καὶ, «Δύσιν τινὸς περισκελίαν».

Περισκέλιον, τό. Βραχίον, καλύμματῶν σκελῶν, Σουίδ.

Παρασκελία, ᾱς, ἡ (σκέλος). Ὁ περὶ τὸ σκέλος δεσμός, Spohn de extr. Od. partc. σελ. 191. 194.

Περισκελιστής, οῦ, ὁ (περισκελής, σκέλος). Ὁ φορῶν περισκελῆ, βράκας, ἀμφ.

Περισκεπάζω, άσω (σκεπάζω). Ὁλόγυρα, πανταχόθεν σκεπάζω, διαυδεντεύω.

Περισκεπής, ές, ὁ, ἡ (σκέπας). Παντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόθεν ἐσκεπασμένος. 2) ἐνεργ. Ὁ ὁλόγυρα καλύπτων, σκεπάζων, ὑπερασπίζων, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 28.

Περισκέπτομαι, Μ. ψομαι (σκέπτομαι), μέσ. Ἀποδ. Κύκλῳ σκέπτομαι, ὁλόγυρα κυττάζω, θεωρῶ, στοχάζομαι, παρατηρῶ καὶ μεταφ. προσεκτικῶς θεωρῶ, στοχάζομαι· καὶ ἐντεῦθεν «Περιεσκεμμένος, ἐπιτηδευμένος, ἀπὸ διανοίας γεγενημένος, ἐπιτετηδευμένος, ἐπιμελής, εἰς ἐλεύθερον τόπον κείμενος, κυττάζων μεταφ., Ὅσ. Α. 426 Β. 211. Ξ. 16 β) ἀφοσίωτος. 2) προπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, περιεσκεμμένος, προσεκτικός, φρόνιμος, παρατηρῶν τὰ πράγματα μὲ κρίσιν.

Περισκέπτω (σκέπω), ταὐτόν τῷ, περιτκεπάζω.

Περίσκεψις, ἡ (περισκέπτομαι). Τὸ περισκέπτεσθαι, τὸ βλέπειν ὁλόγυρα. 2) προπ. προσοχή, φρονήσις, ἀκριβὴς σκέψις, φρόνησις· ἔρευνα, Σχόλ. Αἰσχυλ. 415. καὶ Θουκυδ. δ'.

Περισκήνιον, τό (σκηνή), ταὐτόν τῷ, Σκηνή, καλύβη· καὶ προπ. ὡς σκῆνος, παρὰ τοῖς Ἑπτ. Συγγρ. ὡς ὁ Θεόφιλ. ἐν Ἐπιστολ. ὀνομάζει· «Θνητὸν περισκηνιον», τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, il mortal velo, Ἰταλ. 2) = παρασκήνιον, ἄμφ.

Περισκήπτω, ψω (σκήπτω). Ὁλόγυρα στηρίζω τι· καὶ ταὐτόν τῷ, περιβλίβω, Ἡσυχ.

Περισκιάζω, Μ. άσω (σκιάζω). Κύκλῳ, ὁλογυρα ἰσκιάζω. ὅθεν

Περισκιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ σκίλου κάμνειν περὶ τι σκιόν.

Περίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἰσκιασμένος, ἢ ἔτκιον ἔχων· ἴστις κάμνει ὁλόγυρα τοῦ ἔσκιου. Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι. «Τούτων δὲ (τῶν ζωνῶν) περισκίους δύο τὰς ὑπὸ τοῖς πόλοις μέχρι τῶν ἐχόντων σὺς τριπλοῦς ὀρατικούς. Λέγονται περίσκιοι ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ οἱ ἀγκάτοικοι τῶν κατοψυγμένων ἐν τοῖς πόλοις ζωνῶν, διότι τοῦ ἡλίου περιστρεφομένου ἐς μῆνας εἰς τὸν ὁρίζοντα αὐτῶν, τὰ σώματα αὐτῶν εἰς διάστημα εἰκοσιτετρώρων ὡρῶν, ῥιπτουσιν ὁλόγυρα ἑαυτῶν τὸν ἴτκιον.

Περισκιρτάω, ῶ· Μ. ήσω (σκιρτάω). Κύκλῳ, ὁλογυρα σκιρτῶ, πηδῶ· καὶ μετὰ αἰτ., κυρ. τι πηδῶ.

Περίσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὁλόγυρα, ὅλως σκληρός. ὅθεν

Περισκληρύνω. Ὁλόγυρα, παντοχόθεν ἢ ὁλοτελῶς, λίαν σκληρύνω, Ἱπποκρ.

Περισκόπευσις, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκόπευσις, = περίσκεψις, ἄμφ. ἐκ τοῦ

Περισκοπέω, ῶ· Μ. ήσω (σκοπέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκοπῶ, θεωρῶ, βλέπω, οὐδ. καὶ ἐνεργ. βλέπω, κυττάζω ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου κάτω μπρος. Μέσ. περισκοπέομαι, βλέπω, παρατηρῶ ὁλόγυρά μου καὶ θεωρῶ κατ' ἐμαυτόν, περιεργάζομαι, στοχάζομαι, παρασκέπτομαι. ὅθεν

Περισκόπησις, ἡ· ταὐτόν τῷ, περίσκεψις, καὶ παρασκόπευσις.

Περισκυβίζω (σκυβίζω). Ἐκδερματίζω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸ δέρμα τοῦ κρανίου ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν. Ἐν ταῖς τοῦ Φαλάριδ. Ἐπιστολ. κεῖται· «Περφαλὰς ἄλλοι περισκυβίσθησαν. αὐτὶ τοῦ, περιετμήθησαν, ἀπεπερφαλίσθησαν, ἐν γένει, ἐκδέρωγυμνόω. Παρὰ χειρουργοῖς, κάμνω τομὴν (κόπτω) τριγύρω εἰς τὸ δέρμα τοῦ κρανίου ὅθεν

Περισκυβισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν ἐκδέρειν τὸ κρανίον. 2) εἶδος χειρουργικοῦ χειρισμοῦ (operation), ὅστις καὶ περισκυφισμὸς λέγεται, Παῦλ. Αἰγιν. 6, 7.

Περισκυβιστής, οῦ, ὁ. Ὁ περισκυβίζων.

Περισκυλακισμός, ὁ (περὶ, σκύλαξ). Θυσία τις καθαρτήριος, καθ' ἣν σφάττοντες σκύλον, καὶ περιθέοντες, περιῴφερον αὐτόν. Ὅρα Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. 21.

Περισκυτίζω, Μ. ίσω (σκῦτος) β'. Μακκαβ. γ'. 4. ταὐτόν τῷ, περισκυβίζω, ἐκδερματίζω.

*Περισκυφίζω, = περισκυβίζω· ὅθεν, περισκυφισμός, ὁ, = περισκυβισμός.

Περισμαραγέω, ῶ· Μ. ήσω (σμαραγέω). Ὁλόγυρα ἠχῶ, ἀντηχῶ, κάμνω κρότον. Δουκ.

Περισμάω, ῶ· ήσω (σμάω, ἀνμλ.). Περί τι ἢ ἐπί τι τρίβων πατρεύω, ἢ σφογγίζω, πατρεύω ἀκριβῶς.

Περισμήχω, ξω (σμήχω). Ἐπί τι ἢ περί τι διὰ τῆς τριβῆς καθαρίζω, ἢ ἀποσπογγίζω, Διοσκορ. γ'. 52.

Περισμύχω (σμύχω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἢ διόλου καίω τι εἰς πῦρ ὀλίγον, καπνίζω· καὶ μεταφ. πάνυ ἀκριβῶς, πανταχόθεν κατατρώγω, διαφθείρω, καθὼς π. χ. ἐν ὑποκαπνίζων καὶ κρυφακαίων πῦρ.

Περισοβέω, ῶ· Μ ήσω (σοβέω). Κυνηγῶ τινὰ ὁλόγυρα, ἢ ταχέως ἀφίνω τινὰ ὑπάγειν ὁλόγυρα. «Περισοβεῖν τὴν κύλικα», βιάζειν ἵνα πρέχῃ ἡ κύλιξ (τὸ ποτήριον) ὁλόγυρα εἰς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν καθεζομένους καὶ πίνειν, Ἀθήν. 2) οὐδετ. ταχέως, σπουδαίως τρέχω ὁλόγυρα, καὶ μετὰ αἰτ., περὶ τινός. «Τὰς πόλεις περισοβεῖν», Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1425. περιτρέχειν.

Περισοφίζομαι (σοφίζω) μέσ. Ἀποδ. Περιβάλλω μὲ σοφίσματα, σοφίσματα εὑρίσκω ἢ μηχανεύομαι, ἀπατῶ, πλανῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 646.

Περισπαίρω (σπαίρω). Περί τι, παράτινι, ἐπί τι σπαίρω, κτυπῶ, κλωτσῶ μὲ τὰ ποδάρια, tripigner, ἢ ἀνήσυχός εἰμι, Λυκοφρ.

*Περίσπασις, εως, ἡ (περισπάω). Τὸ σημειοῦν μετὰ περισπωμένης, Γριμματ.

Περισπασμός, ὁ (περισπάω). Τὸ περιφέρεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον, τὸ μετοικεῖν, τὸ ἀναχωρεῖν, τὸ περί τι ἄλλο ἐνασχολεῖσθαι· ὅθεν τροπ. τὸ ἀποσπᾶν ἀπό τινος ἀντικειμένου, ἢ διασκέδασις ἀπό τινος ἀσχολίας· καὶ ἐπὶ πολέμου, στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀσχολία τινὰ εἰς ἓν μέρος διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ οὔτε τὸν σκοπὸν ἐκείνου ποῦ καὶ αὐτὸ θέλει νὰ τὸν πολεμήσῃ, diversion, ἐνίοτε ἔρις, ἀγών, μαλωμα, συγχυσις, ἐμπερδευμός τῶν ὑποθέσεων ἢ τῆς κατασκέυσεως, παραστροπή, συχνὴ μεταβολὴ αὐτῶν, ἀσχολία 2) ἡ περισπωμένη· τὸ περισπωμένην τιθέναι. Γραμμ. ὅθεν

*Περισπαστικός, ἡ, ὁν. Ἀποσπῶν ἀπό τινος ἀντικειμένου ἢ ἀσχολίας, διασκεδαστικός.

*Περισπαστός, ἡ, ὁν. Ὅστις πρέπει νὰ σημειωθῇ μὲ περισπωμένην.

Περισπάω, ῶ· Μ. άσω (σπάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, περί τι ἢ ἐπί τι σπάω, βιαίως ἕλκω, σύρω, τραβῶ· 2) ὁλόγυρα ἀφαιρῶ, βιαίως ἁρπάζω, ἀφαρπάζω· ἐξαιρ. ὡς τὸ περιδύω, ξεγυμνόνω τινὰ ὅλως, ἀφαιρῶ ἢ μὲ βίαν ἀφ' ὑγάζω τὰ φορέματά τινος ὁλόγυρα, ἐκδύνω, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. ά. 13. «Τὴν τιάραν περισπάσατον», ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ, ἐκβάλλειν, ἀποῤῥίπτειν, ἑρμην. βιαίως ἀπό τῆς κεφαλῆς λαβὼν αὐτὴν ἐῤῥίφθη· ὅθεν καί, «Πίῳος περισπᾶν», (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 296.) γυμνόνειν τὸ ξίφος, ἐκβάλλειν αὐτὸ ὅλον ἐκ τοῦ φωκαρίου, 3) σύρω ἀπό τι εἰς ἄλλο μέρος· ὅθεν τροπ. συγχέω, ἐμπερδεύω, ταράττω τινὰ περί τι κατηγορίαν· ἢ παρατρέπω, ἐντικόπτω, ἀποκόπτω αὐτὸν ἀπό τῶν ὑποθέσεών του, καὶ τὸν βάλλω εἰς ἄλλας, ἢ τὸν κάμνω νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλας, εἰς περισπασμοὺς βάλλω τινά, καὶ ἐπὶ πολέμου, κάμνω περισπασμόν, Lobeck Φρυν. σελ. 415. Μέσως, περισπάσομαι, ῶμαι· ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι μετὰ περισπασμῶν περί τι. Ἰώσηπ. «Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περιεσπωμένου». 4) παρὰ Γραμματ. α) φωνῶ ἢ λέξιν σημειοῦν μὲ περισπωμένην, οὕτω προφέρειν ἢ γράφειν· ἐξαιρτ. βάλλειν εἰς τὴν λήγουσαν περισπωμένην· ὅθεν, ἡ περισπωμένη, προτυπακ. προσῳδία, ὁ τόνος τῆς περισπωμένης. β) «Συλλαβὴν περισπᾶσθαι, μακρῶς ἀκροάζω αὐτὴν, συνήθ. ἐκτείνω. Πλούταρχ. εἰς Θησέα. 26. «Οὐκ ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντας». Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ὁ καλούμενος τόνος, περιτπωμένη, συντίθεται ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας. (ᾶσω, άσω, υ–)

*Περισπεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέπω, Ἡρόδ.

Περισπειράω, ῶ· Μ. ασω (σπειράω). Ὁλόγυρα τειλίτσω, διπλόνω, κουβαριάζω, περιτυλίσσω, περιπλέκω, σπείρας δίκην περιδέω. «Περισπειρασας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ», Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Περισπείρω (σπείρω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σπείρω, ἢ διασκορπίζω. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 166.

Περισπέρεια, ἡ (περισπερχής). Ταχύτης, ὀγλιγωροσύνη, βία, Εὐσταθ.

Περισπερχέω, μετὰ ὁστικ. ταὐτόν τῷ, περισπέρχομαι, ἢ περισπερχής εἰμι, Ἡρόδ. 7, 207. «Δορίων περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ», ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς κατήντησαν εἰς μεγάλην κίνησιν ἐξ αἰτίας ταύτης τῆς γνώμης· (ὁ Valck. καὶ ὁ Schaef. Μελ. σελ. 69. ἀποδοκιμάζουσι ταύτην τὴν λέξιν, ὁ δὲ Σβειγχ. ἐγκρίνει αὐτήν.) ἐκ τοῦ

Περισπερχής, ές, ὁ, ἡ (σπέρχω). Λίαν βίαιος, ταχύς, ὀγλίγωρος, ἢ κατεπείγων «Πάθος περισπερχές», Σοφοκλ. Αἴ. 892. παρὰ βίαιον καιρόν, ἐπειδὴ ὁ Αἴας ἐδύνατο ἐτι νὰ σωθῇ, ἐνῶσω δὲν ἐβιάζετο τόσον διὰ νὰ φονευθῇ μόνος του· (τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, πόνου πρόξενος, ὀδυνηρός, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς)

Περισπέρχω (σπέρχω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ἢ λίαν διώκω, βιάζω, κατεπείγω, βάλλω εἰς κίνησιν· ἐνοχλῶ, βασανίζω. 2) ἀμετβτ. εἶμαι εἰς ὀξείαν, σφοδρὰν κίνησιν, βιάζομαι· τρέχω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Περισπεύδω (σπεύδω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εἰμὶ, ἢ διώκω, κυνηγῶ, τινά. «Τοιαῖδε αὐτὸν περιεσπευδον ἀραῖαι (Ἰώσηπ. ἀρχ. ις. 1.). κατεδίωκον αὐτὸν παντοχόθεν καὶ ἐβλιβον αὐτόν. 2) ὑπάγω παντοχόθεν κατόπιν τινὸς πράγματος διὰ νὰ τὸ ζητήσω, μετὰ δοτ. «Πρίνου ἀκάνθας περισπεύδειν», Ἄρατ. α'. 12.

Περίσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον) ταὐτόν τῷ, εὔσπλαγχνος. Μεγαλόψυχος, γενναῖος, μεγαλοκάρδιος, Θεόκριτ. ις'. 56.

Περισπογγίζω (σποργίζω). Ὁλόγυρα μετὰ σπόγγου σποργίζω, ἐξαλείφω, Ἱπποκρ.

Περισπουδαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. -άστως (σπουδάζω). Μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας, ἐνθέρμως γινόμενος, ζητούμενος ἐπιθυμούμενος καὶ, ζηλωτός, ἐπιθυμητός, περιμάχητος. «Κράτητ περισπουδάστως», ἐπιμελῶς, σπουδαίως, προθύμως, ζηλωτῶς, Ἀθήν. σελ. 164.

Περισπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Πολλὰ σπουδαίως μὲ ὅλα τὰ σωστὰ ἐπιμελὴς εἴς τι, πολλὰ ἐραστὴς τῶν σπουδαίων πραγμάτων, πολλὰ σπουδαῖος, σοβαρός· ὁ ἔχων μεγάλον ἐνδιαφέρον εἴς τι, μετὰ γενικ. «Τῶν ὀφ' ἡμῖν περίσπουδος», ἀντίκειται τῷ, καταφρονητικός, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

Περισπωμένως, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἐνεστ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ περισπάω. Μετὰ περισπωμένης προσῳδίας ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς λήγούσης γραμμάτων ἢ συλλαβῶν.

Περισσαίνω, ποιητ. ἀντὶ, περισσάω, Ὅμ.

Περισσάκις, Ἐπίῤῥ. τοῦ περισσός. Κατὰ πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον ἀριθμόν, μὴ ἄρτιον, μὴ ζυγὰ, ἀζύγιος, ἐπὶ σχέσεων ἀριθμοῦ. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμποτ. Προβλήμ. 3'. 13. καλεῖ οὕτω τὸν Ἕνατον ἀριθμὸν, διότι συνίσταται ἐκ τριῶν ἀνίσων ἀριθμῶν, καὶ διά τινος πάλιν ἀνίσου ἀριθμοῦ πολλαπλασιαζόμενος, ἄνισον ἰδέαν ἀποτελεῖ· ἀντ. τῷ, ἀρτιάκις.

Περισσάρτιος, ὁ, ἡ (περισσὸς, ἄρτιος). Ἴσος ἅμα καὶ ἄνισος, περισσὸς καὶ ἄρτιος, ἐπὶ ἀριθμῶν. Πολυδεύκ. »Περισσάρτιον, ὠνομάζοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀριθμητικῇ οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι διὰ τῆς ῥιζικῆς δυνάμεως δύο, γίνονται περιττοὶ (μὴ ἄρτιοι), π. χ. 24 = 23. 3.

*Περισσαχῶς, ἐπίῤῥ. τοῦ περισσὸς, = περισσάκις.

Περισσεία, ἡ (περισσεύω). Τὸ περισσὸς εἶναι, ἡ περίσσευσις, τὸ περιττεύειν, καὶ ἀφθονίας εὐπορία· ἔτι δὲ μέγας ἀριθμὸς ἢ μεγάλη ποσότης, πληθύς. 2) ἐξαιρετότης, ὑπεροχή τινος (κατ' ἄλλου, προτίμησις, ὑπεροχὴ, παρά τοῖς Ο'.

*Περισσείω, ποιητ. αὐτὸ περισείω.

Περίσσευμα, καὶ Ἀττ. περίττευμα, τὸ (περισσεύω). Πᾶν ὅ,τι περισσεύει· ταὐτὸν τῷ, περίττωμα.

Περίσσευσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περισσεία, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Περισσεύω, Ἀττ. περιττεύω (περισσὸς). Παρατ. Ἐπερίσσευον, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ, περισσότευον, Βουττμ. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 348., οἵτινες συνέχουν αὐτὸ τῷ, σεύω, ἔσσευε. (περισσὸς). Περισσότερος, ἀνώτερος κατὰ τὸν ἀριθμὸν εἰμί, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμὸν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Λεῖψ 14, 4. »Περιττεύουσιν ἡμᾶν οἱ πολέμιοι«, Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. ἡ. 11. ὑπερβαίνουσιν ἡμᾶς, περισσότεροί εἰσι κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ ἐχθροὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς φαίνουσιν ἐπέκεινα τῆς ἡμετέρας γραμμῆς. 2) πλεονάζειν, ἔχειν ἀφθονίαν τινὸς, ἢ εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ, περισσὸς, περιττὸς, Ξεν. Συμποσ. δ'. 35. »Ὁ μὲν τ' ἀρκούντων ἔχει, καὶ περισσεύοντα τῆς ἀπάνης«, καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ἀναγκαίων, (παρεσκευασμένα). 3) ἐξαίρετος εἰμί, ὑπερέχω, μετὰ Δοτ. »Περιττεύει μοί τιν', ἔχω ἀφθονίαν τινὸς, ἔχω τι εἰς βαθμὸν μέγα«, π. χ. »Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίττευεν αὐτῷ, ἀν αὐτὴ δὲν εἶχε τοιαύτην τινὰ ἐξαίρετον φύσιν«, Διονύσ. Ἁλικ. γ'. 11. ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδ. ἐν β'. 65. λέγει. »Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευεν, τόσον ἐξαίρετος καὶ ἀνώτερος ἦν τῶν ἄλλων, τόσον ὑπερέβαινε τοὺς ἄλλους, εἶχε τόσης πολλὰς βοηθητικὰς πηγὰς καὶ μέσα, ὅτε ἤρχητο ὁ πόλεμος, ὥστε βεβαίως ἐλέει, ἂνίσως ἐδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. (ἡ αὔξησις ἐν τῷ μέσῳ, περιέσσευε κ. τ. τ. δὲν εἶναι ὀρθή; Lobeck Φρυν. σελ. 28.) Παρὰ Πινδ. κεῖται καὶ μετοβατικῶς, περισσεύειν πενίᾳ.

Περισσόβοτος, ὁ, ἡ (βοτὸς). Περιττὰ φαγητὰ ἔχων. π. χ. »Τράπεζα περισσόβοτος«, Νέστ.

*Περισσογωνία, ἡ (γωνία). Ἄνισος ἀριθμὸς γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος, καὶ, περιττοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Περισσὰ, ὑπὲρ τὸ μέτρον δάκτυλα ἔχων.

Περισσοέπεια, καὶ, περιττοέπεια, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσολογία, καὶ

Περισσοεπέω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσολογέω. ἐκ τοῦ

Περισσοεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ἔπος), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσολόγος.

*Περισσοκαλὴς, ὁ, ἡ (καλὸς). Καθ' ὑπερβολὴν ὡραῖος, ἀμφ.

Περισσόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), ποιητ. Περισσὴν, ἤτοι πυκνὴν, πολλὴν κόμην ἔχων.

Περισσολογέω, καὶ, περιττολογέω, ῶ (περισσολόγος). Περισσὰ λόγια ἢ πράγματα λέγω. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον λέγω, ὁμιλῶ, μακρολογῶ· συχνάκις ἐπαναλαμβάνω τὰ αὐτὰ πράγματα. 3) κομψῶς καὶ τετεχνευσμένως ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι· ἢ γράφω, ὕδεν

Περισσολογία, καὶ, περιττολογία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὁμιλία, τὸ περισσὰ λόγια ὁμιλεῖν, μὴ ἀναγκαῖα ὁμιλεῖν. 2) ἡ τετεχνευμένη καὶ μετὰ τεταρνεμένων, περιττῶν λέξεων ἐστολισμένη ὁμιλία, Διονύσ. Ἁλικ., ὅστις συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, »Κάλλιον εἰπεῖν«.

Περισσολόγος, καὶ, περιττολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ περισσὰ λέγων, ὁ ἀνωφελῆ ὁμιλῶν. 2) μαρηγόρος, ὑπὲρ τὸ δέον ὁμιλῶν. 3) τερπνευμένος, μετὰ καλλωπισμοῦ τινος περιττῶν λέξεων ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος, ἢ γράφων.

*Περισσόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ἔχων πολλὰ μέγαν λόφον, φούντων ἀπὸ πτερὰ, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, Ὀππιαν.

Περισσομελὴς, ὁ, ἡ (μέλος). Περισσὰ, ἤτοι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸν χρεῖαν μέλη ἔχων, Μανέθ. δ'. 484. »– ὁ τικτόμενος τῶν ζώντων σῶμα περισσομελὴς τεχθήσεται«.

Περισσόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος), = περισπολόγος. »Λόγος περισσόμυθος«, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑπὲρ τὸ δέον, περιττὴ ὁμιλία, Εὐριπ. Ἀλεξ. 23.

Περισσόνοος, καὶ, συναιρ. σόνους ὁ, ἡ (νόος). Ἐξαίρετον πνεῦμα, νοῦν ἔχων.

*Περισσοπαθέω, (πάσχω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ πλέον τῶν ἄλλων, κατ' ἐξοχὴν πάσχω.

*Περισσόπους, ποδὸς (πούς). Ἔχων ἕνα πόδα περισσότερον. παρὰ πολλῶν, ἐπὶ στίχου.

*Περισσοπραγτέω, Ὑπερ τὸ δέον ἀπαιτῶ, συνεζω, εἰσπράττω, Βυζ, ὕδεν ἡ περισσοπραξία ὅ,τι παράλογο πληρώνουσιν οἱ πλούσιοι ἀπὸ τὰ δοτίματα διὰ νὰ ἀποσκευασθῇ τὸ ἐλλεῖπον, προερχόμενον ἐκ τούτου, ὅτι δὲν δύναται νὰ πληρώσωσιν οἱ πτωχοί· λέγεται καὶ περισσοπραξία.

Περισσὸς, καὶ, περιττὸς, ἡ, ὸν· καὶ ἐπίῤῥ. περισσῶς. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ σύνηθες, ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ὑπὲρ τὴν τάξιν, ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν· ὅθεν ὑπὲρ τὸ μέτρον μέγας, ἡ πόλις, ἄφθονος. »Περισσὰ ἄωρα«, Ἡσ. Θ. 399. τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα ταύτης τῆς Μεζομρκ. λέξεως. 2) συνῃ. μετὰ μεμπτικῆς προσσημασίας, ὑπέρμετρος, περιττὸς, μάταιος, Ἡρόδ. πλέον ἢ ὅ,τι χρειάζεταί τις· ἢ εἶναι καλὸν, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ὑπερβολικὸς, ἐπέκεινα τῆς δυνάμεως καὶ καταστάσεως τινός, Valck. Διατρ. σελ. 82. Σοφοκλ. Ἀντ. 68. »Ἐκ περιττοῦ«, ὡς τὸ, ἐκ περιουσίας, ὑπέρμετρα, μὲ τὸ παράλογο· »Περιττὰ φρονεῖν, πράττειν, ὑπέρμετρα πράγματα, ἢ προπετῶς, ὑπερηφάνως φρονῶ, πράττω, Valck. Ἱππ. 444. πρβλ. μέγας. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. »Περιττὰ τῶν ἀρκούντων«, πλέον ἢ ὅ,τι χρειάζεταί τις, Ξεν. Κυρ. Παιδ. 1, 2, 2. ἐξαιρ. ἐπὶ πάσης τεχνικῆς ἐργασίας, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἐκφράσεως ἐγγράφου ἢ διὰ στόματος, ἀντὶ τοῦ, παφορτισμένος μὲ περιττοτεχνίαν, ἤτοι ἀνωφελῆ καὶ κοπιαστικὴν τέχνην καὶ καλλωπισμὸν, καθ' ὑπερβολὴν ηλιμυρὸς, ἐπιτηδευτὸς· παρὰ δὲ τοῖς μεταγνωστ. σοφιστικῆς σολλικ. καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 25. 47. »Λέξις περιττὴ«, ἀντίκ. τῇ, κοινῇ, καὶ συνήθει· οὕτω καὶ τὸ »Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει (Δογγιν. 40.)«, νεωρκ. ἀνθηρὰ, λαμπρὰ, ἐξαίρετος, ὑψηλὴ· ἀπαράτως καὶ ἐπὶ ἐξαιρέτων, μεγαλοπρεπῶν, ἐκλεκτῶν ἐνθυμάτων, ἢ ἐπὶ διαγωγῆς μεγαλοπρεποῦς κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 129. 3) ἐπὶ καλοῦ, ἄνευ μεμπτικῆς προσσημασίας, ἀσυνήθης, ἐπέκεινα τῆς συνήθους ἰδέας, ὁλῃ. ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, θαυμάσιος, διαφέρων, ὑπερβάλλων. »Τὸ περιττὸν«, ἢ ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον· μετὰ γεν. ὁηλοῖ κάτι παράλογο ἔχων ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὁηλ. ὑπερβαίνων, ὕδεν. »Περιττός τινός εἰμι πρός τι«, ὑπερβαίνω τὸν ἄλλον κατά τι. »Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὸς«, Σοφ. Ἠλ. 152. 4) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁηλοῖ, κάτι παράλογο, π. χ. »Εἴκοσι περιττὸν«, εἴκοσι καὶ κάτι παράλογο, ὑπὲρ τὰ εἴκοσι, πλέον ἢ εἴκοσι, viginti amplius. Ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ ἀριθμητικῇ, »Ἀριθμὸς περιττὸς«, impar numerus, ἄνισος, ἀνόμοιος, ἄζυγος, μὴ ἄρτιος ἀριθμὸς, μονὰς, οἷον, τὸ ἕν, τρία; πέντε, καὶ τὰ ὅμοια, Ξενοφ. Ἱππαρχ. β'. 6. Πλάτ. Φαίδ. 52. Θέων Σμυρν. μαθ. ε'. »Καὶ ἄρτιοι μὲν εἰσὶν οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴτα διαίρεσιν, ὡς ἡ διάς, ἡ τετρὰς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ πέμπτος, ὁ ἕβδομος, κ. τ. τ.« ἀντίθ. τῷ, Ἄρτιος. Ἐπίῤῥ. περισσῶς, λίαν, κατὰ πολλὰ, σφόδρα, ὑπὲρ τὸ μέτρον· κατὰ τρόπον ἐξαίρετον, εἰς βαθμὸν μεγαλειώτερον, περισσότερον· Συγκρ. περισσότερος, παρὰ τοῖς Μεταγνστ. (τὸ, περισσὸς ἔστιν ἐπίθ. τοῦ περὶ, ὅρ. περὶ, Α'. 2. καὶ Δ'. 2. πρβλ. ἔπεσται καὶ μέτασαι. Τὸ δὲ νὰ θεωρῇτις ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τῆς περὶ καὶ τοῦ ἴσος, εἶναι φαντασία τῶν Βεολ. Ἀριθμ.)

Περισσόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Περισσὴ σάρκα ἔχων, καλῶς σεπρωμένος, παχύς, Σουϊδ. ἐν Δ. πρίσπος.

Περισσοσυλλαβέω. Περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχω, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. ὕδεν

Περισσοσύλλαβος, καὶ, περιττοσυλλαβος, καὶ Ἐπίῤῥ. περιττοσυλλάβως (συλλαβὴ). Ὁ περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχων· παρὰ Γραμμτ. λέγεται μάλιστα ἡ πέμπτη κλίσις, καθότι αἱ πλάγιαι πτώσεις ἔχουσι μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν παρὲξ ἡ ὀνομαστική· ἀντίθ. τῷ, ἰσοσύλλαβος.

*Περισσοτᾶγής, ὁ, ἡ (τάσσω). Τεταγμένος, ἀραδιασμένος, κείμενος εἰς θέσιν ἄνισον, μὴ ἄρτιον, εἰς τόπον ὁηλούμενον ὑπὲρ περιττοῦ ἀριθμοῦ, ἢ μεταξὺ τῶν μὴ ἀρτίων ἀριθμῶν, Νικομ. Ἀριθμ. 1, 22. σελ. 103.

*Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ περισσὸς. Ἐπίῤῥ. περισσοτέρως, πολλῷ περισσοτέρων· μᾶλλον ὑπερβολῆς.

Περισσοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ἡ μετ' ἀγωνίας καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβὴς καὶ ἀκρίβεια εἰς τέχνην τινὰ, ὑπερβολὴ τῆς τέχνης, περισσὴ ἀνωφελὴς τέχνη, Δημήτρ. Φαλ.

Περισσότης, καὶ Ἀττ. περιττότης, ητος, ἡ (περισσὸς). Περίσσεια. 2) ἀφθονία, πλουσιότης, πλεονασμὸς, τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἄχρηστον, τὸ περιττεύειν. 3) Ἐξαίρετος ἰδιότης, ἐξαιρετότης. »Τὰς περιττότητας καὶ θαυματοποιίας«, Ἰσοκράτ. Βουσίρ. τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, τὸ ὑπερβάλλον. 4) ὑπερβολὴ, ὑπερφορτισμὸς, ἐπιτήδευσις, ὑπὲρ τὸ δέον μεγαλοτρέπεια ἑνὸς ὕφους, εἰς τὰ ἐνθύμματα κ. τ. τ.

Περισσοτρύφητος, ὁ, ἡ (τρυφάω). Πολλὰ ἱτελικατος, πολυτελὴς, Ἀθήν. σελ. 160. »Οἱῳὸς περισσοτρύφητος«, ἡ ἐλεεινὴ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον τρυφὴ, ὅπου ἄλλοι »Πᾶν ἀπεισοτρύφητος«, ἀναγινώσκεσθαι θέλουσι.

Περισσόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσόνους, Αἰσχύλ. Προμηθ. 328.

*Περισσοχορηγία, ἡ. Περισσὴ χορηγία, ὑπὲρ τὸ δέον πληρωμὴ, δαπάνησις, Βυζ. πρβλ. περισσοπραξία.

Περισσόχρονος, ὁ, ἡ. ἴδε Ἀπερισσόχρονος.

Περίσσωμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, περίττωμα.

*Περισσωματικὸς, ὅρ. περιττωματικὸς.

Περίσσωσις, καὶ Ἀττ. περίττωσις, ἡ (περισσὸς). Περίσσεια, περίσσευμα, τὸ περισσεύειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεονασμός, δαψίλεια, Ἱππουρ. παρ' Ἀριστοτ. ἐν γένει = περίσσωμα.

Περιστᾰδόν, Ἐπίρ. (περίστημι). Κύκλῳ ἱστάμενος, περισταμένως, Ἰλ. Ν, 551. παρὰ Θουκυδ. ζ. 81. »Ἐβάλλοντο περιστᾰδόν, κύκλῳ, πανταχόθεν, ὄντες δηλαδὴ κύκλῳ αὐτῶν ἱστάμενοι οἱ Συρακούσιοι· πολλαχοῦ παρ' Ἡροδ.

Περιστάζω, ξω (στάζω). Ὁλόγυρα στάζω, σταλάζω, καὶ περιῤῥέω, ῥαντίζω.

*Περιστᾶθη, Ἐπικ. γ'. πρόσπ. παθ. ἀορ. τοῦ περίστημι, Ὁδ. (ᾰ)

Περιστᾰλᾱγή, ἡ, καὶ

*Περιστᾰλᾰδόν, ἐπίῤῥ. (στᾰλάζω), ποιητ. Πίπτουσιν ὁλόγυρα ἀπὸ σταλαγματιᾶ σταλαγματιά, ὁλόγυρα στᾰλάζων.

Περιστᾰλτικός, ή, όν (περιστέλλω). Περιλαμβάνων καὶ συσπᾰζόμενος· παρ' Ἀνατομ. ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιστέλλεσθαι, ὥσαν, περιστᾰλτικὴ δύναμις. Ὁ Γαληνὸς ἀποδίδει τὴν περιστᾰλτικὴν δύναμιν τῷ στομάχῳ καὶ τοῖς χωνευτικοῖς τῆς τροφῆς ὀργάνοις.

Περιστᾰ́σιμος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ πολλοὶ κύκλῳ ἱστανται, ἢ ἱστασθαι δύνανται, συχνᾰζόμενος, Τίμαιος παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 163 »Περιστᾰ́σιμος στοὰ, πλήρης περιεστώτων καὶ ἀκροατῶν· ἐκ τοῦ

Περίστᾰσις, εως, ἡ (περίστημι). Ὅ,τι ἵστᾰται ὁλόγυρα, τὸ περὶ τι εὑρισκόμενον· περιοχή, περιφέρεια, ὁ τόπος ἢ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναί τις περικυκλωμένος, ἐν ᾧ ζῇ τις· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὑρίσκεταί τις, περικυκλωμένος ὠν ὑπὸ διαφόρων πραγμάτων καὶ ὑποδέσεων· ὅρα 8) περίπτωμα, εὐκαιρία, (σ'καζικὸν) συμβεβηκός, συμβάν, ἐξαίρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀτυχία, συμφορά, μέριμνα, θλῖψις, δυστυχία, κίνδυνος, ἀνάγκη, ἢ ὁποία περιστοιχεῖ τινα ἢ στενοχωρεῖ πανταχόθεν· ὅτι δὲ καὶ περίστᾰσις, ἢ ὁποία κάμνει νὰ λάβῃ μία ὑπόθεσις ἀποτέλεσμα καλὸν ἢ κακόν, καὶ ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν περιστάσεων αὐτῶν. 4) πράγματα, τὰ ὁποῖα κάμνει τις, ἅρα διεξοδικαὶ ἑτοιμασίαι, μεγαλοπρεπῆ πέριξ τινὸς πράγματα ἑτοιμασμένα, παρασκευή, πολυτέλεια, luxe. 5) πλῆθος λαοῦ, ἀνθρώπων περιεστώτων (στεκομένων ὁλόγυρα). »Πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλνειείοις περιστάσεις ποιήσαντες, Θεοφρ. Χαρακτ. σύναξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς κύκλου σχῆμα. 6) τόπος, μέρος περικυκλωμένον μετὰ στύλων, Πολύβ. ζ'. 31. καὶ 40. Ἀθην ε'. σελ. 205. 7) τὸ ἀντικείμενον, τὸ σῶμα μιᾶς ὁμιλίας, ἀνὲς λόγου ἢ πραγματείας, Lobeck Φρυν. σελ. 376.

Περιστᾰτέω, ῶ (περίστᾰτος). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἵσταμαι· περικυκλόω, Ἀρίστ. Παθ. περικυκλοῦμαι ὑπὸ τοῦ πλήθους, περὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται πολὺ πλῆθος.

Περιστᾰτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀναγόμενος, ἀντήκων, ἁρμόζων εἰς περίστᾰσιν, ἢ περιστάσεις, ὑπὸ περιστάσεων περικυκλωμένος, ἐνίοτε καὶ κακῶν, ἀπειρῶν. »Τὰ περιστατικὰ πράγματα καὶ καιροῦ, ἀντὶ, αἱ περιστάσεις. Πλούταρχ. καὶ Γαλην. »Περιττατικοὶ, οἷον, οἱ ἐνεργητικοὶ καὶ πάντοτε καταγιόμενοι ἄνθρωποι. Παρὰ ῥήτορ. περιστατικὰ, αἱ ἐξ κατηγορίαι, τίς, τί, πῶς, ποῦ, πότε, διὰ τί;

Περίστᾰτος, ὁ, ἡ (περίστημι). Περικυκλωμένος ὑπ' ἀνθρώπων ἢ ὑπ' ἄλλων πραγμάτων· καὶ ἐνίοτε, πέριξ τοῦ ὁποίου συνάζονται ἄνθρωποι, ἔξαρ. διὰ νὰ τὸ θεωρήσωσιν ἢ θαυμάσωσι· ἐνίοτε δὲ καὶ, ὑψηλός, μετέωρος, ἀπὸ μακρόθεν παρατηρούμενος. »Θαυμασιοποιεῖσι ὑπὸ τῶν αἰσήτων περίστατοι γειόμεναιι, Ἰσοκράτ. περὶ Ἀντιδ., περὶ ἃς οἱ ἀνόητοι κύκλῳ ἵστανται διώκοντες, περικυκλωμένοι δηλαδὴ ὑπὸ πλήθους ἀνοήτων ἀνθρώπων, περὶ ἃς ἵστανται ὁλόγυρα οἱ ἀνόητοι καὶ βλέπουσιν. Ὁ Ἰάμβλιχ. εἰς βίον Πυθαγόρ. §. 35. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, περίβλεπτος. »Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετου, τὸν περιεκύκλωσαν οἱ ἄνθρωποι. »Περίστατον βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖν, Θεόπομπ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. σελ. 485. ὁλόγυρα κρεμαμένην.

Περισταυρόω, ῶ (σταυρόω). Ὀχυρόω κύκλῳ μετὰ πασσάλων, βάλλω ὁλόγυρα παλούκια ἢ παλλαστία, ὀχυρόνω, στερεόνω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 14. »Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἑνεκεν, Ἑλλην. ζ'. δ'. 21. »Περιεσταύρωταν τὸν Ἱρᾶμιον διπλῷ σταυρώματιν· καὶ ἐν βιβλ. γ'. β'. 2. »Στρατοπεδευσάμενοι καὶ περιτταυρωσάμενοιι, ἀφ' οὗ σταύρωμα (παλλαστία) περὶ ἑαυτοὺς ἔβαλλον· ὡς τὸ τοῦ Θουκυδ. 2, 75. Περιεστάυρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν· ὅθεν

Περισταύρωμα, τό. Τόπος περιφραγμένος, ὠχυρωμένος, περικυκλωμένος μετὰ σταυρωμάτων, παλουκίων· τόπος παλούκια ἔχων ὁλόγυρα εἰς ὀχύρωμα.

Περιστᾰχυώδης, ὁ, ἡ (στάχυς). Περικυκλωμένος ἀπὸ στέφανον στάχυων, πέριξ τοῦ στάχυος εὑρισκόμενος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13. »Μίσχος περισταχυώδης«, μίσχος, περὶ οὗ αἱ στάχυες.

Περιστεγανός, ὁ, ἡ (στεγανός). Ὁλόγυρα ἢ καλῶς σκεπασμένος, Ἡσύχ.

Περιστέγω, ξω (στέγω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκεπάζω, Ἱππουρ.

*Περιστείνω (στείνω). Ὁλόγυρα βιάζω καὶ στενόνω.

Περιστειχίζω, ἀντὶ περιστοιχίζω, ἢ περιστιχίζω. Ἀμφ.

Περιστείχω, Μ. ξω (στείχω), ποιητ. Κύκλῳ ὑπάγω, ὁλόγυρα περιπατῶ, κυκλικῶς πορεύομαι, περιέρχομαι, περιτριγυρίζω. »Περιστειχίζοντεν, περὶ τι πορεύομαι, ὁλόγυρα τινὸς ἔρχομαι, Ὁδύσ. Δ, 277.

Περιστείωσις, ἀντὶ, περιστέωσις, Ἰωνικῶς ἀντὶ, περιστῶσις, Ἐπ. γ'. πρόσπ. πληθ. ὑποτακτ. ἀορ. β'. τοῦ περίστημι, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐν Ἰλ. Ρ, 95.

Περιστέλλω (στέλλω). Ἀμφιένυμαι, περιβάλλω· ἐνδύω, φορένω· κοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω, εὐτρεπίζω, ἐξειρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ θέᾳ κειοτωμένων ἐκβαλλομένων νεκρῶν σωμάτων, Ὁδύσ. Ω, 293. »—οὐδέ ἑ μητηρ Κλαῦσε περιστείλασα· καὶ Ἡσόδ. Θ, 30. ὅθεν ἐν γένει, φροντίζω διὰ τὸ λείψανον τινός, ἐνταφιάζω, θάπτω. 2) περικυκλῶ· περικαλύπτω· καλύπτω, σκεπάζω· ἐρυπτω, σκεπαλύπτω, ὑποκρύπτω. 3) καθόλου, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· καὶ φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καὶ διατηρῶ, φυλάττω· ὑπερασπίζω, διαφεντεύω, »ἀλλήλουιν, Ἡρόδ. 9, 60. »πόλεμαν, Ἡρόδ. 1, 98. »τοὺς νόμους«, Ἡρόδ. 2, 147. 3, 31. πρβ. 3, 82. 4, 80. »Λακεδ ἔργα περιστέλλουσιν, γεωργοῦσι τὸ χωρίον, φροντίζουσι νὰ γεωργηθῇ, Θεοκρ. 17, 97.

Περιστενάζω, Μ. ξω (στενάζω) καὶ περιστεναχίζω (στεναχίζω). Λέγ. στενάζω, κύκλῳ στενάζω, περιῤῥηγνῦ, στεναζω περὶ τι. Μέτ. περιστεναχίζομαι. περιεχίω, βιάζω, ἀντηχῶ, ἠχῶ, ἠχολογῶ, Ὁδυσ. Θ, 10. καὶ, 454. Ψ, 146. πρβ. περιστένω· ἐνίοτε δὲ καὶ = τῷ ἐνεργ.

*Περιστεναχέω, ὁρ. περιστοναχίζω.

*Περιστεναχίζω, ἴσω (στεναχίζω) = περιστενάζω· ἴδε τοῦτο.

*Περιστενάχω (στενάχω), = περιστενάζω. (ᾰ)

Περιστένω (στενω). Περιστενάζω, στενάζω ὁλόγυρα ἢ ἐπί τι· περιηχῶ, ἠχῶ, Ὁμηρ. Ἴλ. κ'. 2) περιττίθεται ἀγκαστῆρι, ἐν Ἰλ. Π, 163. ὁ στόμαχος γίνεται στενός, στενεύει, ἤτοι γεμάτος ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητὸν ὥστε νὰ σπάσῃ. Ἐκ τοῦ, στενός, στενόω, ἢ στένω.

Περίστεπτος, ὁ, ἡ (περιστέφω). Περιεστεφανωμένος, ὁλόγυρα στεφανωμένος, ἢ περικυκλωμένος.

Περιστερά, ἡ. Περιστέριον, τὸ θηλ. Ἀριστοτέλ. καὶ, περιστερός, τὸ ἄρσεν ὄθεν

Περιστερεών, ῶνος, ὁ Οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἀνατρέφονται καὶ φυλάττονται αἱ περιστεραί. 2) εἶδος χόρτου, Διοσκορίδ. δ'. 60. Verbena, Λιν.

Περιστεριδεύς, ὁ. Τὸ νέος περιστέριον, Σχελ. Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 866. (ῐ)

Περιστερίδιον, καὶ, περιστέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ περιστερά. Μικρὰ ἢ νέα περιστερά, περιστερίκι.

*Περιστερώδιος, ὁ, ἡ, = περιστέρνιος.

Περιστερνίζω (στέρνον). Περὶ τὸ στέρνον τίθημι, βάλλω, περιθέω τι, Ἀριστοτέλ. α'. Ἐπιστ. 25.

Περιστέρνιος, ὁ, ἡ (στέρνον). Περὶ τὸ στέρνον ὤν, κείμενος, πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἢ δένεται ὁλόγυρα εἰς τὸ στῆθος ὡς στολισμός. 2) οὐσ. τὸ περιστέρνιον, τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ στήθους· ἢ στολισμὸς αὐτοῦ.

Περιστεροειδής, ές, ὁ, ἡ (περιστερά, εἶδος). Τὸ εἶδος τῆς περιστερᾶς ἔχων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν περιστερῶν ὤν, ὅμοιος περιστερᾷ, Ἀθην.

Περιστερόεις, εσσα, εν, Νίκανδρ. Θηρ. 860, Ἀνήκων εἰς περιστερῶνα, ἢ ἐκ τοῦ περιττερῶνος ληφθείς.

Περιττερός, ὁ. Τὸ ἀρσενικὸν περιστέριον, Ἀθην. σελ. 395. Ἐν συνηθείᾳ προφέρεται, περίστερος, καὶ, περιστέρα· ὄθεν

Περιστερατροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, ἐνθα τρέφονται αἱ περιστεραί· ταὐτὸν τῷ, περιστερεών.

Περιστερώδης, εος, ὁ, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ, περιστεροειδής.

*Περιστερών, ῶνος, ὁ, = περιστερεών.

Περιστεφανόω (στεφανόω), ταὐτὸν τῷ, περιστρέφω. Ἀριστοφ. Πλούτ. 787. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. γ'. 30. »Οὔρεσι περιστεφάνωται πᾶσα Θετταλίηιν, Ἡρόδ. 7, 130.

Περιστεφής, έος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περίστεπτος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 890. »Κύκλῳ πάντων ἀνθέων περιστεφῆς· ἐκ τοῦ

Περιστέφω, ψω (στέφω). Ὁλόγυρα στέφω, στεφανόω, περιλαμβάνω, περικυκλόω, περιαλύπτω, Ὁδυσ. Ε, 303. »Νεφέεσι περιστέφει οὐρανόν«. Ἀνθολογ. α'. σελ. 234. ὡσαύτ. καὶ μετ. ποιητ. »Καλὴ κεκαφὴς περιστέφανται.

Περιστήθιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Περὶ τὸ στῆθος ὤν, τὸ στῆθος περιλαμβάνων, περικλύπτων. Περιστήθιον, τὸ· στολισμὸς τις περὶ τὸ στῆθος, οἷον, ταινία, κ. τ. τ. ζῶσμα γυναικεῖον περὶ τοὺς μαστούς.

*Περιστήκω, ξω, κεωτ. Λ. Στέκομαι ὁλόγυρα τινός, περικυκλόω (Ὁ πιρακ. περιέστηκα (ἐκ τοῦ περίστημαι) ἔχει σημ. ἐνεστ.)

*Περιστῆναι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περίσταμαι.

*Περιστηρίζω, ξω (στηρίζω). Ὁλόγυρα στηρίζω καὶ στερεῶ.

*Περιστήωσι, ἀντὶ περιστῶσι, Ἐπ. γ'. πληθ. ὑποταικτ. ἀορ. β'. τοῦ περίστημι, Ἰλ. Ρ, 95.

Περίστια, τά. Ἡ πρὸς ἀγνισμὸν καὶ κάθαρσιν τῆς ἐκλησίας τοῦ δήμου διὰ σφαγῆς χειρείου θυσίας· καὶ αὐτὴ ἡ κάθαρσις. (γινόμενος, ἁγιάζεται παραγωγὴ παρὰ τὸ, περὶ καὶ ἱστίη, ἑστία). Ὅρα ἐν τῷ ἑπομένῳ· ὄθεν

Περιστίαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ προεδρεύων εἰς τὰ περίστια, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 128. Κατὰ Φώτιον ἐν Λεξ. ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς ἑστίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ τοῦ περιστείχειν. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Περίστια φησὶ προσαγορεύεσθαι τὰ καθάρσια, καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χειροτροποῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις περιειλημένου δημοσίαις καὶ περίδρομον ἔχοντες. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν Λέξ. »Καρδαρμα, χειρίδιον ἦν ὄπτον, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι· καὶ πάλιν. »Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιρίδιοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρτια, τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι.

Περιστερής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Λίαν πεπατημένος ὁλόγυρα, ὅθεν σκληρός, στερεός.

Περιστεγνής, ές, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 376. Δωλόν, πεπαχόθεν ἐστιγμένος, πλήρης στιγμάτων, ποικίλος, ὅπου ἄλλες, περιστερής, ἀναγινώστ. ἐκ τοῦ

Περιστίζω, Μ. ξω (στίζω). Κύκλῳ στίζω, στίγματα, κεντήματα, στιγμὰς ἢ κηλίδας ποιῶ ὁλόγυρα· κἀμνω παρδαλόν· ἐν γένει, βάλλω ὁλογύρα εἰς εἶδος κύκλου. 2) μπήγω τί, στήνω τί ὁλόγυρα τινές, τινί τι, π. χ. »Περιέστιξε τοῖς μαζοῖς τὸ τεῖχος, ἔμπηξεν, ἔστηξε, ἐκρέμτε τοὺς ἀεκομμένους μαζοὺς ὁλόγυρα εἰς τὸ τοίχος τῆς πόλιος, Ἡρόδοτ. 4, 202. ἔτι δέ, 4, 2, ἐν᾽ ὅμως πρέπει νὰ ἐκλέβῃ τις, μετὰ τοῦ Poppo, τὸ ῥῆμα περιστίχω, ἰσοδύναμον τῷ, περιστιχίζω καὶ περιστοιχίζω. 3) ὀβελὸς περιστιγμένος, χ᾽ περιστιγμένον, ὅρα ἐν τῷ, ὀβελός, 3. καὶ χ. ὅθεν

Περίστικτος, ὁ, ἡ. Περιεστιγμένος, στίγματα ἔχων πανταχόθεν, κατακεντημένος, ἐξαιρ. στίγματα ἢ κηλίδας διὰ κεκαυμένων σιδήρων ἔχων· καθόλου, ποικίλος, παρδαλές, κηλιδωμένος, πολυποίκιλος.

Περιστίλβω, ψω (στίλβω). Κύκλῳ, πανταχόθεν στίλβω, λάμπω

*Περίστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Εἰς σειρὰς ὁλόγυρα τεταγμένος, Νόνν. 2, 170.

Περιστιχάω, ῶ (στιχάω) ποιητ. Εἰς σειρὰν, κατὰ τάξιν ὁλόγυρα βάλλομαι, ἵστημι, τάττομαι, Νίκανδρ. Θηρ. 442.

Περιστιχίζω (στιχίζω), ταὐτόν τῷ, περιστοιχίζω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1394.

*Περιστίχω, ὄρ. περιστίζω, 2.

Περιστλεγγίζω (στλεγγίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα στλεγγίζω, διὰ τῆς στλεγγίδος ὁλόγυρα τρίβω, καθαίρω, ξύω.

Περιστοιχίζω, ἰσω· καὶ μέσ. περιστοιχίζομαι (στοιχίζω). Κυρίως, περικλείω ἐν περιοχῇ βροχίων, δικτύων, ὡς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία. Ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ -Περιαίρω, περιλαμβάνω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους ἢ στόχους, καταπετανύοντες αὐτῶν τὰ δίκτυα, ἵνα, ἐὰν ἐκφύγῃ αὐτοὺς τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ. μεταφ. περιστοιχίζεσθαί τινά τινι, δελεάζω, πείθω, ἀπατῶ τινα μέ τι, Δημοσθέν. Φιλιπ. »Περιστοιχίζεται ἡμᾶς-, περιλαμβάνει ἡμὰς ὡς τὰ θηρία οἱ κυνηγοὶ διὰ τῶν δικτύων· ὡσαύτως καί, τινί τι, στήνω τί τριγύρω τινός· καθόλου δὲ ταὐτόν τῷ, περιβάλλω, περιζωννύω, περιέχω, Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. σελ. 136. 196. 462. »Τοιούς δὲ περιέστησεν ἀνθρώπους φέβου στοίχους«, Κριτίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. Δ΄. 54. Παρ᾽ Ἡλιοδ. Αἰθ. ζ΄. σελ. 303. καὶ παθητικ. »Ἰλιάδων φροντισμάτων περιεστοίχιστον.

Περίστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὁλόγυρα κατὰ σειρὰν ἱστάμενος, διατεταγμένος εὐθέτως. Παρὰ Δημοσθ. ἐν τῷ πρὸς Νικόστρ. »Ἐλαῖαι περίστοιχοι«, αἱ αὐταὶ εἰσὶν, ἃς περ ὁ Σόλων καὶ ἄλλοι, »Ἐλαίας στοιχαδας«, ἔλεγον. Ὁ Φώτιος προστίθησι· »Μήποτε δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ περιστοίχους κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων· ἴδε στοιχάς.

Περιστολέω, ἐπίρ. (περιστέλλω), ποιητ. Περικυκλούμενος, μὲ τρόπον, ὥστε νὰ περικαλύπτῃ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 475, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Κατὰ σταλαγμοὺς«. ἄρα, περισταλάσθην, ἀνέγνωσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, περισταλάσθον, περισταζόμενον, περιῤῥεόμενον τῷ χόλῳ.

Περιστολή, ἡ (περιστέλλω). Ἐνδυμάτων περιβολή, ἐνδυμασία, φόρεμα· καλλωπισμοί, στολισμοί, καὶ μάλιστα νεκροῦ τινος σώματος, ἐν γένει, ταφή, ἐνταφιασμοί. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, κηδεία. Παρ᾽ Ἰατρ περιταλατική κίνησις.

Περιστόμιος, ία, ιον (στόμα). Περὶ τὸ στόμα ὤν, κείμενος. »Τὸ περιστόμιον«, τὸ χεῖλος, ἡ τρύπα, π. χ. τοῦ πύθου, τό χεῖλος, ὁ περὶ τὸ στόμα γύρος τοῦ πύθου, Πολύβ. καὶ ὅμως.

Περιστομίς, ίδος, ἡ. Μέρος τι ἰχναρατῆται στερεώς, Μαθημ. παλ. σελ. 22, ὅπου ἀντὶ τούτου ἐν σελ. 28. περιτομίς, καὶ, ἐπιτομίς, κεῖται.

Περίστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Κύκλῳ, πανταχόθεν ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔχων τὸ στόμα, τὸ χεῖλος, τὴν τρύπαν, ἢ κύψιν, ἢ περισσὰ στόματα, τρύπας, Λίλιαν. Τακτ

Περιστοιχέω, ταὐτόν τῷ ἑπομένῳ.

Περιστοιχίζω (στοιχίζω). Ὁλόγυρα ἢ λίαν σειράζω, ἢ ἀντηχῶ, βροντῶ, π. χ. »γαῖαν, ἡ γῆ ἔτρεμε τριγύρω, Ἡσ. Ἀσπ. 344. ἔνθα ὅμως πολλὰ χειρόγραφα ἔχουσι, περιστενάχησε ἢ περιστενάχησε, τὸ ὁποῖον τελευταῖοι εἶναι ἴσως τὸ ὀρθότερον· ἔρα στεναχίζω.

Περίστοον, τὸ (στοά), ταὐτόν τῷ, περίστυλον, portico.

*Περιστορέννυμι, μέλ. -στορέσω, καί, -στρώσω (στορέννυμι, ἀνωμλ.). Ὁλόγυρα στρώνω, ἁπλόνω, βάλλω, περί τι ἢ ἐπί τι στρώνω, σκεπάζω, καλύπτω.

Περιστρατοπεδεύομαι, μέλ. εὑσομαι, ἀόρ. περιεστρατοπεδευσάμην (στρατοπεδεύω), μέσ. ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα στρατοπεδεύω, στήνω τὸ στρατόπεδον, πολιορκῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄. β΄. 5. »Λάρισσαν περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. (τὸ ἐνεργ. περιστρατοπεδεύω οὐκ ἔστι μὲν ἄνευ παραδείγματος, σπανιώτερον ὅμως ἢ τὸ ἐπίμετον.)

Περίστρεπτον, τό, ἐν ταῖς Χανδλερίου Ἐπιγραφ. μέρ. β΄. ἀριθ. 5. φέρεται ὡς ἀγγεῖόν τι τεχνικῶς στρεπτόν, ἐκ τοῦ

Περιστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁλόγυρα στρέφω, στρεφογυρίζω, γυρίζω τι ὁλόγυρα. Ἰλ. Τ, 181. Ὀδ. Θ, 189. Ὕμν. Ἑρμ. 409. παθητ. περιστρέφομαι, γυρίζομαι κυκλικῶς, γυρίζω ἐμαυτὸν κύκλῳ, Ἰλ. Ε, 903. καὶ συναισθητ. περιστρέφομαι.

Περιστρεβέω (στρεβέω). ταὐτόν τῷ, περιστρέφω, Ἡσύχ. ἐν Λ. περιῤῥηδής.

Περιστροφάδην, ἐπίρ. (περιστρέφω). Στρεφογυρισμένως, περιστρεμμένως, ἑαυτὸν κυκλικῶς περιστρέφων, Ὀρφ. Ἀργον. 1256.

*Περιστροφέω (στροφέω), ποιητ. = περιστρέφω.

Περιστροφή, ἡ (περιστρέφω). Τὸ περιστρέφειν, στρεφογυρισμός, περιστροφή, διαστροφή, ἡ εἰς κύκλον στροφή, γύρισμα ὁλόγυρα, ἡ κυκλικὴ στροφή, rotation, π. χ. »Πασῶν περιστροφῶν«, Πολυδ. 2) ἐκ τοῦ μέσ. περιστρέφομαι, προϋπάρχει ἡ σημασία τοῦ, συναισθητικὴ στροφή, ἐλιμπία, Σειρὰχ ν΄. 50

Περιστροφίς, ίδος, ἡ. Τόχανον (ῥῆλμ) καὶ ξύλον, ὅπου περιστρέφομέν τι, Πολυδ. δ΄. 170. ἰδ. 113. καὶ 135. ἐκ τοῦ

Περίστροφος, ὁ, ἡ (περιστρέφω). Δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καὶ περιεστρεμμένος, στραφογυρισμένος. 2) σχοινίον τι ἐν ταῖς διατύοις εἰς τὸ ἐκτείνειν καὶ συμμαζόνειν αὐτὰ, Ξενοφ. Κυνηγ. β΄. 7. λέγεται καὶ, περίδρομος.

Περίστρωμα, τό, ταὐτόν τῷ, περιπέτασμα, Σκέπασμα στρῶμα (σελτὲς, Τουρ. ματράτζα), πεῦκιον (χελί), ταπέτης καὶ περσὲς, συνήθως κατὰ πληθ. οἱ τάπητες καὶ αἱ περδέδες τῶν δωματίων, ἄνθη τρώγουσι. 2) αἱ ταφροι καὶ τὰ τείχη πέριξ τῶν φρουρίων, ἐκ τοῦ

Περιστρώννυμι, Μ. ώσω (στρώννυμι, ἀνωμλ.), = περιστορέννυμι. Κύκλῳ στρωνύω, ὁλόγυρα στρώνω, τίθημι, βάλλω· καλύπτω, σκεπάζω· περίστρωμα ἐπιτίθημι.

Περιστροφάω, ῶ. Μ. ήσω (στροφάω), = περιστρέφω. Στρεφογυρίζω. Μέσ. »Περιστρωφώμενον πάντα τὰ χρηστήρια,« Ἡρόδοτ. 9, 135. περιερχόμενον, περιφερόμενον, ἐγύριζεν ὁλόγυρα εἰς ὅλα τὰ χρηστήρια.

Περίστυλον, τό. Ἴδε ἐν τῷ Περίστυλες.

Περίστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Κύκλῳ στύλους ἔχων, μετὰ στύλων ἔξωθεν τοῦ τείχους περικυκλώμενος· ἴδε πτέρωμα· στοὰν ἔχων, Εὐριπίδ. 2) οὐδετ. Περίστυλον, τό, ἡ στοὰ (γαλλερία, πόρτικο).

Περιστυφελίζω, καὶ περιστῠφελίζομαι (στυφελίζω). Λίαν ἢ ὁλόγυρα σπρώχνω, ἢ καταπεταχειρίζομαι, maltraiter. Λίαν στυφελίζω· κύκλῳ στυφελίζω.

Περιστύφω, ψω (στύφω). Λίαν ἢ κύκλῳ στύφω, διὰ στυφῶν ὀδόντων ξηραίνω, Πλούταρχ. οὐδετ. Λίαν στυφὸς εἶναι.

Περίστωον, τό, = περίστοον.

Περισυλάω, ῶ. Μ. ήσω (συλάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, πανταχόθεν συλάω, ἁρπάζω, βιαίως αἴρω, πέρνω, γυμνόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὁλόγυρά τινος, π. χ. φορέματα, στολίδια κ. τ. τ. Πλάτων εἰς Γοργ.

Περισυνέχω, (ἔχω ἀνωμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα συνέχω, στερεῶς κρατῶ, Ὀρφ. Λιθ. ἀρμ.

Περισυνουσία, ἡ· ταὐτόν τῷ, περίδοσις. Στοίχημα.

Περισυντίθημι, ὅθεν τὸ μέσ. περισυντίθεμαι· ταὐτόν τῷ, περιδίδομαι. Βάλλω στοίχημα· ὅθεν

Περισυρίζω, = περισύρω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7. ὅπου κεῖται μετὰ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ περιειλέω καὶ περικυκλόω, πάνυ ἀμφ.

*Περίσυρμα, τό (περισύρω). Σαρκασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμός, ὁ, ἡ. Τὸ περισύρειν, ἐκτράπειν, ἕξω, σύρειν, ἐκβάλλειν ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου· ἀπαγωγή, Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Περισύρω (σύρω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σύρω, ἔνθεν κακεῖθεν σύρων περιφέρω· ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τραβῶ, περιμαζώνω, στραβόνω τι μὲ σούφρας, ξεσχίζω· σύρω εἰς τὴν λάσπην. βι ὁλόγυρα ἀποκόπτω τί ἢ ἀφαιρῶ, ἀποσπάω, ἥλκω, τραβῶ, βιαίως ἐκβάλλω, ἐκριζόω, παραφέρω, ἐκτρέπω, ἁπάγω, ἁρπάζω Πολύβ. γ΄. 93. »Λείαν, δρέμματα περισύρειν,« συνάγειν αὐτὰ καὶ ἁρπάζειν, ἤτοι περιελαύνειν, λείαν περιβάλεσθαι. 2) τροπ. διαπύρω, περιγελῶ, ὑβρίζω τινά.

Περισφαιρηδόν, Ἐπίρ. τὸ ἐπίσταμ. τοῦ σφαιρηδόν, Ἀρατ. 531. ἔνθα νομίζεται ἡμαρτ. ἀντὶ. περὶ σφαιρηδόν.

*Περισφάλλομαι, = περισφάλλομαι Κλονοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὥστε φαίνομαι ὅτι μέλλω νὰ πέσω.

Περισφαλής, ές, ὁ, ἡ. Λίαν ἢ ὁλόγυρα γλιστερός· ἐκ τοῦ

Περισφάλλω (σφάλλω) Ποιῶ ἵνα γλιστρήσῃ τις ἢ πέσῃ, σφάλλεσθαι ποιῶ, -ρίπτω τινα ἀνάσκελα, ἀναποδογυρίζω. Παθ. περισφάλλομαι, γλιστρῶ καὶ πίπτω, ἔσγλυστρῶ πίπτω αἰφνιδίως ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζομαι· ὅτι δὲ, καθ᾽ ὅλα τὰ μέρη κλονίζομαι ὥστε κινδυνεύω πάσαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στιγμὴ· τὸ πίσω, καθὼς ὁ μέθυσος· μεταφ. πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· ὅθεν

Περίσφαλτις, ἡ. Ἐξολίσθησις, ξεγλίστρημα, τὸ περισφάλλεσθαι· ἀναποδογύρισμα, αἰφνίδιον πέσιμον·

Περισφαραγέω, ῶ. Μ. ήσω (σφαραγίω). Ὁλόγυρα ἠχῶ, βοίζω, ἠχολογῶ. 2) ὡς τὸ περιτένομαι, ἀπὸ τὴν περίστεια ἀφρίζω ἢ εἶμαι παρὰ φυσικωμένος. »Περισφαραγεῖσαι γάλακτι,« Νίκανδρ. Θηρ. 553.), περίσσειαν, δαψίλειαν ἔχων εἰς γάλα.

Περίσφατος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ἐπιθρήνητος, καί, περιώδυνος. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἑρμηνεύουσι τὸ »Περισφάτως ἔχειν« διὰ τοῦ, περιωδύνως ἔχειν. Ὁ Ἡσυχ. προστίθησι καὶ τό, ἐπονειδίστως, καὶ μοχθηρῶς ἐπιφωνήσεως ἄξιος.

Περισφηκόω, ῶ (σφηκόω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα στενόνω ἢ στερεῶ δένω. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Περισφηνόω.

Περισφηνόω, ῶ (σφηνόω). Σφῆνας βάλλω ὁλόγυρα, παντοχόθεν σφηνόω καὶ στερεῶ τι.

Περισφίγγω, Μ. γξω (σφίγγω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, παντοχόθεν, ἢ ἐπὶ τι σφίγγω, δλίβω, συνέω, περιστέλλω· ὅθεν

Περίσφιγξις, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα σφίγξιμον, ἡ παντοχόθεν, κύκλῳ σφίγξις. Στοβ. Φυσ.

Περισφύριον, τὸ. Δεσμὸς, ταινία, δίμα, στολισμὸς τῆς περὶ τὰ σφυρὰ, ἤτοι περὶ τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ποδός. Ἡρόδοτ. 4, 176. Μετέωι δὲ τουτέων ἐχόμενοι Γινδάνες εἰσί· τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει κατὰ τοιόνδε τι, ὡς λέγεται· ἡ δ' ἂν πλεῖστα ἔχῃ, αὕτη ἀρίστη δεδόκται εἶναι, ὡς ὑπὸ πλείστων ἀνδρῶν φιλημένη.« κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Περισφύριος, ὁ, ἡ (σφυρὸν). Περικυκλῶν, περιλαμβάνων· περιδέων τὰ σφυρὰ, περὶ τοὺς ἀστραγάλους κείμενος· ὁ σχηματισμὸς »Περίσφυρος εἶται ἐν Ἀναλέκτ. α. 121.

Περίσφυρος, ὁ, ἡ. περισφύριος· ὅθεν, τὸ περίσφυρον = περισφύριον.

Περισχεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέχω.

Περισχελής, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Περισκελής, Ἡσυχ.

Περισχέμεν, Ἐπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέχω, ἀντί, περισχεῖν, Ἰλ.

Περίσχεο, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ περιέχω, ἀντὶ περίσχου, Ἰλ.

Περίσχεσις, εως, ἡ (περιέχω). Περίληψις, περιεκτικότης, περίκλεισις, καὶ ὁ περικυκλῶν καὶ περικλείων ἔχθρός, Δίων Κάσ.

Περίσχετος, ὁ, ἡ (περιέχω). Περικυκλωμένος, περικεκλεισμένος· στερρῶς κρατημένος.

Περισχιδής, ές, ὁ, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα εἰς σχίδακας ἐσχισμένος, κυκλῳ σχισμάδας ἔχων, πρασχισμένος. Παρ' Ἀθηναίῳ, εβ'. σελ. 537. »Περισχιδεῖς, αἱ,« εἶδος ὑποδημάτων, ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς Ἄμμωνα Διὰ καὶ τοὺς Ἀλέξανδρον· ἐκ τοῦ

Περισχίζω, Μ. σω. (σχίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σχίζω, ἀποχωρίζω, καταξεσχίζω, διαῤῥήγνυμι, διαλύω. »Περίσχισον αὐτὸν,« Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. ὁ. 25. σχίσον (ξέσχισον) αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον· τὸ δὲ, ὅπερ σχίζεσθαι χῶρον (Ἡρόδ. 9, 51.),« δηλοῖ, ἐπὶ ποταμοῦ, ὅστις χωρίζεται, σχίζεται τριτύρου ἑνὸς τόπου καὶ περιῤῥέει αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὅθεν

Περισχισμός, ὁ. Σχίτιμον, χωρισμός, ξέσχισμα περίτι ἢ ἐπί τι σῶμα· ὁλόγυρα ξεσχισμός.

Περισχοινίζω, Μ. ίσω (σχοινίζω). Μετὰ σχοινίου περιλαμβάνων, περικυκλῶν ἀποχωρίζω τι, περιῤῥαττω μετὰ χοινίου, ξεχωρίζω διά τινος σχοινίου περιδεδεμένου· καὶ τοιουτοτρόπως ἐκάμνον ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ κριτήρια ὅταν ἐκάθητο ἡ βουλὴ νὰ σκεφθῇ, ὅτε ἐτραβοῦσαν σχοινίον διὰ τὰ μὴ ἐναχλῶνται οἱ κριταὶ ἀπὸ τὴν συῤῥοὴν τοῦ λαοῦ, »Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται,« Δημόσθ. ὁταν καθῆσθαι ἐν τῇ βουλῇ, θέλει ἀσφαλίσῃ ἑαυτὴν διά τινος σχοινίου περιδεδεμένου μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἐν κύκλου σχήματι. »Περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς ἀνεπόπτευτος ὤν,« Πολυδ. 2) παρὰ Ἡλιόδωρ. Στρωμ. στ'. 15. περιδέω, δένω ὁλόγυρα μὲ σχοινίον· ὅθεν

Περισχοίνισμα, τό. Ὁ τόπος τῆς βουλῆς, ὅστις περιεδέδετο καὶ περικλείετο, περιεφράττετο ἐν κύκλου σχήματι μετά τινος σχοινίου, ἵνα μὴ θλίβῃ τοὺς βουλευτὰς τὸ πλῆθος, Πλούταρχ. καὶ

Περισχοινισμός, ὁ. Τὸ περισχοινίζειν, περιφράττειν καὶ ἀποχωρίζειν διὰ τοῦ σχοινίου.

Περισῴζω, (σῴζω), καὶ ἐντελέστερον, σῴζω τινὰ ὥστε περιεῖναι. Αὐτρόνιος, ἐλευθερόνω τινὰ, ἐξαιρ. διαφυλάττω τὴν ζωὴν τινός, γλυτόνω, Ξενοφ. πολλαχοῦ, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ιέ. 46.

Περισωρεύω (σωρεύω). Ἐπίτ. ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Περισωφρονέω, ῶ (περισώφρων). Λίαν, πάνυ σωφρονέω, Ἡσύχ. ὅς τις ἐν τῷ, Περιφρονεῖς, ἐκλαμβάνει τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Ὑπερφρονεῖς· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τυπίος ἐν τῷ τοῦ Θεμιστίου α. Λόγῳ ἀνέγνωσε Περισωφροσύνην ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, ὑπερφροσύνη· ἀντὶ τοῦ διεστραμένου »Περὶ σωφροσύνη.«

Περισωφροσύνη, ἡ, τὸ ἐπιτεταμ. σωφροσύνη· ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρῳ.

Περισώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Λίαν, πάνυ σώφρων.

Περιταινία, ἡ (ταινία) παρ' Ἀρεταίῳ γ'. 8. = περίτασις, ἄῤῥ.

Περιτάμνω, Ἰωνικ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, περιτέμνω, Ὁδ. Ἡσ. Ἡρόδ.

Περίτεγνος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις, ταὐτὸν τῷ, Εὐνοῦχος, Πτολεμ. Ἡφαιστίων, ά:

* Περιταρχῶμαι, ὑσομαι (ταρχύω). Μέσ. Ἀποδ. ποιητ. ὁλόγυρα θάπτω. (υ)

Περίτασις, ἡ. (περιτείνω). Ἡ περί τι τάσις, ἔκτασις. 2) ἡ κύκλῳ οἴσησις, τὸ ὁλόγυρα πρίεμον, φυσικωμα, Διοσκορίδ. »Μαστῶν περίτασις καὶ σπάργωσις.«

Περιτεκταίνομαι, τὸ ἐπιτεταμ. ταυτολογέω, Εὐστάθιος.

Περιτεφρεύω (ταφρεύω). Τάφρον (χαντάκι) ποιῶ ὁλόγυρα, περικλείω διὰ τάφρου, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. ϛ'. 15. »Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένοις (χωρίοις),« τάφρον ἔχοντι ὁλόγυρα.

Περιτείνω (τείνω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τείνω, τεντόνω, ἐπιτείνω, λίαν ἐντείνω, Ξενοφ. Κυν. ἡ. 7. τί περίτι, Ἡρόδ. 4, 73. καθ' ὅλα τὰ μέρη ἢ λίαν ἐντείνειν, τεντόνειν. 2) ἐντείνων οἴδημα, πρῆσμα προξενῶ, παρ' Ἱπποκρ.

Περιτείρω (τείρω) ποιητ. Ὁλόγυρα τείρω, τρίβω, λίαν τρίβω, κατατρίβω, καὶ φθείρω τι διὰ τῆς χρήσεως, Ὀρφ. Ἀργ. 876.

Περιτειχίζω, Μ. ίσω (τειχίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τειχίζω· τεῖχος, βάλλω, κτίζω ὁλόγυρα τινός, περικλείω, ἀσφαλίζω διὰ τείχους στρατόπεδον, τόπον, ἢ πόλιν τινά. β) περικλείων πολιορκῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. γ'. 10. καὶ, ὀχυρῶν διαπαντὸς· ὅθεν

Περιτειχισις, ἡ· τὸ περιτειχίζειν· καὶ

Περιτείχισμα, τό. Τὸ περίτινα τόπον τεῖχος, καὶ ὁ διὰ τείχους, ὀχυρώματος περικυκλούμενος καὶ ὠχυρωμένος τόπος, ὀχύρωμα διὰ τείχους, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. γ'. 4.

Περιτειχισμός, ὁ. Ἡ διὰ τειχῶν ἀσφάλεια τόπου ἢ πόλεως τινός, = περιτείχισις.

Περιτειχος, τὸ· ταὐτὸν τῷ, περιτείχισμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Περιτελέω, έσω (τελέω). Ὁλόγυρα τελειόνω, ἀμφ.

Περιτέλλομαι (τέλλω). Περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιτρέχω, γυρίζω ὁλόγυρα, περιερχόμενος τελειόνω τὴν περιοδόν μου, ἐπὶ χειροῦ καὶ χρόνων. »Ἔτεος περιτελλομένου (Ὀδ. Δ, 295. Ξ, 294.),« ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ χρόνος καὶ ἄρχισαν ἄλλος, ἐν διαστήματι τῆς περιόδου ἑνὸς χρόνου· »Περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,« ἀφ' οὗ ἐσυμπληρώθησαν οἱ χρόνοι, Ἰλ. Β, 551. »Ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς (Ἰλ. Θ, 404. 418.),« εἰς δὲ κατὰ διαδοχήν, ἀλληλοδιαδόχους, εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ περίοδον τελειουμένους χρόνους· πρβ. περιπέλομαι καὶ περιέρχομαι. Τὸ περιτέλλομαι ἐστὶ παθ. ἀπὸ ποιη. β) παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. περιτέλλω ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἐπιτέλλειν, ἐπὶ ἡλίου καὶ ἄστρων· πρβ. τέλλω.

Περιτέμνω, Μ. τεμῶ. Ἰων. καὶ Ἐπ. περιτάμνω, Ἐπ. περιτμήγω (τόμω, ἀμαλ.). Κύκλῳ τέμνω, ὁλόγυρα κόπτω, κλαδεύω, Ἡσ. Ε. 572. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σμικρύνω, κοπτεύω. β) παρὰ Ἰουδ. Αἰγυπτίοις κτ. κάμνω περιτομὴν τῆς ἀκροβυστίας· ὅθεν καὶ καλοβόλω, εὐτουχίζω. »Περιταμνεσθαι τὰ αἰδοῖα,« Ἡρόδ. 2, 36. 104. »περιτάμνεσθαι βραχίονας,« κάμνω κομμάτια εἰς τοὺς βραχίονας, πληγόνω αὐτούς, ἐρμηνεικῶν, κλαιουσῶν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 4, 71. 2) ὁλόγυρα ἀποκόπτω καὶ ἐπὶ περικλείω· ὅθεν κατὰ μέσ. διάθ. »βοῦς περιταμνόμενος Ἰλ. Δ, 402 Ω, 112.) « ὅστις ἀποκόπτει αὐτὰς· καὶ ἀπάγει ὡς λείαν, ταὐτὸν τῷ περιβαλλόμενος, (περιελαύνω) ὡς τό, »Λείας περιβαλλέσθαι,« λείαν ἁρπάζειν, κουρσεύειν καὶ ἀπάγειν αὐτήν· ἀντὶ τούτου ἐν Ἰλ. Σ, 538. »Ἀμφιτάμνεσθαι κεῖται· »-ὡκαὶ' ἔπειτα Τέμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργείων οἴων,« περιτέμναν, περιγύρουν, σπεχώριζον, παρήλαυνον, ἥρπαζον, ἐλήττεων· ἔτι δὲ καὶ παθ. »Γῆν περιτάμνεσθαι,« στερεῖσθαι ἑνός μέρους γῆς, ἁρπάζεσθαι αὐτῷ μέρος γῆς, ὡς τό, στερίσκεσθαι, Ἡρόδ. 4, 159. 2) ἐπὶ πολεμ. διακόπτω, ἀποκόπτω, ἀκοπτω, Ξενοφ. Κορουπ. ὁ. ὁ'. 8. »Ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἠλίσκετο.« ἀπακοπτόμενα ἐν τῇ πορείᾳ, ἀποχωριζόμενα, ἐν ᾧ ἔτρεχον ἀπεχωρίζοντο τῶν ἄλλων ὑπὸ τῶν ἱππέων καὶ ἠλίσκετο. (Ὁ Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. χρῶνται ἀεὶ τῷ Ἰων. τύπῳ.)

* Περιτένεια, τ. Ἡ σφοδρὰ τέντωσις· λέγεται καὶ, περιτονία· ἐκ τοῦ

Περιτενής, ές, ὁ, ἡ (περιτείνω). Λίαν ἐντεταμένος, ταυτισμένος, τεντωμένος· καὶ ὑπὸ πρίσματος τινὸς τεντωμένος, φουσκωμένος, πρισμένος.

Περιτεραμνίζω, (τέραμνος). Μὲ σκέπην ἢ σωρὸν περικαλύπτω, Ἀθην. ιά. σελ. 474. »Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας,« περικαλύψας, σκεπάσας, ἀμφ. (Ὁ Κασωβὼν ἐνταῦθα ἤθελεν ἀναγιν. περιτερματίσας· ἀνάγνωθι δὲ, περιτερμονίζω, περιορίζω.)

Περιτερματίζω. Κύκλῳ τέρματα βάλλω, περιορίζω.

Περιτέρμων, ὁ, ἡ (τέρμα) ὁ περιορίζων, Ὀρφ. Τμν. πβ', 3. 2) παθ. περιωρισμένος, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 114.

* Περιτετράλινω, = περιτιτράω.

Περιτεχνάομαι, ῶμαι Μ. – ήσομαι (τεχνάομαι). Μέσ. Ἀποδ. Μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω μὲ μυρίας μηχανάς, πολλὰ τεχνικῶς ἢ δολίως διατάττω τί· ὅθεν

Περιτέχνησις, ἡ. Ἐξαίρετος τέχνη, περίνοια, δόλος, μηχανὴ, Θουκυδ. ταὐτὸν τῷ, Τέχνησις, κατ' ἐπίτασιν· combinaison.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περίτηγμα ατος, τό. Ὅ,τι ἐν τῷ χωνεύεσθαι. ἀναλύεσθαι, ἐκπίπτει τριγύρω, ἄφρός, σκωρία, ὄζειν τροπ. ὅ,τι εἶναι ἔκτινος πράγματος τὸ χείριστον, τὸ κοπρανα, τὸ σκύβαλον, καὶ οὕτως οἰόμαζειν, κατὰ Πλούταρχον περὶ Εὐγεν., ὁ Χρύσιππος τοὺς εὐγενεῖς, περίτηγμα καὶ διάξυσμα ἐκ τοῦ

Περιτήκω, Μ. ξω (τήκω). Κύκλῳ τήκω, ὁλόγυρα ἀναλύω· ὄζειν

Περίτηξις, εως, ὁ. Ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα τῆξις, ἀνάλυσις, καὶ τὰ ἐξερχόμενα, ἀποχωριζόμενα ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῶν σωμάτων μέρη. Ἱπποκρ.

Περιτήριον, τό, τρύπανον, παρ' Ἱπποκρ. ὅπου πρότερον. «Τρυγλητήριον» ἐκειτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀσάφνεια δὲν εἶναι τόσον ὀρθή· ἵτως, Περατήριον, ἐγράφη ποτέ. Ὁ Γαλπιὸς ἔχει. Περητήριον, τρύπανον εὐθὺς καὶ ὀξύ· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἡ Χοϊνικίς.

Περιτίθημι, ἀόρ. β'. περίεθην, προστακτ. περίσθες (τίθημι). Κύκλῳ τίθημι, ἐλόγυρα βάλλω, θέττω· καὶ περιβάλλω, ἐνδύω, ὄζειν, δίδω, προξενῶ, περιάπτω, τιτλῶ, π. χ. βασιλικὴν, ἐλευθερίην, κράτος, Ἡρόδ. 1, 129. 3, 61. 142. ὠσπύτως, κλέος, δόξαν, ἀξίωμα, κάλλιστον ὄνομα, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ προστίθημι, ἐροσάπτω, ἀποείμω, ἀποδίδω, Ἀριστοτέλ. Πολιτ. ἡ. 6. Μέτ. Περιτίθεμαι, ἀναδύομαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω ἐπάνω μου, ἐπ' ἐμαυτὸν φέρω, π. χ. ξίφος, Ὀδ. Β, 3, χιτῶνα, διάδημα, κτ. Ἰσκ. Ἀχ. Τατ. σ. 864. Ἀριστοτ. Κόσμ. «Κινηθέντα ἡ χρανοὶ ἢ ζωστῆρα περιτίθεται, περιβάλλεται. Πλάτ. Πολ. ἡ. «Πλοῦτον περιτιθεῖς, ἀ' τί, ἐπιτιθεῖς.

Περιτίλλω (τίλλω). Κύκλῳ τίλλω, ὁλόγυρα μαδῶ, Ἡρτ. 3, 32. Λευκιαν. «Περιτετιλμένος,» ὁλόγυρα ἢ δίολου μαδυμένος.

*Περιτιμάω, ήσω (τιμάω). Διαν τιμῶ, ὄζειν

Περιτιμήεις, ήεσσα, ήεν. Λίαν τιμημένος, πάνυ τιμάμενος, Ὁμηρ. Ἴλ. Ἀπ. 65.

Περίτιος, ὁ. Παρὰ Γαζαίοις, ὁ μὴν Φεβρουάριος.

Περιτιταίνω, (τιταίνω), ποιητ. Ὁλόγυρα ἐκτείνω, ἐντείνω, τεντόνω.

Περιτιτραίνω, καὶ περιτιτράω, Μ. περιτρήσω (τητράω, ἀπολ.). Ὁλόγυρα διατρυπῶ.

Περιτίω (τίω). Ὁλόγυρα ἢ λίαν τιμῶ, ποιητ. υυυ – ὄρ. τίω.)

*Περιτμήγω, ξω, Ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ περιτέμνω.

Περίτμημα, τό. (περιτέμνω) Τὸ ἀποτετμημένον, κεκομμένον, ὅ,τι πίπτει ἐκ τινος κοπτομένου, πελέκημα, ῥίσμα, καὶ τὸ ἐν ταῖς ἀναλύσεσι τῶν σωμάτων ἐξερχόμενον ἀποπατημάτιον σκωρία, ἄφρος, κ. τ. τ. Ὁ Πλάτων συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ῥύσμα.

Περιτομεύς, έως, ὁ (περίτομος). Ὁ περιτέμνων, περιποστῶν. 2) ἡ μαχαῖρα τῶν σανδαλιορράφων, σμίλη, κοπίδιον, Πολυδεύκ. καὶ τὸ ὄργανον διὰ τὴν περιτομήν.

Περιτομή, ἡ. Ἡ κυκλῳ τομή, τὸ ὁλόγυρα ἀόψιμον σωματος τινός. 2) περιτομὴ τῆς ἀκροβυστίας, τὸ παρὰ Τούρκ. Σουνέτ λεγόμενον.

Περιτομίς, ίδος, ἡ. Μέρος τι τῆς νεὼς ἄγνωστον, Ἡσύχ.

Περίτομος, ὁ, ἡ (περιτέμνω). Κύκλῳ κεκομμένος, περιτετμημένος. 2) ἀπότομος (βράχος, πέτρα), ἀποκρημνος, κρημνώδης (τόπος), Πολυβ. καὶ Κωνστ. Σμυρν. ἐ. 19.

Περιτόναιος, αία, αιον, = περιτόνειος, καὶ περιτόνιος (περίτονος). Εἰς τὸ περιτείνειν, ἐντείνειν, τεντόνειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος. 2) παθ. περί τι ἢ ἐπί τι ἐκτεταμένος, τεντωμένος. «Περιτοναίας ὑμένα» ἢ «Τὸ περιτόναιον (ἔσχατον), τὸ ὑμένιον τοῦ ὑπογαστρίου, ὅπερ περιλαμβάνει καὶ περικαλύπτει ὅλην τὴν κάτω κοιλίαν, τὰ ἔντερα, καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι ἐπισείου.

*Περιτόνειος, εία, ειον. = περιτόναιος.

*Περιτονία. ἡ (περίτονος). Τὸ ἐντείνειν, τεντόνειν, ἐκτείνειν.

Περιτόνιον, τό. Ἐν ταῖς μηχαναῖς, καὶ πιεστηρίοις λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο, δι' οὗ περιστρέχει τις αὐτά· ὡς καὶ τὸ Περιαγωγίς, Ἡλιόδωρ. μηχαν. ἐκ τοῦ

*Περιτόνιος, ὁ, ἡ = περιτόναιος.

Περίτονος, ὁ, ἡ (περιτείνω). Ἐπί τι ἢ κύκλῳ τεντωμένος, ἐκτεταμένος· 2) περίτοια, τὰ, τὰ περὶ τὴν πρῳραν τῶν πλοίων ἐξέχοντα ξύλα, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῇ πρῴρᾳ καλοῦνται, παρεια, καὶ Πτερόν παρ' Ἰταλ. Rambata.

Περιτορεύω, (τορεύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τορεύω· 2) τοῦτον τῷ, Ἐπιτορεύω, φοινίσσω, τορεύω, τριγύρω, καταδαιμάζω, κατατορεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 713.

Περιτορεύω, (τορεύω). Ὁλόγυρα τορεύω, στρογγυλεύω· καὶ τροπ. ὡς παρὰ Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Δημοσθ. κ. σλ. 1020. ἐπὶ ἐκφράσεων, στρογγυλεύω, στρογγύλος ποιῶ τὰς ἐκφράσεις, μετὰ τοῦ, συγκροτῶ, καὶ συσπῶ, ἐκφερομένου, ὅπερ ἄλλεχοῦ διὰ τοῦ «Γλυπτοῖς καὶ τερευτοῖς ἐκείνοις ἐκφέρειν λόγους» ἐξεφράσεν.

Περιτορνεύω, (τορνεύω). Διὰ τοῦ τόρνου στρογγυλεύω, τορνεύω ὁλόγυρα, Πλάτ. Τιμ. σλ. 69.

*Περιτραπής, ὁ, ἡ, καὶ

Περίτρανος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ., τράνως (τρανόω). Λίαν σαφὴς, φανερὸς, δῆλος· παρ' Ἀντωνίνῳ ἡ. 38. κεῖται γεγραμμένον καὶ περιτρανῶς, ἐκ τοῦ, περιτρανὴς.

Περιτραχήλιος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Περὶ τὸν τράχηλον ὤν, ἢ κείμενος, ἢ ἄγων. ὁλόγυρα τοῦ λαιμοῦ ὤν, διερχόμενος· καὶ ἐντεῦθεν «Περιτραχήλιον, τό· ὁ λαιμοδέτης, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν ἑτερόμενον μανδήλιον, ἢ ὁ περὶ τὸν λαιμὸν στολισμός, Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ.

Περιτρέμω, (τρέμω), ταὐτὸν τῷ, περιτρομέω.

Περιτρέπω, ψω (τρέπω). Ὁλόγυρα τρέπω· ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τρέπω, γυρίζω, τὸ ἄνω κάτω τρέπω, ἀναποδογυρίζω, σπρώχνω κατὰ γῆς κρημνίζω· ὄζειν τροπ. μεταβάλλω, διαστρέφω, διατρέπω· καταδαφίζω, καταικρημνίζω, συντρίβω, ὁλοτελῶς ῳθέιρω, Πλάτ. Φαίδ. 44. «Περιτρέπειν τὸν λόγον», ἀποτρέπειν, κωλύειν. Μέτ. Περιτρέπομαι, εἰς κύκλου σχῆμα στρεφογυρίζω ἐμαυτόν, κυκλικῶς περιφέρομαι, περιστρέφομαι, ὄζειν ζαλίζεται ἡ κεφαλή μου ἀπὸ τοῦ εἰς κύκλον γυρίσματος τοῦ σώματός μου καὶ σιόπωσιν ἢ στρόβιλον λαμβάνω εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐν γένει, ἰλλιγγιῶ, ἐντραλίζομαι, καὶ ἐντεῦθεν «Περίτροπος ὁ», ὁ ἰλλιγγιῶν, ὁ σκόπωσιν, στρόβιλον ἢ ἴλιγγον ἐν τῇ ἐαυτοῦ κεφαλῇ αἰσθανόμενος, ὁ ζαλισμένος κατὰ τὴν κεφαλήν· β) σφάλλομαι, κρημνίζομαι, ἐκτρέπομαι, περί τι ἄλλο τρέπομαι· 2) οὐδετ. γυρίζω, κάμνω κυκλικὴν περίοδον. Ἰλ. Λ, 469. (Ὀδ. Κ, 469.) «Περὶ δ' ἔτραπτον ὧραι.

Περιτρέφω, Μλ. θρέψω (τρέφω). Κάμνω ἀφίνω τι νὰ πήξῃ, παγώσῃ, γενῇ σκληρόν, στερρόν· ὁλόγυρα· συνών. παθ. περιτρέφομαι, περί τι ἢ ἐπί τι, ἢ κύκλῳ, ὁλόγυρα πήγνυμαι, περιπήγνυμαι, συμπήγνυμαι, ἐπαυξάνω πηγνύμενος, ἢ συντιθέμενος καὶ μετ' ἄλλου συνερχόμενος αὐξάνω, Ὀδυσσ. Ξ, 477. «Σακέσσι περιτρέφετο κρύσταλλος· ἰδὲ Κρύω.

Περιτρέχω, Μλ. θρέξομαι συνηθ. ὀρ. μοῦμαι, ἀόρ. περιέδραμον (τρέχω, ἀπολ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τρέχω, περιτρέχομαι, περιτρέχομαι, καὶ ὀλίγωρα κινοῦμαι ὁλόγυρα κυκλικῶς, Θέογν. 505. τροπικ. ἔχειν πέρασιν, ὡς ὁ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καὶ Ἔπιστ. ζ'. καὶ Πλούταρχ. εἰς Δίωνα 54. μεταχειρίζεται τό, Περιτρέχων, ἀντὶ τοῦ, περιτυχῶν συνήθης, κοινὸς, τὸ περιφερόμενος, τὸ τρέχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ τὰ «Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα», Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Δείναρχ. 2. τὰ ἐν χρήσει καὶ ἐν συνηθείᾳ μεταξὺ τοῦ δήμου ὄντα, δημοτικὰς καὶ τετριμμένας λέξεις, ὡς τό, ὁσημ. περιτυγχανόμενα· ἐπὶ δὲ αὐτοῦ, παντοχοῦ περιφερόμενα, ἡμπορεῖ παντοῦ νὰ μὲ εὕρῃ τις, ὡς ὁ Quintil. Just. 2, 21, 7. ὀνομάζει καὶ τὴν Ῥητορικήν, «Τέχνην περιτρέχουσαν», ὡς εἰς πᾶσαν ὕλην ἐπιτηδείαν καὶ εὐχρηστον· 2) ἐνεργ. τρέχω περί τι, περιευτλῶ, ἐν τῷ περιτρέχειν ἐπιβλέπω, ἐπισκοπῶ· περιερχομαίτε καὶ περιεργάζεσθαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· β) τροπ. ἀπατῶ, ὡς τὸ περιέρχομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 56. πρβλ. περιέρχομαι.

Περιτρέω, Μλ. τρέσω (τρέω). Τρέμω καθ' ὅλα τὰ μέλη, καὶ ὑπερβολὴν, ὑπὸ τρόμου φρίσσω καθ' ὅλα τὰ μέρη· «Λαοὶ ἀγρόμενοι περίτρεσαν», Ἰλ. Λ, 676. οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα εἰς τοὺς ἀγροὺς (οἱ περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀγροῖκοι) ἔφυγον, ἐσκορπίσθησαν καθ' ὅλα τὰ μέρη τρόμοντες.

*Περίτρησις, εως, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τρυπᾶν, ἐκ τοῦ

Περίτρητος, ὁ, ἡ (περί, τιτράω). Κύκλῳ ὁλόγυρα τρυπημένος· τό παρ' Ἡρωνι «Περίτρητα, τά», ἑρμηνεύει ὁ Βιτρούβιος (i. 15. καὶ 16.) διὰ τοῦ, Transversarii καὶ Scutula, κυλινδροι.

*Περιτρηχής, ὁ, ἡ (τραχύς). Ὁλόγυρα τ' λίαν τραχύς.

Περίτριβής, ές, ὁ, ἡ. Δίολου ἢ περισσῶς ἢ τύρω τετριμμένος. τροπ. α) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ὑπὸ τοῦ πολυ κακοπαστιοῦς, κοπιασμένος, ἀπισταμένος, κουρασμένος, Ἀπολλών. Ῥόδ. ἀ. 1175. «περιτριβέας χεῖρας εἰτορώνω». β) διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν χαλασμένος. γ) παιδρυγὸς, παμμίχανος (τετραπέρατος, τοῦ διαβόλου ἄνθρωπος)· γυμνασμένος εἰς τι, ἐκ τοῦ

Περιτρίβω (τρίβω). Λίαν, περισσῶς ἢ ὁλόγυρα τρίβω, ἀποτρίβω, τροπ. κάμνω τινὰ πανοῦργον, γυμνασμένον ἢ ἐπιτήδειον. (υυ--)

Περιτρίζω, μέλ. ίσω, παρακμ. περιτέτριγα (τρίζω). Ὁλόγυρα ἢ παντοχοῦ τρίζω, συρίζω, ἢ ἠχῶ καθὼς καὶ ὁ τροχὸς περὶ τὸν ἄξονα τον, ὅταν δὲν εἶναι ἀλειμμένος.

Περίτριμμα, τό (περιτρίβω). Τὸ τετριμμένον, ἀποτετριμμένον, ἀπότριμμα. 2) τροπ. παιδρυγὸς, τετραπέρατος ἄνθρωπος, ὡς ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 859. καὶ ἀλλαχοῦ εἶπε· «Περίτριμμα διώκω», ὅπερ ὁ Δημοσθ. Στεφ. σελ. 1109, 10. «Περίτριμμα ἀγοράς», τὸν ἀπατηλὸν καὶ ὄλεθρον, τὸν περισσῶς γεγυμνασμένον, τὸν πλήρη μηχανῶν καὶ δόλων ῥήτορα (τὸν παρὰ Τούρκοις, λεγόμενος), κ. τ. τ. ἴδε ἔτι καὶ, ἐπίτριμμα.

*Περίτριπτος, ὁ, ἡ (περιτρίβω). Ὁλόγυρα ἀποτετριμμένος· δίολου ὁμαλισμένος, φκιασμένος ἴσιος, π. χ. ἀδύ, Χρησμ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 641.

Περιτριχόομαι, «Ἕλκος περιτετριχωμένον», Πολυδ. δ'. 192. ὅπου πρέπει νὰ γραφῇ, «Ἕλκος περὶ τὰ τετριχωμένα».

Περιτρομέω (τρέμω), ποιητ. = περιτρέμω, συνηθ. μᾶσως παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδ. Σ, 77. «Σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν», τὸ κρέας ἔτρεμεν εἰς ὅλα τὰ μέλη τριγύρω.

Περίτρομος ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. περιτρόμως (περιτρέμω), Ὁλόγυρα ἢ λίαν τρέμων, κατατρομαίνων παροβιτημένος, δειλὸς, τρόμων ὑπὸ φόβου. «Περίτρομον ἔχω πρὸς δίκην», Φάλαρ. Ἔπιστ.

Περιτροπᾶδην, ἐπίρρ. Γυρίζων πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· τροπ. ἀπάγων, ἐλαύνων, ὡς παρ' Ἀπολλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ρ. 2, 143. »Μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο ἠρωεῦσι, περιτέμνοντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες. ὁ Σχολ. ὅπου, κατ' αὐτόν, ἡ περί, ἀναφέρεται εἰς τὸ, τέμνομαι· ἴδε περιτέμνομαι, ἐκ τοῦ
Περιτροπάω, ῶ, Ἰων. καὶ Ἐπ. περιτοπέω. Ἕτεροι τύποι τοῦ περιτρέπω. Ἀμεταβ. Κυκλικῶς περιφερόμενος ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἠρξάμην, στεφογυρίζω, Ἰλ. Β, 295. »Κίνητός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτόν, περιτροπάμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν μέλλων τελειοῦσθαι, ὁ Σχολ. ὁ κυκλικῶς ἐπιστρεφόμενος ἐνιαυτός, ὡς τό τῆς συνηθείας. »Ἔγὼρισεν ὁ χρόνος, ἐτελείωσε δηλ. ὁ παλαιὸς καὶ ὄρχιτε πάλιν ὁ νέος. β) ἐν Οὐ 1, 465. »Μῆλα... πολλὰ περιτροπάαντες, ἑλαύνομεν, τρεφόμενοι καθ' ὅλα τὰ μέρη, δηλ. κάμνοντες πολλοὺς τόρνους, ξεχωριστοὺς δρόμους διά νὰ μή μᾶς ἰδοῦσιν, ἐβιώκαμεν ἔμπροσθεν ἡμῶν ἀπέρατοι τὰ πρόβατα· ἄλλοι δὲ ἔρμην. ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ περιτέμνομαι, ὅρα περιτέμνω, 2. γ) μετὰ αἰτ. »Περιτροπάων φῦλ' ἀνθρώπων (Ὑμν. Ὅμ. Ἑρμ. 542.), περιερχόμενος τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν
Περιτροπή, ἡ. Ἡ ἀλλαγή, ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τροπή, γύρισμα· κυκλος περιοδικός· περιφορά, μεταβολή, μετάλλαγή, ἐναλλαγή. »Ἐν περιτροπῇ (Ἡρόδ. 2, 168. 3, 69.), ἀντὶ τοῦ, ἀμοιβαίως, ἐκ περιόδου, κατὰ σειράν, κάτε μὲν εἷς, πότε δὲ ἄλλος, κατ' ἐναλλαγήν, ἐναλλάξ, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου, παρὰ δὲ τίς μαγειρ. ἐλέγετο καὶ, ἐκ περιτροπῆς, Διονύσ. ἀρχ. ἐ. 2.
Περίτροπος, ὁ, ἡ (περιτρέπω). Γυρισμένος ὁλόγυρα· κυκλικῶς περιεχθείς. 2) ὡσ. ὁπερίτροπος, ἡ ζέλη, ἡ ἐντραλα.
*Περιτροχάζω, = περιτροχάω.
Περιτρόχαλος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, περίτροχος, ἐξαιρτ. »Κείρεσθαι περιτρόχαλα (Ἡρόδτ. γ. 8.), ἡ κυκλοτερὴς κουρὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· τοῦτο τὸ εἶδος τῆς κουρᾶς κυρίως ἐλέγετο, σκαφίον, Πλούταρχ.
*Περιτροχάς, ἡ. Ἡ τρέχουσα εἰς τοὺς δρόμους, πόρνη.
Περιτροχάω, καὶ -χάζω, ἕτεροι τύποι τοῦ περιτρέχω. Ὁλόγυρα τρέχω, περί τι τρέχω, μετὰ αἰτ. ἄνευ, ὡσηκῶν περικυκλῶ· ὁλόγυρα χορεύω, Ἀρατ. καὶ Ἡλλήν.
Περιτρόχειον, τό (τροχός). Ὁ περὶ τὸν ἄξονα στρεφόμενος τροχός· καὶ ἡ τρύπα τοῦ αὐτοῦ στριτρεφομένου τριχοῦ. ἡ Ἄξων ἐν περιτροχίῳ, τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ τρύπᾳ αὐτοῦ ξύλον τοῦ τροχοῦ τοῦ ἄξονα, Πάππος ἐν τῇ συλλογ. τῶν τελ. μαθημ. σελ. 182.
Περιτροχασμός, ὁ (βέλτιον περιτροχασμός). Τὸ κυκλικῶς περιοδεύειν.
Περίτροχος, ὁ, ἡ (περιτρέχω). Περιτρέχων· κυκλικῶς περιφερόμενος· ὅθεν στρογγύλος, περιφερὴς, Ἰλ. Ψ, 455.
Περιτρύζω, μέλ. ύσω (τρύζω). Ὁλόγυρα τρύζω, ὡς ἡ τρυγών, ἡ γερανίζω, ὡς ὁ χοῖρος.
Περιτρώγω, μέλ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα τρώγω, λίαν, ὁλοτελῶς τρώγω, ροπίζω· τροπ. τὰ χρυσία τινὲς περιτρώγω, ὑποκλέπτω τινὸς τὰ χρυσᾶ στολίδια ἐκ τοῦ σώματος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 258.
*Περιτρωχάω, = περιτροχάω, ποιητ.
Περιττός, Περιττάκις, περιττεύω, κ. τ. τ. ἴδε ἐν τῷ, περισσός, κ. τ. λ.
Περίττωμα, Ἀττ. καὶ κοι· περίσσωμα, τος, τὸ (περίττος, περισσός). Τὸ ὑπόλειπον, ἡ ἐπίλοιπον, τὸ περίσσευμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίσσευσεν, ἤμεινεν ὀπίσω ὡς περιττόν, ἡ περιουσία· β) ἐξαιρέτως τὸ ἐκ τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν, μετὰ τὴν χωνεμένην ἐν τῷ στομάχῳ χώνευσιν, ἀπομεῖνον, ἄρα, τὸ οὖρος, τὸ σκατόν, τὸ ἀποπάτημα· καὶ ἐντεῦθεν γ) καθόλου, κάθε ἀπόβριμμα, ἔκκρισις, ἀκαθαρσία, ἀποκάθισμα, τρυγία, λάσπη, λούνη, σωρία, περιττοὶ χυμοί, κ. τ. τ. ὅθεν
Περιττωματικός, ἡ, όν. Εἰς περίττωμα ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἁρμόζων, ἐπιτήδειος, ἢ περιττωμάτων πρόξενος, Τροφὴ περιττωματική.
Περίττωσις, ἴδε περίττωμα.
Περιτυγχάνω, Μλ. τεύξομαι, ἀόρ. β'. περιέτυχον (τυγχάνω, ἀνμλ.), μετὰ ὁστικ. ταὐτόν τῷ, ἐντυγχάνω, συντυγχάνω, καὶ ἐπιτυγχάνω παρ' ἐλπίδα ἢ κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός τυγχάνω, παρὼν εἰμί, ἔρχομαι, προφθάνω, ἐπιπίπτω, ἐμπίπτω, καταντῶ, ἐξοκέλλω εἴς τι· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, συναντῶ, συντυγχάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 2. »Οὐ ῥᾴδιον ἐνί ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἅμεμπτα πάντα ἔχοντι· καὶ Ἀπομν. β'. η'. 5. »Ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν· οὕτω καὶ τὸ »Συμφορᾷ περιτυχεῖν, ἐμπίπτειν, συναπαντᾶν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως ὡς παρὰ Θουκυδίδ. Μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορά.
Περιτυκίζω, ἰσω (τυκίζω). Ὁλόγυρα πελεκῶ (μίαν πέτραν), περικόπτω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1138. ὅπου ὁ Στέφανος, περικυτίζω, ἀναγινώσκεσθαι ἤθελεν· τό, περιτύκω, ἔστιν ἡμαρτ. ἀνάγν.)
Περιτύμβιος, ὁ, ἡ (τύμβος). Περὶ τὸν τύμβον ὤν, τὸν τάφον περικυκλῶν· παρὰ τῷ ταφικῶν, Ἀνάλεκτ. γ'. σλ. 102 »Δάκρυα περιτυμβιακά, παρὰ τῷ τάφῳ ἢ περὶ τὸν τάφον γινόμενα, χοαὶ καὶ δάκρυα.
Περιτυμπανίζω, Μ ἑλλ. Μετὰ τοῦ τυμπάνου ἠχῶ, ὥστε κάμνω τινὰ ἕνα μὴ ἀκούῃ (ξεκουφαίνω μὲ τὸ τυμπανον), Πλούταρχ.
Περιτυπόω, ῶ (τυπόω). Ὁλόγυρα παριστῶ τὴν εἰκόνα τινός, ἀποτυπώ ἀπεικάζω, modeler, dessiner· ψηλαφῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐξιχνεύω καὶ γνωρίζω τοὺς τύπους, τὰς μορφὰς καὶ παθ. ἢ μέσ. Ἀριστοτέλ. ἀ. ἐπιστ. 1. »περιτυπούσθαι, πίπτειν κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω τινός, καὶ σχηματίζειν ἀπ' αὐτῷ τὸν τύπον τοῦ σώματος αὐτοῦ.
Περιτυχής, ές, ὁ, ἡ = ἐπιτυχής. Ὅστις περιέτυχεν, ἐπέτυχέ τι, ἀμφ.
Περιυβρίζω, ίσω, τὸ ἐπιτεταμ. ὑβρίζω. Κακομεταχειρίζομαι τινὰ καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἀνέξιως στρατηγέρου· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 734 παρ' Ἡρόδτ. μόνου παθ. ἐν χρήσει, πρός τινος, ἢ, ὑπό τινος, Ἡρόδτ. 2. 152. 4, 159. »Περιυβρίζεσθαί τινα, Ἡρόδτ. 3, 127.
Περιυλακτέω, ῶ (ὑλακτῶ). Ὁλόγυρα γαυγίζω, μεταφορικ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. β'. 29.
Περιυπνίζω, (ὑπνίζω). Ἐξυπνίζω, Γλωσ. Φιλοξ.
Περιυφαίνω, (ὑφαίνω). Κύκλῳ ὁλόγυρα ὑφαίνω· περὶ τι ὑφαίνω, ὑφαίνομαι.
Περιυῶ, (ὑω). Ὁλόγυρα βρέχω· περιβρέχω, Στράβ. ε'. σ. 972. ἀμφ.
Περιφαγεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιεσθίω, ἐκ τοῦ περιέφαγον, περιτρώγω, κατατρώγω, Δίδ. Σικ.
Περιφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁλόγυρα, λίαν λάμπων, ὁρατὸς καὶ ὁλόγυρα κυτάζων· (κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ φάος, ους. ἐτόλμησεν ὁ Ὀππ. Ἁλ. 2, 6. νὰ γράψῃ, περιφάεα.)
Περιφαίνομαι, (φαίνομαι) ὡς παθ. Ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν φαίνομαι, δείχνομαι, ὁρῶμαι, περίοπτος εἰμί, περιορῶμαι, ὁρατός, κατάδηλος ἢ περιφανὴς εἰμί, Ἰλ. Ν, 179. Ὀδυσ. Ε, 376. »Ἐν περιφαινομένῳ (δηλ. τόπῳ), εἰς τόπον βλεπόμενον ἀπὸ μακρόθεν, ὑψηλὸν καὶ ἐλεύθερον· »Περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ, Τμν. Ἀφροδ. 103. 2) ἀπὸ πανταχόθεν φωτίζομαι, ἢ εἶμαι εἰς τὸ φῶς, ὅλως ἐν φωτὶ δείχνομαι, σαφῶς δεικνύω ἐμαυτόν. φαίνομαι.
Περιφάνεια, ἡ. Ἡ καθαρὰ καὶ σαφὴς διάσωμάτος τινος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτίζεται δηλαδὴ παντοχόθεν ὑπὸ τοῦ φωτός, ὑπ' οὐδενὸς ἐσκιαζόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαμπρότης, δόξα· καὶ μεταφ. καθαρότης, σαφήνεια, ἀκριβὴς γνῶσις τινος· »Πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας ἐστὶ καὶ τῶν ἐθνέων (Ἡρόδοτ. δ'. 24.), αὐτὴ ἡ χώρα καὶ τὰ ἔθνη αὐτῆς εἰσὶν ἀκριβῶς γνωστά· ἐκ τοῦ
Περιφανής, ὁ, ἡ (περιφαίνομαι). Ἱστάμενος εἰς τὸ φῶς, παντοχόθεν φαινόμενος, ὁρατός· πασίδηλος, καθαρός, σαφὴς, λαμπρός, φωτεινός. Περίφημος, γνωστός, ἔνδοξος, ὀνομαστός, Illustris, Ξενοφ. Ἐπίρρ. περιφανῶς, Δημ. κατὰ Πολυκλ. 41.
Περιφαντάζομαι, (φαντάζομαι). Ἐπιπολαίως θεωρῶ, κρίνω περί τινος μετὰ τὸ ἐμφανισθῆναι χωρὶς νὰ ἐννοήσω τὴν καθ' αὐτὸ οὐσίαν, Σαμπλ. εἰς Ἐπίκτ. πλ. 417. »Περιφαντάζεσθαι τὰ πράγματα, καὶ μὴ κατακρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας.
Περιφάντορος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, περιφανής.
Περίφασις, εως, ἡ· ταὐτόν τῷ, περιφάνεια. »Περίφασις τῶν τόπων, ἐπιθεώρησις αὐτῶν, π. χ. »Ὅρος εὐρυῶς κείμενον πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις (Πολύβ. ἰ. 42. ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ σ'πιθεωρήσῃ, νὰ τῷ τις ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸ (τοὺς ὁλόγυρα αὐτὸν τόπους.
Περιφεγγεια, ἡ. Ἡ περίτι λάμψις, ἡ ὁλόγυρα σώματος τινὸς λάμψις, ἡ ἐκπλωμένη ἢ ἡ ἐκπλώνουσα ἑαυτὴν περίτι σῶμα λάμψις, Πλούταρχ· ἐκ τοῦ
Περιφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ (φέγγος). Περὶ ἑαυτὸν φέγγος ἔχων, ἀστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν ὁλόγυρα ἀκυτοῦ· λίαν φωτεινός, λαμπρός· 2) περιπεφωτισμένος, Ὀρφ.
Περιφείδομαι, (φείδομαι). Μαθ. Ἀποθ. φειδόμενος ὑπολείπω, ὑπό φειδοῦς ἀφήνω τι ὑπόλοιπον, ὡς τό περισώζω κ. τ. τ. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 620. »—περιφείσατο πατρὸς, ἄφησεν αὐτὸν νὰ ζῇ, ἄφησεν αὐτὸν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.
Περιφέρεια, ἡ. Τὸ περιφέρειν, περιστρέφειν· τὸ περιφέρεσθαι, περιστρέφεσθαι, ἡ περιστροφή, περιοδος· τὸ περιπλανᾶσθαι, περιέρχεσθαι· 2) ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος, γῦρος, ἡ περιγυρὶς στρογγύλου τινὸς σώματος, γραμμὴ κυκλικὴ, ὁλοστρόγγυλος· 3) στρογγυλότης, στρογγύλον σῶμα· ἐκ τοῦ
Περιφερής, ἐος, ὁ, ἡ (περιφέρω). Περιφερόμενος, περιστρεφόμενος, κινούμενος ὁλόγυρα· ἑαυτὸν περιστρέφων, περικινῶν· »Ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, ἐνθεν κακεῖθεν περιστρεφόμενοι, κυλιόμενοι, Λουκιαν. καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται περιστραφῆναι, νὰ γυρίσῃ ὁλόγυρα, καθὼς π. χ. ἓν στρογγύλον σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, στρογγύλοι, ὁλοστρόγγυλος, ὁλόγυρα περικυκλωμένος· »Σῶμα περιφερὲς θρίγκοιο« (Ὁμηρ. Ἑλ. 437.), τό ἔχον ὁλόγυρα αὐτοῦ θρίγκον· τὸ περ. κυκλωμένον δηλαδὴ ὑπὸ θρίγκου, φραγμοῦ· 2) οἱ Περιφερεῖς, ὀνομάζονται παρ' Ἡρόδ. 4, 33. οἱ συνοδεύοντες τὰς εἰς Δῆλον πεμπομένας Ὑπερβορείους κόρας ἄνδρες, ἄλλως Θεωροί, παρ' Ἡσυχ. Περφερες· ὡς τόσον, ἡ εἰλιγ. ἔστιν ἀμφ.
Περιφερόγραμμος, ὁ, ἡ (περιφερὴς, γραμμή). Μετὰ κυρτῆς ἤτοι καμπύλης γραμμῆς σημειωμένος, περικυκλωμένος, περιωρισμένος· ἐν κυκλικῇ ἢ κυρτῇ γραμμῇ ὤν, ἢ καμπύλην γραμμὴν ἔχων, ἀντίκειται τῷ, ὀρθόγραμμος, καὶ εὐθύγραμμος, Στράβ. ἐ. σλ. 922.
Περιφέρω, Μλ. περιοίσω. Ἀόρ. περιήνεγκα καὶ περιήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) Κύκλῳ φέρω, δίδωμι, δίδω ὁλόγυρα· καὶ ἐντεῦθεν μτφ περιφερόμενα, τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν δούλων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δίδονται, φέρονται ὀλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 1. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. περὶ τὸ ὁποῖον περιφέρεταί τι, Ἡρόδ. 1, 84. 2) τροπ. μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων φέρω τι, δηλ. γνωστὸν ποιῶ, ὡς τό, Περιάγω, «Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατεν (Συνέτιος) γνωστούς, φανεροὺς ποιήσατε· ἐντεῦθεν, τὰ περιφερόμενα, ὅσα λέγονται, διαφημίζονται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρτ. ψευδῆ· 3) φέρω τι περισσικῶς, καὶ παθ. φέρομαι περισσικῶς, ἐπί τινος κύκλου τοῦ λόγου ἢ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔρχονται πάλιν, ἤτοι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ ἠρξαντο, ὅ ἐστι, μετά τινα κυκλοφορίαν καταντῶ πάλιν εἰς τὴν ῥῆσιν ἐκείνην, ἀφ' ἧς ἠρξάμην τὸ πρῶτον. «Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταὐτὸν περιφερόμενος ἥκειν· καὶ, «Εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι οὐδὲν πανόμεθα (Πλάτων.), ἡμεῖς ἐρχόμεθα πάντοτε πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥῆσιν, εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου· ἐν γένει, φέρω τι, κάμνω αὐτὸ τέλος πάντων νὰ καταντήσῃ εἰς τινα σκοπόν, καὶ παθ. καταντῶ εἴς τι, «Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκωσεν, (Ἀππιαν.), ἵνα μὴ φέρωσι, μὴ βάλλωσι καταντήσωσι πάλιν τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμόν. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. «Περιήγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, ἤφερε τέλος πάντων ὑφ' ἑαυτόν, εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας. 4) «Περιφέρει τίς με καὶ μυήμη ἄρτι τῶν δε λεγόντων» (Πλάτ. Δάχ. σελ. 180.), τώρα μοὶ ἔρχεται πάλιν εἰς ἀνθύμησιν, τώρα μοὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, τώρα φέρει, ἀναλαβεῖ ὁ νοῦς μου ταῦτα εἰς μνήμην. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδτ. 6, 86. «Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων», προσυπακ. μνήμη, τὸ μνημονικόν μου δὲν μὲ κάμνει πάλιν ὥστε νὰ ἐξεύρω τίποτε αὐτά. 5) ἄχρι τέλους ὑποφέρω, ὑπομένω, ὡς τό, ἀντέχειν, Θεων. 6) οὐδετ. ἀναλαμβάνω, π. χ. ἐκ τῆς νόσου, Γραμματ. 7) παθ. περιφέρομαι, ὑπάγω, τρέχω ὀλόγυρα, πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιτρέχω· καὶ περιφοιτῶ, π. χ. «περιφερομένου ἀνιαυτοῦ», ὡς Ἡρόδ. 4, 72. 2) περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων. Πλούταρχ. (Καίσ.) πλῆθος στοχασμοὶ περιτριγύριζον ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τῷ ἁμβῆκαν ἢ τῷ ἀνέβησαν εἰς τὴν κεφαλήν, ἀταράττον, ἀσύγχυτον αὐτόν· εἰς νέας φροντίδας καὶ ἀνησυχίας αὐτὸν περιέῤῥιπτον. «Περιφερόμενος λόγος», ὁ περιφερόμενος, ὁ κατὰ παράδοσιν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινὸς λόγος.

Περιφεύγω, Μ. -φεύξομαι καὶ -φευξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁλοτελῶς φεύγω, γλιτόνω, καὶ ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τι, μετὰ αἰτ. «Ψάμμος ἀρτιμὸν περιφεύγειν, δηλ. δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, Πινδ. Ὀλ. 2, 172. β) ἀποβάλλω τί, ὅν τὰ στέργω, δὲν συγχωρῶ αὐτό. γ) γλιτόνω ἀπό ἀσθένειαν τινά, δηλ. ἀναλαμβάνω ἀπὸ τῆς νόσου, Δημοσθ. «Ἀσθενῶν κατεκείμην οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι». ὁ αὐτ. «Ὡς τε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφεύξεσθαί μεν. Πλάτ. Νομ'. «Οἱ περιφυγόντες τὴν φθοράν».

Περίφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Λίαν γνωστός, ὀνομαστός, φημισμένος, ἐξακουστός. Ὀρφ.

Περιφθάνω, (φθάνω, ἀνμλ.) Προλαμβάνω, ἀμφ. καὶ ἴσως κατήντησε νὰ καταταχθῇ ἐν ταῖς λεξικοῖς, ἐκ τούτου, ὅτι κακῶς ἐνόησαν τὸν τύπον περιέφθησαν ἐκ τοῦ περιπτω. Ἡρόδ. 6, 15. 8, 27. καὶ ἀλλαχοῦ. (ᾰ Ἐπ., ᾰ Ἀττ.)

Περιφθείρομαι, (φθείρω), Παθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ἀπὸ τι φθείρομαι, ἀφανίζομαι, μειοῦμαι, ἢ εἰχομαι, ἀπόλλυμαι. 2) Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἢ ἐπὶ ἄλλων φθορᾷ περιστοτῶ, περιπλανῶμαι ἢ περιέρχομαι διὰ νὰ προξενήσω φθοράν. 3) Ταὐτὸν τῷ, Φθείρας συλλέγω, Ἡτύχ. ἴσως τοῦτο ἐγράφη ποτέ. «Περιφθειρίζομαι», ὃ καὶ πιθανώτερον.

Περιφθονέω, Κύκλῳ, ὁλόγυρα (φθονέω) καταναλίσκομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω, ἀπόλλυμαι, Ὀρφ.

Περιφιλέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλέω). Λίαν, πάνυ φιλῶ, ἀγαπῶ. ὄθεν

Περιφίλητος, ὁ, ἡ. Λίαν ἠγαπημένος, πάνυ ἀγαπητός, Ἀππιαν.

*Περιφίμωσις, εως, ἡ (φιμόω). Ἡ παρὰ φύσιν ἐμφραξις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, Παῦλ. Αἰγ. (υυ——υ)

Περιφλεγής, ές, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίῤῥ. περιφλεγῶς (φλεγῶ). Λίαν καίων, φλέγων· πλήρης φλογός. «Δίφροι περιφλεγεῖς, τὸ φλογίζον», κατασκαῶν, Πλούταρχ. Κάτ. «Περιφλεγῶς διψήσας».

Περιφλέγω, ξω (φλέγω). ἐπί τι. ἡ περὶτι, κύκλῳ, ὁλόγυρα φλέγω καί, κατακαίω, λίαν καίω. ἐνεργ. καὶ οὐδετ.

Περιφλεύω, (φλεύω). Ὁλόγυρα καφαλίζω, κατακαίω, Ἡρόδ. 5, 77. ἴδε Περιφλύω.

Περιφλοιδάω, (φλοιδάω) Λίαν πλήρης, γεμάτος ἢ φουσκωμένος εἰμί, ποιητ. περιφλοιδῶ, μετὰ δοτ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 62. ὅπου τὰ Χειρόγρ. περιφλύω, ἐχουσι.

*Περιφλογίζω, ἴσω (φλογίζω). Ἀνάπτω, δίδω φωτίαν ὁλόγυρα καὶ καίω τι, ἀμφ. Spohn de extr. Od. part. σ. 199. ὄθεν

*Περιφλογισμός, οῦ, ὁ. Τὸ περιφλογίζειν, Ο'.

Περιφλοΐζω, ίσω (φλοΐζω). Ξεφλουδίζω, τὸν φλοιὸν ἀφαιρῶ ὁλόγυρα, περιλοπίζω, περιαίρω τὸν φλοιόν, Θεόφρ.

Περίφλοιος, καὶ, Περίφλοος, ὁ, ἡ. (φλοιός). Φλοιὸν, φλοιὸν ἔχων ὁλόγυρα, Ξενοφ. Κυν. 5'. 12.

Περιφλοισμός, ὁ. ἡ (περιφλοΐζω). Περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, ξεφλουδισμός, ξεφλούδισμα.

*Περίφλοος, ὁ, ἡ (φλοός). = περίφλοιος.

Περιφλύω, ύσω. (φλύω). Ἀττ. ἀντὶ περιφλεύω. Ὁλόγυρα καταναλίσκω, ἢ ἐπιπολαίως καίω, περικαίω, καφαλίζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 395. «Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύειν, καφαλίζει, ἐπιπολαίως καίει, ἐπὶ ἀστρακῆι. Ἡρόδοτ. ὁ. 77. «Περιπεφλυσμένων πυρὶ», ἐκ τοῦ περιφλεύω Ἐντεῦθεν ἆρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συροφλύζω, ἐκ τοῦ, Λατιν. circum καὶ φλύζω, ὅτι καὶ ἡ χυδαία φωνή, τζιροφλύζω, λέγει.

Περιφοβέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι (φοβέομαι). Λίαν φοβούμενος φεύγω, περίφοβος γίνομαι, Ξενοφ. Κυν. 5'. 17. «Αἱ ἔλαφοι κυτὸς ἀλίσκονται μόνον, διὰ τὸ μαὶ' ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους». (αὐτη ἡ λέξις εὑρηται μόνον παρὰ Ξεν. ἐν τῷ ἀνωτέρω παραδείγματι, ἔνθα ὁμως πιθαν. ἀναγνωστέον, μετὰ τοῦ Δ. Διοδεριῶν, πεφοβῆσθαι.)

Περίφοβος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. Περιφόβως (φόβος). Λίαν πεφοβισμένος, ἔντρομος, πλήρης φόβου, εἰς μέγαν φόβον πεσμένος, Ξενοφ.

Περιφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω (φοιτάω). Περιέρχομαι, περιδιαβάζω· ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, συχνίζω. ὄθεν

Περιφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ περιέρχεσθαι, περιπλάνησις, σύχνασις Πλούταρχ. εἰς Λύσανδρ.

Περίφοιτος, ὁ, ἡ. (φοιτάω). Περιερχόμενος, περιπλανώμενος, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιτρέχων, ἀλήτης, ἀκατάστατος, vagabond, Παρμεν. Ἀπίψ. 130.

Περιφορά, ἡ. (περιφέρομαι). Τὸ περιφέρειν, περιδιάδοσις, ἡ κύκλῳ φορά, τὸ φέρειν τι ὁλόγυρα καὶ ἐγχειρίζειν, π. χ. φαγητόν τι ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δίδειν ἐξ αὐτοῦ τοῖς παρὰ τῇ τραπέζῃ καθημένοις, le service de la table, Γαλ. τὸ φερτιμον φαγητοῦ τινός ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος μέρος ἐξ αὐτοῦ, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 4. «Καὶ ἐν τούτῳ περιέφερε τὸ τρίτον, ὅπερ δὴ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς· κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος», περὶ τῆς ὁ Πολυδ. ζ'. 5. φησί. «Τὸ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασεν. Ὁ Ἀθήναιος ἐν γ'. σελ. 120. ὀνομάζει οὕτω καὶ αὐτὰ τὰ περιφερόμενα φαγητά. «Τὰς εἰσιμένας προπαρατίθεσθαι περιφοράν», ὅπου ἡ ἔννοια ἔστιν ἐπὶ τῶν πρώτων φαγητῶν, gustationes, 2) τὸ περιέρχεσθαι, κινεῖσθαι ὁλόγυρα, περιοδεύειν, περιτρέχειν, ἡ περίοδος, περικύκλησις, περιστροφή, περιαγωγή, ἡ κατὰ κύκλον κίνησις, «Ἡλίου, σελήνης περιφορά», Ἀριστοφ. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ζ'. 5. ἔτι δέ, ἡ περιφέρεια τινός πράγματος· καὶ τὸ ἐμβαδὸν, ὁ ἐμπεριεχόμενος ἐντὸς κυκλικῆς γραμμῆς τόπος, Ἐρμ. Εὐρ. Βακχ. 1059. καὶ τροπ. ἀνησυχία τῆς διαθέσεως, τῆς ψυχῆς, ὡς «Ἡ ἕξις (οὐσα) περιφορὰ», ἡ μεγάλη ἀνησυχία, Γρηγόρ. καὶ Ἐκκλησιαστ. β'. 2. καὶ ιβ'. 7. καὶ 26. 4) καὶ τὰ κινούμενα ὁλόγυρα, κυκλικῶς πᾶν, σύμπαν τῶν ὄντων, Haind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 153. Δ. 5) συναναστροφή, Πλούτ. Περικλ. 5. ὄθεν

Περιφορά-δην, Ἐπίῤῥ. ὁλόγυρα φέρων, ἢ σύρων, «Ὁδοιπορῶ περιφορά-δην», σύρω καὶ περιφέρω τοὺς πόδας μου ἐν τῷ περιπατεῖν, Ἱπποκρ.

Περιφορεινος, ὁ, ἡ, ὄρ. περιφόρινος.

Περιφορέω, ταὐτὸν τῷ, Περιφέρω. ὄθεν

Περιφόρημα, τό. Τὸ περιφερόμενον, ἐξαιρ. ἐν τῇ τραπέζῃ, φαγητόν.

Περιφορητικός, ἡ, όν, = περιφόρητος, ἀμφ. «Π. λόγος», παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 646. ὅπου ἄλλοι δέχονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, Περιφόρητος, γνωστός, περίφημος.

Περιφόρητος, ὁ, ἡ (περιφορέω). Περίαντος, ὃν περιφέρουσι, τὸν ὁποῖον βασταζόμενον περιφέρουσι, Πλούταρχ. Περικλ. 27. «Τὸν φορεῖον προσκομιζόμενον περιφόρητον ὀνόμασεν» ὁ δυνάμενος περιέχεσθαι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ. γ) ὁ περιφερόμενος, περιτρέχων. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 850. Ἡρόδ. 4, 190. 2) περίφημος, ἀμφ.

*Περιφόρινος, ὁ, ἡ (φορίνη). Σκεπασμένος, περικεκλωσμένος μὲ ἔφιππα παχύ, οἷον τὸ τοῦ χοίρου. «Περιφ. χοιρίδιον», Διφιλ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 983., ἔνθα ἄλλοι, περιφέρεια, ἀναγινώσκουσι.

Περίφορος, ὁ, ἡ. = περιφόρητος, ἀμφ.

Περίφορτος, ὁ, ἡ. (φόρτος). Λίαν φορτωμένος, ἀμφ.

Περιφραγή, ἡ. Ἡ περὶ τι φραγή, Γαϊπον. ταὐτὸν τῷ, περίφραγμα, νεωτ. Λ.

Περίφραγμα, τό. (περιφράσσω). Ἡ φραγὴ ὁλόγυρα τινός, περιτείχισμα ἢ ἐκ πασσάλων ἢ βύλων φράκτη, κάγγελα ὁλόγυρα εἰς τινα πλατεῖαν, τόπος περιφραγμένος.

Περιφραγμόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Περιφράσσω, Νικήτ. Χρον. ββ'. 10. ὅ κ τοῦ

Περιφραγμός, ὁ (περιφράσσω). Τὸ περιφράσειν, περιελιξεις. φραγμος ὁλόγυρα.

Περιφραδής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. -ώς (περιφράζομαι). Προσεκτικός, γνωστικός, συνετός, ἐπιτήδειος, ἐπιστήμων, εἰδήμων, νουνεχής, φρόνιμος, ὁ μετὰ λόγου καὶ ἐπιστήμης τι ποιῶν, Ἴων. Ὁμ. Ἑρμ. 464. καὶ ἡμαρτ. ἀναγ. ἐν Ὀδ. Ψ, 73. Σοφ. Ἀντιγ. 352. Ἐπίῤῥ. περιφρονέως, πολλὰ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰ. καὶ Ὀδ. καὶ φαίνεται ἐν χρήσει προτιμώμενον τῷ, ἐπίστηναν, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἑρμην. διὰ τοῦ, πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἐπιμελῶς. βέλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιον μᾶλλον τὸ ἐπιστημόνως, ἐπιτηδείως, προσεκτικῶς.

Περιφράζω, Μ. άσω (φράζω). Περίφρασιν ποιῶ, περιφραστικῶς λέγω. 2) μέσως ποιητ. περιφράζομαι, στοχάζομαι, σκοπῶ, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοός, περισκοπῶ, συλλογίζομαι πανταχόθεν, π. χ. νόστον, Ὀδ. Λ, 76. (τὸ ἐνεργ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μεταγν.)

Περίφρακτος, ὁ, ἡ. (περιφράττω). Περιπεφραγμένος, ὁλόγυρα φραγμένος, περικεκλεισμένος.

Περίφραξις, ἡ. (περιφράττω). Τὸ περιφράττειν· καὶ = περίφραγμα.

Περίφρασις, ἡ. (περιφράζω). Κύκλος λέξεων ἢ κυκλικὴ περιγραφή, μακρολογία πρός ἔκφρασιν τινός, τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραστήσῃ ἢ νὰ ἐκφράσῃ διὰ μιᾶς ἢ ἰδιαιτέρας λέξεως, τὸ μὲ πολλὰς λέξεις ἐκφράζειν τί, π. χ. «Πόνον ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθαι», ἀντὶ πονεῖν θέλειν, Ὅρα Δογγῖν. 28.

Περιφράσσω, Ἀττ. ττω, Μέλ. ξω (φράσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα φράσσω, φραγμὸν βάλλω ὁλόγυρα. περιτειχίζω· περικλείω, ὀχυρόω.

Περιφραστικός, ἡ, όν. (περίφρασις). Περιγεγραμμένος μὲ περίφρασιν. 2) ἐνεργ. μετὰ περιφράσεως ὁμιλῶν, περιφράζων τί. Περιφραστικῶς, ἐπίρρ. μετὰ περιφράσεως, μὲ περιφραστικὸν τρόπον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Περιφραστικῶς, δύο λέξεων τὸ αὐτὸ σημαίνουσῶν ὄνομα.

Περιφρίσσω, Ἀττ. –ῥῑττω, Μ. –ῖσω, Πρκπ. τετριφρῑκυῖα (ῥῑττω, ἀμλ.). Περί τι, ἢ λίαν ῥῑττω.

Περιφρονέω, ῶ, Μ. ήσω (φρονέω). Ἀπό ὅλα τὰ μέρη σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τι, ὡς καὶ τὸ, περιφράζομαι, μετὰ αἰτιατ. 2) ἁπλῶς καὶ πέρα τινος φρονῶ, ἡγοῦμαι κατ' ἐξοχήν. «Περιφρονεῖ τινάς», Θουκυδίδ. καὶ Ἀριστοφ. παρὰ δὲ Μεταγν. καὶ μετὰ γενικ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 1. «Περιφρονεῖν τοῦ πιθανοῦ» 3) ὠφέλιμος, φρόνιμος, γνωστικός, νουνεχής, συνετός, περίφρων, σοφός, εὐήμων ἢ ἐπιστήμων εἰμί. «Ἡλικία περιφρονοῦσα». Αἰσχύλ. Διάλ. γ'. 3. φρόνιμος, νουνεχής, κ. τ. τ. ὅδεν

Περιφρόνησις, ἡ. Γνῶσις, στοχασμός, σύνεσις. 2) καταφρόνησις.

Περιφροσύνη, ἡ. ταὐτόν τῷ, περιφρόνησις, σοφία. Κατὰ πλῆθ. παρὰ Καλλιμ.

*Περιφρουρέω, = τῷ ἑπομένῳ.

Περιφρουρέω, ῶ Μ ήσω (φρουρέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα φρουρῶ, περικυκλῶν φυλάττω.

*Περιφρυγής, ές, ὁ, ἡ. Διέλευσις ἢ λίαν ἐύπνοος, ἢ ἀπό τὸ καυσίαυον ξηρός. ἐκ τοῦ

Περιφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Ὁλόγυρα, παντοιοτρόπως φρύγω, ψήνω, ἢ κιχλίζω (καβουρδίζω), ἢ ξηραίνω παρά τοῖς Ὀ'.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Λίαν φρόνιμος, προσεκτικός, συνετός, γνωστικός, σοφός, ἐπιστήμων, ἐχέφρων, νουνεχής, Ὀδυσ. Λ, 329. καὶ Σ, 284. — Ἡ λέξις ἀπαντᾶται συνεχῶς ἐν Ὀδ., ἐν δὲ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, Ε, 412. ἔστι δὲ τῇ αὐτῇ οἰκ ἐκφράσεως ἕκτῃ, τοῦ Ἡλιακοῦ χρόνου, τοῦ δὲ ἀρτεμισιοῦ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀστ. 297. 313. «Τίκνων», Ἡσ. Θ. 894. 2) ταὐτόν τῷ, ὑπερφρών, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 765.

Περιφυής, ές, ὁ, ἡ. (περιφύομαι) Ὅστις φύεται, φυτρώνει, βλαστάνει ὁλόγυρα, περί τι ἢ ἐπί τι· ἔτι, προσκολλημένος, μετὰ δοτ. «Τῇ περιφυῆς», (Διοσκορ. γ'. 104.) φυόμενος ὁλόγυρα ἑπάνω εἰς τὴν γῆν. κάμηλος χαμερπής, ἐπί φυτῶν, τὰ ὁποῖα δὲ ἀδυνατοῦν τοῦ καλοῦ ἥλιου καὶ σύρονται κατὰ γῆς.

Περιφυλακή, ἡ. Ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα φυλακή, καὶ διατρόπως ἔκ τοῦ

Περιφυλάσσω, Ἀττ. άττω, Μ. ξω (φυλάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα φυλάττω, περικυκλῶν φυλάττω, Σχόλ. Θουκυδ.

Περίφυμι, καί, περιφύομαι, ὅρ. περιφύω.

Περιφύρω, (φύρω). Ἀναματόνω ὅπως τύχει τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, ἢ συγχέω, εἰς ἀταξίαν φέρω.

Περιφυσάω, ήσω (φυσάω). Ἀπό ὅλα τὰ μέρη ἢ ὁλόγυρα φυσάω, ἢ πρός τινα, Ἀριστοφάν. Λυσ. 323. ὅδεν

Περιφύσητος, ὁ, ἡ. Ἀπό πάντοθεν φυτημένος, Ἀριστοφ. αὐτ.

Περίφυσις, εως, ἡ (περιφύω). Τὸ περιφύεσθαι, φυτρόνειν, βλαστάνειν ὁλόγυρα. 2) τὸ ὁλόγυρα ἢ ἐπί τι φυόμενον, βλαστάνον, αὐξανόμενον. «Καταπίνεσθαι ὄζους ὑπὸ τῆς περιφύσεως», Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε. 3. οἱ ὄζοι τῶν δένδρων καταπαλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἐπ' αὐτοῖς φυομένου ξύλου. 3) ἡ φύτρωσις τῶν γεννημάτων, π. χ. τοῦ σίτου, ὅταν οἱ κόκκοι του βλαστάνωσιν ἐν τῷ στάχει.

Περιφυτεύω, (φυτεύω). Ὁλόγυρα φυτεύω, σπείρω, Γεωπον.

Περίφυτος, ὁ, ἡ, (φυτός) Ὁλόγυρα φυτευμένος ἢ ἐσπαρμένος, κατάφυτος, Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Περιφύω, Μ. ύσω, Ἀόρ. ά. περιέφυσα (φύω, ἀμλ.) Περίτι ἢ ἐπί τι κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ· κάμνω νὰ εἶναί τι ὡς ἐπί τι φυτρωμένον, ἤγουν ἐπ' αὐτό στερεῶ, στηρίζω. 2) κατ' ἀμετβ. σημασ. μέσ. περιφύομαι, Μ. ύσομαι, Παρακ. περιπέφυκα, Ἀόρ. β'. περιέφυν, Ἀπαρεμφ. περιφῦναι, παρὰ δὲ μὴ Ἀττ. Συγγραφ. καὶ, περιφυῆναι, καὶ, περιφυεῖς, σημαίνει, περί τι, ἐπί τι αὐξάνω, φυτρόνω, βλαστάνω, ἢ ἐν τῷ βλαστάνειν καὶ φυτρόνειν συναυξάνω, συνάπτομαι καὶ προσκολλῶμαι εἰς ἄλλο τι· ὅδεν ἐν γένει, ὡς συναυξημένος μετ' ἄλλου εἰμί, προσκολλώμενος πρός τι στερεῶς ἐξήρτημαι, στερεῶς πρός τι κρατοῦμαι, ὅδεν «Ὀδυσῆς περιφῦσα (Ὀδ Τ, 415.)», ἐν ᾧ στερεῶς ἐκρέματο περὶ τὸν λαιμόν του, δηλ. τὸν ἀγκαλιάζει· συντάσσεται δὲ συνήθ. μετὰ αἰτ. «Πατέρα περιφῦναι», ἀγκαλιάζω τὸν πατέρα, Ὀδ. Ω, 236. πρβ. Π, 21. Ω, 320. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ τὸν β'. ἀόρ. καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, περιπλέκεσθαι, ἀγκαλιάζειν, μόνον ἐν Ὀδ. β) ἐπὶ σίτου, ὅταν οἱ κόκκοι αὐτοῦ βλαστάνωσιν εἰς τοὺς στάχεις.

Περιφώζω, παρὰ Σουϊδ. «Περιφώσαντες χύτραν, ἀντὶ, πωμάσαντες, ἀμφ.

Περιφωνέω, ῶ ήσω (φωνέω). Κύκλῳ, πέριξ, ὁλόγυρα φωνῶ, φωνάζω, ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἐντηχῶ.

Περιφωρος, ὁ, ἡ. (φώρ) Διέλου ἀπονενοκλυμμένος, ξεπατεπασμένος, φωραμένος, ληφθείς ἐπ' αὐτοφώρῳ. φανερός, πατόηλος, Πλουτ. χρ.

Περιφωτίζω, ίσω (φωτίζω). Καταφωτίζω, ὁλόγυρα φωτίζω. ὅδεν

Περιφωτισμός, ὁ. Φωτισμός διά τῆς κύκλῳ τῶν ἀστέων ῥίψεως· ὁλόγυρα φωτισμός. ἴδε ἐν τῷ, Περιφωτισμός.

Περιχαίνω, Μ. –χανοῦμαι (χαίνω, ἀμλ.) ταὐτόν τῷ, ἀμφιχαίνω. Μετὰ πολλὰ ἀνοικτοῦ στόματος καταπίνω, χάφτω. «Καθάπερ ὁ λάρος ὅλων περιχανὼν τὸ θέλκτρον, ἔκψυεν ὡς ὁ γλάρος τὸ θέλκτρ. 2) μὲ ἀνοικτὸν στόμα κυττάζω ἢ ξαυλίζω, μετὰ αἰτ. «Τὸν οὐρανὸν περιχαίνειν, χάσκειν βλέπειν πρὸς τὸν οὐρανόν, Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Περιχαίρω, Μ. –χαιρήσω ἢ χαρήσομαι, (χαίρω, ἀμλ.). Περί τι ἢ ἐπί τι χαίρω, λίαν χαίρω, μετὰ δοτ. ὡσαύτως καὶ μόνως.

Περιχελάω, ῶ. άσω (χελάω). Ὁλόγυρα ἀχαμνίζω, ξεπατώνω, ἢ ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον· ἐνδίδω, ἀμφ.

Περιχελινόω, ῶ. (χελινόω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα χαλινῶ· χαλινὸν περιτίθημι.

Περίχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Μετὰ χαλκοῦ περιεσκαλυμμένος, περιδεδεμένος, καπλατεσμένος· ὁ χαλκὸν ἔχων ὁλόγυρα, Ἀθήν. ὅδεν

Περιχαλκόω, ῶ. Χαλκὸν περιτίθημι, βάλλω ὁλόγυρα, καπλατίζω μὲ χαλκόν.

*Περιχανδής, ὁ, ἡ (χανδάνω). Πολλοῦ περιεκτικός, πολλὰ πλατύς, εὐρύχωρος.

Περιχαρακόω, ῶ. (χαρακόω) Χαράκωμα περιβάλλω, περικλείων μετὰ χαρακώματος ἀσφαλίζω, περιτειχίζω.

Περιχαρακτήρ, ῆρος, ὁ. (περιχαράσσω). Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν, δι' οὗ περιεκόπτοντο τὸ περὶ τοὺς ὀδόντας κρέας, ἵνα εὐκόλως ἐμβάλλωσιν αὐτούς, Καιλιος Αὐρηλ.

Περιχαρακτικός, ἡ, όν (περιχαράττω). Ἐκ περιχαράξεν ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων. Τὴν τοῦ Διοσκορίδ. (ά. 138.) ῥῆσιν «Ἐσχαρῶν περιχαρακτικῶν», Πλίνιος 23. 4.) ἐξέφρασε διά τοῦ «Excrescentia leniter erodit siccat et ad cicatricem perducit».

Περιχαράκωμα, τό (περιχαρακόω) Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα τόπου τινός χαράκωμα, τόπος περιφραγμένος μὲ χαρακώματα, ἢ τείχη.

Περιχάραξις, ἡ. Τὸ περιχαράττειν, ἢ ὁλόγυρα τινος χάραξις. ἐκ τοῦ

Περιχαράσσω, Ἀττ. –ράττω. Μ. ξω (χαράσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἢ εἰς τὸ χεῖλος, ἄκρον ἐγχαράττω, ἐγγλύφω, σκαλίζω, κάμνω χαραγματίαν ἢ τζουγκράτισμα. ἐξαιρ. τετιμῆσθαι γραμμάτα ἐγχαράττω καὶ σκαλίζω, ὅτα κάμνουν κύκλον ἢ ἡμικύκλιον, ὡς τό, Ο. Ρ. Γ. ὅρ. Παυσανίου εἰς Ἀρτεμ. Θεσπ. 783.

Περιχάρεια, καί, Περιχαρία, ἡ ὑπέρμετρος, ἐξαίρετος ἥτοι ξεχωριστὴ χαρά, τὸ ἀμέτρως χαίρειν, Δίων. Κασ. καὶ Πλατ. ἀντίκ. τῷ, περιωδυνία. (χ) ἐκ τοῦ

Περιχαρής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιχαρῶς. (περιχαίρω). Λίαν, πάνυ χαρόμενος· λίαν χαιρόμενος, μεγάλην χαρὰν ἔχων, αἰτιώμενος, ἀμέτρως χαίρων. ἀντίκ. τῷ, περιωδύνιος, Ἡρόδ. 3, 35· 9, 49. καὶ Σοφ. «Οὔτ' αὐτυχὴς ἔτη περιχαρής, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος», Ἰσοκράτ. «Τὸ παραχρῆμα περιχαρὲς», Θουκυδ. ἀντί, ἡ Περιχάρεια. ὅδεν

*Περιχάρια, ἡ, ποιητ. ἀντί, περιχάρεια.

Περιχάσκω, (χάσκω). ἕτερος τύπος τοῦ περιχαίνω. Ἔχω, κρατῶ τὸ στόμα μου ἀνοικτὸν ἐπί τι· λίαν χάσκω, χάφτω, καταπίνω, (ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.

Περιχειλόω, ῶ (χεῖλος). Περικυκλόνω, ἐπλατίζω ὁλόγυρα, χείλος, περιθώριον περιτίθημι, περιόδευσιν. Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 4. Σιδήρῳ περιχειλοῦσθαι. 2) γεμίζω ἕως εἰς τὸ χείλος.

Περιχειρίδιος, ὁ, ἡ, = περιχείριος.

Περιχείριος, ὁ, ἡ· καὶ Περιχείριος, ὁ, ἡ (χείρ) Περὶ τὴν χεῖρα ὢν· πᾶν ὅ,τι δένεται ἢ βάλλεται ὁλόγυρα τῆς χειρός· ἄρα, περιχειρίδιον, καὶ, Περίχειρον, καὶ, Περιχειρίδιον, τό, προστακτικὸν μέλιτος, ταὐτόν τῷ, Βραχιόλιον, Πολύβ. β'. 29. Παρὰ Πολυδ. α'. 185. κεῖται, Περιχείριον, ἀντὶ τοῦ ἀνδρικῶς, χειρόκτιον, λεγομένου· πρβ. περίσφυρον καὶ περισφύριον.

Περίχευμα, τό, (περιχέω). Τὸ περιξ χυμένον, ἀναλελυμένον· καὶ περβάζι ἐκ μετάλλου ἀναλελυμένου. Ἐν Ἰλ. Ψ, 561. ἐστιν ἡμαρτ. ἐνωγν., ἀνθ' ἧς ἰῶν πέρι χεύμασι, κεῖται.

Περιχέω, Μ. εύσω. Ἀόρ. περιέχεα. Ἐπ. ἐνεστ. περιχεύω, ἀόρ. περιχεύα (χέω, ἀμλ.) Ἐπί τι ἢ περί τι χέω, χύνω, ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω τινός ὑγρὸν ἢ ἄλλο τι, π. χ. χῦμα· μεταχύνω ῥαντίζω ἢ βρέχω χύνων ἐπί τι, Ἰλ. Κ, 293 «χρυσὸν περιχεύας», περιβάλλων, περισπάσας, περιχύσας. ἐξαιρ. ἐπὶ δουλευόντων τὰ μέγιστα, π. χ. «Χρυσὸν κέρατι περιχεύειν», χώνει ἐπάνω εἰς αὐτὰ χρυσόν, ὑπλ. χρυσόνω, Ὀδ. Γ, 384

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

426. 437. Ἰλ. Κ, 294. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεσ. διάλ. ηχρυτὸν περιχεύεται ἀργύρῳ,ω χύνει ἑαυτῷ χρυσὸν ἐπὶ ἀργυρον, ἤγουν χρυτέυει τὸ ἀσήμι, Ὀδ. Ζ, 232. Ψ, 159. 2) πᾶσ καθ' ὅλα τὰ μέρη περίξ ἢ ἐπίτι χύνομαι, ἐξαπλόνομαι· καὶ μεταφ. ῥίπτομαι εἰς τὸν λαιμόν τινος, τὸν ἀγκαλιάζω, αἴτ. ἡ δοτ. β) περιχέασθαι, ἐλαφρὸν λουτρὸν λαμβάνειν, πλύνεσθαι εἰς ἐλαφρὸν λουτρόν, ἀντίκ. τῷ, »Πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι, »Μνησίδ.ος παρ' Ἀθην. σέλ. 484. »Ἀναπαύου μικρὼς περιχεάμενος· ἐὰν δὲ μὴ συνῇς ἱκανῶς κενώσασι σαυτόν, πλείονι χρῆσαι τῷ λουτρῷ, καὶ εἰς τὸν πύελον καταλίζησο σφόδρα εἰς θερμὸν ὕδωρ.α ἢ ἀντὶ τοῦ, περιβάλλω, περικυκλόω, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. β'. 13. »Αὐτοὺς ὁ κλος περιεχέτο πολύς,α ἀπό μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, πανταχόθεν εἰς ταὐτὸ συνέτρεχον.

Περίχᾱων ονος, ὁ, ἡ (χᾱών). ποιητ. Περὶ τὴν γῆν ὤν, περικυκλῶν αὐτὴν 2) ἔχων πέριξ γῆν, π. χ. ὠκεανός, ἀμφ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 629. (καὶ ἐν Ἰλ. Τ, 362. ἀνεγινώσκετο μὲν ἄλλοτε, ηγέλαστε δὲ πᾶσα περιχῶα ,α ἤτη δὲ ὀρθότερον, γελ. δὲ π. περὶ χᾱών, πρβ. Σχολ. Ἔνετ.)

Περιχειλόω, ῶ. (χειλόω). Ἀδὴν κορέννυμι, τρώγω ἕως οὗ χορταίω, Ἡσύχ.

Περιχλαινίζω. Χλαῖναν περιβάλλω τινί· περικαλύπτω, ἐνδύω τινὰ μὲ χλαῖναν ἢ ἐνδύομαι, σκεπάζομαι.

*Περιχλαινίζω, = περιχλαινίζω, ἀμφ.

Περίχολος, ὁ, ἡ (χολή) πλήρης χολῆς· χολερικός, ἀθύμος.

Περιχορεύω (χορεύω). Κύκλω, ὁλόγυρα χορεύω (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Περιχορίζω, διὰ πλῶς καὶ συντόμως ὀρχοῦμαι.) μεταφ. πλαισιῶμαι· τῷ δὲ κάκείσε.

Περίχοεμπτος, ὁ, ἡ (χρέμπτομαι) Πτυσμένος, ἢ ἐξεπτυστος, κατάπτυστος, ἀθεσ, ἐχρεῖος, διεστραμμένος, Αἰτχ.] Ἱκετ. 885. ἀμφ.

Περιχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Περικυκλωμένος ἀπὸ ἀτήματα, πολλὰ χρήματα ἔχων, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος, κτήματα πολλὰ ἔχων, Πλούταρχ.

Περιχριμπτός, ή, όν (χρίμπτω), ποιητ. ἐν τῷ διαβαίνειν πιπτόμενος εἴς τι, σκαλόπων, ἢ ἀπιπολαίως ἐγγίζων, πλησιάζων, Αἰσχ. Ἱκ. 891.

Περίχρισις, ἡ (περιχρίω). Ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα χρῶτις, τὸ χρίειν, ἀλείφειν τι ὁλόγυρα.

*Περίχρισμα, τό, (περιχρίω). Τὸ ἐπί τι ἀλείμμενον, χρίσμα, ἀλοιφή.

Περίχριστος, ὁ, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα χριστός, ἀλειμμένος· διόλου κεχρισμένος, ἢ δυνάμενος χρισθῆναι, ἢ χρῖσιμος εἰς τὸ χρίειν. ἢ ἐξαπλωμένον, μεταχειριζόμενον ὡς χρίσμα. Διοσκορ. β'. 99. ἐκ τοῦ

Περιχρίω, Μ. ἴσω (χρίω). Κύκλῳ χρίω, ὁλόγυρα ἢ πανταχόθεν ἀλείφω, ἢ ἁπλῶς ἀλείφω, σκεπάζω μὲ ἀλοιφήν, ἢ ἐφαρμόζω ἰατρικόν τι ὑγρόν. (υυ—)

Περίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Κύκλῳ κεχρυσωμένος, χρυσὸν ἔχων ὁλόγυρα, χρυσωμένος, ὅλος

Περιχρυσόω, ω. Κύκλῳ χρυσῶ, πανταχόθεν περικαλύπτω μετὰ χρυσοῦ, χρυσόνω.

Περίχυδα, ἐπίρ. (περιχέω). Ἰων. ἀντὶ περιχυδόν. Χύνοντας ἢ χυνόμενος ὁλόγυρα, ἢ ἐπάνω, Ἱπποκρ. περὶ παῖδ. 14. »Ἱριτῶν ἀβρόχων περίχυδα ἐπτισμένων,α μὴ προτερον μιμπλαμένων διὰ τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὀλίγον τι βεβρεγμένων.

Περίχυμα, τό (περιχέω). Τὸ περιεχυμένον, ὁλόγυρα χυμένον· ἀποπτύσιμον τοῦ στόματος ἢ τῶν δακτύλων.

Περίχυσις, ἡ (περιχέω). Τὸ περὶ τι ἢ ἐπί τι χύσις, ἢ κύκλῳ χύσις, τὸ χύσιν ὁλόγυρα.

*Περιχυτήρ, ῆρος, ὁ (περιχέω). Ὁ ἐπιχύων, περιχύων, ραντίζων.

Περιχυτήριον, τό. Τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ περιχέουσι, ἀγγεῖον διὰ τὸ ἀποπλύσιμον ἢ διὰ ῥάντισμα. Perfusorium, οὐδ. τοῦ

Περιχυτήριος, ία, ιον (περιχέω). Ἀνήκων εἰς περίχυσιν, ἤτοι ἀποπλύσιμον τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων ἢ τοῦ στόματος τῶν ἱερουργούντων, ἢ εἰς ῥάντισμα.

Περιχύτης, ου, ὁ. Ὁ περιχέων, περιβρέχων, περιῤῥαντίζων, = περιχυτήρ.

Περιχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀμπλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα χώνω, ἤτοι βάλλω χῶμα, ἐσκαμμένην γὴν ὁλόγυρα τινός, ὑψόνω γῆν, καμνω σωρὸν γῆς, χώματος ὁλόγυρα, ἐξαιρ. μὲ χῶμα, μόλον ἢ ἀχυρώματα περικυκλόνω, στηνω τοιαῦτα ὁλόγυρα.

*Περιχώομαι, Μ. — χώσομαι (χώομαι), ποιητ. Δίκην ὀργίζομαι, θυμόνω.— τινί τινος, κατά τινος ἕνεκα τινός. Ἰλ. Ι, 449. Ξ, 266. ἑκατερᾶκις κατὰ τὸν αὐτ. περιχώσατο.

Περιχωρέω, ήσω (χωρεῖω). Κύκλῳ χωρῶ, ὑπάγω ὁλόγυρα. 2) κύκλῳ ἔρχομαι, περιφέρομαι, περιτριγυρίζω, ὡς καὶ τὸ περιέρχομαι, ἐπί τακτικῆς καὶ τελικῆς περιόδου τινος σώματος ἐπανερχομένου ἐνδεν ἤρξατο, φθάνω τέλος πάντων παν· μεταφ. πίπτειν, εἰς τινα κατὰ διαδοχήν. 3) Περὶ χάσματι γαίᾳ δ' ἔνερθε χώρησεν,α Ὅμηρ. Τμν. Δήμητρ. 430. ἢ γῆ ἀνοιξεν ὁλόγυρα· ὅθεν

Περιχωρησις, ἡ. Τὸ ὑπάγειν ὁλόγυρα. 2) τὸ ἔρχεσθαι ὁλόγυρα κατὰ τάξιν, περιτριγύρισμα, περιοδικὴ ἐπάνοδος· μεταφ. διάβασις ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, διαδοχή.

Περίχωρος, ὁ, ἡ (χώρος). Περὶ τὸν χῶρον ἢ περὶ τὴν χώραν κείμενος, κύκλῳ, πέριξ τόπου τινὸς ὢν γειτνιάζων, μεθόριος.

Περιψαύω (ψαύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα παντοῦ ψηλαφῶ πατπατεώω.

Περιφάω, ἀπαρμφ. — φῆν Ἀρ. Ἰπν. 909. Μ. — φῆσαι (φάω, ἀμπλ.), Κύκλῳ φάω. περισπογλίζω, ὁλόγυρα τρίβω, ἢ καθαρίζω, πατρεύω, σφεγγίζω, Ἀριστοφ. »Τῷ βλέφαρα περιέψησε.ω ὅθεν

Περίψημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐκβαίνει διὰ τῆς ἀποσπογγίσεως, περικάθαρμα, ἀπόμαρτία, κατάμαγμα, λέρα, ἀποσπογγίσμα. 2) ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος ἤτοι βδέλυρος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον μισοῦσι καὶ ἀποστρέφονται ὅλοι, ταῦτόν τῷ, κάθαρμα, ἀπόμαγμα περίτιγμα. »Περίψημα ἡμῶν γενοῦ,α ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις· οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ τῶν συνεχόντων κακῶν, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτινύοντας. Λέγεται ἔτι, καὶ τὸ κατάπατημα πάντων ὑπό τὰ ἴχνη, ἢ ἐμπαίγμα. Φώτ.

*Περίψησις, ἡ (περιψῶ). Τὸ περιψῶν, καθαρίζειν, πατρεύειν ὁλόγυρα· τὸ ἀνασπᾶν, ἀποδέρειν.

Περίψηφος, ὁ, (ψῆφος). Λογιστής, ἔστις λογαριάζει, ἐπιτηδειος εἰς τὸ λογαριάζειν, Σουίδ.

Περιψήχω, (ψήχω), ταὐτόν τῷ, Περιφάω.

Περιψιθυρίζω, ίσω (ψιθυρίζω). Κύκλῳ ψιθυρίζω, μουρμουρίζω· ἤχον ἢ μουρμουρισμὸν ποιῶ ὁλόγυρα.

Περιψιλόω, ῶ (ψιλόω). Μαθόνω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας ὁλόγυρα, Ἡρόδοτ. 9. 83. »Περιψιλωθῆναι τὰς σαρκας,α γυμνωθῆναι ὁλόγυρα ἀπὸ τῶν σαρκῶν· ὅθεν

Περιψίλωσις, ἡ. Ἡ ἀφαίρεσις, μάδυσις τῶν τριχῶν ὁλόγυρα.

Περιψοφέω, ήσω (ψοφέω). Κύκλῳ ψοφῶ, ἠχῶ, ἀντηχῶ, κρότον ποιῶ, περιηχῶ, ὅθεν

*Περιψόφησις, ἡ. Τὸ κάμνειν ὁλόγυρα φόφον, ἀντήχησις, Πλουτ.

Περιψυγμός, (περιψύχω). Ταὐτόν τῷ περίψυξις, Αἰσχίν. Διάλ. γ'. 7.

Περίψυκτος, ὁ, ἡ (περιψύχω). Περιεψυγμένος, κύκλῳ ἢ λίαν δροσισμένος, κρυωμένος, καὶ μετὰ μεγάλην θέρμανσιν (ὅταν ζεσταθῇ τις παρὰ πολύ) δροσισθείς, ἀναψυχὴν λαβών· ἐν γένει, πολλὰ ψυχρός, κρυερός. 2) κύκλῳ ἢ ἐπιπολαίως ψυχραθείς, ἐξαιρ. ὅταν κρυώσῃ ἢ ἐπιφάνεια ἢ τὰ ἄκρα, ὡς αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, τοῦ σώματος. 3) δροσισμένος διὰ τοῦ ῥιπίσματος· ὅθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κολακευμένος, περιχαδευμένος· ἐν γένει, λαβών μετακείρισιν τρυφερὰν, μαλακήν, τὸν ὁποῖον μετακειρίσί τις ὡς ἀντικείμενον ἔρωτος καὶ ἀγάπης, ἀγαστός, πολυαγάπητος, περιπόθητος (ἐπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημ. παρήγαγον τὴν λέξιν οὐχὶ παρὰ τὸ ψύχω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ψυχή, θυμός ἀπατῶνται διόλου, καθὼς ἀπέδειξε μετὰ λόγου ὁ Ῥεῖμερος, πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. πδ'.)

Περίψυξις, ἡ (περιψύχω) Παντελὲς δρόσισμα, ἢ κρύωμα, καταψυξις ἢ ἀναψυξις. 2) κρύωμα, ψύχος τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ἢ τῶν ἀκροτηρίων μελῶν τοῦ σώματος, Λατ. Perfrigatio, Γαλην.

Περίψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Κύκλῳ, ἢ διόλου λίαν ψυχρός. Ὁ τύπος περίψυχος, ον, ἔστι πόλλ' ἀμφ.

Περιψύχω, Μ. ξω (ψύχω). Κύκλῳ ἢ διόλου δροσίζω, δροσερὸν ποιῶ, καταψύχω, ἢ ἀναψύχω, κυρίως καὶ μεταφ. 2) κύκλῳ κρυόνω, κρυῶσαι ποιῶ, ἐξαιρ. κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὰ πέρατα τοῦ σώματος, καὶ μέσ. περιψύχομαι, κρυόνω, ψύχος αἰσθάνομαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος ἢ κατὰ τὰ ἀκροτήρια τοῦ σώματός μου, Ἰατρ. 3) κυρίως, περιῤῥιπίζω, ἀερίζω, εἴτε ἐπὶ ζεφύρου, εἴτε διὰ τῆς ῥιπίδος, ὡς ἔπαυον αἱ θέτιδες καὶ οἱ τρυφηλοὶ εἰς ἑαυτούς, τ' οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ κόλακες εἰς ὅλους, καὶ ἀντεύθεν ἢ γενικὴ σημ. ἀντὶ τοῦ κολακεύω, χαδεύω, περιθάλπω, εὐνόω.

Περιωδευμένως, ἐπίρ. τοῦ περιωδευμένος ἐκ τοῦ περιοδεύω. μὲ περιοδικὸν τρόπον, κατὰ περιόδους, μὲ γύρους, ἀπὸ μακρυά, πλαγίως· καὶ διεξοδικῶς, Πλούταρχ.

Περιωδέω, ήτω (ᾠδή), ὡς τὸ περιᾴδω. Μαγεύω, γοητεύω, θέλγω, ἢ ἐξορκίζω, καταδαμάζω διὰ μαγικῶν ᾠδῶν Λουκιαν. »Τὴν Γοργόνα ἐπαοιδαῖς περιῳδήσας.α

Περιωδύνάω, ήσω (περιωδύνος). Ὀλόγυρα ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καταγεμίζω μὲ πόνον, βασανίζω· ὅθεν, σφοδρὸν πόνον προξενῶ, Ἱππ. καὶ, περιωδυνάομαι, σφοδρὸν πόνον αἰσθάνομαι.

Περιωδυνέω, ήσω (περιωδύνος). Μεγάλον πόνον, ἢ λύπην αἰσθάνομαι, Ἱπποκρ. ὅθεν

Περιωδυνία, ἡ. Μεγάλος πόνος περισσὴ ὀδύνη· ἢ λύπη, ἀντικ. τῷ, περιχάρεια.

Περιωδύνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. περιωδύνως (ὀδύνη). Μεγάλην, ὑπερβολικὴν ὀδύνην αἰσθανόμενος. 2) μεγάλος πόνος, πραξεων σφοδρὸν πόνον, περιαλγής, παλωώδυνος. ἀντικ. τῶ, περιχαρής. — Ὁ τύπος περιόδυνος δὲν εἶναι καλὸς, τουναντίον δὲ οὐκ ἀποβλητέοι οἱ τύποι περιοδυνάω καὶ περιοδυνόω, Lob. Φρυν. σ. 713.

Περιωθέω, ῶ. Μ. ὤσω καὶ ὠθήσω (ὠθέω, ἀμπλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ὠθῶ, κουετῶ, σπρωχνω, στριμόνω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν βιάζω, βάλλω μὲ βίαν εἰς κυκλοειδῆ κίνησιν, Πλατ. Τιμ. σ. 79. Γ. Ε. μεταφορ. βασανίζω τινά, ἐνοχλῶ κατὰ πάντα τρόπον· ἐπιδιώκω· ἀνατρέπω· ἀποδιώκω, ἀποβάλλω σπρώχνων· καὶ κάμνω τὰ χέσ τις τὸν τόπον του, ἢ ἐκβαλλω, καμνω τινὰ νὰ χάσῃ (τὴν τιμήν του, τὴν οἰκίαν του), ἢ ματαχειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, ὑβρίζω, ἢ ἁπλῶς, καταφρονῶ.

Περιωθίζω, ίσω, = περιωθέω, Ἀριστοτ. πολιτ. δ. 4. »Ὁ περιωθισθεὶς,α ὁ ὑβρισθείς, κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κωδείς, καταφρονηδείς, αὐτόθι κατωτέρω §. 6. κεῖται· »Περιωθείσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων.«

Περιώμιος, ὁ, ἡ (ὦμος). Κύκλῳ τῶν ὤμων εὑρισκόμενος, ἢ σκεπάζων αὐτούς, περὶ τοὺς ὤμους ὤν. 2) περιώμιον, τό, εἶδος φορέματος περὶ τοὺς ὤμους. Λατ. supparus ἢ supparum.

Περιωμίς, ίδος, ἡ, = περιώμιον, Πολυδ. ἡ. 54.

Περιώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁλόγυρα ὀνομαστός, παντοχοῦ γνωστός· περίφημος εἰς ὅλα τὰ μέρη, μακρυά.

Περιωπάω ήσω (περιωπής). Ὁλόγυρα βλέπω· θεωρῶ μακρὰν τριγύρω, καὶ μάλιστα ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους· κατασκοπεύω, Φιλόστρ. σελ. 914.

Περιωπή, ἡ (ὤψ) ταὐτὸν τῷ, σκεπή. Ἀκρώρεια, τόπος ὑψηλός, ἐφ' ὅτις ἱστάμενος, δύναται θεωρῆσαι τὰ περὶ μακρὰν κείμενα μέρη, Ἰλ. Ξ, 8. Ψ, 451. Ὀδυσσ. Π, 146. »Ἐκ περιωπῆς ἐφορακώς,« Λουκιαν. ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. 2) τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος τόπου περισκοπεῖν, περιεργάζεσθαι, ὅθεν μεταφ. ἐπί τινος ἴσως εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ὕψος τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ζῇ τις. »Ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων,« χάκις παρὰ Φιλοστράτ. ἐνθ. 3) προσοχή ὁρατής, περίτεχνος, πρόνοια, Θεοκρ. ἡ'. 46. »Πολλὴν περιωπὴν ποιούμενος·« καὶ ἐντεῦθεν »Ἐκ περιωπῆς,« ἐκ προνοίας καὶ περισκέψεως· (ὁ τύπος περιπαθὲς ἐστι μᾶλλον ἢ μέτριον ὑμαρτ. ἀνάγν.)

Περιωπής, ὁ, ἡ (ὤψ). Ἀπὸ μακρόθεν, παντοχόθεν φαινόμενος ἐρατός. Ὀρφ. Ἀργ. 14. καὶ μετρ. ἀξιοσημείωτος, περιφανής.

Περιωπίζομαι, Ἀποδ. μέσ. Βλέπω, θεωρῶ τὰ περὶ ἢ ὁλόγυρα, περιβλέπω, κτ. = περιωπέω.

*Περιῶπται, γ'. προτπ. ἐν. παθ. παρακ. τοῦ περιοράω.

Περιώσιος, ὁ, ἡ. Ἄμετρος, πόνῳ μέγας, ἐμπειρίᾳ μέγας, ἐξαιρέτως μέγας ἢ πολύς, περίττος, ὑπὲρ τὸ σέον, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ παρὰ τὸ προσῆκον ὡς· συνών. περισσόν καὶ, περιωπή, ἐπιρρήματικως. ἀντὶ τοῦ, περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολύ, Ἰλ. Δ, 359. Ὀδ. Π, 203. Ἠμν. Ὑμ. 18, 41. ἄλλα καὶ ὡς συνωνυμ. μετὰ γεν. τὸ περί, π. χ. Περιώσιον τῶν ἄλλων,« πολλῷ περισσότερον τῶν ἄλλων, πρὸ τῶν ἄλλων. Ἠμν. Ὑμ. Δήμ. 363. Πινδ. Ἴσθμ. 5, 3. (τύπ. κυρίως Ἰων. τὸ πρὸς αὐτὸ περιουσιος ἐκ τοῦ περιοὐσιος καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, περιοίσιος, παρὰ τὸ, περίειμι, ἄρα = περιών.

Περίωσις, ἡ (περιωθέω). Ὤθησις, σπρώξιμον ὁλόγυρα, στρίψιμα, κούνημα· ἅρμ.

*Περιωστικός, ἡ, όν (περιωθέω). Ἐνοχλητικός, βασανιστικός.

*Περιωτάλσιος, ὁ, ἡ (περί, ὦτα, λάσιος). Τριχωτὸς κύκλῳ τῶν ὠτων, ἀμφ.

Περιωτειλέω, ήσω (ὠτειλή). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, σταλήν ποιῶ, Ἱπποκρ.

Περιωτίς, ίδος, ἡ (οὖς) = ἀμφωτίς.

*Περιῳφθάς, ἀπαρμφ. παθ. παρακ. ἐμπ. τοῦ περιοράω· καὶ ἀόρ. περιῴφθην.

*Πέρκα, ἡ, Meineke Μέναιδ. σ. 181. ὄρ. πέρκη.

Περκάζω, Μέλ. άσω (πέρκος). Λέγεται ἐξαιρ. ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν, καὶ ἄλλων ὀπωρῶν, ὅποταν ἀρχίζωσι νὰ χρωματίζωνται, ποικίλλωνται καὶ νὰ ὡριμάζωσι, ὅ ἐστιν, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ ἔρχονται μελανίσται, Θεόφραστ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, μελανίζω, πεπαίνω, μελανὸς γίνομαι. Ἡ λέξις κυρίως λέγεται ἐπὶ μελανιζούσης σταφυλῆς, ἤτις ὡριμαζομένη φαίνεται μελανὴ ὡς ἡ ἐλαία· ἡ συνήθεια τοῦ χυδαίου λαοῦ ἐκφράζει ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, παρέλιζουσι τὰ σταφύλια· ἡ δὲ τοῦ ἐπιστήμονος κατάλληλον διὰ τοῦ, μελανίζουσιν, ἀρχίσασι νὰ ὡριμάζωσι. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσ. Η, 128. ἀντὶ τούτου »Ὀμφακες ὑποπερκάζουσι·« καὶ ὁ Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. »Ὄμφακες αἰόλλονται,« εἶπον. β) τροπ. καὶ ἐπὶ νεανίσκου, τοῦ ὁποίου ἀρχεται νὰ φυτρώσῃ τὸ πρῶτον γένειον καὶ κάμνει τὴν ὄψιν μελανόπωπος, πρβ. σκιάζω.

Περκαίνω, (πέρκος). Μελανὸν ποιῶ, χρωματίζω, μελανῶς στιγματίζω, ὅθεν.

Πέρκατα, τά. Ἱστοῦ περιπλέγματα, ὑφάσματοι εἴδος, Ἡσυχ.

Περκάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, πέρκος. »Κήλην περκάδαι,« Ἐρατοσθέν. παρ' Ἀθην. σελ. 284.

Πέρκη, ἡ Πέρκα, καί, περκίς, ίδος, ἡ. ὅθεν ὑποκορ. Περκίδιον, τό (πέρκος). Εἶδος ἐδωδίμου ἰχθύος μελανὰς κηλίδας ἔχοντος ἐπὶ τὴν ῥάχιν, perche Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. β'. 21.

Περκνόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν) Μελανὰς πτέρυγας ἔχων, 2) οὐσ. ὁ περκν., εἶδος ἀετοῦ, Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. θ'. 32. ἐν τοῦ

Περκνός, ἡ, όν. Μελανός, ὑπόμαυρος, γλαυκός, γεράκινος, σκοτεινὸς τὸ χρῶμα, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἀετοῦ. (Ἐν Ἰλ. Ω, 316. φαίνεται, ὅτι εἶναι οὐχὶ ἐπίθ., ἀλλ' οὐσιαστ. ἰσοδύναμον τῷ, ἀετός.) ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ μελανοῦ χρώματος ὡρίμων καρπῶν, οἷον σταφυλῶν, ἐλαιῶν, κ. τ. τ. ἴδε Περκάζω. Ἀνάλεκτ. β' 217. »Ἐλαῖαι πέρκναι,« ὅπου πρότερον, »Περκνὴν ἐκεῖτο. Ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 22. »Κύνες ἐπίπερκοι,« καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. Δ'. 36. »Ἱέρακες πέρκνοι, ἐχουσιν. Ἡ συνήθεια ὅμως φυλάττει τὴν σημασίαν τοῦ περκνός, ἐπὶ τοῦ μελαίνας κηλίδας ἐχοντος, κατάστικτος διὰ μελαινῶν κηλίδων· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »Περκώματα (γράφ. περκνώματα), τὰ ἀπὸ τοῦ πρόσωπου πεπαίματα. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι, Περκνή, ἡ καὶ τὸ τοιοῦτον πάθος, ὅτε ἡ θηλ. εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου κατεστιγμένον ὑπὸ μελανῶν κηλίδων· καὶ, περκνός, τὸν τοιαῦτα στίγματα ἔχοντα. (ἦτον εὔχρηστοι ἕτεροι τύποι εἰσὶ τὸ, πέρκος, περκνίς καὶ πρακνός.) 2) ὁ περκνός, ὡς οὐσ. = περκνὴ· ὅθεν

*Περκνόω, ῶ, μέλ. ώσω, = περκαίνω· ὅθεν

*Πέρκνωμα, τό. Κηλὶς μελανὴ (τῶν ἀρχουσῶν νὰ ὡριμάζωσι σταφυλῶν, ἢ τοῦ προσώπου.)

*Περκοί, ἡ, οἱ, = περκνίς.

Πέρνα, ἡ. Χειρομέριον, χείριον μηρίον πασσαλίσκου, Στράβ. γ'. σελ. 423. Λατ. perna (κατ' ἐτυμ. λέξ. ἴσως παρὰ τὸ περόνη, ἐξ. ἡ ἰσοδύναμον τῷ, πτέρνα, ἤτις ὅμως καὶ αὐτὴ δύναται νὰ ὑποκρυβῇ εἰς τὸ περόνη.)

Περνάω, καὶ, πέρνημι (περάω). Ἐκφέρω καὶ πωλῶ, κουβαλῶ μπρὸς διὰ πώλησιν, ἢ ἁπλῶς, πωλῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐμπορίου μὲ ἀνθρώπους, ἐπὶ αἰχμαλώτων ἐκφερομένων διὰ θαλάσσης ἀλλαχοῦ πρὸς πώλησιν, Ἰλ. Ω, 752. »Πέρασχ' (Ἰων. παρατ. αὐτὶ ἐπέρνη), οὗτιν' ἤλεσε, πέρην φίλος ἀπρυγέτοιο, ἐς Σάμον· καὶ Ἰλ. Χ, 45. »Ἠτέοισιν, καὶ περνᾶς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων« (ἔνθα τὸ, περνᾶς ἐστι μετοχ. ἐνεστ.), καὶ Θέογν. 1215. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἐμπορίου, ὅθεν παθτ. πέρνεμαι, πιπράσκομαι, πωλοῦμαι, Ἰλ. Σ, 192. »Ἵππους περισμένους, πιπρασκομένους, πωλουμένους, πωληθέντας, ἢ ὡσαν· καὶ Πινδ. Ἴσθμ. 7, 11. — Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐστι μόνον ποιητ. ἐξαιρτ. Ἑπικ. (συγγεν. τῷ, πιπράσκω, ὅθεν, πόρνη, ὅπερ ὅρα.)

Πέρνης, ὁ. Ὀρνεόν τι, ἁρπακτικόν τι πτηνόν, πίδαξ. ὑμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, πτέρνις.

*Πέροδος, ου, ἡ, Αἰολ. αὐτὶ περίοδος.

Περόνα, τό, Δωρικ. αὐτὶ, περόνημα.

Περονάω, μέλ. ήσω (περόνη). Διατρυπῶ, διαπερῶ, κεντῶ, συμβλίζω, »Δουρὶ μέσον περόνησεν,« Ἰλιάδ. Η, 145. καὶ Ν, 397. διέτρησε, διετρύπησε, διαμπερὲς ἔπληξε, διεπέρασε. 2) διαπερῶ ἐνδυμά τι διὰ τῆς περόνης, ἵνα σταθῇ στερεὸν εἰς τὸ σῶμα ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων· κομβίοις συνδέω, ἑηλυκόω, κ. τ. τ. καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες καρφόνουσι διὰ τῆς καρφελόνης τὰ ἐνδύματα αὐτῶν· πόρπῃ συμβάλλω, ἐμπορπεύω, περόνῃ συνάπτω· ὅθεν κατὰ μέσ. διάθ. »Χλαῖναν, ἑανὸν περονήσασθαι, περόναις, ἥγουν κομβίοις συνδέειν, ἑηλυκόειν, Ἰλ. Κ, 133. Ξ, 180.

Περόνη, ἡ (περάω, πείρω). Κυρίως τὸ γλωσσίδιον τῆς πόρπης, ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ πόρπη, δι' ἧς συμβαλλόμεναι καὶ συναπτόμενον ἐνδυμά τι, στερεοῦται ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, Λατ. fibula, Γαλ. agrafe, Ἰλ. Ε, 426. Ὀδ. Τ, 226. ἐν Ὀδ. Τ, 293. ἀναφέρεται μεγαλοπρεπὴς ἱμάτιον (ἐσθής) μὲ τὰ περόναι· ὑπάρχουσι δὲ παρ' Ὅμηρ. αἱ περόναι ἀεὶ χρύσειαι, παρβ. Ἰλ. Ε, 425. πέρπη· καὶ ἐντεῦθεν ἐγείρει, καθὲ οἷά καὶ συμβλίρου πρᾶγμα, δι' οὗ κεντῶσι, διατρυπῶσι καὶ διαπερῶσί τι. 2) εἶδος καρυΐδος ἢ καρφοβελόνης τῶν γυναικῶν, Ἡρόδ. 5, 87. 3) ὁ πρὸ τοῦ προχοῦ τῆς ἀμπέξης ἐμβεβλημένος πασσαλίσκος, Παρθεν. ἐφ. στ. »Πείθει διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. ἐργ. δ'. 1647. κεῖται, ἠσύρηξε, ἢ περόνη. 4) παρ' Ἱπποκρ. σημαίνει ἡ λέξις τὰ μικρὰ ὀστᾶ, τὰ πλησίον τῶν μεγάλων ἐν τοῖς πήχεσι τῆς χειρὸς, καὶ ἐν ταῖς κνήμαις· ἐριτιμεῖα, ἅπερ ὁ Ἡσυχ. ὀνομάκασε τῇ κνήμῃ ὀστᾶν, λέγει, οἱ radii καὶ fibulae, Πολυδ. α. 187. »Κερκὶς γὰρ ἡ κνήμη· τὴν παρακειμένην περόνην ὁ Ξενοφῶν καλεῖ.« Ἱππικ. ά. 5. »Περόνη ἀποστᾶσα, χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον·« ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτο τὸ ὀστοῦν, κνημίον καὶ σκῆπτον. (Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ, περονίνιον, ἀντὶ τοῦ Ἰταλ. Forchetta, ἔστι δὲ τοῦτο ἐπιτραπέζιόν τι σκεῦος.) Λέγεται ἐπὶ καὶ ἡ τοῦ ὀστέου ἀνάφυσις, καὶ ἡ τῆς ἐπαφύσεως ἐπανάστασις. 5) Σκλάσιός τις ἰχθύς, οὕτως ὀνομαζόμενος διὰ τὴν βελονειοειδῆ μερίνην του.

Περόντημα, τό (περονάω), = πόρπημα, Τὰ διὰ περόνης διαπερόμενοι, συμβλιζόμενοι, πασσαλίσκοι ἐλέγετο φόρεμά τι, ὡς καὶ τό, περονητρίς· ἀλλ' ἄλλοι τινὲς ἐσφαλμένως ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, κέντημα, τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων διὰ τῆς βελόνης καὶ κλωστῆς πλάσμα, Θεοκριτ. ιά. 97.

*Περονήτις, ίδος, ἡ, = περονητρίς, Ἀλκιφ. Σιδ. 82, 8. »Ἀμπεχόνας περονήτιδας.«

Περονητρίς, ίδος, ἡ. Δωρικ. περονητρὶς (περόνη), Θεόκρ. ιθ. 12. ἐκεῖνο, ὅπερ ἐν μιᾷ στίχ. 34. »Καταπτυχὲς ἐμπερόναμα, παρὰ τῷ Ἡσυχ. »Ἐμπεροιατρίς, ἡ διπλοῦν ἱμάτιον, καὶ παρὰ Πολυδ. ζ'. 64. σχιττοὺς χιτῶνας, καλεῖται. Εἶδος ἐσθῆτος ἤτοι φορέματος γυναικείου, ὅπερ ἦν ἐσχισμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ περὶ τοὺς ὤμους συνεκρατεῖτο μετὰ περονῶν, καθὼς καὶ ὁ Δίλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ά. 18. λέγει »Τῶν δ' χιτώνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχρι τῶν χειρῶν, οὐ συνέρραπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς συνεχέσι κατελάμβανον. Παρομοίας ἐσθῆτας ἐφόρουν αἱ γυναῖκες τῶν Δωριέων, ἀντὶ αἱ τῶν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν γυναῖκες ἐφόρουν χιτῶνας, ἤτοι ἐσθῆτας ἐκ λινοῦ μετὰ χειρίδων καὶ συνερραμμένας ἐπὶ τὰ πλάγια μέρη· ἦσαν περιττὸν ὑπῆρχε δὲ ἡ στολὴ τῶν Δωριέων καὶ κατὰ πρώτον Ἑλληνική, καὶ ὁπόθεν συνειθίζον ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ Ἰωνικὴ ἦτο κατ' ἀρχὰς Καρική, καθὼς λέγει ὁ Ἡρόδοτ. 5. 87. »Ἐφόρεον γὰρ δὴ πρότερον αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐσθῆτα λωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην, μετέβαλον δ' ἐς τὸ λίδιον κιθῶνα, ἵνα δή περαίνῃσι μὴ χρέωνται, κ. τ. λ.η, ἔτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεῖται καὶ ἡ αἰτία τῆς ἐλλείψεως τῶν περοιῶν· ἦν Διορίζειν, καὶ, χιτών. Ὁ Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Δωριάζειν ἔχει· »Ἐλήφθη καθόλου Δωριάζειν τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος τὰς γυναῖκας· διὰ τὸ τοὺς Δωριεῖς χρῆσθαι οὕτως, οἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἀζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίου μόνου ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, καὶ παρεμβαίνουσαι πολὺ τοῦ σώματος, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἐπαβρίου· οὕτως Ἴωνες. Συνωδὰ τούτοις ἔχει καὶ ὁ Εὐσταθ. ἐξ Αἰλίου Διονυσίου ἐν Ἰλ. Ξ. 375. Ἔκδοσις Ῥώμ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. »Δωριάζει, τὸ γυμνοῦσθαι, ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων, αἵτινες χορεύουσι ἱματίδιον περιπορπησάμεναι, καὶ παραφαίνουσι τὸ πολὺ τοῦ σώματος. Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. Ἐκαβ. 933. »Ἐκδῦπα τὸν χιτῶνα Δωριάζειν, γυμνοῦσθαι, δηλαδή. Ὁ χιτὼν οὗτος κατὰ τοὺς Ἡσύχ. ἐλέγετο, Δαμοφαίης, ὅ ἐστιν, οὗ χωρὶς οὐκ ἔξεστι φαίνηαι τῷ δήμῳ.

* Περόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ περόνη.

Περονίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, περόνη, Σοφοκ. Τραχ. 825.

Περπερεία, ἡ, καὶ, περπερία, ἡ. Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, καύχησις, κομπασμός, δεξοσοφία, κενοδοξία καὶ κουφότοις, ἀφροσύνη, ἀνοησίαι καὶ, βαττολογία, ἀδολεσχία. Ὁ Σχολ. Σοφοκ. ἐν Ἀντιγ. 334. ἔχει· »Περπερεία, ὁ μὴ διὰ χρείαν ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεσθαι· ἔστι δὲ καὶ ἡ κολακεία καὶ ἡ προπέτεια· ἐκ τοῦ

Περπερεύομαι, μέλ. εὐσομαι, μέσ. ἀποθ. Περπερος εἰμί, πράττω, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ ὡς περπερος κατασπείρομαι, μέγαν ποιῶ ἐμαυτὸν, καυχῶμαι, ἐπαινοῦμαι, κομπάζω ἐπί τι· ἐξαιρ. ἐπὶ κενοδόξων καὶ βαττολόγων, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διά τι, καὶ μάλιστα, ὡς τὸ, ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι ἐπὶ μὴ ἀληθῶν πραγμάτων, καυχᾶσθαι ἐπὶ ἀνδραγαθημάτων, ἢ ἀρετῶν, τὰ ὁποῖα δὲν κατορθώθησαν ποτε· μεθ. δοτ. β) πράττω ἐλαφρόγνωμα, εἶμαι ἄφρων, ἀπρονόητος, ἰταμός, ἠδιηματίας· ἢ ὁμιλῶ ὅπως ᾠδῶσι, εἰς τὸν αὔρε· ἐνίοτε δὲ καὶ κελαδεύω. Ὁ Κικέρων καὶ ὁ Ἀρβιανὸς ἔχουσι τό, ἐμπερορεύομαι, ὁ δὲ Ἀντωνῖν. ὁ Φιλόσοφ. ἐν ἑ. 5. καὶ Παῦλ. πρὸς Κορινθ. α'. κεφ. ιγ'. 4. ἔχασι τὸ ἁπλοῦν. »Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐκ ἀλαζονεύεται, οὐδὲν ποιεῖ προπετές, ὡς ὁ Θεοδώρτ. καὶ ὁ Χρυσόστ. ἑρμηνεύουσι.

* Περπερία, ἡ, = περπερεια.

Πέρπερος, ὁ, ἡ, Ἑλληνὶς κατὰ τὴν γνώμην καὶ ματαιος ἡ φλύαρος ἄνθρωπος, ὅστις καυχᾶται, κομπάζει, μεγαλαυχεῖ, ὑπερηφανεύεται, μέγαν ἑαυτὸν ποιεῖ ἐπί τι· ἐξαιρ. ὅστις καυχᾶται, ὅτι ἔκαμε μεγάλα πράγματα χωρὶς νὰ ἔκαμε τίποτε (ὅστις κόπτει παλάβρωμα), ὡς τό, ἀλαζών· ἔτι δὲ, λάλος, προπετὴς, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν. »Λάλος καὶ πέρπερος, Πολυβ. λβ'. 6. μ'. 6. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, περπερᾴ, ὁ μηδὲν ἔχων καὶ καυχώμενος ὅτι ἔχει, ματαιος, καὶ τὰ Λατ. Perperus, καὶ Perperitudo· ἀλλὰ τὸ Perperam, ἄλλην τινὰ σημασίαν ἔχει. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, μετὰ βλακείας ἐπαιρομένος, περὶ πολλοῦ ποιούμενος, τιμᾷ, θεραπεύει· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἀντιγ. 334. ἔχει· »Κομφοῦς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους καὶ λάλους φαμέν· καὶ ὁ Κύριλλος ἐν Λεξικ. χειρογρ. »Πέρπερος, προπετής, ἢ κουρτέσιος· ἆρα σημαίνει καὶ τὸ παρ' Ἰταλ. Cortigianetto. Καθόλου δὲ ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ τοῦ χύδην λαοῦ »Περπερὶ γιολδάσησι λεγόμενον, καὶ τὸ Τουρκ. λαφαζάνης, ἐνίοτε.

* Πέρρα, ἡ, ποιητ. καὶ σπάνιον, ὁ ἥλιος· μόνον παρὰ Λυκόφρ. 1428. καὶ ἄνευ διαφόρου ἀναγν. κατὰ τὸ ἀρχαῖον γλώσσημα, ἠήγη, κατὰ γλῶσσαν, ὅπερ καὶ τοῦτο παρέχει ἁρμοδίαν καὶ δεκτὴν ἔννοιαν.

Πέρροχος, Αἰολ. ἀντὶ, περίοχος, = ὑπέροχος.

* Περσα, Ἐπικ. ἀντὶ ἔπερσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ πέρθω ἢ Αἰολ. τοῦ πείρω, Ἰλ.

* Περσαία, ἡ, ὥρα περσέα, καὶ Περσικὸς, β.

Πέρσαντες, ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀνελόντες, ἀφανίσαντες, Ὀδ. Ε, 107. ἐκ τοῦ πέρθω.

Περσέα, ἡ, ποιητ. καὶ, πέρτεια, καὶ, περσία. Εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ἐσπέρνεται ἐκ τοῦ σπέρνω, ἴσως ταὐτὸν τῷ, περσίον, ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφίων συγχεόμενον μετὰ τῆς ῥοδακινεᾶς (περσικῆς μηλέας)· πιθανὸς καὶ διαφορετικὸν τοῦ φαρμακευτοῦ δένδρου (τῆς περσέας), τὸ ὁποῖον, ὡς ἄδεται, ἔφερον οἱ στρατιῶται τοῦ Καμβύσου ἐκ Περσίας εἰς Αἴγυπτον, Schneider Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 4. 2. 5. Τ. γ'. σελ 284.

Πέρσεις, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περσέα.

Περσέπολις, εως, ὁ, ἡ (πέρσω, πόλις). Ἐξολεθρεύων, κατακερματίζων, ἀφανίζων πόλεις, Ἀριστοφ. Νεφ. 989. 2) ὄνομα ἀστέρος, καὶ ἡ ἀρχαία ῥητρόπολις τῆς Περσίας, ἡραιομένη καὶ Περσαίπολις.

* Περσέπτολις, εως, ὁ, ἡ (πτόλις), ποιητ. ἀντὶ, περσέπολις. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Περσεύς, ὁ. Ὄνομα ἡρώου, καὶ 2) ἰχθύος τινος. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. γ'. 28. Παρ' Ἡσυχ. Πίρτος, κεῖται.

Περσέφασσα, Ἀττ. Περσέφαττα, καὶ, Φερσέφασσα Φερτέφαττα, καὶ Περτεφόνεια, ἡ, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ, Περσεφόνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, καὶ γυνὴ τοῦ Πλούτωνος, Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδσ.

Πέρσης, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Περσίας ὤν, ὁ ἐν τῇ Περσίᾳ κατοικῶν. 2) ὄνομα ἀνδρείου βόλου, ῥιψάμενος ἐν τῷ κύβῳ.

Περσία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Περσέα. 2) ὄνομα βασιλείου κατὰ τὴν Ἀσίαν

Περσίζω, μέλ. ἰσω (Πέρσης). Πέρσης εἰμί, μετὰ τῶν Περσῶν κρατῶ, ἡρεμῶ τὰ τῶν Περσῶν, μιμοῦμαι τοὺς Πέρσας κατὰ τὰ ἤθη, τὰ ἐνδύματα, κ.τ.τ. Περτιστὶ ὁμιλῶ, καταλαμβάνω, ἑλληνίζω τὴν Περσικὴν γλῶσσαν, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 23. »Διὰ τοῦ Περσιζόντος ἑρμηνέως.

Περσικὸς, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναγεται, ἢ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τοὺς Πέρσας· ἔθνη α) »Περσικαὶ, αἱ, Ἀριστοφ. Νεφ. 151. εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, πέδιλα, κόθορνοι, ὡς π.χ. τὰ σερτὰ παπούτσια τῶν Τούρκων. β) Περσικοὶ, οἱ, καὶ, τὰ Περσικά, καὶ, ἡ περσεία, τὸ ῥοδακινεον τίνα.τίον δὲ, μῆλον Περσικὸν ἢ Μηδαϊκὸν, τὸ λεμώνιον, κιτρόμηλον, καὶ κίτριον· καὶ μηλέα Περσικὴ ἢ Μηδικὴ, ἡ λεμωνιὰ, κιτριὰ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ῥοδακινιά. »Περσικαὶ, αἱ, καὶ, »Περσικὰ κάρυα, τὰ μεγάλα καρύδια, ἄλλως βασιλικά. γ) »Περσικὸς ὄρνις, ὁ ταὼς· λέγεται καὶ ὁ ἀλεκτρυὼν διὰ τὸν λόφον. δ) τὸ Περσικὸν, εἶδος Περσικοῦ χοροῦ, Scheid. Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 6, 10. παρβ. ὄκλασμα, 2. ε) τὸ Περτικὰ, ἡ βασιλεία, πολιτεῖαι τῶν Περσῶν· ἡ ἱστορία αὐτῶν, αἱ ἀρχαιότητες, ἡ πολιτειογραφεία, φιλολογία, οἱ πολεροὶ αὐτῶν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἄλλως, τὰ Μηδικά· ἔτι δὲ καὶ = αἱ Περσικαὶ, ἡ οἱ Περσικοί.

Περσίον, ἡ, περσιον, τό, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 3. Αἰγυπτιακὸν δένδρον, κατὰ τὸν Spengel, ταὐτὸν τῷ, Περσέα.

Πέρσις, ιως, ἡ (πέρθω). Φθορὰ, ὄλεθρος ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις καταστροφή.

Περσίς, ίδος, ἡ. Κυρίως ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ, Περσικὸς. 2) ὡς οὐσιαστ α) προσυπακμ. τοῦ, γῆ, ἡ γῆ τῶν Περσῶν, ἡ Περσία. β) προσυπακμ. γυνὴ, ἡ ἐκ τῆς Περσίας οὖσα γυνή. γ) προσυπακμ. χλαῖνα, εἶδος ἐπαινωφορίου Περσικοῦ (Τουρκ. Μπενίσιον), = καυνάκη, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1137.

Περσιστὶ, ἐπίρ. (περσίζω). Κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον· κατὰ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν, Περσιστὶ Ξενοφ. Ἀν. δ'. ε. 8.

Περσοδιώκτης, ου, ὁ (διώκω). Ὁ διώκων, ἢ ἐξολεθρεύων τοὺς Πέρσας, ἢ νικητὴς τῶν Περσῶν.

Περσοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Πέρσας.

Περσονομέομαι, οῦμαι, ὡς ἀποθ. Διοικοῦμαι καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῶν Περσῶν, ἐξευσωζόμαι ὑπὸ τῶν Περσῶν, ζῶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν των, Αἰσχύλ. Πέρσ. 587. ἐκ τοῦ

Περσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐξουσιάζων, διοικῶν τοὺς Πέρσας. »Τιμὴ περσονόμου, Αἰσχυλ. Πέρσ. 521.

* Περσούνομος, ὁ, ἡ. Διοικούμενος ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἐν χρήσει παρὰ Πέρσαις ὤν.

Περσύας, καὶ, Περτυνὶς, ἀντὶ, Περυσίας, καὶ, Περυσινὸς, Γαλην. Γλωσσ. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Πέρυσι, καὶ μετὰ τοῦ ἐξελκυστικοῦ ν, περυσιν, ἐπίρρ. (πέρας). Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸν παρελθύοντα ἢτοι τὸν περασμένον χρόνον. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. 2. 6. »Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσιν. 2) ἐν γένει, πρωτοῦ, πρωτερα, προτήτερα, ὄθεν

Περυσίας, ου, ὁ, = περυσινὸς, περσυνὸς, Ἐτος τοῦ παρελθύοτος ἔτους ὡς· ὁ ἐκ τοῦ περασμένου χρόνου, ἐνὸς χρόνου. Τινες εἶπον αὐτὸ τοῦτον καὶ, περσύας, καὶ, περσυνὸς· ἐξαιρ. παρισίας, ἢ περσύας οἶνος, περσυνὸς, ἐνὸς χρόνου. »Περσυνὸν, τὸν ἐξ ἐγνήσιου, Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. β'. 58. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ζ'. 47. Γαλην. Γλωσσ.

* Περυσιός, ή, όν. Τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἢ τοῦ ἔτους, ἐνὸς ἔτους ὤν.

Περφέρεες, καὶ, πέρφερες, Ἰων. ἀντὶ περιφερὴς, ἴδε περιφερης, ἀριθμ. 2.

Πέρφιλος, ἀντὶ, περίφιλος.

Περῶ, εἰς, εἴ, μέλ. τοῦ πείρω.

* Περῶ, ᾶς, ᾷ, ῶμεν, κατὰ συναλ. ἐν τοῦ περάω, ἢ Ἀττ. αὐτὸ περάσω, μέλ. τοῦ πιπράσκω.

* Περῶν, ῶσα, ὄν, μετοχ. τοῦ περάω.

* Περῶν, ποιητ. ἀντὶ περάτων, πληθ. γενικ. τοῦ πέρας.

Περώσιος, ὁ, ἡ Αἰολ. ἀντὶ, περιώσιος, ἀμφ.

* Πεσσᾶ, Δωρικ. ἀντὶ, πεζῇ, Θεόκρ. 13. 75.

* Πέσε, ποιητ. ἀντὶ, ἔπεσε, ἀόρ. τοῦ πίπτω.

* Πεσέειν, Ἐπικ. ἀντὶ, πεσεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πίπτω.

* Πεσεῦμαι, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ πεσοῦμαι, μέλ. τοῦ πίπτω.

Πέσημα, τό (πεσεῖν). Ἡ κίνησις πράγματός τινος ἐν τῷ πίπτειν, πέσημον, ἢ τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἔξω ἀπό τινος πρᾶγμα, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι πεσμένον κατὰ γῆς, πτῶμα, Σοφοκλ. Αἰ. 1022. ὡς τό, πεσος.

Πέσκος, τό, = πέκος. Δέρμα, δορά, ψλοιὸς, λέπος, Νίκανδρ. Θηρ. 549. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκορ. πεσκίον, καὶ χυδαῖκ. πεττίον, (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμματ. κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ σκέπω.)

Πέσμα, τό, ταὐτὸν τῷ, πεῖσμα, ἀριθμ. 4. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, πάσμα, ἀντὶ τούτου ἔχει, σμφ.

Πέσος, τά, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πέσημα, πτῶμα, Πέσιμοι φορὰ, βάρος· καὶ λείψανον, Εὐριπ. Φοιν. 1311.

* Πεσσεία, ἡ (πεσσεύω), Ἀττ. πεττεία. Τὸ παιγνίδιον μὲ τοὺς πεσσούς. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ κρούειν πολλάκις τὴν ἰδίαν χορδὴν, ὄθεν

* Πεσσειάω, = πεσσεύω.

* Πέσσεμα, τό, Ἀττ. πέττευμα. Τὸ ἐν τῷ ἅβρακι ἢ πεσσῷ (ταυλὶ) παιγνόμενον· τὸ αὐτὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κείμενοι, δι' οὓς παίζουσι· καὶ τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον παίζουσι, ἢ παρτίδα.

Πεσσευτήρ, ῆρος, ὁ, = πεσσευτής.

Πεσσευτήριον, καὶ Ἀττ. πεττευτήριον, τό. Πλινθίον ἢ ἀβάκιον, σανίδιον ἀστρονομικόν, ἐφ' ᾧ ἔπαιζον τοὺς κύβους οἱ Αἰγύπτιοι, ὅπερ περιγράφει ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδ. Δ. στλ. 1397. (Ῥώμ. Ἐκδ.) «Πλάτων τὴν τῶν πεσσῶν εὕρεσιν ἀναλογισάμενος ἐν Φαίδρῳ (§. 134. ἢ 59.) λέγων, αὐτοὺς πρῶτον, ἀριθμόν, καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ Γεωμετρίαν καὶ Ἀστρονομίαν· ἔτι δὲ πεττείαν καὶ κυβείαν, καὶ δὴ γράμματα· καὶ ὅτι εἰ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημαθῆναι φασὶν ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου Πεττευτηρίου· καταγράψασαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλείποντα πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι, κ. τ.λ.» Ἐν τούτῳ ἐπαίζει ὁ Ἑρμῆς μετὰ τῆς σελήνης, καὶ ἐνέρασθεν ἀπ' αὐτῆς πέντε ἡμέρας. «Πέμπτα πέτεια πρὸς τὴν σελήνην», Πλούτ. Παραβάλλεται τὸ πεσσευτήριον μετὰ τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου ταυλίου. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Πεσσευτήριος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, πεσσευτικός, ἐκ τοῦ, πεσσευτήρ

Πεσσευτής, οῦ, ὁ (πεσσεύω), = πεσσευτήρ. Ὁ πεσσοὺς παίζων.

Πεσσευτικός, ή, όν. Εἰς τὴν μετὰ τῶν πεσσῶν παιδιὰν ἀνήκων· ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν τῶν πεσσῶν παιδιάν, ἐκ τοῦ

Πεσσεύω, καὶ Ἀττ. πεττεύω (πεσσός). Πεσσοῦς παίζω, ταυλίζω, παίζω τοὺς πεττοὺς βάλλων καὶ σύρων αὐτοὺς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πεττείας. 2) μεταφ. κινῶ τι ἐνδεν κἀκεῖσε, μεταβάλλων αὐτοῦ τὸν τόπον ἢ τὴν θέσιν· μετατίθημι, μετακινῶ, μεταβάλλω. «Τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης», ἡ τύχη μεταβάλλει καὶ μετακινεῖ κατ' ἐρίτιμειαν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθὼς ὁ πεττευτὴς τοὺς πεσσοὺς ἐν τῷ παίζειν τὴν πεττείαν.

*Πεσσίς, τό, Ἀττ. πεττίον. Τὸ σανίδι (ταυλί), ἐφ' ᾧ παίζει τις μὲ τοὺς πεσσούς· ἴσως δὲ καὶ = πεσσούς.

Πεσσονομέω, ῶ (πεσσός, νέμω). Τίθημι, βάλλω, διοικῶ τοὺς πεσσούς, πεσσοῖς παίζω, πεττεύω. 2) ἐν γένει, βάλλω τι ἐν εὐκαίρῳ τόπῳ, εἰς τὴν τάξιν του, διατάττω, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 13.

Πεσσοποιέομαι, οῦμαι (ποιέω). πεσσὸν (Pessarium) ποιῶ ἐμαυτῷ καὶ βάλλω, Ποιητ. παλ. περὶ Φυτ. στίχ. 103. Ὅρα ἐν τῷ ἐπομένῳ, ἀριθμ. 2.

Πεσσός, Ἀττ. πεττός, ὁ. Ὁ ἐπιμήκης καὶ στρογγύλος κύβος ἢ λίθος ἢ ψῆφος τοῦ πεττευτηρίου, συνών. κατὰ πλῆθ. ἀριθ. «Πεσσοῖσι δυμὸν ἔτερπον», Ὀδ. Λ, 107. καὶ Ἡρόδτ. 1, 94. β) καὶ τὸ σανίδι αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζον, ἄλλως, ἀβάκιον, τό, καὶ πεσσόν, τό. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σιφνικλέους, «Πεσσὰ πεντάγραμμα, τὸ ἀβάκιον τοῦτο, ἤγουν τὸ πεττευτήριον, μετὰ πέντε γραμμῶν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος σημειωμένον ἦν, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τριακοντάξεις τετραγώνους ἐμβαδά, ἐν οἷς ἕκαστοι μεταδιδόμενοι ἐν τῷ παίζειν τοὺς πεσσοὺς οἱ πεττευταί. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ Λ, στλ. 1397. (Ῥώμ. Ἐκδ.) «Τοὺς δὲ πεσσοὺς λέγει (ὁ Πλάτων) ψήφους εἶναι πέντε, αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν. ἵνα ἕκαστος τῶν πεττευτῶν ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, καὶ πεσσὰ πενταγράμμα εἰς κύβου βολὰς παρατείνετο δέ φησι δι' οὗτος καὶ μέση γραμμή, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὅπερ ὁ νικώμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἴοιτο· ὅθεν καὶ παροιμία, «Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς», ἐπὶ τῶν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων λεγομένη· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ἱερός. Ὅρα τὸν Εὐστάθιον διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Ἐλέγετο ἡ παιδιὰ, πεττεία, καὶ, πεσσοί, ἔτι δὲ πεσσοὶ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐν τῷ ἀβακίῳ ἔπαιζον, Εὐριπδ. Μηδ. 56. Ἐτυμολογ. Μέγ. Πλάτ. Πολιτ. στ'. 2) λέγεται ἔτι καὶ στογγύλόν τι καὶ ἐπίμηκες σῶμα ἐξ ἐρίου ἢ λινοῦ, ἢ πανίου, ἢ μεταξης, ἢ ῥητίνης, ἢ κόμμι, ἢ ἀηροῦ κατεσκευασμένου καὶ μετὰ φαρμακίου ἤτοι ἰατραυῦ τινος ἠλειμμένου, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τρύπας τινὰς τοῦ σώματος, οἷον τοῦ πρωκτοῦ, τῆς μήτρας κ. τ. τ. Pessus καὶ Pessarium, Λατ. εἶναι, πάσσαλος. β) κάθε ἐπίμηκες καὶ στογγύλον σῶμα ἐκ μολίβδου, ἐπιμήκης μολυβδίνη σφαῖρα. Παρ' Ἀθηναν. εἰς Μίμνερμ. εἶσι, «Πεσσοὶ ἐκ μολιβδίνου, σωμάτια τινα βαλανώδη ἐκ μολίβδου. 4) Ἀρχιτεκτονικὴ τις ἔκφρασις ἐπὶ τῶν βασταζόντων στύλων τὰς καμάρας καὶ θόλους λεγομένη παρὰ Πρεκσπ. περὶ Οἰκοδ. ἤγουν λίθοι κυβικὸς ὑποκάτω τῶν στηριγμάτων τῶν θόλων, ὡς καὶ ὁ Στραβ. ἐν ιστ. στλ. 1073. λέγει· «Συνέχεται φαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβικοῖς».

*Πέσσυρα, καὶ, πέσσυρες, ἡ πεσυρα, πέσυρες, καὶ, πίσυρα, πίσυρες, Αἰολ. ἐντὶ, τέσσαρα, τέσσαρες, Ταρεντ. Δωρ. πίτυρα, πίτυρες, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. quatuor, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ π, κ, q, ὡς τὸ sequor, ἐκ τοῦ ἕπω, τὸ loquor ἐκ τοῦ ἔπω, ὄπα, καὶ τὸ coquor ἐκ τοῦ πέπω, πόπαιον, κτλ.

Πέσσω, καὶ Ἀττ. πέττω, μέλ. πέψω, πεπαι, πέπεμμαι, πεπέφθαι, ταὐτὸν τῷ παρὰ μεταγεν. ἑτέρῳ τύπῳ, πέπτω. Σημαίνει δὲ κυρίως, μαλαύνω, ἁπαλύνω, ὅθεν 1) φυσικὰς, ἐπὶ τῆλίου, καίω ἁπυλόν, ἢ ὁρμον, ὡρμάζω, Ὀδ Η, 130. ὅθεν, πέττω πεπαίνω, κ. τ. λ. 2) τεχνικῶς ἢ χημικῶς, καίω ἐπὶ πυρὸς μαλακόν, ἁπαλόν, ἤγουν ἑπτάω, μαγειρεύω, βράζω, ὡς τὸ, ἕψω, Ἡρόδ. 8, 137. «Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ βασιλέως αὐτὴ τὰ σιτία σφὶ ἔπεσσεν. β) ἐν τῷ ὀρυκοπείῳ τῶν ἀρχαίων, διὰ τῆς ζυμώσεως ἁπαλύνω τὸ ἀλεύρι, καὶ τὸ ζυμάρι, ἤγουν ξεζυμόνω, ζυμοῦμαι ὅσον χρειάζεται, ὅηλ. ὅταν μετὰ τὸ ζύμωμα φουσκώσῃ τὸ ζυμάρι, τὸ δουλεύω καὶ ἄλλην φορὰν, διαφυρῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 505. ὅθεν, πεμμα πεπᾶς, πόπανον, ὀρτοπόπος. γ) κάμνω τι νὰ κατανήσῃ εἰς βρασμὸν, εἰς ζύμωσιν, ζυμόω. «Ὁ ζέφυρος τὸν ἀέρα θερμαίνων πάντει καὶ διακρίνει (Ἀριστ. προβλ. 26. 35.)», θερμαίνων τὸν ἀέρα εἰς ζύμωσιν διακρίνει αὐτόν. — Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Πέσσεσθαι πίμμακαν, ψήνω ἐμαυτῷ πλινθόντας», Ἡρόδτ. 1, 180. 3) οργανικῶς, χωνεύω, ἐπειδὴ διὰ τῆς θέρμης τοῦ στομάχου ἁπαλύνονται καὶ δουλεύονται τὰ φαγητὰ, ὡς τὸ coquere, concoquere. α) τροπ. «Θυμὸν, ὀργὴν, χόλον πέσσειν», ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, καταπίνειν ἐν ἑαυτῷ τὸν θυμὸν καὶ χωνεύειν αὐτὸν, Ἰλ Δ, 513. Ι, 565. οὕτω καὶ τὸ, «Κῆδεα πέσσειν», Ἰλ. Ω, 617. 639. ἐν γένει, ἐπὶ παθῶν, κρατεῖν ὅηλ. ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, ὑποφέρειν, χωνεύειν, κατέχειν, ὡς ὁ στόμαχος ἐν ἑαυτῷ τὰ φαγητὰ χωνεύων αὐτὰ· οὕτω καὶ τὸ, «Πλοῦτον πέψει (παρὰ Πινδ. μ, ἡσύχως ἀπολαμβάνειν καὶ χωνεύειν αὐτὸν· καὶ Πυθ. ϕ, 331. «Ἀκλεᾶ δύνον αἰῶνα πέσσειν», ἀπρεπῶς τὴν ζωὴν του ὅλως ἐν ἡσυχίᾳ ἀπολαμβάνων αὐτὴν. Ὁ Ὅμηρ. λέγει ἔτι· «Βέλος πέσσειν», ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν, ἰατρεύειν πληγήν τινα τοῦ βέλους, Ἰλ. Η, 518. καὶ, Β, 217. «Ἔρα πεσσήμεναι», ἀντὶ γέρατα πέσσει, καταπίνειν τὰ βραβεῖα καὶ χωνεύειν, ἤγουν χαίρομαι αὐτά, τὰ ἀπολαύω ἡσύχως καὶ ἀπαράχως· Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 283. κ-ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. ἐπιμελείας καὶ προστίδος ἀξιοῦμαι, περιθάλπομαι. (παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ.)

*Πεσών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, πίπτω, Ὅμ.

Πετά, ἡ πετα, Αἰολικ. ἀντὶ, μετά, πρβλ. πέδα.

Πεταάζω, ταὐτὸν τῷ, πεταύνυμι, ἡ, πεταννύω, πάντη ἄχρηστον, ὡ φαίνεται, καὶ μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. ἐπινοηθὲν εἰς σχηματισμὸν τοῦ μέλλ. πετάσω.

Πέτακνον, καὶ, πάταιον, καὶ πέταχνον, τό. Ποτήριον πλατύ. (ἀναφ. παρὰ τὸ πεταννύμι.)

Πεταλεῖον, τό, ποιητ. ἀντὶ, πέταλον.

Πεταλίζω, Μέλ. ίσω (πέταλον), ὡς τό, ἐκφυλλοφορῶ. Διὰ τοῦ πεταλισμοῦ ἐξορίζω, βάλλω εἰς πρᾶξιν τὸν πεταλισμόν. 2) ἡ σημα., φυλλολογῶ, ἢ κάμνω τὰ βλαστήσασι ἢ πέσωσι φύλλα, ὑπάρχει πολὺ ὅμφ.

*Πεταλίον, καὶ πετήλιον, τό, = πεταλεῖον.

Πεταλίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀθην. σε. 576. καὶ Ἡσυχ. «Πεταλὶς ὑγιὼν, σκορῦφα τελεία, πνέουσα ὅσον πρέπει· ὀρ. πέταλος, 2.

Πεταλισμός, ὁ (πεταλίζω). Ἐν Συρακούσαις ἐξαιρ. συνεζευγμένου εἴδους ὀστρακισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξώριζον ἐπικινδύνους πολίτας, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ὀστρακισμὸς ἐν Ἀθήναις, μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφοράν, ὅτι ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐξοριζομένων οὐχὶ ἐπάνω εἰς ὄστρακα, ἀλλ' εἰς φύλλα ἐλαίας· τὸ ἴδιον συνειζίζου ὑστερώτερον καὶ ἐν Ἀθήναις, ὀρ. ἐκφυλλοφορέω.

Πεταλίτις, ίδος, ἡ (Νικανδρ. Θηρ. 864.), ταὐτὸν τῷ, φυλλίτις, Διοσκορ. γ'. 121.

Πέταλον, τό (οὐδέτερ. τοῦ πέταλος). Φύλλον, σωτῆρ. κατὰ πλῆθ. ὀρ. Ἰλ. Β, 312. Ὀδύσ. Τ, 520. Ἡσιόδ «Πέταλα χλόα τῶν ῥόδων», Διοσκορίδ. α. 22. καὶ ἐντεῦθεν 2) κάθε πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον σίδηρ. πέταλον πρᾶγμα, ὡ πλάκα, lamina, λεπὶς, ἔλασμα «βέργα, λᾶς μα) μεταλλουτικὸς· ὁ εἰς πλάτος ἐλαμένον χαλκὸς, σίδηρος, χρυσὸς, κ. τ. τ. «Πέταλος χρυσοῦνι, πλάκα, ἔλασμα ἐκ χρυσοῦ, Ἡρόδοτ κεφ. κη'. καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα ἐκλήθησαν πέταλα, καὶ τὰ ἐν ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων προσηλούμενα ἐκ σιδήρου ἐλάσματα ὡς ὑποδήματα. Ὁ Ἰων. τύπος πετήλιον εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπίδ. 289. Κορυνοέσσιτα πέτηλα βριθέμενα σταχύεσσιν, ἀντὶ τοῦ, κάλαμος, καλαμία, οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἐπιγράμ. «Καλλιπέτηλον λήϊον». «Οὐδαρ ἀρούρης ἀπέτηλεν πανάφυλλον», Διονύσ. Περιηγ. 1125. «Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοις· καὶ «Λειμώνων ἀ ἀβρὰ γελᾷ πετήλαις· καὶ «Ἰμπλὸς ἀπετηλοτέρη, ἐν Διαλέκτ. β'. στλ. 16. ἀντὶ τοῦ, φύλλα. 2) εἶναι καὶ = πάτασος, εἶδος πίλου με πλατέα ἄκρα. (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Γραμμ. ἐγράφετο ἢ ὀστ. καὶ ἑτεροκλίτως, πέταλσι, ἀντὶ, πετάλοις·) ὅθεν

Πεταλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) καὶ, πεταλουργός, ὁ ἡ. Πέταλα, ἤτοι ἐλάσματα, πλάκας· ἐκ μετάλλων ποιῶν ἢ ἐξεργαζόμενος.

Πέτηλος, άλη, ά ον, Ἰωνικ. Πετήλιος (πετάννυμι) Ἐκτεταμένος, ἐλαμένος, ἐξαπλωμένος, ὅθεν, πλατὺς, ἐπίπεδος, πλακώτος, ὁποῖα εἶναι ὡς πλάτα. «Πετάλας μακώναιν», Ἀνέλεκτ. β'. στλ. 81. συνηθέστερον ὅμως λέγεται, «Ἐπέταλος· 2) τροπ. εἰς νέων ζώων, μεγάλον ἡδη, τέλειον, π. χ. μόσχοι, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν, Ἀθην. θ. σ. 376. ἔτι δὲ, ὗες, κ. τ. τ. Ὁ Ἡσύχ. ἐχει τὸν Ἰωνικὸν σχηματισμὸν «Μόσχος πέτηλος· ἔτι δὲ καὶ, Πεταλιωτὸν, ἀκμαιότατον, εὐειδέστατον.

*Πεταλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ) = πεταλοποιός.

Πεταλόω, ῶ (πέταλον). Εἰς πέταλα ποιῶ, μεταβάλλω, μετασχηματίζω· ἴδε Πεταχνόω· 2) πέταλα (ἐλάσματα σιδήρου) προσηλόω ταῖς ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλακὶς των ἵππων, πεταλόω· 3) σκεπάζω μὲ πέταλα, πλάκας μετάλλου, καὶ μάλιστα χρυσοῦ, χρυσόω.

* Πεταλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος πετάλου, ὅμοιος αὐτῷ· ἐπίπεδος ὡς πλάκα μετάλλου.

Πεταλωσις, εως, ἡ (πεταλόω, 2). Τὸ πεταλωμα, ἡ περίθεσις, κατάστρωσις, ἐπικάλυψις μὲ χρυσοῦ φύλλα, χρύσωσις· Ἐτυμολ. ἐν Λεξ. Ἀλοιμός.

Πεταλωτός, ή, όν (πεταλόω). Πετάλου σχῆμα ἔχων· σκεπασμένος μὲ πέταλα, ἤτοι λεπτὰ φύλλα ἢ πλάκας μετάλλου.

Πέτεμαι, ταύτον τῷ, Πέτομαι, Πινδ. καὶ παρὰ τοῖς μεγιστ. Λογιωτ. Ἴσως δὲ ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς σημτ. του, πετάννυμι, Ἑρμων. Ἰων. 90.

Πετάννυμι, καὶ, πετηνόω, Μ', πετάσω, Ἀττ. πετῶ, ἀόρ. ἐπέτασα, Ἐπ. πέτασσα, κ. τ. λ. παθ. παρακ. πέπτασμαι, παρὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 62 ἔντινι χρῆσθαι καὶ παρὰ Δουκιαν. ἐνυπ. 29. καί, πεπέτασμαι, ποιθ. ἀόρ. ἐπετάσθην, ἐκ τῶν ὁποίων χρόνων ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἀόρ., κατάτε τὸν κοινὸν καὶ Ἐπ. τύπον, τῷ παθ. παρακ., ὑπερσυντ. καὶ ἀόρ. — Ἐκτείνω, ἁπλόνω. ξεδιπλόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ στυχεῶν, διπλωμένων ἱματίων, ρούχων, ἱστίων κ. χ. λίτα, εἵματα, ἱστία, Ἰλ. Α, 480. Θ, 441. Ὀδ. Α, 130. Ε, 269. Ζ, 94. πρβλ. Ἰλ. Ε, 195. λέγεται καί, «χεῖρε πετάσσαι», ἁπλώσας, καὶ ἐν χρήσει ἦτοι ἁπλῶς, καθὼς π. χ. ὅτε πληγωμένος τις ὑπὸ πόνου τεντώνει τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὅτε κάθηται τις εἰς τινα θύραν καὶ δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ εἰσβῇ, ἢ ὅτε θέλει τις νὰ κολυμβήσῃ· Ἰλ. Φ, 125. Ὀδ. Ι, 47. Ε, 370. ἢ μετὰ δοτ. περιποιητ. ὅτε ἁπλόνει τις τὰς χεῖρας πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ διὰ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ, Ἰλ. Δ, 253. Ν, 549 καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀκινήτων θυρῶν, ἀοίκητοι αὐταί, ὄθεν, «Πύλαι πεπταμέναι», ἀνεῳγμέναι, Ἰλ. Φ, 531. πρβλ. 538. Ὀδ. Φ, 50. Μεταφ. «Θυμὸν πετάσαι (Ὀδ. Σ, 160)», ἐξαπλόνειν, εὐφραίνειν, διαχέειν τὴν καρδίαν, ἐλπιδοσκοπῶν κάμνω τινὰ νὰ ἐπιθυμῇ τι μὲ πόθον. Κατὰ δὲ τὸν παθ. παρακ. ἐν χρήσει καὶ ἀντί, ἀπὸ πάντοθεν ἐξαπλοῦσθαι πρός τι μέρος, διαδίδεσθαι, π. χ. Αἰθρη, αὐλὴ Ἡελίου πίπταται, Ὀδ. Ζ, 45. Ἰλ. Ρ, 371. Ἰακ. Α. Π. σλ. 561. καὶ ἡ παθ. μετοχὴ πεπταμένος, ἀντὶ τοῦ, ἐκπλωμένος, ἀνεπτυγμένος, ἀνοιγμένος, πλατύς, ἰσιος. Ἐν Ἰλ. Δ, 331. ἀνέγνω ὁ Ζηνόδοτος, «χεῖρας ἀναπτάμενος· παρὰ δὲ Παρμεν. λεῖψ. 5, 18. εὕρηται καὶ μετοχ. ἀόρ. ἀναπτάμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀνοίξας, τὸ ὁποῖον προτίθεν ἐκ τῆς συγχύσεως μετὰ τοῦ, πέτομαι, — Ποιητ. ἕτερος τύπος ὑπάρχει τὸ, πετάω, πίτνημι, παρὰ δὲ πολλὰ μεταγνστ. συγγραφ. καί, πετάω· (παρὰ τὸ πετάννυμι παράγεται τὸ, πέταλος, πέτολον, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ λατ. pateo, patulus· ἔστι δὲ συγγεν. αὐτῷ τὸ, πέτομαι, πέταμαι, ἴσως δὲ καὶ τὸ, πτύσσω, ἁπλόνω τὰ πτερά, πετῶ· καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ πετᾶν κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ διηνεκῶς πίπτειν, πιθανῶς καὶ τὸ, πίπτω, πεσοῦμαι, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΠΕΤΩ.)

* Πετανός, ή, όν, ὡς τὸ, πετεινός, ἀμφ.

* Πετάομαι, ἐνεστῶς τῶν μεταγνστ. Λογορφ. ἀντὶ πέτομαι, Schmel. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 4, 1306. Lobeck Φρυν. σλ. 581.

* Πετάσαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, πετάννυμι· καὶ, πεπασθήσομαι, παθ. μέλλ. τοῦ, πετάννυμι.

Πεταστμος, ίμη, ιμον (πέταμαι). Πετῶν, ὅστις δύναται νὰ πετᾷ, εἰς πτῆσιν (πέταγμα) ἐπιτήδειος, Νικήτ. Χρ. ί. 4.

Πετάσιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Πέτασος.

Πεταστίτης, ου, ὁ (πέτασος). Σχῆμα πετάσου (πίλου) ἔχων· 2) εἶδος φυτοῦ, οὗτινος τὰ φύλλα πετάσου σχῆμα ἔχουσιν, Διοσκορ. δ'. 108. Tussilago petasitis, Λιν.

Πέτασμα, τό (πετάννυμι). Ἡ ἐξάπλωσις· καὶ τὸ ἐξαπλωμένον, π. χ. παίων, σκέπασμα, κάλυμμα (περδές), Αἰσχύλ. Ἀγ. 917.

Πέτασος, ὁ (πετάννυμι). Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς (πῖλος), περιεστεμένας ἔχον τὰς ἄκρας αὐτοῦ ὡς πτέρυγας, εἰς σκεπὴν κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, καθὼς τὸ παρ' Εὐρωπαίοις Καπέλλον (Chapeau, Γαλ.) καλούμενον, σκιάδιον, ὅπερ συνήθως ἐφόρουν οἱ ἀγρόται μετὰ χλαμύδος. Ἐφόρει τοῦτον καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὅτ' ὅ καὶ συνῆθ. καὶ ἡ στολὴ τούτου τοῦ προστάτου αὐτῶν, κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀθηναίου ἐν ἰ. καὶ 16. σλ. 537. α «Ἐφόρει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ (στολήν), τὰ μὲν ἄλλα σχεδόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χλαμυδάτε πορφυρᾶν, καὶ χιτῶνα μεσόλευκον καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν, ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ τότε πέδιλα, καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί». Ὁ Βύττν. ἀναφέρει καὶ ταύτην τὴν ῥῆσιν· «Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πετάσους· ἤτο δὲ καὶ οἱ σύμβολον τῶν ἐν τῇ παλαίστρᾳ γυμναζομένων Ἐφήβων, ὡς κεῖται ἐν τῇ τῶν Μακαβ. (β'. κεφ. δ'. 12.) ῥήτει· «Γυμνάσιον καθίρυσε, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀρίστους τῶν ἐφήβων ὑπὸ πέτασον ἦγεν», ἐτέθησε δηλαδὴ πέτασον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ πέτασοι ἔτι καὶ διὰ τοῦ εἴδους ὑφάσματος· ἀλλ' ἡ ῥῆσις, ἐξ ἧς αὐτὸς ἔλαβε τὴν σημασίαν ταύτην, κεῖται ἐν τῇ λέξ. Δράκων· καὶ παρ' Ἡσυχίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐξ οὗ ἐδανείσθη ταύτην, κεῖται πληρεστέρως οὕτως· «Ἐπ' ῥῥιψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια ἀπεπίγνη οὕτως ἀναφέρεται καὶ ἄλλη τις ῥῆσις ἐν λέξ. «Περιαγειρομένους· «Ὡς καὶ νῦν τοὺς ἐπιχωρίους ἀγωνιζομένους ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ χιτῶνας, οἱ δὲ χιτῶνας· Ἐφόρουν ἔτι τοὺς πετάσους καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ἑαυτῶν τοῦ ἡλίου· Ἀρ' ἐπαδυναμεῖ ἔτι τῷ Γαλλικῷ Parasol, καὶ τῷ Ἰταλικῷ, Ombrella (ὀμβρέλλα)· 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης καλοῦνται παρὰ Θεοφράστῳ (Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10. πέτασοι καὶ τὰ φύλλα τινῶν φυτῶν, οἷον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου, λωτοῦ καὶ τοῦ βυσσίνου, τὰ ὁποῖα ὁ Πλίνιος (ιγ'. 17.) μετέφρασε διὰ τοῦ, Folia densa congerie stipata, ἃ τινα ὁ Διοσκορίδ. ἐν δ'. 108. ὀρθότερον «Φύλλα πετασώδη εἶπεν· λέγεται δὲ πέτασος, ἐν τῇ βοτανικῇ, ἁπλῶς τὸ εἶδος ἀνθέων, τῶν ὁποίων οἱ καυλοὶ ἐξέρχονται ἐκ τινος κοινοῦ κέντρου, ὡς γραμμαὶ ἐκ τῆς κορυφῆς ἑνὸς ἡμίσεως κώνου, ἡ ἀσπὶς, τὸ ὁποῖον σχηματίζουσι τὰ ἄνθη καὶ τὰ σπέρματα τῶν σκιαδιφόρων φυτῶν, ὡς Φασίας ὁ τοῦ Θεοφράστου μαθητής, καλεῖ· «Πετασώδη σπερμάτων φύσεις, τὰ φύλλα καὶ τοὺς σπείρους τῶν σκιαδιφόρων σπερμάτων, λατ. Umbrella, Ἀθην. Σ'. σλ. 371. οἷον ἐστὶ τὸ ἄνισον, τὸ μαράθιον, κ. τ. τ. Ὁ αὐτὸς Θεόφραστος (ἐν Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10.) παροξύβαλλε τὰ φύλλα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου μετὰ τοῦ Θετταλικοῦ πίλου· Ἐν τῷ ῥήτει τοῦ Ἀθηναίου ἐν δ'. σλ. 176. ἦτο ἀκειτο «Πετασὰν ὁ Καταβῶν πατάσσει, ἀντὶ νωσεν, ὁ δὲ Σβελγκάνστερος, πετάσια. Παρ' Ἀθηναίῳ, δ'. σλ. 499. κεῖται ἐπὶ τῆς βοτανσημτ. καὶ Ἐνλικ. πέτασος, ή, κατ' Ἐρατοσθένην· 3) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται καὶ εἶδος θόλου, ἡ οἰκοδομήματος· 4) πέτασος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. 11. σλ. 45.

Πετασώδης, ὁ, ἡ (πέτασος, εἶδος) τὸ, πετασίδης. Εἶδος πετάσου ἔχων, σκιαδοειδὴς· ἐξαιρ. ἔχων σκιαδοειδῆ φύλλα ἢ φυτά, π. χ. «Βοτάνη πετασώδης, ἡ φύλλα, ἄνθη σκιαδίου ὅμοια ἔχουσα, σκιαδοφόρος. Ὅρα ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Πετασῶν, ὁ, (ἐξ οὗ τὸ Λατ. patiaco). Ὁ μηρὸς μετὰ τῆς πλάτης τοῦ ἐμπροσθίου μηροῦ τοῦ χοίρου· τὸ ἐμπροσθινὸν χοιρομήριον.

Πεταυρίζω, Μλ. ἴστω (πέταυρον). Χορεύω ἀνάνω εἰς τὸ σχοινίον, ταύτον τῷ, σχοινοβατέω· ὄθεν

Πεταυρισμός, ὁ. Τὸ ἐπάνω τοῦ σχοινίου χορεύειν· σχοινοβατία· καθεῖον δὲ ἡ παιδιὰ τῶν σχοινοβατῶν, Διαμπετοπία· μεταφορικῶς παρὰ Πλουτάρχ. «Τῆς τύχης πεταυρισμούς».

* Πεταυριστήρ, ῆρος, ὁ ποιητ. = πεταυριστής.

Πεταυριστής, οῦ, ὁ, ταύτον τῷ, σχοινοβάτης. ὁ χορεύων ἐπὶ τὸ σχοινίον, Μαιεδ. 4, 278.

Πέταυρον, καί, πέταυρος, τό. Λεπτὸν, στεῖον καὶ μακρὸν ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθεύδουσι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τὰ ὄρνιθια, Θεόκρ. 13, 13. ἔνθα κατὰ πρῶτον κεῖται ὁ τύπος πέταυρος· ἡ κατὰ Παλαιφάτ. «Πέταυρον δὲ ἐν τοῖς ἐποικιδίοις ὄρνισι ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν· καὶ Νίκανδρ. Θηρ. «Ἰκτῖνος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον μάσεται, ἐξ ὕπνου καθαρπάζουσα πεταύροιο· καὶ παρὰ τῷ Βαβρίᾳ «Ἐπ πεταύρου κλαγγὸν βιῶν», ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «Πέταυροι, σανίς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτου καὶ ὄργανον ποιόν· καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπέλατον, ἔστι δὲ λεπτόν, ὅταν ἐν μετεώρῳ κείμενον ἡ πέτευρον λέγεται, ἢ καὶ πάταυρον· ὁ αὐτὸς ἔχει· «Πέταυρον, εἶδος παγίδος· ὁ δὲ Φώτιος. «Πέτευρον, παγίς, βάσις· καὶ, πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφ. ἐν τῷ ε'. 2) σανίδωμα, σκαλωσιὰ ἢ κρεββάτιον διὰ σανίδων (πῆγμα), ἐφ' ᾧ ἱστάμενοι οἱ σχοινοβάται καὶ οἱ θαυματοποιοὶ παρασκευάζουσιν εἰς τοὺς θεάτρας τὰς θαυματοποιίας των, Πολύβ. (πιθανῶς παρὰ τό, πεδαυρος, Δίελ. ἀντὶ μετέωρος).

* Πέταχνον, τό, = πέτακνον· ὄθεν

Πεταχνόω, Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω· διὰ τοῦ πεταχνῶ πίνω, ὡς τό, κωδωνίζω· 2) Μέσ. καὶ μετάφ. τρυφῶ καὶ, κάμνω τὸν μεγάλον, ὑπηρηανεύομαι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Πεταχρύονται, ἐξυπτίονται, καὶ τρυφῶσι, ὅστις μετὰ ταῦτα ἔχει· «Πεταλοῦνται, ἐξυπτοῦνται, τρυφῶσιν· Ὁ Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. ια'. σλ. 498. λέγει· «Πάντες δ' ἴσον πεταχρούονται, ὅπου ὁ Σβειγχ. Πεταχιοῦνται, ἅλμα.

Πετάω, ῶ Μλ. ἀόρ. μόνον παρὰ πολλὰ μεταγν. συγγραφεῦσιν ἀπαντώμενος ἐνεστῶς, ἀντὶ, πετοῦμαι.

Πετεινός, ἡ πετεηνός, ποιητ. καὶ Ἐπ. κατὰ παραγ. ἀντὶ, πετεινός, ή, όν. εἷτε δύναται νὰ πετᾷ· ὄθεν, πετῶν, πτερὰ ἔχων, πτερωτός. Παρ' Ὅμ. ἔστι μόνον ὁ τύπος πετεηνὸς ἐνίκησε, καὶ ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐπίθ. τῶν πτηνῶν, οἱ ἐν Ἰλ. Β, 459. «Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, ὄθεν καί, πετεηνὰ, ὅλα τὰ πετώντα, τὰ πτερωτὰ, τὰ πτηνά. 2) ἐπὶ νέων πτηνῶν, πουλίων, ἐξαιρ. ὅταν ἀποκτῶσι πτερὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ πετῶσι, ἐκπετήσιμος, Ὀδ. Π, 218. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· «Πτηνὸν, λέγεται τὸ δὲ πετηνὸν, ἀδόκιμον· καὶ παρὰ Ξενοφῶντ. Κυρουπ. ά. ς'. 30. αὐτὸ τοῦ, πετεινὸ, χειρόγραφα τινά, πτηνὸ, ἔχουσιν· αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἐστὶ καὶ παρ' Ἡροδότ. β'. 123. «Πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ ἑλάστια καὶ τὰ πετεινά· καὶ παρὰ Θεόγνιδ. 1055. Πετεινόν, κεῖται ἴδε Πετηνός. Ἡ λέξις κυριολεκτεῖται ἐπὶ πάντων τῶν ὀρνίθων, ἡ δὲ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὸν ἀλέκτορα.

* Πετεινός, ή, όν. Ἀττ. ἀντὶ πετεινός· ὄθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεηνός, Pors. Εὐρ. Ἐκ. Προλεγ. σελ. ή. ἔτι δὲ παρὰ Θεόγν. 1097. καὶ Ἡρόδ. 2, 133.

*Πατέσθην, ποιητ. ἀντὶ, ἐπατέσθην, γ'. ἑνὶς. προσ. παρατ. τοῦ πέτομαι.

Πέτευρον, τό, ταὐτὸν τῷ, Πίταυρον, Θεόκρ. 18, 13.

Πετηλίας, ου, ὁ, καρκῖνος, εἶδος αὐτοῦ (πιθανῶς οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὰς ἐξηπλωμένας χηλὰς του παρὰ τὸ, πετάννυμι). Αἰλιαν. ζώων ἰστορ. ζ'. 30. »Πετηλίαι καρκῖνοι, ὅπον, πηλίαι, ἐλέγοντο.

Πέτηλον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πέταλον, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν καυλῶν τῶν ἀσταχύων τοῦ σίτου, Ἡσ. Ἀσπ. 289. συνηθ. κατὰ πληθ.

Πέτηλος, η, ον (πετάννυμι) Ἰων. ἀντὶ πέταλος. Ἐξαπλωμένος, τεντωμένος, ξαστρωτος· ζῶον, ἐν γένει, κείμενος, ἐπερειδόμενος, καθησυχάζων, Ἄρατ. 271. »Τὸ δ' ἐπὶ σκελέεσι πέτηλον (εἰλίωλον)«, τὸ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδὸς γονατίζον, ἤτοι καθησυχάζον, ἀντὶ τοῦ, ἀναπεπτωκός.

Πετηνός, ή, όν (πέτομαι). Ἐκπετήσιμος, εἴτε ἁπλῶς νὰ πετᾷῃ. »Τὰ πετηνὰ«, Ἡρόδ. 3, 108. ἔνθα ὅμως καὶ, πετεινὰ, ἀναγινώσκουσι τινὲς· εὐχρηστότερος δὲ τὸ κατὰ παραγ. Ἐπ. πετεινός, τὸ κατὰ συγκ. πτηνός, καὶ τὸ Ἀττ. πετεινός, καὶ ὁ Θωμ. Μ. σελ. 765. ἴσως ὀρθῶς νομίζει τὸ, πετηνός, τουλάχιστον παρὰ τοῖς Ἀττ., ἐξόκιμον, πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 126. 535. Boeckh Πιθ. Νόμ. v. I. 3, 77. Gaisf. Γεωγρ. μικρ. α. σελ. 23. (Κατὰ τὸν Φέστου ἐκ τοῦ πετεινὰ, προκύπτει τὸ Λατινικὸν penna· ἠδηλαδὴ κατὰ πρῶτον εἶδος Petna, ἔπειτα Pepna, καὶ τέλος Penna.)

Πέτομαι, μέτ. Ἀποδ., Μ. πετήσομαι, ποιητ. (παρὰ τε Ὅμ. καὶ Ἀρστ. Εἰρ. 17, 1126.) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. συνηθ. πτήσομαι· κατὰ συγκ. ἀόρ. ἐπτόμην, ἁπαρμφ. πτέσθαι (παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ.), παρακ. πέπτημαι, ἐκ τῶν ἑπόμενων τύπων ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν δὲ Ἰλ. Δ, 126. ὅπως καὶ τῷ ἀορ. Μεθοριστ. εἶσὶ οἱ ἐνεστῶτος τύποι πέταμαι καὶ πετάομαι, οἵτινες εὑρηνται, ὡς καὶ ὁ ἀόρ. ἐπετάσθην, μόνον παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγν. Λογογρ., τὸ δὲ, πέτομαι εὑρηται οὐχὶ σπανίως καὶ παρὰ Πινδ. τοῦνεκτίου, ὁ Μεθοριστ. ἐνεστώς, ἵπταμαι, εὑρηται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., μ' ὅλον ὅτι οἱ ἀκριβέστεροι Ἀττικισταὶ προτιθέασι παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. μόνον τὸν τύπον, πετομαι· καὶ τούτοις συνεῖδε καὶ ὁ Πορ. Εὐρ. Μηδ. 1. κατὰ τοῦτο, ὅτι θεωρεῖ μὲν ὡς μὴ Ἀττ. τὸ, ἵπταμαι, δέχεται δὲ ὡς Ἀττ. πρὸς τῷ, πέτομαι, καὶ τὸ πέταμαι, πρβ. Ἐρμον. Εὐρ. Ἰων. 90. ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, τοῦτο ἀπῆρχεν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Τραγ., περὶ οἷς ὅμως εὑρηται μόνον ὁ ἀόρ. ἐπτάμην, ἄπαρμφ. πτάσθαι, ἐστὶ δ' ὑπαρκτὸν, πλὴν τῆς ἀπαρμφ., ἔ συνηθ. Ὁμηρικοῦ, ἀρχαῖος ποιητ. καὶ Ἰων., κατ' οὐδὲν δὲ τρόπον ὁ ἐνεστ. πέτημαι αὐτὸς, ἔστις δὲν συνέχεται ἀναγκαίως μετὰ τοῦ ἀόρ. ἐπετάμην· ἐστὶ δὲ τούτου Ἰων. παρατατ. πτήτην, ἀντὶ, πτάτην, Ἰλ. Ο, 170. πρὸς τούτοις, εὑρηται τέλος πάντων καὶ τρίτος, ἐξ ἄλλ., κατὰ τὸν ἐνεστ. πάντῃ ἀχρήστου τύπου, Μεθοριστ. ἀόρ. ἔπτην (ἔφτην ἔξ. πτη, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἐ 98.), ἀπαρμφ. πτῆναι, μετοχ. πτὰς, κτλ., ἔστι μέντοι οὗτος μόνον ποιητ. καὶ σύγκειται μόνοι παρὰ τοῖς μεταγνωστ., πρβ. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 199. B., κατὰ τὸν ὁποῖον τό, τε ἵπταμαι καὶ, πέταμαι, εἰσὶ γνήσιοι Ἀττ. τύποι. — Κατὰ τὸν Lange σύνεσι τὸ μὲν, πέτομαι, τοὺς Ἀττ. παρὰ λογῷ, τὸ δὲ, πετάομαι καὶ πεταόμαι τοῖς Ἴωσιν, τὸ δὲ, πέταμαι, τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς μεταγν. Λογογρ., τὸ δὲ, ἵπταμαι τοῖς πολλὰ μεταγνωστ., καὶ τὸ, πεταόμαι, τοῖς μεταγν. Λογογρ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστος παρακ. ἐστὶν ὁ, πεπότημαι, ἀλλὰ τὸ, πέπτηκα ἔχουσι μόνον οἱ Γραμματ. — Ἡ κυρία σημασ. τοῦτου τοῦ ῥήματος, καθὸ πολλὰ συγγεν. τῷ, πετάννυμι, ἐστὶ, ἐκτείνομαι, ἢ ἐξαπλόνω, τεντόνω τὰ πτερὰ διὰ νὰ πετάξω, ὅθεν συνηθ. πετῶ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἄλλων πτερωτῶν ζώων, Ὅμ. Ἡρόδ. β) ἐπὶ πάσης ὀξείας, εἰς τὸν ἀέρα κρεμαμένης, μετεώρου κινήσεως διὰ τοῦ ἀέρος, ἐξαιρ. ῥιπτομένων, σφενδονισμένων, ἀπὸ τοῦ τόξου ῥιγμένων σωμάτων, οἷον λίθων, βελῶν κ. τ. τ., πολλαχ. ἐν Ἰλ. γ) ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως οὐχὶ πτερωτῶν, ζώντων ὄντων· παρ' Ὅμ., ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., συ ἐχως ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων· ἐπὶ δὲ ἁμαξῶν παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 308. ἆρα ἐν γένει, ἤτοι ἀντὶ τοῦ αἰωροῦμαι, κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα· γλυστρῶ· χορεύω, Εὐρ. Κυκλ. 71. π πτω, κρημνίζομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ, τρέχω, σπεύδω, θέω που, ἀποφέρεσθαι, φαίνειν. (ὅτι τὸ πέτομαι ἔστι συγγ. τῇ ΠΕΤΩ, πίπτω, ἔχει τοῦτο ἐξίσου ἐξωτερικὴν τε καὶ ἐσωτερικὴν πιθανότητα.)

*Πετάτεσσιν, ποιητ. ἀντὶ, πετοῦσι, πεσοῦσι, πλησ. δοτ. τῆς μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ πίπτω.

Πέτρα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπ. πέτρη. Βράχος, ἐν δὲ Σαλάσσῃ ἢ τῷ παραλίῳ ἀντὶ τοῦ, σκόπελος· λέγεται δὲ τόσον ἐπὶ ἑνὸς ἱστημένου βράχου, ὅσον καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων πετρωδῶν ἢ βραχωδῶν ὀρεινῶν σειρῶν, Λατ. petra πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Λεῖος πετρέων (Ὀδ. Ε, 443. Η, 282. ω, γυμνὸς ἀπὸ βράχων, οὐχὶ βραχώδης. Τό, Πέτρος σημαίει μὲν τὴν κοινὴς πέτραν, λίθον, ὅμως τὸ, πέτρα οὐχί, τουλάχιστον παρὰ ἀσαίμοις συγγραφ. οὐχ ἧττον καὶ σημαίνουσα ἡ λέξις, πέτρα, λίθον, ἐπειδὴ καὶ ἐν Ὀδ. Ι, 243, 486. καὶ Ἡσ. Θ. 675., ἔνθα γίνονται πετροβολίαι, δὲν εἶναι ὁ λόγος ἐπὶ ἁπλῶν λίθων, ἀλλ' ἐπὶ ὁλοκλήρων κορυφῶν βράχων, τοὺς ὁποίους ἐκσπῶσιν ὁ Κύκλωψ καὶ οἱ ἑκατόγχειρες ἀπὸ μεγάλων ὀρέων διὰ νὰ τοὺς κυλίσωσι καὶ σφενδονίσωσιν ἐναντίον τῶν εὐρώτων, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἐνταῦθα σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς λέξεως στερεὸς βράχος, ἀνάλογος τῇ ἰσχυρᾷ τῶν γιγάντων ἐκείνων, πρβ. Βουττμ. Λεξ. 2. σελ. 179. β) τρύπα ἀπὸ βράχους, σπήλαιον, Σοφ. Φιλ. 16. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 1328. 2) παροιμ. »Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, Ἰλ. Χ, 126. Ὀδ. Τ, 163. ὅρ. δρῦς. β) πέτρα, καθὸ σύμβολον τῆς σταθερότητος καὶ ἀκινησίας (Ὀδ. Ρ, 463. »Ἑστάθη ἠΰτε πέτρη«), τῆς ἀναισθησίας καὶ σκληροκαρδίας, Valck. Ἱππ. 305. Πρβ πέτρος. Ὅθεν

*Πετράασσα, Δωρ. ἀντὶ, πετρήσσα, θηλ. τοῦ πετρήεις.

Πετραῖος, α, αῖον, Βραχώδης, ἐκ πέτρας ὤν, πέτρινος· πετρώτος, πέτρας ἔχων, πλήρης πετρῶν, πετρώδης· παρὰ τῇ πέτρᾳ ἢ πρὸς τῇ πέτρᾳ κείμενος, ὁ ταῖς πέτραις προσπεφυκώς, Ὀδυσσ. Μ, 23, μεταξὺ τῶν πετρῶν ὤν, φυόμενος ἢ διατρίβων, διαιτώμενος. »Ἰχθὺς πετραῖος«, πετρόφυρον, Saxatilis piscis, Ἀριστ. ζ'. Σκύλλη, Ὀδ. Μ, 231. »σκιὴ«, βραχώδης σκιὰ, Ἡσ. Ἐ. 591. 2) ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ, καθὸ διορρήξαντος τοὺς βράχους, διὰ τῶν χασμάτων τῶν ὁποίων ἐξεχύνετο ὁ Πηνειὸς εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Πινδ. Πυθ. ϛ. 245. 3) οὐσιαστ. ὄνομα Κενταύρου, Ἡσ. Ἀσπ. 185. καὶ θηλ. Πετραία, Κ. Πετραίη, ἡ, Ὀνομαστικὸς, ἑταίρα τοῦ Ἀκταίωνος, Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετράεις, ὁ, ἡ, γεν. εος (πέτρα). Σκληρὸς ὡς ὁ βράχος, ἀμφ. Ὀρφ. Λίθ. 3. »Πετράεσσα λέαινα, τὴν ὡς βράχον σκληρὸν λέων, ἢ μεταξὺ τῶν βράχων γεγεννημένον. Ἡ φωνὴς ἐπιχωρεῖ παρ' Ὀρφ. εἰληπται ἐκ τῆς διεφθαρμένης ταύτης ἀναγνώσεως· καὶ οἱ δύο στίχοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑπομένην τῶν Ἀχάτης.

*Πετρέλαιον, τό. Εἶδος ἀσφάλτου ῥευστῆς ἐκ βράχου.

*Πετρεμβατος, ὁ, ἡ (ἐμβαίνω). Περιπατῶν ἐπὶ βράχους.

*Πέτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πέτρα.

*Πετρηγενής, ές (γένος). Γεννημένος, καταγόμενος ἐκ βράχου.

Πετρηδόν, ἐπίρ. (πέτρα). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν πετρῶν, ὡσὰν πέτρα, ὡσὰν πετρῶν, καθὼς ἡ πέτρα.

Πετρήεις, ήεσσα, ήεν (πέτρα), ταὐτὸν τῷ, πετραῖος. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τόπου, χώρας, νήσου. »Γλάφου πετρήεντα«, Ἡσ. Ἐ. 535.

Πετρηρεφής, έος, ὁ, ἡ (ἐρέφω) ποιητ. Μετὰ πετρῶν στεκεπασμένος, ὠροφωμένος.

Πετρήρης, ὁ, ἡ (πέτρα, ἀρω). Συνηρμοσμένος ἐκ βράχων ἢ λίθων, ἐν γένει = πετρήεις, Σοφοκλ. Φιλ. 1262. »Στέγα πετρήρεις«, ἢ μεταξὺ τῶν πετρῶν ἢ ὑπὸ τῶν κοιλωμάτων τῶν πετρῶν κατοικία, σπήλαιον.

Πετρίδιον, τό. Μικρὰ πέτρα, ὑποκορ. τοῦ πέτρα.

Πετρίδιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ, πέτρινος. »Μονόκλινον πετρίδιον«, ὁ ἐκ πέτρας ἢ ἐν τῇ πέτρᾳ τάφος.

Πέτρινος, ίνη, ινον (πέτρα). Ἐκ πέτρας ἢ βράχου ὤν, κατεσκευασμένος, λίθινος, βραχώδης, »ῥος«, Ἡρόδ. 2, 8.

Πέτριον, τό, εἶδος φυτοῦ, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 371. »Πετρίου ῥίζωμα, ἀντὶ τοῦ, πετροτελίνου· ἀλλ' ὁ Σβειχ. ἔταξεν ἐνταῦθα, πετρίου, προσυπακουμ. Μαράθου (Παρὰ Νικ. Λειψ. ῆ, 2. ὑπάρχει τὸ Ἰῶτα μακρὸν, ἐὰν ἄλλως ἡ ἀνάγν. ᾖ ὀρθή).

Πετροβατέω, ῶ Ἀναβαίνω, ἀναῤῥιχῶμαι, σκαλόνω ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Πετροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις περιπατεῖ, ἀναβαίνει, ἀναῤῥιχᾶται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, Ἀππιαν.

Πετρόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Μὲ πέτρας ῥιγμένος ἢ κτυπημένος, λιθοβολησίς. »Πετρόβλητος νεφρίτις«, ὑπὸ πέτρας βαλλόμενος καὶ πάσχων, Φώτ.

Πετροβολέω, ῶ (πετροβόλος). Πέτρας βάλλω, ῥίπτω, σφενδονίζω, καὶ ἐνεργ. λιθοβολῶ· ὄθεν

Πετροβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν πέτρας, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ῥίψιμον τῶν πετρῶν, καὶ ἐνεργ. ἡ λιθοβόλησις, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. ϛ. 9.

Πετροβολικός, ή, όν. Εἰς πετροβολίαν ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων, ἐπιτήδειος· ὅθεν, πύργανον πετροβολικόν.

*Πετροβισμός, ὁ, ὡς ἐκ τοῦ πετροβολίζω. Τὸ πετροβολεῖν, Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτά. 327.

Πετροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πέτρας βάλλων, ῥίπτων, πετροβολῶν, πέτρας ῥίπτων διὰ τῆς σφενδόνης, σφενδονιστὴς, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. ὁ. 8. »Ὄργανον πετροβόλονα, ὅτι οὗ τὰς πέτρας ῥίπτομεν, σφενδόνη.

*Πετρογενής, ὁ, ἡ, οὐδ. ές, ποιητ. = πετρηγενής.

Πετροδύμων, ονος, ὁ, ἡ (πέτρα, δύω). Ὁ ἀπὸ τῶν βράχων ὄρπων ἢ τρυπόνων, ἢ διαιτώμενος. »Ὄρνιθες πετροδύμονες«, οἱ μεταξὺ τῶν πετρῶν οἰκοῦντες, ὅ ἐστι, τὰ σαρκοφάγα ἢ ὀρπακτικὰ ὄρνεα, ὡς γῦπες, ἱέρακες, κ. τ. τ. Φλέγων.

Πετροκοίτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ἐν τοῖς βράχοις, πέτραις κοιτώμενος, οἰκῶν, ἢ κοιμώμενος, ἤτοι μεταξὺ τῶν πετρῶν τὴν κοίτην ἔχων, Σιμμίας εἰς Ἴωνα· »Ὦνα πετροκοίτοις«

Πετροκοπέω, ῶ (κόπτω). Πέτρας κόπτω, ἢ πρὸς τὰς πέτρας κρούων συντρίβω, ὅθεν τὸ, καταπετροκοπέω, παρὰ Διοσκορίδ. ις' 60.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πετροκυλιστής, οῦ, ὁ (κυλίνδω). Βράχους ἢ πέτρας κυλίων, Στράβ.

Πετρόμυζον. Ζήτ. Βδέλλα.

Πετροποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ ὑπὸ πετρῶν οἰκοδομή, Ἀθήν. ἐ. σελ. 205.

Πετρορρίφης, ους, ὁ, ἡ (ῥίπτω) ποιητ. Ἀπὸ βράχου, ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιφθείς, κρημνισθείς, Εὐρ. Ἴων. 1222.

Πετρόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ἀπό, ἐκ, ἢ διὰ μήκους βράχου ῥέων, τρέχων.

Πέτρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πέτρα, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ζ'. 8. Ἑλλην. β'. δ'. 10. (Παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τῆς σημασ. λίθος, ἆρα οὐχὶ τοῦ, πέτρα, βράχος, Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 179. Παρὰ μεταγν. ποιηταῖς γράφ. καὶ, πέτρος, ἡ, οὖς, ἡ λίθος, Ἰαπ. Ἀ Π. σελ. 327.

Πετροσελινίτης, ου, ὁ, οἶνος, μετὰ πετροσελίνου κατεσκευασμένος, Διοσκορ. ἐ. 67. ἐκ τοῦ

Πετροσέλινον, τό (σέλινον). Εἶδος φυτοῦ εἰς μαγειρεῖον καὶ ἄρτυσιν φαγητῶν ἐπιτηδειότατον, Διοσκορίδ. γ'. 77. «Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ μὲν ἀπορρήμνοις τόποις· καὶ ἐνταῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται Μακεδονίσιον, Apium petrosilinum, Λιν.

Πετροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), ταὐτὸν τῷ, λαοτόμος. Πέτρας κόπτων, πελεκῶν, λιθοτόμος, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 575.

Πετρότομος, ὁ, ἡ. Εἰς πέτραν τετμημένος, κεκομμένος, πελεκημένος.

Πετροφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐπάνω πετρῶν φυόμενος, ὅστις φύεται, φυτρώνει, βλαστάνει ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, προσπεφυκώς, προσκολλημένος, διατώμενος εἰς τας πέτρας, π. χ. Πολύπους πετροφυής», ὁ εἰς τὰς πέτρας διατρίβων, ἢ τῇ πέτρᾳ προσκολλώμενος, ἐμφυὶς ταῖς πέτραις, Φακυλίδ. 2) ἐκ τοῦ, φυή, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ βράχου, τῆς πέτρας ὤν. 3) πετροφυές, τό, τὸ Δειζιον.

Πετρόω, ῶ, ώσω (πέτρος). Εἰς πέτραν μεταβάλλω, μεταποιῶ, λιθόω, καταλιθόω. 2ι πέτραις βάλλω, λιθοβολῶ, λιθάζω, Εὐριπ. Ὀρέστ. «Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος Σαναῖσιν, λίθοις βαλλόμενος, ὁ Σχιλ.

Πετρώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ βράχου ἢ τῆς πέτρας ὤν· ὅμοιος τῷ βράχῳ, τῇ πέτρᾳ, ἢ πλήρης πετρῶν, λιθώδης, ὡς τὸ, πετραῖος.

*Πετρώεις, εσσα, εν, ποιητ. = πετρήεις.

Πέτρωμα, ατος, τό (πετρόω). Ἡ εἰς πέτραν μεταβολὴ καὶ μεταποίησις, ἡ εἰς πέτραν μετουσίωσις· ἐν γένει, πέτρα, βραχος. 2) ἡ λιθοβόλησις. ἢ καταπρήνισις ἀπὸ βράχου, Εὐρ. Ἴων, 1251. καὶ Ὀρέστ. 50. «Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμοι πετρώματιν.

Πετρών, ῶνος, ὁ (πέτρα). Τόπος περιεκτικὸς βράχων, πετρῶν, τόπος γεμάτος ἀπὸ βράχους ἢ πέτρας, πετρώδης τόπος, καὶ σωρὸς πετρῶν.

Πετρωτόκος, ὁ, ἡ, = πετρηφεής.

Πεττεία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ πεσσεία. Ἡ διὰ πεσσῶν ἢ διὰ κύβων παιδιά. Καθ' Ἡσύχ. διαφέρει πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν, ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τας ψήφους μετακινοῦσινα. Ἐν τῇ μουσικῇ κατὰ τὸν Εὐκλείδην λέγεται, ἡ ἐφ' ἑνὸς τόνου πολλάκις γινομένη πλῆξις. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι· «Πεττεία, τάβλα παιδική· καὶ ἐκ τούτου, πεττεύω, ἀντὶ τοῦ, πιττεύω.

Πέττευμα, τό, Ἀττ. ἀντὶ πέσσευμα. Τὸ δοκίμιον ἐπιχύθη, ἡ παιδιά, Ναυήτ. Χρ. ιδ'. ζ.

Πεττευρίπτεω, ῶ (πεσσούς, εὐ, ῥίπτω). Καλῶς ῥίπτω, παίζω τοὺς πεσσούς, Γαλην. προτρ. πρὸς τέχν.

*Πεττευτής, οῦ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ πεσσευτής.

Πεττεύω, καὶ, πεττευτέριον, Ἀττ. ἀντὶ, πεσσεύω, καὶ, πεσσευτήριον.

*Πεττικός, ἡ, ὀν (πέσσω), = πεπτικός.

*Πεττίον, ου, τό, Ἀττ. ὑποκορ. τοῦ πεττός.

*Πεττός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, πεσσός.

Πεττύκια, τα, = πιττάκια, Μοίρ.

Πέττω, Ἀττ. ἀντὶ, πέσσω, πέπτω.

ΠΕΤΩ, ἄχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ πέπτω.

Πεύθη, ἡ (πεύθομαι), ταὐτὸν τῷ, πεῦσις, ἐρώτησις, Ἡσύχ.

Πευθήν, ῆνος, ὁ (πεύθομαι). Ὅστις ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 27. καὶ ὅστις κρυφίως ἀκροάζεται ἵνα ἀκούσῃ, μάθῃ τι μυστικόν, ὠτακουστής, ἢ κατάσκοπος. Ἐν Δεξικ. Χειρογρ. εὑρηται, πευθήν, ὁ μανδάτωρ (μανδατούριος) ἀπὸ τοῦ πεῦσις, ἡ ἐρώτησις, ἢ ἡ ἀπόκρισις· οἱ γὰρ μανδάτορες ποιοῦσι τὰ μηνύματα ἔντε τοῖς διαστηρίοις καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς δικάζουσι καὶ δικαζομένοις, ἆρα, ἴσως τῷ, espion, Γαλλ. σπιῶνος, καὶ, spia, Ἰταλ.

*Πεύθομαι, ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ λογοτρ. πυνθάνομαι (ὅπερ ὀρθ.), πολλαχ. παρ' Ὁμ., ὅστις χρηται τῷ λογοτρ. τύπῳ μόνον ἐνίς καὶ ἑκατεράκις ἐν Ὀδυσ. ἅπαξ δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Θ. 463. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐσπ' ὅτε ἐν χρήσει· ὅθεν ὁ μέλλ. πεύσομαι, ἴσως δὲ καὶ, πευσοῦμαι, Βρ. Εὐρ. Ἱππ. 1104. Παραχ. πέπυσμαι· ὅθεν

Πευθώ, οος, -οῦς, ἡ. Πᾶν εἶδος μανθάνειν τις ἐξ ἀκοῆς, Αἰσχύλ. Θηβ. 355. εἰδησις, ἀγγελία.

Πευκαλέος, ἑα, ἐον· ταὐτὸν τῷ, ξηρός, μόνον παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἔτι καὶ «Πευκαλεῖται, ξηραίνεται» ἔχει.

Πευκαλίμεος, ἰμη, ιρον, ποιητ. Συνετός. (Ὁμηρ. λέξις, ἧτις ὅμως εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 366. Ξ, 165. Ο, 81. Τ, 35. καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ, φρεσί, οὕτω. «Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Λείψ. 33. Κοινῶς μὲν παράγεται παρὰ τό, πεύκη, σημαίνουσα ἔξυν, διαχωρητικόν, διαπεραστικὸν νοῦν, ὅμως, ἐπειδὴ ἐνταῦθα δὲν ἔχει ἡ φυσικὴ ἔννοια τοῦ, φρὴν κάμμιαν συνέχειαν μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιθέτου, ὀρθῶς ὁ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 18, ἐπόμενος τῇ ἀρχαίᾳ ἑρμηνείᾳ, θεωρεῖ τό, πευκαλίμων ὡς ἕτερον τύπον τοῦ, πυκινός, πυκινός, ὡς τὸ λευγαλέος ἐκ τοῦ λυγρός, μετ' ἀρχικῆς συλλαβῆς κατ' ἐπέκτασιν, ὥστε τό, πευκαλίμαι φρένες ἰσοδυναμεῖ τῷ, πυκιναὶ φρένες, περὶ τῆς σημασ. τοῦ ὁποίου ὅρα πυκινός, πυκνὸς καὶ πυκάζω.)

Πευκέδανον, τό· καὶ, πευκέδανος, ἡ. Πικρόν τι σκιαδιφόρον φυτόν. Peucedanun officinale, Λιν. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. 3'. 14. Διοσκορ. γ'. 92. Γαλλ. queue de pourceau.

Πευκεδάνιος, ἡ, ὁν (πεύκη). Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Κ, 8. καλεῖται ὁ πόλεμος πευκεδανός. «Ἤτοι τὸ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖον, ὅπου τινὲς μὲν ἑρμην. διὰ τοῦ, πικρός, ὡς π. χ. ὁ Σχολ. «Πικροῦ, ὀλεθρίου, ἀπὸ τῆς πεύκης ἢ μεταφορ· καὶ γὰρ ἡ πεύκη κοπίσα, οὐκ ἀνίησι βλαστεῖν, καὶ τὸ δένδρον αὐτῆς πικρὸν ὀστίον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ διαπεράσιμος, ὀλέθριος. Ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ μεταφορὰ φαίνεται ἐρμοτέρα, διότι ὁ Ὅμηρος καὶ ἀλλαχοῦ λέγει. «Βέλος ἐχεπευκές», καὶ, περὶπευκες, ὅπου παρομοίως ἑρμην. διὰ τοῦ πικρόν, καὶ, διαπέρασιμος, παρομοίως κεῖται παρ' αὐτῷ καὶ τὸ «Φρένες πευκαλίμαι, Ἰλ. Θ, 366. Ξ, 165. Τ, 35. ἀντὶ τοῦ, πικραί, ὀριμεῖαι, καὶ μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ἔξυπνοι, συνετοί, φρόνιμοι. Ζήτ. ἔτι πικρός, καὶ, ὀριμος, ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ὀππιανῷ Ἁλιευτ. β'. 32. «Πευκεδανὴ θαλάσσαν, πικρά, ἁλμυρά. Ὁ Ἐτυμολόγ. σημειοῖ (ἐν Λέξ. Κυρ) ὅτι τό, πευκεδανός, ἐδείκνυεν ἦν τοῦ Ἡρακλέους παρ' Ἀβδηρίταις. (κατὰ τοὺς ὑστερ. χρόνους, ἡ ἀνωτέρω παρ' Ὁμ. λέξις δηλοῖ, ὀξύς, πικρός, κεντῶν μὲ τὴν μύτην, καὶ παράγεται παρὰ τό, πεύκη, ἥτις, ὡς εἰκάζει ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ. 17., ἐρρέθη πιθανῶς οὕτως οὐχὶ διὰ τὴν πικρίαν της, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔχειν φύλλα ὀξέα, ὅθεν, πευκεδανὸς ὀηλοῖ, εὐκόλως κεντῶν μὲ τὴν μύτην του, ἐπὶ δὲ πολέμου, διαχωρητικός, πανώδης, ὀλεθριος, ἢ βαθέως πληγούων πόλεμος· καὶ ἐπομ. καὶ αἱ λέξεις, ἐχεπευκὴς καὶ περιπευκὴς δὲν σημαίνουσι πικροί, ἀλλὰ διαχωρητικός, σφοδρὸς εἰς τὰς αἰσθήσεις ἐνεργῶν.)

Πεύκη, ἡ. Δένδρον ρετινώδες, ἐν ὄρεσι φυόμενον (Picea), ἐξ οὗ ῥέει ἡ πίσσα, τὸ παρὰ τούρκοις τζάμ, λεγόμενον, λέγεται ἔτι καὶ, πίτυς ἀγρία. Ἰλ. καὶ Ἡσ. 2) πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ τῆς ρετίνης ἢ τοῦ ξύλου τῆς πεύκης, οἷον αἱ δᾷδες (τὸ δᾷδιον) καὶ πᾶν εἶδος ξυλίνων ἐργαλείων, πλοῖα, σανίδες, καὶ ξύλινοι γραφικοὶ πίνακες, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι οὕτω καὶ ἡ δᾷς (τὸ δᾷδιον, ἡ φάκλα), τὸ πλοῖον, ἡ ναῦς, ὁ γραφικὸς Πίναξ. κ. τ. τ. Ζήτ. καὶ, πίτυς. (παρὰ τό, πεύκη παράγεται καὶ τό, πίσσα, πίττα, καθὸ προῖὸν τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ πάλιν τό, πίτυς, pinus, καὶ τὸ Λατ. pix.) ὅθεν

Πευκήεις, ήεσσα, ήεν. Φυτευμένος μὲ πεύκες, πλήρης πευκῶν· προκύψας, συστοὰς, γενόμενος ἐκ πεύκης. 2) μεταφ. ὀξύς, μυτερός, καὶ διαχωρητικός, ὁρμός. «Οὔρεα πευκήεντα, ὄρη μετὰ πευκῶν, ἤτοι πεύκας ἔχοντα, «Πευκήεις Ἥφαιστοιο, πῦρ ἐκ ξύλων πεύκης γεγενημένον, τῶν δαδίων, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 124 «Ὁλοκλήμης πευκηέεσσι, ὁρμυὶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 327. ὅθεν καὶ, ικέντρα π.ω Ὀππ. πρβ. πευκεδανός ἐκ τέλει.

Πευκής, έος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πευκεδανός. (εὐχρηστον ἐν τοῖς συνθέτοις μόνον, π. χ. ἐχπευκής, οὐδέποτε δὲ ὡς ἰδιαίτ. ἐπίθ.)

Πεύκινος, ίνη, νον (πεύκη). Ἐκ πεύκης ἢ τοῦ ξύλου αὐτῆς κατεσκευασμένος· πᾶν ὅ,τι ἐκβαίνει ἀπὸ τῆς πεύκης, Εὐριπ. «Πεύκινον δόκρυον, ἡ πίσσα.

*Πευσεῖσθαι, Δωρ ἀντὶ πεύσεσθαι, β'. πληθ. πρόσπ. τοῦ μέλλ. τοῦ πυνθάνομαι.

Πεῦσις, ἡ (πεύθομαι) ἐρώτησις· ἔρευνα. 2) ἀγγελία, εἴδησις, ψῆφος ἐκ τῆς δῆ. ἐπιστολ. τοῦ Φαλάριδ. ἴδε πύστις.

*Πεῦσμα, ατος, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, πύσμα.

*Πεύσομαι, μέλλ. τοῦ πυνθάνομαι, Ὁμ.

*Πευστέος, α, ον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ, πεύθομαι, πυνθάνομαι. Πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ, ἐξετασθῇ, ἢ νὰ ἐρωτήσῃ, ἐξετάσῃ, Πλατ.

*Πευστήρ, ῆρος, ὁ, = πευστής, ὅθεν

Πευστήριος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς πεῦσιν, ἐρώτησιν ἢ ἔρευναν, ἐρωτῶν, ἐρευνῶν, ἐξετάζων· ὅθεν οὐσιαστ. πευστήρια, τά, προσπ. θυσία, ἡ θυσία, ἢ ὁπλα ἐγίνετο, ὅτε ἤθελέ τις νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς θεοὺς, νὰ ἐρευνήσῃ τὸ θέλημά των, ἢ ἐν τοῖς ἱεροσκοπείοις ἐρώτησις, Boiss. Εὐρ. Ἡλ. 840.

Πευστής, οῦ, ὁ (πεύθομαι). Ὁ ἐρωτητής, ἐξεταστής, ταὐτὸν τῷ, πευθήν, Φίλοξ Γλωσσ. ἴδε πευστικός.

Πευστικός, ἡ, όν. Ἐρωτῶν, ἐξετάζων, ἀμφιβόλων ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ ἐρωτᾷ, ἐξετάζῃ· Καλῶς. πευστικῶς, ἐρωτηματικῶς, ἐν εἴδει ἐρωτήσεως.

Πευστός, ἡ, όν (πεύθομαι). Ἐρωτηθείς, ἐξετασθείς· ὅ τι ἔμαθέ τις ἐξ ἀκοῆς· ὅ,τι δύναται τις νὰ μάθῃ ἐρωτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ εἰδοποιηθῇ· ὅ,τι δύναται τις νὰ γνώσῃ.

*Πέφαμαι, παθ. παραχ. τοῦ πεφνεῖν.

*Πεφαρμένος, ἡ, ον, ἀντὶ πεφαρμαγμένος, παθ. μετοχ. τοῦ φαρίσσω, ἀμφ.

*Πεφάσθαι, παθ. ἀπρμφ. παραχ. τοῦ ΦΕΝΩ. ΠΕΦΝΩ, Ἰλ. Ω, 254.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεφασμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φημί, ῥηθείς, ὁμιλημένος, Ἰλ. Σ, 127. ἡ 2) τοῦ φαίνω, φανερωμένος· ὅθεν, ῥητῶς ἐκφωνημένος, ἐξηγημένος, ὁρατός, φανερός, δῆλος, σαφής. »Δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου, Αἰσχύλ. Προμ. 844. Ἠπίρ. πεφασμένως, σαφῶς, φανερῶς, φανερωμένως, ὁρατῶς, ἢ κατὰ τὴν ἐξήγησιν, ὃν τρόπον ἐξηγήθη, ὡς τό, φανερῶς, Ἀττ. 3) ἐκ τοῦ φένω, πέφνω, φονευμένος, σκοτωμένος, Λυκ.

Πεφεισμένως, Ἠπίρ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ φείδομαι. Φειδόμενος, μετὰ φειδοῦς, οἰκονομίας, φειδωλῶς.

Πεφευγμένος, η, ον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ φεύγω, ἄμφ.

Πέφηνα, παρακ. τοῦ φαίνω.

Πεφήσομαι, ποιητ. παθ. μέλλ. τοῦ φαίνω, Ἰλ. Δ, 829. Ρ, 155. Ὀδυσ. Κ, 217. ἀντὶ τοῦ, φανήσομαι. 2) ποιητ. παθ. μέλλ. τοῦ, ΦΕΝΩ, ΠΕΦΝΩ, Ἰλ. Ο, 140. καὶ Ν, 829. ἀντὶ τοῦ, φονευθήσομαι.

Πεφιδέσθαι, κατ' ἀναδιπλ. ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ φείδομαι, Ἰλ. Φ, 101. καὶ Ἐνκτ. πεφιδοίμην, Ὀδ. Ι, 277.

*Πεφιδήσομαι, ποιητ. μέλλ. τοῦ φείδομαι.

*Πεφιλεμένος, α, ον. Δωρ. ἀντὶ πεφιλημένος, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φιλέω.

*Πεφλασμένος, η, ον, παθ μετοχ. παρακ. τοῦ φλάζω.

*Πεφνείος, εία, εῖον (ΠΕΦΝΩ) ποιητ. = φονικός, ἄξιος θανάτου, Λυκ.

*Πεφνεῖν, ποιητ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. ἔπεφνον ἀντὶ φονεύω. Ἐντεῦθεν ὁ β', ἀόρ. ἐνερ. ἔπεφνον (συνηθ. ἄνευ αὐξήσ. πέφνον, ἐφόνευον), ὁ παθ. παρακ. πέφαμαι ἢ πέφαται, καὶ ὁ καθ. μέλλ. πεφήσεμαι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἡ μετοχ. πέφνων ὡς ἐνεστ., Ὅμ.

*ΠΕΦΝΩ, ἀχρ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. ἐπέφνον. (τοῦτο ἐπενοήθη παρὰ τῶν Γραμμ. καὶ παρελήφθη ἐχρήσαντο αὐτῷ τινὲς ποιηταί, ὡς ὁ Ἀπολλ., πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. 2. σελ. 213. ὅρ. καὶ ΦΕΝΩ.)

*Πεφόβητο, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπεφόβητο, πληθ. γ'. προσπ. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. τοῦ φοβέω.

*Πεφοβημένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φοβέω, Ἰλ. καὶ

Πεφοβημένως, Ἠπίρ. μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

Πεφραγμένως, Ἠπίρ. ταῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φράσσω. Συντεθλιμμένως, συνεστραγμένως, περιφραγμένως, πυκνῶς, ἐν εἴδει πυκνῶν λόχων, Ἰάσπ.

Πέφρεδα, παρακείμ. ἐκ τοῦ, φρίζω, Ἰλ. Ξ, 500. καὶ, 355. ὅθεν, πεφρίδῃται, καὶ, πεφρίδετο, Ἰωνικ. παθ. παρακ. καὶ ὑπερτελ. εἰντί, πεφρασμένοι εἰσί, ἢ, ἦσαν· τὸ δὲ

*Πέφρεδε, ποιητ. ἀντὶ, ἔφραδε, ἐπ. γ'. προσ. τοῦ πέφρεδον ἐκ τοῦ φράζω, Ὅμ. ἐπ. ἀπρμφ. πεφρεδέειν καὶ πεφρεδέμεν, Ὀδ. Η, 49. Τ, 477. Ἡσ. Ἔ. 766.

*Πεφρίκα, παρακ. τοῦ φρίσσω, Ἰλ.

Πεφροντισμένως, ἐπίρ. τοῦ πεφροντισμένος (φροντίζω). Μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας· φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς.

Πεφύρσει, Ἐπ. γ'. προσπ. πληθ. παρακ. τοῦ φύω, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Πεφυγεῖν, ποιητ. ἀντὶ φυγεῖν, β'. ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ φεύγω.

Πεφυγμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φεύγω, Ὅμ.

Πεφύξω, ἡ πεφύγῃς, Αἰολ. ἐκ τοῦ παρακ. ἀόριστ. ἐνεστ. ἀντὶ φεύγεις, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡρακλείδης ἐκ τοῦ Ἀλκαίου παρ' Εὐσταθ. σελ. 1858.

*Πεφυζότας, ὁμηρ. πληθ. ἐπικ. μετοχ. παρακ. ἀντὶ πεφευγότας ἐκ τοῦ ἀχρ. ΦΤΖΩ ἀντὶ, φεύγω, Ἰλ. πρβ. φῦζα.

*Πέφυκα, παρακ. τοῦ φύομαι. καὶ, πέφυκαν, Ἀλεξ. τύπος ἀντὶ πεφύκασι, Γεωπ. 2, 6, 27.

Πεφυκότως, Ἠπίρ. Κατὰ φυσικὸν τρόπον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. 2., ὅστις τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τό, Πεπλασμένως. ἐκ τοῦ πεφυκώς.

Πεφύκω, Ἐπ. ταὐτὸν τῷ, Πέφυκα, ὅθεν καὶ παρήχθη. Ὑπάρχω, εἰμί, γίνομαι, ἀντί, φύω, ὅθεν, ἐπέφυκον, Ἡσ. Ἔ. 151. Θεογ. 152. καὶ Ἀσπ. 76. »Ἐξ ὧμων ἐπέφυκον, ἐπεφύκεσαν, ἐγεννήθησαν. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, πέφυκα, φύσει ὑπάρχω, γεγεννημένος εἰμί, ἢ ἐκ φύσεως διωρισμένος εἰμὶ πρός τι ἢ εἰς τι. ἴδε Φύω.

*Πεφυκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ φύω.

*Πεφυλαγμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φυλάσσω, Ἰλ. καὶ Ἡσ. ὅθεν

Πεφυλαγμένως, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, μετὰ φυλακῆς, προσοχῆς, φρονήσεως.

Πεφυρμένος, ἐπίρ. τοῦ πεφυρμένος (φύρω). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα.

*Πεφυώς, υῖα, ός, γεν. πεφυότος καὶ πεφυῶτος, ποιητ. ἀντὶ, πεφυκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ φύω, Ἰλ. Ξ, 288. καὶ πληθ. πεφυῶτες, Ὀδ. Ε, 477.

Πέψις, εως, ἡ. (πέσσω, πέπτω) Βράσιμον, ἕψησις, ὀρτοποιΐα, κατασκευὴ τῶν φαγητῶν 2) χώνευσις, Γαλην.

Πεώδης, ές. (πέος, εἶδος) καλὸν, δυνατὸν πέος ἔχων, Λουκιαν. Λεξιφ. πρ. πεοίδης.

Τὸ Π. μετὰ τοῦ Η.

Πη, ἐγκλιτ. μόριον, Ἰων. οὐχὶ δὲ Ὅμ. κη, Ἡρόδ. καὶ Δωρ. πα. Πως, κάπως, κατά τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, Ὅμ. καὶ ἐπ' ἐρωτήσεως, ἴσως, μήπως, Ἰλ. Ζ, 378. 383. »Οὕτω πη, οὕτω πως, ἴσως ἔτζι, μήπως κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Ἰλ. Ω, 373. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. τό, τῇ δέ πη, Θουκ. ἐν γίνει, προσειλημένον διαιτικοῖς, ἔτι δὲ ἀντωνυμ., μετριάζει τὴν ὁριστικὴν αὐτῶν σημασ. π. χ. »ταῦτά κην, ταῦτα ἴσως, σχεδόν, ὁπωσοῦν, Ἡρόδ. 5, 40. Ὁ Ὅμ προτιμᾷ χρῆται τῷ ἀρκτ. πού· δὲ πην, οὔτε κατά τινα τρόπον, Ἰλ. Ζ, 267. »Οὔτι πη, Ἡσ. Ἔ. 105. β) ἐπὶ τόπου ἀντὶ τοῦ, πουθέν, ἐπὶ κινήτως, Ἰλ. Γ, 400. Ὀδ. Β, 127. Γ, 251. καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ καὶ ἐπὶ στάσεως, πουθενά, Ὀδ. Ω, 35. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐπὶ τόπου χρήσεως καὶ ἐκδοχῆς, καθ' ἣν τό, πη ἰσοδυναμεῖ τῷ, ποι, οὐχ εὑρηται, καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις αὕτη παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. γ) πῇ μὲν –, πῇ δὲ –, ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως, Ξεν. ἢ ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δ' ἐκεῖσε, Πλουτ. (Συνηθ. γράφουσιμεν, πῇ μέν –, πῇ δέ –, πλὴν οὐχ ὑγιῶς, καθότι ἡ περισκωμένη ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἀνήκει μόνον τῷ ἐρωτηματικῷ, Herm. Vig. σελ. 794.)

2) πῆ, καὶ Ἰων. οὐχὶ δὲ Ὅμ. κῆ, Δωρ. πᾶ, μόριον ἐρωτηματικόν, = πῶς; κατὰ τίνα τρόπον; τίνι τρόπῳ, λόγῳ; Ὀδ. Β, 364. ὅθεν καί, διατί; Ἰλ. Κ, 385. Ὀδ. Μ, 387. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀπαντᾷ χοῦ ἀντὶ, πῶς; ὅτε ἐπιφέρεται τό, ᾗ, ὡς παρὰ Πλατ. πολιτ. 2. »Καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον· παῖ δή; ᾗ, ἦν δ' ἐγώ. β) ἐπὶ τόπου, ὡς τό, ποῖ; ἐπὶ κινήσεως (καὶ αὕτη ἐστὶ παρ' Ὅμ. ἡ συνήθης σημασ., σπανιώτερον δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. του, ποῦ, Ἰλ. Ν, 307.) καὶ Δωρ. παρ' Εὐρ. Ἑκ. »Πᾶ βᾶ; πᾶ στᾶ;, ποῦ νὰ ὑπάγω; ποῦ νὰ σταθῶ; — Κατὰ Ἑρμ. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1236. διαφέρουσι τὸ ποῖ καὶ πῇ ἐπὶ τῆς τοπ. σημασ. κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ποῖ σημαίνει μόνον τὴν εἰς τόπον κίνησιν, τὸ δὲ πῇ πρὸς τῇ κινήσει καὶ τὴν ἐπισυμβαίνουσαν ἡρεμίαν, τὴν διατριβὴν ἐν τινι τόπῳ, πρβ. Reisig Comm. Crit. de Soph. OC. 23. (ἐπειδὴ τὸ πῇ ὑπάρχει κυρίως ἐνικ. θοτ. τοῦ ἀχρ. πός, ἀφ' οὗ τὸ πως τὸ ἐπίρρ., ἔδει μὲν γράφεσθαι, πῃ καὶ πῇ, ὡς καὶ τῳόντι πολλοί, καὶ αὐτὸς ὁ Οὐόλφ. ἐν τῇ κατὰ τὸ 1804. ἐκδόσει τοῦ Ὅμ. ἔγραφεν, ἀλλ' ἀντιβαίνει τοῦτο ἥτε χρῆσις καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ πω, ἀνὰ οὗ δὲν ἐτολμήσε τις εἰσέτι νὰ γράψῃ πῳ ἢ πῶ, ὥστε καὶ ὁ Οὐόλφιος ἐν τῇ ἑκδόσει τῆς Ἰλ. ἐν ἔτει 1819. ἔγραψε πάλιν, πῃ καὶ πῇ, ἔτι δέ, ὅπη, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 277.

Πηγάω, Μ. ἀσω (πηγή). Ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πηγὴ γίνομαι, εἰς πηγὴν μεταβάλλομαι. 2) ἐνεργητ. ἀφίνω ἀναβλύσαι, ἀφίσσονος ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ τρέξῃ, ὡς πηγὴ ἐκδίδω ἢ ἀφίνω νὰ τρέχῃ. »Ῥείθρα ποταμῶν ἄπειρα πηγαζούσης, Ἡρακλ. ἀλλῃγ. Σ'. μεταφ. χέω.

Πηγαῖος, αία, αῖον (πηγή)· ὁ ἐκ πηγῆς, ἢ παρὰ τὴν πηγῆ ὤν, ἢ ῥέων, καὶ ἀνήκων εἰς αὐτὴν, βρύσινος, »Πηγαῖον ὕδωρ, Ἀριστοφ. (παρ' Εὐριπ. εὑρηται καὶ κοινοῦ γένους.)

*Πηγανέλαιον, τό (πήγανον). Ἔλαιον πηγανον.

*Πηγανηρά, ᾶς, ἡ, προτυπ. κρᾶσις. Μίγμα τι, ἐν ᾧ εὑρίσκετο καὶ πήγανον.

Πηγανίζω, Μ. ἰσω (πήγανον). Μυρίζειν ὡς τὸ πήγανον, ἢ ὅμοιος τῷ πηγάνῳ εἰμί, Διοσκ. γ'. 52.

*Πηγάνινος, ίνη, ινον (πήγανον). Ἐκ πηγάνου, ἢ κατασκευασμένος ἐκ πηγάνου.

Πηγάνιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, πήγανον. 2) πᾶν λάχανον κρεατώδη φύλλα ἔχον, ὡς, παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α. 16. »Τὰ πηγάνια καλούμενα, εἶδος λαχάνων κρεατώδη φύλλα ἐχόντων.

Πηγανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ πηγανῖτις, ιδος. Μετὰ πηγάνου ἀρτυμένος. »Πηγ. οἶνος, ὁ διὰ πηγάνου κατεσκευασμένος.

*Πηγανόεις, εσσα, εν. Ἐκ πηγάνου ὤν, Ξ μοιος αὐτῷ, ἐκ τοῦ

Πήγανον, τό. Εἶδος φυτοῦ βαρείαν ὀσμὴν ἔχοντος, πήγανον, Ruta graveolens, Λινν. Διοσκορ. γ'. 52. Παρὰ Νικάνδρ. λέγεται, ῥυτή, ἐντεῦθεν τὸ Λατ. ruta. »Πήγ. κηπευτόν, »ὀρεινόν, ἄγριον, τό καὶ μῶλυ, καλούμενον, Διοσκορ. γ'. 56. Peganum harmala, Λιν. (πιθαν. παρὰ τὸ στήγνυμι ἕνεκα τῶν παχέων, σαρκωδῶν φύλλων των.) ὅθεν

Πηγανόσπερμον, τό (σπέρμα). Τὸ σπέρμα τοῦ πηγάνου, Γεωπον.

Πηγανώδης, ὁ, ἡ (εἶδος.) Τὸ εἶδος, τὴν φύσιν τοῦ πηγάνου ἔχων.

Πηγάς, άδος, ἡ (πήγνυμι). Πᾶν γενόμενον πυκνὸν, στερεὸν· ἐξαιρ. »Ἡ πηγάς, ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ξηρανθεῖσα γῆ, Ἡσυχ. 2) παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 507. ταὐτὸν τῷ, Πάχνη, ἡ παγετός. 3) πέτρα, βράχος, σκόπελος, ὡς τό, πάγος.

*Πηγάσειος, εία, ειον. Ἐκ τοῦ Πηγάσου καταγόμενος.

*Πηγάσιον, τό, ὑποκρ. τοῦ Πήγασος, Ἀρστφ. Εἰρ. 76.

*Πηγάσιος, ία, ιον, = Πηγάσειος.

*Πηγασίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ Πηγάσειος, ἐκ τοῦ

Πήγασος, ὁ. Ὁ μυθολογούμενος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Περσέως, ὅστις διὰ τῆς ὁπλῆς του ἤνοιξεν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος τὴν Ἱπποκρήνην πηγήν, Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β', κεφ. δ'. §. 2. καὶ γ'. §. 2. Ἀντων. Διβερ. Μεταμορφ. δ'.

Πηγασίμαλλος, ὁ, ἡ (πήγνυμι, μαλλός). ποιητ. ἔχων πυκνὸν, θασὺ μαλλὸν, Ἰλ. Γ, 197. »Ἄρνειος πηγασίμαλλος, βαθύμαλλος, θασύμαλλος, ἔριον πηγὸν ἔχων, ὅ ἐστι πηκτόν, ἀλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοι δὲ ἄλλως ἑρμηνεύουσι ταῦτα. Ζήτ. Πηγος, καί, Ἀρήν.

Πηγετός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Παγετός, Διονύσ Περιηγ. 637.

Πηγή, ἡ. Βρύσις, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδατος, ἢ ἀτόμους ἔνθα ἀσχίζει νὰ ἀναβρύῃ ἤτοι νὰ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς γῆς τὸ ὕδωρ, τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῆς γῆς ὕδωρ, ἐξ οὗ λαμβάνουσιν ἀρχὴν οἱ ποταμοί, Ἰλ. Τ, 9. Ἡσ. Ἡρότ. ὅθεν πᾶν εἶτε, ἐξ οὗ προέρχεται, ἐν ἀφθονίᾳ, πλήθει, π. χ. ἀργύρου, Αἰτιχ. Περτ. 236 2) μεταφορικ. γένεσις, ἀρχή, πρώτη αἰτία. Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. β'. 5. «Τέκνα, ὡς πηγὰς φασι τῶν καλῶν. 3) Πηγαί, αἱ, οἱ πρόχυσίν καὶ ἀνθοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξ ὧν ῥέουσι τὰ δάκρυα.

Πηγίδιον, καί, Πηγίον, τὸ, ὑποκορίστ. τοῦ πηγή. Μικρὰ πηγή· ἐντεῦθεν τὸ τῆς σωηδείας Πηγάδιον, τό, ἀντὶ τοῦ, φρέαρ, διὰ τὸ μικρὰς πηγὰς ἐκ τῆς γῆς ἐξέρχεσθαι.

Πηγιμαῖος, αἷα, αἷον (πηγή), ταὐτὸν τῷ, Πηγαῖος. «Ὕδωρ πηγιμαῖον», Νικήτ. Χρον. ἰά. 5' καὶ Θέων εἰς Ἄρατ. 946.

*Πηγίον, τό, = πηγίδιον.

Πῆγμα, τὸ (πήγνυμι). Πᾶν τὸ ἐν πολλῶν εἰς ἓν συντεθειμένον καὶ πεπηγμένον σῶμα, οἷον κατασκευήτις ἐκ πολλῶν ξύλων, σανίδων, καὶ τῶν τοιούτων συνεστηκυῖα, Ἰώσηπ. ζ'. 17. σκαλωσιὰ (πέτρων), στυλοβάτης, μηχανὴ τῶν θεάτρων, κ. τ. τ. Ἱέρων. «Καλεῖται δὲ τὸ Πῆγμα, τὸ συγκείμενον ἐκ τε τῶν κιόνων, καὶ τῶν ἀσπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος τράπεζα, pegma. «Πήγματων, πληθ., καὶ περιττάδες τῆς Ὥρας. 2) πᾶν ὅ,τι ἔχει ὑγκαμὶν πηκτικὴν, ἤτοι δύναται νὰ πήξῃ ἐν ῥευστὸν σῶμα, ὡς π. χ. ἡ αὐτὰ πηγνύει τὸ γάλα, Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. γ'. 6. 3) τὸ γεώμενον πυκνὸν, στερεὸν ἢ πηκτὸν, τὸ εἰς στερεωσιν τινος παγὲν, ἐμβληθὲν, τὸ παγωμένον, τὸ πηκτὸν· τὸ πεπηγὸς (πηγμένον) σῶμα, Πολύβ. γ'. 35. Ζήτ.

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὁ Εἶδος πήξεως, ἢ πήγματος ἔχων, ὁ πήξεως μετέχων· πηκτός, πεπηγώς.

Πήγνυμι, καί, πηγνύω. Μέλ. πήξω. παρακ. πέπηγα, μετ' ὑφετέρας σημασίας. Ἄορ. ἀ. ἔπηξα, καὶ παθ. ἐπήχθην, ἀφ' οὗ εὐχρηστότ. ὁ ἄορ. β'. ἐπάγην, καὶ μέσ. ἄορ. ἐπηξάμην. Νεωτ. μέσ. ἄορ. β'. ἐπηγόμην εὕρηται παρ' Λίκ. μῦθ. 146. Ἔρν. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. οἱ τρεῖς Ἀόριστοι, (ὧν ὁ κοιν. ἄορ. δ'. μόνον ἐν Ἰλ Θ 298) ὁ παρακ. πεπηγὼς μετὰ τοῦ ὑπερσυντ. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. ὁ ἀόριστ. καὶ παρακειμ. Νεώτ. ἕτερος τύπος ἐστὶ τὸ, πήσσω, Ἀττ. πήττω. — Σημαίνει δὲ κυρίως, κάμνωτε στερεὸν, καὶ οὐδ. στερεὸς γίνομαι· ὅθεν 1) λυτόν τι, χαλαρὸν, οὐχὶ στερεᾷ δεμένον ἢ κινούμενον στερεῶν ποιῶ, ἐμπήγω, κρούω νὰ ἐμβῇ, ἢ βάλλω μέσα καὶ οὕτω τὸ κάμνω στερεόν, ὡς τὸ ἐντὴ συνηθείᾳ πήγω, ἐμπήγω, π. χ. ἕνα κάρφι, ἓν παλούκι, ἓν ἀκόντιον ἢ ἄλλο τοιοῦτον ὅπλον, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. εὑρηται πολλαχ. παρ' Ὁμ. ποτὲ μὲν μετὰ τῆς ἐν, ποτὲ δὲ μετὰ μόνης δοτ. π. χ. «Πῆξαι δόρυ, βέλος, ἔγχος χαλκοῦν ἐν γαστέρι, ἐν νηδύϊ, ἐν μετώπῳ, ἐν καιρίῃ, κ. τ. τ. ἢ, ἔγχος στήσει, μεταφορικ. ἑρετμὸν γαίῃ. τύμβῳ ἢ ἐπὶ τύμβῳ, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Ε. 432. «ἐν ἐλύμασιν. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν ἡ δένδρων, ἀντὶ τοῦ, ἐμπήγω, φυτεύω, καθότι διὰ πυτσέλου γίνεται τρύπα ἐν τῇ γῇ, μπήγεται τὸ φυτὸν ἢ δένδρον καὶ οὕτω κρουόμενον στερεοῦται· ἀμεταβ. δὲ, «ὄδρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγειε, ἤτοι χωμένον, στερεῶς, ἐμπηγμένον, Ἰλ. Ν, 443. «ἐν χροῒ δοῦρα πήγνυτον», Ἰλ. Ο, 315. πρβ. Γ, 135. Δ. 572. Π, 772. β) ἐμπήγω ἐπί τι, προσπερονάω, ἀνασκολοπίζω, προσαρμόζω ἐπί τι καὶ οὕτω στερεόνω, π. χ. «κεφαλὴν ἀντὶ σκολόπεσσιν, προσηλοῦν τὴν κεφαλὴν», Ἰλ. Σ, 177. ὡσαύτως, «ἐπὶ κοντοῦ πῆξαι» κ. τ. τ. γ) προσηλόνω τι στερεῶς ἢ ἀκινήτως πρός τι ἀντικείμενον, π. χ. «κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξε», Ἰλ. Γ, 317)α, ἐρείσας, στηρίσας προσηλώσας αὐτά, τὴν ὄψιν εἰς τοῦδάφους καταβολὴν, σὴλ. κυνταξις ἀσαρκωμενεί. 2) εἰς ἓν συνάπτω, συγκροτῶ, στερεῶ· συνίστημι, ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μερῶν εἰς ἓν συνηγμένων ἀποτελῶ ἓν ὅλον σῶμα στερεόν, ἁρμ, συσκευάζω, κατασκευάζω, συντίθημι, συναρμόττω, συνάπτω, ἑνόνοτι στερεῶ, ὅθεν καὶ, κτίζω, οἰκοδομῶ, π. χ. «Νῆας πήξαιμι, Ἰλ. Β, 664. ὅθεν τὸ, ναυπηγέσμαι· ἰσχύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Ἁμάξαν πηξάσθαι», κατασκευάξειν ἑαυτῷ, Ἡσ. Ε, 457. «Νῆας πήγνυσθαι», Ἡσ. Ε. 811. «Νῆας σανίσι πηξάσθαι», Ἡρότ. 5. 83. 6. 12. «Ὄρυς κλιτὺν πήγνυται», τὸ πήγνυ κτίζει, κάμνει τὴν φωλεάν του. «Τὰ δικλιδωμένα πήγνυσιν, στερεοῖ. β) ἐν γένει, συνάπτω, συνδέω, στερεόνω τι καὶ τὸ στήνω, π. χ. σκηνάς, δίκτυα κ. τ. τ. «Πήγνυσι τὰς πάγας (Ξεν Κ. Π. 1, 6, 30)α, ἐπιξέω, βάλλω κατὰ τάξιν στήνω τὰ δίκτυα. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἁρμογῆς τῶν κατὰ μέρος μελῶν τοῦ σώματος, «Σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγεν, εἶναι στερεῶς συγκεκριτημένον καὶ συνεχόμενον διὰ τῶν νεύρων, συνδέμενον. 3) μαλακόν τι ἢ ὑγρὸν ποιῶ κάμνω κατὰ γῆν στερεὸν, σκληρὸν, πηκτὸν, ἀκίνητον, ἄβρυτον, εὐπαγὲς, πυκνὸν, ἐξαιρ. κάμνω τι νὰ πήξῃ, ἢ παγώσῃ, ἀδυνατῶ τοὺς ἀμετβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. γίνομαι στερεὸς, ἀκίνητος (κυρίως πηκτός), σκληρὸς. «Γάλα πήγνυται», παγώνομαι, γίνομαι ἀκίνητος, ἀλλιῶτε, ἀκίνητα πέπηγεν. ἐξαιρ. πήζω, παγόνω, ὄξυ, «Γάλα πεπηγός», πεπηγμένον, κρμικὸν. «Ἅλες πήγνυνται», τὸ ἅλας γίνεται στερεὸν, ἐν ᾧ διακρίνεται ἀπὸ τῶν ὑδατωδῶν μερῶν καὶ κρυσταλλοῦται, Ἡρότ. 4, 53. πρβ. πάγος, παγερὸς, πάχνη, πηγὰς, πηγυλὶς. 4) μεταφ. στερεόνω τι, προσδιορίζω, καθίστημι, παρίχω στερεότητα, διαμονὴν εἴς τι, π. χ. «Μὴ γὰρ ὡς θεὸ νομίζετ' ἐκεῖνο τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα». (Δημοσθ.) Νομίζετε, ὅτι ἡ παροῦσα κατ' ἐμὲ εὐτυχὴς εἶναι στερεὰ καὶ ἀμετάβλητος· «Ὅρκον πηγῆναι παρ' ἐμπεδὸν, στερεὸν ποιῆσαι, ἀσφαλίσαι», βεβαιῶσαι διὰ τοῦ ὅρκου. «Ὅρκος πεγείς», ὅρκος, ὅστις ἔγινε δημοσίᾳ, κατὰ πάσαν τάξιν στερεωθείς, καὶ ἀντιθ. «Ὅρκου πῆγμα παγέν», παρ' Δίκῃ. Ἀγαμ. 1203. καὶ κατὰ παθ. διάθ. καὶ κατὰ τοὺς ἀμετβ. χρόνους, ἔχειν ἢ ἀποκτᾶν στερεότητα, διαμονήν. μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπαλλοτριοῦμαι, παγερὸς καὶ ἀκίνητος ὑπ' ἀπαθείας γίνομαι, Ἡλιόδ. (πλεῖστος δὲ τοῦ πήγνυμι παράγεται τὸ Δατ. pango, πάσσαλος, πῆγμα, perpigi, pactum, pax, pacis, pacisco. ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, παχύς.)

Πηγόβρυτος (βρυω), καὶ Πηγορρύτης ὁ, ἡ (ῥέω). Ἐκ τῆς πηγῆς βρύων, ἢ ῥέων, Ὀρφικ. ἀμφοτερα ποιητ.

Πηγώδης, ἡ, ὁν (πήγνυμι, καὶ) ποιητ. Στερεός, οὐχὶ ὑγρός, εὐπαγὴς· πυκνός· ὅθεν μεταφ. παχὺς, κάλως δρεμμένος, εὐτραφὴς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ὡς ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ι, 124, καὶ 266. λέγει «Ἵππους πηγοὺς», ἀντὶ, εὐτραφεῖς, καλῶς τεθραμμένους καὶ δυνατούς· ἐν Ὀδυσ. Ε. 388, καὶ Ψ, 237. «Κύμα πηγόν», ὅπερ ἄλλως, τρόφι, καὶ τροφόεν, εἶπαν, μέγα κῦμα, πχύ. φουσκωμένον, ἐκ τοῦ τρέφω, ὅπερ ταὐτόν ἐστὶ τῷ πήγω, πηγνύω. Τινὲς ἀρχαῖοι Σχολ. τοῦ Ὁμήρου ἑρμηνεύουσι τὸ, πηγὸς, διὰ τοῦ, μέλας, Δυσώρου δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, λευκὸς, θέσει αὐτὸς ἐν στιχ. 338. λέγει «Πλόκαμον πηγόν, ἀντὶ, λευκὸν, (ἅσπρα μαλλιά), ὡς καὶ ὁ Στράτων παρ' Ἀθηναίῳ Σ'. σελ. 383. «Πηγὸς πάρεστε; πηγὸς οὐχὶ λευκὰ σὺ ἐρεῖς, σαφέστερον δ' ὃ βούλει μοι λέγειν, Ἀτλάντιος ἢ εἰ πρέσβυ, φησὶν ἄλας φέρε, τοῦτ' ἐστὶ πηγὸς». κατὰ τούτους ἐσήμανε καὶ τὸ, πλόκος πηγός, «λευκὸς πλόκαμος, ὡς καὶ τὸ, πηγασήμαλλος ἀρνειός», λευκόμαλλος, κ. τ. λ. πιθανῶς ἐλάμβανον αὐτὸ ταύτην τὴν σημ. ἐκ τούτου, ὅτι τὸ χρῶμα τῆς πάχνης εἶναι λευκὸν, ὅθ' καὶ παρεβάλον ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, πάγος, παγετὸς πηγετὸς, πηγυλὶς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἡ σημ. ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς πρωτοτύποις λέξεσι δὲν ἔχει ἐτυμολογικήν τινα πιθανότητα. 2) οὐσ. ὁ, ἀντὶ, σύμπηξις, κρυσταλλωμα.

Πηγυλὶς, ἰδος, ἡ (πήγνυμι, 3). Παχυνσεις, παγετώδης, μὲ πάχνην ἢ πάγον ἡνωμένος, ὅθεν, ψυχρὸς ὡς ὁ κρύσταλλος, Ὀδυσ Ξ, 476. «Νὺξ πηγυλίεσσα. Ἀπολλών. ἀργ. β'. 739. ὁ Αὐτομη πηγυλίεις. 2) Οὐσιαστικ. ταὐτὸν τῷ, πηγὰς, πάχνη, πάγος, παγετὸς, πάχνη, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ἀ. 23. «Ἐξιόμην ἀχρὶς οὗ τὸν νιφετὸν μὲν πηγυλὶς ἀνεδέξατο· καὶ πληθ. πηγυλίδες, ἀντὶ τοῦ, νιφάδες, παρ' Ὀρφ. κυῖται.

Πήγω, ἄχρηστον ἀντὶ τούτου εἰς τὸν ἐνεστῶτα εὔχρηστον τὸ, πηγνύω, ὅθεν πήξω, ἔπηξα, παγὴ, ἔπαγον, κ. τ. λ.

Πηδάλιον, τὸ (πηδὸν). Τμῆμα ξύλου ἢ σανίδος προσκολλημένου εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου, ἤτοι κατὰ πρύμναν δι' οὗ διοικεῖ τὸ πλοῖον κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ κυβερνήτου, τὸν ὁποῖον τὸ κάτω μέρος ἦν ὡς ὁ ποὺς πλατὺ (Ὀδ. Ἡσ. καὶ Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.) καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κυβερνήτου κρατούμενον μέρος, Οἰαξ ἐκαλεῖτο, τὸ μὲν πρῶτον λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ τιμόνιον, ἐκ τοῦ Γαλλ. Τίμον· τὸ δεύτερον οἰάκιον; καὶ χυδαίως, διάκιον, Ξενοφ. Ἀν. ε'. ἀ. 6. Εἶχε δὲ τὸ πλοῖον ἓνα πηδάλιον, ἐφ' ἑκάτερον μέρος ἓν, ταὐτοῖς ὅμως, καθὸ συνημμένα διὰ πλαγίου ξύλου, ἐκυβερνῶντο ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρός. β) Τὸ χερόλι τοῦ ἀλιεύτικου· καὶ μεταφορ. εἰς παροιμίαν μεγαπρεπ. «Ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδάλιος ἐπιχειρεῖν». α 2) καὶ ἐπειδὴ τὸ κατώτερον μέρος αὐτοῦ εἶναι πλατύτερον παρὰ τὰ τῆς κώπης, διὸ ὀνομάζεται καὶ πλάτη, διὰ ταῦτα καλοῦνται Πηδάλια τὰ, καὶ τῶν ἀκρίδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες, διὰ τὸ εἶναι καὶ αὐτοὺς πλατυτέρους τῶν ἄλλων, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. 3) Πηδάλια ἱππικὰ, τὸ μεταξὺ καὶ πλάγιον ξύλον ἐν τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου, Αἰτιχ. Ἑπτὰ 310. ὅθεν

Πηδαλιουχέω, ῶ. Τὸ πηδάλιον ἔχω, κρατῶ καὶ διοικῶ τὸ πλοῖον· ταὐτὸν τῷ, κυβερνάω, τιμονίζω, τιμονεύω, εἰς τὸ τιμόνιον εἰμί· ἐκ τοῦ

Πηδαλιοῦχος, ὁ (πηδάλιον ἔχω). Ὁ τὸ πηδάλιον ἔχων, κρατῶν κυβερνητὴς (τιμονίζης Τουρκ.)

Πηδαλεώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος.) Εἶδος πηδαλίου ἔχων.

Πηδαλιωτὸς, ἡ, ὁν. Πηδάλιον ἔχων, προμηθευμένος μὲ αὐτό. 2) κατὰ τὸ εἶδος τοῦ πηδαλίου ἐξειργασμένος, ὅς τις εἶναι ὡσὰν πηδάλιον, Ἀριστοτέλ. κοσμογ. α. 23.

Πήδατος, ὁ, ἡ, ποιητ. Ἔχων πολλὰς πηγὰς ὕδατος, ὑγρὸς, βαλτώδης, ὅθεν, πηδασια παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 802. ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ πηγάζοντα χωρία.

Πηδάω, ῶ· ἤτω, συνήθ. ἠσομαι, Ἀττ. Πηδῶ. Ἅλλομαι, σκιρτῶ, βιαίως ὑψόνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, πρὸς ὕψος διὰ τῆς τῶν ποδῶν ἐκτεινάξεως αἴρομαι, βίπτω ἐμαυτὸν εἰς ὕψος. Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ, 269. »-ά δ' ὑψόσε ποσὶν ἐπήδαε, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ αὐχένος αὖτὶ τοῦ, βιαίως ἐκτεινόμενος, ἐξορμᾶ, Ἰλ. Ξ, 455. »Χειρὸς ἂν ἁπτόμενος ἀλίην πηδήσαι ἀκοιτὴν, Ὁ Σενοφῶν ἐν Κυνηγ. ε. 31. λέγει περὶ τοῦ Λαγωοῦ "Οταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ, βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Ζήτ. ἔτι καὶ Πεδάω. Μετὰ αὐτ. »Πηδήμα πηδᾶνι, ὡς καὶ ἐν τῇ συντάξει, Εὐρπ. καὶ ἦν σύντοξιν χρῆται καὶ τῷ παθητ. τὸ δέ, »πηδᾶν πεδίαν, αὐτὶ, κατὰ τὰ πεδία, Σοφ. Αἰ. 30. Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 307. Παρὰ δὲ Ἀχ. Ταt. σ. 833. Ἰαν. Πηδᾷ ἡ καρδία, αὐτὶ τοῦ, τρέμει, κτυπᾷ, ἄλλεται. — »Πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, καὶ »Τὸν ὅρον ὑπερπηδᾶν, παροιμία, Ζήτ. ἐν τῷ, Σκάμμα. Ἰων. ἀπρμφ. πηδέειν ὡς ἐξ ἑνὸς πηδέω, ἔχει ὁ Ἡρόδ. 8, 119.) ὧδεν

Πηδήμος, ὁ. Πηδήμου, Τοῦ πηδῶν, ἡ ἐνέργεια τοῦ πηδήματος. Ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν λέγεται ὁ σφυγμὸς, τὸ κτύπημα τῆς καρδίας ἢ τῶν φλεβῶν, Ἱπποκρήτ.

Πήδημα, τος, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ πηδῶν, ἢ διὰ τῆς ὁποίας πηδᾷ τις κίνησις, καὶ παρλιόκτυπος ἡ σφυγμὸς.

Πήδησις, ἡ ταὐτὸν τῷ, Πηδήμος· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας.

Πηδητής, οῦ, ὁ. Ὅστις πηδᾷ ἢ χορεύει.

Πηδητικὸς, ἡ, όν· καὶ ἐπῤ. Πηδητικῶς. Ἀνόμων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πηδᾶν, ἢ χορεύειν, πηδῶν, χορεύων.

Πήδιτες, ιῶν, ιου, Ἰων. αὐτὶ πάδιος. Κατασκευασμένος ἐκ τοῦ ξύλου, πάδος ἢ πήδου. Ἐρ. πηδέον.

Πήδον, καὶ, πηδόν, τό. Κυρίως τὸ πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐν τῷ κωπηλατεῖν ἐμβαλλόμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ, Πλάτη λέγεται, αὐτόθι. τῷ, ἐξῆ. καθόλου δὲ ἡ κώπη, Ὀδυτ. Η, 328. »-ὅσσον ἄριστε νῆες ἅμα καὶ κοῦροι, ἐναρίθμιοι ἅλα πηδῶν. πρβ. Ν, 78. ᾳ) ταὐτὸν τῷ, Πηδάλιον, ὡς τινες βέλονοι τοιὰ συγχορῶν· οἱ ἄλλοι δὲ ἐν τοῦ πηδάλιον ξύλου αὐτὸν λέγεται. — Τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὁμοίως. οὐχὶ τὸ, πηδόν, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ πηδός, ὃ, ἐναντίον ὅμως τούτοις μαρτυρεῖ ὁ Ἄρατ. Φαιν. 155. λέγων. »Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχουσιν. Παρὰ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 8-8. »Πήδασε σῆμα, αὐτὶ, φύγιος ὅπου ὁ Εὐστάθιος οὕτω λέγει. »Οἱ μὲν παλαιοὶ αὐτὶ τοῦ φύγιος, πηδίους γράφουσιν, εἰποντες, ὅτι πήδος εἶδος ξύλου, ὅθεν καὶ πηδὸς, ἠμλάτη, ὡς ἐκ τοιούτου ξύλου συσκευασθεῖσαν. Οὕτω καὶ ἐν ταῖς παλ. Μαθηματ. σελ. 476. »Βῆρυα πάδια ἢ πρίσια, αὐτὶ πήδια. Σχολ. Ἀπολλων. σ'. 200. Ἄλλοι δὲ διακρίνουσι δέλοντες τὸ μὲν, πηδὸν = κώπη, τὸ δὲ, πηδὸς = πλάτη. (Παράγεται δὲ ἤτοι παρὰ τὸ, πέζα, πάδον, ποὺς, ποδὸς, ἢ παρὰ τὸ, πηδᾶω. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, πήδις, εἶδος ξύλου, σπανίδη, κατὰ Δημήτριον τον Στιφιον παρὰ Πλινίῳ γ'. 16. οἱ Γαλάται ἐκάμαζον τὴν παύκην ἢ τὴν ἐλάτην Padus ἢ Padea. πρ. πάδος.

*Πήδος, ὁ καὶ ἡ. Εἶδος δένδρου, ξύλου, κατὰ τινας. Ὄρ. ὑποτέρω.

Πηδόω, καὶ, Πηδύλλις, παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. ἀόριστ. αὐτὶ τοῦ, Πιδύω, καὶ, Πιδύλλις. (Πήδω), ἄχρηστον πρωτότυπον, παρ' ὃ παράγεται τινὲς χρόνοι τοῦ πάσχω.

Πηκτὴ, ἡ, καὶ Δωρ.κ. Πακτὰ. Ὁ τυρὸς, ἐκ τοῦ, πηκτός. 2) καὶ τὸ συμπεπηγὸς ὑγρὸν. ὄρ. πηκτός.

Πηκτικὸς, ἡ, όν (πήγνυμι, 3). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ὑποκείμενος εἰς πῆξιν ἢ πάγωσιν, ἢ πύκνωσιν.

Πηκτὶς, ἰδος, ἡ (πήγνυμι, 3), ὡς ἐπίθ. ἰδεαίτ. θηλ. τοῦ πηκτὸς, Πηκτὸς, πεπηγμένος (κομμένος, π. χ. ἐπὶ γαλακτος), καὶ παγωμένος. 2) ὡσ. ούσ. α) παλαιόντι μουσικὸν ὄργανον, τῶν Λυδίων ἴδιον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον, ὅπερ ὁ Πλάτων (πολιτ. γ'. ξ. 10. σελ. 288.) Πολύχορδον καὶ πολυαρμόνιον, καλεῖ, ὅμοιον τῇ λύρᾳ μὲ 20 χορδὰς, ὁμαλόμενον καὶ, μαγάδι, Ἡρόδ. 1, 17. Ἀθην. 14. σ. 635. Ε. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. οἱ πηκτίδες, Ἀρστρ. Θεσμ. 1217. Ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐξέλαβον τοῦτο αὐτὸ τον, λύραν, ὡς περιγράφει καὶ ὁ Λουκιανὸς, (Ἐναλ. Διαλογ. ἀ. 4.) »Ἡ πηκτὶς, κραῖον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. Ὁ Ἡλιόδωρ. ἐν δ'. σελ. 191. ὀνομάζει αὐτὸ Ἀσσύριον ὄργανον. β) ποιμενικὸς αὐλὸς ἐκ πολλῶν καλάμων συμπεπηγμένος, ὡς ἡ τοῦ Πανὸς Συριγξ. γ) Αὐτὶ τοῦ, πυτία, καὶ, πῆγμα. ε) παρὰ Σουιδ. καὶ αὐτὶ τοῦ, μάχαιρα, ἄμφ.

Πηκτὸς, ἡ, όν (πήγνυμι 2) Ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μορίων εἰς ἓν πεπηγμένος, ἢ συσκευασμένος, συντεθειμένος, καὶ στερεῶς ἡνωμένος. ὄρ. ἐν Ἰλ. Κ, 353. Ν, 703. Ὀδ. Ν. 32. Ἡσ. Ε. 435.) Καὶ εὐτελὲν. »Πηκτὸν ὄρυτρον, καὶ ἐκ πολλῶν (τριῶν διαφόρων) ξύλων πεπηγμένον, συντριμμένον, Γυνν. Virg. Georg. 1, 169, p. 47. Ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἐν γ. 232. λέγει. »Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυον· πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα· ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὖνις ἐντίθεται, τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος πεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας, γύης καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου Ἰστορεῖ· τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαρα λέγουσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτὸν. Αὐτόγυον δὲ ἔστιν, οὗ τινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. Ὅρα καὶ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Αὐτόγυον. »Πληκτὸν ἔδαφος, σκαμμὸν ἐκ πολλῶν κομματίων συγκειμένον, Ἡμ. Ὀμ. Δημ. 196. ἑξαιρ. ἐπὶ δουλευμένων ξύλων, ὅθεν, ατισμένος, κατεσκευασμένος. β.) ἡ πηκτὴ, εἶδος ὑποδύου διὰ νὰ πλένωσι τὰ περόπεια, ἢ κλειβίου διὰ νὰ τὰ φυλάττωσι· λέγεται καὶ, πηκτίς. γ) πτὰ πηκτὰ ἢ Δωρ. τὸ πακτὸ τῶν ὠμάτων, τὰ ἐνόντα ἢ κλείοντα τὸν ἄνεμον, ὁηλ. τὰ πτερὰ τῆς σύρας, Εὐρπ. παρὰ Πελυδ. 10, 27. Ἡσυχίου ἡ, »Πηκτὰ ὠμάτων, παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 4-9. 2) ἐκ τοῦ πήγνυμι, 2. στερεός, ἀκαμπτος, κονπρός, πυκνός, ἄκρος, στιβασμένος, σκληρός, αὐπαγής, πάγιος ἐν γείσει· αὐτόθι. τῷ, μαλακὸς ἢ ῥευστός, ὑγρός· ἔξαιρ. α) πεπηγμένος, πηχτὸς, παγωμένος, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πήξῃ, ἢ νὰ παγώσῃ, παγωτός. αἷμα πηκτὸν, τὸ πεπηγμένον. »Ἡ πηκτὴ, Δωρ. πακτὰ, ὃν πεπηγμένον γάλακτος πατηθεὶς τυρός. »Ἁλς πηκτὸν, τὸ ἐξ ἁλμυροῦ ὕδατος διὰ τοῦ ἡλίου πεπυκνωμένον καὶ πεπηγὸς ἅλας. 3) ἐκ τοῦ πήγνυμι, 1. στερεωμένος διὰ τῆς ἐμπήξεως, σιερεῶς ἐμπεπηγμένος. »Ἐν χθονὶ πηκτοὶ ἄγκυραι. (Σιφωλ.) Ἐμπηγμένον, βαλμένον ἐν τῇ γῇ. ὧδεν καὶ ἐπὶ φυτῶν, ἐμπεφυτευμένος, π. χ. »Πρόμμοια πυκταῖα, φυτευτὰ, ἐμπεφυτευμένα, βαλμένα ἐν τῇ γῇ.

Πηλαγόνες, αἱ. Ζήτ. Πυλόγονες.

*Πήλαι, απρμφ. ἀόρ. τοῦ παλλω, Ἰλ.

*Πηλαῖος, αία, αῖον (πηλὸς). Κατεσκευασμένος ἐκ πηλοῦ ἢ ἀργίλλου. λασπώδης, πηλώδης. 2) ὁ π., εἶδος ἰχθύος.

Πηλαμίζω, ἰσω (πηλὸς. Λασπόνω· περιῤῥίζω, ἀτιμάζω, συνηθέστερον τὸ, Προπηλαίζω. ὧδεν

Πηλαμισμὸς, ταὐτὸν τῷ συνηθεστέρῳ, Προπηλασμός.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πηλαμὺς, Schaef. Γρ. σ. 543.

Πηλαμυδία, ἡ. Ἡ τῶν πηλαμύδων ἄγρα, τὸ ψάρευμα τῶν πηλαμύδων, Στράβ. ιβ'. σελ. 626. Γρῦφ. καὶ, πηλαμυδεία.

*Πηλαμυδεῖον, τό. Τόπος ἔνθα ψαρεύονται, ἢ ἑτοιμάζονται καὶ ταριχεύονται αἱ πηλαμύδες.

Πηλαμύδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ Πηλαμύς. 2) = πηλαμυδεῖον, Στράβ. ιβ'. 821.

Πηλαμὺς, ύδος, ἡ, καὶ πηλαμὶς (πηλὸς). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Θυννων· κατ' ὄρχας ἐλέγετο Κορδύλη, μετέπειτα δὲ ὠμάπαξη πηλαμὺς, Ῥύβιον, καὶ Ὄρκυνος· κατὰ τὸν Δίων. ἐστιν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σκόμβρων. Ἐν Μεσσηλλίᾳ τευθλοχίστον ἀγρεύεται εἰσέτι ἓν τοιοῦτον εἶδος, ὑπὸ τοῦ ονόματος, palamyde, ἢ μέλαμυδε· Ὁ Στράβων κολεῖ οὕτω καὶ τὸν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ ἀγρευόμενον καὶ ταριχευόμενον ἰχθύν, ὅστις καὶ ἐν τῇ συντάξει, Πελαμύδα, ἡ· λέγεται, ὁ τοῦ Δίων. Mugil cephalus. Ὁ Ἡνησιος παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 118. »Πηλαμύδας κύρια εἶναι φησὶ μεγάλας· ὁ δὲ Σωστρατος (παρ' αὐτῷ, ζ'. σελ. 303.) »Τὴν πηλαμύδα συνιδεῖν καλεῖσθαι λέγει· μείζω δὲ γενομένην, Θύννον· ἔτι δὲ μείζονα, Ὄρκυνον· ὑπερβαλλόντας δὲ αὐξαιτέμενον. γίνεσθαι Βιθυνίᾳ· καὶ αὐτόθι σελ. 319. ὁ Ἀθήναιος λέγει. »Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ μορίων, αἱ πηλαμύδες φησὶ καὶ οἱ δύνεις τίκτουσιν ἐν τῷ πόντῳ, ὕλλοσι δὲ οὐ· μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σοφοκλ. ἐν πειμάσιν. Εἰς ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πάροικος Ἑλλησποντὶς ὡραία θέρους τῷ βοσπορίτῃ, τῷ δὲ γὰρ ξαμίζεται.

Πήλαξ, ακος (πηλὸς), πρβ. Πλουτ.

*Πήλε, Ἰων. αὐτὶ ἐπηλε, γ'. προσ. ἀόρ. τοῦ, πέλλω, Ἰλ.

Πήληξ, ηκος, ἡ. Ἡ περικεφαλαία, Ἰλ. Ο, 608. Ν, 805. (συνηθ. ἐτυμολ. παρὰ τὸ πάλλω, ὅθεν πῆλαι, ἤτοι ἐπειδὴ, ὅτε ἐρρίπτουν τοὺς λαχιοὺς, συνείθιζον νὰ τοὺς κινῶσιν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ διὰ ν' ἀνακατωθῶσιν, ἢ διὰ τὴν παιτοτεινὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν κίνησιν τῶν πτερῶν αὐτῆς, Ἰλ. Π, 797. κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, πηλὸς· συγγεν. τῷ, πέλιξ, πέλιξ, πέλυξ, pelvis κ. τ. λ. ἅρα κυρίως λεκανη, περικεφαλαία, τοιοῦτον εἶδος ἔχουσα, κράνος, κόρυς· εὑρηται δ' ἐνίοτε γραφόμενον καὶ πίληξ, διὰ τοῦ Ἰῶτα, ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ συμπεράνῃ τις παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ, πίλος.)

*Πηλιγοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Τὸν Πηλ'αν, βασιλέα τῆς Ἰαλκοῦ φονεύσας, Πινδ. ἐκ τοῦ Πηλίας.

*Πηλιάς, άδος, ἡ. Ἐκ τοῦ ὄρους Πηλίου, »Μελίνη, Ἰλ.

Πήλικος, η, ον (πηλίκος, πηλίκος). Ἐρωτηματ. Πόσου μέγας, ἰσχυρὸς, ποίου μεγέθους καὶ ἀναστήματος, ποίας ηλικίας, ἐν γένει, πόσος, ὁποῖος, ποταπὸς, τίς, ποῖος, τὸ τοῦ Ἀποστόλ. Γαλ. ς'. 11. ἑρμην. διὰ τοῦ, διαφόρως· βέλτιον ὅμως διὰ τοῦ, πῖσα παλλά, ἢ πόσα. ὧδεν

Πηλικότης, ητος, ἡ. Τὸ μέγεθος, ἀνάστημα ἡλικία· ἐν γένει, ποσότης, Quincili, Νικομ. ἀριθμ. σελ. 9.

Πηλιτολεκίς, ίδος, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πελυδ. ί. 87. ὅπου νῦν »Πηλίων λεκίς», κεῖται.

Πήλινος, ίνη, ινον (πηλὸς). Ἀπὸ πηλοῦ ὢν ἢ κατεσκευασμένος, χωματένιος. Δημοσθ.

Πηλοβάτης, ου, ὁ (πηλὸς, βαίνω). Ὁ πηλὸν βαίνων, ὅστις πατεῖ ἐπάνω εἰς τὸν πηλὸν, ὁ τὴν λάσπην πατῶν, κωμ. αἰσχρ. βατράχων ἐν Βατραχομ. 234.

*Πηλοβατίδας, ων (αἱ). Ἴδε τὸ, πηλοπατίδες.

Δήμοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πηλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ἐκ πηλοῦ γεγεννημένος, παρηγμένος· παρὰ Καλλιμ. εἰς Δῖαν, 3. ταὐτὸν τῷ, γηγενής, ἡ Γίγας, ὥστε δὲν εἶναι χρεία νὰ ἀναγνωσθῇ Δαρὶς. Πηλαγόνες (κατὰ τὸν Ἐτυμ.) ἡ, καθ' Ἡσύχ., Πηλάγονοι, ἐκ τῆς Πηλαγονίας καταγόμενοι, Lob. Φρυν. σελ. 658.

Πηλοδομέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ πηλοῦ ἢ πλίνθων οἰκοδομῶ, ἐκ πηλοῦ δόμον ποιῶ. ἐκ τοῦ

Πηλοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ἐκ ἢ μετὰ πηλοῦ κτίζων, οἰκοδομῶν. καὶ

Πηλόδομος, ὁ, ἡ, παθητ. Ἐκ πηλοῦ κτισμένος.

*Πηλεργία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πηλουργία.

Πῆλεν, ἀντὶ, ἔπηλον, ἐκ τοῦ πάλλω, Ἰλ. Ζ, 474.

Πηλοπατέω, ῶ, ήσω (πατέω). Περιπατῶ εἰς τὴν λάσπην, πηλὸν πατῶ. ὄθεν

Πηλοπατίδες, αἱ. Αἱ τὸν πηλὸν ἢ τὰς κόπρους πατοῦσαι, εἶδος σανδαλίων ἢ ὑποδημάτων μακρῶν μὲ χονδρὰς πατοῦνας καὶ μέχρι τοῦ γόνατος ἀνατρεχόντων.

Πηλοπλάθος, ὁ, ἡ (πλάττω). Πηλὸν πλάσσων, ἐργαζόμενος, ἐκ τοῦ πηλοῦ κατασκευάζων μορφώματα, ἀγαλμάτια ἢ ἀγγεῖα (τσουκαλᾶς). Ἐπίθετον τοῦ Προμηθέως, παρὰ Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Πηλοπλάσσω, Μέλ. άσω (πλάσσω). Πηλὸν πλάσσω, ἐκ τοῦ πηλοῦ· κατασκευάζω, σχηματίζω μορφώματα, ἀγαλμάτια, ἀγγεῖα ὄθεν

Πηλόπλαστος, ὁ, ἡ. Ἐκ πηλοῦ πεπλασμένος, κατεσκευασμένος, ἐσχηματισμένος, Αἰσχύλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ. Ἔ. 156.

Πηλοποιέω, ῶ (πηλοποιός). Πηλὸν ἢ βόρβορον ποιῶ, λασπόνω· μεταβάλλω εἰς πηλὸν· δουλεύω εἰς πηλόν, Λυκόφρ. 473.

*Πηλοποιητικός, ἡ, όν, καὶ

*Πηλοποικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος εἰς πηλοποιόν.

Πηλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πηλὸν ἢ βόρβορον, μουρδαρίαν κάμνων· λασπόνων. 2) ταὐτὸν τῷ, Πηλοπλάθος, πάλλ' ἀμφ.

Πηλός, ὁ. Ἔτι δὲ καὶ παρὰ Δωρ. ἀμεταβλήτως πηλὸς. Ἐν γένει, γῆς εἶδος, ἐξ ἧς ἐργάζονται οἱ κτίσται καὶ οἱ κεραμεῖς, πηλός, χῶμα, Λατ. lutum, Ἡρόδ. 2, 136. β) τροπ. ἡ ὕλη, ἐξ ἧς πλάττεταί τι· ὡς ἐκ χώματος τῶν κεραμέων, ἐξαιρ. ἡ πρώτη ὕλη τοῦ ἀνθρώπου, τὰ γεώδη στοιχεῖον, τὸ ἀνθρώϊνον σῶμα, τῆς νέας Διαθ., ὁ Ἀδάμ, ὁ ἄνθρωπος, Ruhnk ep. cr. σελ. 181. τὸ αὐτὸ ἐσήμαινε καὶ τὸ Λατ. lutum, Juvenal. 14, 35. 2) ἀκαλυμένοι πηλός· ὄθεν καὶ καταφρονητικῶς, ὡς τὸ, βόρβορος, ἀκαθαρσία, κόπρος, λοῦνη, χῶμα μετὰ ὕδατος καὶ ἄλλων κόπρων μεμιγμένον, λάσπη, Ἡρόδ. 4, 28. ἴδε καὶ Ἴλυς. β) ἡ ἄργιλος γῆ ἢ ἄλλη τις καθαρὰ μετὰ ὕδατος μεμιγμένη, ἐξ ἧς κατασκευάζουσι ἀγγεῖα, ἀγαλμάτια, τὴν ὁποίαν ἔτι μεταχειρίζονται καὶ οἱ τειχοκτίσται, Πλάτ. εἰς Θεαίτητ. §. 13. Ὅτι γῆ, ὑγρῷ φυραζεῖται, πηλός, ἂν εἴη. 3) παρὰ ποιηταῖς, οἶνος νοσεύμενος ἢ μεταβεβλημένος εἰς λάσπην, ξόλος οἶνος, τρυξ, ἡ λάσπη τοῦ κρασίου, Cassub. Ἀθην. 9, 3. Schweigh. Anim. T. 5. σελ. 103. Βr. Λεξ. Σοφ. σελ. 737. καὶ ἐντεῦθεν ἀστεϊσμοῦ χάριν παρά τισι τὸ, κάπηλος, ὁ τὸν οἶνον πωλῶν, ὅρα τὸν Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. στίχ. 426. 435. καὶ Ἡσύχιον. πρ. ὀνθυλεύω. Ἀνὶ δὲ τοῦ οἴνου αὐτοῦ ἐχρήσαντο ταύτῃ τῇ λέξει μόνον πολλοὶ νεώτ. ποιηταί, Wern. Τρυφιοδ. σελ. 310. (ὁ Εὐσταθ. ἀναφέρει καὶ ἠλ. ἡ πηλός.)

Πηλότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἐν πηλῷ, λάσπῃ, βορβόρῳ, ἁπαλῷ ἐδάφει, ἢ ὑπὸ πηλοῦ τραφείς, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 288.

*Πηλουργία, ἡ, Ἰων. πηλοεργίη. Ἡ ἐργασία, ἢ τὸ ἐργόχειρον τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πηλὸν ἐργαζόμενος, πηλοπλάθος, ὁ ἐκ πηλοῦ ἔργα ποιῶν, κεραμεύς, Δευκιαν. 1. σελ. 20.

*Πηλουσιώτης, ου, ὁ. Ἀνὴρ οὐτιδανὸς ἢ διεφθαρμένος ἢ ἐκτεθηλυτμένος, κυρίως, ἐγκάτοικος τοῦ Πηλουσίου, πόλεως τινὸς Αἰγύπτου.

Πηλοφορέω, ῶ. Πηλὸν φέρω, εἶμαι βοηθὸς, ὑπουργὸς τοῦ κτίστου, παρὰ τὸ

Πηλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πηλὸν φέρων, βαστάζων. 2) οὐσ. ὁ βοηθὸς, ὑπουργὸς τοῦ κτίστου.

Πηλόχυτος, ὁ, ἡ (χέω), ποιητ. Ἐκ πηλοῦ ἐχυμένος, ἐσχηματισμένος, Ἀνθολογ.

Πηλόω, ῶ (πηλός). Περικαλύπτω μὲ πηλόν, ἀλείφω, χρίω, μουρδαρεύω μὲ πηλόν, χώνω, λάσπην, βόρβορον, λασπόνω· ἢ εἰς πηλὸν μεταβάλλω. Παθ. ἀλείφομαι μὲ λάσπην, λασπόνομαι· μεταβάλλομαι εἰς πηλὸν, π. χ. »Γῆ πηλωθεῖσα, εἰς πηλὸν μεταβληθεῖσα, ἥτις ἐγένετο πηλός, Νεμέσιος σελ. 156. ἔτι δέ, ἐν τῷ πηλῷ κυλίομαι, κεῖμαι εἰς τὸν βόρβορον, ἢ εἰς τὴν ὕλην· κυλίομαι μέσα εἰς τὴν λάσπην, Πλουταρ. ὅστις καὶ, πήλωσις, ἡ· ἡ ἐν τῷ πηλῷ κύλισις, ἔχει.

*Πηλύω, υῶ, = πηλόω, ἀμ.

*Πῆλυξ, = ῥαγάς. Σχίσμα, χαραγματιά, χάσμα, Γραμμ.

Πηλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Βορβορώδης, ἰλώδης, λασπώδης, κόπριος, Θουκυδ. ς'. 101.

*Πηλώεις, εσσα, εν, ποιητ. = πηλώδης, Ὀππ.

Πήλωσις, ἡ. Τὸ ἐν τῇ λάσπῃ κυλίεσθαι, ἴδε Πηλόω.

Πῆμα, ατος, τὸ, παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ ἀμεταβλήτως, πῆμα (πάσχω, πήτομαι, πέπηθα). Κακὸν μέγα, δυστυχία, ὕβρις, ὄλεθρος, βλάβη, ζημία, πολλ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ κατ' ἐπίτασιν, »Κακὸν πῆμα, Ὀδ. Ε, 179. ἔτι δέ, »Πῆμα κακοῦσθαι, Ὀδ Γ, 152. »Πῆμα δύσηι, Ὀδ. Ξ, 388. »Πῆμα τῆς ἄτης„ Σοφ. Αἰ. 363. Συνεχῶς λέγεται παρ' Ὅμ. ἀνθρώπός τις, »Πῆμα τινι, δυστυχία τινός, κακὸν διά τινα, πρόξενος δυστυχίας εἴς τινα· συντάσσειν δὲ φιλεῖ, »Πῆμα κυλίνδειν τινίς, καὶ »Πῆμα κυλίνδεταί τινι, ἢ, πῆμα τιθέναι τινίς· ὄθεν

Πημαίνω, Μ. ανῶ (σπανιώτ. ἐστιν ὁ μέσ. μέλλ. ἐπὶ σημσ. ἐνεργ., πημανοῦμαι, Ἀρτεφ. Ἀχ. 842. ὅστις ὅμως ἐστὶ ὅτε καὶ ὡς παθ. εὑρηται, Σοφ. Αἰ. 1155.) παθ. ἀόρ. ἐπημάνθην, ποιητ. καὶ Ἰων. μετὰ αἰτ. Προξενῶ τινι κακόν, ὁποιονδήποτε, καταντῶ τινα εἰς κακὸν ἢ συμφοράν, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, κακόω, κακοποιῶ, Ἰλ. Ο, 42. »Πημαίνει Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρ' Ἡσ. »Π. τὴν γῆν„ Ἡρόδ. 9, 13. ἔτι δὲ, πειράω, ἐγγίζω, περιὼβρίζω. »Π. ἅρματον (Σοφ. Τρ 715.)„ φαρμακῶν βίλος τι, ποιῶ αὐτὸ φθοροποιόν, ἤτοι δυνατηφόρον. 2) παραβαίνω τὸ, καὶ οὐδετ. ἐναντίον τοῦ ὅρκου καὶ τῆς συμφωνίας, σφάλλειν, πράξειν, βλέψειν· ἀντὶ τούτου λέγει ὁ Κύντ. Σμυρν. »Ὅρκια πημήνασθαι, παραβαίνειν τὸν ὅρκον του. ὄθεν

*Πήμανσις, ἡ. Τὸ βλάπτειν ἢ παραβαίνειν· καὶ κακὸν, ἄδικον, βλάβη.

*Πημαντέος, α, ον. Δυνάμενος νὰ βλαβῇ, βλαπτός.

Πημαντές, ἡ, όν, ποιητ. Βεβλαμμένος, κακωμένος.

Πημονή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πῆμα, ἐκ τοῦ, πήμων· εὐχρηστον ἐν τῷ ἀπήμων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πῆμος, ἐπίρ. ἐρωτ. Δωρ. Πηΐκα, πότε πρβ. ἠμος καὶ τημος.

Πημοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πημονή, πῆμα, Αἰσχύλ. Προμ. 1057. ἐκ τοῦ

Πήμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (πῆμα). Φθοροποιός, κακοποιός, βλαβερός, ἐπιζήμιος, Ὀρφ. Τρυ. ἀ. 31. (εὐχρηστότ. κατὰ τὸ σύνηθες, ἀπήμων.)

Πηνέλοψ, οπος, ἡ. Εἶδος ποικίλου νήσσης, ἐχούσης πορφυρᾶς ἀράδας (πάπια παραδαλή), Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. ἡ. 3. Πλίνιος λζ'. 2. ἴσως ἡ τοῦ Λιν. Anas penelope.

Πήνη, ἡ, ὡς τὸ πήνες, Ἀντίπατρ. Σιδων. Ἐπιγραμ. τὸ ἐπάνω τῶν καλαμίων (μασουρίων) μαζωμένον καὶ περιτυλιγμένον νῆμα τοῦ μίτου, τοῦ ὑφαδίου. (εὐχρηστότ. μέντοι τὸ ὑποκορ. πηνίον.)

Πηνίζω, καὶ, πηνίζομαι (πηνίον) μέσ. Ἀποθ. Ἀνακυλίω, μαζώνω τὸν μίτον, τὸ ὑφάδιον ἐπάνω εἰς τὰ μασούρια, (βάλλω μασούρια) καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ὑφαίνω ἐν γένει, τυλίγω, συνελίττομαι, σπαιρόω, κουβαριάζω, Θεόκριτ. εἰδ. 32. »Ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,

Πηνίκα, ἐπίρ. Περὶ Ἀττικοὺς ἀναφέρεται πάντοτε ἐπὶ τινος ὡρισμένης ὥρας τῆς ἡμέρας, πρωϊνῆς σηλαδή, μεσημβρίας, καὶ ἑσπέρας, ἀντὶ τοῦ· ποίαν ὥραν τῆς ἡμέρας, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 50. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 277. ἐν ᾧ τὸ, πότε, τάσσεται ἐπὶ ἐρωτήσεως γένει. »Πηνίκα μάλιστα„ (Πλάτ. Ἱππ. ἀ.), τί καιρὸς εἶναι, τί ὥρ' εἶναι, ὡς καὶ ὁ Φρύνιχος ἔχει. »Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἐπ' χρόνου· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον, εἴποντός τινος, πηνίκα ἀποθημήσεις, ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο, ἢ τρεῖς ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· ἀλλ' ἐὰν δὲ εἴπῃς, εὖθυς ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς. »Πηνίκ' ἄττα, πότε ταχα, Ἀττ. 2) οἱ μεταγενέστεροι ἐξέλαβον τοῦτο ἐν γένει καὶ ἀντὶ τοῦ, πότε, εἰς ποῖον καιρόν, πρβ. ἡνίκα καὶ τηνίκα. (— υυ)

Πηνίκη, ἡ, Ψευδὴς καὶ περιττὴ κόμη (ψεύτικα μαλλιά, περούκα) τοὺς πολλοὺς διαπατῶσα, Λουκιαν. ταὐτὸν τῷ, Φενάκη. Κατὰ τὸν Πολυδ. ἡ. 30. καὶ Σουϊδ. ἐν Α. ἐκαλεῖτο τὸ ἐμπροσθεν αὐτῆς μέρος προκύμιον, καὶ ἄλλο μέρος αὐτῆς Ἐτρίχον, καὶ, ἄλλο, πηνίκη. (ἐκ τῶν ἑπόμ. παραγώγων γίνεται πῆμα, ὅτι τό, πηνίκη ἔστι μόνον ἕτερος τύπος τοῦ, φενάκη = ἀπάτη, καθότι ἀπατᾷ τις διὰ τῆς προσθετῆς κόμης τὸν ἄλλον· ἄλλοι δὲ ἐτυμολ. παρὰ τὸ, πῆνος, πήνη. (ι ?) ὄθεν

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ, διαπατῶ, ἀποπλανῶ, καὶ ἐμπαίζω ταὐτὸν τῷ, Φεναΐζω. (?) ὄθεν

Πηνίκισμα, τό. Ἀπάτη, πλάνη, φενάϊσμα (?) Ἡσύχ.

Πηνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πῆνος, ἡ, πήνη, Ἰλ. Ψ, 762. »Πηνίον ἐξέλυσα παρὰ μίτου, ὅπερ ἑρμηνεύουσιν οἱ παρασταθέντες διὰ τοῦ, εἴλημα κρόκης, ὁ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (μασουρίου) περιτυλιγμένος μίτος, ὅ ἐστι, τὸ πρὸς ὑφασμα ἕτοιμον ἐπὶ τῶν καλαμίων φάδιον· ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Ἡσύχ. Σουϊδ. καὶ Φώτ. λέγουσιν, ὅτι εἶναι ὁ καλαμος (τὸ ματούρι) ἢ ὁ ἄτρακτος, ἐφ' ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀνθολογ. ῥήσεως. »Μίτον ὧν σπασθὲν λίνος πενιχροῖς πηνίσματα κρούσει, ἐπειδὴ καὶ τὸ φάδιον κρούεται διὰ τῆς σπάθης· ὁ Δαμμιος ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς ἐπίθ. καὶ συντάσσει, πηνίον μίτων, τὸν ἐπὶ τῷ ἀτράκτῳ κατεσκευασμένον μίτον, στήμονα· ὄθεν παρὰ ποιηταῖς καὶ παιδίον, στόφφα. Ἐν τῇ Ἀνθολ. κεῖται ἐπὶ ὑφασμάτων. »Τροχᾶα πηνίσματα, καὶ ὁ Δρστ. Βατρ. 1515. καλεῖ, »Ἱστότονα πηνίσματα, κερκίδος μελέταισι, τὰ ἐφ' ὧν γυμνάζεται καὶ ξαντκεῖται ἡ σπάθη ὑφάσματα. 2) ἐντομοτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πήνισμα, τό (πηνίζω). Τὸ ἐπὶ τῆς ἀτράκτου περιτυλιγμένον ὑφασμα, ἢ τὸ ἐξ αὐτοῦ γενόμενον ὕφασμα, ἰσόδ ἐν τῷ, πηνίον.

Πηνοεσσήεις, ὁ, ἡ (εἶδος). Πήχη ὅμοιος, ξυστάδι.

Πῆνος, εος, τό· ταὐτόν τῷ, πήνη, ἐπὶ τῆς ἀτράκτου τελειγμένος μίτος τοῦ ὑφαίνον· εὐχρηστότ. μόντοι τό, πηνίον. (ἐντεῦθεν, panus, pannus, καὶ τό τῆς συνηθείας, pavlov.)

πήνω, καὶ πήνυμι, ταὐτόν τῷ, πηνίζω, καὶ πρβλ. Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

*Πηξιθάλαττα, ἡ (πήγνυμι, θάλασσα). Ἡ κάμνουσα τὴν θάλασσαν νὰ παγῇ.

πῆξις, εως, ἡ (πήγνυμι). Πῆξιμον, πάγωσις, πάγωμα, ἡ πρᾶξις τοῦ παγωμένου ἢ πηκτὸν ποιεῖν. 2) τὸ στερεόσειν διά τῆς ἐμπήξεως, τὸ ἐμπήγειν· τὸ ἐμπεύσειν, ἢ ἐμφύτευσις, ἔμβολή. 3) τό στερεύειν τί διά τῆς συνάψεως, συγκόλλησις, συναρμογή, σύναψις πολλῶν μορίων εἰς ἕν, συσκεύασις, κατασκευή, προσήλωσις.

Πηός, οῦ, ὁ, Δωρ. παῖς. Συγγενής, ἐξ ἀγχιστείας οἰκείος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 363. ἐξαιρ. ὁ ἐκ ἐπιγαμίας συγγενής, (συμπέθερος), κουμπέρος, Ὀδ. Θ, 581. Ν, 441. Ἐπὶ συγγενῶν ἐξ αἵματος οὐκ ἤδη ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, Valck. Phœn. 431. Τὸ Δωρ. παῖς μετάβη καὶ εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν. (παρὰ τό, πέπαμαι, ἐπειδὴ οἱ πηοὶ ἦσαν ἐπίκτητοι συγγενεῖς, Καλλιερ. Στεβ. Ἐκλ. σελ. 485, 24. πρβ. Εὐρπ. Διόδ. 641.) ὅζειν

Πηοσύνη, ἡ. Συγγένεια, ἔμφρ. κατ' ἐπιγαμίαν, συγγαμβρία. Σουΐδ. Ἀπ. Τεύ.

Πήρα, ἡ, Ἰων. πήρη. Σακκίον μικρὸν (σακκουλίον, τορβᾶς) ἐν ᾧ φέρουσι τὸν ἄρτον οἱ ὁδοιποροῦντες, καὶ ἐν ᾧ φέρουσιν ἐνίοτε καὶ τινα ἄλλα, ὀσπάκιον, ὀρυμαία, ἀσκύριος, Σλάκιον ἐκ δέρματος ἐπὶ τῶν ὤμων κρεμάμενος, Ὀδ. Ν, 437. Ρ, 197. 357. (κατὰ Valck. παρὰ τό, ἐπέρασμαι, ἀπέρασμαι.)

Πηρίδιον, τό. Μικρὰ πήρα, θυλάκιον, τροῦμπάκιον, σακκουλάκιον· ὑποκορ. τοῦ πήρα.

Πηρίν, ίνος, ὁ· ἡ, πηρίς, ίνος, ἡ (πήρα), ποιητ. Ὄσχη, κήλη, τό τὴν σποράν περιέχον σακκούλιον, ὅ ἐστιν, ὄρχις, ἐρχίδιον, Νικ. Θηρ. 586. «Θηρσὶν πηρίνα».

Πηρόδετος, ὁ, ἡ (πήρα, δέω). Παρὰ τῇ πήρᾳ ἐσδεμένος, ἢ πηροδέτης, τὴν πήραν δέων, χρησιμεύων εἰς δέσιμον τῆς πήρας. «Πηρόδετος ἱμάς», ταὐτόν τῷ, Στρόφος, ἀορτήρ, Ἐπιγρ.

Πηρομελής, ές, ὁ, ἡ (πηρός, μέλος). Πηρὸς κατὰ τὰ μέλη, κολοβός, βεβλαμμένα τὰ μέλη ἔχων, σακάτης. 2) τὰ μέλη βλάπτων, Διόδωρ.

Πηρός, ά, όν. Κατά τι μέρος τοῦ σώματος παραλυτος, βεβλαμμένος, ἠκρωτηριασμένος, κολοβωμένος, κολοβός (σακάτης, ἢ σακατεμένος, Ταυρ.) ἀδύνατος· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ διαφθορᾶ βλάβης, ἀσθενείας τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων· ἄρπα, τυφλός, ἐνεός, ἄμωνος (βουβός) κωφός, χωλός, ἀσθενής, καὶ μεταφ. βεβλαμμένος τὴν διάνοιαν, ἀνοήτου, μωρός, ἠλίθιος, Ἰλ. Β. 599. ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλης λέξεως, προσδιοριζούσης ἀκριβέστερον, κατά δοτ. π. χ. γυίοις, ὄμμασι, κ. τ. τ. (πιθανῶς συγγεν. τῷ, πῆμα, πάσχω.)

*Πηρότης, ητος, ἡ (πηρός). Κολόβωσις ἑνός ἢ πολλῶν μελῶν τό ἐν σώματι· ἀρρώστημα, ἢ πηρὶ τὸ σῶμα ἄρρωστα, infirmité.

Πηροφόρος, ὁ, ἡ (πήρα, φέρω), βαστάζων.

Πηρόω, ῶ (πηρός). Πηρὸν ποιῶ, βλάπτω, χωλόω, ζημιῶ, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, χωλαίνω, παραλύειν ποιῶ (σακατεύω)· καθόλου λέγεται ἐπὶ τῆς βλάβης τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, τυφλώττω, κ. τ. τ. «Νῦν πηρωθείς», Ἰακ. Α. Π. σελ. 147.

*Πηρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὀλίγον τι πηρός, Ἡσυχ.

Πήρωμα, τό (πηρόω). Ἡ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἤτινος τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων πήρωσις, βλάβη. (σακατλίκ, Τουρκ.)

Πηρώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα, πήρα), ποιητ. Ἐκ τῆς πήρας τό ὄνομα ἔχων, Λυκόφρ. 183. Σχόλ.

Πήρωσις, εως, ἡ (πηρόω). Κολόβωσις, χώλανσις, τυφλωσις, κ. τ. τ. φθορά καὶ βλάβη δηλασὴ τῶν σωματικῶν μερῶν καὶ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων.

*Πήσις, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ πεῖσις.

*Πήσομαι, νεώτ. τύπος ἀντὶ πείσομαι, μέλλ. τοῦ πείθω.

Πήσσω, Ἀττ. Πήττω. Μέλ. ήξω· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, πήγνυμι, ὡς τό ῥήσσω, ῥήγνυμι, Διοσκορ. δ'. 288.

Πητύα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, πυτία, πολλ' ἀμφ.

Πηχίσκος, ὁ. Τμῆμα ξύλου, πάσσαλος ἑνὸς πήχεως χειρὸς μῆκος ἔχον· ἢ κατὰ Σουϊδ. ξύλαρι ἢ πηχμάριον.

*Πῆχος, τό, ἐντί, πῆχυς, Παυσ. 1, 27. Ὅσον πήχεως, = ὅσον πήχυιον.

Πηχεαῖος, αία, αῖον. Πλάτος ἢ μῆκος πήχεως ἔχων, μακρύς μίαν πῆχυν, Ἀπολλών.

Πηχύπλεκες ἱμάτιον, Ἰωνικ. ταὐτόν τῷ, παραλουργές, Πολυδ ζ'. 53.

*Πήχυιος, υία, υιον, καὶ πήχυος, α, ον, ποιητ. = πηχυαῖος. «Πήχυιος χρόνος», ἐπὶ συντόμου χρόνου, μία πιθανὴ καιροῦ, Μίμν. (οὐχὶ πηχύϊος, Lob. Φρυν. σελ. 494.)

Πηχύνω (πῆχυς). Ἐπὶ τόν πῆχυν δίδω, δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας. Μέσ. Πηχύνομαι, λαμβάνω, ἐχόμαι ἐπὶ τῶν πηχέων μου, ἤτοι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐναγκαλίζομαι, ἐπὶ τῆς σημτ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγν. Ποιηταῖς πολλαχ. καὶ τό ἐνεργ. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 972. «—παλάμῃ ἐπὶ πηχύνουσα· ὡς καὶ παρὰ Καλλιμ. περιπηχύνατες, ἀντὶ, περιπηχυνάμενοι, ἐνεργητ. ἀντὶ μέσ.

Πῆχυς, εως, ὁ, γεν. πληθ. πήχεων, καὶ μόνον παρὰ μεταγνστ. κατὰ συναίρ. πηχῶν, Lob. Φρυν. σελ. 240. Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, ὁ ἀγκών· παρὰ ποιηταῖς δὲ λέγεται καὶ ὅλος ὁ βραχίων ἅμοῦ, ὅ ἐστι, τό ἀπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου μέχρι τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων μέρος, ἤτοι ὅλη ἡ χείρ, Ἰλ. Φ, 166. καὶ Κ, 319. «Ἀμφὶ δ' ἑὸν ὦμον ἑοῖον ἐχέσατο πήχεε λευκώ, τῷ ἑαυτῆς σκεπὶ περιέθηκε τοὺς λευκοὺς πήχεις, τουτέστι περιεκτήσατο καὶ ἐνηγκαλίσατο αὐτόν. 2) ὡς μέτρον, λέγεται τό ἀπό τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρός μέχρι τῆς ἄκρας μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μεσαίου δακτύλου, κυρίως 24 δακτύλους ἢ 1½ ποδός περιέχων, Ἡρόδ. 2, 176. καὶ Ἡρόδοτ. β'. 158. περιέχει ὁ ἰδακτιαῖος ἢ μέτριος ἢ κοινός, ὁ Ἀσιανός, ὁ Αἰγύπτιος, καὶ ὁ Σάμιος πῆχυς μόνον ἓξ παλαιστάς (ἢτοι ἑξαπάλαιστος), ἤτοι 24 δακτύλους, ὁ δὲ βασιλικὸς (βατιλικός) ἢ περσικὸς πῆχυς 9 παλαιστάς, ἤτοι 27 δακτύλους, ὥστε οὗτος ἤτο μεγαλύτερος τοῦ μετρίου, ἤτοι τοῦ κοινοῦ, τρεῖς δακτύλους, ὡς ὁ αὐτός, 1, 178. φησί· ὁ δὲ Βασιλικός. «Ὁ δὲ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μείζων τρισὶ δακτυλοισιν. πρβ. Ἡρόδ. 2, 149. Wesse. εἰς 1, 178. Οἱ νεώτ. ὅμως, ὡς ὁ Du-Roy ἐκτιμᾷ τόν Αἰγυπτιακόν πῆχυν, 20. δακτύλους, 6½ γραμμάς τοῦ Γαλλικοῦ ποδός· ὁ δὲ Ἱέρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τόν πῆχυν ὁνο πόδας, ἤτοι ὀκτώ παλαιστάς· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτον ἅπλως, πῆχη, ἢ μόνον κατὰ τήν καταμέτρησιν τοῦ ξύλου καὶ τῶν λίθων ἐφύλαξαν τό ἀρχαῖον μέτρον, ὅθεν, «Πῆχυς τοῦ πριστικοῦ ξύλου, καὶ πῆχυς λιθικόν», ἤτο πάντοτε 1½ ποδός· συνεχέστερα δὲ ἐνίοτε τό, πῆχυς καὶ μετά τοῦ, πυγή, καὶ πυγών. 3) ἐν τῇ λύρᾳ λέγονται πήχεις, τά δύο κερατώδη αὐτῆς ἄκρα, ὧν τό μέσον καλεῖται Ζυγός, Ἡρόδ. 4, 192. 4) κανών, γνώμων, Norma, σταθμη, ἐν Ἐπιγράμ. «Ἡ Νέμεσις κατέχει τῷ πήχει, τῷτε χαλινῷ· μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν». 5) ἐν τῷ τόξῳ λέγεται· ἡ καμπυλότης ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ τῶν δύο κεράτων ἢ ἄκρων, ἡ ὁποία σχηματίζει εἶδος λαβῆς καὶ ἐν τῷ τεντόνειν συστέλλεται, Ὀδ. Φ, 419. «Τόν ῥ' (ὀϊστόν) ἐπὶ πήχει εἴων, ἦλκεν νευρὴν γλυφίδας τε», κρατήσας καὶ ἕλκε τόν ὀϊστόν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή· τό δέ ἐν Ἰλ. Δ, 375. καὶ Ν, 583. «Ὃ δέ τόξου πῆχυν ἀνέκενε» ἑρμην. τινὲς διά τοῦ, τά κέρατα, ἐξ ὧν τό τόξον συμβέβληται. 6) ἐν τῇ ζυγαρίᾳ, τό μακρὺ μέρος αὐτῆς, ὁ ζυγός. 7) τό καμπτόν ἄκρον, ἡ γωνία, μόνον παρὰ Μεταγν. ὡς παρὰ Παυλ. Σιλ. Ἐκφρ. 1, 16. (πιθαν. συγγεν. τῷ, παχύς.)

Τό Π μετά τοῦ Ι.

*Πῖ, ἴδε Π.

Πιάζω, Μ. άσω, καὶ ήξω, Δωρικ. παρὰ Θεοκρίτ. ἀντί, πιέζω, καὶ ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ πιάνω. Συλλαμβάνω, εἰς χεῖρας μου βάλλω, κατέχω, κρατῶ. 2) πιάζω ταὐτόν τῷ εὐχρήστῳ, πιαίνω· ὅθεν τό, πίασμα, πιασμός, ἐπιάσθην, καί, πεπίασμαι.

Πιαίνω, Μ. ανῶ, καὶ παθ. πιαίνομαι· ἀόρ. α'. ἐπιανα, καὶ παθ. ἐπιάνθην ἢ ἐπιάσθην. παθ. παρακ. πεπίασμαι (πίων). Λιπαίνω, παχύνω, σιτεύω, λιπαρόν, παχύ ποιῶ τι· λέγεται καὶ ἐπὶ γῆς ἐόντος, κοπρίζω αὐτό, εὐκαρπον ποιῶ, τόσον ἐπὶ κόπρου, ὅσον καὶ ἐπὶ νερῶν ποταμῶν πλημμυρούντων· ἐν γένει, πλησύνειν, αὐξήσειν, μεγαλύνειν, κάμνειν περισσότερον, Παιδ. Πυθ. 4, 267. Νεμ. 9, 55. ἔτι δέ, πλουσιώτερον ποιεῖν, πλουτίζω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. καὶ 597. (τό Ἰωτα μόνον παρὰ Γρηγ. Ναζ. βραχύ.)

Πιαλέος, έα, έον, ποιητ. ἀντὶ πίων. Παχύς, λιπαρός, σιτευτός. Ἐν χειρογράφῳ Λεξικῷ εὕρηται. «Πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς ὀφιαλέοις· εἴρηται ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς τισιν ἰδίως ὄφεσι, τοῖς κατ' Ἠπειρωτικὰ μάλιστα εὑρισκομένοις, ἐξ ὧν Ἰατροί ὡς τὰ πολλά τήν Θηριακήν κατασκευάζουσιν». Ἐπὶ γῆς λέγεται ἡ κεκοπρισμένη, παχεῖα, καρποφόρος, λιπαρά.

Πιαλός, ὁ, ἡ· καί, ή, όν, = πιαλέος. Ἱπποκράτ. «Πιαλοῦ ἁπλοῦς πιοτάτου». Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διά τοῦ, παράλευκος, ἀσπρουλίζης.

Πιαντήριος, α, ον (πιαίνω). Εἰς πιασμόν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· παίνων, παχύνων, κοπρίζων, παχυντικός· οὐδέτ. τό, πιαντήριον, πᾶν ὅ,τι παχύνει καὶ φαγητόν ἁπαλόν.

*Πιαντικός, ή, όν, = πιαντήριος, Ἀπολλ. Λεξ.

*Πιάξας, ἀόρ. α'. τοῦ πιάζω.

Πίαρ, τό (πίω), Κυρίως τό παχύ γάλα τῆς μητρός ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, καθό πρώτη τροφή, ἐξαιρ. πάχος, στέαρ, ἀλειμμα, λίπος, ἀξύγγιον, γλίνα, Ἰλ. Λ, 549. «Βοῶν ἐκ πίαρ ἀλέσθαι, παχύτητα, λιπαρότητα· καὶ Ἰλ. Ρ, 600. ἐν γένει πᾶσα παχύτης, λιπαρότης, οἷον ἔλαιον, γάλα, κ. τ. τ. Βριαν. 26, 3. καὶ μεταφ. τό κάλλιστον, τό παχύτατον, Τύμν. Ὁμ. Ἀφροδ. 30. ὄζειν καὶ καρποφορίᾳ, εὐκαρπία, εὐφορία, ἀφθονία, πλουσιότης, π. χ. πίαρ ἀρούρης, ὡς οὖθαρ, uberias. 2) τό παχύ μέρος, ἤτοι ἡ κορυφή τοῦ γάλακτος, εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

30γελον, (καϊμάκ, Τουρκ.), Ἀναλεκτ. β'. σελ. 147. »Μελιηδὲς πάρα. 31 ἐπιδέτ. οὐδέτ. ταὐτὸν τῷ, πῖον πιερόν, παχύ, καρποφόρον, π. χ. »πῖαρ γάλαα καὶ πῖαρ οὐδαεῖ, Ὀδ. I, 135. καὶ Τμ. Ἀπ. 60. Ὁ Βεύτμ. Λεξιλ. 2. σελ. 47. κτ. ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ λέξις πῖαρ καὶ ἐν τῇ Ὁμηρ. ταύτῃ ῥήσει ἐκληπτέα ὡς οὐσιαστ. καὶ ἐπομένως γραπτέον εὐχὶ κατ' ἀναστροφὴν, πῖαρ ὑπ' οὐδας, ὑπὸ παχὺ ἔδαφος, ἀλλὰ, πῖαρ ὑπ' οὐδας, καὶ ἑρμην. παχύτης, δηλ. καρποφορία ἐπεκτείνεται ὑπὸ τὸ ἔδαφος· ὡς τόσον, τοῦτο δὲν εἶναι παραδεκτόν, καθότι ἀντιβαίνει τοῖς κανόσι τῆς γλώσσης καὶ ἔτρεπε νὰ γραφῇ δοτική, πῖαρ ὑπ' οὐδει, ὅθεν τὸ πῖαρ ἦν, ὡς ὁσιεῖ, κατ' ἀρχὰς ἐπίθ. ἐπίνειον, τοῦ ἱποίου τὸ εὐδέτ. ἔλαβε πρώϊμα τὴν ῥαμμ. οὐσιαστικεῦ καὶ οὕτω κατέστη εἰς χρῆσιν ἔξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγεν. Ποιηταῖς. — Ἡ λέξις ὑπάρχει μόνον ποιητικὴ καὶ καθὼς φαίνεται, πάντοτε ἀλλιτερ. ὅθεν

Πιερός, ή, όν. Παχὺς, λιπαρὸς, καρποφόρος, ὡς τὸ πίων.

Πίασμα, τό (πιαίνω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πάχος καὶ λιπαρότητα, ἢ εὐφορίαν, ἢ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐμβάλλομένη κόπρος, Αἰσχύλ. Προμ. 803.

* Πίασμα, ατος, τό (πιέζω, Δωρ. ἀντὶ πιέζω). Πιὸ εἴτε πιεζεστικὸ ἢ πέρισι, πιάσεις,= πίασμα.

Πιασμός, ὁ (πιαίνω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ παχύνειν ἢ εὐφορον ποιεῖν· τὸ πιαίνειν, κοπρίζειν· τὸ πάχος, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰστορ. ιγ'. 25.

Πιαστήριος, καὶ, πιαστήριος, ταὐτὸν τῷ, πιεστήριος, Ἡλιοδ. Φυσ. Ἐκλογ. σελ. 467.

Πιδακτίτης, είος, ἡ (πίδαξ). Παρὰ τὴν πηγὴν αὐτόματον, ἢ ἐκ τῆς πηγῆς προερχόμενος, ὅθεν, »Πιδακτίτιδες βοτάναι, τὰ παρὰ ταῖς πηγαῖς φυόμενα χόρτα, Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἔστι δὲ ποιητ. Ληλ. καὶ τὸ ἀρσ. πιδακίνης οὐχ εὑρηται.)

Πιδακόεις, εσσα, εν (πίδαξ). Πλούσιος, πλήρης πηγῶν, ἀναβλύζων ὕδατα· τόποι πολλὰς πηγὰς ἔχων. ποιητ.

Πιδακώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, πίδαξ). Ὁ πιδάκος εἶδος ἔχων, πηγῇ ὅμοιος. »Σαρξ πιδακώδη ω (Πλουτ.), τὸ σπογγοειδὲς καὶ κάθυγρον, πλῆρες ἀγγείων ἐγχύμων ὑγρασιῶν μαστῶν.

Πίδαξ, ακος, ἡ. Πηγὴ, ῥύσις, ἀναβολὴ ἤτοι ἀνάβρωσις ὑδάτων. Ἰλ. Π, 825. Ἡρόδ. 4, 198. καὶ τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ. πρβ. πηδάω. (τὸ ἀρσ. ὁ πίδαξ ἔστι πολλὰ ἔμφ., ὁ δὲ συνήθης τοπισμὸς, πίδαξ, παρεξετάσεως εὐκ ὄρθος, διότι τὸ Ἴωτα ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Πιδάω, ῶ,= εἰδῶ, πέλλ' ἐμφ.

Πιδήεις, ήεσσα, ήεν, Ἰλ. Δ, 185. ταὐτὸν τῷ, πιδακόεις.

* Πιδήεις, εσσα, εν, = πιδήεις, ἐμφ.

Πιδύω, ύσω, ποιητ. Λέγεται ἐπὶ ἀναβλύζοντος καὶ ἐκ τῆς γῆς ἀκατεπαστεμένου ὕδατος· ἀναβρύω, ἀναβλύω, ἀναβρύχω· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἐκτειναξέως τοῦ αἵματος ἐκ τῶν φλεβῶν· ἐν γένει ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ ἢ ὑγρασίας (καὶ ἐπὶ τούτῃ τῇ σύδετ. σημασ. εὐχρηστότ. τὸ μέσον πιδύομαι) ἐξαιρτ. ἐνεργητ. σημαίνει τὸ, κάμνω ἢ ἀφήνω νὰ διαπεραᾷ, νὰ διασταλάξῃ, νὰ ἐκβλύσῃ. »Πιδύουσα εἰς ἓν τῆς γῆς τὰς ἀρχὰς τῶν ποταμῶν, Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. α'. 13. (Ἂν κατὰ τὴν βιβλιοθ. τῶν Γραμματικῶν τὸ πηδάω ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐστι μετὰ τοῦ πιδάω (ὡς τὸ ἥκω, καὶ ἵκω), τότε τὸ πιδάω (ὅθεν πίδαξ, ἡ πηγὴ) καὶ τὸ πιδύω πρέπει νὰ κιρολαπτῆται ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς ἀναβλυζούσης πηγῆς τοῦ ὕδατος· ἐν τοῖς Χειρογράφοις συνχέονται συχνάκις ἀμφότεροι οἱ συνηματισμοί. Κατ' ἄλλους ἐτυμολ. παρὰ τὸ, ΠΙΩ, πιπίσκω, πίσω.) [τό, τε Ἴωτα καὶ τὸ Ὕψιλον ἀεὶ μακρά.]

* Πίε, ἀντὶ ἔπιε, γ'. πρόσπ. ἀορ. τοῦ πίνω, Ὀδ. (ι)

* Πιέειν, Ἐπ. ἀπρμφτ. ἀορ. τοῦ πίνω, ἀντὶ πιεῖν, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

* Πιέξενν, ποιητ. ἀντὶ ἐπίεζουν, παρατ. τοῦ

* Πιεξέω· σπανιώτ. τύπος τοῦ πιέζω, ὅθεν πιέξειν, Ὀδ. Μ, 174. 196. καὶ, πιεξεύμενος ἀντὶ πιεζούμενος, Ἡρόδ. 3, 146. 6, 108. 8, 142. καὶ, πιεξοῦντος παρὰ Πλουτ. Θησ. 6.

Πιέξω, Μ. πιέσω· Ἀόρ. παθ. ἐπιέσθην (παρ' Ἱππ. πιεχθῆναι). Παρακ. παθ. πεπίεσμαι, καὶ παρ' Ἱππ. πεπίεγμα, καὶ ἀπρμφ. πεπιέχθαι. Κυρίως, θλίβω τί μὲ τὰς χεῖρας, ζουλίζω, καὶ ἐν γένει, θλίβω, σφίγγω, πατῶ στερεᾶ, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, Ὀδ. καὶ Ἡσ. »Πιέζειν τινὰ ἐν δεσμοῖς, Ὀδ. Θ, 336. Μ, 164. ὅθεν α) συνῃθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πατῶ τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν χυμὸν, τὸ ζωμὸν, ὅλον τὸ ὑγρὸν, ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, ἐκχυλίζω, ἐκστραγγίζω. β) μεταφ. ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην ἣν ἔχω περὶ τινος, ἐπακουμβῶ, ἐπιστρίζομαι εἴ τι· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θλίβω τινὰ, ὁ ἐστι, παιδεύω, τιμωρῶ, τυραννῶ, βασανίζω, καταπονῶ, ἀναγκάζω, βιάζω, στενοχωρῶ, κατεπείγω, εἰς δύσκολον καὶ στενοχωρίαν φέρω, ἀπὸ τὸ κοινὸ τὸν ἔχω. Ξενοφ. Ἀναβάσ. γ'. δ'. 27. »Ἐπεὶ δὲ πιεζόμενοι ἐπεχείρησαν διώκειν.) καὶ καταστρέχω, ἐπιδιώκω, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. κ'. 10. Παρὰ ἰσοτ. πίεσον εἰς τὰς χεῖρας, ἢ ὅπλῃς, πέρασον. (Δωρ. πιάζω· τὸ δὲ, πιεζέω ἐστὶ σπανιώτ. τύπος πιέσω, ἔμαθον ἐπὶ τῆς παχύτητος τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου.)

* Πιέμεν, Ἰων. ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ πίνω, ἀντὶ πιεῖν, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Πίεσις, εως, ἡ (πιέζω). Τὸ πιέζειν, θλίβειν σφίγγειν λέξις μόνον κατὰ τὸν ιωνικ. Ἰωνισμὸν τοῦ Ἱπποκρ. ἀντὶ τῆς κοινῆς πίεσις. (υ – υ)

Περιδες, ων, αἱ, Αἱ Μοῦσαι, ἐκ Δυναστερίας Πιέρου, ἢ κάτοικοι τοῦ μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ὄρους πιερίου καλουμένου, ὅρα Ἀντών. Λιβεράλ. κεφ. ϛ'. Ὀβίδ. Μεταμ. ε'. Παυσαν. Βοιωτ. 29. Ἡσ. καὶ Πινδ.

Πιερός, ά, όν. = πιερὸς, Ἀθήν. παρ' Ὁριβασ.

Πιέσιμος, ὁ, ἡ (πιέζω). Πιέζων, θλίβων.

Πίεσις, εως, ἡ (πιέζω) καὶ ιωνικ. πίεξις, ὅρ. ταὐτὸ, Ἱπποκρ.

Πίεσμα, τος, τό (πιέζω). Τὸ πεπιεσμένον, σταλλόμενον, καὶ μάλιστα ὁ διὰ τοῦ πιεσμοῦ καὶ τῆς θλίψεως ἐξερχόμενος χυλὸς, ἀπόθλιμμα, καὶ ἡ ὑπόλοιπος ξηρὰ ὕλη, ἀφ' ἧς ἐξέλθεν ὁ χυλὸς ἢ τὸ ὑγρὸν, σχίπουρα. 2) = πίεσις. (υ – υ)

Πιεσμός, ὁ (πιέζω), ταὐτὸν τῷ, πίεσις, Ἱπποκράτ.

Πιεστήρ, ῆρος, ὁ (πιέζω). Ὁ πιέζων, θλίβων. 2) τὸ ὄργανον, δι' οὗ πιέζουσι, θλίβουσι (γαλιάγρα), Διοσκορίδ. δ'. 76. ἄλλως δὲ καὶ, πιεστήριον, τό· καὶ (ἐκ τοῦ πιάζω) ἔτι πιαστήριον, καὶ, πιατήριον, τό, οὐδέτ. ποῦ

Πιεστήριος, ὁ, ἡ, καὶ πιαστήριος, καὶ πιατήριος. Πιέζων, θλίβων· ὁ εἰς τὸ πιέζειν ἁρμόζων. Οὐδετέρ. πιεστήριον, τό, ὑπακουομ. ὄργανον, ταὐτὸν τῷ, πιεστήρ. Ἐστι δὲ ταὐτὸ κατεστεμμένον ἐκ δύο ξύλων ἢ σανίδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πιέζουσι τὰ πανιὰ, τὰ βιβλία, κ. τ. λ. δυνάμει τῶν ἐν τοῖς πέρασι τοῦ ὀργάνου δύο κοχλιῶν, la presse. Γαλλ. torchio, Ἰταλ. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ τυπογραφικὸν ὄργανον.

Πιεστός, ή, όν (πιέζω). Τεθλιμμένος, πεπιεσμένος· καὶ ζουλιστὸς, ὅστις εἶναι δυνατὸν νὰ πιεσθῇ, ζουλισθῇ, ὅθεν, ὑποχωρῶν, ἐνδίδων τῇ θλίψει, ἁπαλὸς, Ἀριστοφ.

Πιεστρον, τό, ταὐτὸν τῷ, πιεστήριον, καὶ, πιεστήρ· Παρὰ Γαλην. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Ἐμβρυοθλάσης.

(Πίζω). ἄχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγουσι τινας χρόνους τοῦ πιπίσκω.

Πιήεις, εσσα, εν, ποιητ, ἀντὶ, πίων. Παχὺς, Ἀνθολογ.

Πιθάκνη, ἡ, Ἀττ. φιδάκνη, Δακων. πισάκνη [πίθος). Εἶδος ἀγγείου διὰ οἶνον, οἰνοχοεῖον, πίθος μικρὸς ἱερὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 546.) [καὶ εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 792. »Οἶνον ἐν ταῖς πιθάκναις, ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐρίμοις τόποις, μοναξιᾷ, ἀλλὰ ὑμορτάνει, ἔστι ἐνιαυτέον ἐνταῦθα ἐν τῇ κυρίᾳ σημασ. τῆς λέξεως, ἦγουν κατοικεῖν ἐν πίθοις, διότι ὑστερεῖτο ἕλλην κατοικίας, ὄρ. Θουκ. 2, 14 17 Παρὰ Δημοσθ. σελ. 871. αἱ πιθάκναι, συγκαταλέγονται μετὰ τῶν οἰκιακῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀγγείων. Τὸν Δακωνικὸν σχηματισμὸν πισάκνη, (καὶ, πῖσορ, ἀντὶ τοῦ, πίθος) ἔχει ὁ Ἡσυχιος. Ἡ λέξις θεωρεῖται ὡς ὑποκ. τοῦ πίθος.

Πιθάκνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πιθάκνη. πιθάριον. 2) σκεῦός τι γεωργικὸν, τὸ οἰνοχόον, Δημ.

Πιθανεύομαι (πιθανός), μέσ. Ἀποσ. Πληροφορῶ· καταπείθω· κάμνω πιθανόν. ταὐτὸν τῷ, πιθανολογέω, Ἀρτεμίδ. β'. 33. καὶ ἀλλαχοῦ.

Πιθανολογέω, ῶ (πιθανολόγος) Πιθανότητας λέγω· παράγω, φέρω λόγους ἢ ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας ἵνα κατασείσω, παραστήσω τι πιθανὸν, Ἀριστοτ. Νικομ. α'. 1. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Δ. 10. 87. ὅθεν

Πιθανολογία, ἡ Ἡ διὰ πιθανότητος ὁμιλία, παράστασις πράγματος τινὸς ἢ κατάπεισις διὰ τοῦ πιθανοῦ, διὰ λόγων.

Πιθανολογικὸς, ή, όν. Εἰς πιθανολογίαν ἀνῆκων, καταλλήλως. »Πιθανολογικὴ, ἡ, Ἀρβίαν. Ἐπικτ. α'. 8. τέχνη τοῦ παριστάναι τι ὡς πιθανόν. ἐκ τοῦ

Πιθανολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ πιθανότητας λέγων, ὁ κατασείων, οὕτως ὁμιλῶν, ὥστε κατασείει ἢ κάμνει πιθανόν.

* Πιθανοποιέω (ποιέω). Σωφρονίζω.

Πιθανός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. –νῶς (πείθω). ἐνεργ. Ὁ τὸ ὦφελον, προτέρημα τῆς πειθοῦς τοῦ καταπείθειν ἔχων, ὁ πείθειν ἢ πληροφορεῖν δυνάμενος, ὡς π. χ. ὁ ῥήτωρ. Meinecke Menandr σελ. 229. 575. β) ἐπὶ ζωγράφου (καὶ παντὸς ἄλλου πλάττοντος ἢ παριστῶντος τεχνίτου), ὅς τις μιμεῖται τόσον τὴν φύσιν, ὥστε ἡ ζωγραφία του ὁμοιάζει ἐντελῶς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, καὶ κάμνει τὸν θεωρητὴν νὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθές, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι'. 7. »Τάττε ὑπὸ τῶν σχημάτων, ἀπεικάζων, ὁμοιότερα τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι· ὧρα ἔστις φαίνεται ὡς ἀληθὴς, ὅμοιος τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πλησιάζων εἰς τὸ ἀληθὲς καὶ φυσικὸν, ἐ πολλὰ φυσικῶς ἐναντιωτί. η) ὁ τειμαίτας ἀποδείξεις ἔχων, ὥστε δύναται νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς ἀληθῆ, ὧρα ἀξιόπιστος· ἐπὶ δὲ λόγων, λέξεων καὶ πραγμάτων, ὅσα ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν πιθανότητα· τοῦ νὰ καταπείσωσι τινὰ νὰ τὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθῆ, ὧρα εὐσυλλόπιστος, Ἀππιαν. α'. σελ. 298. »Πιθανώτατη, τόσαι εἰς τὸ ἐγκλημα, ἐπὶ τινες ἐπὶ μι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χεία καταγορηθείσης παρθένου. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. δ'. 3. »Τὰ ἔργα οἱμαι σοι πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν λόγων«, θέλουσι φανῆ ἀξιοπιστότερα· θέλουσι φανῆ ἀληθέστερα, παρέξουσι περισσοτέραν πίστιν, ἢ θέλει σὲ κίνδυνον νὰ πιστεύσῃς. β) ἐπὶ ἠθῶν καὶ πολιτεύματος, χαρακτῆρας, ὅστις εὐκόλως ἔλκει τινὰ πρὸς ἑαυτὸν, ἑλκυστικός, ὁ ἀρέσκειαν προξενῶν εἰς ἄλλους, ἐπαγωγός, εὐάρεστος, τερπνός, ἐράσμιος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἴ τινα, καὶ ὑποχωρῶν εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου· πολιτικὸς κατὰ τὸν χαρακτῆρα. »Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκρίτῳ κεχρημένοις, ὃ ἐκ φύσεως οὐδὲν ἀρεστὸν ἦν εἰς οὐδένα εφαίνετο εὐάρεστος, (δὲν τὸν ἠγάπα καὶ δὲν τὸν ἐνοστιμεύετο)· οὕτω καὶ τὸ »Πλήθει πιθανώτατος, ἀρεστὸς εἰς τὸ πλῆθος, ὅτοτε ἐπίστευον τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἐπείθοντο, Θουκυδ. δ'. 21. ὃξ ἐναντίας τὸ, »Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος« (Δημοσθ. σελ. 980.)· ὃ τὸ ὕδωρ τοῦ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους ἔχων· ὃς τις λέγει τὰ ψεύματα τοιουτοτρόπως, ὥστε κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ τὰ πιστεύσωσι ὡς ἀληθῆ. 2) ἐκ τοῦ πείθομαι· ταὐτὸν τῷ, πειθήνιος, ὑπήκοος, πειθαρχῶν, εὐπειθής. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 10. Οἰκονομ. ιγ'. 9. καὶ Ἱππαρχ. ε'. 6. β) εὐκόλως εἰς τὸ νὰ πληροφορηθῇ ἢ καταπεισθῇ, εὐπιστότατος, Heind. Πλάτ. Παρμ. σελ. 133. Β. ὅθεν

Πειθανότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶδιμα τοῦ πιθανοῦ εἰς τὸ καταπείθειν καὶ ἀποδεικνύειν· ἡ τέχνη τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκειν τοὺς ἄλλους, καὶ φαίνεσθαι ἀρεστός, ἐπαγωγότης, κ. τ. τ. »Πιθανότης ἐταιρικὴ«, Πολύβ. κγ'. 16. 2) ἡ πρὸς τὴν πλήθειαν ὁμοιότης.

Πειθανουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πιθανουργὸν, ἰδιάζων αὐτῷ. Πλάτ. Σοφ. σελ. 222. »Τέχνη πιθανουργική«, ἡ σοφιστική.

Πειθανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πιθανὸν ποιῶν, ὅτις δύναται ποιῆσαι πιθανὸν, ἢ ἰδίωμα, προτέρημα τοῦ καταπείθειν ἢ τοῦ εὐάρεστος φαίνεσθαι καὶ ἕλκειν πρὸς ἑαυτὸν ἔχον.

Πειθανόω, ῶ (πιθανός). Πιθανὸν ποιῶ, κάμνω νὰ πιστεύσῃ τις τι ὡς ἀληθές, Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 7.

Πειθάριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, πίθος. μερὸς πίθος, πιθαράκιον.

Πειθάυλης, ου, ὁ (αὐλὸς, πίθος). Ὁ παίζων τὴν ἀσκοτζαμπούναν, γκάϊδαρ, στενυλόν.

Πειθαυλικός, ή, όν. Ἀναγόμενος εἰς τοὺς πειθαύλους.

Πειθέας, ου, ὁ (πίθος). Μετεωρότητι φαινόμενος, πίθου εἶδος ἔχων, (Ῥηνικὴ παράφρ. Πτολ. τελ. 131.) ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ'. 23 πίθον εἶπε, Pitheus, Πλὴν. β'. 31. καὶ Σέπ. Pithias.

Πειθέσθαι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ πείθω, Ὅμ.

Πειθεύς, έως, ὁ, = πειθέας.

Πειθέω), ἀχρ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται τινὲς Ὁμηρ. χρόνοι εἰς τὸ πείθω, π. χ. πειθήτας

Πειθών, ῶνος, ὁ (πίθος). Καμάρα, κελλάριον, τόπος, ἔνθα κεῖνται οἱ τὸν οἶνον ἐμπορευόμενοι πίνοι (μαγαζίον ὅπου εἶναι τὰ πιθάρια μὲ τὸ κρασίον), ὡς τὸ, εἶνος, οἰνεών, καὶ οἰνών, Ἰωὰν. Φρυν. σελ. 166. 2) ταυτὸν τῷ, πίθος, Ἀνθλεκτ. β'. σελ. 239.

Πίθηκος, Ἰων. ἀντὶ, πίθηξ, β'. προσπ. ἐνικ. ὀνομ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ πείθω.

Πιθηκελώπηξ, εκος, ὁ. Πίθηξ καὶ ἀλώπηξ. λέγεται καὶ κωμικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, πανοῦργος.

Πιθήκειος, εία, ειον (πίθηκος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων ὤν (μιμητικὸς)· ὅμοιος πιθήκῳ.

Πιθηκίδης, ἐως, ὁ. Ὁ νέος ἢ νεογέννητος πίθηκος, Εὐστάθ.

Πιθηκίζω, Μ. ἴτω. Ποιῶ, κάμνω φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ πίθηκος· ὁμοιάζω πίθηκι.

Πιθήκιον, τό. Εἶδος μηχανῆς, Μαθημ. παλ. σελ. 9.

Πιθηκισμός, ὁ (πιθηκίζω). Τὸ τοὺς πιθήκους μιμεῖσθαι, τὸ φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι ὡς ὁ πίθηκος. π. χ. τὸ τοῦ κέλακος πολίτευμα, ἀπάτη, κολάκευμα, μίμησις, Ἀριστοφ.

Πιθηκοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τῶν πιθήκων ἔχων, πιθήκῳ ὅμοιος.

Πιθηκόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πιθήκου μορφὴν, εἶδος ἔχων.

Πίθηκος, ὁ· καὶ, πίθηξ, κος, ὁ, καὶ πίθων. Ζῶον τετράπουν εὐκαμπτότατον καὶ εὐκινητότατον, καὶ πλέον τῶν λοιπῶν ζώων ὅμοιον τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, μαίμου, — 2) χλευαστικὸν παρωνύμιον τοῦ ἀηχήμου. 3) εἶδος σκιάχης· (ἀναμφιβ. παρὰ τὸ πείθω, πιθανὸς, ὁ τὸν μιμούμενος ὥστε πείθει ἢ ἐξαπατᾷ, μιμὼς ὡς τὸ Λατ. simia παρὰ τὸ similis, simulo).

Πιθηκοφαγέω, ῶ· Μ. ἤτω (φαγεῖν). Πιθήκους, πιθήκων κρέας τρώγω, τρέφομαι ἀπὸ πίθηκας, Ἡρόδ. 4. 194.

Πιθηκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πίθηκον φέρων.

Πιθηκωδής, εος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, πιθηκοειδής.

Πιθήμων, πιθήμονος, ὁ, ἡ, πιθήμον, τὸ, (πείθω), = πειθήκων, πειθήνιος, πειθήμων.

Πίθηξ, ηκος, ὁ, ταυτὸν τῷ, πίθηκος. 2) κατὰ Σουΐδαν καὶ ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος (νάνος), ἀνθρωπάριον.

Πιθηρός, ά, όν, παρ' Ἱπποκρ. »Γῆ πιθηρὰ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ πίειρα.

Πιθήσω, = πεπιθήσω, ἀνωμλ. μέλλ. τοῦ πέποιθα ἐκ τοῦ πείθομαι.

Πίθι, ἀμιλλ. β'. πρόστ. τοῦ β'. ἀορ. ἐνεργ. τοῦ πίνω.

Πιθίτκος, ὁ, ὑποκορισ τοῦ, πίθος. Παπαρίκιον.

Πιθίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πιθῖτις, ίδος, ἡ (πίθος). Εἶδος πίθου ἔχων.

Πιθόγαστρος, ὁ, ἡ (πίθος, γαστήρ). Τὴν γαστέρα, ἤτοι τὴν κοιλίαν ὡς πίθον ἔχων, Ἀθήν. γ'. σελ. 116. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται πιθογάστωρ. ἐδύνατο δὲ νὰ λέγηται καὶ, πιθογάστηρ, κατὰ τὸ πλατυγάστηρ.

Πιθογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = πυθόγαστρος, Lob. Φρύν. σελ. 660.

Πιθοειγία, ἡ (πίθος, οἰνόω). Τὸ σῶν πίθων ἄνοιγμα, ἔξαρ. ἵνα γευθῶσι καὶ δοκιμάσωσι τὸν νέον οἶνον. 2) πιθοῖγμα, τὴ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, ἥτις καὶ μέρος τῶν Ληναίων, Ἀνθεστηρίων ἦν συμφωνεῖ μὲ τὰ σῶν Ῥωμαίων Vinalia.

Πιθοκοίτης, ου, ὁ (πίθος, κοίτη). Ὁ ἐν τῷ πίθῳ τὴν κοίτην ἔχων, ὁ ἐν πίθῳ κοιμώμενος, ἐπίθετον τοῦ Διογένους.

Πίθος, ὁ. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔβαλον τὸν οἶνον, πιθάρι, Ὅμ. καὶ Ἡτ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνών. κεράμιον, πήλινος, Ἡρόδ. 3. 96 καὶ κυρίως εἶδος μεγάλων λαγήνων, ἃ ὤθεν μετὰ πλατείας τρύπας, διὰ νὰ δύνανται ἐξ αὐτοῦ ν' ἀντλῶσι, Ὀδ. Ψ. 305. ἐπὶ τοῦ ἀτείου ἔβαλλον πῶμα (καπάκι), τὸ ὁποῖον ἐτρίτιζα κατ' ἀκρίβειαν, Ἡτ. Ε. 98 Ἀργυροῖ πίθοι ἀνωφερόμενοι παρ' Ἡρόδ. 1. 51. 2) παν εἶτι ὅμοιον πίθῳ, ἐξαιρτ. = πιθείας, πιθεύς. 3) μεταφ. μεγάστακος, μεθυσος. Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 40. »Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, ὡς οἰκτείρονται, ὅτι μάτην πονεῖν δοκοῦσιν, παροιμ. ἐπὶ τῶν εἰς κενόν τι ποιούντων· καὶ γὰρ μυθεύουσιν, ἐν ᾅδου τοὺς ἀσεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον ἀντλεῖν. »Ἐν πίθῳ τὴν κεραμίδα (μανθάνεις)«, (Πλάτ.), ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων καὶ ἀπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων, ὡς εἴτις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ.

Πιθώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ πίθου εἶδος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

* Πίθω, ἀχρ. πρωτότ., ἀφ' οὗ πιράγουσι τὸ πείθω καὶ τὰς αὐτῷ συγγεν. λέξεις.

Πίθων, ονος, ὁ, ποιητ. ταυτὸν τῷ, πίθηκος, Πίνδαρ. Πύθ. 2, 132. καὶ Σώστρατ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Κ. σελ. 1665

Πιθών, ῶνος, ὁ, ταυτὸν τῷ, πιθεών. Γλωσ. Στεφ.

Πιθών, ούσα, όν, Ἀττ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ πείθω.

Πικέριον, τό, ταυτὸν τῷ, Βούτυρον, Ἱπποκρ. (κατά τινας, Φρυγικὴ λέξις.)

Πιράζω, ταυτὸν τῷ, πικραίνω, Κλήμ. Στρωμ. η'. σελ. 933. »Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας«.

Πικραίνω, ἑνῶ (πικρός). Κυρίως, ὀξύ, θρυμμοποιῶ. β) ἐξαιρτ. ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν, πικρὸν ποιῶ, πικρὰν γεῦσιν προξενῶ· ὅθεν, πικραίνεσθαι, πικρὰν γεῦσιν αἰσθάνομαι, λαμβάνω. β) μεταφορ. Λυπῶ, δυσαρέσκειαν καὶ ἀηδίαν προξενῶ, εἰς ὀργὴν διεγείρω, χαλεπαίνω, ἐρεθίζω ἢ ἐγγίζω κατά τινα αἰσθανόμενον, ἀηδήτριπον· ἀντίτειν, κάμνω τινί τι νὰ τῷ ἦναι πικρὸν, παρέχειν τινὶ ἀηδίαν τινος. Παθ. πικραίνομαι, γίνομαι πικρὸς, στρυφνὸς· λαμβάνειν, ἀποκτᾶν πικρὰν γεῦσιν· καὶ μεταφ. θυμόνομαι, κακοῦνω, παθ. λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι »Μήτε πικραίνεσθαι μήτε μνησικακεῖν« Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ, ὀργίζεσθαι, χαλεπαίνεσθαι. »Ὁ ζωγράφος ποιεῖ τε καὶ πικραίνεται (Ἀθήν. σελ. 258.), ἐνοχλεῖται, στενοχωρεῖται, τυραννεῖται, κόπον τραβᾷ, παιδεύεται. Διονύσ. ὁ ἁλικ. μετεχειρίσθη τὸ ἐνεργ. καὶ ἐπὶ ὕφους, ἐκφράσεως ἀντὶ τοῦ, κάμνω σκληρὸν, τραχὺν καὶ ἄλλου »Πικραίνει τὴν διάλεκτον« καὶ »Ἡ πικραίνουσα τὴν διάλεκτον«, ἀντὶ τοῦ, στρυφνὴ καὶ ἀηδὴς ἤτοι σκληρὸν καὶ τραχεῖαν ποιεῖ· καὶ »Οἷς πέφυκεν ἀσφὴ πικραίνεσθαι, δὲ ὧν αἰσθάνεται ἡ ἀσφὴ ἀηδίαν καὶ πικρότητα, ἢ δυσαρέσκειαν καὶ ταραχήν τινα, Ἐναντίον τῆς ἐκφράσεως »Πικραίνει τὴν διάλεκτον«, τάττει ὁ αὐτὸς τὴν »Τρυφερὸς ἀνόμασι καλλωπίζεται. ὅθεν

* Πικραντικός, ή, όν, καὶ ἐπ' ὀρθ. —ῶς. Προξενῶν πίκρον, ἢ ἀηδίαν, ἢ ἐρεθιστικός, παροργιστικός, ἢ λυπητικός.

Πικρᾶς, άδος, ἡ, ταυτὸν τῷ, πικρὰ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πικρός, Ἡτυχ. ἀντεύθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πικράδα, ἢ, ἀντὶ τοῦ, πικρότης.

Πικρατμός, ὁ (πικραίνω), ταυτὸν τῷ, πικρία.

Πικρία, ἡ (πικρός). Πικρὰ γεῦσις, πικράδα, ἢ ἰδιότης τοῦ πικροῦ· μεταφορ. ἀνία, λύπη, δυσαρεστεία, μηνιαμὸς, ὀργὴ, θυμὸς, (φαρμάκι, χολὴ) καὶ αὐστηράτης, χαλεπότης, ὅτι δὲ μῖσος.

Πικρίδιος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀλίγον πικρός. »Σῦκα πικρίδια«, τὰ πικρίας μετέχοντα, πικρά. (ὄνυμ)

Πικρίζω, ίσω. Πικρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, πικρίας μετέχω ἢ πικρὰν γεῦσιν εἰμί.

Πικρίς, ίδος, ἡ. Φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πικραλὶς, καὶ πικραλίδα, λεγόμενον, (Διοσκορ. β'. 160. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 11.) διὰ τὸ πικρὰν γεῦσιν ἔχειν, Cichorium endivia, Λιν. φυτευόμενον δὲ ἐν τοῖς κήποις ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ Ἀντίδιον, κατὰ παραφθορὰν τοῦ endivia.

Πικρόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Εἰς ὃν ἡ ὑπανδρεία, ὁ γάμος γίνεται πικρὸς, ἀηδία, Ὀδ. Α, 266. καὶ ἀλλαχοῦ. β) δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον· ὅστις ὑπανδρεύθη διὰ νὰ ὑποφέρῃ θλίψεις, δυστυχίας, καὶ βάσανα.

Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Πικρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γλῶσσαν ἔχων, ἢ πικρούς λόγους λέγων, ὑβριστής, λοίδορος, κακολόγος, ὅς τις διὰ τῆς γλώττης του, ὁμιλίας του πικραίνει καὶ λυπεῖ τινά, ὁ φαρμακεραὶ καὶ ἀχαλίνωτον γλῶσσαν ἔχων, Αἰσχύλ. Θήβ. 793.

*Πικρογόνος, ὁ, ἡ. Ὁ πίκραν γεννῶν, Τμνιῳδ.

Πικρόκαρπος, ὁ, ἡ (πικρός, καρπός). Ὁ πικρὸν καρπὸν φέρων, γεννήσας, οὗ τινος ὁ καρπὸς πικρός, Αἰσχύλ.

Πικροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πικρὸν ἢ πικρίαν ποιῶν.

Πικρός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κρῶς. παρὰ Ποιητ. καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 405. Κυρίως, ὀξύς, σουβληρός, π. χ. οἰστός, βέλεμνα. Ὅμ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, διαπερστικός, δριμύς, ἐνεργῶν δριμέως εἰς τὰ αἰσθητήρια, ἀψύς, ἐξαρτ. α) ἐπὶ γεύτεως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πικρός, στυφνός, ἀψύς, π. χ. ῥίζα, Ἰλ. Δ, 846. ἅλμη, Ὀδ. Ε, 322. δάκρυον, Ὀδ. Δ, 153. ἡ ὁποία σημτ. χυρίως εἰς τὰ περιττότερα ἀπὸ τοῦ πικρὸς παράγωγα. β) ἐπὶ ὀσμῆς, διαπερστικός, penetrant, Ὀδ. Δ, 406. γ) ἐπὶ ἀφῆς, σφοδρῶς ἢ βαθέως ποιῶν, κεντῶν, κόπτων, π. χ. ὠδῖνες, Ἰλ. Λ, 271. ἐπειδὴ πανταχοῦ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια ἀνωδίνης, ἀντιπερστικῆς ἢ πόνου. δ) ἐπὶ ἀκοῆς, διαπερστικός, ὀξύς, βομβητικός, ἐξαίρ. ἐπὶ τόνων ὑψηλῶν, ἐρεθιζόντων τὸ τύμπανον τοῦ ὠτὸς ὥστε νὰ αἰσθάνηται ὀπωσοῦν πόνον, Ἀριστφ. Εἰρ. 795. ε) ἐν γένει, ἀδυνηρός, πονώδης· χαλαπός, ἀηδής, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ὑπό τινος πράγματος βαθέως, κατακαρδίᾳ πικραίνων· μισητός, Ὀδ. Ρ, 448. πρβ. Ἡρότ. 7, 35. ζ) μεταφ. ἐπὶ μὲν πραγμάτων, ἀνιηρόν ἢ λύπην, ἀνίαν προξενοῦν ἡμῖν, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, σφοδρός, αὐτηρός, σκληρός, ἀπαλλοτρίωτος, ἄτπλαγχνος· ἀδυσώπητος· ἔτι δὲ, ὀργίλος, ὀξύθυμος· ἐν γένει, ἐρεθιστικός, ἐμπαθής, ἀγανακτῶν, ἐχθρικός, ἐχθρικῶς φρονῶν, Valck. Φοιν. 963. καὶ παθ. πικραινόμενος, λυπημένος. «Παρὰ ὁρίσει, Σοφ. Ἀντ. 424. ἐστὶ ὅτε θελήσει νὰ ἐννοήσητε ἐνταῦθα τὴν ὀξεῖαν, διαπερστικὴν, ὀρνιθίου φωνὴν τοῦ πτηνοῦ ὡς τὸ, ὀξύς. η) μισητός τις, Σοφ. Φιλοκτ. 254. «Θεοῖς πικρόν. πρβ. Ματθ. Εὐρ. Φοιν. 956. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. πικρότερος καὶ πικρότατος (οὐχὶ δὲ πικρώτερος κτ. διὰ τοῦ ω), Βουτιμ. Ἑλλ. Ἑρμμ. 1. σελ. 2. σελ. 410. Περὶ τῆς πρωτοτ. συγγεν. μετὰ τοῦ, πένης, ὅρα ταύτην τὴν λέξιν. (Ἂν καὶ ὁ Ὅμ. καὶ οἱ Ἑκατ. χρῶνται συνηθ. τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ, ὅμως τὸ Ἴωσα ἔστι καθ' ἑαυτὸ βραχύ, Σοφ. Αἰ. 500. Θεόκρ. 8, 74. ἄρα τὸ, πικρὸς δὲν πρέπει νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν προσῳδίαν μετὰ τοῦ, μικρός) ὅθεν

Πικρότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πικρία. Ἡ ἰδιότης τοῦ πικροῦ, πικρὰ γεῦσις. 2) μεταφ. στυφνότης ἤτοι αὐστηρότης τοῦ χαρακτῆρος, Ἡρότ. 1, 130.

Πικρόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Πικρὰν χολὴν ἔχων, ἢ πικρᾶς χολῆς ὤν· μεταφ. δύστροπος.

Πικρόω, ῶ (πικρός). Πικρὸν ποιῶ· Μεταφορ. χαλεπαίνω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν διεγείρω, ὡς τὸ πικραίνω· πικρύνομαι, πικρὸς γίνομαι.

*Πικτίς, ίδος, πίδαν ἡ, ὄρ. πυκτίς.

*Πιλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ πῖλος· καὶ ὄνομα ἀλοιφῆς παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 2. σελ. 133. 141.

Πίλεος ὁ (πῖλος). Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ τῶν ἀπολελυμένων καὶ ἐλευθερωμένων δούλων πῖλος, καθὸ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας, ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, pileus Λατ. Πολύβ. καὶ Δίων Κάσσ.

Πιλέω, ῶ· Μ. ἠτῶ (πῖλος). Ξαίνω, πυκνόω τὰ μαλλιά, ποιῶ αὐτὰ εἰς κετζέδες, (ἐμβάζω τὸ μαλλίον διὰ τῆς συμπιέσεως καὶ πιέσεως, προετοιμάζω αὐτὸ διὰ τὰ ῥοῦχα ἢ διὰ τὸν πῖλον.) «Δι' εὐξέντου τριχὸς ἀμνοῦ πιληθέντα πέτασον, Ἀνάκτ. β'. σελ. 41. 2) καθόλου, πυκνόω, πυκνὸν ποιῶ, πατῶ, θλίβω μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 879. κάμνω σκληρὸν καὶ πάγιαν· στρογγυλεύω τι θλίβων ἢ μαλάττων. ὅθεν

Πίλημα, τό. Τὸ πεπυκνωμένον (ὡς κετζὲς φειαιτμένον) μᾶλλον· καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ μαλλοῦ τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον, πτύγμα ἱρίου. (Κετζὲς, Τουρκ.)· ἄρα ταὐτὸν τῷ, πῖλος, Καλλίμ. λείψ. 125, 2) ἐν γένει, πᾶν τὸ πεπυκνωμένον καὶ συγκεκολλημένον, συμπεπλεγμένον, ἤτοι πυκνὸν γεγεννημένον, πυκνωμα· πᾶν ὅ,τι εἶναι πυκνὸν ὡς κετζές.

*Πιλήσει, ἀντὶ φιλήτεις, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1190.

Πίλησις, εως, ἡ. Τὸ πιλεῖν. 2) ἐν γένει, πύκνωσις, σύμπηξις.

Πιλητής, οῦ, ὁ. Ὅστις πιλεῖ, πυκνεῖ τὰ ἔρια (ὅστις φειαίνει τοὺς κετζέδες ἢ τοὺς πίλους). 2) καθόλου, ὁ πυκνὸν ποιῶν τι, συμπυκνωτής.

Πιλητής, οῦ, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, φιλητής.

Πιλητικός, ή, όν (πιλητή). Ἀνήκων ἢ ἄξιος καὶ ἐπιτήδειος εἰς πίλησιν, πύκνωσιν. «Τὸ ψύχος πιλητικὸν ἐστίν. Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιδ'. 8. «Τέχνη πιλητική», ἡ τοὺς πίλους ἢ τὰ πιλήματα (τοὺς κετζέδες) κατασκευάζουσα, ἢ τέχνη τοῦ πιλοποιοῦ. Ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. §. 21. περιγράφει ταύτην διὰ τοῦ «Τρίχινα ὕφασι καὶ γῇ κολλητά.

Πιλήτις, ή, όν (πιλέω). Πεπυκνωμένος, συγκεκολλημένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλὶ μαλαγμένον, ὡς πῖλος ἢ πίλημα γεγεννημένος. 2) ἐν γένει, συντεθλιμμένος, συμπυκνωμένος· πᾶν ὑγρὸν εὐκόλως συνθλίβεται, συμπυκνοῦται ἢ εἰς πίλημα γίνεται.

Πιλίδιον, τό. Πιλίον, τό, καὶ, σιλάνος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πῖλος. Μικρὸς πῖλος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἐρίων εἰργασμένον, εἰς ὃ ξύλ λῆγον, καὶ πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειος, σκούφος, ἢ σκούφια, Ἀριστφ. Ἀχ. 439. Παρ' Ἀθηναίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀσθενεῖς, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, καὶ οἱ πτωχοί, Πλάτ. πολ. γ'. ἠβῆσι δὲ τοῦ Δημοσθ. σελ. 421. καὶ ἡ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 8. φέρει εἰς ὑποψίαν καὶ ἕτερος τινὸς χρήσεως, ὅτι σηλαδὴ ἐφόρουν αὐτὸ καὶ οἱ κήρυκες. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀπελευθερωμένοι δοῦλοι, Πλούταρχ. εἰς Τίτ. Φλαμ. «Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρασθαι τὰς κεφαλὰς, καὶ πίλια φορεῖν· καὶ εἰς Ἀλεξανδρ. ἐπὶ τοῦ Νικομήδ. Τὴν κεφαλὴν ξηράμενος, καὶ πίλιον ἐπισθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν.

Πίλινος, ίνη, ινον (πῖλος). Ἐκ πίλων ἢ πιλήματος κατεσκευασμένος.

*Πίλιον, τό, καὶ

*Πιλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πῖλος.

Πίλλω μαι, ὡς παθητ. Κυρίως, ὀξέως ἢ σφοδρῶς κινοῦμαι, πάλλομαι, τινάσσομαι μετεώρως, εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ὕψος, Ἰλ. Χ, 402. «Χαῖται πίλνωντο, ἐπήλυσι κρεμάμεναι αἱ τρίχες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν καιρῷ τοῦ ἀνέμου· συνήθ. μετὰ ἐστ. κινοῦμαι ὀξέως ἢ σφοδρῶς πρός τινα τόπον, ἢ ἀντικείμενον, κινοῦμαι, ὁρμῶ πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐντεῦθεν, ἐν ὀξείᾳ κινήσει πλησιάζω, ἐγγίζω, σημόνω, πλησίον ἔρχομαι, ὑπάγω, προσεγγίζω, Ἰλ. Ψ, 368. πάρματα... χθεὶ πίλνωντον, ἠγγιζον ἐν τῷ τρίχει τὸ ἔδαφος. «Δόμοισι πιλᾶσι, πλησιάζεις περιτρέχων εἰς τὰς οἰκίας, Τμν. Ὁμ. Δημ. 115. λέγεται καὶ, κἂπ' εὐθὺ πίλνωσιν, πλησιάζει εἰς τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Τ, 63. καὶ ὅτε ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἴδιον ῥῆμα δύο ὑποκείμενα, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡσ. Θ, 703. «Ὅ-τε γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐπλησίαζον ἀλλήλοις, ἀντέβαινον ἐν καιρῷ ζωλης. — Τὸ ἐνεργ. πιλάω, πλησιάζω τί ἢ φέρω πλησίον κινῶν αὐτὸ ὀξέως, σφοδρῶς, μετ' ὀστ., τινί τι, ἔχει μόνον ὁ Ἡσ. Ἐ. 5. 2. «Βορέας ὀρῦς πιλνᾷ χιονίς, ὁ Βορέας πλησιάζει τὰς ὀρῦς εἰς τὸ ἔδαφος, τὰς λυγίζει ὀηλ. ἢ πρημνίζει κατὰ γῆς· τὸ δὲ ἐνεργ. πίλνημι, πιλνάναι, ὑπάρχει εἴκα παραδείγματος κατ' αὐτὸ φαίνεται διὰ χρήσεων· (τὸ πίλναμαι ἔστι συγγεν. τῷ, πλάω, πελάζω, καὶ τῷ Λατ. pello, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἔννοια τῆς βίας καὶ σφοδρότητος, ἀντ' αὐτοῦ εὑρηται καὶ ὁ θεντ. τύπος πίνναμαι, Schaef. Μόσχ. 2, 109., κατέχων τὸν τόνον μεταξὺ τοῦ πίλναμαι καὶ πίνναμαι.)

*Πιλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων πίλον, Στοβ.

Πιλοποιέω, ῶ (πιλοποιός). Πίλον ἢ πίλημα ποιῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, πιλέω. ὅθεν

Πιλοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς πίλους ποιεῖν, εἰς πιλοποιίαν.

Πιλοποιΐα, ἡ. Τὸ πίλους ποιεῖν. ὅθεν

Πιλοποικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, πιλοποιητικός.

Πιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πίλους ἢ πιλήματα ποιῶν.

Πῖλος, ὁ. Τὸ τῇ πιλήσει συντεθειμένον, ἐμβιβασμένον καὶ στεγνὸν κατεπεπυκνωμένον μᾶλλον, ὅ ἐστι, τὸ ἐξ ἐρίων ἢ τριχῶν πιληθὲν γινόμενον ἰμάτιον· τὸ ἐμβατμένον καὶ μὴ ὑφασμένον στουπίον, οἷον ὁ λεγόμενος ἄμπας, κετζές, τραγόπαπα· (Pilz, Γερμαν. Feutre Γαλ. Λατ. pilus, Ἰλ. Β, 265. Ἡσ. Ἐ. 544. αἱ ἔντερι τῆς περικεφαλαίας καὶ τῶν ὑποδημάτων. 2) πᾶν τὸ ἐκ πίλου κατεσκευασμένον, οἷον τὰ περιβλήματα τῆς κεφαλῆς, σκούφος, καμηλαύκιον, καβούκιον, κ. τ. τ. ἐξαίρ. τὸ λεγόμενον σκιάδιον, καπέλλον, Λατ. pileus, Ἡσ. Ἐ. 548. καὶ Ἡρότ., τὸ ὁποῖον ἐν Ἀθήναις ἐφόρουν μόνον ἄρρωστοι, ζητεύοι καὶ κοινοὶ ἄνθρωποι· ἐλέγετο ὅμως πῖλος καὶ ὁ ἐκ παλαιᾶς τέχνης ἔργων γνωστὸς ναυτικὸς πῖλος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῶν Διοσκούρων, ἄλλως, πέτασος· ἔτι δὲ καὶ τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν Περσῶν, Ἡρότ. 3, 12. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπίσημα τῶν ἵππων, Σάϊσμα, ἢ Σάϊσμα (τζόλι, Τουρκ.), τσαπάτης, σκηπὴ (τσάπα), καὶ τὰ τοιαῦτα καταστρώματα, Ἡρότ. 4, 23. 73. Περὶ Θουκυδίδ. δ'. 34. «Οὔτε οἱ πῖλοι ἵστεγοι τὰ τοξεύματα· κατὰ μὲν τὸν Σχολιαστὴν, τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ δωρικὸν χιτωνά, ὑπὸ τὰ στέγη, ἤτοι τὸ στεγανὸν καὶ πυκνωμένον ἐξ ἄμπα (ἢ ἀπὸ κετζέ) ἔνδυμα, ὃ ἐχρῶντο ὑπὸ στέγην ὡς θώρακι, ἢ κατ' ἄλλους τὰ ὑποκείμενα τοῖς περικεφαλαίοις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουίδας λέγει· «Φοροῦσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας πιλητούς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στερρὰ διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων. Ὁ δὲ Συνέσιος ἐν Φαλάρ. σελ. 81. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. «Τὸ δὲ κράνος, χαλκοῦν κρανίον ἐστὶν, ὡς ὑπισχνεῖται σεναζεται στοιχτόν διατετείσθαι δηλ μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τοῦ κρανους· ἐπεὶ τήν γε κυρτὴν ὑπιφάνειαν οὐδ' Ἡφαιστος ἐγκρατῆ τριχὸς ἀπεργάσαιτο. Τὴν κατασκευὴν τῶν ὑπὸ πίλον περικεφαλαιῶν καὶ κνημίδων, ἐλάμβανον καὶ σπογγοι, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ε'. 16. καὶ Livius δ'. 40. Ille Τετραφάληρος. Ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Λυσιστρ. 562. καλεῖ «Πίλον χαλκοῦν», τὴν περικεφαλαίαν. Ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἔργ. 542. καλεῖ πίλους, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Συμποσίῳ, 35. καὶ τὰ ἐπιλήματα τῶν ποδῶν, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ τριπόδια, καλούμενα. Ὁ Πολυδ. ἐν ί. 11. ἐχ «Δὲ ὑπόδεσις δεῖ πόδια, πίλους, πέλυτρα· οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς τὰ πόδια καλεῖ· τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους, ὁ Πλάτων μόνον ἐν Συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποσίν φησας, Ἐπειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας, ἀλλα καὶ Κρατῖνος ἀν Μαθακοῖς, λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ἔξεστι δὲ καὶ πλεκτοὺς πίλους, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων Οὐδώνων πίλους τριμίτους. Καὶ εἶδος ὑποδημάτων ἐξ αἰγείων τριχῶν κατασκευασμένων, Οὐδῶνες. 3) σφαῖρα, (pila, Λατ. balla, Ἰταλ.) ἡ Λάρισα σφαιρίζουσα πίλῳ, Εὐστάθ. ἐκ Σουΐδ. ἐξαίρτ. σφαῖρα γῆς καὶ οὐρανοῦ, Λατ. pila, Παυσαν. ἂν ὄχι ἐνταῦθα προκριτέον τὴν γραφήν, πόλος. 4) παρὰ Ῥωμαίοις, Λόχος τις τῶν Τριαρίων λεγομένων στρατιωτῶν, Pilus, ordo triariorum, ὡς Primus pilus. (ἡ πῖλος παρὰ Θεοφρ. ἔστιν ἄμφ.)

Πιλεφορέω, ῶ. Πῖλον φορῶ· σεαυτὸν ἢ ἄλλοτι σκέπασμα ἀπὸ ἀμπὰν ἢ κετζέν, Ἀππιαν. Ἐμφυλ. ἀ. ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱερέων, Φλαμίνων λεγομένων.

Πιλοφορικός, ἡ, όν. Συνειδυσμένος ἢ ἄξιος τὰ πιλοφορῇ, ἐκ τοῦ

Πιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· Πῖλον, ἢ κάλυμμα ἐκ πίλου φορῶν. 2) ἐξαίρτ. φορῶν apex, οἷον ἐφόρουν οἱ Ῥωμαῖοι Φλαμίνιοι, flamines· καὶ παρὰ Σευήριος εἶδος ἀξίας.

Πιλόω, ῶ (πῖλος), ταὐτὸν τῷ, πιλέω.

Πιλώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶτος ἔχων πίλου· ὅμοιος αὐτῷ. 2) ἐν γένει, συμπυκνωμένος, ὀλίγον τι πυκνός.

Πίλωσις, ἡ· καὶ, πίλωτός (πιλόω), ταὐτὸν τῷ, πίλησις, καὶ, πίλητός, ὅθεν, »Τάρας περιείμενοι πιλωτάς, Στραβ. 15, 3, 15. σελ. 733. β. — Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. καλεῖ »Πιλωτὰν τοὺς πίλους τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱερέων Φλαμίνων.

Πιμελή, ἡ, »πίων, πῖαρ). Τὸ λίπος, πάχος· καὶ ἐπὶ γαλακτος, ἡ κορυφή, ὅθεν

Πιμελής, ές, ὁ, ἡ. Παχύς, εὐτραφής, λιπαρός, Ἡσύχ. Ἀππιαν καὶ Σουΐδ. Τὸν ἄμφ. σχηματισμὸν, πιμελός, ἔχει ὁ Ἡσύχ. εἰς τὸ ὑπάρχοντος ταπείνως. ὅθεν

Πιμελώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Πάχους ἢ κρυότητος μετέχων, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πάχους ὢν· ὅμοιος τῇ πιμελῇ.

(Πίμ) ἀχρηστον ἐνεστῶτ. τοῦ, πίνω, ὅθεν ὁ προστακτ. ἀόρ. πῖθι, Ἀθήν. 2'. σελ. 40 ο.

Πιμπλάνω, ποιητ. ἀντὶ, πίμπλημι, ὅθεν τὸ γ. πρόσπ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. πιμπλάνεται, ἀντὶ πίμπλαται, Ἰλ. Ι. 679.

Πίμπλαω, ἀντὶ πίμπλημι, μὴ Ἀττ.

Πίμπλαω, Ἰων. ἀντὶ πιμπλάω, ὅθεν Ἰων. ἐπὶ μετοχ. ἐνεστ. πιμπλεῦσαι, ἀντὶ, πιμπλάσαι. Ἡσ. Θ. 880. ἔνθα μέντοι ἄλογιστ. εἰ, πιμπλᾶσαι.

Πίμπλημι, ἀπρμφ. πιμπλάναι, κατὰ τὸν ἀόριστ. καὶ παρατ. ὅλως κατὰ τὸ ἵστημι· Μέλλ. πλήσω. Ἀόρ. ἔπλησα. Μέσ. ἀόρ. ἐπλησάμην. Παθ. παρακ. πέπλησμαι. Παθ. ἀόρ. ἐπλήσθην, ἢ καὶ κατὰ συγκ. ἐπλήμην, εὐφον. πλήμενος ἢ ἐρρότερον, πλεῖμην, ὡς τὸ, βλείμην, χρεὶς, Ἀρτεμ. Ἀχ. 236. Προστακτ. πλῆσο. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τῷ ἐνεργ. μᾶλλ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. τῷ ἀ. παθ. ἀορ. καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. τῷ, πλῆτο καὶ πλῆντο. Ὅτε ἐν τῇ συνθέσει ἐμπίπτει μ πρὸ τοῦ ἑξῆς π, ἀποβάλλεται τὸ μ πρὸ τοῦ ἑξῆς π, π. χ. ἐμπίπλημι, Ἰλ. Φ, 311. (καὶ ὅσοι τοι ὀπίσω ῥὶν ἐφύλαξαν τινές, ὡς ὁ Ὑδλῆρ. αὐτος ἐν Τρ. Ὅμ. 30. 10.), διὸ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς αὐξήσεως μένει τὸ μ, ἐμπίμπλασκε, Lobl. Φρυν. σελ. 95. Ἀλλ' οἱ Ἰάονται χρῶνται, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ τοῖς τύποις μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μ ἑναντίον τοῦ ἑξῆς, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 214. Μὴ ἄπτα. εἶσιν οἱ τύποι πιμπλάω, πιμπλέω, πιπλάω· τὸ δὲ πλήθω, πέπλησα (περὶ οὗ ὄρ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ) ἔστιν ἀεὶ ἀμετάβ., μ' ὅλον ὅτι ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ πίμπλημι. Ὅ ἐνεστ. ΠΛΑΩ ἢ ΠΛΕΩ, ἀφ' οὗ, πλέος, πλέως, πλήρης, καὶ τὸ Λατ. pleo, impleo, plenus, ἔστιν ἄχρηστον. — Σημαίνει δὲ ταῦτο τὸ ῥῆμα, πλήρες ποιῶ, πληρόω, γεμίζω, μετὰ αἰτ. τοῦ δοχείου καὶ γεν. τοῦ ὑγροῦ, ἢ ἐκείνου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζει τις τί, π. χ. ὑδάτος οἶνον, τράπεζαν ἀμβροσίης, πήρην σίτου, ἀναύλους νεκύων, φρένας θάρσους, κ. τ. τ., Ὅμ. καὶ Ἡσ. Μέσ. καὶ παθ. εἶναι ἢ γίνεσθαι πλῆρες, γεμάτον, γεμίζομαι μέτ. τινός, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ὁ δὲ μεσ. ἀόρ. συντάσσ. συνεχῶς καὶ αἰτ., π. χ. »Πλήσασθαι δέπας οἴνοιο, Ἰλ. Ι. 224 »Θυμὸν πλήσασθαι, μετὰ γεν, χορταίνω, κορέννυμι, ὡς τὸ παρὰ Λατ. animum explere, Ὁδ. Ρ, 603. Τ, 198. ὅθεν ἐν γένει, χορταίνω ἐνεργ., εὐχαριστῶ, agréer π. χ. τὰ πάθη, τὰς ἐπιθυμίας μου.

Πιμπράω, = πίμπρημι, μὴ Ἀττ.

*Πίμπρημι, ἀπρμφ. πιμπρᾶναι, τοῦ ὁποίου ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματίζονται ὅλως κατὰ τὸ, ἵστημι, πίμπρημι, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ τὸ πρήθω, ὅπερ ὄρα. — Ἐν τοῖς συνθέτοις ἔχει περὶ τοῦ μ πρὸ τοῦ π τὸ αὐτὸς ὁ ἴδιος κανὼν ὡς καὶ εἰς τὸ πίμπλημι, παρά τε τοῖς Λεγογρ. καὶ ποιηταῖς. Σημαίνει δὲ κυρίως, ἀνάπτω, κατακαίω· φουσκόνω· διεξοδικώτ. ἐν τῷ πρήθω.

Πίν, ἡ πῖν, κωμ. κατ' ἀπόσπ. ἀντὶ, πῖναι ἐκ τοῦ πίνω, Λουκιλλ. 28, 3 »Οἷς οὐ σκώμματα λέγειν, οὐ πὶν φίλειν, ἀλλ' ἀνακεντᾶν. (ἀλλ' ὁ Ἰακ. προτρέπει τὴν ἐντεῦθεν κωθῆκι κειμένην καὶ ἴσως ἐκ τῆς κοινῆς ὁμιλίας παρληφθεῖσαν γραφὴν, πεῖν.)

Πίνα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, πίνος, ἐκ τοῦ Σχολ. Σοφοκλ. πολλ' ἄμφ.

Πινακηδόν, ἐπίρ. (πίναξ). Κατὰ τὸν τρόπον εἴδους πίνακος, σανίδος, εἶδεν σανίδος, Ἀριστοφ. Βατρ. 845.

*Πινακιαῖος, αία, αν (πίναξ). Ὁ μεγέθους ἢ παχύτητος πίνακος ὤν.

Πινακίδιον, τό, καὶ πινάκειον, τό, καὶ πινακίς, ίδος, ἡ· καὶ πινακίσκιον, τό· καὶ πινακίσκος, ὁ· ὑποκοριστικὰ τοῦ, πίναξ. Μικρὸς πίναξ· μικρὸς ἢ ἀχρεῖος πίναξ, ἐξαίρ. πρὸς γραφὴν (πινακίδα), ὅτι ἐν πινακιδίοις ἐπρῶ ἀλληλομμένοις ἔγραφον οἱ παλαιοὶ διὰ τοὺς γραφείου ἐκ σκληρᾶς ὕλης. β) μικρὰ ἢ ἀχρεῖα, ζωγραφία. γ) μικρὸν σανίδιον, ἢ μικρὸν καὶ ἁπλοῦν ἄγγειον διὰ νὰ ἐπιδέχηται φαγητά, πιάτο, Ἰταλ. tziaara, Τουρκ. Ἰδρ. Πινακ. Λέγονται ἀπὸ »Πινακίδεις, καθὼς καὶ »Δελτοῖα οἱ τῶν Λατ. Codicilli, Ἰωδίκιλλοι, τὰ διπλώματα, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἀ. 10. »Παρὰ Καίσαρος πινακίδεια. Ὄρ. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 176.

*Πινάκιον, τό, = πινακίδιον· ἐξαίρτ. συγγραφὴ, ὁμολογία χρωστική.

*Πινακίς, ίδος, ἡ, = πινακίδιον. 2) πλησ. ὡς τὸ ἄλλοτε, ὄρ. πινακίδιον ἐν τέλει.

*Πινακίσκιον, τό, καὶ πινακίσκος, ὁ, = πινακίδιον.

*Πινακογραφέω (γράφω). Γράφω, ἢ σχεδιάζω, ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος. β) σχεδιάζω τὸν γεωγραφικὸν πίνακα, χάρτης εἶναι

Πινακογραφία, ἡ. Τὸ ἐπὶ πίνακος γράφειν, ἢ γραφὴ, ζωγραφία ἐπὶ πίνακος τινὸς, σανίδος, ἢ σχεδιασμὸς χάρτου γεωγραφικοῦ ἐν γένει, χάρτης, τοπογραφικὸν σχέδιον.

Πινακογραφικός, ἡ, όν. Εἰς πινακογραφίαν κλίνων, ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος ἐκ τοῦ

Πινακογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ἐπὶ πίνακος, σανίδος γράφων, ἢ ἰχνογράφων, σχεδιάζων, ζωγραφίζων.

Πινακοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, στοὰ (σάλα), ἔνθα κρέμανται ἢ φυλάττονται πίνακες ζωγραφικοὶ ἢ γεωγραφικοί. Cabinet, galerie de tableaux.

Πινακοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πίνακας, σανίδας πωλῶν. 2) ὁριπωπώλης, ὁ ἐπὶ πίνακος μικρὰ ὀρνίθια (πουλλάκια) πωλῶν· τὰλλοντας γὰρ αὐτὰ, ἐπὶ πίνακος κατὰ σειρὰν ἐτίθεσαν πωλοῦντες, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 14.

Πινάκωσις, ἡ (πίναξ, πινακόω), Πλούταρχ. προβλ. συμπ. γ'. 10. Σανίδωσις, σανίδωμα τοῦ οἴκου, πάτωμα, ἐκ τοῦ

Πίναξ, ακος, ὁ. Σανίς, σανίδιον, σανίδα, »Πίνακες νηῶν, αἱ σανίδες, Ὀδυσ. Μ, 67. 2) πᾶν τὸ ἐκ σανίδων κατασκευασμένον ἢ ἐξειργασμένον, οἷον τράπεζα, ἀβάκιον, ἔλτος, σανίδιον, ἐφ' ᾧ ἀριθμοῦμεν ἢ ἐφ' ᾧ γράφεμεν (πινακίδα), Ἰλ. Ζ, 169. ἐξαίρ. ἐφ' ᾧ ἀριθμοὶ ἢ γράμματα ἢ σχήματα τινὰ κεῖνται. 3) πινάκιον (πιάτο, ταλλήριον), ἐφ' ᾧ τίθησί τις τι, καὶ τὸ προσφέρει εἴς τινα· τὸ τοιοῦτον κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐκ ξύλου, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐκ μετάλλου. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πινάκιον, ἐφ' ᾧ παρατίθενται τὰ ὄψα, ὅ ἐστι, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τραπέζῃ ξύλινον ἀγγεῖον, διότι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὅλα τὰ φαγητὰ ἐφέροντο κεκομμένα ἐπὶ ξυλίνων πινάκων, Ὀδ. Δ, 141. καὶ Π, 40. καὶ αὐτὴ ἡ ὀνομασία ἔμεινεν ἔπειτα καὶ διὰ τὰ πήλινα, χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ κ. τ. τ. ταλλήρια. 4) ἢ ἐπὶ ξύλων καὶ σανίδων γενομένη ζωγραφία, ὅστις καὶ »Πίναξ ὁ γραφόμενος λέγεται παρὰ Θεοφράστ. ἐν γένει, εἰκὼν, σανὶς ἐζωγραφισμένη· ἔτι δὲ καὶ ὁ χάρτης, ἐφ' ᾧ κεῖται ἢ ἰχνογραφία τῆς περιοχῆς γῆς τινος (ὄρα Ἡρόδοτ. Ε', 49.), ὅστις καὶ »Πίναξ Γεωγραφικὸς λέγεται. 5) πίναξ, ἐφ' ᾧ σημειοῦνται καὶ κοινοποιεῖταί τι· καὶ αὐτὴ ἡ κοινοποίησις, δήλωσις, κήρυξις· ἐξαίρτ. βιβλίον. κατάστιχον, ἀσφάλειον, ἱστορία, ἀναγραφὴ, διὰ τὸ ἐπὶ σανίδων ποτὲ γράφειν τοὺς ἀρχαίους, καὶ »Πίναξ πτυκτὸς Ἰλ. Ζ, 169. ἢ περιεπτυγμένη δέλτος, εἴτουν τὸ κοινῶς λεγόμενον πιττάκιον, Εὐστάθ. »Πίναξ βιβλίου, ἢ καταγραφὴ τῶν ἐμπορευομένων, κατάλογος, Διονύσ. Ἁλικαρν. »Περγαμηνοὶ πίνακες, οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου. Ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἔχει »Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρουσόμων· ἔοικεν δὲ ταῦτα εἶναι χαλκᾶ· ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ῥήτωρ. μικροὺς πινακίσκους, τυχὸν πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. »Πινάκιον, σύμβολον δικαστικὸν χαλκοῦν ἢ σύξινον, ἐν ᾧ γεγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου, καὶ ὁ δήμαρχ. Παρ' Ἡσυχίῳ λέγονται ἔτι πίνακες, καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτίνων τραπεζῶν λίθοι, ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 6. ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ λίθοι τμήματα ἐκ ξύλου ἀχράδος, ἐν' ὧν οἱ σκαλιόρραφοι κηλίζουν τὰ κοπίδια καὶ τὰ μαχαίρια αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐχρῶντο ἀντὶ τούτων λίθοις. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ῥωμ. 11. »Ἡ περὶ τὴν πίνακα μεθοδος, λέγεται ἡ Ἀστρολογία· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ εἰς Ἀριστείδ. 27. »Ὃς ἑαυτὸν ἐκ πινακίου ὀνειροκριτικοῦ παρὰ τὸ Ἰακχεῖον λεγόμενος, καθεζόμενος ἐβόσκεσκε· (κατὰ τινας, κατὰ τὸν Hemst., παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου, πίνος, ταὐτὸν τῷ, πίτυς, ἄρα τὸ, πίναξ, σημαίνει κυρίως σανίδα ἐκ πίνου. ἦτοι πίτυος, ὡς καὶ τὸ πυξὶς, τὴν ἐκ τοῦ πύξου· κατὰ δὲ Βούττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 74. παρὰ τὸ, πλάξ, ὡσανεὶ ὑπῆρχε τὸ ν Δωρ. ἀντὶ τοῦ λ παρενθέσει καὶ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ, πινυτός.)

Πινάριον, τό. Εἶδος χαλκίου, ὅπερ ἄλλως καὶ σταμνάκιν, λέγεται, Διοσκορ. ε'. 114.

Πίνερος, ὁ, ὁν, καὶ Ἰωνικ. πινηρός (πίνος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥυπαρός, λερωμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 279. Πλούταρχ. 297. = πινώδης· ὄθεν

*Πιναρόω, ῶ, μέλ. ώσω. Λερόνω, ῥυπαρόω, μουρδαρεύω.

*Πινάω, μέλ. ήσω (πίνος). Εἶμαι ῥυπαρός, λερωμένος, ὄθεν, πινῶν, Ἀρστφ. Λυσ. 270. ἐνθα μέντοι ἄλλοι γράφουσι πεινῶν ἀπὸ τοῦ πεινάσω, ὡς Ἡσυχ.

*Πίνδαλος, ὁ. Εἶδος ἀγνώστου πτηνοῦ.

*Πινηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ πιναρός.

Πινικόν, τό, = πινικόν, Ἀρρίαν. περ. Ἐρυθρ.

Πίννα, ης, ἡ, καὶ, πίννη, ἡ. Εἶδος ὀστρέου μεγάλου, ἐρριζωμένου εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἀ.' ἰδίων μεταξοειδῶν μαλῶν, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. ε. 15. »Τὰς πίννας ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' αὐταῖς πινοφύλακα, τὰς μὲν καρύδιον, τὰς δὲ καρκίνιον· οὗ στερισκομένας διαφθείρεσθαι· δάττουσι τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀπαφέρει καὶ ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 89. ὅστις ἐπιφέρει »Ἡ μὲν οὖν πίννη, ὄστρεον ἐστίν, ὁ δὲ πινοτήρης, καρῦνος μικρός· καὶ ἡ πίννη διαστήσασα τὸ ὄστρακον ἡσυχάζει, τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πινοτήρης παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, διάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ ἀηχθεῖσα συμμύει, καὶ οὕτως τὸ ἀπολειφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ· Ὁ μαλλὸς αὐτῆς καλεῖται πινικόν, ἢ πίνιον, προσυπακ. τοῦ, ἔριον, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πινόμαλλοι, τό, εἶδος μεταξίου· τοῦτο τὸ χρῶμα ἔστι λευκὸν μέν, ἀλλὰ ῥυπαρὸν τὴν ὄψιν, ὅπερ συναγόμενον κλώθεται, καὶ ὑφαίνεται, καὶ εἰς χρῆσιν ἐνδυμάτων, χειροτίλων, τραπεζῶν, ἢ ἄλλων τινῶν στολισμῶν γίνεται. (Εἰς τὰ Ἀνατολικὰ παραθαλάσσια γίνονται, κατά τινας, ἐν τῷ ὀστρέῳ τούτῳ καὶ μαργαρίται, καθὼς καὶ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος παραθαλάσσια, ἀλλ' εἶναι ὅμως τόσον λαμπροὶ· ὅρα περὶ τούτου τὸν Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 93.) ὄθεν

Πιννικός, ἡ, πινικόν, καὶ, πινικόν, τό· ἴδε πίννα. Παρ' Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 20. »Πινικίοις κοχυοῦ, ἐπὶ τῆς ἰδίας πίννης.

Πιννιαύδριξ, ἡ πινόδριξ, τρίχος (θρὶξ) μαλλός. Ὁ μαλλὸς (τὸ μαλλίον) τῆς πίνας.

*Πίννιον, τό, = πινικόν.

*Πιννόθριξ, τριχος (θρὶξ), = πιννιαύδριξ.

Πιννοτήρης, ου, ὁ (πίννα, τηρέω). Ὁ τὴν πίνναν τηρῶν, φυλάττων, ὁ τῆς πίννης φύλαξ· ἔστι δὲ αὐτὸς καρύδιον ἢ καρκινίδιον γεννώμενον ἢ ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις ἰδίᾳ πίννα.

Πιννοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίνναν τρέφων.

Πιννοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω), ταὐτὸν τῷ, πινοτήρης, Ἀθήν. γ'. σελ. 93.

*Πιννώδης, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος τῆς πίννης, ὁμοιος αὐτῇ.

Πινόδριξ, ῖκος, εν (πίνος). ταὐτὸν τῷ, πιναρός, Ἀπολλ. Π. ποιητ.

Πίνον, τό. Ποτόν τι ἐκ κριθῆς, ζύθος, Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. σελ. 447. (σπανία λέξις.)

Πίνος, ὁ. Εἶδος δένδρου, Λατ. Pinus.

Πίνος, ὁ. Ῥύπος, λέρα, ἐξαιρτ. παχεῖα, ἀπὸ πάχος· χρίσμα· γνάλισμα πάχους. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γράφεται μὲν περισπωμένως πῖνος, ὡς κεῖται καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. σελ. 672, 40. καὶ Ἀν. Β. 1. σελ. 22. 11. εἰς τὸ ὁποῖον ἔοικε νύξιν ἡ παιδικὴ παραγωγὴ παρὰ τό, πίων, – –, ἀλλ' ὅλα τὰ παρὰ ποιηταῖς χωρία καὶ παραδείγματα ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1259. Ἀπ. Ῥ. 2, 200. ἀπαιτοῦσι βραχὺ τὸ Ἰωτα, ὅλα τὰ παράγωγα ἔχουσιν αὐτο, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅλων, βραχὺ [μόνον τό, πιναροχαίτης κάμνει ἐξαίρετον παρὰ Τζέτζῃ Ἀνδρομ. 398. 400. αὐτὴ ὅμως ἡ λέξις δὲν ἐδύνατο ἀλλέως νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν ἑξάμετρον, παρεκτὸς δὲ τούτου ὁ Τζέτζης δὲν εἶναι τόσον ἀξιομίμητος ὡς πρὸς τὰ τῆς προσῳδίας], καὶ τέλος, πολλοὶ ἕλλην. οἷοι Ἀρκάδ. σελ. 63, 21. καὶ Δράκων σελ. 121, 17. γραφουσι ῥητῶς παροξυτόνως, πῖνος.) ὄθεν

Πινόω, ῶ. Ῥυπόω, ῥυπαρόω ποιῶ.

Πίνυμι, ταὐτὸν τῷ, πινύσκω, πινύσσω.

*Πινύς, ύος, ἡ, ποιητ. καὶ

Πίνυσις, εως, ἡ. Φρόνησις, σύνεσις, σωφροσύνη, νουνέχεια, ἐκ τοῦ

Πινύσκω, πινύσσω, καὶ, πινύω, ἀντὶ τοῦ, πινύω. Σωφρονῶ, συνετὸν ποιῶ, σωφρονίζω, παιδεύω, κάμνω τινα νουνεχῆ καὶ φρονιμον, γνωστικόν· διδάσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἐνθύμησιν φέρω, Ἰλ. Ξ, 249. »Τοῦ τῆς μητρὸς πινυσθείσῃ, διδαχθείς, Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 156. (παρὰ τὸ πνέω, πέπνυμαι, παρενθέσει τοῦ Ἰωτα.) ὄθεν

Πινυτή, ἡ (Νόσις ἐν ἐπιτρ. 7.), καὶ, πινυτής, ῆτος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίνυσις, Ἰλ. Η, 289. Ὀδσ. Τ, 71.

Πινυτός, ἡ, όν (πινύσσω, πινύω, πνέω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πνυτός. Συνετός, φρόνιμος, νουνεχής, γνωστικός, Ὀδ. Α, 229. Δ, 211. Λ, 445. (πρβ. Βοντιμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 81.) πινυτῶς, ἐπίρ. συνετῶς, φρονίμως, νουνεχῶς ὄθεν

Πινυτότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίνυσις, πινυτή.

Πινυτόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, πινυτός προικισμένος μὲ φρόνησιν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σωφρονέστατος, συνετώτατος.

Πινύω, = πινύσκω, πινύσσω.

Πίνω, Μ. πίομαι (καὶ ιεωτ. τύπος ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. πιοῦμαι, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξεν. ὁρ. Bornem. εἰς Συμπ. 4, 8. κτ. Schweigh. Ἀθην. Τ. 5. σελ. 497. κτ. Lob. Φρυν. σελ. 31.). Ἀόρ. ἔπιον, καὶ ἀπαρμφ. πιεῖν, προστακτ. πῖθι, Ὀδ. 1, 347. (μόνον ποιητ., μεθ' Ὅμ. δὲ, ἐξαιρ. παρὰ Κωμ. συνηθ. πῖδι, Ἀθην. 10. σελ. 446. Β.) Παρακ. πέπωκα, καὶ παθ. παρακ. πέπομαι. Παθ. ἀόρ. ἐπόθην. Ἰων. μετοχ. πιευμένος, ἀντὶ πιομενος, Κατὰ συγκ. ἀπαρμφ. πῆν, ἢ πεῖν, ἔτι δὲ, πῖν, πεῖν, τονιζόμενον, Δουκίλλ. Ἐπ. 28, 8. Meineke Εὐφρ. Λεῖψ. 105. Παρὰ Παθ. Ὀλ. 6, 147. εὑρηται καὶ ἕτερος τύπος, πίομαι, ὡς ἐνεστώς. Γραμτ. ἐπίθ. ποτός, ποτέον, ἔθει τὸ Λατ. poto. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. (τούτῳ δὲ σπανίως), τῷ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀορ., τοῖς ἀπαρμφ. πίνειν, πινέμενοι, πινέμεν, καὶ πιεῖν, πιέειν, πίμεν. Σημαίνει δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πίνω, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συντάσσειν αὐτὸ εἴωθε μετὰ τοῦ, ἔσθιειν, ἔδειν, δαίνυσθαι, ἢ φαγεῖν (ὡσαύτως παρ' Ἡσ.) συνηθ. μετὰ αἰτ., ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., πίνειν ἀπό τινος, π. χ. οἴνου, κ. τ. τ. Ὀδ. Α, 96. Ο, 373. Χ, 11. τὰ δὲ ἄλλα, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐξίσου, »Πίνειν χρητῆρας οἰνοιου, (Ἰλ. Θ, 232), ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον, ἕνα λαγῆνι, μίαν μπουτέλλιαν κρασὶ πίνω. Μεταφ. βουφῶ, καταπίνω καὶ βυζάνω μὲ ὄρεξιν, ζέτσι, προθυμίαν, π. χ. ἐπὶ γῆς, ἡ ὁποία βυζάει τὴν βροχὴν καὶ ἄλλα ὑγρά, Ἡρότ. 3, 117. 4, 198. ἐξαιρ. μετὰ τῆς ἀκοῆς, π. χ. μέλη, Ἰακ. Α. Π. σελ. 96. πρβ. πιπίσω, πίσω, ἀντὶ, ποτίζω. (τὸ Ἰωτα ἔστιν ἐν μὲν τῷ, πίνω, σαι μακρὸν, ἐν ὃ καὶ παρὰ Στρατ. 96. ἔπρεπε νὰ γραφῇ πῖσ ἀντὶ πίνε, ἐν δὲ τῷ μέλλ. πίομαι, ποτὲ μακρὸν, ποτὲ δὲ βραχὺ, ἐνθα ὅμως, ὡς φαίνεται· οἱ Ἕλλην. ἐπρόκριναν τὸν μακρὸν χρόνον, ὅστις ἔστι παρ' αὐτοῖς, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν μετοχὴν, ὁ εὐχρηστότερος, Ἰλ. Ν, 491. Ὀδ. Η, 160. Παρὰ Θεόγν. 956. καὶ 1125. εὑρηται τὸ πίομαι καὶ κατὰ τοὺς δύο χρόνους. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1289. 1701. ἔστι μακρὸν, ἄλλως δὲ παρὰ Κωμ. συνηθ. βραχὺ, πρβ. Ἀθην. 10. σελ. 446. Δ. κτ. 11. σελ. 783. Ε. 471. Δ. 13. σελ. 570. Δ. Τὸ Ἰωτα τοῦ μέλλ. πιοῦμαι καὶ τοῦ ἀορίστου, πλὴν τῆς προστακτ. πῖθι, ἔστιν ἀεὶ βραχύ.)

Πινωδία, ἡ. Ἀκαθαρσία, ῥύπος, Ἡσύχ.

Πίνωσις, ἡ (πινόω). Τὸ ῥυπαρὸν ποιεῖν, λέρωμα.

Πιοειδής, ὁ, ἡ (πῖ, εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ γράμματος Π. ἔχων, ὅμοιος τῷ, πῖ, Ἡλιόδωρ. Μηχαν.

Πίομαι, μέλ. τοῦ πίνω, ὅπερ ὁρᾶ, Ὅμ. 2) ὡς ἐνεστ., ἕτερος σπανίως τύπος τοῦ πίνω, Παθ.

Πίος, ους, τό. Λίπος, πάχος, λιπαρότης πεχῶ γάλα· κύρ. οὐδετ. τοῦ πίων.

Πιόνομος, ὁ, ἡ (πίων, νομή). Πίονα, ἤτοι παχεῖαν νομὴν, βοσκὴν ἔχων, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 51. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις »Πολύνομοι ἔχουσι.

*Πιόομαι. Παχύνομαι, παχὺς γίνομαι.

Πίος, εος, τό· ταὐτὸν τῷ, πίαρ, Ἱπποκράτ. ἀμφ. 2) ἐπίθετ. πίος, πία, πῖον, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ πίων. »Πία μᾶλλα, πίονα, παχέα. »Πίοι ἄρνεσι (Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. δ'. 79.) λιπαροὶ, εὔγειοι, εὐφορεῖς, καρποφόροι. Ὀρφ. Ἀργ. 508. ὄθεν πιότερος, πιότατος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἰς τὸ πίων, Ἰλ. Ι, 573. »Πιότατοι πεδίοιο.

Πιότης, ητος, ἡ (πίος, πίων). Πάχος παχύτης, λιπαρότης.

*Πίπερι, εως, τό, = πέπερι, ὄθεν

*Πιπερίς, ίδος, ἡ Ἡ πετερία, τὸ δένδρον.

Πιπίζω, = πιπίσκω, ἀμφ.

Πιπίσκω, ταὐτὸν τῷ, πίω, πίζω, πίσσω, τὰ ἀναδιπλασιασμόν. Μ. πίσω. Ἀόρ. ἔπισα (πίω). Δίδω, κάμνω νὰ πίῃ τις, ὄθεν ποτίζω· μετὰ διττῆς αἰτ., τινά τι, Παθ. Ἰσμ. 6, 108. »Πίσω τῷδε Δίρκης ὕδατι, θέλω τοῖς δούλοις νὰ πίσω τὸ νερὸν τῆς Δίρκης.

Πιπλάω, πίπλω, πίπλημι, ποιητ. = πιμπλάω, πίμπλημι. Πληρόω, γεμίζω, ἐκ τοῦ πλάω, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, πλέω, pleo, impleo. Τὸν σχηματισμόν, πίπλω, ἔχει μόνον ὁ Ἡσίοδ. κατὰ τὸν παρατ. ἐν Ἀσπίδ. 291. »Καὶ ἐπίπλοι ὠλοὴν, ὅπου ἐν ἄλλοις, βέλτιον, »Ἔπτυνον ἀναγινώσκεται.

Πίπος, ἡ πίπος, ὁ, = πιπώ.

Πίπος, ὁ. Τὸ νέον πτηνὸν, νεοσσός, πιπίλιον (ἡ συνήθεια κυριολεκτεῖ τοῦτο ἐπὶ τῶν νέων περιστερῶν), Λατ. pipio, Ἀθην. ε'. σελ. 368. »Ἔτι δὲ τῶν νεοττῶν ὀρνίθων, οὓς πίπους τινὲς καλοῦσιν (ἴσως γραπτέον ἂν εἴη ὀρθότερον πιπὸς ἕνεκα τοῦ ἑπομένου).

Πιππίζω, Μέλ. ίσω. Φωνάζω ὡς οἱ πίποι, ἤτοι οἱ νεοττοί· φωνάζω ὡς τὰ νεογενῆ παυλάκια (πεποίηται ἡ λέξις κατὰ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς.), Ἀριστοφάν. Ὄρν. 307. Γαλλ. pianler ἢ piailler.

Πίπρα, ἡ, = πιπώ. Εἶδος πτηνοῦ εἰσέτι ἀδιορίστου, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 1.

Πιπράσκω, Ἰων. πιπρήσκω (Ἡρότ.). Παρακ. πέπρακα, καὶ παθ. πέπρα. πεπρᾶμαι, ἀπαρμφ. πεπρᾶσθαι. Ἀόρ. ἔπρᾱσθην, Ἰων. ἐπρήσθην (Ἡρότ.) Μέλλ. γ'. πεπρᾶσομαι, ὁ δὲ ἀ. μέλλ. πρηθήσομαι ἐστι μὴ Ἀττ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐλλείπουσι καὶ δανείζοντας ἐκ τοῦ, περάω. — Πωλῶ, Ἡρότ. ἐξαιρτ. ἐπέκεινα, πέραν θαλάσσης τινος ἐν ξένῃ χώρᾳ, εἰς τὸ, πέραω, ὅπερ ὁρᾶ. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. »Πεπράσθαι δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀρχόμενον. (Σημείωσαι, ὅτι παρ' Ἴωσιν ἡν ἐν χρήσει καὶ ὅλους τοὺς χρόνους ἀντὶ τοῦ μακροῦ α τὸ η, καὶ ὅτι ὁ παρακ. πεπρᾶσται τάσσεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἀορ. πραθῆναι. Παρ' Ἑπτ. οὐχ εὑρηται τὸ, πιπρήσκω, ἀλλ' ὁ τύπος, πέρημι.)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράω, καὶ πίπρημι, ποιητ. ἀντὶ πιμπράω,) πίμπρημι.
Πιπρήσκω, Ἰων. ἀντὶ πιπράσκω.
Πίπτω, Μ. πεσοῦμαι· Ἰων. πεσέομαι, Ἀόρ. ἔπεσον, καὶ τῆς ἀπαρμφ. πασεῖν, Παρακ. πεπτωκα. Ὁ Ὅμ. χρῆται πολλαχ. τῷ ἐνεστ. καὶ ἀόρ., ἐκ δὲ τοῦ παρακ. μόνον τῇ μετοχ. πεπτεώς, ῶτος, εἰς τροπὸν ὥστε συγκρίνεται τὸ εω εἰς μίαν συλλαβήν, Ἰλ. Φ, 505. Ὀδ. Χ, 384. καὶ τῷ, πεπτηώς, Ὀδ. Ξ, 354. Χ, 362. καὶ τῷ δηλ. πεπτηνία, Ὀδ. Ν, 98. ἡ μετοχ. πεπτώς ὥτος ἐστιν Ἀττ. Πρὸς τούτοις, εὑρηται ὡσανεὶ ἀπὸ πρωτοτύπου ΠΕΤΩ, ποιητ. ἀόρ. α'. ἔπασα (τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπουσι μὲν καὶ ὁμολογοῦσι καὶ τοῖς Τραγ. ὁ Wüstem. Εὐρ. Ἄλκ. 477. Ορεστ. περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Αἰ. σελ. 52. κτ. καὶ ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. 1. σελ. 217., ὁ δὲ Ἔρμ. εἰς Ἄλκ. 477. κηρύττει παρ' αὐτοῖς ὡς βαρβαρισμόν, πρβ. Meinecke Μένανδρ. σελ. 414. Lob. Φρυν. σελ. 724.) καὶ ἀόρ. β'., ἔπετον, παρὰ Πινδ. καὶ ἄλλοις Δωρ. — Σημαίνει κυρίως, πίπτω, καταπίπτω, (πέφτω χυδ.), καὶ ἐπομ. ὅτε γίνεται ταῦτο μὲ διωρισμένον τινὰ σκοπόν, βίαιόν, Ὅμ., ὅστις εὐθέτως συντάσσει αὐτὸ μὲ τὴν εἰς, ὡς ἡμεῖς κοινῶς συνεχίζομεν, ἀλλὰ τόπῳ συνεχέστερον πίπτειν ἐν —, ἐξαιρ. πίπτειν ἐν κονίῃσιν, πίπτω εἰς τὸν κεντρὸν μὲ βίαν καὶ σφοδρότητά τινα, σηλ. διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον, Ἰλ. Δ, 425. Ν, 205. 508. καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχ. ἴν' ᾖσει, ἡ σύνταξις τοῦ, πίπτειν ἐν, ἤτις ἔστι πάνυ εὔχρηστος καὶ εὐρ. Ἀττ, παρέτηρησε, πρὸς τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, ἐμπίπτειν, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὴν δευτέραν τοῦ, μένειν κείμενος, ἐν ᾧ τό, πίπτειν εἰς, ἐμφαίνει μόνον τὸ πίπτειν τι μέσα χωρὶς ὅμως νὰ μένῃ κείμενον καὶ μὴ σηκώνηται πλέον, ἡ ὁποία διαφορὰ ἐπιτρέπει ἀπαρολλήκτως καὶ μεταξὺ τοῦ βάλλειν εἰς — καὶ βάλλειν ἐν —· τὸ αὐτὸ ἐνισχύει καὶ μετὰ μόνης ὀσ. «Πεδίῳ πίπτειν», πίπτειν ἡηλ. εἰς τὸ ἔδαφος καὶ μένειν κείμενον, χωρὶς νὰ σηκωθῇ, Ἰλ. Ε, 82. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἔρμ. Σοφ. Ἡλ. 420. Seidl Εὐρ. Ἡλ. 424. ἐναύτως καὶ «Πίπτειν ἐπὶ χθονί», Ὀδ. Ω. 537 ἀλλ' οἱ πολλαχ. παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ ἐπιρρ. «Χαμαὶ πίπτειν» μετὰ δὲ τοῦ πρὸς κατὰ πρωτον παρ' Ησ. Ἔ ἔργ. Θ. 791. 873. πρβ. Πορτ. Εὐρ. Ἑκ. 1018. «Πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι, ἐπὶ ὑπ ου, Ἡσ. Δοῖρ. 47. 7. — Ῥητῖρα χρῆτε τοῦ πίπτω. 1) «Πίπτειν ἐν τινὶ τόπῳ μὴ βίᾳ ἐπαινῶ εἴς τι, ὁρμῶ, πέφτω ἐπάνω τινός διὰ νὰ μὴ πάυσω (τραβίζω χέρι) ἕως οὗ ἂν ἀπολαύσω τὸν σκοπόν μου, ὁρμὴ, εἴρμὸ ἔφοδον, ὁρμὴν, εἰτβολὴν εἰς τι, ὁρμῶ, π. χ. «Ἐλπὶ νήσοι πέσωμεν, ἐμπέσωμεν, ὁρμήσωμεν. Ἰλ. Ν, 742. «Ἐπ' ἀλλήλοισιν, ὁ εἷς ἑκατέρου τοῦ ἄλλου, ἐπὶ μαχομένων, Ἡσ Ἀσπ. 319. πρβ. 375. 2) «Πίπτειν ἐκ τινος, ὅπου ἔξω, κατάστᾳ ἔξω τινός, χωρὶς νὰ ἰσχύῃ τὴ ἡ θέλῃ, ἐξαιρ. «Ἐκ θυμοῦ πίπτειν τινὶ», ἐκπίπτειν τινὶ τῆς καρδίας, σηλ. τῆς εὐνοίας, χάνει τὴν εὐνοιάν του ἡ ἀγάπην, Ἰλ. Ψ, 605. ἐλλὰ καὶ ἐπίκηδες καὶ ἐξ οἰκείας θελήτεως, Ὀδ. Β, 51. «Πισὼν ἐκ νηὸς» ἀντιστρόφως, «Πίπτειν εἴ τι, εἰς ἕαμα, ὀργὴν, κακότητα κ. τ. τ.» κατωτέρ, μεταφρ. 3) Πίπτειν μετὰ ποσὶ γυναικὸς, φυσικὴ ἔκφρασις ἀντὶ τῆς γενικωτέρας, γενάσθαι ὑπό γυναικός, Ἰλ. Τ, 110. 4) ἐν πολέμῳ, σκοτώνομαι, φονεύομαι, νεκρὸς μένω, ἀποθνήσκω ἐν μάχῃ τινί, πάνυ εὔχρ. παρ' Ὁμ. π. χ. Ἰλ. Θ, 67. «Πίπτε δὲ λαοὶ», ἔπιπτον, ἐφονεύοντο πολλοί· πρβ Δ, 85. 158. Π, 600. Τ, 227. Ὀδ. Θ, 524. Χ, 254. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. 5, 119. «Πεπτεῶν μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες εἰς δισχιλίους· τοσοῦτοι δὲ καὶ μετὰ λάξεως ἀκριβέστερον προσδιορίζούσης, π. χ. «Θνήσκοντες πίπτουσιν», Ἰλ. Α, 243. καὶ «Νέκυες πίπτοντες», Ἰλ. Κ, 200. «Ὑπό τινος», Ἡρόδ. 9, 63 β) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πτώσεως τῶν περιζομένων ἀτάχνων, Ἰλ. Δ, 69. Σ, 552. καὶ τῶν κοπτομένων δένδρων, Ἰλ. Ψ, 120. 5) κοπάζω, καταλαβαίνομαι τί, καταπραΰνεσθαι, παύειν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι σφοδρὸν, ὀλιγοστεύειν, χάνειν τὴν δύναμιν, γίνεσθαι ἀδυνατώτερον, παύειν, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμου, «Ἄνεμος πέσων, ἐκόπασεν, Ὀδ. Τ, 202. «Βορέαο πεσόντος, Ὀδ. Ξ, 475. πρβ. λήγω· τὰ δὲ παρ' Ἡσ. Ἔ. 549. «Βορέαο πεσόντος, ὁηλοῖ, ὅταν ἐφορμήσῃ, σημαίνῃ καὶ φυσᾷ μὲ βίαν κάτω. Μεταφ. καὶ μετὰ ὀσ. «Ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν», ἀρχίζω νὰ ὀλιγοστεύω, χάνω τὰς ἐλπίδας μου, Πολυβ. 1, 87, 1. 6) ἡττῶμαι, νικῶμαι, ἐξαιρ. ἐπὶ νικημένων στρατευμάτων, π. χ. «Στρατόπεδα ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων», Θουκ. «Μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων», ἀνατρεπόντα Ἡρόδ. 7, 18. ὁ γέτει, συμπίπτειν, καταβαίνειν, κρημνίζεσθαι· μὴ δύνασθαι ὑποφέρειν, ἀποκαρτερεῖ τι, ξεφέρεσθαι, ἀφανίζεσθαι, Ἡρόδ. 7) ἀποτυγχάνειν, μὴ συμβαίνειν κατὰ ῥοῦν, εὐχὴν, ἀποτεύχειν· ἐπιχειρεῖσθαί τι, ὅσον «Τὰ παπτωκότα, τὰ μὴ κατ' εὐχὴν ἀποβάντα, τὰ δυσπυχήσαντα, Valck. Ἱππ. 718. 8) ἐπὶ πτώσεως τῶν κύβων, «Τὰ πεσόντα», εἴτε ἐν τῷ παίζειν τοὺς κύβους πίπτει, τυχαίνει· ὅσον β) μεταφ. ἐπὶ τύχης ἢ συμβεβηκότος τινός, ἀποβαίνειν, λαμβάνειν ἔκβασιν, π. χ. «Παραδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται», Ἡρόδ 7, 163. 168. πρβ. 8, 130. Valck. Ἱππ. 388. ἐν γένει, συμβαίνειν τυχαίνειν. 9) ἐπὶ καιροῦ, συμπίπτειν, τυχαίνειν, ἥκειν γίνεσθαί τι κατ' ἄνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, π. χ. «Πίπτει ὑπὸ τοὺς ἡμετέρους χρόνους ὠσαύτ. «Τοῦτο πίπτει κατὰ τὴν ῥῆ'. ἱστορίαν», καὶ χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν, Πολυβ. 1, 5, 1. πρβ. 4, 14, 9. β) ἐξαιρτ. συμπίπτει τι, συμφωνεῖ κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα, ἐπομ. ἁρμοζεῖν, συναρμόττειν, προσήκειν ἀλλήλοις, ταιριάζειν, «Εἰς τιν. γ) ἐν γένει, ἀνήκειν ποὺ ἢ εἴς τι, πίπτειν ὑπὸ τάξιν τινὰ ἢ διαίρεσιν, ὡς παρὰ Πολυβ. «Ὑπὸ λόγου πίπτειν», ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐλθωσιν ἢ ἐμβωσιν εἰς λογαριασμόν. 10) τυχαίνειν τινί τε, ἤγουν πίπτειν τινί τε εἰς μερίδιον, ὀσ. περιποιητ. προσκ., ἐξαιρτ. ἐπὶ εἰσοδημάτων. «Πρόσοδες πίπτει τῷ δήμῳ, τὸ εἰσόδημα πίπτει, ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον, Πολυβ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ ὀσ. «Πίπτει νά τέλῃ, τὰ δοτίματα, οἱ φόροι ἐμβαίνουν, εἶναι νὰ συναχθοῦν. «Τὸ ἐπὶ τοῖς τριηρικοῖς ἀργύριον, ὅσα ἐμβαίνουσι, εἶναι νὰ συναχθῶσιν ἀπὸ τῆς τιμῆς χρήματα. — Ποιητικοὶ μέν, μεθομηρ. δὲ ἕτεροι τύποι εἰσὶ τό, πίπτειν καὶ πιτνέω. (τὸ πίπτω ἔστιν, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἀρχαῖον πρωτότυπον ΠΕΤΩ, ἀναμφ. συγγεν. τῷ, πετάννυμι, πέτομαι, πέταμαι· ἔχει δὲ πρὸς τό, ΠΕΤΩ, ὡς τὸ, ῥίπτω πρὸς τὸ ῥέπω, τὸ μίμνω πρὸς τὸ μένω, τὸ γίγνομαι πρὸς τὸ ΓΕΝΟΜΑΙ, κ. τ. λ. — τὸ δὲ Ἰώτα τοῦ πίπτω ἔστιν, ὡς καὶ τὸ τοῦ ῥίπτω, καὶ' ἑαυτὸ ἡ φύσει μακρὸν, Δράκων σελ. 73, 18. 79, 21. Herm. Εὐρ. Ἡρακλ. 1371.)

Πιπώ, ἡ, Ἀντων. Λιβερ. 18. «Κιτολόγος πιπώ». Πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀρεοκολαπτῶν, ἵπερ ὁ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. 8'. 1. καὶ 21. Πίπον. ὀνομάζει.

*Πίρωμαι, παρ' Ἡρόδ. 2, 143. Λίγυπτ. λέξις, ἀντιστοιχοῦσα τῇ Ἑλληνικῇ, καλὸς κἀγαθός.

Πίτα, ἡ (πιπίσκω) = πίτρα, Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 5'. 108.

Πισάγας, ὁ κατὰ τὸν Κτησίαν Κεφ. 40., καὶ κατ' Ἡσύχ. Πισάγης, παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρὸς, ὁ τὴν λευκὴν λέπραν ἔχων, ὅρα Ἡρόδοτ. 1, 138.

*Πίσεα, τά, ποιητ. καὶ Ἰων. Τέπος ὑδατώδεις· παρὰ, τὸ πίνω.

Πίτινος, ίνη, ον (πιτός). Ἐκ πίσσου ὤν, κατασκευασμένος, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1178.

Πισμός, ὁ (πιπίσκω), ταὐτὸν τῷ, ποτισμός, Γραμμ.

Πίσσα, τό· καὶ συνηθέστερ. Πίσος, ἡ πισσὸς, καὶ, πίσσος, ὁ. Εἶδος ὀσπρίου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκοριστικῶς Πισέλιον, καὶ Μπιζέλιον, λεγόμενον, Ἀριστφ. Ζήτ. καὶ Δείπν. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ, 3. καὶ 5. Pisum, Λιννμ. (πίσσα. παρὰ τὸ, πτίσσω, καὶ πίσσα. υυ, ὄρ. πίσυος).

Πίσος, εος, τό (πίνω, πιπίσκω, πίσω). Ἀφ' ὕδατος ὑπὸ νεροῦ ῥαντιζόμενος τόπος, ὑγρὸς τόπος καὶ βατανώδης, δυνάμενος πίσαι. ο. ε. ποτίσαι, κάθυγρος, ὑδρηλὸς τόπος, λειμὼν, λειβάδιον, κῆπος, Ἰλ. Τ, 9. Ὀδ. Ζ, 124. Τμν. Ἀφρ. 99. (Καθὼς φαίνεται, ἡν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ὁμ. καὶ αἰτ. πληθ., ἐνίοτε δὲ, ἀλλ' ἧττον ὀρθῶς, γράφ. καὶ, πίσσος καὶ πείσος, Runk ep. crit. σ. 53. ἔστι δὲ μέσον ποιητ.)

Πίσσα, ἡ, Ἀττ. πίττα, ἡ (πεύας, πίτης). Πίσσα, ὑγρὰ ἢ ξηρὰ, ὕλητις γλιχρὰ καὶ μελανὴ γενομένη διὰ τῆς ἑψήσεως τῆς ῥητίνης (κατρανῆς), τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς ἐσωτερικὸν ἄλειμμα τῶν πλοίων, πορομ. Ἰλ. Δ. 277. «Νέφος μελάντερον, τοὔτε πίσσαν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, σύνεφον μαῦρον ὡσὰν πίσσα, πρβ Bast. ep. cr. p 90. Διοσκορ. α. 85. «Πίσσα, ἡ μὴ ὑγρὰ, ἣν ἔνιοι κώνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης, καὶ πίτυος, κ. τ. λ. καὶ ἐν Κεφ. 98. Ἡ δὲ ὑγρὰ πίσσα, ἑψομένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται δὲ αὕτη ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα. 2) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὑφ' ἑαυτῆς ἑψουσα πίσσα, καὶ ἡ ἰδία ῥευστὴ ῥητίνη ἤτοι ἡ κατρανῆ. 3) παρὰ Κοιντ. Σμυρν. 5'. 434. λέγονται καὶ τὰ πισσοφόρα ἐδάφη, οἷον ἡ πίτυς, πεύκη, καὶ ἡ ἐλάτη. 4) Ἀγρέλας, ὁ. Ζήτ. Πισσόω. ὅθεν

*Πισσαλιφέω, = πισσαλοιφέω, νεωτ. Δ.

*Πισσαλιφής, ές, ὁ, ἡ, = πισσαλοιφής.

Πισσαλοιφέω, ῶ (ἀλείφω). Μετὰ πίσσης ἢ κατρανῆς ἀλείφω, Λίνεας Πολ ὅθεν

Πισσαλοιφής, ἡ ὑστέρου, πισσαλιφής, ές, ὁ, ἡ. Μετὰ πίσσης ἀλειμμένος, πισσωμένος.

Πίσσανθος, εος, τό (πίσσα, ἄνθος) Picris flos, καὶ, πισσέλαιον, τό· καὶ Ὄρρος πίτυος. Τὸ λεπτὸν καὶ ἐπιπολάζον μέρος τῆς ῥευστῆς πίσσης, ὁ τῆς πίσσης ὄρρος, ὅστις χωρίζεται ὅταν βράζῃ τις τὴν πίσσαν.

Πισσάσφαλτος, ὁ, ἡ (ἄσφαλτος). Εἶδος πίτσης, κυρίως πίσσα μετὰ ἀσφάλτου μεμιγμένη, ὕρα Διοσκορ. α. 101.

Πισσέλαιον, τό (ἔλαιον), ταὐτὸν τῷ, πίσσανθος 2) ἔλαιον μετὰ πίσσης μεμιγμένον.

Πισσήεις, ήεσσα, ήεν· καὶ, πισσηρός, ά, όν (πίσσα). Πίσσης μετέχων, ἐκ πίσσης κατασκευασμένος, = πίσσινος. 2) ὀσμὴν πίσσης (ὁ μυρίζων ὡς πίσσα), ἡ γεῦσιν πίσσης ἔχων, πισσώδης.

*Πισσήρης, ὁ, ἡ, οὐδ. ες, ποιητ. = πισσής, Αἰσχ. Χοηφ. 265.

*Πισσηρός, ά, όν, = πισσήεις. «Πισσηρῶν μύρων, = πισσοκώνητος, Ἀθην. σελ. 524.

Πισσίζω, ἴσω (πίσσα). Ὁμοιάζω, φαίνομαι ὡς πίσσα, χρόαν πίσσης ἔχω. 2) γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πίσσης ἔχειν, Ἀρστοφ.

Πίσσινος, ίνη, ινον Ἀττ. πίττινος (πίττα). Ἐκ πίσσης συνιστάμενος ἢ κατασκευασμένος, Ἀριστοφάν. παρὰ Πολυδ. ί. 185. ὅπου πίττινος, κεῖται.

Πισσίτης, ου, ὁ, οἰνίτης, οἶνος διὰ πίσσης κατασκευασμένος, ὡς καὶ ὁ ἀψινθίτης, Διοσκορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ε 48. »Οἶνος πιστίτης σκευάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλεύκους.

Πισσοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Πίσσης εἶδος ἔχων· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίσσης ὤν· ὅμοιος τῇ πίσσῃ, πλήρης πίσσης.

Πισσοκαυτέω, ῶ (καίω). Πίσσαν, καίω ἐκ τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, κ. τ. τ. πίσσαν ἐκβάλλω ἀπὸ τῶν δένδρων διὰ τῆς καύσεως τοῦ ξύλου αὐτῶν, Θεόφρ. Σ'. 2.

Πισσόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Ἀριστοτέλ. Σ'. 4. Πλίν. β'. 7. Εἶδος κηροῦ ἢ ῥητίνης, ᾗ οὐ αἱ μέλισσαι χρίουσιν ἔνδον τὰ κύρεβρα αὐτῶν. Ἔκ τινος Γλωσσαρίου φέρεται, καὶ, πισσόκηρον, τό.

Πισσοκονέω, = πισσοκωνάω. Μετὰ πίσσης ἀλείφω· ὅθεν

Πισσοκονία, = πισσοκωνία, ἡ. Τὸ μετὰ πίσσης, ἀλείφειν, ἐκ τοῦ πίσσα καὶ κωνός (ἡ ῥευστὴ πίσσα, ἡ κατράνη) ἡ κονία, ὡς καὶ τὸ, ἁμμοκωνία· ὀστρακοκονία σχηματ. ὁρ. πισσοκωνάω.

Πισσοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω), = πισσάω. Μετὰ πίσσης ἀλείφω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ ἐκβάλλω τὰς τρίχας· ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ἀπὸ πίσσης ἐκβάλλω τὰς τρίχας. Ἄλλως παρ' Ἀθην. ιγ'. »Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ἑψουμενον ὁρᾶκεν· τοῦτο ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ὡς ὑγιεινὸν πρᾶξαι καὶ ἀνδρεῖον, Meineke Μένανδρ. σελ. 375. 2) ἐν γένει, μετὰ πίσσης ἐπιχρίω, ἀλείφω· πισσόω, καταπισσόω· ὅθεν

Πισσοκοπία, ἡ. Ἡ πίσσωσις. 2) τὸ μετὰ πίσσης ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ἀπὸ πίσσης ἐκβάλλειν τὰς τρίχας, Ἀθήν. ε.

*Πισσοκοπικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πισσοκόπον.

*Πισσοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Πισσόων, ἀλείφων μὲ πίσσαν. 2) διὰ πισσίνου ἐμπλάστρου ἐξέλκων τὰς τρίχας.

*Πισσοκωνάω, ἡ πισσοκονέω (κωνος, 5. κωνέω, 2.). Μετὰ πίσσης ἐπιχρίω, ἀλείφω· πισσόω. (τοῦτο ἰσοδύναμόν ἐστι καὶ τὸ, πισσοκονέω, ἐστὸς εἰμὶ ὅτι παράγεται παρὰ τὸ, κένις, κονία, κονέω, ὡς καὶ τὸ, πισσοκονία.) ὅθεν

Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ. Μετὰ πίσσης ἀλειμμένος. »Μέρος πισσοκώνητος, θάνατος, ὅταν πίσσῃ περιχρίουσι τινάς, ἵνα τάχιον κατακαίωνται.

*Πισσοκωνία, ἡ, = πισσοκοπία· ὅρ. καὶ πισσοκωνάω.

Πισσοκωνίζω, ίσω, ταὐτὸν τῷ, πισσοκωνάω.

*Πίσσος, ὁ, ὅρ. πίσος καὶ πίσσι.

Πισσοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίσσαν τρέφων, θέων, παράγων.

*Πισσουργέω (πισσουργός). Κάμνω νὰ βράσῃ ἡ πίσσα, καίω πίσσαν· ὅθεν

Πισσούργιον, καί, πιττούργιον, τό. Τόπος κάμινος, ἔνθα ἐξεργάζεται, καίεται ἡ πίσσα.

Πισσουργός. Ἀττ. πιττουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Τὴν πίσσαν ἐξεργαζόμενος, καίων.

Πισσόω, Ἀττ. πιττόω (πίσσα). Μετὰ πίσσης ἢ κατράνης ἀλείφω, χρίω, πισσόνω, ἐξαιρ. χάλκινα ἀγάλματα πισσόνω πρὸς ἀποτύπωσιν, ὁρ. κατωτέρω. 2) = πισσοκοπέω. Πιττοῦν τὴν ναῦν, πισσόειν τὸ πλοῖον, τὴν ναῦν πίσσῃ χρίειν· »πιττοῦν, καὶ πιττοῦσθαι τὸ σῶμα, τὸ σῶμα μετὰ πίσσης ἀλείφειν, παρατίλλειν· ἢ ξηλυδρίαι ἔχριον τὸ ἑαυτῶν σῶμα πίσσῃ, ἢ ἔμπλαστρα ἐκ πίσσης ἐπῆλτον, ἵνα ἐκβάλλωσι καὶ ἐντίλλωσιν ἁπάσας τὰς τρίχας διὰ τῆς βιαίου ἀποβολῆς αὐτοῦ, καθὼς ποιοῦσι τὰ νῦν διὰ τῆς ἐλεφρᾶς Ἀγδᾶ λεγομένης, ἥτις καὶ παρὰ Λουκιαν. Δραπέτ. 33. »Γυναικεῖα πίσσαι, λέγεται, Βάλλω ἀγδᾶν, ἵνα μαδύσω τὰς τρίχας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουϊδ. ἔχει. »Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιρούντας, καὶ τὰς παρατιλρίας ἐξελαύνοντας· οὕτω καὶ Φιλόστρ. εἰς βίους Σοφιστῶν περὶ τοῦ Σκοπελιανοῦ λέγει· »Ὡς ἐκείδους ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλρίαις· καὶ Ἀθήν. ιβ'. »Γίνονται δὲ παρ' αὐτοῖς πάνυ καλοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε τρυφερῶς διαιτώμενοι καὶ λειαινόμενοι τὰ σώματα· πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. εἰς Δημώνακ. 50. καὶ Ῥητόρ. Πραϋ. 23. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα τὰ ἐκ χαλκοῦ περιέπλαττον τὸ πρωτότυπον πίσσῃ, καὶ οὕτως ἐλάμβανον τὸ ἐκτύπωμα, καὶ πρὸς αὐτὸ ἀπόλουν, Λουκιαν. Ζεὺς Τραγῳδ. 33. »Πίττης γοῦν ἀνακέπλησται ὅτημέραι (ὁ χαλκοῦς Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος) ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. — Ἐνύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ πιττούμενος στέρνον τε καὶ μεταφρενον· ὅθεν Πίσσωσις, καὶ, Πίττωσις, ἡ, τὸ μετὰ πίσσης ἀλείφειν, περιπλάττειν, ἢ ἀποτίλλειν, παρατίλσις· καὶ, πισσωτής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ πίσσης ἀλείφων, ἢ περιπλάττων, ἢ ἀποτίλλων τὰς τρίχας, Λουκιαν. Δραπέτ. 33. »Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος· καὶ πισσωτός, ἡ, πιττωτός, ἡ, όν· ὁ μετὰ πίσσης ἀλειμμένος, ἢ περιπεπλασμένος, πισσωμένος· καὶ ὁ τὰς τρίχας διὰ πίσσης ἀποτετιλμένος, μεμαδωμένος, παρατίλτος.

*Πίσσυρα, καί, πίσσυρες, ἀντὶ πίσυρα, πίσυρες.

Πίσσυρος, ὁ, ἡ· πιθανῶς ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ, πίσυρος, = πίσυιος.

Πισσώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πισσοειδής.

*Πίσσωσις, ἡ, Ἀττ. πίττωσις, καὶ

*Πισσωτής, οῦ, ὁ, καὶ

*Πισσωτός, ή, όν, Ἀττ. πιττωτός, ὅρ. πισσόω ἐν τέλει.

Πισταίκη, ἡ. Ἡ πιστακιά. 2) ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. α. 22. ταὐτὸ τῷ, πιστάκια, τά.

Πιστάκια, τά, καὶ, φιττάκια, καὶ, ψιττάκια, καὶ βιστάκια. Καρπὸς δένδρου τινός, λεπτοκαρύῳ ὁμοιος, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἀθήν. ἐν ιδ'. σελ. 649. »Φέρει δὲ ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία καὶ τὸ καλούμενον βιστάκιον, ὃ δὴ καὶ βατρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα, καὶ μακρὸν παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥᾳγῶν τρόπον, ἀλλήλοις ἐπιβάλλει, — ἃ μὲν οἱ Σύροι Πιστάκια καλοῦσιν, ὁ Νίκανδρος δασέως Φιστάκια· pistaches, Γαλ. Ὅρα καὶ Διοσκορ. α'. 178.

Πίστευμα, τό (πιστεύω), ταὐτὸν τῷ, πιστόν. Τὸ τῆς πίστεως ἐνίσχυσον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 886.

Πίστευσις, εως, ἡ (πιστεύω). Τὸ πιστεύειν ἢ ἐμπιστεύεσθαι, ἐμπιστοσύνη.

*Πιστευτέον, 3ετ. ἐπιῤῥ. τοῦ πιστεύω. Πρέπει νὰ πιστεύῃ τις, Πλάτ. Τίμ. σελ. 20 Β.

Πιστευτικός, ἡ, όν (πιστεύω). Ἀνήκων, ἐπιτηδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς πίστευσιν ἢ εἰς τὸ πιστεύειν, ἢ ἐμπιστεύεσθαι, θαῤῥεῖν. »Πιστευτικῶς ἔχειν τινὶ, ἐμπιστεύομαι, ἔχω θάῤῥος, ἐμπιστοσύνην πρός τινα ἢ εἴς τι, Πλάτ.

*Πιστευτός, ή, όν. Ἐμπιστευμένος εἰς τινα, ἐκ τοῦ

Πιστεύω (πίστις). Πίστιν ἢ πίστευσιν ἔχω· ἐμπιστεύομαι, ἔχω ὅλον μου τὸ θάῤῥος πρός τινα, ἢ εἴς τι, ἀφίνομαι, θαῤῥεύομαι, δοτ. τινί. 2) ἐμπιστεύω τι εἰς τινα, ἐγχειρίζω, παραδίδωμι, τινί τι. 3) παθ. »πιστεύεσθαι ὑπό τινος, ἔχω ἐμπιστοσύνην ἐκ μέρους τινος, Ξεν. Συμποσ. 4, 29. ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην· εἶναι παραδεδομένον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην, φύλαξιν τινός. »Πιστεύομαί τι, ἀντὶ τοῦ »Πιστεύεταί μοί τι, μοί ἐμπιστεύθη τίς τι, μοί ἐμπιστεύονται, πίστιν ἔχουσι ἢ δίδουσιν εἰς ἐμέ τι. 4) Μέσ. »πιστεύεσθαί τι, πληροφορουμαι περὶ τῆς ἀληθείας τινὸς πράγματος, πιστεύω αὐτό.

Πιστήρ, ῆρος, ὁ (πιπίσκω) = ποτιστής, ποτιστήρ· ὅθεν

*Πιστήριον, τό, = ποτιστήριον.

Πιστικός, ή, όν (πίστις). Εἰς πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην. 2) συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, πειστικός, πιθανός, πείθων, πείθειν δυνάμενος, πληροφοριῶν, ἀποδεικτικός· ὁ εἰς εὐπείθειαν, καὶ ὑπακοὴν κλίσιν ἔχων, ἢ εὔκολος εὐπειθής, Πλάτ. Γοργ. 9. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. 5'. 10.

Πιστικός, ή, όν (πίνω). Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πίῃ τις πότιμος, ἢ ῥευστός. »Νάρδος πιστικὴ, Ν. Δ. ἀμφ.

Πίστιος, ὁ. Ὑπερασπιστὴς τῆς πίστεως τῶν ὅρκων, ἐπίθ. τοῦ Διός, παρὰ Ῥωμαίοις, Διονύσ. Ἁλικ. δ'. Jupiter fidius. ἐκ τοῦ

Πίστις, εως, ἡ (πιστός). Πίστις, ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρός ἄλλον ἢ παρ' ἄλλου τινί· παρ' Ἡσ. Ἐ. 374. καὶ πληθ. μ' ὅλον ὅτι τοῦτο τὸ χωρίον δύναται νὰ ἀνήκῃ καὶ εἰς τὴν ε'. σημτ. ὅθεν καὶ, πίστις πρός τι πρᾶγμα, πληροφορία περὶ αὐτοῦ. 2) θάῤῥος, ἰταμότης, τόλμη, Θουκ. 1, 120. »Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει. 3) πίστις, εἰλικρίνεια, τιμιότης, χρηστότης. 4) εὐπείθεια, ὑποταγή, ὑπακοή. 5) πρᾶγμα ἢ ἄξίωμα ἐμπιστευμένον εἴ τινα· παραγγελία, ἐπιτροπή· τὰ πληρεξούσια ἑνός πρέσβεως, Πλουτ. εἰς Νουμ. 10. 6) ἀπόδειξις, μαρτυρία, βεβαιωτικὸν ἢ μαρτυρικόν τι, Ἀριστ. Ῥητορ. α'. »Ἢ εἰ πίστεις ἀποδεῖξίς τις· τότε γὰρ πιστεύομεν μᾶλιστα, ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν· οὕτω καὶ παρὰ Πλιν. Νέ. 8, 78. »Ἐν ὁμματι δύσθαι πίστιν· καὶ Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Πίστεσιν, οἷς λέγοντες πείσομεν· ὅθεν, ἐνίσχυσις τῆς πίστεως, ἐγγύησις, βεβαίωσις, ὑπόσχεσις, ἀσφάλεια, ὁμοῦ λόγος, ὅρκος, κ. τ. τ. ὡς τὸ fides, Valck. Ἱππ. 1321. »Πίστιν καὶ ὅρκια ποιεῖσθαι, συνθήκην ἢ συμμαχίαν ποιεῖν, Ἡρόδ. 9, 92. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. »τὰς πίστεις ποιεῖσθαι, Ἡρόδ. 3, 8. »Πίστει λαβεῖν καὶ καταλαβεῖν τινά, δέχομαι τινὰ ὡς φίλον ἐπάνω εἰς τὸν λόγον του, ἢ ἀφ' οὗ δώσῃ ἐγγυήσεις, Ἡρόδ. 3, 74. 9, 106. »Πίστιν δοῦναι καὶ λαβεῖν, = πιστὸν ἢ πιστὰ ὁ κ. λ. Ξενοφ. Ἑλλην. α'. ὁ. 3. καὶ 8. »Τὸν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν β'. γ'. 17. »Ἀρίας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας.

Πιστόν, τό. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πίστιν καὶ βεβαιότητα, ἐνεχυρον. »Ὅρκια πιστὰ (Ὁμηρ.), πιστοὺς καὶ βεβαίους μετὰ ἐνεχύρων ἢ συνθηκῶν ὅρκους. »Πιστὰ δοῦναι, λαμβάνειν, ἐνέχυρα ἐμπιστοσύνης καὶ βεβαιώσεως, ἢ μεμαρτυρημένας ἀποδείξεις φιλίας καὶ εἰρήνης· οὕτω καὶ τὸ »Πιστὰ τιθέναι, παρὰ Ξενοφ. ἴδε πιστός.

Πιστοποιέω, ῶ (πιστοποιός). Πιστὸν ποιῶ· πιστόω, βεβαιώ, Ἰωσηπ. Μακ. 7. ὅθεν

*Πιστοποίησις, εως, ἡ. Ἐπιβεβαίωσις, ἀπόδειξις.

Πιστοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πιστοποιῶν, ἐπιβεβαιῶν, ἀποδεικνύων, πληροφορικός.

Πιστός, ή, όν, καὶ ἐπιῤῥ. πιστὸς (πείθω). Ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ ἢ νὰ δώσῃ πίστιν τις, ἀληθής, εἰλικρινής, καιρὸς καὶ ἄδολος, βέβαιος, τίμιος, ἀξιόπιστος, ἄξιος πίστεως, π. χ. »πιστὸς ἑταῖρος, Ὁμ. »Πιστοὶ φύλακες, Πτ. Θ. 735. »Πιστὰ πιστώσει, = πιστούται, Αἰσχ. Ἱκ. 680. συστάσ. δὲ πολλὰ καὶ δοτ., Ἰλ. Π, 147. »Πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε. »Πιστὸς ἔστιν ἐμοὶ ἔχει παρ' ἐμοὶ πίστιν, ἐμπιστοσύνην. β) ἐπὶ πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ ἔχῃ θάῤῥος, νὰ ἀφεθῇ, βέβαιον, ἀσφαλές, ἀξιόπι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στον, π. χ. ὅρκια πιστά, ὄρ. πιστόν. »Οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν«, ἀντί, οὐκέτι πιστευτέον γυναιξί, ποιητ. ἐλλειψις ἀντί, οὐκέτι πιστά ἐστι τὰ τῶν γυναικῶν, Οδ. Δ, 456. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, γνήσιον, ἀληθινόν, περὶ τοῦ ὁποίου τις εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς πληροφορεῖται, πληροφορηθῆναι τὸ, πιστόν, ὄρ. ἀνατέρω. »Πιστὰ τεκμήρια, πιστωτικά, μαρτυρικά. Αἰσχ. Ἰκ. 54. »Τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι = πίστιν ποιεῖσθαι, Ἡρόδ. 3, 8. »Πιστὸν ἢ πιστὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν«, Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 5. ὄρ. πιστόν· τὸ δέ, »πιστὰ Διῶν ποιεῖσθαι«, ὑπὸ τῶν Διῶν πεπιστωμένη ἐγγύησιν παρέχειν, δηλ. ἐπικαλεῖσθαι τοὺς Διοὺς ὡς μάρτυρας εἴ τι. 2) ἐνεργ. = πίνων ἢ πιστεύων, δηλ. πεποιθώς, ἀφινόμενος εἰς τινα, πιστεύων, ἔχων ὅλην τὴν πεποίθησιν, τὸ θάρρος, πλήρης πεποιθήσεως, μετὰ δοτ. Θέογν. 283 Αἰσχ. Περσ. 55. Ραδ. Εὐρ. Ἠλ. 1123. Schaef. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1031. »Οὐκ πιστὸς«, ἀντὶ τοῦ, πιστεύων, ἐμπιστευόμενος καὶ ἑαυτὸν ἀφίνων ἐπί τι ὡς βέβαιος, πεποίθησιν ἔχων· ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. Νόμ. ζ'. σελ. 809. »Κύων καὶ πλεκτὰς πιστόν«, κεῖται ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ, πίστυος, ἢ ἀντὶ τῆς Σύν. β) ἀκούει τις, ὑπακούων, εὐπειθής, ὑπήκοος, ὑπακοὴ γνώμης καὶ θέσεως ἢ δόγματός τινος. γ) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἅγιος, Χριστιανός.

Πιστός, ή, όν (πίσις) ποιητ. Πότιμος, πινόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πίῃ τις.

Πιστότης, ητος, ἡ (πιστός). Ἐμπιστοσύνη, τιμή, πίστις, εἰλικρίνεια, Ξενοφ. Ἀναβ. α. τ. 23. βεβαιότης, ἀσφάλεια, ἀξιοπιστία.

Πιστοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ) ποιητ. Φύλαξ τῆς πίστεως του, Ὅρρ. Ὕμν. η. 17.

Πιστόω, ώσω (πιστός). Κάμνω τινὰ πιστὸν ἢ βέβαιον, τὸν κάμνω νὰ δώσῃ ἀσφάλειαν ἢ ἐγγύησιν, ζητῶ παρ' αὐτοῦ ἐνεχύρου πίστεως, ὑποχρεόνω δέ ἐγγυήτεως, αἰτ. προσπ. ὅσον, πιστοῦν τινα ὅρκοις »(Θουκ. 4, 88. ιι, τὸν κάμνω νὰ δώσῃ, ὁμόσῃ, ἐγγύησιν. 2) βέβαιος ἢ ἀσφαλὴς γίνομαι, κάμνω ἐμαυτὸν βέβαιον ἢ ἀσφαλῆ, δηλ. δι' ἐμαυτὸν δίδω ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, ἐγγυῶμαι, ὅσον »πιστωθῆναι«, Τιμ. Ἔρμ. 536. καὶ εἰδικώτερον, »Πιστωθῆναι ὅρκῳ τινί«, ἐγγυῶμαι πρός τινα δι' ὅρκου, παρέχω τινὶ διὰ μέσου ὅρκου ἐγγύησιν ἀσφάλειαν, Οδ. Ο, 436. λέγεται καί, »πιστοῦμαί τινα ὅρκῳ καὶ ὑφ' ὅρκου«, Σοφ. Ο. Κ. 653. β) γίνομαι πίστυος, ἀσφαλὴς, ἥμερος, ἐμπιστεύω, συλλαμβάνω θάρρος, ἐμπιστοσύνην, κάμνω ἐμαυτὸν νὰ πληροφορηθῶ, ὅσον »πιστωθῆναι ἐπὶ συμμάχῳ, ἐν τῇ καρδίᾳ πίστιν λαμβάνω, πιστεύω, πληροφορούμαι, ἀποδεδειγμένος γίνομαι, Οδ. Φ, 218. ἐντεῦθεν, πιστωθείς, = πιστός, 2. καὶ, πίστυοι, ἐμπιστευόμενοι, Σοφ. Ο. Κ. 1039. 3) Μέσ. ἀποβαίνω ἐγγυήτρια, Ἰλ. Φ, 286. »Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἀστερωπὸ, πίστιν, βεβαίωσιν καὶ ἀσφάλειαν ἀλλήλοις δόμεναι· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ζ, 233. »Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ, πιστώσαιτον, πίστεις ἀλλήλοις ἐποιήσαντο, βεβαιούμενοι τὸ λεχθέν. β) »πιστώσασθαί τιν', πιστοῦν τί, Ὅπη.

Πίστρα, ἡ (πιπίσκω). Πετίστρα τῶν ζώων. 2) ἄγγεῖον πρὸς πότιν, Εὐριπ. Κύκλ. 29. καὶ 48. Στρέβ. ἡ. σελ. 545.

Πίστρις, εως, ἡ. Εἶδος πολεμικοῦ πλοίου, ἄλλως παρὰ Πολυβ. καὶ πρίστις.

Πίστρον, τό. Ποτήριον, Εὐριπ. Κύκλ. 29. = πίστρα, 2.

Πίστωμα, τό (πιστόω). Ἀσφάλεια, βεβαίωσις, ταὐτὸν τῷ, πιστὰ, καὶ πίστις, Ἡσ. Αἰσχυλ. Πέρτ. 170. »Ἐγηραλέα πιστώματα«, ἀντὶ τοῦ, πιστοὶ γέροντες.

Πίστωσις, εως, ἡ (πιστόω). Ἀπόδειξις, δικαιολόγησις, βεβαίωσις· καὶ παρὰ ῥήτορ. βεβαίωσις, ἀπόδειξις, τεκμήριον.

*Πιστωτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ πιστόω.

Πιστωτικός, ή, όν (πιστόω). Εἰς πίστωσιν ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος.

Πισύγγιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκυτεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι »Πέτσμπτον, καὶ πέσσυπτον, ἢ πετσύπτη, ἀντὶ τοῦ, πισσύγγιον, καὶ πισσύγη· ἐκ τοῦ

*Πίσυγγος, ὁ. Ὁ σκυτεύς, παπουτζῆς. (παρὰ τὸ, πίσσα?) [κατὰ τὸν Ἀλεξ. Ἀέτ. παρ' Ἀθην. 15. σελ. 699. ἔστι τὸ Ἰώτα μακρόν· ἴσως δὲ πρέπει νὰ γραφῇ, πίσσυγγος, πισσύγγιον, ὡς καὶ ἔγραψεν ἤδη ὁ Δινδ. ἐν τῇ ἐκδόσει του τοῦ Ἀθηναίου]

Πίσυνος, η, ον (πείθω, πείσα). Ἐμπιστευόμενος, ὁ πίστει, ἐμπιστοσύνην πρός τινα ἢ εἴς τι ἔχων· πεπιττευκώς, ταθαρρηκώς, πεποιθώς, ὁ πιστεύων, θαρρῶν, ἀεὶ μετὰ δοτικ. π. χ. Διΐ, πατρὶ ἐμῷ, τοξόταις, κάρτει, ἠνορέῃ πίσυνος, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει, ὡς καὶ παρ' Ἡσ., μοῦνος τὸ ἀρτεμικὸν »δεῖσι, χρησμῷ, Ἡρόδ. 2) εὐπειθής, ἀκόλουθος, ὑπήκοος, τινί, Ὀρφ. ἀργ. 263. καί, 705.

Πίσυρες, οἱ, αἱ καὶ σύνεστ. πίσυρα, τά· καὶ, Αἰολ. πέσσυρες, καὶ πέσυρες, πεσυρα, Αἰολ. καὶ ἀρχ. Ἑπ. ἀντὶ, τέσσαρες, τέσσαρα, Ἰλ. Θ, 680. Ἀπολλ. Ἀργ. δ. 671. γ'. 222. καὶ 1366. Διονυσ. περιηγ. 44.

*Πίσω, μέλλ. τοῦ ἐπιπίσκω. (--)

*Πιτάριον, τό. Ὄργανον ἢ σχῆμα, ἔχον τὴν μορφὴν τοῦ Π.

Πιτνάω καὶ πίτνημι, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ πετάννυμι. Ἐξαπλόνω, τεντόνω, Ἰλ. Φ, 7. »Ἥρα πίτνα«, ἀντὶ ἐπίτνα. »Πιτνὰς εἰς ἐμὰς χεῖρας, ἐκτείνας, Οδ. Δ, 392. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐλέγετο ἄλλοτε καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »πίτναντο εἰς αἰθέρα χεῖρας«, ἤπλωναν πρὸς οὐρανόν, Πινδ. Νέ. 5, 20. ἔνθα μέντοι καὶ ἐκπαλαι ἔγραφον, ἐρώτερον. ἐνεργ. »πίτναν τ' εἰς αἰθ. χ^ας, πρβ. πίτνω.

Πιτνέω, ἀόρ. ἔπιτνον, μετοχ. πιτνών, ἀπρωμ. πιτνεῖν, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ πίπτω, συνηθ. ἐπὶ ἰδέας συνεπεμφαινούσης μόνιμον πτῶσιν, ἄρα, καταπίπτειν, ἐμπίπτειν πολλαχ. παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ. Ἑρμ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1371. (Παρ' Ὁμ. οὗτος ὁ τύπος εἶτέτι γνωστὸς οὐκ ἦν· πρβ. τὸ δεύτερον πίτνω.)

*Πίτνημι, = πιτνάω, πετάννυμι, Οδ. Λ, 392.

Πίτνω, ταὐτὸν τῷ, πετάω, πετάννυμι. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω. μόνον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 231. »Καὶ ἔπιτνον ἀλωὴ στείχοντα«, ἐξήπλωνον, ἐπέφερον ἐπὶ τὴν ἄλωνα. Ἐν ἄλλοις μὲν τοῖς Χειρογράφοις ἀντὶ τούτου, ἔπικλον, ἀντὶ, ἐπλήρουν, κεῖται· ἢ ἔπιλνον, ἀντὶ, ἔπιλνεν. Ὁ Σοφοκλ. δὲ ἐν Ἠλέκτ. 713. μετεχειρίσθη τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀϊσσόμενα, ὄρ. Hoinr. σελ. 197. πρβ. Heyne Ἰλ. Χ, 402.

*Πίτνω, = πιτνέω, πίπτω. Τοῦτον τὸν ἐνεστ. εἰ μὲν ἀρχαῖοι Γραμμ. ἀποδοκιμάζουσιν, ἄλλοι δὲ, συμφώνως τοῖς χειρογράφοις, δέχονται ῥητῶς, ὡς οὔτε δύνανται τις ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ μέτρου τοῦ στίχου νὰ διακρίνῃ τὸ ὀρθόν· ἐξαιρτ. δὲ εἰσήγαγον ἀδίκ. τοῦτον τὸν τύπον οἱ νεώτ. Ἑλληνικοί, ὄρ. Ἔρμ. εἰς Elmsl. Μήδ. 53. σελ. 340. κτ. ἐν Λεξ. Ἔρμ. Bacch. praef. σελ. 35. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 77. 613. καὶ Ἱκέτ. 691. Reisig. Enarr. Soph. O. C. 1745. Boutm. Ἑλλ. Γραμμ. 2, 1. σελ. 219. ὡς τόσον, φαίνεται βέβαιον, ὅτι τὸ, ἔπιτνον ὑπῆρχεν ἐπὶ ἀόρ. τοῦ πιτνέω, ἅπαμ ὁ παρατ. ἦν ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν τύπον, ἐπίτνουν.

*Πίττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, πίσσα.

Πιττάκιον, τό, Λατιν. pittacium. Τμῆμα, κομμάτι δέρματος, ἐφ' ᾧ ἀλείφεται χρίσμα τι, ἀλοιφὴ καὶ ἐπιτίθεται πληγῇ τινι, ἢ πάσχοντι μέρει τοῦ σώματος· ἄλλως, πεττύκιον, Pierg. Μοῖρ. σελ. 306. καὶ κομμάτι, βαπτόμενον εἴς τι παλαιὸν φόρεμα, Διογέν. Λαέρτ. εἰς Κράτητα. »Προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νεκρόδομος ἐποίει«. 2) ἀβάκιον, πίναξ ἢ πινάκιον, ἢ τμῆμα ὀπιθάσας, φύλλον πίνακος, ἐφ' ᾧ γράφεται καὶ σημειοῦνται τι· κατ' Εὐστάθ. συνωνυμεῖ τῷ, πίναξ, δέλτος, καὶ βίβλος, ὅστις ἑρμηνεύων τὸν Ὁμηρικὸν »Πίνακα πτυκτὸν«, ἐπιφέρει· »Πιττάκιον δὲ ἰδιωτικώτερον, διὰ τὸν τρόπον, καὶ αὐτὸ τῆς πτύξεως ἧττον διπλώσεως, ὡς γὰρ δέλτος διὰ τὸ δελτοειδὲς σχῆμα, οὕτω πιττάκιον διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτρῆς πίττης σχηματισμῷ.

Πίτταξις, ἡ πίτταξις, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς κραναίας, κατὰ τὸν Σχολ. ἐν Ὀδ. Κ, 242. ὅπου ὁ Εὐστάθ. ἀντὶ τούτου, πίτταξις, ἔχει· ἄλλοι δὲ ὠνόμασαν αὐτόν, βάρβαρον, καὶ μάραος, ἢ μάραν.

*Πιτασφαλτος, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, πισσάσφαλτος.

Πίτεινος, ίνη, ινον, Ἀττικ. ἀντὶ πίτυινος.

Πιτουργίον, πιτοῦν, πίττωσις, ἡ. Πιτωτὴς, καὶ, πιττωτὸς, Ἀττ. ἀντὶ, πισσουργίον, πισσοῦν, κ. τ. λ.

Πιτύα, ἡ, ἀμφ. γραφὴ ἀντὶ, πυτία.

Πίτυϊνος ίνη, ίνον (πίτυς). Ἐκ πίτυος, κατασκευασμένος, ἢ ληψθείς, ἐξαιρτ. »Ῥητίνη πιτυΐνη«. ῥητίνη ἐκ πίτυος. »Πιτύϊνον κέρνον«, ἐν τῷ κώνῳ πυρήν, τὸ κουκουνάριον· ὄζος, πιτυΐνη, ἢ, εἶδος ἀγνωρίστου φυτοῦ, Θεόφρ. Φυτ. Ἴστορ ζ'. 8. Ἴσως ταὐτὸν τῷ, χαμαίπιτυς.

Πίτυλις, ίδος, ἡ (πίτυς). Ὁ ἐκ τοῦ κώνου κόκκος ἢ καρπὸς τῆ πίτυος, Lob. Φρύν. σελ. 397. Διοσκορ. α'. 88. »Πιτυΐδες καλοῦνται, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις«, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ κουκουνάριον, ἢ κουκουνάριον, καὶ Τουρν. ψευτὶκ λεγόμενος, pignon, Γαλλ. 2) ταὐτὸν τῷ, πιτυΐνη, ῥητίνη, Γαλην. Γλωσσ.

*Πιτυκάμπτης, ου, ὁ, = πιτυοκάμπτης.

Πιτυλεύω, μέλλ. εὑτω (πίτυλος). Κάμνω κρότον χειροκροτῶν ἢ κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας, ἢ τὰς χεῖρας ταχέως κινεῖν ἐν τῷ κωπηλατεῖν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὀξέως κινεῖσθαι, ἐνεργητικῶς, ἢ εἰς κίνησιν εἶναι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 678.

Πιτυλίζω, ταὐτὸν τῷ, πιτυλεύω, ἐξαιρτ. ἐν τῷ παλαιῷ ταχέως κινεῖν τὰς χεῖρας· ἴδε πίτυλος, ἀριθ. 2. γ. »Ἴχθυσιν γένετ' πιτυλίζουσαν«, τὴν ταχέως κουμένην καὶ σκιρτῶσαν, Σουϊδ. 2) κάμνω νὰ σταλάξῃ τι ὑγρὸν τινάζων τὴν περιέχουσαν αὐτὸ ὕλην, ὅσον »Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοισι«, ἀντὶ τοῦ, ποιῶ σταλάζειν, στάζειν, Ἱπποκρ. γυν. παθ. 2. ὄθεν

Πιτυλισμα, τό, ταὐτὸν τῷ, πτυλος. Πᾶσα κίνησις ὀξεῖα.

Πίτυλος, ὁ. Ἡ ὀξεῖα, τακτικὴ κίνησις τῶν χειρῶν καὶ τῶν κωπίων κατὰ τὸν ῥυθμὸν (πρὸς τὸ κέλευσμα) τοῦ κελευστοῦ, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς καταῤῥοῆς τῶν κωπίων προξενούμενος ψόφος ἐκ τοῦ ὕδατος· ὁ κτύπος, ὃν ῥοῦβος τῶν κωπίων ἐν τῷ ταχέως κωπηλατεῖν καθόλου δὲ, ταὐτὸν ἐστι τῷ, εἰρεσία, κωπηλασία, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1050. »Νεὼς πίτυλος εὐήρης παραυῶ καί, 1346. »Νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον«, ὅπου ἑρμην. διὰ τοῦ, τάξις κωπίων· ἀλλ' ἐν Τρωάδ. 1123. »Νεὼς πίτυλος εἰς λελειμμένος μέλει ναυστολεῖνω, ἐστὶ τὸ κωπηλάτας ἔχοι πλοῖον. 2) μεταφρ. ἐπὶ πάσης παρομοίας ὀξείας ἢ τακτικῆς κινήσεως καὶ τοῦ συνηχοῦντος αὐτῇ κτύπου, ἅρα α) ἐπὶ κτυπη-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάτων, ἐξαιρτ. ἀπὸ τῶν κτυπημάτων κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὰ μάγουλα ἢ τὴν κεφαλὴν ἐκ μέρους τῶν πεσόντων ἢ ἐκ καιροῦ πόνου τινός, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 858. »Ἐρέσσετε ἀμφὶ κρατὶ κώμειμα χεροῖν πίτυλον· ἐν γένει, κτύπημα μέ τι, πληγή, ὅθεν· »ἑνὶ πίτυλῳ, μέ μίαν πληγήν, καταφοράν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 972. »Πάντες ἑνὶ πίτυλῳ ἀσπαίρουσι χέρσῳ, μᾶᾳ σφοδρᾷ ὁρμῇ ἢ κυντέει. β) ἐπὶ πτώσεως ῥαγίδων, σταλαγματιῶν, ὡς ὀκρότος ἐκ τῶν πιπτουσῶν σταλαγματιῶν τῆς βροχῆς, ἢ ἐπὶ δακρύων, ὡς παρ' Αἰσχ. ἐν Ἱππολύτ. 1464. »Δακρύων πολλῶν ἔσται πίτυλος«, ἢ ἐπὶ οἴνου, ὡς Ἀλκ. 801. Σκύφου πίτυλος«, ἢ κατιφορά, ὁ σταλαγμὸς τῶν δακρύων, ἢ τὸ πήδημα τοῦ οἴνου ἐν τῷ χύνειν αὐτὸν ἐν τῷ ποτηρίῳ. γ) ἡ ταχεῖα καὶ συνεχὴς κίνησις τῶν χειρῶν τῶν πυκτῶν ἐν τῷ γυμνάζεσθαι, ἤτοι τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κτύπημα τῶν γρόθων ἢ κατὰ Πολυδ. β'. 147. ἡ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγὴ πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων· ἡ συνεχὴς καταβολὴ τῶν πληγῶν, τῶν γροθισμάτων· οὕτω χρῆται τῇ λέξει ὁ Θεόκρ. κβ'. 127. »Ἀεὶ δ' ὁ ὕστερῳ πιτύλῳ ἐαλεῖτο πρόσωπον«. δ) μεταφ. καὶ στενῶν. ἐν γένει, ῥόμβος· κίνησις, πάλος, ὡς ἑρμην. ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Θηβ. 862. τὸ, πίτυλος, ἀπὸ τοῦ ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ πίπτω, πίπτυλος, καὶ πίτυλος. ε) εἶδος γυμνασίου, ὅτε δηλ. ἐστέκετό τις εἰς τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν, καὶ πηδῶν τας χεῖρας εἰς ὕψος ἐκίνει ταχέως καὶ ἐναλλὰξ τὴν μὲν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τὴν δὲ εἰς τὰ ὀπίσθεν, ὡς ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ ὑγιεινῶν β'. 10. ἑρμηνεύει τὸ, πιτυλίζειν αὐτόν· »Τὸ δὲ πιτυλίζειν, ἐπεσθαι ἀπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βεβηκώς, ἀναπεπτας τὼ χεῖρε, κινεῖ τάχιστα, τὴν μὲν ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ πρόσω. 5) τὰ πέλλεια, συνάσεις ἢ ῥάπτειν τὰ ἀκόντια καὶ ἄλλα ὅπλα, ὁ ψόφος καὶ κτύπος αὐτῶν, π. χ. μετὰ τοῦ, ὄρυ, αἰχμή, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 834. »Ἀργείου δορὸς πιτύλους ἐρρῆξα' κἀμάχῃ, καὶ Τρωϊάδ. 817. »Δὶς δυεῖν πιτύλοιν τεῖχη ῥοιᾶς κατέλυσεν αἰχμήν. ζ) »πίτυλος μανίας, φόβου, ἢ σαφῶς ἐσωτερικὴ κίνησις τῆς μανίας, τοῦ φόβου κ. τ. τ. ἐπὶ πασῶν ἐμπαθοῦς κινήσεως τὴν διαθέσεως, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 67. »Μανίαι πίτυλοι μανθάνω καὶ Ἡρακλ. μαν. 1187. »Μανιομένῳ πιτύλῳ πλαγχθείη, καὶ αὐτόθ. 818. »Δὶς πίτυλον φόβων. η) παρὰ Συνεσ. ἐν τῷ περὶ Φαλάκρ. σελ. 77. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτειλοῦντος καὶ κτυποῦντος τρίγωνον. »Πρῶτον μὲν τὸν πίτυλον καταπεπτωκότα, τὸν πόδα ταχέως κινοῦντα καὶ κτυποῦντα τὴν γῆν. 3) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ. (καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς Γραμμτ. παρὰ τὸ, τύπτιλος, τύπιλος, κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων, καὶ τὰ δὲ ὑστέρου παρὰ τὸ, πτίσσω, πίπτω.)

Πιτύνη, ἡ. Πιτυλίδες, πιτυνοπλοκάς, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ, πυτίνη, κ. τ. λ.

Πιτυόεις, εσσα, εν (πίτυς). Πλήρης πιτύων, γεμάτος ἀπὸ τοιαῦτα δένδρα· ὅμοιος τῇ πίτυι.

Πιτυοκάμπη, ἡ (κάμπη). Εἶδος φαρμακερᾶς κάμπης, διαιτωμένης ἐπὶ τῆς πίτυος, Διοσκορ. 2. 66. 2) εἶδος μικρῶν στρεβλίων πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ (κάμπτω). Ἐπίθετον τοῦ Σίνιος λῃστοῦ, ὅστις ἐτέντονε τοὺς διαβάτας μεταξὺ δύο λυγισμένων πιτύων, τὰς ὁποίας ἔπειτα ἀπολύων, ἐξέσχιζεν αὐτούς, Ἀπολλόδ. βιβλ. γ'. 23. »Οἰκῶν γὰρ (ὁ πιτυοκάμπτης) τὸν Κορυνθίων ἰσθμὸν, ἡνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτειν· οἱ δέ, διὰ τὴν ἀσθένειαν εὐκ ἠδύναντο κάμπτειν· καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι παναλέθρου ἀπώλυντο. (λέγεται καὶ, πιτυοκάμπτης.)

Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ πίτυος ἐστεφανωμένος.

Πιτυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίτυς τρέφων, παρέχων.

Πιτυοῦσα, ἡ, αἰτ. πιτυόεσσα. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 166. Euphorbia, pityusa, Λίνν. 2) ὄνομα πολλῶν καὶ διαφόρων νήσων, Στράβ. 3. καὶ 9.

*Πιτυρηνός, ἡ, όν (πίτυρον). Κατεσκευασμένος ἐκ πιτύρων, Ἡσύχ.

Πιτυρίας, ου, ὁ (πίτυρον). Ἄρτος, φωμὸς ἀπὸ πίτυρα.

Πιτυρίασις, ἡ. Λειχὴν πιτυρώδης τῆς κεφαλῆς, Πιτυρίδα, πάθος τι, Παῦλ. Αἰγ. γ'. 3. »Ἡ πιτυρίασις, λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ἐστὶν ἀπόπτωσις. Σημεῖνος περὶ διαγνωσ. παθῶν, β'. 5. »Πιτυρίασις, κνησμὸν μένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινα λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ τοὔνομα εἴληφεν.

Πιτυρίας, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, Πιτυρηνός, Ἡσυχιος.

Πιτυρίς, ίδος, ἡ, ἐλαία, εἶδος μικρᾶς ἐλαίας ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ πίτυρου, ἡ ὁποία ἄωρος ἀλατίζεται καὶ ἐφυλάττετο. (ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὴν πιτυρίασιν.)

Πιτύρισμα, τό, ταὐτὸν τῷ, πιτυρίασις.

Πιτυρίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πιτυρίας, Ἀθην. γ'. »Ἱδρωτίμην τὰ καλούμενα τὸν πιτυρίτην ἄρτον, καὶ ῥυπαρόν· ἀντίκειται τούτῳ, ὁ καθαρὸς ἄρτος.

Πιτυροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου ὢν· ὅμοιος τῷ πίτυρῳ, 2) τῷ πιτυρίδι ὅμοιος.

Πίτυρον, τό (πτίσσω)· Ὁ τῶν σίτων ἢ τῶν κριθῶν φλοιός, σκύβαλον· τὸ χονδρὸν μέρος τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὁποῖον μένει ἐν τῷ κοσκίνῳ ἐν τῷ κοσκινίζειν τὸ ἄλευρον· συνών. κατὰ πλήθ. 2) = πιτύρωμα καὶ πιτυρίασις, πιτυρὶς, πιτυρίδα, τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐν εἴδει πιτύρου ἀποξύσματα, Διοσκορ. β'. 144 ὅθεν

Πιτυρνόομαι, οῦμαι, ὡς παθ. Πιτυρίασιν ἔχω, ἡ πιτυρὶς ἀποκτῶ περὶ τὸ σῶμά μου.

Πιτυρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πιτυροειδής.

Πίτυς, υος, ἡ. Εἶδος δένδρου ῥητινοφόρου καὶ ἀειθαλοῦς, pinus, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πεύκων, τῆς ἐλάτης, πεύκης· ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κεκκουκρία, ἡ, λεγόμενον, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. — Ποιητ. δοτ. πληθ. πίτυσσιν, Ὁδ. Ι, 186. Κατὰ τὸν Ὀππ. μὲ διπλᾶς βελόνας, ἡ ὁποία, ὅταν κοπῇ, δὲν βλαστάνει κλέον ἐκ τῆς ῥίζης, ὡς φησι καὶ ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 8. »Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα, πλὴν ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτοστεῖς ἀναίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ· καὶ ἐντεῦθεν πάροιμ. »Πίτυος εἰσὶν ἐπρίσταται (ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. στ'. 37. »Σφέας πίτυος τρόπον ἀπείλεε ἐκτρίψειν· ὅτι πίτυι μένη δένδρων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανολεθρος ἐξαπόλλυται) ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους τοιουτοτρόπως ἐξολοθρεύει τις, ὥστε μήτε ἀπόγονοι ἐξ αὐτῶν νὰ ἀπομείνωσι, δηλ. ἐξολοθρεύειν αὐτοὺς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ν, 390. καὶ Π, 483. καλεῖ ταύτην, »Πίτυν βλωθρήν, καὶ ἐν Ὀδ. Ι, 186. μακρὰν ἐκ τῶν κλάδων ταύτης ἐστεφάνουν τοὺς τὰ Ἴσθμια Νικῶντας, Πλούταρχ. συμπ. ε', καὶ ἱερὰ ἦν Ποσειδῶνος καὶ Διονύσου. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλευτ. α'. 23 καλεῖται ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, »Πίτυς διπλόῤῥιζα, ἐξ οὗ γίνεται ὄλον, ὅτι ἡ πίτυς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐστὶ μετὰ τῆς πεύκης, διπλᾶς ἀκάνθας μόνον ἔχουσα, καὶ τὸν κῶνον μεγαλήτερον, ὡς καὶ ἡ Pinus silvestris, montana, καὶ rubra, Λίνν. ἡ δὲ Pinus abies καὶ picea, ἁπλᾶς μόνον. 2) παρὰ Ποιηταῖς μετωνυμικῶς, πᾶν ὅ,τι ἐκ πίτυος κατασκευάζεται, ὡς, πλοῖον, ἀοιδ., πεύκινος στέφανος, κ. τ. τ. (παρβ. πεύκη). ὅθεν

Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πιτυόστεπτος, Ἀναλκτ. β'. σελ. 142.

*(Πιτύω). Τύπος κύριος ἢ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ πτύω, ὅστις ὅμως διέμεινε μόνον ἐν τῷ Λατ. pityso, pityma, ὄρα πυτίζω.

Πιτυώδης, εος, ὁ, ἡ (πίτυς, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πιτυόεις.

Πιτυών, ῶνος, ὁ (πίτυς). Τόπος κατάφυτος πιτύων.

Πιφαλλίς, ίδος, ἡ, = πίφιγξ.

*Πιφάσκομαι (φημί), ποιητ. λέγω, Ἡσ. Θ 655. = πιφαύσκομαι.

Πιφαύσκω, κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ ΦΑΩ, ΦΑΤΣΚΩ, φαίνω, σχγγεν. τῷ, φάσκω, φημί, ὡς τὸ, διδάσκω παρὰ τὸ ΔΑΩ, δαίω, διδῆναι, Φανερόνει δὲ κυρίως, σημαίνω, ἐπιδεικνύω, φανερόω, σαφὲς καὶ φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω, εἰς φῶς ἄγω, ἐμφανίζω, σημεῖον δίδωμι, τινί, Ἰλ. Κ, 502. ἐξαιρ. διὰ λόγων, ὅθεν, μηνύω, ἐμφαίνω, ἀγγέλλω, διηγοῦμαι, τι, ὑμν. Ὀμρ. Ἑρμ. 540. τινί τι, Ἰλ. Κ, 478. Ὀδ. Δ, 442. Μ, 165. λέγω, βιβλιῶ, κηρύττω τινί Ἰλ. Σ, 200. »Ἔπεα ἀλλήλοισι ἠ, ἔπος πάντασσι πιφαύσκειν, λέγειν λόγους πρὸς ἀλλήλους ἢ πρός ἄπαντας, Ἰλ. Κ, 202. Ὀδ. Χ, 131, 247. Ἀπαντᾶ ὡς ἀποθ. πιφαύσκομαι, ἀφῶ τα φανῇ, ἐμφανίζω, κάμνω ὁρατόν, ἐπιδείνυμι, τι, Ἰλ. Μ, 280. Φ, 333 ὑμν. Ἀπ. 444. ἐξαιρτ. διὰ λόγων σημαίνω, κάμνω γνώριμον, ἀποφαίνω, δηλ. λέγω τινί προς ποῖον νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ λάβῃ τι, τινί τινα, Ὀδ. Ο, 518. »Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαιι (ἔνθα ἐνεστ. ἀντὶ μέλ.), ἀλλὰ θέλω σὲ δεῖξει, σοὶ εἰπεῖ ἄλλον ἄνθρωπον, ὅθεν ὡς καὶ τὸ ἐνεργτ. ἀγγέλλω, μηνύω, διηγοῦμαι, τι, Ἰλ. Ο, 97. Ὀδ. Β, 32. 44. Ἡσ. Θ. 655. ἐνθα ὅμως αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι, πιφάσκειν τινί τι, Ἰλ. Π, 12. Φ, 90 Ὀδ. Β, 162. Ν, 37. Φ, 305. Ψ, 202. Παρὰ μεταγ. καὶ ὡς ἀποθ. καὶ αὐτὸ τοῦ, κάμνω νὰ μοὶ διηγηθῇ, ἢ εἰπῇ τις, ὅθεν, μανθάνω, ἀκούω, Νίκανδ. »Πιφαύσκειν ἀστέριον, κήρυκα ὡρίνειν πιφαύσκειν, ἀκούειν, βάλε νὰ σοὶ πῶν περιγράψωσι. — Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητ. ἐξαιρ. Ἑπ. καὶ μόνον ἐλληνιστ. κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατατ. (το Ἴωτα ἔστι κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἤμισυ τοῦ ἑξαμέτρου, πρὸ τῆς πενθημιμεροῦς τομῆς ἢ ὄρθιον, φύσ. μακρὸν, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 478. 502. Σ, 500. καὶ ὑμν. Ἑρμ. 540 κατὰ δὲ τὸ δεύτερον μετὰ τὴν πενθημιμερῆ ἀεὶ βραχύ· ὅλως μέν, ἐπειδὴ τὸ ἀποθ. κεῖται καθ' ὅλα τὰ παραβλητέα μοι παραδείγματα κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τετάρτου, ἔχει ἄρα πανταχοῦ βραχὺ Ἰῶτα· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ Ὀδ. κεῖται ἀεί, παρὰ τοῖς μεταγεν. συνήθ. κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ, καὶ ἐπειδὴ ἔχει παραπληγίως τὸ Ἰῶτα συνεχέστερον βραχὺ παρὲξ μακρόν· ὡσαύτως ἔστιν ἀεὶ βραχὺ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 276. καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ φαίνεται εἶναι ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ προσῳδία, καθότι καθ' ὅλους τοὺς τοιούτους ἀναπλασιασμούς, ὡς ἐν τῷ, ἑζάπτω, πιπίτνω, τιτάλλω, τιτύσκομαι, τὸ φωνῆεν ἔστι βραχύ, ἔρα Ηεσιοδ. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1371.)

Πίφηξ, ἡ ὀρθότερον, πίφιξ, γγος, ὁ. Ἀδιόριστον τι πτηνόν, παρ' Ἀριστοτέλ.

*Πιφράνω, ἀμφ. ἕτερος τύπος τοῦ φίρνω.

*Πίω, ἀόρ. β'. ὑποτακτ. τοῦ πίνω, Ὀδ.

(Πίω), ὀχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται καὶ σχηματίζονται χρόνοι τε ἐς τοῦ πίνω καὶ πιπίσκω, οἷον, πιεῖν, πιοῦμαι, πῖθι, πίσω καὶ πίσομαι, πίσαι αἰτί ποτίσαι, πίομαι, ἔπιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πίω· ἴδε πίνω, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 573. „Τόδατι δ' ἐν πίσαιον, ἀντὶ τοῦ, πίνοις.

Πιώδης, ους, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίων. Παχὺς, καρποφόρος, ἀμφ.

Πίων, ονος, ὁ, ἡ, οὐδ. πῖον. Παχὺς, σιτευτὸς (ἔρημένος), εὐτραφὴς, πολύσαρκος, εὐσώματος, ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, Ὅμ. ἔτι δὲ, λιπαρός, πιμελὴς, π. χ. „ὕημος πίουσι, λιπαροῖν πάχος, Ἰλ. Χ, 501. Ὀδ. Ξ, 428. ἔτι δὲ μετὰ προσθήκης ἄλλης λέξεως, π. χ. „μῆλα πίονα σημῶα, Ὀδ. Ι, 464 „ἕκατα πίονα σημῶα, Ἡσ. Θ. 538. 2) μεταφ. ἐπὶ γῆς καὶ ἐδάφους, παχὺς, καρποφόρος, εὔφορος, εὐδαίμων, π. χ. ἀγρὸς, δῆμος, κ. τ. τ. Ὅμ. ὅθεν ἐν γένει, ὡς τὸ παχύ, εὐκτήμων, πλούσιος, καλῶς προμηθευμένος, π. χ. οἶκος, ναὸς, ἄδυτον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ὀδ. Ι, 35. „Πίονα οἰκία, καλὰ κτήματα ἔχοντες, εἰς καλὴν κατάστασιν ὄντα, κατὰ μεταφορὰν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸν ἐν καλῇ καὶ εὐτυχεῖ καταστάσει ὄντα, „Παχὺ πρόβατον, ἢ παχὺ ἀρνίον, λέγομεν. Παρὰ Θεοκρ. ς'. 34. „Πίειοι μέτροα, πλουσίως, ἁφιλεῖ, πλουσιοπαρόχως, ἐν ἁφθονίᾳ. — Συγκρ. πιότερος, καὶ ὑπερθετ. πιότατος, ὡς εἰ τὸ πῖος σχηματισθέντα, Ἰλ. Ι, 577. Ἔμπ. Ἀπ. 48. Ἡσ. ἔργ. 587. 3) οὐδ. τὸ πῖον, τὸ πάχος, ἡ κορυφὴ.

*Πιών, όντος, μετοχ. ἀόρ. τοῦ πίνω, Ὀδ.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Λ.

*Πλαγά, ᾶς (ᾰ), Δωρ. ἀντὶ πληγή.

Πλαγγόνειον, τὸ, Εἶδος χρίσματος. 2) ὑποκορ. τοῦ, πλαγγών.

Πλάγγος, ὁ, Εἶδος ἀετοῦ, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 32. ὅστις ἄλλως, μορμύρος, νηττοφόνος, νηττοκτόνος λέγεται.

Πλαγγών, όνος, ὁ, (πλάσσω). Κηρινόν τι κοροκόσμιον, κεκύλα ἐκ κηροῦ πεπλασμένη, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. 2) ἐπιλ. ὄνομα κυρίων, Δημ.

Πλαγιάζω, μέλ. άσω· οἷς καὶ τὸ, πλαγιόω (πλάγιος). Πλαγίους, σύρω, φέρω, βάλλω, τίθημί τι, κάμνω πλάγιον, γυρίζω εἰς τὸ πλάγιον, Ξενοφ. Ἱππ. ξ'. 16. „Ἥκιστα χρὴ τὸν ἵππον πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν ἐλαυνόμενον, συνωτικῶν. δὲ τοῦ, ἰσῶν, „Πλαγιάζοντες ἀστίους τοὺς ἀντιμούσους, σημαίνει τὸ ἀγγειοστόμιον ἢ πλαγίως πλάσαι, λαβίριον, ὡς τὸ Ἰταλ. ὀρτσάρε, orzare, Δουκιαν. (πλοῖον ἢ τεχ. 9.) 2) Παλαίσματος εἶδος, ἤτοι λύσις ἐκλιστικὴ (ὡς τὸ, κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωλίζειν, ἀκατρέπειν), κτυπῶ που τινὰ ἀνελπίστως, δηλ. ματιάζω εἴς τινα φαινόμενος, ὅτι δίδω τὸ τὸν κτυπήσω που καὶ ἔξαφνα τὸν κτυπῶ ἄλλοῦ· ἡ συνήθεια ἐκφράζει ταύτην διὰ τοῦ, βαίζειν, ὅθεν μεταφ. ὡς παρὰ τῷ Ἐξεικηλίᾳ ὁ στ. κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἀπατᾷ· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ ἔχει· πλαγιάσαι, πλανῆσαι, παραλογίσασθαι. Παρὰ Δίωνι Κασσ. μ'. 53. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, τύπτω, κτυπῶ. 3) παρὰ Γραμματ. κλίνω ἓν ὄνομα. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκλαμβάνεται μέσως, ἀντὶ τοῦ, πλαγίως εἶμαι, πίπτω τὰ κοιμηθῶ, ἢ κοιμῶμαι· διὰ τὸ ἐπὶ τὴν πλευρὰν πίπτειν.) ὅθεν

Πλαγιασμός, ὁ. Τὸ πλαγιάζειν, πλαγίασμα, στράβωμα.

Πλαγιαυλίζω, μέλ. ίσω. Φυσῶ, παίζω τὸν πλαγίαυλον, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ (πλάγιος, αὐλὸς), ἐπίρ. Φυσῶν, παίζων τὸν πλαγίαυλον. 2) οὐσ. ὁ πλάγιος αὐλὸς, σύριξ. Θεόκρ. κ'. 28. Δίδυμαι, ζώων Ἱστορ. στ'. 19. παραβλ. μὲ τὸν παρ' Ἡροδοτ. ζώων Ἱστορ. β'. 12. (Λιβύλλιος Πάρτος ἐν τῷ Δωρ. Λεξ. παρεμβάλλει τοῦτο μετὰ τοῦ Γαλλ. Flageolet.)

Πλαγιόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπὸς). Εἰς τὰ πλάγια μέρη ἢ πλαγίως τὸν καρπὸν ἔχων, Θεόκρτ.

Πλαγιόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλὸς). Τὸν καυλὸν εἰς τὰ πλάγια μέρη ἔχων, ἢ οὗτινος ὁ καυλὸς ἐστὶ πλάγιος, Θεόκρ.

Πλάγιος, ὁ, ἡ, καὶ, πλάγιος, ία, ιον, καὶ ἐπίρρ. πλαγίως. Ἐγκάρσιος, περὶ τὴν πλευρὰν ὤν· ὁ ἀπὸ τὸ μέρος (ἀπὸ τὴν μπάντα) ὤν, δείχνων τὸ πλάγι, μὴ εὐθύς, μὴ ὀρθός, μὴ ἴσιος, λοξός, καμπύλος, σκολιός, στραβός, διπλαρωμένος ἢ σίπλα ὢν· κεκλιμένος, ὕπτιος, Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 9. „Πότερα, τὸ κλίμα ὀρθὸν τιθεῖς ἢ καὶ πλάγιόν τι, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὑπτίου· ὁ αὐτ. „Τὰ πλάγια πίραται, ἢ, „Τὰ πλάγιαι, ἐν τῇ ταυτικῇ, αἱ πλευραὶ τοῦ στρατεύματος· ὅθεν, „ἐκ πλαγίου, ἀπὸ τὸ πλευρόν· καὶ, „πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους, ἐπιπίπτω εἰς τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸ πλάγιον, τοὺς πέρω ἀπὸ τὸ πλάγι. „Πλάγιον παραδίδοναι τι, δείχνω ἀδύνατόν τι μέρος, ἀδυναμίαν τινά μέ τι, Πολύβ. 30, 1. „Εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδίδοναι· Πλούτ. Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πταίσματι παραδίδοναι ἑαυτοὺς· καὶ προβλημ. σύμπ. 7, 5. „Οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου φέρεσθαι· καὶ ἐπὶ τόπων, κρημνώδης, ἀπότομος, κατάντης· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, πλαινὸς, ὅ ἐστι, μήτε εὐθὺς, ὁριζόντιος, πεδινὸς ἀλλὰ μήτε ὀρθὸς, ἀλλὰ τὴν μέσην τούτων θέσιν ἔχων· ἴδε κλίμαξ. 2) μεταφ. εἰλικρὶς· ἀμφίβολος, δίσημος, ἀμφιρρέπης, αἰνιγματώδης· ὄχι ἴσιος ἢ εὐθὺς τὸ χαρακτῆρα, πανοῦργος, δόλιος, κρυφὸς, σκολιόφρων, ἀντίκειται τῷ, εὐθὺς, εὐλήπτως, φανερὸς καὶ ἐμφανὴς. „Φρένες πλάγιαι· καὶ, „Κῆρες πλάγιοι, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 3, 8. καὶ Νέμ. 1, 97. 3) Παρὰ Γραμμ· αἱ μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἐπίλοιποι τρεῖς πτώσεις, Διογ. Λ. 7, 64. (συνηθ. παρὰ τὸ πλάγος, ἄλλο διὰ τὸν χρόνον τοῦ α ἀμφ. κατ' ἄλλους παρὰ τὸ, πλάξ, ερα πλαίτιον.)

Πλαγιοσύντακτος, ὁ, ἡ (πλάγιος, συντάσσω). Μετὰ πλαγίας πτώσεως συντεταγμένος, Γραμμαρ.

Πλαγιότης, ητος, ἡ (πλάγιος). Πλαγία θέσις ἢ διεύθυνσις, λοξότης. 2) ἡ πλαγία πτῶσις, Δημήτρ. Ψαλ. 203. „Φεύγειν δὲ καὶ τὰς πλαγιότητας· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσαφὲς, τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ 104. πλάγιον, τὸ· εἶπε· „Πολλαχοῦ δὲ καὶ τὸ πλάγιον μεῖζον τοῦ αὐθεωτικοῦ.

Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ τὰς πλευρὰς, ἤτοι τὰ πλάγια μέρη τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ στρατεύειν φυλάττων καὶ ὑπερασπίζων.

Πλαγιόω, ῶ (πλάγιος), ταὐτὸν τῷ, πλαγιάζω.

Πλαγκταίς, ῆ, πλαταναῖς, Ὄρφ 401. αὐτὸ τοῦ, πλαξί, ἐκ τοῦ πλάξ. ὅρα τοῦτο.

Πλακτήρ, ῆρος, ὁ (πλάζω). Ὁ πλανᾶσθαι ποιῶν, ὁ συγχίζων, ἢ ὁ πλανώμενος, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ποιητ.

Πλαγκτός, ἡ, όν (πλάζω). Πεπλανημένος, πλανώμενος, περιπλανώμενος· ἄπατος, ἀκατάστατος· „Πίτναι πλαγκταὶ, Ὀδυσσ. Μ, 61. ἢ, πλαγκταὶ πέτραι, Ὀδ. Ψ, 327. πέτραι κατὰ τὸ στενὸν τῆς Σικελίας φαινόμεναι τοῖς ναύταις ἀπὸ μακροθεν ὅτε μὲν ὡς συνερχόμεναι, ὅτε δὲ ὡς ἀπομακρυνόμεναι· πρβλ. Ἡρόδ. 4, 85. 2) παράφορων, ἐκπεπλημμένος τῇ διανοίᾳ, μωρὸς, Ὀδ. Φ, 363. 3) ἀβέβαιος, κλονούμενος (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι καὶ κοινοῦ γένους.) ὅθεν

Πλαγκτοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πλάνη, καὶ, ἄλη, περιπλάνησις, τὸ περιπλανᾶσθαι, Ὀδυσσ. Ο, 343.

*Πλαγκτύς, ύος, ἡ, = πλαγκτοσύνη, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Λυκόφρ. 1045.

Πλάγος, τὸ. Ἡ πλευρὰ, τὸ πλευρὸν, τὸ πλάγιον μέρος, ἀρχαία Δωρ. λέξ. ὅθεν τὸ, πλάγιος, καὶ τὸ Λατ. plaga, Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 189. γράφεται καὶ παροξυντ. πλάγος.

*Πλαγχθείς, εἶσα, έν, μετοχ. ἀόρ. ά. τοῦ πλάζω.

(Πλάγχω), ἄχρηστ. ὅθεν χρόνοι τινὲς εἰς τὸ πλάζω, καὶ πλάζομαι, ὡς πλάγξω, ἔπλαγξα κτλ.

Πλαδαρόομαι, ῶμαι. Πλαδαρὸς γίνομαι, χαλῶ, μαραίνομαι, χαυνοῦμαι, Ἀευλας Ἡσ. ιθ'. 3.

Πλαδαρός, ά, όν (πλαδάω). Τυρὸς, ὑγρὸς, ὑπόμβριος, ἐξαιρ. περισσῶς ὑγρὸς, παρὰ νοτερὸς, ὑπὸ ὑγρασίας χαῦνος, χαλαρὸς, ἀτονισμένος ἢ χαλασμένος, σπαλοῦτσικος, σπογγώδης (φουστκωμένος καὶ μαλακὸς), οἷον· „Πλαδαρὰ σάρξ, σάπια, Διοσκορ. β'. 137. „Οὖλα πλαδαρὰ, σκορβουτικὰ, χαῦνα ὑπὸ τῆς ὑγρασίας (μπούχατος, Τουρ.). Συγκρίνεται μετὰ τοῦ πλαδαρὸς, ὡς παρὰ Πολυβ. στ'. 25. ἔστι δὲ, ἀνόστος· ὅθεν

Πλαδαρότης, ητος, ἡ. Ὑγρασία, ἀνοστάδα, ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ σώματος, Στοβ. Φυσ. σελ. 1096.

Πλαδάρωμα, τὸ (πλαδαρόομαι), ταὐτὸν τῷ, πλάδος. Περίστασις ὑγρασίας ἢ νοτίδος, σκορβοῦτον, τὸ χαῦνον, ἔκλυτον καὶ ἀσθενὲς τῆς σαρκός.

Πλαδάω, ῶ, μέλ. ήσω (πλάδος). Τυρὸς, ἢ δίυγρος, παρὰ νοτερὸς, ὑγρὸς εἰμὶ, περίστασιν ὑγρασίας ἔχω· σκορβουτικὸς εἰμὶ, Διοσκορ. ά. 153. καὶ 141. „Πλαδῶσι· οὖλοις· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, χαλαρὸς, χαῦνος, μαλακὸς, σπογγώδης (πλαδαρὸς) ἢ ἀσθενὴς, ἢ ἄνοστος, ἄχυμος εἰμὶ ἢ γίνομαι. „Πλαδώσσα ἄρουραν· ἴδε βλάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, παπλαδηκώς, σασηπώς, ὑγραιθείς.

Πλαδιάω. Ἀστεῖσματα μωρὰ πράττειν, μετέρχεσθαι (τρέλλας κόμεινε), ἢ τρελλὸς καὶ ἀνοήτως (σάλια, μυξαις, ἀνοστιαῖς) ὁμιλεῖν, Δακ. Λ. παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 171. 990. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μεταίζειν, σοβαρεύεσθαι. (συνήθ. μὲν παρὰ τὸ, πολύζομαι, ὀρθότερον δὲ ἴσως παρὰ τὸ, βλάξ, ἢ ἐστι ψιλὴ μίμησις τοῦ ψοσικοῦ ψόσγγου, παφλάζειν, φλυαρεῖν.)

*Πλαώδη, ης, ἡ, = πλάδος, Ἐμπεδ. ποιητ. (α)

Πλαδόεις, εσσα, εν, ποιητ. = πλαδαρὸς, Νίκανδρ.

Πλάδος, ους, τὸ. Ὑγρασία, νοτὶς, ἐξαιρ. περίστασις ὑγρασίας, καὶ ἡ ἐν ταύτῃ ἔκχυσις καὶ δίυγρος διάθεσις τοῦ σώματος, καὶ μὴ στερεὰ κεχρημένη σαρκὶ, ἁπλότης, σπογγότης, σῆψις, ὅθεν

Πλαδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = πλαδόεις.

Πλάζω, καὶ ώσωνεῖ ἀπὸ ΠΔΑΓΧΩ, μέλ. πλάγξω, ἀόρ. ἔπλαγξα. Πλανῶ, πλανᾶσαι ποιῶ. εἰς πλάνην περιδιώκω τινὰ, ἐξαιρ. ἀπὸ τῆς εὐθείας παρεκλίνειν ποιῶ, κάμνω νὰ χάσῃ τὸν ὁρόμον, νὰ περιπέσῃ που, παρατρέπω, Ὀδ. Δ, 75. „Πλάζει σ' ἀπὸ πατρίδος αἴσης, πλανᾶσθαι ποιεῖ· παρβ. Ἰλ. Φ, 289. Ὀδ. Ω, 307. ἐν Ἰλ. Ρ, 751. ἢ τὸ ὕδωρ ἀποκρούουσα καὶ ὀπίσω στρέφουσα αὐτὸ πέτρα (ὁ πρῶν). „Πλαζώνια, λεγεται, ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ πλανῶν, νῦν δὲ ἀνακόπτων καὶ ἀνακρούων· ὁ δὲ Εὐστάθ. προστίθησι καὶ τὸ ἀνείργων· μεταφρ. συγχέω, κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί νὰ καμῇ, Ὀδ Β, 396. ἐκκρούω, διεκπαιτεῖν τοῦ σκοποῦ ποιῶ, τὸν ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν σκοπόν του, Ἰλ. Β, 132. ἐν γένει, πλανῶ, ξεπλανῶ. — Παθ. πλάζομαι, μετὰ μέσ. μελ. πλάξομαι, ἀόρ. ἐπλάγχθην, ἀποπλανῶμαι, ὅθεν κἀκεῖθεν περιφέρομαι· διαμαρτάνομαι τοῦ σκοποῦ, σφάλλω, πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην, πολλάκις παρ' Ὅμ. „Ἀπὸ χαλκόφιν χαλκὸς ἐπλάγχθη, συνεβη τὸ σίδηρον ἐπιδόσην ἔξω ἀπὸ τοῦ ἄλλου σιδήρου, ἤτοι ἐξεκρούσθη καὶ διέκπεσε τοῦ σκοποῦ, Ἰλ. Δ, 331.

(Πλάω), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, πελάζω, σύχ εὑρηται μὲν, ἀλλ' οἱ παθ. ἀόρ. τοῦ πελάζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπλάσθην καὶ ἐπλᾰ́σθην θεωροῦνται ὡς ὑπαγόμενοι εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον, ὡς καὶ τὸ οὐσιαστ. πλάτις, ἡ· ἡ προσπελᾰ́ζουσα, σύζυγος, γαμετή, σύνευνος. «Μηδὲ πλασθείειν γαμέτας, μὴ πλησιᾶσαι, Αἰσχύλ. Προμ. 904. ἀντὶ πελασθείην, παρβ. πλᾰσθο.

Πλᾰσθάνη, ἡ, καὶ, πλᾰ́σθηνον, καὶ, πλᾰ́σθανος, ὁ. Σανίς, ἢ ξύλον τι ἐπίμηκες, κύκλους ἐσταμμένους ἔχον, ἐν οἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους ἢ τοὺς πλακοῦντας, πινακωτή, Θεόκρ. ιε. 115. «—ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέουσιν, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Ϛ'. σελ. 369. «Γογγυλίδες πλαθάνοισι χαμηλόγειαι, ὅπου πρότερον ἤματμ. πλατάνοιτι, ἔκειτο. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πλάθανος, κύκλος, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτος καὶ πλακοῦνταις· ὁ δὲ Πολυδ. ἐν στ'. 74 καὶ ζ'. 22. ἔχει· «Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, πλάθανον· ὁμοίως καὶ ὅτι οὗ ἐπλάττοντο, οὕτω καὶ Φώτ. ἐν Λέξ, «Πλάθανον, ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους· ἄρα, ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πλαστήριον, λεγόμενον, καὶ ὁ πλάστης, τὸ εὐθὲς ξυλάριον, ἐφ' οὗ πλάθουσι τὰ πέτρα τῶν πλακουντίων. (ἤτοι παρὰ τὸ πλάτος, ἢ ἐκ τοῦ πλάσσω, πλᾰ́θω, ὡς τὸ, κορυπλάθος, ἀντὶ, κορυπλάστης.)

*Πλᾰ́θανον, τὸ, καὶ

*Πλᾰ́θανος, ὁ, = πλαθάνη. (ᾰ)

Πλᾰ́θω, ποιητ. ἐξαρ. Τραγ. ἀντὶ πελᾰ́ζω. Πλησιάζω τι, πλησίον φέρω. 2) οὐσιαστ. πλησιάζων, προσπελάζων, παραγίνομαι, ἀπολύτως, ἡ μετὰ ὀστ. προσπ. ἢ πραγμ. Σοφ. Ἠλ. 220. Φιλοκτ. 728. ὡσαύτως καὶ ὡς ἀποθ. πλᾰ́θομαι, πλησιάζω ἐμαυτόν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ταὐτὸν τῷ, πλάσσω, καὶ πέττω.) [– –]

Πλαίσιον, τό. Τὸ ἑτερόμηκες τετράγωνον, καὶ πᾶν σῶμα, σχῆμα ταυτόν ἔχον· ξύλον, πλινθίον, ἀγγεῖον, πίναξ, κ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ ἐλέγετο ἡ παρέτοξις ἢ ἡ στάσις τῶν στρατιωτῶν τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσα, Ἀρρίαν. Τακτ. «Πλαίσιον ὀνομάζεται, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι, Ξενοφ. «Ἰσόπλευρον πλαίσιον, ἰσόπλευρον τετράγωνον, ταὐτὸν τῷ, πλινθίον ὁ Ἀρρίαν. αὐτόθ. «Πλινθίον δέ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τοῦτο πράξῃ, ὅπερ ὁ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου, πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ. «Εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, παρὰ Δίωνι Κασσ. 40, 2. ταὐτὸν τῷ, εἰς τὰ πλάγια πίπτειν, παρβ. τοὺς σχολ. εἰς Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ε. γ'. 39. (συγγεν. τῷ, πλᾰ́ξ, πλάτος, πλατύς, πλάγιος.)

*Πλαιστός, ἡ, όν, = βλαισός.

*Πλαιστός, ἡ, όν, = βλαισός.

Πλᾰκερός, ά, όν (πλᾰ́ξ), ταὐτὸν τῷ, πλακωτή, πλακαρός, Θεόφρ. ἴδε πλοκερός.

Πλᾰκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ἁρπλακία, πελλ. ἀμφ. Scidl. dochm. σελ. 25.

Πλᾰ́κινος, λίνη, νον (πλᾰ́ξ). Σανίδινος, ξύλινος, ἢ ἐκ πλακὸς συνιστάμενος, ἢ ἔχων ἐπάνω πλάκα, ἐπὶ τριπόδου, «Τρίποδος πλάκινος, τράπεζα ξυλίνη, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 80.

Πλᾰκίς, ίδος, ἡ, Κλινίδιον, κάθισμα κατεσκευασμένον ἐξ ἀνδέων, ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων, Ἡσύχ.

Πλᾰκίτης, ὁ, ἄρσ. ἐπίθ. καὶ ὑηλ. πλακίτης ους, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πλακερός, πλακώδης Πλίν. λέ. 10. Διοσκορ. ε. 84.

Πλᾰκοειδής, ές, ὁ, ἡ, αὐτὸν τῷ, πλακώδης.

Πλᾰκόεις, εσσα, εν (πλᾰ́ξ). Πλατὺς καὶ λεπτός, ἐξηπλωμένος, ἴσιος, ἐπίπεδος, πεδινός, πλακὶ ὅμοιος, Ὀρφ. Ἀργ. 986. «Ἄρτος πλακόεις, ὁ λαγάνος Ἰταλ. γαλέτα· πρβ. πλακοῦς.

*Πλάκος, ἡ, ὕρα ὑποπλάκιος.

Πλακουντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλακούντριον, τό, ὑποκορ. ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθην. σελ. 647. ἀμφ.

*Πλακουντικός, ἡ, όν (πλακοῦς). Εἶδος πλακοῦντος ἔχων.

Πλακούντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλακουντοποιΐα, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν πλακούντων.

Πλακουντοποικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ εἰς τὴν πλακουντοποιΐαν, Ἀθην. ιά'. παρὰ τό

Πλακουντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ποιῶν, κατασκευάζων τοὺς πλακοῦντας· καὶ οὐσιαστ. ὁ πλακουντοπώλης.

Πλακουντώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλακοῦντι ὅμοιος, ἐμφερής, Θεόκρ. δ'. 11. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 246.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ πλακόεις. Πήτα· εἶδος πέμματος ἢ ζυμαρικοῦ ἐκ λεπτῶν πετρῶν, βουτύρου, κράατος ἢ λαχάνου κ. τ. τ. κατασκευαζομένου, Τουρκ. μπουρέκ, καὶ Γαλ. gateau· λέγεται δὲ οὕτω διὰ τὸ πλακοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα· ἴδε τὰς διαφόρους κατασκευὰς τούτου παρ' Ἀθην. 2) Ὁ τῆς ἡμέρου μαλάχης σπερματικὸς τύπος, Ἀθην. β'. σελ. 58.

Πλᾰκόω, ῶ, μέλ. ώσω (πλᾰ́ξ). Πλάκας ἐπιτίθημι, βάλλω ἐπί τι, καπλατίζω, σκεπάζω μὲ πλάκας, μὲ κοριάν, πλακοῖδη ποιῶ, πλακόνω, Γλωσσ. Στεφ.

*Πλᾰστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ πλῆκτρον.

Πλᾰ́κτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, πλήκτωρ.

Πλᾰκωδής, ους, ὁ, ἡ (πλᾰ́ξ, εἶδος). Εἶδος πλακός, ἢ κοριᾶς ἔχων, φυλλώδης· ἔχων κοριᾶς, ἢ σκεπασμένος μὲ κοριάν· ἐν γένει, = πλακόεις.

Πλᾰκωτής, οῦ, ὁ (πλακόω). «Μαρμάρου πλακωτῆς, ὁ μὲ πλάκας μαρμάρου στρώσων (καπλατίζων), Εὐσέβ.

Πλᾰκωτός, ἡ, όν. Ἐστρωμένος μὲ πλάκας.

Πλᾰ́ξ, ακός, ἡ. Κάθε πλατύ, ἐπίπεδον σῶμα, ἢ τόπος, οἷον πλατεῖα πέτρα, σανίς, τράπεζα, μέταλλον ἁπλωτόν, φύλλον πυχῆ, πλάκα πᾶν τὸ ἐπίπεδον, καὶ πλατὺ χωρίον, πεδιάς, κάμπος, ἴσωμα, Εὐριπ. Ἑκ. 8. «Οἱ τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα σπείρειν, τὴν πεδιάδα, τὸν κάμπον τῆς Χερρονήσου· οὕτω ἔτι καὶ ἐν Ἡρακλ. 958. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 288. «Φλεγαίρας πλάκας· καὶ ἐν Πέρσ. 727. «Πᾶσαν ἠπείρου πλάκαν. «Πλᾰ́ξ πόντου», ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, Πινδ. Πυθ. 1, 46. παρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 502. ἔτι δὲ, πεδιὰς ὁρουσία, plateau, Σοφ. ἔτι δὲ, σῆμα, ὁ λίθος ἢ ξύλον ἐπί τινος μνημείου ἔστι δὲ, πλακοῦς, κ. τ. τ. «Ὀβελίσκοι, πίναξ, Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 74. (ἡ ἀνώμ. θοῦκα πλαγκταῖς ἢ πλακταῖς παρ' Ὁρφ. ἀντὶ πλαξί, πάνυ ἀμφ. ἐστί.)

*Πλᾰξιος, ὁ, ἡ, = πλακερός.

Πλακουντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλακούντριον, τό, ὑποκορ. ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθην. σελ. 647. ἀμφ.

*Πλακουντικός, ἡ, όν (πλακοῦς). Εἶδος πλακοῦντος ἔχων.

Πλακούντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλακουντοποιΐα, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν πλακούντων.

Πλακουντοποικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ εἰς τὴν πλακουντοποιΐαν, Ἀθην. ιά'. παρὰ τό

Πλακουντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ποιῶν, κατασκευάζων τοὺς πλακοῦντας· καὶ οὐσιαστ. ὁ πλακουντοπώλης.

Πλακουντώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλακοῦντι ὅμοιος, ἐμφερής, Θεόκρ. δ'. 11. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 246.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ πλακόεις. Πήτα· εἶδος πέμματος ἢ ζυμαρικοῦ ἐκ λεπτῶν πετρῶν, βουτύρου, κράατος ἢ λαχάνου κ. τ. τ. κατασκευαζομένου, Τουρκ. μπουρέκ, καὶ Γαλ. gateau· λέγεται δὲ οὕτω διὰ τὸ πλακοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα· ἴδε τὰς διαφόρους κατασκευὰς τούτου παρ' Ἀθην. 2) Ὁ τῆς ἡμέρου μαλάχης σπερματικὸς τύπος, Ἀθην. β'. σελ. 58.

Πλακόω, ῶ, μέλ. ώσω (πλᾰ́ξ). Πλάκας ἐπιτίθημι, βάλλω ἐπί τι, καπλατίζω, σκεπάζω μὲ πλάκας, μὲ κοριάν, πλακοῖδη ποιῶ, πλακόνω, Γλωσσ. Στεφ.

*Πλᾰστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ πλῆκτρον.

Πλάκτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, πλήκτωρ.

Πλακωδής, ους, ὁ, ἡ (πλᾰ́ξ, εἶδος). Εἶδος πλακός, ἢ κοριᾶς ἔχων, φυλλώδης· ἔχων κοριᾶς, ἢ σκεπασμένος μὲ κοριάν· ἐν γένει, = πλακόεις.

Πλακωτής, οῦ, ὁ (πλακόω). «Μαρμάρου πλακωτῆς, ὁ μὲ πλάκας μαρμάρου στρώσων (καπλατίζων), Εὐσέβ.

Πλακωτός, ἡ, όν. Ἐστρωμένος μὲ πλάκας.

Πλᾰνάω, μέλ. ήσω (πλάνη), ὡς τὸ, πλάζω. Εἰς πλάνην φέρω, ἢ πλανᾶσθαι ποιῶ τινα, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραστρατίζω, Ἡρόδ. 4, 128. καὶ ἐπὶ πλοίων, κάμνω νὰ παραπέσωσι, ῥίπτω αὐτὰ εἰς μέρη παράμερα, ἐν γένει, πλανῶ, ἀπατῶ, γελῶ, ξεπλανῶ, συγχέω, ἐορυβῶ, μετὰ γεν. Schaef. Μελ. σελ. 88. Παλ. πλανέομαι, ῶμαι, ἀπατῶμαι, γελῶμαι, ἐκβάλλω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου ἢ τοῦ σκοποῦ, χάνω τὸν ὀρθὸν δρόμον μου· εἰς πλάνην περιπίπτω, περιπλανῶμαι, ὡς πλάνης περιέρχομαι, ἔνθεν κἀκεῖσε περιφέρομαι, Ἰλ. Ψ, 321. συνεχέστ. παρ' Ἡροδ. παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ ὁ Ἰων. τύπος, πλανέω.

*Πλᾰνέομαι, Ἰων. ἀντὶ, πλανάομαι, Ἡρόδ.

*Πλᾰνέω, Ἰων. ἀντὶ, πλανάω, Ἡρόδ.

Πλᾰνη, ἡ, ὡς τὸ, πλη. Τὸ πλανᾶσθαι, περιπλανᾶσθαι, περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι, Εἰμσλ. Σοφ. Ο. Τ. 637. 2) μεταφορ. ἀπάτη, φενάκη γνώμη, λάθος καὶ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ.

Πλᾰ́νημα, τό (πλανάω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πλανήσῃ τινά· πανούργημα. 2) = πλάνη, κυρ. καὶ μεταφρ. καὶ πλανοδία.

Πλᾰνής, ῆτος, ὁ. Ὁ πλανώμενος, ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε περιφερόμενος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων.

Πλᾰνησίδρος, ὁ, ἡ (πλάνησις, ἕδρα). Ἀκατάστατον ἕδραν ἔχων, ὅστις κάθηται ἢ κατοικεῖ ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἀλλαχοῦ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ὅστις δὲν καταπλακόνει τρυκωλόν του εἰς ἓν μέρος, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. α. 15. ἐκ τοῦ

Πλάνησις, εως, ἡ (πλανάω). Τὸ φέρειν τινὰ εἰς πλάνην· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νηῶν, τὸ κάμνειν αὐτὰς νὰ παραπέσωσιν, ἐπὶ ἀνέμου, Θουκ. 8, 42. 2) τροπικ. τὸ πλανᾶν, ἀπατᾶν, φαντάζειν τινά.

*Πλᾰνητέον, θετικ. ἐπίῤῥ. τοῦ πλανάω. Πρέπει ἢ ἄξιστί τινι νὰ πλανᾶται Ξενοφ. Λακ. πολ. 9, 5.

Πλᾰνητεύω, ταὐτὸν τῷ, πλανῶμαι, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Πλᾰνήτης, ου, ὁ, θηλυκ. πλανῆτις, ιδος, ἡ (πλανάω), ταὐτὸν τῷ, πλάνης. Ὁ πλανώμενος, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφερόμενος, ὁ περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀκατάστατος· ὁ Πλάτ. καλεῖ οὕτω καὶ τοὺς ἐμπόρους, διὰ τὸ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιφέρεσθαι. Καὶ οἱ τρέχοντες ἐπίσημοι ἀστέρες, διὰ τὸ μὴ φυλάττειν στέσιν στερεάν. «Πυρετοὶ πλανήται» (Γαλην.), εἰ μὴ ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταπαύστως γινόμενοι· ὅθεν

Πλᾰνητικός, ἡ, όν. Πλανῶν. 2) πλανώμενος.

Πλᾰνῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πλανήτης.

Πλᾰνητός, ἡ, όν (πλανάω). Πεπλανημένος, εἰς πλάνην ὑποπεσών. 2) περιπλανώμενος, Πλατ. Τιμ. σελ. 10. Ε. 3) μεταφ. πλανώμενος, ὑποκείμενος εἰς πλάνην.

*Πλᾰ́νιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, πλάνος, Ἀνθολ.

*Πλᾰνοδία, ἡ (πλάνος, ὁδός), ὡς τὸ, πλάνημα. Τόποι, ὁδοί, ἔνθα δύναταί τις εὐκόλως νὰ πλανηθῇ, Ὅμ. Ὀμ. Ἑρμ. 75. ὅπερ ὁ Βιργ. errabenda vestigia bovis ὀνομάζει. Κατ' ἄλλους, τὸ θηλυκ. τοῦ ἐπιθ. πλανόδιος, ία, ιον, Ἰων. πληνόδιος, ἐκτρεπόμενος ἢ ὂν ἐκτρέπει τις τῆς εὐθείας ὁδοῦ, διὸ καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρω στίχῳ συναπτέον, πλανοδίας βοῦς ἠλαυνε. (τὸ Ἄλφα ἔστι μὲν κυρίως βραχύ, ἐνταῦθα δὲ διὰ τὴν θέσιν, ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, μακρόν.)

*Πλανόδιος, ία, ιον, ὥρα πλανοδία.

Πλᾰ́νος, ὁ, ἡ, καὶ, πλάνος, η, ον. Πλανώμενος, περιπλανώμενος, καὶ ἀπατεών, ψευστής, ὁ τοὺς θεατὰς πλανῶν, θαυματουργός, ἀγύρτης. «Πλάνοι ἀστέρες», = πλανῆτες, αὐτόκτ. τῷ, ἀπλανοῖ. β) ἐνεργ. πλανῶν, ἀπατῶν, γελῶν, ἀπατεών. — 2) πλάνος, ὁ, ὡς οὐσ. ὁ ψεύστης, ὁ ἀπατεών. β) ἐνίοτε, ὡς τὸ, πλάνη, τὸ περιπλανᾶσθαι, ἡ περιπλάνησις, πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ τροπικ. «Φροντίδος φρενῶν πλάνοι κ. τ. τ.», Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 67. Εὐριπ. Ἱππ. 282. γ) μεταφρ. ἀπάτη, λάθος, σφάλμα. δ) παρέκβασις, παρεκτροπὴ τοῦ ὀρθοῦ· ἀπομάκρυσμὸς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, τῆς ὁμιλίας· θέλει

Πλανοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Πατημένος ἀπὸ βήματα πλανηθέντα, ἀπὸ πεπλανημένον, ὧδε κακεῖσε περιφερόμενον, Αἰσχύλ. Κύμ. 70.

Πλανύττω, μέλ. ύξω, Ἀττ. = πλανάομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 3.

Πλανώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πλανητικός.

*Πλάξαν, Δωρικ. ἀντὶ, ἐπλῆξεν, ἀόρ. ά. τοῦ πλήττω.

Πλάξιππος, η, ον, Δωρικ. ἀντὶ, πληξιππος, Πινδρ.

Πλάσις, ἡ (πλάττω)· Τὸ πλάττειν, ποίησις, ἐκτύπωμα, σχηματισμὸς, σχῆμα, μορφή. 2) ταυτὸν τῷ, πλάσμα, ἐν τῇ μουσικῇ.

Πλάσμα, τό (πλάττω). Τὸ ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον, ἔξαιρ. τὸ πεποιημένον ἄγαλμα, εἰκὼν, ἀνδριὰς, τὸ ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ πεπλασμένον καὶ μεμορφωμένον εἴδωλον. Δημιούργημα, κτίσμα, ποίημα, Ἀριστοφ. »Πλάσματα πηλοῦ ἀνθρωποις. Τινὲς τῶν νεωτέρων μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἀντὶ τοῦ Γαλ. creature, ταιράκι, Τουρκ. 2) μίμημα, τὸ κατὰ μίμησίν τινος γεγενημένον μόρφωμα, τύπος, σχῆμα, εἶδος, μορφὴ, ταυτὸν τῷ, χαρακτὴρ. 3) τὸ κατὰ φαντασίαν ἀνδρώπου πεποιημένον, τὸ μὴ ἀληθὲς, ἐφεύρεσις μυθικὴ, τὸ μὴ φυσικὸν, ἢ τὸ μὴ ὑπάρξαν ἐν τῇ φύσει ποτέ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πρόσχημα. 4) ἐν τῇ μουσικῇ πᾶν ὅ,τι παντέχνως ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ κάμῃ εὐάρεστον τοῖς ἀκροαταῖς τὴν μελῳδίαν· ἔξαιρ. ἡ κλίσις εἰς τὸ κἀ μετακειρίζηται τις, τόσον ἐν τῷ τραγῳδεῖν, ὅσον καὶ ἐν τῷ παίζειν ὀργάνου, διάφορα τσαλίσματα, ἡ ἑλιγμὸς καὶ ἀνάκλασις τῆς καθαρᾶς καὶ γεμάτης φωνῆς διὰ μέσου τερετισμῶν, τόνων λάρυγγος, κ. τ. τ. ὄρα εἰς Porsius, 1, 17· καὶ Quintil inst. 1, 8, 2. μετεχειρίσθη δὲ τοῦτο ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, »Μετὰ πλάσματος ᾄδειν· καὶ ἀναπαίειν, ἀλλὰ πλάττως ᾄδειν· ὅπερ ὁ Πλίνιος (ἐπιστ. 36.) μεταφράσας τοῦτο μὲν διὰ τοῦ, Simplicem musicam, ἐκεῖνο δὲ διὰ τοῦ, varietas cantus et luxuria· πρὸς τούτοις ἐλέγετο πλάσμα καὶ ἐπὶ τῆς εὐστόχου ἐπαγγελίας ἑνὸς ὑποκριτοῦ, ὅστις παρίστα τὸ ἦθος καὶ πάθος τῶν πρωτώπων του διὰ τῆς ποικιλίας τῆς φωνῆς· ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς ὁμοίας ἐπαγγελίας ἑνὸς ῥήτορος, φωνασκοῦ, ἢ ἀκαγνώστου, καὶ τοῦτο τὸ ἀγενὲς καὶ μαλακὸν εἶδος ἔνοει ὁ Κυντιλ. 1, 14. ὅτε ὠδίει τὸν κτένα περὶ τῆς ἀκαγνώσεως, ἤτοι ἐπαγγελίας (declamation) λέγων οὕτω· Sit lectio virilis, non lamen lo canticum dissoluta nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. Τοῦτον τὸν γυναικεῖον καὶ πεπλασμένον σχηματισμὸν τῆς φωνῆς παραβάλλει ὁ Πέρσιος ἐ. 17. μὲ ἐκεῖνον τὸν τοῦ λάρυγγος, Liquido cum plasmate guttur mobile colluerit.

Πλασματίας, ου, (πλάσσω), προσυπακ. λόγος. Πεποιημένος, πεπλασμένος, μυθώδης, Ἀριστοτ. 2) ἐνεργητ. μυθολόγος, ὁ μύθους καὶ πλάσματα ποιῶν, ἐφευρίσκων, φίλος τῶν μύθων, τῶν ψευσμάτων, Πλούταρχ. εἰς Ἡσιοδ.

Πλασματικὸς, ἡ, ὸν (πλάσμα). Ἀπομιμητὴς, ἀπεικαστὴς. Ἐπίρ. πλασματικῶς, κατὰ τρόπον καλῶς εὐτραπισμένον, ἀπομιμητικῶς. μὲ τέχνην, Εὐστάθ. Ὁ. Α. σελ. 71· 37. »Πλασματικῆς αὐξάνειν, κατὰ μίμησιν σχηματίζειν, μορφοῦν.

Πλασματογράφος, ὁ, ἡ. (γράφω). Πλάσματα γράφων· πεπλασμένα ἀφηγήματα ἢ λαλιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν ποτέ, ἢ λέγει δυνατὸν νὰ γίνωσι, μυθιστοριογράφος, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α. σελ. 46. 6.

Πλασματώδης, ες, ὁ, ἡ (πλάσμα, εἶδος) Πεπλασμένος, πλαστὸς, μὴ φυσικὸς, πλάσμασι ὅμοιος, Ἀριστείδ. β'. Ἐπιστ. 18.

Πλάσσω, Ἀττ. πλάττω. Μέλ. πλάσω (υ-) Μορφὴν καὶ σχῆμα δίδωμι, ἤτοι, σχηματίζω, μορφόω, ἐξαιρέτως ἐξ ἁπαλῶν ὑλῶν, οἷον, γῆν, πηλοῦ, κηροῦ. »Ἐκ χιόνος, Ἡσ. Ἔ. 70. ἢ δὲ, »πηλῷ, κηρῷ κ. τ. τ. κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ τεχνίτου, ὅστις εἰργάζετο καὶ ἐκαμνε μὲ ταύτας τὰς ὕλας ἀγάλματα, ἀγγεῖα, ἢ ἄλλα μορφώματα· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μελίττης. (πιθαν. συγγεν. τῷ, πλήττω, τὸ ὁποῖον σημαίνει, πατάσσειν, παταγεῖν, κάμνειν πλάτς, πλήτς, μαλάττω ἁπαλὰς ὕλας, ὅθεν, κολλῶ, χρίω, ἀλείφω, ἐπιχρίω, περικλείφω. 2) ἐν γένει, δίδω τινὶ τὴν πρέπουσαν μορφὴν, ἐκπονεῖν, καὶ λογικῶς, παιδεύειν, π. χ. τὴν ψυχήν· ἔτι δὲ κατὰ σῶμα πλ.α, θεραπεύει, ἐπιμελοῦμαι αὐτοῦ διὰ τῆς γυμνάσεως, κινήσεως, καλῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. 32. 3) τροπ. ἔξαιρ. σύγκρ. κατὰ μέτ. διάθ. τεχνικῶς μορφόω, σχηματίζω τί, δηλ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω διὰ τῆς φαντασίας μου πράγματα ψευδῆ, σχηματίζω ἢ παρατηνῶ αὐτὰ ὡς ἀληθῆ, μύθους ἐφευρίσκω. ψεύδομαι· ὑποκρίνομαι, νοθεύω, μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι καὶ ὑποκρύπτω, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. σ'. 37. »Πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ταυτὸν τῷ, ψευδόμενος. ἄθεν Μετοχ. »Πεπλασμένως, πεποιημένως, ψευδῶς, τεχνικῶς· ἀπὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας ἑνὸς ῥήτορος ἢ ᾄδοντος, μετεχειρίζομαι τεχνικὰ τσαλίσματα, μελῳδίας, ὅρ. πλάσμα, 3. ἐν γένει, ἀντίκ. τῷ ἁπλῶ, φυτικῷ καὶ ἀληθινῷ. Κατὰ μέτ. διάθ. »Πλάττομαι τὸν εἰδότα, κἀμόνομαι ὅτι ἐξεύρω· καὶ Δημοσθέν. »Πλάττομαι δικαιοσύνην, ἀντὶ τοῦ, σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, προφασίζομαι. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ, πλαΐω, ἐκλαμβάνουσα καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πέττω.

Πλαστεράνω, ταυτὸν τῷ, Πλάσσω, ἀμφ. ἴσως τὸ τῆς συνηθείας Πλαστάρια ποιῶ. Λέγεται δὲ Πλαστάριον, ὁ μεμορφωμένος, ἤτοι σχῆμα κυκλοτερὲς ἔχων ἄρτος.

Πλάστειρα, ἡ. Ἡ πλάττουσα, ποιήτρια, ἐπίθ. τῆς φύσεως. Θηλ. τοῦ

Πλαστήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταυτὸν τῷ, πλάστης. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ πλατεῖα σανὶς, ἐφ' ἧς πέττομεν καὶ πλάττομεν τοὺς ἄρτους

Πλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω). ὅστις πλάττει, μορφόνει, κτίστης ποιητὴς· ἔξαιρ. ὁ ἐργαζόμενος διὰ πηλοῦ ἢ κηροῦ τεχνίτης, ἀγαλματοποιός.

*Πλαστίγγιον, τό, ὑποκ. τοῦ πλάστιγξ.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, Ἰων. πλῆστιγξ Ἡ γλῶσσα τοῦ σταθμοῦ ἢ τοῦ ζυγοῦ τῆς ζυγαριᾶς· καὶ τὸ τοῦ ζυγοῦ ἀντίρροπον, Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1427. »Σπαρτίοις ἠρτημένην πλάστιγγιν. ἴδε. Σπαρτίον, καὶ, Ἡρωνιμετρίαν. 2) τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ κυκλοτερὲς μέρος, ᾧ ἐπιπλέκεται τὰ βάρη, ἢ κατ' Εὐστάθ., πλάστιγγες, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σταθμοῦ ζυγοῦ ἀκρότητα πλατέα (πινάκια), οἷς ἐπιτίθενται τὰ σταθμώμενα· καὶ, πλάστιγξ, ὁ σταθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· παρ' Εὐριπ. ἐν Ἡρ. 303. λέγεται διὰ τὴν ὁμοιότητα ὅτι καὶ ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 179. καλεῖ »Πλάστιγγας καὶ τὰ ὀστρακα τῶν ὀστρέων, διὰ τὸ τοιοῦτο σχῆμα ἔχειν. 3) τὸ πρὸς τοὺς κοττάβους πινάκιον, Ἀθήν. ιγ. σελ. 602 4) τμῆμα ξύλου, τὸ ὁποῖον ἐπιτιθέασιν οἱ χειρουργοὶ ἐπὶ τὰ ἐκβεβλημένα μέλη πρὸς ἐπανορθωσιν καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῶν, regula ἢ ferula, Ἀκτιν. ὡς καὶ ὁ Γαλην. (Γλωσ.) ἑρμην. τὸ, πλίστικας διὰ τοῦ τ ἀρθρικὸν παρὰ τὸ πλήσσειν· ἐπὶ ταύτῃ σημασίᾳ εὑρίσκεται ἐν τῇ τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. καὶ τὸ, πλαστίγγιον, τὰ, καὶ, πλάστιγγες. 5) ποιητ. μαστὶξ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 288., παρὰ τὸ πλήττω.

Πλαστικὴ, ἡ, παρὰ Πλιν. λ ἐ. 12. ἡ τέχνη τοῦ σχηματίζειν καὶ μορφόνειν ἀγάλματα, κ. τ. τ. ἐκ πηλοῦ, γύψου, κ. τ. τ. Θηλ. τοῦ

Πλαστικὸς, ἡ, ὸν, (πλάσσω). Εἰς τὸ πλάττειν ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος, ὅθεν, ἡ πλαστικὴ, προσυπ. τέχνη.

*Πλάστις, ιδος, ἡ, Θηλ. τοῦ, πλάστης.

Πλαστογραφέω, ῶ. (πλαστογράφος). ψευδῆ καὶ πεποιημένα γράφω, νοθεύω συγγράμματα, κάμνω ψεύτικην γραφὴν, Ἀστεμιδ. δ'. ᾳ'. ὄπεν

Πλαστογραφία, ἡ. Ἡ πλαστὴ, νοθευμένη, καὶ κατὰ μίμησιν πεποιημένη γραφὴ· τὸ ψευδῆ γράφειν. ἐκ τοῦ

Πλαστογράφος, ὁ, ἡ (πλαστὸν, γράφω). Πλαστὰ ἤτοι ψευδῆ γράφων· τὰ συγγράμματα νοθεύω, ἢ τὰ συγγράμματα ἄλλου τινὸς μιμούμενος, Μανεθ. δ'. 75. Ἀρτεμιδ. ά. 51. ἢ ψευδῆ διηγούμενος, ἐπὶ ἱστοριογράφου.

Πλαστοκατήγορος, ὁ, ἡ. Ψευδὴς, πλαστὸς κατήγορος, συκοφάντης.

*Πλαστοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὁ φορῶν τεχνικὰ, δηλ. ψεύτικα μαλλιὰ, ὁ ἔχων περούκαν.

Πλαστολάλος, ὁ, ἡ (λαλέω), ταυτὸν τῷ, Πλαστολόγος.

Πλαστολογέω, ῶ. Πλαστοὺς λόγους λέγω, λαλῶ, φλυαρῶ, ἐκ τοῦ

Πλαστολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Πλαστοὺς, ψευδεῖς λόγους λέγων, ψευδόμενος. 2) οὐσ. ὁ πλ. =ψεύστης.

Πλαστὸς, ἡ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. πλαστῶς. (πλάσσω) Ἐσχηματισμένος, μεμορφωμένος, ἔξαιρ. ἐκ κηροῦ, πηλοῦ, ἢ γύψου κατεσκευασμένος, Ἡσ. Θ. 513. 2) μεταφρ. πεποιημένος, πεπλασμένος, ψευδὴς, ἢ νοθὸς, »βίβλος, προσποιητὸς, Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 38. »Οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο. (ἀντὶ, πελαστὸς, οὐχ εὑρηταίπου, τὸ δὲ παρά τινων πρὸς ἀπόδειξιν ἀναφερόμενον παῤ Αἰσχ. Εὐμ. 53. »Οὐ πλαστοῖσι φυτίμασιν, δὲν σημαίνει, οὐ πελαστοῖς, ἀλλὰ, μὴ γεγραμμένοις, μὴ τεχνικοῖς, ὅ ἐστι φυτικοῖς, πραγματικῶς δὲ φυτήμασι. Ὁ Ἑλμσλ. Εὐρ. Μηδ. 149. παρ Αἰσχ. προκρίνει τὴν γραφὴν, πλαστοῖσι φυτιάμασιν. 3) »Πλαστὸν φάρμακον, ἀντὶ, κατεπλαστόν.

Πλαστουργέω, ῶ. (πλαστουργὸς). Πλαστὰ ἔργα ποιῶ, δηλ. μορφόω, σχηματίζω, δημιουργῶ, περιττ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 58. ὄθεν

Πλαστούργημα, τό. Τὸ πεπλασμένον, μεμορφωμένον· ἄγαλμα, εἰκὼν, πλάσμα. ποίημα. παράπαιστις· καὶ ἡ πεπλασμένη ἤτοι ἡ ψευδὴς ποίησις. Παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς πλάσμα Θεοῦ ἐκ χοός.

*Πλαστουργία, ἡ. Τὸ πλαστουργεῖν, μορφόνειν, σχηματίζειν, Τζέτζ.

Πλαστουργὸς, ὁ, (πλαστὸν, ἔργω) ταυτὸν τῷ, πλάστης. Πλάττων, σχηματίζων· δημιουργὸς, κτίστης. 2) μεταφορικ. ὁ πλάσματα, ἤτοι ψευδῆ ἐφευρήματα πλάττων, ποιῶν.

Πλάστρα, τά. Ἑνώτια, σκουλαρίκια, Πολλ.

*Πλάστρια, ἡ, Θηλ. τοῦ πλαστὴρ, πλάστης.

Πλάτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πλάτη.

Πλαταγέω, ῶ. Μ. ήσω. Κροταλίζω, ψοφῶ, κροτῶ, βροντῶ, ξηρὸν κτύπον ἀποτελῶ, κτύπον ἀποτελῶ, ἐπὶ δύο συγκρουομένων πλατέων σωμάτων. »Θαλάμων θύραι ἐπλαταγεῦντον. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 125. ἠκολόγουν ὑπὸ τῶν κτύπου, βρόντου τῶν χορευτῶν. καὶ ἐπὶ χειρῶν, χειροκροτῶ, Θεόκρ. 8, 83. ἔτι δὲ ἐπὶ φύλλων παρουνας, καὶ ἄλλων φυτῶν, βάλλω φύλλον ἐπάνω εἰς τὸν χονδρὸν καὶ λιχαινὸν ἢ μιρὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κοίλως, καὶ κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς διὰ νὰ κάμνω πρότον· τὸ ἕδιον ἀκμαῖον πιάνοντες τὸ φύλλον ὡς εἶδος φούσκας καὶ κτυποῦντες το ἐπὶ τὸν βραχίονα, ἢ ὦμον, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον· ὄρα πλαταγὼν καὶ ὄρ. πλαταγώνιον. 2) μεταφ. κτυπῶ τι οὕτως, ὥστε νὰ κάμνῃ κρότον, ἠχολογῶ, π. χ. στήθεα, τύμπανα κ. τ. τ. (ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμεταβ. σημασ. ἠν ἐν χρῆσ. καὶ τὸ μέσον.) ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλατ-αγή, ἡ. (πλατάσσω, πλάτος, πλαθύς). Τὸ πλαταγεῖν, τὸ ξηρὸν κτύπημα, ὑπὸ συγκρουομένων πλατέων σωμάτων, ἐξ οὗ προξενεῖται ψόφος, βρόντος, κτύπος. 2) τὰ δύο κοχλάλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βάλλουσι τὰ παιδία εἰς τὰ δάκτυλα καὶ κάμνουσι κρότον, μάλιστα διὰ νὰ φοβίσωσι τὰ πτηνά· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων ἐπὶ περομοίῳ σκοπῷ ὀργάνων, Ἀπολλων. Pad. β'. 1055. «Ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων, δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος», ταὐτόν ἐστι τῷ πλαταγώνιον, κρόταλον χαλκοῦν. μεταφ. φλύαρος, ἐνοχλητικός.

Πλατ-άγημα, τό. (πλαταγέω) Ὁ διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως δύο πλατέων σωμάτων προξενούμενος ψόφος, βρόντος, κτύπος, Θεόκριτ. γ'. 29.

Πλατ-αγίζω, ταὐτόν τῷ Πλαταγέω. 2) παρ' Ἀθην. ι'. β'. σελ. 519. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς χηνός. «Χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα», ὡς ἡ χῆνα φωκάζοντα, φλυαροῦντα, καὶ χάσκοντα, ὅπου ὁ Καπωβών «Πλατυγίζονταν» ἀναγινώσκεσθαι παρανεῖ, καθὼς ἔτι καὶ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι.

* Πλατ-αγωνέω, (πλαταγών) = πλαταγέω, Ἡσυχ.

* Πλατ-αγώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλαταγώνιμικρὸν κρόταλον τῶν παιδίων, εἶδος παιγνιδίου. 2) = πλαταγών, τὸ φύλλον τῆς καπαροῦνας καὶ ἄλλων φυτῶν, χρησιμεῦον, εἰς τὸ νὰ τὰ σπάζῃς μεταξὺ δύο δακτύλων κυκλοτερῶς κρατουμένων. ὁρ. πλαταγών.

Πλατ-αγών, ῶνος, ὁ. καὶ ὑποκ. πλαταγώνιον. Μικρὸν κρότιλον, ὄργανόν τι διὰ φόβισιν τῶν πτηνῶν· καὶ εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδίων, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἐν Δεξ. ἐκλατάγησε, ἔχει «Πλαταγώνιον, παίγνιον ξύλινον, ᾧ φοβοῦσιν, Πρόταταλον. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς μήλωσης καὶ ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάττειν, ὁ ἐστὶν ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ οἱ ἐρῶντες κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, ἔνιπτον τῇ ἑτέρᾳ χειρί, καὶ πληττόμενα, εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐσημειοῦντο, ὅτι ἠγαπῶντο ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι ἐμίσουντο, Θεόκριτ. γ'. 29., ὅπου μετεχειρίσθη εἰς πλαταγὴμα τὸ τηλ' εἶλον, καὶ ἐν ἰδ. 57. τὰ ἐρυθρὰ φύλλα τῆς μήλωσης, τὰ ὁποῖα καὶ «Ἐρυθρὰ πλαταγώνια» καλεῖ· ὡς καὶ ὁ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιδ. σελ. 683. εἶπεν. «Καὶ δ' αὐτῆς τῆς μήλωσης ἄπο πλαταγώνια βάλλουσιν.

* Πλάτ-αμος, ου, ὁ (πλατύς). Βράχυς ἐπίπεδος καὶ ὁμαλὸς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, ἁμμ.

Πλατ-αμώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων πλατύ, πλατὺς καὶ πεδινός, ἴσιος, ἐκ τοῦ

Πλατ-αμών, ῶνος, ὁ (πλατὺς πλάτος, πλατύς). Κάτω πλατὺ καὶ ἴσιον σῶμα, ἢ κάτω πλατὺς καὶ πεδινὸς τόπος· ἢ κατ' Ἡσύχ. πτόσσων πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος· οἱ δὲ, Λεωπτρία· οἱ δὲ, ὀλισθηρὰ πέτρα· οὕτω παρ' Ἀριστοφ 933. ἡ ὑγρὰ πλατεῖα ἐν τῇ θαλάττῃ πέτρα, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα, ἢ κατὰ τὸν Θέωνα, ἡ ὀλίγον ὑπερκύπτουσα καὶ ἐξέχουσα τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πέτρα· οὕτω καὶ παρ' Ὁππιαν. ἁλιευτ. δ. 121 καὶ Ἀπολλων. ἀργ. α. 361. «Δείῳ ἐπὶ πλατυμόλοιο, ἢ ὁμαλὴ παρθαλάσσιος πέτρα, ἣν ἡ συνήθεια Πλάκα καλεῖ· οὕτω καὶ παρὰ Στράβ. ιβ. σελ. 812. Παρὰ Πολυβ. ι'. 43. ἡ εἰς τὸ κύτος (στρῶμα) τοῦ ποταμοῦ αὐξανομένη πλατεῖα πέτρα. Ὁ Διοπτρ. δ'. 74. καλεῖ «Πλαταμῶνας τοὺς ἀνισοπέδους καὶ ἐλαυθέρους τόπους, τὰς πεδιάδας δ' Ὁμηρ. ἐν Γμν. Ἑρμ. 128. καλεῖ οὕτω τὴν Σαντίδα τῆς τραπέζης. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 2. ἀντὶ τοῦ «Ἐπὶ πλαταμώνων, ἐν ὀρθῷ Χειρόγραφον «Πλαταμῶνα ἔχει σημαίνει κυρίως τὸ, πλατεῖα καὶ ὁμαλὴ πέτρα, πλάκα· ὡς καὶ παρ' Ὁππιαν. Ἱεουτ. ἐ. 647. κεῖται. (ὁ τύπος πλάταμος ἔστι πάνυ ἅμφ.)

Πλατ-άνιος, ία, ιον (πλάτανος). ἐκ πλατάνου ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς πλατανον «Πλατάνια μῆλα, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 80. εἶδος μήλων, ἅπερ ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ τροφῶν δυνάμ. β'. «Πλατανίστινα» καλεῖ.

Πλατ-ανιστάς, οῦ, ὁ, Δωρ πλατανιττάς, = πλατανών. 2) εἶδος ἰχθύος ἀγνώστου, Πλίνιος 9'. 15.

Πλατ-ανίστ-ινος, ίνη, ινον, = πλατάνιος.

* Πλατ-άνιστος, ἡ, = πλάτανος, Ἰλ. Β, 307. 310. πολλ. παρ' Ἡρόδ. (2)

* Πλατ-ανιστών, οῦντος, ὁ, κατὰ συνείρ. ἀντὶ, πλατανιστῶνες, = πλατανών, Θεογν. 832.

Πλάτ-ανος, ἡ. Μέγα σκιερὸν καὶ ὑδροχαρὲς δένδρον, γνωστὸν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι, platanus Λιν. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 310. καὶ, Ἡροδότ. ἑ. 113. καὶ ζ'. 27. κεῖται ἡ λέξις Πλατάνιστος, παρὰ δὲ Ἀριστοφ., Πλάτωνι καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. ἀ. 21. πλάτανος, ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ μὲν Ἰωνικὸν, τὸ δὲ Ἀττικὸν ἐστί. (παρὰ τό, πλάτος, πλατύ, διὰ τὸ ἔχειν πλατεῖα φύλλα ἢ τὰ κλωνάρια του καθ' ὅλα τὰ μέρη πολλὰ ἐκτεταμένα. [υυυ]

Πλατ-ανώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πλατάνου ὤν· ὅμοιος τῷ πλατάνῳ. πλήρη· πλατάνων·

Πλατ-ανών, ῶνος, ὁ (πλάτανος). Τόπος περιεστικὸς πλατάνων, τὸ ὑπὸ πλατάνων δέντος, πλατανιές.

Πλάτ-αξ, ακος, ὁ. Ἰχθύς τις, ὅστις καὶ κορακῖνος, ἢ τερακῖνος, καὶ, μύλλος, καὶ πλατίστακος, λέγεται, Ἀθην. παρὰ τὸ πλατύς.

Πλατ-άσσω, ξω (πλάτος, πλάτυς, πλατὺς) ταὐτόν τῷ Πλαταγέω· συγκρούων πρὸς ἄλληλα δύο πλατέα, ἐπίπεδα σώματα, κτύπον, ψόφον, ἦχον ἀποτελῶ.

* Πλατ-άττω, = πλατύζω.

Πλατ-εῖα, ἡ, προσωπατ· ὁδὸς Λεωφόρος, πλατὺς ὁρόμος, (τετράτα μεγάλη καὶ πλατειά), Διόδωρ. Σικελ. στ'. 52. ἀγυιά. 2) πρωτυπακουομ. τοῦ χειρ. ἡ παλάμη. ὁρ πλατύς.

Πλατ-ειάζω, (πλατὺς) Πλατέως λαλῶ, ὁμιλῶ, ἢ προφέρω ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς Δωριακῆς διαλέκτου, ὅ ἐστι, Δωριακῶς ὁμιλῶ, οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυττομοῦσι, τὸ ε πλεονάζοντες· ἄλλος δὲ καὶ πλατυττομέω λέγεται, Δωρ. πλατειάσδω Θεοκρ. 15, 88. καὶ αὐτ. Valck. σελ. 380. «Τρυγόνες ἐκναισταίνοντι πλατυάδοισαι ἀπάντᾳ», ὁρίζουσαι ἅπαντα· ὅθεν παρὰ Σουίδ. «Ἐκπλατειάσασα, τρυφερανθεῖσα ἢ Ἡσύχ ἔχει «Ἐμπλατειάσασα, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν, ἢ τρυφερομένη· ὁ αὐτὸς ἔχει. Πλατιζεῖν, ἁλιζονεύεσθαι, φιναλίζειν· ὁ Σουίδ. ἔχει. Πλατιάζεις, ἁλιζονεύεσθαι· ὁ Φώτ. «Πλατιάσαι. τὰ πλατεῖα τῇ χειρὶ παῖσαι, Φερεκράτης». Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡσύχιος τὸ Λεωπτεῖον «Πλατειάδδοντες, οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις· καὶ «Πλατειάσαι, τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παταξαι· ἑρμηνεία τοῦ τρυφερεύσαι, κατ' ἐμὴν γνώμην, παράγεται ἐκ τοῦ ἑπτελῶν πλατὺν γέλωτα. ὅθεν

Πλατ-ειασμός, ὁ. Τὸ πλατέως ἤτοι μὲ ἀνοιτὸν στόμα ὁμιλεῖν· ἡ πλατεῖα προφορὰ, ἐξαιρ. τῆς Δωριακῆς διαλέκτου, Quintil. Inst. ἀ. 9.

Πλατ-εῖον, τό. (πλατὺς) Σύλινος πλάξ, πίναξ, tabella. «Πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον, Πολύβ.

Πλατ-έως, ἐπίρ. τοῦ Πλατύς. Κατὰ πλατὺν τρόπον, ἀφθόνως.

Πλάτ-η, ἡ, καὶ πλάτα, ἡ (πλάτος, πλατύς). Πλάκα, ἡ ὁμαλὴ καὶ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. α) τὸ κατώτερον καὶ πλατὺ μέρος, ἤτοι τὸ κάτω ἄκρον τῆς κώπης, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ, ὅθεν καὶ, ὅλη ἡ κώπη. κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ τὸ πλοῖον αὐτό. β) ἡ ἐπιφανεια τῆς θαλάττης, τὸ πέλαγος, ἀειμοτ. γ) τὰ πλατέα, κεφαλοειδῆ ὀστᾶ τῶν πλευρῶν, ὅθεν, ὠμοπλάται δὲ χερσαῖαι πλάτη, ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, Λυκόφρ. 96. (υ–)

Πλατ-ίγξ, γγος, ἡ, ταὐτόν τῷ, Πλάτη, Lob. Φρυν. σελ. 72. ὀρθότερον μέντοι τό, Πλάτυγξ, ὅθεν τό, Πλατυγίζειν.

* Πλατ-ίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλάτη.

Πλατ-ίον, ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Πλατέως, Στοβ. ἐκλ. φυσ.

Πλάτ-ις, ιδος, ἡ (ΠΛΑΖΩ, πελάζω), ποιητ. ἀντὶ, πελάτις, ἡ. Σύζυγος, γυνή, σύνευνος, παράκοιτις, παλλακὶς ἑταίρα, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 132.

Πλατ-ίστακος, ὁ. Εἶδός τι μέγα τοῦ ἰχθύος μύλλου. 2) = ὁ μύλλος.

* Πλατ-ός, ἡ, όν, ὁρ. πλατύς.

Πλάτ-ος, ους, τὸ (πλατύς). Πλάτος, ἡ ἔκτασις σώματος τινός, φαρδος, ἀντίκειται τῷ Μῆκος. «Ἐν πλάτει, ἡ, κατὰ πλάτος», διεξοδικῶς. (υ–)

Πλατ-ύνω, ῶ. Μ. ώσω (πλατύς), ὡς τὸ, πλατύνω. Κάμνω ἐπίπεδον ἢ πλατύ, ὡς τὸ ξύλον τὸ ἀνήκον εἰς τὸ κάτω πλατύτερον ἄκρον τῆς κώπης, «Ἀριστοφ. Ἀχ. 533. «Κωπέων πλατυομένων», σημαίνει τὸ εἰς κώπην (πλάτην) ἐξεργαζόμενον ξύλον, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω πλατὺ ἄκρον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρειάζεται μεγάλην ἐπιμέλειαν. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 2.

Πλάττω, Ἀττ. ἀντὶ, πλάσσω.

Πλατ-υ-άμφοδος, ὁ, ἡ (ἄμφοδος), ποιητ. πλατείας τὰς ἀμφόδους, ἀγυιὰς ἔχων, ἐπὶ πόλεως. Γραμματ.

* Πλατ-υ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Πλατὺν ἔχων αὐχένα, λαιμὸν, ἢ τράχηλον.

Πλατ-υ-γαστωρ, ορος, (γαστὴρ.) πλατείαν γαστέρα, κοιλίαν ἔχων.

Πλατ-υγίζω, ίσω (πλατὺς, πλάτυγξ). πλήσσω, κτυπῶ τὸ ὕδωρ μὲ τὸ κάτω πλατὺ μέρος (ὅ ἐστι, μὲ τὴν πλάτην, ἢ μὲ τὴν πλάτιγγα.) τῆς κώπης. Κωπηλατῶ, ἐρέττω· ἡ συνήθεια παραθείρατα τοῦτα, πλατυπλίζω, καὶ χυδαίως πλατυπλίζω, λέγει. 2) φαρδύνω, πλατύνω, ὁμιλῶ, ἠγοῦν, ἁλιζονεύομαι, μεγαλορρημονῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 830. «Τί θαλαττοιοπεῖς, καὶ πλατυγίζεις, ἔνδον ὁ Σχολαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἁλιζονεύῃ· κεῖται δὲ ἐνταῦθα κωμικῶς κατὰ διαλῆν σημασίαν, ἀναφερόμενον ἐπὶ τοῦ πλατυγίζω, κωπηλατῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ, πλατύζομαι, ἁλιζονεύομαι. 3) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, πλαταγῶ, σπάζω φύλλα μήλωσης κτ. ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς, ὡς καὶ Ὁ Σχολ. λέγει ὅτι συνωνυμεῖ τῷ, Πλαταγώνιον. ἴδε Πλαταγίζω. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πλάτσ, ἢ πλάτς, ἀντὶ τοῦ, πλαταγὴ ἢ πλατιγμα, ἐπὶ τοῦ ἤχου ἢ ψόφου τοῦ ἐκ τῆς κρούσεως τοῦ ὕδατος προξενουμένου. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Πλατυγίζει, τοὺς πτεροὺς κρούει. ὅταν ἡ χυδαία φωνὴ ἐξέλαβε τὸ, πλατάρια, ἀντὶ τοῦ πτέρυγας.

Πλατ-ύ-γλωσσος, καὶ, Ἀττ. πλατύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα) ὁ πλατεῖαν γλῶτταν ἔχων.

Πλάτ-υγξ, ὁ, ταὐτόν τῷ, Πλάτη. ὁρ. πλάτιγξ. (υ–)

* Πλατ-ύζομαι, (πλατὺς), = πλατυγίζω, 2.

Πλατ-ύ-καρπος, ὁ, ἡ (καρπὸς). Πλατὺ ἄκρον, ἢ πλατὺν καρπὸν ἔχων, φέρων.

Πλατ-ύ-καρφος, ὁ, ἡ (κάρφος) Πλατέα κάρφη, κλώνους ἔχων. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 8. ἀντὶ τοῦ λεπτόκαρφος· ἢ τοῦ Ἀλόου ἔκδοσις, πλατύκαρφος, ἔχει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλατύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός) Πλατὺν καυλὸν ἔχων, Θεόφρ.

Πλατύκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Πλατεῖαν κέρκον, οἱρὰν ἔχων.

Πλατύκερως, γεν. ω, καὶ ωτος, ὁ, ἡ (κέρας) ταὐτὸν τῷ, Κυρήνεριος.

Πλατυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πλατεῖαν κεφαλὴν ἔχων, Ἀπολλόδωρ. Μαθημ. σελ. 1^α.

Πλατυκορία, ἡ καὶ, Πλατυκορίασις, εως, ἡ. (κόρη, πλατύς) ἀντίκειται τῷ, στενοκορίασις. ἡ παρὰ φύσιν πλάτυνσις τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁπόταν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀνατείνουσα τῆς φύσεως πλατυνομένη χάνῃ τὴν ὄρασιν· ἄλλως δὲ, καὶ, μυδρίασις, λέγεται, Vocatius Mulomed β. 16. not.

*Πλατυκορίασις, ἡ, = πλατυκορία.

*Πλατυκός, ἡ, όν (πλατύς). Φαρδύς· ἄφθονος, διεξοδικός.

*Πλατυκύμενον, τό (κύμινον). Εἶδος κυμίνου Ἀλ Τραλλ. 10.

Πλατυλέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Μέγας ἀμυστοπώλης, φλύαρος, Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμ.

Πλατυλόγας, ὁ, ἡ λέγω ταὐτὸν τῷ, πλατυλέσχης, Γλωσσάρ. Στεφ. καὶ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

Πλατύλογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Πλατεῖαν λόγχην ἔχων. Πλατυλογχον, τόν, οὐσιαστ. δόρυ, κοντάριον πλατεῖαν λόγχην ἔχον, μὲ πλατεῖαν μύτην, Στράβ. ιζ'. σελ. 1184.

*Πλάτυμμα, τό, = πλάτυσμα, ἐκ τοῦ πλατύνω.

*Πλατυντέον, βετ. ἐπίῤῥ. τοῦ πλατύνω. Πρέπει νὰ πλατύνῃ τις, ἐκτείνῃ, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 3.

Πλατύνω, υνῶ (πλατύς). Πλατύν ποιῶ, φαρδύνω, ὄζω, μεγαλύνω, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, πλατέως ὁμιλῶ. Παλητ. πλατύνομαι, πλατύς γίνομαι, ἢ πλατύνω ἐμαυτόν, μεγαλύνομαι, ἐπαίρομαι, ἐξαπλύνομαι· καὶ μεταφ. φαρδέως ὁμιλῶ, μεγαλῤῥημονῶ, αὐλαζονεύομαι, Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. 4, 42. (υ – –)

Πλατύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Πλατέαν τὰ νῶτα ἔχων.

Πλατυόνυχος, ὁ, ἡ. ὀρθότερον τὸ, Πλατωνυχος.

Πλατυοφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός) Πλατεῖς μεγάλους ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) ἐπιρρ. πλατύνω· τους ὀφθαλμούς, ὄζει, «Πλατυόφθαλμον, τὸ, καλεῖται τὸ στίμμι, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλατύνειν, κάμνειν ὥστε νὰ φαίνωνται μεγάλοι, ἐπιχριόμενον ταῖς βλεφαρίσι. Διοσκορ. ε. 99. Πλίν. λγ'. 6.

Πλατυούρας, ὁ, ἡ (οὐρὰ) πλατεῖαν οὐρὰν ἔχων, καὶ οὐσιαστ. ὀπλ. ἴχθυος παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. ά. 99.

Πλατύπιλος, ὁ, ἡ. (πῖλος) ποιητ. Πλατεῖα, διὰ νὰ φυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιστερὴς, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 318.

Πλατυπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Πλατεῖαν πορφύραν ἢ πορφυροχρουν ὠΐαν, οὖσαν, εἰρίδιον ἔχω, ἴδε καὶ, Πλατύσημος.

Πλατύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Πλατεῖς πόδας ἔχων.

Πλατυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον) Πλατὺ πρόσωπον ἔχων.

Πλατύπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Πλατεῖαν πυγὴν ἔχων, φαρδύοπλος.

Πλατυρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα, ποιητ. Πολυλογία, φλυαρία, ὄζει, «Πλατ. ἀναλίσκουσι, ἀνάλατος φλυαρία, Τίμων.

Πλατύῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ (ῥὶς). Πλατέαν ῥουθούνια, ἢ πλατεμύτης. γραφ. καὶ, πλατύῤῥις, ὁ, ἡ.

Πλατύῤῥοος, καὶ συνελ. ῥους, ὁ, ἡ. (ῥέω). Πλατέως ῥέων, πλατὺν τὸν ῥοῦν, πλατὺ τὸ ῥεῦμα ἔχων.

Πλατύρυγχος, καὶ, πλατύῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Πλατὺ τὸ ῥύγχος, τὸν ζουρνᾶν, τὴν μύτην ἔχων.

*Πλατύῤῥυμος, ὁ, ἡ (ῥύμη). Πλατείας ὁδοὺς ἔχων.

Πλατύς, εῖα, ύ καὶ ἐπίῤῥ. πλατέως. Πλάτος ἔχων, εὐρὺς, φαρδὺς· πεδινὸς, ἴσιος, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ, μακρὰν ἐκτεταμένος, Ἰλ. Β, 474. «Λιπόλια πλατέα αἰγῶν, μεγάλα, διὰ τὸ ἐσκεδάσμενας ἐπὶ πολύ, καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεσθαι τὰς αἶγας. Ἰλ Ε. 796. «Πλατὺς τελαμὼν, φαρδύς. πρβ Ὀδ Ξ, 101. Ἡσ. Θ. 445. «Πλατὺς γέλωτα, γέλοιον μὲ πολλὰ ἀνοικτὸν στόμα, κατχασμὸς, Ἀριστφ. Ἀχ. 1125. Lob. Φρυν. σελ. 472. λέγεται καὶ, πλατὺ γελᾶν. β) ἡ πλατεῖα, προσυπ. ὁδὸς, ἡ μεγάλη στράτα· καὶ ὑπαρ. χειρ, ἡ παλάμη. 2) ἀλμυρὸς, «Τόμοι, πόμα πλατὺ, ἁλμυρὸν, Ἀριστοτ. καὶ Ἡροδότ. β'. 108. πιθαν. ἐπειδὴ ἄνθουν μὲ τὸ, πλατὺ ὕδωρ, ἐν γένει τὴν θάλασσαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως ὕστερον ἔμεινεν μόνον ἡ ἰδιαιτ. ἔννοια τοῦ ἁλμυροῦ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ, Η, 86. καὶ Ρ, 432. «Ἑλλήσποντον πλατὺν», δὲν σημαίνει, ἁλμυρὸν, ἀλλὰ τωόντι πλατὺν, σηλ. καθὸ πλατὺν μὲν κατὰ τὸ ἄκρωτ. Σίγειον, στενὸν δὲ κατὰ τὴν Ἄβυδον. Συγκρ. καὶ ὑπερβ. πλατύτερος, πλατύτατος, καὶ πλατύστατος. Τίμων παρὰ Διογ. Λ, 3, 7. Ἀρεταῖος δ'. 3. καὶ Ἀριστοτέλ. μετεωρ. ε ά. «Τὰ νότια ὕδατα πλατύτερα, καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν. (ὄζειν, πλάτη, πλάτος, συγγεν. τῷ, πλήθω.)

Πλατύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Πλατεῖαν σάρκα ἔχων, σ/μφ.

Πλατύσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πλατὺ σῆμα, οἷαν, κρόσπεδον, σειρίτιον, κιναβρίου ἔχων, π. χ. «Χιτὼν πλατύσημος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τοιαῦτα ἐνδύματα φορούντων· παρεβάλλεται μετὰ τοῦ, Πλατυπόρφυρος· ἐξενωτίσ., Πλατύσημος, ἡ, προτυπακ. ἐσθὴς, σηλοῖ, ὁ χιτὼν, ὃν ἐφόρουν οἱ βουλευταὶ, τῶν Ῥωμαίων, tunica latielavia. αὐτίκ. τῷ, στενόσημος, ἡ, ὁ στενὰς ὠὰς, σειρίτια ἔχων, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν μόνον οἱ ἱππόται, angusticlavia. Οὐσιαστ. Πλατύσημον, τὸ, ἡ πλατεῖα ὠὰ, τῆς ἐσθῆτος τῶν βουλευτῶν παρὰ Ῥωμαίοις, latus clavus.

Πλάτυσμα, τό (πλατύνω). Πᾶν πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον σῶμα, πλίνθ, λάμμα, π. χ. «Σιδήρου πλάτυσμα». «Ὑφάσματος πλάτυσμα, κ. τ. τ.

*Πλατυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλάτυσμα

Πλατυσμός, ὁ (πλατύνω). Τὸ πλατύν ποιεῖν, ἔκτασις· πλάτος, φάρδος. μεταφ. κομπασμός, ἀλαζονεία, Τίμων παρ' Ἀθην. ι ὅ.

Πλατύστειρος, ὁ, ἡ. (στεῖρα) ἴδε ἐν τῷ, Πλατύφυλλος.

Πλατύστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Πλατὺ τὸ στέρνον, τὸ στῆθος ἔχων, Γεωπον.

Πλατυστομέω, ῶ. Μ. ήσω. ταὐτὸν τῷ, πλατείζω, Ἀνοίγω πολλὰ τὸ στόμα ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἐκ τοῦ

Πλατύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πλατὺ, ἀνοικτὸν στόμα ἔχων, ἢ μὲ ἀνοικτὸν, ἤτοι πλατὺ στόμα ὁμιλῶν· τραχέως ἢ Δωρικῶς λαλῶν, ὁμιλῶν, πλατέα γὰρ πάντα λαλοῦσιν οἱ Δωριεῖς, διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν, τῷ ἀ τὰ πλεῖστα χρωμένους.

*Πλατύσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Φαρδιὰ ἢ κατὰ τὸ φάρδος, κατὰ πλάτος σχισμένος, Θεόφρ. ἱστ. φ. 9, 11.

*Πλατύτερον, συγκρ. ἐπίῤῥ. τοῦ πλατέως.

*Πλατυτέρως, ἐπίῤῥ. = πλατύτερον.

Πλατύτης, ητος, ἡ (πλατύς), ταὐτὸν τῷ, Πλάτος· μεγάλη ἔκτασις.

Πλατύφυγος, προσυπ. ναῦς. Πλοῖον πλατεῖαν τὴν τρόπιν ἔχον, Στράβ. δ'. σελ. 207. ἔνθα ἡ σημαντία αὕτη εἰκάζεται ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ χωρίου Καίσαρ. πολ. Γαλλ. γ'. 13. Ἡ λέξις εἶναι διεφθαρμένη, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου ἔπρεπε νὰ λέγηται «Πλατύστειρος, πλατεῖαν στεῖραν ἔχων. Ἐνδέχεται μέντοι νὰ ἔγραφη ποτὲ πλατύφολκας, ἢ «Πλατύφυγης τῆς φηγοῦ ἐλληφθείσης ἀντὶ ταῦ, τρόπες, ἡ στεῖρα, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

Πλατύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πλατέα φύλλα ἔχων. 2) οὐσ. πλατύφυλλον, τό, εἶδος φυτοῦ μὲ πλατέα φύλλα. Θεόφρ Ἱστ. Φυτ. στ. 6.

Πλατυχαίτας, ὁ. ἴδε Ὁμοιχέτης.

Πλατύχωρος, ὁ, ἡ (χώρος). Πλατὺν χῶρον ἔχων, εὐρύχωρος, Γεωπον.

*Πλατύψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Πλατεῖαν ἔχων ψυχὴν, σηλ. ἀκόρεστος, ἄμφ.

Πλατυώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, καὶ

*Πλατυώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Πλατεῖας ἔχων ὄνυχας, ἢ ὁπλάς. (ὁ τύπος, πλατυόνυχος, δέν εἶναι καλός.)

*Πλατωνίζω. ἴσω (πλάτων). Μεμοῦμαι τὸν Πλάτωνα, ἢ, ὑποκρίνομαι ἐμαυτὸν Πλατωνικόν.

Πλατωνχέτας, ου, ὁ, Δωρ. (πλατίον, ἀντὶ πλησίον, ἔχω). Ὁ γείτων, Πλουτ. = ὁμοχαίτης.

(Πλάω, ἀντὶ τοῦ, πελάω, ἄχρ. πρωτότυπον, ἀφ. οὗ παράγουσι τὸν κατὰ συγκοπ. ἀόρ. τοῦ πελάζω, ὅθεν ἔπλησθο ἢ πλῆντο, ἀντὶ, ἐπελήσθην, καὶ, πλῆτο, Ὀδυσ. Θ, 57. Ἰλ. Ξ, 438.

Πλέας, Ἰλ. Β, 129 ἀντὶ τοῦ, πλέονας, (πλείονας, ἢ πλέσας, ἐκ τοῦ, π' ένης, ὅθεν τὸ πλείσας, ὄρ. πλέες.

Πλέγθην, ἐπίῤῥ. (πλέκω). Πλεκτικῶς. πλέκων, π. χ. πλέκτην ἐνέσθησε, = ἐπεπλεξε, Ἀλκ. Ἐπιγρ. 2) παθ. περιπεπλεγμένως, ἐμπεπλεγμένως.

Πλέγμα, τό. (πλέκω). Τὸ πεπλεγμένον, πᾶν τὸ διὰ πλοκῆς συντεθειμένον, εἶδος, σπυρὶς, καλαθιὰν, δίκτυον, κόμη τῆς κεφαλῆς (πλεξούδα), κ. τ. τ. καὶ πλέξιμον, διπλωματιὰ, πτυχὴ, περιτείλιγμα «Πλέγμα γυίωνι, ἀγκαλίασμα, πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 590. ὄζειν

Πλεγματεύω, ταὐτὸν τῷ, πλέκω, πλέγματα ποιῶ.

Πλεγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλέγμα, ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἔν τισι τόποις τὸ δίκτυον, πλεμμάτιον λέγει.

Πλεγνύω, ῆ, πλέγνυμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πλέκω.

*Πλέες, οἱ, αἱτ. πλέας, ἐπ. συγκρ. τοῦ πολὺς, Πλείονες, περισσότεροι, Ἰλ. Β, 129. Δ, 300. (σῴζηται μόνον κατὰ πληθ. ὀνομ. καὶ αἱτ. ἀρτ. ὄζειν κατὰ συναλ. Δωρ. τύπος, πλεῖς.)

Πλεθριαῖος, αία, αῖον. Μέγεθος πλέθρου ἔχων, Ξενοφ. εὑρηται ἐπὶ ὅτε καὶ πλεθρικὸς.

Πλεθρίζω, ίσω (πλέθρον). Κυρίως τρέχω εἰς τὸ πλέθρον ἄνω καὶ κάτω, διατρέχω τοῦτο τὸ μέτρον. μεταφ. ἐκτείνομαι κατὰ πλάτος πολύ, φλυαρῶ, ἀλαζονεύομαι, Θεόφρ. Χαρ. 33.

Πλέθριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλέθρον. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις κύκλος τοῦ ἱπποδρομίου, ἢ ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες.

Πλέθρισμα, τό (πλεθρίζω). Δρόμημα, ἀγὼν εἰς τὸ στάδιον, ἑνὸς πλέθρου μήκος ἔχον, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πλέθρον, τό. Διάστημα μήκους ἢ μέτρου ἑκατὸν ποδῶν Ἑλληνικῶν μήκους, καὶ ἑκατὸν τεσσάρων Ῥωμαϊκῶν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου, Ἡρότ. 2, 124. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι δὲ β) στάδιον ἀγώνος, πλέθρου μῆκος ἔχον, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἀγὼν ἐν αὐτῷ. 2) ὡς μέτρον ἐπιπέδων, 10,000 ποδῶν τετραγων., Ἕρμων. Εἰρπ. Ἰον. 1152. μεταχειριζόμενον δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀντικειμένως σημαίνει τὸ Λατιν. Jugerum, στρέμμα περιέχον 120 πόδας τὸ πλάτος καὶ 240 το μῆκος, ὁρα 28,800 τετραγων. ὁ δὲ Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὸ πλέθρον 10 ἀγένας, ἔϐ ⅔ πήχεις, 100 ϐασιλικοὺς πόδας, 120. Ἰταλικούς. Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται, πέλεθρον καὶ πελέθρισμα· καὶ ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Φ, 407. καὶ Ὀδυσ. Λ, 576.) μετεχειρίσατο τὸ πέλεθρον μόνον ὡς μέτρον τετραγωνικὸν ὄντων, ἀπέλεθρος, καὶ ἰσοπέλεθρος 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Πλέθρα, μέτρα γῆς. ἢ ἄυγερους καὶ ϐοτανώδεις τόπους· καὶ ἔτι »Πελεζρίνιος, ὁ Χείρων. οἱ δὲ πολυυφόρμακοι· ἔστιε φαίνεται ὅτι εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ῥῆσιν τινὰ ὡς τοῦ Νικάνδρου Θηρ. 505. »Πελεζρίνιον τάφοιο. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ εἰστήκει. 440. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Μέργιον, μέτρον γῆς, ὅ ἐστι πλέθρον· ὄθεν τὸ παρὰ Γερμαν. Morgen. (Φαίνεται, ὅτι προϋπῆρε ἐκ τοῦ πλήθω, καὶ σημαίνει ἀδιόριστόν τι μέτρον, ἐν γένει, ὡς τὸ, πλειών, τὴν ἀποπλήρωσιν ὁποιουδηποτε μέτρου· ὁρθότερον δὲ ἴσως παρὰ τὸ, πέλεμαι, πέλεθρον, καὶ τοῦτο παρὰ τὸ, πέλεμαι, σημαῖνον τὸ διάστημα ἕως ἐκεῖ, ἕνθα ὁ ἀροτὴρ βοῦς ἀναπαύζει καὶ γυρίζει.)

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰων. Πληϊάς. Ἀστερισμός τις ἐν εὐραιῷ ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενος. (Πούλια). Πλειάδες, Ἰων. Πληϊάδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, αἱ ὑπεῖαι κατεστάχθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ σχηματίζουν τὸν ἀστερισμὸν τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, Ἰλ. Σ, 486. ϝΟδ. Ε, 227. ἑκατέρωθι κατὰ τὸν Ἰων. τύπον. καὶ Ἡσίοδ. Ἔργ. 615. (ἀπὸ τοῦ πλέω, ναυτίλλομαι, ἐπειδὴ καὶ καθ' ὃν χρόνον ἀνατ. λουσιν αὗται, ἄρχονται τὸν πλοῦν, καθ' ὃν δὲ πάλιν δύουσι, παύονται οἱ ἀνθρωποι τοῦ πλοῦ.) Ἐόρηται καὶ, Πελειάδες.

* Πλείει, Αἰολ. ἀντὶ πλεῖ. προστακ. τοῦ πλέω.

Πλεῖμα, ατος, τὸ, ὀρχῆσις γραφὴ ἀντὶ, πλῆμα, πλήσμα. ἐρ. ἐστερεὸν.

* Πλεῖν, ἀπρμφ. ἐνεσ. τοῦ, πλέω.

Πλεῖν, Ἀττικ. ἀντὶ, πλέον. Περισσότερον, ὡς τὸ ἐεῖν. ἀντὶ, ἐέον, Ἀριστοφ. Βατρ. 18. καὶ 91. ὅρ. Koen Γρηγορ. σελ. 140. Pierz. Μοῖρ. σελ. 294.

* Πλειονομερέω, ὦ, Μ. -ήσω (πλείων, μεῖρα). Ἔχειν περισσότερον ἀριθμὸν μερῶν ἢ μοιρῶν, Μαθημ.

Πλειονότης, ητος, ἡ (πλείων). Ὁ περισσότερος ἀριθμός, μεγαλήτερον μῆκος, Μαθημ. ἀντίθ. τῷ, Βραχυτης, Νικομαχ. Μουσικ.

Πλειόνως, ἐπίῤῥ. τοῦ, πλείων. Περισσοτέρως.

* Πλείος, πλείη, πλεῖον. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντ. πλέος, πλῆρης γεμάτος, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὁ συνηθ. τύπος. ἴδε ἐν τῷ πλέος.

Πλειότερος, έρη, ερον, Ἰων. καὶ Ἐπ. συγκρ. τοῦ πλέος, πλέος. Πλέον γεμάτος, πληρέστερος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πλουσιώτερος, περισσότερα κτήματα ἔχων. »Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι, σὺν πλείοσι κτήμασιν, ἢ σὺν χειρὶ πλείοσι καὶ πλουσιωτέρα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας. »Μὴ γεματα χέριαι, Ὀδ. Λ, 359. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἀντὶ τοῦ, περισσότερος.

* Πλειότης, ητος, ἡ, = πλειοτότης, ἀμφ.

Πλείους, οἱ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πλείονες καὶ πλείονα, ὁ ἑν. καὶ αἱτ. τοῦ πλείων. ὡς αἱτ. παρὰ Πολυαίν. στ. 3. καὶ Λίνῳ Ταντ. 33. μετὰ τοῦ βίρσας συντεταγμένου, ὁηλοῖ, μέσον σβέσαντες τῆς πυρκαΐης, πίδαν, γεράτας, ἤγουν ῥεγμῖνας ῥίρσας.

* Πλείτ, ὁρ. πλέει.

Πλειστάκις, καὶ, Πλειστάκις, ἐπίῤῥ. (πλεῖστος). Τὰς περισσοτέρους φορὰς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔθει πλειστάκις, πεντάκις, πολλὰ συχνὰ, Ξενοφ.

Πλειστάχοθεν, ἐπίῤῥ. (πλεῖστος). Ἀπὸ τὰ περισσότερα μέρη, ἐκ πλείστων, ἤτοι πολλαχοῦ περισσῶν, πολλῶν μερῶν.

* Πλειστάχως, ἐπίῤῥ. (πλεῖστος). Κατὰ τὸν περισσότερον τρόπον, πεντάπλασίως, Φιλημ. Λεξικ.

Πλειστήρης, ὁ, ἡ (πλεῖστος), ποιητ. Πολλαπλοῦς, πολλαπλάσιος πολλὰ πεντάπλους, πάμπολυς, ὄθεν, πλειστήρης χρόνος, ἀντὶ, πάμπολυς, πλεῖστος χρόνος, ὡς παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 750. »χρόνον ἅπαντα πλειστήρη, ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ μέλλοντος κεῖται μόνον ἐν τῇ προστάξει λέξει, τὸ λοιπόν. ὄθεν

Πλειστηριάζω, Μ. άσω, καὶ συνῃθ. ὡς μέσ. Ἀπεθ. πληστειριάζομαι. Αὔξαιω, εἴαρ. τὴν πιπράσκω ἐνὸς πράγματος. ὄθεν, ἀκριϐώτερα ξετιμῶ ἢ προσφέρω τι εἰς πώλησιν, ἢ πωλῶ· ὑπερτίθημι, ἀναϐιϐάζω τὴν τιμὴν τῶν πιπρασκομένων, ὑπερτιμῶ, πλείονος πωλῶ οὐ ὠνησάμην, (πολλὴν ποιῶ ὑπερϐολὴν τῆς τιμῆς) ἀκριϐώτερα πωλῶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἠγόρασα, καὶ προσφέρω ἔντιμι πωλήσει πραγμάτων, γενομένη δημοσίᾳ (εἰς τὸ μεσάτ) τιμὴν περισσοτέραν ἢ ἄλλως, ἀκριϐεῖαν τὴν τιμὴν, Λυσίας. ὄθεν

Πλειστηριασμός, ὁ. Ὑπερϐεϐιτισμός, ἡ ὑπέρϐασις αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματος τινὸς πωλουμένου, licitation.

Πλειστηρίζομαι, (πλεῖστος), μέσ. Ἀποϐ., ποιητ. Ἐγκαλῶ τινα ἐξ αἰτίας τινος πράγματος τὸ περισσότερον, ἀποδίδω τι ὡς τὸ κυριώτερον αἴτιον τινὸς πράγματος, ἀποδίδω εἰς αὐτὸ τὴν περισσοτέραν αἰτίαν, »τινός, ἢ τί τινος, Αἰσχ. Χοηφ. 1026. 2) καυχῶμαι. 3) εἰδετε = πλειστηριάζομαι.

Πλειστοβελέω, ήσω (πλειστοβελος). Παίζω πλειστοβελίνδα. ῥίπτω τοὺς περισσοτέρους κύϐους. ἀστραγάλους. ὄθεν

* Πλειστοβελίνδα, ἐπίῤῥ.— παίζειν, ὁηλ. παίζειν τὴν διά τῶν ἀστραγάλων ἢ κύϐων ποιεῖσθαι, ἔνθα ὁ σκοπὸς ἦτοι ποῖος τὰ ῥίψῃ περισσότερους. Πολυδ. 9. 117. »Πλειστοβολίνδα, οὐ μόνον διὰ τῶν κύϐων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν ϐαλλόμενον.

Πλειστοβόλος, ὁ, ἡ, (πλεῖστος, ϐάλλω). Ὅστις ῥίπτει περισσοτέρους ἀστραγάλους, ἢ κύϐους· ὅστις κάμνει περισσότερα εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς πλειστοβολίνδας, Ἀναλεκτ. α'. σελ. 242.

* Πλειστοδόκεια, ας, ἡ (π. δεκίω). Ἡ παρὰ μεγάλη εἴησις, ὑπάληψίτιμος διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ διὰ ἄλλους.

Πλειστοδυναμέω, ῶ, Μ. ήσω (δύναμις, πλεῖστος). Μεγάλην δύναμιν ἔχω, πλεῖστα δύναμαι ἐπιτελέσαι, εἶμαι ὁ δυνατώτερος, ἔχω τὴν περισσοτέραν δύναμιν.

Πλειστολόγως, ἐπίῤῥ. (λόγος). Κατὰ πολλὰς ἀναφοράς. Κατὰ πολλοὺς λόγους, πλεονεκτικῶς, πολυτρόπως, Ἡσυχ. Στεφ.

Πλειστόμβροτος, ὁ, ἡ. (πλεῖστος, ϐροτός). Πολυάνθρωπος, Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 116. »Ἑορτὴ πλειστόμβροτος· πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχουσα, εἰς ἣν συνέλθοι πολλοὶ ἀνθρωποι, παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀφίκοιντο.

Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ πλέος, ταὐτὸν τῷ, πολύς. Πολὺ περισσότερος, πολλώτατος· ὄθεν καὶ, λίαν πολὺς, περισσὸς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 577. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. λέγεται δὲ οὐ μόνον κυρίως ἐπὶ πλῆθος ἀριθμοῦ, ἀλλὰ ἐν γένει καὶ ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, ἐσωτερικῆς δυνάμεως, οἱασδήποτε ἄλλης, ἢ ϐαθμοῦ, π. χ. »Πλειστον κακὸν, τὸ μέγιστον, Ὀδ. Δ, 697. »Οἱ πλεῖστοι, οἱ ἐγκριτώτατοι, ἐπιστημότατοι Πσ. Λείμ. 73. »Περὶ πλείστου ποιεῖσθαί τι. τιμῶ τι ἐις ἄκρον. »Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ταύτης τῆς γνώμης, ἣ εἶχε τοιαύτην γνώμην, ἢ ἔκλινεν εἰς τοῦτο, Ἡρόδ. 5, 126. ἡ ὁποία αὐτὴ φράσις λέγεται καὶ, »πλείστος εἶμι τῇ γνώμῃ, Ἡρόδ. 7, 220. »Πλείστος ἐστιν ἐν τινι, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνησχολημένος, καταγίνεται πολλὰ εἰς τι, ὁμιλεῖ πολὺ περί τινος κ. τ. τ. »Ὅσοι πλεῖστοι, ὅσα πλεῖσται, ὅσοι ἢ ὅσα τὸ δυνατὸν πολλότατα, Ἡρόδ. 1, 14. 6, 44. τὸ, Πλεῖστος, ἐπιφερομένου ἢ, παρ' Ἡρόδ. 2. 35, εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον ὡς συγκρ. π. χ. »πλεῖστα ϑωϋμάσια ἔχει ἡ ἄλλη πᾶσα χώρη ἔνϑα καὶ' ἔλλειψιν μετὰ τὸ πλεῖστα προσυπ. καὶ πλέονα. »τὰ πλεῖσται τὸ περισσότερον, τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταῖς περισσοτέραις φοραῖς »τὸ πλεῖστον τινέων ὁμίγιστος ϐαθμὸς πραγμάτεος τινος. Ἡρόδ. Ἐστ. ὅτε τὸ πλεῖστοι προστίθεται ὑπερϐατικῷ τινι ὡς ἐπῤῥ, Σοφ. Φηλ. 631. Ο. Κ. 740. Εὐρ. Ἄλκ. 802. Μηδ. Ἑλλ Γραμμ. 2. σελ. 859.

* Πλειστοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ τὰ περισσότερον ἢ πλεῖστον γεννῶν, Μανέθ. 4, 103.

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλεῖστα, πολλὰ φέρων, παράγων.

Πλείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πλέω, ναυτίλλομαι, Ὀδ. Ο, 34. Π, 368.

* Πλείω, κατ' ἀποκ. ἀντ. πλείονα αἰτ. ἀρσ. η πλήθ. οὐδ. τοῦ πλείων.

Πλείων, ὁ, ἡ. Οὐδετ. πλεῖον, τὸ. γεν. ονος, (παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερος ἢ ὁ ἕτερος τύπος πλέων, οὐδετ. πλέον, γεν. ονος) ἐστὶ δὲ συγκρ. τοῦ πολύς· καὶ σημαίνει, περισσότερος, πλειότερος, ἐπὶ ἀριϑμοῦ, ἢ μεγαλήτερος, μακρύτερος, ἀξιολογώτερος, κτλ. ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, ἐσωτερικῆς δυνάμεως, ἀξίας ἢ ϐαθμοῦ. π. χ. »Πλείων χρόνος, περισσότερος, μακρύτερος καιρός. »Τὸ πλεῖον πολέμοιο, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ πολέμου, Ἰλ. Α, 165. Ὀδ. Θ, 475. καὶ, »πλέων νύξ, τὸ περισσότερον μέρος τῆς νυκτός, Ἰλ. Κ, 252. »Οἱ πλείονες, οἱ περισσότεροι, ὄθεν ὡς, οἱ πολλοί, οἱ πολλότατοι, Ἰλ. Ε, 673. Ὀδ. Β, 277. »Οἱ πλεῖονες, οἱ πλεῖστοι, Ἡρόδ. 1, 106. 199. Β, 120. 7, 140. καὶ μετὰ γεν. »τὰς πλείονας γυναικῶν, Ἡρόδ. 1, 1. ἀντὶ τοῦ ὁ ὄχλος, ὁ λαὸς, τὸ πλῆθος, ὁ ὅπμος, ἀντίθ. τῷ, εὐγενεῖς μεγάλοι, Ἡρόδ. 7, 149. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, οἱ κατ' ἐξοχὴν, τελειώτατες, π. χ. »Ἐς πλείονα ἰέναι, ὡς τὸ, ἐς Ἄδου, Βρ. Ἀριστοφ. Ἐπίλ. 1073. Κριναγ. 30, 6. Δεων. Ταρ. 79, 6. Scal. Varr. T. 2. p. 199. Bip. 2) ἰδιαίτερα χρῆσις τοῦ εὐδοτέρου. »Τὸ πλέονι, τὸ περισσότερον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 51. τὸ πλεῖν. »Περὶ πλείονος ποιοῦμαί τι, τιμῶ τι περισσότερον, ἢ, »περὶ πλείονος ἡγέομαι, νομίζω διὰ περισσότερον, προτιμῶ περισσότερον. »Τὸ δὲ πλέονι, τὸ περισσότερον ὅμως, κυρίως ὅμως, ἀλλὰ κυρίως (ὅταν λέγῃ τις νὰ φανερώσῃ τὸ πᾶς ἔχει καὶ' αὐτὸ ἡ ὑπόθεσις). »Ἐπὶ πλέονι, ἀντὶ πλέον καὶ πλέον. Ἡρόδ. 2, 171. 5, 51· 125. 7, 42. 9, 41. »Τὸ πλέον τινέων, ὁ μέγιστος ϐαθμὸς ἑνὸς πράγματος. ἐξαιρ. »Ἐπὶ τὸ πλέον τινὸς ἰέναι, ὑβρίζω ἕως εἰς τὸν μέγιστον ϐαθμὸν τινὸς· λέγεται καί, »ἐπὶ πλέον τινέων, Θιέρ. 1, 20. 3, 47. »Τί πλέον μοι σί, περισσότερον, ὁηλ. τί ὄφελος, καί, τί ἔχει τις πλέον ἐξ αὐτοῦ, »Πλέον ἔχειν, ἀντὶ, ἔχω τι παράπλου ἄλλου, ὁηλ. ὄφελος, κέρδος, προτέρημα, κερδαίνω, ὑπερϐαίνω, ὑπερισχύω, νικῶ, εἰς τὸ, πλεονεκτέω, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 9, 70. Valck. diatr. p. 151. Arist. Ηλατ. πολιτ. 1, 15. Meineke Μέναδρ. σελ. 380. ὡσαύτως καί, »πλέον τινὸς φέρεσθαι, Ἡρόδ. 8, 29. τὸ δὲ, »πλέον ἔφερε οἱ ἡ γνώμη, ἀντὶ τοῦ, ἡ γνώμη αὐτοῦ ἔφερε, ὁηλ. ἡ γνώμη ἦτο περισσότερον πρό... Ἡρόδ. 8, 100. Ἀντίθ. τῷ, ἔλαττον ἔχειν· ἐντελεστερον δὲ μετὰ τοῦ μοίρης, »πλείονα μοίρης ἔχειν, Θεογν. 606. »Ἐς πλέον ποιεῖσθαι ἢ ἐργάζεσθαι, προκόπτω, προχωρῶ, κάμνω πρόοδον, ὄθεν μετὰ αἰτ., κατορθόνω τί, pro-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ficere, Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 911. ὡσαύτως καί, πλέον ποιεῖν τι, π. χ. »Βουλοίμην πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον, ἢ γάμπτων νὰ δυνηθῶ μὲ τὴν ἀπολογίαν μου νὰ κατορθώσω τί, Πλατ. »Πλέον ἐστί μοι», ἐγώ ἔκαμα περισσότερον, ἀλλ. ἐπροχώρησα, κατώρθωσά τι, Valck Ἱππ. 284. »Ὧν οὐδέν μοι πλέον γέγονεν», ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐδυνήθην νὰ κατορθώσω τί, Ἰσοκρ. »Ἐπὶ πλέονι», ἐπίρρ. περισσότερον, μακρότερον, γράφεται δὲ ὀρθότερον, ἐπίπλεον, ὅπερ ὁρᾶ. Τό, πλέον, κεῖται πολλάκις ἐν τῇ προτάσει ἀπεξηρτημένως καὶ ἀπολύτως, ἐξαιρ. πλέον ἢ —, Lob. Φρυν. σελ. 410. ὅτε δὲ ἐπιφέρεται τῷ, πλέον, ἀριθμός τις, παραλείπεται ἐνίοτε καὶ τό, ἢ, ὡς παρὰ Λατ. quam, ἐπιφερ. τῷ, plus, ὁ δὲ ἀριθμὸς μένει ὡς παρὰ Λατ. ἀμεταβλητος, Πλατ. Ἀπολ. σελ. 17. Δ. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 851. ἐνίοτε δὲ ὁ ἀριθμός, καὶ ὅτε κυρίως ἔπρεπε νὰ ᾖναι κατ' αἰτιατ., πάσσεται κατὰ γεν., Ξεν. Ἀνάβ. 3, 2, 34. 7, 3. 12. Προσίδ. 4, 48, ὡς ἐπίρρ. δέ, προτασσόμενον ἑτέρῳ συγκριτ., κεῖται παρ Εὐρ. Ἑκαβ. 624. Porsn. ἐν γένει, ἢ ἐν χρήσει οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τοῦ, μᾶλλον, Herm. Εὐριπ. Ἰων. σελ. 12. »Ἄβρύνεται πλέονα γίγνεται ὑπερηφανώτερος, φιληδονώτερος», Αἰσχ. Ἀγαμ. »Λόγοις τιμώμενα πλέονα», Σοφ. Ο Κ. 62. — Μόνον Ἐπικ. ὑπάρχουσιν ἡ πληθ. ὁμομ. καὶ αἰτ. πλέας, πλέᾱς, Ἰλ. Β, 129. Δ, 395. ἔᾱσι, Δωρ. κατὰ συναλ. πλεῖς, Ἰων. ἐὶ καὶ Δωρ. ἔστι τὸ κατὰ συναλ. πλεῦν, ἀντὶ πλέον, πλεῦνος, πλεῦνες, κτλ., οἱ ὁποῖοι παρ' Ἡρόδ. εἰσὶν εἰ συνηθέστερος τύπος. Ἰδιαίτερος Ἀττικισμός ἐστι τό, πλεῖν, ἔνια. ὀνομ. καὶ αἰτ. οὐδετ., ἀντὶ πλέον, ὡς τό, δεῖν ἀντὶ δέον, πλὴν μόνον ἐπὶ τοιούτων συντάξεων, οἷα τό, πλεῖν ἢ μύριοι, καὶ ἄλλαι τοιαῦται, πρβ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 510. Ἀρστο. Ὀρν. 6. Ἰων. δοτ. πλῃ. πλείοσσι, Ἡρόδ. 7, 224. Ὁ Ὅμηρος κέχρηται, ὡς καὶ ὁ Ἡσίοδος, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, τοῖς τύποις πλείων καὶ πλέων, ἀδιαφόρως, τῷ τελευταίῳ, δέ, ἐξαιρ. κατὰ πληθ., συνεχέστερον ἔᾱσι πληθ. πλείοσι καὶ πλείοσσι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἔτι πολλῷ σύχνηστότερος ὁ τύπος, πλείων· τοὐναντίον δὲ κατὰ τὸ οὐδ. ὁ τύπος, πλέον, ἐξαιρ. ὅτε μᾶλλον πλησιάζει τῇ ἐπιρρήματ. σημτ. Ἐν τῶν παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει κατὰ συναλ. τύπων οἱ τύποι πλεῖσ, πλείους, κ. τ. λ. ὑπάρχωσιν, οὐ μόνον οἱ μόνοι ὀρθοί, κἂν οἱ ἀρχαιότεροι καὶ καλλίτεροι, καὶ μόνον κατὰ τὸ πληθ. οὐδετ. πλέω μένει τὸ βραχὺ φωνῆεν, Reisig Gonj. Aristt. p. 43. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 274. ὡς τόσον ἀποδεικνύει τοῦτο τὸ πληθ. οὐδετ. ὁ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 411. τὸ δὲ παραδόξως εἶναι, ὅτι οἱ Μεγαλόστ. συντάσσουσιν ἐνίοτε τοῦτο τὸ πληθ. οὐδέτ μετ' οὐσιαστ. κατ' ἑνικὸν ἀριθμόν, Weiss. Διοδωρ. 1, 63. Schaef. Δίον. Συρ. σελ. 229.

Πλεῖστ, ἰόνος, ὁ, ποιητ. Ὁ καιρός, ὁ χρόνος, ἑ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος. Ἡσιοδ. Ἔργ. 619. »Πλεῶν δὲ κατὰ χθονὸς ὥρμενος εἶσιν, ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσαι. »Ἐκ πολλοῦ πλειόνων», (Ἀναλεκτ. β'. σελ. 9.), ἐξ ἀοριστοῦ χρόνου, ἐκ πολλῶν ἐνιαυτῶν. Ἐκτείνει ἑρμηνεύεται τό »Πλείμματος πρώτου», ἐν τοῖς Δωρικ. Ἐπιγραφ. Gruter. σελ. 216. ἀντὶ τοῦ, τῷ πρώτῳ ἔτει, τὸν πρῶτον χρόνον. »Πλείμμα τοῦτο», πλῆμα, ἐκ τοῦ πλέω, ὡς καὶ τὸ πλεῖθι. Ἐκτείνει τό, πλημμυρίς, παλαιοκαὶ, πλημῦρ, παλαιῦ· καὶ, πλέμνιον, ἀρχαῖον, πλῆρες, καὶ, Πληγεῖον, παλαιόν, παρ Ἡσυχ. (πλέω, παρὰ τὸ, πλεῖος, πλέος, πρωτοκρίως τὸ εἰς πέρας ἀχθὲν τμῆμα, μέρος χρόνου, ἢ ἐκπλήρωσις ἢ τελείωσις ἑνὸς διαστήματος χρόνου. ἔπομ. ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς τό, πλεῖμα, πρβ. πλέθρον.)

* Πλειόνη, ἡ, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. τύπος ἀντὶ πλειάς, ὡς τό, Ἀτρυτώνη, κ. τ. τ.

Πλέκος, εος, τό (πλέκω) ταὐτὸν τῷ, Πλέγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 454. Εἰρ. 528.

Πλεκέω. Ζήτ. Σπλεκέω.

Πλεκτανάω, = πλεκτανίω, ἀμφ.

Πλεκτάνη, ἡ (πλέκω) παν ὅ,τι πλεκτόν· ἐξαιρ. α) πλεκτόν, γαιτάνη, Σηλυά, βρόχος, δίκτυον. β.) πλεξίς, ἡ πλεξίδα, πλεξοῦδα. 2) οἱ μακροὶ πόδες ἢ βραχίονες τῶν σηπίων καὶ ὀκταποδίων, πρὸς οὓς εἰσὶν αἱ κοτυλιδόνες, πλόκαμος. Ὁ Διοσκορίδης (δ'. 78.) φαίνεται, ὅτι καλεῖ οὕτω καὶ τὰ αἰθητικὰ καὶ μακρὰ κέρατα τῶν παγούρων. Ὁ Ἀριστοφάνης εἶπε »Πλεκτάνην καπνοῦ καὶ τὴν εἰλησιν», ὅθεν

Πλεκτανόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, πλεκτάνη). Συρόμενος διὰ μέσου σχοινίου, ἐπίθ. πλοίου. Ὁ Λυκόφρων (στίχ. 230.) καλεῖ οὕτω τὸ μετὰ σχοινίων καὶ παραγγίων ἁρματωμένου πλοῖον, »Αἰνείας πλεκτανοστόλου».

Πλεκτανόω, ῶ. Μ. ῶσω (πλεκτάνη). Πλέκω, πλεκτάνας ποιῶ, ἐξεργάζομαι· ἐξαπλόνω εἰς πολλοὺς κλώνους ὡς ἂν πλεκτάνας τῶν ὀκταπόδων, Ἱππокр. Παρ Αἰσχύλ. Χοηφ. 1046. »Πεπλεκτανημένας πυνοῦς δράκουσιν», ἀντὶ πλεκτανῶν (πλεξούδων τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς) ὄφεις ἔχουσα, ὅπου ἀναγνωστέον ὀρθότερον Πεπλεκτανωμένας.

Πλεκτή, ἡ, προσυπακουομ. σειρά· σειρίτιον, σχοινίον, τρεχιά, κάμιλος, παράγγιον, Εὐριπ. Τρωάδ. 958. καὶ 1010. »Πλεκταὶ ἀγκύλαι», Ἰφιγ. Ταυρ. 1408. 2) προσυπακουομ. τοῦ, σπυρίς, πεπλεγμένη σπυρίς, ζεμπίλιον, καλάθιον. 3) βρόχος, δίκτυον τοῦ κυνηγίου, Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 894. κυρίως Σηλ. τοῦ πλεκτός.

* Πλεκτικός, ή, όν (πλέκω). Ἀνήκων εἰς τὸ πλέκειν· καταγινόμενος εἰς τοῦτο, π. χ. τέχναι, Πλατ. Νομ. π. σ. 6879. Α. 2) κλίνων εἰς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἐμπερδεύεσθαι, ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 43.

Πλεκτός, ή, όν (πλέκω). Πεπλεγμένος, περιεστρεμμένος (στρεμμένος), π. χ. τέλαρος, σειρά, ἀναδέσμη, Ἰλ. Χ, 469. »Πλεκτὴ ἀναδέσμη», τὰ πλεγμένα μαλλὰ τῆς κεφαλῆς καὶ δεμένα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὡς στέφανος καί, ἄρματα, Ἡσ. Ἀσπ. 83. ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ καλαθίων, καρυείων, πλεξούδων καὶ σχοινίων ἢ καραγγίων, τὰ ὁποῖα ἐπλέκοντο ἐκ κλωστῶν, ῥαμμάτων. »Πλεκτὸν», τὸν, ὑπαεσουομ. ἄγγειον, καὶ »Πλεκτά, τῶν, ὅλα τὰ πεπλεγμένα ἀγγεῖα ἢ περιεστρεμμένα πράγματα. »Πλεκτὰ σκεύη νεῶν», τὰ διάφορα εἴδη σχοινίων. 2) περιπεπλεγμένος, περιτυλιγμένος ἀγκαλιαστός.

Πλέκω, Μ. ξω. Μετ. ἀόρ. ἐπλεξάμην. Παθ. παρακ. πέπλεγμαι, Ἡρόδ. Παθ. ἀόρ. ἐπλέχθην, ἢ ἐπλέκην τὸν ὁποῖον τελευταῖον τύπον εὗρεν ὁ Bekker. ἀπαντᾷχοῦ ἐν τοῖς ἄριστοις χειρογρ. τοῦ Πλάτωνος. ὅθεν τὸ Λατιν. plico, plecto Πλέγμα ἢ πλοκὴν ποιῶ· περιστρέφω πρὸς ἄλληλα τὰ ῥάμματα, κ. τ. τ. συντίθημι ἐν ἄλλο τι ὁλόκληρον σῶμα. Ἐξαιρ. ἐπὶ πλεξήματος τῶν τριχῶν, τῶν στεφάνων, τῶν κεριῶν, τῶν περικεφαλαιῶν, Ἡρόδ. 7, 72. καὶ ἐπὶ στριφίματος σχοινίων λεπτῶν ἢ χονδρῶν, Ἡρόδ. 7, 75. παρὰ Μεταγν. καὶ ἐπὶ τζουραπίων, Πλατ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόναν τῷ μέσ. Δωρ. Πλέξασθαι χαίτας, καὶ, πέπλημαι, πέπλεο τῆς ἐρίκομον, καὶ, πλέκω ἐμαυτῷ σχοινίον εἰς ἰτέας, Ἰλ. Ξ, 176. Ὀδ. Κ. 168. »Ἄρκυς πλωτὴ Ἀρ. Λητ. 790. ἐν γένει, τεχνικῶς κατασκευάζω, Ἰων. Ἀ. Π. 446. 2) μεταφ. »πλέκειν λόγους, μῦθους, μηχανάς, παλάμας, κ. τ. τ.», ἀντὶ τοῦ, μηχανωμαι, τεκταίνομαι, μηχανορραφῶ, ὡς τό, ῥάπτω, ἐπὶ παντὸς ὅ,τι γίνεται μὲ τέχνην, καὶ μάλιστα μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Valck. Φοίν. 407. »Παλάμας πλ.», Δρστφ. Σοφ. 644. ἐν γένει, ἐπὶ πάσης ἀξιεπαίνου ἢ μὴ, χρήσεως τοῦ νοός εἴς τι ἀντικείμενον, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. Ἔτι δὲ ἁπλοῖς ἀντὶ τοῦ, ἄρχομαι, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχὴν εἴς τι πρᾶγμα (π. χ. ὕφασμα), ἐπιχειρῶ τὴν ζωὴν (καθὸ θεωρούμενον ὡς ὕφασμα) γνωστικά, σηλ. διάγω τὴν ζωὴν ὄχι εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ συνετῶς.

* Πλέξις, εως, ἡ (πλέκω. Τὸ πλέκειν, περιπλέκειν, ὑφαίνειν, ὕφαντις, Πλατ. πολιτ. α 308. Δ.

Πλέον, οὐδέτ. τοῦ, πλέων, πλείων, καὶ τοῦ, πλέος. Περισσότερον. »Πλέων ἔχειν», περισσότερον παρὰ τὸ ἀναγκαῖον ἔχειν· κέρδος ὄφελος ἔχειν. »Πλέον ἔχειν τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν», προτίμησιν, ὑπεροχήν, νίκην ἔχειν· ὑπερβάλλειν, ὑπεράχειν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ τὸν πολλοὺς κρώτειν καὶ παραγίνειν ἁρματωμένων πλοίων, »Αἰνείας πλεκτανοστόλου».

Πλεονάζω, Μ. άσω (πλέον). Περισσεύω, περισσότερος εἰμί, ἐξαιρ. πλέον ἢ ἀναγκαῖος, ἄθεν, περιττός, ὑπέρμετρος. »Ὁρμὴ πλεονάζουσα», περισσεύουσα, ὑπὲρ τὸ μέτρον οὖσα. β'.) εἰς πλῆθος εἰμί, ὅ ἐστίν, ἐπισωρευμένος· (ἔχω μὲ τὸ παραπάνω), πλεονεκτῶ, περισσόν, ἐπισωρευμένον, πολύ, πλέον τοῦ δέοντος ἔχω. Μεταφ. ἐπὶ σωμάτων, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον, εἶμαι αὐξάνης, ἀναμός, ἄμετρος, ἄθλιος, ἢ φερόμενος ἀθέως, Θουκ. 1. 128. »Πλεονάζειν τῇ εὐτυχίᾳ». 3) ὑπὲρ τὸ δέον ἀσκοῦμαι ἢ ἐξασκῶ τι, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον τῆς χρησεως εἴς τι, πολυμῶ πλέον ἢ πρέπει, κάμνω κατάχρησιν τῆς δυνάμεώς μου, Θουκ. β'. 55. »Πλεονάζειν τινα», ὡς τό, »νέστιν ἃ καὶ πλεονέζεται διὰ φθόνου· καὶ ἀ. 126. »Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων», ὁ γενναῖος καὶ ὑπερηφάνως ἐξαστῶν καὶ μεταχειριζόμενος τὴν εἰς τὸν πόλεμον εὐτυχίαν του· ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐτυχὴς ὢν εἰς τὰς πράξεις τοῦ πολέμου. »Καὶ τοὺς παῖν δεινοὺς ἐὰν πλεονάζωσι, ἐπίστασθαι κοσμίους ποιεῖν», ἐὰν ὑπερβαίνωσι τὸ ὅρια, ὑπὲρ τὸ δέον πράττωσι· οὕτω καὶ τὸ »Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουνα», ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων ῥηθέν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀδίκως ἐφέροντο κατὰ τῶν Ἑλλήνων. ὑπάρχειν τι συχνὸν, ἐν ἀφθονίᾳ, ἁπανταχοῦ συχνάκις. »Πλεονάζει μοι τοῦτον, τοῦτο συμβαίνει εἰς ἐμὲ συχνάκις, ἢ ἔχω συχνάκις. »Τοὺς γέροντας τὸ πάθος πλεονάζειν». 4) »Πλεονάζειν τινόσι», ὑπερβαίνει, ὑπερβάλλειν τινά, περισσότερον ἔχειν παρὰ ἄλλους, ἢ ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, ἔχω πλέον ἢ ὅ, τι χρεία. Χρυσόστομ. 5) ταὐτὸν τῷ, Πλειστηριάζειν, πλήθυνειν, αὐξάνειν, μεγαλύτερον ποιεῖν, Στράβ. β'. καὶ παρ' Ἀριστείδ. ά. σελ. 130. ἀντὶ τοῦ, περισσά, πολλὰ ὁμιλεῖν, πολλὰ λέγειν περίττινος, κάμνειν ὑπερβολήν τινος, μετὰ αἰτ. πράγμ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ὄθεν παθ., πλεοναζόσθαι καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγαλύνεσθαι τελαμβάνεσθαί τι εἰς χρῆσιν καθ' ὑπερβολήν, π. χ. »Πρόσεστι οἱ κακίᾳ πλεοναζόσθαι», μετὰ τῆς ὑπερμέτρου χρήσεως εἶναι τὸ κακὸν συνη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένον, δηλ. ἡ κατάχρησις εἶναι αὐτῷ βλαβερή, Γαλην, ταύτον τῷ, πλεονεκτεῖσθαι, Στραβ. 12. καὶ Στοβ. φυσ. ἐκλ.

Πλεονέκτις, Ἐπίρ. (πλέων). Συχνότερον.

Πλεόνασις, εως, ἡ (πλεονάζω). Ἡ περίσσευσις, ὑπερπερίσσευσις, ὑπερβολὴ τοῦ πληρώματος, πλησμονή.

Πλεόνασμα, τό (πλεονάζω). Περίσσευμα, τὸ πολλάκις ἢ παρὰ τὸ δέον ὄν, τὸ πολλάκις ἢ παλιὸ ποιεῖν.

Πλεονασμός ὁ (πλεονάζω). Αὔξησις, πλησμονή, μεγαλητόρευμα, περίσσευμός· ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀναβιβασμός, ἐπὶ λόγων καὶ πραγμάτων. 2) παθητ. ταύτον τῷ, Πλεόνασμα. Περίσσευμός, ἀφθονία, ὑπερβολή, ἐπίμετρον. 3) παρὰ Γραμμ. ἡ πρόσθεσις λέξεως περιττῆς καὶ μηδὲν πλέον σημαινούσης, λέξις προστιθεμένη περιττῶς καὶ δίχως ἀνάγκη. ὅθεν

Πλεοναστικός, ἡ, ὁν· περιττός, πλεονάζων, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὤν. εἰς πλεονασμὸν ἀνήκων.

Πλεοναστός, ἡ, ὁν ἐν χρήσει, μὲ ὑπερβολήν, τοῦ ὁποίου κάμνει τις κατάχρησιν.

*Πλεοναχόθεν ἐπίρρ. (πλέων). Ἐκ πολλῶν μερῶν, Ἀριστ. οὐρανογρ. 1, 3.

*Πλεοναχός, ἡ, όν (πλέων). Πολλαπλάσιος, ἐπίκ. παρὰ Διογ' Λαερτ. 10, 81. 95. καὶ πλεοναχῶς, ἐπίρρ. κατὰ περισσότερους τρόπους, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ, 10, 78, 80.

Πλεονεκτέω, ῶ. Μέλ, ήσω. Ἀττικ. Πλεονεκτήσομαι, Πλάτ. Λάχ σελ. 190. ταύτον τῷ, πλέον ἔχω, ὅθεν καὶ συνετέθη. Ἔχω περισσότερον ὄφελος ἢ κέρδος παρὰ ἄλλος, ἢ ἔχω τι προτέρημα, προτίμησιν παρὰ τὸν ἄλλον, ὅθεν 2) εἶμαι ἀνώτερος, κρείττων κατά τι, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, μετὰ γενικ. πρόσπ., ὅτε ἐνίοτε προτίθεται καὶ ὀνομ. ἡ αἰτ. πράγματος, κατὰ τὸ ἀπεῖον ὑπερβαίνει τις τὸν ἕτερον, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 37. καὶ Ἑλλ. ζ'. ἀ. 24. «Ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ, πλέον τῶν ἄλλων ἐτιμᾶτο, ὑπερίβαινε τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν τιμὴν παρὰ τῷ Πέρσῃ. Κυρουπ. β'. 12. «Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖσθαι, πλέον τῶν ἄλλων τιμᾶ· Ἀλλ' ὁ Ἡλιόδωρ. ἐν β'. σελ 122. καὶ ἀλλαχοῦ συντάττει τοῦτο μετὰ Αἰτιατικ. «Ἡ δὲ νῦν θεωρία καὶ πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας. καὶ ὡς μεταβτ. τριόντι ῥῆμα. 3) Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ ζητεῖν τὸ ὄφελός μου, ἀγωνίζομαι νὰ αὐξήσω τὸ ὄφελός μου πρὸς βλάβην ἑτέρου, κάμνω νὰ ἔκβῃ εἰς ὄφελός μου εἴτε ἀνήκει ἄλλοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τιμῆς, ἀπατῶ τινα, δολίως καὶ ἀδίκως πέρνω αὐτοῦ περισσότερον ἢ ἔπρεπε, αἰτιατ. 4) πλεονέκτης εἰμί, θέλω νὰ ἔχω περισσότερον ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω περισσότερον, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω περισσότερον ὄφελος ἢ κέρδος, ὅθεν, εἶμαι πλεονέκτης ἢ φιλάργυρος, Ἡρόδ. 8, 112. — Παθ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερτερούμαι· εἶμαι κατώτερος ἄλλου· λαμβάνω ὀλιγώτερον μέρος· ἐνίοτε δέ, καὶ ἀπατῶμαι κατὰ τὰς συναλλαγάς. Δημ. «Πλεονεκτεῖσθαι χιλίας δραχμάς», ὅθεν

Πλεονέκτημα, τό· κέρδος, ὄφελος, συμφέρον· προτίμησις, ὑπερτερία, ὑπεροχή· προτέρημα, προνόμιον· νίκη. 2) δόλος, μηχάνημα, δι' οὗ ἀπατῶ τινα διὰ τὸ ἐμὸν ὄφελος, διὰ τὸ κέρδος μου, Ξενοφ.

Πλεονέκτης, ου, ὁ (πλέον, ἔχω). Ὅστις ἀποκτήσῃ, νὰ πάρῃ κέρδος, ὄφελος περισσότερον τῶν ἄλλων· φιλοκερδής, ὁ ἐπὶ τῇ ἐαυτοῦ ὠφελίᾳ πάχων, ἰδιοκερδής, αἰχροκερδής, φιλοκερδής, φιλότιμος, δυνάστης, βίαιος, ἁρπαξ, ἐπιζήμιος τῶν ἀλλοτρίων, σφετεριστής· ὁ πλέον ἔχειν τοῦ δίοντος ἐπιζήμιον· ὁ δὲ ἀπάτης καὶ δόλου ἁρπάζων τὰ τῶν ἀλλοτρίων, Ξενοφ. Ἀπομν. δ. ε. «Πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενος χρήματα· καὶ ἐν Κυρουπ. ἀ. ε. 19. «Βλάπτην, καὶ ἁρπαγαί, καὶ ἐν παντὶ πλεονέκτην τῶν πολεμίων». «Λόγος πλεονέκτης», αὐθάδης, Ἡρότ. 7, 158. ὅθεν καὶ ὑπερβατικῶς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β. 12. «Κριτίας — ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτίστατος τε καὶ βιαιότατος». ὅθεν

Πλεονεκτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν πλεονέκτην· εἰς πλεονεξίαν κλίτιν ἔχων· ὁ εἰς νίκας καὶ κέρδη ἐπιτήδειος· φιλοκερδὴς μὲ τυραννικός.

Πλεονεξία, ἡ, Ἰων. πλεονεξίς (πλέον, ἔχω). Τὸ πλέον ἔχειν, τὸ πλέον τοῦ δέοντος λαμβάνειν ἀπό τινος. Ὑπεροχή, ὑπεροχία, προτέρημα· τὸ ἀνώτερος εἶναι τινός· κέρδος, ὄφελος, συμφέρον, διάφορον· νίκη, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς'. 28. Διονύσ. Ἁλικ. «Χωρὶς εὐθετα εἰς πλεονεξίαν». 2) δολιότης, ἀπάτη, φιλοκερδεία, βίαιος ἢ δι' ἀπάτης καὶ ἀδικίας λῆψις καὶ ἁφαίρεσις τῶν ἀλλοτρίων, πάθος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ, ν' ἀποκτήσῃ τις περισσότερον τῶν ἄλλων. ὁ Σουΐδ. «ἔχει· «Πλεονεξίαι — οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν καὶ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος — ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρωσε· ὅθεν εἰληπται καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπορία, ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. avantage· ἐν γένει, σφετερισμός, Ἡρόδ. 7, 149.

*Πλεόνεσσι, Ἰων. πλ. δοτ. τοῦ πλείων.

Πλεονοσυλλαβέω, ῶ. Μ. ήσω (συλλαβή). Περισσοτέρας ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, παρὰ πολλὰς συλλαβὰς ἔχω.

Πλεονότης, ἡ (πλέων) = πλεονεξία, Νικομ. Μουσικ.

Πλεόντως, ἐπίρ. (πλέων). Περισσῶς, Ἡρότ. 3, 34· παρὰ πολύ· ταύτον τῷ πλεονως.

Πλέος, α, ον, Ἰων. πλεῖος, πλείη, πλεῖον· ἀλλὰ καὶ, πλεος, η, ον, Ἡρότ. 1, 178. 194. Ἀττ. πλέως, πλέων· ὅθεν ἡ Ἐπλ. πλῆθ. ὄνομ. πλέα (οὐχὶ δέ, πλέαι, καθὼς συνῆθ. γράφεται), Herm. Σοφοκ. Ἠλ. 1397. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 259. τούναντίον δὲ τὸ πλῆθ. οὐδ. πλέα. Πλήρης, γεμάτος, γεμισμένος, μετὰ γεν., Ὁμ. καὶ Ἡρότ. 1, 178. 194. ὅθεν καὶ πλήρης ποτοῦ καὶ τροφῆς, ἡγουν χορτάτος· ἐν γένει, κορεσμένος, χορτασμένος, ἐκπληρωμένος· ἢ, μὲ τὸ παρὸν χορτασμένος, μεστός, αἰσθανόμενος κόρον, κηδίαν· καὶ ἐπὶ καιροῦ «Πλείους δέκα ἐμαυτούς», Ἡσιόδ. Θεογ. 366. πλήρεις, ὁλοκλήρους· σωστοὺς δέκα χρόνους· καὶ, ῥυπωμένος, μουρδαρισμένος, κακό τινος, Ξενοφ. Κ. Π. 1, 3, 5. Συνῆθ. ὁ Ὁμ. χρῆται τῷ Ἰων. τύπῳ, καὶ κατὰ τὸ συγκριτ. π. χ. πλειότερος, Ὀδ. Λ, 359., πλὴν ἔχει καὶ, πλέον, Ὀδ. Τ, 355. ὡσαύτως, «Πλέῳ ἡματεν, Ἡσ. Ἐ. 794. (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. plenus.)

Πλέτο, ποιητ. ἀντὶ, ἔπλετο, ἡ ἐπέλατο, ἐκ τοῦ, πέλομαι.

Πλευμάω, καθ' ἁπλ. τύπος ἀντὶ, πλευμονάω, παρ' Ἱπποκρ. Νόσ. β'. 17. «Ὅταν πλευμᾷν, ὅπου ὁ Γαληνὸς (καθὼς ἔχει καὶ ἐν ὀρθῷ χειρογράφῳ) «Πνευμονίᾳ ἀνέγνωσε καὶ ἠρμήνευσε διὰ τοῦ «Πλευμωδῆς γίνεται ἡ φθίσις· ἄρα ταύτον ἐστὶ τῷ, πλευμονᾷν· ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι καὶ «Πλεύμωσιν, ἀντὶ τοῦ, τὸ πλευμωδέες πάθος. ὁ δὲ Ἀρεταῖος ἀντὶ τούτου ἀπευμωδέες, «ἔχει.

Πλευμονάω, ῶ. Πάσχω κατὰ τὰς πνεύμονας, φθισικὸς εἰμί (εἶμαι χτικιασμένος). 2) πάσχω περιπνευμονίαν.

*Πλευμονία, ἡ (πλεύμων). Φλόγωσις τῶν πνευμόνων, καὶ, φθίσις, ὀχτικιές.

Πλευμονίς, ίδος, = πλευμονία.

Πλευμονώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὰ πλεύμονες· ἀναγόμενος εἰς τὰς πνεύμονας. Ὅμοιος τῷ πνεύμονι, πλαδαρός, σπογγώδης.

Πλευμορράγης, ές, καὶ, Πλευμορρῳξ, γος, ἡ, Πλευμορρωγής, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι, ῥήγνυμαι). Ἐρράγισμένον, ἐσπασμένον ἢτοι βεβλαμμένον ἔχων τὸν πλεύμονα, πάσχων, πνευμορραγίαν, Vulsus. Ἱπποκρ.

*Πλεῦμος, ὁ, = πλευμονία, ὅθεν

*Πλευμώδης, ὁ, ἡ. Πάσχων πάθος τοῦ πνεύμονος· φθισικός.

Πλεύμων, ονος, ὁ. Ἰωνικ. ταύτον τῷ, Πνεύμων. (ὅθεν τὸ ἐν τῇ χυδαΐᾳ συνηθείᾳ, πλευμόνιον, καὶ πλερμόνι καὶ κατὰ μετάθ. τῶν γραμμ. τὸ Λατ. pulmo.) πολλαχ. κατὰ πληθ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ Πλάτ.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πλέον, ὡς καὶ τὸ, πλεῦνος, πλεῦνες, κ. τ. λ. Ἡρότ. ὄρ. πλείων.

Πλεύνως, ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ, πλεόνως, πλειόνως. Παρὰ πολύ, Ἡρότ. 5, 18.

Πλευρά, ᾶς, ἡ. Τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλευρόν· τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ζώου ἀπὸ τῆς μασχάλης μέχρι τῶν ἰσχίων. συνῆθ. κατὰ πληθ. καὶ πλευραὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τοῦ τῶν ζώων, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 716. Ω, 10· ἰδιαίτως καὶ Ἡσ Ἀσ. 430. Ἡσόδ. θ, 72· ἔτι δέ, ἡ περικαλύπτουσα τὰς πλευρὰς λεπτὴ μεμβράνη κατὰ τὸν Ἑλμσλ. Εὐρ. Ἡρ. 824. ὃν εἶναι τελείως ἐν χρήσει τοῦτο παρὰ τοῖς Τραγ., ἀλλὰ τὸ ἐναντίον διισχυρίζεται ὁ Πόρσ. Εὐρ. Ἑκαβ. 820. καὶ Ἑρμάν. Σοφ. Αἴ. 1389. 2) τὸ μέρος, ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου. «Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρίων, Νεμέσ. σελ. 77. καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ περιέχει τὸν τετραγωνικὸν ἀριθμόν, ὁ ἴδιος τετραγωνικὸς ἀριθμός. 3) Τὸ μέρος ἑνὸς φύλλου, ἡ σελίς, pagina, Φλ. Θεσσ. 17. 4) παρὰ τοῖς Βυζ. συγγρ. ἡ σύζυγος, Ἰατ. Α. Π. σελ 418· — Σπανιώτ. ἕτερος τύπος ἐστὶ, τὸ πλευρόν. Ὅθεν

*Πλευράδε, ἐπίρρ. Κατὰ πλευράν, πλαγίως, Ἐ. Μ. σελ. 395, 15. Φιλήμ. Λεξ. Β. σ. 11. Ὀσ.

Πλευριάς, άδος, ἡ, σπανιώτ. Δωρ. τύπος ἀντὶ. Πλευρά, Πίνδ. Ἡρακλεωτ.

Πλευρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλευρά, Μικρὰ πλευρά.

Πλευρίτης, ου, ὁ καὶ θηλ. πλευρῖτις, ίδος. Ἀνήκων εἰς τὴν πλευρὰν· εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἢτοι εἰς τὴν πλευρὰν ὤν.

Πλευριτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ πλευρίτιδος πάσχων, πλευριτιώμενος, πλευρίτιδα ἔχων· ἐκ τοῦ

Πλευρῖτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ πλευρίτης. 2) ὡς οὐσιαστ. προτυπικ. ἰσχυρὸς «κέντημα,» συμβλημα εἰς τὴν πλευράν, ὅπότε ἡ πλευρὰ εἶναι εἰς φλόγωσιν· ἔστι δὲ αὕτη νόσος ἐλεγρίς, ὑπὸ τοῦ φύγους προσεπομένη.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. (πλευρά), ποιητ. ἀντὶ πλευροῦ ἢ ἐκ πλευροῦ. Ἐκ τῆς πλευρᾶς, πλαγιόθεν.

Πλευροκοπέω, ῶ. Μ. ήσω (κοπτω). Τὰς πλευρὰς ἢ τὴν πλευρὰν κόπτω, τύπτω, κατακόπτω, πληγόω, τρυπῶ, Σοφοκλ. Αἴ. 236.

Πλευρόν, τό, συνῆθ. κατὰ πληθ. σπανιώτ. ἀφειρτ. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ, πλευρά. Τὸ πλευρόν, ἡ πλευρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τοῦ τῶν ζώων, Ἰλ. Δ, 46. Ἡσ. 9, 72. πρβ. Πορφ. Ἐκ Στοβ. Ὀρ. 217. Ἑρμ. Σοφ. Αἴ. 1232. ὅθεν πλευρά, καὶ τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς καμπύλα ὀστέα, Σοφοκλ. λέγονται οὕτω καὶ τὰ κυρτὰ ξύλα, τὰ στρεβλοξυλα.

Πλευροτυπής, ές, ὁ, ἡ (τύπτω). Τὰς πλευρὰς, ἢ, Τὴν πλευρὰν ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τύπτων, κτυπῶν, τρυπῶν Μελέαγρ. 72.

Πλευρόω, μαι, τὸ (πλευρόν) ταύτον τῷ, πλευρόν. Ἡ πλευρά· τὰ ὀστοῦν τῆς πλευρᾶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 682. Ἰκετ. 893.

*Πλεύσεται, Ἰων. ἀντὶ, πλεύσῃ. β'. ἐνικ. πρόσπ. μέλλ. τοῦ πλέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Πλεύσιμος, η, ον (πλέω). Ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν, πλευστός.
*Πλεῦσις, εως, ἡ. Τὸ πλεύσιμον.
Πλευστικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων ἢ ἁρμόζων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν, κολυμβᾶν. «Ὀρχοῦ», Θεόφρ. 13, 52. καὶ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος πλεῦσαι. ἐκ τοῦ
Πλέω, ἀντὶ τοῦ, Πλέονα, Πλείονα· πληθυντικ. Ἡσιόδ.
Πλέω, Μέλ. Πλεύσω, ὄθεν τὸ, Πλῆμι, εὐχρηστότερον, καὶ τὸ Λατ. Pleo, impleo· πληρόω, γεμίζω. Ἰλ. Ι. 324.
Πλέω, Μέλ. Πλευσοῦμαι, συνηθ. πλευσοῦμαι. Παρακ. πέπλευκα, καὶ παθ. πέπλευσμαι. Ἀόρ. ἔπλευσα, καὶ παθ. ἐπλεύσθην. Παρ' Ὁμ. ἐν χρῆται μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ., ἐν δὲ τοῖς συνήθεσι καὶ ὁ μέλλ. πλεύσομαι, Ἰλ. Λ. 22. Ἔτι δὲ οἱ Ἑπ. καὶ Ἰων. ἕτεροι τύποι, πλείω καὶ πλέω, εἰς τὸν ὁποῖον τελευταῖον τύπον ἀνήκει καὶ ὁ κατὰ συγκ. Ἑπικ. ἀόρ. ἔπλων. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται μὲν καὶ αὐτὸς συνηθ. τῷ, πλέω, ὅμως εἰς μερικὰ χωρία, ὡς ἐν 2, 98. 186. καὶ 135. 4, 86. ὅλα τὰ χειρόγραφα γνωρίζουσι τὸν τύπον διὰ τοῦ ε, πλέω. Πλεύω, ἐπάνω Σαλάσσης ἢ ποταμοῦ ὑπάγω διὰ τοῦ πλοίου, ταξιδεύω μὲ τὸ πλοῖον, Ὁμ. ἁπλῶς, ἢ μετὰ προσθήκης ἄλλων λέξεων, π. χ. ἐπὶ πόντῳ, ἐπὶ πόντου, ποντοπορεύω, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μεταβτ. μετὰ αἰτ., πλεῖν πατρ' Ὁμ. μέσον οὖτω. «Γυρὰ πέλαγος πλεῖν, Ὀδ. Γ, 71. Ι, 252. καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 6. «Τὴν θάλασσαν πλεῖν,» ὡς τὸ, εἶναι ὁδὸν κ. τ. τ. ὄθεν καὶ ἐὰν πρόπαι τὰ θεωρῇ τις ὡς ὁρᾶν τὴν ἐν Ὀδ. Λ, 183. σύαγ., πλέων εἶναι πόντου, ἢ ἐναγωνιστέον. «Πλέων ἐπὶ ὠκυπόρου πόντου.» παθητικ. «Τὸ πεπλευσμένου,» Κυρουπ. ς'. κ. 11. ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔπλευσε, διῆλθεν, ἐκάμπτες. «Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου,» τὸ ὁποῖον ἔκαμε, ἐπέπλευσε πλοῦν. Μεταγενέστ. Ποιηταὶ ἐχρησιμοπ. καθὼς φαίνεται, τῷ, πλεῖ, ἐν γένει ἀντὶ, ταξιδεύω, ἐκαμ. καὶ ἐπὶ ταξιδεύω διὰ ξηρᾶς, Σχολ. Νικ. Θηρ. 205. Merr. Τρυφ. 614. 2) κολυμβῶ ὡς τὸ εἶμι, νήχομαι, Ἡρόδ. 2, 156. 3) μεταφ. κλονοῦμαι, κλονίζομαι, περιπατῶ μὲ βῆμα ἀβέβαιον. ἐπὶ παντὸς μὴ στερεῶς ἱστημένου, ἐπὶ κλονουμένων σωμάτων καὶ πραγμάτων, ἐπὶ ἀβεβαίων καταστάσεων ἢ διαθέσεων κ. τ. τ. Οἱ Ἀττ., καὶ ἑξαίρ. οἱ ἀρχαιότεροι, ἀμελοῦσι πολλὰ νὰ γράφωσι τοῦτο τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ ει κατὰ συστολήν, π. χ. Θουκ. 4, 28. Βεκκ. (Παρεκτὸς τοῦ, πλεῖσι ἐδέξαντο τινὲς καὶ τοὺς ἑτέρους τύπους, πλέω καὶ πλέων τῶν ὁποίων ἅμως οὐχ εὑρηται παράδειγμα· τοιοῦτον δὲι δύναταί τις ν' ὁρισθῇ, ὅτι τὸ, φλαίω, φλέω, χλύω, εἶναι μόνον δωρικὸς τύπος τοῦ πρωτοτύπου πλέω, καὶ συγγεν. τῷ Λατ, Ileo, Iluo καὶ pluo, καὶ ἐνταῦθα δύνανται εἰς ὑπάγειν καὶ τὸ, πλύνω.)
*Πλέω, Ἀττ. κατ' ἀποκ. ὁμοιοκ. καὶ αἰτ. πλῆν, αἰτ. ἀντὶ, πλέονα, ἐκ τοῦ, πλέων· ὡς αἰτιολ. ὃς ἔνια, ἀρσ. ἔστι πόλλ' ἅμφ. ὄρ. πλείων.
*ΠΛΕΩ, ἀχρ. πρωτότ., ἀφ' οὗ παράγονται, χρήσει τινὲς τοῦ πίμπλημι, ὡς τὸ Λατ. pleo, impleo.
*Πλέα, ἐνικ. θετ. ἢ πληθ. ἑνομ. τοῦ πλέως, Ἀττ. ἀντὶ πλέοι.
Πλέως, ων, ὁ, ἡ, οὐδ. πλέον, Ἀττ. ἀντὶ πλέως (ὀρ. τεύτω), πολλαχ. παρ' Ὁμ καὶ Ἡσ. ὁμῶς ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἐπικρατεῖ μᾶλιστα τὸ οὐδέτ. πλέον.
Πλέως, πλέα, πλέων (ὅπερ ὄρα), καὶ πληθ. οὐδετ. πλέα, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, πλέως, Πλήρης, γεμάτος, Σοφοκλ.
Πλήγανον, τό (πλήσσω), ταὐτὸν τῷ, βάκτρον. Βακτηρία, μάστιξ, ῥαβδίον.
Πληγάς, άδος ἡ (πλήσσω) = ἁρέπανον, Ἡσ. χ. 2) Ἀπλῶσ. ἀργ. βλ. 596. καὶ 643. οἱ Πληγάδες = συμπληγάδες.
Πληγενής, ές, ὁ καὶ ἡ (πέλας, πλησίον γένος). Ἡμιαδελφός, ἡμιαδελφή, σημ. γεννημένος, ἐξ ἑνὸς μόνον μέρους, ἤτοι ἐκ τοῦ πατρός, ἢ ἐκ τῆς μητρός, ὁμοπάτριος ἢ ὁμομήτριος, Ἡσυχ. «Πληγενεῖς,» οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρός, ἢ μητρός, ἀδελφοί, ἢ ἀδελφαί.
Πληγή, ἡ (πλήσσω). Κτύπημα· ὁρμὴ, ξυλιά. Ἰλ. Δ, 532. καὶ Β, 264. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. γ'. 14. Ἐπὶ μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον,» Λακεδ. πολ. ς'. 2. «Πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ.» καὶ ἐπὶ τοῦ κτυπήματος ὑπὸ ἀστραπῆς, Ἡσ. Θ, 857. ἔτι δὲ τὸ κτυπᾶν ἢ πληγανεῖν, ἢ πληγώσις, ἐντύπωσις, προσβολὴ εἰς τὸ σῶμα διὰ κτυπήματος, μαστιγώσεως, ἢ κοψίματος γινομένη, ἢ λύσις τῆς συνεχείας τῆς σαρκὸς γινομένη διὰ τοῦ κοψίματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἢ διαφθορὰς τῶν ὑγρῶν εἰς τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ἡ. 8. «Ἐπεδείκνυσαν τῶν καρπηκοφόρων τὰς πληγὰς ἐν χερσί,» ἃ τὰς ὑπὸ τῶν καρπηκοφόρων ἐμβληθείσας πληγάς· ὁ αὐτ. Ἱππ. ιβ'. 11. «Κοπίδος πληγή,» κοψιματιά. καὶ ῥαβδισμός, ξυλισμός, ῥαμὸς μεταξὺ δύο, Ἡρότ. 2, 64. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμωρία, παιδεία, π. χ. «πληγὴ θεοῦ,» δυστυχία τις ἀνέλπιστος, στελλομένη ὑπὸ τινος θειότητος, Ἰλ. Π, 816. καὶ Σοφ. «Πληγὴ τῆς ὄψεως,» χάσιμον τῆς ὁράσεως, Γρηγ. 2) ἤτοι στρατοῦ, Πολυβ. (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. plage, καὶ τὸ Γαλ. plaie.)
*Πλήγηναι, ἀορμφ. ἀόρ. β' παθ. τοῦ πλήσσω.
Πλήγη, ἡ, = πληγή, Εὐριπ.
Πλημμός, ὁ (πλήσσω). Ἀποπληξία (ναμπλᾶς).
*Πλήγνυμι, σπάνιος Ἀττ. ἕτερος τύπος τοῦ πλήσσω, ἐξ οὗ ἔχει ὁ Θουκυδ. 4, 125. τὸ σύνθετον, ἐκπλήγνυσθαι.
*Πλῆξεν, Ἀθλ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπλήξησαν ἢ μᾶλλον, ἐπλήξησαν, γ' προσπ. πληξ· τοῦ παθ. ἀόρ. τοῦ πίμπλημι.
Πλῆθος, ους — ους, τό, πίμπλημι, πλήθω). Ἀθροισμός, πλῆθος, μεγέθος ἢ πολὺς ἀριθμὸς προσώπων ἢ πραγμάτων, σωρὸς, μεγάλη ποσότης· ἑξαίρ. πλῆθος ἀνθρώπων ἢ λαοῦ, Ἰλ. Ρ, 330. Ψ, 799. Ἡρότ. 1. 77. 2, 95. β) πᾶς τις ἀριθμὸς, ὀλίγος ἢ πολύς, Ἡρότ. 6, 44. 7, 211. καὶ Ξεν. Ε. Π. 2, 1, 2. «Τῆς σῆς δυνάμεως τί πλῆθος φῆς εἶναι; πόση μεγάλη τὸν ἀριθμὸν εἶναι ἡ δύναμίς σου;» «χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν,» ὅλ. κατὰ τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. καὶ ὁ περισσότερος ἀριθμὸς, τὸ μεγαλύτερον μέρος, Ἡρότ. 7, 89. γ) ὁ πολὺς σωρὸς, ὅλ. ὁ ὄχλος, ὁ λαός, ὡς τὸ, οἱ πολλοί· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι εἴληπται καὶ αὐτὸ τοῦ, δημοκρατία, ὁ δῆμος, ἤτοι ὁ λαὸς πόλεως ἢ τόπου ἢ θρησκείας τινός, οἵτινες ζῶσιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν νόμων, Ἡρόδ. 3, 81. le peuple, Γαλ. plebs, Λατιν. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. φ'. 18. καὶ Πόρ. α'. 1. ἐνίοτε τάσσεται περιγραφικῶς μετὰ γεν. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου πολύς, π. χ. «στρατοῦ πλῆθος,» ἀντὶ, στρατὸς πολύς, Ἡρότ. 9, 73. τάσσεται δὲ καὶ ὡς περιληπτικὸν μετὰ τοῦ ῥημ. κατὰ πλῆθ. π. χ. «Τὸ πλῆθος οἴονται,» Θουκυδ. ὁ κοινὸς, ὁ χυδαῖος λαὸς στοχάζονται· πρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σ. 416. α) ὁ Ἡρόδοτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἄξαιρ. καὶ ἐπὶ πλάτους, μεγέθους, μήκους, ἐκτάσεως, καὶ εὐρυχωρίας, οἷον. «Ὄρος πλῆθει μέγιστον,» πολλὰ μεγάλον, εὐρύχωρον· α. 203. «Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς κάτοψιν,» 1, 124. μεγαλώτατος, πλατύτατος. εὐρυχωρότατος κάμπος, ὅσον ἠδύνατο νὰ ἰδῇ τὸ ὄμμα, ἢ χαριέστατος εἰς ὄψιν. «Πλοῖα πλῆθει πολλά,» β'. 96, πολλὰ κατὰ τὸν ἀριθμόν, ὥστε ἐκάλυπτον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Θαλάσσης Παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν δ'. 124. «Ἡ ἔρημος, ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδὸν,» ἢ «ἐς δὲ Ξενοφῶν καὶ ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως διαστήματος καὶ ἀριθμοῦ, ὡς Ἀναβ. ἀ. ἐ. ς. «Ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά.» 3) σπανιωτ. ἐπὶ χρόνου. π. χ. «πλῆθος χρόνου,» Πλατ. Θεαιτ. σ. 158. Δ. καὶ Ξεν. Ἀναβ. ἐ. ἐ. 4. Πλῆθος τῆς καταβάσεως, σταθμοὶ ἑπτὰ ἐν χρόνου πλῆθος ἐκτὸ μῆνες· ὡς καὶ ἐν στ'. ζ'. 26. «Χρόνου πλῆθος τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, ἐνιαυτὸς καὶ μῆνες τρεῖς,» ἢ ἔτι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ποσότης, ἢ κατ' Εὐστάθιον τῷ, διωρισμένον ποσὸν καὶ τῷ Λατιν. Summa καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐφαρμόζει ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους λόγος (Μεταφυσ. ἐ. 13.) «Λέγεται Πλῆθος μέν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει μὴ συνεχῆ. Μέγεθος δέ, τὸ εἰς συνεχῆ.» «ἀλλ' ὁ Ξενοφ. ἀλλαχοῦ Ἀναβ. β'. β'. 3. καὶ ζ'. ἡ. 15. εἶπεν ἀντὶ τούτου καὶ, «Ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ.» Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 3. «Ὡς πλήθει,» καθόλου, ὁλικῶς, γενικῶς· «ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, γενικῶς ὁμιλοῦντας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἤγουν, συνηθέστερον, Πλάτ. ὅπ
*Πληθοχορία, ἡ. Ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία, τὸ πολὺ χορεύειν· ἐκ τοῦ
*Πληθόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Πολὺ ἢ συχνὰ χορεύων.
Πληθόχωρος, ὁ, ἡ (χωρέω). Πλῆθος, ἤτοι πολλὰ χωρῶν, πολὺ πλῆθος περιλαμβάνων, Φιλόστρ. λεξ ὅστις ἔτι καὶ, πληθωρεία, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία, ἔχει, ἤτοι ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν χορός, ἁμφ. αἱ δὲν πρέπῃ ν' ἀναγνωσθῇ «Πληθοχωρία,» ἀντὶ τοῦ, Εὐρυχωρία.
Πληθρίον, τό. Τὸ πηδάλιον ἑνὸς πλοιαρίου, βάρκας, ἁμφ.
Πληθυντικός, ή, όν (πληθύω). Πληθύνων, αὐξάνων· εἰς πλῆθος ἀνήκων, καὶ ὁ ἐπὶ πολλῶν λεγόμενος ἀριθμός. 2) παρὰ Γραμμ. «ὁ πληθυντικὸς ἀριθμός, ὄθεν, ἐπίρρ. πληθυντικῶς, κατὰ τὸ πληθυντικόν.
Πληθύνω, (πλῆθος). Πλήρες ποιῶ, πληρόω, γεμίζω· καὶ, μεγαλύνω, ἐκτείνω, αὐξάνω, εἰς πλῆθος ἤτοι εἰς μέγαν ἀριθμὸν ποιῶ. 2) οὐδετερ., ἔτι δὲ καὶ παθ. πληρης εἰμί, γεμίζομαι ὡς τὸ, πληθύω, ἔτι δὲ, αὐξάνω, μεγαλύνομαι, πολλὸς ἢ εἰς πλῆθος γίνομαι, ἐπικρατῶ, ἐνισχύω, π. χ. «Πληθύνουσι λόγοι,» αἱ φῆμαι ἐπικρατοῦσι, ἐντείνονται μᾶλλον καὶ μᾶλλον, γίνονται πάντοτε συχνότεροι, ὡς παρὰ Λατ. evalescere, Αἰσχ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 879. ἔτι δέ, εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ, ὑπέρμετρον, ἄμετρον, π. χ. ὡς παρ' Ἡρότ. «Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπληθύνε τὸ φιλοχρήματον,» τόσον ὑπέρμετρον ἐγένετο, τόσον ηὔξησεν, κ. τ. λ. 3) παθ. πληθύνομαι, πλήρης εἰμὶ περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ κάμω τί, ἐγκύπτω, μετὰ γεν., ἢ καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. «Πληθύνομαι πάντοθεν ἐπαινεῖν ταύτην» Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1381. ἐγκύπτω εἰς ἔπαινον αὐτῆς, ταύτῃ ἀφίεμαι τὸν πλήρη καὶ ἐντελῆ μου ἔπαινον· σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Πολυβ. γ'. 103. «Πληθύοντα πρὸς τὸ διακινδυνεύειν,» ὄντα πλήρη στοχασμοῦ καὶ ἀποφάσεως, ἤτοι ἐντελῆ στοπὸν καὶ ἀπόφασιν εἰχεν εἰς τὸ νὰ διακινδυνεύσῃ μ' ὅλον τοῦτο τινες ἐνταῦθα ἀναγινώσκουσι «Πολὺν ὄντα» ἀντὶ τοῦ «Πληθύοντα.» Ζήτ. ἐν τῷ Παλύς, πληθύω. «Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπου πληθύνεται,» ἐνῦν ἐπικρατοῦσιν, ὅπου εἰσὶν ἢ ἔχουσιν αἱ περισσότεραι ψῆφοι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 619.
Πληθύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πλῆθος. ἐξαίρετ. πλῆθος ἀνθρώπων, πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ ὡς περιληπτ. μετὰ πληθ. ῥήμ. Ἰλ. Β, 278. Ἔπικ. θετ. πληθύι, Ἰλ. Χ, 458. Ὀδ. Δ, 514 Π, 105. ἀλλ' οὐ ἄλλοτε ἔγχριτον παραλόγως πληθύϊ καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀπροφέρετο διτσυλλάβως· (τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑφιλέν εστι κατά τήν ἐπικ. ὁμομ. καί αἰτιατ. παρά μέν Ὅμ. ἀεί μαιρέν, παρά δέ μεταγενστ. ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ ἔσθ' ὅτε βραχύ· ὡς τό σόν ταῦτα τά παραδείγματα δέν εἶναι πάντη βέβαια, Wern. Τρυφ. 302. κατά δέ τάς λοιπάς πτώσεις ἔστιν ἀεί βραχύ.)

Πλησυσμός, ὁ (πλησύνω). Αὔξησις, τό εἰς πλῆθος ἤ εἰς αὔξησιν εἶναι· ἡ τοῦ ἀριθμοῦ αὔξησις· πολλαπλασιασμός· ἀφθονία ἀφιλεία.

Πλησύω, ὑσω (πλησύς) ποιητ. = πληθύνω, 2. καθώς φαίνεται, πάντοτε ἀμεταβ. Πλήρης εἰμί, ἡ γίνομαι, γεμίζομαι. «Ἀγορῆι πλησυνουσης,» Ἡρόδ. 4, 181. ὄρ. πλήθω, πληθώρη· ἐπί ποταμῶν, αὐξάνειν, φουσκόνεσθαι, πλημμυρεῖν, Ἡρόδ. 2, 19. 20. ὡσαύτως καί ὡς Ἀποσ. πλησύομαι, Ἡρόδ. 2, 93. ἐνθα ὅμως καλόντι χειρόγραφον ἔχει, πληθόμεσι, Σπανιώτ. μετά δοτ. «Πᾶσί τοσοῖς δε πλησύεις.» Σοφ. Τραχ. 54. ἐν γενει, αὐξάνειν, λαμβάνειν περισσότερον, σύστασιν γίνεσθαι περισσότερον, ἐπικρατεῖν, π. χ. «Ὁ πλησύων λόγος,» ἡ ἐπικρατοῦσα φήμη. Σοφ. Ο. Κ. 377. Ὁ πλησύων χρόνος,» ὁ αὐξάνων χρόνος, το γῆρας, Σοσ. Ο. Β, 930. (ῶ)

Πλήθω, καί ποιητ. παρκ. ἐπί σημσ. ἐνεστ. πέπληθα, μόνον ἐν χρῆσει κατά τόν ἐνεστ., παραπ. καί παρκ, καθότι ὁ μεταβ. ἀόρ. ἔπλησα ἀνήκει εἰς τό, πίμπλημι, ὅπερ ὅρα. Σημαίνει δέ ὡς τό πληθύω καί πληθύνω, 2, ἀμεταβ. πλήρης εἰμί, ἤ, γίνομαι, γεμίζομαι, μετά γεν., Ὁμ., ὅστις, ὡς καί ὁ Ἡσ. χρῆται μόνον τῷ ἑαυτοῦ τῶτε. «Πλήθουσα σελήνη,» ἡ πανσέληνος, Ἰλ, Σ, 484. ἐπί ποταμῶν, αὐξάνειν, φουσκόνεσθαι, Ἰλ. Ε, 87. Δ, 492. «Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων,» Ἡσ. Ἀσπ. 478. «Ἀγορός πληθούσης,» καθ' ἣν ὥραν γεμίζεται ἡ εἶναι γεμάτη ἀπό ἀνθρώπων, ἀγορά, σχεδόν ἀπό τῆς 10 ὥρας πρό τοῦ γεύματος, ἀφ' οὗ ἔλεγεν καί μουσλεξεί, πληθώρη· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, ἀποπληροῦν καιρίως τινα, ὁηλ. διάγειν, διαβιοῦν, Περσ. Εὐρ. Ἑρ. 54. «Ἄλλοτε ἀνεγιώσκετο πρῶ Ἡρόδ. 2, 175, μέχρι ὅτου πληθούσης ἀγορῆς,» ἤδη δέ κεῖται, «πληθώρης.» Νεώτεροι ἐσυνήθισαν τό πλήθω ἐνίοτε καί μετά δοτ. ἀντί γε., Schaef. Δογγ. σ. 410. Bast. ep. crit. p. 229. 30. (Τό πλήθω δέν εἶναι ποτέ ἐν χρήσει μεταβατικῶς, καί μόνοι νεώτεροι ἐχρήσαντο τῷ μέσῳ.) πληρόω, γεμίζω. Ὀδυσ. Κ. 93. «Ἀμβροσίης πλήσασα.» καί Ξ. 87. Πληθόμενοι νῆας.» πληρωσαντες, γεμίσαντες. Odder. «Πλήρης· γεμάτος εἰμί. Ἰλ. Σ, 483. Σελήνην πλήθουσαν.» πλήρη, πεπληρωμένην οὖσαν, γεμάτην, πανσέληνον. Ὁ σχηματισμός οὗτος εἶναι παλαιός, ἐκ τοῦ Πλέω, ὡς καί ἐκ τοῦ Νέω, τό Νήθω.

Πληθώρα, ἡ. Ἰων. πληθώρη. Πληρωσις, γέμισις. «Πληθώρη ἀγορῆς» (Ἡρόδοτ. 2, 173. 7, 213) ταύτόν τῷ «Ἀγορά πληθουσα» ἡ γεμάτη ἀγορά, ὁ καιρός, καθ' ὃν ἡ ἀγορά εἶναι γεμάτη ἀπ' ἀνθρώπων. 2) χορτασμός, κόρος, πλησμονή. «Τόν ἀεί ἐπιθυμεοντα προσκτήσασθαι καί πληθώρην μηδέποτε τοῦ τοιούτου λαμβάνοντα κόρον, ὅ ἐστίν, ὥστε νά χορτάσῃ, ἐκ τούτου μηδέποτε ἀπολαμβάνοντα, Στοβ. τοιοῦτον καί τό τοῦ Ἡροδότ. 7, 49. «Εὐπρηπείης γαρ ἐστι ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη.» 3) παρ' Ἰατροῖς καλεῖται, ὁ Πλεοναστμός ἤτοι ἡ περίσσευτις τῶν χυμῶν καί τοῦ αἵματος, Γαλην. «Ὅταν μέν ὁμαλίως ἀλλήλοις αὐξηθῶτι οἱ χυμοί, πλῆθος τοῦτο, καί πληθώραν, ὀνομάζουσι.» ὅθεν

Πληθωρέω, ῶ, ἔτι δέ ὡς μέσ. Ἀποσ. πληθωρέομαι – οῦμαι, Μ. ήσομαι (πληθώρα,) ταύτόν τῷ, Πλήθω. Πλήρης, χορτασμένος εἰμί· ἐχειλίζω. «Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος,» πληροῦται, γεμίζεται, πλημμυρεῖ· (τό πληθώρα, πληθώρη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πλήθω, ὡς τό, ἐλπωρή ἐκ τοῦ ἔλπω, οὐχί δέ σύνθετον μετά τοῦ, ὥρα.)

*Πληθώρη, ἡ, Ἰων. ἀντί πληθώρα.

Πληθωρία, ἡ· ταύτόν τῷ, Πληθώρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 30. νεωτ. Λ.

Πληθωρικός, ἡ, όν (πληθώρα, 3.) ὁ πληθώραν ἔχοντος. «Σῶμα, διάθεσις πληθωρική,» τό σῶμα ἤ ἡ διάθεσις τοῦ, πληθώραν ἤτοι πολύ αἷμα ἔχοντος ἀνθρώπου.

Πληϊάδες, αἱ, Ἰων. Ἀντί, Πλειάδες, Ὅμ, καί Ἡσ. ἴδε· πλειάς.

Πλήκτης, ου, ὁ (πλήσσω). Ὁ πλήττων, κτυπῶν, ἤ ἀγαπῶν τά κτυπᾶ. ἤ τά δέδη κτυπήματα γλώσσης, ἄρα, φιλόνεικος· μάχιμος· στασιαστής· ὑβριστής, ἐπιπλήττων, παιδεύων· καί ἐπί ζώων, κεντῶν, δαγκάνων. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 30. «Ἀνδράσι πλήκτης καί μαχίμοις.» Ἀττ. ὑπερθ. πληκτίστατος, Ἔτυμ. ὅθεν

Πληκτίζομαι, ίσομαι. Καταντῶ εἰς κτυπήματα, τελειόνω μέν φιλονεικίαν μέ ὁρμούς, μάχομαι, ἐρίζω, φιλονεικῶ, Ἰλ. Φ, 499. «Ἀργαλέον δέ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι.» 2) τύπτω, κτυπῶ τό στῆθός μου συχνῶς ὑπό λύπης καί θλίψεως, ὡς τό, «Πληκτίζομαι γόοις.» 3) μετά ἀσελγοῦς ὄμματος βλέπω ἐρωτικῶς παίζω τό ὄμμα (κάμνω ὀμματίν) ἐμφανίζων διά τούτου τό τῆς συνουσίας πάθος, ἡ ἐρωτίζω μέ ἐρωτικά σημεῖα, τά προ ἔργων ἐρωτικά παίγνια κάμνω, Δίων. Κάσ. καί Ἀριστοφάν. ἐν Ἐκκλησ. 964. «Πληκτίζεσθαι μετά τῆς πυγῆς (βούλομαι)» «ὅθεν,» «Πληκτισμοῖα αἱ τοιαῦται αἰσχραί πράξεις· εὐχρηστότερον μέντοι ἐπί ταύτης τῆς σημτ. τό, διαπληκτίζομαι.

Πληκτικός, ἡ, όν· καί Ἐπίρ. – κῶς (πλήσσω). Εἰς τό πλήσσειν, τύπτειν, κτυπᾶν φιλονεικεῖν· μαλόνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἤ ἱλιῶν. 2) μεταφ. δαγκάνων· πλανῶν· καί πᾶν εἶτι ἐνεργεῖ μέ ῥοπήν εἰς τόν τοῦ ἥβη, αὐστηρός, πληροφορικός. Πλάτων Γοργ. καί, πᾶν εἶτι ἐνεργεῖ εἰς τάς αἰσθήσεις, κατακλητικός, ἤ παρ' Ἰατροῖς κάμνει νά ἀναβῇ τό αἷμα εἰς τήν κεφαλήν. «Τῇ ὀσμῇ πληκτικός,» ἐπί τῶν ἐκπληξιν προξενούντων ὀσμῶν, Διοσκορ. ἀ. 50.

Πληκτισμός, ὁ. (πληκτίζομαι, ἀρχ. 3. Πᾶν εἶτι ἐρεθίζει εἰς ἔρωτα· ἐξαιρ. διά βλεμμάτων ἐρωτικῶν· «Τό πρό ἔργων παίγνια, πληκτισμοί, κύσμα, φίλημα, λόγος,» Στρατων ἐν Ἐπιγράμ.

*Πληκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ πλήσσω. Κτυπημένος· κεντρωμένος κτ.

Πλήκτρον, τό (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι δί οὗ πλήττομεν, τυπτομεν, κτυποῦμεν· ἄρα καί τό τῆς κιθάρας ὄργανον, ἐν ᾧ τάς χορδάς κινεῖ ὁ κιθαρίζων, ἤ ἐν ᾧ κρούει τήν κιθάραν· συνών. ἐν χρυσοῦ ἤ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, Τιμ. Ὁμ. Ἀπ. 185. β) πᾶν ὄργανον εἰς τό κτυπᾶν ἤ πληγήναι· ἐπομ. βέλος· ἀστραπή, κεραυνός, π. χ. «Πλῆκτρον ἐαίβολον,» Κύριπ. Ἄλκ. 127. μαστιξ, Κυριπ. κεντρί, εἶον τό τοῦ ἀλεκτρυόνος κέντρον, Ἀριστοτ. Ὄρν. γ) ἡ μακρά κώπη, δι' ἧς κυβερνῶσιν εἰς τόπον πηδαλίου τό πλοῖα ἐν τοῖς ποταμοῖς,» Ἡρόδοτ. 1, 194. «Ὑόνται δέ (τό πλοῖον) ὑπό τῶν δύο πλήκτρων, καί δύο ἀνδρῶν ὀρθῶν ἑστεώτων.» καί ὁ μέν ἔσω ἔλασι τό πλῆκτρον, ὁ δέ ἔξω ὠθεῖ.»

Πληκτροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Δαδ τά μουσικά ὄργανα πλῆκτρα ποιῶν.

Πληκτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλῆκτρα φέρων.

Πλήκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ταύτόν τῷ, πλήκτης, Φαείας ἐν Ἐπιγρ.

Πλῆμα, τό, = πλῆσμα, Ἡσυχ. πρβ. Lob. Φρυν. σ. 264. ὅθεν

*Πλημέω, = πληρόω, Ἡσυχ.

Πλήμη, καί, Πλῆμμη, ἡ, σπανιώτ. τύπος τοῦ, (Πλημε), ἔχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινές τοῦ πελάζω καί πίμπλημι.

Πλημμέλεια, ἡ (πλημμελής). Παίσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, ἐν γενει, ἡ δι' ἄγνοιαν, ἀμέλειαν· ἐξαιρ. σφάλμα ἐν τῷ ψάλλειν· ὄρ. καί πλημμελέω.

Πλημμελέω, ῶ (πλημμελής). Κυρίως, παίω, σφάλλω κατά τό μέλος, ἤτοι ἐν τῷ ψάλλει καθόλου δέ, ἀντί τοῦ, παίω, ἁμαρτάνω, σφάλλω, κατά λάθος ἤ δι' ἀμέλειαν· ἐν γένει, κάμνω σφάλμα· καί αἰτ. προσπ. ἁμαρτάνω, κατά τινος. π. χ. σφάλμα ἤ ἁμάρτημα ποιῶ. «Τά τῶν ἀσεβῶν τόν θεόν πλημμελοῦμεν ἀντί τοῦ, πειράζομεν, ἀδικοῦμεν Παῦ. εἶναι τι κεκμοσμένον ἀδίκως ἐναντίον τῶν κανόνων, ἤ πεπραγμένος ὑπό τινος, μετακειρ. μενος μέ καταφρόνησιν ἤ ἀδικίαν, ὡς παρά Δημ. «Κατ' οὐδέν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένου.» ἀεν ἐζημιώθητε. ἐβλάφθητε, ἠδικήθητε. Ὁ Φώτ. ἔχει Πλημμέλεια, πολλή ἀμέλεια.» καί, Πλημμελεῖν, τό ἀτακτεῖν καί ὑβρίζειν καί ῥαθυμεῖν καί ἀπαίδευτον. Λύσις.» ὅθεν

Πλημμέλημα, τό, ταύτόν τῷ Πλημμέλεια· Παῦ Ἱστορατ. Παναθην. ἐτεταύτόν τῷ, κερδος, διάφορον, συμφέρον παράνομον, ἤτοι ἀδίκως, μή ἄδικον τρόπον κεκτημένον, = πλεονέκτημα.

Πλημμελής, έος, ὁ, ἡ· καί Ἐπίρ.–λῶς (πλήν, μέλος). Κυρίως ἐναντίον τοῦ ῥυθμοῦ καί τῆς ἁρμονίας, ἐξαιρ. ἐν τῷ ψάλλειν, προσκρούων, παραψάλλων, παραφωνῶν, ἀντ. τῷ, ἐμμελής· ἐν γένει, εἰς πᾶν ἔργον καί πρᾶγμα πταίων, σφάλλων, ἁμαρτάνων, σφάλματα ποιῶν, ἁμαρτωλός, πταίστης, ἄδικος, καί ἐπί πραγμάτων, ἄτακτος, π. χ. βίος, ἡ, ἐλλιπής, ἀτελής· (κατά τόν Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 354. παρατ. πλήν καί μέλειν.)

Πλημμέλησις, εως, ἡ (πλημμελέω). Τό πλημμελεῖν, ἁμαρτάνειν.

*Πλήμμη, ἡ, ὄρ. πλήμη.

Πλήμμυρα, Πλημμυρίς, καί, Πλημμυρίς, η (ἐκ τοῦ πλήμη ἀντί πλησμη). Τό ὁρμημα, ἡ ἐπανάστασις, ἐπιδρομή τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίῤῥυσις, ἀνάχυσις, ὑπερχείλισις, ὅτε ἀγλαΐη τό ὕδωρ τῆς θαλάσσης αὐξανόμενον, καί ὑφόμενον, ἐξέρχεται καί καλύπτει τήν γῆν, ἤτοι ἐκχυλίζων, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων αὐτοῦ, ὅτε δέ ὀλιγοστεύον καταβαίνει καί τραβᾶται ὀπίσω. Λέγεται ἀμφοτερως· ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀμφοτέρας τάς λέξεις, καί τό, πλήμη, καί τό, πλημμύρα. Ὁ Ἱπποκρατ. μετεχειρίσθη τό, Πλημμυρίη, καί ἐπί πάσης πληθώρας τῶν χυμῶν καί ὑγρῶν τοῦ σώματος· καί ἐντεῦθεν ἐπί παντός πλεονασμοῦ, καί περισσείας· Γράφ. καί, πλήμμυρα, δι' ἑνός μ. (συνήθ. μόν γράφεται παροξυτόνως, πλημμύρα, ἀλλά, διά τήν βραχύτητα τῆς λήγουσης, οὐχ ὑγιῶς, δι' ὃ καί ὁ Βρ. Κυναγ. 24. ἤθελε γράφεσθαι πλημμῦρα· πλήν τό πλήμμυρα, προπαροξυτόνως, ἔστιν ἀναλογώτερον πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. σ. 35. 39.) ὅθεν

Πλημμυρέω, ῶ. Μ. ήσω· καί, πλημμύρω, καί, πλημμυρίζω, Πλήρης εἰμί, γεμίζω, ὥστε, ἐκχειλίζω, φουσκόνω, χύνομαι ἔξω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί θαλάσσης· τρέφεται ἔτι καί Πλημμυρέω· ἴδε Πλημμύρα. «Πεφουσικάζει φόνος πλημμύρει,» Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 17.

Πλημμυρία, ἡ πλημμυρία, ταύτόν τῷ, Πλήμμυρα, Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. 5, 2.

Πλημμυρίζω, καί, Πλημμυρίζω ἴσω, ταύτό τῷ, πλημμυρέω, Γλωσσάρ. Στεφ.

Πλημμύριον, τό (πλήμμυρα) παρά Θουκυδ. ζ. 4. ἑκατόν, ἐν Συρακούσαις, Acetaarium, ὅπερ ὁ Βεργίλιος Αἰν. ΙΙΙ., 694. Piemmyrium undosum καλεῖ. (ῦ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλημμυρές, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, Πλήμμυρα, Ὀδυσσ. Ι, 486. »Πλημυρὶς ἐκ ποντοῖο,« ἡ πλημύρα, ἤτοι ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν αὐτῆς ἡ κλύδωνος φορά· πρὸς τὸν ἀμαλδ. ὡσαύτως καί, »Πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης,« Ἡρόδ. 8, 129. αὐτόθ. = ῥαχία, ῥηχίη· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιῤῥοὴ τοῦ νεροῦ τῆς θαλάσσης ὡς αὐτῇ. τῷ, ἄμποτις ἀναῤῥοιὰ· ἔτι δὲ πᾶν ὕδωρ, τὸ ὀπίσω εἰσβάλλει καὶ χύνεται πρός τι, ἢ ἐκχειλίζεται, πλημμυρεῖ· ὅθεν ἐν γένει, περίσσωσις, πλησμός, ἐξαίρ. τῶν ὑγρῶν καὶ χυμῶν ἐν τῷ σώματι· (αὐτὴ ἡ λέξις μετ' ὄλων τῶν συγγενῶν αὐτῆ λέξεων γράφεται συνήθ. διὰ δίττοῦ μ, καίτοιγε παράγοντιν ἐκ τοῦ, πλήν καὶ μύρω· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τὴν δι' ἑνὸς μ γραφήν, πλημυρὶς κτ., καὶ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν ἄνευ συνθέσεως ὡς ψιλὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, πλῆμα, πλήμη, πλῆτμη, πλημάω, πλήθω, πρβλ. Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. 1. σ. 39. — Τὸ ὑφιλὸν ἔστιν ἐν μὲν Ὀδ. Ι, 486. βραχύ, ἀλλαχοῦ δὲ που οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ.), καρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἰ μακρόν, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 183. Εὐρ. Ἀλκ. 181. Ἰκ. 715. ὅθεν καρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐπαμφοτερίζουσι, π. χ. παρ' Ἀσπ. Ἀ, ἁπαξ μὲν βραχύ, ὅτι δὲ μακρόν, Βτ. εἰς ᾱς 1269. ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτοις ἔστι συνηθέστερον τὸ υ μακρὸν, παρὰ δὲ ταῖς λοιπαῖς λέξεσι τῆς αὐτῆς ῥίζης ἴσως οὐχ εὑρηται πανταχοῦ αὐτὸ βραχὺ ὄν.) ὅθεν

Πλημμυρὲς, ὁ, ἡ. Μεστός, πεπληρωμένος, πολλὰ πλήρης, γεμάτος, ἐκχειλίζων, ὑπερχειλὴς, περιττεύων, Ἡσύχ.

Πλημμὐρω, ἡ, πλημύ̓ρω. Μ. ῥρῶ, ταὐτόν τῷ Πλημμυρέω, παρ' Ὄρρ. Ἀργ. Βρεχω. ἐκχυλίζων καλύπτω διὰ τῶν ὑδάτων τὴν γῆν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάῤῥ. Πτυοπείας δὲ παρ' Ἀθην. σελ. 57. καὶ αὐτὸ τοῦ. πλήρης εἰμί.

Πλήμνη, ἡ, κατὰ συγκ. αὐτὸ, πλημόνη, ταὐτόν τῷ χοινικίς. Ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἁρματείων τροχῶν τρύπα, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Ἰλ. Ε, 726. Ψ, 339. Ἡσ. Ἀσπ. 309. καρὰ τὸ πλήθω, πλήμη, ἄρα κυρίως εἴτε ἀπεγεμίζεται, διὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ.) ὅθεν

Πλημνόδετον, τό (δέω). Ὁ συνδέων πρὸς τὴν πλήμνην τὰς κνήμας τὰ ἄκρα τοῦ τροχοῦ δεσμὸς, ἢ τὸ συνδέον τὰς κνήμας σιδήριον, Πολυδ.

Πλημοχόη, ἡ (πλήμη, ἔχω, χοή). Πήλινόν τι ἀγγεῖον ὑδατερὸν ἄλλως, Κοτυλίσκος, ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὰς καὶ, Πλημοχόας, ἔτι λεγομένας, Ἀθην. ιά, σελ. 496.

Πλήμυρα, ἡ, πλημυρὲω, πλημυρὶς, ἡ, πλημυρὸω, κ. τ. λ. ζήτει ἐν τῷ, πλήμμυρα, κτλ. διὰ δεττομ.

Πλὴν, ὡς πρόθετις μετὰ γενετῆς, κυρίως, ἐπέκεινα, ἐπέκεινά τινος, ὅθεν αὐτὸ τοῦ, ἐκτός, ἔξω, ὑπὲρ, παρεκτὸς, ἐξαιρουμένου, καὶ κεῖται ἁπλῶς ἢ μετὰ γεν. Ὀδ. Θ, 207. (ἀλλαχοῦ που οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ 74. πάλλε. καρ Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Ἀπροκαλύπτως οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ, πλὴν οὐ, Ἡρόδ. 7, 32. Δημ. Στεφ. 14, 5. καὶ Ξενοφ. 2) ὡς ὁπόταν ἡ ἐπιῤῥ. πρὸς τούτοις, ἐκτὸς δὲ τούτου, ὅμως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πάλλα. καρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. π. χ. »Πολλὴ στρατιὰ, πλὴν ὀλίγης μάχης,« Ἡρόδ. »Πλὴν ἔγωγε τίνος κακοῦ χάριν, τὰ δὲ ἄλλα, γινώσκω ὅτι κάμοὶ αὐτό,« Ἀνδοκ. = Τοῦτο τὸ μόριον συνάπτεται καὶ μετὰ διαφόρων ἄλλων μορίων, π. χ. πλὴν εἰ, πλὴν εἰμὴ, ἔξω μόνου ἐὰν, ὅτι, σύνδ. »Πλὴν ἀλλὰ, ὡς τάχου, ἢ μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως· »Πλὴν ὅτιοὖν, ἔξω μόνον ὅσον κτλ. »Πλὴ ἀλλὰ ἦν, ἔξω μόνον, ἀνὰ οὗ ὁ Ἀρτεμ. Θεσμοφ. 532. ἔχειν Πλὴν ἀρ', ἢ γυναῖκες· »Πλὴν οὗτοι, αὐτὶ, πλήν, ἔξω μόνου οὗτε, ὡς τόσου ὄχι, Ἡρόδ. 7, 32. Δημ. Στεφ. σλ. 241. ὡσαύτως, πλὴν εἰ μή, αὐτὶ, πλὴν εἰ, Lob. Φρυν. σλ. 469. Ἰσε. Ἀχ. Ταπ. σλ. 869. Οὐδὲν ἄλλο πλὴν, αὐτὶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ, Σοφ. Αἰ. 125. συντάσσ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. π. χ. »Πλὴν λέγειν χωρὶς νὰ εἰπῶ· ἐνίοτ. τάσσ. ἀντ. γεν. ὁλόκληρον κῶλον. π. χ.

Ἀπολλωνίδης τις ἦν, αὐτὶ, πλὴν Ἀπολλωνίδου τινός, Ξενοφ. Ἀνακβ. 3, 1, 26. ἄνευ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ, ἔξω μόνου ὅτι, ὡς τόσου· (τὸ πλὴν παρήχθη ἐκ τοῦ, πλέον, καὶ ἀντεῦθεν ἡ κυρία σημασ. ἐπέκεινα.)

Πληνόδιος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πλανόδιος, ἐκ τοῦ πλάνος, καὶ ὁδὸς· ἴδε πλανόδιος. Ὁ Ἱππόκ. ἔχει· »Πληνοδίῃ, ἀδίκῳ, τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, παρανόμῳ.

* Πλῆντο, γ'. πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ πίμπλημι, Ὀδ. Θ, 57. Ἡσ. Θ, 688. 2) γ'. πληθ. τοῦ κατὰ συγκ. ποιητ. ἀόρ. τοῦ πελάζω, Ἰλ. Ξ, 468.

* Πλήξ, ηγός, ὁ (πλήσσω). Τὸ βούκεντρον.

Πλήξιππος, ὁ, ἡ (πλήσσω, ἵππος), ποιητ. Τοὺς ἵππους πλήσσων, κεντῶν, κτυπῶν, ἐν γένει, δαμάζων αὐτούς, καλὸς καββαλάρης, ἐπίθετον εὐγενοῦς στρατιωτικοῦ ἀνδρός, Ἰλ. Β, 104. καὶ Ἡσ. ταὐτὸν τῷ ἱππόδαμος, ἱππότης.

* Πλῆξις, εως, ἡ (πλήσσω). Κτύπημα, ἐνέργεια τοῦ πλήσσειν.

* Πληρεῦντες, πληρεύμενοι, Ἰων. ἀντὶ, πληροῦντες, πληρούμενοι, Ἡρόδ.

Πλήρης, εος, καὶ συναιρ. ους, ὁ, ἡ, οὐθέτ. ες (ΠΛΕΩ, πλέος). Μεστός, γεμάτος, πεπληρωμένος. ἔμπλεος, μετὰ γενικ., Ἡρόδ. 8, 71. καὶ πάλιν ἐνχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιωτ. μετὰ τῆς ὑπὸ προθ. καὶ γεν., Σοφ. κεῖται δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐπὶ φουσκωμένου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 2, 92. ἐπὶ πανσελήνου, Ἡρόδ. 6, 106. Πλήρεις χειρῶν, μὲ γεμάτον χέρι, ἀφθόνως, ἀφιλῶς, πλουσιοπαρόχως· ὅθεν ἐν γένει, ἐντελῶς, ὁλοκλήρως· καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, σωστὸς· καὶ μετῳ. ἐπὶ χρόνου, »Τέτταρα ἔτεα πλήρεα,« τέτταρας ὁλοκλήρους χρόνους, Ἡρόδ. 7, 20. λέγεται καὶ ἐπὶ χορτασμοῦ, χορτασμένος ἀπὸ· μετὰ δὲ μετοχ. »Πλήρης ἐστὶ ψευσμένος,« ἐχόρτασε βλέπων, Ἡρόδ. 7, 146. πρβλ. Valck. Ἱππ. 1326. Reisig. enar Soph. OC. 764. ὅθεν

Πληροσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πανσέληνοι, πανσέληνον ἔχων, ἐκ τῆς πανσελήνου ὢν· καὶ οὐσ. τὸ πληροσέληνον, ὁ καιρὸς τῆς πανσελήνου.

* Πληρότης, ητος, ἡ (πλήρης). Πληθυσμὸς, πλῆθος· ἀφθονία· ἐντέλεια.

* Πληρούντων, Ἐπίῤῥ. τοῦ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ πληρόω· Ἐντελῶς.

Πληροφορέω, ῶ Μλ. ήσω (φέρω). Φέρω μέτρον πλήρες· δίδω πλήρη ἐυχαριστησιν, πληροφορίαν ἢ ἀσφάλειαν, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περί τινος, γεμίζω τὸν νοῦν ἢ τὴν κεφαλήν τινος μὲ τὴν ἰδέαν τινὸς πράγματος. δίδω τινὶ νὰ καταλάβῃ τι· καὶ παθ. πληροφορέομαι· οὖμαι, μέλλ. ήσομαι ἢ ἠσομαι, ἀόρ. ἐπληροφορήθην, λαμβάνω πλήρες μέτρον τινός, καὶ μεταφ. εἰμὶ πλήρης τινὸς πράγματος. ἤτοι πεπεισμένος, βέβαιος, ἐξεύρω ἀκριβῶς τι, ἰδέαν ἀκριβῆ ἔχω περί τινος· πλήρη πίστιν ἔχω λαμβάνω· Κτησίας Περσικ. 39. »Πολλοῖς λόγοις, καὶ ὅρκοις πληροφορήσαντες, μόλις ὅμως πείθουσι·« (αὐτὴ ἡ λέξις εὑρηται μονου καρὰ τοῖς Ἑκαλ. Συγγραφ οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Κτησ. ὡς ἀνωτέρω καὶ παρ' Ἱπποκρ. Τραπεζ. ξ. § 6, ἔνθα κεῖται ἡ μετοχὴ πληροφορηθεῖς, τὴν ὁποίαν ἀλόγως παρελείποῦσι τινες ἐκδόσεις·) ὅθεν

Πληροφόρημα, τό. Πλῆρες μέτρον, πλήρωσις, τὸ δι' οὗ πληροφορεῖται τις, πληροφορία, ἀσφάλεια, βεβαίωσις· ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ἑκαλ. Συγγρ.

Πληροφορία, ἡ. Ἀρκετὴ ἢ ἱκανὴ ἀπόδειξις, καὶ βεβαίωσις, πίστεως, βεβαιότης, ἀσφάλεια τελεία ἰδέα ἢ κατάληψις· ἔτι δὲ καὶ παιτέλη, ὑποδοχὴ τινος, Ν. Διαθ.

Πληρόω, ῶ (πλήρης). Πλῆρες ποιῶ, γεμίζω, τίτινος· ἐξαίρ. α) πληρῶ τὰς ναῦς, »φορτόνω φόρτω, γεμίζω τὰς ναῦς, ἢ ἐμβάλλω εἰς τὰ πλοῖα τοὺς ἀναγκαίους ναύτας, τὰ ἐφόδια 8, τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 7, 168. 8, 146. καὶ Ξεν. Ἑλλην. 5, 4, 56. καὶ 6, 2, 8 »Μᾶλλ λέγως τὰς ναῦς ἐπληροῦντο οὕτω κἀν 1, 1, 26. πρβλ. πλήρωμα. β) »πλ. γυναῖκα,« ἐγγαστρόω, Ἀριστ. γ) γεμίζω μὲ τροφὴν τὴν κοιλίαν, ὅθεν, χορτάζω, καὶ μεταφ. ἀναπαύω, Valck. Ἱππ. 1327. χορταίνω, χορτάζω, »Θυμὸν πλήρασι,« κατηυχάζω, ἀναῤῥύχω τὸν ὀργὴν, τὰ θεῤῥὸς ἢ τὴν ἐπιθυμίαν, ὀρέξεις. 2) γεμίζω, συμπληρῶ ἀριθμόν τινα, κάμνω τέλειον, σωστὸν κατὰ τὸν ἀριθμόν, Ἡρόδ. 7, 29. ἀναπληρόω, τὸ ἐλλεῖπον, ἢ τὴν χρείαν· ὅθεν οἱ πληροῦντες τὴν βουλὴν, τὸν χορὸν, τὰ μέλη τῆς βουλῆς, τοῦ χοροῦ· καὶ παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. γίνομαι πλήρης, σῶος τὸν ἀριθμόν· συνέρχομαι κατὰ πλῆθος, πολλοὶ ὁμοῦ, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 306. »Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ, ἐτυνήχθημεν περισσοί. 3) ἐκπληρῶ χρέος τι, καθῆκον, πρός τινα, »τίνιτι,« ὅθεν ἀποδίδω τὸ χρέος, τὸ καθῆκον τὸ ὀφλημ. τοῦ φόρου τὴν συνεισφορὰν μου, κ. τ. τ. »Πληρώσει χθονὶ τροφὰς,« Αἰσχυλ. Θηβ. 462. ἐν γε ᾧ, ἀποτελῶ, ἀποτελειόνω, ἐντελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν. 4) ἀμεταβ. εἶναι πλήρης, ἐντελὴς, Ἡρόδ. 2, 7. »Ἡ ὁδὸς πληροῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτο,« συμφωνεῖ ἐντελῶς μετὰ τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, δηλ. ἔχει τόσον μῆκος, ὅσον εἶπά τις. (Ὁ Ἡρόδ. χρῆται πολλ. τοῖς Ἰων. τύποις, πληρεῦντες, πληρεύμενος, ἀντὶ, πληροῦντες, πληρούμενος. — Ὁ Δωρ. μετοχ. παρακ., πεπληρώκοντα, εὑρηται ἐν τινι Δεσβίᾳ Ἐπιγρ.) ὅθεν

Πλήρωμα, τό. Γέμισις, πᾶν ἐκεῖνο, δι' οὗ γεμίζομέν τι, ἀναπληροῦμεν, γέμισμα. »Κρατήρων πληρώματα,« Εὐρ. Ἰων. 1069. ἐξαίρ. ἐπὶ πλοίου, τὸ φορτωμα, οἱ ναῦται, κωπηλάται ἢ οἱ κατὰ θάλασσαν στρατιῶται τοῦ πλοίου ἢ τῆς νηός, (ταῖμᾶς, Τουρκ. ἢ συντροφιὰ κοινῶς, Ξενοφ. Ἑλλ. ά, ς'. 11. δ'. 10. καὶ έ. ά. 11. »Ἦκε ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηδεῖν ὅσοι ἐλεύθερον εἶεν·« καὶ τὸ πεπληρωμένον, ἤτοι τοὺς ἀναγκαίους ναύτας ἢ τὸ ἀναγκαῖον φόρτωμα ἔχον πλοῖον αὐτό, Πολυαιν. γ'. ί. 11. Δουκιαν. ἀληθ. ἱστορ β' 37. »Ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο·« πρβ. Ἡρόδ. 8, 43. 45. καὶ μεταφ. »Ὀγδήκοντα ἔτεα ζόης πλήρωμα μακρότατον πρόκειται«, ὀγδήκοντα ἔτη εἶναι διωρισμένα ὡς τὸ ὕστατον γέμισμα τοῦ ἐπιτηδείου τῆς ζωῆς, Ἡσιόδ. 3, 22. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔρμα, ἢ σαβοῦρα, καὶ τὸ φορτωμα τοῦ πλοίου. 2) ἐνεργητ. ταὐτὸν τῷ, πλήρωσις, γέμισις ἢ γεμιστὴ τοῦ ποτηρίου, Εὐριπ. Τρωάδ. 824. 3) ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις· καὶ ἐκτέλεσις χρεους, καθήκοντ· ἔτι δὲ, ποσότης ὁλικὴ ἢ ἐντελὴς· καὶ, ἀριθμὸς στρογγυλὸς· καὶ ἀσυλλέκτου πρὸς ἀποπλήρωσιν τῶν τάξεων ἑνὸς τετράγωνου· καὶ, συναισφορὰ χρημάτων ἢ ἀνθρώπων, στελλομένη ὑπὸ συμμάχων.

Πλήρωσις, ἡ (πληρόω). Τὸ γεμίζειν, γέμισις ἢ γεμισις, τὸ γεμίζειν ἕως ἐπάνω, τὸ κηρὸν γεμάτον· ἡ ἀναπλήρωσις, ἀποπλήρωσις· καὶ μεταφορ. ἡ ἀποτέλειωσις· ἐντέλεσις· π. χ. καθήκοντος, χρέους· καὶ ἡ χόρτασις. 2) παθ. ὡς τὸ πλήρωμα· ἡ πλήρωμη, ἀπόδοσις χρέους. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ποιεῖν, πλήρη, σῶον τὸν ἀριθμόν, ἢ συμπλήρωσις, ὁ ἀπορτισμός, Ἡρόδ. 3, 67· »Ἐβασίλευσε μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτεα τῆς πληρώσεως,« ἔνθα ἡ γεν., μετὰ τῆς εἰς ὡς καὶ τὸ ῥῆμα, χρέμαται ἀπὸ τοῦ, ἐπιλοίπους.

Πληρωτής, οῦ, ὁ· ἄστεις πληροῖ, Δημοσθ. »Ἐρᾶνου πληρωτής,« ταὐτὸν τῷ, Ἐρανιστής, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλήρη ἀριθμὸν τῶν συνεισφερόντων, Ἠσ 1. σ. 981. Meineke Μένανδρ. σ. 58. καὶ ὁ ἐπίτροπος διὰ νὰ συνάξῃ τοὺς ἐράνους, τοὺς συνεισφορεῖς, ὡς καὶ ὁ Φώτιος ἔχει· »Πληρωτὴς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἠγεμόσι λαγχάνουσιν, ἢ ἐωνημένοις, εἶεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι Ἐρανάρχαι.« κυρίως δὲ πληρωτὴς σημαίνει, ὁ πληρῶν, γεμίζων ἢ ἐντελῶν, ἢ πληρόνων, ἢ συμπληρῶν, ἢ ὁ πληρόνων, ἐντελεῖν ποιῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πληρωτής, ἐράνου συναγωγός.« ὁ δὲ Ἁρποκρατ. »Πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον.«

Πληρωτικός, ή, όν (πληρόω). Ἐπιτηδειος δυνάμενος πληρῶσαι ἀναπληρῶσαι, ἢ συμπληρῶσαι, ἢ ἀποκαταστῆσαι τὴν οὐσίαν· καὶ ὁ ἡμίζων ἕως ἄνω, ἢ ἀναπληρῶν, ἢ συμπληρῶν, ἢ ἀποχεμίζων.

* Πλησαίετο, Ἰων. πλ. ἀντὶ, πλήσαιτο, γ'. πλ. πρόσπ. εὐκ. μέσ. ἀόρ. τοῦ πίμπλημι.

* Πλησία, ὁρ. πλησίος.

Πλησιάζω, Μ. άσω (πλησίος). Πλησιάζω, Πλησίον ἔρχομαι, ἐγγὺς ὑπάγω ἢ φέρω ἐμαυτὸν παραγίνομαι, προσέρχομαι, μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. α. δ', γ. β) πλησίον εἰμὶ· πάντοτε εἰμὶ εὑρίσκομαι πλησίον τινος, συναναστρέφομαι, συχνάζω-φοιτῶ πρός τινα· ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν, οἰκειότητα· ἑπόμενος, ἀκόλουθος ἢ μαθητής, ἀκροατής, ὁμιλητής τινος εἰμί, ὡσαύτως μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἀπομν. δ. δ. 5. »Δικαιότερους ἑποίει τοὺς πλησιάζοντας·« τοιοῦτον ἐντὶ καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. γ. γ'. 18. Παρ' Ἡσυχ. Ἁλ. ἐγκώμ. 26. »Γυναικὶ πλησιάζειν,« ὡς τὸ ἐκλέζειν, ἀντὶ τοῦ, συνουσιάζειν, συνειρίσκεσθαι σαρκικῶς μετὰ γυναικός, συγγίνεσθαι. Ἰσοκράτ. εἰς Νικοκλ. »Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπληπτικὼς πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός·« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παιδεραστίας, Διογ. Λ. 2, 100. — Παρὰ Μεταγνστ. Συγγρ., ὡς παρ' Ἀριστείδῃ, εὑρηται καὶ τό, πλησιάζομαι, ὡς ἀποθετικόν.

Πλησιαίτερος, έρα, έρον, Ἀττικὸν Συγκριτ. τοῦ πλησίος, καὶ ὑπερθετ. πλησιαίτατος, ἐγγύτατος, Ξενοφ. Ἐπίῤῥ. Συγκρ. πλησιαίτερον, Ἡρόδ. 4, 112.

Πλησίαλος, ὁ, ἡ (πλησίος, ἅλς) ταὐτὸν τῷ ἀγχίαλος. Πλησίον τῆς θαλάσσης ὤν, »Οἰκέειν τὴν πλησίαλον,« οἰκεσιρραῖν πλησίον τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ παραθαλάσσιον, Ποσειδῶν· παρ' Ἀθήν. ἡ. σελ. 353.

Πλησίασμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Πλησιασμός.

Πλησιασμός, ὁ (πλησιάζω). Τὸ πλησιάζειν, πλησίον ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι· ἐγγύτης, γειτονία· φοίτησις, συναναστροφή, συνομιλία, συντροφία, συνουσία σαρκική. ὀχεία, Ἀριστοτ. ζῳ. Ἱστορ. θ'. 6. »Εἰσὶ γὰρ ἑκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ πρὸς ὁμιλίαν καὶ τὸν πλησιασμόν·« καὶ ἐπὶ παιδεραστίας, Διογ. Λ. 2, 100.

Πλησιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ πλησιάζων, πελάτης.

* Πλησιαστός, ή, όν (πλησιάζω). Πλησιασμένος, πλησίον ἀχθείς, ἢ ἐλθών, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 716.

Πλησίγναθος, ὁ, ἡ (πίμπλημαι, πλήσω, γνάθος). Τὰς γνάθους ἢ τὸ στόμα πλήρων, γεμίζων. Ἄρτος πλησίγναθος,« Ἀθήν. γ'. σελ. 109.

Πλησιέστερος. καὶ, Πλησιέστατος, ταὐτὸν τῷ, πλησιαίτερος, καὶ, πλησιαίτατος. Συμοτινώτερος, σιμοτινώτατος, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος. Ἐπίῤῥ. πλησιέστατα = πλησιαίτατα.

Πλησίμοχθος, ὁ, ἡ (πίπλημι, μόχθος). Πλήρης ἀνάγκης καὶ βασάνων ἐλεεινός, ταλαίπωρος, ἄθλιος, κακορροίζικος, Εὐριπίδ. καὶ Πολυβ. ἑ. 105. ἔπου σὺ ἄλλοι, Πρατίμοχθος, Προσίμοχθος, καὶ Πρησίμοχθοι ἀναγιγνώσκουσι· πολλ' ἀμφ.

* Πλησιογείτων, ονος, ὁ (γείτων). Ὁ πλησίον γείτων, συνορεύων γείτων, Βοιωτ. πλεισιογείτων, Επιγραφ. Ὀρχομ σ. 472 Müller.

Πλησιόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Πλησίον θεοῦ, θείας οὐσίας ὤν.

Πλησιοίκος, ὁ, ἡ (πλησίος, οἶκος). Πλησίος ὢν τῷ οἴκῳ, πλησίον, οἰκῶν, κατοικῶν, Δίων Κάσ.

Πλησίον, ὡς ἐπίῤῥ. σημαίνει τὸ ἐγγύς, σιμά, (τὴ καλλίον Συμμᾶ) κοντά, μετὰ Γενικ. ἢ δοτ. Ὅμ. τὸ δὲ »Πλησίον γίνεσθαί τινος,« ἀντὶ τοῦ, πλησιάζειν· μετὰ τοῦ ἄρθρου δὲ »Ὁ πλησίον,« ἀντὶ τοῦ, γείτων, ἢ συγγενής, ὁμογενής, ὁμόῤῥητος, ὅτε καὶ συννοεῖσθαι τὸ, ὧν πέλας οὐδέτερον τοῦ Ποιητ. πλησία. Συγκρ. πλησιαίτερον ἢ πλησιέστερον· ὑπερθ. πλησιαίτατα ἢ πλησιέστατα. Κυρίως ὄμ. μετὰ γεν. Ἰλ. Ζ, 249. Ὀδ. Ε, 71. καὶ μετὰ δοτ. Ἰλ. Ξ, 732. Ὀδ. Β, 149. ὡς οὐσ. ὁ πλησίος, ὁ γείτων.« »Πλησίοι ἄλλος,« ὁ ἄλλος γείτων, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. 7, 152. ὅθεν ἐν γένει πας τις συνάνθρωπος. Τὸ ἐπίθ. ἔστι μόνον Ἰων. καὶ ποιητ., οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται μόνον τῷ ἐπίῤῥ. ὁ πλησίον, ὄρ. ἀνωτέρω. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. πλησιέστερος, πλησιέστατος, καὶ, πλησιαίτατος, σμοτινώτερος, σμοτινώτατος· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ δύο τύποι Ἀττ., εὐχρηστότερος μέντοι ὁ τελευταῖος. (ῐ) ὅθεν

Πλησίος, ία, ίον (πελάζω). Πλησίον ὤν, σιμότινος, ὅστις εἶναι σιμά, κοντά εἴς τινα, Παρ' Ἡρόδ. ἀεὶ ἐπὶ προσώπων, ἀκεῖνος, οὗτος ἢ χώρα εἶναι πλησίον, ἄρα ὡς τὸ, πλησίος, ὁ γείτων. 3, 89. 4. 30. 33. 102. 118. 6, 108. γείτων, ὁμογενὴς, συγγενὴς, τὸ Συγγρ. Πλησιέστερος, καὶ, Πλησιαίτερος. Ἑπαρθετ. Πλησιέστατος, καὶ, Πλησιαίτατος.

Πλησιόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα, πλησίος). Πλησίον τῆς χώρας κείμενος, πλησίον ὤν, συνορεύων, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε. 35. ὅπου Χειρόγραφά τινα »Προσχώρος« ἔχουσι. Παρὰ Στράβ. ις'. σελ. 1116. ἀντὶ τοῦ »Ἐκ τῆς πλησιοχώρας,« τὰ χειρόγραφα ὀρθότερον ἔχουσι, »Πλησιοχώρων« προσυπακουομ. τοῦ »γῆς.«

Πλησίστιος, ὁ, ἡ (πίμπλημι, πλήσω, ἱστίον) ποιητ. Πλήρων, γεμίζων ἢ φουσκόνων τὰ ἱστία, τὰ πανία, ἤτοι τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου, »Οὖρον.. πλησίστιον,« Ὀδ. Δ, 7. Μ, 149. καὶ ἐντεῦθεν ἀντ. τοῦ, οὔριος. Παρὰ Πλουτάρχ. μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, εὐδιός, ἀβίαιος, εὐτυχής.

Πλησιφαής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, Πλησίφωτος, ὁ ἡ (πίμπλημι, πλήσω, φάος, φῶς), ποιητ. Ἐν πλήρει φωτὶ ὤν, πλήρης φωτός, ἐπὶ σελήνης, ἢ ἐπὶ νυκτὸς φωτιζομένης ὑπὸ τῆς πανσελήνου, Νικήτ. Χρον. ια. 11. »Μήνη πλησιφ.,« ἢ Πανσέληνος, ἡ φωτὸς πλήθουσα σελήνη.

Πλῆσμα, τό (πίμπλημι, πλήσω), ταὐτὸν τῷ, πλήρωμα. Πᾶν ὅ,τι πληροῖ, γεμίζει, χορτάζει, ἢ χρησιμεύει εἰς τοῦτο. 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. ζ'. 23. ταὐτὸν τῷ, ὄχευμα, ἢ σύλληψις, ἔγκυστρωμα, ἢ ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ θήλεος εἰσελθοῦσα σπορά. Ὁ Πλίνιος (ἡ. 44.) μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, implere· τὰ χειρόγραφα ἔχουσι »Πλησίασμα,« ἀντὶ τοῦ ὀχεία· οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσυχ. Πλήτης, πλησιαστής· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ »Πλῆμα, πλήρωμα, καὶ Πλημαθῆναι, πλησθῆναι.

Πλῆσμη, ἡ· καὶ, πλήμη, καὶ, Πλήμμη, ἡ (πλέω, πλήθη)· ταὐτὸν τῷ, πλημμυρίς. Ἡ τῆς θαλάσσης πλημύρα, ἀντικ. τῷ, ἄμπωτις· ἴδε· ἐν τῷ, Πλημύρα· ἔτι δὲ κατὰ πλησ. ἐγένει, τὸ φούσκωμα τῶν ὑδάτων ἑνὸς ποταμοῦ, αὐλακίου κ. τ. τ. »Ἐν πλήσμῃσι διιπετέος ποταμοῖο,« Ἡσιόδ. Ἐσ ψ. 25. παραβάλλεται μετὰ τοῦ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. α. 737. καὶ Διοδώρ. Σικ. γ'. 41. ἐν γένει, πληρότης, ἀφθονία, ἐξαιρ. τῶν ὑδάτων ἢ τῶν χυμῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Πλήσμιος, ίσ, ιον· καὶ Ἐπίῤῥ. πλησμίως (πίμπλημι). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως πληροῖ, γεμίζει ἢ χορτάζει, εὔκολα χορταστικός, ἢ προξενητικὸς κόρου, ἀηδίας. ὄθεν, »Ἐδέσματα πλήσμια,« τὰ σύσματα λιχνεύματα, φαγητὰ ἀηδιαῖα, ἐξ ὧν οὐ δύναταί τις πολὺ φαγεῖν ἄνευ ἀηδίας. »Τὰ πλήσμια,« ἢ ἀηδία, αὐτη, ἀψικορία, (μπούχτισμα, Τσυρα.) Fastidium. »Τῆς ἡδονῆς τὸ πλήσμιον,« Πλούταρχ. εἰς Γάλβ.

Πλησμονή, ἡ (πίμπλημι). Πλήρωσις, γέμισις· χορτασμός, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ια'. 14, Ἀλλ. ἐπιστολ. γ'. 61. κόρος, ἀψικορία, ὁ μικρὸς ἀηδίας χορτασμός, Πλάτ. καὶ, πλησμόνη ἐγένει, πλῆθος, ἀφθονία, περίσσεια, δαψίλεια· ὄζειν

Πλησμονικός, ή, όν. Ὅστις συνηθίζει νὰ φορτώνῃ τὴν κοιλίαν του μὲ πολλὰ φαγητά, Ἐπιστολ. Θεαιτοῦς »Ταῖς τροφαῖς πλησμονικῶς.«

Πλησμονώδης, ες, ὁ, ἡ (πλησμονή, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πλησμονῆς ὤν, πληρῶν, γεμίζων, χορτάζων, ταὐτὸν τῷ, πλήσμιος.

Πλήσσω, καὶ, πλήττω, Ἀττικ. μέλ. πλήξω, παρακ. βʹ. ἐνίοτε ἐπὶ παθ. σημασ. πέπληγα, παθητ. παρακ. πέπλημμαι, ἀόρ. βʹ. παθ. ἐπλήγην, ἐπὶ δὲ συνθέτων, ἐν οἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ φόβου καὶ τρόμου, ἐξεπλάγην, κατεπλάγην, κ. τ. λ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. τῷ παθ. βʹ. ἀόρ. τῷ βʹ. παρακ. ἐπὶ κατ' ἐνεργ. σημασ. καὶ τῷ Ἑπικ. κατ' ἀναδιπλ. ἐνεργ καὶ μέσ. βʹ ἀορ. πέπληγον, ἀπαρμ. πεπληγέμεν, πεπληγόμην, καὶ πάλιν μετὰ τῆς εὐξήσεως, ἐπεπλήγην, Ἰλ. Ε, 504. Ἔνθα δὲ Ἰλ. Γ, 31. εὑρηται καὶ, κατεπλήγην, ἀντὶ, κατεπλάγην. — Βτ. πῶ, κρούω, δέρω, ἀκοντίζω· ἐν γένει, ἐπιτυγχάνω, πληγόνω, κτυπῶν, κρούων, βέπτων ὅπλον τι, ἀγωνίων κ. τ. λ. ἐπὶ παντὸς εἴδους, βιαίας καὶ σφοδρᾶς σωματικῆς ἐνεργείας, καταφορᾶς, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα, ἐπὶ πληγώσεως ἐν τῇ μάχῃ ἀπὸ πλησίον, ἀντικ. τῷ, βάλλειν, Ἡρόδ. 6. 117. μετὰ διττῆς αἰτιατ. προσώπου καὶ τοῦ πληγουμένου μέλους ἢ μέρους, π. χ. πλήσσειν τινὰ κεφαλὴν, πόδα, κ. τ. τ. ἐνίοτε δὲ προστίθεται ὁριστικώτερον καὶ ὁ καθ' αὐτὸ τόπος, π. χ. πλέλαφον) κατ' ἀκωκὴν μέσα νώτα πλῆξαι, Ὀδ. Β, 161. »Ποσὶ πλῆξαι (Ὀδ. Χ, 20.), ἤτοι, σφαδάζειν, κρούειν μὲ τὸν πόδα, ὡς καμνουσιν οἱ ὑπὸ πληγῆς ἀποθνήσκοντες· τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Θ, 264. »Πλῆκτρον χρυσὸν ποσίν, ἔκρουον αὐτὸν μὲ τὰ ποδάρια, σημ. ἐχόρευον πολλὰ γοργὸς σφοδρὰς, ὡς παρὰ Λατν. terram pulsare ἢ pede quatere. »Πλήσσειν πληγῆσιν,« Ἰλ. Β, 264. »Κονίσαλον ἐς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδεσ ἵπποιν,« ἔτρεχον πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν κονιορτὸν, Ἰλ. Ε, 504. »Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν,« διώκειν τοὺς ἵππους εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Π, 728. ἐπὶ δὲ Διός, κτυπᾶν ἢ ἐπιτυγχάνειν τινὰ πλήττειν μὲ τὴν ἀστραπὴν, μὲ τὸν κεραυνὸν, Ὑσ. Θ. 855. Μέσ. »Πλήξασθαι μηρὼν κ. τ. τ. κτυπᾶν τὰ μηρία του, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐν μεγάλῃ ὀλίγει, Ὅμ. ὡσαύτως »Πλήξασθαι τὴν κεφαλήν·« κτυπᾶν τὸ κεφάλι του, Ἡρόδ. 3, 14. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ πόνου, οἷς τὸ, κόπτεσθαι καὶ τύπτεσθαι. Παθ. κτυπᾶσθαι, πληγώνεσθαι »Κεραυνῷ πληγείς, κτυπηθείς, φονευθείς ὑπὸ κεραυνοῦ, κεραυνόβλητος,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅμ. ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 422. παρβ. Θ. 861. ἔτι δὲ, «πληγεὶς τινος», κτυπηθείς, φονευθείς ἀπό τινος, Εὐρ. Ὀρ. 491. δηλοῖ δὲ τὸ παθ. καὶ, νικᾶσθαι, ἡττᾶσθαι, ὡς καὶ κοινῶς κτυπᾶσθαι, Ἡρόδ 5. 120. 8. 130. ἔτι δὲ, καταλαμβάνεσθαι ὑπό τινος συμφορᾶς, Ἡρόδ. 1, 41. «Σὲ συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριτι. καὶ μεταφορ. ψεύδεσθαι μέ δῶρα, δωροδοκεῖσθαι, Ἡρόδ. 8, 5. «Πληγέντες δώροις», 21 μεταφ. εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν βάλλω, ἐπί σφοδρῶν ἢ αἰφνιδίων ἐντυπώσεων διαθέσεως, π. χ. «Ἐκ μὲ πλήττουσιν», μὲ κάμνουν ἔξω ἐμαυτοῦ, μὲ ζαλίζουσι, Ὀδ. Σ. 231. ἐνῶ ὅμως δύναται νὰ θεωρηθῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ ὡς σύνθετον, ἐκπλήσσουσιν· ὡσαύτως «Ἐκ δέ σε ἠϊόχοις πλῆγη φρένας, ἐπλῆγη κατὰ τὰς φρένας, ἔγινεν ἄξω ἑαυτοῦ, Ἰλ. Ν 894 Π. 403. περὶ δὲ μεταφ. ἐξαιρ. ἐπὶ προσβολῶν ἐκ μέρους σφοδρῶν πνευμάτων, π. χ. «Πληγεὶς ἐρωτικ», κ. τ. τ. Valck. Ἰπ. 38 1303. Ἐν ἐντελεῖ χρήσει ἐστὶ ταῦτα τὸ ῥῆμα μόνον παρὰ τοῖς Ἑπόπ. οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται μόνον τῷ παθ καὶ τῷ ἐνερ. παρακ. ὅπερ. παρὰ τοῖς μεταγεν εὑρηται καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. Oudend. Θωμ. Μ. σελ. 705. τὰ δὲ ἄλλα, εἰ Ἀττ. χρῶνται τῷ, πατάσσω, Valck. Πράξ. Ἀποστ. 12. 7. Καὶ παρ' Ἡροδ. χρησιμώτερον τὸ παθ. παρὰ τῷ ὅπου εὑρηται μόνον ἐν τῷ ἀοριστῳ παραδείγματι καὶ τὸ μέσ. (παρὰ τὸ, πλήσσω τὸ, πλαγή, καὶ τὸ Λατιν. plaga καὶ, plango· ἔστι δὲ, καθὼς φαίνεται, συγγεν. τῷ, πλάσσω, ὅπερ ὄρα.)

Πληστεύω (πλήρης). = πίμπλημι, πληρόω. Ἡσύχ. Βούτιδ. ἐν Ὀδ. Α. «Διὰ τὸ πληστεύεσθαι εἰς ἀπληστεύεσθαι», ἁμφ.

Πλήστιγξ, Ἰων. ἀντὶ, πλάστιγξ. Γαλην. Γλωσ.

Πλήστης, ου, ὁ, Ἰων ἀντὶ, πελάστης, Ἡσύχ.

Πλῆτις, ίδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πλᾶτις.

Πλητὶς, ἴδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, δέλτος, πλατεῖον, Ἡσύχ.

Πλῆτο, γ'. ἑνικ. πρόσ. παθ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι, Ὅμ. καὶ Ἡσ. 2) γ'. ἑνικ. πρόσ. τοῦ κατὰ τὴν ποιητ. ἀορ. τοῦ πελάζω, Ἰλ. Ξ, 438.

Πλήττω, μέλλ. ξω. Ἀττ ἀντὶ, πλήσσω.

Πλήων, ονος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ Ἰων. πλείων, ἀντὶ, πλείων. Περισσότερος, πλεωτερος, ἁμφ.

Πλίγμα, τό (πλίσσω, πλίξ). Βῆμα, βάδισμα. 2) φρατελιά, τὸ διάστημα τῶν αἰσιατῶν ποδῶν, ἤγουν ἡ κατάστασις τῆς ἐκτάσεως τῶν σκελῶν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐντεῦθεν 3) παρὰ τοῖς τελεσταῖς τάχιν τις, ὅταν κρατῶσι τὰ σκέλη των, ἐν τῷ παλαίειν, τὸν ἕνα μηρὸν μακρυσμένον ἐμπροσθεν τοῦ ἄλλου στερεῶς, θέλοντες νὰ περιολλίσωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. 4) = πλιγάς.

Πλινθεία (πλινθεύω). Ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τοῦ πλίνθους ποιεῖν, πλάττειν καὶ ὀπτᾶν 2) ἡ στάσις τοῦ στρατοῦ εἰς σχῆμα πλινθίου, τετραγώνου.

Πλινθεῖον, τό. Τόπος, οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους κατασκευάζουσι, πλάττοντες, καίοντες Ἁρποκρ.

Πλινθευσις, ἡ. Τὸ πλίνθους πλάττειν, ὀπτᾶν.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ Ὁ τὰς πλίνθους πλάττων· κατασκευάζων, κεραμοδάρης· ἐκ τοῦ

Πλινθεύω, Μ εὔσω (πλίνθος). Πλίνθους πλάττω, ποιῶ, πλινθουργῶ. «Ἐπλίνθευον τὴν γῆν,» μετεχειρίζοντο τὴν γῆν εἰς τὸ ποιεῖν ἐξ αὐτῆς πλίνθους, ἔκλαττον πλίνθους ἐκ γῆς, Ἡρόδοτ. 1. 179. (ἄλλαχοῦ που οὐχ εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς σημ.) 2) οἰκοδομῶ, κτίζω ἐκ πλίνθων, Λατιν. «Πλινθεύω τὰ τείχη,» πλίνθους κεραίνω τειχίζω, κτίζω ἢ τοίχον ποιῶ μὲ πλίνθους. 3) σχῆμα πλίνθου, ἤτοι ἐπιμήκους τετραγώνου ὄψεως, εἰς πλίνθον ἢ πλινθίου σχῆμα τέρμ.

Πλινθηδόν, Ἐπίρ. (πλίνθος). Κατὰ τὸ σχῆμα, μορφὴν ἢ τρόπον ἢ δίκην πλίνθου, Ἡρόδοτ. 2, 96.

*Πλινθηκεκές, ἡ, όν. Ἀναίσιον εἰς πλίνθον· ἢ ἐκ πλίνθων ὤν. «Ὁ Πλινθηκεκὴς πλινθευτής, Διογ. Α. 4, 36.

Πλίνθινος, ίνη, ινον (πλίνθος). Ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένος, Ξενοφ.

Πλινθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλίνθος. Μικρὰ πλίνθοι· καὶ ἐντεῦθεν 2) πᾶν σῶμα ἑτερόμηκες, ἢ παραλληλόγραμμον, πλίνθου σχῆμα ἔχον, οἷον, καβούτιον, κίστη, ὑπόθεμα, κύβος, τὸ σανίδι τοῦ σκιράντζ, πίναξ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ σχεδιάζουσι γεωμετρικὰ σχήματα, ἢ ἡλιακὸν ὡρολόγιον ὁριζόντιον, τὸ τετράγωνον, ὅπερ ἀσχεδίαζον οἱ μάντεις μὲ τὴν ῥάβδον των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ μαντεύωσι, κ. τ. τ. ὡς τό, πλαίσιον· ἐξαιρετως λέγεται ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ πολέμῳ, ἡ τετράγωνος παράταξις ἢ στάσις τοῦ στρατεύματος· ἴδε Πλαίσιον. 3) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται Πλινθίον ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέτταρα, πρὸς τὰ δὶς τέτταρα, ἢ τριάκοντα δύο· ἐξ ἐναντίας δὲ καλεῖται Δοχὶς, ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέτταρα, πρὸς τὰ τετράκις ἑνέα. 4) παρὰ τοῖς καταπέλτας εἰσὶ, πλινθία, παρὰ Βιτρουβίῳ (l. 10. καὶ 11.) capitula, αἱ κορυφαὶ τῶν κιόνων, ὅθεν ἐκτείνονται οἱ βραχίονες. 5) «Πλινθίων ὑπορράφας» λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 32. τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, σημειούμενον διάστημα, ὅ ἐστιν, ὁ διοριζόμενος ὑπὸ τῶν μάντεων διὰ τοῦ μαντικοῦ ξύλου καθαρὸς τόπος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐν αὐτῷ τὰς μαντικὰς παρατηρήσεις των ἢ οἰωνοσκοπίας καὶ οἰωνομαντείας των, τὰ τετράγωνα (σπητόπουλα), εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ διήρευν τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, Λατιν. Regiones coeli, templa augurum.

Πλινθίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ πλίνθος Μικρὰ πλίνθος Παρ' Ἀθην. «Λευκαὶ καὶ μέλαιναι πλινθίδες τοίχωνα, τὸ παρὰ Βιτρουβίῳ Abaci parietum· ἀλλ' ἐν l. 8. 3. καλεῖ ὁ αὐτὸς Plinthides regulae, εἴδός τι καταγραφῆς ἢ κανόνας τινὰς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου.

*Πλινθοειδὴς, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ἔχων εἶδος πλίνθου· παραλληλόγραμμος· ὅμοιος πλινθῳ Φωτ. Λεξ.

Πλινθοποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν πλίνθους, τὸ πλίνθους πλάττειν, ὀπτᾶν. = πλινθευσις.

Πλίνθος, ἡ. Πλινθίον· ὁ ἐκ πηλοῦ κατασκευαζόμενος τετράγωνος ἢ ἐπιμήκης κέραμος καὶ ἐν ἡλίῳ ὀπτόμενος, ξηραινόμενος ἢ καιόμενος, διὰ τὴν στέγην καὶ πρὸς κτίσιν τειχῶν ἐπιτήδειος. «Πλίνθους ἑλκύειν, εἰρύειν, ποιεῖν, ἐξεργάζεσθαι πλίνθους, πλινθουλκεῖν. Ἡρόδ. 2, 136. 1, 179. «Πλίνθους ὀπτᾶν, ξηραίνειν εἰς τὸν ἥλιον, ἢ φύειν εἰς τὸν φοῦρνον. Ἡρόδ. 1, 179. καὶ αὐτόθ. «Δόμος πλίνθουν, μία σειρὰ, στρῶμα πλίνθων, ἕνθα ἐξελήφθη τὸ ἑνικ. περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πληθντ. 3) πᾶν τὸ ἔχον τὴν ἐπιμήκη καὶ τετράγωνον μορφὴν τῆς πλίνθου, ἐξαιρ. ἡ τετράγωνος βάσις κίονος τινός, Βιτρουβίου ἡ. ἴδε ἔτι καὶ ἐν τῷ, πλινθίον, καὶ ἡμιπλίνθιον. 3) ἔλασμα (πλάκα, βέργα) χρυσοῦ.

Πλινθουλκέω, ῶ. Πλίνθους ἕλκω, πλάττω, πλίνθους ποιῶ. ἐκ τοῦ

Πλινθουλκὸς, ὁ (ἕλκω). Πλίνθους ποιῶν, πλάττων.

Πλινθουργέω, ῶ (ἔργον). Πλίνθους ἐργάζομαι, ποιῶ. Ἀριστφ. Πλουτ. 514. ὅθεν

Πλινθουργία, ἡ. Τὸ πλίνθους ποιεῖν, ἐργάζεσθαι.

Πλινθουργὸς, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πλίνθους κατασκευάζων. 2) οὐσ. ὁ κεραμοδάρης.

Πλινθοφορέω, ῶ. Πλίνθους φέρω, κουβαλῶ, Ἀριστφ. Ὄρν. 1139. 1149. 2) φέρω βώλους, χῶμα, λάσπην, Πολυαιν. 8, 24, 3. ἐκ τοῦ

Πλινθοφόρος, ὁ ἡ (φέρω). Πλίνθους φέρων, Ἀριστφ. Ὄρν. 1134.

Πλινθόω, ῶ (πλίνθος). Μετὰ πλίνθων κτίζω· 2) εἰς πλίνθους ποιῶ, κάμνω τι ὡς πλίνθον. «Χρυσὸν μέλαθρον πλινθώσασθαι, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 157.

Πλινθωμφής, έος, ὁ, ἡ (πλίνθος, ὑφαίνω) ποιητ. Μετὰ πλίνθων ὑφασμένος, κεισμένος. «Δόμοι πλινθωμφεῖς, Αἰσχύλ. Πέρτ. 449.

Πλινθωτός, ἡ, όν (πλινθόω). Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ πλίνθου κατεσκευασμένος, τετράγωνος, ἐπιμήκης.

Πλίξ, πλιχός, ἡ (πλίσσομαι) ταὐτόν τῷ, πλίγμα. Βῆμα, πήδημα, φρατελιά, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 217. καὶ Γραμμ. 2) τὸ μετρον ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀντίχειρος ἕως τοῦ μέσου δακτύλου.

*Πλίξ, ἐπίῤῥ. ποιητ. = ἀμφιπλὶξ· εὐχρηστότερον μέντοι τοῦτο.

Πλίξις, εως, ἡ. Τὸ βηματίζειν. 2) τὸ τεινόνειν τὰ δάκτυλα, ὅπερ καὶ ἡ σπίθαμη, ὡς μέτρον, Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Πλίσσω, ξω, ἡ συνηθέστερον, πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Βηματίζω, κάμνω μεγάλα βήματα, κάμνω φρισελιάς· παρ' Ὅμ. μόνον ἀόριστ καὶ ὡς ἀποθ Ὀδυσ. Ζ, 318. «Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, ἐπὶ ἡμιόνων (μουλαρίων), καλπαζόντων, ὁρόμῳ ἐκτενεστέρῳ φερομένων. Δυσκολον εἶναι νὰ διακρίνῃ τις ἂν τὸ, πλίσσομαι εἶναι ἀποθ ἢ μέσ., καθότι οὐχ εὑρηται ἀόριστος. — Ὡς πρωτότυπον σημ. σημε οὖν οἱ Γραμμ. τό, πλίκω, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, Διαπλῆσαι, διέλκειν, διαπλέκειν· καὶ Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ κεκτενθαίνειν· ἄρα, ἐκ τοῦ πλίσσω, ἔστι τὸ Λατιν. Plico, πλέκω· ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περιπλέκω, σταυρόνω τοὺς πόδας ἢ ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τοὺς πόδας τὸν ἕνα ἐμπροσθεν καὶ τὸν ἄλλον ὄπισθεν ἔχων, ἴνα στερεῶς πατῶ, ἵσταμαι, ὡς γίνεται ἐν τῇ πάλῃ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, πλίστειν, ἐνεργητ. τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος· καὶ οὐδετέρως ἅτε, ὡς τὸ Παθητικ. Πλίσσομαι, διαπλίσσομαι· ταὐτόν ἐστι τῷ, βαίνω, καὶ διαβαίνω, ἐκτείνων τὰ σκέλη μου βηματίζω, πορεύομαι, βαδίζω. Ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, ὀχείας, παρ' Εὐπόλιδι (Βαλεναρίοις εἰς Εὐριπ. Ἱππολ. σελ. 25 ᵃ.), ἀντὶ τοῦ, ἐξαπλόνω, ἀσοίγω τὰ σκέλη μου. Τὸ σύνηθετον διαπλίσσομαι ἐστὶν εὐχρηστότερον, καὶ μάλιστα ἐν τῷ παιζω· ἐντεῦθεν «Σκέλεα διαπεπλιγμένα», (κατὰ Γαλην.) τὰ διεττῶτα μέχρι πλείστου, παρ' Ἱππορ. ὅπου ἄλλοι, πλημμ. καὶ ἄλλοι, πλεγμ. ἡμαρτημένως ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Ἱπποκρ. ἔτι εἶπε καὶ «Διαπεπλιχὸς στόμα μητρέων», ἀντὶ τοῦ, αἰσιατὸν· καὶ «Ἐπιπλιγμένου» ἀντὶ τοῦ, ἐκτεταμένου, ἐξαπλωμένου, ἀνεπτυγμένου ἴδε Καταπλιγμὸς. (συγγεν. τῷ, πτύσσω) ὅθεν

Πλιχάς, άδος, ἡ. Τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρμα, τείνεται διαβαινόντων· ἢ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν διάστημα (τὸ μεσομήριον), ὃ τρίβεται ἐν τῷ πλίσσεσθαι, περιπατεῖν, Ἱπποκρ. Λατ. interfinium.

Πλίχος, εος, ους, τό· ταὐτόν τῷ, Πλιχάς.

Πλοάς, άδος, ἡ (πλόος), = πλοῖς.

Πλοητόκος, ὁ, ἡ (πλόος, τίκτω). Πλοῦν τίκτων, διδοὺς, ἐνεργῶν, ἐπίῤῥ. ἄνεμος, Ἀνθολογ. «Ζέφυρος πλοητόκος».

Πλοιάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλοῖον. Μικρὸν πλοῖον, καϊκάκιον, Ἀριστφ. Βατρ. 139

Πλοΐζω, καὶ ὡς μέσ. Ἀποθ. πλοΐζομαι, = πλωΐζω, ἐκ τοῦ πλόος, εὐχρηστότ. κατὰ μέσ. διάθ., πλὴν μόνον παρὰ Μεταγνστ. καὶ μάλις πρὶν Πολυβ., Lob. Φρυν. σελ. 614. κ. τ. λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅθεν σημαίνει, ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέω, ταξειδεύω, μετέρχομαι τὸν πλοῦν ἐμπορίας ἕνεκεν, Πελύβ.

Πλοϊκός, καὶ Πλοΐμος, ά, όν, ταὐτὸν τῷ, πλοΐμος. Πλευστικός, δι' οὗ, ἢ ἐφ' ᾧ δύναταί τις πλεῦσαι. Πλοϊμώτερος, τὸ Συγκριτικ. (ὁ πρῶτος τύπος ἀμφ.)

Πλοιοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλοίῳ ὅμοιος· πλοίου σχῆμα, εἶδος ἔχων, Σχόλ. Βιντήτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. ἐκ τοῦ

Πλοῖον, τό (πλέω). Κατασκευή τις ἐκ ξύλων, συντεθειμένη μὲ ἰδιαίτερόν τινα οἰκείσιον ἢ σταφίδος τρόπον, εἰς τὸ μεταφέρειν ἀνθρώπους τε καὶ πράγματα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῶν μεγάλων ποταμῶν. Ηαράβιον· ἐξαιρ. φορταγωγόν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 48. καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ δὲ μικρότερον τῆς νηὸς, καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν πλοίων κατασκευὴ ἦν στρογγυλωτέρα τῶν νηῶν, διὰ τὸ πρὸς μεταχομίζειν ἐπιτηδεία, διὰ τοῦτο ἐνίοτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ «Νεὼς καὶ διὰ τοῦ «Στρογγύλουν, ὅτε καὶ σημαίνει τὸ μεταχομίζον ἢ τὸ φορταγωγόν, ἐμπορικόν. (ὡς καὶ «Ναῦς στρογγύλη.) ὃν τρόπον τὸ πολεμικὸν διακρίνεται ἀπὸ τῆς νηὸς διὰ τῆς προσθήκης, μακρά ἐστι, διὸ ὅμως λέγεται καὶ, μακρὸν πλοῖον, Ἡρόδτ 5, 30. ὅθεν

Πλοιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλοῖα φέρων, βαστάζων.

Πλοκαμίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, πλόκαμος. Πλεξούδα, ἔτι δὲ περίληπτ. ὅλα τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, ἐν γένει, ὁτιδαμπὲς, Θεόκρ. 13, 7. Ἄλλοι θειοτέρως αὐτὸ ὡς ὑποκορ. τοῦ πλόκαμος. (τό, Ἴωτα ἔστιν ἐν μέν τῇ ὀσμστ., κατὰ Δρέκ. σελ. 23, 20. 45, 23. Ἰων. μακρὸν καὶ Ἀττ. βραχύ, Spohn de extr. Od. parte, p. 176., κατὰ δὲ τὰς τρισυλλάβους πτώσεις ἀεὶ μακρόν, Βέων 1, 20.)

Πλόκαμον, τό, = πλόκαιον, ἀμφ.

Πλόκαμος, ὁ (πλέκω). Τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, βόστρυξ, πλεξούδα, τὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς πλέγμα, ὁ οὐλοτὸ βόστρυχος συνήθ. κατὰ πληθ. Ἰλ. Ξ, 176. κατὰ δὲ τὸν ἑνικ. παρ' Ἡρόδτ. 4, 34. 7, 1. 2) πλεγμένον ἢ στριμμένον σχοινίον, σειρά, πᾶν μακρὸν σῶμα ὡς σχοινίον περιστρεμμένον ἢ πεπλεγμένον· ὅθεν 3) οἱ μακροὶ πόδες τῶν πολυπόδων, ὀκταποδίων καὶ σηπίων ἰδέ. Πλεκτάνη.

Πλοκαμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων πλοκάμου, ὅμοιος αὐτῷ, πλεξωτός.

Πλόκανον, τό, καὶ πλόχανον (πλέκω). Κάθε πλέγμα, ὅθεν. 2) φάσκ· κοφίν· ἐξαιρ. λιεμός, λιεμητήριον, ἢ λίκνον, δι' οὗ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου κοσκινίζοντες τον εἰς τὴν ἅλωνα (δερμόνιον), ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο πεπλεγμένον ἦν, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 12. Διόδ. Σικ. γ'. 32. Πλάτ. ἐκ Τίμ. σελ. 350. καὶ 405. ὅπου ὁ Σουΐδ. «Πλοχανοῦν· ἀνέγνωσε· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. χρημ. 693.

Πλοκάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος.

Πλοκερός, ά, όν (πλέκω). Πλεκτὸς, πεπλεγμένος, παρὰ Θεοκρίτῳ ζ. 18. κατὰ τὸν Σχολ. Ἀντὶ τούτου «Πλοκαυρίοις τισὶς ἀνέγνωσαν.

Πλοκεύς, έως, ὁ (πλέκω). Ὅστις πλέκει τὰς τρίχας, ἤτοι τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, περουκάριος, friseur, Πολιὸν καθόλου δὲ, ὁ πλέκων, ὅστις πλέκει πλέγματα, π. χ. φάσκας, λίκνα κ. τ. τ. Ἱπποκρ. Διαιτ. ά, 13.

Πλοκή, ἡ (πλέκω). Τὸ πλέκειν· περιπλέκειν ἐμπερδεύειν· ὑφαίνειν. 2) τὸ πεπλεγμένον, ἢ ἐμπερδευμένον, ἢ ὑφασμένον, τὸ πλέγμα, ὕφασμα, πλεγμάτων σύνθεσις· κόμπος, δηλυά· ἢ περίπλεξις, καὶ μεταφορικ. ἡ πεπλεγμένη, ἐμπερδευμένη ὁμιλία· καὶ δόλος, ἀπάτη, μηχανορραφία· καὶ ἐν τῇ ῥητορ. εἶδος παιγνίου λέξεων.

Πλοκίζω, ἴσω (πλόκος) = πλέκω· συνήθ. «Ἡέμμηνε· ἐξαιρ. κατὰ μῦθ. διάθ. «Ἀμελὲς πεπλοκισμένη, (Ἱπποκρ. Ἐπιστ.), ἁπλῶς, ἁπλῶς, πεπλεγμένας ἔχουσα τὰς τρίχας τῆι κεφαλῆς.

Πλόκιμος, ὁ, ἡ (πλέκω). Δυνάμενος πλεχθῆναι ἢ ὑφανθῆναι, ἐπιτήδειος εἰς πλέγματα, εἰς πλέξιμον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. ὅπου ὁ Πλίνιος (ιζ'. 36.) «Πλωτισθῆναι ἀνέγνωσε.

Πλόκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλόκος. Πλόκαμος, πλεξούδα, οὐλος βόστρυχος· χρυσοῦ ἁλυσίου πλοκὴ περὶ τὸν λαιμόν, περιδέραιον· τσεμπέρι, Ν. Δ.

Πλόκιος, ία, ιον (πλέκω) ποιητ. Πεπλεγμένος, καὶ μεταφ. ἐμπερδευμένος, σκολιός, Ἡτυχ. καὶ Εὐστόθ. ἐν Ὀδ. Δ, 295. «Μύθων πλοκίωνι, τισὲ, ἀντὶ, πλοκίων, σκολιῶν, ἐπὶ καλοῦ, ἀφαγιν. κλοπίων, ἤτοι δολίων, ἐπὶ κακοῦ. Ἐνεργητ. «Πλοκίηι, Ὀρφ. Ἀργ. 3'. 11. ὅπου «Πλόκιμε πρότερον ἔκειτο.

Πλόκος, ὁ (πλέκω) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος· ἔτι δέ, ἀντὶ τοῦ, πλεκτὸν περιδέραιον, ἁλυσίδα λαιμοῦ· ἔτι δὲ ἐπὶ ἑλίκων τοῦ σελίνου, Πινδ. Ὀλ. 1. 3, 46. ἔνθα ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ στεφάνους ἐκ σελίνου, ὡς παρ' Εὐρ. Μηδ. 833.

*Πλόμενος, η, ον. Ἐπ. κατάσυγκ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ πέλομαι, σχηματισθεὶς κατὰ τὸ περιπλόμενος, Εὐφορ. Λεῖψ. 55.

Πλόμος, ὁ· καὶ πλομίζω, ἀντὶ τοῦ φλόμος, καὶ φλομίζω, Ἀριστοτ. ζω. Ἱστορ. ή. 20. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, πλομίζω, καὶ πλομίον, καὶ πλομιστής, ἀντὶ τοῦ, χρωματίζω, ποικίλλω, διὰ χρωμάτων, κ. τ. τ. ἀλλ' ἴσως, ζῶα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα στικτὰ σημαίνω· οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Λατινικοῦ plumarium.

Πλόος, καὶ Ἀττ. συναιρ. πλοῦς, πληθ. πλοῖ, γεν. πλῶν κ. τ. λ. παρὰ Μεταγνστ. κλίνεται ἡ ἑνικ. γεν. καὶ πλοὸς, ἀντὶ, πλοῦ, Lob. Φρυν. σελ. 453. (πλέω). Τὸ πλέειν, ταξειδεύειν, τὸ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ διὰ τοῦ πλοίου πλεύτιμον, ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ πλοίου ὁδοιπορία, ναυτιλία, ἀρμένισμα, διασπερμένους, πλεύσιμον, Ὀδ. Γ, 169. Ἡσ. Ἔ. 632, 667. Ἡρότ. 2, 29. 158. ἔστιε ἀεὶ χρῆται τῷ δισυλλάβῳ τύπῳ· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ πλέειν καιρός, Θουκυδίδ. ά. 137. ὅθεν «Παλὸς πλοῦς, ἢ ἁπλῶς, πλοῦς ἐστι, εἶναι καιρὸς ἁρμόδιος εἰς τὸ πλεύσῃ τις, ὁ ἄνεμος εἶναι καλὸς διὰ τὸ ταξείδιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πλοῦς τῆς νεὼς τὸ περίγραφον, μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει· ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδόν, πλοῦν, ἔλεγον ὡς φαίνεται, οἱ μεταγν. ποιηταί, Lob. Φρυν. σελ. 615. πρβ. πλέω. Παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 10. καὶ 295. καὶ ἐπὶ ὄφεων τὸ ἕρπειν, ἔνθα ὁρᾶται καὶ τὸν Σχολιαστήν. «Δεύτερος πλοῦτος, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, καθόσον οἱ διαμαρτάνοντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν, ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον, Πλάτ. εἰς Φαίδωνα.

Πλουδοκαέω, ῶ. Μ. ήσω (πλοῦς, δοκίω). Προσμένω, ἀπαντέχω ἐπιτήδειον, καλὸν καιρὸν διὰ πλεύσιμον, Κυπρ. Ἀττ. ί. 8.

*Πλουσυγίεια, ἡ (πλοῦτος, ὑγίεια). Πλοῦτος καὶ ὑγεία, ἤτοι πλοῦτος μετὰ ὑγείας ἡνωμένος, τὸ ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ὑγείας διπλοῦν ὄφελος, ἢ ὡς παρὰ Ποσ. Ὀλ. 5, 53. «Ὑγίεις ὄλβρια, ὑγιεῖς, ἤτοι ὑγιείας, πραγματειώδης, στερεὸς πλοῦτος, Ἀρστφ. Ὄρν. 731. Σφ. 677. Ἱππ. 1091. (L)

*Πλοῦς, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, ελόος.

Πλουσιάζω, άσω (πλούσιος). Πλουτίζω, πλούσιον ποιῶ, Ἡροδέαν.

Πλουσιακός, ή, όν. Εἰς πλούσιον ἀνήκων, ἁρμόζων, ἴδιος, Ἀθήν. γ'. σελ. 565. καὶ Πλούταρχ.

Πλουσιάω, ιῶτ. τύπος ἀντὶ, πλουτέω. Πλούσιος εἰμί, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. μεταφ. ἀφθονίαν ἔχω.

Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ (δωρέω). Πλούσια δῶρα διδούς, χαρίζων. 2) παθ. πλουσίως χαριζόμενος, προικισμένος.

Πλούσιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρ. -ίως (πλοῦτος). Πλούτη καὶ κτήματα ἔχων, πολυχρήματος, πολυκτήμων, εὔπορος, Ἡσ. Ἔ. 22. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 37 — 39. «Τοὺς πλείω τῶν ἱκανῶν ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πλουσίους καλῶ. 2) πολυτελὴς· μεγαλοπρεπὴς. 3) ἀφθονίαν, περιττὸν ἢ περιττόν, πολὺ ἀπὸ τινος ἔχων, ἀφθόνως προμηθευμένος μέτ., μετὰ γεν. 4) ἄφθονος, περιττός, ἀφιλής. 5) καὶ ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ἐπίσημος, ἄρχων. Πλουσίως, ἐπίρρ. περισσῶς, ἀφιλῶς, ἀφθόνως.

Πλουτοταμίης, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πλουτοταμίης (ὃρ. τοῦτο). Αἰσχύλ. Χοηφ. 797. «Δώματα πλουταμίῃσιν.

Πλουτοκαθήμενα, ἡ (πλοῦτος, ἀκαθήμενα), Ἡ τὰ πλοῦτη διδάσκουσα, τιμῶσα, διδοῦσα, ἀκαδημαϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις, ἢ τέχνη τοῦ νὰ πλουτεῖῃ τις, φιλοσοφία, τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ἐστὶν ἐ πλοῦτος, Ῥωμιε. Δ.

Πλουτάξιος, ὁ. Πλούσιος, ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων ἐκ τοῦ πλούτου· ἐ σχηματισμὸς οὗτος σημαίνει πολὺ περισσοτέραν αὔξησιν, ἢ ἐστὶν ὑπερβασις καὶ ἐπίτασιν παρὰ μείωσιν, ἐν ταὐτῷ δὲ ἐμφράζει καὶ καταφρόνησιν, ὡς ἡ τῆς συνηθείας κατάληψις ἄρος, καὶ ἀραρος, οἷον ἀρχόνταρος, ἢ ἀρχοντάραρος, λεξ. Ῥώμ. σχηματισθεῖτα παρ' Εὐπολ., Ἀθην. σελ. 236. Πελυδ. 3, 109. Meineke Μένανδρ. σελ. 161. Γαλλ. un richard. (ἡ καταλῆξις ἐξ ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ. ax, πρβ. πηλαξ καὶ στόμφαξ.)

Πλουτεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ὁ Πλούτων, ὁ Θεὸς τοῦ ᾅδου καὶ τῆς γῆς, διὰ τὸ περιλείειν τὰ πλούτη, Μέσχ. 3, 22. 119. Ὀρφ. ἀργ. Αἰσθλ. καὶ Ἡσύχ. ἴδε Πλούτων.

Πλουτέω, ῶ. Μ. ήσω (πλοῦτος). Πλούσιος εἰμί, πλούτη ἔχω, Ἡσ. Ἔ. 315. «Τύχα σε ζηλώτει ἀεργὸς πλουτεύοντα. 2) μεταφορ. περίσσειαν, ἀφθονίαν ἔχω εἴς τι, μετά Γενικ. Ξενοφ. ὅθεν

*Πλουτῆος, Ἰων. ἀντὶ πλουτέως, γεν. τοῦ πλουτεύς.

Πλουτηρός, ά, όν. Εἰς πλούτη ἢ εἰς πλοῦτον ἀνήκων, ἢ πλουτίζων, πλούτη διδούς, ἢ δυνάμενος ποιῆσαι τινὰ πλούσιον, πλουτοποιός, χρηματοποιός, Ξενοφ. Οἰκ. β'. 10. «Ὡφέλιμα ἐντὶ πλουτηρὸν ἔργων ἐπισταμένων, περιουσίαν ποιεῦν, τὸ δυνάμενον ἢ τὸ ἱκανὸν πλούτη φέρειν. (παραλείπεις, Τουρν.).

Πλουτίζω, ίσω καὶ Ἀττ. ιῶ (πλοῦτος). Πλούσιον κάμνω τινά· ἐν γένει, εὐτυχίζω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, χαροποιῶ τινα μέτ. Παθ. Γίνομαι πλούσιος, ἀπό τινος, ἢ ἐκ τινος.

Πλουτιόθην, (πλοῦτος) ἐπίρ. Κατὰ τὸν πλοῦτον, κατὰ τὴν περιουσίαν. Ἀριστοτ.

*Πλουτίς, ίδος, ἡ. Σημαντικὴ ὁτομασία μιᾶς φρατρίας, τῶν πλουσίων, ἀντίθ. τῷ, χειρομάχαι, τῶν βαναύσων. Ἴσως ὅμως πλουτὶς = πλουτικός, Πλουτ. Κεφαλ. Παταγρ. Ἑλλ. ζ. 32.

*Πλουτισμός, οῦ, ὁ (πλουτίζω). Τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι.

Πλουτογαμής, ὁ, ἡ, Διορ. ἀντὶ, πλουτογηγενής (γηγένω. Χαροποιόν τινα διὰ τοῦ πλούτου, Αἰσχ. Χοηφ. 787. κατὰ τὸν Τουρνεβ. ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἀσαφὴς ἐστὶ, πλουταγαμὴς, εὐγενὴς καὶ πλούσιος ἢ πλουσιοταγενὴς, εὐαγωγὸς κατὰ τὴν ἔννοιαν μὲν πολλὰ καλὴ, πρβ. σταθερουσα ὅμως τῷ μέτρῳ τοῦ στίχου. Βατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλους σημαίνει, ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὅστις θεωρεῖ τὸν πλοῦτον ὡς τὴν μόνην εὐδαιμονίαν τοῦ

•Πλουτοδοτείρα, ἡ, Ἑλλ. τοῦ πλουτοδοτήρ.

Πλουτοδοτέω, ῶ Μ. ήσω (πλουτοδότης). Πλοῦτον, περιουσίαν διανέμω, πλούτη εἴδω· 2) ἀφθόνως, πλουσίως χαρίζω, φιλοδωρῶ, μετά τινος, προσπ., Ὀρφ. Τίμ.

Πλουτοδότηρ, ῆρος· καί, πλουτοδότης, ου, ὁ (δότης). Ὁ πλούτη διδούς, χαρίζων, Ἡσ. Ἐ. 128. Ἑλλ. πλουτοδότειρα, ἡ, ἡ πλούτη διδοῦσα.

•Πλουτοκρατέω, ήσω (κρατέω). Ἐξουσιάζω διά μέσου τοῦ πλούτου, ὅθεν

Πλουτοκρατία, ἡ. Κράτος, ἐξουσία τοῦ πλούτου ἡ τῶν πλουσίων, ὅστις ἐστὶν ἡ τῶν πλουσίων ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ς'. 12. Ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, πλουτοκρατίαν τὴν πολιτείαν ἐνόμιζον.

Πλουτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πλοῦσιον ἢ πλοῦτον, ποιῶν, ἐπικερδὴς· καὶ ὁ κερδαίνων ἀργύριον ἢ θησαυρίζων.

Πλοῦτος, ὁ. Παλλὴ περιουσία, κτῆσις, ὄλβος, θησαυρός, πλῆθος, ὡς καὶ κοινῶς, πλοῦτος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἀνθολογ. «Πλοῦτος, ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής», εἰ μαθήτης ἐλεγεῖ. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ῥητ. α'. 5. καὶ Πολιτ. δ'. «Πλούτου μέρη (εἰσὶν) νομίσματος πλῆθος, γῆ, χωρίων κτήσεις, ἐπίπλων κτήσεις, καὶ βοσκημάτων, καὶ ἀνδραπόδων· Πληθ., τὰ πλούτη, οἱ θησαυροί, Διον. τυπ. σλ. 365. μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, π. χ. πλοῦτος, χρυσοῦ, ἀργύρου, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 121. 1. Pors. Εὐρ. Μηδ 542. 2) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰασίου, Ἡσ. Θ, 969, καὶ ἐν χρήσει ἀλληγορικῶς, ὅτι ὁ καὶ τὸν ξηγράφιζον ὡς τυφλόν. ὁρ. καὶ, Πλοῦτων· συνών. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, πλέον ἢ πολὺ ἔτος, ὡς εἰπεῖν, πλέστος, ἄρα κυρίως, πλῆρες, καρποφόρον, ἔτος, πρβ. ἄφενος, καὶ, ὄλβος.)

•Πλουτοσεφής, ές, ὁ, ἡ (σέπτω). Θαμύνει, παρακωλύει εἰς τὰ πλούτη του, στάδ. εἰς Ἰλ. Α.

Πλουτοφόρος, ε, ἡ (φέρω). Πλούτη φέρω, πλουτίζων, πλοῦτον παρέχων, πλουτοδότης, Πλούταρχ.

Πλουτόχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών), ποιητ. ἐννοημένος ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς γῆς· «Γόνος πλουτόχθονος», Αἰσχύλ. Εὐμενίδ. 945., ὁ ἐκ πλουσίας γῆς καρπός, ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν Μεταλλείων.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ἡ παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ, πλουτεύς. Ὁ θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ καταχθόνιος δαίμων, ὁ τῶν νεκρῶν ἐξουσιαστής, βασιλεύς, καὶ ἀρχὴς ἐπίσκοπος τοῦ Ἅιδου, κατὰ πρώτον ὑπὸ Εὐριπίδου καὶ Πλάτωνος, (εἰς Κρατύλ.) μηχανευθὲν· «Τὸν Ἅιδην ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίσταται· ἐπειδὴ ὁ σῖτος ἐξαποστέλλει ὁ μέγιστος πλοῦτος τοῦ πρώτου ἀνθρωπίνου γένους καὶ φόρον τοῦ ᾅδου· 2) ταὐτὸν τῷ, Πλοῦτος, ὁ δοτὴρ τοῦ πλούτου θεός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 727. Voss. Γαμ. Ὅμ. Δημ. σλ. 147. Πλατ. Κρατυλ. σλ. 403. Α.

Πλουτώνιος, εἶα, εἷον, καὶ, Πλουτώνιος, ία, ἷον, Ἀνήκων εἰς τὸν Πλούτωνα, καταχθόνιος· «Πλουτώνεια, τόπα, προσυπακ. ψυχρία, τόποι βλαβεροὺς ἀτμοὺς ἔχοντες ἢ ἀναιδεστέρας, οἷος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τὸ τοῦ Ἡυσὸς ἄντρον, οἷοι ἐνόμιζοντο εἶναι ἐν τῷ ᾅδῃ καταβάται.

Πλύχειον, τό· ταὐτὸν τῷ, πλύκετον.

Πλυχμός, οῦ, ὁ (πλέκω) ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος. Σειρὰ τριχῶν, πλεξούδα, συνών. κατὰ ἑλλ. Ἰλ. Ρ, 52.

Πλωΐδης, ους, ὁ, ἡ (πλοῦς, εἶδος). Πλέων, κολυμβῶν· 2) μεταφ. πταίων, πλανώμενος, σφαλλόμενος, κλονούμενος, ἀκατάστατος, μὴ σταθερός, ἀβέβαιος.

(Πλέω), Ἰων. ἐπ. = πλώω, πλῶμι· ἀντὶ τούτου εὐχρηστότ. ἐστὶν ὁ ἐνεστ. πλέω· ὅθεν τὸ, ἐπέπλων, ἐξέπλων· Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ φλόω, ἐγένετο τὸ Λατιν. fluo. ὡς καὶ ἐκ τοῦ, πλωτή, τὸ fluta· ἴδε ἐν τῷ, φλέω.

Πλύμα, ατος, τὸ (πλύνω). Τὸ ὕδωρ, νερὸν ἐν ᾧ ἐπλυνέτισι, ἀποπλυμα· ἐνίοτε, ἀκαθαρσία· 2) μεταφ. κοινὴ πόρνη· (νυ Νικ. Ἀλ. 258. Δράκ. σλ. 57, 4. 95, 25. Ἑρμ. Ὀρφ. Τίμ. 10, 22).

•Πλύνεσκον, Ἰων. ἀντὶ, ἔπλυνον, παρατ. τοῦ πλύνω.

Πλυνεύς, έος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλύντης, πλύτης.

Πλυνός, οῦ, ὁ (πλύνω). Λάκκος, βοῦρος ἔνθα ἐπλύνοντο τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια καταπατούμενα· ἦν δὲ οὗτος παραποτάμιος καὶ ἐστρωμένος μὲ λίθους, Ἰλ. Χ, 158. Ὀd. 6, 46. 86. παρὰ ναῶτ. καὶ, ἀγγεῖον διὰ πλύτιμον, δεξαμενή, σκουτέλλα, κονπάνα· 2) τροπ. «Πλυνὸν ποιεῖν τινά», ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πλύνειν τινά, ὑβρίζειν, λοιδορεῖν, κακολογεῖν, ἀτιμάζειν Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1061.

•Πλύνος, ου, ὁ. Πρᾶγμα πλυνόμενον, πανικόν τι, τὸ ὁποῖον ἁλυτιβόνει τις.

•Πλυντέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ πλύνω.

Πλυντήρ, ῆρος, ὁ, καί, πλύντης (πλύνω). Ὁ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλύνων, ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτ. ὅστις ἐν τῷ πλυνῷ καταπατῶν τὰ ἱμάτια καθαρίζει καὶ παστρεύει αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ῥύπου· ὅθεν

•Πλυντήριον, τό (πλύνω). Λεκάνη· καὶ

Πλυντήριος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλύνειν· ἐντεῦθεν τὸ «Πλυντήρια. τὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀθηνᾷ. κατ' ἄλλους δὲ, Ἀγλαύρῳ, τῇ τοῦ Κέκροπος θυγατρί, τιμὴν ἄγουσι, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. δ'. 12. ἴδε καὶ, Καλλυντήρια.

Πλύντης, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλυντήρ. Οἱ γραμμ. ἀποδοκιμάζουσι τοῦτον τὸν τύπον, Lob. Φρυν. σλ. 256.

Πλυντικός, ή, όν. Ἀνήκων ἀναγίμενος, ἢ κλίνων εἰς τὴν πλύσιν, ἢ εἰς τοὺς πλύντας.

•Πλυντίς, ίδος, ἡ, = πλυντρίς.

Πλύντρια, ἡ, καί, Πλυντρίς, ίδος, ἡ, Ἑλλην. τοῦ πλυντήρ, καί, πλύντης· ἡ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλύνουσα, πλύστρα· 2) ἐπίθετ. «Πλυντρίς γῆ», γῆτις ἐπιτηδεία εἰς τὸ καθαρίζειν καὶ παστρεύειν τὰ ῥερυπωμένα καὶ λερωμένα ἱμάτια, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ πλύνται ἀντὶ σαπωνίου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. 5.

Πλύντρον, τό. Ὁ διδόμενος μισθὸς τῷ πλυντῆρι ἢ τῇ πλυντρίᾳ, τὰ πλυστικά, Πολυδ. ζ'. 31. ἐκ τοῦ

Πλύνω, Μλ. πλυνέω, καὶ συνκρ. πλυνῶ· Ἀόρ. ἔπλυνα· Παρακ. πέπλυκα, καὶ παθ. πεπλυμαι· Παθ. Ἀόρ. ἐπλύθην, καὶ ποιητικώτ. ἐπλύνθην. Διὰ τοῦ ὑδατος καθαίρω, παστρεύω, ἐξαιρ. τὰ ῥερυπωμένα, λερωμένα ἱμάτια, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἰλ. Χ, 155 α — ὅθι εἵματα πλύνεσκον ἄλοχοι· Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέλλ. πλυνέω καὶ τῷ ἀόρ. Μεταφ. «Τὸ πρᾶγμα πεπλυτκεν, τὸ πρᾶγμα ἔχει ἤδη καινόν, ἐπαλλοῶτε. Ἐνίοτε ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χύνειν, π. χ. «Πλύνει ἐέρνα· 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐλέγομεν «πλύνω τινὰ», ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, βλασφημῶ, διὰ λόγων τιμωρῶ, (μαλώνω), κακῶς λέγω, Μένανδρ. παρὰ Στοβ. «Ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖκα οὕτω λέγῃς τὸν πατέρα καὶ σὲ τούτοις σοὺς ἐγὼ πλυνῶ· Ἀρτεμ. Ἀχ. 381. Meinecke Μένανδρ. σελ. 221. — Μέλλ. πλύσω, οἷον ἀναφέρει ὁ Σουϊδέρος, οὐδαμοῦ εὑρηται παράδειγμα· (συνήθ. μὲν παράγουσι παρὰ τὸ, ΠΛΤΩ, ὁ σημαίνει τὸ, βρέχω, ὑγραίνω, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. pluo καὶ fluo, ἀναλογικώτερον δὲ παρὰ τὸ, πλέω, πλύω)· ὅθεν

Πλύσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι δύναται, εἶναι διὰ νὰ πλυθῇ, ἢ εὔκολον νὰ πλυθῇ

Πλύσις, εως, ἡ (πλύτω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πλύνειν, πλύσιμον

Πλύσμα, τό· ταὐτὸν τῷ, πλύμα· τὸ πλυμένον· ἅμφ.

Πλυσμός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πλύσις.

•Πλυτέον, = πλυντέον.

Πλύτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλυντήρ.

•Πλυτικός, ή, όν = πλυτικός.

Πλυτός, ή, όν (πλύνω). Πλυμένος, ἀποπλυμένος· καθαρισμένος· παστρευμένος· ἢ πλυθῆναι δυνάμενος.

•ΠΛΤΩ, ὅρ. ἐν τῷ, πλέω, πλώω καὶ πλύνω.

Πλωάς, άδος, ἡ (πλώω), ταὐτὸν τῷ, πλώουσα, ἡ πλέουσα, κολυμβοῦσα, περιπλανωμένη, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων, ἢ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἄστατος, ὅθεν «Νεφέλαι πλωάδες», αἱ περιπλανώμεναι, αἱ συρόμεναι ἀπὸ τὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος· παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμ. «Πλωάδες» κεῖται· «Νῆσοι πλωάδες, νῆσοί τινες ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, αἵ τινες μετὰ ταῦτα Στροφάδες ἐκλήθησαν, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἅρπυιαι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐταὶ αἱ Ἅρπυιαι, Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1093. ὅπου ἄλλοι «Πτωχάδες», καὶ ἄλλοι, «Πτωκάδες», ἀνέγνωσαν· ἴδε πτωκάς.

•Πλώεσκον, ἀντὶ ἔπλωον, παρατ. τοῦ πλώω ἀντὶ πλέω.

•Πλωεύσας, Δωρ. ἀντὶ πλωούσας, πληθ. αἰτ. τῆς θηλ. μετοχ. τοῦ πλώω.

•Πλωΐας, άδος, ἡ. = πλωάς.

Πλωΐζω, καὶ πάντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μέσ. Ἀποθ. πλωΐζομαι, = πλώω, πλέω. Ἀρμενίζω· κολυμβῶ· (τὸ ἐνεργ. ἀνεγνω ὁ Πλάτ. πολιτ. 3. σλ. 388. Α. ἐν Ἰλ. Ω, 12. πλωΐζοντ', πλύοντα, ὁ δὲ Ἡτ. Ἐ. 636. ἔχει, πλωΐζετ' ἐν νηυσί, ἢ, πλωΐζεσιεν νηυσί· ἔτι δὲ ὁ Poppa ἔγραψε καὶ αὐτὸς τὸ ἐνεργ. παρὰ Θουκ. 1, 13. πλὴν ἁπαξαπλῶς, τὸ ἐνεργ. ἔστι σπανιώτ. ἢ τὸ μέσον· Οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τό, πλωΐζω παρὰ τό, πλοΐζω, Lob. Φρυν. σλ 616.

Πλωΐμος, ὁ, ἡ (πλώω). Ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν, εἰς τὸ πλέειν· ὅθεν α) ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς, ἐπιτηδεία εἰς τὸν πλοῦν, ἡ ὁποία βαστᾷ ὅλον τὸν φόρτον· β) ἐπὶ δὲ θαλάττης, ἢ δυναμένη πλευσθῆναι, ἐφ' ἧς δύναται νὰ πλεύσῃ τὸ πλοῖον, γ) ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ταξείδι, οὐρίας, δ) «Πλωίμων γενομένων τῶν ὄντων (Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 2, 64)», ἐφ' οὗ καὶ περιστάσεις τοῦ πλοῦ ἔγειαν ἐπιτήδειαι καὶ καλαί· ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ ἐννοῇ τις ἀπὸ κοινοῦ τό, ἀνέμων, ὡς τινες ἑρμηνεύουσι, διότι ἕλκα εἶναι οὐδέτερα, ὁρ. Schaef. Bos. Ell. p. 378. καὶ ὄχι μόνον ἐνταῦθα ἦταν οἱ ἄνεμοι ἐπιτήδειοι εἰς πλοῦν, ἀλλὰ καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἄλλα περιστατικά· οὕτω καὶ τὸ «Τὰ πλώϊμα τῆς ὥρας μηδέπω ἐστίν Ἡλιοδ. Αἰθ ε'. σλ. 238.), αἱ πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειαι περιστάσεις, ὁ καιρός· Παρὰ δὲ Θουκ. 1, 7. ἐννοεῖτο μεταξὺ τῶν εἰς πλοῦν ἐπιτηδείων περιστάσεων μόνον ἡ πεῖσις τῆς πειρατείας. Οἱ Ἀττ. γράφουσι πλωΐμος μᾶλλον ἢ πλοΐμος· ὡς τόσον, ὁ Βέκκερος ἔχει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θουκ. τὸν τελευταῖον τύπον, μ' ὅλον ὅτι ὀλίγοντι παρακατιὼν γράφει, πλωΐζω.

Πλωΐς, ίδος, ἡ ποιητ = πλωάς, Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 1054. ἅμφ.

Πλώς, τός, ὁ (πλώω), ποιητ. Κολυμβητής, Ὀππιαν. σλ. β'. 195. 2) ἰχθύς τις, ὅστις ἄλλως, κεστρεύς, λέγεται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλώσιμος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πλώϊμος. Soph. Oid. K. 664.

*Πλωτάρχης, ου, ὁ (πλώω, ἄρχω). Ὁ ἄρχων, διοικητής τινος πλοίου. Μενέθ. πίθαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πρωτάρχης.

*Πλῶτες, πληθ. ἀνομ. τοῦ πλώς.

Πλωτεύω, εὐσω (πλώτης), ποιητ. καὶ σπανίως ἐν τῷ πέζῳ, Πολύβ. ις΄. 29. ταὐτὸν τῷ, Πλέω, καὶ, Πλώω.

*Πλωτή, ἡ, ὀρ. πλωτός.

Πλωτήρ, ῆρος· καὶ, Πλώτης, ου, ὁ (πλώω), ποιητ. καὶ Ἰων. Ὁ διὰ θαλάσσης ταξιδεύων, ὁ πλέων, καὶ ναύτης, ἐπιβάτης, ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὤν, Μουσ. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1087. ἐνίοτε καὶ, ὁ κολυμβητής· ὄθεν

Πλωτικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πλοῦν· ὁ πλεῦσαι δυνάμενος ἢ εἰς τὸ πλέειν, ἢ κολυμβᾶν γεγυμνασμένος, ἢ κατεσκευασμένος· «Πλωτικοῖς, οἱ, οἱ ναῦται, Πλούταρχ. προβ. συμπ. β΄. ά. 2.

Πλωτός, ή, όν (πλώω). Πλέων, ἁρμενίζων, ἄξαιρ. κολυμβῶν, νηχόμενος, νῆσος, Ὀδ. Κ. 3. Ἡρόδ. 2, 156. ὅθεν «Ζῶα πλωτά, ἡ ἁπλῶς, τὰ πλωτάν, τὰ ἔνυδρα, Ἀριστ. πολιτ. «Πλωτοί, οἱ, ὠνομάζετο ὁλόκληρος γένος ἰχθύων· «Ἡ πλωτὴ μύραινα, ἡ πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας νηχομένη λατ. fluta· 2) πλενστός, δυνάμενος νὰ πλευσθῇ, ἢ νὰ κολυμβηθῇ· ὅθεν τὸ πλωτόν, ὁ εἰς πλοῦν ἐπιτήδειος καιρός, «Πλωτοῦ ἀροτοῦ τοκ, Ἡρακλ. ἀλλην. ζ΄.

*Πλώτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πλωτήρ, ποιητ.

Πλώω, ώσω· παρακ. πέπλωκα, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πλέω· Ταξειδεύω διὰ θαλάττης, ἁρμενίζω· κολυμβῶ· Ἰλ. Φ, 302. Ὀδ. Ε, 240. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., ὁ κατὰ συγκ. Ἐπ. ἀόρ. ἔπλων, ὡς, ω, μετοχ. πλάς, γεν. πλῶντος, πλὴν μόνον εἰς τὰ συνθετα, ἀπέπλω, ἀπέπλως, μετοχ. ἐπιπλώς, παρέπλω· ὁ δὲ Ἡρόδ. ἔχει τὸν ἐνεστ. τῆς σπαρμ. πλώειν (4, 156. 8, 108.) καὶ μετοχ. πλώοντας (8. 10. 22. 42.), τὸν παρατ. ἔπλωον (8, 41.) καὶ ἀόρ. ά. ἔπλωσα (4, 148.) τὴν ἀπαρεμφ. πλῶσαι (1, 24. καὶ τὴν μετοχ. πλύσας (4, 156.), ἤτις εὑρηται καὶ παρ' Ὁμ. ἅπαξ ἐπὶ τοῦ συνθέτου, ἀπιπλώσας, Ἰλ. Γ, 47. Εἰς τὴν Ἀττ. σκηνὴν ἤφερεν αὐτὴν τὴν λέξιν ὁ Εὐρ. Ἑλεν. 539. διὰ τὸ ὁποῖον κατεγελᾶτο παρὰ τοῦ Ἀριστφ. Θεσμ. 878. — Καθὼς φαίνεται, παρ' Ὁμ. τὸ μὲν πλώω μετὰ τῶν παραγώγων του ἐσήμαινε μᾶλλον τὸ, κολυμβῶ, τὸ δὲ, πλέω, τὰ, ἁρμενίζω.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ν.

Πνείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Πνέω, Ὁμ. καὶ Ἡσ. καὶ χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 67.

Πνεῦμα, ατος, τὸ (πνέω). Πνοή, φύσημα· ἄνεμος, ἀήρ, καὶ, φλάτον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7. 61. «Πνεύματα ἀνέμων· ἐξαιρτ. ζωοποιὸς πνοή, ἀναπνοή· Ἀριστοφ. κόσμ. «Ἄνεμος οὐδέν ἐστι, πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Λέγεται δὲ καὶ ἕτερος πνεῦμα, ἡ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία· Αἰσχύλ. Τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν, χωρίς, ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς εἰμὶ λέγεται καὶ, τὸ πνεῦμα γίγνεται ἄνω, Meineke Μενανδρ. σλ. 12. Ἐπικρατ. παρὰ Πολυδ. θ, 57. Joes oriste. Ἱππ. σλ. 518. 4. ὡσαύτως, ημετέμορον πνεῦμαι, παρ' Ἱππ. καὶ παρὰ λατ. sublimis spiritus, ἄπνοια, ἄσθμα, ἐνθα φαίνεται, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ λάρυγγος, Horat. carm. 1, 15, 25. «Πνεῦμα βίου, ἡ ζωτικὴ πνοή, ἡ ἀναπνοὴ τῶν ζώντων· ὅθεν παρὰ τοῖς Μετεγγ. πνεῦμα, ψυχή, ζωτικὸν πνεῦμα, ζωή, ζωτικὸν ἢ ἔμψυχον ὄν, ὡς τό, anima, animal. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. Συγγρ., προσωπ. τοῦ ἁγίου, τὸ ἅγιον πνεῦμα· ἐνίοτε δὲ, προσωπικ. τοῦ, πονηροῦ, ὁ δαίμων· ἔτι δὲ, εἰς ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀντὶ τῆς κατὰ γράμμα. Παρὰ τοῖς κυνηγοῖς, ἡ ὀσμή, ἐκ τῆς ὁποίας εἰκάζειτις τὴν διατριβὴν θηρίου τινός· 2) παρὰ Γραμμ. τὸ δασὺ ἢ ψιλὸν σημεῖον ἐν τῇ προφορᾷ τῶν λέξεων, ὅπερ ἐστὶ μέρος τῆς Προσῳδίας.

Πνευματέμφορος, ὁ, ἡ (ἐμφέρω). ταὐτὸν τῷ, Πνευματοφόρος, Ἐκκλησ.

Πνευματίας, ου, ὁ (πνεῦμα). Παρ' Ἰατροῖς, ὁ ἀθρόως ἢ ἰσχυρῶς πνέων, ἀναπνέων, ἀσθμαίνων· ἢ φυτοκωμένος, πλήρης ἀνέμων φλάτων· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Πνευματικός.

Πνευματιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Πνευστιάω, Φιλοξ. Γλωσσ.

Πνευματίζω, ίσω (πνεῦμα). Ἀνάπτω φυτῶν ἢ ῥιπίζων· ἢ ἀερίζω· «Ὑπὸ ῥιπίδων πνευματίζομαι (Ἀντίγον. 151.), ἀνεμίζομαι, ἀερίζομαι, κινῶ τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ῥιπιδίου πρὸς ἀναψυχήν μου· 2) σημειῶ, γράφω ἢ προφέρω μετὰ τοῦ δασέος ἢ ψιλοῦ πνεύματος, Γραμματ.

Πνευματικός, ή, όν· καὶ Κπίρ. - κῶς. Εἰς πνεῦμα, πνοήν, φύσημα ἢ ἄνεμον ἀνήκων. «Μόριον πνευματικόν, μέρος τι τοῦ σώματος, εἰς ἀναπνοὴν ἀνῆκον, ὡς ὁ πνεύμων· «Ὄργανον πνευματικόν, μηχανή, κινουμένη διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐγκεκλεισμένου ἀέρος· 2) ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ὑποκείμενος· καὶ, ἀνέμους ἔχων ἐν τῇ κοιλίᾳ, πλήρης ἀνέμων, flatuosus· παρὰ δὲ Ἰατροῖς, ἀσθματικός· 3) ἐργαζόμενος ἀναπνοάς, ἢ πνεύματα, φυσῶν, ἢ φυσκόνων, πνευμάτων (φλάτων) πρόξενος· 4) πνευματώδης, μὴ σωματικός, ἀϋλος, τῷ, σωματικός, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μετεγγ· 5) οἱ Πνευματικοί, αἱρετικοὶ τις Ἰατρῶν, οἵτινες ὅλα τὰ ἐν τῇ παθολογίᾳ καὶ φυσιολογίᾳ φαινόμενα ἐκ τοῦ πνεύματος ἢ μίσμεων ἀποδίδοντες ὅλα τὰ πάθη εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πνεῦμα. Μικρὸν πνεῦμα.

Πνευμάτιος, ά, ήν· καὶ, ία, ιον. Ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ὑποκείμενος· πνευματούμενος· καὶ, ἀνέμων πρόξενος, πνεύματα φέρων, ἀνεμώδης, Ἀράτ. Διοσημ. 53.

Πνευματισμός, ὁ (πνευματίζω, 2). Ἡ προφορά, ἢ γραφή, σημείωσις γράμματος ἢ λέξεως τινος διὰ τοῦ τῆς προσῳδίας πνεύματος.

Πνευματοδόχος, ά, ή (δέχομαι). Τὸ πνεῦμα, τὸν ἄνεμον δεχόμενος.

Πνευματοκήλη, ἡ (κήλη). Σπασμὸς κατὰ τὸ ὄσχεον, ὅτε καὶ οἱ ὄρχεις φυσκωμένοι εἰσὶν ὑπ' ἀνέμου, Διοσκορ. δ΄. 66.

Πνευματοκίνητος, ὁ, ἡ· ἐπίρ. - νήτως (κινέω). Ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενος, ταραττόμενος· καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὑπὸ τοῦ θείου πνεύματος κινούμενος, ἐνθουσ., Τμνωδ.

Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Τὰ πνεύματα, τοὺς δαίμονας καλῶν, Ἐκκλ.

Πνευματομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Μετὰ τοῦ ἀνέμου ἢ μετὰ τοῦ πνεύματος μαχόμενος· καὶ παρ' Ἐκκλ. μὴ δεχόμενος τὴν θειότητα τοῦ ἁγ. Πνεύματος.

Πνευματόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Σπασμὸς κατὰ τὸν ὀμφαλόν, καὶ ὁ τοιοῦτον πάθος πάσχων· ὁ πνευματώδη ὄγκον, φύσκωμα ὑπ' ἀνέμου κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἔχων.

Πνευματοποιέω, Μ. ήσω. Πνεύματα, ἀνέμους (φλάτα) ποιῶ· εἰς πνεῦμα μεταβάλλω, ἀνεμώδη ποιῶ, μετὰ ἀνέμου πληρῶ, γεμίζω. «Τὰ πεπηγότα πνευματοποιεῖται, Ἀριστοτ. προβλ. β΄. ἐκ τοῦ

*Πνευματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πρόξενος ἀνέμου, πνοῆς ἢ ἀναπνοῆς, Φιλήμ. Λεξ. 164. σλ. 109. Ορ

Πνευματόρροος, ου, καὶ συναιρ. πνευματόρρους ὁ, ἡ (ῥέω). Πλάτ. εἰς Κρατύλ. 410. καὶ συναιρ. πνευματόρρους. Τὸ ἀνέμων ἢ μετ' ἀνέμων ῥέων· ῥοώδη πνευματοπεχῶν· κινούμενος ὑπ' ἀνέμου ῥοής.

Πνευματοφορέομαι, πιθ Φέρομαι, κινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· 2) παρακινοῦμαι, ἐμπνευματούμενος, ἐνθουσ εἰμὶ ὑπὸ τῶν αὐλῶν πνευμάτων, ὑπὸ θείας ἐπιπνοίας· ἐκ τοῦ

Πνευματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὑπὸ πνεύματος ἢ ἀνέμου φερόμενος ἢ κινούμενος· 2) ὑπὸ θείου πνεύματος ἐμπνευσθείς, ἢ ὁ θεῖον πνεῦμα φέρων ἐν ἑαυτῷ, ἐνθους, ἐμπνους, πλήρης πνεύματος, ἢ ἐν κατοχῇ πνεύματος ὤν, παρὰ τοῖς Ο'.

Πνευματόω, ῶ, ώσω (πνεῦμα). Εἰς πνεῦμα, ἄνεμον μεταβάλλω· 3) φυσκόνω, ἀνέμου ἢ φλάτων πληρῶ, κάμνειν φλάτα, Πλούταρχ.

Πνευματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης πνεύματος, γεμάτος ἀνέμου, ἀνεμώδης, ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνεμον· τῆς φύσεως τοῦ ἀνέμου ὤν· ἔτι δὲ φυσκωμένος· καὶ παρ' Ἰατροῖς, πάσχων φλάτα, ἢ ἄσθμα, ἀσθματικός· 3) ἐνεργητ. ἀνέμους διεγείρων, προξενῶν φλάτα, φυσκόνων.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ (πνευματόω). Τὸ φυσκονειν. φύσκωμα τοῦ στομάχου ὑπὸ τῶν ἀνέμων· ὅθεν

Πνευματωτικός, ή, όν. Φυσκόνων ἢ πνεύματα φλάτα διεγείρων, πνευματώδης.

Πνεύμανος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πνευματώδης, Ἱπποκρ. ἀμφ.

Πνευμονευτικά, τά,— ὄργανα, ἀντὶ, πνευματικά.

Πνευμονία, ἡ. Ἀττ. πλευμονία (πνεύμων), ταὐτὸν τῷ, πλευμονίς. Πάθος περὶ τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πνευμονίας, ου, ὁ (πνεύμων), ἐπίθ. ὀρτ. = πνευμονικός. Ἐκ τοῦ πνεύμονος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα, «Λοβὸς πνευμονίας, Πολυδ.

Πνευμονικός, ή, όν. Ἀττ. πλευμονικός Εἰς τὸν πνεύμονα ἀνήκων, ἐξαιρ. πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ περὶ τὸν πνεύμονα πάθος ἔχων, φθισικός.

*Πνευμονίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. πλευμονίς. = πνευμονία.

*Πνευμονώδης, ά, ή (εἶδος). Ἐκ τῆς φύσεως, τοῦ εἴδους τοῦ πνεύμονος, πνεύμονι ὅμοιος σπογγώδης, Ἀριστοτ.

Πνεύμων, ονος, ὁ (πνέω, πνεῦμα). Ὄργανον ἀρτηριώδες (ἐν τῷ τοῦ ζώου σώματι) ἐκ τῶν λείων καὶ τραχειῶν ἀρτηριῶν σωφότερος, ὄργανον ἀναπνευστικὸν (Γαλην), Πλεμόνιον, Ἰλ. Δ, 528. Τ, 486. Ἰων. πλεύμων, Lob. Φρυν. σλ. 305. Herm. Σοφοκλ. Τραχ. 564. 775. σύμπν ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. ἐσθ' ὅτε ἐν χρήσει ὁ Ἰων. τύπος, ὡς παρὰ Τιμ. σλ. 70. πολλαχοῦ κατὰ πληθ. 2) εἶδος θαλασσίου ζώου, ζωοφύτου, Mollusceus· Διοσκορ. β΄. 38. καὶ Ἀθήν. η΄. (ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου κατὰ μετάθ. τῶν γραμμάτων προέκυψε τὸ λατ. pulmo.)

Πνεῦσις, εως, ἡ (πνέω). Τὸ πνέειν, ἀναπνέειν, ἡ φυσᾶν, φύσημα, ἄνεμος.

*Πνεύστης, ου, ὁ (πνέω). Ἀσθματικός, ὁ δύσπνοιαν, ἄσθμα πάσχων· ὅθεν

Πνευστιάω, άσω, Βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέω, ἀγκομαχῶ, ἀσθματιῶ εἰμί.

Πνευστικός, ή, όν. Εἰς πνεῦσιν, φύσημα ἢ πνοήν, ἀναπνοὴν ἔχων, ἐπιτήδειος· 2) φυσῶν, ἢ φυσκόνων, ἀνέμους, φλάτα προξενῶν, Ἀθήν. β΄. ἐκ τοῦ

Πνέω, ποιητ. πνείω, Μλ. πνεύσω, καὶ παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς Μεταγνστ. πνεύσομαι, συνηθ. δὲ, πνευσοῦμαι. Ἀόρ. ἀ. ἔπνευσα, καὶ παθ. ἐπνεύσθην. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἄνευτ. καὶ παρατ., συνήθ. μὲν κατὰ τὸν ποιητ. τύπον πνεῖον· ἐν δὲ Ὀδ. 5, 469. καὶ τῷ, πνέω· Ὁ Ἡσ. ἔχει μὲν καὶ αὐτὸς ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, προσίκρηται δὲ καὶ τῷ ἐνεργ. μετοχ. μόρ. — Πνέω, φυσῶ, ἐπὶ ἀέρων καὶ ἀνέμων, Ὀδ. Δ, 361. Ε, 469. Ζ, 119. Ἡσ. Ἑ. 508. καὶ Ξεν. Ἀναβ. β'. ε. 3. «Ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνεεν· 2) πνοήν, ἀτμόν, ὀσμὴν ἀπό τοῦ σώματός μου, ζῶ· «Πνεῖν εὐώδες, δυσώδεσ· «Ἡδὺ πνεῖον, Ὀδ. Δ, 446. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, σφιδρῶς ἢ μὲ βίαν ἀναπνέω ἢ ἀναπαίω, ἀσθμαίνω, Ἰλ. Ν, 385. «Ὑπνῳ πνεῖον, Αἰσχ. Χοηφ. 619. 4) ἐν γένει, ἀναπνέω, ἀναπαίνω, πάρων τὸν ἀναπαυμόν μου· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ζῶ, Ἰλ. Γ, 447. Ὀδ. Σ, 131. 5) τροπικ. μετὰ αἰτ. «Μένος πνείοντεσ, οἱ θυμὸν καὶ ἀρετὴν πνέοντες, ἥγουν, καρδιακοί, θαρραλέοι, πλήρεις ἀνδρείας, πολλὰ, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπιθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν· ὡσαύτως «Ἄρεα πνείων, πνέοντες τὸν Ἄρην, ἤτοι μάχην, πόλεμον· «Πῦρ πνείων, φυσῶν φωτίαν, πλήρης ὀργῆς καὶ θυμοῦ,, πυρώδης, ἄγριος εἰμί, Ἡσ. Θ, 319. ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 130. «Μέγα πνείων, ἐπὶ ἀνθρώπων ὑπερηφάνων ἢ θαρραλέων, ἢ εἰς θυμὸν, ὀργὴν καὶ πάθη ὄντων, καὶ ἐν ταὐτῷ φυσιωτῶν, μεγάλως ἀναπειόντων καὶ φρυαττόντων· ἐν γένει, πνέειν μεγάλα φρονήματα, φαντάζεσθαι μεγάλα. «Ὡς πόλις παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν, (Δημοστ.) ἀντὶ τοῦ «Μέγα ἔπνεεν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλ. ἀρχ. ἡ. 52. «χαμηλὰ πνεῖν, ἔχειν ποταπὸν φρόνημα, πένης καὶ εὐτελὴς εἶναι, Πινδ. Πύθ. 11, 46. «Βεῖρα πνεῖν, ματαίων ἔχειν φρόνημα, ματαίως κομπάζειν, Boeckh. expl. Pind. Pyth. 11, 29. Dissen Νέμ. 3, 33. «Ἴσα πνεῖν, ἔχειν ἴσον, ὅμοιον φρόνημα· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ὑπὲρ σαυτὸν πνείοντες Βοιωτοὶ, εἰ ὁποῖοι ἐφύσων, ἀνέπνεον μὲ σφοδρότητα καὶ κρότον ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας των, θέλοντες νὰ δείξωσι τὴν ζέσιν των εἰς μάχην, Ἡσ. Ἀσπ. 24. ἐν γένει, ὅτι εἶναι ἐν ἐμοὶ, παραστήνω, φανερώνω μὲ βίαν ἢ σφοδρότητα, π. χ. μέλη, ἀσματα πνεῖν κάμνω ν' ἀκουσθοῦσι τὰ μέλη μου, ἐτλ. Joh. Cereal ep. 3. 6) μετὰ γεν., μυρίζειν τινὰ τι, ἔχειν τὴν ὀσμὴν εἰς τι πρᾶγμα, π. χ. πνεῖν τράγου, Ἀλεξολ. «Πνέων πρόσωνος, Διονυσ. 3, 94. ἐντεῦθεν ἐν γένει, εἶναι πλήρης τινὸς πράγματος τέσσι, ὥστε τρόπον τινὰ νὰ μυρίζῃ κατ' αὐτό, π. χ. «Πνεῖν χαρίτων, ἐρώτων κ. τ. τ.ω, πνέω, πλήρης εἰμὶ χαρίτος, ἔρωτος, Wern. Τρυφιόδ. 508. 7) μετὰ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὡς καὶ μετὰ γεν. εὑρηται σπανιώτατα, Ἑ. Ἀd. 111· «Μύροισιν ἔτι πνείοντες στέφανοι· «Ὦ σὺ μὴ πνέουσι ἐνθέμιος (Καλλίμ.)ω, ἐκείνος, διὰ τὸν ὁποῖον σὺ δὲν πνέεις δεξιῶς, δηλ. τῷ ὁποίῳ δὲν εἶσαι εὔοσμος — περὶ τοῦ εἰς τὸ πρωτότυπον πνέω ἀνέκαθεν τοῦ παθ. παρακ. πέπνυμαι, μετοχ. πεπνυμένος, ὅρ. πέπνυμαι. (Ἐνίοτε συγχέεται τοῦτο τοῦ ῥήματος τὸ, ἐ μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβήν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1503. 1525. Ἔμπ. Σοφ. Ἀντ. 1132.)

Πνιγαλέων, ωσα, ὁ (πνίγω), ταυτόν τῷ, πνιξ, ἀγκάλης. Πάθος τι, συμβαῖνον τῷ ἀνθρώπῳ τὴν νύκτα, ὅτε καὶ φαίνεται αὐτὸς ὀφθῆναι ὑπὸ πνιγῶν, ἀφ' οὗ καὶ παρήχθη ἡ ὀνομασία αὕτη, Θεμίστιος παρὰ Παυλ. Αἰγιν. γ'. 15. ἐφ' οὗ προήχθη τὸ ἡμαρτ. πνιγαμών. (—νον-?)

Πνιγέα, ἡ. Οὐδὲς τῶν λουτρῶν ὅσον νὰ πνιγῇ τις ἐστὸς, ἤγουν πολλὰ θερμός, θερμάστρα Γαλην. Νόσ. αἰτ. Vaporarium.

Πνιγεύς, έως, ὁ (πνίγω). Τόπος ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πνίγεταί τι, π. χ. τὰ κάρβουνα, ἢ ἐν ᾧ, κλειστμένῳ μάλιστα ὄντε, ψήνεταί τι ἢ βράζεται τὸ ἐπάνω εἰς τὸ κάρβουνα κατ' ὀλίγον ὀλίγον, ἅρμ, εἶδος κλιβάνου (φούρνου), ἢ τῶν ἀνθράκων κάμινος, ἐν ᾧ ἔχονται καὶ καίονται ἄνθρακες, ἢ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἀνθράκων ψήνεται (ἐπάνω ἀρεας). καὶ μάλιστα, τὸ κυρτόν πῶμα, σκέπασμα, ἐξ οὗ σκεπάζοντες τοὺς ἄνθρακας σβύνουσι, Ἀριστοφ. Νεφελ. 96. Ὁ Ἥρων ἐν Πνευμ. σελ. 171. ἑρμην. τὸ «Πνιγεύειν διὰ τοῦ, ἀγγεῖον σύστημα κατεστραμμένον· καὶ ἐν σελ. 238. διὰ τοῦ, ἀνεστραμμένου καὶ κοίλου ἡμισφαίριον. 2) εἶδος χωνίου διὰ νὰ στουπόνωσιν ἔν τινι ὑδραυλικῇ μηχανῇ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀέρος. 3) ὁ ψημός, τὸ κοφίτι τῶν ἵππων καὶ ἄλλων ζώων.

Πνιγηρός, ή, όν (πνίγω). Δυνάμενος πνίξαι, ἢ πνίγων, ἢ καυματώδης, θερμὸς ὥστε στενοχωρεῖ τὴν ἀναπνοήν, ἢ στενός, συνεσφιγμένος, συνεστελμένος, Ἀριστφ. Βατραχ. 122.

Πνιγίζω, ἴσω, ταὐτόν τῷ, πνίγω, Στράτ. 64, 8.

Πνιγίτις, ιδος, ἡ, γῆ. Εἶδος κεραμίτιδος γῆς, Πλίν. λθ'. 16.

Πνίγμα, τό (πνίγω). Τὸ πνίγειν, πνίξιμον· τὸ σφίγγειν τινα εἰς τὸν λαιμόν (ἐν τῷ ἀγῶνι), Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 10. Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. ε'. 26. «Εἰς πνίγμα ἄγειν. 2) καὶ τὸ εἰς τὸν πνιγέα ὠπτημένον, ἐψημένον. 3) ἐν τῇ παλαιστικῇ, ταὐτόν τῷ, ἅμμα, Φιλόστρ. Εἰκόν. α'. 6. καὶ β'. 6.

Πνιγμονή, ἡ· καὶ, πνιγμός, ὁ (πνίγω). Τὸ πνίγειν, πνίξιμον· καὶ πνικτικὴ θέρμη, ζέστα· ταὐτόν τῷ, πνῖγος· (ὁ πρῶτος σχηματισμός παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 331.) ὅζειν

Πνιγμώδης, εος, ος, ἡ (εἶδος). Πνικτικός, πνίγων· πνικτικὸς, καθ' ὑπερβολὴν θερμός.

Πνιγέσις, εσσα, εν, ποιητ. ταὐτόν τῷ, πνιγηρός.

Πνῖγος, εος, ους, τό (πνίγω). Τὸ πνίξιμον, ἡ πνῖξις, ἤτις γίνεται ὁποιωδήποτε τρόπῳ, ἤτοι διὰ κακποῦ, ἢ διὰ τοῦ κλεισμένου ἀέρος, ἢ διὰ τοῦ νεροῦ, ἢ διὰ τῆς σφίξεως τοῦ λαιμοῦ· μεταφ. πνικτικὴ θέρμη, τόσον μεγάλη, ὥστε στενοχωρεῖ τὴν ἀναπνοήν· ὑπερβολικὴ θέρμη, ζέστη, μεγάλοι καῦμα, Ξενοφ. Κυν. δ'. 6. — τῇ παραβύσει τῆς Ἀττ. κωμῳδίας = μακρὸν, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ῥῆμα τῆς κωμῳδίας ἔφερε νὰ ἀπαγγέλληται ὅλον μὲ μίαν ἀναπνοήν, ὥστε καὶ πιθανὸν, ὅτι ἐνίοτε ὁ ὑποκριτὴς ἔκανε τὴν ἀναπνοήν του, Σχολ. Ἀριστφ Ἀχ. 666. πρβ. παρέβασις, 3. (εὑρηται ηραφόμενοι καὶ πνίγος παροξυτόνως, ὡς ἀπὸ τοῦ παθ. ἀορ., Lob. Φρυν. σελ. 107.) ἐκ τοῦ

Πνίγω, Μελ. μεσ. ἐπὶ μεταβ. σημασ., πνίξομαι, συνηθ. πνιγοῦμαι, παρὰ δὲ Λουκιαν. καὶ, πνίξω· παθ. μέλλ. πνιγήσομαι· ἀόρ. ἔπνιξα, ἀπαρεμφ. πνῖξαι (σύχλ. πνίξαι)· παθ. ἀόρ. ἐπνίγην· πνίγω ἑκάστοτε τρόπῳ, ἤτοι ἄγχω, σφίγγω τὸν λαιμὸν τινὸς ὥστε μὴ δυνάμενος ἀναπνεῦσαι, ἀποθνήσκει· ἢ ῥίπτω, βάλλω τινὰ εἰς τὸ ὕδατι, ἐν ᾧ μὴ δυνάμενος ἀναπνεῦσαι, ἀποθνήσκει· παθ. πνίγομαι· Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ξ'. 25. «Ἐπνίγετο (τῷ ὕδατι), ὅστις μὴ εὐτύχησεν ἐπιστάμενος νεῖν· λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁπότε καταπλακόνονται ὑπ' ἄλλων καὶ χάνονται, φθείρονται· ὁ αὐτ. Οἰκον. ιγ'. 14. «Ἡ ὕλη πνίγῃ τὸν σῖτον. 2) ἐντοῖς μαγειρείοις ἐπὶ κρέατος, κατ' ὀλίγον ξηραίνω, βράζω, ψήνω αὐτὸ ἐντὸς στενῶς κεκλεισμένου ἀγγείου, ἐμποδίζων τὴν ἔξοδον τοῦ ἀτμοῦ, καθὼς π. χ. ψήνεται τὸ ἰρέας εἰς τὸν φοῦρνον, ὁκαμμὰς εἰς τὸν λέβητα, καὶ τὸ τζιουμπλὲκ κιαμπαπὶ Τουρκιστὶ λεγόμενον. Ἡρόδ. 2, 92. «Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντεσκ, ξηράναντες, ὀπτήσαντες· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 398. «Ἐν λοπάδι πνιγμένον κρέαιω, Ὁ Θεόφρ. ἐν τῷ περὶ πυρὸς λέγει περὶ τοῦ πνίγειν οὕτως. «Ἐνίοι δὲ τῶν βρωτῶν οὕτως ἐψεῖται, διαφεύγειν βουλομένων τῶν ὑγρῶν ἐγκαταλείουσι γὰρ, περιπωμάζοντες καὶ πλάττοντες τὸν ἀτμόν· ὅθεν οὐ κακῶς κεῖται τὸ ὄνομα πνίγεινω· πρβ. Hemsterh. Πολ. 10, 107. 3) τροπ. στενοχωρῶ, κατεχοχλῶ, βασανίζω, ὡς τὸ, πνίγω· (τὸ ἰῶτα ἔστι μακρὸν, καὶ μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. βραχύ, Lob. Φρυν. σελ. 107.)

Πνιγώδης (πνίγος, εἶδος), ταὐτόν τῷ, πνιγμώδης, πνιγηρός.

* Πνικτήρ, ῆρος, ὁ (πνίγω), ποιητ. Ὁ πνίγων.

Πνικτός, ή, όν (πνίγω). Πεπνιγμένος, πνιγμένος. 2) κατεξηραμένος, ἢ ἐξατμισμένος, ἢ κεκαυμένος, ὁπτός, ἐψημένος ἐπάνω εἰς τὴν ψαΐαν κατ' ὀλίγον, ὡς π. χ. τὸ κρέας ἐν τῷ πνιγεῖ ἢ εἰς τὸν φοῦρνον, Ἀθην. δ'. σελ. 396. «Πνικτὰ κρεάδια, τὰ ἐν κεκαλυμμένοις καὶ περικεχρισμένοις ἀγγείοις ἐψημένα, οἷον ὁ καπαμᾶς, λεγόμενος, τὸ τζιουμπλὲκ κιαμπαπὶ, κ. τ. τ. ἐν γένει, ἐγκεκλεισμένος, ὡς ὁ ἀήρ ἔνιοι ἀγγείῳ, ὄθεν

* Πνικτοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ πνικτὰ κρεάδια τρώγων, Ἐκκλ.

Πνίξ, νιγος, ἡ (πνίγω). Πνιγμός, πνίξιμον ἐκ στερήσεως τοῦ ἀέρος, ὅταν γίνεται τινὶ κοπὸς, ὀλίγος ὁ ἀήρ. 2) = πνιγαλέων.

Πνῖξις, εως, ἡ (πνίγω). Τὸ πνίγειν, ἄγχειν, τὸ πνίξιμον. 2) Ἡ τῶν κρεάτων ὄπτησις, ἐψησις, ψήσιμον κατ' ὀλίγον ἔνιοι κλεισμένῳ ἀγγείῳ ἢ εἰς τὸν φοῦρνον, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, πνικτός.

Πνοή, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. πνοιή (πνέω). Τὸ φύσημα, τὸ φυσᾶν, πνέειν· ὁ ἄνεμος, ὁ ἀήρ, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ὁτὲ μὲν ἁπλῶς πνοιή, ὁτὲ δὲ μετὰ προσθήκης τινος λέξεως, π. χ. πνοιὴ ἀνέμων ἢ ἀνέμου, Βορέαο, Ζεφύροιο· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. π. χ. «Ἅμα πνοιῆς ἀνέμοισιν, τόσον ὀγλίγορος ὅσον αἱ πνοαὶ τῶν ἀνέμων, ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος· λέγεται δὲ καὶ μόνον, «ἅμα πνοιῇσιν, Ὅμ. «Πνοιαὶ ἀνέμοιων, Ἡσ. Θ. 253. 268. 2) ὁ ἐροσισμὸς, ἡ ἀναψυχὴ διὰ τοῦ ἀέρος. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, τὸ φύσημα διὰ τῶν ῥουθωνίων, ἐν γένει, ἡ ἀναπνοή, τὸ ἀναπνέειν, Ἰλ. Ψ, 380. «Πνοιὴ Ἡφαίστοιοιο, ἐ πεχὼς ἀτμὸς ἢ καπνὸς τοῦ πυρὸς ἢ ἄλλων ξεστῶν σωμάτων, ἐξαιρ. οἱ μετὰ καπνοῦ ἡνωμένοι ἐξωτερικοὶ κεφυφαὶ τῆς φλογός, Ἰλ. Ψ, 355. τροπ. «Δυμοῦ πνοαὶ, Εὐρ. Φοίν. 457. πρβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1307. 3) εὐωδιασμὸς, ὀσμὴ, μυρωδία. 4) ἡ (τρόπον τινὰ ἐκπνευσμένη) φωνὴ, ψόφος, ἦχος, τόνος, ῥῆμα, ποιητ. (ὁ Ὅμ. ἔχει ἀεὶ τὸν Ἰων. τύπον πνοιή, ὁ δὲ Πίνδ. τὸν Δωρ. πνοά· ὄθεν «Ἡφαίστοιο πνοήν. Ἰλ. Φ. 355. ἴδε Αὔτμή, Ὀσμή, μυρωδία, ἦχος, ψόφος, φωνή, Ἀνάψυξις. Μεταφορ. καὶ τὰ ζωὴν ἀναπνοὴ ἔχοντα κτίσματα. Ψαλμ.

Πνοιήπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς), Ἀελλόπους, ἔχων πόδας ἀνέμου, ὁηλ. ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἡσυχ.

Πνοιή, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ταὐτόν τῷ, πνοή, Ἰλ. Ε, 526. καὶ Ἡσ.

Πνόος, ὁ, Ἀττ. συναιρ. πνοῦς, = πνοή.

Πνυκίτης, ου, ὁ, δήμος. Ὁ ἐν τῇ πνυκὶ συναθροιζόμενος δῆμος· (ὀρθότερον πυκνίτης, ὅρ. τοῦτο.) Ἐκ τοῦ

Πνύξ, γεν. πυκνός, ἡ. Τόπος, εἰς ὃν ἐνίοτε (κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων) ἐσυναθροίζετο καὶ ἐβουλεύετο ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ λόφου Λυκαβηττοῦ, ἀντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρειοπάγου, κατὰ δυσμὰς αὐτῶν κείμενος, ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου κατὰ τὸ εἶδος τῶν θεάτρων καὶ ὡς ἐπιτοπλείστου πελεκημένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν βραχέσι, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἦτο πρὸς τὴν θάλασσαν. 2) ὁ ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ συνηγμένος λαός, δῆμος· καὶ πᾶσα συνάθροισις Ἀθηναίων πολιτῶν. — Ἡ καθ' αὐτὸ ἀρχαία γενικὴ ταύτης τῆς λέξεως ὑπάρχει, πυκιός, δοτ. πυκνί, αἰτ. πύκνα, Ruhnk. Tim. σελ. 219. Σχολ. Ἀριστφ. Θεσμ. 665. Διῤῥ. Ἁρ. Ἱππ. 165 πρβ. πυκνίτης· καὶ μόνον μεταγενέστεροι, μὴ Ἀττ. συγγραφεῖς ἔλλιπεν τὰς πλαγίας πτώσεις κατὰ τὴν ὁμοιότ. πυχός, πυχί, πύκα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1 σελ. 237. (ἡ γεν. πυκνὸς ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὴν παραγ. τοῦ ἐπιθ. πυκνός, εἶδος περιφράγματος, οἷον τῶν ζώων, ἐν ᾧ ὁ λαὸς συνήρχετο (ξυμβεβυτσμένος πυκνόν), ὡς τὰ ζῶα, ἐν πολλῷ πλήθει· κατὰ δὲ Doederlein παρὰ τὸ, πυκνοῦσθαι, ὡς, πυκνὸν δῶ, Ἰλ. Τ 355. κατὰ δὲ K. O. Müller παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι, διὰ τὰ ὑποδομήσεις τῶν βράχων.)

* Πνύτο, ποιητ. ἀντὶ, ἔπνυτο, γ'. ἑνικ. πρόσπ. τοῦ παρατ. τοῦ ἀχρ πνῦμαι ἀντὶ πνέω.

Πυτός, ἡ, ὁν· ποιητ. ἀντὶ, πνυτός. Ἔμφρων, συνετός· πιθανῶς εὑρηται μόνον ἐν τῷ παρηγώρῳ τύπῳ πεπυτός. ἐκ τοῦ

* ΠΝΤΩ, ΠΝΤΜΙ, ΠΝΤΜΑΙ, ἄχρηστοι τύποι ἐνεστῶτος, ἀφ' ὧν παράγουσι τὸν παθ. παρακ. πέπυσμαι, ὅπερ ἴδε.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ο.

Πόα, ἡ, Ἰων. πόη, καὶ ποίη, Δωρ. πρβ. Lob Φρυν. σελ. 496. Τόπος, βλαστήμασι κατὰ χορτάρι, λεβάδι, Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 30. Κρατ. σ. 410. Β. 2) χόρτος, βοτάνη, χλόη· ἐξαίρ. χορτάρι διὰ βοτανῶν, ὁ κατὰ τὸ ἐαρ θερισθησόμενος ἢ κειρόμενος χόρτος, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀεὶ ὁ τύπος ποίη· ἔτι δὲ, ζιζάνιον· ἐν γένει, φυτόν, βοτάνη· παρὰ δὲ Πινδ. καὶ χλωρὰ φύλλα, χλοώδρια· μεταφ. Ἐκ λεχέων κεῖμαι μελιηδέα ποίανω, πέρνω τὴν παρθενίαν, Πινδ. Πυθ. 9, 63. ὄρ. καὶ ποιά. Ὅθεν

Ποάζω, ἀσω. Ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ φυόμενα ἀνωφελῆ χόρτα μεταξὺ τῶν ὠφελίμων, βοτανίζω, ἐκχορταρίζω. 2) ὡς πόα φαίνομαι, Στράβ. ιζ'. σελ. 1115. καὶ 812.

Ποάριον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ πόα. Χορτάριον.

Ποασμός, ὁ (ποάζω). Τὸ βοτανίζειν, ἐκβάλλειν τὰ ζιζάνια, βοτάνισμα, ἐκχορτάρισμα.

* Ποαστήρ, ῆρος, ὁ (ποάζω). Ὁ ἐκβάλλων τὰ ζιζάνια.

Ποάστρια, ἡ. Ἡ ἐκβάλλουσα τὰ ζιζάνια, ἡ βοτανίζουσα γυνή, Ησιχ. τοῦ ποαστήρ.

Ποάστριον, τό· ταὐτόν τῷ, χορτοκόπιον. Σκαλιστήριον, ἡ δρεπάνι διὰ θέρισμα, Πολυδεύκ. Βέλτιον, πόαστρον.

Ποαφρός, ὁ, ἡ (ποῦς, ἀφρός). Ἀβρόπους, τρυφερόπους, ἁβρούς ἤτοι τρυφερούς πόδας ἔχων, Ἡρόδ. 1, 55. ἐνὰ ἄλλαι, πόδ' ἀβρός, ἀναγινώσκουσι.

* Ποάγός, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ποδηγός, ὅπερ ὄρ. ὁ τύπος ὅστις καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ὁ εὐχρηστότερος. πρβ. κωμῳδός.)

Ποάγρα, ἡ (ἄγρα). Πάγη, ποδοστράβη, παγίς, ἐν ᾗ τὸ ζῶον πιάνεται ἀπὸ τὸ ποδάρι, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ἡ'. 19. 2) συνηθέστ., ἡ ποδαλγία, παράλυσις, ἡ πιάσιμον τῶν ποδῶν. ὅθεν

Ποδαγράω, ήσω. Πάσχω ἀπὸ ποδάγραν, ἔχω ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας, εἶμαι ποδάγρος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 559. Παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἀλκ. β'. 4. »Ποδαγρώσιν, τὰ Βενετικὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον »Ποδαγρῶσιν ἔχουσι.

* Ποδαγρεία, ἡ, = ποδάγρα.

* Ποδαγρεύω, = ποδαγράω, ἀμφ. ἀναγν. Lob. Φρυν. σελ. 80.

Ποδαγρίζομαι, ταὐτόν τῷ ποδαγράω, πολλ' ἀμφ. παρὰ Στράβωνι ιδ'. σελ. 910. ὅπου ἡ τοῦ Ἄλδου Ἔκδοσις ὀρθότερον »Ῥιζοῦμαι πάσχω ἀπὸ ρευματικά, ἔχει.

Ποδαγρικός, ἡ, όν· ἡ, ποδαγρός, ὁ, ἡ (ποδάγρα). Πάσχων ἀπὸ ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας, ἀπὸ ποδάγραν.

Ποδάκνης, ὁ. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην. ζ'. 157. ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός.

Ποδαλγέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἔχω πόνους εἰς τοὺς πόδας, ὅθεν καὶ, πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, ταὐτόν τῷ, ποδαγράω. ἐκ τοῦ

Ποδαλγής, ές, ὁ, ἡ (ἄλγος). Εἰς τοὺς πόδας πόνους ἔχων. ὅθεν

Ποδαλγία, ἡ. Πόνος τῶν ποδῶν. 2) ταὐτόν τῷ, ποδάγρα· ὅθεν, ποδαλγικός, ἡ, όν, (καὶ, ποδαλγός, ἀμφ.) ταὐτόν τῷ, ποδαγρικός, καὶ ποδαγρός.

Ποδάνεμος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ, ποδήνεμος Ταχύς.

Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ποδανίπτρα, ἡ (νίπτω) καὶ παρὰ Μεταγνωστ. ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ. Δέβος ἢ λεκάνη (λεβήτι), ἐν ᾗ πλύνομεν τοὺς πόδας, Ἡρόδ. 2, 172.

* Ποδανίπτρα, ἡ, = ποδανιπτήρ.

Ποδάνιπτρον, τό (νίζω, νίπτω), ἀντὶ τοῦ, νίπτρον ποδῶν. Ὕδωρ, ἐν ᾧ πλύνομεν τοὺς πόδας, συνήθ. κατὰ πληθ., Ὀδ. Τ, 504. »Ποδάνιπτρα ποδῶν«, Ὀδ. Τ, 343. παρὰ Μεταγνωστ. καὶ, ποδόνιπτρον, Lob. Φρυν. σελ. 869.

Ποδαπός, ἡ, όν. Ποίου ἔθνους; ποίας χώρας καὶ πατρίδος; ὅθεν ἐν γένει, ἀπὸ ποῦ; πόθεν; ποῖος γεννημένος; κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 7, 218. καὶ ὡς ἡμαρτημ. ἀναγν. ἐν 5, 13. »Τίς καὶ ποδαπός«; ποῖος καὶ ἀπὸ ποίων γένος; (τίς καὶ ἐκ τίνος γένους;) »Ποδαπὸς τὸ γένος«. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 11. »Ἑρωτώμενος, ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι. β) σημαίνει καὶ, ποίου εἴδους, π. χ. »Ποῖος καὶ πόθεν εἶναι«. Ταῦτ' ποδαπὰ τὰ θηρία; ἐποῖα, ἢ τί λογῆς θηρία εἶναι αὐτά; Ἀντὶ τοῦ ποδαπὸς εὑρίσκεται καὶ ποταπός, τὸ ὁποῖον ἐλαμβάνεται ἐπὶ τῆς ἰδιότητος καὶ τοῦ τρόπου, καθὼς παρὰ τῷ Δημοσθένει σελ. 782. »Ποταπός, οἷος μὴ ἀκοῦσαι; εἰσοδοι ποταπαί«, Αἰλιανοῦ Ζώ. Ἱστορ. ε'. 8. ἄλλοι δὲ ἀποβάλλουσι τὴν γραφὴν ταύτην ὡς μὴ ὀρθήν· (ἀμφότεραι αἱ ἀναγωγαὶ δύνονται νὰ σταθῶσι, ὅταν ἐρχῆται, κατὰ τὸν Οὐλκερ., τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, ΔΑΠΟΣ, ΤΑΠΟΣ, ἔνθεν τὸ, δάπεδον, ἔδαφος, καὶ, τάπης, τάπος· ὁ δὲ Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 135. θεωρεῖ ἐν ταύταις ταῖς ἐπιθετ. ἐκπαλήξεσιν, ὡς καὶ ἐν ταῖς, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, πανταδαπός, ὁμοδαπός, τηλεδαπός, καὶ, ἐγχωδεπός, ἀρχαίαν τιν' ἀναστροφὴν τῆς ἀπό, καὶ παρένθεσιν τοῦ δ' εὐφωνίας χάριν, ὡς παρὰ Λατιν. prodire, prodesse, κ. τ. τ. εἰς τρόπον ὥστε τό, ποδαπός, ἤθελεν εἶναι ἀντὶ τοῦ, ποῦ ἀπό ἢ, πόθεν ἀπό, τὸ δὲ, ποταπός· ψιλόν γραφικὸν ἁμάρτημα, προβ. Lob. Φρυν. σελ. 56. κτ. Κατ' Ἀπολλ. Δύσκ. περὶ προθ. σελ. 298. κτ. τό, ἄπος, ὑπάρχει ψιλὴ παραγωγὴ καὶ ἐπέκτασις ἔτει ἰδιαιτ. σημασ.)

Πόδαργος, ὁ, ἡ (ἀργός). Ἀργὸς κατὰ πόδας, ἤγουν, ταχύπους· κατ' ἄλλους, λευκόπους. Ἰλ. Η, 400. 2) ὁ πόδαργος, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἵππος τοῦ Μενελάου, Ἰλ. Ψ, 295. καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Ποδαρίζω, ίσω, = ποδαρίζω.

Ποδάριον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ ποῦς. Ποδαράκιον.

Ποδαρκέω, ήσω. Ἐκ τούτου ὅμως εὑρηται μόνον ἡ μετοχ. »ποδαρκέων ὠκυδεκάδρομον τέμενος, ταχεῖ ποδὶ διαθέων τὸ τέμενος, στάδιον, ἑπαρκὼν ποσὶ ἵπποις καὶ τοχεῦσι ὁρμάτοις, Πινδ. Π. 5, 44. βέλτιον δ' ἂν ἐκληφθείη ἐνταῦθα ὡς γεν. πληθ. τοῦ ποδάρκης, ἀναφερομένη εἰς τὸ, ἅρμα, ἐρ. Boeckh. σελ. 475. ἴδε ποδάρκης.

Ποδάρκης, ους, ὁ, ἡ (ποῦς, ἀρκέω). Κυρίως ἐξαρκῶν, ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὢν τοὺς πόδας, ἐπιμ. ἰσχυρὸς τοὺς πόδας, ποδώκης, ταχὺς τοὺς πόδας ἅμα δὲ καὶ ἐπίμονος ἕως τέλους, πολλαχ. ἐν τῇ Ἰλ., ἐξαίρ. ὡς ἐπίθ. Ἀχιλλέως· ἐν Ὀδ. δὲ οὐχ εὑρηται· παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 13, 54. »Ποδάρκης ἀμέραι, ἐπὶ χρόνου, αὐτί, ἐξόδρομος, ἐνθα, ὡς ὀρθῶς, ἐξυπόνως, ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, γράφεται. 2) ὁ Π., ὄνομα ἀνδρός, καὶ, ἡ Π., ὄνομα γυναικός.

Ποδάνερος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἀνήρ), ταὐτόν τῷ, ποδάνεμος. Ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἡσύχ.

Ποδεῖον, ἡ πεδίον, καὶ, πάδιον, τό. Ἐνελλήμμα, περιτύλιγμα τῶν ποδῶν, προπόδιον, ποδοπάνιον, Λατ. podale. ἴσ. τῷ, πῖλος.

Ποδεκμαγεῖον, καὶ, ποδεκμάκιον, τό (ἱμαγεῖον). Δέστιον, παιδίον, ὑφασμάτιον (πετσμάλιον), ἐπὶ οὗ ἀπογυίζομεν τοὺς πόδας, Γλωσσ. Στεφ.

* Ποδένδυτος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἐνδύω). Εἰς τοὺς πόδα ἐνδεδυμένος, ἢ ποδεμένος. Παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ Χοηφ. 908. τό, ποδένδυτον, ταὐτόν ἐστι, τῷ, ποδιστήρ ἢ ποδήρης πέπλος.

* Πόδεσσι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ποσί, πληθ. δοτ. τοῦ, πούς.

Ποδεών, ῶνος, ὁ (ποῦς). Κυρίως τὰ ἄκρα, αἱ λωρίδες ἑνὸς ἐνδεδυμένου δέρματος ζώου τινός, αἱ ὁποῖαι, ἀποκοπτόμεναι τῶν ποδῶν καὶ τῆς οὐρᾶς, μένουσι, καὶ τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς ὅλα τὰ ἀκατέργαστα καὶ ἀργασμένα πετσία, ὅθεν »Δέρμα λέοντος ἀφημμένον ὤμων ἐκ ποδεώνων«, δέρμα λέοντος διὰ τούτων τῶν λωρίδων τῶν ἐμπροσθινῶν ποδαρίων συνημμένον καὶ ἁρμασμένον, Θεόκρ. 22, 52. ἐξαίρ. α) εἰς τὸν δερματινὸν ἀσκὸν οἴνου ἢ ἐλαίου λέγεται οὐ μόνον ὁ λαιμός (ἀντικὸ ποδεών), ὡς ἐν τῷ γνωστῷ χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 3, 15, 6. διὰ τοῦ ὁποίου κυρ. ἐννοεῖται τὸ ἀνδρικὸν μόριον), ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ συρραμμέναι λωρίδες, τὰ ἄκρα τοῦ ποδός, χρησιμεύουσαι διὰ νὰ πιάνῃ τις τὸ γεμάτον δερμάτι καὶ νὰ τὸ κουβαλῇ, Ἡρόδ. 2, 121, 4. β) δερμάτιον ἱματίων τῶν χωρικῶν ἢ ποιμένων, ἐξαίρ. γοῦνα, δέρμα προβάτου, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ λωρία ἐχρησίμευον διὰ νὰ τὸ δένωσι καὶ φορῶσι περὶ τὸ σῶμα. — 2) ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι προσκολλημένον εἰς ἕτερον σῶμα ὡς παράρτημα, κάθε ἄλλη λωρίς, πᾶν ἄλλο ἐξέχον ἄκρον τινὸς πράγματος, ἔστι καὶ μεταφ. »Ποδεὼν στεινός, στενὴ γλῶττα γῆς ἐξέχουσα τῶν ὀρίων χώρας τινός, Ἡρότ. 8, 31. ἐξαίρ. 3) τὰ δύο κατώτερα λωρία, ἄκρα τοῦ παιδίου (ἱστίου) ἑνὸς πλοίου, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ δέρματος, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐδύνατο τὸ παιδίον νὰ ταυτώνηται ἤτοι εἰς τὸ ἓν, ἢ καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα του, ἄλλως, πόδες, Λατ. pedes, πρβ. πούς, 3. 4) = πάτος, ποσή, Εὐρ. Μηδ. 662. σελ. 182. Elmsl.)

* Ποδηγεσία, ἡ. Τὸ ποδηγετεῖν, ἡ ὁδηγία· ἐκ τοῦ

* Ποδηγέστερος, α, ον, ἀνωμλ. συγκρ. τοῦ ποδηγός.

Ποδηγετέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἡγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, δείχνω τινὶ τὸν δρόμον, ὁδηγῶ, καθοδηγῶ, Φίλων α'. σελ. 306. καὶ Ὀππιανὸς κυνηγ. δ'. 360. ἐκ τοῦ

Ποδηγέτης, ου, ὁ. ταὐτόν τῷ (ποδηγός). Ὁ ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ, ὁ ὁδηγός, ὁ δεικνύων τὸν δρόμον, (Κολαγούζης, Τουρν.) καὶ ἀρχηγέτης ἐκ τοῦ

Ποδηγέω, ῶ, Μ. ήσω (ποδηγός)· ταὐτόν τῷ ποδηγετέω. ὅθεν

* Ποδηγητικός, ἡ, όν· καὶ, ποδηγικός, Ἔμπειρος καὶ ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ὁδηγεῖν καὶ ἄγειν, ἢ καθοδηγητικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ποδηγία, ἡ (ποδηγός). Ὁδηγία, ἀγωγή, κωδωνίσμα, Λυσάρχ. 846.

*Ποδηγικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν ποδηγὸν ἢ εἰς τὸ ποδηγεῖν, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· ἐπὶ τοῦ.

Ποδηγός, ὁ, ἡ· Ἰων. ποταγός, Δωρ. καὶ Ἀττ., Lob. Φρυν. σελ. 429. Ρορε. Εὐρ. Ὀρ. 20. (ἄγω, ἡγέομαι). Ἄγων, καθοδηγῶν· διεικῶν· τὸν ὁρμὸν δεικνύων· κυρ. ὁδηγῶν τοὺς πόδας ἢ τὰ βήματα τινός. (Συγκρ. ἀμιλ. ποδηγέστερος.)

Ποδηνεκής, ές, ὁ, ἡ (ἠνεκής, ποῦς), ποιητ. Μέχρι ποδὸς ἀπηωρημένος, ψαίνων, Ἰλ. Κ. 24. 178. Ο. 646. »Κεφαλὴν λίπεος ποδ.« Ἡρόδ. 1, 195.

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἄνεμος). Ταχὺς ὡς ἄνεμος, ταὐτὸν τῷ, πόδωκος, καὶ ἐπὶ θηρίων, πολλαχ. ἐν Ἰλ., ἐν δὲ Ὀδ. ἐνδαμοῦ· πρβ. πόδαρκος.

Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ (ποῦς, ἄρω). Φαίνων ἕως κάτω εἰς τοὺς πόδας καὶ ἐγγίζων αὐτούς, π. χ. »Πέπλος, χιτὼν ποδήρης« (Ξενοφ.) φόρημα, τὸ ἐπιὸν ψαῦον μέχρι τῶν ποδῶν, φόρημα μακρόν, ἢ μάγα, ταὐτὸν τῷ, ποδηνεκής. Ὁ Λουκιαν. καὶ »Πάππας ποδήρης εἶπεν, ὁ ἐπὶ, γένειον μακρὸν ἕως εἰς τοὺς πόδας διήκοντα, οὕτω καὶ ἀσπὶς ποδήρης, ἡ ὁποία σκεπάζει ὅλον τὸ σῶμα ἕως κάτω εἰς τοὺς πόδας, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 9. 2) κυρίως ποδήρης, καράβιον, τὸ ὁποῖον ἐν εἴδει ποδῶν ἔχει κωπία, ἢ κώπας ἐρεσσομένη ναῦς. 3) παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, Ἀγ. 1605. εἶσι »Ποδήρη, ταυ, οἱ πόδες αὐτοῦ, καὶ ἐπ. ἐν σπίχ. 997. »Στόλος ποδήρης« μάκρος, στερεός, ἁρμοδίως εἰς τὴν γῆν, μὴ ἔχων βάσιν. 4) καὶ τὸ συμβαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον, Φαίτ. Λεξ. κράσπεδος, κροσσός, Ἡσύχ.

Ποδηροφορέω, ῶ, ήσω (ποδήρης, φέρω). Ποδήρη χιτῶνα φορῶ.

Ποδιαῖος, αία, αῖον (ποῦς). Μακρός, μέγας, ὕψος, ἢ βάθος ποδὸς ἔχων, ἐν γένει, Ξενοφ. Οἰκ. 12. 8. »Βάθος ἐλάττονα ποδιαίου« 2) ποδιαῖον ποιοῦμαι = πεδόω. »Ποδιαίου ποιεῖσθαι μέρος τοῦ ἱστίου τὸ πρὸς τὴν πρῴραν, Ἀριστοτ. Προβλ. μηχαν. 8.

Ποδίζω, Μελ. ίσω (ποῦς). Ἐν τῇ μετρικῇ, κατὰ πόδας μετρῶ. 2) λαμβάνω μέτρον κατὰ τοὺς πόδα, ὅ ἐστι, μετρῶ μὲ μέτρον ἑνὸς ποδός. 3) δεσμεύω, δένω τοὺς πόδας, ἐξαιρτ. τῶν ἵππων, ποδιελόω, Ξενοφ. Ἀναβ. γ. 5. 21. καὶ Κύρουπ. γ. γ. 14. »Ἱππουρίσμενους ἔχουσι τοὺς ἵππους, ὡς τὸ Τουρκ. τοὺς ἔχουσιν εἰς τὰ κουτσικια. 4) παρὰ ναύταις, ἀντὶ τοῦ ὀπισθοδρομῶ, ὀπισθορμέω, ὑποστρέφω.

Ποδίκροτος, ὁ, ἡ (κριτέω). Κρότον, κτύπον διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν, κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας. 2) εἰς τοὺς πόδας προσπατταλευμένος, προσηρμοσμένος, π. χ. »Ποδίκροτος ἅμμαξα (Ἀναλέκτ. γ. σελ. 238.) ὁ εἰς τοὺς πόδας τῶν κακούργων ὑπὸς, τὰ σίδηρα.

Πόδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ποῦς. 2) ταὐτὸν τῷ, πεδίον.

Ποδίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ποῦς. Ποδαράκιον, Ἀνακρ.

Ποδισμός, ὁ (ποδίζω, 3). Τὸ κατὰ πόδας, ἢ μὲ πόδας μετρῶν. Ὑπηγέτιος (περὶ Στρατηγικῶν γ. 2) ἐνίοτε, εἶδος χορεῖ.

Ποδιστήρ, ῆρος, ὁ (ποδίζω), ὡς ἐπίθ. παρ Αἰσχύλ. Χοηφ. 997. »Πέπλος ποδιστήρι, ἔνθα ὁ σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τοῦτο, ὡς τὸ, ποδήρες, καὶ ὡς τὸ προλαβόν, ποδένδυτον· ἄλλως δὲ ὀρθότερον παρὰ τὸ ποδίζω, τόσον μακρὸν, ὥστε περιπλέκεται, καὶ τρέπον τινα συλλαμβάνεται τοὺς πόδας, παιγνιωδῶς ἀναφερόμενον ἐπὶ τοῦ ποδίστρα, Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. η'. 3. καὶ Βατρ.

ϛ'. 7. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ἁμφ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποδὸς ἱσταμένου λέβητος.

Ποδίστρα, ἡ (ποδίζω). Πάγη, ποδοστράβη, παγὶς, θηλυκὸ, ἢ βρόχος, ἔνθα πιάνεται τὸν πόδα, Ἀναλεκτ. β. 213.

Ποδοΐν, Ὑπ. γεν. καὶ δοτ. δυϊκή, ἀντὶ ποδοῖν, Ὅμ. καὶ Ἡτ.

Ποδοκάκκη, ἡ ποδοκάκη, ἡ (κακὸς, ποῦς). Σιδηροῦς δεσμὸς, σίδηρα διὰ τοὺς κακούργους καὶ πταίστας, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι ἐφιαίτερον ξύλον ὠνόμαζον, ἢ ξύλον, ᾧ ἐν εἱρατῇ τοὺς πόδας τῶν κακούργων ἐμβάλλοντες συνέχουσι· κλάπα, κουτζουρον, τσυμπρούκι, Τουρκ.

Ποδόκοιλον, τό (κοῖλος). Ἡ ὑπὸ τὸν πόδα, τὴν πατοῦσαν κοιλότης, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδοκρουστία, ἡ (κρούω). Τὸ κρούειν, κτυπᾶν μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν, Στράβων ί. σελ. 721.

Ποδοκτυπέω, Μελ. ήσω (κτυπέω). Μὲ τοὺς πόδας κτυπῶ τὴν γῆν, ἐξαίρ. ἐπὶ χορευόντων. ὅθεν

Ποδοκτύπη, ἡ. Ὀρχήστρια, χορεύτρια, Δουκιαν. Λεξιφ.

*Ποδομερής, ὁ, ἡ, οὐδ. ές. Παρὰ Διομ. Γραμμ. σελ. 408. ποδομερεῖς· εἰσὶν οἱ προσνέμοντες ἑκάστῳ ποδὶ ἓν μέρος λόγου, qui in singulis pedibus singulas partes orationis adsignant, πρβ. Usann Auct. Lex. p. 26.

Ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ποδανιπτήρ, ποδανίπτηρ.

Ποδάνιπτρον, τό, νεώτ. τύπος ἀντὶ, ποδάνιπτρον, ὅπερ ἴδε.

Ποδονομέω, (νέμω, νόμος). Πηδῶ χορεύω, ὡς τὸ, χειρονομέω.

Ποδοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμὸς τῶν ποδῶν, Νικήτας Χρον. γ'. 3. καὶ δ'. 2. ὅπερ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς, ποδεκάκη, λέγει.

Ποδορράγης, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Διὰ πατήματος, κτυπήματος ποδὸς ξεσχισμένος, ἀνοιγμένος, συντριμμένος· καὶ ὅστις ἐτσάκισε τὸ ποδάρι του. »Τάπα ποδορράγη, σχιζόμενα καὶ ἀνοιγόμενα ἀπὸ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 289. ποιητ.

*Ποδορρώγων, ὁ, ἡ (ῥώγνυμι), ποιητ. Θηλ. ἐπίθ. Ἡ τὸν πόδα δυνατὴ, Καλλίμ.

Ποδόρτιον, καὶ, ποδοτήριον, τό· ταὐτὸν τῷ, ποδήρης ἐσθής. Συρμένον, σβαρνιζόμενον φόρεμα.

Ποδόστημα, τό (στῆμα). Τὸ πρὸς τὰ ὀπίσθεν κατώτερον μέρος τοῦ πλοίου, ποδόσταμα· τὸ κατώτερον μέρος τῆς πρύμνης.

*Ποδοστρέβη, ἡ (στρίβη). Ὄργανον στρεβλωτικὸν (ποδοκάκη), ἐν ᾧ ἐμβάλλονται, καὶ κλείονται οἱ πόδες τῶν ἐν τοῖς βατάνοις, ἢ καὶ ἐν ταῖς χειρουργικαῖς ἐργασίαις, ὅταν θέλωσι νὰ ξαναβάλωσι τὰ στραμπελισμένα μέλη. ἐν δὲ τῇ θήρᾳ (εἰς τὸ κυνήγι) βρόχοι, ἐν οἷς περιπλέκονται τὰ θηρία μὲ τοὺς πόδας· λέγεται καὶ ποδάγρα, διὰ τὸ ἀγρεύεσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. Ὁ Ἀρποκρατίων, ἔχει· »Ποδοστράβη, μηχάνημά τι ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενον, εἰς ὃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἁλίσκονται. Ὁ Ἐτυμολόγ. »Τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν ξύλινα. Ξενοφῶν δὲ (Κυνηγ. Θ.) »τὴν ταῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην, παρὰ τὸ ποῦς, καὶ τὰ στρέφω. Πολυδεύκης ε'. 32. »Καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη (ἡ ποδάγρα)· κύκλος δέ ἐστι σμυλακίου ξύλινος, ἀρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σίδηρον κυνηγετικὸν, καὶ παγὶς (παγίδα) καλούμενον.

Ποδόστροφον, τό· ταὐτὸν τῷ, ποδοστράβη, ἁμφ.

Ποδότης, ητος, ἡ (ποῦς). Τὸ πόδας ἔχειν· καθὼς καὶ, πτεροτής, τὸ πτερὰ ἔχειν, Ἀριστοτέλ.

Ποδοτρόχαλος, ὁ (τρέχω). Ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν κεραμεύς, Ἡσύχ.

Ποδοχέω, ῶ· ήσω, πιθαν. ἀντὶ ποδουχέω (πόδα ἔχω). Κρατῶ τὸ πηδάλιον, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. α'. 98. ἁμφ.

Ποδόψηστρον, τό (ποῦς, ψάω, ψαύω). Τάπης, πεύκιον, ἐπειδὴ κυρίως πατοῦσιν ἐπ' αὐτὸ διὰ νὰ φυλάττηται παστρικὸν τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλος Ἀγ. 935.

Ποδοψοφία, ἡ (ποδοψοφέω). Ὁ κτύπος τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 86. ὅθεν, ποδοψόφιον, τὸ, σεῖστρον, κρόταλον, ὠόδων, καὶ, ποδοψόφος, ὁ, ἡ (ψοφέω)· ὁ μὲ τὸν πόδα κτύπον ποιῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, Γλωσσ. Στ.

Ποδόω, ώσω (ποῦς). Διὰ τοῦ σχοινίου ποῦς (ἰδε ἀριθμ. 5.) ἐντείνω, τεντόνω τὸ πανίον, ἱστίον.

Ποδώκεια, ἡ. Ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν, κατὰ πληθ. ἐν Ἰλ. Β, 792. Lob. Φρυν. σελ. 538. ἐκ τοῦ

Ποδώκης, ες, ὁ, ἡ (ὠκύς). Ὠκὺς τοῖς ποσὶν, ταχύπους, ταχέως τρέχων, Ἰλ. Κ· 316. »Δολων ποδώκης« ἔτι δὲ παρ' Ἡσ. καὶ Ξενοφ »Ἵππος, νέων ποδώκης. Ἐν Ἰλ. ἐστι συνηθ. ἐπίθ. Ἀχιλλεὺς· πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 534. 537. 2) ἐν γένει, ζωηρὸς, ταχὺς, ὀξύλιγγος, εὐκίνητος, ταχέως κινούμενος. Αἰσχύλ. Θηβ. 608. »Ὄμμα ποδώκεως, — Παρ' Ἀπ. Ῥ. 3, 180. εὑρηται καὶ ὑπερθ. ἀνμ. ποδωκέστατος, ὡσανεὶ ἀπὸ θετικοῦ ποδωκὴς, οὐ τινος ὅμως τούτου οὐδαμοῦ εὕρηται παράδειγμα· πρβ. ὑπεροπλεστατος.

Ποδωκία, ἡ, = ποδώκεια.

Ποδῶκυς, εια, υ, νεωτερ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ, ποδώκης, Lob. Φρύν. σελ. 537.

Πέδωμα, ατος, τό (ποῦς). Ἔδαφος· λογεῖον, ζυμέλη, ἀνάβαθρον, Γλωσσ. Στεφ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματ. σελ. 42. Ὁ Λατῖνος μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, gressus, βῆμα, βάδισμα, ὅπερ πολλῷ μᾶλλον σημαίνει τὸ, ἔδαφος, πάτωμα, σανίδωμα.

Ποδώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, ποῦς). Μέχρι τῶν ὀνύχων διήκων, ψαίνων. Κατὰ τὸν Πολυδ. ί. 191. ἡ ἐσθὴς τῆς ἱερείας τῆς Πανδρόσου, ἐκαλεῖτο »Ποδώνυχον« ἣν ὁ Ἡσύχ. »Ποδάνυμον« μοιῶ καλεῖ· ταὐτὸν τῷ, ποδήρης.

Ποδωτός, ή, όν (ποδόω). Μὲ τὸ σχοινίον τεντωμένος. »Λῖνα ποδωτὰ« (Δυκάφρ. 1015.) τὰ ἐντεταμένα, τεντωμένα διὰ τοῦ σχοινίου ποῦς καλουμένου ἱστία, πανία.

Ποεστρόφος, ὁ, ἡ (ποία, τρέφω). Τρέφων, παράγων χόρτα, πλουσίως χόρτων.

Ποεσίχροος, -ους, ὁ, ἡ (ποία, χρόα). Πόας χρῶμα ἔχων, πράσινος

Ποέω, Ἰωνικ. καὶ κατά τινας εὐχρηστον καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ ποιέω, Θεόκριτ. ί. 38. καὶ τωόντι οὕτως εὑρηται ἐν ἐπιγραφαῖς, αἱ ὧ καὶ ὁ Dobree ἔγραφεν οὕτω παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. παντοχοῦ, ἔνθα ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ἦναι βραχεῖα· πλὴν ἰδὲ τὴν προσῳδίαν. σημειώσιν εἰς τὸ ποιέω.

Πόη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, πόα, ὅθεν

Ποηλογέω, ήσω (λέγω). Συλλέγω, συνάζω χόρτα, ἢ βοτανίζω, ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια (τὰ ἀνωφελῆ χόρτα).

Ποηφαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ποηφάγος). Πόαν τρώγω, ἢ λάχανα, χόρτα. ὅθεν

Ποηφαγία, ἡ. Βοτανοφαγία, λαχανοφαγία, χορτοφαγία.

Ποηφαγής, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος. = ποηφάγος.

*Ποηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) Πόαν τρώγων, χορτοφάγος.

*Ποηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, παράγων πόαν.

Ποθαίνω, νεώτ. τύπος ἀντὶ, ποθέω, Εὐστάθ.

Ποθέεσκε, Ἰωνικ. παρατατικὸς τοῦ ποθέω ἀντὶ τοῦ, ἐπόθει, Ἰλ. Δ, 492.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ποθεινοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πόθον, ἐπιθυμίαν ποιῶν, διεγείρων. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1727.

Ποθεινός, ἡ, όν παρά δὲ Εὐρπ. καί, ὁ, ἡ· καί ἐπίρρημα ποθεινῶς (ποθέω). Ποθητός, ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, τόν ὁποῖον ἀγαπᾷ καί ἐπιθυμεῖ τις, τόν ὁποῖον λαχταρεῖ τις νά ἰδῇ, Ξενοφ. «Δάκρυα ποθεινά» (Εὐρ. Φοιν. 1751.), ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας εἰς τό νά ἰδῇ τις τινά προερχόμενα. «Ποθεινός ἔχειν τινός», ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ τι, ἔχω πόθον εἰς τι.

Πόθεν, ἐπίρ. ἐρωτημ. Ἀπό ποῦ; τόν ἐπί τόπου, ὅταν καί ἐπί γενεᾶς, καταγωγῆς· ἐκ ποίου μέρους; ἐκ ποίου τόπου; ἀπό ποῦ; ἀπό τίνος μέρους; ἐκ ποίου γένους; πολλκ. μετά γεν. παρ' Ὁμ, ὅστις συνῆθ. συντάσσει, «πόθεν ἀνδρῶν» ἔτι δέ καί μετά αἰτ. «Πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, Ὀδ. Ρ, 313. β) ἀπό ποῦ ἄλλου; ὡς τό, πόθεν ἄλλοθεν ἤ ἀλλαχόθεν, Schaef. Σοφ. Τραχ. 390. Appar. Demosth. 1. σελ. 533. 2) πάρα τοῖς Ἀττ. πολλκ. μετά παραστάσεως ἐκλήξεως καί θαυμασμοῦ, ἀντί τοῦ, πόθεν ἄρχῃς τούτου; πῶς ἆρα ἔγινε ταῦτα; πῶς ἆρα γε τοῦτο συνατόν; εἰς τρόπον ὥστε ἐν τούτῳ τῷ μορίῳ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια ἀρνήσεως (καθώς εἰς ὅλας τάς γλώσσας ἐπί ταύτης τῆς ἐρωτήσεως) καί τό, πόθεν, κεῖται ἀντί τοῦ ἀρνητικοῦ, οὐδαμῶς, Valck. Φοιν. 1614. Br. Ἀριστοφ. Σφ. 1455. Wolf Δημ. Δεπτ. σελ. 238. 3) παρατοῖς Τραγ. οὐχί σπανίως ἀντί, πού; Br. Σοφ. Τραχ. 1010. Schaef. Μελ. σελ. 78. ἐξαιρ. προτασσόμενον τοῖς ῥήμασι, λαμβάνειν, πρίασθαι, κ. τ. τ. ἐνθα χρώμεθα μέν ἡμεῖς τῷ ἐπίρρ. ποῦ, ἀλλ' ἐπί τῆς σημασ. τοῦ, πόθεν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 21. Ξεν. Συμπ. 3, 4. — Β'. «Πόθεν, ἀόρ. καί ὡς ἐγκλιτ. ἐπίρρ. ἀπό τινος τόπου, μέρους, "Ομ, ὅστις συνεχέστερα συνῆθ. «Εἰ ποθεν, καί, μή ποθεν, πρβ. ἐκ ποθεν· (ὡς ἔχει τό ἀντίστοιχον ἀναφορ. ἐπίρρ. ὅθεν πρός τό, ὅς, οὗ, ὅθι, ὅτε, ὡς, οὕτως ἔχει καί τό, πόθεν, πρός τό, ΠΟΣ, ποῦ, ποῖ, πόθι, πότε, πώς, καί τό, ποθεν, πρός τό, που, ποι, ποθι, ποτε, πως)

Ποθέν, ἐπίρρ. ἐγκλιτ. Ἐκ τινος τόπου, ἀπό τινος μέρους, ἀπό κάποιου μέρους· ὄρα ἀνωτέρω ἐν τέλει.

Ποθενός, ἡ, όν, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντί, ποθητός, Ἀνθολκτ. β'. σελ. 279.

Ποθέρπω, Δωρικ. ἀντί, προτέρπω.

Ποθέσπερος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντί, προτέσπερος, ὅθεν «Τά ποθέσπερα, ἐπιρρηματικῶς, ἀντί τοῦ, ἑσπέρας, ἡ πρός τό ἑσπέρας.

*Ποθεύοντες, Δωρ. ἀντί, ποθούντες, ἄρσεν. ὁμοιομ. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μετοχ. τοῦ ποθέω.

Ποθέω, Μ. ποθέτω, συνῆθ. ποθήτω, Ξεν. καί ποθέτομαι, οὐ μόνον Ἰων. παρ' Ἡρότ., ἀλλά καί παρά Πλάτ., Heind. Φαῖδ. σελ. 98. Α Λόρ. ἐνεργ. ἐπόθεσα, ὅθεν πόθεσα, ποθέσαι, Ὁμ. καί, ἐπόθησα, Ξεν. καί Ἰσοκρ. Ἀμφοτέρους τούς τύπους τοῦ ἀορ. ἔχει ὁ Ἡρότ. 3, 30. καί 9, 22. Παρακ. πεπόθηκα, καί παθ. πεπόθημαι. Ἀόρ. παθ. ἐπόθεσθην. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ., παρατ. καί ἀορ. ἐνεργ. ποθέται, πόθοντο, οὐδέποτε δέ, ποθήσει· ἔτι δέ παρ αὐτῷ μόνῳ εὑρηται καί ὁ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ποθήμεναι ὡσαυτί ἀπό ῥήμ. πόθημι, Ὀδ. Μ. 110. (ποθη, πόθος). Κυρίως σημαίνει τό, Ἐπιθυμῶ, εὔχομαι, λαχταρίζω διά τι, καί, μάλιστα πόθον ἔχω εἰς ἀπόν τι, ἤ μακρυσθέν, ζητῶ, πάσχω ὑπό ἀποκτήτου, λαχταρῶ· λυποῦμαι διά τι χαμένον, αἰσθάνομαι ὅτι δέν ὑπάρχει, μοί λείπει πλέον τι, τό ὁποῖον συνειθίζε πρότερον νά ἦναι, ἆρα τό, ποθεῖν ἀναφέρεται εἰς τά ἀπόντα καλά, τό δέ, ἐρᾶν εἰς τά παρόντα καί βλεπόμενα· μετά αἰτιατ., πολλκ. παρ' Ὁμ. καί Ἡρότ. σημαίνει δέ ἐνίοτε καί, μετά πόθου, δι' ἔρωτα ἀγαπῶ. «Ἡ χώρα αὐτή τό μή ὂν ποθήσειεν (Ξενοφ. Οἰκον. η'. 10.) τουτέστιν ἡ χώρα αὐτή θέλει δείξει, ὅπερ λείπει τμῆμα· ἤτοι αὐτή ἡ ἰδία θέλει δείξει τό λειπόμενον, τό μή ὄν, ἤτι ὑστερεῖται, καί θέλει ἐπιθυμήσει αὐτό· καί μετ' ἀπαρμφ. «Ἆρα ὅτι ποθοῦμεν μή ἱκανῶς δεδείχθαις; (Πλάτ. Νομ. ι'. σελ. 89.) ἆρα αἰσθανόμεθα, ὅτι λείπει ἀκόμη κάτι τι, καί διά τοῦτο πιστεύομεν ὅτι δέν ἀποδείχθη ἱκανῶς; Μετά γενικ. ἀντί αἰτ. ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ 137. ἀμφ. Σπανιώτατα ἐν χρήσει ὡς Ἀποθ, ἴσως δέ μόνον ἅπαξ παρά Σοφ. Τραχ. 103. «Ποθουμένα φρενία, ἀντί, ποθούσῃ φρενί, ψυχῇ· (ἔνθα τινές περιττῶς μεταβάλλουσι) πρβ. 632. Ἐρφ. Ο. Τ. 148. 1014. Στεφ. διαλ. Ἀττ. σελ. 65.

Ποθή, ἡ, ταύτόν τῷ, πόθησις, πόθος, ἁπλῶς ἤ μετά γεν., πολλκ. παρ' Ὁμ. «Σή ποθῇ, πόθος πρός σέ, Ἰλ. Τ, 321.

Πόθημα, τό (ποθέω). Ὃ ἐπιποθεῖ, εὔχεται ν' ἀποκτήσῃ τις, τό ποθούμενον, τό ζητούμενον, τό ἀγαπώμενον, τό ἐπιθυμούμενον· ἀντικείμενον πόθου, ἐφάσεως ἤ ἔρωτος· ἐνίοτε δέ ταύτόν τῷ, πόθος.

*Ποθήμενοι, Ἐπ. ἀπρμφτ. ἐνεστ. τοῦ ποθέω, ὡσανεί ἀπό ῥήμ. πόθημι, Ὀδ. Μ, 110.

Πόθησις, εως, ἡ (ποθέω). Τό ποθεῖν, ἐπιθυμεῖν, σύχεσθαι, ἐπιζητεῖν· ἔρως· καί, ἐπιθυμία, ἐπιζήτησις, ἔφεσις, ἀγάπη, ταύτόν τῷ, πόθος.

Ποθητός, ἡ, όν (ποθέω). Ἐπιθυμητός, ζητητός, εὐκταῖος, ὃν ποθοῦσι τις· καί, ἀγαπητός, ἐρωτός.

Ποθητύς, ύος, ἡ, ποιητ. ἀντί, πόθησις. Ὀπιαν. Κυν. β'. 600. ἀγάπη, ἔφεσις.

Ποθήτωρ, ορος, ὁ (ποθέω) ποιητ. Μανέθ. δ'. 120. Ὁ ἐπιθυμῶν, ποθῶν, ἤ ἀγαπῶν, μετά γεν.

Πόθι, ποιητ. ἀντί τοῦ, ποῦ· ἐρωτηματ. ἐπίρρ. ἁπλῶς, Ὀδ. ἤ μετά γεν. «Πέζει φρενός», Ποιθ. Ὀλ. 11, 2. 2) ἀντί τοῦ. ποῖ· ἐπί κινήσεως εἰς τόπον, Seidl. Εὐρ. Τρω. 3, Ἰαν. Α. Π. σελ. 363.

Ποθί, ἐγκλιτ. καί ἀορίστως ἀντί τοῦ, ἐν τόπῳ τινί, εἰς τινα ἤτοι εἰς κάποιον τόπον, ὡς καί τό, ποῦ, ἄνευ τόνου, Ὁμ. καί Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 881. Οἱ μέν γάρ ποθι ταῦτον. 2) ἐπί χρόνου, ἀντί τοῦ, ποτέ, κάμμιαν φοράν, ἐνίοτε, Ἰλ. Ν, 630. «Ἀλλά ποθι σχήσετε Ἀρτοιον. πρβ. Ἰλ. Α, 128. Ζ, 526. τέλος πάντων ποτέ, Ὀδ. Α, 379. 3) καί ἐπί γενικῆς καί ἀορίστου ἐκφράσεως ἀντί τοῦ, ὁπωσδήν, μήπως, ἴσως, ἀναμφιβόλως, τυχόντος, Ἰλ. Τ, 273. Ω, 209. Ὀδ. Α, 348. 4, 34. καί ἀλλαχοῦ· πρβ. πόθεν καί τά ἀντίστοιχα ἀόρ. καί ἀορ. ἐπίρρ. ὅθι (ὁπόθι) καί τόθι.

*Ποθινός, ἡ, όν, ποιητ. ἀντί, ποθεινός, Μ. Argent. 32. Ἰαν. Α. Π. σελ. 315.

Ποθόβλητος, ὁ, ἡ, ποιητ. (πόθος, βάλλω). Ἐπιθυμίᾳ τινί ὑποκειμένος, ἐρωτοπαθής, ἐρωτευμένος, Ἀνθολογ.

*Πόθοδος, ἡ, Δωρ. ἀντί, πρόσοδος.

Ποθολκίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντί τοῦ, προσελκίς. Χαλινός, ἡνίον, ὃ εὐ σύρονται καί διευθύνονται ἵπποι καί ἡνίοχ.

Ποθορέω, ποθορῶ, ποθόρημι, Δωρ ἀντί, προσοράω.

*Ποθορῆν, Δωρ. ἀντί, προσοραῖν.

*Ποθορήσθαι, Αἰολ. ἀντί, προσορᾶσθ.

Πόθος, ὁ. Ἐπιθυμία, ἔφεσις, ἐπιποθητός, ζήτησις, ὄρεξις, μετά γεν, Ὁμ., ὅστις ὅμως χρῆται πολλῷ συνεχέστερον τῷ τύπῳ, ποθή. «Ὡς πόθος ἔμ, ὁ πόθος πρός σέω, ἡ λύπη διά τήν στέρησίν σου, Ἰλ. Δ, 202. συνῆθ. αἰσθητός ἀπουσίας ἀγαθοῦ τινος, ἡ ἐπιθυμία πρός τι ἀπόν ἤ χαμένον, ὅθεν καί, λύπη· (συγχέεται πολλκ. τῷ, πάθος, ἴσως δέ καί συγγεν. αὐτῷ·) ἐξαιρ. πόθος πρός ἔρωτα, ἀγάπη, ἔρως καί ὁ θεός, Ἔρως, Ἡσ. Ἀσπ. 41, παρ' ᾧ εὔχρηστος μόνος ὁ τύπος, πόθος, οὐδέποτε δέ, ποθή παρ' Ἡρότ. εὕρηται ἀπαυταχοῦ, πόθος. 2) εἶδος ἄθους, φυτανομούμενον ἐπί των τάφων, ancolie. 3) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7.

Ποῖ; ἐπίρρ. τόπου ἐπί κινήσεως. Εἰς ποῖον τόπον ἤ μέρος; ποῦ; κατά πρῶτον παρά Θεόγν, παρά δέ Ἡρότ. 5, 73. ἀμφ. πολλκ. μετά γεν. «Ποῖ γῆς; ποῖ φροντίδος; ποῖ φρενῶν; κ. τ. τ. Σοφ. παρά δέ Πλάτωνι χαριέντως «Ποῖ δή καί πόθεν; ὡς τό γνδαϊκόν «πόθ' ποῦ λοιπόν, καί πόθεν ἔρχεσαι; Διακρίνεται ἀπό τοῦ συγγεν. πῇ κατά τοῦτο, ὅτι τό μέν ποῖ σημαίνει μόνον τήν κίνησιν εἰς τι μέρος, τό δέ πῇ πρός τῇ κινήσει καί τήν διατριβήν ἐν αὐτῷ, Herm. Εὐρπ. Ἡρακ. μαν. 1236. (ἡ διαφορά ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ γραμμ. γένει, οὐχί δέ ἐν τῇ σημασ., καθότι ἀμφότερα εἰσί δοτικαί, G, H. S. 3. καί Schaef. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 227. Εὐρ. Ἑκ. 1062. καί Φιλοκτ. σελ. 296.) ὅτι δέ ἀντί τοῦ, πρός τί τέλος, σκοπόν; τίνος ἕνεκα; καί ἀντί τοῦ, μέχρι τίνος; ἕως πότε; π. χ. ποῖ μενεῖς; 2) ὡς τό, ποῦ; Herm. Σοφ. Ἀντ. 42. Lob. Φρυν. σελ. 43. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 667. ὅρ. δέ τοὐναντίον Pors. Εὐρ. Ἑκ. 1070. 3) ὡσ τί, πῶς; Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 227. 383. 476.

Ποῖ, ἀόριστον καί ἐγκλιτ. ἐπίρρ. ἐπί ἠρεμίας ἤ κινήσεως εἰς τόπον. Ἐν τινι τοπῳ, εἰς τι μέρος, εἰς κάποιον τόπον, πουθενά. 2) κατά τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, Πινδ. ἔνθα ἄλλοι διορθώσουν ὀρθότερον, τοι, ἀντί τοῦ, πάντως.

Ποία, Δωρ. ἀντί, πόα, ποίη.

*Ποία, ξηλ. τοῦ, ποίος.

*Ποιά, ἡ. Τό ἔρος, καλοκαίρι· τό ἔτος, ὀλιγαντός, μόνον παρά τοῖς μεταγιστ. Ποιηταῖς, ὡς παρά Ῥιαν. καί ἐν τῇ Ἀνθολ. Ἰακ. Α Π. σελ. 412. (πόαν, παρά τό, ποία, πόα, διορισμός τοῦ κειροῦ κατά τήν ἐνιαύσιον βλάστησιν τῶν χόρτων· γράφ. πολλ., καί παριξυντόνως, ποία, Lob. Φρυν. σελ. 496.

Ποιάεις, εσσα, εν, Δωρικ. ἀντί, ποιήεις.

Ποιανθής, ὁ, ἡ (ποία, ἀνθέω). Ἀνθῶν ἀπό χόρτου, χορταρώδης, πλήρης χόρτου, Ὀργ. Ἀργ. 1048.

*Ποιεῦ, Δωρ. ἀντί, ποιοῦ, προστακτ. μέσ. τοῦ ποιέω.

Ποιέω, ῶ· Μέλ. ήσω. Ἁμνω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, κατορθῶ, παράγω· ἐν γένει ἐπί πάντος, εἴτε γίνεται καί παράγεται διά χειρῶν καί ποδῶν, διά μελῶν καί ὀργάνων, καί τότε τό παραγόμενον εἶναι ἀποτέλεσμα αἰσθητόν, ὑποπίπτον τῇ ὁράσει, ὅθ' ὃ καί ἐξαιρ. ἐκλαμβάνεται ἐπί βαναύσων καί τεχνιτῶν, οἱ ὁποῖοι κάμνουσί τί. καί ἐπί ταύτης τῆς σημασ. πολυχρήστου ἤδη καί παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καί Ἡροδ. καί μάλιστα παρά τοῖς Ἀττ. κατά δέ μέσ. διαθ. ὑποτίθεταί τινι, κάμνειν ἑαυτῷ τι, κατασκευάζω τι διά τόν ἑαυτόν μου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρᾶξις γίνεται κατανοητή ἐνεργοῦσα εἰς ἡμᾶς αὐτούς, εἰς ὄρεξιν ἡμῶν ἤ βλάβην, εἰς τό εἶδος τῶν ἡμετέρων σχέσεων, εἰς τάς ἰδέας ἡμῶν καί παραστάσεις περί τινος πράγματος, εἰς τά φρονήματα ἤ κλίσεις ἡμῶν, καί ἐντεῦθεν καί ἀντί τοῦ, παραγγέλλω, διατάττω, ἀρτύω νά κάμωσι, κατασκευάσωσί τι δι' ἐμέ Ἡρότ. 2, 135. ἐνίοτε ὅμως ἡ ἀναφορά εἰς τό ὑποκείμενον εἶναι σχεδόν σπανία καί πλέον μακρυνή, ἤ καί ἐλλείπει ὁλοτελῶς, εἰς τρόπον ὥστε τό μέσ. δέν διαφέρει ἀπό τοῦ ἐνεργ. κατά τήν σημασ. παντελῶς. Παρ' Ὁμ. εὐχρήστου ἐξαιρ. τοῦτο τό ῥῆμα ἐπί τῆς σημασ. τοῦ, κτίζειν, π. χ. ποιεῖν δῶμα, ναυς, σταλαμον, αὐλήν, ἐκκλησίαν, τείχος, κ. τ. τ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ποιῶ τι ἐν τινι, καταστερεύζω τι ἀκεῖ, ἔνθα πρέπει, ἁρμόζει, προτερμόζω, π. χ. πῦρ ἐν ὀργυιᾷ, Ἰλ. Η, 339. «Λίθον, ἤ, ἐκ λίθου, ἢ ξυλείνην.) λίθῳ ποιεῖ τινι, ἐκ πέτρας κάμνω, Ithuk. Τίμ. σελ. 166. Bast. ep. cr. σελ. 57. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, τὰ ἁρμόζουσιν ἵππους ψωλαῖς κ. τ. τ. ἄρα παρ' Ὅμ. κατὰ μέσ. καὶ ἐπὶ μελιττῶν, «Οἷα ποιησάσθην, Ἰλ. Μ, 168. πρβ. Ε, 735. Θ, 2. 386. Π, 171. Σ, 371. Ὀδ. Κ, 251. 259. Φ, 71. Ἡσ. Δείφ. 3, 5. ὃν τρόπον ἐν γένει παρ' Ὅμ. τὸ μετον ὑπάρχει παντοχοῦ ἔτι γνήσιον καὶ πραγματικῶδες μέσον· ὡσαύτως, «Ἡλίῳ ποιεῖσθαι, Ἡτ. Ε. 505. «Πάντ' ἄρμοσα ποιήσασθαι, Ἡτ. Ε. 209. «Δεῖπνον ποιεῖσθαι, Ἡτ. Ε. 211. β) ἐπὶ καταστάσεων, ἢ μὴ σωματικῶν, ἀφῃρημένων πραγμάτων, ἔτι δὲ ἐπὶ τοιούτων, τὰ ὁποῖα γίνονται κατ' ἐξοχὴν δι' ἀσωτερικῆς, πνευματικῆς ἐνεργείας, τόσον ἴδια τῷ κάμνοντι, ὅσον καὶ ὠλίγοις, ἄρα αὐτὸ τοῦ, ἐκτελεῖν, κατορθοῦν, πράττειν, διαπεργεῖν, βάλλειν εἰς πρᾶξιν, προτείνειν, γίνεσθαι ἀφορμὴν τοῦ νὰ λάβῃ τι τέλος, ἀπαντᾶν, κρατεῖν, κ. τ. τ. «Τελευτὴν ποιῆται, οὕτω τέλος, Ὀδ. Δ, 250. Π, 127. «Φόβον ποιήσαι, κάμναι, διαγείρειν, προξενεῖν, Ἰλ. Μ, 43α. ὡσαύτως «Θυμὸν ποιήσαι, ἐμπέσαι εὐφόβου, ἐγαρσύνην, κατὰ δὲ μέσ. διάθ. «Θυμὸν ποιήσασθαι, κάμνω ἐμαυτῷ καρδίαν, δηλ. τολμᾶσθαι, Franeke Βαλλιν. σελ. 184. «Ποιεῖν ἐκκλησίαιν, κρατεῖν συνάθροισιν τοῦ λαοῦ. «Θήραν ποιεῖσθαι, κάμνω, παρασκευάζω ἐμαυτῷ, δηλ. προετοιμάζω ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ κυνηγήσω ἐλάφους καὶ ἄλλα τοιαῦτα μαζὶ μὲ ἄλλους καὶ κυνηγῶ τῷόντι· κάμνω, ποιῶ, κρατῶ, παρασκευάζω, κάμνω ἀγῶνας· ὅθεν «Ἱερὰ ἱρὰ, ὡς τὰ, ἱερὰ ἔρδειν, κάμνω, ἐπιχειρῶ, διατάττω θυσίας, θυτιάζω, Ἡρότ. 9, 19. καὶ παῦ. Ἡρότ. 2, 49. «Ποιεῖν Πύθια, Ἴσθμια κ. τ. λ.α. ἑορτάζω, πανηγυρίζω ταῦτα τὰ παιγνίδια. «Πόλεμον ποιεῖν τινι, κάμνω πόλεμον εἰς τινα, δηλ. κινῶ πόλεμον κατά τινος, τὸν ἐμπεριπλέκω εἰς πόλεμον; τὸ δὲ, «Πόλεμον ποιεῖσθαί τινων, κάμνω ἐμαυτῷ πόλεμον κατά τινος, δηλ. ἐμπεριπλέομαι εἰς πόλεμον μετ' ἄλλου, ἔχω πόλεμον, πολεμῶ μὲ αὐτόν· ὡσαύτως «Ἐρίνην ποιεῖν καὶ ποιεῖσθαί τινων κ. τ. τ. «Ἄλλος ποιεῖται αὐτὴν, αὐτὴ προπορίζει ἢ παρασκευάζει εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν (δηλ. εἰς ἑαυτὸ, ἐξαιρ.), Ὀδ. Β, 126. πάνυ ἐνχρ. παρ' Ἡσ. ἐξαιρ. «Ποιήσασθαι ὑπ' ἐνώτιον, φέρω ὑπόπτον μου, ὑποπτεύω ἐμαυτῷ, Ἡρότ. 1, 20. 5, 103. 7, 157. γ) κάμνω τὰ γενῇ τί, γίνομαι αἴτιος διὰ νά... ἢ κάμνω, ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ τι, κατὰ ὡς τὸ Λατ. facere ut —, καὶ συντάττεται ἤτοι μετὰ τοῦ, ὡς, ἢ ὅπως, Ἡρότ. 5, 109. «Πολέων χρεὼν ἐστὶ ὑμέας, ὅκως ἔσται ἡ Ἰωνίη ἐλευθέρη, πρέπει νὰ κάμητε, νὰ ἐπιμεληθῆτε διὰ νά... πρβ. 1, 209. τὸ μετὰ εἰπ. καὶ ἁπαρεμφ. «Θεοῖσι ποιῆσαι ἱκεσίην ἐς οἶκον, σὲ ἔκαμεν, σὲ ἔφηκεν νὰ ψάσῃς εἰς τὸν οἶκόν σου, Ὀδ. Ψ, 258. «Ποιεῖν τινα αἰτιᾶσθαι, μαίνεσθαι, ἐρᾶν κ. τ. τ. κάμνω τινὰ ὥστε νὰ ἐπιτήδειος, κ. τ. λ. οἱ Μεταγ. ἐπιρρήμασιν ἀντὶ τῆς ἀπαρεμφ. τὴν μετοχήν, π. χ. «Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, πρβ. ὡς ὑ. δ) πλέττω, κτίζω, παράγω, π. χ. εἰδώλιον, Ὀδ. Δ. 796. «Γένος ἀνδρώπων χρύσεον, ἀργύρεον, χαλκεῖον, Ἡτ. Ε. 110. 130. 146. παῦ. Θεογ. 161. 570. καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ γεωπτείου δυνάμεως τοῦ ἀνδρός, ἀντὶ τοῦ, γεννῶ, παιδοποιεῖν, π. χ. παῖδα, υἱὸν ποιεῖσθαι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ, παιδοποιοῦ ἐμαυτῷ, Μεθμηρ. ὀρ. Scheef. κατόπιν Homer. Ποιητ. σελ. 507. ἀπ' οὗ λέγεται καὶ, παιδοποιεῖσθαι, Lob. Φρυν. σελ. 200. κατὰ δὲ μέσ. διάθ. μετὰ διττῆς αἰτ. «Ποιεῖσθαί τινα υἱόν, δηλοῖ, κάμνω ἐμαυτῷ τινὰ ὡς υἱόν, ἤγουν υἱοθετῶ· δέχομαι ὡς υἱόν μου, πρβ. ε' Ἐν γένει, παρέχω, καταρῶ, κατασκευάζω τι διά τῆς βουλήσεως τῆς φύσεως, κατὰ φυσικὸν τρόπον, π. χ. κρᾶσις, οἶνον, Ἀριστ. Εἰρ. 1322. «Ὅσον, «Ποιεῖν τι ἐκ τῆς γῆς, ἀπολαμβάνω, κερδαίνω τι, ἔχω κέρδος τι ἐκ τῆς γῆς. «Οὐδὲν ποιεῖν, μὴ κατορθώνειν τί. «Τί ποιεῖ; τί κάμνει τοῦτο; δηλ. τί ὠφελεῖ ἢ τί βλάπτει; ε) κάμνω τινά τι, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἄλλην τινὰ κατάστασιν, χειροτονεῖν, κάμνω τι τὰ γένη τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, βάλλω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατάστασιν, π. χ. τινὰ ἄρρενα, Ὀδ. Ψ, 12. «Δῶρα ὅλβια ποιεῖν, εὐλογῶ αὐτά, Ὀδ. Ν, 42. ὡσαύτως καὶ μετ' οὐσιαστ. «Ποιεῖν τινα βασιλῆα, τιμὴν ἀνέμων, γέροντα, τὸν κάμνω βασιλέα κ. τ. λ. Ὀδ. Α, 387. Κ, 21. Π, 456. «Μύρμηκας ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, Ἡτ. Δείφ. 37. 5 «Θνητῷ θεὰν ἄκοιτιν ποιῆσαι, κάμνω, ἤτοι δίδω εἰς ἕνα θνητὸν μίαν θεὰν ὡς σύζυγον, Ἰλ. Ω, 537. Μέσ. «ποιεῖσθαί τινά τιν, κάμνω τινὰ ἐμαυτῷ ὥστε, π. χ. φίλον, ἑταῖρον, Ἡτ. Ε. 709. 715. γαμβρόν, Ἡτ. Θ. 818. «Ποιεῖσθαί τινα ἄκοιτιν, ἀκοίτην, κάμνω ἐμαυτῷ, δηλ. παίρνω, ἐκλέγω γυναῖκά τινα ἢ ἄνδρα τινὰ ὡς σύζυγόν μου, Ἰλ. Γ, 409. Ι, 397. Ὀδ. Ε, 120. Η, 66. Ἡσ. Θ. 921. 946. 945. 990. «Ποιεῖσθαί τινα νίέα, κάμνω ὡς υἱόν τινὰ μὴ ὄντα ἐκ γενετῆς τοιοῦτον, δηλ. υἱοθετῶ, δέχομαι αὐτὸν εἰς τόπον υἱοῦ μου, εἰσποιοῦμαι, Ἰλ. Ι, 495. ὡσαύτως «Θυγατέρα ποιεῖσθαί τινων, Valck. Ἡρότ. 4, 180. «Ἑαυτοῦ ποιεῖσθαί τινα, κάμνω τι ὡς ἴδιόν μου, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, Ἡρότ. 1, 109. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλεονασμὸν καὶ ἐκ παραλλήλου, «Θετὸν υἱὸν ποιεῖσθαι, Ἡρότ. 6, 57. ὅθεν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, θεωρῶ τι ὡς ... νομίζω, κρατῶ διά ... π. χ. «Συμφορὴν ποιεῖσθαί τινα, κάμνω τι ἐμαυτῷ (ἐν τῇ ἰδίᾳ μου), δηλ. θεωρῶ, νομίζω, κρατῶ διὰ συμφοράν, Ἡρότ. 6, 61. 80. ταυτόσημον καὶ τό, «Δεινὸν ποιεῖσθαί τινι, θεωρῶ ὡς φρικτόν. «Νόμον ποιεῖσθαί τινι, κάμνω τι ἐμαυτῷ ὡς νόμον, θεωρῶ αὐτὸ ὡς νόμον παρ' ἐμοί. «Ἑρμαῖον ποιεῖσθαί τινι, τὸ νομίζω διὰ κέρδος, Basil. ep. cr. σελ. 120. «Μέγα ποιεῖσθαί τινι. θεωρῶ ὡς μεγάλον, τὸ τιμῶ, σέβομαι, Ἡρότ. 3, 42. 8, 3. 9, 111. ἔτι δὲ καὶ, «Μεγάλα ποιεῖσθαί τινι, Ἡρότ. 1, 119. ὡσαύτως μετὰ διαφόρων προθέσεων, π. χ. «Διὰ οὐδενὸς ποιεῖσθαί τινι, θεωρῶ τι ὡς οὐδέν. «Ἐν μεγάλῳ, ἐν ὀλίγῳ, ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τινα, θεωρῶ τι ὡς μέγα, ὀλίγον, ἐλαφρόν, ὅμοιον. «Παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαί τινι, θεωρῶ ὡς κακόν· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ οὐσιαστ. π. χ. «Ἐν ἀδείῃ ποιεῖσθαί τινι, θεωρῶ τι ἐν ἀσφαλείᾳ, δηλ. ὡς ἀσφαλές, Ἡρότ. 9, 42. «Ἐν νόμῳ ποιεῖσθαί τινι, κρατῶ τι, θεωρῶ ἐν νόμῳ, ὡς νόμον, σύνηθες νῦ, ὡς τοιοῦτον, Ἡρότ. 1, 131. «Ἐν ἀνδρηπόδων λόγῳ ποιεῖσθαί τινα κ. τ. τ. «Ἐν αἰτιχύνῃ ποιεῖσθαί τι» θεωρῶ τι, νομίζω, λογαριάζω ὡς αἰσχύνην μου· ἐξαιρ. εὔχρηστον κατὰ ταύτας τὰς φράσεις, περὶ πολλοῦ, περὶ πλείστου, περὶ παντὸς, περὶ ἑλάχιστου ποιεῖσθαί τι, κ. τ. τ. τιμῶ σέβομαι, κατὰ πολλὰ, πολλάτατα, μᾶλλον πάντων, ὑπὲρ πάντας, ὀλίγον κτ. Ἡρότ. 1, 73. 6, 104. 7, 181. 8, 40. Πολλῷ σπανιώτερον κατ' αἰτ. «Δεινὰ ποιεῖν θεωρῶ τι ὡς δεινόν, μεγάλον, ἀνυπόφορον, βαρέως ὑποφέρω τι, ἐλαμβάνω τι πολλὰ ἐπὶ κακῷ, καὶ, ἀγανακτῶ, παραπονοῦμαι, aegre ferre, Valck. Ἡρότ. 3, 155. πρβ. 2, 121. 7. 1. Θουκ. 5, 42. Σημειωτέον δέ, ὅτι καὶ ἄλλα ταῦτα τὰ παραδείγματα τοῦ μέσου ῥήματος ἢ κρίσις περὶ τινος πράγματος, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον καὶ ὅτι ἡ ἀναφορὰ τῆς πράξεως ἐμπερισχέται ἐν αὐτῷ. — Πα3. μετὰ διττῆς αἰτιατ. αὐτὸ τοῦ, γίνεσθαι, π. χ. «Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεύνται, τὰ κέρατα τῶν γίνονται τοῖς Φοίνιξι πήχεις λύρας. Ἡρότ. 4, 192. ζ) Μεθμηρ. ἐπὶ τῆς τεχνικῆς ἐνεργείας τοῦ Ποιητοῦ, κάμνω, συγγράφω, συνθέττω, π. χ. ἔπη, μέλη, τραγῳδίας, κ. τ. λ., κατὰ πρώτον παρ' Ἡρότ. 2, 53. 116. 3, 38. 4, 16. Schaef. Dion. τυῦ. σελ. 287. ὡς τὸ Λατ. carmina facere, Voss. Virg. Ecl. 3, 60. ἔτι, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν, πλάττειν· καὶ ἐν γένει, ἐπὶ πάσης ποιητικῆς πλάσεως καὶ παραστάσεως, π. χ. «Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, ἔκαμε, παρέστησε, εἰσήγαγε τὸν Ἀχιλλέα ὥστε νὰ ἐλεγε· ἔτι δὲ, ποιητικῶς περιστῶ, περιγράφω, κ. τ. τ. καὶ καταχρηστικῶς, «ἐποίησε μῦθον Αἰσώπειον, ἔδωκεν εἰς ἕνα τοῦ Αἰσώπου μῦθον ποιητικὴν μορφήν, ἐστιχούργησεν αὐτόν, ἐπὶ Σωκράτους, Πλάτ. τὸ δὲ παρὰ Δυκούργῳ 24, 3. «μῦθον ποιητικὸν, δηλοῖ, μεταχειρίζομαι, πραγματεύομαι αὐτὸν ποιητικῶς. η) πολλ. ἐν χρήσει μετὰ τινος οὐσ. περιφραστικῶς, π. χ. «Δύρματα ποιεῖσθαι, ἀντὶ δύρειν, παίζειν, Ἰλ. Ο, 363. καὶ τοῦτο πάνυ εὐχρηστον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. π. χ. «Ὀργὴν ποιεῖσθαι, ἀντὶ ὀργίζεσθαι, Valck. Ἡρότ. 3, 25. 7, 105. Θουκ. 4, 124. «Θεῶμα ποιεῖσθαι, ἀντὶ θωμάζειν, Ἡρότ. 1, 68. «Διήγην π.α, ἀντὶ λανθάνεσθαι, Ἡρότ. 1, 127. «Βουλὴν π.α, ἀντὶ, βουλεύεσθαι, Ἡρότ. 1, 101. 8, 40. «Ὁδόν, ὁδοιπορίην π.α, ἀντὶ, ὁδοιπορεῖν, Ἡρότ. 2, 29. 7, 110. 112. 121. «Πλόον π.α, ἀντὶ, πλεῖν, Ἡρότ. 6, 98. «Κοίτου π.α, ἀντὶ, κεῖσθαι, Ἡρότ. 7, 17. «Σκῆψιν, πρόσχημα, σπουδήν, ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Ἡρότ. 5, 30. 7, 157. 8, 21. κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ παρ' ἄλλοις Συγγραφ. «Λόγου, πόλεμον, θήραν, θεὰν ποιεῖσθαι, ἀντὶ, λέγειν, πολεμεῖν, θηρᾶν, θεᾶσθαι, κ. τ. τ. Wesel. Ἰμερ. Ἐπ. 16, 5. σελ. 254. Lob. Φρυν. σελ. 200. ἔτι δὲ, «ποιεῖσθαι δὲ ἀγγέλου, διὰ χρηστηρίων, ἀντὶ, ἀγγέλλειν, χρηστηριάζεσθαι, Wess. Ἡρότ. 6, 4. 8, 134.

Β'. Κάμνω, γενικῶς, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. ἐμπεριέχει τοῦτο τὸ ῥῆμα τὴν ἔννοιαν μιᾶς προαιρέσεως, ἢ εἴσετε διαρκούσης πράξεως μᾶλλον, ἢ τὴν τῆς εἰς τέλος ἀχθείσης πράξεως μᾶλλον, ἄρα κλίνει μᾶλλον εἰς τὴν σημτ. τοῦ, πράσσειν, παρεῖς εἰς τὴν τοῦ, δρᾶν, ἐξαιρ. κακὸν, ἀγαθὸν ἢ καλὸν, ἀγαθὰ ποιεῖν, κακὸν ἢ καλὸν κάμνω, Ὅμ. «Ἄριστα πεποίηται, ἐπράχθησαν ἄριστοι πράξεις, τὰ πλέον ἐξαίρετα κατορθώματα, Ἰλ. Ζ, 56. «Πάντα ποιεῖν, ἢ σπανιώτερον, «Πάντα ποιεῖσθαι, ὡς τὸ, πάντα πράττειν, δηλ. κάμνω ὅλα, δοκιμάζω ὅλα, κινῶ πάντα λίθον διὰ νὰ κατορθώσω τὸν σκοπόν μου, Basil. ep. cr. σελ. 107. «Σπαρτιητικὰ ποιέειν», πράττω Σπαρτιατικὰ, φερομαι ὡς Σπαρτιάτης, Ἡρότ. 5, 40. β) ἐντίθημι, ἐμβάλλω, π. χ. «Νόημα ἐνὶ φρεσίν, τῷ ἐμπίπω εἰς τὰς φρένας του στοχασμὸν, ἰδέαν τινὰ, Ὀδ. Ξ, 274. Ἰλ. Ν, 55. αὐτὴ τῆς συχνοτέρα ἡ φράσις, τιθέναι ἐν φρεσίν. «Ποιεῖν τινα εἰς φυλακήν, ἐμβάλλειν· καὶ τοπικῶς, «ποιεῖν εἴσω, βάλλω μέσα· «π. ἔξω, ἐκβάλλω· «ἔμπροσθεν, ὄπιτθεν, ἐμποδών, ἐκποδὼν ποιεῖν, ἀντὶ, τίθημι· ὡσαύτως, «Ἀπ' ὄφεως ποιεῖν, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰ ὄμματα· καὶ, «Ἅμα ποιεῖν, κάμνω, φέρω τι, βάλλω ὁμοῦ, συλλέγω. γ) μετὰ διττῆς αἰτ., ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κάμνω τινά τι ἢ εἰς τινα τί, ἐξαιρ. «Καλά ἢ ἀγαθὰ ποιεῖν τινα, κάμνω εἰς τινα κακὸν ἢ καλόν, δηλ. προξενῶ, προσάπτω ἢ δεινόν αὐτῷ κακὸν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλόν, κ. τ. τ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 115. 3, 75. 7, 156. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. »Ἀργύριον τοῦτο τοῦτο ἐποίεεν, τὸ ἴδιον ἕκαμνεν, ἐπεχείρει καὶ μὲ τὸν ἄργυρον, Ἡρόδ. 4, 166. σπανιώτ. μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ., »ποιεῖν τινί τιν, κάμνω τι, διά τινα ἢ πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ »ποιεῖσθαί τινί τιν, π. χ. »Φίλα ποιέεσθαι τῇσι πόλισιν, χαρίζεσθαι, τὰ πρὸς χάριν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, Ἡρόδ. 5, 37. συνεχῶς δὲ καὶ μετὰ ἐπίρρ., ἐξαιρ. »Καλῶς, ἢ, εὖ ποιεῖν τινά, μεταχειρίζομαί τινά καλῶς ἢ καλῶς, δεικνύω πρός τινα καλόν ἢ ἐνεργεσίαν, πολλαχ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) »ποιεῖν τι», κάμνω τί, τὸ ὁποῖον ἐντρέπομαι, ἀπὸ ἐντροπὴν δὲν θέλω νὰ παραστήσω, εἶπα σαφέστερον, ἐξαιρ. εὐφημιστ. ἐπὶ ἔργου ἀγάπης. ε) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, περνῶ, διάγω, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, π. χ. »Πολὺν χρόνον, τὴν μέσην νύκτα π.», Δημ. περὶ Παραπρεσβ. σλ. 392. 18. Ἰακ. Νίκαρχ. 55, 3. Ἀ. Π. σελ. 710. ὡς τόσον, τό, πολὺν χρόνον π., δύναται καὶ νὰ ἐξηγηθῇ οὕτω, κάμνω τὸν καιρὸν πολύν, μακρόν, κάμνω νὰ γένῃ ὁ καιρὸς πολύς, νὰ περάσῃ πολὺς καιρός, ἑπομ. δαπανῶ, ἐξοδεύω πολὺν καιρόν. ζ) οἱ Ἀττ. συνεδίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ῥῆμα ποιῶ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ μιᾶς περιόδου ἀντὶ μεταβατικοῦ τινος ῥήματος ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν ἐπανάληψιν ταύτου, ὅθεν τὸ, ποιεῖν ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καθὼς τὸ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ῥῆμα. 3) ἀμεταβ. ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐνεργός, ἄοκνος, οὐχὶ ἔρημος, κάμνω, πράττω, ἀντίθ. τῷ, πάσχειν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 11. »Ποιεῖν ἢ παθέειν πρηκτέεται ἀγών. »Ποιεῖν τινα, ἢ, εἰς τινα», εἶμαι εἰς ἐνέργειαν, ἐνεργῶ ἢ πράττω διά τινα, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινός, εἶμαι τινὶ εὔνους, facere cum aliquo, Θουκ. 2, 8. »Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους», ἔκλινε πρὸς αὐτούς, δηλ. ἡ δημόσιος γνώμη ἦτο δὲ αὐτούς, πρὸς τὸ μέρος των· ὅθεν, »ποιεῖ μοι», μὲ κάμνει, μοὶ χρησιμεύει. »Τί μοι τοῦτο ποιεῖ; τί μοὶ κάμνει, χρησιμεύει ἢ τί με βλάπτει τοῦτο; »Ποιεῖν εἴς τιν, χρησιμεύειν εἶναι χρήσιμον, εὐχρηστον εἴς τι, ὠφελεῖν ἢ βοηθεῖν, συντείνειν, λυσιτελεῖν εἴς τι· συμφέρεται δὲ καὶ, πρός τι· ἐξαιρ. ἐπὶ ἰατρικῶν, π. χ. »Τὸ φάρμακον ποιεῖν, ἐνεργεῖ· ἐξαιρ. μετὰ τῆς πρός, π. χ. »Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν», εἶναι καλὰ, χρησιμεύουσιν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς λέπρας. »Καλῶς ποιεῖς», καλὰ κάμνεις, πράττεις· σημειώσαι δὲ τὰς ἀκολούθους καὶ ἄλλας παρεμπλησίας φράσεις διὰ τοῦ καλῶς ποιεῖν καὶ ἐπιφερομένης μετοχῆς ἢ χρόνου τινός ὁριστ., ἢ ἀπαρμφ. ὁμοίως καὶ τότε κοινῶς ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅτι, π. χ. »Καλῶς ποιεῖς προνοῶν», καλὰ κάμνει, ὅτι φυλάττεσαι. »Καλῶς ἐποίησας προεἰπών», ὅτι προεῖπες. »Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοῦσα, δὲν ἔκαμες καλά, ὅτι ἐξέδωκας, Ἀλλῆ εἰς Ἀριστ. »Ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα μετήνεγκεν. »Καλὸν ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον», κ. τ. λ. ὡσαύτως συνάπτεται τὸ, εὖ ποιεῖν μετὰ μετοχ., Πλούτ. Ἀλκιβ. σελ. 199. Γ. »ποιεῖν, ὡς, ἢ, ὅπως γένηταί τι», ἐνεργῶ, ἀγωνίζομαι, κυττάζω διὰ νὰ γένῃ τί. β) ὡς τὸ, τιθέναι, ἀντὶ, ὑποθέττω, δοτέον, δοτέον ὅτι, ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ, προϋποθέττω· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ἢ μετοχῆς, π. χ. »Καὶ δὴ σφεας ποιέω (ὑποθέττω), ἴσους ἐωυτοῖσι εἶναι», Ἡρόδ. 7, 186. »Ποιήσας, ὅτι πλέον ἦν αὐτέων ἢ ἔλασσον, ἀνὰ ὀγδοήκοντα ἄνδρας ἑκάστην ἀριθμὸν», ὑποθέσας, Ἡρόδ. 7, 184. »Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας», ἀλλ' ὑποθέτω, δοτέον, δοτέον, ὅτι σεῖς ἐξηπατήθητε, Ξεν. Ἀναβ. 5, 7, 9. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁδηγεῖ τις ὡς τοιαῦτα, χωρὶς ὅμως νὰ θεωρῶνται ὡς ἀποδεδειγμένα. Σημείωσαι δὲ καὶ τὴν ἀμεταβ. ἐνίοτε χρῆσιν τοῦ μέσ. ποιεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνομαι, ἀνθ' οὗ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον, προσποιεῖσθαι, Θουκ. 7, 28. »Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι, ἐπαμύνοντο, ὅτι κατεγίνοντο περὶ τὰ ὅπλα. »Φιλόσοφος εἶναι ποιῶν, ὑποκρίνεσθαι τὸν φιλόσοφον, Θεμίστ. — Ἐξαιρέτως δὲ σημειωτέον ἐκ τῶν διαλέκτων, ποίεν Δωρ. ἀντὶ, ποιεῖν· πεποιήκω, Δωρ. ἀντὶ, πεποίηκα· ποιεύμενος, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ποιούμενος· ἐποιεῦσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ, ἐποίησαν, Ο'. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς, ἐξαιρ. Κωμ., ἢν ἐν χρήσει πολλαχ. ἡ πρώτη συλλαβὴ ὡς βραχεῖα, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθησαν ἐνίοτε καὶ ἐκτ. Ἔκοπ. καὶ ἐκ τούτου ἐσυμπέρανον καὶ ἀρχαῖοι Γραμμτκ., οἷος ὁ Μ. Ἐτ. σελ. 670, 24., ὅτι ὁ Ἀττ. τύπος ὑπῆρχε, ποῶ, τὸ δὲ Ἰῶτα παρεντίθετο μόνον τότε, ὅτε ὁ στίχος ἀπῄτει μακρὰν συλλαβήν, καὶ τοῦτο ἐδέχθησαν καὶ νεώτεροι τινες, ὡς ὁ Roen Γρηγ. σελ. 75. Schweig. Ἀθήν. 11. σελ. 472. A. 14. σελ. 649. B. Ridd. εἰς Dav. misc. p. 520. Pors. tracts. p. 371. πρβ. Diod. Comm. Aristoph. T. 6. p. 602. Βουτμ. Ἑλλην. Γραμμ. 2. σλ. 384. Dobree εἰς Ἀριστφ. Πλούτ. καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τῶντι τοιαύτη ὑπῆρχεν ἡ κοινὴ προφορὰ ταύτης τῆς λέξεως, καὶ αὐτὴ σώζεται, καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ κακῶς ἐκφράσεις, ἐν τινι ἐπιγραφῇ, ἢ ἐὰν καὶ οἱ Δατῖνοι ἔλεγον, pŏëta, pŏëtis, κ. τ. λ., μένει ὅμως πολλὰ παράκαιρον καὶ προπετὲς τὸ συμπεραίνειν ἐκ τούτου καὶ περὶ τοῦ ὅτι γραπτέον ποιῶ· καὶ τῷόντι κατεσύρ μὲν ἀντιδιστιχρίζεται εἰς Σχολ. τοῦ Ἀριστφ. εἰς Πλούτ. 14., τὸ δὲ χείριστον, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἤδελε καταντήσει τὸ πρᾶγμα τόσον, ὥστε πρὸς ταῖς λέξεσιν, οἷος, τοῖος, τοιοῦτος, εἶμαι, χερειός, δείλαιος, κ. τ. τ. νὰ εἰσαχθῶσι ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ αὐτοπαρακτοι τύποι, ὡς, ὅος, τόος, τοοῦτος, ὅμαι, γεροῦς, δείλαος, καὶ τούτων ἄνευ ἀπεστοραίσθη, ἐξαιρ. ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ ἐκδότου τὴν Δυσ. τοῦ Ἀριστφ. 128. Brunck. ἡ γραφή, ποῶ, σχεδὸν ὁλοτελῶς πάλιν ἐκ τῶν ἐκδόσεων.)

*Ποίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, ποία. Χόρτος, βοτάνη, Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι χρῶνται, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ., μόνον τοῦτῳ τῷ Ἰων. τύπῳ. 2) σηλ. τοῦ, ποίος· ὅθεν

Ποιηβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Χόρτα, ἡ χλόην τρώγων, τραφόμενος ἀπὸ χόρτα χορτοφάγος, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ποιητ.

Ποιήεις, ήεσσα, ῆεν (ποίη). Χορταρώδης, πλήρης ἢ σκεπασμένος ἀπὸ βοτάνας ἢ χλόην, Ἰλ. 1, 150. καὶ ἀπλ. καὶ Ἡσ. 2) πράσινος, χλωρός.

Ποιηλόγος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ποιολόγος.

Ποίημα, τό (ποιέω). Πᾶν τὸ πεποιημένον, καμωμένον διὰ χειρός, ἢ πεπλασμένον, διὰ τοῦ νοὸς σχηματισμένον, ποιητικὸν ὅθεν α) ἔργον, πόνημα, δουλειά, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 135. 4, 5. 7, 84., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀπαντᾷ ἐπὶ ἔργων ἐκ μετάλλου. β) ἐξαιρ. ποιητικὸν ἔργον, ἦγουν, ποίημα, στιχούργημα· ἐνίοτε δὲ σημαίνει τὸ, ποιήματα, ἃς παρὰ Λατ. τὸ carmina, τοὺς στίχους ἑνὸς ποιήματος, Schaef. Dion. συνθ. σελ. 30. 257. γ) ἐν γένει, ἔργον, πλάσμα τοῦ νοός, δηλ. συγγραμμα, βιβλίον· καὶ τέλος, πᾶν τὸ ἐξειργασμένον, κατασκευασμένον. δ) πρᾶξις, ἔργον, μεταχείρισις, κάμωμα, ἀντίκειται τῷ, πάθημα, Πλάτ. Σοφ 35. ὅθεν

Ποιημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ποίημα. Μικρὸν ποίημα.

Ποιηματοκόπος, ὁ (κόπτω). Συγγραφεὺς σατυρικός, ὅστις κόπτει, σπαράττει τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων συγγραφέων.

*Ποιημένος, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, πεποιημένος.

Ποιητός, ἡ, ὁν (ποίη), ταὐτὸν τῷ, ποιήσιμος. »Βοτάνα ποιηρά», πόα ὑμοία, πράσινος, Εὐρ. Κύκλ. 44.

Ποίησις, εως, ἡ (ποιέω). Τὸ ποιεῖν, κάμνειν, κατασκευάζειν, Ἡρ. 3, 22. τὸ παράγειν, μορφόνειν, σχηματίζειν, πλάττειν, ἔργον, κάμωμα, ἐτέλεσμα, μόρφωμα, σχηματισμα. »Τῇ παρ' ὑμῖν ποιήτει πολίτιμι, δι' ὑμῶν, μέ τὸ μέσον σας γεγονώς, ψηφιτζεῖς πολίτης, πολιτογραφεῖς, Wolf Δημ. Λεπτ. 250. ἔτι δὲ καὶ, υἱοθεσία, ὅρ. ποιέω, Α'. 5. 2) ἐξαιρ. τὸ ποιεῖν ἢ πλάττειν ἑνὸς ποιητοῦ, δηλ. τὸ ποιητικὸν προτέρημα, ἡ ποιητικὴ τέχνη, Ἡρόδ. 2, 82. ἔτι δὲ καὶ, τὰ ποιητικὰ παρηγμένον, ποίημα, στιχούργημα, συνήθ. εἶδος μεγαλειοτέρου ποιητικοῦ συγγράμματος, τοῦ ὁποίου τὰ κατὰ μέρη μέρη ἢ αἱ ᾠδαί, ὀνομάζονται, ποιήματα, Francke Καλλιν. σελ. 171. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς πλαττούσης ἐνεργείας τοῦ Μουσικοῦ, Πλάτ. Συμπ. 24, 7. »Οἱ περὶτὴν ποίησιν», οἱ Ποιηταί.

Ποιητέος, έα, έον. Τὸν ὁποῖον πρέπει (ἢ ποιῆσαι) νὰ κάμῃ τις, Σοφ. Ποιητῶν, πρεπικὰ κάμῃ τις.

Ποιητής, οῦ, ὁ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, ἐτελῶν, κάμνων, ἐξεργαζόμενός τι, ἢ παράγει, πλάττει, ἐφευρίσκει τι, δημιουργός, κατασκευαστής, πλάστης, ἐφευρέτης (Ξενοφ. Κυρουπ. α. ς. 3. »Ποιητὴς τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων· προσυπακουομένου δὲ ἢ παρειλημμένου ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, »Νόμου· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Νομοθέτης, Νομοδότης. »Θεὸν ποιητὴν ἔχειν καὶ πατέρα», Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α. 9. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εὑρετὴς ποιήματος τινός, καὶ ὁ συγγραφεύς, ὁ ποιητικῶν στίχων συνθέτης, ὁ ἐμμέτρως ἢ ἔμμετρα συγγράφων, ἐκτ. ἐκφράσεις διότι ἀρχαιτέρως μὲν ὠνομάζετο ἀοιδός, ψάλτης, τραγουδιστής, καθὼς ἐν Ὀδυσσ. ὁ Φήμιος καὶ ἄλλοι, ὕστερα δὲ, μετὰ τὴν ἐποχὴν Ἡσ. καὶ Πινδ., ἀφ' οὗ ἡ μουσικὴ διηρέθη ἀπὸ τῆς Ποιητικῆς τέχνης, ὠνομάσθη Ποιητής, Wolf proleg. p. XLII. »Ὁ ποιητὴς» κατ' ἐξοχὴν, ὀνομάζεται ὁ Ὅμηρος. 3) ἐν γένει, ὁ πλάστης, ἐνὸς ἔργου τινός, συγγράμματος, συνταγμάτος, ῥήτωρ. »Ποιητὴς λόγων», Ἡσίνδ. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 234. Ε. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς καὶ δημιουργὸς (κατὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος δόξαν) διαφέρουσιν· ὁ μὲν γὰρ ποιητής, οὐδενὸς ἑτέρου προϋπάρχοντος, ἐκ τῆς ἰδιωτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον, ὁ δὲ δημιουργός, τὴν τῆς δημιουργίας ὕλαμεν ἐκ τῆς ὕλης εἴληπται, κατασκευάζει τὸ γινόμενον· ἄρα ταὐτὸν τῷ, τεχνίτης, Ἰλ. Κ. 262. ὅθεν

Ποιητίζω, ἰσω. Ποιητὴς εἰμί, ποιῶ, στιχουργῶ, μετρίζομαι τὴν ποιητικὴν· ἀναστενομαι εἰς αὐτήν. Γλωσσ.

Ποιητικεύομαι, εύσομαι, μέτ. Ἀποδ. (ποιητικός). Ποιῶ, στιχουργῶ, καταγίνομαι εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην, ἴδε τὸ στιχουργεῖν, Σχολ. Ἀράτ. Φαινομ. 136. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 59. (ὁ Πολυδ. 4, 17. ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν λέξιν, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 764.)

Ποιητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. ποιητικῶς (ποιέω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν καὶ εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν, δημιουργίαν, παράγειν, πλάττειν, μετὰ γεν. »Ποιητικὸς φρενῶν, ὑγιείας», ἐπιτήδειος εἰς παιδείαν τοῦ νοός, εἰς διαφύλαξιν τῆς ὑγείας κτλ. 2) ἐξαιρ. ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν, εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὰ ποιήματα, εἰς τὸ στιχουργεῖν· ἐξαιρ. »ποιητικὴ» προσυπακ. τοῦ, τέχνη, πᾶσα πλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στική τέχνη, ἀρχιτεκτονική· ναυπηγική κ.τ.τ. ἐν γένει, πᾶσα τέχνη, πρακτική ἐξωτερικοῦ, πλατόντος τῇ αἰσθήσει ἔργου, Διογ. Α. 3, 84. »Ἔργον αὐτῶν πεποιημένον ἰδεῖ ἐστιν, ἀντίκ, τῷ, πρακτικαί, οἷα ἡ πολιτική, ἡ μουσική, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Διογ. λέγει. »Οὐκ ἔστιν ἰδεῖν εὐδὲν ἑαυτὸν αὐτῶν πεποιημένον, ἀλλὰ πράττουσί τινα· ἐξαιρ. δέ, ἡ διὰ τοῦ ἰοῦς πλάττουσα ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ διὰ στίχων ἐκθέτουσα αὐτὰ τέχνη, ἡ στιχουργική, καθόλου δὲ ἡ στιχουργία, Ἀριστοτέλ., ὅστις καὶ σύγγραμμα περὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐξέδωκε.

*Ποιητοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὁ διδάσκαλος ἑνὸς ποιητοῦ, Ἐ. Μ. σελ. 428, 19.

Ποιητός, ἡ, όν (ποιέω). Πεπλασμένος, πεποιημένος, καμωμένος, κατεσκευασμένος, ὃν ἐποίησαν, ἔπλασαν ἢ κατεσκεύασέ τις, πολλὰ παρ' Ὅμ. ἔξαρ. ἐπὶ εἰδώλων καὶ ὅπλων, παρ' ᾧ σημαίνει μὲν ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ, εὖ ποιητός, ὁηλ. τεχνηέντως, ὡραίως κατεσκευασμένος, ὡς, τό, τευκτός καὶ, τετυγμένος, π. χ. »Δόμοι ποιητοῖο, ὡραῖοι, τεχνικοί, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ὧ ἐστὶν συμμέτρως κατεσκευασμένος, Ἰλ. Ε, 198. καὶ Ὀδυσσ. Ν, 306. »Πῶλοι ποιηταὶ, Ἰλ. Μ, 470. πολλὰ δὲ συναισθάνεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. καὶ, πάνα ποιητός, Od. Δ, 353. Θ, 458. Π, 415. Σ, 209. Φ, 64 2) καμωμένος εἴς τι, ὁηλ. διειρτός, χειροτονητός, ψηφιστός, ἢ ὁετός· π. χ. »Ποιητὸς παῖς», ἀστὸς υἱός, υἱοθετητός, οὐχὶ γνησιός, Πινδ. Νέ. 5, 53. ὅθεν γ) ἐξ ἑαυτοῦ πεποιημένος, ὁηλ. ἐπινοητός, ἐφευρημένος, πλαττός, π. χ. λόγοι. Πινδ. ἀόρτης, Νέοι.

Ποιητρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, ποιητής, ἐξαιρ. ἡ στιχουργοῦσα γυνή, ἡ Στιχουργός.

*Ποιητρόφος, ὁ, ἡ (ποίη, τρέφω). Πόην τρέφων, ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 459. ποιητ. ἀντὶ, ποιτρόφος.

Ποιηφαγέω (ποίη, φαγεῖν). Τρώγω χόρτα, πίαν, χλόην, Ἡρόδ. 3, 25. 100., ποιητ. ἀντὶ κοπρφαγέω, ἐκ τοῦ

*Ποιηφάγος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, πόη, φάγος. Χόρτον ἢ βοτάνας τρώγων, Lob. Φρυντ. 643.

Ποῖ κἄχος. Ζήτ. ἐν τῷ, κἄχος.

Ποικιλανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος, ποικίλος). Ἐκ ποικίλων καὶ διαφόρων ἀνθέων συνιστάμενος· ἐὐθη ποικίλα ἄνθη, ποικιλμένος μὲ ποικιλόχροα εἴδη· ποικιλόχρους, ποικιλχρώματος.

*Ποικιλειμονίτις, ἰδος, ἡ, = ἡ ποικιλείμων, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 24.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ποικίλοις ἱματίοις ἐστολισμένος, διάφορα, πολυειδῆ φορέματα φορῶν, κυρίως δέ, ποικιλοχρώματος, παρδαλός· καὶ ὑηλ. ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ποικιλμένη μὲ ἀστέρας, ἐν χειμῶνι ἀστέρων οὖσα, ἄλλως, ἀστρόχιτων. Αἰσχύλ. Προμ. 24.

Ποικιλέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ποικιλοκόκκινος, ποικιλοστικτος, ποικιλοπάρδαλος, Ἀθήναι. σελ. 327.

Ποικιλεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ποικιλτής, Ἡσύχ.

Ποικιλήνιος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ποικιλάνιος, ποικιλτικός (ἡλὶα) Ποικίλων, παρδαλόν, ἐζωγραφισμένον ἢ διαφόρως κεκοσμημένον ἡνίον, χαλινὸν ἔχων, π. χ. πῶλος, Πινδ. Πυθ. 2, 14.

Ποικιλία, ἡ (ποικίλλω). Ἡ ποικιλομορφία, τὸ ποικίλον ποικίλιον, παρδαλὸν διὰ κεντήσεως, ὑφάνσεως, κατασκευῆς (καπλατίσεως) τῆς ποικιλότητος τινὸς σώματι μὲ λίθους πολυτίμους, διὰ τερετίσεως ἢ γλυφῆς, ἢ διὰ ζωγραφητσεως ἢ βάφεως, ὅθεν ἐν γένει, τὰ στολίζειν, καλλωπίζειν τι μὲ διάφορα στολίσματα· ἡ κεντητική, ἡ ὑφαντὶς μὲ διάφορα σχήματα, εἰκόνας, ἄνθη, πλουμία τε καὶ χρώματα, ἡ πολυμιτρική τέχνη. 2) παρδαλότης, ἡ ποικίλη, πολυειδὴς, παρδαλὴ ὄψις, θεωρία, τ ποικίλον, διάφορον χρῶμα, στόλισμα, στολισμός τινος πράγματος, ἐξαιρ. διὰ κεντήσεως καὶ ὑφάντεως· καθόλου, ποικιλότης, πολυειδία, Ruhnk Τίμ. σελ. 219. 3) μεταφ. ἐπιτηδειότης, ἀξιότης τοῦ πνεύματος· πολύτροπον· ἐπιτηδειότης· πανουργία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὄρ. ποικίλος.

Ποικιλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ποικίλου τινος πτηνοῦ, καθὼς π. χ. ἡ Καρδερίνα (τὸ γραμματικούδιον) Ἀριστοτ. Ζω. Ἱστορ. 3'. 1. ὁ δὲ Σχολιαστὴς Θεοκρ. ξ'. 141. τὴν ἀκανθίδα, λέγει.

Ποικίλλω, Μ. ιλῶ (ποικίλος). Παρδαλόν ποιῶ, χρωματίζω, βάφω μὲ πολλὰ χρώματα, πλουμίζω, πλουμιστὸν ποιῶ (παρδαλίζω) παρδαλῶς ζωγραφίζω, κεντῶ, ἢ ὑφαίνω καθόλου δὲ, ἐπὶ πάσης τεχνικῆς ἐργασίας, παρδαλῶς ἢ πολυειδῶς, πολυμόρφως στολίζω, ἢ τεχνηέντως περιστῶτι. »Ποικ. χορὸν, ἀπεικονίζω χορόν τινα τεχνηέντως ἐν χαλκῷ, Ἰλ. Σ, 590. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, πολυειδῶς ἄνω κάτω ψάλλω, ἀλλάζω τὴν φωνὴν πολλάκις καὶ τεχνηέντως ἐν τῷ ψάλλειν. 3) στολίζω περιττόν τινα, εἴδη εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὸ ὕφος κάλλος, ποικίλειν, Schaef. Διον. σπν. σελ. 258. 4) μεταφ. φέρομαι δεξιῶς, δόλιως, πανούργως, κακοήθως, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, ἀλλάσσομαι ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως· ἀβέβαιος εἰμί· ὅθεν

Ποίκιλμα, τό. Πᾶν εἶδος βαφῆς, ζωγραφίας, κεντήσεως πολυειδὲς καὶ πολύμορφον, παρδαλὸν ἔργον, ἢ σῶμα, τὸ διαφόρως κεκαλλωπισμένον, ἐστολισμένον, τὸ πολυχρώματον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πλουμίζειν, ἢ πλούμισμα, στολισμὸς· ἐξαιρ. παρδαλόν, ποικίλον, τεχνικὸν ὕφασμα ἢ κέντημα, Ἰλ. 2, 289. Ὀδ. Ο, 107.

Ποικιλμός, ὁ, = ποίκιλσις, ποικιλία.

*Ποικιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ (βότρυς), ποιητ. Ἔχων σταφυλία ποικιλόχροα, καὶ λέγεται ἐπὶ τῆς κατ' ὀλίγον παρδαλιζομένης σταφυλῆς, = πεπαίζων ἢ περικνός.

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ποικίλα βουλευόμενος, εὐκόλως ἐφευρίσκων μέσα καὶ πόρους· πανοῦργος, δόλιος, συνετὸς, φρόνιμος, Ἡσ. Θ. 521. πρβ. αἰολόβουλος.

Ποικιλόγηρυς, υος, ὁ, ἡ· καὶ Δωρικ. ποικιλόγαρυς (γῆρυς). Διαφόρως καὶ ποικίλως μεταβάλλων τὴν φωνὴν του εἴς τὸ λέγειν, καὶ εἰς τὸ ψάλλειν, διαφόρους τόνους, ἤχους ἀποτελῶν, π. χ. φορμιγξ, Πινδ. Ὀλ. 3. 13. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Ἐ. 205. ἀηδών, ἔνθα ὁ Ruhnken ὀρθαίως, ὅτι γραπτέον ποικιλόγαρυς.

Ποικιλογία, ἡ· ἑρθότερον μὲν τοι τὸ, ποικιλλογία. Ἡ διάφορος, ἡ ποικίλη ἐκφρασις τῶν λόγων, ἀμφ.

Ποικιλόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ποικίλας γραμμὰς ἔχων.

Ποικιλογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Μετὰ παρδαλῶν χρωμάτων γράφων ἢ ζωγραφίζων. 2) πολυειδὴς, πολλῶν λογιῶν, περὶ διαφόρου ὕλης γράφων, συγγράφεις, Διογ. Λ. 5. 85.

*Ποικιλόθακρυς, υος, ὁ, ἡ (θάκρυ), ποιητ. Ἔχων διάφορα αἴτια δακρύων, ὁποιοτρόπων δακρύων.

Ποικιλοθερος, ὁ, ἡ (θέρη). Ποικίλον, παρδαλὸν λασιον, ἢ λάφυγκα ἔχων, Ἡ. Ἐ. 205. ἐνθ' ὅμως δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἐπὶ κελαδήματος, μελωδικοῦ τόνου λάφυγγα, ὡς τὸ, ποικιλόγηρυς, ποικιλόφωνος, ποικιλῳδός.

Ποικιλόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ποικίλον, πολύμορφον, παρδαλὸν δέρμα ἔχων.

*Ποικιλοδέρμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, = τῷ ἀνωτέρω, Εὐρπ. Ἱφ. Αὐλ. 226.

*Ποικιλοδίνης, ου, ὁ, = ποικιλόδινος. (L)

Ποικιλόδινος, ὁ, ἡ (δίνη). Ποικίλως καὶ πολυειδῶς περιστρεφόμενος, πολλῶν λογιῶν κύκλους, γύρους, δίνας ποιῶν· ποιητ.

Ποικιλόδιφρος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ποικίλην, παρδαλὴν ἅμαξαν, ἢ ποικίλους, παρδαλοὺς ἵππους ἐν τῇ ἁμάξῃ ἔχων, Ἀθην. σολ. 568. ποιητ.

Ποικιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ποικίλα, ἤτοι πολυειδῆ καὶ διάφορα δῶρα διδούς, χαρίζων, πλούσιος εἰς πολυειδῆ δῶρα, Νόννος, ὡς καὶ τὸ, αἰολόδωρος.

*Ποικιλοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), ποιητ. Ποιῶν ἔργα, πονήματα πολυποίκιλα, ἐργασίας ὧν πιλυποικίλου.

Ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ποικίλα, παρδαλὰ ἢ πολυειδῆ καὶ ποικιλόχροα μαλλὰ ἔχων, Εὐρ. Ἄλκ. 583.

Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Καθήμενος ἐπὶ θρόνου ποικιλοχρόου· οὕτως ὀνομάζει ἡ Σαπφὼ τὴν Ἀφροδίτην, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὴν ποικίλον καὶ ὡραῖον θρόνον.

Ποικιλόθρους, ὁ, ἡ (θρόος), ποιητ. Ἔχων ποικίλας φωνὰς, τόνους. »Οἰωνοὶ ποικιλόθρουοι (Πλούταρχ.), οἱ ποικίλως καὶ διαφόρως φωνοῦντες.

Ποικιλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ποικίλον καυλὸν ἔχων.

Ποικιλομήτης, ου, ὁ· καὶ, ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις), ταὐτὸν τῷ, ποικιλόβουλος, Ἰλ. Α, 432. Ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ἐν τοῖς Ὕμνοις τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ποικιλομήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ποικίλας μηχανὰς εἰδώς, πολλῶν λογιῶν στρατηγήματα, μέσα καὶ ὁρμους ἐξεύρων καὶ μεταχειριζόμενος· πανοῦργος, δόλιος, πολύτροπος.

Ποικιλομορφία, ἡ. Ποικιλότης τῶν μορφῶν, πολυειδὴς μορφὴ, σχῆμα, ἐκ τοῦ

Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ποικίλην ἤτοι παρδαλὴν μορφὴν ἔχων, πολυειδῆς παρδαλὸς· καὶ, ἀλλάζων συχνάκις μορφήν.

Ποικιλομυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ποικίλος κατὰ τὸν μῦθον, λόγον, διήγησιν· εἰς διαφόρους ὁμιλίας ἐμβαίνων, ἢ εὐήλωττος. ἢ βαττολόγος, λάλος, πολύλογος, φλύαρος.

Ποικιλόνοος, ους, ὁ, ἡ (νόος), ταὐτὸν τῷ, ποικιλόφρων, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 409.

Ποικιλόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ποικίλα νῶτα (παρδαλαῖς πλάταις) ἔχων.

*Ποικιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Κατηγινόμενος εἰς διάφορα· διάφορα ἐπιχειρῶν, intrigant.

Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ποικίλα ἤτοι πολυειδῆ, παρδαλὰ πτερὰ, ἢ πτέρυγας ἔχων.

Ποικίλος, η, ον. Πολυειδὴς, πολύμορφος, πλουμιστὸς, παρδαλὸς, πολύχρους, πολυχρώματος, κατάστικτος, διακεκριμένος, σημειωμένος μὲ διάφορα χρώματα ἢ στίγματα. Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Ἠιθέων χειριδῶτοι ποικίλοι», Ἡρόδ. 7, 61 ὅθεν, »ὁ ποικίλος, εἶδος κήτους, Λύκ. 2) παρδαλὸς, ἢ πολυειδῶς κεκοσμημένος, ἐστολισμένος, ζωγραφισμένος, κεντημένος, ὑφασμένος, διὰ τῆς ποικιλίας ἢ πολυμιτρικῆς τέχνης ἐξειργασμένος, ἢ κατεστρωμένος (καπλατισμένος) ἐν τῇ βαθουλῇ ἐπιφανείᾳ τῶν μὲ δουλειὰν ἐκ μετάλλου, στολισμένων μὲ ἔρανα ἢ ἀγάλματα, ἐν γένει, παρδαλῆς, ποικίλης ἐργασίας, δουλεῖς ὤν, τεχνηέντως δουλευμένος, πολλὰ, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τοῦ, πέπλος, ἱμὰς, ζώνη, σάκος, τεύχεα, ἔντεα, ἅρματα, κλισμὸς, κ. τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἔργων ἐκ μετάλλου καὶ ὑφασμάτων, ὡς τό, δαίδαλος, δαιδάλεος· ἔτι δὲ »Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, κατεστρωμένα παρδαλῶς μὲ χαλκὸν, ἅρματα τεχνηέντως εἰργασμένα», Ὅμ. (Ἰλ. Γ, 327. Δ, 432. Ζ, 504. Κ, 304. κτλ.) καὶ Ἡτ. ὅθεν β) ὡς οὐτ. »ἡ ποικίλη», προσυπακ. στοά, ἡ ἐν Ἀθήναις μεγάλη στοὰ, ἐστολισμένη μὲ τοῦ Πολυγνώτου τὰς κατὰ τοὺς τοίχους ἐρμαμένας εἰκόνας περὶ τῆς Μαραθωνείου μάχης. 3) ἐν γένει, διαφορετικὸς, πολυποίκιλος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλῶν λογιῶν, παντοῖος· ὅθεν καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀόριστος· συγκεχυμένος, περιπεπλεγμένος, δυσχερής, σκολιός, ἐπὶ τῆς πολυσημασίας τῶν χρημάτων, Ἡρόδ. 7, 111, καὶ συνεχῶς, »Ποικίλος λόγος, δόλιος, πανοῦργος λόγος, ὁμιλία, Reisig enarr. Soph. OC. 752. Ἀριστφ. Θεσμ. 438. –Ποικίλως αὐδώμενος, Σοφ. Φιλ. 130, 4) μεταφ. μεταβάλλων τὸ χρῶμα, ἦθος, εὐμετάβλητος, ἀβέβαιος, πανοῦργος, ἐπίτριπτος, ποικιλόφρων, δόλιος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 511. ὡς ἐπίθ. τοῦ Προμηθέως. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅλως ἐπὶ κακοῦ, κακοήθης, ἀπατηλός, σοφιστικός, ὅστις κυττάζει νὰ βλάψῃ, ἀπατήσῃ, πιάσῃ μέτι ἡ πλεονεξίᾳ τὸν ἄλλον, πρβ. αἰόλος. Τὸ Ἐπίρρημα, ποικίλως, μὲ ποικίλον ἢ κατὰ τὸν ποικίλον ἢ τὸν τῆς ποικιλίας τρόπον, πολυτρόπως, διαφόρως. (Ὁ Ῥείμερος ἑτυμολογεῖ τοῦτο ἀλλ' ὀλίγον ἐναργῶς, παρα τὸ, πόκος.

* Ποικιλοσάνδαλος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ποικιλοσάμβαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον, Αἰολ. σάμβαλον). Περίπλ. σανδάλια ἔχων, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 13. σελ. 599. Γ. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Διτοδρυΐου.

Ποικιλόστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ποικίλον τὸ στέρνον στῆθος ἔχων· μεταφ. ταὐτὸν τῷ, ποικιλόφρων, Ἡσυχ.

Ποικιλόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Διάφορα σήμαντρα, στιγμὰς ἔχων, Ἀθ. σελ. 305.

Ποικιλόστολος, ὁ, ἡ (στολή). Ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος, στολισμένος μὲ παρδαλά, πλουμιστά, φορέματα· ἐν γένει, παρδαλὸς κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 343. -Ποικιλόστολος νοῦσος, ἡ πολλαῖς καὶ διαφόραις χρώμασι πεποικιλμένη, ζωγραφημένη.

Ποικιλόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ποικίλον, παρδαλὸν στόμα, ῥάμφος ἔχων· μεταφ. = ποικιλόμυθος.

* Ποικιλόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις στρίφεται καὶ ἀναστρέφεται, γυρίζει καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Ποικιλοτερπής, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Κατὰ διαφόρους τρόπους χαρὰν προξενῶν, εὐφραίνων ποικίλως τέρπων, Διάλεκτ. β'. σελ. 116.

Ποικιλότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Παρδαλῶς, ἢ μὲ παντοίαν τέχνην, τεχνηέντως, ἐξειργασμένος, πεποιημένος, κεκομψένος, παρεσκευασμένος, ἑτοιμασμένος καὶ μεταφ. πανοῦργος.

* Ποικιλοτέχνη, ης, ἡ, ποιητ. ἀθηλ. τοῦ

* Ποικιλοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ἐξέχων, ὑπερβαίνων ἐπιτήδειος κατὰ διαφόρους τέχνας.

Ποικιλότραυλος, ὁ, ἡ (τραυλός). Ποικίλως, διαφόρως, καὶ πολυειδῶς τραυλίζων ἢ ψάλλων, ἐπὶ πτηνῶν, Θεόκρ. Ἐπίγρ. δ'.

Ποικιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ποικίλως, πολυειδῶς καὶ διαφόρως παίζων τὴν φόρμιγγα, ἢ διαφόρως καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους κιθαρισθείς, συνωδευμένος μὲ διαφόρους τόνους τῆς φόρμιγγος, Πίνδ. Ὀλ. 4, 4.

Ποικιλοφρονέω. Ποικίλως φρονῶ· πανοῦργος, δόλιος, πονηρὸς εἰμί· ἐκ τῶν Σχολ. τοῦ Βουρδελ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 441. καὶ ἐπὶ καλοῦ, πλήρης φρονήσεως, συνέσεως εἰμί. ἐκ τοῦ

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) Ποικίλος κατὰ τὸ φρόνημα, τὰς βουλὰς ἢ στρατηγήματα, πανοῦργος, δόλιος, πονηρός, ταὐτὸν τῷ, ποικιλόβουλος· καὶ ἐπὶ καλοῦ, συνετός, πολυνους, εὐφυρτικός,

Ποικιλόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή). Μετασχηματίζων, μεταβάλλων κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν φωνὴν, τὸν διαφόρους φωνὰς ποιῶν, ποικίλ ος κατὰ τὴν φωνὴν, ποικιλοειδῆ ἢ ἠχῶν, ψόφων. μεταφ. = ποικιλόμυθος, Εὐστ.

Ποικιλόχροος, ὁ, ἡ καὶ, Ποικιλόχρωμος, ὁ, ἡ. καὶ, Ποικιλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρῶμα, χρώς). Ποικίλον, ἤτοι παρδαλὸν χρῶμα, σῶμα, ἐπιφάνειαν, δέρμα ἔχων. ἢ ποικίλος τὸ χρῶμα.

* Ποικιλόω, ὥτω (ποικίλος). Κάμνω παρδαλὸν, παρδαλόνω· στολίζω τεχνηέντως, ἢ πολυειδῶς, Αἰσχ.

Ποικιλσις, εως, ἡ. (ποικίλλω), ταὐτὸν τῷ, Ποικιλία.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ. (ποικίλλω). Ὁ ποικίλων, ἢ ποικιλίας ποιῶν, παρδαλοποιός, ὁ στολίζων πολυειδῶς ἢ πολυτέχνως. ἐξαιρτ. ὁ παρδαλά, πλουμιστά, κεντημένα ὑφάσματα, φορέματα, κατατευξίων, κεντητής· καὶ θηλ. ποικίλτρια, ἡ. ἡ κεντίστρα, ἄθετ.

Ποικιλτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν, κεντᾶν, πλουμίζειν. »Ποικιλτικὴ, ἡ, προσυπακούομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κεντᾶν, ταὐτὸν τῷ, ποικιλία· ταύτην ὁ Ἡσυχ. Πολυμιτρατικὴ, λέγει. ἴδε Πολύμιτος.

Ποικιλτός, ἡ, όν. (ποικίλλω). Πεποικιλμένος, πλουμιστός, ποικιλίας ἔχων, ὑφαμένος, κεντημένος, ἢ ἐζωγραφισμένος, κεχρωματισμένος διαφόρως καὶ πολυειδῶς, παρδαλωτός.

* Ποικίλτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ποικιλτής, ὄρ. τοῦτο.

Ποικιλωδός, ὁ, ἡ. (ᾠδή) Ὁ διαφόρως, ἢ (ποιητ.) ποικίλως, δολίως, πανούργως, ἢ συγκεχυμένως, αἰνιγματωδῶς ᾄδων, ψάλλων, ποικίλος κατὰ τὴν ᾠδὴν, ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς, Σοφ. Ο. Τ. 130.

Ποιμαίνω, ανῶ (ποιμήν). Ὡς ποιμὴν βόσκω, φέρω εἰς βοσκὴν, εἰς νομὴν τὰ ζῶα, π. χ. μῆλα, Ὀδ. Ι, 188. ἄρνας, Ἡσ. Θ. 23. ἔτι δὲ καὶ γενικῶς ἁπλ., ὡς ποιμὴν εὑρίσκομαι κάνω εἰς τὰ ποίμνια, π. χ. »Ποιμαίνειν ἐπ' ἤπειρον, Ἰλ. Ζ, 25. Δ, 106. Παθ. ποιμαίνομαι, ὡς τό, νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμνίων, Ἰλ. Δ, 245. 2) μεταφ. τρέφω, ἔχω, περιποιοῦμαι, περιβάλλω, ὡς τὸ, θεραπεύειν, Dissen expl. Pind. Nim. 8, 6. Isthm. 4, 14. Πλάτ. Δυσ. σελ. 209. Δ. καὶ τρέφω πάθος τι, π. χ. ἔρωτα, κ. τ. τ., Ἰαν. Ἐπ. ἀδέσπ. 9, 2. β') φροντίζω περί τινος, οἰκονομῶ, περιέπω, διοικῶ, κυβερνῶ, πρβ. ποιμὴν. γ') ὡς τὸ βουκολεῖν, διατηρέω, ἐμπεδίζω τινὰ εἰς τινα, τὸν κρατῶ μὲ ἀπάτην, καὶ, παρηγορῶ. ὅθεν καὶ ἁπλῶς, ἀπατῶ, πλανῶ. »Ποιμαίρεται, ἀγωνίζομαι διὰ διαφόρων διαπεδασμῶν νὰ διατρεδάσω, λησμονήσω τὴν ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος λύπην μου, fallere, amorem, Θεόκρ. 11, 80. δ) Παθ. περιπλανῶμαι, φέρομαι ἄνω κάτω, διατρέχω τόπον τινὰ, Αἰσχ. Εὐμ. 244. »Χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόπος, διατρέχῃ κἀκεῖ τόπος, περιῆλθον, περιέτρεξα, περιπλανήθην εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸ »Βουκολούμενος« ἐν στίχ. 78.

* Ποιμάν, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, ποιμήν, Θεόκρ.

* Ποιμανδρία, ας, ἡ (ποιμαίνω). Ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ἀμολγέως, Λυκόφρ. καὶ, ἀγγεῖον ἱερὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

Ποιμανεύς, ὁ. (ποιμαίνω) ταὐτὸν τῷ, Ποιμήν. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ποιμανεύω, εύσω, ποιητ. ταυτὸν τῷ ποιμαίνω, Σουΐδας ἐν τῷ, »Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεύσαιμι.

Ποιμανήριον, τὸ. (ποιμάνωρ) Τὸ βοσκημένον ποίμνιον, καὶ μεταφ. ἡ ποίμνη τῶν ὑπηκόων, παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 72. Λαὸς πλῆθος ἀνθρώπων ὑπὸ τὴν διοίκησιν Βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, ἡγεμόνος.

* Ποιμαντέον, 2ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ ποιμαίνω. Πρέπει νὰ ποιμαίνητε, Θέογν. 689.

Ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ (ποιμαίνω), ταὐτὸν τῷ, ποιμήν, »Νῆος ποιμαντῆρι, ὁ ναύτῃ, ὁ τὸ πλοῖον διοικῶν, Σοφοκλ. Ναυπλ. Λείψ. 5, 10. 2) μεταφ. ἡγεμών, ἀθηγός.

Ποιμαντικός, ἡ, όν (ποιμαίνω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. »Ποιμαντικὴ, ἡ, προσυπακουομ. τοῦ, τέχνη, ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποιμένος, ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ φυλάττειν τὰ ποίμνια.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, = ποιμήν, ποιμαντήρ.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, = ποιμάντωρ, ποιμήν. Ποιμὴν (τζομπάνος)· καὶ μεταφ. ποιητ. ποιμὴν λαοῦ, ἡγεμών, στρατηγός, Αἰσχ. (συνηθ. παραγ. παρα τὸ, ποιμαίνω καὶ ἀντὴρ) ὁ τοὺς ἀνδρας ποιμαίνων, ὡς τὸ, στυγάνωρ, φθιτήνωρ, κ. τ. τ. ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ἐσχηματίσθη ἐναντίον τῆς ἀναλογίας καὶ νὰ λέγηται, ποιμανίαρωρ. ὅθεν ἐσχηματίσθη μᾶλλον, ὡς φαίνεται, παρὰ τὸ, ποιμαίνω, ἁπλῶς καὶ δίχα τινος συνθέσεως, ἐκ τοῦ ἀορ. ἐποίμηνα, Δωρ. ἐποίμανα.

* Ποιμασία, ἡ (ποιμαίνω). Τὸ ποιμαίνειν· βόσκειν, φυλάττειν τὰ ποίμνια, Φίλ.

* Ποιμενάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχων), = ἀρχιποιμήν, Ἰμνιδ.

Ποιμενικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. ποιμενικῶς. (ποιμὴν) Ἀνήκων εἰς τὸν ποιμένα, ἢ εἰς τὴν ποιμενικὴν ζωὴν· ποιμενικὴν ζωὴν ζῶν.

* Ποιμένιον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ, ποίμνιον.

* Ποιμένιος, ία, ιον, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ, ποιμενικός, Ἰλιαδ. Α. Π. σελ. 866.

Ποιμήν, ένος, ὁ. Ὁ βοσκὸς ἐν γένει, ἐξαιρ. τῶν προβάτων, προβατοβοσκός, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀντίθ. τῷ, ἄναξ, τῷ κτήτορι, τῆς ποίμνης, Ὀδ. Δ, 87. »Οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμήν,« οὔτε χωριάτης. 2) μεταφορ. ὁδηγός, στρατηγός, ἡγεμών, βασιλεὺς ἀνθρώπων. »Λαῶν ποιμένι, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. πολλαχ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων. »Ποιμὴν λόχων«, Valck. Φοίν. 1146. 3) παρὰ Σοφ. Αἰ. 360. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, κηδεμών, φροντιστής, ἢ λάτρις, ἢ φίλος. Ἡ κλητικὴ ποιεῖ αὐχὶ ποιμὲν, ἀλλὰ μένει ποιμήν, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 179. (πιθαν. συγγεν. τῷ, πίπαμαι, πᾶμα, πάμουχος, πολυπάμων, πατέομαι, pasco, πόα, πόη, ποῶν.)

* Ποιμνάζω, ταὐτὸν τῷ, ποίμνη, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 289. κυρίως θηλ. τοῦ

* Ποιμναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς ποίμνην, ἐκ τοῦ

Ποίμνη, ἡ. Τὸ τῶν βοσκημάτων, θρεμμάτων, ἄθροισμα, ἤτοι ἡ ἀγέλη, τὸ κοπάδι τῶν βοσκόντων ζώων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Ι, 122. Ἡσ. Θ. 446. Ἡρόδ. 1, 126. 2) ἕνα κομμάτι ἐκ τῆς ποίμνης, Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 721. παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἡ ποιμὴν τῶν πιστῶν. (ἤτοι παρὰ τὸ, ποιμήν, ὡς τὸ λίμνη παρὰ τὸ λιμήν, ἢ, κατὰ συγκ. ἀντὶ ποιμάνη ἐκ τοῦ ποιμαίνω.) ὅθεν

* Ποίμνηθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τῆς ποίμνης, ἀπὸ τὴν ποίμνην,

Ποιμνήτης, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ποιμνείος. (ποίμνη). Εἷς ποίμνην ἢ ποιμένα ἀνήκων, Ἰλ. Β, 470. »Σταθμὸς ποιμνήτιος«, ἢ σπαυλὸς, ἢ μάνδρα. σημεῖ. Ἡσ. Κ. 780. καὶ ὁ ἐκ τοῦ ποιμνίου ὤν.

Ποίμνιον, τὸ. κυρίως τὸ ἐπίθετον κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ποιμένιον οὐσιαστικῶς ἐκληφθὲν, καθὼς παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 269. τῷ ὄντι εὑρίσκεται, ταὐτὸν τῷ, ποίμνη, ἐν γένει, ἐξαιρ. τῶν προβάτων, Ἡρόδ. 2, 2· 3, 65. 2) μάνδρα 3) ἓν κομμάτι, ἓν μόνον θρέμμα, Schaef. Λογγσθλ. 327. 369.

Ποιμνίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ποιμνικός. »Ποιμνίτης ὑμέναιος«, ἀναφέρει ὁ Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ιβ'. 44. ἐκ τοῦ Κύρ. Ἀλκ. 580. παραβάλλεται μετὰ τοῦ Πολυδεύκους ζ'. 185. ὅπου »Ποιμνῖται κύνες« κεῖται.

* Ποιμνίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ποιμνίτης.

Ποινάζω, Ποινάζομαι, = ποινάω, ομαι, ποιητ. ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. πόλλ' ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 204.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οιναῖος, αία, αῖον (ποινή). Ἀναγέμενος εἰς τὰς ποινάς· καὶ, τιμωρῶν, ἢ ἐκδικούμενος.

ποινάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ὁ τιμωρῶν ἢ ἡ τιμωροῦσα, ὁ ἐκδικῶν, ἢ ἡ ἐκδικοῦσα, ὁ καταράχων ἢ ἡ καταρέχουσα, τιμωρητής, τιμωρήτρια, ἐκδικητής, διώκτης, Αἰσχ. (2) ἐκ τοῦ

ποινάω, άσω, Ἰων. ήσω. Τιμωρῶ, παιδεύω, ἐκδικῶ· καταρέχω, καταδιώκω. Μέτ. ἐκδικοῦμαι κατά τινος, μετά αἰτ., Εὐρ. Ἰφ. Τ, 1399 (χνω, ῳμαι. Μ. ασω, ασομαι) ἐκ τοῦ

ποινή, ἡ. (ΦΕΝΩ), φόνος, ἄνευ δασέος πνεύματος). Κυρίως τὸ διδόμενον ἕνεκα φόνου λύτρον, ἤγουν ἄσπρα, τὰ διδόμενα χρήματα ἵνα γλυτώσῃ τις ἀπὸ φόνον, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. ἐσημείωσε. «Ποινή, τὸ ἐκ καταδίκης πρότιμον καὶ ὑπὲρ φόνου τιμωρίαν. ἐξαιρ. ἡ ἐξαγορά, τὰ ἀργύρια δι' ὧν ἐξαγοράζει τις τὸν φόνον τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ἢ διαλύει ἔγκλημά τι, ὡς ὁ αὐτὸς Εὐστάθ. φησί. «Ποινὴν δίδεσθαι, λέγεται· ὁ ἐπὶ χρήμασι διαλλαγὴς πρὸς τὸν φονέα προσήκοντές τινος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντέκτισις ὑπὲρ φόνου ἐνδομένη, χρήματα ὑπέρ τινος ἀφορισθέντα τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις, τιμωρία, ἐκδίκησις ὑπέρ τινος φονευθέντος, ἢ διὰ ἄλλο τι ἔγκλημα, μετά γεν. προσπ. π. χ. ποινὴ υἱοῦ, παιδός, κασιγνήτοιο· θανόντος, ἀποφθιμένου, χρήματα ἢ ἐκδίκησις διὰ τὸ χυθὲν αἷμα ἐνὸς φονευθέντος, τόκον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις δώσει, ὅσον καὶ ἐπ' ἐκείνου, ὅστις δέχεται ταύτην τὴν ποινήν, συνιστάμενην ἤτοι εἰς ἀντιφονίαν ἢ εἰς ἄλλην τιν' ἀποζημίωσιν ἢ τίσιν, ἀντιτήκωσιν, Ὁμ. «Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγήγνετο τεθνηῶτος, Ἰλ. Ν, 659. «Ποινὴ ἄτιτος κασιγνήτοιο, Ἰλ. Ξ, 483. «Τῶν ποινήν. Ἰλ. Ρ, 297. πρβ. Ἰλ. Ε, 266. Ι, 633 Π, 398. Σ, 498. Φ, 28. Ὀδ. Ψ, 312. Ξενοφ. Κύρωπ. ς. ά. 8. «Ποινὰς τίσαι, ἢ δοῦναι· τιμωροῦμαι, λαμβάνω τὴν ποινὴν τῶν κριμάτων μου. «Ποινὰς ἀπαιτεῖν, ἢ λαμβάνειν, ζητῶ ἢ λαμβάνω ἐκδίκησιν· ἔτι δὲ καὶ μετά γεν. τοῦ πράγμ., διὰ τὸ ὑπεῖκον δίδει τις πρότιμον ἢ ἀντεκτίσεως, ἀποχώρησιν, Ἰλ. Ρ, 207. τὸ Λατ. poena. ὅρα ἐν γένει, καθάρτειον, δίκη, τιμωρία, τίσις, ἐκπλήρωσις, ἀποζημίωσις, ἀντιτήκωσις, ἀντίτισις, ἀντεκτίκεια, ἐμβίκησις, Ἡσ. Ἐ. 671· 877. ὠΑτελέστοις ποινὴν τῆς Αἴτωπος ψυχῆσι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν (στερχθεῖσαν) ζωὴν τοῦ Αἰτώπου, ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατον τοῦ Αἰτώπου, Ἡρόδ. 2, 134. ταὐτοπαθὲς δὲ «Ποινὴν τίσαι Περῆ τῶν κηρύκων ἀπολομένων, δίδω, πληρόνω εἰς τὸν Περῆν ποινὴν διὰ τοὺς μεταλλεύοντας κήρυκας, Ἡρόδ. 7, 134. πρβ. ἄποινα. β) ἐπὶ καλοῦ, ἀποκαμπὴ, καὶ μετά γεν. πράγμ. δίκη, Πινδ. Πυθ. 1, 113. Νέμ. 1, 107. Schütz Αἰσχ. Προμ. 223. γ) ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ λύτρου, ἐλευθέρωσις, λυτρωσις, ἀπαλλαγὴ τινος, μετὰ γεν., Πινδ. Πυθ. 4, 112. 2) προσωποποιημένως, ἡ θεὰ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας, Ὅτι συγγεν. τῷ, Δίκη καὶ Ἐριννύς, τέλλω, κατὰ πληθ. αἱ Ποιναί, ὧδεν

ποινηλασία, ἡ. τὸ καταρέχειν τινὰ πρὸς παίδευσιν διά τι κρίμα· καὶ ἡ παίδευσις αὐτή, τιμωρία· καὶ ἡ συναξις, ἡ εἰσπραξις μιᾶς ψηφιτώτης ποινῆς, ὡς παρ' Ὁλυμπιοδ. Τοῦ νόμου ποινηλασίαι, ἡ ὡφορτισμένη παρὰ τοῦ νόμου τιμωρία. 2) ἡ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ὑπὸ τῶν Ποινῶν καταδίωξις, ἢ ἐξ αὐτῶν προερχομένη βάσανος καὶ ἀνησυχία τοῦ συνειδότος διά τι κρίμα ἐκ τοῦ

ποινηλατέω, ῶ. Μ. ήσω. Καταρέχω καὶ βασανίζω ὡς ἡ θεὰ Ποινή, παραδίδω εἰς τὰς τιμωρητικὰς θεάς. ἐξαιρέτως ἐπὶ παιδευτικῆς σημασίας, ἀντὶ τοῦ, τιμωροῦμαι, βασανίζομαι, καταρέχομαι ὑπὸ τῶν Ποινῶν, ἢ παρὰ τῶν τιμωρητικῶν Θεῶν τοῦ Ἅδου, ὑπ' Ἐρινύων, Πλούταρχ. περὶ Ποταμ. καὶ Ἠσύχιος ἐκ τοῦ

Ποινήλατος, ὁ, ἡ (ποινή, ἐλαύνω). Βασανιζόμενος καὶ καταδιωκόμενος ὑπό τῶν Ἐρινύων, Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδᾳ. ἀνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπασταλμένος ἢ ἐμπνευμένος ὑπὸ τῶν Ποινῶν, π. χ. «Μανίᾳ ποινήλατος», παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτητον σελ. 435.

Ποίνημα, τό. (ποινάω), ποιητ. Ποινή, Τιμώρημα, ἐκδίκημα, (τερεμές, Τουρν.). Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ. ποινώματα, παρὰ τό, ποινόω, ὅπερ καὶ ὡς ἡμαρτημένον νομίζεται.

*Ποινήτερα, ἡ, ποιητ. ϑηλ. τοῦ ποινητήρ.

Ποινητήρ, ῆρος, ὁ (ποινάω). Ὁπτικὸν. καὶ, Ποινήτωρ, ορος, ὁ. Ἐκδικητής, τιμωρός, τιμωρητής, διώκτης, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ.

Ποινητης, ου, ὁ, καὶ κὶ ϑηλ. ποινῆτις, ιδος, ἡ. ἐκδικούμενος, τιμωρῶν καὶ τιμωροῦσα, ὡς οὐσ. ἡ ἐπίθ. ταὐτὸν τῷ, ποινητήρ, καὶ ποινήτωρ ἢ ποίνιμος.

*Ποινήτωρ, ορος, ὁ, = ποινητήρ.

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, ἡ, η, ον (ποινή). Ἐκδικητικός, τιμωρῶν, ἐκδικῶν ἢ χρησίμευσιν εἰς ποινήν. π. χ. «Δίκαι», Ἐρινύς, Δίκη, Σοφοκλ. Τραχ. 808. Αἰ. 843. «Ποίνιμος λιθοστόνακα, Ἀνθολ. «Ποίνιμα πάθεα», (Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 219), παθήματα ἐξ αἰτίας ἐκδικούσης, τιμωρούσης ἀντιπληρώσεως, βάσανοι, διά τῶν ὁποίων λαμβάνεται ἐκδίκησις. 2) ἀξιοτιμώρητος, ἄξιος ποινῆς.

Ποιησοποιός, ὁ, ἡ (ποινή, ποιέω). Ποινὴν, τιμωρίαν παρασκευάζων ἢ ἐτελῶν. ὅθεν, Ποιησοποιοῦ, αἱ. (παρὰ Λουκιαν. Φιλοπ. 23) αἱ Ἐρινύες, αἱ ϑεαὶ τῆς ποινῆς, αἱ Ποιναί.

*Ποινουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκτελεστὴς τῆς ποινῆς, Ἰων. Δωδ. περὶ ἀρχ 3, 60.

Ποιολογέω, (ποιολόγος), Θεόκρ. γ'. 32. Πάομαι, χόρτον, ἢ ζιζάνια συλλέγω, βοτανίζω. Παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἀντὶ τοῦ, σταχυολογῶ, καθὼς καὶ ὁ Σουΐδας ἐν Λέξ. ποίνην, ἑρμηνεύει τό, ποιολόγος, διὰ τοῦ σταχυολόγος. 2) ἐν τῇ οἰκονομικῇ, συνάζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ κατὰ τὸν κάμπον διεσκορπισμένον σιτάριον διὰ νὰ τὸ ϑέτω εἰς διάφορα δεμάτια, ὀράγματα.

Ποιολόγος, ὁ, ἡ (ποία, λέγω). Πάομαι, χόρτα ἢ ζιζάνια, συλλέγων ἠτρώγων τὰς κορυφὰς τῶν χόρτων, ἐπὶ ζώων. Ἀριστοτέλης παρ' Ἀθην. σελ. 397. 2) ταὐτὸν τῷ, σταχυολόγος, Σουΐδ.

Ποιονόμος, ὁ, ἡ (ποία, νέμω). Χόρτον, χόρτα τρώγων, μὲ χορταρώδη βοσκὴν ζῶν.

*Ποιόνομος, ὁ, ἡ (ὁμοῦ). Ἔχων βοτανώδη, πλούσια εἰς χόρτον ἢ χορτα λιβάδια.

Ποῖος, ποία, ποῖον, τί λογῆς, ποίος, ἐπὶ ἐρωτήσει, Ὁμ. συνήϑως μετ' ἐκπληκτικῆς ἀγανακτήσεως, ἰδὲ ἐν Ἰλ. Δ. 25. «Ποῖον τὸν μῦϑον ἔειπες, τί λόγον εἶπες, «Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων», Ἰλ. Δ, 350. Ξ, 83. κτ. ἐνϑα ὅμως εἶναι μᾶλλον ἀναβάσεως ἢ ἐρωτήσεως· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ οὐδετ. μόνον «Ποῖον ἔειπες, Ὀδ. Β, 83., ἐνϑα δὲν εἶναι χρεία πρὸς ἀναπλήρωσιν οὔτε τὸ, μῦϑον, οὔτε τὸ, ἔπος· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ποδαπός, ἀπὸ ποῖον τόπον τὸ γένος, τὴν πατρίδα, Lob. Φρυν. σελ. 59. Παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐχὶ σπανίως ἐνάρθρως, π. χ. «Τὰ ποῖα ταῦτα, τί λογῆς πράγματα εἶναι αὐτά, Ρογε. Εὐρ. Φοιν. 719. 862. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 418. 974. Νεφ. 1270. Τιμοκλ. Α. Θ. σελ. 224. Α. Ποῖος τις, ταὐτὸν τῷ, ποῖος· ἐκ παρελλήλου, οἷον, «Ποῖος δέ τις ἐστίν, (Λουκιαν.) τί λογῆς ἄνϑρωπος εἶναι αὐτός. «Ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων», Ξενοφ. Ἀπομνημ. β'. ὁ. 5. ἀντὶ τοῦ, τί ἄλλο κτῆμα, Πληϑυντ. «Τὰ ποῖα, οὕτω καὶ τὰ», «Ποῖ' ἄττα, καὶ, «Ποῖ' ἄττα, ἀντὶ τοῦ, ποῖα, ἐκ τοῦ οἷος προτϑέσει τοῦ π, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρωτήσεως μεταχειρίζονται ὡς τό, πόσος ἐκ τοῦ ὅσος. Ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, κοῖος, κοίη, κοῖον, ὅϑεν, κοίη, δοτικοῦ, ἐπιρρ. τίνες τρόπου, πῶς, Ἡρόδ. 1, 30. «Μοίρη δή κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον», μὲ τί λόγον κρίνεις κτ. Ἡ ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς τούτου καὶ τοῦ πόσος εἶναι ἐκ τοῦ, ΠΟΣ, ὅπερ ἀναφέρεται πρὸς τό, ὅς, ὡς καὶ, τὰ ἀντίστοιχα, ἀναφ. καὶ ἐκετ. ἐπίθ. οἷος, καὶ ὅσος, τοῖος καὶ τόσος ἐκ τοῦ, ὅς καὶ, ΤΟΣ. (Παρὰ νεωτ. στιχουργοῖς ἐν χρήσει ἡ λήγουσα τοῦ ϑηλ. πολὺ ἐνίοτε ὡς βραχεῖα, Ἰακ. Α. Π. σελ. ξέ. τουναντίον δύ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ πρώτη συλλαβὴ ὑπάρχει πολλὰ συχνάκις βραχεῖα.)

Ποιός, ποιά, ποιόν. Λέγεται ἐπί τινος ὄντος ἰδιότητος, ἢ ποιότητος τοιαύτης, ἢ τοιαύτης ἕξεως, πραισισμένος μὲ ταύτην τὴν ποιότητα, τοιοῦτος· λέγεται καὶ μετὰ τοῦ ἄρϑρου πό Ποιέσιν. καὶ, «Ποιός τις», ἐπὶ ἀνϑρώπων λέγεται, ὁ ἔχων ἦϑη τινα, ἢ ἰδιώματα ἰδιαίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. ϛ. 4. «Διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον», διὰ τὸ ἔχειν ἀλλοῖόν τινα ἢ ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ ζῆν· κυρίως δὲ ἐκφράζει τὸ ἀόριστον τις, κάποιος.

*Ποιός, οῦ, ὁ. Σῖτος, Γλωσσ. ὄρ. πολα.

Ποιότης, ητος, ἡ (ποῖος). Κατάστασις, ἰδιότης πράγματος τινός, οἷον λεπτότης, λευκότης, κ. τ. τ. τοῦ πράγματος, qualité Lob. Φρυν. σελ. 350.

Ποιοτρόφος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ποσιτρόφος.

*Ποιούντων, πλ. γεν. τοῦ ποιῶν, μετοχ. τοῦ ποιέω. ἢ ἐνίοτε Ἀττ. ἀντὶ, ποιείτωσαν, γ'. πληϑ. πρόσπ. προστακτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

*Ποιούντων, πλ. γεν. τοῦ ποιῶν, μετοχ. τοῦ ποιέω. ἢ ἐνίοτε Ἀττ. ἀντὶ, ποιείτωσαν, γ'. πληϑ. πρόσπ. προστακτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

*Ποιοφαγος, ὁ, ἡ, = ποιηφάγος, ποιητ.

Ποιόω, ῶ. ώσω (ποιός). Δίδω τινὶ προμηϑεύω μὲ κάποιαν ποιότητα, μετὰ αἰτ.. Παθ. Λαμβάνω ταύτην ἢ ταύτην τὴν ποιότητα, Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 4 «Πεποίωται», ὅπου ἄλλοι πέπεται καὶ πεποίηται ἀναγινώσκουσι.

*Ποιπνυός, οῦ, ὁ, Θεράπων, δοῦλος, ὑπηρέτης πρόθυμος, Ἡσυχ.

Ποιπνύω, ύσω. Κυρίως, ἀναπαίνω σφοδρά, ψυσῶ, δὲν ἔχω σχεδὸν ἀναπνοήν, ὑπὸ βίας καὶ ὀγλιγωράδας μοί μένει σχεδὸν ἡ ἀναπνοή· ὅθεν ἐν γένει, σπεύδω, ἀγωνῶ, παράζομαι, βιάζομαι, διαπονοῦμαι, ἐπιμελὴς σπουδαῖος, πρόθυμος, ἐργός, φιλόπονος εἰμί, σπουδάζω, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι Ἰλ. Θ, 219. Ξ, 155. Ὀδ. Γ, 430. ἐξαιρ. ἐπὶ πολλὰ μεγάλης βίας ἑνός ἀόκνου ὑπηρέτου Ἰλ. Α, 600. καὶ Σ, 421. «Αἱ μὲν ὑπαὶ ἄνακτος ἐποίπνυον», ὅθεν καὶ, μὲ προθυμίαν ἄκραν ὑπηρετῶ, διακονῶ, ὑπουργῶ, Ἰλ. Ω, 475. «Τῷδε δύο ποιπνύοντ», περὶ αὐτὸν ἐποιοῦντο, ἐθεράπευον, διηκόνουν, ὑπηρέτουν. ἐν Ὀδ. Τ, 149. εὑρίσκεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μετοχ. προσκείμενον ἑτέρῳ ῥήματι κατ' ἀόρ. «Δῶμα κορήσατε ποιπνύσαται, πονησάμενοι, ϑηλ. σκουπίσατε ἐπιμελῶς τὸ ὀσπήτιον, τοὺς ὀσταδες· 2) μεταβτ. μετὰ αἰτ. ὑπηρετῶ προθύμως τινά, ὡς τό, ϑεραπεύω· ὅθεν καὶ, ἐπιμελῶς περιποιοῦμαι, περιϑάλπω, τιμῶ, Πινδ. Πυθ. 10, 100. «Ποιπνύων ἐμὰν χάριν», μὲ τὴν ὑπουργίαν του ἐπιϑυμῶν ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοιάν μου· (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ πονέω δὲν εἶναι ὀρϑή· τὸ ποιπνύω ὑπάρχει κατ' ἀναδιπλασιασμὸν καὶ κατὰ τὴν σημασ. ἐπιτετ. τύπου τοῦ ΠΝΥΩ, πίπνυμαι, πνέω, ὡς τὸ παιπάλλω ἐκ τοῦ πάλλω, παίφασσω ἐκ τοῦ ΦΑΩ, ποιφύσσω ἐκ τοῦ φυσάω κ. τ. τ., ὄρ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 176. πρβ. διάκονος. Ὁ Doeder-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lein συμβιβάζει ἀμφοτέρας τὰς παραγωγὰς θειρῶν τὸ πονέω καὶ τὸ πένομαι ὡς ἑτέρους τύπους τοῦ πνέω, ἀναπαίνω σφοδρὰ ὑπὸ βίας καὶ ἀγῶνος.) (τὸ Ῡ ψιλὸν τοῦ ἐνεστ. καὶ τοῦ παρατ. ὑπάρχει, ἐπομένης μὲν βραχείας συλλαβῆς, βραχύ, ἐπομένης δὲ μακρᾶς φύσει, ἢ καὶ θέσει, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 475, μακρόν· καθ' ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀεὶ μακρόν.)

Ποιφύγδην Ἐπίρ. (ποιφύσσω). Φυσσῶν, καὶ συρίζων, ψυκτικῶς καὶ μετὰ συριγμοῦ Νικανδ. Θηρ. 371.

Ποίφυγμα, τό (ποιφύσσω). Τὸ πεφυσημένον, ὁ διὰ φυσήματος ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ληχθεὶς λόγος, ἀπειλή, φοβερισμός, Αἰσχ. Θηβ. 286. τὸ σφοδρῶς καὶ μετὰ ἠχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν.

Ποίφυξις, ἡ Σφοδρὰ ἀναπνοή, φύσημα, ἐξαιρ. ἀπειλή, φοβερισμός, τὸ διὰ τῶν ῥινῶν φύσημα τοῦ ἐμπεπνόντος εἰς θυμόν, ῥφυγμα, ἐκ τοῦ

Ποιφύσσω, Μ. ξω. (κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ φυσάω) Σφοδρῶς Φυσῶ, πνέω, ἀναπνέω, ἐξαιρ. φρυάττω, φυσῶ ὑπὸ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὅθεν μεταβτ. ἀναῤῥιπίζειν τὸ πῦρ, φυσῶντας εἰς τὰ κάρβουνα κάμνω νὰ καίωσι περισσότερον, Λυκόφρ. 198. μεταφ. παροξύνω τι, διὰ μάχης καὶ σφοδρῶς ἐπιτιμῶ, φοβερίζω. ἀπειλῶ· ἐκφοβίζω καὶ τρομάζω τινά, παρὰ δὲ Σωφρῶνι, Meinecke Εὐφορ. 95. σελ. 156. «Παιδικὰ ποιφύσσειν, ταὐτὸν τῷ, ἐρωτᾶ πνεῖν. Ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Θηρ. ἔχει, τὸ δὲ, ποιφύξειν, πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σωφρων ἐν μίμοις. «Παιδικὰ ποιφύξειν, ποτὲ ἐπὶ τοῦ, πνεῖν, ὡς Εὐφορίων, «Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος», ἀντὶ τοῦ, πνεύσαντος· τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρ. στίχ. 180. «Ποιφύσοντος» ἀντὶ τοῦ, Φυσῶντος. ὀρχ Σουϊδ. καὶ Κυκόφρ. στίχ. 198. καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. στιχ. 250. πρβ. ποιπνύω.

Ποιωδής, εος, ὁ, ἡ (ποία, πόα, εἶδος). πλήρης πόας, γεμάτος ἀπὸ χόρτα, ἢ ζιζάνια, βοτανώδης.

*Ποιωτικός, ἡ, όν (ποιόω). Δίδων, ἢ, παρὰ γραμμ. ἔχων ποιότητά τινά.

Πόκα, ἐπίῤῥ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Πότε. καὶ, Ποκά, ἢ συνεχέστ. ἄνευ τόνου ποκα, ἐπίῤῥ. Δωρ. ἀντὶ, ποτέ· καὶ καθεξῆς δὶ ὅλης τῆς συγγεν. σειρᾶς, ὁκα, ὁπόκα, ὁπόκα, ἄλλοκα.

Ποκάζω, ταὐτὸν τῷ, Ποικίζω.

Ποκάριον, (πόκος) ὑποκορ. τοῦ, πόκος. Μικρά τις ποσότης κουρευμένου μαλλίου· μικρά τις ῥώπα.

Ποκάς, άδος, ἡ. (πόκος). μαλλοφόρας. 2) μαλλός, μαλλίον, τρίχα, κατὰ πληθ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 567. «Ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκαδαῖς, ἐκκουρεύσω σου τὰς διαπεπυσμένας τρίχας σου.

*Πόκες, ὀρ. πόκος.

Πόκη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πόκος, μόνον ἐπὶ ταύτῃ τῇ παροιμ. φράσει, Ἀριστοφ. βάτρ. 186. «Εἰς ὄνου ποκαίαν», ὀρ. πόκος.

Ποκίζω, ίσω, Διορ. ἰξω (πόκος) = πέκτ. (πόκος) Πείρω, κουρεύω, κτενίζω, καθαρίζω τὸ μαλλίον. Μέσ. «Ποκίζεσθαί τιν, κουρεύω τι ἐξ ἐμαυτόν, διὰ χρῆσίν μου, ὡς παρὰ Θεοκρ. 5, 26. Τρίχας ἐποκίξατον.

Ποκοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιος κουρευμένῳ καὶ ἀκατεργάστῳ μαλλίῳ, ὅ ἐστι, πόκῳ ὅμοιος, ἐν γένει, ὡμὸν, ἀκατέργαστον, χοντρὸν τὴν ὄψιν, Λογγ. 12, 5. ἐκ τοῦ

Πόκος, ὁ. (πέκω, pecto). Τὸ κουρευμένον μὲν ἐκ τοῦ προβάτου, ἀλλ' ἀσύλλεκτον ἔτι μαλλίον, τὸ ἑκάστου προβάτου μετὰ τὴν κουρὰν συνειλιγμένον ὁμοῦ, Ἰλ. Μ. 451. ἔτι δὲ καὶ μία κρούς μαλλίου. 2) ἡ κουρὰ, ἤτοι τὸ κούρευμα τοῦ προβάτου, τοῦ μαλλίου. 3) παροιμ. «Εἰς ὄνου πόκας», διὰ τίποτε, διὰ μηδέν, Ἀριστοφ. Βατρ. 186. ἔνθα τὴν αἰτ. πόκας σχηματίζουσι ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ, αἱ πόκες, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ, ἡ πόκη, ἀλλὰ δὲν σώζεται καμμία ἀπὸ τὰς δύο ὀνομαστικὰς, ὥστε θεωρητέος οὗτος ὁ τύπος τῆς αἰτιατ. ὡς ἑτεροκλιτ. τοῦ, πόκος, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 221. ὄθεν

Ποκόω, ῶ. Περιβάλλω, σκεπάζω μὲ μαλλίον, ἢ μὲ χνοῦδι «Λεπτῇ ἀχνῇ πεποικωμένου μήλωνος», Ἀναλεκ. β'. σελ. 217.

*Πόλαι, ἀνικ. τοῦ, πόλις.

*Πολέες, έων, έεσσι, έας, Ἐπικ. πληθ. τοῦ, πολύς, ἀντὶ πολλοί, ῶν, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

*Πολείτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόλις, Ἐ. Μ.

Πολεμαδόκος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος, ὁ, ἡ (πολέμαρχος). Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν πολέμαρχον. «Τὸ πολεμάρχειον· ἡ κατοικία, ὁ οἶκος τοῦ πολεμάρχου.

Πολεμαρχέω, ήτω. Ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἢ τὴν μάχην, πολέμου ἄρχω, ὅθεν, 2) πολέμαρχος εἰμί, Ἡρόδ. 6, 109. ἐκ τοῦ

Πολεμάρχης, ου, ὁ· συνηθέστερον μέν τοι παρὰ τοῖς πεζογράφοις πολέμαρχος (πόλεμος ἀρχω). Ὁ τὸν πόλεμον, ἢ τὴν ἔριδα ἀρχινῶν, ὁ τοῦ πολέμου ἄρχων. «Ἀνὴρ πολεμάρχης Ἀχαιῶν», Αἰσχύλ. Χοηφ. 1059. ὁ ἀρχιστράτηγος ἢ ὁ στρατηγὸς εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ μάχας· ἐν δὲ εἰρήνῃ, ὁ τοῦ πολέμου σύμβουλος, ὡς ὁ παρὰ Γάλ. le Maréchal de Camp, Feldmarechal, le général, and le ministre de guerre. 2) ἐν Ἀθήναις εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων, ὁ τρίτος, ὅστις τὸ παλαιὸν τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἡγεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ τὴν κλῆσιν ἔσχε, μετέπειτα δὲ ἔπρεπε νὰ δίδῃ ὡς κριτὴς τὴν ψῆφον του εἰς τὰς ἐριδολογίας μετὰ τῶν μετοίκων ἢ εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν, Ἡρόδ. 6, 109. «Διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε, καὶ εἰσάγει δίκας, τάς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρων, καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις· καὶ τἄλλα, ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστί, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος, Ἀριστοτ. καὶ Φαϊν. Παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις ὁ πρωτεὺς καὶ ἡγεμὼν μιᾶς μόρας, ἢ 400. ἀνδρῶν, Ἡσύχ. 7. 173. ἄρα = μοραγὸς, Θουκ. 5, 66. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4. 7. 5, 8. Δακεδ. ἰδ. 4. Ἀγησ. β', 15.

Πολεμαρχία, ἡ. Ἡ διοίκησις, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ πολεμάρχου.

*Πολεμαρχικός, ἡ, όν, = πολεμάρχειος, ἐκ τοῦ

Πολέμαρχος, ὁ, ἡ· ἴδε. Πολεμάρχης.

Πολεματόκος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πολεμητόκος (τίκτω). Πολέμου τίκτων, γεννῶν, φέρων, προξενῶν, Νόνν.

Πολεμέτοκος (προπαροξυτόνως), ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πολεμήτοκος, καθ. Διὰ πόλεμον γεγεννημένος, πολεμικὸς, Ὀρφ.

*Πολέμειος, ὁ, ἡ, ὀρ. πολεμήϊος.

Πολεμέω, ῶ, μέλ. ήσω (πόλεμος). Πόλεμον ἄγω, ἢ κάμνω, ἔχω πόλεμον μετά τινος, μετὰ δοτ. πολλάκ. παρ' Ἡροδ. ἐνίοτε δὲ καὶ, ἐπί τινα, Ξεν. Ἀνάβ. 3, 1, 5. καὶ οὕτω γραπτέον κατὰ χειρόγρ. ἐν 1. 2, 23. ἐν γένει, ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐχθραν ἔχω μετά τινος· ἔτι δὲ φιλονεικῶ ἐπίπονα εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ὑπόθεσιν. 2) συνταξόμενον δὲ μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πολεμῶ τινά, κινῶ κατά τινος πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω τινά, μεταχειρίζομαι κατά τινος ἐχθροπαθείας, ἢ τινὰ ἐχθρικῶς· καὶ πολιορκῶ, π. χ. ἄνθρωπον, πόλιν, κ.τ.τ. Bast. ep. cr. p. 112. ὄθεν καὶ παθ. πολεμοῦμαι, κατὰ πρῶτον παρὰ Δημ. Τὸν μέλλ. πολεμήσομαι ἐπὶ παθ. σημασ. ἔχει ὁ Θουκ. 1, 68. 3, 43.

Πολεμηδόκος, ὁ, ἡ· καὶ Δωρ. πολεμαδόκος (δέχομαι), ποιητ. Ἀναδεχόμενος, στέργων, ὑποφέρων τὸν πόλεμον, τὴν ἔριδα. «Πολεμηδόκα ἔργα», Πίνδ. Πυθ. 10, 22. «Πολεμηδόκα κρήνεικε», Ἀνέκδοτ. ἀ. σελ. 24, ἐν γένει, πολεμικός, π. χ. «Πολεμηδόκος Ἀθηναίη», ἡ πολεμική, Ἀνθολ.

Πολεμήϊος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. πολέμειος. Πολεμικὸς, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὸν πόλεμον, ἢ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς πόλεμον, πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., ὅπως συναιφέρει συνήθ. π. ἔργα, ἢ πολ. τεύχεα, Ἰλ. Η, 193. Ἡσ. Ἀσπ. 238. 2) ἐχθρικός.

Πολεμηιάω, (ἴφεστ. τοῦ πολεμέω, μέλ. πολεμήτω). Ἐμπειρῶ, πολῶ, ἐπιχειρῶ πόλεμον, ἔχω πόθον διὰ πόλεμον, Θουκ.

Πολεμητήϊον. Δεῖε πολεμεῖον.

Πολεμητήριον, τό (πολεμέω). Τόπος, ἔνθεν ὁ στρατηγὸς ἐκτρατεύει καὶ ἀρχιὰ τὰ πολεμικὰ ἐπιχειρήματά του, τόπος ἐπιτήδειος διὰ μάχην, ταὐτὸν τῷ, ὁρμητήριον, Πολ. ἀ. 71.

*Πολεμητόκος, ὁ, ἡ, καὶ παθ. πολεμήτοκος, ὁ, ἡ. = πολεματόκος καὶ πολεμάτοκος.

*Πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ποιητ. Πολεμικός.

Πολεμίζω, ἡ· προτυπακουομ. τοῦ «Γῆ, χώρα, τὸ ἑηλικ. τοῦ, πολέμιος· ὁ τόπος, ἢ ἡ ἐπαρχία, τὸ βασίλειον, ἡ πόλις τοῦ ἐχθροῦ· ὄρ. καὶ πολέμιος.

Πολεμίζω, Μ. ίσω, Δωρ. ἰξω (τῷ ὁποίῳ τοῦτο καὶ μόνῳ τύπῳ χρῆται καὶ ὁ Ὁμ.) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολεμέω. Πολεμῶ, ἔχω πόλεμον, ἐρίζω, μάχομαι, κτλ. ἁπλῶς ἢ μετὰ δοτ. προσπ. πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., ἔνθα εὑρηται καὶ πτολεμίζω· ὡσαύτως, ἄντα τινός, καὶ ἐναντίβιόν τινος, Ἰλ. Θ, 428. Υ. 85. Φ. 477. μετὰ δὲ τοῦ, μετά τινι, δηλοῖ συμμαχῶ μετά τινος, Ἰλ. Ι, 352. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. ἐν γένει, φιλονεικῶ, μαλόνω. 2) ἐνεργητ. πολεμῶ τινά, καταδαμάζω, Ἰλ. Σ, 258. «Τῶρα δὲ ῥητῆρος πολεμίζεον ἡσαν».

Πολεμικός, ἡ, όν (πόλεμος). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἐλίσσιν ἔχων, ἢ ἄξιος εἰς πόλεμον. «Τὰ πολεμικὰ», τὰ πολεμικὰ ἔργα, πράγματα, ἡ τέχνη ἡ αἱ κατὰ τὸν πόλεμον ἀσκήσεις. «Ἡ πολεμικὴ», προσπ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ πολεμεῖν. Διογ. Λ. 3, 100. «Τὸ πολεμικὸν», τὸ σημεῖον τῆς μάχης, ὅθεν παρὰ Πολυβ. «Σημαίνειν τὸ πολεμικόν», δίδω τὸ σημεῖον εἰς μάχην, δηλ. ν' ἀρχίσωσιν αὐτήν. 2) ἐχθρικός, ἐχθρικῶς φρονῶν, φερόμενος. 3) προξένων, διαγαίρων ἐχθροπάθειαν, ἔχθραν, Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 21. (Παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀνάβ. 2, 6, 1. 6. 7. διακρίνεται ῥητῶς τὸ, πολεμικὸς ἀπὸ τοῦ, φιλοπόλεμος.) Ἐπίῤῥ. πολεμικῶς. ἐξαιρ. «Πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα», φρονῶ ἐχθρικά κατά τινος.

Πολέμιος, ία, ιον, καί, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. πολεμίως. Ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὅθεν πολεμία, ἡ, συνυπακουομ. τοῦ, γῆ, ἐχθρικὴ ἐπικράτεια, χώρα, ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. 2) ἐχθρικός, τινὰ παρὰ δὲ Πινδ Πύθ. 1, 30. 156. 2, 37. καὶ μετὰ γεν. ὅθεν ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐχθρὸς, Ἡρόδ. 1, 78. 79. 3) ταὐτὸν τῷ, πολεμικός, Πινδ. «Τὰ πολέμια ἔργα», ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ἔργα, ὁ πόλεμος, ἡ τέχνη τοῦ πολεμεῖν, ἡ πολεμικὴ παῖδ τὸ ἀνήκον εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 3, 4. 5, 78. 111. ἐν γένει, ἀσυμβίβαστος, ἀντίθετος, ἀντιμαχόμενος, Ἡρόδ. 7, 47. 48.

Πολεμιστά, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, πολεμιστής, Ὀρφ. καὶ ὡς κλητ. τοῦ πολεμιστής, Ἰλ. Π, 49

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Πολεμιστέον, καὶ πολεμιστέα, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, πολεμίζω.

Πολεμιστήρ, ῆρος, ὁ, = πολεμιστής. ὅθεν

Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τὸν πολεμιστήν, πολεμικός, π. χ. ἵπποι, ἅρματα, Ἡρόδ. 1, 192. 5, 113. ἔτι δὲ, »Τὸ πολεμιστήριον, συνυπακουομ. τοῦ, ἅρματα, τὰ πολεμικὰ ἁμάξια, Ξενοφ. Κυρούπ. ζ'. ά. 47. καὶ ζ'. ά. 29. οὕτως ὠνομάζετο καὶ εἶδος ἀγῶνος, Ἀριστφ. Νεφ. 28.

*Πολεμιστής, οῦ, ὁ (πολεμίζω). Στρατιώτης, ὅστις πολεμεῖ, μαχητής, ἀγωνιστής, Ὅμ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλ., ἔνθα εὑρηται καὶ ὁ τύπος, πτολεμιστὴς· παρ' Ἡρόδ. 1, 192. διωρθωσεν ὁ Wesseling.

*Πολεμίστρια, ἡ, ϑηλ. τοῦ, πολεμιστήρ, Στρατιώτισσα, γυνὴ πολεμοῦσα, Αἰσχ. Χοηφ. 422.

Πολεμοδόκος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Χαίρων εἰς τὰς πολεμικὰς βοάς· κραυγάς, τὰς πολεμικὰς βοὰς ἀγαπῶν, πολεμικὸς ἢ πολεμικὸν κρότον, ἀλαλαγμὸν κάμνων ἢ διεγείρων, ἀλαλάζων, ποιητ.

Πολεμοκλόνος, ὁ, ἡ (κλόνος) ταὐτὸν τῷ, πολεμοκέλαδος, ἢ πολεμικῶς σπεύδων, Ὅμ. Βατραχομυομ. 4. καὶ 267.

Πολεμόκραντος, ὁ, ἡ (πόλεμος, κραίνω). Τὸν πόλεμον διακρίνων, ἀποφατίζων, ἐκπληρῶν, τελειόνων, κρίτιμος, Αἰσχ. Θηβ. 167. décisif Γαλλ.

*Πολεμολεμαχικός, ἡ, όν, κωμ. λέξις παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 1082. σύνθ. ἐκ τοῦ, πολεμικὸς, Λεμάχου καὶ Ἀχαϊκός.

Πολεμόνδε, ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, εἰς πόλεμον, (ὡς τὸ »Οἴκονδεμ, εἰς τὸν οἶκον). Ὅμ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλ. ἔνθα εὑρηται καὶ, πτόλεμόν δε.

Πολεμοποιέω, Μέλ. ἤσω. Διεγείρω, προξενῶ ἀνάπτω τὸν πόλεμον ἢ διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον· ἢ εἰς ἅρμ. ἐγχρὰν ἐμβάλλω, ἐχθρεύω τινά, κάμνω τινὰ ἐχθρὸν ἄλλου· ταὐτὸν τῷ, πολεμόω, Ἀπικιαν. ἐκ τοῦ

Πολεμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) Διεγείρων, προξενῶν πόλεμον, ἀποστασίαν, ἐπαναστατὴν, διχόνοιαν, ἐχθρας, κ. τ. τ. ἐχθρεύων τινά, ἐμβάλλων εἰς ἐχθραν μετ' ἄλλου, κάμνων αὐτὸν ἐχθρόν.

Πόλεμος, ὁ. Πυρίως ἡ διὰ χειρὸς ἐν παλαίμῃ, πυγμῇ μάχη· εἶτα δὲ, ἐν γένει, πόλεμος, ἀγὼν, ἔρις, φιλονεικία μεταξὺ δύο ἐθνῶν, ἢ δύο ἡγεμόνων, βασιλέων, εἰ τύχοις καὶ καταστρέχοντες διὰ τῶν ὅπλων· ἔτι δὲ, μάχη, συμπλοκὴ, στῖφος δύο ἐχθρικῶν στρατευμάτων, ἢ πρᾶξις τοῦ διαμεταξύ των στυφήματος· ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς μάχην τῶν στρατιωτῶν παράταξις· καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν μάχονται, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται καὶ τῷ τύπῳ, πτόλεμος· παρὰ τούτῳ, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. κυριεύει ἡ σημασ. τῆς μάχης, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγενεστ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ γενικὴ σημασ. τῆς λέξεως. »Πόλεμος Ἀχαιοῖν, ἀνδρῶν, πόλεμος μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀγὼν μὲ ἄνδρας, Ἰλ. Γ. 165. Ω, 8. Ὀδ. Ν, 91. καὶ ἀλλαχοῦ. Εὔχρηστοι παρ' Ὅμ. περιγραφικαὶ φράσεις εἰσὶν αὗται. »Ἔρις πολέμοιο· νεῖκος πολέμοιο· φυλόπις πολέμοιο, Ἰλ. Ν, 271. 635. Ρ, 253. Ὀδ. Δ, 314. Σ, 264. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλαχ. δὲ συνεκφέρει ὁ Ὅμ. μάχη, δηϊοτὴς κ. τ. τ. μὲ συνών· τῷ, πόλεμος. Καὶ παρ' Ἡροδότ. ἐπιμερίζεται ὁπότε μάχη καὶ ὁπότε τῆς γενικῆς σημασ. πολέμου. 2) μεταφορ. πολεμικὴ ἑτοιμασία, ἡ δύναμις ἢ στρατός, (παρὰ τὸ, ΠΚΛΩ, τυγχ. τῷ, πάλλω, βάλλω, παλάμη, πελεμίζω, πόλος, πολέω, καὶ τῷ, Λατ. pello, bellum. ὅθεν, ἀναμφιβόλως, ὁ ἀλαλαγμὸς, ἢ ἕτερος συγκίνησις, ἢ ὑφὴ σημασ.)

Πολεμοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (τρέφω). Θάλπω, τρέφω τὸν πόλεμον, ψροντίζω ἵνα μὴ λάβῃ τέλος παρὰ τοῖς Ὀ'.

Πολεμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Διὰ τοῦ πολέμου φέρων, ἐξολοθρεύων, ἢ ἀφανίζων, καταστρέφων, Αἰσχ. Πέρσ. 654.

*Πολεμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ποιητ. Πολεμικοῦ χαρακτῆρος ὤν, πολεμικῶς φρονῶν.

Πολεμόω, ῶ. Μ. ώσω (πόλεμος). Διεγείρω εἰς πόλεμον, ἢ ἐμπεριπλέκω τινὰ εἰς αὐτὸν· ἐχθρεύω, κάμνω ἐχθρὸν τινὰ μετά τινος, εἰς πόλεμον, εἰς ἔχθραν καὶ ἔριδας ἐμβάλλω τινά, μετὰ αἰτ. ὅθεν τὸ παθητ. »Πεπολέμωται, εἰς ἔχθραν προήχθη, εἰς πόλεμον διηγέρθη, πολέμιος τινὶ ἐγένετο.

Πολεμώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 8. Polemonia. Πλίν. κέ 6.

*Πολέομαι, ἀρχαῖος Σολωνικὸς τύπος ἀντὶ, πωλέομαι· πρβ. τοῦτο.

*Πολέος, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πολλοῦ, γεν. τοῦ, πολύς.

*Πολέσκετο, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐπολεῖτο, παθ. ἢ μέσ. παρατ. τοῦ, πολέω.

Πολεύω, εὑσω (πόλος, πολέω). Ἐνεργ. στρέφω, γυρίζω, ἐξαιρ. »Πολεύω τὴν γῆν, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ γῆν, ἀναστρέφω (ἀναποδογυρίζω), ἀροτριῶ, ὀργόνω, τὴν γῆν, τὸ χῶμα, Σοφ. Ἀντ. 342. Valck diatr. p 246. »Ψυχὴν πολεύειν, διάγειν τὸν βίον, ὡς τὸ, πολεύομαι, Εὐρ σπανίως ἀντὶ τοῦ, οἰκεῖν, συχνάζειν εἴς τι μέρος, μετὰ αἰτ. 2) ἀμεταβ. περιφέρομαι, περιστρέφομαι, π. χ. »Κατὰ ἄστυ πολεύειν, περιέρχομαι, περιδιαβάζω εἰς τὸ ἄστυ, ἢ διατρίβω ἐν αὐτῷ, ζῶ, κατοικῶ, Ὀδ. Χ, 223. εἰ Μεταγν ἐχρώντο ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ Μέσ. πολεύομαι, ὡς τὸ, στρέφομαι, Δαπ. versari πρβ. πολέω. »Πολεύομαι περὶ τὴν ὑπόθεσιν, στρέφομαι, διατρίβω, καταγίνομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πολεύομαι στρέφειν, οἰκεῖν, περιέχειν, περιάγειν. ποιητ.

Πολέω, ῶ. Μ. ήσω (πόλος). Γυρίζω, ἀνατρέπω, ἀναστρέφω, γυρίζω ἀνάποδα ἐξαιρτ. γυρίζω τὸ χῶμα μὲ ἄλετρι, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γῆν, ἀροτριῶ ὀργόνω, Ἡσ. 464. ὅθεν, πολεύω, πωλάω, τὸ Λατ. polare agros, Ἕν. 2) περιφέρω, γύρω περιέρχομαι, περιαγω· καὶ, κατοικῶ, π. χ. νήσους, Αἰσχ. Προμ. 305. (ὅθεν, πωλεύω, πόλις. ἴδε καὶ ΠΕΔΩ)

*Πόλεων, γεν. πληθ. τοῦ, πόλις.

*Πολέων, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ πολλῶν, πληθ. γεν. τοῦ, πολύς.

(Πολή, ἡ. Ἡ ἐπιμέλεια, ἡ ὄφις τινὸς πράγματος. (σαίζεται μόνον ἐν τῷ ἐπιῤῥ. συνθέτῳ ἐπιπολῆς, ὁπερ ἔρα.)

Πόλησις, εως, ἡ (πολέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στρέφειν, γυρίζειν, τὸ γύρισμα, Πλάτ.

Πολιά, ἡ Ζήτ. ἐν τῷ, Πολιός.

Πολιαίνω, (πολιός). Πολιὸν ποιῶ. Παθ. πολιός, λευκὸς γίνομαι, ἀσπρίζομαι, καὶ μεταφορ. ἀσπρίζω ἐπὶ ἀφρῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 109. ἐπὶ ἀφριζούσης θαλάσσης.

*Πολιάνθη, ης, ἡ (ἄνθος). Μύρον ἐκ τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιηνομέω, ῶ. Πολιανόμος εἰμί.

Πολιηνόμος, ὁ, (πόλις, νέμω). Ὁ διοικητὴς, ὁ προεστὼς πόλεως τινός· βουληφόρος, διευθυντὴς τῆς πόλεως, ὡς ὁ παρὰ Γερμανοῖς Burgmeister, Stadtdirector. καὶ παρὰ Γάλλ. Le bourgmestre, le maire, (Βοτζιάμπασης, Τουρκ.) Πλάτ. ἐπιστ. 13.

*Πολιάοχος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πολιήοχος, πολιοῦχος, Πινδ. Ὀλ. 5, 22. (α)

Πολιαρχέω, ῶ. Πολίαρχος εἰμὶ ὅ, ἐστιν, ἄρχων, προεστὼς, πρῶτος, διοικητὴς εἰμὶ πόλεως τινός· καθόλου δὲ, δυναστεύω, ἐξουσιάζω τὴν πόλιν ὡς πολίαρχος. ἐκ τοῦ

Πολίαρχος, ὁ (πόλις, ἄρχω). Ἐξουσιαστὴς μιᾶς πόλεως. 2) ὁ διοικητὴς ἦτοι ὁ ἄρχων πόλεως τινός, gouverneur de la ville, praefectus urbis. Πίνδ. Νεμ. ζ'. 124. Κύριπ. Ῥήτ. 380.

Πολιάς, άδος, ἡ (πόλις) Ἐπίθ. τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, καθὸ προστάτιδος τῆς πόλεως, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 5, 82. πλὴν ἐπωνομάζετο οὕτω καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσι, πρβ. Πολιεύς.

*Πολιατᾶν, Δωρ. ἀντὶ, πολιητῶν, γεν. πλ. τοῦ, πολιήτης.

Πολίδιον, τό. ή, Πολίδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόλις. Μικρὰ πόλις.

*Πολίεθρον, τό, ὄρ. πτολίεθρον, Ἐτυμολ.

Πολιεύς, έως, ὁ, (πόλις). Ἐπίθ. τοῦ Διὸς, ὡς προστάτου τῆς πόλεως, καθὼς τὸ, Πολιάς, τῆς Ἀθηνᾶς. Τὴν κατὰ συναιρ. γεν. πολιῶς ἔχουσιν ἀρχαῖαι Ἀττ. ἐπιγρ. πρ. πολιάς.

Πολίζω, Μέλ. ίσω. (πόλις) Πυρίως κτίζω μίαν πόλιν, ἢ θεμελιῶ, καμνω τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν σύστασιν μιᾶς πόλεως· ὅθεν καθόλου, κτίζω, θεμελιῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν εἴς τι, Ἰλ. Η, 453. »Τεῖχος πολίσσαμεν (ἀντὶ ἐπολίσαμεν)ω, Ὀ. Ψ, 217. »Ἴλιος πεπόλιστο, ἑστιστο. Ἡσ. Λεῖψ. 39, 5 »Πόλις πεπολισται, οὕτω πολλαχ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 108. 5. 13. 52 γ, 59. 108. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) »Πολίζειν χωρίονα, κτίζειν πόλεις ἐν τινι τόπῳ, καὶ κατοικίζειν αὐτὰς, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ς'. 4.

*Πολιή, ῆς, ἡ. Ἰων. ἀντὶ πολιά, ϑηλ. τοῦ πολιός.

Πολιήοχος, ὁ, ἡ καὶ Δωρ. πολιάοχος, = πολιοῦχος, Ἀπολλών.

Πολιήτης, ου, ὁ, καὶ ϑηλ. πολιῆτις, ιδος, ἡ, παρὰ Ποιηταῖς ταὐτὸν τῷ, πολίτης, Ἰλ. Β, 286. πολλαχ. παρ' Ἡροδ. καὶ ἀντὶ τοῦ, συμπολίτης, συμπατριώτης, Ἡρόδ. 1, 120 ποιητ.

*Πολιῆτις, ιδος, ἡ ϑηλ. τοῦ πολιήτης. ποιητ.

*Πολιήτωρ, ορος, ὁ = πολιήτης. ποιητ.

Πολίνδα, ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ, εἰς τὴν πόλιν, ὡς τὸ, οἰκόνδε, Ὅμ.

Πολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (πολιὸς, θρὶξ,) Πολιὰς τρίχας ἔχων.

Πολιοκόρσης, ου, ὁ (κόρση), ταὐτὸν τῷ, Πολιοκρόταφος, Νικ. Χρονικ. 3. 9.

Πολιοκρότᾱφος, ὁ, ἡ (κρόταφος). Πολιὸς τοὺς κροτάφους ϑηλ. πολιὰς, ἤτοι λευκὰς τρίχας εἰς τοὺς κροτάφους ἔχων, Ἰλ. Θ, 518. »Γέρων »πολιοκρόταφος. Ἡσ. Ἐ. 183.

Πόλιον, τό. Εἶδος εὐώδους ἢ βαρείαν ὀσμὴν ἀκδίδοντος φυτοῦ, Διοσκ. γ'. 124. Πλιν. κ ά. 7. καὶ 10. Teucrium polium, Λιν. ἢ εἶδός τι συγγενὲς τούτῳ. Κατὰ τὸν Κολούμναν, Santolina chamaecyparissus, Διναλίου.

Πολιοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Πολιοὺς, λευκοὺς πλοκάμους, τρίχας ἔχων. Κοϊντ. Σμυρν. δ'. 14.

Πολιορκέω, ῶ. Μ. ήσομαι (πόλις, ἔργω, ἔρκος). Περικλείω, περικυκλόνω μετὰ στρατευμάτων πόλιν τινὰ, ἵνα διὰ τῆς στενοχωρίας αὐτὴν ἀναγκάσω αὐτὴν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. Κατὰ τὸν σχολ. Θουκυδ. ά. 94. »Πολιορκῆσαι (λέγεται) τὰ μόνοι πόλει προσκαθεζομένους πολεμοῦντας. Ἐκπολιορκῆσαι δὲ τὸ τέλεως καταβαλεῖν τὴν πόλιν, καὶ εἰσελθεῖν. Μεταφ. βασανίζω, θλίβω, τυραννῶ, στενοχωρῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. β. ά. 17. (Τὸ μέλλ. πολιορκηθήσομαι χρῆται ὁ Ἡρόδ. 5, 34. καὶ 8. 40. παθητ. ἀντὶ, πολιορκησόμαι, ἔτι δὲ ὁ Θουκυδ. 3, 109 κτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολιορκητέος, έα, έον, ρηματ. επίθ. του, πολιορκέω. Όστις πρέπει να πολιορκηθῇ, δεί πολιορκηθήναι, ἢ πρέπει να κυριευθῇ, Ξεν. Κυροπ. 7, 5, 7.

Πολιορκητής, οῦ, ὁ (πολιορκέω). Ὁ πολιορκῶν τὰς πόλεις, ὁ δι' ὅπλων ἐξ ἐφόδου ὁρμῶν εἰς αὐτάς, ἢ κυριεύων αὐτάς, ἐξ οὗ

Πολιορκητικός, ή, όν. Λυτήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολιορκεῖν· εἰς τοῦτο κλίσιν ἢ ἄσκησιν ἔχων, ἢ καταλληλον, εὔχρηστον, διαγόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν. ὅθεν, «Πολιορκητική, τέχνη, σύγγραμμα περὶ τῆς πολιορκητικῆς τέχνης

Πολιορκία, ἡ (πολιορκέω) Ἡ διὰ στρατευμάτων περικύκλωσις πόλεός τινος πρὸς ἅλωσιν, ἢ προσβολὴ αὐτῆς ἐξ ἐφόδου, Ἡρόδ. 5, 34. καὶ Ξενοφ. Μεταφ. στενοχωρία, ἀνοχλησις, ταραχή, βάσανος, Πλούταρχ. Σύλλα. 25.

Πολιός, ά, όν. Ψαρός, γρίβος, ὑπόλευκος, λέγεται ἐπὶ χρώματος λευκοῦ μεμιγμένου μετὰ μέλανος, ἐξαίρ. ἐπὶ τριχῶν· τῆς κεφαλῆς λευκῶν διὰ τὸ ἀρχαῖον γῆρας, Ἡπ. Θ. 271. ὅθεν, ἡ πολιά, ἡ γεροντικὴ ἡλικία, Ruhnk. Rut. Lup. p. 268. αἱ πολιαὶ (τρίχες), ἄπειρα μυριάδες λευκαὶ τρίχες, Ἰλιάδ. Χ, 77. «Τρίχας πολιὰς κ., λευκάς. καὶ Πινδ. Ὀλ. 4, 40. «Δέμας ταῖς πολιαῖς κατεύσασιν, μὲ τὰς χρωματισμένας μακρὰς λευκὰς πως τρίχας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 523. 908. Λατ. canus, prototyp. comes. καὶ ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας καλεῖται πολιὸς παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἄλλως ἐν χρήσει λέξις καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λύκου, τοῦ στέρνου καὶ τῆς ὑπολεύκου ἀμπελούσης θελάττης, Ἰλ. Ο, 190. καὶ Τ, 229. «Πολιὴν ἅλα», λευκὴν διὰ τὸν ἀφρὸν καὶ Β, 334. «Λύκοι πολιοί», ταρραιθῆναι, κυφαλοί, γρίβοι. Ι, 336. «Σίδηρος πολιός», μελανόλευκος, τοιοῦτον γὰρ τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, καὶ μέλιττα ὅταν ἦναι ἐξασμένος καὶ ἠλειμμένος, γραβανδ. Ὁ Ὅμ. χρῆται προσέτι ταύτῃ τῇ λέξει ἐνίοτε καὶ ὡς τοιοῦ γένους, π. χ. «Ἄλλοι πολιῆες», Ἰλ. Τ, 229. Ὀδ. Ε, 410. ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. 2) λευκός, ἄσπρος διόλου, καὶ ἐνταῦθα τροπ. αἴθριος, καθαρός, εὐδιος, π. χ. ἦμαρ, Ἡσ. Ἔ. 479. 496. ἀήρ, Ἀπολλ. Ῥ. τὸ δὲ παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 175. «Πολιᾶς γαστρός», σημαίνει βάρκα μέσον τὴν μήτραν μιᾶς γραίας, ἀπειθῆ ὁ Πελίας ἐρωτᾷ τὸν Ἰάσονα ἐπίτηδες ἀτροίητος, ποίαν γραῖα σὲ ἔβαλεν εἰς τὸν κόσμον, ὁρ. Boeckh. expl. σελ. 272. 3) μεταφ. καλλιεῖς, π. χ. πολιὸς λόγος, πολιὰ φρήμη κ. τ. τ. Seidl Εὐρ. Ἡλ. 695. (συγγεν. τῷ, πελλός, ἢ πελλὸς πέλλιος, πέλιος, καὶ τῷ Λατ. pullus), ὅθεν

Πολιότης, ητος, ἡ. Ἡ μετὰ μέλανος μεμιγμένη λευκότης, ψαρότης, τὸ γραβάτιον, ἀσπρομελάγκιον τεμάχιον τοῦ χρώματος· ἢ τὸ λευκοειδὲς χρῶμα.

*Πολιοτρίχος, ὁ, ἡ (θρὶξ) = πολιόθριξ.

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ (πόλις, ἔχω). Πόλιν ἔχων, κύριος, ἢ προστάτης πόλεώς τινος, ἀεὶ ἐπίθ. ἐφόρου θεότητος πόλεώς τινος, ὡς τὸ, πολιεύς. καὶ, πολιάς. «Ἀθηνᾶ πολιοῦχος», παρὰ Χίοις Ἡρόδτ. 1, 160. Ταὐτόσημόν ἐστι καὶ τὸ, πολισοῦχος, πολιστοῦχος, πολιήοχος, Δωριπολιοῦχος.

Πολιοφύγος, ὁ. Ὁ λευκὸς καὶ γέρων πολυφάγος, ἀμφ.

Πολιοφυλακεῖον, ῶ. Μ. ὑπτω (φυλάσσω). Φυλάττω, φρουρῶ, διαφυλάττω τὴν πόλιν, 2) φυλάττω τὴν πόλιν, ἤγουν διατρίβω, μένω μέσα εἰς τὴν πόλιν κλεισμένος, δὲν στρατεύω ἔξω, Πολύβ. 18, 22, 4.

*Πολιοφύλαξ, ακος, ὁ, ὁρ. πολιοφύλαξ.

Πολιόχρως, ωτος ὁ, ἡ (χρώς). Ἔχων πολιὸν, ἄσπρον δέρμα, ἢ σῶμα, ἐν γένει, λευκόν, «Πολιόχρως ὑάκινθος», Εὐριπ Βάκχ. 1359.

Πολιόω, (πολιὸς) Πολιὸν, ψαρὸν, γρίζον ποιῶ. Μέσ. πολιοῦμαι, λευκὸς ἢ ψαρὸς γίνομαι.

Πολίπαρθος, ὁ, ἡ (πόλις, πάρθω). Παρθῶν καὶ ἐξολοθρεύων τὰς πόλεις, Αἰτχυλ. Ἀγ. 792.

Πολιρραίστης, ου, ὁ. (ῥαίω) ταὐτὸν τῷ, Πολίπαρθος, Ἀνθόφρ. 210.

Πόλις, εως. Ἐπ. ηος, Ἰωνικ. καὶ δωρ. γεν. πόλιος κ. τ. λ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πόλεος, κ. τ. λ. καὶ παρὰ τοῖς Ἰων. ποιηταῖς καὶ, πόληος, Θέογν. 776. 1043. Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἀκολούθους τύπους· ἑνικ. ὀνομ. πόλις, γεν. πόλιος, τὴν καὶ ὡς δισύλλαβον ἐν χρήσει, Ἰλ. Β, 811. Φ, 567. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. πόλεως, Porson. Εὐρ. Μηδ. 906. καὶ πόληος, ὡσαύτως, Ἡπ. Ἀσπ. 285. Λεῖψ. 3, 5. τὴν δοτ. πόλει καὶ πόληι αἰτ. πόλιν· ὁ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 105. καὶ τὴν αἰτ. πόληα· τὴν πληθ. ὀνομ. πόλιες, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ. Ο, 412. συνηθ. δὲ, πόληες· τὴν πληθ. γεν. πολίων· τὴν πληθ δοτ. πολίεσσιν, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ. Φ, 252. Ω, 355. τούναντ. δὲ Δωρ. πολίεσι, παρὰ Πινδ. Πυθ 7, 9. συμμιγ. Ακκεδ. Θουτ. 5, 77 · 79. τὴν πληθ. αἰτ. πόλεις, πόλιας καὶ πόληας, τὴν δὲ, πόλιες, ἅπαξ καὶ ὡς δισύλλαβον, Ὀδ. Ε, 560. καὶ κατὰ συναλ. αἰτ. πόλες, Ἡρόδτ. τὴν δὲ Ἀττ. γεν. δοτικ., πολέων, ἔχει ὁ Ἰσοκρ. Παναγ. 21. Φαίνεται, ὅτε τινὲς ἐχρήσαντο καὶ τῇ Ἀττ. δοτικῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πόλει, Βοντιμ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 194. πρβ. καί, πτόλις· (πόλος, πολέω). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πόλις· πλῆθος πολλῶν οἰκιῶν οἰκοδομημένων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν περιοχὴν, περιφραγμένων εἰς ὁδοὺς καὶ συνοικίας καὶ διὰ τείχους καὶ ὀχυρωμάτων περιεκλεισμένων· πάνυ εὔχρηστος ἡ λέξις καὶ παρ' Ὁμ. αὐτῷ καὶ Ἡτ. ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. «Πόλις ἄφρη καὶ, ἀκροτάτη, = ἀκρόπολις, τὸ κάστρον μιᾶς πόλεως, Ἰλ., ἀφ' οὗ ἐλέγετο καὶ, πολις, ἁπλῶς, ἄνευ προσθήκης ἄλλης λέξεως, Βr. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1092. Λυσ. 245. 2) εἰς ἐλάχιστος τόπος, χώρα, παρ' ὅσον αὐτὴ ἔχει πόλιν καὶ κατοικεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ζ, 177. Heinr. Ἡτ. Ἀπο. 380. ἔτι δὲ Ἰλ. Γ, 143. Στράβ. 8. σελ. 356. καὶ ἐντεῦθεν καὶ νῆσος ὑπ' ἀνθρώπων κατοικουμένη, Ἀριστοφ. Κίρ. 251. Εὐρ. Ἰων. 294. καὶ παρ' Ὁμ. αὐτῷ, Ἰλ. Ξ, 230. πρβ. Boeckh expl. Πινδ. Ὀλ. 7, 34. Dissen Ἰσθμ. 4, 49. κτ. «Πόλις καὶ ἄστυ» ταὐτὸ μὲν ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ οἰκιῶν, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἑταιρίας καὶ συστάσεως τῶν πολιτῶν· ὡσαύτως, «Δημόσιος πόλις τε». ἐνίοτε ὅμως τὸ, πόλις ἐνταῦθα δηλοῖ τὰ τείχη καὶ τὰς οἰκίας· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. τὸ, πόλις σημαίνει καὶ, πολιτεία, ἤγουν, ἐπαρχία, χώρα τις, ἐκφυτα εἴδος τῆς διοικήσεως, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ συνεστῶτες τὴν πολιτείαν πολῖται, Valck. Φοιν. 932. ἔτι δέ, τὸ δίκαιον πολίτου, Ἀριστοφ. Βατρ. 715. ἐξαίρ. ἡ ἐλευθέρα πολιτεία, ἡ δημοκρατία, Σοφ. Ἀντ. 737. «Τὰ τῆς πόλεως», τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἢ πολιτικὴ διοίκησις· ἐνίοτε, βασιλειον, μοναρχία, π. χ. ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις. 3) ὅτε δὲ ὁ λόγος περὶ Ἀθηνῶν, τότε σημαίνει τὸ μὲν, πόλις, τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ κάστρον, τὸ δὲ, ἄστυ, τὴν λοιπὴν πόλιν, διὸ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπερασπισταὶ θεοὶ ἐκαλοῦντο πολιοῦχοι, πρὸς δὲ τούτοις ἐπωνομάζετο ὁ μὲν Ζεὺς, Πολιεύς, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, Πολιάς, Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. σελ. 260. Br. Ἀριστοφ. Δυσ. 245.

Πόλισμα, τό. (πολίζω). Ἡ κτισμένη εἴς τι μέρος πόλις· καὶ καθόλου, ἡ ἄνευ τειχῶν πόλις, Ἡρόδτ. 1, 57. 98. ἔτι δὲ πόλις μετρίου μεγέθους, κωμόπολις καὶ, χώρα ἐλευθέρως κατοικημένη, Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. ζ. 12. καὶ Wunderl. obs. cr. p. 190.

Πολιτισμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν πόλισμα, κώμη, πολίχνιον.

Πολισμός, ὁ (πολίζω). Κτίσις, θεμελίωσις πόλεώς τινος, Διονύσ. Ἁλικ.

*Πολισσοῦχος, ὁ, ἡ, = πολιοῦχος

*Πολίσσαμεν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ἐπολίσαμεν, ἀ. πρόσ. πληθ. ἀορ. ἀ. τοῦ πολίζω.

Πολισσονόμος, ὁ, ἡ (πολις, νέμω). ποιητ. Κυβερνῶν ἢ διοικῶν πόλιν, πολιτείαν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 861. «Ἀρχὴ πολισσονόμιος», ἡ διεξάγουσα καὶ διοικοῦσα τὴν πόλιν, «Πολισσονόμος βιοτὰν (ὁ αὐτ. Πέρσ. 871.), ἡ κοινωνικὴ καὶ συντροφικὴ ζωή, ἢ ἡ πολιτικὴ κοινωνία ἐν τινι πολιτείᾳ, βασιλείᾳ.

*Πολισσόνομος, ὁ, ἡ. Ὑποκείμενος εἰς τοὺς νόμους μιᾶς πόλεως, πολιτείας.

Πολισσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις σώζων, ὑπερασπίζων, φυλάττων, Ὅμ. Ἴλ. ζ'. 2.

*Πολισσοῦχος, ὁ, ἡ. ποιητ. τῷ, πολισοῦχος Αἰσχ. Ἀγ.

Πολιστής, οῦ, ὁ, (πολίζω). Ὁ κτίστης καὶ θεμελιωτὴς πολεώς τινος, ὁ πολίζων χώραν τινὰ, Τμωλίδος. Εὐρ. Ἠρακλ. παρὰ Ἀνα. 24. Ὀρακκ. Ἀνθολ. σελ. 99. Auct. Lex. σλ. 135.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, καὶ παρὰ τῷ Αἰλιαν. Κεφ. 26. πολίταρχος, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως, ταὐτὸν τῷ, πολίαρχος, Ν. Δ. (?)

Πολιτεία, ἡ (πολιτεύω), Ἰων. πολιτηίη. Ἡ σχέσις τοῦ ἐλευθέρου πολίτου πρὸς τὴν πολιτείαν· ἢ κατάστασις τοῦ πολίτου· τὸ δίκαιον τοῦ πολίτου, Ἡρόδ. 9, 34. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν γένει, ἡ κατάστασις, ἢ ἡ ἀναστροφὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολίτου ἢ τοῦ ἰδιώτου. 2) ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διαγωγὴ, ἡ ζωὴ ἢ τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρώπου, τὰ πολιτικὰ τοῦ φρονήματα· ὁ τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ἢ ἐξασκεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς διοικήσεως. 3) διοίκησις τῆς πόλεως, ἢ τῆς ἐπαρχείας, τοῦ βασιλείου· ἢ πολιτικὴ κατάστασις, τὸ πολιτικὸν σύστημα, ἐξαίρ. τὸ δημοκρατικὸν ἢ γνῶσις μιᾶς πολιτείας ἢ πολλῶν πολιτῶν πληθ. αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· αἱ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πολιτείαν. 4) ἡ πολιτεία (τὸ στάτον), καὶ μάλιστα ἡ ἐλευθέρα πολιτεία.

Πολίτευμα, τό. (πστιλεύω). Κυρίως, ἡ πρᾶξις, τὸ ἔργον, ἡ ἄσκησις, ἢ ἡ διαγωγὴ, τὸ φέρσιμον, τὸ σύστημά τινος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων· ἐνίοτε = πολιτεία. (ν—υ)

*Πολιτευτέον, θετικ. ἐπίρρ. τοῦ πολιτεύομαι ἢ πολιτεύομαι.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ (πολιτεύω). Ὁ ἀναστρεφόμενος, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ὁ πολιτικὸς ἀνήρ. Ὁ Ἀριστοφάνης γ'. 16. καὶ ἀ. 76. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ δημαγωγοῦ, ὡς ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ ὁ Μοίρ.

Πολιτεύω, μέλ. εύσω (πολίτης). Διοικῶ τὴν πολιτείαν, Θουκυδ. 2, 37. 65. β) κάμνω τινὰ πολίτην, τάττω αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, Διοδ. 11, 72. μ) ἄνευ τῆς πτωτικοῦ, ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινι πολιτείᾳ, Πολυβ. 4, 76. 2. ἀπτικ. τῷ, πᾶν ποιεῖν τὸ προστεταγμένον τοῖς βασιλικοῖς. — Παρὰ πολὺ δὲ εὐχρηστότερόν ἐστι 2) τὸ ἀποδεπτ. πολιτεύομαι, καὶ α) μεν ἀορ. ἀποδ. ἀόρ. ἐπολιτεύθην, ἐναπολιτεύθην, πολίτης εἰμὶ πολιτείας τινός, ζῶ καὶ πράττω, ἀναστρέφομαι, διάγω ὡς πολίτης, ὅπερ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀττεζόμαι, ἐν γένει, ζῶ, φέρομαι, καθὼς ἀνήκει εἰς τὸν πολίτην, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ χρέος τῶν πολιτῶν, Θουκυδ. 6, 92. Λυσ. κατὰ Εὐάνδρ. 5. Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 15. πρὸς Φίλιππ. 5. πολλὰ εὐχρηστον παρ' Ξενοφ. Δημ. καὶ Πολυβ. ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέλλ. πολιτεύσομαι καὶ παρακ. πεπολίτευμαι, ὅθεν ἡ μετοχ. «Πεπολιτευμένος», ὁ ἐμπειρότατος τε καὶ ἔμπειρος τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐξαίρ. καὶ τὴν διαγωγὴν· 2) ὡς μέσ. Ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀόρ. ἐπολιτευσάμην, λαμβάνω μέρος, εἶμαι ἐμπεπλεγμένος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ὅ ἐστι, λαμβάνω μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φέρω, ἔχω θηλύσιον τι ἄβυσσα, δεσπόζω, κυβερνῶ τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, διοικητὴς εἰμὶ τῆς πόλεως, τῆς πολιτείας· «Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον, (Αἰσχ.) διοικεῖν κατά τινα παράνομον, ἤτοι ἐναντίον τῶν νόμων τρόπον. «Ταῦτα πεπολίτευμαι (Δημοσθ.), τοιαύτη ἦτον ἡ ἐμὴ πολιτικὴ διαγωγή, ἴσως τὰ ὅσα ἔπραξα, ὁπόταν ἤμουν εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων· «Πολιτεύεσθαί τισιν (Ἀριστ.) καὶ, «Πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινων», ἀντὶ τοῦ διοικεῖν πρὸς ὄφελος τινῶν. Παθητ. Διοικοῦμαι ὑπὸ νόμους καὶ πολιτείαν ζῶ· «Εὖ πεπολιτευμένη πόλις» (Πλατ.), ἡ καλοὺς νόμους ἔχουσα, ἤτις καλῶς διοικεῖται.

Πολιτηΐη, ης, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Πολιτεία, Ἡρόδ.

Πολίτης, ου, ὁ (πόλις). Ὁ ἐγκάτοικος πολίτης μιᾶς πόλεως ἢ πολιτείας, Ὅμ. ciloyen; ἢ συμπολίτης, συμπατριώτης· γ) ἐν γένει, κάθε εἷς μετέχων συζῇ ἢ συνδιαιτᾶται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἢ χώραν, ἔνθεν καὶ, «Θεοὶ πολῖται = πολιοῦχοι· Παρ' Ἡροδ. Ἰων. πολιήτης· 2) δοῦλα κύριον ἄνδρος, Ὅμ.

Πολιτίζω, Μ. ἴσως· ταὐτὸν τῷ, πολιτεύω.

Πολιτικός, ἡ, ὁν (πολίτης). Ἀνήκων, ἢ καὶ ὅτι ἁρμόζει, ἀνήκει, ὁρμόζει, πρέπει, ἴδιον ἐστὶν εἰς τὸν πολίτην, ἢ ἰδιώτην· ὁ ἐν πόλει ἀναστρεφόμενος ἀστεῖος· 2) ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων εἰς τὸν βουληφόρον, πολιτάρχην, δημηγορὸν ἄνδρα· ἐπιτήδειος ἢ ἔχων εἰδέναι εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, ἔνθεν καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὁ κατὰ τὰ πολιτικὰ ἐπιτήδειος, l'homme d'état. 3) ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, Ἡρόδ. «Τὸ πολιτικὸν, τὸ τάγμα τῶν πολιτῶν, εἰ πολῖται αὐτοί· ὁ πολιτικὸς ὀργανισμός, τὸ σύνταγμα μιᾶς πολιτείας, Ἡρόδ. 7, 103. «Τὰ πολιτικά, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· «Τὰ πολιτικὰ πράττειν, διοικεῖν τὰς τῆς πολιτείας ὑποθέσεις, τὸ εἶναί τις διοικητής, πολιτάρχης, Ξενοφ. Ἀνάβ. α'. β'. 16. «Πολιτικῶς ἔχειν», φρονεῖν ἢ πράττειν ὡς πολίτης, πατριώτης, Ἰσοκρ. Πανηγ. 82. «Κοινωνία πολιτική», Ἀριστοτελ. τὸ συμπολίτευμα, ἡ κοινωνία, καὶ συναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων πόλεως τινός, la société civile politique. «Φύσει μὲν ἐστιν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν», Ἀριστ. Πολ. γ'., ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν· 4) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν δημοσίαν ζωὴν καὶ διαγωγήν, ἢ εἰς τὰ ἔθιμα καὶ συνηθείας τῶν πολιτῶν, δημόσιος, π. χ. λόγος· 5) ἐπὶ τῆς γλώσσης ἢ ἐκφράσεως, ὁ τρόπος αὐτῆ προσῳκειωμένος εἰς τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν ἢ εἰς τὰς δημοσίους πράξεις καὶ διαστήματα, notus civilisque et proprius sermo Suet. πρβλ. Schaef. Dion. σωμ. σλ 6, 7. Ἐπίρρ. πολιτικῶς, καθὼς ἀνήκει εἰς πολίτην, εἰς καλὸν πολίτην, ἢ εἰς πολιτικὸν ἄνδρα, εἰς τὸ συμφέρον τῶν πολιτῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μὲ εὐγένειαν, μὲ πολιτικὸν poliment. Ὁ Ἡσ. ἔχει· «Πολιτικῶς, εὐστείως καὶ μετὰ τέχνης τινός.

Πολίτης, ου, ἡ θηλυκ. τοῦ, πολίτης. Πολίτισσα, συμπολίτισσα.

Πολιτισμός, ὁ (πολιτίζω). Ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας, ἡ ἐμπέρνησις τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ταὐτὸν τῷ Πολιτεία, Διογ. Διάρτ. ἔ. 39.

Πολιτογραφέω, ῶ, Μλ. ἴσως (πολίτης, γράφω). Γράφω εἰς τοὺς πολίτας, δέχομαι τινὰ εἰς πολίτην, δίδω τὸ πολιτικὸν δίκαιον, ἢ τὸ δίκαιον τοῦ πολίτου εἴς τινα, μετὰ αἰτιατ. Πολύβ. ὄθεν

Πολιτογραφία, ἡ. Ἡ καταγραφὴ καὶ συναρίθμησις τινὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Πολιτοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ τὴν πολιτείαν, ἢ μὲ τοὺς πολίτας, τοὺς πωλεῖ, τοὺτ. προδίδει αὐτούς, Σουϊδ. ἐν λέξ. Ζήνων.

Πολιτοκοπέω, ῶ (πολιτοκόπος) = δημοκοπέω· χαμερπῶς κολακεύω τοὺς πολίτας, Πολιτοκοπία, ἡ· καὶ, Πολιτοκόπος, ὁ (κόπτω) ταὐτὸν τῷ, δημοκοπία, καὶ δημοκόπος. Παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ ἄνειτο ποτὲ τὸ, πολιτοκοπεῖν, ἀντὶ τοῦ, λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν, Φρύν. σλ. 488.

Πολιτοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Πολλὰ ἐπιβλαβὴς καὶ ὀλέθριος διὰ τοὺς πολίτας, ἢ διὰ τὴν πολιτείαν, ὁ τῇ πόλει ὀλέθριον φέρων· χώραν καὶ ἀνθρώπους φθείρων, ἀφανίζων, Πλατ. Νομ. 9. σλ. 854.

Πολιτοφυλακεῖα, οἱ, παρὰ τῷ Ἀριστ. Πολιτ. ἐ. 6. καὶ β'. 8. ἐν τῇ Λακεδαίμονι ἐλέγετο τὸ ἀνώτατον κριτήριον, ἢ ἡ ἀνωτάτη ἀρχή.

Πολιτοφυλακέω, ῶ (πολιτοφύλαξ). Φυλάττω τοὺς πολίτας πόλεως ἢ πολιτείας, παρατηρῶ αὐτούς, ἔχω προσοχὴν, ἀγρυπνίαν αὐτῶν, τόσον ἐπὶ τῶν διοικητῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς φρουρᾶς, φρουρῶ, ὄθεν

*Πολιτοφυλακία, ἡ. Τὸ φυλάττειν ἢ παρατηρεῖν τοὺς πολίτας, ἢ φρουρὰ μιᾶς πόλεως.

*Πολιτοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων ἢ παρατηρῶν τοὺς πολίτας· πληθ. πολιτοφύλακες, ὄρ. ἀνωτέρω.

Πολίχνη, ἡ (πόλις). Μικρὰ πόλις, Πλάτ. σπάνιος ὑποκορ. τύπος, ὄρ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 336.

*Πολίχνιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πολίχνη.

Πολυώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, πολιός). Τρόπλεγκος, τεφρώδης, ἀσπροβερός, γρίβος, πολιὸς κατὰ τὸ εἶδος.

Πολίωσις, ἡ (πολιόω). Τὸ ποιεῖν τι ὑπόλευκον, ψαρὸν, ἀσπροβερόν, ἢ τὸ γίνεσθαι τοιοῦτος.

Πολλά, πληθ. οὐδέτ. τοῦ πολύς.

Πολλαγόρασος, ὁ, ἡ (ἀγοράζω). Πολλὰ ἀγοράζων, Πολυδεύκ. ε'. 15.

Πολλάκις, Ἰων. πολλάκι, ἐπίρρ. (πολλός, πολύς). Πολλαῖς φοραῖς, συνήθ. ἐπὶ χρόνου, συχνάκις, συχνὰ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «οἵτινες κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου χρῶνται ὅτε μὲν ταύτῳ, ὅτε δὲ ἐκείνῳ τῷ τύπῳ. Καὶ παρ' Ἡροδ. εὑρηνται μὲν ἀμφότεραι αἱ τύποι, ἀλλ', ὡς φαίνεται, ἀδιαρίτως καὶ ἀδιαφόρως· πολλάκις δὲ ἀμφιρρέπει ἡ ἀναγνωσις· «Τὸ πολλάκις τὸν περισσότερον καιρὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πινδ. Ὀλ. 1, 52. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, «πολλάκις μύριοι ἢ μυρίοις, πολλαῖς φοραῖς μύριοι· ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, μέγας ἀριθμὸς, Πλάτ. Νομ. 7. σλ. 810. Δ. 2) πολλαχῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, κατὰ πλέον ἢ ἕνα τρόπον, κατὰ πολλοὺς, λόγους, τρόπους, Δημ. Στεφ. 167. 8) ἀντὶ τοῦ, τυχόν, ἴσως, μάλιστα, τωόντι, ὅταν προηγῶνται οἱ ὑποθετικοὶ σύνδεσμοι εἰ, ἐάν, ἄν, ἢ τό, μή, ἴσα μή, καθὼς καὶ παρὰ λατ. si forte, ne forte, Ἀττ. Θουκυδ. 2, 13. «Μὴ πολλάκις ἢ αὐτός, κ. τ. λ. ἐξαίρτ. πάνυ σύγχρηστον παρὸ Πλάτ., Wolf. εἰς Φαίδωνα σλ. 25. Heind. Φαίδων σλ. 60. Ε. (-υν)

Πολλαπλασιάζω, Μλ. άσω (πολλαπλάσιος). Αὐξάνω, πληθύνω, πολλαπλάσιον ποιῶ· καὶ πολλαπλασιάζω ἕνα ἀριθμόν· ὄθεν

Πολλαπλασιασμός, ὁ, ἡ. Αὔξησις, ὁ πληθυσμὸς· τὸ πολλαπλάσιον ποιεῖν ἢ γίνεσθαι.

*Πολλαπλασιεπίμοριος, ὁ, ἡ. Πολλαπλάσιος ἐπιμόριος, Νικομ. Ἀριθμ. σλ. 32.

Πολλαπλάσιος, ία, ιον· καὶ, πολλαπλάσιος, ὁ, ἡ. ἐπίρ. πολλαπλασίως, καὶ, πολλαπλασίων, ὁ, ἡ, ἐπίρ. πολλαπλασιόνως (πολύς). Πολλαῖς φοραῖς, ἢ πολλάκις περισσότερος ἢ μεγαλήτερος, περισσότερος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἢ κατὰ τὰ μεγαθος, μετὰ γενικῆς, ἢ ἐπιφερομένου τοῦ, ἤπερ, Ἡρόδ. 4, 50. 7, 48. Θουκ. 4, 94. Ἰων. πολλαπλήσιος, ίη, ιον, ὅστις οὗτος τύπος ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος παρ' Ἡρόδ., ἐν ᾧ τοὐναντίον τὸ πολληπλήσιος ὑπάρχει τύπος ἀνύπαρκτος, εὑρισκόμενος μόνον ἐν κακαῖς ἐκδόσεσιν. Ὁ Ἡρόδ. ὅμως ἐχρήσατο, καθὼς φαίνεται, καὶ τῷ συνήθει τύπῳ· ἐν δὲ 7, 160. ἐγράφη, καθὼς ἔχουσιν ὅλα τὰ χειρόγραφα, πολλαπλάσιος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, καὶ οὕτως ἔγραψε καὶ ὁ Γαισφ. ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ 4, 50. 5, 45. 8, 10. ἐνῶ τὰ χειρόγραφα ἀμφιρρέπουσι· (— πλάσιος) ὄθεν

Πολλαπλασιόω, ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασιάζω.

*Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, = πολλαπλάσιος.

Πολλαπλασίωσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασιασμὸς, Ἀριστ. Πολιτ. ἐ. 8. καὶ Πλάτ. Πολιτ. ξ'. 11.

*Πολλαπλήσιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ πολλαπλάσιος, Ἡρόδ.

Πολλαπλόος, όη, όον, καὶ συναιρ. πολλαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πολλῶν λογιῶν, πολυειδὴς, ποικίλος, διάφορος· καὶ μεταφ. ὡς ὁ Πλάτ. ἐν πολ. γ'. λέγει· «Διπλοῦς ἀνὴρ καὶ πολλαπλοῦς», ἀντὶ τοῦ, πολύπλοκος, ποικίλος κατὰ τὸ ἦθος· ἀντίκ. τῷ, ἁπλοῦς, εὐθύς.

Πολλαχῆ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους· 2) συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς, Ἡρόδ. 3) κατὰ πολλοὺς διαφόρους τρόπους, ἢ λόγους, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 5. «Οὐδαμῆ πλείων ἑπτὰ ἡμερῶν, μείων δὲ πολλαχῆ», κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 14. «Πολλαχῆ ἐλάττονος ἄξια διαπράττεσθαι.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πολλοὺς τόπους, ἀπὸ πολλὰ μέρη.

Πολλαχόζε, ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πολλαχῆ, καὶ πολλαχοῦ. Εἰς πολλοὺς τόπους, εἰς πολλὰ μέρη.

Πολλαχόσε, ἐπίρ. Εἰς πολλοὺς τόπους, πρὸς πολλὰ μέρη, Ξενοφ.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πολλαχῆ. Εἰς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους, Ξενοφ. Πορ. ἀ. 3. «Ἀπαλλαχοῦ βλαστάνειν· 2) συχνάκις· ὁ αὐτ. Ἀναβ. δ'. ἀ. 19. «Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιοι ἐγένετον, συχνάκις, εἰς πολλὰς εὐκαιρίας καὶ περιστάσεις. Ἡρόδ. 6, 122.

Πολλαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, λόγους, πολλῶν λογιῶν, παντοίως.

Πολληπλήσιος, ίη, ιον. Ἰωνικ. ἀντὶ πολλαπλάσιος, ὑπάρχει τύπος κακῶν ἐκδότων ἀνύπαρκτος ἀντὶ τοῦ μόνου ὀρθοῦ, πολλαπλήσιος, καὶ ὁ Lob. Φρυν. σλ. 663. δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτὸν, ἐν ᾧ μάλιστα αὐτὴ ἡ λέξις οὔτε ἀπαντᾶται. καθὼς αὐτὸς σημειοῖ, παρ' Ἡρόδ. 1, 155.

Πολλοδακάκις, ἐπίρ. (δακάκις). Πολλάκις δακάκις, κωμ. ἀντὶ τοῦ, πολλάκις, πολλαχῶς, Ἀρστφ. Βίρ. 243. (α)

Πολλόν, Πολλός, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πολύ, πολύς, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐστὶ δὲ ἀρχαῖος ὁ σχηματισμὸς, ὄθεν τὸ, πολλοῦ, κ. τ. λ. Ἀπολλών. Ἀργ. δ' 760. «Βουπαιὸς οὔπω πολλοῖο, οὐκ ἔτι μέγας, δὲν ἦτον ἀκόμη μεγάλος· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐστὶν ὁ εὐχρηστότερος τύπος, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρηνται ὁ νεώτ. τύπος, πολύς, σπανιώτατα καὶ μόνον κατ' αἰτιατ. ἀρσεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολὺν, ἐν 3, 57. 6, 125. καὶ οὐδέτ. πολὺ ἐν 2, 105. 3, 38. καὶ κατ' αἰτ. πληθ. ἄρτους, πολέας, 2, 107. Παρὰ Τραγ. ἔστι μὲν σπάνιος, ἀλλ' οὐχὶ ἀνήκουστος, π. χ. παρὰ Σοφ. Ἀντ. 86. Τραχ. 1196.

Πολλοστημόριος, ὁ, ἡ (μόριον). Ὑπὸ πολλῶν μερῶν ἢ μορίων συνιστάμενος· ἄρα πολλὰ ὀλίγος ἢ πολλὰ μικρὸς, εἰς ἐκ τῶν πολλῶν. «Τὸ πολλοστημόριον», μέρος τι ἐκ τῶν πολλῶν, ὅ ἐστι τὸ μικρότερον, τὸ βραχύτερον μέρος, ἀντὶ τοῦ, τὸ πολλοστὸν μέρος, τὸ πολλὰ μιερὸν, βραχὺ· ἐκ τοῦ

Πολλοστός, ἡ, ὁν. ἐπίρ. πολλοστῶς, (πολλὸς, πολύς). Εἷς ἐκ πολλῶν, εἷς ἐκ τοιούτων, οἷοι ὑπάρχουσι πολλοί. «Πολλοστὸς ὢν τῶν Συρακουσίων καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις, Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σ. 186. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Συρακουσίους, ὀηλ. κοινὸς, ποταπὸς· ὄζει ἐν γένει, ποταπὸς· καὶ, μικρὸς, ὀλίγος, βραχὺς, Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ς'. η. «Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος αὐτῶν», οὐδὲν μικρόν τι μέρος· οὕτω καὶ ἐν γ'. ἀ. 6. παρὰ Διβαν. «Πολλοστὸν ὧν ὑφείλομεν, πεπονθαμεν, πολλὰ ὀλίγα ἐπαθόμεν ἀπ' ὅσα ἐφοβούμεθα· ἡμπαρούμεν πρὸς τούτοις νὰ τὰ μεταφράσωμεν καὶ διὰ τοῦ, πολύς. «Τὰ πολλοστὰ σκληρότητι», Πλάτ. Φιλημ. ζ. 27. τὸ ἔχον τὴν ἐλαχίστην σκληρότητα, ἀντίκειται τῷ, σκληροτάτοις, ἄρα, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ ὀλίγον σκληρὰ, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῷ, ἔτι· «Τὰς πολλοστὰς ἡδονάς», τὰς μικροτάτας, βραχυτάτας, τὸ βραχύτατον μέρος αὐτῶν· «Τὸ πολλοστόν», τὸ μικρότατον μέρος· «Τὸ πολλοστὸν μέρος», κλάσμα μὲ μέγαν παρονομαστήν· «Τοῖς πᾶσι πολλοστῷ ὄντι», πάντων εἰς πολλὰ κατωτέρω ὄντι· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. 2) ἐπὶ καιροῦ, «πολλοστῷ ἔτει», εἰς τὸ ἔσχατον τῶν πολλῶν ἐτῶν, ὀηλ. μετὰ πολλὰ ἔτη· ὄζει «Πολλοστῷ χρόνῳ, κυρίως κατὰ τὸν ἔσχατον τῶν πολλῶν χρόνων, ἤγουν μετὰ πολὺν καιρὸν», Ἀριστοφ. Εὐρ. 550 Meineke Μένανδρ. σλ. 116. 3) παρὰ τοῖς Μετρικ. καὶ = πολλοὶ, ὡς ἐν Βασιλ. β'. 23. «Πολλοστὸς ἔργοις, ὁ πολλὰ πράξας, ποιήσας, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, ὀλιγοστός.

Πολλοῦ, συνυπακουομ. τοῦ χρόνου. Ἐκ πολλοῦ χρόνου, μετὰ πολὺν χρόνον, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἢ ἀπὸ πολύς, Ἀριστοφ. 2) συνυπακουομ. τοῦ τιμήματος, ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς, ἐπὶ μεγάλης τιμῆς πράγματός τινος, πολλὰ ἀκριβῶν. «Πολλοῦ ποιεῖσθαι», μεγάλως τιμᾶν, «Πολλοῦ δεῖν, οὐδαμῶς, οὐδ' ὅλως, πολὺ λείπειν· 3) ἀντὶ τοῦ, πάνυ, λίαν, κατὰ πολλά. «Θρασὺς εἰ πολλοῦν. εἶσαι κατὰ πολλὰ αὐθάδης, Ἀριστοφ. Νεφ. 912. «Πολλοῦ δύνασθαί παρά τινι», ἔχειν μεγάλην δύναμιν, ἰσχύειν πολὺ εἴς τινα, Ἀλκίφρ. ἀ. Ἐπιστ. 9. ὅρ. πολύς.

Πολυγραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ἱππόκρ. ἐπιστ. σλ. 1285. Σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου, οὕτως ἐπιγραφόμενον, ὑπῆρχε, ὡς φαίνεται, περιγραφὴ, τῶν πόλων. Διογ. Λ. 9, 48. ἐκ τοῦ

Πέλος, ὁ (ΠΕΛΩ, πέλομαι, πολέω). Κυρίως ὁ στρόφιγξ, ὁ στρόφιγξ, ἐπὶ τοῦ ἐπείου περιστρέφεταί τι ὁ ἄξων, ἐξαιρ. α) ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀρκτικὸν καὶ τὸ ἐτέραν σημεῖον αὐτῶν, τὸ κατέναντι τῶν οὐρανίων πολικῶν σημείων κείμενον, ὁ πόλος, ἀρκτικὸς καὶ μεσημβρινός· β) ἔτι δὲ, ἡ γηΐνη σφαῖρα, ὁ οὐρανὸς αὐτός, ὁ κύκλος ἐν οὐρανῷ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄστρον τι περιοδεύει, Πλατ. γ) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, ὁ ἀρκτοῦρος, Ἑρμοτιμ. Κυναστρ. 2. Hygen. poet. astron. 3, 1. Herm. Εὐρ. Ἰων. σλ. ιβ'. 2) παρὰ Διοδ. ι΄ή. 27. τὸ ἐπὶ τῷ ἄξονος τῆς ἁμάξης κείμενα κυκλοειδῆ καὶ σιδήρεια πτερὰ, ἐφ' οἷς ἐπιστηρίζεται τὸ τῆς ἁμάξης κιβώτιον· 3) ἡ γεωργημένη γῆ, τὸ κατὰ πρῶτον ἀναποδογυριζόμενον χωράφιον εἰς γεωργίαν. ἄρουρα, νειὸς, Ξενοφ. Οἰκον. ἰ΄ή. 8. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς καταπορὴν· 4) ὡρολόγιον ἡλιακὸν, δεικνύον μόνον τὰς ὥρας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ λεπτὰ, Πολυδ. δ'. 46. καὶ Ἀθην. 5 σλ. 208. «Πόλος κατὰ τὴν ὀροφὴν ἐν τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδίνην ἀπομεμηχημένου ἡλιοτροπίου· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἠν, ὡς φαίνεται Ὀηλ. γένους Λουκ. Λεξιφαν. 9. Jdeler Chronol. ι. σελ. 335. κατ' ἄλλους δὲ ἀστρονομικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὰς φάσεις τῶν κειρῶν, Ἡρόδ. 2, 109. ὅστις συνεφέρετο τὸ, πόλος μετὰ τοῦ, γνώμων. «Πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας, παρὰ Βαβυλωνίοισι ἔμαθον οἱ Ἕλληνες.

Πολτάριον, τό· καὶ, πολτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολτος. Μικρὸς, ἢ ἀχρεῖος πόλτος· πρβλ. πόλψις.

Πολτοποιέω, ὦ. Πόλτον ποιῶ, ἢ εἰς πόλτον ποιῶ τι.

Πόλτος, ὁ, Ζωμὸς μετ' ἀλεύρου καὶ τυροῦ ἢ μέλιτος ἐψημένος· ἀλευρᾶς, κουρεῶτι, παπάρα, ἐλάρα, Διοσκορ. β'. 115. λατ. puls, pultis, pulpa. πρβ. πόλος, ὄζει

Πολτώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος πόλτου ἔχων, ἐκ πόλτου ὤν.

Πολυαγάπητος, ὁ ἡ (ἀγαπάω). Πολλὰ ἠγαπημένος, Γραμμ.

Πολυάγκιστρος, ὁ, ἡ (ἄγκιστρον). Ἔχων πολλὰ ἄγκιστρα· ὄζει, τὸ πολυάγκιστρον, ταὐτὸν τῷ, «Πολυάγκιστος ὁρμιὰ» (Ὀππιαν. Ἀλ. γ΄ 78.), ὁρμιὰ, ἢ σχοινίον ἁλιευτικὸν πολλὰ ἀγκίστρια ἔχον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παραγάδιον λεγόμενον.

Πολυαγρὴς, ες, ὁ, ἡ (σπανιώτερος τύπος αὐτῆ οὗ συνηθέστερον) πολυάγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Πολλὴν ἄγραν, ἢ πολλὰ λάφυρα ποιῶν· ἔστι καὶ μέσει πολὺ κυνηγὸν· τὸ δεύτερον ἐν Ἀναλεκ. β'. σλ. 451. ὄζει

Πολυαγρία, ἡ. Ἡ μεγάλη, πολλὴ ἄγρα, τὸ πιάσιον πολὺ κυνήγιον, Πολυδ. 12. ἐκ τοῦ

*Πολύαγρος, ὁ, ἡ, = πολυαγρὴς.

Πολυάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ἐκ πολλῶν ἀδελφῶν συνεστάμενος, πολλοὺς ἀδελφοὺς ἔχων.

*Πολυαθής, ὁ, ἡ (ἄημι), ποιητ. Πολλὰ ἢ δυνατὰ φυσῶν.

Πολύαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλον). Πολλὰ ἆθλα καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας λαβών· νικητὴς κατὰ πολλοὺς ἀγῶνας. 2) ὁ πολλὰ ἆθλα, ἀγῶνας, κόπους ὑπομείνας, Ἡμεσθές.

*Πολυαιγος, ὁ, ἡ (αἴξ). Πλούσιος εἰς ποίμνια, αἶγας.

Πολυαίμακος, ταὐτὸν τῷ, Πολυαίξ. «Λόγος τις πολυαίμακος φέρεται τῶν φιλοσόφων», Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 9.

Πολυαίματος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πολὺ αἷμα ἔχων, πλήρης, γεμάτος αἵματος.

*Πολυαιμέω, ὦ (πολύαιμος). Πολὺ αἷμα ἔχω. ὄζει

Πολυαιμία, ἡ. Τὸ πολὺ, περισσὸν αἷμα ἔχειν, ἢ πλησμὸς καὶ περίσσεια τοῦ αἵματος.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Καὶ, Πολυαίμων, ονος, ποιητ. Αἰσχ. Ἱκ. 853. ταὐτὸν τῷ, Πολυαίματος. Πολὺ αἷμα ἔχων, αἱματώδης. 2) κατεματωμένος.

Πολυαίνετος, ἡ Πολύαινος (αἰνέω). Πολλὰ ἐπαινετὸς, ἔνδοξος ἐν γένει πολλοῦ ἐπαίνου καὶ μεγάλης τιμῆς ἄξιος, περίφημος, Ἰλ. Δ. 430. Παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται τετράκις καὶ μόνον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ Βούττμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 114. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν πολύαινος, μετὰ τινων ἀρχαίων, διὰ τοῦ, πολύμυθος ἐπὶ τῆς σημασίας οὐχὶ τοῦ, μυθολόγος, ἀγαπῶν τὸ ὁμιλῆ πολλὰ, ἑτοιμολόγος, ἢ ὁποία αὐτὴ ἑρμηνεία ἁρμόζει κάλλιον διὰ τὸν Νέστορα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, πλούσιος εἰς εὐφυεῖς ὁμιλίας, ἄρα παρὰ τὸ, αἶνος, ἐπὶ τῆς σημασίας, καθ' ἣν ἀπαντᾶται ἐν Ὀδ. Ξ, 508. Ἡσ. Θ. 208. (τὸ, πολυαίνετος, ἔχει ὁ Εὐρ. Ἡρακλ. 764. εὐχρηστότερον τὸ, πολύαινος).

*Πολύαινος, ὁ, ἡ (αἰνέω) = πολυαίνετος.

Πολυαίξ, ικος, ὁ, ἡ (πολὺ, αἴσσω). ποιητ. Πολλὲς ὁρμὲς καὶ μετατροπὲς, σφοδρὰν κίνησιν κλονισμοὺς ἔχων, ἠνιωμένος μὲ τοιαῦτα, πολυκίνητος, πολυόρμητος, ἰδιαίτ. τῆς πολλῆς κινήσεως ἢ τοῦ ἀγῶνος κοπιάζων, παρ' Ὅμ. ἐπίθετον τοῦ παλεμικοῦ καμάτου, ἐν ᾧ καὶ πολλαὶ κινήσεις ἐνιάσι τὸν μαχητὴν, Ἰλ. Α, 165. Τ, 328. Ε, 811. (υυ- - , ικος, -υ)

Πολυάκανθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα). Πολλὰς ἀκάνθας ἔχων. 2) ἡ πολυάκ. Δάμνος τις, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἀκάνθας, Θεόφρ. Φυτικ. ἱστορ. ς'. 3. (υυυ-υ)

Πολυαλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Πολλοὺς καὶ σφοδροὺς πόνους προξενῶν, ἀλγεινός.

Πολυάλγητος, ὁ, ἡ (ἀλγέω). Πολλοὺς καὶ σφοδροὺς πόνους αἰσθανόμενος, πολλοὺς πόνους ὑποφέρων. καὶ περίλυπος.

*Πολυαλθής, ὁ, ἡ (ἀλθαίνω), ποιητ. Πολλὰ θρεπτικός.

Πολυαλθής, ές, ὁ, ἡ (ἄλθος). Πολλὴν ἀρρωστίας ἰατρεύων, πολλὰς νόσους ἰώμενος, χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν διὰ πολλὰς νόσους, Διοσκ.

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ (ἄλφιτον). Πολὺ ἄλφιτον ἢ ἄλευρον δίδους. «Πολυάλφιτος κριθή», Θεόφρ. ἱστ. Φυτ. ἡ. 4.

*Πολυαμάρτητος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλὰς ἁμαρτίας πράξας, πλήρης ἁμαρτιῶν, Τμνωθ.

*Πολυάμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος). Πλήρης ἄμμου, πολλὴν ἄμμον ἔχων, Ἡσυχ.

Πολυάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Πολλὰς ἀμπέλους ἔχων.

Πολυαναγνωσία, ἡ (ἀναγιγνώσκω). Πολλὴ ἀναγνῶσις, μάθησις, προερχομένη ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀνάγνωσιν, πολυμάθεια, Ἀθην σλ. 654.

*Πολυανάκλωτος, ὁ, ἡ (ἀνακλίνω). Ἀπαιτῶν ἢ προξενῶν πολλὴν δαπάνην, Ἐ. Μ. σελ. 756, 48

*Πολυανδρέομαι, μέσ. Ἀποδ. ἀντὶ πολυανδρέω.

Πολυανδρέω, ὦ (πολύανδρος). Πολλοὺς ἄνδρας ἔχω, εἶμαι πολλὰ πολυάνδρωπος, εὐπορῶν ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πολύανδρος. ὄζει

Πολυανδρία, ἡ. Τὸ πολὺ πλῆθος, ἀθροισμὸς ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν, Συνέσ. Ἐπιστ. 138.

Πολυάνδριον, τό. Τὸ ταφεῖον ἢ ὁ τόπος, ἔνθα θάπτονται πολλοί, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. Ἡρόδιαν. καὶ Αἰτωλ. Μῦθ. 73. 3 2) παρὰ Πλουτάρχῳ, τόπος, ὅπου πολλοὶ ἄνθρωποι συνέρχονται, συναζόνται.

Πολύανδρος, ὁ, ἡ (ἀνὴρ. Πολλοὺς ἄνδρας ἔχων. 2) συνήθ. πολυάνθρωπος, πλήρης ἀνδρῶν, ἢ ἀνθρώπων. «Πολυάνδροι φερέσσιδες», ἀντὶ τοῦ, Πολλοί. Αἰσχύλ. Ἀγ. 689. Λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὸς πολλοὺς ἄνδρας ἐχούσης, πολύγαμος.

*Πολυανθέα, καὶ

*Πολυάνθεια, ἰδιαίτ. ποιητ. Ὀηλ. τοῦ πολυανθής.

Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμον). Πολλὰ ἄνθη ἔχων, πλήρης ἀνθέων, ἢ ἐστολισμένος μετὰ ἀνθέων, Μιμν. καὶ Πλάδ.

Πολυανθής, ὁ, ἡ, καὶ, πολύανθος (ἄνθος). Πολλὰ ἄνθη ἔχων. Ὀδυσ. Ξ, 348. καὶ Τμν. Ὁμ. 18, 17. ταὐτὸν τῷ, Πολυάνθεμος. Ὁ ποιητ. σχηματισμὸς «Πολυάνθεια» κεῖται ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς, Τρν. ν'. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυάνθραξ, ακος, ὁ, ἡ (ἄνθραξ). Πολλοὺς ἀνθρακας ἔχων.

*Πολυανθρωπέω. Εἶμαι πολυάνθρωπος, Στεφ. Βυζ.

Πολυανθρωπηΐα, ἡ, = πολυανθρωπία. Τὸ πολὺ πλήθος τῶν ἀνθρώπων· τὸ πρῶτον παρ' Ἰωσηπ. ἀρχ. ἀ. σ. 1. ὅπου τὰ Χειρόγραφα τὸ δεύτερον ἔχουσι, ἁμφ.

Πολυανθρωπία (πολυάνθρωπος), = πολυανθρωπηΐα.

*Πολυανθρωπίζω (πολυάνθρωπος). Πολυανθρωπον ποιῶ, Γελλ. peupler.

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχων, γεμάτος, συνιστάμενος ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, Θουκυδ.

*Πολύαντυξ, υγος, ὁ, ἡ (ἀντυξ). Πολλὰς ἀντυγας, στρογγυλότητας ἢ κύκλους ἔχων, Παῦλ. Σιλ. Ἀριθ. 169.

Πολυάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἄνδρας ἔχων, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολύανδρος, Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 1313. (υυ--)

*Πολυάρατος, ὁ, ἡ, ορ. πολυάρητο. (υυ--υ)

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος) Πολὺν ἄργυρον ἔχων, πλήρης ἀργυρίου, πλούσιος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡρόδοτ. 5, 49.

(Πολυάρνη, ἡ, ἡ.) ζήτ. Πολύαρνα, Πολύαρνος.

Πολυάρητος, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Ἰων. ἀντὶ πολυάρατος. Λίαν, ἢ συχνὰις εὐχαῖος. Πολύευκτος, πολυπόθητος, μετὰ πολλῶν εὐχῶν γενόμενος, τινί, Ὀδυσ. Ζ, 280. Τ, 404 Ἡσ. Δημ. 220. Παρὰ τοῖς μεταγράφοις «Πολυάρατος» εὑρίσκεται, Δημάσιος, παρὰ Σουΐδᾳ ἐν Λεξ. Φρυνιχισμός. (υυ--υ, Ἰων. υυυ-υ, Ἀττ.)

Πολυαρίθμιος, ὁ, ἡ (ἀριθμὸς). Πολὺς κατὰ τὸν ἀριθμὸν, πολλαπλάσιος.

Πολυαρκὴς, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Πολυαρνὲς (ἀρέω). Ὁ πολὺ, ἢ ἐπὶ πολὺ ἀρκῶν, ὁ ἱκανὸς, ᾧ ἀνὴρ ἐὼν καλῶς προβεβλημένος, εὐτήμων πλουσίου, μεγάλος, τὸ ὑπερθετ. πολυαρκέστατος, π. χ. ποταμὸς, Ἡρόδ. 4, 53.

*Πολύαρκυς, υος, ὁ, ἡ (ἄρκυς). Πολλὰ δίκτυα ἔχων, πλούσιος εἰς δίκτυα, ἢ ἐπὶ πολὺ μεταχειριζόμενος πολλὰ δίκτυα, ἐπὶ κυνηγεσίου.

*Πολυάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ἔχων πολλὰς ἁμάξας, πλούσιος εἰς πολεμικὰς ἁμάξας.

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Ἐκ πολλῶν ἁρμονιῶν συνεστάμενος, μετὰ πολλῶν ἁρμονιῶν, ἢ ἦχων, μ. λιγυφώνων ψαλλόμενος (ὑμνος).

*Πολύαρνις, μεταπλαστικὴ ὁνομ. τοῦ πολύαρνος ὑπαρεῖ ἀπὸ πολυέρης, Ἰλ. Β, 108. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 228. 256.

*Πολύαρνος, ὁ, ἡ (ΑΡΗΝ ἀρνός). Πολλὰ ἀρνία ἢ πρόβατα ἔχων, πολλῶν ἀρνῶν δεσπότης, πολλοὺς ἄρνας ἔχων, ἐν γένει, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς θρέμματα, ἢ μεταπλασθ. ὁνομ. πολύαρνις, ἐξ ἀναστρου. Περὶ. πολύρρην.

Πολύαρουρος, ὁ, ἡ (ἄρουρα). Ἔχων πολλὰς ἀρούρας, ἤτοι πολλοὺς ἀγροὺς, πολλὰ χωρία, πλούσιος εἰς ὑποστατικά.

Πολυαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ, ἐξουσία καὶ διοίκησις πολλῶν, ὁπόταν δηλαδὴ ἄρχωσι πολλοὶ, Ξενοφ. Ὁ Ὅμηρος τοῦτο, Πολυκοιρανίην, εἶπεν, ἐκ τοῦ

Πολύαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ πολλοὺς τόπους, ἢ ἀνθρώπους ἐξουσιάζων· ἐν χρήσει μόνον τὸ ὑπέρτερον, ὁ πολύαρχος, ἀντὶ τοῦ, πολυαρχία, Γρηγ. Ναζ.

Πολυάστερος ποιητ. ἢ Πολύαστρος, ἀστὴρ, ἄστρον), κοιν. ὁ, ἡ. Πολλὰ ἄστρα ἔχων.

Πολυάστωρ, ορος (ἀστὴρ), = πολύαστρος.

Πολυαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Πολλοὺς ἀστραγάλους ἔχων. «Πολυαστράγαλος μάστιξ, Ἀνακ. β. σελ. 295. ἤτις ἄλλως, ἀστραγαλωτὴ λέγεται (υυ-υυυ)

*Πολύαστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον), ταὐτὸν τῷ ποιητ. πολυάστερος.

Πολυάσχολος, ὁ, ἡ (ἄσχολος). Πολλὰς ἀσχολίας, ὑπηρεσίας, ὑποδέσεις ἔχων, Λουκιαν. Φιλόπατρ. 29.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ). Πολλὰς αὔλακας ἔχων. «Πεδίον Πολυαύλακον» κατὰ τὸν Σουΐδαν, μέγα, πλατὺ, εὐρύχωρον, ἐκτεταμένον, ἀντίκειται τῷ, Ὀλιγαύλαξ, μικρὸν καὶ στενὸν, Ἀνδοκ.

Πολυαυξὴς, εος, ὁ, ἡ (αὐξάνω). Πολλὰ αὐξάνων, ἢ ηὐξημένος· ἄρα, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, μεγάλος.

Πολυαύχενος, ὁ, ἡ· καὶ πολυαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν). Ἔχων πολλοὺς αὐχένας. 2) στερρὸν, δυνατὸν αὐχένα, λαιμὸν ἔχων, Γεωπ.

Πολυαύχην, ενος, ὁ, ἡ, = πολυαύχενος. Πολλοὺς αὐχένας ἔχων, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 499.

*Πολυαυχὴς, ὁ, ἡ. Λίαν αὐχήεις, κομπαστὴς.

Πολυάφορμος, ὁ, ἡ (ἀφορμὴ). Ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς, ἢ ὕλας, αἰτίας, ἢ 2) βοηθητικὰς πηγὰς, πλούσιος, δυνατὸς, Εὐστραθ

Πολυάχητος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Πολυήχητος.

*Πολυαχὴς ὁ, ἡ (ἄχος). Πολλὰ ὀχληρὸς, βαρετὸς.

Πολυάχυρος, ὁ ἡ (ἄχυρον). Πολὺ ἄχυρον, λέπυρα ἢ πίτυρα ἔχων.

Πολυβάθιστος, ὁ, ἡ (βαθίζω) ταὐτὸν τῷ, Πολυβατος, ἁμφ.

*Πολυβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Πολλὰ βάρβαρος.

Πολυβάτειος, ὁ, ἡ (βάτος). Περιέχων πολλὰς βάτους.

Πολύβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ἐπὶ τοῦ ἀποίου πολλοὶ περιπάτησαν, πολλὰ βατὸς, συχνασμένος, Πινδ. καὶ Διον. Ἁλικ.

Πολυβαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ (βάπτω). Μετὰ πολλῶν χρωμάτων βεβαμμένος, πολλὰ ἢ πολλάκις βαμμένος, Αἰσχ. Περσ. 274.

*Πολυβέλεμνος, ὁ, ἡ (βέλεμνον, ποιητ. Διακεκραμένης ἀπὸ πολλὰ βέλη, ἢ ἔχων πολλὰ βέλη.

Πολυβενὴς, ἐος, ὁ, ἡ (βένος). Πολλὰ βαθὺς, ὁ πολὺ ἢ μέγα βάθος ἔχων, παρ' Ὁμ. ἐπίθ. τοῦ, λιμὴν καὶ ἅλς, Ὀδ. Δ, 406. Ἰλ. Α, 432.

Πολυβήμεστος, ὁ, ἡ (βῆμα). Πολλὰ βήματα κάμνων· πολλῶν βημάτων τὸ μῆκος ἢ πλατος.

Πολύβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Συνεστάμενος ἐκ πολλῶν βιβλίων ἢ τόμων.

Πολύβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πολὺν βίον ζωτικὴν ἰσχὺν, ζωηρότητα ἔχων. ὅθεν, πολύζωος, μακρόβιος, νίνακ. β) πολὺν βίον, περιουσίαν ἔχων, πολλὰ πλούσιος. 2) ὀνόματα ἀνδρῶν.

Πολυβλαβὴς, ἐος, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὁ πολλαπλῶς, πολλοῖς ἢ πολλὰ ἐπιβλαβὴς. 2) παθ. πολλὰ βλαμμένος· ὑποκείμενος εἰς πολλὴν βλάβην· εὐκολόβλαπτος, Πλουταρχ.

Πολυβλαστὴς, ὁς, ὁ, ἡ (βλαστάω). Πολλὰ βλαστάνων, ἢ πολλοὺς βλαστοὺς ἐκφύων, ὅθεν

Πολυβλαστία, ἡ. Τὸ πολλὰ βλαστάνειν, φύειν, πολλοὺς βλαστοὺς ἔχειν.

*Πολυβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ἔχων πολλὰ βλέφαρα, ἤτοι ὄμματα Νόνν. Διον. 20. 65.

Πολυβόειος, ἢ ποιητ. πουλυβόειος, ὁ, ἡ, καὶ, εία, ειον (βόειος). Ἐκ πολλῶν βοῶν δερμάτων συνεστάμενος, Κοϊντ. Σμυρν. γ'. 238. «Ἀσπίδα πουλυβόειαν.»

Πολυβοησία, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀρτεμιδώρῳ, ἀντὶ, περιβοησία.

*Πολυβόητος, ὁ, ἡ (βοάω). Ἐν πολλῇ βοῇ, φύσῃ ὤν, ὅθεν, πολλὰ περίφημος, Σχολ. Αἰσχ. Ἱκετ. 535.

Πολυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ πολλὰ βάλλων, βίπτων καταπέλτης, Φίλων Μαθημ. σελ. 75.

Πολυβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Πολὺ ἢ πολλὰ τρώγων, πολυφάγος.

Πολύβοσκος, ἡ, ἡ (βόσκω). Πολλὰ βόσκων, τρέφων, Πίνδ. Ὀλ. ζ'. 115.

*Πολυβότανος, ὁ, ἡ (βοτάνη). Πλούσιος εἰς βοτάνας.

Πολυβότειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ πολυβοτήρ. Ἡ πολλοὺς, ἢ πολλὰ θρέμματα, ἢ λίαν τρέφουσα, βόσκουσα, πολλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες χρῶνται αὐτῷ ἀεὶ κατὰ τὸν ποιητ. τύπον πουλυβότειρα καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ, χθών, καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Λ, 770. καὶ ἐπὶ τοῦ, Ἀχαΐς.

*Πολυβοτὴρ, ῆρος, ὁ (βόσκω), = πολύβοτος.

Πολύβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω, βοτάω). Πολλὰ ἢ πολλοὺς τρέφων ἢ βόσκων, 2) πολλὰς βοσκὰς, ἢ ξῶα ἔχων. «Πολύβοτος αἰὼν βροτῶν, ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους τρέφων αἰὼν, Αἰτχύλ. Θηβ 780.

Πολύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ. Πολλοὺς βότρυας, ἤτοι πολλὰς σταφυλὰς ἔχων, πλούσιος εἰς σταφυλὰς, πλήρης σταφυλῶν. Ἡσ. Λείψ. 19, 12.

Πολύβουλος, ὁ, ἡ (βουλὴ). Πολλὰ σκεπτικὸς, συνετὸς, φρόνιμος, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ε, 260. Ὀδ. Π, 242.

Πολυβούτης, ου, ὁ (βοῦς, βούτης). Πολλὰς βοῦς, ἢ πολλὰ βοτὰ, θρέμματα, ζῶα ἔχων, πλούσιος εἰς ἀγέλας βοῶν, Ἰλ. Ι, 154, 296. Ἡσ. Δείψ. 33, 3.

Πολυβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω). Πολὺν, δυνατὸν, κρότον, κτύπον ποιῶν.

Πολύβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Πολλὰ βεβρεγμένος. 2) ἐκ τοῦ βροχὸς, πολύπλεκτος, ἐκ πολλῶν πλεγμάτων (βρόχων) συνεστάμενος, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1035.

Πολυβυθὸς, ὁ, ἡ (βυθὸς), = πολυβενὴς. Πολλὰ βάθη, ἁμφ.

Πολύβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα.) Ταὐτὸν τῷ, πολυβύρινος. Ἐκ πολλῶν δερμάτων συνεστάμενος, ἢ πολλὰ δέρματα ἔχων, Σχολ. Ἀπολ. γ'. 1230.

Πολυβώλαξ, ακος, ὁ, ἡ = πολύβωλος.

Πολύβωλος, ὁ, ἡ· καὶ, Πολυβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ (βῶλος). Πολλοὺς, ἢ μεγάλους, χοντροὺς βώλους ἔχων (τόπος), καρποφόρος ταὐτὸν τῷ, πολυαύλαξ καὶ ἐρίβωλος. Τὸ πρῶτον παρ' Εὐριπ. καὶ Διονυσ. τῷ Ἁλικ. τὸ δὲ δεύτερον παρὰ τῷ Ἀθην. 314)

Πολύβωμος. ὁ, ἡ (βωμὸς). Πολλοὺς βωμοὺς, θυσιαστήρια ἔχων.

*Πολυβώτα, Δωρ. ἀντὶ πολυβούτου γεν. τοῦ πολυβούτης.

*Πολυγαθὴς, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ πολυγηθὴς, Πινδ.

Πολυγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα). Πολὺ γάλα ἔχων, πλούσιος εἰς γάλα.

Πολύγαλον, τὸ (γάλα). Εἶδος χόρτου, Διοσκ. δ'. 142. Polygala, Πλιν. κζ'. 12.

Πολυγαμέω, ῶ (πολύγαμος). Πολλάκις ὑπανδρεύομαι. 2) πολλοὺς ἄνδρας ἢ γυναῖκας ἔχω· ζῶ ἐν πολυανδρίᾳ ἢ πολυγαμίᾳ· ὅθεν

Πολυγαμία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ λαμβάνειν πολλοὺς ἄνδρας (πολυανδρία), ἢ πολλὰς γυναῖκας, ἐξαιρ. Ἡ τύχευξις μετὰ πολλῶν γυναικῶν, κοινῶς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ καὶ κατὰ διαδοχὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Πολύγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Πολλάκις ὑπανδρευόμενος, πολλὰς γυναῖκας ἔχων ἢ λαβὼν ἀνὴρ, ἢ πολλοὺς ἄνδρας ἔχουσα ἢ λαβοῦσα γυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νή, κοινῶς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ κατὰ διαδοχήν.

*Πολυγέλως, ὁ, ἡ, = πολύγελως.

Πολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Πολὺ γελῶν, ἐκ τῶν Σχολ. Βουρδ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 3.

Πολυγένειος, ὁ (γένειον). Ὁ δασυπώγων, ὁ πολὺ καὶ ἀσπὶ γένειον ἔχων, Γλωσσ.

Πολυγενής, ές, ἡ (γένος.) Ἐκ πολλῶν ἢ διαφόρων γενῶν ὤν, Πολυδ.

Πολυγηθής, ές, ὁ, ἡ Δωρ. πολληγαθής (γηθέω). Πολλῆς καὶ μεγάλης χαρᾶς αἴτιος, πρόξενος, Ὥραι, Ἰλ. Φ, 450. Διώνυσος, Ἡσ. Ἐ. 616. Θ. 641. 2) Οὐδέτερως, πολλὰ χαίρων, εὐφραινόμενος, πολλὰ χαρούμενος. Ὁ Ὀσχηματισμός. «Πολύγηθος», ὁ, ἡ, ἑστιναμφ. Ὀρφ. Τμν. 3'. 10. ὅπου ὁ Ἑρμάννος, ἀντὶ τούτου «Πολύμητος» ἔταξε.)

Πολυγήρως, ως συναιρ. Πολύγηρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας.) Πολλὰ γέρων.

*Πολυγηρία, ἡ (γῆρας). Ἄκρον γηρατεῖον, ἔσχατον γῆρας.

Πολυγλαγής, ές, ὁ, ἡ (γλάγος). Πλούσιος εἰς γάλα, = πολυγάλακτος.

Πολύγλευκος, ὁ, ἡ (γλεῦκος). Πολὺ γλεῦκος ἔχων. «Πολύγλευκος βότρυς», ἡ πολὺν μοῦστον ἔχουσα σταφυλή, Ἀνθολογ.

Πολύγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Πολυόμματος, πολλὰ ὄμματα ἔχων· κυρίως, πολλὰς γλήνας, κόρας ἔχων. 2) ἐπὶ διατύου ἔχον πολλὰς ϑηλὰς (σαγήνας), Ὀππ.

*Πολυγλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω). Ἔχων πολλὰ γλυπτὰ σχήματα ἢ πλουμίσματα.

Πολύγλωσσος, καὶ Ἀττ. πολύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ πολλὰς γλώσσας ἔχων, ὁ πολλὰς γλώσσας ἐπιστάμενος, ἐξεύρων. «Πολύγλωσσος βοή», Σοφοκλ. Ἠλ. 641. κραυγή, φωνὴ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων. «Πολύγλωσσος ἑρμῆς», ὁ αὐτὸς Τραχ. 1161. ἢ πολύφωνος, πολλοῖς μαντευομένη ἱερὰ ἑρμῆς ἐν Δωδώνῃ.

Πολυγλωχίς, ῖνος, ὁ, ἡ (γλωχὶν.) Πολλὰς κορυφὰς, μύτας, γλωχῖνας ἔχων.

Πολύγναμπτος, ὁ, ἡ (γνάμπτω.) Πολλὰς καμπὰς ἔχων, ἢ κατὰ διαφόρους τρόπους κεκλιμένος, συνεστραμμένος καμπυλωμένος, λυγισμένος, στρεφογυρισμένος, μυχοί, Παῦσ. «Πολύγν. λαβύρινθος», μὲ πολλοὺς γύρους. καὶ κατζαρὸς, οὖλος, ὡς παρὰ Θεοκρ. 7, 68.

Πολυγνωμοσύνη, ἡ. Βαθεῖα σύνεσις, φρόνησις, Πολυδ. δ'. 22. ἐκ τοῦ

Πολυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πολυγνωμόνως (γνώμη). Πολύνους, πολύβουλος, συνετὸς, φρόνιμος, συνετὸς, γνωστικὸς, καὶ, πολλὰ ἐπιστάμενος, Πλάτ. Φαίδρ. 135. καὶ ἄστατος τὴν γνώμην.

*Πολυγνωρίστος, ὁ, ἡ (γνωρίζω.) Εὐκολογνώριστος.

*Πολύγνωστος, ὁ, ἡ, = πολύγνωτος, Ἔυστ. πρβ. Spohn de extr. Od. parte, p. 157.

Πολύγνωτος, ὁ, ἡ (γινώσκω). Πολλὰ, ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς, ἐπιφανὴς, Πίνδ. Νέμ. 10, 70.

Πολύγομφος, ὁ, ἡ· ἢ Πολυγόμφωτος, ὁ, ἡ (γόμφος). Μετὰ πολλῶν γόμφων συνηνωμένος, στερεωμένος, νῆες, Ἡσ. Ἐ. 662. πρβ. Αἰσχ. Περσ. 70.

Πολυγόνατον, τὸ (γόνυ). Χόρτου εἶδος, πλῆρες γονάτων, κόμπων, Διοσκορ. δ'. β'. Convallaria polygonatum, Λιν.

Πολυγονέω, ῶ Μ. ήσω (πολύγονος.) Πολλὰ παράγειν, γεννᾶν. Κεῖται μόνον ὡς παθ. παρὰ Λουκ. Νηρεϊ. 38. «Ἡ ὑσσος πολυγονεῖται», αὐξάνει πολύ. ϑεν

Πολυγονία, ἡ. Ἡ πολυκαρπία, καρποφορία, εὐφορία, Πλατ.

Πολύγονον, τό. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. δ'. 4. παρὰ Πλίν. κ'. 12. Polygonum, Λιν. τὸ δὲ, «Πολύγωνον ϑῆλυ», Διοσκορ. δ'. 5. ἔστι τὸ τοῦ Λιν. equisetum.

Πολύγονος, ὁ, ἡ (γόνος, γονή). Πολλὰ γεννῶν, εὔφορος, καρποφόρος, Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 13. «Πολύγονον (ζῶον.) Ἐστὶν ὁ λαγωΐζω. Ἡρόδ. 3, 108.

Πολυγράμματος, ὁ, ἡ (γράμματα). Πολλὰ γράμματα εἰδὼς πολλὰς ἐπιστήμας ἐξεύρων, ὁ πολλὰ πεπαιδευμένος, γραμματισμένος, πολυμαθής.

Πολύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή.) Ἐκ πολλῶν γραμμῶν συνιστάμενος.

Πολυγρᾶος, ὁ, ἡ (γράω) = πολυφάγος, Γαλ. Γλωσσ.

*Πολυγραφία, ἡ. Τὸ πολὺ γράφειν, Διογ. Δ, 10, 26. ἐκ τοῦ

Πολυγράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Πολλὰ γράφων, ἢ γράφας· ὑπερϑ. πολυγραφώτατος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13, 18. Διογ. Δ. 10, 26.

Πολυγύμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζω). πολύ, ἢ πολὺν καιρὸν γεγυμνασμένος. 2) ἐνεργ. πολὺν καιρὸν γυμνάζων καὶ βασανίζων. «Πολυγύμναστον κακόν», Λουκιαν. Τοξ. τὸ πολὺν καιρὸν ἐξασκοῦν καὶ βασανίζον.

*Πολυγύναικος, γεν. τοῦ πολυγύνης.

Πολυγύναιος, ἢ, πολυγυνὴς, ὁ (γυνή). Ὁ πολλὰς γυναῖκας ἔχων, λαβών. (ὀνομαστ. πολυγυναικὶ οὐκ εὑρηται.) [ῠ]

*Πολυγύνης, ου, καὶ πολυγύναιος, ὁ, = πολυγύναιος.

Πολυγωνίας, ὁ, ἡ, ἡ, πολύγωνος (γωνία). Πολλὰς γωνίας ἔχων.

*Πολυγωνοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος, σχῆμα πολυγώνου ἔχων.

Πολυδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος, πολλὰ τεχνικὸς, τετεχνευμένος, πολύκοσμος, πολυποίκιλος, πολλὰ ποικίλματα ἔχων, πολυσκεύαστος· καὶ ὁ εἰς πολλὰ δαιδάλεσϑαι ἐπιτήδειος. Ὁ Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν εἰς μέταλλα· ὁ δὲ Πίν. Ἐρ. 64. καὶ ἐπὶ τεχνικοῦ ὑφάσματος. 2) ἐνεργ. μετὰ πολλῆς τέχνης δουλειῶν, τεχνικὸς, ἢ πολλὰς τέχνας εἰδὼς, ἐπιστάμενος, πολυτεχνής, Ἰλ. Ψ, 743.

Πολυδαίμων, ονος, ἐ, ἡ (δαίμων). Περιέχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς δαίμονας, πολλὰ ϑεῖα, ἁγ. Παρὰ τῷ Ὀρφ. Τμν. ιζ'. 11. ἐπίϑετ. τοῦ Πλουτώνος, ὅπου ὁ Ἑρμώνυμος μετὰ τοῦ Τουγκηνίου, πολυδαίμων, ἁγιαγν.

Πολυδαισία, ἡ (δαίς). Τὸ πολλὰ τρώγειν, ξεφαντώσειν, ἢ πολυφαγία, ἀντὶ τοῦ, πολυφαγία, ποιητ.

*Πολυδάκρυος, ὁ, ἡ (δάκρυον), = πολύδακρυς, Ἀπ. Ῥ.

Πολύδακρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ἐκ πολλῶν ἢ μετὰ πολλῶν δακρύων συνωδευμένος, πλήρης δακρύων, πολλῶν δακρύων αἴτιος, πρόξενος, ὡς παρ' Ὅμ. «πολυδάκρυν Ἄρηα» ὄϑεν ἐνεργ. πολλὰ, ἢ συνεχῶς δακρύων, κλαίων, παϑ. δὲ, πολὺ δεδακρυσμένος, ἢ πολλῶν δακρύων ἄξιος, ἀξιοδάκρυτος, Ἰλ. Ρ, 544. (παρ' Ὅμ. ἀεὶ παϑητ. ἐπὶ τῆς σημασ. πολλῶν δακρύων αἴτιος, ὡς ἐπίϑ. τοῦ Ἄρης, πόλεμος, ὁμοίως.)

Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυδακρύτως (δακρύω). Πολὺ, συνεχῶς δακρυσμένος, πολὺ περικλαυτὸς εἰς δάκρυα, ἐν πρέπει νὰ κλαύσῃ τις, ἀξιοδάκρυτος, Ὅμ. 2) ἐνεργ. πολὺ ἢ συχνὰς κλαίων· ἐν γένει, πλήρης δακρύων. (παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει τὸ υ πρὸ μὲν βραχείας συλλαβῆς βραχὺ, Ἰλ. Ρ, 142. πρὸ δὲ μακρᾶς μακρὸν, Ἰλ. Ω, 620. Ὀδ. Φ, 57. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τοῦτον τὸν κανόνα ἐφύλαξε, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ μεταγεν.)

Πολυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πολλὰ δάκτυλα ἔχων, Ἀριστοτ. «Ζῶα πολυδάκτυλα».

Πολύδαμνος, ὁ, ἡ (δαμάω). Πολλοὺς δαμάζων, καταπραΰνων, ἡμερόνων. 2) παϑητ. πολλὰ δαμασμένος· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, πολυκέντητος, καὶ, ποικίλος.

Πολυδάπανος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πολυδαπάνως (δαπάνη). Πολλὰ ἔξοδα ποιῶν, ἢ προξενῶν, ἢ ἀπαιτῶν, ὅστις δαπανᾷ, ἐξοδεύει πολλὰ, καὶ ὁ πολλῆς δαπάνης αἴτιος, πολυέξοδος, περὶ οὗ δαπανῶνται πολλὰ, Ξενοφ. Ἱερόσ. 2, 137.

Πολυδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πολλὰ δεχόμενος, λαμβάνων, χωρῶν, ἐμπεριέχων, πολλὰ δυνάμενος περιέχειν, Λυκόφρ. 699. 2) οὐσ. ὡς τὸ, πολυδέκτης, ἐπίϑ. τοῦ πόντου τοὺς βροτοὺς δεχομένου Ἅϊδου, ἀεὶ ὡς οὐσ. καὶ ἄνευ τοῦ συνήϑους ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, «Ὅμρ. Τμν. Δήμητρ. 17. 31. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Πολυδεής, ὁ, ἡ (δέομαι). Πολλῶν ἔχων χρείαν.

*Πολυδείμετος, ὁ, ἡ (δεῖμα). Πολλοῦ τρόμου πρόξενος. διεγερτικός.

Πολυδεινός, ὁ, ἡ (δεινός). Λίαν δεινὸς, δεινότατος, Σουϊδ.

Πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ (δειρή). Κυρίως, πολλοὺς τραχήλους, αὐχένας ἔχων, συνεδ. δὲ ἐπὶ βουνῶν, πολλοὺς λόφους ἢ πολλὰς ἐξοχὰς, κορυφὰς ἔχων, Ὄλυμπος, Ἰλ. Α, 499. Ε, 754. Θ, 3. Νεωτ. τύπος πολύδειρος, ὁ, ἡ.

Πολυδέκτης (δέχομαι). Ὁ πολλὰ δεχόμενος, λαμβάνων, χωρῶν, ἐμπεριλαμβάνων. 2) ἐπίϑετ. τοῦ Πλούτωνος, ὡς τὸ, πολυδέγμων, Τμν. Ὀμ. Δημ. 9. ἀεὶ ὡς οὐσ. ἄνευ τοῦ συνήϑους σώματος τοῦ Θεοῦ.

Πολυδένδρεος, ὁ, ἡ, ἡ, πολύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πολλὰ δένδρα περιέχων, πλούσιος εἰς δένδρα, ἀγρὸς, κῆπος, Ὀδ. Τὴν ἑτερόπλ. πληϑ. δοτ. πολυδένδρεσσι δέχεται ὡς ὄρτηξ ὁ Ἑρμ. Εὐρ. Βακχ. 557.

Πολυδερκής, ές, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Πολὺ, ἢ ὀξέως βλέπων. Ἰὼς, Ἡσ. Θ. 451. φάος, 755. 2) παϑητ. ὄψεσι πολυδερκὴς ὤν, Νικ. Θηρ. 209. ἐνϑα ἄλλοι, πολυδευκὴς, ἀνέγνωσαν.

Πολυδέσμας, ὁ, ἡ (δεσμός). Πολλὰ στερεῶν, ἢ μετὰ πολλῶν δεσμῶν δεδεμένος, πολλοὺς δεσμοὺς ἔχων, πολλὰ στερεὸς, ἰσχυρὸς, Ὀδ. Ε, 33, 318.

Πολυδευκής, ές, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀπὸ τοῦ Ὀδ. Τ, 521. ἔνϑα τινὲς μὲν ἔγραψαν «πολυδερκὲς φαεινὸν», ἀντὶ, πολυσχιδὲς (τὴν ἐκ πολλῶν τόπων, τόπου συγκεκριμένην φωτὴν), καϑὼς καὶ ὁ Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. ι. 38. ἐσημείωσαν, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πολλοὺς ἐσπιλίαν (μ. πολλοὺς παρομοίαν), καϑὼς καὶ τὸ, δευκὲς, στερεῶν ὅμοιος καὶ λαμπρὸς, τηρήσειν, οὕτω καὶ τὸ ἐνδευκὲς, διὰ τοῦ ἐμφερὴς, ὅμοιος· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐξήγησαν τὸ, πολυδευκὴς, διὰ τοῦ, γλυκὺς, ἐκ τοῦ δεύκος, = γλεῦκος, πολλὰ γλυκὺς (καὶ ἐνταῦϑα τινὲς ἐλαμβάνουσι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, ἀδευκὴς, κατ' ἀντίφασιν ἀντὶ τοῦ πικρὸς), ἄλλοι δὲ πάλιν, ἀπροσδόκητος, καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ, ἀγνωστος, ἀπροσδόκητος. 2) ὄνομα κύριον.

Πολυδήμος, ὁ, ἡ (δῆμος). Πολὺν δῆμον, λαὸν ἔχων, πολυάνθρωπος

*Πολυδημώδης, ὁ, ἡ, = πολύδημος, Διογ. Λαέρ. 7, 14.

Πολυδήνης, ες, ὁ, ἡ (δῆνος), ταὐτὸν τῷ, πολύβουλος, καὶ πολύμητις, Ἡσύχ.

*Πολυδήρης, ὁ, ἡ (ἔδηρις), ποιητ. = Πολυδήριτος. Παρμενίδ. παρὰ Διογ. Δ. 9, 22.

*Πολυδήριτος, ὁ, ἡ (ἐρίζομαι). Περὶ τοῦ ὁποίου ἔγιναν ἢ γίνονται πολλαὶ μάχαι, ἔριδες, Ὀππ. Ἁλ. 5, 328.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυδιάφθορος, ὁ, ἡ (διαφθείρω). Πολλὰ φθοροποιός, ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, πολλῆς φθορᾶς πρόξενος, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 171.

Πολυδικέω, ὦ. Πολλὰς δίκας, λογοτριβάς, ἐρίδας, ἢ κρίσεις ἔχω, ἀγαπῶ αὐτάς, Πλάτων ἐν τοῦ

Πολύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Πολλὰς δίκας, κρίσεις ἔχων, καὶ ὁ ἀγαπῶν τὰς λογοτριβάς, τὰς κρίσεις, τὰς χρισολογίας· ἢ ἐκ πολλῶν δικῶν συνιστάμενος.

Πολυδινής, έος, ὁ, ἡ (δίνη). Πολλὰς δίνας, στροφὰς, τριγυρίσματα ἔχων ἢ ἀποτελῶν, πολλὰ στρεφόμενος, γυρίζων, στρυφογυρίζων· ὁ ἓξῆς στρεφόμενος, περὶ ἑαυτὸν Ὑπερ. Ἀλ. 4, 585.

Πολυδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω), Διονύσ. Περιηγ. 807. ὅπου ἄλλα χειρόγραφα ἔχουσι περιδίνητος, ὁ πολλὰς δίνας ὑπομένων, πολλὰ στρεφογυριζόμενος.

Πολυδίνης, ὁ, ἡ, = πολυδινής.

Πολυδίψιος, ὁ, ἡ (δίψα). Πολὺ διψῶν, πολλὴν δίψαν ἔχων· ὅθεν, πολλὰ ξηρὸς, ἄνυδρος. Ὁ Ὅμ. (Ἰλ. Δ, 171.) μετοχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ Ἄργους τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸ εἶναι ὁ τόπος αὐτοῦ ξηρὸς, ἄνυδρος, ἐντερπόμενος ὕδατος· ἄλλοι δὲ ἐρμήνευσαν τὴν λέξιν διὰ τοῦ, πολυπόθητος, ἀπὸ τῶν διψώντων, μεταφορικῶς καὶ ἐπιθυμητῶν αὐτό· καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, πολυνόμου παρὰ τὸ ἴστω, πολλὰ βλαβερὸς, πολυδιαφθορὸς διὰ τοὺς πολέμους, ἐπειδὴ, κατ' αὐτοὺς, τὸ Ἄργος δὲν ἔκτησεν ἐλλείψιν ὑδάτων, ἴδε Στράβ. ἡ. σελ. 369. καὶ 370. Παυσαν. β. 15. καὶ Ἀπολλόδ. β. κ. 4. ὡς τόσην ἐλλησμόνησαν τὸν μῦθον, ὅτι τὸ Ἄργος ἦτο τοιοῦτον ἄνυδρον, ἕως οὗ ὁ Δαναὸς ἔκαμε πολλὰς πηγὰς, καὶ Ἄργος ἄνυδρον ἀπὸ Δαναὸς ἐπείσθησαν ἄνυδρον, Ησ.

Πολύδιψος, ὁ, ἡ (δίψα). Λίαν διψασμένος, ὡσὰν πρός τι καὶ, δίψης πρόξενος.

Πολυδόνητος, ὁ, ἡ (δονέω). Πολλὰ κεκινημένος, περιγυρισμένος, κλονισμένος, Αἰσχ. Προμ. 787. «Πολυδόνητος πλάνη».

Πολυδοξία, ἡ. Πολλαὶ δόξαι, γνῶμαι, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1037. καὶ μεγάλη δόξα· ἐκ τοῦ

Πολύδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Πολλὰ δεδοξασμένος, περίφημος. 2) πολλὰς δόξας, γνώμας ἔχων.

Πολυδουλεία, ἡ (πολύδουλος). Τὸ πολλοὺς δούλους ἔχειν, πλῆθος δούλων·

Πολυδούλευτος, ὁ, ἡ. Πολὺ δουλεύσας, Σχολ. Νικ.

Πολύδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Πολλοὺς δούλους (πολέβους). ἔχων

Πολυδράστεια, ἡ (δράω). Ἡ πολλὰ δρῶσα, ποιοῦσα, ἐνεργοῦσα, μεγάλη ἀρπαγὴ ἔχουσα, Φρύνιχ. περ. γ. ὅπου ἄλλοι, ἀειδράστεια, ἐπιγινώσκουσι.

Πολύδρεον, τό, ὑποκορ. τοῦ πόλις, μέτον παρὰ Φαβωρ. παρβ. Spohn de extr. Od. parte. p. 139.

Πολύδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δρομεῖς). Πολὺ, ἢ μακρὰν περιτρέχων, περιπλανώμενος, Αἰσχυλ. Ἱκετ. 765.

Πολύδρυος, ὁ, ἡ (δρῦς). πολλὰ δρυοτόμους, ἢ πολλὴν δρῦν ἔχων, πλήρης δρυῶν.

Πολύδρυμος, ὁ, ἡ (δρυμὸς). Ἔχων πολλοὺς δρυμοὺς, πλήρης δρυμῶν.

Πολυδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Πολλὴν δύναμιν ἔχων, πολλὰ δυνατός.

Πολυδωρία, ἡ. Τὸ διδόναι πολλὰ χαρίσματα, δῶρα, ἐλευθεριότης εἰς δῶρα, τὸ πλεῖστα δωρίζεσθαι, Ξενοφ. παρὰ τῷ

Πολύδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ἐνεργ. πολλὰ πλουτοπαροχὰ δῶρα χαρίζων, ἢ χαριζόμενος. 2) παθητ. πολλὰ καὶ πλουτοπαροχὰ δῶρα λαβὼν, ἢ πολλὰ δῶρα ἐδεκάτευ· πλουτίας πρωτοφανὴς, παρεσκευασμένος, ταὐτὸν τῷ, πολύθυνος, πολύπροικος, π. χ. ἄλοχος, Ἰλ. Ζ, 394. Χ, 83. Ὀδ. Ω, 294. 2) κύριον ὄνομα.

Πολυέθνος, ὁ, ἡ (ἔθνος). Πολύφερνος, κόρη τις ἐπώνυμος μεταμεγάλης προικὸς, πολύπροικος, ἢ πλούσια δῶρα λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἁρπαξωναστικοῦ της, Ἡσύχ.

Πολυέδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πολλὰς ἕδρας, βάσεις, καθίσματα, σκαμνία ἔχων. 2) πολυγώνιος, πολύπλευρος.

Πολυεθνής, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν κατοικούμενος, συνιστάμενος· πολυάνθρωπος· ἐν γένει, πολυάριθμος, Ὀρφ.

Πολυειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Πολλὰ εἰδὼς, ἐπιστάμενος, ἠξέρωνε πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος.

Πολυειδία, ἡ. Ἡ πολυμορφία, διαφορετικότης, ποικιλότης, τὸ πλῆθος τῶν εἰδῶν.

Πολυείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα), ποιητ. Πολλὰ εἵματα, ἐνδύματα ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν ἐνδυμάτων συγκείμενος.

Πολυέλαιος, ὁ, ἡ (ἔλαιον). Πολὺ ἔλαιον ἔχων, ἢ περιέχων, εἰδούς.

Πολυέλκεος, ὁ, ἡ (ἕλκος). Πολυσπλαγχνος.

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίττω). Πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ συστροφὰς ἔχων, κατὰ πολλοὺς τρόπους περιτετιλιγμένος, περιεστραμμένος· ἐν γένει, ἀσύφορος, π. χ. «Πολυέλικτος ἡδονή», Εὐρ. Φοίν. 319. διάφορος, ποικίλος.

*Πολυέλιξ, ικος, ὁ, ἡ. = πολυέλικτος, Φαβωρίν.

Πολυελκής, έος, ὁ, ἡ (ἕλκος). Ἔχων πολλὰ ἕλκη, πληγὰς, ἀποστήματα, γεμάτος ἀπὸ ἕλκη· καὶ, ὁ πολλὰ ἕλκων.

Πολυένος, ὁ, ἡ (ἔνος), ταὐτὸν τῷ, πολυετής, πολυχρόνιος, Σουίδ.

Πολυεξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). πολυδάπανος, πολλὰ ἐξοδεύων· πολλῶν ἐξόδων αἴτιος (ὅστις κοστίζει πολλά), Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 96.

Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ (ἐπαινέω). Ὃν ἐπαινοῦσι πολὺ, καὶ λίαν ἐπαινετὸς, Ξενοφ. Ἀγησ. «Πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὸ πάντων λίαν ἐπαινούμενος, ταὐτὸν τῷ, πολυεπαινέτατος.

Πολυέπαινος, ὁ, ἡ. Πολλὰ ἐπαινετὸς, πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος, ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ.

Πολυεπεία, καὶ, πολυέπεια, ἡ (πολυεπὴς). Πολυλογία, τὸ πολλὰ ὁμιλεῖν, πλουτισμὸς κατὰ τοὺς λόγους.

*Πολυεπὴς, ὁ, ἡ (ἔπος). Πολλὰ ὁμιλῶν.

Πολυέραστος, ὁ, ἡ (ἐράω). Πολυαγάπητος, ὃν μεγάλως ἀγαπῶσιν, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος.

Πολυεργὴς, ὁος, ὁ, ἡ, καὶ, πολύεργος (ἔργον). Πολὺ ἐργαζόμενος κυριῶς, ἐπιμελὴς, φιλόπονος, πολὺν κόπον καμνων. 2) παθητ. κοπιαστικῶς ἢ ἐπιμελῶς εἰργασμένος· ἢ ἐπὶ τῷ ὁποίῳ μετεχειρίσθη τις πολλὴν δουλειάν.

Πολυεργία, ἡ. Πολλὴ ἢ ἐπιμελὴς δουλειά, ἐνέργεια, Φίλων ἀ. σελ. 112. ἀμφ.

*Πολύεργος, ὁ, ἡ, = πολυεργὴς.

Πολυέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Πολλοὺς ἑταίρους, συντρόφους, ἢ φίλους ἔχων.

Πολυέτηρος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολυετής.

Πολυετὴς, ὁ, ἡ (ἔτος). Πολυχρόνιος, πολλὰ γέρων· ὅθεν

Πολυετία, ἡ. Ἡ πολυκαιρία· ἢ προβεβηκυῖα ἡλικία, ἢ γεροντότης· τὸ πολλῶν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα.

Πολυεύκτος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). πολλὰ ἢ πολλῶν χειρὶ εὐκτὸς, ἐπιθυμητός. 2) πολλῆς εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος, εὐκταῖος, Ξενοφ.

*Πολυεύνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Πολλὰς εὐνὰς ἔχων, πολλάκις ὑπανδρευθείς, = πολύγαμος.

Πολυεύπορος, ὁ, ἡ. Λίαν, κατὰ πολλὰ εὔπορος, πλούσιος, Κεδρην.

*Πολυευσπλαγχνία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη εὐσπλαγχνία· ἐκ τοῦ

Πολυεύσπλαγχνος, ὁ, ἡ. Πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, οἶκτον ἔχων, ὅστις μεγάλως εὐσπλαγχνίζεται, Τζετζ.

*Πολυεύτατος, ὁ, ἡ (τάσσω). Ἡ ἄλλιστα τεταγμένος, διευθετημένος.

Πολυεύχετος, ὁ, ἡ, ὡς τό, πολύευκτος. Λίαν ἢ πολλὰ εὐκτὸς, ἐπιθυμητός, Τζετζ. Ὁμ. Δήμητρ. 155.

*Πολυέψητος, ὁ, ἡ (ἕψω). Πολὺ, λίαν ἑψημένος, βρασμένος, Σχολ. Νικ.

Πολύζαλος, ὁ, ἡ (ζάλη). Πολυτάραχος, πολλὰ φουρτουνώδης.

Πολύζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Παθητ. Λίαν ζηλωτὸς, πολλὰ ζηλευόμενος, φθονούμενος, καὶ ἐπομένως, πολλὰ ἐκτὸς, ἐπιθυμητὸς, ἀγκπητὸς, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ζηλοῦσι, μιμεῖται τις. 2) ἐνεργ. πολλὰ φθονῶν, ζηλεύων, πολλὰ φθονερὸς, ζηλότυπος (ζηλιάρης).

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ (ζηλόω). Πολλὰ ζηλευόμενος, φθονούμενος· πολλὰ ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος· ὃν πρέπει νὰ ζηλεύσωσι πολλοὶ, ἀξιοζήλευτος, ἀξιομίμητος, Εὐρ. Ἱππολυτ. 162.

Πολυζήμιος, ὁ, ἡ (ζημία). Πολλὰ ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, βλαβερὸς, πολλῆς ζημίας αἴτιος, ἀμφ.

Πολύζυγος, ὁ, ἡ (ζυγὸν). Προμηθευμένος μὲ πολλὰ καθίσματα κωπηλατῶν, Ἰλ. Β, 293. «Νῆες πολύζυγοι», πολυκαθέδρους, παρβλ. πολυκλήϊς.

Πολύζωος, ὁ, ἡ (ζωὴ), = πολύβιος· ἐξαιρ. πολὺ ἢ πολλὰ ὅση ζωὴ, Μενέδ. ἐ. 516. «Ἀστρα πολύζωα».

Πολύζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι). Πολὺ ἢ δυνατὰ σφιγτὰ ἐζωσμένος, Γραμματ.

Πολυηγόρος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Πολλὰ ὁμιλῶν, πολυλόγος, βαττολόγος, φλύαρος, Πλούταρχ. καὶ Ὀρφ.

Πολυήθης, ὁ, ἡ (ἦθος). Πολλὰ ἤθη, χαρακτῆρας, τρόπους ἔχων, προσποιούμενος, ὅστις ἐξεύρει νὰ συμμορφοῦται, νὰ συμπολιτεύεται, συμπεριφέρεται μὲ ὅλους καθ' ὅλα, Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. σελ. 7.

*Πολυηκοΐα, ἡ. Μεγάλη μάθησις, πολυμάθεια, πολυαναγνωσία, ἐκ τοῦ

Πολυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ πολλὰ ἀκούων, ἢ ἀκούσας, ὅθεν πολλὰ ἐμπειρίας, πολλὰ εἰδήμων, πολλὰ μαθημένος, σοφὸς, ὅστις ἠκουσεν, ἐδιδάχθη ἢ ἀνέγνω πολύ· κεῖν ταῖς ἀναγνώσεσιν, Πλάτ. «Πολυήκοος τῶν βιβλίων», ἐκεῖνος, ὅστις πολλὰ ἀνέγνω ἢ ἤκουσεν ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, Δαμάσκιος παρὰ Σουίδ.

Πολυηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Πολλὰς ἠλακάτας ἤτοι καλαμους γεννῶν, βλαστάνων, ἀναφύων, ἢ ἔχων, π. χ. «Ποταμὸς πολυηλάκατος», Αἰσχύλ. Σχολ. Ὁμ. εἰς Ἰλ. Π, 183.

Πολυήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Πολὺν ἥλιον ἔχων, λίαν εὐήλιος, προσήλιος, ἐκτεθειμένος πολλὰ εἰς τὸν ἥλιον, πολλὰ ἡλιαζόμενος, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρομ. 535.

Πολυήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πολλὰς ἡμέρας ἔχων ἢ ζῶν, διαρκῶν· πολλὰ προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.

Πολυήρατος, ὁ, ἡ (ἐράω). Πολυαγάπητος, πολυένατος, πολλὰ ἐπιθυμητὸς, ἐρίσμιος, πολυπόθητος, ταὐτὸν τῷ, πολυέραστος, κῆβη, εἶδος, γάμος, εὐνὴ, ἄλσος, ὕδωρ, κ. τ. τ., Ὀδ. ὑμν. Ὁμ. καὶ Ἡσ. (σπανιώτ. ὡς ἐπίθετ. ἀνθρώπου, ὡς παρ' Ἡσ. Λειψ. 1, 1.) Διβύη, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 4. 159. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Λ, 775. ἔνθα ἐστὶ ἐπίθετ. τῶν Θηβῶν, ἑρμην. οἱ ἀρχαῖοι Σχολ. ἐκ τοῦ ἀράομαι, ἐπὶ πολλοῖς ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀραῖς γεννηθείς, πολλὰς ἀράς, βλάβας θεόθεν παθών.

Πολυήρης. ὁ, ἡ (ἔρα). Πολλῆς γῆς, ἢ τόπου κύριος, πλούσιος, Ἡσύχ.

Πολυήσυχος, ὁ, ἡ (ἥσυχος). Πολλὰ ἥσυχοι, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 136.

*Πολυήτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Πολυετής, πρεσβύτις.

Πολυηχής, ές, ὁ (πολύς, ἠχος). Πολλοὺς ἢ μεγάλους ἤχους, τόνους, φωνὰς ποιῶν, ἢ κτύπος, βοάς, ταραχὰς προξενῶν, ἢ πολλοῦ ἤχου, κρότου πρόξενος, π. χ. αἰγιαλός, Ἰλ. Δ, 422. ἢ ἐκ πολλῶν ἤχων, τόνων συγκείμενος· ἢ πολὺν ἦχον, ἔπαινον περὶ ἑαυτοῦ ποιῶν· ἢ πολύφωνος, μελῳδικός, ἐπὶ ἀηδόνος, ὡς ἐν Ὀδ. Τ, 521. «Χέει πολυηχέα φωνήν».

*Πολυήχητος, ὁ, ἡ (ἠχέω), = πολυηχής. Πολλὰ ἢ δυνατὰ ἠχῶν. Διορ. πολυάχητος, Εὐρ. Ἄλκ. «Ὦμος πολυάχητος».

Πολυηχία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν φωνῶν, τῶν ἤχων, τῶν βοῶν, Σάρυβος, Δημ. Ϛ. 37, ἐκ τοῦ

Πολύηχος, ὁ, ἡ, = πολυηχής.

Πολυθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι), ποιητ. ἀντὶ, πολυθεάτος. Λίαν ἀξιοθέατος, πολλῆς θεωρίας ἄξιος, Παυσαν. Ἠλιακ.

Πολυθάλμιος, ὁ, ἡ (θάλπω ἢ θάλλω). Πολλὰ τρέφων, θάλπων, ζωογονῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 67, 1. παρβ. φυτάλμιος, ζωθάλμιος.

Πολυθαμβής, ές, ὁ, ἡ (θάμβος). Πολλὰ ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικός, ἢ περιφοβούμενος, Νόν.

Πολυθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Πολλὴν κεκτημένος, ἐμπιστοσύνην, θάρρος, καρδίαν ἔχων, πολλὰ τολμηρὸς ἢ θαρσαλέος, ἀπτόητος, ἄφοβος, «Μένος πολυθαρσέος», Ὁμ. Ρ, 156.

Πολυθαύμαστος, ὁ (θαυμάζω). Λίαν θαυμαστός, θαυμαζόμενος, ἐν θαυμάζουσι πολύ, ἢ μεγέθει θαυμασμοῦ ἄξιος.

Πολυθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Ὅστις εἶδε πολλά, μετὰ γεν. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 251. Α.

Πολυθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Πολὺ ἢ συχνὰ ὁρατός, βλεπόμενος, ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, δυνάμενος νὰ ὁρᾶται ἢ βλέπεται πολὺ ἢ πολλάκις, πολλὰ ἀξιοθαύμαστος, ἀξιοζήλωτος.

Πολυθεία, ἡ. Οἱ πολλοὶ θεοί, τὸ πλῆθος τῶν θεῶν, τὸ σύστημα πολλῶν θεῶν, ἐκ τοῦ

Πολύθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ἐκ πολλῶν θεῶν συνεστάμενος, εἰς πολλοὺς θεοὺς ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος. «Πολύθεοι ἕδραι», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 429. αἱ ἐκ πολλῶν θεῶν συνεστάμεναι. 2) ἐνεργ. πολλοὺς θεοὺς πιστεύων ἢ δεχόμενος, π. χ. «πολύθεος ἐκκλησία» (Δουκιαν.), ἢ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη. «Πολύθεος δόξα» (Φίλων), ἢ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη δόξα, ἐπῳδ. πολυθέως· ὅθεν

Πολυθεότης, ητος, ἡ, = πολυθεία. Οἱ Πολλοὶ θεοί, τὰ πολλοὺς θεοὺς δέχεσθαι.

Πολυθερής (θέρω), ταὐτὸν τῷ βουθερής. Κατὰ τὸν Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 191. Πολλοὺς βόσκων, τρέφων,

Πολύθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Πολλὰ ζεστός, θερμός.

Πολύθεστος, ὁ, ἡ (θέσσασθαι). Λίαν ἢ πολλὰ εὐκταῖος, ἀγαπητός, ἢ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολυαγάπητος, πολυποθήτος, Καλλίμαχ, Δήμ. 46. πρβ. ἀπόθεστος.

Πολυθέως, ἐπῳδ. τοῦ πολύθεος. Μετὰ πολυθέας· δεχόμενος πολλοὺς θεούς.

Πολυθηρία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν θηρίων ἢ ἀγριμίων· παρὰ τὸ

Πολύθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Ἔχων πολλὰ θηρία, εὔπορος πολλῶν θηρίων, ἢ ἀγριμίων.

*Πολυθλιβής, ὁ, ἡ (θλίβω). Πολλὰ τεθλιμμένος, πιεσμένος.

Πολύθουρος, ὁ, ἡ (θοῦρος, θορεῖν), ποιητ. Πολλὰ ὁρμητικός· πολλὰ καὶ συχνὰ πηδῶν, ἢ ὀχέων, ὅθεν λίαν ἀσελγής, λάγνος, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 516.

Πολύθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Πολλαχῇ λίαν κεκλασμένος, τεθραυσμένος, τσακισμένος, Ἐτυμολ.

Πολυθρέμματος, ὁ, ἡ· ἡ πολυθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα). Πολλὰ τρέφων, εὔκαιρ. πλούσιος ζώων, πολλὰ ζῶα, θρέμματα ἔχων ἢ τρέφων, Αἰσχυλ. Πέρτ. 33.

Πολύθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πολλαχῇ λίαν θραμμένος· πολλαπλασίως, ἐν πολλῷ ἀριθμῷ παρηγμένος, γεννημένος, βλαστημένος, π. χ. «ἀνὴρ πολύθρεπτα», Ὀρφ. Τιμ. μβ'. 6., πολλαπλάσια ἀξιῶν ἐκ τῆς γῆς βεβλαστημένα, φυτρωμένα. 2) ἐνεργ. ἀφθόνως τρέφων, καὶ, τρέφων πολλὰ τέκνα.

Πολυθρήνητος, ὁ, ἡ (θρηνέω). Πολλαχῇ θρηνημένος, ἐν ἐκλαυσαν πολύ. 2) πολλῶν θρήνων καὶ δακρύων ἢ ταλαιπωρίας ἄξιος.

Πολύθρηνος, ὁ, ἡ (θρῆνος). Ὁ πολλῶν θρήνων, συνοδευόμενος μὲ πολλὰ θάκρυα, πλούσιος κατὰ τοὺς θρήνους, θάκρυα, τόσον ἐνεργ. πολλὰ κλαίων, θρηνῶν, ὀδυρόμενος, παραπονούμενος, ὅσον καὶ παθ. πολλὰ θρηνηθείς, κλαυσθείς· καὶ ἀξιοθρήνητος.

Πολύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Πολλὰς τρίχας ἔχων, μαλλιαρός

Πολύθριπτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολύτριπτος, Νίκανδ. Θηρ. 105.

*Πολυθρόησις, ὁ, ἡ, ποιητ. = πολύθρονος.

Πολύθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος), ταὐτὸν τῷ, πολυφάρμακος, Νικανδρ. Θηρ. 875. Πολλὰ ἰατρικὰ ἢ πολλὴν ἰατρικὴν δύναμιν ἔχων· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη, ὅπου ἄλλοι, πολύχνοος, ἀνέγνωσαν.

Πολύθρους, καὶ συνηρ. πολύθρους, ὁ, ἡ (θρόος). Ἐκ πολλῶν ἤχων, φωνῶν, ἢ κτύπων, θορύβων, βοῶν συνιστάμενος, πολυηχής· καὶ ὁ πολὺν θρόον, θόρυβον ἐμποιῶν.

Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -λήτως (θρυλλέω). Ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦνται, ἢ ὡμιλήθησαν πολλὰ, ὅταν, περίφημος, γνωστός, περιμυθούμενος, διαβεβοημένος, διαβόητος. (ἴσως ὀρθότερον γραπτέον πολυθρύλητος.)

Πολύθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Ἔχων πολλὰς θύρας, ἢ παράθυρα, ἐν γένει, ἔχων πολλὰ στόματα ἢ πολλὰς τρύπας, οἷον «Τριβώνιον πολύθυρον», Λουκιαν. 2) ἔχων πολλὰ φύλλα, πτυχὰς, διπλώματα, σουφρώματα, ἢ πλάκας, πίνακας κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, πολύπτυχον, ὡς καὶ τὸ, Δίθυρον γραμματίδιον, ὅπερ καὶ ζήτει.

Πολυθύσανος, ὁ, ἡ (θύσανος). Ἔχων πολλοὺς θυσάνους, χρυσοῦς, καὶ κουδούνους κρόταλα, φούντας.

Πολυθυσίαστος, ὁ, ἡ (θυσιάζω). Μετὰ πολλῶν θυσιῶν τιμώμενος, ᾧ θυσιάζεται πολλά, Ἡσύχ.

Πολύθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ἐκ πολλῶν θυσιῶν συνιστάμενος, ἢ πολλὰς θυσίας ἔχων, πλούσιος εἰς θυσίαι, ἔνθα πολὺ ἢ πολλάκις θυσιάζεται, γίνεται θυσία, Πινδ. καὶ Τραγ. π. χ. «Πολύθυτον ἅλσος» (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 185.), ἅσσα, ἐν ᾧ προσφέρονται πολλαὶ θυσίαι, ἢ θυσιάζονται πολλά. «Πολύθυτος τιμὴ» (Ἡρακλ. 177.) ἢ διὰ πολλῶν θυσιῶν γινομένη τιμή, λατρεία.

Πολυθώϋστος, ὁ, ἡ (θωΰσσω). Πολλὰ σφοδρὰς, ὁρμητικὰς, Ἡσύχ. Φαβωρ.

*Πολυΐαχος, ὁ, ἡ (ἰάχω), ποιητ. Ὁ πολλὰς ἢ μεγάλας φωνὰς, σφοδρὰς κραυγὰς κάμνων. (ῑ)

Πολυΐδμων, ονος, ὁ, ἡ (ἴδμων), ταὐτὸν τῷ, Πολυϊστωρ.

Πολυΐδος, ὁ. Ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους, καὶ κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ. Ε, 148. Ν, 663. εὐρέως, ὁ πολυΐδμων, πολυϊστωρ. Ὁ Ηeyne ὅμως προκρίνει τὴν γραφὴν Πολύειδος, Ἰλ. Τ, 6. σελ. 483. Ἀπολλοδ. Τ, 2. σελ. 545.

Πολυϊδρεία, ἡ (πολυΐδρις). Ἡ πολυμάθεια, ἡ μεγάλη καὶ πολλὴ μάθησις, γνῶσις, ἥτις κτᾶται διὰ μακρᾶς ἐμπειρίας, πολυπειρία· κυρίως τὸ πολλὰ εἰδέναι· ἐν γένει, συνῆθ. κατὰ πλῆθ. ἀρίθμ. σύνεσις, φρόνησις· πανουργία, Θέογν. 703. Ὀδ. Β, 346. Ψ, 77.

Πολυϊδρεία, ἡ, = πολυΐδρεια. (ῑ-ῐα)

Πολυΐδρις, γεν. ιος, Ἰων. ιος, Ἀττ. εως, ὁ, ἡ (ἴδρις), ταὐτὸν τῷ, πολυΐστωρ. πολλὰ εἰδώς, Πολυμαθής, πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, πολύπειρος, ἐν γένει συνετός, φρόνιμος, πανοῦργος, Ὀδυσσ. Ο, 459. Ψ, 82. Ἡσ. Θ 616. (Τῇ δοτ. πολυϊδριᾷ ἐχρήσατο ἡ Σαπφώ.)

Πολύϊνος, ὁ, ἡ. (ῑ). Πολλὰς ἴνας ἔχων, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ.

Πολυϊππία, ἡ. Ὁ εἰς πολλοὺς ἵππους συνιστάμενος πλοῦτος, τὸ πλῆθος τῶν ἵππων. ἐκ τοῦ

Πολύϊππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πολλοὺς ἵππους ἔχων, Ἰλ. Ν, 171.

*Πολυϊστόρητος, ὁ, ἡ. Περὶ οὗ πολλὰ ἱστόρησαν· οὗ τινος ἡ ἱστορία μεγάλη ἐστί. καὶ = πολυΐστωρ.

Πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Πολλὰ εἰδώς, ἐπιστήμων, πολλῶν μαθημάτων ἔμπειρος, πολυμαθής, πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, πλούσιος μαθήσεων, σοφὸς· καὶ πολυϊστόρητος.

Πολυΐχθυος, ὁ, ἡ. ἡ, Πολύϊχθυς, υος, ὁ, ἡ (ἰχθύς). Πολλοὺς ἰχθῦς ἔχων· πλούσιος ἰχθύων, γεμάτος ἀπὸ ὀψάρια. (Τὸ πρῶτον ἐν Ἰλ. Ὁμ. Ἀπ. 417.

Πολυΐφιος, ὁ, ἡ. ἄρ. πολυΐδιος.

Πολυκαγής, ές, ὁ, ἡ (κάω, καίω) Πολλὰ ξηρός, κατάξηρος· ἢ, ξηροτάτος, λίαν ξηρὸς, καὶ καθ' Ἡσύχ. ἅμα ξηραντικός, μεγάλως κατάξηρος, π. χ. ὄψα, Ἰλ. Λ, 642.

Πολυκαής, ὁ, ἡ. (καίω). Πολλὰ θερμαίνων ἢ καίων· λίαν θερμαντικός, καυστικός. (Περὶ Λεων. Ταρ. 64, 7. τὸ α ἐστι μακρόν.)

Πολυκαθέδρα, ὁ, ἡ (καθέδρα) ταὐτὸν τῷ, πολύζυγος, Γραμμ.

Πολυκαιτής, ές, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ, πολυκαής.

Πολυκαισαρία, ἡ (Καῖσαρ). Ἐξουσία πολλῶν καισάρων ἐν ταὐτῷ, πολλοὶ καίσαρες· ἐσχηματισμένη λέξις κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ πολυκοιρανίη. Πλούταρχ. εἰς Ἀντ. 82.

Πολυκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Πολλοὺς καλάμους ἔχων.

Πολυκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). Ἐνεργ. Πολὺν κόπον ποιῶν, πολλὴν δουλειὰν, ἀνάγκην, ταλαιπωρίαν, θλῖψιν καὶ βάσανα, κάμνων ἢ προξενῶν. 2) παθητ. μὲ πολλοὺς, κόπους, ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, τέχνην, πεποιημένος, κατασκευασμένος (ὅστις ἐκόστισε πολὺν κόπον).

Πολυκάμμορος, ὁ, ἡ (κάμμορος) ποιητ. Πολλὰ δυστυχὴς, κακόμοιρος, Αἰσχυλ.

Πολυκαμπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, Πολύκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω). Πολλὰς καμπὰς ἢ στροφὰς ἔχων, πολυειδῶς καμπυλωμένος, πολυστρόφους, πολυλύγιστος. Λέγεται καὶ ἐπὶ Μουσικῆς, γινομένης μὲ περισταγκίαν.

Πολυκανής, ὁ, ἡ (καίνω) ποιητ. Πολὺ ἢ πολλοὺς φονεύσας ἢ φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1177.

Πολύκαπνος, ὁ, ἡ (καπνός). Πλήρης καπνοῦ· καὶ ἐνεργ. Πολὺν καπνὸν προξενῶν, λίαν καπνίζων. Παθητ. πολλὰ καπνισμένος, ὃν πολὺ ἐκάπνισαν.

Πολυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) ποιητ. Πολλὰ κάρηνα, κεφαλὰς, ἤτοι κορυφὰς ἔχων.

Πολυκαρπέω, ῶ (πολύκαρπος). Ἔχω, φέρω πολλοὺς καρποὺς, πολὺν καρπὸν δίδωμι, Θεοφραστ. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυκαρπία, ἡ. Εὐφορία καρπῶν, καρποφορία, εἰ πολλοὶ καρποί, τὸ πλῆθος τῶν καρπῶν, ἀφθονία, Ξενοφ.

*Πολύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ἐκ πολλῶν, ἢ μετὰ πολλῶν ὧν καρπῶν· πολλοὺς ἔχων ἢ φέρων καρποὺς· πλούσιος εἰς καρπούς· καρποφόρος, ἀλωή, Ὀδ. Η, 122. Ω, 221. «Φρύγες πολυκαρπότατοι», Ἡρόδ. 5, 49.

Πολυκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, προσοχῆς, φροντίδος καὶ κόπου ἢ τέχνης κατεσκευασμένος, Γραμματ.

*Πολυκατέργαστος, ὁ, ἡ (κατεργάζομαι). Πολυτρόπως ἢ παρὰ πολλῶν κατεργαστός, δουλευμένος, Σχολ. Νικ.

Πολύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πολλοὺς καυλοὺς ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. ς'. 3.

*Πολύκαυστος, ὁ, ἡ (καίω). Πολύ, ἢ λίαν καυστός, Θεόφρ.

Πολυκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Πολύ, μαρὺ, σφοδρῶς ἠχῶν, κελαδῶν, ἢ κρότου ποιῶν, Λεύκιος.

Πολύκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὺς κενοὺς τόπους, ἢ πολλὰ κενὰ χωρία, διαστήματα, διαλείμματα.

Πολυκέντητος, ὁ, ἡ (κεντέω), ταὐτὸν τῷ, Πολύκεστος, Γραμματ.

Πολυκέρδεια, ἡ. Μεγάλη ποντηρία, δολιότης, πανουργία, κατὰ πληθ. ἐν Ὀδυσσ. Ω, 167. ἐκ τοῦ

Πολυκερδής, ές, ὁ, ἡ (κέρδος). Πολὺ κέρδος φέρων, προξενῶν, πολλὰ ἐπιτερπής. 2) πολλὰ ποντηρός, συνετός, δόλιος, πανοῦργος, ῥᾴδιος, π. χ. νόος, Ὀδ. Ν, 255.

*Πολυκερδία, ἡ, = πολυκέρδεια.

Πολύκαρως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Πολλὰ ἔχων κέρατα. «Πολύκερως φῦλον», ὁ εἰς πολλὰ κερατοφόρα ζῶα γεγονὼς φύσει, σφαγῆ, Σοφοκλ. Αἴας 55.

Πολύκεστος, ὁ, ἡ (κεστός). Πολλὰ ἢ ἑλουτίας, ἢ ποικίλως, διαφόρως, παρδαλὰ κεντημένος, πολυκεντήτου, ποικίλως ἐξειργασμένος ἢ ῥαμμένος, π. χ. ἱμὰς, ἐπὶ πολυκεντήτου καὶ πολυποικίλου, Ἰλ. Γ, 371. ἐν γένει, πολλὰ κεντητὸς ἢ διακεντημένος, διατρυπημένος.

*Πολυκευθής ὁ. ἡ (κεύθω), ποιητ. Πολλὰ ὑποκρύπτων, καλῶς ὑποκρυπτόμενος· καὶ ἐπὶ λόγου, ἀμφιτατος.

Πολυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πολλὰς κεφαλὰς ἔχων. «Πολυκέφαλος νόμος», περίφημός τις μελῳδία διὰ τοῦ αὐλοῦ, καθιερωμένη μὲν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπιτηδειοῦσα δὲ, καθὼς ὁμολογοῦσι, παρὰ τῆς Ἀθήνης, εἰς μίμησιν τοῦ συρισμοῦ τῶν πολλῶν κεφαλῶν τῶν ὄφεων τῶν Γοργόνων καὶ κατ' αὐτὰς παροιμιαζομένη, Boeckh Expl. Pind. Pyth. 12. σελ. 345.

Πολυκηδέια, ἡ. Ἡ πολλὴ θλῖψις, ἢ βαθεῖα λύπη καὶ φροντὶς, μέριμνα, Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 198. ἐκ τοῦ

Πολυκηδής, ές, ὁ, ἡ (κῆδος). Πολυφρόντιστος, πολλὰς φροντίδας καὶ θλίψεις ποιῶν, ἐμπλέκων, γεμάτος φροντίδων καὶ θλίψεων, Ὀδ. Ι, 37. Ψ, 351. καὶ περίλυπος.

Πολυκήτειος, ὁ, ἡ (κῆτος), ποιητ. Πολλὰ φόρημα, ἐπιζήμιος, βαστακτὸς, Νικ.

Πολυκήτης, εος, ὁ, ἡ (κῆτος), ποιητ. Πολλὰ κήτη ἢ μεγάλα θηρία περιέχουσα (θάλασσα), Θεόκρ. κ'. 98.

Πολυκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Μετὰ πολλῶν κινδύνων συνεπόμενος, πολλὰ κινδυνώδης, λίαν ἐπικίνδυνος.

Πολυκινησία, ἡ. Πολλὴ ἢ μεγάλη κίνησις, Κλεάρχ. Ὀδ. Π. παρὰ τῷ

Πολυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Πολύ, ἢ μεγάλως καὶ σφοδρῶς κεκινημένος.

*Πολύκλαγγος. ὁ, ἡ (κλαγγή). Ἔχων πολυειδῆ ἢ μεγάλην κλαγγήν, ἦχον, φθόγγον.

Πολυκλαδής, ές, ὁ, ἡ, ἀμφίβ. καὶ, πολύκλαδος, ὁ, ἡ (κλάδος). Πολλοὺς κλάδους, πολλὰ κλωνάρια ἔχων.

Πολύκλαυστος, καὶ πολύκλαυτος, ὁ, ἡ. (κλαίω). Ἐκεῖνος, ἐπ' ὃν γίνονται πολλὰ κλαύματα, ὃν λυποῦνται μεγάλως, πολλὰ κλαυμένος, Ἐπ. Ὁμ. 3, 5. καὶ, ἀξιόκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) ἐνεργ. ὁ πολλῶν κλαυσμῶν αἴτιος· καὶ ὁ πολὺ κλαίων ἢ λυπούμενος, παραπονούμενος, Ἐμπεδ. (ἀσ2' ὅτε καὶ τρικαταλήκτως, Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 822.)

*Πολυκλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Λίαν ἔνδοξος, περίφημος.

*Πολυκλείδωτος, ὁ, ἡ (κλειδόω). Πολλὰ ἢ λίαν κλειδωμένος· πολὺ κλειδωτός, ἢ πολλὰς κλειδώσεις ἔχων, Εὐστάθ.

Πολύκλειστος, ὁ, ἡ (κλείω). Πολὺ ἢ ἀκριβῶς κεκλεισμένος.

Πολύκλειτος, ὁ, ἡ, καὶ, η, ον ἐνίοτε (κλειτός), ποιητ. Πολλὰ περιώνυμος, περίφημος, ὀνομαστός, πανταχοῦ γνωστός, Πινδρ. Ὀλ. 6, 120.

Πολυκλήϊος, εντος, εσσα, εν, Ἀνάλεκ. γ'. σελ. 46. ταὐτὸν τῷ, πολυκλήϊστος.

Πολυκλήϊς, ίδος, ἡ (κλείς, 3.), Ἰων. Πολλὰ κλειδία ἔχων· προμηθευμένος μὲ πολλὰ ζυγὰ, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. ἐπίθ. τῶν πλοίων, π. χ. «Νῆες πολυκλήϊδες», καλοῦνται παρ' Ὁμήρῳ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰς ἔδρας, σκαμνία, ἐφ' ὧν καθίζονται οἱ κωπηλάται· ἄλλως δὲ, πολύζυγοι. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κατ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρὸν, διὸ καὶ ἀμφιτάνουσιν οἱ γραφοντες περισπωμένως πολυκλῆϊ· ὁ δὲ Spohn de extr. Od. parte p. 195. ἀποδοκιμάζει μὲν καὶ τὴν νῦν κατὰ Ὀλύμπιον γραφὴν πολυκλῆϊς καὶ προκρίνει τὴν γραφὴν, πολυκλῆϊς, ΐδος, ἀλλ' ὅρα τί ἀντεπεξέρει ὁ Ἰδ. Ἀ. Π. σελ. 359.)

Πολυκλήϊστος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ ἀντὶ, πολυκλείστος (κλῄζω). Πολυθαύμαστος, πολυέπαινος, λίαν περίφημος, δοξασμένος.

Πολύκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ἡρῴας, ὁ ἐκ τῆ μετὰ μεγάλου κλήρου ὤν, ὁ πολλοὺς κλήρους, ἢ λαχνοὺς λαβών, συνών. ὁ πολλὰ κληρονομήσας, ἐν γένει, ἔχων πολλὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούσιος, Ὀδ. Ξ, 211. ἔξαιρ. πολλῶν ὑποστατικῶν κτήτωρ, πλούσιος εἰς αὐτὰ. Κατ' Εὐστάθιον, «Πολύκληρος ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ ἅπαντες πολλοὶ βάλλονται τῶν κατὰ λαχνοὺς κλήρων εἰς διαιρομὴν τῆς οὐσίας, κατάτι ἦθος παλαιόν.

Πολύκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐκ πολλῶν τόπων, ἀπὸ μακρὰν κεκλημένος, ἢ προσκληθεὶς, συγκαλεσθεὶς, παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, Ἰλ. Δ, 438. Κ, 420.

*Πολυκλινής, ὁ, ἡ (κλίνω). Μετὰ πολλῶν συγκεκινημένος, συγκαθεύδων· καὶ = πολύκλινος, ἔχων πολλὰς κλίνας.

Πολύκλινος, ὁ, ἡ. Πολλὰς κλίνας, τραπέζας ἔχων.

*Πολυκλόνητος, ὁ, ἡ (κλονέω). Πολλάκις κεκινημένος, κλονισμένος, ποιητ.

*Πολυκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω), ποιητ. Πράκτων πολλὰς κλοπὰς, Ὀππ. Κυν. 3, 296.

Πολύκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ἐκ τῆς παλιρροίας καὶ τῶν κυμάτων πολλὰ κτυπούμενος, πλυνόμενος. 2) ἐνεργ. βρίχων ἐν τῷ ῥέειν σφοδρῶς κυματίζων, κυματώδης, Ὀδ. Δ, 354. Ζ, 204. Τ, 277. Ἡσ. Θεογ. 189. 199.

Πολύκλωνος, ὁ, ἡ (κλών). πολλοὺς κλῶνας ἔχων,

Πολυκμής, ῆος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολύκμητος, ἀμφίβ.

Πολύκμητος. ὁ, ἡ (κάμνω). Ἐπιπόνως ἢ ἐπιμελῶς καμωμένος, ἡτοιμασμένος, πολυκάματος, μετὰ πολλοῦ καμάτου γεννημένος, κατασκευασμένος, καὶ ἐπὶ σιδήρου ἤτοι ὁ ἀκατέργαστος, περὶ οὗ πολλὰ ἔστι καμεῖν, ἢ ὁ εἰς ἔργα ἤδη χαλκευθεὶς καμάτῳ πολλῷ, ὡς ὁ Ὁμηρ. (Ὀδ. Ξ, 324.) διὰ τοῦ, «Σιδήρου πολύκμητος», διακρίνει τὸν σίδηρον καὶ τὰ σιδήρια ἐργαλεῖα ὡς ἐφεύρετα τῶν μεταγενεστέρων, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος ἦταν δυσκολώτερος, παρὰ τὸν χαλκὸν εἰς ἐργασίαν· αὐτὸς ἔτι ὀνομάζει καὶ τὸν θάλαμον πολύκμητον, Ὀδ. Δ, 718. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, πολὺν κόπον, δουλίαν ἀπαιτήσας ἢ ἀπαιτῶν, ἠνωμένος μὲ κόπον καὶ δουλιάν.

Πολύκνημος, ὁ, ἡ (κνημός), ποιητ. Ἔχων πολλοὺς λόφους, ὀρεινὰ δάση, πολλὰ ὑψώματα, πολύλοφος· ἐν γένει, ὀρεινός, γεμάτος ἀπὸ βουνὰ, δάση. Ἰλ. Β, 497. «Ἑτεωνόν πολύκνημον», πολλοὺς κνημοὺς ἔχουσαν, κνημοὶ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν λέγονται διὰ αἱ τῶν ὀρέων προβάσεις, οἱ λόφοι, ἄρα δύσβατος, ὀρεινός. 2) τὸ πολ. εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 108. καὶ Πλίν. 26. 14.

Πολύκνισσος, ὁ, ἡ (κνίσσα). Γεμάτος ἀτμοῦ, πάχους τινος, ὀσμῆς ψητοῦ, ἢ ἀναθυμιάσεως ἐκ θυσίας· ἢ πολλὰ παχεῖαν ἀτμίδα, ἤτοι κνίσσαν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναδίδων, οἷον «Πολύκνισσος Ἑκατόμβη», Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 879. καθόλου δὲ, παχύς, στεατώδης.

Πολυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Πολλὰς κοιλίας κοιλώματα ἢ στομάχους ἔχων, κοιλιαρᾶς.

Πολυκοίμητος, ὁ, ἡ (κοιμάομαι). Πολλὰ ἢ βαθεῖως κοιμώμενος, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 189.

Πολυκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Εἰς πολλοὺς κοινός, πολλὰ κοινός, γενικὸς, πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξίσου ἀνήκων, ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, π. χ. Ἀθηνᾶ, Σοφ. παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ αὐτὸ τοῦ, πολυάδελφος, π. χ. «Πολύκοινος Ἀμφιτρίτη», ταὐτὸν τῷ, πολυάδελφος.

Πολυκοιρανία, ἡ, Ἰωνικ. πολυκυρανίη. Ἡ πολυδεσποτεία, πολυαρχία, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἐν ταὐτῷ συνισταμένη ἀρχὴ, ἐξουσία, Ἰλ. Β, 204. ἐκ τοῦ

Πολυκοίρανος, ὁ, ἡ (κοίρανος). Πολλῶν ἐξουσιαστὴς, δεσπότης, κύριος πολλῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 1270.

*Πολύκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ἔνθα εἰσὶ πολλαὶ κοῖται, στρώματα.

Πολυκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Πολλὰ κολλημένος, ἢ ἐκ πολλῶν τμημάτων συγκεκολλημένος, συντεθειμένος.

Πολύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Πολλοὺς κόλπους, μυχοὺς, κοιλώματα, ἢ γωνίας ἔχων.

Πολυκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Πολλὰ κολυμβῶν, ἢ βαυτῶν ὑποκάτω τοῦ νεροῦ, ἐπίθετ. τῶν βατράχων. «Πολυκόλυμβα μέλη βατράχων», Ἀριστοφ. Βατρ. 245.

Πολύκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Πλήρης κόμης, ἢ φύλλων· πολλὰ μαλιὰ, ἢ φύλλα ἔχων.

Πολύκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Πολὺν ἦχον, κρότον κάμνων· μεταφορ. πολλὰ καυχώμενος, λίαν κομπάζων. «Πολύκομπος αὐλὸς», ὁ πολλὰ ἦχον, ὁ πολὺν ἦχον ποιῶν, Πολυδ.

Πολύκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Βαττολόγος, πολλὰ φλύαρος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 994. καὶ Σουϊδ. ἐν λέξ. Στωμύλος, ὅπου ὁ Ἡυστέριος, πολύκομπος, ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Πολύκοπος, ὁ, ἡ (πολύ, κόπτομαι). Πολλὰ κτυπῶν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης, ὅθεν πολλὰ παραπονούμενος, ἢ κλαίων, ὀδυρόμενος, περίλυπος, Ἀθήν. σελ. 20. 2) ἐκ τοῦ κόπος, πολὺν κόπον ἐμποιῶν, ἀπαιτῶν, κοπιαστικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύκοσμος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Πολλὰ κεκοσμημένος, στολισμένος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. Πολυδαίδαλος.

Πολύκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Πολυκέφαλος.

Πολυκρατέω, μελ. ήσω. Πολλὰ δυνατὸς εἰμί, μεγάλως ἰσχύω, πολὺ κράτος ἤτοι μεγάλην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχω, Εὐνάπ. ἐκ τοῦ

Πολυκρατής, ές, ὁ, ἡ (κράτος). Πολλὰ δυνατός, ὁ μεγάλου κράτος ἔχων.

Πολύκρεκτος, ὁ, ἡ (κρέκω) ποιητ. Καθαρᾶς ἠχοῦς, πολλὰ ἠχώδης, καλόφωνος, ἐπὶ λύρας.

Πολύκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Πολλοὺς κρημνοὺς, ἀποτόμα ὄρη ἔχων.

Πολυκρίθαω, ῶ. Πολλὴν κριθὴν, ἢ χόρτον ἔχω· πολλὴν κριθὴν δίδωμι τῷ ἵππῳ φαγεῖν· ἐκ τοῦ

Πολύκριθος, ὁ, ἡ (κριθή) πλούσιος κριθῶν, πλήρης κριθῆς· ἢ γένει, πλούσιος, καρποφόρος.

Πολύκριμνος, ὁ, ἡ (κρίμνον) = πολύκριθος, Ἐτυμολ.

Πολύκριτος, (κρίνω) Πολλαπλασίως, διαφόρως κεχωρισμένος ἢ διακεκριμένος· σύνθετος ἐκ πολλῶν μερῶν· συγκεκριμένος. Ὀρφ. Τμν. 1, 18.

*Πολυκρόκαλος, ὁ, ἡ (κροκάλη). Πλήρης χαλικείων, πυροβολοπετρῶν.

Πολύκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη) Πολλὰς κρικίδας ἔχων, πυκνὸς κατὰ τὸ ὕφασμα, πυκνὰ ὑφασμένος.

*Πολυκρότερος, ὁ, ἡ (κρότερον). Πλήρης κροτάλων, = πολύκροτος, χειρ. Νόντ. 5, 154.

Πολυκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Πολλὰ κτυπημένος· ἢ ὃν πολλὰ ἐκρότησαν.

Πολύκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Πολὺν θόρυβον, βοήν, ταραχὴν ποιῶν· ἐξαίρετα ἐπὶ τῷ ῥέειν ἠχῶν· μεγαλοφώνως βοῶν, φωνάζων, καθαρῶς ἠχῶν, ἢ καθαρῶς φαλλῶν ἀπὸ τῆς πολλῆς εὐφημίας. Ὅμηρ. Τμν. εἰς. 37. Πολυκρότη, ἡ, τὸ ἠχηλ. Ἀνακρέων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 447. 2) «Πολύκροτος ναῦς,» ἡ διὰ πολλῶν κωπίων κινουμένη· πρβ. Δίκροτος. 3) δόλος, πανοῦργος, ὁ κακεντρεχὴς καὶ μὴ ἁπλοῦς· ὅθεν καὶ μερικοὶ ἀπέγνωσαν εἰς τὴν Ὀδύσσ. Α, 1 «Πολύκροτον» ἀντὶ, πολύτροπον, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 259. (Παρὰ ποιηταῖς ἔστιν ἐνίοτε κοινοῦ γένους.)

Πολύκρουνος, ὁ, ἡ (κρουνός). Πολλοὺς κρουνοὺς πηγῆς ἔχων, ἢ πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ. Μάρκιαν. ἐπ. 3, 4. «Στόματα πολύκρουνα,» πολλὰ στόματα φρεάτων ἢ πηγῶν, ἀφ' ὧν ἐκχέεται τὸ ὕδωρ.

*Πολυκρωζος, ὁ, ἡ (κρώζω). Πολλὰ κρώζων ἢ φωνάζων.

Πολυκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον) ὁ Πολλὰ κτήματα, ὑποστατικὰ, περιουσίαν ἔχων, πλουσιώτατος, Πινδ. Ὀλ. 11, 44.

Πολυκτημοσύνη, ἡ· Μεγάλη περιουσία πολλῆς πλούτου, πολυκτησία· ἐκ τοῦ

Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ἔχων πολλὰ πλοῦτη, πολλὰ ὑποστατικὰ, κτήματα, πλούσιος, Ἰλ. Ε, 613.

Πολύκτηνος, ὁ, ἡ (κτῆνος) Πλούσιος εἰς κτήνη, ζῶα, ἢ ποίμνια.

Πολυκτησία, ἡ (κτῆσις), ταὐτὸν τῷ, Πολυκτημοσύνη, Ἀθην. σελ. 283.

Πολύκτητις, ἡ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Τμν. 3. 20. ἀντὶ, πολύκτιτος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ κτίζων, πλάττων, κατασκευάζων.

Πολύκτητος, ὁ ἡ (κτάομαι, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολυκτέανος, πολυκτήμων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 768.

Πολύκτιτος, ὁ, ἡ (κτίζω). Πολλὰ κτίζων, πλάττων, ἢ κάμνων πολλὰ πράγματα, ποιητ. ἴδε ἐν τῷ, Πολύκτητις.

Πολυκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Πολλοὺς κτείνων, φονεύων, ποιητ.

Πολυκύδιστος, ὁ, ἡ· καὶ πολυκυδιστος, ἴστη, ιστον (εἶδος), Λίαν περίφημος, πολλῆς τιμῆς ἄξιος, λίαν δεδοξασμένος, καὶ εὐγενὴς, σεβάσμιος, Ἀνθολ.

*Πολυκυήματος, ὁ, ἡ (κύημα). Ἔχων ἐν τῇ γαστρὶ πολλὰ ἔμβρυα, νεογνὰ, ἢ πολλὰ ᾠὰ, καὶ, ὁ γενιῶν πολλὰ νεογνά.

*Πολύκυθνος, ὁ, ἡ (κυθνόν). Πολὺν ἔχων σπόρον.

Πολυκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Κάμπων ἢ ἔχων πολλοὺς κύκλους, πολλὰς καμπυλότητας ἢ καμπὰς, Γραμμάτ.

Πολύκυμος, ὁ, ἡ (κυμαίνω) Πολλὰ ἀνήσυχος πολὺν κύκον, δοῦπον, βοήν, κτύπον, ἔχων προξενῶν, ἐπὶ θαλάσσης. Πορφύρ. εἰς Ὅμηρ. «Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυμον ἐστὶ καὶ ταραχῶδες.»

Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ (κυλινδέω). Πολλάκις ἢ πολλὰ κεκυλισμένος, ἢ πολλαχοῦ κυλιόμενος, Ἡσύχ.

Πολυκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Πολλὰ κύματα ἔχων, διεγείρων· πολυτάραχος. (ῠ)

Πολυκύματος, ὁ, ἡ, = πολυκύμων.

*Πολυκυμία, ἡ (κῦμα). Πλῆθος κυμάτων.

Πολυκυμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα, κύω). Πολὺ κυματίζων, πλήρης κυμάτων, βέλτιον μέντοι τὸ, πολυκύματος. 2) ἐκ τοῦ κύημα, ἢ πολλῶν τέκνων ἔγκυος, ἢ ἐγγαστρωμένη μὲ πολλὰ, ἢ ἢ πολλὰ γεννῶσα ἢ γεννήσασα, γόνιμος, πολύτοκος.

Πολυκυριότης, ητος, ἡ (κύριος) = πολυκοιρανία. Ποικιλία κυρίων, πολλοὶ κύριοι, ἢ πολλῶν ἐξουσία.

Πολυκώθων, ωνος, ὁ, ἡ (κιθὼν) Ἰων. πολυπότης, πίων πολύ, μέθυσος, Ἀθήν.

Πολυκώκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω). Πολλὰ ὀρηνῶν, ἢ ὃν πολὺ ἐξορήνησαν πολλὰ παραπονούμενος ἢ πολωρήνητος· ἐν γένει, πλήρης παραπόνων, Θέογν. 244.

*Πολυκῶλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Πολλὰ κῶλα, μέλη ἔχων, Δημ. Φαλ.

Πολύκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Τὸν κῶμον πολλὰ ἀγαπῶν, τὸν τε χορὸν καὶ τὰς ἡδονὰς ἢ τὰ συμπόσια.

Πολύκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Πολλὰ κωπία ἔχων.

Πολυκωτίλος, ὁ, ἡ (κωτίλος). Λάλος, πολύλογος, ὡς τὰ πτηνὰ· καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀηδόνος, κελαδούσης ἀδυκέπως, Σίμων. «Ἀηδόνες πολυκωτίλοι,» Κύττιδ. ἐν Ὀδυσσ. Τ. 1875.

Πολυλᾱ́ω, ήσω (πολύλαλος). Βαττολογῶ, φλυαρῶ πολλὰ, ἐκ τῶν Σχολ. Βουρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 400. ὅθεν

Πολυλάληθος, ταὐτὸν τῷ, πολύλαλος, Σχολ. Σοφοκλ. Φίλ. 191.

Πολύλᾱλος, ὁ, ἡ (λάλος). Πολλὰ λαλῶν, λέγων, φλύαρος, πολύλογος.

Πολυλαμπής, ες, ὁ, ἡ (λάμπω). Πολὺ λάμπων, ἢ πολλὴν λαμπρὰν ἔχων, πολυφεγγής.

Πολύλαος, ὁ, ἡ (λαός). Πολὺν λαὸν, ἐγκατοίκους ἔχων. πολυάνθρωπος, ἀμφ.

Πολυλήϊος, ὁ, ἡ (λήϊον) ποιητ. Πολλὰ λήϊα ἤτοι πολλὰ χωράφια ἐσπαρμένα, μὲ σῖτον, πολλὰ σπαρτὰ, πολλὰ γενήματα ἔχων· ἐν γένει πλούσιος, πολυκτήμων, πολύπυρος ἢ πολλὰ βοσκήματα ἔχων, Ἰλ. Ε, 613. Ἡσ. Δείψ. 39, 1.

*Πολυλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Πολλοὺς ἔχων λιμένας, Ἀρτεμ. ὅθεν

*Πολυλιμενότης, ητος, ἡ. Μεγάλη ποσότης καλῶν λιμένων.

Πολύλιμος, ὁ (λιμός) = βουλιμία· ἢ μεγάλη πεῖνα, Πλούταρχ.

Πολυλιτάνευτος, ὁ, ἡ. Ὃν πολλοὶ λιταν-

ΠΟΛΥ ΠΟΛΥ ΠΟΛΥ

νεύουσιν, ἢ ὅπου πολλαὶ λιτανεῖαι καὶ παρακλήσεις γίνονται, Ἡσύχ. ἐν Λ. Πολύλιστος.

Πολύλεστος, ὁ, ἡ (λίσσω) ποιητ. Πολλὰ πετρώδης πολλὰς πέτρας, πολλοὺς λίθους ἔχων, Ἀνάλεκτα β'. σελ. 255.

Πολύλλιστος, ε, ἡ (λίσσομαι, λίττομαι) ποιητ. Κυρίως, πολυλιτάνευτος, πολλὰ παρακεκλημένος, ὃν ἐπικαλοῦνται διὰ πολλῶν δεήσεων πρὸς ὃν ἢ ἐνθα γίνονται πολλαὶ λιταὶ, δεήσεις, Ὀδ. Κ, 445. «νηὸς πολύλλι.α, ναὸς, ἐν ᾧ ἐπικαλοῦνται πολὺ ἢ πολλάκις μίαν θεότητα,» Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 347. Δήμ. 28. 2) ἐξικνευτὸς, καὶ πολλὰ ἐπιθυμητὸς, εὐτὸς, εὐκταῖος. — Παρὰ Μεταγν. καὶ κοινοῦ γένους, πολύλλιστος, η, ον, (ὁ καθ' αὐτὸ τύπος πολύλιστος ἀπὸ ἑνὸς λ ἔστιν, ὡς φαίνεται, ἄνευ παραδείγματος,)

Πολυλλιτάνευτος, (λιτανεύω) καὶ πολύλλιτος ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολύλλιστος, πολυλιτάνευτος.

*Πολύλλιτος, ὁ, ἡ (λίττομαι), = πολύλλιστος.

Πολύλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Πολλοὺς λοβοὺς ἢ τσάφλους, ἢ βάκη ἔχων.

Πολυλογέω, ῶ (πολύλογος). Ὁμιλῶ πολὺ ἢ πολλὰ, βαττολογῶ, φλυαρῶ, Εὐστάθ. ὅθεν

Πολυλογία, ἡ. Βαττολογία, φλυαρία περιττολογία, τὸ ὁμιλεῖν πολλὰ, Ξενοφ. Ἑ. Π. 1' 4, 3.

Πολύλογος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. πολυλόγως (λέγω). Πολλὰ λαλῶν, ὁμιλῶν, περιττολόγος, βαττολόγος, φλύαρος, ὁ διεξοδικὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν, Ξεν. Ε. Π. 1, 4. 3. 2) παθ. περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται ἢ πρέπει νὰ ὁμιληθῇ πολύ, ἀπαιτεῖ μακρὰν ὁμιλίαν, εἰς καταλληλ., Διον. Ἁλοσ.

Πολύλοπος, ὁ ἡ (λοπός). Ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος, ἢ σκεπασμένος μὲ πολλὰς φλούδας, ἐξωφλοια, ἢ δέρματα. Λ. βοτάν.

Πολυμαθεία, καὶ, Πολυμαθία, ἡ. Ἡ πολλὴ μάθησις καὶ ἡ πολλῶν πραγμάτων γνῶσις, ἡ μεγάλη παιδεία, σοφία, ἐπιστήμη· τὸ πολλὰ εἰδέναι, ἐκ τοῦ

Πολυμαθέω, ῶ. Μ. ήσω (πολυμαθής). Ἐξεύρω ἢ μανθάνω πολλὰ· ὅθεν ἢ θέλησιν ἔχω νὰ μάθω πολλὰ, Πλούταρχ.

Πολυμαθημοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ πολυμάθεια, Τίμων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 610. ἐκ τοῦ

*Πολυμαθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πολυμαθέω) = πολυμαθής.

Πολυμαθής, ές, ὁ, ἡ· ἐπίρ. πολυμαθῶς· (μαθεῖν, μανθάνω). Ἐκεῖνος, ὅστις ἔμαθε πολλὰ, καὶ διὰτοῦτο ἐξεύρει πολλὰ, ἢ πολλὴν μάθησιν ἔχων ἢ πολὺς κατὰ τὰς μαθήσεις, λίαν πεπαιδευμένος, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 6.

*Πολυμαθία, ἡ, = πολυμάθεια.

Πολυμακαρ, αρος, ὁ (μάκαρ). Πολλὰ μακάριος, καλότυχος, εὐτυχὴς, Γραμμ.

Πολύμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Πολλὰ μαλλιαρός. 2) πλούσιος εἰς ζῶα μαλλιὰ ἔχοντα, Σχολιαστ. Δυσωρ. 874. ἀμφ. πιθανῶς αὐτὸ τοῦ, Πολύμηλος, Δωρ. ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πολύμηλος.

Πολυμανής, ές, ὁ, ἡ ποιητ. πολυμανὴς (μαίνομαι). Λίαν μαινομένος, πολλὴν μανίαν ἔχων, ἄφρων.

Πολυμάντευτος, ὁ, ἡ (μαντεύομαι). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ μαντεῖα ἐγένετο, ἢ προεφητεύθη ἢ τὸν ὁποῖον ἐρώτησαν διὰ μαντεῖον πολὺ ἢ πολλάκις, περιβοητὸς διὰ τοὺς χρησμοὺς του.

Πολυμάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη.) Πολλὰς μασχάλας, παρασκέλιδα, ἢ νέους βλαστοὺς ἔχων, ἐπὶ δένδρου κτ. «Δρῦς πολυμάσχαλος (Θεόφραστ. 3. 9.) ἢ ἔχουσα πολλὰ παρακλάδια εἰς τοὺς κλώνους.

*Πολυμέταιος, ὁ, ἡ. Λίαν μάταιος, μηδαμινός. (ε)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυμά̓χητος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ἐπεῖνος, περὶ οὗ συχνάκις πολλὴ μάχη φιλονεικία, ὅρις ἐγένετο· ἄξιος τοῦ νὰ γένῃ περὶ αὐτοῦ μάχη, ὅρις.

Πολυμέ̓διμνος, ὁ, ἡ (μέδιμνος). Πολλοὺς μεδίμνους περιέχων, καὶ ποιητ. κάμνων νὰ γεννῶνται πολλὰ γενήματα διὰ ἀερισμόν, ἐπίθ. Δήμητρος.

Πολυμεθής, ές, ὁ, ἡ (μέθη). Πολὺν οἶνον πίνων. πολυπότης, ἢ λίαν μεθυσμένος, μέθυσος, Ἀνθολογ.

Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ ποιητ. πουλ. (μέλαθρον). Πολλὰ, ἤτοι ναοὺς, ἢ οἴκους, κατοικίας, ἢ θαλάμους, δωμάτια ἔχων· ποιητ.

Πολυμελής, καὶ ἐπίρ. Πολυμελῶς (μέλος). Ἐκ πολλῶν μελῶν, μελῳδιῶν συνιστάμενος, ποικίλης ὧν μελῳδίας, πολλὰ ἁρμονικὸς, π. χ. «Πολυμελὴς αὐλός,» πολλὰ καὶ διάφορα μέλη ἐκδιδόμενος. 2) ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ μελῶν (οἷον ποδῶν, χειρῶν) συνεστάμενος, πολλὰ μέλη, μέρη ἔχων.

Πολυμελπής, ὁ ἡ (μέλπω). «Πολυμελπὴς αὐλὸς,» Πολυδ. δ. 170. ταὐτὸν τῷ, Πολυμελής.

Πολυμεμφής, ες, ὁ, ἡ (μέμφομαι). Πολυεπιτήρητος, πολλὰ μεμφόμενος, 2) πολλὰ παραπονούμενος, παραπονιάρης, Νόνν.

Πολυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης σώματός τινος, τὸ ἐκεῖνο συνίστασθαι ἐκ πολλῶν μερῶν· ἢ ἐκ πολλῶν μερῶν σύστασις· ἐκ τοῦ

Πολυμερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πολυμερῶς (μέρος). Ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενος· ποικίλος, διάφορος, πολυτροπὸς· καὶ εἰς πολλὰ μέρη μεριζόμενος, διαιρούμενος

Πολυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα), ταὐτὸν πο-ρ. πολυμέρμερος, ὁ, ἡ (μέρμερος). Ἔχων πολλὰς μερίμνας, φροντίδας, πολυφρόντιστος. 2) ἐπιφ. πολλὰς φροντίδας ἐμποιῶν.

*Πολυμέ̓ρμερος, ὁ, ἡ (μέρμερος) ποιητ. = πολυμερίμνος.

Πολυματά̓βολος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πολυμετάβλητος.

Πολυμετά̓βλητος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πολλὰ ἢ συνεχῶς μεταβαλλόμενος, λαμβάνων διαφόρους μορφὰς, ἰδέας.

*Πολυμεταβολος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Λίαν μεταβλητὸς, εὐμετάβολος.

Πολυμετρία, ἡ. Τὸ πλῆθος ἢ ποικιλία τῶν μέτρων, ἐξαιρ. τῶν συλλαβῶν ἐκ τοῦ

Πολύμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον) Ἐκ πολλῶν μέτρων συνιστάμενος· ὅθεν πολλὰ μέτρα ἔγχωρίου, μετρικὸς, πλατὺς, διεξοδικὸς, «Πολυμ. στοιχεῖα,» Ἀριστοφ. Βατρ. 1240. ἐν γένει, μέγας· ἐξαιρ. ἐκ πολλῶν συλλαβικῶν μέτρων συνεστῶτες στίχος.

Πολυμηκάς, άδος, ἡ (μῆκος) Ἡ πολὺ μηκύνουσα φωνάζουσα, ἐπίθ. τῶν αἰγῶν, Βάκις παρ' Ἡροδότ. 8, 20.

*Πολυμήκετος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἐντὶ, πολυμήκης, Ἡσύχ. Μιλ. 2, 452.

Πολυμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Πολλὰ μῆκος, Πολυδ.

Πολύμηλος, ὁ, ἡ Δωρ. πολύμελος (μῆλον). Πολλὰς πώεως αἰγῶν ἢ προβάτων ἔχων· ἢ ἐμπρέχων, παρὰ μὲν Ὁμ., παρ' ᾧ εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἐν τοῖς Ἔμν. ἐπίθ. ἀνθρώπων καὶ τόπων, παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου, καὶ παρὰ Πινδ. μόνον ἐπὶ τόπων. 2) πολλὰ μῆλα, κτήνη ἔχων.

Πολύμηνις, εος, ὁ ἡ (μῆνις). Πολλὰ θυμώδης, Ἀνθολογ. ποιητ.

*Πολυμῆτα, ὁ, ποιητ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, πολυμήτης.

Πολυμήτηρ, ερος, ἡ. Ἡ πολλῶν μήτηρ, ἀμφ.

*Πολυμήτης, ου, ὁ = πολύμητις, Ὄππ.

Πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις) ποιητ. Πλήρης φρονήσεως, συνέσεως, ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ πράττειν τί, πολλὰ φρόνιμος, σοφὸς, προβλεπτικὸς, ἐπιτήδειος, πάνυ αὐχρ. παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ἢ καὶ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ, 355.

Πολύμητος, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πολύκμητος «Τέχνη πολύμητος,» Ἀνακλεκτ. γ'. 135.

Πολυμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ πολλῶν τέκνων, ποιητ.

Πολυμηχανία, ἡ, Ἰων. — ίη. Πολυτεχνία, πλουσιότης, εὐπορία εἰς βοηθητικὰ μέσα καὶ εἰς ἐφευρέσεις μηχανῶν καὶ πόρων ἐπιτηδειότης, Ὀδ. Ψ. 321. ἐν γένει, δόλος, πανουργία, βιομηχανία· καὶ, πάμπολλα μηχανήματα· ἐκ τοῦ

Πολυμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Πολύτεχνος, εὔπορος μηχανῶν καὶ βοηθητικῶν μέσων, ὅστις ἐξεύρει κατὰ πᾶσαν περίστασιν νὰ βοηθῆται, ἢ προικισμένος μὲ πνεῦμα ἀφευρετικὸν, ἐπιτήδειος εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ μηχανὰς· πολύνους, συνετὸς, ἔμπειρος, φρονιμος. ἐφευρετικὸς, τεχνικὸς, πανοῦργος, πολλὰ. παρ' Ὁμ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ μόνον ἐν Ἔμν. Ἑρμ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πολυμιγής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, Πολύμικτος (μίγνυμι). Πολυειδῶς ἢ ἐκ πολλῶν εἰδῶν ἢ μερῶν, ἢ εἰσερχομένων εἰς τὴν σύνθεσιν τινὸς πράγματος ὕλων συγκείμενος, ἢ μεμιγμένος· συγκεχυμένος, ἐμπεφυρμένος· μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, παντοῖος, διάφορος, πολυποίκιλος, παράλογος πλουμιστὸς· ὅθεν

Πολυμιγίς, ίδος, ἡ. Ἡ μῖξις, τὸ ἀνακάτωμα ἐκ διαφόρων πραγμάτων ἢ μερῶν, ἢ πολυποικιλία, πολυειδία· καὶ, συγχυσις.

Πολύμικτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγής.

Πολυμιξία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγία.

Πολυμισής, ές, ὁ, ἡ (μῖσος) Πολλὰ ἢ λίαν μεμισημένος, ὃν πολὺ μισοῦσιν, ἢ ὃν πρέπει νὰ μισῇ τις πολύ, Λουκιαν.

Πολύμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Μεγάλον μισθὸν, πληρωμὴν λεμβάνων ἢ δεχόμενος.

*Πολυμιτρικός, ἡ, όν. Ἀναγόμενος εἰς τὰ πολυποικίλως καὶ μὲ κλωστὰς διαφόρου χρώματος ὑφασμένα ὑφάσματα, ὅθεν, «ἡ πολυμιτρική,» προσυπακ. τεχνη ἢ τοιαύτη τέχνη, ταὐτὸν τῷ πολυμιτική· ὑφ. πολύμιτος.

*Πολυμιτική, ἡ, ὄρ. τὸ ἀνωτέρω.

Πολύμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ἐκ πολλῶν μίτων συνιστάμενος, πολλοὺς μίτους ἔχων. «Πολύμιτα, τὰ, καλοῦνται ἐκεῖνα τὰ ὑφάσματα, ἐν οἷς λαμβάνουσι πολλῶν εἰδῶν φάδια (μίτους), ἵνα δι' αὐτῶν ὑφάσωσιν ἐν αὐτοῖς διάφορα σχήματα ἢ ὕλην ποικίλα, καθὼς π. χ. αἵ καὶ ἐκεῖνα τὰ καλούμενα δαμασκί, καμουχᾶς, κλωστὰ, κ. τ. τ. ἔσαν «Πέπλοι πολύμιτοι,» παρὰ τοῖς ὑφάσμασι Αἰγύπτια φορέμματα, Αἰσχ. Ἰκ. 846.« Πολύμιτοι ζῶσαι, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. 28. Οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν ταῦτα τὰ πεποικιλμένα ὑφάσματα, Polymita καὶ plumatica, Plinius 8, 48. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πλουμιστὸς, ἐκτοῦ πολύς, καὶ τὸ μίτος ἢ κάλλιον πολύμιτος κατὰ συναλοιφὴν, ὡς καὶ τὸ, πλούσιος. ἐκ τοῦ πολυούτιος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ πλουμίζω, πλουμίον, καὶ πλουμιστὴς· ἴδε ποικιλτὴς, κ. τ. λ. Ἐντεῦθεν παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡσυχίῳ «Πολυμιτάρικη, ἡ, ἢ πολυμιτική, ἡ,» προσυπακ. τέχνη, ἢ τέχνη δι' ἧς ὑφαίνονται τὰ τοιαῦτα πεποικιλμένα ὑφάσματα, ἢ ποικιλτική.

Πολύμνεια, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Πολύμνια.

Πολυμνήμων, ονος, ὁ, ἡ (μνήμων). Πολλὰ πράγματα ἐνθυμούμενος, μεγάλον μνημονικὸν ἔχων.

Πολυμνήστειος, ὁ, ἡ (πολύμνηστος). Ἀνήκων εἰς τὸν Πολύμνηστον (οὗτος μελῳδὸς πο-ριφημος ἦν)· καὶ ἐντεῦθεν «Πολυμνήστεια μέλη,» εἴδος μελοποιΐας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285.

Πολυμνήστευτος, ὁ, ἡ (μνηστεύω). Πολλὰ μνηστευόμενος, ὑπὸ πολλῶν εἰς μνηστείαν, γάμον, ζητούμενος, ἢν πολλοὶ ἐμνηστεύθησαν.

*Πολυμνήστη, ἡ (μνάομαι). Ἡ πολλοὺς μνηστῆρας ἔχουσα, πολλὰ ζητουμένη εἰς γάμον, Ὀδ. Δ, 770. Ξ, 64. Ψ, 149. (τὸ ἄρσεν. πολύμνηστος πιθαν. εὑρηται μόνον κατὰ τὸ κύρ. ὄνομα Πολύμνηστος, Πινδ.)

Πολύμνηστος, ὁ, ἡ (μνάομαι, μεμνήσκομαι). Λίαν ἢ καλῶς ἐνθυμούμενος· εὐγνώμων, π. χ. «Πολύμνηστος χάρις,» Αἰσχύλ. Ἀγ. 830. καὶ 1467. ταὐτὸν τῷ, πολυμνήμων.

Πολυμνήστωρ, ορος, ὁ, ἡ = πολυμνήμων, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 551.

Πολύμνητος, ὁ, ἡ (μνάομαι, μεμνήσκομαι). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται συνεχῶς ἐνθύμησις, μνεία, πολλὰ περίφημος, γνωστὸς 2) κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, πολυμνήστος, ὁ ἡ, Ὀρφ. Ἔμν. μθ'. 2. πρβ. τὸ ἑπόμ.

Πολύμνια, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78. Παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐθεωρεῖτο ποτὲ μὲν ὡς, ἔφορος τῆς ὑψηλῆς λυρικῆς ποιητικῆς, ποτὲ δὲ ὡς ἔφορος τῆς ῥητορικῆς (ἐτυμολογεῖται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ πολυύμνια κατὰ συγκ., ἐπαμ. ἐκ τοῦ ὕμνος, οἱονεὶ πλουσία ὕμνων καὶ ᾠδῶν· κατ' ἄλλους δὲ, ἀλλ' οὐχὶ ὑγιῶς, ἐκ τοῦ, πολὺς καὶ μνεία, οἱονεὶ πλουσία μνημοσύνης.)

Πολύμνιος, (πολὺς, μνίον). Πλήρης μνίου, ψυκίου, π. χ. «Θάλασσα πολυμνία,» Ἡσύχ.

Πολυμορφία, ἡ. Πληθὺς ἢ ποικιλία τῶν μορφῶν, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Πολύμορφος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πολυμόρφως (μορφή). Πολλὰς μορφὰς ἔχων, πολυειδὴς, ποικίλος.

Πολύμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Μετὰ πολλῶν μουσικῶν χαρίτων ἐστολισμένος· ὁ πολλὰ μουσικὰ μαθήματα εἰδώς· πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος εἰς τοὺς ψαλμοὺς, ᾠδὰς, χορούς, μουσικὴν, ποιητικὴν, πολυτεχνίης.

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Πολὺ μοχθῶν, κοπιάζων, ὁ λίαν ταλαιπωρούμενος· φιλόπονος. 2) πολλοῦ κόπου, μόχθου αἴτιος, κοπιαστικὸς, πολυκάματος, πολύεμπτος, πολλοῦ κόπου δεόμενος.

Πολυμύελος, ὁ, ἡ (μυελὸς). Πολὺν μυελὸν ἔχων.

Πολύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Πολλοῖς λόγοις χρώμενος, ἤτοι πολλὰ ὁμιλῶν, φλύαρος, Ἰλ. Γ, 214. Ὀδυσσ. Β, 200. Κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλως ἀπειλῶν, φοβερίζων. 2) παθητ. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμιλοῦντο, λέγονται πολλὰ, περίφημος· περὶ οὗ πολλαὶ διηγήσεις καὶ μῦθοι σωζονται, Πινδ. Πυθ. 9, 133. 3) ἐμπεριέχων πολλὰς διηγήσεις καὶ παραδόσεις, πολλοὺς μύθους, Ἀριστοτ. Ποιητ. ιή. 15.

Πολύμυξος, ὁ, ἡ (μύξα). Πολλὰς μύξας, ῥυσελλίδας, φωτύλια ἔχων.

Πολύναος, ὁ, ἡ (ναὸς). Πολλοὺς νεοὺς ἔχων, Θεόκρ. ποιητ.

Πολυναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ἔχων πολλοὺς ναύτας, ἢ πολλὰς νῆας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 83.

Πολυνεί̓κης, ου, ὁ (νεῖκος). Ὃς τις φιλονεικεῖ, ἐρίζει πολὺ, φίλος τῶν φιλονεικιῶν, κριτολογιῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 832. 2) ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ.

Πολυνεμον, τό· τὸ καὶ, ἀρνόγλωσσον, ἄλλοι ὀνομαζόμενον χόρτον.

Πολυνέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Πολλὰς νεφέλας, σύνεφα ἔχων, πολλὰ νεφελώδης, συννεφώδης. (ὁ Πίνδαρ. Νεμ. 3, 17. ἔχει τὸν Δωρ. τύπον πολυνεφέλας, ον, ὁ.)

*Πολυνηνεμία, ἡ, ὑπάρχει μόνον ἡμαρτ. ὡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νώγν. ἐκ τῆς Παλατ. Ἀνθολ. 10, 102, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται, παλινηνεμίη.

Πολυνηνέμιος, α, ον (νήνεμος). Πολλὰ γαληνός, ἥσυχος.

*Πολύννηος, ὁ, ἡ, Ἰων ἀντὶ, πολύναος. 2) ὄνομα εὐγενοῦς Φαίακος, Ὀδ. Θ, 114.

Πολυνικάω, ῶ. Ὑπερτερῶ, ὑπερέχω πολύ· ἐκ τοῦ Θουκυδ. πολλὰ ἀμφ.

Πολυνίκης, ου, ὁ (νικάω). Πολλὰ νικητής, ἡ πολλάκις, συνεχῶς νικήτης, Λουκιαν.

Πολυνιφής, ές, ὁ, ἡ (νίφω). Πολὺ ἢ λίαν χιονισμένος, καταπλακωμένος ὑπὸ χιόνος (ἀπὸ χιόνιον), Εὐριπ. Ἡλ. 1342.

*Πολύνιφος, ὁ, ἡ, = πολυνιφής.

Πολύνοια, ἡ (πολύνους). Ὁ πολὺς νοῦς, ἡ πλησμονὴ τοῦ νοός· ἀντίκειται τῷ, πολυμαθία, ἥτις ἀνάγεται εἰς ὅ,τι ἐμαθέτις ἐπεισάκτως, ἡ τις συνίσταται εἰς ἁπλῶν μνημονικὸν καὶ ξένας γνώσεις· ἐν γένει, μεγάλη φρόνησις, ὀξύνοια, σύνεσις, πνεῦμα, ἀγχίνοια· σκέψις.

Πολύνομος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Πολὺ ἢ παντοῖα τρώγων εἰς τὸ λιβάδι· ὁ πολὺ νεμόμενος· ἢ πολλὰς νομὰς τόπους διὰ βοσκήν, ἢ ταπαρχίας (ὡς ἡ Αἴγυπτος) ἔχων· ἢ παχὺ ἔραμμένος· ἢ τροφέμενος μὲ πολλά.

Πολύνοος, καὶ συναιρ. πολύνους, ὁ, ἡ (νόος). Πολὺν νοῦν ἔχων, πολλὰ στοχαστικός, φρένιμος, πλήρης νοός.

Πολύνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Εἰς πολλὰς ἀῤῥωστίας ὑποκείμενος.

Πολύνοστος, ὁ, ἡ (νέστος). Συχνὰ ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων, γυρίζων. 2) παρ' Ἱπποκρατ. Διαιτ. β'. 9. ἐπὶ τοῦ κρέατος, δίδων πολλὴν τροφήν, ἁρπτεῖον παρὰ δὲ τῷ Θεοφρ. φυτ. Ἱστορ. η'. 8. ἐπὶ σίτου, δίδων πολὺ ἄλευρον, ἄφθονος, ὀαφιλὴς κατὰ τοῦτο.

*Πολύνους, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πολύνοος.

*Πολύντρα, ἡ, = ἄλφιτα, τὸ Λατ. polenta, Πολυβ.

Πολύνω, ὁ Φώτιος ἔχει· πολύνεται, πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.

Πολύνως, κατὰ συγκ. ἀντὶ, πολυνόως, ἐπίῤῥ. τοῦ, πολύνους. Μὲ πολὺν νοῦν, μὲ μεγάλην σκέψιν καὶ στοχασμόν.

*Πολύξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω). Πολλὰ ξαντός, ἀνυπηρέτητος, μαστιγωμένος· καὶ ὑπὸ κυμάτων προσκλυζόμενος, βρεχόμενος.

Πολύξενος, καὶ Ἰων. πολύξεινος, ὁ, ἡ. Ἡσ. παρὰ δὲ ποιητ. καὶ η, ον, κατ' ἄμφω τοὺς τύπους, Ροτθ. Ἐκ. σελ. 10. (ξένος). Πολλοὺς ξένους, φίλους. (μουσαφίρηδες) ἔχων ἢ ὑποδεχόμενος, πολλὰ φιλόξενος, Ἡσ. Ἐ. 717. 724. ἐπιτρέπει κατ' Ἰων. τύπον. 2) συχναζόμενος ἀπὸ πολλοὺς ξένους ἢ μουσαφίρηδες, ὡς παρ' Εὐρ. Αἰόλ. 1, 150. νῆσος, βωμός. 3) πολύξενος, Ἰων. πολύξεινος, ὁ, ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ. καὶ Ἰων. Δημ. πολυξένη, Ἰων. πολυξείνη, ἡ, ὀνόματα γυναικῶν. Ὅθεν

Πολυξενόω, ἐξ οὗ τὸ μέσ. πολυξενοῦσθαι. Εἶμαι πολλῶν ξένος, μουσαφίρης· ἐπισκέπτομαι πολλοὺς ξένους, φίλους, ἀμφ. ἀνάγν. παρ Εὐρ. Ἀγ. 11. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, »Πόλει ξενοῦσθαι», ἀναγινώσκουσι.

Πολύξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Πολὺ ἢ ἐπιμελῶς, καὶ ὁμαλῶς ἀπεξεσμένος, ἐξειργασμένος μὲ τέχνην, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1638.

Πολύξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Πολλὰ ξηρός, Γραμματικ.

Πολύξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Πολλὰ ξύλα ἔχων, πολύσους ξύλων, Γραμματ.

Πολυοδία, ἡ (ὁδός). Ποικιλία δρόμων· μπερδὲς δρόμος· μεγάλη ἀσκοπορία, ταξειδιὸν, παρὰ τοῖς Ο'.

Πολύοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμή). Ἔχων πολλὴν, σφοδρὰν ὀσμήν, πολὺ μυρίζων, Ὀρφ.

Πολυόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Πολλοὺς ὀδόντας ἔχων.

Πολυοζία, ἡ. Πληθὺς ὄζων ἢ κλαδίων, ἐκ τοῦ

Πολύοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ἔχων πολλοὺς ὄζους, κλαδίους.

Πολυοίμος, ὁ, ἡ (οἶμος). Πολλοὺς οἴμους ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν οἰμων συνιστάμενος.

*Πολυοινέω, ῶ· ἠσω (πολύοινος). Εἶμαι πλούσιος εἰς οἶνον, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 91. ὅθεν

Πολυοινία, ἡ. Εὐπορία οἴνου, πλῆθος κρασίου. 2) ἡ μεγάλη οἰνοποσία, μέθη, Πλούταρχ.

Πολύοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Πολὺν οἶνον φέρων, ἢ ἔχων, πλούσιος ἀπὸ κρασί, Ξενοφ. 2) πολὺν οἶνον πίνων, μέθυσος.

Πολύοκνος, ὁ, ἡ (ὄκνος). Πολὺ βραδύνων, ἀργοπορῶν, πολλὰ βραδὺς, ὀκνός, Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 854.

Πολυόλβιος, ὁ, ἡ· καὶ πολύολβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Πολλὰ ὄλβιος, εὐτυχὴς, πολλὰ πλούσιος. 2) ἐνεργ. πολλὰ ὀλβίους, εὐτυχεῖς ποιῶν, λίαν πλουτίζων.

Πολυομβρία, ἡ (πολύομβρος). Βροχερὸς καιρὸς, πλῆθος βροχῶν, αἱ πολλαὶ βροχαί, τὸ πολὺ ἢ συχνὰς βρέχειν, Γεωπον.

*Πολυόμβριμος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Θ. 785.

*Πολύομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Πολλὰ βροχερὸς, ἔχων πολλὴν βροχὴν, ἄφθονος εἰς βροχάς.

Πολυομίλητος, ὁ, ἡ (ὁμιλέω). Ἔχων ἢ σχὼν πολλὴν ὁμιλίαν, συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν ὁ Νικήτας Χρον. ιδ'. 3. χρῆται τούτῳ ἐπὶ πόρνης, διὰ τὸ μετὰ πολλῶν συναναστρέφεσθαι. Ἐν τοῖς Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. δ'. 117. εὑρίσκεται, πολυομίλης, διεφθαρμένη τις ἀνάγνωσις.

Πολυόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Πολλὰ ὄμματα, ἢ πολλὰς ὀπάς, τρύπας ἔχων· ἐπὶ ζώων, καὶ φυτῶν.

Πολυόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Πολλοὺς ὀμφαλοὺς ἔχων, ἢ πολλὰ ὑψώματα, π. χ. »Πολυόμφαλον πόπανον», τὸ πολλὰ ὑψώματα ἔχον, Ἰλιήμης Ἀλ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀσπίδος μετὰ πολλῶν ὑψωμάτων, κυρτωμάτων, ὑπερεκπεζόμενος ἀπὸ πολλὰς ἀσπίδας.

Πολυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Μὲ πολλὰ ὀνείρατα, πολλὰ ἐνειρευσάμενος, ὀνειρευόμενος, πολλὰ ὀνείρατα ἔχων, ἢ ἰδών.

Πολύοπος, ὁ, ἡ (ὀπός). Πολλὰ χυλώδης, πολὺν ὀπὸν, χυλὸν ἔχων. 2) ἐκ τοῦ, ὀπή, πολλὰς ὀπὰς, τρύπας, στόματα ἔχων.

Πολύοπτος, ὁ, ἡ (ὄπτω). Πολὺ ἢ παρὰ πολλῶν βλεπόμενος, ἢ ὁρατὸς, ἐκτεθειμένος εἰς ὅλων τὰ βλέμματα, πολυθέατος, Ἡσυχ.

Πολυόργιος, ὁ, ἡ (ὄργια). Ἐκ πολλῶν ὀργίων, μυστηρίων συνιστάμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐορτάζονται πολλὰ ὄργια, τιμώμενος μὲ πολλὰ ὄργια, ἢ θυσίας, Ὀρφ.

Πολυορκία, ἡ. Οἱ πολλοὶ καὶ συχνοὶ ὅρκοι, ἐξ οὗ νὰ κάμνῃ τις ὅρκους, ἐκ τοῦ

Πολύορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Πολλοὺς ὅρκους ποιῶν, ὀμνύων.

Πολυόρμητος, ὁ, ἡ (ὁρμάομαι). Ὁρμητικὸς, φοβερὸς, βίαιος, πολλὴν ὁρμὴν ἔχων· ταύτόν τῷ, πολυαΐξ, Γραμματικ.

Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ (Εὐρ. Ἰφ. Ταύρ. 434.) ἦ, πολύορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). ὁ Πλούτιος ὀρνίθων· πολλοὺς ὀρνίθας ἔχων.

Πολυόροφος, ὁ, ἡ βέλτιον μέντοι ἡ γραφή, πολυώροφος (ὀροφή). Ἔχων πολλὰς ὀροφὰς, στέγας, σκέπας, ἢ πατώματα.

Πολυοσμία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ σφοδρὰ ὀσμὴ, μίγμα πολλῶν ὀσμῶν. ἐκ τοῦ

Πολύοσμος, ὁ, ἡ Ἀττ. ἀντὶ, πολυόδμος.

Πολυόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Ἔχων πολλὰ ὀστᾶ, κόκκαλα, κοκκαλώδης.

Πολυούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Πολλὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούτη ἔχων, πλούσιος Φιλεξ. Γλωσσ.

Πολυόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πολλοὺς ὀφθαλμούς, πολλὰ ὄμματα ἔχων (ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν) Γεωπ.

Πολυοχλέομαι. Μ. ἠσομαι μέσ. Ἀποδ. (πολυόχλος). Εἶναι πολυάνθρωπον, πολυαρίθμως συχνάζεσθαι ἀπὸ πολλοὺς· κατοικεῖσθαι ὑπὸ πολλοῦ λαοῦ. »Πόλις πολυοχλουμένη» παρ. Διοδώρ. καὶ Στραβ. »ἡ πολυανθρωπος πόλις, ταὐτόν τῷ, πολυόχλος ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. ὡς παρ Διονύσ. Ἀρχαιολ. ς'. 64. »Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις», πολυάριθμα στρατεύματα. ὅθεν

Πολυοχλία, ἡ. Πλῆθος ὀχλου λαοῦ, πολὺς λαός, πολυανθρωπία.

Πολύοχλος, ὁ, ἡ (ὄχλος). Πολυάνθρωπος, συχναζόμενος ὑπὸ πολλῶν· πολυάριθμος.

Πολύοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πολλὰ ἔχων, τὰ περιέχων, Ῥῆσ. 166. ὅπου ἄλλοι, πολύχους, ἢ πολύοχλος ἀναγινώσκουσι.

Πολυοψία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν ὄψων, προσφαγίων, ἐν γένει, φαγητῶν, καὶ μάλιστα τῶν ὀψαρίων, ἄφθονία τοιούτων καὶ τὸ πολὺ τρώγειν ἢ πολυφαγία. ἐκ τοῦ

Πολύοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Πολλὰ ὄψα, προσφάγια ἔχων, πλούσιος εἰς αὐτὰ, ἐν γένει, εἰς τροφὰς, φαγητὰ, καὶ μάλιστα εἰς ὀψάρια. 2) ἐνεργ. πολὺ τρώγων, πολυφάγος.

Πολυπαθέια, ἡ. Τὰ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη ψυχικὰ, ἢ σωματικὰ· πολυειδὲς πάθος, τὸ εἶναι τις ὑποκείμενος εἰς πολλὰ πάθη, ψυχικὰ σωματικὰ, πλῆθος κακῶν, τὰ ὁποῖα τις ὑπομένει κατὰ διαδοχὴν ἢ ἐν ταὐτῷ. »Συρίοις πολυπαθεῖν (Πλούταρχ.) ὁ πολυειδὴς καὶ δεινὸς τρόπος, καθ' ὃν κινεῖται, κακοπαθεῖ, διατίθεται τὸ σῶμα ἐκ τοῦ

Πολυπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Πολλὰ πάσχων ἢ παθὼν ψυχικῶς ἢ σωματικῶς, ὑποκείμενος εἰς πολλὰ ψυχικὰ, ἢ σωματικὰ πάθη, ἢ κακά.

Πολυπαιδίζ, ἡ (πολύπαις). Τὰ πολλὰ παιδία, τὸ πολλὰ παιδία ἔχειν, εἴτε υἱούς, εἴτε θυγατέρας εἴτε σκλάβους.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ (παίπαλος) ποιητ. Λίαν πανοῦργος, Ὀδυσσ. Ο, 418. Παρὰ τῷ Ὀππιαν. Ἁλιευ. γ'. 41. ἔχουσι τὰ χειρόγραφα ἀντ' αὐτοῦ, πολυδαίδαλος, ἴδε· παιπάλημα. Ὁ Φείρηνην. θεὸς τοῦ, παποικιλμένος, οὐχ ὁμαλὸς· μετενήνεται ἀπὸ τῶν μὴ ἐπ' εὐθείας ὁδῶν.

Πολύπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἔχων πολλὰ παιδία, εἴτε υἱούς, εἴτε θυγατέρας, σκλάβους, ἢ ὑπηρέτας.

Πολυπάμφως, ὁ, ἡ (πᾶς, φάος). Πολὺ φωτεινὸς, λαμπρὸς, Ἀνθολογ.

Πολυπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πᾶμα, πίπρημι). Πολλὰ κεκτημένος, πολυχρήμων, λίαν πλούσιος· πολλὰ ἀγαθὰ, κτήματα ἔχων, Ἰλ. Δ. 438. (ἡ δὲ γραφὴ πολυπήμονι ἔστιν οὐκ ὀρθή)

*Πολυπάνσοφος, ὁ, ἡ (πάνσοφος). Πολλὴ σοφὸς, ποιητ.

Πολυπαρθένιος, ὁ, ἡ (παρθενεύω). Ποὺ πολὺ καιρὸν μείνας παρθένος, Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1722.

Πολυπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ἐκ πολλῶν παρθένων συνιστάμενος, πολλὰς παρθένους ἔχων, πλούσιος εἰς αὐτάς.

*Πολυπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Πολὺ πάταγον, κρότον, θόρυβον διεγείρων, Ε. Μ. σελ. 280, 1.

Πολυπάτάξ, αγος, ὁ, ἡ (πατάσσω). Ἀντηχῶν ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν πολλῶν χορευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν. (Βόρηται μόνον ἡ ἐσκὴ αἴτ. »Πολυπάταγα δωμήλαια, τὴν σεσηνῖν, ἐφ' ἧς χορεύουσι πολλαὶ ἢ χειροκρότητα, Πραξ. Ἀθην. σελ. 617. γ. Βεύτημενος ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἑτεροκλίτων αἰτιατ. μιᾶς ἐν χρήσει οὔσης ὀνομ. πολυπάταγος.)

Πολυπέτητος, ὁ, ἡ (πατέω). Πολὺ ἢ συχνάκις πεπατημένος· πολλὰ συχνασμένος· μεταφ. πολλάκις ἐν χρήσει γενόμενος, τετριμμένος, καθημερινός, κοινός. Ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ ἴωλος.

Πολύπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Πολλὰς πατρίδας ἔχων.

Πολυπειρία, ἡ. Πολλὴ ἢ μεγάλη ἐμπειρία, καὶ ἡ συναχθεῖσα δι' αὐτῆς φρόνησις, ἐπιτηδειότης, ἐν τοῦ

Πολύπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) καὶ, πολυπείρως, ἐπίρ. Πολλὰ ἔμπειρος, πολλὰ εἰδώς, μαθών, Ἀριστφ. Λυσ. 1109. ὕδωρ, φρόνιμος, νουνεχής, σοφός, ἔμπειρος.

Πολυπείρων, ονος, ὁ, ἡ (πεῖρα). Κυρίως, πολλὰ ὁριστικός, πολλὰ ὅρια ἔχων· ἔπομαι ἐκ τοιούτων τόπων ὡς, π. χ. λαός, Τύρ. Ὀμ. Δήμ. 297. (κατὰ πολλοὺς, ἐν γένει, ποικίλος, διάφορος· ἀλλὰ μᾶλις εὑρέθεις που ἔχουσα ταύτην τὴν σημασίαν, ὀρθότερον δέ, εὐρύχωρος) ἐπίθ. τῶ ἀπείρων, πρβλ. Ὄρφ. Ἀργ. 33.

*Πολυπέλεστος, ὁ, ἡ (πελάζω). Εἰς τὸν ὀπίσω πλησιάζουσι πολλοί, ἢ πολλὰ πλησιάζοντα, Σχολ. Θεοκρ. 2, 14.

*Πολυπέλεθρος, ὁ, ἡ, ποιητ. πουλυπ. (πέλεθρον), Ἐπικ. ἐντί, πολύπλεθρος, Κόιντ. Σμ. 3, 398.

Πολυπευθής, έος, ὁ, ἡ (πεύθομαι). Λίαν, πολλὰ πευθόμενος, ἐλεβόμενος, πολλὴν ὀλίγον, πόνον, λύπην ἐν ἑαυτῷ ἔχων, βυθισμένος εἰς λύπην, ἢ βυθίζων εἰς λύπην, Ἰλ. Ι, 553. Ὀδ. Σ, 86. Ψ, 13. 2) παθ. πολλὰ θρηνούμενος, ἀποκλαύστος, = πολυπενθήμερος, Ἰλ. Ι. 559.

Πολυπένθημος, ὁ, ἡ (πένθημι). Περὶ οὗ μέγα πένθος ἐγένετο, ὃν πολὺ ἔκλαυσαν, ἢ ἄξιος κλαύσεως, Ἀπολλ. 2. σελ. 251. ταὐτὸν τῷ, πολυπενθής, σημσ. 2.

Πολυπευθής, έος, ὁ, ἡ (πεύθομαι). Πολὺ ἐρωτῶν, κάμνων ἢ ἔνθα γίνονται πολλαὶ ἐρωτήματα, π. χ. »Πολυπευθὴς ἡμέραν, καθ' ἣν πολλαὶ ἐρωτήσεις γίνονται (παρὰ τῷ χρησμῷ), Πλούταρχ.

Πολυπήδητος, ὁ, ἡ (πηδάω), ταὐτὸν τῷ, πολύπηδος, σημσ. Ἡσύχ.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Λίαν ἐπιβλαβής, πολυβλαβής, πολὺ βλάπτων, Ὀμ. Ἴμ. Δημ. 230. Ἔρρ. 37.

Πολύπηνος, ὁ, ἡ (πῆνος), ταὐτόν, τῷ, πολύκροκος. Πολλὰ διυφασμένος, πυκνὸν ὕφασμα ἔχων· πυκνὸς κατὰ τὸ ὕφασμα, χοντρὸν, ἐξ Εὐριπ. Ἠλέκ. 190.

*Πολύπηχυς, υος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Πολλοὺς ἔχων βραχίονας, ποιητ.

*Πολυπίδακος, ὁ, ἡ, = πολυπίδαξ, Τύρ. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 54. ἀλλ' ἐν Ἰλ. Υ, 59. 218. γράφει ὁ Οὐόλιος, πολυπίδακες Ἴδης.

Πολυπίδαξ, ὁ, ἡ (πίδαξ). πολλὰς πίδακας, πηγὰς ἢ ἐκβολὰς, ἀναβολὰς, ἀναβρύσεις ὑδάτων ἔχων, Ἰλ Θ, 47. καὶ Υ, 59. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἐπὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Πολυπικρός, ή, όν (πολύπους). Χρησιμεύων εἰς τοὺς πολύποδας· ὕδωρ »Σπαθὶν πολυπικρὸν, παρὰ Παυσανίᾳ Λίγιν. στ. μαχαίριον, δι' οὗ κόπτουσι τοὺς πολύποδας.

Πολύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν πικρὸς, στυφνὸς· ὕδωρ μεταφ. πολλὰ ὀδυνηρός, Ὀδ. Π, 253. Ἐπίρρ. πολυπίκρως.

Πολυπιτνής (πίτνω). Πολλὰ ῥυπαρὸς, λερωμένος, σκεκαμμένος, Εὐριπ.

Πολύπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος, πλήρης πίστεως, ἐμπιστοσύνης· καὶ, πολλὰ πιστός.

Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω), ταὐτὸν τῷ, πολυπλανής. Πολύ, ἢ μακρὰν περιπλανώμενος, πανταχοῦ περιφερόμενος, περιερχόμενος, Ὅμ. Συγγριτικ. παρ Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1197. 2) ἐνεργητ. καὶ ἐπὶ Ἀνέμου, ὁ μακρὰν τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρεκτρέπων καὶ ἐκδιώκων, πλανᾶσθαι ποιῶν, Ἰλ. Δ, 308. μεταφ. ὑποκείμενος εἰς πολλὰς πλάνας, σφάλματα· ὅθεν

Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ. Τὸ τῆδε κἀκεῖσε μακρὰν καὶ πολὺ πλανᾶσθαι, περιέρχεσθαι, πολλὴ καὶ μεγάλη πλάνη, Μαξίμ. Δ. 222.

Πολυπλανής, ές, ὁ, ἡ. ἐπίρ. πολ. λανῶς, καὶ, Πολύπλανος, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ἐνεργ. Σύριον ἄλλον εἰς πολλὰς πλάνας, λάθη, ἢ πολλὰ συγχίζων, ἐμπεριπλέκων, ἢ πολλὰ πλανᾶσθαι ποιῶν, πλανῶν, ἀπατῶν, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 482. 2) παθ. πολὺ ἢ μακρὰν πλανώμενος, περιπλανώμενος· περιέρπων ἀπανταχόθεν, π. χ. »Κίσσος πολυπλανὴς (Ἀνάλεκτα Δ. σελ. 228.) ὁ πολλοὺς καὶ μακρὰς κύκλω ἀναφύων βλαστούς, ὅπου ὁ Σουΐδας, Πολυπλανής, ἀνέγνωσε. 3) πολλὰ πλανώμενος, ἤτοι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς πλάνας, λάθη.

Πολυπλάνητος, ὁ, ἡ, = πολυπλανής, Ἡροδ. 1, 53.

*Πολύπλανος, ὁ, ἡ, = πολυπλανής.

Πολυπλασιάζω. Μ. ἀτω (πολυπλάσιος), ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασιάζω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Πολυπλασιασμός, ὁ, = πολλαπλασιασμός.

Πολυπλάσιος, ία, ιον, καὶ ἐπίρρ. πολυπλασίως, ταὐτὸν τῷ, πολλαπλάσιος, ἐξ Ἀριστολογ. καὶ τῶν Ο'. (α)

Πολυπλασίων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολλαπλατίων, ἀμφ.

Πολύπλεθρος, ος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πολλὰ πλέθρα γῆς ἔχων, κατέχων, πλούσιος ἢ μέγας· περιεκτικός, ἔχων ἔκτασιν πολλῶν πλέθρων, Λουκιαν.

Πολύπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πολλὰ πλεγμένος, ἢ περιπεπλεγμένος, ἴδε πολύπλοκος.

Πολύπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πολλὰς πλευρὰς ἔχων.

*Πολυπληθεία, ἡ. = πολυπληθία, ἐκ τοῦ

Πολυπληθέω, ῶ. Μ. ήσω Πολὺς τὸ πλῆθος ἢ μέγας εἶναι ἢ γίνεσθαι· αὐξάνω κατὰ τὸ πλῆθος, πληθύνω, παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πολυπληθής, ές, ὁ, ἡ (πλῆθος). Πολὺς κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμὸν, πολυάριθμος· ὅθεν

Πολυπληθία, Ἀππιαν. καὶ, πολυπληθεία, ἡ. Μέγα ἢ πολὺ πλῆθος, μέγας ἀριθμὸς· ἀφθονία.

Πολυπληθύνω, Μ. ὕνω, καὶ πολυπληθῶ. Πολλαπλασιάζω, εἰς πολὺ πλῆθος αὐξάνω, ταὐτὸν τῷ, πολυπληθέω, Ο'. (ὀρθότερον γράφονται διϊστάμενος, πολύπλ, Lob. Φρυν. σελ. 631.)

*Πολυπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Πολλοὺς πλοκάμους (τσιμπάδες) ἔχων, πλήρης πλοκάμων.

Πολυπλοκία, ἡ. Πανουργία, πονηρία, Θέογνις 67. ἐκ τοῦ

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πολυπλόκως, (πλέκω). Πολλὰ περιπεπλεγμένος, ἐμπεφυσμένος, ἢ περιτετηλυγμένος, κουβαριασμένος, ἢ πολλοὺς πλοκάμους, ἢ ἕλικας, πάτμματα ἔχων, ὡς ὁ πολύπους, Θέογν. 215. 2) μεταφ. πολλὰ ἐμπεφυσμένος ἀνακατωμένος, δύσκολος. 3) Ἐνεργ. γινώσκων ποιεῖν πολλὰς πλοκὰς, πλήρης πλοκῶν, μηχανορραφιῶν, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, πολύτροπος, πονηρός. Ἀριστοφ. Θεσμ, 434.

*Πολύπλοος, καὶ συναίρ. πολύπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Πολὺ πλέων, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης, πολλοὺς πλοῦς ποιῶν. 2) παθ. πολὺ πλεόμενος, ταξειδευόμενος διὰ θαλάσσης, διὰ τοῦ νεροῦ.

*Πολυπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Λίαν πλούσιος.

*Πολύπνοια, ἡ. Πολλὴ πνοή, τὸ πολὺ πνέειν, φυσᾶν, ἄνεμος βίαιος· ἐκ τοῦ

Πολύπνοος, καὶ συναίρ. πολύπνους, ὁ, ἡ (πνέω). Πολλὰ σφοδρῶς πνέων, ἀναπνέων, ἢ φυσῶν, ἢ ἀναθυμιῶν, ἀτμίζων, ὁσμὴν ἐκδίδων.

*Πολυποδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πολύπους.

*Πολυπόδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολύπους.

Πολυπάδειος, ὁ, ἡ (πολύπους). Ἐκ τοῦ πολύποδος ὤν· ἢ ἀναγόμενος εἰς πολύπουν.

Πολυπόδης, ου, ὁ, ποιητ. πουλυπόδης, = πολύπους.

Πολυποδία, ἡ (πολύπους). Πλῆθος ποδῶν, Ἀριστοτέλ.

Πολυποδίνη, ἡ. Μικρόν τι εἶδος πολυπόδων, ὅπερ καὶ, ὁσμύλος ἄλλως λέγεται, μοσχοκτάποδον, Ἀθήν. ζ.

Πολυπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολύπους. Μικρὸς πολύπους. 2) εἶδος χόρτου, ὁμοίου πτερίδι, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ. 14. Διοτ. δ'. 188. (Λατιν. Filicula). Διοσκ. Polypodium phegopt. Τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος Ζήτ. ἐν τῷ, σκολόπενδρα· ὅθεν

Πολυποδίτης »οἶνος μετὰ τοῦ πολυποδίου χόρτου κατεσκευασμένος, Ἀέτιος γ'. 60.

Πολυποδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πολυποδοειδής, ὁμοιος πολύποδι, καὶ πλούσιος, πλήρης πολυπόδων.

Πολυπόθητος, ὁ, ἡ (ποθέω). Πολλὰ ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐκτὸς, ἀγαπητός. 2) ἐνεργ. κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν, ποθῶν, Ἀθήναιος, σελ. 433.

Πολυποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Πολλὰ ποικίλος, πλουμιστὸς, ἢ πολυειδὴς, διάφορος, παρδαλὸς, πολλὴν ποικιλότητα ἔχων· ἢ λαμβάνων πολλὰς διαφόρους μορφάς.

Πολυποίνος, ὁ, ἡ (ποινή). Πολλὰ παιδεύων, Ὀρφ. Λεῖψ. 20. »Πολύποινος ὀίκτης, ἢ πολλὰ παιδευτική, ἢ ἡ πολλὰ καὶ διαφόρως τιμωροῦσα.

Πολυπολις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Πολλὰς πόλεις ἐμπεριέχων, ἐκ πολλῶν πόλεων συνιστάμενος.

*Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Πολλὰ πονηρός.

*Πολυπονία, ἡ. Πολὺς πόνος, δουλειά· ὑπερβολὴ πόνων ἢ κακῶν, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Πολύπονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πολυπόνως (πόνος), ταὐτὸν τῷ, πολύμοχθος. Πολλοὺς μοχθους, κόπους, ταλαιπωρίας ἔχων, ὑπομένων· ἄλγεινός, Πινδ. Νέμ. 1, 49. ἢ πολὺν ἀγῶνα, δουλειὰν ἔχων, ἀπαιτῶν. 2) πολλὴν δουλειὰν, ἢ πολλοὺς μοχθους, κόπους προξενῶν.

*Πολυποξύστης, ου, ὁ (ξύω). Ὄργανον εἰς ἀφαίρεσιν, λαβὴν τῶν πολυπόδων.

Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Πολλὰ πορευτός, πεπατημένος· εἰς ὃν πολλοὶ περιπάτησαν ἢ περιπατοῦσι, πορεύονται· πολλὰ συχνασμένος

Πολύπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Πολλοὺς δρόμους, διοίγματα, τρύπας, πόρους ἔχων. 2) πολλὰς ἔχων πηγὰς· πλούσιος· ταὐτὸν τῷ, εὔπορος.

Πολύπος, ου, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολύπους, Ἐπιγράμ.

Πολυποσία, ἡ (πόσις). Τὸ πολὺ πίνειν, ὡς τὸ, πολυδαιτία, τὸ πολὺ τρώγειν.

Πολυπόταμος, ὁ, ἡ (ποταμός). Πολλοὺς ποταμοὺς ἔχων, ῥαντιζόμενος ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν, Εὐριπ.

Πολυποτέω, ήσω. Πίνω πολύ· ἐκ τοῦ

Πολυπότης, ου, ὁ· θηλυκ. πολυπότις, ιδος, ἡ (πότης, πίνω). Ἔκδοτος εἰς τὸ πίνειν, πολὺ πίνων, οἰνοπότης, μέθυσος.

Πολύποτμος, ὁ, ἡ (πότμος) ποιητ. Πολλῶν πότμων, τυχῶν ἢ συμβεβηκότων ὤν, ὁ πολλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμβεβηκότα ὑπομείνας, ἢ διευθυντὴς πολλῶν τυχῶν, ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν, Ὀρφ.

Πολυπότνιε, ἡ, τὸ ἐπίτετ. πότνια, ποιητ. ἐπίθ. Δήμητρος, Τμν. Ὁμ. Δημ. 211. Ὀρφ Τμν. λϑ'. 16. κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ. 1125. 1151. καὶ δ'. 1069.

Πολύποτος, ὁ (πότος, πίνω). Πολὺ πίνων, = πολυπότης.

Πολύπους, ποδος, ὁ, ἡ, αἰτ. συνήθ. μέν, πελύπουν, ἀλλὰ καὶ, πολύποδα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 178. ποιητ. πουλύπους (πούς). Ὡς ἐπίθ. πολλοὺς πόδας ἔχων. 2) ὡς οὐσ. ὁ Θαλάσσιος πολύπους, τὸ ὀκταπόδιον, Ὀδ. Ε, 432. Τμν. Ἀπ. 77. ἑκατεράκις ὁ ποιητ. τύπος πουλύπους. «Πολύποδος δίκην, αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών, διότι τὸ ζῶον τοῦτο μὴ εὑρίσκων τροφὴν, τρώγει τοὺς πόδας του, Ἀϑην. ζ'. σελ. 316. Sepia octapus, Διον. εἶδος σκώληκος μὲ ὀκτὼ πόδας, ἄλλως, ὄνος κατοικίδιος. γ) ἀπόφυσις περὶ τὸ σῶμα γιγομένη ἐξ ἀφηπλωμένων ἀγγείων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν ῥίνα, ἡ καρδίαν, ὅ ἐστιν, ἐπίφυσις τοῦ κρέατος, γιγομένη εἰς τὴν μύτην, καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, Ἔρμ Γαλην. κατὰ Τόπους Βιβλ. η'. κεφ. 3. δ) πολ. βοτάνη, = πολυπόδιον, 2. (Παρὰ Πειησαῖ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἀττ. Κωμῳδίᾳ, πάνυ εὔχρηστος ὁ τύπος, πελύπος, ου ὁ, ὅστις συνήθ. κωμῳδ., πόλυπος, προσφοξυτόνως προφέρεται, Ἀϑην. 7. σελ. 315. Β. 318. Ε. πρβ. ἀελλόπος, ἀρτίπος, μακρόπος· ὅϑεν Ἰων. πουλύπους, ὁ, Θεογν. 215. Δωρ. καὶ Αἰολ. πολύπος καὶ πιολύπους. Koen Γρηγ σελ. 634. ἐκ τοῦ Αἰολ. τὸ Λατ. polypus.)

Πολυπραγματέω, ὦ· Μ ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα, πολλὰς ὑποϑέσεις καὶ ὑπηρεσίας ὁμοῦ πολυπραγμετέω· κεῖται τῷ, Μοιοπραγματέω, Ἄριστοτ Πολ. δ'. 15. ὅπου ἡ τοῦ Καμοτίου ἔκδοσις, πολυπραγμονέω, ἔχει (ε) ἐκ τοῦ

*Πολυπράγματος, ὁ, ἡ, = πολυπράγμων (ε)

*Πολυπραγμονεύω, = πολυπραγμονέω.

Πολυπραγμονέω, ὦ· Μέλ, ήσω. Ἰων. πολυπρηγμονέω (πολυπράγμων). Ἔχω, συνηγῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ ἐν ταὐτῷ πολλὰ πράγματα, ὑποϑέσεις, ὑπηρεσίας, εἰς πολλὰ πράγματα καταγίνομαι, εὐσχολοῦμαι, πολλὰ ἐν ταὐτῷ ἐπιχειρῶ· περὶ πολλῶν πραγματεύομαι· καὶ ἐνταῦϑεν ἀντὶ τοῦ, πολλὰ πράττω, μεγάλως, πολλὰ ἐντυχλημένος εἰμί· ἐξαιρέτως ἐπὶ μεμπτῆς ἐκδοχῆς, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς ὑποϑέσεις καὶ πράγματα ξένων, ἀνήκοντα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ἐντεῦϑεν, περίεργος εἰμὶ περίεργος φροντίζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ περὶ τινος, ἢ ἐκαστόσημαι, εἰς πολλὰ πράγματα καὶ ὑποϑέσεις, εἶμαι πολυμήχανος, Intrigant. ὅτε δέ, κάκιον διεξοδικότητας, μακρολογίας, πολλὰ γυρίσματα, κεκμλιμένα, κ. τ. τ. Λουκιαν. εἰς Διερμόκρατ. ἐξαίρ. ἐπιχειρῶ, μελετῶ ἐπιχειρήματα ἐπικίνδυνα τῇ πολιτείᾳ, νεωτερισμούς, πονηρὰ res molieri, Ἡρόδ. 3, 15. ἰσοδύναμον τῷ, πολλὰ πρήσσειν, Ἡρόδ. 5, 33. ἄλλως νεωτερίζειν. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ, εἶμαι τετριμμένος εἰς τὰς ὑποϑέσεις, ἔχω ἕξιν, ἐμπειρίαν· ἢ εἶμαι φιλομαϑὴς, ἐξετάζω τε φιλομαϑείας χάριν ἀκριβῶς ἢ ἐπιμελῶς. (ε)

Πολυπραγμοσύνη, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ ἔργον, τὸ πολύπραγμον τοῦ πολυπράγμονος· τὸ πολλὰ ἐν ταὐτῷ πράττειν, ἐνεργεῖν, μετέρχεσϑαι· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὰ, ἀναστατοῦσϑαι, ἐμβαίνειν εἰς πολλὰς ξένας ὑποϑέσεις, ἡ περιέργεια, τὸ ἐρευνᾶν καὶ ἐξετάζειν τὰς τῶν ἄλλων ὑποϑέσεις ἐκ περιεργείας, ἢ ἐκ φιλοκερδείας, ὅϑεν παρὰ Ξενοφ. Ἀϑην. Πολ. β'. 18. «Διὰ πολυπραγμοσύνην, καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν τοῦ δήμου· ἔτι δὲ, ἡ μακροπρεπὴς διεξοδικότης, τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς διεξοδικότητας, κομπλιμέντα, κ. τ. τ. Σπανίως ἐκλαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ ἡ ἐκ πολλῶν ὑποϑέσεων ἀποκτηϑεῖσα ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία, ἐπιστήμη, γνῶσις, ἕξις· ἔτι δὲ καὶ, ἀκριβὴς, ἐκ ϑεμελίου ἔρευνα, ὅρ. Πλοὐτ. περὶ πολυπραγμοσύνης. (ε) ἐκ τοῦ

Πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πολὺς, πράσσω, πρᾶγμα). Ἐνασχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, ὑποϑέσεις ἢ ἔριδας, πολυάσχολος, πολλὰ κάμνων, παντοῖα μετερχόμενος ἢ ἐπιχειρῶν, ἐπισεσωρευμένος, ἐπιπεφορτισμένος μὲ πολλὰς ὑποϑέσεις, ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς. 2) συνήθ. ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, ἀνακατονόμενος αὐτεπαγγέλτως εἰς παντοῖα πράγματα, μὴ ἀνήκοντα αὐτῷ, ἐξαίρ. ὅς τις ἐκ περιεργείας ἢ φίλερις ὢν ἢ φιλοκερδὴς, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τὰ ξένα πράγματα, περίεργος, ἔτι δὲ, μικρολόγος, διεξοδικὸς, περιστατικὸς, Λατ. curiosus· ἐμισεῖτο δὲ κατ' ἐξοχὴν ὁ πολυπράγμων καϑὸ φίλερις, φιλόνεικος καὶ ἀναπεδὸς πρὸς ὅλους τοὺς φιλησύχους πολίτας, Valck. Ἱππ. 785. 3) σπανίως ἐν χρήσει ἐπὶ καλοῦ, διὰ τὴν εἰς πολλὰς ὑποϑέσεις ἐνέργειαν, γυμνασμένος, ἔχων ἕξιν εἰς αὐτὰς, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, ἄξιος· ἢ ἀντὶ τοῦ, φιλομαϑείας χάριν ἀκριβῶς ἢ ἐπιμελῶς ἐρευνῶν. (γ)

*Πολυπράκτωρ, ορος, ποιητ. ἀντὶ, πολυπράγμων. (ε)

Πολύπρῳρος, ὁ, ἡ (πρῷρα). Πολλὰ πρῷρα, ἤμερος.

Πολύπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνον). Πολλὰ πρέμνα, πολλοὺς κορμοὺς δένδρων ἔχων. ποιητ.

*Πολυπρηγμονέω, ήσω, Ἰων. ἀντὶ, πολυπραγμονέω, Ἡρόδ. 3, 15. 5, 33. κτ.

Πολυπρήων, ωνος, ὁ, ἡ (πρηών). Ἑρμηνεύεται παρ' Ἀϑην. σελ. 698. μετὰ πολλῶν λόφων, πολλοὺς λόφους ἔχων.

Πολυπρόβατος, ὁ, ἡ (πρόβατον). Πολλὰ πρόβατα ἔχων, καϑόλου δὲ πολλὰ ζῶα, κτήνη ἔχων, πλουσίως εἰς ζῶα. «Φρύγες πολυπροβατώτατοι, Ἡρόδοτ. 5, 49.

Πολύπροικος, ἡ (προῖξ). Πλουσίως προικισμένος, πολλὴν προῖκα λαβοῦσα ἢ φέρουσα.

Πολυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Πολλὰ πρόσωπα, ἢ διαφόρους μορφὰς ἔχων· ἐν δὲ τῇ τραγῳδίᾳ ἢ κωμῳδίᾳ, πολλὰ πρόσωπεῖα ἔχων, ἤγουν πολλὰ πρόσωπα, ἀνθρώπους, παρῃσιαζομένους διὰ τὰ παίζωσι, ἐκ πολλῶν προσώπων ἢ ἀνθρώπων συνιστάμενος, παρ. χάρ. «Κωμῳδία, χορὸς, ὄρχησις «πολυπρισωπικὴ».

*Πολυπροσώπως, ἐπίῤῥ. τοῦ πολυπρόσωπος. Κατὰ πολλὰ εἴδη, τρόπους, πρόσωπα, ὄψεις.

Πολυπρωτίστατος, η, ον, ταὐτὸν τῷ, πολυπρώτιστος, ἀμείνων ὅμως ἡ τελευταία γραφὴ, Ἰλ. Β, 702.

Πολύπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Πολλὰ πτερὰ ἢ πτέρυγας ἔχων.

Πολυπτοίητος, Ἰων. Πολυπτοίητος, ὁ, ἡ (πτοάω, πτοιέω). Πολλὰ ἐπτοημένος, τρομαγμένος, πεπροβισμένος, ἐν γένει, πλήρης ἀνησυχίας, ἢ ψυχικῶν παϑῶν, ἀνήσυχος· ταραχώδης, ὁρμητος.

Πολυπτόρϑος, ὁ, ἡ (πτόρϑος). Ἔχων πολλοὺς βλαστοὺς, κλάδους, κλῶνας, ἀκρόμονας, συνιστάμενος ἐκ πολλῶν τοιούτων.

Πολυπτυχίη, ἡ. Πλῆϑος διπλωμάτων, ἢ διπλῶν, ἐλιγμάτων, ἢ μοιλοτήτων, Γλωσσ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Πολύπτυχος, ὁ, ἡ (πτύξ, πτυχή). Πολλὰς πτυχὰς, διπλώματα ἔχων, ἐξαίρ. ἐπὶ ὀρέων, πολλὰς κοιλάδας, φάραγγας, στριφογυρίσματα, ἤδηχας [καὶ ἀποκλίσεις ἐχόντων, Ἰλ. Θ, 411. Τ, 5. Ἡσίοδ. Θεογ. 133. «Ὄλυμπος πολύπτυχος», πολλὰς κοιλάδας καὶ ἐξοχὰς ἤτοι διπλώματα ἔχων. Ἰδη, Ἰλ. Φ, 449. Χ, 171. Ἡσ. Θ. 1010. 2) πολλὰ πτυχὰς, σκλίδας, φύλλα ἔχων· πολυειδῶς διπλωμένος, π. χ. «Πολύπτυχον γραμματεῖον», τὸ ἔχον πολλὰ φύλλα βιβλίου.

Πολύπτωξ, ωκος, ὁ, ἡ (πτώξ). Πλούσιος εἰς λαγωοὺς, ἔχων πολλοὺς λαγούς, Εὐστάϑ.

Πολύπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις, πίπτω). Ἔχων πολλὰς πτώσεις. «Τὸ πολύπτωτον, ῥητορικὸν σχῆμα, συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις μίαν λέξιν κατὰ διαφόρους πτώσεις, Κουϊντιλ. θ'. 3. 36.

Πολύπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Πολλὰς πύλας ἔχων, ἐπὶ πόλεως.

Πολύπυργος, ὁ, ἡ (πύργος). Πολλοὺς πύργους ἔχων, ὄϑεν, καλῶς στερεωμένος. (οὕτως ἀναγνωστέον, καϑὼς ἔχουσι καὶ ἄλλα τὰ χειρόγραφα, ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 242.)

Πολύπυρος, ὁ, ἡ (πυρὸς). Ἔχων ἢ παράγων πολὺν σῖτον, πλούσιος εἰς σιτάρια, πολύσιτος, καρποφόρος. (συχνὸν Ὁμηρ. ἐπίθ. καρποφόρων τόπων καὶ νήσων.)

*Πολύπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Πλήρης πυρός, ὅλως εἰς πῦρ, πολλὰ ἀναμμένος.

*Πολύπυστος, ὁ, ἡ (πυνθάνομαι). Περὶ οὗ ἠκουσεν ἢ ἔμαϑεν ὅλος ὁ κόσμος, ἀπανταχοῦ γνωστὸς, παρίφημος, λίαν πυστὸς, ἀκουστός.

Πολυπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Πολλὰ γένεια ἔχων, πολυγένειος, ἄμφ.

Πολυρρήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ, πολυρρημονίδη Πολυρρήμων, πολυρρημονίδου.

*Πολύριζος, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πολυρίζος, ἐν τῷ ποιητ. ἐπιτάφῳ παρὰ Millingen uned. anc. monum T. I. p. 36. p. 86.

Πολυρράβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Πολλὰς ῥάβδους, ἢ γραμμὰς, ἀρκάδας ἔχων, π. χ. ἐπὶ ὑφάσματος τινος.

Πολυρρᾳγής, ἐος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι, ῥαγῆναι). Ἔχων πολλὰς ῥαγὰς, ἤτοι σχισμάδας, ἢ σχίσματα τόπου, χάσματα, φάραγγας, σπήλαια. 2) ἐκ διαφόρων μερῶν ἐξερχόμενος μὲ ὁρμὴν, ἢ τζαπίζων μὲ βίαν πᾶν τὸ ἀνθιστάμενον εἰς τὸν ὁρμητόν του. «Ποταμοὶ πολυρράγεες κατὰ δίνεις, Νίκανδ. Θηρ. 59. κατὰ τὸν Σχολ. ῥεμματώδης· μ' ὅλον τοῦτο τὰ χειρόγραφα ἔχουσι «Πολυρράγεες κατὰ δίναις.

Πολυρρᾱϑής, ὁ, ἡ (ῥαϑαίω). Μακρὸς, ἢ μεγάλως βοῶν, ἠχῶν, «Σπιλάδες πολυρράϑαγοι, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. 5. ποιητ.

*Πολυρρᾱϑάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (ῥαϑαμίζω), ποιητ. Καταπίπτων εἰς πολλὰς σταλαγματίας. Ἐκ πολλῶν σταλαγματιῶν συγκείμενος.

Πολυρραιστης, ου, ὁ (ῥαίω). Ὁ πολλὰ καταστρέφων ἐξολοϑρεύων, ἀφανίζων, παντοιοτρόπως καταστροφὴν, ἢ φϑορὰν, ἠμαρτ. ἀναγν. παρὰ Λυκόφρ. 210.

Πολύρραπτος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολυράφης, Θεόκρ. 25, 265.

Πολυρράφης, ἐος, καὶ, πολύρραπος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ πολλαπλασίως συνερραμμένος, συντεθειμένος· καὶ, πολλὰς ῥαφὰς ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν ῥαφῶν συνιστάμενος, παρδαλὰ καὶ ποικίλως διερραμμένος, ὡς τὸ, πολύκεστος, Σοφ. Αἰ. 576.

Πολυρρήμονέω, ήσω. Ὁμιλῶ πολὺ, Εὐστάϑ. ἐκ τοῦ

Πολυρρήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Πολλὰ ὁμιλῶν, φλύαρος, Ἀντωνῖν. Φιλ. 3.

Πολυρρήνη, ης, ὁ, ἡ (ΑΡΗΝ). Πολλὰ ἀρνία ἢ πρόβατα ἔχων, πλούσιος εἰς ποίμνια, πρόβατα, πολυπρόβατος, πολυθρέμμων· ἐν γένει, πλούσιος, Ἰλ. Ι, 154. 295. Ἡσ. Λείψ 39, 3. (Τοῦτο τὸ ἐπίθ. κυρηται μόνον κατὰ τὰς παραγώγους πτώσεις, πολυρρήνος ἢ, πολυρρήνης, οὐδέποτε δὲ κατὰ τὴν ἐνικ. ονομ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύῤῥηνος, ὁ, ἡ, = πολύῤῥην, «Πελίης», Od. Λ, 257.

πολύῤῥητος, ὁ, ἡ (ῥητός), ταὐτόν τῷ, πολύῤῥαπτος, Ησύχ. περὶ οὗ πολὺ ὠμιλήθη, περίφημος, ποιητ.

πολυῤῥιζία, ἡ. Πλῆθος ῥιζῶν· ἐκ τοῦ

πολύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ἔχων πολλὰς ῥίζας, πλήρης ῥιζῶν.

πολύῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἔχων ἢ σκεπασμένος μὲ πολλὰ δέρματα, ἢ ἐκ πολλῶν βυρσῶν, δερμάτων συνιστάμενος, πολύβυρσος, ὡς «δέπας πολύῤῥινον», ποιητ.

πολυῤῥόδης, ταὐτόν τῷ, πολύῤῥοδος.

πολύῤῥοδος, ὁ, ἡ (ῥόδον). Πλούσιος εἰς τριανταφυλλιὰ, πλήρης ῥόδων, Ἀριστοφ. Batr. 448.

πολυῤῥόδειος, ὁ, ἡ, = πολύῤῥοδος (ῥόδον). Περαλουζόμενος, κτυπούμενος παντοίως ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ μεταφ. παρ' Ἀρατ. 412. «Πολυῤῥόδοιο ἀνδρομέοιο», τῶν ὁποίων ὁ βίος εἶναι πολυτάραχος· ποιητ.

πολυῤῥόθιος, ὁ, ἡ (ῥόθιος) = πολυῤῥόδιος. Πολὺν ῥόθον, βοὴν, κοῦφα ἀπὸ τῆς θελάττης καὶ τῶν κυμάτων αὐτῆς· καὶ μεταφ. «στηρίζω ἐπὶ πάσιν, εἰς τὸ στόμα ὅλων ὤν, ὡς πολυῤῥόθοισι» (Αἰσχύλ. Θηβ. 7.) ὁ ἐκ πολλῶν στομάτων ἠχολογῶν ὁλολυγμὸς, ὠμωγὴ, ὄνυμος.

Πολυῤῥοίβδητος, ὁ, ἡ (ῥοιβδέω) Λίαν, σφοδρὰς, ἢ μεγάλως, ἐν τρόπῳ περιστρεμμένης, περιτριγυρισμένος, (κυρίως ὥστε νὰ ἠχολογῇ· συρίζῃ κ. τ. τ.).

Πολυῤῥοίζιος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Πολλὰ σφοδρῶ. ἠχολογῶν, πολύηχος, Νίκανδρ.

Πολυῤῥοος, καὶ συναιρ. πολύῤῥους, ὁ, ἡ (ῥέω). Πολὺ, σφοδρὸς, ἀφθονος, πλουσίως τρέχων, ῥέων· ἐξαιρέτως· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιττὸς, πλήρης.

Πολύῤῥυμος, ὁ, ἡ (ῥυμὸς). Ἔχων πολλοὺς ῥυμοὺς. Ξενοφ.

Πολύῤῥωτος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, πολυῤῥοος.

Πολὺς, πολὴ, πολὺ, γενικ. πολλοῦ, πῆς, οὗ· ὀπτ. πολλοῖ, ῇ, ῶ· αἰτ. πολὺν, πολλὴν, πολὺ, ἡ σπανίως αὐτὴ ὡς Ἀττικὴ ἐκφωνουμένη παρὰ πᾶσι κλίσις εὑρηται ὅλη καὶ παρ' Ὁμήρῳ· τοὐναντίον δὲ Ἰων. ἔστιν ὁ ἀρσεν. τύπος πολὺς (αἰτ. πολλὴν, οὐδέτ. πολλὸν), σύχνοτατος παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐτ. δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. ὁ πολλῷ εὐχρηστότερος, τοῦ ὁποίου οἱ Ἀντ. ἐδέξαντο τὴν ἔνκ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἀρτ. καὶ οὐδέτ., ὅλον τὸ ἐναλλὰξ, καὶ ὅλον τὸν πληθυντικὸν ὅλων τῶν γενῶν· παρὰ δὲ τοῖς Ἕπτ. ἐν χρήσει πρὸς τούτοις ἡ ἔνκ. γεν. πολέος, ἢ πληθ. ὀνομ. πολέες (συναιρ. πολεῖς), Il. Λ, 708. ἢ γεν. πολέων, δοτ. πολέσι, τολέσι, Il. N, 452, P, 236. 503. καὶ πολλῇσι, Ἡσ. Κ. 119. ἢ αἰτ. πολέας, καὶ συναιρ. πολεῖς, σύμπασιν Ὁμηρ. τύποι, ἐν οἷς προσκίπτει ἡ δοτ. πολεῖ, κατὰ ῥυθμοῦ, ἢ ἔνκ. παρὰ μεταγνστ. Ποιητικῶς ἀπαντώμενος· τολλαντίον δὲ ὀνόματι αἱ καὶ αὗται Ὁμηρ. ὀλ. γενικαὶ πληθ. πολλάων καὶ πολλάων εἰς τὸν πολλὴ. Ὁ Ἡσιόδ. χρῆται τῷ νεωτ. τύπῳ, πολλῶν, πεπαιωτέρα καὶ μόνον κατὰ τὴν ἔνκ. αἰτ. ἀρσεν. πολὺν (3, 57. 6, 125.) καὶ πληθ. πολέας (2, 107.), καὶ κατὰ τὸ οὐδέτ. ἔνκ. πολὺ (2, 108. 3, 38.). Ἡ πληθ. ὀνομ. πολλὰς ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ Γρηγορ. Κορ. περὶ Ἰδιωτ. 18. οἱ Ἡροδότειοι, ἀλλ' ἐν τοῖς ἡμετέροις κειμένοις οὐχ εὑρηται. Ἰδιωτικὸς Ἑλλ. ἔστι τοιοῦτος καὶ ὁ τύπος, πολλοὶ, οὐσ. πολλοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρτεν. ἢν ἐσὶ ὅτε ἐν χρήσει ἀντὶ πολὺς, π. χ. Πολλοῦ ἀφ' ὑμῶν, Il. K, 27 Od. Δ, 703. καὶ, «Πέρσαι πολλοῦσι», Il. E, 776. Θ, 50. ἀντ' οὗ ἐν P, 269., ἤπερ πολλὴν, κεῖται· τὸ δὲ οὐδ. πολὺ ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον ἐν Od. T, 387. ὁ δὲ Ἡσ. καὶ τὸ ἄρσεν. μόνον ἄπαξ, Θεογ. 190. Τὰ δὲ ἄλλα, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀῤῥηται ἅπασι Ἴωσι καὶ Ἑπτύποις, ἄξιον παρὰ τοῖς Τραγ. π. χ. ἡ δοτ. πολλῇ, ἐν τῷ χορῷ παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 759. τὸ, πολλὸν, Σοφ. Ἀντ. 85. Τραχ. 1194. τὸ, πολλὰ, παρὰ Meinekio quaest. Menandr. pecul. 31. τὸ, πολέα, ἐν τῷ χορῷ παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 782. κ. τ. τ. — 1) κυρίως ἐπὶ πληθυος ἢ ποσότητος, πολὺς, πολυπληθὴς, πολυάριθμος, συχνὸς, ἀντίκ. τῷ, ὀλίγος, πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., πυκνὰ τῷ ὁποίῳ τελευταίῳ (Θεογ. 447.) ἀῤῥηται ἀντίκειμ. «ἐξ ὀλίγων καὶ, ἐκ πολλῶν κατωχρ. καὶ ἀτυνήτως «Πολλὰ τριηκοντοῦν ἐτέων ἀπολείπων (Ἡσ. Ε. 698.)α, ἐλλείπων πολὺ ἀπὸ 30 χρόνους. Παρ' Ἡροδ. 1, 141. συνάπτεται, «πολλὸν πλῆθος· ὡσαύτως καὶ, «πολλὸν ἔθνος», παρὰ τῷ αὐτῷ 4, 22. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πράξεως πολλάκις ἐπαναλαμβανομένης, π. χ. «Πολλὰς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος (Ἡροδ. 1, 98.)α, ἅνας πολλάκις ἐπαινούμενος κτ. ὡσαύτως «Πολλὰς λέγων, πολλὰς λιτσόμενος (Ἡρέτ. 7, 158. 9, 91.), ἀντὶ, πολὺ καὶ πολλάκις λέγων, λιτσόμενος, ἅνακ, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Οὐρστήλ., ἐκφράζει πᾶσι καὶ σφοδρὰν διάθεσιν. «Πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος (Ἡρόδ. 2, 2.)α, συχνὰ, ὅπλ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνετο οὗτος ὁ λόγος. β) ἐκλαμβάνεται δὲ οὐ μόνον ἐπὶ πληθυος κυρίως, ἀλλ' ἐν γένει καὶ ἐπὶ ἀκμῆς, ἰσχύος, ἐμφάτους, ἐπιτάσεως, ἔξεως. ὅτε αὐτὴ ἐκφιστάνεται διὰ τῆς συνάψεως πολλῶν μερῶν εἰς ἓν ὅλον, καὶ τότε ἀρμην. καὶ διὰ τοῦ, μεγας, ἰσχυρὸς, συντὸς, σφοδρὸς, κρατερὸς, κ. τ. τ., πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. π. χ. «πολὺς κραδίη», πολὺς ὑετὸς, πολλὴ, σφοδρὰ χιὼν, βροχὴ. «Πολὺς ὄμβρος», Ἡσ. Ε. 679. κ. τ. τ. «Πολὺς ἔπνος», βαθὺς ὕπνος, Od. O, 394. «Π. ὑμέναιος», πολλὰ, σφοδρῶς καὶ μεγαλοφώνως ἠχοῦντα τραγούδια τοῦ γάμου, Il. Σ, 493. Ἡσ. Ἀσπ. 274. ὡσαύτως «Π. ἁρμαγδὸς, βοὴς, κ. τ. τ.». ἐν γένει ἐπὶ ποταμῶν καὶ ῥοάντων ὑδάτων συνήθ. ἐν χρήσει, π. χ. «Πολὺς ῥεῖ ὁ ποταμὸς», ῥεῖ μὲ δύναμιν, σφοδρότητα, ἀφθονίαν, εἶναι γεμάτος, πλήρης, Valck. Ἱππ. 1, 443. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 853. κατεχρήσθ. δὲ καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, π. χ. «Μέγας καὶ πολλὸς ἐγένετο (Ἡροδ. 7, 14.)α, ἅτινες μάγοι καὶ πολὺς, ὅηλ. δυνατὸς· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κατηφτάσεων, π. χ. «Πολὺς πύνος, αἰζὺς, δύη, ἄλγεα, κ. τ. τ.α, Ὁμ. πλὴν ἐνταῦθα συγκεκοιῆσθαι μετὰ τῆς ἐπιτάσεως πολλάκις καὶ ἐπαναλήψεως συχνῆ μιᾶς πράξεως, ὁρ. Ruhnk ep. cr. σελ. 142. Porn. Adv. σελ. 272. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 98 266 ὡς τόσον, σημαίνει κατ' ἐξοχὴν τὸν μέγαν, ἄκρον· βαθμὸν ἑνὸς πράγματος, μιᾶς κατασάσεως ἢ πράξεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται παντοῦ νὰ ἁρμηνευθῇ καθ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, π. χ. «Πολλὴ εὐδαιμονία», περισσὴ, μεγάλη. «Πολὺς πλοῦτος καὶ ὄλβος», περισσὸς, μεγάλος. «Πολὺς πλοῦτος καὶ ὄλβος», περισσὸς, μεγάλος. «Πολλὴ ἐλπὶς», περισσὴ, μεγάλη. «Πολλὴ σιγὴ», ἄκρα, βαθεῖα. «Πολλὴ ἀμέλεια, μεγάλη ἀμέλεια κ. τ. τ. παρ' Ἡροδ. 1, 33. 75. «Πολλὸς λόγος», κοινὸς λόγος, μακρὰν ἢ ὑπὸ πολλῶν διαφημιζόμενος. «Ὄνομα αὐτοῦ ἦν πολλὸν παρὰ τῷ βασιλεῖ», πολὺ, ἐξακουστὸν, Ἡρέτ. 3, 137. «Πολλὴ ἀναγκὴ», περισσὴ, κατεπείγουσα, Valck. Φοιν. 1668. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 285. Herm. Soph. Τραχ. 294. ὅθεν γ) καὶ ἐπὶ ἀξίας, τιμῆς ἑνὸς πράγματος ἀντὶ τοῦ, πολὺ ἄξιος, μεγάλης τιμῆς, καὶ τότε τίθεται συνήθ. κατὰ γεν. πληθέστερον δὲ παρ' Ὁμ. «Πολέος ἄξιος, ἀντὶ πολλοῦ ἄξιος, πολλῆς τιμῆς, πολύτιμος, Il. Ψ, 562. Od. Θ, 405. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνήθ. ἄνευ τοῦ, ἄξιος ἢ ἄλλης καταλλήλου λέξεως, π. χ. «Πολλοῦ ἐστιν, εἶναι πολὺ ἄξιοι, πολλῆς τιμῆς ἢ ἀξίας, ἀκριβόν. «Πολλοῦ ὠνεῖσθαι, ἀκριβᾶ ἀγοράζω, καὶ ἐνταῦθα προσυπακ. τὸ τιμήματος, ἢ, ἀργυρίου· ὡσαύτως «Πολλοῦ, ἢ, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τινα, μεγάλως τιμᾶν τι, ζητεῖν ὡς μεγάλης ἀξίας, τιμῆς ἄξιον, magni facere, πρβ. πλείων καὶ πλεῖστος· ὅθεν, «Πολὺ ἐστί τινι, ἔχει πολλὴν ἀξίαν, μέλει τινὶ πολὺ περὶ τούτου, χρέμαται πολὺ ἀπ' αὐτοῦ, ἀνήκει πολὺ εἰ. αὐτό. δ) τὸ, πολὺς μετὰ γεν. σημαίνει μέρος ἑνὸς πράγματος, π. χ. «Πολλοὶ Τρώων», μέγα μέρος αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ συνήθ. πολλοὶ Τρῶες, Il. Ξ, 271. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ οὐδέτ. «Πολλὸν σαρκὸς, πολλὸν βίηος», μέγα μέρος σαρκὸς κ. τ. ἀντὶ, πολλὴ σάρξ, πολλὴ βία, Od. Γ, 450. Φ, 185. ὡσαύτως ἐνκρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. «Ὁ πολὺς ἢ ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, πολλὴ τῆς γῆς, πολλὴ (μερὶς) τῆς στρατιᾶς, κ. τ. τ.», εἰς τρόπον ὥστε, καθὼς βλέπεις τις, τὸ γένος τοῦ κατὰ γεν. οὐσιαστικοῦ μένει καὶ ἐν -ῳ ἐπίθ. πολύς, ἐξ οὗ κρέμαται ἡ γενικὴ, Demad. Λυκ. Τιμ. 9. Βr. Ἀρστφ. Ἀχ. 350. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 24. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ τοῦ οὐδέτ. «Τὸ πολὺ (μέρος) τῆς αὐγῆς», κ. τ. τ., Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 517. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ πολὺς, ὅτε κατὰ ταῦτα προσλαμβάνει τὸ ἄῤῥρον, ἐχει ὑπερθετ. σημτ., π. χ. «Πολλὴ τῆς χώρας, μέγα μέρος τῆς χώρας ἐνάῤῥ. ὡς δὲ, «ἡ πολλὴ τῆς χώρας», σημαίνει, τὸ πλεῖστον τῆς χώρας, πρ. 1. ζ. ε) πολλαχ. ἐκλαμβάνεται τὸ, πολὺς, ὡς ἐντελὲς κατηγορούμενον καὶ ἐπίθ., ὥστε, τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθ. συνάπτεται μετὰ τοῦ, πολὺς, διὰ τοῦ συνδέσμου, καὶ, ὅτις φαίνεται μὴν πλεοναζων, δύναται δὲ νὰ ἁρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ἅμα καὶ, π. χ. «Πολλὰς τε καὶ ἐσθλὰ», ἀντὶ, πολλοὶ ἐσθλοὶ, Il. Z, 452. Od. Σ, 284. καὶ ἀλλαχοῦ. «Πολλὰ καὶ ἐσθλὰ», Od. B, 312. «Πολέστε καὶ ἀλκιμοισι», Il. Φ, 585. «Παλαιά τε πολλά τε», ἀντὶ, πολλὰ παλαιὰ, Od. B, 188 καὶ ἀλλαχοῦ. «Πολλαὶ καὶ ἄλλαι», Ἡσ. Θ. 363. συνεχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Πολλὰ κἀγαθὰ, πολλὰ κἀκὰ», πολλὰ κακὰ. «Πολλὰ καὶ κακὰ», πολλὰ κακὰ, Βr. Ἀρστφ. Θεσμ. 351. «Πολλὰ καὶ δεινὰ», πολλὰ δεινὰ. «Πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν», σπανιώτ. πρὸ οὐσιαστ. π. χ. «Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες», ἀντὶ πολλοὶ ἅμα δὲ καὶ καλοὶ χιτῶνες. ζ) ἐνάῤῥρως, «Οἱ πολλοὶ» (παρὰ τοῖς Ἀττ.), οἱ περισσοὶ, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς λαὸς, καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα πρόκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀπολύτου ποσότητος, πλήθους, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ὑπερβ. οἱ πλεῖστοι, Valck. diatr. p. 217. B. Ruhnk. ep. cr. p. 298. Schaef. Μελ. σχ. 3. 65. παρὰ δὲ Ὁμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. κεῖ ἀνάῤῥρως, Il. B, 483. Φ, 524. X, 38. καὶ ἐπίτεταμ. «οἱ πολλοὶ πάντες», οἱ πλεῖστοι, οἱ περισσότατοι, σχεδὸν ὅλοι, Ἱππ. τῷ δὲ ἑνικ. χρῶνται ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. μόνον οἱ μεταγνστ., π. χ. «Ὁ πολὺς, ὁ πολὺς ἀνθρωπος, δῆμος, λεως, ὄμιλος, Lob. Φρυν. σ. 193. 390. τὸ δὲ, «Τὸ πολλόν», ἀντὶ, οἱ πολλοὶ, ὁ κοινὸς λαὸς, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ λαοῦ, ἔχει ὁ Ἡρόδ. 1, 136. παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ Ἡσ. «Πολὺς λαὸς», ἡ συναγέστερον, πολλοὶ λαοὶ. ἀεὶ ἀνάῤῥρως. «Τὰ πολλὰ», παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, τὰ περισσότερα, τὰ πλεῖστα ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, σχεδὸν πάντα· ὡσαύτως καὶ, «Τὰ πολλὰ», παρ' Ὁμ. Od. B, 537. καὶ Ἡσ. Ε. 37. τὸ δὲ, «Τὰ πολλὰ πάντων, ἀπολύτως ὡς ἐπιῤῥ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ, ὅηλ. κατὰ τὰ περισσότερα πράγματα, πάντων μᾶλλον, συχνότατα καὶ καθ' ὑπερβολὴν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον,

Διαδικτυακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχεδὸν μόνον, π. χ. »Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος, τὰ πολλὰ πάντα ὑμέτερα, σχεδὸν μόνον οἱ Ἀργεῖοι καὶ τὸ Ἄργος ἐπαινοῦνται (παρ' Ὅμ.), Ἡρόδ. 5, 67. πρβ. 1, 203. 2, 35. Schweigh. καὶ Schaef. Bos. p. 427. ἄλλως δὲ τὸ, πολλά, παρ' Ὅμ., ὁσάκις ἐν χρήσει ὡς οὐσ., δηλ. λοιδ, μεγάλη περιουσία, Ἰλ. Ι, 333. Ὀδ. Τ, 195. Ω, 272. »Πολύς τις«, κάμποσος. »Πολύ τιν«, κάμποσα, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ) τὸ, πολύς, ἐπιφερομένων ὑπαρκτικοῦ ῥήμ. καὶ μετοχ. ἢ οὐσιαστ. μετὰ τῆς, ἐν, σημαίνει συνεχῆ ἐπιμονὴν εἴς τι, π. χ. »Πολὺς ἦν λισσόμενος«, διατέλει, κατεγίνετο ὅλος, περισσῶς εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ, multus erat in precando. »Πολὺς ἦν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ«, κατεγίνετο πολλά, ἔζη ὅλως ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, παρβ. πλείστος. 9) ἐνίοτε σημαίνει τὸ, πολύς, ὑπερβολὴν, ἄρα, παρὰ πολύς, πρὰ περισσός, ἐξαίρ. ἐν τῇ φράσει, πολλὰ πράττειν, = πολυπραγμονεῖν. Valck. Ἱππ. 783. — 2) ἐπὶ τόπου, μέγας, μακρός, ἐκτεταμένος, ξαπλωμένος, ξάστρωτος· ἐν γένει, πολὺν τόπον ἐπέχων, κατέχων, περιεκτικὸς πολλοῦ τόπου, εὐρύχωρος, ἀντίκειται τῷ, μικρός, πολλάκις παρ' Ὅμηρ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Πολὺς ἐκεῖνος, ἐκεῖνετο ξάστρωτος, Ἰλ. Η, 156. παρβ. Δ, 307. Ὀδύσ. Ω, 334. »Πολλὴ ὁδός«, μακρὰ ὁδός· »Πολλὴ γαῖα, π. πεδίον κ. τ. τ.«, Ὅμρ. Ἡτ. Θ, 861. »Πολὺν διὰ πόντον«, Ἡσ. Ἔρ. 637. ἐνίοτε δὲ συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, μέγας, π. χ. »Λίμνη μεγάλη τε καὶ πολλή«, ἀντὶ, μεγάλη καὶ εὐρεῖα, πλατεῖα, Ἡρόδ. Η, 109. ἔνθα ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ τὸ, πολλή, καὶ ἄφθονον πληθὺν ὕδατος, παρβ. 1, β. — 3) ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, περιττός, π. χ. »Πολὺς χρόνος«, περιττὸς καιρός· ἐξαίρ. κατ' αἰτιατ. ὡς ἐπίῤῥ. »Πολὺν χρόνον, πολὺν καιρόν«, εἰς διάστημα πολλοῦ καιροῦ, Ὅμηρ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ, »Πολλοῦ, ἢ ἐκ πολλοῦ«, προσφατ. χρόνου, ἀντὶ, ἀπὸ πολὺν καιρόν, μετὰ πολὺν καιρόν. — 4) ὡς ἐπίῤῥ. ἢν ἐν χρήσει τὸ ἐνικ. καὶ πληθ. οὐδέτ. πολύ, Ἰων. πολλόν, καὶ πολλά, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ, λίαν, σφόδρα, καὶ ἐπιτατικῶς, μᾶλλον πολλὰ (πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ.), τόσον ἐπὶ πληθύος καὶ ἀριθμοῦ, ὅσον καὶ ἐπιτάσεως χάριν, καὶ πρὸς παράστασιν τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς πράξεως, καὶ τότε ἅμιτν. κοινῶς καὶ διὰ τοῦ, πολλαπλασίως, πολλάκις, συχνάκις, Ἰλ. Β, 798. Ζ, 2. Ρ, 430. Ψ, 116. Ὀδ. Α, 1. Ν, 29. Τ, 218. Ἡσ. Ἔργ. 334. Reisig enarr. Soph. O. R. 508. Καὶ αἱ Ὁμηρικαὶ φράσεις· »Μᾶλα πολλ' ἐπέτελλε, λιτομένῃ μᾶλα πολλά, κ. τ. τ.«, δύνανται νὰ ἐννοῶνται τόσον ἐπὶ πολλάκις ἀνανεληλημμένων, συχνῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ σφοδρῶν, καταπεπυγυσμένων, ἀναγκαίων προστταγῶν καὶ ἀπαιτήσεων· ἐπὶ δὲ τόπου δηλοῖ, μεγάλως, μακρὰν, μακρυὰ, κατὰ πολὺ διάστημα, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 104. 6, 83. καὶ ἐπὶ καιροῦ, πολὺν καιρόν, ὡς παρ' Ἡρόδ. 4, 126. 6, 129 σημαίνει δὲ καὶ, παρὰ πολύ, κατὰ πολύ, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις, de beaucoup, καὶ παρὰ Γερμανοῖς, bey weitem um vieles, Ἡρόδ. 1, 126. 140. 6, 138. Ἡ δὲ ἔννοια τῆς ἐπιτάσεως κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀπολ. γεν. πολλοῦ, ἀντὶ τοῦ, πάνυ, λίαν, κατὰ πολλά, Ἀριστοφ. Νεφ. 912. Bast. ep. cr. p. 144. »Πολλοῦ, πολύς, πολλοῦ, πολλή, πολλοῦ, πολύν, περισσότερος, ἄ, ον ἀπὸ δ' τὸ εἶναι χρεία, Γαλλ. plus qu' il n' en faut, Ἀριστοφ. Ἱππ. 829. Νεφ. 1057. β) τοῦτο τὸ οὐδέτ. πολύ, προκείμενον συγκριτικοῦ, προτάσσεται καὶ ἐπιτείνει τὴν συγκριτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, π. χ. »Πολὺ κάλλιον, μεῖζον, κέρδιον, μεῖον, χεῖρον, ἡ, Ἰων. πολλὸν ἀμείνων, νεώτερος, παυρότερος, ἀντὶ, πολὺ καλλίτερον, μεγαλειότερον, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα δὲ πάντων εὔχρηστον τὸ, πολὺ μᾶλλον, ἀντὶ, πολλῷ μᾶλλον, πολὺ περισσότερον, πολὺ πρότερον, πολὺ αἰρετώτερον· παρὰ δὲ Ἡρόδ. »Πολλὸν ἐλάσσων, πολλὸν κρέσσων, πολλὸν ἀλκιμώτερος, κ. τ. τ.« Ὁ Ξενοφ. συνεθίζει νὰ χωρίζῃ τὸ, πολὺ ἀπὸ τοῦ συγκριτικοῦ του διὰ μεταλαβουσῶν λέξεων, Bornem. Ξεν. Συμπ. 1, 4. Ἀναβ. 3, 1, 22. 3, 2, 30. ἔτι δὲ ἐνλαμβάνεται κατὰ ταύτας τὰς περιστάσεις οὐχὶ σπανίως τὸ, πολλῷ, ἀντὶ τοῦ, πολύ, ἐπὶ τῆς σημασ. κατὰ πολύ, πολὺ περισσότερον, de beaucoup, Ἡρόδ. 1, 134. Ἰσκ. Ἀ. Π. σελ. 474. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 650. »Πολλῷ μᾶλλον«, πολὺ περισσότερον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 80. Ε. τὸ δὲ, »πολύ τι μᾶλλον«, δηλοῖ, κάμποσον περισσότερον, Schaef. Dion. συνθ. σελ. 70. ὡσαύτως καὶ κατὰ συγκρισ. ἐπίῤῥ. π. χ. »Πολὺ πρίν«, πολὺ πρότερον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ προκειμένου τῷ συγκρισιν σημαίνοντι ῥήματι, ῥᾴδιόν, π. χ. »Ἦκα πολὺ φθαίη εὐνιομένη πόλις ὑμῆ... ἀλοῦσαι, βέβαια πολὺ πρότερον θέλει συμβῇ νὰ κυριευθῇ ἡ πόλις σας, Ἰλ. Ν, 815. ἐπομ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ προκειμένου τοῖς ῥήμασι προβαίνω, προτρέχω, προμάχομαι, κ. τ. τ. Ἰλ. Ζ, 123. Δ, 217. ἔτι δὲ προτασσόμενον τοῦ, πρό. Ἰλ. Δ, 373. καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται τὸ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 331. Ὀδ. Ρ, 404. »Ἡμῖν πολὺ βούλεται ἡ Δαναοῖσιν νίκην«, ἔνθα τὸ, πολὺ κατ' ἔλλειψιν ἐπιφερομένου τοῦ, ἢ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, πολὺ μᾶλλον. γ) τὸ, πολύ, Ἰων. πολλόν, προκείμενον ὑπερθετικοῦ, ἐπιτείνει ἐμοίως τὴν ὑπέρθεσιν, π. χ. »Πολὺ πρῶτος, φίλτατος, κάλλιστος, φέρτατος, πολλὸν ἄριστος«, κατὰ πολύ, πολὺ πρῶτος, κ. τ. λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ καὶ Ἡρόδ. 5, 92, 2. 3, 42. οὐμὴν ἐλλὰ προκειμένου καὶ ὑπερθετ. ἐπίῤῥ. π. χ. »Πολὺ μάλιστα«, κατὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐξαιρέτως· »Πολὺ ἥκιστα«, ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλίγον, τελείως. δ) οἱ Ἀττ. συντάσσουσι τὸ, πολὺ ἢ πολλά, ἐνίοτε μετὰ ῥητικὴν πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασ. τοῦ ἐπιῤῥ. π. χ. »Οἱ πολὺ ἤ, πολλὰ δυστυχεῖν, οἱ κατὰ πολλὰ δυστυχεῖς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Valck. Φοιν. 624. ὡσαύτως καὶ, πλεῖστα καὶ, πάντα. ε) »Πολλὰ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ«, κατὰ τὰς περισσοτέρας περιστάσεις, συχνότατα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθ. ταὐτοσημαίνει ἔστι καὶ τό, ὡς ἐπὶ πολύ, καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, Schaef. Dion. συνθ. σελ. 425. Bos. ell. p. 427. ζ) μετὰ προθέσεων, »Εἰς πολλὰ«, κατὰ πολλὰ, λίαν, Valck. Φοιν. 622. »Ἐπὶ πολὺν, πολὺν καιρόν, εἰς πολὺν καιρόν, Locella Ξεν. Ἐφ. σελ. 146. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 345. C. »Ἐπὶ πολλὸν (ἐπὶ τόπου), πολλὰ μακρυά, ὡς παρ' Ἡρόδ. 2, 32. »Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς νότῳ χώρην τῆς Σύριης οὐκ ἐπὶ πολλόν. — 5) Συγκρ. πλείων, Ἀττ. πλέων, σπ. ὑπερθ. πλεῖστος, η, ον, περὶ ὧν ὄρα ἐν εἰσαγ. τόμ. (τὸ Τρίλον ἔστιν ἀπαντχοῦ βραχύ· παρὰ δὲ τοῖς ἐποπ. εἰσὶν ἐνίοτε δισύλλαβοι, υ –, οἱ Ὁμηρ. τύποι, πολέων, Ἰλ. Π, 635. καὶ, πολέας, Ἰλ. Α, 509. Β, 4. Ὀδ. Γ, 262. ἀεὶ δὲ δισύλλαβον τὸ, πολλέων.)

Πολύς, ὁ, ὄνομ. κυρ., παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 7, 5.

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ (σαθρός). Λίαν σεσαθρωμένος, πολὺ σαθρός, ἢ διεφθαρμένος, κακός, ἄχρηστος, μὴ πλέον ἀξίζων τι, Λουκιαν.

Πολυσαρκέω, ῶ, μέλ. ήσω (πολύσαρκος). Πολλὴ σωματώδης, ἢ παχὺς εἶμι· ὅθεν

Πολυσαρκία, ἡ. Ἡ πολλὴ σάρξ, ἢ παχύτης τοῦ σώματος, τὸ σωματῶδες, Ξενοφ. Ἀπομν. Ζ, 1, 22.

Πολύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Εὐσώματος, παχύς, σωματώδης, χοντρὸς κατὰ τὸ σῶμα.

Πολυσέβαστος, ὁ, ἡ (σεβαστός). Λίαν σεβάσμιος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ σέβηται τις μεγάλως. Λατ. augustissimus.

Πολύσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Πολλῆς τιμῆς, σεβάσματος ἄξιος.

Πολυσήπτος, ὁ, ἡ (σίβομαι). Πολλὰ τετιμημένος, λίαν σεπτός, ὑπὸ πολλῶν σεβόμενος· ποιητ.

Πολυσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Πολλὰ σημαίνων, δηλῶν· πολλὰς σημασίας ἔχων, Εὐστάθ. καὶ Γραμμ.

Πολυσημάντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω). Ὁ εἷς πολλοὺς σημεῖα ἢ προστταγὰς δίδων, δηλ. ὁ πολλῶν διοικητής, Τύμν. Ὅμ. Δήμτρ. 51. 84. 377. ἐπίθετ. τοῦ Ἅδου· ποιητ.

Πολυσημία, ἡ. Ἡ πολλαπλάτιος σημασία· ἑτοιμ.

Πολύσημος, ὁ, ἡ, ἡ, = πολυσήμαντος.

*Πολυσθενής, ὁ, ἡ οὐδ. ές (σθένος). Πολλὰ δυνατός, δυνάμενος, πολλὴν ἔχων ἐξουσίαν, Κύντ. Σμ. 2, 205. ποιητ.

Πολύσινος, ὁ, ἡ (σίνομαι). Πολλὰ ἐπιβλαβής, Αἰσχύλ. Χοηφ. 445.

Πολυσιτία, ἡ. Εὐφορία εἰς σῖτον, ἢ τροφαί, εὐθηνία, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 12. 2) ἡ πολυφαγία, ἐκ τοῦ

Πολύσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ἔχων πολὺν σῖτον, ἢ τροφὰς, καὶ ὁ φέρων, καρποφορῶν πολὺν σῖτον· εὔφορος, καρποφόρος, Ξενοφ. πρακ. 5, 3. 2) πολυφάγος, καλῶς φαγών.

Πολύσκαλμος, ὁ, ἡ (σκαλμός). Πολύκωπος, πολλοὺς σκαλμοὺς, κωπία ἔχων, Ἀνθολ.

Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ (σκαίρω). Πολύ, ἢ δυνατὸ ἢ μακρὰν, ἐπὶ πολὺ ἢ πολλάκις πηδῶν, τρέχων, πολυκίνητος, Ἰλ. Β, 814. (τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τὰς Ἀμαζόνας, αἱ ὁποῖαι εἶχον πολλὰ ταχεῖς ἵππους εἰς τὰς ἐμάξεις τους, Στράβ. ιβ'. σελ. 859.)

Πολυσκάριστος, ὁ, ἡ (σκαρίζω), ταὐτὸ τῷ, πολυσκαρθμος.

Πολυσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Πολλὰ σκέλη ἢ πόδας ἔχων, πολύπους.

*Πολυσκεπής, ὁ, ἡ (σκέπη). Παρέχων πολλὴν σκέπην, ἐπὶ βράχου.

Πολύσκεπτος, ὁ, ἡ (σκέπτομαι). Πολλὰ ἢ μακρὰν βλεπόμενος, φαινόμενος, ὁρατός· πολλὰ ἀξιοσημείωτος.

Πολύσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Δυνατὸς σκῆπτρον ἔχων, πολὺ ἢ μακρὰν ἐξουσιάζων, ποιητ.

Πολύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πολλὴν σκιὰν ἔχων, κάμνων, πολλὰ σκιώδης, πολὺν καὶ πυκνὸν ἵσκιον ἔχων, ποιητ.

*Πολυσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Πλήρης σκοπέλων, πολλοὺς ἔχων σκοπέλους.

Πολύσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Πολλὰ πράττων, ἢ πολὺ, μακρὰν βλέπων, θεωρῶν, Ἡσ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ.

*Πολυσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (σκύλαξ). Ἔχων πολλοὺς σκύλους, πλούσιος εἰς σκύλους, Νονν. 18, 246.

Πολυσκώμμων, ωνος, ὁ, ἡ (σκώμμα). Λίαν χωρατεύων ἢ σκώπτων, πολλὰ παιγνιώδης καὶ πλήρης εὐφυΐας, λόγων εὐστόχων καὶ ἑτοίμων, Πολυδ.

Πολυσμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγέω), ταὐτὸν τῷ, πολυήχης, Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 441. ποιητ. ἐπὶ ὕδατος, κ. τ. τ.

Πολύσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Πολλὰ σοφὸς, μεγάλην σοφίαν ἔχων, Φιλόστρ. Σοφιστ. 2, 19. (ἐνταῦθα φαίνεται ἡ γραφὴ διεφθαρμένη,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ας γραπτέας, κατα Βαλκ. Ἐκκρ. 1082. πτῶν πάλιν σοφῶν, πρ. Osann Anct. Lex. p. 136.)

Πολυσπαθής, ές, ὁ, ἡ (σπάθη). Πολλὰ ἢ πυκνὰ ὑφασμένος, π.χ. «Πέπλος πολύσπαθος», ταὐτὸν τῷ, σπαθητός, πυκνώτατα ὑφασμένος, Ἀνθολ.

Πολύσπαστος, ὁ, ἡ (πολύς, σπάω). Μὲ δύναμιν ἢ μὲ πολλὰς ἡνωμένας δυνάμεις ἕλκων, τραβῶν, ἢ ἑλκόμενος ὑπὸ πολλῶν μερῶν ἢ σχοινίων. «Μηχάνημα πολύσπαστον» (Πλούτ. Μαρκελ. 14.), λάγηνός τις εἰς τὴν μηχανικὴν, τροχὸς, ὅπου ἴστανται πολλαὶ σφαῖραι (καρούλια) ἐξ ἐναντίας ἡμίια τῆς ἄλλης, διὰ νὰ εἶσαι σχοινία περιδεδεμένα, διὰ νὰ σηκώσουν βάρη καὶ νὰ τὰ ἀνεβάζουσιν, ὡς νερὸν, κάτραν, κ.τ.τ. ὡς ἑρμηνεύει Ἀπολλόδ. ἐν Μετρηματ. παλ. σελ. 48. «Σχοινίων ἐν καρύοις πολλοῖς διαπλοκαίς».

Πολύσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Πολλὰς σπείρας, καμπὰς ἔχων, λίαν καμπυλωτὸς, περιεστραμμένος, περιδεδημένος, σκολιός.

Πολυσπερμία, ἡ. «Πολυσπέρμια ἀδυναμίας», Νικηφ. Χρυσ. ἠθ. 1. ἡ μικρὰ ἔκτασις, τὸ πλῆθος ἢ αὐξησις τῶν ἐντὸς, ἢ ἡ μεγάλη διασπορὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τοῦ

Πολυσπερής, ές, ὁ, ἡ (σπείρω). Πολὺ μικρὸν ἐσπαρμένος, μικρὰν ἐκτεταμένος, ἐσπαρμένος, διεσκορπισμένος, πολυσπόρμος, Ἰλ. Γ. 804. Λ. 365. «Ὀλιγοσπερὲς», Ἡσ. Θ. 365. 2) ἐνεργητ. μικρὰν, ὀλίγην ἐκτείνων ἢ διασπείρων, Ἐμπεδ. 235.

Πολυσπερμία, ἡ. Ἡ εὐπορία σπέρματος, ἢ πολλὴ σπορὰ ἐκ τοῦ

Πολύσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πλούσιος εἰς σπορὰν, πολὺν σπόρον ἢ σπέρματα ἢ σπαρτὰ ἔχων.

Πολυσπερχής, ὁ, ἡ (σπέρχω). Δίαν φιλόνικος, ἐπιμελὴς, θερμὸς, πρόθυμος, Γραμματ.

Πολυσπιλάς, άδος, ἡ (σπιλάς). Πολλὰς σπιλάδας, κορυφὰς σκοπέλων, βράχων ἔχουσα, κ.χ. πέτραν, Δημοσθ. Βιβάνδ παρὰ Στεφάν. Βυζαντ. ἐν Ἡρᾳ.

Πολυσπλαγχνία, ἡ. Ἡ πολλὴ ἢ μεγάλη εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, Ἰωσήπ. Μάρτ ἐν τοῦ

Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Πολλὰ εὐσπλαγχνος, συμπαθητικὸς, Ν. Διαθ. κατὰ Λουκ. πολλὰ σπλάγχνα ἔχων.

Πολύσπορος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσπόρως (σπεῖρω). Πλούσιος εἰς σπόρους ἢ εἰς σπαρτά. 2) ἐνεργ. πολὺ σπείρων, τροπ. πολὺ γεννῶν.

Πολυσπούδαστος, ὁ, ἡ (σπουδάζω). Πολλὰ σπουδαῖος, βίβλος, ζηλώσης· καὶ, πολλὰ σπουδαστὴν ἔχων, ἀσκούμενος ἐν βίβ, ταχυδακτ.

Πολυστεγής, ές, ὁ, ἡ (στέγω). Πολὺ ἢ ἐκατὰ στέγων, στεγάζων· ἐπίρρ. πολυστεγῶς.

Πολυστακτί, ἐπίρρ. Μετὰ πολλῶν στακτῶν, βίαν ἀφθόνως, = πολυστεγῶς.

Πολυστεφίαστος, ὁ, ἡ (στεφιάζω). Συχνὰ ἢ πολλὰς εἰς ἀνησυχίαν καταντῶν, κινούμενος εἰς ἀποστασίαν ἢ διὰ συχνῶν ἐπαναστάσεων ἐνοχλούμενος.

Πολύστατος, ὁ, ἡ (ἵστημι). Ἑστὼς ἢ ἱστάμενος, πολὺ, συχνάκις, ἢ κατὰ διαστήματα πολλὰ σιμωτικὸς, Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων σελ. 16. «Πολιστατοι δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι», πυκνοὶ, πολὺ συνεχῶς ἱστάμενοι.

Πολυστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Πλούσιος εἰς σταφυλὰς, πλήρης σταφυλίων, Ἰλ. Β. 507. Τὴν Ὁμ. 25, 7.

Πολύστεγος, ος, ὁ, ἡ (στέγος). Πλούσιος εἰς ὀστέγους, πολλοὺς ὀστέγους ἔχων.

Πολυστεγής, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολύστεγος.

Πολύστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Πολλὰς στέγας, ὀροφὰς, ἢ πατώματα ἔχων, Στράβων σελ. 1098.

Πολύστειβος, ὁ, ἡ, = πολιόστειβος.

Πολύστειος, ὁ, ἡ (στεία), ἡ πολύστιος (στία). Γεγότος ἀπὸ πετρίτζαις, πολλὰ λιώδης, πετρώδης, ἐπὶ αἰγιαλοῦ.

Πολυστελέχης, ες, ἡ, πολυστέλεχος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τὸ). Πολλοὺς στελέχους, κορμοὺς ἔχων. (τὸ πρῶτον ἀμφ.)

Πολυστέναικτος, ὁ, ἡ (στενάζω). Λίαν, πολὺ ἀναστέναξαν, ἐν γένει, πλήρης, γεμάτος ἀναστεναγμῶν, συνωδευμένος μὲ πολλοὺς ἀναστεναγμούς.

*Πολύστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω), = πολυστέφανος.

Πολυστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Λίαν, ἢ πολυτρόπως, πολλαπλασίως, διαφόρως μὲ ὄνθη ἐστεφανωμένος, πολλῶν στεφάνων ἢ βραβείων καὶ τιμῶν ἀξιωθείς, ἢ ἄξιος· πλούσιος εἰς στεφάνους ἢ βραβεῖα.

Πολυστεφής, ές, ὁ, ἡ (στέφω), = πολυστέφανος.

Πολύστημος, ὁ, ἡ (στῆμα). Ἔχων πολλὰς κλωστὰς τοῦ στημονίου, πυκνὰ ὑφαντός, Ἡσύχ. καὶ Φαβωρίν.

Πολυστιβία, ἡ. Τὸ πολὺ πάτημα, «Ἀτραπιτὸν πολιστιβίην», Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 433. ταὐτὸν τῷ, ἀτραπιτὸς πολύστιβος.

Πολύστιβος, ὁ, ἡ, καὶ, πολύστειβος (στείβω). Πολυπάτητος, πολλάκις πατημένος, ἢ πατούμενος, συχναζόμενος, ἐπὶ ὁδοῦ, ταὐτὸν τῷ, πολυπόρευτος, Σχολ. Νικάνδ. Θηρ. 792. ὅττις σημειοῖ, ὅτι τινὲς ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ, «Πολυστείοιο θαλάσσης» ἀνέγνωσαν, ὅπερ καὶ ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, «Πολυψήφου· συνήθως δὲ κεῖται», «Πολυστείβοιο, πολυπόρου».

Πολύστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Πολλάκις ἢ πολὺ, λίαν ἐστιγμένος, κεντημένος, τετυπημένος, μεταφ. μὲ πολλὰς στιγμὰς, πολλὰ σημεῖα, σεσημειωμένος, πολλὰ ποικίλος, πλουμιστὸς, κεντητὸς, παρδαλὸς.

Πολύστιος, ὁ, ἡ (στία), ταὐτὸν τῷ, πολύστειος.

Πολυστιχία, ἡ. Πλῆθος στίχων, ἀράδων, σειρῶν, ἢ στίχων ποιητικῶν, Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Πολύστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ἐκ πολλῶν στίχων, ἀράδων, ἢ στίχων συνεστάμενος· πολλοὺς στίχους ἔχων, ἢ ἀραδιασμένος εἰς πολλοὺς στίχους.

Πολύστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ἓν, σὺν, ἐκ πολλῶν σειρῶν, ἀράδων συνεστάμενος. οἷον, «Πολύστοιχοι ὀδόντες, γναθοι», Ἀριστοτ. καὶ Λυκόφρ. 414.

Πολύστολος, ὁ, ἡ (στόλος). Μεγάλον στόλον, ναυτικὴν δύναμιν ἔχων, ἢ ὑπὸ μεγάλου στόλου συνιστάμενος· ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Ξεν. Ε. Π. 8, 5, 1. ἀντὶ, πολὺς στόλος.

Πολυστομέω, ῶ. Ὁμιλῶ πολὺ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 511. ἐκ τοῦ

Πολύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων πολλὰ στόματα. 2) τροπ. πολύλογος, πολλὰ ἢ πολὺ ὁμιλῶν.

Πολύστονος, ὁ, ἡ (στένω), ἐνεργ. Πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, προξενος, μεγάλους στεναγμοὺς προξενῶν, κήδεα, Κρεῖ, Ἰοὶ, Ἰλ. Α. 445. Δ. 73. Ο, 451. Καὶ ὁ πολὺ, μεγαλοφώνως, συνεχῶς ἀναστενάζων, καὶ ἀκολούθως, ἄτυχὴς, Ὀδ. Τ, 118. 2) παθ. περὶ οὗ πολὺ στενάζουσι.

Πολύστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Πολλὰ, ἐυκινὰ, ἢ συχνάκις ἐστραμμένος, περιτετυλιγμένος, ἐστρυμμένος, περιπεπλεγμένος, πολυειδῶς γυρίζων ἑαυτὸν, ἑλιτόμενος, στρεφόμενος ἐπομ. καὶ, εὐκολογύριστος, εὐκαμπὴς, εὐλύγιστος, κινητὸς, εὔστροφος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν πόρους. «Πολύστρεπτος κέλευσμα (Ὀρφ.), ταὐτὸν τῷ, πολύστροφος.

*Πολυστρεφής, ές, ὁ, ἡ, = πολύστροφος, Ὀππιαν.

Πολύστροβος, καὶ ποιητ. πολύστροιβος, ὁ, ἡ (στροβέω). Διὰ τῶν κυμάτων εἰς στροβίλους κεκινημένος, ὅστις κλωθογυρίζει ἀδιακόπως, καὶ μεταφορ. ἂν μεγάλη ταραχὴ εὑρισκόμενος, ἐνοχλούμενος ἀδιακόπως, Νίκανδ. Ἀλεξ. 6. Θηρ. 330. ἔνθα κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ταὐτὸν τῷ, πολυτάραχος.

Πολυστροφαλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στροφαλιγξ), ποιητ. Στριφογυρίζων, πλήρης δινῶν, Μουσαῖος, «Ἄελλαι πολυστροφαλίγγεες», ἀνεμοστρόβιλοι πολύστροφοι.

*Πολυστροφάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. Ἰπλ. ποιητ. τοῦ πολύστροφος.

Πολυστροφία, ἡ. Ἡ ὀξεῖα κίνησις, ὥδε κἀκεῖσε, μεγάλη κίνησις, ταραχὴ· καὶ, εὐκινησία· ἐκ τοῦ

Πολύστροφος, ὁ, (στρέφω), = πολύστρεπτος· συνηθέστ. μέντοι τὸ πρῶτον, Πινδ.

Πολύστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Πολλοὺς στύλους ἔχων.

Πολυσύγκρατος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Πολυειδῶς, λίαν συγκεκραμένος, πολυμιγὴς, Γραμμ.

Πολυσύγκριτος ὁ, ἡ (συγκρίνω). Ἐκ πολλῶν στοιχείων συγκείμενος, σύνθετος, συγκεκριμένος, Γραμμ.

Πολυσύλλαβος ὁ, ἡ (συλλαβή). Πολλὰς συλλαβὰς ἔχων.

Πολυσύνδεσμος, ὁ, ἡ (σύνδεσμος). Πλήρης συνδέσμων, πολλοὺς συνδέσμους ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος, Σχολ. Θουκ. β'. σελ. 122. 20.

Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ (συνδέω). Πολυειδῶς ἢ στερεῶς δεδεμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. «Τὸ πολυσύνδετον», τὸ πλῆθος τῶν συνδέσμων εἰς τὸν λόγον, τὸ πολλοὺς συνδέσμους ἔχειν, ἢ ἐπισώρευσις αὐτῶν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, σχῆμα ῥητορικόν.

Πολυσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ἐκ πολλῶν στοιχείων σύνθετος, Εὐστάθ.

*Πολύσφαλτος, ὁ, ἡ (σφάλλω). Εὐκόλως ἢ συχνάκις ἀπατώμενος, εὐπάτητος.

Πολυσφάραγος, ὁ, ἡ (σφαραγέω), = πολυσμάραγος. Ἐκ πολλῶν κτύπων, βοῶν, ταραχῶν συνιστάμενος, πολύκτυπος.

Πολύσφελμος, ὁ, ἡ (σφέλμα), ταὐτὸν τῷ, πολύφλοιος. Παχὺς τὸν φλοιὸν, Ἡσύχ., ὅστις ἀλλαχοῦ ἑρμηνεύει τὸ, σφέλμα, διὰ τοῦ, ἄνθος τῆς πρίνου.

Πολυσφόνδυλος, ὁ, ἡ (σφόνδυλος). Πολλοὺς σφονδύλους ἔχων.

Πολυσφραγίστος, ὁ, ἡ (σφραγίζω). Παλλαπλασίως ἐσφραγισμένος ἢ σεσημειωμένος, πολλὰς σφραγίδας ἔχων, καλὰ βουλωμένος, σημειωμένος.

Πολυσχεδής, ὁ, πολυσχεδία, ἡ, καὶ, πολυσχεδῶς· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, πολυσχιδής, πολυσχιδία, πολυσχιδῶς, Κλήμης σελ. 268. καὶ Ἱππόκρ.

Πολυσχηματίστος, ὁ, ἡ (σχηματίζω). Εἰς διαφόρους μορφὰς, ἕδη, σχήματα μεμορφωμένος, ἐσχηματισμένος, ἢ παραστημένος ὑπὸ διάφορα σχήματα, Διον. Ἁλικ.

Πολύσχημος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχήμως, ταὐτὸν τῷ, πολυσχήμων, Ἀριστοτ. α. 20.

Πολυσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχημόνως (σχῆμα). Συνεστάμενος ἐκ πολλῶν εἰδῶν, μορφῶν, σχημάτων, ἢ θέσεων, ἕξεων καὶ τρόπων λέξεων καὶ περιόδων.

Πολυσχιδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχιδῶς (σχίζω). Πολλαπλασίως, διαφόρως μεμερισμένος, πολυμερὴς, ἐν γένει, πολυειδὴς, διάφορος· κυρίως, εἰς πολλὰ μέρη ἢ κλάσματα ἐσχισμένος· ὅθεν

Πολυσχιδία, ἡ. Ἡ πολλαπλάσιος σχίσις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τομή, κόψιμον, ἡ διαίρεσις, καὶ μεταφ. ποικιλία, ὡς παρ' Ἱππογρ. Προγν. κεφ. 5. «Δογμάτων πολυσχιδίην», ποικιλίαν, διαφορετικότητα τῶν δογμάτων, διαφωνίαν, ὅπου σημ. πολυσχιδίην, ἡμαρτημένως κεῖται.

Πολύσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Πολλάκις, ἢ εἰς πολλὰ μέρη σχισμένος, διαμοιρασμένος, ταὐτὸν τῷ, πολυσχιδής.

*Πολύσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Πλούσιος εἰς σχοίνους, πλήρης σχοίνων. 2) ἐκ πολλῶν σχοίνων κατασκευασμένος.

Πολυσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ἐκ πολλῶν σωμάτων συνισταμένος· καὶ ὁ μέγα καὶ δυνατὸν σῶμα ἔχων, πολύσαρκος, σωματώδης.

Πολύσωρος, ὁ, ἡ (σωρός). Ἀπὸ πολλῶν σωρῶν σίτου συνιστάμενος· μεγάλους σωροὺς σίτου ἔχων ἢ δίδων, φέρων.

Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Πολλὰ τάλαντα ζυγοσταθμῶν, ἢ πολλῶν ταλάντων ἄξιος, ἢ βαρὺς, πολλὰ ἀκριβὰς, πυλύτιμος. 2) πολλὰ τάλαντα ἔχων, λίαν πλούσιος.

*Πολυτάραχτος, ὁ, ἡ (ταράσσω). Πολλὰ τεταραγμένος, ἠνωχλημένος· ὅλως ἀνατρεπές. (τρ)

Πολυτάραχος, ὁ, ἡ (ταραχή). Πολλὴν ταραχὴν, ἀνησυχίαν προξενῶν, ταραχοποιός· 2) πλήρης ταραχῆς, ἀνήσυχος, θορυβώδης.

Πολυταρβής, ἐος, ὁ, ἡ (τάρβος). Λίαν, μεγάλως πεφοβισμένος, ἢ δειλός. 2) ἐνεργ. λίαν φοβίζων· πλήρης φρικτῶν ἀντικειμένων.

Πολυτειρής, ὁ, ἡ (τείρεα). Πολύαστρος, πολλοὺς ἀστέρας ἔχων, Ἄρατος 604. Κόϊντ. Σμ.

*Πολυτειρής, ές, ὁ, ἡ (τείρω). Πολλὰ κοπιάζων τινά. 2) παθ. πολλὰ κοπιαστικός.

Πολυτεκνέω, ῶ, μέλ. ήσω (πολύτεκνος). Ἔχω, ἢ γεννῶ πολλὰ τέκνα, πολύτεκνος εἰμὶ ὄζει.

Πολυτεκνίη, ἡ. Τὸ πολλὰ παιδία ἔχειν· τὸ πλῆθος, ἡ εὐπορία τῶν παιδίων.

Πολύτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Πολλὰ τέκνα, παιδία ἔχων ἢ γεννήσας.

Πολυτέλεια, ἡ (πολυτελής). Τὸ πολλὰ τελεῖν, ἐξοδεύειν, τὰ μεγάλα ἔξοδα. «Ἐν μηδεμιᾷ τῶν πολυτελειῶν», Ἰσοκρ. Νικ. ἐντὶ τοῦ ἑκάστου αὐτὰς οὔτος ἔπειτα, ἀναλωμάτων, λέγει· ἔτι δὲ, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, τὰ μεγάλα εἰς λαμπρὰ πράγματα ἔξοδα, μεγάλη καὶ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη ἢ εἰς ἐνδύματα, ἢ εἰς ἔπιπλα, ἢ εἰς τραπέζας, κ. τ. τ. καὶ τὸ πολυτίμων τινὸς πράγματος. «Πολυτέλειαν ἐσθῆτος», Ξενοφ. Λακεδ. πολ. 7, 3. καὶ μετὰ τοῦ, τρυφὴ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 10. (Ἡ λέξις αὕτη ἰσοδυναμεῖ τῇ Γαλ. luxe. luxus, λοῦξος.)

*Πολυταλέομαι, Μ. ἐσομαι, καὶ

Πολυτελεύομαι, μέσ. ἀποθ. Ἐξοδεύω πολλὰ, πολυτελῶς ζῶ, Διόδωρ. εἰ. 71. νεώτ. καὶ σκανιώτ. τύποι. Lob. Φρυν. σελ. 67. ἐκ τοῦ

Πολυτελής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυτελῶς (πολὺς, τέλος). Πολυθάπανος, πολυέξοδος, πολλὰ τελῶν, δαπανῶν, ἐξοδεύων· μεγαλοπρεπὴς, ἀρχοντικῶς ζῶν, Ξενοφ. 2) παθητ. πολλὴν δαπάνην, ἔξοδα ἀπαιτῶν, δαπανηρὸς, πολυδάπανος, πολύτιμος, μεγαλοπρεπής, Ξενοφ. 2) καθόλου δὲ, μέγας, κοπιαστικὸς, ἐξαίρετος, Διόδωρ. ἀντίκειται τῷ, εὐτελής.

Πολυτενής, ὁ, ἡ· καὶ ποιητ. πουλυτενὴς (τείνω). Πολλὰ, ἢ μακρὰν ἐκτεταμένος, ἐκτεθλιμμένος, Διον. περιηγ.

Πολυτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Πολλὰ τέρποντα, χαροποιὰν, λίαν χαροποιὸς, εὐάρεστος.

Πολυτέχνης, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰς τέχνας εἰδὼς ἐπιστάμενος, πολυτεχνίτης, ταὐτὸν τῷ, πολύτεχνος, Σόλωνος Ἐπιγράμματα, 5, 49. ποιητ.

*Πολυτεχνήεις, ἐσσα, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰ τεχνικῶς ἐξειργασμένος, κατασκευασμένος, δεδουλευμένος. Ὀρφ. Ἀργ. 583. ποιητ.

Πολυτεχνία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν τεχνῶν, αἱ πολλαὶ τέχναι, Πλάτων· 2) ἐπιτηδειότης εἰς τέχνας, βιομηχανία, industrie. ἐκ τοῦ

Πολύτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰς τέχνας εἰδὼς, ἐπιστάμενος, ἐξευρὼν· πολλῶν τεχνῶν ἢ τεχνιτῶν ἔμπειρος, εἰδήμων· καὶ, τεχνικὸς, industrieux· 2) παθ. πολλὰ τεχνικῶς, μὲ πολλὴν τέχνην κατασκευασμένος.

Πολυτιμάω, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ, πολυτιμῶ, Lob. Φρυν. σλ. 650.

Πολυτιμητίζω, ἰσω. Πολύτιμον ποιῶ, ποιῶ πολυτίμητον, μεγάλως ἢ πολλοῦ τιμῶ, ὑπερτιμῶ, Ἡσύχ. Σουΐδ. Νουμήνιος Εὐσέβιος 14, 5. Ὁ Φωτ. ἔχει· πολυτιμηνίζομαι, θεραπεύομαι, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπὸ πολλῶν τιμῶμαι· ἐκ τοῦ

Πολυτίμητος, ὁ, ἡ (τιμάω). Λίαν, καθ' ὑπερβολὴν τιμώμενος, ἐν πολλῷ σεβάσματι ὤν, συνήθ. ἐπίθ. θεότητος, Ἀρστφ. Ἀχ. 807. Νέφ. 268. Εὐρ. 668. Σφ. 992. 2) πολὺς τὴν τιμὴν, ἀξίαν, δηλ. ἀκριβὸς, πολύτιμος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 759. πρβ. Meineke Μένανδρ. σλ. ὡς τριῶν καταληξεων, ος, η, ον, ἔχει ὁ Ἀρστφ. Κίρ. 978. ἀλλ' ὁ Lob. ἐν Αἴ. σλ. 249. ἀμφιβάλλει περὶ τούτου τοῦ τύπου· (ῑ)

Πολυτίμιος, ταὐτὸν τῷ; πολύτιμητος, ἐκ τῶν Σχολ. Βισάτου εἰς Ἀριστοφ. πολλ' ἀμφ.

Πολύτιμος, ὁ, ἡ ἐπίρρ. πολυτίμως (τιμή). Πολλὴν τιμὴν ἔχων, ἀτρεβὰς, πολλοῦ ἄξιος, τίμιος, καὶ, πολλῆς τιμῆς ἄξιος, ἢ ἐπαινουμένος μὲ τιμήν.

Πολυτιμόρητος, ὁ, ἡ (τιμορέω). Ὅστις μεγάλως ἢ πολὺ ἐτιμωρήθη· πολλῆς καὶ μεγάλης τιμωρίας ἄξιος, Σχολ. Ἀνεκδ. 1047.

Πολύτλητος, ὁ, ἡ (τλάω) ταὐτὸν τῷ, πολύτλας. Κατ' ὑπερβολὴν τιμώμενος, ἢ μεγάλης τιμῆς ἄξιος, Χρησμὸς παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 2. (ἔνθα τὸ Ἰῶτα μακρόν).

Πολύτλας, αντος, ὁ (τλῆναι). Πολλὰ ὑπομένων, ὅστις μέλλει τὰ ὑποφέρῃ ἢ ὑπέφερε πολλὰ, δόκιμος πολλὰς ἀντυχίας, πολλὰ ὑπομένης, καρτερητὴς· καὶ, ὅστις ὑπομένει, βαστᾷ ἕως τέλους, ὑπομονητικὸς, σταθερὸς, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως καὶ μόνου κατὰ σύμπαντ. ἐν γένει, δυστυχὴς, ταλαίπωρος.

*Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων). Πολλὰ ὑπομένων, ὑπομονητικὸς, καὶ, ὑπομονητικὸς, σταθερὸς, Ἰλ. Η, 152. Ὀδ. Χ, 319.

*Πολύτλητος, ὁ, ἡ (τλῆναι). Πολλὰ ὑπομένας, ὅστις ὑπέφερε πολλὰ, ὅπερ. καὶ, ὀδυνηρὸς, Ὀδ. Δ, 38.

Πολύτμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Εἰς πολλὰ τμήματα τετμημένος, κομμένος, πολλὰ κομμένος, Schaef. Διον. συνθ. σλ. 202. 2) ἐνεργ. πολλὰ κοπτόμενος· ἔτι δὲ μεταφ. ἐπὶ πόνου.

Πολυτοιοῦτος, αὐτὴ, οιοῦτον πολλάκις τοιοῦτον ἀν· οἷον τὸ, πολυγλώχιν τοῦ, γλωχὶς καὶ τριγλώχιν, πολυτοιοῦτον, (τοιοῦτος). Πράγματι (μυημονευθὲν) πολλαπλασίως ἢ διὰ τὸ πολλαπλασίως τὴν ἰδέαν τοῦ, γλωχὶς, ἐμπεριέχειν, Εὐστάθ.

Πολυτοκέω, ῶ Μ. ήσω (πολυτόκος). Πολλὰ τίκτω, γεννῶ· ὅθεν

Πολυτοκία, ἡ. Ἡ γέννησις πολλῶν παιδίων, ἡ καρποφορία.

Πολυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ πολλὰ παιδία, ἐσογεν. ἢ συχνάκις τίκτων, γεννῶν, καρποφόρος, γόνιμος.

Πολύτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Πολλὴν τόλμην ἔχων, πολλὰ τολμηρὸς, Σχολ. Εὐρ. Ἱππόλ. 642.

*Πολυτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω). Τορνευμένος μὲ πολλὴν τέχνην, ἢ ποικιλίαν, ἢ καλῶς.

Πολυτόρος, ὁ, ἡ (τορέω). Πολλὰ τιτρώσιον, διατρυπῶν, «Πολύτορον δέρμα ἔχίνου», τὸ πολλὰ ἀγκάθια ἔχον, Ἡσύχ.

Πολυτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Πολλὰ τρέφων, καρποφόρος, Διόδωρ. Σικελ. Καὶ ὁ πολλὰ τεθραμμένος.

*Πολυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ἔχων πολλοὺς τραχήλους.

Πολύτρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Στρεφόμενος εὐκόλως· μεταφ. πολυμετάβλητος, ἀκατάστατος, συχνάκις τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, Πλούταρχ.

Πολυτρήρων, ονος, ὁ, ἡ (τρήρων). Πολλὰς περιστερὰς ἔχων, Πλ. Β. 502. 582. τρήρωνα δὲ αἱ περιστεραί.

Πολύτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω, τρητός). Πολλὰς τρύπας ἔχων, πολλὰ τρυπημένος, π. χ. σπόγγος, Ὀδ. Δ, 111. Χ, 439. 453.

Πολύτριμμα, τό (τρίβω) = περίτριμμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 261.

Πολυτρίπους, οδος, ὁ, ἡ (τρίπους). Πολλοὺς τρίποδας ἔχων, Ἀνάλεκτ. α. σλ. 418.

Πολύτριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω). Κατὰ πολλὰ τετριμμένος, ἀπεψυσμένος, μεταβεβλημένος εἰς σκόνιν, πολλὰ λεπτός· ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν σχεδὸν ἄχρηστος, ἐπὶ ἱματίου, καὶ μεταφ. πανοῦργος.

Πολύτριχον, τὸ· ὅπερ ἄλλως καὶ, καλλίτριχον, καὶ ἀδιάντον, λέγεται. Φυτόν τι ἐν ὑγροτόποις τόποις φυόμενον, καὶ τὰ φύλλα λεπτὰ ὡς τρίχας ἔχον, πολυτρίχιον, Διοσκορ. δ', 136. Capillus Veneris.

Πολύτριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Πολλὰς τρίχας ἔχων, δασὺς, μαλλιαρός.

Πολυτροπία, ἡ Ἰων. πολυτροπίη, ἡ. Πολυειδία, ποικιλότης, διαφορετικότης· 2) δολιότης, πανουργία, Ἡρόδοτ. 2, 121, Πολλὰ ἐδὼ καὶ ἐκεῖ γυρισμένος, περιηγμένος, ὅθεν

Πολύτροπος, ὁ, ἡ (τρέπω, πολύς). Πολὺ ξενιτεύσας, ταξειδεύσας, ὅστις πολὺ ἔτρεγύρισε εἰς τὸν κόσμον, Ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Α, 1. Κ, 330. πρβ. Voss. mythol. Briefe 1. p, 102. ἀντὶ τοῦ, πολυπλάνητος, πολύπλαγκτος· τοὐναντίον δὲ ὁ Οὐόλφ. ἐλαμβάνει αὐτὸ ἀνταῦθα ἐπὶ τῆς ὁπομν. σημ. ὀρθῶς. Anal. 3. σλ. 145. 2) μεταφ. πολὺ ἐπιτηδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν πόρους, πολυμήχανος, Πανοῦργος, δόλιος, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτ. β', 121. «Πολυτροπίην» ὀνομάζει καὶ ἀντ' αὐτοῦ μετὰ ταῦτα ἀντιτίθησι τὸ, πολυφροσύνη, καθὼς καὶ ὁ Θέογνις ἀνταλλάττει πάλιν τὸ, πολυφροσύνη, μετὰ τοῦ, πολυϊδρείη. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 13. 439 καὶ πολλαχ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. συγγραφ. 3) ἐνεργ. πολλῶν τρόπων, εἰδῶν ὤν, πολλαπλάσιος, πολυειδὴς· καὶ, ποικίλος, διαφορος. ἐπίρρ. πολυτρόπως, ποικίλως, διαφόρως, κατὰ διαφόρους καὶ πολλοὺς τρόπους. 4) Πολύτροπος, ὄνομα ἀνδρὸς, Ξενοφ.

Πολυτροφία, ἡ. Εὐφορία, ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυλοῦ· διατροφὴ τινος ἐν πολλῷ καιρῷ διαστήματι· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ἀναλέκτοις ἀ. σλ. 287. ὅπου ὠὸν· πολυστροφία. κεῖται, ἐκ τοῦ

Πολύτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Δυνατὰ πολὺ τεθραμμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παχύς, στερεὸς· 2) ἐνεργ. πολυτρόφος, κατὰ πολλὰ τρέφων, θρεπτικός.

Πολυτρόχαλος, ὁ, ἡ (τρέχω). Πολὺ, ἢ συχνὰ τρέχων, ταχὺς, σγλίγωρος τὴν γλῶσσαν, ἢ ἔνθα τρέχει ὅλος ὁ κόσμος, ὑπάρχει μεγάλη συρροὴ λαοῦ, ἢ ἔνθα πολὺ φλυαρίται, π. χ. «Πολυτρόχαλοι ἀγοραίαι», Ἀνάλεκτ. β'. σλ. 456.

Πολύτρυτος, ὁ, ἡ (τρύω). Πολλὰ κεκοπιακώς, κουρασμένος, πολλῶν πόνων, συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορὰς, ἀθημονίας, στενοχωρίας, Σχολ. Σοφοκ. Αἰ. 799.

Πολυτρώκτης, ου, ὁ (τρώγω). Ὁ πολὺ τρώγων· παρ' ἴσως ,, πολλὰ τραγάλια τρώγων.

Πολύτυρος, ὁ, ἡ (τυρός). Πολὺν τυρὸν ἔχων, πλούσιος τυροῦ, ἐκ πολλοῦ τυροῦ, ἢ μετὰ πολλοῦ τυροῦ κατεσκευασμένος.

Πολυυδρία, ἡ. Τὸ πολὺ νερὸν, τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος· ἐκ τοῦ

Πολύυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Πλούσιος εἰς νερὰ, πολλὰ ὕδατα ἔχων· πολλὰ ὑδατώδης, ὑγρός.

Πολύυλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Πολλὴν ὕλην, ἢ ξύλα, ἢ ξυλείαν ἐπὶ οἰκοδομῇ κτισμάτων, ἢ πολλὰ ξύστα ἔχων· ἀν γένοι πλούσιος εἰς ὕλην τινὰ, ὑπέδοτεν.

Πολυύμνητος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Πολυεπαίνετος, πολυόξαστος, ὃν πολλὰ ἢ πολλοὶ ὑμνοῦσιν, ἢ ὑμνησαν, ἐκαίνεσαν, Πίνδαρ. Νέ. 2, 8.

Πολυύμνια· ἡ, = πολύμνια, ἐκ τοῦ

Πολύύμνος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Πλήρης ὕμνων· ὑπὸ πολλῶν ἢ πολλὰ ὑμνούμενος, ἐπαινούμενος, περίφημος, ἢ ἄξιος ὕμνων, Ὅμ. Τμν. ἀ. 7.

Πολύύπνος, ὁ, ἡ (ὑπνέω). Πολὺν ὕπνον ἔχων· ὁ πολὺ ἢ βαθὺς κοιμώμενος· βαθὺν καὶ πολὺν ὕπνον προξενῶν, διδούς.

Πολυφαγέω, ήσω (πολυφάγος). Τρώγω πολύ. ὅθεν

Πολυφαγία, ἡ. Τὸ πολὺ τρώγειν, λιχνεία, λιμαργία, ἀδηφαγία.

Πολυφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Πολὺ τρώγων, λίχνος, λείμαργος, ἀδηφάγος.

Πολύφεμος, Δωρ. ἀντὶ, πολύφημος, Πινδ.

Πολυφερνής, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. πουλυφαινὴς (φαίνομαι). Πολυειδὴς φαινόμενος.

Πολυφάνταστος, ὁ, ἡ (φαντάζω). Ἐκ πολλῶν φαντασμάτων συνεστάμενος, βλέπων ἢ ποιῶν βλέπειν πολλὰ φάσματα, ἢ πρόξενος, πλήρης φαντασμάτων. «Πολυφάνταστον σκότος» (Πλούτ.), ἐν ᾧ γίνονται πολλὰ φαντάσματα, φάσματα.

Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ἐκ πολλῶν φαρμάκων συνεστάμενος, ἢ πλήρης φαρμάκων, ἤτοι ἰατρικῶν, θεραπευτικῶν, ἢ φαρμακερῶν χρόνων. 2) ὅστις ἔχει ἢ εὑρίσκει, γνωρίζει πολλὰ ἰατρικὰ χρόνα ἢ μαγικὰ μέσα, πολλὰ ἰαματικὰ ἢ μαγικὰ μέσα ἐμπειρος, π. χ. ἰητρὸς, Ἰλ. Π, 28. Βίρκη, Ὀδ. Κ, 276. Ἔμπηρ. 14, 15. Πειθὼ, Σόλων 4, 57.

Πολυφαρία, ἡ (ψηφὶ)· ταὐτὸν τῷ, πολυλογία, Ἡσύχ.

Πολυφάσματος, ὁ, ἡ (φάσμα). Πολλὰ φάσματα παριστῶν, Εὐσεβ. ποιητ.

Πολύφατος, ὁ, ἡ (φημί). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐμυθεύοντο πολλὰ περίφημος, πανταχοῦ γνωστός, πολυθρύλλητος, Πινδ. Ὀλ. 1, 13. Νε. 7, 119. Παθ. 11, 71.

Πολύφαυλος, ὁ, ἡ (φαῦλος). Λίαν φαῦλος, πολλὰ ἀχρεῖος, κακὸς, Εὐστάθ.

Πολυφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Πολὺ, μεγάλως ἢ καθαρῶς φέγγων, λάμπων, φωτίζων, λίαν φωτεινὸς, ποιητ.

Πολυφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Λίαν φειδωλὸς, ἀπίστομος, Εὐστάθ.

Πολυφερβής, ὁ, ἡ, = πολύφορβος.

Πολυφερνος, ἡ (φερνὴ), = πολυείδιος.

Πολυφημία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη φήμη, τὸ μέγα ὄνομα, ἐπὶ καλοῦ, ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἢ πολλὰ εὐφημία, ἢ ἡ πολλὴ δυσφημία. ἐκ τοῦ

Πολύφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Ἐνείνος, περὶ οὗ ἔξοιται, λέγονται πολλὰ, ἢ πολλαὶ φῆμαι περιέρχονται, ἐπὶ κακοῦ ἢ ἐπὶ καλοῦ, ἄρα, ὁσαμήτος, δύσφημος, ἢ περίφημος, ὀνομαστὸς, ἔνδοξος. 2) ὁ τόπος, ὅπου γίνονται πολλοὶ λόγοι, ἔνθα ἐμιλοῦντο πολλὰ, ἔνθα μεγαλοφώνως πράττεταί τι, π. χ. «Ἀγορὴν πολύφημον, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται, ἤγουν μαντικαὶ τινες λόγοι, καὶ Χρησμ. παρ' Ὁδυσσ. Β, 150. Ἡροδότ. 5, 79. »Ἐς πολύφημον δὲ ἐξεκαίνεσαν, (ἐπιθετικῶς) ἐκκλησίαν, σύναξιν λαοῦ, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι, πολλοὶ λόγοι γίνονται, ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἐκεῖ φημίζεσθαι· οὕτω καὶ »Πολύφαμος ἀορτὰν, Ἀλκμὰν παρ' Ἀθηναίῳ σλ. 498. 3) πολὺ ὁμιλῶν, πολὺ ψάλλων, ᾀδων, πλήρης ἀσμάτων, ᾠδῶν, ψημῶν, διηγημάτων, ἐπὶ ποιητοῦ, π. χ. ἀοιδὸς, Ὀδ. Χ, ὁ πολλὰ μαντευόμενος· ἐν γένει, πολύηχος, καὶ κατὰ μεμπτικὴν ἔννοιαν, ὅστις φωνάζει πολύ, ἐπίθ. βατράχου· 4) ὄνομα ἀνδρὸς, Ὁμ.

Πολυφήτωρ, ορος, ὁ. Πολλὰς φήμας ἀφιείς, εἰπὼν, ὁ πολλὰ προφητεύσας, = πολύφημος.

Πολύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ἐκ πολλῶν φθόγγων συνιστάμενος, ἔχων ἢ ᾠδὰς πολλοὺς φθόγγους, καθαρῶς, μεγάλως, ἢ πολὺ ἠχῶν.

Πολυφθάνερος, ὁ, ἡ (φθονερός). Πολλὰ φθονερὸς, οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἐπίκ. τοὺς Διαλεκτικοὺς ἢ Μεγαρικούς) Διογ. Λ. 10, 8.

Πολύφθονος, ὁ, ἡ (φθόνος). Πολὺν φθόνον ἔχων, λίαν φθονερὸς, Πλούτ. μ' ὅλον τοῦτο ἐνταῦθα ἡ λέξις εἶναι διαφθαρμένη· 2) ὃν φθονοῦσι πολύ· ὑπὸ πολλῶν φθονούμενος· σχετὸν ταῦτὸν τῷ, πολύζηλος· 3) διεγείρων πολὺν φθόνον.

*Πολυφθορὴς, ὁ, ἡ, = πολυφθόρος, Ἐμπ. 376.

Πολυφθόρος, ὁ, ἡ· καὶ, πολυφθορὴς, ἐος. ὁ, ἡ (φθείρω). Λίαν φθείρων, πολλὴν φθορὰν αἴτιος, μεγάλην φθορὰν προξενῶν· πολλῶν φθορεύς, πολλὰ ἢ πολλοὺς φθείρων, ἀφανίζων, ἢ φονεύων, εἰς πολλὰ ἢ πολλοὺς φθοροποιὸς, Πινδ. Ἴσθμ. 4, 63. Νέμ. 8, 53.

Πολύφθορος, ὁ, ἡ (φθείρω). Πολλὰ, διόλου ἐφθαρμένος, ἐρημωμένος, ἀφανισμένος· πλήρης φθορᾶς, σαγῆς, αἰρατοχυσίας, φόνου, Σοφ. Ἡλ. 10. Τρ. 477.

Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ. Λίαν φιλάνθρωπος· ἐπίρρ. πολυφιλανθρώπως.

Πολυφιλέω, ὁ. Τὸ πλῆθος τῶν φίλων, τῶν φιλοξενουμένων· ἐκ τοῦ

Πολύφιλος, ὁ, ἡ· ἐπίρρ. πολυφίλως (φιλέω). Πολλὰν φίλος, πολλοὺς φίλους κάμνων ἔχων, ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος, Πίνδ. Πύθ. 5, 5. ἔνθα λέγει τὸν πλοῦτον πολύφιλον, ἤτοι πολλοὺς φίλους ποιοῦντα.

Πολύφιλτρος, ὁ, ἡ (φίλτρον). Διδαχτὸς, παθὼν πολλὰ φίλτρα· ὅθεν, σφοδρῶς ἐρωτευμένος. ἐρωτομανὴς, Θεοκρ. 23, 1.

*Πολυφλέγματος, ὁ, ἡ (φλέγμα). Πολὺ φλέγμα ἔχων.

*Πολύφλογος, ὁ, ἡ (φλόξ). Πλήρης φλογῶν, πολλὰ ἀναμμένος, καίων.. = ζαφλεγὴς.

Πολύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὸς). Πολὺν φλοιὸν, ἢ πολλὴν, δυνατὴν φλοῦδαν ἔχων, Γραμματ.

Πολύφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Πολυτάραχος, πολυκίνητος, πολύηχος· μεγάλως κτυπῶν κρότων, πολὺν φλοῖσβον προξενῶν, Ἰλ. Α, 34. καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχ. ἐπίθ. θαλάσσης· ἀσκύτως καὶ παρ' Ἡσ. ποιητ.

*Πολυφλύαρος, ὁ, ἡ (φλύαρος). Πολλὰ φλύαρος.

Πολύφοβος, ὁ, ἡ (φόβος) Λίαν δειλὸς, ὅστις φοβεῖται μεγάλως, Σχόλ. Σοφ.

Πολύφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Πολὺ τῇδε κἀκεῖσε φοιτῶν, περιερχόμενος, περιφερόμενος, περιπλανώμενος.

Πολύφονος, ὁ, ἡ (φόνος). Πολλοὺς φονεύων ἢ φονεύσας, λίαν φονευτικὸς, φονικός.

Πολύφορβος, ὁ, ἡ· καὶ ἐνίοτε, η, ον (φορβή). Πολλοὺς τρέφων, ἢ πολλὴν φορβὴν ἤτοι τροφὴν φύων, ἔχων, πολλὰ ζῶα τρέφων, π. χ. γαῖα, Ἰλ. Ξ, 200. Ὀδ. Ξ, 300. Ἴτμν. Ἀπ. 385. Ἰλ. Ν, 568. Ἡτ. Θ, 912.

Πολυφορέω, ῶ (πολυφόρος). Πολλὰ φέρω, παράγω, γεννῶ, λίαν καρποφορῶ, καρποφόρος εἰμὶ· ὅθεν

Πολυφόρητος, ὁ, ἡ. Πολλὰ φερομένος, φορτωμένος, βατταγμένος· 2) ἐνεργ. πολὺ φέρων, παράγων, ἢ ὅστις ἔφερε πολλὰ, Γραμματ.

Πολυφορία, ἡ. Τὸ πολλὰ φέρειν· ἡ εὐφορία, καρποφορία, τὸ καλὸν εἰσόδημα, Ξεν. Οἰκον. 19. 19. ἐκ τοῦ

Πολυφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πολὺ ἢ πολλὰ φέρων, βαστάζων, παράγων, γεννῶν, εἰσόδημα, καρπὸν δίδων, καρποφόρος· »Πολυφόρος γῆ«, ἢ καρποφόρος· πολὺ ὑποφέρων, ὅθεν δυνατός· »Πολυφόρος οἰκία«, κρατὶ, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει (σημαίνει), πολὺ νεράν, δυνατὸν· 3) τροπ. προξενῶν, ἐπιφέρων παντοίας τύχας Ἀριστοφ. Πλούτ. 853. »Πολυφόρῳ συγκεκραμένα δαίμονι, πολλαὶ μοι κατὰ ὑφ' ἅνα καιρὸν ἄγονται, πολυειδεῖ συμφορᾷ.

Πολύφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Πολλὰ φορτωμένος, βαρὺ, μέγα φορτίον βαστάζων, βίος Ὁμ. 1. πλουτίος, φορτωμένος.

Πολυφραδέω, ῶ. Εἶμαι πολλὰ εὔφραδὴς, εὐγλωττος, ἢ φρόνιμος, νουνεχὴς. Τούτου τοῦ ῥήματος εὑρηται μόνον ἡ μετοχὴ πολυφραδέων = πολυφραδὴς, πολυφράδμων· »Μοῦσαι ἀνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖτεν, Ἡσιοδ. Λείψ. 54. παρὰ Κλήμεντ. Στρωματ. κ. 6. ὅστις ἑρμην. διὰ τοῦ, πολυφραδμοσι καὶ εὐπορον ἐκλογισιν, ἤγουν εὐφραδῆ, εὐγλωττον, καταπειστικὸν· ἐκ τοῦ

Πολυφραδής, ἐος, ὁ, ἡ (πολὺς, φράζω). Πολλὰ εὐφραδὴς, εὐγλωττος, ἢ πολλὰ φρόνιμος, συνετὸς ἐν λόγοις, γνωστικὸς, Ἡσ. Θ. 89.. »Ἐννεσίῃσι πολυφραδέσσι θελωθείς· ὅθεν

Πολυφραδία, ἡ, Ἡ μεγάλη φρόνησις, ἢ εὐγλωττία, Αἰσχύλος σλ. 598. »Ὕμνων πολυφραδίαι, τὸ πλῆθος τῶν ὕμνων, τὸ αὐτήκημα πολλῶν ὕμνων.

Πολυφραδμοσύνη, ἡ, = πολυφραδία, Σποβαῖος Φυσ. 786. ποιητ. ἐκ τοῦ

Πολυφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = πολυχρηδὴς.

Πολύφραστος, ἡ (φράζω). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται λόγος συνεχῶς, ὃν ἐφράζουσι συνεχῶς· πολλάκις, ἢ πολὺ ῥηθείς, ὁμιληθείς, ἐπαναληφθεὶς περίφημος· 2) ἐνίοτε πολλὰ γνωστικὸν, καλῶς συλλογιστὸν, νοηθὲν, πολλὰ ἐπιτηδειον· ποιητ.

Πολύφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντὶς). Πλήρης φροντίδων, πολλὰς φροντίδας ἔχων, Διακρ. λϑ'. ποιητ.

Πολυφρόντιστος, ὁ, ἡ (φροντίζω). Ἐνεργ. λίαν ἢ πολὺ καὶ ἀκριβῶς φροντίζων, ἢ συλλογιζόμενος περίτιτος, προνοητικὸς, προβλεπτικὸς, πραττοκαστικὸς, Ἀνθολογ. 2) παθητ. ἐκεῖνο., περὶ οὗ γίνεται μεγάλη καὶ πολλὴ φροντὶς, κεκμωμένος μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, σκέψιν, πρόνοιαν, ἀκριβῆς.

Πολυφροσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολυτροπία, Σύνεσις, φρόνησις, πανουργία, Ἡροδ. 5, 121, 6. κατὰ δὲ πληθ. παρὰ Θεόγν. 712. ἐκ τοῦ

Πολύφρων, νος, ὁ, ἡ (πολὺς, φρὴν), ταὐτὸν τῷ, πολύτροπος. Πολλὰ φρόνιμος, συνετὸς, πανοῦργος, Ἰλ. Σ, 108. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐπὶ καλοῦ, συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ, 367. Ὀδ. Θ, 297. 2) πολυέχυος, ἐφευρετικὸς, ὡς τὸ, πολύμητις. 3) ὄνομα κύριον, ἀνδρὸς, Ξεν.

Πολυφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Πολυειδὴς, ποικίλος, διάφορος, πολυμερὴς, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. α'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πολλὰ φύλλα ἔχων, πυκνόφυλλος.

Πολύφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ἐκ πολλῶν φυλῶν, γενῶν συνιστάμενος· πολλὰς φυλὰς ἔχων, συγκριθεὶς εἰς πολλὰς φυλάς, ἢ εἶδη, ἢ γένει.

Πολύφυτος, ὁ, ἡ (φυτὸν). Πολλὰ φυτὰ βοτάνας ἔχων, ἢ παράγων, εὔπορος φυτῶν, πλήρης χόρτων, Φαβωρ. Δεξ.

Πολυφωνέω, ῶ, Μ. ησω (πολύφωνος). Ἔχω ἢ κάμνω τὰ ἀκούῃ τις πολλὰς φωνὰς ἢ ἤχους· πολλὰ λαλῶ, Εὐστάθ. ὄθεν

Πολυφωνία, ἡ. Ἡ μεγάλη ἔντασις τῆς φωνῆς, πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων, φωναὶ πολλαὶ, συγκεχυμέναι, πολυλογία, φλυαρία.

Πολύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Πολλὴν, μεγάλην φωνὴν ἔχων, πολὺ ἠχῶν, μεγάλως ἠχαλογῶν, ἔχων ἢ κάμνων ν' ἀκούῃ τις πολλὰς φωνὰς ἢ ἤχους· διάφωνος, συγκεχυμένος· καὶ ἐνίοτε, πολλὰ λαλῶν, λάλος, φλύαρος, πολύλογος. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ συνθ. Ὅμηρ. κεῖται ἡ Ὁ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέγα στόμα, ὁ μεγάλα καὶ ἴσα Μούσαις φθεγξάμενος, λαλήσας, ἐ λέπτ. ἔμφωνος, εὐηχητ., εὐφωνότατος.

Πολύφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Πλήρης φωτός, λίαν λέμπων φωτίζων, φωτεινός, Ἡμερολ.

Πολύχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πλούσιος εἰς χαλκὸν, ἔστις πλουτεῖ, ἔχει, παράγει εἴδει πολὺ χάλκωμα, π. χ. γῆ, χώρα, ἢ ὅστις ἔχει πολλὰ χάλκινα σκεύη, ἢ νομίσματα, μεταφ. πλούσιος· καὶ, κατεσκευασμένος, ἢ στερεωμένος ἐκ πολλοῦ, ἢ μετὰ πολλοῦ χαλκοῦ, ἐπαμφ. στερεός, λίαν ἰσχυρός, Ἰλ. Ε. 504. Ὀδ. Γ, 2. ΨΟὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἤτοι στερρὸν, ὅστις ἀλληγοῦ σιδήρειος καλεῖται, τόσον δεύ τὸ ἀδιάῤῥηκτον, ὅσον καὶ ἐπειδὴ φαίνονται ὡς στερεῶς ἐμπηγμένα τὰ ἄστρα. Κατὰ δὲ Ἑρμείαν. Αἰσχ. Προμη. σελ. 16. opusc. 3. σελ. 268. καλεῖται οὐχὶ ὡς χάλκεος ἢ χαλκοβαφής, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐν τοῖς δώμασι τῶν θεῶν πολλὰ χάλκινα στολίδια καὶ σκεύη· καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνοείας ἐκληπτέον καὶ τὰ τρία ἄλλα Ὅμ. χωρία, ἐν Ἰλ. Η, 315. Σ, 289. Ὀδ. Ο, 424. ἔνθα ἐξελήφθη ἐπὶ πλουσίων ἀνθρώπων.

Πολυχανδής, ἐος, ὁ, ἡ (χανδάνω), ποιητ. Πολλὰ χωρῶν, πολυχώρητος, πλατὺς, φαρδὺς, Θεόκριτ. ιγ'. 40.

Πολυχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Πολλὴν χαρὰν ἔχων, ἀποκτώμενος, ἢ ποιῶν, προξενῶν, Γραμματ.

*Πολυχαρίδας, ἔθεν, ὁ πολυχαρίδα, ὑπαυστρικὸν ἐπιφώνημα παρὰ τοῖς Λάκωσι, φιλτατέμοι, Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1098. καὶ 1242. (∪∪∪--)

Πολύχαρμος, ὁ, ἡ (χάρμη) ποιητ. Λίαν πολεμικὸς, ἐν τοῖς πολέμοις πολὺ χαίρειν, Ἀναλ. α'. σελ. 217. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρὸς, Ξέν.

*Πολυχείμαρος, ὁ, ἡ (χειμών). Πολὺν, μέγαν χειμῶνα ποιῶν, λίαν χειμερινὸς· πολλὰ ὑποκείμενος εἰς χειμῶνας, χορτοῦνας, Ὀππιαν.

Πολύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ· καὶ, πολύχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Πολλὰς χεῖρας ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνιστάμενος, ἢ ὑπὸ πολλῶν χειρῶν γινόμενος, παρεχόμενος, π. χ. ΨΠολύχειρος εὐπορίαις (παρὰ τῷ Ἀλκιδάμ.) ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνισταμένη, ἢ διὰ πολλῶν χειρῶν ἀνθρώπων γινομένη, βοηθεῖα· ὄθεν

Πολυχειρία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, τῶν ἐργαζομένων ἢ βοηθῶν, Θουκ. 2, 77. Ξεν. Κ. Π 3, 3, 14.

*Πολύχειρος, ὁ, ἡ, = πολύχειρ.

*Πολυχειρία, ας, ἡ, ὡς τὸ, πολυχειρία.

Πολύχεστος, ὁ, ἡ (χέζω). Πολὺ χέζων, ἔχων τὴν διάῤῥοιαν, ὄθεν, νόσας πολ. ἡ νόσημα (ἢ πάθημα) πολύχεστον, τὸ πολλοῦ χεσίματος πρόξενον, ἢ διάῤῥοια.

*Πολυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ (χεῦμα). Πολὺ, ἀφθόνως χυνόμενος, ῥέων.

Πολυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ἔχων πολλοὺς χιτῶνας· παλαίτερον δὲ, μετὰ πολλῶν φορεμάτων, ἢ ἐπιπολυμμάτων σκεπασμένος.

*Πολύχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρὸς). Πολλὰ χλωρὸς, χλωμὸς, κίτρινος.

*Πολύχνη, ἡ, καὶ, πολύχνιον, τὸ, ἥττον καλοὶ τύποι ἀντὶ τοῦ, πολίχνη, πολίχνιον.

Πολύχνοος, ον, καὶ συναίρ. πολύχνους, ὁ, ἡ, ον (χνόος). Πολὺν χνοῦν (χνοῦδιον) ἔχων, εἶον τὸ, κυδώνιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἴδε χνόος.

Πολυχοέω, ῶ· Μ. ησω (πολύχοος). Πολὺ χύνω· μεταφ. ἀποδίδω ἑκατονταπλασίως, ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες δίδουσι πολὺ κέρδος καὶ εἰσόδημα. ἴδε πολύχοος. ὄθεν

Πολυχοΐα, ἡ. Ἡ πολλὴ ἔκχυσις, καὶ μεταφ. δόσις, ἀποφορὰ καρπῶν καρποφορία. 2) πολλότης, ἢ ποικιλία τῶν εἰδῶν, Θεόφρ.

Πολύχοος, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, πολύχοος, Μάξιμος στίχ. 480.

Πολυχοΐα, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χοίρων· παρὰ τῷ Πολυβίῳ ἁμάρ. ἀντὶ τοῦ, πολυχειρία.

Πολύχοος, ἢ πολυχόος, ον, καὶ κατὰ συναίρεσιν, πολύχους, ὁ, ἡ, ουν (χέω). Πολὺ χύνων· μεταφ. ἐπὶ καρπῶν τοῦ κάμπου, καὶ δένδρων, ὡς ἡ ἐλαία, δίδων πολὺν καρπὸν, εἰσόδημα πολλαπλάσιος, πολύφορος, πολυφόρητος, ΨΣπέρμα πολύχουν (Θεόφραστ.) ὃ φέρει, δίδει πολλαπλάσιον καρπὸν· ἔτι δὲ, ἐκτεταμένος εἰς πολλὰ μέρη 2) μεταφ. πολλαπλάσιος, ποικίλος, πολλὰ διάφορος, π. χ. ΨΤὸ πολύχουν τῶν νοημάτων, ἢ ποικιλία τῶν νοημάτων. Συγκρ. πολυχούστερος, Θεοφρ. καὶ ὑπερλ. πολυχούστατος.

Πολυχορδία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χορδῶν, ἐκ τοῦ

Πολύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πολλὰς χορδὰς ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν χορδῶν συνιστάμενος· ἐν γένει, πολύφωνος, πολύχορδος ᾠδή, γῆρυς, Εὐριπ. καὶ πολύτονος, ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, παρὰ Πλατ. Πολιτ. 3, 12. σελ. 399. πρβ. Πολυδ. 4, 67.

Πολύχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Πολλὰ χόρτα ἢ χορτάρια ἔχων, Εὐστάθ.

*Πολύχους, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ πολύχοος.

*Πολυχρημάτεω, ῶ· ησω (πολυχρήματος). Πολλὰ χρήματα, περιουσίαν ἔχω, ὄθεν

Πολυχρηματία, ἡ. Ἡ κατοχὴ πολλοῦ πλούτου, τὸ πολλὰ χρήματα ἔχειν, τὰ πολλὰ χρήματα, πλοῦτος. 2) ἀκρίβεια, πολύτιμον τιμὴ πράγματος, ἀντίκ. τῷ, εὐτέλεια, Ξενοφ. Συμπ. δ'. 42.

*Πολυχρηματίας, ου, ὁ. Ὁ κτήτωρ πολλῶν χρημάτων, πολλῆς περιουσίας, Διογ. Λ. 6, 28.

Πολυχρηματίζω, = πολυχρηματέω. Ἔχω πολὺν πλοῦτον, Στράβ. γ'. σελ. 635. ἀμφ.

Πολυχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Πολλὰ χρήματα, περιουσίαν, πλοῦτον ἔχων, κύριος πολλῶν ὑποστατικῶν, πολλὰ πλούσιος, εὐκατάστατος, benestante, Ἰταλ.

Πολυχρημοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολυχρηματία, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Πολυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολυχρήματος.

Πολυχρηστία, ἡ. Ἡ μεγάλη ὠφέλεια, χρησιμότης. ἐκ τοῦ

Πολύχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Εἰς πολλοὺς ἢ εἰς πολλὰ ὠφέλιμος, χρήσιμος, πολλὰ ἐπαφελής. 2) πολλὰ ἢ συνεχῶς ὠφελημένος, ἐν χρήσει γινόμενος.

Πολυχροΐα, ἡ (πολύχροος). Ἡ ποικιλότης τῶν χρωμάτων, ἢ πολλῶν χρωμάτων ἔκκρισις ἢ παράλυσις.

*Πολύχροος, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ πολύχρους.

Πολυχρονέω, ήσω (πολύχρονος). Διαρκῶ, ἐπιμένω πολὺν χρόνον· πολὺν καιρὸν βαστῶ, διαρκῶ.

Πολυχρονίζω, ταὐτὸν τῷ, πολυχρονέω, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, ἀναβάλλω· ἐνίοτε καὶ, κάμνω τὰ πολυχρονῇ, ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὔχομαι τινὰ ἵνα ζήσῃ πολὺν χρόνον, ἵνα γένῃ μακροχρόνιος. ἐκ τοῦ

Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ· Ἐπίῤῥ. πολυχρονίου (χρόνος). Πολλοῦ χρόνου ὤν, πολὺν καιρὸν διαρκῶν, ἢ διαρκέσας, ζήσας, παλαιὸς, γέρων, παλαιὸς, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 125. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ, ὡς παρὰ Πλατ. Τιμ. σελ. 75. Β. Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 16. Προσ. 3, 10. ὄθεν

Πολυχρονιότης, ητος, ἡ. Τὸ μῆκος, μάκρος, διάρκεια, διαμονὴ τοῦ χρόνου, ἢ πολλῶν χρόνων διάρκεια, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 607.

Πολύχρονος, ὁ, ἡ· νεώτ. τύπος ἀντὶ, πολυχρονίου.

Πολυχροος, ον, καὶ κατὰ συναίρεσιν, πολύχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Πολυχρώματος, ποικίλος, παράλλος.

Πολυχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Πολὺν χρυσὸν, ἢ πολλὰ χρυσᾶ πράγματα, σκεύη ἔχων, πλούσιος εἰς χρυσὸν, μάλαγμα, εἰς χρυσᾶ, μαλαγματένια σκεύη, κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. ἐπὶ πόλεων καὶ ἀνθρώπων, παρὰ δὲ Ἡσ. Β. 523. Θ. 480. Ἀσπ. 8, 47. καὶ Τμν. Ὁμ. Ἀρτ. 1. 9. ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ἡ στολισμένη μὲ χρυσὸν, ὡς ὁ Τμν. Ἀφρ. 65. αὐτὸς ἑρμην. τὸ λέξεν. Μεταγενέστερος ἐπαύξυν τοῦτο τὸ ἐπίθ. ἄλλοι μὲν ἐπὶ τῶν πολλῶν χρυσῶν ἀναθημάτων τῇ Ἀφροδίτῃ, ἄλλοι δὲ ἐν γένει, ἐπὶ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς, ἐν τρόπον καὶ λέγεται, χρυσέη, Λατ. aurea Venus· σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ, πολὺν χρυσὸν φέρων, παράγων.

Πολυχρώματος, ὁ, ἡ· καὶ πολύχρωμος, ὁ, ἡ (χρῶμα), Νικήτας Χρον. ἡ. 3. Ἐκ πολλῶν χρωμάτων συνιστάμενος, ἢ πολυχρωμότητος. ποικίλος· = πολύχροος.

*Πολύχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς), = πολύχροος, πολυχρώματος.

Πολύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Πολὺν χυλὸν ἔχων.

*Πολύχυμος, ὁ, ἡ (χυμός). Πολὺν χυμὸν ἔχων, Σπευσ. = πολύχυλος.

Πολύχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Πολὺ, μακρὰν τεχνικῶς διεσπαρμένος εἰς πολλὰ μέρη· μακρὰν ῥέων, τρέχων· ἐν γένει, πολλαπλάσιος, ταὐτὸν τῷ, πολύχοος.

Πολυχώρητος, ὁ, ἡ (χωρέω). Πολλὰ χωρῶν, Γραμματ.

Πολυχωρία, ἡ. Μεγάλη ἔκτασις, Πτολεμαῖος περὶ Κριτηρίου καὶ ἡγεμονικοῦ σελ. 8. ΨΤὰ ἐνομάτων πολυχωρίαι, τὰ πολυσήμαντον, ἤτοι ἡ πολυσημασία τῶν λέξεων. ἐκ τοῦ

Πολύχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Πολλὰ χωρῶν, πολλὰ εὐρύχωρος, πλατὺς, πολλοὺς χωρῶν Ὑπερβ. πολυχωρότατος, Συνέσ. σελ. 100. ΨΨυχὴ πολυχωροτάτη ταῖς ἁπάντων ὁρμαῖς φρονήσεως.

Πολύχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Πολὺ ἢ λίαν, ὑψηλὰ ἐπισωρευμένος, σχηματισμένος ὑπὸ πολλῶν σωρῶν χώματος, π. χ. ΨΠολύχωστος τάφος, ὁ εἰς ὕψος μετὰ πολλοῦ χώματος ἐπισωρευμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 349.

Πολυψάμαθος, ὁ, ἡ (ψάμαθος), καὶ, πολύψαμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). Πολλὴν ἄμμον ἔχων· λίαν ἀμμώδης.

*Πολύψηκτος, ὁ, ἡ (ψήχω). Πολλὰ ψηκτὸς κατηγορημένος, Εὐστάθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυψηφία, ἡ (πολύψηφος). Αἱ πολλαί, καὶ διάφοροι φωναὶ εἰς τὸ ψηφίζειν, ἀποφαίζειν, ἢ τῶν ψήφων πλῆθος κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀξιωμάτων, Θουκυδ.

Πολύψηφις, ιδος, ὁ, ἡ (ψῆφις). Πολλὰς ψηφίδας ἢ λιθαρίκια ἔχων, ἐξαιρέτως εἰς τὴν ὄχλην ἢ εἰς τὰ παρέλια, π. χ. ἅρμος, χρησμὸς παρ' Ἡροδοτ. 1, 55. ῥῆγμ., Ναυμαχ. 60. (Ἡ γραφὴ πολυψηφὶς, ίδος, ἔστιν ἡ τὴν ὀρχὴν, Spitzn. vers. her. p. 50. Spohn de ext. Od. parte, p. 192.)

Πολύψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Μετὰ ἢ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων φωνῶν ἐν τῷ ψηφίζειν ἐπιγιγνομένης, ἐξαιρ. εἰς τὰς ἐκλογὰς κατὰ τὰ ἀξιώματα· ἐν γένει, συνιστάμενος ἐκ πολλῶν ψήφων, ἢ ἔχων πολλὰς ψήφους ἐν ταὐτῷ.

Πολύψοφος, ὁ, ἡ (ψοφέω). Πολλοῦ ψόφου πρόξενος· ἢ πολὺν ψόφον, κτύπον ποιῶν, ἐπὶ ἐρασυνοῦ.

Πολυωδυνία, ἡ. Ὁ μέγας πόνος, ἐκ τοῦ

Πολυώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Πολλὰ ἀλγεινὸν, πόνων, μέγαν πόνον προξενῶν. 2) παθ. καταβαρυμμένος ἀπὸ πόνους, κακὰ, ἢ μεγάλους πόνους ὑποφέρων, δουλεύων.

Πολυωνυμέω, ὦ. Μ. ἤσω (πολυώνυμος). Ἔχω πολλὰ ὀνόματα, Εὐστάθ. ὄδυσ.

Πολυωνυμία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν ὀνομάτων, τὰ πολλὰ ὀνόματα· ἢ εὐκλεια.

*Πολυωνυμικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -ῶς. Εἰς πολυωνυμίαν αἰτικὸς, Εὐστάθ.

Πολυώνυμος, ὁ, ἡ· Ἐπίῤῥ. πολυωνύμως (ὄνυμα). Πολλὰ ὀνόματα ἔχων, μὲ διάφορα ὀνόματα λατρευόμενος, τιμώμενος, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Ἴλ. Ὀμ. Δήμ. 38. 32. Καλλ. Ἀπολ. 70. Ἀρτεμ. 7. καὶ αὐτὸς Spanh Θεόκρ. 15, 109. 2) μέγα ὄνομα ἔχων, ὀνόματος, Ἴλ. Ὀμ. Ἀε. 82. Ἡσ. Θ. 785.

Πολυώπιδες, ὁ, ἡ (ὄπις). Πολλοὺς ὄπιδας ἔχων.

Πολυωπέτης, ιδος, ἡ, νεώτ. ποιητ. Ἡλ. τῶν πλωτῶν. «Πολυωπέτις αἰήλη» (Μάξιμος στίχ. 584.), ἡ ἔχουσα πολλὰ ὄμματα.

*Πολυωπὴς, ὁ, ἡ, = πολυωπὸς, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 129. ποιητ.

Πολυωπὸς, ὁ, ἡ (ὠπὴ) Πολλὰς ὠπὰς, τρύπας ἔχων. «Πολυώπου δίκτυου», πολλὰς τρύπας ἔχοντ, Ὀδυσ. 22. 386. Ζήτει πολύωψ. 2) ἐκ τοῦ ὤψ, ἔχων πολλὰ ὄμματα.

Πολυωρέω, ὦ. Μέλ. ήσω (πολύωρος). Τὸ ἐναντίον τοῦ ὀλιγωρέω. Δίδω μεγάλην προσοχὴν, προσέχω πολὺ, πολλὴν φροντίδα ποιοῦμαι, πάνυ κηδεμονικῶς ἔχω· ἔχω πολλὴν φροντίδα διά τι, ἢ διά τινα, σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, φυλάττω, κλπ. «Πολυωρεῖν τινὶ βρώμασιν, πρηνίζειν τινὰ μὲ φαγητὰ· πολυωρεῖσθαι ὑπό τινος, εἶναι ἐν μεγάλῃ εὐλαβείᾳ παρά τινι, π. χ. «Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων, τιμᾶσθαι ὑπὸ τῶν κατωτέρων, μικροτέρων», Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Δίνυσ. Ἑλλ. 22. ὄδυσ.

Πολυωρητικὸς, ἡ, όν. Πολυμέριμνος, ἐπιμελὴς, φροντιστικὸς· λίαν ἢ πολὺ φροντίζων.

Πολυωρία, ἡ. Μεγάλη φροντὶς, μέριμνα, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, πρόνοια, καὶ μεγάλη εὐλάβεια πρός τινα, grande égards· ἀντίθ. τῷ, ὀλιγωρία.

*Πολύωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Προσεκτικὸς, ἐπιμελὴς· ἔχων εὐλάβειαν, σέβας πρός τινα μεγάλην, πολλὰ σεβόμενος, τιμῶν, ἀντίθ. τῷ, ὀλιγώρος.

Πολύωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Πολυχρόνιος, πολλῶν χρόνων ὤν, παλαιὸς, π. χ. πεύκη πολύωρος, Στεφάνης.

Πολυώροφος, ὁ, ἡ (ὀροφὴ). Πολλὰς σκέπας, στεγαστὰς, πατώματα, ἔχων.

Πολύωσος, ὁ, ἡ (οὖς). Ἔχων πολλὰ ὦτα, αὐτίζ.

Πολυωφελὴς, ὲς· ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. πολυωφελῶς (ὄφελος). Διαφόρως ἢ κατὰ πολλὰ ὠφέλιμος, πολλὴν ὠφέλειαν προξενῶν· (τὸ ὑπερθ. πολυωφελέστατος ἔχει ὁ Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 1. τὸ δὲ ἐπίῤῥ. ὁ Ἀριστφ. Θεσμ. 804.)

Πολυώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = πολυωπός. Ἔχων πολλὰ ὄμματα, ἢ ὠπὰς, τρύπας, «Πολυώψ μίτοις», τὸ δίκτυον, Ἀνθολ. (ἡ γραφὴ πολύωψ εἶναι ὀρθὴ.)

Πολυώψ, ὠπὸς, ὁ, καὶ συνηθ. κατὰ πληθ. πολῳοὶ, οἱ. Καὶ Ἡσύχιον, τὰ ἐκ τῶν χόρων καὶ τῆς ἐριπτῆς κριθῆς ἐφόμενα· ἦσαν δὲ οἱ πολῳοὶ εἶδος ζωμοῦ ἢ ἐδέσματος κατεσκευασμένου ἐκ κριθῆς ἀφλοιασμένης (ξεφλουδισμένης) καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων, εἶδος ὃ παρ' ἡμῖν φαίνεται, λεγόμενος· ὁ Ἐρνέστιος παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. pulpa. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην ς. 62. ἐστιν εἶδος ζωμαρικοῦ, εἷος ὁ φιδὲς, μετὰ ὀσπρίων ἑψόμενον· καὶ ἐντεῦθεν, πολυφαγία, ἡ, φαγὴ μαγειρευμένη μετὰ φιδοῦ, ἢ μετὰ ἄλλου τοιούτου ζωμαρικοῦ. Τὸ Γλωσσ. τοῦ Ἑρωτιαν. ἐξηγεῖ τὸ, πολῳοὶ διὰ ταῦ, βολῳοὶ, καὶ διὰ τοῦ, βρωμάτι πελτῶδες. (ἐρέτται καὶ ἡ γραφὴ πολῳος, παροξυτόνως, ἀλλ' ὁ Ἀριστίος σελ. 84, 19. γράφει πολῳός.) ὄδυσ

*Πολῳοφάγη, ἡ (φαγῆ), ὄρ. ἀνωτέρω.

Πολχος, ὁ, τὸ Αἰολ. ὄλχος ἀντὶ ὄχλος (μετὰ τοῦ παρὸ Ἑρηνὶ μαλιστα ἐν χρήσει δασὺ πνεύματος)· εὑρηται δὲ ἐπὶ τινος Ἑρητικοῖς νομίσμασι παρὰ Chishull καὶ Pellerin, ὅθεν τὸ Λατ. volgus. vulgus καὶ τὸ Γερμ. Volk.

Πόμα, τὸ (πέπομαι, πίνω). Τὸ ποτὸν, ὅπερ πίνεται, τὸ ποτὸν, Πανδ. Νόμ. 3. 136. Ἡροδτ. 3, 23. (ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος ὑπάρχει μόν, κατὰ Πορτ. Εὐρπ. Ἑκαβ. 895. Monk Ἱππόλ. 209. Reisig Conj. Ar. p. 147., πῶμα· ὑπῆρχε δὲ, καθὼς φαίνεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. καὶ πῶμα γραφόμενον ἐν χρήσει, Lob. Φρυν. σ. 495. Poppo καὶ Bornem. Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 27. Η. Π. 5, 2, 8. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 745.)

*Πομάτεον, τὸ, ὑποκ. τοῦ, πόμα, Ἐ. Μ.

Πομπαγωγέω, ὦ. Μελ. ήσω. Πομπὴν ἄγω, ἀμφ. ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, πομφαγωγέω, ἐσημείωσε.

Πομπαῖος, αία, αῖον, καὶ, ὁ, ἡ (πομπὴ). Παραπεμπτικὸς, συνοδεύων, ξεπροβοδῶν· ἔτι δὲ ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὗτος ἦγε τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, ἢ συνοδεύει αὐτὰς εἰς τὸν ᾅδην, ψυχοπομπὸς. «Πομπαῖοι ἄνεμοι», ἐξ οὐρίας ἢ οὐρίοι ἄνεμοι. 2) παθητ. ἀποστελλόμενος, συνοδευόμενος, ἢ σταλμένος, π. χ. «Πομπαία ἐλάτη», Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 1323.

Πομπεία, ἡ (πομπεύω). Ἡ ὁδηγία, ἡ συνοδία εἰς τὴν πομπὴν· εἰς τὴν παράταξιν, τὸ πομπὴν ἄγειν. 2) ἡ πομπὴ, ἡ παράταξις εἰς ἑορτήν τινα, ἐξαιρ. θρησκευτικὴν· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις καὶ ἡ πομπὴ εἰς τὸν θρίαμβον· ὅθεν 3) μεταφ. καὶ ἡ ἐπίδειξις, κόμποι ἢ κομπασμὸς, ὅταν τις θέλῃ νὰ ἀκουσθῇ, π. χ. ὅταν περιπατῇ τις μὲ ὑπερηφάνειαν, ἢ καυχᾶται ἐπίτηδες, ἢ φέρεται εἰς ὕψος. 4) λοιδορία, χλεύασμα, περιγέλασμα, περίπαιγμα, ἄτιμία, ὕβρις μὲ δαγκαστικοὺς, ἢ ὑβριστικοὺς, ἀτίμους λόγους, καὶ τοιαῦτα περιπαίγματα ἔκαμνεν ὁ ὄχλος πρὸς τοὺς συνοδεύοντας πομπήν τινα θρησκευτικὴν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι στρατιῶται κατὰ τοὺς θριάμβους, Δημ. Στεφ. σελ. 229. Meineke Μέναν. σελ. 141. ὅθεν, «Πομπεῖαι λοίδοροι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν», καὶ, «Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία», περὶ τῆς σημ. τῶν ὁποίων ὅρ. ἐν τῷ, πομπεύω.

Πομπεῖον, τὸ (πομπὴ). Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον ἀνῆκον εἰς πομπὴν, τὰ εἰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, πομπεῖα ἐκολοῦντο, Δημοσθ. 2) ὑμνόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις οὕτω καλούμενον, ἐπειδὴ ἦτοι ἐντεῦθεν ἐκινοῦντο αἱ πομπαὶ, ἢ, ἐνταῦθα ἐφυλάττοντο τὰ πομπεῖα, τὰ εἰς τὴν πομπὴν ἀνήκοντα σκεύη, ὁπλοθήκη, σκευοφυλάκιον.

Πομπεύεσκεν, Θεόκρ. β'. 68. Ἰων. παραταπ. τοῦ πομπεύω.

Πομπεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (πομπὸς). Ὅστις συνοδεύει παραπέμπει τινὰ, συνοδοιπόρος, ὁδηγὸς κατά τι ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, Ὀδ. δι ὃ καὶ οἱ οὔριοι ἄνεμοι καλοῦνται, «Πομπῆες ἠῶνες», Ὀδ. Γ, 362 παρὰ Μεταγνστ. ἐξαιρ. ὁ συνοδεύων εἰς πομπήν τινα καὶ παράταξιν· ὁ πομπὴν ἄγων.

Πόμπευσις, εως, ἡ (πομπεύω) ταὐτὸν τῷ, πομπεία.

Πομπαυτήριον, ἰα, ιον. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς πομπήν, παράταξιν, ἐκ τοῦ

Πομπευτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, πομπευτὴς, οὗ, ὁ Ὅς τις, ὑπάγει εἰς πομπήν, ὁ πομπὴν ἄγων· ἢ μετὰ πομπῆς συνοδεύων τινά, = πομπεύς ἐκ τοῦ

Πομπεύω, Μέλ. εύσω (πομπή). Συνοδεύω, παρακολουθῶ τινι, παραπέμπω τινὰ, ὁδηγῶ, τῷ χρηστιμεύω ὡς ὁδηγὸς, Ὀδυσ. Ν, 422. «Αὐτή μιν πόμπευσον». «Ἑρμοῦ τέχνῃ πομπεύειν», ἀπὸ τοῦ ἔργου ἀγγέλου (πεζοδρόμου) τοῦ Ἑρμοῦ, Σοφ. Τραχ. 620. παρὰ μεταγνστ. ἐξαιρ. ἐν πομπῇ τινι δημοσίᾳ καὶ παραταξει συνοδεύω, ἢ, παρὰ Ῥωμαίοις συνοδεύω κατὰ τὸν θρίαμβον τινος. 2) ἀμεταβ. ὑπάγω ἢ εἰμὶ εἰς τὴν πομπὴν, εἰς τὴν παράταξιν, ἢ παρὰ Ῥωμαίοις θριαμβεύω, θριάμβον ἄγω, τελῶ. 3) μεταφ. κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κάμνω τὸν μεγάλον, ὡς ἂν νὰ ἤμουν ἐν τῇ πομπῇ ἑορτῆς τινος, ἢ ὡς ἐνικήκως μεγαληγορῶ, φαίνομαι εἰς κοινὴν θέαν, Ἀρρίαν Ἐπίκτ. γ. 24. «Μὴ πόμπευε αὐτήν». 4) χλευάζω, λοιδορῶ, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω, θεατρίζω, λέγω κατά τινος ὅσας δύναμαι ὕβρεις, ὡς ποτε εἶχον ἄδειαν νὰ κάμνωσιν οἱ μὲν ἄνδρες κατὰ τὰ Διονυσιακὰ, αἱ δὲ γυναῖνες κατὰ τὰ στήνια (τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος), ὅτε συναλίζοντο νὰ περιφέρωνται ἐφ' ἁμάξης καὶ ἐντεῦθεν νὰ ξεκωμάζωσι κατὰ τῶν διαβαινόντων, τὸ ὁποῖον τοῦτο δίκαιον καὶ ἄδειαν εἶχε καὶ ὁ Ῥωμαϊκὸς στρατιώτης κατὰ τοὺς θριάμβους, Suet. Caes. 49. ἴδε ἐν τῷ, κῶμος καὶ, κωμάζειν. Ὁ Σχολ. Γρηγορίου τοῦ Ναζιαν. ἔχει· «Πομπεύειν (λέγεται) καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπὶ καλοῦ μὲν, ἡνίκα, τῆς ἑορτῆς οὔσης, προϊόντες ἐπ' ἀγορᾶς βαλίζομεν, εἰς τιμὴν κεκοσμημένοι τῆς πανηγύρεως· ἐπὶ κακοῦ δὲ, ὡς ὅταν ἐν τῇ πομπῇ τῷ Διονύσῳ οἱ Ἕλληνες ἐφ' ἁμαξῶν προϊόντες, ἀλλήλους ἔλεγον κακῶς, καὶ πρὸς τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι, προσωπεῖα, λέγονται, ἐφόρουν οἱ πλεῖστοι· ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν, τοὺς φαύλόν τι δράσαντας καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους». Καὶ ἐντεῦθεν οἱ τοιοῦτοι στεῖχοι (χωρατάδες) καὶ αἱ ὕβρεις, λοιδορίαι, παρὰ Μενάνδρῳ «Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πομπεῖαι σφόδρα λοίδοροι» καλοῦνται. Οὕτω χρῆται τῷ, «πομπεύειν», καὶ, πομπεία, ἡ ὁ Δημοσθένης, μεθ' ὧν παραβάλλονται καὶ αἱ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτ. 1014. λέξεις, στήνια, καὶ, κωμάζω, ἀντὶ τοῦ, λοιδορῶ, καὶ, λοιδορία· καὶ ἐντεῦθεν μετάφ. παρ' Ἡλιοδ. (ε'. σελ. 213.) «Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία», τὸ παιγνίδι, τὸ περίπαιγμα τῆς τύχης καθ' ἡμῶν, ἡ ὁποία μᾶς μεταχειρίζεται ὅπως θέλει. Ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἄδεια τῶν λοιδορεῖν καὶ χλευάζειν κατὰ τὰς πομπὰς ἐχρημάτισε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν θεατρικῶν παιγνίων, οἷον τῆς Τραγῳδίας καὶ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κωμῳδίας, ὅπερ ἐγίνοντο κατὰ πρῶτον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς αὐτὰς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. Horatius Art. Poet. 275. ignotum tragicae genus invenisse Camenae dicitur et plaustris vexisse poëmata Thespis, quae canerent agerentque peruncti faecibus ora. 5) παρ' Ἡρακλείτῳ Ἀλληγ. 29. κεῖται τό, πομπεύειν, ἐνεργητ., ἀπ' ἐναντίας ἔχων τό, εἰσάγειν, = ἑρμηνεύειν, φέρω, καθοδηγῶ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἄρα, σαφὲς, φανερὸν ποιῶ, δεικνύω, δηλόω, σαφηνίζω, φανερόω, ὅθεν

*Πομπέω, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ πομπεύω.

Πομπή, ἡ (πέμπω). Ἐξαποστολὴ μετὰ συνοδίας, παραπομπὴ, ὅταν δηλαδὴ εἰς ἢ πολλοὶ συντροφεύωσι τινὰ, συνοδία, παρακολουθία, πρόπεμψις, ὁδηγία, κατ' ἀρχὰς κυρίως ἐπὶ σκοπῷ σεπτῆς, ὑπερασπίσεως καὶ δείξεως τοῦ ὁρόμου, ὅθεν, «πομπὴ θεῶν, ἀνθρώπων, συνοδία αὐτῶν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδ. 2) ἡ ἀποστολὴ, τὸ στέλλειν τινά που, καὶ, ἡ ἄφεσις, ἀπόλυσις, ἐξαιρτ. τὸ ἀπολύειν τινὰ, ἀφιέιν ὀλίγιστον ἄδειαν ἢ ὑπάγῃ οἰκόνδε, εἰς τὴν πατρίδα του, πολλαχ. ἐν Ὀδσ. ζητεῖ δὲ καὶ ἡ ἀπόλυσις τῆς συνοδίας, τῶν συνοδευόντων τινά. 3) ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἐπὶ πανηγύρει παράταξις, ἢ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρόοδος, Πινδ. παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἡ μετὰ νίκης ἐν θριάμβῳ προέλευσις, ὅθεν τὸ Λατιν. Pompa, 4) ἔμπνευσις, νύξις θείᾳ ἢ ὑπερφυσικῇ, μοῖρα, ἐξαιρ. «Θείᾳ πομπῇ, Ἡρότ. 1, 62. 3, 71. 4, 152. 8, 94. 5) τὸ στέλλειν τινὲ πρός ἄλλον, ὅπως οὗτος ἔλθῃ, τὸ κράζειν τινά, μεταπέμπεσθαι, τὸ προσκαλεῖν τινας εἴτε, π. χ. εἰς τὰ ἔπαθλα, Αἰσχ. Περτ. 58. ἀμφ. ἐνάγν. 6) ἐν γένει, ἐπίδειξις, πομπὴ, μεγαλοπρέπεια. ὅθεν

Πομπικός, ἡ, ὀν. Εἰς πομπὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἰαμβ. π. χ. ἔπος, Ξεν. Ἱππαρχ. 11, 1. πρβ. Πολυδ. 1, 211. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, μεγαλοπρεπὴς, λαμπρὸς, προσοχὴν καὶ θεωρίαν ἐπ' αὐτῷ διεγείρων, φέρων, ἢ χρήσιμος μόνον εἰς ἐπίδειξιν, ἢ τὸ φαινόμενον, ὡς, πομπικοὶ λόγοι. Ἐπίῤῥ. πομπικῶς· ἐν πομπῇ· ἢ ἐπίδειξει.

Πομπίλος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πομπός. ἐξαιρ. 2) ἰχθύς τις πειὸς, ὅστις συνοδεύει τοῖς πλοίοις, Gasterosteus ductor. Διον. Ὅρα Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰστορ. ιβ'. 23. καὶ Ἀθήν. ζ'. 283.

Πόμπιμος, ὁ, ἡ· καὶ, πόμπιμος. ἴμη, ιμον (πομπή). Ἐπὶ τὰ πρόσω φέρων, ἀποπέμπων, ἢ ἐξαποστέλλων ὑπό συνοδίᾳ, συνοδεύων, ὁδηγῶν, ἢ ἀπολύων, οἷόν δε πέμπων, καὶ ὁδηγῶν, ἢ θεσπολύων τὴν πορείαν τινός, π. χ. ἄνεμος, ὅθεν «Πόμπιμος δαίμων, θεός, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν βαδίζομεν. «Πόμπιμον νόστου τέλος, τὸ τέρμα τῆς ἐπανόδου, ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, ὅπου ὁδηγοῦνται τὰ τὰ πλοῖα, Dissen Πινδ. Νέμ. 3, 24. 2) καθ. στολεὺς, ἀγωγεὺς, τινὶ, Σοφ. τρ. 82. πρβ. Κρ. Ο. Τ. 952. βι. μεταδίδομεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. γ) δυνάμενος νὰ συντροφευθῇ, συνοδευθῇ, καθοδηγηθῇ, σταλῇ ἢ ἀποχθῇ, μετακομισθῇ.

Πόμπιος, ία, ιον, = πομπικός, ὡς «Πόμπιος στολὴ, Διόδωρ. ιβ'. 40.

Πομπός, ὁ (πέμπω). Παραπέμπων, συνοδεύων, ὁδηγὸς συνοδοιπόρος, ὅστις συνοδεύει καὶ φέρει τινά, ἢ μετακομίζει τι εἴτε μέρος, Ὅμ. καὶ Ἡρότ. 1, 121. 122. ὅστις στέλλει τινά που, ἢ στέλλει οἰκεῖόν τι, εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ὅστις ἀπολύει τινά, δίδει ἄδειαν τοῦ ἀπελθεῖν· λέγεται καὶ ἐπὶ πράγ., ἢ συνοδεύουσα τινά, ὁδηγήτρια, Ὀδ. Δ, 826. 2) παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν χρήσει πολλαχ. εἰπεῖν τῶν, ἄγγελος, κῆρυξ, ἑρμῆς, ὅστις ἐστάλη διὰ νὰ φέρῃ ἀνθρωπόν τινα ἢ πρᾶγμα, Heisig Comm. crit. de Soph. O. C. 70. Döderl. Ὀ. R. 1661. ὡς ἐπίθ. «Πῦρ πομπὸν, φωτία, συντείνουσα ὡς σημεῖον, ἢ ὁποία καίεται διὰ νὰ φέρῃ ἀγγελίαν τινὰ μακρύτερον, φρυκτοὶ, Αἰσχ. Ἀγ. 307. Herm. Σοφ. Ἠλ. 554.

Πομποστολέω, ὦ (στέλλω, πομπή). Πομπὴν ἄγω, συνοδεύω, ὁδηγῶ, καὶ ἐξαιρ. ὁδηγῶ, συνοδεύω στόλον, ἢ ἐν πλοίοις καὶ, στέλλω στόλον, Λουκιαν. 5, σελ. 268.

Πομφολυγάω, ὦ. Μ. ἠσω (πομφόλυξ). Φύσκας, εὐγάζω, κάμνω, πομφόλυγας ποιῶ, ῥίπτω, ὡς π. χ. τὸ ζέον ὕδωρ, κ. τ. τ. Διοσκορ. α'. 76. ὅθεν

Πομφολυγηρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἢ ῥίπτει πομφόλυγας.

Πομφολυγίζω, ταὐτὸν τῷ, πομφολυγάω.

Πομφολυγοπάφλασμα, τό (πομφόλυξ, παφλαίω). Ἡ μετὰ ἠχου ἀναβράζουσα πομφόλυξ, τὸ μετὰ πομφολύγων παφλασμα, χόχλασμα, κοχλασμα τοῦ ὕδατος, Ἀριστοφ. Βατρ. 249.

Πομφολυγόω, ὦ (πομφόλυξ). Εἰς πομφόλυγας μεταβάλλω.

Πομφολυγώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πομφόλυγος εἶδος ἔχων.

Πομφολυγωτός, ἡ, όν (πομφολυγόω). Δίκην πομφόλυγος εἰργασμένος, στολισμένος μὲ πομφόλυγας, μικρὰς φυσαλλίδας, Μαξιμιαν. παλ. σελ. 66. «Περόναις πομφολυγωταῖς, πομφόλυγας (κόμβους) κατὰ τὸ ἄκρον ἐχούσαις.

Πομφολύζω, ξω, ταὐτὸν τῷ, πομφολύσσω.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ ἀρτ., Lob. Φρυν. σελ. 760. (πομφός). Ἡ φυσαλλὶς, ἐξαιρ. ἡ ἐν τῷ βράζοντι (ζεστῇ ασχλάζοντι) ὕδατι γεννομένη εἰσηγμὸς, ἢ ὑδατώδες φύσημα, φύσκα. Ὁ Λουκιανὸς ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, Φυσαλίς. «Ἤδη ποτὲ πομφόλυγος ἐν ὕδατι ἐβράσω, ὑπὸ χρονίου τινὸς καταῤῥάττοντι ἀνιστάμενος, τὰς φυσαλίδας λέγω, ἃφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρὸς· καὶ ἡ ἐν τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐυδιάλυτος φυσαλὶς· καὶ ἐντεῦθεν, πᾶσα φύσκα. 2) ἡ τῶν ἀσπίδων κατὰ τὸ μέσον ἡμισφαίγγυλος, ἀμοιάζουσα φυσαλίδι ὕδατος ἐξοχὴ, ἥτις ἄλλως, ὀμφαλὸς, λέγεται. 3) τὸ λευκὸν ἄλσος (ἀφρὸς) τοῦ φευδαργύρου, ὅπερ μένει, προσκολλᾶται ἐν τῇ ἀπολύσει αὐτοῦ εἰς τὰς πλευρὰς τῆς καμίνου, Διοσκορ. ε'. 85. 4) εἶδος γυναικείου στολισμοῦ κεφαλῆς, ὡς τὸ, ὄγκος.

Πομφολύσσω, ἡ πομφολύζω, ξω (πομφόλυξ). Πομφόλυγας, φύσκας ποιῶ, ῥίπτω, μετὰ πομφολύγων βράζω, κοχλάζω, κοχλάζω· ἀναβρύω μετὰ πομφολύγων· ἐν γένει, σφόδρα ἐκπηγάζειν, ἀναβλύζειν, ἔχειν ἐπὶ ἄκρων, Πινδ. Πύθ. 4, 215. «Ἐκ δ' ἕρ αὐτοῦ πομφόλυξεν (οὐχὶ πομφόλυξαι, ὡς ἔχει τὸ ἡμέτερον) ἄκρυα γλαυκρώτερα, ἀναβράσσησαν, ἀνέβρυσαν, ἀνέβλυσαν, ἐξεχύθησαν δάκρυα. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Πομφολύζει, τρέμει, ὅπερ καλλίων βαμβαλύζει, γραπτέον· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· «Πεμφόλυξ, καὶ, πομφολύζω ἐκ τοῦ παφλάζω, παμφλίζω, πομφαλόζω, καὶ πομφάλυξ.

Πομφός, ὁ. Φύσκα, φυσαλὶς ἀπὸ καύσιμον, πρίσμα, pustule. «Πομφοὶ ὡς ὑπὸ κηδόνης καταπεπλημένων, πληροῦσαι, γεμίζει φυσκαις, Ἱπποκρατ. φυσικολίδα ἱερεῖ· (ὅθεν πομφόλυξ, πομφολύζω, κ. τ. λ. συγγεν. τῷ, πεμφὶξ.)

*Πονάξ, Δωρ. ἀντὶ πονηδ, γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἀορ. ε'. παθ. τοῦ πονέω.

Πονέω, ὦ· Μέλ. ήσω· καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐν χρήσει μόνον τὸ μέσ. Ἀποθ. πονοῦμαι, ήσομαι (πόνος). Ἀπολύτως, κοπιάζω, ἐργάζομαι, μὲ ἀγῶνα καταγίνομαι, πολλὰ, παρ' Ὅμ. π. χ. «Ὀφείλει ποιεῖσθαι λισσόμενος, νὰ κοπιάζῃ πολλὰ παρακαλῶν, ἱκετεύων, Ὅ. Η, 117. Καταγίνομαι μέ τι, δοτ., Ἰλ. Σ, 413. Ὀδ. Π, 13. ἢ περίτ., Ἰλ. Ω, 444. «Πεποίηται περὶ τοίχαλμα (Ἡρότ. 2, 63.)· «τί, κατά τι, Ἰλ. Ο, 447. «Πεπόνητο καὶ ἵππους ἡσχολεῖτο, κατεγίνατο εἰς τὸ νὰ κυβερνᾷ τοὺς ἵππους ἀκριβῶς. (Ὁ παρακ. πεπόνημαι ἐν χρήσει ἐνίοτε ποιητ. γεν., Ἀρατ. 758. «Εἱλίων πεπόνησαι, ἐπιμελήθητι, φρόντιζε, καταγίνου εἰ ἐκεῖνα· ὡς καὶ τό, «χεῖρες ἔμιος πεπονήμασιν, ἐ αὐτὲς, στίχ. 82.) «Πονεῖσθαι κατὰ ὑμῆνα, μὲ κόπον πολὺν καὶ ἀγῶνα (μὲ ξυνάδα) μάχομαι, Ἰλ. Ε, 84. 627. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν καὶ ἁπλῶς, πονεῖσθαι = μάχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κατὰ ὑσμίνην, Ἰλ. Δ, 374. Ν, 288. β) μεταφ. ἔχω φροντίδα, ἔγνοιαν, φροντίζω ἢ λυποῦμαι, Ἰλ. Ι, 12. ἔτι δέ, σωματικὸν πόνον ἔχω, πάσχω, αἰσθάνομαι, ποιῶ, ὀλίγ. ἢ ἐν γένει, ὑπό κόπου, ἀγῶνος κοπιώδους ἢ κεκοπιακὼς εἰμι, κουρίζομαι ἐξαντλοῦμαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαιρ. πρέχω μὲ πολὺν ἀγῶνα, κόπον, Α. Διον. Ξεν. Ἱππαρχ. σελ. 208. καὶ ἐντεῦθεν, ἔχρηστος ἢ σαθρὸς γίνομαι, π. χ. ἐπὶ ξύλου κ. τ. τ. Στραβ. 6, 1, 12. «Σπύλος πονήσαι. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. ἐν εἴπω ἢ ἀγῶνι καταρθῶτι, ὅθεν, κατασκευάζω, κάμνω, διανεργῶ, ἐκτελῶ, μὲ κόπου ἢ ἐπιμέλειαν διαπράττω τί, ἐν γένει, ὑπεύργημά τι ξύλου ἐπὶ ἢ μετέρχομαι, Ἰλ. Ι, 348. Σ, 380. Ψ, 245. Ὀδ. Ι, 250. Δ, 9. Ο, 222. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ἡσ. Ἔ. 438. πρβ. Boekh. exp. Πινδ. Ὀλ. 6, 9 var. Lect. ἐν Πυθ. 4, 256.

Β'. παρὰ Λογογρ. πολλῷ εὐχρησιτέρους ὁ ἐνεργ. τύπος, πονέω, αἰτ. πρόσπ., ἀντὶ τοῦ, προξενεῖν, ἐμποιεῖν, κάμνειν τινὶ δουλαίαν, κόπον ἢ πόνον, Πινδ. Πύθ. 4, 268. «Οὐκ ἐπονέω, οὐκ ἀλγύνω με, δὲν μὲ πονεῖ, δὲν μὲ προξενεῖ πόνον καὶ βάρος· μετὰ δὲ αἰτ. πράγμ. αὐτὸ τοῦ, πόνῳ καὶ κόπῳ, ἢ μὲ δουλίαν ἀποτῷ, ταράσσω, περισπούδομαί τι, Σεν. Ἀπομ. 7, 6, 41. «Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ ὑπεργ., τὸ ὁποῖον οὐδαμοῦ εὑρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., ἔχει ἐπὶ τοῦ Θεογν. καὶ Πινδ. καὶ ἄλλας τὰς σημα. τοῦ μέσου. π. χ. «Πονεῖν ὀδύνας, ἔχω ὀδυνόμενον, πάσχω τοὺς ὀδύνας. «Πεπονῆσθαι ξύλα, βλαμμένα, ἄχρηστα ξύλα, Πλούτ. (ὁτατό, πόνιος ἔχει τὴν συνήθ. σημσ. δουλεύω, κοπιῶ, ποιεῖ παρὰ τοῖς Αττ. κοινοτικῶς τὸν μέλλ. πονήσω, εἰδέ καὶ σημείωσι, πονεῖ αἰσθάνομαι, ὁ μέλλ. ποιεῖ, πονέσω, καὶ ἀόρ. ἐπόνεσα, ὁ δὲ παρακ. καὶ κατ' ἄμφω τὰς σημσ. πεπόνημα. Ὁ Ἀνακρ. 40. συναπτει τὴν ἀμετ. καὶ μεταβ. σημσ. ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ.) ὅθεν

Πόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον, εἰργασμένον, ἢ τελειωμένη δουλειὰ, ἔργον, σύγγραμμα, βιβλίον, ἐργόχειρον, ὅπερ μετὰ πόνου ἐξεργάζεται τις.

Πονημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόνημα. Μικρὸν πόνημα. Φώτ. βιβλ.

Πονηρεύμα, ατος, τό. Κακὴ πρᾶξις, κακὸν κάμωμα, πρᾶξις, πονηρὸν, κακουργημα. ἐκ τοῦ

Πονηρεύω, εὔσω, καὶ συνηθέστ. ὡς μέσ. Ἀποθ. 2) χειροτερεύειν, γίνεσθαι χειρότερον, ἐπί πάθους τινός· ἢ, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, βλαμμένος, ἄχρηστος· καὶ, πάσχω κατά τι, π. χ. πονηρεύομαι (πονηρός). Πονηρὸς εἰμί ἢ γίνομαι, πονηρὰ ἔργα πράττω, πονηρὰς φέρομαι, ἢ πολιτεύομαι· ἀχρειότης. 2) κακὴ κατάστασις, θέσις. «Τοῖς κατὰ νήσους πονηρευομένοις, οἱ πάσχοντες κατὰ τὴν νῆσον. Τοῦσ. εἰς Ὀριβάσ. ῥ'. 61.

Πονηρία, ἡ (πονηρός). Κακὸν καὶ ἀχρεῖον χρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νημα, διάθετις, χρηστήρ, καθοδηγῶν τινα εἰς τὸ καλόν.
Πονηροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Διδάσκαλος τῶν πονηρῶν καὶ κακῶν, Στράβ. ζ'. 463
Πονηροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Πονηρὰν καρδίαν ἔχων.
Πονηροκρατέομαι, οὔμαι· Μ. ηθήσομαι (κρατέω), ὡς παθ. Ὑπὸ πονηρῶν ἐξουσιάζομαι, διοικοῦμαι, ὅθεν
Πονηροκρατία, ἡ. Ἡ ἐξουσία τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Διονύσ. Ἁλικαρ. ἡ. 5. καὶ, 31.
Πονηρολογία, ἡ (λέγω). Λόγος ἢ ὁμιλία περὶ πονηρῶν πραγμάτων. 2) Ἀριστοτ. Τοπικ. ἡ. 12. ἀγχεῖα φιλοσοφία καὶ διαλεκτική.
Πονηροπαλίς, ωος, ἡ (πολις). Ἡ πόλις τῶν πονηρῶν, ἤτοι κακοποιῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων.
Πονηρός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. πονηρῶς, Ἀττ. πενήρως (πονέω). Κυρίως, = ἐπίπονος, ἤτοι δουλικὸν, κόπου, βάσανον, πόνον ἔχων ἢ προξενῶν· ὅθεν 1) φυσικῶς, ἀχρεῖος, κακὸς, ὀχληρὸς, κάμνων ἀνάγκην, ἀνάγκαιον, Θέογν. 574. παθ. πάσχων ἀνάγκην, ἀνάγκαιον, κακῶς εὐρισκόμενος κατάστ., ἄθλιος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἀπὸ τῆς ὁποίας σημτ. λέγεται παρ' Ἡσ. Λεῖψ. 48, 5. ὁ Ἡρακλῆς, πονηρότατος καὶ ἄριστος. Οἱ Γραμματικοὶ Ἀθλουσιν, ὅτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν προπαροξυτόνως πόνηρος γράφεται· οὕτω καὶ τὸ, ἐπίρ. πονήρως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν καθ' ὅλας τὰς σημασίας, διαγραίνεται ἄπρακτα νὰ διακρίνηται ἡ σημασία τούτου ἐκ τῆς συντροφιᾶς τοῦ λόγου, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ τόνου, καθὼς καὶ τόσαι ἄλλαι λέξεις, ὄρ. ἐν τέλει. β) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν ἐκείνῃ καταστάσει ἐὰν τι, χαλασμένον, ἀχρεῖον, ἄκυρον, ἄχρηστον, οὐτιδανὸν, διεφθαρμένον· ὡς «Πονηρὸν κόμμα, κιβδηλον νομισμα, «Πονηρὸν ὕδωρ, ἀχρεῖον πρὸς ἐντίεσιαν τῷ, χρηστὸν. «Πράγματα πονηρὰ, ἄθλια καὶ δυστυχῆ καταστάσεις τῶν πραγμάτων. «Σῶμα πονηρὸν, ἀσθενὲς καὶ ἐρρωστον σῶμα. «Πονηρὸν «βλέπειν, ἀντὶ τοῦ, λοξὰ, στρεβά. «Τέκνα πονηρὰ, δύστεκνος. 2) ἠθικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀχρεῖος, πλήρης κακῶν, κακὸς, κακοήθης, ψεύδης, κακόεργος, κακότροπος· καὶ κωμ. κατ' ἐπίτασιν, «Πόσω πονηρόφρων, ὅστις ἀμελίζεται πολὺ διὰ τὸ κάμη κακὸν, ὅστις κάμει κακὸν ἐπειδὴ ἔχασι τὸ κάμῃ, Βτ. Ἀριστοφ. Σφ. 496. Λυσ. 350. καὶ κατὰ τὴν διορθ. τοῦ Bentl. Ἐπ. 698. Διαθ. γραπτὰ οὐχὶ ὡς μία λέξις, Lennep. Φαλαρ. σελ. 71. Ἡ λέξις πονηρὸς ἔχει καὶ ὅλας τὰς σημασ. ἀντικείμενον τὸ, χρηστός. (Παρ' Ὁμ. οὔτε εὑρηται αὐτὴ ἡ λέξις, ἐκείνη τὸ ἐν Ἡσ. Ὀμ 14, 20. δέν νομίζεται ὡς ἰωνικὴ ἀπόδειξις. — Κατὰ τὸν Ἀριστάρ. σελ. 71, 16. Ἀρμοῦ, ἐν Δ. πόνηρον, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 764. σελ. 258, 14. Reiz de au incl. p. 108. Ἀ. Β. 2. σελ. 678. καὶ ἄλλους, οἱ Ἀττ. ἔγραφον προπαροξυτόνως πόνηρος, ὅτε ἡ λέξις ἐτίμαινε, δυστυχὴς, ἄθλιος, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 389. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σελ. 55. καὶ, μοχθηρὸς.) ὅθεν
Πονηροφθαλμέω, ὁ, ἡ (ὀφθαλμὸς). Πονηρὰ κακὰ, ἢ φθονερὰ ὄμματα ἔχων, ταὐτὸν τῷ, βασκαίνω, παρὰ τοῖς Ο'.
Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Φίλος τῶν πονηρῶν, ὁ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀχρείους ἀνθρώπους ἀγαπῶν, Ἀριστοτ.
Πονηροφυτεύω, ἡ, οὐ, Ἀνήκων ἢ ἁλίσκεσθαι τοῖς κόπους καὶ πόνους, ἤτοι ἐργασίας.
*Πόνησις, εως, ἡ (πονέω). Ἐργασία, κόπος, δουλία, ἀγὼν, Διον. Λ. 6, 70.
*Πονητέον, ρῆμ. ἐπίθ. τοῦ πονέω. Δεῖ πονεῖν.
*Πονητικός, ἡ, όν (πονέω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δουλίαν, φιλόπονος.
Πονίζω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, πονέω, Ἡσύχ.
*Πονικός, ἡ, όν (πόνος), ὡς τὸ, πονητικός. Φιλόπονος, ὑπερβ. πονικώτατος, Διογ. Λ. 7, 180.
Πονήεις, εσσα, εν (πόνος). Πόνου, δουλίαν, κόπου ἐμποιῶν, προξενῶν, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος, πεινῆ.
Πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ (παίζω). Μετὰ τῶν πόνων, κόπων παίζων, ὅστις ἔχει τοὺς πόνους καὶ κόπους ὡς παίγνια, Μανέθ. δ'. 276.
Πόνος, ὁ (πένω, πένομαι). Ἐργασία, δουλιὰ· ἐξαιρ. κοπιαστικὴ, καματηρὰ, ἐπίπονος, ὀχληρὰ (ξυνὴ), ἐξαντλητικὴ δουλιὰ, κόπος, ἀγὼν, βάσανον· καὶ, ἔνδεια, ἀνάγκη, δυστυχία, ἀθλιότης, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡτ. «Μάχης πόνοιο, ξυνὸς κόπος τῆς μάχης· μάχη φθοροποιὰ, Ἰλ. Ο, 563. τάσσεται δὲ συνεχῶς καὶ ἁπλῶς, πόνος = μάχη, Ἰλ. Ζ, 77. Μ, 348. 356. Ν, 344. Γ, 158. Ὀδ. Μ, 117. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 6, 114. 8, 89. «Πόνον ἔχειν, = μάχεσθαι, Ἰλ. Ζ, 525. Ν, 2. Π, 416. Ἡτ. Ἀσπ. 303. 310. «Πόνον τιθέναι τινὶ παρασκευάζειν τινὶ ἀνάγκην ἢ βάσανον, Ἡσ. Ἔ. 472. ἐλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ σωματικοῦ κόπου, ἀγῶνος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκτενοῦς, ταχέος ὁρόμου, τρεξίματος, Λ. Διόδ. παρὰ Ξεν. Ἱππαρχ. σελ. κἀ. Εὐρ. Ἑλ. 1513. ἐν γένει, ὑπουργία, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, Ὀδ. Δ, 54. β) φροντὶς, ἄγουσα, θλῖψις, λύπη, ἐνίοτε ἡ ἐμποδὼν εἰς τι ἐπιχείρημα, Ἰλ. Τ, 227. Φ, 525. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, σωματικὸς πόνος. γ) ἐν γένει, ἀποστάτης, κούρυμα ἀπὸ δουλιᾶς, κάματος, χεύωσις, ἐξαντλητμὸς· ἀρρώστημα, ἀρρωστία. 2) τὸ μὲ δουλιὰν, κόπον παρασχεθὲν ἢ ἀποκτηθὲν, Εὐρ. Φοιν. 29. 3) ἔκλειψις (ἡλίου ἢ σελήνης). 4) Πόνος, ὡς μυθολογικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς Ἔριδος, Ἡτ. Θ. 226.
*Πονταρχής, ου, ὁ, καὶ
*Πονταρχος, ὁ (ἄρχω). Ἐξουσιαστὴς, κύριος τῆς Θαλάσσης, Osann. Syll. inscr. 1. p. 145.
*Ποντέας, εως, ὁ. Κύγενής τις Φαίαξ, Ὀδ. Θ, 113. κυρ. Θαλασσιὸς ἄνθρωπος.
Ποντειὰς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ· τοῦ πόντιος, ταὐτὸν τῷ, ποντία, ὅ ἐστι Θαλάσσιος, Πινδ. Νέ. 4. 59. Ἰσθμ. 3, 34.
Ποντίζω, Μέλ. ίσω (πόντος). Βυθίζω, βουτῶ, ἐμβάλλω εἰς τὴν Θάλασσαν, ἐν τῇ Θαλάττῃ πνίγω, Σοφοκλ. καὶ, Αἰσχυλ.
Ποντικὸς, ἡ, όν (πόντος). Ἐκ τῆς Θαλάσσης, ἢ ἐν τῇ Θαλάσσῃ ὤν, Θαλάττιος. ἐξαιρ. ἐκ τῆς μαύρης Θαλάσσης (Πόντου) ἢ ἐν αὐτῇ κείμενος, ἢ ἐκ τῆς Ποντικῆς χώρας καταγόμενος, προερχόμενος, ὅθεν «Ποντικὰν δένδρεον, ἡ λεπτοκαρυά, Ἡρόδ. 4, 23. καὶ ὁ κερασὸς, «Ποντικὰ κάρυα. «Ῥίζα Ποντικὴ, τὸ ῥεοβάρβαρον. — 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ὁ μὺς (τὸ ζῶον), διὰ τὸ ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν πλοίων μετακομιστήναι, Ἀριστ. Ζωϊ. Ἱστορ. ἡ. 19. Πλίν. ἡ. 37.
*Πόντιλος, ὁ, = ναυτίλος, 2
Πόντιος, ὁ, ἡ· καὶ, πόντιος, ία, ίον (πόντος). Ἀπὸ ἢ ἐκ τῆς Θαλάττης ἢ ἐν τῇ Θαλάττῃ ὤν, ἀνήκων εἰς τὴν Θάλασσαν, Θαλάσσιος, πολλκ. παρὰ Πινδ. ἐπίθ. Ποτειδῶνος παρ' Τμ. Ὅμ. 21, 3. «Ἅλς ποντίκὸν (Σοφοκλ.) τὸ εὐδύτατον μέρος τῆς Θαλάττης, τὸ πέλαγος. = πελάγιος.
Πόντισμα, τὸ (ποντίζω). Πᾶν ὅ,τι ῥίπτεται ἢ ἐρρίφθη, ἐβουτήθη, ἐβυθίσθη εἰς τὴν Θάλασσαν, Κύριλ. Ἑλ. 1564.
Ποντιστὴς, οὖ, ὁ (ποντίζω). Ὁ ῥίπτων εἰς τὴν Θάλασσαν, συνηθ. στ. καταποντιστὴς, Πλουτ. ἡ'. 32.
*Ποντοβρεφὴς, ὁ, ἡ (βρέφω). Βουτημένος εἰς τὴν Θάλασσαν.
Ποντόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὑπὸ τῆς Θαλάττης βρεχόμενος, καὶ, ἐν τῇ Θαλάττῃ βυθισθείς, πνιγείς, παρὰ τοῖς Ο'.
Ποντογένεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τῆς Θαλάττης γεννηθεῖσα, Συγήτηρ τῆς Θαλάττης, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ὡς τὸ, ἀφρογένεια σχηματισθεὶς, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ
Ποντογενὴς, έος, ὁ, ἡ (γενέσθαι, γένος). Ὑπὸ τῆς Θαλάσσης γεννηθείς, ἀναφυὴς, ἀναβλαστήσας, καταγόμενος.
*Ποντόγονος, ὁ, ἡ, = ποντογενὴς.
Ποντόθεν, ἐπίῤῥ. (πόντος). Ἐκ, ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, ἀπὸ τὸ πέλαγος, Ἰλ. Ξ, 395.
Ποντοθήρης, ου, ὁ (θηράω). Ὁ ἐν Θαλάσσῃ θηρεύων, ἀγρεύων, ἁλιεὺς, ψαρᾶς, Ἀπέλλετ. β. 263. ποιητ. καὶ Ἰων.
*Ποντοκρατέστωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Κύριος τῆς Θαλάσσης.
*Ποντοκύκη, ἡ (κυέω), γυνὴ, γυνὴ διόλου ἀνητίχου καὶ φιλοταράχου χαρακτῆρος ὡς τὰ κύματα τῆς Θαλάσσης, Φρυνιχ. Ἀ. Β. 1. σελ. 61. (υ)
*Ποντόμεδος, ὁ, ἡ, = ποντομέδων, πόλλ' ἀμφ.
*Ποντομέδουσα, ἡ, θηλ. τοῦ, ποντομέδων.
Ποντομέδων, οντος, ὁ (μέδω, μέδων). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος. ἤτοι βασιλεὺς τῆς Θαλάσσης, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ὀλ. 6, 176.
*Ποντοναύτης, ου, ὁ (ναύτης), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ναύτης, Σοφ. Σευρ. Λεῖψ. 4.
Πόντονδε, ἐπίῤῥ. κινήσ. (πόντος). Πρὸς, ἡ, εἰς τὸν πόντον, Θάλασσαν.
Ποντοπλάνητος, ὁ, ἡ· ἡ, ποντοπλάνος, ὁ, ἡ (πλανάομαι, πλάνη). Ἐπὶ τῆς Θαλάσσης ἢ ἐν τῇ Θαλάσσῃ πλανώμενος.
Ποντοπόρεια, ἡ. Τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἡτίοδος (Θεογον. 256.) ὡς θηλυκ. ὄνομα κύριον, μιᾶς τῶν Νηρηίδων· κυρίως, ἡ Θαλασσοβαθίστρια· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. ὡς ἐπίθ. καὶ ἐξαιρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ποντοπόρος.
Ποντοπορεύω, εὔτω (ἔτι δέ, ὡς μέσ. Ἀποδ.), ταὐτὸν τῷ, ποντοπορέω, Ὀδυσσ. Ε, 277. 278. Η, 267. Παρὰ δὲ Μεταγνστ., π. χ. παρὰ Πλουτ., καὶ κατὰ μέσ. διάδ.
Ποντοπορέω, ῶ· Μ. ήσω (ποντοπόρος). Πλέω, ἀρμενίζω, περνῶ τὴν Θάλασσαν, ταξειδεύω διὰ Θαλάσσης, ἐν τῇ Θαλάττῃ ἢ ἐπὶ τῆς Θαλάσσης ἔρχομαι, ὑπάγω, βαδίζω ἐξαιρέτως δὲ, τὸ πέλαγος διαπερῶ, πλέω μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος· ἀντίκειται τῷ, παρὰ τὴν ἀκτὴν πλέω. «Νῆες ποντοποροῦται, Ὀδ. Λ, 11.
Ποντοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος, πείρω, πορεύω). Ἐπὶ τῆς Θαλάσσης πλέων, ὑπάγων, τὸ πέλαγος διαπερῶν, ἐν τῇ Θαλάττῃ, ἐν τῷ πελάγει ἢ ἐπ' αὐτῶν τῶν ὁρόμων ποιούμενος, Θαλασσοπόρος, πελαγοδρόμος, τὸ πέλαγος διαπορευόμενος, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ, νηῦς, καὶ μόνον ἐν Ἐπιγρ Ὅμ. 8, 1. ἐπὶ ναυτῶν.
Ποντοποτειδάων, ωνος, ὁ (Ποτειδῶν). Ὁ τοῦ ποντου Ποτειδῶν, ὅ ἐστιν, ὁ ἐξουσιαστὴς βασιλεὺς τῆς Θαλάσσης, Κωμ. σύνδετος λέξις παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 1050.
Πόντος, ου, ὁ. Ἡ Θάλασσα, ἐξαιρ. τὸ πέλαγος, πάνυ εὔχρ. παρ' Ὅμ καὶ Ἡτ. «Θάλασσα πόντοιο, τὸ νερὸν τοῦ πελάγους, Ἰλ. Β, 145. «Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ἡ ἐπιφάνεια ἢ τὸ πέλαγος τῆς πολιᾶς Θαλάσσης, ἡ φουρτουνιάσης Θάλασσα, Ἰλ. Φ, 59. Θέογν. 10, 106 πρβ. πέλαγος. 2) μεταφ. πᾶτα παμμεγέθης ποσότης, πλῆθος, μεγεθος, ἀφιλεια, ἀφθονία, π. χ. πόντος χρυσίου 3) Πόντος, ὡς ὄνομα θεοῦ, υἱὸς τῆς Γαίας, Ἡτ. Θ, 132. πρβ. 233. τὸ πέλαγος· παρ' Ὁμήρ. 4) ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Εὔξεινος, ὁ παρ' ἡμῖν καλούμενος, Μαύρη Θάλασσα. καὶ ἐντελῶς, «Πόντος Εὔξεινος, Ἡροδτ. 4, 93. λέγεται δὲ παρ' αὐτῷ (4, 8. 99.) πόντος, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλῶς, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ ὅλη ἡ Μεσόγειος. β) ἡ κατὰ τὰ παράλια τῆς μαύρης θαλάσσης χώρα τῆς μιερᾶς Ἀσίας· (συγγεν. τῷ, βένδος, βάθος, βύθος, καὶ τῷ Δωρ. fundus.)

Ποντοστεφής, ό, ἡ (στέφω). Ἐστεμμένος, ἤτοι περιεζωσμένος, περικυκλωμένος ἀπὸ θάλασσαν.

*Ποντοτίναστος, ὁ, ἡ (τινάσσω). Τιναγμένος, κλονιζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἐπ. Ὁμ. 4, 6. κατὰ τὴν ὑπὸ Pierson διόρθ. ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημ. ποτιπάναστος, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην λέξιν ὁ Ῥεῖσμος ὑπερασπίζεται. (ε)

*Ποντοφάρυξ, υγος, ὁ, ἡ (φάρυξ, φάρυγξ), = ποντοχάρυβδις, Φρυν. Ἀ. Β. 1. σελ. 58, 32.

Ποντόφιν, ποντάφι, ποιητ. γεν. τοῦ πόντος, Ὀδ.

Ποντοχάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (χάρυβδις). Ἡ δίνη, ὁ βάραθρος τῆς θαλάσσης, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἱππώναξ παρ' Ἀθηναίῳ (ιε'. σελ. 698.) καλεῖ κομ. αὐτὸ καὶ τὸν πολυάγαον, ἀδήφαγον ἐχθρηγον. πρβ. μεθυστοχάρυβδος.

*Ποντόω, ῶ, Μ. ῶτω (πόντος). Κάμνω τι ὡς θάλασσαν, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, πλημμυρίζω· παθ. γίνομαι θάλασσα.

Πονωπόνηρος, ὁ, ἡ, ὑπερτ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 330. Σφῆκ. 466. λίαν πονηρός, «ὅπου ἀναγνωστέον,» Πόθῳ πονηρός.

Πόξ, ποιός, ἡ ταὐτόν τῷ, πόκος, ἐν τῇ Πλουμίλα «Εἰς ὄνου πόκας,» εἰς Πόκη.

Ποοφᾶγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ταὐτόν τῷ Ποηφάγος.

*Ποπᾶνευμα, ατος, τό, ὡσανεὶ παρὰ τὸ, ποπανεύω, = πόπανον.

Πόπανον, τό. Πλακοῦς ἀπὸ ἄρτου, ἐξαιρ. εἰς θυσίαν προτρεχόμενος, κατὰ τὸν Σχολ. Πλάτ., πλατύς, λεπτὸς καὶ περιφερής, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν σήτα, λεγομένη· ταὐτὸν τῷ πέμμα· ἐκ τοῦ πέπω, πέπτω· ὅθεν

*Ποπανώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος, σχῆμα ποπάνου.

Πόπαξ, ἐπιφώνημά τι ἐπιπλήξεως καὶ ἀγανακτήσεως. σχεδὸν ταὐτὸν τῷ Πόποι, καὶ τῷ Ἀττικῷ, Πύπαξ, πύπαξ. Ὁ Αἴσχ. Ἐρῆν. 13ῳ. συνάπτει αὐτὸ οὕτω· «Ἰοὺ, Ἰού, πόπαξ,» ὦ θεοί κτ.

Ποπάς, άδος, ἡ, = πόπανον, Κρατιν. 6, 4. «Ἰρινέαι ποπάδες,» ταὐτὸν τῷ «Ἰτρίων πόπανα·»

Ποπίζω, ἴσω τοῦ Ἔποπος, ὁπότων αὐτὸς φωνάζῃ. Ὄπ, ὄπ. φωνάζω ὡς ἔποψ. ὅθεν

*Ποπός, φωνὴ, κραυγὴ τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 230.

Πόποι, παρένθετος, ἐπιφώνημα καὶ ἐπίρρημα θαυμασμοῦ καὶ σχετλιασμοῦ, ὅηλ. ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, ὀργῆς ἢ λύπης· ἀντὶ τοῦ, ἀλεκτηλήπτως! παράξενα! φριτὸν! ἀχρειότατα! φεῦ, ἀλλοίμονον! συγγεν. τῷ, παπαί, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ., ὅστις ἀεὶ συνεφέρει ὦ πόποι, καὶ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἀρχυὰ στίχον καὶ περίοδον, Ἰλ. Α, 254. Η, 124. 455. Θ, 201. 427. Ν, 99. Ψ, 344. Φ, 54. Χ, 375. 168 247. Ψ, 103. 782. κτ. Ὀδ. Α, 32. Δ, 169. 233. Ρ, 124. Ε, 286. Κ, 38. Λ, 436. Ν, 140. 172. 383. Ρ, 248. 454. Φ, 102. 131. 249. κτλ. Ἄνευ δὲ τοῦ, ὦ, σπανίως εὑρηται τοῦτο τὸ ἐπιφώνημα, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1080 «Πόποι δᾶ·» ἢ κατὰ τὰς συνῆθ. ἐπὶ «Ποποῖ δᾶ·» Νεώτεροι δοξάζουσιν, ὅτι οἱ Δρύοπες ὠνόμαζον τοὺς θεοὺς, Πόποι, ὅθεν αὐτὴ ἡ λέξις δὲν εἶναι παρέθεσις, ἀλλὰ κλητ., ὅ ὁ καὶ γραπτέον, ὦ πόποι, ὃν τρόπον καὶ ἀναγινώσκομεν ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι. ὅμως ἴσως ἄνευ ἰδιαιτ. σκοποῦ τῶν ἐκδοτῶν, παρὰ δὲ Οὐλιαρίῳ μόνον ἐν Τιμ. Ὁμ., καὶ πρέπει νὰ ὁρμηνεύηται, ὦ δαίμονες! ὦ θεοί! dieux immortels! granda dieux! Ὅτι δὲ ὁ Ἀνακόρων καὶ ὁ Εὐφορίων κλίνουσι ταύτην τὴν λέξιν, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο οὐσιαστικόν, ἀποδεικνύει μόνον τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερώτων ἐπεκράτει ἡ ἰδέα τῆς παραγωγῆς ἐκ τῆς Δρυόπων διαλέκτου, Meineke Εὐφορ. 99. σ. 157. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Χειρογράφῳ λεξικῷ ἔχει. «Πόποι, ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν· τινὲς δὲ ἔθεσαν εἶναι, ὦ θεοί. Ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν. «Ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο» «τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες, φασὶ συναλοιφὴν εἶναι «Ἐν ὁ' ἐπόποις,» ἀντὶ τοῦ, ἐπόπτοις.»

*Ποποπό, φωνὴ τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 230.

Ποππύζω, Μ. ύτω. Δωρικ. ποππύσδω· ὅθεν τὸ ποππυλιάζω, καὶ Δωρικ. ποππυλίσδω, καὶ ἀπομένως, πόππυσμα, καὶ, ποππυσμός. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει τὸν διὰ τοῦ φυσήματος τόνον, τὸν ὁποῖον κάμνει τις διὰ τῆς συχνῆς συνελίψεως τῶν χειλέων, ἀνερρυφῶν ἐν ταὐτῷ τὸν ἀέρα, καὶ εἶτα ἐκρεούσαν αὐτὸν ἔξω, πυ, πυ, πυ προφέρων· ὅθεν 1) μὲ τοῦτον τὸν τρόπον κολακεύω τὰ ζῶα καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω αὐτά, πυππυλίζω, χαϊδεύω· ἐκφράδεύω τὸν ἵππον, κολακεύω, κρίζων, πο. πο, πυ, πυ, πυ, Ξεν. Ἱππ. καὶ Πλουτ. Συμπ. προβλ. 7, 8. Τοιουτοτρόπως κολακεύει καὶ κρίζει πρὸς ἑαυτὸν, ὃ ἐστι, ποππύζει, ὁ Ἀσκληπιὸς τὸν ὄφιν του παρ' Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. 731. «Θεὸς ἐπήπυστο — δῶμ' ὁρᾶτον» ἐκ τοῦ τεθ.» Διὰ τοῦ τοιούτου ποσπύσματος ἐκρότουν τινα εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους· καὶ ἐντεῦθεν 2) τὸ, κοπιάζειν, ὑπῆρχε σημεῖον ἐπαίνου καὶ συνάπτεται ὡς τχεδὸν ἰσοδύναμον μετὰ τοῦ, κροτεῖν καὶ ἐντεῦθεν τὸ, πόπυσμα, σημαίνει καὶ τὸ, κρότος, καὶ, χειροκρότημα, τὸ ἐπὶ τιμῇ κρότημα, κτύπημα τῶν χειρῶν· καὶ τὸ, κολακεύω, καὶ, κολακεία. Ἐντεῦθεν καὶ μετ' αἰτ. κοπιάζειν, «δεικνύω πρός τινα τὴν ἀποδοχήν, τὸν ἔπαινον μου διά τι ἢ κολακεύω αὐτόν, π. χ. (Τιμοκλῆς παρ' Ἀθην. 5'. σελ. 407.) ἐκολάκευσαν αὐτόν. 3) διὰ τούτου τοῦ ῥήματος κάμνομεν τινὰ προσκεκτικὸν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, ἐξαίρ. ὡς σημεῖον ἔρωτος κρυφίου πως, καθὼς ὅτε κοινῶς προφέρομεν, πς! στ! 4) ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀκουστοῦ ἦχου σφοδρῶν φιλημάτων, Ἀπολλ. Σ. σ. 113. «Μίτην ποππύζε σεαυτῷ χείλεσι τυμοστάτοις.» 5) ὁ κενὸς ἄνθρωπος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνεθίζεν, ὅταν ἠπόρηται, καὶ διὰ τούτου τοῦ συριστικοῦ φθόγγου, πν, πν, πν, νὰ ἡμπρύνῃ, καταπραΰνῃ τρόπον τινὰ τὴν κακοκαιρίαν καὶ οὕτω ν' ἀποτρέπῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν κίνδυνον, σχεδὸν ὡς ἡμεῖς ὧν λέγομεν, Παναγία μου βοήθει! Κύριε ἐλέησον! Ἀριστοφ. Σφῆκ. 625. «Κἂν ἀστρέφῃ, ποππύζουσι·» πρβ. Πλιν. φυσ. ἱστ. 28, 2. 61. 6) ἐπὶ μεμπτῆς ἐννοίας, φυσῶ μὲ τὸ στόμα εἰς τὸν ποιμενικὸν αὐλὸν (φλογέρα) τόνους μὴ μουσικοὺς, ὥστε νὰ ἀκούῃ τις ἐν ταὐτῷ τὸν ἀέρα, λεπτοτάτως φυσῶ φυσῶν τὸν ἐν τῇ καλάμῃ αὐλὸν, ὅ ἐστι συρίζω, συναυλίζω, Θεοκρ. Εἰδύλ. 5, 7. ὅθεν

Ποππυλιάζω, άσω, Δωρ. ποππυλιάσδω, = ποππύζω, σημαδ. 3. παρὰ Δωρικ. 5, 89.

Ποππύσδω, Δωρ. ἀντὶ, ποππύζω.

Πόππυσμα, τό· καὶ, ποππυσμός, ὁ· Τὸ συρίζειν, παράγειν τοὺς φθόγγους, ὅσους σημαίνει τὸ ῥῆμα ποππύζω, Ξενοφ. Ἱππ. 5'. 10.

Πορδακός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Παρδακός.

Πορδαλέος, α, ον (πόρδαλις) = παρδάλεος. 2) ἐκ τοῦ πορδή, πόρδονος ῥῆτων, πορδαλᾶς, Λουκιαν. εἰς Λεξιφάν.

*Πορδαλιαγχες, τό, = παρδαλιαγχες.

*Πόρδαλις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, καὶ, ἡ, ἀρχαιότερ. καὶ ἐν τῷ Ὁμηρ. κειμένῳ παραληφθεὶς ὡν τύπος ἀντὶ, πάρδαλις. Κυρίως ἐστὶ Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, πάρδαλις.

Πορδή, ἡ (πέρδω). Ὁ μετὰ κρότου ἐκ τοῦ σώματος διὰ τοῦ πρωκτοῦ ἐξερχόμενος ἄνεμος, πόρδος· ὅθεν

Πόρδων, ονος, ὁ Πορδαλᾶς, Παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. κβ'. 80. καλοῦνται πόρδωνες, οἱ κοινοὶ καὶ ῥεμπομένοι Κυνικοὶ, οἱονεὶ Πορδαλίδες.

*Πόρε, προστακτ. τοῦ, πορεῖν, ἡ ἀντὶ, ἔπορε, γ'. ἐν πρόσπ. ἀορ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Πορεία, ἡ (πορεύω). Τὸ πορεύεσθαι, περιπατεῖν, ὑπάγειν, ἔστιν, ἡ διὰ τῶν ποδῶν κίνησις, βάδισις, τὸ περιπάτημα, καὶ ὁ τοῦ περιπατεῖν, ὑπάγειν καιρὸς· καὶ, ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία, ἢ ἀπὸ τόπον μετάβασις, ταξείδιον, ἐξαιρ. τὸ πέρασμα ἐπάνω ποταμοῦ τινος· ὅθεν 2) ἐνεργ. περνᾶν τι ἀπὸ νοροῦ, μεταφέρειν· «Εἱμαρμένη πορεία,» ὁ Σάνατος, Πλάτ.

*Πορεῖν, ὅρ. ΠΟΡΩ.

Πορεῖον, τό (πορεύω). Μέσον ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀνοίγειν, ἢ διευκολύνειν δρόμον τινά, ἀποζημίωσις τῶν ἐξόδων τοῦ δρόμου, Πλατ. Νομ. 3. ἐν γένει, μέσον πρός ἀπόκτησιν, κατόρθωσιν τινὸς πράγματος, ἐξαιρ. μηχανήτις, ὅτι ἧς μετεκειτήσατο ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθεν. «Τπότροχον πορεῖον,» παρὰ Πολυβ. ἡ. 36. τροχοὺς ἔχουσα.

Πόρευμα, ατος, τό (πορεύω). Πορεία, βάδισμα, ὁδοιπορία, ταξείδιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 234.

*Πορεύομαι, μέσ. τοῦ πορεύω.

Πορεύς, έως, ὁ = πορπαμεύς.

Πορεύσιμος, ὁ, ἡ (πορεύω). Τόπος, ἐνθα, ἢ οὗ, ἐφ' ὃν δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ περιπατήσῃ νὰ ὑπάγῃ ἢ ταξειδεύσῃ, περατός, διαβατός. 2) ἐνεργ. ἱκανὸς τοῦ νὰ βαδίσῃ ἢ ταξειδεύσῃ, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 981. Δ. ἀνίστε συνημμένα καὶ δύο καταλήξεων.

Πόρευσις, ἡ, ταυτόν τῷ, Πορεία, Σχολ. Δυκοφρ. 11.

Πορευτέος, ἁ, έον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ πορεύομαι. Ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ πεζὸς ἢ ἐποχος, νὰ περάσῃ, ὅθεν, πορευτέον, πρυτανικ. τοῦ, ἐστί, δύναται, πρέπει νὰ ὑπάγῃ, ταξειδεύσῃ τις, Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 8.

Πορευτικός, ἡ, όν. Πορευόμενος, περιπατῶν, βαδίζων, ταξειδεύων, διαβαίνων ἐπάνω τινός, καὶ ὁ δυνάμενος πορεύεσθαι.

Πορευτός, ἡ, όν, καὶ ὁ, ἡ. Παθ. ὃ οὗ ὑπῆγέ τις, ἐπορεύθη, ἐταξείδευσε, διῆλθεν, ἐπέρασε. β) = πορεύσιμος. 2) ἐνεργ. ὑπάγων, βαδίζων, περιπατῶν, πορευόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 297. «Πῦρ πορευτόν·» ἐκ τοῦ

Πορεύω, Μέλ. εύσω (πόρος). Φέρω, ἄγω, κομίζω ἢ στέλλω, πάμπω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης. ὅθεν, μεταβιβάζω, περαιῶ, περνῶ πέραν· ἐν γένει κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἢ ταξειδεύῃ, πίτ. προσπ. Πινδ. «Τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεύσαι,» Πλάτ. Φαίδρ. 27. Σοφοκλ. Τραχ. 660. Ἰλ. 802. Πορεύσαντες,» πέμψαντες, ἀποστείλαντες. Εὐρῖπ. Ἑκαβ. 447. Ποῖμε τὰν μελέαν πορεύσεις; ποῦ με τὴν ἀθλίαν ἄξεις, κομίσεις, ὅ ἐστι πορεύθῃναι ποιήσεις; ποῦ δὲ με ὑπάγεις (ποῦ δέ με στέλλης;) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. πορεύομαι, ὑπάγω, περιπατῶ, βαδίζω, ὁδεύω, διοδεύω, ἀναχωρῶ, περικυκλοῦμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. γ'. 3. «Κατὰ γῆν πορευτέα,» ἀντὶ ξηρᾶς ὑπάγειν, ὁδοιπορεῖν· οὕτω καὶ «Κατὰ θάλασσαν πορεύεσθαι,» ὁ αὐτ. αὐτόθι στ'. β'. 2. Καὶ «Ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου πορεύεσθαι, ὁ αὐτ. «Ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου πορεύεσθαι, ὁ αὐτ. Κύρ. 4, 7, ὅθεν ὁ παθ. ἀόρ. ἐπορεύθην, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 2. ὡσαύτως καὶ, διεπορεύθην, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6. συνήθ. «πορεύεσθαι παρά τινος,» ἐρχομαι ἀπό τινα, π. χ. παρὰ βασιλῆος, Ἡρόδ. 6, 95. «Πορεύεσθαι παράτινα,» ὑπάγω πρός τινα, ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξαιρ. «Πορεύεσθαι παρ' ἄνδρα, παρὰ γυναῖκα, ἢ ἐς εὐνήν, κατ' εὐφημισμόν, ἐπὶ συνουσίας, πολλάκ. παρ' Ἡροδ. ὅρ. Valck and Schrogh. εἰς 2, 115. 4; 1. λέγεται δὲ καὶ, παρ. πρὸς ἄνδρα,« ἐπὶ γυναικός, Schaef. Διον. συνδ. σ. 43. 3) σημαίνει τὸ ἐνεργ. καὶ, ὑπάγω καὶ φέρω τι, ἢ τινά, ὡς ἐπὶ πράγματος παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1504. Reisig. ἢ κάμνω τρόπον καὶ εὑρίσκω τι, εὑρίσκω, διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκω, πορίζω, ἢ προμηθεύω, παρέχω, προξενῶ, δίδω. Ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν,« Εὐριπ. Φοίν. 996.

*(Πορέω) τούτου ἀναφέρει ὁ Σνειδ. ἐξ' Ἡροδ. 1., 48.« »Ἐπόρευε τῶν συγγραμμάτων,« καὶ ἑρμην· διεῤῥήχετο, ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα· τὰ χειρόγραφα ὅμως καὶ αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι, ἐπιώρα, Ἰων. ἀντὶ, ἐφεώρα, ἐκ τοῦ, ἐφορῶ, περιεργάζεσθαι. ἀναγινώσκειν.·

Πορεύω, ήσω, (τακτικός, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἀχρηστότερος, ἕτερος τύπος τοῦ πέρω.) Καταστρώνω, σφενδῶ, ἐξολοθρεύω, ἐρημάζω, καίρω, κατασκάπτω, καταχρημίζω, διαρπάζω, λαμπρυνομαι, λεηλατῶ, προνομεύω, πόλιν ἢ χώραν. Ξενοφ. πόλιας, τείχεα, Ἰλ. ἀγρεύς, Ὀδ. ρήλλιξ. παρ' Ἐριέτ. 2) πολιορκῶ πόλιν τινα, Ἡρόδ. 1, 162. »Τοὺς καταφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν πρεσβύτας,« Διόδωρ. Σκ. ια', 4. ια'. 32. καὶ β'. 37. καὶ Θεμιστοκλ. Ἐπιστ. ιγ'. 3) μεταφ. βιαίως ἁρπάζω, ἁλυκλωπίζω, ἐπ' εὐρέπκ. Εὐριπ. Φοίν. 573. τὴ φοινεύω, π. χ. ἕλκος, »πόρας βίᾳ πορεύειν,« βιάζω μέχρι τέρπ εἰς συνουσίαν. Heind. Πλατ. Ἄρωτ. σ. 340. Α. Παῦ. παρακ πεπόρθκμαι, ἀντὶ τοῦ, ἐπόκλα, εἶμαι χαμένος, δὲν ἔχω ἐλπίδα σωτηρίας· ὅθεν

Πόρθημα, τό. Τὸ ἐξολοθρευμένον, ἠφανισμένον, λαμπρυνομένον· καὶ = πόρθησις λεηλάτισμα, καταστροφή, διαρπαγὴ πόλεώς τινος, Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. 16.

Πόρθησις, ἡ (πορθέω). Ἐρήμωσις, καθαίρεσις, διαρπαγή.

Πορθητής, οῦ, ὁ (πορθέω). Ὁ πορθῶν, ἐξολοθρευτής, ὀφανιστής, ἐσπις διαρπάζει· ὅθεν

Πορθητικός, ἡ, όν. Ἱλιάς ἔχων εἰς τὸ πορθεῖν· καταστρέφων, ἀφανίζων, διαρπάζων.

Πορθήτωρ, ορος, ὁ ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πορθητής, Αἰσχ.

Πόρθμεία, ἡ (πορθμεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ διαπεραῖν ποταμόν τινα, ἢ πορθμόν, στενὸν θαλάττης κ. τ. τ. καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορθμέως.

Πορθμεῖον, τό, Ἰων. πορθμήϊον. Τόπος, ἔνθα διαπεραῖται ποταμός τις, καὶ κατὰ πλῆθ. παρ' Ἡροδ. 4, 12. 46., ἔνθα ὅμως ἔγινεν ὡς εὑρὼν ὄνομα τόπου. »Πορθμεῖα τὰ Κιμμέρια.« 2) καὶ τὸ πλοῖον, ἢ πλοιάριον, βάρκα δι' οὗ διαπερῶσι τὸν ποταμόν, Ἡρόδτ. 7, 25. Doru. Χαρίτ. σ. 249. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. α'. 20. 3) ὁ διτόμενος μισθὸς εἰς διαπέρασιν τοῦ ποταμοῦ, ναῦλος (καυλίτια), Δουκ.

Πόρθμευμα, τό (πορθμεύω) = πορθμεία. Διάβασις, διαπέρασις ποταμοῦ τινος, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1565. »Ἀχέρων πόρθμευμα,« ὁ ποταμὸς Ἀχέρων.

Πορθμεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (πορθμεύω). Ὁ διαπεραῶν τοὺς ὁδοιπόρους πέραν τοῦ ποταμοῦ, Ὀδυσ. Ψ, 187. Ἡσιόδ. ι, 24. ἐγκύκλ. ἔναυτης, ἢ ναύκληρος, ὁ καπετάνιος· ὅθεν

Πορθμευτικός, ἡ, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸν πορθμέα, ἢ τὴν πορθμείαν.

Πορθμεύω, εὐσω (πορθμός). Πέραν ποταμοῦ στενοῦ κ. τ. τ. πείρω, ἐνεργητικῶς καὶ οὐδετέρως, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 6. «Τίς ποτ' ἆρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει μι διπερᾶ, διέρχεται τὸν οὐρανόν· ὡσαύτ. καὶ κατὰ παῦ. διπλ. πορθμεύομαι, ἐμβαίνω εἴς τι πλοῖον, κάθεμαι καὶ περνῶ ἐμαυτὸν πέραν, ἀφίνω καὶ μὲ περνῶ πέραν, Ἡροδτ. 2, 97. καὶ ἐν γέλει, περνῶ, διαβαίνω, Εὐρ. Ἀνδρομ. »Δαίμων ὅδε, τὶς λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος.« 2) μεταφ. μεταφέρει, μετακομίζειν, διαβιβάζειν. κουβαλῶ ἀπό ἓν μέρος εἰς ἄλλο, φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, ὄθεν »πορθμεύειν πόδα, ἢ ἴχνος,« κινῶ τὸν πόδα εἰς τὰ ἔμπροσθεν, προβαίνω, προχωρῶ, πηγαίνω παρέκει, καὶ ἀλληγορ. φέρω τι ἕως εἴς τι διωρισμένον τέρμα, σκοπόν, Εὐρ. Ὀρ. 1030. »Τὸ μὴ νῆσαι κακῶν εἰς ἄκρυα πορθμεύει,« κάμνω τὴν ἐνθύμησιν δι' ὅσα ἔπαθον κακὰ νὰ καταντήσῃ εἰς δάκρυα. 3) οὐδετ. κάμνω τὸ ἔργον ἑνὸς βαρκαλόγου, καικτζῆ. »Τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ πορθμεύειν« (Ἀναλεκτ. β'. σελ. 101.), πορθμεὺς εἶναι εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμόν.

Πορθμήϊον, τὸ Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεῖον, Ἡροδ.

Πορθμία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πορθμεία.

*Πορθμίδειον, τὸ, ὑποκ. τοῦ πορθμεῖον· Καϊκάκι.

Πορθμικός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, Πορθμευτικός· κυρίως ὁ εἰς πορθμὸν ἀνήκων.

Πορθμίον, τό· ταὐτὸν τῷ, πορθμεῖον, σημ. 2.

*Πορθμιον, τό, = πορθμεῖον, σημ. 3. Καϊκάτικον.

Πορθμίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, πορθμεῖον. Καΐκι, πλοιάριον, ὅ οὐ περᾶ τις, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 344. Κυκλ. 562. Ὀρφ. Ἀργον. 1139. 2) ταὐτὸν τῷ, πορθμός, Διοδῶρ. περιηγ. 344.

Πορθμός, οῦ, ὁ (πείρω, περάω). Τόπος τις διὰ πέρασιν, ἐξαιρ. διὰ νεροῦ, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο συνήθ. ἔκλεγον στενὰ περάματα, ἐπομ. πέρασμα στενὸν γῆς, ἢ στενὸν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ἐφ' ᾧ περᾶτι διὰ σκαριδίου εἰς τὸ πέραν, Ὀδυσσ. Δ, 671. Ο, 29. Ἡρόδ. 6, 76. 2) ταὐτὸν τῷ, Πόρος, διάπερασμα, Σοφ. Τραχ. 571. καὶ αὐτὶ τοῦ, ναύπηγ, Θεόφρ. 1, 57. (περὶ τῆς ἐτυμολ. ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σ. 315.)

Πορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, εὐπορία, πολλ' ἀφῤ.

Πορίζω, Μίλ. ἰσω (πόρος) Ἀνοίγω τὸν δρόμον εἰς τι, Εἰς κίνησιν, βάδισιν, ἢ ἐπὶ τὴν ὁδὸν φέρω· εἰς καλὸν δρόμον φέρω. »Θεὸν καλῶς πορίζοντα,« Εὐριπ. Μηδ. ταὐτὸν τῷ, εὐοδῶ. ὅθεν, παρατρεύω, πιύτι, Ἐπ. Ὀμ. 14, 10. παρέχω, συγχωρῶ τινὶ τι, ἐγχειρίζω, δίδω, προμηθοῦμαι, ἐξευρίσκω, εὑρίσκω πόρον καὶ τρόπον. Πόρον, μηχανήν, τεχνας πορίζω,« δι' ἄλλον εὑρίσκω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἀποκτῶ. Παῦ »Πορίζεταί μοί τι,« μοί προμηθεύεταί τι ἢ ἐγχειρίζεται Πορίζεταί μοι μετὰ ἀπαρῤ. καὶ, τὸ, ἐμοὶ παρέχονται, ἔχω τὰ μέσα, ἢ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ· Ξεν. Οἰκον. 7, 19. Μέσως. πορίζομαι, προξενῶ δι' ἐμαυτόν, προμηθεύω ἐμαυτῷ, κερδαίνω, ἔχω ἀπόκτησιν. »Τὰ ἀναγκαῖα, τὴν τροφὴν, τὸν βίον πορίζεσθαι·« ὅθεν καὶ, ἀπεκτῶ· εἰλοτ δὲ καὶ μετὰ τοῦ πλεονασμ. ἑαυτῷ. β) ἐξ ἑαυτοῦ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προμηθεύεται τί, ὀηλ. παρέχειν, δίδειν, παρασκευάζειν. 2) ἐνεργ. παρὰ Μαθηματικοῖς καλεῖται, πορίζειν, ἐκ τῆς ἀποδείξεως συνάγειν, ἐπιφέρειν ἑτέραν ἀπόδειξιν, πόρισμα. Ἀριστοτ. Ἀναλεκτ. ὑστερ. α'. ἔστι δὲ τὸ πόρισμα κατὰ τοὺς Γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγειν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, αὐτὸ τοῦ, ἀποδεικνύειν.

Πόριμος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἱκανὸς τοῦ παρέχειν, δίδειν, παρασκευάζειν, προμηθεύειν, ἢ βοηθεῖν τινα μὲ ὅσα ἔχει χρεία, ἐξαρκεῖν. ἐπαρκεῖν ὅθεν, δίδων πολὺν κάρπον, εἰσόδημα, πλουτιος, ἄφθονος, Θουκ. 8, 76. ταὐτὸν τῷ, εὔπορος 2) ἱκανός, ἄξιος τοῦ νὰ ἐπινοῇ, ἐφευρίσκη, ἐξευρίσκῃ πόρους καὶ μέσα, ἐπινοητικός, ἀφευρετικός, ὅστις δύναται νὰ βοηθῇται κατά τινα περίστασιν, »Πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανος,« Εὐρ. Δεῖφ. »Ἄπορα πόριμος,« ἐξυμωρόν τι παρ' Αἰσχ. Προμ. 904. 3) εὔκολος εἰς, τὸ νὰ εὑρεθῇ, νὰ προμηθευθῇ. 4) παρ' Ἰατροῖς, διαχωρητὸς, εὑρίσκων διόδους, διεξόδους.

Πόριον, τό· ταὐτὸν τῷ, Πορεῖον. Πλεῖστον πρὸς μετακομιδὴν στρατιωτῶν.

Πόρις, ιος, ἡ, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ, πόρτις, Ὀδυσσ. Κ. 410. Εὐριπιδ. Βακχ. 726. (1)

Πόρισμα, ατος, τό (πορίζω). Τὸ προμηθευόμενον, δι' ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον, τὸ κεκτημένον, ἀπεκτημένον, κέρδος, ὄφελος. 2) παρὰ Μαθημ. ἢ ἐξ ἀποδείξεως θεωρήματός τινος προκύπτουσα, συναγομένη ἀφ' ἑαυτῆς δευτέρα συνέπεια, ἀπόδειξις, corollarium. β') = πρόβλημα, Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. βιβλ. γ'.

*Πορισματιεύω, ἐπίῤῥ. (πόρισμα). Ἐν εἴδει πορίσματος.

Πορισμός, οῦ, ὁ (πορίζω). Τὸ πορίζειν, προμηθεύειν, παρέχειν, ἢ κερδαίνειν ἑαυτῷ, ἀποκτῶν, κέρδος, ὅτι ἀποκτᾶ τις ἢ κερδαίνει· καὶ, μόνον, ὅπερ ἀφευρίσκει τις πρὸς ἀπόκτησιν τινος πράγματος.

*Ποριστέον, δετ. ἐπίῤῥ. τοῦ πορίζω. Πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις, εὕρῃ μέσα, ἢ νὰ προμηθεύσῃ, Ὀλυμπιοδ. Σχολ. Πλατ. Φιλήβ. ε'. 254. Stallb.

Ποριστής, οῦ, ὁ (πορίζω) Ὁ προμηθεύων, παρέχων, κερδαίνων, ἀποκτῶν, ἐξαιρ. ὁ προμηθεύων εἰσοδήματα, ὁ πόρον προξενῶν, ὁ δίδασκων πῶς δύναταί τις νὰ ἀποκτήσῃ τι· οὕτω καλοῦσιν ἑαυτοὺς καὶ οἱ λῃσταί, κατ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. 2. 10. »Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ πορισταὶ αὑτοὺς καλοῦσι τῶν ἁλῶν· Ἀθηναῖς ἐπιλοῦτο Πορισταί, οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοὺς λυσιτελεῖν· ἔτι δὲ καὶ ἄρχων τις, (φαινασιέρχης, ὅστις ἐπιμελεῖται ν' αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας (τὴν φιλάτιμαν). Ὁ Ἀντιφῶν συνεπέρανε τὰς ἀρχὰς ταύτας οὕτω· »Τῶν πορισμῶν, τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν πρακτόρων, καὶ τῶν ὑπογραμματέων.« Ὁ Πτολεμαῖος Δικ. Ξυναγ. σελ. 5. λέγει· »Ἡ δὲ αἴτησις καὶ ὁ λόγος διάστημα καὶ μεσότητες, ὅπερ πορίστικὰ κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα διαδόσεις·« ὅθεν

Πορίστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἁλίων εἰς πορισμόν, εἰς τὸ πορίζειν δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλους· Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. δ. 6. »Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ πορίστικον τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις·« ἢ ἐνθα πορίζεταί τις ἐσκαλῶς εἴτε χρειάζεται, ἢ παρέχων πολλοὺς πόρους, πηγάς· καὶ, πλούσιος εἰς πόρους, μέσα, ἐπινοητικός.

Πορισττός, ἡ, όν (πορίζω). Πορισμένος, προμηθευμένος, ἀποκτημένος, κερδισμένος, ἐπιτυμένος· καὶ, εὐκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, προμηθευθῇ, ἀποκτηθῇ, κερδηθῇ ἐπινοηθῇ.

Πορκεύς, έως, ὁ (πορκος). Ὁ διὰ τοῦ πέρνου ἀγρεύων τοὺς ἰχθῦς ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Πόρκης, ου, ὁ. Ὁ κρίκος, τὸ κρίκωμα (κριτέλι) τε συνεκτικὸν τοῦ ξύλου· καὶ τῆς αἰχμῆς, τὸ κριτέλι (ὑπερ ἦτο χρυσοῦν) κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ δόρατος διὰ νὰ μένῃ στερεὰ ἡ αἰχμὴ, τὸ σιάρπα μύτητοῦ δόρατος, Ἰλ. Ζ, 320. Θ, 495.

Πόρκος, ὁ. Εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου, παρομοίου τῷ, γρίφος, Πλάτ. Σοφ. 5. 2) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ., κατὰ Θώρρωνα, ἀντὶ τοῦ, χοῖρος, ὅθεν τὸ Λατ. porcus.

Πορνεία, ἡ (πορνεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πορνεύειν, ἀσέλγεια.

Πορνεῖον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, Οἶκος, ἐν ᾧ διάγουσιν αἱ πόρναι, Ἀριστοφ. Βατρ. 113. Σφ. 1283.

Πορνεύτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πόρνη, Ἀριστοφ. Λεῖψ. Γεωργ. 12.

Πορνεύω, (πόρνος). Πόρνον, ἢ πόρνην ποιῶ τινά, ἁπλῶς. Παθητικῶς παραδίδω ἐμαυτὸν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς πορνείαν, μετέρχομαι τὴν πορνείαν, τὸ ἔργον πέρνου ἢ πόρνης.

Πόρνη, ἡ. Ἀτελὴς γυνή, ἡ ἐπὶ μισθῷ τὸ ἑαυτῆς σῶμα εἰς πορνείαν παραδίδοῦσα, Ξενοφ. εὐρ'ως θηλ. τοῦ, πόρνος· (πιθαν. παρὰ τὸ περνάω, καθότι αἱ ἀγοραζόμεναι σκλάβαι συνεθίζον ἔξαιρ. νὰ πορνεύωσι· δύνανται δὲ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐτυμολ. νὰ σημαίνῃ καὶ ἡ ὠνιος, ἡ πρόχειρος εἰς τὸ ν' ἀγοράζηται ἢ νὰ πωλῆται· ὅρ. καὶ, πόρνος.)

*Πόρνης, ου, ὁ, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ πόρνη.

Πορνίδεον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόρνη. Μικρὰ πόρνη. (-υυν, Ἀριστφ. Νεφ. 997. ἐν δὲ Βατρ. 1301. —υυ· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον χωρὶς ἔστι πιθαν· παρεφθαρμένον, ἐκτὸς εἰμὴ ἂν ἐλλείβῃ τις ἕτερον μέσον τύπον, πόρνιον, ὅρ. Daenes miscr. p. 213.)

Πορνιχός, ἡ, όν· ἀνήκων, ἢ πρέπων, ἴδιος εἰς τὴν πόρνην.

Πορνιογέννητος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, νοθογέννητος, βέλτιον ὅμως τὸ, πορνογέννητος.

Πορνοβοσκεῖον, τό· ταὐτόν τῷ, πορνεῖον· ἐκ τοῦ

Πορνοβοσκέω, ῶ. Μ. ήσω (πορνοβοσκός). Πόρνας βόσκω, σ' ἐστί, πόρνας κρατῶ, ἔχω, τρέφω, καὶ δίδω αὐτὰς ἐπὶ μισθῷ, Ἀριστφ. Εἰρ. 849. ὄθεν

Πορνοβοσκία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὸ νὰ κρατῇ τις πόρνας, καὶ ἐπὶ μισθῷ δίδειν αὐτάς.

Πορνοβοσκομάχος, οἱ (μάχομαι). Οἱ τὰ πορνοβοσκεῖα ὑπερασπιζόμενοι, ἅμφ.

Πορνοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Πόρνας ἢ πόρνους βόσκων, πόρνας κρατῶν καὶ δίδους αὐτὰς ἐπὶ μισθῷ, προαγωγός, μαστροπός.

Πορνογεννής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ πόρνης ἢ πορνείας γεγεννημένος, πουτάνας υἱός.

Πορνογέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω) = πορνογενής· ἴδε πορνιογέννητος.

Πορνογρᾰ́φος, ὁ, ἡ (γράφω). Πόρνας γράφων ἢ ζωγραφίζων. 2) περὶ πορνῶν καὶ ἑταιρίδων γράφων, Ἀθήν. συγγράφων, συγγραφεύς.

*Πορνοδι-δάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκαλος). Διδάσκαλος τῆς πορνείας.

Πορνοκοπία, ἡ. Ἀπέλγεια, ἀσωτεία συναναστροφὴ μὲ πόρνας· ἐκ τοῦ

Πορνοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Πόρνος, ἀσελγής, μετὰ πορνῶν συναναστρεφόμενος, ὁ συχνάζων εἰς τὰς πόρνας, Lobeck Φρύν. σ. 415. Κατὰ τὸν Φρύνιχον οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου, Περιόστριψ, ἔλεγον.

Πορνομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Μανίαν διὰ τὰς πόρνας ἔχων, πολλὰ παραδεδομένος εἰς τὰς πόρνας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 432.

Πορνομοιχής, ές, ὁ, ἡ (μοιχάω). Μοιχεύων πόρνας, πόρνος, ἀσελγής, νεωτ. λέξ.

Πόρνος, ὁ. Ὁ ἐπὶ μισθῷ παραδιδοὺς ἑαυτὸν εἰς πορνείαν, ἢ ὅστις μισθόν, ἀργύριον δίδους, συμμίγνυται ταῖς γυναιξί. Θηλ. Πόρνη, ὡ· ἢ πωλοῦσα τὴν ἑαυτῆς σωφροσύνην ἢ τὸ αὐτῆς σῶμα, ἢ ἀργυρίου ἕνεκεν συμμιγνυμένη καὶ συμβειρομένη τοῖς περιτυχοῦσι (Πουτάνα). ἐκ τοῦ πέρνω, πέπορνα τὸ πωλῶ, πιπράσκω· ἢ τὴν μίξιν πωλοῦσα· ἢ ὁ τὴν μίξιν ὠνούμενος· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ζ'. 13. »Ὅραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν. καὶ τὴν σοφίαν πωλοῦντας, σοφιστὰς ὥσπερ πόρνους ἀποκαλοῦσιν«.

Πορνοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Τὰς πόρνας σκοπῶν, παραμονεύων, κυττάζων ὅλως εἰς αὐτάς, ὅστις ἔχει τὸ μάτι του πάντοτε εἰς τὰς πόρνας.

*Πορνοσύνη, ἡ, = πορνεία, ποιητ.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ (τελώνης). Ὁ ἐκ τῆς διοικήσεως διά φόρου τὴν ἄδειαν ἔχων εἰς τὸ κρατεῖν δημοσίας πόρνας, ὅστις ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἐν Ἀθήναις εἰς ἀρέσδαν τὸ πορνικὸν τέλος, ἤτοι τὸ δόσιμον τῶν πορνῶν, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 317.

Πορνοτρῐ́ψ, ῐβος, ὁ (τρίβω) = πορνεσκόπος, σχηματισθὲν ὡς τό, οἰκοτρίψ, παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. λβ'.

Πορνοφ(λας, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Πορνοφίλος, Ἀιολ.

Πορνόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Φίλος πορνῶν, ὁ τοὺς πόρνους ἢ τὰς πόρνας ἀγαπῶν.

Πόρνοψ, οπος, ὁ, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, Πόρνος. Ζητ. Πάριοπες.

Πορποιέω, ῶ ήσω (πόρος, ποιέω). Πόρον, ὁδόν, δίοδον, πέραμα ποιῶ. ἀνοίγω, κάμνω δρόμον· καὶ παρ' Ἰατροῖς ἀνοίγω τοὺς πόρους, ὄζειν

Πορποίησις, ἡ· ἡ τῶν πόρων δίοδος, ἄνοιξις, τὸ πόρον, δρόμον ποιεῖν, κάμνειν· καὶ ἡ ἄνοιξις τῶν πόρων τοῦ σώματος. »Τῇ διὰ ὅλου τοῦ σώματος πορποιήσει« (Κλήμ. Παιδαγ. γ'. 9.), διὰ τῆς ἀνοίξεως τῶν πόρων καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Πόρος, ὁ (πείρω, πορεῖν, περάω). Ὁ δρόμος, τὸ πέραμα δι' ὑγροῦ ποταμοῦ μέ τὸ πούδρια, ὄζειν καὶ, πέραμα. ῥηχόν νερόν. ῥηχότοπος, vadum. »Πόρος Ἀλφειοῖο ποταμοῖοιο«, Ἰλ. Β. 592. Ξ. 433. Φ, 1. »Πόρος Διακιοῖσι«, Ἡτ. Θ. 292. ἔτι δὲ τὸ πέρασμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις διὰ σκαρτείου ἐπὶ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ τινος εἰς τὸ πέραν· διάβατις, διαπόρασις τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ γέφυρα, Ἡρόδοτ. 4, 136. 140. 7, 10, 3. 8, 111. ὡσαύτως καὶ ἡ διάβασις διὰ πεντὸς ἄλλου ὑγατος, ἔξαιρ. διὰ θαλάσσης, στενόν τι μέρος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου συνεθίζον νὰ περνοῦν διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, ἄρα, στενὸν θαλάσσης, = πορθμός· ἐγένει, τόπος, ὁρμοδιὸς εἰς περαίωσιν, διάβασιν, Ἡρόδ. 8, 115. καὶ ἐντεῦθεν ἡ θάλασσα, διὰ τὸ ἐκ' αὐτῇ εἰέρχεσθαι καὶ διαβαίνειν εἰς τὸ πέραν, ὁ δρόμος τῆς θαλάσσης, Πλατ. Νομ. 4 87 Κατὰ πόρον μὲν οὖν πεζοί, οἱ ἵππεις δὲ διεξελαύνοντες τὸν ποταμόν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Θουκυδ. 1, 120. »Οἱ ἐν πόρῳ κατῳκημένοι«, οἱ ἐν τῇ παραθαλαττίᾳ κατοικοῦντες, οἵτινες διὰ τοῦ ἐμπορίου εὐκόλως δύνανται ἔχειν τὰς πραγματείας των· ὅπου ὁ Σχολ. λέγει. »Πόρον δὲ καλεῖ τὰ ἐμπόρια· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ς. 48. ὅπου σύγκειται καὶ τό. »Ἐν προσβολῇ· ὄζει »Πόροι ἄλλοι«, οἱ δρόμοι, καὶ τρίβοι τῆς θαλάττης, Ὀδ. Μ. 259. πρβ. κέλευθος. 2) Ἔξοδος, τρόπα πάτα, δι' ἧς ἐξέρχεταί τις, δίοδος, Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 19. καὶ 2, 4, 17. Ἔξαιρ. παρ' Ἰατροῖς, πόροι, αἱ μικραὶ ὀπαί, δι' ὧν ἐξέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ ἡ ἀθηλος ποιότ. 3) μεταφ. τρόπος καὶ μέσον εἰς ἐπίτευξιν σκοπούντος, Ἡρόδ. 2, 2. 3, 155. μέσον πρὸς ἀποκτησιν τινὸς πράγματος, ἢ κατόρθωσιν, βοηθητικὸν μέσον. »Πόρος ὁδοῦ«, τὸ μέσον, δι' οὗ δύναταί τις νὰ διανύσῃ δρόμον τινά, Ἀριστφ. Εὐρ. 125. ἔξαιρ. μέσον πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων, εἰσοδήματα, συνήθ. πρόσοδοι, εἰσοδήματα μιᾶς πολιτείας, Ξεν. περὶ πόρων. 4) τὰ νήματα, αἱ κλωστὶ τῶν νεύρων· καὶ αἱ κλωστοί, τὰ ἰνήματα, εἰς τὰ ὁποῖα κρέμανται αἱ σχοῖνοι, χρυσαλίδες μερικῶν ἐντόμων.

Πορπάζω, Μέλ. άσω (πόρπη). Μετὰ πόρπης συνάπτω, συνδέω, στερεώω, θηλυκόνω.

Πορπαείζω, Μ. ίσω (πόρπαξ) Πιάνω τι ἀπὸ τὴν χειρολαβίδα καὶ τὸ κρατῶ σφιτά. Ἔξαιρ. πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα καὶ τὴν φορῶ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μάσ διάβ. ὄζει διαπορπαχίζω, ἐμβάλλω τὴν χεῖρα διὰ τοῦ πόρπακος, καὶ οὕτω κρατῶν τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος, διοικῶ αὐτήν. »Πορπακισμένος«, τὴν ἀσπίδα διὰ τοῦ πόρπακος λαβὼν ἔφερε, Ἀριστοφάν. Ἀνσ. 108.

Πορπακοφορέω, ῶ Μ. ήσω (πόρπαξ, φέρω) Τὴν ἀσπίδα φέρω, κρατῶ διὰ τοῦ πόρπακος, Σχόλ. Βασίλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀνσ. 105.

*Πόρπαμα, ατος, τὸ (πορπάω). Τὸ διὰ τῆς πορπης θηλυκωμένον, ἐρμάτμενον ἢ στερεωμένον (μάτιον· 2) = πορπη

Πόρπαξ, ακος, ὁ· ἡ λαβὴ (τὸ χειρόβλιον). Ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπιασέ τις τὴν ἀσπίδα διὰ νὰ τὴν διαιτᾷ, ἄλλοι κρίκος· πιθανῶς κρικάλι ἐκ μετάλλου κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς ἀσπίδος, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζε τις καὶ νὰ ἀγκύρᾳ (τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος προσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διείρει ἢ, ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἀνίεται· ἔτι δὲ καὶ = σχάνη, ὄχιον· 2) μέρος τῶν σκευῶν τοῦ ἵππου (τῶν χαμούρων), πιθαν· οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου ἱμάντες, ἢ μέρος τι τῶν λωρίων τοῦ χαλινοῦ, Εὐρ. Ῥῆς. 344. (παρὰ τὸ, πόρπη, ὡς τό, πύνδαξ παρὰ τὸ πύνδες, ὕσσαξ παρὰ τὸ, ὕστος κ. τ. τ.)

Πορπάω, άσω, Ἰων. ήσω. Παθ. παρακ. πεπόρπαμαι, Ἰων. — ημαι, Lob. Φρυν. σλ. 263. = πορπάζω, Ἡρόδ. (ήω, ᾶσω, Αἰσχ. Προμ. 61.)

Πόρπη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περόνη, δι' ἧς συνέδεον τὴν χλαμύδα ἀπὸ τοῦ ὤμου (fibula), καὶ κυρίως ὁ κρίκος αὐτός, ὁ χαλκοῦς τοῦ ὀργάνου, ἐφ' ᾧ στερεοῦνται ἡ περόνη· καθόλου δὲ, θηλυκωτήριον (φυλλμπ), περόνη, κ.τ.τ. δι' οὗ διαπερῶνται τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων καὶ στερεοῦνται, ἔξαιρ. ἐπάνω τῶν ὤμων, ὡς ἐπιτο πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν γυναικείων ἱματίων, Ἰλ. Σ, 401. Τμν. Ἀφρόδ. 164. Κατὰ τὸ Πελυδεύκ. ζ. 53. ἡ μὲν πόρπη ἔκειτο ἐπὶ τοῦ στήθους, ἡ δὲ περόνη ἐπὶ τῶν ὤμων· (ἀπομφιβόλως παρὰ τὸ, πείρω, περάω, ὄζει, πορπᾶξ). ὄθεν

Πορπηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς πόρπης, ὡς ἡ πορπη.

Πόρπημα, τό (πορπάω). Ἰων. ἀντὶ πόρπαμα, = πόρπη, καὶ, τὸ διὰ τῆς πόρπης ἐπὶ τοῦ σώματος στερεούμενον ἔνδυμα.

Πορπόω, ῶ, = πορπάω, πορπάζω, ὄζει

Πόρπωμα, το, = πόρπαμα.

Πόῤῥω. ἐπίῤῥ. Ἀττ ἀντὶ πρόσω. Ἐμπροστά, εἰς τὰ ἔμπροσθεν. παρεκεί, ἐπέκεινα· μακρὰν ἐμπροσθέμου· πολλὰ ἐμπροσθέ· μακρυά· πολλὰ μακρὰν· καὶ μετὰ γεν, τινός, μακρὰν ἀπό τινος, λατ. porro »Πόῤῥω τινὸς πραγματος εἶναι, εἶμαι ἀνίδεος τινὸς πράγματος, Ἰπκρ. β) σκοτεινότερον ἐπὶ χρώνου, παρέκει, μακρύτερον, ἀκόμη περισσότερον, πιό πέκει· τὸ λοιπόν, ὕστερον, τό ἀπό τοῦδε, Πλατ. Συμπ. σλ. 176. Δ. ὄζει Συγκρ. ἐπίῤῥ. πορῤῥωτέρω, ἐμπροσθύτερον, μακρυότερα· καὶ κατὰ τὸν Ἀντιαττικιστήν, Ἀ. Β. σλ. 111. 14. καὶ πορῤῥώτερον, παρὰ Δημ., παρ' ᾧ μένει· ὧν οὐχ οὕρηται παράδειγμα· ἐπίῤ. πορῤῥωτάτω, ὑπερθ ἐπίῤῥ. πορῤῥωτατα, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρυά, ἐπίῤ. πορῤῥώτατος, ἰσοδυνάμον ἐστὶ τῷ, πρόσω. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ, πρόσω καὶ τῷ ἐπὶ πρόσω, ἀγνοεῖ ῥήτως ὁ ἀρχαιότατος τύπος, ὅστις ἀπόδειξιν τρανὴ καὶ τὴν παρωνυμίαν τοῦ πόῤῥω, πόσω ἐκ τοῦ πρό, Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ Β'. σλ. 254. καὶ παρ' Ἡρόδ. πυκνοτερότερος ὁ τύπος, πρόσω, ὅπερ ὁρᾷ)· ὄθεν

*Πόῤῥωθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν· συγκρ. πορῤῥωτέρωθεν, περισσότερον ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυότερον ἔτι μέρος· »Οὐ πόῤῥωθεν, οὐ πρὸ πολλοῦ«, Σύνεσ.

*Πόῤῥωσε, ἐπίῤῥ. κινήσεως εἰς τόπον. Μακρύ, μακρυά, εἰς μακρυὸν μέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πορρώτατος, η, ον. Πολλὰ μακρυνός. «Πορρώτατα», ἐπίρρ. = πορρωτάτω.

*Πορρωτάτω, ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ πόρρω.

*Πορρώτερος, α, ον. Πλέον μακρυνός. Πορρώτερον, ἐπίρρ., = πορρωτέρω.

*Πορρωτέρω, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ, πόρρω. Μακρύτερον, πλέον ἐμπροσθέ· καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ἀρχαιότερον· «Πορρωτέρω τῆς φήμης προβῆναι», πρακόπτω περισσότερον κατὰ τὴν ὑπόληψιν, ἀποκτῶ περιστότερον φήμην. ὑπόληψιν, λαξ. «Πορρωτέρω τῆς ἑβδόμης» (Ἑκκλ.), ἐπέκεινα τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, κατὰ λέξιν, μακρύτερον παρὲξ τὴ ἑβδόμη ἡμέρα. «Ὁ πορρωτέρω, ὁ μακρύτερον ὤν· «Τὰ πορρωτέρω», τὰ μακρυότερα ἢ ἀρχαιότερα πράγματα.

*Πορρωτέρωθεν, ἐπίρρ. (πορρωτέρω). Ἀπὸ μακρύτερον· ἀπὸ περισσότερον καιρόν.

Πορσαίνω, ἐνῶ, = πορτύνω. Κάμνω τι νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμοῦ εἰς ἄλλον, ἄρα παρέχω, δίδω, ἐγχειρίζω, προσφέρω τι, ἀφ' οὗ τὸ διατάξω ἢ ἑτοιμάσω. ὅθεν καὶ, ἐπιμελῶς μεταχειρίζομαι, περιποιοῦμαι, θάλπω, πρόνοιαν ποιοῦμαί τινός, θεραπεύω, τρέφω, ἀνατρέφω, π. χ. βρέφος, Πινδ. Ὀλ. 654. ἔτι δὲ, τιμῶ, σέβομαι, λατρεύω, π. χ. δαίμονα, Ἀπολλ. Ῥ. 1. 719. ἐν γένει, ἐπ' ἀκριβὲς καὶ ἐπιμελῶς καὶ κατὰ τάξιν διατάττομαί τι, κοσμῶ, εὐτρεπίζω. ὅθεν ἀμπαθ. Πορσαίνειν κατὰ δώματα, διατάττων τὰ ἐν οἴκῳ οἰκονομῶ, Τρη. Ὀμ. Δήμ. 156. πρβ. καὶ πορτύνω.

Πόρσειον, ἐπίρ. τοῦ συγκρ. τοῦ πόρσω, = πορσωτέρω, Πινδ.

*Πόρσιστα, ποιητ. ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ πόρσω, ἀντὶ, πορσωτάτω, Πινδ. Νέμ. 9, 69.

Πορσύνω, Μ. γνῶσ., ἡ συναιρ. - υνῶ (ΠΟΡΩ). Παρέχω, δίδω, προσφέρω, ἐγχειρίζω τὸ πραδιατοχθὲν ἢ πρατετοιμασθέ μοι ἢ προνοηθέν μοι. «Τῷ δ' ἅλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν (Ἰλ. Γ, 403. καὶ Η, 347.)», ἡ συζυγος τῷ ἔδωκεν, ἑτοιμάτατα πρότερον κραββάτι καὶ στρῶμα· καὶ «Κείνου πορσυνέουσα λέχος (Ὀ. Γ, 411)», διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ κρεββάτι του, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατ' εὐφημισμόν, ὥστε «πορσύνειν λέχος», ἀντὶ τοῦ, συγκοιτάζεσθαι, συγκαθεύδησαι, ἐπὶ συζύγου, ἤτις ἑτοιμάζει τὴν στρωμνὴν διὰ τὸν ἄνδρατης καὶ συγκοιμᾶται μετ' αὐτοῦ· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλ. τῷ Ῥοδίῳ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ἐπὶ γυναικῶν δούλων (σκλάβων) ἢ παλλακίδων, αἵτινες ἐτοίμαζον τῷ δεσπότῃ των τὴν στρωμνὴν καὶ ἑτοίμαζον παρ' αὐτῷ, περὶ οὗ ὅ,τε Θεόκρ. καὶ Εὐριπίδ. «Στορέσασ, καὶ, ὑποστιδίσασ, λέχος τινὸς, εἶπον. ὀρ. Heyne. Ἰλ. Τ. Δ'. σ. 539. 2) ἐν γένει, διατάττω, αὔξω, κοσμῶ, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, κατασκευάζω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, φείδω, σώζω Πινδ. Ὀλ. 269. Ἰσθμ. 3, 105. «Τὰ τοῦ Διὸς», Ἡσιό. 9, 7. «Κατὰ τοὺς πολεμίους, τὰ ἐπιτήδεια πορσύνασ, Ἡροκριπιδ. ζ. ἐ. 15. «Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνατον, ὡς δὲ ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἠτοίμαστο. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἑναργέστ. ἐξ Σουιδ. λέξεως «Πορτύνασαι, ἀντὶ τοῦ, ὁδεύσασαι· καὶ ἔτι ἔχει «Πορσύνων, ἐτοιμάζων. 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπιμελῶς μεταχειρίζομαί τινα, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω, ὡς τὸ, θεραπεύω, τρέφω, π. χ. τέκνον, ἢ ἀρέστους, ἢ πληγωμένον· ἔτι δὲ, τιμῶ, λατρεύω, μετ' ἐλλιπείας μεταχειρίζομαί τινα, Ἀπολλ. Ῥ. «Θεὸν ὣς παρτυνέουσιν, θεραπεύουσι. 4) καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω διὰ τιμῆς, τιμῶ τι, παρατηρῶ, π. χ. «Τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε ῥῆμα πόρσυνεν, ἐκ δὲ τῶν ἀποδειγμάτων, ἐκ τῶν τοῦ Ὁμήρου σημείωσαι καὶ τοῦτο Πινδ. Πύθ. 4, 494., ἔνθα ἐφαρμόζει ὁ Πινδ. τὸ ἐν Ἰλ. Ο, 207. ῥητόν. (Ὁ τύπος πορτύνω συγχέεται πολλ. μετὰ τοῦ ἰσοδυνάμου πορσαίνω, ἀλλ' ὁ τελευταῖος τύπος ἀγνοεῖται παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕποπ. καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἀττ., ἀμφότεροι δὲ παρὰ Λογογρ. πυλλὰ σπάνιοι. ἐνεστ. γνω, μέλ. γνῶ.)

Πόρσω, ἐπίρρ. = πόρρω, πρόσω, Πινδ. συγκρ. πορσωτέρω καὶ παρα Πινδ. πόρσιον, ὑπερθ. πορσωτάτω, παρὰ δὲ Πινδ. πόρσιστα. (Κατὰ τοὺς Γραμμτ., οὗτοι οἱ τύποι ἦσαν Αἰολ., εὑρῆναι δὲ τὸ πόρσω καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 179. 224. καὶ ἀλλαχοῦ ἐσχηματίσθη ὡς τὸ, θάρσος καὶ θράσος, καρδία καὶ κραδία, κάρτος καὶ κράτος.) ταὐτὸν τῷ, Πόρρω. ὅθεν τὰ Συγκριτ. Πορσιον, καὶ, Πορσωτέρω· καὶ τὰ Ὑπερθετ. Πορσωτάτω, καὶ, Πορτώτατα.

Πορτάζω, ἀσω (πόρταξ). Δαμαλίζομαι, εἰμαι πρασπέτης καὶ ἄτακτος ὡς οἱ μόσχοι, οἵτινες πηδῶσι, τριγύρω, vitulari, Ἡσύχ.

*Πορτάκιον, τὸ, ὑποκ. πόρταξ, Ἡσύχ.

Πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ = πόρτις. Μόσχος, μοσχάριον, νέα ἢ νέος βοῦς, δαμάλιον, ἢ δάμαλις, Ἰλ. Ρ, 4. «Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τε περὶ πόρτακι μήτηρ.

Πορτί, πρόθ. παρὰ Κρησὶ ἀντὶ τοῦ Δωρ. προτί, ἢ κοιν. πρός. Σώζεται μόνον ἐν ἐπιγρ., Κοσμ. Γρηγ· σελ. 235.) ξ)

Πόρτις, ιος. ἡ· ταὐτὸν τῷ, πόρταξ. Νέος ἢ νέα βοῦς, δάμαλις, δαμάλιον, Ἰλ. Ε. 162. Ἠμν. Δήμ. 174. ἐν γένει, νέον ζῶον, ὡς παρ' Ὀρφ. Ἀργ. «Ἥρακ πόρτιν», ἢ ἔλαφος, τὸ ἐλάφιον. καὶ μεταφ. νέα κόρη, νεᾶνις, νέα γυνή. (ἐνίοτε, σπανιώτατα μέντοι, γράφεται καὶ ἄρτ. ὁ πόρτις, ἵνες ταῦρος, καὶ, νεανίας, Αἰσχ. Ἱκέτ. 41. 326.) ὅθεν

Πορτιτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πόρτακας, ἤτοι νέους μόσχους καὶ νέας δαμάλεις τρέφων, Ὁμηρ. Ἠμν. Ἀπόλ. 21. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Πορτιφόρος, ἐπ' ἀμφιβόλου τινὸς σημασίας.

Πορφύρα, ἡ. Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου, κογχύλη, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 4. 2) ὁ ἐξ αὐτῆς χυλὸς, καὶ τὸ χρῶμα (τὸ ἄνθος), δι' οὗ βάπτουσι τὰ ἔρια, τοὺς μαλλοὺς· ἔστι δὲ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐρυθρὸν (κόκκινον) καὶ λαμπρὸν, ὥρα Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ἐ. 15. 3) ὁ ἐξ αὐτῆς βεβαμμένος μαλλὸς, καὶ τὸ ἔνδυμα, ὅπερ ἀφοροῦν οἱ βασιλεῖς. «Πλατεῖα πορφύρα», ἢ ἐπὶ τῆς τηβέννης τῶν Ῥωμαίων πλατεῖα ταινία, latus clavus, Δημήτρ. Φαλήρ, §. 108. ὅθεν

Πορφύραιος, εία, εῖον, σπανιώτ. τύπος, ἀντὶ, πορφύρεος, ἀμφ. κατὰ Lob. Φρυν. σελ. 147.

Πορφυράνθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμος). Ταὐτὸν ᾧ, πορφυραιθής, Πλουτ.

Πορφυραν-ής, ές, ὁ, ἡ (ἄνθος). Μετὰ ἄνθους πορφύρας, ὢν, πορφυροῦς.

Πορφύρειον, τὸ, = πορφύριον, 2.

*Πορφύρειος, εία, εία, ειον, = πορφύρεος.

Πορφύρεος, έα, Ἰων. έη, εον, Ἀττ. συναιρ. Πορφοῦς χρῶμα, βαφὴν ἔχων, μετὰ πορφύρας βεβαμμένος, ἄρα, σημαίνει ποτὲ μὲν, τὸ σκοτεινὸν ἤτοι μελανοειδὲς ἐρυθρὸν, χρῶμα, βαθὺ κεκκινον, ποτὲ δὲ, τὸ καθαρὸν ἤτοι ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν, ὡς τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος ἢ τοῦ κρεμιζίου, καὶ ποτὲ τὸ ἰοειδὲς (βιολέττο), Ὁμ. «Π. αἷμα», μελανοκόκκινον αἷμα, Ἰλ. Ρ, 361. ὅθεν «Πορφ. θάνατος», ὁ φοινικὸς θάνατος ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Ε. 83. Π, 334. Τ, 477. κατ' ἄλλους ἐν γένει ἀντὶ, μέλας θάνατος, ὡς καὶ «πορφυρέη νεφέλη», ἡ μελανή, Ἰλ. Ρ, 551. τὸ δὲ, «Πορφύρεον κῦμα, πορφυροῦς πορφυρῶν καὶ ὁ τὸ ἄλμη, σημαίνει καὶ, πορφυρᾶς πορφυρῶν καὶ ὁ τὸ ἄλμη, σημαίνει καὶ παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Α, 482. Π, 391. κτ.) συχνάπλως τὸ μελανὸν κῦμα, ἢ τὴν μελανὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὡς τὸ, οἰνοψ πόντος, τὴν ὑπὸ τῆς καταιγίδος ἢ τοῦ ἀνέμου, κινουμένην, κυματιζομένην θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἐν τῇ Μεσογείῳ ἔχουσιν ὄψιν μελανήν, Voss. Virg. Georg. 4, 373. σελ. 855. πρβ. πορφύρω· καταχρηστ. δὲ, «Πορφ. κῦμα καὶ ἐπὶ κυμάτων ποταμοῦ σφοδρῶς κινουμένων, Ἰλ. Φ, 326. Κανον. συγκρ. καὶ ὑπερθ. πορφυρώτερος, πορφυρώτατος, οὐχὶ δὲ πορφυρεώτερος· πρβ. χρυσάτερος συγκρ. τοῦ χρύσεος, καὶ Boutm. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σελ. 266. (υ)

Πορφυρεύς, έως, ὁ, ἡ. Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ (πορφύρα). Ὁ ἁλιεὺς, ὁ ἁλιευτὴς τῶν πορφυρῶν, καὶ ὁ τὸ πορφυροῦν χρῶμα βάπτων, Ἡρόδ. 4, 151. Ἀριστοτ. προβλ. καὶ Λυκιαν.

Πορφυρευτικός, ἡ, όν. Εἷς τὸ πορφυρεύειν ἢ εἰς τὸν πορφύρα ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἴδιον τῷ πορφυρεῖ.

Πορφυρεύω, Μ. εύσω. Πορφύρας ἁγρεύω. Μέσ. Πορφυρεύομαι, βάπτω μὲ χυμὸν πορφύρας.

Πορφυρέω, ῶ. Μ. ήτω. νεώτ. ποιητ. τύποι ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. πορφύρω, Ἰων. Ἀ. Π. σελ. 543.

Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Ὀλίγον τι πορφυρεῦς εἰμί, πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνω· μιμοῦμαι τὴν πορφύραν.

Πορφύριον, τὸ, ὑποκορίστ. τοῦ, πορφύρα. 2) ταὐτὸν, Πορφύρειον, τὸ, Στραβ. στ. σελ. 1098. καὶ ταὐτὸν τῷ, Πορφυροβαφεῖον.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ. Πορφυροῦν ἤτοι κόκκινον ἱμάτιον, ἢ ἐφάπλωμα, σκέπασμα, Ξενοφ. 2) εἶδος πτηνοῦ διαφόρου τοῦ, Πορφυρίων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304. κατὰ τὸν Καλλίμαχον παρ' Ἀθην. θ'. σελ. 385. ἔνθα ὄρα καὶ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ.

Πορφυρίτης, ου, ὁ· καὶ, Πορφυρῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος, ὁμοία τῇ πορφύρᾳ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, ὡς ἡ πάρδις, περὶ τὰ ὕδατα διατρίβοντος, ἐκ τοῦ χρώματος παρονομασθέντος Fulica porphyrio, Λιαν. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. β. 17. καὶ ἡ. 8. ἡ μυθώδης περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἀθην. θ'. σελ. 388. 2) ὄνομα κήτους τινός. 3) Γίγαντος, ὄνομα, Πινδ. 4) παρ' Ἀρτεμιδ. β'. 14. καὶ εἶδος θαλαττίου πολύποδος.

Πορφυροβάπτος, ὁ, ἡ (βάπτω). Μετὰ πορφύρας ἢ ἐν τῇ πορφύρᾳ βεβαμμένος, βουτημένος.

Πορφυροβαφεῖον, τὸ (πορφυροβάφος). Ἐργαστήριον, τόπος ἐν ᾧ βάπτουσι τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια.

Πορφυροβαφής, ές, ὁ, ἡ, = Πορφυρόβαπτος.

Πορφυροβαφ-ής, ός, ὁ, ἡ (βάπτω). Τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια βάπτων.

Πορφυρογέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Συγγραφεῦσιν ἐκαλεῖτο ὁ ἐν πορφυροῖς δωματίοις γεννηθείς, ὑηλ. ἐκ διατήματι τῆς διοικήσεως τοῦ πατρός του.

Πορφυροειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -ειδῶς· ἡ, Πορφυροώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ πορφύρᾳ, ἢ τῷ χρώματι αὐτῆς, ὁ πορφύρας εἶδος ἔχων, Εὐριπ.

Πορφυρόεις, εσσα, εν. ταὐτὸν τῷ, πορφύρεος. Πορφυροῦν χρῶμα ἔχων, ποτὲ μὲν τὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ποτὲ δὲ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθαρὸν· καθόλου δὲ, τὸ λαμπρὸν χρῶμα ὁποιασδήποτε βαφῆς. ποιητ.

Πορφυρόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πορφυρᾶν ζώνην ἔχων.

Πορφυρόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πορφυροῦν καυλὸν ἔχων.

*Πορφυροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὁ κλέπτης πορφύρας, Διογ. Λ. 6, 57.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πορφυρομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ πορφύρας μεμιγμένος.

Πορφυρόπεζος, ὁ, ἡ καὶ ἰδιαιτ. Ἐπῆλ. πορφυροπέζα (πέζα). ποιητ. Πορφυρᾶν πέζαν, οὖσαν, ἡ πορφυροῦν πόδα ἔχων.

Πορφυροπώλης, ου, ὁ, ἡ· Ἐπῆλ. Πορφυρόπωλις, ιδος. ἡ (πωλέω). Ὁ τὰ πορφυρᾶ ἢ πορφύραν πωλῶν, ἢ πορφύραν πωλοῦντα. ὅθεν

*Πορφυροπωλική, ἡ. Τὸ ἐμπόριον μὲ πορφύραι, Ἀ. Βεκκ. Ἀ. σελ 379.

Πορφυρόστρωτος, ὁ, ἡ (στρωννυμι) Μετὰ πορφυροῦ στρώματος, ταπήτης κατεστρωμένος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 919.

Πορφυροσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Παρὰ Πολυαιν. δ. 3. 24. ἑρμηνεύεται ὁ πορφυρᾶν στολὴν ἔχων, μετὰ πορφύρας ἐνδεδυμένος, ὡσὰν νὰ ἔλεγε, Πορφυροστόλος.

*Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ πορφυρέος.

Πορφυρόω, Πορφυροῦν ποιῶ, ἡ βάπτω ἐν πορφύρᾳ, ἢ περιβάλλω, καπλατίζω μὲ πορφύραν, Γλωσσ.

Πορφύρω, ῠρῶ (πορφύρα). Ἐνεργητικῶς κεῖται μόνον παρὰ Νόνν., ἀντὶ τοῦ, πορφυροῦν βάπτω. 2) οὐδέτ. γίνομαι ἢ βάπτομαι, πορφυροῦς, ἢ ἔχω ὄψιν πορφύραν, φαίνομαι πορφυροῦς. Ἡ παλαιὰ σημασία αὐτοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἐστὶν οὐδετέρα, λεγομένη εἰδικῶς, ἐπὶ τοῦ μελανοῦ χρώματος τῆς ἀνηστύχου, ταραχθείσης θαλάσσης, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 16. «Ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ, ἠὲν μελαίνεται καὶ κυρεῖται· οὕτω καί, «Κῦμα πορφύρουσι», Ἰλ. Α. 482. Φ. 326. καί, Ἄρα τό, Πορφύρω σημαίνει κυρίως, ὡς πορφυροῦς φαίνομαι, ὅθεν ἕπεται καὶ εἰκάζεται, ὅτι τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἦτοι βαθὺ ἐρυθρόν, ἢ κυανοῦν πρὸς σκοτεινὸν πλέον, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος καὶ αἷμα πορφύρεον, καὶ, «Θάνατος πορφύρεος», εἶπεν, Ἰλ. Ε. 83 καὶ ὁ αὐτὸς ἐξέλαβεν ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνηστύχου καὶ ταραχθείσης θαλάσσης· μετενηνεγμένως καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ὑπὸ φροντίδων ἀνηστύχων ἀνθρώπων, ὡς, «Πολλὰ δὲ οἱ κραδίῃ πόρφυρε μερμήριξεν», Ἰλ. Φ. 551. Ὀδ. Δ. 427. καὶ, 572. Κ 309. ὅπου ὁ Κύστενες ἑρμηνεύει, ἀνωμάλετο διελογίζετο, ὃ βραδύ, ἢ βαθέως διελογίζετο, καθὰ καὶ ὁ Ουεργίλιος Αἰν. Γ. 34. «Multa agitabat animus», μεγάλως διελογίζετο, διεταράττετο ὑπὸ τῶν φροντίδων ἡ ψυχή, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἠολλάκιν. (παρὰ Σοφ. Ἀντ. 203) καὶ βυσσοδομέω, ἀλ' ὁ καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔτι ἑρμηνεύει τὸ, Πορφύροντας, διὰ τοῦ κακοτεχνοῦντας, ὁ περ ἐστὶ κακῶς στοχαζομένους ἔχοντες. τὸ δὲ ἀνωτέρω Ὁμηρικὸν ἁρμηνεύεται καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἀνήσυχος καρδία τοῦ ἐλάφου, ἐκυλίετο, ἀλεκτέρυα κακοῖσιν διαλογισμοῖς τήδε κἀκείσε· παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥ. ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ ἀνηστύχου, ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ οὔσης διαθέσεως τινός, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, διανοεῖσθαι, μελετᾶν, σκοπεῖν.

Πορφυρώδης, ὁ, ἡ, = πορφυρεώδης.

Πορφυρώματα, τά. Τὰ εἰς ὕψιστον προσπορφυρημένα ταῖς θεαῖς (Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνῃ) χοίρια κοβάτα.

Πορφυρώτερος, ἑρα, ερον. Πλέον πορφυροῦς, ἐκ Διοσκορίδου, καὶ ὑπερλ. πορφυρώτατος, ὄρα πορφύρεος.

ΠΟΡΩ, ἐχρησ. ἔπορε. ἐν χρήσει δὲ μόνον κατὰ τὸν ἀόρ. β'. ἔπορον (παρ' Ὁμρ. συνήθ. πόρον ἄνευ αὐξήσεως), κατὰ τὴν μετοχ. πορών, Αἰσχ. Προμ. 854. (μόνον παρ' Ἡσυχ.), καὶ παρὰ Ησιόδ. Πώ. 2. 105. κατ' ἀποκλ. πεπορεῖν, ἀλλ' οὗ μόντοι ὁ Buchh προκρίνει, πεπαρεῖν (πόρος). Κυρίως, κάμνω νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμοῦ εἰς ἄλλον, ὅθεν, παρασκευάζω, προμηθεύω, δίδω, παρέχω, ἐγχειρίζω, χαρίζω, παρίζω, προξενῶ, τόσον ἐπὶ πραγμάτων, ὡρα, ξεινήια, τεύχεα, εἵματα, κ.τ.τ., ὅσον καὶ ἐπὶ καταστάσεων καὶ ποιοτήτων, ἰδιοτήτων, π. χ. πένθους, κακά, μαχλοσύνην, κ.τ.τ. Ὅμηρ. καὶ Ἡσιόδ. «τιμήν», Ἡσ. Θ. 904. καύχαν, συγχωρεῖν, χαρίζειν τινί ὅ,τι εὔχεται, Ὀδ. Χ, 7. «Ἀνδρὶ παρακοίτῃ, οἵασιν ὀτρύνασα πόρῃσι», ἐδώκεν εἰς γάμον, Ἰλ. Ω. 60. Ὀδ. Κ, 7. «Πόρεν δέ οἱ υἱόν», τῇ ἐχάρισεν, ἔδωκεν, ἤγουν ἐγέννησεν υἱὸν μετ' αὐτῆς, Ἰλ. Π, 185. «Πόρε καὶ σὺ κούρῃσιν ἑπέσθαι τιμήεν», ἀντὶ, ὥστε ἕπεσθαι, δὸς καὶ εἰς αὐτὰς τὴν τιμὴν, ἥτις ἀκολουθεῖ εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ἰλ. Ι, 513. λέγεται καὶ, «Πόρεν τινὰ θεσπρωτόν, φόρτον τινὰ ὠδε, Σοφ. 2) τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ ῥίζης ἐστὶ καὶ ὁ παρακ. πέπρωμαι, ἐπὶ τῆς σημ. γίγνεταί μοί τι, τυγχάνω τινός, λαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω, τὸ γ'. πρόσ. τοῦ παθητ. παρακ. πέπρωται, παρὰ δὲ Ἡσ. καὶ τὸ γ'. τοῦ ὑπερτυντ. πέπρωτο, ἦτοι διωρισμένον, ἐπιτελωτμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, τύχης, μετὰ εἱμ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 329. ἢ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφτ. ἀόρ. ὡς παρ' Ἡσ. Θ. 464, 475. καὶ ἡ μετοχ. πεπρωμένος, διωρισμένος, ἐπιτελωτμένος, εἱμαρμένος, δεδομένος, τινί, Ἰλ. Γ, 309. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ὀστιν. τοῦ πράγματος, διωρισμένον εἴη τι, Ἰλ. Ο, 209. Π, 441. Χ, 179. «Ἡ πεπρωμένη», προστακτ. τοῦ, μοῖρα ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ὡς τὸ, εἱμαρμένη, ἢ διωρισμένη τινὶ μοῖρα, ἢ τύχη· ὡσαύτως, πιθ. πεπρωμένως, Πινδ. Ἡ λέξις ἐστὶ μόνου ποιητική. (ἄλλοτε ἐξαιρέτων τῶν παρακ. ὡς κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, περιτόνου ἐσχηματισμένων.)

*ΠΟΣ, ΠΗ, ΠΟΝ, ἀχρ. ἐρωτημ. ἀντωνυμία, ἰσοδύναμος τῷ, ὅς, ἥτις, ὅ,τι, ποῖ, ποῦ, πόθεν, πόθι, ποτε, ποτε, πότερος.

Ποσάκις, ἐπίῤῥ. (πόσος). Πόσαις φοραῖς παρὰ ποιηταῖς καὶ, ποσάκι. (νυν)

Ποσαπλάσιος, ία, ιον, ἡ ποσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ (ποσός). Πόσος πολύς; ποσάκις μεγαλήτερος;

Ποσαπλῶς; ἐπίῤῥ. (ποσός), ταὐτὸν τῷ, ποσάκις.

Ποσάπους, ποδος, ὁ, ἡ (πους). Πόσου ποδὸς ἢ πόσων ποδῶν τὸ μῆκος, Πλατ.

Ποσαχῆ, ἐπίῤῥ. (ποσός). Εἰς ποσους τόπους;

Ποσαχῶς; ἐπίῤῥ. (ποσός). Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογων;

Πόσε; ἐπίῤῥ. (ΠΟΣ). Πρὸς ποῖον μέρος; ποῦ; Ἰλ. Π, 422. «Πόσε φαύγετον;» Ὀδ. 2, 199. Κ, 431. αὐχρηπτότερον μέντοι κοινῶς τό, ποῖ;

Ποσειδᾶν, ανος, ὁ, ἡ κλλιοι, Ποτειδᾶν, ᾶνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ποσειδῶν, Boeckh var. Lect. Pind. Ὀλ. 13, 5. ὅθεν

*Ποσειδάνειος, εία, ειον, καὶ

*Ποσειδάνιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδώνιος· ἔτι δέ, Ποτειδάνειος, Ποτειδάνιος. (Σ)

*Ποσειδαόνιος, ία, ιον, = Ποσειδώνιος, Ἐθν. Ποσειδάονιος Ἄναξ, = Ποσειδῶν, Ἑρμ. Σοφ. Ο. Κ. 1489.

*Ποσειδᾶων, ωνος, ὁ, ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ Ποσειδῶν, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Ποσειδεῖον, τό, Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδέως· εὐρίως οὐδέτ. τοῦ

Ποσειδήιος, εία, ειον, καὶ Ἰων. Ποσειδήϊος, ταὐτὸν τῷ, Ποσειδώνιος. Ἀνήκων, ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ὀδ. Ζ, 266.

*Ποσειδέων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ποσειδῶν, Ἡρόδ.

Ποσειδεών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕκτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους. τὸ καθ' ἡμᾶς τελευταῖον ἡμισυ τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Ἰανουαρίου, Πλούταρχ. εἰς Καίσαρ. 37.

Ποσειδεωνίς, ἡ Ποσειδωνίς, ίδος, ἡ. Πτηνὸν τοῦ Ποτειδῶνος, ἄλλως, Ποτειδωνία, ἡ Ἀλκυών.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ. Ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης, Nettuno, Ἰταλ. Ἡσιόδ. Θογν. 433. Ἀπολλόδ. Α. 3. Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ στοιχεῖον τῆς θαλάσσης, τὸ τὴν θάλασσαν ἐξουσιάζον· ἢ αἴτιατ. Ποσειδῶνα, καὶ, Ποσειδῶ, (ὄρα ἐν τέλει τοῦ γ'. τόμου τὸ λεξικὸν τῶν ὀνομάτων.) ὅθεν

Ποσειδώνειος, εία, ειον, καὶ, Ποσειδώνιος, ία, ιον. Ἀφιερωμένος, ἀνήκων εἰς Ποσειδῶνα, «Ποσειδώνια, τά», προστακτ. ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ, οἱ Ποσειδώνιαι, τὸ κατιερωμένον τῷ Ποσειδῶνι πτηνόν· ἢ Ἀλκυών.

Ποσειδώνιον, καὶ, ώνειον, τὸ, προστακτ. ἱερόν, ταὐτὸν τῷ, Ποσειδεῖον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Lob. Φρυν. σελ. 368. ὠδέτ. τοῦ Ποσειδώνιος, Ποσειδώνειος.

*Ποσειδώνιος, ία, ιον, = Ποσειδώνιος.

*Ποσειδωνοπαστής, ὁ, ἡ (πάσσω). Ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος πεσών. ἐπῆλ. προηγούμενος.

Πόσθη, ἡ. Τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον τὸ ἄῤῥεν, ἡ ἐκρυβυστία, ἤτοι τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ προύχον δέρμα, Δευτερ. δ'. 157. Καὶ συνεκδ. αὐτὸ τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, Ἀριστοφ. ἐντεῦθεν κατὰ παραφθορὰν ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, πούτσα, ἡ (ἴσως παρὰ τὸ, πρόσθα.)

Ποσθία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κριθή, τὸ παρὰ τῇ βλεφαρίδι γινόμενον κριθάριον, Γαλην.

Πόσθιος, ὑπουρστ. τοῦ, πόσθη, ἐξαιρτ. ἡ ἀκροβυστία, Ἀριστ. Θεσμ. 254. 515.

Πόσθων, ωνος, ὁ, ἡ, ποσθωνες, ες, ὁ, (πόσθη). Ὁ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα ἔχων (φιλέρως). 2) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς (Ἀριστοφ. Βάρ. 1300.) ἀντὶ τοῦ, νέον παιδίον, παιδάριον· οὔτε γὰρ ὑποκορίζομενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου, 4) δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

*Ποσιδήϊος, εία, εῖον, = Ποσειδώνιος, Ορφαν αγιλ. Ιωσεφ. 1· σελ. 164.

*Ποσίδεσμος, ὁ, κατ' ἀναπλασμὸν εἰς παραγωγὴν τοῦ, Ποσειδῶν ἐσχηματισμένη λέξις, Πλατ. Κρατ. σελ. 402. Ε.

Ποσιδήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ, Ποσειδεῖον, Ἰλ. Β, 506. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

*Ποσιδήϊος, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδείος. «Ἄλτος Π.», ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ἰλ. Β, 506. Ἴδιν. Ἀπ 230.

Πόσιμος, ίμη, ιμον (ποσις, ἡ), ταὐτὸν τῷ, ποτιμος. Δυνάμενος ποθῆναι.

Ποσιπτερυίδης, αι (ποῦς, πτέρυξ). Αἱ πρὸς τῇ πτέρνᾳ φλέβες, Σουΐδ. ἢ Ἱππορ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, ποτιπτερυίδες, ἀν τε, ποτί, ἀντὶ τῆς πρὸς ἤτοι Ἰωνικὸν, καὶ οὐχὶ Δωρικὸν.

Πόσις, ιος, ἡ. Ἀττ. ιος, ἡ (πίνω) Τὸ πίειν, τὸ ποτὸν, πότος, πόμα, τέως ἡ πρᾶξις τοῦ πίνειν, ὅσον καὶ ὅ,τι πίνει τινὰς, τὸ ποτὸν, πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅστις συνεζ. ἀντιτάττει ἑαυτὸν, ἢ, βρῶσις ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 320. 2) τὸ συμπόσιον, ὁ τόπος, ἢ ἐν τοῖς τόποις συνουσία, Ἡρόδ. 1, 172.

Πόσις, ιος, ὁ. Ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς, ὁ σύζυγος, Ἰλ. Ε, 71. καὶ, Ζ, 240. καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ· παρὰ δὲ τοῖς μεταγεν. καὶ ὁ μνηστὴρ, ὁ νυμφίος, ὁ ἐρῤῥωμενέστατος, Ἀριστ. Πολ. 7, 15. καὶ ἐν γένει, ὁ ἀρκτὴς, ὁ ἀγαπητὸς, Πινδ. Νέμ. 7, 140. Ὀλ. 2, 140. 6, 179. Πινδ. 4, 255. ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 550. διακρίνει τὸν πόσις ἀπὸ τοῦ ἀνὴρ, ἐκλαμβάνων τοῦτο μὲν ἀντὶ τοῦ σώφρονος, ὃ ἐστὶ μὴ κατὰ νόμον συνοικούμενος γυναικὶ, galant, ἐκεῖνο δὲ, ἀντὶ τοῦ νόμιμος σύζυγος. (Ἡ γενικὴ ποιεῖ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. πόσιος, ἡ δὲ ὀστε οὐδέποτε πόσι, πόσει, ἀλλ' αἰεί, πόσεϊ, Ὀδ. Ἐπ. πόσεϊ, Ἰλ. Ε, 71.)

Πόσος, η, ον, ἐρωτημ. ἐπίῤῥ. εἰς τὸ ἀναφρ. ὅσος, καὶ εἰς τὸ δεικτ. πόσος, ἐν χρήσει δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πόσον μέγας; πόσον πολύς; πόσου ἄξιος; πόσον ἀκριβός; Ξενφ.

Πόσος, ἡ, ὃν λέγεται ἐπὶ τινος ἀδιορίστου πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σότητος, ἡ μεγέθους ὅσον, «Ἐπὶ ποτόνω, ζῶς εἰς τινα βαθμόν, ἕως εἰς τινα ἢ κἀπποιον διάστημα καιροῦ· λέγεται ἔτι καί, «Ἐπὶ ποτόν τῶν σχολῶν ἐκφοιτῶσι μὲ τὸ χυδαϊκόν, κάμποσοι· οὐδ. ἀπὸ ποσοῦ, ταύτον τῷ, ποσότης ἡ.

Ποσσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Πόσας συλλαβὰς ἔχων, ἐκ πόσων συλλαβῶν συντίθεται; Ποσότης, ητος, ἡ (ποσός). Λέγεται ἐπὶ μεγέθους, ἀριθμοῦ καὶ μέτρου.

Ποτάω, ὦ (ποτός). Ποσότητα τινὰ δίδωμι, τάσσω, ἢ τόσον ἀκριβῶν καμνω, λέγω τὴν ποσότητα, ἢ τὴν τιμὴν τόσην ἢ τόσην, ἐκτιμῶ, Θεοφρ. Χαρακτ. εγ. «Θήναι τὰς ψήφους, καὶ ποσῶν πωτᾶς καθ' ἑκαστον, κατὰ μέσον, ἐκτιμῶν ὀηλ. τὴν μίαν ἀντὶ δραχμῆς τῶν ἑξακοσίων.

Ποσσήμαρ, ἐπίρρ. (πόσος, ἡμαρ), ποιητ. Εἰς πόσας ἡμέρας, εἰς πόσων ἡμερῶν διάστημα; ἀντὶ πόσας ἡμέρας; Ἰλ. Ω, 657. ἀντὶ τοῦ, πόσων ἡμαρ;

*Ποσσίκλυτος, ὁ, ἡ (ποῦς, κλυτός), ποιητ. Περίφημος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν.

Ποσσίκροτος, ὁ, ἡ (ποῦς, κρότος). Μετὰ πολλῶν πεπατημένος, κτυπημένος, κροτημένος, Χρητμ. περ' Ἀρδτ. 1, 65. ιι) ἐνεργ. ὁ κτυπῶν τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν, Ὀρφ. Ἀμν. 30. 2.

*Ποσσίν, ἀντ. πληθ. ἀντὶ τοῦ, ποσίν.

Πόσσος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πόσος.

Ποσταῖος, αία, αῖον (πόστος). Πόσαν ἡμέραν, εἰς πόσας ἡμέρας; Ξεν. ὡς τὸ, δευτεραῖος, τὴν δευτέραν ἡμέραν (συμβαίνων κ.τ.τ.), καὶ, τριταῖος, εἰς τρεῖς ἡμέρας, τὴν τρίτην ἡμέραν.

Ποστημόριος, ία, ιον (πόστος, μόριον). Ὁσαν μέρη ἐκ τούτου; τὸ ποσὸν μέρος ἀπὸ τούτου; ἀντὶ τοῦ, πόστος τῷ μέρει;

*Πόστιαν, τό, ἀντ., ποσόν, οὕτω λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1188.

Πόστος, η, ον (πόσος). Ὑστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ πόστος τῶν ἀριθμῶν; ποστὸς μετ' αὐτόν; «πόστος ἐκ τῶν πολλῶν; Ὀδ. Ω, 288. (ἐκ τοῦ, πόσος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, πότις, κατὰ συγκ.)

Ποσῶς, ἐπίρρ. τοῦ ποσός. Τρόπον τινὰ, κατά τι, ὁπωσοῦν, ἐλάχιστα τι, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, παντελῶς.

*Πότ', καὶ ἐλλιπῶς ἀντὶ τοῦ, ποτέ.

*Πότ', καὶ ἐλλιπῶς ἀντὶ τοῦ, ποτε, ἐρωτημ.

Πότ', καὶ ἀποκ. ἀντὶ τοῦ Δωρ. ποτί, ἡ, πρὸς ἂν χρῆται μόνος, καθὼς φαίνεται, μόνον παρὰ τοῦ ὥρου, π. χ. πότ τᾶ, πότ τῷ, τόι, τοις, τῷ, ποτ τᾶ, κ.τ.τ. ἀντὶ, ποτὶ τῷ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τοῦ, κ.τ.λ., Ἀριστῦ. Ἀχ. 732. 751. 783. Θεόκρ. 15. 79. «Πότ τάδε, εἰστὰς Δικαιοπολιτικὰς συγγραφὰς παρὰ Θουκυδ. 5, 17. 79. ἀρα οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, παρβ. Reis de anc. inscr. p. 40. Πολλοὶ σοφοὶ, π. χ. ὁ Ἡρόδ. Γραμμ. Κορ. σελ. 233. καὶ ὁ Ποντηρ. Ἀλλ. Γραμμ. ρ. σελ. 291. χρήσουσι πρόθεσιν καὶ ἄρθρον ὡς μόνη λέξις, ποτῷ, ποττόν, κ.τ.τ., ὅπερ ὅμως ἔστω σφαλερὸν ὡς καὶ τὸ ἐν πολλῶν ἀπηρχαιωμένον ἀμελεῖον, κακεφαλὴς, καρρῶν, κ.τ.τ. παρβ. ἀμ, ἀκ, κἀπ, τίρ.

*Πότα, ἐπίρρ. Αἰολικ. ἀντὶ ποτε, ὡς τὸ, ὅτα ἀντὶ, ὅτε.

*Ποτᾶγε, Δωρ. ἀντὶ, κρίναγε, Θεόκρ. 1, 62.

*Ποταγω, μέλ. ξω, ἀόρ. ποτήγαγον, κ. τ. λ. (ποτὶ, ἄγω), Δωρ. ἀντὶ προτίαγω.

Ποταγωγεύς, έως, ὁ, Θηλυκὸς κατάστοπος, γυνὴ κατάστοπος, ὅθεν, ποταγωγίδες ἐν Σικελίᾳ ἐλέγοντο γυναῖκες τινες κατάστοποι καὶ ὠτακουστοῦσαι τῶν τυράννων, Ἀριστ. Πολιτ. 5, 9, 3. ἔνθα ὅμως ὁ Σκαλίγερ προκρίνει, ποταγωγίδης, ου, ὁ, Ὁ Πλουτάρχ. ἀντὶ τούτου ποταγωγεὺς καὶ προταγωγίδα, ἔχει, ἐκ τοῦ πρὸς, ἄγω, καὶ ὁ Ἡσύχ. ποδαγωγοὺς· ὁρα προσαγωγὸς, προταγωγεύς.

Ποτεβέδω, μέλ. -ιδεῦσω, Δωρ. ἀντὶ, προσαιδῶ.

Ποτεινί, ἐπίρρ. Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, προσφάτως, ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἐκ τοῦ

Ποταίνιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ (αἶνος, ποτί, ἀντὶ τῆς πρός). Πρόσφατος νέος, καινὸς, μεταφ. ἔκτακτος (extraordinaire), ἀπροσδόκητος, ἀγνώστων, ἀλλόκοτος, Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 849. Αἰσχ. Προμ. 102. ἐν γένει, τὸ ἐναντίον τοῦ ξηρὸς, ἀρχαῖος, συνήθης, ὡς τὸ, πρόσφατος ἀπ' ἐναντίας τοῦ, παλαίμαγος. (ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς τριτύλλαβον, Seidl. dolm. p. 93.

*Ποταινός, ἡ, όν, = ποταίνιος, ἀμ.

Ποταμείβομαι, Μ. -αμειψοῦμαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσαμείβομαι.

Ποταμέος, εία, εῖον (ποταμός). Ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐν, ἢ εἰς τὸν ποταμὸν ἀνήκων, ποταμίσιος.

Ποταμέλγω, μέλ. ξω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσαμέλγω. Παθητ. προσέτι γάλα δίδωμι, Θεόκριτ. ἀ. 26.

Ποταμηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀγόμενος, φερόμενος, ἢ συρόμενος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ πλέων, ἐπὶ πλοίων, καὶ σαφηδίων.

Ποταμηδόν, ἐπίρρ. (ποταμός). Δίκην ποταμοῦ, ὥσαν ποταμός.

*Ποταμήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ποτάμειος.

Ποταμηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτερ. ποιητ. Θηλυκ. τοῦ, ποτάμειος.

Ποταμηπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Πέρων τοῦ ποταμοῦ φέρων, ἢ περῶν, διαβαίνων, ὑπάγων, Ὀππιαν.

*Ποταμήρυτος, ὁ, ἡ, = ποταμόρρυτος. Βέλτιον παρὰ τὸ ἀρύω, ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀντλούμενος, Παῦλ. Σιλ.

Ποταμίαν, τό, ὑποπρ. τοῦ, ποταμία.

Ποταμίος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ποτάμιος, Πινδ. Πυθ. 2, 12.

Ποταμίσκος, ὁ, ὑποκορισ. τοῦ, ποταμός. Ποταμάκι.

Ποταμίτης, ίτου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ὑδρομασεύτης. Ὁ ζητῶν ὕδρα διὰ νὰ σκάψῃ πηγάδια (σουγιολτζῆς, Τουρν.), Γλωσσηρ. Φιλοξ.

Ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Πλησίον τοῦ ποταμοῦ οἰκῶν, ἢ ὤν, ποταμίσιος. 2) ούτ. ὁ ποτ. φυτόν τι, παρὰ τοῖς ποταμοῖς φυόμενον, Διοσκορ. δ'. 101. Αἰλ. Ζώων Ἱστορ. στ. 46. potamogiton, Λιιν.

Ποταμοδέρτης, ου, ὁ (δειρω). Ὁ διαίρων, διαπερῶν τινα πέραν τοῦ ποταμοῦ, πορθμεύς, Ἀρτεμιδ. 4, 64.

Ποταμόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Κλυζόμενος, βρεχόμενος ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

*Ποταμόνδε, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ, εἰς ποταμόν, ὡς καὶ τὸ, οἴκονδε, εἰς οἶκον, Ὅμ.

*Ποταμόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω), ποιητ. Διαῤῥεόμενος ὑπὸ ποταμῶν ἢ ποταμοῦ. 2) ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἢ μετὰ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ὡς ποταμὸς ῥέων.

Ποταμός, οῦ, ὁ. Καθ' ὁρμὴν ὑγροῦ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ σύστημα τῶν ὑδάτων, τὸ διὰ μεγάλου τινὸς αὐλῶνος ἀενάως φερόμενον, καὶ τέλος εἰς θάλασσαν ἐκβαλλόμενον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Παρ' Ὁμρ. «Ποταμόνδε, εἰ ρ' τὸν ποταμόν. 2) ὡς κύριον ὄνομα, ὁ Ζεὺς Ποταμός, Ἰλ. Τ, 7. 73. Φ, 13. καὶ ἀλλαχοῦ (πιθαν. παρὰ τὸ, πίνω, πότος, ποτίζω, ἄρα, κυρίως οὐχὶ τὸν τρεχόμενον ὑγρὸν, ὅσον, τιμῶν, γλυκὺ ὕδωρ, ἀντίθετ. τῷ ἁλμυρῷ τῆς θαλάσσης ὕδατι, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Γεωγράφοις λέγεται καὶ ἡ μεγάλη ἐξωτερικὴ θάλασσα, ποταμός· ὁρα Ὠκεανός.)

Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὑπὸ ποταμοῦ φερόμενος, ἢ ἁπαχθείς, συρθείς.

Ποταμόχωστος, ε, ἡ (χώννυμι). Ὑπὸ ποταμοῦ χωσθείς, ἤτοι στουπωθείς ἢ ἐπισωρευθείς διὰ τῆς τοῦ ποταμοῦ λάσπης, ἢ διὰ τῆς ἐπάνω χύσεως ποταμοῦ πλυθείς, Διόδ. Σικελ.

Ποταμός, ά, όν, Δωρ. ἀντὶ, ποτηνός, Πινδ. Boeckh V. l. Νεμ 3, 77. καὶ Εὐριπ. Ἑλλ. 1499. ἐνίοτε κτὶ, «Ποτανοὶ δολιχύχενες, καὶ, «Ἀΐβυκες, οἱ γερανοί.

Ποτάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἐποτήσην, Ἐπκ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, πέτομαι. Πετῶ, Ἰλ. Β, 462. Τύμ. Ὁμρ. Ἑρμ. 518. παρακμ. πεπότημαι, Ὀδυσ. Λ, 222. καὶ μετὰ σηματ. ἐνεστ., ἀντὶ τοῦ, διατελῶ πετῶν, εἶμαι εἰς κατάστασιν τοῦ πετᾶν, γ. πληθ. παρακ. πεποτήαται, Ἰλ. Β, 90. Ἐπικ. γ. προσπ. ὑπερσυνετ. πεπότητο, Ἡσ. Ἀσπ. 148. Lcob. Ὀρνιθ. σελ. 581. Τὸ, πεποτημαι ἐστι καὶ Ἀττ. τὸ δ. Δωρ. πεπόταμαι ἔχει ὁ Εὐριπ. καὶ τὸν Δωρ. ἀόρ. ἐποτάμην ὁ Ἀριστοφ. — Παρὰ τοῖς Ἑπικοῖς ευρηται καὶ, ποτέομαι.

Ποτᾶπός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. ποταπὰς· ἐδὲ ποδαπός. 2) αὐτέλης, ἀχρεῖος, ἀφιλότιμος, αὐτιδανός, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Ποταυγάζω, Δωρικ. ἀντὶ, προταυγάζω.

Ποταυλέω, ῶ, Δωρικ. ἀντὶ, προταυλέω.

Ποτεῴος, ῷα, ῷον, Δωρικ. ἀντὶ, προσηῷος, Θεόκριτ.

Πότε, ἐπίρρ. ἐρωτ. Εἰς τίνα καιρόν; ποτε, ποῖον καιρόν; Ἰλ. Τ, 237. Ὀδ. Δ, 642. «Πότ' ἄραω, = ἆρά ποτε, Εὐριπ. Ἰων. 517. Herm. Σοφ. Ο. Κ. σελ. ιή. (ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον πος.)

Ποτέ (ἡ συνῆθ. ὡς ἐγκλιτ. ποτε), ἐπίρρ. ἐπὶ ἀορίστου χρόνου λεγόμενον, ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ἐνίοτε, μίαν φορὰν, ἐνα καιρόν· τοῦτον ἐπὶ παρελθυθότος, ὅταν καὶ ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐξκιρτ. οὐδέποτε καὶ, μηδέ ποτε· ἐνίοτε πρόσκειται καὶ τῷ ἐνεστ., ὅτε οὕτος σημαίνει παρωχημένον χρόνον, Εὐρπ. Ἑλ. 414 Βακχ. 2. «Ἤδη ποτέ, τέλος πάντων μίαν φορὰν, ἢ ἐνίοτε «Ποτὲ μέν —, ποτὲ δέ —, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μεριναῖς μὲν φοραῖς, ἢ ἐνίοτε μὲν — μερικαῖς δὲ φοραῖς, ἢ ἐνίοτε δὲ — Ἐρωτηματικῆς οὔσης τῆς προτάσεως, ἐπιτείνει αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν, βέβαια, καὶ βέβαια, μόνον, Πορτ. Βύρ. Ὀρ. 209. Πολλάκις προτάσσεται ἀρνητικῶν μορίων, ὅρα οὔποτε καὶ μήποτε, οὐδέποτε, οὐδεπώποτε κ.τ.λ. Ἐνίοτε ἔστιν ἀρκτικὸν προτάσεως ὡς ἐγκλιτ. καὶ ὅτε πάσχει πρὸ φωνήεντος ἔκθλιψιν, ἀναβιβάζει τὸν τόνον εἰς τὴν πρώτην συλλαβήν του, Boeckh var. Lect. Πινδ. Νεμ. 6, 43. Ἀριστοφ. Σφ. 1177. Παρβ. καὶ, δήποτε, εἴποτε, ὁπόταν, πώποτε. (Ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον, ΠΟΣ.)

Ποτέδραμε, Δωρικ. ἀντὶ, προσέδραμε.

*Ποτειδᾶν, ᾶνος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν, Πινδ. τὸ δὲ, Ποτείδαι, Αἰολικ. παρβ. Boeckh var. Lect. Πινδ. Ὀλ 13, 5.

Ποτείδω, Δωρικ. ἀντὶ, προσείδω.

Ποτέομαι, Ἐπκ. ταὐτὸν τῷ, ποτάομαι, Ἰλ. Ω, 7. Ἡσ. Θεογν. 691.

Ποτέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ πίνω. Τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ πίῃ τις.

Ποτερίσδω, μέλ. ίξω, Δωρικ. ἀντὶ, προσερίσδω, προτερίζω. Ἀντιπολεμῶ, ἀντιμάχομαι.

Πότερον, ἐπίρρ. Ὁποῖον ἐκ τῶν δύο; ἢ ἆρα ποῖον τῶν δύο; (ποῖον ἀπὸ τὰ δύο;) τάσσεται δὲ συνῆθ. ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, συνισταμένης εἰς δύο μέρη, ὅτε ἐν αὐτῇ κεῖται διωρισμένη τις ἀντίθεσις καὶ ἀνταπόδοσις, εἰς τρόπον ὥστε, καταφασκομένου τοῦ ἑνὸς κώλου, τὸ ἕτερον, ἀρχόμενον συνῆθ. τῷ ἢ, ἀποφάσκεται ἐν ταὐτῷ ἀπολύτως, καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ πρὸ ἢ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῶν καὶ διὰ τοῦ, ἄραγε, Λατ. utrum – an, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. παρβ. Valck. Ἱππ. 276. «Πότερον ἐχρῆν ἢ μή»; Ἰσοκρ. «Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς»; Πλουτ. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ, πότερος. Οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο αὐτὶ τοῦ, πότερον καὶ τὸ πληθ. οὐδέτ. πότερα, ἐπὶ κατ' εὐθείαν ἢ μὴ ἐρωτήσεως.

Πότερος, ἔρα, ον. Ἐν τῇ ἐρωτήσει, ποῖος ἀπὸ τῶν δύο; παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Κ, 85. ἐπὶ ἐρωτήσεως μὴ κατ' εὐθείαν, ὡς τὸ, ὁπότερος. 2) ἄνευ ἐρωτήσεως ὡς τὸ, ἕτερος, ὁπότερος, εἷς ἐκ τῶν δύο, Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 171. Β. Θεαιτ. σελ. 145. Δ. Φιληβ. σελ. 30. Ε. παρβ. περὶ πολιτ. 6. σελ. 499. Περὶ τοῦ τόνου ὅρα Φωτ. Λεξ. σελ. 329. κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ ταύτης τῆς ἀορίστου σημ. ἔπρεπε νὰ γράφηται ὀξυτόνως, ποτερός, ά, όν. (ἡ λέξις ἔστι σύνθετος ἐκ τοῦ ἕτερος καὶ τοῦ, ΠΟΣ.)

Ποτέρχομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσέρχομαι.

*Ποτέρωθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ ποίου ἐκ τῶν δύο μερῶν;

Ποτέρωθι, ἐπίρρ. (πότερος). Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη, εἰς ποῖων ἐκ τῶν δύο τόπων; εἰς ποῖον τόπον, εἰς ποῖον μέρος; Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β. 17.

Ποτέρως, ἐπίρρ. τοῦ πότερος. Κατὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων; ἐν γένει, πῶς; Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β'. γ'. 2. Συμπ. ἢ. 36. «Τῷ πότερος παιδὶ φιληθέντι μᾶλλον πιστεύσειεν»; κατὰ ποῖον τρόπον, ψυχικῶς ἀηλαδὴ ἢ σωματικῶς;

Ποτέρωσε, ἐπίρρ. (πότερος). Εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο τόπων;

Ποτέχω. μέλ. -ξω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσέχω.

Ποτή, ἡ (ποτάομαι). Ἡ πτῆσις, τὸ πέταγμα, Ὀδυσ. Ε, 337.

Πότημα, τά (πότος, πίνω). Τὸ πινόμενον, ὅπερ πίνει τις, ἢ ἔπιε, ποτόν, ποτόν· ὄδωρ

Ποτηματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ποτὰ ἤτοι ποτὰ ἑτοιμάζων, κατασκευάζων, Ἀθην. σλ. 608.

Ποτῆμεν, Δωρικ. ἀπαρμφ. τοῦ πρόσειμι ἀντὶ τοῦ, προσεῖναι.

Ποτηνός, ή, όν, καὶ Δωρ. ποτανός (ποτάομαι). Πτερὰ ἔχων, πτερωτός, καὶ, πετῶν Πινδ. καὶ Εὐριπ., ἐν χρήσει μέντοι μόνον κατὰ τὸν Δωρ. τύπον.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ (πότος, πίνω), ταὐτὸν τῷ, ποτήριον, Εὐριπ. Κυκλ. 171. καὶ Ἄλκ. 756. κυρίως ὁ πότης.

Ποτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ποτήριον, ἡ οὐδέτ. τοῦ, ποτηρίδιος.

*Ποτηρίδιος, ία, ιον (ποτήρ). Ἀνήκων εἰς ποτήριον, ἢ προσημασμένος, εὑρισκόμενος εἰς αὐτό, ὡς ὁ Μενανδρος παρ' Ἀθην. σελ. 484 ἔχει ἐπιθέτως, «Ποτηρίδια τορεύματα», ποτήρια μετὰ τορευμάτων, ἢ τορεύματα, εἰς ποτήρια ἀνήκοντα.

Ποτηριογλύπτης, ου, ὁ (ποτήριον, γλύφω). Ὁ γλύφων, ἤτοι γράφων καὶ σκαλίζων τὰ ποτήρια. Ὁ Σχολ. Θεοκρ. β'. 2. ἀναφέρει, ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο συνέγραψε καὶ ποίημα, ἀλλὰ Στέφ. ὁ Βυζάν. ἐν λέξ. Ἀλύβη ὀρθότερον λέγει, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο, «Ποτηριοκλέπτης» ἐπεγράφετο, ὁ κλέπτων ἢ ὁ κλέψας τὰ ποτήρια.

*Ποτηριοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Κλέπτης ποτηρίων· ἐκ τοῦ

Ποτήριον, τό, οὐδέτ. τοῦ ποτήριος. Ἄγγειον μικρὸν, δι' οὗ πίναμεν, τὸ ποτήριον, Ἡρόδοτ. 7. 119. πολλάκις παρ' Ἀριστοφ. 2) σημαίνει τι φυτόν, Διοσκορ. γ'. 17. Astragalus tragacantha, Λιννῆ.

*Ποτήριος, ία, ιον (ποτήρ), ταὐτὸν τῷ, ποτηρίδιος.

Ποτηριοφόρος, ὁ, (φέρω). Ποτήριον ἢ ποτήρια φέρων, βαστάζων.

Ποτηροθήκη, ἡ, βέλτιον τὸ, ποτηριοθήκη (ποτήρ, θήκη). Τράπεζα, θήκη, ἢ τόπος, ὅπου τὰ ποτήρια ἐπιδέτομεν, buffet.

*Ποτηροπλύτης, ου, ὁ (πλύνω, ποτήριον). Ὁ πλύνων τὰ ποτήρια, ὄθεν τὸ μέγα ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πλύνομεν τὰ ποτήρια, ταὐτὸν τῷ, κυλικεῖον, Σχολ. Λουκιαν.

Ποτής, ῆτος, ἡ (ποτός, πίνω). Πόσις, τὸ πίνειν· τὸ πόμα, ποτόν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἀπ' ἐναντίας τοῦ, ἐδητύς, βρωτύς, βρώμη ἢ σῖτος, ποιητ.

Πότης, ου, ὁ. Ὄστις πίνει, ἐξαιρτ. ὁ πολὺ πίνων, οἰνοπότης, «Πότης λύχνοιο», τὸ φυτύλιον, ὅπου πίνει, καταδαπανᾷ λαδί, Ἀριστοφ. Νεφ. 57. Κωμ. ὑπερθ. ποτιστάτη, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 735. Θηλ. πότις.

Ποτητός, ή, όν (ποτάομαι). Πετᾶν· πτερωτός, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὅμ, Ὀδ. Μ, 62. «Ποτητὰ, τάων, τὰ πετεινά, τὰ πτηνά». (σχηματισθεὶς ὡς τὸ, δακετὰ καὶ, ἑρπετά.)

Ποτί, Δωρ. ἀντὶ τῆς πρὸς, καθ' ὅλας τὰς συντακτικάς της καὶ σημασίας, καὶ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εὔχρηστον, τόσον καθ' ἑαυτὴν, ὅσον καὶ κατὰ τὰ σύνθετα, ἐντεῦθεν τὸ, ποτιπτῶ ἀντὶ τοῦ προσπίπτω, κτ. ὅρα παρακατιών. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ Δωριστῷ ἔστι σπανιωτάτη ἡ παρὰ Θεοκρ. μάλιστα κατὰ τὰ σύνθετα ἐλλιψις τοῦ Ἰῶτα πρὸ φωνήεντος, ὥστε ὁ Boeckh παρὰ Πινδ. ἀναγέρει μόνον ἐν παραδείγμα γνωστὸν, Ὀλ. 7, 9. παρβ. var. lect. Pyth. 1, 56. Κατ' ἀποκοπὴν τύπος, πότ, ὅπερ ὅρα. (Ω)

*Ποτιάπτω, Δωρ. ἀντὶ προσιάπτω.

*Ποτιβάλλω, Δωρ. ἀντὶ, προσβάλλω.

*Ποτιβλέπω, Δωρ. ἀντὶ, προσβλέπω.

*Ποτιδέγμενος, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, προσδεγμένος, κατὰ συγκ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ προσδέχομαι· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει.

*Ποτιδεῖν, Δωρ. ἀντὶ, προσιδεῖν.

*Ποτιδέρκομαι, Δωρ. ἀντὶ, προσδέρκομαι, καὶ παρ' Ὅμ.

*Ποτιδεύομαι, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, προσδεύομαι.

*Ποτιδόρπιος, Δωρικ. ἀντὶ, προσδόρπιος· καὶ ἐν τῇ Ὀδ.

*Ποτιειλέω, Δωρ. ἀντὶ, προσειλέω.

Ποτίζω, ἴσω (πότος). Ἀρδω ἢ δίδω ἢ φέρω που νὰ πίῃ τις, καὶ βρέχω, βάπτίζω, τὰ χόρτα, κτ.) ὁρῶ, Ξενοφ. Συμποτ. β'. 25. «Ὅταν αὐτὰ (ἐκ νυχὸς φυόμενα) ὁ ἥλιος ἄγαν ἀρόμενος ποτίζῃ».

*Ποτίθω, Δωρ. ἀντὶ πρόσθες, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ προστίθημι, Θεοκρ. 14, 45.

Ποτιθύμιος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Προσθύμιος.

Ποτικάρδιος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, προσκάρδιος.

Ποτικαλαίγω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, προσκαλέω, περικαλέω, περιορίζω, Πίνδ. Ἠρακλ.

Ποτικλίνομαι, ἀντὶ τοῦ, προσκλίνομαι, ὄθεν, ποτικέκλιται, Δωρ. ἀντὶ, προσκέκλιται, παθ. παρακ. τοῦ προσκλίνω, Ὀδ.

Ποτικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. ῶς (πότος, πίνω). εἰς πότον ἁρμόζων, ἐπιτηδειος, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πίνειν. ὄθεν «Ποτικὸς ἔχειν αὐτῇ τὸ σῶμα», ἔχειν μεγάλην ἕφεσιν, διάθεσιν εἰς τὸ πίνειν, Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 36

Ποτίκρανον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρόστρανον. Προσκεφάλαιον, καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσιον, τὸ γόμφοις τῇ σανίδι προσηλούμενον, ἐφ' οὗ καθέζονται οἱ ἐρίσσοντες.

Ποτιλέγω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσλέγω.

Ποτιμάσθιος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ἐπιμάσθιος, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κ, 378.

Ποτιμάσσομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσμάσσομαι.

Πότιμος, ὁ, ἡ. (πότος, πίνω). «Ὃς δύναται νὰ πίῃ τις, καλόν τι διὰ νὰ πῇ τις, Ἡρόδοτ. 8, 22. ἐπὶ ὕδατος, γλυκὺς, ἀντίκ. τῷ ἁλμυρῷ θαλάσσῃ ὕδατι. 2) μεταφ. ἀνεκτός· καὶ, φίλιος, ἁρμόσιμος, χαρίεις, πρᾶος, π. χ. «Ποτίμοις λόγοις», γλυκεῖς λόγοι, ὁμιλία, τὸν ὁποῖον καταπίνει τις τρόπον τινὰ μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νοστιμάδα, Πλάτ.

Ποτιμυθέομαι, Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, προσμυθέομαι

Ποτιννίσσομαι, Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, προσνίσσομαι, Ἰλ. Ι, 381.

Ποτιπεπτηυῖα, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, προσπεπτωκυῖα, μετοχ. παρακ. τοῦ, προσπίπτω· καὶ ἐν Ὀδ. Ν, 98. Τοὐναντίον, κατὰ Βούτρ. ἀνήκει εἰς τὸν προσπτήσσω· κατὰ τὸν ἐνεστ. ἔχρηστον.

*Ποτιπτύσσω, Δωρ. ἀντὶ, προσπτύσσω, καὶ ἐν Ὀδ. εὑρηται.

Ποτιπηχύνομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Προσπηχύνομαι.

Πότις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πότης Γυνὴ, ἥτις πίνει πολύ, Piers. Ἡρωϊκὸν, σ. 432.

Ποτισθῶ, Μ. ιξῶ, Δωρικ. ἀντὶ, ποτίζω.

Πότισις, ἡ (ποτίζω). Τὸ πότισμα, τὸ ποτίζειν.

Πότισμα, τό. (ποτίζω.) ταὐτὸν τῷ, ποτόν. 2) ταὐτὸν τῷ, πότισις· καὶ τὸ ποτισμένον.

Ποτισμός, ὁ (ποτίζω). Ταὐτὸν τῷ, Πότισις.

Ποτιστάζω, Μ. στάξω, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προστάζω, Πινδ.

Ποτίστατος, Κωμ. Ὑπερθ. τοῦ, πότης. Ὁ εἰς ἄκρον, πολὺ πίνων, μέθυσος, Ἀριστοφ. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ιβ'. 26.

*Ποτιστήρ, ῆρος, ὁ, = ποτιστής, ὄθεν

Ποτιστήριον, τό. Αὐλαξ, δι' οὗ φέροντες τὸ ὕδωρ ποτίζομεν τὰ φυτὰ ἢ τὰ ζῶα, Ο'.

Ποτιστής, οῦ, ὁ (ποτίζω). Ὅς τις ἐγχέει, δίδει νὰ πίωσι, κεραστὴς ἢ ὅστις φέρει τὰ ζῶα εἰς τὸ νὰ πίωσι· καὶ, ὅστις ποτίζει τι, π. χ. τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, Ο'.

Ποτίστρα, ἡ (ποτίζω). Τόπος, ἔνθα ποτίζουσι τὰ ζῶα· καὶ ἀγγεῖον, δι' οὗ ποτίζουσιν ἢ πίνουσιν, Διόδωρ. Σικελ. καὶ Στράβ. ἡ. σελ. 543. ἄλλως δὲ καὶ, πίστρα, λέγεται.

Ποτίσχομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσίσχομαι, περιλαμβάνω, Ἀπολλων. γ'. 149.

Ποτιστέρπω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προστέρπω· ἔτι δὲ καὶ ἐν Ὀδ. Ο, 401. ταὐτὸν τῷ Προτηγορῶ ἢ διαλέγομαι.

Ποτιτρόπαιος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ προστρόπαιος, Αἰσχ. Εὐμεν. 168.

Ποτιφθέγγομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσφθέγγομαι.

*Ποτιφόριμος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, προσφόριμος, = πρόσφορος, ἐπίχαρις.

Ποτίφορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρόσφορος.

Ποτιφωνήεις, ήεσσα, ήεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ προσφωνήεις. Δυνάμενος λαλῆσαι, ὁμιλῆσαι. ἔστι δὲ καὶ ποιητ. ἐν Ὀδ.

Ποτιχρίμπτω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσχρίμπτω.

Ποτιψαύω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσμάω.

Πότμος, ὁ (πίπτω) Ἐξ τυχαίου τινὸς, συμβεβηκὸς, σύμπτωμα, τύχη, εἱμαρμένη συνηθ. δυστυχία, συμφορὰ, Εὐριπίδ. Φοίνισ. 938. «Τὴν δ' ἐλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον», ἀπὸ τῶν δύο δυστυχιῶν πρόκριτε τὴν μίαν ἐξαιρτ. ὁ τὸ, μοῖρα καὶ μόρος, τύχη θανάτου, θάνατος, παρ' Ὅμ. σὺν ἐπιθ. ταύτην τὴν σημ. καὶ ἐκ ἐκείνου μὲν ὅστις ἐπικλώθει ἄλλῳ τὸν θάνατον, λέγεται, «Πέτμον ἐφεῖναι», ἀπὸ δ' ἐκείνου ὅστις πάσχει τὸν θάνατον, «Πότμου ἐπισπεῖν» συνεπέρασε δὲ πολλ. καὶ, «Θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν», σπανιώτερον δέ, «Θανεῖν καὶ πότμου ἐπισπεῖν», Ὀδ. Δ, 562. καὶ, «Ὀλόμην καὶ πότμον ἐπίσπω», Ὀδ. Δ, 197. (καὶ ἀπὸ Ἀττ. χρῶνται ἀπὸ ὅτε τῇ πρώτῃ συλλαβῇ μακρᾷ Seidl. dahm. ρ. 105., ἐν τρόπον ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιχρώνται πώτῃ τι νοῦτ. Ἔποπ. ἔοΣ' ὅτε ὡς βρεχείᾳ, Ἰλ. Α. Π. σελ. 572.)

Πόττος, ἡ, ποιητ. ἀντί, πότνια, ὄρ. τοῦτο.

*Πέττυξ, ὁ, Τίτλος τιμῆς πρός Ζεύς ἢ τάς γυναῖκας, διάδημα, ἐξαίρ. ὅτε ὁμιλεῖ τις αὐτάς ἢ ἐπικαλεῖται, ἔδεν ΞΞ ὡς οὐτ. δέσποινα, κυρία, ΣΣ ΣΣ μετά γεν. «Πότνια θηρῶν, δεσπότις, ἡ δέσποινα αὐτῶν, Ἰλ. Φ, 470. «Πότνια βελέμνων, Πινδ. Πύθ. ά, 380. «Πότνια λαῶν, γυναικῶν, κ. τ. τ. «Πότνια ἑμέθ, κυρία μου, κυρά μου, Εὐρ. Ἰων. 704. ἔδεν ὁρᾶτε ἄρμης. ἐ Ἄιδου διά τοῦ, δέσποινα, καί ἐντεῦθεν ἁπλῶς ἡ συγγένεια αὐτοῦ μετά τοῦ, potis, potens. 2) ὡς ἐπθ. ἐστι, κατά τόν Ἄιδην, = τιμία, σηλ. σεβαστή, σεβαστή, ἅγιος, πολλά. παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. «Πότνια μήτηρ. — Παρ' Ἡσ. ἐστιν ἀεί ἐπίθ. Ζεύς, τῆς Ἥρας, Ἀθηνᾶς, Τηθύος καί Πειθοῦς, ἐν τισι δέ χρηστῷ Ἡροδ. 8, 77. καί τῆς Νίκης. Πλήν τῆς ὁνομ. καί, κλητ. εὑρηται καί ἡ σκαιωτάτη αἰτ. πότνιαν, Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 203. Ἀφροδ. 24. Ἡτ. Θ. 21. 926. ὡς καί αἱ πλησ. ὁνομ. πότνια, παρά Σοφ. Ο. Β. 1049. Ἰων. Ἀ. Π. σ. 981. ἡ γεν. Ποτνίοσο, Ἡροδτ. 9, 97.·, παρά τό ἀολ. ἔστιν ἐκφωνηστική ὀνόμασία τῶν Εὐμενίδων· τά δέ ἄλλα, Ποτνιαι, λέγονται κατ' ἐξοχήν ἡ Δήμητρα καί ἡ Κόρη, Relsig enarr. Soph. OC. 1045. εὕρηται δέ καί κατά τόν δυϊκόν, Ποτνία, Ἀριστ. Θεσμ. 1156. Τό ὑπηρετικόν, ποτνιωτάτη, ἀπαρέρει ἐ Διογ. Διάρτ. ἐν τινι ἐπιστολῇ τοῦ Ἐλεοβούλου, ἔνθα ὑπάρχει ἐπίθ. τῆς πόλεως Λίνδου, «Φημί δ' ἐγώ ποτνιωτάτην ἔσεσθαι Σόλωνι τῶν Λινδίων, ὁ τρόπον ἔλεγε αἱ πόλεις λέγονται, ἱεραί, ἡγεμονικαί· οὕτω δέ λέγεται καί, πότνια πάτρη, παρ Εὐρ. Ἰων. 873 καί ὑπέτεια γῆν παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμην. διά τοῦ, καλή τῇ 2) ὁ ἰσοδύναμος τύπος, πότης, μετά τοῦ, θεά, π. χ. πότνια θεά, εὑρηται ἐπ' ὄπου ἐν Ὀδσ. π. χ. Ε, 215. Ν, 391. Τ, 61., ἔνθα ὅμως ὁ Οὐδάμιος ἔγραφεν, ὡς καί ἐν ἄλλοις χωρίοις πότνια θεά, χρώμενος τῷ, θεά, ὡς μονοσυλλάβῳ· τό δέ ἀναντίρρητον ἀρχαιότατον παράδειγμα ἔστι, πότνια θεάων, (κατά τό, δία θεάων) ἐν Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 118. ἀλλά τά ἀνωτέρω τρία παραδείγματα ἐν Ὀδσ. διακρίνονται κατά τοῦτο, ὅτι ἡ ἡμετέρα λέξις αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖ καθ' ὅλους τούς λοιπούς στίχους τοῦ Ὁμ. τόν πέμπτον πόδα, σχηματίζει μάλιστα κατά τούτον τόν τρόπον τόν πρῶτον ἢ δεύτερον πόδα, τό ὁποῖον εὔκολα νά ἁρμοσθῇ καί εἰς τόν ἄλλως δ' Ἰλ. καί Ὀδ. μή εὑρισκόμενον τύπον, ὑπῆρχε δέ τοιοῦτον τοῦ τύπου μόνον ἡ ὁνομ. ἡ ἡ κλητική ἐν χρήσει, εἰ δ καί καλῶς ποιήσας ἐπιδιώρθωσε ὁ Meineke τό μόνον παρά Θεογν. 15, 14. εὐρισκόμενον ὡς ἀντιμαχόμενον παράδειγμα Herm. Εὐρ Βακχ. 367. Ἀν δέ τό, πότνια, ἔγινε κατ' ἀποκοπήν ἐκ τοῦ πότνια, ἢ ἐκ τό, πότνια, ἔγινε κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ, πότνα, εἶναι σχεδόν τό ζῆτον καί οὐδενός λόγου ἄξιον, ἀλλ' ἔστιν παραβλέπειν τάς σωζομένας μαρτυρίας, πρέπει νά ὁμολογήσῃ τις, πότνια, ὡς τόν ἀρχαιότατον ἀμαυρότερον τῶν τύπων. Ἀρχικῶς δέ, πότνιος, δέν ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, ποτέ. Κατά τόν Βοττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 261. τό, πότνα ὑπῆρχεν ἀρχαῖς, κυρίως σύνθετική γυναικεία ὀνομασία, τῆς ὁποίας τό, πότνια, ὑπάρχει ἐπέκτασις καί παραγωγή, δέσποινα, κυρία, καί ἐντεῦθεν ἡ σύνταξις μετά τοῦτο μεταλήφθη καί ὡς ἐπίθετον. (συγγ. τῷ Λατ. potis, potens.)

Ποτνιάδες, αἱ. (ποτνιάω) Αἱ κράζουσαι, βοῶσαι ἐπίθ. τῶν Βακχῶν, Εὐριπ. Βακχ. 683. καί Φοινισ. 1191. ἔνιαι δέ ἦν ἐν χρήσει καί ὡς πληθ. τοῦ, πότνια, ἔδεν καί ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων, ὡς ὁ αὐτός ἐν Ὀρέστῃ λέγει «Ποτνιάδας Θελγεν, τάς Ἐρινύας.

Ποτνιάζομαι, ταυτόν τῷ Ποτνιάομαι, Ἡσύχ.

Ποτνιαναικτος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ὁμήρου Ἐπιγρ. α, 6. ἀντί τοῦ, ποντοτινάκτος, ὁ ἐστίν, ἀλιπλήξ.

*Ποτνιάς, άδος, ἡ, ὄρ. Ποτνιάδες.

Ποτνίωσις, εως, ἡ (ποτνιάω). Ἐπίκλησις, δέησις, ἱκεσία, πρακλασις.

Ποτνιασμός, ὁ Ταυτόν τῷ, ποτνίασις· ἐξαιρέτως δέ, θεῶν ἐπίκλησις, Στράβ. ζ. ἐκτοῦ

Ποτνιάω, καί πολλῷ συνεχέστ. ὡς μέσ. Ἀποδ. ποτνιάομαι, ὡμοι. Μ. άσομαι, ποιητ. Κυρίως, ἐπικαλοῦμαι θεάν τινα, πότνια, πότνια, κράζων, ἔδεν ἐν γένει, ἐπικαλοῦμαι θεότητα τινα, ἢ ἄνθρωπον, εἰς βοήθειαν κράζω, ἱκετεύω, δέομαι, παρακλῶ. Ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρηστομαθ. ἔχει «Τό ποτνιᾶσθαι κυριώτερον ἐπί γυναικος τάττεται, καί θήλειαν ἱκετεύῃ Θεόν. «ποτνιώμενον δέ ἄνδρα ἄν τις εἴποι ἁμαρτάνειν· μ' ὅλων τοῦτο παρά Λουκιαν. καί Μαξίμ. Τυρ. κεῖται ἡ λέξις καί ἐπί ἀνδρός. Ἔτι δέ μετά οἰμωγῆς καί κλαυθμοῦ παρακλῶ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, κλαίω, παραπονοῦμαι, ἀνιῶμαι, συστφορᾶ, μετά δεισιδαίμονος ἱκετείας. (ἡ λέξις αὕτη παρά τοῖς παλαιοῖς Λογογράφοις οὐχ εὑρηται, μόνον δέ παρά τοῖς Μετεγγ. ὡς παρά Λουκ. Μαξ. Τυρ. καί ἄλλ'ς, Ruhnk. Τιμ. σελ. 221.)

Πότνιος, ία, ον. καί, πότνος, πότνα. Ἡλέξις αὕτη φέρεται μόνον ἐπί θηλυκοῦ γένους, διδομένη εἰς τάς γυναῖκας ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καί ἐπιλεγομένη ὡς τίτλος τιμῆς, ἐκτός εἰς τούς ἄνδρας τό, ἥρως, Ἰλ. Α, 357. «Πότνια μήτηρ. καί, «Πότνια Ἥρη. ὄρ. Ποτνία.

Ποτόδόω, Δακων. ἀντί, ποτόσδω, Ἀριστφ. Λυσ. 206.

Ποτόν, τό. (πίνω). Εἴ τι πίνει τις, ἄρα, ποτόν, Ὁμηρ. Ἡρότ. 4, 34. Σοφ. Φιλ. 21. ὅθεν καί, ἡ πηγή ποτίμου ὑδατος, Σοφ. Φιλ. 1447. Meineke Θεόκρ. 13, 46. 2) τό πίνειν, ἡ πόσις, ὡς πρᾶξις. 3) τό συμπόσιον, ὡς τό πότος.

Ποτοπτάζω, Δωρ. ἀντί, προσοπτάζω.

Ποτοπτίλλω, Σπήτ. ἐν τῷ, κατοπτίλλομαι.

Πότος, ὁ (πίνω). Τό πίνειν ἡ πόσις, ἐξαιρ. τό συμπίνειν, ἡ τῶν πολλῶν ἐν συγκαθεδρίᾳ πόσις, ὅθεν καί τό συμπόσιον, Ξενοφ. Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 530. «Ἐπί δέ κρόμυον, πότω ὄψων, ἡ δέ μέλι χλωρόνι, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντί, ποτῷ.

*Ποτός, οῦ, ὁ. Τό πίνειν, ἡ πόσις· καί τό πιστόν,

Ποτός, ή, όν, ῥηματε. ἐπίθετον τοῦ πίνω, Ὅ,τι ἐπάθη, πολύ, ὅ,τι ἐπί τις. 2) καλόν διά νά πίῃ τις, ταυτόν τῷ, ποτιμος.

Ποτόσδω, Δωρικ. ἀντί τοῦ, προσδύω.

Ποτταν, ποττόν, ποττοῦ, ποττῷ, ποττῶν, ποττοῖς, Δωρικ. ἀντί τοῦ, ποτί ἡ πρός τόν, τοῦ, τῷ, τούς, γραφαί ἡττον ὀρθαί, ἀντί τοῦ, πότ τόν, πότ τόν, πότ τοῦ κ. τ. λ. ὄρ. πότ.

Ποῦ, ἐπίρρ. ἐρωτημ., κυρίως γεν. τοῦ ΠΟΣ. Ἐν τίνι τόπῳ, ἐν τίνι μέρει, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ, πολλά. παρ' Ὁμ. παρά δέ τοῖς μεθ' Ὁμ. καί μετά γεν. π. χ. ποῦ γῆς, ἐν τίνι μέρει τῆς γῆς, Σοφ. «Ποῦ τύχης ἔστηκεν, εἰς τί κατάστασιν εὑρίσκονται τά πράγματα, Σοφ. β) ἐπί κινήσεως εἰς τόπον, εἰς τί μέρος, εἰς τίνα τόπον, Ἰλ. Ν, 213. ἀλλ' ὁ Πόρτ. παρ' Εὐρ. Ἑκ. 1070. ἀμφιβάλλει περί τούτου. γ) πῶς, τίνι τρόπῳ, ἔστι δέ Μεσομ. χρῆσις, μάλιστα ὅτε ἐν ταῖς λέξεσι κεῖται ἡ παράστασις τῆς ἀγαναντήσεως. Herm. Σοφ. Αἰ. 1260.

*Ποῦ (καί συγχύσις ἄνευ τόνου, που), ἐγκλιτικόν μόριον ἀόρ, ἀντί τοῦ, εἴ τι μέρος, ἤ τόπον, πουθενά· κατά τινα τρόπον, ὁπωσοῦν· εἰς τινα βαθμόν. βέβαια, ἀναμφιβόλως, ἤ, ἴσως, σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, ἤ, πιθανῶς φαίνεται· ἀρχ σημαίνει ὅλους τούς μεταξύ τῆς πεντελοῦς ἀμφιβολίας καί τῆς παντελοῦς πληροφορίας βαθμούς. π. χ. ἐν Ἰλ. Δ, 292. πολλ. παρ' Ὁμ. καί Ἡσιόδ.

*Πουγγή, ῆς, ἡ. Τό πουγγί, νεωτ. λέξ.

*Πουγγίον, το,. Τό πουγγίον, σακκούλιον, ἐξαιρ. ὅπερ ἐφόρουν ὡς προφυλακτικόν κατά τινας, ὡς talisman.

*Πουκός, Δακων. ἀντί, πυκός, σηλ. πυκνός.

*Πουλύ, Ἰων ἀντί, πολύ, οὐδέτ. τοῦ πολύς.

*Πουλυβότειρα, ης, ἡ, Ἰων. ἀντί, πολυβότειρα, Ὁμ. καί Ἡσ. καί οὕτω καθεξῆς ἐπί τῶν λοιπῶν διά τοῦ, πολύς, συνθέτων, π. χ. πουλυμαθημοσύνη, ἀντί, πολυμαθημοσύνη, πουλυμαθή· ἀντί, πολυμαθής, κ. τ. λ. Ταύτης ὅμως τήν παρ' Ἴωσι καί ποιηταῖς ἄθειαν τοῦ τά γράψωσι τά διά τοῦ πολύ συνθετα διά τοῦ Ἑπτ. πουλύ, μετεχειρίσθη ὁ Ὁμ. μόνον ἐν ταῖς λέξεσι, πουλυβότειρα, πουλύπους, καί ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι, Πουλυδάμας.

*Πουλυπλάνητος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί, πολυπλάνητος, Ἡρόδ. 1, 56.

*Πουλυπόδαιον, τό, ποιητ. ἀντί, πολυπόδιον, 2., Μηνσίμαχ. παρ' Ἀθην. σελ. 403. Α.

*Πουλύπους, οδος, ὁ, Ἰων. ἀντί, πολύπους, Ὁδ. λέγεται καί, πολύποδες, ου, ὁ, Θεογν. (2).

Πουλύς, οὐδέτ. πουλύ, Ἑπτ. ἀντί τοῦ, πολύς καί πολύ, (ὄρκ τοῦτο), Ὁμ. καί Ἡσ. σπανίως παρ' Ἡροδ. καί ἐντεῦθεν τά σύνθετα τούτου καί παράγωγα, οἷον, πουλυβότειρα, κ. τ. τ.

Πούς, ὁ, γεν. ποδός, δοτ. πληθ. ποσί, (παρά δέ Ὁμ. καί, ποσσί, καί, ποδεσσι). Ἑπ. γεν. καί δοτ. δυϊκ. ποδοῖν, παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ οὐχ εὑρηται ἡ κοινή δυϊκ. δοτ. ποδοῖν. Σημαίνει δέ τό ποδάριον, ἐπί τε ἀνθρώπων καί ζώων, πάσι εὔχρηστον παρ' Ὁμ. καί Ἡσ. ἔτι δέ καί παρ' Ἡροδ. λέγεται δέ καί ἐπί τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνέων, Ὁδ. Ο, 526 καί ἐπί τῶν βρεχιόνων τῶν πολυποδων, Ἡσ. Ἔ. 525 ἔστι δέ κυρίως πούς τό κατώτατον μέρος τοῦ μηροῦ, ἀπό τῶν σφυρῶν (ἀπό τά κοτζία) καί κάτω, Ἰλ. Ρ, 386. σημαίνει δέ πολλ. καί ὅλον τόν μηρόν, μετά τόν ὀσφύν ἕως κάτω, ὃν τρόπον καί συνεθίζει ὁ Ὁμ. νά ἀντιτάττῃ τό, πόδες καί χεῖρες· λέγεται δέ πούς καί τό ἀπό τοῦ σώματος χωρισμένον, ἀποκεκομμένον ποδάριον, ὡς ἐν Ὀδ. Τ, 290. «Ἐύλινος πούς», τό κωλόβαθρον, Ἡρότ. 9, 37. ὅθεν τό, πούς, ὡς πρός τήν ἐνέργειά του, σημαίνει μετωνυμικῶς καί, βῆμα, περιπατητικά, βάδισμα Ἰλ Θ, 443. Ν 19. Ξ. 285. συνήθ. δρόμος, (ἐν ἀγῶνι), ἡ τρέχειμον, ταχύτης, Ἰλ. Ι, 124. 266. Χ, 160. Ὀδ. Θ, 103. 253. ὅθεν, «ποσίν ἐρίζειν», συνερίζομαι μέ τά ποδάρια, σηλ. σταδιοδρομῶ, τρέχω εἰς τό στάδιον, Ἰλ. Ν, 315. Ψ, 792. Ποσί νικᾶνα, νικῶ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου, Ἰλ. Τ, 410. Ψ, 746. Ὀδ. Ν, 261. Πολλ. προσκειται παρ' Ὁμ. καί τοῖς Ἀττ. ἡ δοτ. ποδί, ἡ, ποσί, καί ῥήμ. σηλωτικῶ καθ' ἑαυτό ἐνεργείας τῶν ποδῶν, π χ. ποσί στῆναι, βῆναι, ἐκέσθαι, ἐλθεῖν, δραμεῖν, σκιρρειν, πηδᾶν, πετεσθαι, κ. τ. τ. β) κπούς τινος, περιγραφικῶς ἐπί προσώπου, Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 43. Εὐρ. Ἱππ. 661. 2) μεταφ. ἐπί ὄψύχων, τό ποδάρι, τό κάτω μέρος, ἡ βάσις πίσος, ἐξαιρ. ἡ ποδιά, ἡ ῥίζα τοῦ βουνοῦ, Ἰλ. Β, 824. Τ, 59. πρβ. πέζα. καί τά βαστάζοντα τῆς κλίνης καί τραπέζης, πόδες καλοῦνται. 3) ὡς μέτρον διαστήματος περιέχει ὁ πούς 4. παλαιστάς ἢ 16 δακτύλους. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τόν πόδα τέσσαρας βασιλικάς, ἤτοι Φιλεταιρικάς πηλαιστάς, εἰς δέ τόν Ἰταλικόν 13 δακτύλους,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξενοφ. Συμπ. 6, 8. κατὰ πρῶτος παρ' Ἡροδ. 2, 149. παροιμ. »Ὑπὲρ τὸν πόδα«, ἐπέκεινα, πέραν τοῦ μέτρου. 4) ἐν τῇ μετρικῇ, μέτρον προσῳδιακὸν τῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεξέρχεται ὁ στίχος ὡς ἐπὶ ποδῶν, ὡς π. χ. ὁ ἑξάμετρος ἐπὶ τοῦ Δακτύλου καὶ Σπονδείου. Ὁ Σχολ. Ἡφαιστ. ἐγχειρ. σελ. 81. »Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζῴοις ποδῶν, διὰ ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν· ὡς περ γὰρ εἰ τῶν ζῴων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιτατόμενοι, τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὐρυθμόν τε καὶ ἁρμονίαν«. 5) ἐπὶ πλοίου, πόδες, ὀνομάζονται τὰ ἐὰν κατώτερα ἄκρα τοῦ πανίου, ἄλλως ποδεῶνες, ὅτι δὲ καὶ τὰ εἰς αὐτὰ δεμένα σχοινία, μὸ τὰ ὁποῖα τὸ πανίον ἐστρέφετο πρὸς τὸν ἄνεμον, ἐτεντόνετο ἢ ἐξετεντόνετο, Ὀδ. Κ. 32. »Αἶσ' γὰρ πόδα νηῒ ἐΐσμενον, ἥτοι ἐσυβέρνα ἐκίνουσα τὸ σχοινίον τοῦ πανίου τοῦ καρβείου (ἐνθα ὅμως τινὲς ἑρμηνεύουσι ἑνταῦθα τό, πόδα διὰ τοῦ, πηδάλιον). καὶ Ὀδ. Ε, 270. (ἐνθα ὅμως τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, πηδάλιον). »Ἐν δ' ὑπέρατε, κάλουν τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ«, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς λέγει »Τὰ κάτωθεν συνέχοντα τὴν ἐσθὴν σχοινία, ἢ τοὺς μεταγωγοὺς τοῦ κεράτου«. Κατ' Εὐστάθιον »Πόδες, τὰ κάτω δίω σχοινία, οἷς πρὸς πρῴραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον«. Ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. »Ποδῶν, οὕτω τὸ σχοινίον τὸ κατέχον τοῦ ἱστίου«. ὁ Ἀριστοφ. »Πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐνδεδημένους τῆς ἀσπίδος«. ὁ τοῦ Ἀπολλων. »Οἷς μὲν κατάγεται τὸ ἱστίον, μετουρίας λέγουσιν· οἷς δὲ ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς ἑξ ἑκατέρου μέρους ἐπὶ τὴν πρῴραν, πρατόνους· τοὺς δὲ κατὰ τας γωνίας, πόδας«. Εὐριπ. Ἑλεν. 930. »Ἐπεὶ κόστιμον ναῦς ἔκλυσε πόδα« καὶ στίχ. 1010. Ἀργεῖοι νεῶν λύσαι ποδοῦσιν εἴσω Τροίας πόδα. Ἀπολ. β', 930. »Ἀνέμοιο καταπρηχῶνος ἔρπων ἠΐ ἐπι, νῆ ἐπίσασ' ὄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι ταύοντι ἐς πόδας ἀμφοτέρωσε«. Καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ πλοῖον δύο τοιούτους πόδας εἶχεν, ὡς καὶ ὁ Οὐιργίλιος ἐν ε'. 830. ἔχει Una omnes fecere pedem, pariterque sinistros nunc dextros solvere sinus. Καὶ ὁ Κάτουλ. 4. Laeva sive dextera vocaret aura, sive utramque Jupiter simul secundus incidisset in pedem. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. ἐν Ὀρέστ. 704: »Καὶ ναῦς ἐνταῦθα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν, ἑστὶ δ' αὐτῆς, ἣν χαλᾷ πόδαν, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ τοῦ Σοφοκλέους. »Ἐξ οὐρίων δρομοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν, ὁπόταν τὸ πλοῖον ἁρμενίζῃ μὲ καλὸν ἄνεμον· παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1380. »Τέτρεχε ποδαῖ λέγεται ἐπὶ πλοίου, ὕδατος πληρουμένου καὶ κινδυνεύοντος. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου καλοῦνται πρὸ τῶν πόδες τὰ σχοινία, εἰ ὧν διακοῦνται τὰ ἱστία καλόδουσι, ὅ ἐστιν ἐκτείνονται καὶ σωστέλλονται φερόμενα κατὰ τὰς γωνίας, ὅ ἐστι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κατα πίπτοντος αἴρος. Φαίνεται ἄρα ὅτι ταῦτα τὰ σχοινία, ὁπόταν ὁ ἄνεμος ἦτο κατὰ πρύμναν, ἐδένοντο ἐκατέρωθεν τοῦ πλοίου ἔξωθεν, καὶ ἐξ ἐναντίας, ὅτε ὁ ἄνεμος ἦτο δευτεραῖος, ὅ ἐστιν ἔρχετο ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τοῦ πλοίου, τότε τὰ σχοινία αὐτὰ, οἱ Πόδες, ἐδέλυντο ποτὲ μὲν ὁ ἀριστερὸς, ἄλλοτε δὲ ὁ δεξιός· ἐνταῦθα αἰνίκει ὅτι καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ Ἀριστοτέλους Μηχαν. ἡ. »Διὰ τὸ ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῴραν ποδαῖον ποιησάμενοι ἐφιᾶσιν«· ὅταν ἄρα ἤρχετο ὁ ἄνεμος ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους, ἔστρεφον τὴν παραΐαν, καὶ ὑποστέλλοντες (μαζόνοντες) τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης ἱστίον, παρετείνοντο, ἤτοι ἐξάπλωνον αὐτὸ μόνον μὲ τὸ σχοινίον (πόδα) πρὸς τὴν πρῴραν πλαγίως· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Λουκιανῷ ἐ. 427. Flexo navita cornu obliquat laevo pede carbasa. καὶ Οὐιργίλιος, Cornua obvertimus antennarum. Ἰταλιστὶ καλεῖται οὗτος ὁ πούς, poggia, καὶ Γαλλιστὶ, Poge, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, ποδάριον, καὶ μπάτσος, καὶ σκότα· ἐκφράζουσι δὲ αἱ φράσεις αὗται τὸ, ἐφαρτῶσι πλεῖσι (εἰς τὰ ἄρτια). Παρὰ Μεταγν. ποιηταῖς, ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν γένει, πανίον πλοίου, ἢ τό, πλοῖον αὐτό, μετὰ δὲ ταῦτα οὐχὶ σπανίως καὶ κατ' ἐπικ. »Παρείσει ἢ χαλάσει τοῦ ποδὸς, ξεστεντόνει, ἀφίνω ὀλίγον, ἀχαμνίνω τὸ πανί. 6) ἐπὶ αὐλητῶν, σαλπιστῶν, καὶ κηρύκων, λέγει ὁ Γαλλικὸς (μνῶν νικητ. β'. 566.) »Ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλουσιν ὀρθίαν, ὥστε φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν μεγάλην καὶ καλὴν τινὸς συνδεδεμένην ἐκφώνησιν. 8) ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημ. ἐπονται διάφοροι φράσεις, κυριαίτε καὶ μεταφορικαί. π. χ. »Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς«, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, Ἰλ. Σ, 353. Ψ. 169, ἢ, »Ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄρκουμι, Ἰλ. Π, 640. καὶ ἀντιστρόφως »Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλήν« Ἀριστ. »Πρόσθεν ποδὸς ἢ πόδων, ἢ, προπόροιθε ποδῶν«, ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, »Πάρος ποδῶν, Ὀδ. Θ, 326. »Πρὸ ποδοῖν, τὸ παρὸν, ἑνεστός, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, πολλαχ. παρὰ Πινδ. Dissen Ἴσθμ. 7, 13: παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνήθ. »Ἐν ποσὶν εὐμενῆ ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσιόδ. 3, 79. πρβ. ἐμποδών· ὡσαύτως, ὑπαρὰ ποδῶν, παρὰ ποσὶ, παρὰ πόδας, πρὸ ποδῶν, καὶ, πρὸς ποσὶ, ἢ καὶ, παρὰ πόδα (Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 242. Δ.), καὶ, κατὰ πόδα (Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 243. Δ.)« ἄδει »Τὰ ἐν ποσὶν, καὶ, »Τὰ πρὸ ποδῶν, τὰ παρόντα, τὰ προκείμενα, τὰ ἐπιτηδεύοντα τινὰ, τὰ κτεὰ, τὰ κείμενα πρὸ ποδῶν, πρὸ ὀφθαλμῶν ἢ καὶ ὁδὸν, ἀπαντίας τοῦ, πλὴν ποδῶν, μακρὰν, Ἡροδ. 6, 35. ὅπερ χρῆται καὶ ὡς μία λέξις ἐπιρρ. τοιοῦτον δὲ »Πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππουσι (τοῦτο ἔπεστι) ἐνμόν, ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν ἐξέπεσεν αὐτοῖς ἡ καρδία, ἀντὶ τοῦ, ἐς τὸ φυγεῖν ἀτρέμον, τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστευσάντες, ὀλ. τὴν καρδίαν, ὅπου ἔτρεπε τὰ ἴχνοσι εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ μάχωνται, τὴν ἔλαβον εἰς τὰ ποδάρια των νὰ φεύγωσι. Ἴσως δὲ καὶ ἄλλαι, παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστοι Φράσεις. »Φεύγειν ἁρμοῖν, ἢ »Ἐκ ἀκοῖν, ἐντὶ τοῦ, μετὰ πάσης δυνάμεως, ὡς καὶ τὸ, »Ὡς ἴχνει ποδῶν· ὅσον τὸ δυνατὸν, ὅσον ἠμπορεῖ τις ὁ ἀληθῶς, πολλαχ. παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλοις Ἀττ. »Ἐς ποδῶν εἶχον τάχιστα ἐβοήθουν (Ἡροδ. 6, 116. πρβ. 9, 89.), ὅσον ἠμποροῦσαν. »Βοηθεῖν χειρὶ καὶ ποδὶ (Πλάτων), μὲ ὅλας δηλαδὴ τὰς δυνάμεις, οὕτω καὶ τὸ, »Ὅλῳ ποδὶ«. »Ἀντὶ πόδαν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφομῶν. »Ἐκ ποδὸς ἀκολουθεῖν, κατὰ πόδας, δηλαδὴ παρευθὺς τὸ δὲ »Ἐκ ποδῶν, καὶ »Ἐν ποδῶν, Ζήτ. ἐν τοῖς συνήθεσι Ἐκποδών, Ἐμποδών. »Ἐν ποσὶν, πρὸ τῶν ποδῶν, ἐμπροσθεν εἰς τοὺς πόδας. »Ἐπὶ πόδαν ὀπισθόπλα. »Ἐπὶ ποδῶν, ὄρθιος, ἱστάμενος (εἰς τὸ ποδάρι). Κατὰ πόδας (διώκειν, αἱρεῖν, ἐπιπλέειν, ἐπεσθαι)η, κυρίως, κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, ὀλ. ὅσον ἠμποροῦσι τὰ ποδάρια ὀλίγωρα, ἄρα, ἀπὸ πολλὰ σιμὰ, ποδάρι μὲ ποδάρι βῆμα μὲ βῆμα, κατ' ἴχνος, καταπεδὶ κοινῶς, κατὰ πρῶτος παρ' Ἡροδ. 9, 89, καὶ, ἀντὶ τοῦ, εὐθὺς μετέπειτα, ἀμέσως, παρευθὺς, ἄδει »Τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἐχομένῃ, ἐπομένῃ, ὅ ἐστι, παρευθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν, Πολύβ., ὅς τις ἐστι συντάττεται τοῦτο καὶ μετὰ γενικῆς, σημαῖνον τὸ, μετὰ ταῦτα, καὶ κατόπι, π. χ. »Κατὰ πόδας τινὸς, σιμὰ κατόπι τινός, μετὰ τινα. Ἀχ. Τάτ. σελ. 621. 620. »Κατὰ πόδας τῆς μάχης«, εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην. »Παρὰ ποδός, ταυτόν τῷ, »Ἐκ ποδός«, παρευθὺς, ταχέως, Θέογν. 282. »Περὶ πόδαν, περὶξ τοῦτο ποδός, δηλ. ἁρμάδιος, κοπάλλινος, πρέπων, ταριχῶν, κυρίως ἐπὶ σαυβαλίου, τὸ ὁποῖον ταριχᾶται κατ' ἀκρίβειαν εἰς τὸν πόδα, ὅθεν κυρίως τὸ καὶ μεταφορ. »Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο πρὸς πόδαν. (Πλάτ. Κωμικ.), τὸ πρᾶγμα τοῦτο μοὶ ἦλθε πολλὰ καλά, ἢ καθὼς ἦλθε τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς ἐμὲ, εἶναι πολλὰ καλὰ, μοὶ ταριχᾶται, μοὶ συμφέρει, μοὶ εἶναι εὐάρεστον. »Περὶ τῆς σε καὶ »Εὐαγγελίου« (Λουκιαν. Ἀπαίδευτος 11.) ἀντὶ τοῦ, σοὶ ὁμοιάζει, ὅμοιός σοι ἐστὶ ταριχεύσι μὲ ἐσένα. Τὰ παρ' Αἰσχύλῳ Εὐμεν. 159. »Περὶ πόδα, Περὶ κάρανα, φαίνονται μὲ παροιμίας φρασιολογικὰ, εἰσὶ δὲ κατὰ τὸν τοιοῦτον ἀμφίβ. »Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ τοῦ ἰχνῶν, ὡς τὸ τῆς συντεθείας, ἔχον τὸ ἐναντίον εἰς τὸ λάκκειν, εἰς τὸν τάφον, Διον. Εἰπ. »Ἐνθα δὴ ἡμεῖς οἱ πόδες φέρουσι, ἤτοι ἀπιμεν (Λουκ. Ζεὺς τραγ. 47.), ὑπάγωμεν ποῦ μᾶς ὑπάγουν τὰ ποδάρια μας. »Ἔξω τοὺς πόδα ἔχειν, εὐτυχῶς γλυτώνω ἀπὸ τὰ κίνδυνον, ἀπὸ τὰ κακὰ, ἀπαλλάττομαι, π. χ. παρὰ τοῖς ἔω, Αἰσχ. Προμ. 263. ἐντεῦθεν ἐλαυνόμενος, Σοφ. Φιλ. 1280. πρβ. Boeckh expl. Pind. Πύθ. 4, 280. »Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν« μοὶ εἶναι ἀδημονίας τινὸς ἢ ἀμηχανίας, ἢ εἶναι εὐπόρους, κατηγορίας. »Τὸ παρὰ ποδίαν, τὸ ἐπιτήδειον, ὅπερ εἶναι εἰς ἀκμὴν καὶ συμβ. »Τὸ πόδαγμα, ὑποκάτω τῶν ποδῶν· καὶ μεταφ. »Τὸ πόδας τιθασεῦσαι, ἡμερῶσαι, καταφρονεῖν. »Τὰ πόδας χαράσσω, ὡς τὸ, αὐτὸ ποδὶ ἢ ἐπὶ ποδὸς, ὀπισθοκολῶ, ὀπισθιδρομῶ. (ἡ λέξις αὕτη ἀκούεται μὲν ἐν ταῖς ἐνώσεσι, ποὺς, περίσσωμα, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμματικοὺς, ὡς ἑξαπόδης, ὁ ἑξάστιχος, ὁρ. Ἐ. Μ. σ. 686. 16. Ἀριστ. πλ. 125, 6. Α. Β. σελ. 554, 31. Χοιροβοσκ. Α. Β. σελ. 1196. Schweigh. Ἐπιμ. 7. σελ. 316. Σκυτρ. Ἑλλ. Γραμμ. Δ. σ. 168. Lob. Φυσ. σ. 765.)

Παῶ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, ποιῶ· καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ 10. 38. ἁρ. ποίσω.

*ΠΟΩ, ἔχω. προτετ. ποι, ἀφ' οὗ παράγονται τοῖς χρόνοις τοῦ πάω, (ὡς πόσω, πέπωκα, ἐπώθην, πωθήσομαι, πεπώσομαι), ὅτι δὲ τὸ ἀόριστον, καὶ ἄλλοι τοῦ πάσχω.

Πακέδης, ὁ, ἡ (πάκ, πήγν.). Ὅμοιος τῇ σπληρᾷ πέδῃ, χορταρώδης.

Τὸ Π. μετὰ τοῦ Ρ.

Πρᾶγμα, ατος, τό, Ἰων. πρῆγμα, πάνυ εὐχρηστον παρ' Ἡροδ. (πράσσω). Ὅπερ ἔπραξεν ἢ πράττει τις, ὅπερ ἀπράχθη, ὑπῆρξεν, ἐγένετο, τὸ ὑποκείμενον πάσης ἐργασίας ἢ ὑποθέσεως, πράξις, ἔργον, ἐπιχείρημα, μεδεμπρ. λέξεις κατὰ πρῶτον μὲν ἐν τῷ Ἰων. περὶ λόγου, ἔπειτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ εὐχρηστος· σημαίνει ἐν γένει, ὡς τὸ λατ. res, καὶ τὸ Γαλλικὸν affaire καὶ chose, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πρᾶγμα, ὑπόθεσις, συμβεβηκός, περίστασις, σχέσις, πᾶν εἶδος ὑφίστασθαι ἢ ὑπάρχειν κατὰ τινας περιστάσεις· ἐξαίρ. 1) κάθε πρᾶγμα, χρήσιμον ἢ ἀναγκαῖον, πᾶν εἶδος πρέπει ἢ ἔπρεπε νὰ γένῃ ἀπὸ τοῦ ὁποίου χρήματι ἄλλοτε, καθ' ὅ εἰνοιαν καὶ πολλαχ. παρ' Ἡροδ. »Πρῆγμα ἐστὶ ἢ, ἐστί μοι, ἐπιχειρεόμενης ἀπρηκ., αὐτὸ χρήματα, εἶναι ἀναγκαῖον, χρεία ἐστὶ, καταλληλον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, συμφέρον, ὡς τὸ λατ. opus est, π. χ. »Εὖρισκε αἰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, ὅτι δὲν ἦτο χρεία ια... Ἡρόδ. 7, 12. πρβ. Wesse. Ἡρόδ. 4, 11. Valck. Ἡρόδ. 1, 17. 79. 207. 7, 180. ἔρχ. καλόλου, ἔχω τὸ ἔργον, τὴν ὑπουργίαν, ἔχω ἐπάνω μου β) ἀρνητικῶς, »Οὐδὲν πρᾶγμα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον πρᾶγμα, ἀναγκαία ὑπόθεσις, δὲν χρήσιμα ἀπ' αὐτό, εἶναι ἀδιάφορον, ὡς τὸ λατ. nihil refert. Πλατ. Γοργ. σλ. 447. B. Ξενοφ. σλ. 3. Γ. Ε. Κρατυλ. σλ. 393. Δ. Heind. Πλάτ. Ὑπερ. μείζ. σλ. 291. Α. ὅστις γ) πρᾶγμά τι ἀξιόλογον, σημαντικόν, προσοχῆς καὶ περιεργείας ἄξιον, ἀναγκαῖον, μεγάλον, ὅθεν »Πρῆγμα ποιεῖσθαί τινι«, κάμνω τι μεγάλον, τὸ θεωρῶ ἢ μεταχειρίζομαι ὡς πρᾶγμα μεγάλον, σημαντικόν, κάμνω τι ὑπόθεσιν, κυττάζω ὅλως ἢ ἔχω τὴν φροντίδα μου εἴ τι, δίδω ξεχωριστὴν προσοχὴν εἴς τι, ἀντίθ. τῷ, »πρῆγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι, μὴ φροντίζειν, μὴ θεωρεῖν τι ὡς μεγάλον μὴ κάμνειν τι ὑπόθεσιν· π. χ »Ταῦτα ἀκούσαντας, λέγεται πρῆγμα ποιήσασθαι«, Ἡρόδ. 7, 150. »Ταῦτα ἤκουον μέν, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο«, Ἡρόδ. 6, 63. αὐτ. »Οἷς μηδὲν ἦν πρᾶγμα τοῦ πολέμου (Πλουτ.)«, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντιζον διὰ τὸν πόλεμον, δὲν τοὺς ἔμελε· δ) λέγεται ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου πρισώπου ἢ πράγματος, ἐμφ. πρᾶγμα, μεγάλον πρᾶγμα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τόσον ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅσον καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. »Ἦν μέγιστον πρῆγμα Δημοκήδης παρὰ βασιλείοις«, ἤτον αὐτὸς κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα μεγάλον πρᾶγμα, ἤγουν ἔσχαιρε, εἶχεν ὑπόληψιν μεγάλην, Ἡρόδ. 3, 132. »Οὗτος! Δάμητος μέγα πρᾶγμα«, Δημ. »Ποσοῦ τὸ πρᾶγμα«, αὐτὸ εἶναι κακόν, ὡς καὶ τὸ, χρῆμα· — 2) κατὰ πληθ. »Πράγματα«, δημόσιοι ὑποθέσεις, ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, βασιλείας, ἢ καταστασις ἢ αἱ σχέσεις τῆς πολιτείας, πολλ. παρ' Ἡρόδ. ὅθεν »Τὰ πρήγματα τῶν Ἑλλήνων«, αἱ ὑποθέσεις, τὸ καλὸν ἢ τὸ πολιτικὸν συμφέρον τῶν Ἑλλήνων· ἐν γένει, ἡ πολιτικὴ καταστασις, δύναμις, τῶν Ἑλλήνων ἢ βασιλεία, Ἡρόδ. 7, 237. 239. 8, 136. »Τὰ Περσικὰ πρήγματα«, ἡ βασιλεία, δύναμις τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 3, 139. »Οἱ ἐν πράγματι, ἢ, εἰ ἐν τοῖς πραγματικοῖς τό, οἱ ἐν τέλει, οἱ ἐπιστάται καὶ διοικηταὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, ὅτου ἔχουσι μέρος ἢ εἰς τὰς χειρίστων τὴν διοίκησιν, κυβέρνησιν τῆς πολιτείας, Δημ. »Τὰ πράγματα λαβὼν, ἀναδεξόμενος ἢ λαμβάνω τὴν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν, τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, Πλούτ. β) ἰδιαίτερον, ὑποθέσεις, χωρισταὶ ἐνί τινι μόνῳ ἰδίαι ὑποθέσεις, ὡς »Ἔρρει ἡ, ἀπόλωλε τὰμὰ πράγματα, τὰ πράγματά μου ἠφανίσθησαν, ἐχαθησάθησαν, ἐγὼ εἶμαι πλέον ἀρεσμένος· ἐξαιρ. ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, ὅθεν »Ἀγαθὰ πράγματα«, ὡς τό, εὖ πράττειν, καλαὶ ὑποθέσεις, ὅηλ. εὐτυχίαι· καὶ ἐντεῦθεν, τὰ πράγματα, καὶ αὐτὸ τοῦ, χρήματα, ἀργύρια, περιουσία, εὐκτημοσύνη, ὡς παρὰ Θουκ. 3, 27. »Οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα«, οἱ δυνατοί, πλούσιοι· καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλην. 1, 6. 9. »Τῶν τὰ πράγματα ἐχόντων, τῶν πλουσίων· γ) πράγματα ἐπὶ κακοῦ, ὀχληραὶ ὑποθέσεις, δυσχέρειαι, κόποι καὶ μόχθοι, (μπελάδες), ντράβαλα), ἐπὶ πάσης ἀσχολίας, ἥτις προξενεῖ κόπους καὶ ἀνησυχίαι, ὡς πράγματα ἔχειν· εἶναι εἰς ὑποθέσεις, κόπους, καὶ ἀνησυχίας, ἔχω μπελάδες, ντράβαλα, ἢ »πράγματα ἔχειν« ἐπιτρεπομένης μετοχῆς, παρ' Ἡρόδ. 7, 147. »Πράγματα παρέχειν τινί, ἐνοχλῆσαι προξενεῖν εἰς τινα· ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποθέσεις, φροντίδας, καὶ κόπους, (μπελάδες ἢ ντράβαλα)· ἐνίοτε εὑρηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ ἀπλ. »Πρῆγμα παρέχειν«, Ἡρόδ. 7, 293.

Πραγματεία, ἡ (πραγματεύομαι). Ἡ ἐπιχείρησις καὶ ἄσκησις πράγματός τινος ἢ ὑποθέσεως, ἡ πρᾶγμα, ἡ μεταχείρισις, τὸ καταγίνεσθαι, περί τι, κόπος, ἢ φροντὶς διὰ νὰ κάμῃ τις, πρᾶγμά τι, ἄρα κατὰ τὴν συνάχειαν τοῦ λόγου ἐν γένει, ἢ περὶ τὰ πράγματα φροντὶς, ἐπιμέλεια, ἐπισταστία, ἔτι δὲ, ἐπιχείρημα· ἐργοχειρον, τέχνη· ἔτι δὲ, ἐμπόριον, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ Λυκοῦργ. 24. »Χρηματισμοῦ δὲ συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη καὶ πραγματείαν ἐξαίρ. ἐπίριτις, ἢ δίκη, κρισολογία (προτζέσσον). 2) τετελεσμένον σύγγραμμά τι, ἄρα, βιβλίον, λόγος περί τινος ὑποθέσεως, ὕλης, ἢ ὑπόμνημα, ἐξαίρ. ἱστορικὸν σύγγραμμα, παρὰ Διοδ., Διον. Ἁλικ. καὶ ἄλλοις μεταγν. »Τρωϊκὴ πραγματεία«, τὸ διαλαμβάνον περὶ πάντων τῶν μυθων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου σύγγραμμα, Τσέτζ. Σοφ. Αἰ. 3) παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. 6. »Ἡ πραγματεία ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς«, =πρᾶξις καὶ κύρωσις, ὅ ἐστι, δύναμις καὶ ἐνέργεια, καθὼς περ ὁ αὐτὸς μικρὸν ἀνωτέρω εἶπε· ὅθεν

Πραγματειώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπαιτῶν δουλειὰν, ἢ δίδων δουλειὰν, ἀσχολίαν, δυτικολίαν. ἐνόχλησις· φαινόμενος ὡς ἀσχολία, δουλειὰ χωρὶς νὰ εἶναι τωόντι, Πλάτ. Παρμεν. 9. »Πραγματειώδης παιδιὰ«, παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν χαρακτῆρα κόπου μᾶλλον ἢ τέρψεως.

Πραγματεύομαι, Μλ. εὑρίσκω, Ἰων. πρηγματεύομαι· συνῆθ. μὲν μέσ. Ἀποθ. εὑρηται δὲ καὶ ὁ παθ. ἀόρ. πρηγματεωθῆναι παρ' Ἡρόδ. 2, 87. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργ. σημασ. (πρᾶγμα). Κίνδυνος εἰς ἀσχολίας, ἄσχολος, ἀσχολῶ, ἔχω δουλειάς. Ἡρόδ. 2) καταγίνομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἐξασκῶ, μετέρχομαι πρᾶγμά τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος, συντάσ. αἰτ. ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ αἰτ. ἢ γεν. »Πραγμ. ἐπί τινων, δουλεύω τι ἢ κατορθόνω μετὰ κόπου καὶ ἐπιμελείας· ἔχω. μετέρχομαι, ἐργοχειρόν τι ἢ τέχνην· ἔχω ὅλως, κρισολογίας (προτεύσσα)· ἐνίοτε δὲ καὶ, συγγράφω τι, δουλεύω, καταγίνομαι εἰς τινα ἐπιστημονικὴν ὕλην· μετέρχομαι τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐμπορίου, σπεκουλάρω εἴς τι· Καλλίου δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ τι, καταγίνομαι περί τι, κοπιῶ, κόπους ἀναδέχομαι, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι, φροντίζω, βάλλω ἐμαυτόν εἰς πράγματα· πράττω, ἐνεργῶ, κάμνω, Ξενοφ. Ἀναβασιμ. ιά. 10. Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχαίας σημασίας λαβόντες τὰς ἀφορμὰς οἱ μεταγενέστεροι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμπορεύεσθαι ἔταξαν τὸ πραγματεύεσθαι· (ὡς παθ. τωόντι ἐχρήσατο ὁ Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 22. τῷ παρακ. πεπραγματεῦσθαι·) ὅθεν

*Πραγματευτέον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ πραγματεύομαι.

Πραγματευτὴς, οὖ, ὁ. Ὁ μετερχόμενος, ὑπουργήματί τι, ἔργον, ὑπόθεσιν, ἐξαίρ. ὁ εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις καταγινόμενος, ἔμπορος. ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, τοκιστῆ, καὶ, τραπεζίτης· ὅθεν

Πραγματευτικὸς, ἡ, όν. Ἔμπειρος ἐξηκημένος, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πραγματεύεσθαι.

Πραγματίας, ου, ὁ. Ὁ κόπον παρέχων εἴς τι π. χ. λόγος, Φρύνιχ.

Πραγματικὸς, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. Πραγματικῶς (πρᾶγμα). Περί τι καταγινόμενος, ἐνεργὸς· ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα, εἰς τὰς ὑποθέσεις, καὶ, ἔμπορος, πραγματευτής· 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις »Πραγματικοὶ«, οἱ, λέγονται καὶ οἱ Συνήγοροι, οἱ τοὺς νόμους ἑρμηνεύοντες, οἱ νομικοὶ (ἀββοκάτοι) Ἀνέκδοτ. β'. 339. καὶ ἐπειδὴ μόνοι οἱ εἰδήμονες τῶν νόμων, καὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, πρὸς οὓς οἱ Συνήγοροι (ἀββοκάτοι) πορευόμενοι, ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν δι' ἀργυρίων συμβουλὰς, ἐπῆνθ εἰς τὴν ἀποδείξεις καὶ λόγους νὰ στηρίζωσι τὰ ὅσα ὠμίλουν ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου, Cicer. de or. 1, 45. ἐν γένει, εἰδήμων πράγματος, εἰδήμων τοῦ κόσμου, Κικ. Ἀττ. 2, 20. καὶ ὁ δημοσίας ὑποθέσεις μετερχόμενος, πολλκ. παρὰ Πολυβ. 3) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. Καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, βασιλικὸν πρόσταγμα περὶ ἐξετάσεως ὑποθέσεώς τινος, ἢ δι' οὗ ἐμβαίνει κοινόν τι εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Πραγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρᾶγμα (ὑυυ)

Πραγματιστήριον, τό, =χρηματιστήριον, Π. Ι.

Πραγματικῶς, ἐπίρ. (πραγματεία, εἶδος). Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. ἐπὶ ἀμφ. σημασίας, ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἀντὶ τοῦ, Τῷ ὄντι.

Πραγματογραφέω, ῶ Μλ. ήσω (γράφω). Τὰ πράγματα ἢ περὶ πραγμάτων γράφω, διηγοῦμαι ἐγγράφως καὶ διεξοδικῶς τὰ πράγματα, ἢ πράγματι.

Πραγματοξέστης, ου, ὁ (ξύω). Κωμ. ξητῶν πράγματα ἢ πράξεις καὶ φιλονεικίας· αἰτίας ξητῶν καὶ ἐρευνῶν εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς κρισολογίας καὶ ἔριδας, δικολόγος, chicaneur, Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1424. (ι)

Πραγματοποιέω, ῶ Μλ. ήσω (ποιῶ). Ἐμβάλλω ἐμαυτὸν εἰς πράγματα, ἀναπατάομαι εἰς ἔριδας, ὀργίνω καυγάδες, μαλώματα, σκευωρίας, cabaler, intriguer, Πολύβ. πρβλ. σημαίνω, καὶ, ἀοξοκοπέω

Πραγματολογέω, ῶ ήσω (λέγω). Πράγματα διηγοῦμαι, περὶ πράγματων ὁμιλῶ. λέγω, διηγοῦμαι ἐξεταζων καταλεπτῶς τὰ πράγματα, Ἀριστοτ. Γηγ. Ἀλεξ. 32. 2) παρὰ Διογένει Λαερτ. 5, 52. Ἐρίζω, φιλονεικῶ· 3) παρὰ Φίλωνι δ'. σλ. 256. Ρ. τὰς λέξεις, ἢ τοὺς λόγους ἐλέγω.

Πραγματομαθής, έος, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ἔμπειρος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ὁ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καλῶς γεωρίζων, ἐξεύρων. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

Πραγματορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ πράγματα ῥάπτων, συκοφαντὴς, ἀμβολὸς πλέκων, = πραγματοδίφης.

Πραγματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης πραγμάτων, κόπων, μόχθων, ἐρωθίης, κοπιαστικὸς.

Πράγος, εος, καὶ συναίρ. πράγους, τό, ποιητ. ταυτὸν τῷ, πρᾶγμα, ἐξαίρ. παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. 2) = πράγματα, ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, Αἰσχύλ. Θηβ. 2. »Τὰ πράγος φυλάτσειν«, αντὶ, τὰ πράγματα, τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

*Πραέα, οὐδ. πληθ. τοῦ, πρᾶος ἢ πραΰς.

*Πραεῖα, ενικ. θηλ. τοῦ, πρᾶος ἢ πραΰς.

*Πραέαι, πληθ. θοτ. τοῦ, πρᾶος ἢ πραΰς.

Πραέως, ἡ, πραέως, ἐπίρρ. τοῦ, πραΰς, = πράως.

Πρᾳής, πραεῖα, πραές· εὐχρηστότερον ἀντὶ τούτου κατὰ ὀνομαστικὴν τό, πραΰς· ὅθεν τὰ, πραέως, πραέες, πραεῖς.

*Πραθέειν, ποιητ. ἀντὶ, πραθεῖν, ἀπαρμφτ. Λ'όριστ. β'· τοῦ πέρθω, Ἡτ. Ἀσπ. 240.

*Πραθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. ά, τοῦ, πιπράσκω.

*Πραιτώριον, ου, τό, λέξ. νεωτ. Σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, ἢ παλάτιον τοῦ κυβερνήτου, πόλεώς τινος, λατ. praetorium.

*Πραιτωρίδιον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ πραιτώριον.

*Πρακόκια, τά, ἐκ τοῦ λατ. praecocia = praecoqua, πράωρα, πρώϊμα, ἔνθεν καὶ πρακόκια, »βρεκόκια, βερικόκια, τὰ βερύκοκα, ἄλλως, »Ἀρμένια,« Ἀρμενιακὰ μῆλα.

*Πρακνός, καὶ, πρεινός, κατὰ μετάθ. ἀντὶ, περκνός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρακτέος, έα, έον, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ πράσσω. Ὅστις πρέπει νὰ πραχθῇ

Πρακτήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. καὶ Ὁμ. πρηκτήρ (πράσσω). Ὁ πράττων, ἐνεργῶν, κάμνων τι, καὶ φέρων εἰς τέλος, Ἰλ. Ι, 443. «Πρηκτὴρ ἔργωνε, κατορθωτὴς ἔργων· ἔξαιρ. ὁ πραγματευτής, ἔμπορος, Ὀδ. Θ, 163. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔξαιρ. ὁ χρέος τι συνάζων ἢ ἀπαιτῶν, ἐκτελεστής, executor, κατσίρος· μεταφ. ἐκτελεστὴς ποιητῆ ἢ ἐκδικήσεώς τινος· ὄρ. πράκτης, πράκτωρ. ὅθεν

***Πρακτήριος**, ὁ, ἡ. Ἐκτελῶν, βάλλων εἰς πρᾶξιν, κατορθῶν, Αἰσχ. Ἱκετ. 530.

Πράκτης, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ. Ἐξαιρέτως δὲ ὁ τὰ ἀργύρια ἤτοι τοὺς δημοσίους φόρους ἀπαιτῶν, συνάγων, ἢ τὰ συναχθέντα χρήματα ἐναποταμιευόμενος (Κασσίρος).

Πρακτικεύομαι, εὐσομαι (πρακτικός). Πρακτικὸς εἰμί, κάμνω τὸν πρακτικόν, ἢ τὴν πρακτικὴν μετέρχομαι, σπουδάζω ἵνα γίνω πρακτικός· δείχνω ἐνέργειαν, ἀοκνίαν.

Πρακτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. — κῶς (πράσσω). Εἷς πρᾶξιν εἰς τὸ πρακτέον ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων πρᾶξιν εἰς τὰ πράγματα καὶ ὑποθέσεις· ἀρα, ἐνεργητικός, ἐπιμελής, ἐργατικός, ἐπιχειρηματικός, ἐπίμονος εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πράξεις του, ὁ πράττων καὶ ἐκτελῶν τι, ἐκτελεστικός, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς (γερός, δυνατός), γενναῖος, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ζ'. 3. ἐν γένει = πραγματικός. «Πραγματικαὶ τέχναι», αἱ συνιστάμεναι, πραγματικῶς εἰς ἐνέργειαν τέχναι, οἷα ὁ χορός, ἡ μουσικὴ, ἐντὸς τῷ, ποιητικαὶ τέχναι», οἷα ἡ ζωγραφική.

Πρακτορεῖα, ἡ (πράκτωρ). Στοβ. Ἐκλ. ἠδ, σλ. 332. περὶ κέρδους φροντίς, ἐπιμέλεια.

Πρακτόριον, τό, Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ ἐνέχυρα, Φλῆβ. Γλωσ.

Πρακτός, ἡ, όν, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ πράσσω. Πᾶν ὅ,τι ἐβλήθη εἰς πρᾶξιν, ἐπράχθη, ἐγένετο· καὶ τὸ δυνάμενον πραχθῆναι, βληθῆναι εἰς πρᾶξιν· τὸ εὐκόλως πραττόμενον· «Πρακτά, τὰν, ἅπερ πράττει, ποιεῖ τις· 2) «Πρακτὸς ὑπό τινος εἶναι, ἀναγκάζομαι, βιάζομαι παρέχειν εἰς τὸ νὰ πληρώσω· ἐκ τοῦ, «Πράττειν τινέν», βιάζειν, ἀναγκάζειν τινὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέος του, χρήματα παρά τινος ἀπαιτεῖν.

Πρακτοψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφίζω, πρακτός). Ὁ τῶν πρακτῶν ψηφιστής, ὁ κριτὴς τῶν πεπραγμένων, ἀμφ. νεωτερ. Λ.

***Πρακτύς**, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πρᾶξις.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ, καὶ πράκτης. Ὁ πράττων, ποιῶν, ἐκτελῶν, κάμνων τι, ὅστις ἢ καὶ ἐπὶ γυναικός, ἥτις ἐπραξέ τι, Σοφ. Τραχ. 862. 2) ὁ τὰ ὀφειλόμενα ἀργύρια ἀπαιτῶν, συνάγων· καὶ μεταφ. ὁ ἀπαιτῶν δίκην, τιμωρίαν, τιμωρὸς, ἀναπληρώσων διάτι πραχθὲν κατ' αὐτὸν κακὸν, ἄρα, ἐκδικητής, τιμωρός, ἐκδικητής τινος, π. χ. πράκτωρ αἵματος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 315, φόνου, Σοφ. Ἠλ. 953. 3) ἐν Ἀθήναις Ἀρχή τις, ἥτις ἐφρόντιζε νὰ συνάζῃ τοὺς δημοσίους φόρους, Boeckh. Alh. Staatshaush. ι. σλ. 167. 403. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1042. «Πράκτωρ πειθοῦς, ὅπου πρότερον, θράκτωρ ἕκειτο.

Πράμνειος, ποίημ., ἀν Ἰλ. Α. 639. καὶ καὶ Ὀδ. Η, 231., ἐπίθ. οἴνου, καὶ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους Σχολ. οὕτως ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνη τῆς νήσου Ἰκαρίας, καὶ τότε γραπτέον διὰ μεγάλου ταφαλικοῦ γράμματος Πράμνειος, κατ' ἄλλους δὲ ἠξεύρατο παρ' Ἐφέσῳ, ἢ Σμύρνῃ, εἶτα δὲ μετηνέχθη ἡ ὀνομασία αὐτὴ καὶ εἰς ὅλους τοὺς μέλανας, δυνατοὺς, καὶ αὐστηροὺς οἴνους ἐκ παντὸς εἴδους ἐξηραμένων καὶ ἡλιασμένων σταφυλῶν, ἄρα, παλαιούς, γενναίους οἴνους. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν παρὰ τὸ, παραμένειν, ὅ,τι εἰς παλαίωσιν παραμένει καὶ μὴ μεταβάλλει, ἤτοι μένει κλειὸς, κρατεῖται· ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ, πραΰνειν μένος, ἢ ἐκ τοῦ ἀμφιβ. προσηγορικοῦ, πράμνη. (Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. εὑρηται καὶ οἱ τύποι, Πράμνιος καὶ Πράμιος).

***Πράμνιος**, ὁ, = πραμνειος, Ἀριστφ. Θεσμ. 53.

***Πράμνη**, ἡ, ἡ

***Πραμνία**, ἡ, ἄμπελος, ἢ ἄμπελος, τὸ σταφύλι ἐξ οὗ κατεσκευάζετο ὁ Πράμνειος οἶνος.

Πράμος, ὁ, = πρόμος, Ἀριστοφ. Θεσμ 53.

Πρᾶν, Δωρικ. ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πρώην, ἢ πρὶν, ἐπὶ χρόνου, ὅθεν, πρότερον, πρωτήτερα, πρωτοῦ, τοπάλαι, νεωστὶ, ἐσχάτως, Θεόκριτ. β'. 113. «Πρὰν ποκα», ἀντὶ τοῦ, πρώην ποτέ, Καθὼς φαίνεται, πρωτότυποι ταὐτοῦ ἐστὶ ἡ πρὸ πρόθεσις, ἐκ τῆς ὁποίας προήρχοντο διάφορα παράγωγα μετὰ πολυειδῶς μεταβεβλημένων φωνηέντων, ἐν οἷς ἅπασι διέμεινε ἡ πρωτότυπος σημασία τοῦ πρό, ποτὲ μὲν ἐπὶ χρόνου, ποτε δὲ ἐπὶ τόπου ἐν χρήσει, ὄρ. κατωτέρω πρό. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει περὶ ταύτης τῆς λέξεως καὶ ὁ Συνέσιριος. Φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ πέρας, πέρα, πέραν, Πέρυσι, ἀντὶ τοῦ, πρότερον ἢ ἐμπροσθεν, ἢ πρὸ, καὶ ἐντεῦθεν πρανὴς Ἰωνικ. πρηνὴς ὁ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένος, ὁ κεκυφὼς, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω νενευκώς. Τὸ Λατινικ. pronus ἀποδεικνύει τὴν ἐν τῇ παραγωγῇ αὐτοῦ ἐναλλαγὴν καὶ μεταβολὴν τῶν φωνηέντων α, ε, καὶ ω, διότι ὁ Ἡσύχιος ἔχει, «Πρανὸν, τὸ κατωφερες, πρανέα· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, καὶ «Πρωϊνής· ἐπ' ὄφιν, ἐπὶ πρόσωπον». Πρισότι, συγγενὴ εἶσὶ καὶ τά, πρὶν, πρεῖνος (ποιητικοῦ τοῦδε κατὰ προθεσιν, Κρισαγορ. Ἐπιγρ. 7), πρεῶν (Ἡσιοδ. Ἀσπὶς, 437.), πρηὼν, πρὼν, πρωνὸς, καὶ πρώων, ἅτινα σημαίνουσι προϊστάμενην καὶ προβεβλημένην κορυφὴν ὄρους τινὸς, ἢ κατηφορικὸν καὶ κρημνώδη τόπον, ἢ λόφον. Ὁ Πλάδαρος μετεχειρίσθη τὸ προπρὸν ἀντὶ τοῦ προσπηγῆς. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι «πρηΐον, πρότερον καὶ, «πρῆον, τὸ ὑπερέχον. Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λοιπαὶ καταλήξεις πέρας, πέρι, ὅθεν ἡ πρόθεσις περὶ ἐπὶ τῆς σημασίας του, πέρα, καὶ τῆς ὑπέρ. ἐντεῦθεν τό, περιορᾶν, περιδεῖν, παραβλέπειν, τὰ πέραν, τὰ ἐμπροσθεν βλέπειν, ἐπισκοπεῖν, καθορᾶν· καὶ τό, Περιβάλλειν, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλειν, καὶ τό «Περὶ ἄλλους», ἀντὶ τοῦ, ὑπεροχὴν ὅλων τῶν ἄλλων. Ἐκ τοῦ, πέρας, ἐσχηματίσθησαν τό, περισσὸς· προεκύψαν ἔτι καὶ τό, πέρυν, πρὶν, ὡς καὶ τό, πέρας, πέραν, πέρα, ἐκφράζουσι τὸν παραλελυθότα χρόνον, τὸν πρότερον, τὸν παρασμένον. Ἐντεῦθεν προκύπτει ἔτι καὶ τό Λατινικὸν prīs, pri, ἐν τοῖς pridie, pridem, priscus, prislinus, prior, prius, primus, Ἐκ τοῦ τύπου, πέρυσι, πέρυ, προέκυψαν αἱ πρός, καὶ πρό, προθέσεις, αἵτινες ἀπ' ἀλλήλων διακρίνονται μόνον διὰ τῆς ἐμπροσθεν ἢ ὀπισθεν στάσεως αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἔτι προέκυψε καὶ τό Δωρικὸν, προτὶ, ἀντὶ τῆς, πρὸς, ἢ πρό, ἐξειρέτως ἐν τοῖς συνθέτοις. Ἐκ τοῦ τύπου, πέρυς, πέρυ, διέμεινε μόνον τό πέρυσι, κἀς ἐπίρ. ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἤτοι τοῦ πεπερασμένου ἔτους· καὶ τό, περυσινὸς, ὁ ἐκ τοῦ περασμένου καὶ παρελθόντος ἔτους ὤν. Ἐκ τοῦ τύπου, πέρυτι, ἔχομεν ἔτι καὶ ἄλλο παράδειγμα εἰ τό, περύτιος, ἐξ οὗ μόνον τό σύνθετον, διαπρύτιος, ἀντὶ τοῦ, διάτορος, διαπερατικὸς, ἔστιν ἐν χρήσει. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, προ, ἐγένετο τό, προί (ὡς καὶ ἐκ τῆς, παρά, τό, παραί) καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ω, πρωϊ· ὅθεν τό, πρόϊος, πρῖμος, ἔτι δὲ καὶ, πρώϊος. πρώϊμος· καὶ συναλοιφῇ, πρῖος, πρῶμος· καὶ, πρώϊος, πρῶϊος· ἅτινα πάντα σημαίνουσι παρελθόντα καὶ περασμένον ἢ πρωτηγενοῦν χρόνου τινά. Ἐκ τῆς, πρὸς πρί, ἐγένετο καὶ τό, πρότερος, καὶ, πρῶτος, ὡς ἐκ τοῦ, πρὰν, πρὶν, τό, πρήϊος, πρῆος, ἀντὶ, πρότερος, ἀρα Δωρ. πράϊος, πρᾶος, τὸ ὑπερθετικὸν, πρᾶτος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τό, πρῶτος· Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, πρὴν, πρῆτος, ἀντὶ τοῦ, πρὰν, πρῶτος, ἐγεννήθη ἔτι καὶ τό, πρητὴν, ῆνος, ὅπερ σημαίνει τὸν ἐνιαύσιον ἄμνον (χρονιέρικον ἀρνίον, ζωγρίριον) καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς μέχρι τῆς σήμερον λέγεται, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ γένους τῶν προβάτων, πρητήνα, καὶ πρατῆνα, καὶ προβατῆνα, ἢ ὅθεν τό, πρατήνιος, παρ' Ἡσυχίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνιαύσιος (πρατήνιον, ἡλικίατις προβάτου νέου, ὡς δὲ ἔνιοι, τοῦ πρώτου γεννωμένου· οἱ δὲ, ἐνιαυσιαίου· ἄλλοι, ἀρχομένου συνουσίας) καὶ, ἐπιπρητὴν, ἐν τῇ παροιμίᾳ «λίγος ἐπιπρητὴνος ἐρυθροῦ πήρα ἀρίστη» (Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ι. σλ. 1625, στίχ. 35. Ἐκ Ῥώμ.) ταὐτὸν τῷ, ἐπιετὴς. ὁ περισσότερον ἑνὸς χρόνου ὤν, ὑπὲρ τὸ ἔτος.

Πρανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Δωρικ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πρηνὴς, Ξενοφ. πολλαχοῦ· τὸ δὲ παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. ά. α. 10. «Πρανοτέρᾳ τῇ φαλαγγιτ», ἡμαρτ. ἀναγ. ἀντὶ τοῦ, πυκνοτέρᾳ.

Πρανίζω, Μ. ξω, Δωρικ. ἀντὶ, πρηνίζω.

***Πραξείδιον**, τό, ὑποκ. τοῦ πρᾶξις, Ἐτυμολ.

Πραξιθέλκτη, ἡ Θεὰ τις ἐν Ἀθήναις, ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύοντο, ἐζωγράφιζον, καὶ κεφαλὰς τῶν ζώων αὐτῇ ἔθυον, Παυσαν. Λακων. καὶ Βοιωτικ. Ὄρκ καὶ Φώτιος ἐν Λεξ.

Πραξιεργίδαι, οἱ. Ἐν Ἀθήναις τάγμα ἱερέων, κατὰ τὴν ἑορτὴν Πλυντήρια, τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες, Πλούτ. Ἀλκιβ. 34 καὶ Ἡσύχ.

Πραξικοπέω, ῶ. Μ. ήσω (πρᾶξις, κόπτω). Αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως, ἢ διὰ σκαιωρίων, δι' ἀπατηλοῦ τινος παιουργήματος, πράξεως ἢ προδοσίας, ἁρπάζω, ἢ κυριεύω, ἢ ἀποτελῶ τὸν σκοπόν μου, μετ' αἰτ. πράγμ., Πολυβ. «Πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενοι». 2) ὁ αὐτ. β'. 25. «Πραξικοπεῖν τινα», ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ.

Πρᾰ́ξιμος, ὁ, ἡ (πράσσω). Δυνάμενος πραχθῆναι, πρακτός. 2) δυνάμενος εἰσπραχθῆναι, φορολογηθῆναι, ἀπαιτηθῆναι, συναχθῆναι, ἐπὶ χρεῶν καὶ δοσιμάτων, φόρων, Πολύβ.

Πρᾶξις, εως, ἡ, Ἰων. καὶ Ὁμ. πρῆξις, ιος, ἡ (πράσσω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει τις, ἡ ἐνέργεια τοῦ πράττειν, κάμωμα, ὑπόθεσις, ἐπιχείρημα, σκοπὸς· ὅθεν «Κατὰ πρῆξιν (ὡς αὐτὸ, τοῦ, μαμφιθίως), κατὰ διωρισμένην τινὰ ὑπόθεσιν, Ὀδ. Γ, 72. Ι, 253. «Ἰδίη πρᾶξις, ἰδιαιτέρα, χωριστὴ, ἀνήκουσα εἰς ἕνα μόνον, ὑποθεσις κοινὴ, ἀνήκουσα τῇ πολιτείᾳ, τῇ Κοινότητι, τῷ δήμῳ, Ὀδ. Γ, 82. ἐξαιρ. ἐμπορικὴ ὑπόθεσις, ἐμπόριον, Θυμ. Ἀπ. 398. β) ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται τις ὑπόθεσις, ἢ πρόοδος αὐτῆς, ἡ ἀπόβασις, κατόρθωσις, ἐνέργεια ὑποθέσεως τινὸς ἢ ἐπιχειρήματος, τὸ ἀποτέλεσμα, ὅθεν «Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο, τὸ παράπονον, ὁ κλαυθμὸς δὲν ὠφελεῖ τί, ἀπὸ τὰ κλαύματα δὲν ἐκβλίβεται τίποτε, μὲ κλαύματα δὲν κατορθώνει τις τίποτε, Ἰλ. Π, 524. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐν στίχῳ 550. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, «Οὔτε πρήξις ἀνεκτήμενος· ὡσαύτως «Οὔτις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν, δὲν ἐβοήθει τι εἰς τοὺς μυρολογουμένους, αὐτοὶ δὲν κατόρθωναν μὲ τὰ μυρολογήματά των τίποτε, Ὀδ. Π, 209. 568. «Λυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν», χαλᾶν τινὸς τὴν ὑπόθεσιν. 2) ἀπαίτησις, εἴσπραξις, ἡ σύναξις, τῶν δημοσίων φόρων, ἢ χρεῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλ. Πράττομαι τινά. 3) πανοῦργον ἢ πονηρόν κέρμα, πανουργία, δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή, προδοσία, Πολύβ. Σ'. 17. ὅσον τὸ πραξικοπῆσαι. 4) καθὼς τὸ, εὖ ἢ κακῶς πράττειν, ἐμπεριβ. κατάστασις, θέσις, τύχη, καλὴ ἢ κακή, εὐπραγία ἢ δυσπραγία, εἴωθ. παρὰ τοῖς Τραγ. ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 152. 879. «Τὴν ἑαυτοῦ πρᾶξιν σκοπῶν, ἀντὶ τοῦ, τὴν τύχην του· ἔτι δὲ παρ' Αἰσχ. Προμ. 70', καὶ Σοφ. Αἴ. 790. 792. Ἀντ. 1305. καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ, 3. 65. «Πρῆξιν ἑωυτοῦ ἀποκλαίειν, κλαίειν τὴν μοῖράν του. 5) παρ' Ἡρωδιαν. λέγεται καὶ τὸ ἄξίωμα τοῦ πρακτῆρος, ὡς ἐν ἑ. 1. «Τῆς διοικητείσης πράξεως· καὶ ἑ. 2. «Ἐν ἀξιώσει καὶ ἡ πρᾶξις καθοστώσα», καὶ ζ'. 5. «Ἐν πράξει μεγίστης ἐξουσίας». 6) = πραγματεία, σύγγραμμα, βιβλίον, πραγματεία ἐπιστημονικὴ περί τινος ὕλης.

* Πρᾶον, οὐδέτ. ἢ ἀρσ. αἴτ. τοῦ πρᾶος.

* Πρᾶον, οὐδέτ. τοῦ πρᾶος, συγγρ. τοῦ πρᾶος· Βαλαμβάνεται καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, τρόπον.

Πρᾳόνως, ἐπίρ. (πρᾶος, νοῦς), = πράως. Μὲ εὐθύτητα πραότητος, ἡλιότητα μὲ καλοσύνην, συγκατάβασιν, Ἀριστ. Βατρ. 856. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι. 39. Lob. Φρυν. σελ. 403. ("Ομως ὀρθότερον εἶναι, καθὼς φαίνεται, τὸ ἐκλάβητε, κακῶς δὲ ἔχάζει καὶ ὁ Βοὼτιμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σελ. 263. ἐντεῦθεν οὐχὶ ὡς σύνδετον τὴν λέξιν, ἀλλ' ὡς μεταπλαστικὸν ἕτερον τύπον τοῦ κοινοῦ, πρᾴως ἐκ τοῦ θετικοῦ πρᾶος, πρανὶς, ὡσὰν νὰ ὑπῆρχε καὶ θετικὸν πρᾴων. Κατ' ἄλλους, ἔστιν ἡ λέξις ἐπίρρ. τοῦ συγγρ. πρᾷον, καὶ σημαίνει μὲ περισσοτέραν πραότητα.)

Πρᾶος, καὶ πρᾷος, ὁ, οὐδ. πρᾶον, καὶ ἐπίρ. πράως, = πρᾷος. Ἥμερος, γλυκὺς, ὑπομονητικὸς, συγκαταβατικὸς, μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, καλὸς, Ξενοφ. ἔτι δέ, ἀνεκτὸν, ὑποφερτὸν, ὅτε ὁ λόγος περὶ κακοῦ τινος· καὶ καταπραΰνον τὰ κακὰ, πραϋντικὸν, μαλακτικόν. Συγκρ. πραότερος καὶ πρᾴων, ὑπερλ. πρᾳότατος· ἔστι δὲ τὸ, πρᾶος εὐχρηστεῖται μόνον κατὰ τὸ ἕνατ. ἀρσεν. καὶ οὐδέτ. τὸ δὲ πληθ. οὐδέτ. καὶ ὁ, ἡ τὸ ἐνικὸν θηλ. σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ, πραΰς, ὕπερ ὄρα. (Ἡ λέξις γράφεται πρᾶος καὶ πρᾷος, ὡς τοσοῦτον ἡ πρώτερα γραφὴ φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι αἱ μαρτυρίαι τῶν γραφέντων διὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἴωτα εἶναι ἀμφίβολοι, μ' ὅλον ὅτι ὁ Βούττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σ. 261. καὶ ὁ Διηδ. Ξεν. Συμπ. σ. ιδ'. προκρίνουσι τὴν γραφὴν, πρᾷος· ἐξίσου ἀμφίβολος εἶναι καὶ ἡ κατάτινας παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ῥᾷος') ὅθεν

Πρᾳότης, ἡ, ἡ ἥμερος καὶ γλυκεῖα διάθεσις τῆς ψυχῆς, τοῦ χαρακτῆρος, ταὐτόν τῷ, πραΰτης, ἀντίκ. τραχυτὴς, καὶ χαλεπότης. συν. καὶ ἠθικ.

Πρᾳπίδες, αἱ, ταὐτόν τῷ, φρένες. Τὸ διαχωρίζον τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τῶν ἐντοσθίων διάφραγμα, Ἰλ. Α, 579. Ν, 412. καὶ ἐπειδὴ τὸ διάφραγμα ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἕδρα τοῦ νοὸς, τῆς φρονήσεως, συνών. μεταφορ. καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἡ φρόνησις, οἱ στοχασμοὶ, σκέψις παρ' Ὁμ., συνών. «Ἠυΰγη», πραπίδεσσι· ἔστι δὲ καὶ ὡς ἕδρα τῆς ἐμφάσεως, τοῦ πάθους, Ἰλ. Ω, 514. ἔνθ. «Ἔσχεν ἄκοιτιν ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι», ἄλαβε γυναῖκα, σύμφωνον μὲ τὰς ἐλπίδας του, ἢ ὁποία ταιριάζει μὲ τὰ χνάτα του, Ἡσ. Θ. 608. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, πραπίδι διὰ τοῦ φρὶν, διάνοια, ὡς καὶ ὁ Εὐριπὶδ ἐν Ἱππ. 421. συναφέρει ἀμφότερα «Πραπίδα φρένας,» κατ' ἐπικ. ἀριθμόν. (πιθαν. συγγεν. τῷ, φράζω, φρὴν, ἔνδον, ὡς φαίνεται, καὶ παρηχῆτη.)

Πρᾳσιά, ἡ, Ἡ ἐν τοῖς κήποις ὡς τὰ πλινθία τετράγωνος λαχανιὰ, ἤτοι ἑτερόγωνος τόπος ἐν τοῖς κήποις, ἐν ᾧ φυτεύουσι διάφορα ἡμέρα λάχανα, Ὀδ. Η, 127. Ω, 247. πρβ. ἄνθηρον. Κατὰ πλῆθ. πρασιαί, αἱ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κῆπος, ἀξιολ. κῆπος τῶν λαχάνων, λαχανιὰ· καὶ ἐπειδὴ ἐν Ὀδυσσ. Θ, 127. καὶ Ω, 247. αἱ πρασιαὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐξωτερικὴν περιοχὴν τῶν ἀνέρων καὶ ἀμπελώνων παράγουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ πέρας, περάσιος· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, πρᾶσον, καὶ ἑρμηνευοῦσι διὰ τοῦ, λαχανεῖαι ἢ λαχανιαί. Ὁ Νίκανδρος Ἀλεξ. 532. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν, καὶ ἐν Θηριακ. 376. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἄνθηρα. Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ'. 27. «Ἐν πρασιᾷ», ὁ Πλίν. κ'. 34. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, sogelibus, ὅ ἐστιν, ἐν ἀρούραις, ἐν τοῖς ἐπιπαρόντος χωρφίοις.

Πρασίζω, Μ'λ. ἰσω. (πράσον). Πράσινον χρῶμα ὡς τοῦ πράσου ἔχω, φαίνομαι ὡς πράσον, Διοσκορίδ. γ'. 94. καὶ δ'. 249.

Πρᾶσις, ἡ, ἡ (πρᾶσις). Ὠνιος, πραθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναται πωληθῆναί τις, ὃς τις εἶναι διὰ πώλημα, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ἑ. 14.

* Πρασοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πράσιος ὡς τὸ πράσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ἐκ τοῦ

Πράσσος, ὁ, ἡ (πράσον). Χρῶμα πράσου ἔχων· λέγεται καὶ ἐπὶ χρώματος.

* Πρασοχνώδης, ὁ ἡ, = πρασινοειδής.

Πράσον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορίδ. γ'. 119. Marrubium vulgare, Λιν. (±?)

Πράσσος, ὁ, ἡ = πράσινος, Πλάτ. (±)

Πρᾶσις, εως, ἡ Ἰων. πρῆσις, ιος, ἡ (πιπράσκω). Τὸ πωλεῖν, πώλησις, Ἡροδ. 1, 153. 4, 17. Πλάτ Πολιτ. β'. «Πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν διανοεῖν·» καὶ Ξενοφ. Πορ. γ'. 12. «Προστήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει.»

Πρασίτης, ὁ· καὶ θηλ. πρασῖτις, ιδος, ἡ (πράσον). Ὅμοιος, ὁμοία κατὰ τὸ χρῶμα τῷ πράσῳ, Θεόφραστ. «Λίθος πρασῖτις,» εἶδος σμαράγδου.

Πρασοειδής, ἐσσα, ἐν (πράσον). Γεμάτος ἀπὸ πράσα, ἢ ὁμοια τούτοις φυτὰ θαλάσσια, Ὀππιαν.

Πρασοκουρία, ἴδος, ἡ (κείρω, πράσον). Ζῶον χλωρὸν (πράσινος κάμπη), κείρον καὶ κατατρῶγον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, καὶ μάλιστα τὰ πράσα, Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. ε'. 19.

Πρασόκουρος, (πράσον, κείρω). Ἐργαλεῖόν τι, ἐξ οὗ κείρουσι καὶ κοπτουσι τὰ πράσα, Ἀνθολογ.

Πράσον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ κηπευτικοῦ, καὶ εἰς μαγειρικὸν ἐπιτηδειον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρομμύων, Διοσκορίδ. δ'. 179. 2) φυτόν τι θαλάσσιον, ὁμοιον τῷ πρώτῳ, Θεόφραστ. δ'. 7. (ἐκ τοῦ πράτον, πάρσον· κατὰ μετάθεσιν, ἐγένετο Λατινικὸν porrum.)

Πρασόργη, ἡ. Δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, κοπτουσιν, Ἡσύχ.

* Πρασοφαγέω, ήσω. Τρώγω ἢ τρέφομαι ἀπὸ πράσα, ἐκ τοῦ

* Πρασοφάγος, ὁ, (φαγεῖν). Πράσα τρώγων τρεφόμενος ἀπ' αὐτά.

Πρασόχροος, ους, ὁ, ἡ (χρόα). Χρῶμα πράσου ἔχων, πράσινος.

Πρασσαῖος, ὁ ποιητ. ἀντὶ πρασσῖος, = πράσινος, κωμ. ὀνομασία βατράχου παρ' Ἀριστφ. Βατραχομ. 255.

Πρασσοφάγος, ὁ ποιητ. ἀντὶ, πρασοφάγος, κωμ. ὀνομασία βατράχου παρ' Ἀριστφ. Βατραχομ. 235.

Πράσσω, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. πρήσσω, Ἀττ. πράττω παρελκτὸς τῶν Τραγ., οἱ ὁποῖοι χρῶνται ἀεὶ τῷ τύπῳ πράσσω, Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 1435.). Μ. πράξω, Ἰων. πρήξω. Παρακ. πέπραχα, καὶ καὶ ἐπὶ ἀμετάβ. σημασ. παρακ. β'. πέπρωγα (κατὰ τοὺς πλείστους ἀρχαίους Γραμμ. τὸ μὲν, πέπραγα ἐστιν ὁ Ἀττικὸς τύπος, τὸ δὲ πέπραχα ὁ Ἑλληνικὸς, κοινὸς τύπος, Piers Μοῖρ. σ. 294. Meineke Μένανδρ. σ. 221. Schaef. Πλουτ. 4. σελ. 306. 373. καὶ τὸ μὲν πέπραγα ἐστι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συγγρ. μεταβτ. καὶ ἀμετάβ., παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἀμετάβ., τὸ δὲ πέπραχα παρὰ τοῖς νεωτ. ἀπὸ τοῦ Ξενοφ. καὶ ἀεὶ κατὰ μεταβ. σημτ.) Παθ. παρακ. πέπραγμαι. Σημαίνει δὲ, κάμνω, πράττω, ἐνεργῶ, κάμνω ὑποθέσεις, ἔχω δουλειαν, Ὀδ. Τ 324. «Οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, ἀλλ' οὔτε θέλει ἔχει πλέον ἐδῶ δουλειάν, ὡς τό, ἐργάζεσθαι, ἀπόλυτος, ὄρ. Buekh. Πιν. Λεῖψ. 96. σ. 625. παρὰ δὲ Ὁμ. συνήθ. κατορθόνω τι, ἐκτελῶ, ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ἔχω ὄφελος ἀπ' ὅτι, αἴτ. πράγμ., Ἰλ. Α, 562. Σ, 357. Οδ Β, 191. Γ, 60. Η, 88. «Χρῆμα μὲν οὐ πρήξει,» Ἡσ. Ἔ. 404. «Οὔτι πρ.,» οὐδὲν κατορθοῦν, Ἰλ. Α. 551. Ρ, 661. Ω, 550. ἐν γένει, διενεργῶ, κατορθόνω, ἐκτελῶ, Ἡροδ. ἢ καταγίνομαι, φροντίζω, περί τινος, π. χ. πράττειν περὶ εἰρήνης, Ξεν. Ἑλλην. 6. (ἐν Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀορ.) ἐξαιρ. α) κάμνω δρόμον, ἀνύω, τελειόνω, διαβαίνω, π. χ. «πεδίοιο,» «Ἰλ. Ξ, 282. Ψ, 501. Ὀδ. Ν, 83. «δδόν,» «Τμν. Ἑρμ. 203. «ἅλα,» περᾶν τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Ι, 491. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ὁδοῖο» Ἰλ. Ω, 264. Ὀδ. Γ, 476. Θ, 47. 419. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημσ. ἀεὶ κατ' ἔνεστ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποπ. Τιτὲς, ὡς ὁ Ἐτυμολ. σ 688, 1. Σχολ. Ἰλ. Π, 282. Εὐστ. Ὀδ. Ο, 219. Θεωροῦντιν ἐνταῦθα τὸ πρήσσω ὡς ἰδιωτέραν λέξιν, παράγοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, περάω, περάσω, ἐξαιρ. διὰ νὰ ἐξηγήσωσι τὴν σύνταξιν αὐτοῦ μετὰ γεν., ἀλλ' ἡ σύνταξις αὐτὴ ἔστιν ἐν χρήσει καὶ εἰς ἄλλα κινήσεως δηλωτικὰ ῥήματα, εἶα, θέω, κονίω, ἔρχομαι, ἵνω, καὶ ἄλλα, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθ. προσυπακ. ἡ διά, Heyne Ἰλ. Θ, 106. Shaef. Bos. Ell. σλ. 675. ἀλλαμὴν ἐπειδὴ ἐν τῷ, πρήσσειν κέλευσον, ἐνυπάρχει ἀρκετὰ ἡ ἔννοια κινήσεως, δύναται νὰ πρόσκηται τῷ ῥήματι καὶ γενικὴ δίχα τινὸς ἄλλης προσθήκης, καθὼς συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ, ἀνύω, ἐπομ. δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβητε διττὸν πρήτσω (πρβ. καὶ διαπράσσω)· μόνον δὲ ἡ σύνταξις, «ἅλα πρήσσοντες (Ὀδ. Ι, 491) «ἔχει τι ἀλλόκοτον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Τιανὸς αὐτὸς ἀνέγνω, πλήσσοντες, καὶ ὁ Βούττμ. (Λεξιλ. Β'. σ. 197.) εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης μετὰ τῶν προειρημένων Γραμμτ., ὅστις ὅμως θεωρεῖ ὡς ἀρχαιότατον καὶ κύριον πρωτότυπον τοῦ πρήτσειν οὐχὶ δύο κατὰ τὴν ῥίζαν διάφορα πρωτότυπα, ἀλλ' ἓν μόνον, τὴν σημσ. τοῦ περᾶν, περαίειν, ἀντὶ εἰς πέρας ἄγειν, κατορθοῦν, ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας. β) κάμνω, ἢ μετέρχομαι, ἐμπορικὰς ὑποθέσεις πραγματεύομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ μεγαλεμπόρου ἢ ναύτου· ἐν γένει, μετέρχομαι τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, φροντίζω, κυτταζω διὰ τὰς ἐδικάς μου ἢ ἄλλας ἰδιωτων ὑποθέσεις· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, κἰδια τ', τὰ ἑαυτοῦ πράττειν» κυτταζω τὰς ἐδικάς μου ὑποθέσεις· ὅθεν καὶ ἐν γένει, μένω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ζῶ ὡς ἰδιώτης, δὲν ἀναμακτόομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις, κυτταζω τὴν δουλειάν μου· ἐξαιρ. δὲν ἀναμακτόομαι εἰς ὑποθέσεις κοινὰς, πολιτικὰς· λέγεται δὲ γ) καὶ μετέρχομαι ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, διοικῶ τὴν πολιτείαν, ἄρχων ἢ ἐπιστάτης εἰμὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐν γένει, ἔχω δημοσίόν τι ὑπούργημα ἢ ἀξίαν, συνήθ. μὲν μετὰ τῶν λέξεων, «Τὰ κοινὰ, τὰ πολιτικὰ, τὰ τῆς πόλεως πράττειν,» ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, ἄνευ προσδιορισμοῦ τοιοῦτου, π. χ. «Ἱκανὸς πράττειν,» ἄξιος τοῦ νὰ κυβερνᾷ τὴν πολιτείαν, ἄξιος διοικητής, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2. 15. καὶ 4, 2. 1. καὶ 4. «Λέγει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τε καὶ πράττειν,« δημηγορεῖν δηλ. καὶ διοικεῖν τὰ κοινά. »Πράττειν εἰρήνην.« πραγματεύομαι «Πράττειν γάμον κόρης« πραγματεύομαι διὰ τὸν γάμον τῆς κόρης. »Πρ. τινί,« πραγματεύομαι μετά τινος, Θουκ. δηλοῖ δὲ καὶ εἶμαι ἀπό τὸ μέρος τινός, Δημ. τὸ δὲ »Τὰ τῶν ἄλλων πράττειν,« δηλοῖ, ἐπιστατῶ εἰς τὰς χρισολογίας τῶν ἄλλων ἐνώπιον κριτηρίου, ἐπί συνηγόρων. 2) κατά τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., εὑρίσκομαι εἴς τινι ποιᾷ καταστάσει, οὕτως ἢ οὕτως, λαμβάνειν ταύτην ἢ ταύτην τὴν ἕξιν, μορφήν, π. χ. Ὁ ἐπ' Αἰσώπου στόλος οὕτω ἔπρηξε,« ἀντὶ τοῦ, τοιαύτην ἕξιν ἔσχε, τοιαύτα κατώρθωσε Ἡράτ. 3, 25. καὶ αὐτοῦ. Valck. πρβ. 4. 77. 6, 44. 8, 129. Θουκ. 7, 24. ὡσαύτως καὶ μὲ τὸ ἀόρ. ἐπίρρ. Ὡς ἔπρηξε,« ἐν τρόπον ἔπρεξε, τῷ ἠκολούθησε, Ἡρόδ. 7, 18. ἐξαίρ. »Εὖ ἢ κακῶς πράττειν,« εὑρίσκομαι, εἶμαι ὡς πρός τι καλῶς ἢ κακῶς. εὐτυχής ἢ ἀτυχής, κατά πρᾶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 24. 32. 5, 34. 35. »Φλαύρως πρ.,« Ἡρόδ. 6, 84. μετά τοῦ συγκρ. »Ἀμείνων πρ.,« Ἡρόδ. 156. 157 καὶ μετὰ ὑπερθ. »Πράτ. ἢ δίκαιον ἄριστα,« Ἡρόδ. 5, 30. ἐν γένει, καλῶς ἢ κακῶς ὑποθέσεις κάμνω, προβαίνω κατά τάς ὑποθέσεις ἢ πράξεις μου καλῶς ἢ κακῶς. ὡσαύτως συνάπτεται τοῦτο τό ῥῆμα καί μετ' ἄλλων ἐπιῤῥημάτων, π. χ. καλῶς, μακαρίως, πονηρῶς, ταπεινῶς, οὐχ ὡς λῷστα πράττειν, κ. τ. τ. ὡς τόνον καὶ ἐντεῦθεν μένει ἔχουσα ἡ λέξις αὕτη μεταβατ. σημ. καὶ ἡ φράσις ἐκλιπτέα κατ' ἔλλειψιν, ἐπειδή πληρέστερον εἶπον τις ἀν π. χ. »Εὖ πράττειν τά αὐτοῦ,« κατορθῶ, φέρω εὐτυχῶς, καλῶς εἰς πέρας τά πράγματά μου, εὐτυχώς διανύω τήν ζωήν ἢ τάς περιστάσεις, δηλ. εἶμαι εὐτυχής, εἴ δὲ καὶ ὁ Ξεν. λέγει »εὖ πράττειν τά πολιτικά, τά γεωργικά, τά ἰατρικά 'ω εὐτυχῶς μετέρχομαι τά πράγματά μου ὡς πολιτικός, γεωργός, ἰατρός, ἤγουν εἶμαι εὐτυχής ὡς πολιτικός κ. τ. λ. Καὶ ἄριστους δὲ καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη, εἶναι, ἐν μέν γεωργίᾳ, τούς τά γεωργικά εὖ πράττοντας, ἐν δέ ἰατρείᾳ, τούς τά ἰατρικά, ἐν δὲ πολιτείᾳ, τούς τά πολιτικά· τόν δὲ μηδέν εὖ πράττοντα, οὔτε χρήσιμον οὐδέν, οὔτε θεοφιλῆ,« Ξενοφ. Ἀπομνημ. κ. ς'. 8. καὶ γ'. 9'. 8. ἀντί του, εὐτυχεῖν, ἡ δυστυχεῖν, ὅ ἐστίν, εὐτυχής ἢ δυστυχής εἶναι εἰς τάς πράξεις αὐτοῦ, ἐνθα ὅμως σημειωτέον, ὅτι κατά ταύτας τάς φράσεις, εὖ ἢ κακῶς πράττειν, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία συνέχονται καὶ χρέμανται ἀπό τάς πράξεις τῶν, ἄρα προσέρχονται ἀπό σφάλματα ἡμῶν, ἐν ᾧ ταῖς λίξεσιν, εὐτυχεῖν ἢ δυστυχεῖν, χρέμανται ἀπό τῆς τύχης καὶ ἀπό τοῦ συμβεβηκότος, καθώς καὶ ὁ Σωκράτης εὐτενῶν διεκρί εἰ (Ἀπομν. γ'. 9'. 12.) τό εὐπραξεῖν, καὶ τό εὖ πράττειν, ἀπό τοῦ εὐτυχία, καὶ, εὐτυχεῖν, οἷον· »Ἐρομένου δὲ πάλιν, εἰ καὶ τήν εὐτυχίαν ἐπιτήδευμα νομίζοι εἶναι, πῶν μέν οὖν τοὐναντίον ἔγωγ' ἔφη, πολλήν, καὶ πρᾶξιν ἡγοῦμαι, τό μέν γάρ μή ζητοῦντα ἐπιτυγχάνειν τινι τῶν δεόντων, εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι, τό δὲ μαθόντα τε καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες δοκοῦσί μοι εὖ πράττειν·« καὶ ἐν ἀ. στ'. 8. παρατίθησιν· »Εἰ πράττοντες οἷς προχωροῦσι, δ,τι ἂν τυγχάνωσιν ἐρασζόμενοι·« ὡς καὶ ἐν β'. δ'. 6. τίθησιν ἀπαντίας τό σφαλλόμενοι οἷον, »Εὖ μέν πράττοντες πλεῖστα εὐφρόνων, σφαλλόμενοι δὲ πλεῖστα ἀπανορθώτων·« ἐξαίρ. δὲ εὐχρηστός ἐστι καὶ ἐπί ταύτης τῆς σημασ. β'. παρακ. πεπρᾶγα, π. χ. »Ὡς μακαρίως πεπράγατε,« ὦ πότνι εἶσθ' εὐτυχεῖς, Ἀριστῥ. ὄρ. Seidl Εὐρ. Τρω. 625. β) ὡς τόσον τό, εὖ ἢ κακῶς πράττειν,« ἤν ἐν χρήσει καὶ κατά τήν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, καλά ἢ κακά κάμνω ἐνεργῶ, φέρομαι, καὶ πολλαχ. μετά δοτ. προσκ., φέρομαι πρός τινα καλῶς ἢ κακῶς. Ἐν δέ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐτίθετο τό, εὖ πράττειν, ἐν ἀρχῇ εἰς εἶδος ἀσπασμοῦ, ὡς καὶ τό, χαίρειν, π. χ Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν,« Τό δέ, πράττειν τινί τι,« δηλοῖ, διενεργῶ τι διά τινα, βουλεύω καὶ κάμνω ἀποκτήσῃ τις τί, π. χ. »πράττειν καθοδόν τινι,« γίνομαι αἴτιος τῆς ἐπιστολῆς του εἰς τήν πατρίδα, Πλουτ. »Πράττειν ὅπλα τινί,« κάμνω ν' ἀποκτήσῃ τις τά ὅπλα φιλοτιμεῖται ὅπλα· ἐξαίρ. διενεργῶ τινι κρυφίως τήν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν του, Σοφ. Αἰ. 446. Herm. Vig. p. 761. ὡσαύτως καί, »Πράττειν τί τινος,« π. χ. σωτηρίαν τινος, διενεργῶ, φροντίζω, βουλεύομαι περί τῆς σωτηρίας τινός. 3) μετά διττῆς αἰτ. προσπ. καὶ πραγμ. »πράττειν τινά τι,« κάμνω τινί τι, προξενῶ τινί τί, κάμνω τινά νά πάθῃ τι, π. χ. »Πράττειν τινά κακόν,« κάμνω εἰς τινα κακόν τι, κάμνω νά πάθῃ κακόν τι, ὡς τό, ὁρᾶν τινά τι· τό δέ, »Πράττειν τί περί τινος,« βάλλω τι εἰς πρᾶξιν κατά τινος, ἐκτελῶ τι κατά τινος. β) συνήθ. »Πράττειν τινά ἀργύριον,« συνάζω ἀργύρια παρά τινος (ἀλλοῦ), κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3, 58. »Καὶ αὐτούς ἑκατόν μετά ταῦτα ἕκαστοι τάλαντα ἔπρηξε,« ἐσύλησαν ἀπ' αὐτούς, ἠνάγκασαν νά πληρώσωσι »Πράσσει μέ τόκον,« συνάζει, πέρνει ἀπ' ἐμοῦ τόκους, διάφορον, Βατρ. 186. ἔπρ. ἀπ' ἀνθρώπων τῆς διοικήσεως, ἀντί τοῦ ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, ὅ ἐστι, συνάγω τά δημόσια χρέη, τούς φόρους, καὶ φέρω αὐτά εἰς τόν δημόσιον θησαυρόν, Ξενοφ. Ἑλληνικ. α'. γ'. 7. »Ὥχετο... χρήματα πράξων,« ἐπί πρακτόρων. πρβ. πρακτήρ, 2, πράκτωρ. 2. 3. πρᾶξις, 4. καί, εἰσπράττω, ἐκπράττω. »Πράττω τί παρά τινος,« ἀντί τοῦ, ἀποκτῶ, λαμβάνω τί ἀπό τινος, Ἡρόδοτ. 1, 106. 3, 58 Duk. Θουκ. 8, 5. Ξεν. Ἀνοβ. 7, 6 13. καὶ Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Πράττειν παρά τῶν θεῶν ἀγαθόν,« ἀπολαῦν ἀπό τῶν θεῶν εὐτυχίαν· τροπ. »Πράττειν φόνον,« ποινήν, τιμωρίαν ἀπαιτεῖν ἕνεκεν φόνου, δηλ. ἐνδείκνυμαι τόν φονέα, παύω τινά διά τόν φόνον, Αἰσχ. Εὐμ. 621. »Πράττειν τινάτι ὑπέρ τινος,« ζητῶ τι παρά τινος ὡς μισθόν, πληρωμήν, Λουκ. »Τί καὶ πράξεις με ὑπέρ αὐτοῦ σύ;« πόσα νά σοί πληρώσω δι' αὐτόν (τόν ἀγοραζόντα); »Πράττειν περί τινος,« π. χ. περί πλοίων, φροντίζειν, ἐπιμελοῦμαι διά τι. 4) μετά αἰτ. προσπ. »Πράττειν τινα,« φονεύω τινά, πλήν ἐπί ταύτης τῆς σημασ. ἀπαιτούμενα, »Ἴσως δέ μόνον παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 438. — Μέτ. ἀπαιτῶ. ζητῶ τό δίκαιόν μου ὀπίσω, κάμνω νά μέ πληρώσῃ τις, π. χ. »Πράξεσθαί τινα ἀργύριον, μισθόν, τόκους,« συνάζω παρά τινος δι' ἐμέ, κάμνω νά μοί πληρώσῃ τις ἀργύρια, μισθόν, τόκους, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 5. καὶ 6Ω. Θεοφρ χαρακτ. στ'. »Καὶ τῆς ὁραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι,« ἀπαιτεῖν, λαμβάνειν τῆς ἑαυτοῦ ἀμελείας ἕνεκεν καὶ μετωφ. »Ἐπραξάμην τούτων αὐτόν δίκης« τόν ἔκαμα νά μοί πληρώσῃ διά τοῦτο τό γέρτιμον. Φιλόστρ. εὑρηται δὲ ἐπί ταύτης τῆς σημ. κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 126. 5, 84. πρβ. Blomf. Αἰσχ. Περσ. 482. πολλαχ. δὲ ἐπί βιαίας ἢ ἀδίκου συναλλαγῆς χρημάτων, ἀντί τοῦ, ἁρπάττεσθαι. — Τό δέ παθητικόν ἔχει σχεδόν ὅλας τάς σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ κατά παθητ. σημασ. ὅθεν καί, »Πράττεσθαι ξύν ἀργύρῳ,« ἀγοράζεσθαι μέ χρήματα, Σοφ. Ὀ Τ. 125. Τό πραχθέν ἢ πεπραγμένον,« ὅπερ ἐπράχθη, ἐνίοτε δέ καί ἀντί, τοῦ, ἔγκλημα, κρίμα τό δέ, πεπραγμένου, δηλαδή καί, χαμένος, ἀπεδαιῶν, ὡς καὶ τό, πεπρακται, ἀπρόσιτος, καὶ ἐπέπρακτο, ἀντί, τετέλεστο, ὅλα ἐχέδηταν· (τό Ἄλφα τοῦ πράσσω, ὅστι, ὡς καὶ τό τοῦ ῥάσσω φύσει μακρόν, Βουττμ. Λεξιλ. Β'. σλ. 198

Πρᾱσῐ́ᾱς, ου, ὁ, ἡ (πράσον) = πρασοειδής· πράσου εἶδος ἔχων.

Πρᾰτέος, ᾱ, ον (πιπράσκω). Δυνάμενος πραθῆναι, πωληθῆναι καὶ ὅστις πρέπει νά πωληθῇ, ἢ εἶναι διά πώλημα, ὠνιος.

Πρᾰτήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. πρητήρ, ῆ, πράτης· ὁ (πιπράσκω). Ὅστις πιπράσκει, πωλεῖ, πωλητής· ὄζον

Πρᾰτήριον, τό, Ἰων. πρητήριον. Τόπος, ἀγορά (παξίρ), ἔνθα πωλεῖ αἱτι, Ἡρόδ. 7, 23 οὐδέτ. τοῦ

Πρᾰτήριος, ᾱ, ον, Ἰων. πρητήριος (πρατήρ). Πωλητός, τό ὄνειον ὑβρίζη διά νά πωληθῇ· ἀνήκων, ἀπαιτούμενος, ἀναγκαῖος εἰς πώλησιν. Πλούταρχ. »Τά τῆς ὑπώρας πρατήρια,« προστυπακουομ. ἀγγεῖα, ἀπ' ὧν πωλοῦνται τάς ὑπώρας.

Πρᾰ́της, ου, ὁ = πρατήρ.

Πρᾰτίας, ὁ, ταύτόν τῷ, πρατήρ, ἢ πώλης 'Ὁ τά δημόσια πωλῶν, κῆρυξ δημόσιος, τελώνης, Τουρν., Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Πολυδ. ζ'. 6 (σπανία λέξ.)

Πρᾶτος, α, ον, Δωρικ. ἀντί τοῦ, πρῶτος· ὡς τό, Δᾶκος ἀντί, Δῶκος· (κυρίως κατά συγκ. ἐκ τοῦ Δωρ. ὑπερθ. πράτος.)

Πρᾰτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, πιπράσκω· Πωλημένος· πρέπων ἢ δυνάμενος νά πωληθῇ· ὠνιος, ὠνητός, ταύτόν τῷ, πρατέος, καί, πράσιμος.

Πρᾰτρῐ́α, ή, θηλυκ. τοῦ, πρατήρ· ἡ πωλοῦσα τι γυνή· (υυυ)

Πρᾰ́ττω. Ἀττ. ἀντί, πράσσω.

Πραῦγελως, ωτος, ὁ, ἡ (πραύς, γέλως) Πραίως χαμογελῶν· »Ζέφυροις πραύγελωτι (Ἀνασολογ.). ὁ πραεῖς καί γλυκύ πνέων, φυτῶν.

*Πραυθῡμέω, ῶ. Δεκενύω πραότητα, ἠπιότ

Πραῠθῡμος, ὁ, ἡ (θυμός), ταύτόν τῷ, Πραυμενής.

*Πραῠλόγως, ὁ, ἡ (λόγος). Γλυκύλογος, διά λόγων πραέων.

Πραῠμενής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. —νέως, -νῶς (μένος). Πραεῖαν καρδίαν, διάθετιν, χαρακτῆρα ἔχων, ἤπιος, φιλάνθρωπος, ἥμερος, ἥσυχος, γλυκύς, μαλακός.

Πραῠμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Πραΰς τόν φρόνημα, ἐσχαρισμένα φρονῶν, εὐσεβικός, εὐμενής, Πινδαρ. Ὀλ. 6, 71. ποιητ.

Πραῠνοος, ους, ὁ, ἡ (νόος), ταύτόν τῷ πραύθυμος.

Πρᾰΰνσις, εως, ἡ (πραύνω). Τό πραύνειν, ἡμέρωσις, καὶ καταπράυνσις, μαλάκωσις, ἀναπαυτικός πόνος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 3. »Ἔστι δέ πραύνσις κατάστασις (γράῤ. κατάπαυσις) καὶ ἠρέμησις ὀργῆς.«

Πραῠντικός, ή, όν (πραύνω). Πραυντικόν, ἡμερωτικόν, γλυκαντικόν, καταπαύον τήν ὀργήν ἢ τόν πόνον, ἐκ τοῦ

Πραύνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. πρηΰνω. Μ. ῦνω (πραΰς). Πρᾶον, ἥμερον ποιῶ τινά, ἡμερόω, καταπραΰνω, καταστιγαίνω, καταπαίζω, καταπαύω μαλάσσω. »Ποινάς πρηΰνοντα,« Ἡσ. Θ. 254. τινά, Ἡτ. Ἑ. 799. Τμν. Ὁμ εἰς Ἔρμ. 417. Παλ. γίνομαι πραότερος· πρᾶος, ἥμερος καταπαυόμενος, κυρίως ἢ μετωφ. »Πρηνόμενον τῶν χαμώτος«, Ἡρόδ. 2. 25 Πραύνομαι, Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 3. Τό ὀργίζεσθαι ἐναντίον ἐστί μέν τῷ πραύνεσθαι, καὶ ὀργή πραότητι. μετοχ. παθ. παρακ. πεπραυσμένος, Αἴλ. 2) ἀμεταβ. γίνεσθαι μαλακώτερον, ἐπί πόνου πληγῆς τινος, Βουττμ. Σοφ. Φιλ.

Πραῠπάθεια, ἡ. Ἡ πραεῖα διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου, πραότης, Φίλ. ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρᾰΰπᾰθέω, ῶ Μ. ήτω. Πρᾱΰς τὸν χαρακτῆρα, πρᾶος εἰμί. ἐκ τοῦ

Πρᾰΰπᾰθής, έος, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. — ΒΩς. (πρᾶΰς, πάσχω). Ὑπομάριον ὅλα μετὰ πραότητος, γλυκύτητος, ἡμέρου ψυχῆς.

Πρᾱΰς, πρᾰεῖα, πρᾰΰ, Ἰων. πρηΰς. γεν. πρᾱέος, είας, έος. ἐπίρ. πρᾱέως καὶ πρᾱος. συδ. πρᾶον, ἐπίρ. πρᾶως. Ἥμερος, γλυκύς, μαλακός, κυρίως τε καὶ μεταφ. «Πρηῢ σάλπιγξ», Τυρτ. Ὁμ. 7, 10. καὶ ἐπὶ ζώων, ἥμερος. Ἀναβ. 1. 4. 9. «πρᾶος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους». Ξενοφ. Οἰκ. 13, 4. καὶ αὐτόθ. 13, 17. ἐπὶ πράγματος. «Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πρᾳεῖα τέχνη». καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φιλάνθρωπος, ἥμερος, Ἡρόδτ. «Πρηΰτις, γυναικῶνος, Καλλίμ. καὶ ἐνεργ. καταπραΰνων, μαλακίζων» π. χ. «Φάρμακον πραΰν». Πινδ. Ὀλ. 13, 121. «Πρᾶος λέγειν τὸ παθεῖν, ἤτοι παρηγορεῖν μαλακοῦσθαι τὴν ἀντυχίαν, τὸ παθεῖν, ἢ μαλακῶς ἐμέλησε περὶ αὐτοῦ, τὸ παρεσκεῦ ὀλιγώτερον εἰ ὅτι εἶναι, Ξεν. Ἀναβ. 1, 5. 14. — Ὁ τύπος πραεῖ, πρηΰς ἐστιν ὁ ἀρχαιότερος, ὁ δὲ τύπος πρᾶος ἐστι κατὰ Φωτ. Λεξ. σελ. 330. ὁ καλλίτερος (ἐν τῷ περὶ λέξ.). Ταῦτ ἐχρῆσε δὲ ἐκ τοῦ πρᾶος ἐν χρήσει μόνον τὸ ἄρσεν. καὶ τὸ ἴσα εἰδέσ, τὸ δὲ θηλ. ὅλοι καὶ τὸ πληθ. οὐδέτ. ἐσχηματίζετο ἐκ τοῦ πραΰς· ὅλοι δὲ τὸ ἄρσεν. καὶ τὸ ἔνικ. οὐδέτ ἐκλίνετο κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, π. χ. πρᾶοι καὶ πραεῖς, πρᾶος καὶ πραεῖ, κ. τ. λ. καὶ μόνοι ἡ πληθ. γεν. πλέονται κοινῶς πρᾴων, σπανίως δὲ πράων, τοὐναντίον δὲ ὁ Ἀριστ. ἔχει πρὸς τῷ συνηθ. αἰτιθ. οὐδέτ. πραέα ἔχει καὶ τὸ ἀσύνηθ. πρᾶα. Συγκρτ. πρᾳύτερος, Ἰων. πρηΰτερος, Ἡρόδτ. 3, 181· πρᾳύτερος, καὶ οὐχί, ὡς πρᾶων, Lob. Φρυν. σ. 403. Ἡ γραφὴ πρᾶΰς, διὰ τοῦ ὑποχρεωμένου Ἰῶτα, οὐχ ὑφηται μεν, καὶ τινες περιλεφθὸν αὐτὴν, π. χ. ἐν τῷ Ξενοφοντ. Λεξ. περὶ δὲ τοῦ, πρᾶος ὀρᾶ ἐν τῷ, πρᾶος. (-υ)

*Πρᾱϊτεύων, οντος, ὁ (τέκτων) ποιητ. Βυάγγελ. εὐποιϊκός, κατὰ λέξιν, ὁ ἔχων τοὺς τοιούτους εὐκάμπτους.

Πρᾱΰτης, ητος, ἡ (πρᾶΰς), ταὐτόν τῷ, πραότης. Ἠλιήμ. Ἀλ. φυσικῆς τε καὶ ἠθικῆς, ἀπὸ τοῦ τε καὶ διαθέσεως, χαρακτῆρος.

*Πρᾱΰτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Γενικῶν μαλακὸς καὶ ἄνευ πόνου.

Πρᾱΰτροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Πρᾶος κατὰ τὸν τρόπον, χαρακτῆρα.

*Πρᾶως, Ἐπίρρ. τοῦ πρᾶος. Μετὰ πραότητος· μαλακῶς· κατ' ὀλίγον, ἀκαιρατρίπτως.

*Πρεσβεία, ἡ, Κρητ. ἀντὶ πρεσβεία.

Πρεσβευτής, ὁ, Κρητ. ἀντὶ τοῦ, Πρεσβευτής, ἐν Ἐπιτρεπ.

*Πρεσβίστος, η, ον, Κρητ. ἀντὶ, πρεσβίτατος. Ποικίλ. Δωρ. Αἰολ τύποι τοῦ, πρέσβυς· ἀφ' οὗ τὸ, πρεσβύτατος, πρεσβεύτης, πρεσβεία, Βουτμ. Λεξιλ. 2 σελ. 162

Πρεσκός, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, Περκνός· ποικιλόχροος.

*Πρεμνιάζω, ἄνω, Ἡσύχ. καὶ

Πρεμίζω, Μ. ίσω (πρέμνον). Ἐκβάλλω ὁμοῦ καὶ τὸν κορμὸν καὶ τὴν ῥίζαν, ἐκριζόω. «Τὰς ἐλαίας πρεμίζειν», ἐκριζοῦν (ἐκριζοῦσθαι) ἐκβάλλω τὰς ἐλαίας ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Πρέμνιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, Πρέμνον

*Πρεμνόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ῥίζης, κατόρθρια, ἐκ θεμελίων, ὁλίου, ἐκ τοῦ

Πρέμνον, τό. Ὁ πρὸς τῇ ῥίζῃ κορμὸς τοῦ δένδρου, τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, τὸ τέλος τῆς ῥίζης· ἔτι δὲ ἐν γεν. κέρμις, στέλεχος, πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γραπτόν, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῷ στέλεχος, κουτζουρον, codex, caudex, truncus, Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 238. 2) ἡ βάσις οἱασδήποτε τινός, ἐν γένει, θεμέλιον, καὶ μεταφ. «πρέμνα πρέμνοιον, Κύντ Σμυρν. 3) παρ' Ἰατροῖς, ἡ βάσις τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ ὡς ὁ Πολυδ. ὑρμην., τὸ καταλῆγον τῶν λογάδων, τὸ ἄκρον τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκοῦ· (ἔστιν ἀναμφ. συγγεν. τῷ, πρυμνός, ὅπερ σημαίνει τὸ, ἐσωτερικός, τελευταῖος, κατώτατος, ὡς καὶ ὁ Ἡσυχ. ὑρμην. τὸ, πρύμνα, καὶ διὰ τοῦ, πρέμνα. καὶ τὸ «Πρέμνον ἑστίας», διὰ τοῦ, «Τῆς οἰκίας θεμέλιος.»)

*Πρέμνος, ὁ, = πρέμνον, ἀμφ.

Πρεμνώδης, ές, ἡ (πρέμνον, εἶδος). Ὅμοιος πρεμνῷ· παχύς, χοντρὸς ὡς κούτζουρον.

Πρέπον, οντος, τό (Μετοχὴ τοῦ πρέπω). Ὅπερ πρέπει, ἁρμόζει, ἀνήκει, κόσμιον, ἄριστον, συμφέρον, δίκαιον, δέον, ὡραῖον, ἄξιον, τιμή, κοσμιότης, duorum, Cicer. orat. 21. offic. 1, 17. Πλάτ. «Τὸ πρέπον ἔχειν, ἔχω τὸ ἱκανὸν, ὅσον δηλαδὴ πρέπει εἰς ἐμέ. ὅθεν

Πρεπόντως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ πρέπω. Κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, καλῶς πρέπει, μὲ κοσμιότητα, ἀξιοπρέπειαν. Πινδ. Ὀλ. 3, 16.

Πρεπτός, ή, όν (πρέπω) ποιητ. Σεβαστός, ἀξιοσέβαστος, τιμῆς ἄξιος, σεμνός, καὶ, διαφέρων, ἐξέχων τῶν ἄλλων, Λακων. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 1298. «Πρεπτὸν ἀμὶν κλέος», ἀντὶ τοῦ, τὸν σεμνὸν ἡμῖν κλέος». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πριπιά, φαντάσματα, εἰκόνες.

Πρέπω, παρατ. ἔπρεπον (ἄνευ ἄλλων χρόνων). Διαπρέπω, διαφέρω κατά τι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνομαι διά τινος χωριστὸς πρᾶξεως ἢ πράγματος χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, περιφανὴς, περίβλεπτος, ἔξοχος, ὑπερέχω, προέχω, εἶμαι κατά τι ἐξαίρετος, ἀριστεύω, ἢ πίπτω φανερῶς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων Ἰλ. Μ. 104. «--ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων», ὁ. ἐ. διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασι, (ὁ Ἕκτωρ), ἄξιος ἦν τιμητικῆς περιπέσεως «Μετ' ἀγρομανούντων, Ὀδ. Θ, 172. Ἠτ. Θ. 92. καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. Ὀδσ. Σ. 2. «Ἐσθῆτι πρέπειν», ἐξέχω τῶν ἄλλων κατὰ τὴν φορεσίαν, ὅθεν ἐν γένει, εἶμαι κεκοσμημένος, ἐστολισμένος μὲ ἐνδύματ., Εὐρ. ὅθεν α) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προσβάλλουσι, κάμνουσιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὄψιν, «ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς», ἀπὸ τὰ ὄμματά σου φαίνεται ἡ σωφροσύνη, Ἴμν. Δημ. 214. β) ἐπὶ ἐντυπώσεως εἰς τὴν ἀκοήν, π. χ. «Ἡδὺ πρέπειν», ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσα γίνεται τερπνὴ καὶ κατέρατ, Πινδ. Νεμ. 3, 118. πρβ. Dissen σελ. 370. Αἰσχ. Ἀγαμ. 331. γ) ἐπὶ ὀσμῆς διαπερατικῆς, σφοδρᾶς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1382. ἐ) ἐν γένει, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγμ. 50. «Ὡς ὁ χρυσὸς ἀγγέλων πρέπει, σαφῶς μηνύει, ἀγγέλλει, λαμπρῶς κηρύττει· παραβάλ. μετὰ τοῦ ἐν στίχ. 1238. 2) ὅμοιος εἰμί, ὁμοιάζω. «Εἶδος πρέπει οὐρανίᾳ θυγατρὶ Κρόνου», Πίνδαρ Πύθ. β'. 70. β) μετὰ ἀπροσ., φαίνομαι, ἔχω τὴν ὄψιν, τὸ ἐξωτερικὸν ὡς τι, π. χ. «Τοῦδε γὰρ ἀρσενικὸν μὲν φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν», τοῦτου τοῦ ἀνδρὸς τὸ τρέφιμον φαίνεται κατὰ τὴν θέαν Περσικόν, δύναται να ἐκλαβῇ τις τοιοῦτον, Αἰσχ. Περσ. 248. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὡς καὶ ἀπαρμφ. «Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν ἢ ὁρᾶν, ἢ μαθεῖν», φαίνεται κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὡς τύραννος, βατιλεύς, ὅταν τὸν βλέπῃ τις, φαίνεται ὡς βατιλεύς. «Ὡς πένθιμος πρέπει ὄρνις, κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν φαίνεται ὡς πενθῶν καὶ λυπούμενος. Εὐρ. — Αὐτὴ τῆς ἀπαρμ. κεῖται ἐπὶ ὅτε ἡ μετοχὴ, Schaef. Δίον. συνθ. σελ. 212. γ) ἐν γένει, εἶναι καταλληλον, ἁρμόδιον, ἀνάλογον· ταιριάζειν, συμφωνεῖν, ἀντιστοιχεῖ, π. χ. «Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθήμῳ πρέπειν; τί πρᾶγμα, συμβιβηκὸς ταιριάζει εἰς ταῦτα τὰ μαλλιὰ λύπης; τί θηλ. τί φανερώνουσι, σημαίνουσιν αὐτά; τί σημεῖον λύπης παριστῶσι; Εὐρ. Ἄλκ. 515. 3) συνεχέστατα πάντων ἐν χρήσει ἀπροσώπως, πρέπει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζει, ταιριάζει, ἄξιόν εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, ἀπὸ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πολλὰ εὔχρηστον, τὸ ὄν ἐπὶ καλῆς ἐξωτερικῆς κοσμιότητος, ὅσον καὶ ἐπὶ ἠθικῆς ἁρμοδίου, ἀξίου· συντάσ. δὲ συνήθ. δοτ. προσπ. «πρέπει μοι», καὶ ἤτοι ἐπιφερομ. ἀπερμφ. π. χ. «Οὐ πρέπει ἁμὶν λύειν τείχη», Θέογν. 235. ἢ μετὰ ὄνομ. πράγματ. π. χ. «Θ.ηπαδοντίοι πρέπει, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 20, σπανιώτ. αἰτ. πρέπει με, Αἰσχ. Ἱκετ. 210. ἢ προσετέθη (στίχ 218.) καὶ ἀπαρμ. σπανιώτατα δὲ πάντων μετὰ γεν. προσπ. «Πρέπον ἦν δαίμονος τοῦ μοῦ τόδε», τοῦτο ἐτέραιζεν εἰς τὸν δαίμονά μου, ἄξιζεν αὐτῷ, Σοφ. Αἰ. 534. Θουκ. 3, 59. ἢ ὁποία ὅμως αὐτὴ σύνταξις ἐν χρήσει οὐδέποτε εἰς τὴν ὁριστ. ἐγκλ. τοῦ πρέπει, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ διὰ τῆς μετοχ. καὶ εἶναι, ὥστε ἡ γεν. κρέμαται οὐχὶ ἀπὸ τῆς σημσ. τοῦ ῥήματος πρέπω, ἀλλ' ἀπὸ τῆς οὐσιαστικῆς φύσεως τῆς μετοχῆς, πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ ἀπαρμφ., ὅτε τὸ αὐτὸ ῥῆμ προηγεῖται ὀλίγῳ τι πρότερον, ὥστε τότε ἡ σύνταξις ἐξακολουθεῖται ὡσὰν νὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀπαρμφ π. χ. «Τίσασθαι οὕτω ὡς ἐκείνους (τίσασθαι) πρέπειν», Ἡροδ. Η, 139 «Ἀπήλλαξαν οὕτω ὡς ἐκείνους (ἀπαλλάξαι) πρέπειν», Ἡροδ. 8, 68, 1. «Δίκας δώσει τοιαύτας οἵας ἐκείνοισι (δοῦναι) πρέπειν», Ἡροδ. 8, 114. 4) περὶ τοῦ μετοχ. οὐσιαστ. πρέπον, ὁρ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ. — Φαίνεται ὅτι καθ' αὐτὸ ἦν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παραταστ., εὑρηται μέντοι καὶ ὁ μέλλ. (Αἰσχ Εὐμεν. 949.), καὶ ὁ ἀόρ Πλάτ. Χαρμ. σελ. 188. Γ. (Κατὰ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 19. πρωτότυπον τοῦ πρέπω, ὅστι τό, πείρω, πορέω, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ πολλὰ καλῶς μὲ τὴν κυρίαν σημσ. προέχειν, ἐξέχειν, πίπτειν εἰς τὰς αἰσθήσεις) ὅθεν

Πρεπωδής, ές, ἡ (εἶδος), ταὐτόν τῷ, πρέπων, πρεπουτα, πρέπον. Ὅστις πρέπει, ἁρμόζει, ἁρμόδιος, κόσμιος, ἀνάλογος τῇ κοσμιότητι, Ἀριστ. Πλοῦτ. 795. καὶ Ξεν.

*Πρέπων, οντος, ὁ. Εἶδος ἀδιορίστου θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππιαν.

Πρέσβα, ή, καὶ Ἰωνικ. πρέσβη, ἰδιαίτ. ἀρχαί. ἐπικ. θηλ. τοῦ, πρέσβυς. Ἐντιμος, σεβασμία διὰ τὴν ἡλικίαν της, ἀξιοσέβαστος, ἐν Ἰλιάδι ἀεὶ ἐπιθ. θεᾶς, ἐν δὲ Ὀδ. καὶ ἐπὶ θνητῆς γυναικὸς, ὡς τὸ, διὰ καὶ πότνα μετὰ γεν. «Πρέσβα Κλυμένοιο θ.υγατρῶν», Ὀδ. Γ, 432. (ἡ λέξις δὲν σημαίνει ποτὲ, ἡ γραῖα, ἡ γερόντισσα· τὸ δὲ Ἰων. πρέσβη ἔστι Μιθρ. πρβ. πράτβειρα, πρετβηίς.)

Πρεσβεία, ἡ (πρεσβεύω). Ἡ ἡλικία, τὸ δίκαιον, τοῦ πρεσβυτέρου ἢ τοῦ πρωτοτόκου. «Κατὰ πρεσβεῖα ἔχειν ἡξίουν, κατὰ ὁ πρωτότοκος υἱός, κατὰ τὸ δίκαιον τῆς πρωτοτοκίας, Αἰσχ. Περσ. ζ. 2) ἀξία, ἀξιοπρέπεια, ὑπόληψις, παρ' ὅσον αὐτὴ μάλιστα ἐσεβάσθησαν εἰς ἀνωτέραν ἡλικίαν. 3) τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβεύειν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέσβυς, ὁ πρός τινα βατιλέα ἀποστελλόμενος, ὁπωσδήποτε συνήθ. ἔλαγον εἰς ταύτην τὴν ἀξίαν τοὺς πρεσβυτάτους. 4) δέησις, παράκλησις, ἱκεσία, μετάτευσις, καὶ λιτανεία, Βυζ.

Πρεσβεῖον, τό. Ἰων. καὶ ἐπ. πρεσβήιον (πρεσβεία). Δῶρον τίμιον, τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐντίμοις διδόμενον, Ἰλ. Θ, 289. πρβ. γέρας ἐν γένει, τὸ ὑπὲρ τιμῆς τοῖς προτβυτέροις διδόμενον σέβας, ἢ τιμὴ καὶ ἡ προτίμησις τοῦ γήρατος, ἢ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ πρωτοτοκίας, καὶ αὐτὸ τὸ διατεθέμενον παρὰ τοῦ πατρὸς τῷ πρωτοτόκῳ. «Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, ἀξιλογώτατον ἐστὶ καὶ παραχωρούμενον», Πλούταρχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) τὸ, γῆρας, τὸ γηρατεῖον, Ψαλμ. ὁ. 19. 3) ὁ μισθὸς ἑνὸς πρέσβεως.

*Πρέσβεια, ἡ, Ἰηλ. τοῦ πρέσβυς.

*Πρεσβειάω, ὦ. Μελ. ήσω (πρεσβεῖον). Πρεσβεῖον δίδω· ἐν γέλει, τιμῶ, προτιμῶ, σέβομαι.

Πρέσβειρα, ἡ, = πρέσβα, Ἰηλ. τοῦ Πρέσβυς. «Θεῶν πρέσβειραι», Τμν. Ὁμ. Ἀφρ. 32. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἀχ. 833. λέγεται κατὰ κωμ. μεταφορὰν ὁ μέγιστος Κωπάδιος ἔγχελυς, «πρέσβειρα Κωπάδων κόρανε».

Πρέσβευμα, ατος, τὸ (πρεσβεύω). Δῶρον τιμῆς ἕνεκεν, τιμὴ δεικνυομένη πρός τινα. 2) ἀξία, ἡ ἀποστολὴ πρέσβεως· καὶ αὐτὸς ὁ πρέσβυς.

Πρεσβεύς, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Πρέσβυς, εὑρηται μόνον ἡ πληθ. δοτ. πρεσβεῦσι, παρὰ Λυτόφρ. ὕρα Lob. Φρυν. σελ. 69. τὸ δὲ πληθ. πρέσβηες (Ἡσ. Ἀσπ. 245), συνηθ. ἡμαρτ. πρεσβῆες, περισπωμένως γραφόμενον, ἀνήκει εἰς τὸ, πρέσβυς, σημσ. 1. β.)

*Πρεσβευσία, ἡ, = πρέσβευσις, Διον. Ἁλ. εἰς Ἄμμ. 2, 3. πρβ. Lob. Φρυν. σ. 532. Ἐκ τούτου

Πρέσβευσις, εως, ἡ (πρεσβεύω). Ἡ ἀποστολὴ πρέσβεως, ἀπσταλμένου, τὸ πρεσβεύειν, πρέσβεις ἀποστέλλειν, παρὰ Θουκυδ. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, πρέσβυσις, ἔχουσι.

*Πρεσβεύτειρα, ἡ ποιητ. Ἰηλ. τοῦ

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ (πρεσβεύω). Ὅστις πρεσβεύει ἀπεσταλμένος, (ἑλτζῆς, Τουρκ.) (τὸ πληθ. τοῦτου ἴστι συνηθ. μὲν, οἱ πρέσβεις, εὑρηται μέντοι καὶ, οἱ πρεσβευταί.) ὅσον

Πρεσβευτικὸς, ἡ, όν. Εἰς πρέσβυν ἢ πρεσβείαν ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὰ πρεσβεύειν.

Πρεσβεύω. Μ. εὑσω (πρέσβυς). Πρέσβυς, γέρων εἰμί· ἐνίοτε δὲ, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ὁ πρεσβύτατος, πρεσβύτερος, γεροντότερος, παλαιότερος, γηραιότερος, μετὰ γεν. τοῦ προσπ., τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τις κατὰ τὴν ἡλικίαν, Valck. Ἡρόδοτ. 7, 2. «Τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης», ἦτον μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Β, 1418. ὅπου ἐν στίχ. 374. κεῖται τὸ ἀναντίον τούτου «Νεάζων». ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, τοῖς χρόνοις, ὅηλ. κατὰ τὸ ἔτη. 2) πρέσβυς (ἑλτζῆς) εἰμί, ὑπάγω ὡς πρέσβυς πρός τινα, Θουκυδ. ς. 104. πραγματεύομαι, ἐνεργῶ, πράττω ὡς πρέσβυς. «Πρεσβεύειν τὴν εἰρήνην», πραγματεύομαι ὡς πρέσβυς ἢ διεξεργῶ τὴν εἰρήνην, Ἰσοκ. Παγηγ. ἄλλως ἐπὶ ταὐτὸς τῆς σημσ. εὐχρηστότερον τὸ μέσον· ἔτι, δε, στέλλω πρέσβεις, διὰ μέσου αὐτῶν πραγματεύομαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάλ. Θουκυδ. «Ἐπρεσβεύοντο τῷ κοινῷ», πρέσβεις ἐπεμφαν, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρακαλῶ, μεσιτεύω διάτινα· ἢ κάμνω δεήσεις, εὐχὰς πρὸς Θεόν, τινί, ἢ, ὑπέρτιμος, ἢ πρὸς Θεον, ἐπὶ τῶν ἁγίων· ἢ, ζητῶ· ἢ, παρακινῶ, προτρεπω, 3) προτιμῶ, τιμῶ, σέβομαι, διὰ τιμῆς ἄγω, ἢ ἐν τιμῇ ἔχω, Σοφ. Τρ. 1065. καὶ Πλάτ. συμπ. εβ. 3. «Ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην (τὴν ἰατρικὴν)» οὕτω καὶ τὸ «Ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει», ἀντὶ τοῦ προτιμᾷ. 4) ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, προτίμησιν προ τῶν ἄλλων, μετὰ γεν. «Πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων», Πλατ. Νομ. 6. σελ. 752. Ε. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄρχειν, ἐξουσιάζειν, διοικεῖν, «Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ», Σοφ. Αἰ. 1389· ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, κυριεύειν, ἐννοεῖν, ἀρκεῖν, π. χ. «ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει». Ἀρρίων ἀναβ. ὁ. ιγ. 5) λέγεται, καπηλογεῖται, φημίζεται, ἄδεται.

Πρέσβη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Πρέσβα.

*Πρέσβηες, Ἰων. ἀντὶ πρέσβεις, πληθ. τοῦ πρέσβυς.

Πρεσβήϊον, τὸ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, πρεσβεῖον, Ἰλ. Θ, 209.

Πρεσβηΐς, ίδος, ἡ, ποιητ. Γηραιά, σεμνὴ, σεβαστὴ, ἀξιοσέβαστος. = πρέσβα. «Πρεσβηΐς τιμή», ἡ ἀξιωτάτη, ἢ ἡ πρεσβυτάτη, παλαιοτάτη, τιμή, Τμν. Ὁμ. 29, 3.

Πρεσβιάω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ πρεσβείσω, παρὰ Δυκόφρ. 1265. «Πρεσβιώσεται».

*Πρέσβις, ὁ, = πρεσβευτὴς. Πρέσβυς, ἐλτζῆς· μόνον ἐν τινι Λεξικῷ, ἐπιγρ.

Πρέσβις, ἡ ποιητ. ἀντὶ πρεσβεία. Ἡ ἡλικία, τὸ δίκαιον ἑνὸς ἐχοντος περισσοτέραν ἡλικίαν. «Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω.» (Πλάτ. καὶ Τμν. Ὁμήρ. Ἀπολ. 431.) Πρέπει νὰ καθήσῃ τις κατὰ τὸ γῆρας του, κατὰ τὴν ἡλικίαν του.

*Πρέσβις, ιδος, ἡ. Ἡ πρέσβα, ἡ ἡλικιωμένη, ἡ διὰ τὴν ἡλικίαν ἀξιοσέβαστος γυνὴ, ἡ γραῖα 2) ἡ γυνὴ τοῦ πρέσβεως.

Πρεσβίστατος, άτη, ατον, καὶ, πρέσβιστος, ίστη, ιστον, ὑπερθετ. τοῦ πρέσβυς, ταὐτὸν τῷ, πρεσβύτατος, Τμν. Ὁμ. 30, 2. ποιητ.

*Πρεσβίων, = πρεσβύτερος, συγκρ. τοῦ πρέσβυς.

Πρέσβος, εος-ους, τὸ, ποιητ. Ἀντικείμενον σεβάσματος, τὸ κιβώτιον, ταὐτὸν τῷ, πρέσβευμα, Αἰσχύλ. Περσ. 622. Ἀγαμ. 864.

Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη) ταὐτὸν τῷ, πρεσβυγενὴς, ποιητ.

Πρεσβυγένεια, ἡ. Ἡ ἐρώτη καὶ παλαιοτέρα γένησις, ἡ πρωτοτοκία, Ἡρόδ. 6, 51. καὶ Πλουτ. προβλ. συμπ. β'. γ. 2. ἐκ τοῦ

Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ, ἡ (γένος). Πρεσβύτερος κατὰ τὴν γέννησιν, παλαιότερος, γηραιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐξαιρ. πρωτότοκος, Ἰλ. Λ, 249. «Ἀντηνορίδης πρεσβυγενέστερος», παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν. καὶ Seidl. Εὐρ. Τρω. 610. ἐν γένει, παλαιὸς, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, π. χ. «Πρεσβυγενοῦς χρήσεως», Πλουτ. ἐκ Περικ. Κρατῖν. 2) «Πρεσβυγενεῖς, οἱ, Λακων. ἀντὶ, οἱ γέροντες, ἡ βουλὴ, ἡ γερουσία, Senatus, Πλούταρχ.

Πρεσβυρός, ά, όν. Γηραιὸς, σεμνὸς, σεβαστὸς, ἀξιοσέβαστος, ἔντιμος, Τμν. Θ. Ἐκκλησ.

Πρέσβυς, υος, καὶ -εως., Ἀττικ. ὁ, Ἰηλ. πρέσβεια, ὠδ. πρέσβυ. Ἐπίθετ. παλαιὸς, πρεσβευτικὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν, γέρων, γηραιὸς, καὶ ἔτεκα τοῦ γήρατος αὐτοῦ σεβάσμιος, ἔντιμος, προτιμήσεως ἄξιος, πρότιμος, ἐντεῦθεν καὶ τὸ, πρεσβεύειν, ἀντὶ τοῦ προτιμᾷν, τιμᾶν, σέβεσθαι, ἐν τιμῇ ἔχειν· καὶ «Πρεσβύτερός τε ἔχειν, περισσοτέρως τιμᾶσθαι, ὡς πλέον ἀξιόλογον, ἐξαίρετον, ἢ ὑπερέχον τῶν ἄλλων, ἢ τιμιώτερον, αἱρετώτερον ἔχειν, νομίζειν τι, ὡσαύτως. «Τὰ τοῦ Διὸς πρεσβύτερα πειρᾶσθαι ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν», Ἰηλ. ἔχω εἰς περισσοτέραν τιμὴν ὅ τι ἀνήκει τῷ Διῷ παρ' ὅ,τι ἀνήκει τοῖς ἀνθρώποις, Ἡροδ. 5, 63. οὕτω καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 548. «Καὶ πρεσβυτέρους γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι, ἐξαιρέτους, περισσοτέρους, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μεγίστοις, ἢ ῥοπῆς τινος πράγματος, «Πρεσβύτερον κεκρῖσθαι». Σοφ. Ὀ. Τ. 1365. 2) ὡς οὐσ. πρέσβυς, ὁ, ὁ γέρων, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πρεσβύτης· ἐπὶ ταὐτὸς ὅμως τῆς σημσ. ἐὰ χρήσει μόνον καὶ αὖ. καὶ πληθ. πρέσβυ, πρέσβυν, καὶ σχεδὸν μόνον ποιητ. τὰ ἀντικατ. Ἰηλ. πρέσβα (Ὁμ.), πρέσβειρα (Τμν. Ὁμ.), πρεσβηΐς (Ἀμν. Ὁμ.) καὶ πρέσβις. Παρὰ τοῖς λογογρ. εὐχρηστότ. ὁ τύπος, πρεσβύτης. Πολλῷ δὲ συνεχέστ. καὶ εὐχρηστοτ. παρ' ὅτε Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ τοῖς Λογογρ. τὸ συγκριτ. πρεσβύτερος, έρα, ον, ὅτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τὸ ὑπερθετ. πρεσβύτατος, άτη, ατον, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμ. ἀριστικώτερον συνεκφέρει, «Πρεσβύτατοι γενεήν», Ἰλ. Ζ, 24. Τὸ ὑπερθ. πρέσβιστος εὑρηται ἐν Τμν. Ὁμ. 30, 2. ὁ δὲ τύπος, πρεσβίστατος, παρὰ Νικ. β) ἡ πληθ. οἱ πρέσβεις, δοκτ. πρέσβεσιν, εὑρηται μέν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ποιηταῖς ἐπὶ τῆς σημσ. οἱ γέροντες, ἀλλ' ἀεὶ μετὰ τῆς προσημσ. τοῦ, οἱ τιμώμενοι, οἱ τίμιοι, οἱ ἔντιμοι, οἱ ἡγεμόνες, Αἰσχ. Περσ. 837. Ἡ ἀνώμαλ. πληθ. ὀνομασ. πρέσβηες (ἡ ὁποία, κατὰ μὲν Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. σελ. 193. 238. γραπτέα οὕτω, προπαροξυτόνως, κατὰ δὲ Ῥείσιγον καὶ ἄλλους γραπτέα καὶ, πρεσβῆες παρὰ τὸ, πρεσβεύς, ὡς τὸ, βασιλῆες, παρὰ τὸ, βασιλεύς) εὑρηται παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 245. β) ὁ ἀπεσταλμένος, ὁ στελλόμενος εἰς τὴν αὐλὴν ἡγεμόνος τινὸς διὰ καὶ παριστᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ μονάρχου του, ἢ ὁ ἀποστελλόμενος πρός τινα λαλῆσαι περὶ εἰρήνης ἢ διὰ ῥοσιτείαν τινὰ, (ἑλτζῆς, Τουρκ. ambassadeur, Γαλλ.) ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔπεμπον εἰς ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τοὺς γέροντας καὶ συνετοὺς, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημσ. κατὰ μὲν ἑνικ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 741. γεν. πρέσβεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 93. καὶ παροιμ. παρὰ Σχολ. Ἰλ. Δ, 394., ἐπὶ οὗ παρὰ Λογογρ. εὐχρηστότ. τὸ, πρεσβευτὴς, τὸ δὲ πληθ., οἱ πρέσβεις, ἐν χρήσει πολλαχοῦ καὶ παρὰ Λογογρ. γ) τὸ ἑνικ. πρέσβυς εἶχε καὶ πολιτικήν τινα σημασ. παρὰ τῇ Σπαρτιατικῇ πολιτείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ὁ πρεσβύτατος, ὁ ἀνώτατος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημσ. εὑρηται καὶ ἡ γεν. πρέσβιος, Boeck Corp. inscr. Graecar. 1. p. 610. n. 1363. 13γδ. 3) παρ' Ἀριστ. Σ. ἱστ. 9, 10. καλεῖται πρέσβης καὶ τὸ, πτηνὸν, τρίχιλος, roitelet, Γαλλ. (κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ, πρέπω, ἕρα, ὁ περιφανὴς, ὁ περίβλεπτος, ὁ πίπτων μάλιστα πάντων εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, ὡς τὸ, βλάσφημος παρὰ τὸ, βλάπτω, καὶ τὸ, φάσγανον παρὰ τὸ, σφάζω. Σημείωσαι δὲ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφηται, πρεσβυς, πρειβύτερος, πρειβύτατος, πρέσβα, κοπτομένης τῆς λέξεως μετὰ τὸ, πρες-, πρεσ-βυς κτλ. ὡς ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Οὐλῆμις μετὰ πολλῶν ἄλλων, τὸ ὁποῖον τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς σφαλερᾶς ἰδέας τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ, προβαίνω, ἀλλὰ πρέπει νὰ γράφηται, πρέσβυς, πρεσβύτερος, κτλ. καθὼ μὴ συνήθετες λέξεις.)

Πρέσβυσις, ἡ, ἀρχ. ἀνάγν. αὐτὶ, πρέσβευσις.

*Πρεσβυτερεῖον, ου, τὸ (πρεσβύτερος.) Ἠλόσους ἐλαίας, ὃν ἄφερον οἱ πρίσβεις εἰς σημεῖον εἰρήνης.

Πρεσβυτέριον, τό. Τὸ συνέδριον, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων, ἤτοι τῶν πρεσβυτέρων. 3) τὸ σύστημα τῶν πρεσβυτέρων, ἱερέων, τὸ τάγμα αὐτῶν, καὶ ἡ κατοικία αὐτῶν.

Πρεσβύτερος, συγκρ. τοῦ, Πρέσβυς. Ὁρᾶτον χαρακτῆρα τούτων παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β. 13. Παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ, μείζων, παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἔντιμος, σεβαστὸς, συνετὸς. 2) παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὁ Ἱερεύς, διότι τοὺς προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ ἦτον τοὺς γεροντοτέρους ἐκλεγόμενοι καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα.

*Πρεσβυτέρως, ἐπίῤῥ. τοῦ πρεσβύτερος. Μὲ περισσοτέραν καρδίαν, ἐναρετώτερον, μὲ περισσοτέραν τιμὴν, προτίμησιν.

*Πρεσβυτής, ῆτος, ἡ (πρέσβυς). Τὸ γῆρας, ἐπιγρ.

Πρεσβύτης, ου, ὁ (πρέσβυς). Ὁ παλαιὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἄνθρωπος, γέρων, ἐσχατογήρως, Ἀριστοφ. πρβ. καὶ πρέσβυς. 2) Ὅστις βλέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοι μόνοι τὰ μακρὰν ἀπέχοντα ἀντιλαμβάνεσθαι, ὡς συνήθεις οἱ γέροντες ἀνθρώποις, οὐ ἐναντίον τὸ, Μόνοι, Ἀριστοτ. Προβλημ. λά. 25 ὅδιν

Πρεσβυτικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς πρεσβύτην. Ἐκ πρεσβυτικῶν συνεστημένος.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πρεσβύτης. Παλαιὰ γυνή, γερόντισσα, Αἰσχ. Εὐμεν. 718.

Πρεσβυτοδόκος, ὁ, ἡ (πρεσβύτης, δέχομαι). Προσδύτας, γέροντας δεχόμενος, χρησιμεύων ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς γέροντας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681. ποιητ.

Πρευμένεια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Εὐμένεια. ἐκ τοῦ

Πρευμενής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πρευμενῶς, = εὐμενής. Δεινῶν εὐμένειαν, ἕλεος, χάριν πρίστιν, Πλαρό.· ἔτι δέ, εὐάρεστος, προσφιλής, Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 138. «Πρευμενὴς φιλίαι, εὐάρεστος, εὐπροσδέκτος, ἀγαπητή, ἐρασμία, παρὰ Αἰσχύλῳ παρὰ τῷ Σχολ. Δυκεφρ. 1055. «Ἵως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ Ἵλαος, εὐνους, ἁρμόμος, πρᾶος. (τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν παρὰ τὸ, πρὸ καὶ εὐμενής, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ πρὸ καὶ εὐμενής, κατὰ συγκ. ἀλλ' ἀναντιρρήτως ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ ἔστιν ἐκ τοῦ, πρὸ, πρην, καὶ μένος, ἅρα συνδέτως ἀντὶ, προμενής κατὰς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν τῇ τάξει ἔχει πραΰμενῶς, ἑρμηνεύων τοῦτο ὡς πρευμένως, πραΰμοως, πρᾶος τῷ μένει χρώμενος.)

(Πρέ) ἄχρηστος ἐνεστώς, ἀφ' οὗ παράγουσι τὸν ἐπίρ. ἔπρεσε, Ἡτιοδ. Θεογ. 856. «Ἔπριστο κεφαλὴς πελώρου, κατεῤῥάξαν, ἔβαλσαν. ὅρ. πράσσω.

Πρεσών, όνος, ὁ, = πρηών, Κρινᾶγ. 8, 2.

*Πρῆγμα, ατος, τό, Ἰων. ἀντὶ, πρᾶγμα, Θέογν. πέλλετ. παρ' Ἡροδ.

*Πρηγματεύομαι, Ἰων. ἀντὶ, πραγματεύομαι, Ἡροδοτ.

*Πρηγορεύω, = προαγορεύω, Ἡσύχ.

*Πρηγορεύων, ἀντὶ προαγορεύων.

Πρηγορεών, ῶνος, ὁ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, προηγορεών, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1113. Ἱππ. 374.

Πρηδών, όνος, ἡ (πρήθω, πίμπρημι). Ἡ φλόγωσις τὸ μετὰ φλογώσεως εἴδημα.

*Πρηθῆναι, Ἰων. ἀντὶ πρᾳσθῆναι, ἀπαρμφτ. παθ. ἀόρ. τοῦ, πιπράσκω.

Πρήθω, Μέλ. ήσω. Ἀόρ. ἔπρησα, παρὰ δὲ Ἡσ. Θ. 856. καὶ συστολῇ τοῦ η, ἔπρεσε, μεθομηρ. Παθ. ἀόρ. ἐπρήσθην, περισημαίνει λαβεῖν, ἐπὶ πυρὸς καὶ ἀνέμου, πρ. πρ. κάιεμι, ὅδεν. 1) ἐνεργ. ὑπὸ φωτίων, ἀνάπτω, π. χ. τὴν πυρὶ Ὑ. Ω, 374. καὶ μετὰ γεν. «Θώρητρα πυρὸς, ὁπ πυρὸς, Ἰλ. Β, 415. ἔλκα δὲ τοιαύτης προτέτηκε παρ' Ἡσ. Θ 856. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημσ. ἡ ἐγρήσατο τοῦτο τὸ ῥῆμα, εἰμαρομένου τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ παρὰ τοῖς Δογογρ παρ' οἷς ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. τὸ, πίμπρημι· ἀλλ' οὔτε ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἐνεστ. πρήθω, τὸν δὲ παρατατ. μέσον ἐν τῇ ενθέτοι διὰ τῆς ἐν, ἐνέπρηντον, Ἰλ. Θ, 559. τὸν δὲ προτατικ. παθητ. παρακείμενον, ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ πρήμι, ἔχει ὁ Φερεκρ. παρ' Ἀθην. 3. σελ. 75. Β. 2) μεταφρ. φυσῶ, φυσίνω τι φυσώντας, Ὀδ. Β, 427. «Ἔπρησε δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἐφουσωσε· ωστούτως καὶ Ἰλ. Δ, 481. «Ἦν δ' ἄνεμος πρήσῃ μέσον ἱστίον». Φαλαικ. Ἐπ. 5. «Ἄλλα τοῦ πρήσαντος· ἀντεῦθεν τὸ, πρηστὴρ, πρῆστις. Ῥήγνυσι κάμνει νὰ σχίζῃ, ἐκβλύζῃ, ἐκχυδῇ, ἐρεύγῃ τι, ἢ πηδᾷ ἔξω μὲ ὁρμὴν, ὡς τὸ αἷμα ἐκ πληγῆς τινος. «Αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χαυλιόν, ἐξεφύσησεν, μετὰ ῥεύματος αἵματος ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥουθουνίων, Ἰλ. Π, 350. ἐντεῦθεν, πρῆστις, πρῆστηρ. πρβλ. ἀναπρήθω. γ) φυσῶν ἀνάπτω, ἐκζωπύρω, Ἀπολλ. Τ. — Ἐπὶ τῆς σημσ. ἀόρ. 2., ἤτις εὑρίσκεται ἐν τῷ παιδῷ λόγῳ, ἔστιν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. 3) ἀμεταβ. φυσῶν, πνέειν, Ἀπολλ. Ῥ. 1537. «Πρήσσοντος ἀήτεω». (περὶ τῆς συμβιβάσεως ἀμφοτέρων τῶν κυρίων σημασιῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὅρ. Ἠουττμ. Λεξιλ. σελ. 106. ἡ δὲ συγγένεια τοῦ πρήθω καὶ πίμπρημι μετὰ τοῦ, περθω, ἀορ. πρᾰθεῖν, Λατ. perdo, ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ μετὰ τοῦ, πρίω, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἔστιν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.)

*Πρήϊον, ἀντὶ προτέρου, Γλωσσ. ἢ ἴσως Ἰων. ἀντὶ πρᾶον, πραότερα.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ (πρήσσω ἀντὶ πράττω). Ἰων. ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ καὶ πράκτωρ, Ἰλ. Ι, 443. «Πρηκτῆρα ἔργων», πράκτορα, εὐ πράσσοντα, ἐκτελεστήν· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Θ, 162. κεῖται «Ναῦται πρηκτῆρες», ἀντὶ τοῦ, ἔμποροι, πραγματευταί.

Πρημαΐη, ἡ, ἐπίθ. ἐλαιῶν τινων, εἶδος ἐλαίας, Νίκανδ. Ἀλεξ. 87. 2) = πρημάς.

Πρημαίνω, ανω (πρήθω), ταὐτὸν τῷ, πίπρημι. Φυσῶ σφοδρῶς, ἐπὶ ζάλης καὶ ἀνέμου, π. χ. «Θύελλαι πρημαίνουσαι, μαινόμεναι καὶ λαύρωι φυσῶσαι, Ἀριστοφ. Νεφελ. 333. 2) ἐνεργ. φυσκόνω. (τὸ Λατ. tremo παράγεται, καθὼς φαίνεται, ἐκ τοῦ πρημαίνω, ὡς τό, tremo ἐκ τοῦ τετρημαίνω.)

Πρημάς, άδος, ἡ (παρ' Ἀρτεμιδ. β'. 14.) καὶ πρημνάς, πρηνάς, πρημαδίη, πριμαδίη. Εἶδος δυνωδους ἰχθύος, Ἀριστ. Ζώ. Ἱστ. ἡ. 15.

Πρήν, ὁ, = πρηών, πρών, ἄνευ παραδείγμ.

Πρηνηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πρηνοῦς, ὡς ὁ πρηνής, προύμιτα, μὲ τὸ κεφάλι ἐμπροστά· ἐκ τοῦ

Πρηνής, ὁ, ἡ· γεν. ἐος, συναιρ. οῦς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Δωρ. καὶ Ἀττ. πρανής, Λατ. pronus. Εἰς τὰ ἔμπροσθεν κυῦον, κλίνων, βαίζων, ἕτοιμος νὰ πέσῃ· πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐπὶ στόμα καταπεσών, κατακέφαλα, προύμιτα, μὲ τὸ κεφάλι ἐμπροσθά, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ὅστις συνεφέρει συνήθ. μετὰ τῶν ῥημάτων τοῦ πίπτειν καὶ κεῖσθαι, π. χ. πρηνὴς ἔπεσε, κάππεσε, ἤριπε, ἐξεκυλίσθη, ἐλιάσθη κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, πρηνὴς ἐν κονίῃσι, Ἰλ. Β, 418. ὑφὲρ ὁ Ἡσ. ἐν Ἀσπ. 355. χρῆται παρομοίῳ τῷ τρόπῳ, τὸ δὲ, ἐπὶ γαίης καὶ ἐπὶ γαίῃ, μᾶλλον εὐχρηστον παρ' αὐτῷ. Ἀντιθ. τῷ, ὕπτιος, ἀνάστελλα, Ἰλ. Λ, 179 ἐν γένει, ἢν ἐν χρήσει τὸ, πρηνὴς καὶ ὕπτιος, ἐπὶ μὲν τῆς ὀρθίου στάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριζοντίου θέσεως τῶν ζώων ἀντὶ, εἰς τὰ κάτω καὶ εἰς τὰ ἄνω· ὡσαύτ. καὶ τὸ Λατ. pronus καὶ supinus, Schneid. Ἀριστ. ζώων Ἱστ. 2, 2, 6. καὶ curae post. εἰς 4, 1, 7. 2) πολλαχ. ἐπὶ λόγων, ὡς παρὰ Ξεν. ἀντὶ τοῦ, πρανὴς, κατάντης, κατωφερὴς, κατηφορικὸς, κρημνώδης. (περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ συγγενείας τοῦ πρηνὴς ὅρ. πρό.) ὅδεν

Πρηνίζω, ἴσω καὶ ἶξω. Εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ μὲ τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθά, ἐπὶ τὰ πρόσω κλίνω, στρέφω, ἢ ῥίπτω, ὅ ἐστι, ῥίπτω ἐπὶ πρόσωπον ἢ κατακέφαλα, προύμιτα, μεταφ. καταβάλλω, καταστρέφω, Εὐφορ. Λεῖψ. 16. Νόνν. 11, 221. 18, 299. 23, 88. Παθ. καταπίπτω, κρημνίζομαι, Ἰσίδωρ. Ἐπιγρ. 8. καὶ Ἡσύχ. πρβ. Valck. Ἡροδοτ. ς'. 27. «Ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα, εἰς γῆν τὴν πόλιν ἔβαλεν, ὅπου ἄλλοι πρηνιχθέντα ἀναπιμπλοῦσι, ὅ ἐστιν, ἐπὶ στόμα ἢ ἐπὶ πρόσωπον ἔπεσε, μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ναυμαχία τὴν πόλιν εἰς δουλείαν ἐπήγαγεν. Ὅρα Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Πρηνὴς. ὅδεν

Πρηνισμός, ὁ. Τὸ εἰς τὰ ἔμπροσθεν κλίνειν, ἢ ῥίπτειν κατὰ κεφαλῆς, πίπτειν τὰ προύμιτα.

*Πρηνιχθείς, εῖσα, έν, ἀντὶ, πρηνισθείς, μετοχ. ά. ἀόρ. τοῦ, πρηνίζω.

Πρῆξαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πρᾶξαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ, πράσσω, Ὅμ. Ἰλ. Α, 562. «Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, πρᾶξαι δὲ ὅμως οὐδὲν δυνήσῃσθ.

*Πρῆξις, ιος, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πρᾶξις, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Πρηροσία, ας, ἡ, ἀντὶ, προηροσία, Γλωσσ.

*Πρῆσε, ποιητ. ἀντὶ, ἔπρησε, γ'. προσπ. ἐνικ. τοῦ πρήθω ἢ πίμπρημι.

*Πρῆσις, ιος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πρᾶσις. Πώλησις, Ἡρόδ.

Πρῆσις, εως, ἡ (πρήθω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν, καύσιμον, πυρκαϊά. 2) παρ' ἰατροῖς, φλόγωσις μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ἢ εἴδησις, φούσκωμα, πρηξίμον.

Πρῆσμα, τό (πρήθω). Τὸ πεφλογισμένον καὶ ἐμφυσιωμένον μέρος, φλόγωσις, οἴδημα, παρ' Ἱπποκρ. Παθ. β'. ταὐτὸν τῷ Ἐμφύσημα. «Οἷον πρῆσμα πνεύματός τε καὶ ἀποχέεσθαι, φυσκώνεται, καὶ ξεφυσκώνει.

Πρήσσω, ξω, Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ πράσσω. Ποιῶ, κάμνω πραγματεύομαι, ἀπαιτῶ, κτ. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ποιητ. μετὰ γεν. ἀντὶ τοῦ, διαπράσσω, τρέχωντας πηδῶ τι πέραν, ὅρ. ταῦτα τὰ δύο ῥήματα.

*Πρηστεύω. Δραπετεύω, φεύγω (ἄνευ παραδείγματος καὶ καθ' ἑαυτὸ ἀμφίβολον, ἐξ Ἡροδοτ. δ'. 79. ὅπου ὧν, διαπρηστεύω, κεῖται· ἴδε. διαπρηστεύω.)

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ (πρήθω). Κυρίως μὲν, ὁ καίων ἢ ἀνάπτων, ἰδιαιτέρως δὲ, μετέωρον καίον, κεραυνός, ἀστραποπελέκιον, ἀστραπή, βρονταὶ καὶ κεραυνοί, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ πολὺ καὶ βρονταί, Ἡσ. Θ. 846. «Βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεσπίπτουσιν, Ἡροδ. 7, 42. καὶ Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Τὰ δὲ ἀστράψαν (πνεῦμα) ἀναπυρωθὲν βιαίως, καὶ ἀχρὶ τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, ἐὰν δὲ ἡμιπύρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστῆρα. ὁ αὐτός, Μετεωρ. γ'. 1. «Ὅταν καταπῶμενον ἐκπυρωθῇ, τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν λεπτότερον τὸ πνεῦμα γένηται, καλεῖται πρηστὴρ συνεμπίπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. γ'. 1. «Ὁ νεὼς ἐνεπρησθη πρηστῆρος ἐμπεσόντος». 2) σφοδρὰ φορτοῦνα ἀνέμου, ἐξαιρ. ἀνεμοστρόβιλος· ἐν γένει, φορτοῦνα, κακοκαιρία μεγάλη· ἔτι δὲ καλεῖται καὶ «Χθόνιος πρηστήρ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ.» Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον, κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιος ἐστί.» Ὥρα καὶ Πλουταρχ. Φιλοσ. ἀρετ. γ'. 3. καὶ Στοβαίου Φυσ. ἐκλ. σελ. 672. (ἐκδ. Heer). Ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 777. καλεῖ «Πρηστῆρας» καὶ τοὺς φυσητῆρας (τὰ φυσούνια, μουχάλια) τῶν χαλκέων. «Ἔτχοντο δ' αὖτ' ἀϊδηλόεσσ πρηστῆρες. β) ὀνομάζεται πρηστὴρ καὶ φαινόμενόν τι ἐν οὐρανῷ, συνιτάμενον εἰς τοῦτο, ὅτε ἀνεμοστρόβιλος συμπίεσιν τὰ ὑδατώδη μόρια τοῦ νέφους πρὸς ἄλληλα, μεταβάλλει ταχέως εἰς νερὸν, τὸ ὁποῖον αἰφνιδίως καταπίπτει καὶ ἐν τῷ καταπίπτειν περιστρέφεται, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς δίνην καὶ κύκλον· ἐν γένει, φουσκωμένος, ἑρμητικὸς χειμάῤῥους ἢ αὐλάκιον· μεταφορ. δὲ καὶ χειμάῤῥοι ῥύακες, ποταμοὶ ὀκρίων, Εὐρ. Θησ. Λειψ. «Ὀμμάτων δ' ἀπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥευσοντ.». 3) φαρμακερὸν τι εἶδος ἕψεως, τοῦ ὁποίου τὸ σάγκαμα προὐξένει φλόγωσιν καὶ πρῆσμα, Αἰλιαν. 4) «Πρηστῆρες αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ, αἵτινες εἰς καιρὸν θυμοῦ καὶ ὀργῆς πρήσκονται καὶ φυσκόνουσιν· ἴσως καὶ αἱ καρωτίδες, Παλυδ. β'. 144. καὶ Ἡσύχ.

Πρηστήριος, ὁ, ἡ (πρήθω). Καυστικὸς, φλογιστικὸς, εἰς φλόγας ὠθῶν· ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καῦσαι, προξενῶν φλόγωσιν ἢ πρῆσμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) φυσώδης, ἠχελλώδης, τυφωνικός, θορυβώδης, ὁμοιος τυφῶνι.

*Πρηστηροκράτωρ, ορος, ὁ (πρηστήρ, κρατέω). Ὁ κυβερνήτης τοῦ κεραυνοῦ.

Πρηστικός, ἡ, όν (πρήθω) = πρηστήριος. Ἔχων τὴν ἰσχὺν τοῦ καίειν, προξενεῖν φλογωσιν, ἢ πρήσμα.

Πρῆστις, ιδος, ἡ, = πρῖστις.

Πρηστήν, ῆνος, ὁ = περυσινός, Ἐνιαύσιος, ἐπιετὴς ἐφετινός· ἔξαιρ. ἐνιαύσιος ἀμνός, ἑνὸς χρόνου ἀρνίον, Ἡσύχ. ὅθεν ἐπιπρηστήν. (περὶ παραγωγης καὶ συγγενείας ὄρ. πρό.)

Πρηστήριον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ, πρατήριον, Ἡρόδοτ. 7, 23.

*Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ, πράττω ἢ πράσσω.

Πρηὺγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πραύγελως.

Πρηὺνομος, ὁ, ἡ (νόμος), Ἰων. ἀντὶ, πραύνομος. Πρᾳεῖς νόμους ἔχων. 2) πρᾶος καὶ ἡμέρως τοὺς νόμους ἀκολουθῶν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πρᾳύς, ἥμερος, χρηστοήθης, Ἀνάλ. γ'. 9.

Πρηὺνοος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ πραύνους.

*Πρηὺνω, Μ. ὕνεω, Ἰων. ἀντὶ, πραύνω, Ἡσ. Ἰμ. Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

*Πρηὺς, εῖα, ὺ, Ἰων. ἀντὶ, πρᾳύς, Ἴαμ. Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. (ὑ). ὅθεν

Πρηὺτέκνων, ονος, ὁ, ἡ (τέκνον) ποιητ. ἀντὶ, πραύτεκνων. Ἔχων ἡμερωθέντα, καταδαμασθέντα τράχηλον, Φίλ. Θεστ. 27. »Ταῦρος πρηύτεκνων, ὁ ἥμερος ταῦρος, οἷς τις καταδεδαμασμένον τὸν τένοντα ἔχει.

Πρηὼν, ῶνος ἢ ονος, ὁ· ποιητ. Ἐξέχων βράχος, ἐξέχουσα κορυφὴ ὄρους, κατωφερὴς καὶ χρημνώδης λόφος ἢ βουνός, Ἡσ. Ἀπ. 437. (ἰσοδύναμος τούτῳ τύπος εἶτιν οἱ τύποι, πρεών, πρών, πρώων ἐκ τοῦ πρίν, πρίν. ὅτι δὲ τὸ πρηνὴς καὶ πρεὼν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἐχουσιν, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Παιδαρικοῦ »Προπρεέστατε ἀντὶ τοῦ, προπρηνής.)

(Πρέαμαι) Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, διὰ χρημάτων κτῶμαι, Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. α'. 20. »Ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἡμιτρυτέσ κα δώτης. Τούτου τοῦ μέσ. ἀπαθ. ῥήματος εὑρηται μόνον ὁ αὸρ. ἐπριάμην ὡς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττ. ὠνησάμην ἐκ τοῦ ὠνέομαι, ἡ ὑποταικτ. πρίωμαι, ἡ ὑπ. τοῦ αὐτ. πριείμην, ἡ προστακτ. πρίασο, καὶ πρίω, ἡ ἀπαρέμφ. πρίασθαι, καὶ ἡ μετοχ. πριάμενος, Lob. Φρύν. σελ. 137. 360. Παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἄνευ αὐξήσεως ὁ αὸρ. πρίατο, μετὰ δοτ. τῆς τιμῆς π. χ. κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, μὲ τὰ χρήματά του, Ὀδ. Ξ, 115. 452. ἔπειτα δὲ καὶ μετὰ γεν. Παιδ. Πύθ. 6, 38. »Πρίατο (τοῦτο) Σαπάτοιο, ἐξαγόρασε μὲ τὸν θάνατον μεταφ. »Οὐδενός λόγου πρίασθαι, μὲ κἀμμίαν τιμὴν ἀγοράζειν, Σοφ. Αἴ. 477. μετὰ δὲ γεν. τῆς τιμῆς, αἰτ. τοῦ ἀγορασμένου πράγματος, καὶ δοτ. τοῦ πρσπ., παρ' οὗτις ἀγοράζει, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 812. Βατρ. 1229. (συγγεν. τῷ, περάω, περάω, πιπράσκω.)

*Πρεί μην, ποιητ. ἀντὶ, ἐπριάμην, ὄρ. πρίαμαι.

*Πριαμικός, ή, όν (Πρίαμος). Ἀναγόμενος εἰς τὸν Πρίαμον· ὅθεν »Πριαμικαὶ τύχαι, καὶ δυστυχίαι τοῦ Πριάμου, καὶ μεταφ. τραγικαί, μεγάλαι δυστυχίαι.

*Πριαμόω, ώσω. Ἔχω τὴν κεφαλὴν ξυρισμένην (ἐπειδὴ ὁ Πρίαμος οὕτω παριστάνετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς).

Πριαπίζω, ίσω, καὶ Ἰωνικ. πριηπίζω (πρίαπος). Πράττων, ἢ εἰμὶ, φαίνομαι ὡς Πρίαπος, μιμοῦμαι, ὁμοιάζω τὸν Πρίαπον, σημ. αἴμαι λάγνος, ἀσελγής.

Πριαπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Πρίαπος, κυρίως, μικρὸς, νέος Πρίαπος. 2) συνηθ. στρογγύλοντι καὶ ὀρθῶς ἱσταμένου τμῆμα ξύλου πάσσαλος· καὶ ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει ἢ ἔχει μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου· ὅθεν

Πριαπίσκω, ῶ. Φέρω εἰς μορφὴν, ἢ δίδωμί τινι μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου· ὅθεν

Πριαπισκωτός, ή, όν. Μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἔχων.

Πριαπισμός, ὁ (πριαπίζω). Μίμησις τοῦ Πριάπου· τὸ πάθος αὐτοῦ, ἢ ἀσελγεια ἐξαίρ. τὸ καρδωμα, ἢ εἰς τὸ ὀρθὸν παντοτεινὴ στάσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.

Πρίαπος, ὁ. Ὁ ἐκ τῶν κήπων καὶ ἀμπελώνων. Κατὰ πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισθεὶς ἐκ τῆς Λαμψάκου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, καὶ παρεστάθετο γυμνὸς καὶ μόνον ὀρθὸν ἔχων τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, καὶ ἐντεῦθεν. 2) λέγεται καὶ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, κατὰ ὀργανον καὶ ἐμβλημα τῆς ἀνδρότητος, (ὄρ. ἐν τέλει τοῦ τρίτου τόμου τὸ λεξικὸν τῶν ὀνομάτων ἐν αἰσείῳ τόπῳ.) ὅθεν

Πριαπώδης, ὁ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ Πριάπῳ κατὰ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ἢ κατὰ τὴν ἀπέλγειαν.

*Πρίγκιπες, οἱ, τὸ Λατ. principes. Πολύβ.

*Πρίεμος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, Πρίαμος, Βουτσμ. Ἑλλ. Γραμμ. τ. σελ. 203.

Πρίζω, Μελ. ίσω, ταὐτὸν τῷ, πρίω, πριοιζω, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 124. Α. πρβ. Πολ. 7, 26. ἐν γένει, παρὰ τοῖς Μετεγν. πάνυ εὐχρηστον.

*Πρίηπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Πρίαπος, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐπὶ πάντων τῶν παραγώγων.

Πρίσω, ταὐτὸν τῷ, πρήθω. Ὁ Ἐτυμ. ἔχει »Πρήθω, ἀπὸ τοῦ πρίω γίνεται, κατὰ παραγωγὴν πρίθω, καὶ καθ' ὑπαλλαγὴν πρέθω, ἐξ οὗ τὸ, πρήσω.

Πριαμάδιαι, οἱ, βέλτιον τὸ, πρημαδιαι, ὄρ. πρημάς.

Πρίν, Δωρ. πράν. ἐπῤῥ. χρονικόν, 1) ἐν ἀπολύτοις καὶ ἀναπτάκτοις περιόδοις καὶ κώλοις, ἀντὶ τοῦ, πρότερον, ὀλίγῳ πρότερον, προτήτερα, προτοῦ, ἡ τοπάλαι, ἄλλοτε· ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν προτερινὸν καιρὸν (εἴτε θέλει νὰ σημάνῃ τις πλησιεστερον, εἴτε μακροτερον καιρὸν), καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ, ὅστις χρῆται ἀπαρελλάκτως καὶ τὸ, πάρος (παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. συνών. ἀντὶ τοῦ ὡς), Ἰλ. Β, 112. 344. Ι, 19. Σ, 208. Ὀδ. Ε, 319. Θ, 165. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τὸ, πρίν γε, πάνυ εὐχρηστον· τὸ δὲ, μὴ πρίν, μὴ πρότερον, οὐχι προτήτερα, Ἰλ. Ω, 781. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἀντὶ τοῦ. πρίν, οὐχὶ σπανίως ἐν χρήσει καὶ τοπρίν, ὡς καὶ τοπάρος, Ἰλ. Ζ, 125. Π, 573. Φ, 476. Ὀδ. Γ, 265. Δ, 32. 518. Ἴαμ. Ἀπ. 476. Ἡρόδ. ι, 129. ἔτι δὲ καὶ, τοπρίν γε, Ἰλ. Ε, 54. Ν, 105. Τινὲς γράφουσι μὲν διϊταμένως, τὸ πρίν, ὡς ἔγραφε καὶ ὁ Ὠλλήφιος ἐν ταῖς προτέραις ἐκδόσεσι τοῦ Ὁμήρου, ὡς τότου, τοπρὶν διαφέρει κατὰ τὴν σημτ. ἀπὸ τοῦ, τὸ πρίν, ὄρα σημ. α. γ) »Πρὶν κεν, προτήτερα βέβαια, μετὰ τῆς εὐκτ. »Πρὶν κεν καὶ σὺξ ψᾶτον, βέβαια πρότερον ἤθελε παράσῃ ἢ τόκτα αὐτή, Ὀδ. Λ, 330. »Πρὶν δέ κεν οὔτα δεχεῖμην, προτήτερα βέβαια δὲν θέλω δεχθῇ τι, Ὀδ. Σ, 158. δ) ἡ ἔννοια τοῦ παρωχημένου ἐπιτείνεται διὰ τοῦ, »Πρὶν ποτε, ἄλλοτέ ποτε, τὸν προτητερινὸν καιρὸν μίαν φορὰν, Ὀδ. Ζ, 4. τὸ, πρὶν ποτε καὶ δὴ τότε γε, ὡς αὐτὸ. κεῖται ἐν Ὀδ. Ο, 226. τὸ »Πολὺ πρὶν, πολὺ προτήτερα, ἐπιτείνει ὅτι μέλλει, Ἰλ. Ι, 250. Λ, 226. Ὀδ. Β, 167. ε) παρ' Ἀττ. πάνυ εὐχρηστον τὸ, πρὶν, ἐναρθρως ὡς ἐπίθ. προτυπικ. τῆς μετοχῆς. χρηματίσας, ὑπάρξας κ. τ. τ. π. χ. ὁ πρὶν Αἰγινήτης, ὁ πρότερον χρηματίσας, ζήσας Αἰγινήτης, ἢ Ἡ πρὶν ἡμέραν, ἡ παρελθοῦσα. »Τὸ πρὶν ἄργαιον, τὸ γενόμενον τὸν παρελθόντα καιρὸν ἀργαιον. Ἐντεῦθεν γίνεται καταφανὴς ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξύ τοῦ, »Τοπρίν, καὶ τοῦ, »Τὸ πρίν, καθότι τὸ ἄρθρον εἰς τοῦτο μὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιφερόμενον οὐσιαστικόν, εἰς ἐκεῖνο δὲ, ἀμέσως εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. — 2) πολλῷ δὲ συνεχέστερον χρησιμεύει τὸ, πρίν, εἰς τὸ νὰ ἀποδίδῃ καὶ ὑπάγῃ τὸ κῶλον, ἐν ἀρχῇ τοῦ ὁποίου κεῖται, εἰς ἄλλο προηγούμενον κῶλον, καὶ τότε εἶναι ὁμόλου σχετικὸν καὶ ἑρμηνεύεται κοινολεκτου, πριχοῦ τό· ἔστι δὲ πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. ὡσαύτως ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Ἡρόδ. καὶ τῷ, πρίν γε· συντάσσ. δὲ, α) μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐγκλ. καὶ μάλιστα τοῦ μέλλ. Ἰλ. Α, 29. Σ, 283. οὕτω καὶ τὸ, πρίν γε, Ὀδ. Ν, 336. Ἡσ. Ἐ. 360. πρβ Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 816. καὶ μετὰ τοῦ αορ. τῆς ὁριστ. ἐν Ἴαμ. Ἀπ. 357. Τὸ δὲ »Πρίν γ' ὅτεω, μετὰ τοῦ αορ. τῆς ὁριστ. σημαίνει, ἕως ὅτου, ἕως ὅτου, προτήτερα παρὲξ ὅταν, Ὀδ. Ν, 322. Ἴαμ. Δήμ. 195. 202. ὡσαύτως »Πρὶν γ' ὅτε δὴ, μετὰ τοῦ αορ. τῆς ὁριστ. Ἰλ. Μ, 437. Ὀδ. Δ, 180. Ψ, 43. Ἴαμ. Ἀπ. 40. καὶ μετὰ τοῦ παρατατ. τῆς ὁριστ. ἐν Ἰλ. Ι, 588. Μετὰ τῆς ὁριστ. ἐγκλ. ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὶν τῷ Λατ. donec, (antem, Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 1142. β) μετὰ τοῦ ὑποταικτ. αορ. Ἰλ. Ω, 551. Ὀδ. Κ, 175. ὡσαύτως καὶ τὸ, πρίν γε. Ἰλ. Σ, 135. Ὀδ. Γ, 9. Ἡσ. Θ. 222. καὶ τὸ, πρίν' ὅτ' ἄν, Ὀδ. Β, 374. Λατ. prius quam quando. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τάσσεται ἡ ὑποταικτ. συνήθως μόνον μετὰ τὸ, πρὶν ἄν. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 82. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 109. 4, 196. πρβ. Pors. καὶ Dobr. Ἀριστοφ. Ἐκλ. 625. μετὰ δὲ τοῦ ὑποταικτ. ἐνεστ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 85. ὡς τόσον, οἱ Τραγ. πολλὰ. παραλείπουσι τὸ, ἄν, Pors. Εὐρ. Μηδ. 222. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 215. Τὸ δὲ ἄλλα, τὸ πρὶν γ' ὅτι, ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει ὡς τό, πρὶν γε, Elmsl. Ἀραπ. Ἀχ. 176. γ) μετὰ τοῦ εὐκτ. αορ. προηγουμένου ἀρνητικοῦ κώλου, ἀντὶ τοῦ, ὄχι πρότητερα παρὰ ἕως..., ἕως ὅτου πρότερον ἐν..., Ἰλ. Φ, 580. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ, πρὶν κεν, Ὀδ. Γ, 117. καὶ εἰς τὸ, πρίν γε, (Ἡσ. Ἀσπ. 7. ἐνῶ τὸ πρὶν, πρίσκειται καὶ τῷ προηγουμένῳ ἀρνητικῷ κώλῳ), καὶ εἰς τὸ, πρὶν γ' ὅτε δή, Ἰλ. Ι, 648. δ) συντάσσεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. αορ. ὅτε δὲ τὸ οὐσιαστικὸν ὑπάρχει νοούμενον, μὴ μνημονευόμενον αὐτὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. πάνυ εὐχρηστον οὕτω παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. 8, 144. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ, πρίν γε (Ἰλ. Γ, 430. Ι, 387. Μ, 170. Ὀδ. Ψ, 138. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 40.) καὶ εἰς τὸ, πρὶν ἄν, Ἡροδτ. 1, 40. Οὐχὶ δὲ τόσον συνεχῶς συντάσσ. μετὰ ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ παρακειμ. περὶ τῆς κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους καὶ διαφόρου σημσ. τοῦ πρὶν πραγματεύεται ὁ Ἔλμσλ. παρ' Εὐρ. Μηδ. 78. ἐνῶ ὅμως προτιμολογεῖ τὸ ἀβέβαιον τῶν ἀναφερομένων ὑπ' αὐτοῦ. εἰ συντ. τοῦ, πρὶν γε, τάσσεται καὶ τὸ, πρὶν γ' ἢ π. χ. »Οὔτε τι ὠὸν ὄρνια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἄντρον γε πεσοῦσα αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ἐκ προτέρου παρὲξ ἕως οὗ-, Ἰλ. Χ, 266. πρὶν Ε, 288. ἐνῶ ὅμως εὑρίσκονται, χωρὶς βλάβης τῆς ἐννοίας, καὶ νὰ ἐλλείπῃ τὸ, γ' ἢ καθότι τὸ πρὶν, καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔχει συγκριτικὴν δύναμιν, ἐξαίρ. ὅτε προηγεῖται ἀρνητικὸ· οὕτος ὅμως ὁ πλεοναζμὸς ἔστι τόσον εὐχρηστος παρὰ τε Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὥστε εὑρηται τὸ, πρὶν ἢ, καὶ πολλὰ, ὡς μία λέξις, πρινὴ, γεγραμμένον, καὶ συνταταγμένον μετὰ τε ὁριστ. ἐγκλ. καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. μετὰ τῆς ὑποταικτ. παρ' Ἡροδ. 1, 19. 6, 33 7, 197. 9, 87. μετὰ δὲ αορ. ὁ. ἀπαρεμφ. παρ' Ἡροδ. 2, 2. 4, 167. 5, 65. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

7, 3. 9. 18. ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. τοῖς Τραγ. τῷ Ἀριστφ. καὶ Θεοκ. φίλτον ἄχρηστον τό, πρίν ἤ, καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ μεσαίου Ἀττικισμοῦ καὶ ὕστερον κατέστη κοινὸν ἐν χρήσει. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 170. Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 30. ζ) «Πρὶν ὥρης, πρόσυπαι. ἤ, ἡ, ἕλλ. σημαίνει, πριχοῦ εἶναι ἡ ἕλλη καιρός, πρωΐρα. Ἰλ. Ο, 394. ἀνὸ οὗ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. κεῖται παρὰ Πινδ. Πύθ. 4, 76. κάντη ἐσυντέχνασ᾽ ὁπρὶν μετὰ γεν. «Πρὶν ὥρας», πρὸ τοῦ δέοντος, ἐωμρισμένου καιροῦ, ἀνωτερίζήτως κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ, πάρος. η) πολλκ. ἔχουσιν ἀμφότερα τὰ ἑλληνίκα ἀντιστοιχοῦντα κοῦλα καθὸν πρὶν, καὶ τότε τὸ μὲν πρηγούμενον πρὶν ἐωρίζεται ὡς ἀπόλυτον, ἑρμηνεύομενον διὰ τοῦ πρότερον, τὸ δὲ ἑπόμενον ὡς ὑποθετικὸν, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ, πάρεξ ὅταν, πριχοῦ νά, πολλκ. παρ᾽ Ὅμ. ἔξαρ. ὅτε τὸ προηγούμενον κῶλον ἦ ἀρνητικόν· π. χ. «Οὐδέ τις ἔτλη πρὶν ἐπέεσσι Ἰρονίωνα, κάνεῖς δὲν ὑπέφερε νά πῇ πρότερον, πάρεξ ἀφ᾽ οὗ, ἢ πριχοῦ νά κάμῃ σπουδὴν εἰς τὸν Δία· ἀλλὰ καὶ οὐχ᾽ ἁρπήσας, π. χ. «Τίς κεν ἀνὴρ πρὶν τλαίη πασσάσθαι ἐδητύος, πρὶν λύσασθ᾽ ἑτάροιο; καὶ τίς ἔδυνατο νά ὑπομείνῃ νά γευθῇ πρότερον ἀπὸ τῶν φαγητῶν, πριχοῦ νά λυτρώσῃ τοὺς συντρόφους του; Ὀδ. Κ, 384. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον ἐν γένει, ὅτι τὸ πρῶτον πρὶν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν᾽ ἀρχινᾷ τὸ κῶλόν του, ὅτι τοῦτο τὸ πρὶν ὑπάρχει τοῦ ἀνυπαρκτοῦ καὶ ἀπολύτου κώλου, ὃν τρόπον τὸ δεύτερον ἔστι τοῦ κρυμμένου ἀπὸ τοῦ ἕτερου κώλου, ὅτι αὐτὸ θέλεται καὶ νά παραλειφθῇ ἢ μή, καὶ ἔτι τὸ δεύτερον πρὶν συντάττεται ὡς τὰ πολλὰ μετὰ ἀπερφ. ἢ, ὃν τρόπον ἐσημειώθη παραγρ. 2. δ. μετὰ εἰτ. καὶ ἀπερφ. πρβ. Ἰλ Β, 348. 354. Δ, 114. 471. Θ, 452. Ὀδ. Ν, 192. Τ, 475. 585. κ. τ. λ. καὶ μετὰ μέλλ. ἀπερφ. ἐν Τμ. Δήμ. 333. Ὑπαντιῶς ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἁπλοῦ εἴτεπου πρὶν –, πρὶν –, κεῖται καί, πρὶν –, πρὶν γε –, Ὀ. Α, 97. Ι, 650. Π, 834. Ὀδ. Δ, 254. 747. Ἡσ. Ἀσπ. 16, 17. ἔτι δέ, «Τοπρὶν –, πρὶν –, Ἰλ. Ι. 403. Χ 156. τοπρὶν –, πρὶ γε –, Ἰλ. Ο, 72. πρὶ γε – πρὶ γ᾽ ἤ –, Ἰλ. Ε, 288. πάρος –, πρὶ γε. Ἰλ. Ε, 218. πάρος γε –, πρὶ γε –, Ὀδ. Β, 127. Σ, 288. πρόσθε –, πρὶ γε –, Ὀδ. Ψ, 137. πρβ. Ruhnk Τίμ. Δήμ. 333. Duker. Θουκ. 6, 57. Σπανιώτατα δέ, πρὶν –, τοχρε –, ἐνθα προτέτ. κατ᾽ ἀναστροφὴν προηγεῖται τὸ ἐρημένου ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κώλου, Ἰλ. Φ, 100. ἔτι δὲ καί, πρότερον –, πρὶν ἄν –, Ἡρόδ. 7, 8, 2. καὶ πρότερον –, πρὶν ἤ –, Ἡρόδ. 7, 107. Ἀντὶ δὲ τῆς συνήθ. ἀπαρεμφ. κεῖται καὶ ὁ ὑποτακτ. ἀόρ. Ἰλ. Ω, 781. ὡσαύτως καὶ εἰς τό, πρίν γε, Ἰλ. Χ, 189. καὶ εἰς τό, πρὶν γ᾽ ὅτ᾽ ἄν, Ὀδ. Δ, 477. — Περὶ τῆς παραλειψεως καὶ συγχρείας τοῦ πρὶν ἐρα ἐν τῷ, πρέ. —(συνήθως τὸ Ἰῶτα τοῦ πρὶ ἔστι βραχύ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 844. 354. 413. κ. τ. λ. ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἠδὴ Ἔποπ. ἦν αὐτὸ ἐν χρήσει πολλκ. ὡς μακρόν, οὐ μόνον ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου (ὡς ἐν Ἰλ. Β, 348. Π, 830. Φ, 179. 344. Ω, 245. Ὀδ. Δ, 254. Ν, 192. Θ, 210. 394. Ρ, 105. Τ, 475. καὶ Ἑρμ. Ὀρφ. σελ. 701. εἰσὶ μέντοι σημειωτέον, ὅτι ὁ Ὅμ. χρῆται σχεδὸν μόνον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ ἄρσει τοῦ ἑξαμέτρου, μὴ δύπτως οὔσης, αὐτοῦ ὡς μακροῦ, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, Ἰλ. Σ. 5.) ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθόσει, Ἰλ. Ζ, 81. Ι, 463. Ν, 172. Π, 822. 840. Χ, 17. 156 Ὀδ. Δ, 668. Μ. 113. πλὴν παρ᾽ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ τρίτῃ ἄρσει τοῦ ἑξαμέτρου, προηγουμένης ὑποστιγμῆς· καὶ ταύτης τῆς παρὰ τοῖς Ἕπτ. δὲ χρήσεως ἐκτάσεως τοῦ Ἰῶτα τοῦ πρὶ ἕκαμον, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῆσιν, σπανίαν μέντοι πως, ἀλλ᾽ οὐχὶ πλέον ὑποκειμένην εἰς κατόνας τινάς, ὃρ. Schütz Αἰσχ. Προμ. 481. ἐν τῷ ὁποίῳ τούτῳ παραδείγματι ὅμως ἡ ἔκτασις τοῦ Ἰῶτα ἐπερείδεται εἰς ἡμαρτημένην, ὑπὸ τοῦ Βλομφ. ἤδη διορθωθεῖσαν ἐκ χειρογράφων ἀναγνώσεων, Ἰακ. Ὀβρ. in Athen. p. 297. καὶ Wellauer Comm. Aeschyl. p. 68. ὡς τύπον, οἱ φιλολόγοι διαφωνοῦσιν εἰσέτι περὶ τῆς Ἀττ., ἔξαιρ. τῆς Ὁμ. ἐκτάσεως, καθότι καθ᾽ ἕλα τὰ ἀνήκοντα ἐνταῦθα χωρὶς ἢ ἀνάγν. τῶν χειρογράφων εἶναι ἀβέβαιος, ἡ δὲ μεταβολὴ ἐκ μέρους τῶν μεταγραφέων συνήθ. πολλὰ αὐτόθι, ὃρ. π. χ. Reisig conj. Ar. p. 60. Elmsl. Ἀρστα. Λχ. 176. Br. Ἀρστφ. Ἐπτλ. 857. καὶ Blomf. Αἰσχ. Προμ. 795. — Τὸ Δωρ. πρᾶν ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Πρεννή, ὃρ. πρὶν, σημ. 2. ε.

Πριηΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρῖνος, Ἀρστφ. Ὄρν. 615.

Πρίνινος, ίνη, ινον (πρῖνος). Ἐκ πρίνου κατεσκευασμένος, Ἡσ. Ἔ. 451. μεταφ. σκληρός, στερρός, καὶ χονδρός, ἐπὶ ἤθους, Ἀρστφ. Ἀχ. 180. πρβ. τορεύσμενος (– ∪ ∪)

Πρῖνος, ἡ, Ilex aquifolia. Εἶδος δένδρου ἀειθαλεῦς καὶ βελιαφερον, τὰ φύλλα ἀκανθώδη ἔχοντες, πρινάριον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. καὶ Ἀρατ. Διοσημ. 390. «Πρῖνοι ἀκανθαῖα. 2) δάμνος τις μυρίς, ἧς τις φέρει τὸν βαφικὸν κόκκινον, κόκκος, ἤτοι τὸ πρινοκόκκιον, Διοσκορ. δ'. 48. ὅθεν «Πρίνου ἀνθεία, ἡ ἐκ τοῦ κόκκου τοῦ πρίνου (τοῦ πρινοκοκκίου) βαφή, τὸ κόκκινον ἤτοι κρεμεζίτικον χρῶμα, Πλούταρχ. εἰς Θησ. 16. ἴδε καὶ Ἡσυχιος. 2) ἡ παντοτεινὴ πράσινες ὕρος, Ilex, ἥμερον πρινάριον, Ἡσ. Ἔ. 433. εἶδα κατὰ μὲν τὴν ἀνάγν. πολλῶν χειρογρ. καὶ ἐκδόσ. τὸ Ἰῶτα βραχύ, ἀλλ᾽ ἡ ὀρθὴ γραφὴ διὰ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα ἀποκατεστάθη ἤδη ὑπὸ Schaef καὶ Spohn.

Πρινώδης, ές, ἡ (εἶδος). Πρίνου εἶδος ἔχων, σκληρός, ὡς ὁ πρῖνος, Ἀρστφ Σφ. 333. ἔτι δέ, πλήρης πρίνων, ἀειθαλλῶν δρυῶν.

Πρινώη, ῶσης, ὁ. Τόπος περιεκτικὸς πρίνων, τόπος καὶ ἄψυστος ἀπὸ πρινάρια.

Πριόγειον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ, πρίων. Πριονάκι.

Πριονῖτις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι, ὅπερ ἄλλως, νέστρον, λέγεται, Betonica, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. β'. 531.

Πριονοειδής, καὶ πριονώδης, ές, ἡ· καὶ ἐπίρ. πριονοειδῶς, (πρίων, εἶδος). Πρίονος εἶδος ἔχων. (τερὶ Μελεαγ. 111, 3. ἐν χρήσει τὸ Ἰῶτα καὶ ὡς βραχύ, πρβ. πρίων.)

* Πριονόω, ῶ. Μ. ώσω (πρίων). Δίδω μορφὴν πριονίου, κάμνω χρηχματιαῖς ὡς ὀδόντια πριονίου.

* Πριονώδης, ές, ἡ = πριονοειδής.

Πριόνωτη, ἡ. Μαθημαν. παλ. 85. καλεῖται πολεμική τις μηχανὴ τοῦ πολιορκοῦντος.

Πριόνωτος, η, ον (πρίων, ὠτος). Ὡς πρίων ἐσχηματισμένος, ὁ πριονίου εἴδους, ὀδόντια τοιαῦτα ἔχων. «Τοῦ κρανίου τὸ πριόνωτον μέρος», τὸ μετὰ πριονοειδοῦς ῥαφῆς συνημμένον μέρος τοῦ κρανίου, Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. γ'. 7. Παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπόλ. γ'. 2. «Ὀφεις πριόνωτοι», οἱ πριονώδη τὰ ὠτα ἔχοντες. «Πριόνωτη, ἡ μηχανὴ τις πολεμική. «Μέλαινα καὶ πριόνωτα κέρατα ἔχαλον αἴγ᾽ες», Φιλόστρ. Εἰκόν. Ο. 10. (ἡ συνήθης γραφὴ, πριονατός, ἡ, όν, ὀξυτόνως, ὡσανεὶ ἀπὸ τοῦ πριονόω, ἔστι σφαλερά, ὃρ. Ἰακ. Φιλόστρ. Εἰκόν. σελ. 263.)

* Πρίου, παθ. προστακτ. τοῦ πρίω.

Πριόω, ῶ· ταυτόν τῷ, πρίω. (εὑρηται τούτου μόνον ὁ παθ. παρακ. τῆς μετοχ. πεπριωμένος, = πριόνωτος, καὶ τα παράγωγα, πρίωμα, καὶ πριωτός.)

Πρίσις, εως, ἡ (πρίζω). Τὸ πριονίζειν, καταπριονίζειν· τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν. 2) «Πρίσις ὀδόντωνι, τὸ πρίζειν τοὺς ὀδόντας, ὡς σημεῖον ὀργῆς (Πλουτ.), καὶ τινων ἀτιμένων. Ἱππ.

Πρίσμα, ατος, τό (πρίζω). Τὸ ἐσχισμένον, διακεχωρισμένον διὰ τοῦ πρίονος, τὰ ἐν τῷ πριονίζειν πίπτοντα τμήματα τοῦ ξύλου, ῥίνισμα, ἢ ῥήνιμα, πριονίδιον ἢ πριονίσματα. 2) στερεομετρικὸν σχῆμα τι σώματος ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, ὅθεν

Πρισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρίσμα, Θέων, εἰς Πτολεμ. σύνταξ. 262.

Πρισμός, ὁ, = πρίσις· ὃρ. πρίω.

Πριστήρ, ῆρος, ἡ, πρίστης, ου (πρίω). Ὁ πριονίζων ἢ πριονιστής, ἔτι δὲ καὶ ὁ, πρίων, τὸ πρίον. «Πριστῆρες ὀδόντες», τὰ ἐμπροσθιαὶ ὀδόντια, δι᾽ ὧν τρίζει τις, οἱ κτένες· ἄλλως, γελασῖνοι· ὅθεν

Πριστηροειδής, ές, ἡ (εἶδος), ταυτόν τῷ, πριονοειδής. Εἶδος ἔχων πριονίου, ὅμοιος αὐτῷ παρὰ τοῖς Ο'.

* Πρίστης, ου, ὁ, = πριστήρ. 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστοτ. ὃρ. Βουτμ. Λεξιλ. σελ. 110. ἐὰν ἴσως παρ᾽ Ἀριστοτ. δὲν ἐνυπεῖται ὁ ἰχθὺς ῥίνη.

Πρίστις, εως, ἡ (πρίω). Εἶδος θαλασσίου κήτους, Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ζωϊ. Ἱστορ. ς'. 12. διακρίνει τοῦτο ἀπὸ τῶν ἄλλων κητῶν, συνεφέρου αὐτὸ μετὰ τοῦ βοῦς, ἔστι δὲ πιθανῶς κυρίως μὲν εἶδος κήτους, ψυσητήρ, οὗτος ὑπερπάσσει ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα νεροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπουσι ἀπὸ τοῦ στόματος πολλοὶ ἰχθύες τούτου τοῦ γένους, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλοι, μὴ ἔχοντες τοιοῦτον ψυσητικὸν σωλῆνα ἰχθύς, κατὰ δὲ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 109. οὐδέποτε ὡμοίασεν οὗτος ὁ ἀνωτέρω ἰχθὺς πρίστης· ὅθεν τὸ Λατ. pristis, pistris, pistrix. Ὁ τύπος, πρῖστις, ὅταν παραχθῇ ἀπὸ τοῦ, πρήθω, σημ. 2. β'. δύναται νὰ θεωρῆται ὡς ἰσοδύναμος τῷ, πρίστις, καὶ εἰντεῦθεν γίνεται καταφανὴς ἡ συγγενεια μεταξὺ τοῦ πρηθω καὶ πρίω, κατ᾽ ἀντίστροφον σωματασμόν. 2) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου, πιθαν. ἕνεκα τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, ὁμοίας κήτει μορφῆς, Πολύβ. 17, 1. navis rostrata, Liv. 33, 32. πρβ. 35, 26. 44, 28. 3) εἶδος ποτηρίου πιθανῶς ἐκ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ὃ καὶ πίστρις ἐνρηται.

Πριστός, ή, όν· ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ πρίω. Πριονισμένος, καταπριονισμένος, κατακεκομμένος. «Πρ. ἐλέφαντ», κατακεκομμένον, ῥινισμένον, ὥστε νά γναλίζῃ, ἐλεφάντινον ὁστοῦν». Ὀδ. Σ, 196. Τ, 564. 2) δυνάμενος νά πριονισθῇ, νά κοπῇ, πριονιστός, κοπτός.

Πρίω, ίσω. Ἀόρ. ἔπρισα, καὶ παθ. ἐπρίσθην. Παραν. πέπρικα, καὶ παθ. πέπρισμαι. Προστακτ. πρῖε. Καταπριονίζω, διὰ τοῦ πρίονος κόπτω εἰς πολλὰ κομμάτια ἢ εἰς δύο· κατατζίζω, διαιρῶ, κομματιάζω· καὶ β) παρ᾽ ἰατροῖς, ἐπὶ πληγῶν κεφαλῆς, τρυπανίζω τὸ κρανίον. 2) κριτσανίζω, τρίζω, συνήθ. «Πρίω ὀδόντας, σιαγόναις, τρίζω ἢ κτυπῶ, βρύχω τοὺς ὀδόντας, ἔξαιρ. ἐν καιρῷ ὀργῆς καὶ θυμοῦ. β) ἐν γένει, δαγκάνω, π. χ. «Ὀδόντι πρῖε τὸ στόμακ, Σοφ. Λεῖψ 98. καὶ τροπ. «Θυμὸν ἀδαξ πρίεινε», ὡς τὸ, δάκνειν χόλον, Ἀπ. Ῥ. 3, 1170. καὶ «Δάκνειν θυμόνι, Ὀππ. Κυνηγ. 4, 138. ὅθεν γ) κατὰ μέσ. διάδ., θυμόνομαι, ὀργίζομαι, ἀγριαίνομαι, π. χ. «Πριομένη κάλλει Γανυμήδεος Ἥρη», τρίζουσα, βρύχουσα, ἢ ὠργισμένη διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ Γανυμήδους, Ἀντίπ. Θεσσ. 43. Meineke Μένανδρ. σελ. 278. 3) πιένω τί, κρατῶ, σφίγγω στερεῶς ὡς μὲ τὰ ὀδόντια, ὅθεν, ἐξωρύζω, συσφίγγω, δένω, στερεόνω, δέσω σφιχ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τά, π. χ. «Ζοστῆρι πριτδεὶς ἱππικῶν ἐξ αὐτύχωμα, Σοφοκλ. Αἴ. 1030. Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τούτου «Πρισμοῖς, ταῖς βαίαις κατοχαίαις, Τινὲς λαμβάνουσιν ὡς πρώτην σημασίαν τοῦ τοῦτο, πιέζω, θλίβω, σφίγγω· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ, πρίζω, τὸ πρίζω τοὺς ὀδόντας ἢ συσφίγγω αὐτούς, προκύπτει εὐκόλως τὸ ἐπίρ. ἀπριξ, ἀπριγδα, καὶ τὸ, ἀμαπρὶξ, μετὰ συνεσφιγμένων ὀδόντων, ὅ ἐστὶ δαγκαστιαί, ὡς καὶ τὸ ὀξὺξ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Σοφοκλέους. 4) ὡς τὸ πρήθω, 2. ἔκφυσω, σπιτθηροβολῶ, ἐκδίω ἀπ' ἐμαυτοῦ τί δίκην σπιτθήρων, π. χ. «Χέλευ ἐπί τινι, φυσῶ ὀργὴν κατά τινος, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1671. «Δευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρίεν χόλον», αὐτὶ, ἔπρηθε, ἐφύσα, ἔφριμα, κατὰ Βρύγιον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἐτυμολ. ἀκόμη ἐταύτα «Δευγαλέος δὲ οἱ πρὶν χόλος», καὶ ἠρμήνευε· διὰ τοῦ, ἔλυβεν, ἔφθ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 105. ἐντεῦθεν ὅμως, διὰ τὴν συχνὴν ἀναλλαγὴν τῶν φωνηέντων η καὶ ι, ὡς ἐν τῷ σκίπων καὶ σκίπων, καὶ ἀλλαχοῦ, γίνεται πιθανὴ εἰς τὴν μίμησιν τῶν φυσικῶν ψόφων ἐπεφεισμένη συγγένεια μεταξὺ τοῦ πρέθω καὶ πρίω, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐπιβεβαιοῖ, ἐπειδὴ, καθὼς τό, πρίω ἐκφράζει τὸν φυσικὸν ἦχον ἐν τῷ πρίζειν τοὺς ὀδόντας ἢ πριονίζειν, οὕτω καὶ τὸ φρήθω, ἐκφράζει τὸν τρισμὸν καὶ βρυγμὸν, ὅτου τὸν δερυβώδη ἦχον τοῦ φλέγοντος πυρὸς καὶ τοῦ ἀνέμου πρβ. πρίστις καὶ πρῆστις, μ' ὅλον ὅτι ἡ ῥῆσις τοῦ Ἀπολλ. Ῥοδ. δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ κατὰ τὴν σημ. 2. β. ἔπρισε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ συμοῦ, ὡς καὶ ἤθελε καὶ ὁ Lob. Σοφ. Αἴ. 1019. καὶ συγχωρεῖ τοῦτο ὡς δυνατὸν καὶ ὁ Βούττ. Λεξιλ. β'. σελ. 256. — Παρὰ μεταγιστ. Συγγραφ. εὑρηται πολλὰ, ὡς ἕτερος τύπος τό, πρίζω, σπανιώτερον δὲ τό, πρῶμι, ὅπερ ὀρθ· τὸ δὲ, πριοῦμι, οὐκέτι εἰς τὸ, πρίημι. (τὸ Ἰωτα ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

* **Πρίω**, κατ' ἀποκ. ἀντὶ, πρίαμαι, προστακτ. τοῦ πρίαμαι, ἢ πιοητ. ἀντὶ, ἐπρίατο, β'. ἐνεστ. πρόσ. ὁριστ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου ὁ ἀόρ. ἐν χρήσει Ἀττ. ὡς ἀόρ. τοῦ, ὠνέομαι.

Πρίωμα, τό (πρίω), ταὐτὸν τῷ, πρίσμα, Ἡσυχ.

Πρίων, ονος, ὁ (πρίω). Ὄργανον μαχαιριοειδὲς καὶ ὀδοντωτόν, ἢ οὗ κόπτουσι τὰ ξύλα, τὸ πρόθυρον «Πρίων· ὀδοντωτόν», πριόνι μὲ ὀδόντια. «Πρ. μαχαιροειδὲς, χωρὶς ὀδόντια, ὡς τὸ πρόθυρον τῶν πριονιζόντων τὰς πέτρας· προπ. παρὰ Ἡσιοδ. Ἔργ. 37. 4. «Ὀδόντων πρίονι, σειρὰ πριονειδῶν ὀδόντων ὁρᾶς ἰσταμένων. 2) εἶδος τρυπάνου μὲ τροχὸν ὀδοντωτόν, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ τρυπανίζῃ τις τὸ ἀμάλι, ὅταν πληγωθῇ. — Τοῦ Φωτ. τὸ λεξικὸν σελ. 331. γράφει πριών, ὀξυτόνως, πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τὴν μετοχ. πρίων. (τὸ Ἰωτα ἔστι μὲν κύριος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ μακρὸς, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 699. Ἀριστοφ. Σφ. 694 Ροτθ. Εὐρ. Μηδ. 5. ἀλλὰ ἰκανῶς εἶπε ὁ Νικ. Θηρ. 52. καὶ Δίων. Τομ 28, 2. χρῶνται αὐτῷ καὶ ὡς βραχεῖ, πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 1050.)

* **Πρίων**, ωνος, ὁ (πρίω). Ὁ πριονίζων, Διόδ. Ἀριστοφ. Σφ. 694. ἴδε τὸ ἀνώμαλ. πληθ. πρίονες, Ἱππεῖς· παρὰ Φωτ

* **Πριωτός**, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, πρίω, = πριστός· ἐξαιρ. τρυπανισμένος, ἐπὶ πληγῆς τοῦ τραυίου.

Πρό, πρόθεσις, γενικῇ συνταττομένη, καὶ σημαίνουσα κυρίως, πρίν, ἔμπροσθεν. Λατ. pro, prae. 1) ἐπὶ τόπου, ἔμπροσθεν, ἀπεναντίας τῆς μετὰ, σημαινούσης αἰτιατ. τό, ἔπαθεν, πολλὰ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. π. χ. πρὸ αὐτεο., πρὸ πυλάων, κ. τ. τ. «Ἔμπροσθε πρὸ τῆς ἀκροπόλιος, ἔπαθε δὲ τῶν πυλέων, Ἡρόδ. 8, 53. πρβ. 9, 52. ἐν ταύτῃ τῇ πρόθεσει ἐνυπάρχει δὲ καὶ εἶδος αὐτιθέσ. τῇ ἐν, ἐξαιρ. κατὰ τὰς φράσεις, «πρὸ οἴκου, πρὸ δόμων, πρὸ ἑωυτοῦ», ἔξω τοῦ οἴκου, κ. τ. λ. Πινδ. Πύθ. 2, 55. κτ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἀρχηγοῦ, ἔμπροσθέν τινος ἢ τινων πρηγούμενος, Ἰλ. Κ, 286. «Πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦεν, προώδευεν· πρβ. Ἰλ. Ε, 96. Ν, 693. «Πρὸ ποδοῖν, ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ἐπὶ πράγματος κειμένου πλησιέστατα, ἄμεσως ἔμπροσθά, ἢ εἰς τὸν ὄρμον, ἴδε· «Τὸ πρὸ ποδὸς χρῆμαν, τὸ παρὸν πρᾶγμα, Πινδ. Ἴσθμ. 7, 26 ἐρ. ποὺς, π. χ. βαίνω ἢ ὑπάρ, αὐτὶ τοῦ· χάριν, ἕνεκα τινός, ἤγουν πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ φύλαξιν τινός, ἐν ᾧ τρόπῳ τινα στέκεται τις ἔμπροσθεν τινός διὰ νὰ δεχθῇ ἢ ἀποκρούσῃ τὴν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ του, π. χ. «Στῆναι πρὸ Τρώων, στέκομαι ἔμπροσθεν τῶν Τρώων ὡς διαφεντευτής, Ἰλ. Ω, 215. ἴδε καὶ γένεσ, αὐτὶ ταῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν, διὰ τὸ καλόν τινος, διὰ τιμὴ, ἐξαιρ ὅτε προσκειται αὐτὴ ἡ πρόθεσις τῷ ῥήματι, μάχεσθαι, π. χ. Προ Ἀχαιῶν, προ πατέρων, προ γυναικῶν, Ἰλ. Δ, 156. Θ, 57. καὶ Ἡρόδ. 8, 74. 9, 48. τῷ ἀεθλεύειν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 764. τῷ, νεμεσᾶν, Ἡσιόδ. 8. 70. ὡσαύτως τῷ, ἐλεεῖσθαι, π. χ. «πρὸ πόληος», ἀποτεισθῆναι διὰ τὴν πατρίδα, Ἰλ. Χ. 110. τῷ, διηνεκὲς καὶ, ἀπειρεσίους, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 134. 172. 9, 72. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλὰ. ἐν χρήσει, πρόττειν διακινδυνεύειν, πράττειν, βουλεύεσθαι, κ. τ. τ. καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 134. «Πρὸ τῶν ἐπιστροφὴν δεδιέναι. γ) «πρὸ ὀδόντων. ἔμπροσθά εἰς τὸν ὄρμον, ἔμπροσ εἰς αὐτὸν, ἴδε, παρέμει, Ἰλ. Δ, 342. «Πρὸ ὀδοῦ ἐγίνετο», αὐτὶ, προέκυπτεν εἰς ὁδόν, ἔκυπτεν ὀλίγον ὄρμον, προώδευεν· αὐτεύθεν καὶ αὐτὶ τοῦ, πόρρω, μακρὰν· ἴδε τὸ Ἀττ. ψροῖδος, ὁ. 2) ἐπὶ χρόνου, αὐτὶ τοῦ, πρὶν, αὐτὰς. τῇ μετὰ σὺν αἰτ., ὑστερον ἀπό,. πρῆπει δὲ παρὰ μὲν Ὁμ. μόνον ἅπαξ. ἐν Ὀδ. Ο, 524. ἐν δὲ Ἰλιάδι αὐδέκαις, πολλῷ δὲ συνεχέστερον παρ' Ἡσιόδ. καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττ, π. χ. πρὸ πολλοῦ, πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ. «Πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτεα ἑπτακαίδεκα ἦν πρὶν τοῦ Περσικοῦ πολέμου. «Οἱ πρὸ ἡμῶν, ὅσοι ἦσαν πρὶν ἡμᾶς. «Πρὸ δύο ἐτῶν, πρὸ δύο χρόνων. «Πρὸ ἡμέρας, πρὶν γένῃ ἡμέρα, ἡμιστ. «Πρὸ τούτου, ἢ πρὸ τοῦ, ἢ καὶ ὡς μία λέξις, πρωτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, αὐτὶ τοῦ, πρωτύτερα, ἐνῶ ἡ γενικὴ πρέπει νὰ μὴ ἐρμηνευθῇ διὰ προσοῦπερ., χρόνου, ἀλλὰ νὰ ἐκληφθῇ ὅλως ὡς ἐπίθετον, Ἡρόδ. 1, 106. 122. 3, 62. 5, 55. 78. Πλατ. Συμπ. σελ. 172. «Πρὸ ὁ τοῦ, Ἰλ. Β, 224. ὡσαύτως, «Ὁ πρὸ τοῦ χρόνου», αὐτὶ, ὁ πρὶ χρόνος, κ. τ. τ., Θουκυδ. 3) ἐπὶ ἀφορμῆ τινος ἢ αἰτίας, καὶ τότε κοινῶς ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ὑπὸ, ὑπὲ, ἐξ αἰτίας, Λατ. prae. π. χ «Προ φέβεσια, ὑπὸ φόβου, διὰ τὸν φόβον, Ἰλ. Ρ, 667. ἐνταῦθα δὲ ὑπάγουσι καὶ τὸ «Ἀεθλεύειν πρὸ ἀνιαίοιο, κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀεθλοθετου ἀγωνίζεσθαι, Ἰλ. Ω, 734. «Πρὸ τοιῶνδε, διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, Σοφ. Ἠλ. 495. 4) ἐπὶ προτιμήσεως, αὐτὶ τοῦ, μᾶλλον, πλέον παρὰ, καλλίτερον, περισσότερον παρέβ., π. χ. «Ἥρῳος πρὸ οἴκας αἰνῆσαι», ἐπαινῶ τὸ ἥρῳος, δέκεον μᾶλλον, περισσότερον παρὰ τὸ δίκαιον, Πινδ. Πύθ. 4, 248. ὡς καὶ παρὰ Πλουτ. «Ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοτύπης ἀδικίαν. Ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἀσπαστότερον, ἤτοι ἡ πρεπεγράφει κατ' οὐσίαν τὸ συγκριτικὸν, Ἡρόδ. 1, 62. ὡσαύτως «Πρὸ τῶν κακῶν κρίσσων,

'Ηρόδ. 6, 12. «τὸ δὲ «Πᾶν δὴ βουλόμενοι σ[illegible] εἶναι πρὸ τῆς παρούσης λύπης», δηλαδὴ, ἕνεκα τῆς προτιμήσεως, προτιμάσαι παρὰ τὴν παροῦσαν λύπην, Ἡρόδ. 7, 152. Schaef. Bos. cl. p. 737. πρβ. αὐτὶ, 3. γ. καὶ πρὸς, Γ'. 2. «Λίρεϊδαί τι πρὸ τινος, ἐκλέγω τι, ὁλ. προτιμῶ αὐτὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. «Πρὸ πολλοῦ ποιεῖσθαι, περισσότερον παρὲξ ἄλλα πολλὰ, ὁλ. ἐς ἄκρον, κατὰ πολλὰ τιμᾶν τι Ἱππερ. «Πρὸ ἄλλων», περισσότερον ἀπὸ ἄλλα Πλάτ. ὅσιον καὶ 5) ἐπί τινος πρόσω, ἢ πρὸς ἐπέχοντος τόπου ἄλλου, ἐπὶ ἀλλοτρίᾳ, παραβαλὴς, ἰσοτιμίας καὶ τότε ἐρμην. κοινῶς ὁ τοῦ, αὐτὶ, π. χ. «Διόλου πρὸ ἐσπότουν, αὐτὶ δεσπότου, «Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, γῆν αὐτὶ γῆς, δηλ. ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην σπεύδω Αἰσχ. Πρεμ. 687. Ἀριστοφ. Ὀρν. 234 «Πρὸ ἑωυτοῦ», αὐτ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7, 3. ἐνίοτε δὲ προσκειται καὶ πρὸ τοῖς συγκριτικοῖς αὐτὶ τοῦ, π. χ. «Οἵτιν ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον», αὐτὶ, ἡ ἐλευθερία, δηλ. εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ἡ τυραννὶς αἱρετώτερον καὶ προτιμώτερον παρὲξ ἡ ἐλευθερία, Ἡρόδ 1, 62. «Βρίσσον πρὸ τούτων τῶν κακῶν παθέειν, Ἡρόδ. Viger. p. 658. — Ἐσὸ ὅτε κεῖται κατὰ παρέθεσιν ἄλλων λέξεων ἢ, πρό, μακρὰν ἀπὸ τοῦ συντακτικοῦ της (ὡς ἐν Ἰλ. Ψ', 118. «Πρό δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν, τὰ μουλάρια προηγοῦντο ἐμπροσθεν αὐτῶν.), οὐδέποτε δὲ ἐπιφέρεται αὐτῷ.

Β'. Ἡ πρὸ ἐλαμβάνεται πολλὰ ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίῤῥ. καὶ 1) ἐπὶ τόπου, αὐτὶ τοῦ, ἐμπροσθά, αὐτιθ. τῆς ἐπί, αὐτὶ, κατοπιν, ὀπισθεν, ὄπισω, Ἰλ. Ν, 790. Θυο. Ἰσ Ἀσπ. 303. καὶ ἐπὶ τινος προηγουμένου, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 360. «Πρὸ δὲ Ἀπόλλωνα, ὁλ. πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπήγειτεν ἐμπροσθά· καὶ αὐτὶ τοῦ, ἔξω, ἀπειλτὸς τοῦ, ἔνδον, Ἰλ. Τ, 118. «Ἐκ δ' ἤγαγε πρὶ φῶσδε, ἔξω εἰς τὸ φῶς, ὁλ. πρὸ καιροῦ. 2) ἐπὶ χρόνου, αὐτὶ τοῦ, πρὶν, προτοῦ, πρότερα, ἐμπροσθά, π. χ. «Πρὸ οἱ εἰπεμεν, τῷ εἴπαμεν ἐμπροσθά, προτήτερα, Ὀδ. Α, 37. καὶ, πρωϊτέρων, πρότερον Σάτυρ. Ἡσ. Θεογ. 32, 38 3) Οἱ Ἕλλην. συνεζεύχουσι νὰ συνάπτωσι τὴν πρὸ μετὰ ἐπιῤῥ. τοπικὴν ἢ χρόνου, λαμβάνοντα εἰς, ἐς, π. χ. «Ἰλιόθι πρόσω, Ἰλ. Θ, 561. Κ, 12. Ὀδ. Ε', 581., αὐτὶ, πρὸ Ἰλίου. «Ὀφρανέες πρόσω, αὐτὶ πρὸ οὐρανοῦ, Ἰλ. Γ, 3. «Ἠῶθι πρόσω, αὐτὶ πρὸ ἠοῦς, Ὀδ. Ε, 469. 4) μετ' ἄλλων προθέσεων συνθετος, π. χ ἀποπρὸ, διαπρὸ, ἐπιπρὸ, περιπρὸ, προπρὸ, ἐπιτείνει τὴν σημασ. τῆς πρώτης προθέσεως. ἢ προσμένει, περιτέρω, εἰς τὸ πρόσω, μακρὰν, ὁρα τοιούτους τοὺς λόγους μετὰ τῶν παραγώγων ἐπιῤῥ. ἀποπροθεν ἀπωπρόθι, ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

Γ'. Ἡ πρὸ ἐν τῇ συνθέσει μετὰ ῥημάτων καὶ ἄλλων λέξεων σημαίνει 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν, εἰς τὸ πρόσω, μακρὰν, πέραν, ἐνίοτε, ἢ κατέναντι, ἐν τῷ, πρὸ ὀφθαλμῶν, π. χ. προάγω, προβαίνω, προβάλλω, προίρχομαι, προτίθημι· ἔτι δὲ, ἐπὶ ὑπεραπλώσεως, π. χ. προεκτείνω, προμάχομαι, Valck. Φοιν. 1003. 2) ἐπὶ χρόνου, προτερον, ἐμπροσθά, προτοῦ, προτήτερα, π. χ. προαγγέλλω, προεισὶ, προπάτωρ. 3) ἐπὶ προτιμήσεως, μᾶλλον, πλεον, περισσότερον, καλλίτερον, αἱρετώτερον, ἀσπαστότερον, π. χ. προαιρέομαι, προτιμάω. 4) προτείνεσθαί τι, ἐπιτείνει ἢ αὐξάνει, π. χ. προπαις, πρόπαρ, προπέρυσι, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 207. 5) κατὰ τὴν σύνθεσιν μετὰ ῥημάτων φαίνεται μὲν ἡ πρὸ ἐνίοτε διόλου πλεονάζουσα, ἐνυπάρχει ὅμως τότε συνῃθ. ἡ ἔννοια τοῦ, ἐκ μέσου, Hermn. Vig. p. 862. (τὸ, πρὸ, ἴσταται ἡ ῥίζα ἐκ πρωτοτύπου, ἀφ' οὗ, κατ' ἀναλογίαν τῆς τροπῆς τοῦ φωνήεντος, παράγονται πάμπολλαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέξεις, ἐν αἷς ἀπάντως ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ, πρίν, ἔμπροσθεν, ποτὲ μὲν ἐπὶ τόπου, ποτὲ δὲ ἐπὶ χρόνου. Ἀνήκουσι δὲ πρὸ πάντων ἀμέσως εἰς τό, πρό, αἱ λέξεις, πρότερος, καὶ, προΐ, ἐκ δὲ τοῦ προΐ προκύπτει τό, πρόϊμος, πρόϊος, καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ πρωτοτύπου φωνήεντος, πρωΐ, πρώϊμος, πρωΐος, πρωΐζος, κ. τ. λ. καὶ κατὰ συγκ. πρώ, πρωΐ, πρῶος, πρῷμος, πρῷζος, πρῶτος, πρωτοττος, Δωρ. πρᾶϊος, πρᾶος, πρᾶτος, Ἰων. πρηΰς, πρῆος ἔτι δὲ καὶ τό, πρηΐς, ἐμπρηΐς, οἱ ὁποῖοι τύποι πάντες δηλοῦσι προηγούμενον χρόνον, ἔμπροσθέν τι ἢ πρίν κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ χρόνου, εἴτουν δὲ καὶ κατὰ τὴν διαδοχὴν καὶ συνέχειαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ, καὶ τοῦτο τό, πρὶν ἢ ἐμπροσθεν κατὰ τὸν βαθμόν, ἄρα τὴν προτίμησιν ἑνὸς πράγματος περ ἄλλο τι παρατιθ καὶ ἐκφράζει, τό Λατ. prae, τό ὁποῖον ἐμπεριέχει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς αἰτίας ἢ ὁρμῆς, π. χ. ὑπὸ χαρᾶς, φόβου, κ. τ. τ. ἐκ γενετ, ἢ πρὸ ἐπιτείνει, αὔξάνει, ἐπιμηκύνει, π. χ. σκιὰ πρόκκαιρι, Αἰτχ. Περτ. 988. πρόπαλαι. Ἀριστ. Ἱππ. 1150. Lob. Φρυν. σλ. 47. Ἔρρ. Σοφ. Ἀντ. 1124. Ἰακ. Α. Π. σελ. 257. Ὅτι δὲ ἡ πρὸ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα τῆς σημασίας καὶ, ἐμπροσθέ, εἰς τὰ πρόσω, περαιτέρω, τοῦτο γίνεται καταφανές πρῶτον μὲν ἐν τῇ λέξει, πρόμοι, ἔπειτα δὲ καὶ ἐν τῷ Δωρ. πρατί, ἐρατί, ποτί, καὶ ἐκ τούτου ἐν τῷ, πρό· τρο ᾧ δὲ τοῦ ο εἰς α καὶ η, προωπτοῦσι τό, πίρα, πέρατ, πέρην, πέρα, πέρω, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα σημαίνουσι, εἰς τὰ πρόσω, ἐπέκεινα· ἔτι δὲ τό, πρανής, Ἰων. πρηνής, πρηνὴς, ἀντὶ τοῦ, νεῦον, κλῖνον εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Λατ. pronus· ἐνταῦθα τὰ ἰσοδύναμα οὐσ. πρήν, πρηών, πρεσβ, προπρεσβ, πρών, πρεσβ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ πρόσω κεκινὸς ὕψος, προέχουσα, ἐξέχουσα κορυφὴ βουνοῦ· ἔτι δέ, πρῆον, καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πρᾶος, πρανὴς, πρηνὴς, ἀντὶ, κλῖνον, ἔχον κλῖσιν πρὸς τιπα, ἄρα, μαλακός, ἥμερος, ἡμερικός, φιλόξενος, Λατ. propensus. Ἐνταῦθα δύνατ' ἴσως νὰ ὑπαχθῇ καὶ τό, πρυμνός καὶ, πρύμνον, καθυπατώτατον, ἀκρότατον, ἐξέχον τέλος, πέρας καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐκτοχῆς τοῦ, πρύμις, ἀντὶ τοῦ, ὁ προστάτης, ὁ ἑστάμενος ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, δύνατ' νὰ ἀ πχθῇ ἐνταῦθα καὶ τό, πρυτανις, καὶ προστάτης, ἀρχηγὸς ἄλλων, πρόεδρος. Ἐκ δὲ τῆς τριπῆς τοῦ ο εἰς ε προεύρηκε πάλιν ἄλλη σειρὰ λέξεων, χρόνου δηλωτικῶν, ὡς τό, πρὶν, καὶ Δωρ. πρᾶν, ὅθεν Λατ. PRIS ἐν τῷ, pridie, pridem, prisnus, πρέσβυς, pristinus, prius, prior, primus, ὁ, ἡ, primus, πάντα αὗται αἱ λέξεις ἀπὸ τοῦ πρώτου χρόνου· ἀναμφιβόλως δὲ ἔστι συγγεν. καὶ τό, princeps, εἰς τὴν Ἰδέαν σειρὰν λέξεων ἀνήκει καὶ τό, περί, πέρᾱ (ἐκ δὲ τοῦ πέρᾱ αὖθις τό, περιτί), μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ αἰτίας ἐκπηγάζει μᾶλλον ἢ ἔννοια τόπου· ἀμέσως δὲ εἰς τὴν ἀνωτέρω σειρὰν ἀνήκουσι ἔτι χρόνου καὶ αἱ λέξεις, πέρυτι, περυσινός, τό αὖ, διαπρύσιος ἐντελαμβάνεται ἐπὶ τόπου Τὰ δὲ ἄλλα, ἐνταῦθα ὑπεραίνεται μόνον προσηκέστατόν τι, τό ὁποῖον εἶναι ἐπιδεικτικὸν πολιτεῖας ἀναπτύξεως καὶ ἐπιστάσεως· ἴσως δὲ διαλαμβάνει περὶ τούτου διεξοδικώτερον ὁ Ἀλ. Ἔρρ. Stromayer ἐν τῇ διδακτορίᾳ τῷ 1793. ἐν Δουγδούνῳ (Leyden) ἀποστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Je. Dan. ab Hoven.

Προαγγελία, ἡ. Ἡ πρότερον ἀγγελία· προφητεία, χρησμός· ἐκ τοῦ

Προαγγέλλω, ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερα λέγω, μηνύω, δηλόω· ὅθεν

*Προάγγελμα, ατος, τό. Τὸ προαγγελμένον, προμηνυμένον· προγνωστικόν· καὶ = προάγγελτις.

Προάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Προμηνύων, προφητεύων, προλέγων· ὁ ἐν τοσούτῳ, πρὸ τοῦ καθολικοῦ καὶ κυρίου ταχυδρόμου στελλόμενος ταχυδρόμος, ὁ πρῶτος ταχυδρόμος, πεζοδρόμος. «Προάγγελον, τόν, ταὐτὸν τῷ, προάγγελτις.

Προάγγελσις, ἡ (προαγγέλλω). Τὸ προαγγέλλειν, πρότερον εἰδοποίησις, προμήνυσις, πρόρρησις.

Προαγγελτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς (προαγγέλλω). Προαγγέλλων, προλέγων, ἔχων τὸ ἴδιωμα τοῦ προαγγέλλειν.

Προαγκτηριάζω, άσω. Διὰ τοῦ ἀγκτῆρος συνδέω προτήτερα· δένω μὲ τὸν ἀγκτῆρα πρότερον, Γαλην.

Προάγναυσις, εως, ἡ. Ἡ πρότερον διὰ νηστείας ἁγνεία καὶ κάθαρσις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 845. ἐκ τοῦ

Προαγναύω, αὔτω (ἁγνεύω). Πρότερον ἁγνεύω, καθαρίζω ἐμαυτόν, ἢ (ἐνεργ.) ἄλλον τινα διὰ νηστείας, ἐγκρατείας καὶ καθάρσεως· ἄρα μεταφ. καὶ ἁμαρτῶ.

Προαγοράζω, άσω (ἀγοράζω). Ἐμπροσθὲ (χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχω χρεία), προτήτερα ἀγοράζω.

Προαγορανομέω, ῶ· Μ. ήτω (ἀγορανομέω). Ἀγορανόμος εἰμὶ πρότερον, Δίων Κάσσ.

Προαγορασία, ἡ (ἀγορασία). Ἡ ἐμπροσθὲ, ἢ πρότερον ἀγορασία, ἀμφ.

Προαγοραστής, ὁ (ἀγοραστής). Ὁ πρότερον ἀγοράστης ἢ ἀγοράζων, πρῶτος ἀγοραστής.

Προαγόρευμα, ατος, τό (προαγορεύω). Τὸ πρότερον ῥηθὲν ὅπερ ἀρέσθη, ἠγορεύθη προτήτερα· προφητεία, χρησμός, πρόρρητις.

Προαγόρευσις, ἡ (προαγορεύω). Τὸ προαγορεύειν, προλέγειν· προφητεία. χρησμός· ὅθεν

Προαγορευτικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ προαγορεύειν, προλέγειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλῖσιν ἔχων· προαγορευτική, ἡ, προτυπικ, τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἡ προφητική.

Προαγορεύω, εὔτω (ἀγορεύω). Προτήτερα λέγω, προλέγω, προφητεύω. 2) προτήτερα ἐμπροσθὲ (πρὶν τοῦ διορισμένου, συνήθους καιροῦ) μηνύω, δηλόω ἢ γνωστὸν ποιῶ, προκηρύττω. ἢ προστάζω, ἐντέλλομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 20. 3) δημοσίᾳ κηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι, Ἡροδτ. 3, 142. 7, 10, 4. 8, 83. ἐξαιρ. ἐπὶ κήρυκος, κηρύττω, διαλαλῶ, ὡς τό, πρασεῖαι καὶ προερεῖν, Valck. Ἡροδ. 3, 61. 62. ἔτι δέ, διὰ κήρυκος γνωστοποιῶ τι, Ἡροδτ. 1, 22. «Προαγ. ὑπὸ κήρυκος», Ἡροδ. 9, 98. ὅθεν καθόλου, ἐκδίδω γενικὴν προσταγὴν ἢ ἀπαγόρευσιν.

Προαγοράω, ῶ· Μ. ήω. Κυρίως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, προαγορεύω· ἰδιαιτέρως δὲ ταὐτὸν τῷ, πρότερον τινὸς λέγω, ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ἀπὸ προσώπου τινός· φέρω πρόσωπον τινὸς καὶ ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους του, Ξενοφ. Ἑλλην. β'. β'. 14. Ἀναβ. ε. ε. 7. «Προηγορεῖ δὲ ἀκατώνυμος». Sturz Λεξ. Ξενοφ. 3. σελ. 660. ἔνθα σημειωτέον, ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις ὡκαίρεται ὡς μαρτυρία μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο χωρίων τοῦ Ξενοφῶντος, ἐπειδὴ δὲ καὶ κατ' ἄμφω κεῖται ὁ παρατατ. προὐγόρει, ὅστις δύναται νὰ ἀνήκῃ ἐξίσου εἰς τὸ ῥῆμα προηγορέω, καὶ ἐπειδὴ τῷόντι οὕτως ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία· καθότι τὸ προηγορεῖν ἔχει πρὸς τὸ προαγορεύειν, ὡς τὸ κατηγορεῖν πρὸς τὸ καταγορεύειν, καὶ τὸ προσηγορεῖν πρὸς τὸ προσαγορεύειν, κ. τ. λ. ἐν ᾧ οὕτε τὸ κατηγορεῖν, οὔτε τὸ, προσαγορεῖν, εὑρηταί που παρὰ τοῖς Συγγρ., ἄρα ἐνδέχεται νὰ ᾖ τὸ, προηγορεῖν, ἀδίκου μὴ Ἑλληνικὴ λέξις, Πρβ. Schaef. Πλουτ. 4. σελ. 385.

*Προαγός, ὁ (ἄγω). Ἀρχηγός, ἡγεμών, ὁδηγός.

Προαγρυπνάω, ῶ· Μ. ήτω (ἀγρυπνέω). Πρότερον ἀγρυπνῶ, ἀγρυπνῶ διά, μετά γεν. Σουΐδ.

Προάγω, Μ. άξω, καὶ σπάνιος παρακ. ἐνεργ. προῆχα, Δημ. κατὰ Ἀριστογ. 1. σελ. 772, 5. (ἄγω, ἀμλ.). Φέρω ἐμπροσθεν, φέρω ἔξω καὶ εἰς τὸ φανερὸν, εἰς τὸ μέσον· ἢ φέρω ἄλλου που, ἀγκὼν, ἀπελαύνω, ἀποκομίζω, ἀποκυῶ, ἢ φέρω τί εἰς ἄλλο μέρος μακράν. βι παρέκει, μακρύτερον, ἐπὶ τὰ πρόσω ἐμπροσθεν φέρω, σπρόχνω, κάμνω νὰ προχωρήσῃ· ὅθεν καὶ μεταφ. παρακινῶ, προτρέπω, βιάζω τινὰ εἴς τι, διεγείρω, στρύνω, Ἡροδ. 9, 90. συνών. μετ' ἀπαρεμφ. ἐπὶ κακοῦ, παρὰ μακρὰν φέρω, πλανῶ τινα εἴς τι, ἀπάγω τινὰ εἴς τι, κάμνω νὰ ἐξοκέλῃ, καταντήσῃ εἴς τι, π. χ. ἐμὲ εἰς ἀμηχανίην, Θεογν. 386. ἑαυτὸν καὶ κατὰ μέσ. ὁμοίᾳ. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ καλοῦ, κάμνω νὰ προκόψῃ, εὐδοκιμήσῃ, ἐπιταχύνω, καὶ προβιβάζω, προβιβάζομαι, τινά, promovere· ὡσαύτ. καὶ κατὰ μετ. διάθ. «Ἐς τοῦτο σφέα προηγάγοντας, ἕως εἰς τόσον ὑψηλὸν βαθμὸν, Ἡροδ. 7, 50, 2. «Ἐς γέλωτα προαγαγεῖν τινά», φέρω τινὰ, τὸν κάμνω τόσον, ὥστε νὰ γελάσῃ, Ἡρόδτ. σ, 121, 4. πρβ. προηγμένα, τά. γ) φέρω πρός τινα τί, προσφέρω, π. χ. δῶρά τινι. 2) ἀμεταβ. προτυπικ. τοῦ, ἑαυτόν, προϋπάγω, ὑπάγω ἐμπρὸς, ἐπὶ τὰ πρόσω, Δημ. περὶ στεφ. σελ. 289, 9. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημτ. πρέπει νὰ γραφῇ, καθὼς θέλει ὁ Σαιέγκ., παρ' Ἡροδ. 9, 92. «τὸ ἔργον προῆγε, ἀντὶ προσῆγε.

Προαγωγεία, ἡ. Τὸ προάγειν, φέρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὸ μέσον, τὸ ἀπάγειν, φέρειν ἄλλου που· ἢ ἐπιτάχυνσις, προβίβασις. 2) ἐξαιρ. τὸ φέρειν εἰς τινα ἐπὶ πορνείᾳ καὶ μαστρωπεύειν, ἢ μαστρωπεία· ἐξαιρ. ἢ μαστρωπεία (τὸ πεζευεναλίκι) μιᾶς ἐλευθέρας γυναικὸς ἢ παρθένου, ἢ ἐλευθέρου παιδὸς εἰς ἀνάπαυσιν τῆς ἀκολάστου ὀρέξεως τινὸς ἀνδρός, διὰ τὸ ὁποῖον ποινὴ ἦτον ὁ θάνατος, Πλατ. Θεαιτ. σλ. 150. Α. καὶ Ξενοφ. Συμποτ. 4, 61. ἐκ τοῦ

*Προαγωγεύω, εύσω (προαγωγός). Φέρω ἐμπροσθεν. ἀπάγω, φέρω τι ἄλλου· φέρω τι μακρύτερον, ἐπὶ τὰ πρόσω· προβιβάζω, ἐπιταχύνω. γίνομαι συνεργὸς εἰς ἐπίδοσιν, αὔξησιν κτ. 2) ἐξαιρ. φέρω πρός τινα ἐπὶ πορνείᾳ, φέρω εἰς γνωριμίαν ἢ σχέσεις ἐρωτικὰς, ἐξαπλοῦν, κάμνω τινὶ τὴν μαστρωπείαν, τὸ πεζευεναλίκι, μετ' αἰτ. γυναῖκα, παῖδα. κ. τ. λ. Ξεν. Συμπ. 4, 60. Καλλίαν προαγωγεύσαντα τῷ σεφῷ.

Προαγωγή, ἡ (προάγω). Τὸ φέρειν τί ἐπὶ τὰ πρόσω, τὸ νὰ κάμνῃ τις τί νὰ προχωρῇ, προκόπτῃ, ὁ προβασμός· καὶ ἡ προτροπὴ, προξένησις. 2) ἐκ προαγῆς, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅπως τὸ καλέσει ἡ εὐκαιρία, ὡς παρὰ Δημ. «Ἐκ προαγωγῆς φίλους, ὅστις ἀλλάζει ὅπως τυχαίνει νὰ εὑρίσκῃ τὸ ὠφελοῦν του.

*Προαγωγία, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, προαγωγεία, Πλουτ. Συμπτσ. προβλ. 2, 1, 6.

Προαγωγικός, ἡ, όν (προαγωγός). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν, προβιβάζειν. 2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεπλανᾷ τινὰ εἰς πορείαν μετ' ἄλλου, εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις εὐκαιρίαν, εἰς τὸ νὰ φέρῃ μοῦ ἀνθρώπους καὶ νὰ προξενῇ μεταξὺ αὐτῶν ἕνωσιν, εἰς τὸ νὰ μαστρωπεύῃ, κάμνῃ τὸ πεζευεναλίκι μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν.

Προαγώγιον, τό, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ, προαγωγίων.

Προαγωγός, ὁ, ἡ (προάγω). Ἐπὶ τὰ πρόσω φέρων, προξενῶν, προβιβάζων· ἢ ὁ προτρεπόμενος τινός· ὁ ἄγων τινὰ πρός τι. 2) μαστρωπός, μαυλιστής, ὅστις ξεπλανᾷ νέους ἢ νέας ἢ συνεργεῖ αὐτοῖς εἰς πορνείαν μετ' ἄλλων, Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρωστφ. Βαρτ. 1079. Θεσμ. 341. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 65.

Προαγών, ῶνος, ὁ (ἀγών). Προοίμιον ἀγῶνος, παιγνιδίου, ὁ πρότερος ἀγών, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ κυρίως ἀγῶνος γενομένη γύμνασις, ἐν γένει προετοιμασία, προγύμνασις. 2) ψῆφος γινομένη πρὶν τὴν καθ' αὐτὸ ψῆφον, προεξέτασις μιᾶς ὑποθέσεως ἐκὶ κριτηρίου πρὶν τῆς ἐξετάσεως τῆς καθ' αὐτὸ ὑποθέσεως ἢ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ζήτημα, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γένῃ κρίσις πρὶν τῆς καθ' αὐτὸ κρίσεως. (προαγών, οὔντος, γράφουσιν ὁ Ἐρρ. Στέφ., ὁ Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. ρμ'., καὶ ὁ Beisson nov. add. ad Eunap. p. LIX. ὀρ. καὶ Dind. fragm. Aristoph. p. 69. Ἀλλ' ὁ Ἀρκάδ. σελ. 10. καὶ κατὰ τοῦτον καὶ ὁ Schaef. Appar. Dem. 3. p. 540. γράφουσι, προάγων, παροξυτόνως.)

Προαγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἀγωνίζομαι πρότερον ἢ ἐμπροσθεν τινός. 2) ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος εἰς ὑπεράσπισίν του, μετὰ γεν. ὅσεν

Προαγωνιστής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον, ἢ ἐμπροσθέντινος ἢ ὑπέρ τινος ἀγωνιζόμενος, ὑπερασπιστής.

Προαδικέω, ῶ· Μέλ. ήσω (ἀδικέω). Πρότερον, προτήτερα ἀδικῶ, πειράζω τινά, ἐγὼ κατὰ πρῶτον ἀδικῶ τινά.

Προαδω, ῴσω (ᾄδω). πρότερον, προτήτερα ᾄδω, ψάλλω· σὴγῶ πῶς νὰ ψάλλῃ τις. 2) ψάλλω ἐνώπιον τινός. (ν --)

*Προαείσω, ἀείσω, ἢ ἀείσομαι, ποιητ. ἀντὶ προάδω.

*Προαθετέω, ήσω (ἀθετέω). Πρότερον ἀθετῶ, πρὶν ἄλλου τινὸς λέγω τί ὡς μὴ γνήσιον, ὀρθὸν καὶ ἀποδοκιμάζω, Wolf proleg. σελ. 271. κ. τ. λ.

Προαθρέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀθρέω). Προτήτερα βλέπω, παρατηρῶ. 2) βλέπω ἐνώπιόν μου, ἐμπροσθά μου.

Προαθροίζω, οίσω (ἀθροίζω). Πρότερον ἀθροίζω, συνάζω.

Προαιδέομαι, μετὰ μέσ. μέλλ. -έσομαι, Ἀποθ. μετὰ δίτου ἀορ., παθ. καὶ μέσ. (αἰδέομαι), ταύτου τῷ, αἰδέομαι πρό τινος. Ἐντρέπομαι ἐμπροσθεν τινος, ἀπό τινα, μετὰ γεν, προσπ. 2) εἶμαι προϋποχρεωμένος, χρεωστῶ τινι διά τι χάριν ἢ σέβας, μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ., Wess. Ἡρόδ. 3, 140. «Ἦλθε τίς ἐστιν Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδέομαι; πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἤθελα χρεωστεῖ σέβας καὶ εὐχαριστίαν; τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ἀ. 61. Αἵτινες ἀρι προηδέατό κού τινι, προϋποχρεωμένοι ἦσαν εἰς αὐτόν· πρβ. προαφείλομαι.

Προαιείζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰείζω). Πρότερον καταμετρχειρίζομαι, περιῤῥίζω, βασανίζω, παιδεύω, ῥαβδίζω κ. τ. τ.

Προαίρεσις, ἡ (προαιρέω). Πρόθεσις, βουλή, γνώμη, στοχασμός, σκοπὸς ἐν τῷ πρότερον καίμενος· θέλησις, ἀποφασις· ἐκλογή· ὕδωρ, ἐπιχείρημα· σχέδιον (πλάτος). «Προαίρ. βίου, σχεδίου, σύστημα ζωῆς, διαγωγῆς, κατὰ τὸ ὁποῖον φρονεῖ πις ἢ πράττει, φρόνημα. 2) αἵρεσις φιλοσοφική, τὸ ὑ ἀκελουθῇ τις τὸ σύστημα τινος φιλοσόφου ἢ σχολῆς. «Καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ἐλέγοι ἠπίστατοαι Λουκιαν. 3) πολιτικῶς ἀντὶ τοῦ, φατρία (ταραχὴ) ὅτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πολιτικὸν εἶδος διοικήσεως, ἐφ' ὅσον ἐπεριλέβεται εἰς πολιτικας τινας ἀρχὰς καὶ ἀξιώματα. «Τὴν κρὶς τὰς ὀλιγαρχίας ὑπὲρ αὐτῆς τῆς προαιρέσεως ἐχθραν» (Δημοσθ.), τὸ κατὰ τῆς ὀλιγαρχίας μίσος ἕνεκεν τῆς δημοκρατίας. 4) βούλησις, καλὴ θέλησις πρός τινα, κλίσις, ῥοπή, εὐνοια· καὶ διάθεσις νόός. Στοβ. Ἐκβ. Ἠθ. β'. 7. «Προαίρεσιν δὲ (ἔστι δὲ αὕτη τῆς πρακτικῆς ὁρμῆς εἶδος), βούλησιν ἐξ ἀναλογισμοῦ· προαίρεσιν δὲ, αἵρεσιν προαιρέσεως». «Ἐκ προαιρέσεως», ἐπίτηδες, προμελετημένως· ἀκουσίως.

Προαιρετέος, έα, έον, ῥημτκ. ἐπίθ. τοῦ προαιρέομαι. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ καὶ προαιρῇ τις, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 10.

Προαιρετικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς (προαίρετις). Ἐκλεγων, ἀποφασίζων, ἡ βουλόμενος, θέλων, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἀπέφασιν ἔχων· εἰς προαίρετιν ἀνήκων, ὁρμόζων· «τὸ προαιρετικόν», ἀντὶ τοῦ, ἡ προαίρεσις, θέλησις.

Προαιρετός, ή, όν. Μελετηθείς, περὶ οὗ συνελήβε τις ἰδέαν, σκοπόν, ὃν εἰς προαίρεσιν ἐλαβέτις· καὶ ἐν δύναταί τις εἰς προαίρεσιν λαβεῖν, καὶ μετὰ θελήτεως ἦτοι ἐκ προαιρέσεως, μὲ σκοπὸν γινόμενος· ἀκούσιος, θελληματικός, ἐκλεκτός ἢ ἐκ τῆς ἐκλογῆς καὶ θελήτεως ἐξηρτημένος, προεκρεμμένος· ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ

Προαιρέω, ῶ· Μ. ήτω. Ἀορ. προεῖλον (αἱρέω, ἀνμλ.). Προτήτερα πέρνω, πέρνω, σύρω ἢ βάλλω ἔξω. 2) συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. πέρνω τί πρὶν ἄλλου, δηλ. ἐκλέγω, ἢ πέρνω τί προτήτερα ἢ ἀπωτέρτερον παρὰ τὸ ἄλλο, ἄρα, προτιμῶ, προκρίνω, τί τινος, τί πρέ τινος, τί αὐτί τινος· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ, μᾶλλον ἢ —, Λυκοῦργ. 20, 4. β) μελετῶ, διακοσμῶ τὰ πράξω τί, ἐπιχειρῶ τί· κάμνω ἀπόφασιν εἰς τι, ἀποφασίζω τι, ἐκ λέγω ἐμαυτῷ τί· καὶ, ἐπιθυμῶ, εὔχομαι, μετὰ αἴτ. ἢ ἀπαρμφ. καὶ διατάξω, διορίζω τί.

*Προαίρω, αρῶ (αἴρω). Προτήτερα ἐγείρομαι, δηλ. κινῶ, μετεώρω προτήτερα, προπορεύομαι, πέρνω δρόμον ἐμπροσθά.

Προαισθάνομαι, Μ. ήτομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰσθάνομαι). Προτήτερον αἰσθάνομαι, ἢ διὰ τῶν αἰσθήσεων παρατηρῶ τι, ἀκούω, βλέπω, ἢ διὰ τῆς ἀφῆς αἰσθάνομαι· ἐν γένει, προκαρατηρῶ, εἶμαι προειδοποιημένος, μυρίζομαί τι προτήτερα· ὅσεν

Προαίσθησις, ἡ. Ἡ πρότερον αἴσθησις, τὸ νὰ αἰσθάνηταί τις τί προτήτερα, πρὶν αὐτὸ φανερωθῇ.

Προαιτιάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι, μέτ. Ἀποθ. (αἰτιάομαι). Προτήτερα κατηγορῶ τινα, ὡς αἴτιον, ἢ τὸν προσκλαίω, ἐγκαλῶ.

Προαιώνιος, ὁ, ἡ (αἰών). Πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχων, Γρηγ. Ναζ. ἐπίθ. 3τοῦ.

Προακμάζω, Μ. άσω (ἀκμάζω). Πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ χρόνου εἰμί, πρὸ τοῦ καιροῦ ὡριμάζω, πρωΐμα ὡριμός εἶμι. Ἱπποκρ. 2) πρότερον ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τοὺς πρὶν τοῦ ἄνδρας τῆς ἡλικίας χρόνους, θλ. ἐμβαίνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων.

Προακούω, ῶ· Μ. ήσω (ἀκούω). Πρότερον ἀκούω, ἀκούω εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος.

Προακοντίζω, ίσω (ἀκοντίζω). Πρότερον ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, ἢ ῥίπτωτε ὡς ἀκόντιον, ἀκοντίζω ἐμπροσθέν τινος, Λουκιαν. Παῤ. ῥίπτεσθαί τι ὡς ἀκόντιον, καὶ ἐπομ. πετᾶν.

Προακούω, Μ. σομαι (ἀκούω). Προτήτερα, ἐμπροσθά, πρὶν τῶν ἄλλων ἀκούω ἢ μανθάνω. «Προακήκοε ὅτι —, Ἡρόδ. 8, 79.

Προακροβολίζω, ίσω (ἀκροβολίζω). Πρὶν τῆς μάχης ἀκροβολίζω, ἤτοι ἀκροβολισμούς, ἐλαφρὰ κτυπήματα ποιῶ.

Προακτικός, ή, όν (προάγω). Φέρων ἐμπροσθεν, εἰς μέσον· ἀπάγων· φέρων εἰς τὰ πρόσω, μακρύτερον, ἐπιταχύνων, προβιβάζων. 2) ἀμετβ. προηγούμενος, προπορευόμενος· προοδηγῶν, ὁδηγῶν ὡς ἀρχηγός.

Προαλγέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀλγέω). Ἐμπροσθά, προτήτερον πόνους αἰσθάνομαι, πάσχω.

Προαλείφω, φω (ἀλείφω). Προτήτερον ἀλείφω, ἐπιχρίω ἢ τρίβω.

Προαλής, ές, ἡ (πρὸ ἄλλομαι). Ἡρεμάμενος, νεύων, κλίνων εἰς τὰ ἔμπροσθεν· ὅσεν, ἐπικλινής, κατηφορικός, κατωφερής, κρημνώδης, ἀπότομος, π. χ. χῶρος, Ἰλ. Φ, 262. ὡς τὸ πρηνής. 2) μεταφ. ἐπιῤῥεπὴς εἴς τι, πρόθυμος, ἕτοιμος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προπετής, ταχύς, παρὰ σκληγορος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ὅ ἔστι, χωρὶς νὰ στοχασθῇ· ἀπρόσεκτος ἐν τῷ ὁμιλεῖν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα τρέχει ταχύτερον τοῦ νοός· ἀναιδὴς καὶ πρὸ τοῦ ὄσεντος τολμητίας, προλαλος, αὐθάδης, Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. 17. Καθόλου δὲ, προτρέχων, προβαίνων, προπηδῶν, ταχύς, Στράβ. ιβ'. σελ. 826. «Τὸ ῥεῦμα προαλέες, τὸ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενον ἤτοι τὸ ἀφ' ὑψηλοτέρου τόπου κατακλυζόμενον, καταῤῥέον ὕδωρ, ποιητικὸν καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 73, καὶ Προαλέστατον, ἐπιῤῥηματικῶς. (τὸ ἐπίῤῥ. προλίως ἀποδοκιμάζουσιν ὁ, τε Φρύν. σελ. 245. καὶ ὁ Θωμ. Μ. σελ. 744.)

Προαλίζω, ίσω (ἁλίζω) = προαλοίζω. Προτήτερα συνάζω, συναθροίζω. «Θυμὸν προαλίζειν», Ἰωσηπ. π. Ἰουδ. γ'. ς'. 25.

*Προαλίσκομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. προαλώσομαι, ὁ δὲ ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. τύπον, προέάλωκα (ἁλίσκομαι, ἀνμλ.). Προτήτερα ἁφαρπάζομαι, πιάνομαι, λαμβάνομαι αἰχμάλωτος.

Προαλλάσσομαι, καὶ —άττομαι. Προτήτερα ἀναχωρῶ ἢ ἔρχομαι, προφθάνω· ταὐτόν τῷ, προαμείβομαι, ἀμφ.

Προαλλοιόω, ῶ (ἀλλοιόω). Προτήτερα ἀλλοιώ.

Προάλλομαι, Μ. —λομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνμλ.). Προπηδῶ, προτήτερα ἢ ἐμπροσθεν πηδῶ.

Προαλῶς, ἐπίῤῥ. τοῦ, προαλής. Προπετῶς, ἀπροσεχτίστως.

Προαμαρτάνω, Μ. — ήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Προτήτερα ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἢ κάμνω ἀμαρτίαν, ἢ σφάλμα· ἁμαρτάνω, ἢ σφάλλω πρώτος ἐγώ.

Προαμείβω, ψω (ἀμείβω). Προτήτερα ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν. Κατὰ μέσ. διάθ. «Προαμείβομαι γῆν», προτήτερον ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· τινὸς τόπου, ἢ διέρχομαι, διαπερῶ. β) προτήτερον ἀποῤῥίνομαι. 3) κάμνω νὰ μὲ παραδοθῇ τι πρότερον, π. χ. «Προαμείβεσθαί ἐργονε, κάμνω νὰ μὲ παραδοθῇ μία δουλειὰ πρίγχεῦ νὰ τὴν πληρώσω, Πλάτ. Νομ. 11.

*Προαμευτής, οῦ, ὁ, ποιητ. Ὁ προπορευόμενος ὡς ἡγεμὼν· ἐκ τοῦ

*Προαμεύω, εὔσω, ποιητ. Προηγοῦμαι· καὶ, πρώω ἔμπρος, προχωρῶ.

Προαμύνομαι, υνοῦμαι (ἀμύνω). Προτήτερα ἀποκρούω, διαφεντεύω, τινος, Θουκ. ῆ, 38. ἐν γένει, ἀμυνθετεύομαι, ἀλθίσταμαι, ἐναντιώνομαι, Θουκ. 3, 12.

Προαναβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐγὼ πρῶτος, ἢ προτήτερα ἀναβαίνω.

Προαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι (βάλλω, ἀνμλ.). Προπαίζω ἢ προεμπαίζω, ὡς προλέγω, ὡς προαναβολὴν ψάλλω τὸ λέγω, Ἀριστφ. Βέσπ. 1260. καὶ Ἴππερ Πλατ. ξ. 14.

Προαναβλέπω, ψω (βλέπω). Προτήτερα, ἢ ἐμπροσθεν μου εἰς τὸ ὕψος, ἄνω βλέπω, κυττάζω.

Προαναβοάω, ῶ· Μ. ήσομαι (βοάω). Προτήτερον ἀναβοῶ, φωνάζω, ἢ διαλαλῶ.

Προαναβολή, ἡ (ἀναβολή). Τὸ προηγούμενον τοῦ προπαιγνίου, τὸ πρὸ τῆς ἀναβολῆς μελῳδημα, προανάκρουσμα· τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαῖον κτύπημα ὀργανου τινος μουσικοῦ, τὸ πρωτικὸν κτύπημα τῆς λύρας ὑμνου ἑξάμετρον, Σχολ. Πινδ. Νεμ. 10, 62.

Προαναγιγνώσκω, Μ. γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Προτήτερα ἀναγινώσκω. 2) ἀναγινώσκω ἔμπροσθεν, εἰμὶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἀκροατής Πλουτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Προαγορεύω, εύσω (ἀγορεύω), Προτήτερα ἀναγορεύω, μηνύω, κηρύττω.

Προαναγράφω, φω (γράφω). Προτήτερον ἀναγράφω, σημειώ, ἐγγράφω.

*Προαναγυμνάζω, άσω (γυμνάζω). Προτήτερα γυμνάζω, π. χ. τὴν φωνήν, τὸ στόμα, φρον. Ἀ. Βασ. 1. σελ. 61, 14.

Προανάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Πρὶν ἀνάγω, προτήτερα φέρω ἄνω, ἐθ.ν ἢ Ἀνάγειν ναῦνα, σκαίνω πρότερος τὴν ἄγκυραν καὶ ἐκπλέω τοῦ λιμένος, φέρω τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος. Κατά μέ. διάθ. πρότερος ἀγώ, ἢ προτήτερα ἐκβαίνω τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος, ἀποπλέω.

Προαναθρέω, ήσω (ἀθρέω), ταὐτὸν τῷ, προαναβλέπω, προσθρέω.

Προαναδρώσκω, Μ. —θρυῦμαι (θρώσκω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναπηδῶ, πηδῶ ἀπάνω καὶ τρέχω που, ταὐτὸν τῷ, προάλλομαι.

Προαναιρέω, ῶ· Μ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναιρέω, αἴρω, πέρνω καὶ κινῶ πρῶτος, βάλλω κατὰ μέρος, ἀφαιρῶ, ἀποδιώχνω μυῖας, ἢ φονεύω, σκοτόνω.

Προαναιστιμόω, ῶ· Μ. ώτω (ἀναιστιμόω). Πρότερον ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, ψαίρω, δαπανῶ, ἢ σώνω, τελειόνω τι τρώγων, μεταχειρίζομαι, μεταφ. ἐπὶ καιροῦ. »Ἐν τῷ προαναιστιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι, ἐν διαστήματι τοῦ καιροῦ, ὅστις ἐπέρασε πρὶν ἢ γενηθῶ, Ἡρόδ. 2, 11.

Προανάκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πρότερον διατεταγμένος, κρεμασμένος, ἢ ἀφιερωμένος, καθιερωμένος εἰμί, Ἰωσηπ.

Προαναμηρύσσω, ξω (κηρύσσω). Πρότερον ἀναμηρύττω, εἰδοποιῶ, ἐγλόω διὰ τοῦ κήρυκος, Χρυσόστ.

Προανακινέω, ῶ· Μ. ήσω (κινέω). Προτήτερον κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω. 2) οὐδετέρ. ἐπὶ παλαιστῶν, ταὐτὸν τῷ, προεξαγωνίζομαι.

Προαναλαίω, Μ. αλαύσομαι (ἀναλαίω). Προτήτερον ἀλαίω, θρηνῶ.

Προαναπέπτω, ψω (πέπτω). Πρότερον ἀποκόπτω, Ἰωσηπ. πόλ. Ἰουδ. 3, 6, 2.

Προαναπράζω, ξω (πράζω). Πρότερον φωνὴν ἐκβάλλω, φωνάζω, ταὐτὸν τῷ, προαναβοάω.

Προαναπρίνω, Μ. κρινῶ (κρίνω) Προτήτερον ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶτι.

Προανάκρουσις, εως, ἡ, = προαναβολή, Σχολ. Πινδ. Πύθ. ὠ. 4. καὶ

Προανάκρουσμα, τό· ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ

Προανακρούω, Μ. κρούσω (κρούω). Πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον ἀποροῦσω, σπρώχνω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ σταματῶ, ἀναχαιτίζω. Παθ. πρῶτος ἀπορούομαι, ἀναγκάζομαι ν' ἀναποδίσω, ἢ πρῶτος ἀναχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποχωρῶ Μέσ. μετέ αἰτ. »Προανακρούσασθαί τινα, ἐν τῇ μουσικῇ, προκαταρχομαι τῆς ᾠδῆς, προαναβολὴν ποιῶ, κατὰ πρῶτον πιάνω κρούσι, τὰς χορδὰς, πρὶν νὰ παίξω, δοκιμάζω τὴν χορδὴν, τὴν φωνὴν μου· ἐν γένει, προετοιμάζομαι, Schaef. Μέλ. σελ. 13. »Μᾶλος τοῦ λόγου προανακρούσασθαι, Συϊδ. σελ. 66.

Προαναλαμβάνω, Μ. -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναλαμβάνω, παρνω, ἢ ἀναδέχομαι· προκαθίστα ἐν βραχυλογίᾳ· προλαμβάνω τινὸ εἴς τι.

Προαναλίσκω, Μ. λώσω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, διὰ τῆς χρήσεως τελειόνω, καταναλίσκω, καταβιβρώσκω· ἢ πλησίον ἐμπρόσθε τὰ ἔξοδα ἢ ἄλλον τινα, Ἀθήν. ιγ'. σελ. 584. »Ἀνδρώπων πλείω μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλίσκειν, νὰ πληρώσῃ αὐτή, ἤτοι νὰ καταβάλλῃ προτήτερα στὴν τροφὴν τοῦ αἴσου· ὄθεν

Προαναλωτέος, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίρ, -κῶς (προαναλωθῆναι). Πρέπων, ἀναγκαῖος νὰ προαναλωθῇ.

Προανέλωμα, τό. Τὸ προτήτερα ἢ ἐμπροσθὰ γενόμενον ἔξοδον.

Προαναμέλπω, ψω (μέλπω). Προτήτερον ἀναμέλπω, προάδω, Ὀ.

*Προαναπηδάω, ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρότερον εἰς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος.

Προαναπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Προτήτερον ἀναπίπτω, συμπίπτω, χάνω τὴν δύναμιν ἢ τὴν καρδίαν, τὸ θάρρος· (τὸ κουράγιο), Φίλ. (1)

Προαναπλάσσω, άσω (πλάσσω). Πρότερον πλάττω, μορφόνω, μεταμορφόνω.

Προαναπνέω, Μ. -πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.). Πρότερον πάλιν ἀναπνέω, πέρνω ἀέρα, Πλουτ.

*Προαναπτῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ προαναπέτομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Πρότερον ἀνίπταμαι, πετῶ εἰς τὸ ὕψος.

Προαναρπάζω, Μ. άσω (ἁρπάζω). Προτήτερον ἁρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ εἰς τὸ ὕψος.

Προαναρρήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Προτήτερον ἀναρρήγνυμι, σχίζω, ῥαΐζω· μὲ βίαν ἀνοίγω τί κλειτμενον.

Προανασείω, σείσω (σείω). Προτήτερον ἢ ἐμπροσθένμου· κρατῶτι εἰς ὕψος καὶ σείω, ταράττω, κλονίζω (τρανταζω). »Προανασείοντες τὰ ὅπλα, Διόδ. 5, 29.

*Προανασκευάζομαι, άσομαι (σκευάζω). Πρότερον, ἢ ἐμπροσθὰ κάμνω ἑφόδια, ζωοτροφίαν.

Προανασκοπέω, ῶ· ήσω (σκοπέω). Πρότερον ἀναστοπῶ, θεωρῶ, παρατηρῶ πρῶτος.

Προαναστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Προτήτερον ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω, ἢ μετριάζω, Πλούταρχ.

Προαναστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Προτήτερον ἀναστρέφω, πρῶτος ἐπιστρέφω, Διοδ. Δ. 10, 148. ἐνθα ὅμως κεῖται ἡ ἀρχαία ἀνάγνωσις, προαπαστρέφειν.

Προανατάσσω, άξω (τάσσω). Προτήτερον ἀνατάττω, διορίζω, διευθετέω, ἀραδιάζω βάλλω εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, εἰς τὸν πρῶτον βαθμόν.

Προανατείνω, ενῶ (τείνω). Πρότερον ἀνατείνω, εἰς ὕψος κρατῶ· ἐμπροσθεν ἐξαπλόνω, ἢ κρατῶ τι.

Προανατέλλω, ελῶ (τέλλω). Προτήτερον ἀνατέλλω, ἐπὶ ἀστέρων.

Προανατρέχω, Μ. -δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Προτήτερον ἀπατρέχω, ὑπάγω ὀπίσω, ἐξετάζω τί ὅπως ἦτο κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ξαναπέρνω μίαν ὑπόθεσιν ἀπὸ ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, Πολυβ.

*Προανατρίβω, ψω (τρίβω). Πρότερον κατατρίβω. (1)

Προανατυπόω, ῶ· Μ. ώσω (τυπόω). Προσχεδιάζω καὶ προσχηματίζω, Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. σελ. 355.

Προαναφαίνω, ανῶ (φαίνω). Προτήτερα κρατῶ εἰς ὕψος δεικνύω.

*Προαναφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναφέρω, μνημονένω, κατὰ δὲ παθ. διάθ. παρ' Ἀρτεμιδ. 2, 36.

Προαναφωνέω, ῶ· Μ. ήσω (φωνέω). Προτήτερον ἀναφωνῶ, κηρύττω, μεγαλοφώνως προτήτερον λέγω, προλέγω· διοικῶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ. ὄθεν

Προαναφώνημα, τό. Προκήρυξις τοῦ περὶ οὗ μέλλεταί τι νὰ πραγματευθῇ ἢ νὰ πράξῃ, Σχολ. Λυκόφρ. 14.

Προαναφώνησις, ἡ. Προκήρυξις· τὸ προαναφωνεῖν, προλέγειν· ἢ διοίκησις γεγονυῖα τῇ φωνῇ· καὶ ἡ ἀρχὴ τὸ προοίμιον ενος ποιήματος, οἱ πρῶτοι στίχοι, καθ' οὓς οἱ ποιηταὶ συνειθίζουσι νὰ ἐπικαλοῦνται τὰς Μούσας.

Προαναφωνητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ, -κῶς (προαναφωνέω). Προλέγων, προκηρυγμένος· συντείνων εἰς προαναφώνησιν ποιητικήν.

Προαναχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Προτήτερον, πρὶν ἄλλου ἀναχωρῶ. ὄθεν

Προαναχώρησις, ἡ. Τὸ προτήτερον ἀναχωρεῖν.

Προαναψηφίζω, ίσω (ψηφίζω). Προτήτερον διὰ πλειόνων ψήφων διορίζω, προτσιορίζω, ἀποφασίζω τί, κεῖθλου δέ, προτήτερον ἀποφασίζω, ἢ προτσιορίζω τί, Ἰώσηπ.

*Προαναιρεῖν, (εἰπεῖν, ἀνμλ.). Προμηνύειν, προειπεῖν, Φλωστρ. ἱστορ. ἐκκλ. 7, 14.

Προεκτείνω, ενῶ (τείνω). Πρότερον ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω εἰς τὸ ὕψος, Γραμμ.

Προανέχω, Μ. -έξω (ἔχω, ἀνμλ.). Προτήτερον ἀνέχω, εἰς ὕψος κρατῶ. 2) οὐδετ. προτήτερον ἀναβλαστάνω· ἔτι δὲ, ἐξέχω, προέχω.

Προανθέω, Μ. ήσω (ἀνθέω). Πρῶτος ἢ προτήτερον ἀνθῶ. ὄθεν

Προάνθησις, ἡ. Τὸ προτήτερον ἐκβάλλειν ἄνθη, τὸ πρῶτον ἄνθος, Σχολ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1106.

Προανίπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πρῶτος. ἢ προτήτερον πετῶ εἰς τὰ ἄνω.

Προανίσταμαι, Μ. -στήσομαι (ἵστημι). Πρότερος, πρὶν ἄλλων, ἢ προτήτερον ἢ ἐμπροσθεν (ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ) τινὸς ἀνίσταμαι, προπηκάομαι.

Προανιστορέω, ῶ, ήσω (ἱστορέω). Προτήτερον ἀνιστορῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. ἀπερωτῶ.

Προανίσχω, ταὐτὸν τῷ, προανέχω,

*Προανύτω (ἀνύτω) = προανύω. (υ)

Προανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Προτήτερα τελειόνω, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ἐ. 10.

Προαπαγγέλλω, ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον ἀπαγγέλλω, εἰδοποιῶ.

Προαπαγορεύω, εύσω (ἀπαγορεύω). Πρότερον ἀπαγορεύω τί. 2) οὐδετ. προπαραιτοῦμαι ἀπό τινος ἐπιχειρήματος, ἄρα, καί, πρότερον ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω, ἀποτυνόω, ἡττῶμαι, νικῶμαι, χάνω τὴν καρδιάν.

Προαπάγχομαι, ξομαι (ἄγχω). Προτήτερα ἀπάγχομαι, κρεμῶ, ἢ πνίγω ἐμαυτόν.

Προαπαίρω, ἄρω (αἴρω, 3). Πρότερον σηκόνω τὴν σκηνήν, ἢ κάμνω πανιά, ἢ ἀναχωρῶ, μετεύω, προαναχωρῶ.

Προαπαλείφω, ψω (ἀλείφω). Προτήτερα ἀλείφω, ἢ σβόω.

Προαπαλλάσσω, Ἀττ. ττω· Μ. ξω (ἀλλάσσω). Προτήτερα ἀπαλλάττω, λυτρόω, ἢ ἀφίνω, παραιτῶ, ἀπολύω, δίδω ἄδειαν τοῦ ἀπελθεῖν. »Προαπαλλάττειν τινὰ τοῦ βίου φρονεῦσιν. 2) οὐδετέρ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. προτήτερα, ὑπάγω ἀναχωρῶ, καὶ μετά, ἢ ἄνευ τοῦ, βίου, προαποθνήσκω· ἐμαυτὸς καὶ κατὰ παθ. διάθ.

Προαπαντάω, ῶ· Μ. ήσω (ἀντάω). Ἐναντίον τινὸς ἔρχομαι καὶ ἀπαντῶ αὐτόν· ἐμπροσθεν τινὸς ἔρχομαι πρῶτος καὶ ὑποδέχομαι αὐτόν, προϋπαντῶ· καὶ προλαμβάνω τινά. ὄθεν

Προαπάντησις, ἡ. Τὸ ἀπ' ἐναντίας τινὸς ἔρχεσθαι καὶ ἀπαντᾶν, δεξιοῦσθαι αὐτόν· καὶ τὸ προλαμβάνειν τινά.

Προαπαυδάω, ῶ· Μ. ήσω (αὐδάω) = προαπαγορεύω, εύδετ. Προτήτερον ἀπαυδῶ, κουράζομαι, κεκοπιακὼς καὶ ἀδύνατος γίνομαι, ἀποκάμνω. Ἐνεργ προτήτερα κουράζω ἄλλον.

*Προαπειλέω, ήσω (ἀπειλέω). Προφοβερίζω, πρότερον φοβερίζω.

Προαπειμι, (εἰμι), = προαπέρχομαι. Προτήτερα ὑπάγω, ἀναχωρῶ, φεύγω.

*Προαπεῖπον (εἶπον), = προαπαγορεύω, σημ. β'. ὁ παρκ. προαπείρηκα. Μέσ. προαπεισάμην, προκηρύττω τί ὡς μὴ ὑπάρχον πλέον, ὡς παυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ πλέον, π. χ. τὴν φιλίαν, Ἰσοκρ. Παγηγ. §. 45.

Προαπείρηκα, παρακ. ὁρ. προαπεῖπον.

Προαπέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι, μέσ. Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποδ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Προτήτερον ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 2) προτήτερον ἀποδημήσκω, μετά τῆς λέξεως, βίον, ἢ ἄνευ αὐτῆς· ἔθεν «Προαπελθόντες, οἷα, οἱ τελευτήσαντες· οἱ προτήτεροι ἀπεδαμήσαντες· ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποδημήσκω διά τινα, μετά γεν., Valck. Φοιν. 1005.

Προαπηγέομαι, μέσ. Ἀποθ., Ἰων. ἀντὶ ἀφηγέομαι, Ἡροδ.

*Προαπτηνέομαι, Ἰων. ἀντὶ, προαφιπτέομαι.

*Προαποβάλλω, Μ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Πρότερον ῥίπτω πέραν, ἢ χάνω· ῥίπτω τι πέραν ἐμπροσθέν μου.

Προαποβρέχω, ξω (βρέχω). Πρότερον ἀποβρέχω, μαλακύνω, Γαλην.

Προαποβύω, (βύω). Προτήτερον στουπόω, σφάττω, κλείω.

Προαπογεύομαι, γεύσομαι (γεύομαι). μέσ. Προτήτερον γευόμενος ἀσιμάζω, προγεύομαι, Ἰώσηπ.

Προαποδείκνυμι, καί, προαποδεικνύω, Μ. -δείξω (δείκνυμι). Προτήτερον δεικνύω, ἢ ἀποδεικνύω, ἢ ἑτοιμάζω· ἔθεν τάς λοιπάς σημασίας ἐν τῷ, Ἀποδεικνύω. ἔθεν

Προαπόδειξις, εως, ἡ. Προηγουμένη ἀπόδειξις, ἐκ τοῦ Κλήμεντ. Ἀλεξ. σελ. 443. ὅπου ἀδιαπρέπως ἀναγνωστέον «Πρὸ ἀποδείξεως».

Προαποδημέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀποδημέω). Προτήτερον ἀποδημῶ, ὑπάγω εἰς τήν ξενιτείαν.

Προαποδίδωμι, ώσω (δίδωμι) Προτερον δίδω πάλιν, ἢ ὀπίσω. «Τήν βάσιν προαποδίδαμεν, τό προγεγραμμένον βῆμα, βάδισμα προτήτερον, πρόϊμα ποιεῖν, τελειοῖ, Λογγιν. 41, 2.

Προαποδύομαι, Μ. δύσομαι (δύω), μέσ. Προτήτερα ἀποδύομαι, ἐνδύομαι.

*Προαποζέννυμι, ἢ προαποζέω, Μ. ἔσω (ζέννυμι). Ἀφίνω τι νά βράσῃ πρότερον ὅσον χρειάζεται, ἢ νά πάρῃ μίαν βρασιάν.

Προαποθνήσκω, Μ. -θνοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Θάνατον πρώϊμον, προτήτερον ἀποθνήσκω, Ξενοφ. Κυρουπ. γ. α. 38. καί Πλατ.

Προαποικίζω, ίσω (οἰκίζω). Πάμνω τινάς νά ὑπάγωσιν ἀλλοῦ, ἢ τούς φέρω ὡς ἀποίκους, Ἀππιαν.

Προαποκαλύπτω, ψω (καλύπτω). Προτήτερον ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἢ ἀνακαλύπτω.

Προαποκάμνω, Μ. -καμοῦμαι (κάμνω). Προτήτερον ἀποκάμνω, πρίν τελειώσω τό ἔργον κουράζομαι.

*Προαπόκειμαι, κεῖσομαι (κεῖμαι). Βάλλομαι πρότερον κατά μέρος διά τό μέ μεταχειρισθοῦν ὅτε εἶναι χρεία, προαποτίμημαι, ἔθεν ἀντί προαποκείμενον, τό προφυλαττόμενον, Συνεσ. σελ. 257.

Προαποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Προτήτερον ἀποκινδυνεύω, ἤγουν προδοκιμάζω, ἢ ταλαιπωρῶ πρότερον μάχην τινί, Δίων Κάσ.

Προαποκλείω, Μ. -κλείσω (κλείω). Πρότερον ἀποκλείω, καταλείω· ἢ κλείω ἔξω ὑστερῶ τινα τινός, τόν κάμνω νά μή μετέχῃ τινός πράγματος.

Προαποκληρόω, ῶ. Μ. ώσω (κληρόω). Πρότερον τραβῶ εἰς τόν λαχνόν, ἢ διά κλήρου μερίζω. «Τό ἀποκεκληρωμένον, ὅτι ἐτραβήχθη ταύτῃ τῇ στιγμῇ μέ τόν λαχνόν.

Προαποκόπτω, ψω (κόπτω). Προτήτερον ἢ ἐμπροσθέ, τό ἐμπροσθεν ἀποκόπτω, Ἰώσηπ.

Προαποκρύομαι, Μ. -κρύσομαι (κρύω), μέσ. Πρότερον ἢ πρόσθεν ἀποκρύπτω, σπαρχιῶ ἢ ἀπομακρύνω πρότερον ἀπ' ἐμοῦ.

Προαποκτείνω, Μ. -κτενῶ (κτείνω, ἀνμλ.). Προτήτερον φονεύω.

*Προαποκτίννυμι καί -κτιννύω (κτίννυμι), =προαποκτείνω.

Προαπολαύω (ἀπολαύω). Προτήτερον ἀπολαύω.

Προαπολείπω, Μ. ψω (λείπω). Προτήτερα ἀπολείπω, παραιτῶ. 2) οὐδετ. προαπολέπειν προσυπακ. τοῦ, τόν βίον, ἀποδημήσκειν προτήτερα, Παυσαν. Κορινθ.

Προαπολεπίζω, ίσω (λεπίζω). Προτήτερον ἀφαιρῶ τό λέπος ἢ τόν φλοιόν, προτήτερα ξεφλουδίζω.

Προαπολήγω, ξω (λήγω). Πρότερος ἢ πρότεροι παραιτοῦμαι ἀπό τινος, ἢ τελειόνω, παύω.

Προαπόλλυμι - καί - λλύω, Μ. -ίσω (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Προτήτερα, πρό καιροῦ ἀπολλύω, ψθείρω, ἐξολοθρεύω, φονεύω, Ξενοφ. Ἀπολ. 27. Μέσ. προτερον ἢ πρό τινος ἀποθνήσκω, Πλατ. Φαίδων σελ. 91. Δ.

Προαπολύω, Μ. λύσω (λύω). Πρότερον ἀπολύω, ἀφίνω τινά, τῷ δίδω τήν ἐλευθερίαν, ἢ ἐλεύθερόνω, ἀχαμνῶ.

Προαποξηραίνω (ξηραίνω). Προτήτερον ἀποξηραίνω, καταξηραίνω.

Προαποπέμπω, ψω (πέμπω). Πρότερον στέλλω που, ἢ τόν ἀφίνω ἀπό κοντάρου, δίδω ἄδειαν νά ὑπάγῃ ἀλλοῦ, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 15.

Προαποπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω). Παρά ὀλίγον ἢ προτήτερον αποπίπτω, πίπτω νέτσο. (1)

*Προαποπλύνω, νῶ (πλύνω). Πρότερον ξεπλύνω.

Προαπόπτωτος, ὁ, ἡ (ἀποπίπτω). Πρό καιροῦ, πρόωρα, πρίν ὡριμάσῃ πεσών, ἢ πρότερον πεσμένος, Θεόφρ Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Προαπορέω, ῶ. Μ. ήσω· ἔτι δέ καί ώς μέσ. Ἀποθ. προπερέομαι (ἀπορέω). Πρότερα ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, δέν ξέρω τί μέρος νά πάρω.

Προαποῤῥέω, Μ. -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Πρότερον τρέχω ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο, ἐπί ὑγρῶν, μεταφ. πίπτω, ἐπί πραγμάτων, τά ὁποῖα πίπτουσι διά τι πάθος.

Προαποῤῥίπτω, ψω (ῥίπτω). Προτήτερον ἀποῤῥίπτω, ῥίπτω κάτω, ἢ ἐπί τά πρόσω, μακρά ῥίπτω. (1)

Προαποσβέννυμι, Μ. -σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Πρότερος ἢ ἐμπροσθέ σβύνω. 2) κατά τούς παρακ. καί β'. ἀορ. ἐμετβ. ἀντί τοῦ πρότερον σβύνεσθαι καταβυθίνεσθαι· ὡσαύτως καί κατά μέσ. καί παθ. διακ.

Προαπόσβημι, Οὐδετ. προτήτερον ἀποσβύνω.

Προαποσμύχω, ξω (σμύχω). Προτήτερον ἀποσμήχω, ἀποστογγίζω.

Προαποσπάω, ῶ. ἀσω (σπάω). Προτήτερον ἀποσπάω, ξεριζόνω, ξεκολλῶ, ξεγλυστίζω. (τό α ἔστι δίχρονον τῶν χρόνων βραχύ)

Προαποσταυρόω, ῶ (σταυρός). Προτήτερον περιφράττω, ὀχυρόω, στερεόω διά σταυρῶν, ἤτοι παλισσίων.

Προαποστέλλω, ελῶ (στέλλω). Προτήτερα ἢ ἐμπροσθέ, ἀποστέλλω.

Προαποσφάττω, Ἀττ. καί, προαποσφάζω, κοινῶς Μ. σξω (σφάττω, σφάζω). Προτήτερον ἀποσφάζω ἢ σφάττω.

Προαποτάσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (τάσσω). Προτήτερα ἀποτάσσω, μοιράν τάσσω, κάμνω νά παύσῃ· ἢ ἀπομερίνω, μοίστημι. — Μέσ. πρ. αποχαιρετῶ τί, πρότερον παραιτοῦμαι ἀπό τινος, χαίρετε λέγω τοῖς πράγμασι, ποιῆσα.

Προαποτέμνω, Μ. -τεμῶ (τέμνω). Προτήτερα ἢ εἰς τό ἐμπροσθεν μέρος τέμνω, κόπτω, περιτέμνω, περικόπτω.

Προαποτίθημι, Μ. -θήσω (τίθημι). Πρότερον κατά μέρος ἢ μακράν βάλλω· βάλλω κατά μέρος τι διά φύλαξιν, ἢ τά ἔχω εἰς καιρόν χρείας, ἀποταμιεύω. (ἀναγκαῖον).

Προαποτίκτω, Μ. τέξω (τίκτω, ἀνμλ.). Προτήτερα τίκτω, ἢ γεννῶ, ὡσ, Ἀριστοτέλ.

Προαποτρέπω, ψω (τρέπω). Πρότερος ἀποστρέφω, παρατρέπω, κάμνω τί νά τραπῇ ἀλλοῦ, νά λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ γυρίζω, στρέφω τι μακρά ἀπ' ἄλλων· ἀποστρέφω, ἀπομακρύνω· Μέσ. ἀποστρέφομαί τινος, κοπτω πάσαν κοινωνίαν μετά τινος· μετά δέ μετ. «Προαποτρέπομαι διώκων», παύω, παραιτοῦμαι ἀπό τοῦ ἐπιδιώκειν τινά, Ξεν. Ἀναβ. 6, 5, 3

Προαποφαίνω, Μ. -φανῶ (φαίνω). Πρότερον δείκνυμι ἢ κηρύττω, ἀφανερόνω, ἐξηγοῦμαι. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 340. Β.

Προαποφθίνω, φθίσω (φθίνω, ἀνμλ.). Προτήτερον ὀρνεύομαι.

Προαποφθέγγομαι, φθέγξομαι (φθέγγομαι). Προμαντεύομαι, προλέγω.

*Προαποφθείρομαι, φθαρήσομαι (φθείρομαι) Φθείρομαι πρότερον, προαποθνήσκω.

Προαποφοιτάω, ῶ· Μ. ήσω (φοιτάω). Προτήτερον ἀναχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, ἀποθνήσκω.

Προαποχράομαι, ῶμαι· χρήσεμαι (χράομαι, ἀνμλ.), μσ. Ἀποθ. Προφυλεύω· «ἑαυτούς προτήτερον φονεύω ἐμαυτόν, φονεύομαι, πρά Σουϊδ.

Προαποχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Προτήτερον ἀποχωρῶ, φεύγω, ἀναχωρῶ

Προαρδεύω (ἀρδεύω). Ταντίζω ἢ ποτίζω πρότερα, Κλήμ. Ἀλεξ.

Προαριθμέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀριθμέω). Προτερον ἀριθμῶ, μετρῶ, ἢ λογαριάζω, ἢ πλήρόνω. ἔθεν

Προαρίθμησις, ἡ. Ἡ προτήτερον ἀρίθμησις ἢ προηγουμένη μέτρησις ἢ πλήρωσις, πλήρωμα Γρηγ. Νυσ.

Προαριστάω, ῶ· ήσω (ἀριστάω). Προτήτερον ἀριστῶ, προγεύομαι. ἔθεν

*Προαριστίδιος, ὁ, ἡ. Προηγούμενος τοῦ ἀρίστου.

*Προαρμόζω, Ἀττ. -ττω. Μ. ήσω (ἁρμόζω). Προσαρμόζω ἢ περιάζω τί πρότερον.

Προαρόω, τό (ἀρόω). Ἀγγεῖον, δι οὗ ἀρύουσι τόν οἶνον, εἶδος κάδου, ἐκ ὦ ἀναπτύσσεται τό ἐρασί μέ νερόν, Ἀθην. ια'. σελ. 483. «Πρόαρον, κρατήρ ξύλινος, εἰς ὃν τόν οἶνον ἐρύουσιν οἱ Ἀττικοί.

Προαρτριάω, ῶ (ἀρτριάω). Προτήτερον ἀρτριῶ, ἀργῶ.

Προαρπαγή, ἡ. Ἡ πρότερον ἁρπαγή, ἐκ τοῦ

Προαρπάζω, Μ. σω, ἢ, ξω (ἁρπάζω). Προτήτερον ἁρπάζω.

Προαρράβωνίζω, ίσω (ἀῤῥαβωνίζω). Ἐμπροσθα δίδω ἀῤῥαβῶνα· καί μέσ. προαῤῥαβῶνα ἀῤῥαβῶνα.

*Προάρχης, ου, ταυτόσ τῷ, πρωτάρχης, Τιμοθ.

Προάρχομαι, ἄρξομαι, μέσ. Ἀποθ. ἰσχύω. Προτήτερα ἢ πρῶτος ἄρχομαι. «Τῆς μαχῆς προάρχομαι, ἀρχῆς ἐγώ πρῶτος τήν μαχήν.

*Προάρχω, ξω (ἄρχω) = προάρχομαι, σπανίως μέσοι.

Προασκέω, σκῶ· ήσω (ἀσκέω). Προτήτερον γυμνάζω προετοιμάζω· προμελετῶ.

Πρόασμα, ατος, τό (προάδω). Τό πρότερον ἀδόμενον, ὅ ἐστι τό πρό τοῦ κυρίως ἄσματος ψαλλόμενον· ὅ, τι ἐψάλη πρότερον· καί, προοίμιον· ἢ ἐπίκλησις τῶν Μωσῶν ἐν ἀρχῇ ποιήματος.

Προασπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίζω). Κρατῶν τήν ἀσπίδα ἐμπροσθέν τινος ἵσταμαι, σκεπάζω αὐτόν, διευθετεύω μέ τήν ἀσπίδα· καθόλου, διευθετεύω τινά ὡς μέ ἀσπίδα, Ἡλιόδ. γ'. σελ. 121. «Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τήν Γοργώ κυψελήν εἰς θώρακα» Παῦ. διευθετοῦμαι ἀπ' ἄλλων, Ἡλιόδ. δ'. σελ. 230. «Τπό ταῖς ὀπλίταις προασπιζόμενοι. ἔθεν

Προασπιστήρ, ῆρος, ὁ· καί, προασπιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις μετά τῆς ἀσπίδος ἐμπροσθεν τινός ἢ πρό τῶν ἄλλων ὁπλιτῶν ἵσταμένος μάχεται, ὑπερασπιστής, πολεμιστής.

Προάστειον, Ἰων. προαστήϊον, τό. Ὅ τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ὁ καιρὸς ἐμπροσθεν τῆς πλειος· ἐτι δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἡροδτ. 1, 78. 3, 142. 8, 129. (ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τελευταίῳ χωρῷ κατὰ τὸν σιτῳ. Ἀστ. τύπον.) 2) προτείχισμα, ἡ οἷος ἡ ὑποστατικὸν πρὸ τῆς πόλεως κείμενον. «Τὰ προάστεια, τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἡ περὶ τὴν πόλιν χωρία. borgo, Ἰταλ. (βαρόσ., Τουρκ.) Ξενοφ. Ἑλλ. γ. β. 27. Οὐδετ. τοῦ

Προάστειος, ὁ, ἡ (ἄστυ). Πρὸ τοῦ ἄστεως, ἤτοι πρὸ τῆς πόλεως κείμενος, οὐριστέρμενος· ἀνήκων εἰς τὸ προάστειον, Πλουτ. Σύλλ. 12.

*Προάστιον, τό, = προάστειον, οὐδετ. τοῦ

*Προάστιος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ προαστειος· ἔστι δὲ καὶ τριῶν καταλήξεων, ος, η, ον.

Προασφαλίζω, ίσω (ἀσφαλίζω). Πρότερον ἀσφαλίζω, στερεόω ἡ βέβαιον ποιῶ, Εὐστάθ.

Προαυδάω, ήσω (αὐδάω). Πρότερον λέγω ἡ μηνύω, «πολλοῖς τινιν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 559, ἢ ὅτε μετεχειρίσθη τὸν κατὰ συναλ. σπάνιον τύπον προῴδων· ἔτι δὲ, προλέγω.

Προαυλέω, ῶ· Μ. ήσω (αὐλέω). Προτήτερον αὐλίον, παίζω τὴν φλογέραν· ἐν γένει, προοιμάζομαι, σχεδὸν ταυτόν τῷ, προαναρύομαι, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ. 14. ὅπου, «προαυλίζει», ἡ μετρτημένως κεῖται. Εἶδε πρεαύλιον, ὅθεν

Προαύλημα, τό. Τὸ προαύλιον εἰς τὴν φλογέραν· ἐν γένει, προοίμιον, ταυτόν τῷ, προοιμιολή.

Προαυλίζομαι, Μ. ἰστομαι, Ἀποδ. μεταμέσ. μέλλ. καὶ ἄοριστον ἀορ. παθ. (αὐλίζομαι). Κεῖμαι, στρατοπεδεύω ἐμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον, τό (αὐλός). Τὸ προαύλιον εἰς τὸν αὐλόν, πρόαυλμα ἡ προαναβολή. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ. 14. «Τὰ μὲν οὖν προοίμια ἔστιν ἴσχη λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν μὲν ἡσι προαύλιον· πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταῦτ' εἰσὶ, καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ ἐπιόντι. Τὸ μὲν οὖν προαύλιον, ὅμοιον τῷ τῶν ἐπιδεικτικῶν προοιμίῳ· καὶ γὰρ οἱ αὐλοῦνται ὅτι ἐν ἔχωσι αὐλητὰς τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆραν τὸ ἐνδοσιμον.

*Προαύλιον, τό (αὐλή). Ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς τόπος. 2) «Προαύλια, τὰ, ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθὼς καὶ ἡ μετὰ τὸν γάμον «Ἐπαύλια λέγεται.

Προαυξάνω, ήσω (αὐξάνω, ἀνμλ.). Ἐμπροσθεν ἡ πρότερον αὐξάνω, πληθύνω, ἡ μεγαλύνω τι, ἡ αὐξάνει ποιῶ. ὅθεν

Προαυξής, ές, ό, ἡ. Πρότερον ηὐξημένος· ἐν μέγεθος αὐξάνων, Ἱππογρ. ὁ πρὶν ἡλικίας μεγάλως αὐξήσας, μεγαλόσαρξ.

Προαύξησις, ἡ. Ἡ πρὶν ἡλικίας, αὔξησις, μεγάλωσις, ἡ ἁπλῶς αὔξησις.

*Προαύξω, σπανιώτ. ἄτερος τύπος τοῦ, προαίρω.

Προαφαιρέω, ῶ· Μ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Πρότερον, ἡ πρὶν καιροῦ ἀφαιρῶ.

Προαχρειάζω, (σω (ἀχρειάζω). Πρότερον, πρὶν τοῦ καιροῦ κάμνω τί εἰς χρεῖ, γένῃ ἄφαντον, ἐπιλοιμένω. καταστρέφω, ἀφαιρῶ.

Προαχρειόω, (ένῶ). Πρότερον ξηραίνω.

*Προαφίημι, ήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Κάμνω νὰ βράδυ πρίτερον, προφήσω, προματίερέω.

Προαφίσταμαι, ώμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. προαπίσταμαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀφίσταμαι). Προτήτερα ἀφιστῶμαι, διαγιῶμαι, ἐντορῶ ἡ ἀρνοῦμαι, ἐλλείπω, τί, Ἡρόδ. 8, 138. «Τὴν τυραννίδα.

Προαφίημι (ἵημι, ἀνμλ.). Προτήτερα ἀφίημι, ἀποστέλλω, ὑπάγω ἀφίνω.

Προαφικνέομαι, ούμαι· Μ. -ἵγομαι (ἱκνέομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποδ. Προτήτερον, πρῶτος ἐφικνοῦμαι, παραγίνομαι, ὑπάγω, ἡ ἔρχομαι.

Προαφίστημι, Μ. προαποστήτω (ἵστημι). Ὁριστέρω ἀπομακρύνω, ἀπαχωρίζω· Παθ. προαφίσταμαι μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παρακ., ὑπερσ. καὶ ἀορ. κατ' ἐνεργ. διάθ. προτήτερα ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἡ ἀποκάμνω, κουρίζομαι. ἡ παραιτοῦμαι, ἡ ἀποστατῶ, δίδω παράδειγμα ἀποστασίας.

*Προαφρίζω, ἴσω· προεξαφρίζω, Ἀλεξ. Τραλλ. 7, σελ. 338

*Πρόβα, ἀντὶ, πρόβηθι, ἀόρ. β'. προστακτ. τοῦ προβαίνω.

Προβαθύνω, ἐπίρ. (προβαίνω). Ἐπὶ τὰ πρόσω βαίνων, κινούμενος ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ὑπάγων, περιπατῶν, (περιπατοῦνται), προχωρῶν, Ἡσ. Ἑ. 731. 2) προπορευόμενος, προποδευτικῶς. 3) ἀπιρχόμενος, ὄθεν 4) τροπ. κατ' ὀλίγον ὀλίγον προβαίνων, πρηχωρῶν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον. (υυ-)

Προβαδίζω, ίσω (βαδίζω). Πρότερα, ἐμπροσθεν βαδίζω, ὑπάγω.

Προβαθής, ές, ό, ἡ (βάθος). Λίαν βαθύς, βαθύτατος, Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 283. «Προβαθὺς ποταμὸς· οὐ ἐναντίον τὸ, προβραχυς, ἡ πρόβραχης.

Προβαίνω, Μ. -ήσομαι, παρακ. -βέβηκα. Ἀόρ. β'. προύβην, ἀπαρφ προβῆναι, καὶ μετχ. προβάς. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ παρακ. καὶ τῷ Ἐπικ. μετοχ. ἐνεστ. προβιβάς καὶ, προβιβάων, ῶντος (βαίνω, ἀνμλ.) Ἐνεργητ. ἐπὶ τὰ πρόσω βαδίζειν τινὰ ποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά, νὰ προχωρήσῃ, ἡ αἰνῶ, σύρω, φέρωτι ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, π. χ. κῶν, πόδε, ἀρβύλαν, κ. τ. τ., Θέογν. 283. Scidl. Εὐρ. Ἡλ. 94. Rorn. Εὐρ. Φοίν. 1475. καὶ 1427. «Προβὰς κῶλον δεξιόν». Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 161. καὶ 1475. «Προβαίνειν τὸν πόδα», ἐπὶ τὰ πρόσω κινεῖν· ἐν γένει, = προβιβάζω. 2) οὐδετ. βαδίζω, περιπατῶ, ὑπάγω, ἐρχομαι εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἐμπροσθεν, Ὅμ. ὅστις καὶ τὸ, ποσὶ, προστίθησι· καὶ Ξεν. Ἀναβ. 4, 2, 28. «Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες· ὅθεν ἐν γένει, προχωρῶ, π. χ. «Ἄστρα προβέβηκεν, Ἰλ. Κ. 252. ὡσαύτως, «Ἡ νὺξ προβαίνει». «Τοῦ χρόνου προβαίνοντος, προχωροῦντος, κατέβητ' ἐπὶ τὸν «Προβοβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, τῷ χρόνῳ, ὁ γέρων, ὁ πολλοὺς χρόνους περάσας, ζήσας· οὕτω καὶ τὸ, προβεβηκότες, οἱ γέροντες, ἐλλειπτικῶς. «Ἤδη προβαίνοντος τοῦ πότου» ἀφοῦ ἄρχισε νὰ προβαίνῃ, νὰ μακρύνῃ, ἤτοι νὰ ἀμεληθῇ ὁ πότος· ἀφοῦ ἄρχισαν νὰ πίνωσι περισσότερον. ἔτι δὲ, ὑπάγω παρέχει, μακρύτερον· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, καὶ μεταφ. «Προβήτημαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου», παρ' Ἡρόδ. 2, 3) πηγαίνω ἐμπρός, προπορεύομαι, προηγοῦμαι· ὄθεν μεταφ. ὑπερβαίνω, ἐξέπερσω, ἀνώτερος εἰμὶ, ὑπερέχω, μετὰ γεν. τοῦ προσ. τὴν ὑπερβαίνειτις, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 125. Ψ, 890. καὶ ἀορ. τοῦ πραγμ., καθ' ὃ ὑπερέχει τις, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 54. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 355. «Δυνάμεσι καὶ αἰδοῖ Τρηχῖνος προβέβηκεν, διὰ τὴ δυνάμεως καὶ (ἡ ἔμπυσις) εὐλαβείας εἶναι ἀνώτερος, δηλ. ἐξουσιάζει τῆς Τραχῖνος (πόλεως Θεσσαλίας), οὐχὶ δέ, ὡς τινες ἑρμην., ὑπερασπίζετο αὐτὴν, διότι τοῦτο οὐ ποιεῖτις αἰδοῖ παρὰ Μεταγν. ἢν ἐν χρήσει καὶ ἡ αἰτ. ἀντὶ τῆς δοτ. 4) ἔχειν πρόοδον, προκόπτειν, εὐδοκιμεῖν κάμνειν προόδους, Ἡρόδ. 2, 5. «Προβῆναι τὸ ἔθνος ἄρχοντι, ἔκαμνε προόδους ἐν τῷ ἄρχειν, ἐξέπλεόνασε τὴν δύναμίν του. 5) ἐπὶ καιροῦ, παρέρχομαι, ἀπέρνω, Θέογν. 583.

Προβακχήτης, σαίμων, παρ' Εὐριπ. Βακχ. 401. καλεῖται ὁ Βακχες, Ἰωνικ. ἀντὶ, προβάκχειος· ἴσως ὁ προτάμενος καὶ ἡγεμὼν τῶν Βακχῶν.

Προβαλανεῖον, τό (βαλανεῖον) Ὁ πρὸ τοῦ λουτροῦ τόπος, βαλαμος, Chandle-s ἐπιγρ. 20., ὅπου ἀκολουθεῖ τὸ «Σὺν τῷ λουτρῶνι.»

Προβάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀόρ. προύβαλον. Παρακ. — βέβληκα, Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. ἀεὶ ἄνευ αὐξήσεως (βάλλω, ἀνμλ.). Βάλλω, ἡ ῥίπτω, ἡ κρατῶ τι ἐμπροσθά, προΐσχω, ἡ προρρίπτω· ῥίπτω πρός τινα, «τινί τινα. Ὁδ. 331. 2) «προρρίπτω μικράν, πέραν, ἡ ἔξω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 100 r. 3) προφέρω, ἐκφέρω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερόν, εἰ ὅλων τὴν ὄψιν, ἐμπροσθεν τίθημι, ἐκτίθημι· ἡ δίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ (ὁσμήν τινα), ἡ παράγω τί, κάμνω νὰ παραχθῇ, νὰ βλαστήσῃ, προκυφῇ. π. χ. «Ἄνθος πρεβάλλει,» Διοσκορ. δ'. 50. «Προβάλλει τρίγωνον ὀσμήν,» ἐκδίδει, ἐκφέρει. Ἰλ. Λ 529. «Ἥβιδα προβαλόντες,» ὅπερ ἄλλως, προφέροντες, λέγεται, ὁ ἐστιν, ἐγείροντες, προδιμοῦσι, ἐκφήναντες καὶ προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν ἐκ τοῦ ἀνάπτω, ἀρχίσαντες καὶ ἐντεῦθεν, ἀγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα. 4) ἐμπροσθεν τίθημι, βάλλω. π. χ. ἐρώτημά τι, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, προβάλλω, διὰ τοῦ, ἐρωτῶ, ὅ ἐστι, λόγον προτίθημι· ὄθεν τὸ, πρόβλημα. ἡ ζήτημα. 5) «Προβάλλειν ἑαυτὸν,» κυρίως ῥίπτω τὸν ἑαυτόν μου πέραν, κατὰ γῆς, δηλ. χαίνω τὴν καρδίαν, ἀπελπίζομαι. Ἡρόδ. 7, 141. «Προβάλλοντι σφέας αὐτοὺς» δηλοῖ δὲ καὶ, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς πάντα κίνδυνον, κινδυνεύω τὴν ζωὴν μου, πρβ. τὸ μέσ. σημσ. 6. — Μέσ. προβάλλομαι. 1) ἐμπροσθέν μου ῥίπτω τί που ἡ χύνω π. χ. «Οἰλοχύτας προβάλοιτο,» ἔχυνον, Ἰλ. Α, 458. Β, 421. Ὀδ. Γ, 447. «Θεμέλια προβαλέσθαι, κατὰ πρῶτον βάλλω τὸ θεμέλιον,» Ἰλ. Ψ, 256. 2) φέρω ἐμπροσθεν, ἀναφέρω, παραττῶμαι, παρρησιάζειν δὲ ἐμαυτὸν, εἰς διαυθέντευσίν μου, ἢ ὡς παράδειγμα, π. χ. «Μάρτυρας, νόμους προβάλλεσθαι, φέρειν μάρτυρας πρὸς διαυθέντευσιν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ. «Ἔσος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι», δὲν ἐμπορούμεν νὰ ἀναφέρωμεν ὡς παράδειγμα καὶ τύπον, Wesr. Ἡρόδ. 4, 46. 3) βάλλω ἐμπροσθεν μου τί, ἐπιχειρῶ, π. χ. ἔργον, Ἡτ. Ἑ. 781. ἐν γένει, ἐν ἐμαυτῷ ἡ ἐμπροσθέν μου τίθημι, παραττῶμαι, κατὰ νοῦν ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔχω «Ἐλπίδας προβάλλεσθαι, Δημοσθ. 4) ἐμπροσθέν μου, πρὸς ὑπεράτισιν ἢ ἀπόκρουσιν, κρατῶ, προτείνω. «Σαρισσαν, ἀσπίδα προβάλλεσθαι καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ μαχητῶν καὶ πολεμιστῶν ἢ παλαιστῶν, οἵτινες βάλλονται εἰς στάσιν καὶ ἑτοιμασίαν τοῦ νὰ ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ διαυθεντευθῶσιν ἐναντίον τῆς προσβολῆς· ἐν γένει, εἶμαι εἰς κατάστασιν ἀντιστάσεως, προτέχω, ὄθεν «Ε. προβολὴ ἐστίν, προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μαχην, (βάλλω χέρι, πρβ. προβολή. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παρεμβολὴ «Ἀρνα προβάλλεσθαι, ἐπὶ τῶν πολεμεῖν αἱρουμένων· οἱ γὰρ πολεμεῖν βουλόμενοι, κήρυκα ἔπεμπον ἀρνὸς ἐπιφερόμενοι, ὃς ἡφίει ἔνδον τὸν ἄρνα, μηλῆσοντον τὴν πόλιν αὐτῶν καὶ τὴν οὐσίαν· ἐκ τούτου δεικνύων ἔτεσθαι. Ἐντεῦθεν τὸ, «Ὑποπτος καὶ προβεβλημένος διὰ φόβου πρός ἅπαντας, ὁ φοβούμενος ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ βάλλων ἑαυτὸν εἰς διαυθέντευσιν, ὅ ἐστιν, ὁπλίζων ἑαυτὸν κατ' αὐτῶν· σημαίνει ἄρτιον, προφυλάττομαι, προφυλακτικὸς, εὐφρόνως ἔχων πρὸς τὰ πράγματα, προβλεπτικὸς. 5) προφασίζομαι αἰτιῶμαι Ἀντισθ. α'. 12. 6) μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ βάλλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμπροσθέν μου, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, καταφρονῶ· ὄθεν καὶ μεταφ. «Ψυχὴν προβάλλεσθαι, καταφρονῶ τὴν ζωὴν μου, τὴν ἀπορρίπτω ὡς μὴ ἀξίαν ῥιψοκινδυνεύω, ὡς παρ' Εὐρ. Ῥῆσ. 183. «Ψυχὴν προβάλλον τ' ἐν κυβοισι δαίμονος», 7) ἐνώπιον κριτηρίου κατηγορῶ, εἰς τὸ κριτήριον ἀναφέρω· «τινά τινος», Ἀττ. πρβ. προβολή. 5. 8) ὑπερβάλλω τινὰ εἰς τὸ ῥίψασθαι, ῥίπτω μακρύτερον· ὄθεν ἐν γένει, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, «τινός τινιν, π. χ. «τινὰς νοήματα, κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν προνοησιν, γνωσιν, Ἰλ, Τ, 218. ὡσαύτως καὶ τό, πρόσθε βαλεῖν, Ὄθεν

Προβαλος, ἡ προβαλλός, ὁ (προβάλλομαι, μέσ.) = πρόβολος. Ὅ,τι κρατεῖ τις ἐμπροσθέν του πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀσπὶς, Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Προβαπτίζω, ἰσω (βαπτίζω). Προτήτερον βαπτίζω.

Προβασανίζω, ἰσω (βασανίζω). Προτήτερον βασανίζω, ἡ ἀσκημαζω.

*Πρόβασι, ἑτερόκλ. ἀοτ. ἀντὶ τοῦ, προβάτοις, Ἡσύχ.

Προβασιλεύω, εὐσω (βατιλεύω). Προτήτερα βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Πρόβασις, ἡ (προβαίνω). Κυρίως, τὸ εἰς τὸ πρόσω βαίνειν, βαδίζειν, ὅθεν, βαδίζον ὑποστατικόν, βαδίζουσα περιουσία, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα, ἤγουν, ἡ τῶν βοσκημάτων [κτῆσις, πλούτη εἰς βοσκήματα, ἡ ἐν ζώοις περιουσία· ταὐτὸν τῷ παρὰ Δογογρ. προβατεία, Ὀδυσ. Β, 49. ἐνδὲ ἀντιτάσσεται τό, κειμήλιον. 2) ἐκ τοῦ προβαίνω, σημσ. σελ. προοδος, προκοπή, εὐδοκίμησις.

Προβασκάγυον, τό (βάσκανος). Ἀντιφάρμακον, ἡ μέσον προφυλακτικὸν τῆς βατκανίας, (ἀμυλέτ, χαμαλί), talisman, amulet, Lob. Φυν. σελ. 80. α) μέσον ἡ μηχανὴ εἰς τὸ ἐκφοβίζειν καὶ διώκειν τὰ θηρία καὶ τὰ πτηνὰ ἵνα μὴ βλάπτωσι τοὺς καρπούς, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἐξειρ. τὰ ξύλινα ἀγάλματα τοῦ Πριάμου, (φόβιστρον, σπαντάχιον), Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ε'. 3) γελοιοδῶς τὸ εἰκὸν κρεμαμένη ἐμπροσθεν τῶν χαλκευτικῶν ἐργαστηρίων, Πολυδ. ζ'. 108.

Προβασκεία, ἡ (προβατεύω). Τὸ κρατεῖν καὶ ἔχειν, ἡ βόσκειν πρόβατα, ὅ ἐστι μικρὰ τετράποδα ἥμερα ζῶα, βοσκήματα· κτῆσις, πλοῦτη, περιουσία εἰς βοσκήματα, καὶ ἐξειρ. εἰς πρόβατα· καὶ ἐντεῦθεν, παίμνιον, «Προβασίαν ὑποδεεστέρου καὶ μαλακῆς ἐρέας» (Στράβ. ιβ'. σελ. 822.), ἀγέλας προβάτων μαλακοὺς μαλλοὺς ἐχόντων μετὰ ἐερμάτων κεκαλυμμένων.

Προβάτειος, εἶα, ειον. Εἰς πρόβατα ἀνήκων, ἐκ προβάτου ὤν, προβατίσιος. «Τὰ προβάτειαι, πρόσωπα, χωρία, τὰ ἐπιτήδεια εἰς πολλαπλασιασμὸν τῶν προβάτων χωρία, ὑποστατικά.

Προβατεύς, έως, ὁ. Πρόβατα βόσκων, ἡ κρατῶν, ἔχων, ἀντὶ τοῦ, προβατευτής, (σπανιώτ. τύπος.)

Προβατευσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἐνκτήμενος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προβάτευσιν. «Χώρα προβατευσιμος», τόπος ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν προβάτων, ἐκ τοῦ

*Προβάτευσις, ἡ (προβατεύω). Τὸ κρατεῖν ἢ βόσκειν θρέμματα, καὶ μάλιστα πρόβατα· ἢ οἰκονομία, ἰατροφὴ τῶν θρεμμάτων τῶν προβάτων.

Προβατευτής, οῦ, ὁ (προβατεύω), ταὐτὸν τῷ, προβατεύς. ὅθεν

Προβατευτικός, ἡ, όν (προβατεύω). Εἰς προβάτευσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὰ πρόβατα, ποίμνια. «Προβατευτικὴ, ἡ», προσωπικὴ τέχνη, ἡ «Τέχνη προβατευτικὴ, τέχνη τοῦ βόσκειν, κρατεῖν, τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι θρέμματα, ἐξειρ. πρόβατα, Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 3.

Προβατεύω, εὐσω (πρόβατον). Βόσκω, ἐπιμελοῦμαι, κρατῶ, ἔχω πρόβατα, καὶ καθόλου ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ τετράποδα βοσκήματα. «Προβατεύεσθαι, ὑπὸ πρεσβύτων βόσκεσθαι, π. χ. «Προβατεύεσθαι ἀνεπιτηδείως τὴν (Διονύσ. ἀρχ. α'. 37.), ἀνεπιτηδείως εἰς νομὴν καὶ βοσκὴν προβάτων.

Προβατημα, τό, = πρόβατον, Ἡσύχ.

*Προβατία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, προβατεία.

Προβατικός, ἡ, όν (πρόβατον). Εἰς τὰ θρέμματα, εἰς πρόβατα ἀνήκων· ἐκ προβάτου ὤν, προβατίσιος.

Προβάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πρόβατον. Μικρὸν πρόβατον, προβατάκιον.

Προβατοβοσκός, ὁ (βόσκω). Ὁ τὰ πρόβατα βόσκων, ποιμήν.

Προβατογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνῶναι). Ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὰ πρόβατα, τὰ μικρὰ βοσκήματα, εἰδήμων τῶν προβάτων, ποιμένων, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 804. ὁ τοὺς ἀνθρώπους γνωρίζων, φυσιογνώμων· ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, ἀδικος.

*Προβατοδόρος, ὁ, ἡ (δέρω). Ὅστις ἐκδέρει (γδέρνει) πρόβατα, Πρόκλ. Ἡσ. Ἐ. 504.

Προβατοκαπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις πραγματεύεται (ἐμπορεύεται) μὲ πρόβατα· καθόλου δέ, ὁ διὰ βοσκημάτων, ζώων ἐμπορίαν ποιῶν, προβατοπώλης,

Πρόβατον, τό· συνήθ. τὰ πρόβατα (προβαίνω). Κυρίως, πᾶν τὸ διὰ ποδῶν προβαῖνον· παρὰ δὲ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι κοινῶς μένει τὰ τετράποδα ζῶα, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν, ὅταν θέλωσι νὰ περιπατήσωσι, τὰ σκέλη εἰς τὰ πρόσω, ἀντιδ. τῶν πετωίτων, ἑρπόντων ἢ κολυμβώντων, καὶ μάλιστα κατ' ἐξοχὴν τὰ ἥμερα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πρόβατα, τὰ τετράποδα, ἀπὸ τοῦ, πρὸ τῆς βάσεως, πρόβατοι ἔχειν ἑτέρας τῶν ἐμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθιαν. ὁ δὲ Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. «Πρόβατα, πάντα τὰ αὐτοκίνητα κτήματα, παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν ἀντικειμένως πρὸς τὰ κειμήλια, κατὰ γενικὸν ὄνομα, μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων καὶ ἐντεῦθεν θρέμματα, ποίμνιον, ἀγέλη, κατὰ πληθ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 124. Ψ, 550., Ἡσ. Ἐ. 560, καὶ Ἡσιόδ. 1, 203. πρόβατα καὶ ἀνδρωποι, ὡς ἀντιδ. ἐν Τμν. Ἑρμ. 571. συνήθ. ἐπὶ ποιμνίου μικρῶν ζώων, ἀντιδ. τοῦ τῶν Ἵππων καὶ βοῶν, Wess. Ἡσιόδ. 8, 137., ὅστις ὅμως ἐν 2, 41. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν, ἐν δὲ 4, 61. ἐπὶ ἵππων, ὡς ὁ Πλάτ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. σημαίνει ἡ λέξις σχεδὸν ἀεὶ, τὰ κυρίως πρόβατα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἡσιόδ. (1, 33. 8, 137.) ὁμοῦ καὶ τὰς αἶγας, ὀνομάζει, τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, λέγων. «Ἐν τῇ οἱ εὐθάλμονες αὐτῶν, βοῦς καὶ ἵππον καὶ κειμήλιον καὶ ὅσον προτιθέασι θόλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι· τὰ δὲ πάντες αὐτέων τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων προτιθέασιν, τὰ μικρὰ δηλαδὴ τετράποδα βοσκήματα, οἷον, αἶγας, χοίρους, ὄϊς, κ. τ. τ. ἐν γένει, θρέμματα διὰ θυσίαν, victimae. Ἡσιόδ. 8, 56. 57. καὶ τὰ σφάγια τὰ θρέμματα διὰ σφαγῆν, Ἡσιόδ. 1, 207. Ὁ Ὀππ. ὀνομάζει πρόβατον καὶ εἶδος θελασσίου ἰχθύος. (Ἡ ἑτερόκλ. ἀοτ. πρόβησι, ἀντὶ προβάτοις, εὑρηται μόνη παρὰ Γραμμ. τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡρωδιαν. παρὰ Herm. de em. Gr. Grammat. p. 308. θεωρεῖ μάλιστα ὡς σόλοικον καὶ ψυδαϊκήν. — Ἠδὺς φαίνεται, οὐδέποτε ἂν ἐν χρήσει ἡ λέξις κατ' ἐσκ.) ὅθεν

Προβατοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ θρέμματα, ἐξειρ. πρόβατα, προβατοκαπηλος, Ἀρστοφ. Ἱππ. 132.

Προβατόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Προβάτου σχῆμα ἔχων.

Προβατοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πρέβατα τρέφων ἢ κρατῶν, ἔχων.

*Προβατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Προβάτου εἶδος ἔχων, ὁμοιος προβάτῳ, Ἡσύχ.

*Προβεβαιόω, ῶσω (βεβαιόω). Πρότερον βεβαιῶ.

*Προβέβηκα, παρακ. τοῦ προβαίνω.

*Προβεβλωκα, παρακ. τοῦ προβάλω.

Προβέβουλα, ποιητ. παρακ. β'. τοῦ ἀχρ προβουλόμαι (βούλομαι, ἀμυλ.). Θέλω κάλλιον, ὀηλ. προαιρέω, προτιμῶ, μετὰ αἰτ. τοῦ ὅπερ προκρίνεις τις, καὶ γεν. ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προτιμᾷ τις ἄλλο, π. χ. «Καὶ γάρ ῥα Πλυταμένης πραβέβουλεν, ὀηλ. τὴν Χρυσηΐδα, Ἰλ. Α, 113. Ἰουλ. Αἰγ. ἐπ. 30, 4. (περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου τοῦ τύπου ἄρ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 50.)

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. τοῦ παρακ. τοῦ παθ. μετοχ. προβουλεύω. Προτήτερα βεβουλευμένως, μετὰ προβουλῆς καὶ προτητερινῆς σκέψεως, προσεκτικῶς.

Πρόβημα, τό (προβαίνω). Βῆμα, (πατημασιὰ ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν· πρόοδος, Ἀριστοφ. Πλουτ. 750.

Προβιάζομαι, άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (βιάζω). Ἀποκτῶ τι ἢ κατορθώνω τί προτερον μὲ βίαν· βίαν μεταχειρίζομαι καὶ κατορθώνω τί, Bromf. Αἰσχιν. Κτησιφ. 72.

Προβιβάζω, Μ, άσω. Ἀττ. μέλλ. προβιβῶ (βιβάζω). Κάμνω νὰ προχωρήσῃ, μακρύτερον παρέκει, παρεμπρὸς, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἄγω, ἐπὶ τὰ πρόσω κινῶ, προάγω· εἰς ἀνώτερον βαθμὸν φέρω, ἢ κάμνω τὰ κάτω προόδους, κάμνω τινὰ νὰ καταντήσῃ. Ξενοφ. Ἀπομν. α. β. 17. καὶ α'. ε'. 1. «Πῶς προβιβᾷς ἡμᾶς ποτὲ ποῦ θέλεις ἀκόμη νὰ μᾶς φέρῃς, μέλ. ἀντὶ τοῦ προβιβάσεις, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1570.

*Προβιβάς, άσα, άν, Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προβαίνω, Ὁμ.

Προβίβασις, ἡ· ἡ, προβιβασμός, ὁ (προβιβάζω). Τὸ προβιβάζειν, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρειν, κάμνειν νὰ προχωρήσῃ· καὶ τὸ προβιβάζειν εἰς ἀνώτερον βαθμόν.

*Προβιβάσω, ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, προβιβάσω, μέλλ. τοῦ προβιβάζω.

Προβιβρώσκω, Μ. προβιβώσομαι (βιβρώσκω, ἀμυλ.). Προτήτερα βιβρώσκω, τρώγω, ἀναλίσκω.

Προβιβώς, ῶτος, Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προβαίνω. Προβαίνων, προβαδίζων, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶν, Ὀδυσ. Ο, 554. «Προβιβῶντας», προβαίνοντας.

Προβιότης, ητος, ἡ. Ἡ πρότερον, ἤτοι πρωτητερινὴ, περασμένη ζωή, Ἑλλήν. Στχημ. β'. σελ. 260. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 382. ἐκ τοῦ

Προβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι (βιόω, ἀμυλ.). Προτήτερον βιόω, ζῶ· ὅθεν «Προβεβιωμένα», τὰ ἡ προαπερασμένη, πρωτητερινὴ ζωὴ, Συνέσ. καὶ Ἡρωδίαν.

Προβλαστάνω (βλαστάνω). Προτήτερον τὸ πρόσωρα βλαστάνω. ὅθεν

*Προβλάστημα, ατος, τό. Προηγούμενον βλάστημα τοῦ δευτέρου, βλαστάρι, πρὶν καλὰ καλὰ βλαστήσῃ.

Προβλαπτικός, ἡ, όν. Πρότερον ἢ προτήτερα βλάπτων, προβλάπτων τὸ μέλλον, ἐκ τοῦ

Προβλέπω, Μ. ψω (βλέπω). Βλέπω εἰς τὰ ἐμπροσθεν μέτωρ, προβλέπω τὰ μέλλοντα· ἐντοῦτοις, προλαμβάνω τί.

Πρόβλημα, τό (προβάλλω, μέσ.). Ὅπερ ἐκτείνεται, ἔχεται ἐμπροσθέντου· ὅπερ κρατεῖται ἢ ῥίπτει ἐμπροσθέν του εἰς ὑπεράσπισιν καὶ ἀμυνθεῖσιν· τοῦ ἀνωτέρω, ἄρα ἀμυντήριον ὅπλον, ὁ ὁπλοπρόσθιον τῆς βαλλῆς ποιότητός, σκέπη, ἐπικάλυμμα, μετάρσιον, Ἡρόδοτ. 4, 175. καὶ 7, 70. «Προβλήματα δὲ αὐτ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γερρέων καὶ Σοφοκλ. Φιλ. 1008. οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 1, 26. (51). «Προβλήματα ἵππων χαλκᾶ, ὁ προφυλακτικὸς θώραξ τῶν ἵππων· ἔτι δὲ τὸ πρὸς ὑπερασπισιν ἐμπροσθεν κτισμένον, π. χ. «Πρόβλημα τείχους», τὸ ἐμπροσθεν τοῦ τείχους ὑπὲρ ἀσφαλείας ᾠκοδομημένον ἄντερον τείχος, ἢ τὸ τοῦ τείχους ἐξέχον μέρος ὑπὲρ ἀσφαλείαν ὀχύρωμα, περιτείχισμα, προφυλακτικὸν τείχος, προπύργιον, προμαχών· (redoute, rempart, boulevart, Γαλ.). καὶ ἐντεῦθεν ὁ Λίβιαν. (ζήτω Ἱστορ. β'. 22.) συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, σύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ετ· ὁ δὲ Πλούταρχ. λέγει καὶ περὶ ἀσπίδος· «Ἡρώους πρόβλημα σοφὸν, προφύλαγμα, δεκανικὸς ἀκοντίου τοῦ ἥρωνος. 2) τὸ προβεβλημένον, τὸ προέχον, ἔξεχον, ὑπερέχον, ἔρυμα, Αἰσχ. Θηβ. 673. «Πρόβλημα πετρῶν, τὸ ἔξεχον καὶ προτεινόμενος μέρος τῶν πετρῶν, ἢ ἐξέχουσα κορυφὴ βράχου, ἢ, ὀρθότερον, βράχος ἢ λίθοι ὅπου ῥίπτουσι· καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ ἐξέχον ἐμποδίζει τὸ φῶς καὶ τὴν θέαν, ἐμποδίσεις, ἐμπόδιον, ὡς ὁ Αἴλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. β'. 13. τοὺς ὄγκους τῶν παρειῶν «Πρόβλημα ὀφθαλμῶν» λέγει. 3) ὅπερ προβάλλει τις διὰ νὰ ἀπωθῇ, δηλ. πρόφασις, δικαιολόγημα. 4) ἐκ τοῦ ἐνεργ. προβάλλω, τὸ ἔμπροσθεν βεβλημένον· ζήτημα, ἐρώτημα, λύσιν ἀπαιτοῦν, ἢ εἰς λύσιν καὶ ἀπόδειξιν προβαλλόμενον, Ἀριστοτ. παρὰ δὲ τοῖς Θεολόγ. καὶ αὐτὸ τοῦτο, γεγραμμ. ὕδατ.

*Προβλημεστικός, ἡ, ὁν. Ἀπήκων ἢ κλίνων εἰς πρόβλημα, ζήτημα, Ἀριστοτ. περὶ ὕπν. καὶ ἄνεμ. 4.

Προβλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, προβλημ. Μικρὸν πρόβλημα.

Προβλημᾰτουργικός, ἡ, όν. Εἷς τὸν προβληματουργὸν ἀνήκων, ἴδιος, ἀναφόμενος αὐτῷ· ὅθεν, προσωπικ. τὸ, τέχνη, «Προβληματουργικὴ, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ προβληματουργοῦ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανὰς πρὸς ἀντίστασιν μιᾶς πολιορκουμένης πόλεως, Πλάτ.

Προβλημᾰτουργός, ὁ, ἡ (πρόβλημα, 1. ΕΡΓΩ). Ὁ πρὸς ἀντίστασιν μηχανὰς, προβλήματα, ὁπλα ἐπικλήμματα, κ. τ. τ. ἐργαζόμενος.

Προβλημᾰτώδης, εος, ὁ, ἡ (πρόβλημα, 4. εἶδος). Ὅς τοῦ εἴδους τῶν προβλημάτων ὤν, ὁμοιος προβλήμασι, ζητηματίνιος.

Προβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ἄνευ οὐδετ. (προβάλλω). Ὠρμος, προβήγματος, προβεβλημένος, ἐμπροσθεν βαλλόμενος· συνῆθ. ἔξοχον, ὑπερέχον, ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, πρόβολος, προβολὴ, Διάδ. Β, 869. «Προβλῆτι σκεπάλων, προβεβλημένῳ, ἐκκειμένῳ, ὅ ἔστι, προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν Π, 407. «Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι, προβεβλημένῃ τῆς θαλάσσης εἰς ἀκρωτήριον, ἢν ἡ γῆ προέχουσα εἰς πρόβλημα. Διάδ. Μ 259. «Στῆσαι προβλῆτας, πύλας, τινες ἢ στῆλαι προβεβλημέναι καὶ ἐξέχουσαι τοῦ τείχους πρὸς ἀσφάλειαν, ὡ Ἀττικαὶ προβλῆτες, Ὀδ. Ε, 405. Κ, 89 Ν, 97. λέγεται καὶ, προβλὴς ἢ προβλῆτες, ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ, ἀκτὴ ἢ ἀκταὶ, αἰγιαλὸς ἐξέχων καὶ προπεπτωκὼς εἰς θάλασσαν, Schaef Hon. ell. σελ. 358. Βεττρ. Σοφ. Φιλ. 916. 1455. Ἀττικὴ Θεσπ. 44.

Προβλητικός, ἡ, όν (προβάλλω). Προβλῆτικὸς, ἡ ἐφιπτικὸν, ἐκγόνων, γεννητικὸν, παραστατικὸς, Γρηγ. Νυσ.

Πρόβλητος, ὁ, ἡ (προβάλλω). Προβεβλημένος, ἐμπροσθεν ἢ ἔξω ἐρριμμένος, ἢ ἀφιεμένος, εἰς τὴν διάφορον τινός, παράδοτος, ἔκδοτος, Σοφοκλ. Αἰ. 845.

Προβλώσκω, Μ. προμολοῦμαι· Ἀόρ. προὔμολον, ἀπαρεμφ. προμολεῖν, Παρακ. προμέμβλωκα (βλώσκω, ἀνωμ.), ποιητ. Προέρχομαι, ἐκφαίνομαι, φαντάζομαι· προχωρῶ παραιτήσεις χάριν ἵνα μάθω τί νέον, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἔξοδον ἐκ τοῦ οἴκου, Ὅμ., ὅστις ἐν Ὀδ. Φ, 239. 385. προστίθησι καὶ, θύραζε· χρῆται δὲ τῷ ἐνεστ., ἔτι δὲ τῷ ἀόρ. ἀπὸ ἄνευ αὐξήσεως· ταὐτὸν τῷ, προμολεῖν.

Προβοάω, ῶ, Μ. ήσομαι (βοάω, ἀνωμ.) Ἐμπροσθέν τινος ἢ πρότερον φωνάζω· πρὸ τῶν ἄλλων, δηλ. περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους, μεταφραστέον φωνάζω, Ἰλ. Μ. 277. ἐν γένει, κηρύττω, διακαλῶ· ἢ, προσφωνῶ, ἐπιβοῶ, φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικὸν εἰς τι.

(Τόμ. β'.)

Προβοηδρέω, ῶ, ήσω, Ἰων. προβωθέω (βοηθέω). Προτήτερον βοηθῶ, ἢ τρέχω πρὸς βοήθειαν, ὑπερασπίζω τινός, ἢ προτέλλω βοήθειαν, π. χ εἰς τὴν Βοιωτίην, Ἡρόδ. 8, 144, ἔνθα ὅμως ὁ Ουεσσελίγγ· ἐκτενῶν χειρογράφων ἐπράκρινε τὸ, προτβωθῆται.

Προβόλαιον, τό (προβάλλω), = πρόβλημα, σημ. 1, ἢ, ἀσπὶς πρόβολος. Ἠέμπροσθεν τοῦ σώματος κρατουμένη ἀσπὶς, ἢ λόγχη, Χρησμ. παρ' Ηρόδ. 7, 148., ἔνθα ὅμως ὅλα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι, τὸν προβόλαιον. Ὅρα τὸ ἑπόμενον.

Προβόλαιος, ὁ, ἡ, = πρόβολος. «Δούρατι δὲ προβολαίῳ ἀνὴρ ὀρεξάσθω, Θεόκρ. κδ'. 123. ταὐτὸν τῷ, ἐν προβολῇ δούρατι· λέγεται καὶ ἁπλῶς, ὁ προβόλαιος, Χρησμ. παρ' Ηρόδ. 7, 148.

Προβολεύς, έως, ὁ. (προβάλλω). Παράγωγ. γεννῶν, γεννήτωρ, Ἑκάλητ.

Προβολή, ἡ. (προβάλλω) Τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ἐμπροσθεν ἢ ἔξω· ἐκβολὴ, ἐκβλάστησις, γέννησις, ἔκφυσις. «Προβολὴ τοῦ βλαστοῦ, ἢ ἐκβολὴ τοῦ βλαστοῦ, βλάστησις· τὸ ἐκβλαμα τοῦ βλαστοῦ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἤτοι τοῦ βομβυκίου, μπουμπουκίου, 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀντιτάττειν ἐμπροσθεν ἢ ὑπερασπίζειν, ἀντίτασιν, τὸ κρατεῖν ἐμπροσθέν τινος τὴν λόγχην ἢ τὴν ἀσπίδα πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἄμυναν· καὶ ἐντεῦθεν μετήνεγκε καὶ ἐπὶ τῆς προβαλλομένης πρὸς ἄμυναν ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ παντὸς ἀμυντηρίου ὁπλου καὶ ὀχυρώματος, ταὐτὸν τῷ, Πρόβλημα· μετὰ γεν. «Πρὸβ. Σανάτευμ, προσπύργιον ἀναντίον τοῦ Σκιάτου, Ξεν. καὶ Σουΐδ. «Προβολαὶς, ἀσφαλείᾳ ἐκ πόλεων ἢ τειχῶν, ἢ ἄλλων ἀμυνάμενοι, ἐπὶ φωτηρίᾳ καὶ κρατεῖ γιγνομένων. Στοβ. Κυνηγ. ἐ. 26. Ἀπομν. γ'. ἐ. 27. «Τὰ ὄρη, προβολὴ τῆς χώρας κατεσκευάσατο, ὀχύρωμα, περιτείχισμα, ἀσφάλεια· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 1230. «Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι, Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 342. «Ἀπὸ προβολῆς, ἐν προβολῇ, εἰς προβολήν», ἐπ' ἐκείνου, ὅστις, κρατῶν ἐμπροσθεν τὴν λόγχην, προσμένει τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ὁ ἴδιος τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐχθρὸν, ὅθεν «Ἑστάναι ἐν προβολῇ εἶμαι ἕτοιμος νὰ κτυπήσω. «Θέσθαι ἐν προβολῇ, βάλλομαι εἰ. θέσει διὰ νὰ κτυπήσω, βαστῶ ἐμπροσθὲ τὴν λόγχην, τὸ ἀκόντιον, Ruhnk. ep. cr. p. 70. 3) ἐν γένει, πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ προτεταμένον, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐκτεταμένον, π. χ. βράχοι, παραλία, ὄχθαι κ. τ. τ. Hesm. Soc. Φιλ. 144. «Ἀκρώρειαι προβολεῖαι, εἰ ὄχθοι, τὰ χεῖ η τῶν παταμῶν, Διον. Περιηγ. 1118. ἀλλ' ἐν στίχ. 1013. αἱ ἐξέχουσαι καὶ προβεβλημέναι πέτραι, βράχοι· ταὐτὸν τῷ, Προβλής. Ὁ Πολύβιος καλεῖ «Προβολὰς», ὅπερ ὁ Δημοσθ. «Προβόλους» εἶπε. 6) = προβοσκίς, ἢ μύτη τοῦ ἐλέφαντος. 7) καθόλου, ταὐτὸν τῷ, πρόφασις, πρόσχημα. 5) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Συγγραφεῦσι, δημοσία τις κατηγορία ἢ κλῆσις εἰς δίκην κατὰ τῶν παρανομούντων ἐν τῇ πόλει καὶ δοκησισόφων· ἢ κατὰ τῶν κακούργως πρὸς τὸν δῆμον καὶ τὴν διοίκησιν διακειμένων· ἢ συκοφαντίας γραφή· ἀγίνετο δὲ καὶ περὶ τῶν ἐξυβρισάντων, ἢ ἀσεβησάντων περὶ τὰς ἑορτὰς Σεισρ. Ἑλλ. ἀ ζ'. 12. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ πάσης δίκης κατηγορία. Ζήτ. Γραφή· ὡς καὶ τὸ, Προβάλλεσθαι. 8) ἡ μετὰ τῆς χειρὸς ἐφόρμησις εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τινά· τὸ δεῖγμα τοῦ γρόθου (τὸ προτείνειν τὴν χεῖρα) εἰς τὸ κτυπῆσαι, Θεόκρ. κβ'. 120. 7) παρὰ τοῖς Ῥήτορ. ἡ Προβολὴ ἐστὶ τῶν εἰρημένων ἐν τῇ κατηγορίᾳ σύντομος ἀπόφασις· εἴρηται δὲ προβολὴ, διὰ τὸ τὴν πρόσεσιν ἔχειν τοῦ πράγματος, καὶ ὥσπερ προτείνειν τοῖς διαιταῖς, περὶ οὗ αὐτοὺς δεῖ κρῖναι.

Προβολίαιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, προβολὴ σημ. 2. Ὅπλον ἀμυντήριον, ὁ κρατεῖ τις ἐμπροσθεν ἑαυτοῦ, ὡς π. χ. ἀσπὶς, θώραξ, κ. τ. τ. ἐξαίρετος δὲ, ξύλος ἢ εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν, Ξενοφ. Κυνηγ. ἰ.

Πρόβολος, ὁ, ἡ. (προβάλλω). Πᾶν ὅ,τι προΐσταται, ἵσταται ἐμπροσθὲ, ἢ κρατεῖται ἔμπροσθεν, ὅθεν 1) εἰς ὑπεράσπισιν ἀντικρατούμενον ὅπλον, π. χ. ἀσπὶς, λόγχη, ἐξαιρ. λόγχη, ἀκόντιον κυνηγίου, ὀβελὸς, σουβλὶ κοντὸν, Ἡρόδοτ. 7, 76. «Ἀσπίδας δὲ ὡμοβοΐνας εἶχον σμικράς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχεν. Σβεγγχ. εἰς Ἡρόδ. 7, 178. ἐν γένει, προμαχῶν, προπύργιον, ὡς παρὰ Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 28. «Πρόβολον πολέμου, στερεὸν ὀχύρωμα, φρούριον, τὸ τὰς προσβολὰς τῶν πολεμίων ἀντέχον, ἔρυμα. 2) ἔξέχων, εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρα, βράχος, σκόπελος, ἀκρωτήριον, μῶλος, ὑψηλὸς αἰγιαλός, Ὀδ. Μ, 251. «Ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεύειν, συνωπακοῦσαι· πέτρα, προβεβλημένη, ἐξεχούσῃ· ταὐτὸν τῷ, Πρόβλης. «Πρὸς οὖς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας καὶ προβόλων ἔπλησαν, Δημοσθ. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἀνάγκη τούτοις ὡς προβόλοις προσπαίουσιν ὑστερίζειν· ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἐν Λ. ἔχει. «Πρόβολοι, αἱ εἰς τὴν θάλασσαν προκείμεναι πέτραι καὶ οἷον ἀκταί τινες. 3) παρὰ νεωτ. ὁ σύμμαχος, ὑπερασπιστής. 4) συγχέεται μετὰ τοῦ Πρόλοβος.

Προβοσκίς, ίδος, ἡ. Κάθε μακρυνὴ μύτη, ἐξαιρ. τὸ τοῦ ἐλέφαντος μακρὺν ῥύγχος (ἢ μύτη), ἢ καὶ Ἡσύχ. τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ὄψεως τοῦ ἐλέφαντος. Ὁ Ἀριστοτέλ. (ζωϊ. Ἱστορ. β'. ἀ. 2.) μυκτῆρα, τοῦτο καλεῖ. «Ἔχει δὲ (ὁ ἐλέφας) μυκτῆρα τοιοῦτον, ὥστε ἀντὶ χειρῶν ἔχειν αὐτόν· πίνει γὰρ καὶ ἐσθίει ὀρέγων τούτῳ εἰς τὸ στόμα, καὶ τῷ ἐλέφαντιστῇ ἄνω ὀρέγει τούτῳ, καὶ δένδρα ἀναπαύει, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος βαδίζων τούτῳ ἀναψυσᾷ· καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μορ. β'. 16. Ὃ τὴν τροφὴν προτείνεται καθάπερ χειρὶ χρώμενος πρὸς τὸ στόμα τήν τε ξηρὰν καὶ τὴν ὑγράν, καὶ τὰ δένδρα περιελίττων ἀναπαύει· λέγεται ὅτι καὶ ἐπὶ μυιῶν, καὶ κωνώπων, ὡς καὶ τὸ, Ἐπιβοσκίς· λέγεται ὅτι καὶ, Προνομαία. 2) Οἱ μαστοὶ πόδες τῆς σηπίας, Ἀριστοτέλ. (αὐτόθ. δ', καὶ Μορ. δ'. 9. ἐκ τοῦ

Πρόβοσκος, ἡ, Προβοσκὶς, ὁ (βόσκω). Ὁ τὸ ποίμνιον ἔξω εἰς τὴν βοσκὴν ἐκφέρων, Ἡρόδ. 1, 113. οὐχὶ δὲ, ὡς συνήθ. ἑρμηνεύεται, ὁ σοῦλος τοῦ βασκοῦ, ὁ ὑποβοσκιός, Μουτζ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σ. 369.

Προβούλευμα, τό. (προβουλεύω). Κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα «Τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι· κατὰ δὲ τὸν Φώτιον ἐν Δ. «Προβουλεύματα τὰ τῆς βουλῆς περὶ τῶν ψηφισμάτων βουλεύματα, ἃ πρὸ τοῦ δήμου ἐβούλευε· τὰ γὰρ ψηφίσματα πρῶτον μὲν εἰσιέτο εἰς τὴν βουλὴν, εἶτα δεξαμένης, εἰσφέρετο εἰς τὸν δῆμον ἤδη προκυρωθέντα καὶ προβουλευθέντα· εἰ δὲ μὴ ἐδέξατο ἡ βουλὴ, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον εἰσεφέρετο, ἀλλὰ παρανόμων ὁ εἰσαγαγὼν ἠλίσκετο, μετὰ μέντοι καὶ τὸν δῆμον χειροτονήσαι κύριαι ἦν τὰ προβουλεύματα, εἰ μή τις ἐγράψατο· ἔστι δὲ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις Senatus consultum, προετοιμασμένη διάταξη καὶ ἀπόφασις τῆς βουλῆς ἐν Ἀθήναις, χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν ἐδύνατο νὰ γίνῃ κάνενα ζήτημα εἰς τὸν δῆμον, ἀλλὰ μήτε εἶχε ἰσχὺν ἄνευ τῆς τοῦ δήμου ἐπικυρώσεως, ὅ ἐστὶν, ἀπόφασις τῆς βουλῆς, ἥτις δὲν εἶχεν ἰσχὺν διὰ τῶν νόμων, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ δήμου ἐπικυρώσεως· ἐνίοτε δὲ εἰς τινας περιστάσεις τὸ προβούλευμα εἶχεν ἰσχὺν

105

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνον εἰς ἑνὸς ἔτους διάστημα, Δημοσθ. ὅθεν »Προβουλευμάτων, τὸ« ὑποκοριστικ.

Προβουλεύω, εὐσω (βουλεύω). Συνήθ. ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς, κάμνω, ψηφίζω προβούλευμα, ἤτοι προηγουμένην ψῆφον, ἥτις ἔπρεπε μετὰ ταῦτα νὰ βληθῇ ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου διὰ νὰ ἐπικυρωθῇ. π. χ. »Προβουλεύειν τοῦ δήμου.« »Προεβούλευσεν ἡ βουλὴ ἐξέναι, εὖρεν εὔλογον, ἀπεφάσισε· οὕτω καὶ παθ. »Τῇ Βουλῇ προβεβούλευνται ὑμετέραν εἶναι, Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 2. »Δωρεαὶ προβεβουλευμέναι«, ἀποφατισμέναι, διὰ προβουλεύματος, βληθέντος ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου πρὸς ἐπικύρωσιν. 2) ἔχω τὴν πρώτην καὶ κρίσιμον ψῆφον ἐν τῇ Βουλῇ καὶ κατὰ τὰς ἀποφάσεις. 3) σκέπτομαι διά τινα, γεν. προσπ., διὰ σκέψεως φροντίζω διά τὸ καλόν τινος, Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 57. »Στρατηγοὺς δὲ ἀμείνους εἶναι καὶ προβουλεύειν τούτων καὶ προνοεῖναι. — Μέσ. πρότερον, ἐμπροσθὰ συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαί τι· ἢ, πρόνοιαν, ἐπιμέλειαν, φροντίδα ἔχειν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. δ', γ', 4. »Προβουλευσθαι ἀνθρώπου φρονήσεως, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ μέρος κατωτέρω »Προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀπομν. β'. ι. 3. »Προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι«, ἀντὶ τοῦ, σκέπτεσθαι, βουλεύεσθαι, φροντίδα ποιεῖσθαι πρότερον.

Προβουλή, ἡ (βουλή). Ἡ πρότερον βουλή, σκέψις, στοχασμός· καὶ, σκοπός, προαίρεσις, ἀπόφασις προενοημένη, Δίων Κάσ. »Ἐκ προβουλῆς«, ἐπίτηδες, προμεμελετημένως.

Προβούλιον, τό, ταὐτόν τῷ, Προβούλευμα, νεωτ. Λεξ.

*Προβούλομαι, ἄχρ. ὄρ. προβέβουλα.

Προβουλάπαις, ὁδος, ἡ (παῖς). Θυγατὴρ τῆς πρεβουλῆς, ἤτοι προεγνωσμένης ἐξεπίτηδες, σκέψεως τέκνον· ἄπιστίας, πονηρίας, θυγάτηρ ἄπιστος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 396. (ἑλόγως ὑπό τινων διστάζεται.)

Πρόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ πρότερον βουλαύμενος, ἢ προσεπτόμενος· ὁ τὸ δίκαιον τοῦ πρώτως δίδειν τὴν γνώμην ἔχων, ὁ τὰ πρωτεῖα ἐχων ἐν τῇ βουλῇ· ὁ πρότερον συμβουλὴν δίδων, ὁ συμβουλεύων δι' ἄλλους ἢ αὐτὶ ἄλλων, ὁ τοὺς ἄλλους συμβουλεύων ποῖα δεῖ πράττειν καὶ ποῖα μή, καὶ πῶς δεῖ. Εἰς τινας Δημοκρατίας ἐλέγοντο Πρόβουλοι, ἐπίτηδες διωρισμένοι σύμβουλοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ πρῶτον ἐμέλλον καὶ ἐσυμβουλεύοντο μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι ἔπρεπε νὰ βληθῶσι παρρησίᾳ ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου· ἔτι δέ, ἀπεσταλμένοι, καὶ πρέσβεις μιᾶς πόλεως διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ κοινῇ συμφέροντος τῆς Ἑλλάδος, ὅθεν, πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 7, 172. 2) οἱ δώδεκα πρέσβεις, οἱ ἁπλοῖ, καθὸ ἐπίτροποι τῶν πόλεων των, ἐστέλλοντο εἰς τὸ Παναθήναιον, τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν Ἰώνων, Valck. Ἡροδτ. 6, 7. Wesse. Διοδ. 15, 49. 3) εἶδος ἀρχοντείας, τάγμα διοικητῶν παρὰ Μεγαρεῦσι, Ἀριστφ. Ἀχ. 755. 4) οἱ δέκα ἄνδρες, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον παραδεδομένη πρὶν τῶν 400 συνάνων ὅλη ἡ νομοθετικὴ ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις, παρὰ Θουκυδ. 8, 67. ξυγγραφεῖς, καλούμενοι, ἀρ. Σουΐδ. Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 5, σ. 392.

Προβραχὴς, ὁ, ἡ, καὶ

*Προβραχύς, ὁ, ἡ (βραχύς). Πολλὰ ἐπίπεδος, πολὺν ῥηχές, ὀλίγον βαθύς, Στρέβ. ἀντίκ. τῷ, προβαθὺς, Lob. Φρυν. σ. 540.

Προβράχω, Μ. ξω (βράχω). Προτήτερα βράχω, ἢ ἁπαλύνω, μουτσύνω.

*Πρόβροτος, ὁ (βροτός). Εἷς τις, πρῶτος χρηματίσας ἄνθρωπος, Διογ. Λ. 8, ζῶ.

*Προβρωθείς, παθ. μετοχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, προβιβρώσκω.

Προβύω, ὑσω, (προ, βύω) »Λύχνον προβύουσι«, καθαίρω, παστρεύω τὸν λύχνον καὶ ἐν ταὐτῷ σύρω, φέρω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ τραβῶ ἔξω τὸ φυτίλιον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 249. Κάρφος χαμάζει σὺ νῦν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυτονα, εἰς τὸ ἔμπροσθεν βάλλε, φέρε τὸ ἐλλύχνιον· λέγεται ἔτι καὶ, προμύσσω, ὡς ὁ Πολυδ. ἀνέγνωσε.

*Προβωθέω, Ἰων. ἀντὶ, προβοηθέω, Ἡρόδ.

Προβωμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πρὸ τοῦ βωμοῦ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος, Εὐρ. ὅθεν, κατὰ προβώμιον, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ τόπος· ἐν γένει, ὁ βωμός αὐτός. »Τὰ πρεβώμια ζηνός«, Εὐριπ. Ἡρακλ. 79. Ἰων. 376. τὸ πρὸ τοῦ βωμοῦ διάστημα, ἢ οἱ πρὸ τοῦ κυρίως βωμοῦ μικρότεροι βωμοί.

Προγάμεσος, ὁ, ἡ (γάμος) = προγάμιος. 2) »Τὰ προγάμεσα, συνήθ. τοῦ, ἱερά, θυσίαι, τσερεμόνιαι, γινόμεναι πρὶν τοῦ γάμου· λέγεται καὶ, πρόγαμοι, καὶ, προτέλεια, Πολυδ. 3, 38.

Προγαμέω, ῶ, ἤτω (γαμέω). Πρότερον, πρὶν ἄλλου ὑπανδρεύομαι, ἢ πρὶν τοῦ γάμου συνουσιάζομαι, γαμῶ κατὰ νόμον ἢ παρανόμως, Στραβ. 6, 398.

Προγαμιαῖος, αἶα, αῖον (γάμος). Πρὸ τοῦ γάμου γινόμενος, ἢ γεγονώς, ἐνεργῶν ἢ πρᾶττων, Σχολ. Ἀνακρ. 546.

*Προγάμιος, ὁ, ἡ (γάμος). Προηγούμενος, ἢ πρὶν τοῦ γάμου.

Πρόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Προϋπανδρεύων ἢ προϋπανδρευμένος. 2) προηγούμενος, γινόμενος πρὶν τοῦ γάμου. »Οἱ πρόγαμοι«, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας Μενάνδρου, καὶ κατὰ Meineke, σελ. 149. = προγάμεια.

Προγαστρίδιος, ία, ιον (γαστήρ). Κρατούμενος ἢ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς κοιλίας, ὅθεν, Προγαστρίδιον, τὸ, εἶδος ζώνης, ποδιᾶς, εἰς σκέπασιν τῆς κοιλίας.

Προγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ.) Κοιλίαν ἐστεταμένην εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἔχων, χοντροκοίλης. Τὸν σχηματισμὸν Προγάστωρ πρότερα ἔλαβεν ὁ Κερκὴς εἰς Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 121. ἐκ τοῦ Gale.

*Προγεγάννημαι, παρακ. τοῦ, προγίνομαι.

Προγένεθλος, ὁ, ἡ. (γενέθλη). Προτήτερον γεγενημένος, Νόν. ποιητ.

Προγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν ἔχων ἐκτεταμένον τὸ γένειον, τὴν σιαγόνα, Θεόκριτ. γ'. 9. καὶ, ὁ μακρὰ γένεια ἔχων, μακρογένης.

Προγενεσία, ἡ. Ἡ προτήτερα γέννησις, ἢ ἡ ἀρχαιοτέρα, ἁμφ.

*Προγενέστατος, άτη, ατον, ὑπερλ. τοῦ προγενὴς (γένος), ποιητ. ὁ πρώτιστα πάντων γεννηθείς, ὡς κατὰ τὴν γέννησιν, ἐν γένει, παλαιώτατος, πρεσβύτατος, Τμ. Ὁμ. Δημ. 110. καὶ

*Προγενέστερος, έρα, ερον (γένος), συγκρ. Πρότερος κατὰ τὴν γέννησιν, ὅθεν. πρεσβύτερος, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ἔτι δέ, »Γενεῇ προγενέστεροι«, Ἰλ. Ι, 161. — Τὸ ἀπτικὸν, προγενὴς, ὅθεν. γεννηθεὶς τοπάλαι, παλαιὸς, γέρων, ἔχει μόνον ἐν χειρόγραφον τοῦ Σοφ. Ἀντ. 938, ἐνῶ ὅμως παρεδόθη παρὰ Ἑρμ. καὶ Διδ. ἐν τῷ κειμένῳ, πρβλ. μεταγενής.

Προγεγαάω, ῶ. ήσω (γενεάω). Προτήτερον γεννῶ, ὅθεν

*Προγενεήτειρα, ἡ. Ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ πρώτη μιᾶς γενεᾶς μήτηρ· ἐν γένει, μήτηρ, Σχολ. Λυκόφρ. 280. 283. Ὅθεν τοῦ

*Προγενειητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Προγενητήτωρ, ορος, ὁ (προγενάω), Εὐριπ. Ἱππόλ. 1380. Ὁ πρώτος γεννήτωρ, προπάτωρ, πατριάρχης. Πληθυντικ. καθόλου, οἱ προπάτορες, οἱ προγεναίτεροι, οἱ πρόγονοι.

Πρόγαυμα, τό. (προγεύω). Τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἐφαγέ τις πρότερον. 2) τὸ τρώγειν ὀλίγα πρὸ τοῦ κυρίως γεύματος, (καφαλτί, Τουρκ.) 3) ἡ θεωρητικὴ προηγουμένη, προϋπάρχουσα γνῶσις ἑνὸς πράγματος, δοκιμιον, ὅθεν

Προγευματίζω, Μ. ίσω. Πρότερον γεύομαι ποιῶ, ἢ, κάμνω πρόγευμα· ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις πρότερον, Ἀριστοτέλ.

Προγεύομαι, Μ. εύσομαι. Προτήτερα, πρότερον γεύομαι, πεῖραν διὰ τῆς γεύσεως ποιοῦμαι· ταὐτὸν τῷ, Ἀπογεύομαι. Ἀναξίλας παρ' Ἀθην. δ', σελ. 172. »Πεγεύσεταί σοι πρώτου ἢ γραῦς τοῦ ποτοῦ. 2) πρόγευμα ποιοῦμαι, (κάμνω καφαλτί.) Ἐνεργητ. δίδωμι πρότερον τινὶ γεύσασθαι, πρόγευμα δίδωμι, ἢ γευστὸν πρότερον ποιῶ.

Προγεύστης, ου, ἡ. Προγευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον γεύων, δοκιμάζων τὸ φαγητὸν καὶ πότον πρὶν ἢ φάγῃ αὐτὸ ἄλλο τὰ γευθῇ, οἰνοχόος (κερνητὴς), ὅστις δοκιμάζει, γεύεται τὸν οἶνον πρότερον καὶ ἔπειτα δίδει ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους, ὁ τοῦ ποτοῦ προγευόμενος. Πλούταρχ. ὁ Ἀθήν, ἐν δ'. σελ. 171. ἔχει »Ἐκάλουν δὲ ψηνιν (Ἀρτεμίδωρος) καὶ τὸν προγεύστας ἑλάτερους, ὅτι προηρεῖτο τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν· νῦν δὲ ὁ ἐλάττων ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας· ἡ δὲ ἐπιψηνὶς καὶ ἔντιμος ἡ χρεία. — μήποτε δὲ ἐξ οὗ νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι προγεύστην, τότε οἱ Ἕλληνες, προτέσθαι, οἰνόμαζον, κ. τ. λ. ἐν γένει, ὁ κάμνων πρότερον δοκιμὴν τινὸς πράγματος, ἐκ τοῦ

Προγεύω, σω (γεύω). Προγεύσασθαι ποιῶ τινὰ δίδω τινὶ δοκίμιον καὶ πεῖραν τινὸς πράγματος (ἴσως οὐχ εὑρηταὶ που βίβλιον παράδειγμα τῆς ἐνεργ., τοῦ δὲ μέσ. πολλαχοῦ.)

Προγηράσκω, καὶ, προγηράω, Μ. άσομαι (γηράω). Προτήτερον, καὶ αἰρ. πρὸ τοῦ καιροῦ (περίεμφ.) γηράζω, πτοῦ χρόνου, Ἱππ. περὶ ἀέρ. 3, 33.

Πρόγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας). Πρότερον, ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ (περίεμφ.) γέρων, γηράζων.

Προγίγνομαι, καὶ παρὰ κακτ. προγίνομαι. Μ. -γενήσομαι. Ἀόρ. προὐγειόμην, μέσ. Ἀπολ. (γίγνομαι, ἀνωμλ.). Ἐπὶ χρόνου, γεννῶμαι πρότερα· ὑπάρχω ἢ γίνομαι πρότερον, ὅθεν »Οἱ προγεγενημένοι«, οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες, οἱ προγεναίτεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. Ἀπομν. γ'. 11. καὶ δ'. ἡ. 10. ἐπίσης, »Οἱ προγεγονότες«, Ἡρόδ. 7, 3. »Τὰ προγεγενημένα, ἅπερ ἠκολούθησαν, συνέβησαν, ἐγένοντο προτήτερα, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ. 9. 2) προτήτερα, ἔμπροσθεν εἰμὶ, ὑπάγω, ἔρχομαι προπορεύομαι, προηγοῦμαι· καὶ ἐνίοτε, ὑπάγω εἰς ὑπάντησιν· καὶ, προχωρῶ. »Οἱ δ' ἀμυδὶς προγένοντ' ἐκάλοι πυρίοι, ἐβάδισαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 345. καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Σ, 525. »Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, προὔφαινον«, δηλ. ἐκβῆκαν εἰς τὸ φανερὸν. καὶ Τμν. Ὁμ. 6, 7.

Προγιγνώσκω, καὶ νεωτ. τύπ. προγινώσκω, Μ. -γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνωμλ.) Προτήτερα γινώσκω, ἐξεύρω, γνωρίζω, καταλαμβάνω· προτήτερον μανθάνω, εἰδοποιοῦμαι· »Προγινώσκω, Ἐπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀντὶ, προγνῶναι, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 238. 2) προτήτερον ἀποφαίζω τι· προτιδιορίζω· καὶ ἐνίοτε, προκρίνω, προτιμῶ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 11.

Προγλωσσεύω, (πρόγλωσσος), ταὐτὸν τῷ, λαβρεύω, φλυαρῶ, παρὰ ὀγλίγωρος εἰς τὴν γλῶτταν εἶμαι, Εὐστάθ.

Προγλωσσίς, ίδος, ἡ (γλῶσσα). Ἡ κορυφὴ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, Πολυδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Οὗ τινος ἡ γλῶσσα προτρέχει, φλύαρος.

Προγνῶσις, ἡ (προγιγνώσκω) Τὸ προειδέναι, προορᾶν τε πρότερον· τὰ γινώσκειν τι ἐμπροσθά, ἡ γνῶσις τῶν μελλόντων, τὸ προγινώσκειν, προορᾶν τὰ μέλλοντα καὶ προλέγειν αὐτά. 2) πρόνοησις· ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ἔταμέ τις ἐμπροσθά, σκοπός. ἔθεν

Προγνώστης, ου, ὁ. Ὅστις προγινώσκει, ἡ προβλέπει, προγνωρίζει τὰ μέλλοντα. ἔθεν

Προγνωστικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. — κῶς. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προγινώσκειν τί, ἢ προλέγειν, προγνωρίζειν τὰ μέλλοντα. «Τὸ προγνωστικόν, σημεῖον προλέγον, προδεικνύον, ἢ δι' οὗ προγνωρίζουσι τὸ μέλλον.

Προγόνη, ἡ, Ἀθηλ. τοῦ, οὐσ. πρόγονος. Ἡ ἐξ ἄλλου ἀνδρὸς ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς θυγάτηρ, ἡ πρωτοτόκος, Παυσάν.

Προγονικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους, ὃν ἔχει ἀπὸ τῶν προγόνων, ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῶν, ἢ ἀξίως αὐτῶν.

Πρόγονος, ὁ, ἡ (γίγνομαι, γέγονα). Πρότερον γενόμενος. Προτέρου γενομένους, ἔθεν, ἐρασθέντερε, μεγαλητέρους κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ πρωτότοκος, π. χ. ἀπὸ προβάτων καὶ αἰγῶν, ἐν Ὀδ. Ι, 221. ἡ, προπάτωρ, πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου καὶ οἱ ἀνωτέρω, πάππος, ἢ πρόπαππος, Ἰλ. Ι, 221. Πατρὸς ἢ μητρὸς ἢ τούτων ἔτι πρεγόνων, Πλάτ. Νομ. 5'. Πατριάρχαι, πρῶτοι γενεάρχαι, Wess. Ἡρόδ. 7, 150. καὶ οἱ προγενέστεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες, προγενέστερες, Ξενοφ. ἀπ' Ἀγησ. 4. Οἱ Πρόγονοι ἀνομαζόμενοι· ἔτι δὲ «Θεοὶ πρόγονοι εἴ θεοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κατάγει τις τὴν γενεάν του, Πλάτ. Κλειτόφ. 60. ἴσως καλοῦσι λέγεται βασιλικὴ φαμιλία, ἢ πατριά· οἱ ἐκ βασιλικοῦ γένους κατεγόμενοι, εὐπατρίδαι 2) παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 50. οἱ μεταγενέστεροι.

Πρόγονες, ου, ὁ (γονή). Ὁ ἐξ ἄλλου πατρὸς ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγεννημένος, ὅ, ἐστιν ἀπὸ προτέρου γάμου, οὐ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον· λέγεται δὲ ἀπὸ μέρους τῶν πατρικῶν ἢ τῆς μητρικῆς, προγενὴς, Πλούτ. εἰς Μάρ. 35. Ποιμ. 9 «Εἰώθασι δάκνω διαφέρεσθαι Ἕλληνας αἵτε μητρυιαὶ καὶ οἱ πρόγονοι· Ἰσαῖος. π'Ἡ Φαίδρα κατειποῦσα τοῦ προγόνου, Λουκιαν· περὶ Διαβολ. 35. καθόλου δὲ, ὁ εἰς πόκου οἱου ἢ συγατρὸς ὤν. (οὐ γραπτέον, προγενὴς, αὐτόνυς.)

Πρόγραμμα, τό. (προγράφω). Δημοτικὴ καὶ ἔγγραφος αἴθησις, ἢ δημόσιόν τι γράμμα ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως ἐκδιδόμενον, περιέχον προσταγὴν ἢ διαταγὴν ἢ ἀπλωτὴν τινα· ὑπῆρχε δὲ τοῦτο πολίτευμα, ὅπερ ἐγράφετο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, (ἢ ἐκκλησίας εἰς τοὺς τοίχους τῆς πόλεως) μεγάλοις γράμμασι λίγοι, τὸ, καὶ τὸ, Δημοσθ. Lnb. Φρυν. σελ. 249.

*Προγραμματεύς, έως, ὁ. Ὁ τοποτηρητὴς ἐπίτροπος τοῦ γραμματέως, Ἔπιγρ.

Πρόγραφή, ἡ (προγράφω). Δημόσιον γράμμα, ἐπίγραμμα, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἀ. 9. ἡ δημοτικὴ ἔγγραφος αἴθησις, προειδοποίησις, κήρυξις, Διόδωρ. Σικ. ἐξαιρ. δημοσία πώλησις, δήμευσις τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ἐξορία τοῦ ἐχοντος αὐτὰ, τὰ ὁποῖον τοῦτο ἐγίνετο διὰ πίνακος ἀργυρᾶς δημοσίας, Σερῆβ. «Προγραφὰς δὲ ποιήσαντος οὐκ ἀπώλεσεν ἀριθμὸς πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διεχειρισμένους.

Προγράφω, Μ. ψω (γράφω). Προτέρου ἢ ἐμπροσθά, γράφω. Ἀριστοτ. 2) διὰ προγράμματος δηλόω φανερὸν ποιῶ, προστάζω, διορίζω, Ἀριστφ. Ὄρν. 453. «Προγρ. εἶκεν ἢ κρίναι τινὶν, ἐπιστέλλω τινὶ διὰ τριήρους ἔγγραφον διὰ νὰ παρρήτιασθῇ ἐξαιρ. α) πωλῶ δημοσίᾳ τὴν περιουσίαν τινὸς ἐξορίστου, καταδικάζων ἢ ἐξορίζων τινὰ δημοσίᾳ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ὡς τὸ Λατιν. proscribere, ἀφ' οὗ τὸ Γαλλικ. proscrire. β) «Προγράφειν τινὰ τῆς ἐπὶ τιμητοῦ (censor), βάλλω τινὰ ὡς κεφαλὴν τῆς Βουλῆς, ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν τιμητῶν, Πλούτ. Φλαμ. 18.

Προγρηγορέω, ῶ. Μ. ήσω. (γρηγορέω). προτήτερον ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γρηγορῶ. ἀγρυπνῶ ἢ ἐξυπνῶ.

Προγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Προτήτερον γυμνάζω· ἢ προγυμνασίαν ποιῶ, προετοιμάζω. -Μέσ. προγυμνάζομαι εἰς τι διὰ μελέτης, σπουδῆς, ἐξαιρ. εἰς τὴν ῥητορικὴν δεξ τῆς φωνασκίας. ἔθεν

Προγυμνασία, ἡ. Ἡ πρότερον γυμνασία, ἢ ἡ προπερασμένη, προγενομένη γύμνασις, προετοιμασία· καὶ

Προγύμνασμα, ατος, τό. Προάσκησις, προετοιμασία· τὸ εἰς γύμνασιν καὶ ἕξιν προγινόμενον· ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται ἐπὶ ῥητορικῶν λόγων· ἢ μετρίων πρὸς μειζόνων ἐπιῤῥώστων πραγμάτων ἄσκησις, ἢ εἰσαγωγικὴ τριβὴ διὰ λόγων τῶν κατὰ τὴν ῥητορικὴν μερῶν καὶ εἰδῶν χρήσιμά τινα προασκουμένη.

Προγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Ὅστις προγυμνάζει, προετοιμάζει τινὰ ἀγῶνα, Ξενοφ. ἐξαιρ. δοῦλος τις τοῦ γυμναστοῦ, ὅστις τρίβει, ἀλείφει, ἐν γένει, βοηθεῖ τὸν αὐθέντην του εἰς διαφόρους προετοιμασίας τοῦ ἀγῶνος· ἔτι δὲ καὶ, σκληρὸς, ὅστις συγγυμνάζεται μετὰ τοῦ αὐθέντου του, Σεν. ἐπιστ. 83.

*Προδαῆναι, ἀπαρμφτ. παθ. ἀόρ. τοῦ προϋδάην μετὰ σημ. ἐνεργ. ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΔΑΩ, ἀντὶ τοῦ, προειδέναι, προγινώσκειν, προγνωρίζειν, εἰδοποιηθέντα μενον· ἡ μετοχ. προδαείς, εἴσα, ἐν, ἀντὶ τοῦ, προδιδαγμένος, Ὀδ. Δ, 306.

Προδανείζω, ἴσω (δανείζω). Ἐμπροσθὰ ἢ Προτήτερον δάπανῶ, ἐξοδεύω, ἀναλίσκω.

*Προδέδαα, ποιητ. παρακ. ἐπὶ παθ. σημτ. τοῦ προδιδάσκω.

*Προδεδοικα, παρακ. τοῦ προδείδω, μετὰ σημσ. ἐνεστ.

*Προδέδοκτο, ποιητ. ἀντὶ προεδέδοκτο, γ'. ἑνικ. πρόσπ τοῦ προδοκάω.

Προδείελος, ὁ, ἡ (δείδω, ἀνωμλ.), = προδειμαίνω. (ὁ παρακ. προδέδοικα ἔχει σημτ. ἐνεστ.)

Προδείελος, ὁ, ἡ (δείλη). Πρὶν τῆς ἑσπέρας ἢ πρὶν τοῦ δείλινοῦ ποιῶν τι, ἢ γινόμενος, ποιητ. Ζήτ. Δείλης, Θεόκριτ.

Προδεικνύω, καὶ, Προδείκνυμι, Μ. ξω. (δεικνύω) Ἐπὶ καιροῦ, δείκνω τι προτήτερα, προτιμαίνω τὸ μέλλον, φανερὸν ποιῶ τὸ μέλλον πρότερον, Ἡρόδτ. ζ'. 37. 2) προαποδεικνύω, εἰς ἀπόδειξιν πρὸ ὀφθαλμῶν βάλλω, προπαρατίθημι, Ἡρόδ. 4, 10. ἐξαιρ. ὡς παράδειγμα, Ἡρόδ. 1, 60. «Προδέξαντες σχῆμα, οἷόν τι ἄμεινον ἐμπρεπέστατον φανέσθαι ἔχουσαν. 3) ἐν τῇ πελεμικῇ, κάμνω πλαστὴν προτροπὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, φαίνεται ὅτι θέλω νὰ τὸν κτυπήσω ἀπὸτι μέρος χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι ἔτοιμος, faire une demonstration. π. χ «Χερσὶ προδεικνύναι, κτυπῶ τὸν ἐχθρὸν, ὀρχίνω τὸν ἀγῶνα πρότερον μὲ τὰς χεῖρας, Λατ. praeludere, Θεόκρ. 22, 102. «Σκαίπτρῳ προδεικνύναι, ἐπὶ τυφλοῦ, κάμνω τὸν δρόμον πρότερον μὲ τὴν ῥάβδον, ἐν ᾧ προαιθάνεται καὶ προψηλαφεῖ, μετ' αὐτὴν, Σοφ. Ἀντ. 456. baculo senili iter praetentare Sen. Oed. 656. μετὰ αἰτ. πράγμ., τὸ τόξον, Λουκ. Ἡρακλ. 1. «Προδεικνύναι κατὰ τόπον τινὰν, καμνόμαι, ὅτι θέλω νὰ κτυπήσω εἴ τι μέρος, διὰ νὰ κινήσω ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ἐνῷ τοιοῦτοι ἐγὼ μελετῶ ἄλλου. «Κατ' ἄλλους μὲν προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους δὲ πρόσαγε τὰ μηχανήματα (Μαθηματ. Παλ. σελ. 98.), προσποιήσῃ, καμώσου προτήτερα ἢ δεῖξον, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἐχθροί σου, ὅτι θέλεις βάλλει τὰς μηχανὰς εἰς ἄλλους τόπους, παρὰ ἐκεῖ ὅπου ἔχεις σκοπόν· ἄλλου πρότερον δεῖξαι, καὶ ἄλλου βάλλε τὰς μηχανὰς ὕστερον· ὅθεν ἐν γένει, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, καμώνομαι. ἔθεν

Προδείκτης, ου, ὁ. εἶδος ὑποκριτοῦ ἢ κομψολόγου, ἀγύρτου, cherlatan. Παρὰ Διοδ. Σικ. β'. συνεφέρεται μετὰ τοῦ, μίμοις. «Μίμοις καὶ προδείκταις». ταὐτὸν τῷ, δεικηλιστής. Ζήτ. ἐν τῷ, Δεικηλίζω.

*Προδειμαίνω, ανῶ (δειμαίνω). Προφοβοῦμαί τι, Ἡρόδ. 7, 50, 1. μάλιστα διά τι μέλλον.

*Προδειπνέω, ήσω (δειπνέω). Πρότερον δειπνῶ.

*Πρόδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Πρὸ τοῦ δείπνου ὤν, προηγούμενος τοῦ δείπνου. 2) δειπνῶν ἢ δειπνήσας πρότερον.

Προδίκτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, προδείκτωρ, (προδείκνυμι) Ὁ προδεικνύων, προσηλῶν, ὁ σημεῖόν τι δεικνῶν πρότερον, προσημαντικὸς, Ἡρόδοτ. 7. 37. «Οἱ δὲ (μάγοι) ἔφραζον ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ Θεὸς ἐλλειψιν τῶν πελίων, λήγοιτες, ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, περὶ τῆς γενομένης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ Ξέρξης κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐξεστράτευε.

*Προδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ, προδείξας, ἀόρ. τῆς μετοχ. τοῦ προδείκνυμι.

*Προδέομαι, Μ. δεήσομαι, ἀόρ. προϋδεήθην (δέομαι). ἔχω πρότερον χρείαν.

Προδερκομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (δέρκομαι). Βλέπω ὁ πρῶτος, βλέπω πρότερον ἢ πρότερα προβλέπω, προοράω, Αἰσχύλ. Προμ. 248.

Προδεσμέω, ῶ. Μ. ήσω (δεσμός). Προτήτερον δεσμεύω, δένω.

Προδεύω. Μ. εύσω (δεύω). Προτήτερον ὑγραίνω, μαλακὸν ποιῶ, μουσκεύω.

*Προδέχομαι, Μ. δέξομαι (δέχομαι). Δέχομαι πρότερος, ἢ πρότερον ἢ ἐμπροσθά· εἰμὶ ὁ προστάτης τινός.

Προδηλέομαι, Μ. ήσομαι. μεσ. Ἀποθ. (δηλέομαι). Πρότερος ἢ προτήτερον φθείρω, βλάπτω, χαλνῶ, κολοβόω, Ἡροδτ. 8, 68, 3. ἐνθα ὅμως ἠδη διωρθώθη ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων, προσδηλήσηται ἀντὶ προδηλήσηται.

Προδηλοποιέω, ῶ. ήσω (δηλοποιέω). Προδήλον ποιῶ.

Πρόδηλος, ὁ, ἡ. καὶ [ἐπίρ. — ηλως (δῆλος). Καταφανὴς, προφανὴς, φανερὸς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, λίαν σαφὴς, τοῖς πᾶσι γνωστός, Ἡροδ. 9, 17. Ξενοφ. ἔθεν

Προδηλόω, ῶ. Προτήτερον δῆλον, φανερὸν, γνωστὸν ποιῶ, προεἰδοποιῶ, προμηνύω, προλέγω, Λουκιαν. ἔθεν

Προδήλωσις, ἡ. Δήλωσις, φανέρωσις πρότερον, προμήνυσις, Πλούταρχ.

*Προδημεγωγέω, ήσω (δημαγωγέω). Τὸν δῆμον κατ' ἐξοχὴν ὁδηγῶ, διοικῶ, θελκάζω, πλανῶ.

Προδήμιος, ὁ, ἡ. Ὁ πρότερον [δήμιος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1127.

Προδιαβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνωμλ.) ἡ πρῶτος τῶν ἄλλων διαβαίνω, περνῶ, Ξενοφ.

Προδιαβάλλω, Μ.-βολῶ (βάλλω, ἀνωμλ.), προτήτερον διαβάλλω συκοφαντῶ, ἢ ὑπὸ αἰτίαν, δυσπιστίαν, ὑποψίαν ἢ ἔχθραν μετ' ἄλλου βάλλω τινά.

*Προδιαβεβαιόω, ώσω (βεβαιόω.) Διόλου βεβαιῶ πρότερον.

Προδιαγιγνώσκω, Μ -γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνωμλ.) Προδιακρίνω τί, ἢ ἐμπροσθά, προτήτερον ἰσκέπτομαι, στοχάζομαι, προσνλλογίζομαί τι, Θουκυδ. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προδιάγνωσις, ἡ. Προηγουμένη ἐξέτασις, ἢ τὸ γινώσκειν ἢ γνωρίζειν τι ἀκριβῶς πρότερον, ταὐτὸν τῷ, Πρόγνωσις, Ἱππουρ.

Προδιαγόρευσις, ἡ (διαγορεύω). Περισταστικὴ προφητεία, τὸ προλέγειν ἀκριβῶς καὶ περιστατικῶς, Ἱππουρ.

Προδιαγράφω, ψω (γράφω). Προτήτερον διαγράφω, σχεδιάζω. Χρυσόστ.

Προδιαγωγή, ἡ (ἀγωγή). Ἡ προτητερινὴ διαγωγή, τὸ προδιάγειν, προπεραίαν διάτινος, ὅδεν, ὑπεραγωγεῖον μακρύ. Πλούταρχ.

Προδιαγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀγωνίζομαι). Πρότερον μάχομαι, ἀποτελειόνω ἐν ἀγῶνα, μίαν ἔριδα διὰ τῶν ὅπλων, Διόδ.

Προδιαδίδωμι, Μ. -δώσω (δίδωμι). Προτήτερον διαδίδωμι, ἐξαπλόνω, διασπείρω, διαιρέω.

Προδιαζεύγνυμι, (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Προτήτερον διαχωρίζω, ξεχωρίζω· διάτινος προτεθεμένης λέξεως χωρίζω. ὅδεν «Προδιεζευγμένον σχῆμα, ἄλλως, Ἀλεμανικὸν σχῆμα, ῥητορικοῦ τε σχῆμα, ἐν χρήσει μᾶλιστα παρ' Ἀλεμάνι, συνάμει τοῦ ὁποίου λέξις τις, διωρισμένη ὡς ἐπίῤ. καὶ κατηγόρημα διὰ δύο λέξεις, προτάσσεται μιᾶς αὐτῶν, π. χ. «Ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ», κρβ. Ὁδ. Β, 314. καὶ κύτσ. Εὐστάθ.

Προδιάθεσις, εως, ἡ, (προδιατίθημι). Ἡ πρότερον γινομένη διάθεσις, διάταξις.

Προδιαιρέομαι, ήσομαι, μέσ. (αἱρέω, ἀνμλ.) Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ, προτήτερα διαιρῶ, ἢ διαιρόνω, διαιρῶ τι κατὰ γένη καὶ εἴδη, εἰς κλάσσεις, classifier, Ἰσοκρ. ὅδεν

Προδιαίρεσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη διαίρεσις μετὰ διαιρέσιος, classification. συγχέεται μετὰ τοῦ, προαίρεσις.

*Προδιαιρετέον, θετ. ἐπιῤῥ. τοῦ προδιαιρέομαι. Πρέπει νὰ προδιαιρέτῃ τις καὶ διαιρίνῃ εἰς γένη καὶ εἴδη. Ὀλυμπιόδ. Σχολ. Πλάτ. Φιλῃβ. σλ. 288. Stallb.

Προδιαίτησις, ἡ. (προδιαιτάω). Ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία· ἐν γένει, προετοιμασία, Λουκιαν.

Προδιακινέω, ῶ. (κινέω). προτήτερον διόλου κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, διεγείρω, ἐρεθίζω, Ἰώσηπ.

Προδιακονέω, ήτω, καὶ μέσ. Ἀποδ. προδιακονέομαι (διακονέω). Προτήτερον διακονῶ, ὑπηρετῶ, ἢ βοηθῶ, συντείνω. Ἰώσηπ.

Προδιαλαμβάνω, (λαμβάνω, ἀνμλ.) Πρότερον, προτήτερα κρίνω καὶ ἀποφασίζω, Πολύβ.

Προδιαλέγομαι, Μ. ξομαι, μέσ. Ἀποδ. μετὰ παῤ. ἀορ. (λέγω, ἀνμλ.) Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ, προτήτερον διαλέγομαι, ὁμιλῶ μετά τινος, ὅδεν

Προδιάλεξις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη διάλεξις καὶ συνομιλία μετά τινος, Γλωσσάρ.

Προδιαλύω, (λύω). Προτήτερον διαλύω, χωρίζω ἢ ἀφανίζω.

Προδιαμαρτύρομαι, Μ. -θῦμαι, μέσ. Ἀποδ. (μαρτύρομαι.) Προτήτερον προταλλῶ ὡς μάρτυρας, ἢ ἐξορκίζω, ἱκετεύω, Πολύβ. κ ς. Ἐν ὅπου πιθανῶς, προδιαμαρτύρομαι, πρέπει νὰ γραφῇ. (ῦ)

Προδιανοέομαι, οῦμαι. Μ. -ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. μετὰ παῤ. ἀορ (νοέω). Πρότερον διανοοῦμαι, στοχάζομαί τι, συλλογίζομαι. ἀναλογίζομαι (τὸ ἐνεργ. προδιανοέω, ἐστι σπάνιον.)

Προδιανυκτερεύω, (νυκτερεύω). Προτήτερον διανυκτερεύω, ὅ ἐστι τὴν προτέραν νύκτα διατρῶ ἄγρυπνος, Κλήμ. Ἀλεξ.

Προδιανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Προτήτερον διανύτω, ἀποτελῶ, τελειόνω. 2) προτήτερον ἀποδείκνυω.

Προδιαπέμπω, ψω (πέμπω). Στέλλω πρότερον παντοῦ, ἰτηγύρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διπλ. παρὰ Πολυβ. 8, 20, 3.

Προδιαπλέω, Μ. -πλεύσομαι (πλέω). Προτήτερον διαπερῶ διὰ πλοίου ἢ κολυμβῶν πέραν.

Προδιαρθρόω, ῶ (ἀρθρόω). Πρότερον σαφῶς καὶ κατηγορῶς ἑρμηνεύω ἢ προσδιορίζω, δίδω τὸν ὁρισμόν, Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 604. «Ἐκεῖνο δὲ ἴσως ἁρμόσει προδιαρθρῶσαι, ὅτι τὸ, ΕΣΤΙ, δύο σημαίνει, τὸ, Ὑπάρχει, καὶ τὸ, Φαίνεται.

Προδιαρπάζω, άσω, καὶ, ξω (ἁρπάζω). Προτήτερον διαρπάζω, λεηλατῶ, ἢ ξεσχίζω, Δίων Κάσ.

Προδιασαλεύω, εύσω (σαλεύω). Προτήτερον διασαλεύω, κατασείω.

Προδιασαφέω, ῶ. ήτω (σαφής). Προτήτερον γνωστὸν ποιῶ, φανερόνω, ἢ ἐξηγῶ. ὅδεν

Προδιασάφησις, ἡ. Προδήλωσις, ἢ πρότερον γινομένη διασάφησις, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἢ ἐξήγησις.

Προδιασκευάζω, άσω (σκευάζω). Προτήτερον διασκευάζω.

*Προδιασκέπτομαι, Μ. ψομαι, μέσ. Ἀποδ. (σκέπτομαι). Πρότερον ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἢ σκέπτομαι, στοχάζομαί τι κατ' ἀκρίβειαν.

Προδιασκοπέω, ῶ. (σκοπέω). Προτήτερον διασκοπῶ, θεωρῶ, ἢ περιεργάζομαι, κυττάζω τί κατ' ἀκρίβειαν, Δίων Κάσ.

Προδιαστέλλομαι, Μ. -ελοῦμαι, μέσ. Ἀποδ. (στέλλω). Ἰώσηπ. Ἀρχ. δ'. ή'. 4. Προτήτερον ὡρισμένως ἐπίτι ἀποδεικνύω, φανερόνω ἐμαυτόν, ἐξηγοῦμαι, λέγω παστρικά τι, ἀνοιῶ με τί· καὶ, συμφωνῶ προτήτερον μετά τινος, δοτ. προσπ., αὐτὶ τοῦ, προσυντίθεμαι, «Προδιεστειλάμην τῷ περιμείνῃ (Ἄδην. σελ. 521.) συνεφώνησα πρότερον μετὰ τοῦ περιμένω.

Προδιαστροφή, ἡ (διαστρέφω). Ἡ πρότερον, ἤτοι πεπερασμένη διαστροφή, διαῤῥοή, φθάρσιμον, Κλήμ. Ἀλ.

Προδιασύρω, Μ. -υρῶ (σύρω). Πρότερον ξεσχίζω, ἢ πρότερον χλευάζω, περιπαίζω, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. ἢ παραβάλλω, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, προδιασύρας, διὰ τοῦ, παραβὰς τὰς συνήθειας.

Προδιατάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω (τάσσω). Προτήτερον διατάσσω, ὅηλ. ἐρεθίζω, βάλλω κατά τινα διαστήματα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μακράν, Αἰν. Τακτ.

*Προδιατέμνω, Μ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Πρότερον κόπτω εἰς τὸ μέσον, διαχωρίζω.

Προδιατίθημι, Μ. προδιαθήσω (τίθημι). Πρότερον βάλλω εἰς θέσιν καὶ τάξιν ἀπ' ἐλλήλων, ἢ εἰς ταύτην ἢ ταύτην τὴν θέσιν.

Προδιατυπόω, ῶ. (τυπόω). Προτήτερον διατυπόω, σχηματίζω, προσχεδιάζω, προμορφόνω. ὅδεν

Προδιατύπωσις, ἡ. Ἡ πρότερον, ἐν τοσούτῳ γινομένη διατύπωσις, μόρφωσις, ἢ διάταξις, ἀρραδίασμα.

Προδιαφθείρω, (φθείρω). Πρότερον καταφαυλίζω, ἐξαλοῤῥεύω, ἢ πλανῶ, ἀπατῶ, ἢ νικῶ. Ἰσοκρατ Παγηγ. 27.

Προδιαχρίω, ίσω (χρίω). Προτήτερον ἢ πρῶτος ἀπὸ τῶν ἄλλων διαχωρίζομαι, σκοπίζομαι τὰ χαλκᾶ μέτινα πρῶτος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ γ'.

Προδιδάσκω, δξω (διδάσκω). Προτήτερον διδάσκω. ἐν γένει, διδάσκω, συμβουλεύω τί νὰ κάμῃ.

Προδίδωμι, Μ. -δώσω (δίδωμι). Προτήτερον δίδωμι (δίδω ἡμερησθ), προπληρόνω, Ξενοφ. Ἕλλην. α'. ἐ. 4. «Τούτοις προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν· οὕτω καὶ ἐν ἑ. α'. 24. «Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις· οὕτω καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκ. καὶ Δημοσθ. 2) παραδίδω τί εἰς τὸν ἐχθρὸν, τινί τι, Ἡρόδ. 6, 23· 8, 128. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. «Προέδωκεν ὁ θεῖος τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν», ἀντὶ τοῦ, λάθρα καὶ ἐπιβουλῶς παρέδωκεν· ὅθεν καὶ, προδοσία, καὶ προδότης· ἆρα ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθ. προδίδω· παρὰ Ξενοφ. πολλαχοῦ. παθ., ὑπό τινος, Ἡρόδ. 7, 137. 3) καταλείπω, ἀπολείπω, φεύγων ἀφήνω τινὰ εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν, κοινῶς εἰς τὴν λαύπην, ἀβοηθήτον, μοναχόν. ἐν ἐαιρ. ἐν τῇ μάχῃ προδιδόναι λέγονται ἐκεῖνοι ὅσοι ἀφίνουσι τοὺς συντρόφους των καὶ μετὰ βαίουσι πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἁπλῶς, ἢ πρόπτωσα, Ἡρόδ. 5, 113 ὁ, 15. 3, 45. οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 10. «Μήτε ἐν τοῖς κακοῖς (τοὺς φίλους) προδώσουσιν· οὕτω καὶ ἐν ς'. γ'. 27. «Ἢ δέ τις στρέφηται, προδιδόναι δέλων. Ξανάτῳ ζημιοῦνι· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. ς'. ε'. 10. καὶ 13. «Ἀποδράντα καὶ προδόντα τοὺς στρατιώτας. Παῤ Ἀθην. ιέ. σελ 605 κεῖται καὶ ἐν σκολιόν. «Ὅστις ἀνδραφίλει μὴ προδίδωσι, μεγάλην ἔχει Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς ἔντε θεοῖσιν κατ' ἐρὸν αἰῶνα. Παθ., ὑπό τινος, Ἡρόδ. 9, 60 4) ἀπολύω, ἀχαμνῶ, παραιτῶ, ὅδεν ἐπιβάλλω, χάνω, π. χ. ἡδονάς, ἐλπίδας κ. τ. τ. Σοφοκλ. Αἴντγ. 1166. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. «Προδεδόναι τὸν ὀφθαλμόν». 5) μεταφ. ὡς τὸ, ἀνιᾶσθαι, ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ τις χρεωζόμεθα, ὀλιγοστεύει καὶ μᾶς ἀπατᾷ κατὰ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, ὥρα, στίβος, ὀλιγοπεύω, ἐλλείπω, χαλάω, παύω, Ἡρόδοτ. ζ'. 187. «Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὅστις στίβει· οὕτω καὶ ἐπὶ τείχους «Τοῦ φράγματος προδεδόκαμεν, ὅηλ. αὐτοὶ, ἀφ' οὗ τὸ τεῖχος τοὺς ἠμύνησε κατὰ τὴν ἐλπίδα, δὲν ἔκαμε τὴν ὑπουργίαν του, ὅηλ. ἐλλείφθη ἢ διέφυκε, Ἡρόδ. 8, 52 οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ἐ. β'. 5. «Βρέχομεν δὲ τῶν κάτω πλίθων, καὶ προδίδουσιν τὰς ἄνω ἀντὶ τοῦ, ὑπολειβάνει ποιεῖν· βάλτιον δὲ τό, ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαδίδειν, ἀναπέμπειν εἰς αὐτὰς τὴν ὑγρασίαν, ὥστε μηδὲν διέχεσθαι, κρατεῖσθαι, ἀλλὰ χαλᾶσθαι. (Σημειωτέον, ὅτι τὸ πρπ., ὡς ὁποῖο τελειόνεται, σώνεται τις, ἢ δέν κάμνεται τὴν ὑπουργίαν του, εἰς ἣν διωρίσθη, τάσσεται ἀπ' ὅτε κατ' αἴτ.)

Προδιέξειμι, (εἶμι), ταὐτὸν τῷ, διεξέρχομαι, Βύριλ. κατὰ Ἰουλ.

Προδιεξέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) πρότερον ἢ πρὸ ἄλλου τινὸς πρωτ διὰ μέσου καὶ πάλιν ἐκβαίνω· ἔτι δέ, προεπιπωρῶ, προεξετοίζω (στράτευμα), προαπορίζω ἢ προεφηγοῦμαι.

*Προδιεξοδεύω, εύσω (ὁ εὐω). Ὁδεύω διά τινος καὶ πάλιν ἔξω.

Προδιεορτάζω, άσω (ἑορτάζω). Προτήτερον ἑορτάζω, Δίων Κάσ.

*Προδιέπω, ψω (ἕπω, ἀνμλ.). Προτήτερον διέπω, κυβερνῶ.

Προδιεργάζομαι, άσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἐργάζομαι). προτήτερον ἐργάζομαι, ἀποτελειόνω, ξετέρνω, καὶ μεταφ. ἢ φθείρω τινὰ. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ἰ. «Ἀλλὰ δὴ προδιεργάσθαι τοῖς ἤθεσι τὴν ἀκρατῆ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶ χαίρειν, αὐτὶ τοῦ, προετοιμάζειν· ὅθεν «Προδιειργασμένους, προτετελειωμένους.

Προδιερευνάω, ῶ. ήσω (ἐρευνάω). Προτήτερον διερευνάω, ὅθεν

Προδιερευνητής, οῦ ὁ. Ὁ πρότερον διερευνῶν, ἐρευνῶν, ἐξετάζων καταλεπτῶς. ὅθεν κλ. ὁ προαποστελλὸς κατάσκοπος, Πλουτ.

Προδιέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). προτήτερον διέρχομαι, παρὼ διά τινος, μεταφ. προεῖπω, προδιηγοῦμαι.

*Προδιέστην, αόρ. β'. τοῦ προδίσταμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προδιευκρινέω, ῶ. Μ. -ήσω (εὐκρινέω). Προεξετάζω, ἢ διακρίνω τί, ἢ ξεκαθορίζω τι, διαπραγματεύομαι προτέρου ἐκριβῶς. (παραλόγως ὑπό τινων λαμβάνεται ὡς ἀμφ.)

Προδιηγέομαι, οὔμαι. Μ. -ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἡγέομαι). Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόντι, προτέρα διηγοῦμαι, ἐκθέτω. ὄδην

Προδιήγησις, ἡ. Ἡ προτήτερον γιομένη διήγησις, ἔκθεσις

Προδιηθέω, ῶ (διηθέω). Στραγγίζω πρότερον.

Προδιΐστημι, Μέλ. στήσω (διίστημι). Χωρίζω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, πρότερον, ἐμπροσθ. Κατά δέ τους ἀμεταβ. χρόνους, π. χ. ἀόρ. προδιέστην, καί κατά μετ. διαθ. προχωρίζω ἑμαυτόν, χωρίζομαι ἢ μαλλόν μέ τινα, τό χαλνό πρότερον.

Προδικάζω, ἄσω (δικάζω). Προτήτερα δικάζω, κρίνω, ψηφίζω, ὡς κριτής· καμνω τήν πρώτην κρίσιν, ψήφον περί τινος ὑποθέσεως, ὅρα

Προδικαστέα, ἡ, Παρά τοῖς Ἀττ. διαστερόοις, ἡ πρώτη κρίτις μιᾶς ὑποθέσεως, ἢ προπαρασκευή τῶν ἀναγκαίων εἰς τήν κρίσιν ἑνεκεν ὑποθέσεως τινος, εἶδος. Ὁ Φώτ. ἔχει «Οἱ τάς ἐπί φόνῳ δίκας ἐγκαλοῦντες ἐν πρυτανείῳ πρό τῆς δίκης διατελοῦσι ἐπί τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἑξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται· τοῦτο φασίν Προδικασία· καί

Προδικαστής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον ἢ ἀντ' ἄλλου δικάζων κριτής κατά πρώτην ἐντάντζαν, en premier instance.

Προδικάω, ῶ. Μ. ήσω. Προδίκοις εἰμί, πρότερον δικάζω, κρίνω, αἱρετός κριτής εἰμί. 2) ἐν γάμοι, διανδρεύομαι, προίσταμαι, ἢ συνηγορίαν, συνήγορος τινός εἰμί καί διανδρεύω τά δίκαιά τινος ἐπί κριτηρίου, γεν. προσπ. 3) εἰμαι ἐπίτροπος τινός ὀρφανοῦ, ἐπιτροπεύω τινά. ὄδην

Προδικία, ἡ. Τό εἴδεμα καί ἡ ἐπιστασία τοῦ προέδρου, Πλούταρχ.

Προδίκως, ὁ, ἡ (δίκη), Δίκη πρόδικος, ταῦτον τῷ, δίκαια, ὅτε ἐρχόμενός τις εἰς τό δικαστήριον προέδιδε τήν ὑπόθεσιν αὐτοῦ εἰς τινα αἱρετόν κριτήν πρωτοῦ νά παρρήτιασθῇ ἀκόμη ἐνώπιον τῶν κριτῶν μία τις προγεγενημένη ἔριδα, διάφορησις, καί ἄνευρος ἀπόφατις διαφορᾶς τινός. 2) Ὁ πρόδικος, αὐτ. ὁ αἱρετός κριτής, διαιτητής· ἐκεῖνος, τόν ὁποῖον ἐκλέγει εἰς τό νά ὑπερασπισθῇ τά δίκαιά μου, συνήγορος, ἐπίτροπος (ἀβδοκάτος), περί Δακ. ἐπίτροπος ὀρφανῶν παίδων, tutor Dat. Ξενφ. Ἑλ. σ, 6, 9. καί παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 849. «Πρόδικοι Ἀτρείδαι, ἀντί στρατάρχαι, ὑπαρκτοσταί τοῦ στρατοῦ. 3) Πρόδικος, ἀρτ. κύρ. ὄνομα.

Προδικτής, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἴδε προδείκτης.

Προδιοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκέω). Προτήτερον διοικῶ, διατάσσω, διευθύνω, προηγουμένως εἰσάγω τινά εἰς τι, τον προδιδάσκω εἰς τήν γνῶσιν ἀντικειμένου τινός, προετοιμάζω, κ. τ. λ. ὅρα

Προδιοίκησις ἡ Προδιάθεσις προπαρασκευή, προετοιμασία, προηγουμένη διάταξις πράγματός τινος, εἰσαγωγή, κ. τ. λ. ἴδε ὁσιακόν, καί προδιάθεσις.

Προδιοικητικός, ἡ, όν. Ὁ προτήτερον ἑτοιμάζων, προηγουμένως διατάττων τι, προετοιμάζων, ταῦτον τῷ, προεισαγωγικός, διευθύνων, Ἀριστοτ. α, 16.

Προδιομολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁμολογέω). Προτήτερον ὁμολογῶ, μαρτυρῶ, ὑποσχνέομαι, συμφωνῶ καί ἐπιβεβαιῶ, Πλατ Τιμ. σελ. 77. Ε.

Προδιορθόω, ῶ (ὀρθόω). Προτήτερον διορθόνω, Αἰσχίν. ὄδην

Προδιόρθωσις, ἡ. Ἡ πρότερον γιομένη διόρθωσις, προκατασκευή, προηγουμένη βελτίωσις.

Προδιορίζω. μέλ. ίσω (ὁρίζω). Θέτω προηγουμένως ὅρον τινά, προτήτερον διορίζω, Διόδ. Σικελτ.

Προδιυλίζω, μέλ. ίσω. (ὑλίζω). Προτήτερον διϋλίζω, προδιηθέω, στραγγίζω, Διοσκρ. α. 94.

Προδιώκω, μέλ. ξω (διώκω). Προτήτερον ἢ πρῶτος διώκω, ἐπί μακράν διώκω, καταδιώκω, κυνηγῶ, Θουκυδ. 6. 70. ὄδην

Προδίωξις, ἡ, ταῦτον τῷ, προΐωξις. Ἡ ἐπί μακράν καταδίωξις, Σχόλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.

Προσδοκάζω, μέλ. άσω (δοκάζω). Περιμένω φυλάττων, παραμονεύω, παραφυλάττω, ἐνεδρεύω, ταῦτον τῷ, λοχάω, Ἡσύχ.

Προδοκέω, ῶ (δοκέω), συνηθ. ἀπρόσ. προδοκεῖ. Φαίνεται προτήτερα, ἐφάνη προτήτερον ἡ γνώμη καί ἀπόφασις, παθτ. παρακ. «Προδέδοκται, προαπεφασίσθη, εὔλογον ἐφάνη ποτήτερα.

Προδοκή, ἡ (δέχομαι, δοκάω). Τόπος στενός, ἐν ᾧ δοκεύσι τις ὁδοιδόκου δίκην, ἐνεδρεύσι, παραμονεύσι, τόπος πρός ἐνέδραν ἐπιτήδειος, Ἰλ. Δ, 107. «Πέτρης ἐν προδοκῆσιν, ταῦτόν τῷ, προόδοις, ἐν ταῖς εἰσόδοις βράχου τινός, ὅπου ἐ τόποις στενοῖς, ἔνθα δύναταί τις ἐνεδρεῦσαι ἢ προδοκᾶσαι.

Προδοκιμάζω, μέλ. άσω (δοκιμάζω). Προτήτερον δοκιμάζω, Εὐστάθ.

Προδομάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προδόμου, ταῦτον τῷ, προδωμάτιον. (α)

Προδομέω, ῶ, μέλ. ήσω, καί έσομαι, κτίζω δόμους. (δομέω). Προτήτερον δομέω, κτίζω ἀμφ.

*Προδομία, ἡ (δόμος). Ἐπώνυμον τῆς Ἥρας, ὅτε τήν ἐπικαλοῦνται πρό τοῦ ν' ἀρχίσωσι τήν οἰκοδομήν οἰκείας τινός, Παυσαν.

Πρόδομος, ὁ (δόμος). Τό ἐν τῇ οἰκίᾳ πρῶτον δωμάτιον πρός τήν αὐλήν κείμενον, ἢ πρό τοῦ οἰκήματος παστάς (σάπα), εἰς τήν ὁποίαν εἰσήρχοντο ἀπό τῆς αὐλῆς, ἢ ἐξ ἧς ἐξήρχοντα ἀμέτως εἰς τήν αὐλήν, ἢ αἴθουσα· παρ' Ὁμρ. πρόδομος δόμου, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 673. «Οἱ μέν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντον, καί Ι. 473. Ὀδ. Δ, 302. Ὅστις χρῆται τῇ λέξει πρόδομος ἐπί τῆς σημασίας τοῦ κοιτῶνος, (γιατιαλίου) διά τούς διανυκτερεύοντας ξένους.

*Πρόδομος, ὁ, ἡ, ον (δόμος). Τό πρό τῆς οἰκίας κείμενον, πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας.

Προδοξάζω (δοξάζω). Προτήτερον δοξάζω, ἔχω μίαν προηγουμένην δόξαν περί τινος πράγματος, ἐφρίκιον οὕτως ἀνέκαθεν, τοιαύτην εἶχον γνώμην προτοῦ.

*Πρόδοξος, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὅστις κρίνει πρότερον, ἢ ἀποφασίζει προτοῦ νά ἐρευνήσῃ περί τινος ἀντικειμένου.

Προδοσείω, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί προδώσαίω.

Προδοσέταιρος, ὁ, ἡ, ον (ἑταῖρος). Ὁ προδότης τῶν ἑταίρων, ὅστις προδίδει τούς φίλους του, ἢ τούς συνοπαδούς του, συντρόφους του, Δίων Κασ. παρ' Ἀθην. ιέ. σελ. 695. ταῦτον τῷ, προδωσέταιρος.

Προδοσία, ἡ, Ἰων. προδοσίη (προδίδωμι, 2.). Τό λάθρα καί ἐπιβούλως παραδίδειν, ἀπιστία, ἀλλειρίς ἐμπιστοσύνης, τά φεύγειν καί ἀφίνειν τόν φίλον εἰς κίνδυνον καί στενοχωρίαν.

Προδοσοίκομπος, ὁ, ἡ ον (κομπέω). Ὁ κομπάζων καί μηδέν ποιῶν ἐκ τῶν ὑποσχεσεών του, ἢ κατά Φώτ. ὁ ὑποσχετικός, ὁ τας ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενί τιθέμενος, ἀλλά παραβαίνων αὐτάς· ἴδε καί κενεαυχής.

Πρόδοσις, ἡ (προδίδωμι). Ἡ πρότερον διδομένη πληρωμή (anticipazione, Ἰτλ. πεί, Τουρ.)

Προδότης, ου, ὁ (προδίδωμι, 2.). Ὅστις προδίδει ἢ μετ' ἐπιβουλῆς παραδίδει τινά εἰς τούς ἐχθρόν του, Ἡρόδτ. 8, 30. καί ὁ εἰς ἀνάγκην καί στενοχωρίαν ἀφήνων τινά, Ξενφ. Κύρ. παιδ. στ. δ. 14.

Προδοτικός, ἡ, ἐν, καί ἐπίρρ. -κῶς. Ὅστις προδίδει, ὁ κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς προδοσίαν, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναφερόμενος εἰς προδότην, ὁ μέ προδοτικόν τρόπον, διά προδοσίας ἐνεργῶν, ἢ φερόμενος.

Προδότις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, προδότης. Ἥτις προδίδει Ἀριστφ. Θεσμ. 393.

Πρόδοτος, ὁ, ἡ, ον (προδίδωμι). Προδεδομένος (προδομένος), ὅστις ἐπροδόθη ὑπ' ἄλλων.

Πρόδουλος, ὁ, ἡ, ον (δουλόω). Ὁ δούλου τόπον ἐπέχων, τόν ὁποῖον μεταχειρίζομαι ὡς δοῦλον, δουλικός, χαμερπής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 954. καί

*Προδουλόω (δουλόω). Καθίστημι τινά πρότερον δοῦλον, σκλάβον.

*Προδουπέω (δουπέω), καί ἐξαιρ. παρακ. προδέδουπα, ποιητ. Κάμνω πρότερον ἠχον βαθύν, δυνατόν, δούπον, πίπτω μέ κρότον βαρύν.

*Προδραμοῦμαι, μέλ. τοῦ προτρέχω.

Προδρομή, ἡ (δραμεῖν). Τό προτρέχειν, ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθά ὑπάγειν· ἐξαιρτ. ἀπιθρομή, εἰσβολή, συμπλοκή μάχης τῆς προφυλακῆς ἢ τῶν πρώτων ταγμάτων τοῦ στρατεύματος· λέγεται ὅτι καί ἐν πολέμῳ, ὅταν καταβάλῃ τις ψρούριον, ἐξ οὗ δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν, παρά δέ Πλάτ εἰς Ἀκιβ. ά. τό μή ἱρωτασθαι διά τῶν αὐτῶν λόγων μετά τοῦ Σωκράτους. Ὁ Σχολιαστής.

Πρόδρομος, ὁ, ἡ, ον (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ προτρέχων, ὅστις τρέχει, ὑπάγει ἐμπροσθεν ἢ προτήτερα τινός ἵνα ἑτοιμάσῃ τι, ἢ νά δώσῃ εἴδησιν περί τινος, ὡς Ἡρόδτ. 9, 14. «ἤδη δέ ἐν τῇ ὁδῷ ἐόντι αὐτῷ (Μαρδονίῳ), ἦλθε ἀγγελίη πρόδρομος, ἄλλην στρατιήν ἥκειν ἐς Μέγαρα», τον ἦλθε ὄηλ εἰδήτις προτήτερα τῶν ἄλλων, ὅτι... καί Walck. Φοίν. 303. Σοφ. Ἀντ. 108. ἐξαιρ. ὁ ἐρχόμενος, σπεύδων πρότερον νά φέρῃ εἴδησίν τινα, ὡς μηνυτής, ἢ κατάσκοπος (espion), Ἡρόδτ. 1, 60. 4, 122. 7, 203. καί ἐπί ἱππέων πεμπομένων ὡς πρόδρομοι, κατασκόπων, ὁ αὐτός 4, 121. ἔτι καί ὅστις ἐκ τοῦ στρατεύματος τρέχει ἐμπροσθεν εἰς τό νά κάμῃ πρῶτος μίαν ἐφοδον, πρόδρομήν κατά τοῦ ἐχθροῦ, καί πρώτη τάξις τοῦ στρατεύματος, ἥτις καί πορεύεται, ὅθεν καθόλου ὁ φιλῆς (ὁ ἐλαφροαρματωμένος) στρατιώτης, Θουκυδ. 2) Οὐσιαστ. ταῦτον ἐστι τῷ, προδρομή. 3) Προάγομαι ὁ πρότερον τῶν ἄλλων ὡριμάζων, φθάνων, πρώιμος, ἄγουρος, ὡς π. χ. Καρπός, Θεόφρ. καί Ἀθήν. γ'. σελ. 77. «Τῶν δέ προδρόμων καλουμένων σύκων, τά κατά τό Πήλιον ὄρος, »Ἀποστολιάτικαια, καλούμενα, διά τό φαίνεσθαι κατά τήν ἑορτήν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. 4) «Ψυγάδα πρόδρομα», Σοφκλ. Ἀντιγ. 108. ταῦτον τῷ, προτροπάδην φεύγοντα, ὁλοέμπροσθεν φεύγων, χωρίς νά γυρίσῃ κἄν τό πρόσωπόν του. 5) Πρόδρομοι, οἱ, οἱ βορειοανατολικοί ἄνεμοι, οἵτινες πνέουσι μερικας ἡμέρας πρό τῶν κυκλικῶν κυμάτων. 6) Καί οἱ ἐμπροσθεν τῶν ἀρχόντων προτρέχοντες δοῦλοι· καί ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει πρόδρομος, ἀδοξοι.

*Πρόδρομος ὁ, συνηπαρ. οἶνος. Ὁ γλυκύς Μιτυληναῖος οἶνος, ὅστις χωρίς πρότερον νά πατηθῇ ἀποστάζει ἐκ τῆς σταφυλῆς, Ἀθήν. 1. σελ. 30. Β'. ὑπ' ἄλλων ἐκαλεῖτο καί πρότροπος.

Προδυστυχέω, ῶ, μέλ. ήσω (δυστυχέω). Προτήτερον δυστυχέω, εἶμαι ἀπό προτήτερα δύστυχης.

Προδυσωπέω, ῶ, μέλ. ήσω (δυσωπέω). Προτήτερον δυστωπῶ. «Τήν ὁρμήν προδυσωπεῖνα, προτήτερον ἐμποδίζειν, κατέχειν, ἢ καταπραΰνειν, μετριάζειν, Ἰωσηπ.

Προδωμάτιον, τό (δωμάτιον). Τό πρό τοῦ κυρίως δώματος δωμάτιον, ὁ πρό τοῦ δωματίου ἢ πρό τοῦ κοιτῶνος τόπος, παστάς, μικρά στοά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σάλα, Vorhäuschen Γερμ. vestibulum Λατ. καὶ προαύλιον. (ε)

*Προδωσείω (δωσείω), ἐφετ. ἐκ τοῦ προδίδωμι. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ προδώσω, κλίνω εἰς τὴν προδοσίαν, καταγίνομαι εἰς προδοσίας, Lobeck. Φρυν. σελ. 770.

Προδωσέταιρος, ὁ, ἡ, ον (προδίδωμι), ταὐτὸν τῷ, προδοσέταιρος, Lob. Φρυν. σλ. 770.

Προεγγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Πρότερον ἐγγράφω.

Προέγγυος, ὁ, ἡ, ἴδε προέγγυος.

Προεγείρω (ἐγείρω). Προτήτερον ἐγείρω, ἐξυπνῶ, κάμνω νὰ σηκωθῇ τις, ἢ πρότερον κινῶ τινα, τὸν προερεθίζω· προανίστημι, προανορθῶ τι.

Προεγκάθημαι, ἀόμ. ἀποθ. ἐκ τοῦ ἧμαι. Πρότητερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκάθημαι.

Προέγκειμαι, ἀνωμ. ἀποθ. (κεῖμαι). Πρότητερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἔγκειμαί που, ἀνυπάρχω.

Προεγκρατεύομαι, μέλ. εὐσομαι (ἐγκρατεύομαι). Πρότητερον ἐγκρατεύομαι, ἢ σὺ ἐγκράτειας προετοιμάζομαι.

Πρόεγμα, τό, ἀντὶ πρόεχμα (προέχω). Στήριγμα, προστήριγμα, προβολεύς· ὁ Εὐστάθιος παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ συνώνυμον τούτου, ἔχμα, κράτημα, συνοχή· ὅρα τοῦτον ἐν Ὁδ. Ε, σελ. 1528. Ῥωμ. Ἐπιθ. παρὰ Τούρν. χατίλ, ἐφ' οἷς τὰ σιόσκια αὐτῶν ἐπιστηρίζονται.

Προεγχαράσσω, -άττω. Πρότερον ἐγχαράσσω.

Προεγχειρέω, μελ. ήσω (ἐγχειρέω). Προτήτερον, βάλλω χεῖρα ἐπί τινος, πιάνω, λαμβάνω ἀπὸ χεῖρας, ἐπιχειρῶ.

*Προεδεσθείς, ὁ (ἐδομαι), παθητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ προεσθίω.

Προέδρα, ἡ (ἕδρα), = προεδρία. Γραμμ.

*Προεδρεῖα, ἡ (προεδρεύω). Τὸ ἀξίωμα, τὸ ὑπούργημα, ὀφίκιον τοῦ προέδρου· τινὲς νομίζουσι χωρὶς λόγου τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἀμφιβαλλομένην.

Προεδρεύω, μέλ. εὐσω (πρόεδρος). Πρόεδρός εἰμι, προκαθέζομαι. «Τῆς βουλῆς προεδρεύων, ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὴν βουλὴν πρῶτος εἰμὶ τῆς βουλῆς.

Προεδρία, ἡ, Ἰωνικ. προεδρίη (πρόεδρος). Ἡ καθέδρα, ἤτοι ἡ ἕξις, τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, πρωτοκαθεδρία, ἡ πρώτη καθέδρα, ὁ πρῶτος τόπος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν ταῖς συναξεσι τοῦ δήμου, ἐν ταῖς ἑορταῖς, πανηγύρεσι, δημοσίοις ἀγῶσι κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1. 54. 9, 72. 2) Τὸ δικαίωμα τοῦ καθέζεσθαι κατὰ τὰ πρῶτα ἐμπρόσθια καθίσματα ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπερ ἐδίδετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς τιμὴ εἰς τοὺς ὅσοι ἄξιον ἄξιας ἐκτελέσεις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ ἐφυλάττετο ὡς κληρονόμημα καὶ παρὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. 3) Ἡ πρώτη, ἡ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων ἕδρα, τὸ πρωτοκαθίσμα, Ἡρόδ. 4, 88. (τὸ Ι ἔστι παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. 10. σελ. 414 Α', μικρόν.)

Προέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, προεδρία, ἀμφ.

Πρόεδρος, ὁ, ἡ, ον (ἕδρα). Ὁ προκαθήμενος, ὁ ἐπὶ τῆς πρώτης ἕδρας καθεζόμενος, ὁ πρόεδρος (President), καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τοῦ δήμου ἐκκλησίαις, παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο πρόεδρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, Πρύτανις, καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν, ὁ Φυλάρχος, ὅπερ ἴδε.

Προέδω (ἔδω). Πρότητερον τρώγω, = προεσθίω.

Προέρχω, Ἐπικ. ἀντὶ προείρχω (εἴρω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθέν τινος ἱστάμενοι, ἐμποδίζω, κωλύω, Ἰλ. Λ, 569. κωλύω, ἐμποδίζω τοῦ μὴ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύεσθαι, μετὰ ἀπαρεμφ.

*Προέηκα, Ἐπικ. ἀ. ἀόρ. τοῦ προίημι ἀντὶ, προῆκα, Ὁμηρ.

Προεθίζω, μέλ. ίσω (ἐθίζω). Πρότητερον ἐθίζω, συνεθίζω τινὰ εἴς τι, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. στ'. β'. 11. Παραλ. παθητ. προείθιστει, εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐν συνηθείᾳ, πρὸ καιροῦ συνεστάθη, τὸ μεταχειρίζονται πρὸ καιροῦ οἱ ἄνθρωποι.

*Προεθιστέον, θετ. ἐπίρρμ. ἐκ τοῦ προεθίζω.

Προείδον, ἀόρ. β'. τοῦ προοράω, καὶ μετοχ. προιδών καὶ προειδόμενος (εἶδον) βλέπω ἔμπροσθεν, προβλέπω, ἐπὶ μακρὰν βλέπω. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει εἰς ἐπὶ διαστήματος τόπου, ὡς Ὀδ. Ε, 393. «Οὐ ἄρα σχεδόν εἰσιδε γαῖαν, ὀξὺ μᾶλλα προιδώνι, ἰδὼν δηλ. μακρόθεν μὲ πολλὴν ἀκριβείαν, καὶ αὐτόθι Ν, 155. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 386. ὅστις προϊδέσθαι ἔχει. Ἐπὶ χρόνου, προβλέπω μέλλον τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ, προγινώσκω, προγνωρίζω, πρῶτον παρὰ Πινδ. 2) μετὰ γεν. φροντίδα ἔχω, πρόνοιαν ἔχω, προνοῶ, φροντίζω περί τινος. «Ὅτι προείδετε ἡμέων, ὅτι ἐφροντίσατε (ἢ φροντίδα εἴχετε) περὶ ἡμῶν, Ἡρόδ. ἡ. 144. καὶ Θουκυδ. 4, 64. προειδόμενοι, κατὰ μέσ. ἀόρ. συχνότερον δὲ ἐν χρήσει μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 386. καί, «τοῦ μὴ παθεῖν ταῦτα προειδόσθαιω, Δίον. Ἅλικ. Ἀρχ. καὶ μέσ. παραλ. προεῖδα, προειδώς, καὶ προειδεναι, Ξενοφ. Κυνηγ. β'. καὶ Ἡρόδ.

Προειδωλοποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (εἰδωλοποιέω). Εἰδώλων, παραστάσεων, εἰκόνα τινὰ (ἐν διανοίᾳ) ποιῶ πρότερον, συλλαμβάνω, φαντάζομαι, Ἡλιόδ. Αἰθ. σελ. 451.

Προειπάζω, μέλ. άσω (εἰπάζω). Πρότερον συμπεραίνω, προνοῶ τι, ἢ προμαντεύω.

*Προεικονίζω, μέλ. ίσω (εἰκονίζω). Πρότερον εἰκονίζω, περιστάσεων, ὅθεν καὶ

*Προεικόνισμα, τό. Τὸ προεικονισμένον, Τύπ.

*Προείλετο, γ'. πρόσ. μέσ. ἀόρ. τοῦ προαιρέω.

*Προείληφα, Ἀττ. παραλ. τοῦ προλαμβάνω.

*Προειμένος, η, ον, μετοχ. παραλ. τοῦ προΐημι.

Πρόειμι (εἰμι). Πρότερον, προτήτερα ἢ ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων πορεύομαι, ὑπάγω, προχωρεύομαι, ὑπάγω ἐπὶ τὰ πρόσω· ἀνίσχω, ἀναφύω, ἀνατέλλω, ἐκβαίνω ἔξω, ἐξέρχομαι, ἀναβαίνομαι, ὑπάγω μακρύτερον, ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, προχωρῶ, προβαίνω, προσεύω, συχνὰς ἐπὶ χρόνου, ὅθεν μετοχ. «Προϊόντος τοῦ χρόνου», Ἡρόδ. 3, 96. καὶ προϊούσης τῆς πόσιος, αὐτ. 6, 129 καὶ ἐπὶ μεταβάσεως ἀφ' ἑνὸς ἀντικειμένου εἰς ἄλλο, μεθίσταμαι.

*Πρόειμι, μέλ. έσομαι. Πρότερον εἰμί, προϋπάρχω.

Προείπον, μετοχ. προειπών, οῦσα, όν, ἀπαρέμφ. προειπεῖν (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ πρέφημι, ἢ προαγορεύω. Πρότερον, προτήτερα λέγω τι, προλέγω, Ὀδ. Α, 37. καὶ Ξενοφ. Κύρ. παιδ. δ'. 13. «Καλῶς ἐποίησας προειπών», καλὰ ἔκαμες καὶ τὸ εἶπες προτήτερα· καὶ ἐν ἀ. στ'. 1β. «Ὥσπερ προεῖπον, καὶ ἐντεῦθεν 2) παρρησίᾳ λέγω, κηρύττω, φανερῶς καὶ δημοσίως λέγω, φανερόνω, γνωστὸν ποιῶ, μηνύω, διατάσσω, προστάζω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω κ. τ. τ. πόλεμον, κηρύττω τὸν πόλεμον, καὶ Ἡρόδ. «Ξενίην τοῖσι Ἀκαιδίοισι προεῖπαν, ἔκαμε, συνέδεσε φιλίαν μὲ τοὺς Ἀκαιδίους· ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τοῦ πράγματος, φέρεται πολλάκις καὶ τὸ ἀπαρφ. Ἡρόδ. 1, 21. 6, 137.

Προείργω, ταὐτὸν τῷ, πρόεργω καὶ προείργω.

*Προείρηκα (εἴρηκα), ἐνεργ. παραλ. τοῦ προαγορεύω, καὶ προειρημένος, η, ον, μετοχ. παθ. παραλ. προλεχθείς, πρότερον, ἢ πρὸ ὀλίγου λεχθείς, ἀναφερθείς.

Προειρηνεύω, μέλ. εύσω (εἰρηνεύω). Πρότερον, προτήτερον εἰρηνεύω, εἰς εἰρήνην φέρω, pacare, Ἰώσηπ.

Προεισάγω, μέλ. άξω (εἰσάγω, ἄγω). Φέρω πρότερόν τι μέσα, προτήτερον εἰσάγω, ἐμβιβάζω, εἰσφέρω, καὶ μέσ. εἰσάγω, εἰσφέρω τι πρότερον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, ἢ χρῆσιν, ἀπὸ τῆς χώρας εἰς τὴν πόλ
Ἡρόδ. 1, 190. 8, 20. (ε) ὅθεν

Προεισαγωγή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσαγωγή, εἰσφορά, ἐμβίβασις, εἰσαγές.

*Προεισβάλλω, μέλ. λῶ (εἰσβάλλω, βάλλω). Πρότερον, προτήτερα ῥίπτω μέσα, ἐκλείω. 2) ἀμεταβ. πρότερον ὁρμῶ, ἐφορμῶ, κάμνω πρῶτος ἔφοδον, εἰσδρομήν, ὅθεν

Προεισβολή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσβολή, εἰσδρομή.

*Προεισελαύνω, μέλ. ελάσω (εἰσελαύνω ἐλαύνω). Διώκω πρότερόν τι μέσα. 2) ἀμεταβ. ἐμβαίνω προτήτερα μέσα, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ πρῶτος, Ἡλιόδ.

Προεισδέω. Προτήτερον εἰσδέω, δένω, ἐμπερδεύω, ἀμφ.

Προεισενεγκεῖν (ἤνεγον), ἀόρ. β'. τοῦ προεισφέρω.

Προεισέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). ἀποθ. μέσ. Πρότερον εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα. Εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ πρότερον μέσα, εἰσδύομαι, χώνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων πρῶτος, πρωτήτερα, ἀμφ.

Προεισόδιον, τό (εἴσοδος). Πρόφασμα, προσχύρωμα, προοίμιον, πρόλογος.

Προεισοίσω, μέλ. τοῦ, προεισφέρω.

Προεισπαίω, μέλ. παιήσω (παίω). Πρότερον ὁρμῶ μέσα, εἰσβάλλω, εἰσέρχομαι.

Προεισπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προτήτερον εἰσπέμπω, στέλλω μέσα, ῥίπτω.

Προεισπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πρότερον, προτήτερα πίπτω μέσα, πρῶτος ἐμπίπτω, ῥίπτομαι μέσα ἢ ἐπάνω, εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω πρῶτος, Ἡσύχ.

*Προεισπορεύω (πορεύω). Πρότερον φέρω, ὁδηγῶ τινα μέσα, εἰσάγω, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 57

*Προεισπταίω, μέλ. αίσω (πταίω), Πρότερον προβάλλω, προκρούω, σκοδάπτω κατά τινος πράγματος, συμβάλλω.

*Προεισταικέναι, ὑπερτυντ. τοῦ προέστηκα.

Προεισφέρω, μέλ. οίσω (φέρω) Προτήτερον εἰσφέρω, ἄγω, φέρω μέσα, ἐμβιβάζω, προτήτεραν ἢ πρῶτος ἐγὼ εἰσφέρω. δίδω, πληρώνω εἰσφοράν· δάνεια δίδω διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, εἰσφορὰν προτοφέρω, Δημοσθ. ὅθεν

Προεισφορά, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσφορά, χρηματικὴ προκαταβολὴ ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν ἐξόδων. 2) καταβολή, πληρωμὴ τῶν φόρων τοῦ πολέμου διὰ ἄλλους, Δημ. Boeck Staatshaush. 1. σελ. 321—2. σελ. 63, 70.

Προεκβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Πρότερον ῥίπτω ἔξω, ἀφίνω νὰ πέσῃ ἔξω, ἀπολύω.

Προέκβασις, ἡ (ἔκβασις). Ἡ πρότερα ἔκβασις, Εὐστάθ.

*Προεκβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Ἐκβάλλω τι πρότερον ἔξω, κάμνω τὴν ψῆφον τινὸς πρότερον νὰ ἐκβῇ ἔξω, νὰ ἀποβῇ, Πολυβ.

Προεκδεπανάω, ῶ, μέλ. ήσω (δαπανῶ). Προτήτερον ἐκδαπανῶ, ἐξοδεύω, καταναλίσκω ψηφίζω τὴν οὐσίαν, Πολυβ.

Προεκδειματόω, ῶ, μέλ. ώσω (δειματόω). Προτήτερον ἐκφοβίζω, τρομάζω, ἐκπλήττω τινά, Κυρίλ. Ἀλ. ἀμφ.

Προεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, ἀποθ. μέτ. (ἐκδέχομαι). Προτήτερον ἐκδέχομαι, κρατῶ, πίνω

Προεκδιδάσκω, μέλ. ξω (διδάσκω). Διδάσκω τινὰ πρότερον, τὸν μανθάνω τι ἐντελῶς καὶ κατὰ βάθος, ὥστε νὰ μὴ χρῄζῃ πλέον τοιαύτης διδασκαλίας, Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ.

Προεκδίδωμι, μέλ. δώσω (δίδωμι). Προτήτερον ἐκδίδω τι, ἐκδίνω, ἢ δημοσιεύω, ἐκβάλλω εἰς φῶς, ἀκυρόω, ὅθεν

Προέκδοσις, ἡ. Ἡ πρότερα ἢ ἡ πρετέρα ἔκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοσις, δημοσίευσις βιβλίου τινός, Σχόλ. Ἀπολλ. σ. 285.

Προεκδρομή, ἡ (ἔκδρομή). Ἡ πρός τά ἔμπροσθεν ἔκδρομή, τό τρίξιμον, ἡ ἐφόρμησις πρός μάχην τινά καί συμπλοκήν τῶν προδρόμων στρατιωτῶν, (γερουσ., Τουρτ.)

*Προεκθαρίζω, μέλ. ήσω (θαρίζω). Πρότερον θαρίζω, διάλογον ἐκφέρω, ἀφανίζω, ψεύδομαι. Φιλόστρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 12.

Προέκθεσις, ἡ (προεκτίθημι). Ἡ πρότερόν τινος γινομένη ἔκθεσις, παράστασις, εἰσαγωγή, προετοιμασία, προδιάθεσις· ἔστι δέ καί σχῆμα λόγου, ὅπερ ἄλλως καί ὑποστροφή λέγεται, προεκτιθέμενον κεφαλαιωδῶς τόν τοῦ λόγου σκοπόν, ὅθεν

Προεκθετικός, ἡ, όν, καί ἐπίρρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἤ ἐπιτήδειος εἰς προέκθεσιν, ὁ προπαρασκευαστικός, προδιοικητικός, προεξηγητικός.

Προεκθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω). Ἐμπροσθεν ἐκτρέχω, σπεύδω νά τρέξω προτήτερον, ἤ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων τρέχω, πρό τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, παρέκκειρα τρέχω, ἀναχωρῶ, σπεύδω νά ἐφορμήσω.

Προεκθορέω, ῶ, = προεκθρώσκω.

*Προεκθρώσκω, μέλ. θροῦμαι (θρώσκω). Πρότερον ἤ ἐμπροσθέτερον ἐκπηδῶ, ὁρμῶ προτήτερον ἤ μακρύτερον προχωρῶ, προεξάλλω τινά, περνῶ ἔμπροσθεν ἤ μακρύτερον αὐτοῦ, ἐξάπτερνῶ τινά εἰς τό τρέξιμον ἤ εἰς τό πήδημα, μετά γενικ.

Προεκκαθαίρω. Προτήτερον ἐκκαθαίρω, καθαρίζω, παστρεύω.

*Προεκκαίω, μέλ. καύσω (καίω). Κκίω τι πρότερον δέ ὅλου, ἐξολοκληρως, κατακαίω, Γαλην.

Προέκκειμαι, μέλ. κείσομαι (κεῖμαι). ἐποσ. ἀμεταβ. Κεῖμαι, κείτομαι ἔμπροσθεν, ντά προεκκείμενα, ἐπί μακρόν καί διεξοδικόν περιόδου ἤ ρήτεων καλοῦνται, ἐκεῖναι αἱ λέξεις, τάς ὁποίας ἐνίοτε προτίθεσι τάς πρότερον.

Προεκκομίζω, μέλ. ίσω (κομίζω). Προτήτερα ἐκκομίζω, φέρω, ἐκβάλλω τι.

Προεκκρίνω, μέλ. β' νῶ (κρίνω). Προτήτερον ἐκκρίνω, ἐχωρίζω, ἀπολέγω.

Προέκκρισις, ἡ (κρίσις). Ἡ πρότερον γενομένη ἔκκρισις, ξεδιάλεξις, Ἀρτεμίδ. δ. 84.

Προεκκρούω, μέλ. ούσω (κρούω). Προτήτερον ἐκκρούω, ἐκδιώκω, ἀποστρώ.

Προεκλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Προτήτερον ἐκλέγω, διαλέγω. 2) συνάγω ἤ ἀπαιτῶ φόρους ἤ εἰσφοράς, φορολογέω, Δημοσθ.

Προεκλείπω, μέλ. ψω (λείπω). Προτήτερον ἐκλείπω, παραιτῶ, Ἱππορ. Ἔκιστ.

*Προεκλύω, μέλ. ύσω (λύω). Πρότερον λύω, ἀπολύω, ἐλευθερόνω, Πολυβ.

*Προεκμανθάνω, μέλ. θήσομαι (μανθάνω). Μανθάνω τι πρότερον, τελειοποιοῦμαι εἰς τι πρότερον.

Προεκνιτρόω, ῶ, μέλ. ώσω (νιτρόω). Πρότερον καθαρίζω μετά νίτρου, Διοσκορ. ε. δ. 248. καί 138.

Προεκπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Πρότερον, προτήτερα πέμπω, στέλλω τινά, ἤτοι ἔξω, ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον.

Προεκπηδάω, μέλ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρότερος, προτήτερα ἔξω, πηδῶ ἔμπροσθεν ἄλλων, ἀναπηδῶ.

Προεκπίνω, μέλ. πιοῦμαι (πίνω). Πρότερον πίνω ὅλως ὁλόκλου, κενόνω τό ποτήριον πίνων πρότερος τῶν ἄλλων, προτήτερον ἐκπίνω.

Προεκπίπτω, μέλ β' πεσοῦμαι (πίπτω) Πρότερος, ἤ προτήτερον πίπτω ἔξω, ἐκγλιστρῶ, ἐκφεύγω. «Περαιτέρω προεκπίπτειν», Δοτγίν. λή. 1. μακρύτερον προχωρῶ ἤτοι πέραν τῶν ὁρίων ὑπάγω, ἔξω τῶν ὁρίων ἐβαίνω, περιτρέπομαι.

Προεκπλέω, μέλ. εύσω (πλέω). Προτήτερον ἐκπλέω, ἤτοι ἐκβαίνω μετά τοῦ πλοίου εἰς τό πέλαγος.

Προεκπλήσσω, μέλ. ξω (πλήσσω). Πρότερον ἐκπλήττω, τρομάζω, ἐκφοβίζω, ἐκπλήξιν προξενῶ, ἤ εἰς ἔκπληξιν καί φόβον βάλλω, καί μέσ ομαι· ἐξυπάζομαι, εἶμαι εἰς ἔκπληξιν

Προεκπονέω, ῶ, μέλ. ήσω (πονέω). Πρότερον ἐξεργάζομαι, ἀποπερατόνω, ἐκτελῶ, τελειόνω.

Προεκρηγνύομαι, καί προεκρήγνυμαι, μέλ. ρηγήσομαι (ρήγνυμι). Πρότερον ὁρμητικῶς ἀποτελῶ ῥῆξίν τινα, ἔκχυσιν, μεθ' ὁρμῆς, ὅθεν

*Προέκρηξις, ἡ. Πρότερα συμβαίνουσα ἔκρηξις, ἔκχυσις, ἀναπήδησις ἐπί ἡφαιστίων· ἐκρήγνυμαι, σχάζω, ἐκβαίνω, ἐπί νόσων. Ἱππορ.

*Προεκροφάω, ῶ, μέλ. ήσω (ροφάω). Πρότερον ροφῶ, καταπίνω δι' ὅλου ροφῶντας καί

*Προεκροφέω, = προεκροφάω.

Προεκτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω) Πρότερον ἐκτείνω, ἐξαπλόω. 2) ἐπί τά πρόσω, εἰς ἔμπροσθεν ἐκτείνω.

*Προεκτέλεσις, ἡ. Ἡ προτέρα ἀποπεράτωσις, ἐκτέλεσις, ἐκ τοῦ

Προεκτελέω, ῶ, μέλ. λέσω (τελέω). Πρότερον φέρω τι εἰς τέλος, ἐκτελῶ, ἀποπερατῶ.

Προεκτήκω, μέλ. ξω (τήκω), Πρότερον ἐκτήκω, ἀναλόω ἤ διαφθείρω, καταξηραίνω. «Δύπαις προεκτήκεινα», Πλούτοχ. συνεχέστ. παθτ. προεκτήκομαι· ἀναλύομαι πρότερον, φθείρομαι, χάνομαι ὑπό λύπης, ἀμηχανίας, ἤ ἄλλου τινός πάθους.

Προεκτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Πρότερον ἐκτίθημί τι, ἐκβάλλω ἔξω, δεικνύω. Μέσ. προτήτερον ἀναφέρω, ἱστορῶ, διηγοῦμαι. (ι)

Προεκτίκτω, μέλ. τέξω (τίκτω). Πρότερον ἐκτίκτω, γεννῶ. «Ὡά προεκτίκτειν».

Προεκτίλλω, μέλ. λῶ (τίλλω). Πρότερον ἐκτίλλω, μαδῶ, ἀναπτῶ.

Προεκτρέχω, μέλ. δραμοῦμαι (τρέχω) Πρότερος, ἤ ἐμπροσθεν τρέχω, περιῶ τινα εἰς τό τρέχειν, τρέχω ἐμπροστά ἀπό τούς ἄλλους.

Προεκτρύχω, μέλ. ξω (τρύχω). Πρότερον ἐξολοκήρου κατατρίβω, ἀφανίζω, ἐξαντλῶ. (υ)

Προεκτυπόω, ῶ, μέλ. ώσω (τυπόω). Προτήτερον ἐκτυπόω, μορφῶ, Φιλ. καί

*Προεκτύπωσις, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ἐκτύπωσις, ἀπεικονισμός. (ψ)

Προεκφέρω, μέλ. οἴσω (φέρω). Πρότερον ἐκφέρω, ἐκβάλλω, ἐνταφιάζω, Γένεσ. λή. 28.

Προεκφοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φοβέω) Προτήτερον ἐκφοβέω, διά φόβου ἀποδιώκω, ταυτόν τῷ, προεκπλήσσω· ὅθεν

Προεκφόβησις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη φόβησις, τό πρότερον ἐκφοβεῖν, τρομάζειν, εἰς φόβον βάλλειν τινά, Θουκυδ.

Προεκφοιτάω, ῶ, ήσω (φοιτάω). Πρότερον ἐκφοιτῶ, διατρίβομαι, γιωστός γίνομαι, Δίων Βασ.

Προέκφυσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη ἔκφυσις, ἄμφ.

Προεκχέω, μέλ. εύσω (χέω). Προτήτερον ἐκχέω, χύνω ἔξω, διαχέω.

Προεκχωρέω, μέλ. ήσω (χωρέω). Πρότερον χωρῶ ἔξω, ἀναχωρῶ, παραχωρῶ ἀπό τινος μέρους.

Προέλαυσις, ἡ. Τό προελαύνειν, ἡ ἐπί τά πρόσω πορεία, τό προϊππεύειν, χωρεῖν πρότερον κατά τοῦ ἐχθροῦ, ὑπάγειν πρός μάχην, ὡς τό Γαλλ. ὁ l'attaque, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 3. ἐκ τοῦ

Προελαύνω, μέλ. ελάσω (ἐλαύνω). Ἐπί τά πρόσω ἐλαύνω, φέρω, ἄγω ἐπί τά ἔμπροσθεν, προδιώκω. 2) ἀμεταβτ. πηγαίνω ἐπί τά πρόσω, προηγοῦμαι, προϊππεύω, προέχουμαι, προάγω σύν στρατιωτικῇ δυνάμει, ἐξορμοῦμαι, Ξενοφ. καί ἐπί χρόνου, Ἡρόδτ. 9. 44. «ὡς δέ πρόσω τῆς νυκτός προελήλατον, ἀφ' οὗ δή ἡ νύξ προέβη ἱκανῶς.

Προελευθερόω, μέλ. ώσω (ἐλευθερόω). Προτήτερον ἐλευθερόνω, ἀπολύω.

Προέλευσις, ἡ (προελεύθω). Ἡ ἐπί τά πρόσω ἔλευσις, προχώρησις, πρόοδος, ἐπίδοσις, ἔκβασις, ἔξοδος, ἐκβολή ἤ τό ἐκβαίνειν, ἔρχεσθαι ἔξω ἤ εἰς τό φανερόν.

Προελκύω, καί, προέλκω, μέλ, ἑλξω (ἕλκω). Ἐμπροσθεν ἤ πρότερον ἑλκύω, σύρω, ψέρω ἀμπροσθά, ἤ πρός τό μέρος μου, ἐπάγω.

Προελπίζω, μελ. ίσω (ἐλπίζω). Προτήτερον ἐλπίζω.

*Προελυτρόω, μέλ. ώτω (ἐλυτρόω). Προτήτερον καλύπτω, σκεπάζω, τυλίττω.

Προεμβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Προτήτερον ἤ πρῶτος τῶν ἄλλων ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι.

Προεμβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Πρότερον, ἔμπροσθεν ἤ πρῶτος ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα, ἤ τίθημι, βάλλω μέσα. «προεμβάλλω ἐμαυτόνω», πρότερον ῥίπτω ἐμαυτόν μέσα, ἤτοι πρῶτος πίπτω, εἰσβάλλω, ὡς ἐπί πολύ δέ τό, ἑαυτόν, παραλείπεται, ὥστε αὐτό τό ῥῆμα παρίσταται ὡς ἀμεταβ. παρ' Ἡροδτ. 4, 183. «προεμβαλλόντων ἐς τήν γῆν τῶν κεφεωνιτ. τουτ. ἐπειδή τά κέρατα ἐφαίνοντο, ἤγγιζον πρός τήν γῆν· ὅπου ὁ λόγος εἶναι περί βοῶν ὀπισθονόμων, οἵτινες διά τά ἐπικαμπῆ πρός τά πρόσω αὐτῶν κέρατα δύνανται ὀπισθοβατοῦντες μόνον νά βόσκωσι· μεταφ. «Ἐλπίδα προεμβάλλειν», προτήτερον ἐλπίδα προξενῶ, ἐμπνέω, κάμω τινά νά λάβῃ ἐλπίδα.

Προεμβατήριος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνήκων εἰς τόν προεμβάτην Ἰλιόδ. Δ13. ἐν. σελ. 1256. «Ἔρας προεμβατηρίους, ἄλλον διδόμενον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, ἐν καιρῷ πειρατείας, πρῶτος ἐμβαίνει εἰς τό ἐχθρικόν πλοῖον,

*Προεμβάτης, ου, ὁ (προεμβαίνω). Ἐκεῖνος, ὅστις πρότερος, ἤ πρῶτος ἐπιβαίνει, ἐξαίρ. ἐπί τοῦ λῃστευομένου ἐχθρικοῦ πλοίου. (α)

Προεμβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Πρότερον ἐμβιβάζω, φέρω, βάλλω μέσα.

Προεμβολίς, ίδος, ἡ. Τό κατωτέρω ἀκρόστομον, ἤτοι τό μακρύ καί ἐξεχον ξύλον πρός τῇ πρῴρᾳ τῆς ὑπόξ, Πολυδ.

Προέμβολος, ὁ, καί προέμβολον, τό (προεμβαλλω). Ἐν τῇ τοῦ Στεφ. Γλωσσ. ἑρμην. διά τοῦ Rostra, ῥύγχος τοῦ πλοίου, τό ἐξέχον ἔμβολον, ὁ Ἀγαθίας δέ ἐν Ἱστορ. σελ. 167. τίθησι τό. προέμβολα, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, ἀκροστόλια, ὥστε δι' αὐτῶν ἐξέκοπτον προσβάλλοντες εἰς τά ἐχθρικά πλοῖα.

*Προέμεν, Ἐπικ ἀντί προεῖναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ προίημι, Ὀδ. Κ, 156. πραβλ. ἐξέμεν, καί ἐπιπρομεν.

Προεμπίμπλημι, ἤ ὀρθότ. προεμπίπλημι, μέλ. πλήσω (πίμπλημι). Πρότερον πληρῶ, γεμίζω.

Προεμπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προτήτερον ἐμπίπτω, εἰσχωρῶ, προτήτερον ἐπιπίπτω, σκοντάπτω, σπρόχνω, στριμόνω, πίπτω κατ' ἐπάνω, ἤ συναπαντῶ προτήτερον τινά.

Προεμπλήθω, μέλ. νήσω (πλήθω). Εἶμαι, εὑρίσκομαι προτέρωθεν ἔμπλεος, πλήρης, ὅλος γεμάτος.

*Προεμπνέω. μέλ. εύσομαι (πνέω). Προτήτερον, ἤ κατά πρῶτον ἐμπνέω, ἐμφυτώ, ἐνσπείρω.

*Προεμπολεύς, ὁ (ἐμπολεύς). Προαγοραστής, καί προπώλης, ὅστις ἀγοράζει πρότερον καί ἐμπορεύεται.

Προεμπορεύομαι. Προτήτερον ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι.

Προεμφαίνω, μέλ. β' ανῶ (φαίνω). Προτήτερον ἐμφαίνω, δεικνύω, Χρυσόστμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προεμφανίζομαι, μέλ. ἰσομαι (ἐμφανίζομαι). Προτήτερον ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, παρρησιάζομαι, παρίσταμαι.

Προεμφράττω, μέλ. ξω (φράττω). Προτήτερον ἐμφράττω, στουπόνω.

Προενάρχομαι, μέλ. ἄξομαι (ἄρχω), μέσ. ἀποβ. Προτήτερον ἐνάρχομαι, ἀρχίζω, Ν. Δ.

Προενδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Προτήτερον ἐνδείκνυμι, ἐμφαίνω, παρρησιάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ κριτηρίου.

Προενδημέω, ῶ, μέλ. ήσω (δημέω). Ζῶ ἢ εὑρίσκομαι ἀπὸ πρότερον, πρὸ καιροῦ ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν τῇ πατρίδι, παρὰ τοῖς συμπολίταις, ἀντίκειται τῷ, προαποδημεῖν μεταφ. τινί, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι μέ τι μᾶλλον ὥπερ μέ τι ἐναντίον. «Τοῖς πράγμασι προενδημεῖνον, παρὰ Πυτειδωνείῳ, προβλέπειν τὰ μέλλοντα ὡς ἐναντιώτα. Ὅθεν γίνομαι οἰκείως μέ τι, οἰκειοῦμαι, ἐν συνηθείᾳ εἰμί. «Τὰ προενδεδημηκότων, οἱ λόγοι, οἱ ῥῆμαι, οἵτινες πρότερον διεδόθησαν, διεχύθησαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Προενδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Πρότερον ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, χαυνόω.

Προενεγκεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. ἐκ τοῦ προφέρω.

Προενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ἡ πρότερον γινομένη ἐνέδρα, παραφύσεως, Γλωτ. ταὐτόν τῷ, προδοκή.

Προενείρω, μέλ. β'. ρῶ (εἴρω). Πρότερον ἐνείρω, παρεντίθημι, παρεισάγω.

Προενεστέον (προενέγκω), ῥηματ. ἄνομ. Πρέπει νὰ προενεχθῇ, ἐβλήθη, ἐξεχύθη, ἐκ τοῦ Προενέπω, ταὐτόν τῷ προενέγκω.

Προενέπω, καὶ προενέπω (ἐνέπω), ποιητ. Προλέγω.

Προενεργέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐνεργέω). Πρότερον ἐνεργῶ, πράττω τι, Κλημ. Ἀλ.

Προενέχομαι, μέλ. σχεθήσομαι (ἔχω). Προτήτερον ἐνέχομαι, κρατοῦμαι, πιασμένος, δεδεμένος εἰμί. Ο'.

Προενεχυριάζομαι, μέλ. ασθήσομαι (ἐνεχυριάζω). Εἶμαι δεδεμένος, ὑπόχρεος διά τινος προγεγονυίας ἐνεργείας, ἢ χάριτος Χαρίτ.

Προενηχέω, σ, μέλ. ήσω (ἠχέω). Προτήτερον ἐνηχῶ, κάμνω ν' ἀντηχήσῃ τι.

Προενθυμέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ἐνθυμέομαι), ἀποβ. μέσ. Προτήτερον ἐνθυμοῦμαι, εἰς νοῦν φέρω, μετὰ γενικ. Ἐνεργητικῶς δέ, παρ' Αἰλ. κεφ. 25. «Προενθυμεῖν τῶν κυνῶν, ἀντὶ τοῦ Σκύλλης διδόντων.

Προεννέπω, ταὐτόν τῷ προενέπω.

*Προεννοέω, μέλ. ήσω (νοέω). Πρότερον ἐννοῶ, ἐν νῷ τίθημι, ἐνθυμοῦμαι, Ἀρτεμίδ. 1, 3.

Προενοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκῶ), Πρότερον ἐνοικῶ, κατοικῶ μέσα, τινί. 2) μεταβτ. πρὸς αἰτιατ. ὅθεν

Προενοίκησις, ἡ. Ἡ προτέρα ἐνοίκησις, ἐγκατοίκησις μιᾶς χώρας ὑφ' ἑνὸς ἔθνους, ἢ λαοῦ, Θουκυδ. α. 25. «Μετὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν, ἀντὶ, κατὰ τοὺς προοικήσαντας τὴν Ἰθάκην Φαίακας τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι Κατσ. ιγ'. 16.

Προενσείω, μέλ. σω (σείω). Προτήτερον ἐνσείω, ταράττω, ἐντρίβω τι.

Προεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω). Πρότερον ἀπαντῶ τινὶ, συνδιαλέγομαι, πρός ὅστ.

*Προεντύνω, μέλ. β' νῶ (ἐντύνω). Προπαρασκευάζω, προδιαθέτω καὶ προετοιμάζω.

*Προενώπιος, ἐπίῤῥ. ποιητ. Ἐνώπιον, ἐπὶ παῤῥησίᾳ, πρὸ ὀφθαλμῶν.

Προεξαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον ἐξαγγέλλω, γνωστὸν ποιῶ, διακηρύττω, ἢ μηνύω, διαδίδω μέλλοντα εἰδήσεις.

Προεξαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἐξαγωνίζω). Ἐπὶ παλαιστῶν, οἵτινες πρὸ τῆς πυγμῆς, ἢ πρὸ τῆς πάλης ξυνούσι τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν, πρὸς πάλην καὶ πυγμὴν ἑτοιμαζόμενοι ἴδε ἐξαγκωνίζω, Ἀριστοτ. Ῥητορικ. γ'.

Προεξάγω, μέλ. ἄξω (ἄγω). Προτήτερον ἐξάγω, ἔξω ἐκβάλλω, ἢ ἔξω τῶν ὁρίων φέρω, Αἰσχύλ. Ἱκήτ. «Ἤδη προεξαχθὸν τι ῥῆμα εἰπεῖν, ἐν ἐκβῷ ἀπὸ τὰ ὁρισμοῦ καὶ εἰπεῖν κἀνένα λόγον. 2) ἀμεταβ. φέρομαι πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐφορμῶ.

Προεξαδυνατέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀδυνατέω). Προτήτερον σχεδὸν εἰμὶ διόλου ἀδυνατισμένος, ἐξαπανισμένος, Ἱπποκρ.

Προεξαιρέω, μέλ. ήσω (αἱρέω). Προτήτερον ἐξαιρέω, ἐκβάλλω, ἢ ἁρπάζω προτήτερον ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω

Προεξαίσσω, μέλ. ίξω (αἴσσω). Προεκπηδῶ, ἢ ταχέως τρέχω, ἔξω ὁρμῶ ἀπὸ τῆς τάξεως, Ἡρόδ. 9, 63. (α ἐπ.)

*Προεξάλλομαι, μέλ. β' αλοῦμαι (ἅλλομαι). ἀποβ. μέσ. Πρότερον, ἢ πρῶτος πηδῶ πρός τὰ ἔξω, ἐκπηδῶ, Θεμιστ.

Προεξαμαρτάνω, μέλ. ήσομαι (ἁμαρτάνω). Προτήτερον ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, ἐξαστοχῶμαι, Ἱππορ.

Προεξανύγομαι, κατὰ μέσ. διάθεσ. μέλ. αχθήσομαι (ἀνύγω). ταὐτόν τῷ, προεκπλέω, κίνημα πανὸ διὰ νὰ ἐκπλεύσω πρότερος.

Προεξανύω, ῶ, μέλ. ύσω (ἀνύω). Κάμνω, ἀφίνω ν' ἀνύσῃ τι πρότερον, καὶ ἄνυσι ἐκβάλλω, ἐκδίδωμι, ἀναρώνω, Πλουτ. καὶ

Προεξάνυσμα, τό. Τὸ πρότερον ἀνυσθὲν, ἀναβλαστάνων ἄνυσος, ἢ τὸ πρότερον κατὰ τὸ σῶμα ἐξάνυσμα, Σοῦ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 523.

Προεξανίστημαι μέλ. στήσομαι (ἵστημι). Πρῶτος ἢ πρότερον ἐξανίστημαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου πρῶτος τῶν ἄλλων, κατὰ τοὺς ἀγῶνας πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας, προτοῦ νὰ δοθῇ εἶσοδος τὸ σημεῖον, Ἡρόδ. 8, 59. «Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, σηκόνομαι, ὑφόνομαι διὰ νὰ ὁρμήσω πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. «Τῷ πολέμῳ προεξανίστασθαι, Πλουτ. Ῥωμ. 15. καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους, Ἡρόδοτ. 9, 62.

Προεξαποστέλλω, μέλ. β' λῶ (στέλλω). Προτήτερον ἐξαποστέλλω, ἀποπέμπω.

Προεξαρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐξαρτάω). Πρότερον, ἐμπροσθεν ἐξαρτῶ, κρεμῶ.

*Προεξέρχω, μέλ. ξω (ἔρχω). Πρότερος, ἢ πρῶτος ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, Θουκυδ. 8, 25. παρεμβλ. Lob. Φρυν. σελ. 287.

Προεξασθενέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσθενέω). Πρότερον ἀσθενῶ δι' ὅλου, ἀδυνατῶ, ἀδύνατος γίνομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου.

*Προεξεγείρω, μέλ. β' εγερῶ (ἐγείρω). Πρότερον ἐγείρω, σηκόνω τινὰ, ἀνακινῶ, ἰδὲ Φρυν. Bekk. σελ. 59.

Προεξέδρα, ἡ, Ἰων. προεξέδρη, ἡ (ἕδρα). Ἰδιαίτερα τις ἕδρα (θρονίον) ἐξέχουσα τῶν λοιπῶν, ὅ ἐστιν, ὑψηλὸν θρονίον προεξέχον τῶν ἄλλων, Ἡρόδοτ. 7. 44. 88. «Προεπικοίητο (τῷ Ξέρξῃ) ἐπὶ κολωνοῦ ἐπίτηδες προεξέδρη λίθου λευκοῦ, ὅπου τὰ χειρόγραφα, ἐξέδρη, ἔχουσι. Παρὰ Πολυδ. Δ'. 46. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀξέδρα, γαλλιρία.

Προεξειμι (εἶμι). Προτήτερον ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἢ ἐπιτροπὴν ποιῶ, ἐφορμῶ πρότερος.

Προεξεπεσία, ἡ (ἐξεσία). Τόπος ἐν ταῖς πλευραῖς τοῦ πλοίου, ὅπου οἱ κωπηλατοῦντες καθήμενοι ἐκείνων τὰ κωπία, διάφορος τοῦ, παρεξεπεσία, Ἀγαθίας Ἱστορ. ἐ. σελ. 167.

Προεξελαύνω, μέλ. άσω (ἐλαύνω). Προτήτερον ἐξελαύνω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἔφιππος ἐφ' ἅμαξης, καὶ, «Τῷ πλοίῳ προεξελαύνειν, Πλούταρχ. ἐκβαίνειν ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος μετὰ τοῦ πλοίου πρότερον, προεκπλέω καθόλου δὲ, προηγοῦμαι, προπορεύομαι ἐφ πος, ἢ ἐποχούμενος.

*Προεξενεγκεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ προεκφέρ

Προεξεπίσταμαι, κατὰ συναίρ. προεξεπ σταμαι, μέλ. στήσομαι (ἐπίσταμαι). Ἠξεύ τι ἀκριβῶς πρότερον, προγινώσκω, Αἰσχύ Προμ. 101.

Προεξεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι ἀποβ. μέσ. Πρότερον ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ, τ λείνω τὸ ἔργον.

Προεξερευνάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐρευνῶ Προτήτερον ἐξερευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, πε ραν λαμβάνω καὶ

*Προεξερευνητής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερ σταλεὶς ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος.

Προεξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) ἀποβετ. μέσ. Πρότερος ἐκβαίνω, ἢ πορεύομ πρὸς τὰ ἔξω, προτρέχω, παρίσταμαι πρῶτ εἰς τὸ φανερόν.

*Προεξέστηκα, παρακ. τοῦ ἐξίσταμαι.

Προεξετάζω, μέλ. άσω (ἐτάζω). Προτήτερ ἐξετάζω, ἐρευνῶ, δοκιμάζω.

Προεξευκρινέω, ῶ, μέλ. ήσω (εὐκρινέω Πρότερον ἀκριβῶς ἀνακρίνω, ψαχνίζω, δοκιμά ζω, ταὐτόν τῷ προδιανακρινέω, Ἱππ. ὅπερ τοι ἄλλοτε δέν παραδέχονται.

Προεξεφίεμαι, μέλ. ήσομαι (ἵημι). Προτή τερον, πρότερον ἐφίεμαι, ἀπειλῶμαι, προτείνο ἐντέλλομαι, Σοφ. Τραχ. 759.

Προεξηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέο μαι), ἀποβ. μέσ. Προτήτερον ἐξηγῶ, ἑρμη νεύω, διαλύω, καθαρίζω, σαφηνίζω.

Προεξίστεμαι, μέλ. στήσομαι (ἵστημι) Πρότερος, ἢ προτήτερον παραμερῶ, ἀποχωρῶ τῆ ὁδοῦ, παρεκμερίζω, ἐκτρέπομαι. 2) ἵστεμα πρότερος ἐπάνω, ὑψόω, καὶ ἐξέχω ὑπερέχω.

Προεξοδεύω, μέλ. εύσω (ὁδεύω). Προτήτερο ἀναχωρῶ, φεύγω ἢ ἐκβαίνω ἔξω, ὑπάγω, Ἰώσηπ

Προέξοδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, προμολὴ κ προαυλία, Ἐτυμολ.

Προεξομαλίζω, μέλ. ίσω (ὁμαλίζω). Προτή τερον ἐξομαλίζω, ἐξισάζω, Ἰώσηπ.

Προεξορμάω, μέλ. ήσω (ὁρμάω). Πρότερον, προτήτερα ἐξορμάω, ἐκβαίνω, μεθ' ὁρμῆς πρῶτ τος νικῶ, ὑπάγω κατά τινος, Ξενοφ. Ἀπομν γ'. ιγ'. 5. «Προεξερμᾶν μιᾷ ἡμέρᾳ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν, μίαν ἡμέραν προτήτερον ἀναχωρῶ.

Προεόντα, ὁ, τὸ, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, προεό τα, οὐδετ. μετοχ. τοῦ εἰμί. Τὰ περιῶντα ἢ τα περασμένα (παρωχημένα) πράγματα.

Προεορτάζω, μέλ. άσω (ἑορτάζω). Προτήτερ ἑορτάζω, πανηγυρίζω.

Προεόρτιος, ὁ, ἡ, ον. Ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, τὸ πρὸ τῆς ἑορτῆς γινόμενον, πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸ τῆς ἑορτῆς, Γρηγόρ. Ναζ.

Προεπαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Προτή τερον ἐπαγγέλλω, θηλοποιῶ, γνωστὸν ποιῶ Μέσ. προεπαγγέλλομαι, προτήτερον ὑποσχομαι ὑπισχνέομαι· ὅθεν

Προεπαγγελτικός, ἡ. Ἡ προπαρασκευὴ (παρ ρωχημένη) ἀγγελία, ἢ πρότερον γινομένη δή λωσις, Δίων Κασ.

Προεπαινέω, ῶ, μέλ. έσω (αἰνέω). Προτή τερον ἐπαινῶ, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προεπαναστέλλω, μλ. στω (στέλλω). Πρότερον ὑψῶ, ἢ κινῶ τὰς χεῖρας ἐπαπειλῶν τινα, ὅθεν καὶ καθόλου προτήτερον ἐπαπειλῶ, φοβερίζω, ἰδὲ ἐπαναστέλλω, Θουκυδ.

Προεπαφίημι, μέλ. ήσω (ἵημι). Προτήτερο ἐπαφίημι, στέλλω τινὰ κατά τινος ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

*Προεπιφέρω, μέλ. οἴσω (φέρω). Φέρω τι πρότερον μέσα, προεισάγω, Ἐπιγρ.

Προεποτρύνω, μέλ. ύνω (ὁτρύνω). Προτή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἁμαρτβτ. Πρότερον ἐφορμῶ κατά τινος, κατά τινος ὁρμητικῶς ὑπάγω, προχωρῶ, Λουκιαν.

Προεπιβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προτήτερον βάλλω, θέτω τι ἐπάνω, ἢ ῥίπτω κατά τινας. 2) ἁμεταβ. πρότερος ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπιβάλλω.

Προεπιβουλεύω, μέλ. εύσω (βουλεύω). Προτήτερον ἐπιβουλεύω μετά δότε.

Προεπιβουλή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη ἐπιβουλή, τήν ὁποία κάμνει τις πρότερον κατά τοῦ ἄλλου, Δίων Κάσ.

*Προεπιγιγνώσκω, μέλ. γνώσομαι (γιγνώσκω). Πρότερον γνωρίζω, μανθάνω, Νικόμ. ἀριθμ. 1, 35.

Προεπιδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Δεικνύω τι πρότερον, ἐκθέτω, βάλλω εἰς φῶς καί μέτ. προεπιδείκνυμαι μετ' αἰτιατ. κάμνω ἐπίδειξιν τινός πράγματος.

*Προεπίδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμός ἐπιτιθέμενος πρότερον, κατάδεσις.

Προεπιδίδωμι, Μλ. ώσω (δίδωμι). Δίδω πρότερος, προτρέπω, χαρίζω αὐτοκελήτως ἀδώροντι εἰς τινά, κατάλυσιν χαρίζω· (χ)

Προεπίξευξις, ἡ (ζεύγνυ). Παρά ῥήτορσι, ἡ συντόμως ῥήματός τινος συναστικοῦ πρό, καί μετά, ὅ ἐστι, μέσον δύο ὀνόματων τιθέναι ῥῆμα τι μετά ταῦτα κεῖσθαι ὀφεῖλον· λέγεται ἔτι τό τοιοῦτον σχῆμα καί Ἀλεμανικόν· ὅρα Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σλ. 606. καί 947. Ῥάμν. Ἔνδ.

*Προεπικαλύπτω, Μλ. ψω (καλύπτω). Πρότερον καλύπτω, ἐπισκεπάζω, ἢ κρύπτω.

Προεπισχεσίω, Μλ. ώσω (ἐπισχεσία). Προτήτερον ἀναγκάζω, προτήτερον ἀναγκάρω, κοινόν εἶδος εἰς βουλήν, συμβουλήν. Δίων Κάσ.

Προεπιλογίζομαι, Μλ. ἰσομαι (λογίζομαι). Ἀποδ. μέσ. πρότερος λογίζομαι, λογαριάζω, ἢ ὑπέπτομαι, στοχάζομαι· «Τήν ἀπόδειξιν προεπιλογίζεσθαι.» Φλ.

Προεπινεύω, ῶ Μλ. νήσω (νεύω). Προτήτερον νεύω, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, ὑποπτεύω.

Προεπιξενόομαι, κατά μέσ. διάθ. Μλ. ώσομαι (ξενόω). Προτήτερον ὡς ξένος (μουσαφίρης) εὑρίσκω, ἔρχομαι, καταλύω, διαμένω, μετά Δοτικ. Λουκιαν.

*Προεπισπάσω, Μλ. άσω (σπάσω). Περιχύω, περιβρέχω, φωτίζω πρότερον ἐπί τινες. Ἀλεξ. Τραλλ. 11.

Προεπιπλήσσω, -λήξω. Μλ. ξω (πλήσσω). Προτήτερον ἐπιπλήττω, ἐλέγχω, αἰτιάζω, τιμωρῶ, ὄζω.

*Προεπίληξις, ἡ. Τητ. ῥητορική προφύλαξις.

Προεπισκέπτομαι, Μλ. ψομαι (σκέπτομαι). Ἀποδ. μέσ. προτήτερον ἐπιτηρέπτομαι, θεωρῶ. Στράβ. ἡ. σλ. 536. ἐξ οὗ προεπίσκεψις, ἡ.

Προεπισκοπέω, ῶ Μλ. ήσω (σκοπέω). Προτήτερον ἐπισκοπῶ, θεωρῶ, βλέπω, παρατηρῶ. Λουκιαν.

Προεπίστημι, Μλ. στήσομαι (ἐπίσταμαι). Ἀποδ. παθ. προτήτερον ἐπίσταμαι, ἔχω. Ξενοφ. Κυρωπ. δ' γ'. 3. «Οὔτε μελητέον, προεπιστάμεθα γάρ τοῦτον· τό ἐξεύρομεν ἀπό προτήτερα.

*Προεπιστέλλω, Μλ. ελῶ (στέλλω). Πρότερον στέλλω εἰς, ἀποστέλλω.

Προεπιχειρέω, ῶ Μλ. ήσω (ἐπιχειρέω). Προτήτερον ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, βάλλω χέρι ἢ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ μετά Δοτικ. ὄζειν

Προεπιχείρησις, ἡ. Τό πρότερον ἐπιχειρεῖν. Διον. Ἁλικ.

Προεποικέω, ῶ Μλ. ήσω (οἰκέω). Προτήτερον ἀποικίω, ὡς ἄποικος κατοικῶ τόπον τινά ἢ χώραν ἀπεσίαν Στράβ. ἡ. σλ. 331.

Προέπω, ὄψει τά, προεῖπον, ὅ καί Ζήτ.

(Τόμ. β'.)

Προεργάζομαι, Μλ. άσομαι (ἐργάζομαι). Ἀποδ. μέσ. προτήτερον ἐργάζομαι, ποιῶ, κάμνω, ἐκτελῶ, ἐπεξεργάζομαι, γῆν, γεωργῶ, καλλιεργῶ τόν ἀγρόν πρότερον. Ξεν. 2) διαπονῶ, μετά πόνου, ἀγώνων, ἢ κατορθώματων κτῶμαί τι, ἐπιτυγχάνω· ὡς «Δόξαν προεργάζεσθαι ἀνδρί ἐρίων καί πράξεων λαμπρῶν κτᾶσθαι τήν δόξαν· «Μή τήν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοις· ἦν πρότερον ἐκτήσατο διά τῶν ἡρωϊκῶν του πράξεων. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ' ἀ. 21. τό δέ «Προεῖρηται λόγοις· ἀντί τοῦ, ἐκ παρατκευῆς ἐλέγετο «Τά προειργασμένα· τά πρότερον ἐκτετελεσμένα. Θουκυδ.

*Προερείζω, Μλ. ίσω (ἐρείζω). Πρότερος ἐρείζω, διεγείρω, παροξύνω. — Γαλην.

Προερέσσω, Μλ. έτω (ἐρέσσω). Ἐπί τά πρόσω ἢ μακρύτερον, ἐρέσσω, κωπηλατῶ Ὀδυσ. Ν. 279. «Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν· κωπηλατήσαμεν, διά τῆς κωπηλασίας εἰσηλθομεν εἰς τόν λιμένα.

Προερευνάω, ῶ Μλ. ήσω (ἐρευνῶ). Προτήτερον ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ξεν. ὄψει

*Προερευνητής, ὁ. Ὁ πρότερος, προηγούμενος ἐρευνητής, ἐξεταστής.

Προερέω, Μλ. Ἰων. ἀντί τοῦ Αττικ. προερῶ καί προείρηκα, παρακ. Ἐκ τοῦ προεῖπον· μέλλω νά, ἢ θέλω εἰπεῖ πρότερον, προεῖπεῖ, θέλω μηνύσει, κηρύξει, κοινοποιήσει τινί. Ἡρόδ. 3, 61. καί «ὡς προείρηται· καθώς ἐρρέθη προτήτερον. «Τά προειρημένα· τά ὁποῖα ἐρρέθησαν, ἢ τά ὁποῖα εἴπομεν προτήτερον. Ξεν.

Προερύω, Μλ. ύσω (ἐρύω). Παρ' Ὅμ. ἀείπό τῆς, σύρω, ἕλκω ἐπί τά ἔμπροσθεν ἢ ἐπί τά πρόσω τό πλοῖον ἐκ τῆς παραλίας, καθέλκω. Ἰλ. Α. 308. Ὀδυσ. Ι. 73. «—νῆα δηὖν ἅλαδε προέρυσσεν· καθείλκυσεν, ἔσυρε, κατεβίβασε τό πλοῖον ἀπό τῆς ξηρᾶς εἰς τήν θάλασσαν, καί αὖθις ἐκ τῆς θαλάσσης φέρω, ἕλκω τήν ναῦν διά κωπηλατίας πρός τήν ξηράν. Ὅμ. Ἰλ. Α. 435. κτήν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσεν ἐρετμοῖς, καί Ὀδ. Ι. 73. ὅτου ὅμως ὁ Spitzner annot. crit. παρέλαβε τό προέρυσσαν, ἐκ τοῦ προερέσσω· τό ὁποῖον ἀποκαθίστησι εἰς ἕλα τά χωρίε εἰς ἅπα ἀπαιτᾶται ἡ ναῦς ἑλκομένη ἢ φερομένη διά τῆς δυνάμεως τῶν κωπίων εἰς τό παράλιον, ἢ εἰς τόν λιμένα, τό δέ, προερύειν νῆα, ἀνήκει μόνον εἰς τά χωρίε ὅπου εὑρίσκεται ὅτι, ἡ ναῦς σύρεται, καθέλκεται ἐκ τῆς ξηρᾶς πρός τήν θάλασσαν· 2) ἀναστῶ, ἐκσύρω, τρίβω ἔξω (τά Τ, ἔστι πάντοτε βραχύ· δέ ὁ ὁ παρ' Ὅμ. μέλλων εὑρίσκεται, προερύσσω, καί ἀόρ. προέρυσσον).

Προέρχομαι, Μλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Ἀποθετ. μέσ. εἰμαῖω πρότερον εἰς τό φανερόν, ἢ ἔμπροσθεν ἔρχομαι, ὑπάγω ἔμπροσθά ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 12. καί Ἱππαρχ. ζ'. 9. Προάδους ποιῶ, προτρίπομαι, προχωρῶ, προβαίνω, φθάνω, καταντῶ. Ἡρόδ. 7, 50. κτά Περτέκου πρήγματα ἐς τόδε προελήλυθαν· δηλ. ἡδύναμις τῶν Περσῶν, ἥτις κατήντησε εἰς τοσοῦτον βαθμόν, πρέπει τοσοῦτον· καί Δημοσθ. «Οἱ προελήλυθεν ἀσέλγειαν, ὁ δέ Ξεν. καί προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις ἀντί οἱ προβεβηκότες, οἱ γέροντες.— 2) ὑπάγω, φέρομαι μακρύτερα, προβαίνω, προχωρῶ· συνήθ. ὁ σχηματ. τοῦ παρακ. προῴλήλυθα· Pierz. Μοιρ. σλ. 303. ἀλλ' ἐσθότε καί προελήλυθα. Meineke Μενανδ. σλ. 43.

Προερωτάω, Μλ. ήσω (ἐρωτάω). Προτήτερον ἐρωτῶ.

*Πρόσ, ἐτω. Προστακτ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προΐημι τῷ κῦδος ἄμι πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 241.

Προστρέω, Μλ. σθομαι (ἐστρέω). Ὅσα τρώγονται πρότερον, προτήτερον ἐσθίω, τρώγω· τά προεσθιόμενα.

Πρόεσις, ἡ (προΐημι). Τό ἀφιέναι, πέμπειν ἐπί τά πρόσω ἢ εἰς τά ἔξω, πρόπεμψις, ἀπάλυσις. «Σπέρματος πρόεσις· ῥεῦσις, χύσις ἀπό τοῦ σώματος τοῦ σπέρματος, ἀπόῤῥιψις, τό ῥίπτειν εἰς τά χαμένα, ἢ κατεξοδεύειν· καταπάλωσις.

Προεστάται, Ἰων. ἀντί, προεστήκατε παρακτοῦ προϊστημι Ἡρόδ. 5, 49.

*Προεστήκω, Μλ. εστήξω (ἐστήκω). Νεώτ. λεξ. στέκομαι ἔμπροσθεν, ἢ ἐπί παῤῥητίᾳ· προΐσταμαι ἢ προέρχομαι.

Προεστώς, ῶτος, ὁ· ἀττ. ἀντί, Προεστηκώς, ὁ πρωτοστάμενος, ὁ πρῶτος, καί πλησίον.

Προεστῶτας, ἀντί, προεστάτας· προεστηκότας ἐκ τοῦ Προΐστημι.

Προέτειος, ἑ, ή, ον (ἔτος). Ὁ πρό ἑνός ἔτους ὤν, περυσινός, ὁ τοῦ περατμένου ἔτους· παρ' Ἀριστοτέλ. πρβλ. κ'. 14. ἔρμην. τό «Σιτικοί προέτειοι», διά τοῦ, ἐτήσιοι, ἐπέτειοι (annui).

Προετέος, ἑα, ἑον. Ἄξιος ἀπορρίψεως, τόν ὁποῖον πρέπει νά ἀπορρίψωμεν, ἀπορριψμός ἐκ τοῦ, προϊημι· ὄψει ἔτι

Προετικός, ἡ, όν· καί Ἐπίῤῥητικῶς· ὁ ἀπορρίπτων, κατεξοδεύων, χαριστικός, ὁ ἀφειδῶς ἐν ταῖς δαπάναις ἔχων, (ὥστις ἐξοδεύει, ῥίπτει τά ἀργύριά του εἰς τά χαμένα.) Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἀ. 6. ἀμελής, ἀπρόσεκτος κατά τό χρηματικόν· ἀντίκ. τῷ, Ἅρπαξ.

Προετοιμάζω, Μλ. άσω (ἑτοιμάζω). Προτήτερον ἑτοιμάζω, προευτρεπίζω· προδιαθέτω· μέτ. ἑτοιμάζω, παρατκευάζω τι πρότερον πρός ἰδίαν χρῆσιν καί ὠφέλειαν. Ἡρόδ. 7, 22. 8, 24 ὄψει

*Προετοίμασις, ἡ. Ἡ προπαρατκευή, προετοιμασία, καί

Προετοιμαστής, οῦ, ὁ. Ὁ προετοιμάζων τι.

Προευαγγελίζομαι, Μλ. ἰσομαι (εὐαγγελίζομαι). Ἀποθ. μέσ. ἐξ οὗ τό ἁπλ. ἐνεργ. ἐν χρήσει· προτήτερον εὐαγγελίζομαι, ὁ ἐστι διδωμι ἢ φέρω χαροποιάν τινα ἀγγελίαν, εἰδησιν. Ἐκκλησ. διδάσκω τινά πρότερον τάς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου, τόν κατηχῶ.

Προευδοκιμέω, ῶ Μλ. ήσω καί μέσ προευδοκιμέομαι (εὐδοκιμῶ). Προτήτερον εὐδοκιμῶ, εἰς καλήν φήμην εἶμί ἢ ἐπαινοῦμαι, εὐφημίζομαι. οἱ προευδοκιμήσαντες, οἱ ἄνδρες αἵτινες πρότερον ἐδοξάσθησαν διά τῶν λαμπρῶν αὐτῶν πράξεων.

Προευεργετέω, ῶ Μλ. ήσω (εὐεργετῶ). Προτήτερον εὐεργετῶ· πρῶτος, κάμνω μίαν εὐεργεσίαν. Λίτ. προσ.

*Προευθετίζω, Μλ. ίσω (εὐθετίζω). Πρότερον εὐθετίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω. Ἀπολ. Δύσ. περί Συντ. σλ. 303. Sylb.

Προευκρινέω, Μλ. ήσω (εὐκρινέω) Πρότερον ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἢ διακρίνω· (ι)

Προευλαβέομαι, Μλ. ήσομαι (εὐλαβοῦμαι) Ἀποδ. μέσ. προτήτερον εὐλαβοῦμαι προσέχω, προφυλάττομαι.

*Προευπορέομαι, Μλ. ήσομαι (εὐπορέω). Οὕτως ἔγραφε ὁ Reiske παρά Δημοσ. κατά Τιμοκρ. σλ. 731. 3. ἀντί προευπορεῖσθαι· ἴδε δέ τόν Schaef. Δημοσ. 4. σλ. 231.

Προευτελίζω, Προτήτερον εὐτελίζω, εὐτελῆ ποιῶ, καταφρονῶ.

Προευτρεπίζω, Μλ. ίσω (εὐτρεπίζω). Προτήτερον εὐτρεπίζω, προετοιμάζω, εὐδιαθέτω.

Προεύχομαι, Μλ. ξομαι (εὔχομαι). Ἀποδ. μέσ. Εὔχομαι πρότερον, ἢ εὔχομαι ὑπέρ τινος· μετά γενικ.

Προεφαδεύω, Μλ. εύσω (ὀφεύω). Προτήτερον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διέρχομαι, περιηγοῦμαι, ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω. Στραβ.

Προεφοδιάζω, Μλ. άσω (ἐφοδιάζω). Προτήτερον ἐφοδιάζω, ἑτοιμάζω τὰ ἀναγκαῖα ἤτοι τὰ ἐφόδια τῆς ὁδοιπορίας. Φίλ.

Προσφοράω, ῶ Μλ. ἴσομαι (φράω), Προσορῶ, προβλέπω, ἐπιβλέπω. Ἀντωνίν. ζ. 49. ἂν δὲ πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Προαφοράν).

*Προεφορμάω, Μλ. ήσω (ὁρμάω). Πρότερον, ἐφορμῶ, ὁρμῶ, εἰσβάλλω· μετὰ Δοτ.

*Προεχής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ προέχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων· prominens.

Προέχω, Μλ. ξω κατὰ συναλ. προΰχω ἀόρ. β'. ἔσχον (ἔχω). Ἔχω τι πρὸ, κρατῶ πρότερον, ἔμπροσθεν, ἐξαιρ. διὰ νὰ διαυθεντεύτω τινά, ὡς τὴν ἀσπίδα, «τὼχείρε προέχουσα Ξεν. προτείνω· προαπλόω τὰς χεῖρας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ, νὰ προφυλάξω· καθόλου, ἐπαρῶ, προσφέρω, χορηγῶ· μέσ. προέχομαι καὶ κατὰ συναλ. προΰχομαι· ἔχω τι ἔμπροσθέν μου, πρὸ ἐμαυτοῦ, Ὅ,. Γ, 8. κρατῶ πρὸ ἐμαυτοῦ ἀκλίνωτι πρὸ ἐμαυτοῦ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο Ἰλ. Ρ, 355. καὶ Ἡρότ. 2. 42. ὄζειν ὑπερασπίζομαι, φυλάττομαι, διαυθεντεύομαι, καθόλου ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκτείνω, βάλλω, ταὐτὸν τῷ προΐσχομαι, προβάλλομαι· β) μεταφ. προβάλλω, προφασίζομαι, εἰς πρόφασιν προτείνω· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ, πρόφασιν. Valck. Ἡρότ. 8, 3. Σοφ. Ἀντ. 80. Δουκ. Α, 140. 2) Ἔχω τι, πρῶτος, ἢ πρότερος τῶν ἄλλων, τι τινός «Τιμὴν προέξουσι τοῖσι τῶν ἐνδίκων· Σοφκλ. Ἀντιγ. 208 ὄζειν ὑπερέχω. ὑπερβάλλω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ἢ ἀνώτερος εἰμί· μετὰ γεν. προσώπ. καὶ Δοτ. πράγματ. ὡς Ἡρ. 1, 1 «τὸ δὲ Ἄργος τοῦτον τὸν χρόνον προεῖχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ νῦν Ἑλλάδι καλεομένῃ χώρῃ, καὶ αὐτοῖσι 32. 56. 2, 136. 3, 82, 9, 22. οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ά. 16. «Ἐν τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν· καὶ ἐν Ἑλλην. ζ'. ά. 2. «Ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά», εἰσέτι φέρεται συνεχ. ἡ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἧττον εὔχρηστος ἐστὶ ἡ σύνταξ. μετὰ Αἰτ. προσώπων, ὡς Ξεν. Ἀναβ. γ'. β'. 19. «Ἐοὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμῖν» παρβλ. Poppo. β) ἀμεταβτ. ἐξέχω, ὑπερέχω, προύπτω (promineo) πρβλ. πάρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ τῆς ἐνοίας τοπικοῦ διαστήματος, ὡς Ἰλ. Μ, 11. «ἐξ' ἀκροτάτη προέχ' ἀκτὴ» πάντοθεν προείχεα καὶ Χ, 97. «πύργω ἐπὶ προὔχοντι» εἰς τὴν αἰωρότατην ἄκραν τοῦ πύργου. Ζ, 138. Τ, 544. Ω. 82. καὶ ἐλλαχοῦ· ὄζειν καὶ ὑπερτερῶ, ἀνώτερος, πρότερος, εἰμὶ κατὰ τὴν τάξιν· προτερεύω. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 315. καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐπὶ βαθμοῦ καταστάσεως, ἢ ἀξίας, μετὰ γεν. «δῆμου Προὔχουσιν εἶναι οἱ πρῶτοι, οἱ ἐπισημότεροι μεταξὺ τοῦ λαοῦ, Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 151. καθ' ὅλον, ἐκπρέπω, ἀριστεύω, περίδοξος γίνομαι, Ἡρότ. 9, 22. — 3) πρότερον ἢ προτήτερα, ἢ ἀπὸ προτήτερα ἔχω, ἐπὶ χρόνου· ὡς Valck Ἡρότ. 9. 4. Schaef Δίον. περὶ συνθ. σλ. 27. 4) κρατῶ μακρὰν καὶ μέσ. κρατῶ μακρὰν ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἴργω, «ποτρέπω· τὸ δὲ «προὔχόμηνσιν περὶ παιδὸς τὸ ὁποῖον εἰσέτι δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὴν χρείαν του μόνον, ἑρμην. ἐντὶ σὲ ἀκέτερα, σ' ἐμπόδισα. Ἀριστοφ. Νεφ. 1388. 5) ὡς ἀπρόσ. «οὐτε προὔχειε Ἡρότ. 9, 27. ἀντὶ δὲν ὠφελεῖ, δὲν χρησιμεύει, δὲν συντείνει εἰς τίποτε, μετ' ἀπαρεμφ. — Ὁ Ὅμ. χρῆται ἀπαναχοῦ τῷ συνηρ. σχήματ. προὔχειν, ἐκτὸς μόνον ὅπου ἰδίως πρέπει νὰ εὑρίσκεται ἡ αὔξησις, ὡς ἐν Ὀδ. Μ. 11. πρόεχε, ἀλλ' οὐχὶ προὔχε, ἀντὶ προείχε· παρβλ. προισχω.

Προεφέω, καὶ, προέφω Μλ. ήσω (ἔφω). Πρωτήτερον ἐφέω, μαγειρεύω.

Προεφιάω, (ἐφιεῖ) ταὐτὸν τῷ, προαγορεύω. Ἠτύχ. ὅστις ἔτι καὶ, προσφιᾷ, ἀντὶ τοῦ, προαγορεύσας, ἔχει.

Προεωλίζω, Μλ. ίσω (ἐωλίζω). Προτήτερον ἀφίνω τι ἐνα παλαιώσῃ καὶ κρεμῶν αὐτό, ἢ θέτων εἰς ἁρμόδιον τόπον τὸ ἀφίνω νὰ γίνῃ τρυφερὸν, μαλακὸν καὶ φαγώσιμον, λέγεται ἐπὶ σκληρῶν κρεάτων.

*Προζημεόω, ῶ Μλ. ώσω (ζημιῶ). Πρότερον καταδικάζω τινά, ἐπιβάλλω ζημίαν τινί.

*Προζητέω, ῶ Μλ. ήσω (ζητέω). Ζητῶ τι πρότερον, ἀναζητῶ. Ἀριστοτ.

Προζωγρεφέω, ῶ Μλ. ήσω (ζωγραφέω). Προτήτερον ζωγραφίζω, σχηματίζω, ἐκτυπόω. Ἰουστίν.

Προζώννυμι, Μλ. ώσω (ζώννυμι). Προτήτερον ἢ ἔμπροσθεν ζώνυω.

*Προηβάω, Μλ. ήσω (ἡβάω). Πρότερον, ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γίνομαι, φαίνομαι ἔφηβος, νέος, νεάζω.

Προηγεμονεύω, ῶος, ὁ (ἡγεμών). Ὁ τῆς ὁδοῦ προηγούμενος, ὁ πρῶτος ὁδηγός ἢ ἀρχηγός, ἔξαρχος, ὅστις ὑπάγων ἔμπροσθε δείχνει εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὁδόν. Δημοσθ.

Προηγέομαι, οῦμαι Μλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Ἀποθ. μέσ. μετὰ Δοτ, ἢ ἄνευ πτωσ. Ὑπάγω, ἐμπροσθὲ καὶ δείχνω, τὴν ὁδὸν, προοδηγῶ, προπορεύομαι, ἔμπροσθὲ ὑπάγω. Ξενοφ. Κυρουπ. ὅ'. β'. 13. «Προηγεῖτο μὲν οἱ Ἰσσεῖοι, αὐτὸς δὲ μέσον ἔχων, ἐπορεύετο· Καθόλου δὲ, Ὁδηγῶ, ἄγω. προάγω, φέρω Λατ. conducere. Ἡρότ. 2) μετὰ Αἰτ. ἀντὶ τοῦ προτιμῶ, προκατατάττω, προαιροῦμαι «Προηγεῖσθαι τινὰ τιμῆν» ἀντὶ τοῦ προτιμᾶν. Παῦλ. «Τὰ προηγούμενα τὰ ἀρχαῖα, τὰ πρότερον τεταγμένα. Ὁ Γαληνὸς (ἐν τῷ περὶ κόσμου Αἰτ. β'.) λέγει· «Τὰς μὲν δὴ κατ' αὐτὸ τὸ ζῶον εἴτ' οὖν διαθέσεις, εἴτε κινήσεις παρὰ φύσιν, αἰτίας ὀνομάζουσι προηγουμένας νοσημάτων, τὰ δὲ ἐξωθεν προσπίπτοντα καὶ ἀλλοιοῦντα καὶ μεταβάλλοντα μεγάλως τὸ σῶμα, προκατάρχοντα, καὶ προκαταρκτικὰ καλοῦσιν αἰτίαν· καὶ κατὰ τιμῆ ἀλλήλους προηγούμενοι· τοὺτες. Θεωροῦντες δ' εἰς τὸν ἄλλον ὑπέρτερον κατὰ τὴν ἀξίαν. «Τὰ προηγούμενα τὰ πράγματα ὅσα ἀφ' ἑαυτῶν ὑπάρχουσι, τὰ ὡς ἀρχικὰ καὶ αὐθυπάρκτα ὄντα θεωρούμενα· καὶ «τὸ προηγούμενον ἐνίοτε ὡς ἀρχέτυπον, ὑπογραμμὸς ἐκλαμβανόμενον, ὅζειν Ζήτ. κατωτέρ· ὄζειν

*Προηγέτις, ιδος. ἡ· Ἐπηλ. τοῦ προηγέτης.

*Προηγέτης, ἥρος. Ὁ καὶ

*Προηγέτης, ου. Ὁ = προηγήτης.

Προήγησις, ἡ (προηγέομαι). Τὸ προπορεύεσθαι, ἐμπροσθεν τινὸς ὑπάγειν καὶ δείχνειν τὴν ὁδόν.

Προηγήτειρα, ἡ· Ἐπηλ. τοῦ προηγητήρ.

Προηγητήρ, ἥρος, ὁ καὶ, προηγητής, ὁ. Ὁ στις πρηγέεται, ὑπάγει ἐμπροσθε καὶ δείχνει εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὁδὸν, ὁδηγός, χειραγωγός.

Προηγητικός, ή, όν (κηλοῦζες). Ὁ προηγούμενος, προπορευόμενος, ὁδηγῶν.

Προηγμένα, τὰ, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ προάγω, παρὰ Φιλοσόφοις, τὰ ἐξαίρετα, τὰ ἐκλεκτὰ, τὰ προαχθέντα, προβιβασθέντα, τὰ προτιμηθέντα, ἃ ἀξίαν ἔχει, ὧν ἐκλογὴν δεῖ ποιεῖσθαι, οἷον, τέχνη, προκοπὴ, ζωὴ, ὑγεία. Διογέν. Λαέρτ. ζ'. 105. τοιαῦτα ὀηλ. ὁποῖα δὲ εἶναι μὲν καθ' ἑαυτὰ ἀγαθὰ, πλησιάζοντα δὲ τοῦ εἶναι τοιαῦτα· καὶ δεῖ πρέπει νὰ ἀποβάλλονται· κατὰ Κικέρ. promota, producta, praeposita, praecipua, ἀντίκεινται τῷ, Ἀποπροηγμένα. Στοβ. Ἡλ. Ἐκλ. σλ. 144. καὶ 156. «Προηγμένον, ὃ ἀδιάφορον ὄν, ἐκλεγόμενα κατὰ προηγούμενον λόγον· καὶ μικρὸν ἀνωτέρω· «Τὰ μὲν οὖν πολλὴν ἔχοντα ἀξίαν προηγμένα λέγεσθαι, τὰ δὲ πολλὴν ἀπαξίαν ἀποπροηγμένα· ὡσαύτως καὶ ὁ παθ. ἀόρ. προηχθῆναι, ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Διογ. Λαέρ. ζ. 106.

Προηγορέω, προήγορος εἰμί, ὁμιλῶ ἀλλοτινα, μετὰ λόγων ὑπερτρίζομαι, διαυθεντεύω μετὰ γενικ. Ξεν. Ἀναβ. Ε'. ε, 7. Ἐλ. β', 13.

Προηγορεών, ῶνος, ὁ (πρὸ, ἀγείρω) πρηγορεών, κατὰ Συγκ. ὁ κατὰ τὸν λειμῶν ὁρίζων ἐκεῖνος ἢ πρόλοβος, ὅπου συλλέγεται τροφὴ, καὶ μεταβάλλεται εἰς χυλὸν προτοῦ φθάσῃ εἰς τὸν στόμαχον, (ἀγκοῦσα, σγάρα. Ἀριστοφ. Ὀρν. Ζήτ καὶ πρόλοβος.

Προηγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν σὶ ἄλλοντινα, ἢ λόγων ὑπεράσπισις.

Προήγορος, ὁ (ἀγορά). Ὅστις ὁμιλεῖ ἀλλοτινα· προτερος ἢ σὶ ἄλλον τινά, ὁ διὰ λόγων ὑπερασπιζόμενος· ὁ ἔμπροσθεν τινὸς ὁμιλῶν, ἐπίτροπος ὑποθέσεώς τινος· ὅστις ἐκ μέρους μου ὁμιλεῖ καὶ διαυθεντεύει τι.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (προηγούμενος, προηγέομαι). Πρότερον· προτήτερα, ἀρχήτερα· ἐξαιρέτως, πρὸ πάντων· κατὰ προτρέχοντα λόγον, ἢ κατὰ προήγησιν, πρωτοτύπως, ἀρχικῶς, οὐσιωδῶς, προυπαρχόντως. Ἀντίθ. τὸ ἀπομένως.

Προηδομαι, Μλ. ησθήσομαι (ἥδομαι). Πρότήτερον ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι.

Προηδύνω, προτήτερω ἡδύνω, ἀρτύω ἀμβ.

Προήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἀκή). Ὁ λίαν ὀξύς, σουβλερὸς· ἢ καθ' Ἠτύχ. κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἠκονημένος. Ὀδ. 205. «ἐπεὶ οὐκ ἐτὸς ἀρετμὸς προήκεα χερσὶν ἔπεσγον· ὅπου ἀλλαχοῦ διὰ τοῦ, προέχοντα προτεταγμένα, ἐρμηνεύονται.

Προήκω, Μλ. ξω (ἥκω). Προέρχομαι, προέρχομαι, ὑπάγω ἔμπροσθεν· ἐπὶ τὰ πρόσω προχωρῶ, προβαίνω· «Εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας προήκων Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· προέχει εἰμάτιον καὶ γεν.

Προηλιάζω, Μλ. άσω (ἡλιάζω). Προτήτερον ἡλιάζω, ἤτοι εἰς τὸν ἥλιον ἐκβάλλω τι, ἐκτίθεμαι τὸ ξηραίνω εἰς τὸν ἥλιον.

Προήμαρ, (ἦμαρ). Ἐπιρρηματικῶς, καὶ ὀλίγην ἡμέραν· Σεμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. ά. 126 ἀντὶ, τῇ προτεύῃ.

Προηρόσιος, ία, ιον (ἀρόω). Ὁ πρὸ τοῦ πρότου ἢ πρὸ τῆς ἀρόσεως γινόμενος, πάν ὅτι προηγεῖται τοῦ καιροῦ τῆς ἀροτριώσεως· «Προρροσία Δημήτηρα, ἡ Δήμητρα, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρὸ τοῦ ν' ἀρχίσωσι νὰ γεωργῶσι τοὺς ἀγροὺς· καὶ «Προαροσία, τὰ, συνηθισμένα «Ἰσθμῷ· ἢ «Προηροσίαιον· συνηκ. τοῦ θυσίαν ἔνειν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Προηρόσια τὰ τοῦ πρὸ τοῦ ἀρότρου ζωματα· ὁ δὲ Φώτιος καὶ Πρηρροσία, ἢ ὑπὲρ τῶν ἀροτρῶν ζυτία γινομένη ὑπὸ Ἀθηναίων κατὰ μαντείαν ἐν Ἥλιδι Δίρτ. τόμ. γ'. σλ. 65. ὁ δὲ Πλούταρχ. καλεῖ ταῦτα «Θεοὺς προηροσίους· πρὸς οὓς αἱ πρὸ τῆς ἀρόσεως ζυτίαι ἀγίνοντο.

*Προήσθησις, ἡ (προήδομαι). Ἡ πρότερα χαρὰ, τέρψις, εὐφροσύνη Πλουτ. Πολ. 9. σλ. 584. Bek.

Προηττάομαι, καὶ προησσάομαι, ῶμαι. Μλ. ηττηθήσομαι (ἥττάομαι). Νικῶμαι προτήτερον εἶμαι νικημένος.

*Προήχα, Σπάν. παρακ. τοῦ προάγω, Δημ.

Προηχέω, Μλ. ήσω (ἠχῶ). Κάμνω ἢ ἀφίνω τι ἵνα προηχήσῃ προτήτερον, πρότερον ἠχῶ, κάμνω ἠχον.

Προθάλλης, ὁ, ἡ. ές (θάλλω). Ταὐτὸν τῷ εὐθαλής· πᾶν ὅ,τι καλῶς θάλλει, βλαστάνει. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 242.

Προθέομαι, ῶμαι, Μλ. θέσομαι (θέομαι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπό. μέσ. προβλέπω, προεροῦ, βλέπω ἐμπροσθεν μου. Ἡσύχ.

Προβελοπεδεύω, Μλ. εύσω (βελοπεδεύω). Προτήτερον εἰς τὸν ἦλιον ξηραίνω, ἀρίνω τι νὰ γραφῇ· προτήτερον εἰς τὸν ἥλιον.

Προβέλυμνος, ὁ, ἡ, ον (βέλυμνον, βέμελον, βεμέλεον, καὶ βεμέλνον). Ποιητ. ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης ἀναβλαστάνω, ἀναπαραμένος, ἐκ βεμελίου ἐκριζωμένος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 15. μολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προβέλυμνους ἕλκετο χαίτας· ἐείσατο δηλ. τὰς τρίχας ἐξ αὐτῶν τῶν βεμελίων, ἐκ ῥίζης· καὶ «Δαίδορτα βάλλειν προβέλυμνα· Ἰλ. Ι. 541. αὐτορρίζα, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, (ἐκβάλλειν αὐτὰ ἀπὸ τὴν ῥίζαν)· 2) ἀντὶ τῶν, πυκνόν, ἄλλο ἐπ' ἄλλοις τιθέμενον, ἀλληπάλληλον, συνεχές, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις. — εἰσκεκυμένον, πεπυκνωμένον· ὡς Ὅμ. Ἰλ. Ν, 130. μάκες σάκεσι προβελύμνοις ὑρύξαντες συμπίζοντες, συνελθόντες ἀσπίδα ἐπ' ἀσπίδι. Ὅπου ἄλλοι παραδηχόμενοι τὴν λέξιν παραγωγὴν· ἐκ τοῦ βηλυμαιεῖν, ὁρμῆν· τὰς ἀσπίδας ὥστε συμπιεζομένας, καὶ πεπυκνωμένας πρὸς ἀλλήλας, ὡς τὰ δέντρα μὲ τοὺς πρὸς ἀλλήλας συμφύτους, καὶ συναυξομένους κλάδους των. Θέλομεν δὲ ἐντεῦθεν εἶναι αἱ δέσεις, αἱ πτυχαὶ τῶν ἐκ δέρματος, ἢ ἐκ μετάλλου τινὸς κατεσκευασμένων ἀσπίδων, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, τετραβέλυμνος, ἔδων διὰ τῆς μετὰ Προθέσ. Ἐνώσ. ὁηλοῖ· ἀσπίδα στερεάν, σφιγμένην καλῶς καὶ σφιχτὰ συνηρμοσμένην. Ὅπως δύνασαι νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἀπὶ πολλῶν πυκνῶς καὶ ἐπὶ σειρὰς κειμένης παρατεταγμένων ἀσπίδων, οὕτως ὥστε ἡ μία ἐπὶ τὰς ἄλλας ἐφιλιούμεναι, συμπυκνούμεναι, νὰ σχηματίζωσιν ὡς ἓν τεῖχος κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὡς τὸ παρὰ Ῥωμ. testudo (χελώνη).

Πρόβλημα, τό (βάλλω). Ἡ ἀνάπαυσις γνωστὴ πεπυκνωμένη προστατή, ὡς καὶ τὸ Πρόγραμμα. προτιθέναι γὰρ πρὸ τῶν θυρῶν ὥστε φανερὸν γίνεσθαι τι· 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποστήριγμα παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σλ. 67. «Προβλήματα ὑποτιθέναι· τὰ ὑπό, κατά τινος ὡς βάσεις τιθέμενα, ὑπόθεμα.

Προβλητικὴ, ἡ Προηγουμένη ἢ προγινομένη θεραπεία, ἑτοιμασία, προκαθαρτική, φροντίς, Ἰατρικὴ· ἐκ τοῦ

Προβλητεύω, Μλ. εύσω (θεραπεύω). Προτήτερον θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἑτοιμάζω, παρατηρεύω, κ. τ. λ. ἐξαιρ. ἐπὶ Ἰατρικῆς θεραπ.

Προβλητεύω, Μλ. εὐῶ (θερμαίνω). Προτήτερον θερμαίνω, ζεσταίνω.

Πρόβλησις, εως, ἡ (προτίθημι). Τὸ τιθέναι, βάλλειν ἐμπροσθεν, παράστασις, ἔκθεσις, ἐξαιρ. τῶν νεκρῶν Πλατ. Νομ. 12. σλ. 959. Α. Ε. 2) Ἀγγελία, δήλωσις, φανέρωσις, (εὕρησις) ἀνακαλύψεως. 3) Προκείμενον, πρόταστις, ὑπόθεσις, τὸ ἀπὸν ἔχειν τὴ βάλλει κατὰ νοῦν νὰ ποιῇ. ὡρισμένη βουλὴ, ἀπόφασις, σκοπὸς, θέλησις, προαίρεσις. Σχέδιον, Dessein. 4) παρὰ Γραμματικοῖς μέρος τοῦ λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων· 5) «Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, παρὰ τοῖς Ο'. οἱ ἄρτοι οἱ προσφερόμενοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ὑψίστου.

Προβλήσμιος, ία, ιον (βησμός). Ὡρισμένος, διωρισμένος προτήτερα, προκαταρτισμένος καιρὸς ἢ χρόνος διωρισμένος· «Προβλησμία, ἡ· συνώνυμ. ἡμέρα· ἢ διωρισμένη ἡμέρα, διορία, καιροῦ ὁρισμὸς, (terme) Ἰδε. Ἀχ. Ταπ. σλ. 440. 2) ἢ συμπλήρωσις συμφωνηθείσης τινὸς χρονικῆς διορίας εἰς τὸ ἀποτίσαι τι, ἔξαιρ. ἐπὶ χρημάτων. Πλάτ. Νομ. 11. σλ. 954. ἔδει, ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, λοῖ. χρεώστης ὅστις ἄφησε νὰ παρέλθῃ ἡ διωρισμένη ἡμέρα τῆς ἀποτίσεως τοῦ χρέους· καὶ «Ἡ ἀναγκαία προθεσμία ἡμέρα· ἡ ἐπερμένη ἡμέρα, ἡ τοῦ θανάτου.

Προβεσπίζω, Μλ. ίσω (θεσπίζω). Προτήτερον θεσπίζω λέγω· «προφητεύω.

Προβετικὸς, ἡ, όν (πρόθεσις). Εἰς πρόθεσιν ἀνήκων· «Μόριον προθετικὸν· ἢ πρόθεσις τῶν Γραμματικῶν.

Προθέω, μελ. θεύσομαι (θέω). Προτήτερον θέω, τρέχω, προτρέχω, ἐν τῷ τρέχειν περνῶ ἐμπροσθεν, ἐμπροσθα τρέχω. «—ὁ δὲ τε προθέησι μεμηκώς». Ἰλ. Κ. 352. καὶ, πολὺ προθέεσκε, Ἰων. ἀντὶ προέθεε Ἰλ. Χ. 459 Od. Δ. 515. Ἡτ. Ἀσ. 240. παρὰ Νεωτέρ. φέρεται καὶ πρὸς Λίτιατ. ἐπὶ σημασίας τοῦ, προφθάνω τινὰ τρέχων, ἢ τὸν ἐξαπατῶ· ὡς παρ' Ἀλιαν. ξ'. Ἱστορ. ζ'. 26. «Προέθει ἐκείνων· καὶ ὁ αὐτὸς ἐν ἰ. 22. ἔχει καὶ «Προπορεύειν τοὺς ἄρχοντας· ἀντὶ, «Τῶν ἀρχόντων».

*Προθέω, Παλαιὸν θέμα τοῦ προτίθημι ἀπαντᾶται ἐν Ἰλ. Α, 291. «Τούνεκα οἱ προθέουσιν ἐνείδεα μυθήσασθαι· ἀντὶ, ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ, τῷ δίδουσι τὸ δικαίωμα νὰ... ἴδε Buttman. διεξ. Γραμ. τ. Ἐλ. ι. σελ. 517.

Προθεωρέω, ῶ. μελ. ήσω (θεωρέω). Προτήτερον θεωρῶ, βλέπω, παρατηρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, κυττάζω. ὅθεν

Προθεωρία, ἡ. Πρότερον γινομένη θεωρία, παρατήρησις μελέτη, ἔρευνα. Γραμμ.

*Προθήβης, ὁ, ἡ. Ὁ μεταβὰς ἄρτι εἰς τὴν τῶν ἀφήβων ἡλικίαν, ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γενόμενος ἄφηβος, παληκάρι. Ὅμ.

Προθήγω, μελ. ήξω (θήγω). Προτήτερον θήγω, ἀκονίζω, κοπτερὸν ποιῶ.

Προθήκη, ἡ (προτίθημι). Τὸ ἐκθέτειν τι εἰς κοινὴν θέαν, τὸ ἐκτιθέμενον ἢ κρεμάμενον παρ' ὅσημων τῶν ἐργαστηρίων πρὸς δείξιν τῶν ἐν αὐτοῖς πωλουμένων πραγματειῶν, καὶ ἔκθεσις πραγματειῶν διὰ πώλημα. Χρυσόστομ. 2) πρόταστις. 3) = πρόθεσις.

Προθησαυρίζω, μέλ. ίσω (θησαυρίζω). Προτήτερον θησαυρίζω, ἐναποταμιεύω.

Προθησκεύω, μελ. θρησκεύσω (θησκεύω). Ἐμπροσθεν ἢ προτήτερον τινὸς θησκεύω. 2) ἀλλοτινὰ θησκεύω. Ἐπιγράμ. «Προθησκεύω σοφίαν.

*Προθοηνώρ, ορος, ὁ. Ἀρτ. Κύρ. Ὄνομα ἑνὸς θηβαίου στρατηγοῦ πρὸ τῆς Τροίας. Ἰλ.

*Πρόθοος, ὁ. Ἀρτ. Κύρ. Ὄν. στρατηγοῦ τινὸς τῶν Μαγνήτων κατὰ τῆς Τροίας, ἐπονομασθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ θέω (τρέχω) διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἔξοχον αὐτοῦ ταχύτητα. Ἰλ. Β, 758.

Προθόρω, καὶ προθορέω, καὶ μετοχ. Ἀόρ. προθορὼν, Νεωτ. σχηματ. ἀντὶ προθρώσκω.

*Πρόθορος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. (θορὼ) ὃς τις ὁρμᾷ, εἰσβάλλει πρότερος.

*Προθοῶν, ωσος, ὁ. Εὐγενὴς τις Τρώς, Ἰλ. Ξ. 515.

Προθρηνέω, ῶ· μελ. ήσω (θρηνέω). Προτήτερον θρηνῶ, ἐλεεινολογῶ.

Προθρυλλέω, ῶ· ἡ — θρυλέω, μελ. ήσω (θρυλλέω). Προτήτερον θρυλλῶ, φλυαρῶ, εἰς ὅλους γνωστὸν ποιῶ. Λουκιαν.

*Προθρώσκω, μελ. θροῦμαι, ἀόρ. προὔθορον, προθορεῖν, προθορὼν (θρώσκω). Ἐκπηδῶ, ἀναπηδῶ. «Ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπτησιν». Ἰλ. Ρ. 523, 524. καὶ μέγα προθορών, Ἰλ. Ξ. 363. ἀντὶ, μετρὸν πρότερος πηδήσας. Εὕρηται δὲ μόνον ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ Ἀόρ. χρόνου.

*Προθύελλα, ἡ (θύελλα). Τριανμία τις ἧτις ἐπάρχεται πρό μιᾶς ἄλλης. Ἡσι. Θεογ. 742. ὅπου κατ' ἄλλην γραφὴν εὑρίσκεται, πρὸ θύελλα.

Πρόθυμα, τό (πρόθυμος). Τὸ προθυμούμενον, πᾶν ὅ,τι πρὸ τῆς εὐρίας θυσίας προσφέρεται, οἷον πόπανα, πέλανος, κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 600

Προθυμέομαι, οὔμαι. μελ. ήσομαι, ἀλλ' ἐσχ' ἄτε καὶ προθυμηθήσομαι. Heind. Πλατ. Φαίδ. σελ. 91. ἀόρ. προὐθυμήθην, Ξεν. ἀλλὰ καὶ ἐπροθυμήθην (προθυμος). Ἀποθ. παθ. πρόθυμος εἰμί, προθυμίαν, κλίσιν ἔχω, ἐκ ψυχῆς θέλω, ἀγαπῶ· θερμῶς εὔχομαι. Θουκυδ. η. 90. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. β'. 5. «Προθυμεῖσθαι τὴν ὁλιγαρχίαν» μετ' ἀπαρφ. Ἡρότ. 9, 37. 72. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προθύμως σπεύδω ἢ μετὰ ζέσεως ἤτοι προθυμίας ἐνεργῶ, ἢ ἐπιχειρῶ τι προσπαθῶ, μετὰ Δοτ. 2) Θάρρος, γεναιότητα, ἀνδρίαν ἔχειν, θαρρεῖν, ἀντίκτ. τῷ ἀθυμεῖν.

Προθυμία, ἡ, Ἰων. Προθυμίη (πρόθυμος). Κλίσις, σπουδὴ, ζέσις, βουλησις. Ἡροδτ. 1, 124. 7, 6. μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδτ. 1, 204. 5, 49. ἐκ προθυμίης τινός. Ἡροδτ. 6, 65. τοῦτ. κατὰ ζέλησιν, ἐπιθυμίαν τινός. Ἡ μετὰ ζήλου σπουδὴ πρός τι, προσπάθεια, ἐνθερμος φροντίς. — 2) Γενναιότης, εὐτολμία, εὐδιαθεσία τῆς ψυχῆς, χαρὰ· εἰς πλῆθ. «ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς» Ἰλ. Β, 588. 3) προθυμία ἔργων, ἀντὶ, προαίρεσις, ἀπόφασις, γνώμη. Σοφ. Τραχ. 669.

Προθυμάω, ῶ· μελ. ήσω (θυμιάω). Προτήτερον θυμιῶ, θυμιάζω.

Προθυποποιέομαι, οὔμαι μελ. ήσομαι (ποιέω). Πρόθυμον ποιῶ ἐμαυτὸν, ἢ δι' ἐμοῦ ἄλλον τινὰ παρορμῶ, ἐνθαρρύνω. Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 56.

Πρόθυμος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἐπίρ., ωμος (θυμός). Ὁ πρός τι, βουλήσιν, κλίσιν, ζέλησιν ἔχων· ὁ μετὰ σπουδῆς καὶ ζέσεως ψυχῆς πράττων καὶ ἐπιχειρῶν τι· ἕτοιμος, ἄοκνος, ἀκούραστος, ὁ αὐτοζελήτως ποιῶν τι Ἡροδτ. 6, 74. μετ' ἀπαρφ. Ἡροδτ. 2, 3. 6, 5. 7, 5. 9, 13. 2) εὐδιάθετος, φιλικὸς, θαρραλέος, εὐτολμος ἔτι δὲ καὶ 3) ὁ εὐχόμενος, ἐπιθυμῶν τι· μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. Ἠλ. 3. εὑρίσκεται καὶ Ἐπίρ. «Προθυμότατα μετὰ μεγάλης προθυμίας, καὶ προθύμως, Ἡροδτ. 6, 58.

Προθύραιος, ὁ, ἡ, ον (θύρα). Ὁ πρὸ τῶν θυρῶν, ὁ ἔξω ὤν, κείμενος. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀρφ. Ἐμν. ά. 4. «Προθύραια, ταῦτα. Οὐσιαστ. ταὐτὸν τῷ, πρόθυρα. Ὅμηρ. Ἐρ. 384. (υ)

*Προθυριδιος, ία, ιον. = προθύραιος (ι)

Προθυρίς, ίδος, ἡ· παρὰ Βιτρουβίῳ ὅ. ς'. 4. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Παρωτίδες. 2) τὸ πρὸ τῆς θυρίδος παραπέτασμα, ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Πρόθυρον, τό (θύρα). Ἡ πύλη, ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ κειμένη θύρα οἰκίας τινός. Ὅμ. παρ' ᾧ εὕρηται καὶ ἐν πλῆθ. ἀριθμ. «Στῆμεν ἐπὶ προθύροισιν» Ἰλ. Δ, 777. καὶ, γυναῖκες ἱσταμεναι· ἐπὶ προθύροισιν. Σελ. 416. 2) ὁ πρό, ἤτοι ἔμπροσθεν τῆς θύρας τόπος, αὐλὴ, προαύλιον, (vestibulum). Ὀδυσ. Α, 103. Τ, 355. Φ, 399. Χ, 474.

Προθύεσις, ἡ (προθύω). Πανσαν. α'. 13. Ὁ ποὺς (ἡ ἐρημὶς) τοῦ θυσιαστηρίου, ἐφ' ᾧ ἐθυσίαζον· παρ' αὐτὸ κεῖται ἄπαξ καὶ, προθυσία, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλ' ἁμφιβ.

Προθύω, Μ. ύσω (θύω). Προτήτερα θύω, καὶ θύω δι' ἄλλον τινα. «Προθύω, καὶ προθύομαι τινός, καὶ ὑπὲρ τινος. Εὐρ. Ἱκέτ. 29. Ἰων. 805.

Προθωράκιον, τό (θώραξ). Τὸ πρὸ τοῦ θώρακος κείμενον ὄν. Στράβ. ιε'. σελ. 1184. (ᾰ)

Προΐ, ἐπίρ. (πρό). Ἀντὶ τοῦ, πρωΐ· ὅθεν καὶ πρόϊος, καὶ πρόϊμος, καὶ πριαίτατος.

Προϊάλλω, (ἰάλλω) ποιητ. προπέμπω, προτήτερα ἢ πρὸ καιροῦ στέλλω, ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, «Ἐμὲ Διὸς... ἀπ' οὐρανόθεν προϊάλλεν· ἐξαπέστειλε. Ἰλ. Θ, 365. καὶ «Ἐριδα προΐαλλεν. Ἰλ. Δ, 3. Ὀδύσ. Σ. 18. Θεόκριτ. κέ. 235. (ῐ)

Προϊάπτω, Μ. ψω (ἰάπτω). ταὐτὸν τῷ, προϊάλλω. Ἰλ. Δ, 3. Ε, 190. «Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς, ἥδε προΐαψεν· πρὸ τῆς εἱμαρμένης πρὸ καιροῦ ἔπεμψεν· ἰδίως δὲ τοῦτο τὸ ῥῆμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιλαμβάνει καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ, βλάβην καὶ φθοράν, καὶ κατὰ τοῦτο παραλλάττει ἡ σημασία αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τοῦ, προέλλω, καὶ προπέμπω· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Προέλασεν, προέπεμψε, προδιέφθειρε, δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν. (ε)

Προϊδεῖν· ἀπαρεμφ. ἀόρ. β. τοῦ προοράω. —

Προϊδρύω, πρωτήτερον ἢ ἐμπροσθεν ἱδρύω.

Προΐεμαι, ταὐτόν τῷ, προΐημι. Ὅμηρ.

Προϊζάνω, Μελ. ησω (προϊζέω, προΐζω, ἢ προΐζομαι). Καθίζω τινὰ πρότερον, τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ· μέσ. Προκαθέζομαι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχω, πρῶτος τῶν ἄλλων καθήμαι. Ἡρόδτ. 8, 67.

Προΐημι, μελ. ήσω (ἵημι). Ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐμπροσθεν, ἐμπροσθεν, μακρύτερον, πέμπω, ἀποστέλλω, στέλλω ἐμπροσθὰ ἢ πρωτήτερα, στέλλω πρός τινα, καθολ. ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίημι, συχν. παρ' Ὅμ. ὅς τις χρῆται τούτῳ συνήθως ὡς τὸ ἵημι, διὰ δὲ τῆς προθέτ. ἐπιφέρει ἀεί τινὰ πρὸς τὰ πρόσω μᾶλλον τοῦ πεμπομένου, τοῦ ἀποστελλομένου, ἢ τοῦ ῥιπτομένου. Ἐγὼν ἑτάρους προΐημι. Ὀδυσ. Ι. 88. αὐτὸ τοῦτο προέπεμπον. Ὀδυσ. Ω. 332. «Σὲ πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί». Ὀδυσ. Δ. 681. σὲ προέπεμψαν, ἀπέστειλαν· ἔτι, στέλλω τινί τι, παρέχω, νέμω, μεταδίδωμι Ὅμ. Ὀ. Π. 241. «Τῷ κύδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ». αὐτὸ, ἀπονείμει, κῦδος, μεταδός ἐπὶ ποταμῶν, χύνειν, ἐκβάλλειν τὸ ὕδωρ, ἐκρεῖν. Ὀ. Β. 752. «Εἰς Πηνεὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ· ἐκδίδωσιν, ἐμβάλλει, ἐκχέει, χύνει τόν ρον του παρβλ. Ἡσ. λείφ. 6. παρὰ τῷ Σχολ. Ῥίπτω, ἀφίημι, ἀποπέμπω, προπέμπω. Ὀ. Ε. 280. «Προΐει δουλιχόσκιον ἔγχος». Ὀ. Ν. 662. «Προΐει χαλκήρεα εἰστόν». Παρακειμ. προῆκα, καὶ προέηκα. Ὀ. Δ. 398. Ε. 290. «Προέηκεν ἀφῆναι», ἐρρίφη τὸ βέλος, ἐστάλθη ταχύ. Ὀ. Α. 127. ὅπου παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται συχν. καὶ ἀπαρέμφ. «Αὐτὰρ προέηκε πέτεσθαι» καὶ «Προέηκεν ἀῆναι (οὐρος)» κ. τ. τ. Ὀ. Ἀφίνω τὰ φύγῃ, ν' ἀποφύγῃ τι ἀκόντος μου, ὡς. «Πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκεν». Ὀδυσ. Ε. 316. ἀφῆκεν, ἄφησεν νὰ τοῦ φύγῃ τὸ πηδάλιον· παρεκλήθησαν τοῦτο ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Τ. 483. «Πάδα δὲ προέηκε φέρεσθαι». Ὀδυσ. Σ. 466. «Καί τε ἔπος προέηκεν, ὅπαρ τ' ἄῤῥητον ἀμεινον· ἀντὶ τοῦ, ἐξέφυγον, ἄφησε νὰ τοῦ ἐφύγῃ. πάσῃ εἰς λόγος Καθόλου, παρεξίδω, ἐγχειρίζω, τινὰ τῷ ἐχθρῷ· προδίδω. Ἡροδ. 1, 24. «Χρήματα μὲν πρῶτα σφι· ἀρήκων, ἐγχειρίζων εἰς αὐτοὺς τὰ χρήματα τοῦ· ἔδωκεν, προέηκεν ἑαυτὸν ἐπί τι, καὶ εἰς τὸ· παραδίδω, ἀφιερόνω ἐμαυτόν, ἐμβάλλω ἐμαυτόν. Ξεν. Κυρ. Ζ', ε. 75 καὶ προΐεσαι τινί τι, αὐτί, συγχωρεῖ, ἐπιτρέπειν, συγκατανεύειν, δίδειν ἄδειαν· ὡς, «Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ». Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β', 15. «Ἐν οἱ θεοὶ ἐτυγχάνουν, ἐδίδοσαν ἄδειαν αὐτῷ. Μέσον, προέμαι· ἀπὸ τοῦ ἐμαυτοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ἀπὸ τοῦ σώματός μου ἀφίημι, ἐκβάλλω, ἐκρίπτω, ἀποπέμπω, ἀποδίδω, δίνω, οἷον «Τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα». Ἀριστοτ. «Προΐεμαι ῥῆμα ἀγωνίᾳ· δμιλῶ, λόγον ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματός μου· Ἀπὸ τῶν ἐμῶν ἢ τὰ ἐμὰ δίδωμι, παραδίδωμι, ἐμπιστεύομαι. Ξενοφ. Ἀγησ. ε. 18. ὁ αὐτὸς Κῦρουπ. ε, β', 9. «Προΐσσει χρήματα πολλὰ· καὶ Ἀναβάσ. ε. 3'. 12. «Καὶ χρήματα, καὶ πόλεις, καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα (οἱ ἄνδρες) προέσθαι· αὐτὸ καὶ ἐν ε. ἡ. 14. «Προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις· παραβάλλομενον, ἐρίζοντα ἑαυτόν· καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Χαρίζομαι, δωρίζομαι, χάριτας ἔχειν παρέχω, τινί. Ξενοφ. Ἀναβάσ. ζ'. ζ', 47. «Τοὺς σοὶ προϊεμένους εὐεργεσίαν· τοὺς ἀποδιδόντας (ποιήσαντας) κατὰ πρῶτον ἐθελουσίως καὶ ἄνευ τινος ἀῤῥίνου, πρὸς σὲ εὐεργεσίαν. Ἀπὸ τοῦ ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ, ἀποκρούω, ἐγκαταλείπω προδίδωμι. Ξενοφ. Ἀναβ. ε. β'. 9. «Οὐκ ἤθελε τοὺς ψεύγοντας προεσθαι· δὲν ἤθελε νὰ τοὺς προδώσῃ, νὰ τοὺς παραδώσῃ· οὕτω καὶ ἐν §. 10. «Οὐκ ἂν προείτω». Καταφρονῶ, Κατεξοδεύω, Δίδω τι ἄνευ στοχασμοῦ, ἀνοήτως ἐξοδεύω τι· καπίλου δὲ αὐτί τοῦ, Κατανάλίσκω, καπῶς δαπανῶ, (ἐξοδεύω ἢ ῥίπτω τὰ ἀργύρια εἰς τὰ χαμένα), ἀπωτεύω, ἐν ταῖς δαπάναις ἀφειδῶ (ἀπώτω) διδύεμαι, ἔτι δὲ καὶ Ἐνεργητ. «Προϊέναι· αὐτὶ τοῦ, Ἀπορρίπτειν, διαστερίζειν. Ἀριστοφ. Νεφ. 1210. «Προΐενται αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κυνέα ἠδύ». Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε. 76 ὅπου καλλίον «Προϊεσθαι ἀναγνωστέον δεῖ, ἀντὶ τοῦ, Ἀφίνειν, (ἀφιέναι, παραδίδόναι) ἑαυτοὺς εἰς τὰς μίαν στεγὴν καὶ μίαν διαπαύστας ἡδονάς. «Τοὺς ἐρῶντας ὁ ἵμερος ὁρᾶν καὶ τὸ μὴ ὁρᾶν προίεται». Σοφοκλ. παρὰ Στοβαίῳ. Λάγ. 62. συγχωρεῖ, παραχωρεῖ, ἀφίνει, (παρ' Ὁμήρ οὐχ εὑρηται ὁ μέσ. σχηματ. οὐδόλως· ἐκ δὲ τοῦ ἐνεργ. εὑρηται ὁ Ἕκτ ὁ Πριαμ. τοῦ ὁποίου ἐν χρήσει καὶ ὁ Ἰων. καὶ Ἀττ. σχηματ. προίεν, εις, ει, Ὀδ. Ι, 88. Β, 100. ἴδε Buttm. ausf. Gr. Gramm. I. σελ. 243. ἀόρ. β. προῆκα, συνήθως, πρὸ ἔκα, καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀόρ. τὸ γ'. πληθ. πρὸτ. πρίεσαν ἢ προστ. πρίες, ἔτω· ἐν Ὁμ. καὶ τὸ ἐπικ. ἀπαρέμφ. προέμεν αὐτὶ προεῖναι ἐν Ὀδ Β, 153. ὁ Εὐστ. ἑκατὸν, προσοι μὲν βρεχὺ Ἰώνα ὡς ἐκ τοῦ προίω, ἐν ὧμ. Ἀρρ 153 Ἀττ. ὑποτακ. πρίωμαι, καὶ Εὐκτ. πριοίσθε) Περὶ τῆς προσῳδίας τοῦ προΐημι, Ζήτει ἵημι· παρ' Ὁμήρ. ἔστι τὸ Ι. ἀεὶ βραχύ.

Προΐκα, ὡς Ἐπίῤῥημ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ προΐκα, Αἰτιατικ. ἐκ τοῦ, προΐξ, δωρεάν, χάρισμα, ἀμοιβὴ (Gratia), Ξενοφ.

Προΐκειος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς προΐκα ἀνήκων, ἴδε. Προΐξ.

Προικίδιον, τό. Ὑποκορισπ. τοῦ προΐξ. (ε)

Προικίζω, μελ. ίσω (προΐξ). Εἰς προΐκα δίδω, Διοδώρ. Σικελ.

Προικιμαῖος, αία, αῖον· καὶ προΐκιος, ὁ, ἡ (προΐξ). Πᾶν ὅ,τι ἐδόθη ὡς προΐκα, ὡς δωρεάν· πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ τὸ λάβῃ ὡρεάν, ἀμοιβῇ, περὶ οὗ δὲν πληρώνει τις· παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. κεῖται ἔτι καὶ «Προικῶα πράγματα».

Προΐκνέομαι, μελ. ξομαι (ἰκνέομαι). Ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, φθάνω πρότερον προφθάνω. Ἡσύχ. κυρίως δὲ, Ἔρχομαι προτήτερον.

Προικός, γεν. τοῦ προΐξ Ἀττικ. αὐτὶ τοῦ, προΐκα, Ἐπίῤῥ. ἄνευ μισθοῦ, ἀμοιβῆ, δωρεάν (Gratis). Ὀδυσ. Ν. 15. «Ἀργείῳ γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι· χαλεπὸν γὰρ καὶ ἄλυσιν ἐνα δωρεὴν τοσαύτην χαρίσασθαι· ὁ Σχόλ. 2) ὁ προικός, = προΐκτης. Γλ.

Προικοφορέω, ῶ· μελ. ήσω (φέρω). Προΐκα φέρω, δίδομαι εἰς τινα· μέσ. Προικοφορέομαι, προΐκα λαμβάνω. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Προικοφόρος, ὁ, ἡ, ον (προΐξ, φέρω). Ὁ προΐκα φέρων, διδούς, ἢ λαμβάνων προΐκα, ἢ τι εἰς προΐκα.

Προίκτης, ου, ὁ (προΐξ). Πτωχὸς, ἀπαίτης (ζητιάνος, διακονιάρης) ὁ προΐκα ζητῶν λαμβάνειν (mendicus). «Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθῇ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προίκτῃ» Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 347. καὶ αὐτοῦ. 352 ὁ Ἀρτεμίδωρος συνεκφέρει. «Προίκτας, καὶ γόητας, καὶ βωμολόχους». (τινὲς, ἐξ ὧν καὶ ὁ Ῥάμν. παράγουσι οὐκ ἀλόγως τὸ προίκτης ἐκ τοῦ προίτομαι)

Προικῶος, ῶα, ῶον· ἀντὶ, προικόεις, ταὐτόν τῷ, προίκειος· καὶ πρωτοκαθεδρίαν.

Προϊλάσκω, μελ. άσω (ἱλάσκομαι). Προτήτερον ἱλάσκω, ἵλεων ποιῶ τινὰ πρότερον, προξιλεόω, δυσπαω. Παυσαν. ε. 13

Πρόϊμος, ὁ, ἡ, ον (πρωΐ, πρωΐ) καὶ τριτ. Πρῶμος, ταὐτόν τῷ, πρωΐμος. (ε)

Προΐξ, ἡ· καὶ Ἀττ Προῖξ Γενικ Προικός, Δοτ προικί Αἰτιατ. Προῖκα κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει σημαίνει δηλοῖ, δωρεὰ διδομένη, ἢ στελλομένη, χάρις (gratia). Χάρισμα, πᾶν ὅ,τι χαρίζει, ὅ ἄνευ ἀμοιβῆς δίδει Εὐστ. Ρ. 413. «Προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιικῆς δωρεᾶς, ταῦ δοθέντος χαρίσματος. 2) παρ Νεωτερ· καὶ τοῖς μνῆ Ὅμ. ἐλαμβάνεται τὸ προΐξ, ἐπὶ γαμήλιον δῶρον, ψυχὴ, τὰ χρήματα, αἱ δωριαὶ, τὰ ὁποῖα δίδουσιν οἱ γονεῖς ὅταν ὑπαδρεύωσι τὴν κόρην αὐτῶν, προικὸς τὸ dos. 3) ὡς Ἐπίῤῥ. προῖκα, συννπαρ. ἢ Κατὰ δωρεὰν, ἀμισθί. Ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις κατὰ τινας, ἐκ τοῦ προίκω, μέλ. προΐξω· στέλλω πρότερον, κάμνω νὰ ὑπάγῃ πρότερον) ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τόσῳ, καθὼς ἔνι καὶ τὸ, προικός.

Προΐξασθαι. Ζήτ. Προΐτσομαι.

Πρόϊος, ία, ον (πρωΐ) ταὐτόν τῷ, Πρῶμος,

Προϊππασία, ἡ (ἱππάζομαι). Τὸ προϊππάζεσθαι, τὸ ἐλαύνειν ἵππους πρὸ τῶν ἄλλων

Προϊππεύω, μελ. εύσω (ἱππεύω). Προηγοῦμαι τῶν ἄλλων ἱππικῶς. Πλούταρχ. οἱ Προϊππευόμενοι οἱ προηγηθέντες ἱππικῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ, Πρότεροι ἱππεύω.

Προΐπτομαι, μελ πτήσομαι (ἵπταμαι). Ἀπὸ μέσ. πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἵπταμαι, πετῶ, προηγοῦμαι τῶν ἄλλων ἱπτάμενος.

Προΐσημι, ποιητ. (ἵστημι). Πρότερον τινὰ στέλλω, ἐξαίρω πρότερον, προγνώστικω. Δημοσθ. ἐξ οὗ τό, «Προΐσασιν· παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ζ'. 24. (ε)

Προΐσσω, Μέσ. μέλ. ξομαι (προΐξ). Προΐσσομαι, δωρεὰν αἰτοῦμαι, ἐξαιτοῦμαι, ζητῶ, ἐλλιπαρῶ, ἔχω ἀνάγκην, δέομαι (ἀλεξανδρ. ζητῶ) Ἀρχίλοχ. λείφ. 91. ἐξ οὗ τὸ Λατ. procare, procari, precari, συχνὰ, αὐτὶ τοῦ ἁπλοῦ εὑρηται τὸ συνθ. καταπροΐξομαι, μάλιστα κατὰ μελ. καὶ ἀόρ. α' ἐν χρήσει· (τινὲς παράγουσι τό, προΐσσομαι, ἐκ τοῦ προίσχω, ὀπλίζω τὴν χεῖρα παρακαλῶν τινα· ὅπερ ὁ Ἀρχιλ. ὡς ταυτάσημον τὸ ἐνόει μὲ τὸ, προτείνειν χεῖρα).

Προΐστημι, μιλ. στήσω, ἀόρ. α' προΐστησα, μετχ προστήσας, ἀπαρεμφ. προστῆσαι· παρακ. προστῆκα· ἀπὸ Ἰων β. πληθ. προστ. προστάτε, Ἡροδτ. 5, 40. (ἵστημι). Ἐμπροσθεν ἵστημι, βάλλω, προτίθημι ἐκθετον, πρὸ ὀφθαλμῶν βάλλω. Καὶ ἀφωρὴς βάλλω, διορίζω ὡς ἀρχηγὸν πρὸς ὑπαρξιν τινὸς· ἐνεργητ. παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ. «Οἷον (σε) προστήσαμεν Ἰλ. Δ, 256. — Συνηθ. Μέσ. Προΐσταμαι. Ἐμπροσθέν τινος, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἵστημι ἐμαυτὸν, πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν τινος εἰμί, ἵσταμαι, τὸν πρῶτον τοπον ἔχω, ὅ ἐστὶ, ἄρχηγος καὶ πρῶτος εἰμί, προάρχω. ὅθεν α· Διοικῶ, κυβερνῶ, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, οἰκονομῶ, ἐπιστατῶ. μετὰ Γεν. Ἡροδτ. 5, 70. καὶ Θουκυδ. «Ὅσοντε χρόνον προὔστη τῆς πόλεως. ὅσον καιρὸν διοίκησε τὴν πόλιν. «Μεγίστων δὴ πραγμάτων προστας. Δημοσθ. ἐπιστάτης χρηματίζω, διοικητὴς, οἰκονομίτης. καὶ μεταφ. πολὺ ἔρως σεωυτοῦ παρεσπειρεν Ἡροδτ. 2, 174. ἀντὶ, δεῖν, χρεὼν τὸν ἄνδρα τὸν σὸν καλῶς δεῖν ἐγκρατεύεσθαι καλῶς· καθόλου· προέχω, ὑπέρτερος εἰμί, ἔχω πολὺ προσωπεμι· οἱ προέχοντες, οἱ ἐπισημότεροι τοῦ τόπου· οἱ ἡγεμόνες ἐν τοῖς πολιτεύμασι (οἱ προεστῶτες). «Οἱ τῶν Μήδων προστησάμενοι Ξεν. Κυρ. Δ', β'. 10. καὶ πτῆς Ἑλλάδος Λακεδαιμόνιοι προεστήκασιν. Ἀναβ. ΣΤ., ε'. 9. β) Ἐπιστασίαν τινὰ ἀναλέγομαι, ἐπιχειρῶ, λαμβάνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἴρω ὑπόθεσίν τινα ἐμαυτῷ μου, συνήγορος εἰμί. Συμπαρασπίζομαι, ὑπερασπίζομαι, διαυδεύτευω, Προστατεύω μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 9, 10. «Προστάντες τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς· οὕτω εἰπεῖν» «Τέχνης προίσταμαι· ἐξασκοῦμαι, μετέρχομαι τέχνην τινά, ἐπιχειρῶ ἢ ἐγχειρῶ τούτῳ εἰμί, καλῶς γινώσκω, ἐπίσταμαι τέχνην τινά, προστάτης εἰμὶ τέχνης τινός. «Τοὺς ἐγχρίλε προϊσταμένους φόνου» Σοφ. Ἠλεκ. 93 ». ἀντὶ τοῦ, Ἐπιφέρειν, προξενεῖν. d) Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ ἐλλέγω τινά διοικητήν, πρὸ πάντων βάλλω, ἤτοι καθίστημι διοικητήν, ἄρχοντα, κράτορα, Ἡλιόδωρος. «Προστεταμένος τῶν Σολλικῶν· ἀποκατέστησεν ἄρχοντα καὶ πρύτανιν τῶν Σολλικῶν· ἐφιλίας δέ, Διὶ ἐμὲ αὐτὸν βάλλω τινὰ ἐμπροσθέν μου, ἵνα ὑπερασπίζεταί μου· καὶ ἐπιτρέπω μετὰ Δίτ. «Προίστατας ταυτησὶ ταυτησὶ αὐτὴν εἰχάλεσα ἤτοι ἔλαβεν, ἐδίωξεν τοῦτον ὡς ὑπερασπιστὴν ἑαυτῆς καὶ ἑαίρεσιν. «Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκασι τῆς μεταβολῆς· οὗτοι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ καὶ πρωταίτιοι. ε) Προβάλλω, προτίθημι, προφασίζομαι, προτείνομαι «Τί τάδε προὔστησω λόγων», Εὐρ. Ἱκέτ. 318. «Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προίστασαι», Δημοσθ.

Προιστορέω, ῶ, Μ, ἤτω (ἱστορέω). Ἐρωτῶ, πυνθάνομαι, ἔτερον ἐξετάζω πρότερον. 2) Ἱστορῶ, διηγοῦμαι πρότερον.

Προίστωρ, ορος, ὁ, ἡ ἵστωρ ὁ προειδώς, προγνώστης· ὃς τις ἐξοίδε πρότερον. 2) Μάρτυς. Ἡσύχ.

Προισχω (ἴσχω) = προέχω προτείνω, προβάλλω τὴν ἀσπίδα. Ἡρόδοτ. 4, 200. ὅπου συνηθ. προτίσχε αἰσχύν· ὡς ἐπὶ πολὺ εὑρηται τὸ βῆμα ἐστὰ μετ. διάθ. «Προισχόμενοι, ἐμπροσθεν κρατοῦ. ἐξαπλόω, ὁρῶ, ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου, δίδωμι «Χεῖρας προϊσχομένους· ὡ ἑταῖροι τὰς χεῖρας ἑαυτῶν ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας· ἐκκα, προφέρω λόγον. Ἡρόδ. 1, 162 [illegible] 37. Ζήτ. Προισσω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐμπαλλόμαι, προφασίζομαι, πρόφασιν καὶ δικαιολογίαν περὶ ἑαυτοῦ προβάλλω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ε. 10. Ἡρόδ. 6. 117. 8, 3. —

Πρόϊτος, ὁ· ἀρσ. ωρ. Ὄνομ. παλαιοῦ τινος βασιλέως τοῦ Ἄργους ἀναφερομένου ἐν τῇ μυθολογ. ἴδε Ἰλ. Ζ, 157. —

Πρόϊτος· ὁ ξυπάρος, ἀκαθάρτος, ἐπαίνυμ. τῶν Πιμπλείων εὑρηται παρ' Ἡσυχ.

Προιχνεύω, μελ. εὐτω (ἰχνεύω) πρότερον ἢ προηγουμένως ἰχνεύω, ἐρευνῶ. 2) Ἐμπροσθεν ἢ πρότερόν τινος ὑπάγω, πορεύομαι· Βέλτιον μέντοι τὸ, Προιχνεύω, ἀντὶ τοῦ, Προϊχνεύομαι.

Πρόϊξις, ἡ (ἰώξις, Ἰων.) ποιητ. Προΐδιξις, τὸ καταδιώκειν, ἐπὶ τὰ πρόσω, καταπτήσσειν. Ἠσιόδ. Ἀσπ. 154. «Ἐν δὲ προϊδιξὶ τε πολεμίζειν τε τέτυκτο» ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ· «ἐν τούτοις ἢ καὶ προϊδιξις, ἣν ὁπισθοδίωξιν, ὡς τινες θέσει ἐζωγραφισμένοι· καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι, κἂν μὴ διώκωσι, καλεῖται τοῦτο Προϊδιξις, πόνε δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τοῦτο Παλίδιξις (υ—υ)

Πρόϊξ, Ἰωνικ. ἐπιβ. Εὐθέως, ἐξαίφνης, (ἐξαίφνα), παραυτίκα, παραχρῆμα, ἀμέσως. Ἡρόδοτ. 1, 111 ἢ, 134. Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, πρόξ, καὶ, Προκί, παρ' Ἱπποκρατ. ὅπερ ὁ Γαληνὸς ἑρμην. διὰ τοῦ, Μαχαιρίδιον φλεβοτόμον, διὰ τὴν ὀξύτητα αὐτοῦ· καὶ ἄλλους δὲ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Πρόξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ, πρό, ὡς τὸ Λατ, protenus ἀπὸ τοῦ pro Lobeck. Φρυν. σελ. 51. —

Προκαθαίρω, μελ. ρῶ (καθαίρω). Πρότερον καθαίρω, προετοιμάζω τι διὰ τοῦ καθαρισμοῦ Τμωσθ. μέσ. προκαθαίρομαι· προετοιμάζομαι διὰ καθαρισμῶν, ἁγνισμῶν εἰς ἐκτέλεσιν θυσίας τινος.

Προκαθαρπάζω, μελ. άσω (ἁρπάζω). Πρότερον βιαίως ἁρπάζω, ἀποσπῶ.

*Προκαθάρσιον, τό = Προκάθαρσις.

Προκάθαρσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κάθαρσις, ἡ διὰ καθάρτεως προετοιμασία.

Προκαθεδρία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Προεδρία. Ν. Δ.

Προκαθέζομαι, μελ. εδοῦμαι (ἕζομαι) μετ. παθ. ἐμπροσθεν ἀνθρώπου τινος, ἢ τόπου κάθημαι καὶ πολιορκῶ αὐτόν· 2) ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρίαν, πρεσβεύω· μετὰ Γεν. «Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν.» Γρηγ. Ναζ. τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς ἀνατολῆς. Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 4.

Προκαθεύδω, μελ. δήσω (καθεύδω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν τινὸς καθεύδω κοιμοῦμαι. Ἀριστοφ. Σφ. 10[illegible].

Προκαθηγέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ἡγέομαι), ἀποθ. μέτ. ἐμπροσθεν πορευόμενος ὁδηγῶ, ἄγω ἄλλους κατόπιμου· πρό τῶν ἄλλων ἡγοῦμαι· ἔστραμαι ἐν τῷ πρώτῳ μέλει τῆς πολεμικῆς παρατάξεως. Μεταφορ. ἀγωγὴν δίδωμι τινί, καθοδηγῶ, συμβουλεύω, διδάσκω τινά. «Κρίσις προκαθηγεμένη·» ἢ πρόληψις· ὅθεν

Προκαθηγητήρ, ῆρος· καί, «Προκαθηγητής,» τοῦ, ὁ· ὁ προπορευόμενος, προηγούμενος, ἀρχηγός, πρῶτος, καθοδηγός, πρωτεῖτιος. 2) Εἶδος ἀρχαίου αὐ οὗ διατριποῦσι πρότερον ἐπὶ τρίπατινά. Μαθημ. πολ. σελ 67.

Προκαθημαι, καὶ Ἰων. προκατήμαι (ἧμαι) ἀποθ. παθ. πρότερον ἢ πρώτως τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν τινος κάθημαι, κεῖμαι· ἐμπροσθεν, ἢ μακρὰν ἐκὸς τόπου κεῖμαι «τοσοῦτο πρὸ τῆς Ἑλλάδος προκατημένους» Ἡρόδ. 7, 172 2) Προεδρεύω, πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἰμί, τὴν προεδρίαν ἔχω. Ἐμπροσθεν τόπου τινὸς καθῆμαι ἵνα προστατεύσω καὶ διαυδευτεύσω αὐτόν, ὅ ἐστὶ, νὰ τὸν φυλάξω Ξενοφ. Ἑλλην. ε. β'. ᾳ. 8) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων καθέζομαι, αὐτὶ τοῦ, Ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, διαυδευτεύω. Ἡρόδοτ. ἡ. 36. 5'. 105, «Αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι τῶν ἑωυτοῦ προκατήσθαι.»

Προκαθίημι, μελ. ήσω (ἵημι). Πρότερον, ἐμπροσθεν πέμπω ἀφίνω ἢ βάλλω, καταβιβάζω ἢ ῥίπτω κάτω. «Εἰς ταραχὴν προκαθίημι.» Δημοσθ. πρότερον φέρω, ἢ βάλλω εἰς ταραχὴν καὶ ἀησυχίαν.

Προκαθίζω, μελ. ίσω (καθίζω) καὶ Ἰων. προκατίζω πρότερον ἢ ἐμπροσθεν τινὸς καθίζω, βάλλω εἰς τὸν ἀνώτερον τόπον βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, προτιμῶ. Οὐδετέρως δέ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Προκάθημαι. Ἡρόδοτ. 1, 97. ἐς τὸν Θρόνον. 1, 14 καὶ Ὅμ. Β. 463. «λαγχάνουσι προκαθίζοντες (γεραίτεροι)· προκατίζονται ἐς τὸ προκάτειον. Ἡρόδ. 5, 12.

Προκάθισις, ἡ. Τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθέζεσθαι, ἡ δημόσιος κάθισις, συνεδρία «Ἡ ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ προκάθισις.» Ἰώσηπ.

Προκαθίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι) Πρότερον καθίστημι, καταβάλλω, καθιδρύω, στερεόω, προσκολλῶ, διατάττω, προετοιμάζω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν. «Φύλακας προκαθιστάμενοι.» Ξενοφ. Ἱέρ. ς'. 9. «Φυλακὴν μὴ προκαθεστηκυίας.» Θουκυδ διότι δὲν διετάχθη ἐκεῖ πρότερον κἀμμία φυλακή.

*Προκαθοράω, μελ. ὄψομαι (ὁράω) πρότερον ἢ ἀπὸ προτέρας βλέπω, παρατηρῶ· κατανοῶ, προβλέπω.

Προκαθοσιόω, ῶ· μελ. ώσω (ἁγιόω). Πρότερον καθοσιόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, διορίζω. Ἰώσηπ. ἀρχ. ις'.

Προκαίω, μελ. καύσω (καίω) πρότερον καίω· ἅπαξ. Ξεν.

Προκακοπαθέω, ῶ μελ. ήσω (κακοπαθέω). Πρότερον κακοπαθῶ, ἤτοι ἀνυπομονῶ, δοκιμάζω, ὑπομένω, ἢ πρότερον ἀνυπομονῶ εἰμί.

Πρόκακος, κεν. (κακός)· ποιητ. πολλὰ κακός, ἄχρειος, φαῦλος «Κακὰ πρόκακα.» Αἰσχύλ. Περσ. 982. μεγάλα κακά, μεγάλη ἀνυπομονησία. ὁ Ἐρφοῦρτ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1127. ἀποβάλλει τὴν λέξιν ταύτην ὡς μὴ Ἑλ. ἀλλ' ἴδε Ἰων. λ Π, σελ 257.

Προκακόω, ῶ· μελ. ώσω (κακόω). Πρότερον κακὸν ποιῶ ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι τινα.

Προκαλέω, ἐμπροσθεν καλῶ, φωνάζω, νὰ ἐξέλθῃ τις, νὰ ἐκβῇ εἰς τὸ φανερὸν, ἐκκαλῶ, ἐξερχεσθαι καλῶ, ἢ ἐμπροσθεν μου ἐλθεῖν, (γρονοῦ) ὡς π. χ. ὁ Κήρυξ, οἱ Δοῦλοι συνηθ. κατὰ μέσην διάθεσιν. Προκαλέομαι, οῦμαι — πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ, καλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ἐμπροσθέν μου, προσκαλῶ, εἰς μάχην, εἰς μονομαχίαν, παρ' Ὅμ. ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ· ὡς, Ἰλ. Η', 50. «Αὐτὸς δὲ προκάλεσσα Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος,» κάλεσαι εἰς μάχην, νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτοῦ· οὕτω καὶ Ἰλ. Ν, 809. Ὀδ. Θ, 142 μετὰ τοῦ, μαχέσασθαι, Ἰλ. Γ, 412. Η, 39. καὶ, πάντας προκαλέστατο χώμῃ Ἰλ. Π', 718. ὅλους ἐπροσκάλεσεν εἰς μάχην· οὕτω καὶ παρὰ Νιωτέρ. «Εἰς ἀγῶνα προκαλοῦμαι·» καθὼς κοινῶς λέγομεν· «Ἐξέλθωμεν πολεύσωμεν,» ἢ χυδαιότερον· Ἔκβα νὰ πολεύσωμεν (εὖγε εἰς τὸ μειδιάω) Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ. 17. Παιδ. ᾠ. δ'. ζ. καὶ ἐς λόγους πρ Ἡρόδ. 4, 201. 2) Καθόλου Αἰτίαν δίδωμι, εἰς τι πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω. προτρέπω, ἀναγκάζω, κινῶ, προθυμοποιῶ, διεγείρω, παραινῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω, ἐγκαρδίω, παροτρύνω, προσκαλῶ καὶ ἐντεῦθεν, «Προκαλοῦμαι εἰς σπουδάς, ἐπὶ συμμαχίαν·» Θουκυδ. δ'. 19. ε 45. ὅστις ἐνίοτε παραιτεῖ καὶ τὴν Πρόθεσιν, Εἰς, Ἐπὶ, Πρός, καὶ μεταχειρίζ. διπλῆν αἰτιατ. προσ. καὶ πραγμ. ὡς ἐν β. 72. καὶ 73. δ'. 20. 22. ε. 37. «Τὰ εἰρημένα προκαλούμενοι. Ἄπερ καὶ τὸ πρότερον ἡδὴ προὐκαλεσάμεθα·» ἀναφέροντες, προβάλλοντες· οὕτω καὶ παρ' «Εἰρήνην προκαλοῦμαι Ἀριστ. Ἀχαρν. 652. «Σπονδὰς προκαλοῦμαι·» Ἱππ. 796. Πλατ. Εὐθ. σελ. 5. παραβλ. Ματθ. Γραμ. Τ. 2. σελ. 766. ἐπὶ διαφ. καὶ διαφ. Καλῶ τινα ὡς διαιτητήν· Προσκαλῶ τινα εἰς δίκην, ἢ εἰς συμβίβασιν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ περισσότεροι ἑαυτοῖσι, διὰ νὰ εἰρηνεύσωσι περί τινος ὑποθέσεως καὶ νὰ τελειώσωσι τὴν μεταξύτων διαφοράν, ὅ ἐστὶ κοινώτερον, ἵνα τερατεύσωσι, προβάλλωσι μεταξύτων, νὰ παραδώσωσι τὴν διαφοράν ἢ τὴν ὑπόθεσίν των εἰς αἱρετόν τινα κριτήν· ταὐτὸ δούλους νὰ παραδώσωσιν εἰς βάσανα καὶ τιμωρίας, πρὸς μαρτυρίαν, ἐξέτασιν, τῆ ἀληθείας μάρτυρας νὰ παραστήσωσι, καὶ νὰ ἀκούσωσι τὰς μαρτυρίας αὐτῶν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὅλαι αἱ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου ἐριστικαὶ διαφοραί, αἵ τινες χρήζουσι διακρίσεως, καὶ κατὰ μέρος δὲν ἀνάγονται εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς π. χ. ἡ τῶν δούλων τιμωρία (Δημοσθ σελ. 1106. «Οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν· οἷον βασανίζειν οὐκ ἔστιν ἀναντίον ὑμῶν, ἀνάγκη τούτου πρόκλησιν εἶναι· οἷον ἔτι πέπρακται καὶ γέγονεν ἔξω που τῆς χώρας, ἀνάγκη καὶ τούτου πρόκλησιν εἶναι, πρὶν ἢ βαδίζειν οὗ τὸ πρᾶγμα ἐπράχθη.» ἴδε Πρόκλησις· οὕτως ὁ Σουΐδ. καὶ Φωτ. ἔχουσι· «Εἰώθασιν ὁπόταν δικάζωσί τινες, ἐξαιτεῖν ἑνίοτε θεραπαίνας, ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος, καὶ τοῦτο ἐκάλεινο «Προκαλεῖσθαι·» τὸ δὲ Γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὀνομάζετο «Πρόκλησις.» Ξενοφ. Ἑλλ. ᾳ. ζ'. 8. Πλατ. Εὐθύφ. «Ἀρ' οὖν μοι κράτιστον ἐστί, πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ ίλιτον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν· ὡ ἀντὶ τοῦ, Ἀπαιτεῖν, ἐξαιτεῖν, ἵνα δώσῃ λόγον ἐπὶ τούτοις. Ὅταν ἀπαιτᾶται τὸ »Προκαλεῖσθαι δίκην,« τότε σημαίνει τὸ, Προσκαλεῖσθαι· ἐκτὸς μόνον παρὰ Θουκυδίδ. ά. 39. ὅπου τὸ »Δίκην προκαλεῖσθαι,« ἔστιν ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ »Σπονδὰς, Εἰρήνην προκαλεῖσθαι.«

Προκαλίζομαι, Μ. ίσομαι· ἀποθ. μέσ. ὡς τὸ προκαλέομαι, πρός ἐμαυτὸν καλῶ τινα, φωνάζω νὰ ἔλθῃ τις πρός με, προσκαλῶ, κράζω εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα αὐτὸς Ἰλ. Γ. 19. Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους· ὅπου οὐκ ἀπὸ στόματος ἀλλὰ διὰ σημείου τῶν ὅπλων ἐκάλει αὐτοὺς εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα καὶ Ἰλ. Ε, 807. Η, 150. ὅπου φέρεται καὶ τὸ μαχέσασθαι ἀελλέων, τοξάζεσθαι, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 19—20, Δ, 189. Ὀδ. Θ, 228. καὶ, χερσὶ προκαλίζεσθαι. Ὀδ. Σ. 20. ὁμλ. εἰς πυγμὴν παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ.

Προκαλινδέω, ῶ. Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, προκυλινδέω.

Προκάλισμα, τό (προκαλίζομαι). Κάλεσμα πρὸς ἑαυτὸν, ἐπιφώνημα, ἐμψύχωσις, παρόρμησις, προτροπή. Φιλοξ. Γλλσσ. ἐκ τοῦ

Προκάλυμμα, τό. Κάλυμμα, σκέπασμα, ὅ βάλλει τὴ χρεμὴ τις ἔμπροσθεν ἄλλου τινὸς σώματος ἵνα σκεπάσῃ καὶ κρύψῃ αὐτό· παραπέτασμα (περδὲς, Τουρκ.) Μεταφορικ. Πρόσχημα, πρόφασις, ἀφορμὴ· ἐκ τοῦ

Προκαλύπτω, μελ. ψω (καλύπτω). Ἔμπροσθεν καλύπτω, ὅ ἐστὶ, κάλυμμα πρατίζημι, ἢ χρεμῶ βάλλω ἔμπροσθεν πράγματός τινος κάλυμμα ἢ παραπέτασμα, καὶ σκεπάζω κρύπτω αὐτό, ἢ τὸ προφυλάττω Ξενοφ. Κύρουπ. ά. δ'. 20. Μέσ. »Προκαλύπτομαι· ὡ κρύπτω ἐμαυτὸν, κρατῶ τι πρὸ ἐμαυτοῦ, ἵνα μὴ φαίνωμαι, ὄπισθεν καλύμματος τινὸς κρύπτομαι· μετὰ Αἰτ. Ὄπισθεν καὶ μεταφ. προφασίζομαι, προπροϊσύμαι ὡς πρόφασιν μετέχειν ζομαι. »Δέξαι μετριότητας προκαλυφάμενος.« Χίων Ἐπιστ. ιέ, ἀντὶ προσποιούμενος μετριότητα· ἴδετε.

Προκάλυψις, ἡ, ἡ ἐξάπλωσις παραπετάσματος τινὸς ἔμπροσθεν ἄλλου σώματος, εἰς τὸ ἀποκρύψαι σκεπάσαι, καὶ, ὑπερασπισθῆναι αὐτό· τὸ προκαλύπτειν.

Προκάμνω, μελ. κεμοῦμαι (κέμνω) πρότερον κέμνω ἐργάζομαι, δουλεύω, προαγωνίζομαι, κοπιάζω, μοχθῶ. Θεογ. 921. Προτήτερον ἀσθενῶ, πρότερον ἀσθενὴς γίνομαι, κουράζομαι Ἠδιεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ, Πρότερον πάσχω, εἰς φροντίδας καὶ μερίμνας περιπίπτω· πρότερον μεριμνῶ, ἀχθομαι, φροντίζω.

Προκάμπυλος, ὁ, ἡ, ον (καμπύλος). Ὁ ἀπὸ τὰ πρόσω καμπύλος· ὁ ἔχων ἐμπροσθινὸν καμπύλωμα.

Προκάρδιον, τό (καρδία). Ἡ πρὸς τὸ στόμα τοῦ στομάχου κοιλότης τῆς καρδίας Πολυδ.

Προκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ταὐτὸν τῷ, Πρηνὴς· ὁ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὰ πρόσω κεκλιμένην ἔχων. »Πρηκόρηνα πεσών·« κατακέφαλα (α)

Προκαρόομαι, οῦμαι, μελ. ωθήσομαι (καρόω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν καρόομαι, πίπτω εἰς κάρωσιν, λήθαργίαν.

Προκάρπιον, τό (καρπός). Τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρὸς· τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐξ ὅλης τῆς χειρὸς, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πρὸ τοῦ καρποῦ ὁμλ. κατὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν ἐλλείψιν μεταξὺ τῆς παλάμης καὶ τοῦ βραχίονος ἢ τῆς ὠλένης· ταὐτὸν τῷ, Μετακάρπιον· παρὰ Διοσκορ. γ'. 161. ἡμερτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Περικάρπιον.

Προκάς, άδος, ἡ· ὅθεν τὸ »Προκάδων« Ὁμηρ. Ἴλ. Ἄφρδ. στίχ. 71. ταὐτὸν τῷ, Πρὸξ μεθ' οὗ παραβέλλεται καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Γ. 293.

Προκατεβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Πρότερον καταβαίνω, προχωρῶ ἐν τῷ καταβαίνειν.

Προκαταβάλλω, μελ. αλῶ (βάλλω.) Πρότερον ρίπτω, κάτω, ἢ ἔμπροσθεν καταβάλλω, νικῶ, φονεύω, ἢ πληρόω, ὅθεν

Προκαταβλημα, τό. Ὁ πρότερον καταβάλλει ἢ ἐπλήρωσέ τις, πρόδοσις. Ζήτει Προκαταβλημα.

Προκαταβολή, ἡ (προκαταβάλλω). Τὸ προκαταβάλλειν, προκατάθεσις, προπαρασκευὴ καὶ ἡ πρότερον γινομένη πληρωμὴ ἤτοι χρηματικὴ καταβολὴ· ὁ Φιλ. ἔχει. »Τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο πρεσβείαι ἐδίδοντο τοῖς ὠνομένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσελθεῖναι τὸ ἀργύριον· ὅπερ εὐθὺς μέρος χρημάτων πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο Παρακαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ πρεσβείᾳ διδόμενον Προκαταβόλημα

Προκαταβρέχω, μελ. ξω (βρέχω). Προτήτερον βρέχω, ἢ ὑγραίνω, μουσκεύω.

Προκαταγγέλλω, μελ. ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον καταγγέλλω, φανερόνω εἰδοποιῶ, μηνύω, ὑποσχνοῦμαι· ὅθεν

Προκαταγγελία, καὶ Προκατάγγελσις, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ἀγγελία, εἴδησις, ἢ προγενομένη εἴδησις.

Προκαταγέτης, ου, ὁ καὶ Θηλ.—γέτις ιδος ἢ (ἡγέομαι). Ἡγεμών, πρῶτος, ὁδηγός. Ἀνάλεκτ, β'. σελ. 253.

Προκαταγινώσκω, μελ. ώσω (γινώσκω). Πρότερον καταγινώσκω, λέγω τὴν κατά τινος γνώμην μου, πρότερον κατακρίνων ἀποφαίνομαι καὶ καταδικάζω. Ἀριστφ. Σφῆκ. 919. διά τινος προγεγενημένης ἀποφάσεως καταδικάζω· μετὰ Γεν. προσ. ταὐτὸν τῷ, Προκαταδικάζω.

Προκατάγνυμι, μελ. άξω (ἄγνυμι). Πρότερον συντρίβω, θραύω, τζακίζω.

Προκατάγνωσις, ἡ (προκαταγινώσκω). Ἡ πρότερον γινομένη κατάγνωσις, ἢ ἡ πρὸ τῆς ἐξετάσεως καταδίκη καὶ ἀπόφασις.

Προκατάγω, μελ. ξω (ἄγω). Πρότερον κατάγω, ὅ ἐστὶ καταβιβάζω ἢ φέρω ὀπίσω. Μέσ. »προκατάγομαι·« πρότερον καταβαίνων ἐμβαίνω ἢ φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, ὅθεν

Προκατάγωγή, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη κατάβασις τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, τὸ εἰς τὸν λιμένα κατέβασμα· εἰσπλους. —

Προκατάδικάζω, μελ. άσω (δικάζω), Πρότερον καταδικάζω, ἐκφέρω μίαν ἐναντίαν ἀπόφασιν πρότερον, τινος· ταὐτὸν τῷ προκαταγινώσκω ὅθεν

Προκατάδικη, ταὐτὸν τῷ, Προκατάγνωσις.

Προκατεδουλόω, μελ. ώσω (δουλόω). Πρότερον καταδουλόω, σκλαβόνω, ἀνδραποδίζω, αἰχμαλωτίζω· ὅθεν

Προκαταδούλωσις, ἡ. Ἡ πρότερον καταδούλωσις, αἰχμαλώτισις.

Προκαταδύω, καί,

*Προκαταδύω, μελ. ύσω (δύω). Πρότερον βυθίζω, καταποντίζω, πνίγω, βουτῶ. 2) ἀμετβ. καταβυθίζομαι.

*Προκατάθεσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κατάθεσις, κατάταξις. 2) ἡ προκαταβολὴ, ἡ προπληρωμή.

Προκαταθετικός, ἡ, όν. Ὅστις προκατατίθεται, ὁ εἰς προκατάθεσιν ἀνήκων.

Προκαταθέω, μελ. θεύσομαι (θέω). Πρότερον καταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω πρό τῶν ἄλλων· ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα πρότερον εἰσπλέουσιν, ἀράζουσιν.

Προκαταθήγω μελ. ξω (θήγω). Ταὐτὸν τῷ, Προθήγω, ἐξύνω πρότερον

Προκαταικαίω μελ. αὐσω (καίω). Πρότερον καταικαίω, καὶ ἐπὶ τόπου, πρό τοῦ ἀπολου κα-

ταικαίω τις καὶ ἀφανίζει τὰ πάντα· ὡς Σε Διαβ. στ'. 2.

Προκατάκειμαι, μελ. κείσομαι (κεῖμαι) ἀποθ. παθ. πρότερον, ἢ ἔμπροσθεν κατάκειμαι καταπλέω, ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης.

Προκατακλάω, μελ. άσω (κλάω). Πρότερον κατακλάω, θραύω, συντρίβω. Μεταφορ. περὶ λυπον δυσάρεστον, μελαγχολικὸν ποιῶ· (προτήτερον τσακίζω τὴν καρδίαν τινός).

Προκατακλίνω, μελ. ινῶ (κλίνω). Πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων κατακλίνω, βάλλω τινὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν· μέσ. προκατακλίνομαι, πρότερος τῶν ἄλλων θέτω, βάλλω ἐμαυτὸν νὰ καθίσῃ, καθημαι, πλαγιάζω· ὅθεν

Προκατάκλισις, ἡ. Ἡ πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων κατάκλισις, τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ τραπέζῃ ἔχειν· Ἰώσηπ.

Προκατακλύζω, μελ. ύσω (κλύζω). Πρότερον κατακλύζω, πλημμυρῶν πνίγω, καταποντίζω. —

Προκατακοιμίζω, μελ. ίσω (κοιμίζω). Πρότερον κατακοιμίζω εἰς ὕπνον φέρω, ἢ καθ' ἡσυχίαν τινὰ· ἀποκοιμίζω.

Προκατακόπτω, μελ. ψω (κόπτω). Πρότερον κατακόπτω, ἢ κατασυντρίβω.

Προκατακρίνω, μελ. νῶ (κρίνω). »Τινός κρίνω καὶ ἀποφασίζω τι ἐναντίον τινός, κάμνω ἐναντίαν ἀπόφασιν, ταὐτὸν τῷ κατηγορῶ ὅθεν κατά τινος κρίνω, στοχάζομαι περί τινος κακόν τι· ἔχω πρότερον τινὰ εἰς κακὴν ἰδέαν ἢ καλὴν ἰδέαν ἔχω πρότερον κατά τινος. »Τὸν ἀνδρωπίνην τὴν ἀδηλότητα προκατακρίνει·« Πλούταρχ.

Προκαταλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Πρότερος πιάνω, καταλαμβάνω τι, ἁρπάζω, ἁφπρῶ· μετὰ Δοτ. προσώπ. τινί τι, ἁρπάζω ἀπό τινα τι προτοῦ ἄλλος τις τὸ καταλάβῃ ἢ τὸ κυριεύσῃ. Ξεν. Ἀναβ. Α, γ'. 16. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φθάνω προφθάνω τινὰ, Πλατ. Πολ. ϛ, Β. σ. 494.

Προκαταλαίνω, μελ. ανῶ (λαλίνω). Πρότερον λαλίνω, λαλῶν ποιῶ.

Προκαταλέγω, μελ. ξω (λέγω). Πρότερον καταλέγω, διηγοῦμαι ἢ κατατάττω, καταριθμῶ.

Προκαταλήγω, μελ. ξω (λήγω). Πρότερον καταλήγω, παύω, τελειόνω.

Προκατάληψις, ἡ (προκαταλαμβάνω). Τὸ πρότερον καταλαβεῖν· ἀφελεῖν ἢ προγενομένη κατάληψις, κυρίευσις, ἁρπαγή, φθάσιμον ἀφνίδιον· ῥητορ.

Προκαταλλάσσω, μελ. ξω (ἀλλάσσω). Πρότερον ἀλλάσσω, μεταβάλλω, π. χ. Τόπον ὅθεν κατά μεσ. διάθ. προκαταλλάττομαι, μεταβάτομαι πρότερον, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ Διοδ. Σικ. σελ. 635. καὶ »Προκατηλλαγμένος χρόνος· Ἰουλιαν. Παιδ. ὁ πρότερον διωρισμένος χρόνος μεταλλάσσεται ἢ ὑπερτίθεται.

Προκατάλυσις (καταλύω). Πρότερον γενομένη κατάλυσις· ἐκ τοῦ

Προκαταλύω, μελ. ύσω (λύω). Πρότερον διαλύω, φθείρω, καταβαφίζω, τελειόνω, προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. Πλουταρ. καὶ Μέσ. τὴν ἐχθρὴν προκαταλυσάμενοι, Ἡρόδ. 7, 6.

Προκαταμανθάνω, μελ. μαθήσομαι (μανθάνω). Πρότερον παρατηρῶ, μανθάνω, γνωρίζω, Ἱππουρ.

Προκαταμαντεύομαι, μελ εύσομαι (μαντεύομαι). Ἀποθ. μέσ. πρότερον μαντεύομαι, προλέγωτι, Διον. Ἁλικ.

Προκαταναλίσκω, μελ. ώσω (ἀναλίσκω). Πρότερον καταναλίσκω, καταδαπανῶ.

Προκατανοέω, ῶ, μελ. ήσω (νοέω). Πρότερον καταλαμβάνω, παρατηρῶ, καταλαμβάνω· ἴδετε

*Προκατανόησις, εως, ἡ. Τὸ προγινώσκειν, ἐννοεῖν πρότερόν τι. Ἐπίκουρ. ἐν Διογ. Λ. 10, 79.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προκαταδύσσω, Ἀττ. -ττω. μελ. -δύσω (-δύτω). Πρότερον καταρρίβω, συνθλῶ, ἢ κεντῶ, συμβλίζω. Δίων Κάσ.

Προκαταπίμπρημι, μελ. πρήσω (πίμπρημι). Πρότερον κατακαίω· ὁ αὐτ.

Προκαταπίνω. μέλ. πίομαι (πίνω). Πρότερον καταπίνω, ἢ καταρρώγω.

Προκαταπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πίπτω πρότερον κάτω, «Ταῖς ψυχαῖς προκαταπίπτειν· χάσκειν τὸ βάρρος, τὴν καρδίαν. Διόδ. Σικ. μεταφ. «Λόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην· κάθε λογῆς ἀγγελίαι, εἰδήσεις ἔρχοντο εἰς τὴν Ῥώμην. Πλούταρχ. Πομπ.

Προκαταπλέω, μελ. εὔσω (πλέω). Πρότερον καταπλέω, διὰ τοῦ πλοίου ἄρχομαι, ἀράζω πρότερος εἴ τι μέρος.

Προκαταπλήττω, μελ. ξω (πλήττω). Πρότερον ἐκπλήττω, ἐκταράζω τινά.

Προκαταπρήθω (πρήω) μελ. πρήσω. Πρότερον καταπρήθω, κατακαίω. Σιβυλλ. 6β. «Προκαταπρήσας τὸ ὑπάγειον μνῆμα κατέδυσε

Προκάταργμα, τό (προκατάρχομαι). Ἡ πρὸ τῆς ὑστέρας γιγομένη ἀπαρχή, σπονδή, πρόθυμα· ἅμφ.

Προκαταριθμέω, ῶ· μελ. ήσω (ἀριθμῶ). Πρότερον ἀριθμῶ, ἢ ἐπαριθμῶ.

Προκαταρκτικός, ἡ, όν (προκατάρχω). Ὁ πρότερον ἀρχόμενος, ἢ προηγούμενος, ἀρχικός, ὁ προετοιμάζων, ὁ εἰς ἀρχὴν, εἰσαγωγὴν καὶ προετοιμασίαν ἀνήκων. «Παίων προκαταρκτικὸς ὁ μακρὸν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν ἔχων· ἀντίκειται τῷ, Κατακλητικός· ἐπὶ μέτρων, ἢ ποδῶν τῶν στίχων. Ἱστορ. ἐξ οὗ προέρχονται. προξενοῦνται τ' ἄλλα συμπτώματα.

Προκατάρξις, ἡ (προκατάρχω) Τὸ προκατάρχεσθαι, ἢ πρότερον ἢ κατὰ πρώτην γιγομένη ἀρχή. Πρώτη ἀρχή, πηγή, αἰτία τινὸς πράγματος. Προκατάρξις τῆς δίκης· δικ. ἢ διὰ μαρτύρων γιγομένη ἐξετάνησις τῆς ἀληθείας, τὸ ζητεῖν ἀποδείξεις διὰ μαρτυριῶν.

Προκαταρρήγνυμι, μελ. ρήξω (ῥήγνυμι). Πρότερον καταρρήγνυμι, κατασυντρίβω, κατεδαφίζω χαλῶ. «Τὰς γεφύρας προκατερρ.» Δίων Κάσ.

Προκαταρτίζω, μελ. ίσω (ἀρτίζω). Πρότερον ἀκαρτίζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, ἐκπληρόω, ἐξεργάζομαι. Ἱππ.

Προκαταρτύω, μέλ. ύσω (ἀρτύω). Πρότερον ἑτοιμάζω τι, καρκεύω, καὶ μεταφ. πρότερον καταδεμάζω, ἡμερόω, μετριάζω, «Τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ θεῖα καὶ δυσοιδεῖς καὶ προκατηρτυσμένους. Πλούταρχ.

Προκατάρχω, μελ. ἄρξω (ἄρχω). Πρότερον, ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἄρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι, καὶ προλαμβάνω, προτερῶ, προφθάνω πρότερος, ὄντ ἔτι ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, προηγοῦμαι. Μετ. προκατάρχομαι, μετὰ Γεν. πρῶτος κάμνω ἀρχὴν. ὡτῆς δίκης ἀρχίζω πρῶτος τὴν κριτολογίαν, ζητῶ ἀποδείξεις διὰ μαρτύρων. Λατ. contester litem καὶ Γαλ. enlumer unprocès. 2) «Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινὰ. Θουκυδ. ἀ. 56. ἐν τῇ Δωτίῳ λαμβάνω μέρος ἐκ τοῦ δήματος καὶ προτέρων τοῦτο πρότερος εἰς τιμὴν τινος ἀπαρχὴν ἐκ τοῦ δήματος πρότερον προσφέρω τινί· ὁ Διόδ Σικ. καὶ ἄλλοι, ὡς ὁ Heyne πρωτ. τ. σελ. 326. ἄλλως ἑρμηνεύουσι τοῦτο.

Προκαταπτέπτομαι, μελ. φομαι (πτέπτομαι), Ἀποδ. μέσ. πρότερον παρατηρῶ, ἐπιβλέπω, ἢ ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Προκατασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Πρότερον κατασκευάζω, προετοιμάζω, προδιαθέτω· προδιατίττω· ῥήτορ. κάμνω τὴν ἀναγκαίαν προδιάθεσιν εἰς τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ προβάλω ζήτημα, ἢ ἀντικείμενον· καὶ μέσ. προκατασκευάζομαι, μετὰ Δίτ. προμηθεύω ἐμαυτῷ τι.

Προκατασκευή, ἡ. Ἡ πρότερον κατασκευή, προετοιμασία· ῥήτορ. μέσον διὰ τοῦ ὁποίου προδιαθέτω τὸ πνεῦμα τῶν ἀκροατῶν, προεισαγωγή.

Προκατασκιῤῥόω, ῶ· μελ. ώσω (σκιῤῥῶ). Πρότερον κατασκληρύνω, παθ. «Ἀπίχθεια προκατεσκιῤῥωμένη· ἢ πρὸ πολλοῦ χρόνου σκληρὰ γενομένη ἔχθρα, βαθέως ἐῤῥιζωμένη, παλαιά. Ὁ.

Προκατάστασις (προκαθίστημι). Ἡ προκατασκευή, προετοιμασία, ἢ προγεγονυῖα κατάστασις, προδιάθεσις· ῥήτορ τὸ προοίμιον τῆς δικητέως. Εἰσαγωγή. Διο.. Ἁλ. ὅθεν

Προκαταστατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προετοιμασίαν καὶ εἰσαγωγὴν αἰτήκων, προπαρασκευαστικός, προεισαγωγικός.

Προκαταστέλλω, μελ. λῶ (στέλλω). Πρότερον καταστέλλω, καθησυχάζω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, ἀναχαιτίζω. Εὐστ.

Προκαταστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Πρότερον, ἢ προϊμώτατα ἀ.στρέπω, μεταβάλλω, ἀναστρέφω· ἐξαιρ. «Τὸν βίον προκαταστρέφειν· πρότερον καταλύειν, τελειοῦν τὴν ζωὴν, ὅ ἐστι πρὸ καιροῦ, παρὰκαιρα ἀποθνήσκειν, Διογ. Λ. 6, 188. ὅθεν

Προκαταστροφή, ἡ. Ἡ προτέρα, προηγουμένη, ἢ πρώτιμος ἀνατροπὴ, μεταβολὴ, καὶ ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ θάνατος, ὅπου συνυπακ. τὸ, βίου, Διογ. Λ. Γ', 154.

Προκαταστρώννυμι (σύρω). Πρότερον κατασύρω, λεηλατῶ. Πολυβ.

Προκαταστοχέω, καὶ, προκατατχέω· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, προκατέχω. Γρηγ. Ναζ.

Προκαταστοχέω, = προκατατχύνω.

*Προκαταστραχύνω (ταχύνω). Προφθάνων καταλαμβάνω, πιάνω, ἁλίσκω τι.

Προκαταστίθεμαι, μέλ. θήσομαι (τίθημι). Πρότερον κατατίθημι, βάλλω κάτω, ἀποτίθεμαι. «Τὸν λόγον προκατατίθεμαι· πρότερον ἀποστέλλω. Ἱππ. «χάριν προκατατίθεμαι χαρὶς τινὸς προδεικνύειν, ἐναποτίθεμαι πρότερον χάριν τινί. Ἰώσηπ.

Προκαταύλησις, ἡ (αὐλέω). Ἡ πρότερον γιγομένη αὔλησις, ἢ πρὸς ὀρθὴν αὔλησιν προηγουμένη ὑπὸ τῶν αὐλητῶν διὰ τοῦ αὐλοῦ προάσκησις καὶ προετοιμασία. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ. 12.

Προκαταφεύγω, μέλ. φεύξομαι (φεύγω). Πρότερον καταφεύγω, σώζομαι πού.

*Προκαταχάω, μέλ. εύσω (χέω). Χύνω, διαχέω διασκορπίζω τε πρότερον.

Προκαταχράομαι, ῶμαι, μελ. χρήσομαι (χράομαι). Ἀποδ. μέσ. μετὰ Δοτ. Πρότερον καταχρῶμαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, Δημοσθ.

Προκαταχρίω, μελ ίσω (χρίω). Πρότερον χρίω, ἐπιχρίω, ἀλείφω.

*Προκαταψύχω, μελ. ξω (ψύχω). Πρότερον καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω. Προκ. Παρυφρ Πτολ. 3. σελ. 22.

Προκατεγγυάω, μελ. ήσω (ἐγγυάω). Πρότερον ὑπόσχομαι εἰς γάμον, μνηστεύω.

Προκατίδω, Μ. ἐδομαι (ἔδω), ποιητ. Πρότερον κατατρώγω, ἀφανίζω.

*Προκατειλημμαι, παθ. Ἀττ. παρκ. τοῦ προκαταλαμβάνω.

Προκατελπίζω, μελ ίσω (ἐλπίζω). Πρότερον ἢ πρὸ καιροῦ ἐλπίζω, συλλαμβάνω παρὰκαίρους ἐλπίδας. Πολυβ.

Προκατεπείγω, μελ. εἴξω (ἐπείγω). Πρότερον κατεπείγω, βιάζω, στενοχωρῶ Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρ.

Προκατεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι), Ἀπ. μεσ. Πρότερον κατεργάζομαι, κατασκευάζω, ἀποτελῶ, περαίνω.

Προκατέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), Ἀποδ. μέσ. Πρότερον κατέρχομαι, καταβαίνω, ἢ πρότερος ὑποστρέφω, φθάνω.

Προκατεύχομαι, μελ. ξομαι (εὔχομαι), Ἀποδ. μέσ. προτήτερον κατεύχομαι, προσφέρω, κάμνω μίαν εὐχὴν, παράλειψιν· μετὰ Γενκ. «Τῆς τροφῆς προκατεύχεσθαι· πρότερον τῆς τροφῆς εὔχεσθαι ἤτοι προσευχὴν ποιεῖσθαι. Ἰωσηπ.

Προκατέχω, μέλ. ἕξω (ἔχω). Πρότερον ἔχω, ἢ κρατῶ τι· μεταφ. πρότερον κέκτημαι, κατέχω, καταιρατῶ. Μέσ. πρὸ ἐμαυτοῦ κρατῶ, βαστῶ· «προκατέσχετο χερτὶ καλύπτρην. Ὁμ. Ἴλιν. Δημ. 197.

Προκατηγορέω, ῶ, μελ. ήσω (κατηγορέω). Προτήτερον κατηγορῶ, ὁμιλῶ κατά τινος τὸ ἐγκαλῶ μετὰ Γενκ. ὅθεν

Προκατηγορία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κατηγορία, ἐγκάλεσις. Θουκυδ.

*Προκάτημαι, Ἰων. Ἀποθ. σχῆμ. ἀντὶ προκάθημαι. Ἡρόδτ.

Προκατηχέω, ῶ, μελ. ήσω (κατηχῶ). πρότερον κατηχῶ, διδάσκω, μάλ. τὰ μυστήρια· ὅθεν

Προκατήχησις, ἡ. Ἡ πρότερον γιγομένη κατήχησις, ἢ ἡ πρώτη κατήχησις, διδασκαλία· τὰ πρῶτα μαθήματα.

*Προκατίζω, Ἰων. ἀντὶ προκαθίζω. Ἡρόδτ.

Προκατοπτεύω, μελ. εύσω (ὀπτεύω). Πρότερον κατοπτεύω, θεωρῶ, ἐρευνῶ ἐξετάζω, παρατηρῶ.

*Προκατορρωδέω, μελ. ήσω (ὀρρωδέω). Πρότερον φοβοῦμαι, ἐυλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι.

*Προκατόφομαι, μέλ. τοῦ, προκαθοράω. Πρότερον θεωρῶ, παρατηρῶ, ἐρευνῶ. Ἡρόδτ. 8, 23.

Πρόκαυμα, τό (καίω). Τὸ προκεκαυμένον, ἢ τὸ προγεγονὸς καύσιμον ἢ καῦμα.

Πρόκειμαι, Μέλ. -κείσομαι (κείμαι), Ἀποθ. σύθετ. Ἰων. προεόμαι, Ἐμποσθέν τινος κείμαι, εὐρίσκομαι· εἶμαι θεμέλιος, ὅλως ἀπὸ τῆς ἐνν. διαστήματος, τόπου, πρό τινος ἄλλου ἀντικειμένου κείμαι, τὸ ὁποῖον τότε φέρεται κατὰ Γενκ. «Αἴγυπτος προκειμένη τῆς ἐχομένης γῆς, Ἡρόδτ. 2, 12. Καθόλου, εὑρίσκομαι, κείμαι παρών, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸ ποδῶν εἶμαι, ἕτοιμος τυγχάνω, παρ' Ὁμ. ἀεὶ «νέειατα προκείμενα· ἕτοιμα αὐτόθι κείμενα βρώματα. Ὀδ. Α, 140. καὶ Ἰλ. Ω, 627. Ὅθεν, «τὸ προκείμενον «τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικείμενον, ἢ πρᾶγμα, τὸ περὶ οὗ γίνεται ἡ ἐρώτησις· παρ' Ἡρόδτ. συνηθ. ὡς τὸ Λατ in medio positum esse. Ἐν μέσῳ κεῖσθαι, τυγχάνειν· ὡς παιδίον προκείμενον, Ἡρόδ. 1, 111. καὶ «γνώμαι πρὸς προκείμενον αὐτοῖ. 3, 83. ὅθ. πρὸς λογίων γνώμαι ἐπροβάλλοντο. «Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου, αὐτ. 9, 60. 2) κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος εἶμαι, ἐκτείνομαι ἐως, ἐπὶ θέσεως χώρας τινός. «Προκεῖται εἰς θάλασσαν. Λεξ. ἐκτείνεται μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν. 3) ἐκτεθειμένος, ὑποκείμενος εἶμαι, ἐκκαλελειμμένος εἶμαι· μετὰ Δοτ. ὡς «προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοισι, Ἀθην. καὶ «Ἄτιμος πρόκειμαι, Σαφῶς αὐτός «Πρόκειμαι τὸ ζῆν· ὑποκείμενος εἶμαι εἰς ζωὴν, ἢ διωρισμένον ἐστὶν εἰς ἐμὲ τὸ ζῆν, ζῶ, ζωὴν ἔχω· ὅθεν ἔτι, διορίζεσθαι, προστιθέρίζεσθαι, προβάλλεσθαι ἐν γένει, ὡς ἀντικειμένου ἢ σκοπουμένου, ὡς ἀνταμοιβὴ, ἄθλου, ἢ ποινὴ, κ. τ. τ. π. χ. «Αἱ προκείμεναι ἡμέραι, Ἡρόδτ. 2, 87. αἱτὶ αἱ ὡρισμέναι, αἱ τεταγμέναι ἡμέραι καὶ τὰ προκείμενα σημεῖα· αὐτ. 9, 81. «Ὁ προκείμενος νόμος, Θουκ. ὁ ὑπάρχων, ὁ ὁριστθεὶς νόμος· οὕτω καὶ «Σκοπὸς πρόκειται· ἔχομεν σκοπόν, ἢ προβάλλεται σκοπός. «Σκοπὸς πρόκειταί μοι· ἔχω σκοπόν, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ νὰ κάμω τι. Καὶ «Τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα. Ἀθλα πρόκειται τοῖς νικῶσιν. Ξενοφ. Κυρουπ. Λ'. γ'. 2. καὶ ζ. δ'. 13. «Φόνου προκείσθαι, Σοφ. Ἀντιγ. 36. Αἰσχύλ. Πέρσ. 369. καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἀπαραιτήτως συμβαινόντων, ἢ ἐπικειμένων· ὡς, «πρόκειται ἀνάγκη,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡροδ. 1, 11. »δύω κινδύνων προκειμένων«, Ἡρωδιαν. κ. τ. τ.

Προκέλευθος, ὁ, ἡ, ὀν (κέλευθος). Ὁ προηγούμενος τῆς ὁδοῦ, ἡγεμών, ὁ προτρέχων, πρόδρομος· μετά Γενε. Νον.

Προκέλευσμα, τό. Τό προγεγονὸς ἢ τό προγινόμενον κέλευσμα, πρόσταγή, παρακέλευσις· ὅθεν

Προκελευσματικός, ἡ, ὀν. Ἐν τῇ Μετρικῇ »Προκελευσματικὸς ῥυθμός, ποὺς. υυυυ, ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συνιστάμενος.

Προκελεύω, Μ. εὐσω (κελεύω). Πρότερον ἐπιβῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν κελεύω, παροτρύνω, προτρέπω.

Προκενεαγγέω, ῶ, μελ. ήσω (κενεαγγέω). Πρότερον κενῶ τὰ ἀγγεῖα καὶ τὸν στόμαχον, ὅ ἐστι, δὲν τρώγω, ἀλλὰ νηστεύω πρότερόν τινα διὰ τούτου κενωθῶσι τὰ ἀγγεῖα. Ἱππιατρ.

Προκενόω, ῶ, μελ. ώσω (κενόω). Πρότερον κενόω, ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.

Προκεντέω, ῶ. Διὰ κεντημάτων σχεδιάζω τι· ὅθεν

Προκεντήματα, τά. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 107. αἱ πρὸ τῆς οἰκοδομῆς γινόμεναι ἀνεμετρήσεις καὶ σχεδιάσεις ἐτοιμασίαι· παρὰ Κλήμεντ. »Οἷον τὸ προκέντημα τοιοῦτοι ἔσονται οἱ ἐλλειποῦς· παράδειγμα, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός· (model) ἔστιν ἄρα ἴσον τῷ, προχάραγμα, καὶ, προχαράττω.

*Προκεύθω, μελ. εὐσω (κεύθω). Κρύπτω ἐν ἑαυτῷ τι πρότερον, ποιητ.

Προκεφάλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ ἔχων ἐξέχουσαν κεφαλήν, κορυφήν, ἢ ἀρχὴν ἐν τῇ Μετρικῇ »Στίχος προκέφαλος« λέγεται ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβή.

Προκήδομαι (κήδομαι). Ἀποδ. μέσ. Πρότερον φροντίζων. »Τινός« φροντίδα ἔχω περίτινος, Πλούταρχ.

Προκηραίνω, μέλ. ανῶ. Φροντίζω, μεριμνῶ, ἔμφροντις εἰμὶ ἔνιεν. Μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. Τραχ. 29. Monk. Εὐριπ. Ἱππ. 223.

Προκήρυγμα, τό (προκηρύττω). Ὃ κηρύττεται πρότερον, ἀγγελία, εἴδησις πρότερον γινομένη, διδομένη, διανεμηθεῖσα.

Προκηρυκεύομαι, μελ. εὐσομαι (κηρυκεύω). Ἀποδ. μέσ. Διὰ τοῦ κήρυκος γνωστὸν ποιῶ, εἰδοποιῶ πρότερον, ἢ κοινοποιῶ, διατάττω Σοφ. Ἀντ. 34.

Προκήρυξ, υκος, ὁ, = κήρυξ. Νεωτερ.

*Προκήρυξις, ἡ (κηρύσσω). Ἡ γινομένη πρότερον ἀγγελία, εἰδοποίησις περίτινος ἀντικειμένου, ταὐτ. τῷ, προκήρυγμα, παρὰ Νεωτερ.

Προκηρύσσω, καὶ –ττω, Αττ. Μ. ξω (κηρύσσω). Πρότερον δημοσίως κηρύττω, γνωστὸν ποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος, προαγορεύω, κελεύω.

*Προκί, Δοτ. Ἐνικ. τοῦ Πρόξ.

Προκιθάρισμα, τό (κιθαρίζω). Ἡ γινομένη ἀνάκρουσις διὰ τῆς κιθάρας τὸ πρόκτμα, Γραμμ.

Προκινδυνεύω, Μ. εὐσω (κινδυνεύω). Πρότερον κινδυνεύω ἢ ἔμπροσθεν βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον τινὰ μάχην τινά, κινδυνεύω, μετὰ κινδύνου ἀποκτείνω αὐτήν. 2) »Προκινδυνεύειν τιμῶν· βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον ἵνα βοηθήσω καὶ ὑπερασπίσω τινά. Ὁ Θουκιδ. Α'. προστίθησι καὶ τὴν δοτικὴν »Βαρβάρῳ· ἀντὶ τοῦ, Βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον ἑνεκεν τῶν Περσῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ προκινδυνεύοντες νεκροὶ εἰσὶν οἱτινες ἐκθύουσιν ἑαυτοὺς πρῶτοι εἰς κίνδυνον, οἱ πολεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.

Προκλαίω, μελ. κλαύσομαι (κλαίω). Πρότερον κλαίω, θαυρόω. Σοφ. Τρ. 963. 2) μετβ. πρότερον θρηνῶ, κλαίω τινά. Ἡροδ.

Προκλαστος, ὁ, ἡ, ον (κλάω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν κεκλασμένος συντετριμμένος, κεκλοβωμένος. (τσακισμένος) Εὐστάθ.

Προκληδονίζομαι (κληδονίζω). Πρότερον τεκμαίρομαι, μαντεύομαι, ἢ προφητεύω. Ἰώσηπ. Ἰουδ. γ'. ἔπου ὁ Σουΐδ. Προσκληδονίζομαι, ἡμαρτ. ἀνηγνώσθη.

Πρόκλησις, εως, καὶ Ἰων. ιος, ἡ (προκαλέω). Πρόκλησις, τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτόν, ἢ ἔξω καλεῖν. 2) Ἡ πρὸς ἅμιλλαν, μάχην, ἀγῶνα, Πρόκλησις, παρακλῆσις, Ἡρόδ. 5, 1. »Μουσικὴν τριφασίην ἐκ προκλήσιος σφι ἐγένετο« καὶ αὐτ. 9, 75. 3) αἴτησις, ἀπαίτησις, πρόβλημα. 4) ἐπίθετ. ἐξαιρ. ὅταν δημοσίως ἐγκαλεῖταί τις εἴτε πρὸς ἀπόδοσιν ἑαυτοῦ τὸ ὁποῖον ὁ ἀνάγων δικαίως ἀπαιτεῖ, εἴτε πρὸς ἔρευναν καὶ διόρθωσιν ὅ τι ἀμφισβητούμενόν τι δύναται νὰ ἐξομαλισθῇ καὶ διαλυθῇ. Ὥ. ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίνετο ἡ Πρόκλησις αὕτη διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς δούλους, ὥστε βασανιζόμενοι νὰ μαρτυρήσωσι κατὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν, καὶ συχν. μᾶλιστα τοὺς ἰδίους δούλους παρέδιδον εἰς τοὺς ἐναντίους διὰ νὰ βασανισθῶσι. Ἴδε προκαλέω· καὶ τὰς τοῦ Hudwalcker Διατρίβας περὶ Διαιτητῶν. σελ. 69.

Προκλητικός, ἡ, όν. Ὁ προκαλῶ, πρός ἑαυτόν καλῶν τινά, ὁ εἰς πρόκλησιν ἀγῶνος, ἐριστικός, ἐριστικητικός Διοτειρ. σ. 104. »Οὗρων προκλητικῶν, καὶ Ὀρέστεως, προσ.

Πρόκλητος, ὁ, ἡ, ον (προκαλέω). Ὁ προκληθείς, ὁ ἐγκαλεσθείς, ὃν προεκλήθησάν τινες εἰς ἅμιλλαν, ὃν διήγειρα, παρεκίνησά τις· ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, πρόδρομος.

Προκλίνω, μελ. νῶ (κλίνω). Πρότερον τῶν ἄλλων ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κλίνω, ἢ κάμπτω, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 201.

Πρόκλιτος, ὁ (κλίνω). Ὁ τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ τραπέζῃ ἔχων, ὁ τῆς ἐστιάσεως πρωτοστάτης. Πολυδ. (ι')

*Προκλιτικά, τά. Οὕτω καλεῖ ὁ Ἐπίκτητος τὰς λέξεις ὅταν δὲν ἔχουσι τόνον, περὶ τῶν ὁποίων ὑπολαμβάνει ὅτι ἔκλιναν τὸν τόνον των ἐπὶ τῆς ἀμέσως ἑπομένης λέξεως, ἀντ. τούτων αὐτὰ τοῖς Ἑλληνιστοῖς.

*Προκλύζω, μελ. σω (κλύζω). Πρότερον ἐκπλύνω, καθαρίζω· παρὰ τοῖς Ἰατ. πρότερον διὰ τοῦ κλυστηρίου καθαρίζω. Ἐλαφρύνω τὸ βάρος τοῦ στομάχου. Ἀλεξ. Τραλ.

Πρόκλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύω) ποιητ. Ἀπὸ πρότερον ψηλισμένος, περίφημος, ἐξακουστός. »Πρόκλυτα ἔπεα· τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, πελαιὰ, προειρημένα, προηγουμένα, λόγοι τῶν προπατόρων, πελαιοὶ λόγοι ἢ μῦθοι, Ἰλ. Τ, 204. ἐκ τοῦ

Προκλύω, μέλ. ύσω (κλύω) ποιητ. Πρότερον ἀκούω, μανθάνω, πυνθάνομαι.

Προκνήμιον, τό (κνήμη). Τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μέγα ὀστοῦν τῆς κνήμης· (tibia) ταύτης τὸ ἐξωτερικὸν καὶ λεπτότερον, παρακνήμιον, λέγεται. (fibula)

Προκνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Πολύβ. στ'. 23. καὶ Πλουταρ. στ'. ε'. 2. καλυμμάτι ἢ ὁπλισμὸς τῶν κνημῶν, οἷον π. χ. τὰ μέχρι τῶν γονάτων ῥάπτοντα ὑποδήματα.

Πρόκνις, ιδος, ἡ, ᾱ –νις. Εἶδος ἰσχάδων, ὃ ἐστιν ἐξηραμένων σύκων, Ἀθήν. ιδ'. 18. ὁ Ἡσύχιος, Φώτιος, καὶ ἄλλοι γράφουσι Πρόκνεις, Πρόσκνις, καὶ Προκρίς.

Προκοίλιος, ον, ὁ, ἡ (κοιλία). Ταὐτὸν τῷ, προγάστωρ· ὁ μεγάλην καὶ ἐγκύδη ἤτοι ἐπὶ τὸ ἔξω ἐκτεταμένην ἤτοι ἐξέχουσαν τὴν κοιλίαν ἔχων. »Προκοίλιονα, τὸ· αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας· τοιοῦτον ὄγκον κοιλίας ἔχουσιν οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἄνθρωποι. Καὶ, προκοίλιος στίχος, παρὰ τοῖς μετρ. λέγεται ὁ στίχος ὅστις ἔχει ἐν τῷ μέσῳ μίαν τινὰ συλλαβὴν περιττήν.

*Πρόκοιλος, ον, ὁ, ἡ ταὐτὸν τῷ προκοίλιος.

Προκοιμάομαι, ῶμαι (κοιμάομαι), ἀποδ. παθ. ἔμπροσθεν ἢ πρότερον κοιμῶμαι.

Προκοιτέω, ῶ, μελ. ήσω (πρόκοιτος). Πρόκοιτος εἰμί, ὃ ἐστὶν ἔμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος ἱστάμενος παραφυλάττω, ἀγρυπνῶ, μετὰ Γεν. ὧν

Προκοιτεία, καὶ, προκοιτία, ἡ. Φυλακή, ἡ ἔμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος, τοῦ εἴσω, τοῦ στρατοπέδου ἱσταμένη φυλακή.

Προκοίτιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πλινίου (Ἐπιστολ. ιζ'. 10.) ἀντὶ τοῦ, προκοιτών.

Πρόκοιτος, ὁ, ἡ, ον (κοίτη). Ὁ ἔμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος, τοῦ εἴσω, τοῦ στρατοπέδου κοιμώμενος καὶ φυλάττων τὴν τῆς νυκτὸς φυλακήν, φύλαξ, Πολύβ. χ'. 10.

Προκοιτών, ῶνος, ὁ. Τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος δωμάτιον. Lobeck. Φρυν. 453.

Προκολάζω, μελ. άσω (κολάζω). Πρότερον κολάζω, τιμωρῶ, παιδεύω.

Προκολακεύω, μελ. εὐσω (κολακεύω). Πρότερον κολακεύω, χαϊδεύω.

Προκόλπιον, τό (κόλπος). Τὸ πρὸ τοῦ κόλπου βαλλόμενον ἔνδυμα, ἢ τὸ καλύπτον τὸν κόλπον τὸ στῆθος μέρος τοῦ ἐνδύματος. Θεόφρ. Χαρακτ. στ'. 4. καὶ κβ'. 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ τζέπη τοῦ κόρφου. Κορραντζίνουσιν. Ἀλειφρ. γ', 54. 2) τὸ πρὸ ἑνὸς βαλαντίου κόλπου κείμενον μέρος, ἢ ἡ εἴσοδος εἰς τὸν κόλπον, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Ἰακ. Ἀχ Ταξ. σελ. 394.

Προκομία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, προκόμιον. Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ιστ'. 10.

Προκομίζω, ἡ. Τὸ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φέρειν, κομίζειν, προσφορὰ, αἰτιάσεις ἀναφ. Παιδέκτ. ἐκ τοῦ

Προκομίζω, μελ. ίσω (κομίζω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φέρω, ἄγω, κομίζω, ἐνδέτω, εἰς μέσον τίθημι· ἐξάγω, ἐξαίρω, ἐκφέρω, παθ. φέρομαι, μεταφέρομαι μακρὰν ἀπό τινος τόπου, μακρὰν ἀποκόμπομαι, Ἡρόδ. 4, 121.

Προκόμιον, τό (κόμη). Ἡ ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου κρεμαμένη κόμη εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς ἵππους (τσιαμπᾶς, Τουρν.) Ξενοφ. Ἱπ. 2) Φοινίκη, Πηνίκη, (περούκα) αἱ προσθηκαὶ τρίχες εἰς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς τῶν τε Ἑλληνίδων γυναικῶν καὶ Περσῶν. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 528. »Ἀπὸ γὰρ τὸ γένος πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντριβόμενοι, καὶ προκόμια περίθετα λιβανωτοῦ, κ. τ. λ.« παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. β. 1. φαίνεται ὅτι αἱ εἰς προκόμια ἐπιτηδειαι αὐταὶ τρίχες ἀπεκόπτοντο ὑπὸ τῶν Περσῶν παρὰ τῶν Δυδίων ἐκ φόρου τέλος. Ζήτει ἐν τῷ, πηνίκη. 3) = κόμος.

Προκομιστής, οῦ, ὁ· ἰδε ἐντῷ, προκομιστής.

Προκοπή, ἡ (προκόπτω). Ἡ πρόοδος, πρόδοσις, προχώρησις, ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν χώρησις εἰς τὴν ὁδόν. »Ἐποιοῦντο ὧτιν ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς« Πλούταρχ. Μετοχ. πρόοδος, αὔξησις, ἐπίδοσις, εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν νοερὰν μόρφωσιν. Κικ. ὠφέλιμ. »Προκοπὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἢ, ἐπὶ τὸ βέλτιον. Φίλων.

Προκόπτω, μελ. ψω (κόπτω). Πυρίως, βάλλων, κτυπῶ· πλήττων ἐκτείνω τι, μακρύνω, τεντόνω, ὡς π. χ. διὰ τῆς σφυρηλατίας ἐκτείνω μέταλλόν τι· ὅθεν μεταφ. καθόλου· προάγω, προβιβάζω· ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω· κ. τ. τ. ὡς Παθ. προάγομαι, προχωρῶ, εὐδοκιμῶ, κάμνω προκοπὴν εἴς τι, ἐπιδίδω, προόδους ποιῶ, Προκόπτει εἰς τι, ἐπιδίδω, προόδους ποιῶ, Ἡρόδοτ. 1, 191. »Ἀνοιτ'ρω οὐδὲν τῶν πρηγμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των προκοπτομένων, ὃς τις ἀντὶ τούτου ἐν 1, 58. λέγει. »Ἐς τὸ πρόσω οὐδὲν προεκέπτετο τῶν πρηγμάτων« ὡς τὸ ἐν τῇ συντάξει. »Τὰ πρήγματα δὲν ἐπροέκοπτον, ἤγουν ἐπήγαινον ἐμπροσθά, οὐκ ἐπήγαινον παρακάτω. 2) συνήθως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐμπαθ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ προχωρῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπάγω, προβαίνω, διέρχομαι, παρέρχω, (κόπτω ἐμπροσθά). Χίων ἐν Ἐπιστ. »Ὡς δὲ τριάκοντά που σταδίους ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, δεινός ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβεν· ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν ἐμπροσθά, ἀφ' οὗ ἐχώμεθα τριάκοντα στάδια ὁρόμου, ἀφ' οὗ ἐπήραμεν τόσον ὁρόμον· οὕτω καὶ τό. Διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντα κατέλαβεν· διαβαίνοντα, διερχόμενον διὰ τῆς λεωφόρου ἀνάμωσεν αὐτόν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφερικ. πρόοδος ποιεῖ, αὐξάνει, ἄλλως δὲ καὶ, ἐπιδίδοναι, λέγεται, μετὰ τῆς Ἐπ, Εἰς, Ἐπί, Πρός. »Προκόπτειν ἡλικίαν· αὐξάνειν κατὰ τὴν ἡλικίαν, προκόπτειν ἐν ἀρετῇ, ἢ ἐπ' ἀρετῇ, καὶ μηδὲν προκόπτειν· π. τ. τ. Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ἐν τῇ φράσει. »Ἡ νῦν προέκοψεν· ὅπου ἀντὶ ταύτης ἄλλης »Πολὺ τῆς νυκτὸς προέβην λέγουσιν· ὁ Ἡρόδοτ. β'. 44. ἀντὶ τούτου, »Πρόσω τῆς νυκτὸς προῆλθ.τον. εἶπε. (Κατὰ Κοραῆν, ἐλήφθη ἡ ἔκφρασις αὕτη ἀπὸ τῶν στρατευμάτων τὰ ὁποῖα προβαίνοντα κατακόπτουσι τὰς πρὸ αὐτῶν ὕλας, καὶ ἀνοίγουσι διὰ νὰ κάμωσιν ὁδὸν πρὸς διάβασιν· ἴδε προεκκοπεύω.)

*Πρέσις, ἡ προκὸς ὁ· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ ἡλίθιος. Ὅς τις ἔχει καὶ, βροκὸς, πρικὸς, βροκὸς, βρικὸς· ἀντὶ, πουκρός· πιθαν = πρικαλ· δηλ. πτωχὸς ἐξ οὗ τὸ Λατ. procus, procacità, precari. ἴδε Πρέξ.

Προκοσμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κοσμέω), Πρότερον ἡ ἐμπροσθεν κοσμέω. ἄμφ. ὄφειν

Προκόσμημα, τό. Πᾶν τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἐστόμενον ὡς κόσμημα· ὁ ἐμπροσθεν κόσμος, στολισμός. Διογ. Λαέρτ. ἐν Προοιμ. Δογγίν. μγ'. 3. Ἐπιγραφ. Χανδλερ. 20. ὅπου, προκόσμημα, κεῖται.

Προκόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμιος) Ὁ πρὸ τοῦ κόσμου ὤν, παλαιότερος· ἢ ἀρχαιότερος τοῦ κόσμου, τῆς δημιουργίας. 2) Προκόσμια, τὰ· στελεσμός τις ἐμπροσθεν βελλόμενος· = προκόσμημα· ἐξαιρ. ἐπὶ ὕπνου. Πλουτ.

Προκοστίς, ἡ· καὶ, προκότη, καὶ –στη (κότη). Εἶδος τι χαίτης, ἡ κόμη τὸ ὁποῖον ἀφίνετο τὰ κρέμνηται πρὸ τοῦ μετώπου· ἢ πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσις, πίθαν. ταὐτὸν τῷ, προκόμιον.

Προκρατέω, ῶ. Μέλ. –ήσω (κρατῶ). Πρότερον κρατῶ, ἐξουσιάζω. Δίων. Κάσ.

Προκρεμάμαι, παθ. παρακ. του προκρεμάννυμι, μελ. άσομαι (κρεμάννυμι). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν κρεμῶμαι.

Πρόκριμνος, ὁ, ἡ· ον (κρημνός). Κρημνώδης ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, τόπος ἀπόλιθων εἰς κρημνούς· ἀποτόμων ἔχων ἄκρον· Ἰώσηπ

Πρόκριμα, τό. Ἡ πρότερον γνωμένη ἀπόφασις, καταδίκη. Γνώμη, πρόληψις.

Προκρίνω, μελ. νῶ (κρίνω). Πρότερον κρίνω, ἀποφασίζω, ἐκλέγω· διακρίνω, διαχωρίζω. »Μάχην διὰ ἱππέων προκρίνειν, ἢ μάχη ἀπερισπάστη διὰ τοῦ ἱππικοῦ στρατεύματος πρὸ τοῦ νὰ ψύξῃ τὸ πεζικόν. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 19. ὅπου νῦν, προκρίνειν, κεῖται. 2) Διὰ τῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως τὴν προτίμησιν δίδωμι, ὅ ἐστι, προτιμῶ. »Προκρίνειν τι ἢ τινά τινος«. προτιμᾶν τινὰ ἀπό τινος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγω τινα τῶν ἄλλων. »Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ πρότερον ὑπερφέρειν. Ξεν. ἀντὶ μὲ ἐνόμισε καὶ ἐκλεγὸν ὅτι...« καὶ »Οἱ προαιρεῖσθαι, οἱ ἐκλεγόμενοι ὑποφῆναι διὰ τὰ λαβεῖν διὰ λαχεῖν μίαν ἀρχήν, ἀρχοντίαν.

Πρόκρισις, ἡ, προκρίς, ἡ ἴδε πρόκτις.

*Πρόκρις, ιος· καὶ ιδος, ἡ· Κύρ. Ὀνομ. συγκτηρ τοῦ Ἐρεχθέως. Ὑπ. Δ, 321.

Πρόκρισις, ἡ (προκρίνω). Τὸ προκρίνειν, ἡ πρότερον γνωμένη κρίσις καὶ ἀπόφασις, ἡ διάκρισις, διαίρεσις. 2) προτίμησις, ἐκλογή.

*Προκριτέον· ἐπίθ. ῥῆμ. ἐκ τοῦ, προκρίνω.

Προκριτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς πρόκρισιν ἀνήκων. »Προκριτικὸν, τὸν· ἐν τῇ μετρικῇ εἶδος στίχων ἢ μέτρων, ὡς τὸ, προσωδιακόν. Πλούταρχ.

Πρόκριτος, ὁ, ἡ, ον (προκρίνω). Ὁ προτερον, ἢ πρὸ ἄλλων κριθεὶς, δικασθεὶς, ἢ ἀποφασισθεὶς. 2) ὁ δι' ἀποφάσεως καὶ γνώμης πρὸ τῶν ἄλλων διορισθεὶς, προτιμηθεὶς, ἐκλελεγμένος ἢ ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, πρῶτος, προεστὼς, ἀρχῶν δι' ἐκλογῆς.

*Πρόκροον· Δακ. παρατ. ἐκ τοῦ προκρούω, ἀντὶ προὔκρουσον. Ἀριστοφ. Λυσ. 1253· ἀλλ' οὐχὶ Ἐπισθ. κατ' ἄλλους.

Πρόκροσσος, ὁ, ἡ, ον· καὶ τρικταλ. (πρόσσω). Ὁ ἐξέχων, ἢ ὑπεράνω ὢν κατὰ σχῆμα τῆς τῶν τειχῶν ἐπάλξεως· ἢ ὁ σχηματίζων ἔξοχάς τινας ὁμοίας ταῖς τῶν τειχῶν ἐπάλξεσι, χωρίσματα· οὕτω καλοῦνται παρ' Ὁμήρ. αἱ νῆες πρόκροσσαι Ἰλ. Ξ, 35. αἵτινες ἐλκόμεναι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἵσταντο κατὰ σειρὰν πρὸς ἀλλήλας οὕτω, ὥστε μὲ τὰς ἄκρας τῶν πρυμνῶν των ἐσχημάτιζον ἓν εἶδος τείχους ἔχοντος ἐπ' αὐτοῦ ἐπάλξεις, ἐν εἶδος προμαχώνος, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ στρατοπέδου. Παρ' Ἡροδότ. εὑρηται συχνάκ. ἡ λέξις, ὅς τις καὶ, »πρεσβεύσασι ἐς πόντιον λέγει 7, 188. δηλ. τὰς ναῦς ὅσαι εἶναι μὲ τὰς πρῴρας πρὸς τὴν θάλασσαν τετραμμέναι· καὶ ἀλλαχοῦ, προκρόσσας νῆας, καθ. σειρὰς πολλὰς νηῶν φησί. Ἐν δὲ ζ, 152. ὁ αὐτὸς ἐπὶ τινος χαλκίνου ἀγγείου. »Περὶ δὲ αὐτοῦ γρυπῶν κεφαλαὶ αἱ πρόκροσσοι εἰσὶ· πολέγυρα αὐτοῦ ἵστανται ὡς κρόσσαι (ὡς ἐπάλξεις) ἐσκαλισμέναι αἱ τῶν γρυπῶν κεφαλαί· ὅπου παρὰ τίσι χειρογρ. τὸ, οἱ ἄρδην λείπει δὲ ὅλου, καὶ τότε τὸ πρόκροσσοι, δύναται κατ' ὀρθὸν λόγον νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθ. τοῦ, κεφαλαί, ἐν ᾧ ἄλλως διὰ τοῦ ἄρθ. ἀντιβαίνει τῷ ἐπιθετικῷ σχημ. ἐκλαμβανομένης τῆς λέξεως ὡς ὄρου τεχνικοῦ. — Καθόλ. δὲ λαμβάνεται τό, πρόκροσσος, ἐπὶ τῆς σημασ. σειρᾶς τινὸς διαφόρων πρὸς ἄλληλα κειμένων καὶ ἐξεχόντων ἀντικειμένου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἑκατέρας ἄκρας αἱ κρόκαι ὡς θύσανοι (κεφαλάριαι) ἐξέχουσι· μεταφορ. ὡς ὁ Ἀγαθοκλῆς παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 30. λέγει. »Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηθοῦμουν πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον· ἀντὶ τοῦ, ἐρρῶς, κατ' εὐθεῖαν, κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστου ὥρμουν εἰς τὸν κίνδ. καὶ Δημόκριτος παρὰ Θεοφράστῳ περὶ ὀσμῆς· »Συνάδεσιν οὐ περιφερεῖς, ἀλλὰ πρόκροσσαι· οὕτω καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 606. »Ἀκμαὶ πρόκροσσαι· στιχηδὸν, κατὰ τάξιν, ἢ μία κατόπι τῆς ἄλλης πυκναὶ εἰς μίαν τάξιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· »Ἡ κροσσὸν, λοξόν. (κατά τινας ἡ παραγωγὴ τοῦ, κρόσσαι, εἶναι ἐκ τοῦ ΡΡΟΞ, κρόκη, κρόσση, ὡς καὶ, ῥῶξ, ῥάκη, ῥῶσσα· κατὰ δὲ τοὺς πλειοτέρους Γραμμ. ἐκ τοῦ κόῤῥη, κόρτη, κρόσση, ὥσπερ καὶ, Σοῤῥός, Σάρτος, Θράσος.)

*Πρόκρουσις, ἡ (κρούω). Ἡ πρὸ τῆς ἀναῤῥήξεως ὡδῆς τινος γινομένη ἐπί τινος ἐγχορδίου ὀργάνου κρούσις, προδιέξοδος.

*Προκρουσμός, ὁ, = πρόκρουσις. ἐκ τοῦ

Προκρούω, μέλ. ούσω (κρούω). Ἐκτείνω, τανύω, ἐξαπλόω, λεπτύνω τι, κρούων, κτυπῶν, σφυρηλατῶν ἢ ἄλλων ἐν γένει, βασανίζω, στρεβλόω, μετὰ δυσαστείας τεντόνω, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα τοῦ λητοῦ, προκρούστης, ὃς τις κατεβασάνιζε τοὺς ὁδοιπόρους ἐκτείνων σκληρῶς τὰ μέλη των ἐφ' ἑνὸς κραββάτου· παρ' Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 1017. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 11. 2) Πρότερον συνουσιάζομαι σαρκικῶς μετὰ τινος γυναικός, πρότερον διαφθείρω γυναῖκά τινα. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1017. 3) καθόλου ἀντὶ τοῦ, κτυπῶ· Δωρ. προκρουῶ.

*Προκτάομαι, μελ. ήσομαι (κτάομαι). Ἀποθ. μέσ. πρότερον, ἢ ἀπὸ προτήτερα ἀποκτῶ. Ἰουλ. Καισ. 25. 7.

Προκτίζω, μελ. ίσω (κτίζω). Πρότερον κτίζω.

Προκυβερνάω, ῶ, μελ. ήσω (κυβερνάω). Πρὸς τὰ πρόσω διευθύνω, κυβερνῶ τὸ πλοῖον Πολυδ.

*Προκυδάνω. Κατ' ἐπιτατ. σημασ. ταὐτ. τῷ κυδάνω, ἄμφ.

*Προκυκλέω, μελ. ήσω (κυκλέω). Περιφέρομαι τριγύρω περιτριγυρίζω, ἐν τῷ χελιδονίσματι παρ' Ἀθην. 8. σελ. 360. Ο'.

Προκυλινδέω, νεώτερ. σχηματ. τοῦ προκυλίνδω· μελ. ήσω (κυλινδέω). Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐμπροσθεν κυλίω· ἀνακυλίω. Μέσ. προκυλιοῦμαι, πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινὸς καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ ἢ προσκυνῶ αὐτόν. »Προκυλινδεῖσθαι τινίω. Ἀριστοφ. Ὀρ. 1504. ὅθεν,

Προκύλινδημα, τό. Τὸ ἐμπροσθεν τινὸς ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω κυλιόμενον· τὸ ἐμπροσθεν τινὸς κυλίεσθαι ὁ ἐστί. πίπτειν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Συνέσ.

Προκυλίνδω, ταὐτὸν τῷ, προκυλινδέω· καὶ παθητ. παρ' Ὁμηρ. Ἰλ. Ξ, 18. ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, »αὐδ' ἅρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε τὸ Λατ. se prevolvere· προσωτέρω κυλίεται, ἐπὶ κύματος.

Προκύλισις, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐμπροσθεν τινος κύλισις. Τὸ μετὰ ἱκεσίας πίπτειν εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸ γονυκλιτῶς προσκυνεῖν καὶ ἱκετεύειν τινά. ἐκ τοῦ

Προκυλίω, καὶ, προκυλίομαι, Μέσ. ταὐτὸν τῷ, προκυλινδέω. ποιητ.

Προκυμαία, ἡ· ἡ, προκύμαια, τά· καὶ, προκυμάτιον, τό· καὶ, προκυμία, ἡ (κύμα)· ταυτ. τῷ, κυματωγή. Οἰκοδομήτις, ἡ τοῖχος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ πρὸ τοῦ λιμένος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμποδίζεται ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φερόμενα τὰ κύματα μὲ ὁρμὴν ἐσυντρίβοντο. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιε'. 9. καὶ Ἰουδ. πολ. α', 17. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, μόλος.

Προκυνέω, μελ. ήσω (κυνέω), ταὐτὸν τῷ, προϋλακτεῖν, ἐπὶ κυνός, ὅταν ὑλακτῇ, γαυγίζῃ προτοῦ νὰ εὕρῃ τὸν λαγόν. ἴδε Ἔκκυνος. Πολυδ.

Προκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Κλίνω, κύπτω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ βλέπω, κύπτω ἐμαυτὸν ἐμπροσθεν τινός, σκύπτω τὴν κεφαλήν μου, προσκυνῶ ἐκβάλλω τὴν κεφαλήν μου ἐξω καὶ κύπτων βλέπω· ἐκβάλλω τὴν κεφαλήν μου διὰ τῆς θυρίδος (ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ βλέπω κάτω) Ἀριστοφ. Ὀρν. 499. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξέχω, ὑπερέχω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ, ἐκπηδῶ, προέρχομαι· ἀναβλαστάνω, ἐκφύομαι. Παρὰ Πλουτάρχ. συμπ. β'. 1. λέγεται τις ἐπ' ἀστεϊσμ. »Προκύπτειν τῆς πόλεως« ἀντὶ τοῦ, προεστάναι, ἐπί τινος κυφοῦ (καμπούρη). παρβλ. Ἀχ. Τ. σελ. 593.

Προκυρόω, ῶ. Μελ. ώσω (κυρόω). Πρότερον κυρόω, ἐπιβεβαιῶ, βεπιζω.

Προκύων, κυνός, ὁ (κύων). Ἀστὴρ τις μόνος, πρὸ τοῦ μεγάλου ἀστέρος κυνὸς καλουμένου ἀνατέλλων· (procyon) Σχ Ἀρατ.Ἰ50. 2) »Προκυνοὶ Καλλιμάχου πρόκυνα· μικρὰ κυνάρια, ἐν Ἀνθολογ. καλοῦνται οἱ Γραμματικοί. 3) ταὐτὸν τῷ, παράσιτος· κόλαξ Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 50. Εἰποτέ σοι προκύνων συνεκώμασεν. παρβλ. προσκυνες.

*Προκώλυμα, τό (κωλύω). Προτείχισμα, προπύργιον πρὸς διανθέντευσιν.

Προκώμιος, ὁ, ἡ, ον (κῶμος). Τὸ πρὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κώμου πρὸ τῆς εὐωχίας γινόμενον· ἐξαιρ. τὸ πρὸ τοῦ ὕμνου ᾄδόμενον πρόκτημα. Πίνδαρ. Νέμ. δ'. 17.

Προκώνια, καί, προκώνια, τά. Παρ' Ἱπποκρ. τὰ ἐξ ἀφρύκτων νεῶν κριθῶν ἄλευρα· χόνδροι. Πολυδ. ζ'. 77. Γαλην. ν'Ἄλφιτα προκώνια, τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, τουτέστιν ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. Κώνος γάρ τις ἐν τοῖς ἄλωσιν ἔτι καὶ νῦν ἵσταται, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπάμβροις χώραις ὕψιλον ὄρυσον, ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς· ὁ Ἱπποκρ. καλεῖ ἔτι αὐτὰ καὶ, »Πυρούς προκωνίζειν.

Πρόκωπος, ὁ, ἡ, ον (κώπη). Ἡ τῆς κώπης λαβή. »Ξίφος πρόκωπον. Εὐριπ. Ὀρεστ. 1484. τὸ κρατούμενον ἐκ τῆς λαβῆς ξίφος ἕτοιμον διὰ τὴν κώπην, (σπαθὶ ξεγυμνωμένον). Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. »Πρόκωπος· ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις κρατεῖ ταυτοτρόπως εἰς χεῖρας τὸ ξίφος, ξιφήρης, καθόλ. ἕτοιμος προχείρως, ἕτοιμος· νὰ ατυπήσῃ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1663.

Προλαβή, ἡ (λαμβάνω), ταὐτὸν τῷ, λαβή, μανίκι τοῦ ξίφους.

Προλαγχάνω, Μελ. λήξομαι (λαγχάνω). Πρότερον λαγχάνω, ἢ διὰ τοῦ λαχεῖν λαμβάνω, κερδίζω.

Προλάζομαι, εὐχρηστ. μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. (λάζομαι), Ἀποθ. μέσ. Εὐριπ. Ἰων. 1027. πρότερον λαμβάνω, πέρνω, δέχομαι.

*Προλάζυμαι, = προλάζομαι. Ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. σύχρηστ.

Προλάκκιον, τό (λάκκος). Ὁ ἔμπροσθεν τινὸς λάκκος, ἕλος, ἢ τέλμα. Λάκκος ἐν τῇ· μικρὸς λάκκος ἔμπροσθεν μεγαλητέρου ἄλλου τινός. Ἀριστοτέλ. παραβλ. προλίμνη.

Προλαλέω, Μελ. ήσω (λαλέω). Προτήτερον λαλῶ, λέγω, τινί τι. 2) πρότερον φλυαρῶ.

Πρόλαλος, ὁ, ἡ, ον (λάλος). Προπαιτὴς ἐν τῷ λέγειν, φλύαρος. Σουΐδ. ταὐτ. τῷ προγλωττος.

Προλαμβάνω, Μελ. ήψομαι, ἀορ. προὔλαβον (λαμβάνω). Πρότερον λαμβάνω τι, πρότερον ἄλλου τινός, ὅ ἐστι, λαμβάνω τι πρότου νὰ τὸ λάβῃ ἄλλος τις· τί τινος. Καθ. 2) φθάνω, φθάνω λαβεῖν, προκαταλαμβάνω, προφθάνω, ὑπερβαίνω· ἐξαιρῶ τινὰ ἐν τῷ πράττειν τι, καὶ κωλύω, ἐνεργῶ πρότερον. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 19. ζ'. 19. ζ'. 7. ν'Ἐπειδὴ προλάβῃ ὁ λαγὸς τῷ ὁσίμῳ καὶ ἐπὶ τῶν κυνῶν. ν'Εὖ πολὺ προειλημμένως ἔσται. ν'Ὅσα τῆς πόλεως προλάβοι πρὸ τοῦ τοὺς ἔρανον ἀποδοῦναι. Δημοσ. καὶ ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, προλαμβάνω νὰ εἰπῶ, πρότερον ἀναφέρω τι· ὡς Δημ. ν'Δι' ἕτερου τῷ λόγῳ προλήψεσθε ὑμεῖς· ἂν ἄλλου προφθάσωσι καὶ ὁμιλήσωσι πρότερον μεθ' ὑμῶν, καὶ λάβωσιν ὑμᾶς εἰς τὸ μέρος των. 3) δέχομαι παραδέχομαι τι πρότερον, ἐγκρίνω, προαποφασίζω, δίδω πρότερον γνώμην, κρίνω περί τινος ἀντικειμένου χωρὶς πρότερον νὰ κάμω τὰς ἀπαιτουμένας ἐρεύνας περὶ αὐτοῦ, ὡς, Δημ. ν'Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, καὶ μὴ πρότερον προλαμβάνετε· ὅταν ἀκούσητε ὅλα τότε κρίνατε καὶ οὐχὶ πρότερον, μὴ πρότερον κρίνατε, μὴ ἀποφασίσητε πρότερον. καὶ »Οὐδεὶς γὰρ πρόλαβε παῖσαι· οὐδεὶς ἐστοχάσθη πρότερον, ὅτι δυνατὸν ἦτον νὰ παίσῃ, ὅτι ἤθελε παίσῃ. Ἱπποκρ. 4) πρότερον κτῶμαι τι, κερδίζω, εἰσπράττω· καὶ Μοτοχ. »Οἱ προλαβόντες· οἱ προγεγονότες, οἱ προγενέστεροι, οἱ προπάτορες, οἱ ἀρχαῖοι· καὶ »Προειλημμένα, τὰ πρότερον γεγονότα, τὰ πρότερον συμβεβηκότα. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

Προλάμπω, Μελ. ψω (λάμπω). Πρότερον, πρό τῶν ἄλλων ἢ ἔμπροσθεν λάμπω, φωτίζω· φαίνομαι μετὰ λαμπρότ. λαμπρός.

Πρόλαχος, ὁ, ἡ, ον (λάχος), ταὐτὸν τῷ, προλαχών, ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, πρώτη μερίς, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ τοῦ Σουΐδα.

Προλεαίνω (λεαίνω), = προλειόω.

Προλέγω, Μ. λέξω (λέγω). Πρὸ τῶν ἄλλων ἐκλέγω, διαλέγω, ἐκλογὴν ποιοῦμαι. Ἰλ. Ν, 689. »Οἱ Ἀθηναίων προλελεγμένοι· προσκεκλεγμένοι ἐπιλέξθην προτεταγμένοι· παρὰ Πινδάρ. Νέμ. β'. 28. ν'Ἐξοχώτατοι προλέγονται. 2) πρότερον λέγω, προφητεύω, ἐπίχρησ. Ἡροδτ. 1, 53. 8, 136. ἐν γένει, διηγοῦμαι, γνωστοποιῶ, μηνύω, ἐπιτάττω ὡς Ξεν. Ἀν. Ζ'. ζ'. 2. »Προλέγομεν ὑμῖν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας.

*Προλειόω, Μελ. ώτω (λειόω). Πρότερον ἐξομαλίζω, λεῖον ὁμαλὸν ποιῶ. 2) πρότερον ἐντρίβω, διαθρύπτω, κάμνω σκόνη.

Προλείπω, Μελ. ψω (λείπω). Προβαίνων ἀφίνομαι ἄλλον κατόπι, προχωρῶ ἢ ἐξέρχομαι ἐμπροσθὰ καὶ ἀφίνω τοὺς ἄλλους κατόπι μου ἐλθεῖν. Ἀφίνω, παρέχω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ εἰς θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν ἢ κίνδυνον· προδίδωμι τινά, ἐπ' ἀνδρῶν. Τοπ. καὶ Πραγμ. »Ἡνοὺς τὰ προλιπὼν καὶ πατρίδα ναίων. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 120. καὶ, Γ, 314. Ο, 11. καὶ μήτις σε προλέλοιπε, Ὀδ. Β, 279. ἀντὶ, ἡ σύνεσις σὲ ἐγκαταλείπει. 2) ἀμετβ. ἀφίνω ἀπό τό νὰ κάμω τι, παύω, μετ' ἀπαρεμφ. Θεογν. 351. καὶ, προσδερχόμενος μίνω ἔξω. Θουκ. καὶ αὐτὸ τοῦ, Λείπομαι, πίπτω εἰς λειποθυμίαν, ἐκλείπω, ἀποψύχω. Εὐρ. ἑκετ. 438.

*Προλεκτικός, ἡ, ὁν (προλέγω). Ὁ προλέγων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν.

Προλεπτύνω, Μελ. νῶ (λεπτύνω). Πρότερον λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ.

Προλεσχηνεύομαι, Μέλ. εὐσομαι (λεσχηνεύω). Πρότερον φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, ἢ ἁπλῶς συνδιαλέγομαι, ὁμιλῶ, τινί. Ἡρόδοτ. 6. 4. »Περτέων ἔπεμπε βιβλία, ἐως προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος περὶ ὡς προλεχθέντων, προειρημένων.

Πρόλεσχος, ὁ, ἡ, ον (λέσχη), ταὐτὸν τῷ, πρόλαλος, φλύαρος, ἀδόλεσχος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 200.

Προλευκαίνω, Μελ. ανῶ (λευκαίνω). Πρότερον λευκαίνω, καθαρίζω, λαμπρὸν ποιῶ.

Προλεύσσω (λεύσσω), ποιητ. Πρότερον ἢ ἐμπροσθέν μου βλέπω.

Προλημμα, τό (προλαμβάνω). Πᾶν ὃ λαμβάνεις πρότερον, τό ὡς πρόδοσις λαμβανόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Πλεονέκτημα, πρόοδος, κέρδος, ὄφελος, προτέρημα. »Προλημμα ποιεῖν οὐδὲν Φιλίππῳ. Πολύβ. ιζ'. 10. ὅθεν, μὴ ἀμελεῖν, μὴ ἀπονέμειν τῷ Φίλ. οὐδεμίαν ὑπεροχὴν, οὐδὲν προτέρημα. ὅθεν

Προλημματίζω, Ἀπολλών. συντάξ. α'. σελ. 13. Πρότερον ὡς λῆμμα λαμβάνω, προτείνομαι.

Προληνιον, τό (ληνός). Τὸ μρὸ τοῦ ληνοῦ δοχεῖον, εἰς ὃ ἀποστάζει ὁ οἶνος ὅτε πατεῖται εἰς τὸν ληνόν. Ο'.

Προληπτικός, ἡ, όν· καὶ, Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ προλαμβάνων, προκαταλαμβάνων τι, ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ προκαταλαμβάνειν.

Πρόληψις, ἡ (προλαμβάνω). Τὸ προλαμβάνειν, πρότερον λαμβάνειν, πέρνειν ἢ ἀποκτᾶσθαι, κτᾶσθαι. 2) Τὸ πρότερον ἔρχεσθαι, προφθάνειν, προφθάσαι, πρατρέχειν, προκαταλαμβάνειν, πρατρεῖν ποιοῦντά τι. Μεταφορ. 3) Ἡ πρότερον ἐγγινομένη ἰδέα, γνῶσις, καθολικὴ ἰδέα περί τινος, συμπέρασμα, γνώμη, δόξα, στοχασμός. Πολύβ. Σκοτεινὴ καὶ συγχεχυμένη ἰδέα περί τινος πράγματος, ὡς π. χ. ἡ περὶ Θεοῦ ἐμφυτος γνῶσις. Κικέρ. Acad. 2. 10. Natura Deor. 1. 17. (Notiones insitae)· καθόλου δέ, ἔννοια, ἰδέα περί τινος πράγματος, δόξα. Ἀριαν. Παρ' Ἐπικουρ. Ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ληφθεῖσα, ἀποτετυπωθεῖσα ἰδέα πράγματός τινος· καὶ ἐπὶ χρόνου προλαμβάνειν τὸν καιρόν, δηλ. ὅταν προλαμβάνωμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἔν τι συμβὰν τῷ ὁποίου δὲν ἀνῆκει οὔτε εἰς τὸν παρόντα οὔτε εἰς τὸν παρελθόντα καιρόν. καὶ 4) σχῆμα ῥητορ. διὰ τοῦ ὁποίου προλαμβάνομεν μίαν ζήτησιν ἢ πρότασιν τὴν ὁποίαν ἤθελε μᾶς κάμει τις.

Προλιμβεύομαι, ταὐτόν, τῷ, προτενεύω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.

Πρόλιμνα, ἡ· καὶ, προλιμνάς, ἡ (λίμνη). Τὸ πρό ἑνὸς ποταμοῦ, ἢ μιᾶς μεγαλητέρας λίμνης κείμενον ἀκίνητον ὕδωρ, βάλτος, ἕλος, τέλμα· ἔτι δὲ καὶ ἡ σχηματιζομένη λίμνη· ἡ βάλτος μετὰ τὴν ὑποχώρησιν ἑνὸς ποταμοῦ ἀπό τινος τόπου. Ἀριστ. καὶ Ε. Μ. ἐν λέξει Φυξίνος. ὅθεν

*Προλιμνάζω, Μελ. άσω (λιμνάζω). Σχηματίζω, ἀποτελῶ μίαν προλίμνάδα, προλίμνιον.

Προλιμοκτονέω, ῶ. Μέλ. ήσω (λιμοκτονῶ). Πρότερον διὰ τοῦ λιμοῦ ἀποκτείνω, κάμνω πρότερον διὰ τῆς πείνας ν' ἀποθάνῃ τις.

Προλιχνεύω, Πρότερον λιχνεύω, λιμαργῶ περί τι, γεύομαι· γλίφω. Ἀριστοφ. Σχολ. Νεφ. 1202.

Προλοβιον, τό (λοβός). Τὸ προέχον ὅτου ἐκτεμαμένου μέρος τοῦ λοβοῦ, τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ὠτίου.

Πρόλοβος, ὁ. Γράφεται ἔτι καὶ, πρόβολος, ὅλως δὲ καὶ προηγορεύω, ἡ ἀγκοῦσα τῶν πτηνῶν ὡς Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστορ. β'. 12. »Οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, οἷον ἀλεκτρυόνες, φάττα, περιστερά, πέρδιξ. Ἔστι δὲ ὁ πρόλοβος σάρκα κοίλην καὶ μεγάλην, εἰς ἣν ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἀπεπτος ἵσταται.

Προλοβώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἔχων εἶδος τοῦ προλόβου ὤν, ὅμοιος προλόβῳ.

Προλογίζομαι, Μελ. ίσομαι (λογίζομαι). Πρότερον σκέπτομαι, στοχάζομαι, ἐκ τοῦ

Προλογίζω, Μ. ίσω. Πρόλογον λέγω, προαιμάζομαι ἐν τῷ προλόγῳ ὁμιλῶ, πρότερον ἢ πρωτος τῶν ἄλλων ἐμιλῶ ἐπὶ θρασμτον.

Πρόλογος, ὁ (προλέγω). Πῶς ὁ, τι λέγεται πρότερον, τὸ πρὸ τοῦ κυρίως λόγου λεγόμενον, τὸ ἐν ἀρχῇ τινὸς ὡς εἰσαγωγὴ λεγόμενον. β) συνήθως ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας καὶ Τραγῳδίας. Ἡ πρὸ τοῦ πρώτου χοροῦ ἀρχὴ τῆς πράξεως καὶ παραστάσεως. Ἀριστοτέλ. Ποιητ. ιβ'. Εἰς τὰς Τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου ὁ πρόλογος γίνεται μετά τινος περιληπτικῆς τοῦ ὅλου διηγήσεως, ἀποτεινομένης πρὸς τοὺς θεατὰς διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς πράξεως καὶ ὅς τις ἐπῆλθε τόπον μεῖζον ἀκριβοῦς θεωρητικῆς προσοχῆς. Τοιοῦτους προλόγους ἔχουσι καὶ αἱ Ῥωμαϊκαὶ Κωμῳδίαι, ἤτοι τὸ ἐπίλογος. γ) ἐν τῇ ἀριθμτ. ὁ λόγος, ἡ ἀναφορὰ ἑνὸς μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρός ἄλλον μικρότερον.

Προλούω, Μελ οὐσω (λούω). Πρότερον λούω, πλύνω Μέσ. προλούομαι, πρότερον λούω ἐμαυτόν.

Προλοχίζω, Μελ. ίσω (λοχίζω). »Προλοχίζειν ἐνέδραν Ἡλιόδωρ ἐνεδρεύω, πρότερον τί στημι τινί ἐνέδραν, κρύπτομαι πρότερον εἰς ἐνέδραν τινά καὶ περιμένω τὸν ἐχθρόν. »Προλοχίζειν τὴν ὁδόν. Θουκ. γ'. 110. τιθέναι, βάλλειν εἰς τὴν ὁδὸν πρότερον ἐνέδραν ἤτοι στρατιώτας ἐνεδρεύοντας· (κάμνω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καρτέρι εἰς τὸν δρόμον· Ἀχ. Τ. σελ. 547. καὶ ἐντεῦθεν

Προλοχισμός, ὁ. Μετὰ τοῦ Ἐνέδρα συνειφερόμενον, ἢ πράξις τοῦ προλοχίζειν· τό ἐν τῇ ἐνέδρᾳ ἵστασθαι καὶ περιμένειν τὸν ἐχθρόν. Κούνος, λζ'.

*Πρόλοχος, ὁ. Κύρ. Ὀνομ. ἐνέδρα Λαπίθων. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 180.

Προλυμαίνομαι, Μελ. ανοῦμαι (λυμαίνομαι) Ἀποθ. μέσ. Πρότερον λυμαίνομαι, φθείρω, ἐρημόνω.

Προλυπέω, ῶ. Μελ. ήσω (λυπέω). Πρότερον λυπῶ, βλίβω βλάπτω. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προλύπησις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη προξενησίτσα ἢ αἰσθανσίτσα λύπησις, πικρία.

Προλύσαι, οἱ Νεωτρ. (λύω)- Λύσαι, οἱ, καλοῦνται οἱ νέοι νομικοί, οἱ τὴν τῶν τεσσάρων ἐτῶν σπουδὴν αὐτῶν μεταλλάττοντες, δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι περὶ τῆς σπουδῆς αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸ τούτων ἕνα χρόνον προβεβηκότες, ἤτοι οἱ πεντεκαίδεκα ἔχοντες εἰς τὴν σπουδήν, καλοῦνται πρόλυσαι. Παιδευτ. Προοίμ.

*Προμάθεια, ἡ Δωρ. = προμήθεια.

Προμαθεύς, Δωρικ. ὁ, ταὐτὸν τῷ, προμηθεύς, Αἰσχυλ. καὶ προβλεπτικός, φρονιμος, συνετός.

Πρόμαιρος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, προμήκης· ἀμφ.

Προμάλαγγες, οἱ. Γένος αὐλικῶν καταστόπων καὶ ὠτακουστῶν παρὰ τοῖς τῶν Κυπρίων τυράννοις. Ἀθήν. ς'. σελ. 255.

Προμαλακτήριον, τό (προμαλάσσω). Τόπος τις ἐν τῷ λουτρῷ, ὅπου πρότερον προετοιμάζει καὶ ἁπαλύνει τὸ σῶμά του τις διὰ χλιαροῦ ὕδατος, προοίμιον, κ. τ. τ. καὶ ἐπεινα ἐμβαίνει εἰς τὸ καθ' αὑτὸ λουτρόν.

Προμαλεύω, (μαλεύω). Πρότερον μαλεύω, ἢ μαλάσσω τρίβω, ταὐτὸν τῷ προμαλάσσω.

Προμαλάσσω, καὶ -άττω. Μελ. ξω (μαλάσσω). Πρότερον μαλάσσω· μαλακὸν ποιῶ. Μεταφορ. προετοιμάζω διὰ ἀφροδισίας, κ. τ. τ. Πλουτ. Καίσ. 6.

Πρόμαλλος, ἡ Εἴδος τι δένδρου ἔχοντος ἁπαλοὺς καὶ εὐκάμπτους κλάδους περὶ. εἴδος τετάρτης. Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἑρμην. ἀπὸ τοῦ Μυρίνη, ἡ Ἄγνος· ὁ Ἐπιπλεὺς παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. σ. 1. παρὰ τῇ Μυρίνῃ ἔχε καὶ πρόμαλον· ἄρα ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἄγνος· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. ἐν γ'. 201. ο – ἐνθα δὲ πολλὰ ἕλειης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι. Ἐν τοῖς τοῦ Νικάνδρου ἐπιγράμμασι παρομοίως «Λύγου καὶ προμάλου ἐμίσησε πεδιάπιον· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. δ'. παρὰ Διοσκορ. α'. 116. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ «Περὶ μυρίκης» τινὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἐπιπλέον, αὐτὴν ἀπεξήγησιν «Ἡ περὶ προμάλων. (agnus castus).

Προμάμμη, ἡ (μάμμη). Ἡ μήτηρ τῆς μάμμης μου (proavia).

Προμανθάνω, Μελ. θήσομαι (μανθάνω). Πρότερον μανθάνω, διδάσκομαι, ἀκούω ἢ συνηθίζω ἐμαυτόν. Ἱππιατ. ἀκολουθῶ νὰ μανθάνω, Θεοφρ. Χαρακτ. ζ'. 3. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Μαθάνω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 538.

Προμαντεία, ἡ. Ἰων. προμαντίη (προμαντεύομαι). Τὸ προμαντεύεσθαι, ἡ πρότερον γινομένη μαντεία, προφητεία. 2) Τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἐρωτᾶν πρότερον τὸ εἰς τοὺς Δελφοὺς μαντεῖον, ὅ ἐστι, τὸ προνόμιον ταῦ πρὸ τῶν ἄλλων μαντεύεσθαι· ἢ κατὰ Φωτ. Τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπαντᾶν χρῆσθαι τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ.

Προμάντευμα, τό. Wessel. Ἡροδτ. 1, 54. ταὐτὸν τῷ, προμαντεῖα. Γλωσσ.

Προμαντεύομαι, Μελ. εὐσομαι (μαντεύομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μαντεύω, προγινώσκω, ἢ προτεκμαίρομαι· εὑρίσκεται καὶ κατ' ἐνεργ. σχηματ. μόνον παρὰ Πλουτάρχ. Κατ. 23.

Προμαντεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. Λυκοῦργ. 537. καὶ ταὐτὸν τῷ, προμάντις

*Προμαντίη, ἡ. Ἰων. αὐτὶ προμαντεία. Ἡρόδ.

Προμάντιον, τό· = προμάντευμα.

Προμάντις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (μάντις). Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐξαιρέτως ἐκαλεῖτο πρόμαντις, ἡ, ἡ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου ἀναγγέλλουσα ἱέρεια, ἡ Πυθία. Ἡροδτ. 5, 66. 7, 111, 141. καὶ Δωδωναίων αἱ προμάντιες, ὁ αὐτ. 2, 55. ἐν γένει ἡ ἀπέχουσα τόπον τοῦ χρησμοδοτοῦντος θεοῦ· ἡ δίδουσα χρησμὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Ἡροδτ. 8, 135. καὶ 2) καθόλου, ὁ ἐκ μαντείας προαγορεύων, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, χρησμολόγος, προφήτης· Ἡροδτ. «Δίκη πρόμαντις», Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 475. ἢ ἑαυτὴν προμηνύουσα, δηλοποιοῦσα.

Προμαρτύρομαι, Μελ. υροῦμαι (μαρτύρομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μαρτυρῶ, ἢ βεβαιῶ διὰ μαρτύρων. Ν. Δ.

Προμάτωρ, ορος, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, προμήτωρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 140. «Γάνυμαι προμάτορι.

Προμαχέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, προμαχίζω. Ξενοφ. Κυρωπ. γ'. γ'. 27.

Προμαχεών, ῶνος (προμάχομαι). Ὁ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολος, προτείχισμα τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων Μπενδένιον λεγόμενον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑψούμενον τεῖχος ἢ χῶμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι οἱ στρατιῶται μάχονται· προμαχεὼν τοῦ τείχους. Ἡροδτ. 1, 164. 3, 151. Λατ. propugnaculum.

Προμάχεια, τά. Ἑορτὴ παρὰ τοῖς Λάκωσι, πρὸ μάχης τινὸς τελουμένη, καθ' ἣν καὶ στεφάνους καλαμίνους ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔφερον.

Προμαχίζω, Μ. ἴσω (προμαχος). Πρότερος μάχομαι, ἱστάμενος ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν μάχομαι ὑπέρ τινος. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Γ 16. «Τρωστὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλεξάνδρεται ἄνευ αὖξ. καὶ μετὰ Δοτικ. Μάχομαι μετ' ἄλλου τινὸς πρότερον. Ἰλ. Τ, 376. «Ἕκτορ, μηκετ' ἐπάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε». δηλ. μὴ προχώρει ἐκ τῆς τάξεως διὰ νὰ πολεμήσῃς σὺ πρῶτος μετὰ τοῦ Ἀχιλ.

Προμάχομαι, Μ. χήσομαι. καὶ Ἀττ. -οῦμαι (μάχομαι). Ἀποθ. μέσ. Ἐμπροσθεν τινὸς ἱστάμενος μάχομαι· πρότερον τινός, ὅ ἐστι, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ ἄλλος μάχομαι. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἢ γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν ἱστάμενος μάχομαι· μετὰ γενικ. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 217. ἤθελε δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων. καὶ Γ 353. καὶ 2) ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι· μάχομαι ὑπέρ τινος. Ἀριστ. Σφῆκ. 957.

Πρόμαχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, ὁ ἐν τῇ μάχῃ προϊστάμενος, ὅστις ἐν τῇ μάχῃ ἵσταται ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἢ γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν καὶ μαχεται· συχνὰ μεταχρῆσ. ὁ Ὅμηρ. τὴν λέξιν ὡς Οὐσ. καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. ἐννοῶν τὰς πρώτας τάξεις, τάγματα, ἢ προεχούσας σειρὰς τῶν στρατευμάτων· ὡς χώρηταν δ' ὅποτε πρόμαχοι· Ἰλ. Δ, 505. καὶ, ἐνάησε... Ἐν προμάχοισι φανέντα. Ἰλ. Γ, 31. ὡσαύτως Ο, 348. 457, Σ, 456. Υ, 111. Ὀδ. Σ, 379. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ὁ ὑπέρ τινος ἄλλου μαχόμενος, πολεμιστὴς, ὅθεν ὑπερασπιστὴς, προστάτης, ὑπέρμαχος.

Προμαχών, ῶνος, ὁ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. η'. 13. ταὐτὸν τῷ, προμαχεών. παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 167.

*Προμεθίημι, Μελ. ήσω (ἵημι). Πρότερον ἀφίημί τινα, ἀποπέμπω, ἀπολύω.

Προμεθύω, Μελ. ύσω (μεθύω). Πρότερον μεθύω, εἶμαι ἀπὸ πρότερον μεθυσμένος.

*Προμελαίνομαι, Μελ. ανοῦμαι (μελαίνω) παθ. Πρότερον μαυρίζομαι, γίνομαι μέλας.

Προμελετάω, ῶ. Μελ. ήσω (μελετάω). Πρότερον μελετῶ, Ξενοφ. προγυμνάζομαι. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 117. ὅθεν

Προμελέτησις, ἡ. Ἡ προγινομένη μελέτησις, γύμνασις, ἡ ἄσκησις τέχνης ἢ πράγματός τινος, προπαίδευσις.

Προμένειος, ὁ, ἡ. Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 490. «Σίδη προμένειον· εἶδός τι βοιᾶς, (ῥοδίου) ὅπερ ὁ Εὐτόκιος ἐν τῇ παραφράσει, πραμνιον, καλεῖ.

Προμερίμνάω, ῶ., Μελ. ήσω (μεριμνάω). Πρότερον μεριμνῶ, φροντίζω, τινός.

*Προμεταβάλλω, Μέλ. ὤω (μεταβάλλω). Πρότερον μεταλλάττω, μεταβάλλω. ὅθεν

*Προμεταβολή, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ἢ συμβᾶσα μεταλλαγὴ τῆς καταστάσεως πράγματός τινος.

*Προμετρέω, Μελ. ήσω (μετρέω). Πρότερον μετρῶ, ἀριθμῶ. ὅθεν

Προμετρητής, τοῦ, ὁ. Ὁ πρότερον μετρῶν, δοῦλος τῶν Μετρονόμων· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἑκάστου διαμερῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων· παρ' Ἱππορ. ἴδε ἐν τῷ, πυρομετρέω, καὶ Boeck. Ath. Staatshaush. T. 1. σελ. 52.

Προμετρητός, ἡ, όν (προμετρέω). Ὅστις ἐμετρήθη πρότερον, προμετρημένος.

Προμετωπίδιον, τό. Τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου. 2) ὁ τοῦ μετώπου δεσμὸς ἢ περικάλυμμα, καὶ ὁ πρὸ τοῦ μετώπου τῶν ἵππων δενόμενος ἢ κρεμάμενος στολισμός. Ξεν. Ἀναβ. Α', ἡ, 7. Οὐσέτ. ἐκ τοῦ

Προμετωπίδιος, ὁ, ἡ, ον (μέτωπον). Ὁ ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κείμενος, καὶ «Προμετωπίδιον, τὸ· στολισμός τις ἢ κάλυμμα ἐπὶ τῷ μετώπῳ. ὅθεν παρ' Ἡροδτ. 7, 70. «προμετωπίδια δὲ ἵππων εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι· σύν τε τοῖσι ὠτὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇ λοφιῇ· δηλ. τὸ ἐκδαρμένον δέρμα τοῦ μετώπου τῶν ἵππων ὁμοῦ μὲ τὰ ὦτα καὶ τὸν λόφον. ὅθεν

Προμετωπίς, ίδος, ἡ. Τὸ πλέον ἐξέχον μέρος τοῦ μετώπου καὶ ταὐτὸν τῷ, προμετωπίδιον. Ἀθήν. ε' σελ. 200.

Προμνήστεια, Ἰων. προμνηστίη ἡ (προμνήστις). Φροντὶς, κηδεμονία, σκέψις, πρόβλεψις προνοια, φρόνησις. Ἡροδτ. 3, 36. καὶ Πίνδ. Νεμ. 11, 60. καὶ Ἡσ. 57. νέω προμαθειαν φέρει· δηλ. φέρει εἰς τὸν νοῦν του τὴν πρόβλεψιν, πρόγνωσιν· τὸ δὲ, ἐν πολλῇ προμηστίῃ ἔχειν τινά, ὁ αὐτ. 1, 88. δηλοῖ ἐν πολλῇ τιμῇ, σὺν πλείστῃ ἐπιμελείᾳ. Πλάτ. καὶ ἡ τοῦ Προμηθέως σοφία. Λουκιαν. Προμηθ. α'.

Προμήθεια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Προμηθέως, καθ' ἣν καὶ ἀγῶνες λαμπάδος ἐτελοῦντο.

Προμηθέομαι, οῦμαι· Μελ. ήσομαι (προμήθης). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον φροντίζω, φροντίδα ἢ πρόνοιαν ποιοῦμαι περί τινος· μετὰ Γενικ. ἑαυτοῦ παρ' Ἡροδτ. 2, 172, αὐτὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ προμ. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, προμηθείᾳ, φρονήσει χρῶμαι, προνοοῦμαι, προβλέπω καὶ μετὰ Αἰτ. Παρ' Ἡροδτ. 9, 108. «Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεὸν σεβόμενος τὸν ἀδελφεὸν, ἤτοι σεβας, ὅπερ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶχεν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ προμηθεύω, λέγεται καὶ αὐτὶ τοῦ Συμβουλεύω, τοιοῦτόν τινα.

*Προμηθεύομαι, Μελ. εὐσομαι. ἀποθ. μέσ. = προμηθέομαι.

Προμηθεύς, έως, Ἰων. ῆος ὁ. Κατὰ τὴν Μυθολογίαν υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης. Ἡσ. Θεογ. 507. Νομίζεται ὅτι ἐφεῦρε πολλὰς τέχνας, καὶ μάλιστα τὰς ἐκ μετάλλων πλαστικὰς, καὶ ὅτι ἔπλασε καὶ ἀνθρώπους ἐκ γῆς· ἔφερε δὲ αὐτὸς πρῶτος καὶ τὸ πῦρ ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τοὺς ἀνθρώπους· τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Προμηθεύς, ὑποτυπόνει τὴν εἰς πάντα ἐμφρονα πρόβλεψιν, καὶ λυπτελῆ ἐκπεραίωσιν τῶν ἐπιχειρουμένων, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀντίκειται τῷ, Ἐπιμηθεῖ, ὅ ἐστι τῷ ὑστέρως καὶ παρὰ καιρὸν προνοῶν περὶ τῶν ἤδη γεγονότων, ἢ συμβάντων. Ἡ ἀρχὴ τοῦ μύθου περὶ Προμ. εὑρηται παρ' Ἡσιοδ. Ἔρ 48. καὶ Θεογ. 510 καὶ ἑξῆς. Ἡ δὲ ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν τιμωρία αὐτοῦ εὑρηται παρ' Αἰσχυλ. Προμ. δεσμ ἴδε καὶ Φουρνουτ. περὶ φύσεως Θεῶν. Κεφ. 18. 2) ἐπειδὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὗτος ἔπλασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ, διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι ὅλους τοὺς πηλουργοὺς, προμηθεῖς ἐκάλουν. Λουκιαν. Προμηθ. 2. ὡς προσηγ. προβλεπτικός, πρόνους, συνετός, ἔμφρων· παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 86. καὶ Ἰαστ. 709. καὶ ἐν γένει ὡς ἐφημ. ἀντὶ, πρόβλεψις, πρόνοια, φρονῆς, σύνεσις· Boekh var. lect. Πινδ. Ὀλ. 7, 44. Meinecke Euphor. σελ. 128. ὅθεν

Προμηθευτικός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίρ. προμηθευτικῶς. Ὁ προμήθειαν μεταχειριζόμενος, προνοητικός, προβλεπτικός, φρόνιμος, προσεκτικός.

Προμηθής, ές, ές, ἡ, ές (πρὸ, μῆθος, ἡ μέλ. μήθω). Προνοητικός, φρόνιμος, προβλεπτικός ὁ προνοίᾳ χρώμενος, ὁ προμήθειαν ποιούμενος μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1073. «Οὐ προμηθὴς τοῦδ', οὐ προσέχων, οὐ φροντίδα ποιούμενος.

Προμηθία, ἡ· ποιητ. καὶ Ἰων. ταὐτὸν τῷ προμήθεια. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιητ. εὑρηται καὶ προμηθὶα ἀντὶ προμήθεια· τῷ Ἰων. σχηματ. χρῆται Ἡροδτ. ἐν δὲ Σοφ. Ἠλεκ. 1036. καὶ Εὐρ. Ἰων. 426. ὅπου ὑπῆρχε ἡ γραφὴ, προμηθὶα, ὁ Ἑρμὰν. ἀντικαθίστησι τὴν συνήθη, προμήθεια.

Προμηθικός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίρ. κοιν. ταὐτὸν τῷ, προμηθευτικός. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1498.

Προμηθίκτρια, ἴδε προμηθίστρια.

Προμηθιόομαι, Ἐπίρ. Μέτ. στίχ. 482. ταὐτὸν τῷ, προμηθευτικῶς. ἅπαξ.

Προμήκης, ες, ὁ, ἡ, ες, μῆκος ὁ. Εἰς τὰ πρόσω μακρὸς, μακρύλος, στενὸς ἢ λιγνὸς καὶ μακρὸς, κατὰ μῆκος ἐκτεταμμένος oblongus.

Προμηλόω, ῶ. Μέλ. ώσω (μηλόω). Πρότερον ἀμβάλλω τὴν μήλην, καὶ καθορίζω ἢ δοκιμάζω πληγήν τινα.

*Προμηνύτρια, ἡ (προμηνύω). Ἡ προμηνύουσά τι, προδότρια παρὰ Σχολ. Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 337.

Προμηνύω, Μέλ. ύσω (μηνύω). Πρότερον μηνύω, σημαίνω, φανερόνω ἢ προδίδω. Σοφ. Ἀντιγ. 84.

Προμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Ἡ πρώτη μήτηρ, ἢ ἡ πρώτη γενέτρια, ἡ παλαιοτέρα μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου (μακρά). Εὐριπ. Φοίν.

Προμηχανάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι (μηχανάομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μηχανῶμαι, παρασκευάζω, συλλογίζομαι, στοχάζομαι· διὰ τοῦ νοός μου ἐφευρίσκω. Διονύσ. Ἁλ. ζ'. 13. ἀλλ' ἐν β', 46. μετὰ Γενικ. «Οὐδὲν προμηχανῶντο τῆς διαβάσεως· δὲν ἐστοχάζοντο δὲν ἐσυλλογίζοντο περὶ τῆς διαβάσεως.

Προμιαίνω, Μέλ. ανῶ (μιαίνω). Πρότερον μιαίνω, ῥυπαίνω, λερόνω.

Προμίγνυμι, καὶ, προμιγνύω· Μ. ίξω (μίγνυμι). Πρότερον μιγνύω, ἀναμιγνύω· Ὅμ. Ἰ, 452. «Πελλαικὸν προμιγῆναι· συνελθεῖν, μιγῆναι, συνευρεθῆναι, συγκοιμηθῆναι πρότερον· καὶ Ὀδ. θ, 452.

Προμισεῖσθαι· ἴδε ἐν τῷ, μισέω.

Προμισθόομαι, Μέλ. νήσω (μισθόω). Πρότερον μισθόω, ἐνοικίζω, ἀναπαλῶ εἰς μνήμην.

Προμίσγω, (μίσγω) ταὐτὸν τῷ, προμίγνυμι.

Προμνάομαι, Μέλ. μνήσομαι (μνάομαι), ἅπαξ. μέσ. Μνηστεύω ὑπέρτινος, ὁ ἐστὶν γίνομαι πρέσβεως, μεσίτης εἰς ὑπανδρίαν τινὸς, συνεργῶ ὑπέρ τινος συναισθίου, ποθρηντινὶ καθ. ζητῶ προτιμῶ νὰ χορηγήσω εἰς τινά τι, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος ἵνα ποιήσω αὐτὸν φίλον μοι· ἄλλως, γίνομαι μεσίτης ἢ προξενητὴς ἵνα ἑνώσω δύο τινας πρὸς φιλίαν, ἢ πρὸς γάμον· ὁμιλῶ ἵνα παρακινήσω καὶ νὰ καταπείσω τινὰ πρός τι· Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. γ'. 18. «Τοιαῦτα προυμνᾶτο ἕκαστον προσώπων· τοιαῦτα ἔπρασσεν εἰς καθ' ἕνα πλησιάζων, παρακινῶν καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ ἵνα διέσῃ, προξενήσῃ εἰς γυναῖκα τὴν· [τὸ δὲ] ἐν Ἀποπομπ. β'. ς'. 36. «Μετὰν τὴν προμνησαμένην· ἀντὶ τοῦ, τὴν προμνητρίδα καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1075. «Προμνᾶται τί μοι γνώμαι· προνοεῖ προβλέπει τι, ἡ ψυχή μου· ἢ ὡς τὸ κοινὸν «Μοὶ τὸ λέγει ἡ γνώμη μου, ἡ ὁ νοῦς μου. ἀντὶ ἡ.

*Προμνηστεύομαι, Μέλ. εύσομαι (μνηστεύω) Ἀποθ. μέσ. = προμάομαι. ὅθεν

Προμνηστικὴ, ἡ συνηθ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ προμνᾶσθαι, ἡ τῆς Προμνηστρίδος. ἐκ τοῦ

Προμνηστικός, κὴ, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προμνήστορα, ἢ ὁ εἰς τὸ προμνᾶσθαι προξενευτὴς ἐπιτήδειος.

Προμνηστῖνος, ἴναι, ἶνα· Εὑρηται παρ' Ὁμηρ. ἐπὶ σημασ. προτύπων τὰ ὁποῖα οὕτω βαδίζουσι· τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου καὶ προχωροῦσι, ὥστε δὲν συγχέονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ τὸ ἓν προσμένει τὸ ἄλλο. Οἱ προμενοῦντες ἀλλήλους καὶ μὴ ἅμα προϊόντες. καὶ δὲ (σκιαὶ τῶν ἐν τῷ ᾅδῃ γυναικῶν) προμνηστῖναι ἐπήισαν. Ὀδ. Λ. 233. ἄληλ. ἐπὶ στίχου καὶ μία τὴν ἄλλην μένουσα προΐσαν ὥσαυτως καὶ Ὀδ. Φ, 230. «προμνηστῖνοι ἐτέλεσσεν. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει. Προμνηστῖναι δὲ, ὡς οἷον εἰπεῖν προμενετῖναι, ὅ ἐστι μία τὴν ἄλλην μένουσα ἐν τῷ ἐπὶ στίχου καὶ κατὰ μίαν προΐέναι· καὶ ἀμέσως ὁ Ὁμηρικὸς τόπος οὗτος, προσώπους οὕτω καθ' ἕνα ἐρχομένους καὶ μὴ κατὰ στίχος· ἀλλὰ πρῶτος αὐτὸς, εἶτα ἄλλος, καὶ ἑφεξῆς· (ἐκ τοῦ μένω γίνεται προμενετῖνος, καὶ προμενέστινος ὡς ἔγρῳ. Βοντ. ἐν Σχολ. Ὀδ. (Ὁ Ῥέμερ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ· πρόμος, ὅπερ δὲν ἔχει εὐθέμιτον ἀκολουθίαν μὲ τὴν ἰδίως σημ. τῆς λέξεως.)

Προμνήστρια, ἡ· καὶ, «Προμνητρίκη, ἴδος, ἡ (προμνέομαι). Ἡ περὶ μνηστείας ὁμιλοῦσα, ἡ συνιστῶσα γάμους, προξενήτρια γάμου. Ξενοφ. Ἀπομ. β', ς. 36. Ἀριστοφ. Νεφ. 41.

Προμνήστωρ, ορος, ὁ· καὶ, *Προμνηστήρα, ῆρος, ὁ. Ὁ περὶ μνηστείας ὁμιλῶν, ὁ μεσίτης γάμου, προξενητής. Νικήτ. Χων. ς'. 5.

Πρόμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ πρὸ τῆς μοίρας, εἱμαρμένης γιγομένος, πρόωρος. Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. «Προμόροις δὲ θανάτοις ἐφθείρατο ἡ νεολαίᾳ· ἀόροις, πρὸ τῆς μοίρας, βιαίοις. Ἀνέκδοτ. β', 326. «Πρόμοιρος νεκρὸς· πρὸ καιροῦ (παρέκαιρα) ἀποθανών.

Προμολεῖν, απαρφ. ἀόρ. β' ἐκ τοῦ προβλώσκω Ὁμ. Ἰλ. Σ. 332. Ὀδ. Ο. 468.

Προμολὴ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πρόστας, Πρόθυρον, πρασύλιον τοῦ οἴκου ἢ θύρας. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 1174. καὶ 260. οὗτω καλεῖ ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸν πρόδρομον σπηλαίου τόπον. ἐν δὲ Ἀνεκδοτ. β'. σελ. 30. «Προμολὴ ὄροφος· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, ἤτις ἄλλως, Ἀκρώρεια, καὶ Προβολὴ, λέγεται, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκβολὴ ἑνὸς ποταμοῦ.

*Προμολὼν, ὁ μετοχ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προβλώσκω. Ὅμ. Ὀ. Σ. 382. προμολοῦσα χέρας· καὶ Φ, 37. Ὀδ. Δ. 22.

Πρόμος, ὁ, πρῶτος, προστάτης, πραηγεύμενος, βατιλεὺς, ὡς τὸ Λατιν. Princeps. Οἰνώνης πρόμος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 699. ἄληλ. ἡγεμὼν τῆς νήσου Οἰνώνης (Αἰγίνης). καὶ Αἰσχύλ. Ἰκετ. 201. «πόλεως ἀγοὶ Πρόμοια καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Β'. 22. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, Πρόμαχος· ἀ πρό τινος ἱστάμενος καὶ μαχόμενος, ὁ πρὸ τῆς σειρᾶς τοῦ στρατεύματος πολεμῶν. Ἰλ. Γ, 44. Ε. 533. Ὀδ. Δ. 493. καὶ, τινί, «πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι τουτέστ. ὡς πρόμαχον ἀντιτάσσεται τῷ Ἕκτορι. Ἰλ. Η, 75. καὶ Χ, 85. καὶ, πρόμος ἀνήρ, Ἰλ. Ε, 533· ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ πρώτῃ παρατάξει καὶ μαχόμενος· (ἡ ἐτυμολ. ἐκ τῆς πρόφειται ὀρθοτέρα καὶ καταλληλοτέρα, τινὲς δὲ τῶν ἀρχ. Γραμ. ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ προμάω, ὁ ἐστ. προζυμοῦμαι. Οἱ σχηματισ. πράμος παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 53, καὶ πρόμνος παρ' Αἰσχύλ. φαίνονται ἅμφ.)

Προμοσχεύω, μέλ. εύσω (μοσχεύω). Πρότερον μοσχεύω, ὁ ἐστὶ, βάλλω ἐν τῇ γῇ κλῶνα δένδρου τινός, ἵνα ἐκβάλλῃ ῥίζας, καὶ ἐπεῖτα ὡς δένδρον νὰ μεταφυτεύσω αὐτό. Θεόφρ. φ. Ἱστορ. ζ'. 7. —

Προμοχθέω, ῶ· μελ. ήσω (μοχθέω). Πρότερον μοχθῶ. κοπιάζω, ἀγωνίζομαι = προπονῶ. Εὐριπ.

Πρόμοχθοι, οἱ. ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἐξοχαί τινες λίθων ἢ ξύλων ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἐφ' ὧν ἐπιστηρίζεταί τι. Βιτρούβ. δ'. 2. Mutuli, Λατιν.

Προμυέω, ῶ· μελ. ύσω (μυέω). Πρότερον μυέω, διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια, κατηχῶ. ὅθεν

Προμύησις, ἡ· ἡ πρότερον γινομένη μύησις, καθαίρωσις· προμ. ὄντως ἐστὶ τοῦ Σαπάτου ὁ ὕπνος. Πλούτ.

Προμυθίστρια, ἡ (μυθίζω). Παρὰ Πολυδ. γ'. 31. ταὐτὸν τῷ, Προμνήστρια, Δωρικ. Walck. Ἱππ. 589. —

Προμύθιον, τὸ (μῦθος). Εἰσαγωγὴ εἰς τὸν μῦθον, ἢ πρὸ τοῦ μύθου γινομένη διήγησις, προοίμιον, ἐπιγραφὴ μύθου τινός.

*Προμυκτὴρ, ῆρος, ὁ (μυκτήρ). Τὸ ἀκρότατον μέρος τοῦ ῥύγχους, ἢ τῆς προβοσκίδος, ἐπιρρυγχίς.

Προμυλαία, ἡ καὶ, Προμυλία, ἡ (μύλη). συνηκ. διὰ ἡ πρὸ τοῦ μύλου ἱσταμένη θεὰ, ἢ προστάτης ἔφορος τῶν μύλων.

Προμυλλαίνω, (μύλλω, μυλλαίνω) ἐκτείνω, ἁπλόνω ἐπὶ τὰ πρόσω τὰ κεκλεισμένα συνηγμένα χείλη· εἰς σχῆμα ῥύγχους.

Προμύσσω, Ἀττ.· ύττω μελ. ὑξω (μύσσω) παρ' Ἀριστοφ. «Τὸν λύχνον προμύσσω· ταὐτὸν τῷ, Προβύω ἐκφυτιλίζω καὶ μετφ. ἐπαιθ.

Προναΐος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἰων. προνήϊος, ἴη, ἴον = Πρόναος.

Πρόναος, ὁ, ἡ, ον (ναός). Ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ ὤν, ὁ καίμενος πρόσθιος ναοῦ. «Ῥωμύλος πρόναους. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 492. «Τὸ πρόναον· καὶ Ἰων. προνήϊον, ὡς οὖσ. ἡ αὐλὴ, ἢ ἡ εἴσοδος τοῦ ναοῦ (Μάρθῃ, παρὰ τοῖς Ἐκλησιαστικοῖς) Ἡροδτ. 1, 51. ὅθεν, Προνηΐη Ἀθηνὰ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Προναία, protemplaris. ἔστι δὲ Δελφοῖς ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε ναὸν κείμενον πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 1, 92, 8, 37, 39· οὕτω καὶ Ἑρμῆς πρόναος, ἐν Θήβαις ἔχων ναὸν πρὸ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπολλώνος Παυτ. Θ, 10, 2. καὶ, Πρόναος Ποσειδῶν. Ἡσυχ. καὶ ἀλλαχοῦ· παραβλ. πρόναια, δ. —

Προναυμαχέω, ῶ. Μ. ήσω. (ναυμαχέω). Μάχομαι πρόσθιος ἢ ὑπέρτινος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπὸ τῶν νηῶν, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων πλέων μάχομαι· μετὰ γεν. Ἡροδτ. 6, 7, 8, 60, 2.

Προνέμω, μελ. μῶ (νέμω). Πρότερον νεμῶ, ἀπομοιράζω. μεταδίδωμι, τινί τι. Πινδ. Ἰσθμ. 8, Μέσ. «Προνέμομαι, εἰς τοὔμπροσθεν βάσω, ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινούμενος, πορευόμενος βάσω ἐπὶ ποιμνίων· καὶ καθολ. ἐπὶ τὸ πρόσω πορεύομαι, προβαίνω, προχωρῶ. ὅθεν Μεταφορ. ἐπὶ πολέμου καὶ μάχης, ἀντὶ τοῦ, Προχωρῶ, προελαύνω Σοφοκλ. Ἠλ. 1384. «Ὅπη προνέμεται· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ Προβιβάζεται.

Προνέομαι, μελ. νεύσομαι (νέομαι). Ἀποθ. οὐδ. προχωρῶ, προπορεύομαι. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Προέρχομαι.

Προνεύω, μελ. εύσω (νεύω). Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν νεύω, κλίνω ἐμαυτόν· σκύπτω ἐπὶ τὰ πρόσω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προνέω, Μ. ήσω (νέω). Πρότερον, ἡ ἔμπροσθεν συμβαίνω ἀποτυγχάνω.

*Προνέω, μελ. νήσομαι (νέω). Πρότερον τὸ πρῶτος νέω, κολυμβῶ. Αἰλ. Ἱστ. Ζ. Α, 4. κατὰ τὸ παρετ. χειρ. γ. —

Προνήτης, ἐη, ἐι, Ἰων. ταὐτόν τῷ, Προνέτης, πρόνοος. Ἡρόδ.

Προνηστεύω, μελ. εὐσω (νηστεύω). Πρότερον νηστεύω, φυλάττω πρότερον νηστείαν. Ἡρόδ.

*Προνήχομαι, μελ. νήξομαι (νήχομαι). Πρότερον νήχομαι, κολυμβῶ. Πλούταρ.

Προνικάω, μελ. ήσω (νικάω). Πρότερον νικῶ. 2) ἀμετ. εἶμαι πρότερος νικητής.

Προνοέω, ῶ, Μ. ήσω (νοέω). Προβλέπω, προνοοῦμαι, προγινώσκω, προαποτίνομαι, πρότερον νοῶ, ἄλλου δ' οὔτε προνήσαντος. Ἰλ. Σ. 526. ὅθι εὖ προϊδόντο, οὐ πρίν γε τόν ὄλεσσαν. ἀπάντησε Ν, 224. 2) Πρότερον στοχάζομαι, συλλογίζομαι, εἰς νοῦν βάλλω. Ὀδυσ. Ε. 364. Ἐκ προνοίας πεισθῆναι. Προβουλεύομαι, Προφυλάττομαι, Πρόνοιαν ποιοῦμαι, φροντίζω. μετὰ Δίν. τοῦ πράγματος. Ἡρόδ. 7, 172. ὑπὲρ ἐμοῦ προνόησον τὸ ὀφεῖλον ἐμοὶ ἄμεμπτον τὸ δὲ «Προνοεῖ, καὶ Προνενόηται ἐπιμελοῦνται, πρόνοιαν ἔχειν, Ξεν. ἐν Παιδ. Κύρου. Δ', ε. 6, ἐστὶ. Ἡ ε. 1. καὶ Ἀνάβ. Ζ'. ς. 33. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται ὁ παθ. σχηματ. προνοέομαι, μέλλων εἰ χρήσαι, ἔσην καὶ ὁ ἀόρ. προνοηθῆναι ἔχει σημασ. ἐνεργ. Λυσ. Ἰσαῖ. Μενεκλ. ὁ δὲ Ξενοφῶν χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. σχήμ. ὁ ἀόρ. προνοηθῆναι, φαίνεται ἔτι ὅτε εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. «Προνοητέον, ἐπιθ. ῥῆμ. πρέπει νὰ προνοῆτε. ὅθεν

*Προνοίη, ἡ, Θηλ. Βλ. Ὀν. μιᾶς τῶν Νηρεϊδῶν. Ἡσ. Θεογ. 261.

Προνοητής, τοῦ. Ὁ πρόνοος, φροντιδα ἔχων περίτινος. Γραμ. Ναζ.

Προνοητικός, ἡ, κόν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς· ὁ τὰ προνοεῖ καὶ προβλέπει τὰ πράγματα, προσεκτικός, ἐπιμελής, φροντιστικός· ὁ εἰς πρόνοιαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς ταύτην ἄγων. Ξενοφ.

Πρόνοια, ἡ Ἰων. προνοίη (νοέω). Τὸ προνοεῖν, ἡ πρόγνωσις, προαίσθησις, τὸ προγινώσκειν προγινώσκων (αἰσθάνομαι τι πρότερον). «Προνοίαισι τοῦ περιμένουσι Αἰσχύλ. Ἀγ. 634. Σοφ. Ο. Τ. 978. Τραχ. 823. 2) Τὸ προβλέπειν τὰ πράγματα, ἤτοι πρότερον ἐνοεῖν καὶ στοχάζεσθαι, Φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, προβουλή, προμήθεια, ὡς Ἡσιόδ. ἐκ προνοίης ὅηλ. ἐκ προτέρας σκέψεως, προμελετημένος· 1, 120. 159. 2, 151. 161. 6, 66. ἀντ. τύχη, κατὰ τύχην. πάντ. 8, 87. καὶ Ξενοφ. Ἀγ. ἡ 3. «ἐπαινῶ κἀκείνου τῆς προνοίας αὐτοῦ· καὶ ἐν Ἀνάβ. Ζ. ς'. 30. «Τὴν μὲν σὴν προνοιαν ἐπαινῶ· αὐτοῦ, Τὴν καλὴν σου συμβουλὴν ἢ προμήθειαν. 3) Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὡς δια τῆς προνοήσεως, τῆς ἐμφρονος περὶ τὰ πράγματα σκέψεως ἐλαχρώτο ὑπὸ τοιούτου ἐπιθύμου, ἐν Δελφοῖς. Αἰσχυν. Κτησ. Παυσ. 10, 8, 4. ὅπου καὶ Πρόνοος ἐλέγετο, ἴδε Πρόνοος. Πασὰ Σοφοκλ. Τραχ. 823, ἐπαλαφώνου προνοίαις· λέγεται ἡ πρὸ τοῦ βωμοῦ θεά, ἥτις ἐβοήθει τοὺς χρηστοὺς, προφητεύσα. καὶ θεὰ Πρόνοια· ἐωυτῆς. ἡ τοῦ ζηῦ ὑπερτάτη πρόνοια, αὐτὸς ὁ Ζεύς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λέγεται ἡ Εἱμαρμένη.

Προνομεία, ἡ· ταὐτόν τῷ προνομή. 2. Φιλόστρ. Εἰκ. β', 72.

Προνομεία, ἡ (προνομεύω). Ἁρπαγή, σκύλευσις, ἐπιστισμός, Κήτ. Προνομία.

Προνόμευμα, τό. Πᾶν ἐφ' ᾧ δύναται τὰ ἁρπάζητε, τὰ ληϊλατήσῃ, λάφυρον σκύλευμα, Νεκτ. Χρονικ. δ'. 11.

Προνομευτής, οῦ, ὁ· ὁ προνομεύων, ὁ ἐπισιτιζόμενος ὁ λαφυραγωγῶν. ἐκ τοῦ

Προνομεύω, ἐν καιρῷ πολέμου ἐκβαίνω αἰτῶ τὰ περὶς διὰ νὰ αὔρω τροφάς, ἐπισιτίζομαι, διαρπάζω, σκυλεύω, ληϊλατῶ «Προνομεύειν τὴν χώρην· ληϊζειν, διὰ τῆς ἁρπαγῆς τῶν τροφῶν ληϊλατίζειν αὐτήν, Διονύσ. Ἁλικ. ς'. 41. ὀδεν

Προνομή, ἡ. Τὸ προνομεύειν, ἐπισιτίζεσθαι, ἡ ζήτησις τῆς τροφῆς καὶ ἡ ἁρπαγὴ ἀπὸ ἐχθρικὴν χώραν, λεία, λαφυραγώγησις. Ξεν. Ἀνάβ. Ε', ά, 4. Ἑλλ. Α', ἄ. 24. 2) ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τὸ ῥύγχος τῶν μυῶν, ἐμβοσκίς. Πολύβ. έ. 84. καὶ Λουκιαν.

Προνομία, ἡ· τὸ διὰ ψηφισμάτων δικαίωμα, προτίμησις διὰ νόμου, τὸ παρὰ Λατίν. Privilegium. Λουκιαν. καὶ Δίων Κάτ. 2) Ταὐτόν τῷ Προνομαία, Γαλην.

Προνόμιον, τό, εἴδος τι μελῳδίας προηγούμενον τῆς κυρίας ᾠδῆς. Ὁ Συνέτιος συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Προοίμιον, ἐκ τοῦ, Νόμος, ὅτε καὶ σημαίνει εἴδος τι ᾠδῆς· ὡς καὶ παρ' Ἰουλιανῷ λόγ. β'. «Ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων. οὕτω καὶπαρ' Ἰμερίῳ λόγ. δ'. 3. «ὥσπερ τι μέλος προνόμιον πρὸ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς». Ζήτ. καὶ Προαύλιον. 2) Ταὐτόν τῷ, Προνομία, τὸ διὰ νόμου ἀπονεμόμενον δικαίωμα, ἐλευθερία τις δεδομένη πρός τινα κατά προτίμησιν τῶν ἄλλων, ἵνα χαίρῃ δικαιώματά τινα. Privilegium. ὁ Σουϊδας ἑρμηνεύει τό, Προνόμια, διὰ τοῦ, Προλήμματα, ἐπιφέρων τὴν ῥῆσιν. «Σαυτῷ τὰ προνόμια τῶν ἀλλοτρίων ἐπαρχιῶν δικεκλικῶν, Μιλήλας Χρονικ. «παραπτῶν προνόμια τοῖς ἐκεῖ καταφεύγουσιν.

*Προνομοθετέω, μελ. ήσω (νομοθετέω). Πρότερον δίδω νόμον τινά, διορίζω, ἢ θεσπίζω τι πρότερον δι' ἑνὸς νόμου.

Πρόνομος, ὁ, ἡ, οι (νομή). Ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω βόσκων, ἢ ἐν τῷ βόσκειν προχωρῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 588. «Ἰοτὰ προνομαι· ταὐτόν τῷ, Πρόβατα, ὅλα τὰ βοσκήματα ὁ Σουϊδᾶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, Θεσπιῶν, δικαιωμάτων· ἐπιφέρων, καὶ ῥῆτ. «Τί δέ μοι φύσεως μέλει καὶ προνόμιόν τε; ἓξ ἀνωνύμως ἑρμηνεύει τό, Προνομίων διὰ τοῦ, προλημμάτων.

Πρόνοος, ὁ, ἡ, ον· συνηρ. πρόνους, ὁ, ἡ, ουν (νόος) καὶ Συγκριτ. προνούστερος, Σοφοκλ. προνοητικός, προμόθης, συνετός, πρόνοιαν ἔχων.

*Πρόνοος, ὁ· ἀρσ. Κύρ. Ὀνομ. ἑνὸς εὐγενοῦς Τρωός. Ἰλ. Π, 399. παράβαλ. Προνόη.

Προνοσέω, Μέλ. ήσω (νοσέω). Πρότερον νοσῶ, γίνομαι ἄῤῥωστος.

Προνοτίζω, Μέλ. ίσω (νοτίζω). Πρότερον νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω.

Προνουμηνία, ἡ (νουμηνία). Πρὸ τῆς νέας σελήνης ἡμέρα. Ο'.

Προνύξ, ἐπίρ. (νύξ). Δι' ὅλης τῆς νυκτός· παννυχί, ἀντιτ. τῷ προῆμερ.

Προνωπής, ὁ, ἡ, ές· ταὐτόν τῷ πρηνής· ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κύπτων, κεκυφώς, κλίνων, κάμπτων ἑαυτόν, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην εἰς τὰ ἔμπροσθεν· ἐπὶ τόπου, κατάντης, καταφερής, κρημνώδης. Λατ. pronus, praeceps. καὶ μεταφ. ὁ ἔχων κλίσιν πρός τι, ἐπίῤῥεπής, ὁρμητικός, ταχύς, προπετής, ταχύβουλος. «Εἰς τὸ λοιδορεῖσθαι· Εὐρ. Ἀνδρ. 729. καὶ, προνωπῆ λαβεῖν ἔδρᾶν, Αἰσχ. Ἀγ. 242. ἀντὶ, αἰωρηθεῖσαν, ἀνυψωθεῖσαν ἐκτόρευσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν· «προνωπής ἐστι καὶ ψυχορράγεῖα δηλ. κλίνει πρὸς τὸ τέλος, πληπίζει ν' ἀποθάνῃ Εὐρ. (Ἡκτὰ τῶν Πατσοβίων πίθων. ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις ἐκ τῆς, πρὸ καὶ ὤψ, ὡς ἐνώπιος, δηλ. μὲ πρὸς τὰ πρόσω τετραμμένον πρόσωπον, ἢ κεφαλήν· ὁ δὲ Ῥιέμερ ἐτυμολογεῖ αὐτὴν ἐκ τοῦ πρών· = πρηνῶ, πρὴν καὶ ὤῤ· τὸ δὲ προνώπιος καὶ προνωπὴς φαίνεται ὅτι εἶχον διάφορον ἐτυμολ. καὶ χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς εἰκάζει ὁ Πασ.)

*Προνώπιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τείχους, ὁ ἔξωθεν τῶν τειχῶν ἱστάμενος ἢ εὑρισκόμενος, ὁ ἔξω τῆς οἰκίας, τοῦ δωματίου κείμενος, καθόλου, ὁ ἔξω που ὢν καὶ, τὰ προνώπιον, τὸ προδωμάτιον, προαύλιον, ὡς, προθύρου. Λατ. compita, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν· Εὐρ. Βακχ. 629. Ἱππολ. 374. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. δ'. 14. λέγει προνώπια, τὰς λεωφόρους ὁδούς, ἢ τὰς τριόδους, ἔνθα ἵσταντο οἱ προστάται θεοὶ τῆς πόλεως, καὶ «Ἥρωες προνώπιοι» λέγονται παρ' αὐτῷ, οἱ προστάται ἢ κατοικίδιοι θεοί· lares compitales· παραβλ. ἐνώπιος, ἢ ἐξώπιος· (ἐτυμολ. ἐκ τοῦ πρό καὶ ἐνώπιον, ἀντὶ πρὸ τῶν ἐνωπίων.)

*Προνώπος, ὁ, ἡ, ον, = προνώπιος, ἄμφ.

Πρόξ, οκός, ἡ καὶ ὁ. Εἶδος ἐλάφου, ἄγριον τετράποδον ζῶον, ὡς ἡ δορκάς, πίθαν. νεβρίς, ἐλάφων ἔκγονα νεογνά· ἄλλοι ἔρμην. τοῦτο διά τοῦ, ἐλλαφος· εὑρηται παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 295. «τὸν δὲ (κύνα) πρόιθεν ἀγίνετον νέοι ἄνδρες αἴγας ἐπ' ἀγροτέρους ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς· ὅς τις ἔχει καὶ προτάς, Τύμν. Ἀφρ. 71. ὁ Ἀριστοτ Ζῶ. Ἱστορ. β'. 15. καὶ Ζώ. μορ. δ'. 2. τάττει τοῦτο τὸ ζῶον πλησίον τῆς ἐλάφου, οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκτὸς τούτου ἐν Ζώ. μορίων γ'. 2. καλεῖ τοῦτο, δορκὰς μικρὰ, τῆς ὁποίας ἄρχονται νὰ φυτρώνωσι κέρατα. ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ μία τῶν ἐπὶ τῆς Προποντίδος νήσων Πρικόννησος, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων καλεῖ καὶ ἐλαφόννητον.

*Πρόξεινος, ὁ Ἰων. ἀντὶ πρόξενος. Ἡρόδ.

Προξενέω, ῶ. Μ. ήτω. παρτ. προυξένουν (πρόξενος). Προξενος εἰμὶ τινός· ὁ ἐστὶ δέχομαι ξένον τινά ὡς ἀπό μέρους τῆς ἀρχῆς, τοῦ πράτους, ὡς δημόσιον ἢ τὰ κοινὰ πράττοντα· τινός, Ξεν. καὶ Δημ. 2) προξενος εἰμὶ ξένου τινος, ὁ ἐστι, βοηθῶ καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν· καθόλ. ὑπερασπιστής, κηδεμὼν εἰμί τινος, Ἀριστφ. 3) προξενῶ, χορηγῶ, παρέχω τινί τι, προμηθεύω, πραγματεύω, ἀποδείκνυμι, συνίστημι· κυρ. ἐπὶ καλοῦ. Σοφ. ΟΤ. 1483. ΟΚ. 465. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ὡς «τὴν λιτότητα ἡμῖν Ἡσίοδον προξενεῖν» Πλουταρχ. «Φοιτητὴν προξενεῖν» Πλατ. Ἀλκ. α'. 13. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ αἴτιος εἰμὶ ἢ γίνομαι, συνενεργῶ, ἀποτελῶ, καὶ ἐπὶ κακῆς Ἕνν. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 14, «Κίνδυνόν τινι προξενεῖνα. ὡσαύτως, θάνατον, ὀδύνην, ὀνείδη προξ. κ. τ. τ. ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ προξενῶ κόρην εἰς γάμον τινί. Λογγ. 3, 26. ὅθεν

Προξένησις, ἡ. Τὸ προξενεῖν, χορηγεῖν, ἀποδεικνύειν.

Προξενητής, οῦ, ὁ (προξενέω). Ὅς τις προξενεῖ, μεσίτης, προμνήστωρ, συνεργός, αἴτιος. ὅθεν

Προξενητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προξενητὴν ἢ εἰς τὸν πρόξενον, ὁ εἰς τὸ προξενεῖν ἐπιτήδειος· καὶ «Προξενητικὸν, τὸ ὁ μισθὸς τοῦ προξενητοῦ, τοῦ μεσίτου.

Προξενήτρια, ἡ. Ἐκ τοῦ προξενητὴρ, ἡ προμνήστρια, ἡ εἰς γάμον συνεργοῦσα γυνή, καθόλ. μεσίτρια.

Προξενία, ἡ. Ἡ ὑπάρχουσα φιλία ἐκ ξενίας μεταξὺ δύο πόλεων, δημόσιος κοινὴ ξενία, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ προξενεῖν· ἢ ἀπ' ὀνόματος τῆς πόλεως τῶν ξένων ἢ τῶν πρέσβεων ὑποδοχή· Πινδ. Ὀλ. Θ, 126. καὶ Νεμ. Η, 96. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. δ'. καὶ 2) ὁ πίναξ ἢ ἡ ἐπιστολή, δι' ἧς ἀκουρύτου ἰδία ἢ κοινῆς τις συμμαχία ἢ συμφωνία. Πολύβ. ιβ'. 12. ὅ ἐστιν, ἡ περὶ συμμαχίας διαλαμβάνουσα γραφή. Ἀντίγ. Καρυστ. 15.

Πρόξενος, ὁ, Ἰων. πρόξεινος Ἡρόδ. Λέγεται μεταξὺ δύο ἐπαρχιῶν ἢ πόλεων, ὅστις ἄλλως μεταξὺ δύο κοινῶν ἀνθρώπων, ξένοι, λι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γεται· hospes publicus. α) εἰς ἐκλελεγμένος ὑπὸ τῆς πόλεως πολίτης ὅς τις ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἐδέχετο τοὺς ξένους πρέσβεις, ἐφρόντιζε διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν τὰς πολιτικὰς, καὶ προσέφερεν αὐτοῖς πᾶσαν χρειώδη βοήθειαν καὶ προστασίαν. β) Ὁ ἐπὶ δημοσίᾳ φιλίᾳ διαμένων εἰς μίαν ἄλλην ἐπαρχίαν ἢ πόλιν· ὡς πρέσβυς ἢ ἀπεσταλμένος διὰ κοινὰς ὑποθέσεις. Ἡροδτ. 6, 57. τοῦτο δὲ τὸ δικαίωμα ἀπενέμετο κατ' ὀξυχὴν εἰς τοιούτους ξένους ὡς ἐξαίρετος τιμὴ ὅσοι ἀγαθὸν εὐβουλεύσωσι εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἐκείνην· οὕτως ψ. εἰ· ἐκαλεῖτο ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα, πρόξενος καὶ φίλος τῶν Ἀθηναίων Ἡροδτ. 8, 143. καὶ ὁμοίως, πρόξενος καὶ εὐεργέτης αὐτῶν· ὁ αὐτ. 8, 136. γ) καθόλ. ἐλέγετο Πρόξενος ὃς τις ἐπιστατοῦσε καὶ ἐφρόντιζε περὶ τῶν συμφερόντων ἑνὸς ἀλλοτρίου κράτους μετὰ τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἂς περὶ τούτων ἐλάμβανε διαταγὰς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς του, ὡς οἱ λεγόμενοι παρ' ἡμῖν ἀντιπρόσωποι. Ἀγέντας (agens). Ὁ Κορσὴς παραβάλλει τοῦτο μὲ τὸ τῶν Ἰταλῶν Κόντσουλος· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Καϊμακάμης, ἢ Κεχαγιὰς τῆς χώρας. Ἀριστοτ. πολιτ. ε, 4. ἐνίοτε δὲ ἐλαμβάνετο τὸ, Πρόξενος καὶ ἐπὶ τῆς σημαντ. τοῦ ξένος. 2) ἐν γένει, ὁ παρίζων, χορηγῶν, προμηθεύων, ἢ προξενῶν τι, ὅς τις φροντίζει περὶ τινος ὑποθέσεως, εὐκολύνων αὐτὴν, ἐτελεῖ, φέρει εἰς πέρας συνίστησι· καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημαντ. ἐλαμβάνετο ἡ λέξις ὡς κυρίως ἐπιθ. δικαιτέλητ. ἐνῷ ἐν τῇ προτέρᾳ σημασίᾳ εὑρηται μόνον κατ' ἀρτ. γένος. Ἴδε Walk Ἡροδτ. 6, 57 καὶ Ἀμμιαν. 3, 10. σ. 198. Boeckh. Ath. Staatsh. i. σελ. 55. 2 καὶ Franc. καὶ Ulrich de proxenia Berl. 1822. —

*Προξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω). Πρότερον ξηραίνω, στεγνόνω.

Προξηροτριβέω, ῶ μελ. ήσω (ξηροτριβέω). Πρότερον ξηροτρίβω, ἢ διὰ ξηρᾶς τρίψεως θεραπεύω. Ἰατρ.

Προξυράω, ῶ μελ. ήσω (ξυράω). Πρότερον ξυράω· ξυριζω.

*Προξυρίζω· μελ. ίσω (ξυρίζω) = προξυράω. —

Προόδευσις, ἡ (ὁδεύω). Τὸ προοδεύειν, προηγεῖσθαι.

Προοδεύω, μελ. εύσω (ὁδεύω). Πρό τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν ὁδεύω.

Προοδηγός, ὁ. Προηγούμενος, προπορευόμενος, ὁδηγός. Ἰακ. ΑΠ. 198.

Προοδος, ὁ, ἡ (ὁδός). Ὅστις διέβη, ἐπέρασε τὸν ὁρόμον προτήτερα, προγενέστερος, καὶ ὁ πρὸ τῆς ὁδοῦ κείμενος.

Προοδοιπορέω, ῶ μελ. ήσω (ὁδοιπορέω) Πρότερον ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω.

Προοδοιπόρος, ὁ, ἡ ον (ὁδοιπόρος). Ὁ πρότερον ὁδοιπορῶν, ταξειδεύων· παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ Ὁδοῦρος.

Προοδοποιέω, ῶ μελ. ήσω (ὁδοποιέω) Προπορευόμενος πρότερον ἢ ἔμπροσθεν ἐξισάζω καὶ ἑτοιμάζω τὴν ὁδόν. Ἀριστοτέλ. καθόλου Πρότερον ὁδοποιεω, παρασκευάζω τὴν ὁδὸν. μεταφ. παρασκευάζω τὰ μέσα εἰς τι, γίνομαι αἴτιος, προξενῶ συνηθ. μετὰ Δοτ. ἢ μετὰ τῆς, πρὸς εἰς Λίτ. προοδοποιεῖν τῷ φόβῳ α Ἀριστοτ. καὶ προοδοποιεῖ πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, ὁ αὐτ. καὶ, τινέτι ἢ τινος προοδοποιῶ σοι τοῦτο ἢ τούτου· ὅλ. σοῦ ἀνοίγω τὸν ὁρόμον εἰς τοῦτο, σὲ εἰσάγω· καὶ παθητ. — φέρομαι πρός τι, ἐλίσω, εἶμαι ὑποκείμενος προοδοποιούμενος πρὸς τὴν φθορὰν. Ἀριστοτ. τοῦτ. ὑποκείμενος εἰς... —

Προοδοποίησις, ἡ· ἡ πρότερον γινομένη ἑτοιμασία τῆς ὁδοῦ, προετοιμασία, καὶ προπαρασκευὴ εἴς τι.

Προοδοποιητικός, κὴ, κὸν· ὁ προοδοποιῶν, προετοιμάζων τὴν ὁδὸν, πρόδρομος, προελαύνων στρατιωτ. —

Πρόοδος, ἡ (ὁδός). Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεία, ἡ ἔλασις ἐπίδοσις, τοῦ στρατοῦ, ἔξοδος ἢ ἐκφορὰ, ἐκβολή. 2) Προκοπὴ, Ξενοφ.

*Πρόοδος, ος, ὁν, ον (ὁδός). Ὁ προπορευόμενος, προοδοιπορῶν· πρόδρομος, προστρατεύων.

Προόδους, ουντος· ὁ, ἡ (ὁδούς). Ὁ ἔχων ἐπὶ τὰ πρόσω τοὺς ὀδόντας ἐξέχοντας, ὃ ἔστιν, ὁ τοὺς ὀδόντας προὔχοντας καὶ ἐξωτέρω ἔχων τοῦ ἀέοντος. Πολυβ. β. 75. = Πρόοδων, οντος.

Προοικειόω, ῶ μελ. ώσω (οἰκειόω). Πρότερον οἰκείον ποιῶ, ἰδιοποιῶ Μέσ. «Προοικειόομαι,» οὖμαι, πρότερον ποιῶ ἐμαυτῷ οἰκεῖον, τὸν ἐλκύω πρὸς ἐμαυτὸν, τὸν κερδίζω.

Προοικέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκέω). Πρότερον οἰκῶ, κατοικῶ 2) μετβ. τινά

Προοικία, ἡ (οἶκος). Τὸ προεξέχον μέρος τῆς οἰκίας.

Προοικοδομέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκοδομῶ). Πρότερον οἰκοδομῶ, ἢ πρό τινος ἄλλου τόπου ἡμέρους οἰκοδομῶ. —

Προοικονομέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκονομέω). Πρότερον οἰκονομῶ, ἑτοιμάζω, διατάττω ὧδε

Προοικονομία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη οἰκονομία, προδιάθεσις, ἑτοιμασία εἴς τι.

Προοικονομικός, ἡ, όν. Ὁ πρότερον οἰκονομῶν, ἑτοιμάζων, ὁ εἰς προοικονομίαν ἀνήκων.

Προοιμιάζομαι, Μέλ. άσομαι παρακ. πεπροοιμίασμαι Λουκ. (προοίμιον). Ἀποθ. μέσ. Ἀρχίζω μίαν ὁμιλίαν, διήγησιν διά προιμίου, κάμνω πρόλογον τινά συντομον προάσεισιν τῶν ὅσων μέλλω νὰ διηγηθῶ, εἶμαι, ἀρχίζω μίαν ὠδὴν διά τινος προάσματος, προαγώϊσμα ποιῶ ἐν τῷ καταρχεσθαι τῆς ὠδῆς, prooemior· ἐν γένει κάμνω τὴν ἀναρχὴν, τὴν εἰσαγωγὴν· ὧδεν

Προοιμιακός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προοίμιον ἀνήκων, χρησιμεύων· ὡς Προοίμιον.

Προοίμιον, τό (οἶμος). Προανάκρουσμα, πρόασμα· ἐν μουσ. Τὸ πρὸ τοῦ κυρίου ἄσματος ψαλλόμενον, ἢ πρώτη ἔναρξις ὠδῆς τινός. «Ἀοιδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου Ποιθ. Νεμ. β. 3 τουτ. ἄρχονται νὰ ψάλλωσι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὠδῆς των ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Διός· δι' αὐτοῦ πρώτου προοιμιάζονται· καὶ Πυθ. ἡ. — 2. ἔτι καὶ ἓν εἶδος λυρικῶν ἀσμάτων προηγουμένων ἑνὸς μεγαλητέρου ὕμνου· καὶ αὐτὸς οὕμιος Θουκ. γ. 104. Μεταφ. πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου ἢ διηγήσεως, εἰσαγωγή. Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. «Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον.» 2) «Προοίμιον δείπνου· ἢ πρὸ τοῦ κυρίου δείπνου ποικιλία τῶν ὀστρέων, κ. τ. λ. πρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξεως λαμβανομένη, παρ' Ἀθην. δ'. 132. ὧδεν

*Προοιμῳδής, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος προοιμίου, ὁμοιάζων προοιμίῳ. Τζετ. εἰς Ἰλ. σελ. 146. —

Προοιστέον, ταὐτὸν τῷ, Προοιστέον· ἐκ τοῦ

Προοιστός, ὁ, ἡ (προΐημι). Ὁ εἰς τοὔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ ἔξω ἐκβεμενος προπεπτος, ἐκτεταμένος. Ἀπολλ. Δύστ.

Προοιχνεύω (οἰχνεύω) = προοἴχομαι.

Προοἴχομαι, μελ. οἰχήσομαι (οἴχομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον εἴχομαι, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, προβαίνω, προπέρχομαι.

*Προολισθαίνω, μελ. ανῶ (ὀλισθαίνω). Πρότερον γλυστρῶ, σκοντάπτω, ἢ πίπτω. —

Προόλλυμι μελ. ὀλέσω (ὄλλυμι). Πρότερον φθείρω, ἐφκίζω. φονεύω.

Προομαλίζω, ἢ Προομαλύνω· μελ. ίσω (ὁμαλίζω). Πρότερον ὁμαλύνω, ὁμαλὸν ποιῶ, ἰσάζω.

Προόμνυμι, καὶ Προομνύω. Μέλ. ύσω, (ὄμνυμι). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινος ὀμνύω, τοὺς θεοὺς, τουτ. ἐπ' ὀνόματι τῶν θεῶν ὄθεν

Προομοσία· ἡ ἰδε Προωμοσία· αμφ.

Προομολογέω, ῶ μελ. ήσω καὶ προομολογεσω, Ἀποθ. μετ. (ὁμολογέω). Πρότερον ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, συμφωνῶ.

*Προονειδίζω, μελ. ίσω (ὀνειδίζω). Πρότερον ἢ πρώτος ὀνειδίζω τινά, τῷ ἐπιφέρω ὀνειδος ἀτιμίαν, ἢ ἐλέγχω, ἐπιπλήττω.

*Προονομάζω, μελ. άσω (ὀνομάζω). Πρότερον ὀνομάζω.

*Προοξύνω, μέλ. νῶ (ὀξύνω). Πρότερον ὀξύνω, παροξύνω, παροργίζω τινά.

Προοπτάνω (ὀπτάνω) νεώτ. καὶ ἄχρηστ. σχηματ. τοῦ προοράω. Νικήτ. Χρον. α' 6.

Προοπτάω, ῶ μελ. ήσω (ὀπτάω). Πρότερον ὀπτάω, φήνω, ἢ κάμνω νὰ φηθῇ.

Προοπτέος, έα, έον· ἐπιθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ, προοπτῶν, χρή, δεῖ προοπτῶν φροντίζειν τινός. Ἡροδτ. 1, 120.

Προόπτης, ου, ὁ. Ὅς τις προβλέπει. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Προόπτομαι, Μέλ. όψομαι. Πρότερον βλέπω, ἄχρ.

Προόπτος, ὁ, ἡ, ον ῥημ. ἐπιθ. τοῦ προοράω ὃν βλέπει τις πρότερον ἢ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, ὁρατός, σαφὴς, φανερὸς, προφανὴς. Αἰσχύλ. Θήβ. 848. «Προὔπτος ἀγγέλου λόγος,» καὶ Ἡροδτ. 9, 17. —

Προοπτικός, ἡ, όν. ἐπιθ. ῥημ. ἐκ τοῦ προοράω, ὃ εἰς τὸ προορᾶν ἀνήκων ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων, ὁ προβλέπων, προβλεπτικὸς, φροντιστικός.

Προοράτός, ἡ, όν. Ὃν δύναταί τις νὰ προϊδῇ ἢ ὃν εἶδέ τις πρότερον, ὃς πρότερον ἐφάνη ἢ ἐφάνητο. Ξενοφ.

Προοράω, ῶ μελ. ὄψομαι, αόρ. εἶδον (ὁράω). Ἐμπροσθέν μου βλέπω, βλέπω τὰ ἐμπροσθέν μου κείμενα, πρότερον βλέπω, προβλέπω μετὰ Γενικ. φροντίζω, ὑπέρ τινος προσ. ἢ πραγ. Ἡροδτ. 2, 121, 1. 3, 159. ἑαυτοῦ. Ἡροδ. 5, 39. — προγινώσκω, φανερῶς βλέπω. Ξενοφ. καὶ Μέσ. «Προοράομαι,» ῶμαι, ὑποτεύομαι· ἐν ὑπειλῇ εἶμαι, συμπεραίνω, φοβοῦμαι. Δημ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προμηθοῦμαι, προνοοῦμαι, πρόνοιαν, ποιοῦμαι.

Προορίζω, Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Πρό τοῦ ὅρου ἀνίσταμαι, ἐξυπνῶ, πρὶν ἐξημερώσῃ σηκόνομαι,

Προορίζω, Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Πρότερον ὁρίζω, ὁρια τίθημι, διορίζω, βάλλω σύνορα· πρότερον διορίζω, ἀποφασίζω. Μέσ. Προορίζομαι, πρότερον ἐκτιμῶ τι βάλλω αὐτὸ εἰς ὑπόθεσιν, ἀνεγυράζω, ἢ ἐκτιμῶ τι πρότερον δημοσίᾳ. Δημοσθ. «Τὸ μὲν χωρίον καὶ νῦν οὗτος φησὶν ἀποτετιμῆσθαι τάλαντον, τὴν δὲ οἰκίαν ὡς προωρίσατο, δισχιλίων.» ὧδεν

Προορισμός, ὁ. Ὁ πρότερον γινόμενος ὁρισμὸς, διορισμὸς, ἄχαρ. τῶν συνόρων καὶ ἡ τιθεμένη ὑπόθεσις ἐπί τινος ἀποίητου.

Προορμάω, ῶ μελ. ήσω (ὁρμάω). Πρότερον ὁρμάω, ἐλαύνω, κινῶ, φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, μακρύτερον φέρω. Ξενοφ. Κύρουπ. δ'. γ'. 1. «Δι' ἀμάξης προορμᾶν.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Παρορμῶ τινὰ διεγείρω, 2) ἀμτβ. ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπάγω ἢ πνεῦμα, προπορεύομαι, προελαύνω.

*Προορμίζω, μελ. ίσω, (ὁρμίζω). Ἐπὶ τὰ πρόσω εὐθύνω, κυβερνῶ, ἢ ἀράζω τὴν ναῦν. Θεοκ. Κ', 38.

*Προορόω, μελ. ώσω, (ὀρόω), πρότερον ἀνορθώνω, ἐξορμῶ, ἀνατρέπομαι, τοῦ λογισμοῦ, Θεμιστ.

Προορύσσω, ξω. Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν ὀρύττω, σκάπτω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προορχέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ὀρχοῦμαι). Ἀποδ. μέσ. Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος εἰμὶ τοῦ χοροῦ, ἢ ἐρῶ τῶν ἄλλων χορεύω.

Προορχηστήρ, ῆρος, καί, «Προορχηστὴς, ου, ὁ. Ὁ χορυφαῖος, καὶ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ προστάτης καὶ προαγωνιστὴς αὐτοῦ· παρὰ Θετταλοῖς ταύτὸν τῷ, Πρωταγωνιστής. Λουκιαν. Ὀρχ. 14.

Πρόοιδα. Ἀόρ. β'. προστ. τοῦ προΐημι.

*Πρόουρον, τό. Οἶνος ῥέων ἐκ τῆς σταφυλῆς πρὸ τοῦ αὐτὸ τὸ πατηθῆ εἰς τὸν ληνόν.

Προοφείλω, μελ. λήσω (ὀφείλω). «Πρότερον ἢ πρὸ καιροῦ χρεωστεῖ εἰς τινα τι, κακὸν τινί, ἢ χρηστὸν, αὐτὸ χρεωστῶ· ἀποδώσω τὸ κακὸν, ἢ τὴν χάριν· καὶ Δημοσθ. «Μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος οὗ αὐτῷ προωφείλετο· ἂν δὲν ἠλευθέρωσε πρότερον κάμμίαν μεγάλην ζημίαν, περὶ ἧς ὁ ζημιωθεὶς ἔμενε χρεώστης εἰς αὐτόν. «Ἆρα προωφείλετ᾽ χρεώστ᾽ τῇ πόλει παραπέσαι; ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 648. ἄραγε διὰ τὰς, ἂς ἀπηλαυσα τιμὰς, δὲν ἔχω χρέος, νὰ συμβουλεύσω κανένα καλὸν διὰ τὴν πόλιν; «Καλὸν ἄρα παῖς πλευρᾶς τι προὐφείλας μέγα· ἀ αὐτ. Σφῆξ. 8. ἤγουν, ἦς ἄρα ἄξιος νὰ λάβῃς πληγὰς πρότερον· καὶ ἠσθ. προωφειλόμαιφορὰς προωφειλόμενος, ὁ ἀπὸ πρότερον, πρὸ καιροῦ χρεωστούμενος φόρος Ἡροδ. 6, 59. ὅπου καὶ ἄλλως χειρ. προσοφειλόμενος, κεῖται· καὶ ἐκθ. προωφειλόμενη, τιμὴ Ἡρόδ. 5. 82. ἀντὶ τοῦ, εὐεργεσία προωφειλομένη, Θουκ. α'. 32. «Εἴπερ προὐφείλετο αὐτῷ κακὸν· ἐν Ἀντιφ. Ἂν δὲν ἠτοιμάζεις νὰ παιδευθῇς ἀπὸ τὰ προεργα ποὺ ἔκαμες.

Προοφθαλμίς, ίδος, ἡ (ὀφθαλμὸς) τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὰ πρῶτα βλαστήματα τῶν νέων κλημάτων, Γεωπ. ε, 3. —

Προοχεύω, πρότερον ὀχεύω, ἐπιβαίνω, καὶ βατεύω ἐπὶ ὄρη.

Προοχή, ἡ (πρόεχω). Ἡ ἐξοχὴ τόπου τινὸς, οἷον προβολὴ, λόφος, κ. τ. τ. Πολύβ.

Πρόοψις, ἡ (ὄψις). Τὸ προβλέπειν, προόρασις Θουκυδ. «Ἄνευ προόψεως· «μὴ ἀπὸ τοῦ φαισροῦ, αἴφνης.

Προπαγής, ές, ὁ, ἡ, ές (πηγνύω) Εἰς τὰ πρόσω στερεωμένος· ἢ ἐξέχων, ὁ εἰς τοὔμπροσθεν ἑστάμενος. Λουκιαν. Μύ. 3. «Ὀφθαλμὸς προπαγὴς· κυρίως λίαν σκληρὸς καὶ τεταμένος.

Προπάθεια, ἡ (προπάσχω). Ἡ προαίσθησις πάθους τινος ἢ τόσου, τὸ προγινόμενον ἢ προηγούμενον σημεῖον πάθους τινος.

Προπάθημα, τό. Ὅπερ πάσχει τις πρότερον.

Προπαιδεία, ἡ. Ἡ προγιομένη παιδεία, θεσπαλία. Ὁ Σουΐδ. ἔχει· Προπαίδειαι, τὰ πρῶτα μαθήματα· βέλτιον δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προπαίδια, ἡ· ἡ πρώτη διδασκαλία, τὰ πρῶτα γράμματα.

Προπαίδευμα, τό· τὸ ἐκ προγενομένης ἢ προηγουμένης παιδείας μέρος διδαχθὲν ἐκ τοῦ

Προπαιδεύω, μελ. εὐσω (παιδεύω). Παρασκευάζω πρότερον παιδεύω, διδάσκω, τινὰ πρότερον διὰ τὴν μέλλουσαν παιδείαν, μαθητεύσω.

Προπαίζω, μελ. παίξομαι (παίζω). Πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων παίζω, γυμνάσιν ποιῶ πρότερον τοῦ παιγνιδίου ἢ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου.

Πρόπαις, αιδος, ὁ· καθ᾽ Ἡσύχιον ταὐτὸν τῷ μαστροπὸς, προαγωγός. 2) ἐν τῷ τοῦ Ἡροδότου Γλωσσαρ: λέγεται ὁ πενταετὴς παῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις· «εἶρην· τῷ τετάρτῳ (ἐνιαυτῷ), πρόπαις δὲ τῷ πέμπτῳ, παῖς δὲ μετὰ τὸν ἕκτον.

Πρόπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, Lobeck. Φρ. σ. 47. συχνὰκ. πάλαι καὶ πρόπαλαι. Ἀριστοφ. Ὑπο. 1153.

Προπάλαιος, ὁ, ἡ ον. Λίαν παλαιὸς, παμπάλαιος· ἐξ ἀρχαιοτάτου χρόνου· ὅθεν

*Προπαλαιόω, μελ. ώσω (παλαιόω). Ἀφίνω τι νὰ παλαιώσῃ, νὰ γίνῃ παλαιόν.

Προπαλαίτερος, συγκρ. (προπάλαιος). Ὁ πλεῖον προπάλαιος· ὁ Πολυδ. δ'. 138. ἔχει «Προπαλαίστερος τὸ γένειον.» ἐπὶ ἀμφίβ. σημασ.

Προπαλαίω, πρότερον παλαίω, ἢ μάχομαι, ἀγωνίζομαι.

Προπάλεια, ἡ. Σέξτος ὁ Ἐμπ. πρὸς μαθημαστ. ἡ. 219. ἔχει «Αἰτίως προπάλεια· «ὅπου ἴσως σημαίνει τὸ, Δαφίλεια· διότι καὶ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, Προπαλῶς, διὰ τοῦ Δαφιλῶς.

Προπαππικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρόπαππον, ὁ ἐκ τοῦ προππάπου, ἐκ τοῦ

Πρόπαππος, ὁ, (πάππος). Ὁ τοῦ πάππου πατήρ, ἐπίπαππος.

Πρόπερ, (παρά) ὡς προθεσ. ταὐτὸν τῷ, Προπάροιθε, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἔμπροσθεν· ἐπὶ τόπ. μετὰ Γεν. Ἡσι θεογ. 518. Ἀπολ. Ῥ. 454 2) ὡς ἐπιρ. ἄνευ πτώσεως, ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἔμπροσθεν παρβλ. προπάροιθε

Προπαραβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Ἔμπροσθεν. Θουκ. πρότερον βάλλω, ῥίπτω παρά, ἐγγύς.

Προπαραγγέλλω, μελ. λῶ (ἀγγέλλω). Πρότερον ἀγγέλλω, δηλῶ, μηνύω, διατάττω.

Προπαραδίδωμι, μελ. δώσω (δίδωμι). Πρότερον παραδίδωμι, ἐγχειρίζω, διδάσκω, μεταδίδω· εὑρηται μόνον παρὰ Δυκούργ. ἀλλὰ καὶ αὐτόθι ἀμφ.

Προπαραινέω, ῶ μελ. έσω (παραινῶ). Πρότερον παραινέω, νουθετῶ.

Προπαραλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω) Πρότερον λαμβάνω δέχομαι.

Προπαραλήγω, (λήγω). Ὅθεν ἡ «Προπαραληγουσα (συλλαβὴ), ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης τασσομένη, ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς τελευταίας.

*Προπαραμυθέομαι, μελ. υθήσομαι (παραμυθέομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον παραινῶ, πείθω τινά, ἢ παρηγορῶ.

Προπαρασημαίνομαι, (σημαίνω). Μέσ. Πρότερον παρασημαίνομαι, σημειῶ, μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. Εὐστ.

Προπαρασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Πρότερον παρασκευάζω, προετοιμάζω, προσφοδιάζω. Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β. β'. 5. ὅθεν

Προπαρασκευαστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ.-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς προπαρασκευήν, ὁ προπαρασκευάζων.

Προπαρασκευή, ἡ. Ἡ πρότερον γιομένη παρασκευή, προετοιμασία.

Προπαρατάσσω, καὶ άττω, μελ. ξω (τάσσω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον παρατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν τὸν στρατὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Προπαρατέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, ὑπακουομένου δὲ τοῦ Συλλαβή, ταὐτὸν ἐστι τῷ, Προπαραλήγουσα.

Προπαρατίθημι, μελ. θήσω (τίθημι). Πρότερον παρατίθημι· παραβάλλω, ἐκθέτω προσφέρω ἐξαιρ. ἐπὶ φαγ.

Προπαρεγγυάω, πρότερον παρεγγυάω, ὑπόσχομαι.

Προπαρέχω, μελ. ξω (ἔχω). Πρότερον παρέχω, δίδω, ἐγγυοῦμαι, ὑπόσχομαι, πρόξενω, προτίτερον δίδωμι. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. γ'. 6. 8. καὶ Ἑλλ. ε'. α'. 18.

Προπάροιθε, καὶ προπάροιθεν· ὡς πρόθεσ. φέρεται πρὸς Γενκ. πρότερον, ἔμπροσθεν, πρό, συχνάκις παρ᾽ Ὁμήρ. ἐκφράζουσα τὴν πρότινος τόπου, Προσ. καὶ Πραγματ. στάσιν· «τὴν οἱ προπάροιθε βαθεῖ ἐκάστιχόωντο, Ἰλ. Β, 92. «Προπάροιθεν ὁμίλουν· Ἰλ. Γ, 22. ἀντὶ, ἔμπροσθεν, πρὸ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων· «στὴ δ᾽ αὐτῆς προπάροιθε, «ἐστάθη ἔμπροσθεν, ἐνώπιον αὐτῆς, Ἰλ. Ζ. 207. ὁμοίως καὶ Ἰλ. Δ, 348. Ζ. 307. Ο. 66. Σ. 3. Τ, 344. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸ Ἀχαιῶν πρὸ τῶν Τρώων, δηλ. ἔξω, ἔξωθεν, οὕτω καὶ, προπάροιθε πόλιος Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὑρίσκεται δὲ ἀδιαφόρως πρὸ ἢ μετὰ τῆς Γενικ. 4 τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἡσ. Ἔρ. 291. καὶ Ὀδ. Δ, 355. Ο, 122. καὶ ἀλλαχοῦ· ὀηλοῖ προτέ τι καὶ τὸ ἀπ᾽ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἀντικ. τῷ μετόπισθε· ὡς προπάροιθε νεοί, Ὀδυσ. Ι, 482. καὶ μετόπισθε νεοί, 539.—2) ἄνευ δὲ πτώσεως, ἐκλαμβάνεται α) ὡς ἐπιρ. τόπου· ἔμπροσθεν, ἐναντίον, αὐτόθι ἔμπροσθεν, κατέμπροσθεν πρόσω ὡς «προπάροιθεν κιόντα Ἰλ. Ο. 260. ἀντὶ προπορευόμενος, καὶ, εἰμὶ προπάροιθε, Ὀδ. Ρ. 277, τουτ. ὑπάγω ἐπὶ τὰ πρόσω, ἔμπροσθεν. Ἡσιοδ. Θεογ. 769. καὶ ἀλλαχοῦ — β) ὡς ἐπιρ. χρόνου, πρότερον, προτίτερα, πρόσθεν ὡς «προπάροιθεν ἰδόντα Ἰλ. Κ. 476. καὶ, οὐτις προπάροιθε αὖτ᾽ ἀρ᾽ ὀπίσω. Ὀδ. Δ, 483. τουτ. οὔτε πρότερον οὔτε μετὰ ταῦτα καὶ ἀλλαχοῦ. (υν—υ).

Προπαροξυντικός, ἡ, όν. Ὁ τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης τιθέμενος, βάλλων ἐκ τοῦ

Προπαροξύνω, μελ. υνῶ (ὀξύνω). Τίθημι, βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης μιᾶς λέξεως. Γραμ.

*Προπαροξυτονέω, μελ. ήσω (προπαροξύτονος) = προπαροξύνω· ὅθεν

Προπαροξυτόνησις, ἡ· τὸ βάλλειν τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης μιᾶς λέξεως.

Προπαροξυτόνως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς ὀξείας ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, κατὰ προπαροξ. προφοράν

Πρόπας, ασα, αν. Ποιητ. ἐπιτατικὸν τοῦ, Πᾶς, παρ᾽ Ὁμήρ. καὶ Ἡσιοδ. «πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύοντα ὅλην, καθ᾽ ὅλην τὴν ἡμέραν ἕως τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἰλ. Α. 601. «νηῒς τε πρόπασα,» ὅλας ὁμοῦ τὰς νῆας. Ἰλ. Β. 493. ὡσαύτως Ἰλ. Τ, 162, Ω, 713. Ὀδ. Ι, 161, 550. Κ, 1833. Μ. 29. Τ, 424. Ω, 41.

Προπαστάς, άδος, ἡ (παστάς). Τὸ πρὸ τῆς παστάδος δωμάτιον, ὅπερ ἦν ἐξαιρ. διωρισμένον διὰ τὴν τράπεζαν (τραπεζαρίον), Σχολ. Ἀπολλων. α' 789. —

Προπάσχω, μέλ. πείσομαι (πάσχω). Πρότερος πάσχω, ὑπομένω δοκιμάζω πάθος τι Πρότ. 7, 11.

Προπατορικός, ἡ όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν προπάτορα, ἢ προγενεστέρους ἢ ὁ ἀπὸ τοῦ προπάτορος προερχόμενος – καταγόμενος· ἐκ τοῦ

Προπάτωρ, ὁ (πατὴρ). Ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Πρόγονος, προγενέσαρος ἐξ οὗ κατάγεται σειρὰ τις μεταγενεστέρων γενεῶν. Ἡροδ. 2, 161. 9, 122. «Οἱ Προπάτορες οἱ ἀρχαῖοι, οἱ πρῶτοι πατέρες λαοῦ τινος· καὶ ὡς ἐπὶ ἀρχαιότατος.

*Προπαύω· μελ. αύσω (παύω). Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ πρότερον Μεσ. πρότερον παύω ἀπό τινος ἔργου.

Προπείθω, μελ. σω (πείθω). Πρότερον πείθω, καταπείθω, παρακινῶ.

Πρόπειρα, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη πεῖρα· δοκιμὴ· ἔρευνα τὴν Προπ. ποιεῖσθαι, Ἡροδ. 9. 48. Θουκ. γ', 86. —

Προπειράζω, μελ. άσω ταὐτὸν τῷ, Προπειράω. Γλωσσ.

Προπειράω, μελ. άσω (πειράω). Πρότερον πειρῶμαι, πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ. Μεσ. Ἀποθ. προπειράομαι μὲ διπλοῦν ἀορ. προπειράσασθαι καὶ προπειρᾶσθαι πρὸς Γενκ.

Πρόπεμπτα, Ἐπίρ. πέντε ἡμέρας προτίτερα ἴδε Πρόπεμπτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προπεμπτήριος, ία, ιον. = Προπεμπτικός.

*Προπεμπτικός, ή, όν. (προπέμπω) Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν· ὁ προπέμπων τινά, ἢ ὁ ἐν τῇ προπομπῇ γινόμενος, συμβαίνων.

Πρόπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (πέμπτος) συνηθ. ἐν χρήσει οὐδ. πληθ. Πρόπεμπτα ὁ πρὸ πέντε ἡμερῶν ἢ μετὰ πέντε ἡμέρας μέλλων ἢ διωρισμένος νὰ γείνῃ ἢ νὰ πράξῃ τι. παραβλ. πρότριτος. »Προσκαλεσάμενος πρόπεμπτα καὶ τίμημα ἐπιγραψάμενος« »Δημοσθ. ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ἔσται ἡ δίκη αὐτοῦ, καὶ νὰ παρῇ ἑτοῖμος εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ Φώτιος ἔχει »Πρόπεμπτα, τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράφειν, ὅτι ἔσται ἡ ἐκκλησία, εἰ τύχοι, ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς συνέλθωσι καὶ ἕκαστον τῶν βουλῶν προευτρεπισθῇ«.

Προπέμπω, μελ. ψω (πέμπω). Πρότερον, προτήτερκ πέμπω, στέλλω, Ἰλ. Α, 442. πρὸ μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν, ἀντὶ προέπεμψεν καὶ Ἡρότ. 1, 60 συνηθ. ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ἀπολύω, Ἰλ. Θ, 367, Od. P. 54, 117, καὶ μακρότερον, ἐπὶ τὸ πρόσω ἄγω φέρω. ὅθεν Ξενοφ. 2) Συντροφεύω (ἐκπροβοδῶ, ξεπροβοδῶ) συνοδεύω τινὰ τιμῆς ἕνεκα μέχρι τινός. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. ἀ. δ'. 27. »Ἀπάντα τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἀπιόντες. Ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως συνοδεύειν τινά· ὁ αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἀ. 4. Ἡροδ. 1, 111. 8, 124, 126. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποχειρατῶ τινά ὅταν ἀπέρχηται μετὰ προσοπείας προὐπέμπετο« Ξεν. Κυρ. Παιδ. Ε', γ', 53. ἐξαιρ. συνοδεύω μίαν ἐκτορᾶν, κηδείαν, Αἰσχ.

Προπάτερος, ὁ. (πατέρας) Ὁ τοῦ πατέρος πατήρ. Σχολ. Σοφοκ. Οἰδίπ. Τυρ. 1508.

Προπάτω, πρότερον πάτω. ἀμφ.

*Προπέπωκα, παρακ. τοῦ Προπίνω.

Προπεριελίττω, μελ. ξω (ἑλίσσω) Πρότερον περιελίσσω, περιτυλίσσω.

*Προπεριισπασμός, ὁ. Ἡ τιθεμένη περισπωμένη ἐπὶ τῆς προτελευταίας ἢ παραληγούσης συλλαβῆς μιᾶς λέξεως, ἐκ τοῦ

Προπεριισπάω, ῶ. μελ. άσω (σπάω) Πρότερον περισπάω, ὁλόγυρα σύρω — περιφέρω. 2) Παρὰ Γραμμ. τάσσω τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς μιᾶς λέξεως ὅθεν »Προπεριισπωμένων ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης τὴν περισπωμένην ἔχουσα λέξις, καὶ, Προπεριισπωμένως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς περισπωμένης ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς.

Προπεριχαράσσω, καὶ Ἀττ. -ττω. μελ. ξω (χαράσσω) Πρότερον περιχαράττω, σκαλίζω.

Προπεροάω, ῶ. πρότερον περοάω, θηλυκόνω διὰ περόνης. ἀμφ.

Προπέρυσι, Ἐπίρ. (πέρυσι) πρὸ δύο χρόνων· ὅθεν Προπερυσινός, ὁ πρὸ δύο ἐτῶν, προπέρτσιος.

*Προπέσσω, Ἀττ. -ττω. μελ. ψω (πέσσω). Πρότερον ψήνω, ἢ χωνεύω τὸ φαγητὸν εἰς τὸν στόμαχον. —

Προπεταννύω, καὶ, Προποτάννυμι, μελ. τάσω (πετταύνυμι) Ἐμπροσθεν τινὸς πετάζω, ξεπλώνω τι, ἀναπετάζω. ὅθεν

Προπέτασμα, τό. προκάλυμμα, ἀναπέτασμα, παρδές σκηνῆς.

Προπετεία, ἡ. (προπετής) Κυρίως ἡ εἰς τοὔμπροσθεν κλίσις ἢ τρέμασις, τὸ πίπτειν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ὅθεν μεταφ. α') ἡ πρός τι Κλίσις, ῥοπὴ συνηθ. β') Ἀπερισκεψία, ἀπερισκεψία, βία, ἀνοησία, μάλιστα εἰς τὸ ὁμιλεῖν, τὸ ἀχαλίνωτον τῆς γλώσσης, αὐθάδεια.

Προπετεύομαι, μελ. εὐσομαι. Ἀποδ. μάσ. ἀπερισκέπτομαι, ἢ πελτεύομαι εἰς προπετῆ, Ὡραπολλ. β'. 52. παρὰ δὲ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. 13. κεῖται ἀντὶ τούτου, Προπετεῖν, ἐκ τοῦ

Προπετής, ές, ὁ, ἡ ἐς καὶ Ἐπίρ. — τῶς (πίπτω, πρό) Κυρίως, ὁ εἰς τοὔμπροσθεν πίπτων νευεικὸς ἢ κρεμάμενος κάθολον δὲ, χαμαὶ προποδῶν κείμενος, Λατ. proclivis proclivis καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 698. Ἱππικ. ἀ. 8. καὶ ἡ. 8. Εὐριπ. Ἑκαβ. 152. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, 2) Ὁ κλίσιν ἔχων πρός τι. ἐπιῤῥοπής, ταχὺς πρός. Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονάς. Πλατ. ὁρμητικός, θρασύς, προηλωσμένος, αὐθάδης, ἀστόχαστος ἀπρόσεκτος Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 8. καὶ ἀ. δ'. 4. προπετὴς εἰς χεῖρα »Φωκυλ. 51. ὁρμητικός, ταχὺς εἰς τὰς χεῖρας, τολμηρός. »Πολιὰς ἐπὶ χαίταις ἤδη προπετὴς ὤμοις. Εὐριπ. Ἄλκ. κλίνων ἤδη πρὸς τὸ γῆρας. (ἀρχίταν ἤδη γ' ἀσπρίζουσιν αἱ τρίχες του). Προπετὴς γέλως, Ὑποκρ. ἀντὶ, θρασύς, ἄμετρος γέλως· καὶ »κλῆρος προπετής«. Πινδ. Νεμ. 5', 107. ἤτοι κλῆρος ἀπροβούλευτος, μὴ προσεκτεμμένος. Ἁρμονίαι προπετεῖς, Διον. Ἁλ. ἀντὶ ῥέουσαι, γλυκεῖς, Κῦρυσμοι ἀρ. παρὰ τοῖς Ἰατρ. ὁ κλίνων εἰς διάῤῥοιαν τῆς κοιλίας.

Προπέφαντας, 3 πληθ. προτ. παθ. παρακ. τοῦ Προφαίνω, Ἰλ. Ξ, 332. —

Προπήγνυμι, -ύω μελ. ξω (πήγνυμι) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πήγνυω — ἐμπήγω· πρότερον ἀφήνω τι νὰ πήξῃ ἢ νὰ παγώσῃ.

Προπηδάω, ῶ. μελ. ήσω (πηδάω) πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πηδάω, πηδῶν ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, ἀναπηδῶ ἔξεν

*Προπήδησις, ἡ. Τὸ πρότερον ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν πηδᾶν, ἀναπήδησις. —

Προπηλακίζω, Μελ. ίσω. (πηλακίζω) Κυρίως, ῥίπτω ἢ κατῶ εἰς τὸν πηλόν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ῥίπτω κπά εἰς τὴν λάσπην (ἢ τὸν κτυπῶ μὲ τὴν λάσπην καὶ ἐντεῦθεν μετ. Τροπικῶς μεταχειρίζομαί τινα, διασύρω, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω τινὰ Ξενοφ. εἰρηνικ. ἀπὸ τοῦ πηλόν ἐπιχρίσαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίων καὶ ὕβρει καταφρονουμένων. ὅθεν

Προπηλάκισις, σεως, ἡ. καὶ, Προπηλακισμός, ὁ. κυρίως τὸ ῥίπτειν εἰς τὸν πηλόν, ἢ πηλὸν βάλλειν κατά τινος Πλούταρχ. συνήθως δὲ ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἐξευτέλισμα, ἀτιμία, ὕβρις μετὰ προσωπῆς τοῦ σώματος· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸν ἐπίτιτον ἐμπορτήματι ἀλλότια πηλοῦ χρίοντες ἐδημοσίευον. Εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡροδ.

Προπηλακιστής, στοῦ, ὁ. ὑβριστής, ἀτιμαστής.

Προπηλακιστικός, καὶ, Ἐπίρ. -κῶς ὑβριστικός, φιλόνεικος, ὁρμόζων τῷ ὑβριστῇ

Προπήχιον, τό. Ζήτ. Ποδαπήχιον.

Προπίνω, μελ. πιοῦμαι (πίνω). Πίνω πρότερος, τινί τι, πίνω εἰς τὴν ὑγείαν τινος, ἤ ἐστι, πίνων πρῶτος ἐγὼ ἐκ τοῦ ποτηρίου δίδω ἔπειτα αὐτὸ εἰς τὸν φίλον, διὰ νὰ τὸ ἀποπίῃ, νὰ τὸ κτυπήσῃ ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Πίνω εἰς τὴν ὑγείαν σου. Ἠλιὸς νὰ σ' εὕρῃ. »Φιλοτιμίαν προπίνειν τινὶν. πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινός (propinare) καὶ ἐντεῦθεν, ἐν τῷ πότῳ, ἤ ἐστιν, ἐν καιρῷ τοῦ πίνειν χαρίζειν τε εἰς τινα. Δημοσθ. »Καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔτεινεν αὐτοῖς· ἔπινον εἰς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ ἐξ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ποτηρίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πόσιν ἐχαρίζεν αὐτοῖς. Αὐτὴ δὲ ἡ συνήθεια ἐπεκράτησεν ἔπειτα. εἰς τὸν καιρὸν μεγαλειώσεως τινός· ὅπου ὁ πατὴρ τῆς κόρης πίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ ἐχάριζε ἐν ταὐτῷ τὸ ποτήριον εἰς αὐτόν. Πινδ. Ὀλ. 7, 5 ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει »Προπίνειν ἐστὶ κυρίως, τὸ ἅμα τῷ κράματι (ὅ ἐστι, τῷ οἴνῳ) τὸ ἄγγειον χαρίζεσθαι. Καὶ Δουκίαν. (Μισθ. συμπόσ.) »Ἤθελα τοὺς ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς αὐτῶν φιάλης πιεῖν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριστάμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. Η. γ'. 15. »Ἐκπώματα αὐτῷ προὔπιπτε καὶ ἐθεραπεύετο Παρὰ δὲ Ὁμήρ. οὐχ εὑρηται εὐθὺς ὅλως ἡ λέξις ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης. β') καὶ καθόλ. ἐν καιρῷ τοῦ πότου προσφέρω τινί τι, δωροῦμαι, χαρίζω, τοῦ δίδω νὰ γευθῇ, νὰ χαρῇ, ὡς Ξεν. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 13. Προπίνω σοι καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι — ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων — Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο ψιάλην« ὁ δὲ Πλούταρχ. (Ἀριστειδ. 21.) καὶ ἀντὶ τοῦ, πίνω εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τινος. »Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσιν. Ἐντεῦθεν Μεταφορ. γ') ἐν καιρῷ τοῦ πότου χαρίζω, πωλῶ, ἢ προδίδω. Δημοσθ. »τὴν ἐλευθερίαν προπεπότες Φιλίππῳ· διὰ τῆς παρασιτείας καὶ τῆς ὠροληψίας ἐπρόδωσαν καὶ ἐπώλησαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πόλεως, ὡς ἐν τῷ πότῳ τὸ ἐκπωμα. Ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, προδίδομί τι ἵνα φανῶ ἀρεστός, ἵνα εὐαρεστήσω τινά. »Ἀδίκως εἰς τὴν τῶν ἑτέρων χάριν προπεδίζω· καὶ »Προπέποτε τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα«. Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. διὰ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην ἐπροδόθησαν καὶ ἠμελήθησαν αἱ ὑποθέσεις τῆς πόλεως. Λιπαν. Ἐμπ. β'. 143. »Τυράννου κατηγορίας προπεπομένους. προδεδομένους.

(Πρόπιον), τό. ὁ Σουΐδ. ἔχει ἀντὶ τοῦ, Μάντευμα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ σημασία ἐστὶν εἰς τὸ σύνθετον αὐτοῦ »Θεοπρόπιοις εὐχρηστος. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ, Πρόπος κατὰ τὸν Παπτ. ὑπάρχει αὐτὴ μία ἀσήμαντος λέξις ἀπιονησθεῖσα ὑπὸ τῶν Γραμ. διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς μόνον τὴν λέξιν Θεοπρόπιον. παρβλ. Πρόπος.

Προπιπίσκω, Μελ. πίσω, (πιπίσκω) Πρότερον ποτίζω ἢ δίδω τινὶ νὰ πίῃ πρότερον. Ἱππικρ.

Προπιπράσκω, μελ. άσω (πιπράσκω) Πρότερον πιπράσκω, πωλῶ.

Προπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω) ἀορ. πρόὲπεσον. Πίπτω ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὸ πρόσω, ἐπὶ τὰ ἔξω, προκύπτω. Βάλλω ἑμαυτὸν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἤ ἐστι, σκύπτω, κλίνω ἐντόνως, μετὰ δυναστείας ὅθεν Od. M. 194. »Οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον· ἔχοντες τὰ σώματα ὀλίγ. ἐκτεταμένα εἰς τὰ πρόσω, προκύπτοντες· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Σπουδαίως ἐπιπτον πρᾶξαί τινί, Θερμῶς ἐπιχειρῶ τι.

Προπιστεύω. Πρότερον πιστεύω ἢ ἐμπιστεύομαι, Εὑρηται παρὰ Ξεν. Ἀγησ. Δ, 4.

*Προπιτεύω, ποιητ. (πιτνέω). Ἐμπροσθεν τινὸς πίπτω, ἢ προσπίπτω διὰ νὰ τὸν ἱκετεύσω, παρακαλέσω. Σοφ. Ἰλ. 1380.

Πρόπλασμα, τό. (πλάσσω) τὸ πρότερον ὡς σχέδιόν ἢ ὡς παράδειγμα γινόμενον πλάσμα, εἴδωλον, (Modele). Κικερ. εἰς Ἀττικ. ιβ'. 41. Πλίν. λέ. 12.

Προπλέω, μελ. εὐσομαι (πλέω). Πρότερον, ἢ πρὸ ἄλλων πλέω. Ἰων. προπλώω. Ἡρόδ. 5, 98. ὅθεν

Πρόπλοος, ου καὶ συναλ. Πρόπλους, ὁ, ὁ οὖν, ὁ πρόπλοος. Ξεν. Ἑλλ.

Προπλύνω, ῶ (πλύνω) Πρότερον πλύνω, λευκαίνω, καθαρίζω.

Προπλώω, Ἰων. καὶ Ποιητ. = Προπλέω. Ἡρόδοτ.

Προπυγεῖον, τό. Ὁ πρὸ τοῦ πυγέως ἢ τῶν πυγείων τόπος. Βιτρούβ. ἐ. 11.

Προποδηγέτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, προποδηγὸς καὶ

*Προποδηγέτις, ιδος. ἡ θηλυκ. τοῦ προποδηγέτης. Ὀρφ. Ἀργ. 340.

Προποδηγός, ὁ, ἡ ον (Ποδηγὸς) ὁ προπορευόμενος καὶ δεικνύων τὴν ὁδὸν, ὁδηγός, ὑγεμὼν

Προποδίζω, Μ. ίσω. (πούς, ποδίζω) φέρω, κινῶ τὸν πόδα· πρός τὰ πρόσω, πρεμβαίνω, προχωρῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν. »κενὸν ποσὶ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρίς, καὶ ὑπερηφάνως προπετίζειν. κ'Ω. Ν. 158. κτλ ΒΟΘ. ὁμῶς

Προπεδισμός, ὁ. Τὸ προχωρεῖν προβαίνειν ἐπὶ τὰ πρόσω, εἰς τοὔμπροσθεν ὑπάγειν. ἀντιτ. τῷ, Ἀναποδισμός. Μεδρᾶτος παρὰ Στοβαίῳ θυσ. σελ. 18.

Πρόποδών, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Πρὸ ποδῶν. ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πόδας, (ἐμπροστὰ εἰς τὰ ποδάρια). μετφ. τὸ ἀμέσως ἔμπροσθεν κείμενον, πρὸ ὀφθαλμῶν, παρόν, παρατυχόν·

Προποτέω, ῶ. μελ. ήσω (ποτέω) Πρότερον ἢ ἁπλῶς πρῶτον ποιῶ, πρὸ τῶν ἄλλων ποιῶ, κάμνωτι, χρηστὰ εἴς τινα προπ. Ἡρόδτ. 1, 41. 2) προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, ὡς Ἡρόδτ. 7, 44 προεπεποίητο αὐτῷ προεξόρμη.

Προπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς πολεμῶ, πρὸ ἄλλου τινὸς πολεμῶ. καὶ 2) μάχομαι ὑπέρ τινος, προμάχομαι. ὅθεν

Προπολεμητήριος, ταὐτὸν τῷ, Προμαχεών. ἁμφ.

Προπολέμιος, ὁ, ἡ ον (πόλεμος) Ὁ πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάγων ἢ γινόμενος, πόν ὁ, τι προηγεῖται τοῦ πολέμου, ἢ ἀπαιτεῖται εἰς γὴν πρὸ τῆς διαίρεσις αὐτοῦ. Δίων Κατ.

Προπόλευμα, τό. ἡγεμονικὴ ὑπηρεσία, δουλοσύνη, Εὐρετ. Ἰων. 113. «Δάφνης προπόλευμα· ἀντὶ, Δάφνη προπολεύουσα, ἢ προφητεύουσα δάφνη ἐκ τοῦ

Προπολεύω, καὶ, Προπολέω, πρόπολος εἰμί, ὑπηρετῶ, δουλεύω, καὶ ἐξαιρέτως ὑπηρετῶ θεότητά τινα ὡς ἱερεύς. μηνύω τὰς θείας βουλάς, χρησμολογῶ, καὶ μέσ. Ἀχιλ. Τατ. δ'. «Φωνὴ προπολευμένη· ἡ φωνὴ τοῦ χρησμολόγου.

Προπόλιον, τό. παρ' Ἀθην. σελ. 622. «Προπόλιον ἢ ἐρπύλλιον», ἀντὶ τοῦ, Προσωπεῖον. ἁμφ.

Προπόλιος, ὁ, ἡ, ον = Προπόλιος. ἁμφ.

Πρόπολος, ὁ, ἡ ον (πολέω) ὁ πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ λευκὰς τρίχας ἔχων. Πολυδ.

*Προπολόω, (πολιός). πρὸ τοῦ καιροῦ ποιῶ φαίνεσθαι τὰς τρίχας. Παῦλ. πρὸ τοῦ καιροῦ, παρὰκαιρος γίνομαι λευκότριχος, ἀσπρίζω.

Πρόπολις, ἡ. (πόλις) Τὸ πρὸ τῆς πόλεως κείμενον μέρος, προάστειον, τὸ πρῶτον καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ μέρος πρὸ τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου 2) τὸ ἐν τῇ κυψέλῃ διὰ τοῦ κηροῦ περίφραγμα. Voss Virg. Georg 4, 40. Πλιν. ιε', 7, 6.—

Προπολιτεύομαι, Πρότερον πολιτεύομαι, ἤτοι διοικῶ τὰ τῆς πόλεως πρότερόν τινος. Θεμίστ. ἡ, οὐσία τις προαλιτεύεται κύκλου βασιλειοῦ· ἔχει τὸ ἄξίωμα τοῦ ἄρχοντος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ κύκλου.

Πρόπολος, ὁ, ἡ, ον (πολέω) Κυρίως ὁ ἔμπροσθεν εὐρισκόμενος, ἀναστρεφόμενος ἢ παρευρισκόμενος· καθόλου ὑπηρέτης, δοῦλος προπορευόμενος Ὁμ. ὀμν. Δημ. 440. καὶ, ταύτης, κωπηλάτης, ὡς, νηῒ Ἀργοῖ καὶ προπόλοις «Πινδ. Ὀλ. ι', 27.—ὑστερογρ. δὲ 2) ἰδίως ἐπὶ ἱερᾶς ὑπηρεσίας, ἱερεύς, ἱέρεια, νεωκόρος, ὅτε καὶ μάντις, χρησμολόγος, προφήτης Ἡρόδτ. 2, 64. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οἱ Ποιηταὶ πρόπολοι Μουσῶν, Πιερίδων, κ. τ. τ. 3) καὶ καθόλ. ὑπέρτατος, προτιμώμενος, πρῶτος, ἀρχηγός· ὡς παρὰ Πινδ. Νεμ. δ', 129. —

Πρόπομα, τό. (πέμα) Ὃ πίνει τις πρότερον, τὸ ἐν κακῷ τοῦ ἀρίστου πιστόν, πόμα, ὅπερ εἰς ἀπαντήσεις εἰ παλαιοὶ ἐλάμβανον. Πλούταρχ. Προπόματα καλοῦνται κυρίως ἐλαι τὰ κατασκευασμένα εἴδη ποτοῦ ἢ φαγητοῦ πρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξιος λαμβανόμενα πρὸ τοῦ γεύματος (gustatio).

Προπομπεία, ἡ. Ἡ εἰς πομπήν τινα προπορευομένη συνοδία, ἐκ τοῦ

Προπομπεύω, μέλ. εύσω (πομπεύω) Συνοδεύω, προπορευόμενος πομπήν τινα, ἢ σύρομαι πρὸ αὐτῆς

Προπομπή, ἡ. (προπέμπω) Τὸ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πέμπειν, στέλλειν. 2) τὸ προπορεύεσθαι ἔκ τινι πομπῇ. 3) συνοδία, συντροφία, ἔμπροβάδισμα ἐπὶ ἀποχωρισμοῦ Ξεν. Ἀπ. β', 27 ἐξαιρ. ἡ συνοδία κηδείας τινός.

Προπομπία, ἡ. ὁ ἐν τῇ πομπῇ πρῶτος τόπος, Λουκιαν. καὶ 2) = προπομπεία ἐκ τοῦ

Προπέμπιος, ὁ, ἡ ον. Ὁ εἰς προπομπήν, ἡ πομπήν, κηδείαν ἀνήκων. «Τιμὴ προπέμπιος». Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τοῦ

Πρόπομπος, ὁ, ἡ, ὁν (προπέμπω) ὁ προπέμπων, συνοδεύων καὶ διαφυλάττων τινά, ὁδηγός. Ξενοφ. 2) ὁ προπορευόμενος εἰς πομπήν τινά.

Προπονέω, ῶ. μελ. ήσω, καὶ μεσ. προπονέομαι (πονῶ) πρότερον πονῶ, ἐργάζομαι, πρότερον ἢ πρὸ καιροῦ ἐν τῷ ἔργῳ κουράζομαι, κοπιάκως γίνομαι· καὶ «Προπονεῖν τινος», ἀντὶ τοῦ, πονῶ ὑπέρ τινος, ἀντ' αὐτοῦ ἐργάζομαι, μοχθῶ, Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ. β'. 1. καὶ Ἀναβ. γ'. ἀ. 37. ὅθεν «Προπεπονημένα, τὰ· ἅπερ μετὰ κόπου καὶ πόνου πρότερόν τις ἐξειργάσατο, ἔπραξεν ἢ ἀπέκτησεν.

*Προποντίς, ίδος, ἡ (Πόντος) Κυρίως τὸ πρὸ μιᾶς θαλάσσης κείμενον μέρος, ἢ εἰς τὸν πόντον εἴσοδος, ἰδίως δὲ καλεῖται Προποντὶς ἡ μικρὰ θάλασσα πρὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη, μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου. Ἡρόδτ. ζ. 85. ταυτὴν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεία, ἡ. Τὸ προπορεύεσθαι, ὑπάγειν πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων, καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τοῦ στρατοῦ (L'avant-garde, Γαλ.) οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται Πολύβ. ε'. 5. ἐκ τοῦ

Προπορεύω, Μέλ. εύσω. (πορεύω) εἰς τοὔμπροσθεν ἄφημι, ἀφίνω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, νὰ προβῇ, ἐπὶ τὰ πρόσω στέλλω, πρότερον διαβιβάζω, φέρω ἢ στέλλω εἰς τὸ πέραν καὶ ἀφίνω νὰ περάσῃ τις ἔμπροσθέν μου ἢ ἄλλου τινός. Μέσ. Προπορεύομαι, ἔμπροσθεν ὑπάγω, πρότερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων πορεύομαι. Ξεν. Κυρπαιδ. δ', 2, 12. β) προλαμβάνω, προφθάνω, ὑπερβάλλω, τινά. — Ζήτ. ἔτι καὶ, Προθέω.

Προπορίζω, μελ. ίσω (πορίζω) Πρότερον πορίζω, ἀποκτῶ, προμηθεύω φροντίζω διά ἄλλον τινά. Μέσ. Προπορίζομαι· πορίζω, κερδαίνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

(Πρόπος) ὁ, ἀντὶ πρόεπος, ἐκ τοῦ πρό, ἔπος ἢ προφητεία, ἀπυήθης τις λέξις τὴν ὁποίαν ἐπενόησαν διὰ νὰ παραίξωσιν ἐξ αὐτῆς τὸ, Θεοπρόπος, ἴδε καὶ, Πρόπιον.

*Προποιέω, ποιητ. ἀόρ. τοῦ ἀχρηστ. Θέμ. ΠΟΡΩ, ἴδε προπορίζω.

Πρόποσις, ἡ. (πόσις, πίνω) Πρόπομα, τὸ πρὸ τοῦ φαγητοῦ πίνειν. Τὸ προπίνειν ἤτοι τὸ πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινός. Ἀθην. ἀ. «Ἢν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμόν». Τὸ πίνειν ἰσχυρῶς ἐν τῷ πότῳ μετὰ τῶν συμποτῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὑγείαν τινός (τὸ σήκωμα τῶν ποτηρίων εἰς ὑγείαν τινός).

*Προπότης, ὁ (πίνω) Ὁ πίνων πρό τινος ἄλλου καὶ ὁ πίνων εἰς ὑγείαν ἄλλου.

Προποτίζω, μελ. ίσω (ποτίζω) Ποτίζω τινά, δίδω τινὶ νὰ πίῃ πρότερον καὶ μάλιστα δίδω τινὶ ἰατρικὸν πιεῖν, ὅθεν

Προπότισμα, τό. διδόμενον ποτόν, ποτόν, καὶ μάλιστα ἰατρικόν, καὶ

Προποτισμός, ὁ. Τὸ πίνειν ἢ διδόναι τινὶ πιεῖν ποτὸν ἢ ἰατρικόν τι, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Προπότισμα. Διοσκορ. καὶ Ἱπποκρ.

Πρόπους, οδος, ὁ. (πούς) παρὰ Σουΐδ. ὁ μεγάλους πόδας ἔχων ἄνθρωπος. 2) Ἀστήρ τις ἀπλανὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῶν Διδύμων κείμενος. 3) Πλησιοτ. Πρόποδες, τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ πώδους, καὶ τὰ περικαλύμματα αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προπόδια, τά 4) Μεταφορ. «Προπόδες ὀρυφεῖς, τὰ κατώτερα μέρη τοῦ ὄρους, ἀφ' ὧν ἄρχεται τὸ ὕψωμα τοῦ βουνοῦ (αἱ πλαγιαὶ τοῦ βουνοῦ).

Προπόω, ταὐτὸν τῷ, Προπίνω, ἀφ' οὗ λαμβάνει καὶ τὴν χρόνους τὸ δεύτερον τοῦτο.

Προπράκτης, ου, ὁ (πιπράσκω) καὶ Προπράτης, ὁ μεταπωλητής, ταὐτὸν τῷ, Προπώλης. Πολυδ.

Προπράττω, καὶ -σσω. μελ. ξω (πράττω) Πράττω τι πρότερόν τινος.

*Προπράτωρ, ορος, ὁ = προπράτης.

Προπρεών, ῶνος, ὁ, (πρεών, πρών). Κυρίως, ὁ ἐξέχων πρὸς τὰ ἄνω, προεκκύπτων, ἰμεταφ. δὲ ἐνρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 7, 126. ἀντὶ τοῦ, παράτολμος, ἕτοιμος, ἐνδιάθετος, ταὐτὸν τῷ, Πρόφρων, καὶ Προπρηνής.

Προπρηνής, ές, ὁ, ἡ, ές, μετά Γεν. (Πρηνής) ὁ πρὸς τὰ πρόσω κλίνων, κύπτων, Ὁπ. Χ. 93. ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενος, ἢ βαλμένος, «σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίτω οὔτε προπρηνές ἐνώμα. Ἰλ. Γ, 218. καὶ Ω, 18.

Προπρό, κατ' ἐπίτασιν Πρό μετά Γεν. παρ' Ἀπολ. γ'. 455. «Προπρὸ δ' ἀρ' ὀφθαλμῶν ἧπτι ἰνδάλλετο πάντων· ἀντὶ τοῦ, λίαν ἔμπροσθεν, πλησιέστατα τῶν ὀφθ. γ'. 1013. 2) ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, διόλου παντελῶς, ὁλοτελῶς «Προπρὸ δ' ἀμειδήσασα συνόδους ἄξεσε μήτρης φάρμακον». Ἐν τοῖς συνθέτοις εὐρίσκεται συνεχέστατα ἡ ἀναδίπλωσις τῆς Πρό, ἐπίτασιν ἢ τὸ ταχὺ καὶ κατεσπουδασμένον τῆς πράξεως δηλοῦσα. Διον Συνθ. σελ. 188. Schaef.

Προπροβιάζομαι, μέλ. άσομαι (βιάζομαι) Ἀποθ. μέσ. ποιητ. λίαν βιάζομαι. Ἀπολ. ά. 386.

Προπροβέω, μελ. εύσομαι λίαν προβέω, τρέχω πρότερον Ὀρφ. Ἀργ.

Προπροκαλύπτω, μέλ. ψω (καλύπτω) διόλου προκαλύπτομαι. ἁμφ.

Προπροκαταίγδην, Ἐπίρ. (καταΐσσω) εἰς τοὔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ κάτω βιαίως κατερχόμενος σπευδῶ. Ἀπολ. β'. 595.

Προπροκυλίνδομαι, κατ' ἐπιτ. προκυλίνδομαι. λίαν κυλίνδομαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ καθ' Ἡσύχ. πρὸ τῶν ποδῶν τινὸς ἱκετεύων κυλίομαι, εἰς τοὔμπροσθεν σύρομαι. Ἰλ. Χ, 221. ἐν Ὀδυσ. Ρ. 525. σημαίνει τό, πάντοτε ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιπλανῶμαι· ἐκ τόπου εἰς τόπον φέρομαι ἱκετεύων καὶ δεόμενος.

*Προπροτιτάινω, κατ' ἐπιτ. προτείνω, Ὀππ.

Πρόπρυμνα, Ἐπίρ. κυρίως δὲ οὐδέτερον ἐκ τοῦ, Πρόπρυμνος, (πρύμνα) ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἔξω, ἐκβολή, ἐκχυσις γινομένη τῶν ἐν τῷ πλοίῳ φορτίων, ὅταν τοῦτο ἀρχεται νὰ ναυαγῇ, ἀπὸ τῆς πρύμνης ἔξωθεν, ὅθεν μεταφ. ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκ θεμελίων, ἠφανισμένος, χαμένος, ἀπό τινος πλοίου ληῃστὴς τῆς μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ ναυαγῇ, καὶ δέν ἐλπίζει πλέον σωτηρίαν, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἡ πρύμνη αὐτοῦ ἐκρηγῇ, καὶ εἰσέλθῃ τὸ κῦμα δι' αὐτῆς, ταὐτὸν τῷ, Προρρίζως. Αἰσχυλ. Θηβ 769.

Πρόπταισμα, τό. Τὸ πρότερον γεγονὸς πταῖσμα, πρόσκομμα, ἢ ἁμάρτημα. Ἡλιόδ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Προπταίω, μέλ. αίσω (πταίω) Πρότερον πταίω προσκρούω, σκοντάπτω, σφάλλω, δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω.

Προπτόρθιον, τό. (πτόρθος) Τὸ πρῶτον ἢ τὸ προεξέχον βλάστημα. κλωνάριον. Ἡσύχ.

Προπτύω, μελ. -ύσω (πτύω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πτύω. ἁμφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόπτωσις, ἡ (πίπτω) Τὸ εἰς τοὔμπροσθεν πίπτειν, ἡ πρὸ ποδῶν ἢ χαμαὶ πτῶσις, πέσιμον. 2) ἡ ἐπὶ τὰ ἔξω φορά, τὸ πρακύπτειν, ἐκβαίνειν, ἔκβολή, ἔκπτωσις, ξεπεσμός. 3) καὶ ἀντὶ τοῦ, συμβεβηκός, συμφορὰ ὄθεν

Προπτωτικός, κή, κόν. Ὁ ταχύτητος ἢ προπετείας προσκρούων πταίων. Ἀντωνίν. ιά. 10.

Πρόπτωτος, ὁ, ἡ, ον Ὁ ἔμπροσθεν πίπτων, προπετής· ἀμφ. βέλτιον τὸ, ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω πεσών, ὁ χαμαὶ ἢ πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος.

Προπύλαιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρον, ὁ πρὸ τῆς πύλης τόπος, αὐλή, ἔξαρτ. ναοῦ τινός, συνῳδ. εἰς πληθ. ἀριθμ. Ἡρόδ. 2, 101, 121, 136, 153. 155. τὰ ἐν Ἀθήναις προπύλαια ἦσαν μεγαλοπρεπῆς τις οἰκοδομὴ ἐκ διαφόρων στηλῶν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὴν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἴσοδον. ἐκ τοῦ

Προπύλαιος, ὁ, ἡ ον (πύλη) Ὁ πρὸ τῆς πύλης ὤν, κείμενος, ἢ ὁ εἰς τὰ προπύλαια ἀνήκων.

Προπυλίς, ίδος ἡ. Μαθημ. πολ. σελ. 109. φαίνεται ὅτι ταὐτὸν ἐστι τῷ, Προπύλιον.

Πρόπυλον, τό. (πύλη) ταὐτὸν τῷ, Προπύλαιον, συχν. εἰς πληθ. ἀρίθ. Σοφοκλ. Ἠλεκ. 1371. »Θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσι τάδε« καὶ Ἡρόδ. 2, 91. ἔτι καὶ ἐπὶ βασιλικῶν παλατίων, ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρα. Κύριρ. Ἀστρ. ς'. 6.

Προπυνθάνομαι, μελ. -πεύσομαι ἀόρ. προὐπυθόμην (πυνθάνομαι) Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μανθάνω, διὰ φήμης πληροφοροῦμαι πρότερον ἐρωτῶ ἢ μαθών τι, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 21. 5, 63, 102.

Προπύργιον, τό. Ὁ πρό τινος ἱστάμενος πύργος πρὸς ὑπεράσπισιν, ὀχύρωμα, προμαχών. Δημ. καὶ Σχολ. Δανάφρ. 447.

Πρόπυργος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Προπύργιον, 2) Ἐπίθ. ὁ, ἡ. »Θυσίας πρόπυργον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1168, αἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως γινόμεναι θυσίαι, ἢ ὑπὲρ τῶν πύργων αὐτῆς.

Προπυρεταίνω, μελ. ανῶ (πυρεταίνω) Πρότερον πυρεταίνω, ἔχω τὸν πυρετόν.

Προπυρόω, μελ. ώσω (πυρόω) Πρότερον θερμαίνω, θάλπω, ἢ θερμὰ ἐπιθέματα πρὸς θέρμην μεταχειρίζομαι.

*Προπυρόω, μελ. ώσω (πυρόω). Πρότερον πυρόω, καίω, κοκκινίζω εἰς τὴν φωτίαν τι.

*Πρόπυστος, ὁ, ἡ, ον (προπυνθάνομαι.) Ὁ μαθών, ἢ πληροφορηθείς τι πρότερον, καὶ, τὸν ὁποῖον ἔμαθε ἢ πληροφορήθη πρότερον.

Προπωγώνιον, τό (πώγων) Τὸ πρὸ τοῦ πώγωνος ἢ τὸ ἀπρόσιτον μέρος τοῦ πώγωνος.

Προπωλέω, ῶ. μελ. ήσω (πωλέω) πρότερον πωλῶ, ἢ προπώλης μεταπωλητής κάπηλος εἰμί, ὅθεν καὶ ὑπέρτινος ἄλλου ἀγοράζω, κάμνω μίαν ἀγοράν (πατζαρλίκι). Πλάτ. ἔθεν

Προπώλης, ὁ. Ὁ πρῶτον ἢ πρότερον πωλῶν, ὁ ἄλλο τὸ πρᾶγμα διαμᾶς ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν αὐτό, μεταπράτης, μεταπωλητής, κάπηλος.

*Προπωλητής, οῦ, ὁ = προπώλης.

Πρόρραχος ὁ (ῥαχία) πρόραχων. Τὰ πρὸ τῶν βράχων στόματα, εἴ πρό τινος παραλίου ἐξέχοντες βράχοι Ἀρίσταρχ. περίπ. ἀρυθ.

Προρρέω, μιλ. ρυήσομαι (ῥέω) Ἀναβλύζω ἢ ῥέω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ μακρότερον ῥέω (prolluero) »Κπ« ὠκεανὸν ποταμὸν ἄλλοι προρέοντα Ἰλ. Ε, 598. καὶ Μ, 19. ὑμ. Ἀπολ. 23. Ἡσ. Κρ. 759. Ὀδ. Κ, 351. ἐκ πέτρης, Ἡσ. Θεογ. 793. 2) Ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκχέω, χύνω ἔξω, ἐκρέω, (profundere) Ὁμηρ. Τμν. Ἀπολ. 380. καὶ Ὀργ. Ἀργ. 1180. κατὰ Ἴων. καὶ κρατέρ. σχηματιστ. γράφεται, προρέω, κατὰ δὲ Ἀττ. καὶ νεωτερ. προῤῥέω.

*(Προρέω), ἄχρηστ. Ἐνεστ. ὅθεν προείρηκα, παρακ. παθ. προείρημαι, ἀόρ. παθ. προερρήθην καὶ, προερρέθην, μελ. παθ. προειρήσομαι, Πρότερον λέγω, προλέγω, κηρύττω, καλεύω, προστάζω. Ξεν.

Προροφάω, καὶ Προροφέω, (ῥοφάω). Πρότερον ῥοφῶ ἢ πίνω, καὶ προροφάω.

*Προῤῥαίνω, (ῥαίνω) Πρότερον ῥαντίζω, βρέχω.

Προῤῥαντίζω, (ῥαντίζω) = προῤῥαίνω. πρότερον ῥαντίζω.

Προῤῥάω. Ζήτ. ἐν τῷ, Προρρέω.

Προῤῥήγνυμαι, (ῥήγνυμι) ἀμετβ. Πρότερον ῥήγνυμι, ἀκαπνόω, ἐξορμῶ.

Προῤῥῆμα, τό. (ῥῆμα) Τὸ πρότερον ῥηθέν, προῤῥηθέν.

Προῤῥήσεις, ἡ. (ῥῆσις) τὸ προλέγειν, προφητεύειν, χρησμός, προφητεία.

*Προῤῥητέος, έα, έον (ῥητέος) ὅς τις μέλλει, ἢ πρέπει πρότερον νὰ ῥηθῇ. Πλάτ.

Προῤῥητικός, κή, κόν. Ὁ προλέγων, ὁ προφητικός.

Προῤῥητός, ὁ, ἡ. (ῥητός) Ὁ πρότερον εἰρημένος, ὁ προλεχθείς.

Προῤῥιζόω, ὁ, ἡ ω (ῥίζα) σὺν κύταις ταῖς ῥίζαις, ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν, ῥιζόθεν ἕως μέχρι ῥιζῶν, ἐκ θεμελίων, ἀνὰ κράτος »Ος« ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίζη ὄρνις προῤῥιζοῦσα »Ἰλ. Ξ. 415. ὀηλ. ὑπὸ κεραυνοῦ συν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις· καὶ Ἰλ. Δ, 157. (ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 1, 32. 3, 40. Σοφ. Ἠλ. 512. παρῳδ. Valck. Ἰαπ. 683. Προῤῥίζων ἢ προῤῥίζα, ἐπιῤῥήματ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ ῥιζηδόν, Λατ. radicitus. Γαλ. radicalement, καὶ μεταφ. ἐξ ὁλοτελοῦς, διόλου, κ.τ.τ.

*Προῤῥυθμίζω, μελ. ίσω (ῥυθμίζω). Πρότερον ῥυθμίζω, διαπλάττω, μορφάζω.

Προῤῥύμας, ὁ, ἡ ου (ῥέω) Γεωπ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρότερον ῥέων. ἀμφ.

Πρός, Πρόσθ. φερομένη μετὰ τῶν τριῶν Πτωσ. Γενικ. Δοτ. Αἰτ. Διορκ. προτί ἢ ποτί (ου) συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις τάς συναπτει ὡς ἐπὶ πολὺ μετὰ Αἰτ. σπανίως δὲ μετὰ Δοτ. καὶ ἁπαξ μετὰ Γεν. Ἰλ. Α, 831. Χ, 138. Ἐκ ταύς συνθεσ. ἀποβάλλεται τὸ Ἰῶτα, ὡς, πόταγε (ποτι-ἄγε, ἀντὶ πρόσαγε), ποτιδέριος (ποτι-αἰνος ἀντὶ προσαίνιος) ποτοδόα, (ποτι-δόα, ἀντὶ προτοδόα), πόδοος (ποτι-δόος, ἀντὶ προσόδου) κ. α. τ. καὶ μετὰ τῶν Ἀρθ. πυτταν ματέρα, ἀντὶ πρὸς τὴν μητ. τὸ δὲ προτί φαίνεται καὶ ἐν ταῖς συνθεσ. ὅτι δὲν ἀπωτρέφεται οὐδέποτε· παρὰ τοῖς Διορ. εὑρίσκετ. τὸ πόν' ἀντὶ ποτί, συνεχ. ὅταν ἀμέσως ἕπεται Ἄρθρον τι, π. χ. πόν τὸν, πόν τὸν, κ.τ.τ. κατὰ Κρητ. σχημστ. Εὕρηται καὶ πορτί, ἀντὶ προτί, Κοσπ. Γρηγ. σελ. 238.

Α. Μετὰ Γεν. — Ἐκφράζει τὸ ἀπὸ μέρους ἀντικειμένου τινὸς ἀρχόμενον, ἐξερχόμενον, ἢ προβαινόμενον, ὡς ἡ παρὰ μετὰ Γεν. καὶ 1) Τὴν ἀπό τινος τόπου διεύθυνσιν ἢ κίνησιν, ἀπὸ ἔθεν, ἀφ' ὅπου ὡς Ἰλ. Κ, 428. »πρὸς μὲν ἀλὸς Κῶρος καὶ Πάλλας ἠγκολόποιο« ὀηλ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπό μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἐκεῖθεν· ὡσαύτως· καὶ αὐτοῦ. ζθσ. Ὀδ. Θ, 29, Φ, 347. β) ἀνάπαλιν τὴν εἰς τινα τόπον διεύθυνσιν, τό, εἰς πον, versus. Ἰλ. Ο, 670. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ κόσμου· ὡς Ἡρόδ. 2, 99. »πρὸς μεσημβρίην« ἀντὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσ. πρὸς μεσημβρίαν· καὶ, »πρὸς ἠλίου δυσμέων« αὐτ. 7, 115 ἀντὶ πρὸς δυσμάς· ὡσαύτως καὶ, πρὸς βορέου ἄνεμον. Ἡρόδ. 3, 101, 102. καί, χωρίον πρὸς τοῦ Τμώλου τετραμμένον, ὁ αὐτ. 1, 84. καὶ 4, 37. 7, 55. Ὀδ. Ν, 110, 111. Εὕρηται δὲ συγχρόνως ἡ πρὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. μετὰ Γεν. καὶ Αἰτ. παρ' Ἡρόδ. 4, 122, »πρός ἠῶ τε καὶ τοῦ Τανάϊδος· καὶ ὅταν πολλάκ. ἐναλαμβάνεται· ὡς, τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα, τὸν δὲ πρὸς νότον. Ἡρόδ. 2, 121, καὶ 4, 17. Ὅπου ὅμως ἡ μετὰ τῆς Γεν. καὶ Αἰτ. σημασία τῆς πρὸς δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς ἡ αὐτὴ ἀδιαφόρως, διότι ἡ πρὸς μετὰ Γεν. ἐμπεριλαμβάνει πάντοτε ἰδίαν τινὰ ἔννοιαν τῆς ἀπό τινος τόπου ἢ σημείου ἀρχομένης διευθύνσεως, ὡς παρατήρ. ὁ Ἔρμαν. Βγ. σελ. 863. γ) ἐπὶ δὲ περιστανούσης ἔννοιαν στάσεως μετά τινα γειομένην κίνησιν ἀκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, πλησίον, παρά, ἐγγύς, πλαγιοῦ, ἀπέναντι ἐμπροσθεν, ἐναντίον (coram), ὡς καὶ μετὰ Δοτ. Ἰλ. Π. 85. »ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ὄρηαι πρὸς πάντων Δαναῶν ἠδέ, παρὰ πᾶσιν Δαναοῖς, μεταξὺ ὅλων τῶν Δαναῶν καὶ Ἰλ. Χ, 198, 514. συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. πρὸς θαλάσσης, ἀντὶ παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς θαλάσσης, πρὸς τοῦ Ἑλλησπόντου, 8, 120, 87, 1, 145, 2, 154 καὶ ἄλλοχοῦ 2) Πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖται, ἢ, προέρχεται ἐκ τινος ἁμέσου φαινομένης αἰτίας, ἢ διωρίζεται ὡς συνέπεια ἐνεργουμένης μιᾶς οἱασεσήποτε ἐξωτερικῆς ἐνεργείας, ἢ ὑποκειμ. α) τὴν αἰτίαν ἀναφορὰν ἥτις παριστάνεται διὰ τοῦ ἔχω, λαμβάνω, δέχομαι, παραδέχομαι τί παρά τινος, ἀπό μέρους τινός, ἀπό τῶν χειρῶν του, ἐκ τοῦ στόματός του, ἢ ἀκούομαι διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ ἐνεργείας τὴν ὁποίαν κάμνει τις ἐπάνω μου· ὡς καὶ κέρδεα γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες Ὀδ. Δ, 302, καὶ »τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, ... πρὸς Τρώων« Ἰλ. Α, 159. λαμβάνει τι πρός τινος, Ἡρόδ. 2, 139, 152. ἀκούειν τι πρός τινος, ὀηλ. ἀπὸ μέρους τινός, ἀπὸ τοῦ στόματος ἀκούειν. Ἰλ. Ζ, 525. Ἡρόδ. 3, 153. Εὐριπ. Ἐκ. 768. ὡς ἡ ὑπὸ μετὰ Γεν. β) καὶ διὰ τῶν παθητ. ῥημ. ἐκφράζουσα τὸ προτιθέμενον ἢ προβεβουλευμένον αἴτημα ἢ ὁπωσδήποτε τοῦ ἐντύπωσιν ἀπό μέρους ἄλλου τινός, ἐπέχουσα τόπον τῆς παρὰ ἢ ὑπὸ μετὰ Γεν. ὡς, διδάσκεσθαι πρός τινος, Ἰλ. Λ, 831. πάντα προτί φασιν Ἀχιλλῆος διδάσκεσθαι ἀντὶ τοῦ Ἀχιλ. παρὰ τοῦ Ἀχιλ. διδάσκεσθαι »Ἕλλ δὲ Εὐρώπη πρὸς αὐθαμῶν φαιερὴ ἐστι γινωσκομένη Ἡρόδ. 4, 42, ἀντὶ ὑπ' αὐθαμῶν γινώσκεται καὶ 7, 60. καλεῖσθαι πρός τινος, τετιμῆσθαι πρός τινος, ἀτιμάζεσθαι ἢ περιυβρίζεσθαι πρός τινος, Ἡρόδ. 3, 115. 2, 75. 5, 20, 1, 61. 2, 152. ὡσαύτως, πλοῦτον αὐδέως γινόμενα πρὸς Περσέων Ἡρόδ. 1, 120, καὶ παθεῖν τι πρός τινος, Ἡρόδ. 1, 73. 3, 65, 7, . ὅτε πεμφθέντων πρὸς Λακεδαιμονίους ὁ αὐτ. 7, 209. ἀμείνω καὶ δίκαια ἐπιτ. τιμησάσα πρός τινος, Ὀδ. Σ. 162. ἀντὶ τιμηθεῖσα ὑπό τινος. γ) Ἡθικὸν, τὸ μέσον, τὸ διὰ μέσου, τὸ ἐξαιτίας, ἕνεκεν, κ. τ. τ. ὡς, »πρὸς ἀλλήλοιν δαπέδου Εὐρ. Φοῖ. 1275. ἤτοι ὁ εἷς διὰ τοῦ ἄλλου, ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἐρεθίζησαν· καὶ κατ' ἐπίτασιν ἐπομένη καὶ τῆς ὑπὸ μπρός τῶν πλησίον μηδενὸς σχέσεως ὑπόσ. Σοφ. Τραχ. 1120. ὅπου καὶ αἱ δύο Μρσθσ. πληθύουσι εἰς τὸ μηδενὸς παραβλ. Hermann. Vig. σελ. 885. 3) ἰδίως τὸ ἀπὸ μέρος προσώπου τινος εἴτε διὰ ὁρμῆς, εἴτε διὰ παραλήψεως, καὶ πρωτροπῆς, εἴτε δι' ἐπιτηδείου γνώμην, κατὰ βούλησιν ἢ παραγγελίαν κατά βουλὴν, κατὰ γνώμην τινός προερχόμενον ὡς πιθανόν λοι, εἴτε διάταξις πρὸς Διὸς εἰρήνατ. »Ἰλ. Α, 239. ἀπό μέρους τοῦ Διός, κατὰ βουλὴν τοῦ Διός· οὕτω καὶ, αἴσχ' ἀκούω πρὸς Τρώων, Ἰλ. Ζ, 57 καὶ ἐν Ἄργει θύσω πρὸς ἀλλήλοισιν ὑφαίνους, Ἰλ. Χ. 436. τοῦτ. κατὰ προτεταγήν, κατὰ βούλησιν ἄλλης ἠθελε ὑφαίνει τὴ ἱστὸν καὶ ἁπλῶς, πρὸς πατρός, καὶ πρὸς μητρός, ἀντὶ, ἐκ μέρους τοῦ.. τῆς.. πατρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καί, οἱ πρὸς αἵματος φύσιν, ἀντὶ οἱ διὰ τοῦ εἵματος, οἱ συγγενεῖς, Σοφ. Ἠλεκ. 1125. β) ἡ ἀπό τινος προσώπου γιγομένη πρόσταξις, ὑπερόπτειον, σαέπην, ὡς, «πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ξεῖνοί τε πτωχοί τε.» Ὁδ. Ζ, 207. τουτ. διὰ τὴν σαέπην, προστασίαν τοῦ Διός. γ) ἀντὶ τῆς ὑπέρ μετά γεν. ἐκφραζουσα τὸ ὑπέρ τινος ἢ χάριν τινος γιγόμενον, ἢ ὠφέλειαν ἢ κέρδος τινός· καὶ γίνεσθαι πρέσβεις τινος, Ἡρόδ. 1, 124. 8, 22. ἐντεῦ, ὑπέρ τινός ἢ πρὸς τὰ μέρος τινός, οὕτω καί, «Τὸ γὰρ ἐν στενῷ κυμαχέειν πρὸς ἡμέων ἐστίν» ὁ αὐτ. 8, 60. 2, τουτ. ἡμῖν ἐστὶ ὠφέλιμον, λυσιτελές. Βρ. Σοφ. ΟΤ, 1434. ἰών. Ἄλλ. 5Β. καὶ ἑλλαχοῦ δ) ἐπὶ ἐκφράσεως ὅρκου, παρακλήσεως, ἱκετείας ἐν ὀνόματι προσώπου τινος γιγομένης, ἢ ἀπιλήτεως, ὡς, «τῷ δ' αὖτε μάρτυρος ἔστιον πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρός τε θεητῶν ἀνδρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος» Ἰλ. Α, 339. τουτ. Ἑστωταν μάρτυρες ἐναίσιμοι τῶν θεῶν καί.., «οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος» Ἰλ. Τ, 188. δὲν θέλω πάρει φανῇ ὅρκιον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ· ὡσαύτως «νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι» Ὁδ. Β, 324. τουτ. Ἱκετεύω γουνπετῶν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός σου καί, «πρός τ' ἄλλοχον καὶ πατρός» Ὁδ. Λ, 67, πρὸς Διός, πρὸς θεῶν, ἀντὶ δι' ἀγάπης τῆς συζύγου σου, τοῦ πατρός σου, τοῦ Διός, τῶν θεῶν κ. τ. τ. ὅπου εἰ Ἄττ. συνεζεύγνυτο τὰ παρεπόμενα μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς Γεν. τὴν Αἰτ. σ. π χ. «πρὸς θεῶν αἰτῶ, καὶ κατ' ἀκροβολὴν τοῦ ῥήματος, μὴ πρὸς σε γούνων, μὴ πρὸς σε θεῶν, κ. τ. τ. ἐκτενῆ. Valck. Φοίν. 1659. Pors. Κύρ. Μηδ. 325. Jac. ΑΡ. σελ. 359. Reisig. enarr. Soph. O. K. 2, 1. Ἠοῖτε κείτοι ἡγεμονίη καὶ ἄνευ τῆς πρὸς. Pors. Εὐρ. Ὀρεστ. 1653. ε) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐναφορᾶς, παριστάνουσα τὸ ἀπό μέρος τῶν ἐχθρῶν, ἐκ τῶν πολεμίων, ἀλλ' ἐπεκτικώτ. ὡς, φιλικαὶ κατέστησαν.., πρὸς Αἰθίοπας, Ἄραβάς, Σύρους, καὶ πρὸς Λιβύης.» Ἡρόδ. 2, 30. τουτ. ἐναντίον τῶν Αἰθιόπων καὶ ἐχθρῶς. διὰ τὸ μὴ γίνη κάμμια ἐπιδρομὴ ἀπό μέρους αὐτῶν. ζ) ἀντὶ τῆς κατά εἰς Αἰτ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μετά τὸ, δίκαιον ἢ ἄδικον, εἰκός, ἐκφράζουσα τὸν ὅρισμὸν ἢ τὴν γνώμην προσώπου τινός εἰς τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἀνακέφερώμεν τὴν πρᾶξιν, ὡς, «Δρῶς οὐδὲν ἀδικεῦντα πρὸς θεῶν, οὔτε ἀνδρῶπον.» Θ. κ. ἀ. 71. δηλ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρώπων, ἢ ἐνώπιον τῶν θ. καὶ τῶν ἀν. καὶ «Τρῶσιν, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δὲ πρὸς ἀνδρώπων αἰσχρός» Ξεν. Ἀνάβ. Β', β', 20. καὶ ἀλλαχοῦ. η) ἐκφράζει ὅτι ἡ πρὸς μετά Γεν. ἔνοιαν ἰδίας τινος ἰδιότητος ἀνηκούσης εἰς τι ἀντικείμενον, ἢ ἀποδιδομένης εὐλόγως, εἰκότως, προσηκόντως εἰς αὐτό καὶ ἀναλόγως ἐχούσης μὲ αὐτό· ὡς «τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρός τῶν πατρὸς ἀνδρῶνομα γίνεσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ φύσεως ἀνδρηίης.» Ἡρόδ. 7, 104. ὅπερ δηλοῖ, ὄχι κατὰ τοὺς τρόπους ἢ ἰδίωμα ἑκάστου ἀνδρός, ἀλλὰ κατὰ μίαν ἰδικωτέραν ψυχικὴν ἀγαθότητα, καὶ ἀνδρικὴν γενναιοφροσύνην· οὕτω καὶ πρὸς σοῦ ἐστί· ἀντὶ ἀνήκει ἁρμόζει εἰς ἐσέ, πρὸς σέ της, ἀντὶ κατὰ τὸ δίκαιον, ἀναλόγως μὲ τὴν δικαιοσύνην. παραβλ. Βρ. Σοφ. ΟΤ. 1014. Ἠλ. 1211. καί, πρὸς ἐμοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τινός, κατὰ τὴν ἀπόψιν τοῦ πρὸς ἐμοῦ, πρὸς σοῦ, καθὼς ἁρμόζει ἢ συμφέρει εἰς ἐσέ Σοφ. ΟΤ. 1434. ἴδε καὶ πρὸς γυναικὸς ἐστί, πρὸς ἀνδρὸς σωφρὼν ἐστί, τουτ. ἴδιον γυναικός, ἴδιον σοφροῦ ἀνδρός· καὶ Ἀριστφ. Πλ. 855. ποῦ δεδικαίωκαι πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἐστ' εἰργασμένον» κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς τρόπ. Πρὸς ὀνείδους, πρὸς ἀτιμίας, πρὸς αἰσχύνης κ. τ. τ. παιδεύειν ἢ λαβεῖν τι, ἀντὶ ὡς ἐναίσιος, ἀτιμίαν, καταισχύνην ἐκλαμβάνω, ὑποπτεύω τι, ἴδε Lobeck. Φρυν. σ. 10.

Β'. Μετὰ Δοτικ. Ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον πλησίον τοῦ ὁποίου κεῖται ἢ ὑπάρχει τι, παρά, ἐγγύς, σιμά, πλησίον, ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ προσώπου συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. πρὸς τοῖς ποσί, πρὸς τῇ γῇ, πρὸς τοῖς πολεμίοις, Θουκ. πρὸς τοῖς ἀκροστιχίς, Δεξ. ἔτι καὶ ἐπὶ πλησιάζοντος χρόνου, ἢ παρόντος. ἰδίως παρίστανται δὲ αὐτῆς 1) ἡ πρός τινα τόπον ἢ μέρος ἔννοια κινήσεώς τινος, συννοουμένης ἀεὶ μετὰ τῆς ἰδέας ἑπομένης μετὰ αὐτὴν στάσεως εἰς τὸν αὐτόν τόπον, ὡς, βάλλειν ποτὶ γῆν, ποτὶ πέτρῃ, ἀντὶ, ῥίπτω τι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν πέτραν ἢ βράχον, καὶ μένει αὐτόθι κείμενον, ἢ ἐξαρτώμενον. Οὕτω καὶ Ὁμ. Ἰλ. Α. 2,5. «ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλλε γαίῃ καὶ Χ. 64. Ὁδ. Ε. 415. Η. 279. Δ. 423. «Χεῖρας ποτὶ γούνασι μητρὸς βάλλειν» ἀντὶ ἀπλόνειν ἱκετεύοντα τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ γόνατα τῆς μητρός, Ὁδ. Ζ, 310. ὡσαύτως καί, λαβεῖν προτί οἱ, Ἰλ. Τ. 418, καί, ἕλεῖν προτί οἱ. Ἰλ. Φ, 507, Ὁδ. Ω, 347. τουτ. πρὸς ἑαυτὸν λαβεῖν, ἁρπάσαι, ἕλκειν. 2) ἡ ἰδέα τῆς πρὸς ἄλληλα συνεχείας, ἢ συνδέσεως διαφόρων ἀντικειμένων «πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλληλησιν ἔχονται» Ὁδ. Ε, 329, 433. ἢ 3) τῆς ἐπιθέσεως, ἢ προσθήκης εἴς τι ἄλλο ἤδη ὑπάρχον, ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἐκτός καί, πρὸς τούτοις, εἰσέτι, ἅμα, ὁμοῦ, ὡς, «πᾶσαν μ' ἑταῖροί τε κακοί, πρὸς τοῖσί τε ὗπνος ἔτυψε. οἱ κακοὶ ἑταῖροι, καὶ ἔτος τούτων καὶ ὁ ὕπνος. Ὁδ. Κ, 68. οὕτω καί, «πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς.» Πλάτ. Wessel. Ἡροδ. 7, 197. 1, 32. 3, 65. 9, 110. καί, πρὸς τούτῳ, Ἐνικ. Ἡροδ. 1, 41. καὶ ἑλλαχοῦ· ἔτι καὶ ἐπὶ πρασθέσεως ἀριθμῶν, ὡς, ἔτη τρία πρὸς τοῖς τριάκοντα, δηλ. τριάκοντα τρία Διόδ. Σικ. 1, 58. 4) τῆς εἰς τι ἐναρχολήσεως, ἢ περί τινος φροντίδος, ὡς, ἔτεα ἑπτὰ τρία πρὸς τοῖς μαθήμασι γένονται, Ἀριστ. δηλ. ὅταν ἐναρχοληθῶσι τρία ἔτη μὲ τὰ μαθήματα, καί, «Ἢ πρὸς τούτῳ, Πλατ. ἤτοι, ἢν προσκολλημένοι εἰς τοῦτο· ὡσαύτως, Γίνεσθαι πρὸς τῷ σκοπεῖν, τῷ λήμματι, τοῖς πράγμασι, ἀντὶ τοῦ, ἐναρχολοῦμαι εἰς θεωρίας, εἰς κέρδος, εἰς ὑποθέσεις.

Γ'. Μετὰ Αἰτ. Δεικνύει τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου γίνεται μία τις ὁποιαδήποτε κίνησις, ἢ διεύθυνσις, καὶ 1) ἐπὶ τόπου ἐκφράζουσα τὴν εἰς ποῦ, εἰς τι μέρος, πρός τινα τόπον κίνησιν ἢ πορείαν, τὸ Λατ. versus. συχνότατ. παρ' Ὁμ. «πρὸς Ἤλιόν τε Ἠέλιόν τε, πρὸς ζόφον. Ἰλ. Μ, 239. «Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάνιφον» Ἰλ Α, 420. Ὁδ. Ι, 26. Ν, 240. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πρὸς νότῳ, μεσημβρίαν, ἑσπέραν, ἄρκτον, πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνίσχοντα, Ἡροδτ. 1, 201. 4, 10. πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, αὐτόθ. 2, 149. οὕτω καί, κλαίειν πρὸς Οὐρανόν. Ἰλ. Θ, 364, δηλ. ἀναπέμπειν κλαυθμούς, φωνὰς πρὸς τὸν Οὐρανόν· καὶ ἐπὶ θέσεως τόπων, χωρῶν, ὡς πάκτη τῆς Σικελίης πρὸς Τυρρηνίην τετραμμένην. «Ἡροδτ. 6, 22. β) ἐπὶ ἀχρικῆς ἐννοίας, κατά, ἐναντίον, ἐπί, πρὸς Τρῶας μαχεσθαι. Ἰλ. Ρ, 471. ἐναντίον τῶν Τρωων. «πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν». Ἡσ. Ἔρ. 212. ἀντιτάσσεσθαι πρὸς τοὺς κρείσσονας· καὶ, πρὸς στῆθος βάλλειν Ἰλ. Δ. 108. κατὰ τοῦ στήθους ῥίπτειν, πληγόνειν τὸ στ. ὡσαύτως καί, ἐλαύνειν πρός τι, Ἰλ. Ζ, 467, Ο, 250 φέρεσθαι πρός τι, κ. τ. τ. καὶ ἐπὶ δίκης, πρὸς τινα, adversus, ἴδε Wolf, Δημ. Λεπτ. σελ. CI.II. γ) ἐπὶ διευθυνσεως λόγου ἢ ὁμιλίας εἴς τι πρόσωπον, φερομένη μετὰ ἀφηγηματικοῦ ῥήματος, ὡς, εἰπεῖν, ἐνέπειν, φάσθαι, μυθήσασθαι πρός τινα, ἀγορεύειν πρός ἄλληλους, ὁμόσαι πρός τινα Ὁδ. Ξ, 331. Τ, 288. καὶ εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν, Ἰλ. Λ, 403. τουτ. εἶπε πρὸς τὴν ψυχήν του καθ' ἑαυτόν. δ) καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς πράγματός τινος, τεύχεα ἀμείβειν πρός τινα, καί, ἡδονὰς πρὸς ἡδονάς, λύπας πρὸς λύπας, φόβον πρὸς φόβον, Πλατ. Φαίδ. σελ. 69. Α. ἀντὶ τῆς συνηθ. ἐκφ. τι τινος. ε) ἐπὶ ἀριθμῶν ἐκφράζουσα τὸ, περίπου, σχεδόν, Ἀττ· ἴδε Lobeck. Φρυν. σελ. 410. 2) ἐπὶ χρόνου, παριστάνουσα τὸ πότε ὡς, ποτὶ ἕσπερα. Ὁδ. Γ, 191. τουτ. πρὸς τὸ ἑσπέρας, καταβράδα· καί, ὕπνου ῥέποντα πρὸς ἀῶ. «Πινδ. Πύθ. 9, 44. δ' πρὸς τὴν αὐγὴν ὕπνος· οὕτω καί, πρὸς ἡμέραν, δηλ. πρὸς τὰ ἐξημερώματα, κ. τ. τ. 3) Ἐν γένει ἐπὶ οἵας δήποτε ἀναφορᾶς, ἢ σχέσεως τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἓν ἀντικείμενον πρός ἄλλο, ὅθεν α) ἀναφορικῶς ὡς πρός τι, διά τι, διά σκοπόν τινα, ἀποβλέπων εἴς τι, ὡς, λέγειν πρός τι, τουτ. λέγω ἀποβλέπων εἰς τι, σκοπῶν εἴς τι, καί, πρὸς τὸν λόγον. Πλάτ. δηλ. τί ἀναφορᾶν, ἢ ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὸ πρᾶγμα· «τὰ πρὸς τὸν πόλεμον τουτ. τ' ἀποβλέποντα, τ' ἀναγκαῖα διά τὸν πόλεμον, τὰ πολεμεφόδια· «τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, τὰ πρὸς τοὺς φίλους, ὅσα ἀφορῶσι τοὺς θεούς, τοὺς φίλους, τὰ χαιωστούμενα πρὸς τοὺς φίλους, κ. τ. τ. β) ἀντὶ τοῦ, ὅσον ἀνήκει, ἁρμόζει, ἀναλογεῖ, κατὰ τὸ ἀγῆκον, ἀναλογον, προσῆκον, ἐπιβάλλον· «πρὸς τὴν παροῦσαν ἁρμοστίαν» Θουκ. δηλ. ὅσον ἁρμόζει, ἢ ἀναλογεῖ εἰς τὴν παροῦσαν ἀδυναμίαν· «πρὸς τὰ παρόντα ἦσαν αἱ τῶν περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦσι· πρὸς τὰ ἔργα τάττειν τὰς τιμάς, ἀναλόγως μὲ τὰς πράξεις ἀπονέμειν τὰς τιμάς· οὕτω καὶ πέλειος πρὸς ἀρετὴν α γ) ἐπὶ αἰφορμῆς, ἢ αἰτίας, ἐξ αἰτίας, ἐκ συνεπείας· ὡς, «πρὸς ὧν δὴ τοῦτο τὸ κήρυγμα Ἡροδ. 3, 52. τουτ. ἐξ αἰτίας τούτου λοιπόν τοῦ κηρύγματος· καί, πρὸς τὰ ῥήματα, πρὸς τὴν φήμην, Ἡροδτ. 3, 153. πρὸς τὰ συνθέσιμα. Ἡροδτ. 7, 153. κατ ἐκεῖνα ὁποῦ ἤκουσα, ἔμαθον· καί, «πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην» Ἡροδτ. 1, 33 ἤτοι, ἐξαιτίας ταύτης τῆς ὄψεως, τούτου τοῦ ὀνείρου, καὶ Σοφ. Αἰ. 1018. πρὸς οὐδέν, ἀντί, εἰς μάτην· πρὸς ταῦτα. Ἡροδτ. 5, 9, 88. 7. 153. ἐκ τούτου, διὰ τοῦτο· ἴδε καὶ Valck. Φοίν. 524. Ἑρμ. Βιγέρ. σελ 863. δ) ἔτι ἐπὶ συγκρίτως, ὅτε διάφορα ἀντικείμενα παραβάλλονται πρὸς ἄλληλα, ὡς, οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς ἀγαθούς, καὶ συμβάλλειν πρός τι, οὕτως καὶ παρ' Ἡροδτ. 3, 84. «οἷός τις δοκέει ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κύρονα τουτ. ὁποῖος, ἢ τί λογῆς ἄνδρωπος φαίνεται ὅτι εἶναι συγκρινόμενος μὲ τὸν πατέρα τον Κῦρον. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ συγκριτικὸν Ὄνομ. ὡς «ἔργα λόγου μέζω πρὸς πᾶσαν χώρην». Ἡροδτ. 2, 35. δηλ. μεγαλήτερα, ἀξιολογώτερα ἀπό πᾶσαν ἄλλην χώραν· καὶ Θουκ. γ. 37, «οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνδρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις» Δ) Συχνάκ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ πρὸς μετά. Αἰτ. ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος, πρὸς βίαν, ἀντὶ βιαίως, πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ εὐσεβῶς, πρὸς ὕβριν, ἀντὶ ὑβριστικῶς· καὶ κατὰ ποιητικ. περίφρ. πρὸς ἰσχύος κράτος. Σοφ. Φιλ. 594. πρὸς ἡδονήν, ἀντὶ ἡδονικῶς, μετ' εὐχαριστήσεως, πρὸς καιρόν, ἀντὶ ἐγκαίρως, πρὸς ἀκρίβειαν, ἀντὶ ἀκριβῶς, πρὸς φιλίαν, ἀντὶ φιλικῶς, κ. τ. τ. Ἀριστφ. Βατρ. 1457. οὕτω καί, πρὸς χάριν τινί, ἀντὶ χαριζόμενός τινι, παρβλ. Jac. ΑΡ. σελ. 756 τὸ δέ, πρὸς χάριν τινός, δηλ. ὑπέρ τινος, ἕνεκεν τινος, Buttm. Σοφ. Φιλ. 1159. Βρ.. Ἀντ. 30 ὡσαύτως καί, πρὸς ἰδύ, ἀντὶ κατ' εὐθείαν Ἰλ. Ξ. 403, καὶ πρὸς τὸ κάρτερόν, πρὸς τὸ βίαιον ἀντί, κραταιῶς, βιαίως. Jac. Ἀχ. Τ. σελ. 695. καὶ μετὰ ὑπερθετ. πρὸς τὰ μάγιστα, ἀντὶ μεγαλώτατα, εἰς τό,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέγιστον βαθμόν, ὡς καὶ τὸ, ἐς τὰ μάλιστα. Ἡρόδ. 8, 20. πρὸς ἡμὴν χεῖρα, ἀντὶ, πρόχειρος, καὶ πρόχειροι, ad manum. Ἑρμαν. Σοφ. Φιλ. 148. 5) ἐκφράζει ἐπὶ τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως τινός, καὶ κεῖται ἀντὶ τῆς παρὰ μετὰ Δοτ. ἀλλὰ σπανίως καὶ παρὰ μόνον τοῖς μεταγενστ. ποιηταῖς. Ἴδε Br. Ἀπ. Γ. Β, 496. Σπανιώτατα ἕπεται μετὰ τὴν πρὸς ἐγκλιτική τις αὐτῶν. παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. ὅμως ἔρρηται πρὸς μετ. παραβλ. Reisig Conj, σελ. 56. ἐπὶ καὶ παρὰ Πλατ. καὶ Δημ. Buttm. ausf. gr. gram. 2, σελ. 413.

Δ. Ἄνευ πτωτικοῦ ὡς Ἐπιρ. ἐναλαμβανομένη σημαίνει, εἰσέτι, προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου καί, πρὸς τοῖς ἄλλοις. ὡς καὶ μετὰ Δοτ. 3. παρ' Ὅμ. ἀεὶ πρὸς δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 71. 2, 119. 3, 135. 5, 20, καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καί, πρὸς γάρ. Ἡροδ. 3, 91· καὶ πρὸς, Ἡροδ. 5, 20, 7, 154, 164. καί, καὶ δὴ πρός, Ἡροδ. 5, 67. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρέτ. εὐρίσκ. τὸ δὲ, καί, καὶ μετὰ τῆς πρός. ἴδε Pors. Εὐρ. Φοίν 629. Reisig comm. crit. de Soph. Oil. 809. σελ. 308. σπανιώτερον εὑρίσκεται, πρός γε, καί γε πρός, Jac. A. P. σελ. 46. Παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται πολλάκ. ἡ Πρὸς κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἦναι συνημμένη· οἷον, πρὸς μῦθον ἔειπεν, ἀντὶ, προσέειπε· φαίνεται δὲ ὅτι αὐθέκτως εὑρίσκεται κατόπιν τῆς Αἰτ. παραβλ. προσάντ. (ἡ ῥίζ. τῆς Πρὸς εἶναι πρό.)

Ε. Ἐν συνθέσει μετ' ἄλλων λέξεων σημαίνει α) Εἴνησιν, διεύθυνσιν, πρὸ πάντων εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἀναφορὰν εἰς τι. β) Ἐπίθεσιν, ἐπιστρέφουσιν, ἢ αὔξησιν, ἔτι, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς καί. γ) τὴν εἰς που, ἢ πλησίον που στάσιν, παρά, πλησίον, ἔγγυς, ὅθεν καὶ τὴν ἐν τινι τόπῳ διαμονήν, καὶ μεταφ. τὸ ἀνασχολεῖσθαι, καὶ ἐπιβάλλειν εἴς τι.

Προσάββατος, ὁ, ἡ ον (σάββατα). Πρὸ τοῦ σαββάτου ὤν, ἢ γινόμενος. «Προσάββατον τὸ» ἡ πρὸ τοῦ σαββάτου ἡμέρα. Ν. Δ.

Προσαγάλλω, μέλ. λῶ (ἀγάλλω). Ἔτι εἰσέτι τιμῶ, σεμνύνω. Βύτολος παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Ἀγῆλαι. «Ἀνεπῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτους τὰς διττὰς εἰρεσιώνας καὶ προτυγλώμεν ἐπελθόντες, χαίρετε πάντες, δεχόμεσθα· ἀντὶ τοῦ, Προσέτι, ἀκόμη τιμήσωμεν.

Προσαγανακτέω, μέλ. ήσω (ἀγανακτέω). Ἀκόμη, ἔτι περισσότερον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἔτι πλέον.

Προσαγγελία, ἡ. Τὸ ἀγγέλειν, μηνύειν, ἡ ἐπελθοῦσα ἀγγελία. Πολύβ. τ' τῆς ἀγγελίας προσαγωγή. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Προσαγγέλλω, μέλ. λῶ (ἀγγέλλω). Προσέτι ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, μηνύω, λέγω, ἀγγελίαν φέρω πρός τινα 2) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ὅθεν Προσαγγέλλομαι, μηνύω ἐμαυτὸν ἄξιον θανάτου. Σουΐδ.

Προσαγγελτής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς ἀγγελίας φέρων, ὁ μηνυτὴς ἔτι 2) ὁ ἐγκαλῶν, ὁ ἐνάγων τινά.

Προσαγελάζω μέλ. άσω (ἀγελάζω). Προστίθημι εἰς τὴν ἀγέλην, ἢ εἰς ἀγέλας, σωροὺς ἐτάσσω.

Προσαγῆλαι, Ἀπαρμφ. Ἀόρ. α. ἐκ τοῦ Προσαγάλλω,

Προσαγκαλίζομαι, μέλ. ίσομαι. Ἀποθ. μσ. (ἀγκαλίζομαι), λαμβάνω ἔτι ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἀγκαλιάζω ἔτι.

Προσαγκυλόω, μέλ. ώσω (ἀγκυλόω)· Μετὰ τῆς ἀγκύλης στρέφω, ἐπιτείνω.

Προσαγκλίζω μέλ. ίσω (ἀγκλίζω). Ταὐτόν τῷ, Προσαγάλλω.

Προσαγνεύω, μέλ. ήσω (ἁγνεύω). Κατὰ τοῦτο τοῦ ἁγνοῦ, δὲν εὑρέθη.

*Προσάγνυμι, μέλ. ἄξω, (ἄγνυμι) συντρίβω ἢ θραύω ἐπί τι. Κ. Σμυρ.

Προσαγοράζω, μέλ. άσω (ἀγοράζω). Προσέτι, ἀκόμη ἀγοράζω.

Προσαγόρευμα, τό. Ὄνομασία, ὁμιλία, χαιρετισμός.

Προσαγόρευσις, ἡ· τὸ προσαγορεύειν, ὀνομάζειν, ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου χαιρετισμός, καὶ εἰς τὰς ἐντεύξεις πρόσρησις-ἀσπασμός.

*Προσαγορευτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἁπλοῦν προσαγορεύει, ἢ πρέπει νὰ προσαγορεύσῃ νὰ ὀνομάσῃ τις. Πλατ.

Προσαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ὀνομάζων, λέγων-ὁμιλῶν, χαιρετῶν. «Προσαγορευτικόν, τὸ» ἀντὶ τοῦ, Προσηγορία, τὸ φιλοφρόνημα Ἀππιαν.

Προσαγορεύω, μέλ. εὑτω (ἀγορεύω) Φωνῶ, προσφωνῶ, προσομιλῶ, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι. Ἡρόδοτ. ιβ'. 80. «Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν (οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι προσευτεύουσι, κατιέντες μέχρι τοῦ γόνατος τὴν χεῖρα.» 2) ὀνομάζω, καλῶ. 3) διὰ λόγου ἀπευθύνω τινὶ τι, ὁμολογῶ, ἀποδίδω, ἐπιδεικνύω. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ 147. Παρὰ Πλουτάρχ. Τομ. 29. ἀντὶ τοῦ Ἑρμηνεύω· ὅμῳ.

Προσαγρυπνέω, ῶ μέλ. ήσω (ἀγρυπνέω) μετὰ Δοτ. ἀγρυπνῶ παρά τινι ἢ ἐπί τι, τηρῶ, προσέχω, φυλάττω. —

Προσάγω, μέλ. ξω. ἀόρ. β'. προσήγαγον, μελ. παθ. προσάξομαι Θουκ. δ', 105. (ἄγω). Εἰσάγω, προσφέρω, προξενῶ, παρασκευάζω, πτίς δαίμων τόδε πῆμα προτήγαγε.» Od. 8, 446. «ἀντὶ ἐπροτείνησε, ἀπέστειλε· καὶ, προσάγειν ὦρα τινί, ἀντὶ, προσφέρειν, ὅμ. Ὁμ. Ἀπ. 272. «καὶ τὸ ἔργον προσήγαγον Ἡρόδ. 9, 92. ἀντὶ ἐπέρασαν, εἰς πέρας ἔφερον· ὅπου ὅμως ὁ Schweigh. προῆγον, ὡς ὀρθότερον παρεδέχατο, καὶ προσάγειν τινὶ ὅρκον, Ἡρόδ. 6, 74. προσβάλλειν εἰς τινα τὸν ὅρκον, τὸν κάμνω νὰ πάρῃ ὅρκον. β) ἐπάγω, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, προστίθημι ἐν τῷ λέγειν ἢ ἐντὸς γράφειν. γ) προτιμῶμαι μετηχειρίζομαι, προσαρμόζω. δ) εἰσφέρω, προβάλλω, προτίθημι. — 2) Μέσ. Προτάσσομαι, πλησιάζω, φέρω ἐμαυτὸν πρός τι, φέρω πρὸς τὸν ἐμαυτόν μου, εἰλκύομαι, ἰδιοποιοῦμαι· ἕλκω, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, κάμνω τινὰ ἰδικόν μου, τὸν φέρω πρὸς τὸ μέρος μου· «προσήγετο σύτους,» Ἡρόδ. 2, 172. ἤτοι, τοὺς εἶλκυε πρὸς τὸ μέρος του. «Ἀτάκτῳ προτάγεσθαι τὸ πλῆθος» Θουκ. γ'. 43, 48. «κρήμασι καὶ ὡραιοῖς τὸν ἄνδρα προτάγεσθαι» Πλατ. Νόμ. 3. σελ. 695. Δ. μτφ τῶν τρόπων· «ἐπιτειδεῖς πάντας προσηγάγετον Διόδ. Δ, 54. καί, ὄμματα πρ. ἡτοι, ἕλκειν τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτόν. β) χορηγῶ ἐμαυτῷ, προμηθεύομαι, νέμομαι, κερδίζω· ὅθεν «πείρᾳ, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 141. Οὐδέτερ. ὅπου συνυπ. τὸ Νοῦς ταὐτόν τῷ, Προσέχειν τὴν νόον τῇ ἠπορ, ἀρέσκειν Ἀπολλόδ. α. δ. ζ. καί, Ἐμπυτοσ, μετὰ Δοτικ. Πλησιάζω, ἐγγὺς ὑπάγω ἐπέρχομαι, φαίνω· ὅθεν προσάγειν, συνυπαρ. στρατὸν, ἀντὶ προελαύνειν, προβαίνειν, προχωρεῖν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Προσαγωγεύς, ὁ. Ὁ προτρέχων, προτάττων, προβάλλων προσώπων. 2) Ὁ διαλλάττων, ὁ εἰρηνοποιός, εἰρηνεύων καὶ διαλλάττων δύο ἐχθρούς. 3) Εἰς τὴν Σικελίαν ὠνόμαζετο οὕτως ὁ βασιλικὸς κατάσκοπος· καὶ Προσαγωγίδης. Ἀριστ. Πολ. 5, 9, 3.

Προσαγωγή, ἡ (προσάγω). Τὸ εἰσφέρειν, προσφέρειν, προσφορά, ἀφιέρωσις, εἴσαρ. ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν· καὶ θρησκευτικὴ πομπή, ὡς, «πανηγύρεις δὲ ἄρα καὶ πόμπας καὶ προσαγωγὰς πρώτας σιδηρίσαι Αἰγύπτιοι εἰσὶ οἱ ποιησάμενοι.» Ἡρόδ. 2, 58. 2) πρόσδεσις, προσθήκη, ἐπίδεσις. Οὐδετέρ. σημαίνει τὸ, Πλησιάζειν, προσέρχεσθαι, πλησίασις· ἐξέρ. Διόδος ἐλευθέρα, πέρασμα, ἔξοδος. «Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον.» Πρόσοδος, πρόσβασις, τὸ ἐλευθέρως ἔρχεσθαι πλησιάζειν πρός τινας, προσέλευσις, Ξενοφ. Κυρουπ. «Ἐν Προσαγωγῇσι» ἐλίγον κατ' ὀλίγον, ἠρέμα, βαθμηδόν. Λουκ.

Προσαγωγίδης, καὶ Διωρ. ποτ. προσαγωγίδης = προσαγωγεύς 3. Πλουτ.

Προσαγώγιον, τό. Πλάτ. Φίληβ. §. 34. ὄργανον τῶν τεκτόνων καὶ λιθοτόμων, ὁ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα, οἷον διαβήτης, κανών, κ. τ. λ. Δι' Ἐκδόσεις ἔχουσι ἠμαρτημένως, Προαγώγιον.

*Προσαγωγίς, ίδος, ἡ, Διωρ. ποτ. προσαγωγίς. Σηλ. τοῦ προσαγωγεύς, 3. ἀμφ. γραφ. παρὰ Ἀριστοτ. Πολ. Ε', 9, 3. —

Προσαγωγός, ὁ, ἡ· Ὁ φέρων, ἄγων, ἕλκων 2) ἐπαγωγός, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων, θέλγων, γοητεύων, συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος

Προσαγωνιάω, Ἀριστοφ. ἀμφ. λέγεται ἐπὶ Δρομέως.

*Προσαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀγωνίζομαι), μέσ. ἀποθ. πολ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, προσαγωνίζομαι, ὡς καὶ τὸ

Προσαγωνιστής, ὁ. Βοηθός, ἐπίκουρος. Πλουτ. Δυσ. 26. ὅπου ὁ Reisius, προαγωνιστής, ἀνέγν.

Προσαδικέω, μέλ. ήσω (ἀδικέω). Πρός τ' ἄλλα (κακά) ἀδικῶ, ζημιῶ ἀκόμη, ἀτιμάζω, κάμνω ἄδικον.

Προσάδω (ἄδω). Προσέτι ἄδω, ψάλλω. «τὴν πατρίδα ἐσομαι, Θεόφρ. 2, 11. δι' ἐσέ ἔλεγε φάλλει ἀκόμη. 2) συμφωνῶ συμψάλλω, συντροφεύω ἐν τῷ ψάλλειν (concinere), Πλάτ. Σοφ. Φιλ. 405.

Προσαθροίζω, μέλ. ίσω (ἀθροίζω). Συνάζω, συλλέγω ἀκόμη, προσέτι ἀθροίζω· ὅθεν

Προσάθροισις, ἡ. Συνέλευσις, συνάθροισις πρός τι ἢ εἰς τινα τόπον, ὁ Σχολ. τοῦ Θουκ. ἀρμην. ἀπὸ τούτου τό, προσαγωγή.

Προσαθυμέω, μέλ. ήσω (ἀθυμέω). Ἀθυμῶ πρός τι, χάνω τὸ θάρρος ἐκ τινος συμβαίνοντος, μετὰ δοτικ.

Προσαθύρω, μέλ. ρῶ (ἀθύρω), ταὐτόν τῷ, προσπαίζω. (ῡ)

Προσαιθρίζω, μέλ. ίσω (αἰθρία). Εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα ἀναπέμπω, κάμνω νὰ ἀναβῇ τι, οἷς. «Πέμπιον φλόγα προσαιθρίζουσαι, πρὸς αἰθέρα πέμπουσα,» Ἡσύχ.

Προσαίνω, μέλ. ανῶ (σαίνω). Προσάγομαι, προσέλκω, φέρω πρὸς ἐμαυτὸν κρύφιον διὰ κολακείας, κολακεύω, θέλγω πρότερον διὰ κολακειῶν προσταλαμβάνω, κολακευτικῶς προτίγομαι Αἰσχύλ. Προμ. 834.

Προσαισθάνομαι, μέλ. ήσω (αἰσθάνομαι). Ὑαίνω, ῥαντίζω, καὶ ἐναυτῷ θερμαίνω, ἢ ἐν τῷ ῥαντίζειν, βρέχειν τι καὶ θερμαίνω, θάλπω.

Προσαιρέομαι, οῦμαι, μέλ. αιρήσομαι (αἱρέομαι), μέσ. Ἐκλέγω πρός τι, προτιμῶ, λαμβάνω, αἰρούμαι, ἐκλέγω, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ά. ἐ. 5. καὶ ἑαυτῷ τινά, Ἡρόδοτ. 9, 10. ἐκλέγω τινὰ ὡς σύντροφον.

Προσαίρω (αἴρω). Ἀναπαύω τι καὶ τὸ φέρω που, ὡς προσφέρω. Μέσ. προσαίρομαι, φέρω, λαμβάνω πρὸς ἐμαυτόν, τρώγω.

Προσαισχύνω (αἰσχύνω). Πρότερον μειδιῶν, ἢ καταγελῶν δείχνω τοὺς ὀδόντας, ὅ Λυκοφρ. 880. ἔχει «Προσεσχρότατα,» ταὐτὸν τῷ, διεσχισμένους.

Προσαισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι (αἰσθάνομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι, ἐνταυτῷ αἰσθάνομαι, ἢ παρατηρῶ, Ἀριστ.

Προσαίσσω, ἴξω (αἴσσω). Σπεύδω πρός, ὁρμῶ, ῥίπτομαι πρέστι, πηδῶ κατ' ἐκείνου, ἢ γινων λάσατο προσίξας Ὀδυσσῆα,» Ὀδ. Χ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

337. καὶ, ὑποσκαίρας λάβε γούνωνα, αὐτίδι 312, 365.

Προσαιτέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰτέω). Προσέτι, ἐκόμη αἰτῶ, ζητῶ, περισσότερον αἰτῶ, ἢ δέομαι, παρακαλῶ ἵνα λάβω περισσότερον, Ξενοφ. Ἀναβ. δ. γ'. 21. «Προσαιτοῦσι μισθόν, ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον». 2) ἐν ἀπορίᾳ εἶμι, στοχάζω, ἐπαιτῶ, ζητῶ ἐλεημοσύνην, ὁ αὐτ. Οἰκονομ. κ'. 15. «Προσαιτῶν βιοτεύειν, ζῆν ἀπὸ ἐλεημοσύνης», καὶ αἰτ. προσ. «προσαιτοῦντα τὴν στρατιήν», Ἡρόδ. 8, 14. ὅθεν

Προσαίτης, ὁ, Ση. αἴτις, ταὐτὸν τῷ, ἐπαίτης. Ζητιάνος.

Προσαίτησις, ἡ. Τὸ δι' ἐλεημοσύνης ζῆν, ἡ κατάστασις τοῦ προσαίτου, τὸ προσαιτεῖν, Πλούταρχ. «Προσαίτησις ἐπημέρου τροφῆς».

*Προσαιτητής, οῦ, ὁ, = προσαίτης.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, μέλ. άσομαι (αἰτιάομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων αἰτῶμαι, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινά εἰς τὸ κριτήριον.

Προσαιωρέω, μέλ. ήσω (αἰωρέω) Ὑψόω, σημαίνω πρός, κρεμῶ, Δοσθ. ἔκλογ. «Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ὑπεξώρουν, ἀκομβῶν, ἐκστρηβλώσας εἰς τὴν λόγχην (ἐν ᾧ ἔφιππος ἦν) ὑψώσατο καὶ ἐξώρουν.

Προσακροάομαι, μέλ. ἴσομαι (ἀκουτίζω), ἀποθ. μέσ. Ἔτι τὸ ἀκούτιον πρός τι, πρός τι τείνω, βάλλω, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοιτίου.

Προσακούω, μέλ. ούσομαι (ἀκούω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη ἀκούω, Ξενοφ.

*Προσακριβόω, μέλ. ώσω (ἀκριβόω). Κατ' ἐπίτασιν ἀκριβόω, μᾶλλον ἐξακριβόω, μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ἐρευνῶ, Ἀριστοτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Ε, 28.

Προσακροβολίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀκροβολίζω). Προσέτι μετά τινος ἀκροβολίζομαι, κάμνω ἀκροβολισμούς. 2) κτυπῶ πρός, σφενδονίζω.

Προσακτέος, ία, έον, ρῆματ. ἐπίθετ. τοῦ προσάγω, καὶ κατὰ μέτην σημασ. προσάγομαι.

Προσαλτρίδας, αἱ (προσάγω). Οἱ τῆς Μηλιλώτης (εἴδος αὐτῆ καλαμάρου) πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες.

Προσαλείφω, μέλ. λείψω, (ἀλείφω). Προτίθημι ἀλείφω, ἐπαλείφω, τρίβω δι' ἀλείμματος. «προσάλειφεν ἑκάστῃ φάρμακον», Ὀθ. Κ, 392.

*Προσαλίγκιος, ὁ, ἡ, ον (ἀλίγκιος). Ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, ποιητ.

Προσαλίσκομαι, μέλ. αλώσομαι (ἁλίσκω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἁλίσκομαι, πιάνομαι ἢ καταλύομαι, καταδικάζομαι, Ἀριστγ. Ἀχ. 701.

Προσάλλομαι (ἅλλομαι), ἀποθ. μέσ. Πρός τι, πρὸς τὰ ἐπάνω σηκῶ, Ξενοφ. Κῦρ. παιδ. Η'. δ. 9. «Ἢν μεγάλην φαμέσιας, ἢν βούλει ὄρθην φιλότητι, προσάλλεσθαί σε ἐθήτει, ὡς τὰ κυκλάμινα.

*Προσαλλοτριόομαι, οῦμαι, μέλ. ώσομαι (ἀλλοτριόω). Ἀπομακρύνομαι, ἀποξενοῦμαι τινός, ἢ ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω.

Προσάλπιξις, ἡ, Ν, ον, Κτητικος τῶν Ἄλπεων, ἢ ὁ κλῆσις τῶν Ἄλπεων (εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰταλίας καὶ Ἑλβετίας) κατοικῶν, Στράβ.

Προσαλπιγξις, ἡ (σαλπίζω). Τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σαλπίζειν πρότερον, ὁ πρὸ τῆς μάχης χρόνος τῆς σάλπιγγος.

*Προσαλπιστάς, ὁ, ἡ, ον (σαλπίζω). Ὁ μηνύμενος πρότερον διὰ τῆς σάλπιγγος, ἢ ὅπου πρότερον ἠχεῖ ἡ σάλπιγξ, ὅθεν, «προσταλπιστὰ δείπνα», Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ. ἡ. 7. συμποσίων, εὐωχίαι, γινομένη μετὰ φωνῆς σάλπιγγος, ἔπερ ὁ Ἀθήν. «δεῖπνα προτάλπιγγα» λέγει.

Προσαμάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (ἀμάω). Ἐπισωρεύω, συνάγω, συσσωρεύω, συνεπιζέτω. (νυυν-)

Προσάμβασις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προσαναβασις. «Καλιμάκων προσαμβάσεσιν, Εὐρ. Φοίν. 491.

Προσαμέλγω, μέλ. ξω (ἀμέλγω). Προσέτι, ἀκόμη ἀμέλγω, τὸ παθ. παρὰ Θεοκρ. 1, 26.

Προσαμιλλάομαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. ἀμφότ. εὐχρ. (ἀμιλλάομαι), ἀποθετ. μέσ. Προσέτι, ἢ παρά τινι ἀμιλλῶμαι, πασχίζω ἢ ἀγωνίζομαι ἵνα μιμηθῶ, συνερίζομαι.

*Πρόσαμμα, τό (προσάπτω). Τὸ ἐπιτιθέμενον ἔνδυμα, ὁ ἐπιβεβλημένος θησμός.

*Προσαμπέχομαι (ἀμπέχω), οὐθετ. Μένω περιβεβλημένος, ἢ ἐμπεριμένος, ἢ ἔχω προσαμπέχεται, πιάνεται εἰς τὸν ἰξόν, Ἀνθλ.

Προσαμύνω, μέλ. νῶ (ἀμύνω). Ἔρχομαι, τρέχω εἰς βοήθειαν, προσβοηθῶ, ἐπικουρῶ τινι, ταὐτὸν τῷ ἐπαμύνω, Ἰλ. Β, 288. καὶ Π, 580.

*Προσαμφιέννυμι, μέλ. έσω, Ἀττικ. ιῶ (ἀμφιέννυμι). Ἐπενδύω, ἐνδύω τινά καὶ μέ τι ἄλλο, τινά τι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 887.

Προσαμφίζω, μέλ. ίσω καὶ Ἀττ. ιῶ. Προσέτι σύρω, τραβῶ, προσέλκω.

Προσαναβαίνω, μέλ. βήσομαι (ἀναβαίνω). Προσέτι ἀναβαίνω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ ὑπάγω, φέρομαι εἰς ὕψος, ἀναβαίνω, ἐπὶ ἱππέων, ὅτε ἀναβαίνουν ἐπὶ τῶν ἵππων. «Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς», Ξενοφ.

Προσαναβάλλω, μέλ λῶ (βάλλω). Τίπτω ἐν ταὐτῷ εἰσέτι, εἰς τὸ ὕψος.

Προσανάβασις, ἡ (προσαναβαίνω). Ἡ εἰσέτι πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς ὕψος ἀνάβασις, ἡ ἀνύψωσις.

Προσαναγινώσκω (ἀναγινώσκω). Προσέτι, πρὸς τούτοις ἀναγινώσκω, ἢ ἐξακολουθῶ ν' ἀναγινώσκω.

Προσαναγκάζω, μέλ. άσω (ἀναγκάζω). Προσέτι ἀναγκάζω, βλίβω, στενοχωρῶ, ἐπείγω, βιάζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, μετ' ἀπαρεμφ. «βίῃ με προσηνάγκασε πάσασθαι», Ὅμηρ. Ὀδυσσ. ζ'13. καὶ, τινί τι, «τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες», Θουκ. στ'. 72.

*Προσαναγορεύω, μέλ. εύσω (ἀναγορεύω). Ἔτι, καὶ ἐκτὸς ἀκόμη κηρύττω, ἀναγγέλλω, Πλάτ. Πολ. 9. σελ. 580. C.

Προσαναγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι ἀναγράφω, σημειόνω, σχεδιάζω, Λουκουρ. 30. 8.

Προσανάγω, μέλ. ξω (ἄγω). Φέρω ἀκόμη εἰς τὸ ὕψος, ὑψόνω, ἀναβιβάζω.

*Προσαναθέρω, μέλ. ρῶ (θέρω). Προσέτι ἐκθέρω, ἐβάλλω τὸ θέρμα.

Προσαναδέχομαι, μέλ. ξομαι (δέχομαι), ἀποθ. μέσ. Ἔτι, ἀκόμη, μετὰ πόθου προσμένω, ἀκόμεινω.

Προσαναδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναδίδω, εἰς ὕψος διαδίδω, καὶ διαμοιράζω, διανέμω.

Προσαναθλίβω, μέλ. ίψω (θλίβω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον θλίβω, πιέζω, ἢ συνθλίβω, συμπιέζω συστέλλω.

Προσαναιδεύομαι (ἀναιδεύομαι), ἀποθετ. μέσ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἀναιδεύομαι, ἀναιδῶς φέρομαι, πράττω ἢ ὁμιλῶ, ἀδιαντροπεύομαι.

Προσαναιρέω, ήσω (αἱρέω). Ἀνασηκόνω προσέτι, μέσ. προσέτι ἀναιρῶ, ἀφανίζω, φονεύω. 2) ἐκ νέου ἔτι ἀποκρίνομαι, ἢ προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποκρίνομαι, ἐπὶ μαντείου. 3) πρὸς τοῖς ἄλλοις λαμβάνω ἐπ' ἐμοί, πέρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ἴδε ἀναιρέω.

Προσαναισιμόω, μέλ. ώσω (ἀναισιμόω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, προσέτι ἀναισιμόω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, Θουκ. 5 34. «Καὶ αὐτῷ τῷ Ἀριστογείτῃ προσανετίμητο πολλὰ χρήματα, ταὐτὸν τῷ, προσαναλίσκω.

*Προσαναλαλέω, μέλ. ήσω (λαλέω). Ἔτι, πρὸς τούτοις λαλῶ τινά, κράζω.

Προσανακαλύπτω, μέλ. ψω (καλύπτω). Προσέτι ἀνακαλύπτω, κάμνω λαμπρόν, αἰσχρὸν, εὐδιάβλητον, Στράβ. τελ. 1006.

Προσανάκειμαι, μέλ. είσομαι (κεῖμαι), ἀποθ. οὐθετ. τινί, Εἶμαι ὅλως διόλου προσκεκολλημένος, δεδομένος, ἀφιερωμένος εἰς τινα, Ἀριθ.

Προσανακεράννυμι, μέλ. άσω (κεράννυμι). Προσέτι μίγνυμι, ἢ σὺν ἄλλοις κεραννύω, ἀνακατόνω, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ιθ'. 4.

Προσανακινέω, μέλ. νήσω (κινέω). Προσέτι, αὖθις ἀνακινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ἢ διεγείρω, παρακινῶ, Κάτων.

Προσανακλαίω, καὶ Ἀττικ. αλάω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω). Κλαίω παρά τινι ἢ ἐπί τινα, μετά τινος συγκλαίω, ἑνόνω τὰ δάκρυά μου μετ' ἄλλων.

Προσανάκλιμα, τό. Ἀνακλιντήριον, ἐφ' ᾧ τις ἀνακλινόμενος, ἐπακουμβῶν, ἀναπαύεται, Ἀλκαῖος ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 499. (ἀκουμβιστήριον) ἐκ τοῦ

Προσανακλίνομαι, μέλ. νοῦμαι (κλίνω), μετά δοτικ. Ἀνακλίνομαι, πλαγιάζω, ἀκουμβῶ ἐπί τι, ἢ κεῖμαι ἐπάνω εἰς τι.

Προσανάκλισις, ἡ. Τὸ προσανακλίνεσθαι, ἐπακουμβῶν, ἢ κεῖσθαι ἐπάνω εἰς τι.

Προσανακοινόομαι, οῦμαι, μέλ. ώσομαι (κοινόω). Κοινὸν ποιοῦμαι ὑπερ ἔχω μετ' ἄλλου τινός, ἢ συμβουλεύομαι, σκέπτομαι μετά τινος, τῷ ἀνακαλύπτω τοὺς σκοπούς μου.

Προσανακουφίζω, μέλ. ίσω (κουφίζω). Προσέτι ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω ἀκόμη, προσελαφρύνω.

Προσανακράω, ἴδε προσανακεράννυμι.

Προσανακρίνω, μέλ. νῶ (κρίνω). Προσέτι ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἢ πάλιν ἐξετάζω, ἐρωτῶ, δοκιμάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσανακρούω, καὶ μέσ. -ομαι (κρούω), ὡς καὶ τὸ, ἀνακρούομαι. Τοῦ ὁμιλεῖν ἄρχομαι, ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ.

*Προσανακτάομαι, -ῶμαι, μέλ. -ήσομαι (κτάομαι), ἀποθ. μέσ. Ἐπανακτῶ, ἀποκτῶ πάλιν, ἐξαρ. τὰ σωματικὰς δυνάμεις.

Προσαναλαμβάνω, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προτέτι λαμβάνω, πάλιν δέχομαι, ἀνακτῶμαι. 2) Λαμβάνω τὰς προτέρας δυναμεις μου, ἀναλαμβάνω πάλιν, ἐνδυναμόνομαι, ἀναπαύομαι, ἀναψυχὴν λαμβάνω, ἢ μεταβατ. κάμνω τινά, ἢ ἀφίνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς προτέρας δυνάμεις, ἐνισχύω, ἀναζωπυρῶ. «Τὸ στρατόπεδον», Wess. Διόδ. 17. 16. καὶ ἀντὶ τοῦ, 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπ' ἀρχῆς πάλιν λαμβάνω.

Προσαναλέγομαι, μέλ. λέξομαι (λέγω). Προσέτι ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων μνημονεύω, ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, ἢ διηγοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσαναλίσκω, μέλ. ώσω (ἀναλίσκω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀναλίσκω, κατεξοδεύω, ἐπί τι ἢ περί τι, κακῶς καὶ ματαίως ἐξοδεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 701. Δημ.

Προσαναλλομαι, (ἅλλομαι), ἀποθετ. μέσ. Πηδῶ εἰς τὸ ὕψος ἐπί τι, ἢ πρός τι, ἀναπηδῶ πρός.

Προσαναλογίζομαι, μέλ. ίσομαι (λογίζομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι, φέρω, ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου τι, ἐπί τι ἢ πρός τι πάλιν στοχάζομαι, μετὰ δοτικ. πράγμ.

Προσαναμαλάσσω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Προσέτι, περισσότερον ἀναμαλάσσω, μαλαύνω, ἀπαλύνω, Ἱπποκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσαναμένω, μέλ. μενῶ (μένω). Προσέτι, ἀκόμη ἀναμένω, προσμένω, καὶ ἀναμένω ἀκόμη ἐπί τι.

Προσαναμιμνήσκω, μέλ. μνήσομαι (μιμνήσκω). Προσέτι, πάλιν ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω τινά τινος, τῷ ἀναλαλῶ τι πάλιν εἰς τὴν μνήμην του.

Προσαναν**εόω**, μέλ. ώσω (νεόω). Προσέτι ἀνανεόω, ἀνανεώ τὴν μνήμην τινος.

Προσαναπαύω, μέλ. αὐσω (παύω). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπί τι, Πολυβ. Μσ. ἐπί τι, ἢ ἔν τινι ἀναπαύομαι.

Προσαναπείθω, μέλ. είσω (πείθω). Προσέτι καταπείθω, παρακινῶ τινά μὲ λόγους, τὸν κάμνω νὰ πεισθῇ. Δίων Κάσ.

Προσαναπειράομαι (πειράομαι). Προσέτι ἐξετάζω, πεῖραν ποιῶ ἢ λαμβάνω. Πολυδ.

Προσαναπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἀναπέμπω, στέλλω πρὸς τὰ ἄνω

*Προσαναπηδῶ, μέλ. ήσω (πηδῶ). Ῥίπτομαι πρός τι, ὁρμῶ, χύνομαι.

Προσαναπίμπλημι, μέλ. πλήσω (πίμπλημι. Προσέτι ἀναπληρῶ γεμίζω. Πλούταρχ.

Προσαναπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Ἀναπίπτω πρός, ἢ πλησίον μου πίπτω ὄντος τινός, κάθημαι, ἢ πίπτω ἐπάνω τινός, πλησίον τινός ἐπὶ τραπέζης κάθημαι μετ' ἄλλων, Πολυβ.

Προσαναπλάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. άσω (πλάσσω). Προσέτι ἀναπλάσσω, μορφόω, σχηματίζω, ἐπιδέτω τι πρὸς καλητέραν μετασχηματίσιν, ἐπεισάγω ψευδεῖς καλλωπισμούς, καὶ ἐφευρίσκω ἔτι ἢ πλάττω μῦθους, τινί τι.

Προσαναπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Προσέτι ἀναπλέκω, συνδέω.

*Προσαναπλέω, μέλ. εύσομαι (πλέω). Πλέω, ταξειδεύω πρὸς τὰ ἄνω.

Προσαναπληρόω, ῶ, μέλ. ώσω (πληρόω). Προσέτι ἀναπληρόω, ἀποχεμίζω, ἐπιχύνω γεμίζω.

Προσαναπτύσσω, μέλ. ξω (πτύσσω). Ἔτι ἐπιδιπλόνω, συμμαζεύω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἀναδιπλόνω, εἰς ὕψος κινῶ, ἐκτείνω, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. 17.

Προσαν**άπτω**, μέλ. ψω (ἅπτω). Προσάπτω, δίνω πρός τι, προσαρτῶ, οἰκειοποιοῦμαι, μετὰ δοτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 568.

Προσαναῤῥήγνυμι, μέλ. ῥήξω (ῥήγνυμι). Κάμνω τι ἔτι νὰ ἐκραγῇ, νὰ ἀναῤῥιχθῇ, νὰ σπάσῃ, νὰ σχασθῇ, νὰ ἐξεθῇ βιαίως. νὰ ἐκπηδήσῃ ἢ σχισθῇ. Ἡ πρὸς. ἐντεῦθα μετὰ δοτ. σημαίνει τόπον ἢ αἰτίαν· καὶ παθ. «Τῇ κραυγῇ τὸ ἀπόστημα προσαναῤῥήγνυται, διὰ τῆς κραυγῆς ἔσωσεν, ἠνοίχθη τὸ ἀπόστημα καὶ ἐξῆλθε βιαίως τὸ ἔμπυον, Πλούταρχ. Κλεομ. 30.

Προσαναῤῥιπίζω, μέλ. ίσω (ῥιπίζω). Προσέτι ἀναῤῥιπίζω, φυσῶ διὰ τοῦ ῥιπιδίου ἵνα ἀνάψῃ ἢ φλόγα· καὶ μεταφρ. ἐμψυχόω, ἀνθαῤῥύνω ἐκ νέου μὲ ἄλλα μέσα.

Προσαναρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρτάω). Πρός τι ἢ πλησίον που ἀναρτῶ, ἐπί τι κρεμῶ, μετὰ δοτ. Λουκιαν.

Προσανασείω, μέλ. σω (σείω). Προσέτι ἀνασείω, κουνῶ, σαλεύω· μεταφρ. μᾶλλον ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, παρορμῶ πρός τι, Πολυβ. 1, 69, 8.

Προσαναστάω, ῶ, μέλ. άσω (σπάω). Προσέτι ἀναστῶ, ἐκτείνω, ἐκβάλλω βιαίως.

Προσαναστέλλω (στέλλω). Προσέτι ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, χαλινόνω, Πλούταρχ Ἀλεξ. β'.

Προσαναστάσσω, μέλ. ξω (τάσσω). Ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν τάξιν πάλιν, τάττω πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἀρτεμίδωρ ά. 1 «Ποῖα τῶν παθῶν προτεταρίχευκε πέφυκε καὶ προσυγκάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ, ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγὺς τάσσειν ἑαυτά.

Προσανατείνω, μέλ. νῶ (τείνω). Τψόνω, σηκόνω τὴν χεῖρα πρὸς, ὄθεν, ἀπειλῶ, φοβερίζω, καὶ μέσ. παρὰ Πολυβ. «Βραχέα προσανατεθεὶς, συμπεσὼν, ὀργισθεὶς ὀλίγον, ἠπείλει καὶ ὕβριζεν», ὡς τὸ, ἀπανατείνω, καὶ, ἐπανατείνω.

Προσανατέλλω, μέλ. λῶ (τέλλω). Προσέτι ἀνατέλλω, ἀναβαίνω εἰς ὕψος, Εὐρ. Ἱκέτ. 688.

Προσανατίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἀνατίθημι, προσεπιφορτίζω, ἐπιτίθημι, βάλλω ἀκόμη ἐπάνω βάρος τι τινί· μέσ. «πρεσβευτὴς ἀνατίθεται», προσέτι ἀναδέχομαι, βάλλω, ἢ πέρνω ἀκόμη βάρος ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 8. 2) «Προσανατίθεμαί τινας. ζητῶ συμβουλὴν ἀπό τινος, συμβουλεύομαι μετά τινος· ἐμπιστεύομαι, κοινοποιῶ εἰς τινα τὰ μυστικά μου, καὶ ζητῶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Διοδ. καὶ Λευκιαν. Ζεὺς Τραγ. 1. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀφιερόνω ἐμαυτὸν πρός τινα, προσελκύομαί τινα.

Προσανατρέπω, μέλ. τρέψω (τρέπω). Προσέτι ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, καταβάλλω, καταχημίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσανατρέφω, μέλ. θρέψω (τρέφω). Ἐκδυναμόνω πάλιν τινὰ διὰ τροφῆς, τὸν φέρω εἰς τὰς προτέρας του δυνάμεις.

Προσανατρέχω, μέλ. θρεχοῦμαι (τρέχω). Τρέχω ἔτι πρὸς τ' ἄνω, φέρομαι εἰσέτι ὑψηλά, καὶ μεταφ. ἀναφαίνομαι, ἀναδεικνύομαι, π. χ. οὐσίας, τουτέστι, γίνομαι, ἢ φαίνομαι πλούσιος. 2) πάλιν ἐπιστρέφω ἢ τρέχω πάλιν, ὑπάγω εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπου ἤμην τὸ πρότερον, τρέχω πάλιν πρὸς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, Πολύβ.

Προσανατρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Τρίβω τι ἐπάνω τινός· μέσ. -ομαι, τρίβω ἐμαυτὸν πρός τι, μεταφορ. τινί, Πλάτ. εἰς Θεαίτ. Θεοφρ. Χαρακτ. ἀντὶ τοῦ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι, γυμνάζομαι πρός τινος πρὸς ἀγῶνα.

Προσαναφέρω, μέλ. οίσω (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω πρὸς τ' ἄνω. 2) ταύτὸν τῷ, ἀναφέρω. προβάλλω, τινί τι, referre. «Τῇ βουλῇ προσαναφέρειν, ἀναφέρειν τι εἰς τὴν βουλὴν διά τ' ἀπορίαν καὶ νὰ ἐπιφωνήσῃ αὐτό, Διονύσ. Ἁλικαρν.

Προσαναφυσάω, Μλ. ήσω (φυσάω). Ἐπίτε φυσῶ, ἐξαίρ. ἔρχομαι νὰ φυσῶ τὸν αὐλόν. Ἀθήν. σλ. 685.

Προσαναχωνάω, ῶ Μλ. ήσω (χωνάω). Προσέτι ἀναχωνῶ, μεγαλοφώνως κράζω, φωνάζω, ἀναβοῶ· ὅθεν

*Προσαναφώνησις, ἡ. Ἡ πρός τι ἀναφώνησις, ἀναβόησις, ἐπίκλησις. Σχόλ. μσ. Ἰλ. Α, 213.

Προσαναχρώννυμι, Μλ. χρώσω (χρώννυμι). Δίδω, ἐπιδέτω εἰς τι χρῶμά τι, βαφὴν τινά, ἐπιβάπτω· μεταφ. διὰ προσεγγίσεως· ἢ ἀφῆψεως μεταδίδω εἰς τινα τι· καὶ μέσ. προσαναχρώννυμαι, διὰ τῆς προστρίψεως· ἢ ἐγγίσεως δίδω εἰς ἐμαυτόν, λαμβάνω χρώματί τι, καὶ μεταφ. πλησιάζω, μεταδίδομαι, ἢ συγκοινωνῶ ἐμαυτόν· πρβλ. προστρίβω.

Προσανδροποδίζω, Μλ. ίσω (ἀνδροποδίζω). Προσέτι ἀνδροποδίζω μίχμαλωτίζω μάτ. ἐξ Ἡρόδ. 8, 29. ὅπου νῦν δεύτερα μέσως «Πρὸς ἠνδροποδίσασθαι, ἀναγωνιστικαί.

*Προσάνειμι (εἶμι). Προσαναβαίνω, πηγαίνω πρὸς τἄνω που, ἢ ὁδεύω.

*Προσανεγκεῖν, ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προσαναφέρω.

Προσανείπον (λέγω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι εἶπον, ἀνήγγειλα, παρήγγειλα.

Προσανέρομαι, μέλ. ερήσομαι (ἔρομαι), ἀποθετ. μέσ. Πρός τοῖς ἄλλοις ἐρωτῶ, ἐκ νέου πάλιν ἐρωτῶ.

Προσανέρπω, μέλ. ψω (ἕρπω) Ἕρπω, σύρομαι πρός τὰ ἐπάνω, κατάντῶ ἀνεπαισθήτως ἀνασυρόμενος, Πλούταρχ. Θεμιστ.

Προσανερωτάω, μέλ. ήσω (ἐρωτάω), ταύτόν τῷ, προσανέρομαι.

Προσανευρίσκω, μέλ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω τι.

Προσανέχω, μέλ. ξω (ἔχω). Εἰστάτι, πρὸς ταύτοις κρατῶ τι εἰς ὕψος, μεταιωρίζω, μετεω. συνυπάκμ. τοῦ, ὑμῶν, ἢ νοῦν· μετὰ δοτ. προσέχω ἢ προσετοιλλημένον ἔχω τὸν νοῦν μου ἐπί τι, πιστεύω ἐλπίζω, θαρρῶ, πεποίθα εἰμί καὶ παρὰ Πολυβ. ε'. 103. ἀντὶ τοῦ, προσδοκῶ, προσμένω, ἀπαντέχω, παραφυλάττω, «Προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως», ἑπρότιμενα τὸν καιρὸν τῆς συνομιλίας.

*Προσανής, ὁ, ἡ, ές, Δωρικ. ἀντί, Προσηνής, Πίνδαρ.

Προσανθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀνθέω). Ἐγγίζω, πλησίον ἀνθῶ, ἢ ὡς ἄνθος ἀναφαίνομαι. «Τὸ αὐτοκρήτου οὐ προσηνθη τῇ φιλοσοφίᾳ, Δαμασκ. παρὰ Φωτ. σελ. 1045. οὐκ ἤνθη παρ' αὐτῇ, οὐ συνυπῆρχεν ὡς ἄνθος.

Προσανίσταμαι, μέλ. στήσομαι (ἵστημι). Ἐγειρόμενος φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἢ διευθύνομαι. «Τῆς γλώσσης ἄρσις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένη», Διονσ. συνηθ. ὀνομ. σημαινόντης τῆς γλώσσης καὶ ἐγγιζούσης ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀδόντων.

Προσανοίγνυμι, καὶ προσανοίγω, μέλ. οίξω (οἴγνυμι). Προσέτι, ἀκόμη ἀνοίγω.

Προσανοικοδομέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκοδομέω). Ἀνοικοδομῶν, ἀνακτίζω, προστίθημι τι περισσότερον τοῦ πρώτου, ἢ κάμνω τὴν οἰκοδομὴν μεγαλητέραν τῆς πρωτέρας, Ο'.

Προσανοιμώζω, μέλ. ώξω (οἰμώζω). Προσέτι οἰμώζω, στενάζω, ἢ ἐκβάλλω νέους στεναγμούς, θρήνους, Πολυβ.

Προσαντέλλω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προσανατέλλω.

Προσαντεπιτάσσω, μέλ. ξω (τάσσω). Ἐξ ἀναντίας, πάλιν ἐπιτάττω, προστάζω, Δίων Κάσ.

Προσαντέχω, μέλ. ξω (ἔχω), ὁ Ἡσυχ. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, πρόσκειμαι, προσέτι ἢ ἐπὶ πολλοῦ χρόνου ἀντέχω, ὑπομένω.

Προσάντης, ους, ὁ, ἡ, ες (ἄντην). Ἀνηφορικός κρημνώδης, ἀπότομος ἔχων, ὁ δύσκολος καὶ ὄρθιος πρὸς ἀνάβασιν τόπος. «προσάντης κέλευθος», Πίνδ. Ἴσθμ. 2, 47. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἑ. 25. μεταφ. τραχύς, σκληρός, δύσχερης, ἀηδής, ὀχληρός, λυπηρός, βαρύς, δύσκολος, ἀναρμόστος, ἀπίχθης, ἐναντίος, ἐχθρός, adversus, Ἡρόδ. 7, 160. καὶ Ξενοφ. Ἀπολογ. 33. Διόδωρ. Σικελ. «Τὰς βλαστημίας προσφάτως ἀκούσας, τοῦ σκληροῦ, ἀπεχθοῦς, ἐναντίους, διεγείρετο περισσότερον πρὸς ὀργὴν καὶ σκληρότητα, ὁπόταν ἤκουε τὰς ὕβρεις.

*Προσαντιβολέω, μέλ. ήσω (ἀντιβολέω). Προσπαιτεύω, μὲ νέας ἐκτάσεις παρακαλῶ.

Προσαντιλαμβάνομαι (λαμβάνω). «Προσαντιλαμβάνομαι τῶν χειρῶν, ἱστάμενος ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην ἀπαντίας, κατὰ πρόσωπον ἐβάστιζον ἀλλήλας ἀπὸ τῶν χειρῶν, Στράβ. γ'. σελ. 233.

Προσάντιος, ία, ιον, ταύτόν τῷ, προσάντης. Ἐναντίος, ἀντίπαλος, Ἡσύχ.

*Προσαντιπεραίαν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ πρὸς τὴν ἀντιπέραν. Ἀπέναντι, ἀντικρύ.

Προσαντλέω, μέλ. ήσω (ἀντλέω). Προσέτι ἀντλέω, ἐκβάλλω ὕδωρ ἀπό τοῦ φρέατος χύνω αὐτὸ ἐπί τι, Ἰατ. ἐπιθεραπεύω· ὅθεν

*Προσάντλησις, ἡ, Ἰατ. Ἡ διά θερμῶν ἐπιθεραπεία.

*Προσάντως, ἐπίῤῥ. Δυσχερῶς, χαλεπῶς, ἀπεχθῶς, ἐχθρικῶς.

Προσαξιόω, μέλ. ώσω (ἀξιόω). Προσέτι, πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖς ἄλλοις αἰτῶ, παρακαλῶ, ἢ ζητῶ, ἀπαιτῶ, Πολυβ. 3, 11, 7. 17, 8, 5.

Προσαπαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπαγγέλλω ἔτι, εἰσαπιῶ, μηνύω, Ξενοφ.

Προσαπαγορεύω, μέλ. εὐσω (ἀγορεύω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπαγορεύω ἔτι, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω.

Προσαπαιτέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰτέω). Προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπαιτῶ, ὡς χρέος ζητῶ.

Προσαπαντάω, μέλ. ήσω (ἀντάω). Ἐνταμῶ, ἔρχομαι ἐναντίον τινὸς πρὸς ἀπάντησιν, προσπίπτω τινι.

Προσάπαξ, ἐπίρρ. (ἅπαξ). Μίαν καὶ μόνην φορὰν, ἐξ ἅπαντος ἀμφ. (υυ-)

Προσαπατάω, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Πρόσετι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπατῶ, γελῶ τινα.

Προσαπειλέω, μέλ. ήσω (ἀπειλέω). Φοβερίζω προσέτι.

Προσαπειλή, ἡ. Ἡ προστεθειμένη ἀπειλή, ἡ μεταξὺ τῶν ἄλλων λόγων προστεθεῖσα ἀπειλή, Γλαυκ. ἀμφ.

Προσαπεκδύομαι, μέλ. ὑσομαι (δύω). Ἐκτὸς ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκδύομαι ἔτι, σιρὰ τῶν ἄλλων ἐκδύομαι, ἐνδύλλω τι ἀπ' ἐπάνω μου, Ερητ. Νεῦς.

Προσαπεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι), ἀποδ. μέτ. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπεργάζομαι, ἐκτελῶ, ἀπυτελῶ πλέον φέρω εἰς πέρας.

Προσαπαρείδομαι, μέλ. εἴσομαι (ἐρείδω). Ἐπερείδομαι πρὸς τι, ἐκπυρβῶ, ἐπιστηρίζομαι σὺν μεταφ. ἐν ταῖς ἔρισι, ἐπιστηρίζομαι ἐξαίρετος εἴς τι, μεταχειρίζομαί τι ὡς βάσιν πρὸς ἀπόδειξιν μιᾶς θέσεως, Πολυβ. 3, 21, 3.

Προσαπέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), ἀποδ. μέτ. Προσέτι, μετὰ τῶν ἄλλων ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ, 3, 1.

*Προσαπιστέω, μέλ. ήσω (ἀπιστέω). Ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω εἰς τι.

Προσαποβάλλω, μέλ. β' λῶ (βάλλω). Προσέτι ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἢ χάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ. στ. 7. Ἀριστοφ. Νεφ. 1256.

Προσαποβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Πρός τι ἀποβλέπω, στρέφω τὰ ὄμματα πρός τι, Ἀθην. ε'. σελ. 180.

Προσαπογράφω, μέλ. ψω (γράφω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπογράφω, ἀντιγράφω σημειοῦμαι, ἀμφ.

Προσαποδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι ἀποδεικνύω, παριστάνω. 2) ἔτι εἰσάγω ἀναμίξομαι, προσκαταβάλλω.

Προσαποδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι ἀποδίδωμι, μετὰ προσθήκης ἀποδίδωμι τὸ χρέος, πληρόνω καὶ τι πρεῖ.

Προσαπόδοσις, ἡ. Ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις, ἀπότισις.

Προσαποδύομαι, ταὐτὸν τῷ προσαπεκδύομαι.

Προσαπόθεσις, ἡ (προσαποτίθημι). Ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπόθεσις, ἀποβολὴ, ἢ ἐκαποταμίευσις.

Προσαποθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Πρὸς τι ἢ ἐπὶ τι θλίβω, πιέζω. «Τῇ θύρῃ προσαποθλίβεται, μετὰ ἢ διὰ τῆς θύρας θλίβω, σφίγγω, πιέζω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. δ'. 480.

Προσαποθνήσκω, μέλ. β' θανοῦμαι (θνήσκω), ταὐτὸν τῷ, συναποθνήσκω, μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποθνήσκω.

Προσαποκρίνομαι, μέλ. β' οῦμαι (κρίνω). Προσέτι, περισσότερον ἀποκρίνομαι, προσέτω περισσότερα εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου. «προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Πλάτ. τουτ. ἀποκρίνεται ἐπέκεινα τῶν ὅσων τὸν ἐρωτοῦν.

Προσαποκτείνω, μέλ. β' τενῶ (κτείνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποκτείνω, φονεύω περισσότερον, Ξενοφ. Κῦρ. παιδ. ε. γ' 4.

Προσαπολαύω, μέλ. αὐσω (ἀπολαύω). Ἐν ταὐτῷ, συνάμα τοῖς ἄλλοις ἀπολαμβάνω, μέρος ἔχω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπό τινος.

Προσαπολείπω, μέλ. λείψω (λείπω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπολείπω, ἀφίνημι ὀπίσω, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ, Πλούταρχ.

*Προσαπολιμπάνω, = προσαπολείπω.

Προσαπολλύω, καὶ, προσαπόλλυμι, μέλ. όσω (ὄλλυμι). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφανίζω, φθείρω, καθαίρω, φονεύω. «Ἐσσωθεὶς μὲν προσαπολλύεις πᾶσαν τὴν ἀρχήν», Ἡρόδ. 1, 20. τουτ. ἀφανίζεις, χάνεις ἀκόμη καὶ... «προσαπόλλυσι καὶ τὰς μητέρας», Ἡρόδοτ. 6, 139. Παθ. -υμαι, ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως μετὰ τῶν ἄλλων ἀφανίζομαι, χάνομαι, ἢ θανατόνομαι, Ἡρόδοτ. 6, 100. Λυσ. Ἐρατοσθ. 64.

Προσαπομένω, μέλ. β'. νῶ (μένω). Μένω ἔξω μετὰ τῶν ἄλλων, ἀμφ.

Προσαποπειράομαι, μέλ. άσομαι (πειράω). Προσέτι ἀποπειρῶμαι, κάμνω ἀκόμη μίαν δοκιμήν, δοκιμάζω καὶ αὖθις.

Προσαποπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ταὐτὸν τῷ, προσπέμπω, Ἀριστοφ. Πλουτ. 999.

Προσαποπίνω, μέλ. ίω (πίνω). Εἰσέτι, ἀκόμη πίνω, διόλου πίνω, ἀπαγχω.

*Προσαποῤῥαίνω (ῥαίνω). Βρέχω, ραντίζω ἔτι.

Προσαποσκευάζομαι, Προσέτι ἀποσκευάζομαι, ἀμφ.

Προσαποστέλλω, μέλ. β'. λῶ (στέλλω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποστέλλω ἔτι, ἀποπέμπω.

Προσαποστερέω, μέλ. ήσω (στερῶ). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ ἔτι ἃ ἔστιν, οὐχὶ μόνον δὲν πληρόνω τὰ χρέη, ἀλλὰ καὶ ἀπατῶ ἀκόμη, μετὰ γειτ.

Προσαποστρέφω, μέλ. ψω (ἀποστρέφω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποστρέφω, ἀπομακρύνω τι.

Προσαποσφάττω καὶ -ζω, μέλ. ξω (σφάττω). Προσέτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποσφάττω ἢ φονεύω.

Προσαποτείνομαι, μέλ. β' ενοῦμαι (τείνω). Ἐξ ἐναντίας ἢ πρός τινα ἀποτείνομαι, ἢ ἀγωνίζομαι κατά τινος, ἀμφ.

Προσαποτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποτίθημι, ἀποταμιεύω, φυλάττω. Μέσ. πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ παρά τινι ἀποτίθημι, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποδύομαί τι.

Προσαποτίνω, καὶ ποιητ. προσαποτίω (τίνω). Ἐκτὸς τοῦ χρέους πληρόνω ἀκόμη, προσέτι ἀποτίω, ἀποδίδω.

*Προσαποτρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Ἐπιτρίβω, τρίβω ἐπί τινος, ἢ κατατρίβω, καὶ μεταφ. ἀναβάλλω ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν.

Προσαποφαίνομαι, μέλ. β'. ανοῦμαι (φαίνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποφαίνομαι, ἀποδεικνύω τι, διὰ λόγων ἐπιστηρίζω.

Προσαποφέρω, μέλ. οἴσω (φέρω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποφέρω ἔτι, λαμβάνω μαζί μου, καὶ μέσ. προσέτι λαμβάνω, δέχομαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, μετὰ αἰτ. πράγμ.

Προσαποφράττω, καὶ προσαποφράγνυμι, μέλ. ξω (φράσσω). Προσέτι ἀποφράττω, ἐπιστομίζω, στουπόνω, κλείω.

Προσαποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Προσέτι ἀποψήχω, ἐπιτρίβω, ἀμφ.

*Προσαπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ προσάπτειν, εἰς τὸ ἐγγίζειν, ἐκ τοῦ

Προσάπτομαι, μέλ. ψομαι. Ἐγγίζω τὴν χεῖρά μου εἴς τι· ἅπαξ δακτύλοις ἅπτομαι, προσφαύω, ἐπιψαύω, ἐφάπτω, μετὰ γεν. ἐκ τοῦ

Προσάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω), Δωρ. προτιάπτω. Προσαρτῶ, κρεμῶ, δένω πρός τι, συνάδω συνάπτω, προσκολλῶ, προσαρμόζω, προστίθημί τι τινι, ἢ πρός τι. «Πρὸς τοὺς αὐλοὺς τοῖς χείλεσι προσάπτειν», βάλλειν τὸν αὐλὸν εἰς τὰ χείλη, εἰς τὸ στόμα, Παλαίφατ. μτ. 2. ἀντὶ τοῦ, ἀποδίδωμι, προστίθημι, προσνέμω, χορηγῶ, προξενῶ, οἷον· «Τιμὴν κῦδος προσάπτειν τινι». «Ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω», Ἰλ. Ω, 110. ἐγὼ χορηγῶ ταύτην τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἀχιλλέα· καὶ Πίνδ. Νεμ. 8, 62. καὶ αὐτὶ τοῦ παραδίδω, ἐμπιστεύω τι εἰς τινα, Ξενοφ. Ἀγ. α. 36. «Καὶ τὸ ναυτικὸν προστῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις», καὶ ἀμεταβ. προστίθημι ἐμαυτόν, συγκατατάττομαι εἰς τι, τινί, Σοφ. ΟΤ. 667. ταὐτὸν τῷ, συνάπτω.

Προσαπωθέω, μέλ. ήσω (ὠθέω). Προσέτι, περισσότερον ἀπωθῶ, ἀποκρούω.

*Προσαρακτός, ή, όν (προσαράσσω). Σύγκρουστος, πρός τι φερόμενος, ἢ ῥιπτόμενος. «κῦμα προσαρακτόν», Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 718.

Προσάῤῥαξις, ἡ. Σύγκρουσις, κτύπημα πρός τι, προσάραξις. (υυ-υ)

Προσαράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ πρός τι, συγκρούω, προσκρούω, προσβάλλω, προσρήσω, προσρήγνυμι. Μέσ. «προσαράσσομαι», κτυπῶ ἐμαυτὸν πρός τι, Ἀλκίφρ. «Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηῤῥάσσετο», Λουκιαν. πλοῖον ἢ εὐχαί, §. 22. καὶ Ἑταιρ. διάλ. ιε. «Προσαῤῥάξασα αὐτῷ τὰς τὰς Σύρακας», «λείσασα, σπρώξασα τὴν θύραν μετ' ὀργῆς προσεκρουσε δι' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, Τοῦ ἐκτύπησε τὴν θύραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Προσάρδω, μέλ. άρσω (ἄρδω). Βρέχω, ποτίζω, ἀμφ.

Προσαρήρα, καὶ προσαρηρώς, Ἰων. παρακμ. τοῦ προσάρω, Ἰλ. Ε, 725.

*Προσαρήρεται, ἡ πρόσπ. Ἰων. παρακ. τοῦ προσάρω, Ἡσιόδ. Ἔρ. 433.

Προσαρθρόομαι, ίδε προσάρω.

Προσαρθρόω, ῶ, μέλ. ώσω (ἀρθρόω). Ἑνόω, συνδέω, συναρμόζω τὰ μέλη διὰ τῶν ἄρθρων, ἕδεν

Προσάρθρωσις, ἡ. Ἡ ἕνωσις καὶ σύνδεσμος τῶν μελῶν καὶ τῶν ἄρθρων, ἤτοι τῶν κλειδώσεων, ἡ συνάρμωσις.

Προσαριθμέω, μέλ. ήσω (ἀριθμέω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ, συγκαταριθμῶ.

Προσαριστάω, μέλ. ήσω (ἀριστάω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι ἀριστῶ, προγεύομαι.

Προσαρκέω, ῶ, μέλ. έσω (ἀρκέω). Ἐπαρκῶ, ἱκανοποιῶ, δίδω βοήθειαν ἱκανὴν, συντρέχω, συνεισφέρω ἀρκούντως, ταὐτὸν τῷ, προσβοηθῶ, Σοφ. ΟΤ. 72. καθόλου, προσφέρω, παρέχω, χορηγῶ, τινί τι, Σοφ. ΟΚ. 72. καὶ Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 168. C. «Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν προσηρξάμην, ὅπου πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «προσηρκεσάμην», προσέφερον, ἐβοήθησα.

Προσαρκτικός, ή, όν, καὶ, προσάρκτιος, ὁ, ἡ. (ἄρκτος). Πρὸς τὴν ἄρκτον κείμενος, ἀρκτικός.

Πρόσαρμα, τὸ (προσαίρω). Πᾶν ὅ,τι αἴρει, φέρει τις πρὸς ἑαυτὸν, ἅρα, βρῶσις, φαγητὸν, τροφὴ, Ἱπποκρ. ταὐτὸν τῷ, προσφορά.

Προσαρμόζω, Ἀττ. προσαρμόττω, μέλ. σω (ἁρμόζω). Πρός τι ἢ ἐπί τι ἁρμόζω, ἑνόνω, συνάπτω ἢ σφίγγω, στερεόω, Σοφοκλ. Τραχ. 496. 2) ὡς ἀμεταβ. προσαρμόζομαι, συμφωνῶ, τερπίζω μέ τι, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. η, 4, 9.

Προσαρπάζω, μέλ. κοιν. ξω καὶ Ἀττικ. σω (ἁρπάζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἁρπάζω, ἀφαιρῶ.

Πρόσαρσις, εως, ἡ (προσαίρω), ταὐτὸν τῷ, πρόσαρμα, Ἱπποκρ.

Προσαρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρτάω). Βρέμω, δένω τι πρός τι, προσάπτω, προσκολλῶ, ἐξαρτῶ. Παθητ. «προσαρτῶμαι τινὶ», εἶμαι προσκεκολλημένος, δεδεμένος, ἀφωσιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένος εἴς τινα, καὶ τροπ. στενὰ συνδεδεμένος, συσχετισμένος, προσηρτημένον τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ, Ξενοφ. Oecol. στ'. 15. Μετ. προσαρτῶμαι τινὰ, ποιῶ ἵνα προσολληχθῇ ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ τις εἰς ἐμέ, ὅθεν

Προσάρτημα, ατος, τὸ. Τὸ πρός τι ἠρτημένον, κρεμάμενον, παράρτημα, προσθήκη, πρόσθεμα καί

Προσάρτησις, ἡ. Τὸ προσαρτᾶν, προσκόλλησις, πρόσθεσις.

Προσαρτίως, ἐπίρρ. Προσηκολλημένως, ὁλοκλήρως, ὁλομελῶς, ἀμφ.

Προσάρτυμα, τό (ἀρτύω). Ἄρτυμα, ἡδύσμα, κρέκευμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 533. σμφ.

Προσάρχομαι, μέλ. ἄρξομαι (ἄρχω), ἀποδ. μέσ. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 168. ὅπου ὁ μὲν Heindorf καὶ Schneider, προσηρκεσάμην, γράφουσιν, ὁ δὲ Buttmann. Lexil. σελ. 103. ὑπερπτισάμενος τὴν κοινὴν γραφὴν, ἑρμην. διὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐπάρχομαι, ἀφιερόω, ἀπονέμω, παρέχω χαρίζω.

Προσαρῶ, μελ. ἀρῶσω, ἀόρ. ἠρᾰρον, παρακ. βʹ. προσήρᾰρα, καὶ Ἰων. προσάρηρα (ἀρόω). Ἐφαρμόζω, περιέζω, συνάπτω, προσαρμόζω, ἑνόω δύο πράγματα, στερεῶ πρός τι, μετά σοτ. ὅθεν, «Ἐπίστατο προσαρηρότα», Ἰλ. Ε, 725. προστηρμοσμένα, καλῶς περιασμένα, καὶ παθητ. παρακ. προσαρήρεται ἱστερεῖτ', Ἡσ. Ἔρ. 433. καὶ προσαρρύσμω, ἴδε ἐνάρω, καὶ ἔπαρω.

Προσασσέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσσέω). Πρός τι ἢ προσέρχ. ἀσκῶ, γυμνάζω τινά.

Προσαστειεύομαι, μέλ. εὐσομαι (ἀστεῖος), ἀποδεκτ. μετ. Χαριεντίζομαι προσέτι, ἢ ἀστεῖα λέγω πρός τινα, ἐμβάλλω εἰς τὸν λόγον ἀστεϊσμόν τινα, Πολυβ.

Προσαστράπτω, μέλ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστράπτω, λάμπω πρός τι, Γρηγόρ. Ναζ.

Προσασχολέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσχολέω). Ἀπασχολῶ περισσότερον, δίδω πλειοτέρας ἀσχολίας. Παθητ. ἀπασχολῶ ἐμαυτὸν πρός τι, καταγίνομαι.

Προσατιμάω, ῶ, μέλ. ώσω (ἀτιμάω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις σημεῖα τὴν τιμὴν τινος, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, ἐξαιρτ. ἀφαιρῶ τὴν πολιτικὴν τιμήν, τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας τινός, Δημοσθ.

Προσαυαίνομαι (αὐαίνω). Ξηραίνομαι, μαραίνομαι, ἐκτήκομαι, ἐμφθίνω, φθείρομαι ἐκ τινος, Αἰσχύλ. Προμ. 145.

Προσαυγάζομαι, μελ. άσομαι (αὐγάζω), ἀποδ. μέσ. Βλέπω, θεωρῶ πρός τι, Δωρικ. ποταυγάζομαι, Διοτογέν. παρὰ Στοβαίῳ λόγ. μζ'. παρὰ δὲ Ἰωσήπ. Ἀρχ. ιβ'. σελ. 691. ἀντὶ τοῦ, προσέτι αὐγάζω, ἀστράπτω, ἐπλάμπω, ἐνεργ. Λεκτέφρ. 1082. ὅθεν

Προσαυγή, ἡ. Εὐρετ. Ἀλκ. 204. ἀντὶ τοῦ, προσαύγασις, Δωρικ. ποταύγασις, Στοβ. σελ. 133. Ἐπιρρ. αὐταῦμα, τό ἐπαστράπτειν, ἡ λάμψις, «Προσαύγασις ἡλίου».

Προσαυδάω, μέλ. ήσω (αὐδάω). Ὁμηρ. διαλέγομαι πρός τινα, προσαγορεύω, ἀποτείνω τοὺς λόγους, μετὰ αἰτ. προσ. συχνάκ. παρ' Ὁμ. «Ἦ δὲ φανεσμένη Πριάμου βασιλῆα προσηύδα», Ἰλ. Ζ, 163. καὶ, «κήρυκα προσηύδα», Ἰλ. Δ, 192. ἐνταυτῷ καὶ ὁστ. ἐπέεσι, μειλιχίοις ἐπέεσι, ἢ κερτομίοις, Ἰλ. Δ, 519. κερτομέουσι Διὶ Κρονίδῃ προσηύδα, μὲ σκληρούς, βλασφημους λόγους ὠμίλησε τὸν Δία, οὕτω καὶ Ἰλ. Ζ, 214. 343. Δ, 255. Λ, 136. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως συχνάκις καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ μετὰ διπλοῦς αἰτ. παρ' Ὁμ. «προσαυδᾶν τινὰ ἔπεα, πολλὰ, ἠλίθια, ἢ τοιαῦτ', ἅτινα δ' ἄγαν ἐλαττικὰ προσηύδων», Ἰλ. Χ, 37. καὶ Ἰλ. Ρ, 431. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 226. μεταχειρίζεται πολλάκις τὸ ῥῆμα καὶ ἄνευ πτωτικοῦ τινος· ὡς Ἰλ. Δ, 24. «Ἥρη δὲ οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα, ὅπου τοιουτοτρόπως ἐκφράζει τὴν ταχύτητα, ἢ τὴν ὁρμὴν, μὲ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ τις. Ἴδε ἐπὶ πολὺ δὲ εὑρηται παρ' αὐτῷ τὸ τρίτ. ἐνεστ. πρόσ. τοῦ παρατ. προσηύδα, ἐξ οὗ ἐπιτ. ἀορ. προσαυδήτην, Ἰλ. Α, 136. Χ, 90.

Προσαύλειος, ὁ, ἡ, ον (αὐλή). Ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς, τοῦ ἀγροῦ κείμενος, Εὐρ. Ῥῆσ. 273. «Προσαύλειοι τυχεῖν», συμβεβηκότα τῆς ἐπαύλεως, ἤτοι ἀγροτικά.

Προσαυλέω, μέλ. ήσω (αὐλέω). Φυσῶ προσέτι τὸν αὐλὸν, ἢ συνοδεύω διὰ τοῦ αὐλοῦ, Ἀριστοφ. Ἔκκ. 892. ὅθεν

*Προσαύλησις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ συνοδοιπορία, σύμπραξις, τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν μεταξὺ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων.

Προσαυλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μὲ διπλ. ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. (αὐλίζομαι). Καταλύω, διαμένω ἢ διανυκτερεύω, χρονίζω, κοιμῶμαι παρά τινι ἢ ἐπί τι.

Προσαυξάνω, καὶ προσαύξω, μέλ. ήσω (αὐξάνω). Προσέτι αὐξάνω, μεγαλύνω, ὅθεν

Προσαύξησις, ἡ. Αὔξησις, προσθήκη, νέα ἐπαύξησις.

Προσαυράω, ἀόρ. προσηύρων (αὖρω, ἄχρ.). Κινῶ πρός τι, φέρω, ἐγγίζω, «περὶ πόδας», Σοφ. Αἴτ. 619. Buttm. Lexil. 1. σελ. 82. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, προσαυρῶν, προστυχών, καὶ Φώτ. προσαύρετο, προσηγάγετο.

Προσαυρίζω, = προσαυράω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τινος Τραγικοῦ «Προσαυρίζουσα χεραιὰν τροχῷ», ἀντὶ τοῦ, προσπίπτουσα τῷ τροχῷ· δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα. Ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ, καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν.

*Προσαυτέω, μέλ. αὐσω (αὐτέω, αὔω), ποιητ. Ἐμβάλλω φωνὰς, ἐπιφωνήσεις ἀνταποκρίνομαι ἐξ ἐπιφωνήσεων. (υ-υ-)

Προσαυτουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (αὐτουργέω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐκάμνω αὐτουργέω, μόνος μου, ὁ ἴδιος ποιῶ.

Προσαυτοχειρία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, αὐτοχειρία, ἀμφ.

Προσαύω, μέλ. αύσω (αὔω). Ἀνάπτω, καίω, ἢ ἀφίω νὰ καῇ· ὅθεν «Προσαυστικὸς μάγειρος· ὃς τὰς ἀφίσει τὰ φαγητὰ νὰ καίωνται ἢ νὰ καπνίζωνται. Ἀθην. ιδ'. σελ. 662. ὅπου πρὸς ναυστικὸς, κεῖται, κατὰ τὴν Γροτίου διόρθωσιν.

Προσαφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἢ προσέτι ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Μέσ. «Προσαφαιροῦμαι· ἁρπάζω τι προσέτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰσεισποιοῦμαι ἔτι.

Προσαφάω, Μέλ. ήσω (ἀφάω). Προσέτι ἢ ἐν ταὐτῷ ψαύω, βράζω, μετά τινος ἄλλου μαγειρεύω.

Προσαφή, ἡ (ἅπτω). Ψηλάφησις, ἐγγὺς ἐπί τι.

Προσαφής, ἡ, ές, ὁ, ἡ (ἅπτω). Ὁ προσβάλλων, ἐγγὺς προσεγγίζων ἢ ἐνοχλούμενος πρός τι, Γλωσσ.

*Προσαφυσσάομαι, μελ. ήσομαι (ἀυσσάομαι). Ἀποδ. μέσ. προσέτι, ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ φαίνομαι.

Προσαφίστημι, μέλ. στήσω (ἵστημι). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀφίστημι, ξεχωρίζω ἢ ποιῶ νὰ χωρισθῇ τι ἀπό τινος. Μέσ. «Προσαφίσταμαι, προσέτι ἀφίσταμαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι τῶν ἄλλων, ἀποστατῶ, ἀπαλλοτριοῦμαι.

Προσαφοδεύω, μελ. εύσω (ἀφοδεύω). Προσέτι ἢ πρός τι, ἐπὶ τι ἀφοδεύω, κενόνω, κάμνω τὴν χρείαν μου, χέζω, Ἀριστοτ.

*Προσαφορίζω, μελ. ίσω (ὁρίζω). Προσέτι, ἢ ἐπί τι βάλλω ὅρους, σύνορα.

Προσαφρίζω, μελ. ίσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω ἐπί τι ἢ πρός τι, ἢ βρέχω τι καλύπτω μετὰ ἀφροῦ. Ἡλιόδωρ.

Προσβαθύνω (βαθύνω). Χειρουργ. παλ. σελ. 93. ἔτι βαθύτερον ποιῶ.

Προσβαίνω, μελ. βήσομαι, ἀόρ. βʹ. προσέβην, ἀόρ. μέσ. προσεβησάμην (βαίνω). Βαίνω, χωρῶ πρός τι, πρός τὰ ἄνω, ἢ ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἀνίσταμαι· παρ' Ὁμ. συχνάκ. μόνον ὁ βʹ. Ἐνεργ. ἀόρ. καὶ ἀόρ. μέσ. ἐν χρήσει, ὁ δὲ τόπος εἰς ὃν γίνεται ἡ ἀνάβασις φέρεται εἰς Αἰτ. ὡς, Ἦ ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ἰλ. Β, 48. καὶ Ξ, 292. Ψ, 117. Ὀδ. Τ, 431. Ξ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. 33. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, «Αὐτὰρ ὁ λαὸς προσβαίνω», Ἰλ. Ε, 630. ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐνθορών, Ἐμβάς· ὅπου συνυπακουστέον τὸ «λύτῳ», ἵνα ᾖ «Ἀναβὰς ἐπ' αὐτῷ, Πατήσας ἐπ' αὐτῷ, μὲ τὴν πτέρναν», ἵνα ἐκβάλῃ τὸ ἔγχος.

Προσβακχεύω, μελ. εύσω (βακχεύω). Ἐμπνέω, ἐνσπείρω βακχικὴν μανίαν, τινί «Οἵστρου ταῖς γυναιξὶν· ἐνδουσιάζω τὰς γυναῖκας διὰ τοῦ βακχικοῦ οἴστρου, ἢ στέλλω εἰς τὰς γυναῖκας τὴν βακχικὴν μανίαν. Φιλοστρ. Εἰκόν. α'. 19. Οὐδετ. φέρομαι πρός τινα μὲ βακχικὴν μανίαν, ἢ παραφορὰν, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, ὡς «Τοῖς χρησμῳδοῦσι ταῖς προσβακχευούσι· κατακυριευούσι αὐτὰς ἡ προφητικὴ μανία. Ἰαμβλ. προοίμ.

Προσβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Βάλλω, ἢ ῥίπτω ἐπί, ἢ κατά, καὶ προστίθημι, προσπαλλω, ῥίπτω, ἐπιφέρω, ἐπιτίθημι, βάλλω ἐπὶ περισσότερον, εἰσφέρω, χορηγῶ, τοιοῦτ' «Λακεδαιμονίοις Ὀλυμπιάδαι, Ἡροδ. 6'0. τοῦτ. ἐφερε ἡ ἀπροξένησεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους Ὀλυμπιακὴν νίκην καὶ, ἄσχημον τῷ πατρί, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 1, 136. «Ἠέλιος... προσέβαλλεν ἀρούρας», Ἰλ. Η', 421. ὅπου ἑρμηνεύ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέλαμψε, ἐφώτισεν· καὶ, Ὀδ. Τ, 433. ἀντὶ τοῦ, «Βάλλω, κρούω, κτυπῶ πρός τιν. Πλουτ. Βρουτ. «Ξίφει γυμνῷ προβαλὼν τὸ στέρνον, ἀπέθανεν· καὶ, προσβαλλεινε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτῷ τίθημι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, ἐντυπώνω ἐν τῇ ψυχῇ μου, κατ' ἄλλ. τοῦ, νοῶ ἢ ἐννοῶ, Σοφ. Τραχ. 844. καὶ, προσ. τὴν ἐαυτοῦ μοῖραν τινί, ἀντὶ ὁμοιος γίνομαι κατὰ τὴν μοῖραν μέ τινα, Αἰλ. καὶ Μέσ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 870. «Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, Δωρ. ἀντὶ προσβάλλεται, οὔτε τι ἔργῳ, ἀντὶ οὔτε διὰ λόγων, οὔτε ἐμπράκτως ἐπιτίθεται, ἐπιπλήττει, καθάπτεται. 2) προσυπακουομ. τοῦ, Ὁσμὴν ὀσμὴν ἐκδίδωμι ἀπὸ τοῦ σώματός μου, μυρίζω· «Ἥβη ἰχῶρ' ἐκ δώμασι προσβάλλεται· μυρίζοντα οἴκων ἐφόρια. 3) Οὐδετ. φέρομαι, ὁρμῶ, τρέχω, ὑπάγω κατά, ἐναντίον τινος, μαχῆς ἢ πολιορκίας ἐπιχειρῶ, πιέζομαι, ἐμβάλλω εἰς μάχην μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, μάχομαι, πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. 12. Τῇ ὑστεραίᾳ προσέβαλεν ὁ Κῦρος τῷ χωρίῳ· ἐφώρμησε κατὰ τοῦ χωρίου καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμβάλλω, συμπλέκομαι εἰς μάχην, καταμαχοῦμαι, καταπιέζω πόλιν τινα μετὰ προσβολῆς. Ξενοφ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τοῖς Γαλ. Battre, donner l' assaut, assiéger. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡροδ. 7, 211. 9, 25. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμβάλλω εἰς τὸν λιμένα μὲ τὸ πλοῖον, προσερμίζω, ὁράζω, Πολυδ. α'. 10, 11. ἐν γένει, προσέρχομαι, ἐπέρχομαι. β) ῥίπτομαι κατ' ἐπίθεσιν τινος, καταλαμβάνω τινί, ὅθεν αὐξητ. ὡς Ἐνεργ. λαμβάνομαι, ἐντυγχάνω, πλησιάζω τινά. Koen. Greg. σελ. 38. 39. Att. Πλάτ. Πολ. 3, 12. γ) ἀντιζῶ, προσεπιτιθῶ, βάλλω, ἐνδύω τὰ ὄμματα πρός τι ἢ ἐπί τι, συνυπ. ἐθιν. Lobeck. Ῥῆμ. σλ. 282.

Προσβάρησις, ἡ (βαρύς). Ἡ ἐπί τι βλῆμα, πίεσις, βάρος, Γλωσσ.

Πρόσβαρυς, ὁ, ἡ, υ. Ὀλίγον τι βαρὺς ἢ βαρύτερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσβασσαρίζω, μελ. ίσω (βασανίζω). Προσετ. βασανίζω, στρεβλώ, τιμωρώ.

Πρόσβασις, ή (προσβαίνω) Είσοδος, διοδος, έμβασμός εἰς τινα τόπον, πλησιασμός· ἐξαιρέτως ἡ ἄνοδος, ἀνάβασις, προσβασις πρὸς ἀποτείχισιν οἴρητου, Ἡρόδ. 3, 111.

Προσβατός, τή, τόν (βαίνω). Μέρος ἢ τόπος εἰς ὃν δύναταί τις τὰ πεζάσῃ, νὰ ἐμβῇ, νὰ φθάσῃ, νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ· διαβατός, πορώσιμος, ἀναβατός, ἐφικτός, τινί, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', ή, 7. «Ὄρος μέγα, προσβατὸν δὲ» ὁ καὶτὸς ἐν Ἀπολλ. 23. «Εἰδα οὐ προσβατὸν χειμῶνι προτυπικεύεται τὸ, Ἔστιν· ὅπου ὁ χειμὼν δὲν ἐμποδεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ πλησιάσῃ.

Προσβιάζομαι, μελ. άσομαι (βιάζω), Ἀποσ. μέσ. Ἀναγκάζω, βιάζω προσέτι, ἢ πρός τι, Διόδωρ. κ'. 39. «Τόπῳ προσβιάζομαι· βιάζω ἕνα τόπον μὲ δύναμιν ἁρμάτων νὰ παραδοθῇ, πολιορκῶ, προσβάλλω, δύναμιν καὶ βίαν μετακειρίζομαι.

Προσβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Προσέτι βιβάζω ἢ φέρω πρός τὰ ἄνω, ὁδηγῶ. Ἀρ. καὶ ἐντεῦθεν μεσσ. τῷ λόγῳ προσβιβάζειν τινά, φέρω τινὰ διὰ τῶν λόγων εἴς τι, τὸν κάμνω ν' ἀποφασίσῃ τι. Schneid. Σεν. ἀπομ. ά. 2, 17 καὶ αὐτὸ τοῦ, Διδάσκω ἢ Πείθω, πληροφορῶ, παροκεύω εἴς τι, βεβαιῶ. «Οὗ προσβιβάζειν Ἀριστερ. Ἰππ 35. «Προσβιβῶ, λέγωνται Ὀρ. 425.

*Προσβιβάω, ποιητ. = προσβιβάζω.

*Προσβιβώ, μέλ. ώσω (βιόω). Βιῶ, ζῶ μακρότερον χρόνον, καὶ ἐπιζῶ, ταυτ. τῷ ἐπιβιόω.

Προσβλαβής, ές, ές, ή· αὐτὸ τοῦ, Ἐπιβλαβής, ἄμφ.

Προσβλάπτω, μέλ. ψω (βλάπτω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἴσεται βλάπτω, ζημιώνω.

Προσβλασφημέω, μελ. ήσω (βλασφημέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων βλασφημῶ, κακολογῶ ἔτι, λοιδορῶ.

Προσβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Κυττάζω, στηρῶ πρός τι, ἢ προσηλόνω τὰ ὄμματα εἰς τι· ὅρα.

Πρόσβλεψις, ή. Κύτταγμα, στήριξις πρός τι, ἐπιβλεψις, παρατήρησις.

Πρόσβλησις, ή (προσβάλλω). Τὸ βάλλειν, φέρειν τι ἐπί τι, ἐπίθεσις, ἐπισύρεισις, Ἱπποκρ. καὶ αὐτὸ τοῦ προσβάλλειν.

Προσβλητός, τή, τόν (προσβάλλω). Προστεθειμένος, ἐπιβλητός· ὡς προσβλητὸν — προσθετέον, ἐπίβλητον, Ο'. 2) Εἰς ὃν δύναται ἢ εἰς ὃν πρέπει νὰ προσβάλλῃ τις, τόπος προσβλητός, ὅπου ἐστὶς προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

Προσβλύω, ἡ «Προσβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξεμέω, ἐμῶ.

Προσβοάω, ῶ, μελ. ήσω (βοάω). Κράζω, φωνάζω πρός τινα, ἐπικαλῶ, Γλωσσ. μεσ. -άομαι. Κράζ ἐμαυτὸ καλῶ, κράζω, ἐπικαλοῦμαι, παροτρύνω προσβάλλοντον, Ἡρόδ. 6, 35. αὐτί, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλεσε.

Προσβοηθέω, ῶ. μέλ. ήσω, καὶ Ἰων. προσβοήσω (βοηθῶ) Σπεύδω, ἔρχομαι, τρέχω εἰς βοήθειαν, τινί, καὶ προσβοήσαι ἐς τὴν Βοιωτίην, Ἡρόδ. 8. 144.

Προσβολή, ή (προσβάλλω). Τὸ προσβάλλειν, φέρειν, ῥίπτειν πρός τι, ἐπιπτέτειν, ἀποκίνησις, ὁρμή, βολὴ πρός τι. 2) Οὐδετ. τὸ ὑπάγειν πρός τι, πρόσβασις, προχείρησις, πλησιασμός, καὶ 3) συμπλοκὴ δύο στρατευμάτων εἰς μάχην, ἐπιβολή, μάχη, Θουκυδ. ε'. 12. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', ή, 11. «Ἐν προσβολῇ τινες γενόμενοι ἀπέθανον. β) ἔφοδος, πολιορκία, ἢ ἡ μετ' ὁρμῆς ἅλωσις πόλεώς τινος, (l' attaque, l' assaut, l' assaut). Ξενοφ. Ἑλλ. β'. ά. 10. «Προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ εἵρειν, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. «πρὸς τὸ τεῖχος, 8, 101. Δίτ. Ἐπτ. 28. καὶ

«Ἐκ προσβολῆς» ἤτοι, ἐκ πρώτης ἐφόδου, ὡσαύτως, ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγών· ἤτοι ἡ γινομένη μάχη ἐν τῇ ἐφόδῳ τείχους, ἢ πόλεως τινός. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀθλητῶν συναφή, κατοχή, καὶ ὁρμὴ· καὶ καθόλ. τὸ προσέρχεσθαι, προσελαύνειν, προχωρεῖν, καὶ ἐπὶ πλοίων ὁρμος, λιμήν, τόπος ἔνθα δύνανται τὸ πλοῖον νὰ ἀράξῃ, ἢ νὰ πιάσῃ εἰς τὴν ξηράν, προσόρμησις, ἄραξις, καταγωγὴ πλοίου, Δουκιαν. Τόξ. 52. «Ἐν προσβολῇ εἶναι, ὁ τόπος ὅπου δύναταί τις μὲ τὸ πλοῖον νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἀράξῃ. γ) ἔτι, ἡ περίπτυξις, εἰσαγκάλισις, Εὐρ. Μηδ. 1042. Elmsl. 3) πασ. τὸ ἀποκεκρομένον, ἢ πεμπόμενον, τὸ ἀπιστάμενον, ἡμοῖρα, ὡς «Προσβολαὶ θείαιν· ἢ δίκη ἢ ὁ προορισμὸς τοῦ θεοῦ, Αἰτιφ. 3) ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης. Δίων.

Προσβόρειος, καὶ προσβόρεος, προσβορρός, πρόσβορρος, σπαν· σχηματ. ὁ, ή, ον (βορειος). Ἀρκτικὸς, ὁ κλίνων ἢ ὁ ἐκτεθειμένος πρὸς τὴν ἄρκτον, ὁ πρὸς ἄρκτου κείμενος.

Προσβράζω, μέλ. άσω (βράζω). Ἐπὶ θαλάσσης, ῥίπτω προσέτι ἔξω, χυνω μὲ ἀναβρασμούς. Πλουταρ. νεωτρ. προσβράσσω.

Προσβραχής, ές, ές, ή. Ὀλίγον τι τεναγώδης, ῥηχός, Στραβ. ε. σελ 374. καὶ ζ'. ὅπου ἄλλοι «Προβρυχής, ἀναγινώσκουσι ἐκ τοῦ βράχος. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ, Προβαθὴς, σημαίνει τό, ὀλίγον βαθὺς, πολλὰ τεναγώδης, ῥηχός, ἢ πολλὰ μακρὰ καὶ ἐκτεταμένα ἔχων τὰ ῥηχά· περὶ οὗ, ἴδε Lobeck. Φρυν. σλ. 540.

Προσβρέχω, μέλ. ξω (βρέχω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων βρέχω, ὑγραίνω, μουσικεύω ἀκόμη

*Προσβωβάω, Ἰων. αὐτὶ προσβοηθέω, Ἡρόδ.

Προσβωμολοχεύομαι, μέλ. εὐσομαι (βωμολοχεύομαι) Ἀποσ μέσ. Πρὸς χάριν καὶ κολακείαν τινός λέγω, ὁμιλῶ, κολακεύω δουλικῶς τινά, Ἡσυχ.

Πρόσγειος, ὁ, ή, καὶ πρόσγαιος, ον, ὁ, ή (γέα, γῆ). Γήϊνος, χθαμαλὸς, χαμηλὸς, ταπεινὸς, πρὸς τὴν γῆν, ἢ πλησίον τῆς γῆς, Στραβ ζ' ἢ τῆς γηΐνου σφαίρας ὤν. Διογ. Δ, Η', 145. 2) ὁ πλησίον τῆς ξηρᾶς ὤν, ἢ διερχόμενος.

Προσγειόω (γῆ). Πληρόω, γεμίζω μὲ γῆν· ἄμφ.

Προσγελάω, ῶ, μέλ. άσω (γελάω). Γελῶ πρός τι ἢ ἐπί τι, ἐπιγελῶ τινά, βλέπων πρός τινα γελῶ, μειδιῶ, Ἰρόδτ. 5, 92. 3. καὶ Δοτ. τινί, γελῶ αὐτῷ, ἢ ἐπί τι, ἐξαιτίας τινός. Valck. Ἰππ. 862. Lobeck. Φρυν. σελ. 463. ὡς τὸ Λατ. adridere ἢ arridere.

Προσγενής, ὁ, ή. Συγγενὴς, ὁ πρὸς τοῦ γένους, Γλωσσ.

Προσγίγνομαι, καὶ νεωτρ. τύπ. «Προσγίνομαι, μέλ. γενήσομαι (γίγνομαι), Ἀποσ. μέσ. Ἔρχομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἢ προσέρχομαι, φθάνω, προσέρχομαι, προστίθεμαι, ἐπιγίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ε. 1. «Εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο· ἂν γίνῃ ἀκόμη καὶ εὐωχία, ἂν συμβῇ, ἂν γίνῃ καὶ εὐωχία· προσκολλῶμαι εἴς τινα, ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ μέρη του, συντροφεύω γίνομαι, τινί, ἐξαιρ. συμμαχῶ, ἐν τῇ συμμαχίᾳ τινὸς ἐμβαίνω, Ἡροδ. 4, 120. 5, 103, 104. ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ, προσβοηθῶ, ὑπεραπίζω, συντρέχω, τινί. Ἡρόδτ. 6, 136. καθόλου 2) ἐπὶ πράγμ. συμβαίνειν, ἀποβαίνειν, προσυφαίνεσθαι, φύειν, προκύπτειν, ἀνίστασθαι.

Προσγλισχραίνω, μέλ. ανῶ (γλισχραίνω) Κολλητικώτερον, γλοιότερον, ἢ πλέον ἰξώδες γλισχρότερον ποιῶ.

Προσγλίχομαι (γλίχομαι), Ἀποσ. μέσ. Προνοσέω ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι.

Προσγυαλίδιον, τό (γιάδος). Περιδαίρεον, λαιμοράνδυλον, κυρίως τὸ περὶ τὴν ταγόνα δέρμα, δεσμὸς ἢ κάλυμμα.

Πρόσγραμμα, τό (γράμμα). Τὸ προσγεγραμμένον, προσθήκη εἴ τινα γραφήν.

Προσγραφεύς, ὁ (γράφω). Προσγράφων, ὁ γράφων ἢ σημειώνων ἀντίνι καταλόγῳ ἢ πίνακι ἄμφ.

Προσγραφή, ή (γράφω). Τὸ προσγράφειν, ἢ εἰς γραφήν τινα ἢ εἰς τὸ γράφειν προσθήκη, ἢ ἔν τινι καταλόγῳ καταγραφή.

Πρόσγραφος, αν, ὁ, ή. Ὁ νεωστὶ γεγραμμένος, προστεθειμένος, ἐγγεγραμμένος, ἢ παραδεδεγμένος καὶ ἐν καταλόγῳ καταγραφεὶς, (adscriptitus) ἐκλελεγμένος, προσημμένος· ἀντίνιται τῷ, πρὸ πολλοῦ γεγραμμένος ἢ ἐκλελεγμένος.

Προσγράφω, μελ. ψω (γράφω). Προσέτι γράφω, ἐγγράφω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἢ εἰς τὸ κατάστιχον καταγράφω· εἰς τὰ γεγραμμένα προστίθημι, προσγραφὴν ποιῶ, ἐν τῷ γράφειν προστίθημι. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀποδίδωτι πρός τινα, ἀπονέμω, εἰσποιῶ. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ' ά. 37. «Ὅπου δὲ ἀπήγγειλαν ὁ γραμματεὺς, ἃ εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος, πάλιν ἐξήνεγκε προσγεγραμμένα· τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τὸν βασιλέα, ὅπερ ἦσαν τὰ σχέδια (Les préliminaires) τῆς εἰρήνης.

Προγυμνάζω, μέλ. άσω (γυμνάζω). Εἰσέτι, ἢ πρός τι ἢ ἐπί τι ἢ μετάτινος, γυμνάζω, ἐξασκῶ· μεσ. -ομαι, γυμνάζω ἐμαυτὸν πρός τι, ἐξαιρ. πρὸς πόλεμον.

*Προσδαίω, μέλ. αίσω (δαίω), ποιητ. Προσέτι, εἴτε τι ἀνάπτω, φλογίζω, ἀναφλέγω· τροπ. πόθον τινί. Πίνδ. Πυθ. 327.

Προσδανείζω, μελ. εἴσω (δανείζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις δανείζω. Μέσ. «Προσδανείζομαι», προσέτι δανείζομαι· λαμβάνω εἰς δάνειον παρά τινος, μετὰ Αἰτ. πράγμ.

Προσδαπανάω, ῶ, μελ ήσω (δαπανάω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον δαπανῶ, ἐξοδεύω, πλέον τοῦ ὡριτμένου δαπανῶ, καταναλίσκω.

Προσδέγμα, τό (προσδέχομαι). Ὑποδοχὴ, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. Σοφοκλ. Τραχ. 628.

Προσδεής, ές, ὁ, ή (προσδέομαι). Ἔνδεης, ἄπορος, ὁ ἔχων ἔτι χρείαν, ἢ χρήζων τινός· μετὰ Γενικ. ὄζει

*Προσδέησις, ή. Ἡ χρεία, ἀνάγκη τὴν ὁποίαν ἔχει τις ἀκόμη, ἔλλειψις, ἀπορία Ἐπικορ παρ. Διογ. Δ, 10, 77.

Προσδεῖ, Ἀπρόσωπ. ἐκ τοῦ προσδέομαι (δεῖ). Προσέτι ἀνάγκη ἐστὶ, χρεία εἶναι ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων χρειάζεται ἀκόμη· δὲν ἀρκεῖ εἰσέτι, ἐλλείπει ἀκόμη, χρήζει εἰσέτι, μετὰ Γεν. πράγμ. καὶ Δοτ. προσ. ὡς Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ά. 7. «Εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν· αἱ μὲν χρειάζονται ἀκόμη ἄνδρες.

Προσδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Εἰσέτι δεικνύω, ἀκόμη δείχνω.

Προσδεκτέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. (προσδέχομαι.) Ὁ ἄξιος ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως, ἄξιος ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσμένῃ τις.

Προσδεκτός, ή, όν (προσδέχομαι). Ὁ ὑποδεξιωθείς, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη, ἐδεξιώσε τις, Τροπ. εὐάρεστος, καταθύμιος, τὸν ὁποῖον δέχεται τις μετὰ χαρᾶς, (acceptus).

*Προσδεξέος, ον, ὁ, ή· ημαρτ. ἀναγ. παρ' Ἡρόδτ. 7, 69. ὅπου πρὸς δεξιὰ νῦν γέγραπται.

*Πρόσδεξις, εως, ή (προσδέχομαι). Τὸ ἔτι ὑποδέχεσθαι, ἢ εἰσέτι, ἢ πρό τι γινομένη ὑποδοχὴ καὶ κατανόησις, κατάληψις, Διογ. Δ. 7, 47.

Προσδέομαι, μέλ. ήσομαι (δέομαι), Ἀποσ. οὐδετ. Εἰσέτι δέομαι, χρείαν ἔχω, στερούμαι· ἐλλείπω, ἀπορῶ, ἐλλείψιν πάσχω, τινος. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 8. «Λεί προσδεῖσθαι χρημάτων, καίτοιε ἔχειν χρείαν, πάντοτε ἐκ τῶν ἀναγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κην ἔχειν χρημάτων· ὅθεν καί, προσέτι παρακαλῶ, δέομαι ἱκετεύω, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι, σπουδάζω, πασχίζω πρός τι· μετὰ Αἰτ. πράγ. καὶ Γεν. προσ. Ἡρόδ. 6, 35. 8, 144. ἢ μετὰ Γεν. προσ. καὶ Ἀπαρεμφ. »Τῶν δὲ εἵνεκα προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα· Ἡρόδ. 8, 40. καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπαρεμφ. »προσεθέσθαι ἀπαλάσσεσθαι σφέας ἐς τὴν σφετέρην· Ἡρόδ. 6, 100. ἀλλὰ καὶ μετὰ διπλῆς Γεν. τοῦ τε προσ. καὶ πράγμ. ὡς γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμενα σεν τῆς ἐσθῆτος, Ἡρόδ. 5, 40. Ὁ Φώτιος ἔχει· »Προσδεῖσθαι, καὶ Ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ ὀλίγου τινῶν κτῆσιν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὅλου.

Προσδέρκομαι, μέλ. ξομαι (δέρκομαι). Ἀποθ. μεσ. Δωρ. ποτιδέρκομαι. Βλέπω πρός, ἢ θεωρῶ κατὰ πρόσωπον· μετὰ Αἰτ. »δακρύοισσα δέ μοι ποτιδέρκεται, Ἰλ. Π, 10. καὶ Ὀδ. Ρ, 518. Τ, 385.

Πρόσδεσις, ἡ (προσδέω). Τὸ δεσμεύειν, δέσις πρός τι, δέσιμον.

προσδεσμέω, καί, προσδεσμεύω, μέλ. εὐσω (δεσμεύω). Δένω πρός τι ἢ εἴς τι, συγκολλῶ, συνάπτω.

Πρόσδετος, ον, ὁ, ἡ, ον (προσδέω). Δεδεμένος συγκολλημένος εἴς τι· μετὰ Δοτικ. Αἰθελλ.

* Προσδεύομαι (δεύομαι), Ἀποθ. οὐδ. ποιητ. ἀντὶ προσδέομαι Δωρ. ποτιδεύομαι. Θεοκρ. 5, 83.

Προσδέχομαι, Μέλ. ξομαι. Ἰων. πεζ. προσδέκομαι (δέχομαι), Ἀποθ. μέσ. παρ' Ὁμ. Εὑρηται ἀεὶ ὁ Δωρικ. μετοχ. Ἐνεστ. ποτιδεγμενος. Κυρίως δέχομαι, δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι, δέχομαι πρός με, ἀφίωτι νὰ πλησιάσῃ, νὰ ἔλθῃ πρόμε, Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. ἑ. 5. »Ἔπεμπον πρὸς τὸν Κῦρον πρέσβεις, ἐὰ δὲ οὐ προσεδέχετο· δέχομαι εὐαρέστως, εὐνοϊκῶς, Ἡρόδ. 1, 48. ἴδε προσδεκτός. 2) προσδοκῶ, ἀπαντυχαίνω, προσμένω, ἀναμένω, ἐκδέχομαι· μετὰ Αἰτ. ὑμῆν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην, Ἰλ. Τ, 336. καὶ Ἰλ. Κ, 123. Ὀδ. Η, 161. Ι, 595. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 89. 3, 146. καὶ Ξεν. Κυρ. Γ', β, 14. καὶ ἄνευ πτωτ. ἀναμένω, τηρῶ, προσδοκῶ, ἐκδέχομαι, Ὁμ. Ἰλ. Η, 415. ποτιδέγμενοι, ὁπόταν ἀν ἔλθοι Ἰδαῖος, καὶ Ὀδ. Ψ, 91. ἔτι καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφέας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμηνεσασθαι. Ἡρόδ. 5, 34. καὶ ὁ αὐτὸς 7, 156. 8, 130. 9, 6, 48. 3) κατὰ παθ. σημασ. ἀπαντῶμαι· ἀπαξ ὁ παρατατ. Θουκ. δ', 19. παράβλ. Poppo. Θουκ. 1, 1. σελ. 185. 4) ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω.

Προσδέω, μέλ. ήσω (δέω). Δένω εἰσέτι, ἢ ἐπί τι, ἐπιδέω, δέσω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 6, 119.

Προσδηλέομαι, μέλ. ήσομαι (δηλέομαι), Ἀποθ. μελ. Εἰσέτι βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐν ταὐτῷ, τί, Ἡρόδοτ. 3. 66. 3.

Προσδιαβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προσέτι διαβάλλω, συκοφαντῶ.

Προσδιάθεσις, ἡ δευτέρα τις διάθεσις, ἀμφ.

Προσδιαιρέομαι, οῦμαι, μέλ. έσομαι (αἱρέω). Διαιρῶ, μοιράζω ἐκ δευτέρου, ἢ διαιρίνω, Ἀριστοτ. Ῥητ.

προσδιαιτάω, ῶ, μέλ. ήσω (διαιτάω). Παρά τινι ἢ μετά τινος διαιτῶμαι, ζῶ, ἀμφ.

Προσδιαίτησις, ἡ. Ἡ μετά τινος συνδιατριβή, συμβίωσις, ἀμφ.

Προσδιαλέγομαι, μέλ. λέξομαι (λέγω) μέσ. ταὐτόν τῷ, διαλέγομαι, μετὰ Δοτικ. ὁμιλῶ μετά τινος, συνομιλῶ. Ἡρόδ. 3, 50. τὸ δὲ, προσδιαλεγόμενος, σημ. ὁ πρός ὃν ὁμιλεῖτις, καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀρώτησιν.

Προσδιάλεξις, ἡ. Ἡ μετά τινος ὁμιλία, ἀμφ.

Προσδιαμαρτυρέω, μέλ. ήσω (μαρτυρῶ). Μαρτυρῶ προσέτι. Δημοσθ.

* Προσδιαμαρτύρομαι (μαρτύρομαι). Εἰσέτι διαμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι ἔτι μάρτυρας, Πολυβ. 26, 3, 6.

Προσδιαναγκάζω, μέλ. άσω (ἀναγκάζω). Ἀναγκάζω βιάζω ἀκόμη, Ἱπποκρατ.

Προσδιανέμω, μελ. νεμῶ (νέμω). Διανέμω, μοιράζω διαδίδω πρός τινα. Μέσ. οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω περισσότερον εἰς τὴν μοιρασίαν.

Προσδιανοέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (νοέω), Ἀποθ. μέσ. Ἔτι, ἐκ νέου στοχάζομαι, συλλογίζομαι διανοοῦμαι, Πλατ.

Προσδιαπασσαλεύω, μελ. εύσω (πασσαλεύω). Μετὰ διαπεπερασμένων πασσάλων καθηλῶ, καρφόνω. (πέρα περοῦ περνῶ τοὺς πασσάλους καρφόνω) συγκαρφόνω, συφίγγω. Ἡρόδ. 7, 33.

* Προσδιαπλάσσω, Ἀττ. –ττω, μέλ. άσω (πλάσσω). Εἰσέτι, ἢ ἔτι μᾶλλον διαπλάττω, μορφόνω, σχηματίζω, ἢ πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐφευρίτω.

Προσδιαπολεμέω, μελ. ήσω (πολεμέω). Τελειόνω ἔτι ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, φέρω εἰς τέλος τι, ἢ ὅλως κατακτῶ, Δίων.

Προσδιαπορέω, μέλ. ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω ἢ ἀβέβαιος εἰμί εἰσέτι, ἢ εἴς τι.

Προσδιαπράσσω, μέλ. ξω (πράσσω). Προσέτι προξενῶ, ἐνεργῶ, ἐπιτυχεῖν ποιῶ, ἐπιτελῶ, ἀποπερατῶ. Μέσ. προσδιαπράττομαι· ἐπιτελῶ, ἐνεργῶ εἰσέτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ἐπιτυγχάνω, Ξενοφ. Κυρουπ. Η', γ', 18. »Καὶ ἄλλοσε προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου· ἐπιτυχεῖν ποιήσω, ἐνεργήσω.

Προσδιαπράω, μέλ. άττ. άσω, κοιν. άξω (ἀρπάζω). Προσέτι ἁρπάζω λεηλατῶ. Πολύβ.

Προσδιασαφέω, ῶ Μλ. ήσω (διασαφέω). Διὰ τῆς προσθήκης τινὸς σαφὲς ποιῶ τι, μᾶλλον σαφηνίζω, ἢ ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ.

Προσδιαστέλλομαι, Μλ. ελοῦμαι (στέλλω). Προσέτι διαστέλλω, ὁρίζω, ἢ ἐπιβάλλω συνθήκην τινί, προσδιορίζω, προσδιομολογοῦμαι, ἄθεν συμβιβασμόν, καὶ συμφωνίαν ποιοῦμαι· »Προσδιαστέλλομαι τισίν· συμφωνῶ μετά τινος· Ἀθην. ὅθεν

Προδιαστολή, ἡ. Ὁ προστεθειμένος ὁρισμός· ἢ συνθήκη.

Προσδιαστρέφω, Μλ. ψω (στρέφω). Προσέτι διαστρέφω, ἢ φθείρω, ἀφανίζω, στρεβλόω.

Προσδιασύρω, (σύρω). Πρός τοῖς ἄλλοις, πρὸς τούτοις, ψιθυρω, καταλαλῶ, χλευάζω, διασφημῶ· Ἀριστοφ.

Προσδιατεράσσω, Μλ. ξω (τεράσσω). Προσέτι διαταράττω, ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶ, ἐνοχλῶ.

Προσδιατάσσω, Ἀττ. άττω Μλ. ξω (τάσσω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις διατάττω, εἰς τάξιν, βαθμοὺς, διασείζω, διορίζω, προστάζω.

Προσδιατριβή, ἡ. Διατριβή, ἀργοπορία ἐπὶ τι, καὶ τὸ συνεχὲς ἐνδιατρίβειν, ἐμμένειν εἴς τι, συνεχὴς ἀσχόλησις περί τι· ἐκ τοῦ

Προσδιατρίβω, Μλ. ψω (τρίβω). Μετὰ δοτικ. ἀργοπορῶ, χρονίζω, βραδύνω ἢ ἐπιμένω ἐπί τι ἢ παρά τι, καταγίνομαι, ἀνασχολοῦμαι περί τι· συνδιατρίβω, σύνειμι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, συχνάζω μετά τινος. Πλάτ. Θεαιτ. »Ἐκείνους αἰνίσσονται οἱ προδιατρίβοντές σοι· οἱ πλησιάζοντές σοι, οἱ μετὰ σοῦ συναναστρεφόμενοι.

Προσδιαφθείρω, Μλ. ερῶ (φθείρω). Προσέτι φθείρω, ἀφανίζω, Σοφ. Φιλ. 76.

Προσδιδάσκω, Μλ. ξω (διδάσκω). Προσέτι, ἢ πλέον διδάσκω.

Προσδίδωμι, Μλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι, ἐκτός τῶν ἄλλων δίδωμι, δίδω παραπάνω, πλέον τοῦ δέοντος δίδω, ἢ μεταδίδω, Ξενοφ.

Προσδιέρχομαι, Μλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Μέσ. ἀποθ. εἰσέτι, ἐκ νέου πηγαίνω διὰ μέσου, προσέτι διέρχομαι, διηγοῦμαι, σαφηνίζω, ἑρμηνεύω.

Προσδιηγέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Μέσ. ἀποθ. πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτός τῶν ἄλλων διηγοῦμαι ἔτι, ἐξιστορῶ, ἀναφέρω.

Προσδικάζω, Μλ. άσω (δικάζω). Ἐπιρρίνω, ἀποφασίζω ὡς κριτὴς περίτιος ὑποθέσεως, ἀπονέμω κατὰ νόμον εἰς τὸν ἔχοντα δικαίαν ἀπαίτησιν.

Προσδιοικέω, Μλ. ήσω (οἰκέω). Προσέτι, ἢ ἐκτός τῶν ἄλλων, ἐνταυτοῦ διοικῶ, διατάττω, ἢ βάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ, ἐπιστατῶ.

* Προσδιορθόω, Μλ. ώτω (διορθόω). Εἰσέτι, ἔτι μᾶλλον διορθόνω, διατάττω, εὐθετίζω. Ἐπιγρ. Rosette. 34.

Προσδιορίζω, Μλ. ίσω (ὁρίζω). Προσέτι διορίζω, ὅρια, ὅρους τίθημι, ἢ ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως λέγω διατάττω, καὶ μέσ. Εἰσέτι περί τινος ἀποφαίνομαι, διευχρινίζομαι, μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπορρ. Πολ.β. 31, 7, 10. ὅθεν

Προσδιορισμός, ὁ. Ἡ προστεθειμένη θέσις, ὅρος, ἢ ὁρισμὸς μετ' ἀποφάσεως, τροποποίησις.

Προσδιώκω, Μλ. ξω (διώκω). Προσέτι διώκω, κατατρέχω, μαιρύτερον διώκω ἀμφ. παρὰ Θουκ. 6, 70.

Προσδοκάω, ῶ, Μλ. ήσω. Ἰων. (προσδοκέω). Προσμένω, ἀναμένω, περιμένω, ἐλπίζω, ἐλπίζω, συμπεραίνω, ἐλπίδας ἔχω, φοβοῦμαι, ὑποπτεύομαι μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 156. τὰ προσδοκώμενα τὰ ἐλπιζόμενα, ὅσα ἐλπίζονται γενέσθαι· (ὡς ἁπλοῦν δοκέω ἔχεται. οὗτ' αὐτοῦ εὑρηται δοκούω).

Προσδοκέω, Μλ. ήσω, ἢ δόξω (δοκέω) Εἰσέτι φαίνομαι, ἢ παρίσταμαι λογίζομαι, μετὰ ἀπαρεμφ. Τοσοῦτ' ἀπέχει τοῦ τιμῆς τινος τυχεῖν, ὥστ' ἀπειρόκλος προσέδοξεν εἶναι. Δημοσθ. ὥστε ἐνομίσθη προσέτι ὡς ἀπειρόκλος ἄνθρωπος. Ἐκ. Δοκέω.

Προσδόκημα, τὸ, (προσδοκάω). Ὁ προσμένει, ἀναμένει ἢ ἐλπίζει τις· προσδοκία, ἐλπίς. Πλάτ. Φίληβ.

Προσδόκητος, ὁ, ἡ, ον. Ὃν προσμένει τις ἀπρόσμενος, προσδοκώμενος.

Προσδοκία, ἡ· καὶ Ἰωνικ.–ίη. ἡ (προσδοκάω). Τὸ προσμένειν, ἐλπίζειν ἢ ἀναμένειν, ἐλπίς, δόξα, εἰκασία ἢ φόβος, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ε. 16. »Προσδοκίας ἀγαθὰς ἐμβαλλῶν· ἤτοι μικρὸν ἀνωτέρω αὐτοῖς αὐτὸ τοῦτο· »Ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιῶν ἔχει· »ἔχειν προσδοκίαν ἥτοι ἐν ἐλπίσιν εἶμί, ἐλπίζω, προσδοκῶ καί, προσδοκίαν παρέχειν, ἐμποιῶ ἐλπίδας, καμνω νὰ ἐλπίσῃ τις· ὁ δὲ Θεόφραστ. Χαρ. κγ'. 1. καὶ ἀντὶ τοῦ, διέγερσις τῆς ἐλπίδος, τοῦ θάρρους.

Προσδόκιμος, ὁ, ἡ, ον καί, ἐπίθ. Προσδεκτός· ταὐτόν τῷ, προσδόκητος, ὁ ἐλπιζόμενος· ὅστις περιμένεται, νὰ ἔλθῃ συχνότ. παρ' Ἡρόδ. »Ἐπὶ δὲ Μίλητον αὐτοῖς ναυτικὸς πολλὸς καὶ παχὺς ἦν στρατὸς προσδόκιμος· Αὐτόθ. 6, 5. ἦντες ἐπερίμενετο νὰ ἔλθῃ, νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Μίλητον οὕτω καί, 1, 78. 3, 108. καί, τοῦ.

Πρόσδομα, ατος, τὸ (προσδίδωμι). Τὸ κατὰ προσθήκην ἢ ἐπὶ πλέον (παραπάνω) διδόμενον, τὸ ἐπίμετρον.

Προσδοξάζω, Μλ. άσω (δοξάζω). Προσέτι δοξάζω, ἢ εἰς τὴν δόξαν μου, γνώμην μου προστίθημι· ἐπὶ πλέον δοξάζω, πλάττω διὰ τοῦ νοός, προσπινοῶ. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. 1, 50. 62. καὶ Στράβ. β'.

Προσδοξοποιέω, Μλ. ήσω (δοξοποιέω). Φέρομαι πρός τι κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, κατὰ τὸ δοκοῦν, Παῦ. πράσσω, ἢ ὑπόκειμαι εἰς ψευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς δόξας. Πολυβ. ς'. 15. «Προσδεδοξοποιημένον, ὡσεὶ, πρὸς ἀκριβοποιημένον. Shweigh. ἔγραφε.

Προσδόρκιος, ε, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ποτὶ δόρπιος (δόρπος). Παρὰ δόρκω ὡς, ἡ γινόμενος ἀνήκων, ἢ χρησιμεύων εἰς δεῖπνον, εἰς εὐωχίαν. Εὕρηται παρ' Ὁμηρ. δίς ἐν Ὀδ. Ι, 234. καὶ 349. εἰς Δωρ. τύπ.

*Προσδοχή, ἡ (προσδέχομαι). Ἱποδοχή, δεξίωσις. Διογ. Λ. Ἔπικ. 1, 80.

*Προσδραμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ἐκτοῦ προστρέχω· ὅδε.

Προσδρομή, ἡ. Τὸ τρέχειν, ὑπάγειν πρός τινα ἢ ἐπί τινα, τὸ προστρέχειν.

Προσδυσκολαίνω, (δυσκολαίνω). Προσέτι δυσκολαίνω, χαλεπαίνω, ἀνευχάριστος, δύσκολος εἰμί.

Προσέωρέσμαι, ῶμαι, Μλ. ἠσομαι (ὀωρίσμαι). Προσέτι ἐπωρύομαι, χαρίζω, φιλοδωρῶ.

Προσεΐω, ῶ. Μλ. ἑσω (εἴω). Προσέτι ἐάω, ἀφίημι, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἐνδίδωμι, συγκατανεύω. 2) ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, νὰ ἔρθῃ, νὰ ἔλθῃ πρός τι μέρος.

Προσεγγελάω, ῶ Μλ. ἀσομαι (γελάω). Προσέτι ἐγγελῶ, περιγελῶ, τινί.

Προσεγγίζω, Μλ. ἰσω (ἐγγίζω). Ἐνεργ. πλησιάζω, ἐγγίζω, φέρω ἐγγύς. 2) ἀμετ. πλησιάζω, ἐγγίζω, ἐμαυτόν, τινί.

Προσεγγισμός, ὁ πλησίασις, προτέγγυσις.

Προσεγγράφω, Μλ. ψω (γράφω). Προσέτι ἐγγράφω, προσγράφω, καταγράφω, ἐγχαράττω ἐπὶ στήλης. Ἡρότ. 2, 102.

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, Μλ. ἠσομαι (ἐγγυάω). Προσέτι ἐγγυῶμαι, ὑπόσχομαι, ἐγγύησιν δίδωμι, Δημοστ.

Πρόσεγγυς, (ἐγγύς). Πλησίον, σιμὰ πρός τι.

Προσεγκαλέω, ῶ Μλ. ἐσω (καλέω). Προσέτι ἢ πρὸς τοὐπίλλοις ἐγκαλῶ ἔτι, ἐνάγω, προσκαλῶ ἐπὶ κριτηρίου· τροπ. ἐλέγχω, ἐνοχλίζω, τινά τι.

Προσέγκειμαι, Μλ. κείσομαι (κεῖμαι). Πλησίον ἔγκειμαι, ἐγγὺς εἰμί, ἐπίκειμαι, πλησιάζω ἐκάστοτε καὶ ἐλαβῶς, στενοχωρῶ.

Προσεγκαλεύομαι, (κελεύω). Προσέτι ἐγκελεύομαι, ἐμφυχόω, παῤῥῆς ἐμβάλλω, κατακελεύω, προτρέπω, ἐπιβοῶ.

*Προσεγχέω, -έομαι, Μλ. εὐσω (χέω). Προσέτι ἐγχέω, χυνω μέσα.

Προσεγχρίω, Μλ. ἰσω (χρίω). Προσέτι ἐγχρίω, ἀλείφω, ἐπιχρίω τι, ἢ χρίω ἐπὶ ἐκ δευτέρου, μυρίσω τινά, Ἀναλεκτ. β'. σλ. 381.

Προσεγχώννυμι, Μλ. χώσω (χώννυμι). Προσέτι ἐγχώννυμι, ἐγχέω. Ξενοφ.

Προσεδαφίζω, Μλ. ἰσω (ἐδαφίζω). Φέρω ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τὴν γῆν, ῥίπτω κάτω, κατεδαφίζω, συντρίβω, καταβάλλω· 2) στερεόω, ἐπὶ τὸ ἔδαφος ἢ ἐπὶ τὴν γῆν θεμελιόνω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 497.

Προσεδρεία, Προσέδρια, ἡ (προσεδρεύω). Τὸ πλησίον παρίστανι καθέζεσθαι ἢ κεῖσθαι· β' τὸ ἐπιμελῶς καθέζεσθαι ἐπί τινι πράγματι, ὑποθέσει ἢ ἔργῳ· ἐπιμέλεια, σπουδή, ζῆσις, ἐπιμονὴ πρός τι assiduitas. «Δαπάναις καὶ πόνοις καὶ προσεδρείαις». Λιβαν. γ) τὸ καθέζεσθαι πρὸ μιᾶς πόλεως, πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς καὶ πολιορκεῖν αὐτήν, Πολιορκία· δ) Ἡ μετὰ ἐπιμελείας θεραπεία καὶ περιποίησις ἀσθενοῦς τινος· τὸ καθέζεσθαι παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦντος. Εὐριπιδ. Ὀρ. 806.

Προσέδρευτικός, ἡ, ὐν· καὶ ἐπίῤῥ,—τικῶς. Ὁ εἰς προσεδρίαν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ παρακαθήμενος, καὶ ὁ ἐπίμονος ἐπιμελής.

Προσεδρεύω, Μλ. εὐσω (πρόσεδρος). Καθῆμαι ἔγγυς, πλησίον τινος, συμπαρεδρεύω, τινί, εἶμαι συμβουλὸς, συνεργάτης· ἐξαιρ. πρὸ τῆς πόλεως καθήμενος πολιορκῶ αὐτήν· β) ἐπιμελῶς κάθημαι ἔν τινι τόπῳ καὶ παραφυλάττω, ἐπιμελῶς καταγίνομαι εἴς τι ἔργον ἢ εἰς τινα ὑπόθεσιν· ἐπιμελὴς εἰμὶ περί τι, ἐπιμένω, φιλοπονῶ, Ἀριστοτ.

Πρόσεδρος, ὁ, ἡ, ον (πρόσεδρα). Ὁ παρακαθήμενος, παρέδρος, ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον, παρατινί. Ὁ πρόσεδρος, ὁ συμπάρεδρος, ἡ συμβουλὸς, ἐξαιρ. 2) Ὁ ἐπιμελὴς περί τι, ἢ ἐπιμελὼς καθήμενος περί τι ἔργον, ἐπίμονος, ἐγκαρτερικός.

Προσειδίζω, Μλ. ἰσω (ἐδίζω). Συνειδίζω τινά, κάμνω νὰ συνειθίσῃ, περί τι· «Προσειδίζειν τινὰ τινί». Ξενοφ. Λακ. β', 4. «Ἵνα ἑαυτῷ προσειδίζωσιν· ὁ αὐτὸς Ἀπο». 26. «Τοὺς νέους καρτερίαν προσειδίζουσιν· ὅδε».

Προσειδισμός, ὁ, Τὸ συνειδίζεσθαι, ἢ εἴς τι συνήθεια.

*Προσειδής, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), Ὅμοιος, ὁμοιόμορφος, τινί.

(Προσείδω), ἐξ οὗ σχηματ. προσεῖδον· ἀπαρέμφ. προσιδεῖν· μεταχ. προσιδών ἀόρ. β'. τοῦ προσοράω (εἶδον). Βλέπω, θεωρῶ πρός, ἢ ἁπλῶς θεωρῶ. Εὕρηται οὕτω πρῶτον παρ' Ἡσιοδ. λείψ. καὶ κατὰ μέσ. σχηματ. προσιδέσθαι Αἰσχύλ. Πέρ. 48. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ν, 155. ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφιος ὀρθοτερ. ἔγραφε, προϊδωνται· παρκ. προσοῖδα, ἀπαρεμφ. προσειδέναι, προσέτι γνώσω, γνωρίζω «Χαρὶν προσειδέναί τινι· προσέτι γνωρίζειν χάριντινι.

*Προσείκα, Ἀττ. ἀντί, προσέοικα.

Προσεικάζω, Μλ. άσω (εἰκάζω). Παρομοιάζω, παρεικάζω, προσομοιῶ, ὅμοιον ποιῶ, ἴσον ποιῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι. 8. «Τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν». 2) τροπ. ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω «Πλούτου οἷος ἄξιος προσεικάσαι». Εὐριπ. Ἑλ., 68. ὑπὸ τὰ πλούτη ἐμπορεύτις νὰ συμπεράνῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν οἷον τοῦ εὐγενοῦς.

Προσείκελος, ελη, ελον, καὶ, προσείκελος, ὁ, ἡ Ὅμοιος, παρόμοιος, ὁπωσοῦν ὅμοιος, ἴσος μετὰ Δοτ. Ἡρότ. 2, 123, 4, 61, 177.

*Προσεικής, ὁ, ἡ, ες=προσείκελος, ἐκ τοῦ προσέοικα.

(Προσείκω), ἀχρηστ. Θέμ. ἐξ οὗ παρακ. προσέοικα, ὅπερ ἴδε.

Προσειλέω, ῶ, Μλ. ήσω· Δωρ. προτιειλέω (εἱλέω). Στρέφω πρός, ἢ περί, συστρέφω, συνωθῶ, Ἰλ. Κ, 347. ναὶ εἰμὶ ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατὸφι προτιειλεῖν· ὅπου κατὰ τὸν Σχολ. σπειλοῦντα, συνδιώκοντα.

Πρόσειλος, ὁ, ἡ, ον (εἰμί). Εἷς τὸν, ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτεταμένος, ἐκκείμενος, γυρισμένος, θερμὸς, πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος.

Προσειμί, Μλ. ἐσομαι (ἔσομαι). Ἐνυπάρχω, εἰμί, μετὰ ὁμοῦ συνυπάρχω, παρευρίσκομαι, πλησίον, παρὼν εἰμί· μετὰ Δοτ. τινί «Τῇ βίᾳ προσεισιν ἐχθραιι Ξεν. εἰς τὴν βίαν ἐννοήσουσιν, εἶναι ἠνωμένοι καὶ ἐχθραί· καὶ οὐτοῦτο προστετίμει· ἤτοι, τοῦτο ἔχω ἀκόμη, συνηθίζω ἄλλοις οἷς ἔχω, ἔστειμοι καὶ τοῦτο· ὡσαύτως, καὶ ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας ἀντὶ τοῦ, ἀντιστέκομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαι «Τῷ προσιόντι προσεῖναι» Ἡσ. Ἐρ. 355. «τουτ. ἀνθίστασθαι κατὰ τοῦ προσιόντος, ἐναντίως ἵστασθαι κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος (ὅπου ἐν πλείσταις Ἐκδ. προσιέναι ἀντὶ προσεῖναι ἄνευ λόγου εὑρηται. — καὶ, ἐπεὰν προσῇ ἡ ὥρη. Ἡρότ. 4, 30. ὅταν φθάσῃ, ὅταν παρασταθῇ ἡ ἀντίκουσα ὥρα ἢ καιρός· ὅπου ὅμως συνήθ. γράφεται, προσῇ· «Τὸ πρόσον, τὰ προσόντα, ἀντὶ τὸ περιττόν, ὑπερέχον, ἢ πλεονάζον.

Πρόσειμι, (εἶμι). Πορεύομαι, ὑπάγω πρός τι, ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω· συνεφίσκομαι, ἐντυγχάνω, τινί· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιοδ. Ἔρ. 355. εὑρηται μόνον ἡ Δοτ. καὶ Αἰτ. τοῦ μετοχ. Ἐνεστ. προσιών ἐν χρήσει «Ἐλθὼν δ' ἄρα οἱ προσιόντι Ἰλ. Ε, 682. καὶ 515. Η', 308, Κ, 339. Λ, 742. Ν, 615. Ὀδ. Π, 5. καὶ ἐξαιρ. συνευρίσκομαι, συμμίγνυμαι, ταυτ. τῷ προσέρχομαι ὡς, Ξενοφ. Συμπ. δ'. 38. «Γυναικὶ προσιέναι· μετὰ γυναικός τινος συναναστρέφεσθαι καὶ συνευρίσκεσθαι. «Τὰ προσιόντα· τὰ εἰσοδήματα, πρόσοδοι.

Προσείπον, καὶ προσειπεῖν, ἀπαρφ. (εἶπον) Ὁμιλῶ, λέγω πρός τινα, προσαγορεύω, λόγους προφέρω πρός τινα, προσδιαλέγομαι, ἀποτείνομαι διὰ τῶν λόγων, τινά· συνεχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες ἀεὶ τῷ ἐπιτετ. τύπ. προσείπον χρῶνται· ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 329. εὕρηται καὶ Δωρ. προτειπεῖ· β) Φιλικῶς ὁμιλῶ πρός τινα, ὅπερ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπάζομαι, χαιρετῶ· «Ἰδὼν πρῶτον προσείπατέ τινα φιλικῶς». Ξενοφ. Ἱερ. ἡ. 3. οὗ τὸ πλῆρες «Ἀλλήλους χαίρειν προσείπατε». Ἀπομν. γ'. ιγ'. 1. καὶ «ἀλλήλους προσέειπον» Ἡσ. Θεογ. 749. ἠσπάσθησαν πρὸς ἀλλήλους· 2) λέγω ἢ ὁμιλῶ ἐπί, προσθέτω τι ἐν τῷ λόγῳ· μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπαρεμφ. Πλατ. Σοφ. σλ. 250. Βῆρ. σπανίως διπλῆν αἰτιατ. «προσειπεῖν ἕκαστί τι», Ἀριστοφ. Βατ. 526. 3) καθέλου. προσαγορεύω, ὀνομάζω, καλῶ, πολλὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προτείπειν, Πλατ. Θεαιτ. σλ 148. Δ.

Προσείρω, (εἴρω). Προσάπτω, συναρμόζω, συντάττω.

*Προσεισάγω, Μλ. ξω (ἄγω). Εἰσέτι εἰσάγω, φέρω μέσα, ἢ εἰσέτι εἰσφέρω, συνεισφέρω, προστίθημι. Διογ. Λ, 9, 88.

Προσεισευπορέω, Μλ. ήσω (εἰσευπορέω). Πορίζω, χορηγῶ, προμηθεύω εἰσέτι, ἢ βοηθῶ συντρέχω εἰς τὸ προμηθεῦσαι χορηγῆσαί τι· «Προσεισευπόρησα ἀργυρίων». Ἰσαίος παρὰ Διονυσίῳ Ἁλικ. Τ. 5, σλ. 593. τὸν ἐπρομήθευσα μὲ χρήματα, καὶ μέρος ἔδωκα αὐτῷ ἐκ τῶν ἐμῶν πρὸς βοήθειαν· ὅπου ἄλλως προσεισευπόρισα ἐκ τοῦ προσεισευπορίζω, ὠνεγκιάσκετο.

Προσεισκρίνω, Μλ. ινῶ (κρίνω). Εἰσέτι εἰσφέρω, ἐμβάλλω.

Προσείσκω, (εἴσκω). Ταὐτόν τῷ, προσεικάζω, μέσ. προσείσκομαι· ὅμοιος εἰμί, ὁμοιάζω. Εὐρ. Ἀλκ. 1063.

*Προσεισπράσσω, Ἀττ. - ττω. Μλ. ξω (πράσσω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἃ ὁμοῦ εἰσπράττω, δασμολογῶ, φορολογῶ, ἀπαιτῶ. Πλουταρχ. Ἀλκιβ. 8.

Προσεισφέρω, Μλ. οἴσω (φέρω) Προσέτι φέρω μέσα, εἰσβιβάζω, φέρω πρός τινα, ἢ μετ' ἐμοῦ φέρω ἔτι· ὅδε

Προσεισφορά, ἡ· τὸ εἰσέτι εἰσφέρειν, ἐμβιβάζειν, εἰσάγειν.

Προσείω, Μλ. εἴσω (σείω). Πρότινος, ἐμπροσθέντινος, ἢ πρὸς τὰ πρόσω σείω, κλονῶ, ἀνακινῶ, σαλεύω, ταράττω· «Προσείειν πλόκαμον ἀνασείοντας· Εὐριπ. Βακχ. 918. ἄνω καὶ κάτω σείω, φέρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ «Θαλλὸν προβάτῳ προσείειν· ταὐτὸν τῷ, θαλλόν (κλαδίον) προτείνειν, προδεικνύναι, θαλλῷ ἔλκειν προσάγεσθαι, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν, ἕλκειν, σύρειν ὄπισθεν αὐτοῦ τὸ πρόβατον, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ θαλλόν, καὶ σείων, κινῶν αὐτόν· ὅθεν μεταφορικῶς «Προσείειν θήρατρον ἢ Σειρῆνά τινιν, καὶ ἄλλαι τοιαῦται φράσεις, εἴτε πραγμάτων τὰ οἷα δεικνύει τις εἴ τινα, καὶ δι' αὐτῶν ἕλκει τινὰ πρὸς ἑαυτόν ἢ πρὸς τὸν σκοπόν του, καὶ ἄγει αὐτὸν ὅπου βούλεται, οἷον παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. «Σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι· ὥσπερ γὰρ εἰ τὰ πεινῶντα θρέμματα ἄλλων εἴτινα κομπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείων ἐν βιβλίοις, τήν τε Ἀττικὴν φαίνει περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ Θουκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξ'. 86. «Φάβον προσείεινε· ἀντὶ τοῦ, ἐμβάλλειν, ἐνπείρειν| φόβον, ἐκφοβίζειν.

Προσεκβαίνω, Μλ. βησομαι (βαίνω). Προσέτι ἐκβαίνω ἔξω, ἢ ἐξερχομένος πηγαίνω πρός τι μέρος.

Προσεκβάλλω, Μλ. λῶ (βάλλω). Μικρὰν ἐκβάλλω, ἐκρίπτω, ἢ μακράν, ἔξω σύρω ἀγωνίαν γραμμὴν προσεκβάλλω, ἐκτείνω μακρύτερον τὴν γραμμήν.

Προσεκβοάω, Μλ. ήσω (βοάω). Συνεκβοῶ, κράζω ἐκτενῶ, φωνάζω, ἀναφωνῶ. Δίων.

Προσεκδέρω, (δέρω). Ἐκδέρω προσέτι ἢ ἐντανῶ, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, προπ. προσέτι ῥαβδίζω, μαστιγόνω· Προσεκδαρείς ἄπειν· Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. ϑ'. σλ. 377.

Προσεκδέχομαι, (δέχομαι). Προσέτι ἐκδέχομαι, ἀναμένω, προσμένω ἢ εἰς χεῖρας λαμβάνω. ἀνεκδέχομαι, ὑποδέχομαι.

Προσεκδιδάσκω, κατ' ἐπιϑ. προεκδιδάσκω. Δίων.

Προσεκδύω, (δύω). Προσέτι ἢ ἐντανῶ ἐκδύω μέσ. προσέτι ἐκδύομαι· Σχόλ. Ἀπολ. γ'. 1371.

Προσεκζητέω, Μλ. ήσω (ζητῶ). Προσέτι ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

*Προσεκϑέρειν, πέτρα παρὰ Πλουτάρχ. 10. σλ. 798. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ, προσεξέϑορε· ἴδε Wyttenb. αὐτοϑ.

Προσεκλίβω, Μλ. ψω (ϑλίβω). Προσέτι ἢ ἔτι, περισσότερον ϑλίβω, πιέζω.

Προσεκϑρώσκω, Μλ. ϑροῦμαι (ϑρώσκω). Εἰσέτι κάμνω, ἢ ἀφίνω νὰ ἐκβῇτε μὲ ὁρμὴν ἔξω, νὰ ἐκτιναχϑῇ, νὰ ἐκρεύσῃ, ἀναβλύσῃ.

Προσεκκαίω, Μλ. αὔσω (καίω). Προσέτι ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω.

Προσεκκαλύπτω, Μλ. ψω (καλύπτω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἀνακαλύπτω, φανερόνω.

Προσέκκειμαι, (κεῖμαι). Ἀποϑ. οὐδετ. Πλησίον ἢ ἐμπροστὰ κεῖμαι, ἔξω τῶν ἄλλων κεῖμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω· Φιλόστρ. σλ. 887.

Προσεκλέγω, Μλ. ξω (λέγω). Εἰσέτι, ἀκόμα ἐκλέγω, διαλέγω, μέσ - ομαι εἰσέτι ἐκλέγω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιροῦμαι. Πολυβ. 6, 24, 2. Πολύβ.

Προσεκλογίζομαι, Μλ. ίσομαι (λογίζομαι). Ἀποϑ. μεσ. προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συλλογίζομαι ἔτι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, στοχάζομαι· Δίων.

Προσεκλύω, Μλ. ύσω (λύω). Προσέτι ἐκλύω ἀκλύω, ἀνακλύω, ἐξουσιάζω, ἐξασϑενῶ.

Προσεκμαίνομαι, Μλ. ανοῦμαι (μαίνομαι). Μέσ. ἀποϑ. Ἔτι μᾶλλον μαινόϑης γίνομαι, ἐμπίπτω εἰς σφοδρότερον μανίαν, παραφρονέστερος γίνομαι.

Προσεκπέμπω, Μλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἐκπέμπω, ἀποστέλλω, ἀφίνω, ἀπολύω, ἐλευϑερόνω.

Προσεκπηδάω, ῶ, Μλ. ήσω (πηδάω). Αἰφνιδίως κατάτινος πηδῶ, ἐφορμῶ, κατ' ἐπάνω του ὁρμῶ.

Προσεκπίνω, Μλ. ιοῦμαι (πίνω). Προσέτι ἐκπίνω, πίνω ἐπίλοιπον, Πλούταρχ.

Προσεκπίπτω, Μλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προσέτι ἢ ἔτι ἀκόμη ἐκπίπτω, μετ' ὁρμῆς ἐκβαίνω, ἐπιτρομῶ ἢ ἐκβολὴν ποιῶ. Στράβ. ά. σλ. 30. «Τῇ φιλοτιμίᾳ προεκπίπτειν· ἐκβαίνω ἔξω τοῦ δέοντος καὶ πλανῶμαι ὑπὸ φιλοτιμίας· ὃν ἠξεκρωτί κάμνω ὑπὸ τῆς φιλοτ. καὶ Δογγίν. ιϑ'. 18. «Εἰς τὸ ἀδύνατον τὸ πλάσμα προεκπίπτειν· κατακτῶ, ἐκπίπτω εἰς τὸ ἀδύνατον.

Προσεκπονέω, Μλ. ήσω (πονέω). Προσέτι ἐκπονῶ, ἐξεργάζομαι, [ἐκτελῶ.

Προσεκπρίασϑαι, (πρίαμαι). Ἀγοράζω ἀκόμη, ἢ ἐξαγοράζω, ἐκλυτρόω· Δίων.

Προεκπυρόω, ῶ, Μλ. ώτω (πυρόω). Προσέτι ἐκπυρῶ, ἀνάπτω ἀκόμη περισσότερον, καταφλέγω.

Προσεκσπάω, Μλ. σω (σπάω). Προσέτι ἐκσπάω, τραβῶ ἀκόμη πλέον ἔξω.

Προσεκτανύω, (τανύω). Προτέτι, ἐντανῶ τάπινῶ, ἐξουσιάζω, ταπεινόνω ποιῶ· ἄμφ.

Προσεκτρέσσω, Μλ. ξω (τρέσσω). Προσέτι ἐκτρέσσω, ταραχίζω, ἀκόμη περισσότερον, φοβίζω.

Προσεκτός, ή, όν. Ἐπίϑ. ἐκ τοῦ, προσέχω.

Προσεκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ.—κῶς (προσέχω). Ὁ ἔχων προσοχήν, ὁ προσέχων· Ξεν. Ἀπομν. γ'. ε. ς. ἐνεργ. ὁ προσοχὴν ποιῶν διεγείρων ἢ ἐμβάλλων.

Προσεκτίλλω, Μλ. λῶ (τίλλω). Προσέτι ἐκτίλλω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, ἀποσπῶ, μαδῶ. Ἀριστρ. Ὀρ 288.

Προσεκτυφλόω, ῶ, Μλ. ώσω (τυφλόω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκτυφλόω ἔτι, τυφλόνω ἀκόμη διόλου.

*Προσεκφέρω, Μλ. οίσω (φέρω). Εἰσφέρω, καταβάλλω ὡς συνεισφοράν, ἐξαιρ. ὡς πολεμικὸν φόρον. Πολυβ 3, 27, 8.

Προσεκφοβέω, Μλ. ήσω (φοβέω). Προσέτι ἐκφοβῶ, φοβίζω, ξιπάζω.

Προσεκχέω, Μλ. εύσω (χέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκχέω, χύνω ἔξω, ἀποχύνω.

Προσεκχλευάζω, μέλ. άσω (χλευάζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις χλευάζω, περιπαίζω καταγελῶ ὧδε «Προσεκχλευασαι· παρὰ Δημοσϑ. σελ. 705. ὃς τις πρὸς τοῖς ἄλλοις περιγέλασε, περιέπαιξεν ἀκόμη.

Προσέλεγία, ἡ· ταὐτόν τῷ προσέλασις. ἄμφ.

Προσέλεσις, ἡ· τὸ ὑπάγειν, ἢ φέρεσθαι πρός τι μέρος, ἔρχεσθαι ἔρμπος ἢ ἐφ' ἁμάξης, ἔδος καϑέλ. ἔρχομος, φάσιμον πρός τινα ἢ εἰς τινα, τὸ πλησίον ἔρχεσθαι, πλησιασμός, προσόρμησις, ἄρξις εἰς τὸν λιμένα, τὸ ἐλαύνειν, φϑάνειν, πράξειν, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Προσελαύνω, μέλ. ἐλάσω· ἀόρ. ἤλασα (ἐλαύνω). Ἐλαύνω, ὠϑῶ κινῶ, σπρώχνω φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, πρός τι, ἢ ἐπί τι. «Μὴ προσέλα χέρα. Εὐριπ. Ἠλέκ. 425. μὴ ἐπιφέρῃς τὴν χεῖρά σου, μὴ βάλλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπάνω μου διὰ νὰ μὲ σπρώξῃς· καὶ ἐντεῦϑεν ἀμετβ. προσυπακουομ. τοῦ, πόδα. Ἄρμα, Ἵππον, Στρατόνα κ. τ. λ. Προχωρῶ, πλησιάζω, ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἐναντίον τινὸς ἢ κατά τινος καϑημένου ὁρμῶ. Ξενοφ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, προσορμῶ, ἐπέρχομαι.

*Προσελάω, σπαν. ποιητ. Ἴσως. ἀντὶ προσελαύνω.

Προσέλευσις, ἡ (προσέρχομαι). Τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι πρός τι, ἄφιξις, εἴσοδος, πλησίασις.

Προσελέω, μετὰ Αἴτιατ. Ὀνειδίζω, κακολογῶ, ἐπικλήτω, διασύρω, προπηλακίζω ὑβρίζω, κακῶς καὶ ὑβριστικῶς μετακαρίζομαί τινα ἢ φέρομαι πρός τινα· εὑρηται δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 730. «Προσελοῦμεν· προπηλακίζομεν καὶ Αἰσχυλ. Προμ. 438. «Προσελούμενον· ὑβριζόμενον, ὑβριζόμενον, ὁ Σχολ.) (Κατὰ τὸν Dawes misc. crit. σελ. 164. ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ, ἕλος, καὶ διὰ τοῦτο κυρίως σημ. μετὰ πηλοῦ, ἢ μὲ βόρβορον βάλλω, πτυπῶ, γεμίζω τινά, καὶ οὕτω κατὰ τὴ ταυτοσημ. τῷ προπηλακίζω· κατ' ἄλλους παράγεται ἡ λέξις αὕτη ἐκ τοῦ, ἑλάω, ἐλαύνω, ἀπὸ τῆς σημ. τοῦ προσελαύνω, πρωτοφέρομαι, ἐφορμῶ κατά τινος, Λατ. invelsi in aliquem πλὴν καὶ κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς παραγωγὰς τῆς λέξεως ἡ προσωδία αὐτῆς δὲν συμφωνεῖ οὐδόλως, διότι καὶ εἰς τὰ δύω ἀναφερϑέντα χωρία τοῦτε Ἀριστοφ. καὶ Αἰσχ. ἡ πρώτη συλλαβὴ φέρεται ἀεὶ ὡς μακρά. Ὅϑεν ὁ Dawes διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν περὶ τῆς Ἐτυμολ. γνώμην του, παραδέχεται ἐντεῦϑεν τὸ Αἰόλ. Δίγαμμα, εἰκάζων τοῦτο ἐκ τῆς Λατ. λέξεως Velise, ἣν Διον. ὁ Ἁλικ. ἐκ τῆς Ἑλλην. ἕλος ϑέλει ὅτι προέλυψεν, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται παράδοξον καὶ εἰς τὸν κριτικὸν τοῦτον ἑλληνιστὴν, ὅτι μόνον εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἀττ. δραματοποιίας εὑράϑη τὸ Δίγαμμα. Κατὰ δὲ τὸν Ῥεϊμερον ἡ συτακολία τοῦ μέτρου ἤτις ἀπαντᾶται εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἐκ τῆς βραχύτητος τῆς πρώτης συλλαβῆς, δύναται νὰ ἐξομαλισϑῇ διὰ τοῦ διπλοῦ σ, οὕτω, προσσελοῦμεν, καὶ προσσελούμενον, ὅς τις εἴτε ἐκ τοῦ (πρὸ καὶ σελέω) ἢ ἐκ τοῦ (πρὸς καὶ σελέω) ἢ τελευταῖον ἐκ τοῦ (πρὸς καὶ ελάω) δέχεται τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως ταύτης. Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος Blomfield, μετὰ τοῦ ὁποίου συμφώνει καὶ ὁ Will. Dindorf γράφει κατὰ τὴν τοῦ Πορσωνίου γνώμην, προυσελοῦμεν, καὶ προυσελούμενον, ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μ. Ε. ἐν λεξει, Προσέλησις, καὶ ἄλλων Γραμματ. καϑ' οὓς ἡ λέξις, προυσελεῖν, καὶ προυσελλεῖν, φαίνεται ὅτι ἦτον ἀρχαία, καὶ ταυτοσήμαντος, τῷ ὑβρίζειν· καὶ ἐπειδὴ τελευταῖον ἡ ὑπο τοῦ Bekker ἔτι ἀσφαλὴς καὶ βεβαιοτέρα μαρτυρία ἐκ τοῦ τῆς Ῥαβέννης Χειρογρ. τοῦ Ἀριστοφ. ἀναφέρει τὴν αὐτὴν γραφὴν, προυσελοῦμεν, οὕτως ἡ γραφὴ αὕτη μένει ὅλως ἀνατιῤῥητος, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀμφιβολίας. Ὁ Ἡσυχ. καὶ Στοβ. ἔχουσιν ἔτι καὶ τὸν σχηματ. προυγελεῖν· ὃς τις δὲν φαίνεται ποσῶς ὡς ὑγιὴς γραφ. ἀλλὰ δύναται μᾶλλον νὰ ἐκληφϑῇ ἐπίτης ὡς ἐκ διγάμματος προϊόντος, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 120. ὅς τις ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως παραδέχεται τό, σφέλας, σφάλλω, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ ἐτυμολ. δὲν φαίνεται οὐδ' ὅλως πιθανὴ· κατὰ Πασσόριον, πλησιέστερα ἴσως παραγωγ. ἤϑελεν εἶσαι ἐκ τοῦ σῖλλος.)

*Προσελήναιος, ὁ, ἡ, ον καὶ τριατλ. ος, ον = προσέληνος

*Προσεληνίς, ίδος, ἡ Ἰδιαίτ. Ϛηλυκ. τοῦ προσέληνος. Προσεληνίδες νύμφαι, Νύμφαι τινες ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Προσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὁ πρὸ τῆς σελήνης ὤν, παλαιότερος, ἀρχαιότερος τῆς σελήνης· ὁ πρὸ τῆς σελήνης γεγονὼς, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξις εἶναι ἀρχαιοτέρα αὐτῆς τῆς Σελήνης· αὐτὸς ἐκαλοῦντο οἱ Ἀρκάδιοι, οἵτινες ἐδόξαζον ὅτι ὑπάρχουν ἀρχαιότεροι τῆς Σελήνης. Ἄλλοι τῶν γραμματ. ὡς σοφώτερον λογιζόμενοι ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν πρότελοι ἢ προσέληνοι ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦ, ἐκ τοῦ προυσελεῖν πιθαν. = ὑβρίζειν. Κατὰ δὲ τὸν Doederlein ἦσαν οἱ προσέληνοι οἱ πρὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικοι τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τοῦ προτέλληνες, ἢ προέλληνες ὄντες.

Προσελκύω, Μέλ. ύσω· νεώτερ τύπος αὐτὸ προσέλκω (περὶ τῆς προσωδίας ζητεῖ ἐλέγχ.). Προσέλκω, μέλ. ξω (ἕλκω) ἕλκω, σύρω, ἐπισπῶ, ἢ τραβῶ πρός τι. Μέσ. ἕλκω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς φιλότητα, Θεογν. 522.

Προσελλείπω, μέλ. ψω (ἐλλείπω). Κάμνω νὰ λείψῃ ἀκόμη τι, ἀφίνω ἀκόμη ἐλλειψίτινα. Κίς τι, «Προσελλείπειν τῷ σταδίῳ στάδιον. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 310. εἰς τὸ στάδιον κάμνω νὰ λείψῃ ὅτι ἓν στάδιον, ἢ ἀφίνω ἐλλιπὲς. Λουκυλ. 16, 5. «Τὰ προσελλείποντα· ὅσα ἀκόμη λείπουσι. Διόδωρ. σελ. 785.

Προσελπίζω, μέλ. ίσω (ἐλπίζω). Προσέτι ἐλπίζω· ἔχω καὶ ἄλλας ἐλπίδας. Ἀϑην. σελ. 377.

Προσελυτρόω, ῶ (ἐλυτρόω). Προσέτι μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελύτρου καλύπτει, σκεπάζω ακόμη μὲ δεύτερον κάλυμμα. Ἀθήν. α.

*(Προσέλω) ἄχρηστ. Σέλμα· τοῦ ἀορ. β'. προσεῖλον, προτελεῖν, προτειλόμην, προσελέσθαι· ἴδε προπαρέσομαι.

Προσελαστὴς, σεως, ὁ, ἡ, ες (ἔλος). Δημώδης, βαλτώδης, ἢ ὁ πλησίον ἕλους τινος κείμενος. ἀμφ.

Προσεμβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Προσέτι εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, τροπ. Εἰσέτι μὲ τοὺς πόδας πάτω, καταπατῶ, καταφρονῶ, ἀλαζόνως φέρομαι, μετὰ Δοτ. «Θαυμάζοντ' προτεμβαίνειν· ἐπιπηδῶν, χαίρειν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, ἢ ἀλαζόνως φέρεσθαι κατὰ τοῦ θανόντος. Σοφοκλ. Αἴ. 1348.

Προσεμβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προσέτι ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα, βάλλω.

*Προσεμβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Εἰσέτι, ἀκόμη βλέπω, κυττάζω μέσα· παρὰ Ξεν. Κυρπ. Β, β'. 29.

Προσεμβρεμάομαι, μελ. ήσομαι (βρεμάομαι) Ἀποθ. μέτ. προσετ. ἀπειλῶ, φοβερίζω· τρίζω τοὺς ὀδόντας κατά τινος παρὰ τοῖς Ο'.

Προσεμέω, ῶ (ἐμέω). Προσέτι ἐμέω, ἐξερνῶ, ἐκβάλλω ἐμετόν.

Προσεμματεύω, μελ. εύσω (ματεύω). Ἐμβάλλω, χύνω μέσα καὶ ψηλαφῶ, ἐφάπτομαι ἢ βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ σῶμα μιᾶς γυναικὸς, καὶ ψηλαφῶ ἢ χτενίζω τοὺς μαστοὺς αὐτῆς· οὕτως ἑρμηνεύουσί τινες τὸ παρ' Ἀριστοφάνει β'. Ἐκκλησ. 20. «Τὸν μοιχὸν ἔτι προσεμματεύονταν· ἴδε Ἐμματεύω, ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσι «Προσεμβατεύοντας· ἀντὶ τοῦ, Ἐμβαίνοντα.

Προσεμπάσσω, Μέλ. άσω (πάσσω). Προσέτι ἐμπάσσω, διασπείρω ἐπάνω τινος, διαχέω.

Προσεμπεδόω, μελ. ώσω (πεδόω). Προσέτι ἐμπεδόω, στερεόω· ἢ περισσότερον βαστῶ σφιχτά, συσφίγγω.

Προσεμπειράομαι, μελ. ασθήσομαι (πειράω). παθητ. Εἰσέτι, ἀκόμη περισσότερον πειράομαι, ἢ παροργίζομαι, ἐμπίπτω εἰς ἀγανάκτησιν, ἢ θυμόν κατά τινος, τιν. Ἡρόδ. 3, 148. «Ὡς οἱ Πέρσαι παθόντες προσεμπειρασθεῖεν ἔμελλον τοῖσι Σαμίοισι· ἤτοι ἐπεὶ ἔμελλον, νὰ πειρασθῶσιν ἤτοι νὰ λάβωσιν ἐν πεῖρον μέσος κατὰ τῶν Σαμίων καὶ νὰ τοὺς ἀφήσωσιν. περιβλ. καὶ 5, 62.

Προσεμπίπρημι, Μέλ. ήσω (πίμπρημι). Προσέτι ῥ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατακαίω, φλογίζω, πυρπολῶ, διὰ τοῦ πυρὸς εἰσέτι ἀρκίζω.

Προσεμπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προσέτι ἐμπίπτω ἢ καταπίπτω, τινί.

*Προσεμπρήθω, μελ. πτω (πρήθω) = προσεμπίπρημι.

Προσεμφανίζω, μέλ. ίσω (ἐμφανίζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμφανίζω, ὁράτον ἢ περισσότερον παιν· ἀποκαλύπτω, φανερόνω περίσσοτερα. Ἰώσηπ.

*Προσεμφέρεια, ἡ, Ὁμοιότης, ταὐτότης. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 58. ἐκ τοῦ

Προσεμφερὴς, ὁ, ἡ, ἐς (ἐμφερὴς). Ὅμοιος, παρόμοιος, ἀπέρροπος, ἔχων ἴσην ἀναφορὰν τινί. Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 19. καὶ Ἱππίτ. 42. ὅπου ὑπερβ. ἀσπαστός.

Προσεμφέρω, (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω ἐπὶ μέσα, εἰσάγω, εἰσκομίζω. μέτ. ὁμοιάζω, παρομοιος εἰμὶ· ὅπερ ἡ συνήθεια προσφέρω, λέγει.

Προσεμφορέω, ῶ, ήτω. = προσεμφέρω.

Προσεμφύομαι, μελ. ύσομαι, ἀορ. β'. προσεμφύην (φύω). Εἰσέτι, ἔτι μᾶλλον, περισσότερον ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ σφιχτὰ κρατῶμαι, προσαρτῶμαι. Διοδ.

Προσεναγχος, Ἐπιδ. (ἐναγχος). Δίκη προσφάτως, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, νεωστί. Λογγῖν. 41.

Προσενδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνδείκνυμι, δεικνύω ἀκόμη. Δίων Κασ.

*Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προσφέρω.

Προσενεδρεύω, μελ. εύσω (ἐνεδρεύω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀκόμη ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθήμενος παραφυλάττω. 2) εἰσέτι βάλλω τινὰ εἰς ἐνέδραν, νὰ ἐνεδρεύσῃ.

Προσενέπω, καὶ «Προσενίσπω, προσαγορεύω, ὁμιλῶ, λέγω πρός τινα. «Κατιγνήτας προσενέποιμι Πινδ. Ἴσθ. 6, 24. ὁμιλῶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ Πυθ. 4, 172.

Προσενεχυράζω, μελ. άσω (ἐνεχυράζω). Προσέτι βάλλω, δίδω ἐνέχυρον· βάλλω εἰσέτι ἀμανετι. Δημοσθ.

Προσενθυμέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (θυμέομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἐν ταὐτῷ ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, εἰς νοῦν εἰς τὴν καρδίαν βάλλω.

Προσενοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ προσέτι ἐνοῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι. Ξεν. συμ. β'. 16. ἀμφ.

Προσενοίκησις, ἡ (ἐνοικῶ). Κατοικία παρά τινι, συνοίκησις. ἀμφ.

Προσενοχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Προσέτι ἢ περισσότερον ἐνοχλῶ, Ἱπποκρ. ἀνησυχῶ, ταράττω τινά.

Προσενόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ἐνόω). Προσέτι ἢ μετά τινος ἑνόω, συνδέω, εἰς ἓν φέρω.

Προσεντείνω, μελ. ενῶ (τείνω). Ἔτι περισσότερον ἐντείνω, τεντόνω, μακρύνω τραβῶντας. «Πληγὰς προσεντείνειν τινὶ· καὶ ἄνευ τοῦ, πληγάς, ἀντὶ τοῦ, Μαστίγω, δέρω τινά, ἔτι περισσότερον πληγὰς ἐπιτίθημί τινί.

Προσεντέλλομαι, μέλ. ελοῦμαι (ἐντέλλω) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἅμα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐντέλλομαι, κελεύω, προστάζω, ἢ δίδω καὶ ἄλλας νέας προσταγὰς. Ξενοφ. Κυρουπ. ε. δ'. 1.

Προσεντίκτω, μελ. έξω (τίκτω). Προσέτι ἐντίκτω, γεννῶ, Ἀριστοτ.

*Προσεντυγχάνω, μελ. τεύξομαι (τυγχάνω). Προσέτι ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, ἢ εὑρίσκω τινά, μετὰ Δοτ.

Προσενυβρίζω, μελ. ίσω (ὑβρίζω). Προσέτι ἐνυβρίζω, ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα. Πολυβ.

Προσενυφαίνω (ὑφαίνω). Προσέτι ἐνυφαίνω, καὶ μασ. ἐν χρῆτ. Πλούταρχος.

Προσεξαγριαίνω (ἀγριαίνω). Προσέτι ἀγριώτερον ποιῶ, ἢ διεγείρω εἰς θυμόν, μᾶλλον ἐξαγριόνω, παροργίζω.

Προσεξαιρέομαι, μελ. ήσομαι (αἱρέω). Προσέτι ἐξαιρῶ ἢ ἐκλέγω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, διαλέγω πρὸς χρῆσιν μου, ὡς γυναῖκα ἄσπιστος μὴν προσξαιρεῖσθαι. Ἡρόδτ. 3, 150.

Προσεξαίρω, μελ. αρῶ (αἴρω). Προσέτι ἐξαίρω, σηκόνω ὑψηλότερα, ὑψόνω, ἀναβιβάζω.

Προσεξαμαρτάνω, μελ. ήσω (ἁμαρτάνω). Εἰσέτι ἢ μᾶλλον ἁμαρτάνω, σφάλλω, λανθάνω, ἔτι περισσότερον ἐξαμαρτάνω, ἀδικῶ πρός τινα.

Προσεξανδραποδίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀνδραποδίζω). μέσ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀνδραποδίζω, αἰχμαλωτίζω, σκλάβους ποιῶ, παρ' Ἡροδότ. 1, 156. ὅπου ὅμως αἱ καλήτεραι Ἐκδ. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσασθαι, ἔχουσι.

*Προσεξανίστημαι, μελ. στήσομαι (ἵσταμαι). Ἔτι, πρὸς τούτοις ἐξανίσταμαι, σηκόνομαι, ἢ ἀπέρχομαι.

Προσεξαπατάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἀπατάω). Προσέτι ἀπατῶ, γελῶ.

Προσεξαπλόω, ῶ (ἁπλόω). Προσέτι ἐξαπλόω, ἐκτυλίσσω, ξεδιπλόνω ἢ ἀναπτύσσω, σαφηνίζω. Ἑρωτιαν, Γλωσσ.

Προσεξαποστέλλω, Μέλ. ελῶ (στέλλω). Εἰσέτι ἢ ἅμα ἐν ταὐτῷ ἐξαποστέλλω, στέλλω ἔξω, ἢ ἀποπέμπω, ἀπολύω.

Προσεξάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ἔτι, περισσότερον ἀνάπτω καταφλέγω καὶ διεγείρω. «Τὴν ὀργὴν προσεξάπτειν». Ἰώσηπ. παραρχίζειν.

Προσεξασκέω, μελ. ήσω (ἀσκέω). Προσέτι ἐξασκῶ, καλλωπίζω, διακοσμῶ. «Τὸ καλλος προσεξασκεῖσθαι ἤτοι ὡραιότερον γίνεσθαι. Ἰώσηπ.

Προσεξελαύνω, μελ. ελάσω (ἐλαύνω). Προσέτι ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω ἔξω. 2) ἀμετβ. εἰσέτι ἐξορμῶ, ἐφοδον κάμνω.

Προσεξελέγχω, μελ. ξω (ἐλέγχω). Εἰσέτι ἀποδεικνύω, πληροφορῶ, ἔτι περισσότερον πείθω, ἐξελέγχω, ἀπελπίζω.

Προσεξελίσσω, μελ. ξω (ἑλίσσω). Προσέτι ἐξελίσσω, ἑκτυλίττω, ξεμπερδεύω.

*Προσεξεμέω, μελ. έσω (ἐμέω). Προσέτι, ἢ ἀκόμη περισσότερον ἐξεμῶ, ἐξερνῶ.

Προσεξεργάζομαι, μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἐξεργάζομαι, τελειοποιῶ, φέρω εἰς τέλος, ἀποπερατῶ, ἀποτελειόνω.

Προσεξερείδομαι, (ἐρείδω) μέσ. Ἐπί τι ἐρείδομαι, στηρίζομαι, ἀκουμβῶ. «Ταῖς χερσὶ προσεξερείδομαι· βαστοῦμαι, ἐπακουμβῶ ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας. Πολύβ.

Προσεξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) Ἀποθ. μέσ. Εἰσέτι ἐκβαίνω ἔξω, ἢ ἀπέρχομαι, ὑπάγω, πρός τινα.

Προσεξετάζω, μέλ. άσω (ἐτάζω). Προσέτι ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἢ ἅμα, ἑνταὐτῷ ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἀνερευνῶ.

Προσεξευρίσκω, μέλ. ρήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἐξευρίσκω, ἢ ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω ἔτι νέον τι, Θουκυδ. 6, 76.

Προσεξηγέομαι, οῦμαι· μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔτι ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω σαφηνίζω καλήτερον, διηγοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσεξηπειρόω, ῶ· μελ. ώσω (ἠπειρόω). Εἰσέτι ἢ ἔτι περισσότερον μεταβάλλω εἰς ἠπειρον, εἰς ξηρὰν εἰς γῆν, ἤτοι κάμνω μέρος τι θαλάσσης στερεόν. Στράβ. ιβ'. σελ. 800.

Πρόσεξις, ἡ (προσέχω). Προσοχή.

Προσεξίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι). Εἰσέτι, ἢ ἔτι περισσότερον ἐξίστημι, ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ ἀπὸ τῆς καταστάσεως ἢ διαθέσεως μου ἐκβάλλω, μετατρέπω. Πλούταρχ.

*Προσέοικα, παρακ. τοῦ προσεικω· ἐπέχσημ. Ἐνεστ. ὁμοιάζω, εἰμὶ ὅμοιος, ἁρμόζω, τινί· καὶ ἀπροσ. προσέοικε· ἁρμόζει· ἴδε καὶ προσεικω.

Προσεπαγγέλλομαι· μελ. λοῦμαι (ἀγγέλλω). Προσέτι ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι, ἐξ ἐπαγγέλματος λέγω, κοινοποιῶ.

Προσεπάγω, μελ. ξω (ἄγω). Προσέτι ἐπάγω, φέρω ἢ προστίθημι.

Προσεπαινέω, ῶ· μελ. έσω (αἰνέω). Προσέτι ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Προσεπαίρω, (αἴρω). Προσέτι ἐπαίρω, σηκόνω ὑψηλότερα, ὑψόνω.

Προσεπαιτιάομαι, ῶμαι. μελ. άσομαι (αἰτιάομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι αἰτιῶμαι, κατηγορῶ ἐνοχοποιῶ, ἐγκαλῶ τινά. Πλούταρχ.

Προσεπανέρομαι, (ἔρομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἐκ νέου ἐρωτῶ. Δίων.

Προσεπαπειλέω, ῶ· μελ. ήσω (ἀπειλέω) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἐπαπειλῶ, φοβερίζω.

Προσεπαράομαι, ῶμαι. μελ. ήσομαι, Ἀττ. άσομαι (ἀράομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἐπεύχομαι, ἢ καταρῶμαι τινί τι (υυ–υυ–)

Προσεπάρχω, μελ. ξω (ἄρχω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄρχω, ἐξουσιάζω ὡς Ἔπαρχος, μετὰ Γενικ. Ἰώσηπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσεπαυξάνω, μέλ. ήσω (αὐξήσω). Προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον αὐξάνω, αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιῶ, ἐπιμεγαλύνω, ἐπεκτείνω. Δίων Κάσ.

Προσεπαυρίσκομαι, (ἐπαυρίσκομαι) μέσ Ἀποδ. ταὐτόν τῷ, προσαπολαύω, τιμός.

Προσεπεισφέρω (φέρω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις εἰσφέρω, εἰσάγω, προσφέρω, προσεπεισφέρει, χάριν. Εὐγνωμοσύνῃ εἰσέτι, νέα δείγματα εὐγνωμοσύνης προτίθημι. Πολυδ. ε. 120.

Προσεπελπίζω, μέλ. ίσω (ἐλπίζω) Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐλπίδας ἐπάγομαι, δι ἐλπίδων ἐφέλκομαι, ποιῶ τινά ἔτι ἐλπίζῃ πάντοτε, ἐμβάλλω ἐλπίδας τινί.

Προσεπεμβαίνω, μέλ. ήσομαι (βαίνω) = προσεμβαίνω, καί προσεπιβαίνω, ἁμαρτ. γραφ. παρά Σοφοκλ. Αἴαν. 1348.

Προσεπεμβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Ταὐτόν τῷ, προσεμβάλλω, καί προσεκβάλλω.

Προσεπεξεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι) ἀποδ. μέσ. Εἰσέτι, ἐκ νέου ἐργάζομαι, ἐξεργάζομαι, ἐπιδιορθόω, ἀποτελειόω. ἅμφ.

Προσεπεξεργασία, ἡ. Ἡ ἐκ νέου ἐργασία, ἡ ἐπεξεργασία.

Προσεπεξευρίσκω, μέλ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω = προσεξευρίσκω. Θεωνιδ.

Προσεπεξηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Ἀποδ. μέσ. ταὐτόν τῷ, προσεξηγέομαι. Ηλιόμης Ἀλεξανδρ. στιλ. 302.

Προσεπεῖπον, καί προσεπειπεῖν (εἶπον). Προσέτι, ἔτι περισσότερον εἶπα, ἢ ὡμίλησα, πρός τά εἰρημένα εἶπον καί ἄλλα. Πολύβ.

*Προσεπέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) μεσ. Ἀποδ. Εἰσέτι, ἐκ νέου, ἢ πολλάκις ἐπέρχομαι, διελαύνω, διαπερῶ.

Προσεπερωτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐρωτάω). Εἰσέτι ἐπερωτῶ, ἀκόμη, ἐκ δευτέρου ἐρωτῶ, ζήτω

Προσεπερωτητής, οῦ, ὁ. Ὁ προσέτι, ἐκ δευτέρου ἐρωτῶν, καί ὁ δεύτερος ἐρωτητής. Γλωσσ. Φιλεῖ. Adstipulator, Δικτ.

Προσεπεύχομαι, μέλ. ξομαι (εὔχομαι) μεσ. ἀποδ. Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἄρα ἐπεύχομαι, ἢ δέομαι, εὐχήν ποιοῦ, ἱκετεύω.

Προσεπηρεάζω, μέλ. άσω (ἐπηρεάζω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμη, ἐπηρεάζω, φοβίζω, ἢ λυπῶ, κακόω, βλάπτω, ἐνοχλῶ.

*Προσεπιβαίνω, μέλ. βήσομαι (βαίνω). Εἰσέτι Ἐπιβαίνω, ἢ κατώ ἐπάνω. 2) τροπ. = προσεμβαίνω, 2 στιμ.

Προσεπιβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προσέτι ἐπιβάλλω, βάλλω ἢ ῥίπτω ἐπάνω.

Προσεπιβλαστάνω, μεσ. ήσω (βλαστάνω). Προσέτι ἐπιβλαστάνω, ἅμφ.

Προσεπιβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Προσέτι ἐπιβλέπω, ἐπιδιωρῶ, παρατηρῶ, Στράβ.

Προσεπιβοάω, μέλ. ήσω (βοάω). Προσέτι πρός τοῖς ἄλλοις ἐπιβοῶ, μεγαλοφώνως κράζω, Δίων Κάσ. ἀκμαιοτ.

Προσεπιβουλεύω, μέλ. εύσω (βουλεύω). Προσέτι ἐπιβουλεύω, ζητῶ νά βλέψω τινά, ἡμαρτ. γραφ. παρά Θουκ. 3, 37. Poppo.

Προσεπιγίγνομαι, μέλ. γενήσομαι (γίγνομαι) μεσ. Ἀποδ. Προσέτι γίνομαι, ἢ ὑπάρχω, παρών εἰμί ἢ ἔρχομαι, προσέρχομαι, φαίνομαι, παρών, ἢ προφαίνω.

Προσεπιγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι ἐπιγράφω, ἢ ἁπλῶς γράφω, ἢ προσθέτω τι ἐν τῷ γράφειν. Θεόφρ. Χαρακτ. ιγ'. 3.

Προσεπιδαψιλεύομαι, μέλ. εύσομαι (δαψιλεύομαι) μεσ. ἀποδ. Προσέτι, ἢ πρός τοῖς ἄλλοις ἔτι δαψιλῶς, ἀφθόνως παρέχω, εἰμί δαψιλής, πλουσιοπάροχος, δίδω ἀκόμη πλουσίως καί ἐλευθερίως. Λιβαν. Λόγ.

Προσεπιδείκνυμι, καί προσεπιδεικνύω, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Προσέτι ἐπιδεικνύω, φανερόνω, δείχνω.

Προσεπιδεσμέω, ῶ (δεσμέω) ταυτ Προσεπιδέω.

*Προσεπιδέω, μέλ. δήσω (δέω). Προσέτι, ἀκόμη ἐπιδένω, δεσμεύω, ἢ συνδέω, συνάπτω.

Προσεπιδημόω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐπιδημέω). Προσέτι ἐπιδημῶ, ὡς ἐπίδημος ἦτοι ξένος καί περιηγητής φαίνω, ἢ ἀπατρίζω εἰς τόπον, πόλιν τινά.

Προσεπιδιδάσκω, μέλ. ξω (διδάσκω). Προσέτι ἐπιδιδάσκω. Ηλιόμ.

Προσεπιδίδωμι, ταὐτόν τῷ, προσδίδωμι. Δίων Κάσ.

Προσεπιδοξάζω, μέλ. άσω (δοξάζω). Τήν αὐτήν δόξαν ἔχω μετά τινος, τῆς αὐτῆς δόξης γνώμης εἰμί, συγκατατίθεμαι εἰς τήν γνώμην καί δόξαν ἢ ἐπαινότητα, συναποδέχομαι αὐτόν. Γέλλιος ιδ'. 1.

Προσεπιδράσσομαι, Ἀττ. - ττομαι, μέλ ξομαι (δράσσω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἐπιδράττομαι, λαμβάνω, πέρας μέ βίαν, ἁρπάζω, ἰδιοποιοῦμαι, πρός ἑαυτόν σύρω, σφετερίζομαι, τινός. Πολύβ.

Προσεπιζεύγνυμι, μέλ. ξω (ζεύγνυμι). Προσέτι ἐπιζεύγνυω, συνεύω.

Προσεπιζητέω, μέλ. ήσω (ζητέω). Προσέτι ἐπιζητῶ, ζητῶ περισσότερον.

*Προσεπιθεάομαι, ῶμαι, μέλ. άσομαι (θεάομαι) μέσ. ἀποδ. Εἰσέτι, ἔτι περισσότερον ἐπιβλέπω, παρατηρῶ, ἐπιστοπῶ.

Προσεπιθεωρέω, μέλ. ήσω (θεωρέω) = τῷ προηγουμ.

*Προσεπιθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Προσέτι ἐπιθλίβω, μᾶλλον ἐπιπιέζω, θλίβω, πατῶ τι ἐπάνω εἰς ἕν ἄλλο.

Προσεπικαλέω, μέλ. έσω (καλέω). Προσέτι ἢ πρός τοῖς ἄλλοις ἐγκαλῶ, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ. Δίων Κάσ.

Προσεπικαλλωπίζω, (καλλωπίζω) Προσέτι ἐπικαλλωπίζω. ἅμφ.

Προσεπικατασφάω, μέλ. ήσω (σφάω). Πρόσθετε, πρός ταῖς ἄλλοις ἐπισφαγείσαις, σφάττω ἀπ' ἐπάνω, ἢ συνεπτῶ σφαγή.

Προσεπικατατείνω, μέλ. ενῶ (τείνω). Προσέτι, ἐντός τῶν ἄλλων ἢ μᾶλλον κατατείνω, ἐντείνω, τεντόνω βιάζω ἔτι περισσότερον.

*Προσεπικειρέω, μέλ. κείσομαι (κεῖμαι) ἀποδ. Εἰσέτι ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω, ἐλλιπαρῶ, ἢ ἐμαυτῷ, ἐκ δεινῶν ἀκατασκεύστως κατασκευάζω τινά. Δημ. κατά Ἀφοβ. 1, 66.

*Προσεπικερτομέω, μέλ. ήσω (κερτομέω). Μεταχειρίζομαι εἰσέτι, ἢ ἐκ νέου ἐμπαιγμούς κατά τινος, ἐμπαίζω, σκώπτω, ἢ καθυβρίζω περισσότερον.

Προσεπικηρύσσω, μέλ. ξω (κηρύσσω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐπικηρύσσω, γνωστόν ποιῶ διά τοῦ κήρυκος, ἀναγγέλλω, κοινοποιῶ. Δίων Κάσ.

Προσεπικοσμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κοσμέω). Προσέτι ἐπικοσμῶ, περισσότερον καλλωπίζω, εὐπρεπίζω, στολίζω.

Προσεπικρατέω, ῶ, μέλ. ήσω (κρατέω). Μακρότερον, περισσότερον ἐπικρατῶ, νικῶ, κυριεύω, ἐφιέρχης γίνομαι. Δίων Κάσ.

Προσεπικρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω (κρεμάννυμι). Προσέτι ἐπικρεμῶ, ἐπάνω τῶν ἄλλων κρεμῶ ἔτι. Ἐπικρ.

Προσεπικρούω, μέλ. ούσω (κρούω). Προσέτι ἐπικρούω, κτυπῶ ἐπί τι.

Προσεπικτάομαι, κτῶμαι, Μέλ. ήσομαι, (κτάομαι) μέσ. ἀποδ. Ἐκτός τῶν ἄλλων κτῶμαι ἔτι, προσέτι ἢ πλέον ἀποκτῶ.

Προσεπίκτισμα, τό (κτίζω). Τό ἔτι ἢ κατά προσθήκην κτισμένον ἐπί τι, ἐποικοδόμημα. Νικήτ. Χρον. l. 4.

Προσεπιλαμβάνω, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι λαμβάνω, ἀέχομαι, πέρας Πολύβ. μεσ. προσεπιλαμβάνομαι, λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἢ ἐφάπτομαι, βάλλω τήν χεῖρα ἐπί τι, συμβουλεύω, συντρέχω, μετά γεν. πραγμ. καί Δοτ. προσ. προσεπιλαμβάνεσθαι σφίσι τοῦ πολέμου. Ἡρόδτ 5, 44. παρβλ. προσλαμβάνω, 2. συλλαμβάνω, καί συνεπιλαμβάνομαι.

Προσεπιλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Προσέτι λέγω, πρός τοῖς ἄλλοις λέγω ἔτι, εἰς τά λεγόμενα προσέτω ἔτι καί ἄλλα.

*Προσεπιλιμώττω, μέλ. ξω (λιμώττω). Προσέτι, ἀκόμη λιμώττω, δοκιμάζω πάνυ, εἰμαι πεινασμένος. Ἰο. Laur. Lyd.

Προσεπιμανθάνω, (μανθάνω). Προσέτι μανθάνω, ἢ μανθάνω καί ἄλλα.

Προσεπιμελέομαι, μέλ. ήσομαι (μέλομαι). Ἀποδεκτ. οὐδεν. πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, καταγίνομαι περί τι, τινός.

Προσεπιμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μετρέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων προσέτι ἐπιμετρῶ, ἐπιμετρῶν ἐπιτίθημι, περισσότερον τοῦ μέτρου εἶμαι, χαρίζομαι περά τό μεμετρημένον.

Προσεπινοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἢ ἐπινοῶ καί τι ἄλλο περισσότερον.

Προσεπιορκέω, ῶ· μέλ. ήσω (ἐπιορκέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιορκῶ ἔτι, ψευδῆ ὄρκον κόμνω ἔτι Ἀριστοφ. Λυσ. 1235.

Προσεπιπίπτω, (πίπτω). Προσέτι ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, τινί

*Προσεπιπλάσσω, μέλ. άσω (πλάσσω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμη πλάττω, ἐπιποιῶ, σοφίζομαι.

Προσεπιπλέω, μέλ. πλεύσομαι (πλέω). Ἐκτός τοῦ ἐπιπλέω, ἐπί τῶν πλοίων εἰς μάχην συμπλέκομαι, ἢ ἐφορμῶ.

Προσεπιπλήσσω, καί Ἀττ. — ττω. μέλ. πλήξω (πλήσσω). Προσέτι πλήττω, κτυπῶ ἐπί τι, τρ.π. Προσέτι ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω.

Προσεπιπονέω, ῶ· μέλ. ήσω (ποιέω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι περισσότερον ποιῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω ἢ δοκιμάζω κόπον. Ρήτορ «Προσεπιπονῆσαι ἀκούοντας» ἔχειν ἀκόμη ὑπομονήν πρός τό ἀκούειν. Αἰσχ. Λόγ.

Προσεπιρρέω, μέλ. ρεύσομαι (ῥέω). Προσέτι, περισσότερον ῥέω ἢ χύνομαι.

Προσεπιρρώννυμι, μέλ. ρώσω (ῥώννυμι). Προσέτι ἀναλαμβάνω, ἐπανέρχομαι εἰς τάς προτέρας δυνάμεις, ἢ ἐνδυναμόω ἔτι περισσότερον. Πολυβ.

Προσεπισεμνύνω, (σεμνύνω). Περισσότερον τιμῶ ἀνόμη, ἢ σέβας δεικνύω, μέ σεβασμόν φέρομαι πρός τινα Δίων Κάσ.

Προσεπισημαίνομαι, μέλ ανοῦμαι (σημαίνω). Ἔτι περισσότερον ἐπισημαίνομαι, δεικνύω τήν γνώμην μου περί τι

Προσεπισιτίζομαι, μέλ. ίσομαι (σιτίζω) μέσ. ἀποδ. Προσέτι ἐπισιτίζομαι, προμηθεύομαι μέ περισσότερα ἐφόδια, τροφάς

*Προσεπισκέπτομαι, μέλ. ψομαι (σκέπτομαι) μέσ. ἀποδ. Προσέτι, ἢ μᾶλλον σκέπτομαι ἐπί τι, ἀνερευνῶ, παρατηρῶ.

Προσεπισκευάζω, μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι ἐπισκευάζω, διορθόνω, βελτιόω, ἀνορθῶ, μερεμετίζω ἀκόμη καλήτερα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. κ'. 6.

*Προσεπισκήπτω, μέλ. ψω (σκήπτω). Εἰσέτι, ἀκόμη ἱκετεύω, ἐπικαλοῦμαι.

Προσεπισκώπτω, μέλ. ψω (σκώπτω). Προσέτι - πρός τοῖς ἄλλοις ἐπισκώπτω, ἀστεϊζομαι, χωρατεύω ἢ 2) χλευάζω, περιγελῶ, ἐμπαίζω. Πλούταρχ. Ἀλέξ.

Προσεπισπάω, άσω (σπάω). Προσέτι ἐπισπῶ, σύρω, ἀποσπάω, ἑλκύν, προσάγομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσεπίσταμαι, (ἐπίσταμαι) μέσ. ἀποθ. ἐπιστ. τῶν ἄλλων ἐπίσταμαι ἐγώ, καταλαμβάνω, ἐξεύρω καὶ ἄλλα ἀκόμη. Πλατ.

προσεπιστείχω, μελ. ξω (στείχω). Πλησιάζω, ἔρχομαι, ὑπάγω πρός τι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔρχομαι καὶ ἐγώ. Ὀρφ. Ἀργον. 536. «Ὅστε κυβερνήτῃ προσεπίστειχε νήδυμος ὕπνος», ἐπῆλθε

προσεπιστέλλω, μέλ. λῶ (στέλλω). Προσέτι ἐπιστέλλω, μηνύω, ἢ προστάζω, τινί.

*προσεπιστεφανόω, μέλ. ώσω (στεφανόω). Εἶτέτι στεφανόνω Ἐπιγρ.

προσεπισυμπίπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Προσέτι ἐπιπτνάπτω, συνάπτω μετά τινος, προσάπτω. Γλωσσ.

προσεπισφίγγω, καὶ -ττω, μέλ. ξω (σφίζω). Προσέτι σφίττω, ἢ φονεύω.

*προσεπισφίγγω, μέλ. γξω (σφίγγω). Προσέτι ἐπισφίγγω, δένοντι σφιτὰ ἐπάνω εἰς ἄλλο, στερεόνω.

προσεπισφραγίζομαι, Μέλ. ἰσομαι (σφραγίζω). Προσέτι ἐπισφραγίζομαι διὰ τῆς σφραγῖδος ἐπιβεβαιῶ. Καθόλου δέ, ἔτι περισσότερον ἐπισφραγίζομαι βεβαιῶ. Δημοσθ. Ἐπιστ.

προσεπισχυρίζω, μελ. ἰσω (ἰσχυρίζομαι). Ἔτι περισσότερον ἐνδυναμόνω, ἐνισχύω, ἰσχυρότερον ποιῶ. Δίων Ρίσ.

προσεπισωρεύω, (σωρεύω). Προσέτι ἐπισωρεύω. Γλωσσ.

προσεπιταλαιπωρέω, μέλ. ήσω (ταλαιπωρέω). Προσέτι ἢ πλείονα καιρὸν ταλαιπωροῦμαι, παλαίω μὲ δυστυχίας, μετὰ ταλαιπωρίας, ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ.

προσεπιτάσσω, Ἀττ—ττω. Μέλ. ξω (τάσσω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον ἐπιτάττω, προστάζω, ἢ ἐπιτίθημι, δίδω νέας προσταγάς. Ἱππιατρ.

προσεπιτείνω, μέλ. ενῶ (τείνω). Τείνω, τεντόνω ἔτι περισσότερον, βιάζω, στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, Προεκτείνω.

προσεπιτερατεύομαι, μέλ. εὔσομαι (τερατεύομαι). Μέσ. Ἀποθ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις πλάττω ἔτι τέρατα, θαύματα, τερατοποιῶ, ἢ διηγοῦμαι ἔτι ἐξαίσια συμβάντα.

προσεπιτέρπομαι, μέλ. ψομαι (τέρπω) μέσ. ἀποθ. ἔτι περισσότερον τέρπομαι, εὐφραίνομαι ἐπὶτι, ἢ αἰσθάνομαι νέαν ἡδονήν. Ἀριστοφ.

*προσεπιτεχνάομαι, ῶμαι, μέλ. άσομαι (τεχνάομαι). Ἀποθ. μέσ. Προσέτι τεχνάζομαι, ἐφευρίσκω δόλους, μηχανήματα.

προσεπιτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἐπιτίθημι, προσδίτω ἢ ἐπιβάλλω ἔτι περισσότερον.

προσεπιτιμάω, ῶ, Μέλ. ήσω (τιμάω). Προσέτι ἐπιτιμῶ, λοιδορῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, μετὰ Διοτικ. προσ. καὶ Αἰτ. πραγ.

προσεπιτραγῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τραγῳδέω). Τραγικώς πάνω αὐθαιρέτως ἐπιτίθεμαι, μεγαλύνω καὶ πελλαπλατιάζω τὰ πράγματα κατὰ τὸ Τραγικὸν τρόπον, μετὰ μεγαληγορίας ὑπερβολῆς ἢ πάθους διηγοῦμαι

προσεπιτρέπω, μέλ. ψω (τρέπω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιτρέπω σκόμη, παραδίδω, συγχωρῶ, ἀφίνω, παραδίδω ἢ ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα προσέτι.

προσεπιτρίβω, Μέλ. τρίψω (τρίβω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον ἐπιτρίβω, βαρύνω, ὀλίβω, ἀπειρατίζω, ἐπιβάλλω περισσότερον βάρος.

προσεπιτροπεύω, μέλ. εύσω (ἐπιτροπεύω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον καιρὸν ἐπιτροπεύω. «Προσεπιτροπεύω τινὶ» ἐπίτροπος εἰμί τινος ἢ ἐπί τινα διὰ μακροῦ χρόνου. καθ. προεπιτροπεύομαι, Κυρίτευμαι εἰσέτ., ἢ πλειότερον χρόνον ὑπὸ ἐπιτροπῆς.

προσεπιτυγχάνω, μελ. τεύξομαι (τυγχάνω). Προσέτι ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ, ἐπιτυχαίνω, φθάνω τὸν σκοπόν. Ἰώσηπ.

προσεπιφέρω, (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιφέρω, κομίζω ἢ φέρω πάλιν. Βλαστάνω, φύω, καρποφορῶ προσέτι. Ξενοφ. Οἰκον. ε. 2. «Πρῶτον μὲν ἀφ' ὧν ζῶτιν, ἢ γῆ φέρει, καὶ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι, προσεπιφέρει. «Καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 670. Τὸν κολοφῶνα προτεπιφέρειν ἀντὶ προσεπιτιθέναι, προσεπιβάλλειν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπιτίθημι, βάλλω ἔτι ἐπάνω, ἐπιπροσθέτω.

προσεπιφημίζω, Μέλ. ίσω (φημίζω). Προσέτι διαδίδω φήμην τινὰ περίτινος, διαλοιδόνω, κάμνω γνωστὸν νέον τι. Στράβ. ιζ'. σελ. 1154.

προσεπιφθέγγομαι, Μέλ. γξομαι (φθέγγομαι)· μέσ. ἀποθ. Προσέτι ἀμοιβαίως ἐπιφθέγγομαι, συμφωνῶ ἐπίτι, λέγω τὰ αὐτὰ· λέγεται ἐπὶ πτηνῶν. Δίων Κάσ.

προσεπιφοιτάω, Μέλ. ήσω (φοιτάω). Συχνὰ ἢ συνήθως ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἐπισκέπτομαι τινά.

προσεπιφύομαι, Μελ. υσομαι (φύω). Προσέτι ἐπιφύομαι, γεννῶμαι, αὐξάνω· ἀμφ.

προσεπιφωνέω, ῶ. Μελ. ήσω (φωνέω). Προσέτι ἐπιφωνῶ, λεγω, ἢ ἐπὶ τῇ φωνῇ προστίθημι, ὡς ἐπιφώνησιν προσθέτω ἐν τῷ λόγῳ.

προσεπιχαρίζομαι, Μελ. ίσομαι (χαρίζομαι) μέσ. ἀποθ. Προσέτι κάμνω χάριν τινά, ἐξ ἀρετσείας, εὐαρέστως χαρίζω, δίδω ἔτι περισσότεραν κατὰ χάριν, κατὰ χάριν προστίθημι ἢ ποιῶ τι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ'. 2.

προσεπιχειρέω, ῶ (ἐπιχειρῶ). Προσέτι ἐπιχειρῶ, λαμβάνω ἀναχείρας. ἀμφ.

προσεπιχέω, Μέλ. χεύσω (χέω). Προσέτι ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω εἰς τι.

προσεπιχώννυμι. Μελ. χώσω (χώννυμι). Προσέτι ῥίπτω χῶμα ἐπίτι, καλύπτω μὲ χῶμα, μὲ γῆν. κάμνω μέλον

*προσεπιψεύδομαι, Μέλ. σομαι (ψεύδομαι) μέσ. ἀποθ. Εἰσέτι, ἀκόμη ψεύδομαι ἓν νέον λέγω ψεύσματα, ἀπατῶ.

*προστέπομαι, Μέλ. ψόμαι (ἔπομαι). Μεσ. ἀποθ. Εἰσέτι ἀκολουθῶ, ἢ ὁμοῦ ἀκολουθῶ, συνοδεύω, Εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Π. 504. «Προτὶ δὲ φρένες αὖτῷ ἕποντο» ἀντὶ, προτείποντο.

προσεπόμνυμι, Μελ. όσω ἢ ομαι (ὄμνυμι). Προσέτι ἐπόμνυμι· κάμνω ἀκόμη ὅρκον, ἓν νέον ὁρκίζομαι. Δίων Κάτ.

προσεποφλισκάνω, μέλ. οφλήσω (ὀφλισκάνω) Προτέτι ἀποφλισκάνω, χρεώστης εἰμί, χρεωστῶ.

προσέπω, ἄχρητ. τύπος ἐξ οὗ ἀορ. β' προσείπον, ὅπερ Ζήτ.

προσερανίζω, Μέλ. ίσω (ἐρανίζω). Ἔτι περισσότερον ἐρανίζω, ἐπισωρεύω. ἐμβάλλω, εἰσφέρω, παρεισάγω, παραπληρῶ, παρεμβάλλω· ὡς «Τὴν περίοδον παραπληρώματι λέξεως προσηρανίσθαι». Διονύσ. συνθ. Ὀνομ. δ'. εἶναι ἐπισεσωρευμένη - πεπληρωμένη μετὰ ἀνωφελῶν καὶ περιττῶν λέξεων· ὁ Διονύσ. κρίσ. Ἰσοκρ. μετεχειρίζη ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔτι καὶ τὸ, Συνερανίζειν. «Τὰ συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις».

προσεργάζομαι, Μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι). Μέσ. ἀποθ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐργάζομαι, δουλεύω σκέμη, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω ἀποκτῶ ἔτι δι' ἐργασίας. «Ἀγαθάτινι προσεργάζεσθαι». Ἡρόδοτ. δ. 61. καλὰ προξενεῖν, ἐμποιεῖν ἀποδεικνύει τινί, εὐεργετεῖ.

*πρόσεργος, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ἀνήκων ἁρμόζων εἰς ἐργασίαν, ἐργάσιμος, δι' ἐργασίαν ἐπιτήδειος.

προσεραιδέω, Μελ. ήσω (ἐραιδέω). Ἐπί τι ἐρείδω, ἐπαπομβῶ, στηρίζω, ἀνακλίνω, σταίνω. ἢ βάλλω πρός τι· «Κλίμακας τῷ τείχει προτερείδειν. β) Μετὰ δυνάμεως, καὶ ὁρμῆς ὠθῶ, κρούω, προσβάλλω, κτυπῶ κατά τινος σώματος. «Προσερείδειν δόρατα, λόγχας κ. τ. τ. 2) Οὐδετ. ἐπακουμβῶ, ἐπικλίνω, στηρίζω ἑαυτὸν ἐπί τινος, ἐπιστηρίζομαι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος, ἐφορμῶ, ἀντιτείνω, ἢ ἐναντιοῦμαι εἴς τινα, ἢ στυλόνω ἑαυτὸν ἐξ ἐναντίας, ἀντιστηρίζομαι κατά τινος μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ, πρόσφέρομαι.

*προσερέσσω (ἐρέσσω). Κωπηλατῶ, ἢ φέρω κινῶ τὴν ναῦν πρός τι μέρος. Ὀδ. Ν, 279. «προσερέσσαμεν ὅπου ἄλλοι κατὰ Οὐόλφιον, προερέσσαμεν γράφουσι.

προσερεύγομαι, Μέλ. ξομαι (ἐρεύγομαι), Μέσ. ἀποθ. Κυρίως ἐρεύγομαι, ἐξεμῶ, ἢ πτύω κατά τινος, ἢ εἰς τὸ πρόσωπον τινός. Λεξήν. ς'. «Ἐπειδὰν προσερεύγοι βαφανίδεα· ὅταν ἤθελεν ἐρευχθῆ· τροπ. καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων, Ἰλ. Ο. 621. «Ῥήματα προσερεύγεται πέτρηνα ἤτοι, ἐρεύγονται, ἐκχέονται ἀφρίζοντα καὶ μὲ κρότον κατὰ τῶν βράχωνων· ὡς ἀπὸ στόματος θαλαττίου ἐξερχόμενα καὶ κτυπῶντα πρὸς τὴν ξηράν.

προσερέω, Ἰων. Μέλ. τοῦ προσείπον, ἀντὶ, προτερῶ (ἐρῶ), καὶ παραπ. προσείρηκα. Θέλω προτομιλήσει, προταγορεύσει, εἰπεῖ, ἢ χειροτονήσει, ἀσπασθῆ, καὶ Ἡροδ. 5, 72. «ἦλθε ὡς τὸ ἄδυτον τῆς Θεοῦ ὡς προερέων διὰ τὰ ἱκετεύσιν, νὰ παρακαλέσῃ τὴν Θεάν. 2) Θέλω ἔτι ὁμιλήσει, ἢ θέλω προτιθέσει καὶ ἄλλους λόγους εἰς τὴν ὁμιλίαν.

*προσερέω (ἐρέω). Ἐνεστ. ἀντὶ, προτέρομαι.

προσερίζω, Μέλ. ίσω (ἐρίζω). Προσέτι, ἀκόμη ἐρίζω, φιλονεικῶ, τινί. Θεοκ. 5, 80.

προσέρομαι, Μέλ. ερήσομαι (ἔρομαι). Ἀποθ. μέσ. Προτέτι ἐρωτῶ· ἐκ νέου ἐρωτῶ.

προσερπύζω, Μέλ. ύσω (ἑρπύζω). = Προσέρπω.

προσέρπω, Μέλ. ψω, Δωρ. ποσέρπω (ἕρπω) Ἕρπω, σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν πρός τι μέρος, ἐν γένει ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω ἐξαιρ. παρὰ ποιητ. τινί, ἢ καὶ τινά. Ὁ Πίνδαρος, χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ πλησιάζοντος, ἢ ὅσον οὔπω φθάνοντος χρόνου, ὡς, » λοιπὸς ἐνύρων προτέρποι χρόνος». Νέμ. 7, 100, καὶ Πυθ. 1, 110.

*προσερυγγάνω (ἐρυγγάνω) = Προσερεύγω.

προσέρχομαι, Μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) ἀποθ. Ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πλησιάζω, πρός τινα, » τινί, καὶ τινά, ἴδε Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 67. ἐξαιρ. α) Ἔρχομαι πλησιάζω, ὑπάγω πρός τινα θεόν ἵνα προσευχηθῶ, δέομαι παρακαλῶ αὐτὸν Ξενοφ. β) Ὑπάγω πρός τινα γυναῖκα. διὰ νὰ συνευρεθῶ, συνουσιασθῶ μετ' αὐτῆς. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 38. «Αἷς ἂν προσέλθωσι ταύτον τῷ. Σύνειμι. γ) καὶ ἐπὶ εἰσοδημάτων καὶ προσόδων. ἀντὶ τοῦ, πρόσειμι, χορηγοῦμαι, συνάγομαι, λατ. redire. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ. 5. 12. «Νῦν ἐλάττω προσέρχεται αὐτόθεν· ὀλίγα τώρα τῷ ἔρχονται, τῷ ἐμβαίνουσιν. καὶ Ἡροδ. 7, 144. δ) ὑέρομαι, πολιτεύομαι πρός τινα, ἢ συναναστρέφομαι, ὡς ἡμῖν προσελήλυθε πρὸς ὑμᾶς. «Δημ. Τιμ. 176. σελ. 706. παραβλ. καὶ Πρόσοδος.

προσερωτάω, Μέλ. ήσω (ἐρωτάω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐρωτῶ ἀκόμη, ἢ κάμνω νέας ἐρωτήσεις.

*προσεσθίω, Μέλ. έδομαι (ἐσθίω). Προσέτι, ἀκόμη τρώγω, ἢ μετὰ ἄλλων τρώγω, συντρώγω.

προσεσπέριος, ς, ἡ, ον (ἕσπερος). Ὁ κείμενος πρὸς δυσμάς, δυτικός. κλίνων πρὸς ἑσπέραν, βραδινός, ἑσπερινός, ἢ πλησιάζων τῇ ἑσπέρᾳ, ἐπὶ χρόνου.

*προσέσπερος, ὁ, ἡ, ον. Δώρ. ποσέσπερος] = προσεσπέριος, ὑπὸ, παλαίσπερος, Θεοκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4, 3. 1, 113. τὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας, τὰ ἑσπερινά.

Προσέσχατος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ συνορεύων, συνορεύων, ἢ ὁ πλησίον τῶν συνόρων ὤν, καὶ ὁ πρὸς τῷ ἔσχατον, πρὸς τὸν τελευταῖον πλησιέστατος, ὁ κείμενος παρὰ τῷ τελευταίῳ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πιθανῶς ἡ ἀνάγνωσις εἶναι διεφθαρμένη ὡς παρὰ Στράβ. ιδ. σελ. 1000. ἔνθα τὸ «Προσεσχάτουσι ὅπου νῦν Προσχεσπάτων κεῖται· κυρίως, ὁ πλησιέστατος εἰς τὸν ἔσχατον.

Προσεταιρίζω, Μέλ. ίσω (ἑταιρίζω). Κάμνω τινα ἑταῖρον, σύντροφον ἢ φίλον μέτοικον ἑαυτοῦ, συντροφιάζω, τινά τινί. 2) Μέσ. «Προσεταιρίζομαί τινα· κάμνω τινα φίλον μου, προσλαμβάνω τινα ὡς ἑταῖρον καὶ φίλον μου ἢ ὡς κοινωνὸν καὶ συμβοηθόν. »Ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται, a Ἡροπ. 5, 66· ἤτοι λαμβάνει εἰς τὸ μέρος του, λαμβάνει ὡς βοηθὸν τὸν δῆμον· ὡσαύτως ὁ αὐτ. 3, 70. ἔτι καὶ προσκολλῶμαι εἴς τινα ὡς φίλος, σύντροφος, ὁπαδός· ἔρχομαι πρὸς τὸ μέρος του, τινί. Αἰσχίν. δικαλογ. ὕδεν

Προσεταιριστός, ὁ, ἡ, όν. Ὅστις ὡς φίλος, ἢ σύντροφος, συνοπαδὸς ἀνίσταται μετά τινος, προσκολλᾶται. Θουκυδ. ἡ. 100. Ὁπλίτης προσεταιριστικὸν· στρατιώτης, ὅστις ξεληματικῶς καὶ χάριν φιλίας ἀκολουθεῖ· οὕτω καὶ Δίων Κάσ. μβ'. 51.

Προσετέος, έα, έον. Ἐπιθ. ῥήματ. ἐκ τοῦ, Προσήμι.

Πρόσετι, Ἐπίρ. (ἔτι). Ἐπὶ προσθήκης λεγόμενον. Πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι, ἀνόμη, περισσότερον ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα, ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα ἀκόμη· σιμὰ ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα. Λατ. etiam. Ξενοφ. ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου. »Πρὸς δ' ἔτι (Ὀδυσ. Τ. 10. Υ 41.) εἶπε.

*Πρόσευγμα, τό (προσεύχομαι.) Τὸ εὔχεσθαι, ἡ δέησις τὴν ὁποίαν κάμνει τις εἰς μίαν θεότητα. ἐξαιρ. ἀφιέρωμά τι ἀνάθημα εἰς θεόν τινά μετὰ μίαν εὐχὴν ἢ ὑπόσχεσιν = κάτευγμα.

Προσευεργετέω, Μέλ. ήσω (εὐεργετέω). Ἀκόμη, προσέτι εὐεργετῶ, εὐποιῶ, κάμνω νέαν ἐνεργεσίαν. μετ. Δίτ.

Προσευθύνω, Μέλ. νῶ (εὐθύνω). Προσέτι, ἐκ νέου ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πέρνω λογαριασμόν, βλέπω εἰς ἔχοτι ὀρθῶς, καὶ κατὰ νόμον. Ἀριστοτ. Πολ. ς'. 8. »Ἀρχὴ τὴν ληφθεῖσαν λογισμὸν καὶ προσευθύνουσαν, καλοῦσι δὴ τούτους οἱ μὲν εὐθύνους. Μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ῥήσει. »Καὶ ἐπιλογισμούς (γράφε Ἀπολογισμούς) καὶ ἐξετάσεις καὶ πρὸς εὐθύνας τῶν Ἀρχόντων· φαίνεται ὅτι καλεῖ «Προτευθύνανα τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἔτους ἐκείνου γενομένου ἄρχοντος, ὡς καὶ Σωλβούργιος συνέστοις ἐνέγνωσε.

*Προσευκαιρέω, μέλ. ήσω (εὐκαιρέω). Εὐκαιρῶ, ἤτοι ἔχω εὐκαιρίαν, καιρὸν ἁρμόδιον πρός τι, διασχολοῦμαι, καταγίνομαι, τινί, Ἀρρικιαν. ἐκστ. α'. 27, καὶ Πλουτ. ἐσθ' ὅτε καὶ εὐκαιρόμαι, ὡς μετ' Ἀπεύ.

Προσευκτήριον, τό (προσεύχομαι). Ταὐτόν τῷ, Προσευχή. 2) τόπος προσευχῆς, μέρος ἰδιον ἐνὸς προσεύχονται. Φίλων.

Προσευκτικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὴν προσευχήν, ὁ ἐπιμελὴς προσευχόμενος, ἢ ὁ ἀγαπῶν ἀεὶ νὰ προσεύχηται ἐμμ.

Πρόσευξις, ἡ (προσεύχομαι) ταὐτόν τῷ, Προσευχή. Ὀρφ.

*Προσευνάζω, μέλ. άσω (εὐνάζω). Εὐνάζω πλαγιάζω πλησίον τινός, ἢ παρά τινι, μετὰ Δοτ.

Προσευπαθέω, ῶ (εὖ, παθεῖν). Εἶτε εὐεργετοῦμαι, ἢ δέχομαι νέας εὐεργεσίας. ἄχρηστ. καὶ ἀνύπαρκτ. λέξις, ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 590.

Προσευπορέω, Μέλ. ήσω (εὐπορέω). Εἰσέτι, ἀκόμη, ἐκ νέου πορίζω, προμηθεύω, χορηγῶ τινί τι. Lobeck. Φρύν. σελ. 595, καὶ μέσ. προτευπορέομαι, χορηγῶ ἐμαυτῷ τι, προμηθεύομαι, μετὰ Αἰτ. Δημοστθ. σελ. 962.

Προσευρίσκω, Μέλ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι εὑρίσκω, ἀνευρίσκω, ἐπινοῶ.

Προσευσχολέω, ῶ Μέλ. ήσω (εὐσχολέω). Διατρέφω τὸν καιρόν καταγινόμενος, καταγίνομαι περί τι, μετ' εὐκαιρίας καὶ ἀνέσεως. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. μετὰ Δοτικ.

Προσεύτροχος, (τροχός). Εὔκολητος, εὐκολοκύμιστος. Ἀρεταῖος, γ'. 6. ἀμφ.

Προσευχή, ἡ. Τὸ προτείνεσθαι εἰς Θεόν, εὐχή, ἔπαινχή, παράκλησις, δέησις· καὶ 2) Οἶκος προσευχῆς, προσευκτήριον, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Ἰουδαίων. Ν. Δ. καὶ Juvenal. 3. 296.

Προσεύχομαι, Μέλ. ξομαι (εὔχομαι). Μέσ. Ἀποθ. μετὰ Δοτικ. Προσευχὴν ποιοῦμαι, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ, τῷ Θεῷ, καὶ ἄνευ πτωτ. ἐπαινῶ, δοξολογῶ τὸν Θεόν, προσκυνῶ, λατρεύω, σέβομαι. »Ὁ δέ, ὡς τό ἐκ Δελμῶν ἤκουσε, αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσέλεξατο, Ἡρόδ. 1, 48. ἤτοι, εὐθὺς τὸ ἐσεβάσθη, καὶ τὸ παρεδέχθη ὡς ἀληθές.

*Προσεφαρμόζω, Μέλ. όσω (ἁρμόζω). Προσέτι, ἐκ νέου ἐφαρμόζω, τεριάζω.

Προσεφευρίσκω, (εὑρίσκω). Ταὐτόν τῷ, Προσευρίσκω.

Προσέχεια, ἡ. Προσοχή. Σουϊδ. 2) Ἀλληλουχία, συνέχεια, γειτνίασις, γειτονία· ἐκ τοῦ

Προσεχής, ής, ές, καὶ Ἐπίρ. προσεχῶς· (προσέχω). Ἐπιτόπιος, Συνεχόμενος, ἀπαρτώμενος, συνημμένος, πλησίον κείμενος, συνορεύων, προσπελάζων, γειτονικός, τινί, ἢ ἄνευ τοῦ, τινί· συχνὰ, παρ' Ἡροδ. 3, 13, 89, 91, 92· 9, 28, 102 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν γένει, ὁ ἀμέσως κείμενος πλησίον που, ὁ ἐκτεταμένος, συνεστώς, ἄγχι, πλησίον που. Παρθέν. κεφ. 21. Στράβ ς. β'. 1. »Ἐπὶ αἰγιαλοῦ. »Διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι αὐτὰς ταῖς ἐτησίαις. Σουϊδ. διότι ὁ αἰγιαλὸς εἶναι ἐκτεταμένος εἰς τοὺς ἐτησίους ἀνέμους· καὶ ἐντεῦθεν »Ἀλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός· Σουϊδ. καὶ πρόχειρος καὶ προσεχὴς αἰγιαλὸς παρὰ Στράβ. ἐ. σελ. 373. ὁ ἐκτεταμένος εἰς ἀνέμους καὶ κύματα, ὁ ἀλίμενος καὶ δυσπροσόρμιστος, ὅπου δηλαδὴ δὲν δύνανται νὰ ἀράξῃ πλοῖον· οὕτω καὶ παρὰ Διονυσ. Ἀρχ. γ'. 44. 2) ἐπὶ χρόνου, ταὐτόν τῷ, Πρόσφατος, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου γεγενημένος, ὁ ἄρτι συμβάς. 3) τροπ. Ὁ προσκεκολλημένος, συνδεδεμένος μέ τινα, ἀκόλουθος, ἑταῖρος, ὁπαδὸς εἰκαῖος, σχετικὸς, τινί, 4) Προσεκτικός, ἔμφρων, ἔχων τὸν νοῦν του ἀεὶ πρὸς τι, νουνεχής, σώφρων. Περὶ Νεμεσίου κεῖται τὸ Προσεχῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἀμέτως.

Προσεχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προσέχω, μετὰ προσεχῶς, πρεσεταιῶς.

Προσέχω, Μέλ. ξω (ἔχω). Κρατῶ, φέρω, ἔχω πρός τι, ἢ πλησίον που, πλησιάζω, τοῦτ' ἐστὶ καὶ προσίσχειν πρί τι, Ἡρόδ. 4, 200. ἐξαιρ. ἐπὶ νηῶν προσερμίζω, φέρω τὴν ναῦν, ἀράζω τὸ πλοῖον, πιάνω εἰς τὴν ξηράν, ἔρχομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζομαι. »Προσέχειν τὴν ναῦν τῇ νήσῳ, καὶ »προσέχοντες τὰς νῆας ἐπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν. Ἡρόδ. 9, 99. καὶ »προσέσχειν τινάς. Σοφ. Φιλ. 236. ἀντὶ ἐκβάλλω ἐκ τῆς νηός ἕνα ἐπιβάτην εἰς τόπον τινά. Εὐριπιδ. καὶ σύχν. ἄνευ τοῦ »Ναῦν ἀντὶ τοῦ. Προσορμίζεσθαι ἀράζειν. »Προσέσχον τε δὴ Θετταλίῃ· καὶ »Προσίσχει τῇ Σάμῳ· ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν Θετταλίαν. καὶ μετὰ τᾶς, εἰς, προσχοῦν ἐς τὴν Ἀσίην, ἐς Τύρον, ἐς τὴν Σάμον, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 2. 3, 48. 4, 145, 147. 5, 63. 6, 99. καὶ μετὰ τῆς, πρὸς κατ' Αἰτ. »πρὸς τὴν Σίφνον προσέσχον οἱ Σάμιοι,« Ἡρόδτ. 3, 58. καὶ ἀνευ δηλώσεως τοῦ τόπου ὡς παρ' Ἡρόδτ. 2, 182, 4, 42. 6, 33· 33. ἀσαύτως καὶ, προσέχειν τὴν γῆν, Σειοφ. Φιλ. 244. παρβλ. προσίσχω. 2) »Προσέχω τὸν νοῦν, Προσηλόνω, ἐφαρμόζω στρέφω, τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, ἐπί τι, προσεκτικὸς εἰμὶ ἐπί τι, προσοχὴν δίδωμι, σπουδάζω, ἐπικύπτω, παραμένω, φροντίζω, παρατηρῶ περιεργάζομαι, βλέπω, κυττάζω καλῶ, προσεκτικῶς ἔχω τὸν νοῦν μου πρός τι ἢ ἐπί τι. Μετὰ Δοτ. Σειν. πολλαχοῦ καὶ διαφορ. »Ἀντ περ οὗτοι προσέχετε· ἐὰν οὗτος ἐπιμεληθῇ τῶν πραγμάτων. Δημοσθ. Φιλιππ. α'. Τίθεται συχν. καὶ ἄνευ τοῦ, νοῦν. ὡς Δημοσθ. Ἰσκ. Ἀγ. Τκτ. σελ. 882. Br. Ἀριστοτ. Σφ. 1015. 3) Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, προσκολλῶμαι, προσαρτῶμαι εἴς τι, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, φέρω ἐμαυτὸν πρός τι, προσπελάζω, ἀφιερόνομαι, ὡς »προσέσχε τοῖσι γυμνασίοισι. Ἡρόδτ. 9, 33. ἤτοι, ἐνησχολεῖτο, κατεγίνετο εἰς γυμνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐνν. στρυμῷ Ἰουλιαν. Καίσ. 32. οὕτω καὶ προσέχειν τῷ πολέμῳ, τῇ ἀκροάσει, κ. τ. τ. Καὶ κατὰ μάσ. σχημ. προσέχομαι. τυρ. ἀντὶ τοῦ κρατῶμαι, συνέχομαι στερεῶς μέ τι, συναρτῶμαι, προσκολλῶμαι, τινί, Ἡρόδτ, 136. 4) Προσέχει ἔχω, ἀκέμη περισσότερον, προσκέκτημαι Πλάτ. Πολ. 7. σελ. 521. Δ. Σοφ. Ἀντ. 208. πολ. ζ'. ὁ Φύτ, ἔχει. »Προσέχειν, ἀντὶ τοῦ, Ἀκούειν· καθόλου καὶ ἀντὶ τοῦ Παρακαθῆσθαι.

Προσέψημα, τό (προσψάω). Ταὐτόν τῷ, προσόψημα. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 962. καὶ Lobeck. Φρυν. σελ. 176.

Προσεψία, καὶ »Προσψιὰ (ἑψία). Προτυγόρευσις, ὁμιλία, συναναστροφὴ πρός τινα.

Προσέψω. Μέλ. ψήσω (ἑψάω). Προσέτι ἢ ὁμοῦ ψήνω, βράζω· ἢ ἀφίνω νὰ ψηθῇ ἐξ Ἀθηναίου

Προσεῴος, ὁ, ἡ, ον (ἑῷος). Ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικὸς, πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τετραμμένος, ἢ ἀνατεινόμενος καὶ πρωϊνὸς, αὐγινὸς ἐπὶ καιροῦ· Ἰων. προσῳὸς ταὐτὸν τῷ, προσῳακός.

Προσζεύγνυμι, Μέλ. ζεύξω (ζεύγω). Ζευγνύω ἄνωθεν πρός τι, συνάπτω, συνδέω, πρός τον ζυγὸν δίνω, ζεύγω.

Προσζημιόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ζημιόω). Προσέτι ζημιῶ, προξενῶ εἰτάτι, ἐκ νέου ζημίας. συνῳδ 2) εἰτάτι τιμωρῶ, κολάζω, ἢ ζημίαν ποινὴν προστίθημι, τινά τινί.

Πρόσηβος, ὁ, ἡ, ον (ἥβη). Ὁ πλησίον τῆς ἥβης ἢ τοιαῦτα ἡλικίας ὤν, μειράκιων, ὁ περὶ τὸ δέκατον τέταρτον ἢ πέμπτον τῆς ἡλικίας ὤν. adolescent. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 4.

Προσηγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω (προσήγορος). Προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρός τινα, ἐξαιρ. παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ, ὕδεν

Προσηγόρημα, τό. Τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖτις, ἢ τὸ ὁποῖον προσαγορεύομεν ἐπάνω τι. 2) ὁμιλία, χαιρετισμὸς προτρωπῆσις πρός τινα. Εὐριπ. Ἱκετ. 803.

Προσηγορία, ἡ (προσήγορος). Ὁμιλία πρός τινα, προτρωπῆσις, χαιρετισμός. ἐξαιρ. παραμυθία. 2) κλῆσις, ὀνομασία, ὄνομα, ἐπίκλητον τοῦ ὀνόματος, ἢ ὄνομα σπουδαίων πραγμάτων, ὁμωνυμία· παρὰ τοῖς Γραμμ τὸ προσηγορικὸν ὄνομα ἤτοι κοινὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου ὀνόματος. Ζητ. παρὰ Διογ. Λ. 7, 58. ὕδεν

Προσηγορικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ κλῆσιν ἔχων εἰς προσηγορίαν, ὁ ὁμιλῶν, χαιρετῶν προσφωνῶ τινά, ὀνομάζων καλῶν. »Ὄνομα προσηγορικὸν· τὸ ἐπίθετον, ἐπώνυμον. Διονυσ. Ἅλικ. Ἐπίρ. προσηγορικῶς, κατὰ τὸν προσηγορικὸν τρόπον, μὲ προσηγορίαν

Προσήγορος, ὁ, ἡ, ον (ἀγορεύω). Προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γεριόνιν προσφοιτῶν, ὁμιλῶν, χαιρετῶν, ἢ παραμυθούμενος, ἢ ὅστις καταδέχεται καὶ ὁμιλεῖ καὶ ἄνευ τοῦ χαιρετᾶν τὸν καθ' ἕνα φιλικῶς, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός. 2) Παθητικ. ὁ πρὸς ἐν ὁμιλήσει ἢ ὁ ἀγκαιρέτητός τις· ὅθεν καθόλ. προσφιλής, ποθητός, ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ὑποδέχεταί τις μὲ φιλίαν καὶ πόθον, τινί. Παρὰ Δουσυρ. Ἀρχ. ε'. 70. προσήγορος τινός, ἀντὶ οἰκείος, γνώριμος, φίλος, συνήθης· καὶ ὁ Βουδαῖος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Θεμιστίου ῥητὸν τινα, ὅπου συνεκφέρεται τὸ «Οἰκεῖός τε καὶ προσήγορον» παρ' Ἰαμβλ. βίου Πυθαγ. §. 237. καὶ τὰ «ἄνωφρις καὶ προσήγορις» ὡς καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ηεκερ. 4. ὁ Πλάτων εἰς Θηαίτ. 3. ἔχει· «Προσήγορος καὶ φίλαος· ὁ δὲ Στοβαῖος λόγ. 31. ἔχει· «Ποτάγορα ἀλλήλοις· ἀντὶ, προσήγορα ἀλλήλοις, φίλα, ἢ ποθητά, ἐρώμενα, σχετικά.

Προσήδομαι, Μελ. ησθήσομαι, Ἀόρ. ἡσθην (ἥδομαι) Ἀποθ. Οὐδ. Χείρ., ἡδονὴν αἰσθάνομαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι παρά τινι, ἢ ἐπί τι, ἢ εἰσάπαξ, μᾶλλον τέρπομαι, ἡδύνομαι.

Προσηκόντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετεχ. Ἐνεστ. προσήκω. Κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς πρέπει, ἐνήκει, κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, πρεπόντως, ἐφειλόμενος, θεοντος, ἁρμοδίως, εὐλόγως, δικαίως. Χειρο. Ἀπομ. η'. ιε'. 6.

Προσήκω, Μελ. ξω (ἥκω). Ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ μέχρι τινός, ἢ ἐκτείνομαι ἕως· προσέρχομαι, πλησιάζω, φθάνω, προσβάλλω. Ξενοφ. Ἀναβ. δ. γ'. 17. «Τὰς προτηκούσας ὀχθας ἐπὶ τὸν ποταμὸν» ἤτοι τὰς ἐκτεινομένας ἕως τοῦ αὐτ. ὁ αὐτ. Ἑλλ. ϛ'. δ'. 31. «Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου· καὶ Σοφ. Φιλ. 229. 2) συνηθ. τροπ. ἁρμόζειν, ἀνήκειν, συμφέρειν, πρέπειν, ἀφορᾶν, μετεῖναι, ἀπαρδευειν, μέλλειν· καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἄπρσ. προσήκει· παρὰ Δοτ. προσ. καὶ Γεν. πράγμ. ὡς, προσήκει μοι τῆς πόλεως, Δημοσ. ἀντὶ, ἐνήκει καὶ εἰς ἐμέ μέρος τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, μετέχω καὶ ἐγὼ ὡς πολίτης ἀπ' αὐτῶν· καὶ, οὐδεὶς οἰέσθω τὴν εὐλογίαν ταύτην προσήκειν ἡμῖν ὁ αὐτ. ἂς μὴ νομίσῃ τις ὅτι αὐτὸς ὁ ἐπαινος ἀποβλέπει ἡμᾶς, ἢ ἀναφέρεται εἰς ἡμᾶς· οὕτω καὶ, ὅτι μοὶ προσήκει θαρρεῖσθαι. Ἀριστο. Ὀρν. 790. ἀντὶ τοῦ τί μέ μέλει, τί συμφέρει μοι, ἢ τί συμφέρει ἔχω διὰ τοὺς Ηερ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. «Δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκειν· οὐδεμία μετοχὴ ἐστιν ὑμῖν, εἰ ἔχετε τελείως δικαιοσύνην· φύσει, ὦ Ἀν ὥσπερ προσήκει πρὸ μοις ἀφίστα τὰ βέλη, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει, εἶναι δίκαιον. Κυρεντ. η'. ε'. 3. «Οἱ θεράποντες χώρει εἶχον τὴν προσήκουσαν· ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτηδείαν, ὅση ἦτον ἱκανὴ εἰς αὐτοὺς αὐτούς, θ'. γ'. 22. καὶ καθ' ἕλλυ, προσήκει μοί τινος, μετέχω πραγματός τινος, ἢ, οὐδέν μοι προσήκει τινός, δὲν μετέχω εἰ ὅλου, ὅσον μοὶ ἀνήκει· πολλαχ. ὃ συνεκφέρεται τῇ Δοτ. καὶ ἄπρσ. ἢ αὐτ. μετ' ἀπαρεμφ. ὡς, προσήκει μοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ Σερ. Κυρ. Ἀν. Γ, β' 11. 15. καὶ μετὰ τῆς πρὸς εἰς Αἰτ. ὡς παρ' Ἡροδτ. 8, 100. «Οὐδὲν πρὸς Περσέας τοῦτο προσήκει τὸ πάθημα. — Ἀπολύτως δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξεστι, πιθανὸν ἐστι, Πλατ. 3) Κατὰ μετεχ. «Οἱ προσήκοντες τῷ γένει, ἢ ἄνευ τοῦ γένει, ἀντὶ οἱ συγγενεῖς ἀλλοῖοι, ὡς ἀντὶ ἀνεκύδεν τοῖσι Κυβελίσται ἦν προσήκοντα. Ἡροδτ. 6, 128. ἤτοι ἦτον συγγενὴς μὲ τοὺς Κυβελίδας· καὶ «Βασιλέως προσηκοντές τινες. Θουκ. τινὲς συγγενεῖς τοῦ Βασιλέως. Ὁ προτήκων ἐγγύτατος, Θουκ. ἤτοι ὁ πλησιέστατος συγγενὴς· κ. τ. τ. τὸ δὲ, προσῆκον καὶ, προσῆκοντα, ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζον, πρέπον, ἀνῆκον, καθῆκον, χρέος· ἀπὸ προσήκοντα ἔσα ἀπαιτοῦνται, ὅσα ἀναγκαίως πρέπει τὰ γίνωσι. Ἔτι δὲ καὶ ὡς Ἐπιθ. προσήκων, ενσα, ον, ἀντὶ τοῦ, ἴδιος, οἰκεῖος· συγγενικός· ὡς, ηταῖς προσηκούσαις ἀρεταῖς μὴ αἰσχύνωμεν ἤτοι, ταῖς ἰδίαις, ταῖς οἰκείαις ἀρεταῖς· Θουκ. δ'. 33. καὶ, γυναῖκες αἱ προτήκουσαι, ὁ αὐτ. ἀντὶ, αἱ ἐκ τῆς οἰκίας οὖσαι, αἱ συγγενικαί.

Προσηλιάζω, Μέλ. άσω (ἡλιάζω). Βάλλω, ἐκτίθημι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. Γεωπονικ.

Προσηλιος, ος, ον, ον (ἥλιος). Ἐκτεθειμένος, ἐνβαλμένος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κείμενος, ἱστάμενος, ἢ τετραμμένος πρὸς τὸν ἥλιον.

*Πρόσηλος, ὁ, ἡ, ον, = προσήλιος. Πολλαὶ ἀμφ. πιθανῶς ἀντ' αὐτῆς πρότειλος, γραπτέον.

Προσηλόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ἦλος). Προσπήγνυμι, καθηλόω, καρφόω, διὰ ἥλων (καρφίων) προσαρμόζω, στερεόω· τροπ. συγκολλῶ, προσκολλῶ, συνδέω· ὑπὸ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀληθέσος ἦλος, ὃς πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσηλοῖ, μέγιστον κακὸν ἔχειν δοκεῖ. Πλατ. Φαίδ. σελ. 83. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκατ. Συγ. κρεμῶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, σταυρόνω.

Προσηλυσις, ἡ (προσέρχομαι), ταὐτὸν τῷ, προσέλευσις, εἴσοδος, ἔρχομός, φθάσιμον.

Προσηλύτευσις, ἡ. Κατοικία, διατριβὴ προσηλύτου, ξένου τινὸς εἰς τινα τόπον, παροικία, ξενιτεία, ἢ εἰς ξένους τόπους περιπλάνησις. Ο'. ἐκ τοῦ

Προσηλυτεύω, μελ. εύσω. Ζῶ, διατρίβω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος, ὡς προσήλυτος, παροικῶ, Ο'. ἐκ τοῦ

Προσήλυτος, ὁ, ἡ, ον (προσέρχομαι). Ὁ προσελθών, ἢ φθάσας εἴς τι μέρος, ὅθεν, πάροικος, ἐπιδημῶν, ἀλλοεθνής, ξένος, ἐναντί ἐλθὼν εἰς τινα τόπον, ἀπήλυς· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. α'. 334. καὶ παρὰ Γραμμ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Εἰς τὴν Ν. Δ. λέγεται, ὁ ἐκ ξένου ἔθνους ἢ δόγματος γενόμενος Ἰουδαῖος, ὁ ἐξ ἐθνῶν προσεληλυθώς. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἑκαλοῦντο, προσήλυτοι, ἐπήλυτοι, καὶ συνήλυτος, οἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐπήλυδες καὶ συνήλυδες.

Προσηλωσις, ἡ (προσηλόω). Καθήλωσις, κάρφωμα πρός τι, προσάρμωσις διὰ καρφίων.

Πρόσημαι, (ἧμαι) Ἀποθ. οὐδ. Πλησίον κάθημαι, ἢ καθήμενος ἀπέναντι πολεμίζοντος πολεμικὰ αὐτὴν, μετὰ Δοτ.

Προσημαίνω, Μέλ. ανῶ (σημαίνω). Πρότερον σημαίνω, δηλόω, σημεῖον δίδω, φανερόνω, λέγω, προλέγω, προμηνύω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 9. 9. «Οἱ θεοὶ προτημαίνουσιν ᾧ ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, καὶ ἐν ὀνείρασιν· καὶ Ἡροδ. 6, 27. 2) τροπ. γνωστοποιῶ, διατάττω, παραγγέλλω, τινὶ τι, ἐπὶ κήρυκος, Ἡροδτ. 6, 77. μετ' ἀπαρέμφ. αὐτ. 6, 123. ὅθεν

Προσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προδιατυπῶν, προλέγων, προτημαίνων, σεικνύοντι πρότερον.

Προσημεσία, ἡ. Προειδοποίησις, πρόρρησις, προηγουμένη ἀγγελία, καὶ οἰωνός, οἰώνισμα, σημεῖόν τι φαινόμενον πρότερον.

Προσημειόω, ῶ. Μέλ. ώσω (σημεῖον). Πρότερον σημειῶ. Μέσ. προσημειοῦμαι, σημειόνω, παρατηρῶ τι προτήτερα διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Προσήμερος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω). Ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον γινόμενος, ὁ διαρκῶν ὀλίγον καιρόν, ἀντίκειται τῷ, Χρόνιος. Ἀρτεμίδ. δ'. 84.

Πρόσημον, τό (σῆμα). Τὸ προηγούμενον σημεῖον. Ησύχ.

Προσηνεια, ἡ (προσηνής). Ἡμερότης, πρᾳότης, γλυκύτης, ἐπιείκεια, εἰλικρίνεια.

Προσήνεμος, ὁ, ἡ, ον (ἄνεμος). Ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον κείμενος, ἱστάμενος, ἀπέναντι κείμενος. Ξενοφ. Οἰκον. ιη'. 6. «Ἐκ τοῦ προσηνέμου μέρους τῆς ἄλω· ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅθεν ὁ ἄνεμος δύναται περισσότερον νὰ φυσᾷ.

Προσηνής, ές, ὁ, ἡ, ές· Δωρ. προσανής, ὡς ἑνὴς ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ Ἐπίρ. προσηνῶς. Ἀγαθός, καλός, ἡδύς, φιλάνθρωπος, ἥμερος, πρᾶος, ἀγαθόφρων, ἀπειρικής, χρηστός, καλοκάγαθος, προφιλής, ἀντίκειται τῷ Ἀπηνής· καὶ ἐπὶ πραγμ. ἀντὶ τοῦ, εὔχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος. «Προσανὲς ξενίου. Παυσ. Πύλ. 10. 100. μὲ γλυκεῖαν φιλάνθρωπον ὑποδεξίωσιν, καὶ ὁ αὐτ. αὐτόθ. 3, 93. «προσανέα πίνοντες, τοῦτ. φάρμακα· καὶ «Λύχνῳ προσηνὲς οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου. Ἡρόδοτ. 2, 94. ἤτοι, οὐχὶ ὀλιγώτερον εὐχρηστον, ἢ ἐπιτήδειον πρὸς τὸ καίειν παρὰ τὸ ἔλαιον (πιθαν. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, εὖς, ἑῆος, Ἰων. ἠύς, ἠῆος). ὅθεν

*Προσηνίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, προσήνεια.

Προσήπω, Μέλ. ψω (σήπω) ταὐτὸν τῷ, ἐωλίζω, κάμνω τι πρότερον νὰ σαπίσῃ· συνηθ. κατὰ παθ. ἐνν. καὶ παρακ. προσάσηπα, ἐμετβ, σαπίζω, γίνομαι σάπιος πρότερον.

Προσηχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἠχέω). Προσέτι ἠχῶ, ἢ ἐπὶ τι κροτῶ, ὅθεν

Προσηχής, ές, ὁ, ἡ, ές. Εἰσέτι ἠχῶν, ἠχοῦντων.

Προσηώος, ὁ, ἡ, ῷον. Ἰων. ἀντὶ, προσαῷος (ἠώς). Δωρ. τὸ ποταῷον, ὡς Ἐπίρ. ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, τετραμμένος. Πλουτάρχ. Θεμιστ. 8.

*Πρόσθᾳ, Ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ πρόσθε.

Προσθᾳκέω, Μέλ. ήσω (θακέω). Πλησίον ἢ ἐπί τι κάθημαι, ἕλκω. Σοφοκλ. Οἰδ. Ηολ. 1166.

Προσθάλπω, Μέλ. ψω (θάλπω). Προσέτι θάλπω, θερμαίνω, ξεσταίνω.

Πρόσθεμα, τό (προστίθημι). Προσθήκη, παράρτημα. 2) ἀνδρεῖον μόριον· = πόσθη. Στράτων. 3) ὑποθετὸν, βάλανος, κῶνός τις ἐκ σαπωνίου βαλλόμενος εἰς τὸν ἀφεδρῶνα τῶν δυσκοιλίαν ἐχόντων. Ἱπποκρ. Pessarium.

Πρόσθεν, καὶ Ἰων. καὶ ποιητ. πρόσθε (προ', πρό). ὡς προθ. Μετὰ Γενικ. ἐπὶ τόπου, ἢ διαστήματος ἐκφράζουσα τὸ πρότινος κείμενον, ἔμπροσθεν, ἐναντίον, ἔξωθεν, ἢ τὴν ἄγαν ἐγγύτητα, λίαν ἐγγύς, ἐγγύτατα, πλησιέστατα· συχνότατ. παρ' Ὁμ. καὶ Ησ. ὡς, πρόσθ' ἵππων ἔστη. Ἰλ. Ε, 107. ἐστάθη ἀπέμπροσθεν τῶν ἵππων· ὡσαύτως καὶ Η, 224. Θ, 100. Π, 485. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀντὶ τῆς πρὸ ἢ ὑπὲρ Ἰλ. Φ, 597. Ὀδ. 8, 523. καὶ πρόσθεν πόλιος, πρόσθεν πυλάων, Ἰλ. Η, 145. Χ, 464. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ «κατὰ τεύχε' ἔθηκεν πρόσθεν Ἀχιλλῆος· Ἰλ. Τ, 13. ἤτοι πλησίον τοῦ Ἀχ. καὶ, πρόσθε ποδός, Ἰλ. Ψ, 877. ὅθεν καὶ, ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον, (coram)· ἐνίοτε τίθεται ἡ γεν. πρὸ τοῦ πρόσθε, πτάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι. Ἰλ. Π, 833. καὶ Δ, 54. Ἐνθάδε δὲ φαίνεται ἐν χρήσει ἡ Δοτ. ἀντὶ τῆς Γεν. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 300. Τ, 95. Ὀδ. Ε, 452. ἀγκαλὰ καὶ ἡ Δοτ. ἐνταῦθα ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ ῥῆμα, τὸ ὃ πρόσθεν δύναται νὰ τεθῇ ὡς Ἐπίρ. — 2) ἐπὶ χρόνου, ἐκφράζουσά τι γινόμενον ἢ συμβαῖνον πρὸ ἄλλου τινός ὑπρσθ' ἄλλων. Ἰλ. Β, 359. ἤτοι προτήτερα τῶν ἄλλων, καὶ προηγουμένης τῆς γεν. ητων πρόσθ' Ἰαπετοῦ πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρύνη. Ησ. Θεογ. 746. — Β) Ἄνευ πτώσ. ὡς Ἐπίρ. 1) τόπου, ἔμπροσθεν, ἀπέμπροσθεν, ἀπέναντι, ἐνώπιον· συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ησ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. ἐμπεριλαμβ. τῆς ἐννοίας ἀντιστάσεως τινος ἢ ὑπερασπίσεως, ὡς, πρόσθεν ἔχειν, πρωτοτ ἐμπροσθεν πρός ὑπαράσπισίν μου, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα. Ἰλ. Ν, 157. καὶ, πρόσθε βαλὼν τοὺς σοὺς ἵππους. Ἰλ. Ψ, 572. ἤτοι, προδραμὼν ἔφερες τοὺς ἵππους ἔμπροσθεν τῶν ἐμῶν, μὲ προτατέλαβες, μὲ ἐπέρασες· οὕτω

(Τόμ. β'.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὸ, πρόσθε βαλεῖν ἀνευ πτωτ. προκαταλαμβάνω, προφθάνω· Ἰλ. Ψ, 639. τὸ δὲ, πρόσθε θεῖναι, ἀνθ. ἔμπροσθεν τίθημι τινά, ἤτοι προτιμῶ, καί, πρόσθεν γίνεσθαί τινος, προτιμῶμαι, ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, προτίμησιν ἀπ' ἄλλον τινά· ὡσαύτως καὶ ὁ πρόσθεν. Ὁ ἔμπροσθεώς, ὁ προπρενόμενος, Ξεν. Κυρτ. Β', β, 8. πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται· καί, πρόσθεν ἄγειν τινά, ἤτοι φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἢ βαθμόν, τὸν προκατατάττω. Εὐρ. Βάκχ 222. Βαθύλ. ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν, ἀντὶ ὁ πρότερος, ἡ πρότερα, τὸ πρότερον, καὶ, εἰς τὸ πρόσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, μακρύτερον, ἀπέτερον· ὡς τὸ πρόσθε τῆσι νηυσὶ παρεναι περωμενοισι Ἡροδτ. 8, 89. ὅπου ἐσάπαξ συνεφέρεται καὶ γενικ. ὡς, Ξεν. Ἀν. γ', α, 33. καὶ τὸ πρόσθεν τῶν ὁπλωνοι ἀντίκ. τῷ, ὄπισθεν, ἢ ὄπιθεν, Ἰλ. Ε, 595. Ζ, 181. Ν, 719. ὁμοίως καὶ, εἰς τὸ πρόσθεν χωρεῖν, ἀντὶ προχωρεῖν, προβαίνειν· εἰς τὸ πρόσθεν ἐκδιδόναι, ἀντὶ προοδεύειν, εὐδοκιμεῖν, καί, ἐν τῷ πρόσθεν, ἀπέμπροσθεν, ἀπέναντι, κ. τ. τ. 2) χρόνου, πρότερον, προτήτερα, πρίν, πρωτοῦ, ἀλλοτε· συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ σπάνιον Ἡροδτ. «Οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τραφέν ἡδ' ἐγένοντο. Ὁ. Α, 251. οὕτινες ἄλλοτε ποτὲ συνέζησαν μετ' αὐτοῦ, αὐτοῦ καὶ Ἰλ. Γ, 317, 326. Η, 325. καὶ ἀλλαχοῦ· καί, οὐ πρόσθεν, Ὁδ. Γ, 7. ἀντὶ, ἐχι πρότερον πρίν. Οἱ πρόσθεν ἄνδρες, ἀντὶ οἱ προγενέστεροι, ἀρχαῖοι, Ἰλ. Ι, 524. καὶ ἐν γένει, ὁ, ἡ· τὸ πρότθεν, ἀντὶ, πρότερος, προηγούμενος, προὐπάρξας, καὶ οἱ πρόσθεν, οἱ πρόγονοι· πρόσθεν πρὶν, καὶ πρότθεν ἤ, ἐπιφερ. ὁριστ. ἢ ἀπαρ. ἀντὶ, πρότερον παρὰ νά, πρὶ τοῦ νά, ἢ μᾶλλον παρὰ νά. Ὁ Ὅμ. χρῆται πολλαχ. καὶ τῷ, τοπρόσθεν ἀντὶ πρόσθεν. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἢν ἐν χρήσει συνήθ. τὸ πρότθεν καὶ πρὸ συμφ. ἀλλ' ἐσάπαξ εὑρηται καὶ πρόσθε, Lobeck Φρυν. σελ. 284. παρὰ δὲ Ἡροδτ. ἀεὶ εὑρηται πρόσθε καὶ οὐχὶ πρόσθεν.)

Πρόσθεσις, ἡ (προστίθημι). Προσθήκη, ἢ τὸ προσθέτειν, προσαρμόζειν, ἑνώνειν ὁμοῦ· πᾶν τὸ προστιθέμενον, ἢ ὡς παράρτημα χρησιμεῦον. 2) Συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, συνεργεία, ταύτ. προσθήκη, 2.

Προσθετέος, ἐα, ἐον. Ἐπιθ. ῥῆμ. τοῦ προστίθημι, ὅ,τις πρέπει ἢ μέλλει νὰ προστεθῇ, καὶ ὡς Θετ. Ἐπιρ. -έον· πρέπει νὰ προτεθῇ τις.

*Προσθέτησις, εως, ἡ (προστίθημι). Τὸ προστεθειμένον, πᾶν ὅ,τι προστέθη, ἐπιβλήθη. Διογ. Λαερ. 10, 94.

*Προσθετικός, ἡ, όν (προστίθημι). Ὁ προσθέτων εἰς τὴν ταχύτητα αὐτοῦ, ὁ ἐπιταχύνων τὴν πορείαν του ἢ περιοδόν του, ἐπὶ ἀστέρων. Πτολ. παραφ. Πτολ.

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, ον· ἐπίθ. ῥῆμ. τοῦ προστίθημι. Προστεθειμένος, προστεθειμένος, ἐφηρμοσμένος ἐπιτεθειμένος, ὡς π. χ. κόμη (περούκα) φενάκη, περίκη, Ξενοφ. Κυρουπ. α', γ. 2. «Κεκοσμημένον κόμας προσθέτοισιν· μὴ προστεθειμένοις ξένοις μαλλοῖς. 2) ὑποσχεμένος, ἀποφασισμένος, ἢ ἐνωρισμένος ὡς δοῦλος, τινί, addictus. Πλούταρ. Λουκουλ. 20 3) «Προσθετὰ τά· συνταπεκ. φάρμακα, ἀντὶ, προσθέματα 3, βέλανος μαλακτικοῦ τιθέμενοι εἰς τὸν πρωκτὸν πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐκκρίσεως, ἔνθ' ὡ καὶ, προσθετέω, μεταχειρίζομαι, ἢ προσφέρω, βάλλω προσθέματα.

Προσθέω, Μελ. θεύσομαι (θέω). Ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν τρέχω, προστρέχω, προσέρχομαι, τρέχω πρός τινα. Ξενοφ.

Πρόσθη, ἡ· ταὐτόν τῷ, πρόσθεσις· μόνον παρ' Ἡσύχ.

Προσθήκη, ἡ (προστίθημι). Πρόσθεσις, αὔξησις, παράρτημα, ἐπίμετρον, πᾶν ὅ,τι προστίθεται βάλλεται παρεπάνω τοῦ ὡρισμένου· καὶ παρείσαξις, παρεισόδιον, παρέμβλημα εἰς διήγησιν τινά, παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ κυρίου λόγου, παρέκβασις ὡς παρ' Ἡροδότ. 4, 30. «Προσθήκας γάρ δή μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζητο· καί, ἐν προσθήκης μέρει γεγένηται. Δημ. ἤτοι, κατασκήνη περιττοῦ, ἀχρήστου. 2) Συνέρμοσή, βοήθεια, ἐπικουρία· «προσθήκη Θεοῦν. Σοφ. Ο. Τ. 38. 3) παρὰ Γραμματ. Μοριον. Λογίνος, περὶ Τψ. κα. 2. «Τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖν.

Πρόσθημα, τό· ταὐτόν τῷ, πρόσθεμα. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι. 13. Εὐριπ. Ἰλ. 192.

Προσθιγγάνω, Μέλ. ξω (θιγγάνω). Μετὰ Γενικ. Ἐγγίζω, φτάνω, ἐφάπτομαι.

*Προσθίζω, = προσθιγγάνω. Μ'ιων ὁ ἀρ. ἐν χρήσ. προσθίζαν, ἄπαρφ. προσθιχθῖν, Σοφ. Φιλ. 9, παραβλ. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 470. καὶ Ἐρημ. σελ. 990. Elmsl. Εὐρ. Βάκχ. 304. καὶ Μηλ 1171. Reisig Σοφ. Ο. Κ. 460.

*Προσθίδιος, ία, ιον· ποιητ. ἀντὶ πρόσθιος. (1)

Πρόσθιος, ία, ιον (πρόσθεν). Ἐμπροσθινός· ὁ ἀπ' ἔμπροσθεν κείμενος. Ξενοφ. Κυν. ὅ. 1. «Σκέλη τὰ πρόσθια· ὅς τις μικρὸν κατωτέρω· «Σκέλη τὰ ἐμπροσθεν εἶπε· τὰ ἐμπροσθινά· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδτ. 2, 69. «πόδας οἱ πρόσθιοι· καί, πρόσθια τραύματα. ἀντίκ. τῷ, ὀπίσθιος.

Προσθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Προσὲτι ἢ πρός τι θλίβω, ἐπιφέρω· προσέτι ἢ περισσότερον θλίβω, βαρύνω, πιέζω. ὅθεν

Πρόσθλιψις, ἡ. Ἐπίτασις ἢ πρὸς τὸ θλῖψις, τρυβή.

Προσθόδομος, ὁ (δόμος), ὡς οὐσιαστ. Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς εἰσίας· ὡς καὶ, ὀπισθόδομος, τὸ ὀπισθινόν, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῆς. 2) ὡς ἐπίθετ. ὁ, ἡ, ον· Αἰσχυλ. Χοηφ. 320. ὁ προκάτοικος εἰσίας τινός, ὅστις κατοικεῖ τὸν οἶκον πρότερον.

*Προσθοῦ, Προστακτ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ προτίθημι.

Προσθρόω, ῶ. Μέλ. ήσω (θρόος). Ὁμιλῶ πρός τινα, Αἰσχύλ. Προμ. 597.

Προσθύμιος, ὁ, ἡ, ον (θυμός). Καταθύμιος, θυμήρης, εὐάρεστος, τερπνός, ποθητός, προσφιλής, τινί. Ἀναλεκτ. α'. σελ. 222.

Προσιατρεύω (ἰατρεύω). Προσὲτι ἰατρεύω, Ἱπποκρ.

Προσιδεῖν, καὶ, προσιδών, οὖσα, όν· ἀπερμφ. καὶ μετοχ. ἀόρ. β'. προσιδόν, καὶ προσιδόντος, θαῦμ. γραφ. παρ' Ηπ. Ἀπκ. 385. βλέπειν, θεωρεῖν πρός τινα. ἰδὲ εἶδω, καὶ, εἶδω.

Προσιζάνω, καὶ, προσίζω, Μέλ. ίζήσω (ἰζάνω). Προσκάθημαι, πλησίον, ἢ παρά τινι κάθημαι, προσκολλῶμαι, συνέχομαι, ἀκόλουθος ὢν προσιζάνειν, Σωμωσίδ. ἐν γένει διατρίβω, ἀγροπορῶ, διατρίβω, κατοικῶ, ἐπίτ. κάθημαι χρονοτριβῶ. καὶ 2) Ἐγκαίμαι τινί, καταδιώκω, καταστρέχω, instare, Αἰσχυλ. ἐπτ. ἐπὶ Θῆβ. 678.

Προσίημι, Μέλ. ήσω, μέσ. ήσομαι· ἀόρ. α'. προσῆκα, μεσ. -ἐμην (ἵημι). Πέμπω, στέλλω, ἀφίημι, ῥίπτω πρός τι· προσπέμπω, προσφέρω, προσγίνω· συνών. μέσ. προτίεμαι, προσαγόμαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, πέμπω καὶ φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀφίημι ἢ ἄγω· τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, νὰ μὲ πλησιάσῃ, παραδέχομαι «προσίεμαί τινα ἐς ταὐτὸ ἐμαυτῷ». Ξεν. Ἀν. γ', α, 30. ἀφίνω ἐπιτρέπω τινὰ νὰ μὲ συναναστρεφῇ· ὅθεν ἀγκαπανιῶ, συγκατατίθεμαι, δέχομαι ὡς δόκιμον, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, πείθομαι, μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Ἡρόδοτ. 4, 78. «Ἀλλὰ τοῦτο μέν οὐ προσίεμαι· τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι, δὲν μοὶ φαίνεται ἀρεστόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προσδέχομαι, ἤδέως μετὰ χαρᾶς καὶ ἐπιθυμίας λαμβάνω, ἀρέσκομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. δ', β', 17. «Διόμενον φαρμακείας, καὶ μὴ προσιέμενον φάρμακον· μὴ δεχόμενον, μὴ λαμβάνοντα. «Σίτον μὲν οὐ προσίετο, ἀνθ' ὧν δ' ἐδόκεον· δὲν ἐπεθύμει, οὐ προσεδέχετο· ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. προσών. «οὐδὲν προσίετο μᾶλλον. Ἡροδτ. 148. τίποτε δὲν τὸν ἐκίνει, δὲν τὸν ἤγειρε· ὡσαύτως. «Ἐν δ' οὐ προσίεται μιν. Ἀριστ. Ἱππ. 359. ἓν ἐκ τούτων δὲν μοὶ ἀρέσκει. «Τοὺς οὐ δύναται μὲ προσίεσθαι. Σοφ. 742. (υυ-υ Ἐπ. υ--υ Ἀττ.)

Προσινέομαι, οῦμαι, Μελ. ἰοῦμαι (ἰνέομαι) μέσ. ἀποθ. Προσέρχομαι, προφθάνω πρός τι μέρος, ἢ πλησιάζω που.

Προσίκτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. Ταὐτόν τῷ, ἱκέτης ὁ προσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ προφέρῃ ἱκασίαν τινά· Αἰσχύλ. Εὐμ 119.

Προσίνομαι (σίνομαι), ἀποθ. μέσ. Πρότερον βλάπτω· ζημίαν προξενῶ. Ησύχ. «Προσίνομαι· οὐ διορίζω τοῦ πράγματος· παράκαιρα βλίπτοντες.

Προσιππάζομαι (ἐππάζομαι), ἀποθ. μέσ. καὶ προσιππεύω, Μελ. εύτω (ἱππεύω). Ἵππάζομαι· ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἔφιππος, σὺν τοῖς ἄλλοις ἱππεύω κ' ἐγώ, ἢ τρέχω ἔφιππος πρός τι μέρος.

Προσίπταμαι, Μελ. προσπτήσομαι (ἵπταμαι) Ἀποθ. μέσ. καὶ Ἀττ. προσπέτομαι, ἵπταμαι, πετῶ πρός τι μέρος, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἵπταμαι κ' ἐγὼ· ταχέως ἢ ἀνελπίστως φαίνω, ἐρχομαι· ἐφίπταμαι, πρός τινα ἵπταμαι προσφέρω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιά'. 5. «Ἐάν τις σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτήσεται· πετῷ καὶ ἔρχεται πρός σέ, καθὼς ἡ μυῖα εἰς τὸ τοῦ φαλαγγίου ἀράχνιον· Ἀριστ. προσέπτην, καὶ προσεπτάμην.

*Προσισόω, Μελ. ώσω (ἰσόω). Ἴσιον ὁμαλὸν ποιῶ, ἐξομαλίζω, ἰσάζω.

Προσίστημι, Μέλ. στήσω (ἵστημι). Προσὲτι ἵστημι, ἢ προστίθημι, ἐπιθέτω, προσθέτω ἀκόμη, ἄξιμ. σταθμίω, ζυγίζω· τινί τι, συνών. Μέσ. «Προτίστασθαι. Πλησίον ἵστασθαι, προτέρχομαι, παραγίνομαι· παρευρίσκομαι, Ἡροδτ. 1, 129. σπανίως εὑρηται κατὰ μεταφ. σημασ. μετὰ Αἰτ. προτ. προστῆναί τινα, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ἐνθύμησιν τινός, ἀναπαλούμαι εἰς τὴν μνήμην του· «ὡς δέ οἱ μιν προστῆναι τοῦτον. Ἡροδτ. 1, 86. ὅπου ὁμοίως ὡς ἐπὶ πολὺ προστῆναι γράφεται. β) Ἐναντίομαι, κατέναντι ἢ ἐναντίον ἵστασθαι· ἀντιστέκομαι, τινί. γ) προστρόπω, προσπαίω, «Προσέστη τοῖς ἀκολουθοῦσιν· λυπεῖ, ἐνοχλεῖ, ἀνθίσταμαι εἰς τοὺς ἀκροατάς. Δημοσθ. 1303. Διονύσ. Ἀρχ. α'. 8. καὶ συνθ. Ὀνομ. βί. «Μηκυνόμενοι (αἱ λέξεις) ἔξω τοῦ μετρίου, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς. προσπαίουσι, ἐνοχλοῦσι τὰς ἀκοάς, καὶ ὡς ἀόριστ. προσίστασθαι τὰ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ. Διτωνίν. ε'. 46. δὲν σὲ ἀρέσκουσιν, ἀηδίαν προξενοῦσιν εἰς σέ. Ἴδε καὶ Wyttenb. ορ. cr. σελ. 274. Schaefer. Διον. περὶ Συνθ σελ 141.

Προσιστορέω, ῶ. Μελ. ήσω (ἱστορέω). Προσέτι ἐρωτῶ, ἀνερωτῶ, συνδύνομαι περί τινος ἵνα λάβω περὶ αὐτοῦ πληροφορίαν· κάμνω νέας ἐρεύνας. 2) προσέτι διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.

*Προσισχύω, Μέλ. ύσω (ἰσχύω). Ἔχω ἢ ἀποκτῶ πλειοτέραν ἰσχύν, δύναμιν, ἐνισχύομαι, προμηθεύομαι μὲ περισσοτέραν δύναμιν.

Προσίσχω, (ἴσχω). Κρατῶ τι ἔμπροσθεν, ἢ ἐναντίον, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. ὅς τις μεταχειρίζεται, ἀμφοτέρους τοὺς σχημ. ὡς περιφέρων αὐτήν, (τὴν ἀσπίδα) ἐντὸς τειχέος, προσίσχων πρὸς τὸ ἀπάνθρωπον. Ἡροδτ. 4, 200. ἐξαιρ. δὲ κατὰ μεταφ. σημασ. ἐπὶ πλεόντων προσορμίζομαι, ἀράζω, φθάνω μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα· «πλέων δὲ ἐς Ἑλλησπόντου προσίσχει ἐς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κύζιμαν. Ἡρόδ. 4, 76. καί, 3, 136. 6, 99. παρεβλ. προτέχω.

Προτέτᾰκα, ᾰ, ον· ῥημ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ, πρόειμι. Πρᾶπει νά προτέλθῃ νά ὑπάγῃτις πρός. Ξενοφ.

Προτετός, ή, όν· Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ πρόειμι. Ἡ δύναται τις προσελθεῖν, εὐπρόσιτος, εἰς ὃν δύναται τις νά πλησιάσῃ, νά προχωρήσῃ εὐκόλως· ὁ Φώτιος ἔχει· προσιτός, προσδεχόμενον.

Προσκαθαιρέω, Μελ. ήσω (αἱρέω). Προσέτι καθαιρῶ, φέρω κάτω, σύρω ἤ ὠφαιρῶ σχίζω ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός. Ἅρποκρ.

Προσκαθέζομαι, παρά μεταγενστ. Συγγρ. τῆς κοιν. Διαλ. καί δόρ. παθ. προσκαθεσθήσει, παρά τοῖς Ἀττ. ἔστι τό, προσκαθέζεσθαι ἀόρ. μέσ. (ἔζομαι). μετά Δοτικ. Πλησίον τινός κάθημαι· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι ἐπιμελῶς περί τι, εἰδιατρεύω. 2) Ἀπειλοῦντι ἤ ἐμπροσθέτοις κάθημαι, πολιορκῶ τόπον τινά, ἤ πόλιν κατέχοντες ἤ στρατοπεδεύων ἀπέναντι αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἑλλην. ε', ε', 13. «Ἕλλον Ἀργείους λιμῷ — προσκαθεζόμενος ἑπτά μῆνας.

Προσκαθελαύνω (ἐλαύνω). Προσέτι ἤ ἐν ταὐτῷ ἐλαύνω, σύρω ἐπί τό κάτω ἤ καταβιβάζω, πρός τοῖς ἄλλοις καθιλαύνω ὁμοῦ· λέγεται ἐξαίρετ. ἐπί πλοίων, τά ὁποῖα εἰς τόν αὐτόν καιρόν καταβιβάζονται εἰς τήν θάλασσαν. (περί τῆς προσῳδ. ἔρκ ἐλαύνω.)

Προσκαθῆμαι, Μέλ. ξω (ἧμαι)· κυρ. ταὐτόν τῷ, καθήκω, καί, προσήκω· παρά τοῖς Ο'.

Προσκαθηλόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ἠλόω). Προσέτι ἤ πρός τά καθήλοω, κατρέφω, ἤ προσαρμόζω.

Προσκάθημαι, Ἰων. προσκάτημαι (ἧμαι). Ἀπιθ. οὐδ. ταὐτ. τῷ πρόσημαι. Κάθημαι πλησίον, ῥοπρά τινι, συναιτατρίβομαι μετά τινος, μετά Δοτ. Ἡροδ. 6, 94. ἐπί ἐχθρ. ἐντ. Πρό τινος πόλεως κάθημαι καί πολιορκῶ αὐτήν, (obsidere). ἐντῆς Συρίης μεγάλην πόλιν προσκατήμενος ἐπολιόρκεεν. Ἡροδ. 2, 157. καί 5, 104.

Προσκαθίζω, Μέλ. ίσω (ἵζω). Καθίζω τινά, κάτι βάλλω τινά νά καθήσῃ πλησίον, παράτινι· μέσ. Κάθημαι παράτινι, πλησίον, καί Ἐνεργ. κατά τήν αὐτήν ἔμπαθ. σημασ. Παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 16. «Τό φυτόν προσεκάθισεν· κατεκάθισεν, ἐξεφύτευσεν. ὅθεν

Προσκάθισις, ἡ. Τό προσκαθίζεσθαι, πλησίον τινός καθέζεσθαι.

Προσκαθίστημι, Μέλ. στήσω (ἵστημι). Προσέτι καθίστημι, βάλλω κάτω, διατάττω, διαθέτω, ἀποκαθιστῶ.

Προσκαθοπλίζω, Μέλ. ίσω (ὁπλίζω). Προσέτι καθοπλίζω, ἁρματόω.

Προσκαθοράω (ὁράω). Προσέτι καθορῶ, βλέπω. Πλάτ.

Προσκαινουργέω (καινουργέω). Προσέτι καινουργῶ, ἀπατεόω. ἀμφ.

Πρόσκαιρος, ᾰ, ον, καί Ἐπίρ. -αίρως (καιρός). Ὁ πρός καιρόν διαρκῶν, ὅστις διαρκεῖ, διατηρεῖ ὀλίγον καιρόν μόνον, στιγμιαῖος, πρόσκαιρος, ἀντίκειται τῷ, Αἰώνιος. 2) Ὁ γενόμενος εἰς ἀρμόδιον καιρόν, ἐνάρμοστος, πρέπων, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἤ ἐὐτυχῶς καί καλῶς γιγνόμενος. «Προσκαίριος ἐν καιρῷ τῷ πρόσθοντι.

Προσκαίω, Μέλ. καύσω (καίω). Εἰσέτι καίω, ἤ ἅπτω· «Προσκαίειν τήν χύτραν. Ἀριστοφ. Πλουτικ. «Προσκαίεσθαι παιδίον φλέγεσθαι ὑπό τῶν πρός τό παιδίον ἔρωτος. Ξενοφ. Συμποσ. δ'. 23.

Προσκακοπαθέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κακοπαθέω). Προσέτι, σκέμμι κακοπαθῶ, ὑπομένω, ἀλλάττομαι πόνων καί λύπην, πολυπορεύομαι, βασανίζομαι, κατηγνώμενος περί τι· μετά Δοτικ. Γρηγ. Ναζ.

Προσκακουργέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κακουργέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων εἰσέτι φέρομαι πρός τινα μέ κακουργίαν, κακουργίαν τινί προστίθημι, προξενῶ· μετά Δίτιατικ. προσ.

Προσκακόω, ῶ. Μέλ. ώσω (κακόω). Προσέτι κακόω, ἐκτός τῶν ἄλλων κακομετχειρίζομαι, κακόν προξενῶ, βλάπτω ἤ χειρότερον ποιῶ· Ἱπποκρ.

Προσκαλέω, ῶ. Μέλ. έσω (καλέω). Καλῶ πρός, ἤ κάμνω νά ἔλθῃ τις πρός ἤ ἐπί τι, τινά τινι. Σοφοκλ. Αἴ. «Ὦ οὗτος, Δίαν δεύτερόν σε προσκαλῶ. β) Ἐπιφωνῶ, ἐπιβοῶ, προσφωνῶ, τινί τι· μέσ. προσκαλέομαι. Καλῶ, κράζω τινά πρός ἐμαυτόν, μεταπέμπομαι, ἐξαιρκράζω εἰς βοήθειαν, νά μέ συνδράμῃ, νά μέ ὑπερασπισθῇ, στέλλω νά κράξω τινά πρός βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 1. «Μηδοσάδης ἔρχεται καί προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· ἦλθε καί ἄλλου ἄνδρα πρός ἑαυτόν· ἐμήνυσε δηλαδή τόν Ξενοφῶντα νά ὑπάγῃ εἰς αὐτόν. Ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, προτρέπω. γ) Παρ' Ἀττικοῖς ἐξαιρέτως ἐλέγετο ἀντί τοῦ, καλῶ τινά εἰς δικαστήριον ἤ εἰς βουλήν διά τοῦ κλητῆρος, καλῶ ἐπί δίκην τινά, ἤ εἰς δίκην παραγγέλλω, ἐγκαλῶ, ἤ κράζω τινά εἰς τήν κρίσιν· Δημοσθ. καί, δίκην προσλῃζεις, παθ. ὁ κατηγορηθείς, ἐναχθείς εἰς δίκην, ὡσαύτως, προσκληθείς φόνου, ὁ κατηγορηθείς δι' ἔγκλημα φόνου· ὅθεν, πρόσκλησις, ἡ, ἡ εἰς τό δικαστήριον κλῆσις, κατηγορία, ἔγκλεσις. Παρά Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 11. «Καί δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν· βέλτιον ἀναγνωστέον «Προκαλουμένων ἀντί τοῦ, Ἀπαιτουμένων, ἐζήτουν οἱ Φλιάσιοι τούς Ἀργείους νά θεωρήσωσι τήν ὑπόθεσίν των διά τῶν διαιτητῶν, καί οἱ Ἀργεῖοι δέν ἤθελον νά ἐμβωσιν εἰς οὐδεμίαν νομικήν καί δικαστικήν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως· τοιοῦτόν τι ἐστί καί τό κατωτέρω ἐν §. 38. «Ὁπόσους τις προσκαλοῖτοι· ἀπῆτει· οὕτω συγχέοντες συχνάκις τά δύο ταὐτα ῥήματα, τό προσκαλέω, μετά τοῦ, προκαλέω, καθώς ἔτι καί τό πρόκλησις, μετά τοῦ, πρόσκλησις, τό δέ Πράξ. Ἀποστ. «Ὦ προσκλήσῃ ἰαρισμός ἀνθρώπων· εἶναι ἐκ τοῦ, προσετι καλῶ, προσθήκην καί αὔξησιν τοῦ ἀρίσμου θηλοῦν.

Προσκάμνω, Μελ. καμοῦμαι (κάμνω). Προσέτι κάμνω, πρός τοῖς ἄλλοις ἔτι μᾶλλον πονῶ, κοπιῶ, ἐργάζομαι, ἀσυλεύω ἔτι περισσότερον. Ἀπτικ. καί Ἰουστῖν.

*Προσκάρδιος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ποτικάρδιος (καρδία). Ὁ πρός τήν καρδίαν ἤ παρά τήν καρδίαν κείμενος, ἐγκάρδιος.

Προσκαρτερέω, ῶ. Μέλ. ήσω (καρτερέω). Ἐπιμένω, χρονίζω, ἐμμένω, σταθερῶς μένω ἐπί τι, ἐπίμων καρτερικός εἰμί ἐπί τι, ἐνασχολοῦμαι μετ' ἐπιμονῆς εἴς τι. β) «Προσκαρτερεῖν τινίω, λέγεται καί ἐπί ἀνθρώπων, οἵτινες μένουσι σταθεροί καί πιστοί εἰς ἄλλον τινά, ἤ εἰς τήν φιλίαν τινός, διά παντός ἐξηρτημένοι καί προσκεκολλημένοι εἴς τινα· ἀναποσπάστως ἔχομαι πινός· παθ. ὁ προσκαρτερούμενος χρόνος, ὁ καιρός τόν ὁποῖον μετ' ἐπιμελείας καί ἐπιμόνως ἐπαναγῆτις περί τι. ὅθεν

Προσκαρτέρησις, ἡ. Ἐπιμονή, χρονισμός ἐπί τι· τό μένειν ἐπί τι μετά ἐπιμελείας καί σταθερότητος, ἐπίμονος καί συνεχής ἐνασχόλησις περί τι.

*Προσκαρφόω (καρφόω). Εἰσέτι ξηραίνω, φρύγω. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 133.

Προσκαταβαίνω, Μελ. βήσομαι (βαίνω). Πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι καταβαίνω, ἤ βαίνω ἔρχομαι ἐπί τά κάτω. Κέβης.

*Προσκαταβάλλω, Μέλ. λῶ (βάλλω). Εἰσέτι καταβάλλω, πληρόνω, ἤ ἀποπληρόνω διά προσθήκης. ὅθεν

Προσκατάβλημα, τό. Πᾶν ὅ,τι καταβάλλεται, πληρόνεται, δίδεται μετά ταὐτα ὡς προσθήκη, ὡς εἰσφορά, καί ἡ μετά ταὐτα καταβολή καί ἀποπλήρωσις τῶν χρημάτων ἐν ταῖς ἀπομισθώσεσι τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων, ὅτε καί ἡ πρώτη, προκαταβολή, καλεῖται, ὡς καί ὁ Σουίδ. καί Φώτιος ἔχει ἐν λέξ. πρόκαταβολή. «Τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσχωρῆναι τό ἀργύριον· ὅπερ οὖν μέρος χρημάτων, πρίν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφερουσιν εἰς τό δημόσιον, τοῦτο παρακαταβολή καλεῖται· τό δέ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκατάβλημα. Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει πληθ. προσκαταβλήματα, ὅσα πληρόνονται ἀπό ἄλλα κεφάλαια ἤ πόρους εἰς τά κοινά εἰσοδήματα (τέλη), ὅταν αὐτά δέν ἐπαρκῶσι.

Προσκαταβολή, ἡ (προσκαταβάλλω). Ἡμετά ταὐτα πληρωμή, ἡ προσθήκη, ἡ προσέτι γινομένη καταβολή. ὅτε ὁ μισθωσάμενος τά δημόσια τέλη πληρόσει μετά ταὐτα τό τελευταῖον μέρος τῆς συμφωνηθείσης δι' αὐτά ποσότητος. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σλ. 367.

*Προσκαταβόλημα, τό, ταὐτ. τῷ προσκαταβολή. Σουίδ.

Προσκατάγελαστος, ὁ, ἡ, ον. Προσέτι ἐτι μᾶλλον καταγέλαστος. Λόγγος. ἐκ τοῦ

Προσκαταγελάω, Μέλ. άσω καί άσομαι (γελάω). μετά Γενικ. Προσέτι καταγελῶ, ἐμπαίζω, χλευάζω τινά.

Προσκαταγινώσκω, Μέλ. γνώσομαι (γινώσκω). Ἀποφασίζω, ἀπονέμω παρά Δημοσθ. κυρίως δέ τό, προσέτι κατακρίνω, καταδικάζω.

Προσκαταγράφω, Μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι καταγράφω, περνῶ, σημειῶ εἰς τόν κατάλογον, δέχομαι, παραδέχομαί τινα. «Βουλευτήν προσκαταγράφειν.

Προσκαταδείδω, Μέλ. σομαι (δείδω). Προσέτι φοβοῦμαι. Δίων Κάσ.

Προσκαταδείκνυμι, Μέλ. ξω (δείκνυμι). Προσέτι ἐπιτάττω, καθίστημι, διορίζω, «Τέλη· ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιβάλλω νέα τέλη, διορίζω προσέτι νέα δοσίματα. Δίων Κάσ.

Προσκαταδέω, Μελ. ήσω (δέω). Προσέτι καταδέω, δένω. Ἱπποκρ.

Προσκαταίρω, Μελ. αρῶ (αἴρω). Παρά Διοδώρ. Σικ. «Παντί στόλῳ προσκατήρειν· ὥρμα μεθ' ὅλου τοῦ στόλου, ὑπήγενε καί ἤρχετο.

Προσκατακλαίομαι, Μελ. αυσομαι (κλαίω). Προσέτι κατακλαίω, ἐκτός τῶν ἄλλων κλαίω ἀκόμη, θρηνῶ. Πολύβ.

Προσκαταλείφω (λείφω). Προσέτι καταλείφω, σφαλνῶ.

Προσκατακλύζω, Μέλ. ύσω (κλύζω). Προσέτι κατακλύζω, πλημμυρῶ, ἐκχειλῶ.

Προσκατακτάομαι, Μέλ. -ήσομαι (κτάομαι)· μέσ. ἀποθ. Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις κτῶμαι, ἀποκτῶ ἀκόμη, ἤ πλείονα κτῶμαι.

Προσκατακυκάω, Μέλ. ήσω (κυκάω). Προσέτι συγχέω. ἀνακατόνω. Ἱππ.

Προσκαταλαλέω, Μέλ. ήσω (λαλέω). Εἰσέτι καταλαλῶ, διά ψιλυρίων συγχίζω ἐτί τινός τήν ἀκοήν, παραζαλίζω, ἐκνευραίνω τινά μέ τάς ψιλυρίας. Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Νεφ.

Προσκαταλαμβάνω, Μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι καταλαμβάνω, πιάνω, λαμβάνω, ἁρπάζω ἀκόμη. ἀμφ.

Προσκαταλέγω, Μέλ. ξω (λέγω). Προσέτι καταλέγω, ἐκλέγω, διαλέγω. 2) Εἰσέτι λογαριάζω, ἀριθμῶ, μετρῶ.

Προσκαταλείπω, (λείπω), Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις καταλείπω, ἀφίνω ὀπίσω, ἤ ὡς ὑπόλοιπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσπαλλάσσω, Μέλ. ξω, καὶ Ἀττ. καὶ -άττω (ἀλλάσσω). Προσέτι καταλλάττω, πάλιν φιλίνω τινὰ μετ' ἄλλου τινός. μέσ. Εἰσέτι, πάλιν συγκαταλλάττομαι, φιλιόνομαι μέτινα.

Προσπανέμω, Μέλ. μῶ (νέμω). Διανέμω, διαμοιράζω, ἀποδίδωμι.

*Προσπανοέω, Μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμι κατανοῶ, καταλαμβάνω, ἢ παρατηρῶ, σημειῶ. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 62, 72. ὅδεν

*Προσπανόησις, ἡ. Νέα προσγινομένη κατανόησις, ἢ παρατήρησις. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 79. σαντ. ἀμφ.

Προσπαξαίνω, (ξαίνω). Προσέτι καταξαίνω, συντρίβω, κατατρίβω, συνδραύω· Λυκόφρ. 173.

*Προσπαπήγνυμι, Μέλ. πήξω (πήγνυμι). Εἰσέτι, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμπήγω, ἐγκαρφόω, ἢ στερεόω.

Προσπαπλήσσω, καὶ Ἀττ. ττω. Μέλ. ξω (πλήσσω). Προσέτι καταπλήττω, ἔτι μᾶλλον ἐκπλήττω, φοβίζω. Δίων Κάσ.

Προσπαποντίζω, Μέλ. ίσω (ποντίζω). Προσέτι καταποντίζω, καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν ἀκόμη, πνίγω.

*Προσπαποντόω, Μέλ. ώσω (ποντόω). = προσκαταποντίζω, Διβαν.

Προσπαπράττομαι, Μέλ. ξομαι (πράττω). Προσέτι ἐκτελῶ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, ἀποκερατῶ, ἐξ Ἀριστείδ. α'.

*Προσπαπρήθω, Μελ. ήσω (πρήθω). Εἰσέτι, σώμι περισσότερον κατακαίω.

Προσπαπυκνόω, Μέλ. ώσω (πυκνόω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον κατακυκνόω, πυκνότερον ποιῶ, στερεόνω, ἢ βύω, στουπόνω.

Προσπαριθμέω, ῶ, Μέλ. ήσω (ἀριθμέω). Προσέτι καταριθμῶ, κατατάττω, λογαριάζω, ἢ μετρῶ.

Προσπαρρήγνυμι, Μέλ. ρήξω (ῥήγνυμι). Προσέτι καταρρήγνυμι, ἀποσπῶ, σχίζω ἀπ' ἐτινος, ἐκσχίζω, ἢ ἔκσπω μὲ βίαν.

Προσπασήπω, Μέλ. ψω (σήπω). Προσέτι ψήνω εἰς σῆψιν, κάμνω ἀκόμη τι νὰ σαπίσῃ. Ἱπποκρ. καὶ παθ. Εἰσέτι κατασήπομαι, καταντῶ νὰ σαπίσω.

Προσπασκάπτω, Μέλ. ψω (σκάπτω). Προσέτι κατασκάπτω, καταιρημίζω, κατεσκάφω, καταστρέφω, ἀφανίζω.

Προσπασκευάζω, Μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐκδίδω· κτίζω, οἰκοδομῶ.

Προσπασπάω, Μέλ. άσω (σπάω). Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσέτι καταπάω, ἕλκω, τραβῶ ἐπὶ τὰ κάτω, π. χ. καταβιβάζω, ῥίπτω ἐς ταπεινὸν ἐν πλοίου ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς, προσκαθελκύω.

Προσπαστρέφω, Μέλ. ψω (στρέφω). Προσέτι ὑποπατῶ, καταδουλόω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου φέρω, κυριεύω· προσκαστρέφομαι. Μέσ. εἰσέτι καταδουλοῦμαι, ὑποτάσσομαι, ἐξουσιάζομαι. Διονύσ. Ἀλεξ. καὶ Δίων Κάσ.

Προσπατάσσω, Μέλ. ξω (τάσσω). Προσέτι, σὺν ταῖς ἄλλοις κατατάττω, προστίθημι, συγκαταθέτω. Cornut. 32.

Προσπατείνω, Μελ. ενῶ (τείνω). Προσέτι καπατείνω, ἐκτείνω, ταυτόνω ἐξαπλόνω, ἐν ταὐτῷ.

Προσπατίθημι, (τίθημι). Προσέτι καπατίθημι, βάλλω κάτω, κατεργάζομαι, φονεύω, ἢ πληρόνω, καταβάλλω τὰ νομίσματα εἰς μετρητά. Ἀριστοτ. Νεφ.

Προσπατρέχω, (τρέχω). Προσέτι ἐντρέχω, διαλαύνω, ἢ ἐπιδρομὰς ποιοῦμαι, φθείρω δι' ἐπιδρομῶν, λεηλατῶ.

Προσπαυφεύγω, Μέλ. φεύξομαι (φεύγω). Πρός τινα καταφεύγω, λαμβάνω καταφυγήν, ἢ φεύγω, διασώζομαι παρά τινι μετά Δοτικ.

Προσπαφρονέω, ῶ, Μελ. ήσω (φρονῶ). Προσέτι καταφρονῶ, τινός.

Προσπαχέω, Μέλ. χεύσω (χέω). Προσέτι καταχέω, χύνω ἀκόμη Ἱππουρ.

Προσπαχράομαι, Μελ. ήσομαι (χράομαι) μέσ. ἀποθ. Προσέτι καταχρῶμαι, ἀφανίζω, φονεύω. Δίων Κάσ.

Προσπαψεύδομαι, Μελ. εὔσομαι (ψεύδομαι) ἀποθ. μέσ. Προσέτι καταψεύδομαι, ψευματῶ ἀκόμη, ἢ ἐπινοῶ ἔτι νέον τι ψεῦσμα ἐναντίον τινός, μετά Γεν.

*Προσπατεγγυάω, Μελ. ήσω (ἐγγυάω). Προσέτι ὑπέχομαι, ἢ ἐγγυῶμαι τι.

Προσπατέω, ποιητ. (ἐδω). Προσέτι καταπατῶ, ἢ ὅμα τρώγω ἔτι. Ἀθήν.

Προσπατεργάζομαι, Μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι κατεργάζομαι, ἐκτελῶ, ἐποτελῶ, τελειόνω ἀκόμη, προσέτι ἐξεργάζομαι, ἢ περισσότερον δουλεύω τι καλήτερα. 2) Διὰ τῆς ἐργασίας κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδίζω περισσότερον. 3) πρὸς τοῖς ἄλλοις φοβοῦμαι ἔτι, ἐξολοθρεύω.

*Προσπατερείπω, Μέλ. ψω (ἐρείπω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καταβάλλω, ῥίπτω κάτω, καπαρηρείζω.

*Προσπατεσθίω, Μελ. έδομαι (ἐσθίω). Εἰσέτι καταπατῶ, ἀμφ.

Προσπατεύχομαι, Μελ. εὔξομαι (εὔχομαι) μεσ. ἀποθ. Πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμι καταρῶμαι, κατάρας προφέρω, ἐνανθεματίζω.

Προσπατέχω, Μελ. καθέξω (ἔχω). Προσέτι κατέχω, κρατῶ, βαστῶ ἀκόμη σφιχτά. Κατεῖργω, κρατῶ, ἐμποδίζω ὀπίσω.

Προσπατηγορέω, Μελ. ήσω (κατηγορέω). Προσέτι κατηγορῶ, ἀκόμη, τραβῶ ἀκόμη εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ, τινός.

Προσπάτημαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, προσκάθημαι. Ἡρόδ.

Προσπατοιχίζω, Μέλ. ίσω (τοιχίζω). Προσέτι κατοικίζω ἢ μεταφέρω εἴς τινα κατοικίαν, μετοίκησιν.

Προσπατόμνυμι, Μελ. όσω (ὄμνυμι). Πρὸς τοῖς ἄλλοις κάμνω ὅρκον, ὀμνύω προσέτι. Παυσαν.

Προσπαυλέω, ῶ, Μέλ. ήσω (καυλέω). Προσέτι ἀνακόβω, ἀνβάλλω καυλόν, βλαστάρι, Ἱπποκρ. Φύσ. ὀστ. σελ. 306. «Προτεκαυλήσει ὅπερ ἔστιν αἰδοῖον καυλόν, βλαστόν, ἀναβλάστησει, ἐξεδώσει, ὅπερ ἔστι τὸ αἰδοῖον, ὅπου ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ, προεκαύλησε.

Πρόσκαυμα, τὸ (προσκαίω). Τὸ κεκαυμένον, τὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεκαυμένον μέρος ἀγγείου τινός. 2) καύσιμον, καυστικόν.

Πρόσκειμαι, Μέλ. ήσομαι, Ἰων. προκείσομαι (κείμαι), Ἀποθ. Οὐδ. Ἐγγὺς, πλησίον, παρά τινι κείμαι, κυρίσκομαι, εἶμαι ἐτοιμος, κάθημαι, στέκομαι παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 379. «Οὕστα δ' οὔπω δειδίσκε προτέκεσσιν, ἐὸν ἦτορ τεθειμένη, ἐπικολλήμενος ἀκόμι αἰ λαβαί (τὰ χερούλια) καὶ Ἀριστοφ. «Τῇ δύρᾳ πρόσκεισον· ἑστᾶσο πλησίον τῇ δύρᾳ, στάσου ἢ κάθου κοντὰ εἰς τὴν δύραν. «Θύραι προσκείμεναι. Θύραι συγλείσμεναι ὁμοῦ, σφαλισμέναι δύραι. 2) παρών εἰμι, κυρίσκομαι, ἀνυπάρχω, «Κέντρον τι δυμοῦ τῇ φύσει προσκείσεται· πρᾶσελλοῦμαι τινί, συζεύγομαι, ἐπὶ γυναικός, ἀντὶ τοῦ συναικῶ, ὑπανδρεύομαι μετά τινος, παρ' Ἡροδ. 1, 196. παρβλ. προστίθημι, καὶ ἐν γένει εἰμὶ συνδεδεμένος, συνέχομαι μετά τινος, χρηστῷ, κακῷ, ἤτοι μετ' εὐτυχίας ἢ δυστυχίας, ἢ ἐν εὐτυχίᾳ, δυστυχίᾳ εἰμί. Σοφ. Ἠλ. 240, 1040. 3) ἀφοσιοῦμαι, οἴδομαι ἕλως εἴ τινα, εἶμαι προσκολλημένος, ἐκδοτος, ἀφοσιωμένος πρὸς οἱ φίλος τῶν Σπαρτιητέων ἀνήρ, τῷ προσκείμενος τῶν ἀστῶν μάλιστα ἐ Ἀρίστων, Ἡροδ. 6, 61. καὶ «προσκείμενος τῇ γυναικὶ καὶ θεραπεύοντα, Πλουτ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων. «Τῷ μάλιστα λεγομένῳ πρόσκεισθαι, Ἡρόδοτ. 4, 11. Εἰς τὸν ὁποῖον τοῦτον λόγον πρὸ πάντων, τὸν ἐξοχὴν εἰσέρομαι, ἢ τὸν ὁποῖον μᾶλλον παρδίχομαι· καὶ «Οἴνῳ πάρτα προσκέαται ὁ αὐτ. 1, 133. ὁμοίως καὶ, τῇ φιλοινίῃ πρ. αὐτ. 3, 34. καὶ σὺν τοῦ ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐπίτα, ἐπίτηδες, ἐπίμονον, ἐγκαρτερῶ εἰς τι ἔργον. 4) πλησίον τινὸς ὡς τὸν παρακαλῶ, καλῶ κοντά, ἐκλιπαρῶ, ἐνδέρμως δέομαι «Ἤρου δὲ . . . προσέκειτο ὁ Ἁρπαγος», Ἡρόδ. 1, 123. ὅδεν καὶ, παρακοπῆ, ἀναγκάζω, ἐνδαρύνω, καὶ ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν. ἐπιβαρύνω τινά, καταβλίβω, καταπιέζω, καταδυώνω, καταλαμβάνω, ἐμπαρμῶ, ὡς μὴ ἵππος προσέκειτο πᾶσαι, Ἡρόδ. 9, 57. παρβλ., καὶ 40. 60. Θουκ. δ', 33. «Τὸ προσκείμενον ἦτοι τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα, Ἡρόδ. 9, 61. 5) ἀντὶ τοῦ, ἀντίκειμαι, μέλλει, φρονῶ ἐπεί, προσήκει, πρέπει, ἐπεὶ τινι ἐστί, ἢ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τινός, ἀναφέρεται ἀποδίδεται, τόσον ἐπὶ καθηκόντων, ὅσον καὶ ἐπὶ δικαιωμάτων, καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης ἀναφορᾶς ὑπαρχούσης πρός τι ἄλλο ἐξωτερ. Ἀντικ. ὡς, «Ἀντῷ ἢ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω. Δίων Κάσ. αὐτὸς πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν ἀναγκαίων, εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ δοθῇ ἡ ἐπιστασία αὐτὴ καὶ ἡ φροντὶς τῆς παρασκευῆς· ὅδεν τὸ «Πρόσκειταί μοι· ἐπιτήδειον εἶναι, ἢ μοὶ ἐδόθη ἐπιστασία καὶ φροντὶς τις· ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 1, 118, 119. 2, 83. 6, 57. 7, 36. παρβλ. καὶ Erf. Σοφ. Ἀντ. 94. ὅδεν

Προσκεμένως, Ἐπίρ. Ἐπιμόνως, μετὰ ἐπιμελείας καὶ ζήλου, ἐνδέρμως, ἀμφ.

Προσκίλλω, μέλ. ίλω (κέλλω), ταὐτόν τῷ, ἐπικέλλω, ὁρμῶ πρός τι, προσορμίζω, εἰσπλέω. Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

Προσκίπτεμαι, μέλ. ψομαι (σκίπτομαι) Ἀποθ. μέσ. Πρότερον σκάπτομαι, περιεργάζομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, Ἡροδ. 7, 10—4, 177. Ἀριστοφ. Ἱπ. 154. Κατὰ παθ. ἐνν. φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται ὁ παρατ. παρὰ Θουκ. ἡ, 66. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἔστι ἀμφ. παρβλ. Buttm. ausf. Gr. Gram. 2. σελ. 435. Ὁ Ἔνστ. καὶ παρατ. φαίνονται ὅτι ἐν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὅτι τὸ τοῦ Θουκ. ἡ. 66. προὐσκέπτετο, κατὰ τὸν Buttm. βέλτιον ἤθελε γραφῇ προὐσκεπτο.

Προσκερδαίνω, μελ. ηνῶ, ἀττ. ανῶ (κερδαίνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κερδαίνω ἀκόμι, ἢ πλείονα κερδαίνω.

Προσκεφαλάδιον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ Προτεφαλαίου, χωρὶς ὅμως ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας. Προσκεφαλὰς, ἡ· Ἐνστ.

Προσκεφαλαῖον, τό. Οὐδ. τοῦ Προσκεφάλαιος. Σάκκου εἶδος πεπληρωμένου μαλλῶν ἢ πτερῶν, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἐφ' οὗ ἐπαναπαύομεν τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι, ἢ ἐφ' ᾧ καθήμεθα· πρισκέφαλον (μαξιλάρι). Πλάτ. πολ. δ. «Καθήστο ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου καὶ ὀίρρου, λέγει Ἀριστοφ. Πλούτ. «Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· τὸ μεγαλήτερον τούτου λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προσκεφαλὰς, (Μαξιλλάριον, καὶ Μαξιλλάρι, ἐκ τῶν Λατινικοῦ) ὁ Θεόκριτ. Ποτέ μὲν τοῦτο, εἴπε τοῦτο.

Προσκεφάλαιος, ον, ὁ, ἡ (κεφαλὴ). Ὁ ἐνηνεγκὼν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ παρὰ τὴν κεφαλὴν ὤν.

Προσκηδής, ὁ, ἡ, ές, εος, ὁ, ἡ (κῆδος). Φροντι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σταιός, ᾧ κῆδος καὶ φροντὶς ἔγκειται περί τινος, ἐμπρηστις, κηδεμονικός, πρόθυμος, προσφιλής, — ὡς τὸ προκηδέος ἀντίκειται· ἀντικ. τῷ ἀκηδής. Ἀπολ. ἀργ. γ. 588. «Δεινοσύνη προτρηχέων. Ὀδυσ. Φ. 35. ἡ πειθοῦσα κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ἡ συνδέουσα ἀλλήλους διὰ τῆς σχέσεως καὶ ἐμπειρσσύνης· ὅθεν καὶ 2) Συγγενής, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Προκηδέες, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι». Ruhnkenius, Scholl. Hesiod. Theogon. 1. Schaef. Soph. Ai. 227. ἐπιλέγει ἴσως εὖ παρειδέχατο.

Προσκήνιον, τό. Κυρίως τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς μέρος, ἡ εἰς τὴν σκηνὴν εἴσοδος, παρὰ τοῖς Ο' καὶ Σουΐδ. λέγει, προσκήνιον, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, ἐκ Πολυβ. Λεξ. 113. 21 συνῳδ. τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸ τῆς σκηνῆς κεκαλυμμένος μετὰ παραπετασμάτων, ὅπου περίστασιν καὶ ἐπιβουλὴν οἱ ὑποκριταὶ· ταὐτὸν τῷ Λατίνων (proscenium)· ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκ. 6. κεῖται τὸ «Προσκήνιον θεάτρου», ὡς ἑστολισμένα καὶ κεκαλλωπισμένα μετὰ τεχνικῆς ἐργασίας· λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐμπροσθιον ὕψωμα τοῦ θεάτρου· ἔστι δὲ κυρίως τὸ Οὐδὲν ἔκτου.

Προσκήνιος, ον, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς εὑρισκόμενος, ἢ ὁ περὶ τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου ὤν, κείμενος.

Προσκήπτω, Μέλ. ψω (σκήπτω). Προτείνω, προφασίζομαι, καὶ προσημαίνω, προλέγω, προμηνύω, Ἡσύχ.

Προσκηρυκεύομαι, μέλ. εὐσομαι (κηρυκεύομαι), μεσ. Ἀποδ. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, μηνύω διὰ κήρυκος. Θουκ. δ'. 118.

Προσκηρύσσω, καὶ -ύττω, Μέλ. ξω (κηρύσσω). Διὰ τοῦ κήρυκος προσκαλῶ τινα, τὸν κράζω νὰ ἔλθῃ, Λουκιαν.

Προσαγραφέω, ῶ, μέλ. ήσω (σκιαγραφέω). Πρότερον ἐσκιαγράφουν, ἤτοι διὰ τῆς σκιαγραφίας σχεδιάζω καὶ σημειῶ τι πρότερον, κάμνω σχέδιόν τι πρότερον.

Προσείασμα, τό (σκιάζω). Τὸ ἐμπροσθεν τινὸς σκιάζον παραπέτασμα. Νικητ. Χρον. 1. 3. «Τῶν κυκλάτων προτείασμα· κατὰ μεταφ. πρόφασις δι' ἣν κεκλῶπται τις τὸν σκοπόν».

*Προσκιγκλίζω, μέλ. ίσω (κιγκλίζω). Κινῶ, σαλεύω συχνὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τι, κουνῶ, ἐξαιρ. τὴν οὐρὰν, ἢ τὸν πρωκτὸν, ὡς κέμουσιν οἱ κύνες κολακεύοντες, μεσ. Δωρ. παρὰ Θεοκρ. 5, 117. Εὖ πετακιγκλίσθου, ἀντὶ, πετακιγκλίζου, ἤτοι ἀκουούσιων, ἐταράττεσο μὲ τὴν οὐράν.

Προσκινδυνεύω, μέλ. εύσω (κινδυνεύω). Προσέτι κινδυνεύω, ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἀκόμη εἰς κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω εἰσέτι.

Προσκινέω, ῶ, μέλ. ήσω (κινέω). Προσέτι κινῶ πρός τινα τινὰ, ὠθῶ, ἢ πλησιάζω· καὶ παθ. κινοῦμαι, φέρομαι πρός τι.

Πρόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). «Τὸ πρόσκιον ἐκ Στρέβων· ἀντὶ τοῦ, Σκιαγραφίκ, ἀμφ.

Προσκιρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (σκιρτάω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον σκιρτῶ, πηδῶ, πηδῶ προτρέχων ἀπὸ χαρὰν τινα· ὅθεν

Προσείρτησις, ἡ. Ἡ πρότερον, ἢ εἰς τὰ πρόσω σκίρτησις, πήδησις.

Προσκλαίω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω). Προσέτι κλαίω, ὀδύρομαι Εὐρ. καὶ Ἑκεργ. κλαίω θρηνῶ τινά. Μέσ. Προσκλαίομαι, κλαίω πρός τινα κατά τινος, λέγω τὸ παράπονόν μου πρός τινα ὡς ἠδικήθην ὑπό τινος ἄλλου, ὅθεν

Πρόσκλαυσις, ἡ. Τὸ προσέτι κλαίειν, θρηνεῖν.

*Προσκλάω, μέλ. άσω (κλάω). Εἰσέτι, ἢ ἐπὶ τι συντρίβω, θραύω, κομματιάζω. «Εἰ προσκλάσαί τῳ, προτεκελασμένον ἂν εἴη τὸ σκέλος». Ξεν. Ἱππ. ζ. 6. ἤτοι: συντετριμμένον, κατεαγμένον. (τὸ ἄλλο καὶ ἄλους τοὺς χρόνους ἴστ' βρ. ὑ.)

Προσκλητορίζομαι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ προκλητορίζομαι.

*Προσκλῆναι, ἀπαρῳ. ἀόρ. παθ. τοῦ προτκαλέω.

Προσκληρόω, ῶ, μέλ. ώσω (κληρόω). Κληρώνω, λαχνοὺς βάλλω, διὰ κλήρου ἐκλέγω, προστίθημι, διαμερίζω, δίδω πρός τινα. «Ὅτι τῷ βίῳ τοῦτῳ ἡ τύχη σὲ προσεκλήρωσεν. Λουκιαν. διότι ἡ τύχη ἔβαλε καὶ εἰς σὲ ταύτην τὴν ζωήν, σ' ἔβαλε εἰς ταύτην τὴν ζ.

Πρόσκλησις, ἡ (προσκαλέω). Ἡ προσκάλεσις, προσκάλεσμα, προτροπή, τὸ προσκαλεῖν, κυρίως παρὰ Ἀττ. ἐγκάλεσις, κάλεσμα ἐπὶ κριτηρίου, ἔνεκεν· ἴδε προσκάλεσμα· ὅθεν

Προσκλητικός, ή, όν. Ὁ προσκαλῶν, λέγων, ὁνομάζων, ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσκλησιν. Πλούταρχ.

*Πρόσκλητος, ον, ὁ, ἡ. Προσκεκλημένος, κρεγμένος, πρὸ ταλήτοι ἐκκλησία, κατ' ἰδίαν συγκροτηθεῖσα συνέλευσις, ἤτοι ἔκτακτος συνέλευσις.

Προσκλῖνής, ές, ὁ, ἡ (προσκλίνω). Ἐπικεκλιμένος, γυρτὸς, ἢ λυγισμένος.

Προσκλιντρον, τό. Ἀνακλιντήριον, κλιντὴρ ἐφ' ᾧ ἐπακουμβῶντες ἀναπαυόμεθα, ἀκουμβιστήριον, ἢ θρόνος ἔχων ἀκουμβιστήριον, σκαμνίον, θρονίον πρὸς ἀναπαυτὴν ἔχον ἓξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀκουμβιστήρια διὰ τοὺς χεῖρας καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος Lehnstuhl. Γερμαν. ἐκ τοῦ

Προσκλίνω, μελ. νῶ (κλίνω). Κλίνω, πλαγιάζω, ἢ ἔστω τι ἐπὶ τι, ἀγκλίνω, ἀκουμβῶ. Ὀδυσ. Φ. 138. καὶ 165. «— ὧν βέλος καλὴ προτέκλινε κορώνη· ἤ-οι, ἐπακούμβησε, ἔστησε τὸ βέλος· καὶ παθ. κλῖνοι ποτικέκλισται αὐγῇ, ἢ κατ' ἄλλην γραφ. αὐτῇ». Ὀδ. Ζ, 308. Δωρ. ἀντὶ προσκέκλιται· καὶ Πίνδ. Πυθ. 3, 55. ἐξαιρ. β) ἐπιρρέπω, ποιῶ ἵνα κλίνῃ ἢ πλάστιγξ τῆς ζυγαρίας πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐντεῦθεν γ) Οὐδέτ. Κλίνω ἢ ἔχω κλίσιν πρός τινα, ἐπικλινὴς εἰμὶ πρός τινα, λαμβάνω τὸ μέρος αὐτοῦ, ἐκ τῆς ψαρίας τον γίνομαι· ὅθεν

Πρόσκλισις, ἡ. Ἐπακούμβισις, ἀκούμβισμα. Διόδωρ. Σικτ. Ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος πρὸς τὸ ἓν μέρος. Μεταφορικ. ἡ πρός τι ροπὴ, κλίσις, συνήθεια, συναίνεσις, συγκατάθεσις, ὁμοφωνία, τὸ ἐμβαίνειν εἰς τὴν φατρίαν ἢ εἰς τὸ μέρος τινός, συμφατρίασις.

Προσκλύζω, μέλ. ύσω (κλύζω) μετὰ Δωτικ. Βρέχω ἢ κτυπῶ διὰ τῶν κυμάτων, ἐκχειλίζω. Ξενοφ. ὅθεν

Πρόσκλυσις, ἡ. Τὸ βρέχειν ἢ κτυπᾶν, προσβάλλειν διὰ τῶν κυμάτων, ἐκχειλισμός. Διόδωρ. Σικ.

Πρόσκλυσμα, τό. Ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν εἰς οὗ βρέχομεν καὶ πλυνόμεθά τι· ἐκ Διοσκ. Σικ. ὁ.

Προσκλώθω (κλώθω). «Σταυρῷ προσκλῶσαι»· προσηλῶσαι ἢ δένω σφικτὰ εἰς τὸν σταυρόν. Ἰωάνν. π. Ἰουδ. β'. 14.

Προσκναίω, καὶ Ἀττ. αἰω, μέλ. ήσω (κναίω). Πρός τι ἢ ἐπὶ τι τρίβω, ξύω, ψάω, Μέσ. «Προσκναόμαι τιλα· ξύω τὶ τρίβω ἐμαυτὸν πρός τινα, κυλίομαι, ξηροτρίβομαι, Ξενοφ. Ἀπομν. δ. β'. 30. «Ἱρτίας ἐπιθυμῶν προσνάσθαι (ἐν ἄλλοις προτανύσασθαι) Εὐθυδήμῳ, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις».

Προσκνήθω (κνήθω), ταὐτὸν τῷ, προσκναίω. «Χειρὶ προσκνήσων νέαν. Εὐριπ. παρὰ Πλουτάρχ. ξύων καὶ γαργαλίζων διὰ τῆς χειρός.

Προσκνύζομαι, μελ. ύσομαι (κνύζομαι), μέσ. Ἀποδ. Γαυγίζω, φωνῶ φιλικῶς πρός τινα, ὑλακτῶ, μετὰ Δοτικ. κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, ὁπότε μετὰ κνυζηθμοῦ φιλικῶς καὶ χαϊδευτικῶς δέχονταί τινα. Φιλοστρ. Ἡρωικ. σελ. 662. «Προκνυζόμενος τοῖς ποσίν· καὶ εἰς Ἀπολλων. βίον. «Τοῖς τε γόνασιν αὐτοῦ προτεκνυζάτοις, ἐπὶ λεόντιων, Ἡλιόδωρ. ζ'. σελ. 317. «Τοῖς ποτὶ πολλὰ προσκνυζομένην.

Προσκοιμίζομαι (κοιμίζω). Ἀποκοιμοῦμαι, ἀναπαύομαι ἐπί, ἢ παρά τινι. Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. ά. 16. «Προσκοιμίζομαι κώπαις· ἀντὶ, Κοιμίζομαι πρὸς ταῖς κώπαις.

Προσκοινόω, μέλ. ώσω (κοινόω). Λέγω τοὺς στοχασμούς μου πρός τινα ἵνα συμβουλευθῶ μετ' αὐτοῦ, κοινοποιῶ, τινί. Ἰώσηπ. ἀρχ. σ'. 150. «Προσκοινοῦν τοῖς συνθήκαις· συνάπτειν, συνθέτειν μετὰ τῶν συνθηκῶν· ὅτι καὶ προσκοινοῦμαι, ὡς μέσ. Ἀποδ. Ἡρων. Ζήτ. ἐν τῷ, Κοινωμάτιον.

Προσκοινωνέω, ῶ, μελ. ήσω (κοινωνέω). Κοινωνῶ τι πρός τινα, ἀφίνω τινὰ νὰ μεθέξῃ, νὰ λάβῃ μέρος ἀπό τινος, μεταδίδωμι τινι ἀπό τινος. Πλάτ. Σοφ. καὶ Νομ. β'. Δίων Κάσ.

Προσκολλάω, ῶ, μέλ. ήσω (κολλάω). Κολλῶ τι πρός ἄλλοτι, προσάπτω, συναρμόζω, Μεταφορικ. Στερεόν ποιῶ τι πρός τι, στερεόνω, παθ. κολλῶμαι, συνέχομαι στερεῶς εἴς τι, καὶ τροπ. προσκολλῶμαι, ἐξαρτῶμαι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τινα, στερεῶς καὶ πιστῶς, ἢ ἀναπόσπαστος ἔχομαι αὐτοῦ· ἁπαξ ἢ δίλου ἕκαστος γίνομαι τινός· ὅθεν

Προσκόλλησις, ἡ. Κόλλησις πρός τι, ἕνωσις. Παθ. ἀφοσίωσις, ἐξάρτησις, ἀγάπη στερεὰ καὶ ἕνωσις ἀναπόσπαστος πρός τινα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ἡ. σελ. 423.

*Προσκολλητός, ή, όν. Κολλημένος, συνηρμοσμένος. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 771.

Προσκολλίζω, ταὐτὸν τῷ, προσκολλάω. Ἀθήν.

*Πρόσκολλος, ον, ὁ, ἡ· καὶ Δωρ. ποτίκολλος, ταὐτὸν τῷ προσκόλλητος. Πινδ. Λεῖψ. 280. ἀμφ

Προσκομιδή, ἡ. Ἡ κομιδή, τὸ φέρσιμον πρός τινα· προσφορά· ἐκ τοῦ

Προσκομίζω, μέλ. ίσω (κομίζω). Φέρω, ἄγω, ὁδηγῶ πρός τι· ὅθεν

Προσκομιστής, ὁ. Ὁ κομίζων, φέρων, ἢ ὁδηγῶν τινὰ πρός τι, ὡς «Γυναικῶν αἰσχρῶν προσκομιστής· ταὐτὸν τῷ, προσαγωγός. Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. ζ'. σελ. 205. ὅπου, Προκομιστής, ἡμαρτ. κεῖται.

Πρόσκομμα, τό (προσκόπτω). Τὸ τοῖς ποσὶ σφάλλεσθαι, πρόσκρουμα, σκόνταμμα, στραβοπάτημα, πταῖσμα, παράπτωμα, παράπταισμα. 2) Τὸ ἐκ προσκρούματος ἢ παραπταίσματος γινόμενον, προξενούμενον ἐμπόδιον, βλάβη, ζημία, παρόργισμός, πληγὴ περὶ τοὺς πόδας, βουβῶν, καὶ καθόλου, ζημία, ἐμπόδιον, ἀποτυχία, Ἐκκλ. σκάνδαλον, ἢ ἀντικείμενον σκανδάλου.

Προσκοπέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ μέσ. ἀποδ. προσκοπέομαι (σκοπέω). Πρότερον σκοπῶ, προορῶ, κατανοῶ, προβλέπω, φροντίζω μετὰ προγνώσεως, ἐπιμελοῦμαι. «Τὰ κοινὰ προσκοπεῖν, Θουκυδ. «Τῆς νυκτὸς προσκοπεῖ τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἄρχόμενοι, ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται· ἐρεύνα — ἐξέτασε μετὰ προσοχῆς καὶ κατατηρήσεως. 2) προσκοπος εἰμί. Θεόφραστ. Χαρ. κε'. 2. ὅθεν

Προσκοπή, ἡ Κατασκοπή, προτέρα ἐξέτασις, ἢ διὰ τῶν προπεμπομένων κατασκόπων παρατήρησις τῶν κινημάτων ἢ τῆς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ, Reconnaissance, Γαλ. Recognoscirung, Γερμ. Θουκυδ. ά. 116.

*Προσκοπή, ἡ (πρὸς-κόπτω) = πρόσκομμα, πρόσκρουσις, Σουΐδ.

Προσκόπησις, ἡ (προσκοπέω). Φροντὶς, πρόγνωσις, ἀμφ.

Προσκόπιον, τό (πρόσκοπος). Εἶδός τι καλύμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματος, σκέπης περὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, παρ' Ἀθηναίῳ δ'. σελ. 176. «Προσκέπιαν· ὅπου ὁ Καπωβὼν καὶ ἄλλοι αὐτὶ τούτου «Προσώπειαν, ἔγραψαν· ὁ Schweighäuser παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ «Πρόσκοπος» ἀναφέρει τὴν σημασίαν ἐπί τινος εἴδους περικεφαλαίας, ἢ τῶν παραγναθίων αὐτῆς. «Πεταστὰ δὲ ἐπιτεθειμένοι καὶ προσκόπια, σειὰν μὲν ποιοῦντα, κ. τ. λ.»

Πρόσκοπος, ον, ὁ, ἡ (σκοπὸς, σκοπέω). Ὁ προβλέπων, πρότερον παρατηρῶν, προβλεπτικὸς, φροντιστικός. «Σύνεσις πρόσκοπος» προβλεπτικὴ, προορατικὴ σύνεσις, Πίνδ. Σχολ Νεμ. 7, 87. 2) ὁ πρόσκοπος, ὁ πρωτοστατελλόμενος κατάσκοπος εἰς τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὴν θέσιν ἢ τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ πρὸ τοῦ στρατοπέδου τεταγμένη φυλακὴ, διὰ νὰ προβλέπῃ τυχοῦσαν τινὰ ἐπιδρομήν. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 3. καὶ Ἀνακ. ιβ'. 6.

Προσκόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Προσβάλλω, σκανδάπτω ἢ σκοντάβω, κτυπῶ πρός τι, καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ποδός, ἅπαξ προσιρόω, προσπταίω, σφάλλομαι τοῖς ποσί, στραβοπατῶ, καὶ Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Σφάλλω, πταίω, προσκρούω. 2) Μετὰ Δοτικ. Προσκρούω εἴ τινα, ἐπηρεάζω, δυσαρεστῶ, παροργίζω, βλάπτω καὶ ζημιῶ αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι αὐτοῦ ἐχθρός. 3) Δυσαρεστοῦμαι κατά τινος, ἀπεχθάνομαι αὐτόν, βαρύνομαι· ἔτι καὶ ἐπὶ πραγ. Διόδωρ. Σικ. «Προσκόψας τῷ ζῆν· ἐβαρέθη πλέον τὴν ζωὴν, προσκορὴς ἐγένετο τοῦ ζῆν· ὁ Δίωνος ἐν δ'. γ'. ἔταξε τὸ Μέσον, Προσκόπτεσθαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Προσκορδοφαγέω (σκόροδον, φαγεῖν). Πρότερον τρώγω σκόροδον. Διοσκορίδ. δ'. 186.

Προσκορεννυμι, μέλλ. έσω (κορέννυμι). Εἰσάπαξ προξενῶ χορτασμὸν, χορτάζω, ἢ κάμνω ν' ἀηδιάσῃ τις ὑπὸ τῆς πλησμονῆς.

Προσκορὴς, ὁ, ἡ, ές· ταὐτὸν τῷ, πρόσκορος. 2) παθ. πεπλησμένος, χορτάτος.

Πρόσκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρος). Ἐπίθ. προσκόρως. Ὁ λίαν χορτάζων, χορτασμὸν ποιῶν, πλησμονικὸς καὶ ἐπομένως ἀηδίαν προξενῶν.

Προσκοσμέω, ῶ, μέλ. ήσω (κοσμέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων καλλωπίζω, στολίζω ἔτι περισσότερον· ὅθεν

Πρόσκοσμημα, τό. Ἡ προστεθειμένη στολὴ, ὁ πρόσθετος κόσμος.

Προσκοτόω, μέλ. ώσω (σκοτόω). Πρότερον λίαν σκοτίζω, κατακαλύπτω, σκότος ποιῶ, «Τὸν ἀέρα προσκοτοῦν», Πολύβ.

Πρόσκρανος, ὁ, ἡ, ον (κρᾶνος). Ὁ πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κείμενος, ἢ τιθέμενος· τὸ πρόσκρανον, Διορ. ποτέρανον, ταὐτῷ, προσκεφάλαιον, Θεοκρ.

Προσκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω (κρεμάννυμι). Κρεμῶ τι πρός τι, ἐξαρτῶ. Μέσ. κρέμαμαι ἀπό τινος, ἐξαρτῶμαι, κρεμῶ ἐμαυτὸν πρός τι, προσκολλῶμαι εἴς τι.

Προσκρίνω, μέλ. νῶ (κρίνω). Κρίνω, προσδικάζω, ἀπονέμω, ἢ κατακρίνω, καταδικάζω δι' ἀποφάσεως, ἢ ἀποφασίζω διὰ κρίσεως. Παθητ. προσκρίνομαι, συνάπτομαι, συνδέομαι ἢ ἑνοῦμαι μετά τινος, προστίθεμαι, συγκαταπάττομαι, ὅθεν

Πρόσκρισις, ἡ. Τὸ προσδικάζειν, καταψηφίζεσθαι, ἢ κατάκρισις. 2) παθ. ἕνωσις, ἁπάλυγησις, Θεμίστ.

Πρόσκρουμα, τό (προσκρούω), ταὐτὸν τῷ, πρόσπτωμα, σκάνταμμα, καὶ τροπ. αἰτία, ἀφορμὴ πρός ἐχθραν, ἢ δυσαρέσκειαν, καὶ καθόλ. δυσαρέσκεια, διαφωνία, διχόνοια.

Πρόσκρουσις, ἡ. Τὸ προσκρούειν, σκοντάβτειν, σφάλλειν, ταὐτὸν τῷ, πρόσκρουμα.

*Πρόσκρουσμα, τό = πρόσκρουμα.

*Προσκρουσμός, ὁ = πρόσκρουσις.

Προσκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ προσκρούων, προσκόπτων, σφάλλων, ἐχθρεύων, ἢ διεγείρων εἰς ἐχθραν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 316. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 62. ἐκ τοῦ

Προσκρούω, Μέλ. σύσω (κρούω). Σκοντάβτω, κτυπῶ πρός τι. α) συμπίπτω τινί, ἐντυγχάνω, κατὰ τύχην ἀπαντῶμαι μέ τινα· μετὰ Δοτ. β) σφάλλω πρός τινα, ἀδικῶ, βλάπτω, διεγείρω εἰς ἐχθραν, ἐχθρεύομαι, τινί, ταὐτὸν τῷ, προσκόπτω.

Προσκτάομαι, ῶμαι, μελ. ήσομαι (κτάομαι), μέσ. ἀποκ. Προσκτῶ κτάομαι, ἀποκτῶ ἀκόμη, κτήματα φέρω πρός ἐμαυτόν, πραμηεύομαι, κερδαίνω ἔτι, τί πρός τι ἢ τέτοιν, «Καρίης τὴν πολλὴν προσεκτήσαντο σφίσι σύμμαχον εἶναι ἔλπιδι ἀκόμη εἰς τὴν συμμαχίαν των καὶ τὸ πλεῖστον τῆς Καρίας, Ἡρόδ. ὗ, 103. καὶ 1, 73. ἀπαύτως καὶ ἐπὶ προσώπ. «προσκτᾶται τὸν Καλλίμαχον», Ἡρόδ. 6, 110. ἤτοι ἀποκτᾷ τὸν Βαλ. πρὸς τὸ μέρος του, τὸν σύρει εἰς τὸν σκοπόν του, καὶ «προσκτᾶσθαι τοὺς Ἀθηναίους», Ἡρόδ. 8, 136. ὅθεν

Πρόσκτησις, ἡ. Τὸ εἰσέτι ἀποκτᾶν, ἡ νέα κτῆσις καὶ κατοχὴ, ἢ τῶν ὑπαρχόντων ἐπαύξησις. Ἀρτεμίδ. γ'. 61.

Πρόσκτητος, ὁ, ἡ, ον (προσκτάομαι). Ὁ εἰσέτι ἢ ἐκ νέου ἀποκτηθείς, ὁ εἰς τὴν κτῆσιν προστεθεὶς ἢ πριστεθειμένος.

Προσκτίζω, μελ. ίσω (κτίζω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις κτίζω ἀκόμη, Θεμιστοκλ.

Προσκυδής, ές, ές, ὁ, ἡ (κῦδος) = ἐπικυδής, ἀμφ.

*Προσκυκλέω (κυκλέω) = προσκυκλινδέω, παρ' Ἀθην. 8, σελ. 360. C. ὅπου ὅμως ὁ Herm. καὶ Dind. προκυκλεῖς γράφουσι.

Προσκυλινδέω (κυλινδέω) καὶ προσκυλίνδω (κυλίνδω) Προσέτι, ἢ πρός τι, ἢ παρά τινα κυλίω, κατακυλίω τι, ὅθεν

Προσκύλισμός, ὁ. Ὁ προσέτι ἢ πρός τι κυλισμός, κύλισμα, συγχέτεται μετὰ τοῦ Προκυλισμοῦ.

Προσκυλίω, Μέλ. ίσω, (κυλίω) ποιητ. ἐπὶ προσκυλίνδω. (τὸ Ἴωτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἔστι μακρόν.)

Προσκυμαίνω, μελ. ανῶ (κυμαίνω). Τρέφω τὰ κύματα πρός τι μέρος, προσβάλλω διὰ τῶν κυμάτων, ἐλαύν. ἐπὶ θαλάσσης.

Πρόσκυνες, οἱ (κύων). Ὁ Ἀθήν. ἐν ξ'. 259. ὀνομάζει οὕτω κόλακάς τινας, οἵτινες δέκην κυσὶν κολακεύουσιν, ἵνα τραπέζης ἀπολαύσωσι, λοπαδοδούλους.

Προσκυνέω, ῶ, Μέλ. ήσω· συχνότρ. ήσομαι, ἀόρ. προσεκύνησα, ποιητ. ἐνίοτε προέκυσα, ἀπαρεμφ. προσκυσαι, Σοφ. Φιλ. 657. Ἀριστοφ. Ἱππ. 136. (κυνέω) Βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα καὶ διὰ φιλήματος ἀποδείκνυω καὶ φανερόνω τὸ σέβας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἢ ἔχω πρός τινα. Ἡρόδ. 1, 134. καὶ ἀντιθέτει ἐπὶ θεῶν αὐτὶ τοῦ Λατρεύω, Ἱκετεύω, Θεραπεύω· τοὺς θεοὺς, χθόνα, γῆν, κ. τ. τ. συχνάκ. παρὰ Σοφ. καὶ Ἀριστοφ. β) ἐπὶ ἀνδρώπων, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι, προσαγορεύω (οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι προσκυνέουσι, κατάντες μέχρι τοῦ γόνατος τὴν χεῖρα, Ἡρόδ. 2, 80. κυρίως δὲ οἱ Ἕλληνες ἐσήμαινον διὰ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ἀνδραποδώδες σέβασμα τῶν Περσῶν, οἵτινες ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως των ἔπιπτον κατὰ γῆς καὶ ἐφίλουν αὐτήν. Ἡρόδοτ. 7, 136. Προσκυνέειν βασιλῆα (Περσέα) προσπίπτοντας· καὶ ὁ αὐτ. 3, 86. 8, 118. ἄρα, προκυλινδοῦμαι, πίπτων κατὰ γῆς, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἕως ἐδάφους, ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπιστηριζόμενος (καθὼς π. χ. αἱ παρ' ἡμῖν Μετάνοιαι), καὶ διὰ τοῦ τοιούτου σχήματος τιμῶ καὶ σεβάζομαί τινα ἱκετικῶς. «Οὐδένα ἄνδρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε». Ξενοφ. Ἀν. γ'. β'. 8. Ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείτου Ἐπιστολ. κεῖται, ὡς Περσικὸν ἦθος «Ἐγκλείοντας τὸ στόμα προτιμᾶν· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἁπλῶς αὐτὶ τοῦ, Τιμῶ, σεβάζομαί τινα· ἔστι καὶ ἀναχωρῶ ἀποχαιρετῶ, ἀφίνω ὑγιᾶ, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φίλ. 533. «Προσεύσαντες τὴν ἔσω εἰσοίκησιν· κεῖται, αὐτὶ τοῦ, Ἀσπασάμενοι, δόντες τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἀποχαιρετήσαντες «Στείχε προσεύσας χθόνα», ὁ αὐτὸς αὐτόθι στίχ. 1408. παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. εὑρῆται ἔτι τὸ προσκυνῶ καὶ μετὰ Δοτ. Lobeck. Φρυν. σελ. 463. (ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ, κύων, φαίνεται ἔλως παράλογος)· ὅθεν

Προσκύνημα, τό. Σέβασμα, λατρεία, τὸ πρὸς τὴν γῆν πέσιμον ἐνώπιον ἄλλου, κ. τ. τ.

Προσκύνησις, ἡ. Τὸ προσκυνεῖν, λατρεύειν, προσκίπτειν, καὶ = Προσκύνημα.

Προσκυνητήσιμος, ὁ, ἡ, ον Ἄξιος τοῦ νὰ τὸν προσκυνῇ τις, ἀξιοπροσκύνητος, ἀξιολάτρευτος. Τιμωθ.

Προσκυνητής, τοῦ, ὁ. Ὁ προσκυνῶν, λατρεύων, λατρευτής. Καθόλρ. ἐπίρ. καὶ κατὰ νεώτατ. ἑλλ. ἔνι. ὃς τις ὑπάγει καὶ προσκυνεῖ τὸν ἱερὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος, συνῆθ. Χατζῆς.

Προσκυνητός, ἡ, όν. Ὃν προσκύνησεν, ἢ πρέπει νὰ προσκυνήσῃ τις, ἄξιος τοῦ προσκυνεῖσθαι, λατρευτός.

Προσκύπτω, Μέλ. ψω. (κύπτω). Κύπτω, κλίνω πρός τι, σκύπτω εἰς τοὔμπροσθεν. «Πρὸς τὸ οὖς σκύπτω διὰ νὰ εἰπῶ τι κρυφίως εἰς τὸ αὐτί, ψιθυρίζω, κρυφομιλῶ, Πλατ. Εὐθυφ. σελ. 275. Ε. Ἰκε. Ἀχιλ. Τατ. σελ. 835.

Προσκυρέω, ῶ, Μέλ. ήσω. καὶ, κύρσω, εἴρ. προσέκυρτα (κυρέω). Φθάνω, καταντῶ μέχρι τινός, προφθάνω, προσέρχομαι, προτυγχάνω. μετὰ Δοτ. προσέκυρσε Κυθήρῃ, Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ πλησίον ἢ παρὰ εἰμί, πάρειμι, πλησίον εἰμί, καὶ 2) ἐπιτυγχάνω, ἀποτυγχάνω τι, διαχώλ. Ξενοφ. 11. ὅθεν

*Προσκύρησις, ἡ. Τὸ ἐφικνεῖσθαι, καταντᾶν, ἐπιτυγχάνειν, ἀπάντησις, ἐπιτυχία.

Προσκυρόω, μέλ. ώσω (κυρόω) Εἰσέτι, πρὸς τούτοις ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ, κυρόνω, καὶ ἀτελέμ, διορίζω δι' ἀποφάσεως, ἰδιοποιῶ, ἀποδεικνύω. ὅθεν

Προσκύρωσις, ἡ. Ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις, συναπόδειξις, συναίνεσις, δι' ὑποσχέσεως βεβαιούντες, ἢ κοινὴ προσομολογία.

Προσκύρω, ταὐτὸν τῷ, Προσκυρόω.

*Πρόσκυσον, προστακτ. ἀόρ. α. τοῦ προσκυνέω.

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ. (κώπη). Ὁ πρὸς τὴν κώπην ἢ πλησίον τῆς κώπης ὤν, κείμενος, κωπηλατῶν, κωπηλάτης. Θουκυδ. δ'. 10.

Προσλάζομαι, κελ, «Προσλάζεται. (λάζομαι) ἀποδ. μέσ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πάζω, Προσλαμβάνω. Εὐρ π. Ἑκ. 63. «Γραιᾶς χειρὸς προσλαζόμενοι».

Προσλαλέω, μέλ. ήσω (λαλέω) μετὰ Δοτικ. Λαλῶ πρός τινα, συνομιλῶ, ἢ φλυαρῶ, λαλῶ εἰς τὰ χαμένα. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν. ὅθεν

Προσλαλιά, ἡ. Συνομιλία, ὁμιλία πρός τινα, ἢ μετά τινος. Λουκιαν. ἀνῳ.

Προσλαμβάνω, μελ. λήψομαι, ἀόρ. προσέλαβον (λαμβάνω) Προσέτι λαμβάνω, ἐκτός τῶν ἄλλων πέρυσι ἔτι, ὅθεν α) Προσέτι ἢ πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ νέου δέχομαι, κτῶμαι, κυριεύω, λαμβάνω ἢ φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, προσάγομαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ὡς, π. χ. δέξει ἑαυτῷ προσ. Ξεν. συμπ. δ', 8. ἀποκτῶ εἰσέτι δόξαν διὰ τῶν ἔργων μου. προξενῶ ἐμαυτῷ νέαν δόξαν β) Λαμβάνω εἰς βοήθειαν, δέχομαί τινα διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ μετὰ αἴτησιν. γ) ταὐτὸν τῷ, συλλαμβάνω, βάλλω τὴν χεῖρά μου ἐπί τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ χέρι μου, τινί, ὅθεν, εἰσφέρω, βοηθῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περίστημι, ὑπερασπίζομαι, προξενῶ, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιβάλλω χεῖρα, ἐπιλαμβάνω, Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. γ. 11 καὶ 12 »Προσελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ἅρμαλυν καὶ οἱ πρεσβύτεροι χεῖρα ἐπὶ τὰ ὅργια, συνεβοήθουν, συνεργάζοντο· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, συνεισφέρω, συνεργῶ, συμπράττω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάλυσιν, Ἀριστοφ. Βατραχ. καὶ μετὰ γεν. »προτελάβετο τοῦ πάθους«, Ἡρόδ. 8, 9. Schweigh, ὅπου κατ' ἄλλην γραφ. προσβάλλατο κεῖται.

Προσλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Προσέτι λάμπω, λαμπρὸν ἔχω, αὐγάζω, Πλάτ. Πολ. 10. σελ. 617, Ἀστ. ὄθεν

*Πρόσλαμψις, ἡ. Τὸ λάμπειν εἰσέτι, λάμψις ἀνωδίνου ἐκ νέου.

Προσλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Προσέτι ἢ πλησίον βάλλω, πλησιάζω· μέσ. προσλέγομαι, καὶ προσλέκτο, ἀντὶ προσελέγετο, βάλλω ἑμαυτὸν παρά τινι, ἐφάπτομαι, καταλλίομαι πλησίον τινός, ὡσὲ τι, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερεύνων ἕκαστα, Ὀδ. Μ, 34. ἤτοι, μ' ἔβαλε νὰ καθήσω, καὶ ἐκάθησα καὶ αὐτὴ πλησίον μου· ὥστε οὕτως δηλοῦται διὰ τοῦ ῥήματος τούτου μεγάλη τις σχίσις καὶ εἰσοίκησις ἑνὸς πρὸς ἕν ἄλλο. 2) συνηδ. ὁμιλῶ πρός τινα, λέγω ἀποτελοῦμαι διὰ λόγων, μετὰ αἰτ. καὶ μέσ. »Προσλέγομαί τιναν, ὁμιλῶ πρός τινα, Ἀπολλών. Ἀρχ. δ'. 833. »Τοῖσι προσελέξατο μῦθον, ἀντὶ τοῦ, προσέλεξε, προσεῖπε· καὶ προπ. ὁμιλῶ κατ' ἐμαυτόν, διανοοῦμαι, σκοπὸν ἔχω, ἢ βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι, ὡς κακὰ προσελέξατο θυμῷ, Ἡσ. Ἔρ. 501. ἤτοι κακοὺς σκοποὺς εἶχον εἰς τὴν ψυχήν του.

*Προσλείπω, μέλ. ψω (λείπω). Εἰσέτι, ἢ κατά τι ἐλλειπὴς εἰμι, ἐλαττοῦμαι, μετὰ γεν. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 15, 11.

Προσλεπτύνω, μέλ. β'. νῶ (λεπτύνω). Προσέτι λεπτύνω, κάμνω τι ἀκόμη λεπτότερον, ἢ ἐχυρότερον.

Προσλούσω (λούτω), ποιητ. Πρός τινα βλέπω, κυττάζω.

Πρόσλημμα, τό (προσλαμβάνω). Ὁ προσέλαβέ τις, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις ἔτι κατὰ προσθήκην, Ἐκκλ.

Προσληπτέος, ἑα, έον, ῥηματ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ προσλαμβάνω, Ὃν πρέπει νὰ λάβῃ τις ἔτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσληπτικός, ἡ, όν. Ὁ προτέτι λαμβάνων, ὁ προσκτώμενος, ὁ πρὸς ἑαυτὸν λαμβάνων, ἢ προσαγόμενος, ἐκ τοῦ

Πρόσληψις, ἡ (προσλαμβάνω). Τὸ προσέτι λαμβάνειν. 2) ἐν τοῖς Συλλογιστικοῖς λέγεται ἡ εἰς τὴν Μείζονα ἐκλαμβανομένη δευτέρα πρότασις, assumptio Διογ. Δ. 7, 82. καὶ Cicero de Divin. 2. 53.

Προσλιμενίζω, μέλ. ίσω (λιμενίζω). Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω. Σχολ. Αἰσχυλ. Περσ. 70.

Προσλιπαίνω, μέλ. ανῶ (λιπαίνω). Προσέτι λιπαίνω, ποιῶ περισσότερον, ἀκόμη παχύτερον καὶ ἐν γεν. χοιρίνου, αἰξένου, πολλαπλασιάζω. Ἀρχ. Δεινόσ. ἀ. 13. »Τοῦ ποταμοῦ προσλιπαίνοντος αὐτήν, παχύνοντος αὐξάνοντος αὐτὴν διὰ τοῦ ἐπιβλλομένου πηλοῦ.

Προσλιπαρέω, ῶ, Μελ. ήσω (λιπαρέω). Μένω πολὺν καιρόν, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ἐπιμένω ἐπιστρίβω, ἐγκαρτερῶ εἰς τι πρᾶγμα, ἢ καταγίνομαι ἐπιμόνως, ἐνασχολοῦμαι ἀδιακόπως μέ τι· μετὰ Δωτικ. εἶδος »Προσλιπαρεῖν τῇ χώρᾳ«, διατρίβειν, διαμένειν ἐπὶ χρόνον πολὺν ἐν τῇ χώρᾳ· προσκαρτερῶ, μετέρχομαι καὶ ἐξασκῶ ἔργον τι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας· 2) ἐπιτρ. ἐπὶ δανείων καὶ παρακλήσεως, ἐπιμένω σταθερῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, ἐκλιπαρῶ· ὄθεν

Προσλιπάρησις, ἡ. Τὸ ἐπιμένειν καὶ χρονίζειν εἴς τινα τόπον, ἢ ἐπί τι, τὸ θερμῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύειν, ἐπίμονος καὶ θερμὴ παράκλησις.

Προσλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι (λογίζομαι), μέσ. Ἀποθ. Προσέτι λογίζομαι, λογαριάζω, ἢ ἀριθμῶ, τοιέτι· συγκαταριθμῶ, συγκατατάττω, »τὴν γὰρ ἐς Ἔφεσον εἰς Σαρδις ὁδὸν δεῖ προσλογίσασθαι ταύτην«, Ἡρόδ. 5, 54. ἤτοι, πρέπει νὰ συγκαταριθμήσωμεν καὶ τὴν ὁδὸν ἀπὸ τὴν Ἔφεσον ἕως τὰς Σάρδεις· ὄθεν

*Προσλογιστέος, ἁ, έον. Ὃν πρέπει τις νὰ λογαριάσῃ ὁμοῦ, νὰ συγκαταριθμήσῃ, νὰ καταξῇ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, τινί, Ἡρόδ. 7, 185.

Προσλογοποιέω, μέλ. ήσω (λογοποιῶ). Ἐν τῇ διηγήσει προστίθημί ἔτι, λόγους πλάττω, ἢ ἐφευρίσκω προσέτι, Ἰωσηπ.

Προσλοιδορέομαι, μέλ. ήσομαι (λοιδορέω) μέσ. Ἀποθ. μετὰ διπλ. ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. Πρός τοῦ. ἄλλους λοιδορῶ ἢ ὑβρίζω ἔτι, ἐπιφέρω ὕβριν τινά.

*Πρόσλοιπος, ὁ, ἡ, ον (λοιπός). Εἰσέτι ἐπίλοιπος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μένει ἔτι ὡς ὑπόλοιπον.

Προσλυμαίνομαι, μέλ. ανοῦμαι (λυμαίνομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι λυμαίνομαι, φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω.

Προσλυσσάω, Μέλ. ήσω (λυσσάω). Πρός τινα λυσσῶ, ὑπάγω, ὁρμῶ κατά τινος ὡς λυσσασμένος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ζ'.

Προσμάθησις, ἡ (προσμανθάνω). Τὸ προτέτι μανθάνειν. ἢ ἡ μάθησις νέων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 13. κεῖται ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ »Πρὸς μάθησιν· ὄθεν

Προσμαθητέον, πρέπει νὰ μάθῃ τις ἔτι, νὰ διδαχθῇ ἀκόμη, Ξενοφ. Οἰκ. ιγ'. 1. »Τί καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσται«.

Προσμαλάσσω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Προσέτι μαλάσσω, μαλακώτερον, ἁπαλώτερον ποιῶ.

Προσμανθάνω, μέλ. θήσομαι (μανθάνω). Προσέτι μανθάνω, διδάσκομαι.

Προσμαρτυρέω, μέλ. ήσω (μαρτυρέω). Προσέτι μαρτυρῶ διὰ μαρτύρων ἐπικυρόνω, βεβαιῶ· μαρτυρίαν ἐπιφέρω· μετὰ Δωτ. πράγ. »Τῷ ῥηθέντι προσμαρτυρεῖνε«, Πλούταρχ.

Προσμαρτύρομαι, μελ. ροῦμαι (μαρτύρομαι) μέσ. Ἀποθ. Σχολ. Αἰσχυλ. ἐπικαλοῦμαι ἢ προσκαλοῦμαι εἰς μάρτυρα εἴς τι.

*Προσμάρτυρος, ὁ, ἡ, ον (μάρτυς). Μάρτυς, ὁ προσκαλούμενος διὰ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν του ὑπέρτινος.

Προσμάσσω, Μλ. ξω (μάσσω) μετὰ Δωτ. Ἐπιθλίβω ἢ προσπίπτω, προσκολλῶ, συσφίγγω, σφιγκτὰ συνδέω, συγκολλῶ. »Προσέμαξε τὸν Πειραιᾶ τῇ πόλει· κωμ. ἀντὶ συνήνωσε, συνῆψε τὸν Πειραιᾶ μετὰ τῆς πόλεως· Ἀριστοφ. Ἱππ. 815. καὶ »πλευραῖσι προσμαχθέντα«, Σοφκλ. κολλημένον κατὰ τὰ πλάγια· ὁμοίως καὶ κατὰ μετοχ. μέσ. ἀόρ. εἰς παθ. ἐνν. »πηλέφιλον ποτιμαξάμενοι« Θεοκρ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης, ἀντὶ τοῦ, Προσκλύζειν, πλημμυρεῖν, Λυκοφ. 1029.

*Προσμάστιος, ὁ, ἡ, ον, Δωρ. ποτιμάστριος. Ὁ πρὸς τοὺς μαστούς, ἢ ἐπὶ τῶν μαστῶν, ἐπὶ τοῦ στήθους ὤν, εὑρισκόμενος.

Προσμάχομαι, μελ. μαχέσομαι, συνηθεστ. μαχοῦμαι (μάχομαι) μέσ. Ἀποθ. Μάχομαι, πολεμῶ πρός τινα μετὰ Δωτ. »Τοῖς παῖσι προσμάχομαι· ἀντὶ τοῦ, πολιορκῶ. Πλούταρχ.

Προσμειδιάω, ῶ, μέλ. άσω (μειδιάω) Μειδιάω, χαμογελῶ ἐπί τι τινί Lobeck. Φρυν. σελ. 403.

Προσμελέομαι, Ἀποθ. οὐδετ., ταὐτόν τῷ, ἐπιμελέομαι, Ἡσύχ.

Προσμελῳδέω, Μλ. ήσω (μελῳδέω). Προσέτι ἢ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις μελῳδῶ ἀκόμη, ἢ προσθέτω μελωδικοὺς τόνους.

Προσμένω, μελ. νῶ (μένω). Μένω πρός τι, ἢ ἐπί τι, προσκαρτερῶ, ἐπιμένω, χρονίζω, καρτερῶ, Ἡρόδ. 8, 4. μετὰ Δοτ. καὶ 2) μεταφ. μετὰ Αἰτ. ὑφίσταμαι, ἢ προσμένω γενναίως τὸν ἐχθρόν, ὑποφέρω, ὑπομένω »Ὄφρα προσμένοι ἀλαλὰν Δυσίωνα«, Ποιητ. Νέμ. 3, 105., καὶ Θεογ. 1140 Ξενοφ. Κυρουπ. Δίτυχλ. Εὐμεν. 488.

Προσμερίζω, μελ. ίσω (μερίζω). Διαμοιράζω, διανέμω, δίδω κατὰ μερίδας.

Προσμεταπέμπομαι (πέμπω), μέσ Προσέτι μεταπέμπομαι, στέλλω καὶ φέρω, κράζω πρός.

Προσμετασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Προσέτι, ἀκόμη μετασκευάζω, μεταποιῶ, μετασχηματίζω. Διονύσ. Ἁλ. συνθ. Ὀνομ. ξ'.

Προσμετρέω, μέλ. ήσω (μετρέω). Προτέτι μετρῶ, προστίθημι.

Προσμηχανάομαι, ῶμαι, μελ. ήσομαι (μηχανάομαι), μέσ. ἀποθ. καὶ προσμηχανεύω. Προσέτι μηχανῶμαι, μηχανὰς ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ἢ προστίθημι. Παρ' Αἰτχύλ. »Γόμφοις προσμηχανῶ ἀντὶ τοῦ, μετὰ τεχνης συνάπτειν, προσηλοῦν, στερεοῦν μετὰ γόμφων.

Προσμήχω, μέλ. ξω (σμήχω). Πρότερον σμήχω, ἀποσπογγίζω, ἀποτρίβω, καθαρίζω. Γεωπονικ.

Προσμίγνυμι, καὶ, προσμιγνύω, Μλ, ξω (μιγνύω), καὶ προσμίγω. Προσέτι σμίγω, μιγνύω, ἀνακατόνω, φέρω ἢ βάλλω, ὁμοῦ, συνδέω, συνάπτω τι μετά τινος, προσκολλῶ, τινί, καθόλ. βάλλω τινὰ εἰς σχέσιν, ἕνωσιν μετά τινος πράγματος, τὸν ἑνόνω μέτ' ἄλλο, καὶ ἑπομένως χορηγῶ, προξενῶ, ἐπιφέρω, ὡς »Ἥρᾳτες προσέμιξε δεσπότανε· Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 34. ἤτοι, ἤνωσε αὐτὸν τῇ νίκῃ, νικήσαι ἐποίησε· ὡς Οὐδέτ. καὶ Μέσ. ἀντὶ τοῦ, Συνάπτομαι, ἑνοῦμαι, προτέρχομαι, παρεγίνομαι, πλησιάζω, συνέρχομαι· μετὰ Δοτικ. »Ὅπως οἱ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν (τοῖς ἄλλοις)«. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β'. 16. ἕως οὗ νὰ ἑνωθῶσι, νὰ σμίξωσι, νὰ ἀνταμωθῶσι· καὶ ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, προσπίπτω, πιάνομαι »τοῖσι δὲ εἰσβαλοῦσι εἰς τὴν Ἀττικὴν χώρην ἡ τῶν Θεσσαλῶν ἵππος πρώτη προσέμιξεν«, Ἡρόδ. 5, 64. ἤτοι συναπαντᾷ, πλησιάζει εἰς χεῖρας μὲ τοὺς εἰσβαλόντας εἰς τὴν Ἀττικὴν γῆν· ὡσαύτως καὶ, Ἡρόδ. 6, 112. παρὰ τοῖς ποιηταῖς φέρεται καὶ μετὰ Αἰτ. ἀντὶ τοῦ, προσβάλλω, κτυπῶ τὸν ἐχθρόν. β) ἐπὶ τόπου, πλησιάζω, προσέρχομαι, ὑπάγω πρός, μετὰ δοτ. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ἀράζω, »ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προτφαρόμενοι προσέμιξαν τῇ Νάξῳ«, 6, 96. ὁμοίως καὶ, 7, 168. 8, 130. καὶ μετὰ τῆς προς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κύρ παιδ. β'. δ'. 21. »Προσμίξας προς τὰ ὅρια τῶν Ἀρμενίων«, πλησιάσας, φθάσας, οὕτω καὶ τό, »Τοῖς τείχεσι προσμίξαντι«, Πλουτ. ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἀντί, ἐφορμῆσαι κατὰ τῶν τειχῶν, καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ἐφοδον ποιεῖν.

*Προσμίμνω (μίμνω), ποιητ. σχηματ. ἀντὶ, προσμένω.

Πρόσμιξις, ἡ (προσμίγνυμι) Μῖξις πρός τι, ἀνακάτωσις, ἕνωσις, σύναψις, 2) Ἀνταμωσις, ἄφιξις, ἐπέλευσις, προσβολή, συμπλοκή, κυρ. πλησίασις Δίων Κασσ.

Προσμίσγω, (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, Προσμιγνύω.

Προσμισέω, μέλ. ήσω (μισέω) Προτέτι ἢ ἅμα μισῶ. Δημοσθ.

Προσμισθόω, μελ. ώσω (μισθόω) Προσέτι μισθόνω, εἰς μισθὸν δίδωμι, ἐνοικιάζω. Μέσ. Προσμισθοῦμαι, προσέτι μισθοῦμαι, συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν τινὰ ἐπὶ μισθῷ, λαμβάνω, ἀναδέχομαι τι ἐπὶ μισθῷ, ἢ ἕνεκα μισθοῦ ἐργάζομαι, δουλεύω, μισθωτὸς εἰμι, γίνομαι.

*Προσμοιράζω, μέλ. άσω (μοιράζω). Δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιράζω, διανέμω, εἰς μερίδιον δίδω. Ἑρμ. παρά Στοβ.

Προσμολεῖν, ἀπερμφ. τοῦ, ἀορστ. προσέμολον ἐκ τοῦ ἀχρηστ. Ἐνεστ. προσβλώσκω = προτέρχομαι, ὑπάγω, προχωρῶ πρός, φθάνω πρός.

Προσμονή, ἡ (προσμένω) ἐπιμονή, καρτερία ἐπί τι πρᾶγμα ἢ ὑποκείμενον, ἐνδιατριβή, ἐπασχόλησις.

Πρόσμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος) Ὁ ὑπό τῆς Μοίρας διορισθείς, ἢ ὑπό τῆς Μοίρας εἰς τινα δυστυχίαν ὁρισθείς, πεπρωμένος, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θῆβ. 578. ὅπου κατά τόν Σχολιαστήν ἑρμην. ὁ ἐπί δυστυχίᾳ, κακοτυχίᾳ γεννηθείς· καί ὅπου παρ' ἄλλους χειρογρ. »προσπορον εὑρηται, ἄλλοι δέ κόμοσπορον« ἀναγινώσκουσιν.

Προσμυθέομαι, μέλ. ήσομαι (μυθέομαι), ἀποθ. μέσ. καί Δωρκ. προτιμυθήσασθαι. Ὁμιλῶ πρός τινα, ἀποτείνω τόν λόγον μου πρός τινα, διευθύνομαι διά λόγων, ὡς, »οὐδ' ἐόν υἱόν ἔτλη... προτιμυθήσασθαι,« Ὀδ. Δ, 143. καί μετά δοτ. Θεόκρ. νέ. 66.

Προσμυθεύω, μέλ. εύσω (μυθεύω). Προτάττω μῦθους ποιῶ, πλάττω, καί μέσ. ἐπί τῆς αὐτῆς σημασ. Πολύβ. λδ' 2.

Προσμυθολογέω, μέλ. ήσω (μυθολογέω). Ὁμιλῶ, ἢ φλυαρῶ μετά τινος, τινί, Δουκιαν. καί προσμυθολογέομαι, ὡς μέσ. ἀποθ.

Προσμυθοποιέω, μέλ. ήσω (μυθοποιῶ). Λόγους ποιῶ πρός τινα, ὁμιλῶ πρός τινα, τινί.

Προσμύρομαι (μύρω), ἀποθετ. οὐθετ. Ῥέω πρός, ἢ ἅμα, ἐκταυτῷ ῥέω, Ἀνθολ.

*Προσναυμαχέω, μελ. ήσω (ναυμαχέω), μετά δοτ. Συγκροτῶ ναυμαχίαν τινί παρά τινι ἢ πλησίον που.

Προσναυπηγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ναυπηγέω). Προσέτι ἢ ἐκτός τῶν ἄλλων ναυπηγῶ ὅτι, κατασκευάζω πλοῖα νέα, καί παρ' Ἡρόδ. ζ, 144.

Προσναυτιάω, ῶ, μέλ. άσω (ναυτιάω). Προσέτι ἢ ἅμα ἐπί τι ναυτιάω, δοκιμάζω ναυτίαση ἢ ἀηδίαν, τινί.

Προσνεανιεύομαι, μέλ. εύσομαι (νεανιεύομαι), μέσ. ἀποθ. Φέρομαι εἰσέτι μέ νεανικόν τρόπον πρός τι, ἢ μέ νεανικήν κουφότητα, ὡς νέος καί ὑπερήφανος προστίθημι ἀνδραγαθίας καί κατορθώματα κομπώδη, Δίων Κάσ.

Προσνέμω, μέλ. β'. μῶ (νέμω). Ἀπονέμω, ἀποδίδω, διορίζω, ἀποδείκνυμι, ἀριθμοῦμαι, ἀνατίθημι, τινί τι. 2) »Προσνέμειν ποίμναις, καμήλοις, εἰς νομόν βοσκήν φέρω, Εὐρ. Κύκλ. 36.

Πρόσνευσις, ἡ. Ἔπνευσις, νεῦσις, κλίσις πρός τι, ῥοπή σωματός τινος πίπτοντος, νεῦμα, σημεῖον τῆς κεφαλῆς εἰς ἔνδειξιν συγκαταθέσεως, συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἐκ τοῦ

Προσνεύω, μέλ. εύσω (νεύω). Κλίνω πρός τι, ἢ νεῦμα ποιῶ, κάμνω σημεῖον μέ τήν κεφαλήν διά νά δείξω, ὅτι εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συγκατανεύω, συγκατατίθημι.

Προσνέω, μέλ. νεύσομαι (νέω). Ἠλυμβῶ πρός τι, ἤτοι φέρομαι κολυμβῶντας πρός τι.

Προστήχω, καί συχνότ. προσνήχομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι), ταυτόν τῷ, προσνέω, ἔτι καί ἐπί ὑδάτος, ῥέω, ἐκχέλλω πρός τι, βρίχω, Θεόκρ.

Προσοικάω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκάω). Προσέτι οἰκῶ, Ἱπποκρ. »προσοικοῦντα, διά τόν ὃς τις περισσότερον ἐπιμένει εἰς τήν χρῆσιν τινός πράγματος.«

Προσνίσσομαι, καί Δωρ. ποτινίσσομαι (νίσσομαι), ἀποθ. ταυτόν τῷ, προσέρχομαι, ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω πρός τινα, μετά τῆς εἰς, Ἰλ. Ι, 381.

Προσνοέω, ῶ, μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι νοῶ, παρατηρῶ, Ξεν. Κύρ. παιδ. ζ'. γ'. 7. ὅπου ἀλλοῦ γράφεται »προσνοέω«.

*Προσνομοθετέω, μέλ. ήσω (νομοθετέω). Εἰσέτι, ἐκ νέου νομοθετῶ, ἢ διά τινος λόγου διατάττω αὖθις.

Προσνωμάω, ῶ, μέλ. ήσω (νωμάω). Κινοῦμαι πρός τινα, προτέρχομαι, προστρέχω, εἰς ὕδωρ προσν. Σοφοκλ. Φιλ. 717.

*Προσοβέω, μέλ. ήσω (σοβέω). Πρότερον, ἢ πρό τοῦ καιροῦ ἀποσοβῶ, ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω τι.

Προσογκάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (ὀγκάομαι), μέσ. ἀποθ. Μεγάλως ὀγκῶμαι, φουσκώνω (ὀγκαρίζω), ἐξαιρ. ἐπί ὄνου.

Προσογκέω, ῶ (ὄγκος). Λαμβάνω ὄγκον ἢ βάρος περισσότερον, εἰσέτι ἐξογκοῦμαι, Ἀριστοτ. πρόβλ. λθ'. ε. 11. »προτογκεῖν φαίνεται, φαίνεται, ὅτι λαμβάνει ὄγκον περισσότερον, ὅτι ἐπαυξάνει ὁ ὄγκος αὐτοῦ.

Προσογκής, ές, ὁ, ἡ, ές (ὄγκος). Ἐπαυξημένος κατά τόν ὄγκον, κατά τήν περιφέρειαν, ὀγκώδης, ἐπέχων πολύν τόπον.

Προσοδεύω, μέλ. εύσω (ὁδεύω). Πρόσοδον, εἰσόδημα φέρω, δίδω, χορηγῶ, ἐξαιρτ. ἐπί ἀγροῦ, καρποφορῶ, Κλήμ. Στρωμ. δ'. σελ. 566. μέσ. »προσοδεύομαι, ἔχω ἢ λαμβάνω εἰσοδήματα, πρόσοδον, καρποῦμαι (εἰσοδιάζω), Στράβ. καί ἄλλοι· »Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύονται« παρ' Ἰαμβλ. πυθ. ά. 17. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τό, παρασκευάσαντες, προμηθεύσαντες, ἑτοιμάσαντες ὡσεί ἐφόδια τῆς ὁδοῦ.

Προσοδιάζομαι, ταυτόν τῷ, προσοδεύομαι, Εὐσταθ. Ἰλ. Τ, σελ. 1281. 48.

Προσοδιακός, ἡ, όν, ἴδε προσοδικός, πάνυ ἀμφ.

Προσοδικός, ἡ, όν (πρόσοδος). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προσόδους, εἰσοδήματα, ἢ ὁ χορηγῶν ἱκανάς προσόδους, ἐπικερδής, χορηγητικός, Στράβ. ς'. σελ. 1188.

Προσόδιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς πομπήν τινα ἢ τελετήν δημόσιον, πανηγυριζομένην ἔν τινι καιρῷ, ἢ πάν ὅ,τι συνεπάγεται νά γίνηται εἰς τόν καιρόν μιᾶς τοιαύτης κοινῆς ἑορτῆς, ὅθεν προσόδιον, τό, προσνικητ. τοῦ, μέλος, ὕμνος πανηγυρικός ψαλλόμενος εἰς τιμήν Θεοῦ τινος, ἢ εἰς εὐχαριστηρίων ἑορτήν τινα, συνήθως συνοδευόμενος ὑπό αὐλῶν, καί αὐτός ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 857. Spanh »Πρόσοδα μεγάλα σεμνά προσεύκαι θεοῖσιν, ἅρμα δέ χάριτος ἔτευκεν πρόβατόν τι δύεινα, καί Καλλίμ. Ἰον. 1. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, ᾠδή, Θεοῦ ὕμνον περιέχουσα· ὁ δέ Ἐτυμολ. διά τοῦ, λιτανεία μετά ὕμνων, παρά τό προσιέναι, μετά τούτου, τοῖς θεοῖς, ἔνθα ἐπιμένει. Ἰστέον, ὅτι τῶν μελῶν καί τῶν ὕμνων τά μέν καλεῖται προσόδια, τά δέ ὑπορχήματα, τά δέ στάσιμα. Καί προσόδια μέν τά λεγόμενα ἄσματα, εἰσφερόμενα εἰς τόν βωμόν τῶν ἱερείων. — Ὑπορχήματα δέ, ἃ τινα παλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καί τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, εἰσαγομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δέ, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετά τό κύκλῳ ἐρωμεῖν τοῦ βωμοῦ, κ.τ.λ. ἐκ τοῦ

Πρόσοδος, ἡ, (ὁδός). Τό ὑπάγειν, φέρεσθαι, πορεύεσθαι που, πλησίασις, προσέλευσις, ἡ ἡ πρός τά ἔμπροσθεν πορεία, δίοδος πρός τι, ἐπί τόπου. ὡς Πίνδ. Νέμ. 6, 76. »Πλατεῖαι πρόσοδοι,« καί Ξεν. Ἀναβ. Ε'. β'. 3. »Πρόσοδοι χαλεπαί πρός τό χωρίον,« καί ἐπί πράξεως, ὡς, πρόσοδον ποιεῖσθαι, πορεύεσθαι κατά τινος, φέρεσθαι ἐναντίον τινος, ἐκφέρεσθαι, ἐπί ἐχθρ. ἐνν. Ἡροδοτ. 7, 225. 9, 101. καί »πρόσοδοι τῆς μάχης« ὁ αὐτός 7, 212. ἀντί, ἔφοδοι, ἐφορμαί, ἐξαιρτ. δέ α) δημόσιος πομπή ἢ τελετή γινομένη δι' ἀσμάτων καί μουσικῶν ὀργάνων, ὅτε ἐπήγαιναν εἰς τινα ναόν διά νά κάμωσι θυσίαν, ἢ νά προσφέρωσι τυχάς καί ἐκεσίας, ταυτόν τῷ, προσαγωγή, καί πομπή, »θεῶν πρόσοδοι ἱερώτατοι,« Ἀριστοφ. β) ἡ πλησίασις τοῦ ἀνδρός πρός τήν γυναῖκα, συνουσία, συγκοίμησις. γ) ἡ παράστασις, παῤῥησίασις τοῦ ῥήτορος εἰς τήν ἐκκλησίαν, τό δικαίωμα τοῦ νά δημηγορῇ πρός τόν λαόν, ἔτι καί αὐτή ἡ πρός τόν λαόν γινομένη ὁμιλία, δημηγορία, ἀναφώνησις, λόγος. δ) ἄφιξις, φάσιμον, θεωρουμ. ὡς ἀπαιόλουσον τοῦ ἔρχεσθαι, προτέρχεσθαι. 2) Εἴσφορά, εἰσόδημα ἐπιτρεπτέας τινός, κοινοῦ πόρου, ὡς »φόρων προσόδους,« Ἡρόδτ. 3, 89. καί »πρόσοδος ἀπό τῶν μεταλλείων,« ὁ αὐτός 6, 46. συχνάκις δέ παρά τοῖς Ἀττ. καπό πλῆθ. ἀριθ. αὐτή τοῦ, ὁμαλός, συμφέρον, κέρδος, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 27. »Προσόδου οὔσης ἀπό τῶν ἐνδήμων καί ἐκ τῆς ὑπερορίας.«

Προσοδύρομαι, μέλ. β'. οὔμαι (ὀδύρομαι), μέσ. ἀποθετ. Προσέτι ὀδύρομαι, προσκλαίομαι κατά τινος, παραπονοῦμαι.

Προσόζω, παρακ. προσόδωδα (ὄζω). Πρός ὀσμήν δίδω, ἐκτείνω τι, ἢ δίδω, προσφέρω εἴς τινα νά ὀσφρανθῇ, νά μυρισθῇ τι, τινί τι. Ἐναργ. 2) ἀμτταβ. ὄζω, ὀσμήν ἐκβάλλω, ἀποφέρω προξενῶ ἀπό τοῦ σώματός μου, βρωμῶ, μετά γενικ. Ὁ Ἐτυμολ. παράγει τό »προσοζησασα« ἀπό τοῦ, προσοζέω

*Προσοίγνυμι, μέλ. οἴξω (οἴγνυμι, ἀνώμλ.). Εἰσέτι, ἀκόμη ἀνοίγω.

Προσοικειόω, ῶ, μέλ. ώσω (οἰκειόω). Οἰκείαν ποιῶ πρός τινα, εἰς σχέσιν φέρω, σχετίζω. β) τροπ. ἴδιον ποιῶ, ἰδιοποιῶ, προστρέπω, ἀποδίδω, Στράβ. ά. σελ. 191. Μέσ. προσοικειοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τινά οἰκεῖον, ἐμόν, φίλον μου, ἢ πιστόν μου. »Προσοικείουσι ἑαυτόν Ἡρακλεῖ κατά γένος,« Πλούτ. ἕτερον τῶν ἑαυτόν του συγγενῆ τοῦ Ἡρακλέους, ἀνάφερε τό γένος του εἰς τόν Ἡρακλέα. »Τό φλέγμα προσοικείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς,« Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἔχει περισσότερα συγγένειαν μέ τήν φύσιν. Οἱ προσοικειούμενοι, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, Διοδῶρ. Σικελ. σελ. 103. καί ντά προσοικειούμενα, ὅτα εὑρίσκονται πρός ἄλληλα συνημμοσμένα, καί ἔχοντα ἀμοιβαίαν συνέχειαν τό ἕν μέ τό ἄλλο. β) τροπ. κάμνω τι ἴδιον, ἰδιόν μου, σφετερίζομαί τι.

Προσοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκέω). Εἰσέτι, ἢ πλησίον οἰκῶ, κατοικῶ. Ἐπί πόλεων, κάμνω πλησίον που, γειτνιάζω εἰμί, μετά δοτ. 2) μεταβ. βάλλω τινά νά κατοικήσῃ πλησίον, παρά τινι, μετά αἰτ. ὀδόντ.

*Προσοίκησις, ἡ. Τό οἰκεῖν, κατοικεῖν πλησίον, παρά τινι.

Προσοικίζω, μέλ. ίσω (οἰκίζω). Εἰσέτι, ἢ παρά τινι, πλησίον που κατοικίζω, φέρω καί βάλλω ἐγκατοίκους, ἢ δι' ἀποικίας κατοικῶ ἐν νέου τόπῳ τινί.

Προσοικοδομέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκοδομέω). Προσέτι οἰκοδομῶ, κάμνω καί ἄλλην νέαν οἰκοδομήν.

Προσοικονομέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (οἰκονομέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων προσέτι οἰκονομῶ, διατάττω, εἰς κατάστασιν φέρω, τροντίζω, διευθετῶ.

Προσοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Γείτων, ὁ πλησίον κατοικῶν, συνοίκτης, μετά δοτικ. Πλωτ. Νόμ. ζ. σελ. 705. Α.

Προσοιμώζω, μέλ. ξω (οἰμώζω). Προσέτι οἰμώζω, οὐδύρομαι, δρηνῶ, προκλαίομαι, Ἰώσηπ.

Πρόσοισμα, τό (οἶσμα). Πᾶν ὅ,τι φέρει τις πρός ἑαυτόν, κυρίως τῷ, προσφερόμενον, κατ' ἐξοχήν τά φαγητά, Ἱπποκρ. καί προσφορά.

*Προσοιστέος, έα, έον, ἐπιθετ. ἐκ βρβ. τοῦ προσφέρω, ἅπερ ἴδε.

Προσοίχομαι, μέλ. οιχήσομαι (οἴχομαι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσ. ἐποιήθ. Εἰσέτι ἐπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ὑπάγω πρός τινα, προσελαύνω, πλησιάζω, προσέρχομαι, μετά τιν., εἰς, κτλ. «Προσεχόμενος ἐς κόσμον», Πλάτ. Πολ. 6, 8. «ἐσχωρεῦντας διὰ νὰ ὑπαγαίνωσι εἰς τὰ ἐν Δηλοῖς ἔπαθλα».

Προσαγγέλλω (ἀγγέλλω). «Τὴν ἐσὸν προτρεπτέλλειαν, ταύτὸν τῷ, προσέχειν τὴν νόον τῇ ἔητῇ, προσορμίζω, ἀράζω, ἔρχομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, πλέω εἰς τὴν ξηράν, «Πέδα κροτοσελλάειν», προσεγείρω, προσπαίω μὲ τὸν κέλα, σκοντάπτω.

Προσολοφύρομαι, μέλ. β'. οῦμαι (ὀλοφύρομαι), μέσ. ἀποθετ. ταύτὸν τῷ, προσοιμώζω. Προσέτι κ' ἐπί τε ὀλοφύρομαι, ἐδύρομαι, Δίων Κασ. «Ἀλλήλοις προσολοφύρασθαι», Πλούτ. προτελέσασθαι ὁ εἰς κατά τοῦ ἄλλου.

Προσομαρτέω, μέλ. ήσω (ὁμαρτέω). Συνοδεύω, συντρέχω, σκήπτω πρός τὸ μέρος τινος, τινί, Θεογν. 609.

Προσομιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁμιλέω). Ὁμιλῶ, σχετίζ. ἢ συναστρέφομαι ἔχω μετά τινος, καὶ Θέογν. 531. ἔσαν καὶ συναστρέφομαι, ἢ ὁμιλῶ, διαλέγομαι μετά τινος, τινί ἢ πρός τινα. Ξενοφ. Ἀλλ. ἀ. ἀ. 30. «Ἰδίᾳ πρὸς Ἕρμωνα προσομιλοῦντες, συνδιατρίβοντες, συναναστρεφόμενοι. 2) ἐπί πραγμάτων ὡσὶ τοῦ, διατρίβω, συναναστρέφω καὶ εἰκειότητα ἔχω μετά τινος πράγματος, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι, πείρα, Σοφ. καὶ Ἠλιόδ. κ. σελ. 379. «Κακὸν εἰς γείρονον σῶμα προσομιλῆσαι». 3) καὶ ἐπί τέχνων, ἐνδιατρίβω, χρονίζω καὶ, Θεογν. 216. ἔσαν

Προσομιλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προσομιλίαν, εἰς τὴν μετὰ ἄλλων συναναστροφήν, συνδιάλεξιν, Πλατ. Σοφιστ. σελ. 222. C.

Προσομιλία, ἡ (προσομιλῶ). Σχέσις, συναφὴ συνδιατριβὴ μετά τινος ἀντικειμένου, συναναστροφή, συνομιλία, συνδιάλεξις. 2) ἕνωσις, πλησίασις, «Θέρμου προσομιλίαι», Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Προσόμνυμι, καὶ προσομνύω, μέλ. β'. ομοῦμαι (ὄμνυμι). Προσέτι ἢ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ὀμνύω, ἢ ὅρκον ὑπόσχομαι καὶ ἄλλο τι εἶσέτι. Ξεν. Ἀναβ. β'. β'. 4. «Καὶ ὤμοσαν — εἰ δὲ βάρβαροι καὶ προσώμοσαν».

Προσομοιάζω, μέλ. άσω (ὁμοιάζω). Ὁμοιάζω τινί.

Προσόμοιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ ἐπίρρ. προσομοίως (ὅμοιος). Παρόμοιος, ὅμοιος ὑποσεῖς, παρ' ἐλάγιον ὅμοιος, ὅπου ἡ πρὸς κεῖται ὡς ἐλαττωτική, ἔσαν

*Προσομοιόω, μέλ. ώσω (ὁμοιόω). Παρατίθημι, παραβάλλω δύο ἢ πλείονα ἀντικείμενα πρὸς ἑλλήνα διὰ νὰ ἴδω ἐὰν ἦσι ὅμοια Διογ. Λαέρτ. 7, 10.

Προσομολογέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ προσομολογήσω, ὡς μέσ. ἀποθ. (ὁμολογέω). Συνομολογῶ, συμφωνῶ, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης. 2) ὑπίσχομαι, ἐγγυῶμαι, μηνυτεύω, ἀρραβωνίζω. 3) συγκατανεύω, συγκατατίθημι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 18. «Πάντες προσωμολογοῦντο», ἔσαν

Προσομολογία, ἡ. Συνομολογία, συμφωνία, ὑπόσχεσις, συγκατάθεσις, συναίνεσις εἴς τι.

Προσομόργνυμι, μέλ. όρξω (ὁμόργνυμι), καὶ μέσ. προσομόργνυμαι. Προστρίβω, ἀποσπογγίζω, κ' ἄλλ. τῆς ἀποσπογγίσεως μεταβάλλομαι, ταύτὸν τῷ, ἐπομόργνυμι, Πλούταρχ.

Προσομορέω, ῶ (ὁμορέω), ταύτὸν τῷ, ὁμορῶ, καὶ, προσμορῶ, ἄμφ.

Προσόμορος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀχρήστ. προσόμορος (ὅμορος), ταύτὸν τῷ, πρόσουρος γείτων, συνορεύς, τινί, Ἡρόδ. β, 178.

Προσονειδίζω, μέλ. ίσω (ὀνειδίζω). Προσέτι ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω ἐλέγχω.

Προσονομάζω, μέλ. άσω (ὀνομάζω). Ὀνομάζω, ἄνευ λέγου ὡς ἀμφβ. ὑποτίθεται, Διογ. Λαέρ. 2, 85. 3, 50. 7, 135, 147. ἔσεν

Προσονομασία, ἡ. Ὀνομασία, ἡ παρονομασία, παρώνυμα, Διογ. Λαέρ. 7, 107.

*Πρασονυμεσία, ἡ, λίαν. ἀντί, προσονομασία.

Προσοπτάζω, Δωρικ. ποτοπτάζω (ὀπτάζω), ποιητ. ἀντί, προσοράω, Ἀναλεκτ. ἀ. σελ. 195.

Προσοπτίλλω (ὀπτίλος), Δωρικ. ποτοπτίλλω. Προσβλέπω, θεωρῶ, κυττάζω πρός τι.

Προσοράω, μέλ. ὀψομαι (ὁράω). Ὁρῶ, βλέπω πρός τι ἢ κατά πρόσωπον, θεωρῶ, κυττάζω, μηνατήρων προσορᾶν.. ὁμιλεῖν, Ὀδ. Π, 29. (ὅπου Οὐλφ. ἐσορᾶν γράφ.) παρὰ δὲ Ἀττ. καὶ προσοράομαι, μέσ. ἀποθ. εὕρηται.

Προσοργίζομαι, μέλ. ισθήσομαι (ὀργίζω), ἀποθ. ωὐδέτ. Ἐπί τινι ἢ κατά τινος ὀργίζομαι, θυμόνω, φέρομαι μὲ ὀργήν, τινί.

Προσορέγομαι, μέλ. ξομαι (ὀρέγω), μέσ. ἀποθ. Ηυρίως, ἐκτείνω, ἁπλόνω ἐμαυτὸν πρός τι, ζητῶ νὰ πλησιάσω πρός τινα τόπον, ἢ πρόσ. καὶ τροπ. ζητῶ νὰ σύρω πρός ἐμαυτόν τι, νὰ κερδίσω πρός τὸ μέρος μου τινά, νὰ λάβω ἐπίρροιαν, ταύτὸν τῷ, πρόσκειμαι, μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 7, 6.

Προσορέω, ῶ, μέλ. ήσω (πρόσορος), μετὰ δοτ. Πλησίον τῶν ὅρων εἰμί, συνορεύω, Πολβ.

*Πρόσορρος, ὁ, ἡ, ον (ὄρρος). Ὁ πρὸς τὸν ὄρρον ὤν, ὁ πλησιάζων τῷ ὄρρῳ, τῇ αὐτῇ, ὅσεν Δωρ. ποτόρρον, ἐπίρρ. Θεοκρ. 5, 126.

Προσορίζω, μέλ. ίσω (ὁρίζω). Ὅρους τίθημι, προσδιορίζω, βάλλω σύνορον εἰς τινα τόπον, ἢ προστίθημι νέους ὅρους, καὶ τροπ. ἐπιβάλλω, διατάττω, διορίζω, Πλούταρχ. Λουκουλ. 19

Προσορμάω, μέλ. ήσω (ὁμάω). Κινῶ μὲ μεγαλητέραν ὁρμήν, ἢ εἰς μεγαλητέραν ὁρμὴν φέρω, βάλλω. 2) οὐδέτ. μεθ' ὁρμῆς τρέχω, κινοῦμαι πρός τι, πλησιάζω, προσβάλλω, συμπλέκομαι, ἐμβαίνω μεθ' ὁρμῆς.

Προσορμέω (ὅρμος). Ἐν ὅρμῳ εἰμί, ἵσταμαι ἀραγμένος μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ὅ ἐστιν, ἔχω τὸ πλοῖον, ἢ εἶμαι μετὰ τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα προσωρεύων.

Προσορμίζω, μέλ. ίσω (ὁρμίζω). Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, καὶ τὸ ἀράζω εἴς τι μέρος, καθόλου, ἀράζω τὸ πλοῖον, προσέχω τῇ γῇ. Μέσ. προσορμίζομαι, σὺν τῷ πλοίῳ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἢ στέκομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀγκυραν, ἀράζω. «Προσορμίζεσθαι πρὸς τὴν νῆσον», Ἡρόδ. 6, 97. ἔσεν

Προσόρμισις, ἡ. Τὸ προτερμίζειν, ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα μετὰ τοῦ πλοίου, ἄραγμα.

Πρόσορμος, ὁ (ὅρμος). Τόπος, ὅπου δύνανται νὰ προσορμισθῇ, ἤτοι νὰ ἀράξῃ ἓν πλοῖον, λιμήν, ὅρμος, Στράβ. ιδ'. σελ. 982.

Πρόσορος, ὁ, ἡ, ον (ὄρος). Πλησίον τῶν ὀρῶν ὤν, κείμενος, γείτων, συνορίτης, μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. ά. 12. «Τὰ πρόσορα ὑμῖν ἀπόστασον, τὰ πλησίον εἰς τὰ ὄρια, εἰς τὰ σύνορα ὄντα, καὶ Ἰων. πρόσουρος, Ἡρόδ.

Προσορχέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ὀρχέομαι), μέσ. ἀποθετ. Προσέτι, ἢ παρά τινι ὀρχοῦμαι, χορεύω, πηδῶ, ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ τινός. «Τοῖς λόγοις προσορχοῦμαι, ἀποδεικνύω χορεύουσι, ἢ σκιρτῶν τὴν χαρὰν μου εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ὁμιλίαν τινός, Πλούταρχ.

Προσόσσομαι, μέλ. οψομαι, ποιητ. ἰδὲ προτίσομαι.

Προσοσφραίνομαι, μέλ. αισθήσομαι (ὀσφραίνομαι), ἀποθ. μέσ. Εἰσέτι ὀσφραίνομαι, μυρίζω, αἰσθάνομαι ὀσμήν τινα, ἢ εἰσέτι ἀνιχνεύω, ἀνερευνῶ.

*Προσοσφραίνω, μέλ. β'. ανῶ (ὀσφραίνομαι). Δίδω εἰς τινα νὰ ὀσφρανθῇ, ἢ νραπῶ τι πρὸ αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ μυρισθῇ.

Προσουδίζω, μέλ. ίσω (οὖδας). Πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτω, ῥίπτω κατ' γῆς, καταβάλλω. «Λαβόντα τὸ παιδίον προτουδίσαι», Ἡρόδ. ζ, 92. 3. καὶ συντρίβω, κατασχίζω, Πλούταρχ.

Προσουρέω, ῶ, μέλ. ήσω (οὐρέω). Οὐρῶ, κατουρῶ πρός τι. «Ἅπαξ προσουρῆσαι τῇ τραγῳδίᾳ», Ἀριστοφ. Βατρ. 95. ὅταν αὐτοὶ κατουρήσωσι μίαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὴν τραγῳδίαν, δηλ. ὅταν τὴν εὕρωσιν ἀχρείαν καὶ μηδὲν ὠφελοῦσαν, τότε θέλουσι καταπατήσει καὶ καταφρονήσει αὐτήν, ὅπου ὁ Σχολ. πολλὰ ἐσφαλμένως ἐρμήνευσε διὰ τοῦ, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίαις δράματι ἐπαινεσέντα, εὐτυχήσαντα, ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, οὖρος ἤτοι εὐδιος, ἁρμόδιος ἄνεμος. Κατὰ τὴν κυρίαν σημ. εὕρηται παρὰ Διογ. Λ. 6, 64.

Προσούριος, ταύτὸν τῷ, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Σουΐδ.

Πρόσουρος, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πρόσορος, μετὰ δοτ. Γείτων, συνορίτης, ὥσπερ προσόμουρος, καὶ ὅμουρος, Ἡρόδ. 2, 12, 18. 3, 97, 102. 5, 49.

*Προτουρος, ὁ, ἡ, ον (οὖρος). Κινούμενος, ἢ φερόμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, «ἢ αὐτὸς ἓν πρόσουρος», Σοφ. Φιλ. 992, ὅπου κατὰ τὴν τοῦ Ἑρμ. ἑρμην. ἀμφ.

Προσουσία, ἡ (οὐσία), ταύτὸν τῷ, συνουσία, Ἀθήν. ζ' σελ. 301.

Προσοφείλω, μέλ. -οφειλήσω (ὀφείλω, ἀτμλ.). Προσέτι ὀφείλω, χρεώστης εἰμί ἀκόμη, ἔχω ἀκόμη καὶ ἄλλα χρεη, πρέπει νὰ πληρώσω ἀκόμη, «ὅς τις τε Σπαρτιητέων τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ δημοσίῳ ὠφειλεν», Ἡρόδοτ. 6, 59. 2) καθόλου, εἰσέτι, πρός τοὺς ἄλλους, χρεωστῶ, εἶμαι ὑπέχρεος, εἶμαι ἀναγκαστμένος. πρέπει ἀκόμη νὰ κάμω, χρέος μου ἐστὶ νὰ πράξω ἢ νὰ ποιήσω προτέτι, μετ' ἀπαρεμφ. ἢ ἔχθρη ἡ προσοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέωνε, Ἡρόδοτ. 5, 82. ἡ ἔχθρα ὀφλ., τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγινῆται ἐχρεώστουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἡ χρεωστουμένη ἀπό μέρους τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἔχθρα· καὶ «προσοφείλειν τινὶ ἄλλας χάριτας», Ξενοφ. 3) μεταφορ. μετὰ αἰτ. «προσοφείλω γέλωτα, ἄξιος εἰμὶ νὰ μὲ περιγελάσωσιν ἀκόμη περισσότερον, ἢ ἐπισύρω ἀκόμη πρὸς ἐμαυτὸν τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων. 4) ἀπολύτ. «νεν πτωτ ὡς ἀμετβ. πολὺ κατώτερος εἰμί, πολὺ ἀπέχω, εἶμαι πολὺ ὀπίσω ἀκόμη, «Ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν», Πολυβ. λθ'. 10. ὥστε οἱ τύραννοι τῆς τραγῳδίας πολὺ μακρὰν ἵστανται, ἀπέχουσιν, εἰσὶ πολὺ κατώτεροι, ὥστε νὰ πλησιάσωσι εἰς αὐτόν.

Προσοφλεσκάνω, καὶ προσοφλῶ, μέλ. -οφλήσω (ὀφλῶ), ὡς τὸ προσοφείλω. Εἰσέτι χρεώστης εἰμί, προσέτι χρεωστῶ, ἢ πρέπει ἀκόμη νὰ μετ' ἐπαρμφ. 2) καὶ καθὼς λέγεται, «Ὀφλειν γέλωτα», οὕτω καὶ, «προσοφλισκάνειν γέλωτα», ἄξιος εἰμὶ νὰ μὲ περιγελάσουν ἀκόμη περισσότερον, καὶ ἐντεῦθεν, «Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι καὶ ἀπιστίαι προσοφλίσκανε θέλων», Πλούταρχ. Πύρ. 23. ἐνόμιζον αὐτὸν προτέτι καὶ ὡς ἄπιστον καὶ ἀχάριστον, ἤτοι, ἐδίδει εἰσέτι ὑπόνοιαν, ὑποψίαν περὶ τῆς ἀχαριστίας καὶ ἀπιστίας του, ἔπρεπεν εἰσέτι νὰ ὀνομασθῇ ὡς τοιοῦτος· ὡσαύτως καὶ, κακοήθειαν καὶ δυσμένειαν προσοφλισκάνειν, ὁ αὐτὸς περὶ τοῦ ἀκ.

Προσοχή, ἡ (προσέχω, 2.). Ἡ ψυχικὴ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας στηρίζομεν καὶ προσηλοῦμεν τὸν νοῦν μας εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον, χωρὶς παντάπασι νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὰ ἑπόμενα, τὰ ὁποῖα περικυκλοῦσιν αὐτὸ καὶ ἐπισταστα, φροντὶς, ἀκριβὴς ἐπιμέλεια, «προσοχὴ νόμων, διατήρησις, διαφύλαξις τῶν νόμων. Π. Δ.

Προσοχθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχθέω), καὶ

Προσοχθίζω, μέλ. ίσω (ὀχθίζω), μετὰ δοτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσαρεστοῦμαι, δυσάρεστος εἰμί ἢ γίνομαι, δεινοπαθῶ, πειράζομαι, ὀργίζομαι, μισῶ, περικακέω, βδελύσσομαι, συγχύνομαι, ἀποστρέφομαι, παρὰ τοῖς Ο'. ὅζειν

Προσόχθισμα, τό, καὶ

Προσοχθισμός, ὁ. Ἀπαρέσκεια, κακευχαριτησία, ἀποστροφή, ἀπέχθεια, ὀργή, θυμός, δεινοπάθεια, Ο'.

Προσοχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Εἰσέτι ἔτι μᾶλλον, ἢ σὐσιαλείπτως ἐνοχλῶ, πάντοτε πειράζω, βαρύνω τινά, Ἀστήν.

Πρόσοχος, ὁ, ἡ, ον (προσέχω). Προσεκτικός, ὁ προσηλώνων, ἀτενίζων τὸν νοῦν του ἐπί τι ἀντικείμενον, καὶ ἐξαιρ. ἐπιμελής, ὄμφρων, νουνεχής, Γλώσ. Φιλοξ.

Προσοχυρόω, ῶ, μέλ. ώσω (ὀχυρόω). Προσθέτω ὀχυρόν, ἀσφαλίζω ἀκόμη μετ' ὀχυρώματος, ἔτι μᾶλλον ὀχυρόν, δυνατὸν ποιῶ τι.

Προσοψόμαι, ωμαι, ταὐτὸν τῷ, ἐποψόμαι, ἀμφ. ὅζειν

Προσόψημα, τό (ὄψημα). Προσφάγιον, ὀψάριον, εἶς τὸ παρόψημα, Δίτσιρ. σ. 147.

Προσόψιος, ὁ, ἡ, ον, παρὰ Σουϊδ. ex Σέφ. Οἰδίπ. Κολ. 1600. ἀντὶ ἐπόψιος.

Πρόσοψις, ἡ (προσίπτομαι). Ἡ ἔξωθεν ὄψις, τὸ πρόσωπον, θεωρία, μορφή, ὄψις, Πίνδ. Πύθ. 4, 51. «φαιδίμαν ἀνδρὸς πόλιν πρόσοψιν ἀγλαΐσσοντα, ὃς τις ἀγλ. ἔλαβε τὴν λαμπρὰν μορφὴν σεβασμίου ἀνδρός, μεταμορφωθεὶς εἰς σχῆμα ἔμφρονος καὶ ἀξιοσεβάστου ἀνδρώπου. 2) ἔτι ὁδὸς, βλέμμα, κύτταγμα, ἔποψις.

Προσοψωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀψωνέω). Πρόσθετ. ὀψωνέω, ψωνίζω φαγητὰ ἢ προσφάγια, ὀψώνια ἀγοράζω, παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 331. καὶ εἰς τὰ ὀψώνια ἤτοι εἰρημένα φαγητὰ προστίθημι. «Δεῖ γὰρ καὶ ἡμᾶς μικρὰ προτοψωνῆσαι», καὶ προσθέσωμεν εἰς τὰ ὀψώνια, καὶ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς μέρος τι

Προσπάθεια, ἡ (προσπαθής). Πάθος, ἔφεσις, κλίσις, ὄρμη, ἀγάπη πρός τι πρόσ. ἢ πρᾶγμ. σχεδὸν ταυτόσημ. τῷ, συμπάθεια. «Προσπάθειαν πρὸς κέρδος, γένος τι ἀκρασίας». Δικαίαρχος σελ. 13. 2) παρὰ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς καλεῖται εἰδός τι πιθανότητος καὶ συγκαταθέσεως. «Πλὴν μετὰ προσοχῆς καὶ προσπαθείας· ὅταν τις δίδωσι τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πιθανοῦ, ὅ ἐστιν, ὅταν συνομολογῇ ὅτι εἶναι πιθανόν.

Προσπαθέω, ῶ· μέλ. ήσω. Πάθος ἔχω πρός τι ἢ διάτι, ἔξαιρ. μετὰ πάθου καὶ ἀγάπης τί μετὰ πάθους ψυχῆς ζητῶ τι. Ἀντιοῦς. ε. 1. καὶ Ἀρρίαν. εἰς Ἐπικτ. γ'. 24. «Πρὸς χάριν προσπαθεῖν». 2) μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιθυμίας πάσχω, ἀγωνίζομαι, ζητῶ τ' ἀπεκτήσω τι.

Προσπαθής, ής, ές, ἡ, ές (πάσχω, πάθος). Ὁ ἔχων πάθος, ἀγάπην, κλίσιν πρός τι πρόσ. ἢ πρᾶγμ. μετὰ Δοτικ. Ἐπίρ. Προσπαθῶς, μετὰ πάθους, ἐμπαθῶς μὲ κλίσιν καὶ πάθος.

Προσπαίζω, μέλ. παίξομαι Ἀόρ. ἔπαιξα παρὰ μεταγνωστ. δὲ μόνον, προσέπαιξα (παίζω). Μετά τινος παίζω ἢ παίζω, χαριεντίζω ἐπί τι, παρὰ Lobeck. Φρυν. σελ. 463. ὡσαύτως καὶ, πρός τινα, Ast. Πλατ. Νομ. 2, 1. 6, 19. ὅζειν καὶ ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ τινά. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 235. C. ὅπου μόνον εὑρηται μετὰ Δίτ. ἢ δὲ ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν Πλατ. Εὐθυδ. σελ. 285. παραλελειμμένη γραφὴ δὲν φαίνεται τοσοῦτον ὀρθή. 2) μεταφ. «Θεοὺς προσπαίζειν, ψάλλειν ὕμνους εἰς τιμὴν τῶν θεῶν. Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 980. Bip. καὶ μετὰ δπλ. Δίτ. «Τιμὸν προσπαίζειν τὸν Ἔρωτα». Πλατ Φαίδρ. σελ. 265. Bip. ψάλλειν ὕμνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος παράβλ. καὶ Ruhnk. Τιμ. σελ. 222

Πρόσπαιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Ἐπίρ. Προσπαίως (παίω) Πᾶν ὅ,τι προσπίπτει, προσέρχεται, συμβαίνει, ὅζειν ὁ κατὰ τύχην, ἀπροσδοκήτως συμβαίνων, καὶ νέος, πρόσφατος. «Ἐκ προσπαίου νεωστί, προσφάτως, παρευθύς, ἐξαίφνης. Ἀριστοτ. Νικομ. Σ'. 5. «Ἡ μὲν γὰρ φίλησις μετὰ συνηθείας, ἡ δὲ εὔνοια καὶ ἐκ προσπαίου· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. «Προσπαίως εὔνοι γίνονται, καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν», καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 355 «Εἰ πρόσπαιπ μὴ τύχοι κακὸν ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ πρόσφατα, νῦν προσπαίσαντα καὶ προτερούσαντα αὐτοῖς, οὕτω καὶ ἐν στίχ. 195.

*Προσπαίω (παίω) = προσπίπτω, ἀμφ.

Προσπαλαίω, μέλ. αισω (παλαίω). Τοὶ, παλαίω μετά τινος, ἢ κατά τινος. «Προσπαλαίω σφαίρᾳ· γυμνάζομαι μὲ τὴν σφαῖραν ἢ εἰς τὴν σφαῖραν Πλουτ. τροπικ. «Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν Πινδ. Πυθ. 4, 516. ἤτοι, ἀγωνίζεται κρατῶν ἐπ' αὐτοῦ τὸν οὐρανόν, ἢ μὲ τὸ βάρος τοῦ Οὐρανοῦ τὸ ὁποῖον τον πιέζει

Προσπαραβάλλομαι, μέλ. οὖμαι (βάλλω). Προτίθ. παραβάλλω, βίπτω ἢ τίθημι, βάλλω. Θουκυδ. α', 9. ὅπου ἡ γραφ. ἡμαρτ.

Προσπαραγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσθέτ. παραγράφω, πρὸς τοῖς ἄλλοις γράφω ἔτι, ἢ τοῖς γεγραμμένοις προστίθημι ἔτι, σημειοῦμαι ἀκόμη. Πλάτ. Φαίδρ.

*Προσπαραινέω, μέλ. έσω (αἰνέω). Εἰσέτι παραινῶ, συμβουλεύω, ἢ ἐνδεχρύνω, ἐμψυχόνω.

Προσπαραιρέομαι, μέλ. ρήσομαι, ἀόρ. β'. προσπαρειλόμην (αἱρέω) μσ. Προσέτι αἴρω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ Δίων Κάσσ. ὑμφ.

Προσπαρακελεύω, μέλ. έσω (κελεύω) Προσέτι προσκαλῶ, κράζω, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐνθρρύνω, παραινῶ, Θουκ. α', 67. καὶ μέσ. ὁ αὐτ. 2, 68.

Προσπαράκειμαι, μέλ. κείσομαι (κείμαι). Ἀποδ. οὐδέτ. Πλησίον, ἢ παρά τινι κείμαι, εὑρίσκομαι, Ἀντιγ. Καρυστ. 15.

Προσπαρακελεύομαι, μέλ. εύσομαι (κελεύω) μέσ. ἀποδ. κατ' Ἐνθρν. τύπ. σπανίως ἢ οὐδόλως εὑρηται. Προσέτι παρακελεύομαι, καταπείθω, ἢ προστάζω, ἐντέλλομαι.

Προσπαραλαμβάνω, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων λαμβάνω ἔτι, ἢ ἔτι πλεῖω λαμβάνω. ὅζειν

Προσπαράληψις, ἡ. Τὸ λαμβάνειν εἰσέτι, ἢ τὸ πλείονα λαμβάνειν.

Προσπαραπήγνυμι, μέλ. πήξω (πήγνυμι). Προσέτι παρεκπήγνυμι, ἐμπήγω, ἢ ἐκπήγνυμι ἔτι πλησίον. Γεωπον.

Προσπαρασκευάζω, μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι ἑτοιμάζω. Μτφ. Προσπαρασκευάζομαι, ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑμαυτόν μου εἰσέτι. Δημ.

Προσπαρατίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι, πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τίθημι, βάλλω, ἢ προσθέτω, Ἀντιγ. Καρυστ. 15.

Προσπαρατρώγω, (τρώγω). Προσέτι παρατρώγω, παρεγχόμενος σηλαὶ ἢ τρώγω ἢ τροπ. χλευάζω, περιπαίζω. Διογεν. Λαέρτ. β'. ί. 2.

Προσπαρδεῖν, ἀπαρμφ. Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ, Προσπέρδω

*Προσπαρεισέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Ἀποδ. Εἰσέτι, ἢ πλησίον που εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, Εὐνάπ.

Προσπαρέχω, μέλ. ξω (ἔχω). Προσέτι κρατῶ τι κρίς, ἢ παρά τινι, παρέχω. ὅζειν χορηγῶ.

Προσπαρίστημι, μέλ. στήσω (ἵστημι). Εἰσέτι διεγείρω, ἐκκαλῶ, ταράττω, ὑποκινῶ β') προσέτι καταβάλλω, χειρόομαι, δυναστεύω, κρατῶ, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου φέρω, μὲ βίαν ὑποτάττω. Μτφ. προσπαρίσταμαι ἀόρ. β'. προσπαρέστην. Προσέτι παρίσταμαι, παρέχομαι, ἔρχομαι, προξενῶ, προσβάλλω. «Τοῖς παροῦσι προσπαρέστην· ἀντὶ τοῦ, προσέβαλε, ἐπῆλθεν, ἐπρόφασε, Δίων Κάσσ. καὶ προσπαρίστανταί μοι, ἀντὶ, πάλιν, ἐκ νέου ἔρχονται, παρίστανται εἰς τὸν νοῦν μου.

Προσπαροικέω, μέλ. ήσω (οἰκέω). Εἰσέτι, αὖθις πλησίον κατοικῶ. Σουϊδ. ex Λεξ. Βραχμᾶνος.

*Προσπαροινέω, μέλ. ήσω (παροινέω). Εἰσέτι, αὖθις μεθύομαι, ἢ ὡς μεθυσμένος φέρομαι, δὲν ἠξεύρω τί κάμνω ὑπὸ τῆς μέθης. Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 23.

Προσπαροξύνω, μέλ. υνῶ (ὀξύνω). Προσέτι ὀξύνω, ἐρεθίζω, κινῶ τινα εἰς θυμόν ἢ εἰς ὀργήν, ἔτι μᾶλλον παροξύνω, παρεργίζω.

Προσπασσαλεύω, Ἀττ. προσπατταλεύω, μέλ. εύσω (πασσαλεύω). Εἰσέτι, αὖθις, ἢ πλησίον που διὰ πασσάλων στερεόνω, καρφόνω τι παρεμβ. καὶ προσηλόω· ταὐτόν ἐστιν ἔτι καὶ τὸ προσπασσαλόω. Ιωλήμ. Λεξ. σελ. 486. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι εἰς τὸν πάσσαλον ἢ εἰς τὸ καρφί. Ἡροδ. 9, 120. καὶ Θεοφρ. Χαρακτηρ. κὰ. 2. «Τὸ προμετωπίδιον (τοῦ βοός) ἀπαντικρὺ τῆς εἰσόδου προσπατταλεῦσαι, κρεμάσαι εἰς τὸν πάσσαλον.

Προσπάσσω, Ἀττ. προσπάττω, μέλ. άσω (πάσσω). Προσέτι πάσσω, πασσίζω, ῥαίνω, ἐμβρέχω.

Προσπάσχω, μέλ. πείσομαι (πάσχω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμη πάσχω, ὑποφέρω τι, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 74. Α. 2) αὐτὸ προσπαθέω μετὰ Δοτικ. πάθος, κλίσιν, ὄρεξιν, ἔρωτα ἔχω πρός τινα. Ἀόριστ. β'. προσπαθών. Πλούταρχ. «Ἑτέρῳ τινὶ προσπεπονθὼς μᾶλλον ἢ ἐμοί.

*Προσπατταλεύω, Ἀττ. = προσπασσαλεύω.

*Προσπάττω, Ἀττ. αὐτὸ προσπάσσω.

Προσπάω, ῶ Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Ἀπεσπάλισεν, ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, προσπάλω σελ. 120. 13.

Πρόσπεινος, ὁ, ἡ, ον (πεῖνα). Ὀλίγον πεινασμένος, ἢ στενοχωρούμενος ὑπὸ τῆς πείνης. Ν. Διαθ.

Προσπειράζω, μέλ. άσω (πειράζω). Προσέτι πειράζω, δοκιμάζω, κάμνω καὶ ἄλλην τινὰ νέαν πεῖραν, δοκιμήν.

Προσπελάζω, μέλ. άσω (πελάζω). Ἐγγίζω πλησίον, ἐγγύς φέρω, πλησιάζω. «Προσπελάζειν νῆα ἄκρῃ». Ὀδ. Ι. 285. πλησιάσαι μὲ ὁρμὴν τὴν ναῦν πρὸς τὸ ἀκρωτήριον, ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Μ. 285. Ὀδ. Λ. 583. Οὐδέτ. πλησιάζω ἐμαυτόν, πλησίον, ἐγγὺς ἔρχομαι, πλησίον εἰμί. «Γυναικεῖ προσπελάζειν αἰτί, συνελθεῖν, συνομιλῆσαι, Σοφοκλ. ὅζειν

Προσπέλασις, ἡ. Πλησίασις, πλησιασμός, τὸ πλησίον φέρειν. 2) τὸ πλησιάζειν, πλησίον ἔρχεσθαι. Γλωσσ.

Προσπελάτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, πελάτης. Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 2) ταὐτὸν τῷ, Εἴλως, δοῦλος. Ἀθην. ς'. σελ. 272. «Ἦσαν δὲ οἱ προσπελάται κατὰ δούλων τῶν Ἀρκάδων».

*Προσπελάω (πελάω) = προπελάζω.

Προσπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Πρός τινα πέμπω, στέλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ κηρύκων, ἢ πρέσβεων, Valck. Ἡρόδ. 9, 108. ἔτι καὶ λόγους προσπέμπειν, κ. τ. τ. ἐν γένει στέλλω πέμπω κατόπιν τινός.

Προσπεποιημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, προσποιέομαι· μετὰ προσποιήσεως, μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον.

Προσπορεύω, (πορεύω) συνηθ. Ἀποδ. προσπορεύομαι μετὰ Δοτικ. πορεύω ἀφ' ἑαυτοῦ, κλίνω τὰ κατὰ πρόσωπον. Ἀριστοτ. Μεταφορ. καταφορικῶς τινα, καταφορτηγικῶς φέρομαι πρός τινα. Ἀθην. ε'. σελ. 398. ὡς τό, προπτύω.

Προσπεριβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Ἡ στιγματίζω τῆς, πρὸς, ἑαυτοῦ ἐκφράζει προσθήκην τινὰ εἰς ὅλας τὰς σημασίας τοῦ, περιβάλλω· ἄρα, προσέτι, ἔτι περισσότερον περιβάλλω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιλαμβάνω, παρεκκλίνω, περιέχω, πρός μέ φέρω, πάσχω τά ἀποκτήσω κ. τ. λ. Ἰσοκράτ. Εὐαγ. καὶ Θευκ. ἡ, 40.

Προστέρα γίγνομαι, μελ. γενήσομαι (γίνομαι) μεσ. Ἀττ. Προτιτέμαι περιγίνομαι, προσοφείλομαι, προτίθεμαι· οἱς κέρδος, ἢ περιττεύω, μέσω ὡς κέρδος. Δημοσθ. Πλούταρχ. Ἀγησίλ, 32.

Προσπεριεργάζομαι, μελ. άσομαι (περιεργάζομαι) μεσ. Ἀποδ. Περιτίτ., περισσότερον ἢ μακρότερον ἔρχομαι, προκινίζω, περιέργως διέρχομαι, ἐπιτίτατο, ἢ καὶ μετά περιεργείας ἐρωτῶ. Δίων Κάσ.

Προσπεριλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Σύν ἄλλοις, εὐδός, ἐνταῦθα περιλαμβάνω, περιβάλλω, περιέχω, ἢ ἐγκυκλίζω.

Προσπεριοδεύω, μελ. εὐσω (ὁδεύω). Προσέρχομαι περιοδεύων, περιηγοῦμαι, ταξειδεύω ἢ περιέρχομαι. Στράβ.

Προσπεριορίζομαι, μελ. ἰσομαι (ὁρίζω). Εἰσέτι, ἅμα, ἐνταῦθα περιορίζω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, συμπεριέχω. Δεσμεν. περὶ Ψυχ. κεφ. 3. «Μεγάλην τινά ἔννοιαν τῷ ἐπαίρῳ προσπεριορίζεται.

Προσπεριποιέω, ῶ, μελ. ήσω (ποιέω). Προσέτι περιποιέω, φελέομαι, ὠκειόομαι, κάμνω κάμη ἄνομη, διασώζω, Δημοσθ. σελ. 832.

Προσπεριπορίζω, (πορίζω). Ἐκ τοῦ ἀποδεδειγμένου ἐκβάλλω ἔτι ὡς πόρισμα, ὡς συμπέρασμα. ἐμφ.

Προσπεροράω, ῶ, μελ. ήσω (περοράω). Προσέτι περοράω, διά τῆς περόπτης στερεοῦ ἢ ἔξωθεν ἔτι· κυβέλου δέ, προσάπτω, συνάπτω, ἐπί τι στερεῶ, δένω, συμπήγω. Πλάτ.

Προστέταμαι, μεσ. ἀποθ. ταὐτόν τῷ, προσπίπτομαι

Προσπετής, οῦ, ὁ, ἡ, ές (προσπίπτω). Κυρίως, ὁ πίπτων πρός ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἐπιπίπτων, πρβ. «Ἁρμονίαι προσπετεῖς. Διονύσ. Ἁλικ. ς'. σελ. 1078. ἁρμονίαι τόσον προστηρουμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσι γλυκύν τινά καὶ εὐάρεστον τόνον, ἢ αἵτινες ἡδέως προσβάλλουσι εἰς τήν ἀκοήν, διά τῆς ἀκαλέφου καὶ ἁρμόμου αὐτῶν συναρμογῆς.

Προσπέτομαι, (πέτομαι) μέσ. ἀποθ. μελ. πτήσομαι· παρά τοῖς ποιητ. καὶ ἀόριστ. ἐνεργ. πρόσπτην, καὶ παρά τοῖς ἀττ. λογογράφ. ἀόρ. πολλ. προσεπετάσθην. Πατῶ πρός τινα, ἢ ἐπί τι, ἢ φθάνω πετώντας πού καθολ. τυχόντος, ἢ ἀφιξείμης προφθάνω, ἐπέρχομαι, «Προσέπτην μοι Αἰσχύλ. Προμ. 555. μοί ἦλθε πτερωτός εἰς τήν ἀκοήν, ἀλλά καὶ μετά Αἰτ. τίς ὁδμή προσέπτασε; ὁ αὐτ. Σοφοκ. 115.

Προσπεύθομαι, μελ. εὔσομαι (πεύθομαι) μεσ. ἀποθ. αὐτί τοῦ προσπυνθάνομαι, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 122. ἐν Χειρογράφοις.

Προσπεφυκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ προτρύω. Στερεῶς προσκεκολλημένος, ἐχρτημένος συνεχόμενος.

Πρόσπηγμα, τό (προσπήγνυμι). Τό ἐπίτε ἢ πρός τι προσεπηγμένον, ἐμπηγμένον, καρφωμένον, ἢ προσκεκολλημένον· παρ' Ἡσυχίῳ εἶδη προσπήγματα, μέρη τι τῆς νεώς. ἐκ τοῦ

Προσπήγνυμι, καὶ προσπηγνύω, μελ. ξω (πήγνυμι). Προσέτι πηγνύω, στερεῶ, ἐμβάλλω, προσηλόω ἐπί τι.

Προσπηδάω, ῶ. Μελ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἐπί τι ἢ μετά τινα πηδῶ, ἢ ἐπάνω, κατ' ἐπάνω τινός.

Προσπήσσω, (πήσσω). Ἀρτεμιδωρ. β'. σελ. 78. ἑκατερ. τυπ. τοῦ προσπήγνυμι.

Προσπηχύνομαι, (πηχύνω). Εἰσέτι, ἐσωθῆς ἐν ταῖς ἢ ἐπί ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, ἀγκαλίζω. Καλλίμαχ. Ἤμν. εἰς Δία 46. «Ζεύ, οἱ δὲ Κορυβάντων ἕτεροι προσεπηχύναντο· ὁ Ῥαινός ἐν Ἀναλεκτ. ἁ. σελ. 481. ποτεπηχύναντο, Δωρ. εἰπτ. «Καὶ σέ ποτί ῥοδέαισιν ἐπηχύναιντο χέρεσσιν.

Προσπιέζω, μελ. όσω (πιέζω). Προσέτι πιέζω, σφίγγω, θλίβω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 299.

Προσπίλναμαι, μελ. πελάσομαι (πίλναμαι) μεσ. ἀποθ. ταὐτόν τῷ παίω, προσπελάζω, πλησιάζω, ἢ μεθ' ὁρμῆς, βιαίως πλησίον ἔρχομαι. Ὁδ. Ν. 95. «——νήῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος ἡνίοχος.

Προσπιπίσκω, μελ. πίσω (πιπίσκω). Προσέτι ποτίζω, ἢ δίδω νά πίῃ τις. Ἱπποκράτ.

Προσπιπράσκω, μελ. πράσω (πιπράσκω). Προσέτι ἢ ὁμοῦ, ἐνταῦθα πιπράσκω, πωλῶ.

Προσπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πίπτω πρός τι ἢ πίπτω ἐπάνω, ἐν τῷ μεταξύ, καὶ παρακ. προσπέπτωκα, ἀντί τοῦ, κεῖμαι παρά, ἐκτείνομαι, κλίνω πρός, ὡς «Δύω δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἀκταί... λιμένος ποτιπεπτηυῖαι Ὁδ. Ν, 98. τουτέστ. δύω ἐξέχουσαι ἀκταί κλίνουσαι ἢ κείμεναι πρός τό μέρος τοῦ λιμένος (ὅπου κατά Βουτπ. ἡ μετοχ. αὐτή ἐστιν ἐκ τοῦ προσπιτήσσω). Συνηθ. δέ φέρεται πρός Δοτ. καὶ 1) ὑποτοκήτιος, ἐξαίφνης πίπτω, φθάνω, ἔρχομαι, παραγίνομαι, κατά τύχην ἀπαντῶμαι μέ τινα, συναπαντῶμαι, προσπίπτειν τινί, καὶ ἀντί τοῦ, συμβαίνειν, κατά τύχην γίγνεσθαι, τυγχάνειν καὶ συμφοραί προσπίπτουσιν Ἡρόδ. 7, 46 ἤτοι, αἱ συμβαίνουσαι, αἱ τυχοῦσαι συμφοραί. 2) ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἀντί τοῦ, Ἐπιπίπτω, ἀφορῶ προσβάλλω, βαρέως ἐπιτίθεμαι, ἐχθρικῆς ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ Ξενοφ. Ἑλλ. α'. ς'. 28. καὶ β'. δ'. 6. «Προσπεσών πρῶτος τῶν πολιτῶν ἀπέθανεν· καὶ Θουκ. γ'. 30. 3) προσλιπαρῶ, ἱκετεύω, γουνάζομαι, καταβάλλω ἐμαυτόν ἐνώπιόν τινος, ὡς ἱκέτης πίπτω ἔμπροσθέν τινός ἢ παρά τούς πόδας καὶ παρακαλῶ αὐτόν. Ξενοφ. Κυρουπ. ὁ'. ς'. 2. «Ἦκω πρός σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτων. 4) ἔρχομαι, ἢ γίνομαι μέ τό μέρος τινός, ὁμοφωνῶ τινί, προσκολλῶμαι μέ τινα, γίνομαι τῆς αὐτῆς γνώμης συγκατατίθεμαι. 5) ἀποδύτ. «Φήμη μοι προσπίπτειν· ἀντί τοῦ «Παραγίνεταί μοι φήμη· ἀγγέλλεταί μοι, ἀνελπίστως ἀκούω, ἠκούσταί μοι· ὡς τό Λατ. accidit auncius, ὅθεν «Προσπεπτωκυίας αὐτοῖς τῆς ἀλώσεως. Πολύβ. ὅταν ἔφθασεν εἰς τάς ἀκοάς των ἡ φήμη τῆς ἁλώσεως· ὅταν αἰφνιδίως ἤκουσαν τήν ἅλωσιν· ὡς τό τῆς συνηθείας «Πίπτει εἰς τά ὦτά μου ἢ εἰς τάς ἀκοάς μου ὅπου καθ' ὅλα ταῦτα τά σημαιν. φέρεται συνηθ. τό ῥῆμα πρός Δοτ.

Προσπιτνέω, ῶ (πιτνέω) ποιητ. ταὐτόν τῷ, προσπίπτω, Αἰσχυλ. Πέρσ. 150. ἀσυνηθ. μετά Αἰτ. προσπιτνεῖν τινά, ὥσπερ καί, προσκυλεῖν τινά παραβλ. Ροτθ. Εὐρ. Φοίν. 300.

Προσπλάζω, μελ. άσω. ποιητ. κατά συγκοπ. τύπος ἀντί τοῦ, προσπελάζω. Πλησιάζω, ἢ πλησίον φέρομαι πρός τι, προσέρχομαι, προσεγγίζω. Ὁδύσ. Δ. 583. Ἰλ. Μ, 285. «Κῦμα προσπλάζουσι· μετά Δοτ.

Προσπλάσσω, μελ. πλάγξω (πλάζω). Εἰσέτι, ἔτι περισσότερον περιπλανῶ, περιφέρω τινά, ἢ κάμνω τινά νά περιπλανᾶται, καταδιώκω, ἀποκαρύνω ἀπό κήν σκοπουμένην ὁδόντου. Παθ. Προσπλάζομαι, Εἰσέτι περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ὡς πλανήτης.

Προσπλάσσω, Ἀττ. προσπλάττω, μελ. άσω (πλάσσω). Πρός τι, ἢ ἐπί τι πλάττω, χηματίζω, ποιῶτι, προσθήκην ποιῶ ἐπί τῷ πεπλασμένῳ, κολλῶ ἐπί τι, «Νεοσσοί προσπεπλασμένα ἐκ πηλοῦ πρός ἀποκρίμνοισι οὐρεσιν Ἡροδ. 3. 111. 2) ἀποπληρῶ, γεμίζω, ἐμφράττω μετά προσθέσεως ἢ προσθέσεως ὕλης τινός Διοσκορ. ἁ. 129. ὄζει

Προσπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος προσπλάσαι, προσκολλῆσαι, πληρῶσαι, γεμίσαι ἢ ἐμφράξαι (διά προσάψεως ἢ κολλήσεως). Ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, ον. Προσπεπλασμένος, προσκεκολλημένος, ἐπί τι ἐσχηματισμένος, στερεωμένος, ἐξηρτημένος.

Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ (προσπλάζω, προσπελάζω). Εὔπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐκόλοπλησίαστος, προσβατός. «Οὐδέ πρόσπλαστοι ξένοισι. Αἰσχυλ. Προμ. 722.

Προσπλέκω, μελ. ξω (πλέκω). Προσέτι ἢ ἐπί τι πλέκω, συνάπτω, συνδέω.

Προσπλέω, μελ. πλεύσομαι (πλέω). Εἰσέτι, ἢ πρός τι μέρος πλέω, ταξειδεύω, ἢ κολυμβῶ, ἐξαιρ. πλέω ἐναντίον· «ὡς γάρ σφέας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες» Ἡροδ. 7, 194. ἤτοι, πλέοντας κατ' αὐτῶν· ἔτι δέ καὶ προσπλώω, πλέω πρός τι μέρος. Ξενοφ.

Προσπληρόω, ῶ, μελ. ώσω (πληρόω). Λίαν πληρόω, γεμίζω, ἀποπληρόω, ἐξαιρ. ἐπί πλοίων ὅτε πληροῦνται ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐπιτηδείων πρός πόλεμον. Θουκυδ. ς'. 34. «Καὶ προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς· ἑτοίμασαντες καὶ ἄλλα ἔτι περισσότερα πλοῖα, ἴδε. Πλήρωμα, παρά Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. 24. «Καὶ ἱππέας προσεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους· προσέτηκαν ἔτι, ἢ ἀνεπλήρωσαν τόν ἀριθμόν τῶν ἱππέων ἕως εἰς δισχιλίους· ὅπου ὁ Ζεύνιος, «Ἐξεπλήρωσαν ἑταῖς.

Προσπλήσσω, μελ. ξω (πλήσσω). Προσέτι, ἢ πρός τι, ἐπί τι πλήττω, κτυπῶ, ἀμφ.

Πρόσπλους, ὁ (προσπλέω). Τό πλεῖν πρός τι μέρος, πλοῦς πρός τι.

Προσπλωτός, ἡ, όν. Ἐνθα δύναται τις πλεῦσαι ἢ νά φθάσῃ, νά ἀράξῃ μέ τό πλοῖον, καὶ θάλασσα ἢ ποταμός ὅπου δύναται νά πλεύσῃ πλοῖον. Ἡρόδοτ. 4, 47, 71. ἐκ τοῦ

Προσπλώω, (πλώω). Ἰων. τύπ. ἀντί προσπλέω. Ἡρόδτ. 8, 6.

Πρόσπνευσις, ἡ, Ἡ ἀναπνοή, ἡ φύσημα, πνοή, ἡ ἐρχομένη ἐξάτμισις ἢ ὀσμή. Διόσκορ. Σικ. ἐκ τοῦ

Προσπνέω, ῶ, μελ. εὐσω (πνέω). Πνέω, φυσῶ πρός τι, πέμπω τήν ἀναπνοήν μου ἐπί τι, ἢ ἐκδίδω ἐξάτμισίν τινα, ἐξατμίζομαι, μετά γεν. 2) παρά Γραμμ. Γράφω, σημειώ, ἐκφράζω, προφέρω λέξιν τινά μετά τοῦ δασέος πνεύματος. Ἀθήν. ς'. σελ. 398. «Ὁ ταὼς πρός τῶν Ἀττικῶν προσπνείται· δασέως προφέρεται.

Προσποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Προσέτι ποιῶ, προστίθημι, ἢ ἐπιτίθημι, προξενῶ, τινί τι, οἰκεῖον, ἴδιον ποιῶ, ἢ λαβεῖν, κτᾶσθαι, κερδίσαι ποιῶ. Θουκυδ. ἁ. 55. Ξενοφ. Ἑλλ. ὁ'. ἡ. 28. «Φίλην Δέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει. 2) συνηθ. μεσ. προσποιέομαι, οὐμαι· προξενῶτι εἰς ἐμαυτόν ἢ προστίθημι εἰσέτι τι ὑπέρ ἐμαυτοῦ, πρός ὠφέλειαν, ἢ χρῆσίν μου, προμηθεύομαι «Προσποιησάμενος ξυλινον πόδαια Ἡρόδτ. 9, 3. ὅθεν κερδίζω. Ἰδιοποιοῦμαι, προσλαμβάνω, κτῶμαι, ἀναφέρω ἢ ἀποδίδομαι, ἀπονέμω τί εἰς ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω τε ἰδιόν μου καὶ φέρω τινά πρός τό μέρος μου, προσάγομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. ὁ'. ἡ. 28. «Χαλκηδονίους προσποιησάμενος· καὶ «Τίνας θεούς προσποιούμενοι ταῦτα κάλλιστα πράττομεν ὁ αὐτ. δηλ. τίνων θεῶν εὐνοιαν καὶ βοήθειαν πρέπει ν' ἀποκτήσωμεν, διά νά κάμωμεν ταῦτα κάλλιστα. 3) διισχυρίζομαι, ἐπιβεβαιῶ, (πρεταυτέρω) πρισομολογῶ, ὅτι ἔχω τι ὡς ἴδιον, ὄντως καθόλ. ὑποκρίνομαι, πρισχηματίζομαι, κάμνομαι, ψευδές σχῆμα λαμβάνω, τόν ἐμαυτοῦ τρόπον ἄλλως πλάττω, ἵνα μή καταλάβῃ ἄλλος τόν σκοπόν μου, προφασίζομαι μετ' ἀπαρεμφ. «Ἕκαστός τις προσποιεῖται καὶ τῆς βουλῆς μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεσχηκέναι καὶ πλείστους ἀπεκτονέναι· καθένας διισχυρίζεται, ὅτι ἔδωκε τὴν συμβουλήν, καὶ ζητεῖ ἐρίσαι τοὺς περισσοτέρους. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. β'. 27. »Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσποιεῖτο νικᾶν· καὶ ὁποιος ἐκέρδισε τὴν δίκην διισχυρίζετο, ὅτι τὴν ἐκέρδισε, διότι εἶχε δίκαιον· ὁ αὐτ. »Καὶ τὸ πεζὸν προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι· ἑκαμάτωτο ὥστε νὰ ἤθελον νὰ προσβάλλωσιν εἰς τὴν ξηράν, ἐν ᾧ ὁ σκοπὸς των ἦτον νὰ κάμωσι τοῦτο κατὰ θάλασσαν. Ξενοφ. »Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν· ἀντὶ τοῦ, »Ἐὰν προσποιῆται μὴ ὑμᾶς ἀκούειν. Αἰσχίν. ὁ Πολυβ. 31, 22 χρῆται τῷ παθ. ἀορ. προσποιηθῆναι, ἀντὶ τοῦ μεσ. ὅθεν

Προσποίημα, τὸ. Ὅπερ ἐπαίρω, ἀποδίδωμι ἢ προσοτειόω εἰς ἐμαυτόν, παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἀ. 57. 2) ὑπόκρισις, πρόφασις, πρόσχημα, καὶ ψευδὴς μετασχημάτισις, μετάπλασμα, προσωπεῖον. Διονύσ. Ἁλ. ἰ. 13.

Προσποίησις, ἡ (προσποιέομαι). Ἰδιοποίησις, οἰκειοποίησις, σφετέρισις, οἰκείωσις, κτῆσις. 2) πρόσχημα, ὑπόκρισις, φαινόμενον, ἀπειρόκαλος μίμησις, πρόσωπον ἐπουδασμένος τοῦ λέγειν ἢ πράττειν ἄλλα ἀφ' ὅτι φρονεῖτις, Θεόφραστ. Χαράκτ. ἀ. 1. »Ἡ εἰρωνεία, προσποίησις ἐπὶ χείρον πράξεων καὶ λόγων.

Προσποιητικός, ἡ, ὁν (προσποιέομαι). Ὅστις προσποιεῖται, ὑποκρίνεται, καυχᾶται ὅτι εἶναί τι, μετὰ Γεν. »Ἀνδρίας προσποιητικός· ὁ προσποιούμενος - ὑποκρινόμενος, ἀνδρεῖον, ὁ καυχώμενος ὡς ἀνδρεῖος. Ἀριστοτ. Πολιτ. γ'. ὅθεν καὶ

Προσποίητος, ὁ, ἡ, ον καὶ »Προσποιητέος, ὁ, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. Προσποιητῶς. Ὃν ἐσέχυσι, οἰκειοποιήθησαν τις, πεποιημένος, κεκωμένος κατὰ μίμησιν, μετασχηματισμένος, πεπλασμένος, ὑποκεκριμένος, τὸ μὴ ὑποκρίτως γιγνόμενον ἢ παριστάμενον. Διονύσ. Ἀρχ. ξ'. 70. καί, ὡσὶς προσποιητὸς κἀντὶ υἱὸς ἄστις, οὐχὶ γνήσιος, φυσικός.

Προσπολεμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πολεμέω). Μετὰ Διοτικ. Πολεμῶ μετά τι κατά τινος, μάχομαι, ἐρίζω, ἐξακολουθῶ τὸν πόλεμον κατά τινος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ

Προσπολεμόω, ῶ. Μέλ. ώσω (πολεμόω). Προσέτι ἢ πάλιν ποιῶ τινα πολέμιον, ἐχθρόν. προσέτι ἐχθραίνομαι μέ τινα. Θουκυδ.

*Προσπολεόμαι (πολέομαι) = προσέρχομαι. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1098.

Προσπολέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Πρόσπολος εἰμί.

Πρόσπολος, ὁ, ἡ, ον (πολέω) = Πρόπολος. Θεράπων, δοῦλος, ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἔντιος ναῷ, νεωκόρος. Αἰσχυλ. ἑπτ. Θήβ. 556. Σοφ. Ο. Κ. 746. Λέξ. 535.

Προσπονέω, καὶ ἀσθότε προσπονέομαι, ὡς ἀποδ. μέσ. (πονέω). Ἐργάζομαι, κοπιάζω, μοχθῶ ἐπί τι, μετὰ Δοτ. 2) Προσέτι πονῶ, ἐργάζομαι, βουλεύω ἢ ποιῶ, κάμνω ἐπιμηδιόδωρ. Σικ.

Προσπορεύομαι, Μέλ. εύσομαι (πορεύομαι). Ἀποδ. οὐδέτ. Ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἢ πρός τοῖς ἄλλοις πορεύομαι κ' ἐγώ, προστέρχομαι παραγίνομαι. »Πρὸς τὴν ἀγορανομίαν προσπορεύομαι. Πολυβ. ἔρχομαι διὰ νὰ λάβω τὴν ἀγορανομίαν, ἢ παρρησιάζομαι ἐπ' αὐτοῦ, ἀηρεύω, ambire.

Προσπορίζω, Μέλ. ίσω (πορίζω). Προσέτι ἢ πρός τοῖς ἄλλοις πορίζω, φροντίζω, ἐπ νέου πομηθεύω, προσοδεύω. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ς'. 3. »Πρόσοδοι· εἰ τινες παραλείπονται προσπορίσωμεν. Μέσ. προσπορίζομαι, προσάγω, ἢ ἐπ νέου πορίζω ἐμαυτῷ, πομηθεύομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, Ἐκεινῶ· ὅθεν

Προσπορισμός, ὁ. Ὁ προσέτι γιγόμενος πορισμός, ἢ ἐκ νέου προμηθεια, κτῆσις.

Προσπορπάζω, (πορπάζω = Προσπορπάω.

Προσπορπατός, ἡ, όν. Πρόσφατι συνεσφιγμένος, στερεωμένος, συνδεδεμένος διὰ τῆς πόρπης (χρίκου). Αἰσχύλ. Προμ. 141. ἐκ τοῦ

*Προσπορπάω, Μέλ. άσω (πορπάω). Διὰ τῆς πόρπης (ζηλίδος) συνάπτω, συνδέω, ἢ ἐξαρτῶ, στερεόω, συσφίγγω ὡς τὸ, προσπορονάω.

Προσπράσσομαι, Μέλ. ξομαι (πράσσω). Εἰσέτι συνάζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ χρήματα, χρηματολογῶ Ἀϊδνα. ὁ Βέκκερ. κατὰ παθ. Προσέτι ἀπαιτῶ τις παρ' ἐμοῦ. »Χρήματα προσπράσσομαι, ἀντὶ μὲ ζητοῦσι ἀσόμη ἀργύρια, μὲ βιάζουσι εἰσέτι νὰ πληρώσω. Δίων Κασ.

Πρόσπταισις, (προπταίω). Ταὐτόν τῷ, Πρόσκρουσις.

Πρόσπταισμα, τό. Σκόνδαμα, πρόσκομμα, ἢ διὰ προσκρούσεως γινομένη πληγή. Θεόφρ. Χαρακτ. ιδ'. 2. »Προσπταίσματα ἐν τοῖς δακτύλοις. ἐκ τοῦ

Προσπταίω, Μέλ. αίσω (πταίω). Πταίω, κρούω πρός τι, προσκόπτω, προσρεύω - προσβάλλω, σκανδάπτω, κτυπῶ - κρούω μετὰ τοῦ ποδός πρός τι, Ἡροδτ. 7. 22, 6, 6, 6, 44. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. Ἀγησ. ἀντὶ του, Χωλαίνω. 2) Μεταφορ. Σφάλλω, κάμνω ἐν ἁμάρτημα, πταίω, ἠθικ. »Προσπταίω τινί· λυπῶ, βλάπτω ὑβρίζω - ἀτιμάζω τινά καὶ διὰ τοῦτο κτῶ αὐτὸν εἰς ὀργήν καὶ μῖσος κατ' ἐμοῦ· τοῦτο κέρδος ἔχουσιν μου, οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. »Προσπταίω τῷ βίῳ δυστυχῶ, δυστυχὴς εἰμί, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. καὶ ἐξαίρ. ἐν τῷ πολέμῳ, ἀντὶ τοῦ, Νικῶμαι, καμαχίᾳ προπταίειν. »Ἡροδτ. 9, 107. ἤτοι, δυστυχῆσαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, καὶ ὁ αὐτ. 1, 12. μεγάλως προπταίειν αὐτούς. 2, 161, 6, 95. 7. 210. ἀντικ. τῷ ἐντυχεῖν καί, πρός τινα προσπτ. ἀντὶ τοῦ, κτυπῶμαι μαχόμενος κατά τινος. Ἡροδτ. 1, 65. 6. 45. καί, περί τινος, ὁ αὐτ. 9, 101.

*Προσπτάμενος, η, ον. ποιητ. πτοχ. ἀορ β'. τοῦ προσίπταμαι.

*Προσπτήσσω (πτήσσω) ἄχρηστ. τύπ. ἐξ οὗ ὁ Βεττμ. ἐσχημάτισε τὸν Δωρ. μετχ. παρακ. ποτιπεπτηυῖα, ὅπερ ἰδίως ἀντικει εἰς τὸ προσίπταμαι.

Προσπτυγμα, τό· τὸ τὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαμβανόμενον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνειν, τὸ προσπτύσσειν, ἀγκάλισμα· τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγκαλίσματος. Εὐριπ. Ὀρφ. »Φίλον ἐμὸν πρόσπτυγμα.

Προσπτύσσω, Μέλ. ξω. εὐχρηστότερον μέν τοι κατὰ Μέσ. διάθεσιν »Προσπτύσσομαι. Δωρ. ποτιπτύσσομαι (πτύσσω). Κυρίως ἐπὶ ἐνδύματος ὅπερ ἁρμόζεται, ἢ περιβάλλεται, διπλόεται ἐπιτηδείως, καὶ ἐντέχνως περί τινα· μετὰ Δοτ. »πλευρᾷ(ν). Σοφ. Τραχ. 768. 2) τροπ. ἐπὶ ἀνδρ. Περιβάλλω, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου περιλαμβάνω, περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι, καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται. Ὀδ. Λ, 451. καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ Προσαγορεύω, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι, καταφιλῶ, προσδέχομαι, φιλοφρονοῦμαι, προσφθέγγομαι, προσταιρίζομαι, παραμυθοῦμαι, φιλοφρονεῖ ὄχομαι, κἀκεῖνα προσπτύξομαι. »Ὀδ. Θ', 478. ἤτοι φιλοφρονήσομαι, φιλοτιμήσομαι αὐτόν, μὲ γλυκεῖς καὶ προφιλεῖς λόγους ἀσπάζομαι, προσαγορεύω. Ὀδ. Γ, 22. καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. »Ὄφρα τιμῆς προσπτύξομαι. Ὀδ. Ρ, 509. καί, προσπτύσσεσθαι τινά· ἐπαί, ἔρχω αὐτὶ τοῦ, φιλοφρονῶ, ἀποδείκνυμι τὴν ἀγάπην μου διὰ λόγων καὶ ἔργων, Ἴλ. Ὀμ. Δημ. 199. ὅθεν καὶ »προσπτύσσεσθαι μύθῳ ἀντί, μὲ λόγους προσκεῖμαι, ἐλίσσω, καθικετεύω. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ. Ὀδ. Β'. 77. Δ, 647. ὅπου παρὰ Νόννῳ εὑρηται καὶ κατ' ἐνεργ. σχηματ. προσπτύσσειν μύθῳ. Παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1685. »στόμα γε σὸν προσπτύξομαι σιγῇ, τὸ ἀσπάζομαι, φιλῶ· καὶ Πινδάρ. ἐν Ἰσθμ. 2, 57. »Θεῶν δαίτας προσέπτυσε πάσας· σημαίνει τό, Θεραπεύω, μετὰ τιμῆς καὶ σέβας λατρεύω ἢ ἑορτάζω· τὸ ἐνεργ. προσπτύσσω, ἐπιθέτω, περιπλέκω, περιτυλίσσω σπανίως εὑρηται, τὸ δὲ μέσ. ἔστι μόνον παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει, καὶ ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως ἡ λέξις.

Προσπτυστος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπτυσμένος, ὄν καταφρονημένος, συγχαμερής. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Προσπτύω, Μέλ. ύσω (πτύω). Μετὰ Διοτικ. Πτύω πρός τινα, καταπτύω καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ, Καταφρονῶ, βδελύττομαι, συγχαίνομαι συχνάκις παρ' Ἐπικουρίοις (ῶ, ῦσω)

Προσπτωσις, ἡ (προσπίπτω). Πτῶσις, πέσιμον πρός τι, πρόσκρουσις ἢ βολὴ κατά τινος τὸ προσπίπτειν, προσβάλλειν.

Προσπύλαιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ Προπύλαιον.

Προσπυνθάνομαι, Μέλ. πεύσομαι (πυνθάνομαι). Μέσ. Ἀποδ. Προσέτι πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἀκόμη, ἐρευνῶ, πληροφορούμαι.

Προσπυρόω, ῶ. Μέλ. ώσω (πυρόω). Ἔτι περισσότερον ἀνάπτω ἢ φλογίζω, καίω· ἀμφ.

Προσραίνω, Μέλ. ανῶ (ῥαίνω). Προσέτι ῥαντίζω, προσπάσσω, βρέχω, ὑγραίνω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, Προσραίνουσι, διὰ τοῦ, Προσβάλλουσι, Προστρέχουσι· παρὰ Στράβ. ια. τελ. 992. »Προτεῖρασε τῇ Θύρᾳ· ἔχετε πρὸς τῇ Θύρᾳ, ὅπου ἴσως ἐγράψη ποτε »Προτεῖρασε.

*Προσραντίζω (ῥαντίζω) = προσραίνω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

Προσραπτω, Μέλ. ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι πρός τι, προσάπτω, ῥάπτω τι ἐπί τι· ὅθεν τὸ »Προστρακτέον πρέπει νὰ προστραφῇ.

Πρόσραξις, ταὐτόν τῷ, Πρόσρηξις (α) ἐκ τοῦ

Προσράσσω, Ἀττ. Προσράττω, Μέλ. ξω, ταὐτόν τῷ, Προρήσσω.

Προσρέπω, Μέλ. ψω (ῥέπω). Ῥέπω, κλίνω ἐμαυτόν πρός τι. 2) Ἀντὶ τοῦ, Προσέρχομαι, ἢ εἰσέρχομαι.

Προσρεω, Μέλ. ρεύσομαι (ῥέω). Ῥέω, χύνομαι πρός τι. 2) συῤῥέω, συνέρχομαι, ἐπὶ ὑδάτων. Ἡροδτ. 1, 62. ἔτι δὲ 3) Προστρέχω, προσάγω, παραγίνομαι.

Προσρηγνυμι, καὶ, καί, Προρηγνύω, Μέλ. ήξω (ῥηγνυμι). Προσβάλλω εἴς τι, προσρούω, κτυπῶ πρός τι συντρίβω, κατατρίβω.

Πρόσρημα, τό (ῥῆμα). Ἀτακτικῶς, προστηγορία, ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμός. 2) Ὄνομασία, ὄνομα· ἐπίκλην. Πλατ. Νομ. 12 σελ. 950. C.

Πρόσρηξις, ἡ (προτρήγνυμι). Τὸ κτυπῶ πρός τι καὶ συντρίβειν, προσρουσις, πρόστριψις.

Πρόσρησις, ἡ (ῥῆσις), Ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμός, ἀσπασμός. Ξενοφ. Ἱερ. ἡ. 3. 2) τὸ ὀνομάζειν, ὀνομάζειν.

Προσρησσω, Ἀττ. — ττω. Ταὐτόν τῷ Προστρήγνυμι.

Προσρητέος, ἑα, έον. Ἐπίθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ μέλ. προτερ. Ὁ πρέπει νὰ προσαγορεύσητις, νὰ χαιρετήσῃ ἢ ἀσπασθῇ.

Προσρητός, τή, τόν. Ἐπίθ. ῥημ. ἐκ τοῦ μέλ. προτερ. Προσαγορευτός, ἢ ὃν ὠμίλησεν ἢ ἐχαιρέτησέ τις.

Πρόσριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ πρός τὴν ῥίζαν ὢν· συχνάκις συγκεῖται μετὰ τοῦ, Πρόριζος.

Προσριζόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ φύλλα πρός τὴν ῥίζαν ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προτρίζω, ἀπ. Δίων ρίζόω, καὶ προπ. στερρόω. ἀμφ.

Προτρίπτω, μέλ. ψω (βίπτω). Προτέτι, πρός τι ἢ ἐπί τι ῥίπτω. ἴδε Μετοχή »Προτριπτούμενοι τοῖς κύμασι περιερχόμενοι, κυματιζόμενοι. Τιμωθ. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημειώσατο.

Προσρύομαι, μελ. ῥύσομαι (ῥύομαι) μέσ. Ἀποθ. Μετά Δοτικ. Καταφεύγω πρός τινα ἢ εἰς τινα τόπον καὶ λυτροῦμαι, καταφεύγω σώζομαι. Νικήτας Χρον. (περὶ τῆς προσωδ. ἴδε ῥύομαι).

Προσρώννυμι, καὶ, Προσρωννύω, Μέλ. ῥώσω (ῥώννυμι) ἔτι περισσότερον ῥωννύω, ἐνδυναμόω. καὶ παθ. ἐνισχύομαι, ἴτι μᾶλλον, γίνομαι ὑγιέστερος, δυνατώτερος.

Προσσαίνω, μελ. ανῶ (σαίνω). Κυρίως, ῥιπίζω τινά, κυρ. ἐπὶ Κυνῶν, ὅταν ὁ κύων κινῶσι τὴν οὐρὰν τὸν ἀποδεικνύει τὴν παρορμητικὴν του χαρὰν εἰς τὴν δεκτικὴν ἀγαπητοῦ τινος ὑποκειμένου. Ἀριστοφ. Ἱππῆς. ζ'. 2. »Παντὶ τῷ προσελθόντι προσαίνουσα (ἡ κύων) καὶ προσκύπτουσα. διαθήλου, ὅτι δύναται εἶκαι μένουσα· ὅθεν Μεταφορ. Θέλγω, εὐφραίνω, κολακεύω, ἡδύνω, τέρπω μετὰ Αἰτ. »Εἰ τῶνδε προσαίνει σε τιν. Αἰσχύλ. Προμ. 841. ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Προσαίνων, Προσαγόμενος, Προσελκόμενος· καὶ παρὰ Πολυδ. ς. 123. ἔχουσί τινα Χειρόγραφα »Κύων προσαίνων.

Προσσαίρω, (σαίρω). Προσμειδιῶ, προσγελῶ τινά.

*Προσσαλπιστός, ὁ, ἡ, ὸν (σαλπίζω). Ὁ πρότετι σαλπιχτὴς, ἢ ὁδὸ τῆς σαλπιγγος μηνύσις, παραβλ. προσαλπιστής.

Προσσέβω, συνηθ. προσέβομαι (σέβω) ὡς μέσ. ἀποθ. Προσέτι, πρός τοὺς ἄλλους σέβομαι τιμῶ, λατρεύω. Αἰσχύλ. Θηβ. 1075.

Προσσείω, μελ. σω (σείω). Προτέτι σείω, κλονῶ, σαλεύω, ταράττω· συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ Προσείω.

*Προσσελέω, ὅδε προσελέω.

*Προσσεύω (σεύω). Ἐξ οὗ μετοχ. παθητ. παρεκ. προσεσσυμένος, ἐφορμῶν, προσβάλλων κατὰ τινος. Κουϊντ. Σμ.

Προσσημαίνω, Μελ. ανῶ (σημαίνω). Προσέτι, πρός τοὺς ἄλλους σημαίνω ἢ δηλόω, δείκνύω ἔτι Ἀριστοτ. ὅθεν

Προσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσέτι σημαίνων, δηλῶν, πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαντικὸς ἔτι.

Προσσημασία, ἡ. Ἡ προστεθειμένη, ἢ προσδιδοῦσα σημασία, ἀμφ.

Προσσιελίζω, καὶ, Προσσιελίζω (σιελίζω). Τρόπον τιν. Προσπτύω, ῥίπτω μὲ τὸν σίελον κατεπάνω τινός.

Προσσκαψις, ἡ (σκάπτω). Τὸ ἐπισωρεύειν γῆν ὅπου τυφλοῦται λάκκος τις ἢ χαράδρα, ἢ ἡ ἐπὶ τῆς γεώμετρ. ἐπισωρευομένη γῆ.

*Προσκελέω (σκελίω) καὶ

*Προσκέλλω (σκέλλω). Ἐπίτι ξηραίνω, στεγνόω· ὅθεν μεταφ. παρακ. »Προσκεληκώσι, ὡς τό, Πρωτεγενεῖς, ἀναποστάτους ἐπιμένον ἐπίτι. Σοφοκ.

*Προσκοπάω, καὶ, προσκοπέομαι, ὡς μέσ. Ἀποθ. (σκοπάω). Κατέτι σκοπῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαι.

Προσκοπτω, Μέλ. ψω (σκώπτω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον σκώπτω χλευάζω, περιπαίζω ἢ ἀστειεύομαι, χαρατεύω.

Πρόσκοπος, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ Πρόσθεν ὡς τὸ προσοτέρω, ἀντὶ προτωτέρω. Ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθεν, πρὸς τὰ πρόσω. Ἰλ. Ψ. 533. — κάλλιστα πρόσκοπος ἔπονται. ὅπου ἄλλοι γράφουσι »Πρόσκοπα· ἔπονται· καὶ ἄλλοι ὡς ἐπίτηδες σχῆμ. τοῦ πρόσθεν ἐκλαμβάνουσι.

*Πρόσκοτέρω. Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ προτωτέρω.

Προσκαίρω (σπαίρω). Προσέτι σπαίρω, ταράττομαι, πάλλω, μετὰ Δοτ. Πλούταρχ. περὶ τῶν ἠδυπαθειῶν τοῦ Τιγελλίου. »Ἃς προτέσπαιρε δυσθανατοῦντος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπισπαστόμενον· ἐκ τῶν ὁποίων ἐκινεῖτο καὶ ἐταράττετο ἀκμὴ ἡ ἀκολασία καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ ὑπὸ τοῦ θανάτου σπασμοὺς πάσχοντος σῶμα.

Προσσπάω, ὦ. Μέλ. άσω (σπάω). Σπάω, τραβῶ, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν. Παθητικ. »Προσσπάομαι, ῶμαι· ὑπὸ σπασμῶν πάσχω, ἔχω σπασμούς.

Προσσπένδω, Μέλ. σπείσω (σπένδω). Προσέτι σπένδω, ἀκχέω, ἐπιχέω, ἢ κάμνω σπονδάς.

*Προσστάζω (στάζω). Εἰτέτι, ἀκόμι στάζω, ἢ ἐπί τινος στάζω, ἐπιχέομαι, λείβομαι. Δωρ. ποτιστάζω. Πινδ. Ὀλ. 6, 128. καὶ Πυθ. 4, 244.

Προσστασιάζω, μελ. άσω (στασιάζω). Προσέτι φέρω ἢ εἶμαι εἰς ἀποστασίαν. ἀμφ.

Προσσταυρόω, ῶ. μελ. ώσω (σταυρόω). Θουκυδ. δ'. 9. »Τὰς τριήρεις προσταυροῦσι χαρακώμασι, περιφράττω μετὰ παττάλων τὰς εἰς τὴν ξηρὰν ἀναβιβασθείσας τριήρεις. περικυκλόω μέροις τι διὰ περιφράγματος ἐκ παττάλων.

*Προστείχω, μελ. ξω (στείχω) Τπάγω, ἔρχομαι πρόσετι μέρος, πορεύομαι. »Ἀφροδίτη προσέστειχε μακρὸν Ὄλυμπονα. Ὀδ. Τ, 73. ἁπλῶς, ἔβη πρὸς τὸν μακρὸν Ὄλυμπον.

Προσστέλλω, μελ. λῶ (στέλλω). Κυρίως βάλλω ἢ ἐνδύομαι στερεῶς ἐπὶ τοῦ σώματός μου φόρεμά τι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἴσταται ἀπάνω μου λίαν σφικτὰ καὶ τεντωμένως, ὡτάν νὰ ἦταν ἐπ' αὐτοῦ κεκολλημένον. »Χιτὼν προσεσταλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι. Βασίλ. ἀντίκειται τῷ. »Χιτὼν κολπωτός, καὶ, ἀνειμένος, ἤτοι, φουσκωμένος καὶ εὐτεύθεν ἀντίτου, λεῖος, ὁμαλὸς, καλῶς ἐφηρμοσμένος, περικτμένος, οὐχὶ ἐξέχων, adstrictus. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Προστέλλω τὸ πανίον τὸ ἀποῖον δένουτι οἱ ὑπηρέται, ἢ οἱ ἐργαζόμενοί τι πρὸ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ποδῶν διὰ νὰ μὴ λαρύνωσι τὰ ἐνδύματά των· καὶ μεταφ. ἁπλοῦς, μέτριος, μὴ ἀλαζών, μὴ ἀπαιρόμενος, ὀλιγαρκὴς, σώφρων. ὁ Πλατ. εἰς Γοργίαν 67. ὀνομάζει. »Προσεσταλμένην καὶ κοσμίαν· τὴν σώφρονα καὶ μὴ ὑπερήφανον τέχνην τοῦ κυβερνήτου τῆς νηός· ὁ Γαληνὸς εἰς Γλαῦκ. β'. ἔχει. »Προσίσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος· ἀντὶ τοῦ, Συνεστάλη, κατέπαυτεν, ὁ δὲ Διοσκορ. δ'. καὶ »Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἀλλήλαις, εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, Σφικτὰ τὰ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κείμενα, σίονεί, προστεκολλημένα ἐπ' ἀλλήλα.

Προσστερνίζομαι, μελ. ίσομαι (στέρνον). Σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου, ἀγκαλίζομαι, προσσπάσσομαι. Ἡσύχ. καὶ Λογγ. 3.

Προσστρατοπεδεύω, καὶ, προστρατοπεδεύομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (στρατοπεδεύω) Στρατοπλησίον τινός τό στρατόπεδον, ἢ πλησίον στρατοπεδεύω.

*Προστυγχρίω, μελ. ίσω (χρίω). Εἰσέτι χρίω, ἢ ἀλείφω.

Προσσυκοφαντέω, ῶ. μελ. ήσω (συκοφαντῶ). προσέτι συκοφαντῶ, διαβάλλω.

Προσυλαμβάνομαι, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Ἀντιλαμβάνομαι, συμβοηθῶ μετὰ τῶν ἄλλων, βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα ἐπίτι, συντρέχω.

Προστυμβάλλομαι, (βάλλω). Συνεισφέρω καὶ ἐγὼ εἴς τι ἢ βοηθῶ.

Προσσυνάπτω, μελ. ψω (ἅπτω), Προσέτι συναπτω, συνδέω.

*Προσυνεδρεύω μέλ. εύσω (συνεδρεύω). Εἰσέτι παρεδρεύω, κάθημαι παρά τινι. Διοδ. Σικ. 11. 34.

Προσσυνθερμαίνω, (θερμαίνω) Προσέτι θερμαίνω.

Προσσυνίημι, (συνίημι). Προσέτι συνίημι, παρατηρῶ, θεωρῶ, στοχάζομαι.

Προσσυνίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ συνίστημι, παρατείνω ἢ συνάγω. Δημ.

Προσσυνοικέω, μελ. ήσω (οἰκέω). Προσέτι συνοικῶ, ἢ εἰτέτι μετὰ ἄλλων μετοικῶ εἰς ἄλλον τόπον διὰ νὰ κατοικήσω, Θουκ. ς', 2.

Προσσυνοικίζω, μελ. ίσω (οἰκίζω). Προσέτι συνοικίζω. »Τὴν θυγατέρα προσυνοικίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις συνοικίζω, ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα. Δίων. Κασ. ἐν γένει μεταφέρω, μετακομίζω εἰς ἄλλην τινὰ κατοικίαν, ἢ οἶκον.

Προσσυντίθεμαι (τίθημι). Δίων. Κασ. προσέτι συντίθεμαι, συμφωνῶ μετ' ἄλλου τινός.

Πρόσταγμα, τό. Τὸ ἐπί τινας, ἢ πλησίον πού ἐταγμένον, θυσιασμένον »Τοῖς Ἀνδρόγεω Τάφοις ἤτοι Σφάγμα, θῦμα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀνδρόγεω. Πλουτ. ἐν τοῦ

*Προσφάττω, μελ. ξω (σφάττω). Σφάζω, θυσιάζω ἐπί τινος, ἢ πλησίον, παρά τινι.

Πρόσσω, Ἐπίρ. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Πρόσω, Ὅμ. Ἰλ.

Προσσωματοποιέω,, ῶ, Μέλ. ήσω (σωματοποιέω). Περισσότερον ἔτι σῶμα ποιῶ, ἢ ἐπὶ τοῦ σώματος προστίθημι· ἀμφ.

Προσσωρεύω, μελ. εύσω (σωρεύω). Προσέτι σωρεύω, ἐπισωρεύω ἀκόμη. Γεωπον.

Προσταγή, ἡ (προστάσσω). Τὸ προστάττειν, ἐντολὴ ἢ διάταξις, βέλησις καὶ ἀπόφασις μεγαλητέρου τινὸς διὰ λόγου ἢ διαγράμματος γινομένη = πρόσταγμα.

Πρόσταγμα, τό (προστάσσω) Διάταγμα, ἐντολὴ, προσταγή.

Προστακτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Προστακτικῶς, (προστάσσω). Ὁ σημαίνων ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσταγὴν, εἰς τὸ προστάσσειν, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν καὶ τρόπον τοῦ προστάσσειν· παρὰ Γραμ. »ἡ Προστακτικὴ ἐννοῦμ. Ἐγκλίσεις, ἔτι καὶ τὸ, προστακτικόν Διογ. Λ. 7, 86. 67.

*Προστακτός, ὁ, ἡ, ον (προστάσσω). Προσταγμένος, παραγγελμένος, διορισμένος, Δημ.

Προσταλαιπωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (ταλαιπωρέω) καὶ — οῦμαι. παθ. Ἔτι περισσότερον καιρὸν ταλαιπωροῦμαι, ὑποφέρω, ὑπομένω ἢ ὁμοῦ παράτινι ἢ ἐπίτι ταλαιπωροῦμαι· πάσχω· ὑποφέρω.

Προστανύω, (τανύω). Ταὐτόν τῷ, Προτείνω, ἀμφ.

Πρόσταξις, ἡ (προστάσσω). Τὸ βάλλειν εἰς τάξιν, ἢ εἰς καλὴν κατάστασιν. εἰς εὐταξίαν 2) Προσταγή, διαταγή, παραγγελία, Κτησ. Περσ. 45 καὶ παρὰ Ἀττ. Πρόσταξις σημαίν μερικ. τις ποινὴ καὶ ἐλάττωσις τῶν δικαίων ἑνὸς πολίτου, π. χ νὰ μὴ παρασταθῇ εἰς ούδεμίαν δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ νὰ μὴ κατηγορήσῃ μηδένα εἰς τὸ κριτήριον. Ἄνδοκ.

Προσταράττω, μελ. ξω (ταράττω). Προστέτι ταράττω, εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, συγχίζω.

Προστραγανόω, ῶ· μελ. ώσω (τραγανόω). Λυκόφρ. 748. Συνάπτω, συνδέω, στερεόνω ἐπί τι, ἢ μετά τινος.

Προστάς, άδος, ἡ (προΐστημι). Πρόδομα, ἢ Εἶδος προπυλαίου, προαυλίου, (Vestibule, antichambre) Ἀθην. ἐ. σελ. 205. Βιτρούβιος, β'. 8. ὄρη καὶ τὰς εἰς Βιτρούβιον (Vitruv.) σημειώσεις τοῦ Σκαΐδερου, 3) Δημόσιος καὶ ἀτελὴς πόρνη, χαμαιτύπη, ἥτις προΐσταται, ὅ ἐστί, προτιμᾶται ἀπ' ἄλλας, ἢ ἐκδίδεται εἰς κοινὴν πόλητιν, ὡς τό Λατ. prostibulum καὶ τὸ Γαλ. prostituée.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προστασία, ἡ (προΐστημι). Τὸ ὑπερέχειν, ἵστασθαι πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπεροχή. 2) Τὸ τυχὸν ἀξίωμα, ἐξουσία, δύναμις, κράτος, κυριότης, (Imperium) ὅτε δηλαδή τις προΐσταται τῶν ἄλλων καὶ προστάζει αὐτούς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ μετὰ τυχόντος ἀξιώματος συνοδευομένη, ἐξωτερική δόξα, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, ὁρμφορία, ἢ μετὰ τῶν ὁρμφόρων ἢ θεραπόντων περιπομπεία καὶ συνοδία. Πολύβ. «Γυνὴ πρεσβυτέρα, καὶ τὴν προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα. 3) Ὑπεροχὴ ἐπίτιμος, ἐπιστασία, φροντίς, πρόνοια, κυβέρνησις, βοήθεια, ὑποστήριξις. προστασίαν· καὶ 4) Παρὰ Δημοσθ. ταὐτὸν τῷ, Στάσις, σύνταγμα στασιαστῶν, φατρία, collusio. —

Προστασιάζω, μελ. άσω (στάσις). Πρότερον φέρω εἰς στάσιν, εἰς ἐπανάστασιν, Δίων. Κάσ. ἢ εἶμαι εἰς στάσιν, εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ.

Πρόστασις, ἡ. (προΐστημι). Τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἵστασθαι, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς ἄλλους, ὑπεροχή, πρότερημα, ἀρχή, ἀξία, ἐξουσία, δύναμις, προτίμησις, τὸ ἀνώτερος εἶναι, καὶ ἡ μετὰ ἀξιώματος συνοπαδὸν ἐξωτερικὴ δόξα, ὁρμφορία, παράταξις βασιλική, πομπή, συνοδία Πλάτ. πολιτ. ἑ. «Πρόστασις τῶν τυραννικῶν, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζεται· ἢ ἦτοι τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ἢ προποίησις τῶν τυραννικῶν ταυτ. τὸ πρόσχημα· καὶ καθόλ. πᾶν ὅ,τι ἵσταται, ἢ βάλλεται πρό τινος ἄλλου ἀντικειμένου διά τι τὸ ἀποκρύπτ., ἀποσκιάζ., προκάλυμμα, προπέτασμα· ταὐτὸν τῷ, Προστασία, παρα Πολυβ.

Προστάσσω, Ἀττ. άττω, Μέλ. ξω (τάσσω) Προσέτι διατάττω, ἐπιτάττω, Ἐντέλλομαι, προστάζω, τυγχάν. παρ' Ἡροδ. τοιέτι· ἐτί καὶ μετὰ Ἀπαρεμφ. «προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν Ἡροδ. 9, 99. καὶ 7, 39. καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὅθεν καὶ, τοῖσι προστέτακτο ἵππους Ἡροδ. 7, 21. δηλ. εἰς αὐτοὺς ἐδόθη, εἰδοποιήθη τὸ ἱππικόν, καὶ, τὸ προστεταγμένον, τὰ προσταχθέντα, ἤτοι αἱ προσταγαί, παραγγελίαι. Ἡροδ. 2, 121, 4. 9, 104. 2) ἀορίζω, καθίστημι, ἀναγορεύω, ἐπιστάτην καὶ προστάτην βάλλω. «Ἄρχοντα Ἐτεόκλειον προστάξας.» Θουκυδ. ἡ. 23. «ἐάσας τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὴν προστασίην· ἐπάνω εἰς τὸν Ἐτεόκλειον, κατέστησεν αὐτὸν ἄρχοντα. 3) Τάττω εἴς τι, συγκαταστάττω, συγκαταριθμῶ εἴς τινα κλάσιν, φατρίαν, τάγμα, ἢ μερίδα, συγκαταθέτω· καὶ πρὸς τοῖσι ἔθνεσι τοὺς πλησιοχώρους προστάσσουσι Ἡροδ. 3, 89. καὶ ὁμοῦ μὲ ταῦτα τὰ ἔθνη συγκαταριθμοῦσι καὶ τοὺς πλησιοχώρους λαούς· καὶ ἄνευ τῆς πρὸς, «Ἵνα δὴ προστετάχατο Φαρναζάζῃ;» ὁ αὐτ. 7, 65. ὡσαύτως καὶ ἡμίσεῃ τινὶ προστάσσειν ἑωυτόν» Ἡροδ. 1, 9. ἤτοι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός, ἢ συγκαταστάττω ἐμαυτὸν εἰς τινα κλάσιν, φατρίαν.

Προστασία, ἡ. Ἄξίωμα, ὑποτύπωμα τοῦ Προστάτου· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἐπιστασία, Προστασία, φροντίς, ὑπερέπισις, πατρωνεία, ἐπιστασία τῶν κοινῶν πραγμάτων, (γεροντεία, Praefectura) ὡς τὸ Προστασία, Στεφ. Ἀπομν. γ. ς. 10.

Προστατευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προστασίαν· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Προστατέω, μελ. ήσω (προστάτης). Προΐσταμαι, προέχω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, προτιμῶμαι, πρύτανιν, προτίμησιν ἔχω, τιμῶ, ἐξαιρ. διά τῆς ἀρχῆς καὶ δυνάμεως, ὅθεν ἄρχω, προστάτης εἰμί, προστασίαν ἔχω τινός, προστατεύω, δίκαιον, κυβερνῶ οἰκήτορας καὶ πράγματα. Στεφ. Ἀπομν. κ. ά 8. «Τὰς πόλεως προστατεῖν.» Κυρινν. ἡ. γ. 11. «Σύρων ὁ προστατῶν» ὁ ἡγεμονεύων, ὁ προϊστάμενος, ὁ ἀνθρώπων τὰ πράγματα τῶν Σύρων· καὶ παθητικ. παρὰ Ξενοφ. Ἱερ. ἑ. ά. «Φυβοῦνται μὴ ἐπιδυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι,» ἀνθρώπων, κυβερνᾶσθαι 2) ἵστημι πρό, τινος πρὸς ἀνθρώπου τινός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερασπίζομαι, ἀνθρώπου, ἐπιτροπεύω, κήδομαι, φροντίζω, μεταγεν Ξενοφ. Οἰκ. β'. 9. «Ὥρα σοι προστατεύειν ἐμοῦ, κελεύεις με προστατεύειν σου, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μὴ πένης γένοιο·» καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 325. 5) λόγους ποιοῦμαι πρός τινα, προβάλλω, ἀναφέρω, προκαλοῦμαι· 4) «Ὁ προστὰς χρόνος» ὁ παρών, ὁ ἐνεστὼς καιρός, ἢ ὁ κατεπείγων Σουΐδ. ἐκ Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 781.

*Προστατήρ, ῆρος, ὁ = προστάτης, ὅθεν

Προστατήριος, ία, ιον. Προστατῶν, ὁ προϊστάμενος, ὑπερασπιζόμενος. Αἰσχυλ. Θηβ. 469. Ἀγαμ 985. 2) ὁ πρὸ τῆς ψυχῆς ἱστάμενος, εἰσφερόμενος. 3) παρὰ Πλουταρχ. πρβλ. συμ. γ'. 7. ἐλέγετο καὶ εἰς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς, ἴσως οὗτος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις Ἀνθεστηριῶνος.

Προστάτης, ου, ὁ (προΐστημι). Ὁ προϊστάμενος, προέχων, προεστώς, διοικητής, κυβερνήτης, ἐπιστάτης, ἀθηγός, ὑπερασπιστής, φροντιστής, ἐπίτροπος, Ἡροδ. 1, 127. 2, 179. καὶ ἄλλως ἐξαιρ. ὁ ἱστάμενος ἐπὶ κεφαλῆς φατρίας τινός, ὁ κορυφαῖος. ὁ ἀρχηγὸς ὁ προστάτης τοῦ δήμου, οἰκοιῶν τὰ πράγματα, τὰς ὑποθέσεις τοῦ δήμου, συχνάκ. παρ' Ἀθηναίοις. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἡ. 3. «Οἱοίσι οἱ προστάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς» κατὰ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὰ ὑπήκοα. καὶ ἐντεῦθεν, 2) ὁ προστάτης τινός, ὑπερασπιστής, κηδεμών, συνήγορος, διαιτητής. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ ἐντέκνος πολίτης, ὃς τις ἀνελάμβανε τὴν ἐπιστασίαν τῆς δίκης τῶν μὴ κατοίκων πολιτῶν, παριστάμενος ἐν τῷ κριτηρίῳ· ὁ Σουΐδ. ἔχει. «Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προστατάται, Προστάτας ἐκάλουτο· ἐπιγραφὴ γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην· τοιούτου δὲ προστάτου εἶχον πάντοτε χρείαν οἱ μέτοικοι, οἵτινες, μὴ ὄντες γνήσιοι πολῖται, ἐὰν εἶχον τὰ δικαίωμα τὰ ἐμφαίνουσιν εὐδαίμων ὑπόθεσιν ἢ διαφοράτων πρὸ τῆς ἐκλησίας τοῦ δήμου, ἢ πρὸ τοῦ κριτηρίου· ἔδει τὸ «Νέμειν προστάτην τινὶ» δηλοῖ, παρέχειν, χορηγεῖν προστάτην· καὶ «Γράψασθαι προστάτην» ἐλέγετο προστάτην διὰ τὴν ἑαυτοῦ ὑπεράπισιν, βάλλειν ἑαυτὸν ὑπὸτὴν ὑπεράπισιν προστάτου τινός, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν μετοίκων ἐλέγετο. Πολυδ. ἡ. 35. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ σημαινοντὸ τοῦτο διὰτοῦ, Πίτρων. (patronus) Πλούταρχ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 411. «Πρόστου προστάου γεγράφομαι» ὅπου ὁ Σχολιαστ. ἑρμήνευσε τὸ Γεγράφομαι, διὰ τοῦ, Δεήσομαι ὅστις ἐπιμελήσεται· «Προστάτης δέ λέγεται, ὁ ἐν πολέμοις ἐμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς οἰκείοις· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων.» παρ. γεγράφθαι προστάτου, ἀντὶ, καταγράφομαι παράτινι προστάτῃ, ἐμβαίνω ὑπὸ τὴν προστασίαν του· καὶ ἐν γένει πᾶς ἰσχυρότερος, ὑπέρτερος ὅς τις λαμβάνει ὑπὸ τὴν ὑπεράπισιν καὶ προστασίαν τοῦ ἄλλου ἀσθενεστέρου· 3) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1771. «Θεοὶ προστάτης» καίτοι ἀντὶ τοῦ Ἱκέτης, ὡσαύτως αὐτόθι 1278. πρβλ. καὶ Ἠλ. 1378.

Προστατευτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -τικῶς· ἀνήκων εἰς τὸν προστάτην, ἐν γένει ταὐτὸν τῷ, Προστατήριος· παρα Πολυβ.

Προστάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Προστάτης.

*Προστάτρια, ἡ = προστάτις, Δεκ. χειρ. Havn. παρ Ocann auctar Λεξ. σαλ. 141.

Προστάττω Ἀττ. ἀντὶ Προστάσσω.

Προστάυρόω, ῶ· μελ. ώσω (σταυρός) Φράττω ἢ περιβάλλω ἀπ' ἔμπροσθεν μὲ σταυλους.

Προστέγασμα, τό (στεγάζω). Μέρος τι ἐξέχον καὶ ἐπιτήδειον εἰς σκέπην, ἐξέχουσα σκέπη. Μαθημ. παλ. σελ. 21.

Προστέγιον, καὶ, Προστέγισμα, τό (στέγος). Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κατ. 17. «Τῆς θύρας προστέγιον·» τὸ πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν τῇ οἰκίᾳ διάστημα· καὶ Προστέγιον, καὶ προστέγισμα.

*Προστεγνόω, μελ. ώσω (στεγνόω). Πρότερον, ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν στουπόνω, φράττω.

Προστειχίζω, Μέλ. ίσω (τειχίζω). Τείχος ἐπὶ τοῦ τείχους προστίθημι, πέριξ τοῦ παλαιοῦ τείχους περιβάλλω καὶ ἄλλο νέον τείχος, ἤτοι καὶ μετὰ ἄλλου ἑυτέρου τείχους ἀσφαλίζω, ὀχυρόω. πόλιν ἢ φρούριόν τι, μετὰ ἑυτέρου τείχους περιτειχίζω. Θουκυδ.

Προστείχω, μελ. ξω (στείχω). Ὑπάγω εἴς τι πρόσω, προχωρῶ, προβαίνω, Σοφ. Ο. Κ. 30. 320.

Προστεκμαίρομαι, μελ. αρούμαι (τεκμαίρω) μσ. ἀπολ. Προτέτε τεκμαίρομαι, γνωρίζω ἀκόμη ἐκ τῶν σημείων καὶ κρίνω, ἢ ἐξετάζω, ἐξαύτῶν, συμπεραίνω τι· Ἵππος,

Προστεκταίνομαι, μελ. ανοῦμαι (τεκταίνω) μέσ. Ἀπολ. Προτέτε τεύχω, προσθέτω τι εἰς τὸ κείριον, κατασκευάζω, καὶ μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω εἰπέτε.

*Προστελειόω, μέλ. ώσω (τελειόω). Εἰς τέλος εἰς πέρας φέρω τι, ἀποπερατῶ, τελειοποιῶ παθ. — οὐμαι. Φθάνω εἰς τελείαν ὥριμον ἡλικίαν· γίνομαι τέλειος ἄνθρωπος.

Προστελέω (τελέω). Προτέτε τελῶ, ἐξοδεύω, ἐκδίδωμι, πληρόω.

Προστέλλω, μέλ. λῶ (στέλλω) ἀπ' ἔμπροσθεν καλύπτω, σκεπάζω ἢ ὑποκρύπτομαι Θουκυδ. ἑ. 71. καὶ Δίων Κάτ. Μέσ. προστέλλεσθαί τινα, ἀντὶ ἁπλῶς τινὰ καὶ τὸν βάλλω εἰς στράτειαν Αἰσχύλ. ἑπτ. Θηβ. 470. τὰ δὲ ὁδὸν προστελλῆται, Σοφ. Ο. Κ. 20. ἀντὶ, κέμαι μαίρην ἐστεμμένην ὁδόν.

Προστενάζω, μελ. ξω, καὶ Προστένω (στένω). Πρότερον στενάζω, ἀναστενάζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 261.

Προστερατεύομαι, μέλ. εύσομαι, μέσ. ἀπολ. σπαν ἐνεργ. προστερατεύω· ταὐτὸν τῷ Ἐπιστερατεύομαι

Προστερνίδιος, ὁ, ἡ, ον (στέρνον). Ὁ ἀριστούμενος ἐμπροσθεν εἰς τὸ στῆθος, ὁ πρὸ τοῦ στέρνου κείμενος. «Τὸ προστερνίδιον» κάλυμμα, ἢ στολίδιον ἐμπροσθεν εἰς τὸ στῆθος. Ξενοφ. Κυρικπ. ς'. δ'. 1. ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἵππων. Ξεν. Ἀν. α, ἡ. 7. —

Πρόστερνος, ὁ, ἡ, ον (στέρνον). Ὁ πρὸ τοῦ στέρνου, ἢ ἐμπροσθεν τοῦ στήθους ὤν, ταὐτὸν τῷ προηγουμ.

*Προστέρπω, μελ. ψω. Δωρ. ποτιτέρπω (τέρπω). Εἰστέτε, ἀκόμη, ἢ καθήμενος πλησίον τέρπω, ἡδύνω, κατέμὲν θεραπων ποτιτερπετω,» Ἰλ. Ο. 401.

Προστεφανόω, ῶ. μελ. ώσω (στεφανόω) Πρότερον στεφανόω. —

Προστεχνάομαι, μέλ. ήσομαι (τεχνάομαι) μέτ. ἀπολ Προτέτε τεχνάζομαι, ἐπινοῶ, ἀλλην νέαν πανουργίαν, νέους δόλους ἐφευρίσκω. Πλουτ. Στρ. 11.

Προστηθίδιος, ὁ, ἡ, ον (στῆθος). Ὁ ἐμπροσθεν τοῦ στήθους ὤν, κείμενος, ἢ φερόμενος. «Ἵππων προστηθίδια ὅπλα» καταφράκτα ἢ στολίδια ἐμπροσθεν τοῦ στήθους τῶν ἵππων· παρὰ Πολυβίῳ εἶσί Προστηθίδια, αἱ πρὸ τοῦ στήθους κρεμάμεναι εἰκόνες, ταυτ. τὰ προστερνίδιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προστηδής, ές, ος, ον (στῆθος). Παρά Πολυδ. β'. 198. καί »Στήθος ποδός· τό ἐξογκωμένον ἄνω τό προῦχον μέρος ὑποκάτω τοῦ ποδός πρός τούς δακτύλους.

Προστήκω, Μέλ. ξω (τήκω). Προσάπτω τήκω, ἐπιλύω, ἤ ἀναλελυμένον τι χύνω ἐπί τι ἄλλο Οὐδέτερ. κατά Παρακείμ. »Προστέτηκαν Ἐπιμένω, προσκολλῶμαι, ἀναποσπάστως ἐπίκειμαι, προσεφυόμην ἔχω, ὅλως δι' ἄλου ἑνδοτος εἰμί μετά Δοτικ. ἐπί προσ. καί πράγμ. Wyll. ep. ex. τόλ. 240. ὅζεν

Πρόστηξις, ἡ, ἐπιμονή ἐπί τι, προσκόλλησις, ἐφοπλισις, τό ἀναποσπάστως ἐπικεισθαι πρός τι· »Πρόσηγμις τῆς ψυχῆς« Πλουτ. Προσκόλλησις, ἐφοπλισις τῆς ψυχῆς, ὅ,τις καί ἀλλαχοῦ συνεφέρει καί μετά τοῦ Ἐπέχοντος.

Προστρέβομαι (στρεβλόω). Πρότερον ὑπάγω, προπορεύομαι, Γλωσ.

Προστρεβές, ἐος, ἤ· παρά Σουϊδ. »Ὁ δέ κατώκει ἐν σπηλαίῳ προστριβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατά τόν πέτραν« ὅθεν ἑρμηνεία· ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Προστριβάζεται ταῦτα τῇ, Προπορεύεται· ἀλλά παρά Διοδώρῳ Σικ. ἀφ' οὗ καί ὁ Σουϊδ. ἔλαβε τό χωρίον, κεῖται ὀρθότερον »Τρεῖς στριβάδες«

Προστίθημι μελ. προσθήσω, ἀόρ. β'. προσέθην, μετ. προστεθείμην· προστετικ. προσδοῦ, (τίθημι). Προσετι τίθημι, βάλλω ἄνωθεν, κατά προσθήκην τίθημι, ἐπί τι τίθημι, προσεπιβάλλω, προσδίδωμι· ἡχερῶ ἀπώσασθαι λίθοι ὁ βριμος, ὃν προσέθηκεν Ὀδ. Ι, 305. τόν λίθον ὃν ἐπέλασε τόν ὁποῖον ἔβαλεν ἔμπροσθεν τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου· καί, σῆμα τινι προστίθημι, Ἡρόδ. 1, 108 βάλλω εἰσετι, ἐπιφορτίζω ἀνόμι τινά καί μέ ἄλλην ἀσχέλειαν, ὡσαύτως καί προσθέσαν τῷ Ἀρισταγόρᾳ πρήγεσι ἡδύ καί ἀρωτον Ἡρόδ. 5, 30. ἀντί ἐπεφόρισαν ἐπέβαλλον εἰς τόν Ἀρισταγόραν τά κάμη ταῦτα ὅσα ἠδύνατο κάλλιστα· καί ἴδιατερ. προσθεῖναι θόρυβον ὁ αὐτός 3, 78. ἀντί συναπτειν ὁμοῦ καί κλεῖσι τάς θύρας· περιβλ. προσκειμαι. 2) βάλλω τι πρός τι καί αὐξάνω, ἤ δι' ἐπιθέσεως μηχανῶμαι, ἀποπληρῶ, ἀποτελεῖω στέλεον δέ χάρις προσθήκει ἑκάστῳ· Ὑμ. Ὀμ. Ἑρμ. 129. καί Πινδ. Νέμ. 3, 120 ναῦσιν εὐκλεῖ προσθέμεν λόγῳ ἤτοι· δι' εὐκλεοῦς λόγου διαφήμης ἐμπλῆσαι, ἅπαρ ἔνδοξον τήν νῆσον· ὅθεν, ὡς προσθήκην δίδω ἔτι, ἐπιμετρῶ, παρέχω, καί γυναῖκα προσθεῖναί τινι Ἡρόδ. 6, 126, ἀντί, δίδω εἰς τινα γυναῖκα πρός γάμον, καί προσφέρω, χορηγῶ, συνεισφέρω· συνεισφέρεται τό προσθεῖναι ἑπομένου τοῦ, ἤ αὐτό τοῦ, πλέον ἔσθιαι ἤ — Πλατ. Πολ. τ, τόλ. 315. Ἀεί. Ξενοφ. παλλαχοῦ. 3) ζημιοῦμαι, ἀπαβάλλω ἀφαιροῦμαι τῆς οὐσίας, χάνω. »Τά ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις προστιθ. Μενάνδρ. Ἀποστομ. 9. ἐν τοῖς Βραγέιου Γνωμικ. σελ. 121. 4) Ἀπειλῶ, ἀποδίδω ἀναφέρω, τινί τι, Ἡρόδ. ἀτιμίην προστ. 2. καί ἀντί τοῦ εἰκότον ἴδιον ποιῶ, προτιμῶ, εἰθίζω συνεθίζω, τειλτι (Ξεν. Ἀπομ. β, π 2. καί ἀλλαχοῦ· ἐπι δέ, ἐπιβάλλω, ἐπιβαρύνω, καταβιάζω. Εὐρ. Ἡρακλ. 712. »Προστιθεις τινί ἀνάγκην« ἀντί τοῦ, Βιάζομαι. »Διελθεῖν ἀφιστασθε προστιθεῖς« ὁ αὐτ. Ἑλέν. 556 μή κάμνειν ἄμοιρον ὑπό αἰδοῦς· μή κάμνειν καί τό χάσω ὑπό τήν ἐντροπήν μου. προστιθέναι τινά τῷ κατθανεῖν, ἀντί, καταδικάζω τινα εἰς θάνατον. Μέσ. Προσεθεμαι Προσκαλοῦμαι, προσάπτομαι, συνδέομαι, συμπροφέρω μέ τινα, καί συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, σημαίνω »Προσεθεμαι τῇ γνώμῃ τινός« Ξενοφ. ἀ. ς'. 10. καί Ἡρόδ. 1, 109. 3, 83 6, 108. ὡσαύτως καί, τῷ λόγῳ τῷ λεχθέντι προστιθεμαι ὁ αὐτ. 2, 120. ἤτοι, συμφωνῶ, πείθομαι εἰς τόν λεχθέντα λόγον, καί, ἀντῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται Ἡρόδ. 2, 160. ταυτ. προστελλήσονται, εὖνοι ἔσονται τῷ ἐγχωρίῳ ἀγωνιζομένῳ. 2) προστίθεμαί τινα· ἀντί τοῦ προσάγομαι, προστικείουμαι τινά, σύρω πρός ἐμαυτόν, τόν συνδέω εἰσέτι σχετικῶς μετ' ἐμοῦ, τόν κάμνω φίλον, σύμμαχον, ὑπαόν μου, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. 1, 58. 69. 3, 74. 5, 66. 69 ὡσαύτ. καί, πολέμιον προστίθεμαι ποιῶμαι τινά εἰς τόν ἐχθρόν μου, τόν ἐχθρεύω εἰσέτι κατ' ἐμοῦ· ὁμοίως, ἰσχύν προστίθεμαι αὐξάνω τήν δύναμίν μου, γίνομαι ἰσχυρότερος. καί, προστίθεσθαι πλέον, ἀντί αὐξάνομαι, γίνομαι μεγαλήτερος· τό δέ, πόλεμιον προσεθήκαντον παρ' Ἡρόδτ. 4, 65. ὁηλοῖ, ἐνήρυξαν, ἐμύησαν τόν πόλεμον. καί ὁ αὐτ. 7, 229. μήκετι προσθέσθαι ἀντί, ἐχθρεύειν, ἐχθρήν τρέφειν κατά τινος. 3) Προστίθεσθαί τινί τι, συνίστημι, μετ' ἐπιμονῆς συνταίνω, ἀφοσιῶ, ἐν τῇ καρδίᾳ τινός τίθημι, μετά Δοτ. προσ. καί ἐπομ. ἀπαρφ.

Προστελάω, ῶ. Μελ. ήσω (τιλάω). Ἐπί τι τιλάω, κατεχέζω, κουτσουλῶ· τινί Ἀριστοφ. Νεφελ.

Προστιμάω, ῶ. μελ. ήσω (τιμάω). Προσδιορίζω ἐπί τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς καί ἄλλην ὡς κατατίμημα, ἐπιβάλλω ἐπί τῆς πρωτίρας χρηματικῆς ποινῆς καί ἄλλην· πρός πλειοτέραν αὐστηρότητα, Δημοσθ. ὅζεν

Προστίμημα, τό. Ἡ εἰσέτι ὡρισμένη, ἐπιβεβλημένη ποινή, ζημία, χρηματική ποινή ἐπί τῆς πρότερας διάνομων ἀποφασισθείσης.

Προστίμησις, εως, ἡ. Τό προστιμᾶν ἐπιβάλλειν ἰδίαι τινά νέαν ποινήν ἐπί τῆς πρότερον ἀποφασισθείσης. —

Προστίμιον, τό (τιμή) Ἡ παρά τοῦ νόμου ἤ παρά τοῦ δικαστοῦ, διωρισθεῖσα ποινή, ἤ χρηματική ζημία, ἐπιτίμιον.

Πρόστιμος, ὁ, ἡ ον. Διωρισμένος ὡς ποινή, ἤ εἰς ποινήν, ζημίαν ἀποφασισμένος· ἀμφ.

Προστιμωρέω, Μέλ. ήσω (τιμωρέω) Προσέτι ἤ πρός τοῖς ἄλλοις περιστάμενος βοηθῶ, συντρέχω, ἐπικουρῶ, Ἱπποκρ.

* Προστομία, ἡ (στόμα). Ἡ ἕνωσις ἤ πρός ἄλληλα συνάφεια τῶν ἄκρων τῶν ὑμοχειλέων, Πολυδ. β', 90.

Προστόμιον, τό (στόμιον). Ταύτόν τῷ, Στόμιον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 3.

Προστομίς, ὅος ἡ (στόμα). Τό πρός τοῦ στόματος ὁπῆς τινος ἐμβεβλημένον τρῆμα. Μαθημ. παλ. σελ. 20.

Πρόστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα) Ὀξύς, σουβλιρός, ἤ ἀκονισμένος· »Ξίφος πρόστομον« »Ἄστομον δέ τό μαλακόν καί ἀπρόστομον.

Πρόστοον, τό. (στοά). Ἡ πρό τοῦ οἴκου στοά, (γαλλερία ἔμπροσθεν τοῦ δσπητίου). Πλάτ. Πρωταγ.

Προστοχαστικός, ἡ, όν. Ὁ πρότερον στοχαζόμενος, τεκμαιρόμενος, ἤ ἐπιτήδειος, ἱκανός εἰς τό προστοχάζεσθαι.

Προστραγῳδέω, ῶ. μελ. ήσω (τραγῳδέω) Μεγαλύνω, ἐπαίρω τι. Προστίθημι ἤ μεγαλύνω τόν τόνον κατά τόν Τραγικόν τρόπον, ὅ ἐστι μετ' ὑπερβολῆς ἐκφράζω, μετά τραγικῆς πομπῆς καί ἐμφάσεως. Στράβ.

Προστρατοπεδεύω, καί προστρατοπεδεύομαι ὡς μεσ. ἀποθ (στρατοπεδεύω). Στρατοπεδεύω, ἤ στήνω τό στρατόπεδον πρό τινος τόπου, ἤ ἐμπροσθίν τινος στρατοπεδεύω.

Προστρεχηλίζω, μέλ. ίσω (τραχηλίζω) Ἐπιτῇ πάλῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι καταβάλλω τινα πιάνωντάς τον ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ἤ καί, ἐκβάλλω τόν τράχηλον, ταύτόν τῷ, Ἐκτραχηλίζω. Πλούταρχ.

Προστρέπω, Μέλ. ψω. (τρέπω) Τρέπω, στρέφω, γυρίζω ἤ κάμπτω πρός. μέσ. προστρέπομαι. Στρέφομαι, ἤ στρέφω ἐμαυτόν πρός τι μέρος, ἤ πρός τι πρόσ. καί »Προστρέπομαι τινα· ἐπικ. τρέπω διευθύνω ἐμαυτόν πρός τινα καταφεύγω, ὑπάγω πρός τινα καί παρακαλῶ αὐτόν ἱκετικώς, ὡς ἱκέτης προστρέχω, ἱκετεύω. προστρέπεσθαι τούς θεούς· παρά Λογογράφοις κεῖται τοῦτο συνεχῶς, ἀλλά παρά Ποιηταῖς εὑρίσκεται ἐπί ταύτης τῆς σημασίας καί τό, Ἐνεργητικόν συχνάκ. ὡς παρά Σοφοκλ. Αἰ. 831. »Τοσαῦτ' σ' ὦ Ζεῦ προστρέπωμ' ἱκετευτικῶς λέγω. καί Ο Κ. 50. Πινδ. Νέμ. 4, 90. καί παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. μετά Ἀπαρεμφ. »Προστρεπε ὀλέσσαι χθόνα Ἀργείων« ἀντί τοῦ, Δεήσεται· καί ἐντεῦθεν »Προστρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες« παρ' Ἡσυχίῳ. 2) σπαν. τρέπω τινά πρός ἐμαυτόν, ἤτοι τόν κάμνω νά κλίνῃ πρός ἐμέ, τόν φέρω εἰς τόν σκοπόν μου.

Προστρέχω, Μέλ. Προδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Προσέδραμον. (τρέχω) μετά Δοτικ. Τρέχω, ἔρχομαι, δρομαίως ὑπάγω πρός τινα. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 8. »Ἀβραδάτης προσῆλθεν αὐτῷ. προτέδραμον δέ καί ἄλλοι«. Ἔτι δέ καί ἐπί ἐχθρ. ἔνν. Τρέχω ἐναντίον τινός, προσφέρομαι, ἐφορμῶ, πρός τινα. 2) Μεταφορικῶς ἀντί τοῦ, Μετά τινος ἤ σύν τινι τρέχω, πρασελλῶμαι, ἀναποσπάστως ἔχομαι αὐτοῦ, τόν ἀκολουθῶ

Προστρίβω, Μέλ. ίψω. (τρίβω) Τρίβω ἐπί τι. »Τοῦ χρυσοῦ τήν διαφορήν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν«. Βασίλ. καί τροπ. Ἐχαρίττω, χαρίττω ἐπί τινος, »Προστρίβομαι, Μέσ. Τρίβομαι ἐπί τινος, ἤ πιανω τινος, ὅζεν διά τῆς γινομένης ἐπιτριβῆς, ἤ ἐκτριβῆς μεταδίδω εἰς ἐμαυτόν ἤ εἰς ἄλλους τι, διά τῆς τρίψεως μεταδίδωμι ἤ προσάπτω, προσκολλῶ τε τινί· ἐξαιρέτως δέ, ἐπί κακ. ἔνν. Μιαίνω, ῥυπαίνω, διά ὕβρεως, καταιτχύνης, λοιδορίας, κακολογίας, συκοφαντίας, ἐπιπλήξεως καί ἄλλων τοιούτων· »Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικόν νόσημα αὐτῷ προστρίψασθαι τήν φιλαργυρίαν. Πλούταρχ. Ἠφιλαργυρίκει ἤτοι ἐν νόσημα συγγενικόν, τό ὁποῖον ἡ φύσις διαλογικῶς ἔδωκε καί εἰς αὐτόν, ὡς λάβην τινά ἤ ὡς κηλίδα καταισχύνης. Οὕτω καί τό »Διαβολήν, βλασφημίαν, »συμφοράν τινι προστρίψασθαι· ἀντί τοῦ, Προσάπτω, προσκολλῶ, ἐπάγω, ἐπιτίθημι. καθ' ὅλου, ἐπιμέμφομαι, ἐλέγχω, ἐνοχοποιῶ, αἰτιῶμαι, ἀποδίδω τήν ἐνοχήν εἰς τινα, λοιδορῶ, ἐπιπλήττω. Διον. Ἁλικαρ. Ῥητ. καί ἀρχ. ζ, 44. Ἡ μεταφορά εἴληπται ἀπό τοῦ μιάσματος, ἀπό τῆς ῥυπαρίας, καί ἀπό τοῦ χρώματος ἤτοι τῆς βαφῆς. Ἐπί καλοῦ εἶπεν ὁ Δημοσθ. »Πλούτου τινά δόξαν προτεπιτρίψατο τοῖς κεκτημένοις« ἀντί τοῦ, Παρεσκεύασε, προτεκόλλησε, ἐπραξέντησε, ἔκαμε νά πιστεύωσιν ὅτι εἶναι πλούσιοι. Κατά τήν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 15. »Πληγάς τοῖς οἰκέταις προστρίβεσθαι« ὅ ἐστιν, Ἐπιδείναι, ἐπιβάλλειν. Οἱ μεταγενέστεροι μετεχειρίσθησαν κατά τήν αὐτήν σημασ. καί τό Ἐνεργητικόν. ὅζεν

Πρόστριμμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη ἤ τρίβεται ἐπί τι, διά τῆς τρίψεως εἴς τι. Μεταφορικ. πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπεται, προσάπτεται εἰς τινα, ὅζεν μέμψις, λοιδορία, ἀτιμία, κηλίς, μίασμα, δυστυχία, κ. τ. λ. Αἰσχυλ.

Πρόστριψις, εως, ἡ. Τό προστρίβειν, προσαλείφειν προσκολλᾶν, προσάπτειν, μιαίνειν, κ. τ. τ. Ζήτ. Προστρίβω.

Προστρόπαιος, ὁ, ἡ ον (προστροπή) Ὁ πρός τι μέρος ἤ πρός τινα ἄνθρωπον στρεφόμενος, διευθυνόμενος, ὅθεν ἐξαιρ. α) ὁ πρός τινα ἀσεβικῶς τρεπόμενος, καί βοηθείας ἤ τιμωρίας τυχεῖν δεόμενος, ἐξ τις μετά πραχθεῖσαν τινά κακουργίαν, π. χ. φόνου τινος, καταφεύγει πρός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινα θεὸν ἢ ἄνθρωπον καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν ὡς ἱκέτης, διὰ νὰ τύχῃ ἐγνιστοῦ, διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τοῦ μιάσματος τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἐντεῦθεν ταὐτὸν ἐστι τῷ, Ἱκέτης· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Φόνιος, μιαρὸς, αἵματι μεμιαμμένος, καὶ πρὸς τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως. μετὰ Γεν. »Προστρόπαιος ἑστίας· πληρεστέρως παρ' Αἰσχύλ. »Λιταὶ προτρόπαιοι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1309. αὐτὶ τοῦ, Ἱκέσιοι. 6) ἔτι καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι προσκάπτουσι παρεισομίαν τινα, ὃς τις ἔπραξε μέγα τι ἀνοσιούργημα, Κακοποιός, κακοῦργος, ὃς τις ἐμολύνθη διὰ τινος κακουργήματος, καὶ μεταδίδει ἐκ τοῦ μιάσματος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὅσους ἤθελε πλησιάσει, ἢ ἐγγίξ. ἆρα ταὐτὸν τῷ, Ἐναγής· λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων. »Χρήματα προστρόπαια καὶ ἐναγῆ· μεμιασμένα, ἢ ἀλλοτρίου αἵματος ἀποκτηθέντα Ἐπιστολ. Φιλάρ. 2) Ἔτι δὲ καὶ παθ. »Δαίμων προστρόπαιος· ταὐτὸν τῷ, Ἀλιτήριος, καὶ Ἀλάστωρ, ὁ Θεὸς πρὸς ὃν καταφεύγων ὁ φονεύσεις, ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐνδίκησιν τοῦ φόνου τὸν ὁποῖον ἔπραξε· ὁ ἐνδικητὴς Θεὸς τοῦ κακουργήματος. »Ζεὺς δὲ προστρόπαιος, ὃς τις καὶ ἄλλος ἱκέσιος ἐλέγετο, εἰ ὃν εἰ πρέβαντες ἀνομίαν τινὰ κατέφευγεν ὡς ἱκέτας διὰ νὰ τύχωσι παρ' αὐτοῦ προστασίας καὶ καθαρισμοῦ, ὅθεν καὶ Παλαμήδης ἐκαλεῖτο Δίου ὁ Κάσ. ἐκλαμβάνει τὸ, Προστρόπαιον, αὐτὶ τοῦ, Ἅγος, Μίασμα.

Προστροπή, ἡ (προστρέπω) Κυρίως μὲν τὸ στρέφεσθαι, διευθύνεσθαι πρός τι μέρος ἢτοι ἀντικείμενον 2) συνηθ. δὲ ἡ ἱκεσία, δέησις, παράκλησις ἱκέτου, ὅτι τις στρεφόμενος ἢ καταφεύγων εἰς τινα, ἐξαιρ. θεότητα, παρακαλεῖ νὰ καθαρίσῃ αὐτὸν τοῦ μιάσματος ἢ ἐγκλήματός του, π. χ. ἀπὸ τοῦ φόνου, καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ νὰ σώσῃ αὐτόν· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι καὶ ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς γινομένη εὐχὴ, ἱκεσία, κατάρα. »Προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὸν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο.« Αἰσχύλ· καὶ πληθ. »Αἱ προστροπαὶ· Ἱκεσίαι, λιτανείαι, δεήσεις μετὰ θυσιῶν καὶ πομπῶν »Προστροπαῖς βουθύτοισι βωμοὺς κιοσὰν« Εὐριπ. Ἄλκ. 1159 »Τίνα πόλεως προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων« Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 56. ποίαν παράκλησιν ἢ τί αἴτημα ἔχεις νὰ κάμῃς τὴν πόλιν καὶ εἰς ἐμέ; 3) Τὸ ἕστιος κακουργήματος πρᾶξιν, δι' ἑαυτὸν μίασμα, ἅγος, ἔγκλημα· ἐξαιρ. ἐκ φόνου »Θύγγανον γὰρ ἡμῶν ἑκατομοιρεῖς τὴν προστροπήν.« Συνέσ. Ἐπιστολ. 44. καὶ »Τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι,« ἤτοι ὑπόκειμαι, εἶμαι αἴτιος μεγάλου τινος κακουργήματος. 4) »Προστροπὴν ἔχω θεᾶς« Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 618. αὐτὶ τοῦ, Προστροπὸς εἰμὶ θεᾶς, ὑπηρέτις, ἱέρισσα.

Προστροπίος, ὁ ἡ ον ιωνικ. τυπ. αὐτὶ Προστρόπαιος.

Προστροπος, ὁ, ἡ, ον (προστρέπω). Ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένος, ἀπεναντίος ἑαυτοῦ, ἀντίστροφος 2) Ἱκέτης, Σοφοκλ. Φιλ. 773 »— ὅστις σαυτοῦ πρόστροπος« ἱκέτης, καὶ Οἰδ. Τυρ. »Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι· ὁ Σχολ. ἑρμην. προσπεπτωκότες, προστεταραμμένοι. ταυτ. τῷ, προστρόπαιος 3) Θεράπων, λειτουργός, ὑπηρέτης, ἱερεύς, θεοῦ ἢ θεᾶς τινός· Εὐρ.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ ον (τρέχω). Στροβοῦλος. Ἡσύχ.

Προστυγχάνω, μελ. τεύξομαι (τυγχάνω). Ἐντυγχάνω, παρατυγχάνω, συναπαντῶμαι, ἐμπίπτω κατὰ τύχην, συνέρχομαι, τυγχάνω ἄνευ πτωτ. προφθάνω, ἐπέρχομαι, ἐπιγίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. ι. »Εἴτι ὑπολείποιτο, οἱ προστυγχάνοντες τῶν ἀρχόντων ἐπιμέλοιντο· οἱ ἀπαντῶντες, οἱ ἐπιγινόμενοι. »Ὁ προστυχὼν« ὁ ἀπαντῶν ἡμῖν, ὁ ἐρχόμενος ἔμπροσθεν ἡμῶν, ὁ ἐγκαίρως παριστάμενος, παρρησιαζόμενος, ὁ πρῶτος τυχών, ἢ ὁ καθεὶς, ἕκαστος ἐπειος δήποτε καὶ Οὐδέτερ. »Τὸ προστυχὸν« ὁ, τι πίπτει, ἔρχεται κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅ,τι καὶ ἂν τύχῃ· τὸ τυχὸν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ὅπλοις προστυχοῦσιν ὡπλίζετο.« ὡπλίζετο μὲ τὰ παρατυχόντα ὅπλα· ὁ Πλάτων συνεπέρασε τὸ, Προστυχὸν, μετὰ τοῦ, Εἰκῇ· καὶ »Ἐκ τοῦ προστυχόντος· κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός, ταὐτὸν τῷ ἐκ τοῦ παρατυχόντος.

Προστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος). Ἐμπροσθεν μὲ στύλους κεκοσμημένος, ἢ κεκοσμημένος, Βιτρούβιος. τ. 1.

Προστυμμα, τὸ (προστύφω). Μέσοι οἱ οὐ πρότερον στηριγμοὶ (ἀόρ. ποιοῦσι) τὸ μαλλ. ὥστε αὐτὸ νὰ γὴν ἐπιδεκτικὸν τῆς βαφῆς μὲ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ χρωματισθῇ. —

Πρόστυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπος). Ὁ ἐξειργασμένος καὶ τετορευμένος εἰς ἡμίσειαν ὑψηλὴν ἐργασίαν, ὅταν ὀγλαδὴ τοῦ διὰ τῆς γλυπτικῆς ἐξειργασμένου ἔργου ἢ ἀγάλματος αἱ ἐξοχαὶ καὶ τὰ ὑψώματα δὲν ἐξέχουσι δύολου ἀπὸ τῆς βάσεως, ὥστε νὰ διτκρίνωνται καὶ νὰ γίνωνται ψηλαφηταὶ (Halb erhobene Arbeit, Γερμ. Du bas relief, Γαλ. Mise-sçnkwtȝ δουλιά), καθὼς ἐξ ἐναντίας τὸ Ἔκτυπος, ὁ εἰς διόλου ὑψουμένην καὶ ἐξέχουσαν ἐργασίαν ἐξειργασμένος (Haut relief ἢ en bosse, Bosselage, Γαλλ.) Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Τορεύω. ὅθεν ἐν γένει, ἐπίπεδος, ὁμαλῶς κείμενος, ἴτια μὲ τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅθεν πυθμὴν πρόστυπον Διοσιρ. ὁ', 10. τὰ προστείμενα. Περὶ Ἀθηναίω ε'. σελ. 199. καὶ 202. διαφέρει τὸ »Περιφανῆ, καὶ, Πρόστυπα ζώδια« ἵνου τὸ μὲν περιφανῆ, ταὐτὸν ἐστι τῷ, Ἔκτυπα.

Προστυπόω, ῶ· μέλ. ώσω (τυπόω). Πρόστυπον ἐργασίαν ποιῶ, ἤτοι κατ' ἡμίσειαν ὑψηλὴν ἐργασίαν κατασκευάζω (en bas relief) αἰσθ. τῷ ἐκτυπόω, ὃ ἐστι εἰς ὀλόκληρον ὑψουμένην ἐργασίαν κατασκευάζειν. 2) στερῶς, ἢ λαϊκῶς ἐπιβλίβω, πιέζω, καὶ παρὰ Χειρουργ. ἀντὶ τοῦ, Σφιγγὰ βλίβω, σφίγγω.

Πρόστυπτος, ὁ, ἡ, ον (στύφω). Πρότερον συνεστελλόμενος, συμμαζωμένος ἢ πυκνωμένος.

Προστύπωσις, ἡ. (προστυπόω). Τὸ στερῶς ἐπιβλίβειν, ἢ σφιγτὴ σύνλιψις σώματός τινος πρὸς τὸ στερεὸν κρατεῖν αὐτό.

Προστύφω, Μέλ. ψω (στύφω). Πρότερον στύφω, πυκνὸν ποιῶ, διά τινος στυπτικοῦ μέσου, ἐκ τῆς στύψεως συστέλλω, συμπυκνόω, ἐξαιρ. διὰ συστελτικῶν ἢ στυπτικῶν μέσων ἑτοιμάζω τὸν μαλλὸν διὰ γνήσιον καὶ διαρκῆ βαφὴν, στυφόω ἢ στυφόω τὰ μαλλιὰ διὰ νὰ τὰ βάψω ἐπειτα. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Προβλημ. κβ'. 11. λέγει. »Τὰ βαπτόμενα τούτου ἧττον προβρέχονται ἐν τοῖς στυφοῖς, τῷ διεργασθὲν μᾶλλον δέχεσθαι τὴν βαφήν.«

Προστυχής, ἐος, ὁ, ἡ ές (Προστυγχάνω). Ὁ κατὰ τύχην ἐντυχὼν, προστρέχομενος, ἢ ἀπαντώμενος, πάν ὅ, τι συνηπάντησεν, ἢ συναπαντᾷ ἡμᾶς· πᾶν ὅ τι κατὰ τύχην συμβαίνει ἢ ἀνελπιστεῖ εἰς ἡμᾶς· μετὰ Δοτ. 2) Ὁ εὐρισκόμενος, ἐπισχολούμενος, καταγινόμενος εἴς τι. »Φιλοσοφίᾳ προστυχὴς« ὁ Πλάτων λέγει »Προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι« ὅσοι ἐδοκίμασαν ἢ εἶχον εἰς τὴν ζωὴν των δυστυχίας· ὁ αὐτ. λέγει καθόλου »Προστυχὴς γίγνομαι« αὐτὶ τοῦ προστυγχάνω· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Πρόστυχος,« ὁ, ἡ ον· ὃ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, καὶ ἐκ τοῦ προκείμου ὢν, ἢ ἐντυχὼν· ὁ μηρᾶς τιμῆς ἄξιος, κοινός.

Πρόστωον, ἡ πρόστωσα ταὐτὸν τῷ, Πρόστεον. Lobeck. Φρύν. σελ. 495.

Προσυβρίζω, μελ. ίσω (ὑβρίζω). Προσέτι ὑβρίζω, ἔτι περισσότερον ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαι τινά, καταφρονῶ, ἀτιμάζω.

Προσυγγίνομαι, μελ. γενήσομαι (γίνομαι μέσ. ἀποθ. πρότερον συγγίνομαι, συναναστρέφομαι, ἀνταμώνομαι ἢ συνομιλῶ μετά τινος μετὰ Δοτ.

Προσύγκειμαι, (κεῖμαι) μεσ. ἀποθ. πρότερον σύγκειμαι, συμφωνῶ, ἑνοῦμαι στερεῶς μετά τινος, συμβιβάζομαι.

Προσυγχέω, μελ. χεύσω (χέω). Πρότερον χύνω ὁμοῦ, ἢ συγχέω, ἀνακατόνω, ἀναμίνω, ταράττω.

Προσυζεύγνυμι, μελ. ξω (ζεύγνυμι). Πρότερον συζεύγνυμι, συνάπτω, νιόω, ἑνόω, βάλλω ὁμοῦ.

Προσυλακτέω, ῶ. μελ. ήσω (ὑλακτέω). Ὑλακτῶ, γαυγίζω πρός τινα, μετὰ Διοτικ. Διώνυσ. Ἅλικ.

Προσυλάω, ῶ, μελ. ήσω (συλάω), Πρότερον συλάω, ἁρπάζω, ληΐζω, ληλατίζω.

Προσυλλέγω, μελ. ξω (λέγω). Πρότερον συλλέγω, συναθροίζω.

Προτυλλογισμος, ὁ (συλλογισμός). Συλλογισμός τις, τοῦ ὁποίου ἡ συνέπεια, ἢ τὸ συμπέρασμα χρησιμεύει ὡς μείζων πρόταγις ἄλλου τινός.

Πρόσυλος, ὁ, ἡ, ον (ὕλη). Ὁ πρὸς ὕλην ὢν, ὁ ὑλικὸν εἰς τὴν ὕλην, ἢ προσκολλημένος εἰς αὐτὴν ὡς. Ἐκκλ. Συγγρ.

Προσύμβολον, τὸ (σύμβολον). Τὸ προηγούμενον σύμβολον, σημεῖον, τεκμήριον, Σουίδ.

*Προσυμμίγνυμι, (μίγνυμι) καὶ

Προσυμμίσγω, μελ. ύσομαι (φύω). Πρότερον συμμίσγω, μιγνύω, ἀνακατόνω, Ἡρόδ. 7, 129.

Προσυμφύομαι, μελ. ξω (συμφύω). Πρότερον συμφύομαι, συναυξάνω. Ἱπποκρ. (περὶ τῆς προσωδ. ἴδε φύω)

Προσυμφωνέω, ῶ (συμφωνῶ). Πρότερον συμφωνῶ, συμβιβάζομαι.

Προσυνασρόιζω, (ἀθροίζω). Πρότερον συναθροίζω, μαζόνω.

Προσυναπτω, μελ. ψω (ἅπτω). Πρότερον συνάπτω, συνδέω, συνενόω.

Προσυνείημι, μελ. ήσω (συνίημι). Πρότερον καταλαμβάνω ἑνοῦ ἢ παρατηρῶ, Ἱπποκρ.

Προσυνίστημι, μελ. ήσω (συνίημι). Πρότερον συνίστημι, συνταίνω ἢ ἀρρεβωνίζω, μνηστεύω.

Προσυνοικέω, ῶ, μελ. ήσω (οἰκέω). Πρότερον συγκατοικῶ ἢ συζῶ, καὶ »Προσυνοικήσασκε· συγκατοικήσασκε πρότερον, συζήσασκε· λέγεται ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἵτινες πρότερον συνέζησαν διὰ τοῦ γάμου. Ἡρόδ. 3, 88.

Προσυοικίζω, (οἰκίζω) πρότερον συνοικίζω, φέρω πρότερον εἰς μίαν κατοικίαν ὁμοῦ, ἐξαιρ. πρότερον ὑπατρεύομαι· μετὰ Δοτ.

*Προσυπτελέω, μελ. έσω (τελέω). Πρότερον φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, ἢ παρασκευάζω.

Προσυπτίθεμαι, (τίθημι). Πρότερον συντίθεμαι, συμφωνῶ, μετά τινος, κάμνω συμφωνίαν τινὰ, μετὰ Δοτ.

Προσυπτρίβω, μελ. ψω (τρίβω). Πρότερον συντρίβω, τζακίζω.

Προσυπακούω, μελ. ούσω (ἀκούω). Προσέτι ὑπακούω, ἔνοω, καταλαμβάνω, ἐν τῷ τίθημι ἔτι, Πλάτ. Νόμ. 10. σελ. 898. Δ. Προσυπακούεται, παρὰ Γραμματ. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπακούεται, ἐννοεῖται, εἰς νοῦν βάλλεται.

Προσυπαντάω, ῶ μέλ. ήσω (ἀντάω). Πρὸς ὑπάντησιν ἔρχομαι, ὑπάγω κατ' ἐναντί τινος καὶ προϋπαντῶ. Τμῆσθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσυπάρχω, μέλ. ξω (ὑπάρχω) Προϋπάρχω, ὑπάρχω ἐκ τοῦ πρόσθεν. «Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχε ἐμοὶ». Δημοσθ. καὶ πρὸς τούτοις δὲν ἠμέλει ἔχῃ κατὰ τοῦτο περιουσίαν, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ γένωσι τὰ πρὸς ταφήν μου νόμιμα.

Προσυπεμφαίνω, (φαίνω) Προϋπάρχω ὑπεμφαίνω, σκοτεινῶς σημαίνω, ὑποδεικνύω. Σχολιαστ. Αἰσχύλ. Θήβ. 501.

Προσυπεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι) Ἀποδ. μέσ. Ἐργάζομαι, χωρὶς νὰ μὲ παρατρήσωσι· ἐργάζομαι, καθίστημι, Πλούταρχ. Σύλλ. 12. «Πολλὰ προσυπεργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ τὴν νομοθεσίαν· ὅπου ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Praeiturxit, προκατεσκεύασε τὸ· ἄρα, Προϋπεργάσατο, ἐκ τοῦ, Προϋπεργάζομαι, ἐσφαλμ. ἐπίτηδες.

Προσυπέχω, μέλ. προσυπέξω (ἔχω) Εἰσέτι δίδω λόγον περί τινος, ἐγγυῶμαι μετὰ γεν. «Τὴν δὲ τύχης προσυποσχεῖν ἐστι τῶν ἀδυνάτων· ἐπεὶ οὐδεὶς ἂν προσυπάσχοι τὸ «λόγειον· ἐπεὶ τό γε ἀποκρίνῃ τὴ ἐστι καὶ διὰ τὴν τύχην ἐστὶν ἀδύνατον.

Προσυπισχνέομαι, μέλ. σχήσομαι (ὑπισχνέομαι) μέσ. ἀποδ. Προϋπέχω ὑπισχνέομαι.

Προσυποβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω) Προσέτι ὑποβάλλω, ὑποτάττω, καταβάλλω.

Προσυποδείκνυμι, μέλ. ξω (δείκνυμι) Προσέτι δείκνυμι, ἢ ὑποδεικνύω.

*Προσυπογράφω, μέλ. ψω (γράφω) Προσέτι ὑπογράφω, ἐγγράφω, σχεδιάζω, ἢ καταγράφω, σημειῶ.

*Προσυποδέω, μέλ. ξω (δέω) Ἐγγίζω ἢ τρίβω τι ἐπίτηδες, τινί τι.

Προσυπολαμβάνω (λαμβάνω) Προσέτι ὑπολαμβάνω, νομίζω, πιστεύω, ὑποθέτω.

Προσυπομιμνήσκω, μέλ. μνήσομαι (μιμνήσκω). Προσέτι ὑπομιμνήσκω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνθυμίζω καὶ ἄλλοτε ἔτι, τινά τινός. 2) Προστίθημι ἢ σημειῶ ἀκόμη εἰς τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ἀπομνημόνευμα ὅ' ἐνθύμησιν, (γράφω εἰς τὸ σημειωματάριον). Στράβ. ιδ'. τελ. 1180.

Προσυπομνηματίζω, μέλ. ἰσω (μνῆμα) Προτίθημι ὑπομνηματίζω, σημειῶ. = προσυπομιμνήσκω. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 208.

Προσυποπτεύω, μέλ. εὐσω (ὑποπτεύω). Ἔχω ἀκόμη εἰς ὑποψίαν τινά, τὸν ὑποπτεύομαι ἀκόμη.

*Προσυποσχεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ προσυπέχω.

*Προσυποτοπέω, μέλ. ξω (τόπος) Εἰσέτι ὑποτάσσω, ὑποβάλλω, βάλλω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου.

Προσυποτίθεμαι, (τίθημι) Εἰσέτι, ἐνταυτῷ ὑποτίθεμαι, ἢ ἐλλαμβάνω, παραδέχομαί τι ὡς τοιοῦτον.

*Προσυποτάσσω, μέλ. ξω, καὶ προσυποτασσόμαι ὡς μέσ. ἀποδ. (ὑποτοπέω) Εἰσέτι ὑποτοπάζω, ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύομαι.

Προσυπουργέω, ῶ. μέλ. ήσω (ὑπουργέω) Συνυπουργῶ, ὑπηρετῶ, εἶμαι συμβοηθός, συνεργός.

Προσυρίττω, ῶ. μελ. ώσω (σύριγξ) Πρότερον συρίττω, ποιῶ τι πρότερον συριττόμενος εἰς σχῆμα σύριγγος, ἢ διατετρυπημένου. Διόδωρ. Σικ.

Προσυρίσσω, Ἀττ. ρίττω. Μέλ. ξω. (συρίσσω) Πρότερον συρίττω, συρίζω, σφυρίζω, ἢ δίδω τι σημεῖον διὰ τοῦ σφυρίγματος.

Προσυφαίνω, μέλ. ανῶ (ὑφαίνω) Προσέτι ὑφαίνω, ἢ συνυφαίνω, μεταξὺ ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ὑφαίνω. τινί τι Πλάτ.

Προσυφίσταμαι, μέλ. προσυποστήσομαι (ἵστημι) Πλησίον, παράτινι ὑφίσταμαι, ὑπάρχω, ἢ εὑρίσκομαι, κεῖμαι. παρ' Ἀντωνίν. Φιλοσοφ. ε. 19. «Τὰ προσυφιστάμενα· τὰ ἐν τῇ ψυχῇ δι' ἐξωτερικῆς τινος ἐνεργείας παριστάμενα καὶ ἐνεργοῦντα ἀντικείμενα.

Προσυφόω, ῶ, μελ. ώσω (ὑφόω) Προτείνω ἢ περισσότερον ὑφόω. Ἰώσηπ.

Προσφαγεῖν, (φαγεῖν) Ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. προσέφαγον ἐκ τοῦ προσεσθίω, ὄδων

*Προσφάγημα. = τῷ ἑπομένῳ.

Προσφάγιον, τό. (προσφαγεῖν) ταὐτόν τῷ, Προσόψημα, ὃ πρώτιστε μετὰ τοῦ ἄρτου. Ν. Δ.

Πρόσφαγμα, τό. (προσφάττω) Τὸ πρότερον ἐσφαγμένον ἢ θυσιασμένον, ἅτε δὲ καὶ τὸ πρός τινος μέρους ἢ τόπου θυσιαζόμενον, Porc. Εὐρ. Ἑκ. 269. Ὀρεστ. 1051. Herm. Ἐκαβ. 41. Lobeck. Φρυν. σελ. 673. συγχέεται δὲ πολλάκις μὲ τὸ Πρόσφαγμα ἐκ τοῦ προσφάττω. εἰς Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 1183. ἀναγινώσκει ὁ Μουσγράβιος «Προσφαγμάτων» ἀντὶ Προσφαγμάτων, σφαγῶν, φόνων· ἀλλ' ἐν Ἀλκ. 887. κεῖται «πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων· ὅπερ ἐν στίχ. 863. κεῖται «Δίμαιμος πέλανος καὶ παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1278. «Φοινίῳ προσφάγματι.

Προσφάζω, ταὐτόν τῷ, Προσφάττω.

Προσφαίνομαι, μέλ. φανήσομαι (φαίνω) Πλησίον ποῦ ἢ παράτινι φαίνομαι, ὁρατὸς γίνομαι, ἀποδεικνύομαι· προερχόμενος φαίνομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε. 57. «Ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἀσμενοι πολλοὶ προσεφάνησαν· ἅμα τῇ φωνῇ πολλοὶ φάνησαν, ἑδείξαν ἑαυτοὺς ἀσμενοι. ὄθεν

Προσφανής, ές, ὁ, ἡ. = προφανής Ἡσύχ.

Προσφάσθαι, Μέσ. ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ, πρόσφημι· ταὐτόν τῷ, Προσειπεῖν, λέγειν, ὁμιλεῖν πρός τινα. Ὁδ. Ψ. 106.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἐπίρ. Προσφάτως (ΦΑΩ) Ὁ ἄρτι πρὸ μικροῦ, νεωστὶ ἐσφαγμένος ἢ φονευμένος. «ἱρτῆτες καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν κεῖσαι» Ἰλ. Ω, 757. καὶ Ἡρόδτ. 2, 89. 121, 5. ἄρα κυρίως ἐπὶ νεκροῦ κρέατος· καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς ὀπτοῦ ἄρτι συμβεβηκότος. Πᾶν τὸ πρὸ μικροῦ, νεωστὶ γενόμενον, recens νέος, νεαρός (ταξείδικον, Τουρκ.) «Προσφατοτέρα. Οὐδ. ὡς Ἐπίρ. νεωστὶ πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου χρόνου. Πίνδ. Πυθ. 4, 533, Lobeck. Φρυν. σελ. 378. Ἠπρ' μεταγενέστ. ἐστὶ τὸ, Πρόσφατος, ἐν γένει ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νεαρός, ὡσανεί· ἐγγὺς φατός, τουτ. φανείς, δειχθείς, ἐκλεχθείς, ἀναγορευθείς, καὶ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατός, δηλ. πρὸ ὀλίγου λεχθείς, φημισθείς, ἢ διαδοθείς, ἐξ οὗ καὶ τὸ, φατεῖος, ἀξιομνημόνευτος, ἀξιόλεκτος.

Προσφάττω, μέλ. ξω (σφάττω) Πρότερον σφάζω, ἢ θυσιάζω.

Προσφερής, ὁ, ἡ ές (προσφέρω) Ὁ πρός τι φερόμενος ἢ πλησίον φερόμενος, πλησιάζων, καὶ ἐντεῦθεν συνήθ. τροπ. Ὅμοιος, παρόμοιος κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν. μετὰ Δοτ. «Αἰγυπτίοισι προτερῆες εἰσὶν» Ἡρόδτ. 2, 105, καὶ 4, 33. Valck. Διατρ. σελ. 6. C. παραβλ. προσφέρω 3. 2) ταὐτόν τῷ, Πρόσφορος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιτερδής. «Τοῖσι σοῖσι πρήγμασι προσφερέστερον φρασσω· ὠφελιμώτερα, ἐπικερδέστερα. Ἡρόδτ. 5, 111.

Προσφέρω, μελ. προσοίσω (φέρω) Φέρω, κομίζω πρός τι, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, χεῖρας τινί· προσφέρειν, βάλλω χέρι εἰς τινα, ἢ ἐπάνω εἰς τι πρᾶγμα, ἤτοι μεταχειρίζομαι βίαν, φέρομαι μὲν βίαιον τρόπον, ὡσαύτως καί, προσφέρειν τινὶ ἀνάγκην, Ἡρόδτ. 7, 136, 172. ἀντί, βιάζω ἀναγκάζω τινά, καί, προσφέρειν τινὶ βίην. Ἡρόδτ. 9, 108. ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. ἔχουσι τὸ μέσ. καί, προσφέρειν πόλεμον, ὁ αὐτ. 7, 9, 3. τὸ δὲ, προσφέρειν τινὶ λόγον, δηλοῖ μεταχειρίζομαι τοὺς λόγους πρός τινα, τὸν ὁμιλῶ, τὸν προβάλλω τι. «προσέφερε ἐν τῇ κοίτῃ Δαρείῳ λόγον τοιόνδε» Ἡρόδτ. 3, 134, καὶ 5, 30· 8, 52, 180. ὄθεν, προσφέρειν τινί τι, αὐτί, φέρω πρό τινος τι, παρέχω, προβάλλω, προτείνω, Ἡρόδτ. 3, 74. 5, 40· 6, 125. 2) Φέρω πρός τινα τι, ἐγχειρίζω, ὡς προσφοράν, ὡς δῶρον δίδω, «Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πυθίη χρυσοῦν κρατῆρα» Ξεν. Κυρουπ. ς'. δ'. 1. καὶ ἐντεῦθεν, φέρω, κομίζω, δίδωμι πρός τινα. καὶ Παθητ. Ξενοφ. εἰς Ἀγησ. β'. 13. «Τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα· ἐκομίσθη, ἐφέρθη. «Τέλος προσφέρειν· φόρον ἢ εἰσφοράν (δόσιμον) διδόναι, (πληρώσειν χαράτζιον)· καὶ ἐν γένει αὐτί τοῦ, Εἰσφέρω, προστίθημι, φέρω κέρδος χρηγῶ, παρέχω διάφορον, πόρον, εἰσφοράν, εἰσόδημα· ὡς τὸ Λατ. conferre, π. χ. «ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον» Ἡρόδτ. 3, 91. ἐντεῦθεν «Τὰ προσφερόμενα, τὰ ὄφελος, κέρδος φέροντα, τὰ ἐπωφελῆ, τὰ ἐπικερδῆ, τὰ ὠφέλιμα. παθ. α') «Προσφέρεσθαι τινί· φέρω ἐμαυτὸν πρός τινα ἢ κατά τινος, φέρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτρίχω, ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, μετ' ὁρμῆς φέρομαι κατά τινος, καταπλακόω, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. ποτὲ μὲν μετὰ τῆς πρός κατ' αἰτιατ. ὡς Ἡρόδτ. 5, 34. 111. 112. Ξεν. Ἀναβ. ζ', ά, 6. ποτὲ δὲ κατὰ Δοτ. τινί· ὡς Ἡρόδτ. 5, 109, 111. καὶ «κατὰ τὸ ἰτχυρότερον προσενείχθησαν» Ἡρόδτ. 9, 71. καὶ «Ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους προσφερόμενοι» ὁ αὐτ. 6, 96. ἀντὶ τοῦ, προσπλέοντες, ὁρμώντες ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, καὶ ἐπὶ πλοίων ἀντὶ τοῦ ἀράζειν, προτορμίζεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. δ'. 3. «Εἰς λιμένα προσφέρεσθαι. β') Ταὐτόν τῷ, Προστυγχάνω, συναπαντῶ, πλησιάζω, προστίθεμαι, συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, ὁμοιάζω, ὅμοιος εἰμί, ἢ γίνομαι. Ἡρόδοτ. 1. 116. «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκει ἐς ἐωυτόν». ἐσθ' ὅτε ἐπὶ ταὐτῆς τῆς σημ. εὑρηται καὶ Ἐνεργ. «προσφέρομεν ἀθανάτοις τιν» Πίνδ. Νεμ. 6, 7. ἤτοι προσφερεῖς ἐσμὲν θεοῖς, ὁμοιάζομεν τοὺς θεοὺς κατά τι. ἀντικ. τῷ, διαφέρειν. ὄθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Προσφέρων» ἀντὶ τοῦ, Ὁμοιάζω. γ') προσέρχομαι, προσεγγίζω, ἑνόνομαι μετά τινος, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 151. Β. καὶ ἐντεῦθεν, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ, ἢ συναναστροφήν, συνομιλίαν, συγκοινωνίαν ἔχω μετά τινος· καὶ Μεταχειρίζομαι, ἢ φέρομαι, πολιτεύομαι πρός τινα, χρῶμαι. Ξενοφ Κυρουπ. ά. β'. 9. «Ὡς ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς προσφερομένους, οὕτω καὶ αὐτοὶ ποιήσουσιν· καὶ ἐν ζ'. β'. 6. «Ταὐτὰ πρὸς ἐκείνους προσηνέχθη τῷ Ἀπόλλωνι ὡταὐτὸς ὁ αὐτ. ὑπερθύτατα ἵππος προσφέρεσθαι ἀντὶ, χρῆσθαι τοῖς ἵπποις ὀρθότατα· ὁμοίως καί, προσφέρεσθαι τῇ τύχῃ, τῷ πολέμῳ, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, φέρομαι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, ἐν τῷ πολέμῳ οὕτως ἢ ἄλλως. δ') μέσ. μετὰ Αἰτιατ. Φέρω πρός ἐμαυτόν, λαμβάνω εἰς τὸ στόμα μου, τρώγω. «Σίτου, ποτόν, βρώματα προσφέρεσθαι. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν, «Τὰ προτεφερόμενα· ἃ λαμβάνει τις εἰς ἑαυτόν, οἷον, Τροφάς, ποτόν, κ. τ. τ. τινα καὶ ἄλλως «Προσφορὰν λέγεται. Τοὺς χρόνους προφέρονται ἐκ τοῦ, Ἐνέγκω, καί, Οἴσω, οἷον, Προτηνεγκα, Προσοίσω· ὡς καὶ εἰς τὸ ἁπλοῦν Φέρω.

Προσφεύγω, μέλ. φευξοῦμαι (φεύγω) Φεύγω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρός τινα, πραττρέχω, καταφεύγω, ζητῶ παρά τινι καταφύγιον, μετά Δοτ

Πρόσφημι, (φημί) Ὁμιλῶ πρός τινα, ἀποτείνομαι διά λόγου, διά τῆς ὁμιλίας πρός τινα, μετά Αἰτ. παρ' Ὁμ. συχνάκ. καί Ἡσ. οἱ τινες συνήθ. χρῶνται τῷ ἀόρ. προσέφην, ης, η, Ἰλ. Α, 84, 130, 215, Δ, 401. καί ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καί ἐν Ὀδ. ἐσ' ὅτε δέ εὕρηται παρ' Ὁμ. καί ἄνευ πτωτ. «Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, Ἰλ. Ν, 768. ὡς τις ἐν Ὀδ. Ψ, 106. χρῆται καί τῷ ἀπαρεμφ. μέσ. προσφάσθαι.

Προσφθέγγομαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι) μέσ. Ἀποδ. Πρός τινα φθέγγομαι, ὁμιλῶ, λέγω· ἀσπάζομαι, χαιρετῶ, προσφωνῶ. 2) καλῶ, ἐπομένως ἐπάγομαι Κρόνου προσεφθέγξατοι. Πίνδ. Ὀλ. 21. 60. ἤτοι ὠνόμασεν ἐκεῖνον τόν τόπον λόγου τοῦ Κρόνου. ὄθεν

Προφθεγκτήριος, καί

* Προσφθεγκτικός, ή, όν. Ὁ ὁμιλῶν, προσφωνῶν, ἀσπαζόμενος ἤ ἀκόμη εἰς προσαγόρευσιν, εἰς τό χαιρετᾶν, ἀσπάζεσθαι «Δῶρα προσφθεγκτήρια· τά διδόμενα τῇ νύμφῃ εἰς τήν μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν ἤ χαιρετισμόν Πολυδ. γ'. 36.

Προσφθεγτός, ὁ, ἡ, όν (προσφθέγγομαι) Προσφωνημένος, προσαγορευμένος, ὅς τις ἐχαιρετήθη ὑπό τινος. «Σοῦ φωνῆς πρόσφθεγκτος» Σοφ. Φιλ. 1067. 2) Ἐνεργ. ὁ προσφθεγγόμενος, προσομιλῶν, ἀσπαζόμενος, χαιρετῶν.

Πρόσφθεγμα, τό. (προσφθέγγομαι) Ὁμιλία, προσρητις, χαιρετισμός Σοφ. Φιλ. 235.

Προσφθεγξις, ἡ. τό προσφθέγγεσθαι, ὁμιλία, χαιρετισμός, προσφώνησις.

Προσφθείρομαι, μελ. φθαρήσομαι (φθείρω). σύθετ. Ὑπάγω, φέρομαι, τρέπομαι, πρός τι, μετά τῆς ἐννοίας τοῦ «Πρός φθορήν καί ζημίαν ἤ εἰς ὄλεθρον, ἤ εἰς κακήν ὥραν, ἤ εἰς δυστυχίαν τινά ἐμπίπτω, ὡς τό τῆς συνηθείας, Ὑπάγω εἰς τόν διάβολον, Χαϊδεύομαι, ἐπί κακῷ προτρέπομαι. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 247. «Ἦ Κέφαλος σοι λοιδορῆται προτρεφθείσα· ἐν ὅμως ὁ διάβολος φέρει τόν Κέφαλον εἰς τό νά σέ λοιδορῇ, ἤ ἐάν κατά κακήν του τύχην σέλ. «Ἀλλά δεινοί τινες εἰσί φθείρεσθαι πρός τούς πλουσίους καί μαστωρεύειν Δημοσθ. κατά Μειδ. ἀλλ' αὐτοί εἰσι πανοῦργοι καί πίστευσιν εὐκόλως εἰς τούς πλουσίους ὡς ὁ λοιμός. οὕτω καί «Συνουσίαι, ἤ πόρνη προσφθείρεσθαι. προσκολλᾶσθαι, παραδίδομαι ἑαυτόν μέ βίαν ζημίαν ἤ φθοράν τῇ πόρνῃ, Ἀλκίφρ.

Προσφθεγγος, ὁ, ἡ, ον (προσφθέγγομαι) Ὁ προσφθεγγόμενος, ὁμιλῶν, χαιρετῶν. Αἰσχύλ. Περσ. 153. καί ἐν στίχ. 923. «Νόστου πρόσφθεγγον.

Προσφθονέω, ῶ, μελ. ήσω (φθονέω) Προσέτι φθονῶ· παρά Πλουτάρχ. Καμ. 36. καί Δίων β'. ταύτόν τῷ, Φθονεω.

Προσφλέγω, μελ. γέω (φλέγω) Πρόσφατον φλέγω, καίω, φλογίζω καίω.

Προσφιλεία, ἡ (προσφιλής) Φιλική διάθεσις, φιλία, ἐμπιστοσύνη, εὐμένεια, εὔνοια. Αἰσχύλ. Θηβ. 530.

Προσφιλής, ὁ, ἡ τ (φιλέω) Ἀγαπητός, ἔξιος χαρίτος, ἐπιθυμητός, εὐκταῖος, ἐράσμιος, χαριτωμένος, ἀρεστος, εὐχαρις, ἀξιαγάπητος, ἀποδεκτος, τιμ, ἐπί πρσ. καί πράγμ. «Προσφιλής κατά τήν ἀπάντησιν. Πολύβ. καί Διοδ. Οἰκ. ιέ. 4. «Τήν γεωργίαν προσφιλεστέραν ποιεῖς τε καί ἀνδρικωτέραν ἀρίστην, ἀποδεκτον, ἀγαπητήν· καί Ἡρόδ. 163. 2) Ἐνεργ. φιλικός, πλήρης ἀγάπης πρός τούς ἄλλους, εὐπροσήγορος εὐαρεστικός, ἀποδεκτικός, εὐκολιλητικός, εὐπροσήρετος, τρόφων φιλικά αἰσθήματα τινί Θουκ. οὕτω καί τό, «Προσφιλῶς ἔχειν τινί», ἀγαπητῶς, φιλικῶς φερεσθαι, διακεῖσθαι ἀγάπην καί φιλίαν πρός τινα Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 44. καί «Πῶς μ' ἔχετε προσφιλῆ» Σοφοκλ. Φιλ. 528. πῶς μέ ἔκάμετε νά σᾶς ἀγαπῶ, νά ἔχω κλίσιν εἰς ἐσᾶς· ἤ πῶς μέ συνεδέατε εἰς τήν ἀγάπην σας. «Χάρις τῆς προμηθείας προσφιλῶς μενεῖν· ὁ αὐτ. αὐτόθι 553 – ζ. ἡ χάρις τῆς προμηθείας πρέπει νά μένῃ βεβαία, καί στερεά εἰς τήν κλίσιν μου καί ὑποχρέωσιν. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 16. «Προσφιλῶς χρώμενος (ἀνθρώποις)· φιλανθρώπως, εὐδιαθέτως, εὐσπλάγχνως καί Ἑλλην. β'. γ' 18. «Εἰ τό ἀριστον τῆς πόλεως προσφιλῶς ἡμῖν εἰχεν· κατ' εὐχήν, κατά τήν ἐπιθυμίαν μας· τό Συγκριτικ. Προτφιλέστερος, Ὑπερθ. Προσφιλέστατος, καί Ἐπίρ. Προτφιλέστατα Ξεν. καί Ἡρόδ. 1, 123.

Προσφιλοκαλέω, ῶ. μέλ. ήσω (φιλοκαλέω) ἐξ φιλοκαλίας προστίθημι, ἤ προσδέτω νέους κόσμους, νέα στολίδια, τινί τι. Στράβ. ζ'. σελ. 1143. καί Πολύβ.

* Προσφιλονεικέω, μέλ. ήσω (φιλονεικέω) Μετά ζήλου καί ἐπιμονῆς καταγίνομαι, προσκολλῶμαι περί τι, ἐγκαρτερῶ, τινί.

Προσφιλοπονέω, ῶ. μέλ. ήσω (φιλοπονέω) μετά Δοτικ. μεταχειρίζομαι ζῆλον μου τήν σπουδήν καί ἐπιμέλειαν πρός τι, ἐκόσος δείλου εἰς φιλοπονίαν εἰμί. ἐμφ.

Προσφιλοσοφέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (φιλοσοφέω) Προστέτι, ἐπί τι ἤ περί τινι φιλοσοφῶ, διά τῆς φιλοσοφίας προστίθημι ἤ εἰσάγω, ἐκόσος εἰμί εἰς φιλοσοφίαν. μετά Δοτ. 2) φιλοσοφῶ μετά τινος, ἤ καταγίνομαι εἰς τήν φιλοσοφίαν μετά τινος.

Προσφιλοτεχνέω, ῶ, μελ. ήσω (φιλοτεχνέω) μεταχειρίζομαι τέχνην ἤ ζῆλον περί τι πρᾶγμα, ἐφευρίσκω, ἤ διά τῆς φιλοτεχνίας προστίθημι, ἐπεκτείνω περί τήν τέχνην μου.

* Προσφιλοτιμέομαι, ουμαι, μελ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) Ἀποδ. μετά ἁπλοῦ ἀορ. μέσ. καί παθ. Εἰς τί φιλοτιμοῦμαι περί τι, ἤ προσέτι ἐπιζητῶ ἔμπροσθεν τιμήν τινα ἐκ τινος πράξεως, ἀποζημιοῦμαι ἀκόμη διά τι, μετά Δοτ.

* Προσφιλοφρονέομαι, ουμαι, μελ. ήσομαι (φιλοφρονέω) μέσ. ἀποδ. Κάνω φιλοφρονῶ, μετά φιλοφροσύνης ὑποδέχομαι τινά, ὑποδεικνύομαι φιλικῶς.

Προσφοιτάω, ῶ μελ. ήσω (φοιτάω) Ὑπάγω συχνά πρός τινα, συχνάζω, συνήθως λέγεται ἐπί μαθητῶν ἐρχομένων εἰς τά διδακτήρια.

Προσφορά, ἡ. (προσφέρω) Τό προσφέρειν, δίδειν, παρέχειν, καί παθ. πάν ὅ,τι φέρεται πρός τινα εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἤ τιμῆς, καί ὑποχρεώσεως, συνήθ. ἄφορμ. χάρισμα. 2) συναστροφή, συνομιλία, διάλογος. Θεογν. χαρ. καί Σοφ. 3) πᾶν ὅ,τι φέρει τις εἰς ἑαυτόν, Τροφή, φαγητόν, ποτόν «Πότοις καί προσφοραῖς. Πλουτάρχ. ἐν γένει, ἡ γεῦσις καί ἡ ὕλη τήν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ἐκ διαφόρου βρώματος ἤ ἀρώματος.

Προσφορέω, ῶ. ταύτόν τῷ, Προσφέρω. Εὐρετ. Ἡλεκτ. 423.

* Προσφόρημα, τό = πρόσφορά.

Προσφορος, ὁ, ἡ. καί Ἐπίρ. Πρόσφορως. (προσφέρω) μετά Δοτικ. Ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἀναγκαῖος, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος, οἰκεῖος, ἀρέσκων, τέρπτικός, εὐπρεπής, ἁρμόδιος «Σοφῷ ταυτί καί γέροντι πρόσφορον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. πρέπον, ἁρμόζον εἰς τόν γέροντα, καί Ἡρόδ. 7, 20 ἀλλά καί ὄνος τῇ Δοτ. Ἡρόδ. 4, 14. παρά δέ Πινδ. τίθεται καί μετά Γεν. «Ἀστασία ἑκάστου κυρίᾳ ἀνδρί προφορον Νέμ. 9, 17. ἤτοι, ἀεί ἀνδρί ἁρμόδιος, ἐπειδή τοῦ καυχᾶσθαι· ὅπου ὁ Ἕρμιν. καί ὁ Ἡσύχ. καύχησις εἰς Δοτ. ἐγράψαν ἄνευ ἀναγκης. 2) ἐτι καί ἀντί τοῦ, Προσφιλής, ἁρμόζων, 3) ὁ ἐρχόμενος πλησίον, ὁ προσεγγίζων, καί ἐντεῦθεν Ὁμοιος, παρόμοιος. «Οὐχί πρόσφορος ἀμείρω γένναις. Εὐρ. Φοιν. 4) πᾶν ὅ,τι φέρει τις πρός ἑαυτόν, δηλ. τροφή, ποτόν. παραβλ. προσφορής Δωρ. ποτίφορος. Πινδ. Νεμ. 3, 54, καί 7, 93.

Προσφραγίζω, μέλ. ήσω (σφραγίζω) πρότερον σφραγίζω. ἐμφ.

Προσφυγή, ἡ. (προσφεύγω) ταύτόν τῷ, Καταφυγή, Γλωσσ. Φιλοξ.

* Προσφυγος, ὁ, ἡ, ον (προσφεύγω) Ὁ φεύγων, καταφεύγων πρός τινα, ὁ ζητῶν καταφύγιον.

Προσφυέω, Ἰων. ἀντί τοῦ, Προσφύω. Ἡρόδ.

Προσφυής, ές, ὁ, ἡ ές (προσφύω). Ὁ αὐξημένος ἤ βλαστημένος, καθόλου, ὁ πρός τι ἐξηρτημένος, στερεωμένος, στερεῶς προσκολλημένος, ἤ προτηρμοσμένος, συνήθ. μετά Δοτ. καί Γεν. μετά τῆς ἐκ «Ῥηνῶν .. προσφυέ ἐκ κλιτῆος» Ὁπ. Τ, 58. ἤτοι τήν προσπεφυκυῖαν, καί ἡνωμένην τῇ κλιτύι 2) Ὁ πρός τι γενητής ὁ ἐκ φύσεως εἰς τι διορισθείς, ἔνφυτος, ἔμφυτος, ὠφέλιμος, ἐπινήθειος, πρόσφορος, τινί καί ἐπίρ. προσφυῶς, Ἡρόδοτ. 1, 27. «Καί εἰ, προσφυέως γάρ δόξει λέγειν.

Πρόσφυμα, τό. (προσφύω) τό προσγεγενημένον ἤ προσηνεγμένον, παράρτημα, προσθήκη. Δημήτρ. Φαλ. 55.

Πρόσφυμαι, ταύτόν τῷ, Προσφύομαι.

Πρόστυγ, υγος, (φεύγω) φυγάς, λειποτάκτης, δραπέτης, αὐτόμολος, ἱκέτης· ἄλλως δέ ταύτόν τῷ, Πελάτης (clients) Ἡρωδιαν. ε. 3.

Προσφυσάω, ῶ. μέλ. ήσω (φυτάω) εἰσπνέω φυτῷ ἤ φυτῷ πρός τινα, ῥιπίζω. Πολύβ.

Προσφυσις, ἡ, (προσφύω) Τό προσφύεσθαι, ἡ διά τῆς συνενέχθησις μίξις καί ἕνωσις, σύνθεσις Τόπος ἤ μέρος τῆς συναφῆσεως τῆς ἑνώσεως. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ.

Προσφυτεύω, μέλ. εύσω (φυτεύω) Προσέτι ἤ πλησίον φυτεύω.

Προσφύω, Μέλ. ύσω. ἀόρ. ά. προσέφυσα, ἀμετβ. ἀόρ. β'. προσέφυν, ἀπαρφ. προτφύναι, μετοχ προσφύς (φύω ἀνώμ.) Κίρνημι τι φῦλον, ἤ μῦθον ἑπτί ἄλλο, ἤ ὁμοῦ νά συμβλαστήσω, ὥστε ἐπί τι προστίθημι, προσάπτω, προτκολλῶ, συνδέω, στερεόνω, τριτά δένω ἐπί τι, καί μεταφ. «Καί ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ» Αἰσχύλ. ἤτοι διά λόγου θέλω τά στερεώσει, ὁ ἐστί, θέλω τ' ἀποδείξει ἐναργῶς, ὡσαύτως καί Ἀριστφ. Νεφ. 370. «τοῦτο τῷ λόγῳ εὖ προσέφυσεν» καλῶς ἐπέδειξε. 2) πολλάκις Μέσ. Προτφύομαι, ἐπί τι αὐξάνω, ὅθεν προσαρτῶμαι, περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, προτκολλῶμαι, συνάπτομαι, προτοικειοῦμαι, στερεῶς ἐξαρτῶμαι πρός τι, κρατῶ, πιάνω τι σφιχτά· μετά Δοτικ. ὡσῶ προτφύς ἐχίμενον Ὀδ. Μ, 431. ἐξαρτώμενος ἀπ' αὐτοῦ στερεῶς ἐξαστενώμην, καί Ἰλ. Π, 212. ὅπου εὑρηται ἡ 3ηλ. μετχ. προσφῦσα, ἐγκολληθεῖσα, στερεῶς πιασθεῖσα· περί δέ νεωτέρ. ἐχουσιν οἱ ἄλλοι ἀμετβτ. χρόνοι, καί μεταβατ. σημασίαν ἐνίστε. (περί τῆς προσωδ. ἴδε φύω)

Προσφυώς, Ἐπίρ. τοῦ, Προσφυής. Κατά φύσιν, φυσικῶς, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως, εἰκότως, προτηρμοσμένως, συνηνωμένως, προσηρτημένως.

Προσφωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (φωνέω) Φωνάζω, ἤ πρός τινα μεγαλοφώνως φωνῶ, ἤ φωνάζω, ὁμιλῶ, ὀνομάζω, καλῶ, προσαγορεύω, προτρέπομαι, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις χρῆται αὐτῷ πότε μέν ἄνευ πτώσ. πότε δέ μετά Αἰτ. πρσ. ὅπου παριστάμενος καί ἡ Δοτ. τοῦ πράγμ. ὡς «τοῖσι, ὁ Κύρνακος προσφώνεεν» Ὀδ. Χ, 69. ὅπου ἡ δοτική, τοῖσι, ὑπονοεῖ, ἐξ ὀνόματι· ἤ δέ Αἰτ. τοῦ προσ. συνυπακ. ἔξωθεν· καί ἄνευ τῆς Δοτ. ὁπότ' δέ παριστάμενος προσεφώνεον, ὅτε τ' ἐρέοντοι Ὀδ. Β, 109. ὅπου ἡ Αἰτ. αὐτήν, συνυπακ. ἐκ τῆς ἔσω, τοῦ λόγου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

β) παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀφιερῶ, Ἀνατίθημι. 3) καὶ πάλιν, ἀναμένω, χράζω κατ' ὄνειρ. ῥῆτ.

*Προσφωνήτης ἐστι, ἐν. καὶ Δωρ. ποτιφωνήτης. Ὁ ὁμιλῶν, προσομιλῶν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, εἰς τὸ προαγορεύειν, ἐκφραστικός, φωνητικός. Ὁμ. ἰλ. .. ποτιφωνήτης γένεσθον Ὀδ. Ι, 456. ἐὰν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ὁμιλήσωσι, ἐὰν εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν, καθὼς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνδ. λέγομεν, ἐὰν εἶχε γλῶσσαν νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπὶ ζώων καὶ ἀφύκτων.

Προσφώνημα, τό. (προσφωνέω) Ἐπιφώνημα, ἡ πρός τινα ὁμιλία, κλῆσις, προτηγορία. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας, πρὸς ὃ ἀποτείνεται ὁ λόγος, ἢ ὁμιλεῖται.

Προσφωνηματικός, ἡ, ὁν. Ὁ προσφωνῶν, ὁμιλῶν, προαγορεύων· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἁλίσιν ἔχων εἰς προσφώνησίν τινα, εἰς ὁμιλίαν, ἢ χρήσιμος εἰς αὐτήν.

Προσφώνησις, ἡ. (προσφωνέω) Προτηγορία, ἐπιφώνησις, ἡ πρός τινα ὁμιλία, κλῆσις, ὀνομασία· καὶ Ἀφαίρωσις, ἡ γινομένη τοῦ λόγου ἀπόστασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον. Ὁ Σχολιαστ. τοῦ Διβατίου λέγ. δ'. ἐν Χειρητ. ἔχει. »Οἱ προσφωνηματικοὶ λόγοι μικροὶ εἰσὶ λίαν. γράφονται δέ, ὅταν ἀγωνίζηταί τις ὢν εἰς ἡμᾶς ἕλλην, ἢ βασιλεύς, ἢ μέγας στρατηγός, καὶ εἰσὶν ὥσπερ χαριστήριοι ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν.

Προσφωνητικός, ἡ, ὁν. καὶ Ἐπίρ. Προσφωνητικῶς· ταὐτὸν τῷ, Προσφωνηματικός.

Προσχαίνω, Μέλ. χανοῦμαι ἀόρ. προὐχάνην. μετ. παρακ. ἐπὶ σημασ. Ἐνεστ. προτείνομαι (χαίνω ἀνοίγω.) μετὰ Δοτικ. χασμῶμαι πρός τινα, χάσκω, βλέπω πρός τι μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως χάσκω ἐπί τι, μένω ἐκστατικὸς ἐπί τι θεωρῶντας τὸ ἡμῖν ἀδόκητον. Αἰσχύλ. Ἀγ. μετὰρ. ἀντὶ μετὰ χάσκοντος στόματος ἐβέλλου Ἰαστυτικὰς φωνὰς πρός τινα. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμίαν μεγάλην, λαχτάραν ἔχω πρός τι· προμένω τι μετ' ἐπιθυμίας, καὶ ἀνυπομονησίας, ταὐτ. τῷ Λατ. inhiare.

Προσχαιρητήρια, (χαίρω). Παρ' Ἀριστοφ. ἡμερτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, προσχαρητήρια.

Προσχαλκεύω, Μλ. εὐσω (χαλκεύω). Χαλκεύω πρός τι, στερεόω πιθῶ, μετὰ σιδήρου στερεόω τι ἐπί τι ἄλλο.

Προσχαρίζομαι, Μλ. ἰσομαι (χαρίζομαι). Μέσ. ἀποδ. πρός χάριν ποιοῦτι· (κάμνω τι διὰ χατῆρι) ποιῶ τὸ θέλημα τινὸς κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ ἢ κατὰ χάριν, εὐαρεστῶ, μετὰ δοτ.

Προσχέω, (σχέω). Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, προέχω· ἔχω, κρατῶ ἐμπροσθεν. μέσ. ἐμποδίζω, ἀπολείπω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, Θεόκριτ. κδ. 254. »Προσχεσθομην βέλεμνα· προτείνας τὴν χεῖρα, ἢ κρατῶν τὴν χεῖρα ἐμπροσθεν μου ἀπεδίωκα τὰ βέλη.

Πρόσχειρος, καὶ, πρόσχερος, ὁ, ἡ, ον (χείρ). Ὁ ἐπὶ χεῖρας ὤν, εὐκίνητος, πρόχειρος ἕτοιμος Ἀθήν. δ'. σλ. 149. ἀρχ. ὅπου ἔτως »Πρόχειραι ἐγράφη ποτέ.

Πρόσχεσις, ἡ (προέχω). Τὸ κρατεῖν τι κατ' ἐμπροσθεν, ἢ βάλλειν, ἔξω πρόβλημα, προβολή, παρεπίτασμα, καὶ τροπ. πρόφασις, Γλωσ.

Προσχέω, Μλ χεύσω (χέω). Προσθέτω ἢ πρός τι χέω, χύνω· ἢ χύνω μέτα, ἐγχέω· μετ. παρακόμαι, βράχομαι μέ τι.

Πρόσχημα, τό, (προέχω). Πᾶν ὅτι κρατεῖ τις ἢ ἔχει πρὸ αὐτοῦ, προκάλυμμα, προπέτασμα καὶ ἐντεῦθεν τροπ. 1) προ-αίσχυσμα πρὸς ὑπερίστασιν, διαφύτευμα, ἀμυντήριον, καλύμμα δ' οὗτος δὲν θέλει νὰ δείξῃ τὸ ἀληθὲς φαινόμενον ἀντικειμένου τινός, ψευδὲς φαινόμενον, προκάλυμμα, ἐπίπλαστον ἐξωτερικὸν σχῆμα, πρόταγις, ὑπόκρισις, ἐπίδειξις· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. μετὰ γεν. »Πρόσχημα τοῦ πολέμου, τοῦ στόλου» καὶ »Πρόσχημα δέμοι καὶ ἀρχὴ τοιάδε τις τοῦ λόγου· Πλάτ. οἱονεὶ πρόφασις· ἓν. ἐκ τοῦ πρόσκειμαι ὑποτίθεται ὡς πρόφασις, ὑπὸ τὸ ὄναμα τοῦ ὁποίου εἰστάγεται ὁ λόγος· εἰς τὸν λόγον μου προφασίζομαι τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκειμένου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ὁμιλῶ· ὡς καὶ τὸ »Πρόσχημα μὲν εἶναι λέγοντες τῆς βασιλείης τὸν Ἀρκανόν, τοῦτος δὲ τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν· Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιδ. 22. τύπος μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ ὄνομα μόνον εἶχε τοῦ βασιλέως· »Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας· Διόδωρ. Σικ. ιή. »Οὐδαμῶς ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος· Πολύβ. λ'. 16. ὅπερ ὁ Λίβ. 45. μεταφράζει »Indignus majestate tanti nominis« πάντη ἀνάξιος τοῦ τῆς βασιλείας ὀνόματος· καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. »πρόσχημα ποιεῖσθαι ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνειν· Ἡρόδ. 7, 157. ἀντὶ. προσποιεῖσθαι μὲν, φαίνεσθαι μὲν ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνειν· καὶ Θουκυδ. ά. »Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧ ἐπάθομεν· ὑπὲρ, ἢ αὐτ' ὧν ἐπάθομεν, προσποίησις, πρόφασις να ἐνδιαθῶσι· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τάσσεται καὶ ἀπολύτ. κατ' Δίτ. οἷον, »Πρόσχημα μέν, τὸ δ' ἀληθές· ὅπου προσυπακούεται τὸ, ποιούμενες, οἷον »Πρόσχημα ποιούμενος· καὶ Ἡρόδ. θ, 87. ἢ, κατὰ πρόσχημα· οὕτω καὶ τὸ »Πρόφασιν μὲν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ· ἢ, ἔργῳ δέ· Ἀριστοφ. καὶ Παυσαν· 2) πᾶν ὅ,τι κρατεῖ τις πρὸ αὐτοῦ ὡς κόσμον, στολισμόν, ὅθεν ὁ προέχων, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, καλλωπισμός, τὸ ἐξωθεν λαμπρὸν φαινόμενον, τὸ ἀξίωμα, ἢ ὑπεροχή, μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, πᾶν τὸ ἐμποιοῦν κόσμον καὶ εὐπρέπειαν, οὕτω καλεῖ ὁ Ἡρόδ. 8, 23, τὴν Μίλητον, πρόσχημα Ἰωνίης καὶ Σοφοκλ. Ἠλ. 682. τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας, Ἑλλήνων Ἑλλάδος πρόσχημα· καὶ »Σχῆμα γῆς Ἀτλαντίδος πρόσχημαν Εὐρ. Ἀνδρ. ὅλαι δὲ αὗται αἱ σημασίαι προκύπτουσι, κατὰ Παασβίου, ἐκ τῆς ἰδίας ἐννοίας τοῦ περικαλύμματος, περιβολαίου, ἢ παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ σκεπάσῃ, νὰ περικαλύψῃ τι, ἢ τὸ ὁποῖον ἁπλούστατα ἐμπροσθεν ὡς περιβολὴ ὄθεν

Προσχηματισμός, ὁ· παρὰ Γραμματικ. ταὐτὸν τῷ, παραγωγή, αὔξησις τῆς λέξεως διὰ μιᾶς ἔτι συλλαβῆς, οἷς π. χ. Λόγιος, λογιοσιν.

Προσχίζω, Μλ. ἰσω (σχίζω). Πρότερον σχίζω, ἢ σχίζω, κόπτω ἀπ' ἔμπροσθεν, καθὼς π. χ. σχίζω τὸν κάλαμον διὰ νὰ γράψω· ὄθεν

Πρόσχισμα, τό ἐμπροσθεν σχίσιμον, χώρισμα, κόψιμον, ὡς π. χ. τὸ σχίσιμον τοῦ κοιλίου, τοῦ καλάμου· 2) μέρος τοῦ σκιαδείου, τοῦ παπουτσίου· 3) εἶδος σκιαδείου, ὡς καὶ τὸ, ὑπόσχισμα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡσύχιος λέγει ὅτι αὐτὰ ἦσαν σχισμένα ἐκ τῶν ἔμπροσθεν· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ῥητ. β'. 19. ἀναφέρων τὰ μέρη τοῦ σκιαδείου τούτου ὀνομάζει αὐτὸ· πρόσχισμα, χιτὼν, καὶ κεφαλὴ· ὅπου τὸ, κεφαλὴ, σημαίνει τὸ ἐπάνω τῆς κλειδώσεως τοῦ ποδὸς ἐπικείμενον δεσμὸν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος· τὸ δὲ, χιτὼν, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς, ἐνῶ ἡ πτέρνα· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο τινὲς ἀσέγνωστα ἐνταῦθα ὑπόσχημα, ἀντὶ τοῦ, ὑπόδημα· ὁρᾶ Ἀριστοτέλ. ἐν Προβλ. λ'. ή.

Προσχλευάζω, Μλ. άσω (χλευάζω). Πρασέτι χλευάζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ.

Προσχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Σύμφωνος, ἡρμοσμένος, τῇ χορδῇ· ὁ κατὰ πάντα μετὰ τῆς χορδῆς ἢ μετὰ ἐγχορδίων ὀργάνων συμφωνῶν, ὅστις περιέχει τὴν φωνὴν του μὲ τὸ μέλος τῆς χορδῆς ὀργάνου τινός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ σύμφωνος κατὰ πάντα, τινί, παρὰ Πλάτ. Πολιτ. ζ'. »Ἀποδίδοιαι τὰ φθέγματα ταῖς φθέγγεσθαι προσχόρδα· σύμφωνα κατὰ τὴν φωνὴν, μετὰ προσχόρδων· σύμφωνα κατὰ τὴν φωνὴν, μετὰ τῶν ἐχόντων φθόγγων· οὐ ἐναντίον τὸ »Ἐτερόφωνία καὶ ποικιλία τῆς λύρας· ὅταν ψάλλωσι καὶ κρούωσι τὰ μουσικὰ ὄργανα διαφόρως. πρβλ. μετὰ τοῦ, κρούσις.

Πρόσχορος, ὁ, ἡ, ον (χορός). Ὁ κτήνων, ἁρμόζων εἰς τὸν χορόν.

Προσχόω, ἀρχαῖος ἄχρ. Ἐνεστ. ἀντὶ, προσχαινύω, καὶ προσχώννυμι.

Προσχράομαι, ῶμαι, Μλ. ήσομαι (χράομαι). Μέσ. ἀποδ. προσέτι χρῶμαι, μεταχειρίζομαι ἀκόμη τι, μετὰ Δοτ. Πλάτ.

Προσχρήζω, Μλ. ήσω Ἰων. προσχρηίζω (χρήζω). Προσέτι χρειάζομαι, ἢ ἔχω χρείαν εἴσετι, ἐλλείπω, καὶ ζητῶ ἀκόμη, ἀπαιτῶ, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, »Ἰστιαίοις, τυραννίδος μὲν οὐδεμιῆς προσεχρήιζεν Ἡρόδ. 5, 11. καὶ αὐτόθ. 18. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρεμφ. »προσχρηίζω ὑμέων πείθεσθαι Μαρδονίῳ αὖτι, δέομαι ὑμῶν, σᾶς παρακαλῶ νὰ πεισθῆτε εἰς τὸν Μαρδόνιον· Ἡρόδ. 8, 140, 2. παρὰ ποιητ. λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ χρῄζω. Αἰσχύλ.

Πρόσχρησις, ἡ (προσχράομαι). Λογγῖν. περὶ Ὕψ. κγ'. 2. ταὐτὸν τῷ, χρῆσις, ἡ ἐπὶ τι χρῆσις.

Προσχρηστέος, ἑα, έον (προσχράομαι). Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις προσέτι.

*Προσχρίμπτω, Μλ. ψω (χρίμπτω). Ἐφάπτομαι, ἢ ἐλαφρῶς ἐφάπτομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω πρός τι.

Προσχρέω, Μλ. έσω (χρέω). Χρέω, ἀλείφω, πρός τι, προσκολλῶ, ἢ ἐπὶ τι, ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καθολ. προστρίβω, προσάπτω.

Προσχρώννυμι, Μλ. χρώσω (χρώννυμι). Χρωματίζω, πρός τι, ἢ ἐπὶ τι, ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καθολ. προστρίβω, προσάπτω.

Προσχρώτα, ἐπίρ. (χρώς). Σῶμα πρὸς σῶμα, κοντὰ τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Ἀρτεμίδωρ. α'. 79. Ζητ. συγχρώτα.

Πρόσχυσις, ἡ (προσχέω). Τὸ χέειν ἐπί τι, ἢ παρά τινι, ἐπίχυσις, ὅτι δέ, ἔκχυσις, ἐκχείλισις, πλημμύρισμα.

Προσχύτης, ὁ (προσχέω). Ὁ χύνων πρός τι ἢ ἐπί τι· Γλωσσ.

Πρόσχωμα, τό. Ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἐκβαλλόμενος πηλός, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένη ξηρὰ γῆ, χῶμα, τὸ τοῦ χώματος πρόσθημα, ἢ μέρος τι σχηματισθὲν ἐξ ἐπισωρεύσεως χώματος· ἀπ' του

Προσχώννυμι, καὶ, προσχωννύω, Μλ. χώσω (χώννυμι). Ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω, πλημμυρῶ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὑδάτων ἀντὶ τοῦ, χώμα προστίθημι, διὰ τῆς πλημμύρας ἐχόντων πηλόν, μόλον, γῆν ξηρὰν ποιῶ, σχηματίζω τόπον τινὰ διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τοῦ καταφερομένου πηλοῦ, Ἡρόδ. 2, 10. καὶ ἐντεῦθεν διὰ τοῦ πηλοῦ, διὰ τῆς γῆς κατασκευάζω προχώματα, ἢ διὰ χώματος περιφράττω, περικλείω· καὶ γεμίζω, καταχώνω. Ἡρόδ. 2, 99. καθόλ. προστίθημι, ἐπισωρεύω.

Προσχωρέω, ῶ, Μλ. ήτω (χωρέω). Χωρῶ πρός, προσέρχομαι, προστρέχω, πλησιάζω, »προσεχώρεον δὲ πλησιαίτερω τὸ στρατόπεδον τῷ στρατοπέδῳ· Ἡρόδ. 4, 112. ἤτοι ἐπλησίαζε τὸ ἓν στρατ. πρὸς τὸ ἄλλο περιστότερον· 2) καθόλου, ἑνόομαι, συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινός, ἢ προχωρῶ, ἐμβαίνω εἴ τινα φατρίαν, συγκατατίθεμαι Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. γ'. 8. καὶ Ἑλλ. ζ'. δ'. 17. »Πάλιν προσκεχωρήκεσαν εἰ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν· προσηλθον, ἐμβῆναι· καὶ Ἡρόδ. 8, 60. »οὐκ ἐθέλω οὐδὲ ὁ Ζεὺς προσχωρέειν πρὸς τὰς ἀνθρωπηίας γνώμας· ἤτοι, δὲν θέλει νὰ ἦναι σύμφωνος μὲ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ »λόγους τινὸς προσχωρεῖν· Σοφοκλ. Φιλ. 964. συγκατατίθεσθαι τοῖς λόγοις, μὴ ἀντιβαίνειν αὐτοῖς· ὅθεν καὶ, συμβιβάζομαι, συντίθημαι, συμφωνῶ, τρισίζω, ὁμοιος εἰμὶ μετά τινος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινί, Ἡρότ. 4, 104 καί, πρός τι, Ἡρότ. 1, 172. 3) ὑποτάσσομαι, παραλίδομαι, κηρύττω ἐμαυτόν ὑπηκόους, ὑποβάλλομαι· Ξεν. Ἀναβ. ε. δ. 17. »Οἱ δὲ ἐκέντες προτεχώρουν· ὑπετάσσοντο, παρεδίδοντο· οὕτω καὶ τὸ »Ἀναπειθόμενον, ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτον· Ἑλλ. ζ'. δ. 16. ὅθεν

Προσχώρησις, ἡ. Τό χωρεῖν, βαίνειν πρός, προσέλευσις, ἄφιξις, Πλατ. Τιμ. σλ. 40. Δ καί ἔμβασμα εἰς τινα φατρίαν, ὑποταγή, παράδοσις.

Προσχώριος, ὁ, ἡ, ον. Ταὐτόν τῷ, πρόσχωρος· ἀμφ.

Πρόσχωρος, ὁ, ἡ, ον (χώρα). Πλησιόχωρος, ὁ πλησίον κείμενος, συνορεύων, γείτων, μετά γεν. Ἡρότ. 6, 15. συνηθτρ. μετά Δωτ. Ξενοφ.

Προσχωσις, ἡ (προσχώνυμι). Ἡ διά τῶν ποταμῶν ἐκβολή καί ἐπιστόρωσις τοῦ πηλοῦ, καί ἡ ἀπό τούτου σχηματιζομένη ξηρά γῆ, μόλος, πρόχωμα.

Προσψαύω, Μλ. αὐτω, Δωρ. ποτιψαύω (ψαύω). Ψαύω πρός, ἐγγίζω ἐπί τι, πιάνω μετά τῶν ἀκτύλων, ψηλαφῶ, μετά Δωτ. Πινδ.

Προσψαύδομαι, Μέλ. ωσομαι (ψαύδομαι). Μέσ. ἀποβ. προσέτι ψαύδομαι, ψευμπω· ψεύμαι πλάττω, ἤ προσέτω ψευδεῖς λόγους εἰς τι.

Προσψηφίζομαι, Μλ. ίσομαι (ψηφίζω). Προσέτι ψηφίζομαι, διά ψήφων προστίθημι, περισσότερον δίδω, ἀπονέμω, ἀποκρίζω. Ἀπιαν.

Προσψιθυρίζω, Μλ. ίσω (ψιθυρίζω). Ψιθυρίζω πρός τινα, μειρμυρίζω τινί.

Προσψύχω, Μλ. ξω (ψύχω. Εἴτέτι καταψύχω, ψυχρόν ποιῶ, ὅτι μέλλον καταψυχίζω. Ἱππ. καί· »Τί προσψύχετε τύμβῳ κενεῶν; Χλαιδλερ. Ἐπιγραμμ. σλ. 18. τί λυπεῖσθε εἰς κενόν τάφον; ἐμφ.

Πρόσω, ποιητ. πρόσσω, Ἰων. καί Ἀττ. πόρτω, καί πόρρω, Δωτ. ροτσο. ἐπίρ. (πρό, πρός). Ἐπί διαττήματος, ἔμπροσθεν, ἔμπροσθα, εἰς τοὔμπροσθεν, μακράν, ἀπότερω, μακρόν ἔμπροσθε, ἡ παρεμπροσθε· συχνάκις παρ' Ὁμ. Καί ἐξαιρ. μετά τοῦ ἐνεργ. ῥῆμ. ἄγειν, φέρειν καί μετά τῆς παθ. μετοχ. ἑσμένος, ὁρμένος, τεταμένος, μεμαώς· ἠπρόσω φέρε τάξιν Ὀδ. Φ. 369. καί ἠτήν δε πρόσω φέρε κυμα· Ὀδ. ι. 542. »Δοῦρα ὁρμενα πρόσσω, Ἰλ. Δ, 572. ἤτοι, τά ὁράτα φερόμενα μέ ὁρμήν ἐπί μακρόν· ὡσαύτως καί Ἰλ. Ρ, 734. ἠπρόσσω δίεσκεν, ὁρμήσας κατ' ἔμπροσθεν ἤ ἐναντίον καί αὐτόθ. 598. Π, 265. Μ, 274. Ν, 291. Ο, 543. καί ἀλλαχοῦ· καθόλου δέ, ἐπί μακράν, μακρυά, πόρρω, καί ἀντίστ. τῷ ἀγγύς »πρόσω ἀπό τοῦ τείχους ἀπέσχον Ξεν. Κυρωπ. ε. δ'. 49. καί Ἡρότ. 3, 133. 5, 13. Valck. Φοιν. 397. εὑρηται δέ συνεχ. καί μετά τοῦ ἀρθ. τό πρόσω, ἐπί τῆς σημασ. εἰς τό ἔμπροσθεν, πρῶτον παρ' Ἡρότ. ἐπορεύετο ἀεί τοπρόσω 7, 30. καί 9, 57. ὡσαύτως καί μετά τῆς προθ. εἰς, ἐς τό πρόσω· ὡς ἠπαραδήσομαι ἐς τό πρόσω Ἡρότ. 1, 5. ἴσως προθῆ εἰς τόν ἔμπροσθεν, ἴσως ἐξανελοιωθήσεται τήν διήγησιν μου παραδεκτ. καί ὁ αὐτ. 3, 25, 56, 77. ὁμοίως καί παρά τοῖς Ἀττ. τό πρόσω, εἰς τό πρόσω, καί τοῦ πρόσω, Ξεν. Ἀναβ. γ'. α, 1. β) Ἀπό Ἡρότ. καί ἐντεῦθεν εὑρηται συχνάκις τό πρόσω μετά γεν. »πρόσω τῆς νυκτός· Ἡρότ. 2, 121. ἀντί βαθυᾶ ἀρχῇ ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· ὁ αὐτ. 4, 9, 44. καί Ξεν. Ἀναβ. δ' γ'. 28· »πρόσω τοῦ ποταμοῦ βαθυά, μακράν μέσα εἰς τόν ποταμόν· οὕτω καί ἠπρόσω ἐλάσαι ἐν τῇ πλησιοχώρῳ πρός τούς πολεμίους Ὕμν. ἀ. ζ'. 39. ὑπερβαίνειν, πορεύεσθαι πολύ τούς ἀρίστους κατά τήν ὠφέλειαν· κατά τήν νίκην· καί ἠπρόσω ἀρετῆς ἀνήκειν Ἡρότ. 7, 237. ἤτοι, λίαν μακράν εἰς τήν ἀρετήν φέρειν, εὐτάγειν, λίαν ἐφάρτον ποιεῖν· καί »Κάρτα ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τό πρόσω μεγάθεος τιμῶνται Ἡρότ. 3, 154. ὁηλ. λίαν μεγάλως, ὑπερβαλλόντως· ὡσαύτως καί μετά τῆς ἐπί, τῆς ἀπό τινος τόπου ἤ πράγμ. ἀπομακρύνσεως, ἀποστάσεως· »Ὁ δὲ Στρυμών οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου Ἡρότ. 5, 23. δέν ἀπέχει πολύ τοῦ Ἑλ. καί »οἱ ποταμοί ἦν πρόσω τῶν πηγῶν ἄφορα γένωνται Ξεν. Ἀναβ. γ'. β'. 22. οὕτω καί, πρόσω δικαίωσε Αἰτχύλ. Εὐμ. 408. ἀντί μακράν τοῦ δικαίου, ἄδικον· ὅπου ἡ γεν. ἐσθότε φέρεται καί μετά τῆς ἀπό ἠπρόσω ἀπό τοῦ τείχους· πρόσω ἀπό τῶν φορτίων »Ἡρότ. 4, 196. Καί πρόσω εἰμί, πρόσω γίγνομαι, ἀντί, μακράν, εἰς τοὔμπροσθεν εἰμί, προχωρῶ, μακρύνομαι· 2) ἐπί χρόνου, ἐπί τό ἔμπροσθεν, ἐπί τό ἐρχόμενον, ἐπί τό μέλλον· παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 343 », ἠοῖτε ἅμα πρόσω καί ὀπίσω· τήν ἀρχήν καί τήν ἀπόβασιν, τό παρόν καί τό μέλλον τοιοῦτον κτέ ἐν Ἰλ. Γ, 109. »πρόσω καί ὀπίσω λεύσειν· ὡστό ἐν τῇ συνηθείᾳ, βλέπειν ἀπ' ἔμπροσθεν καί ὀπισθεν, τό παρελθόν δηλ. καί τό μέλλον, καί Ἰλ. Σ, 252. Ὀδ. Ω, 452, ἐπί συνετῶν ἀνθρώπων· Ἐκ τοῦ πρόσω γίνεται πρόσωθεν, πρόσωθεν, ὅπερ συγχρ. μετά πρόσθεν· Συγκρίσ. προσώτερος, πολύ μακρύτερα, πλέον ἔμπροσθεν· Ὑπερθετ. Προσώτατος, πολλά μακράν ἔμπροσθε· καί ἐπίρ. προσωτέρω, καί προσωτάτω, καί προσώτατα. Ἡροδ.

Προσώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (ὄζω). Δυσώδης, ὁ ὀδμήν ἐκβιδών, ὁ μυρζών, ἡ βρομών.

Προσῴδης, ους, ὁ, ἡ, ες (οἰδέω). Ἐξογκωμένος, πρησμένος, ὀγκώδης, φυσικωμένος. Γαλην. Γλωσσ.

Προσῳδία, ἡ (ᾠδή). Ὁ τόνος, ἡ διάρκεια τις χρόνου καθ' ἣν προφέρεται μία συλλαβή· ὁ τονισμός αὐτῆς· 2) παρά Γραμματικ. ὀνομάζουσι ἡ σημείωσις τῶν συλλαβῶν ἐκείνων λέξεως τινός ὅσαι ἐν τῇ προφορᾷ διά τῆς ὑψώσεως τῆς φωνῆς τονίζονται, καί αἱ ὁποῖαι μετά ταῦτα ἔλαβον ἀπ' αὐτῶν σημεῖα τινά ἐν τῷ προφέρεσθαι, ὅθεν καί τόνος ἐγγράμματος ἡ τάσις τῆς φωνῆς, λέγεται Συμπεριελάμβανον δέ εἰ Γραμματ. ὑπό τά σημεῖα ταῦτα, τά ὁποῖα ἐδήλωνον τόν τρόπον τοῦ προφέρεσθαι ἑκάστης λέξεως, τήν εἰρεῖαν, περισπωμένην, βαρεῖαν, τό ψιλόν ἤ δασύ πνεῦμα, τόν ἀπόστροφον, τήν ὑποδιαστολήν, καί τό σύνηθ. σημεῖον τῶν μακρῶν καί βραχέων φωνηέντων. Ὅτου κατ' ἀρχάς ἤρχισαν νά γράφωσι τά τοιαῦτα σημεῖα τῆς προφορᾶς, ἐκλήθη καί ἡ σημείωσις τούτων καί ἡ διδασκαλία, προσῳδία· μεταγενέστερ. δέ ἐκλήθη ἰδίως προσῳδία ἡ σημείωσις τοῦ μακροῦ ἤ βραχέος χρόνου ἑκάστης συλλαβῆς, ἤτις καί μετρική σημείωσις λέγεται, καί ἡ περί ταύτην διδασκαλία ὀνομάζεται Ἰδίως μετρική τέχνη· (ὅρα Ἕρμαν. Εἰσ. εἰς τήν στοιχειώδ. Μέτρ. καί Appel). Ἡυρίσκε δέ ἐπί προσῳδίᾳ ὠδή ἤ ἆσμα, τῆς ὁποίας ἡ ἐκφώνησις ὑπέκειτο διά τοῦ τονισμοῦ αὐτῆς εἰς ἴσον ῥυθμόν τινα κανόνα, καί οὕτως ἀπεπλέκε ἐν τῇ ποιήσει καί ῥητορικῇ τόν ἀνάλογον καί σύμφωνον μέ τήν ὕλην τοῦ ἀντικειμένου ῥυθμόν ἔδει

Προσῳδιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς προσῳδίαν, ἤτοι εἰς τάς τονισμούς τῶν συλλαβῶν· 2) ποὺς προσῳδιακός· ἡ ἐρώτερον »Προσῳδιακόν ἐν τῇ μετρικῇ κλείεται, ὁ ἐκ δύο μακρῶν καί μιᾶς βραχείας συλλαβῆς συνιστάμενος, – – υ καί

Προσῳδιαῖος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτόν τῷ, προσῳδιακός.

Προσῴδιον, τό· ὀρθότερον, προσῳδιακόν. Ἴδε ταῦτο.

Προσῳδός, ὁ, ἡ, ον (ᾠδή). Ὁ πρός ποιᾶς ἄλλους ᾄδων, ὁ ἅμα τραγῳδῶν, ὁ συντροφεύων μέ τήν φωνήν τόν ἐν μουσικῷ ὀργάνῳ· »Προσῳδά ὀργανικά· ὀργανα μετά χορδῶν, δι' ὧν πρός ᾠδήν λυρίζουσι, ψάλλουσι καί ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ. προσωδία, ἡ μετά ὀργάνου ᾠδή· Μεταφρ. δέ εἴληπται καί ἀντί τοῦ. σύμφωνος, ἁρμόδιος, ὡς καί τό, συνῳδός. Εὐρ. Φοιν. 1513.

Πρόσωθεν, ἐπίρ. (πρόσω). Μακρόθεν, ἐκ μακρᾶν· ποιητ. πρόσσωθεν, Ἰλ. Ψ, 533.

Προσωθέω, ῶ, Μλ. ήσω, καί, ώσω (ὠθέω). Προσέτι, ἡ ἐπί τά πρόσω ὠθῶ, σπρώχνω, ἐπειρούω.

Προσωνέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (ὠνέομαι). Μέσ. ἀποβ. προσέτι ὠνοῦμαι, ἀγοράζω.

Προσωνομασία, ἡ Ἑσχαλ. γρ. ἀντί παρωνομασία.

Προσωνυμία, ἡ (ὄνομα). Ταὐτόν τῷ, ἐπωνυμία, ἡ ἐπί τῷ εὐρίῳ ὀνόματι ἑτέρα ἐπίθετική ὀνομασία, παρονόμιον· Πλουτρχ. Περικλ.

* Προσώπασις, ποιητ. Δωτ. πληθ. ἀντί προσώποις. Ἰλ. Η. 212.

Προσώπατα, τά· ἀρχ. ἐπικ. πληθ. τοῦ πρόσωπον, Ὀδ. Σ, 192. Μακεδ. ἐπ. 11.

Προσωπεῖον, τό (πρόσωπον). Ψευδές πρόσωπον ἐκ παγίου καί κηροῦ κατασκευασμένον, διά καλύπτωντες τό ἑαυτοῦ κυρίως πρόσωπον, μεταβάλλει τήν ὄψιν καί ἄλλοῖος φαίνεται. Μασκάρα, προσωπίς, ἡ προσωπίδα, μερμελώνιον· ὅθεν Μεταφορ. φαινόμενον, προφασις, πρόσχημα, σχηματισμός,

Προσωπίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ προσωπεῖον· μικρόν προσωπεῖον.

Προσωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ προσωπείου, ὁ ἀνήκων εἰς τό προσωπεῖον, ἤ εἰς τό πρόσωπον· 2) προσωπικῶς, ἐπίρ. κατά τόν τρόπον τοῦ προσωπείου ἤ τοῦ προσώπου· τῶν αὐτῷ προσώπων· τό σύν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ προσώπῳ· αὐτός ὁ ἴδιος παρών εἶναι, κατά προσωπικήν· γαλ. personnellement.

Προσωπεῖον, τό καί προσωπίς, ίδος, ἡ· ὑποκορίστ. τοῦ πρόσωπον. Μικρόν πρόσωπον· ὡσαύτως ἐν τῇ συνηθείᾳ, προσωπίς, ἡ, ἀντί τοῦ, προσωπεῖον.

* Προσωποειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων μορφήν προσώπου, ὁ προσώπῳ ὅμοιος ὤν. Τερπν. Ἐξηγ. Ἰλ. σλ. 70.

Προσωποληπτέω, ῶ, Μλ. ήσω. Διάκρισιν καί διάκρισιν τῶν προσώπων ἤτοι τῶν ὑποκειμένων ἀντικειμένων ποιῶ, λαμβάνω τό μέρος τινός, ἤ ὁμιλῶ μόνον πρός χάριν τινός. Ν. Δ. ἐν τοῖς

Προσωπολήπτης, ου, ὁ (πρόσωπον, λαμβάνω). Ὁ κρίνων κατά τό πρόσωπον, τό ὑποκείμενον, ὅστις λαμβάνει τό μέρος τινός καί κρίνει πρός χάριν (ὅστις κυττάζει χαρήν)· ὁ εἰς τό πρόσωπον ἤτοι εἰς τό ὑποκείμενον βλέπων καί διά χάριν κρίνων, ὅστις κάμνει διάκρισιν τοῦ προσώπου καί οὕτως κρίνει· καί

Προσωπόληπτος, ὁ, ἡ· καί, προσωπολήπτης· ὅθεν πτός, ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, προσωπολήπτης· ὅθεν

Προσωπολῆψία, ἡ. Τό κρίνειν κατά τά ὑποκείμενα καί κατά τάς ἐξωτερικάς περιστάσεις, λαμβάνειν, βλέπειν, σέβεσθαι τό πρόσωπον καί κρίνειν κατά χάριν αὐτοῦ, τό λαμβάνειν ἰδίως τό μέρος ἀτόμου τινός, καί ὁμιλεῖν πρός χάριν αὐτοῦ, ἤ καί ἄλλως μεροληψία λεγομένη· γαλ. partialité.

Προσωπον, τό (ὤψ). Τό ἔμπροσθεν ἐξωτερικόν μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου σώματος, ἐπί τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται τό μέτωπον, οἱ ὀφθαλμοί, οἱ παρειαί, ἡ μύτη τό στόμα, οἱ ὀδόντες, καί αἱ σιαγόνες· καί διά τοῦ ὁποίου ὁ ποιητής, καί αἱ σιαγόνες· καί διά τοῦ ὁποίου ἐξωτερικῶς διακρίνονται τά ἐξωθεν χαρακτηριστικά ἑκάστου ἀνθρώπου, καί εἶναι τό μόνον ἐνεργητικόν διακριτικόν μέσον τῆς κατά τόν λοιπόν σώματος ποικίλου ὀργανισμόν ἀλληλοποικίλου παραλλαττούσης φυσικῆς μορφῆς τῶν λογικῶν ὄντων· τό καθ' ἡμᾶς ὅπατον τοιοῦτο λεγόμενον πρόσωπον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λατ. vultus· λέγεται δὲ μόνον ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν ᾧ τὸ τῶν θηρίων Προτομὴ καλεῖται, ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 2, 72. εὑρηται καὶ πρόσωπον ἐπίγρυπον, τὸ τῆς Ἰβιδος. Ὁ Ὅμ. χρῆται τούτῳ κατ' ἔνια, ἐριθμ. μόνον ἐν Ἰλ. Σ, 24. »Χαρίεν δ' ἔχυνε πρόσωπον, καὶ πολλὰ ἐν τοῖς Τμ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τῷ πληθυντ. καὶ ἔξαιρ. ἐπὶ μεγάλων ὑποκειμένων »σπόγγῳ δ' ἁμμὶ πρόσωπα ἀπομόργνυ. Ἰλ. Σ, 114· ἐπὶ Ἡφαίστου, ἔστις ἐστράγγιζε τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργάτου μὲ βρεγμένον σπόγγον· οὕτω καὶ ἐπὶ Ὀδυσσέως φησὶ πεπλύκει δὲ καλὰ πρόσωπα Ὀδ. Θ, 85 καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ δὲ Ἡσιόδ. τὸ ἐνν. ἔστι μᾶλλον ἐν χρήσει· ἐπιχ. πλῆθ. προσώπατα, ἀντὶ προσωπα Ὀδ. Σ, 192. Μακεδ. ἐκ. 11. Ἐκ. ΑΠ σελ. 394. καὶ Δοτ. πληθ. προσώποισι, Ἰλ. Η, 212. β) καθόλου δὲ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος παντὸς πράγματος, ἔμψυχ. ἢ ἄψυχ., φυσιογνωμίκ ἢ ἐκτὸς πρόσωπον· κατέναντι χωμ., ἐμπροσθεμβολ., ἀντικρυ· 2) ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπος, ὑποκείμενον, συνδρομὴ ἰδιοτήτων, ὑπόστασις, ὡς καὶ τὸ λατ. Persona. Φακιλ. »Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον· Παυλ. Ἀποστ. »Πρόσωπα δέρειν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Προσωποδέρων· προσωπικῶς ἢ κατὰ πρόσωπον ἐλέγχω τινά· 3) ὡς τὸ προσωπεῖον, προσωπὶς, Μάτκα. β) ἐπὶ δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ὑποκρίνεται τις ἐν θεάτρῳ, τὴν βάλλει ὑποκειμένου τινός, τὸ ὁποῖον παριστάνει ὅτε παίζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς· γ) ἐν γένει τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, πρόσχημα, πρόφασις· δ) καὶ ἔξαιρ. ἡ ἐξωτερικὴ λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, πομπή· εὐκοσμία, ἄξίωμα, ἐν οἷσ ὅλα ταῦτα προτιβάλλουσιν τοὺς ὀφθαλμούς. Πινδ. Νέμ. 5, 31. ἡφαίστοις πρόσωπον ἀλάθειαν ἔτευ, ἡ ἀλήθεια μόνη δεικνύουσα ὅλον αὐτῆς τὸ ἄξίωμα, τὴν ὑπεροχήτητες· 4) παρὰ Γραμμ. τὸ πρόσωπον, διὰ τοῦ ὁποίου δείκνυται ἡ πρᾶξις γινομένη ὑπό τινος ὑποκειμένου.

Προσωποποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω (προσωποποιός). Πρόσωπα ποιῶ, ἐ ἐστίν, εἰσάγω, ὑποτίθημι πλαστὰ καὶ πεποιημένα πρόσωπα ἡμιλούντα καὶ πραγματευόμενα ὡς ἄνθρωποι. »Διάλογον προσωποποιῶν· δραματικὸς ποιῶ διάλογον τινα, ὁ ἐστι, παρίστημι, βάλλω ἀνθρώπους νὰ τὸν ὁμιλῶσι. Δεινοκρ. Ἀλεξαν. ἔθεν

Προσωποποιΐα, ἡ. Ἡ τῶν προσώπων ποίησις, τὸ προσωποποιεῖν, ὅταν τις παρίστησι ἄψυχ ἢ ἄφωνα πράγματα καὶ ἀντικείμενα, ὡς φαίνονται καὶ ζῶντα, ὁμιλοῦντα καὶ διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα, ἢ καθ' Ἡσύχ. ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις εἴπῃ τι. 2) ταὐτόν τῷ, Δραματοποιΐα.

Προσωποποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ προσωποποιῶν, ὁ παριστάνων πρόσωπα ὑπ' ἀνθρώπινον μορφὴν ὡς ὁμιλοῦντα καὶ πράττοντα, ὁ δραματοποιῶν καὶ ὁ προσωπεῖα ποιῶν, κατασκευάζων.

Προσωπόω τω, ἡ· ἀντὶ τοῦ, προσωπόεσσα, (πρόσωπον). Ἄγγειόν τι μετὰ προσώπου. Πολύβ. ἐ. 48. »Προσωποῦντα δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἔχιον παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων, ἢ καθ' ἡσύχ., ἐφ' οὗ καὶ ὠμόμαστον· ὁ Ἡσύχ. λέγει ἴσως ἦν ἀγγεῖον πολέμου χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν οἷς τὰ ἴσα ἐσήμαινον.

Προσωρεύω, Μέλ. εύσω (σωρεύω). Ἐπισωρεύω, πρόσθεν ἢ ἐμπροσθεν σωρεύω, μαζίνω, εἰς σωρὸν βάλλω.

Προσώτατος, άτη, ατον. Ὑπερθ. τοῦ πρόσω. Ἀλλοι μακρὰν ὦν, ὁ ἀπώτατος, Ἐπιθ. πρωτοτάτου, καὶ προσώτατα. Ἡρόδ. 2, 103. καὶ, τοῦ προτάτου, Συμεκλ. Ἀλ. 731. ὑπερθεμμ. ἐκ τοῦ καλλίστου καὶ πλείστου χειρογ. τοῦ προτάτου κεῖται· παράβλ. Schneid. Ξεν. Ἀν. 1, 3, 1. πολλὰ μακράν, ὅσον δυνατὸν πολλὰ ἐμπροσθέ. Ξενοφ.

Προσώτερος, έρα, ερον. Συγκριτ. τοῦ, πρόσω, μακρύτερος, ἀπώτερος, ἐμπροσθιώτερος· καὶ »Προσωτέρω. Ἐπίθ. μακρύτερα, παρεμπροσθέ. Ξενοφ. καὶ Ἡροδ.

Προσωφελέω, ῶ. Μελ. ήσω (ὠφελέω). Προστάτ ἢ σύν τοῖς ἄλλοις ὠφελῶ, βοηθῶ κ' ἐγὼ, συντρέχω, τινί παρ' Ἡροδοτ. 9. 103. Διονύσ. Ἁλικ. γ'. 74. καὶ Ἀρρίαν. ἀναβ. α'. 8. ἔξαιρ. ἀντὶ τοῦ, δίδω βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, βοηθῶ, τρέχω πρὸς βοήθειαν, ἐπικουρῶ παρὰ Ξενοφ. εἰς Ἀγησίλ. 12. ταὐτόν τῷ, Ἐπωφελέω, ὅθεν

Προσωφέλημα, τό. Βοήθεια, προστασία, ὠφελεια εἴς τι ἢ πρός τι.

Προσωφέλησις, ἡ. Ὠφέλεια, προστασία, βοήθεια, ἣν λαμβάνει τις ἀπό τινος ἐπὶ τι ἢ διά τι. Σοφ. Φιλ. 1406.

Πρόταγμα, τό (προτάσσω). Τό πρῶτον τάγμα, ἤτοι τὸ προταττόμενον ἐν τῇ μάχῃ μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ στρατεύματος, ὅπερ εἰς μάχην παρατάσσεται. Διόδωρ. Σικελ. σελ. 685. Prima acies, Λατιν. Vordertreffen, Γερμ.

Προταίνιος, ία, ιον, = ποταίνιος. Πρόσφατος, νέος, ἀπροσδόκητος, Αἰσχυλ. Προμηθ. 102. καὶ Ἐπιῤῥηματικῶς, προταίνιον· ταὐτόν τῷ, προταινί.

Προτακτέος, έα, έον· Ἐπίθ. ρήμ. ἑκ τοῦ (προτάττω). Ὅσοις πρέπει νὰ προταχθῇ, νὰ βαλθῇ ἐμπροσθα κατὰ πρόσωπον ἢ εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς μάχης, ἢ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ξενοφ.

Προτακτικός, ή, όν. Ὁ πρότερον τάττων, ἢ εἰς τὸ προτάττειν, εἰς τὸ προτάσσειν ἀνήκων, διωρισμένος, παρὰ Γραμματ. »Ἄρθρον προτακτικόν· τὸ προτασσόμενον τῶν ὀνομάτων. ἐκ τοῦ

Πρότακτος, ὁ, ἡ (προτάττω). Ὁ τεταγμένος, βαλμένος ἐμπροσθεν, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων, ὁ ἐν τῷ προτάγματι τῆς μάχης ὤν. Πλούταρχ. καὶ ὁ πρότερον τεταγμένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος.

Προταλαιπωρέω, καὶ -οῦμαι· ὡς ἀποθ. οὐδ. (ταλαιπωρέω). Πρότερον ταλαιπωροῦμαι, πάσχω, ταλαιπωρίας ὑπομένω, βασανίζομαι.

*Προταμιεῖον, τό (ταμεῖον). Δωματιον, θάλαμος κείμενος πρό τοῦ ταμείου, πρό τοῦ κελαρίου.

Προταμιεύω, καὶ Μέσ. προταμιεύομαι· Μέλ. εύσω (ταμιεύω). Πρότερον ταμιεύω, ὅ ἐστι, συνάγω καὶ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἐν τῷ ταμείῳ, ἀποθέτω, ἑτοιμα ἔχω εἰς καιρὸν χρείας μου, Λουκιαν.

Προτάμνω, Ἰων. ἀντὶ προτέμνω· ἄθεν »Προταμόμηνος. εὐκτ. ἀόρ. μεσ. Ὀδ.

*Προταμών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ προτέμνω, Ὅμ

Πρότασις, εως, ἡ (προτάσσω). Τό προτάττειν, βάλλειν ἐμπροσθεν, κατ' ἐξοχ ἡ πρώτη τάξις τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ μάχῃ, πρόταγμα, τὸ μέτωπον ἑνὸς στρατιωτικοῦ ταγματος.

Προτεραίσσω, Ἀττ. άττω, Μέλ. ξω (ταρράττω). Πρότερον ταράττω, εἰς ταραχην φέρω, συγχύω, ἀναστάτωω.

Προταρβέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ταρβέω). Πρότερον φοβοῦμαι, ἐνοιάζομαι. 2) φροντίζω πρότερον ἔχω, φοβοῦμαι, περίτρεμω, εὐρίσκομαι εἰς μέριμναν, εἰς ὑποψίαν, μετὰ Γεν. Σοφ. Τραχ. 91. Ἀντ. 83. 3) φοβοῦμαι περισσότερον. Εὐρ. Ἡρακλ. 6. Δυκουργ. 24.

Προτεταριχεύω, Μέλ. εύσω (ταριχεύω). Πρότερον ταριχεύω, ἁλατίζω, ξηραίνω ἢ ταριχεύω πάνω, κατασκευάζω τι διὰ τοῦ ἅλατος ἢ ἄλλου τοιούτου μέσου ὥστε νὰ διαφυλάττῃ ἐπὶ πολύ. Ἡρόδ. 2, 77. ἴδε Ταριχεύω.

Πρότασις, ἡ (προτείνω). Λόγος τις ἢ ἐρώτησις προβαλλομένη, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά, ἡ ἀπόκρισις, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἢ μετ' ἐπιτάσεως ἐρώτησις· »Πρότασιν προτείνειν· ἐρώτησιν προβάλλειν· Ἀθήν. ε', σελ. 234. 2) πρόθεσις ἢ πρόβλημα, ἢ προτέρα θέσις, ἤτις ἄλλως καὶ λῆμμα, παρὰ Λογικοῖς καὶ Ῥητορσι λέγεται, ἀντιθ. τῷ, ἀπόδοσις. 3) μέρος τοῦ θεατρικοῦ ποιήματος, ὅπερ καὶ ἀντίκειται τῷ, ἐπίτασις.

Προτάσσω, Ἀττ. άττω· Μ, ἄξω (τάσσω). Τάττω, βάλλω ἐμπρισθεν, προτίθημι, εἰς τὴν πρώτην τάξιν βάλλω. Διατάττω, καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, θέτω ἕνα ἐμπροσθεν' ἢ πρό ἄλλου, ἔξαιρ. ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, ἐν τῷ προτάγματι τάττω, καὶ τρπ. προκρίνω, ἐν προτέροις τίθημι, ἀντὶ τοῦ, προτιμῶ. 3) πρότερον ἀποφαίζω, διορίζω, θεσπίζω· καὶ παθ. Οἱ προτεταγμένοι, οἱ πρό τῶν ἄλλων παρατεταγμένοι καὶ μαχόμενοι. Ξενοφ.

Προτατικός, ή, όν. Ὁ ἀντίκων εἰς πρόταση, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους, ἐκ τῆς φύσεως τῆς προτάσεως ὤν.

*Προτέγιον, τό· καὶ

Προτέγισμα, τό (τέγος). Τό πρό τοῦ τέγους ἢ πρό τῆς στέγης ὄν· ἢ ἀπὸ τῶν τοίχων ἢ ἐπὶ τῶν θυρῶν ἐκτεταμένη πρὸς τὰ ἔμπροσθεν σκέπη. Πολυδ. α'. 61. καὶ ζ'. 120. λέγεται ἔτι καὶ προστέγιον, καὶ προστέγισμα.

Προτείνω, Μέλ. ενῶ (τείνω). Ἔμπροσθεν σώματός τινος τείνω, τετάνω, αἴρω, ἐξαπλόνω, κατὰ ἐκτεταμένον τι πρόσωπος, τί τινος. Σοφ. Αἴ. 1270. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προφασίζομαι, προβάλλομαι· »Τὴν ἡλικίαν προτείνομενοι· προφασίζομαι τὸ γῆρας μου· Πλάτ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐπαίρω, δίδωμι, παρέχω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐξαπλόνω, τι' πόδε, Ἀριστοφ. 1183. ὁμοίως· »Προτείνειν χεῖρα, πίστιν, ἐλπίδας Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρατείνω, ἀναβάλλω, μακρύνω, ἀφίημι τινά ἐλπίζειν, ὑπόσχομαι ὅτι θέλω δώσει ἀποδεικνύω, κ. τ. τ. ὡς καὶ τό, ὑποτείνω· μεγάλα προτεινόντων Ἡροδοτ. 8, 140. 2. ὅς τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. χρῆται αὐτῷ καὶ μέσως· 5. 24. καὶ 7. 160. »Ἐλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνεται. 3) τό δὲ 9, 34. »Μιτρὸν προτείνεται· κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀπήτει, ἐζήτει μιτρὸν διά τὸν ἑαυτόν του. 4) προβάλλω, προτίθημι, βάλλω εἰς τὸ μέσον, ὡς, αἴτιγμα, πρόταγμα, κ. τ. τ. προτείνειν.

Προτειχίζω, Μέλ. ίσω (τειχίζω). Τείχος αἴρω, ποιῶ ἔμπροσθεν τινός· διὰ τοῦ προτειχίσματος ὀχυρόω, ὑπερασπίζομαι. ὅθεν

Προτείχισμα, τό. Τό ἔμπροσθεν τινός τείχισμα, τὸ ἀνεγειρόμενον πρὸς ὑπεράσπισιν τεῖχος, ὀχύρωμα, προπύργιον, ἢ ὕψωμα χώματος ἔμπροσθέ τινος. Rempart, Γαλ.

Προτέλειος, ὁ, ἡ, ον (τέλος). Τὸ πρό τῆς καθιερώσεως καὶ μάλιστα πρό τοῦ γάμου γινόμενον, »Προτέλεια, τά, συνυπακ. ἱερά. Θυσίαι αἵτινες προηγοῦνται μιᾶς εἰσιούσης τελετῆς· ἢ ἐπίτιμον πρᾶξεως πρός καθίερωσιν αὐτῆς· κατ' ἐξοχ. δέ, θυσία πρός ἐξιλέωσιν, ἐξιλεωτική ἀφιέρωσις· ὅθεν »Θύειν τὰ προτέλειαν προσφέρω πρότερον καθιερωτικήν τινα θυσίαν· συχνὰ μετὰ Γεν. »ναῶν προτέλειαι· Αἰσχύλ. ἢ ἔνεκεν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσφερθεῖσα ὡς θυσία ὑπό τοῦ Ἀγαμέμνονος ἰδία θυγατρὸς· καὶ Φώτ. »Προτέλεια, τά πρό τοῦ τελεσθῆναί τι τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομενων γινόμενα ἢ διδόμενα· ἔξαιρ. 2) αἱ πρό τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί, ἢ τά πρό τοῦ γάμου θυόμενα, ὡς Πλατ. ἐν Νόμ. ζ'. »Θύειν προτέλεια τῶν γάμων· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Προτέλεια, τὰ πρὸς τοὺς γάμους θυσία καὶ ἑορτή. Τέλος γὰρ ὁ γάμος, ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν· ὃ δὲ θύοντες, »Προτελείαν ἡμέραν ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρέξειν ἤγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεόν, καὶ θυσίαι ἐπιτελλουσιν. 3) καθόλ. ἀρχή, θεμέλιον, βάσις. »Βίοτον πρητέλειαν. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 715. ἡ κτίσις, ἔτι δὲ καὶ αὐταὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων.

Προτελευτάω, Μελ. ήσω (τελευταω). Πρότερον τελευτῶ, τελειόω, ἀποτελέσω.

Προτελέω, ὦ. Μέλ. έσω (τελέω). Πρότερον ἀποδίδω, δίδω, πληρόω, τελῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 15. »Τί προτελέσας τιμῆ συμμέχους ἡμᾶς ἕλθοιεν. 2) πρότερον διαθέτω, ἑτοιμάζω εἰς ἀμείψασιν, καθιερόω, ἁγιάζω, ἐξαιρ. εἰς γάμον προδιατίθημι διὰ καθιερώσεων. 3) καθόλ. ἄρχίζω με ἀρχὴν ποιῶ, διὰ τῆς διδασκαλίας εἰσάγω, προπαιδεύω, ἐκ τοῦ

Προτελής, ὁ, ἡ, ες (τέλος), = προτέλειος· ἐξαιρ. ἐπὶ θυμάτων. Τὸ πρὸς θυσίαν προσαγόμενον θῦμα, ζῶον, τὸ πρὸ τοῦ γάμου σφαγιαζόμενον. Ἀθήν. δ'. σελ. 376.

Προτελίζω, Μ. ίσω· ταυτόν τῷ, προτελέω, καθιερόω. »Τὴν νεοτέκνα Ἀρτεμιδι προτελίζουσιν. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 433. Καθιερόνουσι τὴν κόρην εἰς γάμον διά τινος προσφερομένης εἰς τὴν Ἄρτεμιν θυσίας.

Προτμέσισμα, τό (τέμνω). Κατὰ τὸν Θευκυδ. δ'. 134. οἱσὶ »Προτμεσίσματων· τὰ πρόθυρα, ἢ πρὸ τοῦ ναοῦ στοά, ἢ θύρα, ἐνθα ἐπλήρουν οἱ εἰς τὸν ναὸν εἰσελευσόμενοι μετὰ τοῦ καθαρτηρίου ἢ τοῦ ῥαντισμοῦ ὕδατος.

Προτέμνω, Μελ τεμῶ, ἄορ. β'. προὔτεμον, καὶ κατὰ πεζ. συγκ. προὐτεμον (τέμνω). Πρότερον τέμνω, κόπτω, κομματίζω· παρ' Ὁμ. ὄστις χρῆται μόνον τῇ μετοχ. προτεμών, καὶ τῷ Εὐκτ. μέσ. ἀόρ. προτεμοίμην· ὡς πρὶν ἢ' ὅτε δῆσε ὀφθαλμοὺς ἄσσα προτεμών. Ἰλ. Ι, 489. πρὶν ἐγὼ τά σὲ χορτάσω μὲ φαγητά, καὶ νὰ σοῦ κόψω πρότερον κρέατα. 2) ἐμπροσθεν ἀπ' ἐμπροσθεν τέμνω, διατέμνω, διακόπτω, σχίζω, »κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προτεμόντα. Ὀδ. Ψ, 196. κόψας δηλ. τὸν κορμὸν ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπὸ πολλὰ πλησίον τῆς ῥίζης· καὶ »Ἑλλὰς ἐστιν ἐλεύη προταμοίμην. Ὀδυσ. Σ, 394. σχίζει κατὰ μῆκος ὁρθὸς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ὅπερ ὁ Θεόκριτ. Εἰδ. α'. ί. 2. »Ὄτμον ὀρθὸν ἄγειν» εἶπε. 3) ἐν γένει, ἐκτέμνω, κόπτω μέρος τι ἀπὸ τινος ὅλου, ἐκτέμνω, Λατ. praseco, praesco.

Προτέτηώς, ότος, ὁ, ἡ, ὸς (προτείνω). Προτεταμένος, ἐκτεταμένος κατὰ μῆκος, τεντωμένος καὶ ὁ ἐμπροσθεν ἐκτεταμένος, κεκραταιμένος. Ἀπολλ. ἀργ. α'. 756. »Δουρὶ προτετὼς χαιρῶ.

Προτεταίνω, καὶ μέσ. συγκριτ. προτεταίνομαι (τείνω). Πρότερον τὸν λοιπὸν συνεστῶτα ἐκ λειμαργίας παρακινούμενος λαμβάνω ἐκ τῶν φαγητῶν γεύομαι, προγεύομαι, καὶ ἐντεῦθεν »Τὰ πρωταναῖα προυτέτευτανται παρ' Ἀριστερ. ταυτόν ἐστι τῷ, προειλήφασι, προήρπασαν, προαγεύτησαν, ὅθεν

Προτέτης, ὁ. Ὁ πρότερον ἀπογευόμενος τῶν φαγητῶν. Ἀθήν. δ'. σελ. 171. »Οὓς νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι προγεύστην, ποτὲ οἱ Ἕλληνες προτέτην ὠνόμαζον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαίμαργος, ὅστις πρῶτος τῶν λοιπῶν συνεστίων ὀρπάζει καὶ τρώγει ἐκ τῶν φαγητῶν, λέγουσι ἁρπαστὴν καὶ προτέτην τὸ ἔφ., παρ' Ἀθηναν. ζώδ. Ἱστορ. ια'. 10. καὶ Σχόλ. »Προτέτης, ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἦν ποτε καὶ τοῦτο σύστημα ὑπηρετῶν εἰς τὰς θυσίας »Προτέτας καλούμενον. Ἀθήν. δ'. σελ. 171. »Σύστημα οἱ προτέται εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ παράσιτοι ὀνομαζόμενοι. Οὗτοι δ' προλαμβάνοντες τῶν ἄλλων ἐπηγμένων καὶ ἡγόραζον τὰ φαγώσιμα πρὸ τοῦ νὰ τὰ φέρωσιν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ τὰ πωλήσωσι. Ἀριστερ. Νεφ. 1198. »Ὅπερ οἱ προτέται ὠνοῦνται μοι παιδιῶν — διὰ τοῦτο προὐτετάξευσεν (τὰ ψυτασεῖα) ἡμᾶς μιᾶν· προεγεύσατο, προελιχμεύσαντο, προείληφεν τὴν προτέσμισιν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἔχειν τοῦ κέρδους. ὁ Σχολ.

Προτεραῖος, αία, αῖον (πρότερος). Μιᾷ ἡμέρᾳ πρότερον, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, ὡς καὶ τὸ »Δευτεραίοις τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ. »Ἡ προτεραίαν προσυπαν. ἡμέρα· ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα, ὅθεν συνηθ. »Τῇ προτεραίᾳ· τῇ πρότερον ἡμέρᾳ, Λατ. pridie Ἡρόδ. 7, 212. 9, 9. αὐτο καὶ τῇ ὑστεραίᾳ, ἐ αὐτ. 9, 8.

Προτεραίτερος, έρα, ερον, κωμ. Συγκρ. ἀντὶ πρότερος. Ἀριστφ. Ἱππ. 1165.

*Προτερεύω, = προτερέω. Ἡρόδτ. 9, 66. ὅπου ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδ. εὑρηται ὁ τύπ. πρωτερεύω.

Προτερέω, μελ. ήσω (πρότερος). Πρότερος ἢ ἐμπροσθεν, ἐμπροσθίτερα εἰμί, Ἡρόδτ. 9, 57. καὶ, προτερεῖν τῆς ὁδοῦ, εἶμαι ἐμπροσθεν, προπορεύομαι. Ἡρόδτ. 9, 66. ὅπου παράτισιν ἐκδ. πρωτερεύω κεῖται· οὗτω καὶ ἐπὶ χρόνου, πρεσβύτερος ηὐξημένος εἰμί ἄλλου τινός, μετὰ Γεν. »Προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης· ὁ Ἰσοκράτης παλαιότερος ἐστι τοῦ Λυσίου. »Προτερεῖν βλαστήσει, τέκνων· πρότερον βλαστάνειν, γεννᾶν, ἐκγόνων· καὶ ἐπὶ ἀξίας, ὑπεροχῆς, ὑπερέχω, εἶμαι πρώτος, ὑπερτερῶ ἔχω τὰ πρωτεῖα. »Ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν· τὰ πρωτεῖα εἶχον, ἐνίκων.

Προτερηγενής, έος, ὁ, ἡ, ές (πρότερος, γίνομαι). Πρότερον γεγενημένος, παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, πρεσβύτερος. Ἀντίμαχ.

Προτέρημα, τό (πρότερέω). Ἢ κατὰ τὸν χρόνον προτίμησις, ὅταν ὁηλονοτὴ εἷναί τις παλαιότερος κατὰ τοὺς χρόνους, ἢ κατὰ τὸν τόπον, ὅταν δηλ. ἵστηται τις πρότερος κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἄλλων· ἐξαιρ. δὲ ἡ κατὰ τὸ ἀξίωμα ὑπεροχὴ, ἡ πρωτοκαθεδρία, τὸ ὑπερέχειν τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ ἀρετὴν, ἀρχὴ, νίκη, ὑπεροχὴ, κέρδος, ἔφελος· καὶ τὰ τῆς φύσεως προτερήματα, τὰ φυσικὰ χαρίσματα, ἢ φυτικὰ ἐνεκλείοντος πρός τι. Talent. Γαλ.

Προτέρησις, ἡ (προτερίω). Ὑπεροχὴ, προπήδησις, προκοίρησις ἐκ τοῦ πηδᾶν ἢ τρέχειν. Ἡλιόδ. δ'. σελ. 169.

Προτερίζω, ταυτ. τοῖς, προτερέω, ἐμφ.

Προτερικός, ή, όν (πρότερος). Προτερικός, προτητερικός. »Συνῆ προτερικὴν· ἡ πρὸ τῶν ἄλλων φέρουσα, ὁρμιζουσα τὰ σύκα. Ἀθήν. γ'. σελ. 77. »Σέλινος δ' ἐν γλώσσαις, προτερικὴν φησι καλεῖσθαι γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊμα τὰ καρπώματα.

Πρότερον, Ἐπιρ. κωμ. αὐδετ. τοῦ

Πρότερος, έρα, ερον (πρό). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων ὤν, κείμενος, ἢ πορευόμενος, ὡς ἐκ τοῦ τόπου καὶ τῆς σημασ. ἔστι συγκρ. ἀχρήστου τινὸς Θετ. ὡς τὸ Λατ. prior ὅθεν τὸ ὑπερλ. πρωτος primus. Τίθεται δὲ 1) ἐπὶ χρόνου καὶ ἀρχητ. διὰ τοῦ, προτητερικὸς, παλαιότερος, ἀρχαιότερος, πρεσβύτερος, γεροντότερος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅπου ἰδίως φέρεται, πρότερος γενεῇ, Ἰλ. Ο, 166, 182. καὶ οὐδ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων Ἰλ. Β. 707. ἤτοι, πρεσβύτερος καὶ ὑπέρτερος κατὰ τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν. αὐτο καὶ, ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδειν. Ἰλ. Ν, 355. καὶ ἐν Ἰλ. Τ, 219. Φ, 440. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως, προτέρα γενεὰ, πρότεροι ἀνδρες, πρότεροι ἄνθρωποι, Ἰλ. Ψ, 790. Ὀδ. Θ, 223. καὶ μόνος, πρότερος, Ἰλ. Δ, 67, 72· τὸ δὲ, πρότεροι παῖδες, Ὀδ. Ο, 22. σχολ. τοὺς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, ἢ ἐκ τῆς προτέ γυναικὸς γεννηθέντας παῖδας· τῇ προτέρᾳ, σ νυκτὶ. ἡμέρᾳ, Ὀδ. Π, 80. τὴν προηγουμ ἡμέραν, τὴν πρὸ τῆς σημερινῆς ἡμέρας, παρὰ τοῖς Ἀττ. συνηθέστ. τῇ προτεραίᾳ, οὗτω κ ἦοι τῇ προτέρᾳ, Ἰλ. Ν, 794. ὡς συγκρ. φέρεται πρὸς Γεν. νέμεσ πρότεροι, Ἰλ. 124. — 2) ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθιος, ἐμπροσθ τερος, πολὺ ἐπὶ τὸ ἐμπροσθεν, μακρὰν ἐπὶ πρόσω, ἀπότερος, Ἰλ. Π, 569, Ρ, 274. πρ δες πρότεροι. Ὀδ. Τ. 228. ἐμπροσθινοὶ πόδ 3) ἐπὶ τιμῆς, ἀξίας, βαθμοῦ, καὶ ἐν γένει π σης ὑπεροχῆς καὶ προτιμήσεως, προέχων, π κριτώτερος, προτιμητότερος, ἀνώτερος κατὰ μαθομηρ. πρότεροι ἡμῶν πρὸς τὸ τοῦ πολέμου Πλάτ. ἦτοι, ἀνώτεροι, ἐμπειρότεροι ἡμῶν τὰ τοῦ πολεμου· συνηθ. δὲ φέρεται ἀντὶ τ πρὸς κατὰ μοῖραν Δωτ. Τὸ Οὐδ. πρότερον, ἐπ ἰδίως ἐν χρήσει ἀντὶ ἐπιρ. προτήτερα, πρωτ τερα, πρίν, συχνὰ παρ' Ἡροδτ. μετὰ του ἢ καὶ τοῦ ἀπαρεμφ. »Ἦσαν γὰρ Δαρείῳ καὶ πρ τερον ἢ βασιλεῦσαι γενόμενοι τρεῖς παῖδες τῆς προτέρης γυναικός. Ἡρόδτ. 7. 2. ἀλλ' τε καὶ μετὰ τοῦ ἢ πρὸς ὁριστ. ῥῆμα. Ἡρ 7, 52, 9, 87. καὶ πολλάκ. πρότερον πρὶν ἢ, μ τὰ Αἰτ καὶ ἀπαρεμφ. »οὐ γὰρ δὴ πρότερον πανίστη ἐκ τῶν χωρέων ταυτέων Μαρδόνιος πρὶν ἢ σφέας ὑποχειρίους ἐποιήσατο. Ἡρόδτ 6, 45. καὶ 7, 8, 2. 8, 8. 9, 93. Ὡ. ἐπὶ δὲ εὑρηται παρ' Ἡροδτ. σπανιώτατ. μετὰ Γεν. ἐπέχει, τόπον τῆς προδεστ. πρὸ, πολλῷ πρότερον τουτέων, Ἡρόδτ. 8, 95. ὡσαύτως κ ἐνάρξ. πρὸ πρότερον τῶν ἀνδρῶν τούτων, Ἡ ροδτ. 2, 144. Συχνάκ. κεῖται τὸ, πρότερον μ ταὐτὸ ἄρθρον καίτινος Οὐσιαστ. π. χ. ὁ πρότ ρος βασιλεύς, Ἡρόδτ. 1, 84, 186. ὁ πρ τερον ἀδικήματων ὁ αὐτ. 6, 87. κ. τ. τ. παραβλ. πρότερος καὶ πρότερα. Κωμ. συγκρ. πρ τεραίτερος, παρ' Ἀριστοφ.

Προτέρως, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πρότερος ἢ ἀμέσ. ἐ τῆς πρό, ὥσπερ ἀποτέρως ἐκ τῆς ἀπό· μακρ τερα, εἰς τὸμπροσθεν, ἐμπροσθινώτερα, πρ σωτέρω, παραιτέρω, εἰς τὰ ἐμπροσθεν μέρη, ἄκρα πυρέκει ἐπὶ τὰ πρόσω· ἢπῆ μὲ προτερ πολλὸν . . ἄξιως Ἰλ. Γ, 400. Εἰς ποίαν τῶν πόλων ἀξίως μὲ φέρει μακρύτερα· οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Δ. 307. »Ἐβλασεν δὲ πολὺ προτέρω· καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τριπ. »πρότερόω ἐτ' ἐρις γενέσθω. Ἰλ. Ψ, 490. ἤτοι, ἡ ἔρις πρεσβὺ μακρύτερα, ἤγουν σφοδροτέρα. 2) ἐπὶ χρόνου, πρωτύτερα, ἀλλοτε, πάλαι. Καλλίμ. ἴδε καὶ πρόσω.

Προτέρωθε, Ἐπίρ τοῦ πρότερος. Ἐκ τοῦ πρ τέρου, ἀπὸ πρωτύτερα, Ἐτυμολ. μέγ.

Προτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πρότερος. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον, καλῶς ἠκολούθησε προτέρως.

*Προτέρωστε, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ προτέρως. Ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, μὲ τὴν ἔνν. κινήσεως τινος. Τιμ. Ὀρ. 32, 10.

Προτετμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ προτέτμω. Κατατεμνόμενος, ἐξηπλωμένος, τεντωμένα, κεκραταιμένα.

*Προτεύχω, μελ. ξω (τεύχω). Πρότερον κατασκευάζω, ποιῶ, παθ. παρακ. προτέτυχθαι ἀντὶ τοῦ, προτερεῖν συμβῆναι, γεγενῆσθαι, ἢ παραλλήλ· »ἀλλὰ τὰ μὲν προτέτυχται ἔσεσθαι. Ἰλ. Π, 60. Σ. 112. Τ. 68. ἀλλὰ ταῦτα ἐς τὰ ὀψέκαμεν καθὼς ἔμιμνον προτέρων, ὅπως προειρήκασιν.

Προτεχνολογέω, ῶ. μελ. ήσω (τεχνολογέω). Πρότερον τεχνολογῶ, εἰσαγωγὴν ποιῶ, λέγω πρότερα τὰς ἀναγκαίας γνώσεις εἴς τινα τέχνην, πρότερον ἐντέχνως καὶ εὐμεθόδως λέγω τὰ ἀναγκαῖα εἰς γνῶσιν τέχνης τινός. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς τὰ π. τοῦ Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ὅθεν

Προτεχνολόγημα, τό. Ἡ πρὸς τέχνην καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

επιτέμνω τινά εἰσαγωγή, προδιοίκησις εἰς τέχνην τινά. Στέφαν. Βυζαντ. ἐν Λεξ. Αἰλιαν.

Προτήθης, ἡ (τήθη)· ταὐτὸν τῷ, προμήτωρ, προβάβα.

*Προτήθυς, υος· ἡ. Κωμ. Δεξὶς πρὸς ἔνδειξιν ὑπεροχῆς γνησίας, ἥτις ἀγαπᾶται καὶ πρὸ αὐτῆς τῆς Τηθύος, κατὰ πλείονα συνέμπ. τοῦ προτηθῆ. Βραδ. παρὰ Φρυν. Α8. σελ. 59.

*Προτήκω, μέλ. ξω (τηκω). Πρότερον τήκω, ἀναλύω, ὅδεν

Πρότηξις, εως, ἡ. Ἡ πρότερον γιγομένη τῆξις, ἀνάλυσις, ἀμφ.

Προτί, ἀρχαῖ. Ἐπιρ. τύπ. ἀντὶ πρὸς, συχνὰ παρ' Ὁμ. «Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἕστυ δύο κήρυκε ἐέλπετο πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν. Ἰλ. Γ. 116. «Πρωτὶ εἶμι πρὸς ἑαυτόν. Οἱ ῥήτορες ἐκφράζουσι τοῦτο κατὰ μεταλ. σχ., οἷον, «Παρτίθει καὶ ἐντεῦθεν ἴσως προέκυψε τὸ, ποτί· (εὐδόκησε δὲ ἡ ἐν χρήσει ἐντὶ τῆς πρὸ) Τὰς μετὰ τοῦ, προτί, συνθέτους λέξεις, ζήτει ἐν ταῖς μετὰ τῆς πρὸς.

Προτιάπτω, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, προτάπτω, προτιλλῶ. Ἰλ. Ω, 110.

*Προτιαύων, ονος, ὁ· ὀρτ τύρ. Ὄσομα ἐνγενοῦς τινος Τρωὸς, Ἰλ. Ο. 455. (υυ – –)

Προτιβάλλομαι, Δωρ. ἀντὶ προτιβάλλομαι. Ἰλ. Ε. 879. «Τὴν γὰρ δ' αὖτ' ἔπεϊ προτιβάλλεται, αὐτὸς τὸ ἔργῳ· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐπιστρέφεις, σωφρονίζεις, ἐπιπλήττεις· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, μισεῖς, ἀποστρέφεις· οἱ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κωλύεις· κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐπιπλήττειν, καθάπτεσθαι τινὸς ἔπεσιν, τοῦτον μήτε διὰ λόγων, μήτε διὰ ἔργων τὴν τιμωρεῖ, ἢ ὡς τὸ κοινότερον «Αὐτὴ δὲν πέρνει μήτε ἀπὸ λόγια μήτε ἀπὸ ἔργα.

Προτιελλεῖν, Δωρικ. ἀντὶ, προτιελλεῖν. Ἰλ. Κ. 347.

Προτιεπεῖν, Δωρ. ἀντὶ, προτιπεῖν (Ἰλ. Χ. 329.

Προτίθημι, μέλ. θήσω (τιθημι). Βάλλω ἐμπροσθεν, προβάλλω, παρατίθημι, ἐκτίθημι· ὑπεκυσὶν μελεϊστὶ τιμὴν προθήκεν Ἀχιλλεύς. Ἰλ. Ω, 4 9. καὶ, «τρωκτῆρας . . προτιθεῖσιν. Ὀδ. Δ, 112. καὶ Ἡσ. Θεογ. 537. καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 207. διὰ τὰ προτιθέναι αὐτοῖ τοῦ βάλλειν ἑτοιμάζει τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ τις· καὶ, τινὶ προτίθημι, βάλλω σκοπὸν τινὰ, ἢ σημάδι· καὶ, ἄλλην, κοινὴ προτίθημι, προβάλλω ἀντιμισθίαν τινὰ ἢ τιμωρίαν περί τινος· ἐν γένει διορίζω, θεσπίζω, ἀποφαίνω ὡς γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ὁρκου τῆς ζωῆς ἀνθρώπου προτίθημι. Ἡρόδ. 1, 32. καὶ 74 ἥτοι τάττω ὡς ὅρον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἑβδομήκοντα ἔτη. 2) Δημοσίως ἐκτίθημι, ἀνάγω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ μέσ. «ποτήρια χρύσεα προθέτου· Ἡρόδ. 3, 148. καὶ τροπ. «πέπλους μέγα προεθήκατο· ὁ αὐτ. 6, 21. ἥτοι ἐπέδειξεν μέγα πένθος εἰς τὸ κοινὸν· ἔδειξε. 3) Δίδω πραγματείας πρὸς πώλησιν. Πλατ. ep. σε. σελ. 179 ὅθεν ἐν γένει. Παρέχω, ποιῶ τι δημοσίως, πρόσωμα τίθημι, διὰ κηρύγματος κηρύσσω· ἢ πρὸς ἀντίστασιν τινος καὶ προηγουμένης βουλῆς (Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β. 3. «Τῆς πάλαι λόγου περίτιος προτιθέντος· καὶ Ἑλλην. α'. ζ'. 3. «Οὐ γὰρ προὐτίθη σφίσι λόγος κατὰ τοὺς νόμους· ὃν τοῖς ἐδόξη ἢ κατὰ τοὺς νόμους χρεὸς·) ἢ πρὸς κοινὴν εἰδησιν, διὰ νὰ τὸ ἀκούσωσιν ὅλοι, καὶ νὰ στοχασθοῦν περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, γνωστὴν ποιῶ ἢ λέγω τὴν γνώμην μου· προβάλλω μίαν τινὰ ἰδέαν, δόξαν περί τινος, περὶ τινος πράγματος βουλεύομαι, ἐπιψηφίζω, λέγω ὅδε ἢ ἀκμαίως ἐκτίθημι τὴν γνώμην μου· καὶ ἀντικοῦσι παρ' Ἡρόδ. «προθεῖναι πρῆγμα, λόγους 1, 206. 8, 59. ἔτι καὶ μετ' ἀπαρφ. «Ἔτι δὲ ὁ Τεγεήτης προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν· ἐπειδὴ ὁ Τεγεήτης ἔκαμε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα. Ἡρόδ. 9, 27. καὶ, προθεῖναι ἐλέσθαι· ὁ αὐτ. 3, 37. Μέσ. «Προτίθεμαι· παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, βάλλω σκοπὸν, ἢ ἔχω σκοπὸν, κατὰ νοῦν βάλλω, ἀποφασίζω καὶ πράττω τι· Δημοσθ. «Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθεντο λέγειν· ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ ὁμιλήσῃ. τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. 4. 65. καὶ Θουκυδ. η'. 86. «Ἔχθραν, πόλεμόν τινι προτίθεσθαι, ἴσον ἀντὶ τοῦ, κηρύττειν τὸν πόλεμον κατά τινος· οὕτω καὶ ἐν ζ. 229. «Μῆνιν προθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι (ὅπερ ὅμως ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδ. προτίθεσθαι κεῖται). 3) προτάττω, προθέτω, προτιμῶ, προκρίνω, τί· «πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστατα προτιθέασιν. Ἡρόδ. 3, 53. ἤτοι, πολλοὶ προτιμῶσι τὰ ἐπιεικέστατα ἀντὶ τῶν δικαίων, καὶ μετ' ἀπαρφ. Ἡρόδ. 9, 27. καὶ τινὰ παρά τινος, Σοφ. Ο. Κ. 419. παρβλ. προθέω.

Προτίκτω, μέλ. τέξομαι (τίκτω). Πρότερον, προτήτερα τίκτω, γεννῶ

Προτίλλω, μέλ. λῶ (τίλλω). Πρότερον τίλλω, μαδῶ, ἐκμαδῶ.

Προτιμάσσω, Δωρ. ἀντὶ προτμάσσω.

Προτιμάω, ῶ, μέλ. ήσω (τιμάω). Πρότερον τῶν ἄλλων, ἢ πλεῖον τῶν ἄλλων ἁπάντων τιμῶ, προφέρω, προκρίνω, ἐκλέγω, τιμιώτερον κρίνω· τινά τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ'. 8. «Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἀντὶ, προαιροῦμαι, καλλίον ἔχω, προκρίνω μᾶλλον· ὡς «προτιμώντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι. Ἡρόδ. 2, 37. «οὕτω καὶ, πολλοῦ προτιμῶν, ἤτοι πολὺ περισσότερον προκρίνω. Ἡρόδ. 3, 21. ἔτι δὲ καὶ πλεονασ. πλέον προτιμῶν. Ξεν. Ἀναβ. α', δ', 14. ὅπου ὁ μέσ. μελ. προτιμήσεσθαι παθ. σημκ. ἔχει. 2) κατὰ Γενικ. φροντίζω, προτέχω ἐπίτι, ἐπιμελοῦμαι, ἐνδόμαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, μᾶλλει μοι τινος. «Μὴ προτιμήσῃς ματαίων ὀλαγμάτων. Αἰσχυλ. καὶ Βτ. Ἀριστφ. Βάτρ. 683. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ὅπως πρός μελ. Ἀριστφ. Ἀχ. 27. ὅθεν

Προτίμησις, ἡ. Τὸ προτιμᾶν, ἡ πρᾶξις τοῦ πλείονα τιμᾶν δίδοναιτῶν ἄλλων εἰς τινα (υ – – υ)

Προτιμητέος, α, ον· ῥῆμ. ἀπαθ. τοῦ προτιμᾶν. Ὁ πρέπει νὰ προτιμηθῇ τις, ἢ ὃς τις πρέπει νὰ προτιμηθῇ τῶν ἄλλων, ἄξιος προτιμήσεως.

Προτιμητικός, ἡ, όν καὶ Ἐπίρ. -κῶς (προτιμῶ). Ὁ εἰς προτίμησιν ἀνήκων ἢ ἐλάσιν εἰς τοῦτο ἔχων, ἢ προτίμησιν προξενῶν.

*Προτιμία, ἡ. Μεγαλητέρα τιμὴ προτίμησις.

Προτίμιον, τό· ταὐτὸν τῷ, Δῶρεῶν· τὸ διδόμενον πρότερον ὡς προπλήρωμα (πρβλ. Τουρκ.) Λουκιαν. Ῥητόρ. διδάσκ. 17. (υ – υυ)

Πρότιμος, ὁ, ἡ, ον (τιμή). Ὅστις πρὸ τῶν ἄλλων ἢ πλεῖον τῶν ἄλλων τιμᾶται, ἐξαίρετος, πρωτιμητός, ἀξιοτιμητότερος, ὅπερ παρὰ Πλάτωνι Νομ. ιβ'. «Πρότιμος λίθινα· ὁ Σουίδ. ἐν λεξ. Ψαλίδα, καὶ ὁ Πολυδεύκ. θ'. 49. ὀρθότερον «Πολυτίμων λίθινων ἔχουσι.

Προτιμυθέομαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ προμυθέομαι· Ὀθυσ. Λ. 142.

Προτιμωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τιμωρέω). Πρότερον ἢ πρώτος τῶν ἄλλων τιμωρῶ, βοηθῶ, βοηθέω· δίδωμι τινὶ, συντρέχω Μέσ. «Προτιμωρέομαι, οἶμαι· πρότερον ἐκδικοῦμαι τιμωρῶ, παιδεύω, τινά.

*Προτίοπτος, ὁ, ὴ, ον· Δωρ. ἀντὶ προσοπτος.

Προτιόσσομαι, (ὄστομαι) Ἀποθ. Βλέπω κυτάζω πρός, πρός τινα θεωρῶ· μετὰ Λίτ. ταὐτὸν τῷ προσοράω «μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσειν· Ὀδ. Η, 31. καὶ Ψ, 365. ὅθεν ἔτι καὶ ἀντὶ, ἀποβλέπω εἰς τι, ἐμπιστεύομαι, θαῤῥῶ ἀφίνω ἐμαυτόν. 2) Διὰ τοῦ νοὸς θεωρῶ πρός τι, ἐν τῇ ψυχῇ μου βλέπω, ὅθεν προβλέπω, προνοῶ, προαισθάνομαι, προτόσσω, ἐξαίρ. κατόπτι ἡ λυπηρὸν συμβὰν «κραδίη προτόσσετο θάνατονε, Ὀδ. Ε, 389. ἡ καρδία μου προέλεπε τὸν θάνατόν μου, καὶ «οὔποτε μοι θάνατον προτόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Ὀδ. Ξ, 219. 3) ἐν γένει βλέπω, γνωρίζω, γινώσκω, καταλαμβάνω. «Ἦσ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι· Ἰλ. Χ. 356. προνοῶ, προβλέπω, ἡδέως καλῶς τί θέλεις κάμει, ἐπειδὴ καὶ τὸ γνωρίζω· λέγει ὁ Ἕκτωρ ἀποθνήσκων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα καὶ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. δ'. 1373. «Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι· (ἡ λέξις αὕτη φαίνεται ὅτι εὑρηται μόνον Δωρικ. οὐχὶ δὲ καὶ κοιν. προτόσσομαι, καὶ καθόλ. μάλιστα μόνον Ἐπικ.)

Προτίω, μέλ. ίσω (τίω). Μᾶλλον τῶν ἄλλων τιμῶ, προτιμῶ, μετὰ Αἰτ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 533. «Τοκέων σέβας προτίωμι καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 22. «Τάφου τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας τὸν μὲν τιμήτας ἤτοι ἐντίμου ταφῆς ἀξιώσας, τὸν δὲ ἀτιμάσας, μὴ στερήσας τούτου.

Πρότμησις, εως, ἡ (προτέμνω), ταὐτὸν τῷ, προτομή, ἀπόκοψις ἢ τὸ ἀποκεκομμένον, ἐξαιρέτως λέγεται ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα ἢ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος, διότι εἰς τὰ ἀρτιγεννηθέντα βρέφη ἐκκόπτουσι μέρος τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ θεραπεύει ὁ τόπος τῆς τομῆς, ἐφεξῆς δὲ καὶ ὅλη ἡ κάτω κοιλία μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τῆς ἤβης «δουλὶ κατὰ πρότμησιν . . νύξεν, Ὁμήρ. Ἰλ. Λ, 424. ὅπου ἀντὶ τοῦ, πρότμητιν, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι καὶ, προτμητιν, καὶ, πρότμητον, καὶ, πορτμίς, ἀντὶ, προτμίς· λέγεται δὲ οὕτω, καὶ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τόπον εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος. Τοῦτο ὁ μὲν Ἀριστοφάνης, Ἡτρον, ὁ δὲ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ὀσφύν, εἶπον.

Προτολμάω, ῶ. Μελ. ήσω (τολμάω). Πρὸ τῶν ἄλλων ἢ πρῶτος τολμῶ, ἔχω πλειοτέρα τόλμην καὶ θάρρος, πρὸ τῶν ἄλλων εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, προκινδυνεύω, ἐπιδείκνυμαι, μετὰ τόλμης ἐπιχειρῶ, ποιῶ τι πρῶτος ἢ πρότερος. Ἡρωδιαν.

*Προτολμίζομαι, μέλ. ίσομαι. Προέρχομαι, προχωρῶ, πρῶτος μετὰ τόλμης, Σουίδ. καὶ Γλωσ. ἀμφ.

Προτομή, ἡ (προτέμνω). Τὸ ἀνώτερον ἢ ἐμπροσθινὸν μέρος ἀνθρώπου ἢ ζώου τινός (τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν δηλαδὴ μέχρι τοῦ στήθους) καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, οἷον «Προτομὴ κριοῦ μηχανικοῦ· προτομὴ μόσχου, λέοντος, κ. τ. λ. Βιτρ. γ'. κεφ. ί. 19. καὶ ἰδίως τὰ τῶν ζώων πρόσωπον. Πολυδ. β'. 47. «Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, πρόσωπον, ὃ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καλοῦμεν· ἐπὶ γὰρ τῶν ζώων, προτομήν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ῥύγχος, καὶ ῥάμφος. 2) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα παριστάνον τὰ ἀνώτερα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ (Buste) ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Προτομή, εἰκὼ βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἰδοῦς.

Προτονίζω, Μ. ίσω. «Διάφεκ προτονίζετε τοῖς προτόνοις ἔλκετε, ἀναβιβάζετε ἐπὶ τὸν ἱστὸν τὰ ἱστία, ἀνοίγετε τὰ πανία τοῦ πλοίου διὰ τῶν προτόνων· παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. δ'. «Προτονίζειν τὴν ναῦν· φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, καταβιβάζειν τὸ ἱκατάρτιον, ἢ συστέλλειν (μαζόνειν) τὰ πανία, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. «Ἱστία μὲν στείλαντοις.

Πρότονος, ὁ· καὶ, πρότονον, τό. Προτυπακουσμ. Σχοινίον, ἢ, Κύκλ. Τὰ σχοινία δι' οὗ διετμοῦτο τὸν ἱστὸν, ἤτοι τὸ ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρύμναν καὶ πρῶραν διατεῖνον σχοινίον εἴ. συνοχὴν τοῦ τῶν νεῶν ἱστοῦ (καταρτίου), τὸ σχοινίον τοῦτο διατείνεται ἀπὸ τοῦ καταρτίου μέχρι τῆς πρύμνης καὶ πρώρας, ἢ οὗ καταβιβάζεται· ἢ ἀνορθοῦται, καὶ στερεοῦται τὸ κατάρτιον· παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατ. πληθ. Ἰλ. Λ, 434. — ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόνοιτιν ὑφέντες καρπαλίμως». ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει· προτόνοισι τοῖς προτεταμένοις κάλοις, ἵνα τὸν ἱστὸν περιτείνουσιν, ἵνα ᾖ ὀρθός· ἐν Ὀθνσ. Β. 425. — κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν· ὁ Σχ. «Προτόνοισι, σχοινίοις, ᾗ ὡς ὁ ἱστὸς ἐκτοδεσμεῖται, ὡς ἂν ἐχῃ βεβαίως ἱστασθαι, καὶ οἷς ἀνέλκεται καὶ χαλᾶται· οἱ δὲ παλαιοὶ κάλως, ἀπὸ τοῦ ἀρχησίου εἰς πρῴραν καὶ πρύμναν διατείνονται· ὁ Ἡσύχ. «Πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῴραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν· ὁ αὐτ. «Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις, ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ· παρὰ Γαλλοις λέγεται Aubans, καὶ παρ' Ἰταλ Sarte. Εὐριπ. Ἑκάβ. 114. Ἀπολλών. Ἀργον. α'. 564. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχυλ. Ἀγ. 906. Μεταφορ. «Σωτῆρα κακῶς πρότονον». παρὰ μεταγενστ. ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ σχοινίον ἓν οὗ ἀναβιβάζεται καὶ καταβιβάζεται τὸ πανίον τῆς νηός, καὶ ἑφεξῆς κάθε τεταμένον σχοινίον· παρ' Ὁμ. δὲν διακρίνεται τὸ πρότονος καὶ πρότονοι, μὲ τὸ νὰ μεταχειρίζ. ἰδίως τὴν Δοτ. πληθ. προτόνοι· μόνον δὲ ἐν Ὀδ. Μ, 409. κίστοῦ δὲ προτόνους ἐρῆς· ἀνέμοιο δ' ἄελλα ἀμφοτέρους· ἐρῆται κατ' ἄρσεν. ἡπ. ἦκα' ἀμφότερα δὲ τὰ ἡφὴν παρίστανται ἢ λέξις ὡς ἑπίδετ. ἔχει τὴν παραγ. ἐκ τοῦ προτείνω, ὅπου ἐν μὲν τῷ ἄρτ. ἡπ. συνῆπται τὸ Οὖσ. κάλως, ἐν δὲ τῷ Οὐδ. σχοινίον.

Προτοῦ, ἀντὶ «Πρὶν τοῦ», καὶ πρὸ τούτου. Πρότερον, προτήτερα, πρίν, πρώην, πάλαι. «Ἐν τῷ πρώτῳ χρόνῳ». Θουκυδ. α'. 32. καὶ Ἡροδ. ὁ πρὸ τοῦ χρόνος· καθ' ἃς περιστάσεις ἡ γενικὴ δὲν ὑποτίθεται· οὐδ' ὅλως ἐλλιπτ. τοῦ χρόνου, ἀλλὰ θεωρεῖται μᾶλλον ὡς οὐδετ. παραβλ. πρό, Α, 2.

Προτραγῳδέω, ῶ. μελ. ήσω (τραγῳδέω). Τραγῳδίαν τινὰ πρότερον παριστάνω, τροπ. μεγάλων κρότον, φήμην ποιῶ πρότερον περίτεινος, προαγγέλλω τι μετὰ πολλῆς φήμης.

Προτρεπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς προτροπὴν ἀκήκοεν, ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ὁ προτρέπων, ἐνθαρρύνων, παραινητικός. ἐκ τοῦ

Προτρέπω, μέλ. ψω (τρέπω). Ἐπὶ τὰ πρόσω τρέπω, στρέφω ἢ γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, φέρω διευθύνω κινῶ πρός τι· «εἰς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; Σοφ. Ἠλ. 1193. Ποίος σὲ φέρει, σὲ κινεῖ εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην; ἢ ποῖος σὲ διαγάλει εἰς τοῦτο; καὶ τροπ. διεγείρω παραινῶ, συμβουλεύω· «Ἀρετὴν ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπεν». Ξενοφ. Ἀπομν. ια'. ζ'. 1. προτρ. τινὰ εἴς τι ἢ ἐπὶ τι ἢ πρός τι· καὶ τοὐναντίον δὲ κατὰ μέσ. ἀπέχ. «Προτρέπομαι· ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοῦμπροσθεν τρέπομαι, φέρομαι, κινοῦμαι, προχωρῶ, παρεύρεμαι πολὺ ποτὲ προτρέπεσθε μελέτωσι ἐπὶ νηῶν· Υ̓., Ε, 700. ἤτοι μὲν ἔστρεφαν ἑαυτοὺς ποτὲ πρὸς τὰ μέλαινα κλεῖα, δὲν ἐγύριζαν ποτὲ τὰ κυπαρίσσια πρὸς τὰ κλοῖα· καὶ «ὅτ' ἂν (ἥλιος) ἀφ' ἑσπερίων γαίων ἐπ' οὐρανὸν προτράπηται». Ὀδ. Λ, 18. καὶ Μ, 381. τροπ. «θέλοντι δ' ἀχεῖ προτραπέσθαι». Ἰλ. Ζ, 336. ἤτοι, ἤθελον τὰ φίλα ὅλως εἰς λύπην, εἰς πάθος, ἤθελον εἰς λύπην εἰ ἕλου τραπῆναι. β) μεταφ. μετὰ Δίτ. κάμνω, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ τραπῇ, νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ φερθῇ πον, ὅταν ἐλαύνω ἵππον, κλίνω, φέρω, καταστρέχω, καταδιώκω, διεγείρω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, παρακαλῶ, παροτρύνω πρός τι, προάγω, προβιβάζω, τινά, καὶ μεταφ. στρέφω τὴν προσοχὴν τινός πρός τι, τὸν νοῦν περίεργον, προσεκτικόν, καὶ αὐτὸ τοῦ, παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω ἀναγκάζω τινά τι, Ἡροδ. 1, 31. «Προτρέψατα ὁ Σόλων τὸν Ἡρόδοτον τὰ κατὰ τὸν Τέλλονα· ἀντὶ τοῦ, διέγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἡροδότου, ἢ προσέχειν ἐποίησε τὸν νοῦν αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς πράγμασι τοῦ Τέλλου, ἔστρεψε τὴν προσοχήν του πρὸς τὰ πράγματα τοῦ Τέλλου· οὕτω καὶ, προτρέπομαι τινα εἴς τι ἢ ἐπί τι, καὶ πρός τι, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 348. C. γ) προβαίνω πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω, προχωρῶ ταχέως ἀρίνω τινα ὀπισθέν μου, ὑπερπηδῶ, τὸ Λατ. praevertere, ὅθεν καὶ καθολ. ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω· Πλουτ. προβλ. συμπ. α', 6.

* **Προτρέφω**, μελ. θρέψω (τρέφω), Πρότερον τρέφω, δίδω τροφήν.

Προτρέχω, μελ. δραμοῦμαι, ἀόρ. προὔδραμον (τρέχω). Πρότερος τρέχω, προπορεύομαι τρέχων, προλαμβάνω, προφθάνω, «Προτρέχειν τιτέσιν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', β', 4.

Προτριβής, (τρίβω) καθ' Ἡσύχ. ἐριμός, ὀξύς, συχνὸς ἐπιτ. ἐπιφ.

Πρότριτα, Ἐπίρ. (τρίτος) Πρὸ τριῶν ἡμερῶν· τρεῖς ἡμέρας προτήτερον, Θουκ. β'. 34. Lobeck. Φρυν. σελ. 414.

Προτροπαδήν, Ἐπίρ. (προτρέπω) καθ' Ἡσύχ. Εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος, ἔχων πάντοτε τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τετραμμένων χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυτάξῃ ὀπίσω, ἐξαίρ. λέγεται ἐπὶ βιαίας καὶ ἀκαταπαύστου φυγῆς. «Οὐ γάρ τι πω Τρῶες προτροπαδὴν φοβέοντες Ἴλ. Π, 304 ἤτοι ἔφευγον χωρὶς ποτὲ νὰ στρέφωσι· νὰ κυτάξωσι περὶ αὐτούς, ὅπου ὁ Ἕκτωρ. «Μηδαμῶς ἐπιστρεφόμενοι φεύγειν ἥρμην. ὡσαύτως. «προτροπαδὴν ὧσαντες» Πλουτ. τρέπειν εἰς ἀκαταπαυστον φυγήν· κατὰ Λίβιον, Effuse et sine respectu· καὶ καθόλ. ἀρμαλέως, σπουδαίως, μὲ βίαν, μὲ ταχύτητα, ἀμεταστρεπτί· Πίνδ. Πυθ. 4, 167. «προτροπάδην ἔκτατο σπεύδων.

Προτροπάω, ῶ. Ἕτερος σχηματ. τοῦ, προτρέπω.

Προτροπή, ἡ (προτρέπω). Θάρρος, παραίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρόρμησις, κ. τ. τ. «Εἰ δέ τις προτροπὴ ἔμπεσοῦσα εὐπειθεστέρους παρέξειεν. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε'. 28. ὅπου σημαίνει τὸ διεγερτικὸν καὶ παρακινητικὸν αἴτιον· αἰτία, ἔμφραμα. Ἐν τῇ ῥητορ. ἀντίστ. τῷ ἀποτροπῇ, Ἀριστοτ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. «Προτροπὴ μέν ἐστιν, ἐπὶ προαιρέσεις ἢ λόγους παρακίνησις, ἀποτροπὴ δέ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ πράξεως ἀποκώλυσις.

Πρότροπος, ὁ (τρέπω), ἀντὶ πρόδρομος. «Οἷος πρότροπος ταῦτ' ἐπὶ τῷ, πράσσεις. Διονυσ. ε'. 9.

Πρότροχος, ὁ (τροχός). Μοναδικός τις τροχὸς ἔμπροσθεν τῆς μηχανῆς πρὸς τὸ διευθύνειν αὐτήν, καὶ καθόλ. ἔμπροσθινὸς τροχός.

Προτρυγαῖος, ὁ, ἡ, ον (τρύγη). Ὁ πρὸ τοῦ τρυγητοῦ γινόμενος, ὁ τοῦ τρυγητοῦ προηγούμενος. 2) «Θεοὶ προτρυγαῖοι. Πολυδ. α'. 24. καὶ προτρυγαῖος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἰακ. Ἀχ. Τοπ. σελ. 491.

* **Προτρυγαία**, ἡ. Ἑορτὴ τελουμένη πρὸ τοῦ τρύγειν· πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

* **Προτρυγαῖος**, ὁ, ἡ, ον = προτρυγαῖος.

* **Προτρύγης**, ου, ὁ. Ὡς τὸ προτρυγαῖος, 2. Κικιλ. περὶ Βάκχου, ἐπιφ.

* **Προτρυγητήρ**, ῆρος· καὶ

Προτρυγητής, οῦ, ὁ (τρύγη). Ἀστὴρ τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, πλησίον τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῆς Παρθένου, ὃς τὸ ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ἀνατέλλει. Ἄρατ. Φαινόμ. 137. λέγεται ἔτι καὶ, Τρυγητήρ, Vindemitor, παρὰ Βιτρουβίῳ Σ. 6. κεῖται ἡμαρτημένως προτρύγετος, ὅπου ὁ Στέφανος, προτρύγητος, διαγιωσκόμενος ἤθελε.

Προτρώγω, μέλ. τρώξομαι (τρώγω). Πρότερον τρώγω, ἢ περιτρώγω.

Προτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω). Πρότερον τυγχάνω, προτήτερον εἰμί, γίνομαι, ἢ συμβαίνω. «Τὸ προτυχὸν ζεύνιον». Πίνδαρ. Πυθ. 4, 61. τὸ πρῶτον καὶ καλλιστον δῶρον. 2) προτερον ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ἀποκτῶ, μετά Γεν.

Πρότυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπος) Ὁ πρότερον τετυπωμένος, ἐσχηματισμένος, ἔχων «Πρότυπον, τόν, τὸ ὡς παράδειγμα πρότερον τετυπωμένον· τύπος, ὑπογραμμός, πρωτότυπον (Modele), ἐρχέτυπον, Πλίνιος λε'. 12. ἴδε καὶ προτύπωμα.

Προτυπόω, ῶ. μελ. ώσω (τυπόω). Πρότερον τυπόω, μορφὴν καὶ τύπον εἴς τι δίδωμι πρότερον· τροπ. Παράστασιν ἢ τύπον τινὰ ποιῶ πρότερον τινὸς μέλλοντος πράγματος, σχεδιάζω, προσχεδιάζω, μέσ. «Πρωτοπόσβαλτα», παρίστανο ἐν ἐμαυτῷ ἤτοι φέρω εἰς τὴν ἰδέαν μου τὴν παράστασιν πράγματός τινος, ὅπερ μέλλει ἢ δύναται γενέσθαι· «ψυχῆς τὰ μέλλοντα εἴδωλα προτυπουμένης». Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 450.

Προτύπτω, Μ. ψω (τύπτω). Οὐδετερ. Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὔμπροσθεν βαίνω, προχωρῶ, ὑπάγω προκόπτω, προσμβάλλω, ἐξορμῶ «Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες». Ἰλ. Ν, 136. ἤτοι προενέβαλον ὁρμήσαν πρότερον, καὶ Ο, 306. Ὀδ. Ω, 319. καθόλ. σπεύδω, φέρομαι μὲ βίαν πρός τι. 2) παρὰ τοῖς ὕστερ. καὶ μεταβ. ἐπὶ τὰ πρόσω εἰς τοὔμπροσθεν τύπτω, τύπτων ἀκόντιον μακρύτερον, καὶ πρότερον τύπτω, κτυπῶ παρ' Ἀπολλών. ἀργ. α'. 933. ἀντὶ τοῦ, προὐπτω, προτείνω, προέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ. «Ἐκ δ' Ἄργω προὔτυψεν».

Πρότυπωμα, τό (προτυπόω). Ταὐτὸν τῷ, πρότυπον, πρωτότυπον, ἀρχέτυπον, παράδειγμα· τύπος πράγματός τινος ἐκ γύψου ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου κατεσκευασμένος.

Προὔβαλε, προὔβη, καὶ ἀλ. τ. ἀντὶ τοῦ, προέβαλε, προέβη.

Προὐγγυος, ὁ, ἡ, ον, ἀντὶ προέγγυος (ἔγγυος) καὶ Δωρικ. πρώγγυος· ἐγγυητής, ὁ δίδων ἐγγύην· ὅθεν «Προγγυάομαι ἐγγυητὴς εἰμί· ἢ γίνομαι, ἐγγύην δίδω. Πίνδ. Ἠρακλ. σελ. 236.

* **Προὐγγυάω**, = προεγγυάω, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἴδε προτελέω.

* **Προὐγιαίνω**, (ὑγιαίνω). Εἶμαι πρότερον ὑγιής. (ῡ)

Προὐγράφω, μελ. ψω (γράφω). Πρότερον γράφω, γράφω ποιῶ. Σιμωλίδ.

Προὐγράφω, ἀντὶ, προγράφω.

Προὐθυμέομαι, προὐθύμεο, προὐθυμήθην, προὐθύμησα, προὐθυμήσθην, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, προεθυμήθην, προεθύμησα, προεθύμησο, κ. τ. λ.

* **Προὐκείτο**, σύνθ. ἀντὶ προέκειτο.

Προὐλαστέω, ῶ. μελ. ήσω (ὑλαστέω). «Τιτύσω. Διὰ τίνα ἢ ἕνεκεν τινος ὑλαστῶ, διὰ τῆς ὑλακῆς φυλάττω τι. Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 62. (ῡ)

* **Προὐλίγου**, σύνθ. ἀντὶ πρὸ ὀλίγου.

* **Προὔμνον**, τό. Ὁ καρπὸς τοῦ προύμνου, τὸ καὶ «προὔδοι λεγόμενοι, κεκκύμηλοι, ἢ δαμάσκηνοι, Λατ. prunum, Γαλ. prune.

Προὔμνος, ἡ. Ἡ ἀγρία ἐβραμηλιά, ἀγριοεραμηλιά, ἢ δαμασκηνιά· ἔστι δὲ καὶ ἡ ἥμερος. Λατ. prunus, καὶ προὐνη καὶ πρὔνος.

Προὐνέκιος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τὰ βάρη βαστάζων, φέρων, βαστάζος, ἀγωγεύς (Χαμέλης Τουρκ. Φαιδρ. Ἰταλ.) ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Προὐνέκιοι, οἱ μισθῷ νομίζοντες τὰ ὠνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. 2) ἀκόλαστος, ἀσελγής, πορνικός. Πολυβ. ζ'. 132. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 371. «Προὐνεικα λελήμματα». Παρὰ Διογεν. Λαερτ. ζ'. 7. τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τοῦ πορνικὰ, ἐχουσι, πρωνικὰ, ἄρα ἐσχηματίσται κατὰ τὸ, προφερής.

Προὔνη, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. τ. τὸ δένδρον, Δαμασκηνιὲ, Κοκκυμηλέα, ἢ Ἠσερμηλιὲ, λεγόμενον, καὶ προὔδοι, τὸ· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ταυτ. τῷ προὔμνος, καὶ προὔμνον.

Προὔξένησε, ἀντὶ, προξένησε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Προϋξεπίσταμαι, ἀντὶ προεξεπίσταμαι. Πρότερον ἐπίσταμαι, ἠξεύρω. Αἰσχ.

*Προϋξερευνάω, ἀντὶ προεξερευνάω. Πρότερον ἐξερευνῶ, ἢ διὰ κατασκόπων ἐρευνῶ. Εὐριπ. Φοῖν. 92. ὕθεν

Προϋξερευνητής, οῦ, ὁ· ἀντὶ, προεξερευνητής· ταὐτὸν τῷ, πρόσκοπος. Ὁ προαποστελλόμενος διὰ τὴν κατασκοπήν, Spion Γαλ.

Προυπάγω, μελ. ξω (ὑπάγω). Πρότερον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως, ἀνεπαισθήτως φέρω, ἄγω σιγῇ ἀπὸ τοῦ χεῖρι, ὑπάγω πρός τι, ἢ παρακινῶ πρός τι. Μέσ. φέρω τινὰ πρότερον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμίν μου, νικῶ, ὑποτάσσω. Στοιχ. Ἑλ. ζ. α. 41. »Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προυπαγαγέσθαι, ἔγνωκε στρατεύσασθαι ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. 2) ὑμετρ. Ἀνάγκῃ ὑπάγω, ψεύγω κρυφίως πρότερον, ὑπεξέρχομαι.

Προϋπαντάω, ῶ, μελ. ήσω (ἀντάω). Πρῶτος ἢ πρότερον ὑπαντῶ, ὑπάγω πρὸς ὑπάντησιν τινός.

*Προϋπαντιάζω, καὶ

*Προϋπαντιάω = προϋπαντάω.

Προϋπαρξις, ἡ (προϋπάρχω). Ἡ πρότερον ὕπαρξις, τὸ εἶναι πρότερον, Préexistence.

Προϋπαρχή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, »Τὰ προϋπηργμένα», Ἀρχή, πρεσβεῖα, αἱ ἀρχαὶ ἢ πρωτεραιότητες πραγματεῖαι, αἱ πρότερον ἢ προηγούμεναι πράξεις, ἐνέργειαι, ὑπουργήματα, ἐκδουλεύσεις (μέρτα). Ἀριστοτ. Νικομ. ἐκ τοῦ

Προϋπάρχω, μέλ. ξω (ὑπάρχω). Πρότερον ποιῶ τὴν ἀρχήν, πρότερος ἢ κατὰ πρῶτον ποιῶ τι, ἀρχίζω τι, μετὰ γεν. »Προϋπάρχω τῶν ἐνεργειῶν, τῆς ἐχθρας. Ἰσοκράτ. ἀποδεικνύω ἢ ποιῶ κατὰ πρῶτον ἐνέργειαν, ἀρχίζω κατὰ πρῶτον ἐχθραν, ἢ ἀρχὴν ποιῶ κατὰ πρῶτον τῆς ἐχθρας· ἀλλὰ καὶ Δοτ. »Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς κ.τ.λ. Οἱ κατὰ πρώτην φορὰν ἀρχὴν ποιήσαντες τοῦ ἐνεργεῖν ὑμᾶς. Δημοσθ. Διπτ. 36. ὅθεν »Τὰ προϋπηργμένα, ἃ ἐπραξε τις πρότερον, τὰ προπεπραγμένα, προτελεσμένα κατορθώματα, ὑπουργήματα, αἱ προηγούμεναι ἄξιαι πράξεις, ἐνέργειαι, ταιετ. τῷ ἐρεῖν. »Μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, τῶν προϋπηργμένων ἐπῄνει κατὰ Τιμ. 2. Οὐσιέρ. Πρότερον ὑπάρχω, προτήτερον εἰμὶ, ἢ ὁρίζομαι »Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν τῶν προϋπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. Δημοσθ. μετὰ τὸ τέλος καὶ τὴν ἔκβασιν κρίνεται ὅλα τὰ προηγούμενα· πρότερος κατὰ τὸν χρόνον γίνομαι, συμβαίνω, ἀκολουθῶ, τινός.

*Προυπελύω, μελ. ύσω (λύω). Πρότερον διαλύω, ἢ ἀφανίζω, ἐξανερίζω, ἐξασθενῶ.

Προϋπεμψα, ἀντὶ, πρεπέμψα, Ὅμ.

Προυπεξάγω, μελ. ξω (ἄγω). Πρότερον κρυφίως ἐξάγω, ἐκβάλλω, ἐκφέρω.

Προϋπεξέρχομαι, μελ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) κπθ. Πρότερον κρυφίως ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὑπεκφεύγω.

Προϋπεξορμάω, ῶ, μελ. ήσω (ὁρμῶ). Πρότερον κρυφίως ἐκβαίνω, μὲ ὁρμὴν ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ.

Προυπεργάζομαι, μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) μσ. απ. Πρότερον κρυφίως ἐργάζομαι, ἐκτελῶ, Φίλ. ὕθεν

Προϋπεργασία, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ὑπεργασία, προετοιμασία ingratiation, ἢ προετοιμασία, προπαρασκευή.

*Προϋπηργμένος, ἡ, ή, όν, παθ. παρακ. μετοχ. τοῦ προϋπάρχω.

Προυπισχνέομαι, (ὑπισχνέομαι) μέσ. Ἀποθ. Πρότερον ὑπέσχομαι. Ἀορ. β'. Προϋπεσχόμην. Παρακ. πεθ. »Προϋπέσχημαι». Θεοί, σωτῆρες κρυπισχνοῦνται ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ. γ. 18.

Προυποβάλλω, καὶ μεσ. — ἄλλομαι (βάλλω). Πρότερον ὑποβάλλω, ὑποτάσσω, ἐξαιρ. βάλλω πρότερον ὑποκάτω ὡς θεμέλιον καὶ βάσιν. Θεμίστ.

Προϋπογράφω, μελ. ψω (γράφω). Πρότερον ὑπογράφω, γράφω ὑποκάτω ἢ σχεδιάζω, προτυπόω.

Προϋποδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Πρότερον ὑποδείκνυμι, φανερόω, ἑρμηνεύω, δείχνω, σαφηνίζω.

Προϋπόκειμαι, μελ. κείσομαι (κεῖμαι). Ἀποθ. οὐδ. Πρότερον ὑπάκειμαι, πρότερον κεῖμαι ὑποκάτω, ἢ ὑποκείμενος εἰμὶ, ἢ πρότερον ὑποκείμαι, χρησιμεύω ἢ προτεθειμένος εἰμὶ ὡς βάσις καὶ θεμέλιον. 2) πρότερον ἔχω τὴν ὑπαρξίν μου, τὸ εἶναί μου, προϋπάρχω. »Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι· τὸ σῶμα πρέπει πρότερον νὰ ἔχῃ ἐν διαστημα κενὸν διὰ νὰ τὸ δεχθῇ. Φίλ. ὕθεν »Προϋποκείμενα· τὰ πρότερα φύσει ὄντα.

Προϋπολαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Πρότερον ὑπολαμβάνω, πιστεύω, παραδέχομαί τι ὡς πιθανὸν ἢ ἀληθές.

Προϋπομιμνήσκω, μελ. μνήσω (μιμνήσκω). Πρότερον ὑπομιμνήσκω, φέρω εἰς μνήμην, ἐνθυμίζω, ἀναπολῶ.

Προϋπομνηματίζομαι, μελ. ίσομαι (ὑπομνηματίζομαι) μσ. Ἀποθ. Πρότερον ὑπομνήματα καὶ σημειώσεις γράφω, ποιῶ. Σχόλ. Πινδ.

*Προϋποπάσσω (πάσσω). Προτερον διαχέω, διασκορπίζω, ῥαντίζω ὑποκάτωθεν.

Προϋποπτεύω, μελ. εύσω (ὑποπτεύω). Προτερον ὑποπτεύω, ἢ ὑποτρωῶ.

Προϋπόστασις, εως, ἡ (προϋφίστημι). Ταὐτὸν τῷ, προϋπαρξις. Διοσκορ. προοίμ. γ.

Προϋποστρώννυμι, μελ. στρώσω (στρώννυμι). Πρότερον ὑποστρώννυμι, ὑποκάτω στρώνω, ἐξαπλόνω, ἢ ὑποβάλλω.

Προϋποστυφή, ἡ (προϋποστύφω). Ἡ προπαρασκευὴ τοῦ μαλλίου διὰ τῆς στύψεως ὅτε μέλλει νὰ λάβῃ βαφὴν τινά. Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Εὔβουλ. ἴδε προστύφω.

*Προϋποτέμνω, μελ. μῶ (τέμνω). Πρότερον ὑποτέμνω, κόπτω ὑποκάτω, ἢ ἐκκόπτω.

Προϋποτίθημι, (τίθημι). Πρότερον ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω, μεσ. προϋποτίθεμαι, πρότερον δέχομαι, ὑποθέτω, ὡς ὁ μολογούμενον λαμβάνω. Ἀριστοτ.

Προϋποτοπέω, ῶ, καὶ προυποτοπέομαι, ὡς Ἀποθ. μεσ. (ὑποτοπέω). Πρότερον ὑποτοπέω, συμπεραίνω ἢ ὑποπτεύομαι, προϋποπτεύω, ἐν ὑποφίᾳ εἰμί. Δίων Κάσ.

Προϋποτυπόω, ῶ, μελ. ώσω (τυπόω). Πρότερον ὑποτυπόω, σχεδιάζω πρότυπον, σχέδιον πωῶ τινος πράγματος.

Προυποφαίνω (φαίνω). Πρότερον ὑποφαίνω, δηλόω, δεικνύω, σημαίνω.

*Προϋποφεύγω, μελ. φεύξομαι (φεύγω). Πρότερον κρυφίως φεύγω, ἢ ἐκφεύγω, γλυτόνω.

Προύπτος, ὁ, ἡ, ον, καταύναλ. ἀντὶ πρόοπτος (ὄφομαι. Προφανὴς, δῆλος, φανερός, πρόδηλος, πρὸ ὀφθαλμῶν. Εὐριπ.

Προϋργιαίτερος, ἀρα, αρον, ἴδε προϋργου.

Προϋργου, κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ »Πρὸ ἔργου». Κυρίως, ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ἀποβλέπον εἰς ἔργον τε, ἢ εἰς σκοπόν τινα, καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν ὅτι ἀπαιτεῖται, χρησιμεύει πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινὸς, χρήσιμον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, ἐπάναγκες, ἀπαραίτητον, καὶ πᾶν ὅ,τι φέρει εἴς τι τέλος, λυσιτελές, τελεσφόρον· ὁ Ἡτύχ. ἔχει »Προῦργου, ὁμοίως ἑτοίμου, πρὸ ἔργου· ὁ δὲ Φώτιος, »Προῦργου, πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον· ὅθεν, τὶ τῶν προῦργου, τὶ ὠφέλιμον, χρήσιμον· καὶ προῦργου ποιεῖν τι πρός τι, ἤτοι, ποιεῖν τι ἢ καταγίνεσθαι περίτι ἐκ τῶν προηγουμένων πρὸς ἐπιτυχίαν πράγματός τινος, προπαρασκευάζεσθαι πρός τι, ἢ προόδους ποιεῖν. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 518. οὕτω καὶ Πλατ. μένων, 18. »Προῦργου γοῦν τι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ εὑρεῖν ἐκερδήσαμεν ἢ ὠφεληθήμεν πρὸ διὰ τούτου ὅτι τὸ ἡγόραμεν καὶ »Ἵνα προῦργου τι γένηται Ἰσοκρ. Παγγ. ἀντὶ ἵνα κατορθωθῇ, ἵνα ἐκτελεσθῇ σκοπός τις καὶ »Οὐδὲν αὐτοῖς προῦργου ἦν »δὲν τοὺς ὠφέλησε εἰς τίποτε· ὠσαύτως καὶ τὶ τῶν προῦργου διδάσκειν. Θουκ. δ', 17. διδάσκειν ὠφελιμότατα, λυσιτελέστατα κ. τ. τ. Συγκρ. Προῦργιαίτερος, ἀρα, ερον ἀναγκαιότερος, χρησιμώτερος, λυσιτελέστερος, προσφορώτερος, καὶ ὑπερ. προῦργιαίτατος, τη, τον, οὗ τυπ. προῦργιέστατος ἐστιν ἀμφ. συνηθ. δὲ εὑρηται τὸ οὐδ. προῦργιαίτερον καὶ προῦργιαίτατον μᾶλλον ἐν χρήσει ὁ Ἡσύχ. ἱστ. »Προῦργιαίτερον, προκριτώμενον, προτιμώτερον, κρειττον, ἀναγκαιότερον, ὠφελιμώτερον· καὶ »Προῦργιαίταται, προνοητικώτατα. Θουκυδ. γ'. 109. »Τὸ ἑαυτῶν προῦργιαίτερον ἐποιήσατο· τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον προετιμήσαντο, προτιμότερον ἐποίησαν καὶ »Οὐδὲν ἐστὶ προῦργιαίτερον αὐτῷ ἢ· οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν αὐτῷ ἀξιολογώτερον παρά.

*Προυσελέω, ἀρχ. καὶ σπάν. ῥῆμ = προπηλακίζω, μόνον παρ' Αἰσχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ταυτοτ. ἐστι προυγελάω, Στοβ. καὶ Ἡσυχ. ὅρα προτελέω.

Προύτιδαι, ἀντὶ, προετίδαι.

Προύτρέπετο, ἀντὶ, προετρέπετο.

Προύτυψα, ἀντὶ, προέτυψα, Ὅμ.

*Προϋφαινε, ἀντὶ προέφαινε, Ὀδ.

Προϋφαιρέω, ῶ, μελ. ήσω (αἱρέω). Πρότερον ὑφαιρῶ, ἀφαιρῶ ἢ ἁρπάζω.

Προϋφαρπάζω, μελ. σω, ἢ ξω (ἁρπάζω). Πρότερον κρυφίως ἁρπάζω, ἐκσπῶ.

Προϋφίστημι, (ἵστημι). Πρότερον ὑφίστημι, βάλλω ὑποκάτω, ὑποτίθημι. »Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προυποστήσας« Γρηγόρ. Ναζ. Μέσως, »Προϋφίσταμαι». Πρότερον ἔχω τὸ εἶναι ἢ τὴν ὕπαρξίν μου, προϋπάρχω, προυπάκειμαι, πρότερον παρὼν εἰμὶ, ἢ προηγοῦμαι Πλουτ. Προυφεστηκὼς οὐσία, ὁς, ὁ προϋπάρξας, ἀρχικός, καὶ προϋφεστηκότα τὰ, ὄντα ἀρχαῖα, πρῶται ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.

Προΰχω, προΰχουσι, προΰχοντο, ἀντὶ προέχω, προέχουσι, προέχοντο. Ὅμ. καὶ προυχοντες, Θουκ. ὅθεν προύχοντες, οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἄρχοντες, εἰ ἐν ἀξίαις ὄντες, οἱ κρείττονες, μέγιστοι, ὀρα προέχω.

Προφεγεῖν, ἀπαρεμφ. τοῦ ἀόρ. προὔφαγον, ἐκ τοῦ προστάω. Πρότερον φαγεῖν. Λεξήν.

Προφαίνω, μελ. ανῶ (φαίνω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φαίνω, δείχνω, ὁράτον ποιῶ, καμνω τι νὰ φανῇ, νὰ παρασταθῇ »Τοῖσιν.. ἅλοι τέρα προὔφαινον Ὀδ. Μ, 394. Οἱ ἅλοι ἐδείκνυον εἰς αὐτοὺς τέρατα. Παθ. προφαίνομαι, φαίνομαι, δείκνυμαι, ὁρατὸς γίνομαι, φέγγω, λάμπω »Οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι Ὀδ. Ι, 143. ἤτοι δὲν ἔβγεγε, δὲν ἐφαίνετο κανὲν φῶς πρὶ ἡμῶν ὥστε νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἰδώμεν· ἔτι καὶ κατ' Ἐνεργ. σχηματ. »Οὐδὲ Σελήνη οὐρανὸν προὔφαινεν αὐτοῖς, 145. οὔτε ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ δὲν ἀφώτιζεν, δὲν ἐδείκνυεν τὸ φῶς τηι ἡ Σελήνη, ὅθεν μετοχ. ἀόρ. παθ. προφανείς, εῖσα, ἀντὶ τοῦ προειδών, εἰς τὸ φανερὸν δεικνύων ἑαυτόν, παρασταθείς εἰς ὄψιν »Ἐς πεδίον προφανέντε Ἰλ. Ρ, 487. καὶ Θ, 378. Ἰλ. Π, 350. Ὀδ. Ω, 160, καὶ παθητ. παρακ. προπέφανται ἅπαντα, ἤτοι ὅλα ἔγιναν προφανῆ, Ἰλ. Ξ, 338. καὶ προπεφασμένα ἄβλα, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 657. ἴδε προφρᾶζω καὶ τροπ. ἀκούομαι, ἀκουστὸς γίνομαι »Προϋφίνη πτόησιν. Σοφ. Φιλ. 202. ἀντὶ ἠκούσθη. 2) πρπορευό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος τινὲς κρατῶ ἐν τῇ χειρὶ φῶς καὶ φέγγος εἰς αὐτόν, ἐνέχω, κρατῶ τὸ φῶς ἔμπροσθεν τινός. Πλούταρχ. εἰς Κάτ. 41. «Καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τῷ Δημοίλῳ, πλησίος καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. 3) προδηλόω, γνωστόν, φανερὸν ποιῶ πρότερον διὰ σημείων, καὶ ἐπὶ Χρηστηρίων, αὐτὸ τοῦτο, προλέγω, προφητεύω, προμαντεύω, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φαινομένου, προσημαίνω, προμηνύω καλόν τι ἢ κακὸν ἀποβησόμενον. «Εἴρετο τοὺς μάγους, τὰ ὄνειρα προφαίνει τὸ χρῆμα» Ἡρόδ. 7, 37. τροπ. προδείκνυμι αἴσιόν τι, προμηνύω ἐλπίδας χρηστάς, ἤτοι κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω, ὑποσχνέμαι «Ὁ Ζεὺς προφαίνει πολλὰ ὀγαθὰ Ξεν. Κυρ. Δ', ε', 8. «Σὺ δὲ ὅκως στρατιὴν πέμψεις οὐ προφαίνεαι» Ἡρόδ. 7, 161. καὶ Θεογν. Φύτ. ὑστ. «Προφαίνει πολὺν καρπόν».

* Προφάνεια, ἡ, Καθαρότης, σαφήνεια, εὐκρίνεια, ἐνάργεια, ἐκ τοῦ

Προφανής, ἐος, ές, ἤ, ες (προφαίνω) καὶ Ἐπίρ. φανῶς. Ὁ πρότερον ἢ μακρὰν μεταρσίως φαινόμενος, ὁ ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν φαινόμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 8. πρόσωπος, ἐ πρὸ τῶν ἄλλων φαινόμενος, ἀπειλούμενος, τροπ. λίαν καθαρός, σαφὴς, πρόδηλος, εὐφυὴς, καὶ λίαν περίβλεπτος, λαμπρὸς, ἐνδοξος. «Ἀπὸ, διὰ ἐκ τοῦ προφαιδίζω· φανερῶς, σαφῶς, καθαρῶς, καθαρὰ, ἀκριβῶς, δημοσίως, παῤῥησίᾳ.

Προφάντης, ιδος, ἡ. Ταὐτόν τῷ, προφήτης. Πολυδ. δ'. 14.

Πρόφαντος, ὁ, ἡ, ον (προφαίνω). Πρότερον φανὲς, ἐκλωβὲς, ῥηθὲς, προδεδηλωμένος, προειρημένος. ὑπὸ τοῦ χρηστηρίου· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· πρόφαντον, λόγιον, διάπροπον, προδεδηλωμένον. «Ταῦτά προφάντου· ὁ αὐτὸς χρησμὸς, τὸ ἴδιον λόγιον, ἢ αὐτὸ προφητεία. Σοφοκλ. Τραχ. 1159. Ἡρόδοτ. 5. 63. καὶ 9. 93. 2) Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, προφανὴς, ὁ μακρόθεν φαινόμενος, φαινόμενος, ὁ ἀπὸ μακρὰν προσβάλλων εἰς τὴν ὄρασιν, σαφὴς, πρόδηλος. «Πρόφαντον ἔσεται σαφῶς. Πίνδαρ Ὀλ. δ'. 187.

Προφάντωρ, ὁ. Ταὐτόν τῷ, προφήτης. Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Προφασίζομαι, Μ. ἴσομαι (πρόφασις) μέσ. Ἀποδ. μετὰ Αἰτιατ. Ἀκμβάνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν ἵνα διαδυσιτεύσω, ἢ ἀδικῶ τινὰ ἐμαυτόν, διαπολογοῦμαί τι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτίας προτείνω, προπουδοῦμαι, προφάσεις λέγω, ποιῶ, ἢ προφάσεσι χρῶμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 17. καὶ Θεογν. 935.

Πρόφασις, εως, ἡ Ἰων. ιος. Κυρίως πᾶν ὅ,τι προφαίνεται, παρίσταται εἰς τὸ φανερὸν, καὶ ἐντεῦθεν τρικάλυμμα, προσποίημα διὰ τοῦ ὁποίου ζητῶ νὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν, ἢ τὸ ἀληθὲς φρονήματός μου, αἰτία προσκαιρικὴ καὶ ὑποδεεστικὴ, ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομαι ὅταν δὲν θέλω νὰ φανερώσω τὸ ὀρθὸν τῆς γνώμης μου ἢ τῆς θελήσεώς μου, ἢ ὅταν ζητῶ νὰ ἀποφύγω ἀπό τι νὰ πράξω τι, ἄρα, προσποίησις, δικαιολόγημα, πρόσχημα, κυρίως δὲ, ὁ προτεινόμενος λόγος ἐπὶ κατηγορίᾳ τινὸς, ἢ ἐπὶ δικαιολογίᾳ· ὅπου τούτων ἁπλῶς καὶ ἡ κατηγορία, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὸ τοῦ Αἰτία, ἀφορμὴ, ὀλίγα ὀλιγίστα, ὄρνησις, ἀναβολὴ χρόνου, περίπτωσις, εὐκαιρία Ἡρόδ. 3, 36. καὶ 6, 68. καὶ καθ' ἁπλοῦν Γεν. προφάσιος τῆσδε, Ἡρόδ. 4, 135. «ὅσαυτως κατ' Αἴτ. ἀπολ. πρόφασιν «Εἰνὴς πρόφασις κεχρημένοισι Ἰλ. Τ, 262, 308. ἤτοι ἐπὶ λόγῳ, κατὰ πρόσχημα, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ Ἀριστοφ. Ἰπ. 469. Ἰαν. Ἀχ. Ταρ. σελ. 590. ὁμοίως «Ἐπὶ προφάσεως καὶ «Ἐπὶ προφάσει Ἡρόδ. 7. 150. Θεογν. 323. «Ἀπὸ προφάσιος Ἡρόδ. 2, 161. «Διὰ πρόφασιν Ἡρόδ. 4, 145. 7, 230. «Κατὰ πρόφασιν Ἡρόδ. 1, 29. «Πρόφασιν θέσθαι Θεογν. 364. μεταχειρίζομαι ὡς ἀφορμὴν, πρηγματίζομαι «Πρόφασιν τινὸς ποιεῖσθαι δικαιολογοῦμαι ἐπί τι, προβάλλω τι ὡς πρόσχημα· καὶ κατ' ἔλλειψ. «Μὴ μοι πρόφασιν Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 345 ὡσαύτ. καὶ πληθ. μὴ προφάσεις, Ἄλεξις παρ' Ἀθην. 4, σελ. 170. Α. παρβλ. Ἑρμ. Σκρ. Ἀντ. 573. «Πρόφασιν ἔχειν τι, μεταχειρίζομαί τι ὡς αἰτίαν κατασκευαστὴν, ὡς βάσιν «Πρόφασιος ἐχομένοιο Ἡρόδ. 6, 94. αὐτὸ καταφεύγω εἴς τινα πρόφασιν, ἐφευρίσκω ὡς πρόφασιν· τὸ κυρ. αὐτὸς, πρόφασις ἔστι τὸ, τὸ ἀληθὲς δὲ, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς καταλείπεται πολλαχ. καὶ αὐτὸ αὐτοῦ, τίθεται ὁ, τὸ, μέσον, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 270 Wunderl. Δημ. π. Στεφ. σελ. κγ'. Εὐρ. Βακχ. 221. (Πρόφασις ἔτυμ. ἐκ τοῦ προφαίνω οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ πρόφημι, ὡς ἐξέλαβεν ὁ Scheid). ὄπιθεν.

Προφασιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς πρόφασιν ἐπιτηδειος, χρήσιμος. Ο'.

* Πρόφατος, ὁ, ἡ, ον (πρόφημι) Προδεδηλωμένος, προμηνυόμενος, προλαληθείς. Πινδ. Ὀλ. 8, 21.

Προφερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὲς (προφέρω). Κυρίως μὲν προτεταγμένος, προεστεδεσμένος, προτεταγμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξαίρετος, βελτίων, κρείττων, ὑπέρτερος, προτιμότερος, ἢ κάλλιστος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων τῇ δυνάμει, τῇ τιμῇ ἢ τῷ χρόνῳ. Ὅμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ συγγεν. προσφερέστερος, καὶ τῷ ὑπερθ. προσφερέστατος συνῆθ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγμ. καθ' ὃ ὑπερέχει τις, «Ἄλκιμος δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν» Ὀδ. Θ, 128, καὶ «Βίῃ προφερέστερος εἶσιν Ὀδ. Φ, 134. ἔτι δὲ καὶ μετ' Ἀπαρρ. Ἰλ. Κ. 352. «—εἰ γάρ τε βοῶν προφερέστερα εἶπ' ἐλεήμων» κρείττονες, ἐξαίρετοι δὲ τὸ ὑπερθ. ἐμφαίνει ἴδιόν τὴν κατὰ τὸν χρόνον ἤτοι ἡλικίαν ὑπεροχὴν, δηλ. ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀνώτερος, ὁ πρεσβύτερος, παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 79. 361. καὶ 777. ἀλλ' ἐν Ἀσπίδ. 260. κεῖται τὸ δεύτερ. εἰς Γεν. «Τῶν γε μὲν ἄλλων προφερὴς τ' ἠδ' πρεσβυτάτη τε». Ἄνωμ. Συγγρ. καὶ ὑπερθ. προφερέστερος, προφερέστατος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1531. 2) «Ἀντὶ προφερὴς· ὅστις φαίνεται γεροντότερος παρ' ὅ,τι ἐστὶ, Πλάτ. Εὐθύδ. 271. «Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρος, ὡστος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει· τῷ χρόνῳ μου πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. Ὁ Αἰτωλὸς κατὰ Τιμάρχ. λέγει. «Βέσι φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφόρους ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται· ἕτεροι δὲ πολὺν ἤδη χρόνον γεγονότες, παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, προφερεῖς, διὰ τοῦ, εἰ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι· ἐπὶ δεύτερον καὶ φυτῶν τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, πρωΐμως ἀναδίδουσι τοὺς καρποὺς, καὶ ἐντεῦθ. ἐτι ὁ μεταχρόνιος πρὸ τοῦ καιροῦ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν. Ἀριστοτέλους παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 243. καὶ Περφύρ. εἰ. Πυθαγόρ. ἐκ τοῦ

Προφέρω, μέλ. -ίσω, ἀόρ. ἀ. -ήνεγκα, β'. -ήνεγκον, παρ' Ὅμ. μέσ. ὁ ἀόριστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, σπανίως δὲ τὸ γ'. ἐνεστ. πρόσ. τοῦ ὑποτακτ. ἐνεστ. προφέρηται, ὡσαυτὶ ἔν τινος εἰς μι τύπον σχηματισθεν, Ἰλ. 1, 323. παραβλ. Βεττμ. διεξ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 515. (φέρω). Προάγω, φέρω ἐμπροσθέν τινος, προτιφέρω, παρέχω, φέρω εἰς τὸ μέσον, παρίστημι, τινί τι, προτείνω. «Μάστακα προφέρηται, Ἰλ. Ι, 324. αὐτὶ τροφὴν προσφέρῃ, Ἰλ. Κ, 479. Ρ, 121. β) ἐπὶ λόγων, προτείνομαι, φωνὴν σημαῖνω, ἢ φέρω εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος, ἐκφωνῶ, λέγω, ἐκφράζω, Ἰλ. Γ, 64. «Μή μοι δῶρ' ἔρατα προφέρειν, καὶ Ἡρόδ. 5, 63. μετ' ὀπαρρ. ὅτι καὶ ἐπὶ κακῆς ἔνν. αὐτὶ τοῦ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, τινί τι, καθ' ἃ καὶ ὁ Ἐὐσταθ. ἐξηγεῖται· μείωσιν «Τὸ δὲ προφέρειν, ἀρχὴν ἐνέδωκε τοῦ προφορικοῦ λόγου «λήσεσθαι, ὡς καὶ τὸ Ἰλ. Β. 251. «Ὀνείδεά τε προφέρειεν, Ἡρόδ. 1, 3, 4, 151. καὶ, «Προφέρω σοι τὴν δυστυχίαν. 2) ἐκφέρω, ἐκβάλλω ἔξω, ἐπιδεικνύω, περιστάλω, κάμνω τι νὰ φανῇ, τὰ γίνῃ ὁρατὰ, ἐκτείνημι· «ὅτε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος» Ἰλ. Κ, 479. «εἶδεν τὴν ἀνδρίαν σου, Λατ. exhibeo· καὶ, «ὄφρα προφέρειεν, Ὀδ. Ζ, 92. καὶ, «πόλεμον προφέρειν τινὶ», Ἡρόδ. 7, 9, ἤτοι κηρύττειν πόλλα κατὰ τινος, ὡσαυτ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «ὅς τις ξεινοδόκῳ ἐριδα προφέρηται εἰδήμων», Ὀδ. Θ, 210. Ἰλ. Γ. 7. προτείνει εἰς τὸν ξεναδόκον ἀγῶνα. 3) ἐπὶ τοῦ πρόσω φέρω, ἐπὶ μακρὸν ἄγω, ἐστρέπω, ἀπομακρύνω, ἀπελαύνω, ἐπὶ τριυμίαι, ἐρίστω, ἐκτινάσσω, Ἰλ. Ζ, 346. Ὀδ. Τ, 64. καὶ τροπ. προάγω, προχωρῶ ἢ προκόπτειν ποιῶ, προβιβάζω, προκινῶ, παρακινῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐκτείνω, ἐλαπλόω, μεγαλύνω, πλουτίζω, αὐξάνω, proferro, promoveo, Ἡσιόδ. Ἔργ. 581. «Ὡς τε προφέρει μὲν ὀδοῦ, πρηγίζει δὲ καὶ ἔργοιν, ὅ ἐστι, φέρει πρόσω τὴν ὁδὸν τοῦ ἔργου· προάγει, προκόπτει, προχωρεῖ, ποιεῖ, προβιβάζει· προφέρειν εἴς τι, συμφέρω εἴς τι, συντρέχω, ἀντιλαμβάνομαι, συμφέρω, Θουκυδ. ἀ. 93. «μέγα προφέρει εἰς τὴν κτήσασθαι ὕδωρ, καὶ ἄμετ. αὐξάνω, ἐπιδίδωμι, προκόπτω. 4) «Προφέρει τινὸς κατὰ τινα» αὐτὶ τοῦ, προέχω, ὑπερφέρω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, νικῶ, κρείττων, ἀνώτερος εἰμί τινος κατά τι, τινὸς τινι, νείκη καλλονῇ τε προφέρουσα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴκων, Ἡρόδ. 3, 107. τὰ ἄκρα (ἔρια) ὑπερτερούν κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ καλὴν ποιότητα ἐκείνα τῶν ὠσαύτως, «πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀστυάνακτα», Ἡρόδ. 6, 127. ὅπου αὐτὶ τῆς ἀντ. κεῖται ἔτι, κατά τι, εἰς τι, Εὐρ. Μηδ. 1038. Οἱ νεώτεροι εἶπον κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ, «Προφέρει τινὰ» καὶ ἐντεῦθεν τὸ, προφορὰς, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κρείττων, βελτίων· παρβλ. προφέρω.

Προφείδομαι, μέλ. σθήσομαι (φείδομαι) μέσ. ἀποθ. Πρότερον φειδέομαι, φειδολογέομαι.

Προφεύγω, μέλ. ξομαι, ἀόρ. πρόφυγον (φεύγω). Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὔμπροσθεν φεύγω (φεύγω ἐμπροσθά), Ἰλ. Λ, 340. 2) μεταβατ. μετὰ αἰτ. φεύγω τὸν κίνδυνον, φεύγω γλυτῶνα, Ἰλ. Ξ, 82. «Ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἔγχεϊ θοὸν ἀλωήν, ὃς τις ἥβαλε φύγῃ προτέρῃσι αὐτοῦ δέλεσι γλυτώσει» Ἐπ. β'. πρόσ. εὐκτ. προφύγοι, Ὀδ. Χ, 352.

Προφημὶς, μέλ. φήσω (φημί). Πρότερον λέγω, προλέγω, προμηνύω, ὄθεν, τὰ προπεφατμένα, ἄδηλα, Ἡτ. Ἐρ. 657. ἴδε προφάσις.

Προφημίζω (φημίζω). Πρότερον φημίζω, πρότερον εὐκλόνω, διαδίδω τὴν φήμην, διαφημίζω, Δίων Κάτ.

Προφητάζω, ταὐτὸν τῷ, προφητεύω, Μοιρ. δ'. 216.

Προφητάναξ, κτος, ὁ. Προφήτης καὶ βασιλεὺς, βασιλικὸς προφήτης, ὡς π. χ. ὁ Δανίδ. Ἑσυχ.

Προφητεία, ἡ (προφητεύω). Τὸ ἄξιωμα καὶ τὸ χάρισμα τοῦ προφήτου, τὸ ὑπὸ τοῦ προφήτου ῥηθὲν. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ προφήτου λεγόμενος λόγος, πρόῤῥησις, Ἑλλ. Συγγρ.

Προφητεῖον, τὸ. Ναὸς, ἢ ἱερὸν ἐν ὀνόματι προφήτου τινὸς τιμώμενος, ὡς καὶ ἀποστολείου, Θεόδωρ. Ἑλλ. Ἱστορ. ἐκ τοῦ

Προφητεύω, μέλ. εύσω. Προφήτης εἰμί, τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑρμηνευτής, ἐξηγητὴς τοῦ μαντείου εἰμί, λέγω ἢ κυρώτερα τὰ ἐν ἐνόμασι θεσπιστοῦ τινος, ὁ προφητεύων τοῦ ἱροῦ, Ἡρόδοτ. 7, 111. ζητεῖ δὲ τίς προφητεύει, προλέγει ἐν ἐνόμασι τοῦ ἱροῦ, καθόλου δέ, προκηρύττω, προλέγω τὰ μέλλοντα, ὁ παρατ. προεφήτευον, καὶ ὁ ἀόρ. προεφήτευσα, ἐκ τοῦ

Προφήτης, ου, ὁ (πρόφημι). Ὁ προλέγων, ὁ προμηνύων τι, Ἡρόδτ. 8, 36, 37, 135. 9, 34. ἐξαιρτ. δὲ ὁ ἑρμηνεὺς τοῦ μαντείου, ὁ ἑρμηνεύων καὶ ἀναγγέλλων τοὺς λόγους τοῦ χρηστηρίου, τοὺς ὁποίους ἐνθουσιῶν ὁ μάντις λέγει πρὸς τὸν ἐρωτῶντα, ὁ ἐξηγητὴς τῶν θείων ῥήσεων, Ἰσοκ. Πανδ. »Διὸς ὑψίστου προφήται ἐξέχουν Τειρεσίαι. Νεμ. 9, 120. ἔτι δὲ καὶ ὁ μάντις αὐτός, Πλατ. εἰς Τίμαιον, σελ. 392. »Ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις κρίνας ἐπικαθεστάναι νόμος, οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες, τὸ παλαιὸν ἡγησάμενοι, ὅτι τῆς διὰ αἰνιγμῶν αὐτοῖς φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί, καὶ οὗτοι μάντεις, προφῆται δὲ μαντευομένοις δικαιότατα ὀνομάζοιντ' ἂν, καὶ ἐναίσιον ὀνομάζουσιν καὶ οἱ ποιηταί »Μουσῶν προφῆτας, διερμηνευτὰς τῶν Μουσῶν, διότι καὶ οὗτοι ἐνθουσιάζοντας ὑπὸ τῶν μουσῶν Valck. Ἡρόδοτ. 7, 111. Ἀκόλουθον δὲ ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, ὁ προαγγέλλων τι, ἡγούμενος κώμου προφήτης, καλεῖ ὁ Πίνδ. τὸν κρατῆρα τοῦ οἴνου.

Προφητίζω, ταὐτὸν τῷ, προφητεύω, ἐξ Ἑπικ.

Προφητικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς. Πλὴν ἐστὶ κἀκεῖνο ἡ ἰδίου ἐστὶν εἰς τὸν προφήτην, ἢ προέρχεται ἀπ' αὐτοῦ.

Προφήτις, ιδος, ἡ, Ἑλλην. ταὐτὸν τῷ προφήτης.

Προφητοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τοὺς προφήτας κτείνων, φονεύων, Polet. Ἰταλ.

Προφητοῤῥᾳγής, ὁ, ἡ, ὁν (ῥᾴγνυμι). Ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν εἰρημένος, ἐν εἴποι, ἀπηγγελμένος οἱ προφῆται.

Προφητοφάντης, ου, ὁ (φαίνω), ταὐτὸν τῷ, προφητεύτης.

*Προφήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ προφήτης. Μοιρ. 2, 317.

Προφητῴδης, επίῤῥ. ἐκ τοῦ, προφητώδης.

*Προφητώδης, ες, ων. Ὁ προφήτων, προφητικὸς, ἔργα ἀπαρβάλλων, ἐκ τοῦ

Προφθάνω, μέλ. άσω, καὶ φθήσομαι (φθάνω). Πρωτήτερον ἐλλιν τινὸς ἔρχομαι, πρώτος ἢ πρότερον ἄρχομαι, πρότερον ποιῶ, προλαβαίνω ἢ τριχῶ κατανοητικὸς, φθάνω αὐτὸν, ἀπαύδω τὰ φθάσω τινά. (Ἐπ. ἔω, Ἀττ. ῶ, μέλ. ήσω) ἄδετ

Προφθασία, ἡ, ποιητ. σχημ. ἀντὶ, προφθασις.

*Πρόφθασις, εως, ἡ (προφθάνω). Τὸ πρῶτον ἢ πρότερον ἔρχεσθαι, τὸ προφθάνειν.

Προφθέγγομαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι). μέσ. ἀποθ. Πρότερον φθέγγομαι, ἁπλῶς, ἀμφ. ὅδετ

Πρόφθεγμα, τό, ταὐτὸν τῷ, ἀπόφθεγμα, ἐμβλὸν, Πολυδ.

Προφθείμενος, η, ον (φθίνω). Προκαπεσόμενος, πρότερον πεσὼν, πρότερον φονευόμενος, μετεχ. μέσ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου προφθίνω. (ι)

*Προφλεβοτομέω, μέλ. ήσω (φλεβοτομέω). Πρότερον φλεβοτομῶ, κάμνω τὶ ἐκβῆ αἷμα ἐκ τῆς φλεβός.

Προφοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φοβέω). Πρότερον φοβῶ, εἰς φόβον βάλλω. Μέσ. προφοβοῦμαι, εἶμαι, πρότερον φοβοῦμαι, εὐρίσκομαι εἰς φόβον, Ξενοφ. Κυρουπ. δ. ς'. 24. ἄδετ

Προφοβητικός, ἡ, όν. Ὁ πρότερον φοβῶν, εἰς φόβον πρότερον βάλλων. 2) Μέσ. ὁ πρότερον φοβούμενος, ἀμφ.

Προφοβίζω, μέλ. ίσω (φοβίζω). Πρότερον καθαίρω, καθαρίζω, Νόνν. 2) Πρότερον λέγω, προφητεύω, ἄδετ

Προφοίβασμα, τό, ταὐτὸν τῷ, προφητεία, Νικητ. ἡ. 7.

Προφορά, ἡ (προφέρω). Τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν φέρειν, κομίζειν, προκομιδὴ. 2) τὸ προφέρειν, ἐκβάλλειν, φανερὸν ποιεῖν· φανέρωσις, ἔκθεσις, ἐκφρασις, ἡ ἐναρθρος φωνὴ, ἤτοι ἐκφρασις τῶν γραμμάτων, τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων· ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι καὶ ὁμιλεῖν. 3) παρὰ Πολυβ. καὶ ἀ. τὶ τοῦ, ἐνειδισμός, ἐπίπληξις, ἔλεγχος.

Προφορέω, καὶ μέσ. προφορέομαι, οῦμαι (φορέω). Παραφέρω, ἁπλῶς φέρω· καθεῖσε τὸν στόμωνα τοῖς διαζομένοις· ἢ παραδίδωμι τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις. Ὁ Πολυδ. (ζ'. 32.) ἔχει· »Καὶ τὸν στήμονα προφορεῖσθαι, οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι, Καλλίας παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. ἀράχνη. »Ὥσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορούμενος, καὶ ἐνταῦθεν προπ. ἀντὶ τοῦ, ῥέω καθεῖτε πορεύομαι εἰς τὸ ἐναντία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 4. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 15. »Αἱ κύνες προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ, ὡς τὸ κοινὸν, ἐρχόμαι, ἢ ὑπάγω πέρα ἐδῶθεν, ἢ πόρ' ἐδῶ, πόρ' ἐκεῖ.

Προφορικός, ἡ, όν (προφορά, 2.). »Λόγος προφορικὸς Ὁ εἰς φανερὸν ἀπὸ τῆς γλώττης καὶ τοῦ στόματος προαγόμενος, ὁ διὰ ἐναρθρου φωνῆς ἐκφραζόμενος, ἀπαγγελλόμενος, καὶ ἀκουόμενος, ἀντίκειται τῷ, ἐνδιαθέτου λόγου.

Πρόφορος, ὁ, ἡ (προφέρω), συνυπακμ. τὸ, »Ἰχώρ, παρ' Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ζ'. τ. τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβρύου καὶ τοῦ ὑμένος περιεχόμενον ὕδωρ, ὅπερ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς γενήσεως σχιζομένου τοῦ ὑμένος προηγεῖται ἐκχεόμενον.

Προφοωσδε, ἐπίῤῥ. (ῳὰ). Ἔξω εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φανερὸν, Ἰλ. Π, 188. »Ἐξάγαγε προφοώσδε, ὅπου ὀρθότερον »Προφόωσδε πρέπει νὰ γραφῇ.

Πρόφραγμα, τό (προφράσσω). Ἡ ἔμπροσθεν τόπου τινὸς φραγὴ, περίφραγη, ἡ πᾶν τὸ περιαλεῖον καὶ περίφραττον ἢ διαχωρίζον ὡς ὀχύρωμα τόπον τινὰ· ἄρα, ὀχύρωμα, προπύργιον, προβολὴ, κ.τ.τ. Ἀριστοτ. Οἰκ. β' καὶ Πολύβ.

Προφράζω, μέλ. άσω (φράζω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φράζω, ἀγγέλλω, λέγω, γνωστὸν ποιῶ, προμηνύω, Ἡρόδοτ. 1, 120. ὅπου ὁ Schweig. ἐπὶ τῆς σημασ. προεῖπεν ἐξέλαβε. Μέσ. προφράζομαι ἐξ οὗ ὁ μετοχικ. παρακμ. προπεφραδμένος, καὶ, προπεφραδμένα ἄθλα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 657. προαγγελθέντα βραβεῖα τοῦ ἀγῶνος, ὅπου ὅμως ὁ Ἕρμαν. Ὀργ. σελ. 757. προπεφασμένα, προεῖπετο.

Πρόφρασσα, ἡ, Ἐπ. Ἑλλην. ταὐτὸν τῇ, πάνφρων Πρόῤῥησις, εὐμενὴς εὐνοϊκὴ, »ἦ γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀτειρέμων, Οδ Ε, 161. διότι τῶρ θέλω νὰ ἐφῆτε νὰ ἀναχωρήσω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησίν μου, εἴτουν καὶ Οδ. Κ, 386. Ν, 401. Ἰλ. Η, 290. καὶ Φ, 500. πάλλα μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν αὐχετῶμι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῷφι βίηφιν ἄλλους ἥρωας. καὶ αὐτὸ τοῦ φρόνιμος, νουνεχὴς, πρακτικὴ, πρμηθὴς (τινὲς παράγ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ πρόῤῥων, κρίνοντες ταύτην τὴν παραγ. ἀλλοτ. διότ τοιαύτης τῶν λέξεων ὀρθότερα δὲ φαίνεται ἡ παραγ. ἐκ τοῦ προφράζω, προφράζομαι.

Προφράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. άξω (φράσσω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον φράσσω, φραγὴν προτίθημι, πρότερον μετὰ περιφράγματος ὀχυρὸν, ἀσφαλίζω, ὑλακτοπίζω.

*Προφροντίζω, μέλ. ίσω (φροντίζω). Πρότερον φροντίζω, προνοῶ, φροντίδα ἔχω, Ἰωπικ. παρὰ Ἀθήν. 6. Ἐκδ. Κορ.

*Προφρονέως, καὶ προφρόνως, ἐξ πρόφρων.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν, φρονέω). Κυρ. μὲ προκεκλιμένην ψυχὴν, prompto animo, ὅθεν Εὔνους, εὐνοϊκὸς, ἑπειγὴς, εὐμενὴς, πρόθυμος, εὐδιάθετος, ὑποχρεωτικὸς, ὑπηρετικὸς, συχνάκις παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Πινδ. »καί μοι ὁμόσσον, ἢ μὲν μοι πρόφρων ἔπεται καὶ χερτὶν ἀρήξειν, Ἰλ. Δ, 77, καὶ 150, 543. καὶ ἐντεῦθεν περὶ παντὸς, ὅπερ λέγει ἢ πράττει τις μὲ πλήρη προσήλωσιν τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης αὐτοῦ καρδίας, μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν καὶ προσοχὴν, μὲ ἐσωτερικὴν τοῦ πεποίθησιν· »ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι, Ἰλ. Θ, 23. 40. Κ, 244. Ω, 140. ὅπου ἄλλοι ἑρμην. μὲ στοιβερὰν θέλησιν, μὲ ἀμετάθετον ἀπόφασιν, καὶ ἐν Χ, 184. »Οὔ τοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, τῷ ἐκ προνοήσεως καὶ διαθέσεως, ὁ Σχολ. δὲν λέγω, δὲν ὁμιλῶ τοῦτο μὲ σταθερὸν καὶ ἀκαταβάμαστον σκοπὸν θεμελιούμενον ἐπάνω εἰς τὴν βούλησίν μου, ὅπου ἐπακολουθεῖ τὸ, »Ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι. ἄλλοι ἠρμήνευσαν τοῦτο διά τοῦ, δὲν ὁμιλῶ, δὲν λέγω τοῦτο μὲ τὰ σωστά μου. Εἰρωνικῶς φέρεται ἐν Ὀδ. Ξ, 406. »Πρόφρων δήκεν ἔπειτα Δία λιταίμην, τότε δηλ. ἠδυνάμην ἐκτεῦσαι τὸν Δία μετ' εὐφροσύνου καρδίας, ἠθέλα παρακαλέσει τὸν Δία μετὰ προθυμίας καὶ μεγάλης χαρᾶς! ἀφ' οὗ ἠθέλα φανεύσει σὲ τὸν ξένον; οὐχὶ βέβαια, οὐδέποτε. 2) προμηθὴς, πρόνους, στοχαστικὸς, προσεκτικὸς, προβλεπτικὸς, τῆς ὁποίας ὅμως σημ. οὐχ εὑρηται ἀναγὲς παράδειγμα, παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσ. ἐπίῤῥ. »Προφρόνως, καὶ, προφρονέως, πολλαχοῦ παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσ. προθύμως, εὐνοϊκῶς, εὐπροαιρέτως, κ. τ. τ.

Προφυλακή, ἡ (προφυλάττω). Ἡ φυλακὴ στρατιᾶς τινος, ἱσταμένη ἔμπροσθεν μακρὰν τοῦ στρατοῦ, ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ ἔμπροσθεν τοῦ στρατοῦ ἢ πόλεώς τινος ἱσταμένη φυλακὴ, Vorposten, Γερμ. le poste avancé, Γαλ. Ξενοφ. 2) προσοχὴ, πρόνοια. 3) τὸ διὰ φυλαξιν κακοῦ τινος βαστάζομενον φυλακτὸν, ἐγκόλπιον, Amulet, Γαλλ. ὅθεν

Προφυλακεῖς, ἰδος, ἡ, Θουκ. »Ναῦς προφυλακίδες, ἡ προφυλάττουσα ἢ φυλάττουσα ὡς προφυλακὴ ναῦς.

Προφυλαντικός, ἡ, όν (προφυλλάττω). Ὁ προφυλάττων, ἢ ὁ εἰς προφυλακὴν ἀνήκων ἢ ἀπαιτήσεις.

Προφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ ἔμπροσθοφύλαξ, ἢ ὁ ἔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω μακρὰν τοῦ στρατοῦ ἱστάμενος καὶ φυλάττων, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. δ'. 15. γ'. β'. 1. »Προφύλακες, ταὐτὸν τῷ, προφυλακαί, Ἑρατ. 2) ὁ τῆς φυλακῆς ἀξιωματικός.

Προφύλαξις, ἡ. Τὸ προφυλάττειν, ἢ προφυλάττεσθαι, πρόνοια, προτοχὴ, Σχόλ. Αἰσχ. Προμ. 90'.

Προφυλάττω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (φυλάττω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φυλάττω, φυλακὴν ἔχω, κρατῶ πρό τινος, φυλάττω τί πρὸ τινος, ἢ οἶκον, μετὰ αἰτ. νοήν, Τμν. Ὁμ. Ἀπόλ. 538. ὅπου κεῖται ὁ σπαν. ἐπικ. τύπ. προφυλαχθε ἀντὶ προφυλάσσετε, παραβλ. Βουτμ. διεξ. Γραμμ. 2. σελ. 251. ἀλλὰ καὶ, προφυλάσσειν ἐπὶ — μετὰ δοτικ. »τὴν προφυλάσσουσαν ἐπὶ Σκυθέων, Ἡρόδοτ. 8, 82. ὡσαύτως καὶ φυλάττω ἄνθρωπόν τινα, μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἱέρ. ζ'. 10. Ἀπομν. β'. η. 14. Μέσ. προφυλάττομαι, μετὰ αἰτ. προφυλάττω ἐμαυτὸν ἀπό τινος δυστυχίας, προτοχὴν καὶ προφύλαξιν ἔχω ἀπ' ἐμαυτοῦ, προνοοῦμαι, Ἡρόδοτ. 7, 130, 176. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 13.

Πρόφυμι, ἰδε προφύω.

*Προφύναι, ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορ. β'. προέφυν ἐκ τοῦ προφύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προφύρωμα, τό. Τό πρότερον ζυμωθέν, φύραμα, προζύμιον, Ἀθην. σελ. 140. ἐκ τοῦ

Προφυράω, ῶ, μέλ. ἄσω (φυράω). Πρότερον φυρόω, ἀνακατόνω, ἢ ζυμόνω μετὰ προζυμίου τὸ φύραμα πρότερον καὶ ἀφίνω αὐτὸ νὰ ἀνέβῃ, «Μᾶζαν προφυρᾶσαι. ζυμόνω πρότερον μετὰ ζύμης τὸ φύραμα. Ἐντεῦθεν 2) μεταφ. «Κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον ἐστίν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ 81. προηνωμασμένον μοι ἐστί μέγα τι κακόν, «Μεμιγμένον μοι ἐστὶ μέγα τι κακόν, ἢ μὲ προσμένει ἕνα μεγάλον κακόν, καὶ, «προπεφυράσθαι λόγοις, Ἀριστ. Ὄρν. 456. ἤτοι, ἀλόγως προεζυμώθη, ἤτοι ἀπὸ πρότερον ἐπινενοημένος, πεπλασμένος, ὄζειν

Προφυρητός, ή, όν. Προζυμωτός, ὁ πρότερον μετὰ ζύμης (προζυμίου) ἐζυμωμένος. ἄζυμος, «Μᾶζα προφυρητή, ἄρτος ἐκ πυρῶν ἐζυμωμένος, καὶ καλοφημένος.

Προφυσία, ἡ. Ἡλλυμα ἢ κολούφιον σκέπης χάριν ἐν σαῖς φύσαις τῶν αὐλῶν τιθέμενον, Ἡσυχ. ὄρα καὶ ἀκροφυσία

Προφυσις, ἡ (προφύω). Τὸ ἔμπροσθεν ἢ πρότερον φυόμενον βλάστημα, τὸ φύτρον, φυτεία, Γαλην. Γλωσ.

Προφυτεύω, μέλ. εὐσω (φυτεύω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φυτεύω. «Μορέαν προφυτεύειν, Σοφοκλ. Ἠλ 198. τροπ προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, προδιατίττω.

Προφύω, μέλ. φύσω (φύω). Πρότερον φύω, βλαστάνω, γεννῶ. Μέσ. προφύομαι, καὶ πρόφυμι, πρότερον γίνομαι ἢ εἰμί, προϋπάρχω, ὤζειν, «Πρόφυν, ἀντὶ τοῦ, προέφυν, προϋπῆρξε, προεγένετο, Σοφοκλ. Αἰ. 1308. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε φύω.)

Προφωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (φωνέω). Πρότερον φωνῶ, λέγω, δημοσίως ἢτοι ἔμπροσθεν εἰς ἄλλους λέγω, προτείνω, ἐντέλλομαι, προαγορεύω, προλέγω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 619. Σοφοκλ. Αἰ. 1108 «Ἃ σοι προφωνῶ τὸν δὲ μὴ δάπτειν,

Προφωτίζω, μέλ. ίσω (φωτίζω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φωτίζω, λάμπω, καὶ Ἐκκλ. βαπτίζω,

Προχάζομαι, μέλ. χάσομαι (χάζομαι), μσ. ἀποθ. Κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν χωρῶ, ἢ ἐξίστημαι, παραχωρῶ, καὶ προβαίνω, προέρχομαι, προχωρῶ, Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Προχαίνω, μέλ. β' χανοῦμαι (χαίνω). Τὸ στόμα κρατῶν εἰς τοὔμπροσθεν χάσκω, ἢ τὸ ἀνοίγω ἐπὶ πολύ. 2) τροπ. προφάσκω, προφασίζομαι, Εὐστάθ.

Προχαίρω (χαίρω), ἐξ οὗ Αἰσχύλ. Ἀγ. 243. «Προχαρέτων, ταύτον τῷ, χαιρέτω, ἀποκρυπτέτω ἐκ ἐμοῦ, ἃς εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, δὲν τὸ θέλω, ἃς χωρισθῇ.

Προχέννη, ἡ. Πρόχυσις, πρόχυμα. Καλλίμ. εἰς Δήμ. 74. καὶ Σχόλ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 79. (προχύσαι τινὰς τοῦτο ἐκ τοῦ, προέχειν, ἔχειν, κρατεῖν τι ἔμπροσθεν καὶ ὑπερπετίζεσθαι, Valck. Καλλιμ. σελ. 223. ὁ Ῥέμν. παρέχ. ταύτην ἐκ τοῦ προχαίνω.)

Προχάραγμα, τό. Τὸ πρῶτον ὡς παράδειγμα γινόμενον χάραγμα, ἢ πρώτος σχηματισμὸς κίονίου ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος, σκιαγραφία, σχέδιον, πρότυπον. Γρηγόρ. Ναζ. ὡς τὸ προκάτυπμα· ἴδε τοῦ

Προχαράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (χαράσσω). Πρότερον χαράττω, ἐγγλύφω, ἐγκόπτω, διὰ τοῦ γλυφίου σκαλίζω, ἐγγράφω, ἐκτίτω καὶ ἐντυπώνω κάμνω πρότερον σχεδίασμά τι, πρότυπωμα, σχεδιάζω πρότερον εἰκόνα τινά, Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Διαγραφίω,

Προχαρίζομαι, Μ. ίσομαι (χαρίζομαι), μσ. ἀποθ. Πρότερον χαρίζομαι, κάμνω χάριν, εὐαρεστῶ, εὐνοῶ, ἢ χαροποιῶ, μετὰ Δοτ. προσ. καὶ Αἰτ. πράγμ.

Προχαριστήρια, τά. Προηγουμένη τις εὐχαριστήριος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους. Σουΐδ. παρὰ τῷ Ἀρποκρατ. εἶναι ἡμέρτημ. Προσχαιρητήρια, ὅπου καὶ ἡ περὶ ταύτης τῆς ἑορτῆς εἴδησις λίαν σύντομος ἐστι.

Προχειλίδιον, τό (χεῖλος). Τὸ προεστάμενον μέρος τοῦ χείλους, ἢ ἄκρα τοῦ χείλους.

Πρόχειλος, καὶ Προχειλής, ὁ, ἡ, ον (χεῖλος). Ὁ προεστάμενα ἢ ἐξέχοντα ἔχων τὰ χείλη· ὁ Πολυδ. ὀν β'. 90. καλεῖ «Πρόχειλον, καὶ «Προχειλίδια, τὰ· τὸ προέχον μέρος τῶν χειλῶν· τὴν γραμμὴν δηλαδὴ ἐκείνην ἥτις χωρίζει τὸ λευκὸν τοῦ δέρματος ἀπὸ τοῦ τῶν χειλέων ἐρυθροῦ.

Προχειμάζω, Μλ. άσω (χειμάζω). Πρότερον ἢ πρώτος ὑπάγω εἰς τὸ διὰ τὸν χειμῶνα ἡτοιμασμένον εἴκημα, ἢ κατάλυμα, ὑπάγω πρότερον παρακειμάται που, 2) ἐπὶ καιροῦ, πρότερον χειμάζω, χειμῶνα ποιῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, προξεώ χειμῶνα, πρότερον κάμνω φορτούνας, κακοκαιρίαν· ὄζειν

Προχείμασις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη χείμασις, κακοκαιρία, τρικυμία. Πλίνιος ιη' 25.

Προχειρέω, ῶ· ἤμαρτ. ἀναγν. ἐκ Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, προχειρίζω

Προχειρίζω, Μλ. ίσω (χερίζω). Εἰς χεῖρας δίδωμι, ταύτον τῷ, πρόχειρον ποιῶ· ὁ Σουΐδ. ἡμαρ. διὰ τοῦ, Πάτι γνώριμον ποιῶ· ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲν παράδειγμα εὑρηται· συνηθέστερον δὲ τὸ κατὰ μέσην διάθεσιν «Προχειρίζομαι ἀντὶ τοῦ, πρόχειρον ποιοῦμαι, λαμβάνω εἰς χεῖρας, πέρνω εἰς ἐμαυτόν, πέρνω εἰς τὸ χέρι μου, καὶ ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, Ἀριστοφαν. Ἐκκλ. 729 «Προχειρισόμεσθ' ἐξεστάτω τὴν οὐσίαν· εὑρεπίσω, ἑτοιμάσω· κατὰ τὸν Σχολ. σημαίνει δὲ τό, Ἐξοίσω, ἀεἰπήτω, ἐκβαλῶ εἰς τὸ φανερόν· ὡς καὶ τὸ παρὰ Δουκιαν. μισθ. συν. 14. «Σὺ δ' ἐντῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος καὶ σαυτὸν κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις· ἔτι δὲ, ἀγχειρίζω, παραδίδω εἰς χεῖρας τινός, πράγμα, τινί τι. 2) τροπ. βάλλω τι κατὰ νοῦν, ἀποφασίζω, σκοπὸν βάλλω, μετὰ Αἰτ. ἢ καὶ μετ' ἀπαρεμ. ὅθεν ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω νὰ κάμω τι, Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανοῦ. α'. 5. «Προχειρισάμενος δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκοπῶμεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. 3) ἀντὶ τοῦ· παριστάνω, ἀποδεικνύω, ἐμφαίνω, παρίστημι· ζῶ· ὅπερ μικρὸν ἀνωτέρω «Προέχεσθαι λέγεται. Ἱστορικ. «Προχειρίζεσθαι σημαγωγούσιν· ἀντὶ τοῦ, μεταχειρίζεσθε, χρείαν ἔχετε, χρῆσθε· ὁ Πολύβ. μεταχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἐλέγχω, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς τὸ ἄβαθρον, διορίζω, ἀναγορεύω, ἀποδείκνυμι, μετὰ Αἰτιατ. καὶ τῆς Ἐπὶ, καὶ, Πρός τι· ὡς καὶ οἱ Ἑκκλησιαστ. καὶ παρ' Ἀλκίφ. γ'. Ἐπιστ. 10.

Πρόχειρος, ὁ, ἡ, ον· καὶ Ἐπίρ. είρως (χείρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ εὑρίσκεται ἀνὰ χεῖρας, ἔμπροσθεν, ἀνάμεσα εἰς τὰς χεῖρας ὤν, εὐχερής, εὐκολοπόστος, Ξενοφ. Εὔκολος εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ ἐνεργηθῇ, καὶ καθόλ. εὔκολος, ἕτοιμος, τετελεσμένος, ὃν μετὰ χεῖρας ἔχει ἢ συχνὰς μεταχειρίζεται τις. «Ἐκ τοῦ προχείρου· καθὼς ἔτυχε νὰ εἶναι, εὐκόλως, ἄνευ τινὸς προετοιμασίας, ἀπροπαρατεκεύστως· Ἡρόδ. ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. τό, προχείρως, διὰ τοῦ, Ἑτοίμως, ταχέως, ὄζειν· ὅθεν

Προχειρότης, ἡ. Ἑτοιμότης, εὐχέρεια, τὸ πρόχειρον. Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Μαθημ. α'. 249

Προχειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω (χειροτονέω). Πρότερον χειροτονῶ, ἐκλέγω, ἀναγορεύω, διορίζω· ὄζειν

Προχειροτονία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη χειροτονία, ὁπόταν δηλαδὴ τῇ βουλῇς βουλευσάσης, εἰσφέρηται ἡ γνώμη καὶ ἡ ἐκλογὴ εἰς τὸ Δῆμον. Φώτ.

Προχειρουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (χειρουργῶ). Πρότερον ἐκτελῶ, διατάττω τι. Ἰώσηπ

Πρόχευμα, τό (προχέω). Τὸ ἐκκεχυμένον, ἢ ἔμπροσθεν ἢ ἔξω χυμένον, ὅπερ ἐκχέεται ἢ προχέεται. Ἀριστοτ. ζώ. παρ. β'. 1. «Τὰ σπλάγχνα τῆς διὰ τῶν φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος οἷον προχεύματά εἰσιν· ἔτι ἡ πηλὸς ἢ βόρβορος τῶν ὁποίων ἀφίνουσιν οἱ ποταμοὶ ὅτε ἐκχειλοῦσι.

Προχεύω, μέλ. εύσω (χέω). Ἔμπροσθεν ἢ ἔξω χέω, χύνω, ἀφίνω νὰ χύνεται ἔξω, διηνεκῶς χέω. οὐδὲ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, Ἰλ. Φ, 219 ἤτοι δὲν δύναμαι νὰ ἐκβάλλω νὰ χύσω τὸν νερό μου εἰς τὴν θάλασσαν λέγει ὁ ποταμὸς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· καὶ Ἴμν. Ἀπολ. 241. «τρὶς ὕδατος προχέειν χύω πρὸ τριῶν τρία μέρη ἐκ τοῦ ὕδατος, Ἡσ. Ἔρ. 598 καὶ ἀποσυδὲ προχέαιμι, Ἡροδ. 7, 192. τροπ ἀοιδὴν προχ. Ἡτ. Θεογ 81. ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλειν, ἐκφωνεῖν· παθητ. χύνομαι, προρέω, ἐκβάλλω, ἐπὶ ποταμ. καὶ μεταφ. «Προχέοντο ἐπὶ μεγάλης πληθύος ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ, Ἀνθρώπως ἐπάλληλοι ἐμάροντο, προίεσαν, ἐχύνον, ἐτορπίζοντο «προχέοντο φαλαγγηδόν Ἰλ. Ο, 360. Φ, 6. Β, 465. παρβλ. πρόημι, καὶ προρέω.

Πρόχθες, Ἐπίρ. ἀντὶ, Πρὸ τῆς χθὲς ἡμέρας ἢ συνήθεια προφέρει ταῦτο οὐτόνως, Προχθές λέγουσα.

*Προχθεσινός, ἡ, όν. Ὁ πρὸ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας ὢν ἢ γενόμενος.

Προχυ. Ἐπίρ. (-ρο. γόνυ), ταύτον τῷ, γι. Ἐπὶ γόνυ, γονατιστά, γονυπετῶς. «Προχυ καθεζομένην. Ἰλ. Ι, 570. ἐπὶκω εἰς τὰ γόνατα, γονατιστή, γονυπετῶσα· ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ γονυπετεῖν, ἢ ἐπὶ γονάτων ἵστασθαι ἐμπεριέχει δύναμίν τις ἢ ἐνέργειαν, ἐξικνεῖται τοῦ σώματος, ὅτι ὁ Τροπ. πάτω νερός κατὰ γῆς, κρανίζομαι, ἀπόλλυμαι δὲ ὅλον ὡς νὰ εἰς Τροίαν ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται πρόχυ κακῶν, Ἰλ. Φ, 460, καὶ 2) «ἧς ὤφελλ' Ἐλένης ἀπὸ φίλεσθαι πρόχυ, ἀπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γουνατ' ἔλυσεν, Ὀδυσ. Σ. 69. παρὰ τοῖς ὑστερημένοις· διὰ τοῦ, πρόῤῥιζον, παντελῶς καὶ τελείως· ἀλλ' ὁ αὐτός· Ὅμηρ. ἑρμηνεύει τὴν μεταφορὰν δεῖ τοῦ ἑπομένου «Ἐπεὶ πολλὸν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν· διότι λέγεται «Εἰς γόνυ βάλλειν», καὶ ἐπὶ πολεων καὶ ἐθνῶν ἔτσι φέρει τις εἰς πτῶσιν, εἰς ὄλεθρον καὶ ἀφανισμόν, ἅτινα καταβάλλει τις· παραβλ. Valck. Ἡρόδ. 6, 27. Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. αν. ἔ. 1118. «Πρόχυ γεραιὸν φρονέων· μεταχειρίσθη ἀντὶ τοῦ, πάνυ· ὄρα ἐν τῷ γόνυ καὶ γουνατός.

Προχυή, ἡ (προχέω). Ἔκρυσις, χύσις, ῥύμη, ἡ ἔκχυσις τῶν ὑδάτων, ἔκρυσή, ἡ τῶν ποταμῶν ἐκβολὴ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν στόμιον, ὅπερ παρὰ τοῖς Λογιγράφοις, Στόμα, λέγεται καὶ ἔκρυσις. «Προχυαὶ ταύτον τῷ, προχύσεις, ἡ ἐπισεσωρευμένη ἔμπροσθεν τῶν στομάτων τῶν ποταμῶν ἰλύς, πηλός, ἐκ τῆς ἐνώσεως καὶ ὠθήσεως τῆς θαλάσσης, τοῦ κύματος γὰρ παλίσσυντον ἔλκοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν Ἰλύν, συμβαίνει τὴν θάλασσαν, πρὸ τοῦ στομίου τοῦ ποταμοῦ, γίνεσθαι τειαγωδη. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ εἰς πληθ. ἀριθ. «Ἕν προχοῇς ποταμοῦ παρελάσσατον, Ὀδ. Λ. 240. καὶ Ἰλ. Ρ, 263. ὡσαύτως Ὀδ. Ε, 438. Τ, 65. Τμ. Ἀπ. 883. ἐν τῷ Ἕνι, κεῖται παρ Ἡτ. ἔργ. 759. ἐν γάνει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ῥεῖθρον ἤτοι ἡ βάσις, ὁ αὐλαξ, τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ. Le lit. du fleuve, Γαλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προχόη, ἡ, = πρόχους.

Προχοΐδειον, καὶ Ἀττ. προχοΐδιον, τό. Ἐπιτ. τοῦ πρόχους Porc. Εὐρ. Ἑκ. σελ. LXII.

Προχοΐς, ίδος, ἡ. Ἐπιτ. τοῦ πρόχους.

Πρόχους, ὁ, ἡ. Ἀγγεῖον, ὑδρία, ἡ λάγηνος, σταμνίς, ὑδροφόρον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττουσιν ὕδωρ, καὶ ἐξ οὗ ἔχυνον αὐτὸ εἰς τοὺς ξένους ὅτε ἔνιπτον τὰς χεῖρας των, Ἰλ. Ω. 304. – ἡ δὲ παράστη, χερνίβου ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἅμα, χερνίβ' ἔχουσα· ὅπου ὁ Σχολ. Χερνίβου λέγει κατ' ἀγγεῖον, τὸ ὑποδεχόμενον τὸ εἰς χεῖρας ἐπιχυνόμενον ὕδωρ, ὃ καὶ λέβητα φησί. (ἐστὶ δὲ τοῦτο ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη, Λεκάνη, καὶ βαρβαρικώτερον, Λεγένιον.) Πρόχοον δὲ τὸν ἔχοντα· καὶ ἔστιν ἡ πρόχους, τὸ παρ' ἡμῖν Τουρκιστὶ Ἰμπρίκιον, καλούμενον· ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Πρόχους, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ ἐτίθετο· καὶ ἁπλῶς πρόχους, ὁ ὑδροχόος ἕστηκε· ἀλλαχοῦ δὲ «Πρόχοος, τὸ κατὰ χεῖρας δεδόμενον ὕδωρ χέον ἀγγεῖον· (ὅπου καὶ σημειώσασα ἡ ψῆφος τὴν σημερινὴν γλῶσσαν. «Δίδω ἰδίμεν.») λέβης δὲ τὸ τοιοῦτον ὕδατος ὑποδεκτικόν· ἐν Ὀδυσ. Λ. 126. εἶτα· «Προχόῳ καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρείου λέβητος ἐπέχευεν· καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. ἐν Ὁδ. ἔτι καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 785. ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, κατάχυτις. Ἔτι δὲ τὸ «Οἰνηρὸν ἀγγεῖον· ἐκ τοῦ ἐποίευ ἔχουσι τὸν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον. Ὁδ. Σ, 397. ὅτε καὶ συνωνυμεῖ τῷ, Κρατήρ· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ παρ' Ἀθην. ἐν ιε. σελ. 496. «Προχύτης, ου, ὁ». Ἄλλως παρ Ξενοφ. Κυρουπ. η. τ. 10. «Μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὸ συμπόσιον· ταύτον ἐστὶ τῷ, Ἀμοῖδας, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Προχοΐδας, τὰς ἀμίδας», (κατεφιλάγησε)· ὁ Ἀθήναιος (ἔνθα ἀνωτέρω) λέγει καὶ τὴν αἰτίαν, ὅτι οἱ Πέρσαι ἐκάλουν τοῦ εἰσφέρειν τὰς τοιαύτας προχοΐδας εἰς τὰ συμπόσια· τοιαῦτα λέγει καὶ ὁ Σουΐδας ἐν λέξ. Τοδίνη χρησμός. Ἀττ. κατὰ συναίρ. πρόχους, ου, Δωρ. πλ. πρόχοῦσι, ὡς βοῦς, βοῦσι, Ἀριστοφ. Νεφ. 272. Εὐρ. Ἰων. 434. Pierss. Μοιρ. σολ. 296. εἰτ. πλ. τὰς πρόχως, Διλ. ζ. Ἱστ. b. 23.

Προχορεύω, μέλ. εὐσω (χορεύω). Ἐμπροσθεν χορεύω, πρὸ τοῦ χοροῦ προπορεύομαι, ἢ χορεύω.

*Πρόχυνε, ου, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ προχοος, ἔπερ ἴδε

*Προχρεία, ἡ. Πᾶν ὅπερ φυλάττεται διὰ πᾶσαν χρείαν, προμήθεμα.

Προχρίω, μέλ. ἰσω (χρίω). Πρότερον χρίω, ἀλείφω, ἐπαλείφω. Σοφ. Τραχ. 626.

Προχρονέω, ῶ. Μ. ήσω (χρόνος). Πρότερον τοῦ ὡρισμένου χρόνου ὑπάγω, ὑπάγω προτήτερα ἀπὸ τὸν διορισμένον καιρόν, προλαμβάνω τὸν ὡρισμένον καιρὸν εἴτε ἐκ τοῦ

Πρόχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος) Ὁ πρότερον τοῦ ὡρισμένου χρόνου γινόμενος, πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸ τοῦ διορισμένου καιροῦ, καὶ ὁ πρότερον, ἢ ἐκ προτέρου χρόνου συμβάς, γεινόμενος.

Πρόχυμα, το (προχω). Πᾶν ὅ,τι πρότερον χέεται, ἁβλ. Ὁ οἶνος, ἅτις ἐκρύεται, τρέχει ἀπὸ τῶν σταφυλῶν πρὶν αὐτὰ πατηθῶσι. Γεωπον. ς. 16. «Πρὶν ἐλιβῆναι τοὺς βότρυας, τὸ ἐξ αὐτῶν αὐτομάτως ἀποστάζον γλεῦκος, ἔ πρόχυμα τινὲς καλοῦσιν· λέγεται ἔτι καὶ, «Πρόφορμος, καὶ, πρόπιτνος, εἶπεν περὶ Ἀθηναίου, α. σελ. 30. καὶ ἔστι ἆρα τὸ ἀκόστασμα τῆς σταφυλῆς τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι ἐρευνόμενον. Λατ. vinum protropum. Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 28. εἶται ἡ λέξις περί τινος σπερμάτος, οἷον· «Ἵνα ἔχῃ συναγωγὴν καὶ πρόχυμα· ὅπερ ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Projectionem, ἄρα προβολή. 2) = πρόχυσις.

Πρόχυσις, εως, ἡ (προχέω). Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσθεν ἢ ἐπὶ τὰ εἴσω χύσις, ἔκχυσις, ἔκρυσις· ἔτι καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτ. λείβω ἐπιπάσσω. Ἡροδτ. 1, 160. ὅπου κεῖται ἀντὶ οὐλοχύται· καὶ ἡ προχυσείσα γῆ, προχοή, «Γῆς πρόχυσις» Ἡρόδτ. 2, 5, 12. ταυτὸν τῷ, ἐπίκλυσις, ἡ διὰ τῆς πλημμύρας τῶν ποταμῶν ἐπισωρευομένη πρὸς τῇ γῇ ἰλύς, ἥτις μετὰ ταῦτα σχηματίζεται εἰς στερεὰν γῆν, ἢ ἡ ἐκ τῆς βίαιας καταφορᾶς τῶν χειμάρρων ἐπιστρεφομένη ἰλὺς πρὸς τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν γῆν μεταχηματιζομένη. Δατ. alluvies Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πρόχυσις, τὸ μεταξὺ χῶμα». Ὀππιαν. ἁλ. α. 116. παρ' Ἀπολλών. Ἀργ. β'. 984. «Λείπον Ἄλυν ποταμὸν, λείπον δ' ἀγχίῤῥοον Ἶριν, ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονὸς». ὁ Σχολ. λέγει· «Τῆς Λευκοσυρίας τὴν ἐρημένην χώραν εἰς τὴν θάλασσαν· ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὔσης, διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμούς. Διονύσ. Περιηγ. 772. «Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐστεφύσσατο· ὅπου ὁ Εὐστάθ. φησί· «Πρόχυσιν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ κυρίως, τὴν πρόσχωσιν λεγομένην, ἔνθα δή ὁ ποταμὸς ἐναγομένης ἰλὺν ἀποτίθεται, ὡς καὶ ὁ Νεῖλος περὶ τὴν Αἴγυπτον, οἱ δ' αὐτοὶ λέγουσι καὶ τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Σιωπαίαν Ἀσσυρίαν, τοιαύτην προχυσιν εἶναι τοῦ Ἅλυος, καὶ ὅρον αὐτοῦ τὴν ἐκεῖ γῆν, ὡς καὶ τοῦ Νείλου τὴν Αἴγυπτον· οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πεδία κατὰ τὸν Ἀρδιανὸν, ποταμῶν εἰσὶ ποιήματα οἷον τὸ τοῦ Ἑρμοῦ πεδίον, καὶ τὸ τοῦ Καΰστρου τὸ Λυδίου, καὶ Μαιάνδρου τὸ Καρικόν· καὶ ὁ Γάγγης δὲ πεδίον τὴν Ἰνδίᾳ προσέχωσεν· ὥστε κυριολεκτεῖ ὁ Διονύσιος, λέγων, ὅτι ἐκτετάνυσται μετὰ Χάλυβας Ἀσσυρίης χθονὸς πρόχυσις· τουτέστιν, ἡ τῆς ἀκαΐ γῆς ἐκ τοῦ Ἅλυος πρόσχωσις.

Προχύται, αἱ· προσυπακουομ. «Κριθαῖαι· ταῦτον τῷ, Οὐλοχύται. Ἀπολλ. ἀργ. ἁ. 425. ὅπου πρότερον «Οὐλοχύταια ἔνειτο.

Προχύτης, ου, ὁ (προχέω) = πρόχοος, Ἀγγεῖον ἐξ οὗ χύνουσι τὸ ὕδωρ, ὑδρία. 2) συνών. πλησ. προχύται, οἱ, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δίων. εφ. «Προχύταις τε βαλλόντων· ἑρμην. διὰ τοῦ, Missilia, καὶ σημαίνει παντὸς εἴδους πράγματα, τὰ ὁποῖα ῥίπτει τις διασοβῶν ἢ ῥαντίζει ἔμπροσθέν τινὸς ὡς σημεῖον θαυμασμοῦ καὶ τιμῆς, ἄνθη, στεφάνους, ταινίας, κ. τ. τ. καθὼς φασὶ. καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου καθ' ὃν στέφονται οἱ νεόνυμφοι, ῥίπτουσιν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τὸν περιεστῶτα λαὸν τὰ λεγόμενα Κοφέτα, τὰς κουφέτας, κ. τ. λ. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Εὐρίπ. Ἰφ. αὐλ. 1472. «Αἰσυνέτῳ πῦρ προχύτας καθαρσίοισι· καὶ 1112. «Προχύτας τε βάλλειν πῦρ καθαρσίου ἐκ χειρῶν· καὶ 955. «Πιερικὰς προχύτας· ἔτι δὲ καὶ δάσεις, χαρίσματα, τὰ ὁποῖα μετάδιδον εἰς τὸν λαὸν ἄλλοι ἑρμηνεύουσι τοῦτο, ὡς καὶ ὁ Σχόλ. τοῦ Ἀπολλωνίου ἔνθ. ἀνωτ. διὰ τοῦ «Τῶνος, ὃ ἔχουσιν ἐν τῷ ὠΐῳ τοῦ θύματος, ἵνα κάμψῃ διὰ τούτου τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Προχυτίος, ία, ιον· παρὰ Κλήμεντ. σλ. 688. κεῖται ἐξ Εὐριπίδ. «Θυσίαν πλήρη προχυτίαν· ὅπου ἄλλοι «Προχύτην τιν», ἀνέγνωσαν, ἔστι δὲ = προχυτός.

Προχυτός, ἡ, όν (προχέω). Ὁ ἔμπροσθεν ἢ ἔξω ἢ πρός τι κεχυμένος, ἐκρευμένος, ὅθεν 2) ἡ «Προχύτη νῆσος», τῶν Πρόκιδα καλουμένη, πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως κειμένη.

Προχωλος, ὁ, ἡ, ον (χωλός). Λίαν χωλὸς, ὁ χωλαίνων, (κουτσός). Λουκιαν. Ὠκυπ. 145.

Πρόχωμα, ατος, τὸ (προχώννυμι). Προχωσείς τι γῆ, τὸ πρό τινος τόπου ἐπισεσωρευμένον σα γῆ, μόλος, ἢ ἡ διὰ τῆς συῤῥεύσεως τῶν ὑδάτων ἐπισωρευομένη ἰλὺς καὶ εἰς γῆν μεταποιουμένη, εὑρίσκεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ, πρόσχωμα.

Προχώναι, αἱ· παρὰ Πολυδ. β'. 183. τὰ τῶν μηρῶν ὀστέα, ἢ οἱ γομφοὶ· συγχ. μετὰ τοῦ, Κοχώνη.

Προχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω) Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, εἰς τοὔμπροσθεν ὑπάγω, ἢ ὑπάγω παρ' ἐμπρὸς, ὑπάγω ἐμπροσθά, ἐξακολουθῶ, προβαίνω, προάγω, ὡράς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμιος προκεχώρηκεν, Ἡρόδτ. 7, 50. 2 Προάγω ποιῶ, ἐυδοκιμῶ, προκόπτω, προχώρησιν ἔχω ἢ λαμβάνω (S' avancer, καὶ Reussir, Γαλ.) Ἡρόδοτ. «Οὕτω δὴ προχωρησάντος τοῦ ἔργουκατ' εὐχὴν χωρήσαντος, ἢ καλὴν ἔκβασιν καὶ ἐπιτυχίαν ἔχοντος, ὡ, τὸ τῆς συνηθείας «Ἐκβῆναι εἰς καλὸν», ἢ ὑπῆρξε καλῶς· οὕτω καὶ τὸ «Οὐχ ὡς ἠλπίκεσαν τὰ πράγματα προὐχώρεα· ὁ αὐτ. δὲν ὑπήγαινεν τὰ πράγματα καθὼς αὐτοὶ ἤλπιζον· ὅθεν ἐμπρισθ προχωρεῖμοι ἀντὶ τοῦ ἔστιμοι δυνατὸν, ἐγκαίρως ἔρχεταί μοι, ἐγχωρεῖμοι, ὡς «Νικᾶ ἂν ἑκάστῳ προχωρῶν Ξενοφ. Κυρουπ. α. β'. 4. ὅταν αἱ περιστάσεις τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ ὁ καιρὸς τῷ συγχωρῶσιν· οὕτω καὶ τὸ ἐν γ'. β'. 14. «Ἢν αὐτῷ πέμψῃς, ὁπόσα σοι προχωρεῖα· ὅσα σοὶ συγχωρεῖ ἡ ἐπιτρέπουσι ὁ καιρὸς καὶ αἱ περιστάσεις, ὅσα δηλαδὴ θέλεις ἢ δύνασαι· καὶ μετὰ διπλ. Δοτ. ὡς οἱ θάλῳ οὐ προεχώρεε, Ἡρόδτ. 1, 205. ὅθεν

Προχώρημα, τό. Πᾶν ὅ,τι προχωρεῖ, προβαίνει, προβασις. Ἔτι δὲ περίττωμα, ἔκπτωσις, ἀφόδευμα, κόπρος.

Προχώρησις, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, πρόοδος, προκοπή, τὸ ὑπάγειν ἐμπροσθά, ἐξακολούθησις, πρόβασις, αὔξησις, ἐπιτυχία, εὐδοκίμησις, καλὴ ἔκβασις.

*Προχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προχώρησιν, εἰς πρόοδον, αὔξησιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Ἰων. Λαυρ. Δυσ.

*Πρόχωσις, ἡ (προχώννυμι) Τὸ προχώσειν, ἤτοι ἐπισώρευσις γῆς πρός τινος τόπον, ἢ προμόλωσις, τὸ ἔμπροσθεν μέρους τινὸς ἐπιτεσωρευμένου χώμα.

Προψηφίζω, μέλ. ἰσω (ψηφίζω) Πρότερον ψηφίζω ἢ ἀποφατίζω. Δίων Κάτ.

*Προψιθυρίζω, μέλ. ἰσω (ψιθυρίζω) Πρότερον ψιθυρίζω, μουρμουρίζω, ὑποθορυβῶ.

Προψύχω, Μελ. ξῶ. (ψύχω) Πρότερον ψύχω, ἀφίνω νὰ κρυώσῃ ἢ νὰ στεγνώσῃ, νὰ ξηρανθῇ τι, ξηραίνω πρότερον.

Προῳδικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προῳδὸν, προοίμιον ἀνήκων, ἀντίκειται τῷ, Ἐπῳδικὸς. ἐκ τοῦ

Προῳδός, ἡ. (ῳδὴ) Τὸ προηγούμενον τῆς ᾠδῆς, πρόσμα. προοίμιον, Σχόλ. Βισέκ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχάρ. 1142. 2) μικρότερός τις στίχος ἐς τις προηγεῖται ἑνὸς μεγαλητέρου. ἀντικ. τῷ ἐπῳδός.

Προῳδῶν, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ προόδων.

Προωθέω, ῶ. Μ. ήσω καὶ ώσω (ὠθέω) Εἰς ταὔμπροσθεν ὠθῶ, σπρώχνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ. Λουκιαν. προσαγ. πταίσμ. Ἀόρ. ἀ Ἐπρόωτα, καὶ συναλ. Ἔπρωσα, ὡς τὸ Βοάσω, Βώτω, καὶ προέωσα. ἀπαρμφ. πρῶσαι, ἀλλὰ σπαν. εὕρηται καὶ ὡς παλαιττικὴ λέξις παρὰ Στρότωνι Ἐπιγρ. 48. «Καὶ πρώσας πρόσπαιε καὶ πάτεχνα· καὶ Λουκιαν. «Βάλε καὶ πρώσας νύσσε τὴν παιταχοῦν.

Προώλης, ὁ, ἡ ες (ὄλλυμι) κυρίως Ὁ πρότερον διεφθαρμένος ἢ διαφθαρείς, δυστυχήσας, δυστυχὴς, ἀφανισθείς, ἀλλὰ παρὰ Δημοσθέν. «Ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλειαι· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πανώλης, διόλου διεφθαρμένος, δυστυχὴς, μὲ τὴν ὁλότην χαμένος· κατὰ κράτος ἐξωλοθρευμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προωμοσία, ἡ (προόμνυμι) Ὁ πρότερον γινόμενος ὅρκος. Πολυδ.

*Προωνέομαι, μέλ. νήσομαι (ὠνέομαι) Πρότερον ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. ἐπιγρ. παρὰ Villois. Ἰλ. prolegg. σελ. LV.

Προωνύμιον, τό. (ὄνομα) Τὸ πρότερον ἢ τοι τὸ πρῶτον καὶ βαπτιστικὸν ὄνομα, τὸ ἴδιον καὶ κύριον ὄνομα (μ) ἐκ τοῦ

Προώνυμος, ὁ, ἡ ον (ὄνομα) Ὁ προωνύμιον ἔχων. Νόν.

Προώριος, ὁ, ἡ, ον (ὥρα) Ὁ πρὸ ὡρισμένης ὥρας ἐρχόμενος ἢ ὢν. πρώϊμος, μὴ ὥριμος, ἄωρος, πρώϊος, πρὸ καιροῦ, παρακαίριος, καὶ

Πρόωρος, ὁ, ἡ, ον ταὐτὸν τῷ, Προώριος. Ἀθήναιος. β'. σελ. 152.

Πρόσοψις, εως, ἡ. (προσβλέπω) Τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω ὁρᾶν, σπουδαῖον πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, αἴσθησις, ἀπόκρυσις. Ἀριστοτελ.

Προώστης, ου, ὁ. (προωθέω) Ὅστις προωθεῖ, σπουδάζει ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, ἢ ἀκμάζει, ἀποκρύει. 2) τμῆμα ξύλου προϊσταμένου κωλύον τὴν πρὸς ἄλληλα ὄθησιν δύο σωμάτων. Αἰνέας τακτ. 32. ὄζειν

Προωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὐμπροσθεν ὠθῶν· ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ προωθεῖν· ὡς τις σπουδάζει, ὠθεῖ. Γαλην.

Πρυλέες, έων, εἱ. Πεζοὶ ὁπλῖται, βαρέως ὡπλισμένοι πεζοὶ στρατιῶται· «ἱκανὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀρήρειαν. Ἰλ. Ε, 743. καὶ «Ἡγεμόνα πρυλέων». Ο, 517. Φ. 90. ἀντὶ τῶ ἱππεῖς. Ἰλ. Δ. 49. Μ. 77, καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 193. ἀντὶ τῶ ἐκ τῶν ἁρμάτων μαχομένων στρατιῶται. 2. παρὰ μεταγενεστ. ἑρμηνεῦσι. διὰ τοῦ, Πυκνοί, ἄφοροι, πεπυκνωμένοι, κατὰ στοῖχους, immatim, κατὰ ταύτην τὴν δευτέραν ἑρμηνείαν ἔχει ὁ Ὀππιανὸς Κυνηγ. γ'. 125. «Πρυλίες τρίζουσι νεοσσοί· ὁ δὲ Μαιέδων ὅμως β'. 215. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτων τοὺς ἱππεῖς. «Τεύχει καὶ ἵππων ἠδ' ἱππείων πρυλέντεων. Ὁ Ἡσύχ ἔχει καὶ τὸ Λακωνικὸν «Πρυλέντι, πεζοῖς ὁπλίταις». ἄλλως δὲ πάλιν ἐλλαμβ. τὸ πρυλίες ἀντὶ πρῖμαχοι.

Πρύλεες, εως, ὁ. χορεύτης μετὰ ὅπλων ταὐτὸν τῷ, Πυρρίχη. Καλλίμαχ. εἰς Δία 52. εἰς Ἄρτ. 240. Δεξίας τῶν Βυπλίων κατὰ Ἀριστοτ. παρὰ τῷ Σχολ. Ποδ. Πυθ. 2, 127. ἧτις ἀναμφ. συγχέεται μὲ τὴν πρώτην. (ἡ παραγωγὴ αὐτῆς φαίνεται κατὰ τινὰς ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ πρέω, καὶ περῶ, κατὰ διάλεκ. ὅπερ σημ. ὁδεύω, ἐξ οὗ γίνεται πρῶλις, καὶ κατὰ συγκ. πρῶλις, ὁ ἑπτ. ὁδίτης, ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἀσμάλις· ἴδε καὶ Herm. Sil. Ἰταλ. 3, 347) (υυ).

Πρύμνη, ἡ. Ἰων. καὶ Ὁμ. πρύμνη, τὸν ὁποῖον τύπ. μετεχειρ. καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττ. Κρῆτες Σοφ. Φιλ. 450. Elmsl. Εὐρ. Ἡρ. 19. Ἰφ. Ταυρ. 118. Ἀριστοτ. Συμπ. 3ου, παρφλ. καὶ Lobeck. Φρυν. σελ. 331 κατ' ἀρχ. κυρ. σημ. τοῦ πρύμνος, ἀντὶ τοῦ «Πρύμνη νεώς», τὸ ἄκρον καὶ τελευταῖον ἢ τοι τὸ ἔσχατον ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου, (πρῷρη) puppis. πολλάκ. παρ' Ὁμ. ὅτε συνεχ. χρῆται τῷ πλήρει, πρύμνη νεὼς· «πρύμνης νεὸς ἔρματον Ἰλ. Ο, 704. καὶ «νηὶ παρὰ πρύμνῃ Ἀτρεΐδαο». Ἰλ. Η, 383 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως χρῆται καὶ, πρύμνη νηός. Ὀδ. Ν, 84 καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτὸν τὸ πρῶτον· ἡ διαφορὰ τοῦ πρύμνη, ἐκ τοῦ πρυμνή, κατὰ τὴν γονικὴν τῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου, διότι τὸ μὲν πρῶτ. πρύμνη λαμβάνεται· Ἴδως ἀὶς Οὖτ. ἐν ᾧ τὸ πρυμνὴ εἶναι σχλ. σχημ. τοῦ πρυμός. 2) Λέγεται ἐπὶ καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου σώματος τὸ ὀπίσθιον καὶ ἔσχατον μέρος Valck. Ἡρόδ. 8, 84. Ζήτ. Πρυμνές. 3) οἱ ῥάπται «Καὶ πρύμνας πρυόεσσαι, καὶ Διακρουέσθαι πρύμναν. Ἡρόδοτ. 8. 84. «Ὦ δαιμόνιοι, μέχρι κόσου ἔτι πρύμνη ἀνακρούεσθε· καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 1117. «Χωρεῖν πρύμναν», σημαίνουσι τὴν ὀπισθοδρόμησιν (ἤτοι τὴν ὀπισθιοῦσαν πορείαν) τοῦ πλοίου γινομένην διὰ τῆς κωπηλασίας, οὕτως ὥστε τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου νὰ κινῆται πρὸς τὰ πρόσω, τὸ δὲ ἔμπροσθεν νὰ φαίνηται ὡς ἐστραμμένον ὀπίσθεν, ἢ κατὰ Φώτιον «Πρύμναν ἀνακρούεσθαι ἐστὶ τὸ κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον, ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ φυγεῖν φεύγειν κατ' ὀλίγον ὑπαπίττες· ἢ ἵνα μὴ τὰ ἰσχία τοῖς πολεμίοις δόντες τιτρώσκωνται. Μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὑποστρέφω, ὀπισχωρῶ, σπίτω ὑπάγω, πλὴν τοιουτοτρόπως, χωρὶς νὰ στρέψω τὰ ἰσχία (τοὺς πλάτας), ἀλλὰ τὰ ὀπισθόκωλα, ὄζειν

Πρυμνάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς πρύμνης ὢν ἢ ὁ εἰς πρύμνην ἀνήκων.

*Πρυμνεύς, ὁ ἀρτ. κύρ. Ὁμοιμ. εἰδὸς Φαίακος, Ὀδ. Θ, 112 ἐκ τοῦ πρύμνα, καθὼς ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν Φαιάκων πλάττονται παρ' Ὁμ. ἐκ τῶν ὁμοιμ. τῶν μερῶν τοῦ πλοίου, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ναυτικὴν διαγωγὴν. παρβλ. Πρωρεύς.

*Πρύμνη, ἡ Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀντὶ Πρύμνα ὅπερ ὄρα.

Πρύμνηθεν, Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρύμνην. Ἰλ. Ο, 716. 2) καθόλ. Ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ὀπισθεν «Πρύμνηθεν ὑρίουσι· τὸν ὀπισθεν ἀνεμον, τὸν ὀπιστήσιον. Ἡσύχ.

Πρυμνήσιος, ία, ιον, (πρύμνα) Ὁ ἢ τι ἀνήκων εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, εἶον «Πρυμνήσια, τὰ πρόσπηκα. Δεσμοί, ἡ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα ἔδεναν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν ξηράν. Ἰλ. Α. 436, «πρυμνήσια ἕλωσιν· τὰ ἀπόγεια σχοινία, εἰς ἃ ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τὴν γῆν, ἅρκ. τὸ παρὰ τοῖς ποιηταῖς λεγόμενον Πελιάμειον, παραβ. καὶ πῆσμα.

Πρυμνήτης, ου, ὁ. (πρύμνα) Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ὁ κατευθύνων, διὰ τὸ καθίζεσθαι ἐπὶ τῆς πρύμνης. Μεταφορικ. «Ἀϊδῆ πρυμνήτῃσιν. Αἰσχύλ. Ἐύμεν. 15. ὁ διοικητὴς, ὁ βασιλεύς. 2) ὡς ἐπίθ. ταὐτὸν τῷ, Πρυμνήσιος· οἷον «Κάλως πρυμνήτης». ὄζειν

Πρυμνητικός, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ, Πρυμνήσιος, ἐξ Ἀθην. 16.

Πρυμνόθεν, Ἐπῤῥ. Ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἀπὸ τῆς πρύμνης, ταὐτὸν τῷ, Πρύμνηθεν. 2) ἀπὸ τοῦ κάτω καὶ ἐσχάτου μέρους π. χ. τοῦ θεμέλου, ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἢ κατωθεν ἐκ ῥιζῶν· ἀπὸ τοῦ θεμελίου. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 71. ἐὰν ἡ γραφ. δὲν ἔκειτο καλ. πρεμνόθεν.

Πρυμνός, ἡ, όν. Ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ ὀπισθοντίτατος, ὁ κατώτατος Ὁμ. Ἰλ. Κ. 339. «Πρυμνὸν ὑπὲρ ὀϊόφοιο· ὑπὲρ τὸ ἔσχατον τοῦ κεφάλου τῆς χειρὸς· οὕτω καὶ «Πρυμνὸν σκέλος, Πρυμνὴ γλῶσσα». Ἰλ. Π 314. Ε. 291. καὶ τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ σκέλους, τῆς γλώσσης, τὸ ἄκρον, καὶ Ν. 532. «Πρυμνοῖσι βραχίοσιν». τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ βραχίονος δὲ οὗ οὕτως συνέχεται μετὰ τοῦ νώτου «Πρυμνότατον κατὰ νῶτον· τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ Ὀδ. Ρ. 463. «Πρυμνὸν ὄρυμα· ἤτοι τὸ κάτω καὶ πλατὺ μέρος τῆς λόγχης ἢ αἰχμῆς διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται τὸ ξυστὸν ἢ ὁ καυλὸς τοῦ ὅλου ὁρύσσεις. Ἰλ. Γ. 618. «Πρυμνὸν ὄρυμα· τὸ κατωτάτω μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. «Πρυμνὴ ἰσχίων· τὸ ὀπίσθιον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ πλοίου. Ζήτ. Πρύμνα καὶ Ἰλ. Μ. 149 «Πρυμνῶν· ἐστεμμένοι ὕλῃσιν· πρόῤῥιζοι, ἐκ ῥιζῶν κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ αὐτοπ. 416. «Πρυμνός, ἀκρος, ἤτοι πρὸς τὰ κάτω χοιτρὶς καὶ πλατὺς «Πρυμνοῖσι κεράεσσιν. Ἰλ. Ν. 705. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν κεράτων τοῖς πρὸς τὴν ἄκρην. ὅθεν καὶ «Πρεμνὰ κέρατα· αἱ ῥίζαι, αἱ ἐκφύσεις τῶν κεράτων. (κατὰ Ε. Μ. ἐκ τοῦ πείρω, περάω, συγκ. μετὰ τοῦ πρύμνον.)

Πρυμναῦχος, ὁ, ἡ ον (πρύμνα, ἔχω) Ὁ ἔχων ἤτοι ἐξουσιάζων τὴν πρύμνην· ταὐτὸν τῷ Πρυμνήτης· παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 1021. «Αὐλὶς πρυμναύχοις· ταὐτὸν τῷ, Νήοχος, ὁ ἔχων, κρατῶν τὴν ναῦν.

*Πρυμνώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄν. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350. —

Πρυμνώρεια, ἡ. (πρυμνός, ὄρος) Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ἢ τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὄρους, ὡς ὁ Κικέρων Divinis. ἀ. 5. φησὶ Cur ex monte Taygeto extrema montis quae puppis avulsa est. οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. Ἰλ. Ξ. 307. «Ἵππους δ' ἐν πρυμνωρείῃ πελωρίῃ δακος Ἴδηθεν· ὅπου ὁ Σχολ. «Πρυμνωρείῃ τοῖς λοιποῖς τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῶν ὀρῶν οὕτω καὶ Φώτιος. Πρυμνώρεια, τὸ κάτω μέρος· καὶ Πεισιάδης παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντ. ἐν Λέξ. Νεμέτης. ἐσχηματίστησι δὲ κατὰ τὴν ἀκρώρειαν.

Πρυτανεία, ἡ. Ἰων. πρυτανηΐη (πρυτανεύω) τὸ χρονικὸν διάστημα τριακοντα πέντε ἢ τριακοντα ἓξ ἡμερῶν, καθ' ὃ ἐν Ἀθήναις ἑκαστη τῶν δέκα φυλῶν ἐκ διαδοχῆς εἶχε τὸ δικαίωμα, ἐναλλαξ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἐκλέγῃ πεντηκοντα ἄνδρας ἐξ αὐτῆς διὰ τῶν κλήρων, (τούτους καὶ Πρυτάνεις μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκάλουν το), καὶ νὰ συγκαταστάτῃ τούτους εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πεντακοσίων Βουλευτῶν· οὕτω λοιπὸν ὁ χρόνος διῄρητο εἰς δέκα Πρυτανείας, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, εἰς δέκα μῆνας, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἓξ πρῶτοι μῆνες τοῦ ἐνιαυτοῦ περιελάμβανον 35, οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες 36, ἡμέρας κατὰ δὲ τὸν ἐμβόλιμον χρόνον τῆς Μέτωνος περιόδου, οἱ μὲν πρῶτοι περιεῖχον 38 ἡμέρας, οἱ δὲ τελευταῖοι 39. ἴδε Böckh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 176, 195. οὕτω ἑκάστη τῶν δέκα Πρυτανειῶν ἔλαχεν τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τάξιν, καὶ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἀριθμοῦντο ὡς παρ' ἡμῖν αἱ τοῦ Μηνιαίου ἔδει, κατὰ πρυτανείαν, ἤτοι κατὰ πρυτανικὸν τρόπον ἀνὰ 35 ἢ 36 ἡμέρας. Ὁ Τίμαιος ἐν Πλάτωνος Λεξ. ἔχει. Πρυτανεία, μηνιαία φυλῆς ἀρχή· ὁ δὲ Φώτ. «Πρυτανεία, ἔστιν ἀριθμὸς ἡμερῶν ἤτοι 35 ἢ 36. καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει· καὶ πάλιν «Πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός· δέκα γίγνονται κατ' ἐνιαυτόν· ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί· ἑνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον· ἑπτάκλα δὲ ἑκάστη φυλὴ τῶν δέκα 35 ἡμερῶν, καὶ ἐπρυτάνευον ἀνὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἀφ' ἑσπέρας τοῦ πρώτου λαχόντος πρυτανείαν τέσσαρσι φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην ἐκ 36 ἡμερῶν, οἱ δὲ λοιποὶ ἓξ ἀνὰ 35 2) Παρ' Ἡροδοτ. 6. 110. «Ὅς ἑκάστου αὐτέων ἤρχετο πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης», ἀντὶ τοῦ, ἄρχετο πρυτανεία καὶ ἐπάγησις ἡμέρας, ὁ ἐστὶν, ἡμερήσιος ἀρχὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, καὶ γενικῶς πάσης τινὸς ὑπηρεσίας ἢ ἀξιώματος· ὡς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδ. ἀσημαίνει. «Πρυτανεῖα δέ, ἡμέρα καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Ὅρα διαφορώτερον τὸν Σχολ. Ἀριστοτ. εἰς Ἀχάρν. καὶ τὸν Ὀλίμπιοδ. εἰς Δημοσθ.

Πρυτανεῖον, τό. Ἰων. πρυτανηΐον (πρύτανις) Δημόσιον κτίριον ἐν ᾧ οἱ Ἑλληνικοὶ πολιτειῶν ἐστίμενοι τὴν Ἑστίαν, καὶ ἀφίερωσαν πῦρ διηνεκὲς ἐγκλειστον ἐν αὐτῷ. Ἐκεῖ τοῦτου ἐφημερεύοντες ἐγκλειστον ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς ξένους προσφιλῶς, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμβίους διὰ κοινῆς τοῦ λαοῦ δαπάνης ὅλους τοὺς πολίτας, ὅσους ἑκάστη ἐξαιρέτους ἀκολουθοῦσιν εἰς τὴν πολιτείαν, οἷ τινες ἀπολαμβάνουσιν τιμὴν ἐπὶ ζωῆς τῶν ἀνδρῶν καλόν τε ἐπιτήδειας εἰς τὴν πολιτείαν πολίτας. «Λίβιος (Livius) 44. 20. Penatrale urbis, ubi publico caelibes in honore datus est vescuntur. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ δεῦρο, ὅρα Ἀθήν. β'. σελ. 149. καὶ 150. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ Σχολ. Θουκυδ. εἰς β'. λέγει τὸ Πρυτανεῖον, οἶκον μέγαν ἔνθα οἱ σιτηταὶ ἐδείπνουν τοῖς πολιτευομένοις· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. Πρυτανεῖον, τόπος ἢν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις ἐστιγέταις ἐδίδοντο 2) Διοικητήριον ἐν Ἀθήναις ἐν ᾧ συνήγοντο οἱ πρυτάνεις καὶ ἐβάλλοντο ἡ ἐβουλεύοντο. ὅθεν τὸ «Ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον. «Οἱ ἐκ πρυτανείου καταδικασάντες.» 3) «Πρυτανεῖα τὰν ὁ Πτωχ. θρομῆν. διὰ τοῦ «Ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος. Ὁ Ἁρποκρατ. καὶ Σουΐδ. διὰ τοῦ «Ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ διεταζόμενοι ἀμφότερ. καὶ φεύγων καὶ ὁ διώκων —τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα sacramentum. ὁ δὲ Πολλ. (ἡ. 33.) προσθήκη. «Ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀπέδιδε τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθὲν, ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί· οἱ μὲν καὶ ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων διεζόμενοι, ἀπὸ τριῶν δραχμῶν κατετίθεντο· οἱ δὲ ἀπὸ χιλίων μέχρι μυρίων, τριάκοντα. Ἦσαν δὲ κυρίως τὰ Πρυτανεῖα ποσότης τις χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἔφερεν τὰ καταβάλλουσι πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δίκης ὅ τε ἐνάγων καὶ ὁ ἐνεγκάμενος, ὁ φεύγων δηλαδὴ καὶ ὁ διώκων, καὶ ὃς τις ἐξ αὐτῶν ἔφανε τὴν κρίσιν, ἔχων σὺν αὐτῇ καὶ τὸ καταβληθὲν ἀργύριον. ἐκ τούτων οὖν τῶν χρημάτων, ἅτινι ἐκ ταύτης τῆς προσόδου ἐκλήρουτο ὁ μισθὸς τῶν κριτῶν, καὶ τὰ τοῦ κριτηρίου ἔξοδα. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. α. 18. «Ἐλάμβανε τῶν πρυτανείων τὸ μισθὸν λαμβάνων. Ἀριστοφ. «Τὸ δεῦρα πρυτανεῖ' τινὶ· καταδικάζειν τινὰ νὰ καταβάλῃ πρυτανεῖα. Sacramento aliquem provocare, καὶ «Θέσεως· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1192. πρυτανικ. τῶν Πρυτανείων. Ide Boekh. ath. Staatshaush. 1. σελ. 369.

Πρυτανεύς, ὁ, ταυτ. τῷ πρύτανις.

Πρυτανεύω, (πρύτανις) Πρύτανις εἰμὶ, φέρω ἢ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ πρυτάνεως, διοικῶ, προστατεύω, προεδρεύω, ἐξαιρέτως, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο «Πρυτανεύειν, ἢ πρυτανεύουσα φυλή, ἐπὶ τῶν πεντήκοντα μελῶν, ἀφ' ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν, ἐκ διαδοχῆς διὰ τῶν κλήρων ἐκλήγουσιν, οἱ τινες εἶχον καὶ εἰς ὡρισμένον τινὰ χρόνον, ὅ ἐστι, τριάκοντα πέντε ἢ τριάκοντα μὲν ἡμέρας, τὴν προεδρίαν καὶ τὴν ἐπιστασίαν ἐν τῇ συνόδῳ τῶν πεντακοσίων τῆς βουλῆς. Ἐπρυτάνευον δὲ αἱ δέκα φυλαὶ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις κλήρῳ λαγχάνουσαι· ὡς Δημοσθ. «φυλῆς πρυτανευούσης Λεωντίδος.» Ζητ. Πρόεδρος, καὶ Ἐπιστάτης· ὁ Φώτ. ἐν Δ. ἔχει. «Πρόεδρος, ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμών· καὶ πάλιν. «Πρόεδροι, οἱ τὰ περὶ τῆς ἐκλησίας Ἀθήνησιν διοικοῦντες, οἷς ἐκληροῦτο ὑπὸ τῶν πρυτανέων καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἐξ ἑκάστης φυλῆς πρόεδρος. δεῖ δὲ προεδρίαν ἔχειν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.» καὶ τέλει ὁ αὐτ. «Πρόεδροι ἐκληροῦντο τῶν πρυτανέων καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵ τινες τὰ περὶ τὰς ἐκκλησίας διῴκουν· ἐκαλοῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδὴ πρὸ προήρουν τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὅτι δὲ ὁ κελεύσας ἐπιστάτης πληρεῖ αὐτούς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.» ὅθεν. «Πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης· ἀπέστω οἱ Πρυτάνεις προβλήματα ποιῶσι περὶ εἰρήνης, ἢ κλήρους βάλλωσιν ἢ βουλεύωνται, πραγματεύωνται περὶ τούτου· λέγεται ἔτι «Πρυτανεύειν τινί εἰρήνην· διὰ προβλημάτων πρὸς τὸν λαὸν χορηγῶ τινι τὴν εἰρήνην. 2) καθόλου δὲ τὸ Πρυτανεύειν, ταὐτόν ἐστι τῷ βασιλεύειν, διοικεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, ἐπιστατεῖν, ἐπιστασίαν ἔχειν διοικήσεως ἢ ὑποθέσεως τινός. Τρ. Ὁμ. Ἀπολ. 68, ὅπου πρώτου εὑρηται ἡ λέξις. «Ἔτι δὲ ταύτῃ ἐστὶ τῷ, Χορηγεῖν, ὡς π. χ. «Χορηγοὶ ἔχοντες Φλίππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου. Δημοσθ. ὑπὸ τοῦ Φιλίππου διοικούμενοι, ἔχοντες καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα ἤτοι τὴν ζωοτροφίαν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουταρχ. «Χορηγία βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς.» τραφόμενος, περιποιούμενος, σιτευόμενος.

* Πρυτανηΐη, ἡ Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία. Ἡροδτ.

* Πρυτανήιον, τὸ Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεῖον Ἡροδτ.

Πρυτανικός, ἡ, ὸν Ὁ εἰς πρύτανιν ἢ πρυτανείαν ἀνήκων. Ἀθήν. δ'.

Πρύτανις, εως, ὁ· Ἴδιος ἐν Ἀθήναις ἦσαν Πρυτάνεις τὸ δέκατον μέρος, τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων, ἐκλεγόμενοι κατὰ κλῆρον, ἀρα πάντοτε Πεντήκοντα ἄνδρες ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς, εἵτινες 35 ἢ 36 ἡμέρας κατ' ἐνιαυτὸν διῴκουν ἅπαντα τὰ τῆς βουλῆς, προστάζοντες, εἰσηγούμενοι, ψηφίζοντες, κ. τ. τ. Ὁ Φώτ. ἔχει «Πρυτάνεις, τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φυλῶν, ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα ὑπὸ τὰ τῆς βουλῆς πραττόμενα, ἐπρυτάνευον δὲ ἐκδιαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κληρωλαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίν. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Οὗτοι συ ἠρώτων (συ. ἐστίουτο) πάσας ταύτας τὰς ἡμέρας ἐν τῷ Θόλῳ ἤτοι ἐν τῷ Πρυτανείῳ, ἔχοντες παρομοίως καὶ τὴν προεδρίαν καὶ εἰσήγησιν εἰς τὰς συνελεύσεις καὶ ἐκκλησίας τοῦ δήμου, καὶ ἐστεῦδεν Πρόεδρος, καὶ Πρυτανις, ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ζητ. Πρόεδρος, καὶ Ἐπιστάτης. Εἰς τινας Ἑλληνικὰς πολιτείας ὁ Πρυτανις, τὸ ἐνεῖνο, ὅπερ ἐν Ῥώμῃ ὁ Pontifex Maximus, ὁ ἄκρος ἀοχιερεὺς, ὅστις εἶχε τὴν ἐπὶ τὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ ἔθνους ἐπιστασίαν. 2) Εἰς ἄλλας δὲ ἦν ὁ πρῶτος Ἄρχων καὶ διοικητὴς, ὡς π. χ. ὁ τῆς Ῥόδου. Livius μβ. 55. 3) Οἱ ποιηταὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν αὐτὴ τοῦ, Βασιλεὺς, κύριος, ἐξουσιαστὴς. «Βαρυόπων στερεπῶν κεραυνώντε πρύτανιν. Πινδ. Πυθ 6, 23. ἐπὶ τοῦ Διός· ἀντὶ βασιλέα τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν. καὶ Πυθ. 2. 106 καὶ ἐστεῦδεν οἱ Λεξικογράφοι· ἠρμήνευσαν αὐτὴν διαφόρως, οἷον διὰ τοῦ, Διοικητὴς, Προστάτης, Πρόεδρος, Φύλαξ, Βασιλεύς, Ἄρχων, Τοιμὴς, Ἔξαρχος, Χορηγὸς, Δεσπότης. 4) Πρύτανις, ἀρτεκύρ. Ὄν. ἐνὸς εὐγενοῦς Λυκίου. Ἰλ. Ε, 678. (ἰσ. συγχ. μετὰ τοῦ πρώτος) (υυυ)

Πρῶ, καὶ, Πρῶ, ἐπιρ. Ἀττ. ἀντὶ πρωΐ κατὰ συναλοιφὴν. Ζητ. Πρωΐ, εὑρηται δὲ ἐσθότ. καὶ πρῶ ἀλλ' ἡμάρτ.

* Πρωαίτερος, πρωαίτατος· συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἐκ τοῦ πρῶος, πρώϊος, ἀντὶ πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος.

* Πρωηγγυάω, Δωρ. ἀντὶ προεγγυάω. Ἐγγυοῦμαι, γίνομαι ἔγγυητής, ἢ δίδω ἐγγύησιν ὑπέρτινος. ἐκ τοῦ

Πρώηγγυος, ὁ, ἡ, ον Δωρ. ἀντὶ, τοῦ, Προὔγγυος. Προέγγυος, ὁ ἐγγυητής.

* Πρῶῖος, ὁ ἡ, ον Ἀττ. ἀντὶ πρωΐος, ὅπερ. ἴδε.

Πρώϊην, Δωρ. πρώαν Ἐπίρ. Ἐναγχος, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον τε προτήτερα, πυμρεῖ, καὶ ἐν γένει, ποτέ, πρότερον, ἄνω κειμένῳ, ἐπὶ παρωχημένου χρόνου. Ἰλ. Ε. 833. Π, 800. καὶ Ἡροδτ. 2, 33. «μέχρι οὗ καὶ πρώην τε καὶ χθὲς ἦτοι ἕως πρὸ μικροῦ, ὥστε πρώην τε καὶ χθὲς, καὶ χθὲς καὶ πρώην Πλατ. Νομ. 3, σελ. 677. D. Wesseling. Diod. 2, 5. κυρίως, Προχθὲς, τὴν τρίτην ἡμέραν, Θουκυδ. γ'. 113. πρωΐ Σουΐδ. ἐκ Καλλιμ. εὑρηται κατὰ συναλ. πρώϊν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ πρώϊν ἐγίνεν ἐκ τοῦ πρωΐην, πρωΐτερον, ὥρων ἡ ἡμέραν (κατὰ τὸν Δωρ. τύπ. πρώαν, ἡ πρώτη συλλαβὴ φαίνεται ὅτε ἐλαμβάνετο ἀνίοτε ὡς βραχεῖα. Θεοκρ. 4, 60. 5, 4. 15, 15.)

Πρωθευρετής, οῦ, ὁ (εὑρίσκω) Ὁ πρῶτος εὑρετὴς, ὁ κατὰ πρῶτον εὑρών τι. Νικόμαχ. ἁρμον.

Πρωθηβης, ου, ὁ, ἡ, «Πρωθήβειος, ο, ἡ, ον καὶ, ἡ, ον (πρῶτος, ἥβη). Ὁ τὰ πρῶτα ἤβῶν, ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ἐμβαίνων εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας ὤν, ἄρτι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων. Ἰλ Θ. 518. «Παίδας πρωθήβας, πολιοροτάφους τε γέροντας· πρώτως ἥβωντας, νέους, τοὺς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς, ὁ ἐστὶν ἡλικίας, καὶ Ὀδ. Θ, 263. καὶ ἐπὶ Γυναικός, ἡ πρὸς γάμον ὥριμος, ἢ γάμου ἡλικίαν ἔχουσα. Ὀδυσ. Λ 431. «Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, πρώτην ἀκμὴν ἡλικίας ἔχουσαν, εἰς τὸ πρῶτον ἄνδος τῆς ἡλικίας της οὖσαν.

Πρωθύστερον, τὸ (πρῶτος, ὕστερος). Ἄλλως δὲ, «Ὕστερον πρότερον λέγεται· παρὰ Γραμματ. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ Ὑστερολογία. ὅτε εἰς ἕνα λόγον, ἢ εἰς μίαν περίοδον τάττεται ὡς πρῶτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὡς ὕστερον, καὶ τὸ πρῶτον αὖθις, ὡς ὕστερον, ὅρα Ὑστερ.

Πρωΐ. Ἀττ. πρῶ, ἐπίρ. (πρό) Ἐν ὥρᾳ, ἐνωρίς ἢ ἑωθεν, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἡμέρας, (πρωϊνὸν, ἢ ταχινὸν, τὸ ταχὺ) ὄρθριον βαθέος, κατὰ τὴν αὐγὴν, Ἰλ. Θ 550. «Πρωΐ δ' ὑπ' ἠοῖσι. καὶ Σ, 277, 303. Πλάτ. εἰς εἰς Πρωτ. «Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωΐ γάρ ἐστίν· ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ὡς ἂν ὡσεὶ γένηται. ἔτι καὶ μετὰ Γεν. «πρωΐ ἔτι τῆς ἡμέρας. Ἡροδτ. 9, 101. ἀντικ. τῷ ὀψέ. 2) καθόλ. πρὸ τοῦ δεόντος χρόνου, καιροῦ, ἢ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας, πρωϊμα, ἐνωρίς, παρὰκαιρα. mature tempestive. Ἡσ ἔργ. 4. 3. Λεξ 47. ὁ Φώτ. ἔχει. «Πρωΐ, καὶ τὸ πρὸ ὑστεμβριας δηλοῖ, καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ ἧττον τῶν δεόντων· ταχέως, πρὸ ὥρας ἡ γραφὴ πρώ ἀντὶ τοῦ Ἀττ. πρῶ φαίνεται ἧττον ὀρθὴ, καθὼς καὶ τὸ πρῶιος. πρῶμος. πρῖσο, οὐχὶ δὲ πρῶιος, πρῶμος, πρῶος παρὰβλ. Ruhnk Τιμ. σελ. 226. Βουττμ Λεξιλ. σελ. 49. ὁ τονισμ. πρωΐ, πρῷ ἢ πρῶ, εἶναι ἡμάρτ. Βε. Ἀριστοφ. Λυσ. 632. Τὸ Συγκρ καὶ Ὑπερθ. τοῦ πρωΐ σχηματίζ. συνηθ. ἐκ τοῦ Οὐδ. τοῦ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντος ἐπιθ. πρώϊος, ἄρα πρωϊαίτερον, πρωϊαίτατα, ἀλλὰ καὶ πρωΐτερον (-υ)

Πρωΐα, ἡ Θηλ. τοῦ πρώϊος προσυπακ. Ὥρα. Ἡ αὐγὴ ἢ αἱ πρῶται ὥραι τῆς ἡμέρας, ἡ ταχινὴ, τὸ ἐξημερωμα, τὸ μετὰ τὴν ἀλεκτοροφωνίαν διάστημα.

Πρωΐαίτερος, καὶ, Πρωϊαίτατος, Ἀττικ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ, πρώϊος, Δίαν πρωϊαίτατος. «Πρωϊαίτατα. Ἐπίρ. πρωΐ λίαν. Ξενοφ.

Πρωϊανθής, έος, ὁ, ἡ, ές (ἀνθέω). Ὁ πρωΐ ἀνθῶν, ἢ ἀναθάλλων ἄνθος.

Πρωϊβλαστέω, ῶ. Μ. ήσω, (βλαστάνω). Πρωΐ ἢ πρώϊμα βλαστάνω, ἐπὶ φυτῶν ὅτε πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ βλαστάνουσι. ὅθεν

* Πρωϊβλαστής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ πρώϊμα βλαστάνων ἢ βλαστήσας, καὶ

Πρωϊβλαστία, ἡ Ἡ πρώϊμος βλάστησις, τὸ πρωΐμως βλαστάνειν.

Πρωΐζος, Ἀττ. πρῶζος ταὐτὸν τῷ, Πρώϊος. ὅθεν, Πρώϊζον, καὶ, Πρώϊζε, ἐπιρρηματικῶς, ταὐτὸν τῷ, Πρωΐ Ὀ. Β. 303. «Χθίζατε καὶ πρωΐζαν· χθὲς καὶ πρώην, ὅπου κυρίως σημαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νει τὸ, Προχθές, τὴν τρίτην προηγουμένην ἡμέραν, διὰ τὸ προηγεῖσθαι τὸ, Χθιζά, ὃ ἐστί, Χθὲς καὶ Προχθές, καὶ Θεοκ.

Πρωΐθεν, Ἐπίρ. (πρωΐ). Ἐκ τῆς πρωΐας, ἀπὸ τὴν πρωΐην ὥραν, ἀπὸ τοῦ πρωΐ. Ο'. (-υν)

Πρωϊκαρπέω, ῶ, Μ. ήσω (πρωϊκαρπος). Πρωΐ φέρω καρπὸν, φέρω πρώϊμον καρπὸν, πρώϊμος καρποφορῶ. ὅθεν

Πρωϊκαρπία, ἡ. Τὸ φέρειν πρώϊμον καρπὸν, ὁ πρώϊμος καρπὸς, ἡ ἡ πρὸ τοῦ καιροῦ καρποφορία.

Πρωϊκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπὸς). Ὁ πρωΐ καρπὸν φέρων, ὁ πρώϊμος καρποφορῶν.

Πρώϊμος, ὁ, ἡ, ον (πρωΐ.) Ὁ πρὸ τῆς ὥρας ἢ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ὤν· πρότερος,' προτερεύς· ἀντίκ. τῷ, Ὄψιμος. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ'. 4. »Σπόρος πρώϊμος· ὁ Πολυδ. (ζ'. 152.) ὑρμὴν· διὰ τοῦ, Ὁ πρὸ ὥρας πεπαιυόμενος καρπός.

Πρωϊνός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, πρώϊμος· νεώτερ. τύπ. τοῦ πρωΐος. Ὁ εἰς τὸ πρωΐ, ἢ εἰς τὴν Πρωΐαν ἀνήκων, ταχινὸς, ὀρθρινὸς, ἢ ὄρθριος. Ἀϑήν. ά. »Πρωϊνὸν ἐμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν· τὸ κατὰ τὴν πρωΐαν γιγνόμενον.

Πρώϊος, ία, ιον (πρό, πρωΐ). Πρώϊος, πουρνάσιος, ἢ τῆς πρωϊνῆς ὥρας ὤν. Δ. Ο. 470. »Νεωρὴν δ' ἀξέρρηξε νεοτρόφον, ἣν ἐνέθηκε πρώϊον.' Ἐπιῤῥηματικὸς ἀντὶ τοῦ, Ἔωθεν, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ πρωΐ. »Δείλη πρωΐην.' Ἡροδ. 8, 6. ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὸ σκιάφως, ὅπερ τινὲς ἀντὶ τοῦ ὀφὲ ἐξέλαβον. 2) ἐν γεν. πρώϊμος, πρότερος, πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, πρωτηγερικός. Ἡροδ. 8, 130. Ἀττ. πρῶϊος. Lobeck, Φρυν. σελ. 52. Ἀττ. συγκρ. πρωϊαίτερος, ὑπερ. πρωϊαίτατος. ὅθεν

Πρωϊότης, ότητος, ἡ. Τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πρωΐας, ἡ παρέκκλισις ὡριμότητος, πρωΐρια. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ.

Πρωϊσπορέω, ῶ, μελ. ήσω. Πρωΐ ἢ πρώϊμα σπείρω. ἐκ τοῦ

Πρωϊσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπόρος). Ὁ πρώϊμα ἐσπαρμένος ἢ ὀφτὴ μέλλει ἢ πρέπει πρώϊμα νὰ σπαρῇ.

*Πρωΐτερον, ἐπίρ. συγκρ. ἐκ τοῦ πρωΐ, ἀλλ' ὡς φαίνεται μὴ Ἀττ. Rubnk. Τιμ. σελ. 227. Bekk. Θουκ. 7, 19. 8, 101. Buttm. Διάλ. Γραμμ. 2. σελ. 271. ἀλλ' ὁ Θωμ. Μαγ. προκρίνει τοῦτον τὸν τυπ. ἀπὸ τῶν τοῦ πρωϊαίτερος.

Πρωϊτίζω, ἐκ τῶν τοῦ Βισσέου Σχολίων εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1134. ὅπου κεῖται ἐξοπισθοπρωϊτίζω, ἀντὶ τυγίζω.

Πρωϊτός, οῦ, ὁ. Ὁ κῶλος, τὸ ὀρθοπύγιον κυρ. τὸ μέρος τῶν ζώων ὅπου οὐ ἐξέρχεται ἡ κόπρος. Ἀριστοφ. (κατάτιτας παρώηγ. ἐκ τοῦ προάγω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πρατὸν, ἢ πρώϊσχω. Ὁ δὲ Γιερ. ἐτυμολ. ἐκ τῆς πρό, ὡς τὸ πρόϊ, μὲ τὸ τὸ τρίτον.) ὅθεν

*Πρωϊτοπεστερνίς, ίδος, ἡ (πεντεστηρίς) παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 872. αἰσχρὰ καὶ ἀγχίνους ἐκφράσεις, σημαν. πενταετές πῦρ τοῦ πρωϊτοῦ, ἢ λάμψιν αὐτοῦ.

Πρωϊτοτηρέω, ῶ (τηρέω). Τὸν πρωϊτὸν ἐπιτηρῶ, βλέπω ἢκαιρῶ τὸν κῶλον· Ἀριστοφ.

Πρωϊυδρεῖος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. (πρὸ, ὑδρεῖος) ταὐτὸν τῷ, προπρηνὴς, ὁ ἐπιῤῥηὴς καὶ ἐπὶ στόμα, πρόμυτα. Ἡσυχ.

Πρώμος, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, πρώϊμος (κατὰ Ῥαβδ. οὐχὶ πρῶμος.)

Πρων, γεν. καὶ ὀπτ. πρῶνος πρῶνι, ἀλλ' εὐρηται καὶ μνος, ὁ (πρό.) Νυρ. Πᾶν ὅ,τι ἐξέχει πρὸς τὰ ἔνω, προβολὴ, προκύρτωμα, καὶ ἀντιθέτ. κορυφὴ ὄρους, ὕψωμα, λόφος, βουνὸς, ἐξαιρ. λόφος ἐξέχων καὶ ἐκτεινόμενος διὰ τῆς θαλάσσης, ἀκρωτήριον. Ἰλ. Ρ, 747. ὡῶς τε πρὼν ἰσχάνει. ὕδωρ ἔτι ἐν Ὀ. Θ, 557. πετρῶεσσαι καὶ πρώονες ἄκροι ἦτοι τόποι ὑψηλοὶ καὶ ἔξοχαι ὀρέων, ἐν οἷς τὸ πρωΐ μάλιστα διαφαίνεται, εἰς τὰς ὁποίας ὀηλ. προσβάλλει ἡ πρωϊνὴ λάμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τῶ νάπαι, ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Μ, 285, Π, 299. ὅπου τὸ πλησ. πρώονες ἔτυχημαι. ἐκ τοῦ ἀσυναρ. τύπ. πρώων ὁ Ἡτύχ. »Ὀρέων ἐξοχαίων ἐκ τοῦ Πρώων. ὁ Αἰσχύλ. Πέρσ. 131. »Ἅλιον πρὼν ἀμφοτέρας κοινὸς αἰακὸς, ἤτοι ὁ ἐξέχων περίμος, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ὡς καὶ ἐν στίχ. 876. »Νῆσοι αἱ κατὰ πρώνα ἅλιον περίλιστοι, ὅπου ὁ Σύτζιος (Schütz) ὑπέλαβεν ἀνάπλεως ἡμαρτημ. τὴν Θρακικὴν χερρόνησον, ὡς ἐξέχουσαν πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μεμέτρηκεν οὕτω μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων Ἠπείρων, ὥστε εὐλόγως δύναται ἐπίστης ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ τὸν Lange καὶ Pintzger δύναται μᾶλλον νὰ ὑποτεθῇ ἡ κατασκευασθεῖσα γέφυρα ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. παρ' Ἠπειρώταις λέγονται οὕτω αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, πρώνια. (ἔστι δὲ ταυτ. τὸ πρών, πρώωνος τῷ πρήν, πρηνὴς, πρεών.)

Πρωξ, ωπος, ὁ. Ψευδ. στραλαγμὸς (στραλαγματίας). Σταγὼν ὄρασον, ὄρσια. Θεόκριτ. δ'. Μὴ πρῶκας σπεύδεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ πρῳΐ.

Πρωος, α, ον, Ἀττ. αὐτὸ, πρώιος. συγκρ. πρωαίτερος, ὑπερθ. πρωαίτατος, Hoïd. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 150. Ε. ἡ γραφὴ πρῷος, πρωαίτερος, κ.τ.τ. ἔστιν ἐπισφαλὴς, ἴσε πρωΐ.

*Πρωπέρυσι, ἐπίρ. (πέρυσι). Πρὸ δύο χρόνων, πρὸ τοῦ διαστήματος δύο ἐτῶν· εὑρηται δὲ καὶ προπέρυσι γεγραμ. ἀλλ' ὁ Φρύν. καὶ Ἀπολ. Δύσ. ἐγκρίνουσι μόνον πρωπέρυσι.

Πρῶρα, Ἰων. καὶ Ἑπ. πρῷρη (πρό). Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἢ κοιν. πλώρη. Λατ. prora unius navis. Ὀδ. Μ. 230. καὶ συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. ἐν δὲ τῷ Ἀττ. παῤῥῶ λόγῳ γράφεται σωστὸ. πρώρα, ἀντίκ. τῷ πρύμνα. 2) εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ παντὸς ἐμπροσθίου μέρους, ἄρα, πρόσωπον, ὄψις, πρόσοψις Αἰσχύλ. Χοηφ. »Πρῶρας καρβίδων· ὁ αὐτὸς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. ἔχει. »Βλάστημα καλλίκαρπον· ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει. Καὶ τὸ εὐθύδει, τὸ τὴν πρώραν ἐπαιθύσσει ἔχειν τοῖς καλλεστοῦτο δὲ προπικὸν ἀπὸ τῆς νεώς· ὥσπερ γὰρ ἡ πρῶρα ταύτης, διαῤῥάττει καὶ ἄπορις τυγχάνει τῶν πόῤῥωθεν, καὶ οἷον δὲ αὐτῆς τὸ μπρόσθιον διαγινώσκεται· οὕτω καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶδος πρόσοψις φαίνεται· καὶ προορᾶται γὰρ ἐμφυῶς ἅπασι καὶ ἐκφαίνεται μάλιστα τῶν ἄλλων μερῶν. (Ὁ Ἑρμαν. Σοφ. Φιλ. 481, 693. γραφεῖ πρῷρα κατὰ τὸ Μ. Ε. 692, 25. 823, 70.) (ἡ παραγ. ἐκ τοῦ πρείχειν ἢ προεῖν ἔστι πᾶσιν ἄλογος.) ὅθεν

Πρωρίζω, πρωράτης ἢ πρωρεὺς εἰμὶ, ἐπὶ τῆ πρώρᾳ καθήμενος εὐθυγκλώσσαι εἰς τὸ ἄρχον τοῦ πρωρέως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πρωράσαντες, πρωτήσαντες, ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν ἱππων καὶ τῆς εἰρεσίας, καὶ, Προῤῥύζην, ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν πλοίων· ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸν μόρτον φέρει, καὶ ἀπωθρυσμένα ἐγκαθίζεται τῇ θαλάσσῃ, ὑγιαίνει δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέροντες· πρώρα δὲ, τὸ πρόσωπον.

Πρώρᾶθεν, καὶ πρὸ συμφών. πρώρᾶθε ἐπίρ. ἀπὸ τῆς πρώρας, ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπὸ τὴν πλώρην. Πίνδ. Πύθ. 4, 89. καὶ 10, 81. ἀντικ. τῷ πρυμνόθεν.

Πρωρατεύω. Πρωράτης εἰμὶ, κάμνω τὸ ἔργον τοῦ πρωράτου.

Πρωράτης, ου, ὁ (πρώρα). Πρωρεύς, ὁ ἐν τῇ πρώρᾳ τοῦ πλοίου ὤν, ἢ ὁ τὴν ἐπιστασίαν καὶ διοίκησιν τῆς πρώρας τοῦ πλοίου ἔχων, ἢ εὐθύνων αὐτὸ ἀπὸ τῆς πρώρας, Ναύκληρος, (Pilote, Γαλ.) ὁ δεύτερος μετὰ τὸν κυβερνήτην, ἢ κατὰ τὸν Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 14. »Τὸ τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται.' ὁ αὐτ. Ἀναβ. ἑ. ἡ. 9. »Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν τῇ πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ.' ὁ αὐτ. Ἀστ. πολ. ά. 2. »Οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωράται, καὶ οἱ ναυπηγοί.' Κατὰ τὸν Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. ιέ. »Τὰ ἐμπροσθεν προορώμενος τοῦ κυβερνήτου ἐφορᾷ πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὸ προστατούμενον ὑπ' ἐκείνου ποιεῖν. Ἀντικτ. τῷ πρυμνήτης (ε).

*Πρωρατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν πρωράτην ἢ νήκων, ἢ ἁρμόζων, ἐπιτήδειος διὰ τὸ ἔργον τοῦ πρωράτου.

Πρωραχθὴς, ὁ, ἡ, ές (ἄχθος). Ὁ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸ ἄχθος ἔχων, ἢ ἐπὶ τῇ πρώρᾳ τὸ βάρος ἢ τὸν φόρτον φέρων, ὁ κατὰ τὴν πρώραν φορτωμένος ὤν. ἐξ Ἡσυχίου. Ζήτ. ἐν τῷ, Ποιμάνει· ὅπου τὸ »Πρωραχθὴν ἡμαρτημένως ἀντὶ τοῦ »Πρωραχθεῖς κεῖται.

Πρωρεύς, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Πρωράτης.

*Πρωρεύς, έως, ὁ. ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. εὐγενοῦς τινὸς Φαίακος. Ὀδ. Θ, 113. ἐκ τοῦ πρώρα. παραβλ. καὶ Πρυμνεύς.

*Πρώρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ πρώραθεν.

Πρῶσαι, Πρώσας, πρῶσον, κατὰ συναλ. ἀπερεμφ. παρακ. καὶ ἀόρ. ἀντὶ τοῦ, Προώσαι, Προωθήσας, πρώσαν. ἐκ τοῦ προωθέω.

Πρῶτα, Ἐπίρ. Κατὰ πρῶτον, ἢ κατὰ πρώτην ὥραν. ἅπαξ, πρότερον, πρὸ καιροῦ, τὴν ἀρχὴν, ἀνέκαθεν. Ὀδύσσ. Ξ. 158. ἔστι δὲ κυρίως Οὐδέτ. πληθ. τοῦ Πρῶτος, ὡς καὶ τὸ, πρῶτον.

Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ, ον (πρῶτος ἄγγελος). Ὁ κατὰ πρῶτον ἀγγέλων, μηνύων, ὁ πρώτην φορὰν ἀγγελίας φέρων.

Πρωταγὴς, ὁ (ἄγω). Ὁ τοὺς πρώτους ἄγων, ἢ ὁ τὰ πρῶτα τάγματα τῶν στρατιωτικῶν σειρῶν ἐθνῶν ἢ ταὐτὸν τῷ, Πρωτάρχης. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 16. ἀσχηματίσται ὡς τὸ, Οὐραγός.

Πρωταγριος, ὁ, ἡ, ον (ἄγρα). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ θήρᾳ κυνηγὸς ἢ ἀγρεύων, καί, τὰ πρωταγρια, ἢ πρώτη ἄγρα, ἢ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἀγρας, τὰ πρῶτα κυνήγια. Καλλίμαχ.

Πρωταγωνιστέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρωταγωνιστὴς εἰμὶ, παίζω τὸ πρῶτον κομμάτιον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἤτοι ὑποκρίνομαι τὸ πρῶτον καὶ ἔξοχον πρόσωπον, κάμνω τὴν πρώτην ῥόλαν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Δικαστηρίου, ὁμιλῶ πρῶτος· ἐν γένει εἰμὶ ὁ πρῶτος εἴς τι, φέρω τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἔχω τὸν πρῶτον βαθμόν, ὑπερέχω. ἐκ τοῦ

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ (ἀγωνιστὴς), Ὁ πρῶτος ἀγωνιστὴς, παλαιστὴς, ὁ πρῶτος τῶν ἀγωνιστῶν, τῶν ἀθλητῶν ἐπαιρ. ἐν ταῖς Συνεδρειαις, ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς. ὅστις παίζει τὸ πρῶτον κομμάτιον, ὃς τις περιστάνει τὴν πρώτην ῥόλαν, primarium partium actor. κ.τ.ἑ. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ πρῶτος ῥήτωρ, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ὁμιλῶν, ὁ τὰ πρωτεῖα ἢ τὴν πρωτεύουσαν ἔχων εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἢ ὁ νικήσας ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ γενν. Ὁ ἔχων τὴν ὑπεροχὴν τὰ πρωτεῖα, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων.

Πρωτάθλιος, ὁ (ἆθλος) = πρωταγωνιστὴς. Ὁ πρῶτος ἀθλητὴς· παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστ. ἀντὶ, τοῦ, πρωτεμπόρτας. Τιμωθ.

Πρωτεῖτιος, ά, όν, ἡ, ον (αἰτία). Ὁ πρῶτος αἴτιος, ἢ πρώτη αἰτία, ἢ ὅστις εἶναι ἢ ἠθέτησε ἢ πρώτη αἰτία. Σχόλ. Θουκυδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωταίχμειον, τὸ, καὶ, Πρωταίχμιον, τὸ (αἰχμή). Δωσίθ. 468. ταὐτὸν τῷ, πρωτάλωα. Ζήτ. πρωτόλωα.

Πρωταρχεῖς, ου, ὁ καὶ, πρύταρχος, ὁ, ἡ ου (ἄρχω). Ὁ ἡγεμών, ὁ ἀρχηγός, ἡ ὁδηγός. Μακαβ. δ'. 399. καὶ 321. «Προταρχάτε νεώνι, καὶ πρώτοχος, παρὰ Μακαβ. β'. 10. 2) Ὁ πρῶτος ἀρχὴν ποιῶν, ὁ πρῶτος ἀρχίζων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. Ἀγαμ. 1203. «Πρωταρχος ἄτης.»

*Πρωτάγγραφος, ὁ, ἡ, ον (ἐγγράφω). Ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος, ὁ τις πρῶτος ἐγράφθη, ἐπιγεγράφθη τοῦ Ἐπιγράμ.

Πρωτεῖα, τὰ (πρωτεύω). Ὁ πρῶτος τόπος, βαθμὸς, προτέρημα, προτίμησις (πρωτεία), πρωτεῖον, ἡ διαφοροποιὸς τιμὴ τοῦ πρώτου εἶναι, ἡ τιμᾶσθαι τῶν ἄλλων, προτίμια.

Πρωτεῖον, τὸ = πρωτεῖα· ἐξαίρ. κατὰ πληθ. τὰ πρωτεῖα· τὸ πρῶτος ἄθλον, βραβεῖον, διώμενον ἐν τοῖς ἀγῶσι, νίκης βραβεῖον.

*Πρωτεύρης, ου, ὁ (εὑρίσκω). Κατὰ Δακιβ. εἷς ἐκ τῶν ἡλικιῶν. Φώτ. παραβλ. Müller ἐν Διορ. 2. σελ. 301.

Πρωτεύδικος, ὁ (ἔκδικος). Ὁ πρῶτος ἔκδικος εἰσαγγελεὺς ἢ ὑπερασπιστής. ἀμφ.

Πρωτεφάδελφος, ὁ, ἡ. Ὁ πρῶτος ἐξάδελφος, εἴδος ἀδελφοῦ γεννηθέντος παιδός.

Πρωτερικὴ, ἡ (πρώ) παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 77. «Ξένη πρωτερικὴν· ἡ πρώιον κερπὸν φέρουσα, ἡ πρωΐμως ὡριμάζουσα, ὀρθότερα δὲ ὁ λεξ. τοῦ ὁ, γραφή, Πρωτερική· ὁ Ἡσύχ. ἡμῖν· δὲ τὸν, Εἴδός τι συκῆς πρώιμον.

*Πρωτεσίλαος, ὁ ἀρσ. κύρ. Ὄν. Ἑλληνικὸν ἐν τῇ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Ἰων. Δωρ. Πρωτεσίλεως Ἀττ. Πρωτεσίλαος (ῐ).

*Πρωτεύς, ὁ, ἀρσ. κύρ. Ὄν. Θεοῦ τινος Θαλασσίου. Ὀδ. Δ, 349. κ. ε. ξ.

Πρωτευτοῦχος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων, ἢ ἀρχιευνοῦχος· ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Κιζλὰρ ἀγᾶς. Τζέτζης.

Πρωτεύω, Μ. εὔσω (πρῶτος). Πρῶτος εἰμι, τὰ πρωτεῖα ἔχω· πρῶτος τῶν ἄλλων ἁπάντων εἰμί. Ξεν. Ἀγησ. α'. 3. «Οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι. ὅθεν ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ μετὰ γεν. προσ. καὶ θατ. πράγ. τῶν ἄλλων. κεκάλλει, σοφίᾳ πρωτεύων· κατὰ τὸ κάλλος, κατὰ τὴν σοφίαν ἢ εἰς τὸ κάλλος ὑπερβάλλων τοὺς ἄλλους. Ἀντίμαχος αὐτὸν πρωτεύειν εὐνηγετέοισιν· πῶς ὑπερβαίνει εἰς τὸ εὐνήτοις καὶ αὐτὸν τὴν Ἄρτεμιν. Διόδ. Σικ. δ'. 81. Παλητικ. «Πρωτεύσειν· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ρητ. ἐ. 5. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον «προτείνεται ἔχουσιν.

Πρωτηρότης, ου, ὁ (ἀρότης). Ὁ πρῶτος ἀρότης, ὁ πρῶτος γεωργὸς ἢ πρότερον, πρωϊμώτερον γεωργῶν, ἀροτριῶν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 492.

Πρωτισεύω, (πρῶτιστος). Πρῶτος, πρώτιστος εἰμί, ἢ ὁ πάντων πρῶτος κατ' ἐξ. ὁ ὑπερέχων ἅπαντας κατὰ τὸν βαθμὸν, ἢ ἀξίαν τινα. Λεξίθερ. Ἑπιγρ. σελ. 95. ἐκ τοῦ

Πρώτιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετικὸν ποιητ. τοῦ πρῶτος Πρῶτος τῶν ἄλλων ἁπάντων, Ὁμ. ὅ,τις ἐξαίρ. παλλάκ. χρῆται τῷ Ὀδ. πρώτιστον ὡς ἐπῴ. καὶ πρώτιστα, ὁ δὲ Ἡσιοδ. ἀεὶ τῷ πρώτιστα, μετὰ τοῦ ἀρθ. τὰ πρώτιστα. «Ἦ οὐ τὰ πρώτιστ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ. Ὀδ. Λ, 168· ἤτοι κατὰ πρῶτον, κατὰ πρώτην φορὰν, ἐπ' ἐσχάτῃ, ἐν πρώτοις· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 792. Δινδ. 555. Καλλητ. 749 Ι.οἰθ. Φρυν. σελ. 419 διαστελλητ. εὑρήτας παρ' Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 157. «κατὰ πρώτιστον ὑποφήνῃ ἦτοι κατὰ τὴν ἀρίστως πρωτηφόνων, Ξενοφῶν· πολλάκ. καὶ ἐπ' ἐπίταγ. παρὰ τῷ αὐτ. κελῶ πρώτιστος.

Πρωτόαλως, ὁ, ἡ, ον (ἅλς) ταὐτὸν τῷ, πρωτόπλους. Ἡσύχ. Ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ὁ πρώτην θαλασσοπορίαν ἐπιχειρίζόμενος.

Πρωτοβαθρέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐπὶ τοῦ πρώτου βάθρου, ἢ ἕδρας κάθημαι, προεδρίας ἀξιοῦμαι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχω· παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πρωτόβαθρος, ὁ, ἡ, ον (βάθρον)· Ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου βάθρου, ἐπὶ τῆς πρώτης καθέδρας καθήμενος, ὁ τῆς πρωτοκαθεδρίας ἀξιωθείς. Ὁ Πολυδ. δ'. 121. ἔχει. «Πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν τῶν δικαστῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον. Ἐπικράτης ψησὶν ὁ κωμῳδιδάσκαλος· καὶ ὁ Φώτ. «Πρῶτον ξύλον, πρῶτος βάθρου (γρ. πρωτόβαθρον) ἡ προεδρία· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 25. καὶ Σφῆκ. 90. ἀντὶ τούτου, «Ἐπὶ τοῦ πρώτου ξύλου καθέζηται» εἶπεν, ὅ ἐστι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχει.

Πρωτοβολέω, ῶ, Μλ. ήσω. Πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλω, ῥίπτω· ἐξαιρ. 2) νέους ὀδόντας ἀποκτῶ καὶ ῥίπτω τοὺς παλαιούς, ἐκβάλλω νέους ὀδόντας, καὶ ῥίπτω τὰ παλαιά· τὰ πρῶτα, ἤτοι τοὺς νεογιλοὺς ὀδόντας· ἔτι καὶ ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζωσι νὰ ἐκβάλωσι τοὺς πρώτους κόκκους, ἢ νὰ ὑφίστανται εἰς ἀσταχύας· ἐκ τοῦ

Πρωτοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω), Ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλων, ῥίπτων, ἢ ἐπιτυγχάνων· 2) ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὁ τοὺς πρώτους ὀδόντας βάλλων, ῥίπτων, ἢ ὁ ἀλλάζων τοὺς πρώτους νεογιλοὺς ὀδόντας· ἐπὶ δὲ φυτῶν, ὁ νεωστὶ βλαστήτας.

Πρωτόβολος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρῶτος βληθείς, κτυπηθείς, τρωθείς.

Πρωτόγαλα, ατος, τὸ (γάλα). Ταὐτὸν τῷ, πῦος· τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς, τὸ ὁποῖον τῆς ἔρχεται μετὰ τὴν πρώτην γένναν.

Πρωτόγαμος, ὁ, ἡ, ον (γαμέω). Ὁ πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθείς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὁ εἰς πρῶτον καὶ μόνον ἦτοι εἰς ἕνα γάμον ἐλθών· ἀντίκ. τῷ, Δευτερόγαμος.

Πρωτογένεια, ἡ. Ἡ πρώτη τῶν ἄλλων γεννηθεῖσα, ἐξαιρ. Ἡλ. ἐκ τοῦ πρωτογενής· 2) πρωτογένεια. Θηλ. κύρ. Ὄν. Πίνδ.

Πρωτογενής, ές, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ πρῶτος τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν γεννηθείς, ταὐτὸν τῷ, πρωτότοκος, καὶ, πρωτόγονος· 2) πρωτογενὴς Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ.

Πρωτογέννημα, τὸ (γεννάω). Τὸ πρῶτον γέννημα, ὁ πρῶτος καρπὸς, ἀπαρχὴ, καὶ ἡ πρώτη γένεα, γενεαλογία. Ο'.

Πρωτογέννητος, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Ταὐτὸν τῷ, πρωτογενής. Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Δ 102.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ (γεύομαι). Ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων γευόμενος, = προγεύστης, ὀμφ.

Πρωτογλυφής, έας, ὁ, ἡ, ές (γλύφω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἐγλυμμένος, ἐξεσμένος, πελεκημένος. «Ξόανον πρωτογλυφές· ὑπὸ τοῦ γλύπτου κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ ἐγλυμμένον· Ἐπιτρ.

Πρωταγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ βουλῇ δίδων τὴν γνώμην του· ἀμφ.

Πρωτόγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ πρῶτος γόνος, πρωτογενὴς, πρωτογέννητος, πρωΐμος· ἡρώων πρωτογόνων ἑκατόμβηνα Ἰλ. Δ. 102. πρωτογόνων γαλαθηνῶν ἀρνῶν, καὶ αὐτόθι ἦτοι νεογνῶν,

*Πρωτόκτιτος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ πρωτόκτιστος.

Πρωτοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ κατὰ πρῶτον φονεύων.

Πρωτόκτονος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω) παθ. Ὁ κατὰ πρῶτον φονευθείς.

Πρωτοκύμων, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ἔρευος, ἐγκαστρωμένος. Ἀχιλ. Τάτ. ἀ. «Ἔρωτος πρωτοκύμων· ὁ κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος κυριευθείς.

Πρωτοκύων, ὁ (κύων). Ὁ πρῶτος κύων, ἐξαιρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν κυνικῶν. Διόδολογ. «Τῆς ἀρετῆς πρωτοκύωνα.

Πρωτόλειος, ὁ, ἡ, ον (λεῖα) συνηθ. Πρωτόλειον, τό· ἢ πρωτόλεια, τά· ταὐτὸν τῷ Ἀκρόλεια. Αἱ ἀπαρχαὶ ἦτοι τὰ ἀπάργματα τῆς λείας, ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν, ἢ τοῖς στρατιώταις ἐχαρίζοντο· καὶ καθόλ. αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτολήϊα· (Primizie, Γαλλ.) Λυκόφρ. 292. καὶ 1228. παρ' Ἰουλιαν· «Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σωστρωνι. Εὐριπ. Ὀρέσ. 384. «Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια δηγάνω ἑκάτηι· ἀντὶ τοῦ, τῆς ἑκατίας ἀπαρχήν· διότι μεταφορικῶς σημαίνει πάντα τὰ πρῶτα· Ἰατ. Ἀχ. Τ. σλ. 524. Εἰς πολλὰς ῥήσεις εὑρηται ἠμαρτημένως ἀντὶ τοῦ «Πρωτέλειαν γεγραμμένον.

*Πρωτολεχής, ὁ, ἡ, ές (λέχος). Ὁ πρῶτον ἢ πρώτην φορὰν γενῶν, τεκνοποιῶν. κυρ. εἰς τὸν τῆς λεχείας κράββατον πρώτον ὧν ἢ κείμενος.

Πρωτολογέω, ῶ Μλ. ἤσω (πρωτολόγος). Πρῶτος λέγω, ὁμιλῶ, ἰδίως λέγεται ἐπὶ Ῥητόρων, οἵτινες ἐν τινι κριτολογίᾳ (δίκῃ) ὅπου ὁμιλοῦσι πολλοὶ ἄνδρωποι, αὐτοὶ πρῶτοι τῶν ἄλλων ὁμιλοῦσι· 2) παίζω τὸ πρῶτον κωμῳδίαν εἰς τὸ Θέατρον, τὴν πρώτην ῥόλλαν ταὐτόν τῷ, πρωταγωνιστέω, ὧδεν.

*Πρωτολογία, ἡ. Ἡ πρώτη ὁμιλία, ἐξαιρ. ἡ πρώτη σκρίπτασις, ἡ ὁμιλία ἐπὶ κριτηρίου, καὶ ἡ πρώτη ῥόλλα ἐπὶ Θεάτρου· 2) ἐν γέν. ἡ ἀρχή, εἴσοδος ὁμιλίας τινὸς, προοίμιον.

*Πρωτολογῶ, ὁ (λόγω). Ὁ πρῶτος ὁμιλῶν, ἢ ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἀρχόμενος τοῦ ὁμιλεῖν ἐξετ. ἐπὶ διαδικασίας, ὁ πρῶτος ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶ, καὶ ὅτε ὁ παίζων ἐν τῷ Θεάτρῳ τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὴν πρώτην ῥόλλαν, ἄλλως καὶ πρωταγωνιστῆς καλουμένος· παρεβλ. Δευτερολόγος.

Πρωτολοχία, ἡ (λόχος). Ὁ πρῶτος λόχος, ἢ ἡ πρώτη τάξις, τὸ πρῶτον μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος, τοῦ ἐκ λόχων συνεστημένου, ὅπερ ἄλλως «Φιλίλαγος μᾶλλον λέγεται. Ἀπφ.

Πρωτομάντις, ὁ, ἡ (μάντις). Πρῶτος μάντις, ἢ προφήτης. Αἰτχύλ. Εὐμ. 1.

Πρωτομάρτυρ, καὶ, — ἄρτυρ, υρος, ὁ (μάρτυρ). Ὁ πρῶτος μάρτυς, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλησ. Σωγ.

*Πρωτόμαχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ πρῶτος μαχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν στρατιωτικῶν παρατάξεων ὢν καὶ μαχόμενος, Ἐπιγρ.

*Πρωτομέθεια, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὀν. μιᾶς Νύμφης Ὠκεανίδος· Ἡτ. Θεογ. 349.

*Πρωτομηχανάομαι, ὦμαι, Μλ. ἤσομαι (μηχανάομαι) μέσ. Ἀποδ. Πρῶτος μηχανῶμαι, ἐπιχειρίζομαι, διαπράττω, ἐτελῶ, ἐπεργάζομαι. Ἀριστφ. Θεσμ. 16, κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ Reisig. σελ. 84. εἰς ἣν ἀντίβ. ὁ Lob. Φρυν. σελ. 630.

Πρωτόμισθος, ὁ, ἡ, ον (μισθός). Ὁ κατὰ πρῶτον ἑαυτὸν μισθωσάμενος, ἢ ὁ πρῶτος ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν· Λυκόφρ.

Πρωτόμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ ἀπολλύμενος. Αἰσχύλ. Πέρ. 558.

*Πρωτομύστης, ου, ὁ (μύστης). Ὁ κατὰ πρώτην φορὰν, ἢ ἤδη κατὰ πρῶτον μυηθείς, διδαχθεὶς τὰ μυστήρια, κατηχηθείς.

Πρωτόνεως, ω, ὁ, ἡ, ων (ναῦς). Ὁ κατὰ πρῶτον πλέων, ἢ ὁ πρώτην φορὰν ἐπιβὰς εἰς τὸ πλοῖον (πρωτοπάξειδος). Σουϊδ.

Πρωτονύμφευτος, ὁ, ἡ, ον· καὶ, πρωτόνυμφος, ὁ, ἡ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ νυμφευθείς, ὁ κατὰ πρῶτον νυμφίος γεγονώς· ἀντίκειται τῷ παρ' ἡμῖν «Δευτερόνυμφος· «Γυνὴ πρωτονύμευτος· ἢ πρὸ μικροῦ νυμφευθεῖσα, ὑπαιθρευθεῖσα ταὐτὸν τῷ, Νεόνυμφος.

Πρωτοπαγής, ές, ὁ, ἡ, ες (πήγνυμι). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου παγείς, συντεθείς, ποιηθείς· κατασκευασθείς, Ἰλ. Ε. 194. «Δίφρος πρωτοπαγείων· πρῶτος πεπηγότος, νεοκατασκεύαστος. Ω. 267. «Λυκίην ··· κελὴν πρωτοπαγέα· καινὴν, καινοῖσιν, νεωστὶ κατεσκευασμένην· καθόλου· νέος, πρόσφατος, καινός.

Πρωτοπάθεια, ἡ. Τὸ πρῶτον πάθος, ἢ κατὰ πρώτην φορὰν πάθησίς τινος, ἢ τὸ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχειν, ἀλγεῖν, ὀδύνας ἔχειν· ἐκ τοῦ

Πρωτοπαθέω, Μλ. ἤσω. Πρωτοπαθὴς εἰμὶ, κατὰ πρώτην φορὰν πάσχω, ἢ δοκιμάζω πάθοί τι ἐκ τοῦ

Πρωτοπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές· καὶ Ἐπίρ —πάθως (πάσχω, πάθος). Ὁ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχων, ἢ κατὰ πρῶτον πάθος τι αἰσθανόμενος, δοκιμάζων.

Πρωτοπέλας, ὁ (πέλη). Ὁ πρῶτος παλαιστής. Διον. Κάτ. οβ'. 22. ἀμφ.

Πρωτοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὁ πρῶτος πατὴρ· ἀντὶ τοῦ, προπάτωρ· ἀμφ.

Πρωτοπειρία, ἡ, καὶ

Πρωτοπειρίη, ἡ. Πρώτη πεῖρα, ἢ πρώτη δοκιμὴ, ἢ ἐρευνα ἣν κάμνει τις εἴς τι. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πρωτοπείρος, ὁ, ἡ, ον (πεῖρα). Ὁ κατὰ πρῶτον πεῖραν λαμβάνων, ὁ τὴν πρώτην πεῖραν ἔρευναν ἢ δοκιμὴν ἔργου τινὸς ποιῶν, ἀρχόμενος τινὸς, σπαν. εἴ τι· Πολυβ. «Πρωτοπείροι τῆς τέχνης ἑταῖροι· Ἄλκις παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 568. καὶ Ἰατ. Ἀ. Τ. σλ. 600.

Πρωτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλάπτων, ζημίαν προξενῶν· Αἰσχύλ. Ἀγ. 231.

Πρωτοπλαστις, ἡ. Ἡ πρώτη πλάσις, κτίσις, γένεσις· ἢ δημιουργία. Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 120. ἐκ τοῦ

Πρωτόπλαστος, ὁ. Ὁ κατὰ πρῶτον πλασθείς, δημιουργηθείς, παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀδάμ.

Πρωτόπλοος, Ἀττ. πλους, ὁ, ἡ, συν (πλόος). Ὁ κατὰ πρῶτον πλοῦν εἰς τὴν Θάλασσαν, ὁ πρώτην φορὰν θαλασσοπορῶν, ταὐτ. τῷ, πρωτόπλους· παρ' Ὅμ. Ὀδ. Θ, 35 ἠπ. πρωτόπλοια· πρωτοπλόϊδος πρωτοπάξειδος πλοῦ ον· καὶ Ὑπ. «Ναῦς πρωτόπλοιος· πλοῖον, ὃ κατὰ πρῶτον πλέει εἰς τὴν Θάλασσαν, τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν ῥίπτεται εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ ἐκβαίνει ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν ὑπάγει εἰς τόπον τινά· ἔτι καὶ ὁ πλέων πρός τι μέρος, ἐν γένει νέος, πρόσφατος, καινός, καινοῦριος, τρόπ. «Πρωτόπλοος· πρωτόπλοος· παρθένος, ἥτις κατὰ πρῶτον ἐμβαίνει εἰς τὸ τοῦ ἔρωτος πέλαγος. Πλάτ. Ἐπ. 6, ζ. παρὰ Διογ. Λαερ. 3, 81. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἔστιν ἄμφ.

Πρωτόπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ πόλει, ἐν τῇ ὑπαρτείᾳ ἢ πολιτείᾳ ὤν, «Τύχη πρωτόπολις· ἢ πρώτη οὖσα εἰς τὰς πόλεις· ἢ ἡ τὸ πρῶτον δεμέλιον οὖσα τῶν πόλεων. Ησὶ. παρὰ Πλουτάρχ.

Πρωτοπολίτης, ου, ὁ (πόλις). Ὁ πρῶτος καὶ ἐξαίρετος τῶν πολιτῶν πόλεώς τινος, ἢ ἐπικρατείας. Φιλοξ. Γλωσσ

Πρωτοπορεία, ἡ. Τὸ πρῶτον ἢ πρότερον τῶν ἄλλων πορεύεσθαι, τὸ προηγεῖσθαι, ἢ πρώτη ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων πορεία, ἔτι δὲ καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τοῦ στρατοῦ, ταὐτὸν τῷ, προπορεία. L'avant-garde, Γαλλ. παρὰ Πολυβ.

Πρωτοπόρος, ὁ, ἡ, ον (πορεύω) Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων πορευόμενος, ἢ πάγων, πορών, ἢ στρατεύων· ἐξ Ἀθην. γ'. σελ. 589 ὅπερ ἐν Ἀναλέκτ. ἀ σελ. 170 «Πρωτοβλόσκα· ὁ νεωστὶ βλαστήσας, κείτω.

Πρωτοπότμος, εως, ἡ (πότις). Ἡ κατὰ πρῶτον γαμηθεῖσα, ὑπανδρευθεῖσα, ἢ τῆς ἑκείνης ὁ πρῶτος σύζυγος ζῇ· ἔτι παρ' Ἀθην. Σ. 215. καὶ Πολιάδ. γ'. 89. ταὐτὸν τῷ, Ὁμηρικῷ «Νυμφιδίοις ἄλοχοιω· ἢ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη γυνή· παρβλ. πρωτογάμειαις.

Πρωτοπραξία, ἡ (πράττω). Τὸ πρῶτον ἐπαιτεῖν, ἢ εἰσπράττειν ὀφειλομένου ἀργύριου, ἢ πρώτη ἀπαίτησις, ἢ εἰσπραξις τῶν χρεωστουμένων χρημάτων. Ἡσυχ. τὸ κατὰ πρώτην φορὰν ἀπαίτειν, ζητεῖν ἀπὸ τὸν χρεώστην· παρὰ Πλινίῳ Ἐπιστ. Ι. 109. τὸ κρατέρημα ἢ τὰ ἐκείνου ἃ ἔχει ὁ δανειστὴς εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ ἐπὶ κριτηρίου τὰ δανεισθέντα χρήματα, ἢ τὸ ὀφείλομεν ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ αὐτὸ, πρὸς τὰ ἄλλων jus primae exactionis.

Πρωτόῤῥιξος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ τὴν πρώτην ῥίζαν ἢ τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ καταγωγὴν ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Δουκιαν.

Πρωτορρύτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ κατὰ πρῶτον ῥέων, ἢ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ῥέων, ὡς Δυτορρύτος Γαλην.

Πρῶτος, Πρώτη, Πρῶτον, κυρίως ὑπερθετικὸν τῆς, πρό, προτέρως, κατὰ συναίρ. τοῦ πρότατος, ὧδεν Δωρ. πρῶτος, Πᾶς ὅστις ὑπερέχει, ὑπερτερεῖ, ἢ προηγεῖται τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τόπον, τὴν θέσιν, τὴν τάξιν, τὴν συνέχειαν, τὸν χρόνον, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀξίαν, τὸν βαθμὸν ἢ τὴν τιμήν, ὁ καὶ παρ' ἡμῖν λεγόμενος κοιν. πρῶτος, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, ὁ ἐξερευνητέρος, ὁ ἀκριτώτερος, ὁ σημαντικώτερος, ὁ ὑπέρτερος, ἀντίκ. τῷ ὕστατος· ἢ τελευταῖος· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡσιόδ. καὶ Ἡροδ. διὰ δὲ τῆς ἰδίως ἐνν. τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτάκις. τῷ δευτέρῳ, τρίτος, τέταρτος κ. τ. λ. ὡς Ἰλ. Υ, 265. πρῶτ πρώτῳ· αὐτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἔπτα ἔθηκε . . . αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄτυρον κατέθηκε λέβητα . . τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα, κ. ἑφεξῆς ὁμοίως καὶ Ἰλ. Δ, 179. τῷ δὲ ὑστέρῳ αὖτε καὶ σπαν. Ἡν. Θεογ. 84. ὡσαύτ. καὶ τῷ ἐπιρ. ἔπειτα, ἐν Ἰλ. Β, 438. «Ὑπερθυρίδα μὲν πρώτα σχεδὸν ὅλαπτε χύτλη ἐπὶ κορυφῇ· αὐτὰρ ἔπειτα . . Συγκρ. πρότερος ὅπερ ταὐτ. τῷ Λατ. prior, primus. Ἰδίως δὲ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ πληθ. ἀρχ. πρῶτοι συνηθ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ πρόμαχοι, ἐξαιρ. ἐν πρώτοις, ἢ μετὰ πρώτους, ἀντὶ μεταξὺ τῶν πρώτων μαχομένων στρατιωτῶν, ἤτοι ἐν τῇ καὶ ἐμπροσθεν συμπλοκῇ, αὐτόθ. καὶ, ἐνὶ πρώτοισι, Ἡσ. Θεογ. 713. 375. ἔτι καὶ κατὰ πλεονασμ. πρῶτοι πρόμαχοι. Ὀδ. Σ, 379. βλ. οὐδ. δὲ τὰ πρῶτα, ὀλίγοι τὸ πρῶτον τῆς μάχης ἢ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, συνυπακ. τοῦ ἀγῶνος ἢ μάχης· Ἰλ. ὡς μή τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε νεοίμην. Ἰλ. Ψ, 275. ἤτοι, λαβὼν ἐγὼ δὲ νεοίμην. Ἰλ. Ψ, 275. ἤτοι, λαβὼν ἐγὼ τὰ πρῶτα τοῦ ἀγῶνος ἆθλα ἤθελα τὸ φέρει εἰς τὴν σκηνήν μου· σπανίως δὲ, τὰ πρῶτα φέρειν, μετὰ γεν. πράγμ. περὶ οὗ ἴδε Ἰατ. Δ. Π. σελ. 431, 890. καθόλ. δὲ πρωτοβάθμια, ὑπεροχή, προτέρημα, προτίμησις, πρώτη ῥόλλα, πρώτη θέσις τὰ πρῶτα. Ἡροδ. 7, 13. ἤτοι ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φιττον βαθμόν· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ προσώπ. οἱ τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα, τῶν Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Ἡρόδ. 6, 100. 9, 78. αἱ πρῶτοι ἐκ τοῦ Ἐρετρικοῦ, ἐκ τῶν Αἰγινητῶν καὶ ὁ μηχανικὸς ὧν τὰ πρῶτα, Δουκ. αἱ πρῶτοι, ἐν τῶν μηχανικῶν, ἀσκυτ. αἱ πρῶτα τῆς ἀεὶ μοχθηρίας. Ἀριστοφ. Βατρ. 421. αἱ πρὸ ἐμοῦ σχάται, ἡ ἀνορατὴ μοχθηρία, καὶ αἱ πρῶτα τῆς λιμνῆς. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 743 ἢ τοῦ ὁ ἀνώπατος βαθμὸς τῆς πείνης. «Τὸ πρῶτον παρὰ Φιλοσοφ. σὴλοῖ, τὴν πρώτην, ἁπλουστάτην καὶ ἀρχικὴν ὕλην τῶν πραγμάτων, ἄλλως τὰ στοιχεῖα, τὰ καὶ παρ' αὐτοῖς ἀσώματα καλούμενα γ) τὴν πρώτην, ἐπίρ. αὐτὸ κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχὰς· κτοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ κεκτημένους τὴν πρώτην εἶναι. Ἡρόδ. 1, 153. καὶ 3, 134. ὅπου συνηθ. συνυπακ. τὸ ὥραν ἢ χρόν· καὶ Ξεν. — 3) Πρῶτος κατὰ συγκρ. ἐπὶ. ὡς τὸ πρότερος, ἀμπροσθήτερος, πρωιαίτερος. «Ἀλλοίως δὲ πρῶτος ἀκόντιζον Ἰσομενίοικ. Ἰλ. Ν, 502. Σ. 92. συχνάκ. παρὰ μεταγεν. ἐπομένου τοῦ ἤ, ὄρα Wesseling Ἡρόδ. 2, 2. p. 27. Murgr. Συρ. Ἀνν. 1327. Erf. Schaef. Dion. περὶ συνθ. σλ. 228. Oxonn καὶ Pinxter. Λυκούργ. 11, 7. — 4) ὡς ἐπίρ. χρῆται τούτῳ ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. οὐδετ. εἰκ. καὶ πληθ. Πρῶτον, πρῶτα, αὐτὸ κατ' ἀρχὰς, ἐν πρώτοις, πρώτην φορὰν, καὶ αὐτὸ τοῦ πρότερον, προτήτερα, καὶ πρὸ τούτου, ἄλλοτε, πρὶν, ἀσυντ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, ἐξαιρέτως, πρὸ πάντων, ἐξόχως, κυρίως. Ἰλ. Α. 6, 235. 279. 459. Β. 73, 572. Γ. 330. Δ. 17, 19. καὶ ἄλλ. κοῦ· β) ἐπίσης πολλάκ. εὑρῆται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ, τοπρῶτον, τοπρῶτα ὡς ἐπίρ. ταυτοσημ. τῷ, πρῶτον, πρῶτα, ὅπερ συνεχ. ἐπαιτᾶται ἐν τῇ τοῦ Οὐολφίου Ὀδυσσείᾳ καὶ ἀγνῳρ. τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα· ἄλλα, κατὰ Παυσάνιον, ἡ ἔνωτις τοῦ ἄρθρου μετὰ τοῦ, πρῶτον καὶ πρῶτα, ὡς καὶ ταῦτο, τοπρὸν κ. τ. τ. δὲν φαίνεται ἄνευ λόγου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πρωτοτυπότερα, ὅτι ὡς ἐκ τῆς διαφόρου γραφῆς πολλάκις προϋπάρουσι σημασίαι αἰτίαις εὐσιωπῶς διαφόρους ἀλλήλων· παραβλ. Βατρ. Ἀριστοφ. Βατρ. 421. Wolf. πρόλεγ. Ἰλ. σελ. LXII. Schaef. Σοφ. γ) πρωτιστα, μᾶλλα ἐνωρίς, παρέκειρα πρὸ, τοῦ ὁρισμένου καιροῦ, ὡς ἐν ἄρα καὶ σοὶ πρώτα παρασταίησαι ἐμέλλε Μοῖρ' ὀλοή· Ὀδ. Ω, 28. ἐμέλλεν ἡ φθοροποιὸς Μοῖρα νὰ σὲ ἀρπάσῃ τόσον παρέκειρα ἀπὸ τὸν βίον· δ) μετὰ τὸν ἄνωρ. Ἀντ. καὶ μετὰ τὸ ἐπεί, ἐπειδὴ παρ' μεταγεν. τέ, πρῶτον καὶ τοπρῶτον ὀψὲ, ἄνωρ, ὡς ἐν Ὀδ. Γ, 320. ἐπεὶ τοπρῶτον ἐγείρατο παῖδ' ἀρητείην, καὶ Κ, 328. Ν, 133. Ξ, 467. τὸ δὲ, ἐπεὶ τε καὶ πρῶτοι, ἔστι τῶν. τῷ λατ. Simul ac, εὐθὺς ὅτε κατὰ πρῶτον, ἐρώτως ὅτε ἐν τῷ ἅμα ὡς ἐπὶ ἐκεῖ πρῶτον κελεύσῃ· σύεργέ νῆα· Ὀδ. Λ. 116. ὁμοίως καὶ τό, ἦλθ' ἐς πρῶτα. Ἡσ. ἔργ. 600. ὅπως πρῶτα, Θεογ. 156. — Οἱ Ἀντ. κατ' ἐξοχ. οἱ Φιλόσοφοι μεταχειρίζ. καὶ τὸ Ἐπίρ πρῶτος, ὡς πρῶτος ψυχρὸς Πλουτάρχ. ἤτοι ἡ ὕλη, ἢ ἡ φύσις τοῦ ψυχροῦ· παρ' Ὅμ. δὲ οὐχ' εὑρῆται εὐδαμοῦ, Lob. Φρυν. σλ. 311. σημειωτέον δὲ ἐν γένει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχ. ἐλαμβάνετο συνεχέστερ. τὸ Ἐπίρ. ὡς Ἐπίρ. ὅπερ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν ὁμιλουμένῃ γλώσσῃ ὡς ἐπὶ πολὺ συμβαίνει. Πολλάκ. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' ἄλλοις ἐπαινεῖται ἡ σημασ. τοῦ Ἐπίρ ἢ τοῦ ἐπίρ. διὰ τοῦ προηγ. κολὺ, εἰ οὗ ἐξηγεῖτ. ἡ ἀρχικὴ ὑπάρξ. σημασ. τῆς λέξεως· Ἐκτὸς δὲ σχηματίζ. ἄπ. καὶ συγκρ. πρότερος, καὶ ὑπερλ. πρώτιστος, ὅπερ ἴδε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Πρωτοσέληνος, ὁ, ἡ, ον (σελήνη). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ σελήνῃ ἢ ἐν τῷ μηνί· id. ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ νεομηνιακοῦ μηνός. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Φ.

Πρωτοσπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ κατὰ πρῶτον σπείρων ἢ γεννῶν, πρωτογόνος· καὶ

Πρωτόσπορος, ὁ, ἡ, ον παθ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐσπαρμένος, βλαστηθείς, γεγενημένος, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων σπαρείς, πρωτογέννητος.

* Πρωτοστάκτος, ὁ, ἡ, ον (στάζω). Ὁ πρῶτος στάζων, ὁ κατὰ πρῶτον ἀποσταλάζων· πρωτόσταικτος κονίαι.

Πρωτοστασία, ἡ. Ἡ πρώτη στάσις, ὁ πρῶτος βαθμός, τὸ πρωτεῖον, τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἵστασθαι. Γλωσσ. Συεφ. ἐκ τοῦ

Πρωτοστατέω, ὦ, Μλ. ήσω. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, σειρᾷ, ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἵσταμαι· ἐκ τοῦ

Πρωτοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ πρῶτος, ἢ ἐμπροσθεν πρὸ τῶν ἄλλων στεκόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἑστάμενος, ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος, ὅθεν, οἱ πρωτοστάται, οἱ σχηματίζοντες τὰς πρώτας σειρὰς ἢ παρατάξεις ἑνὸς τάγματος ἐν καιρῷ μάχης· καὶ ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγός, ἡγεμών. Ξενοφ. Κυρουπ. γ. 5.

Πρωτόσφαστος, ὁ, ἡ, ον (σφάττω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων σφαγείς, φονευθείς.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ, τὸ δικαίωμα τῆς πρωτογενείας ἢ τοῦ πρωτογεννήτου υἱοῦ· Ο. Primogenitura. Ἰταλ.

Πρωτοτοκεύω, Μλ. εύσω (τοκεύς). Μεταδίδω, ἀποκέμω τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοτοκίας, παρὰ τοῖς Ο'.

* Πρωτοτοκέω, Μλ. ήσω (πρωτοτόκος). Πρῶτος, ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτω, γεννῶ· ὅθεν

Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτων, γεννῶν, ἢ γεννήσας Ἰλ. Ρ. 5. «Μήτηρ πρωτοτόκεια· πρώτως τεκοῦσα, πρώτην φορὰν γεννήσασα, καὶ ἐπὶ ζώων. Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, ον· παθ. ταὐτὸν τῷ, πρωτογένητος· ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἁπάντων τεχθείς, γεννηθείς.

Πρωτοτομέω, ὦ, μελ. ήσω Κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τέμνω, κόπτω, ἐκκόπτω ἐκ τοῦ

Πρωτότομος, ὁ, ἡ ον (τέμνω). Ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων τετμημένος, κεκερμένος, ἢ περικεκομμένος.

* Πρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὸν πρῶτον καιρόν, τὸν πρῶτον γόνον, τὸ πρῶτον τέκνον.

Πρωτοτυπία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τοῦ πρωτοτύπου, Εὐστάθ.

Πρωτότυπον, τὸ (τύπτω). Τὸ πρῶτον τύπου ἢ σχῆμα λαβόν, τὸ κατὰ πρώτην φορὰν σχηματισθέν, διατυπωθέν, ὅπερ ἐστὶν ἡ πηγή, ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τύπος μετὰ ταῦτα ἄλλων, καθ' ὃ ὁηλ. σχηματίζονται καὶ μορφοῦνται κατ' εἰκόνα αὐτοῦ ἄλλα, ἀρχικὴ εἰκών, Original modele. 2) παρὰ Γραμμ. Ῥίζα, ἀρχή, πηγὴ λεξεώς τινος, ἀρχικὴ λέξις, ἀφ' ἧς σχηματίζονται μετὰ ταῦτα καὶ παράγονται ἄλλαι πολλαὶ λέξεις. ἀντικ. τῷ παράγωγον. ὡς φ. Ἕλλην, ἔστι τὸ πρωτότυπον ἐξ οὗ γίνεται τὸ παράγωγον ἑλληνικός· ἔστι δὲ κυρ. Οὐδέτερον ἐκ τοῦ

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπτω) καὶ Ἐπίρ — τύπος, ταὐτὸν τῷ Ἀρχέτυπος, ἀρχικός, ὁ χρησιμεύων ὡς πρωτότυπον, ὡς πρωτότυπα, ἢ ὁ τῶν πρώτων τύπων ἔχων· original

Πρωτοΰπνιον, (ὕπνος). Ὁ πρῶτος ὕπνος, τὸν ὁποῖον ἐπέρασέ τις ἀφ' οὗ ἀποκοιμηθῇ ἢ τὴ ἀρχὴ τοῦ ὕπνου· ἔστι δὲ ἀμφ.

Πρωτουργός, ὁ, ἡ, ὀν (ἔργον). Ὁ πρῶτος ἐργαζόμενός τι, ἢ κατασκευάζων, ὁ πρῶτος ἐργάτης, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐποίησεν ἔργον τι· καὶ ὁ πρῶτος δημιουργὸς καὶ κτίστης· ὁ πρωταίτιος. Πλάτ.

Πρωτοφανής, ὁ, ἡ, ές, (φαὸς). Ὁ ὢν εἷς τὸ πρῶτον αὐτοῦ φῶς, ἢ ὁ κατὰ πρῶτον φάντων «Σελήνη πρωτοφανὴς» ἢ νέα σελήνη. Σουϊδ. ἐν Λ. Σελῆναι, ὅπου ἡμάρτημ. Πρωτοφανοῦς, κεῖται.

Πρωτοφάνεια, ἡ. Ἡ πρώτη ἐμφάνεια, ἐμφάνισις· ἐκ τοῦ

Πρωτοφανής, ἐος, ὁ, ἡ ἐς (φαίνομαι). Ὅστις κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαίνεται, ὁ πρῶτος φανείς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἔτι καί, Πρωτοφανήσιμος, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν Ὀπωρῶν, ὅσαι πρὸ τῶν ἄλλων φαίνονται ὧριμοι· ἔτι δὲ, κατὰ πρῶτον ὁρατός.

Πρωτοφόνας, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). Ὁ πρῶτος φονεύων. Ἐκκλησ.

Πρωτοφορέω, ὦ, Μ. ήτω (φέρω). Κατὰ πρῶτον φέρω, βαστάζω, ἢ φέρω τοὺς πρώτους καρποὺς, ἐπὶ φυτῶν· ἔνθ. δὲ φέρω πρότερον τὰ τοῦ πολέμου σημεῖα παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. σελ. 565. ὅπου κατὰ τύπας κεῖται ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, Προθοφορέω, ἢ Θαλλοφορέω· ὅθεν

Πρωτοφόρημα, τὸ. Ὁ πρῶτος καρπὸς, τὸν ὁποῖον φέρει ἡ γῆ. Λογγ. 3, 8.

Πρωτοφυής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ κατὰ πρῶτον φυσὶς, γεννηθείς, ὕπαρξιν λαβών, βλαστήσας, ἢ γενόμενος, Ἀπολλ. ἀργ. γ'. 851.

Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φύω). Ταὐτὸν τῷ, Πρωτοφυής. Ἐπιγράμ. καὶ ὁ κατὰ πρῶτον φυτευθεὶς ἢ περυτεμές.

Πρωτόχνοος, καὶ Ἀπτ. κατὰ συναλ. Πρωτόχνους, ὁ, ἡ, ουν (χνόος), τὸν πρῶτον χνοῦν (τὸ πρῶτον χνούδιον εἰς τὰ γένεια) ἔχων, ὁ κατὰ πρῶτον ἡβῶν. Λουκ.

Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ πρῶτος κατὰ τοὺς χρόνους, ἢ ὁ ἐκ τῶν πρώτων, ἀρχαιοτάτων χρόνων ὤν, primaevus Γλωσσ.

Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, ον (χέω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ κεχυμένος, ὁ ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον χύνων, ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ἐκχεόμενος, ῥεῖαν, τρέχων. «Οἶνος πρωτόχυτος.» Ἀνθολογ.

* Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄν. μιᾶς τῶν Νηρηΐδων. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 243, 248.

Πρώτιος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Πρῶτος. Κατ' ἀρχὰς κατὰ πρώτην φορὰν, ἀπ' ἀρχῆς, ἀρχαίως πρῶτα, ἐξ ἑαυτοῦ, φύσει, οὐ κατὰ συμβεβηκός, ἐξ ἰδίας φύσεως, κατὰ πρῶτον λόγον, κυρίως, ἢ ἁπλῶς καὶ κυρίως· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰδίως, πρὸ τῶν ἁπάντων, ἄλλων, κ. τ. τ. ἴδε ἐν λέξ. Πρῶτος «Πρώτως ἔχειν» ἀντὶ τοῦ, Πρωτεύειν. Πλάτ.

* Πρωΰδῶν, κατὰ συναλ. ἀντὶ προαυδῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 559. ἴτως τὸ πρῶτον ἀπαντ. παραγ. τοιαῦτ. συναιρ.

Πρώων, ονος, ὁ· συναιρ. τύπ. ἐπ. ταὐτὸν τῷ, Πρώϊν, καὶ, Πρηών· ὅπερ ἴδε Ἰλιάδ. Μ. 282.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Τ.

* Πταλήν, ῆς, ἡ, ἀόρ. β'. εὐκτ. τοῦ ἵπταμαι.

Πταίρω, μελ. πταρῶ, ἀόριστ. ἀ. ἔπταρα, συνηθ. ἀόρ. β'. ἔπταρον Πτάρνυμαι· πταρνίζομαι, πταρμὸν ἐκβάλλω ἐν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 541. «Τηλέμαχος δὲ μεγ' ἔπταρεν, ὅπου ἐκλαμβάνεται τὸ πταίρειν ἐπὶ καλοῦ σημείου, ὡς αἴσιος οἰωνός, παράβλ. καὶ στίχ. 545. Ἡσ. 6, 107. τραπ. ἐπὶ λύχνου, ἢ κηροῦ ὅτε κάμνει συριγμόν τινα, ἀκπατὸν μικρούς σπινθῆρας. σπινθηρίζω· ἐπ. 51. Οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο μᾶλλον τῷ τύπ. πτάρνυμαι· ὅπερ ἴδε

Πταῖσμα, τὸ (πταίω). Πρόσκομμα, παράπτωμα, πρόκρουσις, καὶ ἐντεῦθ. παρόραμα, λάθος, σφάλμα, ἀτύχημα, ἢ δυστύχημα, ἀτυχία, δυστυχία, βλάβη, ἀπώλεια, ὄλεθρος, φθορά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφανισμός· πταῖσμα ...πρὸς τὸν Πέρσην,» Ἡρόδ. 7, 149. Δημοσθ. ὕβεν

Πταισμάτιον, τό ὑποκ. τοῦ πταῖσμα. (ε) καὶ

* Πταίστης, ου, ὁ, ἡ. Ὁ πταίσας, ὁ προτρούσας, ὁ πράξας σφάλμα τι ἢ ἁμάρτημα, καὶ ὁ ὑποδύνος· ἀμφ.

Πταίω, μέλ. πταίσω, παθητ. παρακ ἔπταισμαι, μεταβ. Κάμω τινὰ νὰ κτυπήσῃ πρός, νὰ προσκρούσῃ, νὰ σκοντάψῃ, ἢ νὰ πέσῃ, ἢ νὰ γλυστρήσῃ. ...πτ. τινὰ τῆς ἐλπίδος «Ἡρωδιαν. τροπ. αὐτὸ κάμω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα, νὰ ἐλπίσῃ εἰς μάτην. 2) συνῃθ. Οὐδ. κτυπῶ πρός, σκοντάπτω «Πρὸς τὸν λίθον πταίειν» προσπαίουσιν, ...πτόν Πόδα» (καθὼς ἡ Παροιμία λέγει· «Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν»). ὁ αὐτὸ, «Κρούειν, κτυπᾶν τὸν πόδα πρὸς τὸν ἴδιον λίθον» ὕβεν καθόλ. προσβάλλω, προτκόπτω, προστρούω, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω, καὶ τροπ. ἀτυχῶ, ἀτυχῶ, εἰς βλάβην καὶ ἀτυχίαν καταπίπτω, λαμβάνω· ἀτυχὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι· Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. κ. 15. «Εὐτυχοῦντα — πταίσαντα» ὃ ἐστὶ, ἀτυχήσαντα· καὶ, πταίειν τῇ διανοίᾳ» Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 160. D. ἀντὶ ἀποτυγχάνειν, ἀπατᾶσθαι· ὡσαύτως ἡμὶ περὶ Μαρδονίου πταίσῃ ἡ Ἑλλάς» Ἡρόδτ. 9, 101. μήπως ἡ Ἑλλὰς ἀτυχήσῃ, χαθῇ εἰς τὴν μάχην μετὰ τοῦ Μαρδονίου· καὶ πασ. «Πταίεσθαι τὰ ἐλπιζόμενα αὐτοῖς εἶκοσι,» Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. β'. 15. ἤτοι ἡ ἐλπιζόμενα ἐσυνήθιζε νὰ γένουν ἐναντία, ἢ ἐσυνήθιζον νὰ μὴ ἐπιτυγχάνωσι τὴν ἐλπιζόμενα· καὶ, τὰ πταισθέντα, αὐτὰ τὰ ἀτυχήματα (συγγενετ. μετὰ τοῦ πίπτω, πέπτωκα, πτῶσις, ἴδε Βουττ. Λεξιλ. σελ. 295)

Πταχίς, ίδος, ἡ· ἐξαιρ. ἐπλ. τοῦ Πταξ, ὁ, Δειλία, φόβος, συστολή, εὐλάβεια «Μογερὰν πτάκα» ἐειλίαν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 137. ὅπου πρότερον «Πτῶκα» ἔλεγετο· ὕβεν

* Πταισμός, ὁ, ταυτ. τῇ παλαιᾷ Γλωσσ.

Πτακορέω, (ὦρη) ταὐτὸν τῷ, πτήσσω, πτώσσω· ἐκ τοῦ πτάξ. ὁ Ἡσύχιος ἔχει καὶ, πτωὼν, κατεστηγμένα, ὅπου ἴσως πρέπει νὰ λέγηται, πτακτά.

* Πτέμενος, ένη, ενον· μετοχ. ἀόρ. τοῦ πτάμαι. Ἰλ.

* Πτάξ, ακός, ὁ, ἡ (πτήσσω, πτώσσω). Δειλός, φοβητσάρης, συνεστελμένος, εὐλαβούμενος (τὸ ἄλφα ἔστι κατὰ Δρέκεντα σελ. 19, 14, 80, 22. μακρὸν μόνον δὲ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 141. αὔρηται εἰς τὸν Αἴαν πτάκτον ἢ πρώτη συλ. βραχεῖα πρὸς διαστολ. τοῦ ἐπλ.)

* Πτᾶνός, Δωρ. ἀντὶ πτηνός.

Πταρμική, ἡ. Εἶδος φυτοῦ δύναμιν ἔχον τοῦ ἀναιρεῖν τὸν πταρμόν. Διοσκορίδ. β'. 192. «Ἔχει δὲ ἡ Πταρμικὴ ἐπ' ἄκρῳ καρύλλιον μικρὸν, περιφερὲς, ὅμοιον κατὰ τὴν ὄσμὴν, ἀρωματικὸν πταρμόν, ὅθεν καὶ ὀνόμασται «Achillea ptarmica, Λιν. ἐκ τοῦ

* Πταρμικός, ἡ, όν. Ὁ πταρνιζόμενος, ὁ προδρομὸς πταρνιζόμενος. 2) Ἐνεργ. Ὁ διεγείρων τὸν πταρνισμὸν, ἢ ὁ πρὸς τὸ πταρνίζεσθαι ἐπιτήδειος.

Πταρμός, ὁ (πταίρω). Τὸ πτάρνεσθαι, πταρνίζεσθαι, πτάρνισμα Ἱπποκράτ. Ἀφορ. «Πταρμὸς γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ ὑγραινομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ· ὑπάρχειται γὰρ ὁ ἀὴρ ὁ ἐνέων (διὰ τῶν μυκτήρων) ἔξω, φησὶ δὲ, ὅτι διὰ στενοῦ αὐτῷ ἡ διέξοδός ἐστι·» ὥρα περὶ τούτων καὶ τῶν Γαληνοῦ εἰς τὸ τούτου ὑπόμνημα.

Πτάρνυμαι, μελ. πταρήσομαι. Ἀπαρ. αὐδετ. Πταρμὸν ποιῶ, πταρνίζομαι, ἢ φταρμίζομαι· ἐξ οὗ τὸ Λατ. sternuo, sternuto. «Οἱ δήγοντες τοὺς μυκτῆρας λαπτῷ κόρεσι πτάρνυνται» Ξεν. ἀναβ. γ'. β'. 5. «Ταῦτα λέγοντες αὐτοῦ πτάρνυνται· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν Θεόν.» Οἱ παλαιοὶ ἐθεώρουν τὸν Πταρμὸν μετά τινος δεισιδαιμονικῆς πρεσοχῆς ὡς οἰωνόν τινα ἢ σημεῖον προτελωτικὸν καλοῦ ἢ κακοῦ, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ (ἐν Ὀδυσ. Γ.) «Ὄρνις γὰρ ποτε ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ ὁ Πτερνισμὸς, ἐπεὶ καὶ ἡ κεφαλὴ τιμία, ἐξ ἧς τὸ τοιοῦτον σύμβολον· διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων· καὶ τὴν αἰτίαν λέγουσιν οἱ σοφοὶ ἐν οἷς καὶ Ἀριστοτέλης» ἐν Προβλ. λγ'. 7. καὶ 11. «Τὸν πταρμὸν Θεὸν ἡγούμεθα» καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Ξενοφῶντι οἱ στρατιῶται, ὅταν ἐπάρῃ τις προσευχήσηται τὸν Θεόν. Τοιοῦται παρατηρήσεις γίνονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιστα λέγουσι ὅτι συμβαίνει ὁ Πταρμὸς, ὅταν τις μακρὰν ὡς ὁμιλῇ περίτινος, ἢ ἐνθυμῆται τὸν πταρόμενον. Ἄλλοι δὲ ἐνόμιζον τὸν Πταρμὸν ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας τινός, ἀφ' ὁ καὶ ἐπαρώνουν μετ' εὐχῆς εἰς τὸν πταρσάμενον ΖΗΘΙ, ἢ ΖΗΤ ΣΩΣΟΝ, ὡς ἐτηλοῦται ἀπό τινος Ἐπιγράμματος (Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. β'. κεφ. 13. 11.)

«Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ὅταν πταρῇ, εὖ γὰρ ἀεύει τῆς ῥινὸς· πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.»

ὅρα ἔτι περὶ τούτου τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου ἐν Εἰδ. ιη. στίχ. 16. καὶ ἐν ζ'. στίχ. 96. καὶ Ἀριστοφάνη. ἐν β'. Ἐκκλησ. 5. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πλίνιον Histor. natur. κή. 2. Morin. Tom. 4. τῶν Memoires dell' Academie des Inscript. σελ. 325. ἐν τῇ ἀναζητήσει τοῦ ζητήματος· Pourquoi on fait des souhaites en faveur de ceux, qui eternuent· καὶ Wieland, Geschichte der Formel, Gotthelf dir! bey Niesen. Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνῃθεια παραλαβοῦσα ἐπιρωσεῖ πρὸς τὸν πταρνόμενον. Ὑγεία σοι, Ὑγίεινε.

* Πταρτικός, ἡ, όν, = πταρμικός.

* Πτάτο, Ἐκ. γ'. πρόσ. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἐκ τοῦ πέτομαι, ἀντὶ ἔπτατο. Ἰλ. (ε)

ΠΤΑΩ, ἄχρηστ. ἐνεστ. χρησιμ. ὡς ῥίζα τοῦ πτῆμι, ἵπτημι, πτήσω, ἐξ οὗ, Πέπτηκα· παρακείμ. Πεπτηώς, καὶ Πεπτηώς· ἀορ. ἐπτάμην

Πτέλαι, ὁ, Σὺς, ἀγριόχοιρος, κάπρος· παρὰ Λυκόφρ. 833. «Κρατῆρι λευκῷ τὸν ποτ' ἐκπαγλοῦντα πτέλας» ἄλλως δὲ καὶ, Πτέλος, λέγεται, καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Πτελέας.

Πτελέα, ἡ. Ἰων. πτελέη. Εἶδος μεγάλου δένδρου ἀείφυλλου γνωστοῦ καὶ ἐν τῇ συνῃθείᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Φτελιά. Ulmus campestris, Λιν. Γαλ. Orme ...περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι» Ἰλ. Ζ, 419. καὶ Φ, 242, 350. Ἡσ. Ἔργ. 437. 2) Πτελέα, τόπος εἰς ἢ χώρα εἰνάφυτος ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ, ἢ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἢ ἐν Θετταλίᾳ, ἐξ ἧς καὶ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος, Θεοφρ. 7, 65.

Πτελέεινος, είνη, εινον (πτελέα). Ὁ ἐκ πτελέας κατεσκευασμένος· ὁ ἐκ τοῦ ξύλου αὐτῆς ἐξειργασμένος.

* Πτελεός, ἡ (πτελέα). Ὀνομ. Ῥώρ. διαφόρων πέλεων. Ὁ Ὅμ. ἀναφέρει μίαν ἐν τῇ Ἠλιάδι, καὶ ἄλλην ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλ. Β, 594, 698.

Πτελεώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας ὤν, ὅμοιος τῇ πτελέᾳ.

Πτελεών, ῶνος, ὁ (πτελέα). Τόπος περικτεὶς πτελῶν, ἢ ὅσος ἐκ πτελεῶν

Πτεόν, τό. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Πτύον. Εὐστάθ.

* Πτερέλαος, ὁ, καὶ Δωρ. Πτερέλας, ἀρτ. κύρ. Ὁ αὐτ.

Πτερέω, Ἐπίρ. (πτερόν). Ταχυπτέρως, ὀξέως, ταχέως ὡς ἂν μὲ πτερὰ· ἀμφ.

Πτέρεινος, ὁ, ἡ· καὶ ίνη, ινον (πτερόν). Ἐκ πτερῶν ὢν ἢ ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένος. «Ῥιπὶς πτερίνα.» Ἐπιγρ. ῥιπίδι, ἤτοι ἀνεμιστῆρι ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένου, ὅπερ τε πάλαι ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας τῶν οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Πτερούρος 2) Πτερωτὸς, ὁ ἔχων πτερὰ, ἢ μὲ πτερὰ ἐφωδιασμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 900.

Πτέρις, ιδος, ἡ (πτερόν). Εἶδος φυτοῦ ἢ λυχάνου τὰ φύλλα ὡς πτερὰ ἔχει, τὸ ἐν τῷ συνηθείᾳ γνωστὸν διά τον, Πτέρη, ἢ Φτέρη, Pteris aquilina, Λιν. Θεόκριτ. Εἰδ. γ'. ιε. «Καὶ τὰν πτέριν ἁ τὺ νικάσᾳ» ὅπου ὁ Σχολ. λέγει· «Πτέρις δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοειδεσμένῳ, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ πλείονος ἐγένοντο τῶν ὀρνίθων διὰ τὴν μαλακότητα ——— καλεῖται δὲ καὶ Βλιγκρὸν» ἢ γράφει πτερίς. ἔστιν ἡμαρτ. διότι ἡ οἰκ. ἔστι πτερίς.

Πτέρισμα, τό· καὶ ἄλλως Πτέρυσμα, ἡ, Πτερύγισμα Τὸ διὰ τῶν πτερῶν πέτασμα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸ κίνημα, τίναγμα τῶν πτερῶν εἰς τὸ πέτασθαι. Λογγίν. λείφ. γ', 5.

Πτέρνα, ἡ, καὶ πτέρνη. Τὸ ὀπίσθιον καὶ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς τραχὺ μέρος κοιν. φτέρα, Ὅμ. Χ. 397. ἐξαίρ. δὲ τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ ἐποῖον εἶναι ἀνωθεν τοῦ σφυροῦ, ὅπου εὑρίσκεται τὸ λεπτότερον ὀστοῦν, ἄλλως καὶ ἀστράγαλος, 2) Μεταφ. δὲ καὶ πᾶν κατώτατον μέρος σώματός τινος, οἷον βάσις, θεμέλιον πόλεως, πυθμὴν, π. χ. τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ γῆν, τὸ ἔσχατα καὶ κατωτάτω μέρη τῶν ὀρέων, τοῦ ἱστοῦ τὸ κάτω μέρος τὸ ἐμπίπτον εἰς τὸν λημέα, κ. τ. τ. ἔτι καὶ τὰ πέλματα αἱ, πατοῦσαι τοῦ σκιναλίωνος. 3) ἀντὶ τοῦ, Πέρνα (ὡς καὶ τὸ Πτόλεμος, ἀντὶ τοῦ Πόλεμος) Βωθὴ, χειρομάχη· ὕβεν

Πτερνίζω, μέλ. ίσω. Λακτίζω, κτυπῶ, ὡς μὲ τὴν πτέρναν, καὶ μετὰ τοῦ εἰς αὐτὴν περιφημένου κέντρου, κεντρίζω, (συμβλίζω μετὰ μαχομένους). 2) Ὑποσκελίζω, σφάλλω καταβάλλω πεδαλόω τοὺς πόδας τινὸς, καὶ διὰ τῶν πίπτω, ἢ πεδάλόω τινὰ, ὅταν τρέχῃ. «Πτέρνᾳ τοὺς συνδρόμους προσπαίειν ὁμοῦ καὶ πίπτειν μηχανωμένους» ὕβεν Μεταφορ. ἀπατεωνίζομαι, συναρπάζω, Γέν. κγ'. 36 3) βάλλω νέα πέλματα, νέα πατοῦσαι εἰς παλαιὰ παπούτσια ἤτοι διορθόω αὐτὰ ὑποκάτωθεν.

Πτέρνιξ, ικος ὁ (πτέρνα). Ὁ μεταίτατος καὶ κύριος καυλὸς τῆς Κάκτου ἤτοι τῆς Κιόρας ἀγκινάρας, παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τούτου δὲ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Τέρνιξ καὶ Στέρνιξ.

Πτερνίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Πτέρνα.

Πτερνίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ Πτέρνα· βάσις, πυθμὴν τῆς λαπάδνης, ἢ τὰ πυθμένια τῶν ἱστρικῶν λεκανίδων.

* Πτέρνις, ἡ Πέρνης, ὁ. Εἶδος ἱέρακος. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 36. ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Πέρνις,» καὶ, «Μέρμνις, τρίορχος.»

Πτερνισμός, ὁ (πτερνίζω). Ὑποσκελισμός, κτύπημα ἢ ὤθησις διὰ τῆς πτέρνης, διὰ τοῦ ποδός, λακτισμός. Μεταφορ. Δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή. Ο'.

Πτερνιστήρ, ῆρος· ὁ καὶ

* Πτερνιστής, οῦ, ὁ (πτερνίζω). Ὁ πτερνίζων, ὅστις πτερνίζει, λακτίζει, ὑποσκελίζει, ἢ κτυπᾷ μετὰ τῆς πτέρνης.

Πτερνοβατέω, ῶ μελ. ήσω. Βαδίζω, περιπατῶ διὰ τῆς πτέρνης ἢ πατῶν ἐπὶ τῆς πτέρνης πορεύομαι· ὕβεν

Πτερνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω) Ὁ ἐπὶ τῆς πτέρνης βαδίζων, πατῶν. 2) Ἰατρικῆς τις ἐπίδεσμος. Ἡσύχ.

Πτερνογλύφος, ὁ, ἡ· ὁ (πτέρνα γλύφω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ γλύφων, κειλαλίαν, καταστρώμων τὴν κοιλίην, τὰ χειρομέρια, Ἠωμ. ἐπιθ. τῶν μυῶν, Βατραχμ. 222 παραβλ. πτεριστρώστης. (μ)

Πτερονοσπέω, ὦ (κόπτω) Κόπτω, κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὴν πτέρναν· εἰ περίπτασις δὲ ἐν θεάτρῳ, ἵνα κοταπτήσῃ ἀλαπτηθείσι τινὰ ὑποκριτήν. Πολυδ. β'. καὶ δ'. 19. «Πτερονοσπεῖν, τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἐπύλλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπόταν τινὰ διορθῶσιν, ἢ ἐκβάλλωσιν, καθὰ ἐν τοῖς σημερινοῖς θεάτροις σφυρίζουσιν οἱ θεαταὶ ὅτε θέλουν νὰ δείξωσι τὴν δυσαρέσκειάν των πρὸς ἀνεπιτήδειον ὑποκριτήν.

Πτερονοσπίς, ἡ (πτέρνα, κοπτω) χλευαστ. ἐπιθ. παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 241. παρασιτον τινός, ἴσως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πτερνοφάγος.

Πτερνοτρίπτης, ου, ὁ (πτέρνα, τρύω). Ὁ τρυχῶν τὰς πτέρνας, ἤτοι τὰς τσαπίτσας, τὰ χειρομέρια, ἀστεῖον ἐπιθ. τῶν μυῶν Ὁμ. Βατραχομ. 89.

Πτερνοφάγος, ὁ, (πτέρνα φαγεῖν) ταὐτὸν τῷ, Πτεριστρικτής. Βατραχομ. 224.

Πτεροβαίμων, ὁ, ἡ (πτερὸν, βαίνω). Ὁ μετὰ πτερῶν βαίνων, περιτρώμενος, ἢ ὁ διὰ τῶν ἰστίων, παρὰ τοῖς κυβερνήταις, πλέων, ἐπὶ πλοίων.

Πτεροδόνητος, ὁ, ἡ, ον (δονέω). Ὁ δονούμενος, κουνόμενος ἢ στρεφόμενος, μετὰ πτερῶν ἢ ἱστίων, Ἀριστοτ. Ὀρ. 1377, 13ϙ0.

Πτεροδρομέω, ὦ (δρόμος). Πτεροδρόμοις αἴρω, διὰ πτερῶν κινοῦμαι, τρέχω, ἢ φέρομαι ἐπὶ τῶν πτερῶν.

Πτεροδρομία, ἡ (δρόμος). Τὸ τρέχειν διὰ πτερῶν, κυρίως ἐπὶ κεκτημένων πτηνῶν, καὶ ταχεῖα, βαιὰ κίνησις.

Πτεροδρόμος, ὁ, ἡ, ον. Ταὐτὸν τῷ, πτεροδρόμων.

Πτεροείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ἐνδεδυμένος μετὰ πτερῶν, ἢ πτερύγων, ὁ πτερὰ ἀντὶ εἱμάτων, φορεμάτων ἔχων.

Πτερόεις, εσσα, εν (πτερὸν). Ἐπτερωμένος ἢ πτερωτὸς, ὁ πτερὰ ἔχων, ὁ διὰ πτερῶν διεκόμενος ἢ ἱπτάμενος. «Ἰοὶ πτερόεντες» Ἰλ. Π. 775. ὅτου βέλη πτερωτὰ, ἀκίδι κατὰ ἄνω ἀρτυ εἶχον προστρωμωμένα πτερὰ, «σαύτας καὶ κατερέντας ἑστοῦν, Ἰλ. Ε. 171. «Λαιαπὶά τε, πτερόεντα Ε. 453. «Πτερόεις ἀγασσοι», Πινδ. Ἰσθ. 7, 63. καὶ «Πτερόεντα αἰετόν». Πυθ. 2, 91. 2) τροπ. ταχὺς, ὀξύλιγρος, κοῦφος, εὐκίνητος, εὐάρμοστος, ἐλαφρὸς, εἰς τάχος φερόμενος, συχνὰ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. οἷς. «Ἔπεα πτερόεντα· πτερωτὰ διὰ τὸ τάχος, οἱ ἐκ τῶν χειλέων ταχέως ἐκπεμπόμενοι λόγοι, «Πτερόεντα πέδιλα» Ἡσ. Ἀσπ. 220. «Πτερόεντα ἴμνια» Πινδ. Ἰσθ. 5, 80. καὶ Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 23. «Θωμὸς πτερόεις ἰάλλων.

Πτερόν, τὸ (πέτομαι, πτάσθαι). Μέρος τοῦ σώματος τῶν πτηνῶν, καὶ τινων ἐντόμων, δι' ὧν πέτονται καὶ κρατοῦνται εἰς τὸν ἀέρα, ἢ δι' ὧν μεταφερόμενα βάλλουσι κουφόνετα τὸν ἀέρα· τὰ λεπίδιον καὶ πτερόν, ἢ πτερὸν, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. α. 5. καὶ γενικ. ἢ πτερυξ, ἤτοι ἡ πλήρης πτέλων ἤτοι χνουδίων κάλαμος, ὅστις καλύπτει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, παύπουλον, ἢ τὸ κοιλάδιον, συχνὰ. παρ' Ὁμ. ὅς τις ὡς ἐπὶ πολὺ χρῆται τῷ πλησ. «Οἰωνοὶ περὶ πτερὰ πάντα βαλόντες» Ἰλ. Δ. 454. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς συμβολὴ τῆς ταχύτητος «Νέες ὠκεῖαι, ὠσεὶ πτερὸν τὸ τύπημα Ὀδ. Β. 36. ἀκλ. νῆες ταχεῖαι ὡς τε πτηνὸν, καὶ ὡς ἑνὸς· πτεροῦ συρμὸ, τὸ κάλαμο τοῦ πτεροῦ. Ἱππογρ. καὶ αἱ ἐκ μεμβράνης πτέρυγες τῆς νυκτερίδος, παρ' Ἡροδτ. 2, 76. ἔτι δὲ καὶ οἱ πρῶτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκφυόμενοι τρίχες, ἰουλοι, Ἱππ. Α. Π. σελ. 773. 2) αὐτὸ τὸ ἰδιον πτηνὸν, τὰ πουλὶ καὶ πᾶν ἐμπτερον ζῷον, Ἀριστφ. Ἱππικρ. 76. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Οἰωνὸς. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 97. «Πιστοὶ πτερόνων πιστὸν Οἰωνὸς, τρομήνυμα γιγνόμενοι διὰ τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων ὡς τὸ, Ὄρνις, augurium, τὸ ἐκ ταύτης προμηνυόμενον εὐτύχημα ἢ δυστύχημα. 3) τὰ πτερὰ τοῦ πλοίου, τὰ ἱστία. τὰ ἄρκεια, ὡς ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. Α. 125. φησὶ «Ἑρμῆ, τοῖ πτερὰ νηυσὶ πέλονται ὠὲ ἐξ ὁμοιώσεως τῶν κώπων τοῖς πτεροῖς. Ὁ δὲ Ἡσ. Ἔργ. 630. ἔχει καὶ «Νῆός πτερὰ καὶἸ Λείψ. 37, 8. παραβλ. πτερόω, ἔτι δὲ καὶ οἱ τροχοὶ, Müller Δυκ. 1072. Voss. Βιργ. Γεωργ. τ. 169. 4) ἡ σειρὰ τῶν στηλῶν ἥτις κεῖται καθ' ἑκάτερα τὰ μέρη τοῦ ναοῦ, ἢ ἡ ἐξ ἑκατέρων τῶν πλευρῶν τοῦ ναοῦ θέσις τῶν στηλῶν παραβλ. περίπτερος, παρὰ δὲ Αἰγυπτ. καὶ αὐταὶ αἱ πλευραὶ, ἢ τὰ πλάγια τείχη τοῦ ναοῦ, παρ' οἷς αἱ τῶν στηλῶν σειραὶ οὐχ ὑπάρχουν ὁ Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. ἑρμηνεύει τὸ πτερὸν, καὶ διὰ τοῦ στέγη τοῦ ναοῦ. «Τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, πτερὰ καὶ σέτους καλοῦσιν, ἔτι καὶ εἴδός τι ἐπάλξεων ἐπὶ τῶν τειχῶν πρὸς διαζεύξεις αὐτῶν. 5) μιρά τις κινητὴ ὕρα σιγηρωμένη, ἢ ζεύγρα πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. 6) πτερὰ Θετταλικὰ, παρ' Ἡλιοδ. 2. σελ. 18. Ἐκδ. Κοραῆ, μακρύς τις μανδύας, ἢ ἐπανωφόριον τῶν Θεσσαλῶν. 7) τροπικώτ. ἡ φυσικὴ ὁρμὴ, ἢ ἡ ὥρα τῆς ψυχῆς, ὅθεν κείρειν τινὶ τὰ πτερὰ, Καλλιμ. Ἐπ. 49, 8. ταυτ. ἐστὶ περιστέλλειν, περιορίζειν, στενοχωρεῖν, ἢ βιάζειν· παραβλ. Πτερυξ.

Πτεροποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποικίλος). Ὁ ποικίλα πτερὰ ἔχων, ἢ ὁ μὲ ποικίλα πτερὰ κεκοσμημένος. Ἀριστφ. Ὄρ. 250, 1598.

Πτεροπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ πτερωτοὺς πόδας ἢ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας ἔχων· ὅθεν τροπ. ταχὺς, ὀξύλιγρος, ταχυκίνητος, ταχύπους. ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀϊσχύλ.

Πτεροῤῥέω, ῶ· καὶ πτεροῤῥοέω μελ. ήσω (ῥέω). Τίπτω, χύνω ἢ πίπτουσι τὸ πτερόμου, μαδοῦται τὰ πτερὰ, Ἀριστφ. Ὄρ. 106. καὶ τροπικ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 284. «Πτεροῤῥεῖν ἐπὶ τοῦ πλουσίου Καλλία, ὅστις ἔχασε τὴν περιουσίαν του, καταναλωσάμενος ὑπὸ τῶν παρασίτων καὶ πορνῶν· ἐντεῦθεν καὶ Φιλόστρατ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. ς'. 36. εἶπε. «Πτεροῤῥυήσας τὸν πλοῦτον, ἀποβαλὼν, χάσας τὸν πλοῦτον ὡς τὸ πτηνὸν ὅταν ῥίπτῃ καὶ χάνῃ τὰ πτερὰ αὐτοῦ. ὄζειν

*Πτεροῤῥύησις, ἡ. Ἡ ἀποβολὴ, τὸ πέσιμον τῶν πτερῶν, τὸ ἐμπέδυμα τῶν πτίλων, τοῦ χνουδίου.

Πτερότης, ἡ (πτερὸν). Τὸ ἔχειν πτερὰ, ἢ πτέρωσις, ἢ ἡ πτίλωσις, χνούδιασμα, σχηματισμὸς, ὡς τὸ, ποδότης.

Πτεροφοίτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ διὰ πτερῶν φοιτῶν, περιενέμενος περιπατῶν, ἢ ὁ ἱπτάμενος, πετῶν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 252. 13. «Τὸν δ' ἤτοι ἵνητε μὲν ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν, Ἀδάματοι δὲ πτέρωτα, διὰ πτεροφοίτου ἀνάγκην» ἐξ Ὁμηρίδων, ὅπερ ὁ Σποβαῖος ὀρθογραφεῖ Heind. καὶ Bekk. προαλλοιτο καὶ ἐν τῷ τοῦ Πλατ. χωρίῳ ὁ Σουΐδας ἀντὶ τούτου ἀνοφέρει ἐκ Δαμασκίου τὸ ἠμαρτημένον «Πτεροφοίτωρα.

Πτεροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ φέρων, ἢ ἔχων πτερὰ, ἢ πτέρυγας, ἐμπτερος, πτερωτὸς ἢ ποτὸς διὰ τῆς ταχυτῆτος «Πτεροφόρον Διὸς βέλος» καλεῖ ὁ Ἀριστφ. ἐν Ὄρν. 1698. τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. 2) παρὰ Ῥωμ. ἐλέγοντο καὶ ταχυδρόμοι ἀγγελιαφόροι οἵτινες ἔφερον καὶ ταχυδρόμοι ἀγγελιαφόροι οἵτινες ἔφερον καὶ εἰς τοὺς Καίσαρας ἐν τάχει πᾶσαν εἴδησιν ἢ εἰς τοὺς Καίσαρας ἐν τάχει πᾶσαν εἴδησιν ἢ ἀγγελίαν. Πλουτ. 3) πτεροφόροι καθ' Ἡσυχ. ἀγγελίαν. Πλουτ. 3) πτεροφόροι καθ' Ἡσυχ. καὶ Φώτ. «Τέλος τι στρατιωτῶν· πτερὰ γὰρ καὶ Φώτ. «Τέλος τι στρατιωτῶν· πτερὰ γὰρ ἐπὶ τῶν προσώπων ἐκφυόμενα τρίχες, ἰουλοι· Ἱππ. Α. Π. σελ. 773. 2) αὐτὸ τὸ ἰδιον πτηνὸν, τὰ πουλὶ καὶ πᾶν ἐμπτερον ζῷον, Ἀριστφ. Ἱππικρ. 76. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Οἰωνὸς. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 97. «Πιστοὶ πτερόνων πιστὸν Οἰωνὸς, τρομήνυμα γιγνόμενοι διὰ τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων ὡς τὸ, Ὄρνις, augurium, τὸ ἐκ ταύτης προμηνυόμενον εὐτύχημα ἢ δυστύχημα. 3) τὰ πτερὰ τοῦ πλοίου, τὰ ἱστία. τὰ ἄρκεια, ὡς ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. Α. 125. φησὶ «Ἑρμῆ, τοῖ πτερὰ νηυσὶ πέλονται ὠὲ ἐξ ὁμοιώσεως τῶν κώπων τοῖς πτεροῖς. Ὁ δὲ Ἡσ. Ἔργ. 630. ἔχει καὶ «Νῆός πτερὰ καὶἸ Λείψ. 37, 8. παραβλ. πτερόω, ἔτι δὲ καὶ οἱ τροχοὶ, Müller Δυκ. 1072. Voss. Βιργ. Γεωργ. τ. 169. 4) ἡ σειρὰ τῶν στηλῶν ἥτις κεῖται καθ' ἑκάτερα τὰ μέρη τοῦ ναοῦ, ἢ ἡ ἐξ ἑκατέρων τῶν πλευρῶν τοῦ ναοῦ θέσις τῶν στηλῶν παραβλ. περίπτερος, παρὰ δὲ Αἰγυπτ. καὶ αὐταὶ αἱ πλευραὶ, ἢ τὰ πλάγια τείχη τοῦ ναοῦ, παρ' οἷς αἱ τῶν στηλῶν σειραὶ οὐχ ὑπάρχουν ὁ Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. ἑρμηνεύει τὸ πτερὸν, καὶ διὰ τοῦ στέγη τοῦ ναοῦ. «Τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, πτερὰ καὶ σέτους καλοῦσιν, ἔτι καὶ εἴδός τι ἐπάλξεων ἐπὶ τῶν τειχῶν πρὸς διαζεύξεις αὐτῶν. 5) μιρά τις κινητὴ ὕρα σιγηρωμένη, ἢ ζεύγρα πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. 6) πτερὰ Θετταλικὰ, παρ' Ἡλιοδ. 2. σελ. 18. Ἐκδ. Κοραῆ, μακρύς τις μανδύας, ἢ ἐπανωφόριον τῶν Θεσσαλῶν. 7) τροπικώτ. ἡ φυσικὴ ὁρμὴ, ἢ ἡ ὥρα τῆς ψυχῆς, ὅθεν κείρειν τινὶ τὰ πτερὰ, Καλλιμ. Ἐπ. 49, 8. ταυτ. ἐστὶ περιστέλλειν, περιορίζειν, στενοχωρεῖν, ἢ βιάζειν· παραβλ. Πτερυξ.

Πτερουγίζω, Μελ. ίσω (πτέρυξ). Τὰς πτέρυγας κινῶ, τινάζω, πτερύσσομαι ὡς οἱ νεοσσοὶ ἢ ὡς τὰ πτηνὰ ὅταν θέλωσι νὰ πετάξωσι. «Πτερυγίσας ἀνέπτατο». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1453. τινάξας, κινήσας τὰ πτερὰ ἐπέταξεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πτερυγίζειν, μηδὲν ἀνύειν· ὅταν γὰρ τὰ μήπω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων, πειράζοντα ἐπιβάλληται καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας, πτερυγίζειν, λέγεται, ἔτι δὲ μὲ τὰς πτέρυγας κτυπᾷ, ἢ κροτῶ, κάμνω κρότον.

Πτερύγιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, πτέρυξ. Μικρὸν πτερὸν. 2) Μεταφορ. τὸ ἐξωτερικώτατον καὶ τελευταῖον μέρος τινὸς ὅλου, ἢ τὸ ἐξηρτημένον ἀπ' ἄλλου τινὸς σώματος· οἷον τὸ ἄκρον τοῦ ῥύμου, τὰ κράσπεδα ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων, τὰ ἄκρα τοῦ πνεύμονος καὶ τοῦ λοβοῦ, καὶ τοῦ ὠτὸς τὸ ἄκρον, καὶ ἔξοχοι τὰ ἐκατέρωθεν, καὶ τῶν ὠμοπλατῶν, καὶ τὰ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀετώματος οἰκοδομῆς τινος. 3) ἔτι πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὁπόταν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τοῦ κανθοῦ σύρεται ὑμήν τις καὶ καλύπτει τὴν ὅρασιν. 4) καὶ τὸ ἐπάνω τῶν ὀνύχων τῆς χειρός, καὶ τῶν ποδῶν αὐξάνον κρέας, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου. Διοσκορ. ἴδε καὶ πτέριομα.

*Πτερύγισμα, τὸ, ἴδε πτέρισμα.

Πτερυγοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἐς (πτέρυξ, εἶδος). Ὁ πτέρυγος εἴδος ἔχων, ὁ ὅμοιος πτέρυγι.

Πτερυγοτόμος, ὁ (τέμνω). Παῦλ. Αἰγ. ς'. 18. Ὁ τὰ πτερύγια τέμνων, ὄργανον χειρουργικὸν δι' οὗ τέμνουσι τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πτερύγια.

Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφόρος, ὁ φέρων ἢ ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερὰ.

Πτερυγόω, ώσω (πτέρυξ). Πτερυγόνω, ἤτοι δίδω πτέρυγας, πτερὰ, καὶ ἐπιταχύνω, κάμνω τι νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν ταχύτητα· καὶ μσν. πτεριώσασιν ἔχειν ἐν ταῖς παρεμβολαῖς οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους, καλοῦνται οὕτω καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερέων τινὲς, Οἵτινες οὗτοι ἐκραύτων πτερωτὰς ῥιπίδας, οὓς οἱ Ῥωμ. Speculatores ἐκάλουν. Κασσιοδ. εἰς Σουετ. Αὐγ. 19.

Πτεροφυέω, ῶ, μελ. ήσω, Φύω, ἀποκτῶ, ἢ ἐκβάλλω πτερὰ, ἐκ τοῦ

Πτεροφυής, έος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ φύων, ἐκβάλλων ἀναδίδων ἢ ἔχων πτερὰ. Πλάτ.

*Πτεροφύησις, ἡ (υ) καὶ

Πτεροφυΐα, ἡ. Γεωπον. Ἡ τῶν πτερῶν φύτρωσις, ἀπόκτησις, ἀνάδοσις, γέννησις.

Πτερόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φύω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341.

Πτεροφύτωρ, ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής.

*Πτεροφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ἴδε πτερόφυτος (υ)

Πτερόω, ῶ, μελ. ώσω (πτερὸν). Πτερὰ προσκολλῶ, προσπήγνυμι, πτερίνω, ἢ μὲ πτερὰ περιβάλλω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ. «Πτερώσαντες τὸ βιβλίον» Ἡροδτ. 8. 128. ἤτοι μὲ πτερὰ περικαλύψαντες τὴν γραφὴν, ὅτι καὶ ἐπὶ πλέον, ἑτοιμάζω αὐτὸ μὲ τὰ πανία καὶ τὰ κωπία διὰ νὰ ἐκπλεύσῃ, ἢ ὑψόνω τὰ πανία πρὸς ἀπόπλουν. «Ναῦς ἐπτερωκυῖα πρὸς τὴν ἐμβολήν» Πελυβ. σ'. 46. καὶ «Τοὺς ταρσοὺς τῶν νηῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας». Πλουταρχ. Ἀντών. ἤτοι ὑψώσας καὶ ἑτοιμάσας πρὸς κωπηλασίαν. 2) τροπικ. ὑψόω, ἐπαίρω τὴν ψυχήν τινος εἰς ἐλπίδας, θάρρους, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, ἐπαιωρῶ, ἐνθαρρύνω, ἐπεγείρω. Πλούτ. πολ. ε. «Πρός τοίνυν τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθύς». παθ. πτεροῦμαι, γίνομαι ἔμπτερος, πτερωτὸς καὶ κατὰ μεταφ. ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιῶμαι ὑπὸ τῶν ἐλπίδων, ἢ ὑπὸ ὁποιουδήποτε πάθους.

Πτερυγίζω, Μελ. ίσω (πτέρυξ). Τὰς πτέρυγας κινῶ, τινάζω, πτερύσσομαι ὡς οἱ νεοσσοὶ ἢ ὡς τὰ πτηνὰ ὅταν θέλωσι νὰ πετάξωσι. «Πτερυγίσας ἀνέπτατο». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1453. τινάξας, κινήσας τὰ πτερὰ ἐπέταξεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πτερυγίζειν, μηδὲν ἀνύειν· ὅταν γὰρ τὰ μήπω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων, πειράζοντα ἐπιβάλληται καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας, πτερυγίζειν, λέγεται, ἔτι δὲ μὲ τὰς πτέρυγας κτυπᾷ, ἢ κροτῶ, κάμνω κρότον.

Πτερύγινος, ίνη, ινον (πτέρυξ). Ταὐτὸν τῷ, πτέρινος. Γλωσσάρ.

Πτερύγιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, πτέρυξ. Μικρὸν πτερὸν. 2) Μεταφορ. τὸ ἐξωτερικώτατον καὶ τελευταῖον μέρος τινὸς ὅλου, ἢ τὸ ἐξηρτημένον ἀπ' ἄλλου τινὸς σώματος· οἷον τὸ ἄκρον τοῦ ῥύμου, τὰ κράσπεδα ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων, τὰ ἄκρα τοῦ πνεύμονος καὶ τοῦ λοβοῦ, καὶ τοῦ ὠτὸς τὸ ἄκρον, καὶ ἔξοχοι τὰ ἐκατέρωθεν, καὶ τῶν ὠμοπλατῶν, καὶ τὰ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀετώματος οἰκοδομῆς τινος. 3) ἔτι πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὁπόταν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τοῦ κανθοῦ σύρεται ὑμήν τις καὶ καλύπτει τὴν ὅρασιν. 4) καὶ τὸ ἐπάνω τῶν ὀνύχων τῆς χειρός, καὶ τῶν ποδῶν αὐξάνον κρέας, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου. Διοσκορ. ἴδε καὶ πτέριομα.

*Πτερύγισμα, τὸ, ἴδε πτέρισμα.

Πτερυγοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (πτέρυξ, εἶδος). Ὁ πτέρυγος εἴδος ἔχων, ὁ ὅμοιος πτέρυγι.

Πτερυγοτόμος, ὁ (τέμνω). Παῦλ. Αἰγ. ς'. 18. Ὁ τὰ πτερύγια τέμνων, ὄργανον χειρουργικὸν δι' οὗ τέμνουσι τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πτερύγια.

Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφόρος, ὁ φέρων ἢ ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερὰ.

Πτερυγόω, ώσω (πτέρυξ). Πτερυγόνω, ἤτοι δίδω πτέρυγας, πτερὰ, καὶ ἐπιταχύνω, κάμνω τι νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν ταχύτητα· καὶ μσν. πτεριώσασιν ἔχειν ἐν ταῖς παρεμβολαῖς οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους, καλοῦνται οὕτω καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερέων τινὲς, Οἵτινες οὗτοι ἐκραύτων πτερωτὰς ῥιπίδας, οὓς οἱ Ῥωμ. Speculatores ἐκάλουν. Κασσιοδ. εἰς Σουετ. Αὐγ. 19.

Πτεροφυέω, ῶ, μελ. ήσω, Φύω, ἀποκτῶ, ἢ ἐκβάλλω πτερὰ, ἐκ τοῦ

Πτεροφυής, έος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ φύων, ἐκβάλλων ἀναδίδων ἢ ἔχων πτερὰ. Πλάτ.

*Πτεροφύησις, ἡ (υ) καὶ

Πτεροφυΐα, ἡ. Γεωπον. Ἡ τῶν πτερῶν φύτρωσις, ἀπόκτησις, ἀνάδοσις, γέννησις.

Πτερόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φύω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341.

Πτεροφύτωρ, ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής.

*Πτεροφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ἴδε πτερόφυτος (υ)

Πτερόω, ῶ, μελ. ώσω (πτερὸν). Πτερὰ προσκολλῶ, προσπήγνυμι, πτερίνω, ἢ μὲ πτερὰ περιβάλλω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ. «Πτερώσαντες τὸ βιβλίον» Ἡροδτ. 8. 128. ἤτοι μὲ πτερὰ περικαλύψαντες τὴν γραφὴν, ὅτι καὶ ἐπὶ πλέον, ἑτοιμάζω αὐτὸ μὲ τὰ πανία καὶ τὰ κωπία διὰ νὰ ἐκπλεύσῃ, ἢ ὑψόνω τὰ πανία πρὸς ἀπόπλουν. «Ναῦς ἐπτερωκυῖα πρὸς τὴν ἐμβολήν» Πελυβ. σ'. 46. καὶ «Τοὺς ταρσοὺς τῶν νηῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας». Πλουταρχ. Ἀντών. ἤτοι ὑψώσας καὶ ἑτοιμάσας πρὸς κωπηλασίαν. 2) τροπικ. ὑψόω, ἐπαίρω τὴν ψυχήν τινος εἰς ἐλπίδας, θάρρους, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, ἐπαιωρῶ, ἐνθαρρύνω, ἐπεγείρω. Πλούτ. πολ. ε. «Πρός τοίνυν τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθύς». παθ. πτεροῦμαι, γίνομαι ἔμπτερος, πτερωτὸς καὶ κατὰ μεταφ. ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιῶμαι ὑπὸ τῶν ἐλπίδων, ἢ ὑπὸ ὁποιουδήποτε πάθους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρυγοῦσθαι μετά τινα, ἀντὶ σπεύδω, τρέχω ὁρμαίως, πετῶ πρός τινα. »Ὡς δὲ παῖς πέδα μητέρα πεπτερύγωμαι«, ὡς τὸ παιδίον τρέχει, πετᾷ πρὸς τὴν μητέρα. Σαπφ.

Πτερυγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες· κατὰ συναίρ. ταὐτόν τῷ, πτερυγοειδής, οἱ Ἰατροὶ καλοῦσι »Πτερυγώδεσιν ἐκείνους τοὺς ἀδρώπους, τῶν ὁποίων ἐξέχουσι τὰ κόκκαλα τῶν ὠμοπλατῶν ἄνευ σαρκῶν ὡς πτέρυγες. Γαλην. β'. καὶ ς'. Ἐπιδημ.

Πτερυγωκής, έος, ὁ, ἡ, ές (ωκύς). Ταχὺς ὡς ἂν τὰ ποτὰ μετὰ πτερῶν, ἢ ὁ ἔχων ταχυτητα ὡσὰν τοῦ πολιοῦ. Αἰσχύλ. Προμηθ. 286. ὅπου ἔλλει »Πτερυγωκὺς καὶ πτερύγωκος«, ἄνευ λόγου ἀπέγνωσαν.

Πτερύγωμα, τό (πτερυγόω). Αἱ πτέρυγες, τὰ πτερά, πτερύγιον. 2) πᾶν τὸ ἐξέχον, προέχει καὶ μετεωριζόμενον μέρος πράγματός ἢ σωματός τινος, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὠτίων, καὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη μέρη, ἃ καὶ Μυρτοχειλίδες, καὶ Κρημνοί, καὶ Χείλη, λέγονται. (χ)

Πτερυγωτός, ἡ, ὸν (πτερυγόω). Ὁ ὡς πτέρυξ ἐξειργασμένος, καμωμένος ὡς πτέρυξ, ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα τῆς πτέρυγος, πτερυγοειδής καὶ ἐπτερωμένος, πτερὰ ἔχων, πτεροφόρος. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1086.

* Πτερυλλίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὑμενῶδες πτερὸν τῶν ἀκρίδων, τεττίγων, κανθάρων καὶ τῶν τοιούτων ἐντόμων.

Πτέρυξ, υγος, ἡ (πτερόν). Πτερύγιον, καὶ ἄνευ. πτερόν, ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πτερύγια, καὶ φτερούδα, λέγεται δὲ τὸ μέλος ἢ τὰ μέρη τῶν ὀρνέων ἐφ' οἷς αὐξάνονται τὰ πτίλα, ἤτοι ἡ σαρξ ἣ ἐκφύεται τὰ πτερά, καὶ τὸ πτερὸν δι' οὗ πέτονται τὰ πετεινά, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, πτίλον, πούπουλον, ὡσαύτ. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπί τινων ἐντόμων ὅσα πετῶνται, »Πτέρυγες λάβετε« Ἰλ. Β. 316. »ῥῆσαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν πτερυγα ὁ δράκων· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 875. ὑπὸ πτέρυγος βάλλω καὶ ἄλλοχοῦ ἔτι παρ' Ἡσιοδ. καὶ Ἡροδ. 2) τὸ πέταμα τῶν πτηνῶν, καὶ ἔπομ. αὐτὸ τὸ πτηνόν, οἰωνος. 3) μεταφορ. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων καὶ προὐχόντων, ἐξεχόντων ἢ ἐξηρτημένων καὶ κρεμαμένων μερῶν σώματός τινος, οἷον, τοῦ αὐτίου, τοῦ πνεύμονος, τοῦ γυναικείου αἰδοίου, τοῦ χιτῶνος, τὸ περὶ τὰ κρασπεδα μέρος, καὶ τὸ τῆς εἰσοδοῦς τινος, τὸ ἐξέχον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ θώρακος, Ξενοφ. Ἱππ. ιβ'. 4. »Περὶ τὸ ἧρον καὶ τὰ αἰδοῖα, αἱ πτέρυγες, ὥστε στέγειν τὰ μέλημ· καὶ αἱ ἑκατέρωθεν προβολαί, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη, καθάπερ ἔστι καὶ αἱ τοῦ ξίφους, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 16. »Τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος, ἣν ἡ συνήθεια »Κόφινα« καλεῖ, ὁ δὲ Πολυδ. ε. 21. »Τῆς λόγχης αἱ πτέρυγες· ὁ Ἀλιαν. Ζωϊσ. Ἱστορ. ε'. 40. καλεῖ ἐτι »Πτέρυγα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Σιμίλου ἰχθύος· ὁ Φώτιος ἔχει »Πτέρυγες, τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς· ὁ δὲ Ἡσύχιος προστίθησι καὶ τὸ »Εὐθυντῆρες, καὶ τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα«, ὅπου ἴσως ἐννοεῖ τὸ ἄκρον ἤτοι τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, τὸν Ταρσόν, καθόλου δὲ, πᾶν ὅ τι καλύπτει καὶ σκεπάζει τι ἐν εἴδει πτερυγος. »Πτέρυγες πέπλωσιν, Εὐρ. Ἰων. 1158. τὰ ἔξωτερικὰ μέρη ἤτοι αἱ ἄκραι τοῦ πέπλου, αἱ πτερύγες, ἔτι τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων, τῶν νήσων ἢ τὰ ἐξέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν βραχώδη μέρη, ἀν Ἰφιγ. Αὐλ. 120. »Εὐβοΐας κολωνὸν πτέρυγα· τὸ φορὸς τὸ πέλαγος ἐκτεταμένον μέρη τῆς Εὐβοΐας ἤτοι τὰ προβεβλημένα δίκην διαφύου ἀκρωτήρια καὶ κέλητι σχηματίζοντα, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πτερύγιον, ἀκρωτήριον, πτέρνη καὶ παρὰ Σοφ. Ἴλαε. 243. Πτέρυγες γοῶν τοιτ. ἡ ἀκράτητος, ἡ ἀκάθεκτος ἐξαγλοιώδησις τῶν δρήνων, ἀπὸ μεταφ. τῶν διηνεκῶς πετόντων.

Πτέρυξις, ἡ (πτερύσσομαι). Τὸ κίνημα καὶ τίναγμα τῶν πτερῶν. ἀμφ.

Πτέρυσμα, τό. Ὁμοίως πτερύσματα. Ἡφαιστίων σελ. 76. ἡ τῶν πτερύγων κίνησις, = πτέρυξις, ἐκ τοῦ

Πτερύσσομαι, Μ. ξομαι (πτέρυξ) μισ. ἀποδ. Κινῶ, ὑψῶ, τινάσσω ἢ πάλλω μέ τὰς πτέρυγας, ταὐτόν τῷ, πτερυγίζω, ατυπῶ σημαίνω τὰς πτέρυγας καθὼς οἱ ἱέρακες ὅταν θέλωσι νὰ πετήξωσι, ἢ ὡς ὁ νεοττὸς ἀλέκτορ (πετεινὸς) καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ φωνῆσαι. Λουκιαν.

Πτέρωμα, τό (πτερόω. Ταὐτόν τῷ, πτερόν, καὶ τὸ πτερὰ ἔχειν ἢ φύειν, ἀποκτᾷν, ὡς τὸ παρὰ Τέλ. Plumage, ἢ Pennage, πτίλωμα, καθὼς π. χ. τὰ πτηνὰ κατὰ διαφόρους καιροὺς ῥίπτουσι τὰ παλαιὰ πτεράτων καὶ ἀποκτῶσι πάλιν νέα. Ἀριστοτελ. Ζω. Ἱστορ. παρ' Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ις· 12. »Βραγχίου πτέρωμα«, τὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων περὶ τὰ βραγχια, παρὰ Βιτρουβ. γ'. π. καὶ δ'. 4. 7. ἡ στάσις τῶν στύλων περίτινα σηκόν, ναόν, ὡς τὸ πτερόν 4, περὶ οὗ ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ἱερὰ, πτέρυγες, ἢ οἰκοδομήματα ἱερὰ ἐκ λίθων«, ὅρα καὶ τὸ τοῦ »Ἱερου πτερύγιον«, παρὰ Δυκοφρ. 56. ἔτι καὶ τὸ ἐπτερωμένον βέλος, τὸ μὲ πτερὰ παρεβλημένον.

Πτερώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ ἐκ τῆς πτέρυγος ἢ ἐκ τῶν πτερῶν εὐπρεπῶς ὀνομασθείς. Πλάτ.

* Πτέρως, ωτος, ὁ (πτερόω). Ὁ ἅπας τῶν πτερῶν, ἀρχαία Ὀνομασ. τοῦ ἔρως, παρὰ Πλατ. Φαίδρ. σελ. 252. Β.

Πτέρωσις, εως, ἡ (πτερόω). Τὸ πτερὰ ἔχειν ἢ ἀποκτᾶν, πτέρωμα Ἀριστοφάν. Ὄρν. 97.

Πτεροτής, οῦ, ὁ (πτερόω). Ὁ μὲ πτερὰ περιβαλλων, ὁ πτερόεις, πτερυγώσεις, μὲ πτέρυγας ἀφειδάζων, ἢ ὅς τις κάμνει τὸ κατάλ., καὶ μεταφορ. ὁ ἐνδορρύσιος, Δάρζος ἐμπέσων, ἐνθουσιῶν, ὑψόνων τὴν ψυχήν.

Πτεροτός, ἡ, ὸν (πτερόω). Ἐπτερωμένος, ὁ πτερὰ ἔχων, ὁμὲ πτερὰ περιβεβλημένος, ἢ καπαιτιλμένος »Πτίλα πτεροτὰ« Ἡροδ. 2, 76. καὶ πῶμις πτεροτὸς, ὁ αὐτ. 2, 75. »Χιτωνίσκος πτεροτός«, Πλουταρχ. ἔστιν δὲ καὶ ἀπαλλαγὴ.

* Πτέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πέτομαι.

Πτητικός, ἡ, όν (πτῆσω). Δελός, φοβιτζιάρης ἐμφ.

Πτῆμα, τό. Ταὐτόν τῷ, πτῆσις, πέταμα, Ἀνών. παρὰ Σουϊδ ἐν τοῦ

Πτῆναι, ἄπαρεμφ. ἀόρ. ἔπτην τοῦ πέτομαι.

* Πτηνοπάτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Βασιλεὺς, ἄρχων τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου, ὁ (πτηνὸς, ὄλλυμι). Ὁ ὀλέτης, ὁ ἐξολοθρευτὴς ἢ ὁ φειδὸς τῶν πτηνῶν· ὅθεν

Πτηνολέτειρ, ειρος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ πτηνολέτης ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 462. »Μεγάλη πτηνολέτειρα, ἀετιδότη, ὅπερ πιάνει (ἀγρεύει) καὶ φονεύει τὰ πτηνά.

Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ, ον (πέδιλον). Ὁ πτερωτὰ πέδιλα, ἢ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας ἔχων. Ὀρφ. Ἀργ. 1ις. 4.

Πτηνόπους, οδος, ὁ (πούς). Ὁ ἐπτερωμένους πόδας ἔχων, ταχύπους, ὀγλίγωρος κατὰ τοὺς πόδας. Νικητ. Χρ. ι. ζ.

Πτηνός, ἡ, όν (πτῆναι, ἵπταμαι). Πτερωτὸς, ἐπτερωμένος, πτερὰ ἔχων, ὁ ἱπτάμενος ἢ διὰ πτερῶν πετῶν, ἐπίθετον πάντων τῶν ὀρνέων. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. α. 5 »Τῶν μὲν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτὰ ἐστιν, οἷον αἰετὸς καὶ ἱέραξ, τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Δκρ. πτηνός, Ποιδ. 2) ἐπὶ ἀεροπόρων ὅταν ἀρχίζωσι νὰ πετῶσι, ἐκπετήσιμος, Εὐρ. Τρω. 147. 3) κοῦφος, εὐπετὴς, ἐπικόλαιος, ἄσειλος, καὶ ταχὺς, εὐκίνητος, ὀγλίγωρος ὅθεν »Πτηνὸς Ἑρμῆς, πτηνοὶ πόδες, καὶ πτηνοὶ λόγοι« παρὰ Πλάτ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. »Ἔπεα πτερόεντα«.

Πτῆξις, εως, ἡ (πτήσσω). Φόβος, τὸ φοβίζειν, πτόησις, ἐξίπασις Ἀριστοτ. Ἀνιμ. 157.

Πτῆσις, εως, ἡ (πτῆναι. Τὸ πετᾶν, πέτεσθαι, τὸ πέταγμα ἢ πέτασμα, ἢ διὰ τῶν πτερῶν κίνησις καὶ μετεώρησις τοῦ πτηνοῦ.

Πτήσσω, μελ. πτήξω, ἀόρ. ἔπτηξα, παρ Αἰσχυλ. Εὐμ. 247. καταπλαγῶ, ἐκ τοῦ πίτνω, ἀόρ. β' ἔπταγον, παρακ. ἔπτηχα, σπαν. ἐπτάκα. Θουτυμ. διεξ. Γραμ. 1, σελ. 322. Φοβίζω, ἐκφοβῶ, εἰς φόβον ἐμβάλλω, εἰς ἔκπληξιν κτιῶ, ἐκπλήττω, καταπλήττω. »Πτῆξε δὲ θυμὸν ἑὸν στήθεσσιν Ἀχαιῶν Ἰλ. Ξ. 40. ἤτοι ἐξέπληξεν, ἐτρόμαξε τὴν ψυχὴν τῶν Ἀχαιῶν, τοὺς ἐκίνησεν εἰς φόβον εἰς ἔκστασιν· ὅπου ἄλλοι πῆξε ἐκ τοῦ πήγνυμι διέγνωσαν, καὶ »Ζωγὸν πτήσσειν« Παυλ. Σιλ. Ἔκφρ. 1, 26. αὐτὸ κάμνω φοβερὸν τὸν ζωγὸν, ὥστε νὰ φοβᾶται τὸν ζωγόν. 2) ἀμεταβ. Φοβᾶμαι, εἰς φόβον, εἰς ἔκπληξιν ἐμπίπτω, ἐντρομος γίνομαι, πτοοῦμαι, χρύπτομαι, καταδύομαι ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ χάνω τ' ἄρρος, τὴν τολμην, δειλιῶ, εὐρίσκομαι μὲν ἐπὶ ζωῶν τὰ ὁποῖα ὑπὸ φόβου καὶ δειλίας φεύγουσι καὶ κρύπτονται ἢ τρυπόνουσι, ὅ ἐστι, μετὰ φόβου συστέλλονται, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων »Κἰς ἑρμαῖον ὁδοῦ πτήξικτεμ. Εὐρ. Ἀνδρ. 753. κρύψαντες ἑαυτοὺς καὶ ἐνερεύσαντας εἰς ἔρημον τινα τόπον τῆς ὁδοῦ, Ὁ Ὅμ. Χρήται δὲ τῷ Ἐπ. παρακ. πεπτηώς, ὥτος, ὡς ἐν Ὀδ. Ξ 354. »Κείμην πεπτηώς« καὶ 479. Χ. 362. καὶ τῷ ὑπερ. ἀόρ. 2. καταπτήτην ἐν Ἰλ. Θ. 136. (παραβλ. πτώσσω, πτοέω, πτοίω, πτῆναι, πτόησις, πέτομαι, πτέρη).

* Πτῆτας, Ἰων. Ἀττικ. ἀόρ. ἐπτάμην, ἐκ τοῦ πέτομαι, ἀντὶ πτᾶσαι, Ἰλ. Ο. 370.

Πτητικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. -κῶς (πτῆναι, πέτομαι). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς πτῆσιν, εἰς πέταμα, ὁ εἰς τοῦτο πεποιημένος, ἢ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων, ὁ δύναμιν ἔχων τοῦ ἱπτασθαι, ἢ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαιωρίζεσθαι, Ἀριστοτ.

Πτιλοβρεφής, ὁ, ἡ, ες (πτίλον, βάφω). Ὁ τὰ πτίλα ἤτοι τὰ πτερὰ βάπτων, ὁ τεχνίτης τοῦ βαφήματος τῶν πτερῶν.

Πτίλον, τό. Πτερόν, χνόος, τὰ λεπτὰ ἤτοι τὰ ἁπαλὰ πτερὰ τὰ ἐπὶ τῶν σώματος τῶν ὀρνίθων, καὶ μάλιστα τὰ ὑποκάτω τοῦ στήθους αὐτῶν πουπούλια, Ἀριστοφ. Ἀχ. 585. 589. Ἦρε πτιλωτός· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ μετὰ τοιούτων πτίλων πεπληρωμένον καὶ γεμιστὸν προσκεφάλαιον. Κλημ. Ἀλεξ. παιδ. β'. 9. »Ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις· ἔτι καὶ αἱ πρῶται ἀκμυόμεναι ἐπὶ τοῦ προσώπου τρίχες, Ἴουλοι, Ἰακ. Α. Π σελ. 773. 2) = πτέρυξ, πτερούγια, καὶ πτερὸν ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἐντόμων, ἔτι καὶ ἐπὶ πτερωτῶν ὀρέων. Ἡρόδ. 2, 76. 3) ταὐτόν τῷ, χνόλον, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 524 »Ἤτοι ἐν ἄλσεσι πάντα καὶ ἐκ πτίλα ποικίλα τεύχει«, συνήθ. δὲ εἰς πλῆ ἀριθ. (κατὰ μὲν τινὰς ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἵπταμαι, κατ' ἄλλους ὀξ ἐκ τοῦ τίλλω.) [ου] ῶν

Πτιλόωτος, ὁ, ἡ, ον (ὠτον). Ὁ πτίλωτὸ, χνοώδη ἢ τριχωτὰ ὦτα ἔχων. »Κάμβη πτιλόωτος«, ἔχουσα τρίχας εἰς τὸν βάχιν. Ἀνέλλικτ. β'. σελ. 206.

Πτίλος, ὁ, ἴδε πτίλωσις, 2.

Πτίλωσις, εως, ἡ (πτίλον) ταὐτόν τῷ, πτέρωσις, τὸ μὲ πτερὰ ἢ πτίλα περιβάλλειν, Δίλιαν. Ζώων Ἱστορ. ις. 4. 2) πάσχει τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτε τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων ὀγκοῦνται, φλεγμαίνονται καὶ κοντιλίζουσιν, ἐν ταὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ δὲ μαδῶσι καὶ αἱ βλεφαρίδες, Παῦλ. Αἰγ. γ'. »Ἡ πτίλωσις, παχύτης ἐστὶ τῶν βλεφάρων τελώδης ἐνεργείας, οἷς συμβαίνει πολλάκις καὶ τῶν τριχῶν ἀπόπτωσιν, καὶ Ἀέτιος ς. 80. »Ἐπὶ δὲ τῶν πτίλων καλουμένων καὶ καπαχύνεται καὶ τετύλωται τὰ μέρη ταῦτα (οἷον, εἰ παροῖ τῶν ὀφθαλμῶν) ὡς εἶναι σύνδετον τὸ πάθος ἐκ μαδαρώτητος, καὶ σκληροφθαλμίας, ὁ τοιοῦτον ἄρα πάθος πάσχων καλεῖται. πτίλος, ὅθεν καὶ τὸ »Πτίλος τοὺς ὀφθαλμούς«, Λεξίτις. καὶ 20. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, πτίλος, διὰ τοῦ, μαδαρός, καὶ λελεπτυσμένος τοὺς ἐφθαλμούς, ὅ ἐστιν, ὁ μὴ δυνάμενος καλῶς βλέπειν, ἡ Δοιοτεορ. ἀ. 88. ἔχει »Πτίλα βλέφαρα, ὁ Ἐπιμηδ. »Πτίλος, ὁ ἐκπεπτωκὼς τῶν ὀφθαλμῶν, τουτέστι, τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα, καὶ ὁ Φώτ. »Πτίλαι, ἡ μαδαρὸς τοὺς βλεφάρους, καὶ ὁ Κορκάρος εἰς Γαληνοῦ περὶ συνθέτ. φαρμ. σελ. 406. καλεῖ »Πτίλωσιν μόνον τὴν τῶν βλεφαρίδων ἀπώλειαν, ἥτις ἄλλως, μίλφωσις, καὶ μαδάρωσις, λέγεται, ὅθεν

*Πτιλώσσω. Πάσχω ἀπὸ πτίλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ εἶμαι τυφλὸς, καὶ τυφλώττω.

Πτιλωτός, ἡ, ὁν (πτίλον), ταὐτὸν τῷ, πτερωτός. Ὁ πτίλα ἔχων, ἢ μὲ πτίλα περιβεβλημένος, καὶ πτερωμένος, Παλυδ. ς. 10. »Προπερόπλαια πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ«, μετὰ πτερῶν καὶ πτίλων πεπληρωμένα, γεγραμμένα, ὡς καὶ πτίλοι.

Πτισάνη, ἡ (πτίσσω)). Ἡ ἐπτισμένη ἤτοι ἐφλουδισμένη κριθὴ (κριθάριον ἐφλουδισμένον), κριθὴ ἀφλοιος ἢ κεκομμένη καὶ καθαρὰ 2) ὁ χυμὸς, ἢ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ὃν πρὶς ῥόφησιν ἑτοιμάζουσιν, ἤτοι ποτὸν τι κατασκευαζόμενον ἐκ τῆς τοιαύτης κριθῆς, Ptisane, Tisane, Ἀλφ. ιβ'. τοῦτον τὸν χυλὸν ὁ Ἡσύχ. κυκεῶνα, καλεῖ· ἔστι δὲ κυρίως ταὐτὸν τῷ, κύκεων, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 590. »Ποτῶλλιν κυκεῶνα χρεσθαι«, ἤτοι τὸν, πτισάνης πρὸς καὶ πτισάνῃ, ἀλλ' ἡμαρτ.

*Πτίσσειον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ πτισάνη, Νικ. ὅθεν

Πτισσαλοιφία, ἡ (ῥέφω). Τὸ πτισσάνης ῥόφησις, πῶσις, Ἰατρ.

Πτίσσμα, τὸ (πτίσσω). Ὁ ἐπτισμένος, ἤτοι ἐφλουδισμένος κόκκος, τὸ ἐφλουδισμένον ὅσπριον ἢ γένημα.

Πτισμός, ὁ. Τὸ πτίσσειν, ξεφλουδίζειν, ξεφλούδισμὸς τοῦ κόκκου, τῶν σπυρίων, ἢ τοῦ γενήματος.

*Πτισσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πτισάνη, ὅπερ ἴδε.

Πτίστος, μέλ. ἰστω, παθητ. παρακ. ἐπτίσμαι, ὅθεν τὰ Δωρ. μέλλοντα, ῥίσω, ἔλιπίζω, ἢ τὸ λέπτος, τὸ κέλυφος ἀφαιρῶ καὶ ξεσκορποίζω τὴν κριθὴν, τὸν σῖτον, καὶ ἄλλα εἴδη γενημάτων καὶ ὀσπρίων τὰ πιτυρώδεις τῶν σπερμάτων ἐκλεπίζω, ἐφλουδίζω ἢ ξεφλουδίζω τὰ γενήματα ἢ τὰ ὄσπρια διὰ τοῦ ἀτυπήματος, κοσκινίσματος ἢ τοῦ χειρομύλου, Ἡρόδ. 2. 92. ἐπὶ λωτοῦ, Ἐλέγχ. ἐκ Πυθαγόρ. »Τὸ πτίσσειν γάρτας, ἵνα τὸ πτιστόμενον ἀκέλεπτο τὰ πιτυρώδες ἄχυρον«, ὅθεν παθητ. »Ἐπιτμένη κριθὴ τοῦτο τῷ, πτισάνῃ καὶ, »Πτισσέται«, δίκην πτισάνης τύπτεται, ἀποδερματίζεται, ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ, κόπτω, κοπανίζω, στουμπίζω, συντρίβω, συνθλῶ, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης ἐργασίας πτιῶ τι λεπτὸν, Διογ. Λαέρτ. Θ'. 10. οὕτω λέγει περὶ τοῦ Ἀναξάρχου, »Συλλαβὼν (ὁ Νικοκρέων τὸν Ἀνάξαρχον) καὶ εἰς ὅλμον βαλὼν, ἐκέλευσε σιδηραῖς ὑπέροις τύπτεσθαι τὸν δὲ οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας, εἶπεῖν ἐκεῖνο δὴ τὸ παροιμιάζόμενον »Πίσσα τὸν Ἀναξάρχου τύπτειν«. Ἀναξάρχου δὲ οὐ πλέττειν (ἀρχαίαν τραγῳδίαν τοῦτον ἢν τὸ, ΠΤΣΣΩ, ἀφ' οὗ τὸ πίτυρον, καὶ ἑπόμενος, πίσυα, πίτυρα, καὶ, πιτυρικοὶ ἄρτοι, παρ' Ἡσυχ.) ὅθεν

*Πτιστής, οὔ, ὁ. Ὁ ἐκλεπίζων, ξεφλουδίζων, Ἰακ. Α. Π. σελ. 714. καὶ

Πτιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πτισμὸν, ὁ εἰς τὸ ἐκλεπίζειν, ἀκκαθαίρειν ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος.

Πτόα, καὶ, πτοία, ἡ (πτοέω) Πτόησις, τάραχος, φρίκη, φόβος, θείλια, ἔκπληξις, ἐκφόβισις, Πλούταρ. 2) πᾶσα ἀνησυχία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς προερχομένη ἀπό τινος ὁρμητικοῦ πάθους ἢ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, καὶ ἐξαιρέτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὅθεν

*Πτοαλέος, ἐα, έον, καὶ πτοιαλέος. Πεφοβισμένος, ἐπτοημένος, ἔντρομος, ἐξιπτασμένος, περίφοβος, εἰς φυγὴν τεταραμμένος, καθόλου, ὁ ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ κινήσει ὤν, ὁ ὑπό τινος σφοδροῦ πάθους ταραττόμενος, ἀνησυχῶν.

Πτοέω, ῶ, μέλ. ήσω, παθητ. παρακ. ἐπτόημαι, καὶ πτοιάω, πτοιέω. Κυρίως, εἰς φόβον καὶ ταραχὴν τῆς ψυχῆς ἢ εἰς θείλιαν καὶ ἀγωνίαν ἄγω, φέρω, ἐμβάλλω, ἐκφοβίζω, ταράσσω, θειλίαν ποιῶ, ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν καρδίαν του ἢ νὰ καρδιοκτυπᾷ ὑπὸ φόβου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φέρω, βάλλω, ἢ τρέπω εἰς φυγὴν τινὰ διὰ φόβου, κάμνω νὰ φύγῃ τις ἀπὸ φόβου, σκιάζω, ἐξιππάζω, διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω. Παθητικ. πτοέομαι, φοβοῦμαι, θορυβοῦμαι, περίφοβος εἰμὶ, σκιάζομαι, τρομάζω, »τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν«, Ὁδ. Χ. 294. Ἰων. ἀντὶ ἐπτοιήθησαν· καὶ Πλούταρχ. εἰς Σύλλαν· »Πτοεῖσθαι πρός τιν, ὅθεν μετὰχ. πεπτοημένος α, ἐκπεπληγμένος, ἢ ἐκπλαγείς, συνταραλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκὼς τῇ δέει, ἔμφοβος, τρομαγμένος ἐξιππασμένος, σκιασμένος, Λουκιᾶς κα. »Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας μὴ πτοηθῆναι, μὴ φοβηθῆτε, ὅπερ καὶ ὁ Ματθ. διὰ τοῦ, »Μὴ θροεῖσθαι, ἐξέφρασε. 2) τροπικ. ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς προερχομένης ὑπὸ τινων ὁρμητικῶν καὶ σφοδρῶν παθῶν, ἐξαιρ. ἔρωτος, ἢ ἐλπίδος, συνήθ. κατὰ παθ. Παλλάμ. εἰς Ἀρτ. 191. »Πτοηθεὶς ὑπὸ ἔρωτος, καὶ ἐπτοήθη«. »Πτοεῖσθαι περί τι, ἢ πρός τι καὶ ἐπί τινι, αὐτὸ τοῦ, ἐπιθυμητικῶς ἄγαν καὶ ἐρωτικῶς ἔχειν πρός τι, παρορμᾶσθαι, ἔχειν πάθος ἢ διάθεσιν ἔκστατον εἶναι πρός τι, καταγίνεσθαι, ἐνασχολεῖσθαι ἐμπαθῶς περί τι, ὅλως ἀφοσιοῦσθαι, Πλατ. »Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν, ὁ αὐτ. Ἀριστοτέλ. παρ' Ἀθην. »Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτοηνται περὶ σὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ αἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοὺς ἀηρευτὰς ἐμπίπτειν, Ἐπι. Καλλιμ. ὕμν. Ἄρτ. 191. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 10. καθόλου, εὐρίσκομαι εἰς βιαίαν καὶ σφοδρὰν κίνησιν τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, ἐν ταραχῇ, ἐν ἀνησυχίᾳ, ἀμηχανίᾳ εἰμὶ, ὅθεν Ἡσόδ. Ἔρ. 749. »Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτόηται«, ἐπτοημένος, ἀνήσυχος, ἐκπεπληγμένος, οὕτω καί, »Ἀναστάντες ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν διάγουσι χρόνον«, Παῦλ. Αἰγ. ἤτοι ἀφ' οὗ ἐγερθῶσιν ἐκ τῆς ἀτονείας, διάγουσι τὴν ζωὴν τῶν ὡς παράφορον ἠὼς μεμηνότες. (συγχέετ. μὲ τὸ πτήσσω, πτώσσω.) ὅθεν

Πτόησις, καὶ πτοίησις, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς φόβον καὶ θείλιαν (ἐξίππασμα), ἐκφόβησις ἔκπληξις, τροπὴ εἰς φυγὴν, ἀγωνίας ἀμηχανία, φρίκη, στενοχωρία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς ὑπὸ φόβου ἢ ὑπό τινος σφοδροῦ ψυχικοῦ πάθους. 2) παθητ. φόβος, θόρυβος, συστολὴ, πάθημα, σφοδρὸν πάθος, ἢ σφοδρὰ κίνησις, κλόνησις ἐσωτερική, ἐξαιρ. σφοδρὸς ἔρως, ἐπιθυμία σαρκικῆς ἁφῆς, καὶ ἐπὶ ὄνειρων, ὁράσεις περὶ τὰ ἀφροδίσια, περὶ τὴν συνουσίαν, Ἀριστοτ. Ζώων Γεν. δ. 5. »Ὅτι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον, διὸ καὶ τῶν γυναικῶν, ὅσαι πρὸς ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως, ἐκκεκριμμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίπτωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν«, παραβλ. Iob, Φρύν. σελ. 495.

*Πτοητός, ἡ, όν, καὶ πτοιητὸς (πτοέω). Πεφοβισμένος, ἔντρομος, ἐξιππασμένος, κατατρεγμένος.

Πτοία, ἡ (πτοιέω, πτοέω), ταὐτὸν τῷ, πτόα, Πλούταρ. »Πτοία κατεῖχε τὴν πόλιν«, ὁ αὐτ. »Αἱ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι«, παρβ. Lob. Φρύν. σελ. 495.

Πτοιαλέος, έα, έον, ποιητ. = πτοαλέος.

Πτοιάω, καὶ πτοιέω, ταὐτὸν τῷ, πτοέω, ἐπὶ τῶν σφοδρῶν καὶ ὁρμητικῶν παθῶν, οἷον, ἔρωτος, κ.τ.τ. Ὁδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 447. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτ. 191. Παρθέν. 21. ὅθεν

Πτοίησις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πτόησις, Πλάτ. Πρωταγ. καὶ Συμπ. 25.

Πτοιητός, ἡ, όν, = πτοητός.

Πτοῖος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πτόα, πτοία.

Πτοιώδης, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, πτοώδης, Ἑρωτιαν.

*Πτοιωτός, ἡ, όν (πτοῖος), = πτοιητός, πτοητός.

*Πτολεμαῖος, ὁ, ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. πρῶτον ἐν Ἰλ. Δ, 228. ἰδίως σημ. πολεμιστής, ἐκ τοῦ πτόλεμος.

Πτολεμίζω, Ἐπικ. ἀντὶ πολεμίζω, Ἰλ. καὶ Ἡσ.

Πτολεμιστής, οῦ, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ, πολεμιστής, Ἰλ.

Πτολεμόνδε, Ἐπικ. ἀντὶ πόλεμόνδε, Ἰλ. ἐκτοῦ

*Πτόλεμος, ὁ, ποιητ. ἐξαιρ. δὲ ἐπικ. ἀντὶ, πόλεμος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. (ὁ συνήθης τύπος πόλεμος ἐστι παρ' Ὅμ. εὐχρηστότερος, ὅς τις τότε μόνον μεταχειρίζεται τὸ πτ καθ' ὅλας τὰς ἐκ τοῦ πόλεμος σχηματιζομένας λέξεις, ὅτε ἡ προηγουμένη λέξις τελευτᾷ εἰς φωνῆεν βραχύ, καὶ ἡ χρεία τοῦ μέτρου ἀπαιτεῖ νὰ γίνῃ θέσει μακρόν.)

Πτολίαρχος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ, πολίαρχος.

Πτολίεθρον, τό, κατὰ σχηματ. φαίνεται ὡς ὑποκρ. τοῦ πτόλις, πόλις, πλὴν ἄνευ ἐλαττώσεώς τινος τῆς πρωτοτύπου σημασ. ἀρα ταὐτ. τῷ, πόλις συχνάκις παρ' Ὅμ. ἔν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὁδ. καὶ παρ' Ἡσ. ὁ δὲ τύπος πολίεθρον οὐκ ἦν οὕτω παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει, ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τοῖς νεωτρ. ποιητ. ὡς φαίνεται, Werm. Τρυφ. σελ. 38. (ε)

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. = πτολίπορθος.

*Πτολιπόρθιος, ον, = πτολίπορθος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁδ. Ι. 504, 539.

Πτολίπορθος, ὁ (πτόλις, πέρθω). Ὁ τὰς πόλεις πορθῶν, καταπυριεύων, ἀφανίζων, λεηλατῶν, πολιορκητὴς, πορθητὴς τῶν πόλεων, συχνάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Β, 278. Κ, 363. Ὁδ. Π, 442. Σ, 365. Χ, 283. Ω, 119. τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω 18. καὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Τ, 152. καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 936. ὡς ἐπίθετ. τοῦ αὐτοῦ Ἄρεως. (ὁ τύπος πολίπορθος φαίνεται, ὅτι δὲν ἦν ἐν χρήσει.)

Πτόλις, ιος, ἡ, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, πόλει, παρ' Ὅμ. ὅς τις μᾶλλον τῷ κοινῷ τύπῳ χρῆται, τῷ δὲ πτόλις πᾶσαν, τότε μόνον, ὅτε προηγεῖται λέξις τις λήγουσα εἰς βραχὺ φωνῆεν, ὅπερ ἀνάγκη νὰ γίνῃ θέσει μακρόν.

Πτόλισμα, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, πόλισμα.

Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ, ον (πτόρθος, ἄκανθα). Ὁ ἀκάνθας ἔχων εἰς τὸν βλαστὸν, εἰς τοὺς κλώνους, Θεόφρ. (–υ–υ)

*Πτορθεῖον, τό, = πτόρθος, Νικ.

Πτόρθος, ὁ. Βλαστὸς, νέον φύτρον, βλαστά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριον τρυφερόν, ἔρνος, καυλὸς τοῦ φυτοῦ, ὄρπιξ, κλάδος, κλάδος πλατὺς καὶ ἐπιμήκης, πρέμνον, ἡ ἔκφυσις τοῦ δένδρου, Ἄελλος, Ὀδ. Ζ, 128. «Πτόρθων κλάσε χειρὶ, κλάδον, βλαστὸν, παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 423. «Φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτορθοῖό τε λήγει, κεῖται ἀντὶ τοῦ, βλαστάνει, κλάδον ἐκφύει, παύεται τοῦ κλωκτρεῖν, ὅ ἐστὶ, τῆς βλαστήσεως, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτορθοὺς, καυλοὺς τρυφεροὺς, βλαστάρια. 2) τροπ. οἱ νέοι ἀπόγονοι οἰκογενείας τινὸς, ἢ ἀνδρὸς, ἢ μετὰ ταῦτα γενεὰ, ἤτοι υἱὸς, ἔγγονος, κ. ἑξῆς. ὅσοι κατάγονται ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, ἢ προγόνων, Εὐριπ. Ἑκβ. 20. (κατὰ Ἔμστ. ἐκ τοῦ πέτομαι, πετάννυμι, πτερὸν, συγχρ. μὲ τὸ στόρνυμι, στόρνυγμι.)

Πτερηφορέω, ῶ, μέλ. ήσω (φέρω). Πτέρωσις, κλώσους φέρω.

*Πτέρος, ὁ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, πτερμός.

Πτοώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (πτόα). Ἔκπτοημένος, περιφοβισμένος, δειλὸς, φοβιτσάρης.

Πτυαλίζω, μέλ. ίσω (πτυαλον). Πτύω πολύ, ἔχω τὸ στόμα πλῆρες σιάλων, γεμάτων ἀπὸ σιάλια, Ἱπποκρ. Κωακ. καὶ πτυαλίζω, ὅδεν

Πτυαλισμός, ὁ, καὶ, πτυελισμός, ὁ. Τὸ πολὺ πτύειν, τὸ συνεχῶς ἀποπτύειν, ἢ πολλὰ σιάλια πτύειν, φτύσιμον.

Πτύαλον, καὶ, πτύελον, τὸ (πτύω). Πτύσμα, σίαλος, τιάλιον, τὸ ἐκ τοῦ στόματος ἀπορριπτόμενον φλέγμα. (νυν)

Πτυελοῖνον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πτύον, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φτυκρίον.

Πτυές, ἀδος, ἡ (πτύω). Ἡ πτύουσα, εἶδος ὄφεως ἐκ τοῦ τῆς ἀσπίδος, Παῦλ. Αἰγ. ἑ. 19.

Πτύγμα, τὸ (πτύσσω). Δίπλωμα, πᾶν τι διπλωμένον, ἢ διπλοῦν συμμαζωμένον, Ἰλ. Β, 315. «Διπλοῦν ὠκείῃσι πτύγμ' ἐκάλυψεν, ἀντὶ τοῦ, διπλῷ τῷ πέπλῳ, παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ἐλέγετο πτύγμα ἐρίου, καὶ ὑποκορ. πτυγμάτιον, διπλωμένον τι παλαιόπανον, χρησιμεῦον ὡς ἐπίβλημα, ἐπίθεμα.

Πτυγμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πτύγμα.

Πτύγξ, ιγγος, = πυγξ.

Πτυελίζω, = πτυαλίζω. ὅθεν

*Πτυελισμός, ὁ, = πτυαλισμός.

Πτυέλον, τό, = πτυαλον.

Πτύελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, πύελος, παρ' Ἡσυχ. καὶ Δίδυμ. Π. Ἱστορ. ιγ'. 3.

*Πτυΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πτύον. (ε)

Πτυκτίζω, μέλ. ίσω, = πτύσσω.

Πτυκτίον, τὸ. Διπλωμένον βιβλίον, ἢ γραφικὴ σανὶς περιδιπλωμένος, τροπ. ὑποκ. τοῦ πτυξ.

Πτυκτός, ἡ, ὸν (πτύσσω). Διπλωμένος, συμμαζωμένος, συνελασμένος, κεκυρτωμένος, ὅπου ὁ Ὅμ. ἔχει· ηγρίμα ἐν πίνακι πτυκτῷ ξυμφόρα πολλὰ, Ἰλ. Ζ, 169. ἡ δὲ πίναξ πτυκτὴ, σανὶς τις ξύλινος εἰς δύο τμήματα διηρημένη, τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα συνεπαφῆσεως αὐτῶν, ἤτοι ἐκλείοντο ὡς βιβλίον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔνδοθεν μέρος ἦτον ἐγκεχαραγμένοι οἱ χαρακτῆρες, καθ' ὃν τρόπον ἐσυνειθίζον ἔτι νὰ γράφωσι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Ὁ Εὐστάθιος λέγει· «Ἡ μὲν γὰρ τῶν κυρίως λεγομένων ἀπὸ τοῦ γράφειν, ὅ ἐστι ξέειν γραμμάτων χρῆσις, νεωτέρα ἐστὶν, ὡσάπαξ καὶ τὸ ἄξεστα σημεῖα διὰ χρωμάτων ἐντυποῦν, ὕστερον εὑρηται· καὶ ἡ τῶν χαρτῶν δὲ χρεία τοῦ κάτω χρόνου εὑρημα· οἱ δὲ γε παλαιοὶ, ὅποῦ τε καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐποίουν, ξυλίδιά τινα ἱερογλυφοῦντες, καὶ λεπτοὺς δὲ χαρακτῆρας, εἰς σημασίαν ὧν λέγειν ἐβούλοντο, οὕτω καὶ αὐτοὶ κατὰ καὶ τῶν τινες ὕστερον Σκυθῶν, ἐσήμαινον ἃ ἤθελον, εἰδωλά τινα καὶ πολυειδῆ γράμματα ξέοντες ἐγγράφοντες, ἤτοι ἐγχλιφίοντες πίναξι τοιούτοις τισὶν, ἄλλοις τε καὶ ταῖς ἐκ πύξου, ἐξ ὧν αἱ λεγόμεναι πυξίδες· ἔστι δ' ὅτε καὶ κατά τινα χρείαν πτυκτὰ ποιοῦντες, ἤγουν πτύσσοντες τὰ τοιαῦτα πυξία, καὶ ἀλλήλοις ἐπιτιθέντες διὰ διπλώσεως, ὁποῖα καὶ νῦν ἐπιχωριάζει ξύλινα· βιβλίδρια ἑτέρως τε τινὶ, καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴν Ταυρικὴν· κἀντεῦθεν καὶ ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ Προίτου ἐπιστολὴν, σήματα φησὶν, ἤτοι σημάδια τινα ἐγκεκολαμμένα πίνακι πτυκτῷ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν. — ἔτι δὲ καὶ ὁ συνέμπορος νὰ διπλωθῇ, ὁ εἰς τὸ διπλωθῆναι ἑπτήμενος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· πτυκτὸς, πτυσσόμενος ἢ καμπτόμενος· ὁ δὲ Φώτ. «Πτυκτῷ, πτυσσομένῳ, καθόλ. ὁ ἐκ πολλῶν συνεπιτεθειμένων πτυχῶν, διπλωμάτων, φύλλων, ἢ σειρῶν συνιττάμενος, φυλλώδης, πτυχώδης, παράβλ. πτυξ.

Πτύξ, υχός, ἡ, καὶ μεθομηρ. πτυχὴ, ῆς, ἡ (πτύσσω). Πᾶν ὅ,τι συνίστανται ἀπὸ πολλὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιτεθειμένας εἰς σχῆμα διπλώματος πεῖρας, ἐλάσματα, ἄρα διπλωματιὰ, ἐπάλληλος θέσις πολλῶν φύλλων, στοιβὰς, καὶ πίναξ, σανὶς, ἐπίβλημα, ἐπίθεμα, ἐν ὅσῳ διάφορα ἐξ αὐτῶν κεῖνται ἐπιστρωνυμένα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἡλᾶτο ἀίζουσ χαλκός, Ἰλ. Η, 247. ὅπου ὁ ποιητὴς ἐνοεῖ ἐντεῦθα τὰ διάφορα ἐκ μετάλλων ἢ δέρματος ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος, στοιβασίας, ἢ στοιβὰς, καὶ ὑπάντ' ἄρ' αὐτοῦ ἦταν πάσας πτύχεσσι, Ἰλ. Σ, 481. καὶ Τ, 269, 270. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 143. ὡσπτύσας καὶ ἐπὶ ἑπτάμυον, ἡμιτόμον, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἴλ. Δηρ. 176. παρ' ᾧ σύρηται κατὰ ταύτας τὰς σημασίας ἀεὶ εἰς πληθ. — 2) ἐπὶ ὑμωμάτων καὶ κοιλωτήτων τοῦ ὄρους, ἀντὶ τοῦ, φάραγξ, βάραθρον, ἀγκὼν, καμπὴ, ἢ κάμπη. «κατὰ πτύχας Ὀλύμποιο, Ἰλ. Α, 71. ὅηλ. τὰς ἕδρας καὶ ἀπολίτους τοῦ Ὀλύμπου, ἢ τὰς ἀφορμὰς καὶ τὰς κοιλάδας αὐτοῦ, διὰ τὸ φαίνεσθαι μερόδεν ἐπαλλήλους συναπτυγμένα τὰ τμήματα καὶ διαχωρίσματα αὐτοῦ· καὶ Τιμ. Ἔρμ. 326. ὡσαύτως «Ὄρους πτύχας ἡσυχαίστερας, Ὀδ. Τ, 432. ὅηλ. τὰς ἀκρωρείας καὶ διελλάδας φάραγγας, ἢ κοιλάδας κρημνοὺς τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους· ἔτι καὶ ἑνικ. «πτυχὶ Ὀλύμποιο ἡμένοιο, Ἰλ. Τ, 22. καὶ πτυχὶ Παρνασσοῖο, Τιμ. Ἀπολ. 269. Ἔρμ. 555. Ὁμοίως, «Πτυχαὶ Κρανσαῖαι, Πίνδου Πελοπεῖο, Ἡσιοδ. παραβλ. πολύπτυχος· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτεράντου διαστήματος, ἢ τῆς ἀβύσσου τοῦ Αἰθέρος, καὶ «Οὐρανοῦ πτυχαία, παρ' Εὐρ. ἀντὶ τοῦ, μυχὸς καὶ κοίλωμα τοῦ οὐρανοῦ, ἴδε Elmsl. Μηδ. 1264. τὸ δὲ κύμινον πτυχαῖα, Πίνδ. Ὀλ. 1, 170. ὅηλ. τὰς τεχνικὰς στροφὰς καὶ περιπλοκὰς τοῦ ἄγματος, αἵτινες δὲν ἀναφέρονται μόνον εἰς ἕνα ἀφορισὸν τὴν βαθύνουν περιπλοκὴν τῆς ἰδίας ποιήσεώς του, ἀλλ' ἔτι καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐνεχυρον ποικιλίαν τῶν μέτρων, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὀρχήσεως, ἥτις περίστατα εἰς τὰ ποιήματά του, παρὰ Ἰωσ. καὶ ἡ χρυτὶς, ἢ ζαρωμάτια τοῦ προσώπου. 3) ὁ Σχολ. Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. ἀ. 1800. λέγει πτυχὴν καὶ τόπον ἢ σκιάδα τινὰ τοῦ πλοίου, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα, ὁ δὲ Πολυδ. ἀ 86. ἀντὶ τούτου ἔχει πτυχίς.

Πτύξις, εως, ἡ (πτύσσω). Τὸ πτύσσειν, διπλώσις, διπλασις, πλίξις, συμμάζωξις, καὶ πτυχὴ, δίπλωμα, «πτύξις ἱματίων, παρὰ τοῖς Ο'. τὸ δίπλωμα, ἢ τὰ ἐπάλληλος ὑφὰ ἐλάσματα τοῦ ἱματίου.

Πτύον, τό (πτύω), Ἀττ. πτύον, Lob. Φρυν. σελ. 128. Τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἀναρρίπτουσι τὰ ἠλιοκαυμένα γεωκήματα χωρίζοντες αὐτὰ τοῦ ἀχύρου, τὸ ἀποπτύον καὶ ἀπορρίπτον ἐκ τῶν χειρῶν τὰ ἄχυρα, τὸ λικμητικὸν· ὅηλ. ἐργαλεῖον, Ἰλ. Ν, 588, ὅπου κεῖται ἡ γενικ. πτύοιν, καὶ Θεοκρ. 156. παραβλ. καὶ λικμὸς, λικμάω· καὶ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ὁ χοῦς ἀναρρίπτεται, πτυάριον, καὶ φυσάριον. 2) μέτρον τι γεννημάτων, ὅθεν, δίπτυον, τὸ παρὰ Κυπρίοις, τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου, καθ' Ἡσυχ. (υυ)

Πτύρμα, τό, καὶ

*Πτυρμός, ὁ (πτύρω). Τὸ φοβεῖσθαι, ἐκπλήττεσθαι, ὁ φόβος, τρόμος, ἔκπληξις, πτόησις, δόρυβος, φρίκη, ὅθεν

Πτυρτικός, ἡ, ὸν. Ὅς τις παρ' εὐθὺς φοβεῖται, ὁ ταχέως εἰς φόβον, φρίκην καὶ δειλίαν κατιὼν, ἐμπίπτων, δειλὸς, φοβιτσάρης, Σοῦρ.

Πτύρω, μέλ. β'. ῡρῶ. Ἐκφοβίζω, ἐκπλήττω, εἰς φόβον, εἰς ἔκπληξιν βάλλω τινά, πάσχω. πτύρομαι, ἀόρ. β' ἐπτύρην. Πτοοῦμαι, φρίττω, ἐκπλήττομαι, δειλιῶ, δορυβοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἀξιοχ. γ'. 16. «Οὐκ ἂν πτυροίης τὸν θάνατον, καὶ, πρός τι, ἐξωρ. ἐπὶ ὕπνου, ἐξιππάζομαι. τρομάζω. (συγχρ. μὲ τὸ πτοέω, πτώσσω, πτήσσω.)

Πτύσις, ἡ (πτύω). Τὸ πτύειν, πτύσιμον, τὸ φτύσιμον. (υυ)

Πτύσμα, τό (πτύω). Τὸ ἐπτυσμένον σιάλιον, ἢ φλέγμα, τὸ φτύσμα, τὸ κόπτυσμα.

Πτυσμός, ὁ, = πτύσις, ὅθεν τὸ πτύω.

Πτύσσω, μέλ. ξω. Διπλόω, ἢ διπλίνω, εἰς διπλοῦν περιβάλλω, ἢ μαζόνω, συλίττω εἰς διπλώματα, λυγίζω τι ἐπαλλήλως ἀνελίσσω ἢ ἐπιτίθημι τὰ μέρη αὐτοῦ, ἐπὶ καθαρῶν καὶ πεπλυμμένων ἱματίων, ἃ διπλοῦνται τις φυλάττει, Ὀδ. Α, 439. «—πτύξασά καὶ ἀσπάσασα τὸν χιτῶνα, μετ' ἐπιμελείας διπλώσασα, καὶ, Ζ, 111. «—πτύξατά τε εἵματα καλὰ, διπλώσατε ἢ διπλοῦν ποιήσατε, καὶ «χεῖρας πτύξαι ἐπὶ τιναι, Σοφ. Ο. Κ. ὅπερ δηλοῖ, περιλέξαι. περιβάλλω τὰς χεῖρας ἐπέκεινα τινός, ἢ ἁπλῶν τὰς χεῖρας διπλωμένας, σταυρωμένας πρός τινα. Παθητικ. πτύσσομαι, διπλοῦμαι, καμπτομαι, λυγίζομαι, ἀνελίσσομαι. «Ἔγχεα ἐπτύσσοντον, Ἰλ. Ν, 134, εἰς τὸ αὐτὸ τινήγετο, καὶ ἐκέκαστο κρατεικόμενα, μετὰ βίας καμπτόμενα, λυγιζόμενα ἐδιπλοῦντο, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· πτυσσόμενα κρεμάζονται ἢ τὰ δέρατα διπλοῦ· ἔτι ἐπὶ τῶν ἐνδεδυμένων καὶ περιβεβλημένων τῷ σώματι ἱματίων, περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ἐφαρμόζομαι, περιπλέκομαι, ὁ Σοφ. παρὰ Πλουτάρχ. σύγκρ. Νουμᾶ ζ. «Ἄπολλος χιτῶν ἁγνὸν ἀμφὶ μητρὶ πύσσεται· καὶ μέσος τὸ ἑνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ μετὰ αἰτ. Ἀριστοτ. Νεφ. 267. «Πρὶν ἂν τοῦτ' πτύξωμαι, ἕως ἂν φορέσω τοῦτον τὸν ἀπενθήτην, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πρὶν ἂν περιβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον. (πιθαν. συγχρ. μὲ τὸ πετάνυμι, καὶ πυκνός.) ὅθεν

Πτυχὴ, ἡ· μεθομηρ. τύπ. τοῦ πτύξ, ὅπερ ἴδε.

Πτυχίον, τό· = πτυκτίον.

*Πτύχιος, α, ιον· = πτυστός.

Πτυχὶς, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν τῷ, πτύξ, 3.

Πτυχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (πτυχὴ, εἶδος) Ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων, ἢ βυτίδας, ἐλάσματα, φύλλα, κυρτὰς, κ. τ. τ.

Πτύω, Μέλ. ύσω, πολ. παρα. ἔπτυσμαι. Ἀπορρίπτω, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος τὸ φλέγμα, ἢ τὸν σίαλον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκ τοῦ ἐντοσθίου προσερχόμενον, ἐκτύω, Ἰλ. Ψ, 697. «Ἅλμα πολὺ πτύουσιν. Θεόκριτ. ζ'. 39. «Ἀλλ' μὴ βατιάζῃσθε δέ, τρὶς εἰς ἑμὸν ἔπτυσε κόλπον. καὶ Ἡρόδ. 1, 99. κασέλ. ἐπτύνω, ἐκρεύγω, ἐκχύνω, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμοῦ. ἴδε ἔτι. ἐπὶ Σελάτ. Ruhnk. ep. cr. σελ. 140. Schaef. Λογγ. σελ. 386. Graefe Mel. τομ. 7. Ind. Φλ. Θεσσ. 12, 4. καὶ 2) τροπ. πτύω ἐκείνου ἀηδίαν τινὰ ἢ ἀποστροφὴν πρός τι, ὅθεν ἀποστρέφομαι, περιφρονῶ, καταφρονῶ, ἐν οἷς δεῖ λογίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1232. «Ἀλλὰ πτύσας ὠστὶ δυσμενῆ, μάτην τὴν παῖδαν' αὐτοῦ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ θήμενος, καταφρονήσει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγεται ἐτι καὶ «Ὕδωρ, ὅθεν τὸ Δατ. ὄρπο, ὀρμῶ· ἢ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἀσαφῶς, φτῶ λέγουσα. Παρὰ Πέρσαις νόμιμον ἦν μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι. «Ὡς μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι φαίνεσθαι εἶεν». Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ. α. 14. καὶ ἡ. ἡ. 15. (τὸ ὕψιλον ἔστι ἐν μὲν τῷ Ἕλλην. καὶ παρατατ. μακρον, ἐν δὲ τῷ μέλ. καὶ τοῖς λοιπ. χρ. βραχύ. ἴδε περὶ τούτου Cruefe Mel. 124, 7. ἀλλὰ παρὰ Θεοκρ. 24, 19. καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. β', 570. δ', 925. εὑρηται τὸ ὕψιλον καὶ ἐν τῷ παρατ. βραχύ, ὅτε καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ βραχεῖα ἐστί, ἕβαιρ. δὲ πολλάκις. παρὰ Νόνν.)

Πτωκάζω, ἡμαρτ. ἀόρ. ἐν Δ, 372. ἀντὶ τοῦ, πτωσκάζω.

Πτωκάς, άδος, ἡ (πτώξ, πτώσσω). Δειλή, περιφοβισμένη, ἔντρομος, φοβεττιάρισσα· Ἔπιγρ. Ὁμ. 8, 2. καὶ «Κύπειρος πτωκάσσι. ταύτῃ τῷ χαμαιλῇ. Ἡσύχ. παροιμίας Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1093. ὅπου συγχρ. τὸ πτωκάδες, μετὰ τοῦ, πλανᾶσθε. «Κἂν αἰθέρος πτωκάσιν ὀξυτόνων διὰ πεύματος ἔλωσι μου» ὅπου τὸ πτωκάδες, κεῖται ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον δειλαὶ εἰσί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φόβου σπουδαίως φεύγουσι, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ἠρμήνευσαν διὰ τοῦ ἐρμάδες. (τὴν γραφ. πτωκάδες ὡς ὀρθοτέραν παρεδέξατο ὅτε Βουτερ. καὶ Matthiæ.)

Πτῶμα, ατος, τὸ (πίπτω, πέπτωκα). Πέσιμον, πᾶν πεπτωκὸς, ἐρείπιον, πᾶν ὅ,τι εἶναι πεπτωκὸς, ἐρρίμμενον ἢ κείμενον κατὰ γῆς, ὡς «Πτώματα ἐσθίουσιν, τὰ πεπτωκότα τῶν ὀπωρῶν, πτῶμα οἴκου· ὁ Ἡσύχιος λέγει· «Πτώματα, καὶ τὰς συμβάσεις τῶν μετελθόντων. 2) εἰλημται ἐπὶ τῆς λαφύρων καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ μαχῃ πίπτοντας, ἄρα, τὸ νεκρὸν, τὸ περοκειμένον σῶμα, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν πολέμῳ, συνηθ. πτ. νεκροῦ καὶ τροπ. Συμβεβηκὸς, δυστυχία, συμφορὰ, ὄλεθρος, φθορὰ, ὡς τὸ Λατιν. Casus. Ἴσως δὲ ἀντὶ τοῦ, Πτῶσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα· παρεβλ. Lobeck. Φρυν. τελ. 375. ὄθεν

Πτωματίζω, μέλ. ίσω. Ποιῶ τινὰ ἴδια πάτη, πίπτειν ποιῶ, εἰς πτῶσιν ἢ εἰς πέσιμον φέρω. Παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Ἱστορ. θαυμ. κεφ. 36. «Πτωματιζόμενος, εἰν. (Δοκιμάζει δὲ καὶ τοὺς πτωματιζομένους ἢ ὀσμὴ τοῦ ἐλλυχνίου καπνιζομένου), κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐπιληπτικοί, οἱ ἐπιληψίαν πάσχοντες, οἱ σεληνιαζόμενοι.

Πτωματίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, παρ' Ἀθην. ια. σελ. 485. τὸ δ' εἶδος ὡς φαίνεται δὲν γίνεται εἰ σταθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐπίπτει ἀμέσως πλαγίως, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε τὸ κρούειν ἀμέσως ὑπὸ τῶν παρακειμένων, τὸ καὶ ἄλλως, κἂν διὰ σάκκου, καλουμένου τινὲς «Πωματίῳ γράφειν παραινοῦσι, ἀλλ' ἡ ματαβολὴ τῆς γραφ. ἔστε πάντη περιττή.

Πτωματισμός, ὁ (πτωματίζω). Ἡ ἐπιληψία, ὁ σεληνιασμὸς, πάσχει τι διὰ τοῦ ὀπίσω πίπτει ὁ πάσχων κατὰ γῆς ὡς ἀναίσθητος.

Πτώξ, πτωκὸς, ὁ, ἡ (πτώσσω). Ὑπὸ φόβου φεύγων, δειλὸς, ἔμφοβος, ἔκτομίας (φεβτσιάρης). Αἰσχύλ. Εὐμ. 527. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται εὐτελιστικῶς ἀπὸ τοῦ Λαγωοῦ (ὡς φύσει δειλότατου τῶ ζώων). Ἰλ. Ρ. 676. καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λαγωοῦ. Ἰλ. Χ. 310. καὶ ὑστέρων ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πτὼξ, λαγωὸς· ἴδε ἐν τῷ, πτᾷξ, ἢ πταιὶς.

Πτώσιμος, ὁ, ἡ (πίπτω, πέπτωκα). Ὃς τις ἔστιν, ἢ πίπτει, ἢ δύναται νὰ πάτῃ, πεπτωκὼς, πεσμένος, ἐν πολέμῳ περισωσμένος, δορί πτ. Αἰσχυλ.

Πτῶσις, εως, ἡ (πίπτω, πέπτωκα). Τὸ πίπτειν, τὸ πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς φέρεσθαι πέσιμον, τροπ. συμφορὰ, δυστυχία, πταῖσμα, ἀποτυχία, κ. τ. λ. ταύτῃ τῷ, πτῶμα. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ ἀπὸ καταλήξεως εἰς καταλήξιν μεταβολὴ τῆς λέξεως. Ἀριστοτ. Ποιητ. «Τῆς δὲ λέξεως τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις· ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἀποδίδει τὰς πτώσεις μόνον εἰς τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ῥήματα, ὡς φαίνεται ἐν τῷ περὶ Ῥητορ. γ'. σ. «Ὡς ἂν ἐκ τῶν συτοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τ' ἄλλα ἀκολουθῇ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν· ταύτῳ ὅμοιον ἐστὶ καὶ τὸ, ὑπὸ πτώσεων, παράδειγμα ἐν τοῖς Τοπικ. δ'. «Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα, ἐνθα παρατηρεῖται, ὅτι καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα ἐτι κλινόμενα λαμβάνουσι τὸ τῶν πτώσεων ὄνομα.

Πτωσκάζω, ποιητ. ταύτου τῷ, πτώσσω. Φοβοῦμαι, εἰς φόβον εἰμὶ, δειλιῶ, κρύπτομαι ὑπὸ τὸν φόβον, ἢ φεύγω, Ἰλ. Δ, 372. ἡ γραφὴ πτωκάζω, ἥτις ἐνταῦθα εὑρηται, ἀπεβλήθη ὑπὸ Οὐλοφίου καὶ Χάϋνε ὡς ἡμάρτημ.

Πτώσσω, μέλ. ξω, ὡς τὸ πτήσσω, ἀμεταβ. Φοβοῦμαι, δειλιῶ, ἐν φόβῳ ἢ ἔμφοβος εἰμὶ, τί πτώσσεις; Ἰλ. Δ, 371. διὰ τί φοβεῖσαι, εἶται τόσον περίφοβος; καὶ τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδε, Ἰλ. Ε. 634. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 48. Κρύπτομαι ἀπὸ φόβου, ὑπὸ φόβου φεύγω, δειλὸν καὶ ταπεινὸν δείκνυμι ἐμαυτὸν, ὑπὸ φόβου καὶ δειλίας ταπεινοῦμαι καὶ ὑποτάσσομαι, ἢ ὡς δειλὸς ἐμαυτὸν καταῤῥίπτω, ὅτους νῦν εἰ πτώσσοντας ὑμ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσεις, Ἰλ. Η, 129. ὅτι δηλ. ἕκαστον ἀπὸ τὸν φόβον ὅλοι ὑπὸ τὸν Ἕκτορα, καὶ Ἰλ. Φ, 14, 26. Τυρτ. 2, 31. Εὐρ. Βάκχ. 220. Ὀδ. Σ, 362, «Πτώσσων κατὰ δήμους, περιφόρεσθαι ὡς πτωχός. ζητοῦσαι, προσαιτεῖν, καὶ Ρ, 221. οὕτω καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 397. «Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, προσυπακ. τῆς κατὰ, ἐντεῦθεν τὸ πτωχὸς, προσαίτης, ζητιάνος. 2) μετὰ αἰτ. φοβοῦμαί τι, ἢ τινα, προοῦμαι, φεύγω ἀπό τι διὰ φόβον· ποιεῖ ἐτ' ἀλλήλους πτώσσοντα, Ἰλ. Τ, 427. δέν θέλομεν πλέον φύγει ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ Εὐστάθ. φησὶν, ὅτι ἐκ τοῦ πτώσσω γίνεται τὸ πτῶσσω, ἐκεῖθεν δὲ τὸ πτωσκάζω, καὶ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλύτω, ἀλυσκάζω, καὶ ὅτι τὸ πτήσσω μὲν κοινὸν καὶ Ἀττικὸν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν.

Πτωτικός, ἡ, ὁν (πτῶσις). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς πτῶσιν, ἢ ἀναφερόμενος εἰς πτῶσιν, Γραμμ.

Πτωτός, ἡ, ὁν (πίπτω, πέπτωκα). Ὁ πίπτων, ῥέων, καταφερόμενος, ἢ ῥιφθεὶς, ἐῤῥιμμένος.

Πτωχαλαζών, όνος, ὁ, ἡ (πτωχὸς, ἀλαζών). Ὁ πτωχὸς καὶ ἀλαζών, πτωχὸς ὑπερήφανος, ἢ συνδέτως, πτωχοϋπερήφανος, κομπαστὴς, Ἀθήν. ς'. σελ. 230.

*Πτωχᾶς, άδος, ἡ, ὑμφ. γραφ. ἀντὶ πτωχὸς.

Πτωχεία, Ἰων. πτωχηίη. Ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἢ κατάστασις τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἐπαίτου, ἔνδεια, πενία.

Πτωχεῖον, τὸ (πτωχεύω). Οἶκος, ἢ καταφύγιον διὰ τοὺς πτωχοὺς, πτωχοτροφεῖον, Ἐτυμολόγ. καὶ Παυσάνιτ.

Πτωχελένη, ἡ (Ἑλένη), παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 585. Πτωχὴ καὶ ζητιάνα Ἑλένη, κοινὴ πόρνη.

Πτωχεύω, μέλ. εύσω (πτωχὸς). Πτωχὸς εἰμὶ, προσαιτῶ, ζητεύω, ζητιανεύω, ἐπαιτῶ, Ὀδ. Ρ, 19. «Πτωχῷ βέλτιον ἐστὶ κατὰ πτόλιν, ἢ κατ' ἄγρους, δαῖτα πτωχεύειν», Ο, 308. «Ἤδεε ποτὶ ὅστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι πτωχεύουσιν, ἀπαιτήσων, τὰ πτωχεῖα ἁρμόδια αἰτήσων, καὶ Σ, 2. «Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰσακήσιος, ἐδήμιος, ὃς κατὰ τὸν δῆμον ἐπαιτῶν, καὶ δι' ὅλης παίτης, ὁ κατὰ τὸν δῆμον ἐπαιτῶν, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἐπιών. 2) μετὰ αἰτ. πρσ. «Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας», Θεογν. 518. παρακαλεῖ ὅλους τοὺς φίλους ὡς ἐπαίτης, ζητεῖ ἐλεημοσύνην ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους ὡς ζητιάνος, ὡς ζητουλᾶς, οὕτω καὶ πτωχεύω τινά τι.

*Πτωχηίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πτωχείας.

Πτωχίζω, μέλ. ίσω (πτωχὸς). Πτωχὸν ποιῶ τινα, τὸν φέρω εἰς κατάστασιν ἐπαίτου, ὥστε νὰ ζητεύῃ.

Πτωχικός, ἡ, όν (πτωχὸς). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς πτωχὸν ἢ εἰς πτωχὴν κατάστασιν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πτωχῶν.

Πτωχίστερος, ανώμαλ. συγκριτ. τοῦ πτωχὸς, ἀντὶ τοῦ, πτωχότερος, ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 425.

Πτωχοδοχεῖον, τό (δέχομαι). Οἶκος, εἰς ὃν δέχονται τοὺς πτωχοὺς, πτωχεῖον.

Πτωχόμουσος, ὁ, ἡ (μοῦτα), Γοργίας παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 3. «Κόλαξ πτωχόμουσος». Πτωχὸς καὶ ἐπαίτης ποιητὴς, ὡς τὸ μουσικόλαξ.

Πτωχοπλούσιος, ὁ, ἡ, ον (πλούσιος). Πτωχὸς κατὰ τὸ φαινόμενον, πλὴν τῷ ὄντι πλούσιος, ὃς τις ὀηλ. ὑπὸ τῷ ὀνόματι πτωχὸς κρύπτει τὰ πλούτη αὐτοῦ, ἐκ τῆς φιλαργυρίας αὐτοῦ πλούσιος ὤν, ζῇ ὡς πτωχὸς, καὶ πτωχαλαζών, πτωχοϋπερήφανος, ὁ μὲ κούφον πομπὴν προπηυσύμενος τὸν πλοῦτον, ἢ κρύπτων τὴν πτωχείαν του ὑπὸ ἀνόητον πράγμα πλουτίου.

Πτωχοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ πτωχοὺς ποιῶν, Ἀριστοφ.

Πτωχός, ἡ, όν (πτώσσω). Κατὰ Σουΐδ. ὁ ἐπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν, ὁ ἐπαίτης, ὁ περιερχόμενος τὰς οἰκίας καὶ προσαιτῶν, ζητιάνος ἢ ζητουλᾶς, διακονιάρης, ὁ πίπτων, ἢ εὐπτων ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων πρὸς ἀπαίτησιν, διὰ νὰ ζητουλεύσῃ, συνηθ. ὁ πτωχὸς, ὡς οὐτ. συχνάκις ἐν Ὀδ. «πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον», Ὀ. Π, 273. καὶ Γ, 18, 202. Ω, 157. ὡσαύτως Ἡσ. Ἔρ. 26. Ἡρόδ. 3, 14. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 29. «Προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς. ζητεῖν ἐλεημοσύνην ὥσπερ οἱ πτωχοί, καὶ πτωχὸς ἀνήρ, Ὀδ. Φ, 327. ἔτι καὶ διακταλ. πτωχὸς δίαιτα, Σοφ. ἐλογίζοντο δὲ οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ξένοι ὡς ὄντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, Ὀδ. Ζ, 208. «πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ (στίχ 552) διακρίνει τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ πένητος οὕτω· «Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος ὃν σὺ λέγεις, ζῇν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα, τὸν δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν· καὶ τροπικ. ὑπτωχεῖς τὰς φρένας, Τίμ. ἥτοι ὁ ἔχων ἐλλείψει φρενῶν, μωρὸς, τὸ συγκρ. πτωχότερος, παρ' Ἀθην. ς'. τὸ δὲ ὑπόμαλ. πτωχίστεροι, Ἀττ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 425. καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἀδιεστραμμένος· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, ὁ ἐστερημένος τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸ ζῆν ἐξόδων.

Πτωχοτροφεῖον, τὸ. Οἶκος, κατάστημα, ἐν ᾧ τρέφονται οἱ πτωχοὶ. ἐκ τοῦ

Πτωχοτροφέω, ὦ. Μ. ήτω (πτωχοτρόφος). Τοὺς πτωχοὺς τρέφω, διατηρῶ, ἢ περιποιοῦμαι αὐτούς.

*Πτωχοτροφία, ἡ. Ἡ τροφὴ, διατήρησις· ἢ περιποίησις γινομένη περὶ τοὺς πτωχούς.

Πτωχοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων καὶ ἐπιμελούμενος τοὺς πτωχοὺς, ὁ διατηρῶν ἢ περιποιούμενος αὐτούς.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Υ.

Πύα, ἡ· ἐν Ὀδυσσείᾳ Σ, 358. «Ἐν πύῃσι», ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ ἐν ποίῃ.

Πύαλος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πύελος. Φρύνιχ. σελ. 186. καὶ ἐν Ἐπιτυρ. Σικελικ. παρὰ Γρουτερῳ σελ. 212.

Πυγαγρεφία, ἡ, προσυπακουομ. Ἑορτὴ «Τὰ ἱε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέα καὶ «Πυανεψίαν τά, προσυπ. ἱερά (πύανος, ἕπτω, ἑψω). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Θησεῖον μῆνα, Πυανεψιών, καλουμένη, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅτε καὶ εἶεσαν μνήμης συμβεβηκότος τινὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θησέως, ἢ διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐκ τῆς Κρήτης (ὅρα Πλούταρχ. εἰς Θησ. 27. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Χ, σελ. 1283. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 735.) ἐμαγείρευον καὶ ἔτρωγον ἑψητόν τινα ζωμὸν· ἦν δὲ οὗτος ἔτους ἀναμίγνυον· ὁ Δυκοῦργος παρ' Ἀρποκρατ. λέγει ὅτι αὕτη ἡ ἑορτὴ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι «Πανόψια ἐκαλεῖτο. Ἀθὴν S'. σελ. 408. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, εἰρηται δέ, παρόσον κυάμοις ἐμπίπλανται, καὶ ἄγεται πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ· ἐπειδὴ ἕψουσι ἔτους· οὕτω δὲ κέκληται ὁ μὴν, καὶ ἡ ἑορτή, διὰ τὸ τέταρον ἕψειν, ἃ καλοῦσι πύανα. Ὁ δὲ Φώτ. «Πυανοψία, Δυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου· καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντες εἶδον τοὺς καρποὺς τῇ ὥρᾳ. Πυανεψιῶνος δὲ ἑβδόμου τὰ Πυανέψια Ἀθηναῖοι ἄγουσι φασίν. Δεῖν δέ φασιν λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα. «Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς· καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται· καὶ πάλιν ὁ αὐτός «Πυανοψία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος· οἱονεμάσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ἑψόμενον ἔτους τῶν κυάμων. Τὰ γὰρ ἔτους καὶ τὴν ὀπώραν πύανα καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ μὴν ἑστὶν Πυανεψιὼν λεγόμενος, καὶ πάλιν. «Πυανεψιὼν, μὴν Ἀθήνησιν ὅ. ἐν ᾧ καὶ τὰ πύανα ἕψουσι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πύανα δὲ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς ὀπώρας ἀσπαρτὰ ἀπὸ τῆς ἀσπορίας, ἃ συναγόντες ἕψουσιν ἐν χύτραις ἀξάρου ποιοῦντες. ὅθεν

Πυανεψιών, ῶνος, ὁ. Ὁ τέταρτος κατὰ τὴν τάξιν μὴν τοῦ Ἀττικοῦ μηνολογίου, καθ' ὃν συνέπιπτεν ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ Πυανεψία καλουμένη, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν, ἧς τινες ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὀκτωβρίου. Εὑρηται ἔνι ἐν ἐπιγραμ. καὶ ἡ γραφ. Πυανοψιών.

Πυάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, πύανος.

* Πυάνιος, ὁ, ἡ, ον (πύανος)· Ὁ ἐκ πυάμων ἤτοι κυάμων, ἢ ἐκ χράνδρων κατεσκευασμένος.

Πύανος, ὁ· ἀρχαῖς. Δέξις αὐτὴ τῆς νεωτερ. Κύαμος. ἀρχαιοῦται ὑπὸ πολλῶν παλαιῶν Γραμματικῶν διὰ τοῦ κύαμος, κουκκίον ὑπ' ἄλλων δὲ καὶ διὰ τοῦ ὀλόπυρος, χάνδρος (Ἀθήν. Δ'. σελ. 406. «Ἡλιόδωρος δὲ ὁ περιηγητὴς ἐν πρώτῳ περὶ ἀκροπόλεως, τῆς τῶν πυρῶν, φησὶν, ἐφήτησε θυοσκοῦσίν, οἱ μὲν παλαιοὶ, πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορεύουσιν). καὶ τέλος ὑπ' ἄλλων, ἐψημάτι ἐκ διαφόρων ὀσπρίων καὶ γεννημάτων, ὅπερ κατασκευάζοντες ἔτρωγον ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Πυανεψίων· ἴδε ἐν τῷ, Πυανέψια· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πύανοι, κύαμοι, καὶ πᾶν ὄσπριον· καὶ πάλιν· «Πυάνου, τοῦ διὰ τοῦ γαλάκτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν, ἐφημένην ἐν γλυκεῖ· ὁ Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 648. καλεῖ «Πυάνιον πόλτον τὸ Λατιν. Pultem, ζωμὸς ἐκ πυανίων, (ἀλέαρα, ἀλαφιδὴ κουρκούτη, ἢ ἡ παρ' Ἰταλοῖς Πολέντα, καὶ ἄλλως Μαμαλίγκα, λεγομένη) ὃν κοινῶς οἱ πεπειχοὶ ἔτρωγον· καθ' Ἡσύχιον ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις «Πούανοι, κύαμοι ἑφθοί· ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ παρ' ἡμῖν «Φάβαι λεγόμενον· ὁ αὐτὸς ἔχει, «Πυνικεῖς, τοὺς ἑφθοὺς ἀρεβίνθους καὶ φακοὺς· καὶ «Πύννους, κυάμους ἑφθούς.

Πύαρ, ατος, τό· = πῦος. Τὸ πρῶτον μητρικὸν γάλα, ἀνδράποντα καὶ ζώων. Λατ. colostrum Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ι. (στίχ. 40. σελ. 1626. 4. Ῥώμ. Ἐτυμ.) «Ἔστι δέ φασι, πῦος, τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅ τινες, πῦαρ, φασίν· ἢ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κιρνᾷ (1150. καὶ Σχῆν. 708.) ὅθεν φασὶ καὶ τὸ πυαρίτης, τὸ πύαρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ «πρώτου γάλακτος. Λατιν. Colostra, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κοραστρα. 2) ἡ ἐξ αὐτοῦ γιγνομένη πυτία.

Πυαρίτης, ἡ. Ἠμαρτημένη τις ἀνάγνωσις παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 708. ἀντὶ τοῦ, πυριάτη, ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. πυριάτης, καί, πυρίτης, ἄρσεν. καὶ ὁ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 3. ἔχουσιν· ὁ Πολυδ. ἐν α'. 248. ἔχει· «Πυριάτης, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον, πυρίεφθον· ὁ δὲ Φώτιος· «Πυριάτης, ζηλωτὸς τὸ πυρίεφθον, οὐχὶ δὲ πυρίτης, οὐδὲ πυριατή, ὀξυτόνως, οὐδὲ πυρίεφθος· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει· «Πυριστὸν, τὸ ἐψθὲν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

Πυγαία, τά. προσπνακ. «Μέρη τὰ περὶ τὴν πυγὴν μέρη· ὁ καλὸς. ἐκ τοῦ

Πυγαῖος, αία, αῖον (πυγή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πυγὴν, ἢ κεῖται εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος ἤτοι πρὸς τὸν καλὸν, ὀπίσθιος· τὸ πυγαῖον ἄρσεν, τὸ ἄρσεν τῆς ὠρᾶς τῶν πτηνῶν. Ἡροδτ. παρὰ ἰσοπερ. τὸ π. γαῖον καθὸ. ταὐτ. τῷ πυγή. Πολυδ. 2, 183. 2) τὰ πυγαῖα, ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. αἱ βάσεις τῶν στηλῶν, τὰ ὑποστύλια καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυγαίας, τὰς σπείρας τῶν κιόνων, καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) Ταὐτὸν τῷ, Κυναιδές, ἤτοι δὲ καὶ ὁ ἀσελγὴς ἄνθρωπος, Σουϊδ.

* Πυγαλγής, ὁ, ἡ, ές (πυγὴ, ἄλγος). Ὁ ἀλγῶν περὶ τὴν πυγὴν, ἢ αἰσθανόμενος πόνον περὶ τὰ ὀπίσθινὰ μέρη τοῦ σώματος περὶ τὸν πρωκτὸν, ἢ γραφὴ πυγαλγίας παρὰ Στρεβ. ιδ'. φαίνεται πάντη ἀσφαλὴς.

Πύγαργος, ὁ, ἡ, ον (πυγὴ, ἀργός). Ὁ τὴν πυγὴν λευκὴν ἔχων, ἀσπρόκωλος· οὕτως ἐλέγετο ἔξαιρ. εἶδός τι ἀγρίου αἰγὸς, γαζέλλης μεταξὺ τῶν ἀγρίων τῆς Λιβύης. Ἡρόδοτ. 4. 192. καὶ Λετοῦ γένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 116. ἐξόχως ἀγρίας.

Πυγαρίζω, ἑωτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, πυδαρίζω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

* Πύγελα, τά. Οὐδέτ. Κύρ. Ὁμερ. πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πυγή, ῆς, ἡ. Ὁ ὀπισθινὸς, τὸ πρωτῶδες μέρος τὸ περὶ τὸν πρωκτὸν, οἱ γλουτοὶ, ὁ καλὸς. «Τὴν πυγὴν ἅπας αὐτῷ παραχεῖται. Μάχων παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 580. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1187. ὅπου ὁ Σκόλης λέγει, τὸ πυγή, παρὰ δὲ Ἀριστοτ. φυσιογν. εὑρηται ἡ Ἐπιτ. Αἰτιατ. πῦγα. 2) τριπ. δὲ καὶ τὸ πανὺ λιπαρὸν μέρος τινος, ὡς π. χ. παρ' Εὐστάθιῳ εἰς Ἰλ. Β. (σελ. 310.) «Ἀγροῦ πυγὴν τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγροπύγη, ἡ κατ' ἄλλους Ἀγροκηγή· καθ' Ἀριστοφάν. Ἔκκλησ. 253. «Εἰς κυνὸς πυγὴν ἀρῶνται. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων λεγομένη. 8) ἀρχαϊόν τι χορὸς τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν. ὅθεν

Πυγηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὴν πυγὴν ἢ κατὰ τὰς πυγὰς· μὲ τὴν πυγὴν ἀστραμμένην, μὲ τὸν καλὸν γυρισμένον, ἢ ὀπισθόκωλα, καλὸν μὲ καλὸν, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ε'.

Πυγίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ πυγή. Μικρὰ πυγὴ, μικρὸς καὶ λιποσάρκος, ἢ λυγνὸς καλὸς, ἀπαλλαίτος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 638.

Πυγίζω (πυγή). Τύπτω, κτυπῶ εἰς τὸν καλὸν. 2) πυγίζον ὀχέω, μετέρχομαι τὴν εἰς τὴν πυγὴν σαρκικὴν συνουσίαν, εἰς τὸ παρὰ φύσιν συνουσιάζομαι μετά τινος, ἀρσενοκοιτῶ, μετὰ Αἰτιατ. Θεόκριτ. ε'. ὅθεν

Πυγισμα, τό. Τὸ εἰς τὴν πυγὴν ἤτοι εἰς τὸν καλὸν βάλλειν, κτυπῆν. 2) Τὸ πυγίζειν, ἤτοι ἡ παρὰ φύσιν μετά τινος σαρκικὴ συνουσία, paedicatio, Θεόκρ.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ (πυγίζω). Ὁ πυγίζων, ὁ τὴν παρὰ φύσιν σαρκικὴν συνουσίαν ἤτοι τὴν ἀρσενοκοιτίαν μετερχόμενος, pedicator,

Πυγμαιμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ μετὰ πυγμαίων μαχόμενος, ἢ τοῦ

Πυγμαῖος, αία, αῖον (πυγμὴ). Ὁ πυγμῆς μήκους ἢ χόνδρος ἔχων.

* Πυγμαῖος, ὁ. Μικρός τις τὸ ἀνάστημα ἄνθρωπος, ἢ ἔχων πήχεος ἀνάστημα, πηχυαῖος, τζουτζὲς τουρκ. Ἦν δὲ ἔθνος γειργιακὸν ἀνθρώπων μικρῶν, κατοικούντων εἰς τὰ ἐσώτατα μέρη τῆς Αἰγυπτιακῆς γῆς, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπερ ἀπολέμει ταῖς γεράνοις, φασὶ, βλαπτούσαις αὐτῶν τὰ σπέρματα· καὶ λιμὸν ποιούσαις τῇ χώρᾳ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυγμαῖοι, ἔθνος πέρᾱ τῆς Αἰγύπτου, τῷ μεγέθει πεντε μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἠφανίσθη δὲ τοῦτο, ὑπὸ τῶν γερανῶν Ὅμ. Ἰλ. Γ. 6. καὶ Ἀπολλών. ἐν Δεξ. Χειρογρ. «Πυγμαῖος, ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον, Ἔνιοι δὲ τοῦτο ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ· προίενται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ οἱ γέρανοι κατεσθίουσι, ἐκ Θράκης παραγενόμενοι· οὐκ ἔοικε δὲ ὁ ποιητὴς (Ἰλ. Γ. 6.) τοῦτο ἀληλοῦν· τὸ γὰρ «Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι, διὰ μάχην αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους, καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ. ὅρα καὶ Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστ. ἡ'. ιδ'. 2. καὶ Ζώ. Γενέσ. β'. 8. τμῆμ. ι'. Προβλ. ιβ'. καὶ Στραβ.

* Πυγμαλίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρός.

Πυγμαχέω, ῶ. μελ. ήσω (πυγμάχος). Πὺξ μάχομαι, πυκτεύω, τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς ἀγωνίζομαι, διὰ τῆς πυγμῆς μάχομαι, (παίζω ταῖς γροθιαῖς). ὅθεν

Πυγμαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς πυγμῆς μάχη, pugilatus. Ἰλ. Ψ. 653, 665. καὶ Παῤ. Ὀλ. 11, 12. Νεμ. 6, 43. ἦτον δὲ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς μάχης ἀπίσης ἀπεικάσιον ὡς γίνεται ὅλως ἐκ τῆς Ἰλ. Ψ, 672—699.

Πυγμάχος, ὁ, ἡ, ον (πυγμὴ, πὺξ, μάχομαι). Ὁ πῷ μαχόμενος, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, ἀγωνιζόμενος, ταὐτ. τῷ πυκτης συνών. ὡ. Οὐσιαστ. pugil Λατ. «Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμῖμονες, οὐδὲ παλαιστάι. Ὁδ. Θ, 249. Παῤ. Ἴσθ. 8, 135. ὁ Θεόκριτος ἐν Εἰδ. κ'. 110. διακρίνει τὸ «Πυκτὰι ἀπὸ τοὺς ἐμπύστους. (οἱ ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας χειρίδας δερματίνας ἢ μετὰ ἱμάντων περιδεδεμένην τὴν πυγμὴν) ἀπὸ τοῦ «Εἰς γαῖαν πρηνεσσότες πυγμάχοι (οἱ ἐπὶ τῆς γῆς πίπτοντες ἢ κείμενοι)· ἄρα, Κοινοῦνται. Οἱ δεύτεροι οὗτοι εἶσιν οἱ Παγκρατιασταί, οἵτινες καὶ, πάμμαχοι, καλοῦνται, ἔνθεν καὶ τινες (εἶον ὁ Σωμαΐσιος) ἀντὶ τοῦ, παμμαχοι, τάσσουσι τὸ, πύγμαχοι. ἴδε καὶ ἐν τῇ, πύκτῃ.

Πυγμή, ἡ (πύξ). Ἡ σύγκλεισις τῆς χειρὸς διὰ τῶν δακτύλων, γρόθος, pugnus. 2) ταὐτ. τῷ πυγμαχίᾳ, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἀγὼν «πυγμὴ καὶ πάλη. Ἰλ. Ψ, 669. καὶ Παῤ. Ὀλ. 7. 30. 10, 81. 3) Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς μέχρι τῆς πρώτης τῶν δακτύλων καμπῆς διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς μέτρον μήκους, περιέχον 18 δακτύλους.

Πυγμομαχία, ἡ· σπαν. τύπ. ταὐτὸν τῷ, πυγμαχία. Ἔτυμολ.

Πυγολαμπάς, καὶ

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ (πυγὴ, λάμπω). Ἡ λάμψιν ἢ πῦρ κατὰ τὴν πυγὴν ἔχουσα, λαμπυρὶς, ἔστι δὲ αὕτη ζωῦριόντι ἔντομον λάμψιν κατὰ τὴν πυγὴν ἔχον, ἥτις ἄλλως καὶ πυρολαμπὶς καλεῖται, δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Κωλιωτικὰ, λέγεται· εἶδη ταύτης δύο, πτερωτὸν καὶ ἄπτερον. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. α'. 3. καὶ ε'. ιζ'. 7. Σουϊδ. πυριλαμπὶς, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τῇ σκότει λάμπει· καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ Λαμπυρὶς. Ἡσύχ. «Ὑπυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμπὶς, ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ καινδαρίκη. Λατ. Cicindela.

Πυγονιαῖος, αία, αῖον· καὶ

*Πυγονιμαῖος, αία, αῖον· = πυγωνιαῖος, ἄπειν λόγου. ἁμφ.

Πυγόριζα, ἡ (πυγὴ, ῥίζα) ταὐτόν τῷ ἐν τῇ συνεθείᾳ, Κωλοριζα, καὶ Κωλοριζίων, αὗτοι καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα αἱ βρεχεῖαι καὶ ἐπιπόλαιοι, αἵτινες καὶ πολλάκις βλαστάνουσι, καὶ εἰς φυτείαν νέων φυτῶν αὐτὰς οἱ γεωργοὶ μεταχειρίζονται. Ἡσύχ.

Πυγοσκελίς, ίδος, ἡ (πυγὴ, σκέλος). Εἶδός τι στηρεοῦ, ὡς ἡ κολυμβὶς, Colymbus, περὶ τὰ ὕδατα νεμομένου.

Πυγοστόλος, ὁ, ἡ, ον (πυγὴ, στέλλω) Ὁ τὴν πυγὴν στέλλων, σταλίζων, κοσμῶν, ἐπιδ. φιλαισχρισμὸν καὶ ἀνειδῆ γυναικός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 373. «Μηδὲ γυναῖκ' οὐκ πυγοστόλος ἐξαπατήσῃ πυρὴν, ἡ τὸν ἑαυτῆς πρωκτὸν (κόλπον) κοσμοῦσα· ὁ Σχολ. Ἑταιρὶς ἑαυτὴν ἐπὶ πορνείᾳ σταλίζουσα· ὁ Μουσχόπουλ. ἡ Ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη ζωνορίοις, ἡ στολίζουσα τοὺς πυγόναι καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις. ἐμπαικτικὴ ἔκφρασ. τοῦ ἐλκεσίπεπλος, ὅπερ ὡς κόσμιον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐλογίζετο.

Πυγούσιος, ία, ιον. Ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς πυγόνος, πήχους. «Βόρυν ὀρύξει ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἔνθαι. Ὀδ. Η. 517. καὶ Λ. 25, ὁ Εὐστάθιος ἔχει· πυγούσιον δὲ ἐστὶ διάστημα τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων, ἔστι δὲ τοιοῦτ. ἀντὶ τοῦ συνηθ. πυγωνιαῖος.

Πυγών, όνος, ἡ, ὡς τὸ πῆχυς. Ὁ ἀγκών. 2) συνηθ. μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκὼν, ἕως ἄκρου τῆς χειρὸς, ἐπικειμένων τῶν δακτύλων. Ἡσύχ. ἰδ δὲ Ευστάθ. «Πυγὼν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, μέχρι δακτύλων κεκαμμένων, ὅ ἐστὶν συνεπτυγμένων, διάστημα· ὁ δὲ Φώτ. «Πυγὼν, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸν κόνδυλον τοῦ μικροῦ δακτύλου· καὶ ὁ Ἀπολλών. Λεξ. Χειρογρ. «Πυγὼν, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἄκρου τῆς χειρός· ἀντικρυσθὲν δὲ τῷ τῶν ῥωμαίων μέτρῳ Palmipes καλουμένῳ, καὶ ἀπαγγέλτο πολλάκ. ὑπὸ τῶν παλαιῶν μετὰ τοῦ πήχυος ὡς μέτρου καὶ τούτου θεωρουμένου. Ἥρων δὲ ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὴν πυγόνα, πέντε παλαιστὰς ἤτοι 20 δακτύλους, εἰς δὲ τὸν πῆχυν, ἓξ· διότι κεκαμμένων ὄντων τῶν δακτύλων εἰς γρόνδυν ἀφαιρεῖται ὑπὸ τοῦ διαστήματος τῶν ἐκτεταμένων δακτύλων μία παλαιστή. Ξενοφ. Κυνηγ. ἰ. 2. ὕδεν

Πυγωνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων μῆκος μιᾶς πυγόνος, ὡς τὸ πηχυαῖος.

Πυδάρίζω, μελ. ἴσω. Σκιρτῶ, ἅλλομαι, πηδῶ, χορεύω· ὕδεν ἀπαυδαρίζειν μόσιμα, παρ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 607. ἤτοι, χορεύειν φορτικόν τι καὶ ἄσχημον τῶν Λακεδαιμ. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔτι ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ. Ἀπέκτονον, (ἐκ τοῦ Ἀποπέρθω). Ἡ τελευταία ἑρμηνεία τοῦ Σχολιαστοῦ ἔχει πιθανότητα τινά, διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εὑρίσκεται λέξις «Πυρθαλίζειν, ἀντὶ τοῦ Λακτίζειν ἀπειπέρθω· ἢ ἐν τῷ Ἀποπέρθειν ὑφίσταν τὸν πόδα ὡς εἰς λακτισμόν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ὡς τὸ πτύρομαι, οἷον «πυδαρίζειν, τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' ἀπεπέρθω, χαλεπαίνειν ὁ Φώτ. ἔχει· «Πυδαρίζειν, σκιρτᾶν, καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι· αἱ τύποι πυγαρίζω καὶ πυδαλίζω, ἃ τινες εὑρηται παρὰ τοῖς Γραμματ. εἰσὶν ἅμφ. (κατὰ τὸν ΜΕ. ἔστι τὸ πυδαρίζω παραγ. τοῦ πυδ-ς· ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ γραφ. πυγαρίζω ἐναφέρεται κατὰ παραγ. ἐκ τοῦ πυγὴ, καὶ δηλοῖ, κυρίως μὲ τοὺ κώλων εἰς τὰ ὀπίσω, ὥστε πάντα ἀλλεσθαι. Ἀριστοφ. Δυτ. 82.)

Πυέλιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, πύελος, σκαφίδιον. (υ Ἐπ. ῡ Ἀττ.)

Πυελίς, ίδος, ἡ. Σφραγιδοφυλάκιον, τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ ἄνω κοῖλον ἔνθα ἡ ψῆφος, τὸ πετράδιον συνέχεται, ἤτοι ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, ἔνθα ἡ λίθος καθείργνυται ἢ ἁρμόζεται. Ἀποκρατ. Λατ. pala ἢ funda, ἐκ τοῦ

Πύελος, ἡ. Κοῖλον τι χωρητικὸν ἀγγεῖον, ἡ σκάφη, σκαφίδιον (κυυπάκι) ἔνθα τοὺς πυροὺς ἢ τὰ ἱμάτια πλύνουσιν. Ὀδυσ. Τ. 553. «Πυρὸν ἐρύπτομένους παρὰ πύελονα καὶ σκαρὶς ἐνθα λούονται ἢ πλύνονται ἐν τοῖς λουτροῖς, καδίσκος, ἐμβατὴ, ὄρυγμα, λεκανὶς, μάκτρα, δεξαμενὴ, ἀπάμισθος, ζήκη, λάρναξ· ἢ ξύλινόν τι σκεῦος. Διοσκορίδ. δ'. 165. ἐπὶ τοῦ Τιθυμάλου. »Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὁμοια πυέλοιτιν, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται». ὁμοια σκαφιδίοις ἢ λεκανίσιν· οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. Λ'. κ'. 3. Παρ' Ἀριστοφάν. Σφ. 141. »Τῆς πυέλου τὸ τρῆμα· ἔστιν ὁ τόπος ὅπου ὁ ἰπνὸς, (φούρνος) ὅι οὗ ἐθερμαίνετο τὸ λουτρικὸν ὑδωμάτιον μετὰ τῆς λεκανης ἢ σκαρίδος· ὁ αὐτ. ἐν 843. »Τὴν πύελον κατάκλυζε». γέμιζε τὴν λουτρικὴν λεκάνην ἤτοι τὴν ἐμβατὴν. μεταγενστρ. Ἀττικ. τύπ. ἡ τὸ πύελος, Hemsl. Θωμ. Μ. σελ. 863. Lobeck. Φρυν. σελ. 309. (πιθαν. κατὰ τὸν Βουτηρ. ἐκ τοῦ πλύνω, ἄρα αὐτὶ πλύελος, ὡς τὸ ἔκπαγλος ἐκ τοῦ ἐκπλαγῆναι, συγχ. μετὰ τοῦ pelvis) [–νν παρ' Ὁμ. καὶ Ἑπικ. υυυ Ἀττ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 834. Σφ. 140.] ὄδεν

Πυελώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ πυέλου εἶδος ἔχων, κοῖλος, βαθυλός, ἢ κούφιος, κεκοιλωμένος. (υ Ἐπ, ῡ Ἀττ.)

Πυετία, ἡ (πύω). Πυτία, γάλα πεπηγὸς ἐν τῷ στομάχῳ τῶν θηλαστικῶν καὶ μηρυκωμένων ζώων, καὶ τὸ πυτιὰ. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. γ'. 20. καὶ Νικ. Ἀλ. 328.

Πυέω, ῶ· Μ. ἤτω (πύον). Ἐμπυάζειν ποιῶ, ἢ φέρω τι εἰς οἴδημα καὶ ἔμπυον, κάμνω πληγήν τινά, ἢ προξένημον νὰ χύσῃ ἔμπυον (ἔμπυον) μέσ. ἐμπυάζομαι, ἐβδέλλω ἔμπυον.

Πύη, ἡ, ταυτόν τῷ, πύησις.

Πύησις, ἡ (πυέω). Τὸ ἐμπυάζειν, ἔμπυον ποιεῖν ἢ ἀποκτᾶν, καὶ ἡ σῆψις τοῦ πνεύμονος, ἐμπύημα, Ἀρεταῖος Χρονικ. Παθ. α'. 8. »Ἡ ἀντὸς ἐξ ἀποστάσιος ὁι τῷ πνεύμονι γίνεται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβύσση πύον, πύη καὶ φθίσις κιελήσεται».

*Πυθαγόρας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς, ὄθεν

Πυθαγόρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τοῦ Πυθαγόρα, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, καὶ ὁ Πυθαγόρειος· = Πυθαγορειστής.

Πυθαγορίζω, μελ. ἴσω. Ὁπαδὸς εἰμὶ τοῦ Πυθαγόρα· μιμοῦμαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου, ὅθεν ἡ πυθαγορίζουσα, οὕτως ἐκαλεῖτο Ἰωμφδία τις τοῦ Ἀραιτίνου, καὶ ἄλλη τοῦ Ἀλέξιος.

Πυθαγορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, εἰς τὸν Πυθαγόραν, καὶ ὁ Πυθαγόρειος ἢ Πυθαγοριστής. Διογ. Λαέρ. 3, 6.

*Πυθαγοριστὴς, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πυθαγοριστὴς.

Πυθαγορὶς, ίδος, ἡ. Ἡ ὁπαδὸς τοῦ Πυθαγόρα.

Πυθαγορισμὸς, ὁ (πυθαγορίζω). Τὸ ἕπεσθαι τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Πυθαγόρα, τὸ μιμεῖσθαι τὰς ἀρχὰς τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ζῆν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ· Λθήν. ια'. σελ. 461.

Πυθαγοριστὴς, ὁ (πυθαγορίζω). Ὁ κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρα ζῶν, ὁ ἀκολουθῶν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Ὠριγέν. Φιλοτ. σελ. 45. καλεῖται πυθαγοριστὴς, ὁ ἐξωτερικὸς, πυθαγόρειος δὲ ὁ ἐσωτερικὸς, ὡς Ἰάμβλιχος (εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. ιη'.) ἔχει· «Τοὺς ἐγγράβοντας τὸν αὐτοῦ (ὁ Πυθαγόρας) ὀνόματα χωρὶς κατὰ τὴν ἀξίαν· ἑκάστους τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγοριστὰς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τούτων δηλοῦσθαι ἐνομοθέτησεν.

*Πυθαΐζω, (Πυθώ). Συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου, ἤτοι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ὄθεν

*Πυθαϊστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ ἐρωτῶν ἢ συμβουλευόμενος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον.

Πυθαύλης, ου, ὁ· κυρίως. Ὁ τὰ Πύθια αὐλῶν, ἢ ὁ τὸν Πυθικὸν νόμον αὐλῶν. Ὅστις διὰ τοῦ αὐλοῦ παίζει τὸν πυθικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τοῦ Πύθωνος Δράκοντος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ εἰς τοῦτο κατάλληλος αὐλὸς ἐκαλεῖτο «Αὐλὸς Πύθιος», ἢ δὲ ᾠδὴ ἐλέγετο «Πυθικὸν αὔλημα καὶ «Πυθικὸς νόμος». Πολυδ. δ'. 79. καὶ 81. ὅπου καὶ οἱ Πυθικοὶ αὐλοὶ ἦταν ἐπιτήδειοι καὶ διὰ τοὺς Παιᾶνας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουϊδ. ἑρμηνεύει τὸ «Πυθικὸς αὐλὴν διὰ τοῦ, ἢ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοή· καὶ τὸ «Πύθιον μέλος» διὰ τοῦ, ὁ Παιάν. ἴδε Θειρτ. Πινδ. Τομ. 1. σελ. 60.

* Πυθέας, ου, ὁ Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. Πινδ.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ (πύθω). Ἡ σῆψις, σηπεδὼν, σάπισμα. Νίκανδρ.

Πυθεῖον, τό· ταὐτόν τῷ, Μαντεῖον. Σουϊδ. ἐκ τοῦ

* Πυθέσθαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ πυνθάνομαι. Ὅμ.

Πύθεσκε, Ἰωνικ. πρατ. ἐκ τοῦ πύθω, ἀντὶ, ἔπυθε. Ἀπολλών. δ'. 1530. (υ)

Πυθία, ἡ (Πύθιος). Ἱέρεια τοῦ Πυθικοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις καὶ χρησμολόγος τοῦ Ἀπόλλωνος, συνυπακ. ἱέρεια, συχνακ. παρ' Ἡροδτ.

Πύθια, ίων, τά· οἰδετ. τοῦ Πύθιος προσυπακ. »Ἱερὰ, ἢ Ἀγωνίσματα». Ἀγῶνες, πανηγύρεις καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος πανηγυριζόμενα εἰς τοὺς Δελφοὺς κατ' ἀρχὰς μὲν κατὰ ἐνεαετίαν, μετέπειτα δὲ διωρίσθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, κατὰ τετραετίαν, κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα, ἀγῶνες ἐνταῦθα ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅθεν τὰ Πύθια νικᾶν, νικῶ εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθιάζω, μελ. άσω. Ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ ἐνθουσιῶμαι, ἢ ἐμπνευσμένος εἰμὶ ὑπὸ προφητικοῦ δαίμονος, καὶ ὁμιλῶ, προφητεύω, μαντεύομαι ὡς ἡ Πυθία. Στέφαν. Βυζαν. εἰς Λξ. Πυθώ· καὶ Εὐστάθ.

Πυθιάς, άδος, ἡ· κυρ. Σηλ. τοῦ Πύθιος· ταὐτόν τῷ Πυθία· προσυπακ. ἱέρεια. 2) Ἐποχὴ ἢ περίοδος τῶν Πυθίων ἤτοι τῶν κατὰ πενταετίαν ἔτος ἑορταζομένων ἀγώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς χρονολογίαν ἐκλαμβανομένη, ὡς καὶ τὸ, Ὀλυμπιάς. 3) Αὐτὴ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πυθίου· = Πύθια. Ἡροδτ.

Πυθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Πύθια ἢ εἰς τὴν Πυθίαν, ταὐτ. τῷ Πύθιος.

Πυθιονίκη, ἡ (νίκη). Ἡ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας νίκη. Πυθιονικὴ νίκη. Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 190. (– υυ – –)

Πυθιονίκης, ου, ὁ. Ὁ Πυθοῖ ἤτοι εἰς τὰ Πύθια, εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας νικήσας. Πινδ. Ἡροδτ.

* Πυθιόνικος, ὁ, ἡ, ον (νίκη). Ὁ νικῶν εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας καθόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νίκην τῶν πυθικῶν ἀγώνων.

Πύθιος, ία, ιον (Πυθώ). Ὁ πυθικὸς, εἰς τὸν Πυθὼ ἀνήκων, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τοῦ Πύθωνος δράκοντος. Τμ. Ὁμ. Ἀπ. 373. καὶ «Πύθια, ταὐτ. οἱ εἰς τὴν Πυθὼ ἤτοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες. ἔτε ἀνωτέρ. 2) «Πύθιοι, οἱα παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ, ὅδο καθ' ἕκα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοι βασιλέα σύστησαι, εἴ τινες ἀπεστέλλοντο εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτε ἐπρόκειτο νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον περὶ δημοσίων ὑποθέσεων. Ἡρόδοτ. 6. 57. »Πυθίους αἱρέσασθαι ὁνὸ ἑκάτερον, εἰ δὲ Πύθιοι εἶσι θεσπρόποι εἰς Δελφούς, στεγόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια.« οὕτω καὶ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ιε'. 5. καὶ Ηλάτ. Divin. α'. 43 'Επομένως καὶ Πυθία, ἱέρεια ἐν Δελφοῖς 'Απόλλωνος, ἥτε ἐν λέξει (– υυ. Εὕρηται δὲ καὶ ἡ μετοικία συλλαβὴ ἔτι παρ' Ὅμ. Ἴτ. 'Απολ. 373. μακρά, τὸ ὁποῖον χωρὶς ὁ 'Ερμιν. παρήλλαξε· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἔνν. ἡ πρώτη συλ. ἤθελεν εἶσθαι βραχεῖα, ἐὰν ἡ λέξις ἐδεωρεῖτο παραγωγ. ἐκ τοῦ πυθέσθαι καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Πυθώ· ἐπειδὴ δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. οὐχ εὑρήται παρ' οὐδενὶ τῶν ποιητῶν, δὲν δύναται ἀκολούθως νὰ ὁριστῇ βεβαίως ὁ χρόνος αὐτῆς.)

Πυθίων, ωνος, ἡ. Εἶδος βαλβοῦ. παρὰ Θεοφρ.

*Πυθμενέω, ὦ (πυθμήν 3) παρὰ Μαθημ. Βαθέλλιον ἢ ἔχω τὴν ῥίζαν ἀριθμοῦ τινος, ἥτις τὸν ἀρχικὸν ῥιζικὸν ἀριθμὸν ἄλλου τινὸς ἀριθμοῦ

*Πυθμενικός, ἡ, ὁν (πυθμήν). Ῥιζικός, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν ἀριθμοῦ τινος. Μαθ.

Πυθμένιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πυθμήν.

Πυθμενόθεν, Ἐπιῤῥ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ἀπὸ τῆς ῥίζης, (ἀπὸ τὸν πάτον), ἐκ θεμελίου, ῥιζηδόν. ἐκ τοῦ

Πυθμήν, ένος, ὁ. Τὸ βαθύτατον καὶ κατωτάτον μέρος παντὸς σκεύους, ἢ ἀγγείου, ἀσκείου· ὁ πάτος. Ἰλ. Δ. 634 καὶ Σ 375. »Χρύσεα δή σφ' ὑπὸ κῶλα ἑκάστῳ πυθμένι δῆκεν· ὁ ἐστί· »Ἔθηκεν σφίσι χρύσεα κύκλα ὑφ' ἑκάστῳ πυθμένι.« καὶ Ἡσ. Ἔρ. 371. λείῳ 39. 7. κοιλότης, ἢ κοιλία σκεύους τινός. Ἀθήν. ια'. »Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχαν· ποτήριον χωρὶς πάτου, βάσιν, ἢ κοιλότητα. »Πυθμὴν λίμνης. βάθος, πάτος τῆς λίμνης. Θεόγν. 1029. »Πυθμὴν πόντου, Σόλων στίχ. 20. »Θαλάσσης πυθμήν.« Ἡσ. Θεογ 932. καὶ Μεταφορ. Ὀρφ. 893 »Ἠκαὸν ἀειρόμενον πυθμήνα ἀντὶ τοῦ, 'Άπειρία, κλῆδος ἀμέτρητον· ὡς καὶ τὸ »Ἠκαὸν βάθεα. »Δέρκα κενεῶνι, κ. τ. τ. ἔτι, πυθμένες χθονὸς· Αἰτχυλ. Προμ. 1054. τὰ βάθη, τὰ θεμέλια, αἱ ἄβυσσοι τῆς γῆς, καὶ κοιλ. πληθ. πυθμένες, αἱ βάσεις, τὰ θεμέλια ὑποστηρίγματα. Σοφ. Ο. Τ. 1251. 2) Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ὅπου τελευτᾷ πληθὺν τῶν ῥιζῶν, ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀρχὴ τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ κατ' Εὐσταθ., ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀνάφυσις τοῦ δένδρου. »Πυθμὴν ἐλαίης.« Ὀδ. Ν. 122. 372. Ψ. 204. τὸ πλησίον τῆς γῆς πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος αὐτῆς καὶ Ἀρατ. Διοσημ. »Παρὲξ ὄρεος πυθμένων· ἢ ῥίζα, ὁ πους, ἤτοι αἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. ἔτι δὲ καὶ ἡ ῥίζα αὐτή. »Ἐξαυρήκωσας πυθμένα εὐκλινῆ ὀρυμαγ. Ἴων παρὰ Φωτίῳ ἐν Δεξ. Εὐκηλον. »Παῦροι ἐκ χθονὸς πυθμένα τείνου. Νίκανδρ. Θηρ. 639. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ 258. 202. καὶ, ὑμῖν. καὶ ὁ κανὼν, τὸ βλαστάρι τῶν φυτῶν εἰς »Πυθμὴν πυρώσω. Διόδωρ. Σικελ. α'. 14. ἡ ῥίζα, ἡ ἀρχὴ μιᾶς γενεᾶς, ἢ καταγωγή, ἢ γενεσις Αἰσχυλ. 5) ἐν τῇ Ἀριθμητ. πυθμὴν σημ. τὴν ῥίζαν ἑνὸς ἀριθμοῦ ἤτοι τὸν ἀρχικὸν αὐτοῦ ἀριθμὸν, »πυθμὴν ἐπίτριτος.« Πλατ. Πολ. 8. σελ. 546. C. ἀριθμός τις ἔστι σὺν τῇ ῥίζῃ περιέχει ἔτι καὶ τὸ τριτημόριον αὐτῆς· παράβλ. C. Schneider περὶ Πλατ. ἀριθμ. Vrat. 1821. σελ. 14. ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Καὶ ἀριθμέτης παρὰ Γεωμέτραις. ὁ Πρωταγόρας ἔλεγε »Λόγων Πυθμένιον, ὅπερ Διογ. ὁ Λαέρ. διὰ τῶν διαιρέσεις ἡρμήνευσε. Τινὲς παρέλαυσι τοῦτο ἐκ τοῦ πλησιεστέρου βυθός, βυθίζω· δέοτε καὶ τὸ βυθὸς ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βάθος· ὡς καὶ τὸ βάπτω, Αἰολικὸν βύπτω, λέγεται· ὁ Ἡσύχιος ἔχει· βυθμός, ἄντρον, πυθμήν, καὶ βυθμήν· ὅρα ταὐτὸν τῷ, βάσις· κυρίως παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. κε'. 2. (συγχέεται δὲ μετὰ τοῦ πύσθαξ, βυθός, βυσσός, βένθος, βάθος, καὶ τῷ Λατ. fundus, ὅθεν πύματος.)

*Πυθέθεν, Ἐπιῤῥ. (Πυθώ). Ἐκ τῆς Πυθοῦς, ἤτοι ἐκ τῶν Δελφῶν.

*Πυθοῖ, Ἐπιῤῥ. (Πυθώ). Εἰς τὴν Πυθὼ ἤτοι εἰς τοὺς Δελφοὺς κυρ. Δοτ. τοῦ Πυθώ· ἔτι καὶ τῷ ὁρισυλ. τύπῳ Πυθεῖ χρῆται ὁ Χοιροβ. ἐκ Πινδ. καὶ ὁ Βουττμ. ἐν ξ. Γραμμ. Ι. σελ. 151. εἰκάζει περὶ τῆς γραφ. Πιν. 7. ἐν τέλει ὅτι οὕτως ἔχει.

*Πυθοῖδε. Ἐπιῤῥ. = πυθώδε, Ἡσ. Ἀσπ. 480.

Πυθόκραντος, ὁ, ἡ, ον (κραίνω). Ὁ ἐν Δελφοῖς ἢ ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πρότερον εἰρημένος καὶ βεβαιωμένος, ἐπικυρωθείς, ὑπὸ τοῦ Πυθίου προῤῥηθείς· ταὐτὸν τῷ, Πυθόχρηστος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1270. »Καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, τὰ ὑπὸ τοῦ Πυθίου Διὸς εἰρημένα. ἐντεῦθεν

Πυθοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Φονεὺς τοῦ Πυθίου ἢ τοῦ Πυθικοῦ δράκοντος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πυθόληπτος, ὁ, ἡ, ον (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ληφθείς, ἢ ἐμπνευσθείς, κυριευθείς, ἔνθους, μανόμενος, ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ μαντευόμενος, προφητεύων· ταὐτὸν τῷ, Φοιβόληπτος. Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Πύθομαι, ἴδε πύθω. (– υ –)

Πυθόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Μάντις, προφήτης πυθικός, καὶ μᾶλλον ὁ βλέπων προφητικὰς ὀπτασίας· καὶ ὁ ἁρμόζων ἢ ἀκόμη εἰς τοῦτον, ὡς »Ἑστία πυθόμαντις. Σοφοκλ. ἢ ἑστία, ἢ καθέδρα τῆς ἱερείας εἰς τοὺς Δελφούς, ἢ ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, ον (χράω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Δελφικοῦ μαντείου κεχρηματισμένος, προφημένος, προστεταγμένος, παρηγγελμένος ἢ νομοθετημένος, ὁ Πυθοῖ χρησθείς· ὁ Πολυδ. ἐν κ'. 18. ἔχει. »Ἴδιος τὸ ἐκ Δελφῶν (κεχρησμένον) καλεῖται πυθόχρηστον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 13. λέγει· »Νομοθετήματα ὡς παρὰ τοῦ Διὸς νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα. ὡς θεῖα ὠνήσαν, ὡς βίβια καὶ ὀφυόδη, ὡς ὑπὸ Διὸς ῥηθέντα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 937. Ξενοφ. Λακ. πολ. 8.

Πύθω, μέλ. πύσω, ἀόρ. ἔπυσα (πύω). Κάμνω ἢ ἀφίνω νὰ σαπίσῃ, νὰ φθάσῃ εἰς σῆψιν καὶ διάλυσιν, φέρω αὐτὸ εἰς διάλυσιν, σήψιν ἢ φθίσιν, διαλύω διὰ τῆς σήψεως »Ὀστέα πύσει ἄρουρα. Ἰλ. Δ, 174. τὰ κόκκαλα θέλει τὰ φέρει εἰς σῆψιν ὁ ἀγρός, ὁ κάμπος· καὶ »σάν' αὐτοῦ πύσει γαῖα. Τμ. Ἀπ. 389. καὐτοῦ πύσα πέλωρ μένος Ἠελίοιο. Τμ. Ἀπ 374. »Πέδηλα τά μὴ πύσε νηχυτος ἀνυφάων. Καλλίμ. τὰ ὑποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ σαπίσῃ. Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1530. »Πύθεσκε γὰρ ἑνδοθι σαρκας ἰὸς ἄμαρτ· ἀντὶ τοῦ, ἔπυθεν, εἰς σῆψιν ἔφερεν, ἐσάπιζε. Παθητικ. οὐδετ. »Πύθοιμεν· σαπῶμεν, φθίνωμεν, εἰς σῆψιν καὶ ἔμπυον ἢ φθίσιν φθένω, καταντῶ σεσαπισμένος, σεσηπὼς γίνομαι, σαπίζω, καὶ σαπίζομαι· Ὀδυσσ. Μ, 46. »Πολλοὺς δ' ἐμὸν ὀστέοφιν εἰς ἀνδρῶν πυθομένων. πολλὸν μὲν σαρκὸς ὀστέων δὲ ἀνδρῶν σηπομένων, σεσαπισμένων· οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 395. καὶ Ὀδυσσ. Α, 161. Τμ. Ἀπ. 361. Ἡσ. Ἀσπ. 153 (ἐξ οὗ τὸ πῦος, πῦον, πυέω. καὶ τὸ Λατιν. pus, purio, purulentus, puteo, putresco, putrio, putidus κ. τ. τ.) [τὸ ὕφαλον ἐστιν ἀεὶ ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν, εὑρηται δὲ παρὰ Καλ. Ἀεῖφ. 316. ὁ ἀόρ. πύσα ἀντὶ πῦσε μετὰ βραχέος.]

Πυθώ, οῦς, οἱ, ἡ. Ἀρχαία ὀνομασία χώρας τινὸς τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ὅπου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ αὐτὴ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες ὅμως δὲν ἀναφέρουσιν αὐτὸ ὅλως ὡς πόλεώς τινος αὐτόθι κειμένης, ἀλλὰ πρώτως εὑρηται παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. Ὁ Σχολ. Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Ι, 405. ἔχει· »Πυθὼ, πόλις Φωκίδος, ἢ οἱ οἰκήτορες, Δελφοί· ἔστι δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀπόλλωνος· καὶ κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, τῆς Πυθίας τοὺς μαντευομένους, ἢ ἀπὸ τοῦ, τοξευθέντα τὸν τοῦ χρηστηρίου φύλακα Δράκοντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτόθεν πυθέσθαι, ὅ ἐστι, σαπῆναι· ἢ κατ' Εὐστάθ. (Ἰλ. Β, τελ. 274.) »Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μὲν ποτε, Ἠερωτίδι ἐκκλείτου Νάπῃ, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου, εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα Δράκοντα· ὡς ἐκ τοῦ πύθω, τὸ σήπω· ἐξ οὗ τὸ »Σαῦ δ' ὀστᾶ πύσει ἄρουρα· ἢ διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι τὰ μέλλοντα ἤτοι μαθεῖν· ὅθεν καὶ Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ ἐκεῖ τιμώμενος, καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ, καὶ ἀγῶνες, τὰ Πύθια· καὶ προφῆτις Πυθίας, καὶ πυθολέτης, τὸ μαντεύεσθαι· ὕστερον δὲ μέντοι οἱ Δελφοὶ ἢ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτε καὶ Δελφοὶ τὸ ἔθνος· ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ πόλις ἀγία τοῦ Ἄ, ὡς Δητώ, καὶ Σεφώ· καὶ ὄνομα ἄλλου ἐκ τοῦ, πυθώδης, καὶ τοῦ, Πυθοῖ ἐν τῇ γαστέρι. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Πύθιος· καὶ, Πυθωνικὸς, Πύθων, Πυθία. ὅθεν

*Πυθώδε, ἐπιῤῥ. Εἰς Πυθώ, ἤτοι εἰς Δελφούς· Ὀδ. Δ. 581.

*Πυθώθεν, ἐπιῤῥ. (Πυθώ) ἐκ τῆς Πυθοῦς, εἰς τῶν Δελφῶν.

Πύθων, ωνος, Ὁ ἐν Πυθοῖ ὁράκων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐτοῦ ἐπώνυμον. Δίδυμ. Π. Ἴστ. ιε. 1. »Ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν ὁράκοντα κατετόξευσεν ἔτι φυλάσσοντα τοὺς Δελφοὺς, τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυθώ. 2) Δαιμόνιον μαντικὸν. Ἡσύχ. περὶ οὗ καὶ παρὰ Σουΐδ. »Τάς τε πιεζομένας πυθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μισθώσας παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ· ἤδη τὸ ἐσόμενον προαγορεύσασι· ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Πύθων, ὁ ἐγγαστρίμυθος, ἢ ἐγγαστρίμαντις· ὁ δὲ Πλούταρχ. περὶ ἐλ. χρ. »Τοὺς ἐγγαστρίμυθους, Εὐρυκλέας πάλαι, τοὺς δὲ Πύθωνας προαγορευομένους, οὐταῦτοι καὶ οἱ ἐγγαστρίμυθοι Πυθώνισσαι ἐκαλοῦντο. (ν)

Πυθών, ῶνος, ἡ. ἀρχ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, Πυθώ. Ἰλ. Β. 519. »Πυθῶνά τε πετρήσσαν· ὅπου ὁ Σχολ. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ, Πυθώ, ἔχει. »Καὶ αὕτη πόλις Φωκίδος, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Παρνασσὶς Νάπη, ὡς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους· ἔπειτα Πυθὼν ὕστερον δὲ Δελφοί, καὶ Πυθὼν μὲν, ἐπεὶ κατετάπη αὐτοῦ ὁ ὁράκων, ὁ τὸ μαντεῖον πρότερον φυλάσσων, ὃν ἀπέκτεινε φοιβήσας ὁ Ἀπόλλων. Πυθέσθαι γὰρ τὸ σήπεσθαι, ὡς τό. »Σῦο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα.« (Ἰλ. Δ. 174.) ἢ ὡς ἔνιοί φασι, διὰ τὸ πυραγωνισθέντας αὐτοὺς πυθέσθαι τοὺς ἀνδρώπους περὶ ὧν ἐβέλοντο καὶ Τὸν Ἑρμ. 178. ἔτι. παρὰ Σιμωνιδ. καὶ Πινδ. ὅθεν

Πυθωνικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἐκ τοῦ Πύθωνος ὤν, ὁ εἰς τὸν Πύθωνα ἀνήκων, ἢ κάτοχος ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ, ταὐτὸν τῷ, Πυθόληπτος.

*Πυθώθεν, ἐπιῤῥ. (Πυθώ) = Πυθώθεν. Τυρτ. 8, 1. Πινδ. Πυθ. 5, 141.

*Πυθῶος, ια, ιον, = Πύθιος.

Πύκα, Ἐπιῤῥ. πυκνῶ. ἐκ τοῦ πυκός = πυκινῶς, πυκνῶς, στερεῶς, πεπυκνωμένως, συνεχῶς, ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς, ἐπιστημόνως, καλῶς, ἀκριβῶς μετ' ἐπιμελείας. Ἰλ. Ε. 70. Σ. 607. »Πύκα ποιητοῖσι. Ζήτ. Πυκός. (υ ν)

Πυκάζω, Μ. ἀσω. (πύκα, πυκνός) Πυκνόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερεὸν ἢ δασὺ καὶ πεπυκνωμένον ποιῶ, πυκνόω, συστέλλω, συτρίγγω, σφιγγὰ συνδέω, πυκάπτω, Ἡσ. Ἔρ. 626. ὅθεν 2) Ἔτι ἀντὶ τοῦ πυκνῶς καλύπτω, καλῶς καὶ ἐπιμελῶς σκεπάζω, σκέπω, περιβάλλω, στεγάζω, σκιάζω, ἐρύομαι, Ἴλ. Ω, 581. «Νέκυν φάρεσι πυκάσσειν, περικαλύπτειν. «Στεφάνοις πυκάζειν· πυκνῶς στεφάνοις περικαλύπτειν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, στέφειν, στεφανοῦν. Ἡρόδ. 7, 197. συνήθ. μετὰ τῆς συνόδου τοῦ, ἀσφαλῶς, μεθ' ὑπερασπίσεως, πρὸς διαφύλαξιν, ὡς, ὡς ἡ πορφυρέη χλαῖνα συνέσκεπε ἑκυτήνω Ἴλ. Ρ, 551. καὶ Κ, 271. Ἡσ. Ἔρ. 534. Ὀδ. Δ, 320. Καθόλ. καλῶ· ὁρίζω, προμηθεύω, παρασκευάζω, ἐξοπλίζω. μέσ. αὐ πυκάζου τόξον Αἰσχύλ. Θήβ. 151. ἐτοιμάζου, ὁπλίζου καλῶς μετὰ τόξου, ἐρμηνεύουσι, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστήν, Ἐντίγκανε καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. καὶ παθ. μετχ. πεπυκασμένος Ἴλ. Β, 777. ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένος «Ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κείτου καὶ, κρύπτω, ἢ προμηθεύω, στερεῶ. ἐνισχύω κ. τ. τ. μετὰ τριῶν· ὡς «Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κατιτέτατο. Ἴλ Ψ, 503. καὶ «ζῶσιν πεπυκασμένοι. Ἴλ. Ξ, 289. ἔτι, «ῥάπεσιν πεπυκασμένος ὦρσεν Ὀδ. Χ, 488. καὶ «Νῆα πυκάσσατε λίθοισιν Ἡσ. Ἔρ. 624. ὡσαύτως «Ὄρος πεπυκασμένον Ἡσ. Θεογ. 484. ἤτοι πυκνόν, δασῶδες ὄρος· καὶ τρόπ. «Ἕκτορα ἄχος πυκασε φρένας Ἴλ. Θ, 124. ἤτοι, λύπη ἐπῆλθεν, ἐβάρυνε, ἢ ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν τοῦ Ἕκτορος, καὶ Ρ, 83. 3) Στερεῶς ἀσφαλίττω, ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, περίφραττω, ἢ περικλείω, συγκλείω· μέτ. πυκάζων σφέας αὐτοὺς «Ὀδ. Μ, 228. ἤτοι κρύπτων ἑαυτούς. καὶ 4) πεπυκασμένος, ἀπόλυτ. ἐπὶ συνέσεως, φρονήσεως, καὶ ἐπιμελείας ἢ προσοχῆς, συνετός, ἐπιμελὴς συχνότατος, νουνεχὴς, ἔμφρων ἀνὴρ ποιος· ταὐτὸ τῷ, Πυκινόφρων. νόον πεπυκ. Ἡσ. Ἔρ. 658. παρβλ. πυκινός. ὅθεν

Πύκασμα, τό. Τὸ στερεῶς καὶ πυκνῶς κατεσκευασμένον, πεποιημένον, πυκνῶς συγκασμένον, κεκαλυμμένον, πυκνῶς συγκασμένον ἐσκεπασμένον, ἢ πυκνῶς ἠσφαλισμένον, κεκλεισμένον. Ἔτι ὡ ταὐτὸ τῷ, Πυκασμός. (μ)

Πυκασμός, ὁ. (πυκάζω) Τὸ πυκνὸν ποιεῖν, καλύπτειν, σκεπάζειν, σκιάζειν, ἀσφαλίζειν, κ. τ. τ. ταὐτὸν. Ψαλμ. ριζ. 26. κατὰ τὸν Σύμμαχ.

Πυκιμηδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (πύκα, πυκινός, μῆδος) Ὅστις στοχάζεται καλῶς, συνετός, φρόνιμος, ἔμφρων, γνωστικὸς, πολύφρων, ἐπιμελὴς, φροντιστικὸς, στοχαστικὸς Ὀδυσ. Α. 438. «Ἥρῃ πυκιμηδέων· συνετή· κεραβάλλεται μετὰ τοῦ ἐν Ἴλ. Ω. 282. «Μήδεα πυκινὰ ἔχων γράφεται καὶ, πυκιμήδης, ὑμ. Ὅμ. Ἀπρ 153. Lob. Φρύν. σ. 671.

Πυκινά, ὡς Ἐπίρ. κυρ. Ὀδ. πληθ. τοῦ πυκινὸς, ὅπερ ὄρα

*Πυκινόθριξ, τριχος (θρίξ) = πυκνόθριξ.

Πυκινοκέντητος, ὁ, ἡ, ον (κεντέω) Ὁ συχνὰ, πυκνὰ νυττόμενος, ὁ μὴ ῥᾳδίως. Ἱπποκράτ.

Πυκινόρριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα) ταὐτὸν τῷ, Πυκνόρριζος. Ἱπποκράτ.

Πυκινός, ἡ, όν, ποιητ. κατ' ἔκτατ. τύπ. ἀντὶ πυκνὸς, συχνὸς παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπίρ. πυκινῶς, Ὅμ. Πε πυκνός.

Πυκτιφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) Ἔμφρων, στοχαστικὸς, ταὐτὸν τῷ, Πυκιμήδης. Ὁμηρ. Ἐρμ. 548. Ἡσ. Λείψ. 36.

Πυκνά, ὡς Ἐπίρ ταὐτὸν τῷ, Πυκνὸν. Πε πυκνός.

Πυκνάζω, ταὐτὸν τῷ, Πυκνόω, ἀμφ.

Πυκνάκις, Ἐπίρ. (πυκνὸς) ταὐτὸν τῷ Πυκνὰ, καὶ Πυκνῶς, Συχνάκις, πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς (νυυ)

Πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ. (ἁρμὸς) Πυκνὰ ἢ στερεὰ συνηρμοσμένος, συνεφυγμένος, ἢ δεδεμένος. Δημόκριτος παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. ἀ. στελ. 59ζ. «Πυκναρμόνως, πυκνῶς ἡρμοσμένων.

*Πυκνίτης, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ πυκνίτης (πνὺξ) Ὁ ἐν τῇ Πυκνὶ συνερχόμενος, κῶμος πυκνίτην Διόδ. Ἀριστοφ. Ἵππ. 42.

Πυκνόβλαστος, ὁ, ἡ, ον (βλαστὸς) Ὁ πυκνοὺς ἢ πεπυκνωμένους βλαστοὺς ἔχων, πυκνόκλωνος.

Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ, ον (γόνυ) Ὁ πυκνὰ ἤτοι πολλὰ γόνατα ἢ πυκνοὺς κόμβους, κλειδώσεις ἔχων, Διοσκορ.

*Πυκνόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδοὺς) Ὁ ἔχων πυκνοὺς ὀδόντας, ἢ ὁ μὲ πεπυκνωμένους, καὶ ἐμοῦ συνεφυγμένους ὀδόντας, Σχολ. Ἀπ. Ἀλ. 1, 170.

*Πυκνοέθειρος, ὁ, ἡ, ον (ἔθειρα) = πυκνόθριξ.

*Πυκνόθριξ, ιχος (θρὶξ) Ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, δασύθριξ, δασύμαλλος.

Πυκνόκαρπος, ὁ, ἡ ον (καρπὸς) Ὁ πυκνὸν ἤτοι πολὺν καρπὸν ἔχων, φέρων, ἢ φορτωμένος ὑπὸ καρπῶν.

Πυκνοκίνδυνος, ὁ, ἡ, ον (κίνδυνος) Ὁ συχνὰ ἐμβαίνων εἰς τοὺς κινδύνους, ῥιψοκίνδυνος Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. δ'. 3. ἐν ἄλλοις Χειρογράφοις κεῖται ἡ λέξις ὡς ἀναγνώσιμος διάφορος.

Πυκνόκομος, ὁ, ἡ, ον (κόμη) Ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην, πλαδαύχην, ἢ χαίτην, καὶ, πυκνάκομον, τό, οὐσ. χόρτου εἶδος, παρὰ Διοσκορ. δ'. 176. κατὰ τὸν Δινναῖον Columna scabiosa succisa.

Πυκνόν, ὡς Ἐπίρ. οὐδετ. τοῦ πυκνὸς Ἀριστοτέλ. «Πυκνὸν ἀνακινεῖν.

Πυκνοπνεύματος, ὁ, ἡ ον (πνεῦμα) Ὁ πυκνὰ καὶ συχνὰ ἀναπνέων, ὁ ἔχων ταχείαν καὶ ἐλλειπάλληλον ἀναπνοήν, Ἱππιατρ.

Πυκνόπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερὸν) Ὁ πυκνοὺς πτέρους, ὄπας, ἢ ἀνοίγματα ἔχων.

Πυκνόρρηξ, ηγος, (ῥῆξ) Ὁ μὲ πυκνὰς ῥάγας ἢ ῥάγα. ὡν.

Πυκνόρριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα) Ὁ πυκνὰς ἢ πολλὰς καὶ δασείας ῥίζας ἔχων.

Πυκνόρρωξ, ωγος, ὁ, ἡ (ῥώξ) = πυκνόρραξ.

Πυκνός, ἡ, όν. κατ' ἔκτατ. ποιητ. Πυκινός, Ἐπὶ οὗου δήποτε σώματος, οὗ οἱ πόροι ἢ τὰ μόρια ἐγγὺς ἀλλήλων κεῖνται, παχύς, γεμάτος, σφιγκτὸς, στερεὸς, συνεσφιγμένος, συνεστηλωμένος, ἀθρόος, εὐπαγὴς, συμπεπυκνωμένος, ἀντικρ. τῷ μανὸς, καὶ ἀραιὸς. οὕτω Θεόφρ. φησὶ, Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος· αὐτὴ τοῦ, πληρότατα καὶ συνεστηγμένα τὰ μόρια ἔχοντα· καὶ «πυκινὸς δώρῃσι ὡσαύτως, πυκινὸν λέχος «Ὅμ. ἤτοι εὐπαγὲς, ὀκληροστρωμένον κραββάτι. Εὑρηται ἡ λέξις συχνότ. παρ' Ὅμ. ὅστις ἐν Ἴλ. Ξ, 349. «πυκνοὶ καὶ μαλακόνοι ἔχει. — 2) Ἐπὶ συνεχείας καὶ ἑνώσεως διαφόρων ἀντικειμένων ἢ μερῶν ἀπαρτιζόντων ἓν ὅλον, ἀντὶ τοῦ, συνεχὴς, συχνὸς, συμπυκνος, συνηνωμένος ἐμοῦ, δομινος, δασὺς, ἀλλεπάλληλος, ἀθρόος, ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. ἀντιτ. τῷ, μερικὸς, ἢ μεμονωμένος, διακεχωρισμένος, πυκνοὶ καὶ θαμέες, ταυτόσημ. Ὀδ. Μ, 92, Ξ, 12. πυκιναὶ φάλαγγες, πυκναὶ στίχες. Ἴλ. Δ, 281. Η, 61. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ Ἡσ. Θεογ 935. «πυκνὰ κεφάλαια ἤτοι πυκνῶς σεσωρευμένα κεφαλαί, Ἴλ. Δ, 309. ἔτι καὶ μετὰ Δοτ. Ἴλ. Ν. 133. «Ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. πλησίον, κοντὰ κοντὰ, ἢ σιμὰ σιμὰ, ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, καὶ Ο, 217. Ὀδ. Ε, 480 καὶ «Πυκνὰ πτερά, Ἴλ. Δ, 434. ἤτοι σύμπυκνα, δασύπτερα πτέρυγες, καὶ Ἴλ Ψ, 879. Ὀδ. Ε, 53. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐξαίρ πυκ. ὕλη, λόχμη, θάμνοι, ὄζοι, ῥωπήια, δρυμὰ, πέταλα κ. τ. τ. συχνάκ. παρ' Ὅμ. «πυκινοὶ κευθμῶνες, Ἡσ. ἔρ. 555. ἔτ., βέλεα, λᾶες, λίθοι, λιθάδες, κ. τ. τ. ἤτοι συχνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα σωρηδὸν ῥιπτόμενα βέλη, ἢ λίθοι, Ὅμ. εὕρηται δὲ πό, πυκνοὶ λίθοι, καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ σωροὺς συμπεπυκνωμένοι κείμενοι λίθοι· ἔτι καὶ ἐπὶ ἀλλεπαλληλίας χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ συμβαίνει ἢ γίνεται πράξις τις, ἀντὶ τοῦ συχνὸς, ταχὺς, ἀδιάκοπος, Λατ. creber frequens. ὡς τό, πυκνὸ σφιγμὸς, ἀντὶ ταχὺς ὀλλιγορος, καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ καλοῦνται «Τόνοι πυκνοὶ, ὧν τὰ χρονικὰ διαστήματα ἐπὶ τῷ Τετραχόρδῳ ἦσαν τόσον μικρὰ, ὥστε τὰ δύο πρῶτα διαστήματα ἦσαν συνεχέστερα ἤτοι πλησιέστερα ἀλλήλων παρὰ τὸ τρίτον, ὡς καὶ εἰς τὸ «Γένος ἐναρμόνιον» καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ χρωματικοῦ γένους. Ἐξ ἐναντίας ἐκαλοῦντο «Ἀπυκνοι ὁπόταν τὰ πρῶτα δύο διαστήματα ἦσαν ὅμοια τῷ τρίτῳ, ἢ ἔτι μεγαλήτερα, καθὼς εἰς τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ Διατονικοῦ γένους. Εἰς τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα, συνεστάμενα ὑπὸ πολλῶν τετραχόρδων, καλοῦνται οἱ χαμηλοὶ ἤτοι οἱ κατιόντες τόνοι τούτου τοῦ εἴδους «Βαρύπυκνοι· καὶ οἱ ἀνιόντες ἤτοι οἱ ὑψηλοὶ «Ὀξύπυκνοι· οἱ δὲ μεσαῖοι «Μεσόπυκνοι. Ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν τόνων καλεῖται «Πυκνότης» ἧς τὸ ἐναντίον, Μανότης, καὶ, Μανός. 3) στερεῶς, ἢ σφιγκτὰ συνεχόμενος, συνδεδεμένος, συνημμασμένος, ἅπτ. καὶ, καλῶς, δυνατὰ κεκλεισμένος, περιφραγμένος, ὡς «πυκνὰς θύρασι Ἴλ. Ξ, 167. καὶ σὺς πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, Ὀδ. Κ. 283. ἤτοι καλῶς κεκλεισμένους, καὶ ἠσφαλισμένους· ὡσαύτως πυκ. δόμος, θάλαμος καλὸς κ. τ. τ. Ὅμ. ὄφιν καλοῦ, καλῶς καὶ ἀσφαλῶς περφλαγμένος, ἀποταμιευμένος, ἢ κεκρυμμένος, ὡς παρ' Ὅμ. πυκινὸς λόχος, θάλος, κ. τ. τ. 4) ἐν γένει, ἱκανὸς, ἀπιτήδειος, δεινὸς, ἢ μέγας εἰς εἶδός τι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἕκαστον ὡς ἰδιότης, ἢ ἀποτέλεσμα ὡς «πυκινὸν ἄχος «Ἴλ. Π, 529 ἤτοι μεγάλη, δεινὴ λύπη παρβλ. Ὀδ. Δ, 88. ὡσαύτως «πυκινὴ ἄτη» Ἴλ. Ω, 480. καὶ «πυκ. μελεδώναι Ὀδ. Τ, 516, μεταφ. ἐπὶ ἀντικειμένων τοῦ νοὸς καὶ τοῦ πνεύματος, ἀντὶ, συνετὸς, ἔμφρων στοχαστικὸς, νουνεχὴς, φρόνιμος, εὐστάθης, εἰδήμων, ἐπιστήμων· ὡς πυκιναὶ φρένες, Ἴλ. Ξ, 294. πυκινὸς νόος, Ἴλ. Ο, 461. πυκνὰ ἢ πυκινὰ μήδεα Ἴλ. Γ, 208. Ω, 282. Ὀδ. Τ, 352. πυκινὴ βουλὴ, Ἴλ. Β, 55. Ι, 76. πυκινὴ ἀφετμὴ, Ἴλ. Σ, 216. πυκινὸς μῦθος, Ὀδ. Γ, 23. πυκινὸν ἔπος, Ἴλ. Δ, 788. παρὰ Ματαγενετ. καὶ ἐπὶ προσ. πυκινὸς ἀνὴρ ποιος κ. τ. τ. β) ἐπίρ. πυκνῶς καὶ πυκινῶς, τὸ πρῶτον μεσοποιῶ δὲ πυκινῶ. χρῆται ὁ Ὅμ. ἐξαίρ. μετὰ τοῦ, ᾄρσαι, ἢ σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι, ἤτοι στερεῶς σφικτὰ συγκεκλεισμέναι, συνεχόμεναι, ἢ συνηρμοσμέναι, Ἴλ. Ι, 475. Ὀδ. Β, 344. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τροπ. συνηθ. πυκινῶς ἀκάχημαι, ἤτοι θλίβομαι παρὰ πολύ, βαρέως, Ἴλ. Τ, 312. Ὀδ Τ, 95, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. πυκινῶς ὑποθήσομαι Ἴλ. Φ, 293. Ὀδ. Α, 279 ἤτοι ἐμφρόνως, μετὰ στοχασμοῦ θέλω συμβουλεύσει. βλ εἴτετι χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ οὐσιαστ. πυκινὸν, καὶ πυκνὰ, πυκινὸν καὶ πυκινὰ ὡς ἐπίρ. ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς ἐνν. τοῦ, συχνὰ, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως «πήρη πυκνὰ ῥωγαλέη» Ὀδ. Ν, 438. ἤτοι, πήρα ἔχουσα πυκνὰ ξεσχίσματα ἐπ' αὐτῆς, οὕτω παντοιοτρόπως κατατρυπημένη· ὡσαύτως Ὀδ. Γ, 198. καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν, πάνυ, πολύ, «πικινὸν περ ἀχεύοντα Ὀδ. Λ, 88.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦτοι, παρὰ πολὺ λυπούμενος· καὶ πυκινὰ φρονέειν, Ὀδ. Ι, 445. πλοιδὴν πυκνὸν καταχεύασθαι. Ἡσ. Ἔρ. 586. γ) τελευταῖον ἔστι παρ' Ὁμ. πολλάκ. ἐν χρήσει ἀντὶ τούτου τὸ ποιητ. ἐπιρ. πύκα (υ ι) ἐκ τοῦ ἀρχ. πυκός, ὁ ἐστί, συνεχῶς, στερεός, συνῃθ. παρ' Ὁμ. πύκα ποιητός, καί, πύκα ἀωρητός, ἔτι καί, πύκα φρονεῖν, Ἰλ. Ι, 554. Σ, 217. καί, πύκα τρέφειν, Ἰλ. Ε, 70. Συγκρ. πυκνότερος, Ξεν. (συγκρ. μετὰ τοῦ, πύξ, πυγμή, ἴσως δὲ καὶ μετὰ τοῦ πτύξ, πτύσσω)

*Πυκνός, Ἀττ. γεν. τοῦ Πνύξ.

Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ, ον, (σάρξ) Ὁ πεπυκνωμένην καὶ σκληρὰν ἤτοι δυνατὴν σφιγτὴν καὶ μὴ χαῦνον σάρκα, κρέας ἔχων. «Πυκνόσαρκος παρθένος».

Πυκνοσπορέω, ῶ. μελ. ήσω Πυκνῶς καὶ μὴ ἀραιῶς σπείρω. ἐκ τοῦ

Πυκνοσπόρος, ὁ, ἡ ον (σπορά) Ὁ πυκνὰ ἤτοι κοντὰ κοντὰ καὶ μὴ ἐκ διαλειμμάτων σπείρων. 2) παθ. πυκνόσπορος, προπαροξ. ὁ, ἡ, ον ὁ πυκνὰ ἐσπαρμένος.

Πυκνόστημος, ὁ, ἡ, ον (στήμων) Ὁ πυκνὸν στημόνιον ἔχων, πυκνὰ ὑφασμένος, ἐπὶ ὑφάσματος.

Πυκνόστικτος, ὁ, ἡ ον (στίζω) Πυκνὰ ἐστιγμένος, πυκνὰ στίγματα ἔχων, πυκνὰ ποικιλμένος, κεντημένος, ἢ πλουμισμένος, Σοφοκλ.

Πυκνόστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος) Ὁ πυκνὰς, ἤτοι πολλὰς ὁμοῦ στήλας ἔχων.

Πυκνότης, ητος, ἡ (πυκνὸς) Ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ πυκνοῦ, σφιγτότης, στερεότης, εὐπάγεια, ἡ ἐπαλληλία, ἢ ἡ πρὸς ἄλληλα συστολὴ καὶ ἐγγύτης τῶν μορίων, ἢ πόρων ἀντίκειτ. τῷ, Ἀρκιότης, Μανότης, καὶ Λεπτότης. 2) τροπ. σύνεσις, περίσκεψις· φρόνησις. Ἀριστφ. «Οὕτω μὲν εὖ ποεῖς, εἴτοι πυκνότης ἔνεστι ἐν τῷ τρόπῳ».

Πυκνόφθαλμος, ὁ, ἡ, ον (ὀφθαλμὸς) Ὁ πυκνοὺς ἢ πολλοὺς ὀφθαλμούς, ἢ ἐξβλαστήματα βαυμβούκια ἔχων.

Πυκνόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον) Ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων, δασύφυλλος.

Πυκνόω, ῶ. μελ. ώσω (πυκνὸς) Πυκνὸν ποιῶ, πυκνόνω, συσφίγγω, σφιγτὰ συνάπτω, ἢ πυκνῶς ἐπισωρεύω, ἐπιτίθημι ὡς τὸ πυκάζω. Ξενοφ. Κυν. ἐ. 7. «Ἡ γῆ τῶν μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται· ἀντὶ τοῦ ἀραιούτως πληροῦται, πεπυκνωμένη γίνεται ἐκ τῶν πολλῶν ἰχνῶν. «Τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλου τὸ σῶμα· ἀντὶ τοῦ, Δασεῖς, Γεωπον. Πλούταρχ. εἰς Δημοστ. «Στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένω προφερόμενον· ὥστε πριόφορα πολλοὺς στίχους ἐν ἑνὸς μόνου πνεύματος (μὲ ἕνα ἀναστασμόν)· ὁ αὐτ. εἰς Ἀλκιβ. «Ὁ σίδηρος ἐν τῷ κυρὶ μελαστόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται· στερεοῦται. 2) Κάμνω, ἢ ἐνεργῶ τι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως· ἐπαναλαμβάνω πρᾶξιν τινὰ ἀδιαλείπτως. 3) «Πᾶσα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας.» Ἀριστοφ. Νεφ. 702. περιμάζωξε τὸν νοῦν σου, ὅ ἐστιν, συλλογίσου, στοχάσου καλῶς (βάλλε ὅλα τὰ δυνατά σου) καὶ δοίλμασον ἢ μετακειρίσου κάθε μέσον.

Πυκνωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι πυκνοῖ, ἢ ἀποτελεῖ τι πυκνόν, ἢ στερεόν, σῶρος, καὶ τὸ πυκνοῖ περιβάλλον, ἢ περικαλύπτον, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 250. «Πυκνώμασιν· ἀντὶ, Πυκάσμασι, ἱματίοις, φορέμασι. 2) ἡ συνεχὴς καὶ ἀλλεπάλληλος ἐπανάληψις, ὡς παρὰ Πλάτ. πολ. ζ'. 2. «Τελείως πυκνώματα ἄττα ἀνομάζοντες, καὶ παρεβαλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων ἤκοντι δηχουμένοις· σημαίνει τὰ συχνὰ κρούσματα ἢ τὴν παράστασιν τοῦ ἐκ τῶν κρουσμάτων προξενουμένου ἤχου κλπ. ἐν τῇ συμφωνίᾳ ὀργάνου τινός, μουσικοῦ· ὁ Γέλλιος ἐν ἀ. 11. μεταφράσας τὰ «Πυκνώματα» ταῦτα διὰ τοῦ Frequentamenta, συνεχὴς ἢ συχνὴ ἐπαλήψις τῶν αὐτῶν ἤχων ἢ κρουσμάτων, ἢ λόγων. 3) παθ. πᾶν τὸ πεπυκνωμένον, ἢ πυκνὸν γενόμενον καὶ στερεωθὲν, συσφιχθὲν, συμπαγές.

Πύκνωσις, εως, ἡ. (πυκνόω) Τὸ πυκνὸν ἢ στερεὸν ποιεῖν, ἢ πυκνῶς ἐγγὺς ἀλλήλων βάλλειν, τιθέναι, τὸ πυκνὸν γίνεσθαι. ἢ πρὸς ἕλληλα θέσις, συστολὴ καὶ σύσφιξις τῶν μορίων, στερεότης, σφιγτότης, ταὐτὸν τῷ, Πυκνότης. Πλούταρχ. συμπ. ἡ. 3. «Ἡ θερμότης χαλᾷ καὶ διίστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις». Γαλην. «Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις». Αἰλιαν. Τακτ. «Πύκνωσις φάλαγγος. «Ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, τουτέστι κατὰ μῆκος καὶ βάθος». ὅθεν

Πυκνωτικός, ἡ, ὁν. Ὁ δύναμιν ἔχων ἢ ἐ δυνάμενος πυκνὸν ποιῆσαι, ὁ πυκνὸν, στερεὸν, σφιγτὸν ποιῶντι, ἢ ἀδρὸν, συνεστραλμένον ἀποτελῶν «Φάρμακα πυκνωτικά». Γαλην. ταὐτὸν τῷ, Στεγνωτικά, τὰ δυνάμενα ἐλεῖσαι καὶ περισφίξαι τοὺς πόρους τοῦ δέρματος, ἢ δυναμῶσαι τὰ ἀδύνατα καὶ χαῦνα μέρη τοῦ σώματος.

Πυκός, ἡ, ὁν· ἀρχ. Τύπ. ἀντὶ πυκνός, ὅπερ μόνον παρὰ τοῖς ποιητ. εὑρητ. ἐς οὐδετ. πληθ. πύκα εὑρῆται ὡς ἐπιρ. ἴδε πυκνός, 6. εὑρῆται δὲ παρὰ Σιμμίᾳ καὶ Λεκκ. τι ἐκ τούτου σχηματ. Ὑπερθ. πουκότατος.

Πυκταλίζω, μελ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, πυκτεύω, ἐκ τοῦ πύκταλος, ὡς καὶ τὸ δαμαλίζω, καὶ ἀρταλίζω, κ. τ. τ. σχηματισ. Ἀναιρέων καὶ Σύφορον παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Δέξ. Ἐντροπαλιζόμενος, ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. 3. ἔχει. «Ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Πύκτης) δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ Πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρ' Ἀνακρέοντι, οἷον «Ὡς μή προς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω· ἤγουν Πυκτεύω.

Πυκτεῖον, τό (πυκτεύω). Τόπος ἢ μέρος ἔνθα γίνονται οἱ ἀγῶνες τῆς πυγμῆς, ἔνθα ἠγωνίζοντο διὰ τῆς πυγμῆς. 2) (πυκτὸς) Ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία, ἤτοι χαρτοφυλάκιον, ἢ βιβλιοφυλάκιον, κίστη (θυλάκιον, σκρῖνος, ἢ ἁρμάριον) ἐν ᾗ τίθενται ἢ φυλάττονται τὰ βιβλία· Bücherschrank, Γερμ. πολλ' ἀμφ.

Πύκτευσις, εως, ἡ (πυκτεύω). Τὸ πυκτεύειν, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἀγών. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πυκτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος· ταὐτὸν τῷ, πύκτης, ἐκ τοῦ

Πυκτεύω, Μλ. εὔτω. Γυμνάζω τὸ σῶμά μου ὡς ὁ πύκτης, γυμνάζω ἐμαυτὸν εἰς τὴν πυγμὴν· ἀγωνίζομαι τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα, ἠμάχεμαι διὰ τῆς πυγμῆς, συγμαχῶ. Ξενοφ. Λακ. πολ. ἐ. 6. «Πυκτεύουσι διὰ τὴν ἔρευνα· ἐκ τοῦ

Πύκτης, ου, ὁ (πύξ, πυγμὴ). Ὅστις ἀγωνίζεται, μάχεται διὰ τῆς πυγμῆς, ὁ τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς, Λατ. pugil. Ἰσιδ. ἔτι καὶ πυκτευτὴς καὶ πυγμάχος λεγόμενος. Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. καὶ 1324. (ῥωμ. ἔκδ.) φησὶ «Πτύσσουσι γὰρ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους, καὶ οὕτω στρογγύλουσι εἰς πυκνωσιν οἱ πυγμάχοι, ἀθλοῦσι, τὰς γρόνθους συστρέφοντες, ὅπερ «Βούβυλοὶ φασιν οἱ σοφοί, ῥήματα παράγοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ Βουβυλλίζειν, ἤγουν τοιοῦτο κοσκύλλειν σαίειν· καὶ παροιμίαν προάγοντες ταύτην· «Δός ἄρτον τυχόν τι, καὶ κόσκυλον εἶσο ἐπ' αὐτῷ» ἤγουν, χορτήγησον τὸ ὀρεινὸν παιδίον ἢ τινα τοιοῦτο πρόσωπον· καὶ εἰμὶ ἀραιὸς, ἀλλ' ὀχλεῖ εἰς πλέον, τότε δὴ ἐπέβαλε ἀντὶ ὄρυμι, κόσκυλοι· παίζεις δηλαδή τὸν ἄρρωστον. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πτύσσω, ἀφ' οὗ τὸ πύξ, καὶ τὸ πυκνὸν, γίνεται, καὶ ὁ πύξος· καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πτύξω. Ἡ δέγε πυγμὴ, καὶ ὁ πυγμάχος, καὶ ἡ πυγμαχία, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν πυγμαχεῖν, ἐκ τοῦ ἑπτνγα μέσου παρακειμένου συγκαίνται. ----Οἱ δὲ τῶν πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἱλοῦντο, συναρμαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς· καὶ τοὺς δακτύλους δὲ συνέχοντες, καὶ οἱονεί τινα κορύνην σφαιροῦντες στερρῶς». Ὁ Ἀριστοτέλ. Ἠθ. ἀ. 5. διακρίνει, τὸν πύκτης, ἐκ τοῦ παλαιστής· διὰ τοῦ. «Ὁ ἰσχύων (δυνάμενος) ὥσαι τῇ πληγῇ, παλαιστής· ὁ δὲ ὀλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός». ἔνθα διὰ τῶν «Ὠσαι τῇ πληγῇ· δηλοῖ τό, ὁ δυνάμενος διὰ τῆς πυγμῆς ἤτοι τοῦ γρόνθου ὠθῆσαι, σπρῶξαι καὶ βιάσαι ἢ ἀποδιῶξαι ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ. Τοιοῦτόν τι ἐννοεῖ καὶ ὁ Θεοφύλακτ. εἰς Ματθ. κεφ. ιϛ'. διὰ τοῦ· «Πελαφίζειν, ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλήττειν, συγκαμπτομένων τῶν δακτύλων· καὶ ἵνα ἀσφαλέστερον εἴπω, διὰ τοῦ γρόνθου κονδυλίζειν». ὅθεν

Πυκτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πύκτην· καὶ ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἔμπειρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς, ὅθεν· «Τέχνη πυκτική» ἡ τοῦ πυκτεύειν τέχνη.

Πυκτίον, τό. Τοῦτου ἑρθότερον ἐστὶ τῷ, Πτυκτίον, Ἰακ. ΑΠ. σλ. 18.

Πυκτίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πυκτίον, πτυκτίον πίναξ, σανὶς, πλάκα, ἐφ' ἧς ἐγραφον «Γραπτὴ πυκτὶς» ἐζωγραφισμένος πίναξ, ἤτοι ζωγραφία τινὰ ἐπ' αὐτῷ περιέχων. Tabella, Ἰταλ. Ἀρχίας Ἐτ. 26, 2.

*Πυκτίς, ίδος, πιθαν. ἡ. Πάντη ἀδιόριστον εἰσέτι ζῶον, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 879. τινὲς εἰκάζουσι ὅτι εἶναι ὁ Κάστωρ. ἀλλ' ἐν πλείστοις χειρογρ. εὑρηται ἡ γραφ. πικτίς, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Διονόσιος παρεδέξατο.

Πυκτομαχέω, ῶ, μελ. ήσω (μάχομαι) Ἰακ. Α. Π. σελ. 50. ταὐτὸν τῷ, Πυκτεύω. Σουΐδ.

Πυκτός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τῷ, Πτυκτός. ἀμφ.

Πυκτοσύνη, ἡ Ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, ἡ πυκτική. Ἀθήν. Ι. σελ. 413.

Πυλαγόρας, ου. ὁ. (πύλαι, ἀγείρω) Ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀποστελλόμενος ὡς ἱερὸς εἰς τὴν ἐν Πύλαις Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν, καὶ καθόλ. πρέσβυς παρὰ τῇ Ἀμφικτυονικῇ συνόδῳ. ὅθεν

Πυλαγορέω, ῶ. Πυλαγόρας εἰμὶ, μέλος εἰμὶ τῆς ἐν Πύλαις συνόδου, καὶ ἀποσταλμένος εἰς αὐτὴν ὡς πρέσβυς.

*Πυλαγόρος, ὁ = Πυλαγόρας, Ἡρόδ. 7, 213, 214.

*Πύλαι, αἱ, ζήτ. πύλη, 3.

Πυλαία, ἡ. Ἐηλ. τῶν πύλαιος. προσπαθοῦμεν Σύνοδος. Ἡ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τῇ παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Φωκίδος κομένη συναθροιζομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐν καιρῷ τοῦ φθινοπώρου, εἰς ἣν κάθε πόλις εἶχε τοὺτου τοῦ δεσμοῦ ἐστελλε τοὺς πρέσβεις της, ἵνα συμβουλευθοῦσι περὶ τῶν κοινῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑλλάδος· Ἡρόδ. 7, 213. 2) ἔτι δὲ καὶ τὸ Δίκαιον τοῦ μετέχειν τῆς συνόδου ταύτης, καὶ πέμπειν εἰς αὐτὴν πρέσβεις, οὐκ ἦτον καὶ τῶν ἀφελειῶν τοὺτου τοῦ δεσμοῦ. 3) καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τῶν Ἀμφικτυόνων συνελεύσεως, ὅστις ἦν ἐν Ἀνθήλῃ πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος, Ἡρόδ. 7, 200. «Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοίνικος ποταμοῦ καὶ Θερμοπυλέων κώμαί τε ἔστι, τῇ οὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, παρ' ἣν δὴ περῤῥέων ὁ Ἀσωπὸς ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ· καὶ χῶρος περὶ αὐτὴν εὐρύς, ἐν τῷ Δήμητρος τε ἱρὸν Ἀμφικτυονίδος ἵδρυται, καὶ ἕδραι εἰσὶ τε ἱρὸν Ἀμφικτυόνων, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος ἱδρῶτα». «Ἐν δὲ τῷ ἔπρ ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως ἐν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ναῷ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυλαγόραι, οἱ πρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπώσες τῆς Πυλαίας. Πυλαία δὲ ἐστὶν, ἡ εἰς Πύλας, τὰς Θερμοπύλας, ἠνεμένη σύνοδος. ὁ Σουίδ. ἔχει Θερμοπύλαι, τόπος οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν πλείονων Ἑλλήνων, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐγχωρίων, καὶ περιοίκων, Πύλαι· ὁ αὐτ. Θερμοπύλαι. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι, Φιλονίκης (δὲ), Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἐποίησεν. »λέγεται δὲ Πύλαι, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις· ὁ Ἀπολλώνιος ἔχει. »Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτιόνων· καὶ Πυλαγόραι, τὰ μέλη ταύτης τῆς συνόδου, διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. »Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτιονίας τινες, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι· ὁ αὐτ. Ἀπολλοδ. ὁ δὲ Στράβ. (σελ. 420) φησίν. »Αἱ μὲν οὖν κρῶσαι ἐκάθηντο συνελθοῦσ λέγονται πόλεις, αἵτινες συνεστήσαντο τὸ τῶν Ἀμφικτιόνων Συνέδριον· ἑκάστη δὲ ἔπεμπε Πυλαγόρας· εἷς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἀφ' τε καὶ μετοικοῦντος· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις, τὸν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν. ἴδε

Πυλαιακός, ἡ, ὁν. ταὐτὸν τῷ, Πυλαϊκός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύλαιος.

Πυλαιαστής, οῦ, ὁ. Θαυματοποιός, ἀγύρτης, ὁ διὰ τεχνασμάτων καὶ τέρατα διηγούμενος ἢ ποιῶν, ψευστὴς· παρὰ Ῥοδίοις. Ζήτ. καὶ Πυλαϊστής.

Πυλαιάς, ή, ἁδ. Ὁ πάντοθεν εἰς πυλαιαστήν, ἀγύρτην, φλύαρον, τερατολόγον. Πλούταρχ. εἰς Πύρ. 29. »Ὀχλαγωγία πυλαϊκὴ· φλυαρία καὶ ψευδολογία ὀχλικὴ· μηδὲν ὑγιὲς ἐκλαλεῖν λέγουσα μήτε πράττουσα.

* Πυλαιμένης, ους, ὁ. ἀρτ. κύρ. ὀν. ἐν Ἰλ. στρατηγῶν τῶν Παφλαγόνων.

Πύλαιος, αία, αιον, (πύλη) Ὁ πρὸ τῆς πύλης, θύρας κείμενος, εὐρύστομος, 2) ἐπὶ τοῦ Πύλαι, ὁ εἰς τὰς Πύλας ἢ εἰς τὴν Ἀμφικτιονικὴν Σύνοδον ἀνήκων, ἴδε »Πυλαία· ἡ. προσωπωνυμ. Συνόδου, τὸ τῶν Ἀμφικτιόνων συνέδριον ἐν τῇ Πυλαίᾳ, ἤτοι ἐν ταῖς Θερμοπύλαις, καὶ ἱερὰ καὶ πανήγυρις ἐν τῇ πόλει Πυλαίᾳ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Στράβ. θ'. καὶ = πυλαϊκός. 3) »Μῶλων ἀπειθέων παντοδαπὴν πυλαίην,» Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. ἀντὶ τοῦ, Παντοδαπὴν φλυαρίαν καὶ ψευδολογίαν· ὡς καὶ τὸ ἐν Πύρρ. 29. »Ὀχλαγωγία πυλαϊκὴ·» ὅπου κάλλιον ἀπεγνωσται· »Πυλαικὴν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Πυλαίας, ἤτοι τῆς Ἀμφικτιονικῆς ἐν Θερμοπύλαις Συνόδου· διότι καθ' ὃν καιρὸν συνεκροτοῦντο ἐκεῖ αἱ Πυλαγόραι ἵνα σκεφθῶσι καὶ βουλεύσωνται περὶ τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος ὑποθέτων, ἔτρεχεν ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος πολλὰ ἐκεῖ εἰς τὴν Πυλαίαν, χάριν λογοποιίας, συμπατριωτῶν, κ. τ. τ. μηδὲν προσήκοντες εἰς τὴν σύνοδον, ἀλλ' εἰς τὸ ἴδιον ἕκαστος ἀποβλέποντες συμφέρον· καὶ ἐντεῦθεν οἱ τοιοῦτοι ἐκλήθησαν Πυλαιασταί(υ)

* Πύλαιος, ου, ὁ. Ἀρτ. Κυρ. Ὀν. ἐν τῇ Ἰλ. στρατηγῶν τινες τῶν Τρωικῶν Πελασγῶν.

Πυλαιστής, οῦ, ὁ. παρὰ Σουίδ. »Πυλαϊστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράττοντας· ταυτ. τῷ Πυλαιαστής, ὁ καὶ ἀγύρτης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πυλαιαστάς, τοὺς ψευστάς. Ῥόδιοι, καὶ, »Πυλαλάστας, καπηλεμπόρους· ἡ σημασία προκύπτει ἀντεῦθεν. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐν τῇ Πυλαίᾳ συνόδου τῶν Ἀμφικτιόνων, συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἀπὸ πασῶν τῆς Ἑλλάδος λαῶν ἐκεῖ, καθὼ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἵ τινες ἔτρεφον ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐθήρευον τὴν τύχην τῶν διαπερωμένων, καὶ γελοιωδῶν τεχνῶν, καὶ ἄλλων τοιούτων ἀπατῶν. Δίων Χρυσ. Λόγ. ο'. »Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς Πυλαίαν καὶ τὰς ἄλλας πανηγύρεις παρευδόμενον καὶ παιζόμενον.

* Πυλαΐτης, ου, ὁ (πύλη) Ὁ φυλάττων τὴν πύλην, φύλαξ τῶν πυλῶν, ἴδε

Πυλαΐτις, ιδος, ἡ. θηλ. τοῦ Πυλαίτης καὶ Πυλαΐτης, Ἡ φύλαξ τῶν πυλῶν, Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐζωγράφιζον ταύτην ἄνωθεν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Πυλαμάχος, ὁ, ἡ, ον Ἰων. πυλήμαχος (μάχομαι) Ὁ μαχόμενος ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν πόλεως ἢ φρουρίου τινός, καὶ ὁ προσβάλλων κατὰ τῶν πυλῶν πολιορκουμένης πόλεως, Καλλίμ. Σχολ. Ὁδ. Βουττμ. 8, 380.

* Πυλαόχος, ἀντὶ πυληόχος, ὁ, ἡ = πυλοῦχος.

Πυλαρός, ἀντὶ τοῦ, Πυλωρός. λίαν ἅμφ.

Πυλάρτης, ου, ὁ. (πύλη, ἄρω) παρ' Ὁμήρ. ἐπίθετον τοῦ Ἅιδου, ἢ τοῦ Πλουτωνος, διὰ χειμένου μετὰ τοῦ »Κρατερὸς» ἐν Ἰλ. Ν, 415. »Εἰς Ἀϊδος παρὶ ὀτα πυλάρταο κρατεροῖο· καὶ Ὀδ. Λ. 277. »Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ »Κρατεροῦς καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ »Ὁ ἑπαρτῶν καὶ συγκλείων τὰς πύλας, καὶ διὰ τοῦ »Ὁ ἰτχυρῶς συναρμόζων καὶ κλείων τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου·» ὁ δὲ Ἀπίων διὰ τοῦ »Ὁ ταῖς πύλαις προσηρτημένος, ὅ ἐστιν, ὁ »Πυλωρός·» ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἑρμηνεῖαι ἀνατρέχουσιν ἐπὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ, Πυλωρός. 2) ἀρτ. κυρ. Ὄν. εὐγενοῦς Τρωός, Ἰλ.

* Πυλᾶτις, ιδος, ἡ ποιητ. Θηλ. τοῦ πύλαιος, Σοφ. ἴδεν, »Πυλάτιδες ἀγοραίαι· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει. Ἡσύχ.

Πυλεωρός, ὁ, ἡ, (πύλη, ὦρα) Ἐπικ. ταὐτὸν τῷ, Πυλωρός, Ὁ τὰς πύλας φυλάσσων, ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν Ἰλ. Ψ, 530. καὶ Ω. 681. καὶ ἐπὶ κυνῶν φυλαττόντων τὰς πύλας, Ἰλ. Χ. 69. (ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πυληορὸς, πυλαορὸς, Lob. Φρυν. σελ. 642.)

Πυλεών, ῶνος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πυλών. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὁ στέφανος ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν. Ἀθήν. ιε'. σελ. 678. καὶ Ἡσύχ. καὶ Καλλίμαχ. παρὰ Πολυδ. ε'. 97. καὶ Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. (ιε'. σελ. 681.) »Φέροισαν τοῖσδε ἐλιχρύσῳ πυλέωνα καὶ ἀκηράτῳ κυπείρῳ· ἴσως ἐκ τοῦ, Πύλος, ἀντὶ τοῦ, Φύλος, Φύλλον, σχηματισθέν.

Πύλη, ἡ. Ἡ διὰ τῶν τειχῶν εἴσοδος εἰς τὴν πόλιν, ἡ μεγάλη θύρα ἧς εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἐκ τινος πόλεως ἢ φρουρίου, Λατ. porta urbis, ἔτι δὲ καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἢ τῆς αὐλῆς, καὶ τοῦ στρατοπέδου, πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες ἀεὶ χρῶνται τῷ πληθ. πύλαι, συνῃθ. »Ἅιδαο πύλαις περιγραφικ. ἐπὶ Δαρέτου. παρρβλ. Heyne Ἰλ. Ε, 297. καὶ Valck. Ἱππ. 1445. ἔτι καὶ αἱ πτυχαί, ἤτοι τὰ πτερὰ τῆς θύρας, ἴδεν πληθ. καὶ ἡ ἐκ δύο πτερῶν συνιστημένη θύρα. ἐνικ. δὲ παρ' Ἡροδοτ. 3, 156. ἐν ἑκ τῶν δύο τῆς θύρας πτερῶν. παρὰ μεταγενστ. διέφερε Πύλη τῆς θύρας, ὡς Θωμᾶς Μάγιστρ. »Πύλαι, ἐπὶ τρίχους, Θύραι ἐπὶ οἰκίαις· οὕτω καὶ Πολυδ. θ'. 35. 2) Εἴσοδος στενὴ μεταξὺ ὀρέων ἢ ἧς ἀφ' ἑνὸς τόπου διερχόμεθα εἰς ἄλλον, Ξεν. Ἀν. καὶ ἐν γένει διάβασις, διάβασις, πέρασμα, ὁπὴ, ἀνοιγμα, ἔκβολὴ ποταμοῦ τινος, Ἡροδτ. 5, 52, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἀεὶ πληθ. ὅθεν καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. 3) Πύλαι, αἱ συνῃθ. κατ' ἀποκοπ. σχηματ. ἀντὶ Θερμοπύλαι ἡ στενὴ εἴσοδος ἀπὸ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα, »Τὴν μὲν οὖν πόρον, Πύλας, καλοῦσι, καὶ Στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα, Στραβ. θ'. αἵτινες ἐλογίζοντο ὡς πύλη τῆς ἰδίως Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 7, 176, 201. (υ–)

Πυληγενής, έος, ὁ, ἡ, ές, ἀντὶ Πυλιογενής.

Πυληγόρης, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Πυλαγόρας.

Πυληδόκος, ὁ, (δέχομαι) Ὁ ἐν τῇ θύρᾳ, ἐν τῇ πύλῃ δεχόμενος, ἢ ἀνοίγων παραμονεύων, ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ. Τίμ. Ὀμ. Ἑρ. 15. ὅθεν πυλωρός, ὁ πρὸ τῆς πύλης ἱστάμενος καὶ φυλάττων.

* Πυλήνη, ἡ, πόλις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ Ἰλ. Β, 639.

* Πύλιος, ία, ιον (Πύλος) Ὁ ἐκ τῆς Πύλου ὤν, Ὀμ. (υ)

Πυλίς, ίδος, ἡ ὑποκ. τοῦ πύλη. Μικρὰ πύλη, (Portiere, portoule). Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 5.

* Πυλοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος) Ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα μιᾶς πύλης, Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 10.

* Πυλόθεν, ἐπιρ. ἐκ τῆς Πύλου, Ὀδ. Π. 323.

* Πυλογενής, ὁ, ἡ, ές (Πύλος, γενέσθαι) Ὁ ἐν τῇ Πύλῳ γεννηθείς, ὁ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος, »Νεστορίη παρὰ νηῒ Πυλογενείῃ» Ἰλ. Β, 54. Ψ, 303. ὑμ. Ἀπ. 424. τὴν συνηθ. γραφ. Πυληγενὴς, ἐφύλαξεν ὁ Οὐόλφιος ἐν ὑμ. Ἀπ. 398. Lob. Φρυν. σελ. 647.

* Πυλόνδε, Ἐπιρ. Εἰς τὴν Πύλον, πρὸς τὴν Πύλον. Ὀμ.

Πύλος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πύλη. εὕρηται δὲ ἓν μόνον παράδ. ἐν Ἰλ. Ε, 397. »Ἐν πύλῃ, ἐν νεκύεσσι» ἤτοι, ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ, ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν νεκρῶν· ὅπου ὁ Οὐόλφιος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου παραδέξατο τὴν γραφὴν ταύτην, ἄλλοι δὲ ἐν Πύλῳ, ἔγραψαν, ἴδε Heyne Τομ. 4. σελ. 79. ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ πύλη, ὡς τὸ φεύγγος φεύγγη, πόθος ποθή, χόλος χολή, βόλος βολή, κ. τ. τ. (υ).

* Πύλος, συνῃθ. ὁ, σπαν. ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Τριφυλίας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Νέστωρ Ὀμ. παρ' ᾧ κεῖται καὶ κατὰ τὰ δύω γένη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' Ἀρκ. ὠσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. κατ' ἀρχ. γεν. ἀσπ. 360. ἦσαν ἔτι καὶ ἕτεραι δύω πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἐν τῇ Ἠλιδι καὶ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, αἵτινες παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. συγγραφ. ἐσυγχέοντο μετὰ τῆς ἐν Τριφυλίᾳ Πύλου. Boeckh. expl. Πινδ. Πυθ. 6, 35. Müller Ἑλλ. Ἰστ. 1, σελ. 364 (υυ)

Πυλουρός, ὁ, καὶ ἡ (πύλη, οὖρος) ταὐτὸν τῷ, Πυλωρός. Ἡρόδοτ. 3, 72, 77, 118, 156. κατὰ διάλεκτ. γραφ. πυλωρός.

Πυλοῦχος, ὁ, ἡ, ον (πύλη, ἔχω) Ὁ ἔχων πύλην, θύραν, ἡ πτερὰ τῆς θύρας, καὶ ὁ κρατῶν, ὁ φέρων, ἢ ὁ φυλάττων τὴν πύλην.

Πυλόω, ῶ, (πύλη) Πύλας ποιῶ, κλείω διὰ πυλῶν, πύλας βάλλων κλείω καὶ ἀσφαλίζω. ὀχυρόω τι. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. δ'. 34. »Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπυλωσαν τὸν Πειραιᾶ.» Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1158. »Πύλαις πυλόωσι, ὅθεν

Πύλωμα, τό. Τὰ διὰ τῶν πυλῶν κλεῖσιμον, Εὐριπ.

Πυλών, ῶνος, ὁ, (πύλη) ταὐτὸν τῷ, Πύλη, πόρτα, Ἀριστοτέλ. καὶ Δουκιαν. εἰς Τίμ. »Πινάκιον γάρτι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖνοι,2) Οἰκοδόμημά τι ἐπάνω τῶν πυλῶν, πάτωμα, Portail, Γαλ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 205. »Τετράθυρος πυλὼν· καὶ παρὰ Πολυβ. δ'. 18. »Ἐπὶ πυλώνων ποιεῖσθαι τὴν διαίτανν. 3) Προπύλαιον, τὸ πρὸ τοῦ πυλῶνος δωματίου τινὸς μέρος, πρόδωμα. Antichambre, Γαλ. Vorsaal, Γερμ. ἀντικαμάρα. Λουκιαν. Νε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυομαντ. 12. «Πολλοὶ μὲν ἔωσαν ἐπὶ τῶν πυλώνων παριστήκασαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες· ὅπου ἡ γλῶσ. «Πρόθυρα· ἀντὶ τοῦ, Πυλῶνες, ἔχει.

* Πύλων, ωνος, ὁ. Ἀρτ. κυρ. Ὄνομ. αὐγενοῦς τινὸς Τρωός. Ἰλ. Μ, 187. καὶ Ἕλλην τις παρ' Ἡσιοδ. λείφ. 41, 6 (ῠ-)

Πυλωρέω, ῶ. Μ. ἡσυ. (πυλωρός). Πυλωρὸς εἰμί, φυλάσσω τὰς πύλας, ἢ τὰς θύρας, φυλαξ εἰμὶ τῶν πυλῶν, ἐν γένει φυλάττω, τηρῶ, «Πυλωρέω τὴν κόγχην,» Πλούταρχ. φυλάττω ὡς πυλωρὸς τῆς κογχης· παρ' Ἄδηλ. ἀ. στελ. ζ. «Πυλωρῶν πάντας.»

Πυλώριον, τό. Τὸ πλησίον τῆς πύλης εἴσημα ἔνθα κατοικεῖ ὁ πυλωρός. Πολυδ. α. «Τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος εἴσημα Πυλώριον.»

Πυλωρός, ὁ (πύλη, ὁράω, ἢ κατὰ Πουτσμ. ὀρῶν). Ὁ τὴν πυλὴν φυλάσσων ἢ ὁ τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν ἔχων τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν τὴν πύλην πόλεως ἢ οἰκίας τινός, καὶ διαφεύγοντας τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους, διώκειν, Πορτάριος. ἔστι καὶ ἡ πυλωρὸς τῷρ. ὡς ἐπίθετον, πυλωρὶς φυλαξ. Σοφ. Αἰ. 55ῃ. 2) Τὸ κάτωθεν στόμιον τοῦ στομάχου δι' οὗ μεταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὰ ἔντερα, τὸ ὁποῖον ἄλλοι μὲν «Πυλωμένα τῆς κοιλίας» ἄλλοι δὲ «Πρώτην ἔκτυπτον τοῦ ἐντέρου» λέγουσιν.

Πύματος, άτη, ατον· Ἔσχατος, τελευταῖος, ἐλαττότερος, ἀκρότατος, ἐπὶ διαστήματος τόπου τε καὶ χρόνου· πολλάκ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ. 254. «Φάλαγγας πυμάτας» καὶ Ὀδ. Β. 20. «Πύματον δ' ὠπλίσαντο ὅμιλον» καὶ ἀλλαχοῦ, πολλάκ. δὲ χρῆται τῷ πύματον καὶ πυμάτῳ ὡς ἐπῤ. ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον, τελευταίαν φορὰν, καὶ Ἠσ. ὑστ. μετὰ τοῦ ὕστατον καὶ ὕστατος «πυμάτου τε καὶ ὑστάτου» Ἰλ. Χ, 203, Ὀδ. Τ, 116 καὶ ὑστάτῳ καὶ πύματι Ὀδ. Δ, 685. Υ, 13. (ἐκ τοῦ πυθμήν, ὡσανεὶ ἀντὶ πυθματος) (νυν)

Πύνδαξ, ακος, ὁ (πυθμήν). Ὁ πυθμὴν, πάτος, τὸ κατώτατον ἔδαφος σκεύους ἢ ἀγγείου τινος ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Pundus, καὶ funda, τό Ἰταλ. Fondo, καὶ τὸ Γαλ. Fond. ὅλα τὰ σύνθετα· «Ὀξυπύνδαξ, καὶ «Ἀπυνδάκτους.» 2) Ἔτι δὲ ὁ Λειμὼς ἀγγείου τινος· ὁ δὲ Σοφοκλ. καὶ τὸν Λεβὴν τοῦ ξίφους «Πίνδακα ξίφους» εἰρήκεν. Ἴσυχ. καὶ Εὐστάθ. ὁ Ἡρωδιανὸς παράγει τοῦτο ἀφ' ἑνὸς κοινοῦ μετὰ τῶν, Βένδος, Πόντος, καὶ Βυθός, πρωτοτύπου.

Πυνθάνομαι, μέσ. Ἀπαθ. ποιητ. πεύθομαι, μέλ. πεύσομαι, σπανιώτ. πευσούμαι, Αἰσχυλ. Προμ. 987. Βε. Εὐρ. Ἱππ. 1104. ἀόρ. ἐπυθόμην, ἀπαρῳ. πυθέσθαι, ἐπικ. Ἐλλατ. πεπύθοτο, Ἰλ. Πρόστ. πυθοῦ, Ἰων. κατὰ μετοθ τόπου πύθευ, παρ' Ἡρόδοτ. 3, 68. παρακ. πέπυσμαι, 2. ἐπικ. πρόσ. πέπυσται, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310. Βίρ. Ἐπικ. πεπύσται, Ὀδ. Λ, 494. ὑπερσυντ. ἐπεπύσμην, οἱ ὁποῖοι ἅπαντες χρόνοι εὑρηνται παρ' Ὅμ. Ὁ Ἔνδοτ. ὅμως πυνθάνομαι εὑρηται μόνον ἐν "Ὀδ. Β, 315, καὶ ὁ Παρατ. ἐπυνθανόμην, μόνον ἐν Ὀδ. Ν. 256. συνεχίστερ. χρῆται τῷ ἐπ. Ἐνεστ. πεύθομαι, καὶ τῷ παρατ. πευθόμην· ὁ δὲ Ἡσίοδ. χρῆται μόνον τῷ ἐπ. παρατ. καὶ Ἀορ. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ τὰ μάθω, ἀκούω, καταλαμβάνω, μανθάνω, ἐννοῶ, αἰσθάνομαι, γινώσκω, παρατηρῶ, πείρας ἢ ἀπόπειραν λαμβάνω, λαμβάνω εἴδησιν. Ὁ Φώτιος ἔχει· «Πυνθάνεσθαι, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν ἐρωτῶν· ἢ ἑτέρωτι σημαίνει παραλήψιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν., οὐμὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν, "Ἔστι γάρτις, ὡς θέλει, διαφορᾶλίτη παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς, μεταξὺ Πύσματος καὶ Ἐρωτήματος.» πολλάκ. παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ Αἰτ. συχνάκ. δὲ καὶ μετὰ Γεν. πυνθάνεσθαι πατρὸς μανθάνω, ἢ πληροφορούμαι περὶ τοῦ πατρός, ἀγγελίης πυθέσθαι ἔκυρε εἴδησιν τινά, ὡσαύτως» πυνθάνομαι Ἰθάκης» Ὀδ. Ν, 255 καὶ «μᾶλλα γὰρ τε μάχης ἀνύδριστον» Ἰλ. Ο, 224, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀκούω, ἢ πληροφορούμαί τε παρά τινος. ἢ ἐκ στόματος τινός, τι τοιόν, «πολλάκις γὰρ τόγε μητρὸς ἔπευθεν» Ἰλ. Ο, 408 καὶ Ὀδ. Β, 337. ὡσαύτ. καί, τινά τινος, ἀντὶ ἐρωτῶ τινὰ περί τινος.. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 204. παρὰ νεωτερ. καὶ ἑκτικὸς· μετὰ μετοχ. «πυνθόμην ἐρεείνοντα ὁδόν» Ὀδ. Δ, 732 ἤτοι «μαθὼν ἤκουσα ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ κινήσῃ» καὶ Ἡρόδ. 6, 100 «Ἑστιαίους δὲ πυνθανόμενοι τὴν στρατιὴν τὴν Περσικὴν ἐπιπλέουσαν, Ἀθηναίων ἐβοηθησαν» ὀλ. μαθόντες, λαβόντες εἴδησιν, ὡς ἔγνωσαν ὅτι·· καὶ ἀπὸ Γεν. πυνθάνεσθαι ἡδέος» πατέντος» Ἰλ. Ρ, 227. παρεβλ. 37·. καὶ «ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένην» Θουκ. δ', 6. παρὰ δὲ Ἡροδ. μόνον μετὰ Αἰτ. πράγμ. τὸ ὁποῖον πληροφορεῖται τις, εὑρηται ὅμως καὶ παρ' αὐτῷ τὸ πρόσωπ. παρ' οὗ ἐκμανθάνει τι εἰς γεν. πολλάκ. μεταπυνθάνεσθαι τῶν Ἠλείων» Ἡροδ. 2, 160, 1, 123. ἐκμανθ. ἐκ τινος, Ἡροδ. 7, 182, καὶ, παρά τινος, Ἡροδ. 2, 49 καὶ ἀλλαχ. ἔτι, πρός τινος, Ἡροδ. 9, 58. καὶ ἐπὶ πράγ. παρά πρσν., Ἡροδ. 7, 182. τὸ δὲ πρᾶγμα ὅπερ πληροφορεῖται τις κεῖται παρ' αὐτῷ πολλάκ. εἰς Γεν. καὶ μετὰ τῆς περί, ἢ ἁπλ, ὡς Ἡροδ. 2, 75. 7, 195. Ὁ Ἐρωτιανὸς λαβὼν ὁρμὴν ἀπὸ τοῦ Ἐυμολόγου παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Πυνδαξ. Πυθμὴν, παραβάλ. μετὰ τοῦ Λατιν. Percontor.)

Πυννιάζω, Δακων. Πουνιάζειν, παιδιοῖς χρῆσθαι, παίζω, συρίζω, Δατ. paedico, ἐπικοὴ καθ' Ἡσύχιον, Πολύνικον, ἐστὶ ταὐτὸν τῷ, Δακτύλιος, πρωτότ, κάλλος.

Πύξ, Ἐπίρ. κυρῷ τὸ πύσασιν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν· μετὰ κολλεσμένων τῶν δακτύλων, μὲ τὸν γρόθον, μὲ τὴν πυγμὴν «Πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχει·» κεκλεισμένους εἰς γρόθον. Ἱππιατρ. «Πὺξ ἀγκάθει» Ἰλ. Γ, 237. ἀντὶ, κατὰ τὴν πυγμὴν, ἐν Πυγμῇ, ἤτοι ἐν τῇ Πυγμαχίᾳ ἀνδρείος καὶ γενναῖος· ὡς καὶ Ψ. 621. «Πὺξ μάχεσθαι» ἀντὶ τοῦ, Πυγμαχεῖν, πυγμῇ μάχεσθαι· καὶ ἐν στίχ. 660. «Πὺξ ἄριστον πεπληγέμεν ἀνασχομένω» οὕτω καὶ «Πὺξ παίειν ἢ πατάσσειν· ετυπῶ μὲ τὸν γρόθον, μὲ τὴν γροθιάν· γροθοκοπῶ· καὶ Ὀδ. Λ, 300. παρεβλ. Θ, 103, 306. καὶ Ἡτ. Ἀσπ. 302. (ἐξ οὗ πυκτὴς, πυγμὴ, πύκα, πυκνὸς, συγχτ. μετὰ τοῦ πτύξ, πτύσσω).

Πύξ, υγός, ἡ νεωτερ. σχημ. ταὐτὸν τῷ, Πυγή. «Ὀξύαν πύγα·» Ἀριστοτέλ. Φυσιογν.

Πυξάκανθα, ἡ (πύξος, ἄκανθα). Δένδρον τι ἀκανθῶδες, ὅπερ ἄλλως καὶ Δύκιον, λέγεται. Ζήτ. Ῥόμνος. (-υ-υ)

Πυξεών, ῶνος, ὁ (πύξος) Τόπος περιεστικὸς πύξων, ἢ φύσις ἐκ πύξων. Γλωσσ.

Πυξίδειον, τό· ὑποπτ. τοῦ, Πυξίς.

* Πυξίζω (πύξος). Εἰμὶ ἰσχνὸς, κίτρινος ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, φαίνομαι ἰσχνὸς ὡς ὁ πυξός.

Πυξίνεος, έα, εον = πύξινος.

Πύξινος, ίνη, ινον (πύξος). Ὁ ἐκ πύξου κατεσκευασμένος, ὁ ἀπὸ πύξου ἐν· Λατ. buxeus, ὅμοιος τῷ πύξῳ ἢ τῷ χρώματι αὐτοῦ. Ἰλ. Ω. 269. «Ζυγὸς πύξινος» ἐκπεπόν κατεσκευασμένος καὶ «Πύξινος ἄνδρωπος» ὁ ἰσχνὸς τὴν ὄψιν ὡς νεκρός.

Πυξίον, τό. Ὑποκ. τοῦ πυξίς, ταὐτὸν τῷ, Πυξίδιον. 2) Πίναξ γραφικὸς ἐκ πύξου, καθάλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Πίναξ, Πλάκα. Ἐξοδ. κδ'. 12. Ἰησ. Ναυ. λ'. 8. καὶ Πλούταρχ. εἰλῆπται μετὰ ταῦτα ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Βιβλίον, διὰ τὸ Πυξίνους σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν. Ζήτ. Πτυκτὸν, καὶ, Πτυχή.

Πυξίς, ίδος, ἡ (πύξος). Μικρὸς νάρθηξ, δάκη, κουτίον ἐκ πύξου, καταχρηστικῶς καὶ πᾶν τὸ ἐ μετάλλου κατεσκευασμένον.

Πυξογραφέω, (γράφω). Γράφω ὑπάιθρα εἰς πυ ξίνην σανίδα, ἢ χαράττω εἰς πύξινον πίνακ Ἀρτεμίδ. δ. 53.

Πυξοειδής, έος, ὁ, ἡ ές (εἶδος). Ὅμοιος τ Πύξῳ κατὰ τὸ εἶδος.

Πύξος, ἡ. Δένδρον ἀειθαλλές ἔχον τραχὺ κ σκληρὸν, ξύλον κιτρίνου χρώματος, ἐξοῦ κατασκε ἄζουσι διάφορα ὁπλα καὶ ἐργαλεῖα, Λατ. bu xus, κοινότ. πυξάριον, Τσιμσίρ, Τουρκ. παρ τὸ πεπυκνωσθαι, ἢ διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλο εἴρηται, ὁ Θεοφρστ. φησὶ «πυκνότατα μὲν οὖ δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ βέλτιστος καὶ Πλιν. Spis sissima ex omni materie iudicatur ebe nus et buxus. 2) καὶ τὸ ὠχρωσιδὲς χρῶμ τοῦ πυξίνου ξύλου

Πυξοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πύξον φέ ρων· τόπος πολλὴν πύξον φύων. «Πυξοφόρος τ Κύτωρος περιάδεται·» Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Β. σελ 361. Ῥωμ. Καδ. ἐντεῦθεν καὶ Παροιμία· «Πύ ξον εἰς Κύτωρον ἄγεις·» ὡς καὶ ἡ, «Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας·» ἐπὶ τοῦ πλουσίου τοῦ δένδρου.

Πυξώδης, εος, ὁ ἡ ες, ταὐτὸν τῷ, Πυξοειδής 2) Πλήρης Πύξου.

* Πυξών, ῶνος, ὁ = πυξεών

* Πυοειδής, ὁ, ἡ, ές (πύον, εἶδος). Ἐμπυο ειδὴς. ἢ πλήρης ἐμπύου, γεμάτος ἀπὸ ἔμπυον

Πύον, τό. Τὸ σεσηπὸς αἷμα. τὸ εἰς σῆψιν με ταβεβλημένον ὑγρὸν τοῦ σώματος, ἢ πικτὴ κα ὠχρέλευκος ὕλη ἥτις ἐκρέει ἐκ πληγῆς τινος τοῦ σώματος· ἔμπυον, Δατ. pus Ἐμπεδοκλ 248. «Μυκὸς ἐν ὀγδοάτῳ δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκόν·» τὸ πεπεμμένον ἤτοι διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Ζήτ. πύος, καὶ πύθω ὄζει

Πυοποιέω, ῶ. Πύον ποιῶ, κάμνω νὰ ἐμπυω σῃ, ἢ μεταβάλλω εἰς ἔμπυον. Διοσκορ. β'. 188. ἐκ τοῦ

Πυοποιός, ὁ, ἡ ον (ποιέω). Ὁ πύον, ἔμπυον ποιῶν, ἢ ὁ κάμνων νὰ πρισῃ, ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἔμπυον Διοσκ. β'. 82.

Πυορρόέω, ῶ (πυόρροος). Πύον ῥέω, εἶμαι ἔμπυον νὰ τρέχῃ· ἔμπυον ἀφίημι ἐκ τοῦ σώ ματός μου ῥέον, εἶδον

Πυόρροια, ἡ. Ἡ ῥοὴ, ῥεῦσις τοῦ πύου, ἢ τοῦ ἐμπύου ἐκχυσις, ἢ ἡ ἐμπύωσις.

Πυόρροος, ρους, ὁ, ἡ ον (ῥέω). Ὁ πύον ῥέων, ὁ ἔμπυον ἀφίων τρέχειν, ὁ ἐμπυέων

Πύος, ὁ (πύθω). Τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς, μετὰ τὴν γένεσιν τῶν τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὃ πήγνυται ἐφάμενον Λατ. colostrum, cola stra καὶ τὸ τῆς συκῆ. (κορόττρα). Τὸ πρωτό ρυτον τοῦ γάλακτος, ὅπερ καὶ νοστιμώτατον ἐ στὶ, ἢ κατ' Εὐστάθ. τὸ παύσαντον τοῦ γάλακτος, ἔδεν καὶ Πυκρίτης τό καὶ Πύρεθον ἐδώδιμόν τι, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυκρίτης, καὶ, Πύρ. παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 375. «Πύου τίμου·» ὅπου πρότερον «Πόντομ'» ἡμαρτημ. ἔκειτο. 2) = πύον, ἔμ πυον, pus. (Ὁ ὀρὸς τοιοῦτ. ἔστιν ἐναμφ. πύος, Dind. Ἀριστοφ. Bat. 1142. καὶ Draco σελ 77, 16 εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο καὶ πυός, ὡς π. χ. Βρ. Ἀριστοφ, Σφ. 710. Θασμ. 2. Λεξ. 2 καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ δὲ πύος ἄπτιν εὐλογ. ἀτφαλμ. ὡς ἀστιβαίνον τῷ μέτρῳ) (-υ) Od. Φ, 368.

Πυελικός, ὁ, ἡ, ον (ἕλκω, πύον). Πάν ὅ,τι ἕλκει, σύρει, ἐξάγει, τραβᾷ ἔξω τὸ ἔμπυον· λέγεται οὕτω καὶ ὄργανόν τι χειρουργικὸν, σύριγγος εἶδος ἔχον, χρήσιμον εἰς τὸ ἐκβάλλειν τὸ ἔμπυον, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἔρων ἐν τοῖς πνευματ. (Spirit.) α. στελ. 208. καὶ Γαλην εἰς Γλαυκ. β'. καὶ εἰς β'. τῶν κατὰ Γένη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυόω, ῶ (πύον). Εἰς πύον φέρω, εἰς ἔμπυον μεταβάλλω· κάομαι καὶ ἐμπυοῦμαι.

*Πυπάζω = πυππάζω, ἐκ τοῦ

*Πύπαι = πύππαι (ν-)

Πυππάζω καὶ πυπίζω κυρίως φωνῶ, φωτίζω πύπαξ, ἢ πύππαξ, τοιοῦτον. ἐμβάλλω φωνὰς θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, ἐπαράζω μεγαλοφώνως τὸν ἕκαστον καὶ τὸν θαυμασμὸν τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐγώ, ὅθεν μεταφ. πυππάζω τινά, καὶ ἁπλῶς, ὑπερπυππάζειν, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 661. ἀντὶ, ποιεῖ τινα θαυμάζειν, ἢ φέρειν τινὰ εἰς μέγαν θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν, ὥστε ἑκάλλιστος ἐφεύρεν τὸ πύπαξ ἢ πύππαξ ἐκ τοῦ

Πύπαξ, ἡ Πύππαξ, ἐκφώνησις ἢ ἔκφρασις θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἐκστάσεως, ὡς τὸ, πόπαι, βαβαί, βαμβάξ, φύππαξ, τό Λατ. papae! bahae! παρὰ Πλάτωνι εἰς Εὐθύδημ. 73. «Πύπαξ ἰὼ Ἡράκλεις καλοῦ» λέγων «ὅπου ὁ Σχολιαστὴς «Τὸ Πύπαξ γίνεται ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου· ἔστι δὲ φωνὴ σημαντικὴ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως· καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωτο «Πύπαξ, τὸ νῦν, Βομβάξ, λεγόμενον Πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων φησίν· οὐκ ἔστι δέ· τὸ μὲν γὰρ βομβὰξ γίνεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ, καὶ ἐπὶ γέλωτος· τὸ δὲ Πύπαξ, οὐχί. «Ὁ αὐτὸς ἔχει· «Φύππαξ, ὅταν ὑμεῖς βομβάξ.»

Πῦρ, πυρός, τό πληθ. τὰ πυρά. Δωτ. τοῖς πυροῖς. Ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς φύσεως, κατὰ τοὺς Ἀρχ. οὐσία λεπτομερεστάτη διὰ παντὸς ἰσουμένη, ὅπερ ἐντὶ θερμαντικόν, καυστικόν, καὶ φωτεινόν, (Φωτιά). «Πῦρ πάντες ἴσμεν· πέφυκε γὰρ τοιοῦτον,» Σοφοκ. Κωφοντ. ἐ. ἀ. 5. διὸ καὶ παμφάγον λεγόμενον· συχνάκ. παρ' Ὅμ. πῦρ καίειν, ἀναιδαίειν, αἴθειν, ἀνάπτειν, καὶ, πῦρ αἰθόμενον τρίποδας, πρὸς διαφορὰν τοῦ πυρὸς μὴ ἔχοντος φλόγα· καὶ, δόσαν πάντ πυρί, Ἡροδτ. 1, 86. παραδίδω τινὰ εἰς τὸ πῦρ, τὸν κάμνειν καὶ καῆ· παρ' Ὅμ. πολλάκ. ὡς σύμβολον ἀκατασβέστου δυνάμεως ἢ βίας ἥτις συναπτύσσει μεθ' αὑτῆς καὶ καταφλέγει τὰ πάντα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σημ. τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς κατεκαίοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Ο, 350. Χ, 342 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν γένει δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν θυσιῶν. «Πῦρ Διόθεν» ἀντὶ ἡ αἰστραπή, ἡ ὁ κεραυνός, Valck. Φοίν. 191. καὶ Ἰλ. Β, 340 «Ἐν πυρὶ δὴ βουλαίτε γενοίατο θῆτες, ἃς κατακαυθῆναι ὑπὸ τοῦ πυρὸς αἱ βουλαὶ, ἃς γίνονται αἰσχραὶ κακοῖς, ἐς ἀφανισθῆναι. Κατὰ πληθ. ἅπαξ, σύρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 509, 553. Ι, 77. Κ, 12. ἡ Λίτ. πυρά, σημαίνουσα τὸ πῦρ τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς· τὰς λοιπὰς πτώσεις μετακειτζῆτ. μόνον οἱ Ἀττ. π χ. τοῖς πυροῖς Ξεν. ἐ αὐτοῦ Ἀπομν. β'. γ'. 7. περὶ τῆς ἡφαιστείας σοῦ πυρὸς οὕτως ἔχει. «Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ἡμῖν, ἀσίτους μὲν φύγους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, συνεργὸν δὲ πρὸς πᾶσαν τέχνην καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἀνθρώποις κατασκευάζονται· ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, οὐδὲν ἀποδέομεν εἶναι πυρὸς ἀνθρώποι τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων κατασκευάζονται.» 2) = πυρετός, θέρμη, ἡ νόσος ὑπὸ σφοδρᾶς θέρμης προξενουμένη. — 3) μεταφ. θερμότης, καῦσις, σφοδρότης, ἔρωτης, πάθους διάτασις, καὶ παροιμ. οὐδὲ πυρὸς ἥσσων Ξεν. Ἀπομν. ά, γ', 9 ἤτοι ἕρμαιον εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον, ὡς τὸ τῆς συνήθειας, ῥίπτομαι εἰς τὴν φωτιάν, μετὰ τεθέ, Bornem. Ξεν. Συμπ. δ', 16 καὶ «Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν» ὅπερ σημ. μὴ κινεῖν, μὴ ἐρεθίζειν τὴν ὀργὴν καὶ τὸν ἐθέοντα θυμὸν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ· καὶ ὡς σύμβολον τοῦ τὰ πάντα ἐφθείρειν καὶ ἀνελεῖν καταναλίσκοντος, Σοφ. Φιλ. 987 (τὸ ὕδωρ κατὰ τὴν Ὁμηρ. μακρὸν ἐστί, κελεύει δὲ τὰς λοιπὰς θύειν πενόμενος βραχύ, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις ἡ παραγώγοις λέξεσι.) ἔθν.

Πυρά, ᾶς, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. πυρή, ἡ. Πᾶς τόπος, ἢ θέσις ἐφ' ἧς ἀνάπτεται πῦρ, ἑστία, πυροστάτιον, ἐξαιρ. δὲ σωρὸς ξύλων ἡτοιμασμένων διὰ καύσιμον, ἐπὶ τῶν ὁποίων τιθέντες τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ βάλλοντες πῦρ, ἔκαιον αὐτά. Rogus Λατ. πολλάκ. παρ' Ὅμ. «πυρὶ νεκύων κεκαῆναι παρ' Ἡροδτ. πυρὴν συννῆσαι 1, 86 πυρὴν ἅπτειν, Ἡροδτ. 1, 186. καὶ Πινδ. «ἑπτὰ δαίεσκε πυρὰ φώτασι» Νεμ. 9, 55 ἤτοι καὶ πυρὰ κατέφθιτον, κατέκαυσαν τὰ σώματα ἑπτὰ ἀνδρῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων· ἔτι δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιόμενον πῦρ, Ἡροδτ. 2, 39 «Ἀγαγόντες τὸ κτῆνος πρὸς τὸν βωμὸν, πυρὴν καίουσιν καὶ Διοδ. Σικ. 17, 36 «Πυρὰν λαμπάδων ἄφαντον» ἤτοι μεγάλην φωτοχυσίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τάφος, μνημεῖον, μ ἤμα. Σοφοκλ. Ἠλεκ. 901. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1257.

Πυράγρα, ἡ (ἀγρέω, ἄγρα). Χαλκευτικόν τι ἐργαλεῖον σιδηρεῦν, δύο σκέλη ὁμοια ἔχον, δι' οὗ ἀγρεύουσιν ἢ λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ πυρὸς τὰ κεκαυμένα καὶ πρὸς χαλκευτικὴν ἐπιτήδεια σιδήρια, (Τσιμπίδα, Ματιά). Ἰλ. Σ. 477 «—αὐτὰρ ἔπειτα ζήκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην·» ἔλαβεν ἐν μὲν τῇ μιᾷ χειρὶ σφῦραν, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ πυράγραν· ὁ Σχολ. ἐνταῦθα καλεῖ ἔτι τοῦτο τὸ ἐργαλεῖον καὶ Ὀξυλάβον, καὶ Καρκῖνον, διὰ τὸ ὅμοιον εἶναι τοῖς μέγαλοις πασὶ τοῦ καρκίνου, δι' ὧν λαμβάνει καὶ σφίγγει τι, ἢ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς λαβῆς. καὶ ἐν Ὀδυσ. Γ. 434. κεῖται τὰ ὄργανα τοῦ χαλκέως οὕτως· «— ἦλθε δὲ χαλκεύς, ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων κελεύθια, πείρατα τέχνης, Ἀκμονάτε, σφυρατ', εὐτοίητόν τε πυράγρην·» ἐν δὲ τό, Ὅπλα, κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἐργαλεῖα, οἷς ἡ τέχνη συμπερικαίονται,

Πυραγρέτης, ου, ὁ (ἀγερία). Ἐν Ἀνθολογ. «Κἠκρεῖνος πυραγρέτης·» ταὐτὸν τοῦ, Πυράγρα.

Πυρέσσω (πυρά). Πυρὰν καίω, καταναίω, φλέγω· ἀμφ.

*Πύραθος, ὁ ποιητ. ἀντὶ σπύραθος (νυν Νικ. Θηρ. 932.)

Πυραιθεῖον, τό. Νῦν ἔνθα οἱ Πύραιθοι ἐτίμων τὸ πῦρ, Στραβ.

*Πυραιθής, ὁ ἡ, ἐς (αἴθω). Πυρώδης, θερμὸς, καυστικός.

Πύραιθοι, οἱ (αἴθω). Οἱ τιμῶντες καὶ τεθράμενοι τὸ πῦρ Πέρσαι. Στραβ. ιε'. σελ. 1066. (υ––)

*Πυραίθουσα, ἡ Ἀμφ. γραφ. Ἐπ. Ὅμ. 15, 11 ἴσως ἦν μέρος τι τῆς ἐκ κεράμων ᾠκοδομημένης καμίνου, ἢ αἰθούσης.

Πυραίθω, (αἴθω). Καίω πυρί, ἤτοι φέγγω ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἀναμμένου πυρὸς, καθὼς οἱ φύλακες τοῦ στρατεύματος τὴν νύκτα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 78. (ὅπου ἠδύνατο νὰ γραφῇ, πῦρ αἴθειν, ἢ πυραίθειν)

*Πυραίχμης, ου, ὁ, Ἀρσ. κύρ. Ὅν. στρατηγοῦ τῶν Παιόνων, Ἰλ.

Πυράκανθα, ἡ (ἀκανθα). Ἀγριές τις καὶ ἀκανθώδης βάμνος. Διοσκορ. ά. 18. Νίκανδρ. Θηρ. 856. (υν–υ)

Πυράκνης, καὶ πυράκιος, ἀμφ. γρ ἀντὶ, Πυράκης.

Πυρακτέω (ἄγω). Κυρίως, περιστρέφω, βάλλω τι ἐν τῷ πυρὶ καὶ τὸ γυρίζω, πυρόω ἢ πεπυρωμένον ποιῶ, περιφλέγω, καμψίλιζω. ἀνάπτω. ἐμπυρεύω. τραχύνω διὰ τοῦ πυρός, ἢ σφοδρῶς ἐμπυρεύω. τραχύνω διὰ τοῦ πυρός, ἢ σφοδρῶς καίω· ὅθεν Πεπυρακτωμένον, «πεπυρωμένον. Ὀδ. κεῖ· 1, 328. Ἄγρῃ δὲ λαβὼν ἐπυρακτεον·» ἐπύρουν εἰς τὸν ἄνθρακα. 3) καίρουν εἰς τὸν ἄνθρακα ποιῆται τὸ ῥάπελον. Ἡφαιστ. καίω, ἀνάπτω, φλογίζω.

*Πυρακτόω, = πυρακτέω, Στραβ. 17, σελ. 821. οἱ Αἰθίοπες χρῶνται τόξοις πεπυρακτωμένοις·» ὅθεν

Πυράκτωσις, ἡ. Τὸ πεπυρωμένον ποιεῖν, κατάφλεξις, (καψάλισμα) τὸ πυρακτεῖν, καίειν, ἀνάπτειν, φλογίζειν, κάκεινον ὑπὸ τοῦ πυρὸς ποιεῖν.

Πυραλλίς, ίδος, ἡ πυραλλὶς, ἡ ἀμφ. γραφ. ἀντὶ πυρράλλις (πυρρὰς). Ἐμπορίχρωντι πτηνόν, πίθαν. εἴδός τι ἀγρίας περιττερᾶς, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. β'. 1. Πλίν. ἰ. 74. ια. 35. Ἀθήν. θ'. σελ. 394 ἴσως ἡ τοῦ Λιννάϊου Loxia Pyrrhulla, καὶ τῶν Γάλλ. Bouvreuille. 2) «Ἐλάτια πυραλλίδεσσι. Φιλήτιμος παρ' Ὀριβασ σολλ. β'. 69. αἱ χρυσόζωνοι (μαλαγμοκιτρινες) ἐλάτια.

Πυράμη, ἡ. Ταὐτόν τῷ, Ἀμη. Σχόλ. Βίρ. 2ρη. καὶ 426. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὴν τῶν χαλκέων σκάφην, πυροσκάφην Νεωτερ. (υν–)

Πυραμητός, ὁ (πυρὸς, ἀμητός). Ὁ τοῦ πυρὸς ἤτοι τοῦ σίτου ἀμητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ τοῦ σίτου, καὶ τὸ θέρισμα αὐτὸ τοῦ σίτου.

Πυραμιδόω, ῶ (πυραμὶς). Πυραμίδα ποιῶ, ἢ εἰς σχῆμα πυραμίδος κατασκευάζω. Νικήτ. Χρ. Σ'. 13.

*Πυραμικός, ἡ, όν (πυραμὶς). Ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, ὁ ὡς πυραμὶς κατασκευασμένος.

Πυράμινος, ίνη, ινον (πυρὸς) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πύρινος, ἐκ πυροῦ, ἐκ σίτου, «Πυραμίνων ἀθέρωνα. Ἡσιόδ. λαίψ. 2. παραβαλ. μετὰ τοῦ παρὰ Πολυαίν. δ'. γ'. 32. » Πυραμίνων ἀλευρωνῶν· ὅστις ἔτι καὶ Κριθάμινος, ἀντὶ, Κριθίνος, αὐτόθι ἔχει. (ε)

Πυραμίς, ίδος, ἡ· καθ' Ἡσύχ. «Οἰκοδόμημα γεωμετρικὸν ἐπὶ τὰ ἄνω κατερχόμενον· ἢ πλατὺς κάτωθεν ὄντος πολυγώνου τε καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος. 2) αἱ ἀν Αἰγύπτῳ πυραμίδες, περὶ ὧν ὧδε Ἡρόδοτ. ἐν 2, 124. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ πῦρ, διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυραμίδες, πυροειδεῖς λαμπάδεμ· ἀπὸ τοῦ σχήματος τῆς ἀναφερομένης φλογός· ἄλλοι δὲ πάλιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ Ῥιάμερ, παράγουσι αὐτὴν ἐκ τοῦ πυρός, ὡς νὰ ἦταν αἱ Πυραμίδες σιταποθῆκαι τινες. Κατὰ Παυσ/βιον φαίνεται πολλὰ πιθανῶς ὅτι ἡ λέξις ἦν Αἰγυπτιακή, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.)

Πυραμοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ πυραμίδος εἶδος ἔχων, ἢ ὁ ὅμοιος πυραμίδι.

*Πύραμος, ὁ, ἀρσ. κύρ. Ὄν. 2) ὄνομα ποταμοῦ τινὸς ἐν Κιλικίᾳ, Ξεν. (– υυ)

Πυραμοῦς, οῦντος, ὁ· ἀντὶ πυραμόεις (πυρὸς). Εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων, Ἡσύχ. πλακοῦς τις, ἢ πίττα κατεσκευασμένη ἐκ ψιμένιων ἢ τιγανισμένων σίτων καὶ μέλιτος, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον ἐκεῖνος ὃς τις ἤθελε πλεῦσαι τῶν ἄλλων ἀγρυπνήσει μίαν ὁλόκληρον νύκτα ἐν καιρῷ νυκτερινῆς εὐωχίας (πανυχίδος)· ὁ Ἀθήν. ἐν ιδ'. (σελ. 647.) ἔχει. «Ὁ Ἱεροκλῆς ἐν τῷ περὶ πλακούντων μνημονεύει καὶ τοῦ Πυραμοῦντος καλουμένου, διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένης· γίνεσθαι γὰρ τοῦτον, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων (ἐκ τοῦ Φῶσαι, Φῶξαι, Φρύξαι) καὶ μέλιτι δεδευμένων· οὗτος δὲ ἄθλον τίθεται ταῖς πανυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι·» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 99. «Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς», μεταφ. ὅτι δηλ. ἐν τῇ πανουργίᾳ καὶ ἀπάτῃ, βέβαιος εἰμὶ τῆς νίκης, ὅτι θέλω κερδίσει τὸν Πυρ καὶ αὖθις ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. (σελ. 114.) ἔχει «Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς ἄρτος διὰ σησαμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ ὢν·» ὁ δὲ Πολυδ. «Τοῖς μέν τοι διαπανυχίσασιν, ἆθλα ἦν, σησαμοῦς καὶ πυραμοῦς, πέμματα διὰ μελίτος ἐφθά. «Πληρέστερα δὲ ἔστιν ἡ ὑπὸ τ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους περιγραφὴ τούτου, ὅστις (ἐν Ἱππ. 277.) ἔχει. »Πυραμοῦς δὲ εἶδος πλακοῦντος ἐκ μελίτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ὡς καὶ Σηταμοῦς ὁ διὰ σησάμων· ταῦτα δὲ ἀτίθεσαν ἄθλα τοῖς διαγωνισταῖς· εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα· τοιοῦτα καὶ παρὰ Σουΐδᾳ, παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν Λ. Κοττταβίζω, ἐδίδοντο οἱ πλακοῦντες οὗτοι ὡς ἄθλα καὶ εἰς τοὺς εἰς τὸν Κόττταβον ἱσταμένους.

*Πύρασος, ὁ, ἀρτ. κυρ. Ὄν. εὐγενοῦς τινὸς Τρωός, Ἰλ. Λ, 491. 2) ἡ Πύρασος, πόλις τις ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. (–υ–)

Πυραυγής, ές, ὁ, ἡ, ές (αὐγή). Ὁ πυρὸς αὐγὴν, λάμψιν φέρων· ὁ λάμπων, φέγγων ὡς τὸ πῦρ· ὁ πῦρ αὐγάζων· Τιμ. Ὀμ. 7. 6. καὶ ὡς τὸ »Ἐλάμπετο εἴτε λες αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο· καὶ »Λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας· ὁ αὐτ.

Πύραυνον, τό (αὔω). Εἶς ὃ ἂν πῦρ ἐκφύσηται, ἀνάπτεται, ἁλῶν, ἢ βάλῃται, ἢ τοιοῦτόν τι· οἱ δὲ τὴν θερμαντῆρα. Ἡσύχ. ἢ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται πῦρ, ἢ ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσι· ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Scaldino, καὶ παρὰ Τουρκ. Μαγκάλ καὶ Γερμ. Kohlenpfanne. (υ–ν)

Πυραύστης, ευ, ὁ (αὔω). Ζωΰφιόν τι πτερωτόν, ὃ περὶ τὸν λύχνον πετώμενον ἐμπίπτει εἰς αὐτὸ καὶ καίεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ὅθεν »Μέρος πυραύστουια· ὁ θάνατος τούτου τοῦ ζωυρίου. Αἰσχύλ. ὅπερ παροιμία εἴληπται ἐπὶ τῶν ὑπερμέτρων ἐκουσίως εἰς ὀλέθρον, καθὼς καὶ πυραύστου χαρά, πρόσκαιρος καὶ ὀλιγοχρόνιος χαρὰ συνοδευομένη ὑπὸ μεγάλης ζημίας ἢ φθορᾶς. Ὁ Τζέτζης εἰς Ἀνοίξ. 83. ἐξέλαβε καὶ ἐξέδωκε τὴν φράσιν ταύτην ὡς μίαν, καὶ τὴν λέξιν συνθέτως »Πυραυστομόρια.

Πυράφλεκτος, ὁ, ἡ, ον (φλέκτος). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς μὴ φλεχθείς, καεὶς, ἢ μὴ καιόμενος, φλεγόμενος. Σουΐδ. καὶ Τριωδ.

*Πυρβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πῦρ βάλλων, ἢ ῥίπτων, ἢ ἀφ' αὐτοῦ ἐκβαλλόμενος, ἀναδίδων πῦρ, φλόγας.

Πυργηδόν, Ἐπίρ. (πύργος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πύργου, πύργου δίκην, ἐν τάξει, στιχηδόν, συγκεκλεισμένως, ἐξαιρ. τετραγώνως. ἢ κατὰ τετράγωνον παράταξιν ἐν πολέμῳ, en bataillon carré Γαλ. »–πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Ἰλ. Μ. 43. καὶ Ν, 152. Ο, 618. ἴδε πύργος, 2.

Πυργηρέω, ῶ. Περικλείω τινὰ εἰς τοὺς αὐτοῦ πύργους, ἢ ἐν τοῖς ὀχυρώμασι, σκλειρκῶ, περιγκυκλόνω διὰ στρατεύματος καὶ δὲν ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ. Παῤ. πυργηρέομαι, οὖμαι, περικεκλεισμένος ἐν τῷ πύργῳ εἰμὶ καὶ ἔξωθεν ὑπὸ στρατευμάτων περικυκλοῦμαι. »Ὥσπερεί πόλις πρὸς ἐχθρῶν πᾶμα πυργηρούμεθα. Εὐριπ. Ὀρέστ. 266. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων καὶ οὐ τολμῶσιν ἐξιέναι. ἐκ τοῦ

Πυργήρης, ὁ, ἡ, ες (πύργος, ἄρω). Ὁ ἐν τῷ πύργῳ, ἢ ἐν ὀχυρώμασι περικλεισμένος ὤν, πολιορκημένος, ἢ στενοχωρημένος, ὡς καὶ τὸ τειχήρης, ὁ ἐντὸς τοῦ τείχους περικλεισμένος, καὶ, κλινήρης, ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κατεχόμενος κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τόπου τινὸς διὰ πύργων ἢ ἄλλων ὀχυρωμάτων ἐστεγνωμένου, ἐφωδιασμένου, »Κώμη πυργήρης· ἢ πύργους ἔχουσα ἤτοι μετὰ πύργων ὠχυρωμένη. Παυσαν. ἰ. 18. ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Πυργήρους, μετάφορος ἀπὸ πύργων· καὶ »Πύργηρον, τὰ ἐωράκια, καὶ πυργηρεῦμεν, τὰ τείχη φυλάττομεν.

*Πυργίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ πύργου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 793.

Πύργιος, ίη, ιον (πύργος). Ὁ ἀντίκειμαι, ἢ ἀποβλέπων εἰς τοὺς πύργους, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ὁ διὰ πύργους, ἢ διὰ τὴν πόλιν ὁριωρισμένος, »Νόμιμα πύργια· οἱ νόμοι, τὰ ἔθιμα τῆς πόλεως. Αἰσχυλ. Πρ. 857.

Πυργίον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ πύργος.

Πυργισκάριον, τὸ, (ᾰ) καὶ

Πυργίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πύργος.

Πυργίτεος, ὁ, ὡς τὸ πυργίσιος, ὑποκορ. τοῦ πύργος.

Πυργίτης, ου, ὁ, Θηλ. πυργῖτις, ιδος (πύργος). Ὁ ἐκ τοῦ πύργου ὤν, πυργιώτης· ὁ εἰς τὸν πύργον ἀνήκων. »Στρουθὸς πυργίτης· παρὰ Γαλην. παραγγέλ. ὑγιειν. ς'. 11. ὁ ἐν τοῖς ἢ ἐπὶ τοῖς πυργοις. διατρίβων καὶ διαιτώμενος στρουθός, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σπουργίτης, λεγόμενος.

Πυργόβριες, εως, ἡ (βῖρις). Οἱ ἐπὶ τοῖς πύργοις προμαχῶνες — προβολαὶ, ὀχυρώματα ἐπὶ τῶν πύργων (μπατίνια) παρὰ τοῖς Ο'.

Πυργοδάϊκτος, ὁ, ἡ, ον (δαΐζω). Ὁ τοὺς πύργους δαΐζων, καταδαΐζων, καὶ παρδηγής, ἀφαιστὴς τῶν πόλεων. Αἰσχυλ. Πέρτ. 104.

*Πυργοδόμος, ὁ, ἡ, ον (δέμω). Ὁ πύργους οἰκοδομῶν, κτίζων.

Πυργοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ πύργου εἶδος ἔχων, ὁ ὅμοιος τῷ πύργῳ.

Πυργόκερας, ατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα ὑψηλὰ ὡς πύργους, ταυτ. τῷ ὑψικέρως, »πυργοκέρατων Βακχυλ. 44. ἀμφ. ὑπὸ Lob Φρυν. σελ. 658.

Πυργομαχέω, ῶ, μελ. ήσω (μάχομαι). Πολεμῶ, κυριεύω πύργων τινὰ, προσβάλλω κατὰ τινος πύργου, πολεμῶ ἵνα κυριεύσω αὐτοῦ. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. δ'. 5. καὶ Ἀναβ. ς'. ἡ. 18. 2) ἀπὸ τινος πύργου, ἡ ὀχυρώματος μάχομαι, κτυπῶ τὸν ἐχθρόν.

Πυργοποιέω, ῶ (ποιέω). Πύργον ποιῶ, κτίζω, οἰκοδομῶ· ἴδε

Πυργοποιία, ἡ. Ἡ οἰκοδομὴ πύργου τινός.

Πύργος, ὁ. Εἶδος ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος, κτίρων ὑψηλὸν δι' οὗ εἰ παλαιοὶ ὠχύρουν τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, ἢ τόπον τινὰ, τοὺς δὲ ἐκ ξύλων κατασκευασμένους ἔφερον εἰ Ἕλληνες. Ξενοφ. καὶ πᾶν ὠχυρωμένον προάστιον, ὀχύρωμα, καστέλι, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 242. αἰσαδτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. πολλαχοῦ. β) ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ παρ' Ὅμ. σημαίνει τὰ τείχη τῆς πόλεως ἤτοι τὰ περιφράττοντα, περιέχοντα τὴν πόλιν τείχη μετὰ πύργων ὀχυρωμένα, ὡς »πόλεις . . ἢν πέρι πύργος ὑψηλὸς Ὀφ. 2. 262. καὶ »αἰόμεσθ' ὥκα πύργους ὑψηλούς, Ἰλ. Η. 338. ἤτοι ἂς κτίσωμεν, ὡς οἰκοδομήσωμεν τείχος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἦναι πύργοι, καὶ αὐτοὶ, 437. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν γένει δέ, πᾶν οἰκοδόμημα πρὸς ὀχύρωσιν χρησιμεῦον, προπύργιον, ἔπαλξις, προτείχισμα, ἔρυμα, προβολὴ, ὡς καὶ ὁ Αἴας ἐν Ὀδ. Λ. 556. »Πύργος Ἀχαιός, αἰσαδτ. καὶ »πύργος Θανάτοιο Σοφ. Ο. Τ. 1200. βοήθημα, πλεκτήριον κατὰ τοῦ θανάτου· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ μὲ τείχη ὀχυρωμένη, ἢ περικυκλωμένη πόλις. γ) πᾶσα εἰς σχῆμα πύργου ἐξέχουσα οἰκοδομὴ, ὑψηλὴ οἰκοδομὴ ὡς πύργος »Ἑστήκει . , ἴσου ἐπὶ πύργοιιν. Ἰλ. Φ. 525. ἤτοι ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος, πᾶσα γὰρ εἰσόδομὴ εἰς ὀχύρωσιν χρήσιμος, ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱερά, ἴσως· ὡσαύτ. καὶ ἐν Ἰλ. Χ. 437. παρβλ. καὶ 450. δ) Δῶμα, ὑφάσματος, οἴκημα ὑψηλὸν, καίμενον εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἕδραν τῆς ἐλαφρᾶς οἰκίας, εἰς τὸν ὑψηλότερον ὄροφον, ἐξαιρ. δὲ ἐκαλεῖτο πύργος τὸ οἴκημα, ὁ οὐδὲς ἐν τοῖς κοινοῖς οἴκοις ἐν ᾧ ἐκαθεύδουν αἱ δοῦλαι, αἱ σκλάβαι. Δημ. ε) ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἐκαλεῖτο πύργος μέσον τι ἢ μηχανὴ πρὸς διευθέντευσιν, ἐξ ἧς ἀνὼ ἵστατο ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τῶν λεγομένων πυργούχων. ς) κινητὴ τις πολεμικὴ μηχανὴ φερομένη ἐπὶ τροχῶν, χρησιμεύουσα εἰς τὰς πολιορκίας. — 2) τάξις τις ἢ παράταξις στρατιωτικὴ ἐν πολέμῳ τετραγωνοειδὴς, ὡ. Φάλαγξ φερομένη εἰς μάχην, ὡς »ὁπότε πύργοι Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπάλξεων ὥρμησεν Τρώων Ἰλ. Δ. 334. καὶ 347 ἐξ οὗ πυργηδόν. 3) οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῷ, πύργος, καὶ ἀντὶ τοῦ, Κυβευτήριον, σανίδιον ἐφ' ᾧ κυβεύονται οἱ κύβοι, ἢ ἀγγεῖον, σκεῦος μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀνακάτονον τοὺς κύβους, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐῤῥίπτον ἔξω, fritillum. (συγχρ. μετὰ τοῦ πέργαμος, ὅπερ ἴδε, καὶ μετὰ τοῦ γερμ. Burg, ἀρχ. Purg). ὅθεν

Πυργοσκεπής, ὁ, ἡ, ον (σκέπτω). Ὁ τοὺς πύργους σκέπτων ὁλόγυρα, ὑποσκέπτων καὶ κρημνίζων αὐτοὺς, διαφθορεὺς καὶ χαλαστὴς τῶν πύργων καὶ τειχῶν. Λυκόφρ. 469.

Πυργοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τὸν πύργον ἔχων, ἐλέγετο καὶ τὸ σανίδωμα ἢ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ πολεμικὸς πύργος πρὸς διευθέντευσιν, ἴδε πύργος.

Πυργοφορέω, ῶ. Πύργον ἢ πύργους φέρω, ἔχω, ἐκ τοῦ

Πυργοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πύργους φέρων, βαστῶν, ὁ πύργους περιέχων, ἢ μὲ πύργους ἐφωδιασμένος.

Πυργοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ πύργου ἢ τοῦ τείχους. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1 γν. (–υυ–)

Πυργόω, ῶ. Μ. ώσω (πύργος). Πύργους ποιῶ, περὶ τὸ τεῖχος πύργους κτίζω, ἐχυρώνω, στερεώνω μὲ πύργους ἢ μὲ τείχη, Ὀδυσ. Λ. 2. »Θήβης ἕδος πύργωσαν· μετὰ πύργων περιετείχισαν, περιέβαλον πόλιν Θήβας μὲ τείχη Ἐπ. Ὁμ. 4, 3. χρησμὸς παρ' Ἡροδτ. 1, 2) εἰς πύργον, ἢ εἰς σχῆμα πύργου ἐγείρω, ὑψόω, ὑψηλὰ κτίζω, καὶ κατὰλ. ἀνεγείρω, ἀναφάσκω, εἰς ὕψος φέρω, ποιῶ τι ὥστε νὰ φαίνηται ὑψηλὸν, ὑπερέχον, Ἡροδτ. 3) τροπ. Ὑψόω, αὐξάνω, μεγαλύνω, μεγαλόνω καὶ ὑψηλὸν ποιῶ διὰ λόγων, λέξεων, ἐκφράσεων, μεγαλορρημοσύνης, ἐκθειάζω κ. τ. τ. ὡς π. χ. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. περὶ τοῦ Αἰσχύλου λέγει. »Πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυρώσας ῥήματα σεμνὰ, καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον· ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον ἀγαγών. Οὕτω καὶ ἐν Διάλογ. περὶ τοῦ αὐτοῦ. »Πυργώσας εὐεπῆ τὰ τραγικὰ φωνήματα καὶ ἐφρόνησεν ἀσοφώτερα· καὶ πυργοῦντες αὐτοὺς, Μιμν. β, 3. κατὰ τῶν σεμνυνομένων Πετρ. ὑψόνοντας ἑαυτοὺς, δείκνυντες τὸν ἑαυτῶν τὸν ὑπέροχον, καὶ Δημήτριος παρὰ Σουΐδ. »Τοῖς ἐπὶ μηκιστον εὐ μαλα πυργώσας τὴν φιλοσοφίαν· ὑψώσας, αὐξήσας. Παῤ. ἀνυψοῦμαι, ἐπαίρομαι, γαυριῶ, ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζὼν εἰμὶ, ὡς τὸ ὑψοῦσθαι, Αἰσχύλ. Πέρ. 190. —

Πυργώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. Ταὐτόν τῷ, πυργοειδὴς

Πύργωμα, τος, τὸ (πυργόω). Τὸ πεπυργωμένον, τὸ τοῦ πύργου σχῆμα, ἢ οἰκοδόμημα καὶ αὐτὸς ὁ πύργος. Εὐριπ.

Πύργωσις, εως, ἡ (πυργόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πύργους ποιεῖν, πύργωμα, κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ. καὶ μέρος τι τῆς νεώς.

Πυργώτης, ιδος, ἡ· ἐξαιρ. Θηλ. τοῦ πυργωτός. Πεπυργωμένη, πυργωτή.

Πυργωτός, ή, όν (πυργόω). Ὁ σχῆμα πύργου ἔχων, ὁ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ πύργου πεποιημένος, ἐξειργασμένος, Ἀστρ. σελ. 196. καὶ ὁ μὲ πύργους ὠκοδομημένος, ἢ ἐφωδιασμένος, πεπυργωμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυρδαής, ές, ά, ή, ές (δαίω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ καιόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κακαυμένος. Αἰτχύλ. Χοηφ. 605.

Πύρδαλον, καὶ πύρδανον, τό (δαίω). Ταὐτὸν τῷ, Φρύγανον. Μικρὸν ξυλάριον διὰ καύσιμον, προσάναμμα. Λακ. πούρδαλον καὶ πούρδανον. 2) ταὐτὸν τῷ, Ἐμπύρευμα, ὃ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σωλὴν πρὸς ἀναφὴν τὸ λειφανον καὶ ζώπυρον τοῦ πυρός, ὅπερ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ε. 490. «Σπέρμα πυρὸς καλεῖ». 3) Μαγειρεῖον ἦτοι ἡ ἑστία τοῦ πυρὸς εἶδα μαγειρεύουσι, ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἐχει ἔτι «Πούρδασις, μαγειρεῖον· ὅπου αὐτὶ τούτου, Πούρδαλον, ἢ Πυρδανεῖον, ἀναγκαιότερον.

Πύρεθρον, τό. Ἀρωματικόν τι καὶ θερμὸν ἦτοι πεπερίζουσι καὶ καίουσι ἐν τῇ γεύσει φυτόν. Διοσκορ. γ'. 86. ἴσως τὸ τοῦ Διοσκ. Anthemis pyrethron.

Πυρεῖον, τό. Ἰων. πυρήιον (πῦρ). Συνών. εἰς ἑλπὶ. τὰ πυρεῖα. Κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ Σχολιαστὴν Ἀπολλων. τοῦ Ῥόδ. ἐν σ. 1182. λέγεται: Πυρεῖα ξύλα τινα ἕτερά, ἃ παραπρίουσιν τὸν ἄβαλον· (ἢ ὡς ἐν Διῳ. Χειρογρ. Συλλογῇ, ἃ προστρίβουσα ἕτερα ξύλα πῦρ γεννᾷ). «Τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὑπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο Στορεύς, τὸ δὲ ἕτερον τρυπάνῳ παραπλήσιον· παστριβεύοντες οὖν τῷ τρυπάνῳ τὸν στορέα, ἐν τῷ στρέφειν πῦρ ἐποίουν· ταῦτα οὖν καλεῖ Πυρῆια, ἃ παστρίβομεν ἀλλήλοις πῦρ ἐγείροντες» Λατ. ignaria πυρῆια. Τμ. Ὁμ. Ἔργ. 111 ὅπου ἡ ἀρτιφυὴς αὐτὴ ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἑρμῆν· οὗτος ἐν ψευ. παρεβόλα, καθὼς μεταχειριζόμεθα τὴν σήμερον τὸ χαλυβα καὶ τὴν πυριτίδα λίθον διὰ νὰ ἐκβάλωμεν πῦρ (τζακμάκια τουρκ.) Ἕρμαι Σοφ. Φιλ. 311. τοὺς συντετριμμένους διὰ τῶν ξύλων ἀναπτουσι τὸ πῦρ καὶ στὴν σήμερον ἐποχὴν, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιτήδεια δὲ καὶ ἄριστα ξύλα πρὸς τοῦτο ἦσαν κατὰ τὸν Θεόφραστον (Φυτ. Ἱστορ. ε'.) τὰ ἐκ Καρύου. 2) Ἀγγεῖόν τι κεραμεοῦν εἰς πυρὸ, ἐνδεικτὸν ἢ διακρυλεῖν ταύτην τῷ, Πύραυνον. 3) Παρὰ Πέρσαις, ὁ τόπος ἔνθα ἐφυλάττετο τὸ ἱερὸν πῦρ. Ζήτ. Ἐσχαρα.

Πυραβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πῦρ ἐκβάλλων, ῥίπτων, ἐκτοξεύων. Ἀλέξανδρ Ἀφροδ.

Πυρατικός, ἡ, όν (πυρατὸς). Ὁ εἰς πυρετὸν ἀνήκων, ὁ ἐγειρικὸς πυρετοῦ, θέρμην, ἢ ὑποπίπτων εἰς πυρετόν.

Πύρεξις, ἡ (πυρέσσω). Τὸ πυρίσσειν, θερμαίνεσθαι· ἡ τοῦ πυρετοῦ κατοχή· (ν—υ)

Πυρέσσω Ἀττ. ττω. Μέλ. ξω ἀόρ. ἐπύρεξα (πῦρ, πυρετός). Πυρετὸν ἔχω, πάσχω ὑπὸ πυρετοῦ, ἔχω θέρμην, θερμαίνομαι, ἢ ἀποπτῶ πυρετόν. «Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ οἱ ἐγκαύτες, καὶ διὰ περιφύξεις». Πλούταρχ.

*Πυρεταίνω, καὶ

*Πυρετάω = πυρέσσω.

Πυρέτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πυρετοῦ. Μικρὸς πυρετός.

Πυρετός, ὁ (πῦρ). Ἡ καυστικὴ ζέστη, φλογισμὸς, καῦσων, μεγάλη καῦσις, μέγα καῦμα. Ἰλ. Χ. 31. «Καί τε φέρει (κύων) πολλὸν πυρετὸν· ἢ ἔκαυσεν τοῦ ἀέρος, ὅτε καύσωνες, καὶ κύνος καύματα, καθώς π. χ. τὰ μεγάλα καύματα τοῦ Ἰουλίου μηνός. 2) ἐξαιρ. Ἡ θέρμη, θερμασία, ἄτακτος κίνησις καὶ ταραχὴ τοῦ αἵματος εἰς τὸ σῶμα μετὰ ἐπιμενούσης πυκνότητος τοῦ σφυγμοῦ, καύσους μεγάλης. Γαλην. ὅταν πυρετὸς τριταῖος, τεταρταῖος, ὁ πᾶσαν τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν ἐρχόμενος.

Πυρετοφόρος, ά, όν, ον (φέρω). Ὁ πυρετὸν θέρμην, καῦσιν φέρων, προξενῶν, διεγείρων. Σχολ. Σοφοκλ. Oid. Tyr. 27.

Πυρέττω Ἀττ. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρετώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (πυρετος, εἶδος). Ὁ πυρετοῦ ὁμοίωσιν ἔχων, ὅμοιος πυρετῷ, θερμὸς, καυστικὸς, ὁ πυρετὸν προξενῶν, ὁ μὲ πυρετὸν ἢ καῦσιν συνωδευμένος.

Πυρεύς, έως, ὁ (πῦρ) Ὅστις ἀνάπτει πῦρ ἢ καίει. ὁ πυρπολῶν, ἐμπυρεύων. Ἡσύχ. 2) καὶ ἀγγεῖόν τι ἀντέχον ἐν τῷ πυρὶ· Ἀναλεκτ. γ'. στελ. 174.

Πύρευσις, εως, ἡ (πυρεύω). Ἡ ἅναψις τοῦ πυρὸς εἰς τὸν οἶκον διὰ θέρμαντιν καὶ ζέστην. Ἔτι δὲ καὶ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ διὰ τῶν φακλων ἄρευσις τῶν ἰχθύων, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Πυρευστικός, ή, όν (πυρεύω). Ὁ ἀνήκων, ἢ χρήσιμος πρὸς καυστικὸν, πρὸς πυρευσιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ πῦρ. «Πρὸς χρείαν πυρευστικὴν ξύλα· ξύλα χρήσιμα διὰ πῦρ ἢ διὰ πῦρωμα, διὰ φωτίαν, ἢ κάλλιον, διὰ τὸ πυραφανιον. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 3.

Πυρευτής, οῦ, ὁ (πυρεύω). Ὁ ἀνάπτων τὸ πῦρ, καὶ ὁ εἰ αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ἢ ὁ διὰ τοῦ πυρὸς χαλκεύων, παρὰ Λουκιαν. περὶ Θυσ. β, βύναυσ., χαλκεύς, καὶ πυρίτης, ἴδε καὶ πυρίτης, ἐξαιρ. δέ, Ὅστις διὰ τοῦ πυρὸς ἦτοι διὰ τῶν δαλῶν καὶ φακλων (διὰ τοῦ πυροφανίου) ἁλιεύει, ψαρεύει.

Πυρευτική, ἡ, προσυπακ. τέχνη, ἢ ἀγρα. Ἡ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πυροφανίου ἄρευσις τῶν ἰχθύων ἐν καιρῷ νυκτὸς. Πλάτ. Σοφ. σλ. 220. D. «Τῆς τοίνυν πληκτικῆς, τὸ μὲν νυκτερινὸν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὸν θήραν πυρευτικὴν ῥηθήναι συμβέβηκεν· ἔστι δὲ θηλ. τοῦ

Πυρευτικός, ή, όν = πυρευστικὸς, ἐκ τοῦ

Πυρεύω, μέλ. ευσω (πῦρ). Πῦρ ποιῶ, ἀνάπτω φωτίαν· μεταφ. φλογίζω, πυρπολῶ, κατακαίω, Πλατ. Ἐπιστ. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ διὰ τοῦ πυρὸς τέχνας ἐργάζομαι καὶ, Ἁλιεύω, ἀγρεύω ἰχθύας διὰ τοῦ πυροφανίου, ψαρεύω μὲ τὸ πυροφάκιον, πυροφακίζω. Ὥστε δὲ τὸ πυροφάνιον ἐχάρακτις σιδηρᾶ, ἐξ ἧς καίουσι τὰ δαδία· οἱ δὲ ἰχθῦς βλέποντες τὸ φῶς τοῦ πυρὸς μένουσιν ἀκίνητοι, καὶ οὕτως ἁλίσκονται διὰ τῆς τριαίνης.

Πυρή, ῆς, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πυρά, Ὅμ. καὶ Ἡροδ.

Πυρήιον, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πυρεῖον. Ὅμηρ. Τμν.

Πυρήν, ῆνος, ὁ. Τὸ ἐσωτερικὸν σκληρὸν ὀστέον· κουκούτσιον ὀπωρῶν τινων, οἷον τῶν φοινίκων, ῥοδακίνων, δαμασκήνων, ἐλαιῶν, ῥοιῶν, κερασίων. Ἡροδτ. 2, 92. 4, 23. ἔτι δὲ καὶ τῶν στροφίλων τὰ γίγαρτα, καὶ τῶν πιτυίνων στροβίλων, τὰ κουκουσάρια· ὁ Ἀθην. (ἐν β'.) λέγει περὶ τοῦ ἰατροῦ Μυηστέως ὅτε «Ὀστρακίζε καὶ εἴ τῶν κώνων (ἢ κατ' ἄλλους τῶν πιτυίνων καρύων) τοὺς πυρῆνας» Ἀριστοτέλ. Προβλ. κ'. 24. «Αἱ μικραὶ ῥάγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττονας πυρῆνας, ἢ χυδαῖα συνήθεια. Κουκούτσια, καὶ Κόκκαλον λέγει τοῦτο. 2) Τὰ σκληρὰ κόκκαλα τῶν ἰχθύων, ἦτοι τὰ ὀστεώδη ἀκάνθια (ἢ ὀστεώδης ἄκανθα τῶν ἰχθύων), ἐξ ἐναντίας δὲ λέγεται ἡ Ἰχθὺς ἀπυρήνιος, καὶ μαλακοπύρηνος, ὁ χονδρώδη ὀστέα ἔχων, ἦτοι τραγανὰ, Ἀθην. ζ. «Ἔγχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος ἰχθύς». 3) Ἁπλῶς ἔτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ κοκκος, χόνδρος, πᾶν σπυρίον, ἢ κοκκίον, ἐπὶ ἅλατος. Θυμιάματος ἦτοι λιβανωτοῦ λεγόμενον. 4) Τὸ σφαιρίδιον ἦτοι τὸ στρογγύλον κεφάλιον τοῦ χειρουργικοῦ ἐργαλείου μήλη λεγομένου. (Ὁ Ῥαιμέρος, ὅστις θέλει τὴν παραγ. τῆς λέξεως ἐκ τοῦ πῦρ, παραδέχεται συμφώνως μὲ τὰ παλαιὰ ἀντίγρ. τὴν γραφὴν πυρρήν, ὅτι τοῦτο μόνον τὸ ὑψιλον γίνεται κατὰ θέσιν μακρὸν, ἐν ᾧ ἄλλως ἠθελεν εἶσθαι βραχὺ ὡς ἐκ τρόπου ἐτυμολ. ἀλλ' ὁ Παπαβίους παραδεχόμενος τὸ ὕψιλον ὡς φύσει μακρὸν, νομίζει τὴν διὰ τῶν δύω ρ γραφ. παντὸ περιττὴν καὶ ἀνάρμοστον.)

*Πυρηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Πυρηναίων, ἢ ὁ κάτοικος τῶν Πυρηναίων, καὶ, τὰ Πυρηναία, συνών. ὄρη

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ, ον (ἄνεμος). Ὁ ἀιεμίζων ψυχῶν τὸ πῦρ. «Πυρήνεμος ῥιπίζει. Ἀνθολογ. ῥιπιδίου δι' οὗ κινοῦντες τὸν ἄνεμον ἐξάπτομεν τὸ πῦρ, Ἀνεμιστήριον.

*Πυρήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πυρήν· μικρὸς κόκκος, μικρὸν κουκούτσιον.

Πυρηνοειδής, ὁ, ἡ, ές (πυρὴν, εἶδος). Ὁ πυρῆνος εἶδος ἔχων, ὅμοιος κόκκῳ, κουκουτζῷ.

*Πυρηνοσμίλη, ἡ (πυρὴν 4, σμίλη). Κυρτόν τι ἐργαλεῖον μὲ πλατὺ ἢ στρογγύλον ἄκρον. (ι)

Πυρηνώδης, εος, ὁ, ἡ, ες· ταὐτὸν, τῷ, πυρηνοειδής, «Καρπὸς πυρηνώδης», ὁ πυρῆνα, κουκούτσιον ἔχων· ἀντίκειται τῷ, Ἀπύρηνος.

*Πύρης, ου, ὁ, Ἰλ. Π, 416. ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ Πύρις, ὅπερ ζήτει.

*Πυρητόκος, ὁ, ἡ, ον (πυρὸς, τίκτω). Ὁ πυρὸν ἦτοι σῖτον γεννῶν, βλαστάνων, ταὐτὸν τῷ πυρηγόρος.

*Πυρητόκος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, τίκτω). Ὁ πῦρ ἀναδίδων ἐκβάλλων, ἀμφ. γραφ. παρὰ Φιλ. Θεσσ. 5, 6

Πυρηφάτος, ὁ, ἡ, ον (πυρὸς, φάω, πέφαμαι). Ὁ πυρὸν ἦτοι σῖτον φονεύων, συντρίβων, θρύπτων, Ἀναλεκτ. β'. 233. «Δήμητρος πυρήματος λάτριν· καλεῖται ὁ λίθος τοῦ μύλου (ἢ μυλόπετρα)· ἐσχημάτισται δὲ κατὰ τὸ μυλήματος.

Πυρηφόρος, ὁ, ἡ, ον (πυρὸς, φέρω). Ὁ πυρὸν, σῖτον φέρων, ἀναδίδων, παράγων, Ὀδ. Γ. 495. «Πεδίον πυρηφόρον· ταὐτὸν τῷ, πυροφόρον, καὶ, σιτοφόρον.

Πυρία, ἡ (πυρ). Τὸ ἑηρὸν λουτρὸν ἦτοι τὸ ἄνευ ὕδατος, διὰ δὲ τοῦ ἀτμοῦ γινόμενον, καὶ πρεξενοῦν ἱδρῶτα, Ἡροδτ. 4, 75. 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ τοῦτο ἐγίνετο, ὅστις ἦν δωμάτιον λιθόστρωτον μετὰ θόλου, καὶ ὑπὸ πυρὸς θερμαινόμενον, συνήθ. πυρατήριον λεγόμενον, Εὐνν. Γαλλ. ὁ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει· «Πυρίας, τοὺς διαπύρους κοχλακας ἢ ἐρίμματα διακαῆ ἀὸ σκωρίας σιδήρου· ὁ δὲ Στράβ. «Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διαπύρων· ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι τὸ τοιοῦτον λουτρὸν ἐγίνετο καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ἑλλήνων, διὰ λίθων κεκαυμένων, οὓς βάλλουσιν ἐν δωματίῳ τινι ἐθερμαίνοντο ὅλα τῆς ἀναρχομένης ἐξ αὐτῶν ἀναθυμιάσεως τόσον, ὡς τε ἤρχετο ἱδρώς· παρ' Ἀθηναίῳ ε. φαίνεται ὅτι εἶχαι καὶ ἀγγεῖά τινα πρὸς τοῦτο ἐπιτήδεια, «Πυρίας χαλκᾶς, ἔχων τρεῖς, καὶ λουτῆραι· ἦτοι καὶ αὐτὸς ὁ πύελος, ἦτοι τὸ καδί τοῦ λουτροῦ. 3) καθολ. ὁ ἀτμὸς, ἡ ἐξάτμισις, ἢ ἡ θέρμανσις. 4) = πυρευτικὴ.

Πυριάζω, ταὐτὸν τῷ, πυριάω, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἐπὶ ἑρινῶν, ὅταν κλωσσῶσι τὰ ὠὰ αὐτῶν.

*Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, ἁλίσκομαι). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαμασθεὶς, διαφθαρεὶς, ἀφανισθεὶς, μόνον παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 17. ὅπου ὁ Ἰακωβ παρεδέξατο τὴν γραφήν.

Πυρίαμα, τό (πυριάω). Θέρμανσις, ζέσταμα, 2) ἑηρὸν λουτρὸν, ἦτοι τὸ διὰ θέρμης καὶ ἱδρῶτος γινόμενον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ ζεστῶν πανίων, ἢ διὰ κεράμων, ἢ διὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ ζέοντος ὕδατος γιγόμενον ζέσταμα πρός τι μέρος τοῦ σώματος, ἵνα καταπαύσῃ πόνον τινα. Lat fomentation, Γαλλ.

Πυρίασις, εως, ἡ (πυριάω). Ἡ τοῦ σώματος θέρμανσις διὰ ἑηροῦ λουτροῦ ἦτοι διὰ τῆς πυρίας, ἢ πρᾶξις τοῦ πυριᾶν, ἢ θέρμανσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Πυριάτη, ἡ, κυρ. θηλυκ. τοῦ πυριατός. Τὸ πρωτόγαλα, τό πρῶτον γάλα μιᾶς ἀρτιτόκου ἀγελάδος, ἢ ἄλλου τινὸς οἰκείου ζώου, τὸ κοιν. λεγόμενον κολόστρα, ἢ κορέστρα, τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν καὶ θερμιανθὲν ἐπ' ὀλέγον, ὅπερ πηγνύμενον ἦν νόστιμόν τι καὶ προσφιλὲς ἔδεσμα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς καὶ τὸ πῦος, ὅθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σφηκ. 710. ἔχει ἀμφω ὁμοῦ, πῦον καὶ πυριάτη, ὅπου πρότερον ἡμάρτηκ. ἐγράφετο πυορίτη, τὸ εὐώδιμον τοῦτο ἐκαλεῖτο καὶ πυρίεμβον. (υ∪−−)

Πυριατήριον, τό (πυρία, πυριάω). Τὸ ξηρὸν ἦτοι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἐὶ ἀτμοῦ λουτρόν, καὶ ὁ τόπος ἦτοι τὸ μετὰ θόλου δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο τὰ λουτρὰ ταῦτα, καὶ τὸ εἰς ταῦτο ἐπιτήδειον ὄργανον. Ἀριστοτέλ. προβλ. β'. 29. καὶ 32. «Διατί ἐν τοῖς πυριατηρίοις, οὐδὲ ἀ-θρόου τοῦ πυρὸς ὄντος μᾶλλον ἱδροῦσιν. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάμ. ἐ. ἐξέλαβε ταῦτα καὶ ὡς ἓν μέρος τοῦ Γυμνασίου· «Κατελθόντα δὲ γυμνασίαρχον κατέστησαν, εἶτα ἀλειψόμενον ἐν τῷ πυριατηρίῳ ὑφ' ἑαυτῶν ὅπου καὶ ὁ Κορυφὴς ἐσημείωτο· «Παρὰ τὸ Πυρεῖν, ὡς παρὰ τὸ Θυμᾶν, τὸ Θυμιατήριον. Οὕτω δ' ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰσήρχοντο μέσου τοῦ ἱδρῶτος ἕνεκα, τοῦτο δὲ ἐγίνετο διὰ τῆς ἀνερχομένης ἐκ διαπύρων κοχλάκων, ἢ σιδήρου σωρηδὸν ἀναπυρουμένου, ἢ ἐξατμίσεως, ὡς φησι Γαληνός.«

Πυριατός, ἡ, όν. Ὁ διὰ πυρίας ἦτοι διὰ ξηροῦ λουτροῦ θερμὰ θείς, ζεστὸς διὰ τοῦ πυριατηρίου. «Κέραμος πυριατός· ὁ ἐμπορος ἦτοι διὰ τοῦ πυρὸς κεκαυμένος ἐφ' ᾧ ἐψήνων τὸν ἄρτον. Ἦτο δὲ καὶ ὁν μετεχειρίζοντο εἰς πυρίαμα, ὃν ὁ Ἱπποκρατ καὶ Ἄσκλ., καὶ Φακόν, λέγει· ὡς καὶ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει· «Ἄσκους, κεραμεᾶς, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακοὺς εἰωμάζουσιν.

Πυριάω, ῶ, μέλ. άσω (πυρία). Θερμαίνω ἢ ἱδρώσω ποιῶ διά τινος ξηροῦ λουτροῦ ἢ διὰ τῆς ἐξατμίσεως, ἀναπυμάσεως τινῶν ἐμπεπυρωμένων σωμάτων, εἰς ἱδρῶτα φέρω, Ζητ. ἐν τῷ, πυρίω. Μέσως, πυριάομαι, θερμαίνω ἐμαυτὸν ἐν τῷ πυριατηρίῳ τόπῳ, ὥστε ἱδρύειν, μεταχειριζόμενος μόνον τὸν ἱδρῶτα ὡς λουτρὸν καὶ κάθαρτιν τοῦ σώματός μου· τοιαῦτα πυριατήρια λουτρὰ εἰσὶ τὴν σήμερον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τούρκων, τὰ ὁποῖα θερμαίνονται καὶ διὰ λίθων ἐμπεπυρωμένων, ἄλλα δὲ καὶ διὰ ὑποκαύσεως, ἅτινα καὶ ὑπόκαυστα λουτρὰ λέγονται. Παῦλ. Αἰγιν. γ'. 43. «Πυριάζουσι ἐλαιῶν ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις· παρ' Ἀθην. ιβ'. κεῖται «Παρὰ Σιβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ κύαλοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο· καὶ ταύτας τὰς Πυέλους ἐν ε. ὁ αὐτὸς λέγει· «Πυρίας χαλκᾶς. Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ. 427. «Πυρεῖν θερμῇ θαλάσσῃ, σημαίνει τὸ θερμαίνειν διὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ ζέοντος θαλασσίου ὕδατος, πυριάματι χρῆσθαι· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Κυπρίου· «Βοηθεῖ ταῖς κατὰ μήτραν πυριωμένῃ, ὡς πυρίαμα μετακεχειρισμένη. Οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τὸ πυριᾶσθαι ἔχρωντο τοῖς Λακωνικοῖς λεγομένοις λουτροῖς.

*Πυρεβήτης, ὁ (βαίνω). Ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς βαίνων, ἢ ἑστάμενος, τρίπους, Ἀρετ. ὡς τὸ ἐμπυρεβήτης.

Πυρίβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ὁ ἐν πυρὶ ζῶν, ὅς τις ζῇ εἰς τὴν φωτιάν.

Πυρίβλητος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βαλλόμενος, κτυπημένος μὲ πῦρ, ἔτι καὶ ἐνεργ. ταύτ. τῷ, πυροβόλος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ιζ'., Ἰκα. Π. σελ. 747.

Πυρίβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ ἐν πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς βρεμῶν, ἠχῶν, βοηθῶν, κρότον ποιῶν, ταὐτ. τῷ, πυρίκτυπος, καὶ πυριπάρ-γος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυριβρεμέτας, χαλκεὺς· Τιμαχίδας δὲ, ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς· ἐν Τὴν. Ὀρφ. μή. 3. κεῖται «Πυριβρεμέτοις ἰάχεσσι, κραυγαῖ, φωναὶ μετὰ πυρὸς βρέμοντος, ἤτοι μετὰ ᾀδῶν καιομένων καὶ βρόμου, τεραχηῦ, ἀποτελούντων ἐν τῷ κενεῶσθαι καὶ σείεσθαι.

*Πυριβρίθής, ους, ὁ, ἡ, ές (βρίθω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βεβαρημένος, φορτωμένος, βαρὺς ἀπὸ πῦρ, ἢ πλήρης πυρός

Πυρίβρομος, ὁ, ἡ, ον (βρέμω), ταὐτόν τῷ, πυριβρεμέτης. Ὀρφ. Ἀργ. 1210. «Αἴγλης ἀμφὶ μέρει εἰσὶ πυριβρόμου ἠελίοιο, ὅπου ὁ Σνειδέρος «Πυριβρόμων ἀναγινώσκεται παραπεῖ.

Πυρίβρωτος, ὁ, ἡ, ον (βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βρωθείς, φαγωθείς, καυθείς, ἀφανισθείς. Στράβ.

Πυριγενέτης, ου, ὁ (γένος), ταὐτόν τῷ, πυριγενής. Αἰσχύλ. Θήβ. 213.

Πυριγενής, έος, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ πυρὸς γεννηθείς ἢ ἐν πυρὶ γεγεννημένος, ὅθεν «Χαλκὸς πυριγενέτης· ὁ ἐν πυρὶ χαλκευθείς, διὰ πυρὸς γεγονώς. Αἰσχυλ. «Τοιῶνδε πυριγενὲς τέμαιτο παλαμα χρόνα· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ· ὅ ἐστι, Σκληρῷ, διὰ τὴν σκληρότητα· ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Β. (σελίδ 346. Ῥώμ. Ἐκδ.) ἔχει· «Καλοῦ δὲ ὄντος τοιούτου ἐπιθέτου (ἐν Φιλαδελφίᾳ), ἀστειζόμενοί τινες, πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον, ὡς ἀπὸ χώρας, ἥτις αὐτὸ τοῦτο Κατακεκαυμένη καλεῖται.

Πυριγλήνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τὰς γλήνας ἤτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς πῦρ ἔχων, οὕτως τὰ ἔμματα λάμποντα ὡς τὸ πῦρ, ἢ ἐκβάλλουσι πῦρ, ὁ πυρώδη ὄμματα ἔχων. Ὀππιαν. «Πυριγλήνοις λέοντες· ὅπερ ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσσ. Τ. 446. «Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς ἐπὶ τοῦ Συὸς εἶπε. Πῦρ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, φωτίαν ἐξέβαλον τὰ ὄμματα του.

Πυριγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ πυρώδη κορυφὴν, ἀκρ, μύτην, ἄκραν ἔχων.

Πυριγόνος, ὁ, ἡ, ον (γονή). Ὁ πῦρ γεννῶν, ἐλαιδίων, ἢ παρέχων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. «Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης.«

Πυρίγονος, ὁ, ἡ, ον, πλ. Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐν πυρὶ γεννηθείς, προγεγενημένος.

Πυρίδαπτος, ὁ, ἡ, ον (δάπτω), ταὐτόν τῷ, πυρίβρωτος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλωθείς, Αἰσχυλ. Κώμ. 1038.

Πυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πῦρ. Μικρὸν πῦρ, (φωτίσμα).

*Πυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πυρός, Ἀρ.

Πυρίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ἐν πυρὶ τὸν δρόμον ποιῶν, ἢ μετὰ πυρὸς τρέχων, ὁ ἔχων τρέξιμον πυρίς, ὁ τρέχων ὡς φλόγα. Ὀρφ. Ἀργ. 1211. 2. καὶ 57. 2. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου, ὡς καὶ τό, Πυριστεφής.

Πυρίεφθος, ὁ, ἡ, ον (ἕψω). Ὁ ἐν πυρὶ ὠπτημένος, ἑψημένος, μαγειρευμένος. Πυρίεφθον, τό· ταὐτόν τῷ, πυρίεψη, ὁ Γαλην. περὶ Τροφ. δυν. γ'. 16. ἔχει· «Ἄσου δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ σχαρᾶς τοιοῦτός ὀλίγον χρόνῳ, καλεῖν δὲ ἔθελουσι οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ αὐτὸς παγὲν γάλα, πυρίεφθον, οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, Πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτόν.

Πυριήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἀκή). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἠκονημένος, ὀξυνθείς, (σουβληρὸς γεγονὼς) ἢ ὁ πυρίνην ἄκην ἔχων. Ὀδυσσ. Ι. 387. «Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες δυσόμενον, Πεπυρωμένον κατὰ κορυφήν, ὅπου καὶ ὀξύτατος ἦν, καθὰ καὶ τὸ ἀνωτέρω «Ὀξὺς ἐπ' ἄκρῳ καὶ τὸ «Πυράκτοισιν ὀδοῦσι. (Ἡ γραφ. πυριηκὴς εἶναι ἡμάρτημ.)

Πυριθαλπής, έος, ὁ, ἡ, ές (θάλπω). Ὁ ἐν πυρὶ θαλπόμενος, ὁ ἐν πυρὶ θερμαινθείς, ζεστὸς θείς, ὃν θάλπει καὶ θερμαίνει τὸ πῦρ.

Πυριχαής, έος, ὁ, ἡ, ές (καίω), ταὐτόν τῷ πυρίκαυστος. Ἀνέκδοτ. γ'. σελ. 175.

*Πυρίκαιος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτόν τῷ, προηγουμ. Lob. Φρ. σελ 523.

Πυρίκαυστος, καί, πυρίκαυτος, ὁ, ἡ, ον (καίω). Ὁ διὰ πυρὸς καυθείς, φλογισθείς, καὶ ψαλισθείς, πυρὶ κεκαυμένος, ὃν ἄκαυσεν ἢ ἔκαψάλισε ἢ ἐπύρωσε τὸ πῦρ, πεπυρωμένος, ἡμίκαυστος, κεφαλισμένος. Ἰλ. Ν. 564. «Σειλὸν πυρίκαυστον, πεπυρωμένος, ἡμίφλεκτος.

Πυρικαύτωρ, ορος, ὁ (καίω). Ὁ μετὰ διὰ πυρὸς καίων, φλέγων, «Κύκλος, σφαῖρα πυρικαύτωρα. Τίμων Φλίας, ἐπὶ Ἡλίου.

Πυρικλοπία, ἡ (κλέπτω). Ἡ τοῦ πυρὸς κλοπή. Ἀνέκδοτ. γ'. 175.

Πυρίκμητος, ὁ, ἡ, ον (κάμνω). Ὁ ἐν πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς κεκμηθείς, ἐξεργασθείς, χαλκευθείς, ἀρηιείς, μαχειρευθείς, καυθείς, φλεχθείς, κ. τ. τ.

Πυρκοΐτης, ὁ, ἡ, ες (κοίτη). Ὁ περιέχων ἢ φυλάττων τὸ πῦρ. Φανίας ἐν Ἐπιγράμ. β'. «Νάρθηξ πυρκοίτης· ἐν ᾧ φυλάττεται, καὶ τηρεῖται τὸ πῦρ.

*Πυρκοός, ὁ, ἡ, ον (κοέω) = πυρκοΐς.

Πυρικρότωφος, ὁ, ἡ, ον (κρότος). Παρ' Ἡσυχ. «Σίδηρος πυρικρότωφος· ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, χαλκευμένος.

Πυρίκτυπος, ὁ, ἡ, ον (κτυπέω). Ὁ ἐν πυρὶ κτύπον, κρότον, ἦχον ποιῶν, προξενῶν. Ἀθηναῖ. σελ. 455. «Τὰ διηνεκῆ σώματος μέρη δυνάμεζεται ἐν πυριτύποισι γῆσιν.

*Πυρκλάμπη, ἡ = πυρκλαμπίς.

Πυρκλαμπής, έος, ὁ, ἡ, ές (λάμπω). Ὁ μετὰ πυρὸς λάμπων· ὁ πυρὸς λαμπὸν ἔχων, ἢ λάμπων, φέγγων ὡς τὸ πῦρ· «Ἀστερες πυρκλαμπεῖς· οἱ σκιαθηρεβολοῦντες ἢ ἀστιεβολοῦντες ὡς πῦρ.

Πυρκλαμπίς, ίδος, ἡ (λάμπω), ταὐτόν τῷ, πυγολαμπίς· πτηνόν τι ἢ ζωύριον μικρόν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, λέγεται δὲ καὶ, Λαμπυρὶς cicindela.

Πυρίλημπτος, ὁ, ἡ, ον (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατακυριευμένος, πιασμένος, καὶ ἐνεργ. Ὁ πῦρ τρίφων, ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Στράβ. ιβ'. σελ. 812.

Πυριμαίνω, ῶ (μαίνομαι). Ὅλος πῦρ ἢ πυρώδης γίνομαι, ὑπὸ μανίας ἐξάπτομαι, κακίζω καὶ γίνομαι ὡς πῦρ, ἢ εὐκόλως ἀνάπτω, φλογίζω, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 35.

Πυρμάρμαρος, ὁ, ἡ, ον (μάρμαιρω). Ὁ λάμπων, ἀστράπτων, στίλβων ὡς τὸ πῦρ. Μαξιμ. Θ'. 391. «Ἀστὴρ πυριμάρμαρος· ταὐτόν τῷ, πυριλαμπής.

Πυριμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχη). Ὅλος πῦρ ὢν ἐν τῇ μάχῃ, ὁ μετὰ θερμότητος καὶ ζέσεως μαχόμενος, κατὰ δὲ Ἡσυχ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀλίσκητος, ὁ ἐν θερμῷ πυρὸς μαχόμενος. 2) Ὁ μετὰ τοῦ πυρὸς μαχόμενος, πολεμῶν, ἐξαιρέτως λέγεται λίθος τις ἐστὶ ἀντίκειται τῷ πυρί, τὸ εἶδος πυρίτου λίθου, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται Πυριμάχος, λίθος τις ἀπιμπνης παρὰ τῇ ἑστίᾳ κείμενος, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρακες ἐξερχόμενοι τὴν καμίνου βλάπτουσι τὰ πέριξ τοῦ δωματίου.

Πυρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ πυρὸς μορφὴν ἔχων, ὁμοιάζων πυρί.

Πύρινος, ὁ, ἡ, ον (πυρός). Εὑρὶπ λέξ. «Στάχυς, χλόη πύρινος· ταὐτόν τῷ, πύρινος, ἐκ σίτου, σιτάρενος (-υυ)

Πυρίνη, ἡ (πυρήν). Τὸ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν, τῶν ῥοιῶν, καὶ τῶν τοιούτων καρπῶν ὀστοῦν, κόκκος. Ζητ. Πυρήν. Κοκκούτσιον, ἐλαιοκούκκουσον κ. τ. τ. Γεωπον. ἰ. 18. «Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐρῶσιν χοίρου καὶ εἰς καῦσιν, τὰ στέμφυλα τῶν ἐλαιῶν. (-υ-?)

Πυρίνειος, τό, ὑποκορ τοῦ πυρίνη.

Πύρινος, ίνη, ινον (πῦρ) ἐκ πυρός, ἀπὸ φωτιᾶς, κόκκινος ἢ καυστικὸς ὡς τὸ πῦρ, ὡσεὶ πῦρ (υυ).

Πύρινος, ίνη, ινον (πυρός) ὡς τὸ πύριμος, καὶ πυρέμινος. Ὁ ἐκ πυρῶν, ἐκ σίτου, σιταρένιος, ἀπὸ σιτάριον, »Πύρινος ἄρτος«. Ξενοφ ἀναβ. δ'. ε. 31. 18'. »Ἄλευρον πύρινον«. Διοσκορ. γ'. 116. »Ἄχυρα πύρινα«. Θεόφραστ. ἡ. 4 καὶ Ποσειδ. Ἀθ. 4, σιλ 152 Αἰσ. μυθ. 368. Schneidl. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. ά, 45. (-υυ)

Πυρίον, τό (πῦρ) ταὐτὸν τῷ, πυρεῖον, 2) συμπτηρίον, παρὰ ποιῇ Ὀ.

*Πυρίπαις, παιδὸς, ὁ, ἡ (παῖς). Τέκνον τοῦ πυρός, ἢ υἱὸς τοῦ πυρός, ἐπώνυμ. τοῦ Βάκχου.

Πυρίπλητος, ος, ον, ὁ, ἡ, ος (πλήσσω.) Ὁ πλήρης πυρός ὤν, πυρὸς πεπλημμυρισμένος, χρησιμ. παρ' Εὐσεβ. πρπ. δ'. 9.

Πυριπνεύω, ἐπικ. ταὐτὸν τῷ, πυριπνέω Μουσ. 41. »Οἰστρώδεις πυριπνείουσαι«, μόνον μετοχ. ἐν χρήσει.

Πυρίπνευστος, ὁ, ἡ, ον ταυτ. τῷ πυρίπνοος. »Οἰστρὸς πυρίπνευστος«. Μουσαῖος 88.

Πυριπνέω, μελ. εὔπω (πνέω). Πῦρ πνέω, ἐκπνέω, πῦρ, φωτιὰν ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματός μου, ἐκρίπτω, ἐκφυσῶ, Εὐριπ. Ἰων. 203. μόνον μετοχ. εὐχρστ.

Πυρίπνοος, ὁ, ἡ, ον, καὶ κατὰ συναλ. πυρίπνους, ὁ, ἡ, ουν (πνέω.) Ὁ πῦρ πνέων, ἐκπνέων, ἐκβάλλων ἢ ἐκφυσῶν ἀπὸ τοῦ στόματος, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Καῦ' ὑπερβολὴν θερμὸς, καυστικὸς, φλογιστικός.

Πυρίπολος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, πυρπόλος. Ὀρφ.

Πυριῤῥαγής, ές, ὁ, ἡ, ές, ταὐτὸν τῷ, πυρῤῥηγής.

*Πυρὶς, ιδος, ὁ. ἀρτ. κύρ. Ὀν. εἰκονοῦς Λυκίου, ἐν Ἰλ. Π, 416. (υυ)

Πυρισμέργος, ὁ, ἡ, ον (σμαραγέω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ, ἢ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἠχῶν, κροτῶν, ἢ θορυβῶν, βρομῶν, ταὐτὸν τῷ, πυριβρεμέτας. Ἡσύχ.

Πυρίσπαρτος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω.) Ὁ πῦρ σπείρων, καὶ 2) παθ. ὁ μετὰ πυρὸς ἐσπαρμένος, ἢ κατάσκαπτος. »Δῆμα πυρίσπαρτον«. Διόδωρ.

*Πυρισπείρητος, ὁ, ἡ, ον (σπειράω). Ὁ ὑπὸ πυρὸς περικαλυμμένος, περιεχόμενος.

Πυρισπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ πῦρ σπείρων, ἢ διάχυτον, ἐκβάλλων, καὶ 2) παθ. Πυρίσπορος, ὁ ἐν πυρὶ ἐσπαρμένος, ἢ γεγεννημένος, ἢ ὑπὸ τοῦ πυρός, ἢ μὲ πῦρ ἐσπαρμένος. Ὀρφ.

Πυρίστοος, ὁ, ἡ, ον (τώννυμι) Ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς σωθείς, Ἀγαμήστωρ παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 178. καὶ πυρίστους.

Πυρίστακτος, ὁ, ἡ, ον (στάζω). Ὁ πῦρ στάζων, σταλάζων, ὁ πῦρ ἐξερευγόμενος, ἐκπτύων, ἢ σποδηροβολῶν, σποδῆρας ἐκρίπτων ἀντὶ σταλαγμοῦ. Εὐριπ. Κύκλ. 297. ἐπὶ τῆς Αἴτνης.

Πυριστάτης, ου, ὁ (ἵστημι) ταὐτὸν τῷ, Ἐμπυρίστης. πυροστάτης, (πυρεστὶς ἢ πυρεττὸς ἢ πυρευτὸς) μαγειρικόν τι ἐργαλεῖον τριπόδων, ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ λέβης. Φιλοξ. Γλωσσ. ὁ Ἐφέστιος »Πυρίστατος« τοῦτο λέγει.

Πυριστερής, ές, ὁ, ἡ, ές (στέφω). Ὁ μετὰ πυρὸς ἐστεφανωμένος, ἢ περικεκαλυμμένος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου ἐν Ἐπιγραμ.

*Πυρισφάργος, ὁ, ἡ, ον (σφαραγέω) = πυρισμέργος.

*Πυρισφρήγιστος, ὁ, ἡ, ον (σφραγίζω) Ὁ μὲ πῦρ ἐσφραγισμένος, ἢ χαραγμένος, σημειωμένος.

Πυρίτης, ου, ὁ θηλ. πυρῖτις, ιδος (πυρός). Ὁ ἐκ πυροῦ, ἐκ σίτου, σιταρένιος. »Ἄρτος πυρίτης«.

Πυρίτης, ου, ὁ (πῦρ). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, ὁ καταγινόμενος μὲ τὸ πῦρ, ὅθεν, πυρίτη τὴν τέχνην, Λουκ. ἀντὶ χαλκεύς. 2) Λίθος πυρίτης καὶ λ. πυρῖτις, ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, ἢ σπινθὴρ ἀφίεται (πυροβολόπετρα, Ταξεμακόπετρα). Πλίνιος 36. 19. 3) Εἶδος μετάλλου ἢ ὀρυκτὸς τις λίθος συνθετος ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, καὶ θείου, ἐνίοτε δὲ ἐξ ἀργύρου ἢ ἀρτεμισίου, χρῶμα ἔχων ποτὲ μὲν ξανθὸν, ποτὲ δὲ ἰωειδοῦν. Διοσκορίδ. ε. 143. Marcasite, ἢ Pyrite. Γαλ.

Πυρῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πυρίτης, ὅπερ ἴδε 2) Οὐσιαστ. παρὰ Νικάνδρ. ταὐτὸ τῷ πύρεθρον· φυτόν τι πυροτικώτατην γεῦσιν ἔχον.

*Πυριτόκαος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ πῦρ γεννῶν, ἐκδίδων, Ἰακ. Α. Π. σελ. 143.

Πυριτραφής, ές, ὁ, ἡ, ές (τρέφω). Ὁ ἐν πυρὶ ἢ ὑπὸ πυρὸς τρεφόμενος, τραφείς, ἀνατραφείς ἢ αὐξηθείς.

Πυριτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ πῦρ τρέφων, ἢ περιέχων ἐν αὐτῷ.

*Πυρίτροχος, ὁ, ἡ, ον (τρέχω). Ὁ τρέχων ὡς τὸ πῦρ, ὁ ἔχων τρέξιμον πυρός.

Πυρίφατος, ὁ, ἡ, ον (φάω, πέφαμαι). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλωθείς, φθαρείς, ἀφανισθείς, ταὐτὸν τῷ, πυρίβρωτος. Αἰσχύλ.. Ἱκέτ. 514.

Πυριφεγγής, ές, ὁ, ἡ, ες (φέγγος). Ὁ πῦρ φέγγων, ἢ ὡσεὶ πῦρ φέγγων, λάμπων, ὁ πυρὸς φέγγος, λάμψιν ἔχων.

Πυριφλεγέθης, ες, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ πυριφλεγής.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω) ταὐτὸν τῷ, πυριφλεγων, πυριφλεγής. 2) Καὶ ὁ ἐν ᾅδῃ ποταμός. Ὀδυσ. Κ. 513.

Πυριφλεγής, ές, ὁ, ἡ, ές (φλέγω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς καίων, φλογίζων. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. γ'. 18. »Καῦμα πυριφλεγές«. Δυκόφρ 899. »Ῥεῖθρον πυριφλεγές«.

Πυριφλέγων, οντος, ὁ. Ὁ πῦρ φλέγων, καίων, ὁ πυρὸς φλόγας ἔχων, ὅλος πῦρ, πύρινος. »Λέων πυριφλέγων«, Εὐριπ. Βακχ. 1006, = πυριφλεγής.

Πυριφλεκτος, ὁ, ἡ, ον (φλέγω). Ὁ διὰ ἢ μετὰ πυρὸς κεκαυμένος, πεφλεγμένος, ἐμπεπυρωμένος· καὶ ὁ κατακαίων ὡς τὸ πῦρ, ὁ καίων ὡς ἡ φωτιὰ, λίαν καυστικὸς, ὡς βλαβαὶ, πόθοι, κ. τ. τ.

*Πυριφλόγος, ὁ, ἡ, ον (φλόξ). Ὁ πῦρ. φλέγων, ἢ φλογιστὸς, κατακαυστικός.

Πυρίφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ ἐν πυρὶ φοιτῶν, διατρίβων, περιπλανώμενος.

Πυρίχη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Πυρρίχη, Ἰακ. ΔΠ. σελ. 774 (υυ-)

Πυρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ πυρὸς χρῶμα, βαφὴν ἢ πύρινον ὄψιν ἔχων, ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ.

Πυρκαΐς, ἀος, ὁ (καίω, κάω). Ὁ πῦρ καίων, ἀνάπτων, ὅς τις ἀνάπτει πῦρ, ὅς τις δίδει φωτιάν.

Πυρκαϊά, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. πυρκαϊή, παρ' εὐρ. καὶ τριτυλ. πυρκαιά (καίω) ὡς τὸ πυρά, (rogus). Πᾶς τόπος ἢ μέρος ὅπου ἀνάπτεται πῦρ, ἐξαιρ. ἡ πυρά, ἤτοι τὸ ἐκ πολλῶν ξεσπερνυμένων ξύλων ἀναπτόμενον πῦρ, ἐφ' ᾧ ἔκαιον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, νηνεκρούς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον. Ἰλ. Η, 428. ἤτοι ἐπέθεσαν σωρηδὸν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ αὐτόθ. 431, καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ. 2) τὸ ἀναμμένον, ἢ καιόμενον καὶ καῖον πῦρ καὶ Ἐμπυρισμὸς, ἐμπρησμὸς, πῦρ καταλιπὸν πόλιν ἢ οἰκίαν· »πυρκαϊῆς γενομένης«. Ἡροδ. 2, 65. καὶ τροπ. τὸ πῦρ, ἢ φλόγα τοῦ ἔρωτος. 5) Παρὰ Λυτίᾳ αἱ ἐκ τῶν κεκαμένων κορμῶν τῶν ἐλαιῶν ἀναβλαστάνουσαι ἀγριελαῖαι. (-υυ-ἐν Ἰλ.)

Πυρκόος, ὁ (κοέω). Ὁ παρατηρῶν τὸ πῦρ τῶν θυσιῶν καὶ προφητεύων, καὶ μάλιστα ἐν Δελφοῖς· ὁ Ἡσ-χ. ἔχει. »Πυρκόοι, ὑπὸ Δελφῶν Ἱερεῖς, οἱ ἐμπύρων μαντευόμενοι«. Ζήτ. Ἔμπυρος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Πυθ. Χρηστ. καλοῦνται γενικῶς »πυρκόοι καὶ πυρικόοι οἱ Δελφεῖς, ὡς καὶ τὸ Θυσσαῖος.

Πυρκαΐσιος, αία, αῖον (πῦρνον). Φαγώσιμος, ὥριμος, ὅς τις δύναται νὰ φαγωσῇ, παρὰ Θεοκρίτ. »Σταφυλαὶ πυρκαΐσιαι, ὥριμαι ἢ ἐδώδιμαι, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πῦρ, κίτρινος, πυρώδης, ἴδε τὸ ἑπομ.

Πύρνον, τό κατ' ἀποκ. ἀντὶ πύρινον, οὐδέτ. τοῦ πύρινος (πυρός). Πύρινος, σιταρένιος, προσωπικ. σιτίον, καὶ, πύρνα, τὰ σιτία, Ὀβ. Ο, 312. Ρ, 12, 362, ἔστι δὲ ἄρτος ἐκ σίτου, (ψωμὶον σιταρένιον), ἄλλοι δὲ ἔρμην διὰ τοῦ, Κλάσμα ἄρτου, ἔνθεσις, (βουκὰ, ἢ βουκοσία) ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πύρνος, ψωμὸς, καὶ, πύρνα, θρύφη, κλάσμα, σιτία, κτί, πύρνη, ὅπαι τῆς μάζης συμπιεζουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμβάνουσαι· παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 114. ὁ Φιλήμων »Πύρνον φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐκ πυρῶν ἀσήστων γινόμενον ἄρτον«. καθόλ. τροφαί, σιτία, ψηγματά, ἀντικ. τῷ ποτά, ἐν τῇς ὁποίας ταύτης σημασ. προκύπτει τὸ ἐπίθ. πυρναῖος, ἤτοι φαγώσιμος, ἐδώδιμος. 2) παρὰ Δυκοφρ. 482. ἀντὶ, καρπὸς θρυίνος »φηγίνων πύρνων ἀχήν.«

*Πύρνος, ὁ = πύρνον.

Πυρόβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ταὐτὸν τῷ, πυρίβιος.

Πυροβολία, ἡ (βάλλω). Τὸ πῦρ βάλλειν, ῥίπτειν, περιληπτικῶς δὲ δυνάμεσι εἰπεῖν οὕτω καὶ ὅλα τὰ πολεμικὰ πυροβόλα ὄργανα συνωνύμως τῷ, Γαλ. Artillerie.

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πῦρ βάλλων, ῥίπτων, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκβάλλων πῦρ, ἀναῤῥίπτων, ἀναδίδων, »Μηχανήματα πυροβόλα δι' ὧν ῥίπτεται πῦρ, τὰ ὁποῖα κατακαίουν ῥιπτόμενα, Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καὶ τὰ ὄργανα δι' οὗ ἀναπτομεν πῦρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρεῖον. ὅθεν

Πυροβολικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ εἰς πυροβολίαν ἁρμόττων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πῦρ βάλλειν.

*Πυροβόρος, ὁ, ἡ, ον (βορά). Ὁ πυροὺς, ἢ σῖτον τρώγων, σιτοβόρος, σιτοφάγος.

Πυρογενὴς, ές, ὁ, ἡ, ες (πῦρ, γένος) ταὐτὸν τῷ, Πυριγενής.

*Πυρογενὴς, ὁ, ἡ, ές (πυρός, γένος). Ὁ ἐν Πυροῦ, σίτου γεγενημένος, ἢ κατεσκευασμένος. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 403.

Πυροδαίσιον, τό (δαίω) Τόπος ἔνθα ἀνάπτεται πῦρ, ἑστία, παρεστία, κάμινος, ἢ μαγειρεῖον. Ἡσύχ.

Πυροδόκος, ὁ, ἡ, ον (πυρὸς, δέχομαι). Ὁ πυροὺς, σῖτον δεχόμενος, ἢ περιέχων, σιταποθήκη μαγαζεῖον σίτου.

Πυροειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἐπίῤῥ. ειδῶς (πῦρ, εἶδος). Ὁ πυρὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ πυρὶ, πεπυρωμένος, κοκκινος ὥσαν φωτιά.

*Πυροειδὴς, ὁ, ἡ, ές (πυρὸς, εἶδος). Ὁ πυροῦ, σίτου εἶδος ἔχων, ὅμοιος πυρῷ, σιτοειδής.

Πυρόεις, όεσσα, όεν (πῦρ). Ἔμπυρος, πεπυρωμένος, καυστικὸς, πυροειδής. 2) ὡς Οὐσ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. Κικέρ. Φύσ. Θεών β'. 30. Ὅρα Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν Δεξ. 3) Παρ' Ἀθην. ἡ. 358. καλοῦνται »Πυρόεντες«, καὶ εἶδος ποταμίων ἰχθύων (Πέστροφες).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Πυροεργής, ά, ή, ές (ἔργον). Ὁ ἐν τῷ πυρί, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, δουλεύων.

Πυροκαπηλεύω, (καπηλεύω). Μετὰ πυροῦ ἤτοι σίτου ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω καὶ πωλῶ σίτον, (κάμνω πραγματείαν μὲ τὸ σιτάριον). Πολυδ.

*Πυροκλοπία, ἡ, τὸ κλέπτειν τὸ πῦρ, ἐκ τοῦ

*Πυροκλόπος, ὁ, ἡ, ον (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τὸ πῦρ.

Πυρολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Ὄργανον δι' οὗ κρατοῦμεν, ἢ λαμβάνομεν τὸ πῦρ, πυράγρα μικρά, (μασίδι).

Πυρολαμπίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πυριλαμπίς. Ἡσύχ.

Πυρολατρεία, ἡ (λατρεύω). Τὸ λατρεύειν, σέβεσθαι τὸ πῦρ ὡς θεόν, ἁμφ.

Πυρολατρευτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς πυρολατρείαν ἀνήκων, ἐκ τοῦ

Πυρολατρεύω, (λατρεύω). Λατρεύω, σέβομαι προσκυνῶ τὸ πῦρ ὡς θεόν.

Πυρολάτρης, ου, ὁ, ὅστις λατρεύει, σέβεται ὡς θεὸν τὸ πῦρ, ἁμφ.

Πυρολόγος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, λέγω). Ὁ πυροῦς, σῖτον λέγων, συλλέγων, διαλέγων, σιτολόγος.

Πυρομαντεία, ἡ, καὶ

*Πυρομαντία, ἡ τὸ μαντεύειν, προλέγειν τὰ μέλλοντα διὰ τοῦ πυρός, ἢ ἐκ τοῦ πυρὸς εἰκάζειν τὸ μέλλον, Bosch. Παῤ. Ὀλ. 6. σελ. 152. ἐξηγ. ἐκ τοῦ

Πυρομάντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς μαντευόμενος, προλέγων τὸ μέλλον, ἢ προγνώστης.

*Πυρομάχος, ὁ, ἡ, ον = πυριμάχος (ε)

Πυρομετρέω, ῶ, μελ. ήσω. Πυροὺς, σῖτον μετρῶ. ἐκ τοῦ

Πυρομέτρης, ὁ, καὶ, Πυρομετρητής, ὁ (μετρέω). Παρὰ Πολυδ. ζ. 18. ὅπου τὰ Χειρόγραφα «Προμετρεῖν», καὶ Προμέτρει, ἔχουσι. Ὁ πυροὺς ἤτοι σῖτον μετρῶν.

(Πυρόν, τὸ ἐξ οὗ πληθ. «Πυρά, τῶν. Πῦρ ὃ ἔκαιον κατὰ τὴν νυκτερινὴν τῶν στρατοπέδων πρὸς φυλακήν. ἢ ὃ ἔκαιεν ἡ φυλακὴ τοῦ στρατοπέδου. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Φῶτα. Πλουτ. τὸ ἔνθ. αὐχ εὑρήσει οὐδαμοῦ, ἴδε πῦρ.

Πυροπέλαμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυρπέλαμος.

*Πυροπίπης, ου, ὁ, ἰδε πυρροπίπης.

Πυροποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποικίλος). Ὁ πυροῦδες ἤτοι ξανθὰς κηλίδας, ἢ ποικίλματα ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος.

Πυροπωλεῖον, τὸ. Ὁ τόπος ἔνθα πωλεῖται ὁ σῖτος, Πολυδ. ζ. 18. ἐκ τοῦ

Πυροπωλέω, ῶ, μελ. ήσω. Πυροὺς ἤτοι σῖτον πωλῶ, ἐκ τοῦ

Πυροπώλης, ου, ὁ (πυρὸς πωλέω). Ὁ πυροὺς πωλῶν, ὅστις πωλεῖ σῖτον, σιτοπώλης.

Πυρορράγης, εος, ὁ, ἡ, ές, (ῥήγνυμι). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ῥηγνύμενος, σχίζων, ἢ πλατύνων, κρότον ἐν τῷ πυρὶ ἀποτελῶν. «Ἡερίμη πυρορρεγὴ ὅσσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται, ἐν τῷ ὀπταλέᾳ», Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 933. «Ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορρήγιον. ἠχεῖ δὲ ἐξεραγισμένοι ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαῤῥηγνυμένου κεραμου· ὁ γὰρ κεραμος πυρορράγης γενόμενος σαθρὸν ἔχει καὶ θραυτὸν. παρ' Ἰουλ. Πολυδ. 7. 164.

Πυρός, οῦ, ὁ. Σῖτος, σιτάριον, ἡ καθόλ. γένημα πολλάκις. παρ' Ὁμήρ. ημιλίτρων πυρός. Ἰλ. Θ. 186. «Μελισσῆς πυρός. Ἰλ. Β, 560. καὶ ἐν Ὀδ. ὅπου καὶ πληθ. φέρεται. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ κάλλιστον εἶδος αὐτοῦ (Κερκ τινες σπαράγτ. ἐκ τοῦ Σπυρός, Ἀδολ. ἀπὸ σπορὸς ἀπὸ τοῦ σπείρω, ἔσπορα· ἀλλ' ἡ συνηθεστέρα παραγωγὴ φαίνεται νὰ ᾖναι ἐκ τοῦ πῦρ, διὰ τὸ πυρωδὲς χρῶμα τοῦ σίτου).

Πυροσθενής, έος, ὁ, ἡ, ές (σθένος). Ὁ πυρὸς σθένος, δύναμιν ἔχων, δυνατὸς ὡς τὸ πῦρ, ignipotens. Γλωσσ.

*Πυροστάτης, ου, ὁ, = πυριστάτης.

Πυροτομία, ἡ (πυρὸς, τέμνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τέμνειν τὸν σῖτον, διαιρεσις.

*Πυροφαγγής, ὁ, ἡ, ές = πυριφεγγής.

Πυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (πυρὸς, φέρω). Ὁ πυρὸν ἤτοι σῖτον φέρων, παράγων, δίδων. Ἰλ. Μ. 314. «Ἀρουραι, πυροφόροι· ταὐτὸν τῷ, Σιτοφόρος καὶ Σπερματοφόρος, καὶ Ἡτ. ἐρ. 551.

*Πυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, φέρω) = πυριφόρος.

Πυρόχρως, ωτος, ταὐτὸν τῷ, Πυρίχρως.

Πυρόω, ῶ, μελ. ώσω (πῦρ). Καίω, φλέγω, πῦρ βάλλω· πυρπολῶ, ἐμπυρίζω, Ἡρόδοτ. 7. 8. «Οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἢ ἕλωσι καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας· ἤτοι καταικάω, καὶ 8, 102. καὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρόνω. 2) Διὰ πυρὸς ἀποτίζω, (λαγαρίζω) δοκιμάζω, ἔλεγχον ἀποδεικνύω, πεῖραν τῆς γνησιότητος λαμβάνω, ἴδε «Πεπυρωμένος χρυσός· λελογισμένος. Ἀποκάλ. γ'. 18.

Πυρπαλαμάομαι, μελ. ήσομαι (παλαμάομαι). Κυρίως διὰ τοῦ πυρὸς ἐργάζομαι, ἐν τῷ πυρὶ τέχνας ἐργάζομαι, ὅθεν πυρπολῶ, καταικάω, ἀφανίζω, παρ' Εὐστάθ. ταυτ. τῷ καταστεγάω· τὸ ἐνεργ. πυρπαλήμηκεν, ἐν Γλ. Ὀμ. Ἑρμ. 357. μετεχειρίσθη δολίους τρόπους, ἢ μηχανὰς. ἐκ τοῦ

Πυρπάλαμος, ἄμη, αμον (παλάμη). Κυρ. ὁ ἐν τῇ χειρὶ πυρ. ἢ βίαν φέρων, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 46. ῥβροιτας, καὶ πυρπάλαμοι βίαιοι ἤτοι τὸ ἔμπυρον, τὸ πεπυρωμένον βέλος. Ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ὁ Φώτ. ὁ Σουϊδ· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἑρμήνευσεν διὰ τοῦ. «Ὁ ταχέως τι ἐπικοῦν καὶ παλαμώμενος ἵτα πυρί· ἢ Ὁ διὰ τάχους τι μηχανώμενος ὀνόματος, ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς τὸ ὕδωρ· ἀπατηλὸν, θέλων.

Πύρπνοος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, Πυρίπνοος.

Πυρπολέω, μελ. ήσω (πυρπόλος). Πῦρ ἢ πυρκαϊὰν ἀνάπτω, πυρὰ καίω, καὶ φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔχω διὰ τῶν πυρῶν, διατηρῶ πῦρ, πυρσεύω, πῦρ καίω, ἀνάπτω. Ὀδυσσ. Κ. 30. καὶ παλαιόκαινα πυρπ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1567. ἤτοι ἀναῤῥιπίζω, φυσῶ τοὺς ἄνθρακας διὰ νὰ ἀνάφουν ἔτι καὶ τροπ. ἔρωτα ἀνάπτω, εἰς ἔρωτα ἐμβάλλω. Ἐπ. Α. Π. σελ. 458. 2) Ἐμπυρίζω ἢ Ἐμπρήθω, κατακαίω, διὰ πυρὸς φθείρω καὶ ἀφανίζω. οὕτω καὶ κατὰ παλητ. σχημ. παρὰ Ἡρόδ. 8, 50. ὅθεν

Πυρπόλημα, τος, τὸ. Τὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς πυρκαϊᾶς κακουμένον, διαφθειρόμενον· 2) Ταὐτὸν τῷ, πυρά, τά, ἡ τῆς νυκτὸς, τῶν στρατοπέδων φυλακή. Εὐρίπ. Ἑλ. 773.

Πυρπόλησις, εως, ἡ Τὸ πυρπολεῖν, κατακαίειν, διαφθείρειν, ἀφανίζειν διὰ τοῦ πυρός.

Πυρπόλος, ὁ, ἡ, ον (πελάω, πολεύω) Ὁ ἐν τῷ πυρὶ διατρίβων, διαιτώμενος, ἢ ὁ μετὰ τοῦ πυρὸς ἀναστρεφόμενος, ἢ δι' αὐτοῦ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ πυρπολῶν, διὰ τοῦ πυρὸς φθείρων, ἀφανίζων, κατακαίων, ἐρημόων· 2) ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, διότι ἐγεννήθη ἐν τῷ πυρὶ τῆς βροντῆς, ἢ διότι εἷς τῶν νυκτερινῶν ἑορτῶν του ἤπτετο καὶ ἐκαίετο πῦρ, ἢ λαμπάδες.

*Πύῤῥα, ἡ. Θηλ. κύριον Ὄνομα.

Πύῤῥα, ἡ· καὶ, πυῤῥίας, ὁ (πυῤῥός). Εἶδος πτηνοῦ, ἔχον πυρωδὲς χρῶμα· 2) Ὀπλ. Κυρ. Ὅπ.

Πυῤῥάγης, ὁ, ἡ, ές (ῥήγνυμι). Ταὐτὸν τῷ, πυρορράγης· ἀμφ.

Πυῤῥάζω, Μλ. άσω (πυῤῥός). Πυῤῥός γίνομαι, κοκκινίζω ὡς τὸ πῦρ. Ν. Δ.

Πυῤῥάκης, ου, ὁ, (πυῤῥός). Ἐρυθρὸς, ὑποκόκκινος, ξανθός· παρὰ τοῖς Ο'.

*Πυῤῥάκων, ὁ = πυράκτης.

Πυῤῥαλίς, ίδος, ἡ (πυῤῥός). Ταυτ. τῷ πυραλίς, ὅπερ ἴδε.

Πυῤῥίας, ου, ὁ (πυῤῥός). Εἶδος ὄφεως ἐρυθροῦ χρώματος· 2) = πύῤῥα· 3) συχνακ. ὡς Ὄνομ. δούλων, σκλάβων, ἐξαιρ. τῶν ἐρυθροτρίχων δούλων τῆς Θράκης, ὡς τὸ Ξανθίας· ὅθεν

Πυῤῥιάω, ταὐτὸν τῷ, πυῤῥίζω, παρὰ τοῖς Ο' ἐρυθρούς πυροειδῆς εἰμί.

Πυῤῥίζω, Μλ. ήτω (πυῤῥός). Πυῤῥός εἰμί, ξανθίζω· τὸ χρῶμα τοῦ πυῤῥοῦ, ἢ τοῦ πυρὸς ἔχω.

Πυῤῥίχη, ἡ, συνήπτ. Ὄρχησις εἶδος εὐκόπλου καὶ συντόνου ὀρχήσεως χορὸς μετὰ ἅλων γυμνικὸς. Ἀθήν. ιδ' σελ. 630. «Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται· ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Λάκωνος τὸ γένος τὴν προτηγορίαν ἴσχουσα», προγυμναζομένου τοῦ πολέμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ, ἢ πυροειδοῦς χρώματος τοῦ χαλκοῦ, ἐξ οὗ οἱ χορεύοντες ὡπλίζοντο. Λέγεται ὅτι καὶ Ὁμήρ. σελ. 363. «Ὀρχεῖσθαι πυῤῥίχην».

*Πυῤῥιχικός, ἡ, όν (πυῤῥίχιος). Ὁ κατὰ πυῤῥίχιον μέτρον ὤν, ὡς ἐπὶ πολὺ εὑρηται ἐν χρήσει

Πυῤῥιχιακῶς, Ἐπίῤ. Κατὰ τὸ πυῤῥίχιον μέτρον· ἀμφ.

Πυῤῥίχιζω, Μλ. ίσω (πυῤῥίχη). Ὀρχοῦμαι χορεύω τὴν πυῤῥίχην, ἤτοι ἔνοπλος χορεύω κατὰ τὴν πυῤῥίχην φύσιν ὄδην

Πυῤῥίχιος, ὁ· «Πᾶς πυῤῥίχιος· ταὐτὸν τῷ, πυρίχιμβος, ἐν τῇ μετρικῇ, ποὺς ἐκ δύο βραχέων συλλαβῶν συγκείμενος, νυ, ὅστις πολλάκις ἐν τῇ πυῤῥίχῃ ἠνέχθησαν. Κουϊντιλ. 9'. 4.

Πυῤῥίχιστής, ου, ὁ (πυῤῥιχίζω). Ὁ πυῤῥιχίζων, χορεύων τὴν πυῤῥίχην ὀρχησιν, ἢ τὸν ἔνοπλον χορὸν, ὅθεν

Πυῤῥιχιστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς πυῤῥίχην, ἢ εἰς πυῤῥιχιστικὴν ὀρχησιν ἀνήκων.

Πύῤῥιχος, ἡχη, ἐχον Διορ. αὐτὶ πυῤῥός. Θείε, ὁ Ταῦρος ὁ πυῤῥίχος· ὅπερ ἄλλοι ἡμαρτήρμην. διὰ τοῦ, Ἱππιατῆς, ὡς καὶ τὸ «Πυῤῥίχα πρόβατα· καὶ «Πυῤῥίχαι βοῦες· παρ' Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. γ'. 21. ἢ 7. ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου, βατιλέως τῆς Ἠπείρου· 2) Πυῤῥίχος, Ἀρσ. κυρ. Ὄνομα.

*Πυῤῥόχαιος, ὁ, ἡ, ον (γαῖα, γῆ). Ὁ ἐκ πυροειδοῦς, ἢ ἐρυθρᾶς, κοκκίνου γῆς ὤν.

*Πυῤῥογένειος, ὁ, ἡ, ᾶ (γένειον). Ὁ ἔχων πυροειδὲς γένειον, ἢ πώγωνα, ὁμοιον τῷ χρώματι τοῦ πυρός. κοκκινογένειος, ξανθογένειος.

Πυῤῥόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ πυῤῥὰς ἤτοι ξανθὰς τρίχας ἔχων, ξανθομάλλης. Ἀριστ.

Πυῤῥοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Πυῤῥὸς τὴν κεφαλήν. πυῤῥοθριξ. Ἡσύχ. ἀμφ.

*Πυῤῥοκόμης, ου, ὁ (κόμη) = πυρσοκόμος. Σχολ. Ἰλ. Β, 642.

Πυῤῥόκορης, ακος, ὁ (κόρη). Ὁ ξανθὴν ῥάμνος ἔχων κόρην, εἶδος κόρακος ξανθὴν ἔχων τὴν μύτην.

Πυῤῥοπίπης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Παῤ Ἀριστοφ. Ἱππ. 407. καλεῖται οὕτως ὁ Κλέων, ὑποκεκορισμένως παίζων τὴν λέξιν ὁ Κωμικὸς ἐπὶ τῷ, παιδοπίπης, ἢ παιδοφιλὴς, ὁ μετ' ἀσελγοῦς ἐπιθυμίας βλέπων τοὺς χρυσομάλλους ἤτοι ξανθὴν κόμην ἔχοντας ὡραίους παῖδας. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ὠνόμασεν οὕτω κατὰ πρῶτον ὁ Ἱππεῖος· κατὰ συμφορὰν τοῦ πυροπίσης, ἤτοι ὁ φύλαξ τοῦ σίτου, ὁ τὸν ἐν Πρ ταιεῖῳ σῖτον φυλάττων· ὡς καὶ Εὐστάθ. ἔχει· «Πυροπύπης, ὅτι παρὰ τὸ ὀπιπτεύειν, εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τουν ἐποπτεύειν, ὁ ἐστὶν ἐπιτηρεῖν τοὺς πυροὺς λέγεται· παραβλ. Παρθενοπί πης, οἰνοπίπης, παιδοπίπης, γυναικοπίπης.

*Πυῤῥοποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποικίλος). Ἐρυθροποίκιλος, κοκκινως κηλίδας, ἢ στίγματα ἔχων, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἐρυθροὺς γραίτης λίθος.

Πυῤῥός, ᾶ, ὸν (πῦρ). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ὅστις εἶναι κίτρινος ἢ ὑποκόκκινος ὡς τὸ πῦρ, ξανθός, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, ἢ ὡς τὸ πῦρ, χρυσόχρους, πυρίχρως (καφαλός). πρῶτον ὡς ἐπίθ. εὑρηται παρ' Ἡρόδ. Ξεν. Κύν. ὁ. 7. ὁ Πλάτ. εἰς Τίμ. λέγει, ὅτι τὸ «Πυῤῥὸν ξανθότης καὶ φαιοῦ κρᾶσει γίγνεται»· ἐν γένει κεκτημένος, πυῤῥοτριχός, καὶ ἐξαιρ. τὸ χρῶμα τοῦ σώματος ἀναφαινομένου γενείου, τῆς ῥίνης, Valck. Φοιν. 32. καὶ σὺν ξανθῶν τριχῶν τῶν βοστρύχων κατοίκων, ἅρα πολλάκ. ταυτοσημ. τῷ ξανθός.

*Πυῤῥός, ὁ. Ἀρτ. κύριον Ὄνομα.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ (πυῤῥός). Τὸ κύτρινον ἢ τοῦ ξανθοῦ τοῦ χρώματος, τὸ πυροειδές, ἢ πυροέρυθρον, κοκκινικὸν χρῶμα.

Πυῤῥότριχος, ὁ, ἡ ον, ταὐτὸν τῷ, Πυῤῥόθριξ.

Πυῤῥούλας, ου, ὁ· παρ' Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. η. 3. πτηνόν τι πυροειδοὺς χρώματος, διάφορον τοῦ Πυῤῥᾶ, καὶ Πυῤῥίας.

Πυῤῥόω, μέλ. ώσω (πυῤῥός). Πυῤῥὸν ποιῶ, κοκκίνιζω, ἢ ἐρυθροειδίζω κόμην, παρὰ τοῖς Ο'.

Πυῤῥώδης, ους, ὁ, ἡ ες (εἶδος). Ὁ ῥαιόμενος πυῤῥός, ὁ ἔχων πυροειδῆ μορφὴν, ἢ χρῶμα πυροειδὲς τοῦτον τῷ, Πυρίχρως.

Πυρσαίνω (πυρσός). Πυῤῥὸν ἢτοι ξανθὸν ποιῶ. Εὐρ. Τρωάδ. 227. «Ὁ ξανθὸν χαίταν πυρσαίνων Ἡράκλης» ὅπου τὸ Χειρόγραφον ὀρθότερα «Πυρσαίνων» ἔχουσι. Φιλόστρ. Ἔπιστ. 2.

*Πυρσαυτής, ὁ, ἡ, ἐς (αὐγή). Ὁ αὐγάζων, λάμπων, ἢ στίλβων ὡς τὸ πῦρ.

Πυρσεία, ἡ· (πυρσεύω). Ἡ διὰ τῶν πυρσῶν ἢτοι τῶν φώτων, τῶν λαμπάδων δήλωσις ἀγγελίας, εἴδησις, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ διὰ τοῦ πυρὸς τεμεῖον. Πολύβ.

Πυρσευτής, οῦ· ὁ. Ὅστις διὰ τῶν πυρσῶν ἢτοι τῶν φώτων, ἢ λαμπάδων δίδοι σημεῖα, ἀγγελίας καὶ εἰδήσεις, 2) ὁ θερμαντής, ὁ θερμάνων, ζεστάνων, ἐκ τοῦ

Πυρσεύω, μέλ. εύσω (πυρσός). Διὰ τοῦ πυρσοῦ, ἤτοι ἀναμμένης λαμπάδος, ἢ ἄλλης δέλου σημείου ἀγγελίας καὶ εἰδήσεως τινός, καθὼς καὶ δὲ, Ἀγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ εἰδητὸν ἄδηλα, φανερόω, δηλόω, Εὐριπ. Ἀλ. 634. Πυρσεύετε τραυγὴν ἀγώνων· ὅτε μοι διάτονος τραυγὴς τὴν τῶν ἀγώνων εἰδήσει. Ξενοφ. Ἀν. γ. ἡ. 15. «Νεναργέτων δ' αὐτῶν καὶ πυρσευόντων, ἐκθορυβούντων. αὐτὸν λέγει καὶ Φιλόστρατ. περὶ τῶν ἡρώων. «Πρῶτοι ἡμῖν τὸ κίνδυνος ἐπυρσεύσατε». 2) ἀντὶ δὲ τοῦ, Καίω, φλέγω, διάπτω, πυρπολῶ, παρ' Ὁππιαν. Κυνηγ. δ. 326. ὅθεν τροπ. «ἔχουσι πυρσεύει» «Διὸς Σκ. ιε', 6ζ ἀντὶ τοῦ, διάπτω, διεγείρω τὴν ἔχθραν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πυρτεύει, διέφθειρε, λάμπει, ἐξάπτει· ἄπτει πῦρ· ὁ δὲ Σουΐδ. Πυρσεύει, πῦρ ἐξάπτει· καὶ «Πυρτεύει τὴν συμπλοκὴν» ἀντὶ τοῦ ἐκκαίω καὶ ἀνάπτω, καὶ ὅτι ὅσα θεινύει τὸ κάλλιστον, τὰ τῆς πυρᾶς καὶ φρυκτωρίας ἀναθεὶς ὑποθεσιν τοῦτο τὸ τόπον τοῖς εἰς λιμένα καὶ ὅρμον ἐπεισπλέουσι· καὶ ὁ Κύριλλ. Πυρσεύει, τὸ γυμνὸς πῦρ ἀνίσει διὰ τοὺς πελαγίζοντας, καὶ πάθητ. Πλουτ. «Ἔλεγε τὸν δῆμον ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος τὰ τῆς Οἰκουμένης πυρσεύειν» Ἔφησε ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς τινὸς ἐπέλαμπε, διεκέετο ἡ δόξα ἐφ' ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

Πυρσίτης, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Πυρσευτής.

*Πυρσοβολέω, μελ. ήσω ποιητ. Τίπτω. ἐκβάλλω πεπυρωμένας ἀκτῖνας «πυρσοβολεῖν ἀκτῖναις» Μαξίμ. ἐκ τῶν

Πυρσοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πυρσοὺς βάλλων, ῥίπτων. «Ἀκτῖνες πυρσοβόλοις. Στράβ. Ἐπιγρ. πῦρ ῥίπτουσαι.

*Πυρσογενής, ὁ, ἡ, ἐς (γένος). Ὁ ἐκ πυρσῶν, ἢ φλογῶν γεννηθείς.

Πυρσόγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὅς τις ἐκβάλλει, ἢ ἔχυνει γλώσσας πυρός, ἀμφ.

Πυρσοδυνάστης, ου, ὁ (δυνάστης). Ὁ κύριος τοῦ πυρός, ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου. ἀμφ.

*Πυρσοέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἑλίσσω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἑλισσόμενος, συστρεφόμενος.

*Πυρσόκομος, ὁ, ἡ, ον (κόμη). Ὁ ἔχων πυροειδῆ, πυρίχρωον κόμην, ἢ μαλλιὰ, ξανθόμαλλος.

Πυρσόκορσος, ὁ, ἡ· ον (κόρση, κόῤῥη.) Ὁ πυρσὴν κόρσην, κόμην ἔχων. «Δέων πυρσοκόρσης· ὁ ξανθὴν χαίτην ἔχων· ταὐτὸν τῷ, Ξανθότριχος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

*Πυρσοκόρυμβος, ὁ, ἡ, ον (κόρυμβος). Ὁ ἔχων πυρσώδη ἢ πυροειδῆ κλάνον, ἢ βοτρυοειδῆ κορυφήν.

Πυρσόλαφος, ὁ, ἡ, ον (λέφος). Ὁ Ἀντίμαχος λέγει. «Πυρσολάφους» τοὺς ἐκ παροπτήσεως βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Λωρία ἐκ βυρσῶν, δερμάτων τὰ ὁποῖα πρότερον ἐξηραίνοντο ἐπὶ τοῦ πυρός. καὶ Ἡσύχ. Πυρσόλοφοι, ἱμάντες, οἱ παρ' ὑπτηξείσιν βυρσῶν τεμνόμενοι.

Πυρσομορφόω, ῶ (μορφόω). Ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς μορφόω, ἀμφ.

Πυρσόνωτος, ὁ, ἡ, ον (νῶτον). Ὁ πυῤῥὰ ἢτοι ξανθὰ νῶτα ἔχων, Εὐριπ.

Πυρσοπόρος, ὁ, ἡ, ον, Νόν. ξ'. 340. «Πυρσοπόρω νάρθηκι» ὅπου ἄλλοι «Πυρσοφόρῳ βέλτιον ἀναγινώσκουσι.

Πυρσός, ὁ (πῦρ, πυῤῥός). Καιομένη λαμπάς, φανὸς, φάκλα ἀναμμένη, ἀυλὸς, (μασαλᾶς) πυροφανὲς, λαμπτὴρ, φῶς, πυρκαϊὰ, πῦρ ἀναμμένον (lax) ἐξαιρ. τὸ πῦρ ἢ ἀναμμένη φλὸξ ἢ λαμπὰς, δι' ἧς δίδουσιν εἴδησιν τινὰ αἱ φυλακαὶ τῆς νυκτὸς τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐνεργέν. πᾶν τὸ διὰ τοῦ πυρὸς διδόμενον σημεῖον, Ἰλ. Σ. 211. « -- ἅμα δὲ ἠλίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπίτρηροι, καὶ Εὐρ. Φοιν. 1386. καὶ Ἡρακλ. 7. 182, 9, 3. καὶ τὸ ὡσαύτ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς καιόμενον ἐν τῇ παραθαλαττίᾳ πῦρ διὰ τοὺς πελαγίζοντας. παρβλ. φρυκτωρός, φρυκτωρία.

Πυρσός, ἡ, ὸν· Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Πυῤῥός, καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. Ποιητ. Εὐρ. Φοιν. 32. ὅθεν Ὑπερθετ. Πυρσότατος, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Πυρσοτόκος, ὁ, ἡ· ον (τίκτω). Ὁ πῦρ τίκτων, γεννῶν, ἀναδίδων, λίθος πυρσοτόκος, ἀντὶ πυρίτις λίθος.

Πυρσουρὶς, ίδος, ἡ· καὶ

*Πυρσουρός, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ πυρτωρὶς καὶ πυρσωρός.

Πυρσοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πυρσὸν ἤτοι πῦρ φέρων, ἄγων, ἢ ἀναδίδων, καὶ Ἡσύχ. ἀγγείοντι εὐμεγέθες εἰς ὃ ὕλα ἐτέθησαν πεπυρωμένα (πύρινον) ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, σημαίνει δὲ καὶ λαμπαδηφόρος.

Πυρσόω, ῶ (πυρσός) ταὐτὸν τῷ, Πυρσεύω. ἀνάπτω, καίω, εἰς πῦρ βάλλω. Εὐριπ. Ῥήσ. 43. «Νῶν σπασμὰ πυρσοῖ.» 2) φέγγω, φωτίζω, λάμπω. Οὐδετέρ. εἰμὶ λαμπρὸς, φωτεινὸς λάμπω, ἢ ὅλως ὡς πῦρ καίω.

*Πυρσώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος πυρσῷ, ὁ λαμπρὸς ὡς πῦρ καίων, ἢ φέγγων.

*Πυρσωπὴς, ους, ὁ, ἠλ. πυρσωπὶς ίδος = τῷ Ἑπομ.

*Πυρσωπός, ὁ, ἡ, ὸν (ὤψ). Ὁ ἔχων πυροειδῆ ὄμματα, ἢ ὁ ῥίπτων πυροειδῆ βλέμματα, πλήρη πυρός.

*Πυρσωρὶς, ίδος, ἡ (πυρσὸς, ὥρα). Λαμπτὴρ, πύργος ὑψηλὸς ἐφ' ᾧ καίουσι πυρσοὶ δι' ὧν δίδεται σημεῖόν τι, (φαναρίον) φάρος, ὡς τὸ φρυκτώριον.

*Πυρσωρός, ὁ (πυρσὸς, ὥρα) ὡς τὸ φρυκτωρός. Φύλαξ ὅστις ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ πυρσῶν, διὰ λαμπάδων, ἢ ἀναμμένου πυρὸς δίδει σημεῖόν τι, (φαναρίον) φάρος, ὡς τὸ φρυκτώριον.

*Πυρσωρός, ὁ (πυρσὸς, ὥρα) ὡς τὸ φρυκτωρός. Φύλαξ ὅστις ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ πυρσῶν, διὰ λαμπάδων, ἢ ἀναμμένου πυρὸς δίδει σημεῖόν τι, (φαναρίον) φάρος, ὡς τὸ φρυκτώριον. Schneid. Ξεν. Ἑλ, 6, 2, 34.

Πυρφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω· πυρφόρος εἰμὶ, πῦρ φέρω, ἢ κρατῶ Φιλόστρατ. ἐκ τοῦ

Πυρφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πῦρ φέρων, κομίζων ἢ κρατῶν, βαστάζων ἀναδίδων, ἐκβάλλων, οὕτω καλεῖται ὁ Προμηθεὺς, παρ' Αἰσχύλ. ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀστραπῆς, ἢ τοῦ κεραυνοῦ, παρὰ Πινδ. «πυρφόροι οἰστοὶ βελῆ πεπυρωμένα τὰ ὁποῖα ῥιπτόμενα καταλαίουσιν ὅπου ἤθελον πέσει· καὶ, ἀγγεῖον πυρφόρον, τὸ ὁποῖον περιέχει πυρώσεις καυστικὰς ὕλας ἐν ἑαυτῷ πυρωτὸν, ὅπερ ὁ Ἡσυχ. Πυρσοφόρον λέγει. 2) «Θεὸς πυρφόρος» ἀντὶ τοῦ, Πυρετοφόρος, καυστικὸς, ὁ πυρετὸν, θέρμην ἐξαποστέλλων, λοιμὸν, Σοφ. Ο. Τ. 27. 3) Ἐν τοῖς στρατοῖς τῶν Λακεδαιμονίων καλεῖται Πυρφόρος ἱερεύς, ὁ τὸ ὥσβεστον πρὸς θυσίαν φυλάττων πῦρ. Ξενοφ. Λακ. ιγ'. 2. «Ἐκαλήφομαι δὲ ὡς ἐξορμῶσι σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεὺς· θύει μὲν γὰρ πρῶτον, οἷοι ὦν, Διὶ ἡγήτορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήτη, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας· ὁ δὲ βατιλεὺς ἐκεῖ αὖ θύεται Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ. Ὅταν δὲ ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν καλλιερηθῇ, τότε διαβαίνει τὰ ὅρια τῆς χώρας· καὶ τὸ πῦρ μὲν ἀπὸ τούτων τὸ ἱερὸν προηγεῖται οὔποτε ἀποσβεννύμενον, σφάγια δὲ παντοῖα ἕπεται, κ. τ. λ. Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκην. οὕτω λέγει. «Ὅταν δὲ στρατεύωνται (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἔξω χώρας, πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀγήτορος Διὸς ἐναυσάμενος ὁ πυρφόρος λεγόμενος, σύνεστι τῷ βασιλεῖ ἄσβεστον αὐτὸ τηρῶν· ὃ Φώτιος ἔχει· «Πυρφόρος, ὁ πῦρ φέρων, πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολεμοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἡττηθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ εἰώθασιν ὑπαρβολῇ χρώμενοι οὕτω λέγειν, ὅτι οὕτως ἀπώλοντο, ὥστε οὐδὲ πυρφόρος, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, οὐδὲ ἱερεὺς ὑπελείφθη τῷ στρατῷ» ὁ Ἡσύχ. «Πυρφόρος, πῦρ φέρων, καὶ ὁ μόνας διασωθεὶς ἐν πολέμῳ» ὁ Μοσχόπουλος· «Πυρσοὺς οἱ πυρφόροι ῥίπτοντες εἰς τὸ μέσον τῶν στρατευμάτων ἀνῆπτον τὸν πόλεμον, καὶ ἦν τοῦτο σημεῖον τοῦ πολεμεῖν πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὴν σάλπιγγα· ὅθεν καὶ ἡ Παροιμία εἰρηται ἐπὶ τῆς παντελοῦς ἀφανείας (ἤτοι πανολεθρίας τοῦ στρατοῦ), ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ἐναπελείφθη· ὃ συνῳδὰ τούτοις καὶ τῷ τοῦ Τζέτζη· «Πρὸ γὰρ εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος ἐν τοῖς πολέμοις, πυροφόροις ἐχρῶντο, οἱ τινες ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν στρατευμάτων, ταῦτε πολεμίου καὶ τοῦ πολεμουμένου, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἐρρίπτουν τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίσαι, καὶ οὕτω συνειρετεῖτο ὁ πόλεμος» καθὰ καὶ ὁ Σχολ. Εὐριπ. ἐν Φοιν. λέγει· «Ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενος μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ με-

Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι, καὶ οὕτω συνέβαλον αἱ στρατιαί· ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς Ἱεροὶ τοῦ Θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν ἡ Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀρὴν ἀπολλυμένων. »Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθην. Ἡρόδ. 8. 6. »Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον ἐκφυγόντα περιγενέσθαι.

Πυρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτόν, τῷ, Πυροειδής

Πύρωμα, τό. (πυρόω). Τὸ πεπυρωμένον, κεκαυμένον, πᾶν τὸ κεκαυμένον σῶμα.

Πυρώπης, καὶ 3ηλ. πυρῶπις, ιδος = πυρωπός. Ὥραι πυρώπιδες. Νόν.

Πυρωπός, ὁ (ὠψ) Ὁ πυρεειδῆ ὄμματα ἢ ὄψει ἔχων, ὁ μὲ πλήρη [illegible] ὄμματα βλέπων, καὶ πυροειδής, ὄμοι[illegible], ἢ πυρὸς χρῶμα ἔχων.

Πύρωσις, εως, ἡ. ([illegible] πυροῦν, καίειν, ξηραίνειν, φλέγειν, φρ[illegible] πυρίευσις, ἐπτᾶν, ψήσει ἐν πυρὶ ἢ μετ[illegible] πυρός, φλόγωσις, πυρκαϊά, καῦσιμον, καὶ παρ' Ἰατρ. καῦσις, ἐξαφὶς, 3έρμη.

Πυρώτερος, έρα, ερον (πῦρ) ἀντὶ πυρρότερος, ποιητ. Συγκρ. ὡσαεὶ ἐστιος 3ετ. πυρός. Μᾶλλον πυροειδής, πυρειδέστερος, Ἀρατ. 798. »Πυρώτερα φαινήσεσθαι.

Πυρωτής, οῦ, ὁ. (πυρόω). Ὁ ἐν πυρὶ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεύς, κ. τ. τ. Ἐσόπ. β'. ὅθεν

Πυρωτικός, ἡ, όν. Καυστικός, φλεγιστικός, καυτερός, ὁ κατακαίων, φλογίζων, πυρώσων.

Πυρωτός, ἡ, όν. (πυρόω) Ἔμπυρος, πεπυρωμένος, ὁ λέμνων καὶ ἀστράπτων ὡς τὸ πῦρ· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Λαμπρός.

Πύς, Ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ποῖ. Σώφρων παρ' Ἀμμωνίῳ.

Πύσμα, τος, τό (πύ3ομαι) Τὸ ἐρώτημα, ἔρευνημα, ἐρώτημα, ζήτημα διαφέρει μέντοι τὸ Ἐρώτησις τῆς Πεύσεως· διότι, ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὴν ἀπάντησιν, ἤτοι συντόμως, εἶον, ναί, ἢ οὔ· ἡ δὲ πεῦσις διὰ πλειόνων, καὶ 2) ἐρώτησις, τὸ ἐρωτᾶν. — ὅθεν

Πυσματικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς, Ὁ εἰς πύσμα, ἐρώτησιν ἀνήκων, ἐρωτηματικός, ἢ κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον.

Πύσσαχος, ὁ. Ξύλον τι καμπύλον τοῖς μέσοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει αὐτοὺς 3ηλάζειν. Ἡσύχ. ἔτι καὶ πύσσαλος, γραφέν. (πίζαν. διαφέρει τοῦ πάσσαλος μόνον κατὰ διάλεκτον.)

Πυστεύομαι, ὁ. Ἡσύχ. ἔχει. »Ἐπυστεῖτο, ἐπυνθάνετο· ἄρα ταὐτόν ἐστὶ τῷ, Πυνθάνομαι, ὅ Ἐν ᾧ πυστεύονται καὶ πυνθάνονται τοῦ Θεοῦ. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Πύστις, εως, ἡ, (πύ3ομαι) ὡς τὸ πεῦσις. Ἐρώτησις, ἔρευνα, σε ἐρωτᾶν, πυνθάνεσθαι, ἢ εἰ ἐρωτήσεως καὶ ἀκοῆς μάθησις. 2) Τὸ ἐρωτᾶσθαι, ὅθεν Φήμη, εἴδησις, λόγος ἀδόμενος, ἀγγελία, ἀκοή. Ὀρφ. Ἀργ. παραβλ. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 728.

Πυστός, ἡ, όν, Ἐπιθ. ῥήματ. ἐκ τοῦ πυνθάνομαι. Γνωστός, ἀκουστός, ἐξακουστός, περίδοξος, ἐμφ.

Πυτία, ἡ. (πύος) Ὁ πυρεώων ἢ πηγνύων τὸ γάλα ὀπός, Caniglium, τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς ὅπερ μένει πεπηγὸς εἰς τὸν ἔσχατον στόμαχον τοῦ νεογεννήτου ἐκ τῶν μηρυκωμένων ζώων, ὃ καὶ μεταχωρίζεται εἰ ποιμένες εἰς τὸ νὰ πηγνύωσι τὸ γάλα καὶ νὰ κάμνωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸν τυρόν· ἔτι Πυετία, καὶ πυτία γραφόμ. 2) Εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακουντίου, Πήττα, ἢ Πύτη. Ἀλκίφρ. λείρ. l. ὅθεν

Πυτιάζω, μέλ. άσω. Πυτίαν βάλλω εἰς τὸ γάλα ὡς πήγῃ, καὶ γένῃ τυρός, τυρόγαλα.

Πυτίζω, Μ. ίσω. Συχνάκις καὶ ἀλλεπάλληλα πτύω, ἐκπτύω, ἐμπτύω ἐπὶ, λαβὼν πρότερον ἐν τῷ στόματί μου ὑγρότητα τινά, καὶ ἐκφυσῶν ἐκπτύων ἔπειτα αὐτὴν, ῥαντίζω ἢ βρέχω τινά, (πιουκιουρόζιο, Τουρκ.). 2) Γεύομαι, δοκιμάζω. Γράφεται ἔτι καὶ Πιτύζω, οὗτω κεῖται παρ' Ἡρωνι πνευμ. ἀ. σελ. 181. »Ἀνακινήσαντι ὕδωρ ἀγγείῳ, τὸν ἐκπυτισμὸν πρὸς τὸ θεῖον ὕφος ποιεῖται· ἵνα οὖν κόπως εἰς τὸν δεξάμενον τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ· ἐν δὲ σελ. 205. κεῖται. »Ἄχρις ἂν πᾶν καταπυτισθῇ τὸ ὑγρόν· ἕως ἂν ἐκτενιαχθῇ ὅλον τὸ ὕδωρ. (πυτίζω, καὶ πιτύζω κατὰ σχῆμα. οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ εἰμὴ τὸ ἀλλεπαλλήλως καὶ συχνὰ πτύω, ὡς τὸ Λατ. sputo ἐκ τοῦ spuo, ἐξ οὗ εὑρηται pytisare, ἢ pytissare, καὶ pytisma παρὰ Λατ. (Κατὰ Βρ. Ἀριστφ. Λυσ. 205 τὸ ὕψλον ἐστὶν μακρόν. παρβλ. Ter. Heaut. 3, 1, 48. Juvenal. 11, 173 ὅθεν ἡ γρφ. πυτίζω ἐστὶν ἡμαρτ.)

Πυτιναῖος, αία, αῖον. (πυτίνη) Ὁ ἐκ λυγαρίας ἢ ἐκ φλεούδας, ἰτέας πεπλεγμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 798. λέγει »Πτερὰ πυτιναῖσιν ἀστεῖζόμενος, ἐπειδὴ καὶ ὁ Διαγόρας διὰ τὸ εἶναι Πυτιναπλόκος ἐπλούτησεν ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτοῦ. ἐκ τοῦ

Πυτίνη, ης, ἡ. Πλεκτὴ λάγηνος εἶον δεχομένη, σταμνίον ἢ φιάλη, ψλασίον περιπεπλεγμένον μετὰ 3ελῶν ἢ φλοιῶν δένδρων, καπύρων, φυσικῶν φύλλων, βύρλων, λυγαρίας, κ. τ. τ. ἵνα μὴ εὐκόλως συντρίβηται, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν »Φιάσκινα λεγομένη. Ἔπλεκον δὲ ταῦτα ὡς καὶ τὰς σαυρίδας εἰς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἁσπωτοὶ Ἡσύχ. Οἱ Ταραντῖνοι ἀντὶ τούτου »Πυτίνην ἔλεγον, καθ' Ἡσύχ. ἐν δὲ τῇ τῆς Ἰουδὶθ βίβλῳ ἰ. ς. κεῖται καὶ »Ἀσκοπυτίνην, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ δέρματος περιπεπλεγμένον ἦν· ἀλλ' αὐτὴ κυρίως συνώνυμος ἦν τῷ »Ὀλπη, ἡ δερματίνη λήκυθος, ἢ οὗτος ἐπαλαίτο καὶ μία τις τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Κρατίνου. Ἐκ τοῦ »Πυτίνην ἐσχηματίσαν ἢ συνήθεια τὸ Πούτινα, Πουτούριον, καὶ, Πουτούνα, ἅτινα εἰσὶν ἀγγεῖα ἐκ σανίδων πεπηγμένα, καὶ ἐκ τοῦ »Βυτίνην τὸ, Βυτίον, Βουτίον, καὶ Βατίον· καὶ ἐντεῦθεν, Βουττίον, καὶ Βουττάριον, τὸ τοῦ οἴνου ἀγγεῖον, τὸ καὶ ἄλλως »Βαρέλιον λεγόμενον. (περὶ τῆς μακρότητος τούτου Ἴφιλος καὶ Ἴππα ἀναφέρει ὁ Δρακ. σελ. 45, 10, 90, 14) ὅθεν

Πυτιονοπλόκος, ὁ, ἡ ον (πλέκω). Ὁ πυτίνας πλέκων, ὁ ἐργαζόμενος οἰκοσκευὰς περιπεπλεγμένας ἐκ βύρλων ἢ ἄλλων τοιούτων.

Πύτισμα, τό. (πυτίζω) τὸ συχνὸν πτύσμα, ἔκπτυσμα, ἀμφ. (— ∪)

(Πύω,) Μέλ. ύσω. ταυτ. τῷ, Πύθω καθ' ἕλλους = πτύω, ἄμπω ἄνευ παραδείγ.

Πυώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, (πῦον, εἶδος.) ὁ πύου, ἐμπύου εἶδος ἔχων· ὁ ἔμπυον ἐν ἑαυτῷ περιέχων, ἐμπυοσμένος. ἐκ τοῦ

Πύωσις, εως, ἡ. (πυόω) Τὸ πυοῦν, εἰς πῦον ἢτοι ἔμπυον καταστῆν, ἐμπύωσις, ἔμπυσμα, ἔμπυον, ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος σῆψις, ἥτις ἀποβαίνει εἰς γαλακτώδες ὑγρόν.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ω.

Πω, Ἰων. κω. Ἐγκλιτικ. μόριον, συντασσόμενον ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἀρνητικῶν καὶ ἀποφατικῶν λέξεων, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πότε μὲν ὁμοῦ συνεχόμενον μὲ αὐτὰς, πότε δὲ κεχωρισμένον ἀπ' αὐτῶν διά τινος ἄλλης ἐγκειμένης μεταξὺ λέξεως, παρεβλ. οὔπω, μήπω, οὐ πώποτε, μή πώποτε, οὐδέπω, μηδέ πω, οὐδεπώποτε, οὔτιπω· σημαίνει ἀορίστως τὸν παρελη3ύδότα καὶ παρωχημένον χρόνον, ἔτι, ἀκόμι, ποτέ, ἐν Ἰλ. Β. 251. »Οὐδέ τίπω σάφα ἴδμεν· δὲν ἐξεύρομεν ἀκόμη κἀνένα βέβαιον· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Α. 542. »Οὐδέ τι πώμοι· διὰ τοῦ, Οὐδέ ποτε. »Οὔπω εἶπεν· δὲν εἶπε ἀκόμη. »Οὐνεῖ αὐτὸν οὔτι πω 3έλων. Σοφοκλ. δὲν 3έλω ἀκόμη ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἄλλαχοῦ. 2) Εὐρίσκεται ἔτι καὶ Καταφατικῶς, εἶον. »Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀνηκόατεν, ὅσοι ποτε εἰσὶ μέροπες μοῦ ἠκούσατε, ὅτε καὶ ἐπιδουπεῖ τῷ τῆς συνηθείας »Ποῦποτεν. Πλατ. καὶ Ἀριστοτελικῶς. »Τίς πώποτε συμβέβηκεν; ὡς καὶ παρὰ Θουκ. 3, 57. »πόλις ἀφιστᾶσίν τις πω τοῦτο ἐπεχείρησε; ὅπου τὸ πω ἐστὶν ὑποσυρεῖ ἀρνησιν· τῶν προαύτουσαν ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως, παραβλ. καὶποτε. (τὸ πω ἐστὶ δίκυο ἠμέρ3. Δωρ. Γεν. τοῦ ΠΟΣ, ἀντὶ που, καὶ διὰ τοῦτο ἡ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ ἐπαιρ. παρὰ τοῖς Σικελοῖς ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πόθεν, ὡς καὶ τὸ, Τουτῶ, καὶ Αὐτῶ, ἀντὶ τουτόθεν καὶ αὐτόθεν, ὡς, φ. ε. »Πῶ τις ὄνον ἀνεκτᾶται; Σώφρ. παρὰ τῷ Μ. Ε. ἀντὶ, πόθεν ἀγοραῖτις ν' ἀγοράσῃ ὄνον; παραβλ. πώμαλα)

Πῶ, ὡς ἐρωτηματικὸν, ποῦ; συνεχόμενον μετὰ τοῦ ποῖ, Αἰσχύλ. Προμ. 577. παραβλ. Ἐρμειστοιχ. Μετρ. σελ. 278. 2) Πῶ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ πόθι, πῖε, πῖ. Ε. Μ. χαῖρε καὶ πῶ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Τὸ γένειον, αἱ περὶ τὴν γνάθον καὶ τὴν ὑπήνην τρίχες, ἐστιδὲ ἡ λέξις μεταμφ. »πώγωνα ἔχειν. Ἡροδ. 1, 175. »πώγωνα φύειν ὁ αὐτ. 8, 104. παραβλ. φύω· καὶ »Πώγων βαθύς. » γένειε μακρά. »Πώγων πολὺς καθεῖται, Πλούταρχ. τὰ γένεια αὐτοῦ καταβαίνουσιν ἢ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. »Ξύρασθαι τὸν πώγωνα· ξυραφίζειν τὰ γένεια. Ἀθήν. »Λαμβάνειν πώγωνοσιν· πιάειν ἀπὸ τὰ γένεια, τροπ. »Πυρὸς ἡ φλογὸς πώγων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 315. καὶ Εὐρ. Φοῖν. 1261. ἡ εἰς ἓν ἀναδρομὴ τῆς φλογὸς, ἤτοι ἡ πυραμειδὴς ἀναφορὰ αὐτῆς, ἡ γλῶσσα τοῦ πυρός. Λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μετεώρων, πυρωδές τι καὶ ὅμοιον πώγωνι φαινομένων τοῦ ἀέρος, καὶ πωγωνίας ἀστὴρ, ὅθεν

Πωγωνεπίτος, πία, πῖον· ὁ πώγωνα ἔχων, γενάτος. Γλωσσ.

Πωγωνίας, ου, ὁ. ταὐτόν τῷ, Πωγωνιαῖος. »Ἀστὴρ πωγωνίας· ὁ ἔχων πώγωνα, ἢ οὐρὰν, ὡς οἱ Κομῆται.

Πωγωνιάτης, ου, ὁ, 3ηλ. πωγωνιᾶτις, ιδος, Ἰωνικ. Πωγωνιήτης, ου, 3ελ. ῆτις, ταὐτόν τῷ, Πωγωνίτης. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Πωγώνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Πώγων. Μικρὸν γένειον· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πηγούνιον, ἀντὶ τοῦ, Τπήγη.

Πωγωνίτης, ου, ὁ 3ηλ. ῖτις, ιδος. ὀντὶ τοῦ, Πωγωνίας, ὁ ἔχων πώγωνα, Σουίδ.

Πωγωνοκουρεῖον, τό. τόπος ἔνθα κείρουσιν ἤτοι ξυρίζουσι τὰ γένεια, παρπεραίον. Γλωσσ. Στεφ. ἐκτοῦ

Πωγωνοκουρία, ἡ. (κουρία) Ἡ τοῦ πώγωνος κουρὰ, τὸ ξύρισμα τῶν γενείων. Γλωσσ. Φιλοξ.

Πωγωνοτροφέω. ῶ, (πωγωνοτρόφος) Πώγωνα τρέφω, ὅ ἐστὶν αὔξω τὰ γένεια νὰ μεγαλώσουσιν, ὅθεν

+Πωγωνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν πώγωνα, τὸ αὔξειν τὸν πώγωνα· αὐτόθι, Πλουταρχ. Ἰσ. καὶ Ὄσ. 3.

Πωγωνοτρόφος, ὁ, ἡ, ον. (τρέφω) Ὁ τὸν πώγωνα τρέφων, ὅ ἐστίν, ὅστις αὔξει τὰ γένεια νὰ μεγαλώσουσιν, ὁ γένειε φέρων.

Πωγωνοφορέω, ὁ (πωγωνοφόρος) Πώγωνα φέρω, ἔχω γένεια.

Πωγωνοφορία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ φέρειν γένεια, πώγωνα, ἢ συνήθεια τοῦ φέρειν ἢ τρέφειν πώγωνα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πωγωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω) Ὁ πώγωνα φέρων, γενείος.

Πώεα, ἰδε ἐν τῷ Πῶυ.

Πωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ πῶλος Ὁ μικρὸς καὶ νέος ἵππος, ἀλογάκιον· ἐν τῇ τυπηδίᾳ λέγεται καὶ τὸ νεογνὸν τοῦ ὄνου. Πλάτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. »Ἡμᾶς ἀπελάκτισε, καθάπερ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα.

Πωλεῖσα, ἡ, ταὐτόν τῷ, Πώλενσις. Ξενοφ. Ἱππ. β'. 2. 5. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ. σελ. 325. ταὐτόν ὅπερ καὶ τῷ, Ἵππεῖα, ἡ ἐπιμέλεια καὶ τροφὴ τῶν πώλων, τῶν νεογνῶν ἵππων.

Πωλέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποφ. Ἀναστρέφομαι, ἔρχομαι συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, παρεγγίνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, περιφέρομαι, περιστρέφομαι, περιέρχομαι, περιτρυγῶ, ἐμπίζω, συχνάζω ἢ συνεχῶς φοιτῶ εἴς τινα τόπον, ἢ εἰς πρόσωπόν τι, συνεχῶς ὑπάγω, Ἰλ. Α. 491. »Εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο· ἀνεστρέφετο, παρεγένετο. Ἰλ. Ε. 350. »Ἐς σίλφιον πωλήσεται· φοιτήσας, παραγενήσῃ ἢ ἀναστραφήσῃ, ὡσαύτ. καὶ, ἐς ὄρυμ, ἐπὶ ῥέεθρα, Ὀμ. καὶ ἐξῆς ἀντὶ τοῦ, Πορεύομαι, ὑπάγω, Ὀδυσ. Δ. 384. »Πωλεῖται τις δοῦρον ἔρχεται συνήθως, ἢ φοιτᾷ συχν. ἐσθ, ἐνθάδε, Γρ. Ἀπολ. 170. »ἔνθα καὶ ἐνθα ὑμ. Ἀρρ. 60. ᾗπερ ἄλλους, Ὀδ. Ι, 182. »ἀγγελίης πωλεῖται ὑπάγει διὰ τὰς ἀγγελίας, Ἡ. Θεογ. 781. πολλὰς. ἀντιπαρ Ὀμ. ἐν χρήσει ὁ πιεπτ. παρατατ. πωλέσκετο, ἐν δὲ Ὀδ. ἡ Ἰων. μετοχ. πωλεύμενος, καὶ ὁ Ἰων. παρατ. πωλεύμην. 2) καὶ ἐπὶ συναλλαττόντων, ἐπιμιξίας, σχέσεως, ἐμπορείας, ἀντὶ τοῦ, συναλλάττομαι, συνέρχομαι, χρῶμαι εἰς σχέσιν ἢ ἐναφορὰν μετά τινος, ἔχω νὰ κάμω μὲ τινα. ὅθεν ἐν τῷ τοῦ Σίλλους παρὰ Δυτίῳ ὑμν. σελ. 361. περὶ πορνῶν »Ὅσαι δὲ περάσμενοι πωλεύνται, ἤτοι ἐμπορικῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς ὁδίτας· ὅπου ὁ Bekk. ἀντικατέστησε τὴν ἐργ. γραφ. πωλοῦνται, Lob. Φρυν. σ. 584. ὁ Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα 23. ἔχει ἐκ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος τὰς λέξεις. »Πλὴν ὅσαι περιπατοῦσαι πωλοῦνται, λέγων ὅτι τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανεῖς φοιτῶσι πρὸς τοὺς ἐθέλοντας, ἐρημήσεις ἄρα τὸ, Πωλεῖσθαι, διὰ τοῦ, Φοιτᾶν, φανερῶς περιέρχονται. (ἐκ τοῦ πελω, πέλομαι, πολέομαι, παρβλ. πωλάω ὡς τὸ πωτάομαι ἐκ τοῦ πέτομαι, στρωφάω ἐκ τοῦ στρέφω, κ. τ. τ.

Πώλευμα, τό (πωλεύω) τὸ κατασκευασθέν, ἤτοι κεχαλινωμένον, καὶ δεδαμασμένον πωλάριον, νέος ἵππος, ἢ πᾶν ζῶον ἐν γένει τιθασευμένον.

Πώλευσις, εως, ἡ, (πωλεύω) Ἡ ἀγωγὴ καὶ διδασκαλία ἤτοι ἡ παίδευσις τῶν πώλων· ἡ τέχνη τοῦ νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ γυμνάζῃ τοὺς πώλους ἢ ὁποιονδήποτε νεογνόν τι ζῶον· τὸν τρόπον τοῦ νὰ γίνωσι πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδεια, καὶ χαρίεν· ἡ διδασκαλία αὕτη κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἱππικ. κεφ. β'.

*Πωλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ δαμάζων, ἤτοι χαλινόων, γυμνάζων, διδάσκων τοὺς πώλους, ὁ κάμνων αὐτοὺς ἐπιτηδείους εἰς χρῆσιν, καὶ ἐν γένει ὁ τιθαστεύων, ἐξημερόνων καὶ ἄλλο τι νεογνὸν ζῶον, ἐκ τοῦ

Πωλεύω, Μέλ. εύσω. (πῶλος) παιδεύω, γυμνάζω τοὺς πώλους ἤτοι τοὺς νέους ἵππους, τοὺς καταδαμάζω, τοὺς βάλλω τὸν χαλινὸν καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου νέου ζώου. Ξενοφ. Ἱπ. β'. 1. τραπ. ἀναστρέφω, παιδεύω, διδάσκω.

Πωλέω, λῶ. Μέλ. ήσω. Ἀπαλλοτριόω, ἀποξενόω, δίδωμι εἰς ἄλλο τινὰ ἕνεκα ὠφελείας τινὸς τιμῆς ἕνεκα πρᾶγμα ἴδιόν μου, τιμῆς ἢ ἀργυρίου ἕνεκα ἀπαλλοτριόω τὸ ἐμὸν κτῆμα, ἢ κάμνω ἀλλαγὴν ἑνὸς πράγματος μ' ἓν ἄλλο, δίδω μίαν πραγματείαν καὶ πέρνω ἄλλην, ἀντιλλάττω, μεσομηρ. πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 1, 196. 8, 105. ὅπου ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος κεῖται εἰς Γεν. καὶ, »ὁπόσου Πωλεῖ Ξενοφ. καὶ ὁ αὐτ. Κυρουπ. ς. β. 11. »Ἔμπορος πωλεῖν τι βουλόμενος, ἢν τι πώλων ἀλίσκηται, πωλήσει ὅπως ἂν βούληται· καὶ ἐν Ἀπομν. ἀ. ς. 13. »Τὴν ὥραν ἐὰν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ — τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας· ὡσαύτως »ἐπαίνου τὸ δεῖνον πωλεῖν Ἐπικτ. ἤτοι, πωλεῖ τὸ δεῖνον ἀντὶ ἐπαίνου, ἀντὶ κολακείας. (ὁ Valck. ἀνάγει τὴν λέξιν ὀρθῶς εἰς τὸ πέλω, πέλομαι, περιτρέφομαι, περιφέρομαι, περιέρχομαι, συναλλάττομαι, συναλλάγματα καὶ ἀναλλάγματα ποιῶ, δίδωμι ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνω ἕτερον, ἴδε καὶ ἐμπολᾶσθαι. Ὁ Φώτ. ἐν λέξ. ἔχει τὸ τοῦ Δημοστέν. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτω. »Ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλοῦντί τι ἀποπεφαλμένος. Δίδυμος φησιν ἀντὶ τοῦ, Πορνεύουσι φανερῶς. Πωλεῖν γὰρ τὰ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς βουλομένοις. πλεῖστ. πωλέομαι οῦμαι. »οἱ ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι, »Διον. Ἁλ. οἱ ἐν δημοπρασίᾳ πωλούμενοι δοῦλοι, ἢ αἰχμάλωτοι· καὶ μετὰ Δοτ. »πωλεῖται διπλασίῳ συνῶναι· τιμήματι, Πλουτ. πωλεῖται μὲ διπλασίαν τιμὴν, κοστίζει τὸ διπλοῦν, καὶ Αἰσ. μετὰ τῆς πρός, »πωλεῖται πρὸς χρυτίονα Ἀθην. καὶ πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Διοτκορ.

Πωλή, ἡ. Ταὐτόν τῷ, Πώλητις. Ὑπερίδ.

Πώλημα, τό. Πᾶν ὅ,τι πωλεῖται, ἢ κεῖται εἰς πώλησιν, πρᾶτιμον, πρὸς πρᾶσιν ἐπιτήδειον, καὶ πωλήσεις, ἢ πωλημένον.

Πώλης, ου, ὁ. Ὁστις πωλεῖ, ὁ πωλῶν, πωλητής. Ἀριστοφ. Ἱππ. 131. 133. ἄλλως μίνων ὢν σὺ δοκεῖς εὐχρηστον.

Πώλησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν, πρᾶσις, ἐμπωλή, πώλητις. Ξενοφ.

Πωλητήριον, τό. Πιατήριον, οἶκος, ἐργαστήριον, πλατεῖα, τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ πράγματα. 2) κατὰ τὸν Ἀρποκρατ. ὁ τόπος ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Ξενοφ. πόρ. γ. 13. »Ἐν τοῖς ἀγοραίοις οἰκήσεις τε καὶ τὰ πωλητήρια κατασκευασθέντα. »Πωλητήριον μετοικίου· ἔνθα πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται οἱ φόροι τῶν μετοίκων, ἔνθα μισθοῦνται οἱ δημόσιοι φόροι.

Πωλητής, οῦ, ὁ. Ὁστις πωλεῖ, πιπράτιει, πράτης. Ὁ μισθωτής, ὁ ἐνοικιαστής, ὅθεν ὁ Φώτ. ἔχει. »Πωληταὶ καὶ Πωλητῆριον· οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τις ἐστὶν ἐν Ἀθήνῃσιν, ἃς τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τὰ τέλη, καὶ μέταλλα, καὶ μισθώσεις, καὶ τὰ δημευόμενα· οἱ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις λεγόμενοι Censores. ὁ αὐτὸς ἐτι. »Πωληταί, οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ πρᾶσιν μὲν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίρρατον τὰς οὐσίας. ὑπεκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον, ἔτι καὶ οἱ ξενίας ἀλόντες, καὶ ὁ μετοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφεὶς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλον εἰς τὸ δημόσιον. »Ἴδε καὶ Böckh Alth. Staash. 1, σ. 167, ὅθεν

Πωλητικός, ἡ, όν. Ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πωλεῖν, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πωλῇ. καὶ Ἐπίρ. — κῶς, μὲ πωλητικὸν τρόπον.

Πωλικός, ἡ, όν. (πῶλος) Ὁ εἰς πῶλον, ἤτοι εἰς νεογέννητον ἵππον ἀνήκων, »Ἀπήνη πωλικὴ. Σοφοκλ. ἅμαξα πώλους ἐζευγμένους ἔχουσα· ἴτι δὲ καθόλ. καὶ ἐπὶ νεογνῶν ζώων. 2) τροπ. = παρθενικός, ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον. Αἰσχύλ. ἑπτ. Θήβ. 436. παρβλ. πῶλος 3.

Πωλίον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Πῶλος, νέος ἵππος· πωλαράκιον. 2) παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ἡ. 24. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ὑμένα, ἐν ᾧ περιαλίπεται τὸ πωλάριον ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, παρβλ. ἀμνίον.

Πωλοδαμαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ταυτ. τῷ Πωλοδάμνης. ὅθεν

*Πωλοδαμαστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πωλοδάμνην, ταυτ. τῷ πωλοδαμνικός.

Πωλοδαμνέω, ῶ, μέλ. ήσω Πῶλους δαμάζω, παιδεύω ἢ μανθάνω, γυμνάζω τοὺς πώλους, συνεθίζω αὐτοὺς νὰ καβαλικεύωνται καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν ἱππέα. Ξενοφ. Ολι. γ'. 10. 2) τροπ. ὡς τὸ πωλεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω, ἐκτρέφω. Δωσ. Ἔχει πωλοδαμῶ, Lob. Φρυν. σ.

Πωλοδάμ[illegible] ὁ. (πῶλος, δαμάω). Ὁ τοὺς πώλους [illegible] τοὺς νέους ἵππους δαμάζων, χειροήθεις [illegible] διδάσκων, ἢ γυμνάζων αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ καβαλικεύωνται, Ξενοφ. Ολι γ'. 7. καὶ Ἱππ. β'. 1. καὶ 3. »Οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδαμνεῦσι· καὶ καθόλ. ὁ δαμαστὴς τῶν ἵππων, ἱπποδαμαστής.

*Πωλοδαμνικός, ἡ, όν, ὁ εἰς πωλοδαμαστὴν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πωλοδαμνῇ, ἢ πωλοδαμνικὴ, προσυπακ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ δαμάζειν καὶ παιδεύειν τοὺς νέους ἵππους.

Πωλοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω) Ὁ κομῶν, ἐπιμελούμενος περιποιούμενος τοὺς πώλους.

Πωλομάχος, ὁ, ἡ, ον. (μάχομαι) Ὁ μετὰ πώλων ἢ ἐπὶ ἁμαξῶν μαχόμενος. Ἀνθολ.

Πῶλος, ὁ, καὶ ἡ, Ὁ ἀρτιγέννητος ἵππος, τὸ νεογεννημένον ἱππάριον, πωλάριον. Ὀμ. Ἰλ. Α. 680. »Ἵππους δὲ ἑξνδὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν· καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Καθόλ. πᾶν νεογεννημένον ζῶον, ἐξαίρ. ἐκ τῶν οἰκείων ζώων, ὡς, ἡμίαλις, μόσχος, νεογέννητος ὄνος, καὶ τ. τ. 3) μεταφ. λέγεται καὶ ἐπὶ Παρθένων καὶ Κορασίων, γάμου ἀπείρων καὶ ἀζύγων, ὡς καὶ τὸ ἁμαλὸς, καὶ μόσχος, καὶ ἄλλα. Εὐριπ. Ἱππόλ. 548. »πῶλον, ἄζυγα λέκτρων· ἤτοι παρθένον, ἄπειρον γάμου. καὶ Seidl. Εὐρ. Τρω. 553, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νεανίσκων, Εὐρ. Φοίν 975. 4) Νομισματικόν τι νόμισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ἐγκεχαραγμένος ἵππος, Valck. Φοιν. 331. κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ ἡ Ἑταίρα, ἴτως παρὰ τὸ Πωλεῖν ἑαυτήν (ἐκ τοῦ πῶλος παρήχθη τὸ Δατ. pullus, ὡς καὶ τὸ Γερμ. Fohlen)

Πωλοτροφέω, ῶ, (πωλοτρόφος) Πώλους τρέφω, ἢ κρατῶ. Γεωπον.

*Πωλοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἢ φυλάττειν πώλους, ὡς τὸ ἱπποτροφία.

*Πωλοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν, ἢ εἰς τὸ τρέφειν καὶ διατηρεῖν τοὺς πώλους, ἢ πωλοτροφική, προσυπ. τέχνη = πωλοτροφία, ἐκ τοῦ

Πωλοτρόφος, ὁ, ἡ. (τρέφω) Ὁ πώλους ἢ ἵππους τρέφων, ἐπιμελούμενος. ἔχων ἢ φέρων, παράγων οἷον »Πωλοτρόφος Θετταλίαν. Ἐπιγρ.

*Πωλύπας, ὁ, Αἰτχ. καὶ Δωρ. ἀντὶ πολύπους, ὅπερ ἴδε (υ)

Πώλυψ, υπος, ὁ. ταυτόν τῷ, Πολύπους, τὸ ζῷον. Ὀπτάποδον (Ἀθήν.) »Ὁ πώλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δὲ ἐστὶ καὶ δύσπεπτος· καὶ Σάρξ ὀινὶ ἐπιφυομένη, μυξώδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, καὶ ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν.

Πῶμα, τος, τό. Ἠέλυμμα, σκέπασμα, (Κεφάλ.) ἐπίθημα, πῶμα χηλοῦ, φερέτρης, Ὀμ. Ἰλ. καὶ πίθου, Ἡτ. ἔρ. 94, 93. Ἰλ. Δ. 116. καὶ Ὀδ. Β. 353.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πῶμα, τος, τό. (πέπω πέπωκα). Ποτόν, ποτόν, πόσις. 2) τὸ ἄγγειον, ἐξ οὗ πίνομεν. Ἀνακρ. καὶ Εὐριπ. Ἴων. 1212. «Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα· γρᾴεται καὶ, Πέμπε, μὴ Ἀττ. Pors. Εὐρ. Ἱκ. 396. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 456.

Πωμάζω, (πῶμα) Πῶμα ἐπιτίθημι, καλύπτω, σκεπάζω (ταπαχόνω). διὰ καλύμματος ἢ ἐπιθέματος διαφυλάττω τι, Ἀριστοτ. ἔτι καὶ πωματίζω, Lobeck. Φρυν. σελ. 671. Ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔστιν ἐν χρήσει ὁ τύπος Πωμόω, καὶ Πωμόνω. ἀφ' οὗ καὶ Καπωμᾶς, ἡ Καπαμᾶς, τὸ φαγητόν, ὃ ἐψητὰ εἰς κεκαλυμμένον καὶ κεχριτμένον λέβητα.

Πωμαίνω, καὶ πωμανύω, σπάν. καὶ κατ' ἀντιφρ. τύποι ἀντὶ πωμίζω.

Πώμελα, Ἐπίρ. (πῶ, μέλα) ταὐτ. τὸ οὐδαμῶς, καθόλου, παντάπασι, οὐδὲ τοὐλάχιστον, οὐδὲ κἂν τελείως· ἐν χρήσει δ' ἦν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Σικελοῖς, παρ' οἷς παρέλαβεν αὐτὸ καὶ οἱ Ἀττικοί, οἵτινες διετήρησαν ἐξ αὐτοῦ μόνον τὴν ἰδέαν ἐμφατικῆς ἀρνήσεως, Koen. Γρηγ. σελ. 142.

Πωμαστήριον, τό (πωμάζω). Σκεπαστήριον, ἢ σκεπαστάριον, σκέπασμα, καπάκιον. Συνέσ. περὶ Προν. «Πωματτήρια τὰ ὑβώτια καλύπτονται.

Πωματίας, ου, ὁ (πῶμα). Εἶδος κοχλίου, ὅστις τὸν χειμῶνα καλύπτει τὸ ὄστρεον αὐτοῦ, καὶ μένει ἄνευτος. Διοσκορ. β'. 11. «Κοχλίας, ὁ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν Ἅλμαισι πωματίας καλούμενος.

Πωμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, πῶμα, μικρὸν σκέπασμα, καπακάκιον.

(Πῶμι), ἄχρηστ. Ἐστὶ, ἀντὶ πίνω· ἐντεῦθεν τὸ, πώθι, καὶ συγκ. πῶ.

*Πώποκα, Δωρ. ἀντὶ πώποτε. Ἐπιχαρ. παρὰ Διογ. Δ, 3, 10.

Πώποτε, (πω, ποτέ) συνῆθ. ἡγουμένου ἀρνητικοῦ μορίου. Εἰσέτι οὐ, ἀκόμι ποτέ, οὐδεμίαν φορὰν ἀκόμι, ἢ οὐδέποτε ἀκόμι, Ὁμ. καὶ Ἡτ. Ζήτει, οὐ πώποτε, μὴ πώποτε, οὐδεπώποτε, μηδεπώποτον. 2) Ἄνευ ἀρνήτ. ἐσὺ ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττ. πῶς ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατον, ὁσοι ἀτύχητε ποτέ, ἢ ἁπαξ νὰ μὴ ἀκουσητε, Πλατ. καὶ ἐν ἐρωτήσει· ητίσι πώποτε συμβέβηκεν; Εἰς ποίους νὰ συνέβη ἆρα ποτέ; οὕτω καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. 147. Ἀχαρ. 405. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ἐ. 14. Ἀπομν. δ'. β. 24. Δημ. Φιλιπ. 3, 26. σελ. 107. Bekk. Αυσ. περὶ Ἐρατοσθ. φόνου 43, ὅπου προηγεῖται ὁ εἰ.

*Πώρειος, εία, ειον (πώρος), = πώρινος.

Πωρέω, ῶ (πωρὸς). Τυφλὸς εἰμί, καθόλ. παλαίπορος εἰμί, λυποῦμαι, πονῶ, κλαίω, βλίβομαι, πάσχω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. ὡς Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Β, 14. (ἐκ τούτου ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ παλαιπορέω, Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. 22.) ὅθεν

Πωρητύς, ἡ. Παλαιπωρία, δυστυχία, πενία, ἀλλοίωσις, πάθος, πένθος, βλάβος, Ἀντίμαχ. Οἱ τύποι πώρη καὶ πῶρος εἶντι ἀμφιβ. (μ.)

Πωρικῶς, αἴα, αἶον = πώρινος, ἀμφ.

Πώρινος, ίνη, ινον (πῶρος). Ὁ ἐκ πώρου ἤτοι πωρίου ἢ μαρμάρου ὤν. Ἡρόδοτ. 5. 62. «Καὶ συγκεκομένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηόν· ἴδε πῶρος.

Πωροκήλη, ἡ (πῶρος 2 κοίλη). Τὸ σκλήρωμα τραχυνσις, πώρωμα τῶν ὀργάνων ἢ περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 61. καὶ Πολυδ. δ'. 203.

Πωρολυτικός, ἡ, ὸν (πῶρος 2. λύω). Ὁ δυνάμενος λύσαι ἢ ἀπαλὸν ποιῆσαι τὸν πῶρον, ἢ σκλήρωμά τι Παῦλ. Αἰγ.

Πωρόμφαλον, τό (ὀμφαλός). Σκλήρωμα ἢ πώρωμα κατὰ τὸν ὀμφαλόν.

Πῶρος, ὁ. Εἶδος λίθου λευκοῦ καὶ στιλπνοῦ πεπληρωμένου μικρῶν ὀπῶν ἢ πόρων, καὶ διὰ τοῦτο ἐλαφροῦ, ἡ οὐσία τις λιθώδης καὶ ἀπόρρυτος· πωρίον, καὶ πωρί, τό, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, διὸ καὶ συγχέετ. μὲ τὸ πόρος βʹ Εἶδος μαρμάρου ὁμοίου κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν πυκνότητα τῷ περίῳ, πλὴν ἐλαφρότερον, Θεοφρ. περὶ Λίθ. «Τὴν δὲ κουφότητα ἔχων τοῦ πώρου· τοιοῦτον μάρμαρον εἶναι καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν 5. 52. ὅπου οἱ Ἀλκμαιωνίδαι τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ ἐξεποίησαν, διὰ τοῦ παρίου λίθου ἀντὶ τοῦ αὐτελοῦς πωρίου λίθου· πρβλ. καὶ Πανυ. 5, 10, 2, 6, 19. 1. ἔστι δὲ κυρίως Ἀπολλώνιος καὶ σύμπηξις ὑγρῶν τινων λιθωδῶν ὑλῶν, ἐξ ὧ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς ὑγροῖς, ἀλλὰ πετρώδεσι τόποις γίνεται, ἢ ἀσβεστώδεσί τινες στελεχῖται γινόμενοι ἐν ἄντροις καὶ ἐν σπηλαίοις. Ἀριστ. ἔδαν ἐκ τῆς ὁμοιότητος καλεῖται οὕτω 2) καὶ Τόζος, ἢ σκλήρωμα ἐν τοῖς ὀστέοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γινόμενον, ἢ ἐν τοῖς ἄρθροις, ἐν ταῖς κλειδώσεσι, ὡς ἀρθρίτης, κ. τ. τ. λέγεται καὶ ἐπὶ σαρκῶν, τύλος, ἢ τύλωμα. Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. γʹ. 19. «Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐν δὲ πύου πώρωι· Ἐν τοῖς ὀστέοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται διὰ τινος ἰδρῶτος πυτιώδους ἐξερχομένου ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων ὀστέων, οἳ οὐ συναπτονται καὶ συμπήγνυνται ἢ συνδέονται ἀλλήλοις τὰ μέρη κατεαγότος τινὸς ὀστέου, καὶ οὕτω θεραπεύεται.

Πωρόω, ῶ (πῶρος). Σκληρύνω, λιθοποιῶ, σκληρὸν ποιῶ ὡς λίθον ἢ ὡς ὀστοῦν, ἀπολιθόω, τρηχύνω, εἰς πῶρον (εἰς πωρίον) μεταβάλλω. «Τὰς ἐκμάδας πωροῦνται καὶ σφίγγονται λιθώδει τρόπωι, ἀπολιθούμενα, εἰς πωρίον μεταβάλλοντα Πιτταίδης παρὰ Σουΐδ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Σκλήρωμα, τύλον, πῶρον προξενῶ εἰς τὰ ὀστέα ἢ εἰς τὴν σάρκα, καὶ διὰ τοῦ πώρου συνάπτω, συνδέω, καὶ ἰατρικῶς τὰ κατεαγότα ὀστᾶ· Κάταγμα πωροῦ. Διοσκ. 2) καθόλου δέ, καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, σκληρύνω, ἀμβλύνω, λιθώδη, ἢ ἀνεπίδοτον ποιῶ, Ἡσαΐας ε'. «Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν.

*Πωρόω, Μλ. ώσω (πωρός). Τυφλόνω, ὡς τὸ πηρόω, ἀμφ.

*Πωρώδης, ὁ, ἡ, ες (πῶρος, εἶδος). Ὁ ἔχων μορφὴν πώρου, ὁμοιος πωρίῳ.

Πώρωμα, τό (πωρόω, πῶρος). Τὸ ἐσκληρυμένον μέρος, σκλήρωμα, τράχυνσις.

Πώρωσις, ἡ (πωρόω, πῶρος). Τὸ πωρῶν, σκληρύνειν, σκλήρωσις, ἀπολίθωσις, τράχυνσις· 2) Ἡ σύνδεσις καὶ σύμφυσις ἤτοι συγκόλλησις τοῦ κατεαγότος ὀστέου διὰ τοῦ πώρου, καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, ἴδε πῶρος, 2.

Πώρωσις, ἡ (πωρόω, πωρός) = πήρωσις, ἀμφ.

Πῶς, Ἰων. κῶς, ἐπίρ. ἐρωτηματικὸν, τίνι τρόπῳ· κατὰ ποῖον τρόπον; μὲ ποῖον μέσον; συχνὰ παρ' Ὁμήρ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἀμφίβολον ἐκφωνήματος, ἔκπληξιν, ἢ ἀπορίαν· πῶς ἐβέλες; Ἰλ. Δ, 28. καίω πῶς δή; αὐτόθι 351. καὶ ἀλλαχοῦ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκφέρετ μετὰ γεν. Αετ Πλάτ. Νομ. 4, 1. 9. 4. σελ. 200. 441. 2) ἐπιτεταμ. πῶς γάρ; ἀντὶ τοῦ, πῶς δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ; πῶς εἶναι τρόπος; ἐκφράζον οὕτω ἀπάρνησιν τινὰ, ὅτε καὶ προϋποτίθεται πρότασίς τις ἤδη προηγηθεῖσα, ὡς νὰ ἔλεγα, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ, τοῦτο δὲν εἶναι τρόπος, κ. τ. τ. Ἰλ. Δ, 123 «πῶς γάρτοι δύσουσι γέρας; ἤτοι, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δώσωσι εἰς ἐκεῖνο γέρας; ὅπερ ἄλλως, δὲν γίνεται, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ δώσωσι εἰς ἐκεῖνο· ὡσαύτ. καὶ Ἰλ. Β, 61. Οδ. Β, 317. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. — πῶς δή; Ἰλ. Δ, 351. Σ, 364. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. Valck. Φοιν. 1363. πῶς γὰρ δή, Ὀρ. Π, 70. πῶς δέ; Ἰλ. Φ, 481 — πῶς ποτε, Ἀττ. ἔτι καὶ ἐπὶ ἁπλῆς ἐρωτήσεως, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 297. Ε. Σοφιστ σελ. 261. Δ. Θεαιτ. σελ. 140. Δ. ὅπου ὁ Bekker ἀχωρισμ. πῶς; τί; ἔγρεψε 3) ἐλλιπτικ. πῶς ἆρα; μετὰ ὑποστακτ. πῶς τ' ὄρα ἴω; σήλ. πῶς κἂν ἄλλο ὑπάγοι, καὶ Οδ. Γ, 22. μετὰ εὐκτ. Ἰλ. Α, 838. πῶς ἂν; καὶ, πῶς κεν ἢ πῶς κε μετ' εὐκτ. Ἰλ. Ι, 237. Κ, 243. Χ, 383. Ρ, 149. Οδ. Α, 65. Θ, 352. Ι, 351. καὶ ἀλλαχοῦ. πολλάκ. πῶς κεν; μετὰ ὁριστικ. Ἰλ. Χ, 302. πῶς ἄν; μετ' εὐκτ. παρὰ Τραγ. καὶ Κωμ. ἔνι δὲ ἐνθάδε καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅπου ἡ ἐρώτησις ἐμφαίνει εὐχὴν ἢ ἐπιθυμίαν τινὰ ὡρισμένην, ἀντὶ τοῦ, ὡ εἴθε ὡ ἆραγε! τὸ Λατ. o si, utinam, π. χ. πῶς ἂν ζώοιμι; ἤτοι, πῶς λοιπὸν ἆραγε ζώοιμι ν' ἀποθάνω; πῶς ἤθελα κατορθώσει ὥστε ν' ἀποθάνω; ὅπερ ἄλλως αὐτὸ τοῦ, ὡ ἆραγε νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Αἴ. 388. παρφλ. Φιλ. 794. Ο. Τ. 765. Valc. Ἱππ. 208. 345. Θεατρ. σελ. 173. C. Br. Ἀριστοφ. Θεσμ. 24. ἐξαίρ. Markl. Εὐρ. Ἱκετ. 796. καὶ Σχόλ. Σοφ. OC. 1100. Monk. Εὐρ. Ἱππολ. 208. 345. παρὰ τοῖς μεταγενεστέρ. Συγγρ. ὡς παρ' Ἀντωνίνῳ, καὶ Ἀρριανῷ εὑρηται τὸ πῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μετὰ τὴν ὑποστακτ. ἄνευ τοῦ ἂν, Schaef. mel. σελ. 100. 4) διὰ τοῦ πῶς σχηματίζονται μικραί τινες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐλλειπτικαὶ προτάσεις, αἱ τινες καὶ ἀσυναρτήτως καθ' ἑαυτὰς ὑπάρχουσι, ὡς π. χ. πῶς νῦν; ἀντὶ, τί λοιπόν; πῶς στοχάζεσθε; Οδ. Σ, 225. πῶς γάρ; ἀντὶ, διότι πῶς ἤθελε εἶναι δυνατόν; καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀντὶ, εὐθύμως, εὐθυμῶς, Valck. Φοιν. 1614. Hemst. Λουκ. Τιμ. 2. σκοπῶμεν ὡς τό, πῶς γὰρ οὔ; καὶ καταφατικῶς, Σοφοκ. Αἰ. 279. καὶ πῶς; τοῦτ' ἔστι, πῶς ἤθελεν εἶναι δυνατόν; ὅπερ καὶ ἀποφατικῶς ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον! Pors. Εὐρ. Φοιν. 1373. ἔτι καὶ ἐπὶ ὡρισμένων ἀποφατικῶν ἐρωτήσεων, Πλάτ. Ἀλκ. 1, σελ. 134. C. πῶς οὔ; καὶ πῶς γὰρ οὔ; ἐπὶ καταφάσεως καὶ ἐρωτικ. ἐκφορατ. ἀντὶ τοῦ, πῶς ὄχι; διὰ τί ὄχι; διὰ τί νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἴχῃ οὕτως, Λατ. quidni? ὅθεν ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀντὶ τοῦ, βέβαια, φυσικά, ἀναμφιβόλως, συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. ἴδε Matth. ἑλ. Γραμ. σελ. 1234. ἐν τῇ αὐτῇ καταφατ. σημασ. ἠνέχρήσει ἐνθάδε καὶ τό, πώς, καὶ πώς γάρ, Koen. Γρηγ. σελ. 144. Schaef. Σοφ. Αἰ. 279. ὡσαύτ. εὑρηται καὶ τὸ ἆρα ἀντὶ ἆρ' οὐ, — πῶς δικαίως; ἐξαίρ. ἐν τῷ διαλόγῳ ὅπου ἐμφαντικῶς ἔγκειται τῇ προτάσει, πῶς σοὶ φαίνεται; τί νομίζεις; τουτ. λίαν, προϋποτίθημ. τῆς ἀποφάσεως, Valck. Ἱππ. 446. Br. Ἀρ. Πλουτ. 740. Herm. Ἀριστοφ. Νεφ. 878. 5) πῶς, ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέρ. ἀντὶ τοῦ ὅπως. 8) πως, Ἰων. κως ἄνευ τόνου ἐγκλιτ. ἐπίρ. τρόπον τινὰ, κατά κάποιον τρόπον, καθοποιονδήποτε τρόπον, παρ' Ὁμ. συχνάκ. μετὰ τοῦ, οἱ, εἰ, οὐ ἢ μὴ ἐπιφερόμ. ἀλλ' οὔτως ὥστε νὰ περιττίζεται μεταξὺ τούτων ἄλλη τις λέξις, παραβλ. εἴπως, αὔπως, μήπως. (Βυρ. ἔστι τὸ πῶς ἐπίρ. τοῦ ἀρχαίου ΠΟΣ, ἐξ οὗ ποῦ, πω, ποί, κ. τ. τ.)

Πωτάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι, ἐπικ. ἀντὶ πέτομαι, ποτάομαι, ἵπταμαι, πετῶ, πίπτω μὲ ὁρμήν, ῥίπτομαι βιαίως, παρ' Ὁμ. «Λίθοι πωτῶντο ἐμμεσίαι Ἰλ. Μ, 287. «σπινθαρίζει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὔμ. Ἀπολ. 442. παράβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 581. (πωτῶμαι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πέτομαι ὡς τὸ στρωφῶ ἐκ τοῦ στρέφω, πωλέομαι ἐκ τοῦ πέλεμαι κ.τ.τ.) ὅθεν

Πωτήεις, εσσα, εν. Ὁ πετῶν, ἱπτάμενος.

Πώτημα, τό, ἡ πτῆσις, τὸ πέταμα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 250.

Πῶϋ, εος, τό. Ποίμνη, ποίμνιον, κοπάδιον, ἀγέλη συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐνικ. καὶ πληθ. πώεα, ἰδίως ἐπὶ ποίμνης προβάτων, ὅ ὃ καὶ συνεκφέρεται παρ' αὐτῷ ἀεί, οἷον μέγα πῶϋ, πώεα οἰῶν, πώεσι μήλων, Ἰλ. Γ, 198. Λ, 696. Ο, 323. Ὀδ. Μ, 299, Δ, 413., καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δὲ Ὀδ. Μ, 129. κεῖται, βοῶν ἀγέλαι καὶ οἰῶν πώεα, παραβλ. αὐτόθ. Λ, 402. Ξ, 100. Ω, 112. ὡσαύτ. βοῶν ἀγελαι, πώεα οἰῶν, συῶν συβόσια, καὶ αἰπόλια αἰγῶν, Ἰλ. Δ, 678. ἐν δὲ Ἡσ. ἔρ. 518. εὕρηται τὸ πώεα ἀντὶ ποίμνη προβάτων ἄνευ ἄλλου τινὸς προσδιορισμοῦ· ἔστι δὲ ἡ λεξ. ἀρχαία ποιητική (συγχέετ. μετὰ τοῦ ποιμνὴν, πᾶμα, πέπαμαι)

Πώϋγξ, καί, Πώϋξ, γγος, ὁ. Πτύγξ. ὁ. Πτηνόν τι ἐν ὑδατώδεσι τόποις διαιτώμενον, ἀδιόριστον εἰσέτι. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. θ'. 13. »Ἡ δὲ ὑβρὶς· φασὶ δέ τινες εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον ὄρνιθα τῷ πτυγγίῳ· ἐν δὲ κεφ. 17. ἔχει. «Ἡ δὲ καλουμένη πώϋξ ἴδιον ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα· μάλιστα γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πώϋξ, ποιὸς ὄρνις. Ἀριστοτέλης περὶ ζώων· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. »Πώϋγγες, αἱ αἴθειαι, αἱ κληθεῖσαι Βοΰγγες, παρὰ τὴν βοήν, καὶ τὴν ἰυγήν» παραβλ. Lob. Φρύν. σελ. 72.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Π ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ARTBOOK | D.A.P.